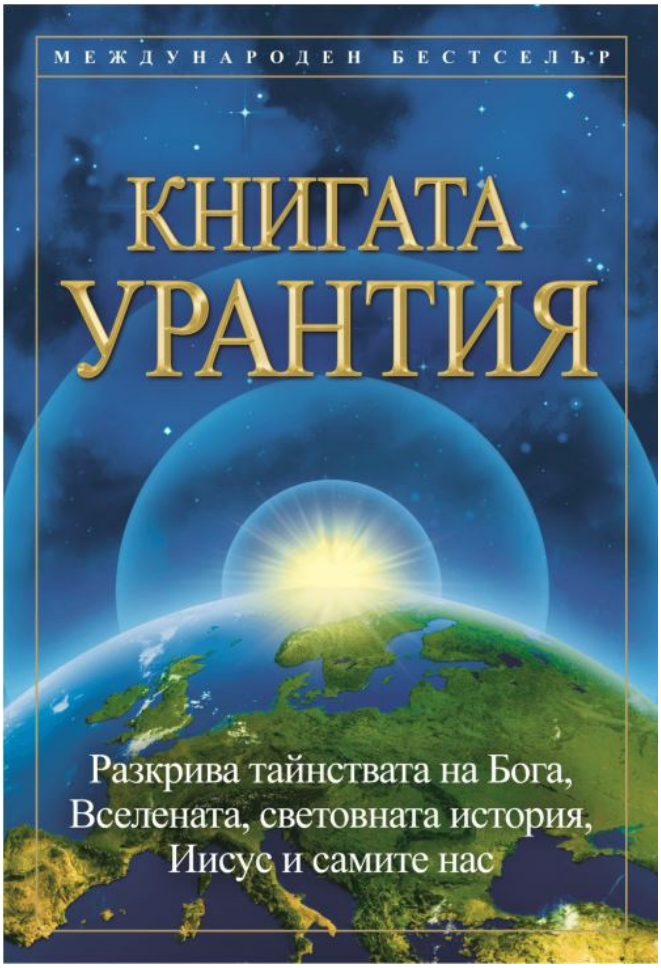

Книгата Урантия / THE URANTIA BOOK
BULGARIAN / ENGLISH: UF-BUL-001-2013-1.3 / UF-ENG-001-1955-20.1

The Bulgarian text of this translation of **THE URANTIA BOOK** is

Copyrighted © and Published by:

Книгата Урантия URANTIA FOUNDATION

www.urantia.org

This pdf-formatted document (bul01e) was designed, created, and
freely provided as a service by the Urantia Society of Greater New York (USGNY).
www.urantia.nyc

КНИГАТА УРАНТИЯ

П Р Е Д И С Л О В И Е

Предисловие

Книгата Урантия 001 ⇨

ПРЕДИСЛОВИЕ

Секции

Въведение
I. Божество и божественост
II. Бог
III. ПЪрвият източник и центЪр
IV. Вселенска реалност
V. Личностни реалности
VI. Енергия и модел
VII. Висшето сЪщество
VIII. Бог-седмократният
IX. Бог-пределният
X. Бог-абсолютният
XI. Трите абсолюта
XII. Троиците

Въведение

В УМОВЕТЕ на смъртните на Урантия — а именно така се нарича вашият свят, съществува огромно объркване по отношение на такива понятия като “Бог”, “божественост” и “божество”. Човешките същества са още по-объркани и несигурни относно взаимовръзките между божествените личности, обозначени с тези многобройни названия. Предвид оскъдността на понятийните средства и свързаното с това повсеместно смесване на представите на мен ми беше поръчано да съставя настоящото предисловие за поясняване на смисъла, който следва да се придава на определени словесни символи, използвани в материалите, преведени на английския език, използван на Урантия от упълномощения корпус от просветители на Орвонтон.

В своя стремеж да разширим космическото съзнание и да усъвършенстваме

FOREWORD

SECTIONS

Introduction
I. Deity and Divinity
II. God
III. The First Source and Center
IV. Universe Reality
V. Personality Realities
VI. Energy and Pattern
VII. The Supreme Being
VIII. God the Sevenfold
IX. God the Ultimate
X. God the Absolute
XI. The Three Absolutes
XII. The Trinities

INTRODUCTION

0:0.1 (1.1) IN THE MINDS of the mortals of Urantia — that being the name of your world — there exists great confusion respecting the meaning of such terms as God, divinity, and deity. Human beings are still more confused and uncertain about the relationships of the divine personalities designated by these numerous appellations. Because of this conceptual poverty associated with so much ideational confusion, I have been directed to formulate this introductory statement in explanation of the meanings which should be attached to certain word symbols as they may be hereinafter used in those papers which the Orvonton corps of truth revealers have been authorized to translate into the English language of Urantia.

0:0.2 (1.2) It is exceedingly difficult to present enlarged concepts and advanced truth, in our

духовното възприятие ние сме ограничени от използването на несъвършения език на този свят, което изключително много усложнява излагането на разширените понятия и новите истини. Но нашият мандат ни задължава да направим всичко възможно за предаването на смисъла, като използваме словесните символи на английския език. В съответствие с полученото указание ние бяхме инструктирани да въвеждаме нови термини само в случаите на отсъствие на английски еквивалент, способен да изрази понятието частично или дори с известно изкривяване на смисъла.

endeavor to expand cosmic consciousness and enhance spiritual perception, when we are restricted to the use of a circumscribed language of the realm. But our mandate admonishes us to make every effort to convey our meanings by using the word symbols of the English tongue. We have been instructed to introduce new terms only when the concept to be portrayed finds no terminology in English which can be employed to convey such a new concept partially or even with more or less distortion of meaning.

С надеждата да помогнем на всеки смъртен, четящ внимателно тези материали, да ги разбере и да избегнем обърквване, ние смятаме за необходимо да включим в настоящото предисловие кратко пояснение на смисъла, предаван от многобройните английски думи за означаване на Божеството и на някои свързани с това понятие неща, значения и ценности на космическата реалност.

0:0.3 (1.3) In the hope of facilitating comprehension and of preventing confusion on the part of every mortal who may peruse these papers, we deem it wise to present in this initial statement an outline of the meanings to be attached to numerous English words which are to be employed in designation of Deity and certain associated concepts of the things, meanings, and values of universal reality.

Но за да съставим това предисловие за определенията и ограниченията на терминологията, е необходимо предварително да разясним съответните термини, използвани по-нататък. Поради това само по себе си предисловието не е завършено цяло; то е само ръководство, призвано да помогне на тези, които ще пристъпят към четене на следващите глави, разказващи за Божеството и Вселената на вселените и съставени от Орвонтонската комисия, изпратена за тази цел на Урантия.

0:0.4 (1.4) But in order to formulate this Foreword of definitions and limitations of terminology, it is necessary to anticipate the usage of these terms in the subsequent presentations. This Foreword is not, therefore, a finished statement within itself; it is only a definitive guide designed to assist those who shall read the accompanying papers dealing with Deity and the universe of universes which have been formulated by an Orvonton commission sent to Urantia for this purpose.

Вашият свят — Урантия, е една от многото сходни обитаеми планети от локалната вселена *Небадон.* Тази вселена, заедно с други подобни творения, образува свръхвселената *Орвонтон,* от чиято столица Уверса пристигна нашата комисия. Орвонтон е една от седемте свръхвселени на времето и пространството, въртящи се около нямащото начало и край творение с божествено съвършенство – централната вселена *Хавона.* В центъра на тази вечна централна вселена се намира неподвижният Райски Остров — географски център на безкрайността и местопребиваването на вечния Бог.

0:0.5 (1.5) Your world, Urantia, is one of many similar inhabited planets which comprise the local universe of *Nebadon.* This universe, together with similar creations, makes up the superuniverse of *Orvonton,* from whose capital, Uversa, our commission hails. Orvonton is one of the seven evolutionary superuniverses of time and space which circle the never-beginning, never-ending creation of divine perfection — the central universe of *Havona.* At the heart of this eternal and central universe is the stationary Isle of Paradise, the geographic center of infinity and the dwelling place of the eternal God.

Седемте развиващи се свръхвселени, в съвкупност с централната божествена вселена, обикновено се определят от нас като *голямата вселена;* тук влизат творенията, които сега вече са организирани и населени. Всички те са част от *мирозданието,* включващо и ненаселени, но намиращи се в състояние на движение вселени на външното пространство.

0:0.6 (1.6) The seven evolving superuniverses in association with the central and divine universe, we commonly refer to as the *grand universe;* these are the now organized and inhabited creations. They are all a part of the *master universe,* which also embraces the uninhabited but mobilizing universes of outer space.

I. БОЖЕСТВО И БОЖЕСТВЕНОСТ

Вселената на вселените демонстрира феномена на активност на Божеството на разнообразни нива на космическите реалности, интелектуални значения и духовни ценности, но всички тези проявления — личностни или други, са божествено координирани.

БОЖЕСТВОТО може да се олицетворява като Бог; то притежава доличностни и свръхличностни атрибути, които не са напълно понятни на човека. Божеството се отличава с качеството единство — действително или потенциално, на всички свръхматериални нива на реалността; това обединяващо качество най-добре се разбира от създадените същества като божественост.

Божеството функционира на личностно, доличностно и свръхличностно нива. Всеобхватното Божество функционира на седем нива:

1 . *Статично* — самосъдържащо се и самосъществуващо Божество.

2 . *Потенциално* — самопроизволно и самопреднамерено Божество

3 . *Асоциативно* — самоперсонализирано и божествено братско Божество.

4 . *Създателно* — саморазпространяващо се и божествено разкрито Божество.

5. *Еволюционно* — саморазширяващо се и отъждествяващо се със създанията Божество.

6. *Висше* — самоемпирично, обединяващо създанията и Създателя Божество. Божество, действащо на първото ниво на отъждествяване със създанията като пространствено-времеви върховни управляващи голямата вселена, което понякога се означава като Върховност на Божеството.

7 . *Пределно* — самопроектиращо се, излизащо извън пределите на времето и пространството Божество. Божество всемогъщо, всезнаещо и вездесъщо. Божество, функциониращо на второ ниво на проявление на обединяващата божественост като ефективни върховни управляващи и абсонитни вседържители на мирозданието. В сравнение със служенето на Божествата в голямата вселена тази абсонитна функция в мирозданието е равносилна на всеобщото върховно управление и свръхподдръжка, което понякога се нарича Пределност на Божеството.

I. DEITY AND DIVINITY

0:1.1 (2.1) The universe of universes presents phenomena of deity activities on diverse levels of cosmic realities, mind meanings, and spirit values, but all of these ministrations — personal or otherwise — are divinely co-ordinated.

0:1.2 (2.2) DEITY is personalizable as God, is prepersonal and superpersonal in ways not altogether comprehensible by man. Deity is characterized by the quality of unity — actual or potential — on all supermaterial levels of reality; and this unifying quality is best comprehended by creatures as divinity.

0:1.3 (2.3) Deity functions on personal, prepersonal, and superpersonal levels. Total Deity is functional on the following seven levels:

0:1.4 (2.4) 1. *Static* — self-contained and self-existent Deity.

0:1.5 (2.5) 2. *Potential* — self-willed and self-purposive Deity.

0:1.6 (2.6) 3. *Associative* — self-personalized and divinely fraternal Deity.

0:1.7 (2.7) 4. *Creative* — self-distributive and divinely revealed Deity.

0:1.8 (2.8) 5. *Evolutional* — self-expansive and creature-identified Deity.

0:1.9 (2.9) 6. *Supreme* — self-experiential and creature-Creator-unifying Deity. Deity functioning on the first creature-identificational level as time-space overcontrollers of the grand universe, sometimes designated the Supremacy of Deity.

0:1.10 (2.10) 7. *Ultimate* — self-projected and time-space-transcending Deity. Deity omnipotent, omniscient, and omnipresent. Deity functioning on the second level of unifying divinity expression as effective overcontrollers and absonite upholders of the master universe. As compared with the ministry of the Deities to the grand universe, this absonite function in the master universe is tantamount to universal overcontrol and supersustenance, sometimes called the Ultimacy of Deity.

Крайното ниво на реалността се характеризира с живот на създанията и пространствено-времеви ограничения. Крайните реалности могат и да нямат край, но те винаги имат начало — те са сътворени. Нивото на Върховността на Божеството може да се осмисли като функция по отношение на крайните съществувания.

0:1.11 (2.11) *The finite level* of reality is characterized by creature life and time-space limitations. Finite realities may not have endings, but they always have beginnings — they are created. The Deity level of Supremacy may be conceived as a function in relation to finite existences.

Абсонитното ниво на реалността се характеризира с неща и същества, нямащи начало и край, а също така и с преодоляване на времето и пространството. Абсонитните същества не се създават; те възникват — те просто съществуват. Нивото на Пределността на Божеството означава функция по отношение на абсонитните реалности. В която и част на мирозданието да се извършва излизане извън пределите на времето и пространството, всеки път такъв абсонитен феномен са акт на Пределността на Божеството.

0:1.12 (2.12) *The absonite level* of reality is characterized by things and beings without beginnings or endings and by the transcendence of time and space. Absoniters are not created; they are eventuated — they simply are. The Deity level of Ultimacy connotes a function in relation to absonite realities. No matter in what part of the master universe, whenever time and space are transcended, such an absonite phenomenon is an act of the Ultimacy of Deity.

Абсолютното ниво няма начало и край и не се намира извън времето и пространството. Например: в Рая пространство и време не съществуват; пространствено-времевият статут на Рая е абсолютен. Екзистенциално това ниво се достига от Божествата на Рая в Троицата, но емпирично това трето ниво на обединяващото проявление на Божеството не е напълно единно. Където, когато и както и да функционира абсолютното ниво на Божеството, при това винаги се проявяват абсолютни, присъщи на Рая ценности и значения.

0:1.13 (2.13) *The absolute level* is beginningless, endless, timeless, and spaceless. For example: On Paradise, time and space are nonexistent; the time-space status of Paradise is absolute. This level is Trinity attained, existentially, by the Paradise Deities, but this third level of unifying Deity expression is not fully unified experientially. Whenever, wherever, and however the absolute level of Deity functions, Paradise-absolute values and meanings are manifest.

Божеството може да бъде екзистенциално, както във Вечния Син; емпирично, както във Висшето Същество; асоциативно, както в Бог-Седмократния; неделимо, както в Райската Троица.

0:1.14 (3.1) Deity may be existential, as in the Eternal Son; experiential, as in the Supreme Being; associative, as in God the Sevenfold; undivided, as in the Paradise Trinity.

Божеството е източникът на всичко божествено. Божеството е непременно и неизменно божествено, но всичко това, което е божествено, не задължително е Божество, макар че то ще бъде свързано с Божеството и ще се стреми към определен аспект на единение с него — единение духовно, интелектуално или личностно.

0:1.15 (3.2) Deity is the source of all that which is divine. Deity is characteristically and invariably divine, but all that which is divine is not necessarily Deity, though it will be co-ordinated with Deity and will tend towards some phase of unity with Deity — spiritual, mindal, or personal.

БОЖЕСТВЕНОСТТА е характерното, обединяващо и координиращо качество на Божеството.

0:1.16 (3.3) DIVINITY is the characteristic, unifying, and co-ordinating quality of Deity.

Божествеността се разбира от създадените същества като истина, красота и добродетел; съотнася се в личността като любов, милосърдие и служене; разкрива се на неличностни нива като правосъдие, могъщество и пълновластие.

0:1.17 (3.4) Divinity is creature comprehensible as truth, beauty, and goodness; correlated in personality as love, mercy, and ministry; disclosed on impersonal levels as justice, power, and sovereignty.

Божествеността може да бъде

0:1.18 (3.5) Divinity may be perfect — complete —

съвършена, пълна – както на проявяващото Райското съвършенство екзистенциално ниво, така и на нивото на създателите; тя може да бъде несъвършена – както на характеризиращото пространствено-времевата еволюция емпирично ниво, така и на нивото на създанията; или тя може да бъде относителна, без да е нито съвършена, нито несъвършена, както на някои нива на екзистенциално-емпирични взаимоотношения на Хавона.

В опитите си да постигнем съвършенство във всички аспекти и форми на относителността ние срещаме седем възможни варианта.

1. Абсолютно съвършенство във всички аспекти.

2. Абсолютно съвършенство в някои и относително – във всички останали аспекти.

3. Абсолютни, относителни и несъвършени аспекти в различни съчетания.

4. Абсолютно съвършенство в някои отношения, несъвършенство във всички останали.

5. Отсъствие на абсолютно съвършенство в някакъв аспект, относително съвършенство във всички проявления.

6. Отсъствие на абсолютно съвършенство в някой аспект, относително съвършенство в някои аспекти, несъвършенство в останалите.

7. Отсъствие на абсолютно съвършенство в някое качество, несъвършенство във всички.

as on existential and creator levels of Paradise perfection; it may be imperfect, as on experiential and creature levels of time-space evolution; or it may be relative, neither perfect nor imperfect, as on certain Havona levels of existential-experiential relationships.

0:1.19 (3.6) When we attempt to conceive of perfection in all phases and forms of relativity, we encounter seven conceivable types:

0:1.20 (3.7) 1. Absolute perfection in all aspects.

0:1.21 (3.8) 2. Absolute perfection in some phases and relative perfection in all other aspects.

0:1.22 (3.9) 3. Absolute, relative, and imperfect aspects in varied association.

0:1.23 (3.10) 4. Absolute perfection in some respects, imperfection in all others.

0:1.24 (3.11) 5. Absolute perfection in no direction, relative perfection in all manifestations.

0:1.25 (3.12) 6. Absolute perfection in no phase, relative in some, imperfect in others.

0:1.26 (3.13) 7. Absolute perfection in no attribute, imperfection in all.

II. БОГ

Еволюиращите смъртни изпитват непреодолима потребност от символизация на своите крайни представи за Бога. Осъзнаването от човека на нравствения му дълг и неговият духовен идеализъм представляват ниво на ценност — емпирична реалност, която трудно се поддава на символизация.

Космическото съзнание подразбира признаването на Първопричина, единствената безпричинна реалност. Бог — Всеобщият Баща, действа на три нива на личностното Божество, които се характеризират от суббезкрайна ценност и относително изражение на божествеността:

1. *Доличностно* — например, в служенето на частици на Отеца, такива като Настройчиците на Съзнанието.

2 . *Личностно* — например, в

II. GOD

0:2.1 (3.14) Evolving mortal creatures experience an irresistible urge to symbolize their finite concepts of God. Man's consciousness of moral duty and his spiritual idealism represent a value level — an experiential reality — which is difficult of symbolization.

0:2.2 (3.15) Cosmic consciousness implies the recognition of a First Cause, the one and only uncaused reality. God, the Universal Father, functions on three Deity-personality levels of subinfinite value and relative divinity expression:

0:2.3 (3.16) 1. *Prepersonal* — as in the ministry of the Father fragments, such as the Thought Adjusters.

0:2.4 (3.17) 2. *Personal* — as in the evolutionary

еволюционния опит на създадените и възпроизведени същества.

3 . *Свръхличностно* — например, във възникналата реалност на някои абсонитни и свързани с тях същества.

БОГ е словесен знак, който означава всички персонализации на Божеството. Този термин се нуждае от ново определение на всяко личностно ниво на активност на Божеството и изисква по-нататъшно уточнение в пределите на всяко от тези нива, тъй като този термин може да се използва за означаване на разнообразните неподчинени и подчинени персонализации на Божеството; например: Райските Синове-Създатели — бащите на локалните вселени.

Терминът "Бог" — така, както го използваме ние, може да се разбира:

По определени — например, Бог Отецът;

По контекст — например, при обсъждане на някое божествено ниво или обединение. Когато се затруднявате да интерпретирате правилно думата "Бог", ние препоръчваме да го отнасяте към личността на Всеобщия Баща.

Терминът "Бог" винаги обозначава *личност*. "Божество" може да се отнася или да не се отнася към божествени личности.

В настоящите документи думата "БОГ" се използва в следните значения:

1 . *Бог-Отец* — Създател, Управител и Вседържител. Всеобщият Баща, Първото Лице на Божеството.

2 . *Бог-Син* — Равноправен Създател, Дух-Властител и Духовен Управляващ. Вечният Син, Второто Лице на Божеството.

3 . *Бог-Дух* — Съвместен Извършител, Всеобщ Обединител и Посветител на Разума. Безкрайният Дух, Третото Лице на Божеството.

4 . *Бог-Висшият* — актуализиращ се или формиращ се Бог на времето и пространството. Личностно Божество, което асоциативно достига пространствено-времевото емпирично сливане на създанията и Създателя. Висшето Същество лично придобива присъщото на Божеството единство като еволюиращ емпиричен Бог на еволюционните създания на времето и пространството.

5 . *Бог-Седмократният* — личност на Божеството, която реално действа където и да е във времето и пространството. Личностните Божества на Рая и техните съзидателни

experience of created and procreated beings.

0:2.5 (3.18) 3. *Superpersonal* — as in the eventuated existences of certain absonite and associated beings.

0:2.6 (3.19) GOD is a word symbol designating all personalizations of Deity. The term requires a different definition on each personal level of Deity function and must be still further redefined within each of these levels, as this term may be used to designate the diverse co-ordinate and subordinate personalizations of Deity; for example: the Paradise Creator Sons — the local universe fathers.

0:2.7 (4.1) The term God, as we make use of it, may be understood:

0:2.8 (4.2) *By designation* — as God the Father.

0:2.9 (4.3) *By context* — as when used in the discussion of some one deity level or association. When in doubt as to the exact interpretation of the word God, it would be advisable to refer it to the person of the Universal Father.

0:2.10 (4.4) The term God always denotes *personality.* Deity may, or may not, refer to divinity personalities.

0:2.11 (4.5) The word GOD is used, in these papers, with the following meanings:

0:2.12 (4.6) 1. *God the Father* — Creator, Controller, and Upholder. The Universal Father, the First Person of Deity.

0:2.13 (4.7) 2. *God the Son* — Co-ordinate Creator, Spirit Controller, and Spiritual Administrator. The Eternal Son, the Second Person of Deity.

0:2.14 (4.8) 3. *God the Spirit* — Conjoint Actor, Universal Integrator, and Mind Bestower. The Infinite Spirit, the Third Person of Deity.

0:2.15 (4.9) 4. *God the Supreme* — the actualizing or evolving God of time and space. Personal Deity associatively realizing the time-space experiential achievement of creature-Creator identity. The Supreme Being is personally experiencing the achievement of Deity unity as the evolving and experiential God of the evolutionary creatures of time and space.

0:2.16 (4.10) 5. *God the Sevenfold* — Deity personality anywhere actually functioning in time and space. The personal Paradise Deities and their creative associates functioning in and beyond

партньори, които функционират в централната вселена и отвъд нейните предели и, чрез енерго-личностен синтез, въплъщавщи се във Висшето Същество на първото ниво на обединяващото разкриване на Божеството във времето и пространството – нивото на създанията. Това ниво, голямата вселена, е сферата на пространствено-времевото низхождане на личностите на Рая и насрещен пространствено-времеви възход на еволюционните създания.

6 . *Бог-Пределният* — възникващият Бог на свръхвремето и преодоляното пространство. Второто емпирично ниво на обединяващото проявление на Божеството. Бог-Пределният подразбира завършеното въплъщение на синтезирани абсонитно-свръхличностни, трансцендентни по отношение на времето и пространството, априорно-емпирични ценности, координирани на завършващите съзидателни нива на реалността на Божеството.

7 . *Бог-Абсолютният* — емпирично формиращият се Бог, който излиза извън пределите на свръхличностните ценности и значения на божествеността и съществува понастоящем като екзистенциално *Божество-Абсолют.* Това е третото ниво на обединяващото проявление и разпространение на Божеството. На това свръхсъзидателно ниво Божеството изчерпва персонализируемия потенциал, натъква се на завършването на божествеността и изчерпва своите възможности за саморазкриване на последващите и нарастващи нива на друга персонализация. Божеството достига, сблъсква се и се съединява с *Безусловния Абсолют.*

the borders of the central universe and power-personalizing as the Supreme Being on the first creature level of unifying Deity revelation in time and space. This level, the grand universe, is the sphere of the time-space descension of Paradise personalities in reciprocal association with the time-space ascension of evolutionary creatures.

0:2.17 (4.11) 6. *God the Ultimate* — the eventuating God of supertime and transcended space. The second experiential level of unifying Deity manifestation. God the Ultimate implies the attained realization of the synthesized absonite-superpersonal, time-space-transcended, and eventuated-experiential values, co-ordinated on final creative levels of Deity reality.

0:2.18 (4.12) 7. *God the Absolute* — the experientializing God of transcended superpersonal values and divinity meanings, now existential as the *Deity Absolute.* This is the third level of unifying Deity expression and expansion. On this supercreative level, Deity experiences exhaustion of personalizable potential, encounters completion of divinity, and undergoes depletion of capacity for self-revelation to successive and progressive levels of other-personalization. Deity now encounters, impinges upon, and experiences identity with, the *Unqualified Absolute.*

III. ПЪРВИЯТ ИЗТОЧНИК И ЦЕНТЪР

Всеобхватната, безкрайна реалност съществува в седем аспекта и като седем равноправни Абсолюта:

1. Първият Източник и Център.

2. Вторият Източник и Център.

3. Третият Източник и Център.

4. Островът на Рая.

5. Божеството-Абсолют.

6. Всеобщият Абсолют.

7. Безусловният Абсолют.

Като Първи Източник и Център Бог е първичен по отношение на всеобхватната реалност — тази първичност е безусловна.

III. THE FIRST SOURCE AND CENTER

0:3.1 (4.13) Total, infinite reality is existential in seven phases and as seven co-ordinate Absolutes:

0:3.2 (5.1) 1. The First Source and Center.

0:3.3 (5.2) 2. The Second Source and Center.

0:3.4 (5.3) 3. The Third Source and Center.

0:3.5 (5.4) 4. The Isle of Paradise.

0:3.6 (5.5) 5. The Deity Absolute.

0:3.7 (5.6) 6. The Universal Absolute.

0:3.8 (5.7) 7. The Unqualified Absolute.

0:3.9 (5.8) God, as the First Source and Center, is primal in relation to total reality — unqualifiedly. The First Source and Center is infinite as well as

Първият Източник и Център е безкраен, както и вечен, и вследствие на това е ограничен или обусловен само от собствената си воля.

Бог — Всеобщият Баща, е личността на Първия Източник и Център и в това си качество поддържа лични отношения с всички равноправни и подчинени източници и центрове, осъществявайки безкрайно управление над тях. Такова управление е лично и безкрайно *потенциално,* макар че в действителност то може никога да не функционира предвид съвършенството на тези равноправни и подчинени източници, центрове и личности.

Първият Източник и Център, следователно, е изходен във всички сфери: обожествени и необожествени, личностни и неличностни, актуални и потенциални, крайни и безкрайни. Всяко нещо или същество, относителност или завършеност се намират в непосредствена или опосредствана връзка и зависимост от първенството на Първия Източник и Център.

Първият Източник и Център е свързан с вселената по следния начин:

1. Гравитационните сили на материалните вселени се събират в гравитационния център на долния Рай. Именно затова географското местоположение на Първия Източник и Център е за вечни времена закрепено в абсолютна връзка с енерго-силовия център на долното – или материално, ниво на Рая. Но абсолютната личност на Божеството съществува на горното или духовно ниво на Рая.

2. Силите на разума се събират в Безкрайния Дух; разнообразието на космическия разум — в Седемте Главни Духа; реализиращият се разум на Висшето Същество като пространствено-времеви опит – в Маджестон.

3. Духовните сили на вселената се събират във Вечния Син.

4. Неограничената способност за божествено действие е заключена в Божеството-Абсолют.

5. Неограничената способност за реагиране на безкрайното е заключена в Безусловния Абсолют.

6. Двата Абсолюта - Условният и Безусловният, се съотнасят и обединяват във Всеобщия Абсолют и чрез неговото посредничество.

7. Потенциалната личност на еволюционното смъртно същество или на

eternal and is therefore limited or conditioned only by volition.

0:3.10 (5.9) God — the Universal Father — is the personality of the First Source and Center and as such maintains personal relations of infinite control over all co-ordinate and subordinate sources and centers. Such control is personal and infinite in *potential,* even though it may never actually function owing to the perfection of the function of such co-ordinate and subordinate sources and centers and personalities.

0:3.11 (5.10) The First Source and Center is, therefore, primal in all domains: deified or undeified, personal or impersonal, actual or potential, finite or infinite. No thing or being, no relativity or finality, exists except in direct or indirect relation to, and dependence on, the primacy of the First Source and Center.

0:3.12 (5.11) *The First Source and Center* is related to the universe as:

0:3.13 (5.12) 1. The gravity forces of the material universes are convergent in the gravity center of nether Paradise. That is just why the geographic location of his person is eternally fixed in absolute relation to the force-energy center of the nether or material plane of Paradise. But the absolute personality of Deity exists on the upper or spiritual plane of Paradise.

0:3.14 (5.13) 2. The mind forces are convergent in the Infinite Spirit; the differential and divergent cosmic mind in the Seven Master Spirits; the factualizing mind of the Supreme as a time-space experience in Majeston.

0:3.15 (5.14) 3. The universe spirit forces are convergent in the Eternal Son.

0:3.16 (5.15) 4. The unlimited capacity for deity action resides in the Deity Absolute.

0:3.17 (5.16) 5. The unlimited capacity for infinity response exists in the Unqualified Absolute.

0:3.18 (5.17) 6. The two Absolutes — Qualified and Unqualified — are co-ordinated and unified in and by the Universal Absolute.

0:3.19 (5.18) 7. The potential personality of an evolutionary moral being or of any other moral

всяко друго нравствено същество е съсредоточена в личността на Всеобщия Баща.

РЕАЛНОСТТА - в разбирането на крайните същества, е частична, относителна и призрачна. Максималната реалност на Божеството, достъпна за разбиране от еволюционните крайни създания, е заключена във Висшето Същество. При все това съществуват априорни, вечни и свръхпределни реалности, които са еволюционни пространствено-времеви създания, изходни по отношение на това Висше Божество. Когато се опитваме да опишем произхода и същността на космическата реалност, ние сме принудени да прибягваме към пространствено-времевата логика, достъпна за нивото на крайния разум. Затова много от едновременните събития, които стават във вечността, трябва да бъдат излагани като последователни действия.

В представата за произхода и диференциацията на Реалностите, която съществува в пространствено-времевото създание, вечното и безкрайно АЗ СЪМ се сдоби с освобождаване на Божеството от връзките на безусловната безкрайност благодарение на своята неотменима и вечна свободна воля и това отделяне от безусловната безкрайност породи първото *абсолютно напрежение на божествеността.* Тази разлика в напрежението на безкрайността се разрешава от Всеобщия Абсолют, обединяващ и съгласуващ динамичната безкрайност на Всеобхватното Божество и статичната безкрайност на Безусловния Абсолют.

В този първоначален акт теоретичното АЗ СЪМ достигна реализация на личността, като стана едновременно Вечния Баща на Първородния Син и Вечния Източник на Острова на Рая. Паралелно с отделянето на Сина от Отеца и в присъствието на Рая възникнаха личността на Безкрайния Дух и централната вселена Хавона. С появата на съ-съществуващото личностно Божество, Вечния Син и Безкрайния Дух, Отецът — като личност, избегна разтварянето в потенциала на Всеобхватното Божество, което в противен случай неизбежно би станало. Оттогава само в Троичното обединение с две равноправни Божества Отецът изпитва целия потенциал на Божеството, докато непрекъснато разширяващото емпиричния опит Божество се актуализира на нивата на божествеността на Висшето, Пределното и Абсолютното. Понятието АЗ СЪМ е нашата философска отстъпка на ограничения от времето и свързан с пространството краен разум на човека, на неспособността на създанието да осмисли вечните съществувания – нямащите начало и

being is centered in the personality of the Universal Father.

0:3.20 (5.19) REALITY, as comprehended by finite beings, is partial, relative, and shadowy. The maximum Deity reality fully comprehensible by evolutionary finite creatures is embraced within the Supreme Being. Nevertheless there are antecedent and eternal realities, superfinite realities, which are ancestral to this Supreme Deity of evolutionary time-space creatures. In attempting to portray the origin and nature of universal reality, we are forced to employ the technique of time-space reasoning in order to reach the level of the finite mind. Therefore must many of the simultaneous events of eternity be presented as sequential transactions.

0:3.21 (6.1) As a time-space creature would view the origin and differentiation of Reality, the eternal and infinite I AM achieved Deity liberation from the fetters of unqualified infinity through the exercise of inherent and eternal free will, and this divorcement from unqualified infinity produced the first *absolute divinity-tension.* This tension of infinity differential is resolved by the Universal Absolute, which functions to unify and co-ordinate the dynamic infinity of Total Deity and the static infinity of the Unqualified Absolute.

0:3.22 (6.2) In this original transaction the theoretical I AM achieved the realization of personality by becoming the Eternal Father of the Original Son simultaneously with becoming the Eternal Source of the Isle of Paradise. Coexistent with the differentiation of the Son from the Father, and in the presence of Paradise, there appeared the person of the Infinite Spirit and the central universe of Havona. With the appearance of coexistent personal Deity, the Eternal Son and the Infinite Spirit, the Father escaped, as a personality, from otherwise inevitable diffusion throughout the potential of Total Deity. Thenceforth it is only in Trinity association with his two Deity equals that the Father fills all Deity potential, while increasingly experiential Deity is being actualized on the divinity levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

край взаимовръзки. За пространствено-времевото създание трябва да има начало всичко освен ЕДИНСТВЕНОТО БЕЗПРИЧИННО – първосъздадената причина на причините. Затова ние представляваме това философско ниво на ценности като АЗ СЪМ и в същото време обясняваме на всички създания, че Вечният Син и Безкрайният Дух съ-съществуват във вечността с АЗ СЪМ; с други думи, не е имало такова време, когато АЗ СЪМ да не е бил *Баща* на Сина и заедно с него – на Духа.

Безкрайното служи като обозначение на пълнота — завършеност, която се подразбира от първенството на Първия Източник и Център.

Теоретическото АЗ СЪМ е предназначено за създанията и е философско разширение на “безкрайността на волята”, но Безкрайното е *действително* ниво от ценности, изразяващи това съдържание на понятието “вечност”, което е присъщо на истинската безкрайност, и абсолютна и от нищо не скована свободна воля на Всеобщия Баща. Това понятие понякога се означава като Отеца-Безкраен.

Значителен дял в объркването, с което са съпроводени опитите да се открие Отецът-Безкраен от съществата от всички категории — както низши, така и висши, се обяснява с присъщата им ограниченост в разбирането. Абсолютното първенство на Всеобщия Баща не е очевидно на суббезкрайни нива; затова е вероятно, че само Вечният Син и Безкрайният Дух действително познават Бащата като безкрайност; от всички останали личности такова понятие изисква вяра.

IV. ВСЕЛЕНСКА РЕАЛНОСТ

На различните вселенски нива Реалността се проявява различно. Като възниква в Отеца в резултат от неговото безкрайно волеизявление, тя може да се осъществява в трите основни аспекта на многото различни нива на актуализация във вселената:

1 . *Необожествената реалност се*

0:3.23 (6.3) *The concept of the I AM* is a philosophic concession which we make to the time-bound, space-fettered, finite mind of man, to the impossibility of creature comprehension of eternity existences — nonbeginning, nonending realities and relationships. To the time-space creature, all things must have a beginning save only the ONE UNCAUSED — the primeval cause of causes. Therefore do we conceptualize this philosophic value-level as the I AM, at the same time instructing all creatures that the Eternal Son and the Infinite Spirit are coeternal with the I AM; in other words, that there never was a time when the I AM was not the *Father* of the Son and, with him, of the Spirit.

0:3.24 (6.4) *The Infinite* is used to denote the fullness — the finality — implied by the primacy of the First Source and Center. The *theoretical* I AM is a creature-philosophic extension of the “infinity of will,” but the Infinite is an *actual* value-level representing the eternity-intension of the true infinity of the absolute and unfettered free will of the Universal Father. This concept is sometimes designated the Father-Infinite.

0:3.25 (6.5) Much of the confusion of all orders of beings, high and low, in their efforts to discover the Father-Infinite, is inherent in their limitations of comprehension. The absolute primacy of the Universal Father is not apparent on subinfinite levels; therefore is it probable that only the Eternal Son and the Infinite Spirit truly know the Father as an infinity; to all other personalities such a concept represents the exercise of faith.

IV. UNIVERSE REALITY

0:4.1 (6.6) Reality differentially actualizes on diverse universe levels; reality originates in and by the infinite volition of the Universal Father and is realizable in three primal phases on many different levels of universe actualization:

0:4.2 (6.7) 1. *Undeified reality* ranges from the

простира от енергийните области на неличностното до сферите на реалността, които включват неперсонализируемите ценности на всеобщото битие чак до присъствието на Безусловния Абсолют.

2 . *Обожествената реалност* обхваща всички безкрайни, присъщи на Божеството потенциали, като се простира възходящо през всички личностни светове, от най-низшия краен до най-висшия безкраен, обединявайки по такъв начин сферата на всичко персонализируемо и повече от това - чак до присъствието на Божеството-Абсолют.

3 . *Взаимосвързана реалност.* Вселенската реалност е по общо мнение или обожествена, или необожествена, но за същества, намиращи се под нивото на обожествяването, съществува широка област от взаимосвързаната реалност, потенциална и актуализираща се, която трудно се поддава на определение. Значителна част от тази координирана реалност е заключена в сферата на Всеобщия Абсолют.

Основната представа за изначалната реалност се свежда към следното: Отецът инициира и поддържа Реалността. Основните *разновидности* са обожествена и необожествена реалност – Божеството-Абсолют и Безусловният Абсолют. Основното *отношение* се заключава в съществуващото между тях напрежение. Това инициирано от Отеца напрежение на божественост в съвършенство се разрешава и във вечността е Всеобщият Абсолют.

От гледна точка на времето и пространството класификацията на реалността може да бъде продължена по следния начин:

1 . *Действителна и потенциална.* Реалности, които съществуват в пълнотата на изражението – в противоположност на тези, които заключават в себе си неразкритите възможности за растеж. Вечният Син е абсолютна духовна действителност; смъртният човек е в значителна степен нереализиран духовен потенциал.

2 . *Абсолютна и субабсолютна.* Абсолютните реалности съществуват във вечността. Субабсолютните реалности се проектират на две нива: абсонитни реалности, относителни в аспекта както на времето, така и на вечността, и крайни реалности, проектирани в пространството и реализиращи се във времето.

3 . *Екзистенциална и емпирична.* Божеството на Рая е екзистенциално, но формиращите се Божества, Висшето и

energy domains of the nonpersonal to the reality realms of the nonpersonalizable values of universal existence, even to the presence of the Unqualified Absolute.

0:4.3 (7.1) 2. *Deified reality* embraces all infinite Deity potentials ranging upward through all realms of personality from the lowest finite to the highest infinite, thus encompassing the domain of all that which is personalizable and more — even to the presence of the Deity Absolute.

0:4.4 (7.2) 3. *Interassociated reality.* Universe reality is supposedly either deified or undeified, but to subdeified beings there exists a vast domain of interassociated reality, potential and actualizing, which is difficult of identification. Much of this co-ordinate reality is embraced within the realms of the Universal Absolute.

0:4.5 (7.3) This is the primal concept of original reality: The Father initiates and maintains Reality. The primal *differentials* of reality are the deified and the undeified — the Deity Absolute and the Unqualified Absolute. The primal *relationship* is the tension between them. This Father-initiated divinity-tension is perfectly resolved by, and eternalizes as, the Universal Absolute.

0:4.6 (7.4) From the viewpoint of time and space, reality is further divisible as:

0:4.7 (7.5) 1. *Actual and Potential.* Realities existing in fullness of expression in contrast to those which carry undisclosed capacity for growth. The Eternal Son is an absolute spiritual actuality; mortal man is very largely an unrealized spiritual potentiality.

0:4.8 (7.6) 2. *Absolute and Subabsolute.* Absolute realities are eternity existences. Subabsolute realities are projected on two levels: Absonites — realities which are relative with respect to both time and eternity. Finites — realities which are projected in space and are actualized in time.

0:4.9 (7.7) 3. *Existential and Experiential.* Paradise Deity is existential, but the emerging Supreme and Ultimate are experiential.

Пределното, са емпирични.

4 . *Личностна и неличностна.* Разпространяването на Божеството, изражението на личността и еволюцията на космоса са за вечни времена обусловени от свободната воля на Отеца, завинаги отделила интелектуално-духовно-личностните значения и ценности на действителността и потенциалността, съсредоточени във Вечния Син от това, което е присъщо на Острова на Рая и е съсредоточено в него.

РАЯТ е термин, включващ личностните и неличностните Абсолюти, съсредоточаването на всички аспекти на космическата реалност. При правилно определение той може да обозначава всяка и всички форми на реалността, Божеството, божествеността, личностите и силите — духовни, интелектуални или материални. Раят е общо за тях място на възникване, функциониране и предназначение в това, което се отнася до ценностите, значенията и фактическото съществуване.

Райският Остров — Раят, неопределен по друг начин, е Абсолютът на управлението на материалната гравитация на Първия Източник и Център. Раят се намира в състояние на покой и е единственият неподвижен обект във вселената на вселените. Райският Остров има място във вселената, но няма положение в пространството. Този вечен Остров е непосредствен източник на физическите вселени — минали, настоящи и бъдещи. Ядрото на вселените, Островът на Светлината е производно на Божеството, но той едва ли е Божество; така и материалните творения — те не са част от Божеството, а едно от следствията.

Раят не е създател; това е уникален център на управление на много космически процеси, за който управлението е много по-свойствено, отколкото реагирането. Във всички материални вселени Раят предизвиква ответните реакции и действия на всяко същество, което има отношение към силата, енергията и мощта, но самият Рай е уникален, изключителен и обособен във вселените. Раят не съответства на нищо, както нищо не съответства на Рая. Той не е нито сила, нито присъствие, той е просто *Рай.*

0:4.10 (7.8) 4. *Personal and Impersonal.* Deity expansion, personality expression, and universe evolution are forever conditioned by the Father's freewill act which forever separated the mind-spirit-personal meanings and values of actuality and potentiality centering in the Eternal Son from those things which center and inhere in the eternal Isle of Paradise.

0:4.11 (7.9) PARADISE is a term inclusive of the personal and the nonpersonal focal Absolutes of all phases of universe reality. Paradise, properly qualified, may connote any and all forms of reality, Deity, divinity, personality, and energy — spiritual, mindal, or material. All share Paradise as the place of origin, function, and destiny, as regards values, meanings, and factual existence.

0:4.12 (7.10) *The Isle of Paradise* — Paradise not otherwise qualified — is the Absolute of the material-gravity control of the First Source and Center. Paradise is motionless, being the only stationary thing in the universe of universes. The Isle of Paradise has a universe location but no position in space. This eternal Isle is the actual source of the physical universes — past, present, and future. The nuclear Isle of Light is a Deity derivative, but it is hardly Deity; neither are the material creations a part of Deity; they are a consequence.

0:4.13 (7.11) Paradise is not a creator; it is a unique controller of many universe activities, far more of a controller than a reactor. Throughout the material universes Paradise influences the reactions and conduct of all beings having to do with force, energy, and power, but Paradise itself is unique, exclusive, and isolated in the universes. Paradise represents nothing and nothing represents Paradise. It is neither a force nor a presence; it is just *Paradise.*

V. ЛИЧНОСТНИ РЕАЛНОСТИ

Личността е ниво на обожествената реалност, която се простира от стадиите на смъртните и междинните създания с тяхната висша активация на разума в

V. PERSONALITY REALITIES

0:5.1 (8.1) Personality is a level of deified reality and ranges from the mortal and midwayer level of the higher mind activation of worship and wisdom up through the morontial and spiritual to the

поклонението и мъдростта и се издига през *морontийния* и духовния стадий чак до придобиването на завършеност на личностния статут. Такъв е еволюционният възход на личностите на смъртните и на родствените им създания, но освен тях във вселената има и множество други категории личности.

attainment of finality of personality status. That is the evolutionary ascent of mortal- and kindred-creature personality, but there are numerous other orders of universe personalities.

Реалността е подложена на всеобщо разпространение, личността — на безкрайно разнообразие, при което те и двете са способни практически на неограничена координация с Божеството и на вечна стабилизация. Докато видоизменяемостта на неличностната реалност е явно ограничена, ние не знаем за каквито и да било предели за постепенната еволюция на личностните реалности.

0:5.2 (8.2) Reality is subject to universal expansion, personality to infinite diversification, and both are capable of well-nigh unlimited Deity co-ordination and eternal stabilization. While the metamorphic range of nonpersonal reality is definitely limited, we know of no limitations to the progressive evolution of personality realities.

На достигнатите емпирични нива всички категории или значения на личността са съвместими и дори съвместно съзидаеми. Даже Бог и човекът могат да съ-съществуват в обединена личност, което с такова съвършенство се демонстрира в настоящия статут на Христос Михаил - Сина Човешки и Сина Божий.

0:5.3 (8.3) On attained experiential levels all personality orders or values are associable and even cocreational. Even God and man can coexist in a unified personality, as is so exquisitely demonstrated in the present status of Christ Michael — Son of Man and Son of God.

Всички суббезкрайни категории и стадии на личността са потенциално обединими и съвместно съзидаеми. Доличностното, личностното и свръхличностното — всички тези стадии са свързани чрез взаимна възможност за паралелно постижение, прогрес и съвместна съзидаемост. Но неличностното никога не се преобразува непосредствено в личностно. Личността никога не възниква сама по себе си; тя е дар от Райския Баща. Личността се съвместява с енергията и съществува само в съвкупност с живи енергийни системи; понятието “индивидуалност” може да се асоциира с конфигурациите от неживи енергийни еталони.

0:5.4 (8.4) All subinfinite orders and phases of personality are associative attainables and are potentially cocreational. The prepersonal, the personal, and the superpersonal are all linked together by mutual potential of co-ordinate attainment, progressive achievement, and cocreational capacity. But never does the impersonal directly transmute to the personal. Personality is never spontaneous; it is the gift of the Paradise Father. Personality is superimposed upon energy, and it is associated only with living energy systems; identity can be associated with nonliving energy patterns.

Всеобщият Баща е тайната на реалността на личността, даряването с личност и предназначението на личността. Вечният Син е абсолютната личност, тайната на духовната енергия, духовете на морontия и преобразените духове. Съвместният Извършител представлява личностният дух-разум, източникът на умствени способности, разсъдъкът и космическият разум. Но Райският Остров е неличностен и извъндуховен, представлявайки квинтесенцията на космическото тяло, източникът и центърът на физическата материя и абсолютната матрица на всеобщата материална реалност.

0:5.5 (8.5) The Universal Father is the secret of the reality of personality, the bestowal of personality, and the destiny of personality. The Eternal Son is the absolute personality, the secret of spiritual energy, morontia spirits, and perfected spirits. The Conjoint Actor is the spirit-mind personality, the source of intelligence, reason, and the universal mind. But the Isle of Paradise is nonpersonal and extraspiritual, being the essence of the universal body, the source and center of physical matter, and the absolute master pattern of universal material reality.

Тези качества на всеобщата реалност се проявяват в човешкия опит на урантийците на следните нива:

0:5.6 (8.6) These qualities of universal reality are manifest in Urantian human experience on the following levels:

1 . *Тяло.* Материалният или физически организъм на човека. Живият електрохимически механизъм на животинската същност и произход.

2 . *Разум.* Мислещият, осъзнаващ и чувстващ механизъм на човешкия организъм. Съвкупният съзнателен и несъзнателен опит. Интелектът, свързан с чувствения живот и стремящ се нагоре чрез поклонение и мъдрост към нивото на духа.

3. *Дух.* Божественият дух, който населява съзнанието на човека – Настройчикът на Съзнанието. Този безсмъртен дух е доличностен – той не притежава личност, макар че му предстои да стане част от личността на съхранилото се смъртно създание.

4 . *Душа.* Душата на човека е негова емпирична придобивка. Когато смъртното създание решава "да изпълни волята на небесния Баща", пребиваващият в неговото съзнание дух става баща на *новата реалност* на човешкия опит. Смъртният материален разум е майка на същата тази възникваща реалност. Субстанцията на тази нова реалност не е нито материална, нито духовна – тя е *моронтийна.* Така се формира безсмъртна душа, на която предстои да преживее физическата смърт и да започне възхода си към Рая.

Личност. Личността на смъртния човек не е нито тяло, нито разум, нито дух; личността не е и душата. Личността е единствената неизменна реалност в опита на създанието, във всичко останало, подложено на постоянно изменение; тя обединява всички останали съвкупни фактори на индивидуалността. Личността е уникален дар на Всеобщия Баща, предназначен за живите и съвкупни видове енергии на материята, разума и духа и запазващ се заедно със съхранението на моронтийната душа.

Моронтия — термин, който обозначава обширното ниво, лежащо между сферите на материалното и духовното. То може да отразява личностни и неличностни реалности, живи или неживи видове енергии. Основата на моронтийната тъкан е духовна, а самата тъкан – материална.

0:5.7 (8.7) 1. *Body.* The material or physical organism of man. The living electrochemical mechanism of animal nature and origin.

0:5.8 (8.8) 2. *Mind.* The thinking, perceiving, and feeling mechanism of the human organism. The total conscious and unconscious experience. The intelligence associated with the emotional life reaching upward through worship and wisdom to the spirit level.

0:5.9 (8.9) 3. *Spirit.* The divine spirit that indwells the mind of man — the Thought Adjuster. This immortal spirit is prepersonal — not a personality, though destined to become a part of the personality of the surviving mortal creature.

0:5.10 (8.10) 4. *Soul.* The soul of man is an experiential acquirement. As a mortal creature chooses to "do the will of the Father in heaven," so the indwelling spirit becomes the father of a *new reality* in human experience. The mortal and material mind is the mother of this same emerging reality. The substance of this new reality is neither material nor spiritual — it is *morontial.* This is the emerging and immortal soul which is destined to survive mortal death and begin the Paradise ascension.

0:5.11 (9.1) *Personality.* The personality of mortal man is neither body, mind, nor spirit; neither is it the soul. Personality is the one changeless reality in an otherwise ever-changing creature experience; and it unifies all other associated factors of individuality. The personality is the unique bestowal which the Universal Father makes upon the living and associated energies of matter, mind, and spirit, and which survives with the survival of the morontial soul.

0:5.12 (9.2) *Morontia* is a term designating a vast level intervening between the material and the spiritual. It may designate personal or impersonal realities, living or nonliving energies. The warp of morontia is spiritual; its woof is physical.

VI. ЕНЕРГИЯ И МОДЕЛ

Всичко, което реагира на личностния контур на Отеца, ние наричаме личностно. Всичко, което реагира на въздействието на духовния контур на Сина, наричаме духовно. Всичко, което реагира на контура на разума на

VI. ENERGY AND PATTERN

0:6.1 (9.3) Any and all things responding to the personality circuit of the Father, we call personal. Any and all things responding to the spirit circuit of the Son, we call spirit. Any and all that responds to the mind circuit of the Conjoint Actor, we call mind,

Съвместния Извършител, наричаме разум – разумът като атрибут на Безкрайния Дух, разумът във всички негови аспекти. Всичко, което реагира на въздействието на материално-гравитационния контур с център долния Рай, наричаме материя-енергия-материя във всичките му видоизменени състояния.

mind as an attribute of the Infinite Spirit — mind in all its phases. Any and all that responds to the material-gravity circuit centering in nether Paradise, we call matter — energy-matter in all its metamorphic states.

ЕНЕРГИЯТА се използва от нас като всеобхватен термин, прилаган към сферите на духовното, интелектуалното и материалното. Също толкова широко определяме ние и думата *сила.* Терминът *физическа енергия* [power] обикновено е ограничен с обозначението на електронното ниво на материята, реагираща на линейната гравитация в голямата вселена. С тази дума [power] се обозначава и суверенността. Ние не можем да се придържаме към вашите общоприети определения на разновидностите на силата [force], енергията [energy] и мощността [power]. Толкова явна бедност на езика ни принуждава да използваме тези термини в различни значения.

0:6.2 (9.4) ENERGY we use as an all-inclusive term applied to spiritual, mindal, and material realms. *Force* is also thus broadly used. *Power* is ordinarily limited to the designation of the electronic level of material or linear-gravity-responsive matter in the grand universe. Power is also employed to designate sovereignty. We cannot follow your generally accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must assign multiple meanings to these terms.

Физическа енергия е термин, който обозначава всички стадии и форми на усещаното движение, действие и потенциал.

0:6.3 (9.5) *Physical energy* is a term denoting all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential.

При обсъждане на проявената физическа енергия ние обикновено използваме термините “космическа сила”, “възникваща енергия” и “вселенска физическа енергия”, които често се използват по следния начин:

0:6.4 (9.6) In discussing physical-energy manifestations, we generally use the terms cosmic force, emergent energy, and universe power. These are often employed as follows:

1 . *Космическата сила* обхваща всички видове енергии, които изхождат от Безусловния Абсолют и засега все още не реагират на гравитацията на Рая.

0:6.5 (9.7) 1. *Cosmic force* embraces all energies deriving from the Unqualified Absolute but which are as yet unresponsive to Paradise gravity.

2 . *Възникващата енергия* обхваща всички видове енергии, които реагират на гравитацията на Рая, но засега още не реагират на локалната или линейна гравитация. Това е доелектронното ниво на енергията-материя.

0:6.6 (9.8) 2. *Emergent energy* embraces those energies which are responsive to Paradise gravity but are as yet unresponsive to local or linear gravity. This is the pre-electronic level of energy-matter.

3 . *Вселенската енергия* включва всички форми на енергия, които, все още реагирайки на гравитацията на Рая, се подчиняват непосредствено на линейна гравитация. Това е електронното ниво на енергията-материя и на всички последващи я еволюции.

0:6.7 (9.9) 3. *Universe power* includes all forms of energy which, while still responding to Paradise gravity, are directly responsive to linear gravity. This is the electronic level of energy-matter and all subsequent evolutions thereof.

Разумът е феномен, който покрай различните енергийни системи означава присъствие и активност на *живата опека;* това важи за всички нива на интелекта. В личността разумът е вечен посредник между духа и материята; именно затова вселената се освещава от три вида светлина: материална светлина, интелектуално озарение и духовно светене.

0:6.8 (9.10) *Mind* is a phenomenon connoting the presence-activity of *living ministry* in addition to varied energy systems; and this is true on all levels of intelligence. In personality, mind ever intervenes between spirit and matter; therefore is the universe illuminated by three kinds of light: material light, intellectual insight, and spirit luminosity.

Светлина — светене на духа, е словесен знак, образно изражение, обозначаващо личностно проявление, характерно за разнообразните класове духовни същества. Това ярко излъчване в никаква степен не е свързано нито с интелектуалното озарение, нито с проявите на физическата светлина.

ЕТАЛОНЪТ може да се проектира като материална, духовна или умствена енергия, както и като всяка тяхна комбинация. Той може да се разпространява върху личност, индивидуализирани същества, организми или нежива материя. Но еталонът е еталон и такъв си остава; само *копията* се умножават.

Еталонът може да съдържа в себе си енергия, но е неспособен да я управлява. Управлението на енергията е прерогатив на гравитацията. Нито пространството, нито еталонът реагират на гравитацията, но между пространството и еталона няма никаква взаимовръзка; пространството не е нито еталон, нито потенциален еталон. Еталонът е конфигурация на реалността, изплатила целия гравитационен дълг; *реалността* на всеки еталон се заключава в неговите енергии, разум, дух или материални компоненти.

По контраст с аспекта на *всеобхватното* еталонът разкрива *индивидуалния* аспект на енергията и личността. Формите на личностите или индивидуализираните създания са еталони, които се пораждат от енергия (физическа, духовна или умствена), но не са нейна неотменима същност. Това свойство на енергията или личността, благодарение на което се появява еталонът, може да бъде приписано на Бога, Божеството – силовата природа на Рая, към съ-съществуването на личността и силата.

Еталонът е образец, в съответствие с който се правят копия. Вечният Рай е абсолютът на еталоните; Вечният Син е образцова личност; Всеобщият Баща е непосредствен творец-източник и на двете. Но Раят не посвещава еталон, а Синът не може да посвети личност.

0:6.9 (10.1) *Light* — spirit luminosity — is a word symbol, a figure of speech, which connotes the personality manifestation characteristic of spirit beings of diverse orders. This luminous emanation is in no respect related either to intellectual insight or to physical-light manifestations.

0:6.10 (10.2) PATTERN can be projected as material, spiritual, or mindal, or any combination of these energies. It can pervade personalities, identities, entities, or nonliving matter. But pattern is pattern and remains pattern; only *copies* are multiplied.

0:6.11 (10.3) Pattern may configure energy, but it does not control it. Gravity is the sole control of energy-matter. Neither space nor pattern are gravity responsive, but there is no relationship between space and pattern; space is neither pattern nor potential pattern. Pattern is a configuration of reality which has already paid all gravity debt; the *reality* of any pattern consists of its energies, its mind, spirit, or material components.

0:6.12 (10.4) In contrast to the aspect of the *total,* pattern discloses the *individual* aspect of energy and of personality. Personality or identity forms are patterns resultant from energy (physical, spiritual, or mindal) but are not inherent therein. That quality of energy or of personality by virtue of which pattern is caused to appear may be attributed to God — Deity — to Paradise force endowment, to the coexistence of personality and power.

0:6.13 (10.5) Pattern is a master design from which copies are made. Eternal Paradise is the absolute of patterns; the Eternal Son is the pattern personality; the Universal Father is the direct ancestor-source of both. But Paradise does not bestow pattern, and the Son cannot bestow personality.

VII. ВИСШЕТО СЪЩЕСТВО

Що се отнася до отношенията във вечността, в мирозданието действа механизъм на Божеството от две части. Бог-Отец, Бог-Син и Бог-Дух са вечни екзистенциални същества, докато Бог-Висшият, Бог-Пределният и Бог-Абсолютният са актуализиращи се личности на Божеството на пост-хавонските епохи в сферите на времето и пространството и преодоляващи

VII. THE SUPREME BEING

0:7.1 (10.6) The Deity mechanism of the master universe is twofold as concerns eternity relationships. God the Father, God the Son, and God the Spirit are eternal — are existential beings — while God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute are *actualizing* Deity personalities of the post-Havona epochs in the time-space and the time-space-transcended spheres of master universe evolutionary

пространствено-времевите предели на сферите на еволюционното разпространение на мирозданието. Тези актуализиращи се личности на Божеството стават вечни от това време, когато и щом претърпят енерго-личностен синтез в растящите вселени посредством емпирична актуализация на асоциативно-съзидателни потенциали на вечните Райски Божества.

Следователно присъствието на Божеството е двойствено:

1 . *Екзистенциално* — същества, които притежават вечно съществуване в миналото, настоящето и бъдещето.

2 . *Емпирично* — същества, които се актуализират в днешната пост-хавонска епоха, но притежават безкрайно съществуване във вечността на бъдещето.

Отецът, Синът и Духът са екзистенциални – те са екзистенциални в актуалността (макар че всички потенциали по общо мнение са емпирични). Висшият и Пределният са изцяло емпирични. Божеството-Абсолют е емпирично в актуализацията, но екзистенциално в своята потенциалност. Същността на Божеството е вечна, но само трите изначални лица на Божеството са безусловно вечни. Всички останали личности на Божеството имат произход, но притежават вечно бъдеще.

Като придобива екзистенциално самоизражение на Божеството в Сина и Духа, Отецът понастоящем придобива емпирично изражение на бившите неличностни и неразкрити нива на божествеността в качеството на Бог-Висшия, Бог-Пределния и Бог-Абсолютния; но тези емпирични Божества не са напълно формирани; те се намират в процес на актуализация.

Бог-Висшият в Хавона е отражението на триединното Божество на Рая в личностния дух. Днес тази асоциативна взаимовръзка на Божествата претърпява съзидателно разширяване навън в Бог-Седмократния и се синтезира в емпиричната енергия на Всемогъщия Висш в голямата вселена. По такъв начин Божеството на Рая, екзистенциално в качеството на три лица, се проявява емпирично в два аспекта на Върховността, докато тези два аспекта, посредством енерго-личностния синтез, се обединяват като в единен Господ – Висшето Същество.

Всеобщият Баща придобива доброволно освобождаване от връзките на безкрайността и оковите на вечността по пътя на тринитизацията – триединното въплъщение на Божеството. Висшето Същество продължава

expansion. These actualizing Deity personalities are future eternals from the time when, and as, they power-personalize in the growing universes by the technique of the experiential actualization of the associative-creative potentials of the eternal Paradise Deities.

0:7.2 (10.7) Deity is, therefore, dual in presence:

0:7.3 (10.8) 1. *Existential* — beings of eternal existence, past, present, and future.

0:7.4 (10.9) 2. *Experiential* — beings actualizing in the post-Havona present but of unending existence throughout all future eternity.

0:7.5 (10.10) The Father, Son, and Spirit are existential — existential in actuality (though all potentials are supposedly experiential). The Supreme and the Ultimate are wholly experiential. The Deity Absolute is experiential in actualization but existential in potentiality. The essence of Deity is eternal, but only the three original persons of Deity are unqualifiedly eternal. All other Deity personalities have an origin, but they are eternal in destiny.

0:7.6 (10.11) Having achieved existential Deity expression of himself in the Son and the Spirit, the Father is now achieving experiential expression on hitherto impersonal and unrevealed deity levels as God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute; but these experiential Deities are not now fully existent; they are in process of actualization.

0:7.7 (11.1) *God the Supreme* in Havona is the personal spirit reflection of the triune Paradise Deity. This associative Deity relationship is now creatively expanding outward in God the Sevenfold and is synthesizing in the experiential power of the Almighty Supreme in the grand universe. Paradise Deity, existential as three persons, is thus experientially evolving in two phases of Supremacy, while these dual phases are power-personality unifying as one Lord, the Supreme Being.

0:7.8 (11.2) The Universal Father achieves freewill liberation from the bonds of infinity and the fetters of eternity by the technique of trinitization, threefold Deity personalization. The Supreme Being is even now evolving as a subeternal personality

да се проявява като субвечно личностно обединение на седмоединното проявление на Божеството в сегментите на времето и пространството на голямата вселена.

unification of the sevenfold manifestation of Deity in the time-space segments of the grand universe.

Висшето Същество не се отнася към непосредствените творци, с изключение на това, че то е баща на Маджестон, но то представлява синтезиращо начало, съгласуващо всякакви отношения на създанието и Създателя на вселената. Висшето Същество, което се реализира понастоящем в еволюционните вселени, е Божеството, което осъществява взаимовръзката и синтеза на пространствено-времевата божественост, на триединното Божество на Рая, в емпирична взаимовръзка с Висшите Създатели на времето и пространството. След окончателната актуализация това еволюционно Божество ще представлява вечното сливане на крайното и безкрайното – вечен и неразривен съюз на емпиричната енергия и духовната личност.

0:7.9 (11.3) *The Supreme Being* is not a direct creator, except that he is the father of Majeston, but he is a synthetic co-ordinator of all creature-Creator universe activities. The Supreme Being, now actualizing in the evolutionary universes, is the Deity correlator and synthesizer of time-space divinity, of triune Paradise Deity in experiential association with the Supreme Creators of time and space. When finally actualized, this evolutionary Deity will constitute the eternal fusion of the finite and the infinite — the everlasting and indissoluble union of experiential power and spirit personality.

Под направляващия подтик на формиращото се Висше Същество цялата крайна пространствено-времева реалност е въвлечена във все по-нарастваща мобилизация и все по-съвършено обединение (енерго-личностен синтез) на всички стадии и значения на крайната реалност във взаимовръзка с разнообразните аспекти на реалността на Рая с цел и намерение впоследствие да предприеме опит за достигане на абсонитни нива и постигане на изключително същество.

0:7.10 (11.4) All time-space finite reality, under the directive urge of the evolving Supreme Being, is engaged in an ever-ascending mobilization and perfecting unification (power-personality synthesis) of all phases and values of finite reality, in association with varied phases of Paradise reality, to the end and for the purpose of subsequently embarking upon the attempt to reach absonite levels of supercreature attainment.

VIII. БОГ-СЕДМОКРАТНИЯТ

За да компенсира крайността на статута и ограничеността на созданията, Всеобщият Баща учреди седем-етапно приближаване на еволюционното създание към Божеството:

1. Райските Синове-Създатели
2. Извечно Древните
3. Седемте Главни Духа
4. Висшето Същество
5. Бог-Дух
6. Бог-Син
7. Бог-Отец.

Седмократното въплъщение на Божеството във времето и пространството и в седемте свръхвселени позволява на смъртния човек да достигне присъствието на Бога, който е Дух. Това седмократно Божество, което – по

VIII. GOD THE SEVENFOLD

0:8.1 (11.5) To atone for finity of status and to compensate for creature limitations of concept, the Universal Father has established the evolutionary creature's sevenfold approach to Deity:

0:8.2 (11.6) 1. The Paradise Creator Sons.

0:8.3 (11.7) 2. The Ancients of Days.

0:8.4 (11.8) 3. The Seven Master Spirits.

0:8.5 (11.9) 4. The Supreme Being.

0:8.6 (11.10) 5. God the Spirit.

0:8.7 (11.11) 6. God the Son.

0:8.8 (11.12) 7. God the Father.

0:8.9 (11.13) This sevenfold Deity personalization in time and space and to the seven superuniverses enables mortal man to attain the presence of God, who is spirit. This sevenfold Deity, to finite time-space creatures sometime power-personalizing in

отношение на крайните пространствено-времеви създания, някога в бъдещето, в резултат от енерго-личностния синтез, ще се превърне във Висше Същество, е функционалното Божество на смъртните еволюционни създания, възхождащи към Рая. Подобен емпиричен път е открит, води към осъзнаване на Бога, започва с признаването на божествеността на Сина –Създател на локалната вселена, и възхожда, чрез Извечно Древния на свръхвселената и един от Седемте Главни Духа, към откриване и признаване на божествената личност на Всеобщия Баща в Рая.

the Supreme Being, is the functional Deity of the mortal evolutionary creatures of the Paradise-ascension career. Such an experiential discovery-career of the realization of God begins with the recognition of the divinity of the Creator Son of the local universe and ascends through the superuniverse Ancients of Days and by way of the person of one of the Seven Master Spirits to the attainment of the discovery and recognition of the divine personality of the Universal Father on Paradise.

Голямата вселена е тройствената сфера на Божествата: Троицата на Върховността, Бог-Седмократния и Висшето Същество. Бог-Висшият присъства потенциално в Райската Троица, откъдето черпи своите личностни и духовни атрибути; но понастоящем той се реализира в Синовете-Създатели, Извечно Древните и в Главните Духове, от които получава своята енергия като Всемогъщ спрямо пространствено-времевите свръхвселени. Това енергийно проявление на непосредствения Бог на еволюционните създания фактически съпътства тяхната поява във времето и пространството. Всемогъщият Висш, който възниква на ценностното ниво на неличностната дейност, и духовното лице на Бога-Висшия са *единна реалност* — Висшето Същество.

0:8.10 (12.1) The grand universe is the threefold Deity domain of the Trinity of Supremacy, God the Sevenfold, and the Supreme Being. God the Supreme is potential in the Paradise Trinity, from whom he derives his personality and spirit attributes; but he is now actualizing in the Creator Sons, Ancients of Days, and the Master Spirits, from whom he derives his power as Almighty to the superuniverses of time and space. This power manifestation of the immediate God of evolutionary creatures actually time-space evolves concomitantly with them. The Almighty Supreme, evolving on the value-level of nonpersonal activities, and the spirit person of God the Supreme are *one reality* — the Supreme Being.

В обединяването на Божествата в Бог-Седмократния Синовете-Създатели осигуряват механизма, благодарение на който смъртният става безсмъртен, а крайното придобива безкрайност. Висшето Същество предоставя метод за мобилизация на енергийните и личностни атрибути – божествен синтез – на *всички* тези разнообразни взаимодействия, което позволява на крайното да се издигне на абсонитно ниво и да се опита да достигне Пределния чрез други възможни в бъдеще актуализации. Заедно с Божествените Попечителки Синовете-Създатели са участници в това велико движение, но Извечно Древните и Седемте Главни Духа вероятно са за вечни времена прикрепени като постоянни управляващи на голямата вселена.

0:8.11 (12.2) The Creator Sons in the Deity association of God the Sevenfold provide the mechanism whereby the mortal becomes immortal and the finite attains the embrace of the infinite. The Supreme Being provides the technique for the power-personality mobilization, the divine synthesis, of *all* these manifold transactions, thus enabling the finite to attain the absonite and, through other possible future actualizations, to attempt the attainment of the Ultimate. The Creator Sons and their associated Divine Ministers are participants in this supreme mobilization, but the Ancients of Days and the Seven Master Spirits are probably eternally fixed as permanent administrators in the grand universe.

Функционирането на Бог-Седмократния води своето начало от организацията на седемте свръхвселени и вероятно ще се разширява в хода на бъдещата еволюция на създанията от външния космос. Несъмнено е, че организацията на тези бъдещи вселени на първично, вторично, третично и четвъртично пространствени нива на постепенна еволюция несъмнено ще стане свидетел на настъпването на епохата на трансцендентното и абсонитно приближаване към Божеството.

0:8.12 (12.3) The function of God the Sevenfold dates from the organization of the seven superuniverses, and it will probably expand in connection with the future evolution of the creations of outer space. The organization of these future universes of the primary, secondary, tertiary, and quartan space levels of progressive evolution will undoubtedly witness the inauguration of the transcendent and absonite approach to Deity.

IX. БОГ-ПРЕДЕЛНИЯТ

Така, както Висшето Същество възниква постепенно от предшестващия го дар на божествеността, заключен в съвкупния потенциал на енергията и личността на голямата вселена, така и Бог-Пределният се развива от потенциалите на божествеността, които се намират отвъд пределите на пространствено-времевите сфери на мирозданието. Актуализацията на Пределното Божество ознаменува абсонитното обединение на първата емпирична Троица и означава разпространението на обединяващото Божество на следващото ниво на съзидателно саморазкритие. В личностно-енергиен аспект това е еквивалентно на актуализацията в емпиричното Божество на вселената на абсонитните реалности на Рая на нивата, възникващи отвъд пределите на пространствено-времевите ценности. Завършването на подобно емпирично разкритие трябва да осигури пределното предназначение – служенето, за всички пространствено-времеви създания, достигнали абсонитни нива чрез завършеното въплъщение на Висшето Същество и благодарение на служенето на Бог-Седмократния.

Бог-Пределният означава личностно Божество, действащо на абсонитните нива на божествеността и във вселенските сфери на преодоляното време и пространство. Пределният е развитието на Божеството отвъд пределите на нивото на върховността. Бог-Висшият е Троичното обединение на Райската Троица в разбирането на абсонитните същества.

Посредством механизма на еволюционното Божество Всеобщият Баща действително е въвлечен в колосалния и поразителен *акт* на съсредоточаване на личността и мобилизация на енергията, обхващаща божествените ценности на реалността на крайното, абсонитното и даже абсолютното нива на съответните равнища на техните значения във вселената.

Във вечното бъдеще личностите на трите първи Божества на Рая, които съществуват във вечното минало – Всеобщият Баща, Вечният Син и Безкрайният Дух, ще бъдат допълнени от емпиричното реализиране на обединените еволюционни Божества – личностите на Бог-Висшия, Бог-Пределния и, вероятно, Бог-Абсолютния.

Бог-Висшият и Бог-Пределният, които понастоящем се формират в емпиричните

IX. GOD THE ULTIMATE

0:9.1 (12.4) Just as the Supreme Being progressively evolves from the antecedent divinity endowment of the encompassed grand universe potential of energy and personality, so does God the Ultimate eventuate from the potentials of divinity residing in the transcended time-space domains of the master universe. The actualization of Ultimate Deity signalizes absonite unification of the first experiential Trinity and signifies unifying Deity expansion on the second level of creative self-realization. This constitutes the personality-power equivalent of the universe experiential-Deity actualization of Paradise absonite realities on the eventuating levels of transcended time-space values. The completion of such an experiential unfoldment is designed to afford ultimate service-destiny for all time-space creatures who have attained absonite levels through the completed realization of the Supreme Being and by the ministry of God the Sevenfold.

0:9.2 (12.5) *God the Ultimate* is designative of personal Deity functioning on the divinity levels of the absonite and on the universe spheres of supertime and transcended space. The Ultimate is a supersupreme eventuation of Deity. The Supreme is the Trinity unification comprehended by finite beings; the Ultimate is the unification of the Paradise Trinity comprehended by absonite beings.

0:9.3 (13.1) The Universal Father, through the mechanism of evolutionary Deity, is actually engaged in the stupendous and amazing *act* of personality focalization and power mobilization, on their respective universe meaning-levels, of the divine reality values of the finite, the absonite, and even of the absolute.

0:9.4 (13.2) The first three and past-eternal Deities of Paradise — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — are, in the eternal future, to be personality-complemented by the experiential actualization of associate evolutionary Deities — God the Supreme, God the Ultimate, and possibly God the Absolute.

0:9.5 (13.3) God the Supreme and God the Ultimate, now evolving in the experiential universes, are not

вселени, не са екзистенциални – те са вечни не в миналото, а само в бъдещето; те са ограничени от времето и пространството и трансцендентално обусловени от вечността. Те са Божества с върховни, пределни и вероятно върховно-пределни пълномощия, но те имат своя произход в космическата история. Те никога няма да имат край, но са имали начало като личности. Те действително представляват актуализацията на вечните и безкрайни потенциали на Божеството, но сами по себе си не са нито безусловно вечни, нито безкрайни.

existential — not past eternals, only future eternals, time-space-conditioned and transcendental-conditioned eternals. They are Deities of supreme, ultimate, and possibly supreme-ultimate endowments, but they have experienced historic universe origins. They will never have an end, but they do have personality beginnings. They are indeed actualizations of eternal and infinite Deity potentials, but they themselves are neither unqualifiedly eternal nor infinite.

X. БОГ-АБСОЛЮТНИЯТ

Съществува цял ред свойства на вечната реалност на *Божеството-Абсолют,* които е невъзможно да бъдат обяснени напълно на крайния пространствено-времеви разум, но актуализацията на *Бог-Абсолютния* би станала следствие от обединяването на втората емпирична Троица – Абсолютната Троица. Нейната поява би се ознаменувала с емпиричното въплъщение на абсолютната божественост, обединението на абсолютните значения на абсолютни нива, но ние не сме напълно уверени относно обхвата на всички абсолютни ценности, тъй като на нас никога не са ни съобщавали, че Условният Абсолют е еквивалентен на Безкрайния. Предназначенията, които лежат отвъд нивото на пределното, са свързани с абсолютните значения и безкрайната духовност, а без тези две непостигнати реалности ние не можем да обосновем абсолютни ценности.

Осъзнаването и постигането на Бог-Абсолютния е цел на всички свръхабсонитни същества, но потенциалът на личността и енергията на Божеството-Абсолют излизат извън пределите на нашата представа и ние не се решаваме да обсъждаме реалности, толкова далечни от емпиричните актуализации.

X. GOD THE ABSOLUTE

0:10.1 (13.4) There are many features of the eternal reality of the *Deity Absolute* which cannot be fully explained to the time-space finite mind, but the actualization of *God the Absolute* would be in consequence of the unification of the second experiential Trinity, the Absolute Trinity. This would constitute the experiential realization of absolute divinity, the unification of absolute meanings on absolute levels; but we are not certain regarding the encompassment of all absolute values since we have at no time been informed that the Qualified Absolute is the equivalent of the Infinite. Superultimate destinies are involved in absolute meanings and infinite spirituality, and without both of these unachieved realities we cannot establish absolute values.

0:10.2 (13.5) God the Absolute is the realization-attainment goal of all superabsonite beings, but the power and personality potential of the Deity Absolute transcends our concept, and we hesitate to discuss those realities which are so far removed from experiential actualization.

XI. ТРИТЕ АБСОЛЮТА

Когато обединената мисъл на Всеобщия Баща и Вечния Син, която функционира в Бога на Действието, се въплътила в създаването на централната божествена вселена, Отецът, след изразяването на своята мисъл в словото на своя Син и акта на техния Съвместен Изпълнител, като отделил своето присъствие в Хавона от потенциалите на безкрайността. Тези неразкрити потенциали остават пространствено скрити в Безусловния Абсолют и божествено скрити в Божеството-

XI. THE THREE ABSOLUTES

0:11.1 (13.6) When the combined thought of the Universal Father and the Eternal Son, functioning in the God of Action, constituted the creation of the divine and central universe, the Father followed the expression of his thought into the word of his Son and the act of their Conjoint Executive by differentiating his Havona presence from the potentials of infinity. And these undisclosed infinity potentials remain space concealed in the Unqualified Absolute and divinely enshrouded in the Deity Absolute, while these two become one in

Абсолют, докато две от тези Божества се сливат заедно при функционирането на Всеобщия Абсолют – неразкритото единство на Райския Баща в безкрайността.

Както потенцията на космическата сила, така и потенцията на духовната сила се намират в процес на постепенно разкриване и реализация, тъй като всички видове на реалността се обогатяват в процеса на емпиричния растеж и за сметка на корелацията на емпиричните и екзистенциални същности на Всеобщия Абсолют. Благодарение на уравновесяващото присъствие на Всеобщия Абсолют Първият Източник и Център разширява сферата на действие на емпиричното могъщество, съединява се със своите еволюционни създания и достига разпространение на емпиричното Божество на нивото на Върховността, Пределността и Абсолютността.

Когато разликата на Божеството-Абсолют от Безусловния Абсолют остава неясна, тяхната по общо мнение съвместна дейност или координирано присъствие се определя като действие на Всеобщия Абсолют.

1 . *Божеството-Абсолют* изглежда всемогъщ активатор, докато Безусловният Абсолют изглежда като всесилен движещ, във висша степен обединен в пределно координираната вселена на вселените – в действителност множеството вселени: създадени, създавани и все още несъздадени.

Божеството-Абсолют не може да реагира – във всеки случай, не реагира на каквато и да е вселенска ситуация по субабсолютен начин. Всяка ответна реакция на този Абсолют на всяка дадена ситуация се оказва за благото на всички създадени неща и същества – не само в техния настоящ стадий на съществуване, но и в перспективата на безкрайните възможности в цялата бъдеща вечност.

Божеството-Абсолют е този потенциал, който е бил отделен от всеобхватната безкрайна реалност с доброволния избор на Всеобщия Баща и в пределите на който се извършват всички божествени дейности – както екзистенциални, така и емпирични. Това е *Условният* Абсолют, за разлика от *Безусловния* Абсолют; но обхващащият целия абсолютен потенциал Всеобщ Абсолют е свръхадитивен и към двата абсолютни потенциала.

2. *Безусловният Абсолют* е неличностен, небожествен и необожествен. По такъв начин Безусловният Абсолют е лишен от всички атрибути на личността, божествеността и от всички прерогативи на създател. Било то факт

the functioning of the Universal Absolute, the unrevealed infinity-unity of the Paradise Father.

0:11.2 (13.7) Both potency of cosmic force and potency of spirit force are in process of progressive revelation-realization as the enrichment of all reality is effected by experiential growth and through the correlation of the experiential with the existential by the Universal Absolute. By virtue of the equipoising presence of the Universal Absolute, the First Source and Center realizes extension of experiential power, enjoys identification with his evolutionary creatures, and achieves expansion of experiential Deity on the levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0:11.3 (14.1) When it is not possible fully to distinguish the Deity Absolute from the Unqualified Absolute, their supposedly combined function or co-ordinated presence is designated the action of the Universal Absolute.

0:11.4 (14.2) 1. *The Deity Absolute* seems to be the all-powerful activator, while the Unqualified Absolute appears to be the all-efficient mechanizer of the supremely unified and ultimately co-ordinated universe of universes, even universes upon universes, made, making, and yet to be made.

0:11.5 (14.3) The Deity Absolute cannot, or at least does not, react to any universe situation in a subabsolute manner. Every response of this Absolute to any given situation appears to be made in terms of the welfare of the whole creation of things and beings, not only in its present state of existence, but also in view of the infinite possibilities of all future eternity.

0:11.6 (14.4) The Deity Absolute is that potential which was segregated from total, infinite reality by the freewill choice of the Universal Father, and within which all divinity activities — existential and experiential — take place. This is the *Qualified* Absolute in contradistinction to the *Unqualified* Absolute; but the Universal Absolute is superadditive to both in the encompassment of all absolute potential.

0:11.7 (14.5) 2. *The Unqualified Absolute* is nonpersonal, extradivine, and undeified. The Unqualified Absolute is therefore devoid of personality, divinity, and all creator prerogatives. Neither fact nor truth, experience nor revelation,

или истина, опит или откровение, философия или сфера на абсонитното – нищо не е способно да проникне в същността и характера на този лишен от вселенска обусловеност Абсолют.

Нека ясно да се разбира, че Безусловният Абсолют е *позитивна реалност,* изпълваща голямата вселена и очевидно простираща се с такова пространствено присъствие по-нататък, в областта на силовите проявления и пред-материални еволюции отвъд пределите на седемте свръхвселени, в регионите на пространството, поразяващи въображението със своите измерения. Безусловният Абсолют не е само пример за отрицание на философското понятие, което се основава на допусканията на метафизичната софистика по отношение на всеобщността, доминирането и първенството на необусловеното и безусловното. Безусловният Абсолют е позитивно вселенско управление в безкрайността; това свръхуправление не е ограничено в пространствено-силов аспект, но определено е обусловено от присъствието в живота, разума, духа и личността, както и от волевите аспекти и целенасочените мандати на Райската Троица.

Ние сме убедени, че Безусловният Абсолют не е недиференцирано и вездесъщо влияние, сравнимо с пантеистичните понятия на метафизиката или с битуващата някога в науката хипотеза за небесния етер. Безусловният Абсолют не е ограничен в аспекта на силата и обусловен от Божеството, но ние не разбираме напълно връзката на този Абсолют с духовните реалности на вселените.

3. Ние логически заключаваме, че *Всеобщият Абсолют* е бил неизбежно следствие от абсолютния доброволен акт на Всеобщия Баща: диференциране на космическите реалности на обожествени и необожествени – персонализируеми и неперсонализируеми, ценности. Всеобщият Абсолют е феноменът на Божеството, който е показателен за разсейването на напрежението, създало се в резултат от доброволния акт на така диференциращата космическа реалност, и действа като асоциираща координатор на тези съвкупности от екзистенциални потенциални възможности.

Наличието на напрежение, създавано от Всеобщия Абсолют, означава изравняване на различията между реалността на Божеството и необожествената реалност, присъща на отделянето на динамиката на доброволната божественост от статиката на безусловната безкрайност.

Винаги помнете: потенциалната

philosophy nor absonity are able to penetrate the nature and character of this Absolute without universe qualification.

0:11.8 (14.6) Let it be made clear that the Unqualified Absolute is a *positive reality* pervading the grand universe and, apparently, extending with equal space presence on out into the force activities and prematerial evolutions of the staggering stretches of the space regions beyond the seven superuniverses. The Unqualified Absolute is not a mere negativism of philosophic concept predicated on the assumptions of metaphysical sophistries concerning the universality, dominance, and primacy of the unconditioned and the unqualified. The Unqualified Absolute is a positive universe overcontrol in infinity; this overcontrol is space-force unlimited but is definitely conditioned by the presence of life, mind, spirit, and personality, and is further conditioned by the will-reactions and purposeful mandates of the Paradise Trinity.

0:11.9 (14.7) We are convinced that the Unqualified Absolute is not an undifferentiated and all-pervading influence comparable either to the pantheistic concepts of metaphysics or to the sometime ether hypothesis of science. The Unqualified Absolute is force unlimited and Deity conditioned, but we do not fully perceive the relation of this Absolute to the spirit realities of the universes.

0:11.10 (14.8) 3. *The Universal Absolute,* we logically deduce, was inevitable in the Universal Father's absolute freewill act of differentiating universe realities into deified and undeified — personalizable and nonpersonalizable — values. The Universal Absolute is the Deity phenomenon indicative of the resolution of the tension created by the freewill act of thus differentiating universe reality, and functions as the associative co-ordinator of these sum totals of existential potentialities.

0:11.11 (15.1) The tension-presence of the Universal Absolute signifies the adjustment of differential between deity reality and undeified reality inherent in the separation of the dynamics of freewill divinity from the statics of unqualified infinity.

0:11.12 (15.2) Always remember: Potential infinity is absolute and inseparable from eternity. Actual

безкрайност е абсолютна и неотделима от вечността. Фактическата безкрайност във времето може да бъде само частична и следователно трябва да бъде неабсолютна; така и безкрайността на фактическата личност не може да бъде абсолютна, с изключение на безусловното Божество. Именно различният потенциал на безкрайността в Безусловния Абсолют и Божеството-Абсолют увековечава Всеобщия Абсолют, с което прави космически възможно създаването на материални вселени в пространството и духовно възможна появата на крайни личности във времето.

infinity in time can never be anything but partial and must therefore be nonabsolute; neither can infinity of actual personality be absolute except in unqualified Deity. And it is the differential of infinity potential in the Unqualified Absolute and the Deity Absolute that eternalizes the Universal Absolute, thereby making it cosmically possible to have material universes in space and spiritually possible to have finite personalities in time.

Крайното и Безкрайното могат да съ-съществуват в космоса само благодарение на асоциативното присъствие на Всеобщия Абсолют, с необикновено съвършенство изравняващ напрежението между времето и вечността, крайността и безкрайността, потенциалната и действителна реалност, Рая и пространството, човека и Бога. Асоциативно Всеобщият Абсолют представлява идентификацията на област от прогресиращата еволюционна реалност, съществуваща в пространствено-времевите и извън пространствено-времевите вселени на суб-безкрайното проявление на Божеството.

0:11.13 (15.3) The finite can coexist in the cosmos along with the Infinite only because the associative presence of the Universal Absolute so perfectly equalizes the tensions between time and eternity, finity and infinity, reality potential and reality actuality, Paradise and space, man and God. Associatively the Universal Absolute constitutes the identification of the zone of progressing evolutional reality existent in the time-space, and in the transcended time-space, universes of subinfinite Deity manifestation.

Всеобщият Абсолют е потенциалът на статично-динамичното Божество; това Божество може функционално да се претворява като крайно-абсолютни стойности на нива, обединяващи времето и безкрайността и допускащи съвместяване на емпиричния и екзистенциален подход. Този непостижим аспект на Божеството може да бъде статистически, потенциален и асоциативен, но той не е емпирично-съзидателен или еволюционен по отношение на разумните личности, действащи понастоящем в мирозданието.

0:11.14 (15.4) The Universal Absolute is the potential of the static-dynamic Deity functionally realizable on time-eternity levels as finite-absolute values and as possible of experiential-existential approach. This incomprehensible aspect of Deity may be static, potential, and associative but is not experientially creative or evolutional as concerns the intelligent personalities now functioning in the master universe.

Абсолютът. Независимо от толкова поразителните от гледна точка на разумните създания различия във функциите двата Абсолюта – условен и безусловен, са божествено и съвършено обединени във и от Всеобщия Абсолют. В крайна сметка и в окончателно постижение и трите са един Абсолют. На суббезкрайни нива функционалните различия между тях се запазват, но в безкрайността те са ЕДНО.

0:11.15 (15.5) *The Absolute.* The two Absolutes — qualified and unqualified — while so apparently divergent in function as they may be observed by mind creatures, are perfectly and divinely unified in and by the Universal Absolute. In the last analysis and in the final comprehension all three are one Absolute. On subinfinite levels they are functionally differentiated, but in infinity they are ONE.

Ние никога не използваме термина “Абсолют” като отрицание или отхвърляне на нещо. Чуждо ни е и разбирането на Всеобщия Абсолют като самоопределящо се начало, като някакво пантеистично и безлично Божество. Във всичко, което се отнася до вселенската личност, Абсолютът е строго ограничен от Троицата и се подчинява на Божеството.

0:11.16 (15.6) We never use the term the Absolute as a negation of aught or as a denial of anything. Neither do we regard the Universal Absolute as self-determinative, a sort of pantheistic and impersonal Deity. The Absolute, in all that pertains to universe personality, is strictly Trinity limited and Deity dominated.

XII. ТРОИЦИТЕ

Исконната и вечна Райска Троица е екзистенциална и беше неизбежна. Нямащата начало Троица е неразривно свързана с факта на диференциацията на личностното и неличностното свободно волеизявление на Отеца и се реализира, когато неговата лична воля съгласува тези сдвоени реалности посредством разума. Троиците от постхавонския период са емпирични – те са органично свързани със създаването на две субабсолютни и еволюционни нива на личностно-енергийни проявления в мирозданието.

Райската Троица — вечният съюз на Божествата, включващ Всеобщия Баща, Вечния Син и Безкрайния Дух, е екзистенциална в реалностите, но всичките ѝ потенциали са емпирични. Ето защо тази Троица представлява единствената реалност на Божеството, обхващаща безкрайността, и по тази причина възникват космическите феномени на актуализацията на Бог-Висшия, Бог-Пределния и Бог-Абсолюта.

Първата и Втората емпирични Троици – Троиците от постхавонския период, не могат да бъдат безкрайни, тъй като те включват в себе си *производни Божества,* тоест Божествата, формирали се по пътя на емпиричната актуализация на реалностите, създадени или възникващи благодарение на екзистенциалната Райска Троица. Безкрайността на божествеността постоянно се обогатява, даже разширява, за сметка на крайността и абсонитността на опита на създанията и Създателите.

Троиците са истински взаимовръзки и факти на независимото проявление на Божеството. Функциите на Троицата обхващат реалността на Божеството, а реалностите на Божеството винаги се стремят да въплътят и да се проявят в личности. Затова Бог-Висшият, Бог-Пределният и даже Бог-Абсолютът са божествено неизбежни. Тези три емпирични Божества бяха потенциални в екзистенциалната Троица – Райската Троица, но разкриването им във вселената като енергийни личности зависи отчасти от тяхната собствена емпирична дейност в енерго-личностните вселени и отчасти – от емпиричните постижения на Създателите и Троиците на постхавонския период.

Двете емпирични Троици от постхавонския период – Пределната и Абсолютната, се проявяват все още не изцяло; те се намират в процес на космическа

XII. THE TRINITIES

0:12.1 (15.7) The original and eternal Paradise Trinity is existential and was inevitable. This never-beginning Trinity was inherent in the fact of the differentiation of the personal and the nonpersonal by the Father's unfettered will and factualized when his personal will co-ordinated these dual realities by mind. The post-Havona Trinities are experiential — are inherent in the creation of two subabsolute and evolutional levels of power-personality manifestation in the master universe.

0:12.2 (15.8) *The Paradise Trinity* — the eternal Deity union of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — is existential in actuality, but all potentials are experiential. Therefore does this Trinity constitute the only Deity reality embracing infinity, and therefore do there occur the universe phenomena of the actualization of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute.

0:12.3 (15.9) The first and second experiential Trinities, the post-Havona Trinities, cannot be infinite because they embrace *derived Deities,* Deities evolved by the experiential actualization of realities created or eventuated by the existential Paradise Trinity. Infinity of divinity is being ever enriched, if not enlarged, by finity and absonity of creature and Creator experience.

0:12.4 (16.1) Trinities are truths of relationship and facts of co-ordinate Deity manifestation. Trinity functions encompass Deity realities, and Deity realities always seek realization and manifestation in personalization. God the Supreme, God the Ultimate, and even God the Absolute are therefore divine inevitabilities. These three experiential Deities were potential in the existential Trinity, the Paradise Trinity, but their universe emergence as personalities of power is dependent in part on their own experiential functioning in the universes of power and personality and in part on the experiential achievements of the post-Havona Creators and Trinities.

0:12.5 (16.2) The two post-Havona Trinities, the Ultimate and the Absolute experiential Trinities, are not now fully manifest; they are in process of universe realization. These Deity associations

реализация. Тези обединени Божества могат да бъдат описани по следния начин:

1 . *Пределната Троица,* намираща се в стадий на разкриване, в резултат ще бъде представена от Висшето Същество, Висшите Създатели и абсонитните Архитекти на Мирозданието – тези уникални космически проектанти, които не са нито създатели, нито създания. В крайна сметка Бог-Пределният неизбежно ще претърпи силово и личностно въплъщение като Божество, което възниква в резултат от обединяването на тази емпирична Пределна Троица върху разширяващата се арена на почти безбрежното мироздание.

2 . *Абсолютната Троица* – втората емпирична Троица, понастоящем се намира в стадий на актуализация и ще бъде представена от Бог-Висшия, Бог-Пределния и от засега все още неразкритите Завършили Вселенския Път. Тази Троица действа както на личностно, така и на свръхличностно нива, чак до границите на неличностното, и нейното обединение във всеобщността би направило Абсолютното Божество емпирично.

В своята завършеност Пределната Троица достига емпирично обединение, но ние дълбоко се съмняваме във възможността на толкова пълно обединение на Абсолютната Троица. При все това нашата представа за вечната Райска Троица неизменно ни напомня за това, че тринитизацията на Божествата е способна да постигне това, което по друг начин е непостижимо; оттук и нашият постулат за бъдещото проявление на *Висшия-Пределния* и възможната тринитизация-реализация на Бога-Абсолют.

Философите на вселената постулират *Троицата на Троиците,* екзистенциално-емпиричната Безкрайна Троица, но те са неспособни да си представят нейната персонализация – може би тя е била еквивалентна на личността на Всеобщия Баща на концептуалното ниво АЗ СЪМ. Но независимо от всичко това изначалната Райска Троица е потенциално безкрайна, тъй като Всеобщият Баща е действително безкраен.

Забележка

При съставянето на следващите документи, разказващи за личността на Всеобщия Баща и за природата на неговите Райски партньори, както и при предприемането на опит за описване на съвършената централна вселена и обкръжаващите я седем свръхвселени, ние трябва да се ръководим от мандата на управителите на свръхвселената, задължаващ ни да правим всичко възможно за разкриване

may be described as follows:

0:12.6 (16.3) 1. *The Ultimate Trinity,* now evolving, will eventually consist of the Supreme Being, the Supreme Creator Personalities, and the absonite Architects of the Master Universe, those unique universe planners who are neither creators nor creatures. God the Ultimate will eventually and inevitably powerize and personalize as the Deity consequence of the unification of this experiential Ultimate Trinity in the expanding arena of the well-nigh limitless master universe.

0:12.7 (16.4) 2. *The Absolute Trinity* — the second experiential Trinity — now in process of actualization, will consist of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. This Trinity functions on both personal and superpersonal levels, even to the borders of the nonpersonal, and its unification in universality would experientialize Absolute Deity.

0:12.8 (16.5) The Ultimate Trinity is experientially unifying in completion, but we truly doubt the possibility of such full unification of the Absolute Trinity. Our concept, however, of the eternal Paradise Trinity is an ever-present reminder that Deity trinitization may accomplish what is otherwise nonattainable; hence do we postulate the sometime appearance of the *Supreme-Ultimate* and the possible trinitization-factualization of God the Absolute.

0:12.9 (16.6) The philosophers of the universes postulate a *Trinity of Trinities,* an existential-experiential Trinity Infinite, but they are not able to envisage its personalization; possibly it would equivalate to the person of the Universal Father on the conceptual level of the I AM. But irrespective of all this, the original Paradise Trinity is potentially infinite since the Universal Father actually is infinite.

0:12.10 (16.7) Acknowledgment

0:12.11 (16.8) In formulating the succeeding presentations having to do with the portrayal of the character of the Universal Father and the nature of his Paradise associates, together with an attempted description of the perfect central universe and the encircling seven superuniverses, we are to be guided by the mandate of the superuniverse rulers which directs that we shall, in all our efforts to reveal truth and co-ordinate essential knowledge, give preference to the

на истината и за съгласуване на най-важните знания, да отдаваме предпочитание на най-възвишените човешки представи за излаганите теми. Към собствено откровение можем да прибягваме само тогава, когато липсва адекватно човешко описание на излаганото понятие.

highest existing human concepts pertaining to the subjects to be presented. We may resort to pure revelation only when the concept of presentation has had no adequate previous expression by the human mind.

Последователните планетарни разкрития на божествената истина са непременно свързани с използването на висшите представи за духовните ценности като част от новото и усъвършенствано съгласуване на планетарните знания. Затова при съставянето на настоящите повествувания за Бога и неговите вселенски съюзници ние избрахме повече от хиляда човешки понятия, представящи висшите и най-прогресивни планетарни познания в областта на духовните ценности и вселенски значения. В тези случаи, когато тези човешки представи, събрани сред богопозналите смъртни на миналото и настоящето, се оказват неадекватни за поставената пред нас задача за разкриването на истината така, както ни е предписано да направим, ние, без да се колебаем, ще ги допълваме, използвайки за тази цел своето превъзходство в познанията на реалността и божествеността на Райските Божества и местата на тяхното обитаване – трансценденталната вселена.

0:12.12 (17.1) Successive planetary revelations of divine truth invariably embrace the highest existing concepts of spiritual values as a part of the new and enhanced co-ordination of planetary knowledge. Accordingly, in making these presentations about God and his universe associates, we have selected as the basis of these papers more than one thousand human concepts representing the highest and most advanced planetary knowledge of spiritual values and universe meanings. Wherein these human concepts, assembled from the God-knowing mortals of the past and the present, are inadequate to portray the truth as we are directed to reveal it, we will unhesitatingly supplement them, for this purpose drawing upon our own superior knowledge of the reality and divinity of the Paradise Deities and their transcendent residential universe.

Напълно съзнаваме трудностите на възложената ни задача; познаваме невъзможността да преведем напълно езика на общите представи за божествеността и вечността в символите на езика на ограничените понятия на смъртния разум. Но ние знаем, че в съзнанието на човека живее частица от Бога, а в неговата душа – Духът на Истината; нещо повече: ние знаем, че тези духовни сили се стремят съвместно да помогнат на материалния човек да осмисли реалността на духовните ценности и да усвои философията на вселенските значения. Но още по-сигурно ние знаем, че тези духове на Божественото Присъствие са в състояние да помогнат на човека в духовното усвояване на цялата истина, която съдейства за разширяване на постоянно развиващата се реалност на личния религиозен опит – богосъзнанието.

0:12.13 (17.2) We are fully cognizant of the difficulties of our assignment; we recognize the impossibility of fully translating the language of the concepts of divinity and eternity into the symbols of the language of the finite concepts of the mortal mind. But we know that there dwells within the human mind a fragment of God, and that there sojourns with the human soul the Spirit of Truth; and we further know that these spirit forces conspire to enable material man to grasp the reality of spiritual values and to comprehend the philosophy of universe meanings. But even more certainly we know that these spirits of the Divine Presence are able to assist man in the spiritual appropriation of all truth contributory to the enhancement of the ever-progressing reality of personal religious experience — God-consciousness.

[Съставено от Божествен Съветник на Орвонтон — глава на Корпуса на Личностите на Свръхвселената, на когото беше възложено да разкрие на Урантия истината за Райските Божества и за вселената на вселените.]

0:12.14 (17.3) [Indited by an Orvonton Divine Counselor, Chief of the Corps of Superuniverse Personalities assigned to portray on Urantia the truth concerning the Paradise Deities and the universe of universes.]

КНИГАТА УРАНТИЯ

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

Документ 1. Всеобщият Баща

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 1. ВСЕОБЩИЯТ БАЩА

Секции

Въведение
1. Името на Отеца
2. Реалността на Бога
3. Бог е всеобщ дух
4. Тайнството на Бога
5. Личността на Всеобщия Отец
6. Личността във вселената
7. Духовната ценност на разбирането на личността

PAPER 1
THE UNIVERSAL FATHER

SECTIONS

Introduction
1. The Father's Name
2. The Reality of God
3. God is a Universal Spirit
4. The Mystery of God
5. Personality of the Universal Father
6. Personality in the Universe
7. Spiritual Value of the Personality Concept

Въведение

В СЕОБЩИЯТ Баща е Богът на цялото творение, Първият Източник и Център на всички неща и същества. Мислете за Бога преди всичко като за създател, след това като за властващ и едва след това като за безкраен вседържител. Истината за Всеобщия Баща започва да се открива на човечеството с думите на пророка: „Един си ти, Боже, и няма друг. От Теб са сътворени небесата и небесата на небесата с цялото им войнство; Ти ги пазиш и властваш над тях. От Божиите Синове са създадени вселените. Създателят се покрива със светлина като с риза и простира небесата като тъкан." Само представата за Всеобщия Баща – един Бог вместо много, позволи на смъртния човек да осмисли Отеца като божествен създател и безкраен властелин.

Милиарди планетарни системи са сътворени, за да могат с времето да бъдат населени с различни типове разумни създания – същества, способни да познаят Бога, да приемат божествената любов и да го заобичат

INTRODUCTION

1:0.1 (21.1) THE Universal Father is the God of all creation, the First Source and Center of all things and beings. First think of God as a creator, then as a controller, and lastly as an infinite upholder. The truth about the Universal Father had begun to dawn upon mankind when the prophet said: "You, God, are alone; there is none beside you. You have created the heaven and the heaven of heavens, with all their hosts; you preserve and control them. By the Sons of God were the universes made. The Creator covers himself with light as with a garment and stretches out the heavens as a curtain." Only the concept of the Universal Father — one God in the place of many gods — enabled mortal man to comprehend the Father as divine creator and infinite controller.

1:0.2 (21.2) The myriads of planetary systems were all made to be eventually inhabited by many different types of intelligent creatures, beings who could know God, receive the divine affection, and love him in return. The universe of universes is the work of God and the dwelling place of his diverse

в отговор. Вселената на вселените е Божие творение и място на обитание за неговите разнообразни създания. „Бог сътвори небесата и образува земята; ненапразно Той утвърди вселената и създаде този свят; Той го направи за живеене.“

creatures. “God created the heavens and formed the earth; he established the universe and created this world not in vain; he formed it to be inhabited.”

Всички просветени светове признават Всеобщия Баща и се покланят на него – вечния творец и безкрайния вседържител на цялото творение. Волевите създания на огромното множество вселени са стъпили на дългия път към Рая – увлекателното преодоляване на трудностите, които съпровождат вечното пътешествие, придобиването на БогаБаща. Трансценденталната цел на децата на времето е да намерят вечния Бог, да осмислят неговата Божествена същност, да познаят Всеобщия Баща. Позналите Бога създания са обхванати само от един висш стремеж, само от една всепоглъщаща страст: като започват своя път такива, каквито са в своите сфери, да станат подобни нему, подобни на Райското съвършенство на неговата личност във всеобщата сфера на праведното господство. Най-висшата повеля на обитаващия във вечността Всеобщ Баща гласи: „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз.“ С любов и милосърдие понесли посланиците на Рая тази божествена проповед през вековете и вселените, като стигат с нея дори до такива скромни създания с животински произход като човешкия род на Урантия.

1:0.3 (21.3) The enlightened worlds all recognize and worship the Universal Father, the eternal maker and infinite upholder of all creation. The will creatures of universe upon universe have embarked upon the long, long Paradise journey, the fascinating struggle of the eternal adventure of attaining God the Father. The transcendent goal of the children of time is to find the eternal God, to comprehend the divine nature, to recognize the Universal Father. God-knowing creatures have only one supreme ambition, just one consuming desire, and that is to become, as they are in their spheres, like him as he is in his Paradise perfection of personality and in his universal sphere of righteous supremacy. From the Universal Father who inhabits eternity there has gone forth the supreme mandate, “Be you perfect, even as I am perfect.” In love and mercy the messengers of Paradise have carried this divine exhortation down through the ages and out through the universes, even to such lowly animal-origin creatures as the human races of Urantia.

Тази величествена и всеобща повеля – без да жалиш сили, да се стремиш към съвършенството на божествеността, е най-първата задача и трябва да стане най-висшата цел за всички борещи се създания, сътворени от Бога на съвършенството. Тази възможност за придобиване на божествено съвършенство е окончателното и несъмнено предназначение на вечния и духовен прогрес на човека.

1:0.4 (22.1) This magnificent and universal injunction to strive for the attainment of the perfection of divinity is the first duty, and should be the highest ambition, of all the struggling creature creation of the God of perfection. This possibility of the attainment of divine perfection is the final and certain destiny of all man’s eternal spiritual progress.

Смъртните на Урантия едва ли могат да се надяват на безкрайно съвършенство, но като започва своя път на тази планета, човек безусловно е способен да постигне небесната и божествена цел, поставена от безкрайния Бог пред смъртния човек; и като я постигнат във всички аспекти на самоосъществяването и развитието на разума, хората ще станат така съвършени в своята сфера на божествено съвършенство, какъвто е сам Бог в своята сфера на безкрайност и вечност. Това съвършенство може да не бъде всеобщо в материалния смисъл, неограничено по интелектуален обхват или окончателно по духовен опит, но то е окончателно и изчерпващо във всички крайни аспекти на божествената воля, на съвършенството на

1:0.5 (21.2) Urantia mortals can hardly hope to be perfect in the infinite sense, but it is entirely possible for human beings, starting out as they do on this planet, to attain the supernal and divine goal which the infinite God has set for mortal man; and when they do achieve this destiny, they will, in all that pertains to self-realization and mind attainment, be just as replete in their sphere of divine perfection as God himself is in his sphere of infinity and eternity. Such perfection may not be universal in the material sense, unlimited in intellectual grasp, or final in spiritual experience, but it is final and complete in all finite aspects of divinity of will, perfection of personality motivation, and God-consciousness.

мотивацията на личността и Бого-съзнанието.

Именно в това е истинският смисъл на божествената повеля: „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз“, която извечно подбужда смъртния човек да върви напред и го притегля към центъра на цялата дълга и увлекателна борба за постигането на все повисоки нива на духовни ценности и истински вселенски значения. Възвишеното търсене на Бога на вселените е най-великото приключение на обитателите на всички светове на пространството и времето.

1:0.6 (22.3) This is the true meaning of that divine command, “Be you perfect, even as I am perfect,” which ever urges mortal man onward and beckons him inward in that long and fascinating struggle for the attainment of higher and higher levels of spiritual values and true universe meanings. This sublime search for the God of universes is the supreme adventure of the inhabitants of all the worlds of time and space.

1. ИМЕТО НА ОТЕЦА

От всички имена, с които Бог Отецът е познат във вселените, най-често се срещат онези, които го определят като Първия Източник и Център на Вселените. Първият Баща е известен под различни имена в различните вселени и в различните сектори в рамките на една и съща вселена. Имената, с които създанието нарича Създателя, зависят много от неговите представи за Създателя. Първият източник и Всеобщият Център на Вселените никога не се е разкривал чрез своето име – само чрез своите качества. Ако вярваме, че сме деца на този Създател, не можем да не го наричаме Баща. Но това име ние избираме сами и то произтича от признаването на нашата лична връзка с Първия Източник и Център.

Всеобщият Баща никога не изисква от разумните волеви създания на вселените някакво случайно признание, формално поклонение или робско служене. Еволюционните обитатели на пространствено-времевите светове трябва сами, в своите собствени сърца, да го признаят, заобичат и доброволно да му се поклонят. Създателят отказва да подчинява и да принуждава към покорност духовната воля на своите материални създания. Преданото посвещаване на волята на човека за изпълняване волята на Отеца е найдобрият подарък от човека за Бога; фактически подобно посвещаване на волята на създанието е единственият възможен истински ценен дар от човека за Райския Баща. В Бога човек живее, движи се и съществува; няма нищо, което човек би могъл да даде на Бога, освен решението да се подчини на волята на Отеца и подобни решения, взети от разумните волеви създания на вселените, представляват реалността на това истинско поклонение, което така радва любвеобилния Баща-Създател.

Когато наистина сте осъзнали Бога, когато

1. THE FATHER’S NAME

1:1.1 (22.4) Of all the names by which God the Father is known throughout the universes, those which designate him as the First Source and the Universe Center are most often encountered. The First Father is known by various names in different universes and in different sectors of the same universe. The names which the creature assigns to the Creator are much dependent on the creature’s concept of the Creator. The First Source and Universe Center has never revealed himself by name, only by nature. If we believe that we are the children of this Creator, it is only natural that we should eventually call him Father. But this is the name of our own choosing, and it grows out of the recognition of our personal relationship with the First Source and Center.

1:1.2 (22.5) The Universal Father never imposes any form of arbitrary recognition, formal worship, or slavish service upon the intelligent will creatures of the universes. The evolutionary inhabitants of the worlds of time and space must of themselves — in their own hearts — recognize, love, and voluntarily worship him. The Creator refuses to coerce or compel the submission of the spiritual free wills of his material creatures. The affectionate dedication of the human will to the doing of the Father’s will is man’s choicest gift to God; in fact, such a consecration of creature will constitutes man’s only possible gift of true value to the Paradise Father. In God, man lives, moves, and has his being; there is nothing which man can give to God except this choosing to abide by the Father’s will, and such decisions, effected by the intelligent will creatures of the universes, constitute the reality of that true worship which is so satisfying to the love-dominated nature of the Creator Father.

1:1.3 (22.6) When you have once become truly God-

действително сте открили за себе си величествения Създател и започнете от собствен опит да осъзнавате вътрешното присъствие на божествения Владетел – тогава, в зависимост от нивото на вашето знание и избраните от божествените Синове методи за разкриване на Бога, вие ще намерите име за Всеобщия Баща, което ще изразява адекватно вашата представа за Първия Велик Източник и Център. Така в различните светове и в различните вселени Създателят става известен под многобройни названия, при това ако по дух и родство всяко име означава едно и също, то по своята словесна и знакова форма то изразява степента и дълбочината на възцаряването на Отеца в сърцата на създанията на всеки отделен свят.

conscious, after you really discover the majestic Creator and begin to experience the realization of the indwelling presence of the divine controller, then, in accordance with your enlightenment and in accordance with the manner and method by which the divine Sons reveal God, you will find a name for the Universal Father which will be adequately expressive of your concept of the First Great Source and Center. And so, on different worlds and in various universes, the Creator becomes known by numerous appellations, in spirit of relationship all meaning the same but, in words and symbols, each name standing for the degree, the depth, of his enthronement in the hearts of his creatures of any given realm.

Близо до центъра на Вселената на вселените Всеобщият Баща е познат под имена, за които може да се смята, че означават "Първият Източник". С отдалечаване във вселените на пространството все по-често се срещат такива названия на Всеобщия Баща, които означават "Всеобщият Център". В още подалечни звездни системи, например в столицата на вашата локална вселена, той е известен като "Първият Съзидателен Източник и Божествен Център". В едно съседно съзвездие Бог е наричан "Бащата на Вселените", в друго – "Безкрайният Вседържител", а на изток – "Божественият Властелин". Означаван е също така и като "Бащата на Небесните Светила", "Дарът на Живота" и "Всемогъщият".

1:1.4 (23.1) Near the center of the universe of universes, the Universal Father is generally known by names which may be regarded as meaning the First Source. Farther out in the universes of space, the terms employed to designate the Universal Father more often mean the Universal Center. Still farther out in the starry creation, he is known, as on the headquarters world of your local universe, as the First Creative Source and Divine Center. In one near-by constellation God is called the Father of Universes. In another, the Infinite Upholder, and to the east, the Divine Controller. He has also been designated the Father of Lights, the Gift of Life, and the All-powerful One.

В тези светове, където един от Райските Синове е преживял живот в посвещение, Бог обикновено е известен под име, което изразява лично отношение, нежно чувство и бащинска преданост. В столицата на вашето съзвездие Бог го наричат "Всеобщия Баща", а на различните планети във вашата локална система от обитаеми светове той е известен като "Бащата на Бащите", "Райският Баща", "Бащата на Хавона" и "Духовният Баща". Тези, които са познали Отеца чрез откровения при посвещенията на Райските Синове, избират трогателната връзка между създанията и Създателя, като наричат Бога „нашият Баща".

1:1.5 (23.2) On those worlds where a Paradise Son has lived a bestowal life, God is generally known by some name indicative of personal relationship, tender affection, and fatherly devotion. On your constellation headquarters God is referred to as the Universal Father, and on different planets in your local system of inhabited worlds he is variously known as the Father of Fathers, the Paradise Father, the Havona Father, and the Spirit Father. Those who know God through the revelations of the bestowals of the Paradise Sons, eventually yield to the sentimental appeal of the touching relationship of the creature-Creator association and refer to God as "our Father."

На планета с разнополови обитатели в света, където проявленията на родителските емоции са присъщи за сърцата на разумните същества, думата „Баща" се превръща в особено изразително и уместно име за вечния Бог. На вашата планета, Урантия, той е най-широко известен и признат под името *Бог.* Но даденото му име не е от голямо значение; важното е вие да познаете Бога и да се стремите да станете като него. Вашите пророци от древността с право са го наричали

1:1.6 (23.3) On a planet of sex creatures, in a world where the impulses of parental emotion are inherent in the hearts of its intelligent beings, the term Father becomes a very expressive and appropriate name for the eternal God. He is best known, most universally acknowledged, on your planet, Urantia, by the name *God.* The name he is given is of little importance; the significant thing is that you should know him and aspire to be like him. Your prophets of old truly called him "the everlasting God" and referred to him as the one

„вечният Бог“ и са говорели за него като за този, който „живее във вечността“.

who “inhabits eternity.”

2. РЕАЛНОСТТА НА БОГА

Бог е основната реалност в духовния свят; Бог е източникът на истина в сферите на разума; Бог покрива със себе си всичко, което е в материалните светове. За всички разумни създания Бог е личност, а за Вселената на вселените той е Първият Източник и Център на вечната реалност. Бог не прилича нито на човек, нито на машина. Първият Баща е универсален Дух, вечна истина, безкрайна реалност и бащинска личност.

Вечният Бог е безкрайно повече от идеализирана реалност или въплътена в личност вселена. Това не е просто висшата мечта на човека, обективираният предмет на търсенето на смъртния. Той не е и само едно понятие, силов потенциал, изпълнен с праведност. Всеобщият Баща не е нито синоним на природата, нито персонификация на нейните закони. Бог е трансцендентална реалност, а не само традиционната представа на човека за най-висшите ценности. Бог не е психологическа концентрация на духовни значения, както не е и „най-благородното творение на човека“. Бог може да бъде която и да е от тези представи или всички тях в съзнанието на човека, но той е повече. Той е спасител и любящ Баща за всички онези, които са придобили духовен покой на земята и жадуват да придобият запазване на личността след смъртта.

В човешкия опит действителността на съществуването на Бога се демонстрира чрез наличието на божествено присъствие – духовният Наставник, изпращан от Рая, за да живее в смъртния разум на човека и да му помага за развитието на безсмъртна душа, която придобива вечен живот. Присъствието на този божествен Настройчик в човешкия разум се разкрива чрез три емпирични феномена:

1. Интелектуалната способност да познаеш Бога – Богосъзнание.

2. Духовният подтик да откриеш Бога – Боготърсене.

3. Личният стремеж към Бого-подобие – искреното желание да изпълниш волята на Отеца.

Съществуването на Бога не може да бъде доказано чрез научен експеримент или чрез логически умозаключения. Съществуването му може да бъде осмислено само в сферата на

2. THE REALITY OF GOD

1:2.1 (23.4) God is primal reality in the spirit world; God is the source of truth in the mind spheres; God overshadows all throughout the material realms. To all created intelligences God is a personality, and to the universe of universes he is the First Source and Center of eternal reality. God is neither manlike nor machinelike. The First Father is universal spirit, eternal truth, infinite reality, and father personality.

1:2.2 (23.5) The eternal God is infinitely more than reality idealized or the universe personalized. God is not simply the supreme desire of man, the mortal quest objectified. Neither is God merely a concept, the power-potential of righteousness. The Universal Father is not a synonym for nature, neither is he natural law personified. God is a transcendent reality, not merely man’s traditional concept of supreme values. God is not a psychological focalization of spiritual meanings, neither is he “the noblest work of man.” God may be any or all of these concepts in the minds of men, but he is more. He is a saving person and a loving Father to all who enjoy spiritual peace on earth, and who crave to experience personality survival in death.

1:2.3 (24.1) The actuality of the existence of God is demonstrated in human experience by the indwelling of the divine presence, the spirit Monitor sent from Paradise to live in the mortal mind of man and there to assist in evolving the immortal soul of eternal survival. The presence of this divine Adjuster in the human mind is disclosed by three experiential phenomena:

1:2.4 (24.2) 1. The intellectual capacity for knowing God — God-consciousness.

1:2.5 (24.3) 2. The spiritual urge to find God — God-seeking.

1:2.6 (24.4) 3. The personality craving to be like God — the wholehearted desire to do the Father’s will.

1:2.7 (24.5) The existence of God can never be proved by scientific experiment or by the pure reason of logical deduction. God can be realized only in the realms of human experience;

човешкия опит; при все това истинската представа за реалността на Бога е приемлива за логиката, вероятно за философията, принципна за религията и неотделима от всяка надежда за придобиване на вечен живот от на личността.

Тези, които са познали Бога, са познали от свой опит факта на неговото съществуване; такива смъртни пазят в своя личен опит единственото положително доказателство за съществуването на живия Бог, което един човек може да предложи на друг. Не съществува никаква друга възможност да се демонстрира съществуването на Бога освен в съприкосновение с Бого-съзнанието на човешкия разум и Бого-присъствието на заселилия се в смъртния интелект Настройчик на Съзнанието – посветеният на човека свободен дар на Всеобщия Отец.

На теория можете да си представяте Бога като Създател и той е Създателят, сътворил Рая и съвършената централна вселена лично, но вселените на времето и пространството са създадени и организирани от Райския корпус на СиноветеСъздатели. Всеобщият Баща не е личният създател на локалната вселена Небадон – вселената, в която живеете, е творение на неговия Син Михаил. Въпреки че Отецът не взема лично участие в създаването на еволюиращите вселени, той управлява много от техните вселенски взаимоотношения и някои техни проявления на физическа, умствена и духовна енергия. Бог-Баща е личният създател на Райската вселена и, съвместно с Вечния Син – създател на всички останали Създатели, на личните творци на вселените.

Като физически владетел в материалната вселена на вселените Първият Източник и Център функционира в еталоните на вечния Остров на Рая и с помощта на този абсолютен гравитационен център вечният Бог осъществява космическото свръхуправление на физическо ниво както в централната вселена, така и в цялото пространство на вселената на вселените. Като разум Бог съществува в Божеството на Безкрайния Дух: като дух Бог проявява себе си в личността на Вечния Син и в личностите на божествените деца на Вечния Син. Тази взаимовръзка на Първия Източник и Център с неподчинените Лица и Абсолюти на Рая ни най-малко не пречи на *прякото* лично въздействие на Всеобщия Отец в цялото творение и на всички негови нива. Чрез частиците на своя дух Бащата-Създател поддържа пряка връзка със своите деца и със създадените вселени.

nevertheless, the true concept of the reality of God is reasonable to logic, plausible to philosophy, essential to religion, and indispensable to any hope of personality survival.

1:2.8 (24.6) Those who know God have experienced the fact of his presence; such God-knowing mortals hold in their personal experience the only positive proof of the existence of the living God which one human being can offer to another. The existence of God is utterly beyond all possibility of demonstration except for the contact between the God-consciousness of the human mind and the God-presence of the Thought Adjuster that indwells the mortal intellect and is bestowed upon man as the free gift of the Universal Father.

1:2.9 (24.7) In theory you may think of God as the Creator, and he is the personal creator of Paradise and the central universe of perfection, but the universes of time and space are all created and organized by the Paradise corps of the Creator Sons. The Universal Father is not the personal creator of the local universe of Nebadon; the universe in which you live is the creation of his Son Michael. Though the Father does not personally create the evolutionary universes, he does control them in many of their universal relationships and in certain of their manifestations of physical, mindal, and spiritual energies. God the Father is the personal creator of the Paradise universe and, in association with the Eternal Son, the creator of all other personal universe Creators.

1:2.10 (24.8) As a physical controller in the material universe of universes, the First Source and Center functions in the patterns of the eternal Isle of Paradise, and through this absolute gravity center the eternal God exercises cosmic overcontrol of the physical level equally in the central universe and throughout the universe of universes. As mind, God functions in the Deity of the Infinite Spirit; as spirit, God is manifest in the person of the Eternal Son and in the persons of the divine children of the Eternal Son. This interrelation of the First Source and Center with the co-ordinate Persons and Absolutes of Paradise does not in the least preclude the *direct* personal action of the Universal Father throughout all creation and on all levels thereof. Through the presence of his fragmentized spirit the Creator Father maintains immediate contact with his creature children and his created universes.

3. БОГ Е ВСЕОБЩ ДУХ

3. GOD IS A UNIVERSAL SPIRIT

„Бог е Дух.“ Той е всеобщо духовно присъствие. Всеобщият Баща е безкрайна духовна реалност; той е „суверен, вечен, нетленен, незрим и единствено истинен Бог“. Макар че сте „род Божий“, вие не трябва да мислите, че Отецът прилича на вас по своя физически облик и фигура, само защото за вас говорят като за създадени „по негов образ и подобие“, дарени с Тайнствени Наставници, изпратени от централната обител на неговото вечно присъствие. Духовните същества са реални, независимо от това, че са невидими за човешките очи и че не съществуват в плът и кръв.

1:3.1 (25.1) “God is spirit.” He is a universal spiritual presence. The Universal Father is an infinite spiritual reality; he is “the sovereign, eternal, immortal, invisible, and only true God.” Even though you are “the offspring of God,” you ought not to think that the Father is like yourselves in form and physique because you are said to be created “in his image” — indwelt by Mystery Monitors dispatched from the central abode of his eternal presence. Spirit beings are real, notwithstanding they are invisible to human eyes; even though they have not flesh and blood.

Древният пророк е казал: „Ето, Той преминава пред мен и аз не Го виждам; отминава, но аз не Го забелязвам.“ Ние можем постоянно да наблюдаваме деянията Божии, можем напълно да осъзнаваме материалните доказателства за неговото величествено управление, но рядко ни се отдава да лицезрем видимото проявление на неговата божественост и ние не забелязваме даже присъствието на неговия Дух, изпратен от него за пребиваване в хората.

1:3.2 (25.2) Said the seer of old: “Lo, he goes by me, and I see him not; he passes on also, but I perceive him not.” We may constantly observe the works of God, we may be highly conscious of the material evidences of his majestic conduct, but rarely may we gaze upon the visible manifestation of his divinity, not even to behold the presence of his delegated spirit of human indwelling.

Всеобщият Баща е невидим, не защото се скрива от низшите същества с техните недостатъци на материалното съществуване и техните ограничени духовни способности. Поскоро въпросът е в следното: „Ти не можеш да видиш Моето лице, тъй като никой смъртен не може да Ме види и да остане жив.“ Никой от смъртните не може да съзре духовния Бог и да съхрани своето смъртно съществуване. Великолепието и духовният блясък на присъствието на божествената личност са недостъпни за низшите групи духовни същества или за която и да е категория материални личности. Духовното светене, което възниква в непосредственото присъствие на Отеца, е „светлина, до която никой смъртен не може да се приближи“, която “никое материално същество не е виждало и не може да види“. Но не е задължително да видиш Бога с очи от плът, за да осъзнаеш неговото проникновение с вярата на одухотворения разум.

1:3.3 (25.3) The Universal Father is not invisible because he is hiding himself away from the lowly creatures of materialistic handicaps and limited spiritual endowments. The situation rather is: “You cannot see my face, for no mortal can see me and live.” No material man could behold the spirit God and preserve his mortal existence. The glory and the spiritual brilliance of the divine personality presence is impossible of approach by the lower groups of spirit beings or by any order of material personalities. The spiritual luminosity of the Father’s personal presence is a “light which no mortal man can approach; which no material creature has seen or can see.” But it is not necessary to see God with the eyes of the flesh in order to discern him by the faith-vision of the spiritualized mind.

Духовната същност на Всеобщия Баща се споделя напълно от неговото съществуващо „аз“, Веч ния Син на Рая. Както Бащата, така и Синът в еднаква степен, изцяло и неограничено, разделят всеобщия и вечния Дух със своята съвместна и равноправна личност, Безкрайния Дух. Божият Дух е в и сам по себе си абсолютен; в Сина той е безусловен, в Духа универсален, а в и чрез всички тях – безкраен.

1:3.4 (25.4) The spirit nature of the Universal Father is shared fully with his coexistent self, the Eternal Son of Paradise. Both the Father and the Son in like manner share the universal and eternal spirit fully and unreservedly with their conjoint personality co-ordinate, the Infinite Spirit. God’s spirit is, in and of himself, absolute; in the Son it is unqualified, in the Spirit, universal, and in and by all of them, infinite.

Бог е всеобщ дух; Бог е всеобщата

1:3.5 (25.5) God is a universal spirit; God is the

Бог е всеобщ дух, Бог е всеобщата личност. Висшата личностна реалност на крайното творение е дух; пределната реалност на личностния космос е абсонитен дух. Само нивата на безкрайността са абсолютни и само на такива нива съществува окончателно единство на материя, разум и дух.

God is a universal spirit, God is the universal person. The supreme personal reality of the finite creation is spirit; the ultimate reality of the personal cosmos is absonite spirit. Only the levels of infinity are absolute, and only on such levels is there finality of oneness between matter, mind, and spirit.

Във вселените Бог-Отец е потенциално властелинът на материята, разума и духа. Само благодарение на своята обширна личностна сфера Бог е способен да се свързва пряко с личностите от своето огромно творение с многобройни волеви създания, но (отвъд пределите на Рая) той е достъпен само в присъствията на своите частици, божията воля във вселените. Този Райски дух, който обитава в разума на смъртните на времето и благоприятства еволюцията на безсмъртната душа на спасилото се създание, съдържа в себе си природата и божествеността, присъщи на Всеобщия Баща. Но разумът на подобни еволюционни създания води своето начало от местните вселени и трябва да придобие божествено съвършенство чрез постигането на тези емпирични трансформации, които водят към духовно съвършенство и са неизбежно следствие от решението на съществото да изпълнява волята на небесния Отец.

1:3.6 (25.6) In the universes God the Father is, in potential, the overcontroller of matter, mind, and spirit. Only by means of his far-flung personality circuit does God deal directly with the personalities of his vast creation of will creatures, but he is contactable (outside of Paradise) only in the presences of his fragmented entities, the will of God abroad in the universes. This Paradise spirit that indwells the minds of the mortals of time and there fosters the evolution of the immortal soul of the surviving creature is of the nature and divinity of the Universal Father. But the minds of such evolutionary creatures originate in the local universes and must gain divine perfection by achieving those experiential transformations of spiritual attainment which are the inevitable result of a creature's choosing to do the will of the Father in heaven.

Във вътрешния опит на човека разумът е съединен с материята. Подобен, свързан с материята разум не може да преживее физическа смърт. Механизмът на придобиването на вечен живот е заключен в такива изменения на човешката воля и такива трансформации в богопозналия смъртен разум, при които Духът става негов учител и евентуално негов водач. В резултат от еволюцията на човешкия разум, от връзката с материята към съюза с духа, потенциално духовните аспекти на смъртния разум се превръщат в морентийни реалности на безсмъртната душа. Подчинилият се на материята смъртен разум става все поматериален и в края на краищата обрича себе си на неизбежно изчезване на личността; разумът, отстъпил пред духа, става все подуховен, в резултат се слива с надживяващия смъртта и водещ го божествен дух, като с това постига следсмъртен живот и вечно съществуване на личността.

1:3.7 (26.1) In the inner experience of man, mind is joined to matter. Such material-linked minds cannot survive mortal death. The technique of survival is embraced in those adjustments of the human will and those transformations in the mortal mind whereby such a God-conscious intellect gradually becomes spirit taught and eventually spirit led. This evolution of the human mind from matter association to spirit union results in the transmutation of the potentially spirit phases of the mortal mind into the morontia realities of the immortal soul. Mortal mind subservient to matter is destined to become increasingly material and consequently to suffer eventual personality extinction; mind yielded to spirit is destined to become increasingly spiritual and ultimately to achieve oneness with the surviving and guiding divine spirit and in this way to attain survival and eternity of personality existence.

Аз идвам от Вечното и нееднократно съм се връщал в присъствието на Всеобщия Отец. Познавам действителността и личността на Първия Източник и Център, Вечния и Всеобщ Баща. Зная, че бидейки абсолютен, вечен и безкраен, той също така е и добродетелен, божествен и благодатен. Зная истинността на великите твърдения: „Бог е дух“ и „Бог е любов“, и тези два атрибута са най-пълно

1:3.8 (26.2) I come forth from the Eternal, and I have repeatedly returned to the presence of the Universal Father. I know of the actuality and personality of the First Source and Center, the Eternal and Universal Father. I know that, while the great God is absolute, eternal, and infinite, he is also good, divine, and gracious. I know the truth of the great declarations: "God is spirit" and "God is love," and these two attributes are most

разкрити за вселената във Вечния Син.

4. ТАЙНСТВОТО НА БОГА

Безкрайното съвършенство на Бога е такова, че го прави пълна тайна. И найвеликото от всички непостижими тайнства на Бога се заключава в божественото проникване в смъртния разум. Това, по какъв начин Всеобщият Отец съществува съвместно със създанията на времето, е най-дълбоката от всички загадки на вселената; божественото присъствие в разума на човека е тайната на тайните.

Физическото тяло на смъртния е „храм Божий“. Независимо от това, че Пълновластните Синове-Създатели се явяват при създанията в своите обитаеми светове и „привличат всички хора към себе си“; макар че те „стоят на вратата“ на съзнанието „и чукат“, и обичат да идват при всички, които „отворят вратите на своето сърце“; макар да съществува съкровена връзка между Синовете-Създатели и техните смъртни създания, независимо от това в смъртните хора има нещо от самия Бог, което действително пребивава в тях и за което тялото им служи като храм.

Когато завършите своя път във временния си облик, когато завърши вашето изпитание в плът, когато прахът, напълнил смъртния съд, „се върне в земята, откъдето е дошъл“, тогава ще се установи, че присъстващият в човека „Дух се връща към Бога, Който го е дал“. Във всеки смъртен на тази планета живее частица от Бога, неотменима част от божествеността. Тя все още не е ваша по право, но ú е предопределено да се слее с вас, ако преживеете смъртта.

Ние постоянно се сблъскваме с това тайнство на Бога; ние се зашеметяваме от нескончаемата панорама, която продължава да се разкрива и която е истината за неговата безкрайна добродетел, безпределно милосърдие, несравнена мъдрост и грандиозна личност.

Божественото тайнство е заключено в неотстранимото различие между крайното и безкрайното, временното и вечното, пространствено-времевото създание и Всеобщия Създател, материалното и духовното, несъвършенството на човека и съвършенството на Райското Божество. Богът на всеобщата любов разкрива себе си във всяко от своите създания, без изключение, като използва цялата способност на създанието за духовно постигане на

completely revealed to the universe in the Eternal Son.

4. THE MYSTERY OF GOD

1:4.1 (26.3) The infinity of the perfection of God is such that it eternally constitutes him mystery. And the greatest of all the unfathomable mysteries of God is the phenomenon of the divine indwelling of mortal minds. The manner in which the Universal Father sojourns with the creatures of time is the most profound of all universe mysteries; the divine presence in the mind of man is the mystery of mysteries.

1:4.2 (26.4) The physical bodies of mortals are “the temples of God.” Notwithstanding that the Sovereign Creator Sons come near the creatures of their inhabited worlds and “draw all men to themselves”; though they “stand at the door” of consciousness “and knock” and delight to come in to all who will “open the doors of their hearts”; although there does exist this intimate personal communion between the Creator Sons and their mortal creatures, nevertheless, mortal men have something from God himself which actually dwells within them; their bodies are the temples thereof.

1:4.3 (26.5) When you are through down here, when your course has been run in temporary form on earth, when your trial trip in the flesh is finished, when the dust that composes the mortal tabernacle “returns to the earth whence it came”; then, it is revealed, the indwelling “Spirit shall return to God who gave it.” There sojourns within each moral being of this planet a fragment of God, a part and parcel of divinity. It is not yet yours by right of possession, but it is designedly intended to be one with you if you survive the mortal existence.

1:4.4 (26.6) We are constantly confronted with this mystery of God; we are nonplused by the increasing unfolding of the endless panorama of the truth of his infinite goodness, endless mercy, matchless wisdom, and superb character.

1:4.5 (26.7) The divine mystery consists in the inherent difference which exists between the finite and the infinite, the temporal and the eternal, the time-space creature and the Universal Creator, the material and the spiritual, the imperfection of man and the perfection of Paradise Deity. The God of universal love unfailingly manifests himself to every one of his creatures up to the fullness of that creature’s capacity to spiritually grasp the qualities of divine truth, beauty, and goodness.

ценностите на божествената истина, красота и добродетел.

Във всички сфери и светове от вселената на вселените, на всички духове и смъртни Всеобщият Отец разкрива своята благодатност и божественост, които могат да бъдат постигнати или осмислени от подобни духовни същества или смъртни създания. Бог е безпристрастен по отношение на личностите – както духовни, така и материални. Божественото присъствие, на което детето на вселената се радва във всеки даден момент, е ограничено само от способността на подобно създание да възприема и разбира духовната действителност на свръхматериалния свят.

Като реалност на духовния опит на човека Бог не е загадка. Но когато се предприема опит да се обясни реалността на духовния свят на физическия разум от материален тип, възниква тайната – тайна толкова непостижима и дълбока, че само силата на вярата на Бого-позналия смъртен е способна на философското чудо по осъзнаването на Безкрайното от крайното, постигането на вечния Бог от еволюиращите смъртни на материалните светове на времето и пространството.

1:4.6 (27.1) To every spirit being and to every mortal creature in every sphere and on every world of the universe of universes, the Universal Father reveals all of his gracious and divine self that can be discerned or comprehended by such spirit beings and by such mortal creatures. God is no respecter of persons, either spiritual or material. The divine presence which any child of the universe enjoys at any given moment is limited only by the capacity of such a creature to receive and to discern the spirit actualities of the supermaterial world.

1:4.7 (27.2) As a reality in human spiritual experience God is not a mystery. But when an attempt is made to make plain the realities of the spirit world to the physical minds of the material order, mystery appears: mysteries so subtle and so profound that only the faith-grasp of the God-knowing mortal can achieve the philosophic miracle of the recognition of the Infinite by the finite, the discernment of the eternal God by the evolving mortals of the material worlds of time and space.

5. ЛИЧНОСТТА НА ВСЕОБЩИЯ ОТЕЦ

Не позволявайте величината на Бога, неговата безкрайност, да затъмни или засенчи неговата личност. „Създалият ухото няма ли да чуе? Създалият очите няма ли да види?“ Всеобщият Отец е върхът на божествената личност; той е източникът и целта на всички личностни създания. Бог е безкраен и личностен; той е безкрайна личност. Отецът наистина е личност, независимо че безкрайността на неговата личност го поставя завинаги отвъд пълното разбиране на материалните и крайни същества.

Бог е много повече, отколкото личността – такава, каквато е тя в човешкото разбиране; той излиза далеч отвъд пределите даже на възможната представа за свръхличност. Но съвършено безполезно е да обсъждаме такова непостижимо понятие като “божествена личност” с материалните създания, чийто предел на представите за реалността на съществото се заключава в идеята и идеала за личност. Най-висшата възможна концепция на Всеобщия Създател при материалното създание се изразява в духовните идеали, присъщи на възвишената представа за божествена личност. Затова, макар че вие

5. PERSONALITY OF THE UNIVERSAL FATHER

1:5.1 (27.3) Do not permit the magnitude of God, his infinity, either to obscure or eclipse his personality. “He who planned the ear, shall he not hear? He who formed the eye, shall he not see?” The Universal Father is the acme of divine personality; he is the origin and destiny of personality throughout all creation. God is both infinite and personal; he is an infinite personality. The Father is truly a personality, notwithstanding that the infinity of his person places him forever beyond the full comprehension of material and finite beings.

1:5.2 (27.4) God is much more than a personality as personality is understood by the human mind; he is even far more than any possible concept of a superpersonality. But it is utterly futile to discuss such incomprehensible concepts of divine personality with the minds of material creatures whose maximum concept of the reality of being consists in the idea and ideal of personality. The material creature’s highest possible concept of the Universal Creator is embraced within the spiritual ideals of the exalted idea of divine personality. Therefore, although you may know that God must be much more than the human conception of personality, you equally well know that the

вероятно знаете, че Бог трябва да бъде повече, отколкото човешката представа за личност, вие също така добре знаете, че той никак не може да бъде нещо помалко от вечна, безкрайна, истинска, добродетелна и прекрасна личност.

Universal Father cannot possibly be anything less than an eternal, infinite, true, good, and beautiful personality.

Бог не се скрива от никое от своите създания. Той е непостижим за толкова много категории същества само затова, защото „живее в светлина, към която нито един смъртен не може да се приближи“. Необятността и великолепието на божествената личност излиза отвъд пределите на разбиране на несъвършения разум на еволюционните смъртни създания. Те „измерват водата с шепата си, Бог с педя измерва вселената“. Той е този, който “седи на кръга на земята, който простира небесата като тъкан и ги разгъва като вселена за живеене“. „Вдигнете очите си на височината на небесата и вижте кой е сътворил всичко това, кой държи сметка за световете и ги нарича по име“; и затова е вярно, че „невидимите неща Божии отчасти се разбират чрез творението“. Такива, каквито сте днес, трябва да разберете невидимия Творец чрез неговото многолико и разнообразно творение, точно както чрез откровението разбирате служенето на неговите Синове и техните многобройни подчинени.

1:5.3 (27.5) God is not hiding from any of his creatures. He is unapproachable to so many orders of beings only because he “dwells in a light which no material creature can approach.” The immensity and grandeur of the divine personality is beyond the grasp of the unperfected mind of evolutionary mortals. He “measures the waters in the hollow of his hand, measures a universe with the span of his hand. It is he who sits on the circle of the earth, who stretches out the heavens as a curtain and spreads them out as a universe to dwell in.” “Lift up your eyes on high and behold who has created all these things, who brings out their worlds by number and calls them all by their names”; and so it is true that “the invisible things of God are partially understood by the things which are made.” Today, and as you are, you must discern the invisible Maker through his manifold and diverse creation, as well as through the revelation and ministration of his Sons and their numerous subordinates.

Макар че материалните смъртни не могат да видят лика Божий, те трябва да се възрадват в увереността, че той е личност; с вярата си да приемат истината за любовта на Всеобщия Баща към света – любов толкова голяма, че е осигурила низшите обитатели на този свят с вечен духовен прогрес; те трябва да вярват, че Бог се „радва със синовете човешки“. Бог няма дефект в нито един от свръхчовешките и божествени атрибути, които образувт съвършената, вечна, любяща и безкрайна личност на Създателя.

1:5.4 (28.1) Even though material mortals cannot see the person of God, they should rejoice in the assurance that he is a person; by faith accept the truth which portrays that the Universal Father so loved the world as to provide for the eternal spiritual progression of its lowly inhabitants; that he “delights in his children.” God is lacking in none of those superhuman and divine attributes which constitute a perfect, eternal, loving, and infinite Creator personality.

С изключение на обитателите на свръхвселените, в локалните творения на Бога няма друга лична или постоянна проява, освен Райските Синове-Създатели, които са бащи на населените светове и пълновластни управители на локалните вселени. Ако вярата на създанието беше съвършена, то със сигурност щеше да знае, че като вижда Сина-Създател, е видяло Всеобщия Баща; в търсенето на Отеца то не е молило и очаквало да види никого другиго освен Сина. Смъртният човек просто е неспособен да види Бога, докато не завърши трансформацията на духа и не достигне наистина до Рая.

1:5.5 (28.2) In the local creations (excepting the personnel of the superuniverses) God has no personal or residential manifestation aside from the Paradise Creator Sons who are the fathers of the inhabited worlds and the sovereigns of the local universes. If the faith of the creature were perfect, he would assuredly know that when he had seen a Creator Son he had seen the Universal Father; in seeking for the Father, he would not ask nor expect to see other than the Son. Mortal man simply cannot see God until he achieves completed spirit transformation and actually attains Paradise.

Природата на Райските Синове-Създатели не включва всички безусловни потенциали, отнасящи се към универсалната

1:5.6 (28.3) The natures of the Paradise Creator Sons do not encompass all the unqualified potentials of the universal absoluteness of the

абсолютност, присъща на безкрайната природа на Първия Велик Източник и Център, но във всички възможни аспекти Всеобщият Баща *божествено* присъства в Синовете-Създатели. Отецът и неговите Синове са едно. Тези Райски Синове от рода на Михаелитите са не само съвършени личности, но и модел за всичко личностно в локалната вселена – от Ярките Утринни Звезди до низшето човешко създание, еволюционното животно.

Без Бога, без великото и централно лице на Божеството, в цялата необятна вселена на вселените не би имало личности. *Бог е личност.*

Независимо от това, че Бог е вечна сила, величествено духовно присъствие, трансцендентален идеал и възхитителен дух, макар че той е всичко това и безкрайно повече, при все това той воистина и во веки веков е съвършена личност – Създател, който може да „познае и да бъде познат“, който е способен да „обича и да бъде любим“ и който може да стане наш приятел; от своя страна вие можете да станете известни, подобно на много свои предшественици, като приятели на Бога. Той е реален дух и духовна реалност.

Като наблюдаваме как Всеобщият Отец разкрива себе си в своята вселена, като виждаме как той прониква в милиардите свои създания, като познаваме Бащата в неговите Пълновластни Синове, като продължаваме повсеместно да чувстваме неговото божествено присъствие, няма да се усъмним в първенството на неговата личност. Независимо от цялото свое необятно разпространение той си остава истинска личност и непрестанно поддържа лична връзка с безбройното множество свои създания по цялата вселена на вселените.

Идеята за личността на Всеобщия Баща представлява разширена и поистинска представа за Бога, възникнала в човечеството главно благодарение на откровения. Благоразумието, мъдростта и религиозният опит – всички те предполагат и подразбират личността на Бога, но не потвърждават нейната пълнота. Даже Вътрешният Настройчик на Съзнанието е доличностен. Истинността и зрелостта на всяка религия е право пропорционална на нейната представа за безкрайната личност на Бога и на постигането от нея на абсолютно единство на Божеството. Така идеята за личностното Божество става мярка за религиозна зрелост, след като в религията възниква представа за единството на Бога.

Примитивната религия е признавала много

infinite nature of the First Great Source and Center, but the Universal Father is in every way *divinely* present in the Creator Sons. The Father and his Sons are one. These Paradise Sons of the order of Michael are perfect personalities, even the pattern for all local universe personality from that of the Bright and Morning Star down to the lowest human creature of progressing animal evolution.

1:5.7 (28.4) Without God and except for his great and central person, there would be no personality throughout all the vast universe of universes. *God is personality.*

1:5.8 (28.5) Notwithstanding that God is an eternal power, a majestic presence, a transcendent ideal, and a glorious spirit, though he is all these and infinitely more, nonetheless, he is truly and everlastingly a perfect Creator personality, a person who can “know and be known,” who can “love and be loved,” and one who can befriend us; while you can be known, as other humans have been known, as the friend of God. He is a real spirit and a spiritual reality.

1:5.9 (28.6) As we see the Universal Father revealed throughout his universe; as we discern him indwelling his myriads of creatures; as we behold him in the persons of his Sovereign Sons; as we continue to sense his divine presence here and there, near and afar, let us not doubt nor question his personality primacy. Notwithstanding all these far-flung distributions, he remains a true person and everlastingly maintains personal connection with the countless hosts of his creatures scattered throughout the universe of universes.

1:5.10 (28.7) The idea of the personality of the Universal Father is an enlarged and truer concept of God which has come to mankind chiefly through revelation. Reason, wisdom, and religious experience all infer and imply the personality of God, but they do not altogether validate it. Even the indwelling Thought Adjuster is prepersonal. The truth and maturity of any religion is directly proportional to its concept of the infinite personality of God and to its grasp of the absolute unity of Deity. The idea of a personal Deity becomes, then, the measure of religious maturity after religion has first formulated the concept of the unity of God.

1:5.11 (29.1) Primitive religion had many personal gods, and they were fashioned in the image of

личностни богове, създадени по образ и подобие на човека. Откровението потвърждава верността на разбирането за личността на Бога, което е възможно само в научния постулат за Първопричината и само условно се допуска във философската идея за Всеобщо Единство. Само чрез личността субектът е способен да разбере единството на Бога. Отрицанието на личността на Първия Източник и Център означава избор на едното от двете решения на философската дилема: материализъм или пантеизъм.

man. Revelation affirms the validity of the personality concept of God which is merely possible in the scientific postulate of a First Cause and is only provisionally suggested in the philosophic idea of Universal Unity. Only by personality approach can any person begin to comprehend the unity of God. To deny the personality of the First Source and Center leaves one only the choice of two philosophic dilemmas: materialism or pantheism.

При съзерцание на Божеството понятието за личност трябва да се освободи от идеите за телесност. Материалното тяло не е задължително за личността, била тя личност на човек или на Бог. Грешката, свързана с тълкуването на ролята на телесното, се проявява в двете крайности на човешката философия. За материализма смъртта, която лишава човека от неговото тяло, води към прекратяване на съществуването на личността; за пантеизма Бог не е личност, понеже няма тяло. Свръхчовешкият тип прогресираща личност действа в съюз с разума и духа.

1:5.12 (29.2) In the contemplation of Deity, the concept of personality must be divested of the idea of corporeality. A material body is not indispensable to personality in either man or God. The corporeality error is shown in both extremes of human philosophy. In materialism, since man loses his body at death, he ceases to exist as a personality; in pantheism, since God has no body, he is not, therefore, a person. The superhuman type of progressing personality functions in a union of mind and spirit.

Личността е не просто атрибут на Бога; това е поскоро всеобхватност на съгласуваната безкрайна природа и обединената божествена воля със съвършенство на изразяването, демонстрирано във вечността и всеобщността. Личността във висшия смисъл е откровението на Бога за вселената на вселените.

1:5.13 (29.3) Personality is not simply an attribute of God; it rather stands for the totality of the co-ordinated infinite nature and the unified divine will which is exhibited in eternity and universality of perfect expression. Personality, in the supreme sense, is the revelation of God to the universe of universes.

Бидейки вечен, всеобщ, абсолютен и безкраен, Бог не разширява своето знание и не задълбочава своята мъдрост. За разлика от предположенията или разбирането на крайния човек, Бог не придобива опит, но в пределите на своята собствена вечна личност той получава истинско удовлетворение от постоянно разширяващото се самоосъществяване, което, в определен смисъл, е аналогично на и сравнимо с придобиването на нов опит от крайните същества в еволюционните светове.

1:5.14 (29.4) God, being eternal, universal, absolute, and infinite, does not grow in knowledge nor increase in wisdom. God does not acquire experience, as finite man might conjecture or comprehend, but he does, within the realms of his own eternal personality, enjoy those continuous expansions of self-realization which are in certain ways comparable to, and analogous with, the acquirement of new experience by the finite creatures of the evolutionary worlds.

Абсолютното съвършенство на безкрайния Бог би го обрекло на крайните ограничения, присъщи на безусловната крайност на съвършенството, ако не беше този факт, че Всеобщият Баща участва непосредствено в личностните усилия на всяка несъвършена душа в огромната вселена, стремяща се с божествената помощ да се възвиси към съвършените духовни светове. По цялата вселена на вселените този еволюционен опит на всяко духовно същество и всяко смъртно създание е съставна част на

1:5.15 (29.5) The absolute perfection of the infinite God would cause him to suffer the awful limitations of unqualified finality of perfectness were it not a fact that the Universal Father directly participates in the personality struggle of every imperfect soul in the wide universe who seeks, by divine aid, to ascend to the spiritually perfect worlds on high. This progressive experience of every spirit being and every mortal creature throughout the universe of universes is a part of the Father's ever-expanding Deity-consciousness of the never-ending divine circle of ceaseless self-

Отеца – вечно разширяващото се съзнание на Божеството в безкрайния божествен кръг на непрестанното самоосъществяване.

Буквална истина е: „Във всяка скръб ваша той скърби с вас.“; „Във всички ваши радости той се радва с вас.“ Неговият доличностен божествен дух действително е част от вас. Островът на Рая реагира на всички физически превръщания във вселената на вселените; Вечният Син съдържа в себе си всички духовни импулси на цялото творение; Съвместният Извършител обединява всички проявления на разума в разширяващия се космос. Всеобщият Отец въплъщава в цялата пълнота на божественото съзнание целия индивидуален опит на прогресивните усилия на развиващия се разум и нарастващата духовност на всяко създание, същество и личност на цялото еволюционно творение на времето и пространството. И всичко това в буквален смисъл е истинско, тъй като „в Него ние живеем, движим се и съществуваме“.

realization.

1:5.16 (29.6) It is literally true: “In all your afflictions he is afflicted.” “In all your triumphs he triumphs in and with you.” His prepersonal divine spirit is a real part of you. The Isle of Paradise responds to all the physical metamorphoses of the universe of universes; the Eternal Son includes all the spirit impulses of all creation; the Conjoint Actor encompasses all the mind expression of the expanding cosmos. The Universal Father realizes in the fullness of the divine consciousness all the individual experience of the progressive struggles of the expanding minds and the ascending spirits of every entity, being, and personality of the whole evolutionary creation of time and space. And all this is literally true, for “in Him we all live and move and have our being.”

6. ЛИЧНОСТТА ВЪВ ВСЕЛЕНАТА

Човешката личност е пространствено-времеви образ, сянка, хвърляна от божествената личност на Създателя. Никаква действителност не може адекватно да се постигне чрез изучаване на нейната сянка. Сенките трябва да бъдат интерпретирани от гледна точка на истинската субстанция.

За науката Бог е причина, за философията – идея, за религията – личност, даже изпълнен с любов небесен Баща. За учения Бог е изходна сила, за философа – хипотеза на единството, за религиозния човек – жив духовен опит. Неадекватността на човешката представа за личността на Всеобщия Баща може да се коригира само чрез духовния прогрес на човека във вселената; пълна адекватност ще настъпи едва тогава, когато странстващите *из* времето и пространството накрая достигнат божествените обятия на живия Бог в Рая.

Никога не пропускайте противоположните гледни точки на личността в разбирането от Бога и човека. Човекът разглежда и разбира личността от гледната точка на крайното за безкрайното, Бог – от гледната точка на безкрайното за крайното. Човекът притежава най-низшия тип личност, Бог – най-висшия, дори върховния, пределния и абсолютния. Затова, за подобряване на представите за божествената личност, трябва търпеливо да се дочака появата на подобрените идеи за човешката личност и особено усъвършенстваното разкриване както на

6. PERSONALITY IN THE UNIVERSE

1:6.1 (29.7) Human personality is the time-space image-shadow cast by the divine Creator personality. And no actuality can ever be adequately comprehended by an examination of its shadow. Shadows should be interpreted in terms of the true substance.

1:6.2 (30.1) God is to science a cause, to philosophy an idea, to religion a person, even the loving heavenly Father. God is to the scientist a primal force, to the philosopher a hypothesis of unity, to the religionist a living spiritual experience. Man’s inadequate concept of the personality of the Universal Father can be improved only by man’s spiritual progress in the universe and will become truly adequate only when the pilgrims of time and space finally attain the divine embrace of the living God on Paradise.

1:6.3 (30.2) Never lose sight of the antipodal viewpoints of personality as it is conceived by God and man. Man views and comprehends personality, looking from the finite to the infinite; God looks from the infinite to the finite. Man possesses the lowest type of personality; God, the highest, even supreme, ultimate, and absolute. Therefore did the better concepts of the divine personality have patiently to await the appearance of improved ideas of human personality, especially the enhanced revelation of both human and divine personality in the Urantian bestowal life of Michael, the Creator Son.

човешката, така и на божествената личност в посвещенческия живот, преживян на Урантия от Сина-Създател Михаил.

Доличностният божествен дух, който прониква в смъртния разум, е убедително доказателство за реалността на своето съществуване, но понятието за божествена личност може да се постигне само с духовното прозрение, присъщо на истинския религиозен опит на личността. Всяка личност – човешка или божествена, може да бъде позната и разбрана напълно независимо от външните реакции или материалното присъствие на такава личност.

1:6.4 (30.3) The prepersonal divine spirit which indwells the mortal mind carries, in its very presence, the valid proof of its actual existence, but the concept of the divine personality can be grasped only by the spiritual insight of genuine personal religious experience. Any person, human or divine, may be known and comprehended quite apart from the external reactions or the material presence of that person.

За дружбата на двете създания е необходима определена степен на нравствено сходство и духовна хармония; любящата личност едва ли ще разкрие себе си като нелюбяща. Дори само за да се приближи към познанието на една божествена личност, на човешката личност ú е необходимо да посвети на това целия си талант; нерешителните, половинчати действия биха били напразни.

1:6.5 (30.4) Some degree of moral affinity and spiritual harmony is essential to friendship between two persons; a loving personality can hardly reveal himself to a loveless person. Even to approach the knowing of a divine personality, all of man's personality endowments must be wholly consecrated to the effort; halfhearted, partial devotion will be unavailing.

Колкото попълно човек разбира себе си и цени личностните качества на другите хора, толкова посилно ще се стреми към познаване на Изначалната Личност и толкова поискрено такъв познал Бога човек ще се стреми да стане подобен на Изначалната Личност. Може хората да се разминават в мненията си за Бога, но полученият в него и заедно с него опит излиза изцяло извън пределите на всякакви човешки спорове и чисто интелектуални умозаключения. Богопозналият човек описва своя духовен опит, не за да убеди невярващите, а за наставляване и взаимно удовлетворение на вярващите.

1:6.6 (30.5) The more completely man understands himself and appreciates the personality values of his fellows, the more he will crave to know the Original Personality, and the more earnestly such a God-knowing human will strive to become like the Original Personality. You can argue over opinions about God, but experience with him and in him exists above and beyond all human controversy and mere intellectual logic. The God-knowing man describes his spiritual experiences, not to convince unbelievers, but for the edification and mutual satisfaction of believers.

Да допуснеш, че вселената може да бъде позната и достъпна за разбиране, значи да допуснеш, че тя е създадена от разум и се управлява от личност. Човешкият разум е способен да разбере само появата на друг разум – било то разум на човек или свръхчовек. Ако човешката личност е способна да познае вселената чрез опит, това значи, че някъде в тази вселена са скрити божествен разум и неподправена личност.

1:6.7 (30.6) To assume that the universe can be known, that it is intelligible, is to assume that the universe is mind made and personality managed. Man's mind can only perceive the mind phenomena of other minds, be they human or superhuman. If man's personality can experience the universe, there is a divine mind and an actual personality somewhere concealed in that universe.

Бог е Дух – духовна личност; човекът също е дух – потенциална духовна личност. Иисус Назарянин постигна пълното въплъщение на този потенциал на духовната личност в човешкия опит; затова неговият живот, посветен на изпълнението на волята на Отеца, се превръща за човека в найреалното и идеално разкриване на личността на Бога. Макар постигането на личността на Всеобщия Баща да може да стане само в непосредствения религиозен опит, земният

1:6.8 (30.7) God is spirit — spirit personality; man is also a spirit — potential spirit personality. Jesus of Nazareth attained the full realization of this potential of spirit personality in human experience; therefore his life of achieving the Father's will becomes man's most real and ideal revelation of the personality of God. Even though the personality of the Universal Father can be grasped only in actual religious experience, in Jesus' earth life we are inspired by the perfect demonstration of such a realization and revelation of the personality of God in a truly human experience.

живот на Иисус ни въодушевява със съвършенството на демонстрацията на такова въплъщение и с разкриването на личността на Бога в истинския човешки опит.

7. ДУХОВНАТА ЦЕННОСТ НА РАЗБИРАНЕТО НА ЛИЧНОСТТА

Когато Иисус е говорел за „живия Бог“, той е имал предвид личностното Божество – Отеца в небесата. Представата за личността на Божеството му помага в приятелските отношения, благоприятства разумното поклонение, съдейства за живителна доверчивост. Между неличностните неща е възможно взаимодействие, но не и приятелство. Отношенията на приятелство между бащата и сина, както и между Бога и човека, са възможни, само ако те и двамата са личности. Само личностите са способни да общуват една с друга, макар това личностно общуване да може съществено да се облекчава от присъствието на именно такава неличностна същност, какъвто е Настройчикът на Съзнанието.

Човекът не се съединява с Бога, както капката вода с океана. Човекът придобива божественото единство благодарение на задълбочаващото се взаимно духовно общуване, благодарение на връзката на личността с личностния Бог, благодарение на все поголямото придобиване на божествена природа в поискреното и разумно подчиняване на божествената воля. Такова възвишено отношение е възможно само между личности.

Понятието за истината може да се разглежда отделно от личността, понятието за красотата може да съществува без личност, но представата за божествена добродетел е постижима само по отношение на личността. Само *личността* може да обича и да бъде обичана. Даже красотата и истината биха били лишени от надеждата за продължаване на живота, ако те не бяха атрибути на личностен Бог – един любящ Баща.

Ние сме неспособни докрай да разберем как Бог може да бъде първичен, неизменен, всесилен и съвършен – и едновременно с това обкръжен от еволюираща вселена на относителни несъвършенства, вселена непрестанно изменяща се и явно ограничена от законите. Но ние сме способни да *познаем* тази истина в своя личен опит, тъй като всички ние си запазваме неподправеност на личността и единство на волята, независимо от постоянното изменение както на нас самите, така и на нашето обкръжение.

7. SPIRITUAL VALUE OF THE PERSONALITY CONCEPT

1:7.1 (31.1) When Jesus talked about “the living God,” he referred to a personal Deity — the Father in heaven. The concept of the personality of Deity facilitates fellowship; it favors intelligent worship; it promotes refreshing trustfulness. Interactions can be had between nonpersonal things, but not fellowship. The fellowship relation of father and son, as between God and man, cannot be enjoyed unless both are persons. Only personalities can commune with each other, albeit this personal communion may be greatly facilitated by the presence of just such an impersonal entity as the Thought Adjuster.

1:7.2 (31.2) Man does not achieve union with God as a drop of water might find unity with the ocean. Man attains divine union by progressive reciprocal spiritual communion, by personality intercourse with the personal God, by increasingly attaining the divine nature through wholehearted and intelligent conformity to the divine will. Such a sublime relationship can exist only between personalities.

1:7.3 (31.3) The concept of truth might possibly be entertained apart from personality, the concept of beauty may exist without personality, but the concept of divine goodness is understandable only in relation to personality. Only a *person* can love and be loved. Even beauty and truth would be divorced from survival hope if they were not attributes of a personal God, a loving Father.

1:7.4 (31.4) We cannot fully understand how God can be primal, changeless, all-powerful, and perfect, and at the same time be surrounded by an ever-changing and apparently law-limited universe, an evolving universe of relative imperfections. But we can *know* such a truth in our own personal experience since we all maintain identity of personality and unity of will in spite of the constant changing of both ourselves and our environment.

Пределната вселенска реалност е невъзможно да се постигне с математика, логика или философия – това е постижимо само по пътя на личния опит в условията на нарастващо подчинение на божествената воля на личностен Бог. Нито науката, нито философията, нито теологията са способни да потвърдят съществуването на личността на Бога. Само личният опит на вярващите синове на небесния Баща може да помогне на неподправеното духовно осъзнаване на личността на Бога.

1:7.5 (31.5) Ultimate universe reality cannot be grasped by mathematics, logic, or philosophy, only by personal experience in progressive conformity to the divine will of a personal God. Neither science, philosophy, nor theology can validate the personality of God. Only the personal experience of the faith sons of the heavenly Father can effect the actual spiritual realization of the personality of God.

По-висшите представи за вселенска личност включват: индивидуалност, самосъзнание, лична воля и възможност за саморазкриване. И всички тези качества предполагат приятелство и с други равни личности, подобно на това, което съществува в обединенията на личностите на Райските Божества. И абсолютното единство на тези обединения е дотолкова съвършено, че божествеността става известна като неразделимост, като единство. „Господ Бог е Господ *единен.* “. Неразделимостта на личността не пречи на Бога да посвещава своя дух, който се заселва в сърцата на смъртните хора. Неразделимостта на личността на човешкия баща не препятства възпроизводството на смъртни синове и дъщери.

1:7.6 (31.6) The higher concepts of universe personality imply: identity, self-consciousness, self-will, and possibility for self-revelation. And these characteristics further imply fellowship with other and equal personalities, such as exists in the personality associations of the Paradise Deities. And the absolute unity of these associations is so perfect that divinity becomes known by indivisibility, by oneness. “The Lord God is *one.*” Indivisibility of personality does not interfere with God’s bestowing his spirit to live in the hearts of mortal men. Indivisibility of a human father’s personality does not prevent the reproduction of mortal sons and daughters.

Това понятие за неразделимост, в съвкупност с понятието за единство, подразбира изход на Пределността на Божеството отвъд границите както на времето, така и на пространството; затова както времето, така и пространството не могат да бъдат нито абсолютни, нито безкрайни. Първият Източник и Център е тази безкрайност, която безусловно превъзхожда границите на разума, материята и духа.

1:7.7 (31.7) This concept of indivisibility in association with the concept of unity implies transcendence of both time and space by the Ultimacy of Deity; therefore neither space nor time can be absolute or infinite. The First Source and Center is that infinity who unqualifiedly transcends all mind, all matter, and all spirit.

Фактът на съществуването на Райската Троица по никакъв начин не противоречи на истината за божественото единство. Във всички реакции на космическата реалност и във всички отношения със създанията, трите личности на Райското Божество действат като единна личност. Не противоречи на съществуването на тези три вечни личности и истината за неразделимостта на Божеството. Аз напълно осъзнавам този факт, че на мое разположение няма адекватни езикови средства, с които да обясня на смъртния разум нашето разбиране за тези космически проблеми. Но вие не трябва да се отчайвате; не всички тези въпроси са докрай разбрани даже от висшите личности, които принадлежат към моята група Райски същества. Винаги помнете, че тези трудни за разбиране истини, които се отнасят до Божеството, ще започнат

1:7.8 (31.8) The fact of the Paradise Trinity in no manner violates the truth of the divine unity. The three personalities of Paradise Deity are, in all universe reality reactions and in all creature relations, as one. Neither does the existence of these three eternal persons violate the truth of the indivisibility of Deity. I am fully aware that I have at my command no language adequate to make clear to the mortal mind how these universe problems appear to us. But you should not become discouraged; not all of these things are wholly clear to even the high personalities belonging to my group of Paradise beings. Ever bear in mind that these profound truths pertaining to Deity will increasingly clarify as your minds become progressively spiritualized during the successive epochs of the long mortal ascent to Paradise.

да се прояснят според това, как вашият разум ще се изпълва с все поголяма духовност в следващите епохи в продължение на дългия възход на смъртните към Рая.

[Представено от Божествен Съветник, член на група небесни личности, получил задача от Извечно Древните на Уверса, столицата на седмата свръхвселена, да оглави подготовката на тези части от последващото откровение, които се отнасят към въпросите, излизащи извън рамките на локалната вселена Небадон. В моите пълномощия влиза подготовката на документите, които описват природата и атрибутите на Бога, тъй като аз представлявам върховния източник на съответната информация, достъпна в някой от обитаемите светове. Служил съм със статут на Божествен Съветник във всичките седем свръхвселени и в течение на дълго време съм се намирал в Райския център на цялото творение. Неведнъж съм изпитвал върховно наслаждение от непосредственото и лично присъствие на Всеобщия Баща. Аз описвам реалността и истината за природата и атрибутите на Отеца с неоспорими пълномощия; аз знам за какво говоря.]

1:7.9 (32.1) [Presented by a Divine Counselor, a member of a group of celestial personalities assigned by the Ancients of Days on Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, to supervise those portions of this forthcoming revelation which have to do with affairs beyond the borders of the local universe of Nebadon. I am commissioned to sponsor those papers portraying the nature and attributes of God because I represent the highest source of information available for such a purpose on any inhabited world. I have served as a Divine Counselor in all seven of the superuniverses and have long resided at the Paradise center of all things. Many times have I enjoyed the supreme pleasure of a sojourn in the immediate personal presence of the Universal Father. I portray the reality and truth of the Father's nature and attributes with unchallengeable authority; I know whereof I speak.]

Документ 2. Природата на Бога

⇦ 001 Книгата Урантия 003 ⇨

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 2. ПРИРОДАТА НА БОГА

Секции

Въведение
1. Безкрайността на Бога
2. Вечното съвършенство на Отеца
3. Правосъдието и праведността
4. Божието милосърдие
5. Любовта на Бога
6. Добродетелта на Бога
7. Божествената истина и красота

PAPER 2
THE NATURE OF GOD

SECTIONS

Introduction
1. The Infinity of God
2. The Father's Eternal Perfection
3. Justice and Righteousness
4. The Divine Mercy
5. The Love of God
6. The Goodness of God
7. Divine Truth and Beauty

Въведение

Д ОКОЛКОТО най-висшата от възможните представи на човека за Бога се заключава в човешката идея и в идеала за първична и безкрайна Личност, позволено е – и може да се окаже полезно, да се изучат някои особености на божествената природа, представени в личността на Божеството. Найдобре природата на Бога може да бъде разбрана чрез разкриването на Отеца, осъществено от Михаил Небадонски в неговите многобройни учения и възвишен живот в плът. Подълбоко да разбере божествената природа може също така човекът, който смята себе си за Божие дете и който гледа на Създателя като на истински духовен Баща.

Природата на Бога може да се изучава чрез разкриването на висши идеи, божествената личност може да бъде представена като олицетворение на най-висши идеали, но от всички разкривания на божествената природа най-добре от всичко просвещава ума и укрепва духа разбирането на религиозния живот на Иисус от Назарет – както до, така и след пълното осъзнаване на

INTRODUCTION

2:0.1 (33.1) INASMUCH as man's highest possible concept of God is embraced within the human idea and ideal of a primal and infinite personality, it is permissible, and may prove helpful, to study certain characteristics of the divine nature which constitute the character of Deity. The nature of God can best be understood by the revelation of the Father which Michael of Nebadon unfolded in his manifold teachings and in his superb mortal life in the flesh. The divine nature can also be better understood by man if he regards himself as a child of God and looks up to the Paradise Creator as a true spiritual Father.

2:0.2 (33.2) The nature of God can be studied in a revelation of supreme ideas, the divine character can be envisaged as a portrayal of supernal ideals, but the most enlightening and spiritually edifying of all revelations of the divine nature is to be found in the comprehension of the religious life of Jesus of Nazareth, both before and after his attainment of full consciousness of divinity. If the incarnated life of Michael is taken as the background of the

своята божественост. Ако разглеждаме живота на Михаил в плът като фон, на който Бог разкрива себе си на човека, то ние можем да се опитаме да изразим в словесните знаци на човешкия език някои идеи и идеали, засягащи божествената природа, които вероятно ще спомогнат за по-нататъшното проясняване и консолидиране на човешката представа за природата на Всеобщия Отец и характера на неговата личност.

Огромно препятствие пред всички наши опити за разширяване и одухотворяване на човешката представа за Бога са ограничените възможности на смъртния разум. В сериозен пропуск при изпълнението на нашата задача се превръщат също така и ограниченията на езика и оскъдността на материала, който може да се използва като илюстрации или сравнения в нашия стремеж да опишем божествените ценности и да разкрием духовните значения пред крайния, смъртен разум на човека. Всички наши усилия да разширим човешката представа за Бога биха били напразни, ако не беше фактът, че смъртният разум е обител на Настройчика, посветен от Всеобщия Баща, и че той е изпълнен с Духа на Истината на Сина-Създател. Затова, като разчитам на присъствието в човешкото сърце на тези божествени духове, които ми помагат да разширя представата за Бога, аз с радост пристъпвам към изпълнението на своята задача в опита си да предложа на разума на човека даденото подолу описание на природата на Бога.

revelation of God to man, we may attempt to put in human word symbols certain ideas and ideals concerning the divine nature which may possibly contribute to a further illumination and unification of the human concept of the nature and the character of the personality of the Universal Father.

2:0.3 (33.3) In all our efforts to enlarge and spiritualize the human concept of God, we are tremendously handicapped by the limited capacity of the mortal mind. We are also seriously handicapped in the execution of our assignment by the limitations of language and by the poverty of material which can be utilized for purposes of illustration or comparison in our efforts to portray divine values and to present spiritual meanings to the finite, mortal mind of man. All our efforts to enlarge the human concept of God would be well-nigh futile except for the fact that the mortal mind is indwelt by the bestowed Adjuster of the Universal Father and is pervaded by the Truth Spirit of the Creator Son. Depending, therefore, on the presence of these divine spirits within the heart of man for assistance in the enlargement of the concept of God, I cheerfully undertake the execution of my mandate to attempt the further portrayal of the nature of God to the mind of man.

1. БЕЗКРАЙНОСТТА НА БОГА

„Докосвайки се до Безкрайното, ние не можем да го открием. Неведоми са пътищата Божии.“ „Разумът му е неизмерим и величието му е неизследваемо.“. Ослепителната светлина на присъствието на Отеца е такава, че за неговите низши същества той, очевидно, „обитава в пълна тъмнина“. Не само мислите и плановете му са непроницаеми, но той „твори безброй велики и чудни дела“. „Бог е велик; ние не го разбираме, нито можем да изследваме броя на годините му.“. „Наистина ли Бог живее на земята? Ето, небето (вселената) и небето на небесата (вселената на вселените) не го побират.“ „Колко непостижима е неговата съдба и колко неизповедими са пътищата му!“

„Има само един Бог – безкрайният Баща, който е и предан Създател.“ „Божественият Създател е също така и Всеобщият Вседържител, източникът и целта на всяка душа. Той е върховната Душа, Изначалният

1. THE INFINITY OF GOD

2:1.1 (33.4) “Touching the Infinite, we cannot find him out. The divine footsteps are not known.” “His understanding is infinite and his greatness is unsearchable.” The blinding light of the Father’s presence is such that to his lowly creatures he apparently “dwells in the thick darkness.” Not only are his thoughts and plans unsearchable, but “he does great and marvelous things without number.” “God is great; we comprehend him not, neither can the number of his years be searched out.” “Will God indeed dwell on the earth? Behold, the heaven (universe) and the heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him.” “How unsearchable are his judgments and his ways past finding out!”

2:1.2 (34.1) “There is but one God, the infinite Father, who is also a faithful Creator.” “The divine Creator is also the Universal Disposer, the source and destiny of souls. He is the Supreme Soul, the Primal Mind, and the Unlimited Spirit of all

Разум и Неограниченият Дух на цялото творение.“ „Великият Властващ не греши. Той е великолепен по величие и слава.“ „За Бога-Създател са неведоми страхът и враждебността. Той е безсмъртен, вечен, същински, божествен и щедър.“ „Колко чист и прекрасен, колко дълбок и неизмерим е небесният Прародител на всички неща!“ „Особено великолепен е Безкрайният с това, че дарява себе си на хората. Той е началото и краят, Отецът на всяко благо и съвършен замисъл.“ „Всичко е възможно с Бога; вечният Създател е причината на причините.“

Независимо от безкрайността на грандиозните проявления на вечната и всеобща личност на Отеца той открива в безпределното самосъзнание както своята безкрайност, така и своята вечност; така той напълно осъзнава и своето съвършенство и власт. Освен своите равноправни Божества Той е единственото същество във вселената, което притежава съвършена, правилна и изчерпателна самооценка.

Отецът непрестанно и неизменно удовлетворява различните потребности в себе си, от време на време изменящи се в различните части на неговото ми-ро-зда-ние. Великият Бог познава и разбира себе си; безкрайно е неговото самосъзнание за всички свои изначални атрибути на съвършенство. Бог не е космическа случайност; нито е вселенски експериментатор. Пълновластните Управители на Вселените са способни да дерзаят, Бащите на Съзвездията могат да експериментират; главите на системите могат да се упражняват; но Всеобщият Баща вижда края още в началото, а неговият божествен замисъл и вечна цел действително обхващат и разбират всички експерименти и дерзания на неговите подчинени във всички светове, системи и съзвездия, във всяка вселена от неговите необятни владения.

Нищо не е ново за Бога и никое космическо събитие никога не се случва изненадващо за него; той обитава кръга на вечността. Дните му нямат начало или край. За Бога няма минало, настояще или бъдеще; цялото време във всеки даден момент е настояще. Той е великото и единствено АЗ СЪМ.

Всеобщият Баща е абсолютно и безусловно безкраен във всички свои атрибути; и този факт във и сам по себе си автоматически изключва възможността за пряко лично общуване с крайни материални същества и с други низши типове създадени разумни същества.

Всичко това предполага такова

creation.” “The great Controller makes no mistakes. He is resplendent in majesty and glory.” “The Creator God is wholly devoid of fear and enmity. He is immortal, eternal, self-existent, divine, and bountiful.” “How pure and beautiful, how deep and unfathomable is the supernal Ancestor of all things!” “The Infinite is most excellent in that he imparts himself to men. He is the beginning and the end, the Father of every good and perfect purpose.” “With God all things are possible; the eternal Creator is the cause of causes.”

2:1.3 (34.2) Notwithstanding the infinity of the stupendous manifestations of the Father’s eternal and universal personality, he is unqualifiedly self-conscious of both his infinity and eternity; likewise he knows fully his perfection and power. He is the only being in the universe, aside from his divine co-ordinates, who experiences a perfect, proper, and complete appraisal of himself.

2:1.4 (34.3) The Father constantly and unfailingly meets the need of the differential of demand for himself as it changes from time to time in various sections of his master universe. The great God knows and understands himself; he is infinitely self-conscious of all his primal attributes of perfection. God is not a cosmic accident; neither is he a universe experimenter. The Universe Sovereigns may engage in adventure; the Constellation Fathers may experiment; the system heads may practice; but the Universal Father sees the end from the beginning, and his divine plan and eternal purpose actually embrace and comprehend all the experiments and all the adventures of all his subordinates in every world, system, and constellation in every universe of his vast domains.

2:1.5 (34.4) No thing is new to God, and no cosmic event ever comes as a surprise; he inhabits the circle of eternity. He is without beginning or end of days. To God there is no past, present, or future; all time is present at any given moment. He is the great and only I AM.

2:1.6 (34.5) The Universal Father is absolutely and without qualification infinite in all his attributes; and this fact, in and of itself, automatically shuts him off from all direct personal communication with finite material beings and other lowly created intelligences.

2:1.7 (34.6) And all this necessitates such arrangements for contact and communication with

устройство на връзката и общуването със своите многобройни създания, което е било предопределено първо в личностите на Райските Божии Синове, които се явяват на планетарните раси, независимо от съвършенството на своята божественост, в плът и кръв, като стават един от вас и се обединяват с вас; така Бог става човек, както стана при посвещаването на Михаил, когото наричаха "Синът Божий" и "Човешкият Син". И второ, личностите на Безкрайния Дух – различните чинове серафически войнства и други категории разумни небесни същества, се сближават с материалните създания с по-низш произход, като всячески им помагат и им служат. И трето, съществуват и неличностните Тайнствени Наставници, Настройчиците на Съзнанието, действителният дар на самия велик Бог, които се изпращат без предупреждение и обяснение, за да пребивават в създания, подобни на хората на Урантия. Като нескончаем поток те се спускат от висотите на славата и благодатта и се вселяват в скромните умове на онези смъртни, които притежават явна или потенциална способност за Бого-съзнание.

his manifold creatures as have been ordained, first, in the personalities of the Paradise Sons of God, who, although perfect in divinity, also often partake of the nature of the very flesh and blood of the planetary races, becoming one of you and one with you; thus, as it were, God becomes man, as occurred in the bestowal of Michael, who was called interchangeably the Son of God and the Son of Man. And second, there are the personalities of the Infinite Spirit, the various orders of the seraphic hosts and other celestial intelligences who draw near to the material beings of lowly origin and in so many ways minister to them and serve them. And third, there are the impersonal Mystery Monitors, Thought Adjusters, the actual gift of the great God himself sent to indwell such as the humans of Urantia, sent without announcement and without explanation. In endless profusion they descend from the heights of glory to grace and indwell the humble minds of those mortals who possess the capacity for God-consciousness or the potential therefor.

По тези и по много други пътища – пътища неведоми и съвършено непонятни за вашия краен разум, Отецът с любов и готовност намалява, всячески видоизменя, отслабва и смекчава своята безкрайност, което му позволява да се приближи до крайния разум на своите деца-създания. Така, чрез последователно разпределяне на личността си и като намалява абсолютността, безкрайният Баща е способен да влиза в тесен контакт с множеството разумни създания в многобройните светове на своята обширна вселена.

2:1.8 (35.1) In these ways and in many others, in ways unknown to you and utterly beyond finite comprehension, does the Paradise Father lovingly and willingly downstep and otherwise modify, dilute, and attenuate his infinity in order that he may be able to draw nearer the finite minds of his creature children. And so, through a series of personality distributions which are diminishingly absolute, the infinite Father is enabled to enjoy close contact with the diverse intelligences of the many realms of his far-flung universe.

Всичко това той е извършил, извършва и вечно ще извършва, без в ни наймалка степен да намалява факта и реалността на своята безкрайност, вечност и първичност. Всички тези неща са абсолютно верни независимо от трудностите на тяхното разбиране, от тайната, която ги обвива, или от невъзможността за тяхното разбиране от създания, подобни на обитателите на Урантия.

2:1.9 (35.2) All this he has done and now does, and evermore will continue to do, without in the least detracting from the fact and reality of his infinity, eternity, and primacy. And these things are absolutely true, notwithstanding the difficulty of their comprehension, the mystery in which they are enshrouded, or the impossibility of their being fully understood by creatures such as dwell on Urantia.

Тъй като Първият Баща е безкраен в своите планове и вечен в своите цели, никое крайно създание, по силата на самата си природа, не е способно да обхване или разбере тези божествени замисли и намерения в цялата им пълнота. Само понякога, само за миг се разкриват на смъртния човек замислите на Отеца, разкривани във връзка с претворяването на плановете за възход на създанията на нови нива от прогреса във вселената. Макар че човек е неспособен да постигне значението на безкрайното,

2:1.10 (35.3) Because the First Father is infinite in his plans and eternal in his purposes, it is inherently impossible for any finite being ever to grasp or comprehend these divine plans and purposes in their fullness. Mortal man can glimpse the Father's purposes only now and then, here and there, as they are revealed in relation to the outworking of the plan of creature ascension on its successive levels of universe progression. Though man cannot encompass the significance of infinity, the infinite Father does most certainly fully comprehend and lovingly embrace all the finity

безкрайният Баща несъмнено напълно разбира и с любов съдържа в себе си цялата крайност на всички свои деца във всички вселени.

of all his children in all universes.

Отецът разделя божествеността и вечността с многобройни висши Райски създания, но ние се съмняваме, че безкрайността и произтичащата от нея космическа изначалност са разделяни напълно с някого освен с неговите равноправни партньори в Райската Троица. Безкрайността на личността трябва, по необходимост, да обхване всичко, което в нея е крайно; оттук произтича истината – буквална истина, на учението, гласящо, че „в Него живеем и се движим, и съществуваме“. Частицата от Божеството на Всеобщия Баща пребивава в смъртния човек и е част от безкрайността на Първия Велик Източник и Център, Отеца на Отците.

2:1.11 (35.4) Divinity and eternity the Father shares with large numbers of the higher Paradise beings, but we question whether infinity and consequent universal primacy is fully shared with any save his co-ordinate associates of the Paradise Trinity. Infinity of personality must, perforce, embrace all finitude of personality; hence the truth — literal truth — of the teaching which declares that “In Him we live and move and have our being.” That fragment of the pure Deity of the Universal Father which indwells mortal man *is* a part of the infinity of the First Great Source and Center, the Father of Fathers.

2. ВЕЧНОТО СЪВЪРШЕНСТВО НА ОТЕЦА

Дори вашите древни пророци са разбирали вечната, кръгова природа на Всеобщия Баща, която няма начало и край. Бог буквално и вечно пребивава в своята вселена на вселените. Той пребивава в нея във всеки момент, с цялото си абсолютно величие и вечно превъзходство. „Отецът има живот в самия себе си и този живот е вечен живот.“ От векове именно Отецът „дарява на всички живот“. В това е безкрайното съвършенство на божествената цялостност. „Аз съм Господ; Аз не се изменям.“ Нашето знание за вселената на вселените говори за него не само като за Отеца на небесните светила, но и за това, че в неговото водене на междупланетните дела „няма изменения и сянка на промяна“. Той „възвестява от началото онова, което ще бъде в края“. Той казва: „Моето решение ще се осъществи и ще направя всичко, което ми е угодно според вечния план, замислен в моя Син“. Затова всички замисли и намерения на Първия Източник и Център са подобни нему: вечни, съвършени и неизменни.

2. THE FATHER’S ETERNAL PERFECTION

2:2.1 (35.5) Even your olden prophets understood the eternal, never-beginning, never-ending, circular nature of the Universal Father. God is literally and eternally present in his universe of universes. He inhabits the present moment with all his absolute majesty and eternal greatness. “The Father has life in himself, and this life is eternal life.” Throughout the eternal ages it has been the Father who “gives to all life.” There is infinite perfection in the divine integrity. “I am the Lord; I change not.” Our knowledge of the universe of universes discloses not only that he is the Father of lights, but also that in his conduct of interplanetary affairs there “is no variableness neither shadow of changing.” He “declares the end from the beginning.” He says: “My counsel shall stand; I will do all my pleasures” “according to the eternal purpose which I purposed in my Son.” Thus are the plans and purposes of the First Source and Center like himself: eternal, perfect, and forever changeless.

В повелите на Отеца има изчерпваща окончателност и пределно съвършенство. „Всичко, което извършва Бог, пребивава вовеки; към това няма какво да се добави и от това няма какво да се отнеме.“ Всеобщият Баща не съжалява за своите изначални замисли, проникнати от мъдрост и съвършенство. Неговите планове са неизменни, неговите решения са неоспорими, а неговите деяния – божествени и непогрешими. „Пред погледа му хиляда години са като вчерашния ден, който е преминал, и като страж

2:2.2 (35.6) There is finality of completeness and perfection of repleteness in the mandates of the Father. “Whatsoever God does, it shall be forever; nothing can be added to it nor anything taken from it.” The Universal Father does not repent of his original purposes of wisdom and perfection. His plans are steadfast, his counsel immutable, while his acts are divine and infallible. “A thousand years in his sight are but as yesterday when it is past and as a watch in the night.” The perfection of divinity and the magnitude of eternity are forever beyond the full grasp of the circumscribed mind of

в нощта.“ Ограниченият разум на смъртния човек никога няма да постигне цялото съвършенство на божествеността и величието на вечността.

mortal man.

Може да изглежда, че при изпълнението на своя вечен замисъл реакциите на неизменния Бог зависят от изменящото се отношение и преобразуващото се съзнание на създадените от него разумни същества; тоест външно и на повърхността те могат да изглеждат изменчиви, но под повърхността на всички външни проявления е скрита дълбока и неизменна цел – непреходният замисъл на вечния Бог.

2:2.3 (36.1) The reactions of a changeless God, in the execution of his eternal purpose, may seem to vary in accordance with the changing attitude and the shifting minds of his created intelligences; that is, they may apparently and superficially vary; but underneath the surface and beneath all outward manifestations, there is still present the changeless purpose, the everlasting plan, of the eternal God.

Във вселените понятието “съвършенство” незбежно трябва да бъде относително, но в централната вселена и особено в Рая съвършенството е пълно; в някои аспекти то е даже абсолютно. Проявленията на Троицата се различават в демонстрацията на божественото съвършенство, но не го отслабват.

2:2.4 (36.2) Out in the universes, perfection must necessarily be a relative term, but in the central universe and especially on Paradise, perfection is undiluted; in certain phases it is even absolute. Trinity manifestations vary the exhibition of the divine perfection but do not attenuate it.

Изначалното съвършенство на Бога се състои не в предполагаемата праведност, а в съвършенството на добротата, присъща на неговата божествена природа. Отецът е окончателен, изчерпващ и безупречен. Няма дефекти в красотата и съвършенството на неговата праведна личност. И в центъра на целия план, който обединява живите същества на пространствените светове, се намира божественият замисъл: всички волеви създания да бъдат извисени до висшето предназначение на собствения им опит от споделянето на Райското съвършенство на Отеца. Бог не е нито егоистичен, нито затворен; той непрестанно посвещава себе си на всички самоосъзнаващи се същества на необятната вселена на вселените.

2:2.5 (36.3) God’s primal perfection consists not in an assumed righteousness but rather in the inherent perfection of the goodness of his divine nature. He is final, complete, and perfect. There is no thing lacking in the beauty and perfection of his righteous character. And the whole scheme of living existences on the worlds of space is centered in the divine purpose of elevating all will creatures to the high destiny of the experience of sharing the Father’s Paradise perfection. God is neither self-centered nor self-contained; he never ceases to bestow himself upon all self-conscious creatures of the vast universe of universes.

Бог е вечно и безкрайно съвършен и в личния му опит несъвършенството е неведомо за него; но той осъзнава целия опит на несъвършенството на всички създания, които преодоляват трудности във всички еволюционни вселени на всички Райски Синове-Създатели. Личното и освобождаващо съприкосновение на Бога на съвършенството защитава сърцата и обхваща природата на всички смъртни създания, издигнали се на космическото ниво на нравствено разбиране. По този начин, както и посредством преките контакти с божественото присъствие, Всеобщият Баща всъщност участва в опита съвместно с незрелостта и несъвършенството в еволюционния път на всяко нравствено същество в цялата вселена.

2:2.6 (36.4) God is eternally and infinitely perfect, he cannot personally know imperfection as his own experience, but he does share the consciousness of all the experience of imperfectness of all the struggling creatures of the evolutionary universes of all the Paradise Creator Sons. The personal and liberating touch of the God of perfection overshadows the hearts and encircuits the natures of all those mortal creatures who have ascended to the universe level of moral discernment. In this manner, as well as through the contacts of the divine presence, the Universal Father actually participates in the experience *with* immaturity and imperfection in the evolving career of every moral being of the entire universe.

В божествената природа няма място за човешките ограничения и потенциалното зло,

2:2.7 (36.5) Human limitations, potential evil, are not a part of the divine nature, but mortal experience *with* evil and all man’s relations thereto are most

но опитът на смъртните, който включва злото и всички свързани с него човешки отношения, със сигурност е част от непрестанно разширяващото се самопретворяване на Бога в децата на времето – създания, снабдени с нравствената отговорност на същества, създавани или развиващи се от всеки Син-Създател, който излиза от Рая.

certainly a part of God's ever-expanding self-realization in the children of time — creatures of moral responsibility who have been created or evolved by every Creator Son going out from Paradise.

3. ПРАВОСЪДИЕТО И ПРАВЕДНОСТТА

Бог е праведен; затова е справедлив. „Праведен е Господ във всички пътища Свои." „Аз ненапразно направих всичко, което направих, казва Господ.". „Наистина, всички Божии Съждения са праведни." Созданията на Всеобщия Баща не могат да повлияят на неговото правосъдие със своите действия или постъпки, „тъй като няма в Господа, Бога наш, неправда, нито пристрастие, нито подкупничество".

Колко напразно е да се обръщаме към такъв Бог с незрели призиви да измени своите неизменни повели, за да избегнем справедливите последствия от действията на неговите мъдри естествени закони и праведни духовни повели! „Не се заблуждавайте; Бог не може да бъде излъган, защото каквото посее човек, това и ще пожъне." Вярно е, че даже при заслужена жътва на прегрешения божественото правосъдие винаги е смекчено от милосърдие. Безкрайната мъдрост е вечният арбитър на съдбите, определящ мярката на правосъдието и милосърдието за всеки конкретен случай. Найголямото наказание (в действителност неизбежно следствие) за прегрешения и преднамерено въставане против Божията власт е прекратяването на съществуването като отделен поданик на тази власт. Окончателният резултат за откровената порочност е пълно унищожение. В крайна сметка обединилите се с греха субекти унищожават себе си сами, тъй като, като се отдават на злото, стават напълно нереални. Фактическото изчезване на такова създание, обаче, винаги се отлага чак до осигуряването на пълно съответствие с реда за извършването на правосъдие, установен в съответната вселена.

Прекратяването на съществуването се извършва в течение на периодичното или в течение на провежданото в края на всяка епоха раздаване на правосъдие по отношение на света или световете. В свят, подобен на Урантия, това става на заключителния стадий от планетарния съдебен период. В такива периоди прекратяване на съществуването може да бъде постановено чрез координираното действие на всички

3. JUSTICE AND RIGHTEOUSNESS

2:3.1 (36.6) God is righteous; therefore is he just. "The Lord is righteous in all his ways." "'I have not done without cause all that I have done,' says the Lord." "The judgments of the Lord are true and righteous altogether." The justice of the Universal Father cannot be influenced by the acts and performances of his creatures, "for there is no iniquity with the Lord our God, no respect of persons, no taking of gifts."

2:3.2 (36.7) How futile to make puerile appeals to such a God to modify his changeless decrees so that we can avoid the just consequences of the operation of his wise natural laws and righteous spiritual mandates! "Be not deceived; God is not mocked, for whatsoever a man sows that shall he also reap." True, even in the justice of reaping the harvest of wrongdoing, this divine justice is always tempered with mercy. Infinite wisdom is the eternal arbiter which determines the proportions of justice and mercy which shall be meted out in any given circumstance. The greatest punishment (in reality an inevitable consequence) for wrongdoing and deliberate rebellion against the government of God is loss of existence as an individual subject of that government. The final result of wholehearted sin is annihilation. In the last analysis, such sin-identified individuals have destroyed themselves by becoming wholly unreal through their embrace of iniquity. The factual disappearance of such a creature is, however, always delayed until the ordained order of justice current in that universe has been fully complied with.

2:3.3 (37.1) Cessation of existence is usually decreed at the dispensational or epochal adjudication of the realm or realms. On a world such as Urantia it comes at the end of a planetary dispensation. Cessation of existence can be decreed at such times by co-ordinate action of all tribunals of jurisdiction, extending from the planetary council up through the courts of the Creator Son to the judgment tribunals of the Ancients of Days. The mandate of dissolution

упълномощени трибунали – като се започне от планетарния съвет и съдилищата на Сина-Създател и се стигне до трибуналите на Извечно Древните. Заповедта за анихилиране се издава от върховните съдилища на свръхвселената и се съпровожда от потвърждаване на обвинителния акт, изготвен в сферата, обитавана от грешника; след потвърждаване на решението за ликвидиране от върховните инстанции то се привежда в изпълнение с непосредствен акт на тези съдии, които се намират в столицата на свръхвселената и провеждат оттам своята дейност.

originates in the higher courts of the superuniverse following an unbroken confirmation of the indictment originating on the sphere of the wrongdoer's residence; and then, when sentence of extinction has been confirmed on high, the execution is by the direct act of those judges residential on, and operating from, the headquarters of the superuniverse.

След окончателното потвърждаване на решението обединилото се с порока същество мигновено прекратява своето съществуване, става, сякаш никога не е съществувало. Възраждането е невъзможно; подобна участ е неизменна и вечна. Принадлежалите на индивида елементи жива енергия се разпадат на съставните си части посредством трансформация на времето и видоизменение на пространството и се превръщат в този космически потенциал, от който някога са възникнали. Що се отнася до личността на злодея, то тя бива лишена от възможността да се спаси вследствие неспособността на създанието да направи такъв избор и да вземе такива решения, които биха му осигурили вечен живот. Когато връзката на разума със злото стигне до пълно обединяване с порока, то – след прекратяването на живота и космическото ликвидиране, подобна изолирана личност се поглъща от свръхдушата на творението и става част от развиващия се опит на Висшето Същество. Никога вече тя не става личност; нейната индивидуалност изчезва и става, сякаш никога не я е имало. Ако личността е била обител на Настройчик, то емпиричните духовни ценности се съхраняват в реалността на Настройчика, който продължава да съществува.

2:3.4 (37.2) When this sentence is finally confirmed, the sin-identified being instantly becomes as though he had not been. There is no resurrection from such a fate; it is everlasting and eternal. The living energy factors of identity are resolved by the transformations of time and the metamorphoses of space into the cosmic potentials whence they once emerged. As for the personality of the iniquitous one, it is deprived of a continuing life vehicle by the creature's failure to make those choices and final decisions which would have assured eternal life. When the continued embrace of sin by the associated mind culminates in complete self-identification with iniquity, then upon the cessation of life, upon cosmic dissolution, such an isolated personality is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the evolving experience of the Supreme Being. Never again does it appear as a personality; its identity becomes as though it had never been. In the case of an Adjuster-indwelt personality, the experiential spirit values survive in the reality of the continuing Adjuster.

Във всяко космическо състезание между действителните нива на реалността, личността от повисоко ниво винаги удържа победа над личността от пониско ниво. Този неизбежен резултат от космическия спор се обяснява с това, че божествеността на качеството съответства на нивото на реалността или действителността на всяко волево създание. Неограниченото зло, абсолютното заблуждение, преднамереният грях и отявленото злодейство са вътрешни и автоматически самоубийствени. Такива проявления на космическа нереалност са възможни във вселената само благодарение на временната милосърдна търпимост, в очакване да се приведат в действие механизмите за определяне на правосъдието и

2:3.5 (37.3) In any universe contest between actual levels of reality, the personality of the higher level will ultimately triumph over the personality of the lower level. This inevitable outcome of universe controversy is inherent in the fact that divinity of quality equals the degree of reality or actuality of any will creature. Undiluted evil, complete error, willful sin, and unmitigated iniquity are inherently and automatically suicidal. Such attitudes of cosmic unreality can survive in the universe only because of transient mercy-tolerance pending the action of the justice-determining and fairness-finding mechanisms of the universe tribunals of righteous adjudication.

докато се търси справедливо решение в праведните вселенски съдилища.

Управлението на Синовете-Създатели в локалните вселени се характеризира със съзидание и одухотворяване. Тези Синове посвещават себе си на ефективното претворяване на Райския план за последователно възвисяване на смъртните, за превъзпитаване на метежниците и заблудилите се; но ако всички тези изпълнени с любов усилия бъдат окончателно и завинаги отхвърлени, силите, които действат под ръководството на Извечно Древните, привеждат в изпълнение окончателната заповед за ликвидиране на личността.

2:3.6 (37.4) The rule of the Creator Sons in the local universes is one of creation and spiritualization. These Sons devote themselves to the effective execution of the Paradise plan of progressive mortal ascension, to the rehabilitation of rebels and wrong thinkers, but when all such loving efforts are finally and forever rejected, the final decree of dissolution is executed by forces acting under the jurisdiction of the Ancients of Days.

4. БОЖИЕТО МИЛОСЪРДИЕ

Милосърдието е просто правосъдие, смекчено от тази мъдрост, която произлиза от съвършенството на знанията и пълното разбиране на естествените слабости и недостатъци на крайните създания. „Нашият Бог е милосърден, търпелив и многомилостив.“ Затова „всеки, който призове името Господне, ще бъде спасен“, „тъй като Той великодушно помилва“. „Милостта Господня е от векове и до векове“; наистина „вечна е неговата милост“. „Аз съм Господ, творящ милост, съд и правда на земята, тъй като това ми е благоугодно.“ „Не по желанието на своето сърце наказвам и огорчавам човешките синове“, тъй като аз съм „Бащата на милосърдието и Бога на всяко утешение“.

На Бог е присъща добротата, за него е естествено състраданието, той е извечно милосърден. И никога не е необходимо някакво въздействие върху Отеца, за да се предизвика неговото милосърдие. Потребността на създаденото същество е напълно достатъчна, за да осигури изобилен поток от нежното милосърдие и спасителната благодат на Отеца. Тъй като Бог знае всичко за своите деца, за него е лесно да им прощава. Колкото подобре човек разбира своя ближен, толкова по-лесно ще му бъде да му прощава и даже да го обича.

Само присъщата безкрайна мъдрост и проницателност позволява на праведния Бог да върши правосъдие и да бъде милосърден едновременно и във всяка ситуация във вселената. Небесният Баща никога не се терзае от противоречиви мнения по отношение на своите вселенски деца; Бог никога не става жертва на антагонизъм в отношенията. Всезнанието на Бога направлява неговата свободна воля и му позволява безпогрешно да избира такова вселенско действие, което

4. THE DIVINE MERCY

2:4.1 (38.1) Mercy is simply justice tempered by that wisdom which grows out of perfection of knowledge and the full recognition of the natural weaknesses and environmental handicaps of finite creatures. “Our God is full of compassion, gracious, long-suffering, and plenteous in mercy.” Therefore “whosoever calls upon the Lord shall be saved,” “for he will abundantly pardon.” “The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting”; yes, “his mercy endures forever.” “I am the Lord who executes loving-kindness, judgment, and righteousness in the earth, for in these things I delight.” “I do not afflict willingly nor grieve the children of men,” for I am “the Father of mercies and the God of all comfort.”

2:4.2 (38.2) God is inherently kind, naturally compassionate, and everlastingly merciful. And never is it necessary that any influence be brought to bear upon the Father to call forth his loving-kindness. The creature’s need is wholly sufficient to insure the full flow of the Father’s tender mercies and his saving grace. Since God knows all about his children, it is easy for him to forgive. The better man understands his neighbor, the easier it will be to forgive him, even to love him.

2:4.3 (38.3) Only the discernment of infinite wisdom enables a righteous God to minister justice and mercy at the same time and in any given universe situation. The heavenly Father is never torn by conflicting attitudes towards his universe children; God is never a victim of attitudinal antagonisms. God’s all-knowingness unfailingly directs his free will in the choosing of that universe conduct which perfectly, simultaneously, and equally satisfies the demands of all his divine attributes and the infinite qualities of his eternal nature.

съвършено, едновременно и равностойно удовлетворява всичките му божествени атрибути и безкрайните качества на неговата вечна природа.

Милосърдието е естествен и задължителен плод на добродетелта и любовта. Добродетелният характер на любящия Баща просто е неспособен да лиши дори едно от своите вселенски деца от мъдрото съдействие на милосърдието. Вечното правосъдие и божественото милосърдие в съвкупност образуват това, което в човешкия опит се нарича справедливост.

Божественото милосърдие е основан на справедливостта метод за съгласуване на вселенските нива на съвършенство и несъвършенство. Милосърдието е правосъдието на Върховността, адаптирано към положението на разкриващото се крайно същество, праведността на вечността, видоизменена така, че да удовлетвори висшите интереси и космическото благополучие на децата на времето. Милосърдието не е нарушаване на правосъдието, а по-скоро точна интерпретация на изискванията на върховното правосъдие в неговото справедливо приложение към подчинените духовни същества и към материалните създания в еволюиращите вселени. Милосърдието е правосъдието на Райската Троица, мъдро и с любов низхождащо до многобройните разумни създания на пространството и времето, формулирано от божествената мъдрост и определено от всезнаещия разум и суверенната воля на Всеобщия Баща и всички негови партньори-Създатели.

2:4.4 (38.4) Mercy is the natural and inevitable offspring of goodness and love. The good nature of a loving Father could not possibly withhold the wise ministry of mercy to each member of every group of his universe children. Eternal justice and divine mercy together constitute what in human experience would be called *fairness.*

2:4.5 (38.5) Divine mercy represents a fairness technique of adjustment between the universe levels of perfection and imperfection. Mercy is the justice of Supremacy adapted to the situations of the evolving finite, the righteousness of eternity modified to meet the highest interests and universe welfare of the children of time. Mercy is not a contravention of justice but rather an understanding interpretation of the demands of supreme justice as it is fairly applied to the subordinate spiritual beings and to the material creatures of the evolving universes. Mercy is the justice of the Paradise Trinity wisely and lovingly visited upon the manifold intelligences of the creations of time and space as it is formulated by divine wisdom and determined by the all-knowing mind and the sovereign free will of the Universal Father and all his associated Creators.

5. ЛЮБОВТА НА БОГА

„Бог е любов“, затова единственото лично отношение на Бога към онова, което става във вселените, е неизменна проява на божествена любов. Отецът ни обича толкова, че ни дарява своя живот. „Той повелява на Своето слънце да изгрее и над злите, и над добрите и изпраща дъжд на праведните и на неправедните.“

Невярно е да се предполага, че любовта на Бога към неговите деца трябва да се постига с жертви, давани от неговите Синове, или с ходатайства от подчинените му създания, „тъй като Отецът сам ви обича“. Именно под влиянието на своето родителско чувство Отецът изпраща чудесните Настройчици, които се заселват в ума на хората. Божията любов е всеобхватна;

5. THE LOVE OF GOD

2:5.1 (38.6) “God is love”; therefore his only personal attitude towards the affairs of the universe is always a reaction of divine affection. The Father loves us sufficiently to bestow his life upon us. “He makes his sun to rise on the evil and on the good and sends rain on the just and on the unjust.”

2:5.2 (39.1) It is wrong to think of God as being coaxed into loving his children because of the sacrifices of his Sons or the intercession of his subordinate creatures, “for the Father himself loves you.” It is in response to this paternal affection that God sends the marvelous Adjusters to indwell the minds of men. God’s love is universal; “whosoever will may come.” He would “have all men be saved by coming into the

„жадният нека да дойде“. Той желае „всички хора да се спасят, като познаят истината“. Той „не желае гибелта на никого“.

Създателите първи се опитват да спасят човека от катастрофалните последствия от неразумното нарушаване на божествените закони от него. По своята природа Божията любов е бащинско чувство; затова понякога той „ни наказва за наше добро, за да можем да вземем участие в неговата святост“. Даже в най-суровите изпитания помнете, че „във всяка наша скръб той скърби с нас“.

Бог проявява божествена доброта към грешниците. Когато метежниците се обърнат към праведността, те биват приемани с милосърдие, „тъй като Господ наш е многомилостив“. „Аз съм Този, Който заличава престъпленията ти заради самия Себе Си и греховете ти не помни.“ „Ето с каква любов ни е дарил Отецът, за да се наричаме Божии деца.“

В края на краищата найголямото доказателство за Божията добродетел и върховно основание за любовта към него е живеещият във вас дар на Отеца – Настройчикът, който търпеливо очаква часа, когато и двамата ще се слеете във вечно единство. Макар че Бог не може да бъде намерен посредством търсения, ако вие се подчините на пребиваващия във вас дух, той безпогрешно ще ви поведе, стъпка по стъпка, живот след живот, вселена след вселена, век след век, докато накрая се окажете в присъствието на Райската личност на Всеобщия Баща.

Колко неразумно е да не се прекланяте пред Бога, само защото ограниченията на вашата човешка природа и материалните препятствия не ви позволяват да го видите. Между вас и Бога има колосално разстояние (физическо пространство), което ви предстои да преминете. Съществува също така и огромна пропаст от духовни различия, която е необходимо да се преодолее; но независимо от всичко физическо и духовно, което ви отделя от личното присъствие на Бога в Рая, спрете и се замислете за тази свята истина, че Бог живее във вас; от своя страна той вече е прехвърлил мост през пропастта. Той е изпратил частица от себе си, от своя Дух, за да живее вътре във вас и да се труди с вас както сега, така и докато следвате своя вечен вселенски път.

За мен е лесно и приятно да се прекланям пред този, който е толкова велик и едновременно с такава любов посвещава себе си на възвисяващото служене на своите низши създания. За мен е естествено да обичам

knowledge of the truth.” He is “not willing that any should perish.”

2:5.3 (39.2) The Creators are the very first to attempt to save man from the disastrous results of his foolish transgression of the divine laws. God’s love is by nature a fatherly affection; therefore does he sometimes “chasten us for our own profit, that we may be partakers of his holiness.” Even during your fiery trials remember that “in all our afflictions he is afflicted with us.”

2:5.4 (39.3) God is divinely kind to sinners. When rebels return to righteousness, they are mercifully received, “for our God will abundantly pardon.” “I am he who blots out your transgressions for my own sake, and I will not remember your sins.” “Behold what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God.”

2:5.5 (39.4) After all, the greatest evidence of the goodness of God and the supreme reason for loving him is the indwelling gift of the Father — the Adjuster who so patiently awaits the hour when you both shall be eternally made one. Though you cannot find God by searching, if you will submit to the leading of the indwelling spirit, you will be unerringly guided, step by step, life by life, through universe upon universe, and age by age, until you finally stand in the presence of the Paradise personality of the Universal Father.

2:5.6 (39.5) How unreasonable that you should not worship God because the limitations of human nature and the handicaps of your material creation make it impossible for you to see him. Between you and God there is a tremendous distance (physical space) to be traversed. There likewise exists a great gulf of spiritual differential which must be bridged; but notwithstanding all that physically and spiritually separates you from the Paradise personal presence of God, stop and ponder the solemn fact that God lives within you; he has in his own way already bridged the gulf. He has sent of himself, his spirit, to live in you and to toil with you as you pursue your eternal universe career.

2:5.7 (39.6) I find it easy and pleasant to worship one who is so great and at the same time so affectionately devoted to the uplifting ministry of his lowly creatures. I naturally love one who is so powerful in creation and in the control thereof, and yet who is so perfect in goodness and so faithful in

този, който е толкова могъщ в творението и управлението на сътвореното и при все това е така съвършен в своето великодушие и толкова верен в своето милосърдие и постоянно ни защитава. Мисля, че бих обичал Бога така силно, дори ако не беше толкова велик и могъщ, а само великодушен и милосърден. Всички ние обичаме Отеца повече заради неговата същност, отколкото заради признаването на неговите поразителни атрибути.

the loving-kindness which constantly overshadows us. I think I would love God just as much if he were not so great and powerful, as long as he is so good and merciful. We all love the Father more because of his nature than in recognition of his amazing attributes.

Когато виждам с каква доблест Синовете-Създатели и подчинените им същества се борят с различните временни трудности, присъщи на еволюцията на вселените на пространството, откривам в себе си огромно и дълбоко чувство към тези по-малки управители на вселени. В края на краищата аз мисля, че всички ние, включително и смъртните, обичаме Всеобщия Баща и всички останали същества – божествени или човешки, тъй като разбираме, че тези личности действително ни обичат. Пробуждането на любовта в много отношения е пряк отговор на любовта на пробуждащия. Като знам, че Бог ме обича, аз бих продължавал беззаветно да го обичам, дори ако той беше лишен от всички свои атрибути на върховност, безпределност и абсолютност.

2:5.8 (39.7) When I observe the Creator Sons and their subordinate administrators struggling so valiantly with the manifold difficulties of time inherent in the evolution of the universes of space, I discover that I bear these lesser rulers of the universes a great and profound affection. After all, I think we all, including the mortals of the realms, love the Universal Father and all other beings, divine or human, because we discern that these personalities truly love us. The experience of loving is very much a direct response to the experience of being loved. Knowing that God loves me, I should continue to love him supremely, even though he were divested of all his attributes of supremacy, ultimacy, and absoluteness.

Любовта на Отеца остава с нас по цялото протежение на безкрайния кръг на вечността. Когато се замисляте над любвеобилната природа на Бога, е възможна само една разумна и естествена личностна реакция: вие все повече ще обичате своя Създател; вашето чувство към Бога ще бъде сравнимо с това, което изпитва детето към земния родител; защото както бащата, истинският баща, обича своите деца, така и Всеобщият Баща обича своите създадени синове и дъщери и неуморно се грижи за тяхното благополучие.

2:5.9 (40.1) The Father's love follows us now and throughout the endless circle of the eternal ages. As you ponder the loving nature of God, there is only one reasonable and natural personality reaction thereto: You will increasingly love your Maker; you will yield to God an affection analogous to that given by a child to an earthly parent; for, as a father, a real father, a true father, loves his children, so the Universal Father loves and forever seeks the welfare of his created sons and daughters.

Но любовта на Бога е разумно и прозорливо родителско чувство. Божествената любов се проявява в единството и взаимодействието с божествената мъдрост и всички останали безкрайни качества на съвършената природа на Всеобщия Баща. Бог е любов, но любовта не е Бог. Най-великата проява на божествена любв към смъртните същества е даряването им с Настройчици на Съзнанието, но найвеликото разкриване на любовта на Отеца на Урантия се заключава в посвещаването на неговия Син Михаил, в преживения от него на земята идеален духовен живот. Именно вътрешният Настройчик превръща Божията любов в индивидуално чувство за всяка човешка душа.

2:5.10 (40.2) But the love of God is an intelligent and farseeing parental affection. The divine love functions in unified association with divine wisdom and all other infinite characteristics of the perfect nature of the Universal Father. God is love, but love is not God. The greatest manifestation of the divine love for mortal beings is observed in the bestowal of the Thought Adjusters, but your greatest revelation of the Father's love is seen in the bestowal life of his Son Michael as he lived on earth the ideal spiritual life. It is the indwelling Adjuster who individualizes the love of God to each human soul.

Понякога на мен ми е до болка обидно, че съм принуден да описвам божественото

2:5.11 (40.3) At times I am almost pained to be compelled to portray the divine affection of the

чувство на небесния Баща към неговите вселенски деца с помощта на човешкия словесен знак любов. Този термин – независимо от това, че действително изразява най-висшата представа на човека за смъртните отношения на уважение и преданост, така често се използва за обозначаването на толкова много от човешките отношения, че е твърде низш и крайно непригоден, за да се превърне в думата, която да изрази и несравнимото чувство на живия Бог към неговите вселенски създания! Колко жалко, че не мога да използвам някоя божествена и особена дума, способна да предаде на човешкия разум истинския характер и изискано прекрасния смисъл на небесното чувство на Райския Баща.

Когато човек губи от поглед любовта на личностния Бог, царството Божие се превръща просто в царство на доброто. Независимо от безкрайното единство на божествената природа любовта е доминиращото свойство на всички личностни отношения на Бога с неговите създания.

heavenly Father for his universe children by the employment of the human word symbol *love.* This term, even though it does connote man's highest concept of the mortal relations of respect and devotion, is so frequently designative of so much of human relationship that is wholly ignoble and utterly unfit to be known by any word which is also used to indicate the matchless affection of the living God for his universe creatures! How unfortunate that I cannot make use of some supernal and exclusive term which would convey to the mind of man the true nature and exquisitely beautiful significance of the divine affection of the Paradise Father.

2:5.12 (40.4) When man loses sight of the love of a personal God, the kingdom of God becomes merely the kingdom of good. Notwithstanding the infinite unity of the divine nature, love is the dominant characteristic of all God's personal dealings with his creatures.

6. ДОБРОДЕТЕЛТА НА БОГА

Във физическата вселена можем да наблюдаваме божествената красота, в света на разума – да постигаме вечната истина, но добродетелта на Бога се открива само в духовния свят на личния религиозен опит. В своята истинска същност религията е доверие към добродетелта на Бога чрез вярата в него. Във философията Бог може да бъде велик и абсолютен, даже разумен и личностен, но в религията Бог е длъжен да бъде и нравствен; той трябва да бъде добродетелен. Човекът може да се бои от великия Бог, но доверие и любов той изпитва само към един добър Бог. Тази доброта на Бога е част от неговата личност и може да бъде напълно разкрита само в личния религиозен опит на вярващите Божии синове.

Религията предполага, че свръхсветът на Духа знае за основните духовни нужди на човешкия свят и откликва на тях. Еволюционната религия може да стане етическа, но религията става истински и духовно нравствена само чрез откровение. Древната представа за Бога като за Божество с царски морал е била издигната от Иисус до това проникновено-трогателно ниво на дълбока семейна нравственост, присъща на отношенията между родителя и детето, по-нежни и по-прекрасни от които няма в целия опит на смъртните.

6. THE GOODNESS OF GOD

2:6.1 (40.5) In the physical universe we may see the divine beauty, in the intellectual world we may discern eternal truth, but the goodness of God is found only in the spiritual world of personal religious experience. In its true essence, religion is a faith-trust in the goodness of God. God could be great and absolute, somehow even intelligent and personal, in philosophy, but in religion God must also be moral; he must be good. Man might fear a great God, but he trusts and loves only a good God. This goodness of God is a part of the personality of God, and its full revelation appears only in the personal religious experience of the believing sons of God.

2:6.2 (40.6) Religion implies that the superworld of spirit nature is cognizant of, and responsive to, the fundamental needs of the human world. Evolutionary religion may become ethical, but only revealed religion becomes truly and spiritually moral. The olden concept that God is a Deity dominated by kingly morality was upstepped by Jesus to that affectionately touching level of intimate family morality of the parent-child relationship, than which there is none more tender and beautiful in mortal experience.

„Богатството на добродетелта Божия води заблудения към покаяние.“ „Всеки хубав дар и всеки съвършен дар низхожда от Бащата на Небесните Светила.“ „Благ е Господ; Той е вечното убежище на душите човешки.“ „Господ Бог е милосърден и щедър. Той е търпелив и изобилства с добродетел и истина.“ „Вкусете и ще видите, че Господ е благ! Блажен е човекът, който се уповава на Него.“ „Щедър и милостив е Господ. Той е Богът на спасението.“ „Той изцелява съкрушените сърца и лекува душевните скърби. Той е всесилният благодетел на човека.“

2:6.3 (41.1) The “richness of the goodness of God leads erring man to repentance.” “Every good gift and every perfect gift comes down from the Father of lights.” “God is good; he is the eternal refuge of the souls of men.” “The Lord God is merciful and gracious. He is long-suffering and abundant in goodness and truth.” “Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts him.” “The Lord is gracious and full of compassion. He is the God of salvation.” “He heals the brokenhearted and binds up the wounds of the soul. He is man’s all-powerful benefactor.”

Макар представата за Бога като за цар-съдия да е съдействала за появата на високи нравствени критерии и да е създала цял законопослушен народ, тя е оставила индивидуалния вярващ в прискърбно положение на неувереност по отношение на своя статут във времето и вечността. По-късните юдейски пророци са провъзгласили Бога за Баща на Израил; Иисус е разкрил Бога като Баща на всеки човек. Цялата представа на смъртните за Бога се освещава трансцендентално от живота на Иисус. На родителската любов е присъща безкористност. Бог обича не подобно на баща, а като баща. Той е Райският Баща на всяка вселенска личност.

2:6.4 (41.2) The concept of God as a king-judge, although it fostered a high moral standard and created a law-respecting people as a group, left the individual believer in a sad position of insecurity respecting his status in time and in eternity. The later Hebrew prophets proclaimed God to be a Father to Israel; Jesus revealed God as the Father of each human being. The entire mortal concept of God is transcendently illuminated by the life of Jesus. Selflessness is inherent in parental love. God loves not *like* a father, but *as* a father. He is the Paradise Father of every universe personality.

Праведността подразбира, че Бог е източникът на нравствения закон на вселената. Истината разкрива в Бога просветител, учител. Любовта създава чувство и жадува за чувства, търси отзивчиво приятелство, подобно на това, което съществува между родителя и детето. Праведността може да бъде божествената мисъл, но любовта е бащинско отношение. Погрешното предположение за несъвместимостта на праведността на Бога и безкористната любов на небесния Баща е допускало отсъствието на единство в характера на Божеството и е довело до създаването на доктрина на изкуплението – философско оскърбление както за единството на Бога, така и за неговата свободна воля.

2:6.5 (41.3) Righteousness implies that God is the source of the moral law of the universe. Truth exhibits God as a revealer, as a teacher. But love gives and craves affection, seeks understanding fellowship such as exists between parent and child. Righteousness may be the divine thought, but love is a father’s attitude. The erroneous supposition that the righteousness of God was irreconcilable with the selfless love of the heavenly Father, presupposed absence of unity in the nature of Deity and led directly to the elaboration of the atonement doctrine, which is a philosophic assault upon both the unity and the free-willness of God.

Изпълненият с любов небесен Баща, чийто Дух пребивава в неговите земни деца, не е раздвоена личност – отчасти безпристрастна и отчасти милосърдна; не е нужен на тази личност и посредник, който да осигурява благоволението на Отеца или пък неговото опрощаване. Божествената праведност не се намира във властта на суровото правосъдие, което наказва; Бог като баща превишава Бог като съдия.

2:6.6 (41.4) The affectionate heavenly Father, whose spirit indwells his children on earth, is not a divided personality — one of justice and one of mercy — neither does it require a mediator to secure the Father’s favor or forgiveness. Divine righteousness is not dominated by strict retributive justice; God as a father transcends God as a judge.

Бог никога не е гневен, отмъстителен или сърдит. Безусловно, неговата любов често се сдържа от мъдрост, а отказът на милосърдие е

2:6.7 (41.5) God is never wrathful, vengeful, or angry. It is true that wisdom does often restrain his love, while justice conditions his rejected mercy. His

обусловен от безпристрастност. Неговата любов към праведността не може да не се изразява в едновременно отвращение към греха. Отецът не е противоречива личност; божественото единство е съвършено. Независимо от вечните индивидуалности на еднородните Богове единството на Райската Троица е абсолютно.

Бог обича грешника и мрази греха: такова твърдение е философски вярно, но Бог е трансцендентална личност, а личностите са способни да обичат и ненавиждат само други личности. Грехът не е личност. Бог обича грешника като личностна (потенциално вечна) реалност, докато по отношение на греха Бог не изпитва личностно отношение, тъй като грехът не е духовна реалност; той не е личностен; затова само правосъдието на Бога взема под внимание съществуването на греха. Божията любов спасява грешника; законът Божий унищожава греха. Отношението на божествената природа очевидно се изменя, ако грешникът изцяло се обедини с греха – така както смъртният разум може изцяло да се слее с духовния Настройчик, който пребивава в него. Такъв обединил се с греха смъртен става в своята същност изцяло недуховен (и, следователно, личностно нереален) и в резултат прекратява своето съществуване. Нереалността, даже незавършеността на същността на създанието, не може да съществува вечно във все пореалната и духовна вселена.

В света на личностите Бог се разкрива като любяща личност; в духовния свят той е личностна любов; в религиозния опит той е и едното, и другото. Изявяването на волята на Бога се определя от любовта. Добродетелта на Бога лежи в основата на божествената свободна воля – всеобщият стремеж да обичаш, да показваш милосърдие, да проявяваш търпение и да извършваш всеопрощение.

love of righteousness cannot help being exhibited as equal hatred for sin. The Father is not an inconsistent personality; the divine unity is perfect. In the Paradise Trinity there is absolute unity despite the eternal identities of the co-ordinates of God.

2:6.8 (41.6) God loves the sinner and *hates* the sin: such a statement is true philosophically, but God is a transcendent personality, and persons can only love and hate other persons. Sin is not a person. God loves the sinner because he is a personality reality (potentially eternal), while towards sin God strikes no personal attitude, for sin is not a spiritual reality; it is not personal; therefore does only the justice of God take cognizance of its existence. The love of God saves the sinner; the law of God destroys the sin. This attitude of the divine nature would apparently change if the sinner finally identified himself wholly with sin just as the same mortal mind may also fully identify itself with the indwelling spirit Adjuster. Such a sin-identified mortal would then become wholly unspiritual in nature (and therefore personally unreal) and would experience eventual extinction of being. Unreality, even incompleteness of creature nature, cannot exist forever in a progressingly real and increasingly spiritual universe.

2:6.9 (42.1) Facing the world of personality, God is discovered to be a loving person; facing the spiritual world, he is a personal love; in religious experience he is both. Love identifies the volitional will of God. The goodness of God rests at the bottom of the divine free-willness — the universal tendency to love, show mercy, manifest patience, and minister forgiveness.

7. БОЖЕСТВЕНАТА ИСТИНА И КРАСОТА

Всяко крайно знание и разбиране на създанията е относително. Информацията и сведенията, придобити даже от върховни източници, притежават само относителна пълнота, локална точност и индивидуална истинност.

Физическите факти са сравнително еднородни, но истината е жив и пластичен фактор на философията на вселената. В своето общуване една с друга еволюиращите личности откриват само частична мъдрост и относителна истинност. Те могат да бъдат

7. DIVINE TRUTH AND BEAUTY

2:7.1 (42.2) All finite knowledge and creature understanding are *relative.* Information and intelligence, gleaned from even high sources, is only relatively complete, locally accurate, and personally true.

2:7.2 (42.3) Physical facts are fairly uniform, but truth is a living and flexible factor in the philosophy of the universe. Evolving personalities are only partially wise and relatively true in their communications. They can be certain only as far as their personal experience extends. That which apparently may

уверени само в пределите на своя личен опит. Това, което на едно място изглежда абсолютно истинско, в друга част на творението може да бъде само относително истинско.

Божествената истина, окончателната истина, е еднородна и универсална, но историята на духовните неща в разказите на многобройните индивиди от различните сфери може понякога да се отличава в детайлите, което се обяснява именно с относителността на пълнотата на знанията и различията в личния опит, а също така и с неговата продължителност и обем. Докато законите и повелите, мислите и отношенията на Първия Велик Източник и Център са вечно, безкрайно и универсално истински, в същото време тяхното прилагане и приспособяване към условията на всяка вселена, система, свят и създадени разумни същества определят плановете и методите на Синовете-Създатели, които действат в съответните вселени, а също така съгласуваността с локалните планове и методи на Безкрайния Дух и всички останали взаимодействащи небесни личности.

Лъжливото материалистическо учение е готово да отреди на човека участта на отшелник във вселената. Такова частично знание е потенциално зло: в такова знание има както добро, така и зло. Истината е прекрасна, тъй като тя едновременно е пълна и симетрична. Когато човек търси истината, той се стреми към това, което е божествено реално.

Философите правят найгруба грешка, когато, като изпадат в абстрактни софизми, фокусират своето внимание върху един аспект от реалността и провъзгласяват този изолиран аспект за цялата истина. Мъдрият философ винаги ще търси съзидателния замисъл, който се крие зад всеки космически феномен и предшества всяко вселенско явление. Мисълта на създателя винаги предшества съзидателното действие.

Разумното самосъзнание е способно да открие красотата на истината, нейното духовно качество не само по философската състоятелност на нейното представяне; с още поголяма увереност и успех с нея можеш да се сдобиеш, като следваш безусловно неизменния Дух на Истината. Щастието възниква в резултат от осъзнаването на истината, тъй като истината може да се въплъти; тя може да се преживее. Разочарованието и съжалението са източник на заблуждения, тъй като, без да са реалност, е невъзможно да ги въплътиш в опит. Божествената истина се отличава преди всичко със своя аромат на духовност.

be wholly true in one place may be only relatively true in another segment of creation.

2:7.3 (42.4) Divine truth, final truth, is uniform and universal, but the story of things spiritual, as it is told by numerous individuals hailing from various spheres, may sometimes vary in details owing to this relativity in the completeness of knowledge and in the repleteness of personal experience as well as in the length and extent of that experience. While the laws and decrees, the thoughts and attitudes, of the First Great Source and Center are eternally, infinitely, and universally true; at the same time, their application to, and adjustment for, every universe, system, world, and created intelligence, are in accordance with the plans and technique of the Creator Sons as they function in their respective universes, as well as in harmony with the local plans and procedures of the Infinite Spirit and of all other associated celestial personalities.

2:7.4 (42.5) The false science of materialism would sentence mortal man to become an outcast in the universe. Such partial knowledge is potentially evil; it is knowledge composed of both good and evil. Truth is beautiful because it is both replete and symmetrical. When man searches for truth, he pursues the divinely real.

2:7.5 (42.6) Philosophers commit their gravest error when they are misled into the fallacy of abstraction, the practice of focusing the attention upon one aspect of reality and then of pronouncing such an isolated aspect to be the whole truth. The wise philosopher will always look for the creative design which is behind, and pre-existent to, all universe phenomena. The creator thought invariably precedes creative action.

2:7.6 (42.7) Intellectual self-consciousness can discover the beauty of truth, its spiritual quality, not only by the philosophic consistency of its concepts, but more certainly and surely by the unerring response of the ever-present Spirit of Truth. Happiness ensues from the recognition of truth because it can be *acted out;* it can be lived. Disappointment and sorrow attend upon error because, not being a reality, it cannot be realized in experience. Divine truth is best known by its *spiritual flavor.*

Предмет на вечното търсене е обединението, божествената съгласуваност. Обширната физическа вселена се обединява в Острова на Рая; вселената на разума се обединява в личността на Бога на разума – от Съвместния Извършител; вселената на духа се обединява в личността на Вечния Син. Но отделното смъртно създание на времето и пространството се обединява с Бога-Отец чрез пряката връзка между Настройчика на Съзнанието и Всеобщия Баща. Настройчикът на човека е частица от Бога и неуморно се стреми към божествено единение; Настройчикът се обединява със и във Райското Божество на Първия Източник и Център.

2:7.7 (42.8) The eternal quest is for unification, for divine coherence. The far-flung physical universe coheres in the Isle of Paradise; the intellectual universe coheres in the God of mind, the Conjoint Actor; the spiritual universe is coherent in the personality of the Eternal Son. But the isolated mortal of time and space coheres in God the Father through the direct relationship between the indwelling Thought Adjuster and the Universal Father. Man's Adjuster is a fragment of God and everlastingly seeks for divine unification; it coheres with, and in, the Paradise Deity of the First Source and Center.

Осъзнаването на висшата красота е откриването на реалността и интегрирането ú: осъзнаването на божествената добродетел във вечната истина е пределна красота. Даже очарованието на човешкото изкуство се състои в хармонията на неговото единство.

2:7.8 (43.1) The discernment of supreme beauty is the discovery and integration of reality: The discernment of the divine goodness in the eternal truth, that is ultimate beauty. Even the charm of human art consists in the harmony of its unity.

Огромната грешка на юдейската религия беше нейната неспособност да свърже добродетелта на Бога с опитните научни истини и с вълнуващата красота на изкуството. С развитието на цивилизацията, поради това, че религията неблагоразумно продължи да придава прекомерно значение на добродетелите на Бога при относително изключване на истината и пренебрегване на красотата, хората с определен начин на мислене започнаха все почесто да се отвръщат от абстрактната и изолирана представа за изолираната добродетел. Обособеният, нарочен морал на съвременната религия, която е неспособна да задържи привързаността и предаността на много хора на двадесети век, би могла да се възроди, ако в допълнение към своите морални наставления отдава дължимото внимание на истините на науката, философията и духовния опит, а също така и на красотата на физическото творение, обаянието на разумното изкуство и величието на придобиването на истински характер.

2:7.9 (43.2) The great mistake of the Hebrew religion was its failure to associate the goodness of God with the factual truths of science and the appealing beauty of art. As civilization progressed, and since religion continued to pursue the same unwise course of overemphasizing the goodness of God to the relative exclusion of truth and neglect of beauty, there developed an increasing tendency for certain types of men to turn away from the abstract and dissociated concept of isolated goodness. The overstressed and isolated morality of modern religion, which fails to hold the devotion and loyalty of many twentieth-century men, would rehabilitate itself if, in addition to its moral mandates, it would give equal consideration to the truths of science, philosophy, and spiritual experience, and to the beauties of the physical creation, the charm of intellectual art, and the grandeur of genuine character achievement.

Религиозното предизвикателство на тази епоха е отправено към тези далновидни и прогресивни мъже и жени, които, като притежават духовна проницателност и се опират на разширените и безупречно интегрирани съвременни представи за космическата истина, вселенската красота и божествената добродетел, биха се решили да създадат нова и привлекателна за хората философия за живота. Такъв нов и праведен поглед към нравствеността ще привлече всичко хубаво, което е в умовете на хората, и ще ги накара да проявят всичко най-добро,

2:7.10 (43.3) The religious challenge of this age is to those farseeing and forward-looking men and women of spiritual insight who will dare to construct a new and appealing philosophy of living out of the enlarged and exquisitely integrated modern concepts of cosmic truth, universe beauty, and divine goodness. Such a new and righteous vision of morality will attract all that is good in the mind of man and challenge that which is best in the human soul. Truth, beauty, and goodness are divine realities, and as man ascends the scale of spiritual living, these supreme qualities of the Eternal become increasingly co-ordinated and unified in God, who is love.

което е в техните души. Истината, красотата и добродетелта са божествени реалности и успоредно с възхода на човека по стълбата на духовния живот тези висши качества на Вечния все повече се координират и обединяват в Бога, който е любов.

Всяка истина – материална, философска или духовна, е толкова прекрасна, колкото и добродетелна. Всяка истинска красота – материално изкуство или духовна симетрия, е толкова истинска, колкото и добродетелна. Всяка неподправена добродетел – лична нравственост, социална справедливост или божествена опека, е колкото истинска, толкова и прекрасна. Здравето, здравият ум и щастието са обединения на истината, красотата и добродетелта в тяхното сливане в човешкия опит. Такива нива на ефективен начин на живот се появяват чрез обединяването на енергийните, идейни и духовни системи.

Истината обединява, красотата привлича, добродетелта укрепва. И когато тези реални ценности се съгласуват в личностния опит, то резултатът е преход към ново ниво на любовта, обусловен от мъдрост и определен от преданост. Истинското предназначение на всяко вселенско просвещаване се заключава в това, да спомага за подобрата координация на изолираното дете на световете с разширените реалности на неговия нарастващ опит. На човешко ниво реалността е крайна, на върховните и божествени нива тя е безкрайна и вечна.

[Представено от Божествен Съветник, упълномощен от Извечно Древните на Уверса.]

2:7.11 (43.4) All truth — material, philosophic, or spiritual — is both beautiful and good. All real beauty — material art or spiritual symmetry — is both true and good. All genuine goodness — whether personal morality, social equity, or divine ministry — is equally true and beautiful. Health, sanity, and happiness are integrations of truth, beauty, and goodness as they are blended in human experience. Such levels of efficient living come about through the unification of energy systems, idea systems, and spirit systems.

2:7.12 (43.5) Truth is coherent, beauty attractive, goodness stabilizing. And when these values of that which is real are co-ordinated in personality experience, the result is a high order of love conditioned by wisdom and qualified by loyalty. The real purpose of all universe education is to effect the better co-ordination of the isolated child of the worlds with the larger realities of his expanding experience. Reality is finite on the human level, infinite and eternal on the higher and divine levels.

2:7.13 (43.5) [Presented by a Divine Counselor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

Документ 3. Атрибутите на Бога

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 3. АТРИБУТИТЕ НА БОГА

Секции

Въведение
1. Вездесъщността на Бога
2. Безкрайното могъщество на Бога
3. Всезнанието на Бога
4. Безкрайността на Бога
5. Върховната власт на Отеца
6. Първенството на Отеца

Въведение

БОГ присъства навсякъде; Вселенският Баща владее кръга на вечността. Но той управлява в локалните вселени в лицето на своите Райски Синове Създатели, а също така и дарява живот посредством тези Синове. „Бог ни е дарил живот вечен и този живот се съдържа в неговите Синове.“ Божиите СиновеСъздатели са самоизражението на Бога в секторите на времето; то е отправено към децата на планетите, които кръжат в развиващите се вселени на космоса.

Тези високоличностни Божии Синове са ясно различими за разумните създания от по-ниско ниво, което компенсира невидимостта на безкрайния и, следователно, послабо различим Баща. Райските Синове-Създатели на Всеобщия Баща представляват разкриване на едно иначе невидимо Същество, невидимо поради абсолютността и безкрайността, присъщи на кръга на вечността и на личностите на Райските Божества.

Създателността едва ли е атрибут на Бога; поскоро е съвкупно проявление на неговата същност. И проявлението на тази всеобща функция на създателността вечно

PAPER 3
THE ATTRIBUTES OF GOD

SECTIONS

Introduction
1. God’s Everywhereness
2. God’s Infinite Power
3. God’s Universal Knowledge
4. God’s Limitlessness
5. The Father’s Supreme Rule
6. The Father’s Primacy

INTRODUCTION

3:0.1 (44.1) GOD is everywhere present; the Universal Father rules the circle of eternity. But he rules in the local universes in the persons of his Paradise Creator Sons, even as he bestows life through these Sons. “God has given us eternal life, and this life is in his Sons.” These Creator Sons of God are the personal expression of himself in the sectors of time and to the children of the whirling planets of the evolving universes of space.

3:0.2 (44.2) The highly personalized Sons of God are clearly discernible by the lower orders of created intelligences, and so do they compensate for the invisibility of the infinite and therefore less discernible Father. The Paradise Creator Sons of the Universal Father are a revelation of an otherwise invisible being, invisible because of the absoluteness and infinity inherent in the circle of eternity and in the personalities of the Paradise Deities.

3:0.3 (44.3) Creatorship is hardly an attribute of God; it is rather the aggregate of his acting nature. And this universal function of creatorship is eternally manifested as it is conditioned and controlled by all

се обуславя и контролира от всички съгласувани атрибути на безкрайната и божествена реалност на Първия Източник и Център. Ние искрено се съмняваме в това, че някакво отделно качество на божествената същност е могло да предшества останалите, но ако това беше така, то създателната природа на Божеството би предшествала всички останали качества на неговия характер, дейности и атрибути. И венецът на създателността на Божеството е всеобщата истина за Бащинството на Бога.

the co-ordinated attributes of the infinite and divine reality of the First Source and Center. We sincerely doubt whether any one characteristic of the divine nature can be regarded as being antecedent to the others, but if such were the case, then the creatorship nature of Deity would take precedence over all other natures, activities, and attributes. And the creatorship of Deity culminates in the universal truth of the Fatherhood of God.

1. ВЕЗДЕСЪЩНОСТТА НА БОГА

Способността на Вселенския Баща да бъде и да присъства навсякъде едновременно съставлява неговата вездесъщност. Само Бог може по едно и също време да бъде на две или много места. Бог присъства едновременно „на небето отгоре и на земята отдолу“; както е възкликнал Псалмопевецът: „Къде да отида от Духа Твой? Къде от Твоето присъствие да се скрия?“

„Аз съм Бог, Който е и близо, и далеч – казва Господ. - Не изпълвам ли Аз небето и земята?“ Всеобщият Отец непрестанно присъства на всички места, във всяко сърце в своето обширно творение. Той е „пълнотата на Този, Който изпълва всичко във всичко“ и „Който произвежда всичко във всичко“; и повече от това: понятието за неговата личност е такова, че „небето (вселената) и небето на небесата (вселената на вселените) не могат да Го вместят“. „Буквално вярно е, че Бог е всичко и във всичко.“. Но дори това не е *целият* Бог. Та нали Безкрайният може да бъде окончателно разкрит само в безкрайност; причината никога не може да бъде докрай разбрана чрез анализ на следствията; живият Бог е неизмеримо по-голям от простата съвкупност на това, което е било създадено в резултат от създателните актове на неговата от нищо нескована свободна воля. Бог се разкрива чрез космоса, но космосът никога не може да вмести или обхване цялата пълнота на безкрайността на Бога.

Мирозданието се охранява от неуморното присъствие на Отеца. „Той застава на единия край на небето, по кръга отива до другия; и така нищо не е скрито от светлината Му.“

Създанието не само съществува в Бога, но и Бог живее в създанието. „Ние познаваме, че пребиваваме в него, доколкото той живее в нас; той ни е дал своя дух. Този дар на Райския Баща е неизменен спътник на човека.“ „Той е вездесъщ и всепроникващ Бог.“

1. GOD'S EVERYWHERENESS

3:1.1 (44.4) The ability of the Universal Father to be everywhere present, and at the same time, constitutes his omnipresence. God alone can be in two places, in numberless places, at the same time. God is simultaneously present "in heaven above and on the earth beneath"; as the Psalmist exclaimed: "Whither shall I go from your spirit? or whither shall I flee from your presence?"

3:1.2 (44.5) "'I am a God at hand as well as afar off,' says the Lord. 'Do not I fill heaven and earth?'" The Universal Father is all the time present in all parts and in all hearts of his far-flung creation. He is "the fullness of him who fills all and in all," and "who works all in all," and further, the concept of his personality is such that "the heaven (universe) and heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him." It is literally true that God is all and in all. But even that is not *all* of God. The Infinite can be finally revealed only in infinity; the cause can never be fully comprehended by an analysis of effects; the living God is immeasurably greater than the sum total of creation that has come into being as a result of the creative acts of his unfettered free will. God is revealed throughout the cosmos, but the cosmos can never contain or encompass the entirety of the infinity of God.

3:1.3 (45.1) The Father's presence unceasingly patrols the master universe. "His going forth is from the end of the heaven, and his circuit to the ends of it; and there is nothing hidden from the light thereof."

3:1.4 (45.1) The creature not only exists in God, but God also lives in the creature. "We know we dwell in him because he lives in us; he has given us his spirit. This gift from the Paradise Father is man's inseparable companion." "He is the ever-present and all-pervading God." "The spirit of the

„Духът на предвечния Баща се таи в съзнанието на всяко смъртно дете.“ „Човек тръгва да търси другар, докато същият този другар живее в неговото собствено сърце.“ „Истинският Бог не е далеч от нас; той е част от нас; неговият дух говори в нас.“ „Бащата живее в детето. Бог е винаги с нас. Той е духът, водещ ни по вечния път.“

Вярно е било казано за човешката раса: „Вие сте от Бога“, защото „който е в любовта, е в Бога; в него е и Бог“. Даже в прегрешенията си вие терзаете Божия дар, защото на Настройчика на Съзнанието му се налага да преживява последствията от злия умисъл заедно с човешкия разум на своята инкарнация, заключил го в своите окови.

В действителност вездесъщността на Бога е част от неговия безкраен образ; пространството не представлява бариера за Божеството. Съвършено и неограничено различимото присъствие на Бога е само в Рая и в централната вселена. Неговото присъствие не се поддава на наблюдение в творенията, които обкръжават Хавона, защото Бог е ограничил своето непосредствено и явно присъствие в знак на признаване на суверенността и божествените прерогативи на равноправните създатели и управители на пространствено-времевите вселени. Затова понятието за божествено присъствие включва широк кръг както от начини, така и от средства за неговото проявление, където влизат кръговете на присъствие на Вечния Син, Безкрайния Дух и Райския Остров. Не винаги е възможно да се отличи присъствието на Всеобщия Баща от действията на неговите вечни равноправни Божества и изпълнители, така съвършено претворяват те всички безкрайни изисквания на неговия неизменен замисъл. Но това не се отнася за личностния кръг и Настройчиците; тук Бог действа уникално, непосредствено и изключително.

Всеобщият Властелин потенциално присъства в гравитационните кръгове на Райския Остров във всички части на вселената, по всяко време и в еднаква степен – в съответствие с масата, в зависимост от физическите потребности от неговото присъствие и предвид присъщите на цялото творение свойства, които карат всички неща да се стремят към него и да се заключават в него. Така Първият Източник и Център потенциално присъства в Безусловния Абсолют, вместилището на несътворените вселени на безкрайното бъдеще. По този начин Бог потенциално изпълва със себе си физическите вселени на миналото, настоящето и бъдещето. Той е изконният фундамент на обединението на така нареченото материално творение. Този недуховен потенциал на

everlasting Father is concealed in the mind of every mortal child.” “Man goes forth searching for a friend while that very friend lives within his own heart.” “The true God is not afar off; he is a part of us; his spirit speaks from within us.” “The Father lives in the child. God is always with us. He is the guiding spirit of eternal destiny.”

3:1.5 (45.1) Truly of the human race has it been said, “You are of God” because “he who dwells in love dwells in God, and God in him.” Even in wrongdoing you torment the indwelling gift of God, for the Thought Adjuster must needs go through the consequences of evil thinking with the human mind of its incarceration.

3:1.6 (45.1) The omnipresence of God is in reality a part of his infinite nature; space constitutes no barrier to Deity. God is, in perfection and without limitation, discernibly present only on Paradise and in the central universe. He is not thus observably present in the creations encircling Havona, for God has limited his direct and actual presence in recognition of the sovereignty and the divine prerogatives of the co-ordinate creators and rulers of the universes of time and space. Hence must the concept of the divine presence allow for a wide range of both mode and channel of manifestation embracing the presence circuits of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Isle of Paradise. Nor is it always possible to distinguish between the presence of the Universal Father and the actions of his eternal co-ordinates and agencies, so perfectly do they fulfill all the infinite requirements of his unchanging purpose. But not so with the personality circuit and the Adjusters; here God acts uniquely, directly, and exclusively.

3:1.7 (45.1) The Universal Controller is potentially present in the gravity circuits of the Isle of Paradise in all parts of the universe at all times and in the same degree, in accordance with the mass, in response to the physical demands for this presence, and because of the inherent nature of all creation which causes all things to adhere and consist in him. Likewise is the First Source and Center potentially present in the Unqualified Absolute, the repository of the uncreated universes of the eternal future. God thus potentially pervades the physical universes of the past, present, and future. He is the primordial foundation of the coherence of the so-called material creation. This nonspiritual Deity potential becomes actual here and there throughout the level of physical existences by the inexplicable intrusion of some one of his exclusive agencies upon the stage of

Божеството периодически се реализира на нивата на физическото съществуване благодарение на необяснимата намеса на един от неговите особени изпълнители върху сцената на космическото действие.

Присъствието на Бога в разума се съотнася с абсолютния разум на Съвместния Извършител – Безкрайния Дух, но в крайните творения това присъствие се различава позабележимо в повсеместното действие на космическия разум на Главните Духове на Рая. Първият Източник и Център присъства потенциално в кръговете на разума на Съвместния Извършител – по същия начин той потенциално присъства и в напреженията на Всеобщия Абсолют. Но разумът от човешки тип е дар от Дъщерите на Съвместния Извършител – Божествените Попечителки на еволюиращите вселени.

Вездесъщият Дух на Всеобщия Баща е координиран с всеобщото духовно присъствие на Вечния Син и постоянния божествен потенциал на Абсолютното Божество. Но се създава впечатление, че както духовната активност на Вечния Син и неговите Райски Синове, така и даряването с разум, извършвано от Безкрайния Дух, не изключват непосредственото действие на Настройчиците на Съзнанието – частиците от Бога, които обитават в сърцата на неговите деца-създания.

Що се отнася до присъствието на Бога на планета, в система, в съзвездие или във вселена, то степента на такова присъствие във всяка единица на творението зависи от степента на възникващото присъствие на Върховното Същество: тя се определя от масовото признаване на Бога и верността към него в обширната организация на вселената, която обхваща всички нива, които лежат по-долу, чак до самите системи и планети. Затова понякога, за съхраняване и защита на тези скъпоценни аспекти на Божието присъствие, тези планети (или дори системи), които дълбоко са се потопили в духовен мрак, биват поставяни под определена карантина, тоест частично се изолират от общуване с покрупните единици на творението. Приложено към Урантия, всичко това е защитна духовна реакция на повечето светове, стремеж да се обезопасят, доколкото това е възможно, от тази изолация, до която довеждат действията на твърдоглавото, злонамерено и разбунтувало се малцинство.

Макар Отецът по родителски да обединява всички свои синове – всички личности, неговото влияние в тях е ограничено от степента на отдалеченост на техния произход от Второто и Третото Лица на

universe action.

3:1.8 (45.1) The mind presence of God is correlated with the absolute mind of the Conjoint Actor, the Infinite Spirit, but in the finite creations it is better discerned in the everywhere functioning of the cosmic mind of the Paradise Master Spirits. Just as the First Source and Center is potentially present in the mind circuits of the Conjoint Actor, so is he potentially present in the tensions of the Universal Absolute. But mind of the human order is a bestowal of the Daughters of the Conjoint Actor, the Divine Ministers of the evolving universes.

3:1.9 (46.1) The everywhere-present spirit of the Universal Father is co-ordinated with the function of the universal spirit presence of the Eternal Son and the everlasting divine potential of the Deity Absolute. But neither the spiritual activity of the Eternal Son and his Paradise Sons nor the mind bestowals of the Infinite Spirit seem to exclude the direct action of the Thought Adjusters, the indwelling fragments of God, in the hearts of his creature children.

3:1.10 (46.2) Concerning God's presence in a planet, system, constellation, or a universe, the degree of such presence in any creational unit is a measure of the degree of the evolving presence of the Supreme Being: It is determined by the en masse recognition of God and loyalty to him on the part of the vast universe organization, running down to the systems and planets themselves. Therefore it is sometimes with the hope of conserving and safeguarding these phases of God's precious presence that, when some planets (or even systems) have plunged far into spiritual darkness, they are in a certain sense quarantined, or partially isolated from intercourse with the larger units of creation. And all this, as it operates on Urantia, is a spiritually defensive reaction of the majority of the worlds to save themselves, as far as possible, from suffering the isolating consequences of the alienating acts of a headstrong, wicked, and rebellious minority.

3:1.11 (46.3) While the Father parentally encircuits all his sons — all personalities — his influence in them is limited by the remoteness of their origin from the Second and the Third Persons of Deity and augmented as their destiny attainment nears

Божеството и нараства с постигането от тях на съответните нива. *Фактът* на Божието присъствие в разума на създанията се определя от пребиваването или отсъствието в него на частиците на Отеца, например, Тайнствените Наставници, но *ефективността* на неговото присъствие зависи от степените на сътрудничество на разума с тези временно пребиваващи вътрешни Настройчици.

Различната степен на присъствие на Отеца не е следствие от променливостта на Бога. Отецът не се оттегля в уединение, защото е пренебрегнат; прегрешенията на създанията не карат Отеца да оттегля своята любов. Поскоро неговите деца, надарени със способността да избират (по отношение на самите себе си) и правещи този избор, сами определят степента и ограниченията на божественото влияние на Отеца в своите собствени сърца и души. Отецът свободно е дарил себе си без ограничение и без предпочитания. Той не изпитва почтителност към лица, планети, системи или вселени. В секторите на времето той удостоява с особена чест само Райските личности на БогСедмократния, равноправните създатели на крайните вселени.

such levels. The *fact* of God's presence in creature minds is determined by whether or not they are indwelt by Father fragments, such as the Mystery Monitors, but his *effective* presence is determined by the degree of co-operation accorded these indwelling Adjusters by the minds of their sojourn.

3:1.12 (46.4) The fluctuations of the Father's presence are not due to the changeableness of God. The Father does not retire in seclusion because he has been slighted; his affections are not alienated because of the creature's wrongdoing. Rather, having been endowed with the power of choice (concerning Himself), his children, in the exercise of that choice, directly determine the degree and limitations of the Father's divine influence in their own hearts and souls. The Father has freely bestowed himself upon us without limit and without favor. He is no respecter of persons, planets, systems, or universes. In the sectors of time he confers differential honor only on the Paradise personalities of God the Sevenfold, the co-ordinate creators of the finite universes.

2. БЕЗКРАЙНОТО МОГЪЩЕСТВО НА БОГА

Всички вселени знаят, че „царува Господ Бог всемогъщият". Това, което става в този и други светове, се намира под божествено наблюдение. „По волята Своя Той действа и сред небесното войнство, и сред обитателите на земята." Извечна истина е: „Няма власт, която да не е от Бога."

В пределите на това, което е съвместимо с божествената същност, буквално вярно е твърдението, че „за Бога няма нищо невъзможно". Продължителните еволюционни процеси на хора, планети и вселени се управляват в съвършенство от създателите и разпоредителите на вселените и се развиват в съответствие с вечния замисъл на Всеобщия Баща, като протичат в хармония и порядък и следват премъдрия план на Бога. Съществува само един законодател. Той поддържа пространствените светове и върти вселените по безкрайния кръг на вечността.

От всички божествени атрибути найдобре се разбира неговото всемогъщество, особено всемогъществото в материалната вселена. Като недуховно явление Бог е енергия. Провъзгласяването на този физически факт се основава на непостижимата истина, че Първият Източник и Център е първопричината

2. GOD'S INFINITE POWER

3:2.1 (46.5) All the universes know that "the Lord God omnipotent reigns." The affairs of this world and other worlds are divinely supervised. "He does according to his will in the army of heaven and among the inhabitants of the earth." It is eternally true, "there is no power but of God."

3:2.2 (46.6) Within the bounds of that which is consistent with the divine nature, it is literally true that "with God all things are possible." The long-drawn-out evolutionary processes of peoples, planets, and universes are under the perfect control of the universe creators and administrators and unfold in accordance with the eternal purpose of the Universal Father, proceeding in harmony and order and in keeping with the all-wise plan of God. There is only one lawgiver. He upholds the worlds in space and swings the universes around the endless circle of the eternal circuit.

3:2.3 (47.1) Of all the divine attributes, his omnipotence, especially as it prevails in the material universe, is the best understood. Viewed as an unspiritual phenomenon, God is energy. This declaration of physical fact is predicated on the incomprehensible truth that the First Source and Center is the primal cause of the universal

на всички явления в цялото пространство. От тази божествена активност водят своето начало всички видове физическа енергия и други проявления на материята. Светлината, тоест светлината без топлина, представлява още едно недуховно проявление на Божествата. Освен това има и още един вид недуховна енергия, практически неизвестна и засега все още непризната на Урантия.

Бог контролира цялата енергия; той е определил „пътя на мълнията“; той е предопределил всички енергийни кръгове. Той е предопределил времето и начина на проявление на всички видове енергияматерия. И всичко това се държа непрестанно в неговата вечна власт – в гравитационното управление, чийто център е в долния Рай. Така светлината и енергията на вечния Бог продължават нескончаемото си въртене по неговия величествен кръг, безкрайната, но подчиняваща се на определен ред процесия на звездните светове, които образуват вселената на вселените. Цялото творение кръжи вечно около Райската Личност – центъра на всички неща и същества.

Всемогъществото на Отеца се отнася към повсеместното преобладаване на абсолютното ниво, на което трите вида енергии – физическа, умствена и духовна, са неразличими в близост до него – Източника на всички неща. Разумът на създанието, който не е Райска монота или Райски дух, е неспособен да реагира непосредствено на въздействието на Вселенския Баща. Бог се *настройва* към несъвършения разум – при смъртните от Урантия това става посредством Настройчиците на Съзнанието.

Вселенският Баща не е преходна сила, непостоянно могъщество или колебаеща се енергия. Могъществото и мъдростта на Отеца са напълно подходящи да се справят с всякакви и всички потребности на вселената. Всички непредвидени ситуации, които възникват в човешкия опит, са предвидени от него и затова неговите реакции на събитията във вселената никога не са отвлечени, а съответстват на повелите на вечната мъдрост и се съгласуват с изискванията на безкрайното отсъждане. Независимо как изглежда отстрани, могъществото на Бога не действа във вселените като сляпа сила.

Възникват ситуации, когато изглежда, че са взети изключителни мерки, че са преустановени естествени закони, че са осъзнати злоупотреби и се предприемат усилия за коригиране на създалото се положение; но това не е така. Такива представи за Бога се обясняват с ограничения обхват на вашия възглед, с крайността на

physical phenomena of all space. From this divine activity all physical energy and other material manifestations are derived. Light, that is, light without heat, is another of the nonspiritual manifestations of the Deities. And there is still another form of nonspiritual energy which is virtually unknown on Urantia; it is as yet unrecognized.

3:2.4 (47.2) God controls all power; he has made “a way for the lightning”; he has ordained the circuits of all energy. He has decreed the time and manner of the manifestation of all forms of energy-matter. And all these things are held forever in his everlasting grasp — in the gravitational control centering on nether Paradise. The light and energy of the eternal God thus swing on forever around his majestic circuit, the endless but orderly procession of the starry hosts composing the universe of universes. All creation circles eternally around the Paradise-Personality center of all things and beings.

3:2.5 (47.3) The omnipotence of the Father pertains to the everywhere dominance of the absolute level, whereon the three energies, material, mindal, and spiritual, are indistinguishable in close proximity to him — the Source of all things. Creature mind, being neither Paradise monota nor Paradise spirit, is not directly responsive to the Universal Father. God *adjusts* with the mind of imperfection — with Urantia mortals through the Thought Adjusters.

3:2.6 (47.4) The Universal Father is not a transient force, a shifting power, or a fluctuating energy. The power and wisdom of the Father are wholly adequate to cope with any and all universe exigencies. As the emergencies of human experience arise, he has foreseen them all, and therefore he does not react to the affairs of the universe in a detached way but rather in accordance with the dictates of eternal wisdom and in consonance with the mandates of infinite judgment. Regardless of appearances, the power of God is not functioning in the universe as a blind force.

3:2.7 (47.5) Situations do arise in which it appears that emergency rulings have been made, that natural laws have been suspended, that misadaptations have been recognized, and that an effort is being made to rectify the situation; but such is not the case. Such concepts of God have their origin in the limited range of your viewpoint, in the finiteness of your comprehension, and in the

вашето разбиране и с ограничеността на вашия кръгозор; подобно неразбиране на Бога е следствие от вашето дълбоко невежество по отношение съществуването на по-висши закони на съответния свят, на величието на личността на Отеца, на безкрайността на неговите атрибути и на факта на неговата свободна воля.

circumscribed scope of your survey; such misunderstanding of God is due to the profound ignorance you enjoy regarding the existence of the higher laws of the realm, the magnitude of the Father's character, the infinity of his attributes, and the fact of his free-willness.

Разхвърляни по всички вселени на пространството, планетарните създания, в които пребивава Божия Дух, са така безкрайно многобройни и разнообразни, така различни по своя интелект, притежават толкова ограничен и толкова примитивен разум, толкова са късогледи и провинциални, че практически е невъзможно да се формулират общи положения на закона, които да изразяват адекватно безкрайните атрибути на Отеца и в същото време да са донякъде понятни за тези създадени разумни същества. Затова много от деянията на всесилния Създател на вас, създанията, ви изглеждат произволни, отвлечени и нерядко безсърдечни и жестоки. Но отново ви уверявам, че това не е така. Във всичко, което прави Бог, присъстват замисъл, интелект, мъдрост, доброта и вечен стремеж към най-голяма полза – не винаги за отделното същество, отделната раса, отделната планета и даже отделната вселена; делата Божии са насочени към благополучие и постигане на най-голяма полза за всички – от най-низшите до най-висшите. В епохите на времето може понякога да изглежда, че благополучието на частта се различава от благополучието на цялото; в кръга на вечността подобни очевидни разлики не съществуват.

3:2.8 (47.6) The planetary creatures of God's spirit indwelling, scattered hither and yon throughout the universes of space, are so nearly infinite in number and order, their intellects are so diverse, their minds are so limited and sometimes so gross, their vision is so curtailed and localized, that it is almost impossible to formulate generalizations of law adequately expressive of the Father's infinite attributes and at the same time to any degree comprehensible to these created intelligences. Therefore, to you the creature, many of the acts of the all-powerful Creator seem to be arbitrary, detached, and not infrequently heartless and cruel. But again I assure you that this is not true. God's doings are all purposeful, intelligent, wise, kind, and eternally considerate of the best good, not always of an individual being, an individual race, an individual planet, or even an individual universe; but they are for the welfare and best good of all concerned, from the lowest to the highest. In the epochs of time the welfare of the part may sometimes appear to differ from the welfare of the whole; in the circle of eternity such apparent differences are nonexistent.

Ние всички сме част от Божието семейство и поради това ни се налага да споделяме семейната дисциплина. Много от деянията на Бога, които толкова ни безпокоят и смущават, са резултат от решенията и окончателните постановления на Премъдрия, като упълномощават Съвместния Извършител да изпълни избора, направен по безупречната воля на безкрайния разум, да претвори решенията на съвършената личност, чийто надзор, визия и загриженост преследват най-висшето и вечно благополучие на цялото обширно творение.

3:2.9 (48.1) We are all a part of the family of God, and we must therefore sometimes share in the family discipline. Many of the acts of God which so disturb and confuse us are the result of the decisions and final rulings of all-wisdom, empowering the Conjoint Actor to execute the choosing of the infallible will of the infinite mind, to enforce the decisions of the personality of perfection, whose survey, vision, and solicitude embrace the highest and eternal welfare of all his vast and far-flung creation.

Ето как става така, че вашата отвлечена, частична, крайна, примитивна и твърде материалистична гледна точка, както и ограниченията, свойствени на природата на вашето съществуване, са това препятствие, поради което сте неспособни да видите, разберете или познаете мъдростта и добротата на много от божествените деяния, които ви се струват изпълнени с такава съкрушителна жестокост и на които според вас е присъщо такова явно безразличие към покоя

3:2.10 (48.2) Thus it is that your detached, sectional, finite, gross, and highly materialistic viewpoint and the limitations inherent in the nature of your being constitute such a handicap that you are unable to see, comprehend, or know the wisdom and kindness of many of the divine acts which to you seem fraught with such crushing cruelty, and which seem to be characterized by such utter indifference to the comfort and welfare, to the planetary happiness and personal prosperity, of your fellow creatures. It is because of the limits of

и благополучието, към планетарното щастие и личния успех на подобните на вас създания. Поради ограниченията на човешкото зрение, поради ограничеността на вашето съзнание и крайността на разума вие разбирате неправилно мотивите и изопачавате намеренията на Бога. Но в еволюционните светове се случват и много неща, които не са лични деяния на Всеобщия Баща.

human vision, it is because of your circumscribed understanding and finite comprehension, that you misunderstand the motives, and pervert the purposes, of God. But many things occur on the evolutionary worlds which are not the personal doings of the Universal Father.

Божественото всемогъщество е в съвършенство съгласувано с останалите атрибути на личноста на Бога. В своето духовно проявление във вселената могъществото на Бога обикновено е ограничено само от три условия или ситуации:

3:2.11 (48.3) The divine omnipotence is perfectly co-ordinated with the other attributes of the personality of God. The power of God is, ordinarily, only limited in its universe spiritual manifestation by three conditions or situations:

1. От природата на Бога, особено от неговата безкрайна любов, истина, красота и добродетел.

3:2.12 (48.4) 1. By the nature of God, especially by his infinite love, by truth, beauty, and goodness.

2. От волята на Бога, от неговата милосърдна опека и бащинско отношение към личностите на вселената.

3:2.13 (48.5) 2. By the will of God, by his mercy ministry and fatherly relationship with the personalities of the universe.

3. От закона на Бога, от праведността и справедливостта на вечната Райска Троица.

3:2.14 (48.6) 3. By the law of God, by the righteousness and justice of the eternal Paradise Trinity.

Могъществото на Бога е неограничено, същността му е божествена, волята – окончателна, атрибутите – безкрайни, мъдростта – вечна, и реалността – абсолютна. Но всички тези черти на Вселенския Баща са обединени в Божеството и са намерили всеобщо изражение в Райската Троица и в Божествените Синове на Троицата. В останалото, извън пределите на Рая и централната вселена Хавона, всичко, отнасящо се към Бога, е ограничено от еволюционното присъствие на Върховния, обусловено от възникващото присъствие на Пределния и координирано от трите екзистенциални Абсолюта – Божеството, Всеобщия и Безусловния. Така присъствието на Бога е ограничено, защото такава е волята на Бога.

3:2.15 (48.6) God is unlimited in power, divine in nature, final in will, infinite in attributes, eternal in wisdom, and absolute in reality. But all these characteristics of the Universal Father are unified in Deity and universally expressed in the Paradise Trinity and in the divine Sons of the Trinity. Otherwise, outside of Paradise and the central universe of Havona, everything pertaining to God is limited by the evolutionary presence of the Supreme, conditioned by the eventuating presence of the Ultimate, and co-ordinated by the three existential Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified. And God's presence is thus limited because such is the will of God.

3. ВСЕЗНАНИЕТО НА БОГА

„Бог знае всичко.“ Божественият разум осъзнава мисленето на цялото творение и е добре запознат с него. Неговото знание за събитията е универсално и съвършено. Изходящите от него божествени същности са част от него; този, който „държа облаците“, е също така и „съвършен в познанията“. „На всяко място са очите Господни.“. Вашият велик Учител е казал за незначителните врабчета: „Нито едно от тях няма да падне на земята без знанието на моя Отец“, а също: „Даже космите на главите ви са преброени“.

3. GOD'S UNIVERSAL KNOWLEDGE

3:3.1 (48.8) "God knows all things." The divine mind is conscious of, and conversant with, the thought of all creation. His knowledge of events is universal and perfect. The divine entities going out from him are a part of him; he who "balances the clouds" is also "perfect in knowledge." "The eyes of the Lord are in every place." Said your great teacher of the insignificant sparrow, "One of them shall not fall to the ground without my Father's knowledge," and also, "The very hairs of your head are numbered." "He tells the number of the stars; he calls them all by their names."

„Той изчислява количеството на звездите; той нарича всички тях по име.“

Всеобщият Баща е единствената личност в цялата вселена, която действително знае броя на звездите и планетите, които се намират в пространството. Всички светове във всички вселени непрестанно са обхванати от съзнанието на Бога. На него принадлежат и думите: „Видях страданието на Моя народ, чух воплите му и зная скърбите му.“ Тъй като „от небесата се взира Господ; Той вижда всички синове човешки; от мястото на Своето пребиваване Той се вглежда във всички живеещи на земята“. Всяко дете-създание може наистина да каже: „Той знае пътя, по който вървя; и след като ме е изпитал – ще изляза като злато“. „Бог знае кога лягаме и кога ставаме; Той разбира нашите мисли отдалеч и всички пътища наши са му известни.“ „Всичко е оголено и открито пред взора на Този, Комуто ще даваме отчет.“ Истинско утешение за всеки човек трябва да стане разбирането на това, че „Той знае състава ви; Той помни, че вие сте прах“. Когато говорел за живия Бог, Иисус е казал: „Вашият Отец знае от какво се нуждаете още преди да сте помолили за него.“

Бог притежава неограничена способност за всезнание; неговото съзнание е универсално. Неговият личностен кръг обединява всички личности, а неговото знание даже за низшите създания се допълва опосредствено – чрез низходящите категории божествени Синове, и непосредствено – чрез Настройчиците на Съзнанието, които пребивават в създанието. Освен това повсеместно и непрестанно е присъствието на Безкрайния Дух.

Ние не сме напълно уверени предпочита ли Бог да знае предварително за греховните постъпки. Но даже ако Бог знае предварително за доброволните действия на своите деца, такова предварително виждане ни най-малко не ги лишава от тяхната свобода. Несъмнено е едно: за Бога нищо не е неочаквано.

Всемогъществото не подразбира способността да се извършва неизвършваемо действие, което не подобава на Бога. Така и всезнанието не подразбира знаене на това, което е невъзможно да се знае. Но подобни положения едва ли могат да бъдат обяснени на човешкия разум. Създанието едва ли е способно да разбере пределите и ограниченията на волята на Създателя.

3:3.2 (49.1) The Universal Father is the only personality in all the universe who does actually know the number of the stars and planets of space. All the worlds of every universe are constantly within the consciousness of God. He also says: “I have surely seen the affliction of my people, I have heard their cry, and I know their sorrows.” For “the Lord looks from heaven; he beholds all the sons of men; from the place of his habitation he looks upon all the inhabitants of the earth.” Every creature child may truly say: “He knows the way I take, and when he has tried me, I shall come forth as gold.” “God knows our downsittings and our uprisings; he understands our thoughts afar off and is acquainted with all our ways.” “All things are naked and open to the eyes of him with whom we have to do.” And it should be a real comfort to every human being to understand that “he knows your frame; he remembers that you are dust.” Jesus, speaking of the living God, said, “Your Father knows what you have need of even before you ask him.”

3:3.3 (49.2) God is possessed of unlimited power to know all things; his consciousness is universal. His personal circuit encompasses all personalities, and his knowledge of even the lowly creatures is supplemented indirectly through the descending series of divine Sons and directly through the indwelling Thought Adjusters. And furthermore, the Infinite Spirit is all the time everywhere present.

3:3.4 (49.3) We are not wholly certain as to whether or not God chooses to foreknow events of sin. But even if God should foreknow the freewill acts of his children, such foreknowledge does not in the least abrogate their freedom. One thing is certain: God is never subjected to surprise.

3:3.5 (49.4) Omnipotence does not imply the power to do the nondoable, the ungodlike act. Neither does omniscience imply the knowing of the unknowable. But such statements can hardly be made comprehensible to the finite mind. The creature can hardly understand the range and limitations of the will of the Creator.

4. БЕЗКРАЙНОСТТА НА БОГА

Последователното посвещаване на себе си на вселените с тяхното възникване в

4. GOD’S LIMITLESSNESS

3:4.1 (49.5) The successive bestowal of himself upon the universes as they are brought into being

никакъв случай не намалява потенциала на могъществото или мъдростта, които продължават да съществуват в централната личност на Божеството. Безпределните посвещавания на себе си на синовете на Рая, на своите подчинени творения и техните разнообразни създания не са отслабили нито един от потенциалите на силата, мъдростта и любовта на Отеца, не са лишили неговата възхитителна личност от нито един атрибут.

Сътворяването на всяка нова вселена изисква поредно коригиране на гравитацията; но даже ако процесът на творене продължаваше безгранично, вечно, до безкрайност, така, че в края на краищата материалното творение да стане неограничено, то и тогава могъществото на управление и координация, заключено в Райския Остров, би се оказало достатъчно и адекватно за господство, управление и координация в подобна безкрайна вселена. И след това отдаване на безкрайна сила и мощ на безбрежната вселена Безкрайният, както и преди, би съдържал в себе си пак толкова сила и енергия; Безусловният Абсолют би останал неизменен; Бог би притежавал същия безкраен потенциал, сякаш силата, енергията и мощта никога не са били изливани за направата на все нови и нови вселени.

Така е и с мъдростта: фактът на свободното разпределяне на разума за нуждите на световете нито на йота не обеднява централния източник на божествена мъдрост. Ако успоредно с умножаването на вселените и невъобразимото увеличаване броя на обитаващите в световете същества бъдат безкрайно дарявани с разум все нови създания с висок и нисък статут, то и тогава централната личност на Божеството ще съдържа все същия вечен, безкраен и преизпълнен с мъдрост разум.

Фактът, че Отецът изпраща своите духовни посланици от самия себе си за пребиваване в мъжете и жените от вашия и другите светове, в никаква степен не отслабва неговата способност да действа като божествена и всемогъща духовна личност; и няма никакъв предел за мярката или броя на духовните Наставници, които е способен да изпрати Отецът. Като отдава част от себе си на своите създания, той осигурява смъртните, които притежават божествен дар, с безгранични, почти невъобразими възможности за бъдещ прогрес на следващите етапи от съществуването. И такова щедро посвещаване на себе си под формата на тези духовни пастири в никакъв случай не намалява мъдростта и съвършенството на истината и знанията, които се съдържат в премъдрия, всезнаещ и всемогъщ Отец.

in no wise lessens the potential of power or the store of wisdom as they continue to reside and repose in the central personality of Deity. In potential of force, wisdom, and love, the Father has never lessened aught of his possession nor become divested of any attribute of his glorious personality as the result of the unstinted bestowal of himself upon the Paradise Sons, upon his subordinate creations, and upon the manifold creatures thereof.

3:4.2 (49.6) The creation of every new universe calls for a new adjustment of gravity; but even if creation should continue indefinitely, eternally, even to infinity, so that eventually the material creation would exist without limitations, still the power of control and co-ordination reposing in the Isle of Paradise would be found equal to, and adequate for, the mastery, control, and co-ordination of such an infinite universe. And subsequent to this bestowal of limitless force and power upon a boundless universe, the Infinite would still be surcharged with the same degree of force and energy; the Unqualified Absolute would still be undiminished; God would still possess the same infinite potential, just as if force, energy, and power had never been poured forth for the endowment of universe upon universe.

3:4.3 (50.1) And so with wisdom: The fact that mind is so freely distributed to the thinking of the realms in no wise impoverishes the central source of divine wisdom. As the universes multiply, and beings of the realms increase in number to the limits of comprehension, if mind continues without end to be bestowed upon these beings of high and low estate, still will God's central personality continue to embrace the same eternal, infinite, and all-wise mind.

3:4.4 (50.2) The fact that he sends forth spirit messengers from himself to indwell the men and women of your world and other worlds in no wise lessens his ability to function as a divine and all-powerful spirit personality; and there is absolutely no limit to the extent or number of such spirit Monitors which he can and may send out. This giving of himself to his creatures creates a boundless, almost inconceivable future possibility of progressive and successive existences for these divinely endowed mortals. And this prodigal distribution of himself as these ministering spirit entities in no manner diminishes the wisdom and perfection of truth and knowledge which repose in the person of the all-wise, all-knowing, and all-powerful Father.

За смъртните на времето има бъдеще, но Бог обитава във вечността. Независимо от това, че самият аз съм роден на място, което се намира близо до самото обиталище на Божеството, аз не мога да смятам, че се изказвам за безкрайността на много от божествените атрибути със съвършено разбиране. Само безкрайността на разума е способна да постигне цялата безкрайност на съществуването и вечността на действието.

3:4.5 (50.3) To the mortals of time there is a future, but God inhabits eternity. Even though I hail from near the very abiding place of Deity, I cannot presume to speak with perfection of understanding concerning the infinity of many of the divine attributes. Infinity of mind alone can fully comprehend infinity of existence and eternity of action.

За смъртния човек е недостъпно познанието за безкрайността на небесния Баща. Крайният разум е неспособен напълно да разбере толкова абсолютна истина или факт. Но същият този краен човек може действително да *почувства* – буквално да преживее, пълнота и сила на въздействие толкова безкрайни, колкото е ЛЮБОВТА на Отеца. Такава любов наистина може да се почувства и макар качественото усещане да е безпределно, количествено то е строго ограничено от духовната възприемчивост на човека и от свързаната с това способност да обича Отеца в отговор.

3:4.6 (50.4) Mortal man cannot possibly know the infinitude of the heavenly Father. Finite mind cannot think through such an absolute truth or fact. But this same finite human being can actually *feel* — literally experience — the full and undiminished impact of such an infinite Father's LOVE. Such a love can be truly experienced, albeit while quality of experience is unlimited, quantity of such an experience is strictly limited by the human capacity for spiritual receptivity and by the associated capacity to love the Father in return.

Крайното разбиране на безкрайните качества значително превъзхожда логически ограничените възможности на създанията предвид факта, че смъртният човек е създаден по образ Божий – в него живее частица от безкрайността. Затова най-близкият и ценен за човека път към Бога е пътят в любовта и чрез любовта, тъй като Бог е любов. И всяко от тези уникални отношения е истинско познание за космическата социология, отношенията между Създател и създания – обичта между Баща и деца.

3:4.7 (50.5) Finite appreciation of infinite qualities far transcends the logically limited capacities of the creature because of the fact that mortal man is made in the image of God — there lives within him a fragment of infinity. Therefore man's nearest and dearest approach to God is by and through love, for God is love. And all of such a unique relationship is an actual experience in cosmic sociology, the Creator-creature relationship — the Father-child affection.

5. ВЪРХОВНАТА ВЛАСТ НА ОТЕЦА

В своя контакт с творенията на постхавонския период Отецът използва своето безконечно могъщество и висши пълномощия не лично, а чрез Синовете и подчинените им личности. И Бог прави всичко това по своя собствена свободна воля. При възникване на определена ситуация и в случай на вземане от божествения разум на съответно решение всяка и всички предадени функции могат да се осъществяват и непосредствено, но, като правило, подобно действие се предприема само при неспособност на упълномощената личност да изпълни божественото поръчение. В такива случаи и пред лицето на подобна простъпка Отецът, в пределите на необходимото божествено могъщество и потенциал, действа независимо и в съответствие с взетите от него самия решения; и такива решения винаги се

5. THE FATHER'S SUPREME RULE

3:5.1 (50.6) In his contact with the post-Havona creations, the Universal Father does not exercise his infinite power and final authority by direct transmittal but rather through his Sons and their subordinate personalities. And God does all this of his own free will. Any and all powers delegated, if occasion should arise, if it should become the choice of the divine mind, could be exercised direct; but, as a rule, such action only takes place as a result of the failure of the delegated personality to fulfill the divine trust. At such times and in the face of such default and within the limits of the reservation of divine power and potential, the Father does act independently and in accordance with the mandates of his own choice; and that choice is always one of unfailing perfection and infinite wisdom.

отличават с неизменно съвършенство и безкрайна мъдрост.

Отецът управлява чрез своите синове; в организацията на вселената съществува единна система от управители, която завършва с Планетарните Принцове, които направляват съдбите на еволюционните сфери, принадлежащи към обширните владения на Отеца. И следните възклицания не са просто красиви думи: „Господня е земята и онова, което я изпълва“, „Той отстранява царе и поставя царе“, „Всевишните управляват в царствата на хората“.

Не всичко, което произхожда от сърцата човешки, е угодно на Всеобщия Баща, но ръководството на планетата и нейната съдба са подчинени на божествения план; побеждава вечният замисъл на мъдростта и любовта.

Иисус каза: „Моят Отец, Който Ми е дал тях, е повече от всички; и никой не може да ги похити от ръцете на Моя Отец.“ Възможно е, като наблюдавате цялото многообразие и потресаваща грандиозност по цялото безгранично Божие творение, да изпитвате съмнения в изначалността на Бога, но вие не трябва да се съмнявате в това, че той непоколебимо и вечно управлява в Райския център на цялото творение като благодетелен Баща на всички разумни същества. Има само „един Бог и всеобщ Отец, Който е над всички и във всички“, „и Той е преди всичко и всичко е заключено в Него“.

Жизнените съмнения и превратности по никакъв начин не противоречат на концепцията за всеобщата суверенност на Бога. Животът на еволюционните създания се съпровожда от определени *неизбежности.* Замислете се над следното:

1. Желателно ли е *мъжеството* – сила на характера? Ако да, то човекът трябва да бъде възпитаван в такова обкръжение, което го принуждава да се бори с трудностите и да реагира на разочарованията.

2. Желателен ли е *алтруизмът* – служба на себеподобните? Ако да, то жизненият опит трябва да го сблъсква със социално неравенство.

3. Желателна ли е *надеждата* – величие на доверието? Ако да, то човешкото съществуване трябва постоянно да се сблъсква с неувереност и периодически съмнения.

4. Желателна ли е *вярата* – висше утвърждаване на човешката мисъл? Ако да, то човешкият разум трябва да се оказва в това мъчително положение, в което винаги знае помалко от това, в което може да повярва.

3:5.2 (51.1) The Father rules through his Sons; on down through the universe organization there is an unbroken chain of rulers ending with the Planetary Princes, who direct the destinies of the evolutionary spheres of the Father’s vast domains. It is no mere poetic expression that exclaims: “The earth is the Lord’s and the fullness thereof.” “He removes kings and sets up kings.” “The Most Highs rule in the kingdoms of men.”

3:5.3 (51.2) In the affairs of men’s hearts the Universal Father may not always have his way; but in the conduct and destiny of a planet the divine plan prevails; the eternal purpose of wisdom and love triumphs.

3:5.4 (51.3) Said Jesus: “My Father, who gave them to me, is greater than all; and no one is able to pluck them out of my Father’s hand.” As you glimpse the manifold workings and view the staggering immensity of God’s well-nigh limitless creation, you may falter in your concept of his primacy, but you should not fail to accept him as securely and everlastingly enthroned at the Paradise center of all things and as the beneficent Father of all intelligent beings. There is but “one God and Father of all, who is above all and in all,” “and he is before all things, and in him all things consist.”

3:5.5 (51.4) The uncertainties of life and the vicissitudes of existence do not in any manner contradict the concept of the universal sovereignty of God. All evolutionary creature life is beset by certain *inevitabilities.* Consider the following:

3:5.6 (51.5) 1. Is *courage* — strength of character — desirable? Then must man be reared in an environment which necessitates grappling with hardships and reacting to disappointments.

3:5.7 (51.6) 2. Is *altruism* — service of one’s fellows — desirable? Then must life experience provide for encountering situations of social inequality.

3:5.8 (51.7) 3. Is *hope* — the grandeur of trust — desirable? Then human existence must constantly be confronted with insecurities and recurrent uncertainties.

3:5.9 (51.8) 4. Is *faith* — the supreme assertion of human thought — desirable? Then must the mind of man find itself in that troublesome predicament where it ever knows less than it can believe.

5. Желателна ли е *любовта към истината* – и желанието да се отиде там, където тя те изведе? Ако да, то човекът трябва да израсне в свят, където присъства заблуждението и където винаги е възможна лъжата.

3:5.10 (51.9) 5. Is the *love of truth* and the willingness to go wherever it leads, desirable? Then must man grow up in a world where error is present and falsehood always possible.

6. Желателен ли е *идеализмът* – понятие, граничещо с божественото? Ако да, то човек трябва да води своята борба в обкръжение на относителна доброта и красота, в обкръжение, което пробужда неукротим стремеж към подобро.

3:5.11 (51.10) 6. Is *idealism* — the approaching concept of the divine — desirable? Then must man struggle in an environment of relative goodness and beauty, surroundings stimulative of the irrepressible reach for better things.

7. Желателна ли е *верността* – преданост към повисшия дълг? Ако да, то човек трябва да живее сред възможности за предателство и неизпълнение на дълга. Доблестта на предаността към дълга се състои в предполагаемата опасност от простъпка.

3:5.12 (51.11) 7. Is *loyalty* — devotion to highest duty — desirable? Then must man carry on amid the possibilities of betrayal and desertion. The valor of devotion to duty consists in the implied danger of default.

8. Желателна ли е *безкористността* – духът на самоотверженост? Ако да, то смъртният човек трябва да живее лице в лице със своето неизбежно „аз“ и неговите нескончаеми изисквания за признание и почести. Човекът не би могъл активно да избере божествения живот, без да жертва егоистичния живот. Човекът никога нямаше да може да се приобщи към спасителната праведност, ако не съществуваше потенциално зло, на фона на което да се възвисява и диференцира доброто.

3:5.13 (51.12) 8. Is *unselfishness* — the spirit of self-forgetfulness — desirable? Then must mortal man live face to face with the incessant clamoring of an inescapable self for recognition and honor. Man could not dynamically choose the divine life if there were no self-life to forsake. Man could never lay saving hold on righteousness if there were no potential evil to exalt and differentiate the good by contrast.

9. Желателно ли е *наслаждението* – удовлетворението на щастието? Ако да, то човек трябва да живее в свят, където наличието на болка и вероятността за страдание са извечни емпирични възможности.

3:5.14 (51.13) 9. Is *pleasure* — the satisfaction of happiness — desirable? Then must man live in a world where the alternative of pain and the likelihood of suffering are ever-present experiential possibilities.

По цялата вселена всяка единица се смята за част от цялото. Оцеляването на частта зависи от сътрудничеството с плана и целта на цялото, от чистосърдечния стремеж и пълната готовност да се изпълни божествената воля на Отеца. Единственият еволюиращ свят без заблуждения (без възможности за неразумно решение) би бил един свят без *свободен* интелект. Вселената Хавона обединява един милиард съвършени свята заедно с безупречните създания, които ги населяват, но на развиващия се човек трябва да е свойствено да греши, иначе няма да е свободен. Свободният и неопитен интелект не може да бъде отначало постоянно мъдър. Възможността за погрешни решения (зло) се превръща в грях едва тогава, когато човешката воля съзнателно приема безнравствено решение и преднамерено му се подчинява.

3:5.15 (52.1) Throughout the universe, every unit is regarded as a part of the whole. Survival of the part is dependent on co-operation with the plan and purpose of the whole, the wholehearted desire and perfect willingness to do the Father's divine will. The only evolutionary world without error (the possibility of unwise judgment) would be a world without *free* intelligence. In the Havona universe there are a billion perfect worlds with their perfect inhabitants, but evolving man must be fallible if he is to be free. Free and inexperienced intelligence cannot possibly at first be uniformly wise. The possibility of mistaken judgment (evil) becomes sin only when the human will consciously endorses and knowingly embraces a deliberate immoral judgment.

На усъвършенстването на божествената вселена е присъщо пълно разбиране на истината, красотата и добродетелта. За обитателите на световете на Хавона потенциалът на нивата на относителните ценности не е нужен като стимул за избор; такива съвършени създания са способни да виждат доброто и да го избират в условията на пълно отсъствие на контрастни или стимулиращи работата на мисълта нравствени ситуации. Но по своята нравствена природа и духовен статут всички тези съвършени същества са такива по силата на факта на своето съществуване. Те са се сдобили с емпирично развитие само в пределите на присъщия им статут. Смъртният човек придобива даже своя статут на кандидат за възвисяване чрез собствената си вяра и надежда. Всичко божествено, в което прониква човешкият разум и което придобива човешката душа, е емпирично постижение; то представлява *реалност* на личния опит, а, следователно – уникално притежание, в противоположност на вродената добродетел и праведност на безгрешните личности на Хавона.

3:5.16 (52.2) The full appreciation of truth, beauty, and goodness is inherent in the perfection of the divine universe. The inhabitants of the Havona worlds do not require the potential of relative value levels as a choice stimulus; such perfect beings are able to identify and choose the good in the absence of all contrastive and thought-compelling moral situations. But all such perfect beings are, in moral nature and spiritual status, what they are by virtue of the fact of existence. They have experientially earned advancement only within their inherent status. Mortal man earns even his status as an ascension candidate by his own faith and hope. Everything divine which the human mind grasps and the human soul acquires is an experiential attainment; it is a *reality* of personal experience and is therefore a unique possession in contrast to the inherent goodness and righteousness of the inerrant personalities of Havona.

Създанията на Хавона са по природа смели, но не са изпълнени с кураж в човешкия смисъл на думата. Те по рождение са добри и разумни, но едва ли са алтруисти, както го разбира човекът. Те очакват приятно бъдеще, но не хранят тази особена надежда, която е свойствена на доверието на смъртното създание от изменчивите еволюционни сфери. Те вярват в стабилността на вселената, но им е съвършено непозната тази спасителна вяра, благодарение на която смъртният човек се издига от положението на животно до вратите на Рая. Те обичат истината, но не знаят нищо за нейните спасяващи душата качества. Те са идеалисти, но такива са се родили; на тях им е съвършено неизвестен възторгът на създанието, станало идеалист в резултат от опияняващия избор. Те са верни, но никога не изпитват упоението от чистосърдечната и интелигентна привързаност към дълга въпреки съблазанта на простъпката. Те са безкористни, но никога не постигат такива нива на опита посредством величествена победа над войнстващия „аз“. Те умеят да се наслаждават, но не разбират прелестта на наслаждението от избягването на възможността за болка.

3:5.17 (52.3) The creatures of Havona are naturally brave, but they are not courageous in the human sense. They are innately kind and considerate, but hardly altruistic in the human way. They are expectant of a pleasant future, but not hopeful in the exquisite manner of the trusting mortal of the uncertain evolutionary spheres. They have faith in the stability of the universe, but they are utter strangers to that saving faith whereby mortal man climbs from the status of an animal up to the portals of Paradise. They love the truth, but they know nothing of its soul-saving qualities. They are idealists, but they were born that way; they are wholly ignorant of the ecstasy of becoming such by exhilarating choice. They are loyal, but they have never experienced the thrill of wholehearted and intelligent devotion to duty in the face of temptation to default. They are unselfish, but they never gained such levels of experience by the magnificent conquest of a belligerent self. They enjoy pleasure, but they do not comprehend the sweetness of the pleasure escape from the pain potential.

6. ПЪРВЕНСТВОТО НА ОТЕЦА

С божествена безкористност и съвършено великодушие Всеобщият Баща отстъпва пълномощия и предава власт, но неговото

6. THE FATHER’S PRIMACY

3:6.1 (52.4) With divine selflessness, consummate generosity, the Universal Father relinquishes authority and delegates power, but he is still

първенство е непоколебимо; неговата ръка е на могъщия лост, който управлява състоянието на вселенските сфери; той е запазил за себе си правото на последно решение и непогрешимо държи в ръце всемогъщия скиптър на ветото – скиптъра на неговия вечен замисъл и неоспорима власт над благополучието и съдбата на обширното мироздание, което се върти и описва вечен кръг.

primal; his hand is on the mighty lever of the circumstances of the universal realms; he has reserved all final decisions and unerringly wields the all-powerful veto scepter of his eternal purpose with unchallengeable authority over the welfare and destiny of the outstretched, whirling, and ever-circling creation.

Пълномощията на Бога са неограничени; това е основополагащ факт на цялото творение. Появата на Вселената не беше неизбежна. Вселената не е случайност, както не е самосъществуваща. Вселената е продукт на творение и вследствие на това изцяло се подчинява на волята на Твореца. Волята Божия е божествена истина, жива любов; поради това усъвършенстващите се създания на еволюиращите вселени се отличават с добродетел – близост до божествеността, и потенциално зло – отдалеченост от божествеността.

3:6.2 (52.5) The sovereignty of God is unlimited; it is the fundamental fact of all creation. The universe was not inevitable. The universe is not an accident, neither is it self-existent. The universe is a work of creation and is therefore wholly subject to the will of the Creator. The will of God is divine truth, living love; therefore are the perfecting creations of the evolutionary universes characterized by goodness — nearness to divinity; by potential evil — remoteness from divinity.

Рано или късно всяка религиозна философия достига до понятието “обединено вселенско управление”, “един Бог”. Вселенските причини не могат да бъдат подолу от вселенските следствия. Източникът на потоците от вселенски живот и космически разум трябва да бъде над нивата на тяхното проявление. Човешкият разум е невъзможно да бъде обяснен последователно с термините на по-ниските степени на съществуване. Разумът на човека е истински постижим само чрез признаване на реалността на повисоките нива на мисълта и целенасочената воля. Като нравствено същество човекът е необясним без признаване реалността на Всеобщия Отец.

3:6.3 (53.1) All religious philosophy, sooner or later, arrives at the concept of unified universe rule, of one God. Universe causes cannot be lower than universe effects. The source of the streams of universe life and of the cosmic mind must be above the levels of their manifestation. The human mind cannot be consistently explained in terms of the lower orders of existence. Man’s mind can be truly comprehended only by recognizing the reality of higher orders of thought and purposive will. Man as a moral being is inexplicable unless the reality of the Universal Father is acknowledged.

Философът на механистичния тласък обявява открито своето отрицание на идеята за всеобща и суверенна воля – същата тази суверенна воля, чиято дейност в създаването на законите на вселената той така дълбоко почита. Какво неволно почитане оказва такъв философ на Твореца на законите, когато предполага, че тези закони са автоматични и не изискват разяснения!

3:6.4 (53.2) The mechanistic philosopher professes to reject the idea of a universal and sovereign will, the very sovereign will whose activity in the elaboration of universe laws he so deeply reverences. What unintended homage the mechanist pays the law-Creator when he conceives such laws to be self-acting and self-explanatory!

Да се очовечава Бог, с изключение на пребиваващия в човека Настройчик на Съзнанието, значи да се извършва огромна грешка, но още по-голяма глупост е пълната *механизация* на идеята за Първия Велик Източник и Център.

3:6.5 (53.3) It is a great blunder to humanize God, except in the concept of the indwelling Thought Adjuster, but even that is not so stupid as completely to *mechanize* the idea of the First Great Source and Center.

Страда ли Райският Баща? Не зная. За Синовете-Създатели преживяванията определено са възможни и те могат и понякога страдат както смъртните. Вечният Син и

3:6.6 (53.4) Does the Paradise Father suffer? I do not know. The Creator Sons most certainly can and sometimes do, even as do mortals. The Eternal Son and the Infinite Spirit suffer in a modified sense. I think the Universal Father does,

Безкрайният Дух страдат в друг смисъл. Аз мисля, че Вселенският Баща страда, но не мога да разбера как; може би посредством личностния кръг или посредством индивидуалността на Настройчиците на Съзнанието и други посвещения на своята вечна природа. За смъртните раси той е казал: „Във всяка скръб ваша Аз скърбя с вас.“ Нему безусловно е присъщо бащинско съчувствие; той може би истински страда, но аз не разбирам природата на неговото страдание.

but I cannot understand *how;* perhaps through the personality circuit or through the individuality of the Thought Adjusters and other bestowals of his eternal nature. He has said of the mortal races, “In all your afflictions I am afflicted.” He unquestionably experiences a fatherly and sympathetic understanding; he may truly suffer, but I do not comprehend the nature thereof.

Безкрайният и Вечен Управител на вселената на вселените е сила, форма, енергия, процес, модел, принцип, присъствие и идеализирана реалност. Но той е повече; той е личност; той осъществява върховна воля, преживява самосъзнание за божественост, следва повелите на съзидателния разум, стреми се към удовлетворение от претворяването на вечния замисъл и проявява Бащинска любов и привързаност към своите вселенски деца. И всички тези поличностни черти на Отеца могат да бъдат подобре разбрани през призмата на посвещенията на вашия СинСъздател Михаил в неговия живот в плът на Урантия.

3:6.7 (53.5) The infinite and eternal Ruler of the universe of universes is power, form, energy, process, pattern, principle, presence, and idealized reality. But he is more; he is personal; he exercises a sovereign will, experiences self-consciousness of divinity, executes the mandates of a creative mind, pursues the satisfaction of the realization of an eternal purpose, and manifests a Father’s love and affection for his universe children. And all these more personal traits of the Father can be better understood by observing them as they were revealed in the bestowal life of Michael, your Creator Son, while he was incarnated on Urantia.

Бог-Баща обича хората; Бог-Син служи на хората; Бог-Дух подбужда децата на вселената към все повисоки дерзания в стремежа да се придобие Богът-Баща по пътя, предопределен от Боговете-Синове, чрез благодатното служене на Бога-Дух.

3:6.8 (53.6) God the Father loves men; God the Son serves men; God the Spirit inspires the children of the universe to the ever-ascending adventure of finding God the Father by the ways ordained by God the Sons through the ministry of the grace of God the Spirit.

[Като Божествен Съветник, получил задачата да подготови документите, които разкриват Всеобщия Баща, аз продължих своя труд с настоящото изложение, посветено на атрибутите на Божеството.]

3:6.9 (53.7) [Being the Divine Counselor assigned to the presentation of the revelation of the Universal Father, I have continued with this statement of the attributes of Deity.]

Документ 4. Връзката между Бога и Вселената

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 4. ВРЪЗКАТА МЕЖДУ БОГА И ВСЕЛЕНАТА

Секции

Въведение
1. Отношението на Отеца към Вселената
2. Бог и природата
3. Неизменният характер на Бога
4. Осъзнаването на Бога
5. Погрешните представи за Бога

PAPER 4
GOD'S RELATION TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction
1. The Universe Attitude of the Father
2. God and Nature
3. God's Unchanging Character
4. The Realization of God
5. Erroneous Ideas of God

Въведение

В СЕЛЕНСКИЯТ Отец има вечен замисъл, свързан с материалните, разумни и духовни явления на вселената на вселените и го претворява в живота във всички времена. Бог е създал вселените по своя собствена, свободна и суверенна воля, в съответствие със своя премъдър и вечен замисъл. Съмнително е дали на някого другиго освен на Райските Божества и техните най-висши партньори действително е добре известен вечният замисъл на Бога. Даже възвишените обитатели на Рая се придържат към най-различни мнения за същността на вечните намерения на Божествата.

Не е трудно да се стигне до заключението, че единствената цел при създаването на съвършената централна вселена на Хавона е било удовлетворението на божествената природа. Хавона може да служи като образец за създаването на всички останали вселени и училища, в които завършват своето образование странстващите във времето по своя път към Рая; но толкова съвършено творение трябва да съществува на първо място за наслаждение и удовлетворение на

INTRODUCTION

4:0.1 (54.1) THE Universal Father has an eternal purpose pertaining to the material, intellectual, and spiritual phenomena of the universe of universes, which he is executing throughout all time. God created the universes of his own free and sovereign will, and he created them in accordance with his all-wise and eternal purpose. It is doubtful whether anyone except the Paradise Deities and their highest associates really knows very much about the eternal purpose of God. Even the exalted citizens of Paradise hold very diverse opinions about the nature of the eternal purpose of the Deities.

4:0.2 (54.2) It is easy to deduce that the purpose in creating the perfect central universe of Havona was purely the satisfaction of the divine nature. Havona may serve as the pattern creation for all other universes and as the finishing school for the pilgrims of time on their way to Paradise; however, such a supernal creation must exist primarily for the pleasure and satisfaction of the perfect and infinite Creators.

съвършените и безкрайни Създатели.

Поразителният план за усъвършенстване на еволюционните смъртни, който предвижда – след достигането от тях на Рая и на Корпуса на Завършилите, по-нататъшна подготовка за изпълнение на някаква неразкрита бъдеща работа, се представя понастоящем като една от основните задачи на седемте свръхвселени и техните многобройни подразделения; но тази програма за възход, предназначена за одухотворяване и обучаване на смъртните, подвластни на времето и пространството, далеч не е единственото занимание на разумните личности на вселените. И действително, съществуват множество други увлекателни дела, на които небесното войнство отделя своето време и енергия.

4:0.3 (54.3) The amazing plan for perfecting evolutionary mortals and, after their attainment of Paradise and the Corps of the Finality, providing further training for some undisclosed future work, does seem to be, at present, one of the chief concerns of the seven superuniverses and their many subdivisions; but this ascension scheme for spiritualizing and training the mortals of time and space is by no means the exclusive occupation of the universe intelligences. There are, indeed, many other fascinating pursuits which occupy the time and enlist the energies of the celestial hosts.

1. ОТНОШЕНИЕТО НА ОТЕЦА КЪМ ВСЕЛЕНАТА

Жителите на Урантия са разбирали Божия промисъл неправилно. Божественото провидение се претворява във вашия свят, но то не е някаква незряла, произволна и материална опека, както е изглеждало на мнозина смъртни. Божественият промисъл се състои в обединяване дейностите на небесните създания и божествените духове, които – в съответствие с космическия закон, неуморно се трудят за славата на Бога и за духовния прогрес на Неговите вселенски деца.

Нима в своите представи за отношенията на Бога и човека вие сте неспособни да се издигнете до осъзнаването на това, че девизът на вселената е *прогрес* ? В продължение на дълги векове човешкият род се е придвижвал с труд към своето сегашно положение. През всички тези хилядолетия Провидението е разработвало план за прогресивна еволюция. Двете мисли не си противоречат в действителност – само в погрешните представи на човека. Божественото провидение никога не се противопоставя на истинския прогрес на човека – материален или духовен. Божият промисъл винаги е съобразен с неизменната и съвършена природа на върховния Творец на законите.

„Верен е Бог“ и „всички Негови заповеди са справедливи“. „Неговата вярност се простира до небесата.“ „Навеки, о, Господи, словото Твое е утвърдено на небето. Верността Ти е за всички поколения; Ти си създал земята и тя съществува.“ „Той е верен Създател.“

Няма предели за силите и личностите, от

1. THE UNIVERSE ATTITUDE OF THE FATHER

4:1.1 (54.4) For ages the inhabitants of Urantia have misunderstood the providence of God. There is a providence of divine outworking on your world, but it is not the childish, arbitrary, and material ministry many mortals have conceived it to be. The providence of God consists in the interlocking activities of the celestial beings and the divine spirits who, in accordance with cosmic law, unceasingly labor for the honor of God and for the spiritual advancement of his universe children.

4:1.2 (54.5) Can you not advance in your concept of God's dealing with man to that level where you recognize that the watchword of the universe is *progress?* Through long ages the human race has struggled to reach its present position. Throughout all these millenniums Providence has been working out the plan of progressive evolution. The two thoughts are not opposed in practice, only in man's mistaken concepts. Divine providence is never arrayed in opposition to true human progress, either temporal or spiritual. Providence is always consistent with the unchanging and perfect nature of the supreme Lawmaker.

4:1.3 (55.1) "God is faithful" and "all his commandments are just." "His faithfulness is established in the very skies." "Forever, O Lord, your word is settled in heaven. Your faithfulness is to all generations; you have established the earth and it abides." "He is a faithful Creator."

4:1.4 (55.2) There is no limitation of the forces and

които може да се възползва Отецът за утвърждаване на своя замисъл и за защита на своите създания. „Вечният Бог е наше убежище, Неговата власт е непреходна.“ „Живеещият в тайната обител на Всевишния ще пребивава в сянката на Всемогъщия.“ „Ето, хранещият ни няма да бездейства или спи.“ „Ние знаем, че всичко става за благото на тези, които обичат Бога“, „защото за праведното следи Божието око и слухът му е насочен към техните молитви“.

Бог поддържа „всичко със словото и силата Своя“. И когато се раждат нови светове, Той „изпраща Синовете Свои – и създадени са те“. Бог не само твори, Той също така „охранява всички тях“. Бог оказва непрестанна поддръжка на всички материални творения и на всички духовни същества. Непоколебимостта на вселените е вечна. Сред привидната неустойчивост съществува стабилност. Сред енергийните размествания и физическите катаклизми на звездните светове се срещат ред и безопасност.

Всеобщият Баща не се е оттеглил от ръководствата на вселените; Той не е пасивно Божество. Ако Бог би престанал да бъде опора за цялото творение, то незабавно би възникнал всеобщ колапс. Без Бога не би съществувало такова нещо като *реалност.* В настоящия момент, както и в далечното минало и в безкрайното бъдеще, Бог продължава да бъде всеобща опора. Божествените обятия съдържат в себе си целия кръг на вечността. Вселената не е като навит часовник, настроен да работи определено време, след което да спре; всичко постоянно се обновява. Отецът непрекъснато излъчва енергия, светлина и живот. Делата на Бога са осезаеми, точно както и духовни. „Той се простира над пустотата на северните небеса и окачва земята на нищо.“

Същество от моята категория е способно да открие пределна хармония, да види широка и дълбока съгласуваност в ежедневното управление на вселената. Много от това, което на смъртния разум му се струва разразило се и случайно, на мен ми се струва подредено и конструктивно. Но твърде много от онова, което става във вселените, не ми е напълно понятно. В течение на дълго време изучавах общоизвестните видове сили, енергии, разуми, морантии, духовете и личностите на локалната вселена и свръхвселените и съм повече или помалко сведущ по тези въпроси. Имам обща представа за това как действат тези сили и личности и съм добре запознат с действията на упълномощените разумни създания от голямата вселена. Независимо от моите познания за вселенските явления, обаче, аз непрекъснато се сблъсквам с космически

personalities which the Father may use to uphold his purpose and sustain his creatures. “The eternal God is our refuge, and underneath are the everlasting arms.” “He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.” “Behold, he who keeps us shall neither slumber nor sleep.” “We know that all things work together for good to those who love God,” “for the eyes of the Lord are over the righteous, and his ears are open to their prayers.”

4:1.5 (55.3) God upholds “all things by the word of his power.” And when new worlds are born, he “sends forth his Sons and they are created.” God not only creates, but he “preserves them all.” God constantly upholds all things material and all beings spiritual. The universes are eternally stable. There is stability in the midst of apparent instability. There is an underlying order and security in the midst of the energy upheavals and the physical cataclysms of the starry realms.

4:1.6 (55.4) The Universal Father has not withdrawn from the management of the universes; he is not an inactive Deity. If God should retire as the present upholder of all creation, there would immediately occur a universal collapse. Except for God, there would be no such thing as *reality.* At this very moment, as during the remote ages of the past and in the eternal future, God continues to uphold. The divine reach extends around the circle of eternity. The universe is not wound up like a clock to run just so long and then cease to function; all things are constantly being renewed. The Father unceasingly pours forth energy, light, and life. The work of God is literal as well as spiritual. “He stretches out the north over the empty space and hangs the earth upon nothing.”

4:1.7 (55.5) A being of my order is able to discover ultimate harmony and to detect far-reaching and profound co-ordination in the routine affairs of universe administration. Much that seems disjointed and haphazard to the mortal mind appears orderly and constructive to my understanding. But there is very much going on in the universes that I do not fully comprehend. I have long been a student of, and am more or less conversant with, the recognized forces, energies, minds, morontias, spirits, and personalities of the local universes and the superuniverses. I have a general understanding of how these agencies and personalities operate, and I am intimately familiar with the workings of the accredited spirit intelligences of the grand universe. Notwithstanding my knowledge of the phenomena of the universes, I am constantly confronted with cosmic reactions which I cannot fully fathom. I am

реакции, които не мога да постигна до край. Отново и отново срещам взаимодействия на сили, енергии, интелекти и духове, които ми се струват случайни и на които не мога да дам задоволително обяснение.

Моята компетентност е напълно достатъчна, за да набелязвам и анализирам всички феномени, които са пряк резултат от действието на Всеобщия Баща, Вечния Син, Безкрайния Дух и в значителна степен – Райския Остров. Но се оказвам в затруднено положение, когато се сблъсквам с това, което представлява действието на техните тайнствени равноправни Божества – трите Абсолюта на потенциалността. Създава се впечатление, че тези Абсолюти изместват материята, излизат извън пределите на разума и прерастват в дух. Постоянно ме смущава и често ме довежда до задънена улица моята неспособност да постигна тези сложни процеси, които отнасям към присъствието и действието на Безусловния Абсолют, Божеството-Абсолют и Всеобщия Абсолют.

Във Вселената тези Абсолюти са непълно проявени присъствия, които – що се отнася до явленията с пространствен потенциал и действия на останалите свръхпределности, не позволяват на физиката, философията и даже религията да предскаже със сигурност как именно първоосновите на силата, идеята или духа ще реагират на потребности възникнали в условията на една сложна реалност, включваща най-висши съгласувания и пределни ценности.

В пространствено-времевите вселени има и органическо единство, което изглежда представлява подплата за цялата тъкан на космическите събития. Живото присъствие на развиващото се Върховно Същество – тази Иманентност на Проектираната Незавършеност, от време на време необяснимо се проявява под формата на онова, което изглежда поразително, случайно съгласуване на външно несвързани космически събития. Вероятно това е дейност на Провидението – областта на Върховното Същество и Съвместния Извършител.

Аз съм склонен да вярвам, че именно даденото всеобхватно и като цяло скрито управление на координацията и взаимовръзките на всички аспекти и форми на космическа активност позволява на такава пъстра и външно така безнадеждно оплетена смес от физически, умствени, нравствени и духовни явления така безпогрешно да действа за славата на Бога, за доброто на хора и ангели.

Но в поширок смисъл привидните

continually encountering apparently fortuitous conspiracies of the interassociation of forces, energies, intellects, and spirits, which I cannot satisfactorily explain.

4:1.8 (55.6) I am entirely competent to trace out and to analyze the working of all phenomena directly resulting from the functioning of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and, to a large extent, the Isle of Paradise. My perplexity is occasioned by encountering what appears to be the performance of their mysterious co-ordinates, the three Absolutes of potentiality. These Absolutes seem to supersede matter, to transcend mind, and to supervene spirit. I am constantly confused and often perplexed by my inability to comprehend these complex transactions which I attribute to the presences and performances of the Unqualified Absolute, the Deity Absolute, and the Universal Absolute.

4:1.9 (56.1) These Absolutes must be the not-fully-revealed presences abroad in the universe which, in the phenomena of space potency and in the function of other superultimates, render it impossible for physicists, philosophers, or even religionists to predict with certainty as to just how the primordials of force, concept, or spirit will respond to demands made in a complex reality situation involving supreme adjustments and ultimate values.

4:1.10 (56.2) There is also an organic unity in the universes of time and space which seems to underlie the whole fabric of cosmic events. This living presence of the evolving Supreme Being, this Immanence of the Projected Incomplete, is inexplicably manifested ever and anon by what appears to be an amazingly fortuitous co-ordination of apparently unrelated universe happenings. This must be the function of Providence — the realm of the Supreme Being and the Conjoint Actor.

4:1.11 (56.3) I am inclined to believe that it is this far-flung and generally unrecognizable control of the co-ordination and interassociation of all phases and forms of universe activity that causes such a variegated and apparently hopelessly confused medley of physical, mental, moral, and spiritual phenomena so unerringly to work out to the glory of God and for the good of men and angels.

4:1.12 (56.4) But in the larger sense the apparent “accidents” of the cosmos are undoubtedly a part

„случайности“ на космоса несъмнено са част от крайната драма на пространствено-времевото пътешествие на Безкрайното в неговото вечно управляване на Абсолютите.

of the finite drama of the time-space adventure of the Infinite in his eternal manipulation of the Absolutes.

2. БОГ И ПРИРОДАТА

В ограничен смисъл природата е физическото одеяние на Бога. Поведението или действието на Бога се определя и условно видоизменя от емпиричните планове и еволюционните модели на дадена локална вселена, съзвездие, система или планета. В цялото обширно мироздание Бог действа в съответствие с точно определени, неизменни, непоколебими закони; но Той видоизменя своите действия така, че да спомагат за съгласуваното и балансирано функциониране на всяка вселена, всяко съзвездие, всяка система, всяка планета и личност в съответствие с локалните цели, задачи и планове на крайните проекти за еволюционно развитие.

Поради това природата, в разбирането на смъртния човек, е подплатяващият основен и фундаментален фон на неизменното Божество и неговите неоспорими закони, които се видоизменят от, колебаят поради и изпитват пертурбации посредством, по причина и в контекста на действието на локалните планове, назначения, модели и условия, създадени и претворени от локалната вселена, съзвездие, система и планетарни сили и личности. Например: Божиите закони такива, каквито са предопределени в Небадон, се видоизменят от плановете, разработени от СинаСъздател и Съзидателния Дух на тази локална вселена; в допълнение към всичко това върху действието на тези закони оказват по-нататъшно влияние заблужденията, простъпките и въстанията на някои същества, които обитават вашата планета и принадлежат на вашата непосредствена планетарна система Сатания.

Природата е времепространствена резултанта от два космически фактора: първият е неоспоримостта, съвършенството и нравствената чистота на Райското Божество, а вторият – експерименталните планове, пропуските в изпълнението, греховността на бунта, незавършеността в развитието и несъвършената мъдрост на извънРайските създания – от найвисшето до найнизшето. Поради това природата носи в себе си непрекъсната, неизменна, величествена и изумителна нишка на съвършенство, протегнала се от кръга на вечността; но във всяка вселена, на всяка планета и във всеки отделен живот тази природа се видоизменя,

2. GOD AND NATURE

4:2.1 (56.5) Nature is in a limited sense the physical habit of God. The conduct, or action, of God is qualified and provisionally modified by the experimental plans and the evolutionary patterns of a local universe, a constellation, a system, or a planet. God acts in accordance with a well-defined, unchanging, immutable law throughout the wide-spreading master universe; but he modifies the patterns of his action so as to contribute to the co-ordinate and balanced conduct of each universe, constellation, system, planet, and personality in accordance with the local objects, aims, and plans of the finite projects of evolutionary unfolding.

4:2.2 (56.6) Therefore, nature, as mortal man understands it, presents the underlying foundation and fundamental background of a changeless Deity and his immutable laws, modified by, fluctuating because of, and experiencing upheavals through, the working of the local plans, purposes, patterns, and conditions which have been inaugurated and are being carried out by the local universe, constellation, system, and planetary forces and personalities. For example: As God’s laws have been ordained in Nebadon, they are modified by the plans established by the Creator Son and Creative Spirit of this local universe; and in addition to all this the operation of these laws has been further influenced by the errors, defaults, and insurrections of certain beings resident upon your planet and belonging to your immediate planetary system of Satania.

4:2.3 (56.7) Nature is a time-space resultant of two cosmic factors: first, the immutability, perfection, and rectitude of Paradise Deity, and second, the experimental plans, executive blunders, insurrectionary errors, incompleteness of development, and imperfection of wisdom of the extra-Paradise creatures, from the highest to the lowest. Nature therefore carries a uniform, unchanging, majestic, and marvelous thread of perfection from the circle of eternity; but in each universe, on each planet, and in each individual life, this nature is modified, qualified, and perchance marred by the acts, the mistakes, and the disloyalties of the creatures of the evolutionary systems and universes; and therefore must nature

определя и евентуално разваля от действията, грешките и нелоялността на създанията на еволюционните системи и вселени; затова, оставайки устойчива в своята основа, природата винаги ще бъде променяща се, капризна и видоизменяна в съответствие с действащите норми на съответната локална вселена.

Природата е съвършенството на Рая, разделено от несъвършенството, злото и греха на незавършените вселени. Така това отношение изразява както съвършеното, така и частичното, както вечното, така и преходното. Продължаващата еволюция видоизменя природата, като увеличава дела на Райското съвършенство и намалява дела на злото, заблужденията и дисхармонията, присъщи на относителната реалност.

Бог не присъства лично в природата или в която и да е от природните сили, защото явлението "природа" е наслагване на несъвършенствата на еволюционното развитие, а понякога и на последиците от метежно въстание, върху Райската основа на всеобщия Божий закон. В своето проявление в свят като Урантия природата никога не може да бъде адекватното изражение, истинското представяне, точното изображение на премъдрия и безкраен Бог.

Във вашия свят природата е модификация на законите на съвършенството от еволюционните планове на локалната вселена. Що за подигравка – да боготворите природата за това, че тя в тесен, ограничен смисъл е проникната от Бога; за това, че тя е един от аспектите на всеобщото и вследствие на това божествено могъщество! Освен това природата е и проявление на незавършеното, непълно, несъвършено развитие, растежа и прогреса, отнасящи се към експеримента в космическата еволюция на една от вселените.

Очевидните недостатъци в света на природата не свидетелстват за някакви сходни недостатъци в личността на Бога. Поскоро такива видими несъвършенства са просто неизбежни спирания при демонстрацията на вечно въртящата се лента на екранизацията на безкрайността. Именно тези дефекти, които прекъсват непрекъсващото съвършенство, позволяват на крайния разум на материалния човек да зърне за миг божествената реалност на времето и пространството. Материалните проявления на божествеността изглеждат за еволюционния разум на човека несъвършени, само защото смъртният човек упорито продължава да разглежда природните явления през своите природни очи, като използва човешко зрение без помощ от моронтийните мота или чрез

ever be of a changing mood, whimsical withal, though stable underneath, and varied in accordance with the operating procedures of a local universe.

4:2.4 (57.1) Nature is the perfection of Paradise divided by the incompletion, evil, and sin of the unfinished universes. This quotient is thus expressive of both the perfect and the partial, of both the eternal and the temporal. Continuing evolution modifies nature by augmenting the content of Paradise perfection and by diminishing the content of the evil, error, and disharmony of relative reality.

4:2.5 (57.2) God is not personally present in nature or in any of the forces of nature, for the phenomenon of nature is the superimposition of the imperfections of progressive evolution and, sometimes, the consequences of insurrectionary rebellion, upon the Paradise foundations of God's universal law. As it appears on such a world as Urantia, nature can never be the adequate expression, the true representation, the faithful portrayal, of an all-wise and infinite God.

4:2.6 (57.3) Nature, on your world, is a qualification of the laws of perfection by the evolutionary plans of the local universe. What a travesty to worship nature because it is in a limited, qualified sense pervaded by God; because it is a phase of the universal and, therefore, divine power! Nature also is a manifestation of the unfinished, the incomplete, the imperfect outworkings of the development, growth, and progress of a universe experiment in cosmic evolution.

4:2.7 (57.4) The apparent defects of the natural world are not indicative of any such corresponding defects in the character of God. Rather are such observed imperfections merely the inevitable stop-moments in the exhibition of the ever-moving reel of infinity picturization. It is these very defect-interruptions of perfection-continuity which make it possible for the finite mind of material man to catch a fleeting glimpse of divine reality in time and space. The material manifestations of divinity appear defective to the evolutionary mind of man only because mortal man persists in viewing the phenomena of nature through natural eyes, human vision unaided by morontia mota or by revelation, its compensatory substitute on the worlds of time.

откровение, което го компенсира в световете на времето.

И природата се разваля, нейното красиво лице се покрива с белези, нейните черти потъмняват от метежите, погрешното поведение, погрешното мислене на множеството създания, които са част от природата, но които са допринесли за нейното постепенно обезобразяване. Не, природата не е Бог. Природата не е предмет на поклонение.

4:2.8 (57.5) And nature is marred, her beautiful face is scarred, her features are seared, by the rebellion, the misconduct, the misthinking of the myriads of creatures who are a part of nature, but who have contributed to her disfigurement in time. No, nature is not God. Nature is not an object of worship.

3. НЕИЗМЕННИЯТ ХАРАКТЕР НА БОГА

Твърде дълго човекът е мислел за Бога като за себеподобен. Бог не завижда, не е завиждал и никога няма да завижда на човека или на което и да е друго същество във вселената или вселените. Като знае, че по замисъла на СинаСъздател човекът трябвало да стане шедьовър на планетарното творение, властелин на всичко на земята, видът на човека, който се намира във властта на своите собствени неизменни страсти, зрелището как той се прекланя пред идоли от дърво, камък, злато и тщеславие – тези отблъскващи сцени извикват у Бога и неговите Синове безпокойство *за* човека, а не завист *към* него.

Вечният Бог е неспособен на ярост и гняв в човешкия смисъл и разбиране на тези емоции. Тези чувства са жалки и презрени; те едва ли заслужават названието “човешки”, още по-малко пък божествени; и подобни отношения са напълно чужди на съвършената природа и милосърдния характер на Всеобщия Баща.

Много, твърде много от трудностите, с които смъртните, които обитават Урантия, се сблъскват при разбирането на Бога, се обясняват с далеч разпрострелите се последствия от бунта на Луцифер и предателството на Калигастия. В световете, неизолирани от греха, еволюционните раси са способни да си създадат много подобра представа за Всобщия Баща; те страдат помалко от объркване, изкривяване и извращаване на понятията.

Бог не съжалява за нищо от онова, което някога е извършил, извършва или ще извърши.Той е премъдър, както и всемогъщ. Мъдростта на човека израства от изпитанията и заблужденията, присъщи на човешкия опит; Божията мъдрост се състои в безусловното съвършенство на неговата безкрайна вселенска проницателност и това божествено предвиждане успешно направлява неговата съзидателна свободна воля.

Всеобщият Баща никога не прави нещо,

3. GOD’S UNCHANGING CHARACTER

4:3.1 (57.6) All too long has man thought of God as one like himself. God is not, never was, and never will be jealous of man or any other being in the universe of universes. Knowing that the Creator Son intended man to be the masterpiece of the planetary creation, to be the ruler of all the earth, the sight of his being dominated by his own baser passions, the spectacle of his bowing down before idols of wood, stone, gold, and selfish ambition — these sordid scenes stir God and his Sons to be jealous *for* man, but never of him.

4:3.2 (57.7) The eternal God is incapable of wrath and anger in the sense of these human emotions and as man understands such reactions. These sentiments are mean and despicable; they are hardly worthy of being called human, much less divine; and such attitudes are utterly foreign to the perfect nature and gracious character of the Universal Father.

4:3.3 (58.1) Much, very much, of the difficulty which Urantia mortals have in understanding God is due to the far-reaching consequences of the Lucifer rebellion and the Caligastia betrayal. On worlds not segregated by sin, the evolutionary races are able to formulate far better ideas of the Universal Father; they suffer less from confusion, distortion, and perversion of concept.

4:3.4 (58.2) God repents of nothing he has ever done, now does, or ever will do. He is all-wise as well as all-powerful. Man’s wisdom grows out of the trials and errors of human experience; God’s wisdom consists in the unqualified perfection of his infinite universe insight, and this divine foreknowledge effectively directs the creative free will.

4:3.5 (58.3) The Universal Father never does

което да предизвика впоследствие страдание или разочарование, но дарените с воля същества, планирани и сътворени от неговите Създатели в отдалечените вселени, чрез своите злополучни решения понякога предизвикват божествена печал в личностите, създали ги като техни родители. Но макар че Отецът никога не прави грешки, нито изпитва разочарования или съжаления – Той е изпълнен с бащинско чувство и сърцето му несъмнено се опечалява, когато неговите деца не успяват да постигнат тези духовни нива, на които са способни да се издигнат благодарение на помощта, така щедро предоставяна според плановете за духовно развитие и политиката за възход на смъртните създания на вселените.

anything that causes subsequent sorrow or regret, but the will creatures of the planning and making of his Creator personalities in the outlying universes, by their unfortunate choosing, sometimes occasion emotions of divine sorrow in the personalities of their Creator parents. But though the Father neither makes mistakes, harbors regrets, nor experiences sorrows, he is a being with a father's affection, and his heart is undoubtedly grieved when his children fail to attain the spiritual levels they are capable of reaching with the assistance which has been so freely provided by the spiritual-attainment plans and the mortal-ascension policies of the universes.

Безкрайната добродетел на Отеца е недостъпна за крайния времеви разум; затова за успешна демонстрация на всички аспекти на относителна добродетел е необходима постоянна възможност за сравняване с относителното зло (не с греха). Съвършенството на божествената добродетел може да се осмисли с помощта на несъвършената проницателност на смъртните само благодарение на това, че то се намира в контрастиращо взаимодействие с относителното несъвършенство във взаимоотношенията между време и материя, съществени в движенията на пространството.

4:3.6 (58.4) The infinite goodness of the Father is beyond the comprehension of the finite mind of time; hence must there always be afforded a contrast with comparative evil (not sin) for the effective exhibition of all phases of relative goodness. Perfection of divine goodness can be discerned by mortal imperfection of insight only because it stands in contrastive association with relative imperfection in the relationships of time and matter in the motions of space.

Характерът на Бога е безкрайно свръхчовешки; поради това такава божественост трябва да се персонализира, например, в божествените Синове, преди да може да бъде постигната поне от вярата на крайния човешки разум.

4:3.7 (58.5) The character of God is infinitely superhuman; therefore must such a nature of divinity be personalized, as in the divine Sons, before it can even be faith-grasped by the finite mind of man.

4. ОСЪЗНАВАНЕТО НА БОГА

4. THE REALIZATION OF GOD

Бог е единственото устойчиво, самодостатъчно и неизменно Същество в цялата вселена на вселените, което няма нищо нито извън себе си, нито освен себе си, нито минало, нито бъдеще. Бог е целенасочена енергия (творчески дух) и абсолютна воля, а те са самосъществуващи и всеобщи.

4:4.1 (58.6) God is the only stationary, self-contained, and changeless being in the whole universe of universes, having no outside, no beyond, no past, and no future. God is purposive energy (creative spirit) and absolute will, and these are self-existent and universal.

Тъй като Бог е самосъществуващ, Той е съвършено независим. Самата природа на Бога е несъвместима с изменението. „Аз, Бог, не се променям." Бог е неизменен; но едва когато достигнете Рая, вие ще можете макар и само да започнете да разбирате как Бог може да преминава от простота към сложност, от единство към многообразие, от покой към движение, от безкрайност към крайност, от божествено към човешко и от единство към двоичност и троичност. Така Бог е способен да

4:4.2 (58.7) Since God is self-existent, he is absolutely independent. The very identity of God is inimical to change. "I, the Lord, change not." God is immutable; but not until you achieve Paradise status can you even begin to understand how God can pass from simplicity to complexity, from identity to variation, from quiescence to motion, from infinity to finitude, from the divine to the human, and from unity to duality and triunity. And God can thus modify the manifestations of his absoluteness because divine immutability does

видоизменя проявленията на своята абсолютност, тъй като божествената неизменност не подразбира неподвижност; Бог притежава воля – той *е* воля.

not imply immobility; God has will — he *is* will.

Бог е единственото същество, което притежава абсолютна независимост; няма предели за неговите космически реакции освен тези, които са установени от самия Него, и актовете на неговата свободна воля са обусловени само от тези божествени качества и съвършени атрибути, които са неотменими от Неговата вечна същност. Затова по отношение на вселената Бог е същество, което олицетворява окончателната добродетел, а също и свободната воля, която е съзидателна безкрайност.

4:4.3 (58.8) God is the being of absolute self-determination; there are no limits to his universe reactions save those which are self-imposed, and his freewill acts are conditioned only by those divine qualities and perfect attributes which inherently characterize his eternal nature. Therefore is God related to the universe as the being of final goodness plus a free will of creative infinity.

Отецът-Абсолют е създателят на съвършената централна вселена и Бащата на всички останали Създатели. Бог споделя с човека и останалите същества и многобройни други качества като личностност, добродетелност и множество други, но безкрайността на волята принадлежи само на Него. В своите творчески актове Бог е ограничен само от чувствата, присъщи на неговата вечна природа, и повелите на Неговата безкрайна мъдрост. Бог лично избира само това, което е безкрайно съвършено, с което се и обяснява върховното съвършенство на централната вселена; и макар Синовете-Създатели изцяло да споделят Неговата божественост – и даже някои стадии на неговата абсолютност, те не са така ограничени с тази завършеност на мъдростта, която направлява безкрайността на волята на Отеца. Затова в категорията на Синовете Михаиловци съзидателната свободна воля става още поактивна, всецяло божествена и практически пределна, ако не и абсолютна. Отецът е безкраен и вечен, но да се отрича възможността за Неговото произволно самоограничение е равностойно на това да се отрича самото понятие за абсолютността на Неговата воля.

4:4.4 (58.9) The Father-Absolute is the creator of the central and perfect universe and the Father of all other Creators. Personality, goodness, and numerous other characteristics, God shares with man and other beings, but infinity of will is his alone. God is limited in his creative acts only by the sentiments of his eternal nature and by the dictates of his infinite wisdom. God personally chooses only that which is infinitely perfect, hence the supernal perfection of the central universe; and while the Creator Sons fully share his divinity, even phases of his absoluteness, they are not altogether limited by that finality of wisdom which directs the Father's infinity of will. Hence, in the Michael order of sonship, creative free will becomes even more active, wholly divine and well-nigh ultimate, if not absolute. The Father is infinite and eternal, but to deny the possibility of his volitional self-limitation amounts to a denial of this very concept of his volitional absoluteness.

Абсолютността на Бога пронизва всичките седем нива на космическа реалност. И цялата му абсолютна същност е подчинена на взаимоотношенията на Създателя със семейството на неговите космически създания. Тринитарното правосъдие във вселената на вселените може да се характеризира с точност, но във всички свои взаимоотношения с обширното семейство на създанията на времето Бог на вселените действа под влиянието на *божественото чувство.* Като общо и въобще – завинаги, безкрайният Бог е *Баща.* От всички възможни и правомерни названия на Бога на цялото творение аз получих задачата да го опиша като Всеобщия Баща.

4:4.5 (59.1) God's absoluteness pervades all seven levels of universe reality. And the whole of this absolute nature is subject to the relationship of the Creator to his universe creature family. Precision may characterize trinitarian justice in the universe of universes, but in all his vast family relationship with the creatures of time the God of universes is governed by *divine sentiment.* First and last — eternally — the infinite God is a *Father.* Of all the possible titles by which he might appropriately be known, I have been instructed to portray the God of all creation as the Universal Father.

В Бога-Баща доброволните действия не се управляват със сила и не се определят само чрез единия интелект; божествената личност се определя като заключена в духа и се проявява по отношение на вселените като любов. Затова във всички свои взаимоотношения с личностните създания на вселените Първият Източник и Център винаги и последователно е любящ Баща. Бог е Баща във върховния смисъл на тази дума. Неговата вечна мотивация е съвършеният идеализъм на божествената любов и тази нежна същност найярко проявява себе си и получава найвисше удовлетворение, когато обича и е обичана.

4:4.6 (59.2) In God the Father freewill performances are not ruled by power, nor are they guided by intellect alone; the divine personality is defined as consisting in spirit and manifesting himself to the universes as love. Therefore, in all his personal relations with the creature personalities of the universes, the First Source and Center is always and consistently a loving Father. God is a Father in the highest sense of the term. He is eternally motivated by the perfect idealism of divine love, and that tender nature finds its strongest expression and greatest satisfaction in loving and being loved.

В науката Бог е Първопричината; в религията – всеобщият и любящ Баща; във философията – единственото автономно същество, което не зависи от никого, но милосърдно дарява реалност на съществуването на всичко и всички останали. Но необходимо е откровение, за да може да се покаже, че Първопричината на науката и самосъществуващото Единство на философията, е Богът на религията, изпълнен с милосърдие и добродетели и дал обет да осигури на своите земни деца вечно съществуване.

4:4.7 (59.3) In science, God is the First Cause; in religion, the universal and loving Father; in philosophy, the one being who exists by himself, not dependent on any other being for existence but beneficently conferring reality of existence on all things and upon all other beings. But it requires revelation to show that the First Cause of science and the self-existent Unity of philosophy are the God of religion, full of mercy and goodness and pledged to effect the eternal survival of his children on earth.

Ние се стремим към постигане на Безкрайното, но почитаме емпиричната представа за Бога, нашата способност винаги и навсякъде да осъзнаваме такива фактори като личност и божественост, които разкриват нашата върховна представа за Божеството.

4:4.8 (59.4) We crave the concept of the Infinite, but we worship the experience-idea of God, our anywhere and any-time capacity to grasp the personality and divinity factors of our highest concept of Deity.

Съзнанието за победоносен човешки живот на земята се ражда от такава вяра на създанието, която се осмелява да отправи предизвикателство при всяко повтарящо се стълкновение с ужасната гледка на човешката ограниченост, като неизменно провъзгласява: “Дори аз да не мога да направя това, в мен живее Този, Който ще може и ще го направи – частица от ОтецаАбсолют на вселената на вселените.” И това е „победата, която побеждава света: вашата вяра“.

4:4.9 (59.5) The consciousness of a victorious human life on earth is born of that creature faith which dares to challenge each recurring episode of existence when confronted with the awful spectacle of human limitations, by the unfailing declaration: Even if I cannot do this, there lives in me one who can and will do it, a part of the Father-Absolute of the universe of universes. And that is “the victory which overcomes the world, even your faith.”

5. ПОГРЕШНИТЕ ПРЕДСТАВИ ЗА БОГА

5. ERRONEOUS IDEAS OF GOD

Религиозната традиция – това са лошо запазените свидетелства за опита на позналите Бога хора от миналото, но подобни материали не заслужават доверие като ръководство за религиозен живот или като източник на достоверна информация за Всеобщия Баща. Такива древни вероучения постоянно са се изменяли поради това, че примитивният човек беше създател на митове.

4:5.1 (59.6) Religious tradition is the imperfectly preserved record of the experiences of the God-knowing men of past ages, but such records are untrustworthy as guides for religious living or as the source of true information about the Universal Father. Such ancient beliefs have been invariably altered by the fact that primitive man was a mythmaker.

Една от найголемите причини за объркването, царящо на Урантия по отношение на същността на Бога, се състои в неспособността на вашите свещени книги да направят ясна разлика между личностите на Райската Троица и Райското Божество, от една страна, и създателите и разпоредителите на локалната вселена, от друга. В течение на изминалите съдни периоди вашите духовници и пророци показвали само частично разбиране на въпроса и не могли уверено да различат Планетарните Принцове, Властелините на Системи, Бащите на Съзвездия, Синовете-Създатели, Управителите на Свръхвселени, Върховното Същество и Всеобщия Баща. Много от посланията на подчинени личности – такива като Носителите на Живот и ангелите с различен чин – били представяни във вашите свидетелства като произхождащи от самия Бог. И досега религиозната мисъл на Урантия все още бърка подчинените божествени личности със самия Всеобщ Баща, като обединява всички под едно наименование.

4:5.2 (60.1) One of the greatest sources of confusion on Urantia concerning the nature of God grows out of the failure of your sacred books clearly to distinguish between the personalities of the Paradise Trinity and between Paradise Deity and the local universe creators and administrators. During the past dispensations of partial understanding, your priests and prophets failed clearly to differentiate between Planetary Princes, System Sovereigns, Constellation Fathers, Creator Sons, Superuniverse Rulers, the Supreme Being, and the Universal Father. Many of the messages of subordinate personalities, such as Life Carriers and various orders of angels, have been, in your records, presented as coming from God himself. Urantian religious thought still confuses the associate personalities of Deity with the Universal Father himself, so that all are included under one appellation.

Жителите на Урантия продължават да се намират под влиянието на първобитните представи за Бога. Боговете, които беснеят в буря; които разтърсват в гнева си земята и поразяват в яростта си хората; които проявяват своето недоволство, като им навличат глад и потопи – това са боговете на първобитната религия; това не са тези Богове, които живеят и властват във вселените. Такива представи са останка от времето, когато хората вярвали, че вселената се подчинява на капризите на подобни въображаеми богове. Но смъртният човек започва да разбира, че живее в свят на сравнителна законност и ред в това, което се отнася до административните методи и ръководство на Върховните Създатели и Върховни Управляващи.

4:5.3 (60.2) The people of Urantia continue to suffer from the influence of primitive concepts of God. The gods who go on a rampage in the storm; who shake the earth in their wrath and strike down men in their anger; who inflict their judgments of displeasure in times of famine and flood — these are the gods of primitive religion; they are not the Gods who live and rule the universes. Such concepts are a relic of the times when men supposed that the universe was under the guidance and domination of the whims of such imaginary gods. But mortal man is beginning to realize that he lives in a realm of comparative law and order as far as concerns the administrative policies and conduct of the Supreme Creators and the Supreme Controllers.

Варварската представа за умиротворяване на разгневения Бог, стремежът да умилостивиш оскърбения Господ, да се сдобиеш с благосклонността на Божеството посредством жертвоприношения, покаяния и кръвопролития олицетворява религия абсолютно незряла и примитивна, философия недостойна за просветителската епоха на науката и истината. За небесните същества и божествените управители, които служат и управляват във вселените, такива вярвания са дълбоко отблъскващи. Да вярваш, предполагаш или учиш, че трябва да бъде пролята невинна кръв, за да завоюваш всевишното разположение или да отблъснеш измисления божествен гняв, е оскърбление за Бога.

4:5.4 (60.3) The barbarous idea of appeasing an angry God, of propitiating an offended Lord, of winning the favor of Deity through sacrifices and penance and even by the shedding of blood, represents a religion wholly puerile and primitive, a philosophy unworthy of an enlightened age of science and truth. Such beliefs are utterly repulsive to the celestial beings and the divine rulers who serve and reign in the universes. It is an affront to God to believe, hold, or teach that innocent blood must be shed in order to win his favor or to divert the fictitious divine wrath.

Древните евреи вярваха, че

4:5.5 (60.4) The Hebrews believed that “without the

„опрощаването на греха е невъзможно без проливане на кръв“. Те не можеха да се избавят от древната езическа представа за това, че да умиротвориш Бога може само с вида на кръвта, макар Мойсей да постигна явен прогрес, като забрани принасянето в жертва на хора и го замени в съзнанието на своите по детски наивни последователи на бедуините с ритуалното жертвоприношение на животни.

Посвещаването на Райския Син на вашия свят беше присъщо на самата ситуация по завършването на планетарната епоха; то беше неизбежно и не беше направено специално с цел завоюване на Божията милост. Това посвещаване се оказа и последното лично деяние на Сина-Създател в неговото дълго и смело начинание – емпирично придобиване на пълновластие в своята вселена. Каква насмешка над безкрайно милостивия характер на Бога е учението за безсърдечието и безжалостността на Отеца, толкова безучастен към несгодите и страданията на своите създания, че неговото нежно милосърдие било проявено, едва след като той видял своя невинен син с изтичаща кръв и умиращ на кръста!

Но обитателите на Урантия трябва да се избавят от тези древни заблуждения и езически предразсъдъци, засягащи природата на Всеобщия Баща. Излиза на бял свят откровението с истината за Бога и на човешкия род предстои да познае Всеобщия Баща в цялата красота на неговия характер и привлекателност на атрибутите, така прекрасно описани от Сина-Създател, живял на Урантия като Син Човешки и Син Божий.

[Представено от Божествен Съветник на Уверса.]

shedding of blood there could be no remission of sin.” They had not found deliverance from the old and pagan idea that the Gods could not be appeased except by the sight of blood, though Moses did make a distinct advance when he forbade human sacrifices and substituted therefor, in the primitive minds of his childlike Bedouin followers, the ceremonial sacrifice of animals.

4:5.6 (60.5) The bestowal of a Paradise Son on your world was inherent in the situation of closing a planetary age; it was inescapable, and it was not made necessary for the purpose of winning the favor of God. This bestowal also happened to be the final personal act of a Creator Son in the long adventure of earning the experiential sovereignty of his universe. What a travesty upon the infinite character of God! this teaching that his fatherly heart in all its austere coldness and hardness was so untouched by the misfortunes and sorrows of his creatures that his tender mercies were not forthcoming until he saw his blameless Son bleeding and dying upon the cross of Calvary!

4:5.7 (60.6) But the inhabitants of Urantia are to find deliverance from these ancient errors and pagan superstitions respecting the nature of the Universal Father. The revelation of the truth about God is appearing, and the human race is destined to know the Universal Father in all that beauty of character and loveliness of attributes so magnificently portrayed by the Creator Son who sojourned on Urantia as the Son of Man and the Son of God.

4:5.8 (61.1) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Документ 5. Връзката между Бога и индивида

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 5. ВРЪЗКАТА МЕЖДУ БОГА И ИНДИВИДА

Секции

Въведение
1. Приближаването към Бога
2. Присъствието на Бога
3. Истинското поклонение
4. Бог в религията
5. Осъзнаването на Бога
6. Богът на личността

PAPER 5
GOD'S RELATION TO THE INDIVIDUAL

SECTIONS

Introduction
1. The Approach to God
2. The Presence of God
3. True Worship
4. God in Religion
5. The Consciousness of God
6. The God of Personality

Въведение

А КО крайният разум на човека е неспособен да разбере как един толкова велик и величествен Бог, какъвто е Всеобщият Баща, може в безкрайно съвършенство да слезе от своята вечна обител, за да осъществи връзка с индивидуалното човешко създание, то увереността на подобен краен разум в божественото приятелство трябва да се основава на истинността на факта, че в съзнанието на всеки нормален и притежаващ нравствено съзнание смъртен от Урантия присъства действителна частица от живия Бог. Настройчиците на Съзнанието са част от вечното Божество на Райския Баща. За да намери Бога и да се опита да общува с него, за човека е достатъчно да се обърне само към вътрешния опит на душата, като съзерцава това присъствие на духовна реалност.

Бог е разпределил безкрайността на своята вечна природа в цялата екзистенциална реалност на своите шест абсолютни еднородни Божества, но може във всеки момент да осъществи лична връзка с всяка част, фаза или вид от творението. И

INTRODUCTION

5:0.1 (62.1) IF THE finite mind of man is unable to comprehend how so great and so majestic a God as the Universal Father can descend from his eternal abode in infinite perfection to fraternize with the individual human creature, then must such a finite intellect rest assurance of divine fellowship upon the truth of the fact that an actual fragment of the living God resides within the intellect of every normal-minded and morally conscious Urantia mortal. The indwelling Thought Adjusters are a part of the eternal Deity of the Paradise Father. Man does not have to go farther than his own inner experience of the soul's contemplation of this spiritual-reality presence to find God and attempt communion with him.

5:0.2 (62.2) God has distributed the infinity of his eternal nature throughout the existential realities of his six absolute co-ordinates, but he may, at any time, make direct personal contact with any part or phase or kind of creation through the agency of his prepersonal fragments. And the eternal God has

освен това вечният Бог е запазил за себе си прерогатива да посвещава личност на божествените Създатели и живите същества на вселената на вселените, като същевременно е запазил за себе си прерогатива да поддържа пряк и родителски контакт с всички тези личностни същества посредством личностния кръг.

also reserved to himself the prerogative of bestowing personality upon the divine Creators and the living creatures of the universe of universes, while he has further reserved the prerogative of maintaining direct and parental contact with all these personal beings through the personality circuit.

1. ПРИБЛИЖАВАНЕТО КЪМ БОГА

Неспособността на крайното същество да се приближи към безкрайния Баща е вътрешна и се обяснява не с отчуждеността на Отеца, а с крайността и материалните ограничения на създадените същества. Духовната пропаст, която лежи между върховната личност на вселенското съществуване и низшите групи от създадени разумни същества, е непостижима. Ако беше възможно понизшите редове на интелигентност да бъдат мигновено пренесени в присъствието на самия Баща, те нямаше да могат да разберат къде се намират. Те и в този случай точно така нямаше да осъзнават присъствието на Всеобщия Баща, както не го осъзнават и там, където се намират сега. На смъртния човек предстои да премине много, много дълъг път, преди да получи правото, в пределите на възможното и с надежда за успех, да помоли да бъде преведен в Райското присъствие на Всеобщия Баща. Човек трябва да претърпи многократно духовно преобразуване преди да може да достигне ниво, осигуряващо такова духовно зрение, което ще му позволи да види поне един от Седемте Главни Духа.

Нашият Отец не се крие; той не е капризен отшелник. Той е мобилизирал ресурсите на божествената мъдрост в непрестанен стремеж да разкрие себе си на децата свои на вселенските сфери. Във величието на неговата любов има безкрайна грандиозност и неизразимо благородство, което кара Отеца да се стреми към общуване с всяко създадено същество, способно да разбира, заобича или получи достъп до него; затова именно свойствените ви ограничения, неотделими от вашата крайна личност и материално съществуване, ще определят времето, мястото и условията, в които ще можете да достигнете целта на пътешествието на възходящите смъртни и да се окажете в присъствието на Отеца в центъра на всички неща.

Макар че приближаването към Райското присъствие на Отеца може да започне само с достигането на найвисшите крайни нива на духовно съвършенство, вие трябва да се радвате, осъзнавайки постоянната

1. THE APPROACH TO GOD

5:1.1 (62.3) The inability of the finite creature to approach the infinite Father is inherent, not in the Father's aloofness, but in the finiteness and material limitations of created beings. The magnitude of the spiritual difference between the highest personality of universe existence and the lower groups of created intelligences is inconceivable. Were it possible for the lower orders of intelligence to be transported instantly into the presence of the Father himself, they would not know they were there. They would there be just as oblivious of the presence of the Universal Father as where they now are. There is a long, long road ahead of mortal man before he can consistently and within the realms of possibility ask for safe conduct into the Paradise presence of the Universal Father. Spiritually, man must be translated many times before he can attain a plane that will yield the spiritual vision which will enable him to see even any one of the Seven Master Spirits.

5:1.2 (62.4) Our Father is not in hiding; he is not in arbitrary seclusion. He has mobilized the resources of divine wisdom in a never-ending effort to reveal himself to the children of his universal domains. There is an infinite grandeur and an inexpressible generosity connected with the majesty of his love which causes him to yearn for the association of every created being who can comprehend, love, or approach him; and it is, therefore, the limitations inherent in you, inseparable from your finite personality and material existence, that determine the time and place and circumstances in which you may achieve the goal of the journey of mortal ascension and stand in the presence of the Father at the center of all things.

5:1.3 (63.1) Although the approach to the Paradise presence of the Father must await your attainment of the highest finite levels of spirit progression, you should rejoice in the recognition of the ever-present possibility of immediate communion with

възможност за непосредствено общуване с посветения ви дух на Отеца, така тясно свързан с вашата вътрешна душа и вашия одухотворяващ се „аз“.

the bestowal spirit of the Father so intimately associated with your inner soul and your spiritualizing self.

Смъртните от пространствено-времевите светове могат значително да се различават по своите вътрешни способности и интелектуални дарования; тяхната среда може изключително много да спомогне за социалното развитие и нравствен прогрес, и обратно: те могат да страдат от липсата на почти всички видове човешка помощ при развитието на културата и предполагаемия прогрес на цивилизацията; но възможностите за духовен прогрес при движението по възходящия път са равни за всички; нарастващите нива на духовно проникновение и космически значения се постигат абсолютно независимо от всички подобни социално-нравствени различия, присъщи на разнообразните материални условия на средата на еволюционните светове.

5:1.4 (63.2) The mortals of the realms of time and space may differ greatly in innate abilities and intellectual endowment, they may enjoy environments exceptionally favorable to social advancement and moral progress, or they may suffer from the lack of almost every human aid to culture and supposed advancement in the arts of civilization; but the possibilities for spiritual progress in the ascension career are equal to all; increasing levels of spiritual insight and cosmic meanings are attained quite independently of all such sociomoral differentials of the diversified material environments on the evolutionary worlds.

Но смъртните на Урантия могат да се различават по своите интелектуални, социални, икономически и даже морални възможности и дарования – не забравяйте, че тяхното духовно дарование е еднородно и уникално. Всички те притежават еднакво божествено присъствие, посветено на Всеобщия Баща; на всички тях им е оказана еднаква чест – те могат да се стремят към съкровено лично общуване с пребиаващия в тях дух с божествен произход; всички те притежават равна възможност за приемане на духовното ръководство на тези Тайнствени Наставници.

5:1.5 (63.3) However Urantia mortals may differ in their intellectual, social, economic, and even moral opportunities and endowments, forget not that their spiritual endowment is uniform and unique. They all enjoy the same divine presence of the gift from the Father, and they are all equally privileged to seek intimate personal communion with this indwelling spirit of divine origin, while they may all equally choose to accept the uniform spiritual leading of these Mystery Monitors.

Ако смъртният човек чувства истински духовни подбуди, безрезервна преданост пред изпълняването на волята на Отеца, то по силата на неговата явна и ефективна духовна надареност с вътрешния божествения Настройчик в опита на такъв индивид не може да не се формира възвишено съзнание за това, че той познава Бога, както не може да не се появи и върховна увереност в продължаването на живота с цел да намери Бога чрез постепенно емпирично придобиване на все поголямо сходство с него.

5:1.6 (63.4) If mortal man is wholeheartedly spiritually motivated, unreservedly consecrated to the doing of the Father’s will, then, since he is so certainly and so effectively spiritually endowed by the indwelling and divine Adjuster, there cannot fail to materialize in that individual’s experience the sublime consciousness of knowing God and the supernal assurance of surviving for the purpose of finding God by the progressive experience of becoming more and more like him.

В духовно отношение човекът е снабден с преживяващ смъртта Настройчик на Съзнанието. Ако разумът на такъв човек е чистосърдечно и духовно мотивиран, ако подобна човешка душа жадува да познае Бога и да стане като него, ако искрено желае да изпълнява волята на Отеца, то за него не съществуват нито негативното въздействие на жестоките лишения, нито позитивната сила на възможното вмешателство, които биха могли да възпрепятстват сигурния възход на такава

5:1.7 (63.5) Man is spiritually indwelt by a surviving Thought Adjuster. If such a human mind is sincerely and spiritually motivated, if such a human soul desires to know God and become like him, honestly wants to do the Father’s will, there exists no negative influence of mortal deprivation nor positive power of possible interference which can prevent such a divinely motivated soul from securely ascending to the portals of Paradise.

божествено подбуждана душа до вратите на Рая.

Отецът желае всичките му същества да общуват лично с него. В Рая има място, определено от Отеца, за приемането на всички онези, чийто статут на продължаване на живота и духовна природа правят възможно подобно постижение. Поради това нека вашите философи разберат веднъж завинаги: за всеки от вас и за всички нас приближаването към Бога е възможно, придобиването на Отеца е реално, пътят е отворен; силите на божествената любов, пътищата и средствата за божествено ръководство са обединени, за да се облекчи възхода на всяко достойно разумно същество от всяка вселена към Райското присъствие на Всеобщия Баща.

Фактът, че постигането на Бога е свързано с огромен промеждутък от време, ни наймалко не намалява реалността на присъствието и личността на Безкрайния. Вашето духовно възвисяване е част от кръговрата на седемте свръхвселени, но извършвайки несметен брой завъртания от гледна точка на своя дух и статут, вие можете да разчитате на все поголямо приближаване към центъра. Можете да разчитате, че последователно ще бъдете превеждани от сфера към сфера от външните кръгове, все по-близо и по-близо до центъра; и някой ден, не се съмнявайте, ще застанете пред централното божествено присъствие на Отеца и ще се срещнете с него, образно казано, лице в лице. Същността на възхода се състои в постигането на действителни и буквални духовни нива; и тези духовни нива са постижими за всяко същество, в което има Тайнствен Наставник и което впоследствие завинаги се слива с този Настройчик на Съзнанието.

Отецът не се скрива в духовно убежище, но колко много от неговите създания са се скрили в мъглата на своите собствени своенравни решения и за известно време са се лишили от общуване с духа на Отеца и духа на неговия Син, избирайки свой собствен изкривен път, повлияни от самонадеяността на своя невъздържан разум и своето недуховно естество.

Смъртният човек може да се приближава към Бога и може да се отрича многократно от божествената воля дотогава, докато може да избира. Човекът е окончателно обречен едва тогава, когато изгуби способността да избира волята на Отеца. Сърцето на Отеца е винаги отворено за нуждите и молбите на неговите деца. Потомците му затварят завинаги сърцата си за притегателната сила на Отеца, единствено когато окончателно и завинаги

5:1.8 (63.6) The Father desires all his creatures to be in personal communion with him. He has on Paradise a place to receive all those whose survival status and spiritual nature make possible such attainment. Therefore settle in your philosophy now and forever: To each of you and to all of us, God is approachable, the Father is attainable, the way is open; the forces of divine love and the ways and means of divine administration are all interlocked in an effort to facilitate the advancement of every worthy intelligence of every universe to the Paradise presence of the Universal Father.

5:1.9 (63.7) The fact that vast time is involved in the attainment of God makes the presence and personality of the Infinite none the less real. Your ascension is a part of the circuit of the seven superuniverses, and though you swing around it countless times, you may expect, in spirit and in status, to be ever swinging inward. You can depend upon being translated from sphere to sphere, from the outer circuits ever nearer the inner center, and some day, doubt not, you shall stand in the divine and central presence and see him, figuratively speaking, face to face. It is a question of the attainment of actual and literal spiritual levels; and these spiritual levels are attainable by any being who has been indwelt by a Mystery Monitor, and who has subsequently eternally fused with that Thought Adjuster.

5:1.10 (64.1) The Father is not in spiritual hiding, but so many of his creatures have hidden themselves away in the mists of their own willful decisions and for the time being have separated themselves from the communion of his spirit and the spirit of his Son by the choosing of their own perverse ways and by the indulgence of the self-assertiveness of their intolerant minds and unspiritual natures.

5:1.11 (64.2) Mortal man may draw near God and may repeatedly forsake the divine will so long as the power of choice remains. Man's final doom is not sealed until he has lost the power to choose the Father's will. There is never a closure of the Father's heart to the need and the petition of his children. Only do his offspring close their hearts forever to the Father's drawing power when they finally and forever lose the desire to do his divine will — to know him and to be like him. Likewise is

изгубят желанието да изпълняват неговата божествена воля – да го познаят и да станат като него. И обратно: човешкият път става вечен, когато сливането с Настройчика обяви пред вселената, че възходящото създание е взело окончателното и неотменимо решение да живее по волята на Отеца.

man's eternal destiny assured when Adjuster fusion proclaims to the universe that such an ascender has made the final and irrevocable choice to live the Father's will.

Великият Бог осъществява пряка връзка със смъртния човек, като му отдава част от своята безкрайна, вечна и непостижима същност, която пребивава в него и живее заедно с него. Бог е тръгнал на вечно пътешествие с човека. Ако отстъпите водачеството на намиращите се във вас и около вас духовни сили, вас непременно ви чака върховно предназначение, определено от любящия Бог като вселенска цел на неговите възходящи създания от еволюционните светове на пространството.

5:1.12 (64.3) The great God makes direct contact with mortal man and gives a part of his infinite and eternal and incomprehensible self to live and dwell within him. God has embarked upon the eternal adventure with man. If you yield to the leadings of the spiritual forces in you and around you, you cannot fail to attain the high destiny established by a loving God as the universe goal of his ascendant creatures from the evolutionary worlds of space.

2. ПРИСЪСТВИЕТО НА БОГА

Физическото присъствие на Безкрайния е реалността на материалната вселена. Присъствието на разума на Божеството трябва да бъде определено от дълбочината на индивидуалния интелектуален опит и от еволюционното ниво на личността. Духовното присъствие на Божествеността не може да не бъде характерно. То се определя от способността за духовна възприемчивост и от степента на посвещаване волята на създанието на божествената воля.

Бог живее във всеки от своите родени в духа синове. Райските Синове винаги имат достъп до присъствието на Бога „отдясно на Отеца", а всички личностни същества имат достъп до „недрата на Отеца". Това се отнася до личностния кръг – където, когато, или както и да се установява контакт, и в общия смисъл предполага лична, осъзната връзка и общуване с Всеобщия Баща, независимо дали той се намира в централната обител, или на някакво друго определено място – например, в една от седемте свещени сфери на Рая.

Но нито в природата, нито даже в живота на позналите Бога смъртни Божественото присъствие може да бъде открито така пълно и така несъмнено, както в опита за общуване с пребиваващия във вас Тайнствен Наставник, Райския Настройчик на Съзнанието. Какво заблуждение е да мечтаете за далечния Бог в небесата, когато духът на Всеобщия Баща живее в собственото ви съзнание!

Именно намиращата се във вас частица от Бога ви позволява да се надявате, че колкото повече се хармонизирате с духовното ръководство на Настройчика, толкова попълно

2. THE PRESENCE OF GOD

5:2.1 (64.4) The physical presence of the Infinite is the reality of the material universe. The mind presence of Deity must be determined by the depth of individual intellectual experience and by the evolutionary personality level. The spiritual presence of Divinity must of necessity be differential in the universe. It is determined by the spiritual capacity of receptivity and by the degree of the consecration of the creature's will to the doing of the divine will.

5:2.2 (64.5) God lives in every one of his spirit-born sons. The Paradise Sons always have access to the presence of God, "the right hand of the Father," and all of his creature personalities have access to the "bosom of the Father." This refers to the personality circuit, whenever, wherever, and however contacted, or otherwise entails personal, self-conscious contact and communion with the Universal Father, whether at the central abode or at some other designated place, as on one of the seven sacred spheres of Paradise.

5:2.3 (64.6) The divine presence cannot, however, be discovered anywhere in nature or even in the lives of God-knowing mortals so fully and so certainly as in your attempted communion with the indwelling Mystery Monitor, the Paradise Thought Adjuster. What a mistake to dream of God far off in the skies when the spirit of the Universal Father lives within your own mind!

5:2.4 (64.7) It is because of this God fragment that indwells you that you can hope, as you progress in harmonizing with the Adjuster's spiritual leadings, more fully to discern the presence and

ще разбирате присъствието и преобразуващата сила на онези други духовни влияния, които ви обграждат и въздействат, но не са неотменима част от вас. Това, че не осъзнавате тясната и съкровена връзка с обитаващия във вас Настройчик, не опровергава ни наймалко този толкова възвишен опит. Доказателството за близост с божествения Настройчик се състои изключително в същността и броя на духовните плодове, придобити в течение на жизнения опит на вярващия. „По плодовете им ще ги познаете.“

transforming power of those other spiritual influences that surround you and impinge upon you but do not function as an integral part of you. The fact that you are not intellectually conscious of close and intimate contact with the indwelling Adjuster does not in the least disprove such an exalted experience. The proof of fraternity with the divine Adjuster consists wholly in the nature and extent of the fruits of the spirit which are yielded in the life experience of the individual believer. “By their fruits you shall know them.”

Оскъдно одухотвореният материален разум на смъртния човек е изключително трудно да осъзнае ясно в своя опит духовната активност на такива божествени реалности, каквито са Райските Настройчици. С повишаване реалността на душата – съвместно творение на разума и Настройчика, възниква и нов стадий от нейното самосъзнание, което е способно да усеща присъствието и да признава духовното ръководство и другите свръхматериални дейности на Тайнствените Наставници.

5:2.5 (65.1) It is exceedingly difficult for the meagerly spiritualized, material mind of mortal man to experience marked consciousness of the spirit activities of such divine entities as the Paradise Adjusters. As the soul of joint mind and Adjuster creation becomes increasingly existent, there also evolves a new phase of soul consciousness which is capable of experiencing the presence, and of recognizing the spirit leadings and other supermaterial activities, of the Mystery Monitors.

Целият опит на общуването с Настройчика обхваща нравствения статут, умствената мотивация и духовния опит. Осъзнаването на такова постижение предимно, макар и не изключително, е ограничено до сферата на осъзнаване на душата, но доказателствата, демонстриращи духовни плодове в живота на всеки, който е сключил съюз с вътрешния дух, са изобилни.

5:2.6 (65.2) The entire experience of Adjuster communion is one involving moral status, mental motivation, and spiritual experience. The self-realization of such an achievement is mainly, though not exclusively, limited to the realms of soul consciousness, but the proofs are forthcoming and abundant in the manifestation of the fruits of the spirit in the lives of all such inner-spirit contactors.

3. ИСТИНСКОТО ПОКЛОНЕНИЕ

3. TRUE WORSHIP

Макар че от гледна точка на вселената Райските Божества представляват единно цяло, в своите духовни отношения със същества, подобни на тези, които населяват Урантия, те също така са и три отделни различни личности. Божествата се различават по лична притегателност, общуване и други видове съкровени отношения. В найвисшия смисъл на думата ние се покланяме единствено и само на Всеобщия Баща. Разбира се, ние можем и наистина се покланяме на Отеца и в образа на неговите СиновеСъздатели, но именно Отеца – пряко или косвено, обичаме и почитаме.

5:3.1 (65.3) Though the Paradise Deities, from the universe standpoint, are as one, in their spiritual relations with such beings as inhabit Urantia they are also three distinct and separate persons. There is a difference between the Godheads in the matter of personal appeals, communion, and other intimate relations. In the highest sense, we worship the Universal Father and him only. True, we can and do worship the Father as he is manifested in his Creator Sons, but it is the Father, directly or indirectly, who is worshiped and adored.

Всевъзможните прошения се отнасят към сферата на Вечния Син и неговата духовна организация. Молитвите, всички формални послания – всичко, освен изразяването на любов към Всеобщия Баща и поклонението пред него, се отнасят към локалната вселена; те обикновено не излизат от сферата на

5:3.2 (65.4) Supplications of all kinds belong to the realm of the Eternal Son and the Son’s spiritual organization. Prayers, all formal communications, everything except adoration and worship of the Universal Father, are matters that concern a local universe; they do not ordinarily proceed out of the realm of the jurisdiction of a Creator Son. But

пълномощия на СинаСъздател. Що се отнася до поклонението, то несъмнено се отделя и насочва към Създателя чрез личностния кръг на Отеца. Ние също така вярваме, че духовното присъствие на Отеца помага да се отбележи чувството на благоговение, изпитвано от създанието, в което пребивава Настройчик. Съществува огромно количество доказателства, потвърждаващи подобно мнение, и аз знам, че всички категории от частиците на Отеца са способни по приемлив начин да регистрират истинската любов на своите субекти в присъствието на Всеобщия Баща. Несъмнено е, че Настройчиците използват и преките доличностни канали за връзка с Бога и така използват кръговете за духовна гравитация на Вечния Син.

Поклонението съществува заради самото себе си; молитвата съдържа личен елемент, тоест заинтересованост на създанието; в това е принципната разлика между поклонение и молитва. В истинското поклонение напълно отсъства лична молба или какъвто и да е елемент на лична изгода; ние просто се покланяме на Бога такъв, какъвто го разбираме. Поклонението не изисква нищо и покланящият се нищо не чака. Ние почитаме Отеца не заради това, което може да ни донесе подобно почитание; естествената и спонтанна преданост и поклонение са следствие от признаването на несравнимата личност на Отеца, на неговата привлекателна същност и достойни за обожание атрибути.

В момента, в който в поклонението се привнася елемент на лична изгода, религиозното чувство се превръща от поклонение в молитва и, стриктно погледнато, трябва да се насочи към личността на Вечния Син или на Сина-Създател. Но в практическия религиозен опит нищо не пречи молитвата да се насочва към БогаБаща като част от истинското поклонение.

В практическите въпроси на ежедневния си живот вие се намирате в разпореждане на духовните личности, които произхождат от Третия Източник и Център; вие си сътрудничите със силите на Съвместния Извършител. Следователно вие се покланяте на Бога, възнасяте своите молитви и общувате със Сина, и решавате частните въпроси на вашето пребиваване на Земята съвместно с разумните същества на Безкрайния Дух, действащи във вашия свят и във вашата вселена.

Пълновластните Синове, или Синовете-Създатели, които управляват съдбите на локалните вселени, представляват както Всеобщия Баща, така и Вечния Син на Рая. От името на Отеца тези Синове на Уверса

worship is undoubtedly encircuited and dispatched to the person of the Creator by the function of the Father's personality circuit. We further believe that such registry of the homage of an Adjuster-indwelt creature is facilitated by the Father's spirit presence. There exists a tremendous amount of evidence to substantiate such a belief, and I know that all orders of Father fragments are empowered to register the bona fide adoration of their subjects acceptably in the presence of the Universal Father. The Adjusters undoubtedly also utilize direct prepersonal channels of communication with God, and they are likewise able to utilize the spirit-gravity circuits of the Eternal Son.

5:3.3 (65.5) Worship is for its own sake; prayer embodies a self- or creature-interest element; that is the great difference between worship and prayer. There is absolutely no self-request or other element of personal interest in true worship; we simply worship God for what we comprehend him to be. Worship asks nothing and expects nothing for the worshiper. We do not worship the Father because of anything we may derive from such veneration; we render such devotion and engage in such worship as a natural and spontaneous reaction to the recognition of the Father's matchless personality and because of his lovable nature and adorable attributes.

5:3.4 (65.6) The moment the element of self-interest intrudes upon worship, that instant devotion translates from worship to prayer and more appropriately should be directed to the person of the Eternal Son or the Creator Son. But in practical religious experience there exists no reason why prayer should not be addressed to God the Father as a part of true worship.

5:3.5 (66.1) When you deal with the practical affairs of your daily life, you are in the hands of the spirit personalities having origin in the Third Source and Center; you are co-operating with the agencies of the Conjoint Actor. And so it is: You worship God; pray to, and commune with, the Son; and work out the details of your earthly sojourn in connection with the intelligences of the Infinite Spirit operating on your world and throughout your universe.

5:3.6 (66.2) The Creator or Sovereign Sons who preside over the destinies of the local universes stand in the place of both the Universal Father and the Eternal Son of Paradise. These Universe Sons receive, in the name of the Father, the

приемат любовта, която изпълва поклонението, и изслушват молбите на ходатайстващите подопечни по своите вселени. За децата на една локална вселена съответният Син Михаил е по същество Бог. За локалната вселена той е персонификацията на Всеобщия Баща и Вечния Син. Безкрайният Син поддържа лична връзка с децата на тези сфери чрез Духовете на Вселените – административните и създателни помощници на Райските Синове-Създатели.

Искреното поклонение подразбира мобилизиране на всички сили на човешката личност под ръководството на еволюиращата душа и в подчинение на божествено направляваното влияние на съответния Настройчик на Съзнанието. Разумът, свързан с материални ограничения, никога не може да постигне докрай действителното значение на истинското поклонение. Осъзнаването от човека на реалността на опита от поклонението се определя главно от нивото на развитие на неговата еволюираща безсмъртна душа. Духовният растеж на душата се извършва съвсем независимо от интелектуалното самосъзнание.

Опитът от поклонението се заключава във възвишения стремеж на посветения ви Настройчик да съобщи на Божествения Баща неизразимите желания и стремежи на човешката душа – съвместното творение на стремящия се към Бога смъртен разум и разкриващия Бога безсмъртен Настройчик. Затова поклонението е акт на материалния разум, който под ръководството на свързания с него дух се подчинява на опита на одухотворяващия „аз“ да встъпи в общуване с Бога като вероизповеден син на Всеобщия Баща. Смъртният разум отстъпва на поклонението; безсмъртната душа копнее за и инициира поклонение; присъствието на божествен Настройчик ръководи подобно поклонение от името на смъртния разум и еволюиращата безсмъртна душа. Истинското поклонение, в крайна сметка, се превръща в опит, който се проявява на четири космически нива: интелектуално, морontийно, духовно и личностно – тоест на нивата на рационалното съзнание, душата и духа и тяхното обединяване в личността.

adoration of worship and give ear to the pleas of their petitioning subjects throughout their respective creations. To the children of a local universe a Michael Son is, to all practical intents and purposes, God. He is the local universe personification of the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit maintains personal contact with the children of these realms through the Universe Spirits, the administrative and creative associates of the Paradise Creator Sons.

5:3.7 (66.3) Sincere worship connotes the mobilization of all the powers of the human personality under the dominance of the evolving soul and subject to the divine directionization of the associated Thought Adjuster. The mind of material limitations can never become highly conscious of the real significance of true worship. Man's realization of the reality of the worship experience is chiefly determined by the developmental status of his evolving immortal soul. The spiritual growth of the soul takes place wholly independently of the intellectual self-consciousness.

5:3.8 (66.4) The worship experience consists in the sublime attempt of the betrothed Adjuster to communicate to the divine Father the inexpressible longings and the unutterable aspirations of the human soul — the conjoint creation of the God-seeking mortal mind and the God-revealing immortal Adjuster. Worship is, therefore, the act of the material mind's assenting to the attempt of its spiritualizing self, under the guidance of the associated spirit, to communicate with God as a faith son of the Universal Father. The mortal mind consents to worship; the immortal soul craves and initiates worship; the divine Adjuster presence conducts such worship in behalf of the mortal mind and the evolving immortal soul. True worship, in the last analysis, becomes an experience realized on four cosmic levels: the intellectual, the morontial, the spiritual, and the personal — the consciousness of mind, soul, and spirit, and their unification in personality.

4. БОГ В РЕЛИГИЯТА

Моралът на еволюционните религии *подтиква* хората към търсене на Бога чрез движещата сила на страха. Богооткровената религия *притегля* хората към търсене на Бога чрез любовта, тъй като те се стремят да

4. GOD IN RELIGION

5:4.1 (66.5) The morality of the religions of evolution *drives* men forward in the God quest by the motive power of fear. The religions of revelation *allure* men to seek for a God of love because they crave to become like him. But religion is not merely a

станат като Него. Но религията не е само пасивно чувство на „абсолютна зависимост“ и „увереност в продължаването на живота“; тя е жив и динамичен опит от придобиване на божественост – опит, основан върху служене на човечеството.

passive feeling of “absolute dependence” and “surety of survival”; it is a living and dynamic experience of divinity attainment predicated on humanity service.

Великото и непосредствено предназначение на истинската религия е в установяването на единство в човешкия опит, продължителен покой и дълбока увереност. При примитивния човек даже политеизмът е относително обединение на формиращата се представа за Божеството; политеизмът е монотеизъм в процес на установяване. Рано или късно Бог неизбежно бива разбран като реалността на ценностите, субстанцията на значенията и живота на истината.

5:4.2 (66.6) The great and immediate service of true religion is the establishment of an enduring unity in human experience, a lasting peace and a profound assurance. With primitive man, even polytheism is a relative unification of the evolving concept of Deity; polytheism is monotheism in the making. Sooner or later, God is destined to be comprehended as the reality of values, the substance of meanings, and the life of truth.

Бог не само определя предназначението; т о й *е* вечна цел на човека. Цялата нерелигиозна дейност на човека се стреми да склони вселената към изкривяващото служене на себе си; истински религиозният индивид се стреми да обедини „аз“а с вселената, за да посвети дейността на това обединило се „аз“ на служене на вселенското семейство събратя – човешки и свръхчовешки.

5:4.3 (67.1) God is not only the determiner of destiny; h e *is* man’s eternal destination. All nonreligious human activities seek to bend the universe to the distorting service of self; the truly religious individual seeks to identify the self with the universe and then to dedicate the activities of this unified self to the service of the universe family of fellow beings, human and superhuman.

Областите от философията и изкуството се вклиняват между нерелигиозната и религиозната дейност на човешкия „аз“. Изкуството и философията въвличат материалния разум на човека в съзерцание на духовните реалности и вселенските ценности, които притежават вечни значения.

5:4.4 (67.2) The domains of philosophy and art intervene between the nonreligious and the religious activities of the human self. Through art and philosophy the material-minded man is inveigled into the contemplation of the spiritual realities and universe values of eternal meanings.

Всички религии проповядват преклонение пред Божеството и предлагат една или друга доктрина за спасение на човека. Будистката религия обещава избавление от страданията, вечен покой; юдейската религия обещава избавление от трудностите, процъфтяване, основано на праведност; гръцката религия обещава избавление от дисхармонията, от уродството чрез осъзнаване на красотата; християнството обещава избавление от греха, святост; ислямът освобождава от строгите морални норми на юдаизма и християнството. Религията на Иисус *е* спасение от „аз“а – избавление от това зло, което е свързано с изолираността на създанията във времето и вечността.

5:4.5 (67.3) All religions teach the worship of Deity and some doctrine of human salvation. The Buddhist religion promises salvation from suffering, unending peace; the Jewish religion promises salvation from difficulties, prosperity predicated on righteousness; the Greek religion promised salvation from disharmony, ugliness, by the realization of beauty; Christianity promises salvation from sin, sanctity; Mohammedanism provides deliverance from the rigorous moral standards of Judaism and Christianity. The religion of Jesus *is* salvation from self, deliverance from the evils of creature isolation in time and in eternity.

Юдеите основаха своята религия на добродетелта, гърците – на прекрасното; и двете религии търсеха истината. Иисус проповядваше за Бога на любовта, а любовта обхваща цялата истина, красота и добродетел.

5:4.6 (67.4) The Hebrews based their religion on goodness; the Greeks on beauty; both religions sought truth. Jesus revealed a God of love, and love is all-embracing of truth, beauty, and goodness.

Зороастризмът се основава на нравствеността, религията на индусите – на метафизиката, конфуцианството – на етиката. Иисус преживяваше религия на *служенето.*

5:4.7 (67.5) The Zoroastrians had a religion of morals; the Hindus a religion of metaphysics; the Confucianists a religion of ethics. Jesus lived a religion of *service.* All these religions are of value

Всички тези религии са важни, тъй като те са действено доближаване до религията на Иисус. Религията е призвана да стане реалността на духовното обединение на всичко добродетелно, прекрасно и истинско, което съществува в човешкия опит.

in that they are valid approaches to the religion of Jesus. Religion is destined to become the reality of the spiritual unification of all that is good, beautiful, and true in human experience.

Девизът на гръцката религия беше „познай себе си“; в центъра на ученията на юдеите беше призивът „познай своя Бог“; християните проповядваха евангелие, насочено към „познаването на Господ Иисус Христос“; Иисус провъзгласи благата вест „познаване на Бога и на себе си като син Божий“. Тези различни представи за предназначението на религията обуславят позицията на индивида в разнообразните жизнени ситуации, предопределят дълбочината на неговото поклонение и това, как той възнася своите молитви. Духовният статут на всяка религия може да се определи по характера на нейните молитви.

5:4.8 (67.6) The Greek religion had a watchword “Know yourself”; the Hebrews centered their teaching on “Know your God”; the Christians preach a gospel aimed at a “knowledge of the Lord Jesus Christ”; Jesus proclaimed the good news of “knowing God, and yourself as a son of God.” These differing concepts of the purpose of religion determine the individual’s attitude in various life situations and foreshadow the depth of worship and the nature of his personal habits of prayer. The spiritual status of any religion may be determined by the nature of its prayers.

Представата за получовешкия и ревнив Бог е неизбежният преход от политеизма към възвишения монотеизъм. Величественият антропоморфизъм е най-висшето постижение на чисто еволюционната религия. Християнството възвиси идеята на антропоморфизма от идеала за човека до трансценденталната и божествена представа за личността на прославения Христос. Това е върховният антропоморфизъм, на който е способен човек.

5:4.9 (67.7) The concept of a semihuman and jealous God is an inevitable transition between polytheism and sublime monotheism. An exalted anthropomorphism is the highest attainment level of purely evolutionary religion. Christianity has elevated the concept of anthropomorphism from the ideal of the human to the transcendent and divine concept of the person of the glorified Christ. And this is the highest anthropomorphism that man can ever conceive.

Християнската представа за Бога е опит за обединяване на три самостоятелни учения:

5:4.10 (67.8) The Christian concept of God is an attempt to combine three separate teachings:

1 . *Юдейската представа* – Бог като защитник на морала, праведен Бог.

5:4.11 (67.9) 1. *The Hebrew concept* — God as a vindicator of moral values, a righteous God.

2. *Древногръцката представа* – Бог като обединител, Бог на мъдростта.

5:4.12 (67.10) 2. *The Greek concept* — God as a unifier, a God of wisdom.

3. *Представата на Иисус* – Бог като жив приятел, любящ Баща, божественото присъствие.

5:4.13 (68.1) 3. *Jesus’ concept* — God as a living friend, a loving Father, the divine presence.

Поради това трябва да е очевидно, че комбинираната християнска теология се сблъсква с огромни трудности в своя стремеж към последователност. Тези трудности се задълбочават още повече от това, че доктрините на ранното християнство като цяло са се основавали на личния религиозен опит на три различни лица: Филон от Александрия, Иисус от Назарет и Павел от Тарс.

5:4.14 (68.2) It must therefore be evident that composite Christian theology encounters great difficulty in attaining consistency. This difficulty is further aggravated by the fact that the doctrines of early Christianity were generally based on the personal religious experience of three different persons: Philo of Alexandria, Jesus of Nazareth, and Paul of Tarsus.

Изучавайки религиозния живот на Иисус, правете го от позитивна гледна точка. Мислете не толкова за неговата безгрешност, колкото за неговата праведност, за неговото изпълнено с любов служене. Пасивната любов, разкрита в юдейската представа за небесния Отец, Иисус, издигна на нивото на *активната*

5:4.15 (68.3) In the study of the religious life of Jesus, view him positively. Think not so much of his sinlessness as of his righteousness, his loving service. Jesus upstepped the passive love disclosed in the Hebrew concept of the heavenly Father to the higher *active* and creature-loving affection of a God who is the Father of every

любов на Бога към създанието – Бога, който е Баща на всеки индивид, даже и на грешника.

individual, even of the wrongdoer.

5. ОСЪЗНАВАНЕТО НА БОГА

Моралът възниква в самосъзнаващия се разум; той отсъства при животните, но е изцяло резултат от еволюцията. В хода на еволюционното развитие на човека се създават всички предпоставки за посвещаване на Настройчиците и изливането на Духа на Истината. Но постигането на нивата на морала не освобождава човека от реалните трудности на смъртното съществуване. Физическата среда на обитаване на човека е свързана с борбата за съществуване; социалното обкръжение извършва необходимото етическо регулиране; нравствените ситуации подбуждат към избор върху основата на най-висшите мотиви; духовният опит (след осъзнаване на съществуването на Бога) изисква човек да намери Отеца и искрено да се стреми да стане като него.

Религията не е основана на научни факти, на обществени задължения, на философски допускания или на предполагаеми морални задължения. Религията е независима област на човешките реакции на жизнените ситуации, неизменно представена на всички постморални стадии на човешко развитие. Религията може да се разпространява във всичките четири нива на осъзнаване на ценностите и въплъщаване на вселенското братство: физическото или материално ниво на самосъхранение; социалното или емоционално ниво на братство; нравственото или основаното на чувството за дълг ниво на разума; духовното ниво на осъзнаване на вселенското братство чрез божественото поклонение.

Търсещият факти учен представя Бога като Първопричината, като Бог на силата. Емоционалният художник вижда Бога като идеал на красотата, Бог на естетиката. Рационалният философ понякога е склонен да постулира Бог на всеобщото единство и даже пантеистично Божество. Искрено религиозният човек вярва в Бога, който подпомага продължаването на живота, небесния Баща, Бога на любовта.

Нравственото поведение винаги предшества появяването на религия от еволюционен тип и е част даже от богооткровената религия, но то никога не обхваща целия религиозен опит. Общественото служене е резултат от нравствени помисли и религиозен живот.

5. THE CONSCIOUSNESS OF GOD

5:5.1 (68.4) Morality has its origin in the reason of self-consciousness; it is superanimal but wholly evolutionary. Human evolution embraces in its unfolding all endowments antecedent to the bestowal of the Adjusters and to the pouring out of the Spirit of Truth. But the attainment of levels of morality does not deliver man from the real struggles of mortal living. Man's physical environment entails the battle for existence; the social surroundings necessitate ethical adjustments; the moral situations require the making of choices in the highest realms of reason; the spiritual experience (having realized God) demands that man find him and sincerely strive to be like him.

5:5.2 (68.5) Religion is not grounded in the facts of science, the obligations of society, the assumptions of philosophy, or the implied duties of morality. Religion is an independent realm of human response to life situations and is unfailingly exhibited at all stages of human development which are postmoral. Religion may permeate all four levels of the realization of values and the enjoyment of universe fellowship: the physical or material level of self-preservation; the social or emotional level of fellowship; the moral or duty level of reason; the spiritual level of the consciousness of universe fellowship through divine worship.

5:5.3 (68.6) The fact-seeking scientist conceives of God as the First Cause, a God of force. The emotional artist sees God as the ideal of beauty, a God of aesthetics. The reasoning philosopher is sometimes inclined to posit a God of universal unity, even a pantheistic Deity. The religionist of faith believes in a God who fosters survival, the Father in heaven, the God of love.

5:5.4 (68.7) Moral conduct is always an antecedent of evolved religion and a part of even revealed religion, but never the whole of religious experience. Social service is the result of moral thinking and religious living. Morality does not biologically lead to the higher spiritual levels of religious experience. The adoration of the abstract

Биологически, нравственото поведение не води до по-високите нива на религиозния опит. Поклонението пред абстрактната красота не е поклонение пред Бога; не е поклонение пред Бога и възвеличаването на природата, или благоговението пред единството.

beautiful is not the worship of God; neither is exaltation of nature nor the reverence of unity the worship of God.

Еволюционната религия поражда науката, изкуството и философията, като издига човека до равнището на възприемчивост към религията на откровението, включително посвещаването на Настройчиците и идването на Духа на Истината. Еволюционното платно на човешкото съществуване започва и завършва с религията, макар на съвсем различни нива – едната е от еволюционен и биологичен тип, другата – от богооткровен и периодичен тип. И така, докато религията е нормална и естествена за човека, тя не е задължителна. Човекът не е длъжен да е религиозен, ако не желае това.

5:5.5 (68.8) Evolutionary religion is the mother of the science, art, and philosophy which elevated man to the level of receptivity to revealed religion, including the bestowal of Adjusters and the coming of the Spirit of Truth. The evolutionary picture of human existence begins and ends with religion, albeit very different qualities of religion, one evolutional and biological, the other revelational and periodical. And so, while religion is normal and natural to man, it is also optional. Man does not have to be religious against his will.

Бидейки в своята основа духовен, религиозният опит никога няма да бъде до край понятен за материалния разум; с това се обяснява функцията на теологията – психологията на религията. За крайното съзнание основната доктрина за разбирането на Бога от човека е парадоксална. Човешката логика и крайният разум са почти неспособни хармонично да обединят представата за божествена иманентност – Бог като вътрешна част на всеки индивид, с идеята за трансценденталността на Бога, за божественото господство във вселената на вселените. За да бъде обосновано разумното поклонение и да бъде потвърдена надеждата за съхраняване на личността, тези две основни представи за Божеството трябва да се обединят във вероизповедното постижение на понятието за трансценденталността на личностния Бог и в осъзнаването на вътрешното присъствие на частиците на този Бог. Трудностите и парадоксите на религията са в пълната недостъпност на нейните реалности за смъртния интелект.

5:5.6 (69.1) Religious experience, being essentially spiritual, can never be fully understood by the material mind; hence the function of theology, the psychology of religion. The essential doctrine of the human realization of God creates a paradox in finite comprehension. It is well-nigh impossible for human logic and finite reason to harmonize the concept of divine immanence, God within and a part of every individual, with the idea of God's transcendence, the divine domination of the universe of universes. These two essential concepts of Deity must be unified in the faith-grasp of the concept of the transcendence of a personal God and in the realization of the indwelling presence of a fragment of that God in order to justify intelligent worship and validate the hope of personality survival. The difficulties and paradoxes of religion are inherent in the fact that the realities of religion are utterly beyond the mortal capacity for intellectual comprehension.

Религиозният опит дава на смъртния човек три велики наслаждения даже в периода на неговото временно пребиваване на Земята:

5:5.7 (69.2) Mortal man secures three great satisfactions from religious experience, even in the days of his temporal sojourn on earth:

1 . *Интелектуално* той получава удовлетворение от поголямото единение на човешко съзнание.

5:5.8 (69.3) 1. *Intellectually* he acquires the satisfactions of a more unified human consciousness.

2 . *Философски* той получава потвърждение на своите идеали за нравствени ценности.

5:5.9 (69.4) 2. *Philosophically* he enjoys the substantiation of his ideals of moral values.

3 . *Духовно* той преуспява в придобиването на опит от божественото партньорство, в духовното наслаждение от истинското поклонение.

5:5.10 (69.5) 3. *Spiritually* he thrives in the experience of divine companionship, in the spiritual satisfactions of true worship.

В опита, присъщ на еволюиращите смъртни светове, богосъзнанието трябва да се състои от три различни фактора, три отличаващи се нива на постигане на реалността. Първото от тях е възприемането с разума – осмислянето на *идеята* за Бога. Следва възприемането с душата – осъзнаването на *идеала* за Бога. Последно се пробужда възприемането с духа – осъзнаването на *духовната реалност* на Бога. Като обединява и трите фактора за постигане на божественото, даже ако това постижение остава непълно, смъртната личност във всеки момент обхваща всички нива на възприемане, осъзнавайки *личността* на Бога. На тези смъртни, които са достигнали Корпусите за Завършили, всичко това с течение на времето ще позволи да осъзнаят *върховността* на Бога и може впоследствие да доведе до постигането на *пределността* на Бога – определен стадий от овладяването на абсонитното свръхсъзнание на Райския Баща.

5:5.11 (69.6) God-consciousness, as it is experienced by an evolving mortal of the realms, must consist of three varying factors, three differential levels of reality realization. There is first the mind consciousness — the comprehension of the *idea* of God. Then follows the soul consciousness — the realization of the *ideal* of God. Last, dawns the spirit consciousness — the realization of the *spirit reality* of God. By the unification of these factors of the divine realization, no matter how incomplete, the mortal personality at all times overspreads all conscious levels with a realization of the *personality* of God. In those mortals who have attained the Corps of the Finality all this will in time lead to the realization of the *supremacy* of God and may subsequently eventuate in the realization of the *ultimacy* of God, some phase of the absonite superconsciousness of the Paradise Father.

От поколение на поколение опитът по осъзнаването на Бога остава неизменен, но философската представа и теологическите определения *трябва* да се изме́нят с всяка нова епоха от развитието на човешките знания. Знанието за Бога, религиозното съзнание, е вселенска реалност, но колкото и действителен (реален) да е религиозният опит, той трябва да е готов да се подчини на разумна критика и обоснована философска интерпретация; той не трябва да се стреми към изолация от съвкупността на човешкия опит.

5:5.12 (69.7) The experience of God-consciousness remains the same from generation to generation, but with each advancing epoch in human knowledge the philosophic concept and the theologic definitions of God *must* change. God-knowingness, religious consciousness, is a universe reality, but no matter how valid (real) religious experience is, it must be willing to subject itself to intelligent criticism and reasonable philosophic interpretation; it must not seek to be a thing apart in the totality of human experience.

Вечното съхраняване на личността зависи изцяло от избора, направен от смъртния разум, чиито решения определят потенциала за съхраняване на безсмъртната душа. Когато разумът вярва в Бога, а душата го познава, и когато – с помощта на Настройчика, и душата, и разумът *жадуват* Бога, тогава продължаването на живота е осигурено. Ограничеността на интелекта, недостатъците на образованието, отсъствието на достъп до култура, влошаването на социалния статут и даже незначителността на нравствените критерии на човека поради злощастното отсъствие на благоприятни условия в образователната, културната и социалната сфери не могат да направят непълноценно присъствието на божествения дух в тези нещастни и по човешки оковани, но вярващи индивиди. Придобиването на Тайнствен Наставник ознаменува началото и гарантира възможността за потенциален растеж и съхраняване на безсмъртната душа.

5:5.13 (69.8) Eternal survival of personality is wholly dependent on the choosing of the mortal mind, whose decisions determine the survival potential of the immortal soul. When the mind believes God and the soul knows God, and when, with the fostering Adjuster, they all *desire* God, then is survival assured. Limitations of intellect, curtailment of education, deprivation of culture, impoverishment of social status, even inferiority of the human standards of morality resulting from the unfortunate lack of educational, cultural, and social advantages, cannot invalidate the presence of the divine spirit in such unfortunate and humanly handicapped but believing individuals. The indwelling of the Mystery Monitor constitutes the inception and insures the possibility of the potential of growth and survival of the immortal soul.

Способността на смъртните родители да

5:5.14 (70.1) The ability of mortal parents to

създадат потомство не зависи от техния образователен, културен, социален или икономически статут. В естествени условия обединяването на родителските гени е напълно достатъчно за зачеване на потомство. Човешки ум, различаващ доброто от злото и способен да се прекланя пред Бога, сключил съюз с божествения Настройчик, е всичко, което се изисква за зараждане и развитие в такъв смъртен с безсмъртна душа на необходимите за продължаване на живота качества, стига само подобен, дарен с дух индивид да търси Бога и искрено да се стреми да стане като него, като вземе чистосърдечното решение да изпълни волята на небесния Баща.

procreate is not predicated on their educational, cultural, social, or economic status. The union of the parental factors under natural conditions is quite sufficient to initiate offspring. A human mind discerning right and wrong and possessing the capacity to worship God, in union with a divine Adjuster, is all that is required in that mortal to initiate and foster the production of his immortal soul of survival qualities if such a spirit-endowed individual seeks God and sincerely desires to become like him, honestly elects to do the will of the Father in heaven.

6. БОГЪТ НА ЛИЧНОСТТА

Всеобщият Баща е Богът на личностите. Той е центърът и пределите на личностната сфера на вселената – от дареното с личност низше смъртно създание до висшите достойни и божествени творци. Богът-Баща дарява и съхранява всяка личност. Едновременно с това Райският Баща е предназначението на всички тези крайни личности, които искрено са избрали да изпълнят божествената воля, обичат Бога и копнеят да станат като него.

Личността е една от неразгаданите тайни на вселените. Ние сме способни да си съставим адекватна представа за тези фактори, които определят различните категории и нива на личността, но не разбираме напълно действителната природа на самата личност. Ние добре си представяме многобройните фактори, които в своята съвкупност съставляват обвивката на човешката личност, но не разбираме докрай природата и значението на подобна крайна личност.

Личността е потенциал, заключен във всички дарени с разум същества: от минималното осъзнаване на себе си до максималното осъзнаване на Бога. Но само разумът не е личност, нито е дух, нито е физическа енергия. Личността е това качество и тази ценност в космическата реалност, които могат да бъдат дарени само от БогаБаща на тези живи системи на асоциирани и координирани видове материална, интелектуална и духовна енергия. Постепенното придобиване също не е личност. Личността може да бъде материална или духовна, но или има личност, или не. Извънличностният никога не постига нивото на личностния, с изключение на случаите на пряко въздействие на Райския Баща.

6. THE GOD OF PERSONALITY

5:6.1 (70.2) The Universal Father is the God of personalities. The domain of universe personality, from the lowest mortal and material creature of personality status to the highest persons of creator dignity and divine status, has its center and circumference in the Universal Father. God the Father is the bestower and the conservator of every personality. And the Paradise Father is likewise the destiny of all those finite personalities who wholeheartedly choose to do the divine will, those who love God and long to be like him.

5:6.2 (70.3) Personality is one of the unsolved mysteries of the universes. We are able to form adequate concepts of the factors entering into the make-up of various orders and levels of personality, but we do not fully comprehend the real nature of the personality itself. We clearly perceive the numerous factors which, when put together, constitute the vehicle for human personality, but we do not fully comprehend the nature and significance of such a finite personality.

5:6.3 (70.4) Personality is potential in all creatures who possess a mind endowment ranging from the minimum of self-consciousness to the maximum of God-consciousness. But mind endowment alone is not personality, neither is spirit nor physical energy. Personality is that quality and value in cosmic reality which is exclusively bestowed by God the Father upon these living systems of the associated and co-ordinated energies of matter, mind, and spirit. Neither is personality a progressive achievement. Personality may be material or spiritual, but there either is personality or there is no personality. The other-than-personal never attains the level of the personal except by the direct act of the Paradise Father.

Даряването на личност е привилегия на Всеобщия Баща – предоставянето на личностен статут на живи енергийни системи и даряването им с атрибути на относително съзидателно съзнание, подчинено на свободната воля. Не съществува личност извън БогаБаща, както не съществува личност без Бога-Баща. Основополагащите атрибути на човешкия „аз“, както и ядрото на човешката личност – абсолютният Настройчик, са дарове на Всеобщия Баща, действащ в своята изцяло лична област на космическа опека.

5:6.4 (70.5) The bestowal of personality is the exclusive function of the Universal Father, the personalization of the living energy systems which he endows with the attributes of relative creative consciousness and the freewill control thereof. There is no personality apart from God the Father, and no personality exists except for God the Father. The fundamental attributes of human selfhood, as well as the absolute Adjuster nucleus of the human personality, are the bestowals of the Universal Father, acting in his exclusively personal domain of cosmic ministry.

Настройчиците на доличностния статут пребивават в множество типове смъртни същества, като им осигуряват възможността да преживеят смъртта и да придобият статута на моронтийни създания, които притежават потенциал за висше духовно постижение. Защото, когато в разума на създанието, дарено с личност, пребивава частица от Духа на вечния Бог – доличностен дар на личностния Баща, – тогава тази крайна личност придобива потенциала на божествеността и вечността и се насочва към цел, близка до Пределния, като се устремява даже към осъзнаване на Абсолютния.

5:6.5 (70.6) The Adjusters of prepersonal status indwell numerous types of mortal creatures, thus insuring that these same beings may survive mortal death to personalize as morontia creatures with the potential of ultimate spirit attainment. For, when such a creature mind of personality endowment is indwelt by a fragment of the spirit of the eternal God, the prepersonal bestowal of the personal Father, then does this finite personality possess the potential of the divine and the eternal and aspire to a destiny akin to the Ultimate, even reaching out for a realization of the Absolute.

Способността за превръщане в божествена личност е присъща на доличностния Настройчик; способността за придобиване на човешка личност е потенциално заключена в това, че човекът е дарен с космически разум. Но емпиричната личност на смъртния човек става явна и функционираща реалност, едва след като материалната обвивка на смъртното създание бъде докосната от освобождаващата божественост на Всеобщия Баща, като я пуска да плава по емпиричните морета като самосъзнаваща се, а също и като (относително) самодетерминирана и самосъзидаваща личност. Материалният „аз“ е наистина и *безусловно личностен.*

5:6.6 (71.1) Capacity for divine personality is inherent in the prepersonal Adjuster; capacity for human personality is potential in the cosmic-mind endowment of the human being. But the experiential personality of mortal man is not observable as an active and functional reality until after the material life vehicle of the mortal creature has been touched by the liberating divinity of the Universal Father, being thus launched upon the seas of experience as a self-conscious and a (relatively) self-determinative and self-creative personality. The material self is truly and *unqualifiedly personal.*

Материалният „аз“ притежава личност и индивидуалност, временна индивидуалност; доличностният Настройчик също притежава индивидуалност, вечна индивидуалност. Материалната личност и духовната доличностна същност са способни да обединят своите съзидателни качества по този начин, за да породят преживяващата смъртта индивидуалност на безсмъртната душа.

5:6.7 (71.2) The material self has personality and identity, temporal identity; the prepersonal spirit Adjuster also has identity, eternal identity. This material personality and this spirit prepersonality are capable of so uniting their creative attributes as to bring into existence the surviving identity of the immortal soul.

Като създава условия за растежа на безсмъртната душа и снема вътрешния „аз“ на човека от оковите на абсолютната зависимост от априорна причинност, Отецът се отдръпва встрани. Сега, когато човекът е освободен от оковите на причинността, поне що се отнася до неговия вечен път, и когато са създадени

5:6.8 (71.3) Having thus provided for the growth of the immortal soul and having liberated man’s inner self from the fetters of absolute dependence on antecedent causation, the Father stands aside. Now, man having thus been liberated from the fetters of causation response, at least as pertains to eternal destiny, and provision having been made

условия за растеж на безсмъртния „аз“ – душата, човекът трябва или сам да пожелае създаването на своя безсмъртен и вечен „аз“, или да препятства това създаване; и той трябва да направи своя избор сам. Никое друго същество, сила, създател или фактор в цялата обширна вселена на вселените не е способно дори в минимална степен да попречи на абсолютната суверенност при вземането от смъртния на волево решение в това, което засяга предназначението на неговата личност. По отношение съхраняването на живота във вечността Бог е провъзгласил суверенността на материалната и смъртна воля и това решение е абсолютно.

for the growth of the immortal self, the soul, it remains for man himself to will the creation or to inhibit the creation of this surviving and eternal self which is his for the choosing. No other being, force, creator, or agency in all the wide universe of universes can interfere to any degree with the absolute sovereignty of the mortal free will, as it operates within the realms of choice, regarding the eternal destiny of the personality of the choosing mortal. As pertains to eternal survival, God has decreed the sovereignty of the material and mortal will, and that decree is absolute.

Даряването на създанията с личност е относително освобождаване от робското реагиране на априорната причинност и центърът на личностите на всички подобни нравствени същества, еволюиращи или други, е в личността на Всеобщия Баща. Те извечно биват притегляни към неговото присъствие в Рая от тази родственост, която съставлява обширния и всеобщ семеен кръг и братската сфера на вечния Бог. Общото качество на всички личности е божествената непосредственост.

5:6.9 (71.4) The bestowal of creature personality confers relative liberation from slavish response to antecedent causation, and the personalities of all such moral beings, evolutionary or otherwise, are centered in the personality of the Universal Father. They are ever drawn towards his Paradise presence by that kinship of being which constitutes the vast and universal family circle and fraternal circuit of the eternal God. There is a kinship of divine spontaneity in all personality.

Центърът на личностния кръг във вселената на вселените е в личността на Всеобщия Баща и Райският Баща лично осъзнава и се намира в личен контакт с всички личности на всички нива на самосъзнание. Това личностно осъзнаване на цялото творение съществува независимо от мисията на Настройчиците на Съзнанието.

5:6.10 (71.5) The personality circuit of the universe of universes is centered in the person of the Universal Father, and the Paradise Father is personally conscious of, and in personal touch with, all personalities of all levels of self-conscious existence. And this personality consciousness of all creation exists independently of the mission of the Thought Adjusters.

Както център на всеобщия гравитационен кръг е Райският Остров, както всеобщ кръг на разума е Съвместният Извършител, а всеобщ кръг на духа – Вечният Син, така и центърът на личностния кръг е личното присъствие на Всеобщия Баща и този кръг неизменно предава преклонението на всички личности пред Исконната и Вечна Личност.

5:6.11 (71.6) As all gravity is circuited in the Isle of Paradise, as all mind is circuited in the Conjoint Actor and all spirit in the Eternal Son, so is all personality circuited in the personal presence of the Universal Father, and this circuit unerringly transmits the worship of all personalities to the Original and Eternal Personality.

Що се отнася до личностите, които нямат Настройчици, то Всеобщият Баща също ги дарява с атрибута на свободния избор и такива личности по сходен начин са обединени във великата сфера на божествената любов – личностния кръг на Всеобщия Баща. Всички истински личности получават от Бога възможността за пълноправен избор. Никое личностно същество не може да бъде принудено да тръгне на вечно пътешествие; вратата на вечността се отваря само в отговор на свободния избор на свободните синове на свободния Бог.

5:6.12 (71.7) Concerning those personalities who are not Adjuster indwelt: The attribute of choice-liberty is also bestowed by the Universal Father, and such persons are likewise embraced in the great circuit of divine love, the personality circuit of the Universal Father. God provides for the sovereign choice of all true personalities. No personal creature can be coerced into the eternal adventure; the portal of eternity opens only in response to the freewill choice of the freewill sons of the God of free will.

Горното отразява моите усилия да покажа

5:6.13 (72.1) And this represents my efforts to present the relation of the living God to the children

връзката на живия Бог с децата на времето. Единственото полезно нещо, което мога да направя в заключение, е да повторя, че Бог е вашият вселенски Баща и че всички вие сте негови планетарни деца.

[Горното е петото и последно повествувание от Божествения Съветник на Уверса, посветено на Всеобщия Баща.]

of time. And when all is said and done, I can do nothing more helpful than to reiterate that God is your universe Father, and that you are all his planetary children.

5:6.14 (72.2) [This is the fifth and last of the series presenting the narrative of the Universal Father by a Divine Counselor of Uversa.]

Документ 6. Вечният Син

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 6. ВЕЧНИЯТ СИН

Секции

Въведение
1. Индивидуалността на Вечния Син
2. Същността на Вечния Син
3. Претворяването на любовта на Отеца
4. Атрибутите на Вечния Син
5. Ограниченията на Вечния Син
6. Разумът на Духа
7. Личността на Вечния Син
8. Осъзнаването на Вечния Син

PAPER 6
THE ETERNAL SON

SECTIONS

Introduction
1. Identity of the Eternal Son
2. Nature of the Eternal Son
3. Ministry of the Father's Love
4. Attributes of the Eternal Son
5. Limitations of the Eternal Son
6. The Spirit Mind
7. Personality of the Eternal Son
8. Realization of the Eternal Son

Въведение

В ЕЧНИЯТ Син е съвършеното и окончателно изражение на „първата“ личностна и абсолютна представа за Всеобщия Баща. Затова както и, когато и Отецът да изразява себе си като абсолютна личност, той прави това чрез Вечния Син, който винаги е бил, е, и ще бъде живото и божествено Слово. И този Вечен Син пребивава в центъра на всички неща в обединение с личното присъствие на Вечния и Всеобщ Баща, непосредствено обкръжавайки ги със себе си.

Ние говорим за „първата” мисъл на Бога и посочваме невъзможния времеви произход на Вечния Син, за да получим достъп до мисловните канали на човешкия интелект. Само правейки компромис и изкривявайки по подобен начин езика, ние сме способни да установим контакт със свързания с времевите рамки разум на смъртните. От гледна точка на последователността никоя мисъл на Всеобщия Баща не би могла да бъде първа, тъй като не е можело да има начало на Вечния

INTRODUCTION

6:0.1 (73.1) THE Eternal Son is the perfect and final expression of the "first" personal and absolute concept of the Universal Father. Accordingly, whenever and however the Father personally and absolutely expresses himself, he does so through his Eternal Son, who ever has been, now is, and ever will be, the living and divine Word. And this Eternal Son is residential at the center of all things, in association with, and immediately enshrouding the personal presence of, the Eternal and Universal Father.

6:0.2 (73.2) We speak of God's "first" thought and allude to an impossible time origin of the Eternal Son for the purpose of gaining access to the thought channels of the human intellect. Such distortions of language represent our best efforts at contact-compromise with the time-bound minds of mortal creatures. In the sequential sense the Universal Father never could have had a first thought, nor could the Eternal Son ever have had a beginning. But I was instructed to portray the realities of eternity to the time-limited minds of mortals by such symbols of thought and to

Син. Но аз получих указание при описанието на вечностните реалности пред ограничения от времето разум на смъртния да използвам такива абстрактни символи и да обознача отношенията на вечността с помощта на такива времеви понятия за последователност.

Вечният Син е духовно въплъщение на всеобщата и безкрайна представа за божествената реалност, безусловния Дух и абсолютната личност на Райския Баща. И с това Синът е божествено разкриване на индивидуалността на Всеобщия Баща като създател. Съвършената личност на Сина свидетелства за това, че Отецът действително е вечен и всеобщ източник на всички значения и ценности на духовния, волеви, целеви и личностен характер.

В опит да позволим на крайния времеви разум да си създаде представа за последователността на взаимоотношенията на вечните и безкрайни същества на Райската Троица, ние прибягваме към концептуална волност, позволяваща ни да се позоваваме на „първата личностна, всеобща и безкрайна представа за Отеца“. Аз съм неспособен да предам на човешкия разум някаква адекватна представа за вечните отношения на Божествата; затова използвам такива термини, които позволяват на крайния разум да получи изобщо някаква представа за взаимоотношенията на тези вечни същества в последователните времеви епохи. Ние вярваме в това, че Синът е произлязъл от Отеца; нас ни учат, че те и двамата са безусловно вечни. Затова е очевидно, че никое времево създание никога няма да е способно докрай да разбере това тайнство на Сина, който е произлязъл от Отеца и при все това е толкова вечен, колкото и самият Отец.

designate the relationships of eternity by such time concepts of sequentiality.

6:0.3 (73.3) The Eternal Son is the spiritual personalization of the Paradise Father's universal and infinite concept of divine reality, unqualified spirit, and absolute personality. And thereby does the Son constitute the divine revelation of the creator identity of the Universal Father. The perfect personality of the Son discloses that the Father is actually the eternal and universal source of all the meanings and values of the spiritual, the volitional, the purposeful, and the personal.

6:0.4 (73.4) In an effort to enable the finite mind of time to form some sequential concept of the relationships of the eternal and infinite beings of the Paradise Trinity, we utilize such license of conception as to refer to the "Father's first personal, universal, and infinite concept." It is impossible for me to convey to the human mind any adequate idea of the eternal relations of the Deities; therefore do I employ such terms as will afford the finite mind something of an idea of the relationship of these eternal beings in the subsequent eras of time. We believe the Son sprang from the Father; we are taught that both are unqualifiedly eternal. It is apparent, therefore, that no time creature can ever fully comprehend this mystery of a Son who is derived from the Father, and yet who is co-ordinately eternal with the Father himself.

1. ИНДИВИДУАЛНОСТТА НА ВЕЧНИЯ СИН

Вечният Син е първороден и единороден Син Божий. Той е Богът-Син – второто лице на Божеството и съвместният създател на цялото творение. Както Отецът е Първият Велик Източник и Център, така Вечният Син е Вторият Велик Източник и Център.

Вечният Син е духовният център и божественият ръководител на духовното управление на вселената на вселените. Всеобщият Баща е, първо, създател и, второ, *духовен разпоредител.* „Бог е дух“ и Синът е лично проявление на този дух. Първият Източник и Център е Абсолют на Волята; Вторият Източник и Център е Абсолют на Личността.

1. IDENTITY OF THE ETERNAL SON

6:1.1 (73.5) The Eternal Son is the original and only-begotten Son of God. He is God the Son, the Second Person of Deity and the associate creator of all things. As the Father is the First Great Source and Center, so the Eternal Son is the Second Great Source and Center.

6:1.2 (74.1) The Eternal Son is the spiritual center and the divine administrator of the spiritual government of the universe of universes. The Universal Father is first a creator and then a controller; the Eternal Son is first a cocreator and then a *spiritual administrator.* "God is spirit," and the Son is a personal revelation of that spirit. The First Source and Center is the Volitional Absolute; the Second Source and Center is the Personality Absolute.

Всеобщият Баща никога не действа като творец лично, а само съвместно със Сина или при съгласувани действия със Сина. Ако авторът на Новия Завет е имал предвид Вечния Син, то той е изрекъл истината, когато е написал: „В начало бе Словото; и Словото беше в Бога и Словото беше Бог. Всичко беше сътворено от Него и без Него не беше сътворено нищо от сътвореното.“

Когато един от Синовете на Вечния Син се появи на Урантия, онези, които се сприятелиха с това божествено същество в облика на човек, говореха за Него като за „Този, който беше от началото, когото слушахме, когото виждахме с очите си, когото наблюдавахме и когото докосвахме с ръце, о, Слово на живота.“. И този изпратен на Урантия Син беше от Отеца така истински, както и Първородният Син, което се подразбира и от една от неговите земни молитви: „И сега, Татко, дари ме със слава пред лика Твой, с тази слава, която познавах с Теб още преди съществуването на този свят.“.

В различните вселени Вечният Син е известен под различни имена. В централната вселена го наричат “Координираният Източник”, “Съвместният Създател” и “Обединеният Абсолют”. В Уверса, столицата на свръхвселената, ние наричаме Сина „Координираният Духовен Център” и „Вечният Духовен Разпоредител”. В Салвингтон – столицата на вашата локална вселена, този Син е известен като “Вторият Вечен Източник и Център”. Мелхиседек говорят за него като за “Синът на Синовете”. Във вашия свят, но не и във вашата система от обитаеми сфери, един от равноправните СиновеСъздатели – Михаил Небадонски, посветил себе си на смъртните народи на Урантия, бива погрешно приеман за Първородния Син.

Макар че всеки от Райските Синове може да бъде назован Син Божий, обикновено ние наричаме „Вечният Син“ само Първородния Син, Вторият Източник и Център, който заедно с Всеобщия Баща е съвместен творец на централната вселена на могъщество и съвършенство и съвместен създател на всички останали божествени Синове, произхождащи от безкрайните Божества.

6:1.3 (74.2) The Universal Father never personally functions as a creator except in conjunction with the Son or with the co-ordinate action of the Son. Had the New Testament writer referred to the Eternal Son, he would have uttered the truth when he wrote: “In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. All things were made by him, and without him was not anything made that was made.”

6:1.4 (74.3) When a Son of the Eternal Son appeared on Urantia, those who fraternized with this divine being in human form alluded to him as “He who was from the beginning, whom we have heard, whom we have seen with our eyes, whom we have looked upon, and our hands have handled, even the Word of life.” And this bestowal Son came forth from the Father just as truly as did the Original Son, as is suggested in one of his earthly prayers: “And now, O my Father, glorify me with your own self, with the glory which I had with you before this world was.”

6:1.5 (74.4) The Eternal Son is known by different names in various universes. In the central universe he is known as the Co-ordinate Source, the Cocreator, and the Associate Absolute. On Uversa, the headquarters of the superuniverse, we designate the Son as the Co-ordinate Spirit Center and as the Eternal Spirit Administrator. On Salvington, the headquarters of your local universe, this Son is of record as the Second Eternal Source and Center. The Melchizedeks speak of him as the Son of Sons. On your world, but not in your system of inhabited spheres, this Original Son has been confused with a co-ordinate Creator Son, Michael of Nebadon, who bestowed himself upon the mortal races of Urantia.

6:1.6 (74.5) Although any of the Paradise Sons may fittingly be called Sons of God, we are in the habit of reserving the designation “the Eternal Son” for this Original Son, the Second Source and Center, cocreator with the Universal Father of the central universe of power and perfection and cocreator of all other divine Sons who spring from the infinite Deities.

2. СЪЩНОСТТА НА ВЕЧНИЯ СИН

Вечният Син е така неизменен, така безкрайно надежден, както и Всеобщият Баща. Освен това, той е равен на Отеца в своята духовност, бидейки също такъв истински безграничен Дух. На вас, с вашия скромен произход, Синът би ви се сторил

2. NATURE OF THE ETERNAL SON

6:2.1 (74.6) The Eternal Son is just as changeless and infinitely dependable as the Universal Father. He is also just as spiritual as the Father, just as truly an unlimited spirit. To you of lowly origin the Son would appear to be more personal since he is one step nearer you in approachability than is the

поличностен, доколкото той е малко подостъпен за вас, отколкото Всеобщият Баща.

Вечният Син е вечното Божие Слово. Той във всичко прилича на Отеца; нещо повече, Вечният Син *е* Богът-Баща в неговото личностно проявление във вселената на вселените. И затова е било, е и винаги ще бъде истина казаното за Вечния Син и за равноправните Синове-Създатели: „Този, който е видял Сина, е видял Отеца.“.

По своята природа Синът напълно съответства на духовния Баща. Покланяйки се пред Всебщия Баща, ние фактически в същото време се покланяме и пред Бога-Син, и пред Бога-Дух. Природата на Бога-Син е също толкова реална и вечна, колкото и природата на Бога-Баща.

Синът не само притежава цялата безкрайна и трансцендентална праведност на Отеца, но също така отразява и цялата святост на неговия характер. Синът споделя съвършенството на Отеца и съвместно с Отеца носи отговорност за помощта на всички несъвършени създания в техните духовни усилия, насочени към придобиването на божествено съвършенство.

Вечният Син притежава цялата божественост и духовен характер на Отеца. Синът *е* цялата пълнота и абсолютност на Бога като личност и дух и тези качества Синът проявява в своето лично ръководство на духовното управление на вселената на вселените.

Бог действително е всеобщ дух; Бог е дух; и тази духовна същност на Отеца е съсредоточена и изразена в личността на Божеството на Вечния Син. Очевидно, отделянето от всеобщността на Първия Източник и Център е усилило значително духовните качества на Сина. И както Отецът разделя своята духовна същност със Сина, така те и двамата толкова пълно и безрезервно разделят божествения дух със Съвместния Извършител – Безкрайния Дух.

В любовта към истината и в създаването на красота Бащата и Синът са равни и само на пръв поглед *изглежда,* че Синът отделя повече внимание на реализацията на изключително духовната красота на всеобщите ценности.

Аз не виждам разлика между Отеца и Сина по отношение на божествената добродетел. Отецът обича своите вселенски деца като баща; Вечният Син се отнася към всички създания като баща и като брат.

Universal Father.

6:2.2 (74.7) The Eternal Son is the eternal Word of God. He is wholly like the Father; in fact, the Eternal Son *is* God the Father personally manifest to the universe of universes. And thus it was and is and forever will be true of the Eternal Son and of all the co-ordinate Creator Sons: “He who has seen the Son has seen the Father.”

6:2.3 (74.8) In nature the Son is wholly like the spirit Father. When we worship the Universal Father, actually we at the same time worship God the Son and God the Spirit. God the Son is just as divinely real and eternal in nature as God the Father.

6:2.4 (75.1) The Son not only possesses all the Father’s infinite and transcendent righteousness, but the Son is also reflective of all the Father’s holiness of character. The Son shares the Father’s perfection and jointly shares the responsibility of aiding all creatures of imperfection in their spiritual efforts to attain divine perfection.

6:2.5 (75.2) The Eternal Son possesses all the Father’s character of divinity and attributes of spirituality. The Son *is* the fullness of God’s absoluteness in personality and spirit, and these qualities the Son reveals in his personal management of the spiritual government of the universe of universes.

6:2.6 (75.3) God is, indeed, a universal spirit; God is spirit; and this spirit nature of the Father is focalized and personalized in the Deity of the Eternal Son. In the Son all spiritual characteristics are apparently greatly enhanced by differentiation from the universality of the First Source and Center. And as the Father shares his spirit nature with the Son, so do they together just as fully and unreservedly share the divine spirit with the Conjoint Actor, the Infinite Spirit.

6:2.7 (75.4) In the love of truth and in the creation of beauty the Father and the Son are equal except that the Son *appears* to devote himself more to the realization of the exclusively spiritual beauty of universal values.

6:2.8 (75.5) In divine goodness I discern no difference between the Father and the Son. The Father loves his universe children as a father; the Eternal Son looks upon all creatures both as father and as brother.

3. ПРЕТВОРЯВАНЕТО НА ЛЮБОВТА НА ОТЕЦА

Синът споделя справедливостта и праведността на Троицата, но тези божествени качества се затъмняват от безкрайното въплъщение на Бащината любов и милосърдие; Синът е откровението на божествената любов във вселените. Както Бог е любов, така Синът е милосърдие. Синът не може да обича повече от Отеца, но той е способен да демонстрира на създанията своето милосърдие по още един начин, тъй като той не само е изначален творец както Отеца, но е и Вечният Син на този Баща и затова споделя опита на синовността с всички синове на Всеобщия Баща.

Вечният Син е великият източник на милосърдие за цялото творение. Милосърдието е същността на духовното съдържание на Сина. Разпорежданията на Вечния Син, изпращани по духовните кръгове на Втория Източник и Център, звучат в тоналността на милосърдието.

За да разберете любовта на Вечния Син, на вас ви е необходимо в началото да осъзнаете нейният божествен източник – Отеца, който е любов, а след това да видите разпространението на това безкрайно чувство в необятното служене на Безкрайния Дух и неговото почти неограничено войнство от попечителски личности.

Служенето на Вечния Син е посветено на разкриването на Бога на любовта във вселената на вселените. В задачата на този божествен Син не влизат срамни опити да уговаря милосърдния Баща да заобича своите скромни създания и да прояви милост към грешниците на времето. Колко погрешно е да се представя Вечният Син като умоляващ Вселенския Баща да прояви милост към своите низши създания от материалните светове на пространството! Такива представи за Бога са незрели и нелепи. Вместо това вие би следвало да разберете, че цялата милосърдна опека на Божия Син е непосредствено откровение на сърцето на Отеца, изпълнено с всеобща любов и безкрайно състрадание. Любовта на Отеца е действителен и вечен източник на милосърдието на Сина.

Бог е любов, Синът – милосърдие. Милосърдието е въплътена любов, проявление на любовта на Отеца в лицето на неговия Вечен Син. Любовта на Всеобщия Син също е всеобща. В този смисъл, в който любовта се разбира на планета с разнополови същества,

3. MINISTRY OF THE FATHER'S LOVE

6:3.1 (75.6) The Son shares the justice and righteousness of the Trinity but overshadows these divinity traits by the infinite personalization of the Father's love and mercy; the Son is the revelation of divine love to the universes. As God is love, so the Son is mercy. The Son cannot love more than the Father, but he can show mercy to creatures in one additional way, for he not only is a primal creator like the Father, but he is also the Eternal Son of that same Father, thereby sharing in the sonship experience of all other sons of the Universal Father.

6:3.2 (75.7) The Eternal Son is the great mercy minister to all creation. Mercy is the essence of the Son's spiritual character. The mandates of the Eternal Son, as they go forth over the spirit circuits of the Second Source and Center, are keyed in tones of mercy.

6:3.3 (75.8) To comprehend the love of the Eternal Son, you must first perceive its divine source, the Father, who *is* love, and then behold the unfolding of this infinite affection in the far-flung ministry of the Infinite Spirit and his almost limitless host of ministering personalities.

6:3.4 (75.9) The ministry of the Eternal Son is devoted to the revelation of the God of love to the universe of universes. This divine Son is not engaged in the ignoble task of trying to persuade his gracious Father to love his lowly creatures and to show mercy to the wrongdoers of time. How wrong to envisage the Eternal Son as appealing to the Universal Father to show mercy to his lowly creatures on the material worlds of space! Such concepts of God are crude and grotesque. Rather should you realize that all the merciful ministrations of the Sons of God are a direct revelation of the Father's heart of universal love and infinite compassion. The Father's love is the real and eternal source of the Son's mercy.

6:3.5 (75.10) God is love, the Son is mercy. Mercy is applied love, the Father's love in action in the person of his Eternal Son. The love of this universal Son is likewise universal. As love is comprehended on a sex planet, the love of God is more comparable to the love of a father, while the

Божията любов е поскоро сравнима с бащината любов, докато любовта на Сина напомня чувството на майката. Такива сравнения, разбира се, са примитивни, но аз прибягвам към тях с надеждата да покажа на човешкия разум, че между любовта на Отеца и любовта на Сина има разлика – не в божественото съдържание, а в качеството и начина на изразяване.

love of the Eternal Son is more like the affection of a mother. Crude, indeed, are such illustrations, but I employ them in the hope of conveying to the human mind the thought that there is a difference, not in divine content but in quality and technique of expression, between the love of the Father and the love of the Son.

4. АТРИБУТИТЕ НА ВЕЧНИЯ СИН

Вечният Син е движеща сила на духовното ниво на космическата реалност; духовното могъщество на Сина е абсолютно по отношение на цялата вселенска действителност. Благодарение на абсолютното владеене на духовната гравитация той в съвършенство управлява взаимовръзката на всички недиференцирани видове духовни енергии и цялата въплътена духовна реалност. Целият чист нефрагментарен дух, както и неговите същества и ценности, реагират на безкрайната притегателна сила на изначалния Син на Рая. И ако вечното бъдеще стане свидетел на появата на неограничена вселена, духовната гравитация и духовното могъщество на Първородния Син ще бъдат напълно адекватни изисквания за духовното управление и ефективното ръководство на подобно безбрежно творение.

Синът е всемогъщ само в сферата на духовното. Във вечната система на космическото управление разточително и ненужно повторение на функциите никога не се среща; Божествата не са склонни към безполезно дублиране на вселенската опека.

Вездесъщността на Първородния Син съставлява духовното единство на вселената на вселените. Духовната връзка на цялото творение се основава на повсеместно активно присъствие на божествения дух на Вечния Син. Постигайки духовното присъствие на Отеца, на нас ни е трудно да го отделим в своето съзнание от духовното присъствие на Вечния Син. Духът на Отеца вечно пребивава в духа на Сина.

Отецът трябва да бъде духовно вездесъщ, но такава вездесъщност се оказва неотделима от повсеместната духовна активност на Вечния Син. Но ние вярваме, че във всички случаи на двойствено духовно присъствие на Баща-Син духът на Сина е съгласуван с духа на Отеца.

В своите контакти с личността Отецът действа в пределите на личностния кръг. В своите лични и регистрируеми контакти с духовното творение той е в частиците,

4. ATTRIBUTES OF THE ETERNAL SON

6:4.1 (76.1) The Eternal Son motivates the spirit level of cosmic reality; the spiritual power of the Son is absolute in relation to all universe actualities. He exercises perfect control over the interassociation of all undifferentiated spirit energy and over all actualized spirit reality through his absolute grasp of spirit gravity. All pure unfragmented spirit and all spiritual beings and values are responsive to the infinite drawing power of the primal Son of Paradise. And if the eternal future should witness the appearance of an unlimited universe, the spirit gravity and the spirit power of the Original Son will be found wholly adequate for the spiritual control and effective administration of such a boundless creation.

6:4.2 (76.2) The Son is omnipotent only in the spiritual realm. In the eternal economy of universe administration, wasteful and needless repetition of function is never encountered; the Deities are not given to useless duplication of universe ministry.

6:4.3 (76.3) The omnipresence of the Original Son constitutes the spiritual unity of the universe of universes. The spiritual cohesion of all creation rests upon the everywhere active presence of the divine spirit of the Eternal Son. When we conceive of the Father's spiritual presence, we find it difficult to differentiate it in our thinking from the spiritual presence of the Eternal Son. The spirit of the Father is eternally resident in the spirit of the Son.

6:4.4 (76.4) The Father must be spiritually omnipresent, but such omnipresence appears to be inseparable from the everywhere spirit activities of the Eternal Son. We do, however, believe that in all situations of Father-Son presence of a dual spiritual nature the spirit of the Son is co-ordinate with the spirit of the Father.

6:4.5 (76.5) In his contact with personality, the Father acts in the personality circuit. In his personal and detectable contact with spiritual creation, he appears in the fragments of the totality of his Deity,

изразяващи всеобщността на неговата Божественост, и тези частици на Отеца изпълняват единствената, уникална и изключителна функция, където и когато и да се появят във вселената на вселените. Във всички подобни случаи духът на Сина е съгласуван с духовната функция на фрагментарното присъствие на Всеобщия Баща.

and these Father fragments have a solitary, unique, and exclusive function wherever and whenever they appear in the universes. In all such situations the spirit of the Son is co-ordinate with the spiritual function of the fragmented presence of the Universal Father.

Духовно Вечният Син е вездесъщ. Духът на Вечния Син несъмнено е свързан с вас и ви обкръжава, но той не е във вас като част от вашето същество, подобно на Тайнствения Наставник. Пребиваващата във вас частица на Отеца настройва човешкия разум към все по-божествено отношение, вследствие на което разумът на възходящото създание повишава своята възприемчивост към духовната притегателна сила на всемогъщия кръг на духовна гравитация на Втория Източник и Център.

6:4.6 (76.6) Spiritually the Eternal Son is omnipresent. The spirit of the Eternal Son is most certainly with you and around you, but not within you and a part of you like the Mystery Monitor. The indwelling Father fragment adjusts the human mind to progressively divine attitudes, whereupon such an ascending mind becomes increasingly responsive to the spiritual drawing power of the all-powerful spirit-gravity circuit of the Second Source and Center.

Първородният Син притежава всеобщо духовно самосъзнание. В своята мъдрост Синът напълно съответства на Отеца. Ние не можем да направим разлика между Първия и Втория Източници в сферата на знанията и всеведението; на Сина, както и на Отеца, е известно всичко; никое вселенско събитие не предизвиква в него удивление; още в началото той разбира какъв ще е краят.

6:4.7 (76.7) The Original Son is universally and spiritually self-conscious. In wisdom the Son is the full equal of the Father. In the realms of knowledge, omniscience, we cannot distinguish between the First and Second Sources; like the Father, the Son knows all; he is never surprised by any universe event; he comprehends the end from the beginning.

Отецът и Синът действително знаят броя и местонахождението на всички духове и одухотворени същества във вселената на вселените. Синът не само знае всичко благодарение на своя собствен вездесъщ дух, но също така и – наравно с Отеца и Съвместния Извършител, е напълно запознат със съдържанието на необятния поток информация, постъпващ чрез системата за отразяване към Върховното Същество, чийто разум във всеки момент осъзнава всичко, което става във всички светове на седемте свръхвселени. Съществуват и други проявления на всеведението на Райския Син.

6:4.8 (77.1) The Father and the Son really know the number and whereabouts of all the spirits and spiritualized beings in the universe of universes. Not only does the Son know all things by virtue of his own omnipresent spirit, but the Son, equally with the Father and the Conjoint Actor, is fully cognizant of the vast reflectivity intelligence of the Supreme Being, which intelligence is at all times aware of all things that transpire on all the worlds of the seven superuniverses. And there are other ways in which the Paradise Son is omniscient.

Като любяща, милосърдна и грижовна личност Вечният Син изцяло и безкрайно съответства на Всеобщия Баща, а във всичките си милосърдни, изпълнени с любов отношения с възходящи същества от низшите светове Вечният Син е така добър и грижовен, така търпелив и многосъстрадателен, както и неговите Райски Синове на локалните вселени, които толкова често посвещават себе си на еволюционните светове на времето.

6:4.9 (77.2) The Eternal Son, as a loving, merciful, and ministering spiritual personality, is wholly and infinitely equal with the Universal Father, while in all those merciful and affectionate personal contacts with the ascendant beings of the lower realms the Eternal Son is just as kind and considerate, just as patient and long-suffering, as are his Paradise Sons in the local universes who so frequently bestow themselves upon the evolutionary worlds of time.

Няма никакъв смисъл да продължаваме обсъждането на атрибутите на Вечния Син. Предвид гореспоменатите ограничения, достатъчно е да се обърнете към атрибутите

6:4.10 (77.3) It is needless further to expatiate on the attributes of the Eternal Son. With the exceptions noted, it is only necessary to study the spiritual attributes of God the Father to understand and

на Бога-Баща, за да разберете и правилно оцените и атрибутите на Бога-Син.

5. ОГРАНИЧЕНИЯТА НА ВЕЧНИЯ СИН

Вечният Син не предприема лични действия в сферата на физическото, както не действа и на нивата на служене на разума на създадените същества – с изключение на това, което се изпълнява чрез Съвместния Извършител. Но тези условия в никакъв случай не ограничават Вечния Син, във всичко останало следващ пълното и свободно претворяване на божествените атрибути на *духовното* всеведение, вездесъщност и всемогъщество.

Вечният Син не присъства лично в потенциалите на духа, съдържащи се в безкрайността на Божеството-Абсолют, но – според реализацията на тези потенциали, те биват обхващани от всемогъщия кръг на духовна гравитация на Сина.

Личността е изключителният дар на Всеобщия Баща. Вечният Син я получава от Отеца, но той не дарява личност без негово участие. Синът поражда огромно множество духовни същества, но такива производни създания не са личности. Когато Синът създава личност, той прави това заедно с Отеца или Съвместния Извършител, който в подобни взаимоотношения може да действа от името на Отеца. По такъв начин Вечният Син е съвместен създател на личности, но сам той отделно никога не дарява личност и не създава същества с личностен статут. Но това ограничение в действията не лишава Сина от способността да създава някакви или всякакви типове неличностна реалност.

Вечният Син е ограничен в предаването на прерогативите на създател. Правейки Първородния Син вечен, Отецът го е дарил с могъщество и право за последващо единение със себе си в божествените актове на създаването на нови Синове, притежаващи съзнателни атрибути; такива Синове са се създавали и продължават да се създават. Но след сътворяването на тези еднородни Синове прерогативите на създателя очевидно не могат да се предават по-нататък. Вечният Син предава съзидателната способност само на първото, или пряко, въплъщение. Затова, когато Отецът и Синът се обединяват, за да сътворят Син-Създател, те постигат своята цел; но появилият се по такъв начин Син-Създател е неспособен някога да предаде или делегира прерогативите на творец на категорията Синове, които той може впоследствие да създаде, независимо от това,

correctly evaluate the attributes of God the Son.

5. LIMITATIONS OF THE ETERNAL SON

6:5.1 (77.4) The Eternal Son does not personally function in the physical domains, nor does he function, except through the Conjoint Actor, in the levels of mind ministry to creature beings. But these qualifications do not in any manner otherwise limit the Eternal Son in the full and free exercise of all the divine attributes of *spiritual* omniscience, omnipresence, and omnipotence.

6:5.2 (77.5) The Eternal Son does not personally pervade the potentials of spirit inherent in the infinity of the Deity Absolute, but as these potentials become actual, they come within the all-powerful grasp of the spirit-gravity circuit of the Son.

6:5.3 (77.6) Personality is the exclusive gift of the Universal Father. The Eternal Son derives personality from the Father, but he does not, without the Father, bestow personality. The Son gives origin to a vast spirit host, but such derivations are not personalities. When the Son creates personality, he does so in conjunction with the Father or with the Conjoint Creator, who may act for the Father in such relationships. The Eternal Son is thus a cocreator of personalities, but he bestows personality upon no being and of himself, alone, never creates personal beings. This limitation of action does not, however, deprive the Son of the ability to create any or all types of other-than-personal reality.

6:5.4 (77.7) The Eternal Son is limited in transmittal of creator prerogatives. The Father, in eternalizing the Original Son, bestowed upon him the power and privilege of subsequently joining with the Father in the divine act of producing additional Sons possessing creative attributes, and this they have done and now do. But when these co-ordinate Sons have been produced, the prerogatives of creatorship are apparently not further transmissible. The Eternal Son transmits creatorship powers only to the first or direct personalization. Therefore, when the Father and the Son unite to personalize a Creator Son, they achieve their purpose; but the Creator Son thus brought into existence is never able to transmit or delegate the prerogatives of creatorship to the various orders of Sons which he may subsequently create, notwithstanding that, in the highest local universe Sons, there does appear a very limited reflection of the creative attributes of a

че върховните Синове на локалните вселени все пак притежават известно крайно ограничено проявление на създателните атрибути, присъщи на Сина-Създател.

Creator Son.

Като безкрайно и изключително лично същество Вечният Син не може да раздроби своята същност, да я разпредели и да посвети своите индивидуализирани частици на други същества и индивиди, както правят това Всеобщият Баща и Безкрайният Дух. Но Синът е способен да посвещава и посвещава себе си като безпределен Дух на цялото творение, като го насища със себе си и неуморно привлича към себе си всички духовни личности и духовни реалности.

6:5.5 (78.1) The Eternal Son, as an infinite and exclusively personal being, cannot fragmentize his nature, cannot distribute and bestow individualized portions of his selfhood upon other entities or persons as do the Universal Father and the Infinite Spirit. But the Son can and does bestow himself as an unlimited spirit to bathe all creation and unceasingly draw all spirit personalities and spiritual realities to himself.

Винаги помнете, че Вечният Син е личностният образ на духа на Отеца за цялото творение. Като Божество, Синът е личностен и само личностен; толкова божествена и абсолютна личност не може да бъде разложена на части или раздробена. Богът-Баща и Богът-Дух са истински личности, но освен това, че са такива Божествени личности, те са и всичко друго.

6:5.6 (78.2) Ever remember, the Eternal Son is the personal portrayal of the spirit Father to all creation. The Son is personal and nothing but personal in the Deity sense; such a divine and absolute personality cannot be disintegrated or fragmentized. God the Father and God the Spirit are truly personal, but they are also everything else in addition to being such Deity personalities.

Макар Вечният Син да не може да участва лично в посвещаването на Настройчиците на Съзнанието, в безкрайното минало, съветвайки се с Отеца, той одобрил плана на Отеца и дал обет за вечно сътрудничество, когато Отецът, замисляйки мисията на Настройчиците на Съзнанието, предложил на Сина: „Нека сътворим смъртен човек по Наш образ.“. И както частицата от духа на Отеца пребивава във вас, така и присъствието на духа на Сина ви обкръжава и двамата те извечно се трудят като единно цяло над вашето духовно развитие.

6:5.7 (78.3) Though the Eternal Son cannot personally participate in the bestowal of the Thought Adjusters, he did sit in council with the Universal Father in the eternal past, approving the plan and pledging endless co-operation, when the Father, in projecting the bestowal of the Thought Adjusters, proposed to the Son, “Let us make mortal man in our own image.” And as the spirit fragment of the Father dwells within you, so does the spirit presence of the Son envelop you, while these two forever work as one for your spiritual advancement.

6. РАЗУМЪТ НА ДУХА

Вечният Син е дух и притежава разум, но това не са такива дух или разум, които могат да бъдат разбрани от смъртния разум. Смъртният човек постига разума на крайно, космическо, материално и личностно нива. Човекът също така наблюдава разумни проявления в живите същества, функциониращи на субличностно (животинско) ниво, но на него му е трудно да постигне същността на разума, свързан със свръхматериални създания и явяващ се част от изключително духовните личности. При все това, когато се отнася към духовното ниво на битието и се използва за обозначаване на духовните функции на интелекта, разумът изисква друго определение. Този тип разум, който непосредствено е свързан с духа, не бива да се сравнява нито с разума,

6. THE SPIRIT MIND

6:6.1 (78.4) The Eternal Son is spirit and has mind, but not a mind or a spirit which mortal mind can comprehend. Mortal man perceives mind on the finite, cosmic, material, and personal levels. Man also observes mind phenomena in living organisms functioning on the subpersonal (animal) level, but it is difficult for him to grasp the nature of mind when associated with supermaterial beings and as a part of exclusive spirit personalities. Mind must, however, be differently defined when it refers to the spirit level of existence, and when it is used to denote spirit functions of intelligence. That kind of mind which is directly allied with spirit is comparable neither to that mind which co-ordinates spirit and matter nor to that mind which is allied only with matter.

координиращ духа и материята, нито с разума, свързан само с материята.

Духът винаги притежава съзнание, разум, различни аспекти на индивидуалността. Без участието на някаква форма на разума духовното осъзнаване на братството на духовните същества би било невъзможно. Еквивалентът на разума, способността да знаеш и да бъдеш познат, е неотменим от Божеството. Божеството може да бъде личностно, доличностно, свръхличностно или безличностно, но Божеството винаги притежава разум, тоест, като минимум, способност да общува със сходни организми, същества, или личности.

6:6.2 (78.5) Spirit is ever conscious, minded, and possessed of varied phases of identity. Without mind in some phase there would be no spiritual consciousness in the fraternity of spirit beings. The equivalent of mind, the ability to know and be known, is indigenous to Deity. Deity may be personal, prepersonal, superpersonal, or impersonal, but Deity is never mindless, that is, never without the ability at least to communicate with similar entities, beings, or personalities.

Разумът на Вечния Син е подобен на разума на Отеца, той не прилича на никой друг разум във вселената; заедно с разума на Отеца той е предшественик на разнообразни и обширни въплъщения на разума на Съвместния Създател. Възможно е найдобър пример за разума на Отеца и Сина – такъв интелект, който е изходен по отношение на абсолютния разум на Третия Източник и Център – да е предразумът на Настройчика на Съзнанието, тъй като, макар тези частици на Отеца да се намират изцяло отвъд пределите на кръговете на разума на Съвместния Извършител, те притежават определен предразум; те познават и са познаваеми; те притежават еквивалента на човешкото мислене.

6:6.3 (78.6) The mind of the Eternal Son is like that of the Father but unlike any other mind in the universe, and with the mind of the Father it is ancestor to the diverse and far-flung minds of the Conjoint Creator. The mind of the Father and the Son, that intellect which is ancestral to the absolute mind of the Third Source and Center, is perhaps best illustrated in the premind of a Thought Adjuster, for, though these Father fragments are entirely outside of the mind circuits of the Conjoint Actor, they have some form of premind; they know as they are known; they enjoy the equivalent of human thinking.

Вечният Син е напълно духовен; човекът е почти изключително материален; затова постигането на много от това, което се отнася до духовната личност на Вечния Син към неговите седем духовни сфери, обкръжаващи Рая, а също и природата на неличностните творения на Райския Син, започва едва тогава, когато придобиете духовен статут, което става, след като завършите своя моронтиен възход в локалната вселена Небадон. След това, в зависимост от вашето придвижване в свръхвселената на път към Хавона, много от тези скрити в духа тайнства ще се разкриват, защото вие ще започнете да придобивате „разума на духа“ – духовната проницателност.

6:6.4 (78.7) The Eternal Son is wholly spiritual; man is very nearly entirely material; therefore much pertaining to the spirit personality of the Eternal Son, to his seven spiritual spheres encircling Paradise and to the nature of the impersonal creations of the Paradise Son, will have to await your attainment of spirit status following your completion of the morontia ascension of the local universe of Nebadon. And then, as you pass through the superuniverse and on to Havona, many of these spirit-concealed mysteries will clarify as you begin to be endowed with the “mind of the spirit” — spiritual insight.

7. ЛИЧНОСТТА НА ВЕЧНИЯ СИН

Вечният Син е тази безкрайна личност, от чиито безусловноличностни връзки Всеобщият Баща се е освободил посредством тринитизация; оттогава, благодарение на Сина, Отецът с безкрайна щедрост отдава себе си на своята вечно разширяваща се вселена от Създатели и създания. Синът е

7. PERSONALITY OF THE ETERNAL SON

6:7.1 (79.1) The Eternal Son is that infinite personality from whose unqualified personality fetters the Universal Father escaped by the technique of trinitization, and by virtue of which he has ever since continued to bestow himself in endless profusion upon his ever-expanding universe of Creators and creatures. The Son is

абсолютна личност; Бог е *бащинска личност* – даряващият личност, пораждащият личността, причината за личността. Всяко личностно създание получава личност от Всеобщия Баща – Райският Баща, който е вечен източник на личността на Първородния Син.

Личността на Райския Син е абсолютна и чисто духовна; и тази абсолютна личност е и вечен и божествен еталон, в началото за посвещаване на Отеца на личността на Съвместния Извършител, а впоследствие – за посвещаване личността на огромния брой свои създания по цялата необятна вселена.

Вечният Син наистина е милосърден попечител, божествен дух, духовно могъщество и реална личност. Синът е духовната и личностна природа на Бога в нейните проявления във вселената – квинтесенцията на Първия Източник и Център, освободена от всичко неличностно, свръхбожествено, недуховно и чисто потенциално. Но не съществуват думи, способни да предадат на човешкия разум цялата красота и величие на небесната личност на Вечния Син; всичко, което може да замъгли образа на Всеобщия Баща, е почти толкова способно да възпрепятства и осъзнаването на представите за Вечния Син. Ще ви се наложи да дочакате пристигането в Рая, за да разберете защо не мога да опиша на крайния разум характера на тази абсолютна личност.

absolute personality; God is *father personality* — the source of personality, the bestower of personality, the cause of personality. Every personal being derives personality from the Universal Father just as the Original Son eternally derives his personality from the Paradise Father.

6:7.2 (79.2) The personality of the Paradise Son is absolute and purely spiritual, and this absolute personality is also the divine and eternal pattern, first, of the Father's bestowal of personality upon the Conjoint Actor and, subsequently, of his bestowal of personality upon the myriads of his creatures throughout a far-flung universe.

6:7.3 (79.3) The Eternal Son is truly a merciful minister, a divine spirit, a spiritual power, and a real personality. The Son is the spiritual and personal nature of God made manifest to the universes — the sum and substance of the First Source and Center, divested of all that which is nonpersonal, extradivine, nonspiritual, and pure potential. But it is impossible to convey to the human mind a word picture of the beauty and grandeur of the supernal personality of the Eternal Son. Everything that tends to obscure the Universal Father operates with almost equal influence to prevent the conceptual recognition of the Eternal Son. You must await your attainment of Paradise, and then you will understand why I was unable to portray the character of this absolute personality to the understanding of the finite mind.

8. ОСЪЗНАВАНЕТО НА ВЕЧНИЯ СИН

Във всичко, което се отнася до индивидуалността, същността и други атрибути на личността, Вечният Син е пълното съответствие, съвършеното допълнение и вечният еквивалент на Всеобщия Баща. В този смисъл, в който Бог е Всеобщият Баща, Синът е Всеобщата Майка. И всички ние, висши и низши, сме членове на тяхното общо семейство.

За да оцените характера на Сина, на вас ви е необходимо да изучите описанието на божествения характер на Отеца; те са извечно и неразделно единни. Като божествени личности те практически са неразличими за низшите категории разумни същества. Достатъчно лесно ги различават тези, които са се появили в резултат от съзидателните актове на самите Божества. Странстващите из централната вселена и тези, които пребивават в Рая, възприемат Отеца и Сина не само като управляващо вселената личностно единство, но и като две отделни личности, които

8. REALIZATION OF THE ETERNAL SON

6:8.1 (79.4) Concerning identity, nature, and other attributes of personality, the Eternal Son is the full equal, the perfect complement, and the eternal counterpart of the Universal Father. In the same sense that God is the Universal Father, the Son is the Universal Mother. And all of us, high and low, constitute their universal family.

6:8.2 (79.5) To appreciate the character of the Son, you should study the revelation of the divine character of the Father; they are forever and inseparably one. As divine personalities they are virtually indistinguishable by the lower orders of intelligence. They are not so difficult of separate recognition by those whose origin is in the creative acts of the Deities themselves. Beings of nativity in the central universe and on Paradise discern the Father and the Son not only as one personal unity of universal control but also as two separate personalities functioning in definite domains of universe administration.

действат в различни области на ръководство на вселената.

В личностно отношение вие можете да си представяте Всеобщия Баща и Вечния Син като отделни индивиди, защото те наистина са такива; но в ръководството на вселените те са толкова вплетени и взаимосвързани, че не винаги е възможно да ги различиш. Когато в различните вселенски ситуации взаимовръзката на Отеца и Сина изглеждат неясни, не следва да се опитвате всеки път да разграничавате техните действия; просто си спомнете, че Бог е подбуждащата мисъл, а Синът – изразяващото слово. Във всяка локална вселена тази неразделимост е въплътена в божествеността на Сина-Създател, който – за създанията на десетте милиона обитаеми светове – е олицетворение както на Отеца, така и на Сина.

Вечният Син е безкраен, но той е постижим в лицето на своите Райски Синове и благодарение на търпеливото служене на Безкрайния Дух. Ако не бяха безкористното служене на Райските Синове и преданата помощ на създанията на Безкрайния Дух, същества с материален произход едва ли щяха да могат да се надяват на придобиване на Вечния Син. Толкова вярно е и това, че с помощта на тези небесни сили и благодарение на тяхното водителство осъзнаващите Бога смъртни безусловно ще достигнат Рая и някога ще застанат пред личното присъствие на този величествен Син на Синовете.

Независимо от това, че Вечният Син е образец за смъртната личност, за вас е полесно да разберете реалността както на Отеца, така и на Духа, тъй като Отецът непосредствено дарява личност, а Безкрайният Дух е абсолютен източник на вашия смъртен разум. Но с вашия възход по Райския път за духовен прогрес личността на Вечния Син ще става все пореална и вашият постепенно одухотворяван интелект все повече ще различава реалността на неговия безкраен духовен разум.

Представата за Вечния Син никога няма да засияе с ярка светлина във вашето смъртно или последващо морантийно съзнание; едва след като се изпълните с духовност и пристъпите към своя духовен възход, осмислянето на личността на Вечния Син ще може да започне приближаването си към яркостта на вашата представа за личността на Сина-Създател с Райски произход, който някога е живял на Урантия в плът като човек сред хората.

В продължение на цялото ваше пребиваване в локалната вселена на

6:8.3 (79.6) As persons you may conceive of the Universal Father and the Eternal Son as separate individuals, for they indeed are; but in the administration of the universes they are so intertwined and interrelated that it is not always possible to distinguish between them. When, in the affairs of the universes, the Father and the Son are encountered in confusing interassociations, it is not always profitable to attempt to segregate their operations; merely recall that God is the initiating thought and the Son is the expressionful word. In each local universe this inseparability is personalized in the divinity of the Creator Son, who stands for both Father and Son to the creatures of ten million inhabited worlds.

6:8.4 (80.1) The Eternal Son is infinite, but he is approachable through the persons of his Paradise Sons and through the patient ministry of the Infinite Spirit. Without the bestowal service of the Paradise Sons and the loving ministry of the creatures of the Infinite Spirit, beings of material origin could hardly hope to attain the Eternal Son. And it is equally true: With the help and guidance of these celestial agencies the God-conscious mortal will certainly attain Paradise and sometime stand in the personal presence of this majestic Son of Sons.

6:8.5 (80.2) Even though the Eternal Son is the pattern of mortal personality attainment, you find it easier to grasp the reality of both the Father and the Spirit because the Father is the actual bestower of your human personality and the Infinite Spirit is the absolute source of your mortal mind. But as you ascend in the Paradise path of spiritual progression, the personality of the Eternal Son will become increasingly real to you, and the reality of his infinitely spiritual mind will become more discernible to your progressively spiritualizing mind.

6:8.6 (80.3) Never can the concept of the Eternal Son shine brightly in your material or subsequent morontial mind; not until you spiritize and commence your spirit ascension will the comprehension of the personality of the Eternal Son begin to equal the vividness of your concept of the personality of the Creator Son of Paradise origin who, in person and as a person, onetime incarnated and lived on Urantia as a man among men.

6:8.7 (80.4) Throughout your local universe experience the Creator Son, whose personality is comprehensible by man, must compensate for

СинаСъздател, чиято личност е достъпна за човешкото разбиране, се налага да компенсира вашата неспособност да осмислите цялото значение на по-специфично духовния, но при все това личностен Вечен Син на Рая. При вашето придвижване през Орвонтон и Хавона, когато зад вас останат ярката картина и съкровените спомени за Сина-Създател на вашата локална вселена, предаването на този материален и моронтиен опит ще бъде компенсирано от все по-разширяващите се представи и все по-наситеното постигане на Вечния Син на Рая, чиято реалност и близост ще нарастват с вашето приближаване към Рая.

Вечният Син е велика и славна личност. Макар постигането на реалността на личността на толкова безкрайно същество да излиза извън пределите на възможностите на смъртния и материален разум, не се съмнявайте: той е личност. Аз зная какво говоря. Безкрайно много пъти съм се намирал в божественото присъствие на Вечния Син и съм пътувал по вселената за изпълнение на неговите благодатни разпореждания.

[Изложено от Божествен Съветник, получил задачата да формулира този документ, описващ Вечния Син на Рая.]

your inability to grasp the full significance of the more exclusively spiritual, but none the less personal, Eternal Son of Paradise. As you progress through Orvonton and Havona, as you leave behind you the vivid picture and deep memories of the Creator Son of your local universe, the passing of this material and morontia experience will be compensated by ever-enlarging concepts and intensifying comprehension of the Eternal Son of Paradise, whose reality and nearness will ever augment as you progress Paradiseward.

6:8.8 (80.5) The Eternal Son is a grand and glorious personality. Although it is beyond the powers of the mortal and material mind to grasp the actuality of the personality of such an infinite being, doubt not, he is a person. I know whereof I speak. Times almost without number I have stood in the divine presence of this Eternal Son and then journeyed forth in the universe to execute his gracious bidding.

6:8.9 (80.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

Документ 7. Връзката на Вечния. Син с Вселената

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 7. ВРЪЗКАТА НА ВЕЧНИЯ СИН С ВСЕЛЕНАТА

Секции

Въведение
1. Контурът на духовната гравитация
2. Ръководството на Вечния Син
3. Връзката на Вечния Син с индивида
4. Божествените планове за усъвършенстване
5. Духът на посвещението
6. Райските Божии Синове
7. Висшето разкриване на Отеца

PAPER 7 RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction
1. The Spirit-Gravity Circuit
2. The Administration of the Eternal Son
3. Relation of the Eternal Son to the Individual
4. The Divine Perfection Plans
5. The Spirit of Bestowal
6. The Paradise Sons of God
7. The Supreme Revelation of the Father

Въведение

ПЪРВОРОДНИЯТ Син непрестанно претворява в живота духовните аспекти на вечния замисъл на Отеца според това как този замисъл постепенно се разкрива във феномените на еволюиращите вселени с техните разнообразни групи живи същества. Ние не разбираме напълно този план, но не се съмняваме в това, че Райският Син всецяло го разбира.

Синът прилича на Отеца в своя стремеж да посвети колкото може повече от собствената си същност на своите равноправни Синове, а също и на подчинените им Синове. Както и на Отеца, на Сина е свойствено саморазпространението, което се проявява в безграничното посвещаване на себе си на Безкрайния Дух, техния съвместен изпълнител.

Като вседържител на духовни реалности Вторият Източник и Център представлява вечен противовес на Острова на Рая –

INTRODUCTION

7:0.1 (81.1) THE Original Son is ever concerned with the execution of the spiritual aspects of the Father's eternal purpose as it progressively unfolds in the phenomena of the evolving universes with their manifold groups of living beings. We do not fully comprehend this eternal plan, but the Paradise Son undoubtedly does.

7:0.2 (81.2) The Son is like the Father in that he seeks to bestow everything possible of himself upon his co-ordinate Sons and upon their subordinate Sons. And the Son shares the Father's self-distributive nature in the unstinted bestowal of himself upon the Infinite Spirit, their conjoint executive.

7:0.3 (81.3) As the upholder of spirit realities, the Second Source and Center is the eternal counterpoise of the Isle of Paradise, which so

величествената опора на целия материален свят. Така Първият Източник и Център е завинаги разкрит в материалната красота на изисканите форми на централния Остров и в духовните ценности на небесната личност на Вечния Син.

Вечният Син е действителен вседържител на необятното творение на духовни реалности и духовни същества. Духовният свят е обитанието на Сина, неговото лично поведение; неличностните и духовни по своя характер реалности са неизменно възприемчиви спрямо волята и замисъла на съвършената личност на Абсолютния Син.

Но Синът не носи лична отговорност за поведението на всички духовни личности. Волята на личностното създание е относително свободна и следователно определя действията на такива волеви същества. Затова духовният свят на свободната воля не винаги правилно предава характера на Вечния Син, така както природата на Урантия не е истинско изображение на съвършенството и неизменността на Рая и Божеството. Но с каквото и да се отличава свободното действие на човека или ангела, вечното могъщество на Сина във всеобщото гравитационно управление на всички духовни реалности остава абсолютно.

magnificently upholds all things material. Thus is the First Source and Center forever revealed in the material beauty of the exquisite patterns of the central Isle and in the spiritual values of the supernal personality of the Eternal Son.

7:0.4 (81.4) The Eternal Son is the actual upholder of the vast creation of spirit realities and spiritual beings. The spirit world is the habit, the personal conduct, of the Son, and the impersonal realities of spirit nature are always responsive to the will and purpose of the perfect personality of the Absolute Son.

7:0.5 (81.5) The Son is not, however, personally responsible for the conduct of all spirit personalities. The will of the personal creature is relatively free and hence determines the actions of such volitional beings. Therefore the freewill spirit world is not always truly representative of the character of the Eternal Son, even as nature on Urantia is not truly revelatory of the perfection and immutability of Paradise and Deity. But no matter what may characterize the freewill action of man or angel, the Son's eternal grasp of the universal gravity control of all spirit realities continues as absolute.

1. КОНТУРЪТ НА ДУХОВНАТА ГРАВИТАЦИЯ

Всичко, което се говори за иманентността, вездесъщността, всемогъществото и всеведението на Бога е също толкова вярно и по отношение на Сина в сферите на Духа. Наблюдаваната в цялото творение чиста и всеобща духовна гравитация, този изключително духовен кръг, довежда непосредствено до Втория Източник и Център в Рая. Управлението и функционирането на този вездесъщ и безпогрешен духовен обхват на всички истински ценности на Духа се извършва под ръководството на Сина. По такъв начин Вечният Син осъществява абсолютна духовна власт. Той буквално държи всички духовни реалности и всички одухотворени ценности сякаш на дланта на своята ръка. Управлението на всеобщата духовна гравитация *е* всеобщо духовно управление.

Гравитационното управление на духовните същности се извършва независимо от времето и пространството; затова при предаване духовната енергия не се намалява. Духовната

1. THE SPIRIT-GRAVITY CIRCUIT

7:1.1 (81.6) Everything taught concerning the immanence of God, his omnipresence, omnipotence, and omniscience, is equally true of the Son in the spiritual domains. The pure and universal spirit gravity of all creation, this exclusively spiritual circuit, leads directly back to the person of the Second Source and Center on Paradise. He presides over the control and operation of that ever-present and unerring spiritual grasp of all true spirit values. Thus does the Eternal Son exercise absolute spiritual sovereignty. He literally holds all spirit realities and all spiritualized values, as it were, in the hollow of his hand. The control of universal spiritual gravity *is* universal spiritual sovereignty.

7:1.2 (82.1) This gravity control of spiritual things operates independently of time and space; therefore is spirit energy undiminished in transmission. Spirit gravity never suffers time delays, nor does it undergo space diminution. It

гравитация не е подложена на задръжки във времето или на отслабване в пространството. Тя не се намалява с квадрата на разстоянието; действието на кръговете на чистата духовна енергия не се забавя от масата на материалното творение. Трансценденталността на чистата духовна енергия по отношение на времето и пространството се заключава в абсолютността на Сина, а не във вмешателството на антигравитационните сили на Третия Източник и Център.

does not decrease in accordance with the square of the distance of its transmission; the circuits of pure spirit power are not retarded by the mass of the material creation. And this transcendence of time and space by pure spirit energies is inherent in the absoluteness of the Son; it is not due to the interposition of the antigravity forces of the Third Source and Center.

Духовните реалности реагират спрямо силата на притегляне на центъра за духовна гравитация в зависимост от своите качествени ценности, от действителната степен на духовност на тяхната природа. Духовната субстанция (качеството) реагира на духовната гравитация така, както организираната енергия на физическата субстанция (количеството) реагира на физическата гравитация. Духовните ценности и сили на духа са *реални.* От гледна точка на личността духът е душата на творението; материя е призрачното физическо тяло.

7:1.3 (82.2) Spirit realities respond to the drawing power of the center of spiritual gravity in accordance with their qualitative value, their actual degree of spirit nature. Spirit substance (quality) is just as responsive to spirit gravity as the organized energy of physical matter (quantity) is responsive to physical gravity. Spiritual values and spirit forces are *real.* From the viewpoint of personality, spirit is the soul of creation; matter is the shadowy physical body.

Реакциите и колебанията на духовната гравитация винаги отразяват истинското съдържание на духовни ценности, качествения духовен статут на индивида или света. Дадената сила на притегляне мигновено реагира на междудуховните и вътрешнодуховни ценности на всяка космическа или планетарна ситуация. Всеки път, когато духовната реалност се въплъщава във вселените, тази промяна обуславя незабавно и мигновено коригиране на духовната гравитация. Такъв нов дух в действителност е част от Втория Източник и Център; и както е несъмнено одухотворяването на смъртните хора, така безусловно е и придобиването от тях на духовен Син – център и източник на гравитацията на духа.

7:1.4 (82.3) The reactions and fluctuations of spirit gravity are ever true to the content of spiritual values, the qualitative spiritual status of an individual or a world. This drawing power is instantly responsive to the inter- and intraspirit values of any universe situation or planetary condition. Every time a spiritual reality actualizes in the universes, this change necessitates the immediate and instantaneous readjustment of spirit gravity. Such a new spirit is actually a part of the Second Source and Center; and just as certainly as mortal man becomes a spiritized being, he will attain the spiritual Son, the center and source of spirit gravity.

Силата на духовното привличане на Сина е заключена в помалка степен в много Райски категории на синовност, тъй като в пределите на абсолютния кръг на духовната гравитация съществуват тези локални системи на духовно притегляне, които функционират в помалките единици на творението. Подобни субабсолютни концентрации на духовно притегляне се отнасят към божествеността, заключена в личностите на Създателите на времето и пространството, и са взаимосвързани с появяващото се емпирично свръхуправление на Върховното Същество.

7:1.5 (82.4) The Son's spiritual drawing power is inherent to a lesser degree in many Paradise orders of sonship. For there do exist within the absolute spirit-gravity circuit those local systems of spiritual attraction that function in the lesser units of creation. Such subabsolute focalizations of spirit gravity are a part of the divinity of the Creator personalities of time and space and are correlated with the emerging experiential overcontrol of the Supreme Being.

Действието на духовната гравитация и реакцията спрямо нея функционира не само в мащаба на вселената като цяло, но и между

7:1.6 (82.5) Spirit-gravity pull and response thereto operate not only on the universe as a whole but also even between individuals and groups of

индивиди и групи индивиди. Духовната връзка възниква сред духовните и одухотворени личности на всеки свят, народ, нация или групи вярващи индивиди. Създанията с духовна насоченост, имащи сходни вкусове и стремежи, изпитват непосредствено взаимно духовно влечение. Изразът *сродни души* не е само метафора.

Както материалната гравитация на Рая, така и духовната гравитация на Вечния Син е абсолютна. Грехът или бунта могат да попречат на функционирането на контурите на локалните вселени, но нищо не е способно да прекъсне духовната гравитация на Вечния Син. Бунта на Луцифер доведе до много изменения във вашите системи от обитаеми светове и на Урантия, но ние не отбелязваме някакво влияние на духовната карантина, въведена на вашата планета вследствие бунта, върху присъствието и функциите на вездесъщия Дух на Вечния Син или на свързания с него кръг на духовна гравитация.

Всички реакции на кръга на духовна гравитация на голямата вселена са предсказуеми. Ние осъзнаваме всички действия и реакции на вездесъщия Дух на Вечния Син и констатираме тяхната надеждност. В съответствие с добре известни закони ние сме способни да измерваме и измерваме духовната гравитация така, както човек се опитва да определи механизма на действие на крайната физическа гравитация. Съществува постоянна реакция на кръга на Сина спрямо всички духовни явления, същества и личности и тази реакция винаги съответства на степента на действителност (качествената степен на реалността) на всички подобни духовни ценности.

Но наред с тази много надеждна и предсказуема функция на духовното присъствие на Вечния Син възникват явления не толкова предсказуеми в своите реакции. Вероятно подобни явления свидетелстват за координираното действие на БожествотоАбсолют в световете на появяващи се духовни потенциали. Ние знаем, че духовното присъствие на Вечния Син е влияние на величествена и безкрайна личност, но не сме склонни да смятаме за личностни действията, свързани с предполагаемото проявление на БожествотоАбсолют.

В аспекта на личността и от гледна точка на личността Вечният Син и БожествотоАбсолют очевидно са взаимосвързани по следния начин: Вечният Син преобладава в царството на актуалните духовни ценности, докато БожествотоАбсолют вероятно обхваща обширната област от потенциални духовни ценности. Всички

individuals. There is a spiritual cohesiveness among the spiritual and spiritized personalities of any world, race, nation, or believing group of individuals. There is a direct attractiveness of a spirit nature between spiritually minded persons of like tastes and longings. The term *kindred spirits* is not wholly a figure of speech.

7:1.7 (82.6) Like the material gravity of Paradise, the spiritual gravity of the Eternal Son is absolute. Sin and rebellion may interfere with the operation of local universe circuits, but nothing can suspend the spirit gravity of the Eternal Son. The Lucifer rebellion produced many changes in your system of inhabited worlds and on Urantia, but we do not observe that the resultant spiritual quarantine of your planet in the least affected the presence and function of either the omnipresent spirit of the Eternal Son or the associated spirit-gravity circuit.

7:1.8 (82.7) All reactions of the spirit-gravity circuit of the grand universe are predictable. We recognize all actions and reactions of the omnipresent spirit of the Eternal Son and find them to be dependable. In accordance with well-known laws, we can and do measure spiritual gravity just as man attempts to compute the workings of finite physical gravity. There is an unvarying response of the Son's spirit to all spirit things, beings, and persons, and this response is always in accordance with the degree of actuality (the qualitative degree of reality) of all such spiritual values.

7:1.9 (83.1) But alongside this very dependable and predictable function of the spiritual presence of the Eternal Son, there are encountered phenomena which are not so predictable in their reactions. Such phenomena probably indicate the co-ordinate action of the Deity Absolute in the realms of emerging spiritual potentials. We know that the spirit presence of the Eternal Son is the influence of a majestic and infinite personality, but we hardly regard the reactions associated with the conjectured performances of the Deity Absolute as personal.

7:1.10 (83.2) Viewed from the personality standpoint and by persons, the Eternal Son and the Deity Absolute appear to be related in the following way: The Eternal Son dominates the realm of actual spiritual values, whereas the Deity Absolute seems to pervade the vast domain of potential spirit values. All actual value of spirit nature finds lodgment in the gravity grasp of the Eternal Son

действителни ценности от духовен характер попадат в гравитационното поле на Вечния Син, но потенциалните ценности очевидно се отнасят към присъствието на БожествотоАбсолют.

but, if potential, then apparently in the presence of the Deity Absolute.

Изглежда, че духът възниква от потенциалите на БожествотоАбсолют; корелацията на еволюиращия дух се извършва в емпиричните и незавършени обхвати на Върховния и Крайния; своето окончателно назначение духът придобива в абсолютния обхват на духовната гравитация на Вечния Син. Това, изглежда, е цикълът на емпиричен дух, но екзистенциалният дух е неотменима част от безкрайността на Втория Източник и Център.

7:1.11 (83.3) Spirit seems to emerge from the potentials of the Deity Absolute; evolving spirit finds correlation in the experiential and incomplete grasps of the Supreme and the Ultimate; spirit eventually finds final destiny in the absolute grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. This appears to be the cycle of experiential spirit, but existential spirit is inherent in the infinity of the Second Source and Center.

2. РЪКОВОДСТВОТО НА ВЕЧНИЯ СИН

2. THE ADMINISTRATION OF THE ETERNAL SON

В духовен смисъл присъствието и личната активност на Първородния Син в Рая са съвършени и абсолютни. С нашето отдалечаване от Рая през Хавона и по-нататък – в света на седемте свръхвселени, ние отбелязваме все поголямо отслабване на личната активност на Вечния Син. В постхавонските вселени присъствието на Вечния Син е въплътено в Райските Синове, обусловено от емпиричните реалности на Върховния и Крайния и координирано с неограничения духовен потенциал на Божеството-Абсолют.

7:2.1 (83.4) On Paradise the presence and personal activity of the Original Son is profound, absolute in the spiritual sense. As we pass outward from Paradise through Havona and into the realms of the seven superuniverses, we detect less and less of the personal activity of the Eternal Son. In the post-Havona universes the presence of the Eternal Son is personalized in the Paradise Sons, conditioned by the experiential realities of the Supreme and the Ultimate, and co-ordinated with the unlimited spirit potential of the Deity Absolute.

Личната активност на Първородния Син в централната вселена се изразява в изисканата духовна хармония на вечното творение. Хавона е толкова изумително съвършена, че духовният статут и енергийните състояния на тази образцова вселена се намират в съвършено и неизменно равновесие.

7:2.2 (83.5) In the central universe the personal activity of the Original Son is discernible in the exquisite spiritual harmony of the eternal creation. Havona is so marvelously perfect that the spiritual status and the energy states of this pattern universe are in perfect and perpetual balance.

Синът не пребивава и не обитава в свръхвселените лично; в тези творения той има само свръхличностни представители. Такива духовни прояви на Сина не са личностни; те не влизат в личностния кръг на Всеобщия Баща. Ние не можем да подберем за тях подобро определение от *свръхличности;* те са крайни същества; те не са нито абсонитни, нито абсолютни.

7:2.3 (83.6) In the superuniverses the Son is not personally present or resident; in these creations he maintains only a superpersonal representation. These spirit manifestations of the Son are not personal; they are not in the personality circuit of the Universal Father. We know of no better term to use than to designate them *superpersonalities;* and they are finite beings; they are neither absonite nor absolute.

Като специфично духовно и свръхличностно ръководството на Вечния Син в свръхвселените е незабележимо за личностните създания. При все това всеобхватният духовен подтик на личното влияние на Сина се проявява във всеки аспект на дейността във всички сектори, отнасящи се към владенията на Извечно Древните. Но ние

7:2.4 (83.7) The administration of the Eternal Son in the superuniverses, being exclusively spiritual and superpersonal, is not discernible by creature personalities. Nonetheless, the all-pervading spiritual urge of the Son's personal influence is encountered in every phase of the activities of all sectors of the domains of the Ancients of Days. In the local universes, however, we observe the

виждаме, че в локалните вселени Вечният Син лично присъства в лицето на Райските Синове. Тук духовната и съзидателна активност на Вечния Син се проявява в личностите на величествения корпус на еднородните Синове-Създатели.

Eternal Son personally present in the persons of the Paradise Sons. Here the infinite Son spiritually and creatively functions in the persons of the majestic corps of the co-ordinate Creator Sons.

3. ВРЪЗКАТА НА ВЕЧНИЯ СИН С ИНДИВИДА

За смъртните създания на времето, издигащи се на все нови нива в локалната вселена, СинътСъздател е личен представител на Вечния Син. Но с началото на програмата за обучение в свръхвселената странстващите на времето все почесто забелязват божественото присъствие на въодушевяващия дух на Вечния Син и са способни да се възползват от тази помощ, зареждайки се с неговата духовна енергия. В Хавона възходящите създания започват още подобре да осъзнават изпълнените с любов обятия на вездесъщия Дух на Първородния Син. На нито един стадий от възхода на смъртните Духът на Вечния Син не се вселява в съзнанието или в душата на странстващия, но неговото милосърдие винаги е редом с него и винаги е посветено на благополучието и духовната увереност на възходящите деца на времето.

Влечението, предизвиквано от гравитацията на духа на Вечния Син, е тайната на възхода към Рая на спасените човешки души. Всички истински духовни ценности и всички истински одухотворени индивиди се задържат в пределите на неизменния обхват на духовната гравитация на Вечния Син. Например, смъртният разум започва своето съществуване като материален механизъм и накрая се приема в Корпуса за Завършили като практически съвършена духовна същност; при своето развитие той е все по-слабо подложен на действието на физическата гравитация и съответно все почувствителен към центростремителното духовно влечение, предизвиквано от гравитацията на духа. Кръгът на духовна гравитация в буквалния смисъл на думата притегля душата на човека към Рая.

Кръгът на духовната гравитация е основният път за извисяване на искрените молитви, изпращани от сърцето на вярващия човек от равнището на съзнание на човека към нивото на действителното съзнание на Божеството. Това, което във вашите послания представлява истинска духовна ценност, се възприема от всеобщия кръг на духовната

3. RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE INDIVIDUAL

7:3.1 (84.1) In the local universe ascent the mortals of time look to the Creator Son as the personal representative of the Eternal Son. But when they begin the ascent of the superuniverse training regime, the pilgrims of time increasingly detect the supernal presence of the inspiring spirit of the Eternal Son, and they are able to profit by the intake of this ministry of spiritual energization. In Havona the ascenders become still more conscious of the loving embrace of the all-pervading spirit of the Original Son. At no stage of the entire mortal ascension does the spirit of the Eternal Son indwell the mind or soul of the pilgrim of time, but his beneficence is ever near and always concerned with the welfare and spiritual security of the advancing children of time.

7:3.2 (84.2) The spiritual-gravity pull of the Eternal Son constitutes the inherent secret of the Paradise ascension of surviving human souls. All genuine spirit values and all bona fide spiritualized individuals are held within the unfailing grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. The mortal mind, for example, initiates its career as a material mechanism and is eventually mustered into the Corps of the Finality as a well-nigh perfected spirit existence, becoming progressively less subject to material gravity and correspondingly more responsive to the inward pulling urge of spirit gravity during this entire experience. The spirit-gravity circuit literally pulls the soul of man Paradiseward.

7:3.3 (84.3) The spirit-gravity circuit is the basic channel for transmitting the genuine prayers of the believing human heart from the level of human consciousness to the actual consciousness of Deity. That which represents true spiritual value in your petitions will be seized by the universal circuit of spirit gravity and will pass immediately and simultaneously to all divine personalities

гравитация, по който незабавно и едновременно се предава на съответните божествени личности. Всяка от тях ще се заеме с това, което влиза в нейната лична компетенция. Затова за вашия практически религиозен опит е несъществено дали, изпращайки своите молитви, визуализирате Сина-Създател на локалната вселена или Вечния Син в центъра на всички неща.

concerned. Each will occupy himself with that which belongs to his personal province. Therefore, in your practical religious experience, it is immaterial whether, in addressing your supplications, you visualize the Creator Son of your local universe or the Eternal Son at the center of all things.

Диференциращата функция на кръга на духовната гравитация може да се сравни с функцията на нервната система в материалното човешко тяло. Усещанията постъпват в организма по нервните пътища; автоматичните гръбначно-мозъчни центрове отделят някои от тях и реагират на тях; останалите се предават на помалко автоматичните центрове в долните отдели на мозъка, контролиращи изпълнението на повтарящите се функции, докато найсъществените и жизненоважни послания преминават през тези подчинени центрове и мигновенно се регистрират на висшите нива на човешкото съзнание.

7:3.4 (84.4) The discriminative operation of the spirit-gravity circuit might possibly be compared to the functions of the neural circuits in the material human body: Sensations travel inward over the neural paths; some are detained and responded to by the lower automatic spinal centers; others pass on to the less automatic but habit-trained centers of the lower brain, while the most important and vital incoming messages flash by these subordinate centers and are immediately registered in the highest levels of human consciousness.

Но колко посъвършени са възвишените средства на духовния свят! Ако във вашето съзнание се появи нещо, изпълнено с висша духовна ценност, то достатъчно е само да го изразите – и никаква сила във вселената няма да може да попречи на неговото мигновено предаване на Абсолютната Духовна Личност на цялото творение.

7:3.5 (84.5) But how much more perfect is the superb technique of the spiritual world! If anything originates in your consciousness that is fraught with supreme spiritual value, when once you give it expression, no power in the universe can prevent its flashing directly to the Absolute Spirit Personality of all creation.

И обратно – ако вашите прошения са изключително материални и егоистични, такива недостойни молитви по никакъв начин не могат да достигнат духовния кръг на Вечния Син. Във всеобщия духовен кръг не се допуска нито едно послание, непродиктувано от духа“. Чисто материалните и егоистични прошения са безполезни; те не се възвисяват в кръговете на истинските духовни ценности. Разликата между духовно и материално „заредените“ думи е като разликата между звука, издаван от „отекващ месинг”, и този от “звънтящ цимбал“.

7:3.6 (84.6) Conversely, if your supplications are purely material and wholly self-centered, there exists no plan whereby such unworthy prayers can find lodgment in the spirit circuit of the Eternal Son. The content of any petition which is not “spirit indited” can find no place in the universal spiritual circuit; such purely selfish and material requests fall dead; they do not ascend in the circuits of true spirit values. Such words are as “sounding brass and a tinkling cymbal.”

Само подбуждащата мисъл – духовното съдържание, прави посланието на смъртния действително. Думите не струват нищо.

7:3.7 (85.1) It is the motivating thought, the spiritual content, that validates the mortal supplication. Words are valueless.

4. БОЖЕСТВЕНИТЕ ПЛАНОВЕ ЗА УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ

4. THE DIVINE PERFECTION PLANS

Вечният Син осъществява постоянна връзка с Отеца за успешно претворяване на *божествения план за прогрес* : всеобщия план за творението, еволюционното развитие, възхода и усъвършенстването на дарените с

7:4.1 (85.2) The Eternal Son is in everlasting liaison with the Father in the successful prosecution of the *divine plan of progress:* the universal plan for the creation, evolution, ascension, and perfection of will creatures. And, in divine faithfulness, the

воля създания. И в божествената преданост Синът е извечно равен на Бащата.

В разработката и осъществяването на този колосален еволюционен план, предполагащ възход на материалните създания на времето към съвършенството на вечността, Отецът и неговият Син действат като единно цяло. Тази програма за духовно извисяване на възходящите души на пространството е съвместно творение на Отеца и Сина, които – в сътрудничество с Безкрайния Дух, се занимават със съвместното претворяване на своя божествен замисъл.

Божественият план за придобиване на съвършенство обединява три уникални, но изумително взаимосвързани, дръзновени вселенски програми:

1 . *Програмата за последователни постижения.* Създадена от Всеобщия Баща, тази програма за еволюционен възход на създанията била безрезервно одобрена от Вечния Син, когато той се съгласил с предложението на Отеца: „Да сътворим смъртни създания по Наш образ.“ Този план за извисяване на създанията на времето предполага посвещаване от Отеца на Настройчици на Съзнанието и даряване на материалните създания с прерогативите на личността.

2 . *Програмата за посвещаване.* Следващият всеобщ план – това е великата програма на Вечния Син и неговите равноправни Синове по разкриването същността на Отеца. Предложен от Вечния Син, този план се състои в посвещаване на Божиите Синове на еволюционните светове, където любовта на Отеца и милосърдието на Сина към създанията на всички вселени стават личностни и действителни, въплътени и реални. Неотменима част от плана за посвещаване и временно свойство на това предано служене е дейността на Синовете на Рая, насочена към спасяването на това, което се оказва в духовна опасност по вина на кривналата по лош път воля на създанието. Където и когато и да възникне забавяне в претворяването на програмата за последователните постижения, където и когато въстания изкривяват дадената програма и затрудняват нейното изпълнение, в действие незабавно се привеждат изключителните положения на програмата за посвещаване. Далите обет Райски Синове са готови във всеки момент да станат спасители, да се отправят в обхванатите от въстание светове и да възстановят техния духовен статут. Такъв подвиг е извършил на Урантия един от равните по ранг СиновеСъздатели по време на своето

Son is the eternal equal of the Father.

7:4.2 (85.3) The Father and his Son are as one in the formulation and prosecution of this gigantic attainment plan for advancing the material beings of time to the perfection of eternity. This project for the spiritual elevation of the ascendant souls of space is a joint creation of the Father and the Son, and they are, with the co-operation of the Infinite Spirit, engaged in associative execution of their divine purpose.

7:4.3 (85.4) This divine plan of perfection attainment embraces three unique, though marvelously correlated, enterprises of universal adventure:

7:4.4 (85.5) 1. *The Plan of Progressive Attainment.* This is the Universal Father's plan of evolutionary ascension, a program unreservedly accepted by the Eternal Son when he concurred in the Father's proposal, "Let us make mortal creatures in our own image." This provision for upstepping the creatures of time involves the Father's bestowal of the Thought Adjusters and the endowing of material creatures with the prerogatives of personality.

7:4.5 (85.6) 2. *The Bestowal Plan.* The next universal plan is the great Father-revelation enterprise of the Eternal Son and his co-ordinate Sons. This is the proposal of the Eternal Son and consists of his bestowal of the Sons of God upon the evolutionary creations, there to personalize and factualize, to incarnate and make real, the love of the Father and the mercy of the Son to the creatures of all universes. Inherent in the bestowal plan, and as a provisional feature of this ministration of love, the Paradise Sons act as rehabilitators of that which misguided creature will has placed in spiritual jeopardy. Whenever and wherever there occurs a delay in the functioning of the attainment plan, if rebellion, perchance, should mar or complicate this enterprise, then do the emergency provisions of the bestowal plan become active forthwith. The Paradise Sons stand pledged and ready to function as retrievers, to go into the very realms of rebellion and there restore the spiritual status of the spheres. And such a heroic service a co-ordinate Creator Son did perform on Urantia in connection with his experiential bestowal career of sovereignty acquirement.

емпирично посвещение, необходимо за придобиване на пълновластие.

3 . *Програмата за милосърдна опека.* След като били формулирани и провъзгласени програмите за последователни постижения и посвещаване, Безкрайният Дух, независимо и самостоятелно, предложил грандиозната и всеобща програма за милосърдна опека и пристъпил към нейното осъществяване. Това служене е непременно условие за практическо и ефективно претворяване както на програмата за постижения, така и на програмата за посвещения и всички духовни личности на Третия Източник и Център имат отношение към духа на милосърдната опека, така свойствена за природата на Третото Лице на Божеството. Не само в създаването, но и в ръководството Безкрайният Дух действа истински и буквално като съвместен изпълнител на Отеца и Сина.

Вечният Син е довереното лице, божественият опекун на всеобхватния план на Отеца – плана за възход на създанията. Провъзгласявайки всеобщата повеля – „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз“, Отецът поръчал изпълнението на тази грандиозна програма на Вечния Син; и Вечният Син благоприятства тази небесна инициатива заедно със своето равностойно Божество – Безкрайния Дух. Така Божествата ефективно си сътрудничат в сътворяването, управляването, развитието, богооткровението и служенето, а при необходимост – във възстановяването и възраждането.

7:4.6 (85.7) 3. *The Plan of Mercy Ministry.* When the attainment plan and the bestowal plan had been formulated and proclaimed, alone and of himself, the Infinite Spirit projected and put in operation the tremendous and universal enterprise of mercy ministry. This is the service so essential to the practical and effective operation of both the attainment and the bestowal undertakings, and the spiritual personalities of the Third Source and Center all partake of the spirit of mercy ministry which is so much a part of the nature of the Third Person of Deity. Not only in creation but also in administration, the Infinite Spirit functions truly and literally as the conjoint executive of the Father and the Son.

7:4.7 (86.1) The Eternal Son is the personal trustee, the divine custodian, of the Father's universal plan of creature ascension. Having promulgated the universal mandate, "Be you perfect, even as I am perfect," the Father intrusted the execution of this tremendous undertaking to the Eternal Son; and the Eternal Son shares the fostering of this supernal enterprise with his divine co-ordinate, the Infinite Spirit. Thus do the Deities effectively co-operate in the work of creation, control, evolution, revelation, and ministration — and if required, in restoration and rehabilitation.

5. ДУХЪТ НА ПОСВЕЩЕНИЕТО

Вечният Син без уговорки се присъединил към Всеобщия Баща в провъзгласяването пред цялото творение на величественото възвание: „Бъдете съвършени, както е съвършен вашият Баща в Хавона.“. Оттогава призивната повеля служи като подбуда за всички планове за спасение и посвещаване на Вечния Син и неговото огромно семейство с равностойни и младши Синове. Именно в тези посвещения Божиите Синове станали „пътят, истината и животът“ за всички еволюционни създания.

Вечният Син не може да общува с хората непосредствено, както прави това Отецът посредством доличностните Настройчици на Съзнанието; но Синът се сближава със сътворените личности благодарение на последователното понижаване на статута на божествена синовност, докато не се окаже в присъствието на човека, а понякога и в образа на самия човек.

5. THE SPIRIT OF BESTOWAL

7:5.1 (86.2) The Eternal Son without reservation joined with the Universal Father in broadcasting that tremendous injunction to all creation: "Be you perfect, even as your Father in Havona is perfect." And ever since, that invitation-command has motivated all the survival plans and the bestowal projects of the Eternal Son and his vast family of co-ordinate and associated Sons. And in these very bestowals the Sons of God have become to all evolutionary creatures "the way, the truth, and the life."

7:5.2 (86.3) The Eternal Son cannot contact directly with human beings as does the Father through the gift of the prepersonal Thought Adjusters, but the Eternal Son does draw near to created personalities by a series of downstepping gradations of divine sonship until he is enabled to stand in man's presence and, at times, as man himself.

Бидейки изцяло личностна, природата на Вечния Син не се поддава на фрагментация. Вечният Син опекунства – под формата на духовно влияние или като личност; по никакъв друг начин. За Сина е невъзможно да стане част от опита на създание в този смисъл, в който в този опит участва Отецът-Настройчик, но Вечният Син компенсира това ограничение с метода на посвещаването. Опитът от въплъщаването на Райските Синове има за Вечния Син такова значение, каквото опитът от фрагментацията има за Всеобщия Баща.

За смъртния човек Вечният Син не идва като божествената воля – Настройчика на Съзнанието, пребиваващ в човешкото създание, но Вечният Син действително се яви на смъртните на Урантия, когато божествената *личност* на неговия Син, Михаил Небадонски, се въплъти в човешката същност на Иисус от Назарет. За да споделят опита на създадените личности, Райските Синове трябва да приемат самата природа на тези създания и да въплътят в тях своята божествена личност. Инкарнацията – тайната на Сферата на Сина – представлява метод за избавление на Сина от всеобхватните окови на абсолютизма на личността.

В незапомнени времена Вечният Син посвети себе си на всеки кръг от централното творение в името на просвещаването и прогреса на обитаващите и странстващите на Хавона и възходящите странстващи на времето. В нито едно от тези седем посвещения той не е действал нито като възходящо създание, нито като обитател на Хавона. Той беше самият себе си. Неговият опит беше уникален – той беше придобит не *заедно с* хората или другите странстващи и не *подобен* на тях, но в определено отношение той беше асоциативен в свръхличностен план.

Той не е преминавал и през периода на покой, отделящ вътрешния кръг на Хавона от бреговете на Рая. Като абсолютно същество той не може да се откаже от съзнанието на личността, тъй като в него се схождат всички линии на духовна гравитация. И в течение на всички тези посвещения централното Райско вместилище на духовно светене оставаше все така ярко и обхватът на всеобщата духовна гравитация на Сина не намаляваше.

Посвещенията на Вечния Син в Хавона излизат извън пределите на човешкото въображение; те бяха трансцендентални. Както тогава, така и впоследствие Синът разшири опита на цялата Хавона, но ние не знаем дали е увеличил предполагаемата емпирична способност на своята екзистенциална същност. Това се скрива от тайната на посвещенията на Райските Синове.

7:5.3 (86.4) The purely personal nature of the Eternal Son is incapable of fragmentation. The Eternal Son ministers as a spiritual influence or as a person, never otherwise. The Son finds it impossible to become a part of creature experience in the sense that the Father-Adjuster participates therein, but the Eternal Son compensates this limitation by the technique of bestowal. What the experience of fragmented entities means to the Universal Father, the incarnation experiences of the Paradise Sons mean to the Eternal Son.

7:5.4 (86.5) The Eternal Son comes not to mortal man as the divine will, the Thought Adjuster indwelling the human mind, but the Eternal Son did come to mortal man on Urantia when the divine *personality* of his Son, Michael of Nebadon, incarnated in the human nature of Jesus of Nazareth. To share the experience of created personalities, the Paradise Sons of God must assume the very natures of such creatures and incarnate their divine personalities as the actual creatures themselves. Incarnation, the secret of Sonarington, is the technique of the Son's escape from the otherwise all-encompassing fetters of personality absolutism.

7:5.5 (86.6) Long, long ago the Eternal Son bestowed himself upon each of the circuits of the central creation for the enlightenment and advancement of all the inhabitants and pilgrims of Havona, including the ascending pilgrims of time. On none of these seven bestowals did he function as either an ascender or a Havoner. He existed as himself. His experience was unique; it was not *with* or *as* a human or other pilgrim but in some way associative in the superpersonal sense.

7:5.6 (86.7) Neither did he pass through the rest that intervenes between the inner Havona circuit and the shores of Paradise. It is not possible for him, an absolute being, to suspend consciousness of personality, for in him center all lines of spiritual gravity. And during the times of these bestowals the central Paradise lodgment of spiritual luminosity was undimmed, and the Son's grasp of universal spirit gravity was undiminished.

7:5.7 (87.1) The bestowals of the Eternal Son in Havona are not within the scope of human imagination; they were transcendental. He added to the experience of all Havona then and subsequently, but we do not know whether he added to the supposed experiential capacity of his existential nature. That would fall within the bestowal mystery of the Paradise Sons. We do, however, believe that whatever the Eternal Son

При все това ние предполагаме, че Вечният Син е съхранил всичко, което е овладял по време на тези посвещения; но ние не знаем в какво се заключава то.

acquired on these bestowal missions, he has ever since retained; but we do not know what it is.

Колкото и да ни е трудно да осмислим посвещаването на Второто Лице на Божеството, ние сме способни да разберем хавонското посвещение на един от Синовете на Вечния Син, действително преминал през всички кръгове на централната вселена, за да сподели неподправения опит, необходим на възходящото създание за придобиване на Божеството. Това беше първородният Михаил, първият от Синовете-Създатели. От кръг на кръг преминаваше той през жизнения опит на възходящите странстващи, лично пребивавайки с тях на всеки кръг във времената на Грандфанда – първият от всички смъртни, достигнали Хавона.

7:5.8 (87.2) Whatever our difficulty in comprehending the bestowals of the Second Person of Deity, we do comprehend the Havona bestowal of a Son of the Eternal Son, who literally passed through the circuits of the central universe and actually shared those experiences which constitute an ascender's preparation for Deity attainment. This was the original Michael, the first-born Creator Son, and he passed through the life experiences of the ascending pilgrims from circuit to circuit, personally journeying a stage of each circle with them in the days of Grandfanda, the first of all mortals to attain Havona.

Всичко, разкрито от този изначален Михаил, направи трансценденталното посвещаване на Първородния Майчински Син реално за създанията на Хавона – реално дотолкова, че оттогава нататък всеки странстващ на времето, извършващ нелекото дръзновено пътешествие през кръговете на Хавона, се въодушевява и подкрепя с твърдото знание за това, че Вечният Божий Син седемкратно се е отричал от могъществото и славата на Рая за участие в опита на пространственовремевите странстващи от седемте кръга на постепенното придобиване на Хавона.

7:5.9 (87.3) Whatever else this original Michael revealed, he made the transcendent bestowal of the Original Mother Son real to the creatures of Havona. So real, that forevermore each pilgrim of time who labors in the adventure of making the Havona circuits is cheered and strengthened by the certain knowledge that the Eternal Son of God seven times abdicated the power and glory of Paradise to participate in the experiences of the time-space pilgrims on the seven circuits of progressive Havona attainment.

Вечният Син е образец и вдъхновение за всички Божии Синове при техните посвещения на вселените на времето и пространството. На всички еднородни Синове-Създатели и подчинени Синове-Арбитри, точно както и на останалите неразкрити категории синовство, е свойствена чудесната готовност да посвещават себе си на различните категории създания, в това число и в като самите създания. Затова е истина, че в посвещението на всеки Син Божий на синовете на пространството – по дух, а също откъм родствена природа и произход – присъства и Вечният Син, който по такъв начин посвещава себе си на разумните волеви създания на вселените в тези посвещения, чрез тези посвещения и с помощта на тези посвещения.

7:5.10 (87.4) The Eternal Son is the exemplary inspiration for all the Sons of God in their ministrations of bestowal throughout the universes of time and space. The co-ordinate Creator Sons and the associate Magisterial Sons, together with other unrevealed orders of sonship, all partake of this wonderful willingness to bestow themselves upon the varied orders of creature life and as the creatures themselves. Therefore, in spirit and because of kinship of nature as well as fact of origin, it becomes true that in the bestowal of each Son of God upon the worlds of space, in and through and by these bestowals, the Eternal Son has bestowed himself upon the intelligent will creatures of the universes.

По дух и същност, ако и не във всички атрибути, всеки Син на Рая е божествено съвършено изображение на Първородния Син. Буквално вярно е, че който е видял Райския Син, е видял Вечния Син Божий.

7:5.11 (87.5) In spirit and nature, if not in all attributes, each Paradise Son is a divinely perfect portraiture of the Original Son. It is literally true, whosoever has seen a Paradise Son has seen the Eternal Son of God.

6. РАЙСКИТЕ БОЖИИ СИНОВЕ

6. THE PARADISE SONS OF GOD

Липсата на информация за тези многобройни Божии Синове е причина за голямото объркване по този въпрос, царящо на Урантия. И това невежество продължава въпреки наличието на такива свидетелства, каквото е споменатото за конклава на тези божествени личности: „Радваха се Божиите Синове и всички Утринни Звезди пяха заедно с тях.“ Веднъж на всяко хилядолетие от стандартното за сектора време различните категории божествени Синове се събират на своя пореден конклав.

7:6.1 (87.6) The lack of a knowledge of the multiple Sons of God is a source of great confusion on Urantia. And this ignorance persists in the face of such statements as the record of a conclave of these divine personalities: “When the Sons of God proclaimed joy, and all of the Morning Stars sang together.” Every millennium of sector standard time the various orders of the divine Sons forgather for their periodic conclaves.

Вечният Син е личният източник на възхитителните качества на милосърдие и служене, които така изчерпателно характеризират всички категории низходящи Божии Синове в тяхната дейност във вселените. Цялата божествена същност, ако не цялата безкрайност от атрибути, Вечният Син неизменно предава на Райските Синове, отправящи се от Вечния Остров, за да разкрият неговия божествен характер пред вселената на вселените.

7:6.2 (87.7) The Eternal Son is the personal source of the adorable attributes of mercy and service which so abundantly characterize all orders of the descending Sons of God as they function throughout creation. All the divine nature, if not all the infinity of attributes, the Eternal Son unfailingly transmits to the Paradise Sons who go out from the eternal Isle to reveal his divine character to the universe of universes.

Първородният Вечен Син е потомък на „първата“ съвършена и безкрайна мисъл на Всеобщия Баща. Всеки път, когато Всеобщият Баща и Вечният Син съвместно проектират нов, оригинален, идентичен, уникален, абсолютен и личностен мислен образ, още в този момент тази създателна идея претърпява съвършено и окончателно въплъщение в същността и личността на нов и самобитен *Син-Създател.* По своята духовна природа, божествена мъдрост и еднородно създателно могъщество тези Синове-Създатели са потенциално равни с Бога-Баща и Бога-Син.

7:6.3 (88.1) The Original and Eternal Son is the offspring-person of the “first” completed and infinite thought of the Universal Father. Every time the Universal Father and the Eternal Son jointly project a new, original, identical, unique, and absolute personal thought, that very instant this creative idea is perfectly and finally personalized in the being and personality of a new and original *Creator Son.* In spirit nature, divine wisdom, and co-ordinate creative power, these Creator Sons are potentially equal with God the Father and God the Son.

Синовете-Създатели тръгват от Рая към вселените на времето, където при участие на управляващите и създателни сили на Третия Източник и Център завършват създаването на локалните вселени на еволюционното развитие. На тези Синове не се вменява в задължение централното и всеобщо управление на материята, разума и духа и те нямат отношение към това управление. Затова в своите творчески актове те са ограничени от пред-съществуването, първостепенността и първенството на Първия Източник и Център и неговите еднородни абсолюти. Тези Синове са способни да управляват само това, което създават. Абсолютността на ръководството се състои в първичността на съществуването и е неотделима от вечността на присъствието. Отецът остава първенствуващ във вселените.

7:6.4 (88.2) The Creator Sons go out from Paradise into the universes of time and, with the co-operation of the controlling and creative agencies of the Third Source and Center, complete the organization of the local universes of progressive evolution. These Sons are not attached to, nor are they concerned with, the central and universal controls of matter, mind, and spirit. Hence are they limited in their creative acts by the pre-existence, priority, and primacy of the First Source and Center and his co-ordinate Absolutes. These Sons are able to administer only that which they bring into existence. Absolute administration is inherent in priority of existence and is inseparable from eternity of presence. The Father remains primal in the universes.

Както Отецът и Синът персонализират Синовете-Създатели, така Синът и Духът персонализират *Синовете-Арбитри.* Това са такива Синове, които чрез опита на

7:6.5 (88.3) Much as the Creator Sons are personalized by the Father and the Son, so are the *Magisterial Sons* personalized by the Son and the Spirit. These are the Sons who, in the

инкарнацията в създанията придобиват право на служене като съдии, решаващи въпросите за съхраняването на живота в творенията на времето и пространството.

Отецът, Синът и Духът се обединяват и за създаване личности на разностранните *Троични Синове-Учители,* които странстват по голямата вселена като небесни учители на всички личности – човешки и божествени. Съществуват и много други категории Райски синове, непредставени на вниманието на смъртните от Урантия.

Между Първородния Майчински Син и множеството Райски Синове, разпръснати из цялото творение, съществува пряк и особен канал за връзка – канал, чиято функция се определя от качеството на духовно родство, свързващо ги в практически абсолютна духовна асоциация. Този междусиновен кръг напълно се отличава от всеобщия кръг на духовна гравитация, макар че той също е съсредоточен в лицето на Втория Източник и Център. Всички Божии Синове, произхождащи от Райските Божества, се намират в непосредствена и постоянна връзка с Вечния Майчински Син. И тази връзка е мигновена; тя не зависи от времето, макар че понякога е обусловена от пространството.

Във всеки един момент Вечният Син не само притежава съвършено знание за статута, мислите и разнообразната дейност на всички категории Райско синовство, но и знание за всички духовни ценности в сърцата на всички създания на първичното, централно и вечно творение и вторичните времеви творения на еднородните Синове-Създатели.

experiences of creature incarnation, earn the right to serve as the judges of survival in the creations of time and space.

7:6.6 (88.4) The Father, Son, and Spirit also unite to personalize the versatile *Trinity Teacher Sons,* who range the grand universe as the supernal teachers of all personalities, human and divine. And there are numerous other orders of Paradise sonship that have not been brought to the attention of Urantia mortals.

7:6.7 (88.5) Between the Original Mother Son and these hosts of Paradise Sons scattered throughout all creation, there is a direct and exclusive channel of communication, a channel whose function is inherent in the quality of spiritual kinship which unites them in bonds of near-absolute spiritual association. This intersonship circuit is entirely different from the universal circuit of spirit gravity, which also centers in the person of the Second Source and Center. All Sons of God who take origin in the persons of the Paradise Deities are in direct and constant communication with the Eternal Mother Son. And such communication is instantaneous; it is independent of time though sometimes conditioned by space.

7:6.8 (88.6) The Eternal Son not only has at all times perfect knowledge concerning the status, thoughts, and manifold activities of all orders of Paradise sonship, but he also has perfection of knowledge at all times regarding everything of spiritual value which exists in the hearts of all creatures in the primary central creation of eternity and in the secondary time creations of the co-ordinate Creator Sons.

7. ВИСШЕТО РАЗКРИВАНЕ НА ОТЕЦА

Вечният Син е изчерпващо, особено, всеобщо и окончателно разкриване на духа и личността на Всеобщия Баща. Цялото знание и всички сведения, засягащи Отеца, трябва да постъпват от Вечния Син и неговите Райски Синове. Вечният Син принадлежи на вечността и образува всецяло – и неограничено, духовно единство с Отеца. По отношение на божествената личност те са равни; в духовната си същност са еднакви; в божествеността си те са идентични.

Същността на характера на Бога е невъзможно да се подобри в лицето на Сина, тъй като Божественият Баща е безкрайно съвършен, но неговият характер и личност се усилват за разкриване на създадените

7. THE SUPREME REVELATION OF THE FATHER

7:7.1 (88.7) The Eternal Son is a complete, exclusive, universal, and final revelation of the spirit and the personality of the Universal Father. All knowledge of, and information concerning, the Father must come from the Eternal Son and his Paradise Sons. The Eternal Son is from eternity and is wholly and without spiritual qualification one with the Father. In divine personality they are co-ordinate; in spiritual nature they are equal; in divinity they are identical.

7:7.2 (89.1) The character of God could not possibly be intrinsically improved upon in the person of the Son, for the divine Father is infinitely perfect, but that character and personality are amplified, by divestment of the nonpersonal and nonspiritual, for

revelation to creature beings. The First Source and Center is much more than a personality, but all of the spirit qualities of the father personality of the First Source and Center are spiritually present in the absolute personality of the Eternal Son.

7:7.3 (89.2) The primal Son and his Sons are engaged in making a universal revelation of the spiritual and personal nature of the Father to all creation. In the central universe, the superuniverses, the local universes, or on the inhabited planets, it is a Paradise Son who reveals the Universal Father to men and angels. The Eternal Son and his Sons reveal the avenue of creature approach to the Universal Father. And even we of high origin understand the Father much more fully as we study the revelation of his character and personality in the Eternal Son and in the Sons of the Eternal Son.

7:7.4 (89.3) The Father comes down to you as a personality only through the divine Sons of the Eternal Son. And you attain the Father by this same living way; you ascend to the Father by the guidance of this group of divine Sons. And this remains true notwithstanding that your very personality is a direct bestowal of the Universal Father.

7:7.5 (89.4) In all these widespread activities of the far-flung spiritual administration of the Eternal Son, do not forget that the Son is a person just as truly and actually as the Father is a person. Indeed, to beings of the onetime human order the Eternal Son will be more easy to approach than the Universal Father. In the progress of the pilgrims of time through the circuits of Havona, you will be competent to attain the Son long before you are prepared to discern the Father.

7:7.6 (89.5) More of the character and merciful nature of the Eternal Son of mercy you should comprehend as you meditate on the revelation of these divine attributes which was made in loving service by your own Creator Son, onetime Son of Man on earth, now the exalted sovereign of your local universe — the Son of Man and the Son of God.

7:7.7 (89.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

същества посредством освобождаване от всичко неличностно и недуховно. Първият Източник и Център е много повече от личност, но всички духовни качества на бащината личност на Първия Източник и Център присъстват в духа на абсолютната личност на Вечния Син.

Изначалният Син и неговите Синове участват във всеобщото разкриване на духовната и личностна същност на Отеца пред цялото творение. Именно един от Райските Синове разкрива същността на Всеобщия Баща на хората и ангелите, където и да става това: в централната вселена, в свръхвселените, в локалните вселени или на обитаемите планети. Вечният Син и неговите Синове разкриват пътя за приближаване на създанията към Всеобщия Баща. Даже ние, съществата с върховен произход, много по-пълно разбираме Отеца, когато изучаваме разкриването на неговия характер и личност във Вечния Син и в Синовете на Вечният Син.

Отецът низхожда към вас като личност само чрез божествените Синове на Вечния Син. И вие достигате Бога по същия този жив път; вие се възвисявате към Отеца благодарение на водителството на тази група божествени Синове. Тази истина е неизменна, независимо че вашата собствена личност е пряко посвещаване на Всеобщия Баща.

В цялата тази широкомащабна дейност, отнасяща се към необятното духовно ръководство на Вечния Син, не забравяйте, че Синът е толкова истинска и неподправена личност, колкото и Отецът. Действително, за тези, които някога са принадлежали към категорията на хората, е по-лесно да се приближат към Вечния Син, отколкото към Всеобщия Баща. Ставайки странстващ на времето и преминавайки през кръговете на Хавона, вие ще можете да постигнете Сина дълго преди да бъдете готови да постигнете Отеца.

Вие ще можете още по-добре да разберете природата и милосърдната същност на Вечния Син, размишлявайки за разкриването на тези божествени атрибути в преданото служене на вашия собствен Син-Създател, който някога е живял на земята като Син Човешки, а сега е величествен властелин на вашата локална вселена – Синът Човешки и Синът Божий.

[Изложено от Божествения Съветник, комуто бе възложено да формулира настоящия документ, описващ Вечния Син на Рая.]

Документ 8. Безкрайният Дух

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 8. БЕЗКРАЙНИЯТ ДУХ

Секции

Въведение
1. Богът на Действието
2. Природата на Безкрайния Дух
3. Връзката на Духа с Отеца и Сина
4. Духът на Божественото Служене
5. Присъствието на Бога
6. Личността на Безкрайния Дух

PAPER 8
THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction
1. The God of Action
2. Nature of the Infinite Spirit
3. Relation of the Spirit to the Father and the Son
4. The Spirit of Divine Ministry
5. The Presence of God
6. Personality of the Infinite Spirit

Въведение

ОТ извора на вечността, когато „първата“ безкрайна и абсолютна мисъл на Вселенския Баща намира във Вечния Син такова съвършено и адекватно слово за своето божествено изражение, Бог-Мисъл и Бог-Слово се утвърждават във върховно желание да намерят всеобщ и безкраен посредник за съвместно изразяване и обединено действие.

В зората на вечността и Отецът, и Синът стават безкрайно осъзнати за своята взаимозависимост, за своето вечно и абсолютно единство; затова те сключват безкрайно и вечно съглашение за божествено сътрудничество. Целта на този безсрочен договор е претворяване на техните обединени идеи по целия кръг на вечността; и от момента на това извечно събитие Баща и Син пребивават в божествен съюз.

Сега се намираме лице в лице с произхода във вечността на Безкрайния Дух, Третото Лице на Божеството. В мига, когато Бог-Баща и Бог-Син съвместно замислят идентично и безкрайно действие – претворяване на абсолютния замисъл, в

INTRODUCTION

8:0.1 (90.1) BACK in eternity, when the Universal Father's "first" infinite and absolute thought finds in the Eternal Son such a perfect and adequate word for its divine expression, there ensues the supreme desire of both the Thought-God and the Word-God for a universal and infinite agent of mutual expression and combined action.

8:0.2 (90.2) In the dawn of eternity both the Father and the Son become infinitely cognizant of their mutual interdependence, their eternal and absolute oneness; and therefore do they enter into an infinite and everlasting covenant of divine partnership. This never-ending compact is made for the execution of their united concepts throughout all of the circle of eternity; and ever since this eternity event the Father and the Son continue in this divine union.

8:0.3 (90.3) We are now face to face with the eternity origin of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity. The very instant that God the Father and God the Son conjointly conceive an identical and infinite action — the execution of an absolute thought-plan — that very moment, the Infinite Spirit

същия този момент възниква пълноправният Безкраен Дух.

Разказвайки за реда на произхода на Божествата, правя го, само за да ви дам възможност да си ги представите във взаимовръзка. В действителност всички те съществуват извечно; те са екзистенциални. Дните им нямат начало и край; те са равностойни, върховни, пределни, абсолютни и безкрайни. Те са, винаги са били и винаги ще бъдат. Те притежават ярка индивидуалност, но са вечно обединени личности: Бог-Баща, Бог-Син и Бог-Дух.

springs full-fledgedly into existence.

8:0.4 (90.4) In thus reciting the order of the origin of the Deities, I do so merely to enable you to think of their relationship. In reality they are all three existent from eternity; they are existential. They are without beginning or ending of days; they are co-ordinate, supreme, ultimate, absolute, and infinite. They are and always have been and ever shall be. And they are three distinctly individualized but eternally associated persons, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

1. БОГЪТ НА ДЕЙСТВИЕТО

Във вечността на миналото, с появата на личността на Безкрайния Дух, божественият личностен цикъл придобива съвършенство и пълнота. Появява се Богът на Действието и необятната сцена на пространството е готова за колосалната драма на творението – всеобщото дръзновено начинание – божествената панорама на вечните епохи.

Първият акт на Безкрайния Дух е изучаването и признаването на своите божествени родители: Баща-Баща и Майка-Син. Той, Духът, безусловно идентифицира всеки от тях. Той напълно осъзнава разделността на техните личности, техните безкрайни атрибути, както и тяхната обединена природа и единна функция. След това, независимо от своето равноправие с Първата и Втората Личности, Третото Лице на Божеството доброволно, с трансцендентална готовност и въодушевяваща непосредственост дава обет за вечна вярност към Бога-Баща и признава извечната си зависимост от Бога-Син.

Образува се кръг на вечността, неотменимо свързан с характера на даденото действие и взаимното признаване на независимост на всяка от личностите и изпълнителния съюз на всичките три. Райската Троица се осъществява. Сцената на всеобщото пространство е готова за разгръщане на разнообразната и нескончаема панорама – създателното разкриване на замисъла на Всеобщия Баща в личността на Вечния Син и посредством Бога на Действието, изпълнителния посредник в представленията на реалността от страна на създателното партньорство БащаСин.

Богът на Действието се захваща за работа и безжизненият небосвод оживява. Един милиард съвършени сфери започват своето съществуване. Преди този хипотетичен момент във вечността заключените в Рая

1. THE GOD OF ACTION

8:1.1 (90.5) In the eternity of the past, upon the personalization of the Infinite Spirit the divine personality cycle becomes perfect and complete. The God of Action is existent, and the vast stage of space is set for the stupendous drama of creation — the universal adventure — the divine panorama of the eternal ages.

8:1.2 (90.6) The first act of the Infinite Spirit is the inspection and recognition of his divine parents, the Father-Father and the Mother-Son. He, the Spirit, unqualifiedly identifies both of them. He is fully cognizant of their separate personalities and infinite attributes as well as of their combined nature and united function. Next, voluntarily, with transcendent willingness and inspiring spontaneity, the Third Person of Deity, notwithstanding his equality with the First and Second Persons, pledges eternal loyalty to God the Father and acknowledges everlasting dependence upon God the Son.

8:1.3 (90.7) Inherent in the nature of this transaction and in mutual recognition of the personality independence of each and the executive union of all three, the cycle of eternity is established. The Paradise Trinity is existent. The stage of universal space is set for the manifold and never-ending panorama of the creative unfolding of the purpose of the Universal Father through the personality of the Eternal Son and by the execution of the God of Action, the executive agency for the reality performances of the Father-Son creator partnership.

8:1.4 (91.1) The God of Action functions and the dead vaults of space are astir. One billion perfect spheres flash into existence. Prior to this hypothetical eternity moment the space-energies inherent in Paradise are existent and potentially

пространствени енергии съществуват и са потенциално действени, но не се проявяват в реалността; невъзможно е да се измери и физическата гравитация, освен като реакция на материалните реалности на нейното постоянно притегляне. Материалната вселена в този (предполагаем) вечно отдалечен от нас момент не съществува, но едновременно с материализацията на тези един милиард светове се появява гравитация, достатъчна и адекватна, за да ги държа във вечното притегляне на Рая.

operative, but they have no actuality of being; neither can physical gravity be measured except by the reaction of material realities to its incessant pull. There is no material universe at this (assumed) eternally distant moment, but the very instant that one billion worlds materialize, there is in evidence gravity sufficient and adequate to hold them in the everlasting grasp of Paradise.

Сега вече, през сътвореното от Боговете, се излъчва енергия от втория тип и този изтичащ дух мигновено бива обхванат от духовната гравитация на Вечния Син. Пресечена от две гравитационни полета, вселената се докосва до енергията на безкрайното и се потапя в духа на божествеността. Така почвата на живота се подготвя за осъзнаване от разума, проявен в обединените интелектуални кръгове на Безкрайния Дух.

8:1.5 (91.2) There now flashes through the creation of the Gods the second form of energy, and this outflowing spirit is instantly grasped by the spiritual gravity of the Eternal Son. Thus the twofold gravity-embraced universe is touched with the energy of infinity and immersed in the spirit of divinity. In this way is the soil of life prepared for the consciousness of mind made manifest in the associated intelligence circuits of the Infinite Spirit.

Отецът използва тези семена на потенциално съществуване, разпръснати по цялото централно творение на Боговете, и се появява личността на създанието. След това присъствието на Райските Божества запълва цялото организирано пространство и започва ефективно да притегля всички неща и същества към Рая.

8:1.6 (91.3) Upon these seeds of potential existence, diffused throughout the central creation of the Gods, the Father acts, and creature personality appears. Then does the presence of the Paradise Deities fill all organized space and begin effectively to draw all things and beings Paradiseward.

Безкрайният Дух се увековечава едновременно с раждането на световете на Хавона, тъй като тази централна вселена е създадена от него, с него и в него, в изпълнение на обединените представи и единна воля на Отеца и Сина. Третото Лице бива дарено с божествено съдържание именно благодарение на този акт на съвместно творение; така то завинаги става Съвместният Създател.

8:1.7 (91.4) The Infinite Spirit eternalizes concurrently with the birth of the Havona worlds, this central universe being created by him and with him and in him in obedience to the combined concepts and united wills of the Father and the Son. The Third Person deitizes by this very act of conjoint creation, and he thus forever becomes the Conjoint Creator.

Грандиозна и величествена е епохата на съзидателното разпространение на Отеца и Сина посредством и в действието на техния съвместен равноправен и особен изпълнител, Третия Източник и Център. Няма никакви свидетелства за тези вълнуващи времена. Всичко, с което разполагаме за обосноваване на тези могъщи процеси, са оскъдните признания на Безкрайния Дух, а той само потвърждава факта, че централната вселена и всичко, свързано с нея, са възникнали едновременно с неговото постигане на личност и съзнание.

8:1.8 (91.5) These are the grand and awful times of the creative expansion of the Father and the Son by, and in, the action of their conjoint associate and exclusive executive, the Third Source and Center. There exists no record of these stirring times. We have only the meager disclosures of the Infinite Spirit to substantiate these mighty transactions, and he merely verifies the fact that the central universe and all that pertains thereto eternalized simultaneously with his attainment of personality and conscious existence.

Накратко, Безкрайният Дух потвърждава, че централната вселена е вечна като самия него. И това е традиционната начална точка в историята на вселената на вселените.

8:1.9 (91.6) In brief, the Infinite Spirit testifies that, since he is eternal, so also is the central universe eternal. And this is the traditional starting point of the history of the universe of universes. Absolutely

Отсъства каквато и да било информация, не съществуват никакви документи, засягащи някакво събитие или действие, станало преди това колосално освобождаване на създателна енергия и организираща мъдрост, които са се въплътили в огромната и съвършена вселена, съществуваща в центъра на всичко. Отвъд пределите на това събитие остават непостижимите процеси на вечността и дълбините на безкрайността – абсолютна тайна.

nothing is known, and no records are in existence, regarding any event or transaction prior to this stupendous eruption of creative energy and administrative wisdom that crystallized the vast universe which exists, and so exquisitely functions, at the center of all things. Beyond this event lie the unsearchable transactions of eternity and the depths of infinity — absolute mystery.

Подобно описание на последователния произход на Третия Източник и Център представлява сбита интерпретация, съобразена с обвързания с времето и обусловен от пространството разум на смъртните създания. За да получи представа за космическата история, човешкият разум трябва да има отправна точка и аз получих указание да използвам такъв подход при тълкуване на историческия аспект на вечността. Логиката на материалния разум изисква да съществува Първопричина; поради това ние постулираме като предварително условие Всеобщия Баща като Първи Източник и Абсолютен Център на цялото творение, същевременно обяснявайки на всички създания, че Синът и Духът съсъществуват с Отеца във вечността на всички стадии от космическата история и във всички сфери на създателна активност. И правейки това, ние в никакъв случай не пренебрегваме реалността и вечността на Райския Остров и на трите Абсолюта: Безусловния, Всеобщия и Божеството.

8:1.10 (91.7) And we thus portray the sequential origin of the Third Source and Center as an interpretative condescension to the time-bound and space-conditioned mind of mortal creatures. The mind of man must have a starting point for the visualization of universe history, and I have been directed to provide this technique of approach to the historic concept of eternity. In the material mind, consistency demands a First Cause; therefore do we postulate the Universal Father as the First Source and the Absolute Center of all creation, at the same time instructing all creature minds that the Son and the Spirit are coeternal with the Father in all phases of universe history and in all realms of creative activity. And we do this without in any sense being disregardful of the reality and eternity of the Isle of Paradise and of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes.

Материалният разум на децата на времето е способен да си представи Отеца във вечността. Ние знаем, че всяко дете може найдобре да съотнесе себе си с реалността, ако в началото постигне взаимовръзките, които се установяват между него и родителя, а след това разпространи своята представа върху семейството като цяло. Впоследствие развиващият се ум на детето ще се изпълва с ново съдържание – от взаимовръзките в групата, расата и света до взаимоотношенията във вселената, свръхвселената и дори вселената на вселените.

8:1.11 (92.1) It is enough of a reach of the material mind of the children of time to conceive of the Father in eternity. We know that any child can best relate himself to reality by first mastering the relationships of the child-parent situation and then by enlarging this concept to embrace the family as a whole. Subsequently the growing mind of the child will be able to adjust to the concept of family relations, to relationships of the community, the race, and the world, and then to those of the universe, the superuniverse, even the universe of universes.

2. ПРИРОДАТА НА БЕЗКРАЙНИЯ ДУХ

2. NATURE OF THE INFINITE SPIRIT

Съвместният Създател произхожда от вечността, образувайки пълно и безусловно единство с Всеобщия Баща и Вечния Син. Безкрайният Дух в съвършенство отразява природата не само на Райския Баща, но и на Първородния Син.

8:2.1 (92.2) The Conjoint Creator is from eternity and is wholly and without qualification one with the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit reflects in perfection not only the nature of the Paradise Father but also the nature of the Original Son.

Третият Източник и Център е известен с

8:2.2 (92.3) The Third Source and Center is known

различни имена: “Всеобщият Дух”, “Върховният Ръководител”, “Съвместният Създател”, “Божественият Изпълнител”, “Безкрайният Разум”, “Духът на Духовете”, “Майчинският Дух на Рая”, “Съвместният Извършител”, “Крайният Съгласувател”, “Вездесъщият Дух”, “Абсолютният Интелект”, “Божественото Действие”; на Урантия него понякога го бъркат с космическия разум.

Съвсем уместно е да наречем Третото Лице на Божеството “Безкрайният Дух”, защото Бог е Дух. Но материалните създания, които са склонни да разглеждат погрешно материята като основна реалност и да постулират разума – заедно с духа – като производен на материята, биха могли да разберат подобре Третия Източник и Център, ако той се наричаше “Безкрайната Реалност”, “Всеобщият Организатор” или “Личностният Съгласувател”.

Като вселенско разкриване на божествеността Безкрайният Дух е непостижим и съвършено недостъпен за човешкото разбиране. За да усетите абсолютността на Духа, е достатъчно да се обърнете към съзерцание на безкрайността на Всеобщия Баща и да изпитате трепета от осъзнаването на вечността на Първородния Син.

В личността на Безкрайния Дух наистина се крие тайна, но не толкова дълбока, колкото в Отеца и Сина. От всички аспекти на природата на Отеца найпоразително Съвместният Създател разкрива неговата безкрайност. Даже ако някога главната вселена евентуално се разшири до безкрайност, то и тогава духовното присъствие, управлението на енергията и потенциалите на разума на Съвместния Извършител ще бъдат достатъчни за удовлетворяване потребностите на подобно безгранично творение.

Независимо от това, че Безкрайният Дух всестранно споделя съвършенството, праведността и любовта на Всеобщия Баща, той се стреми към атрибутите на милосърдие на Вечния Син, ставайки по този начин проводник на милосърдието на Райските Божества в голямата вселена. Винаги и навсякъде – във всеобщ и вечен смисъл, Духът носи милосърдие, защото както божествените Синове разкриват любовта на Бога, така божественият Дух изразява милосърдието на Бога.

Невъзможно е Духът да има поголяма доброта от Отеца, тъй като цялата доброта произхожда от Отеца, но именно в деянията на Духа сме способни подобре да разберем тази

by numerous titles: the Universal Spirit, the Supreme Guide, the Conjoint Creator, the Divine Executive, the Infinite Mind, the Spirit of Spirits, the Paradise Mother Spirit, the Conjoint Actor, the Final Co-ordinator, the Omnipresent Spirit, the Absolute Intelligence, the Divine Action; and on Urantia he is sometimes confused with the cosmic mind.

8:2.3 (92.4) It is altogether proper to denominate the Third Person of Deity the Infinite Spirit, for God is spirit. But material creatures who tend towards the error of viewing matter as basic reality and mind, together with spirit, as postulates rooted in matter, would better comprehend the Third Source and Center if he were called the Infinite Reality, the Universal Organizer, or the Personality Co-ordinator.

8:2.4 (92.5) The Infinite Spirit, as a universe revelation of divinity, is unsearchable and utterly beyond human comprehension. To sense the absoluteness of the Spirit, you need only contemplate the infinity of the Universal Father and stand in awe of the eternity of the Original Son.

8:2.5 (92.6) There is mystery indeed in the person of the Infinite Spirit but not so much as in the Father and the Son. Of all aspects of the Father’s nature, the Conjoint Creator most strikingly discloses his infinity. Even if the master universe eventually expands to infinity, the spirit presence, energy control, and mind potential of the Conjoint Actor will be found adequate to meet the demands of such a limitless creation.

8:2.6 (92.7) Though in every way sharing the perfection, the righteousness, and the love of the Universal Father, the Infinite Spirit inclines towards the mercy attributes of the Eternal Son, thus becoming the mercy minister of the Paradise Deities to the grand universe. Ever and always — universally and eternally — the Spirit is a mercy minister, for, as the divine Sons reveal the love of God, so the divine Spirit depicts the mercy of God.

8:2.7 (93.1) It is not possible that the Spirit could have more of goodness than the Father since all goodness takes origin in the Father, but in the acts of the Spirit we can the better comprehend such goodness. The Father’s faithfulness and the

доброта. Верността на Отеца и постоянството на Сина са толкова реални за духовните същества и материалните създания на сферите благодарение на преданата помощ и непрестанно служене на личностите на Безкрайния Дух.

Съвместният Извършител наследява от Отеца цялата красота на неговата мисъл и истинност на характера. И тези възвишени черти на божественост са съгласувани на предвърховните нива на космическия разум и се подчиняват на безкрайната и вечна мъдрост на безусловния и неограничен разум на Третия Източник и Център.

Son's constancy are made very real to the spirit beings and the material creatures of the spheres by the loving ministry and ceaseless service of the personalities of the Infinite Spirit.

8:2.8 (93.2) The Conjoint Creator inherits all the Father's beauty of thought and character of truth. And these sublime traits of divinity are co-ordinated in the near-supreme levels of the cosmic mind in subordination to the infinite and eternal wisdom of the unconditioned and limitless mind of the Third Source and Center.

3. ВРЪЗКАТА НА ДУХА С ОТЕЦА И СИНА

Както Вечният Син е словесно изражение на „първата" абсолютна и безкрайна мисъл на Всеобщия Баща, така Съвместният Извършител е съвършеното изпълнение на „първата" завършена съзидателна идея или план за обединеното действие на личностното приятелство на Отеца и Сина в абсолютното единство на мисъл и слово. Третият Източник и Център се увековечава едновременно с централното или възникнало в резултат от взаимно одобрение творение и само това централно творение е вечно в своето съществуване сред вселените.

След даряването на Третия Източник с личност Първият Източник повече не взема лично участие в създаването на вселената. Всеобщият Баща предава всичко възможно на своя Вечен Син; подобно на това Вечният Син предава всички възможни пълномощия и сила на Съвместния Създател.

Като партньори и равностойни личности Вечният Син и Съвместният Създател са планирали и придали определена форма на всяка появила се вселена в постхавонската епоха. В цялото последващо творение Духът съхранява същата лична връзка, каквато съществува между Сина и Отеца в първото централно творение.

Един Син-Създател на Вечния Син и един Създателен Дух на Безкрайния Дух създадоха вас и вашата вселена; и макар че Отецът е вярна опора на организираното от тях творение, Вселенският Син и Вселенският Дух са задължени да поощряват и поддържат резултатите от своя труд, както и да опекунстват над сътворените от тях същества.

Безкрайният Дух е ефективен посредник на любвеобилния Баща и на изпълнения с

3. RELATION OF THE SPIRIT TO THE FATHER AND THE SON

8:3.1 (93.3) As the Eternal Son is the word expression of the "first" absolute and infinite thought of the Universal Father, so the Conjoint Actor is the perfect execution of the "first" completed creative concept or plan for combined action by the Father-Son personality partnership of absolute thought-word union. The Third Source and Center eternalizes concurrently with the central or fiat creation, and only this central creation is eternal in existence among universes.

8:3.2 (93.4) Since the personalization of the Third Source, the First Source no more personally participates in universe creation. The Universal Father delegates everything possible to his Eternal Son; likewise does the Eternal Son bestow all possible authority and power upon the Conjoint Creator.

8:3.3 (93.5) The Eternal Son and the Conjoint Creator have, as partners and through their co-ordinate personalities, planned and fashioned every post-Havona universe which has been brought into existence. The Spirit sustains the same personal relation to the Son in all subsequent creation that the Son sustains to the Father in the first and central creation.

8:3.4 (93.6) A Creator Son of the Eternal Son and a Creative Spirit of the Infinite Spirit created you and your universe; and while the Father in faithfulness upholds that which they have organized, it devolves upon this Universe Son and this Universe Spirit to foster and sustain their work as well as to minister to the creatures of their own making.

8:3.5 (93.7) The Infinite Spirit is the effective agent of the all-loving Father and the all-merciful Son for

милосърдие Син, призван да вълтъти техния съвместен проект: да привлече към себе си обичащите истината души на създанията от всички светове на времето и пространството. В същия момент, в който Вечният Син приел плана на Отеца по преобразяването на създанията на вселените, в момента, когато проектът за духовно извисяване станал съвместен план на Отеца и Сина, в същия момент Безкрайният Дух станал съвместен ръководител, представляващ Отеца и Сина при изпълнението на техния обединен и вечен замисъл. Така Безкрайният Дух дал обет: предоставил всички свои възможности на божественото присъствие и на духовните личности в разпореждане на Отеца и Сина; той посветил *всичко* на грандиозния план за възвисяване на спасените волеви създания до божествените висоти на съвършенството на Рая.

the execution of their conjoint project of drawing to themselves all truth-loving souls on all the worlds of time and space. The very instant the Eternal Son accepted his Father's plan of perfection attainment for the creatures of the universes, the moment the ascension project became a Father-Son plan, that instant the Infinite Spirit became the conjoint administrator of the Father and the Son for the execution of their united and eternal purpose. And in so doing the Infinite Spirit pledged all his resources of divine presence and of spirit personalities to the Father and the Son; he has dedicated *all* to the stupendous plan of exalting surviving will creatures to the divine heights of Paradise perfection.

Безкрайният Дух е изчерпващо, особено и универсално разкриване на Всеобщия Баща и неговия Вечен Син. Всички знания за сътрудничеството на Отеца и Сина трябва да бъдат постигани чрез Безкрайния Дух, съвместния представител на божествения съюз между мисълта и словото.

8:3.6 (93.8) The Infinite Spirit is a complete, exclusive, and universal revelation of the Universal Father and his Eternal Son. All knowledge of the Father-Son partnership must be had through the Infinite Spirit, the conjoint representative of the divine thought-word union.

Вечният Син е единственият път за приближаване до Всеобщия Баща, а Безкрайният Дух е единственото средство за достигане до Вечния Син. Единствено чрез търпеливото служене на Духа духовно възходящите същества на времето са способни да открият за себе си Сина.

8:3.7 (93.9) The Eternal Son is the only avenue of approach to the Universal Father, and the Infinite Spirit is the only means of attaining the Eternal Son. Only by the patient ministry of the Spirit are the ascendant beings of time able to discover the Son.

В центъра на вселената Безкрайният Дух е първото Божество на Рая, което трябва да бъде постигнато от възходящия странстващ. Третото Лице обхваща Второто и Първото Лица и поради това трябва да бъде първото, осъзнато от всички кандидати за представяне пред Сина и Отеца.

8:3.8 (94.1) At the center of all things the Infinite Spirit is the first of the Paradise Deities to be attained by the ascending pilgrims. The Third Person enshrouds the Second and the First Persons and therefore must always be first recognized by all who are candidates for presentation to the Son and his Father.

С това далеч не се изчерпват възможностите на Духа в равна степен да представя Отеца и Сина и да им служи.

8:3.9 (94.2) And in many other ways does the Spirit equally represent and similarly serve the Father and the Son.

4. ДУХЪТ НА БОЖЕСТВЕНОТО СЛУЖЕНЕ

4. THE SPIRIT OF DIVINE MINISTRY

Паралелно на физическата вселена, където гравитацията на Рая удържа цялата материя, съществува вселената на Духа, където словото на Сина интерпретира мисълта на Бога и, „ставайки плът“, демонстрира изпълненото с любов милосърдие, присъщо на съвкупната природа на обединените Създатели. Но във и през цялото това материално и духовно творение съществува необятната сцена, на която Безкрайният Дух и неговото духовно

8:4.1 (94.3) Paralleling the physical universe wherein Paradise gravity holds all things together is the spiritual universe wherein the word of the Son interprets the thought of God and, when "made flesh," demonstrates the loving mercy of the combined nature of the associated Creators. But in and through all this material and spiritual creation there is a vast stage whereon the Infinite Spirit and his spirit offspring show forth the combined mercy, patience, and everlasting affection of the divine parents towards the

потомство демонстрират сливане на милосърдието, търпеливостта и вечната любов на божествените родители към децата на разума, замислени и създадени в резултат от техните съвместни усилия. Извечното служене на разума е основа на божествения характер на Духа. И цялото духовно потомство на Съвместния Извършител изпитва този стремеж да оказва помощ, този божествен подтик към служене.

intelligent children of their co-operative devising and making. Everlasting ministry to mind is the essence of the Spirit's divine character. And all the spirit offspring of the Conjoint Actor partake of this desire to minister, this divine urge to service.

Бог е любов, Синът е милосърдие, Духът е служене – служенето на божествената любов и безкрайното милосърдие спрямо цялото разумно творение. Духът е персонификация на любовта на Отеца и милосърдието на Сина; в него те намират своето вечно обединение за всеобщо служене. Духът е *любов, приложена* към света на създанията, обединената любов на Отеца и Сина.

8:4.2 (94.4) God is love, the Son is mercy, the Spirit is ministry — the ministry of divine love and endless mercy to all intelligent creation. The Spirit is the personification of the Father's love and the Son's mercy; in him are they eternally united for universal service. The Spirit is *love applied* to the creature creation, the combined love of the Father and the Son.

На Урантия Безкрайният Дух е известен като вездесъщо влияние, всеобщо присъствие, но в Хавона вие ще го познаете като действително личностно служене. Тук служенето на Райския Дух е поучителен и въодушевяващ пример и вдъхновяващ модел за всеки от неговите равностойни Духове и подчинени личности, служещи на сътворените създания в световете на времето и пространството. В тази божествена вселена Безкрайният Дух взел пълноценно участие в седемте трансцендентални появявания на Вечния Син; така, съвместно с първородния Син Михаил, той е участвал в седемте посвещения на кръговете на Хавона, ставайки по този начин състрадателен и отзивчив духовен опекун за всеки странстващ на времето, пресичащ тези съвършени небесни кръгове в стремежа си да се извиси духовно.

8:4.3 (94.5) On Urantia the Infinite Spirit is known as an omnipresent influence, a universal presence, but in Havona you shall know him as a personal presence of actual ministry. Here the ministry of the Paradise Spirit is the exemplary and inspiring pattern for each of his co-ordinate Spirits and subordinate personalities ministering to the created beings on the worlds of time and space. In this divine universe the Infinite Spirit fully participated in the seven transcendental appearances of the Eternal Son; likewise did he participate with the original Michael Son in the seven bestowals upon the circuits of Havona, thereby becoming the sympathetic and understanding spirit minister to every pilgrim of time traversing these perfect circles on high.

Когато един Божий Син-Създател поема отговорност за бъдещата локална вселена, личностите на Безкрайния Дух дават обет за беззаветно служене на Сина Михаил, пристъпващ към своята мисия – дръзновената съзидателна епопея. Всеобщата помощ на Безкрайния Дух при възхода на материалните създания на все нови и нови нива на духовността особено нагледно се проявява в личностите на Съзидателните Дъщери – Майчинските Духове на локалната вселена. И цялото това служене се осъществява в съвършена хармония с целите на Синовете-Създатели на тези локални вселени и в тясна връзка с техните личности.

8:4.4 (94.6) When a Creator Son of God accepts the creatorship charge of responsibility for a projected local universe, the personalities of the Infinite Spirit pledge themselves as the tireless ministers of this Michael Son when he goes forth on his mission of creative adventure. Especially in the persons of the Creative Daughters, the local universe Mother Spirits, do we find the Infinite Spirit devoted to the task of fostering the ascension of the material creatures to higher and higher levels of spiritual attainment. And all this work of creature ministry is done in perfect harmony with the purposes, and in close association with the personalities, of the Creator Sons of these local universes.

Както Синовете на Бога участват в грандиозната задача – разкриването пред вселените на любвеобилната личност на Отеца, така и Безкрайният Дух е посветен на нескончаемото служене: разкриването на обединената любов на Отеца и Сина пред

8:4.5 (94.7) As the Sons of God are engaged in the gigantic task of revealing the Father's personality of love to a universe, so is the Infinite Spirit dedicated to the unending ministry of revealing the combined love of the Father and the Son to the individual minds of all the children of each

разума на всяко дете във всички вселени. В тези локални творения Духът не слиза при материалните създания в плът, както правят това някои Божии Синове, но Безкрайният Дух и неговите равноправни Духове действително „понижават“ своя статут и с радост претърпяват поредица поразителни превръщания, снижаващи нивото на тяхната божественост, докато се появят като ангели, за да ви съпровождат и направляват по скромния ви земен път.

Именно благодарение на тази поредица „превръщания“ Безкрайният Дух действително и като личност се сближава с всеки обитател на сферите, населени със същества с животински произход. И всичко, което извършва Духът, ни наймалко не пречи на неговото съществуване като Третото Лице на Божеството в центъра на голямата вселена.

Съвместният Създател е велик опекун, всеобщ милосърден пастир наистина и во веки веков. За да разберете служенето на Духа, помислете за тази истина, че той е обединеният образ на нескончаемата любов на Отеца и вечното милосърдие на Сина. Но служенето на Духа не е ограничено само до това, че той е представител на Вечния Син и Всеобщия Баща. Безкрайният Дух е способен да служи на съществата от всеки свят от свое собствено име и по свое собствено право; Третото Лице е изпълнено с божествено благородство и също така и по свое собствено решение дарява с всеобща милосърдна опека.

Разширявайки своите познания за предадата и неуморна грижа, с която Безкрайният Дух обкръжава понизшите категории създания, човек още повече ще се възхищава и прекланя пред трансцендентната същност и несравнимия характер на това обединено Действие на Всеобщия Баща и Вечния Син. Наистина, този Дух е „Божият поглед, неизменно обърнат към праведните“ и „божественият слух, които е винаги открит за техните молитви“.

universe. In these local creations the Spirit does not come down to the material races in the likeness of mortal flesh as do certain of the Sons of God, but the Infinite Spirit and his co-ordinate Spirits do downstep themselves, do joyfully undergo an amazing series of divinity attenuations, until they appear as angels to stand by your side and guide you through the lowly paths of earthly existence.

8:4.6 (95.1) By this very diminishing series the Infinite Spirit does actually, and as a person, draw very near to every being of the animal-origin spheres. And all this the Spirit does without in the least invalidating his existence as the Third Person of Deity at the center of all things.

8:4.7 (95.2) The Conjoint Creator is truly and forever the great ministering personality, the universal mercy minister. To comprehend the ministry of the Spirit, ponder the truth that he is the combined portrayal of the Father's unending love and of the Son's eternal mercy. The Spirit's ministry is not, however, restricted solely to the representation of the Eternal Son and the Universal Father. The Infinite Spirit also possesses the power to minister to the creatures of the realm in his own name and right; the Third Person is of divine dignity and also bestows the universal ministry of mercy in his own behalf.

8:4.8 (95.3) As man learns more of the loving and tireless ministry of the lower orders of the creature family of this Infinite Spirit, he will all the more admire and adore the transcendent nature and matchless character of this combined Action of the Universal Father and the Eternal Son. Indeed is this Spirit "the eyes of the Lord which are ever over the righteous" and "the divine ears which are ever open to their prayers."

5. ПРИСЪСТВИЕТО НА БОГА

Изключителният атрибут на Безкрайния Дух е неговата вездесъщност. Цялата вселена на вселените е пропита с този всепроникващ Дух, който е толкова сходен с присъствието на всеобщия и божествен разум. Във всеки свят както Второто, така и Третото Лице на Божеството са представени от своите вездесъщи Духове.

Отецът е *безкраен* и поради това ограничен само от волята. Дарявайки Настройчиците и включвайки личност в своя

5. THE PRESENCE OF GOD

8:5.1 (95.4) The outstanding attribute of the Infinite Spirit is omnipresence. Throughout all the universe of universes there is everywhere present this all-pervading spirit, which is so akin to the presence of a universal and divine mind. Both the Second Person and the Third Person of Deity are represented on all worlds by their ever-present spirits.

8:5.2 (95.5) The Father is *infinite* and is therefore limited only by volition. In the bestowal of Adjusters and in the encircuitment of personality, the Father

кръг, Отецът действа самостоятелно, но при отношенията на духовните сили с разумните същества той използва духовните и личностни същества на Вечния Син и Безкрайния Дух. По свое желание той може да присъства в духа наравно със Сина или със Съвместния Извършител; той присъства заедно *със* Сина и *в* Духа. Отецът неизменно присъства повсеместно и ние откриваме неговото присъствие във всяка и във всички тези разнообразни, но съвкупни сили, влияния и присъствия и с тяхна помощ.

acts alone, but in the contact of spirit forces with intelligent beings, he utilizes the spirits and personalities of the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is at will spiritually present equally with the Son or with the Conjoint Actor; he is present *with* the Son and *in* the Spirit. The Father is most certainly everywhere present, and we discern his presence by and through any and all of these diverse but associated forces, influences, and presences.

Във вашите свещени книги под термина *Дух Божий* се подразбира ту Безкрайният Дух в Рая, ту Създателният Дух на вашата локална вселена. Светият Дух е духовният кръг на тази Създателна Дъщеря на Безкрайния Дух на Рая; това е кръг, присъщ на всяка локална вселена и ограничен от духовните предели на такова творение; що се отнася до Безкрайния Дух, то той е вездесъщ.

8:5.3 (95.6) In your sacred writings the term *Spirit of God* seems to be used interchangeably to designate both the Infinite Spirit on Paradise and the Creative Spirit of your local universe. The Holy Spirit is the spiritual circuit of this Creative Daughter of the Paradise Infinite Spirit. The Holy Spirit is a circuit indigenous to each local universe and is confined to the spiritual realm of that creation; but the Infinite Spirit is omnipresent.

Съществуват много духовни влияния и всички те са *като едно.* Даже трудът на Настройчиците на Съзнанието, независим от всички други въздействия, неизменно съвпада с духовното служене на обединените влияния на Безкрайния Дух и Майчинския Дух на локалната вселена. В живота на жителите на Урантия проявите на тези духовни присъствия са неотделими една от друга. Във вашите разум и душа те действат като единен дух, независимо от това, че имат различен произход. И когато сте въвлечени в това единно духовно служене, то става за вас влияние на Върховния, „винаги способен да ви предпази от падане и да ви представи непорочни на вашия небесен Баща“.

8:5.4 (95.7) There are many spiritual influences, and they are all as *one.* Even the work of the Thought Adjusters, though independent of all other influences, unvaryingly coincides with the spirit ministry of the combined influences of the Infinite Spirit and a local universe Mother Spirit. As these spiritual presences operate in the lives of Urantians, they cannot be segregated. In your minds and upon your souls they function as one spirit, notwithstanding their diverse origins. And as this united spiritual ministration is experienced, it becomes to you the influence of the Supreme, “who is ever able to keep you from failing and to present you blameless before your Father on high.”

Винаги помнете, че Безкрайният Дух е *Съвместният* Извършител; в него и чрез него действат както Отецът, така и Синът; той присъства не само лично, но и като Баща, и като Син, а също и като Баща-Син. В знак на признаването на този факт, както и по силата на много допълнителни причини, за духовното присъствие на Безкрайния Дух често говорят като за „Духа на Бога“.

8:5.5 (96.1) Ever remember that the Infinite Spirit is the *Conjoint* Actor; both the Father and the Son are functioning in and through him; he is present not only as himself but also as the Father and as the Son and as the Father-Son. In recognition of this and for many additional reasons the spirit presence of the Infinite Spirit is often referred to as “the spirit of God.”

Би било логично да наричаме “Дух на Бога” цялата съвкупност от духовно служене, защото такава съвкупност наистина е съюз от Духовете на Бог-Баща, БогСин и Бог-Дух, Бог-Седмократния – дори Духа на Бог-Върховния.

8:5.6 (95.2) It would also be consistent to refer to the liaison of all spiritual ministry as the spirit of God, for such a liaison is truly the union of the spirits of God the Father, God the Son, God the Spirit, and God the Sevenfold — even the spirit of God the Supreme.

6. ЛИЧНОСТТА НА БЕЗКРАЙНИЯ ДУХ

6. PERSONALITY OF THE INFINITE SPIRIT

Повсеместното присъствие и обширно разпространение на Третия Източник и Център не трябва да отклонява вашето

8:6.1 (96.3) Do not allow the widespread bestowal and the far-flung distribution of the Third Source and Center to obscure or otherwise detract from

внимание от факта за неговата личност. Безкрайният Дух е вселенско присъствие, вечно действие, космическо могъщество, божествено влияние и всеобщ разум; той е всичко това и повече от това, но той е и истинска и божествена личност.

Безкрайният Дух е пълноценна и съвършена личност, Божество равноправно и равностойно по отношение на Всеобщия Баща и Вечния Син. За висшите разумни същества на вселените Съвместният Създател е толкова реален и видим, колкото Отецът и Синът – и даже повече, защото преди да се приближат до Отеца чрез Сина, всички възходящи създания трябва да достигнат Духа.

Безкрайният Дух, Третото Лице на Божеството, притежава всички атрибути, които вие свързвате с личността. Духът е дарен с абсолютен разум: „Духът изследва всичко, дори скритите дълбини Божии.“ Духът е дарен не само с разум, но и с воля. За посвещаването на неговите дарове е казано: „Всичко това го прави един и същи Дух, дарявайки всеки човек поотделно, както прецени.“

„Любовта на Духа“ е реална, както са реални и неговите страдания; поради това: „Не опечалявайте Божия Дух.“ Можем да разглеждаме Безкрайния Дух като Райско Божество или като Съзидателен Дух на локалната вселена, но във всеки случай откриваме, че Съвместният Създател е не само Трети Източник и Център, но и божествена личност. Тази божествена личност реагира и на вселената така, както е свойствено на личността. Духът ви казва: „Този, който има уши, нека чуе какво казва Духът.“ „Самият Дух ходатайства за вас.“ Духът оказва непосредствено и лично влияние върху създадените същества, „защото всички, водени от Божия Дух, са истински Божии синове“.

Макар да съзерцаваме феномена служене на Безкрайния Дух в отдалечени светове от вселената на вселените, макар да наблюдаваме как едно и също съгласуващо Божество действа в несметните легиони разнообразни същества, произхождащи от Третия Източник и Център, макар да признаваме вездесъщността на Духа, независимо от всичко това ние утвърждаваме, че този същият Трети Източник и Център е личност, Съвместен Създател на всичко съществуващо и на всички същества и всички вселени.

Съвършена и вечна е взаимовръзката на Отеца, Сина и Духа в управлението на

the fact of his personality. The Infinite Spirit is a universe presence, an eternal action, a cosmic power, a holy influence, and a universal mind; he is all of these and infinitely more, but he is also a true and divine personality.

8:6.2 (96.4) The Infinite Spirit is a complete and perfect personality, the divine equal and co-ordinate of the Universal Father and the Eternal Son. The Conjoint Creator is just as real and visible to the higher intelligences of the universes as are the Father and the Son; indeed more so, for it is the Spirit whom all ascenders must attain before they may approach the Father through the Son.

8:6.3 (96.5) The Infinite Spirit, the Third Person of Deity, is possessed of all the attributes which you associate with personality. The Spirit is endowed with absolute mind: “The Spirit searches all things, even the deep things of God.” The Spirit is endowed not only with mind but also with will. In the bestowal of his gifts it is recorded: “But all these works that one and the selfsame Spirit, dividing to every man severally and as he wills.”

8:6.4 (96.6) “The love of the Spirit” is real, as also are his sorrows; therefore “Grieve not the Spirit of God.” Whether we observe the Infinite Spirit as Paradise Deity or as a local universe Creative Spirit, we find that the Conjoint Creator is not only the Third Source and Center but also a divine person. This divine personality also reacts to the universe as a person. The Spirit speaks to you, “He who has an ear, let him hear what the Spirit says.” “The Spirit himself makes intercession for you.” The Spirit exerts a direct and personal influence upon created beings, “For as many as are led by the Spirit of God, they are the sons of God.”

8:6.5 (96.7) Even though we behold the phenomenon of the ministry of the Infinite Spirit to the remote worlds of the universe of universes, even though we envisage this same co-ordinating Deity acting in and through the untold legions of the manifold beings who take origin in the Third Source and Center, even though we recognize the omnipresence of the Spirit, nonetheless, we still affirm that this same Third Source and Center is a person, the Conjoint Creator of all things and all beings and all universes.

8:6.6 (96.8) In the administration of universes the Father, Son, and Spirit are perfectly and eternally

вселените. Макар всеки да е зает с лична опека на цялото творение, всичките три божествено и абсолютно са обединени помежду си в съзиданието и управлението, което ги прави навеки *единно цяло.*

Отецът и Синът винаги и в безусловно съвършенство съвместно присъстват в лицето на Безкрайния Дух, защото Духът е подобие на Отеца и подобие на Сина, точно както и подобие на съвкупността от Отеца и Сина, тъй като те са завинаги единни.

[Представено на Урантия от Божествен Съветник на Уверса, комуто беше възложено от Извечно Древния да опише природата и дейността на Безкрайния Дух.]

interassociated. Though each is engaged in a personal ministry to all creation, all three are divinely and absolutely interlocked in a service of creation and control which forever makes them *one.*

8:6.7 (97.1) In the person of the Infinite Spirit the Father and the Son are mutually present, always and in unqualified perfection, for the Spirit is like the Father and like the Son, and also like the Father and the Son as they two are forever one.

8:6.8 (97.2) [Presented on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

Документ 9. Връзката между Безкрайния. Дух и Вселената

⇦ 008 Книгата Урантия 010 ⇨

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 9. ВРЪЗКАТА МЕЖДУ БЕЗКРАЙНИЯ ДУХ И ВСЕЛЕНАТА

Секции

Въведение
1. Атрибутите на Третия Източник и Център
2. Вездесъщият Дух
3. Всеобщият Оператор
4. Абсолютният разум
5. Служенето на разума
6. Кръгът на гравитацията на разума
7. Вселенското отражение
8. Личностите на Безкрайния Дух

PAPER 9 RELATION OF THE INFINITE SPIRIT TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction
1. Attributes of the Third Source and Center
2. The Omnipresent Spirit
3. The Universal Manipulator
4. The Absolute Mind
5. The Ministry of Mind
6. The Mind-Gravity Circuit
7. Universe Reflectivity
8. Personalities of the Infinite Spirit

Въведение

С ТРАННО нещо се случва, когато в присъствието на Рая Вселенският Баща и Вечният Син се обединяват, за да се претворят в нова личност. Нищо в тази ситуация на вечността не предвещава, че Съвместният Извършител ще се въплъти като неограничена духовност, съгласувана с абсолютния разум и дарена с уникални прерогативи за манипулация на енергията. Появата на трето лице завършва процеса на на освобождаването на Отеца от обвързаността му с централизираното съвършенство и оковите на абсолютизма на личността. И това освобождаване е разкрито в поразителните возможности на Съвместния Създател да сътворява същества, приспособени да служат като духове-попечители даже за материалните създания от еволюиращите вселени.

Отецът е безкраен в своята любов и волеизявление, в духовната си мисъл и

INTRODUCTION

9:0.1 (98.1) A STRANGE thing occurred when, in the presence of Paradise, the Universal Father and the Eternal Son unite to personalize themselves. Nothing in this eternity situation foreshadows that the Conjoint Actor would personalize as an unlimited spirituality co-ordinated with absolute mind and endowed with unique prerogatives of energy manipulation. His coming into being completes the Father's liberation from the bonds of centralized perfection and from the fetters of personality absolutism. And this liberation is disclosed in the amazing power of the Conjoint Creator to create beings well adapted to serve as ministering spirits even to the material creatures of the subsequently evolving universes.

9:0.2 (98.2) The Father is infinite in love and volition, in spiritual thought and purpose; he is the universal

намерения; Той е поддръжникът на вселената. Синът е безкраен по мъдрост и истина, в духовно изражение и тълкуване; той е всеобщият просветител. Раят е безкраен с оглед потенциала му за даряване със сила и от гледна точка на капацитета му за енергийно доминиране; той е всеобщ стабилизатор. Съвместният Извършител притежава уникални прерогативи за синтез, безкрайна способност за съгласуване на всички съществуващи универсални енергии, всички действителни вселенски духове и всички реални разумни субстанции във вселената; Третият Източник и Център е всеобщият обединител на многобройните енергии и разнообразни творения, които се появиха вследствие на божествения план и вечния замисъл на Вселенския Баща.

Безкрайният Дух, Съвместният Създател, е универсален и божествен попечител. Духът служи ревностно на милосърдието на Сина и любовта на Отеца, в хармония с непоколебимата, неизменна и праведна справедливост на Райската Троица. Влиянията на Безкрайния Дух и неговите личности са винаги близо до вас; те наистина ви познават и истински ви разбират.

Във всички вселени посредниците на Съвместния Извършител непрекъснато управляват силите и енергиите на целия космос. Подобно на Първия Източник и Център, и Третият Източник е възприемчив както към духовното, така и към материалното. Съвместният Извършител разкрива единството на Бога, в когото е всичко – неща, значения и ценности; цялата енергия, целият разум и целият дух.

Безкрайният Дух прониква в целия космос; Той пребивава в кръга на вечността. Подобно на Отеца и Сина, Духът е съвършен и неизменен – абсолютен.

upholder. The Son is infinite in wisdom and truth, in spiritual expression and interpretation; he is the universal revealer. Paradise is infinite in potential for force endowment and in capacity for energy dominance; it is the universal stabilizer. The Conjoint Actor possesses unique prerogatives of synthesis, infinite capacity to co-ordinate all existing universe energies, all actual universe spirits, and all real universe intellects; the Third Source and Center is the universal unifier of the manifold energies and diverse creations which have appeared in consequence of the divine plan and the eternal purpose of the Universal Father.

9:0.3 (98.3) The Infinite Spirit, the Conjoint Creator, is a universal and divine minister. The Spirit unceasingly ministers the Son's mercy and the Father's love, even in harmony with the stable, unvarying, and righteous justice of the Paradise Trinity. His influence and personalities are ever near you; they really know and truly understand you.

9:0.4 (98.4) Throughout the universes the agencies of the Conjoint Actor ceaselessly manipulate the forces and energies of all space. Like the First Source and Center, the Third is responsive to both the spiritual and the material. The Conjoint Actor is the revelation of the unity of God, in whom all things consist — things, meanings, and values; energies, minds, and spirits.

9:0.5 (98.5) The Infinite Spirit pervades all space; he indwells the circle of eternity; and the Spirit, like the Father and the Son, is perfect and changeless — absolute.

1. АТРИБУТИТЕ НА ТРЕТИЯ ИЗТОЧНИК И ЦЕНТЪР

Третият Източник и Център е известен с много имена, всяко от които показва отношението и обозначава функцията: като Бог-Дух той е личност, равностойна и равна по божественост на Бог-Син и Бог-Баща. Като Безкраен Дух той е всеприсъстващо духовно влияние. Като Всеобщ Оператор той е прародителят на създанията, управляващи енергиите, активиращи космическите сили на пространството. Като Съвместен Извършител той е съвместният представител и изпълнител на партньорството БащаСин. Като

1. ATTRIBUTES OF THE THIRD SOURCE AND CENTER

9:1.1 (98.6) The Third Source and Center is known by many names, all designative of relationship and in recognition of function: As God the Spirit, he is the personality co-ordinate and divine equal of God the Son and God the Father. As the Infinite Spirit, he is an omnipresent spiritual influence. As the Universal Manipulator, he is the ancestor of the power-control creatures and the activator of the cosmic forces of space. As the Conjoint Actor, he is the joint representative and partnership executive of the Father-Son. As the Absolute Mind, he is the source of the endowment of intellect throughout the universes. As the God of Action, he

Абсолютния Разум той е източникът на интелект във всички вселени. Като Богът на Действието той е очевидният предшественик на движението, промяната и взаимовръзката.

Някои от атрибутите на Третия Източник и Център са извлечени от Отеца, някои от Сина, докато други пък не присъстват стриктно и персонално нито в Отеца, нито в Сина – атрибути, които едва ли биха могли да бъдат обяснени, освен като приемем, че партньорството Баща-Син, което увековечава Третия Източник и Център, признава истината за вечната абсолютност на Рая и последователно действа в съзвучие с тази истина. Съвместният Създател въплъщава пълнотата на обединените и безкрайни представи за Първата и Втора Личности на Божеството.

Ако си представяте Отеца като изначален създател, а Сина като духовен ръководител, би трябвало да мислите за Третия Източник и Център като за всеобщ координатор, служител, предлагащ безкрайно сътрудничество. Съвместният Извършител осъществява взаимовръзката на цялата въплътена реалност; той е Божествохранилище на Бащината мисъл и словото на Сина и със своите действия е вечно загрижен за материалната абсолютност на централния Остров. Райската Троица е учредила всеобщия ред на *прогреса* и промисълът на Бога е областта на Съвместния Създател и еволюиращото Върховно Същество. Никоя съществуваща или формираща се реалност не може да избегне евентуална взаимовръзка с Третия Източник и Център.

Вселенският Баща председателства над областите на преденергия, преддух и предперсоналност; Вечният Син доминира в сферите на духовни дейности; наличието на Райския Остров обединява областта на физическа енергия и материализираща сила; Съвместният Извършител оперира не само като безкраен Дух, представляващ Сина, но също и като един универсален оператор на силите и енергиите на Рая, благодарение на което се появява всеобщият и абсолютен разум. Съвместният Извършител функционира в голямата вселена като безусловна и самостоятелна личност, особено в повисшите сфери на духовни ценности, физикоенергийни взаимоотношения и истински интелектуални значения. Той изпълнява специфична функция, където и когато енергията и духът се свързват и си взаимодействат; той доминира над всички реакции на разума, борави с огромна сила в духовния свят и упражнява мощно влияние върху енергията и материята. По всяко време Третият Източник е изразител на същността

is the apparent ancestor of motion, change, and relationship.

9:1.2 (99.19) Some of the attributes of the Third Source and Center are derived from the Father, some from the Son, while still others are not observed to be actively and personally present in either the Father or the Son — attributes that can hardly be explained except by assuming that the Father-Son partnership which eternalizes the Third Source and Center consistently functions in consonance with, and in recognition of, the eternal fact of the absoluteness of Paradise. The Conjoint Creator embodies the fullness of the combined and infinite concepts of the First and Second Persons of Deity.

9:1.3 (98.8) While you envisage the Father as an original creator and the Son as a spiritual administrator, you should think of the Third Source and Center as a universal co-ordinator, a minister of unlimited co-operation. The Conjoint Actor is the correlator of all actual reality; he is the Deity repository of the Father's thought and the Son's word and in action is eternally regardful of the material absoluteness of the central Isle. The Paradise Trinity has ordained the universal order o f *progress,* and the providence of God is the domain of the Conjoint Creator and the evolving Supreme Being. No actual or actualizing reality can escape eventual relationship with the Third Source and Center.

9:1.4 (98.9) The Universal Father presides over the realms of pre-energy, prespirit, and personality; the Eternal Son dominates the spheres of spiritual activities; the presence of the Isle of Paradise unifies the domain of physical energy and materializing power; the Conjoint Actor operates not only as an infinite spirit representing the Son but also as a universal manipulator of the forces and energies of Paradise, thus bringing into existence the universal and absolute mind. The Conjoint Actor functions throughout the grand universe as a positive and distinct personality, especially in the higher spheres of spiritual values, physical-energy relationships, and true mind meanings. He functions specifically wherever and whenever energy and spirit associate and interact; he dominates all reactions with mind, wields great power in the spiritual world, and exerts a mighty influence over energy and matter. At all times the Third Source is expressive of the nature of the First Source and Center.

на Първия Източник и Център.

Третият Източник и Център съвършено и без резерви споделя всеприсъствието на Първия Източник и център, наричан понякога Вездесъщият Дух. По особен и много личен начин Богът на разума споделя всезнанието на Всеобщия Баща и неговия Вечен Син; знанието за Духа е задълбочено и цялостно. Съвместният Създател проявява определени аспекти от всемогъществото на Всеобщия Баща, но всъщност е всемогъщ единствено в областта на ума. Третото Лице на Божеството е интелектуален център и вселенски ръководител на сферите на разума; в това неговият статут е абсолютен – неговата суверенност е безусловна.

Съвместният Извършител изглежда мотивиран от партньорството Баща-Син, но всички негови действия явно се извършват с оглед на взаимоотношенията Баща-Рай. Понякога и в някои свои функции той изглежда компенсира непълнотата на развитието на емпиричните Божества – Бог Върховния и Бог Крайния.

И тук се натъкваме на една безкрайна тайна: че Безкрайното едновременно разкрива своята безкрайност в Сина и като Рай, а след това започва съществуването си едно създание, по божественост равно на Бога, отразяващо духовната същност на Сина и способно да активира модела на Рая, едно създание, условно подчинено по отношение на върховната власт, но в много отношения несъмнено найразностранно в *действията* си. И това очевидно превъзходство в действията се проявява в един от атрибутите на Третия Източник и Център, който затъмнява дори физическата гравитация – универсалното проявление на Райския Остров.

В допълнение към това свръхуправление на енергията и на света на физическите неща Безкрайният Дух е великолепно надарен с качествата търпимост, милосърдие и любов, които толкова изключително се проявяват в неговата духовна опека. Съвършена е способността на Духа да носи любов и да засенчи справедливостта с милосърдие. Бог-Дух притежава цялата божествена доброта и милосърдното чувство на Първородния и Вечен Син. Вашата локална вселена се изковава между наковалнята на справедливостта и чука на страданието; но онези, които държат в ръцете си чука, са децата на милосърдието, духовните потомци на Безкрайния Дух.

9:1.5 (98.10) The Third Source and Center perfectly and without qualification shares the omnipresence of the First Source and Center, sometimes being called the Omnipresent Spirit. In a peculiar and very personal manner the God of mind shares the omniscience of the Universal Father and his Eternal Son; the knowledge of the Spirit is profound and complete. The Conjoint Creator manifests certain phases of the omnipotence of the Universal Father but is actually omnipotent only in the domain of mind. The Third Person of Deity is the intellectual center and the universal administrator of the mind realms; herein is he absolute — his sovereignty is unqualified.

9:1.6 (98.11) The Conjoint Actor seems to be motivated by the Father-Son partnership, but all his actions appear to recognize the Father-Paradise relationship. At times and in certain functions he seems to compensate for the incompleteness of the development of the experiential Deities — God the Supreme and God the Ultimate.

9:1.7 (100.1) And herein is an infinite mystery: That the Infinite simultaneously revealed his infinity in the Son and as Paradise, and then there springs into existence a being equal to God in divinity, reflective of the Son's spiritual nature, and capable of activating the Paradise pattern, a being provisionally subordinate in sovereignty but in many ways apparently the most versatile in *action.* And such apparent superiority in action is disclosed in an attribute of the Third Source and Center which is superior even to physical gravity — the universal manifestation of the Isle of Paradise.

9:1.8 (100.2) In addition to this supercontrol of energy and things physical, the Infinite Spirit is superbly endowed with those attributes of patience, mercy, and love which are so exquisitely revealed in his spiritual ministry. The Spirit is supremely competent to minister love and to overshadow justice with mercy. God the Spirit possesses all the supernal kindness and merciful affection of the Original and Eternal Son. The universe of your origin is being forged out between the anvil of justice and the hammer of suffering; but those who wield the hammer are the children of mercy, the spirit offspring of the Infinite Spirit.

2. ВЕЗДЕСЪЩИЯТ ДУХ

2. THE OMNIPRESENT SPIRIT

Бог е Дух с оглед на три неща: Той самият е Дух; в своя Син той се проявява като безусловен Дух; в Съвместния Извършител – като Дух, съюзил се с разума. И в допълнение към тези духовни реалности ние смятаме, че различаваме нива на емпирично духовни явления – Духовете на Върховното Същество, Крайното Божество и Божеството-Абсолют.

Безкрайният Дух е точно толкова допълнение на Вечния Син, колкото Синът е допълнение на Вселенския Баща. Вечният Син е одухотворена персонализация на Отеца; Безкрайният Дух е персонализирано одухотворяване на Вечния Син и Вселенския Баща.

Съществуват много открити канали на духовна сила и източници на свръхматериална енергия, свързващи хората на Урантия пряко с Божествата на Рая. Съществува пряката връзка на Настройчиците на Съзнанието с Всеобщия Баща, широко разпространеното влияние на подтика на духовната гравитация на Вечния Син и духовното присъствие на Съвместния Създател. Съществува разлика във функцията между духа на Сина и духа на Духа. Третата Личност в своята духовна служба може да функционира като разум плюс дух или само като дух.

Освен тези Райски божества на Урантия помагат духовните влияния и дейностите на локалната вселена и свръхвселената с техния почти безкраен брой изпълнени с любов личности, неизменно водещи към висотите и дълбините на идеалите на божествеността и целите на върховно усъвършенстване на тези, чиито намерения са истинни и чиито сърца са чисти.

Присъствието на универсалния дух на Вечния Син ни е *известно* – ние можем безпогрешно да го разпознаваме. Присъствието на Безкрайния Дух – Третата Личност на Божеството, дори смъртният човек може да познае, защото материалните същества действително могат да преживеят ползата от това божествено присъствие, което функционира като посветения на расите на човечеството Свят Дух на локалната вселена. Човешките същества също така могат в определена степен да осъзнаят и Настройчика, неличностното присъствие на Всеобщия Баща. Тези божествени духове действат в съгласие и съвършена хармония за издигането и одухотворяването на човека. Те са като едно в претворяването на плановете за духовно извисяване и постигане на съвършенство.

9:2.1 (100.3) God is spirit in a threefold sense: He himself is spirit; in his Son he appears as spirit without qualification; in the Conjoint Actor, as spirit allied with mind. And in addition to these spiritual realities, we think we discern levels of experiential spirit phenomena — the spirits of the Supreme Being, Ultimate Deity, and Deity Absolute.

9:2.2 (100.4) The Infinite Spirit is just as much a complement of the Eternal Son as the Son is a complement of the Universal Father. The Eternal Son is a spiritualized personalization of the Father; the Infinite Spirit is a personalized spiritualization of the Eternal Son and the Universal Father.

9:2.3 (100.5) There are many untrammeled lines of spiritual force and sources of supermaterial power linking the people of Urantia directly with the Deities of Paradise. There exist the connection of the Thought Adjusters direct with the Universal Father, the widespread influence of the spiritual-gravity urge of the Eternal Son, and the spiritual presence of the Conjoint Creator. There is a difference in function between the spirit of the Son and the spirit of the Spirit. The Third Person in his spiritual ministry may function as mind plus spirit or as spirit alone.

9:2.4 (100.6) In addition to these Paradise presences, Urantians benefit by the spiritual influences and activities of the local and the superuniverse, with their almost endless array of loving personalities who ever lead the true of purpose and the honest of heart upward and inward towards the ideals of divinity and the goal of supreme perfection.

9:2.5 (100.7) The presence of the universal spirit of the Eternal Son we *know* — we can unmistakably recognize it. The presence of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity, even mortal man may know, for material creatures can actually experience the beneficence of this divine influence which functions as the Holy Spirit of local universe bestowal upon the races of mankind. Human beings can also in some degree become conscious of the Adjuster, the impersonal presence of the Universal Father. These divine spirits which work for man's uplifting and spiritualization all act in unison and in perfect co-operation. They are as one in the spiritual operation of the plans of mortal ascension and perfection attainment.

3. ВСЕОБЩИЯТ ОПЕРАТОР

Райският Остров е източникът и субстанцията на физическа гравитация; и това трябва да бъде достатъчно, за да разберете, че гравитацията е едно от най-*реалните* и вечно надеждни от гледна точка на вечността неща в цялата физическа вселена на вселените. Гравитацията не може да бъде модифицирана или анулирана освен под въздействието на силите и енергиите, възникващи при съвместното участие на Отеца и Сина; те са били поверени на и са функционално свързани с Третия Източник и Център.

Безкрайният Дух притежава уникална и удивителна сила – *антигравитацията.* Тази сила не присъства функционално (в зрим вид) в Отеца или Сина. Тази способност на Третия Източник да противостои на действието на материалната гравитация се проявява в личните реакции на Съвместния Извършител на определени аспекти на вселенските взаимоотношения. И това уникално свойство може да се прехвърля на някои по-висши категории личности на Безкрайния Дух.

Антигравитацията може да анулира гравитацията локално; тя прави това чрез упражняване на равностойно силово присъствие. Тя действа само по отношение на материалната гравитация и не е действие на разума. Антигравитационният ефект на жироскопа е добра илюстрация на *проявлението* на антигравитацията, но няма никаква стойност при илюстрирането на нейната *причина.*

Освен това Съвместният Извършител е способен да преодолява сила и да неутрализира енергия. Това става чрез забавяне на енергията до точката на материализиране, както и посредством други технически похвати, неизвестни за вас.

Съвместният Създател не е енергия, нито източникът на енергия, нито нейното назначение; Той е *оператор* на енергия. Съвместният Създател е действиедвижение, изменение, модификация, съгласуване, стабилизация и равновесие. Енергиите, подчиняващи се на прякото или косвено управление на Рая, са по природата си отзивчиви спрямо въздействията на Третия Източник и Център и неговите разнообразни сили.

Вселената на вселените е проникната от управляващи силата създания на Третия Източник и Център: това са физически контрольори, управляващи енергията, енергийните центрове и други представители

3. THE UNIVERSAL MANIPULATOR

9:3.1 (101.1) The Isle of Paradise is the source and substance of physical gravity; and that should be sufficient to inform you that gravity is one of the most *real* and eternally dependable things in the whole physical universe of universes. Gravity cannot be modified or annulled except by the forces and energies conjointly sponsored by the Father and the Son, which have been intrusted to, and are functionally associated with, the person of the Third Source and Center.

9:3.2 (101.2) The Infinite Spirit possesses a unique and amazing power — *antigravity.* This power is not functionally (observably) present in either the Father or the Son. This ability to withstand the pull of material gravity, inherent in the Third Source, is revealed in the personal reactions of the Conjoint Actor to certain phases of universe relationships. And this unique attribute is transmissible to certain of the higher personalities of the Infinite Spirit.

9:3.3 (101.3) Antigravity can annul gravity within a local frame; it does so by the exercise of equal force presence. It operates only with reference to material gravity, and it is not the action of mind. The gravity-resistant phenomenon of a gyroscope is a fair illustration of the *effect* of antigravity but of no value to illustrate the *cause* of antigravity.

9:3.4 (101.4) Still further does the Conjoint Actor display powers which can transcend force and neutralize energy. Such powers operate by slowing down energy to the point of materialization and by other techniques unknown to you.

9:3.5 (101.5) The Conjoint Creator is not energy nor the source of energy nor the destiny of energy; he is the *manipulator* of energy. The Conjoint Creator is action — motion, change, modification, co-ordination, stabilization, and equilibrium. The energies subject to the direct or indirect control of Paradise are by nature responsive to the acts of the Third Source and Center and his manifold agencies.

9:3.6 (101.6) The universe of universes is permeated by the power-control creatures of the Third Source and Center: physical controllers, power directors, power centers, and other representatives of the God of Action who have to do with the regulation

на Бога на Действието, които се занимават с регулирането и стабилизацията на физическите енергии. Тези уникални създания, изпълняващи физически функции, притежават различни средства за управление на енергията, например, антигравитация, които използват в своите усилия да установят физическо равновесие на материята и енергиите в голямата вселена.

Очевидно всички тези материални дейности на Бога на Действието се отнасят към Райския Остров, и наистина: всички енергийни фактори отчитат и дори зависят от абсолютността на вечния Остров. Но Съвместният Извършител не действа за Рая или в отговор на неговото влияние. Като личност той е представител на Отеца и Сина. Раят не е личност. Неличностните, безличностни и други извънличностни действия на Третия Източник и Център са волеви действия на самия Съвместен Извършител; те не са отражения, производни или следствия на нещо или някого.

Раят е моделът за безкрайност, Богът на Действието е активаторът на този модел. Раят е материална точка на опора на безкрайността; силите на Третия Източник и Център са лостове на интелекта, които мотивират материалното ниво и внасят спонтанност в процеса на материалното създидание.

and stabilization of physical energies. These unique creatures of physical function all possess varying attributes of power control, such as antigravity, which they utilize in their efforts to establish the physical equilibrium of the matter and energies of the grand universe.

9:3.7 (101.7) All these material activities of the God of Action appear to relate his function to the Isle of Paradise, and indeed the agencies of power are all regardful of, even dependent on, the absoluteness of the eternal Isle. But the Conjoint Actor does not act for, or in response to, Paradise. He acts, personally, for the Father and the Son. Paradise is not a person. The nonpersonal, impersonal, and otherwise not personal doings of the Third Source and Center are all volitional acts of the Conjoint Actor himself; they are not reflections, derivations, or repercussions of anything or anybody.

9:3.8 (101.8) Paradise is the pattern of infinity; the God of Action is the activator of that pattern. Paradise is the material fulcrum of infinity; the agencies of the Third Source and Center are the levers of intelligence which motivate the material level and inject spontaneity into the mechanism of the physical creation.

4. АБСОЛЮТНИЯТ РАЗУМ

Интелектуалната природа на Третия Източник и Център е разграничена ясно от неговите физически и духовни атрибути. Подобна природа едва ли позволява да се влезе в контакт с нея, но е възможно да се свържеш с нея не лично, а интелектуално. Тя се различава от физическите атрибути и духовния характер на Третата Личност на функционално-интелектуални нива, но в достъпен за личностите вид тази природа никога не съществува независимо от физическите или духовни проявления.

Абсолютният разум е разумът на Третата Личност; той е неотделим от личността на Бога-Дух. Във функциониращите същества разумът е свързан с енергията или духа или и с двете. Разумът не е поместен в енергията; енергията е възприемчива към разума и се поддава на неговото въздействие; разумът може да се наложи върху енергията, но съзнанието не се намира само в чисто материалното ниво. Разумът не трябва да се добавя към чистия дух, защото духът е вътрешно способен да осъзнава и

4. THE ABSOLUTE MIND

9:4.1 (102.1) There is an intellectual nature of the Third Source and Center that is distinct from his physical and spiritual attributes. Such a nature is hardly contactable, but it is associable — intellectually though not personally. It is distinguishable from the physical attributes and the spiritual character of the Third Person on mind levels of function, but to the discernment of personalities this nature never functions independently of physical or spiritual manifestations.

9:4.2 (102.2) The absolute mind is the mind of the Third Person; it is inseparable from the personality of God the Spirit. Mind, in functioning beings, is not separated from energy or spirit, or both. Mind is not inherent in energy; energy is receptive and responsive to mind; mind can be superimposed upon energy, but consciousness is not inherent in the purely material level. Mind does not have to be added to pure spirit, for spirit is innately conscious and identifying. Spirit is always intelligent, *minded* in some way. It may be this mind or that mind, it may be premind or supermind, even spirit mind,

идентифицира. Духът е винаги интелигентен, в определен смисъл *разумен.* Това може да бъде разум от различен тип, може да бъде предварителен разум или свръхум, дори разум-дух, но той винаги ще бъде способен да мисли и знае. Проницателността на духа превъзхожда разума, прераства в него и теоретично предшества интелектуалното осъзнаване.

but it does the equivalent of thinking and knowing. The insight of spirit transcends, supervenes, and theoretically antedates the consciousness of mind.

Съвместният Създател е абсолютен само в областта на разума, в сферите на всеобщия интелект. Разумът на Третия Източник и Център е безкраен; той излиза извън пределите на активните и функциониращи кръгове на разума във вселената на вселените. Даряването с разум на седемте свръхвселени се осигурява от Седемте Главни Духа, най-важните личности на Съвместния Създател. Тези Главни Духове разпределят разума в голямата вселена под формата на космически разум и вашата локална вселена е проникната от Небадонския вариант на Орвонтонския тип космически разум.

9:4.3 (102.3) The Conjoint Creator is absolute only in the domain of mind, in the realms of universal intelligence. The mind of the Third Source and Center is infinite; it utterly transcends the active and functioning mind circuits of the universe of universes. The mind endowment of the seven superuniverses is derived from the Seven Master Spirits, the primary personalities of the Conjoint Creator. These Master Spirits distribute mind to the grand universe as the cosmic mind, and your local universe is pervaded by the Nebadon variant of the Orvonton type of cosmic mind.

Безкрайният разум пренебрегва времето, крайният разум преодолява времето, космическият разум е обусловен от времето. Същото е и с пространството: Безкрайният Разум е независим от пространството, но докато се извършва слизането от безкрайното ниво до спомагателните духове на разума, интелектът все повече се съобразява с факта и ограниченията на пространството.

9:4.4 (102.4) Infinite mind ignores time, ultimate mind transcends time, cosmic mind is conditioned by time. And so with space: The Infinite Mind is independent of space, but as descent is made from the infinite to the adjutant levels of mind, intellect must increasingly reckon with the fact and limitations of space.

Космическата сила отговаря на въздействието на разума, както космическият ум отговаря на въздействието на духа. Духът е божествен замисъл, а разумътдух – божественият замисъл в действие. Енергията е явление, разумът е значение, духът е ценност. Даже във времето и пространството разумът установява тези относителни връзки между енергията и духа, които се основават на взаимното си родство във вечността.

9:4.5 (102.5) Cosmic force responds to mind even as cosmic mind responds to spirit. Spirit is divine purpose, and spirit mind is divine purpose in action. Energy is thing, mind is meaning, spirit is value. Even in time and space, mind establishes those relative relationships between energy and spirit which are suggestive of mutual kinship in eternity.

Разумът преобразува духовните ценности в интелектуални значения; волята е способна да оплодотвори значенията на разума и в материалните, и в духовните области. Духовното извисяване до Рая включва един сравнителен и диференциран растеж от гледна точка на духа, разума и енергията. Личността е обединяващото начало на тези компоненти на емпирична индивидуалност.

9:4.6 (102.6) Mind transmutes the values of spirit into the meanings of intellect; volition has power to bring the meanings of mind to fruit in both the material and spiritual domains. The Paradise ascent involves a relative and differential growth in spirit, mind, and energy. The personality is the unifier of these components of experiential individuality.

5. СЛУЖЕНЕТО НА РАЗУМА

5. THE MINISTRY OF MIND

Третият Източник и Център е безкраен по разум. Даже ако вселената нарастне до безкрайност, то и тогава неговият интелектуален потенциал би бил достатъчен,

9:5.1 (102.7) The Third Source and Center is infinite in mind. If the universe should grow to infinity, still his mind potential would be adequate to endow limitless numbers of creatures with suitable minds

за да дари неограничен брой същества с подходящ тип разум и с останалите предпоставки на интелекта.

and other prerequisites of intellect.

В областта на *сътворения разум* Третата Личност, със своите равноправни и подчинени помощници, притежава върховна власт. Третият Източник и Център е единствен източник на разума на създанията; именно той дарява разум. Дори частиците на Отеца са неспособни да проникнат в човешкия разум, докато Безкрайният Дух не им подготви пътя чрез своето интелектуално и духовно въздействие.

9:5.2 (102.8) In the domain of *created mind* the Third Person, with his co-ordinate and subordinate associates, rules supreme. The realms of creature mind are of exclusive origin in the Third Source and Center; he is the bestower of mind. Even the Father fragments find it impossible to indwell the minds of men until the way has been properly prepared for them by the mind action and spiritual function of the Infinite Spirit.

Уникалната характеристика на разума се състои в това, че той може да бъде даряван на толкова широк диапазон от живи създания. Посредством своите съзидателни и създадени партньори Третият Източник и Център служи на всички видове разум във всички сфери. Той помага на човешкия и субчовешкия интелект чрез спомагателните духове на локалните вселени и с посредничеството на физическите оператори съдейства даже на най-низшестоящите, лишени от усещания организми на най-примитивните типове живи същества. Управлението на разума винаги се проявява чрез служене на разумно-духовните или разумно-енергийни личности.

9:5.3 (103.1) The unique feature of mind is that it can be bestowed upon such a wide range of life. Through his creative and creature associates the Third Source and Center ministers to all minds on all spheres. He ministers to human and subhuman intellect through the adjutants of the local universes and, through the agency of the physical controllers, ministers even to the lowest nonexperiencing entities of the most primitive types of living things. And always is the direction of mind a ministry of mind-spirit or mind-energy personalities.

Тъй като Третата Личност на Божеството е източник на разума, съвсем естествено е еволюиращите волеви създания да намират за полесно да формират разбираеми концепции за Безкрайния Дух, отколкото за Вечния Син или за Всеобщия Баща. Несъвършеното разкриване на реалността на Съвместния Създател се открива в самото съществуване на човешкия разум. Съвместният Създател е прародителят на космическия разум, а разумът на човека е един индивидуализиран кръг, неличностна част от този космически разум, посветен на локалната вселена от Дъщерята-Създателка на Третия Източник и Център.

9:5.4 (103.2) Since the Third Person of Deity is the source of mind, it is quite natural that the evolutionary will creatures find it easier to form comprehensible concepts of the Infinite Spirit than they do of either the Eternal Son or the Universal Father. The reality of the Conjoint Creator is disclosed imperfectly in the very existence of human mind. The Conjoint Creator is the ancestor of the cosmic mind, and the mind of man is an individualized circuit, an impersonal portion, of that cosmic mind as it is bestowed in a local universe by a Creative Daughter of the Third Source and Center.

Не смятайте, че всички явления на разума са божествени, само защото техният източник е Третата Личност. Човешкият интелект се корени в материалния произход на животинските раси. Вселенската интелигентност е не поистинско изражение на Бога, който е разум, отколкото физическата природа е истинско изражение на красотата и хармонията на Рая. В природата има съвършенство, но природата не е съвършена. Съвместният Създател е източник на разума, но разумът не е Съвместният Създател.

9:5.5 (103.3) Because the Third Person is the source of mind, do not presume to reckon that all phenomena of mind are divine. Human intellect is rooted in the material origin of the animal races. Universe intelligence is no more a true revelation of God who is mind than is physical nature a true revelation of the beauty and harmony of Paradise. Perfection is in nature, but nature is not perfect. The Conjoint Creator is the source of mind, but mind is not the Conjoint Creator.

На Урантия разумът е следствие от компромиса между върховното съвършенство на мислите и устройството на незрелия

9:5.6 (103.4) Mind, on Urantia, is a compromise between the essence of thought perfection and the evolving mentality of your immature human nature.

човешки разум. Целта на вашето интелектуално развитие е върховното съвършенство, но докато сте в своето временно жилище от плът, вие сте все още далеч от тази божествена цел. Разумът е наистина с божествен произход и има божествено предназначение, но вашият смъртен разум все още не притежава божествено достойнство.

The plan for your intellectual evolution is, indeed, one of sublime perfection, but you are far short of that divine goal as you function in the tabernacles of the flesh. Mind is truly of divine origin, and it does have a divine destiny, but your mortal minds are not yet of divine dignity.

Твърде често, наистина прекалено често вие опетнявате своите умове с неискреност и ги изсушавате с неправедни помисли; вие ги подлагате на животински страх и ги терзаете с излишно безпокойство. Източникът на разума е божествен, но разумът, какъвто го знаете във вашия свят за духовно извисяващи се, трудно може да стане обект на особено възхищение, още по-малко пък на обожание или преклонение. Съзерцанието на незрелия и пасивен човешки интелект би трябвало да доведе единствено до смирение.

9:5.7 (103.5) Too often, all too often, you mar your minds by insincerity and sear them with unrighteousness; you subject them to animal fear and distort them by useless anxiety. Therefore, though the source of mind is divine, mind as you know it on your world of ascension can hardly become the object of great admiration, much less of adoration or worship. The contemplation of the immature and inactive human intellect should lead only to reactions of humility.

6. КРЪГЪТ НА ГРАВИТАЦИЯТА НА РАЗУМА

6. THE MIND-GRAVITY CIRCUIT

Третият Източник и Център – всеобщият интелект, лично осъзнава всеки *разум,* всеки интелект в цялото творение и поддържа лична и съвършена връзка с всички физически, морантийни и духовни разумни създания в необятните вселени. Цялата интелектуална активност на разума е обхваната от абсолютния кръг на гравитацията на разума, който се фокусира в Третия Източник и Център, и е част от личното съзнание на Безкрайния Дух.

9:6.1 (103.6) The Third Source and Center, the universal intelligence, is personally conscious of every *mind,* every intellect, in all creation, and he maintains a personal and perfect contact with all these physical, morontial, and spiritual creatures of mind endowment in the far-flung universes. All these activities of mind are grasped in the absolute mind-gravity circuit which focalizes in the Third Source and Center and is a part of the personal consciousness of the Infinite Spirit.

Така, както Отецът привлича към себе си всички личности, а Синът привлича цялата духовна реалност, така и Съвместният Извършител упражнява притегателна сила върху всеки разум; той безусловно господства и контролира кръга на всеобщия разум. Всички истински и неподправени интелектуални ценности, всички божествени помисли и съвършени идеи се притеглят в абсолютния кръг на разума.

9:6.2 (103.7) Much as the Father draws all personality to himself, and as the Son attracts all spiritual reality, so does the Conjoint Actor exercise a drawing power on all minds; he unqualifiedly dominates and controls the universal mind circuit. All true and genuine intellectual values, all divine thoughts and perfect ideas, are unerringly drawn into this absolute circuit of mind.

Гравитацията на разума може да действа отделно от материалната и духовна гравитация, но където и когато и да се сблъскат двата типа, налице е действието на гравитацията на разума. При обединяване и на трите материалното създание – физическо или морантийно, крайно или абсонитно, може да бъде обхванато от личностната гравитация. Независимо от това даряването с разум дори на неличностни същества им позволява да мислят и осъзнават независимо от пълната липса на личност.

9:6.3 (104.1) Mind gravity can operate independently of material and spiritual gravity, but wherever and whenever the latter two impinge, mind gravity always functions. When all three are associated, personality gravity may embrace the material creature — physical or morontial, finite or absonite. But irrespective of this, the endowment of mind even in impersonal beings qualifies them to think and endows them with consciousness despite the total absence of personality.

Но индивидуалността, присъща на

9:6.4 (104.2) Selfhood of personality dignity, human

достойнството на личността – човешка или божествена, безсмъртна или потенциално безсмъртна, не произхожда нито от духа, нито от разума, нито от материята; тя е дар от Вселенския Баща. Взаимодействието на духовната, интелектуална и материална гравитация също не е непременно условие за появата на личностна гравитация. Кръгът на Отеца може да обхване разумно материално същество, нереагиращо на духовната гравитация, или може да включи в себе си едно разумно духовно същество, което не реагира на материалната гравитация. Действието на личностната гравитация е винаги волеви акт на Вселенския Баща.

or divine, immortal or potentially immortal, does not however originate in either spirit, mind, or matter; it is the bestowal of the Universal Father. Neither is the interaction of spirit, mind, and material gravity a prerequisite to the appearance of personality gravity. The Father's circuit may embrace a mind-material being who is unresponsive to spirit gravity, or it may include a mind-spirit being who is unresponsive to material gravity. The operation of personality gravity is always a volitional act of the Universal Father.

Макар че в чисто материалните същества разумът е свързан с енергията, а в чисто духовните – с духа, неизброими категории личности, включително човешките, притежават разум, свързан както с енергията, така и с духа. Духовните аспекти на разума на създанието се проявяват в неговата неизменна реакция спрямо влечението на духовната гравитация на Вечния Син, материалната страна – в реакция спрямо гравитацията на материалната вселена.

9:6.5 (104.3) While mind is energy associated in purely material beings and spirit associated in purely spiritual personalities, innumerable orders of personality, including the human, possess minds that are associated with both energy and spirit. The spiritual aspects of creature mind unfailingly respond to the spirit-gravity pull of the Eternal Son; the material features respond to the gravity urge of the material universe.

Космическият разум, когато не е асоциран нито с енергия, нито с дух, е неподвластен на гравитацията нито на материалните, нито на духовните кръгове. Чистият разум е предмет на вселенски гравитационен обхват единствено на Съвместния Извършител. Чистият разум е в близко родство с разума на безкрайния разум, а безкрайният разум (теоретически равностоен на абсолютите на духа и енергията) се подчинява очевидно само на самия себе си.

9:6.6 (104.4) Cosmic mind, when not associated with either energy or spirit, is subject to the gravity demands of neither material nor spiritual circuits. Pure mind is subject only to the universal gravity grasp of the Conjoint Actor. Pure mind is close of kin to infinite mind, and infinite mind (the theoretical co-ordinate of the absolutes of spirit and energy) is apparently a law in itself.

Колкото по-голямо е духовноенергийното разнообразие, толкова позабележима е функцията на разума; колкото по-малко е различието между енергия и дух, толкова помалко забележима е дейността на разума.Очевидно максималната активност на космическия разум се наблюдава във времевите вселенски пространства. Тук разумът изглежда функционира в промеждутъчната зона между енергията и духа, но на по-високи нива на разума положението е различно; в Рая енергията и духът съставляват в същността си едно цяло.

9:6.7 (104.5) The greater the spirit-energy divergence, the greater the observable function of mind; the lesser the diversity of energy and spirit, the lesser the observable function of mind. Apparently, the maximum function of the cosmic mind is in the time universes of space. Here mind seems to function in a mid-zone between energy and spirit, but this is not true of the higher levels of mind; on Paradise, energy and spirit are essentially one.

Кръгът на гравитацията на разума е надежден; той се поражда от Третата Личност на Божеството в Рая, но не всички наблюдаеми функции на разума са предсказуеми. По цялото творение, паралелно на този кръг на разума, съществува едно слабо разбирано присъствие, чиито функции са непредсказуеми. Ние вярваме, че тази

9:6.8 (104.6) The mind-gravity circuit is dependable; it emanates from the Third Person of Deity on Paradise, but not all the observable function of mind is predictable. Throughout all known creation there parallels this circuit of mind some little-understood presence whose function is not predictable. We believe that this unpredictability is partly attributable to the function of the Universal

непредсказуемост може отчасти да бъде отдадена на функцията на Всеобщия Абсолют. Каква е тази функция, ние не знаем; какво я активира, можем само да предполагаме; за нейната връзка със същества можем само да гадаем.

Определени аспекти, свързани с непредсказуемостта на крайния разум, могат да се дължат на незавършеността на Върховното Същество и съществува обширна зона на дейност, в която Съвместният Извършител и Всеобщият Абсолют може евентуално да осъществяват съприкосновение един с друг. Има много неща във връзка с разума, които са ни неизвестни, но в едно сме сигурни: Безкрайният Дух е съвършеното изражение на разума на Създателя на всички създания; Върховното Същество е формиращото се изражение на разума на всички създания спрямо техния Създател.

Absolute. What this function is, we do not know; what actuates it, we can only conjecture; concerning its relation to creatures, we can only speculate.

9:6.9 (104.7) Certain phases of the unpredictability of finite mind may be due to the incompleteness of the Supreme Being, and there is a vast zone of activities wherein the Conjoint Actor and the Universal Absolute may possibly be tangent. There is much about mind that is unknown, but of this we are sure: The Infinite Spirit is the perfect expression of the mind of the Creator to all creatures; the Supreme Being is the evolving expression of the minds of all creatures to their Creator.

7. ВСЕЛЕНСКОТО ОТРАЖЕНИЕ

Съвместният Извършител е способен да съгласува всички нива на вселенска реалност така, че да направи възможно едновременното възприемане на интелектуалното, материалното и духовното. Това явление се нарича *вселенско отразяване* и представлява уникалното и необяснимо умение да виждаш, чуваш, чувстваш и знаеш всички неща, ставащи в свръхвселената, и с помощта на отразяването да фокусираш цялата тази информация и знание във всяко желано място. Действието отразяване се демонстрира съвършено във всеки от световете със столиците на седемте свръхвселени. Това явление също така се наблюдава и във всички сектори на свръхвселените и в пределите на локалните вселени. Окончателното съсредоточаване на вселенското отразяване се извършва в Рая.

Явлението отразяване, както е разкрито на световете със столици в свръхвселените в изумителните проявления на намиращите се там отразяващи личности, представлява най-сложната взаимовръзка между всички аспекти на битието, които могат да се открият в цялото творение. Може да бъде проследено как линиите на духа водят до Сина, физическата енергия – до Рая, а разумът – до Третия Източник; но в необикновеното явление на вселенското отразяване се извършва уникално и изключително обединяване и на трите начала, взаимосвързани така, че да позволят на вселенските ръководители да узнават за отдалечените обстоятелства мигновено, едновременно с тяхното възникване.

7. UNIVERSE REFLECTIVITY

9:7.1 (105.1) The Conjoint Actor is able to co-ordinate all levels of universe actuality in such manner as to make possible the simultaneous recognition of the mental, the material, and the spiritual. This is the phenomenon of *universe reflectivity,* that unique and inexplicable power to see, hear, sense, and know all things as they transpire throughout a superuniverse, and to focalize, by reflectivity, all this information and knowledge at any desired point. The action of reflectivity is shown in perfection on each of the headquarters worlds of the seven superuniverses. It is also operative throughout all sectors of the superuniverses and within the boundaries of the local universes. Reflectivity finally focalizes on Paradise.

9:7.2 (105.2) The phenomenon of reflectivity, as it is disclosed on the superuniverse headquarters worlds in the amazing performances of the reflective personalities there stationed, represents the most complex interassociation of all phases of existence to be found in all creation. Lines of spirit can be traced back to the Son, physical energy to Paradise, and mind to the Third Source; but in the extraordinary phenomenon of universe reflectivity there is a unique and exceptional unification of all three, so associated as to enable the universe rulers to know about remote conditions instantaneously, simultaneously with their occurrence.

Голяма част от механизма на отразяването ние разбираме, но съществува цяла поредица аспекти, които наистина ни се изплъзват. Ние знаем, че Съвместният Извършител е център на интелектуалния кръг на вселената и че той е предшественикът на космическия разум, и че космическият разум функционира под ръководството на абсолютната гравитация на разума на Третия Източник и Център. Ние също така знаем и това, че кръговете на космическия разум оказват влияние върху интелектуалните нива на цялото известно съществуване; те съдържат всеобщите пространствени доклади и ние сме сигурни, че те изхождат от Главните Духове и се събират в Третия Източник и Център.

9:7.3 (105.3) Much of the technique of reflectivity we comprehend, but there are many phases which truly baffle us. We know that the Conjoint Actor is the universe center of the mind circuit, that he is the ancestor of the cosmic mind, and that cosmic mind operates under the dominance of the absolute mind gravity of the Third Source and Center. We know further that the circuits of the cosmic mind influence the intellectual levels of all known existence; they contain the universal space reports, and just as certainly they focus in the Seven Master Spirits and converge in the Third Source and Center.

Връзката между крайния космически разум и божествения абсолютен разум изглежда се формира в емпиричния разум на Върховния. Нас ни учат, че в зората на времето този емпиричен интелект е бил дарен на Върховния от Безкрайния Дух и ние смятаме, че някои свойства на феномена отразяване могат да се обяснят единствено с признаване активността на Върховния Разум. Ако Върховният няма нищо общо с отразяването, то ние не можем да обясним сложните операции и безпогрешни действия на това космическо съзнание.

9:7.4 (105.4) The relationship between the finite cosmic mind and the divine absolute mind appears to be evolving in the experiential mind of the Supreme. We are taught that, in the dawn of time, this experiential mind was bestowed upon the Supreme by the Infinite Spirit, and we conjecture that certain features of the phenomenon of reflectivity can be accounted for only by postulating the activity of the Supreme Mind. If the Supreme is not concerned in reflectivity, we are at a loss to explain the intricate transactions and unerring operations of this consciousness of the cosmos.

В пределите на емпиричното и крайното отразяването се представя като всезнание и може да се яви като свидетелство за появата на присъствие-съзнание на Върховното Същество. Ако това предположение е вярно, тогава използването на който и да е аспект на отразяването е еквивалентно на частична връзка със съзнанието на Върховното Същество.

9:7.5 (105.5) Reflectivity appears to be omniscience within the limits of the experiential finite and may represent the emergence of the presence-consciousness of the Supreme Being. If this assumption is true, then the utilization of reflectivity in any of its phases is equivalent to partial contact with the consciousness of the Supreme.

8. ЛИЧНОСТИТЕ НА БЕЗКРАЙНИЯ ДУХ

8. PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

Безкрайният Дух притежава цялото необходимо могъщество за предаване на много от своите способности и прерогативи на своите равноправни и подчинени личности и изпълнители.

9:8.1 (105.6) The Infinite Spirit possesses full power to transmit many of his powers and prerogatives to his co-ordinate and subordinate personalities and agencies.

Първият Божествено-съзидателен акт на Безкрайния Дух, несвързан с Троицата, но намиращ се в някаква неразкрита връзка с Бащата и Сина, стана появата на личностите на Седемте Главни Духа на Рая, разпространителите на Безкрайния Дух във вселените.

9:8.2 (105.7) The first Deity-creating act of the Infinite Spirit, functioning apart from the Trinity but in some unrevealed association with the Father and the Son, personalized in the existence of the Seven Master Spirits of Paradise, the distributors of the Infinite Spirit to the universes.

В столиците на свръхвселените няма пряк представител на Третия Източник и Център. Всяко от тези седем творения се намира в

9:8.3 (106.1) There is no direct representative of the Third Source and Center on the headquarters of a superuniverse. Each of these seven creations is

подчинение на един от Главните Духове на Рая, който действа с помощта на седемте Отразяващи Духа, намиращи се в столицата на свръхвселената.

Следващият продължаващ творчески акт на Безкрайния Дух периодически се разкрива в сътворяването на Създателните Духове. Всеки път, когато Вселенският Баща и Вечният Син стават родител на нов Син-Създател, Безкрайният Дух поражда Дух-Създател на локалната вселена, който се превръща в близък сътрудник на този Син-Създател в цялата следваща дейност във вселената.

Точно както е необходимо да са прави разлика между Вечния Син и Синовете-Създатели, по същия начин е необходимо да се прави разлика и между Безкрайния Дух и Духовете-Създатели, равноправните партньори на Синовете-Създатели в локалните вселени. Каквото е Безкрайният Дух за цялото творение, това е и един Дух-Създател за дадена локална вселена.

Третият Източник и Център е представен в голямата вселена от огромно множество управляващи духове, посланици, просветители, съдници, помощници и съветници, както и ръководители на някои кръгове от физическо, морантийно и духовно естество. Не всички тези същества са личности в прекия смисъл на думата. Личността на разнообразните крайни създания се характеризира от следните фактори:

1. Субективно самосъзнание.

2. Обективна реакция на личностния кръг на Отеца.

Съществуват създателни личности и личности на създания и освен тези два основни типа съществуват и *личности на Третия Източник и Център* – същества, които са личностни за Безкрайния Дух, но които не са безусловно личностни за сътворените създания. Тези личности на Третия Източник не са част от личностния кръг на Отеца. Личностите на Първия и на Третия източник са способни да осъществяват контакт една с друга; това е свойствено на всички личности.

Отецът дарява личност по своя собствена воля. Защо прави това, можем само да предполагаме; как прави това, ние не знаем. Нито пък знаем защо Третият Източник дарява личност, чийто източник не е Отецът; но това Безкрайният Дух прави по свое усмотрение в творческо единение с Вечния Син и по много начини, непознати за вас.

dependent on one of the Master Spirits of Paradise, who acts through the seven Reflective Spirits situated at the capital of the superuniverse.

9:8.4 (106.2) The next and continuing creative act of the Infinite Spirit is disclosed, from time to time, in the production of the Creative Spirits. Every time the Universal Father and the Eternal Son become parent to a Creator Son, the Infinite Spirit becomes ancestor to a local universe Creative Spirit who becomes the close associate of that Creator Son in all subsequent universe experience.

9:8.5 (106.3) Just as it is necessary to distinguish between the Eternal Son and the Creator Sons, so it is necessary to differentiate between the Infinite Spirit and the Creative Spirits, the local universe co-ordinates of the Creator Sons. What the Infinite Spirit is to the total creation, a Creative Spirit is to a local universe.

9:8.6 (106.4) The Third Source and Center is represented in the grand universe by a vast array of ministering spirits, messengers, teachers, adjudicators, helpers, and advisers, together with supervisors of certain circuits of physical, morontial, and spiritual nature. Not all of these beings are personalities in the strict meaning of the term. Personality of the finite-creature variety is characterized by:

9:8.7 (106.5) 1. Subjective self-consciousness.

9:8.8 (106.6) 2. Objective response to the Father's personality circuit.

9:8.9 (106.7) There are creator personalities and creature personalities, and in addition to these two fundamental types there are *personalities of the Third Source and Center,* beings who are personal to the Infinite Spirit, but who are not unqualifiedly personal to creature beings. These Third Source personalities are not a part of the Father's personality circuit. First Source personality and Third Source personality are mutually contactable; all personality is contactable.

9:8.10 (106.8) The Father bestows personality by his personal free will. Why he does so we can only conjecture; how he does so we do not know. Neither do we know why the Third Source bestows non-Father personality, but this the Infinite Spirit does in his own behalf, in creative conjunction with the Eternal Son and in numerous ways unknown to you. The Infinite Spirit can also

Освен това Безкрайният Дух може да действа и от името на Отеца при даряването с личност от страна на Първия Източник.

act for the Father in the bestowal of First Source personality.

Съществуват многобройни типове личности на Третия Източник. Безкрайният Дух дарява личност на Третия Източник на многобройни групи същества, които не са включени в личностния кръг на Отеца, както например някои управляващи енергиите. Подобно на това Безкрайният Дух третира като личности многобройни други групи същества, сред които Създателните Духове, които са в отделен клас сами за себе си в своите взаимоотношения със създанията, влизащи в кръга на Отеца.

9:8.11 (106.9) There are numerous types of Third Source personalities. The Infinite Spirit bestows Third Source personality upon numerous groups who are not included in the Father's personality circuit, such as certain of the power directors. Likewise does the Infinite Spirit treat as personalities numerous groups of beings, such as the Creative Spirits, who are in a class by themselves in their relations to encircuited creatures of the Father.

Както произхождащите от Първия Източник, така и произхождащите от Третия Източник личности са дарени с всичко, което човек свързва с понятието "личност"; техният разум включва памет, разсъдък, съждения, творческо въображение, асоциативно мислене, решения, избор и многобройни допълнителни интелектуални способности, напълно непознати на смъртните. С малко изключения, разкритите ви категории притежават форма и точно определена индивидуалност; те са реални същества. Повечето от тях са видими за всички категории на духовното битие.

9:8.12 (106.10) Both First Source and Third Source personalities are endowed with all and more than man associates with the concept of personality; they have minds embracing memory, reason, judgment, creative imagination, idea association, decision, choice, and numerous additional powers of intellect wholly unknown to mortals. With few exceptions the orders revealed to you possess form and distinct individuality; they are real beings. A majority of them are visible to all orders of spirit existence.

Даже вие ще бъдете в състояние да видите своите духовни партньори от низшите категории, щом се освободите от ограниченото зрение на вашите настоящи материални очи и придобиете морантийната форма, с нейната повишена възприемчивост към духовната реалност.

9:8.13 (107.1) Even you will be able to see your spiritual associates of the lower orders as soon as you are delivered from the limited vision of your present material eyes and have been endowed with a morontia form with its enlarged sensitivity to the reality of spiritual things.

Функционалното семейство на Третия Източник и Център, във вида, в който е разкрито в настоящите материали, се дели на три големи групи:

9:8.14 (107.2) *The functional family of the Third Source and Center,* as it is revealed in these narratives, falls into three great groups:

I. *Висшите Духове.* Група със смесен произход, която, освен другите, обхваща следните категории:

9:8.15 (107.3) I. *The Supreme Spirits.* A group of composite origin that embraces, among others, the following orders:

1. Седемте Главни Духа на Рая.

9:8.16 (107.4) 1. The Seven Master Spirits of Paradise.

2. Отразяващите Духове на свръхвселените.

9:8.17 (107.5) 2. The Reflective Spirits of the Superuniverses.

3. Създателните Духове на локалните вселени.

9:8.18 (107.6) 3. The Creative Spirits of the Local Universes.

II. *Управляващите Енергията.* Група управляващи създания и сили, действащи в цялото организирано пространство.

9:8.19 (107.7) II. *The Power Directors.* A group of control creatures and agencies that function throughout all organized space.

III. *Личностите на Безкрайния Дух.* Такова название не означава непременно, че това са личности на Третия Източник, макар

9:8.20 (107.8) III. *The Personalities of the Infinite Spirit.* This designation does not necessarily imply that these beings are Third Source personalities

че някои от тях – като създания с воля, са уникални. Те обикновено се групират в три основни класа:

1. Висшите личности на Безкрайния Дух.

2. Войнството на посланиците на пространството.

3. Служещите духове на времето.

Тези групи служт в Рая, в централната вселена, вселената за обитание или свръхвселените и обединяват категории, действащи в локалните вселени, включващи дори съзвездия, системи и планети.

Духовните личности от обширното семейство на Божествения и Безкрайния Дух са неизменно предани на своето служене, посветено на любовта на Бога и милосърдието на Сина към всички интелигентни същества от еволюиращите светове на времето и пространството. Тези духовни същества съставляват живата стълба, по която смъртният човек се изкачва от хаос към блаженство.

[Разкрито на Урантия от един Божествен Съветник на Уверса, комуто бе възложено от Извечно Древния да опише същността и дейността на Безкрайния Дух.]

though some of them are unique as will creatures. They are usually grouped in three major classifications:

9:8.21 (107.9) 1. The Higher Personalities of the Infinite Spirit.

9:8.22 (107.10) 2. The Messenger Hosts of Space.

9:8.23 (107.11) 3. The Ministering Spirits of Time.

9:8.24 (107.12) These groups serve on Paradise, in the central or residential universe, in the superuniverses, and they embrace orders that function in the local universes, even to the constellations, systems, and planets.

9:8.25 (107.13) The spirit personalities of the vast family of the Divine and Infinite Spirit are forever dedicated to the service of the ministry of the love of God and the mercy of the Son to all the intelligent creatures of the evolutionary worlds of time and space. These spirit beings constitute the living ladder whereby mortal man climbs from chaos to glory.

9:8.26 (107.14) [Revealed on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

Документ 10. Райската Троица

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 10. РАЙСКАТА ТРОИЦА

PAPER 10 THE PARADISE TRINITY

Секции

Въведение
1. Саморазпространяването на Първия Източник и Център
2. Персонализацията на Божеството
3. Трите лица на Божеството
4. Троичното единство на Божеството
5. Функциите на Троицата
6. Неизменните синове на Троицата
7. Свръхуправлението на върховенството
8. Троицата отвъд пределите на Крайното

SECTIONS

Introduction
1. Self-Distribution of the First Source and Center
2. Deity Personalization
3. The Three Persons of Deity
4. The Trinity Union of Deity
5. Functions of the Trinity
6. The Stationary Sons of the Trinity
7. The Overcontrol of Supremacy
8. The Trinity Beyond the Finite

Въведение

РАЙСКАТА Троица на вечните Божества помага на Отеца да се освободи от личния абсолютизъм. Троицата съвършено обединява безграничното изражение на Божията безкрайна лична воля с абсолютността на Божеството. Вечният Син и различните Синове с божествен произход, заедно със Съвместния Извършител и неговите вселенски деца, ефективно осигуряват освобождаването на Отеца от ограниченията, съдържащи се в неговата първичност, съвършенство, непроменяемост, вечност, универсалност, абсолютност и безкрайност.

Райската Троица ефективно осигурява пълнотата на изразяването и съвършенството на разкриването на вечната природа на Божеството. Така и Неизменните Синове на Троицата са пълно и съвършено разкриване на божествената справедливост. Троицата е Божествено единство и това единство почива вечно върху абсолютния фундамент на

INTRODUCTION

10:0.1 (108.1) THE Paradise Trinity of eternal Deities facilitates the Father's escape from personality absolutism. The Trinity perfectly associates the limitless expression of God's infinite personal will with the absoluteness of Deity. The Eternal Son and the various Sons of divine origin, together with the Conjoint Actor and his universe children, effectively provide for the Father's liberation from the limitations otherwise inherent in primacy, perfection, changelessness, eternity, universality, absoluteness, and infinity.

10:0.2 (108.2) The Paradise Trinity effectively provides for the full expression and perfect revelation of the eternal nature of Deity. The Stationary Sons of the Trinity likewise afford a full and perfect revelation of divine justice. The Trinity is Deity unity, and this unity rests eternally upon the absolute foundations of the divine oneness of the three original and co-ordinate and coexistent

божественото единство на трите изначални, равностойни и съвместно съществуващи личности: Бог Баща, Бог Син и Бог Дух.

От настоящото положение в кръга на вечността, като гледаме назад в безкрайното минало, можем да открием само една абсолютна неизбежност във вселенските събития, а именно – Райската Троица. Аз мисля, че Троицата е била неизбежна. Като гледам миналото, настоящето и бъдещето, смятам, че нищо друго в цялата вселена на вселените не е било неизбежно. Настоящата главна вселена, гледана в ретроспекция или в перспектива, е немислима без Троицата. При наличието на Райската Троица ние можем да постулираме алтернативни или дори многобройни начини да правим всички неща, но без Троицата на Бащата, Сина и Духа ние сме неспособни да разберем как Безкрайното може да постигне тройствено и координирано въплъщение върху фона на абсолютното единство на Божеството. Никоя друга концепция за творението не отговаря на критериите на Троицата по отношение на завършеността на абсолютността, характеризираща единството на Божественото в съчетание с изчерпващия характер на произволното освобождаване, присъщо на тройствената персонализация на Божеството.

personalities, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

10:0.3 (108.3) From the present situation on the circle of eternity, looking backward into the endless past, we can discover only one inescapable inevitability in universe affairs, and that is the Paradise Trinity. I deem the Trinity to have been inevitable. As I view the past, present, and future of time, I consider nothing else in all the universe of universes to have been inevitable. The present master universe, viewed in retrospect or in prospect, is unthinkable without the Trinity. Given the Paradise Trinity, we can postulate alternate or even multiple ways of doing all things, but without the Trinity of Father, Son, and Spirit we are unable to conceive how the Infinite could achieve threefold and co-ordinate personalization in the face of the absolute oneness of Deity. No other concept of creation measures up to the Trinity standards of the completeness of the absoluteness inherent in Deity unity coupled with the repleteness of volitional liberation inherent in the threefold personalization of Deity.

1. САМОРАЗПРОСТРАНЯВАНЕТО НА ПЪРВИЯ ИЗТОЧНИК И ЦЕНТЪР

Явно още от вечността Отецът е пристъпил към всеобхватно саморазпространение. В безкористната, всеотдайна и пораждаща любов природа на Вселенския Баща има нещо, което го кара да запазва за себе си упражняването на единствено тези сили и авторитет, които очевидно намира за невъзможно да делегира или да дари на другите.

Вселенският Баща непрекъснато е лишавал себе си от всяка своя част, която може да бъде дарена на всеки друг Създател или създание. Той е предал на своите божествени Синове и подчинените им разумни създания цялата власт и авторитет, които могат да бъдат предоставени. Той действително е прехвърлил на своите Суверенни Синове в съответните им вселени всеки прерогатив на изпълнителната власт, който е можело да им бъде прехвърлен. В локалните вселени той е направил всеки Суверенен Син Създател точно толкова съвършен, компетентен и надарен с власт, какъвто е Вечният Син в изначалната и централна вселена. Той е отдал, фактически

1. SELF-DISTRIBUTION OF THE FIRST SOURCE AND CENTER

10:1.1 (108.4) It would seem that the Father, back in eternity, inaugurated a policy of profound self-distribution. There is inherent in the selfless, loving, and lovable nature of the Universal Father something which causes him to reserve to himself the exercise of only those powers and that authority which he apparently finds it impossible to delegate or to bestow.

10:1.2 (108.5) The Universal Father all along has divested himself of every part of himself that was bestowable on any other Creator or creature. He has delegated to his divine Sons and their associated intelligences every power and all authority that could be delegated. He has actually transferred to his Sovereign Sons, in their respective universes, every prerogative of administrative authority that was transferable. In the affairs of a local universe, he has made each Sovereign Creator Son just as perfect, competent, and authoritative as is the Eternal Son in the original and central universe. He has given away, actually bestowed, with the dignity and sanctity of personality possession, all of himself and all of his attributes, everything he possibly could divest

посветил с достойнството и светостта на притежаващия личност всичко от себе си и всички свои атрибути – всичко, от което би могъл да се лиши по всякакъв начин, във всяка епоха, повсеместно, и на всяко лице, и във всяка вселена, с изключение на централната вселена, в която той обитава.

himself of, in every way, in every age, in every place, and to every person, and in every universe except that of his central indwelling.

Божествената личност не е егоцентрична; саморазпространението и споделянето на персоналността са присъщи за същността на божествената индивидуалност, притежаваща свободна воля. Създанията се стремят да се обединят с други притежаващи персоналност създания; Създателите изпитват потребност да споделят божествеността си със своите вселенски деца; личността на Безкрайния се разкрива като Вселенски Баща, който споделя реалността на съществуване и равнопоставеността си с две еднородни личности: Вечният Син и Съвместния Извършител.

10:1.3 (109.1) Divine personality is not self-centered; self-distribution and sharing of personality characterize divine freewill selfhood. Creatures crave association with other personal creatures; Creators are moved to share divinity with their universe children; the personality of the Infinite is disclosed as the Universal Father, who shares reality of being and equality of self with two co-ordinate personalities, the Eternal Son and the Conjoint Actor.

Във връзка със знанието, свързано с персоналността на Отеца и божествените атрибути, ние винаги ще бъдем зависими от откровенията на Вечния Син, защото когато обединеният акт на съзидание бил осъществен, когато Третата Личност на Божеството започнала своето съществуване и претворила обединените идеи на своите божествени родители, Отецът спрял да съществува като безусловна личност. С появата на Съвместния Извършител и материализирането на централното ядро на творението възникнали определени вечни по своя характер промени. Бог отдал себе си като абсолютна личност на своя Вечен Син. Така Отецът дарява „безкрайната личност“ на своя първороден Син, а същевременно двамата посвещават отразяващата техния вечен съюз „съвместна личност“ на Безкрайния Дух.

10:1.4 (109.2) For knowledge concerning the Father’s personality and divine attributes we will always be dependent on the revelations of the Eternal Son, for when the conjoint act of creation was effected, when the Third Person of Deity sprang into personality existence and executed the combined concepts of his divine parents, the Father ceased to exist as the unqualified personality. With the coming into being of the Conjoint Actor and the materialization of the central core of creation, certain eternal changes took place. God gave himself as an absolute personality to his Eternal Son. Thus does the Father bestow the “personality of infinity” upon his only-begotten Son, while they both bestow the “conjoint personality” of their eternal union upon the Infinite Spirit.

По тези и други причини отвъд понятията на крайния разум за човешкото същество е изключително трудно да разбере безкрайната бащинска персоналност на Бога, с изключение на случаите, когато той е универсално разкрит във Вечния Син и заедно със Сина е универсално активен в Безкрайния Дух.

10:1.5 (109.3) For these and other reasons beyond the concept of the finite mind, it is exceedingly difficult for the human creature to comprehend God’s infinite father-personality except as it is universally revealed in the Eternal Son and, with the Son, is universally active in the Infinite Spirit.

Тъй като Райските Синове на Бога посещават еволюиращите светове и понякога дори обитават в тях в подобие на смъртна плът, а и като се има предвид това, че тези посвещения позволяват на смъртния човек действително да узнае нещо за природата и характера на божествената личност, поради това в търсенето си на надеждна и достоверна информация относно Бащата, Сина и Духа създанията на планетарните сфери трябва да се обръщат към посвещенията на тези Райски Синове.

10:1.6 (109.4) Since the Paradise Sons of God visit the evolutionary worlds and sometimes even there dwell in the likeness of mortal flesh, and since these bestowals make it possible for mortal man actually to know something of the nature and character of divine personality, therefore must the creatures of the planetary spheres look to the bestowals of these Paradise Sons for reliable and trustworthy information regarding the Father, the Son, and the Spirit.

2. ПЕРСОНАЛИЗАЦИЯТА НА БОЖЕСТВОТО

Посредством разделянето на три Личности Отецът лишава себе си от тази безусловна духовна личност, която се явява Синът, но с това Той става Бащата на същия този Син и така самият той придобива неограничената способност да стане божественият Баща на всички сътворени, възникнали и други появили се впоследствие личности на разумни създания с воля. Като *абсолютна и безусловна личност* Отецът може да действа само като Сина и заедно с него, но като *личен Баща* той продължава да дарява персоналност на разнообразните и различни нива разумни множества интелигентни същества с воля, неизменно поддържайки лични връзки и проникнати от любов отношения с това огромно семейство от вселенски деца.

След като Бащата е посветил на личността на своя Син своята цялостност и след като този акт е вече завършен и съвършен, изпълнени с безкрайното могъщество и природа на съюза Баща-Син, вечните партньори съвместно посвещават тези качества и атрибути, които съставляват друго, подобно на тях същество; и тази съвместна личност, Безкрайният Дух, завършва екзистенциалното въплъщение на Божеството.

Синът е необходим за бащинството на Бога. Духът е необходим за братството на Втората и Третата личности. Три личности са минималната социална група, но това е най-незначителният от многобройните доводи, за да се повярва в неизбежността на Съвместния Извършител.

Първият Източник и Център е безкрайната *бащина личност,* неизчерпаемият източник на личности. Вечният Син е безусловният *абсолют на личността* – това божествено създание, което е съвършено изражение на личностната природа на Бога за всички епохи и за цялата вечност. Безкрайният Дух е *съвместната личност,* уникалният личностен резултат от вечния съюз между Бащата и Сина.

Личността на Първия Източник и Център е личността на безкрайността минус абсолютната персоналност на Вечния Син. Личността на Третия Източник и център е свръхобединение, възникнало като последица от съюза на освободената личност на Бащата и абсолютната личност на Сина.

Всеобщият Баща, Вечният Син и

2. DEITY PERSONALIZATION

10:2.1 (109.5) By the technique of trinitization the Father divests himself of that unqualified spirit personality which is the Son, but in so doing he constitutes himself the Father of this very Son and thereby possesses himself of unlimited capacity to become the divine Father of all subsequently created, eventuated, or other personalized types of intelligent will creatures. As the *absolute and unqualified personality* the Father can function only as and with the Son, but as a *personal Father* he continues to bestow personality upon the diverse hosts of the differing levels of intelligent will creatures, and he forever maintains personal relations of loving association with this vast family of universe children.

10:2.2 (109.6) After the Father has bestowed upon the personality of his Son the fullness of himself, and when this act of self-bestowal is complete and perfect, of the infinite power and nature which are thus existent in the Father-Son union, the eternal partners conjointly bestow those qualities and attributes which constitute still another being like themselves; and this conjoint personality, the Infinite Spirit, completes the existential personalization of Deity.

10:2.3 (110.1) The Son is indispensable to the fatherhood of God. The Spirit is indispensable to the fraternity of the Second and Third Persons. Three persons are a minimum social group, but this is least of all the many reasons for believing in the inevitability of the Conjoint Actor.

10:2.4 (110.2) The First Source and Center is the infinite *father-personality,* the unlimited source personality. The Eternal Son is the unqualified *personality-absolute,* that divine being who stands throughout all time and eternity as the perfect revelation of the personal nature of God. The Infinite Spirit is the *conjoint personality,* the unique personal consequence of the everlasting Father-Son union.

10:2.5 (110.3) The personality of the First Source and Center is the personality of infinity minus the absolute personality of the Eternal Son. The personality of the Third Source and Center is the superadditive consequence of the union of the liberated Father-personality and the absolute Son-personality.

10:2.6 (110.4) The Universal Father, the Eternal Son,

Безкрайният Дух са уникални личности; никой не е дубликат; всеки е оригинал; всичките са единни.

Само Вечният Син изпитва цялата пълнота на божествените личностни връзки, осъзнавайки както своята синовна принадлежност към Отеца, така и родителството по отношение на Духа, а също и божественото равенство както с Отецапредшественик, така и с Духа-партньор. Отецът знае какво е да имаш равен на себе си Син, но Отецът не знае нищо изходно, което да го е предшествало. Вечният Син притежава опит по отношение на синовната принадлежност, на признаването на родителската изходност и същевременно разбира, че е и съвместен родител на Безкрайния Дух. Безкрайният Дух съзнава двойнствения произход на своята личност, но не е източник на личността на още едно равностойно Божество. С Духа екзистенциалният цикъл по персонализацията на Божеството се затваря; първичните личности на Третия Източник и Център са емпирични и са седем на брой.

Аз произхождам от Райската Троица. Аз зная Троицата като обединено Божество; аз също така зная, че Отецът, Синът и Духът съществуват и действат в своите специфични индивидуални качества. Аз със сигурност зная, че те не само действат лично и съвместно, но и че те също така съгласуват своята дейност в различни съчетания така, че в края на краищата се проявяват в седем различни единични и множествени качества. И тъй като тези седем обединения изчерпват възможните варианти за комбиниране на божествеността, неизбежно е реалностите на вселената да се проявят в седем разновидности на ценности, значения и личност.

and the Infinite Spirit are unique persons; none is a duplicate; each is original; all are united.

10:2.7 (110.5) The Eternal Son alone experiences the fullness of divine personality relationship, consciousness of both sonship with the Father and paternity to the Spirit and of divine equality with both Father-ancestor and Spirit-associate. The Father knows the experience of having a Son who is his equal, but the Father knows no ancestral antecedents. The Eternal Son has the experience of sonship, recognition of personality ancestry, and at the same time the Son is conscious of being joint parent to the Infinite Spirit. The Infinite Spirit is conscious of twofold personality ancestry but is not parental to a co-ordinate Deity personality. With the Spirit the existential cycle of Deity personalization attains completion; the primary personalities of the Third Source and Center are experiential and are seven in number.

10:2.8 (110.6) I am of origin in the Paradise Trinity. I know the Trinity as unified Deity; I also know that the Father, Son, and Spirit exist and act in their definite personal capacities. I positively know that they not only act personally and collectively, but that they also co-ordinate their performances in various groupings, so that in the end they function in seven different singular and plural capacities. And since these seven associations exhaust the possibilities for such divinity combination, it is inevitable that the realities of the universe shall appear in seven variations of values, meanings, and personality.

3. ТРИТЕ ЛИЦА НА БОЖЕСТВОТО

Независимо че има само едно Божество, съществуват три безусловни и божествени персонализации на Божеството. Относно даряването на човека с божествени Настройчици Отецът казва: „Хайде да направим смъртен човек по Наш образ и подобие.“ Неведнъж в писанията на Урантия се среща това позоваване на действията и деянията на множественото Божество, което ясно показва признаване на съществуването и дейността на трите Източника и Центъра.

Нас ни учат, че в троичното обединение Синът и Духът поддържат еднакви и равни отношения с Отеца. Във вечността това

3. THE THREE PERSONS OF DEITY

10:3.1 (110.7) Notwithstanding there is only one Deity, there are three positive and divine personalizations of Deity. Regarding the endowment of man with the divine Adjusters, the Father said: “Let us make mortal man in our own image.” Repeatedly throughout the Urantian writings there occurs this reference to the acts and doings of plural Deity, clearly showing recognition of the existence and working of the three Sources and Centers.

10:3.2 (110.8) We are taught that the Son and the Spirit sustain the same and equal relations to the Father in the Trinity association. In eternity and as

безусловно е така, но във времето и като личности в техните отношения се разкриват ясно изразени различия. Гледайки от Рая към вселените, тези отношения изглеждат много сходни, но ако погледнем към тях откъм дълбините на пространството, те изглеждат съвършено различни.

Божествените Синове са наистина „Словото Божие“, но децата на Духа са всъщност „Делото Божие“. Бог говори чрез Сина и заедно с него действа чрез Безкрайния Дух, докато същевременно във всички вселенски дейности Синът и Духът демонстрират съвършено приятелство, работейки като двама равноправни братя, проникнати от възхищение и любов към почитания и божествено уважаван общ Баща.

Отецът, Синът и Духът са определено еднакви по природа, еднородни в битието си, но съществуват очевидни различия в техните действия във вселената, а когато действат самостоятелно, всяка личност от Божеството е очевидно ограничена в своята абсолютност.

Вселенският Баща, преди самопроизволно да се лиши от личност, пълномощия и останалите атрибути, които съставляват Сина и Духа, изглежда, че е бил (във философски аспект) едно безусловно, абсолютно и безкрайно Божество. Но без Сина подобен теоретически Първи Източник и Център не може в никакъв смисъл на думата да бъде смятан за *Вселенски Баща;* бащинство е невъзможно без наличието на син. Нещо повече – за да бъде абсолютен във всеобхватен смисъл, Отецът в някакъв вечно отдалечен момент трябва да е съществувал сам. Но той никога не е имал такова обособено съществуване; и Синът, и Духът съществуват, както Отецът, във вечността. Първият Източник и Център винаги е бил и завинаги ще бъде вечният Баща на Първородния Син и – заедно със Сина, вечният прародител на Безкрайния Дух.

Ние забелязваме, че Отецът е лишил себе си от всички непосредствени проявления на абсолютност, с изключение на абсолютното бащинство и абсолютната воля. Ние не знаем дали тя е отчуждаем атрибут на Отеца; можем само да констатираме, че той *не е* лишил себе си от воля. Подобна безкрайност на волята трябва да е била вечно вътрешно присъща на Първия Източник и Център.

Посвещавайки на Вечния Син абсолютността на личността си, Вселенският Баща се освобождава от оковите на личностния абсолютизъм, но като прави това, той предприема стъпка, която завинаги го лишава от възможността да действа

Deities they undoubtedly do, but in time and as personalities they certainly disclose relationships of a very diverse nature. Looking from Paradise out on the universes, these relationships do seem to be very similar, but when viewed from the domains of space, they appear to be quite different.

10:3.3 (111.1) The divine Sons are indeed the “Word of God,” but the children of the Spirit are truly the “Act of God.” God speaks through the Son and, with the Son, acts through the Infinite Spirit, while in all universe activities the Son and the Spirit are exquisitely fraternal, working as two equal brothers with admiration and love for an honored and divinely respected common Father.

10:3.4 (111.2) The Father, Son, and Spirit are certainly equal in nature, co-ordinate in being, but there are unmistakable differences in their universe performances, and when acting alone, each person of Deity is apparently limited in absoluteness.

10:3.5 (111.3) The Universal Father, prior to his self-willed divestment of the personality, powers, and attributes which constitute the Son and the Spirit, seems to have been (philosophically considered) an unqualified, absolute, and infinite Deity. But such a theoretical First Source and Center without a Son could not in any sense of the word be considered the *Universal Father;* fatherhood is not real without sonship. Furthermore, the Father, to have been absolute in a total sense, must have existed at some eternally distant moment alone. But he never had such a solitary existence; the Son and the Spirit are both coeternal with the Father. The First Source and Center has always been, and will forever be, the eternal Father of the Original Son and, with the Son, the eternal progenitor of the Infinite Spirit.

10:3.6 (111.4) We observe that the Father has divested himself of all direct manifestations of absoluteness except absolute fatherhood and absolute volition. We do not know whether volition is an inalienable attribute of the Father; we can only observe that he did *not* divest himself of volition. Such infinity of will must have been eternally inherent in the First Source and Center.

10:3.7 (111.5) In bestowing absoluteness of personality upon the Eternal Son, the Universal Father escapes from the fetters of personality absolutism, but in so doing he takes a step which makes it forever impossible for him to act alone as the personality-absolute. And with the final personalization of coexistent Deity — the Conjoint

самостоятелно като личностен абсолют. И с окончателната персонализация на съществуващото Божество – Съвместният Извършител, възниква критична троична взаимозависимост на трите божествени личности по отношение на тоталността на абсолютното функциониране на Божеството.

Actor — there ensues the critical trinitarian interdependence of the three divine personalities with regard to the totality of Deity function in absolute.

Бог е ОтецътАбсолют на всички личности във вселената на вселените. Отецът е персонално абсолютен в свободата на действие, но във вселените на времето и пространството – сътворени, в процес на сътворяване и които тепърва ще бъдат сътворени, Отецът очевидно е абсолютен като всецяло Божество само в Райската Троица.

10:3.8 (111.6) God is the Father-Absolute of all personalities in the universe of universes. The Father is personally absolute in liberty of action, but in the universes of time and space, made, in the making, and yet to be made, the Father is not discernibly absolute as total Deity except in the Paradise Trinity.

Извън пределите на Хавона, във феноменалните вселени, Първият Източник и Център функционира по следния начин:

10:3.9 (111.7) The First Source and Center functions outside of Havona in the phenomenal universes as follows:

1. Като Създател – чрез Синовете-Създатели, неговите внуци.

10:3.10 (111.8) 1. As creator, through the Creator Sons, his grandsons.

2. Като Управляващ – чрез гравитационния център на Рая.

10:3.11 (111.9) 2. As controller, through the gravity center of Paradise.

3. Като Дух – чрез Вечния Син.

10:3.12 (111.10) 3. As spirit, through the Eternal Son.

4. Като Разум – чрез Съвместния Извършител.

10:3.13 (111.11) 4. As mind, through the Conjoint Creator.

5. Като Баща – той поддържа родителски контакт с всички същества посредством своя личностен кръг.

10:3.14 (111.12) 5. As a Father, he maintains parental contact with all creatures through his personality circuit.

6. Като Личност – той действа *непосредствено* в цялото творение с помощта на своите изключителни фрагменти; в смъртния човек, например – чрез Настройчиците на Съзнанието.

10:3.15 (111.13) 6. As a person, he acts *directly* throughout creation by his exclusive fragments — in mortal man by the Thought Adjusters.

7. Като всеобхватно Божество той действа само в Райската Троица.

10:3.16 (111.14) 7. As total Deity, he functions only in the Paradise Trinity.

Всички тези случаи на отчуждаване на права и делегиране на пълномощия от Вселенския Баща са изцяло доброволни и самоналожени. Всемогъщият Отец преднамерено приема тези ограничения на вселенската си власт.

10:3.17 (112.1) All these relinquishments and delegations of jurisdiction by the Universal Father are wholly voluntary and self-imposed. The all-powerful Father purposefully assumes these limitations of universe authority.

Вечният Син изглежда функционира в единство с Отеца във всички аспекти на духовното, с изключение посвещаването на Божиите фрагменти и другите предперсонални функции. Синът също така няма непосредствено отношение и към интелектуалните дейности на материалните създания, нито към енергийните дейности в материалните вселени. Като абсолют Синът функционира като личност и единствено във владенията на духовната вселена.

10:3.18 (112.2) The Eternal Son seems to function as one with the Father in all spiritual respects except in the bestowals of the God fragments and in other prepersonal activities. Neither is the Son closely identified with the intellectual activities of material creatures nor with the energy activities of the material universes. As absolute the Son functions as a person and only in the domain of the spiritual universe.

Безкрайният Дух демонстрира удивителна

10:3.19 (112.3) The Infinite Spirit is amazingly

универсалност и невероятна многостранност във всичките си дейности. Той действа в сферите на разума, материята и духа. Съвместният Извършител представлява общността Баща-Син, но той също така функционира и от свое име. Той няма пряко отношение към физическата и духовна гравитация или към личностния кръг, но повече или помалко участва във всички други дейности във вселената. Макар да е очевидно, че Безкрайният Дух е зависим от три екзистенциални и абсолютни управления на гравитацията, той осъществява три свръхуправления. Именно тази триединна способност се използва по много начини за преодоляване на привидната неутрализация на проявленията на изначалните сили и енергии, чак до свръхкрайните граници на абсолютността. В определени ситуации тези свръхуправления в абсолютен аспект преодоляват дори изходните проявления на космическата реалност.

universal and unbelievably versatile in all his operations. He performs in the spheres of mind, matter, and spirit. The Conjoint Actor represents the Father-Son association, but he also functions as himself. He is not directly concerned with physical gravity, with spiritual gravity, or with the personality circuit, but he more or less participates in all other universe activities. While apparently dependent on three existential and absolute gravity controls, the Infinite Spirit appears to exercise three supercontrols. This threefold endowment is employed in many ways to transcend and seemingly to neutralize even the manifestations of primary forces and energies, right up to the superultimate borders of absoluteness. In certain situations these supercontrols absolutely transcend even the primal manifestations of cosmic reality.

4. ТРОИЧНОТО ЕДИНСТВО НА БОЖЕСТВОТО

От всички абсолютни обединения Райската Троица (първото триединство) е уникално и изключително обединение на личностно Божество. Бог функционира като Бог само във връзка с Бога и с онези, които познават Бога, но като абсолютно Божество – само в Райската Троица и във връзка с тоталността на вселената.

Вечното Божество се отличава със съвършено обединение; независимо от това съществуват три съвършено индивидуализирани лица на Божеството. Райската Троица позволява едновременно да се изрази цялото разнообразие на чертите на характера и безкрайното могъщество на Първия Източник и Център и неговите вечни равнопоставени приятели, както и цялото божествено единство от вселенските функции на неразделеното Божество.

Троицата е обединение на безкрайни лица, действащи в неличностен капацитет, но ненарушаващи статута на личността. Илюстрацията е груба, но един баща, син и внук биха могли да се обединят в корпорация, която – бидейки неперсонална, все пак би се подчинявала на личната воля на всеки от тях.

Райската Троица е *реална.* Тя съществува като Божествен съюз на Отеца, Сина и Духа; и все пак Отецът, Синът или Духът, или които и да са двама от тях, могат да функционират по отношение на цялата Райска Троица. Отецът,

4. THE TRINITY UNION OF DEITY

10:4.1 (112.4) Of all absolute associations, the Paradise Trinity (the first triunity) is unique as an exclusive association of personal Deity. God functions as God only in relation to God and to those who can know God, but as absolute Deity only in the Paradise Trinity and in relation to universe totality.

10:4.2 (112.5) Eternal Deity is perfectly unified; nevertheless there are three perfectly individualized persons of Deity. The Paradise Trinity makes possible the simultaneous expression of all the diversity of the character traits and infinite powers of the First Source and Center and his eternal co-ordinates and of all the divine unity of the universe functions of undivided Deity.

10:4.3 (112.6) The Trinity is an association of infinite persons functioning in a nonpersonal capacity but not in contravention of personality. The illustration is crude, but a father, son, and grandson could form a corporate entity which would be nonpersonal but nonetheless subject to their personal wills.

10:4.4 (112.7) The Paradise Trinity is *real.* It exists as the Deity union of Father, Son, and Spirit; yet the Father, the Son, or the Spirit, or any two of them, can function in relation to this selfsame Paradise Trinity. The Father, Son, and Spirit can collaborate in a non-Trinity manner, but not as three Deities.

Синът и Духът могат да си сътрудничат и извън Троицата, но не като три Божества. Като самостоятелни личности те могат да си сътрудничат по свое усмотрение, но това вече няма да бъде Троицата.

Винаги помнете, че това, което Безкрайният Дух прави, е функция на Съвместния Извършител. Както Отецът, така и Синът действат в него и от негово име. Но напразни ще бъдат опитите да разкрием мистерията на Троицата: трима като един и в едно и един като двама и действащ от името на двамата.

Троицата е така свързана с общите вселенски дела, че ние трябва да я вземаме под внимание при опитите си да обясним съвкупността на всяко изолирано космическо събитие или лична взаимовръзка. Троицата функционира на всички нива на космоса, а смъртният човек е ограничен до нивото на крайното; поради това човекът трябва да се задоволи с крайната концепция за Троицата като Троица.

Като смъртно създание в плът вие би трябвало да разглеждате Троицата в съответствие със своята лична просветеност и в съгласие с реакциите на своя разум и душа. Достъпна ви е много малка част от абсолютността на Троицата, но докато се извисявате духовно в посока към Рая, вие още много пъти ще преживеете учудване при поредните откровения и неочаквани открития на върховенството на Троицата и нейната пределност, ако не и абсолютност.

As persons they can collaborate as they choose, but that is not the Trinity.

10:4.5 (112.8) Ever remember that what the Infinite Spirit does is the function of the Conjoint Actor. Both the Father and the Son are functioning in and through and as him. But it would be futile to attempt to elucidate the Trinity mystery: three as one and in one, and one as two and acting for two.

10:4.6 (112.9) The Trinity is so related to total universe affairs that it must be reckoned with in our attempts to explain the totality of any isolated cosmic event or personality relationship. The Trinity functions on all levels of the cosmos, and mortal man is limited to the finite level; therefore must man be content with a finite concept of the Trinity as the Trinity.

10:4.7 (113.1) As a mortal in the flesh you should view the Trinity in accordance with your individual enlightenment and in harmony with the reactions of your mind and soul. You can know very little of the absoluteness of the Trinity, but as you ascend Paradiseward, you will many times experience astonishment at successive revelations and unexpected discoveries of Trinity supremacy and ultimacy, if not of absoluteness.

5. ФУНКЦИИТЕ НА ТРОИЦАТА

Персоналните Божества притежават атрибути, но едва ли е уместно да кажем, че Троицата притежава атрибути. Това обединение на божествени създания ще е поправилно да се смята за нещо, което притежава *функции* като осигуряване на правосъдие, отношения на всеобхватност, съгласувани действия и космическо свръхуправление. Тези функции са действително върховни, крайни и (в рамките на Божеството) абсолютни във всичко, което засяга всички живи реалности, притежаващи личностна ценност.

Функциите на Райската Троица не са проста сума от очевидната божественост на Отеца и онези специфични атрибути, които са уникални в персоналното съществуване на Сина и Духа. Троичното обединение на трите Райски Божества имат за свой резултат еволюцията, възникването и изпълването с божествено съдържание на новите значения,

5. FUNCTIONS OF THE TRINITY

10:5.1 (113.2) The personal Deities have attributes, but it is hardly consistent to speak of the Trinity as having attributes. This association of divine beings may more properly be regarded as having *functions,* such as justice administration, totality attitudes, co-ordinate action, and cosmic overcontrol. These functions are actively supreme, ultimate, and (within the limits of Deity) absolute as far as all living realities of personality value are concerned.

10:5.2 (113.3) The functions of the Paradise Trinity are not simply the sum of the Father's apparent endowment of divinity plus those specialized attributes that are unique in the personal existence of the Son and the Spirit. The Trinity association of the three Paradise Deities results in the evolution, eventuation, and deitization of new meanings, values, powers, and capacities for universal

ценности, сили и способности, предназначени за всеобщо разкриване, действие и ръководство. Живите обединения, човешките семейства, социалните групи или Райската Троица не увеличават своята значимост за сметка на просто аритметично събиране. Потенциалът на групата винаги превъзхожда значително простата сума от атрибутите на съставящите я компоненти.

Троицата – в качеството си на Троица, запазва изключителност на отношението си към цялото минало, настояще и бъдеще. И функциите на Троицата е най-добре да се разглеждат през призмата на вселенските отношения. Подобни отношения са едновременни и могат да бъдат многобройни относно всяка отделно взета ситуация или събитие:

1 . *Отношение към Крайното.* Максималното самоограничение на Троицата е нейното отношение към крайното. Троицата не е лице, нито пък Върховното Същество е изключително олицетворение на Троицата, но Върховният е максималното приближаване към такова съсредоточаване на енергията и личността на Троицата, което е достъпно за разбиране от крайните същества. Затова понякога, когато става дума за Троицата и нейното отношение към крайното, я наричат “Троицата на Върховността”.

2 . *Отношение към Абсонитното.* Райската Троица има отношение към онези нива на битието, които се намират над крайното, но под абсолютното и това отношение понякога се определя като “Троица на Крайността”. Нито Крайното, нито Върховното са изцяло представителни за Райската Троица, но условно погледнато и по отношение на техните съответстващи нива, всяко изглежда представлява Троицата по време на доличностните епохи на развитието на емпиричното могъщество.

3 . *Абсолютното Отношение на Райската Троица* е отношение към абсолютните същности и кулминацията в действията на всеобхватното Божество.

Безкрайната Троица включва съгласуваното действие на всички триединни взаимоотношения на Първия Източник и Център – както необожествени, така и обожествени, затова е много трудно за личностите да я разберат. При възприемането на Троицата като безкрайна същност не пренебрегвайте седемте триединства; така някои трудности във връзка с рзбирането могат да бъдат отчасти избегнати, а някои парадокси – частично разрешени.

Но аз не притежавам такива езикови

revelation, action, and administration. Living associations, human families, social groups, or the Paradise Trinity are not augmented by mere arithmetical summation. The group potential is always far in excess of the simple sum of the attributes of the component individuals.

10:5.3 (113.4) The Trinity maintains a unique attitude as the Trinity towards the entire universe of the past, present, and future. And the functions of the Trinity can best be considered in relation to the universe attitudes of the Trinity. Such attitudes are simultaneous and may be multiple concerning any isolated situation or event:

10:5.4 (113.5) 1. *Attitude toward the Finite.* The maximum self-limitation of the Trinity is its attitude toward the finite. The Trinity is not a person, nor is the Supreme Being an exclusive personalization of the Trinity, but the Supreme is the nearest approach to a power-personality focalization of the Trinity which can be comprehended by finite creatures. Hence the Trinity in relation to the finite is sometimes spoken of as the Trinity of Supremacy.

10:5.5 (113.6) 2. *Attitude toward the Absonite.* The Paradise Trinity has regard for those levels of existence which are more than finite but less than absolute, and this relationship is sometimes denominated the Trinity of Ultimacy. Neither the Ultimate nor the Supreme are wholly representative of the Paradise Trinity, but in a qualified sense and to their respective levels, each seems to represent the Trinity during the prepersonal eras of experiential-power development.

10:5.6 (113.7) 3. *The Absolute Attitude* of the Paradise Trinity is in relation to absolute existences and culminates in the action of total Deity.

10:5.7 (113.8) The Trinity Infinite involves the co-ordinate action of all triunity relationships of the First Source and Center — undeified as well as deified — and hence is very difficult for personalities to grasp. In the contemplation of the Trinity as infinite, do not ignore the seven triunities; thereby certain difficulties of understanding may be avoided, and certain paradoxes may be partially resolved.

10:5.8 (114.1) But I do not command language which

средства, които биха ми дали възможност да предам на ограничения човешки ум цялата истина и вечното значение на Райската Троица, както и същността на извечната взаимовръзка на трите безкрайно съвършени същества.

would enable me to convey to the limited human mind the full truth and the eternal significance of the Paradise Trinity and the nature of the never-ending interassociation of the three beings of infinite perfection.

6. НЕИЗМЕННИТЕ СИНОВЕ НА ТРОИЦАТА

Всеки закон произхожда от Първия Източник и Център; *той е закон.* Осигуряването на духовния закон е неотменна функция на Втория Източник и Център. Разкриването на закона, обнародването и интерпретацията на божествените законодателни актове се отнася към функцията на Третия Източник и Център. Прилагането на закона, насочването на правосъдието е в компетенцията на Райската Троица и се осъществява от някои Синове на Троицата.

Правосъдието е вътрешно присъщо на всеобщото пълновластие на Райската Троица, но добродетелта, милосърдието и истината са вселенското служене на божествените личности, чийто Божествен съюз съставлява Троицата. Правосъдието не е отношението на Отеца, Сина или Духа. Правосъдието е Троичното отношение на тези личности, които проявяват своята любов, милосърдие и служене. Нито едно от Райските Божества поотделно не раздава правосъдие. Правосъдието никога не е лично отношение; то винаги е множествена функция.

Доказателството като основа на справедливостта (правосъдието в съчетание с милосърдието) се предоставя от личностите на Третия Източник и Център, съвместния представител на Отеца и Сина във всички светове и умове на интелигентните създания в цялото творение.

Присъдата, окончателното прилагане на правосъдието в съответствие с доказателството, предоставено от личностите на Безкрайния Дух, е в компетенциите на Неизменните Синове на Троицата – създания, носещи в себе си Троичната същност на обединените Отец, Син и Дух.

Тази група Синове на Троицата включва следните личности:

1. Тринитизирани Тайнства на Върховенството.

2. Извечно Вечните.

3. Извечно Древните.

4. Извечно Съвършените.

6. THE STATIONARY SONS OF THE TRINITY

10:6.1 (114.2) All law takes origin in the First Source and Center; *he is law.* The administration of spiritual law inheres in the Second Source and Center. The revelation of law, the promulgation and interpretation of the divine statutes, is the function of the Third Source and Center. The application of law, justice, falls within the province of the Paradise Trinity and is carried out by certain Sons of the Trinity.

10:6.2 (114.3) *Justice* is inherent in the universal sovereignty of the Paradise Trinity, but goodness, mercy, and truth are the universe ministry of the divine personalities, whose Deity union constitutes the Trinity. Justice is not the attitude of the Father, the Son, or the Spirit. Justice is the Trinity attitude of these personalities of love, mercy, and ministry. No one of the Paradise Deities fosters the administration of justice. Justice is never a personal attitude; it is always a plural function.

10:6.3 (114.4) *Evidence,* the basis of fairness (justice in harmony with mercy), is supplied by the personalities of the Third Source and Center, the conjoint representative of the Father and the Son to all realms and to the minds of the intelligent beings of all creation.

10:6.4 (114.5) *Judgment,* the final application of justice in accordance with the evidence submitted by the personalities of the Infinite Spirit, is the work of the Stationary Sons of the Trinity, beings partaking of the Trinity nature of the united Father, Son, and Spirit.

10:6.5 (114.6) This group of Trinity Sons embraces the following personalities:

10:6.6 (114.7) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

10:6.7 (114.8) 2. Eternals of Days.

10:6.8 (114.9) 3. Ancients of Days.

10:6.9 (114.10) 4. Perfections of Days.

5. Съвременниците на Вечността.

6. Извечно Единните.

7. Извечно Верните.

8. Възпитатели по Мъдрост.

9. Божествени Съветници.

10. Всеобщи Цензори.

Ние сме децата на трите Райски Божества, функциониращи като Троицата, защото аз – по волята на съдбата, принадлежа към десетия ред на тази група, Всеобщите Цензори. Тези редове не са представителни за отношението на Троицата във всеобщ смисъл; такова колективно отношение на Божеството се изразява от тях само в областите на изпълнителното съдопроизводство – правосъдието. Замислени специално от Троицата за изпълнение на строго определената поверена им дейност, те представляват Троицата само в тези функции, за които бяха снабдени с личност.

Извечно Древните и техните произхождащи от Троицата сътрудници обявяват съдебните решения, които се отличават с висша степен на справедливост спрямо седемте свръхвселени. В централната вселена подобни функции съществуват само на теория; там справедливостта е от само себе си очевидна в съвършенството, а съвършенството на Хавона изключва всяка възможност за дисхармония.

Правосъдието е сборната представа за праведност; милосърдието е неговото личностно изражение. Милосърдието е отношението на любов; прецизност характеризира действието на закона; божествената присъда е самата справедливост, намираща се в неизменно съгласие с правосъдието на Троицата и вечно претворяваща божествената Божия любов. При дълбоко осъзнаване и изчерпателно разбиране на справедливата присъда на Троицата то съвпада с милосърдната любов на Вселенския Баща. Но човекът е неспособен за такова пълно разбиране на божествената справедливост. Затова от гледна точка на човека в Троицата личностите на Отеца, Сина и Духа са приспособени към съгласувано служене на любовта и раздаване на правосъдие в емпиричните вселени на времето.

7. СВРЪХУПРАВЛЕНИЕТО НА ВЪРХОВЕНСТВОТО

10:6.10 (114.11) 5. Recents of Days.

10:6.11 (114.12) 6. Unions of Days.

10:6.12 (114.13) 7. Faithfuls of Days.

10:6.13 (114.14) 8. Perfectors of Wisdom.

10:6.14 (114.15) 9. Divine Counselors.

10:6.15 (114.16) 10. Universal Censors.

10:6.16 (114.17) We are the children of the three Paradise Deities functioning as the Trinity, for I chance to belong to the tenth order of this group, the Universal Censors. These orders are not representative of the attitude of the Trinity in a universal sense; they represent this collective attitude of Deity only in the domains of executive judgment — justice. They were specifically designed by the Trinity for the precise work to which they are assigned, and they represent the Trinity only in those functions for which they were personalized.

10:6.17 (115.1) The Ancients of Days and their Trinity-origin associates mete out the just judgment of supreme fairness to the seven superuniverses. In the central universe such functions exist in theory only; there fairness is self-evident in perfection, and Havona perfection precludes all possibility of disharmony.

10:6.18 (115.2) Justice is the collective thought of righteousness; mercy is its personal expression. Mercy is the attitude of love; precision characterizes the operation of law; divine judgment is the soul of fairness, ever conforming to the justice of the Trinity, ever fulfilling the divine love of God. When fully perceived and completely understood, the righteous justice of the Trinity and the merciful love of the Universal Father are coincident. But man has no such full understanding of divine justice. Thus in the Trinity, as man would view it, the personalities of Father, Son, and Spirit are adjusted to co-ordinate ministry of love and law in the experiential universes of time.

7. THE OVERCONTROL OF SUPREMACY

Първата, Втората и Третата Личности на Божеството са равни една на друга и са едно. „Господ – нашият Бог, е един Бог.“ Съществува съвършенство на замисъла и единство на изпълнението в божествената Троица на вечните Божества. Отецът, Синът и Съвместният Извършител са наистина и божествено единни. Една истина е написана, когато е казано: „Аз съм първият и последният и няма друг Бог освен Мен.“

10:7.1 (115.3) The First, Second, and Third Persons of Deity are equal to each other, and they are one. “The Lord our God is one God.” There is perfection of purpose and oneness of execution in the divine Trinity of eternal Deities. The Father, the Son, and the Conjoint Actor are truly and divinely one. Of a truth it is written: “I am the first, and I am the last, and beside me there is no God.”

В представите на смъртните на крайното ниво Райската Троица, както и Върховното Същество, има отношение само към всеобхватността – цялата планета, цялата вселена, цялата свръхвселена, цялата голяма вселена. Това отношение за всеобхватност се обяснява с това, че Троицата е цялото Божество, както и по много други причини.

10:7.2 (115.4) As things appear to the mortal on the finite level, the Paradise Trinity, like the Supreme Being, is concerned only with the total — total planet, total universe, total superuniverse, total grand universe. This totality attitude exists because the Trinity is the total of Deity and for many other reasons.

Върховното Същество е нещо помалко и нещо поразлично, отколкото Троицата, функционираща в крайните вселени; но в определени граници и по време на настоящата ера на незавършен енерголичностен синтез това еволюиращо Божество вероятно отразява отношението на Троицата на Върховенството. Отецът, Синът и Духът не предприемат лични действия съвместно с Върховното Същество, но по време на настоящата вселенска ера те си сътрудничат с него като Троица. Ние предполагаме, че подобни взаимоотношения съществуват и с Крайния. Ние често размишляваме относно това какъв ще бъде характерът на личните взаимоотношения между Райските Божества и Бог Върховния, след като той напълно еволюира, но в действителност не знаем това.

10:7.3 (115.5) The Supreme Being is something less and something other than the Trinity functioning in the finite universes; but within certain limits and during the present era of incomplete power-personalization, this evolutionary Deity does appear to reflect the attitude of the Trinity of Supremacy. The Father, Son, and Spirit do not personally function with the Supreme Being, but during the present universe age they collaborate with him as the Trinity. We understand that they sustain a similar relationship to the Ultimate. We often conjecture as to what will be the personal relationship between the Paradise Deities and God the Supreme when he has finally evolved, but we do not really know.

Ние не намираме, че свръхуправлението на Върховенството е изцяло предсказуемо. Нещо повече – тази непредсказуемост изглежда е присъща на определена еволюционна незавършеност, което несъмнено е отличителен признак за незавършеност на Върховния и за незавършеността на крайната реакция на Райската Троица.

10:7.4 (115.6) We do not find the overcontrol of Supremacy to be wholly predictable. Furthermore, this unpredictability appears to be characterized by a certain developmental incompleteness, undoubtedly an earmark of the incompleteness of the Supreme and of the incompleteness of finite reaction to the Paradise Trinity.

Смъртният разум може незабавно да измисли хиляда и едно неща: физически катастрофи, кошмарни нещастни случаи, ужасни нещастия, мъчителни заболявания и глобални бедствия, и да си зададе въпроса дали тези посещения не са свързани с възможни действия на Върховното Същество. Честно казано, ние не знаем; всъщност не сме напълно сигурни. Но забелязваме, че с течение на времето всички тези сложни и повече или помалко мистериозни обстоятелства *винаги* работят за доброто и прогреса на вселените. Възможно е обстоятелствата на съществуването и

10:7.5 (115.7) The mortal mind can immediately think of a thousand and one things — catastrophic physical events, appalling accidents, horrific disasters, painful illnesses, and world-wide scourges — and ask whether such visitations are correlated in the unknown maneuvering of this probable functioning of the Supreme Being. Frankly, we do not know; we are not really sure. But we do observe that, as time passes, all these difficult and more or less mysterious situations *always* work out for the welfare and progress of the universes. It may be that the circumstances of existence and the inexplicable vicissitudes of living are all interwoven into a meaningful pattern of high

необяснимите превратности на живота да са взаимно преплетени в структура с висока стойност и значение посредством функцията на Върховния и свръхуправлението на Троицата.

Като син Божий във всички дела на Бог Бащата вие можете да различите лично отношение на любов. Но вие не винаги ще сте в състояние да разбирате колко много от вселенските действия на Райската Троица са насочени към благополучието на индивидуалното смъртно създание на еволюиращите светове на пространството. При придвижването във вечността действията на Троицата ще бъдат разкрити като всецяло значими и обмислени, но те не винаги изглеждат така на създанията на времето.

value by the function of the Supreme and the overcontrol of the Trinity.

10:7.6 (116.1) As a son of God you can discern the personal attitude of love in all the acts of God the Father. But you will not always be able to understand how many of the universe acts of the Paradise Trinity redound to the good of the individual mortal on the evolutionary worlds of space. In the progress of eternity the acts of the Trinity will be revealed as altogether meaningful and considerate, but they do not always so appear to the creatures of time.

8. ТРОИЦАТА ОТВЪД ПРЕДЕЛИТЕ НА КРАЙНОТО

Даже частичното разбране на много истини и факти, свързани с Райската Троица, е възможно само в случай на осъзнаване на някаква нейна функция, излизаща извън пределите на крайното.

Не би било препоръчително да дискутираме функциите на Троицата на Пределността, но можем да разкрием, че Бог Пределният е проявлението на Троицата в разбиранията на Трансценденталите. Склонни сме да вярваме, че обединяването на главната вселена е акт, свързан с възникването на Пределния, и вероятно отразява някои, но не всички, фази на абсонитното свръхуправление на Райската Троица. Пределният е условното изражение на Троицата по отношение на абсонитното единствено в този смисъл, в който Пределният частично представлява Троицата по отношение на крайното.

В известен смисъл Вселенският Баща, Вечният Син и Безкрайният Дух са съставни личности на всеобхватно Божество. Техният съюз в Райската Троица и абсолютната функция на Троицата са еквивалентни на функцията на всеобхватното Божество. И подобна завършеност на Божеството превишава пределите и на крайното, и на абсонитното.

Макар че нито едно от Райските Божества всъщност не запълва целия потенциал на Божеството, трите заедно го правят. Три безкрайни лица изглежда са минималният брой създания, необходим за активирането на предперсоналния и екзистенциален потенциал на всеобхватното Божество – Божия Абсолют.

8. THE TRINITY BEYOND THE FINITE

10:8.1 (116.2) Many truths and facts pertaining to the Paradise Trinity can only be even partially comprehended by recognizing a function that transcends the finite.

10:8.2 (116.3) It would be inadvisable to discuss the functions of the Trinity of Ultimacy, but it may be disclosed that God the Ultimate is the Trinity manifestation comprehended by the Transcendentalers. We are inclined to the belief that the unification of the master universe is the eventuating act of the Ultimate and is probably reflective of certain, but not all, phases of the absonite overcontrol of the Paradise Trinity. The Ultimate is a qualified manifestation of the Trinity in relation to the absonite only in the sense that the Supreme thus partially represents the Trinity in relation to the finite.

10:8.3 (116.4) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are, in a certain sense, the constituent personalities of total Deity. Their union in the Paradise Trinity and the absolute function of the Trinity equivalate to the function of total Deity. And such completion of Deity transcends both the finite and the absonite.

10:8.4 (116.5) While no single person of the Paradise Deities actually fills all Deity potential, collectively all three do. Three infinite persons seem to be the minimum number of beings required to activate the prepersonal and existential potential of total Deity — the Deity Absolute.

Ние познаваме Вселенския Баща, Вечния Син и Безкрайния Дух като *личности,* но аз не познавам лично Божия Абсолют. Аз обичам и се прекланям пред Бога Баща; аз уважавам и почитам Божия Абсолют.

Веднъж пребивавах в една вселена, където определена група създания учеха, че завършилите – във вечността, накрая ще станат деца на Божия Абсолют. Но аз не съм склонен да приема такова обяснение на мистерията, която обгръща бъдещето на Завършилите.

Корпусите на Завършилите обхващат, освен другото, онези смъртни на времето и пространството, които са постигнали съвършенство във всичко, което има връзка с волята на Бога. Като същества и в рамките на капацитета на създанията те истински и напълно познават Бога. Открили по този начин Бога като Бащата на всички създания, тези завършващи трябва по някое време да започнат търсенето на свръхкрайния Баща. Но това търсене предполага проникване в абсонитната същност на крайните атрибути и характер на Райския Баща. Вечността ще разкрие възможно ли е подобно постижение, но ние сме убедени, че дори ако завършилите наистина постигнат крайността на божествеността, те най-вероятно ще са неспособни да постигнат свръхкрайните нива на абсолютното Божество.

Може би ще е възможно Завършилите да постигат частично Божия Абсолют, но дори и да е така, все пак във вечността на вечностите проблемът за Всеобщия Абсолют ще продължи да интригува, омагьосва, обърква и предизвиква духовно извисяващите се и прогресиращи завършващи, защото ние смятаме, че мащабите за непостижимостта на космическите взаимоотношения на Всеобщия Абсолют ще нарастват заедно с непрекъснатото разширяване на материалните вселени и тяхната духовна администрация.

Само безкрайността може да разкрие Отеца-Безкрайност.

[Подготвено от Вселенски Цензор, упълномощен от Извечно Древните на Уверса.]

10:8.5 (116.6) We know the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit as *persons,* but I do not personally know the Deity Absolute. I love and worship God the Father; I respect and honor the Deity Absolute.

10:8.6 (116.7) I once sojourned in a universe where a certain group of beings taught that the finaliters, in eternity, were eventually to become the children of the Deity Absolute. But I am unwilling to accept this solution of the mystery which enshrouds the future of the finaliters.

10:8.7 (116.8) The Corps of the Finality embrace, among others, those mortals of time and space who have attained perfection in all that pertains to the will of God. As creatures and within the limits of creature capacity they fully and truly know God. Having thus found God as the Father of all creatures, these finaliters must sometime begin the quest for the superfinite Father. But this quest involves a grasp of the absonite nature of the ultimate attributes and character of the Paradise Father. Eternity will disclose whether such an attainment is possible, but we are convinced, even if the finaliters do grasp this ultimate of divinity, they will probably be unable to attain the superultimate levels of absolute Deity.

10:8.8 (116.9) It may be possible that the finaliters will partially attain the Deity Absolute, but even if they should, still in the eternity of eternities the problem of the Universal Absolute will continue to intrigue, mystify, baffle, and challenge the ascending and progressing finaliters, for we perceive that the unfathomability of the cosmic relationships of the Universal Absolute will tend to grow in proportions as the material universes and their spiritual administration continue to expand.

10:8.9 (117.1) Only infinity can disclose the Father-Infinite.

10:8.10 (117.2) [Sponsored by a Universal Censor acting by authority from the Ancients of Days resident on Uversa.]

Документ 11. Вечният остров на Рая

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 11. ВЕЧНИЯТ ОСТРОВ НА РАЯ

Секции

Въведение
1. Божествената обител
2. Природата на Вечния Остров
3. Горният Рай
4. Периферният Рай
5. Долният рай
6. Респирацията на пространството
7. Пространствените функции на Рая
8. Гравитацията на Рая
9. Уникалността на Рая

Въведение

РАЯТ е вечният център на вселената на вселените и мястото, обитавано от Вселенския Баща, Вечния Син, Безкрайния Дух, както и от подчинените и неподчинените им божествени същества. Този централен Остров е най-огромното организирано тяло в космическата реалност на мирозданието. Раят е както материална сфера, така и духовна обител. Всички разумни създания на Вселенския Баща живеят в материални обители; затова и абсолютният център на управление трябва да бъде материален, буквален. И нека отново повторим, че духовните субстанции и духовните същества са *реални.*

Материалната красота на Рая е във великолепието на неговото физическо съвършенство; величието на Божия Остров се изразява във възвишените интелектуални п остижения и развитието на разума на неговите обитатели; блаженството на централния Остров се обявява за безкраен дар на

PAPER 11 THE ETERNAL ISLE OF PARADISE

SECTIONS

Introduction
1. The Divine Residence
2. Nature of the Eternal Isle
3. Upper Paradise
4. Peripheral Paradise
5. Nether Paradise
6. Space Respiration
7. Space Functions of Paradise
8. Paradise Gravity
9. The Uniqueness of Paradise

INTRODUCTION

11:0.1 (118.1) PARADISE is the eternal center of the universe of universes and the abiding place of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and their divine co-ordinates and associates. This central Isle is the most gigantic organized body of cosmic reality in all the master universe. Paradise is a material sphere as well as a spiritual abode. All of the intelligent creation of the Universal Father is domiciled on material abodes; hence must the absolute controlling center also be material, literal. And again it should be reiterated that spirit things and spiritual beings are *real.*

11:0.2 (118.2) The material beauty of Paradise consists in the magnificence of its physical perfection; the grandeur of the Isle of God is exhibited in the superb intellectual accomplishments and mind development of its inhabitants; the glory of the central Isle is shown forth in the infinite endowment of divine spirit

божествената духовна личност – светлината на живота. Но дълбоката духовна красота и чудесата на този великолепен ансамбъл са съв ъ ршено недостъпни за крайния разум на материалните създания. Красотата и духовното величие на божествената обител са недостъпни за разбирането на смъртните. Раят принадлежи на вечността; не съществуват нито сведения, нито предания за произхода на този централен Остров на Светлината и Живота.

personality — the light of life. But the depths of the spiritual beauty and the wonders of this magnificent ensemble are utterly beyond the comprehension of the finite mind of material creatures. The glory and spiritual splendor of the divine abode are impossible of mortal comprehension. And Paradise is from eternity; there are neither records nor traditions respecting the origin of this nuclear Isle of Light and Life.

1. БОЖЕСТВЕНАТА ОБИТЕЛ

Раят служи за многобройните цели на управлението на вселенските светове, но за създанията той съществува преди всичко като обител на Божеството. Личното присъствие на Вселенския Баща се намира в самия център на горната повърхност на тази почти кръгла, но не сферична обител на Божествата. Това Райско присъствие на Вселенския Баща е непосредствено обкръжено от личното присъствие на Вечния Син, като в същото време и двамата са покрити от неизказаното великолепие на Безкрайния Дух.

Бог пребивава, пребивавал е и ще пребивава вечно в тази централна и вечна обител. Ние винаги сме го намирали и винаги ще го намираме тук. Вселенският Баща е космически съсредоточен, духовно персонализиран и географски разположен в този център на вселената на вселените.

На всички ни е известен прекият път, водещ към Вселенския Баща. Много аспекти на божествената обител са недостъпни за вашето разбиране, защото ви разделя огромно разстояние и необятно пространство, но тези, които са способни да разберат значението на тези огромни разстояния, знаят местонахождението на Бога така определено и еднозначно, както вие знаете местонахождението на Ню Йорк, Лондон, Рим или Сингапур – градове с точно географско място на Урантия. Ако бяхте грамотен щурман, снабден с кораб, карти и компас, щяхте без проблеми да стигнете до тези градове. Така, ако разполагахте с време и средство за придвижване, ако бяхте духовно подготовени и ако ви насочваха по верния път, можеха да ви преведат от една вселена на друга и от един кръг на друг; щяхте да преминавате през звездни светове, неизменно приближавайки се към центъра, докато накрая застанете пред централното сияние на духовното великолепие на Вселенския Баща. При наличието на всичко необходимо за подобно пътешествие да достигнете личното присъствие на Бога в центъра на мирозданието е също така

1. THE DIVINE RESIDENCE

11:1.1 (118.3) Paradise serves many purposes in the administration of the universal realms, but to creature beings it exists primarily as the dwelling place of Deity. The personal presence of the Universal Father is resident at the very center of the upper surface of this well-nigh circular, but not spherical, abode of the Deities. This Paradise presence of the Universal Father is immediately surrounded by the personal presence of the Eternal Son, while they are both invested by the unspeakable glory of the Infinite Spirit.

11:1.2 (118.4) God dwells, has dwelt, and everlastingly will dwell in this same central and eternal abode. We have always found him there and always will. The Universal Father is cosmically focalized, spiritually personalized, and geographically resident at this center of the universe of universes.

11:1.3 (118.5) We all know the direct course to pursue to find the Universal Father. You are not able to comprehend much about the divine residence because of its remoteness from you and the immensity of the intervening space, but those who are able to comprehend the meaning of these enormous distances know God's location and residence just as certainly and literally as you know the location of New York, London, Rome, or Singapore, cities definitely and geographically located on Urantia. If you were an intelligent navigator, equipped with ship, maps, and compass, you could readily find these cities. Likewise, if you had the time and means of passage, were spiritually qualified, and had the necessary guidance, you could be piloted through universe upon universe and from circuit to circuit, ever journeying inward through the starry realms, until at last you would stand before the central shining of the spiritual glory of the Universal Father. Provided with all the necessities for the journey, it is just as possible to find the personal presence of God at the center of all things as to find distant cities on your own planet. That you have not visited these places in no way disproves their reality or actual existence. That so few of the

възможно, както и да намерите отдалечени градове на вашата собствена планета. Това, че не сте били там, ни най-малко не опровергава тяхната реалност или действително съществуване. Това, че само някои са открили Бога в Рая, ни наймалко не опровергава нито реалността на неговото съществуване, нито действителността на неговото духовно лице в центъра на мирозданието.

Отецът винаги може да бъде намерен тук. Да си отиде той би означавало всичко да се разпадне, защото в него, в центъра на неговата обител, се събират всички общи линии на гравитация, простиращи се до границите на творението. Независимо дали проследяваме разпространението на личностния контур през вселените, или наблюдаваме възнасящите се до Отеца, устремени към центъра личности; независимо дали проследяваме водещите към долния Рай линии на материална гравитация, или наблюдаваме цикличните изливания на космическа сила; независимо дали проследяваме водещите към Вечния Син линии на духовна гравитация, или наблюдаваме проправящата си път към центъра процесия от Райски Божии Синове; независимо дали проследяваме контурите на разума, или наблюдаваме несметния брой породени от Безкрайния Дух небесни създания, всяко от тези наблюдения или всички те ни връщат към присъствието на Отеца в неговата централна обител. Тук е личното, буквално и действително присъствие на Бога. И от неговото безкрайно същество във всички вселени се изливат потоци живот, енергия и личности.

universe creatures have found God on Paradise in no way disproves either the reality of his existence or the actuality of his spiritual person at the center of all things.

11:1.4 (119.1) The Father is always to be found at this central location. Did he move, universal pandemonium would be precipitated, for there converge in him at this residential center the universal lines of gravity from the ends of creation. Whether we trace the personality circuit back through the universes or follow the ascending personalities as they journey inward to the Father; whether we trace the lines of material gravity to nether Paradise or follow the insurging cycles of cosmic force; whether we trace the lines of spiritual gravity to the Eternal Son or follow the inward processional of the Paradise Sons of God; whether we trace out the mind circuits or follow the trillions upon trillions of celestial beings who spring from the Infinite Spirit — by any of these observations or by all of them we are led directly back to the Father's presence, to his central abode. Here is God personally, literally, and actually present. And from his infinite being there flow the flood-streams of life, energy, and personality to all universes.

2. ПРИРОДАТА НА ВЕЧНИЯ ОСТРОВ

Тъй като във вас започва да се създава известна представа за колосалността на материалната вселена, постижима даже от вашето местоположение в космоса и от вашето пространствено положение сред звездните системи, трябва да ви е ясно, че за толкова огромна материална вселена е необходима адекватна и достойна столица, център, съразмерен с величието и безкрайността на всеобщия Управител на цялото това огромно и обширно творение от материални светове и живи същества.

По своята форма Раят се отличава от обитаемите пространствени тела – той не е сферичен. Той има явно изразена елипсовидна форма, при което диаметърът й в северно-южна посока е с една шеста по-голям от диаметъра й в посока изток-запад.

2. NATURE OF THE ETERNAL ISLE

11:2.1 (119.2) Since you are beginning to glimpse the enormousness of the material universe discernible even from your astronomical location, your space position in the starry systems, it should become evident to you that such a tremendous material universe must have an adequate and worthy capital, a headquarters commensurate with the dignity and infinitude of the universal Ruler of all this vast and far-flung creation of material realms and living beings.

11:2.2 (119.3) In form Paradise differs from the inhabited space bodies: it is not spherical. It is definitely ellipsoid, being one-sixth longer in the north-south diameter than in the east-west diameter. The central Isle is essentially flat, and the distance from the upper surface to the nether

Централният Остров е на практика плосък и разстоянието от горната до долната му повърхност е една десета от диаметъра в източно-западна посока.

surface is one tenth that of the east-west diameter.

Различията в размерите, заедно с неподвижността на Острова и големият изходящ натиск на сила-енергия в неговия северен край, позволяват да се установи абсолютна посока в мирозданието.

11:2.3 (119.4) These differences in dimensions, taken in connection with its stationary status and the greater out-pressure of force-energy at the north end of the Isle, make it possible to establish absolute direction in the master universe.

Централният Остров е географски разделен на три области на дейност:

11:2.4 (119.5) The central Isle is geographically divided into three domains of activity:

1. Горен Рай.

11:2.5 (119.6) 1. Upper Paradise.

2. Периферен Рай.

11:2.6 (119.7) 2. Peripheral Paradise.

3. Долен Рай.

11:2.7 (119.8) 3. Nether Paradise.

Тази повърхност на Рая, която е свързана с личностната дейност, ние наричаме горна, а противоположната повърхност – долна. Периферията на Рая е предназначена за дейност, която в строгия смисъл на думата не е нито личностна, нито неличностна. Троицата очевидно доминира над личностната или горна плоскост, а Безусловният Абсолют – над долната или неличностна плоскост. Едва ли Безусловният Абсолют може да се смята за личност, но ние действително предполагаме, че функционалното пространствено присъствие на дадения Абсолют е съсредоточено в долния Рай.

11:2.8 (119.9) We speak of that surface of Paradise which is occupied with personality activities as the upper side, and the opposite surface as the nether side. The periphery of Paradise provides for activities that are not strictly personal or nonpersonal. The Trinity seems to dominate the personal or upper plane, the Unqualified Absolute the nether or impersonal plane. We hardly conceive of the Unqualified Absolute as a person, but we do think of the functional space presence of this Absolute as focalized on nether Paradise.

Вечният Остров е представен от единна форма на материализация – неизменни системи на реалността. Тази буквална субстанция на Рая е еднородна организация на пространствения потенциал и не се среща никъде в цялата огромна вселена на вселените. Тя е получила многобройни названия в различните вселени и Мелхиседек от Небадон отдавна я наричат *абсолютум.* Материалът, от който е създаден Раят, не е нито мъртъв, нито жив; той е изначалното недуховно изражение на Първия Източник и Център; това е *Раят,* а копия на Рая не съществуват.

11:2.9 (120.1) The eternal Isle is composed of a single form of materialization — stationary systems of reality. This literal substance of Paradise is a homogeneous organization of space potency not to be found elsewhere in all the wide universe of universes. It has received many names in different universes, and the Melchizedeks of Nebadon long since named it *absolutum.* This Paradise source material is neither dead nor alive; it is the original nonspiritual expression of the First Source and Center; it is *Paradise,* and Paradise is without duplicate.

Струва ни се, че Първият Източник и Център е концентрирал в Рая целия абсолютен потенциал на космическата реалност като част от своя метод за самоосвобождаване от ограниченията на безкрайността, като средство, осигуряващо възможността за суббезкрайно и даже пространствено-времево творение. Но от това не следва, че Раят е ограничен във времето и пространството, само защото тези качества се разкриват във вселената на вселените. Раят съществува извън времето и няма положение в пространството.

11:2.10 (120.2) It appears to us that the First Source and Center has concentrated all absolute potential for cosmic reality in Paradise as a part of his technique of self-liberation from infinity limitations, as a means of making possible subinfinite, even time-space, creation. But it does not follow that Paradise is time-space limited just because the universe of universes discloses these qualities. Paradise exists without time and has no location in space.

Условно казано, пространството очевидно

11:2.11 (120.3) Roughly: space seemingly originates

започва веднага под долния Рай; времето – веднага над горния Рай. Времето, както вие го разбирате, не е характерна черта на съществуване в Рая, макар че жителите на централния Остров напълно осъзнават извънвремевата последователност на събитията. Движението не е присъщо на Рая, то е следствие на волеизявлението. Но понятието за разстояние, даже за абсолютно разстояние, е изпълнено с голям смисъл, защото може да се прилага към относителните местоположения в Рая. Раят е извънпространствен; затова неговите области са абсолютни и могат да се използват по много непонятни за смъртния разум начини.

just below nether Paradise; time just above upper Paradise. Time, as you understand it, is not a feature of Paradise existence, though the citizens of the central Isle are fully conscious of nontime sequence of events. Motion is not inherent on Paradise; it is volitional. But the concept of distance, even absolute distance, has very much meaning as it may be applied to relative locations on Paradise. Paradise is nonspatial; hence its areas are absolute and therefore serviceable in many ways beyond the concept of mortal mind.

3. ГОРНИЯТ РАЙ

В горния Рай са разположени три величествени сфери на дейност: *присъствието на Божествата, Най-Святата Сфера* и *Святата Област.* Обширното пространство, непосредствено обкръжаващо присъствието на Божествата, е отделено като Най-Святата Сфера и е предназначено за поклонение, тринитизация и висши духовни постижения. В тази зона няма нито материални структури, нито чисто интелектуални творения; те не биха могли да съществуват тук. От моите опити да преразкажа за човешкия разум божествената същност и изпълненото с красота величие на НайСвятата Сфера на Рая не би имало полза. Тази сфера е изцяло духовна, а вие сте почти изцяло материални. За чисто материалното същество чисто духовна реалност очевидно не съществува.

Макар че в Най-Святата Сфера отсъства физическа материализация, секторите на Святата Земя изобилстват със спомени за вашия материален живот, още по-голям брой от които се съдържа в реминисцентните исторически зони на периферния Рай.

Святата Област е външният или жилищен регион и е разделена на седем концентрични зони. Раят понякога бива наричан «Домът на Отеца», тъй като той е негова вечна обител, а тези седем зони често биват наричани «Райските резиденции на Отеца». Вътрешната или първа зона заемат Жителите на Рая и местните жители на Хавона, обитаващи Рая. Следващата, или втора зона, е област на обитание от местните жители на седемте свръхвселени на времето и пространството. Тази втора зона е частично подразделена на седем гигантски сектора, в които живеят духовни същества и духовно извисяващи се създания, пристигнали от вселените с еволюционно развитие. Всеки от

3. UPPER PARADISE

11:3.1 (120.4) On upper Paradise there are three grand spheres of activity, the *Deity presence,* the *Most Holy Sphere,* and the *Holy Area.* The vast region immediately surrounding the presence of the Deities is set aside as the Most Holy Sphere and is reserved for the functions of worship, trinitization, and high spiritual attainment. There are no material structures nor purely intellectual creations in this zone; they could not exist there. It is useless for me to undertake to portray to the human mind the divine nature and the beauteous grandeur of the Most Holy Sphere of Paradise. This realm is wholly spiritual, and you are almost wholly material. A purely spiritual reality is, to a purely material being, apparently nonexistent.

11:3.2 (120.5) While there are no physical materializations in the area of the Most Holy, there are abundant souvenirs of your material days in the Holy Land sectors and still more in the reminiscent historic areas of peripheral Paradise.

11:3.3 (120.6) The Holy Area, the outlying or residential region, is divided into seven concentric zones. Paradise is sometimes called “the Father’s House” since it is his eternal residence, and these seven zones are often designated “the Father’s Paradise mansions.” The inner or first zone is occupied by Paradise Citizens and the natives of Havona who may chance to be dwelling on Paradise. The next or second zone is the residential area of the natives of the seven superuniverses of time and space. This second zone is in part subdivided into seven immense divisions, the Paradise home of the spirit beings and ascendant creatures who hail from the universes of evolutionary progression. Each of these sectors is exclusively dedicated to the

тези сектори е специално посветен на благополучието и напредъка на личностите от една от свръхвселените, но тези средства почти безкрайно надвишават потребностите на седемте свръхвселени от гледна точка на тяхното сегашно състояние.

Всеки от седемте сектора на Рая е разделен на жилищни секции, предвидени за жилищни центрове за милиарди индивидуални прославени работни групи. Хиляда такива секции съставляват един сектор. Сто хиляди сектора са равни на една конгрегация. Десет милиона конгрегации образуват асамблея. Милиард асамблеи съставляват една голяма секция. Тези образувания продължават да нарастват чрез втората голяма секция, третата и така нататък, до седмата. И след това: седем големи секции съставляват една главна секция, седем главни секции – една висша секция; и така, кратни на по седем, възникват нови образувания висши, свръхвисши, небесни, свръхнебесни и върховни секции. Но и с това не се изчерпва всичко налично в пространството. Този зашеметяващ брой жилищни области в Рая – брой, излизащ извън пределите на вашите представи, заема значително по-малко от един процент от всичко предвидено за тези цели в пространството на Святата Земя. Остава и предостатъчно място за тези, които се намират на пътя към всеобщия център и даже за тези, които ще започнат своето пътешествие към Рая във вечното бъдеще.

welfare and advancement of the personalities of a single superuniverse, but these facilities are almost infinitely beyond the requirements of the present seven superuniverses.

11:3.4 (121.1) Each of the seven sectors of Paradise is subdivided into residential units suitable for the lodgment headquarters of one billion glorified individual working groups. One thousand of these units constitute a division. One hundred thousand divisions equal one congregation. Ten million congregations constitute an assembly. One billion assemblies make one grand unit. And this ascending series continues through the second grand unit, the third, and so on to the seventh grand unit. And seven of the grand units make up the master units, and seven of the master units constitute a superior unit; and thus by sevens the ascending series expands through the superior, supersuperior, celestial, supercelestial, to the supreme units. But even this does not utilize all the space available. This staggering number of residential designations on Paradise, a number beyond your concept, occupies considerably less than one per cent of the assigned area of the Holy Land. There is still plenty of room for those who are on their way inward, even for those who shall not start the Paradise climb until the times of the eternal future.

4. ПЕРИФЕРНИЯТ РАЙ

Централният Остров рязко прекъсва при периферията, но неговите размери са толкова огромни, че този краен ъгъл е относително неразличим в пределите на всяка ограничена област. Част от периферната повърхност на Рая е заета от полетата за излитане и кацане, предназначени за приемане и изпращане на различните групи духовни личности. Като се има предвид това, че зоната от ненаситеното пространство стига почти до периферията, тук се приема транспортът с всяка отправила се към Рая личност. Нито до горния, нито до долния Рай може да се стигне с помощта на транспортен свръхнафим или посредством друг начин за прекосяване на пространството.

Всеки от Седемте Главни Духа има свой трон на могъщество и власт в една от седемте сфери на Духа, кръгообразно разположени около Рая в пространството между сияещите сфери на Сина и вътрешния кръг от светове на Хавона, но центровете със съсредоточените на тях сили се намират в периферията на Рая. Тук бавно въртящите се присъствия на

4. PERIPHERAL PARADISE

11:4.1 (121.2) The central Isle ends abruptly at the periphery, but its size is so enormous that this terminal angle is relatively indiscernible within any circumscribed area. The peripheral surface of Paradise is occupied, in part, by the landing and dispatching fields for various groups of spirit personalities. Since the nonpervaded-space zones nearly impinge upon the periphery, all personality transports destined to Paradise land in these regions. Neither upper nor nether Paradise is approachable by transport supernaphim or other types of space traversers.

11:4.2 (121.3) The Seven Master Spirits have their personal seats of power and authority on the seven spheres of the Spirit, which circle about Paradise in the space between the shining orbs of the Son and the inner circuit of the Havona worlds, but they maintain force-focal headquarters on the Paradise periphery. Here the slowly circulating presences of the Seven Supreme Power

Седемте Висши Управляващи Енергии обозначават местоположението на седемте станции, изпращащи в седемте свръхвселени мълниеносни избухвания на определени видове енергии от Рая.

Тук, в периферния Рай, се намират колосални исторически и пророчески демонстрационни области, предвидени за Синовете-Създатели и посветени на локалните вселени на времето и пространството. Съществуват точно седем трилиона такива запазени за исторически цели места, готови или все още празни, но всичко това като цяло покрива само около четири процента от съответстващите части от периферната област. Ние предполагаме, че тези грамадни запазени територии са предназначени за творенията, които в необходимия момент ще се появят отвъд пределите на известните днес и обитаеми седем свръхвселени.

Тази част от Рая, която е предназначена за съществуващите вселени, е заета само от един до четири процента, докато областта, предвидена за тези дейности, поне с един милион пъти превишава действителните потребности. Раят е достатъчно голям, за да осигури простор за дейностите на почти безкрайно творение.

Но по-нататъшни опити да ви помогна да си представите величието на Рая биха били безплодни. Трябва търпеливо да изчакате и, изчаквайки – да продължавате своето духовно извисяване, защото вярно е казаното: “Нито с очи е виждал, нито с уши е чувал, нито дори през ума на смъртния човек е минавало това, което Вселенският Отец е приготвил за онези, които надживяват живота в плът в световете на времето и пространството.”

Directors indicate the location of the seven flash stations for certain Paradise energies going forth to the seven superuniverses.

11:4.3 (121.4) Here on peripheral Paradise are the enormous historic and prophetic exhibit areas assigned to the Creator Sons, dedicated to the local universes of time and space. There are just seven trillion of these historic reservations now set up or in reserve, but these arrangements all together occupy only about four per cent of that portion of the peripheral area thus assigned. We infer that these vast reserves belong to creations sometime to be situated beyond the borders of the present known and inhabited seven superuniverses.

11:4.4 (121.5) That portion of Paradise which has been designated for the use of the existing universes is occupied only from one to four per cent, while the area assigned to these activities is at least one million times that actually required for such purposes. Paradise is large enough to accommodate the activities of an almost infinite creation.

11:4.5 (121.6) But a further attempt to visualize to you the glories of Paradise would be futile. You must wait, and ascend while you wait, for truly, “Eye has not seen, nor ear heard, neither has it entered into the mind of mortal man, the things which the Universal Father has prepared for those who survive the life in the flesh on the worlds of time and space.”

5. ДОЛНИЯТ РАЙ

За долния Рай знаем само това, което ни е казано; личности там не обитават. Той няма никакво отношение към делата на духовните разумни същества, не действа тук и Божеството-Абсолют. Нас ни учат, че всички контури на физическа енергия и космическа сила водят своето начало от долния Рай, който има следния строеж:

1. Направо под мястото, на което е разположена Троицата, в централната част на долния Рай, се намира неизвестната и неразкрита Зона на Безкрайността.

2. Непосредствено около тази Зона е разположена една безименна област.

5. NETHER PARADISE

11:5.1 (122.1) Concerning nether Paradise, we know only that which is revealed; personalities do not sojourn there. It has nothing whatever to do with the affairs of spirit intelligences, nor does the Deity Absolute there function. We are informed that all physical-energy and cosmic-force circuits have their origin on nether Paradise, and that it is constituted as follows:

11:5.2 (122.2) 1. Directly underneath the location of the Trinity, in the central portion of nether Paradise, is the unknown and unrevealed Zone of Infinity.

11:5.3 (122.3) 2. This Zone is immediately surrounded by an unnamed area.

3. Външните граници на долната повърхност заема област, контролираща пространствения потенциал и силата-енергия. Действието на този огромен елипсовиден силов център не съответства на нито една от известните функции на каквото и да е триединство, но в тази област явно е съсредоточен изначалният силов заряд на пространството. Този център се състои от три концентрични елипсовидни зони: вътрешната е център на силовите и енергийни процеси на самия Рай, а външната може би е свързана с функциите на Безусловния Абсолют, но по отношение на пространствените функции на средната зона ние не можем да кажем нищо определено.

Вътрешната зона на този силов център действа очевидно като гигантско сърце, чиито съкращавания изпращат потоци енергия дори към най-отдалечените граници на физическото пространство. Тя направлява и модифицира сили-енергии, но едва ли ги привежда в движение. Присъстващото в реалността и създаваното от тази изначална сила напрежение-присъствие се проявява доста появно в северния край на Райския център, отколкото в южните региони; тази разлика е постоянна. Изначалната сила на пространството изглежда постъпва на юг и изтича на север в резултат от действието на неизвестна циркулационна система, изпълняваща функция във връзка с разпространяването на този основен вид сила-енергия. От време на време възникват забележими колебания и в напрежението в източно-западно направление. Силите, излъчвани от тази зона, не реагират на въздействието на наблюдаемата физическа гравитация, но винаги се подчиняват на гравитацията на Рая.

Средната зона на силовия център непосредствено обкръжава вътрешната зона. Средната зона явно е статична, ако пренебрегнем нейното разширяване и съкращаване в три цикъла на активност. Най-слабата от тези пулсации става в източно-западно направление, следващата по сила – в северно-южно, като в същото време наймощното общо разширяване и свиване се извършва по всички направления. Функцията на тази средна зона така и не получи определение, но най-вероятно тя има отношение към взаимното съгласуване на вътрешната и външните зони на силовия център. Мнозина смятат, че средната зона е механизъм за управление на промеждутъчното пространство или зоните на покой, които отделят следващите едно след друго пространствени нива на мирозданието; но няма нито свидетелство, нито откровение,

11:5.4 (122.4) 3. Occupying the outer margins of the under surface is a region having mainly to do with space potency and force-energy. The activities of this vast elliptical force center are not identifiable with the known functions of any triunity, but the primordial force-charge of space appears to be focalized in this area. This center consists of three concentric elliptical zones: The innermost is the focal point of the force-energy activities of Paradise itself; the outermost may possibly be identified with the functions of the Unqualified Absolute, but we are not certain concerning the space functions of the mid-zone.

11:5.5 (122.5) *The inner zone* of this force center seems to act as a gigantic heart whose pulsations direct currents to the outermost borders of physical space. It directs and modifies force-energies but hardly drives them. The reality pressure-presence of this primal force is definitely greater at the north end of the Paradise center than in the southern regions; this is a uniformly registered difference. The mother force of space seems to flow in at the south and out at the north through the operation of some unknown circulatory system which is concerned with the diffusion of this basic form of force-energy. From time to time there are also noted differences in the east-west pressures. The forces emanating from this zone are not responsive to observable physical gravity but are always obedient to Paradise gravity.

11:5.6 (122.6) *The mid-zone* of the force center immediately surrounds this area. This mid-zone appears to be static except that it expands and contracts through three cycles of activity. The least of these pulsations is in an east-west direction, the next in a north-south direction, while the greatest fluctuation is in every direction, a generalized expansion and contraction. The function of this mid-area has never been really identified, but it must have something to do with reciprocal adjustment between the inner and the outer zones of the force center. It is believed by many that the mid-zone is the control mechanism of the midspace or quiet zones which separate the successive space levels of the master universe, but no evidence or revelation confirms this. This inference is derived from the knowledge that this mid-area is in some manner related to the functioning of the nonpervaded-space mechanism of the master universe.

което да потвърждава това. Нашето предположение се основава на знанието, че тази средна зона има някакво отношение към функционирането на механизма на ненаситеното пространство на мирозданието.

Външната зона е най-големият и най-активен от трите концентрични елипсовидни пояси на неотъждествения космически потенциал. Тази област е арена на невъобразими дейности – центърът, където се събират всички излъчващи контури, устремяващи се в пространството по всички направления до външните граници на седемте свръхвселени и отиващи още подалеч, пресичащи колосалните и непостижими пространства на външния космос. Даденото космическо присъствие е съвършено неличностно независимо от това, че по някакъв неразкрит начин то явно косвено се подчинява на волята и разпореждането на безкрайните Божества, действащи като Троицата. Смята се, че тук се намира централната точка на съсредоточаване, Райският център на космическото присъствие на Безусловния Абсолют.

11:5.7 (122.7) *The outer zone* is the largest and most active of the three concentric and elliptical belts of unidentified space potential. This area is the site of unimagined activities, the central circuit point of emanations which proceed spaceward in every direction to the outermost borders of the seven superuniverses and on beyond to overspread the enormous and incomprehensible domains of all outer space. This space presence is entirely impersonal notwithstanding that in some undisclosed manner it seems to be indirectly responsive to the will and mandates of the infinite Deities when acting as the Trinity. This is believed to be the central focalization, the Paradise center, of the space presence of the Unqualified Absolute.

Очевидно всички разновидности на сила и всички фази на енергия са затворени; те циркулират във вселените и се връщат по определени маршрути. Но се оказва, че излъчванията на активираната зона на Безусловния Абсолют могат или да се отправят в пространството, или да се връщат назад, но никога двете действия не се извършват едновременно. Тази външна зона пулсира на гигантски цикли с продължителност цяла вечност. В течение на малко повече от един милиард урантийски години става изтичане на пространствената сила на този център, което се сменя от възвратно движение със същата продължителност. И проявленията на пространствената сила на този център са всеобщи: те обхващат цялото достъпно за насищане пространство.

11:5.8 (123.1) All forms of force and all phases of energy seem to be encircuited; they circulate throughout the universes and return by definite routes. But with the emanations of the activated zone of the Unqualified Absolute there appears to be either an outgoing or an incoming — never both simultaneously. This outer zone pulsates in agelong cycles of gigantic proportions. For a little more than one billion Urantia years the space-force of this center is outgoing; then for a similar length of time it will be incoming. And the space-force manifestations of this center are universal; they extend throughout all pervadable space.

Всички видове физическа сила, енергия и вещество са единни. Цялата сила-енергия произхожда от долния Рай, където й предстои да се върне след завършването на своя кръговрат в пространството. Но не цялата енергия и материални образувания на вселената на вселените в тяхното съвременно състояние водят своето начало от долния Рай; пространството е утробата на много типове материя и предматерия. Макар външната зона на силовия център на Рая да е източникът на пространствени енергии, самото пространство не възниква тук. Пространството не е сила, енергия или предматерия. Респирацията на пространството не се обяснява с пулсациите на тези зони, а редуващите се в тази зона фази на изтичане и постъпване на енергия са

11:5.9 (123.2) All physical force, energy, and matter are one. All force-energy originally proceeded from nether Paradise and will eventually return thereto following the completion of its space circuit. But the energies and material organizations of the universe of universes did not all come from nether Paradise in their present phenomenal states; space is the womb of several forms of matter and prematter. Though the outer zone of the Paradise force center is the source of space-energies, space does not originate there. Space is not force, energy, or power. Nor do the pulsations of this zone account for the respiration of space, but the incoming and outgoing phases of this zone are synchronized with the two-billion-year expansion-contraction cycles of space.

синхронизирани с двумилиардните цикли на разширяване и свиване на пространството.

6. РЕСПИРАЦИЯТА НА ПРОСТРАНСТВОТО

Ние не знаем истинския механизъм на респирацията на пространството; само наблюдаваме неговите периодични свивания и разширения. Тази респирация обхваща както хоризонталното протежение на наситеното пространство, така и вертикалното протежение на ненаситеното пространство, съществуващи в огромни резервоари над и под Рая. Обемните очертания на тези пространствени резервоари напомнят пясъчен часовник.

Когато вселените по хоризонтала на наситеното пространство се разширяват, резервоарите по вертикала на ненаситеното пространство се свиват и обратно. Непосредствено под долния Рай се извършва сливане на наситеното и ненаситеното пространства. И двата типа пространство протичат през преобразуващи регулационни канали, където се извършват измененията, необходими за превръщането на наситеното пространство в ненаситено и обратно при периодичните свивания и разширявания на космоса.

Под „ненаситено“ се разбира пространство, което не е наситено с тези сили, енергии и присъствия, които съществуват в наситеното пространство. Ние не знаем трябва ли вертикалното (резервоарно) пространство вечно да служи като противотежест на хоризонталното (пространство на вселените); ние не знаем дали съществува творчески замисъл по отношение на ненаситеното пространство; наистина, твърде малко знаем за резервоарите на пространството – само това, че те съществуват и очевидно уравновесяват цикличните разширявания и свивания на вселената на вселените.

Всяка фаза на циклична респирация на пространството продължава малко повече от един милиард урантийски години. В течение на една фаза вселените се разширяват, а в течение на следващата се свиват. Понастоящем наситеното пространство се приближава към средата на фазата на разширяване, а в същото време ненаситеното пространство се приближава към средата на фазата на свиване и по наши сведения границите на двете протежения на пространството се намират, теоретически, на равно разстояние от Рая. Сега резервоарите на ненаситеното пространство се простират във вертикално направление над горния и под

6. SPACE RESPIRATION

11:6.1 (123.3) We do not know the actual mechanism of space respiration; we merely observe that all space alternately contracts and expands. This respiration affects both the horizontal extension of pervaded space and the vertical extensions of unpervaded space which exist in the vast space reservoirs above and below Paradise. In attempting to imagine the volume outlines of these space reservoirs, you might think of an hourglass.

11:6.2 (123.4) As the universes of the horizontal extension of pervaded space expand, the reservoirs of the vertical extension of unpervaded space contract and vice versa. There is a confluence of pervaded and unpervaded space just underneath nether Paradise. Both types of space there flow through the transmuting regulation channels, where changes are wrought making pervadable space nonpervadable and vice versa in the contraction and expansion cycles of the cosmos.

11:6.3 (123.5) “Unpervaded” space means: unpervaded by those forces, energies, powers, and presences known to exist in pervaded space. We do not know whether vertical (reservoir) space is destined always to function as the equipoise of horizontal (universe) space; we do not know whether there is a creative intent concerning unpervaded space; we really know very little about the space reservoirs, merely that they exist, and that they seem to counterbalance the space-expansion-contraction cycles of the universe of universes.

11:6.4 (123.6) The cycles of space respiration extend in each phase for a little more than one billion Urantia years. During one phase the universes expand; during the next they contract. Pervaded space is now approaching the mid-point of the expanding phase, while unpervaded space nears the mid-point of the contracting phase, and we are informed that the outermost limits of both space extensions are, theoretically, now approximately equidistant from Paradise. The unpervaded-space reservoirs now extend vertically above upper Paradise and below nether Paradise just as far as the pervaded space of the universe extends horizontally outward from peripheral Paradise to and even beyond the fourth outer space level.

долния Рай на такова разстояние, на каквото се простира от периферния Рай наситеното пространство на вселените, достигащи до четвъртото външно ниво на космоса и даже излизащи извън неговите предели.

В течение на един милиард урантийски години пространствените резервоари се свиват, докато мирозданието и силовата активност на цялото хоризонтално пространство се увеличава. Така са необходими малко повече от два милиарда урантийски години за завършване на пълния цикъл на разширяване и свиване.

11:6.5 (124.1) For a billion years of Urantia time the space reservoirs contract while the master universe and the force activities of all horizontal space expand. It thus requires a little over two billion Urantia years to complete the entire expansion-contraction cycle.

7. ПРОСТРАНСТВЕНИТЕ ФУНКЦИИ НА РАЯ

Пространство не съществува на нито една от повърхностите на Рая. Ако, намирайки се на горната му повърхност, „погледнем“ право нагоре, ще бъде невъзможно да се „види“ нищо, освен влизащо или излизащо ненаситено пространство, понастоящем входящо. Пространството не влиза в съприкосновение с Рая; само спокойните зони на *промеждутъчното пространство* влизат в контакт с централния Остров.

Раят е фактически неподвижно ядро, което е обкръжено от разположените между наситеното и ненаситеното пространство зони на относителен покой. Географски тези зони представляват относително продължение на Рая, но може би в тях има някакво движение. Твърде малко ни е известно за тях, но забелязваме, че тези зони на отслабено пространствено движение разделят наситеното и ненаситеното пространства. Някога подобни зони са съществували между нивата на наситеното пространство, но сега те вече са помалко спокойни.

Вертикалното напречно сечение на цялото пространство донякъде напомня малтийски кръст, хоризонталното протежение на който съответства на наситеното (вселенското) пространство, а вертикалното – на ненаситеното (резервоарно) пространство. Четирите края на този кръст са донякъде разделени, доколкото зоните на промеждутъчното пространство разделят наситеното и ненаситеното пространство. При отдалечаване от Рая спокойните зони на промеждутъчното пространство се разрастват и в края на краищата обхващат границите на цялото пространство, като изцяло включват в себе си както пространствените резервоари, така и цялото хоризонтално протежение на наситеното пространство.

Пространството не е нито субабсолютно условие в рамките на Безусловния Абсолют,

7. SPACE FUNCTIONS OF PARADISE

11:7.1 (124.2) Space does not exist on any of the surfaces of Paradise. If one “looked” directly up from the upper surface of Paradise, one would “see” nothing but unpervaded space going out or coming in, just now coming in. Space does not touch Paradise; only the quiescent *midspace zones* come in contact with the central Isle.

11:7.2 (124.3) Paradise is the actually motionless nucleus of the relatively quiescent zones existing between pervaded and unpervaded space. Geographically these zones appear to be a relative extension of Paradise, but there probably is some motion in them. We know very little about them, but we observe that these zones of lessened space motion separate pervaded and unpervaded space. Similar zones once existed between the levels of pervaded space, but these are now less quiescent.

11:7.3 (124.4) The vertical cross section of total space would slightly resemble a Maltese cross, with the horizontal arms representing pervaded (universe) space and the vertical arms representing unpervaded (reservoir) space. The areas between the four arms would separate them somewhat as the midspace zones separate pervaded and unpervaded space. These quiescent midspace zones grow larger and larger at greater and greater distances from Paradise and eventually encompass the borders of all space and completely incapsulate both the space reservoirs and the entire horizontal extension of pervaded space.

11:7.4 (124.5) Space is neither a subabsolute condition within, nor the presence of, the

нито неговото присъствие, както не е и функция на Крайния. Пространството е дарът на Рая и се смята, че пространството на голямата вселена и всички външни области в действителност е наситено с изначалния пространствен потенциал на Безусловния Абсолют. От мястото, в което се приближава към периферния Рай, това наситено пространство се простира навън, пресича четвъртото космическо ниво и излиза извън пределите на мирозданието, но докъде, ние не знаем.

Unqualified Absolute, neither is it a function of the Ultimate. It is a bestowal of Paradise, and the space of the grand universe and that of all outer regions is believed to be actually pervaded by the ancestral space potency of the Unqualified Absolute. From near approach to peripheral Paradise, this pervaded space extends horizontally outward through the fourth space level and beyond the periphery of the master universe, but how far beyond we do not know.

Ако си представите крайна, но непостижимо огромна клиновидна V-образна плоскост, разположена под прав ъгъл както към горните, така и към долните повърхности на Рая и с върха си почти влизаща в съприкосновение с периферния Рай, и ако след това си представите тази плоскост в нейното елипсовидно завъртане около Рая, то въртеливото движение на тази плоскост би очертала приблизително обема на наситеното пространство.

11:7.5 (124.6) If you imagine a finite, but inconceivably large, V-shaped plane situated at right angles to both the upper and lower surfaces of Paradise, with its point nearly tangent to peripheral Paradise, and then visualize this plane in elliptical revolution about Paradise, its revolution would roughly outline the volume of pervaded space.

По отношение на всяка дадена точка във вселените съществуват горен и долен предел от хоризонталното пространство. При достатъчно отдалечаване нагоре или надолу под прав ъгъл към плоскостта на Орвонтон може рано или късно да достигнеш горната или долната граница на наситеното пространство. При отдалечаване от Рая, в границите на известното протежение на мирозданието, границите на пространството все повече и повече се раздалечават; пространството се уплътнява, и то донякъде побързо, отколкото плоскостта на творението – вселените.

11:7.6 (124.7) There is an upper and a lower limit to horizontal space with reference to any given location in the universes. If one could move far enough at right angles to the plane of Orvonton, either up or down, eventually the upper or lower limit of pervaded space would be encountered. Within the known dimensions of the master universe these limits draw farther and farther apart at greater and greater distances from Paradise; space thickens, and it thickens somewhat faster than does the plane of creation, the universes.

Намиращите се между нивата на пространството относително спокойни зони – такива, каквато е зоната, отделяща седемте свръхвселени от първото външно ниво на пространството, представляват исполински елипси със слаба космическа активност. Тези зони разделят огромните галактики, които в организиран ред стремително се въртят около Рая. Можете да си представите първото външно ниво на пространството, където понастоящем се формират безчислен брой вселени, като гигантска процесия на галактики, въртящи се около Рая и ограничени отгоре и отдолу от спокойни зони от промеждутъчно пространство, а откъм вътрешната и външната граници – обгърнати от относително спокойни зони.

11:7.7 (125.1) The relatively quiet zones between the space levels, such as the one separating the seven superuniverses from the first outer space level, are enormous elliptical regions of quiescent space activities. These zones separate the vast galaxies which race around Paradise in orderly procession. You may visualize the first outer space level, where untold universes are now in process of formation, as a vast procession of galaxies swinging around Paradise, bounded above and below by the midspace zones of quiescence and bounded on the inner and outer margins by relatively quiet space zones.

Така нивото на пространството функционира като елипсовидна област на движение, обкръжена от всички страни от относителна неподвижност. Такива съотношения на движение и покой образуват изкривени пространствени пътища на

11:7.8 (125.2) A space level thus functions as an elliptical region of motion surrounded on all sides by relative motionlessness. Such relationships of motion and quiescence constitute a curved space path of lessened resistance to motion which is universally followed by cosmic force and emergent

понижено съпротивление на движението, зад които винаги следват космическата сила и възникващата енергия в тяхното вечно въртене около Острова на Рая.

Тези редуващи се зони на мирозданието, в съвкупност с променящото се движение на галактиките по посока на и в посока, обратна на часовниковата стрелка, са фактор за стабилизация на физическата гравитация, предназначена за предотвратяване на усилванията на гравитационното напрежение до разрушителна и разсейваща величина. Такъв механизъм оказва антигравитационно въздействие и изпълнява функцията на спирачка, намаляваща опасните скорости.

energy as they circle forever around the Isle of Paradise.

11:7.9 (125.3) This alternate zoning of the master universe, in association with the alternate clockwise and counterclockwise flow of the galaxies, is a factor in the stabilization of physical gravity designed to prevent the accentuation of gravity pressure to the point of disruptive and dispersive activities. Such an arrangement exerts antigravity influence and acts as a brake upon otherwise dangerous velocities.

8. ГРАВИТАЦИЯТА НА РАЯ

Неизбежното гравитационно притегляне ефективно обхваща всички светове във всички вселени в целия космос. Гравитацията, това са всемогъщите обятия на физическото присъствие на Рая. Гравитацията е всесилната нишка, на която са нанизани блещукащите звезди, сияещите слънца и въртящите се сфери, съставляващи всеобхватното физическо украшение на вечния Бог, Който е всичко, Който всичко изпълва и в Когото се съдържа всичко.

Центърът и средоточието на абсолютната материална гравитация е Райският Остров, допълван от обкръжаващите Хавона черни гравитационни тела и уравновесяван от горните и долни резервоари на пространството. Всички известни еманации на долния Рай неизменно и безпогрешно реагират на въздействието на централната гравитация, от която са обхванати безчислените кръгове на елипсовидните пространствени нива на мирозданието. Всеки известен тип космическа реалност описва вековна дъга, стремейки се към кръгообразно движение, към завъртане по огромната елипса.

Пространството не реагира на гравитацията, но й служи като противотежест. Без амортизиращата способност на пространството възникващите в него експлозии биха предизвикали сътресение в околните космически тела. Наситеното пространство също оказва такова антигравитационо въздействие на физическата или линейна гравитация; пространството действително е способно да неутрализира такова действие на гравитацията, макар и да е неспособно да го забави. Абсолютната гравитация е гравитацията на Рая. Локалната – или линейна – гравитация се отнася към електрическия

8. PARADISE GRAVITY

11:8.1 (125.4) The inescapable pull of gravity effectively grips all the worlds of all the universes of all space. Gravity is the all-powerful grasp of the physical presence of Paradise. Gravity is the omnipotent strand on which are strung the gleaming stars, blazing suns, and whirling spheres which constitute the universal physical adornment of the eternal God, who is all things, fills all things, and in whom all things consist.

11:8.2 (125.5) The center and focal point of absolute material gravity is the Isle of Paradise, complemented by the dark gravity bodies encircling Havona and equilibrated by the upper and nether space reservoirs. All known emanations of nether Paradise invariably and unerringly respond to the central gravity pull operating upon the endless circuits of the elliptical space levels of the master universe. Every known form of cosmic reality has the bend of the ages, the trend of the circle, the swing of the great ellipse.

11:8.3 (125.6) Space is nonresponsive to gravity, but it acts as an equilibrant on gravity. Without the space cushion, explosive action would jerk surrounding space bodies. Pervaded space also exerts an antigravity influence upon physical or linear gravity; space can actually neutralize such gravity action even though it cannot delay it. Absolute gravity is Paradise gravity. Local or linear gravity pertains to the electrical stage of energy or matter; it operates within the central, super-, and outer universes, wherever suitable materialization has taken place.

стадий на енергията или материята; тя действа в пределите на централната, свръх- и външните вселени при всяка съответстваща материализация.

Многобройните видове космическа сила, физическата енергия, вселенската енергия, а също и различните материализации разкриват три общи, макар и не строго разграничени, стадии на реакция спрямо гравитацията на Рая:

1. *Догравитационни стадии (Сила).* Това е първата стъпка в процеса на индивидуализацията на пространствения потенциал в доенергийните видове космическа сила. Този стадий съответства на понятието за изначалния силов заряд на пространството, понякога наричан *чиста енергия* или *сегрегата.*

2. *Гравитационни стадии (Енергия).* Тази модификация на силовия заряд на пространството се създава от Райските организатори на силата. Тя свидетелства за появата на енергийни системи, реагиращи на въздействието на гравитацията на Рая. Тази възникваща енергия първоначално е неутрална, но претърпявайки поредица трансформации, започва да проявява така наричаните отрицателни и положителни свойства. Тези стадии ние наричаме *ултимата.*

3. *Постгравитационни стадии (Енергия на Вселената).* На тези стадии енергия-материята започва да се подчинява на линейната гравитация. В централната вселена такива физически системи са троичните организации, известни като *триата* – свръхмощни системи, които са изходни по отношение на пространствено-времевите творения. Физическите системи на свръхвселените се формират от Управляващите Вселенската Енергия и техните партньори. Тези материални организации се отличават от двойствения строеж и са известни като *гравита.* Обкръжаващите Хавона черни гравитационни тела не са нито триата, нито гравита, а силата на тяхното притегляне разкрива и двата типа физическа гравитация – линейна и абсолютна.

Пространственият потенциал не взаимодейства с никакъв вид гравитация. Този изначален дар на Рая не е действително ниво на реалността; той предшества всички относителни функционални недуховни реалности – всички проявления на сила-енергия, а също и на образуванията от енергия и материя. Пространственият потенциал е термин, който трудно може да бъде дефиниран. Той не означава нещо,

11:8.4 (125.7) The numerous forms of cosmic force, physical energy, universe power, and various materializations disclose three general, though not perfectly clear-cut, stages of response to Paradise gravity:

11:8.5 (126.1) 1. *Pregravity Stages (Force).* This is the first step in the individuation of space potency into the pre-energy forms of cosmic force. This state is analogous to the concept of the primordial force-charge of space, sometimes called *pure energy* or *segregata.*

11:8.6 (126.2) 2. *Gravity Stages (Energy).* This modification of the force-charge of space is produced by the action of the Paradise force organizers. It signalizes the appearance of energy systems responsive to the pull of Paradise gravity. This emergent energy is originally neutral but consequent upon further metamorphosis will exhibit the so-called negative and positive qualities. We designate these stages *ultimata.*

11:8.7 (126.3) 3. *Postgravity Stages (Universe Power).* In this stage, energy-matter discloses response to the control of linear gravity. In the central universe these physical systems are threefold organizations known as *triata.* They are the superpower mother systems of the creations of time and space. The physical systems of the superuniverses are mobilized by the Universe Power Directors and their associates. These material organizations are dual in constitution and are known as *gravita.* The dark gravity bodies encircling Havona are neither triata nor gravita, and their drawing power discloses both forms of physical gravity, linear and absolute.

11:8.8 (126.4) Space potency is not subject to the interactions of any form of gravitation. This primal endowment of Paradise is not an actual level of reality, but it is ancestral to all relative functional nonspirit realities — all manifestations of force-energy and the organization of power and matter. Space potency is a term difficult to define. It does not mean that which is ancestral to space; its meaning should convey the idea of the potencies and potentials existent within space. It may be roughly conceived to include all those absolute

предшестващо пространството; неговото значение трябва да предава идеята за потенциалните възможности, съществуващи в самото пространство. В общи линии той може да бъде осмислен като включващ всички тези абсолютни въздействия и потенциали, които излизат от Рая и съставляват пространственото присъствие на Безусловния Абсолют.

influences and potentials which emanate from Paradise and constitute the space presence of the Unqualified Absolute.

Раят е абсолютният източник и вечен център на цялата енергия и цялото вещество във вселената на вселените. Безусловният Абсолют разкрива, регулира и обхваща всичко това, на което Раят е източник и първопричина. Всеобщото присъствие на Безусловния Абсолют представлява еквивалентна концепция за потенциалната безкрайност на гравитационния обхват – еластична напрегнатост на присъствието на Рая. Тази представа ни помага да осъзнаем факта, че всичко се привлича към центъра, към Рая. Даденият пример е приблизителен, но полезен. Той също така обяснява защо гравитацията винаги действа предимно в плоскост, перпендикулярна на масата – това свидетелства за различията в размерите на Рая и обкръжаващите го творения.

11:8.9 (126.5) Paradise is the absolute source and the eternal focal point of all energy-matter in the universe of universes. The Unqualified Absolute is the revealer, regulator, and repository of that which has Paradise as its source and origin. The universal presence of the Unqualified Absolute seems to be equivalent to the concept of a potential infinity of gravity extension, an elastic tension of Paradise presence. This concept aids us in grasping the fact that everything is drawn inward towards Paradise. The illustration is crude but nonetheless helpful. It also explains why gravity always acts preferentially in the plane perpendicular to the mass, a phenomenon indicative of the differential dimensions of Paradise and the surrounding creations.

9. УНИКАЛНОСТТА НА РАЯ

Раят е уникален с това, че е първопричина и окончателна цел на всички духовни личности. Макар да е вярно това, че не всички низши духовни същества от локалните вселени веднага ще отидат в Рая, той остава желана цел за всички свръхматериални личности.

Раят е географският център на безкрайността; той не е нито част от вселенското творение, нито даже истинска част от вечната вселена Хавона. Обикновено казваме, че централният Остров принадлежи на божествената вселена, но в същност това не е така. Раят е вечна и изключителна същност.

Във вечността на миналото, когато Вселенският Баща претворил безкрайното личностно изражение на своето духовно „аз“ в съществото на Вечния Син, той едновременно с това разкрил потенциала на безкрайността, съдържащ се в неговото неличностно „аз“ като Рая. Неличностният и недуховен Рай изглежда е неизбежно отражение на волята на Отеца и акт, увековечаващ Първородния Син. Така реалността била замислена от Отеца в две актуални фази: личностна и неличностна, духовна и недуховна. Съществуващото между тях напрежение и волята на Отеца и Сина за

9. THE UNIQUENESS OF PARADISE

11:9.1 (126.6) Paradise is unique in that it is the realm of primal origin and the final goal of destiny for all spirit personalities. Although it is true that not all of the lower spirit beings of the local universes are immediately destined to Paradise, Paradise still remains the goal of desire for all supermaterial personalities.

11:9.2 (126.7) Paradise is the geographic center of infinity; it is not a part of universal creation, not even a real part of the eternal Havona universe. We commonly refer to the central Isle as belonging to the divine universe, but it really does not. Paradise is an eternal and exclusive existence.

11:9.3 (127.1) In the eternity of the past, when the Universal Father gave infinite personality expression of his spirit self in the being of the Eternal Son, simultaneously he revealed the infinity potential of his nonpersonal self as Paradise. Nonpersonal and nonspiritual Paradise appears to have been the inevitable repercussion to the Father's will and act which eternalized the Original Son. Thus did the Father project reality in two actual phases — the personal and the nonpersonal, the spiritual and the nonspiritual. The tension between them, in the face of will to action by the Father and the Son, gave existence to the

действие довели до появата на Съвместния Извършител и на централната вселена на материалните светове и духовни същества.

Когато реалността е диференцирана като личностна и неличностна (Вечният Син и Рая), едва ли би било вярно да се нарече това, което е неличностно, „Божество“ без някакви уговорки. Енергийните и материални последствия от действията на Божеството едва ли могат да се наричат Божество. Божеството може да служи като причина за много от това, което не е Божество, и Рая не е Божество; Рая не притежава и съзнание – такова, каквото смъртният човек може някога да разбере.

Рая не е изходен по отношение на някое същество или жив организъм; той не е създател. Личността и интелектуално-духовните отношения *могат да се предават,* но моделът – не. Моделите никога не са отражения; те са копия, репродукции. Рая е абсолютът на моделите; Хавона е израз на тези потенциали в действителност.

Централна и вечна, великолепна и идеална е обителта на Бога. Неговото жилище е прекрасен образец за всички столични светове във вселената; и централната вселена на неговото непосредствено пребиваване служи като еталон за всички вселени във всичко, което засяга техните идеали, организация и крайна съдба.

Рая е всеобщият център на цялата личностна дейност, източник и център на всички пространствено-силови и енергийни проявления. Всичко, което съществува, което е съществувало, или което ще съществува, е станало, става или ще става, от тази централна обител на вечните Богове. Рая е центърът на цялото творение, източникът на цялата енергия и първоизточникът на всички личности.

В крайна сметка от всичко, което се отнася за Рая, най-важен за смъртните е фактът, че тази съвършена обител на Вселенския Баща е реална и далечна цел за безсмъртните души на смъртните и материалните Божии синове, духовно извисяващите се създания на еволюиращите светове на времето и пространството. Всеки познал Бога смъртен, отдал себе се на изпълнение на волята на Отеца, вече е стъпил върху дългия път към Рая – пътя на стремежа към божественото и придобиването на съвършенство. И когато подобно същество с животински произход, извисило се от низшите пространствени сфери, застане – както са застанали вече легиони други, пред Боговете на Рая, то подобно постижение изразява

Conjoint Actor and the central universe of material worlds and spiritual beings.

11:9.4 (127.2) When reality is differentiated into the personal and the nonpersonal (Eternal Son and Paradise), it is hardly proper to call that which is nonpersonal “Deity” unless somehow qualified. The energy and material repercussions of the acts of Deity could hardly be called Deity. Deity may cause much that is not Deity, and Paradise is not Deity; neither is it conscious as mortal man could ever possibly understand such a term.

11:9.5 (127.3) Paradise is not ancestral to any being or living entity; it is not a creator. Personality and mind-spirit relationships are *transmissible,* but pattern is not. Patterns are never reflections; they are duplications — reproductions. Paradise is the absolute of patterns; Havona is an exhibit of these potentials in actuality.

11:9.6 (127.4) God’s residence is central and eternal, glorious and ideal. His home is the beauteous pattern for all universe headquarters worlds; and the central universe of his immediate indwelling is the pattern for all universes in their ideals, organization, and ultimate destiny.

11:9.7 (127.5) Paradise is the universal headquarters of all personality activities and the source-center of all force-space and energy manifestations. Everything which has been, now is, or is yet to be, has come, now comes, or will come forth from this central abiding place of the eternal Gods. Paradise is the center of all creation, the source of all energies, and the place of primal origin of all personalities.

11:9.8 (127.6) After all, to mortals the most important thing about eternal Paradise is the fact that this perfect abode of the Universal Father is the real and far-distant destiny of the immortal souls of the mortal and material sons of God, the ascending creatures of the evolutionary worlds of time and space. Every God-knowing mortal who has espoused the career of doing the Father’s will has already embarked upon the long, long Paradise trail of divinity pursuit and perfection attainment. And when such an animal-origin being does stand, as countless numbers now do, before the Gods on Paradise, having ascended from the lowly spheres of space, such an achievement represents the reality of a spiritual transformation bordering on the limits of supremacy.

реалността на духовната трансформация, граничеща с пределите на върховността.

[Представено от Възпитаващия в Мъдростта, назначен да изпълнява тази функция от Извечно Древния на Уверса.]

11:9.9 (127.7) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Документ 12. Вселената на Вселените

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 12. ВСЕЛЕНАТА НА ВСЕЛЕНИТЕ

Секции

Въведение
1. Пространствените нива на Главната Вселена
2. Областта на Безусловния Абсолют
3. Всеобщата гравитация
4. Пространството и движението
5. Пространството и времето
6. Всеобщото свръхуправление
7. Частта и цялото
8. Материята, разумът и духът
9. Личностните реалности

PAPER 12
THE UNIVERSE OF UNIVERSES

SECTIONS

Introduction
1. Space Levels of the Master Universe
2. The Domains of the Unqualified Absolute
3. Universal Gravity
4. Space and Motion
5. Space and Time
6. Universal Overcontrol
7. The Part and the Whole
8. Matter, Mind, and Spirit
9. Personal Realities

Въведение

ОГРОМНОСТТА на сътвореното от Всеобщия Баща е отвъд обсега, който може да бъде осъзнат от крайното въображение; грандиозността на главната вселена изумява дори същества от моята категория. Но смъртният разум е способен да си изясни много аспекти на плана и устройството на вселените; можете да се запознаете с тяхната физическа организация и удивително управление; можете да научите много за различните групи разумни създания, населяващи седемте свръхвселени на времето и централната вселена на вечността.

По принцип, тоест в потенциала на вечността, ние представяме материалното като безкрайно, тъй като Всеобщият Баща е действително безкраен; но докато изучаваме и наблюдаваме общото материално творение, ние разбираме, че във всеки конкретен момент от времето то е ограничено, макар че за вашия краен разум то е относително безкрайно,

INTRODUCTION

12:0.1 (128.1) THE immensity of the far-flung creation of the Universal Father is utterly beyond the grasp of finite imagination; the enormousness of the master universe staggers the concept of even my order of being. But the mortal mind can be taught much about the plan and arrangement of the universes; you can know something of their physical organization and marvelous administration; you may learn much about the various groups of intelligent beings who inhabit the seven superuniverses of time and the central universe of eternity.

12:0.2 (128.2) In principle, that is, in eternal potential, we conceive of material creation as being infinite because the Universal Father is actually infinite, but as we study and observe the total material creation, we know that at any given moment in time it is limited, although to your finite minds it is comparatively limitless, virtually boundless.

практически безгранично.

Изучавайки физическите закони и наблюдавайки звездните светове, ние се убеждаваме, че безкрайният Създател все още не се е проявил в цялата пълнота на космическо изражение и че значителна част от космическия потенциал на Безкрайния все още е заключена в него самия и неразкрита. За създадените същества главната вселена може да изглежда практически безкрайна, но тя далеч не е завършена; все още съществуват физически граници на материалното творение и продължава емпиричното разкриване на вечния замисъл.

12:0.3 (128.3) We are convinced, from the study of physical law and from the observation of the starry realms, that the infinite Creator is not yet manifest in finality of cosmic expression, that much of the cosmic potential of the Infinite is still self-contained and unrevealed. To created beings the master universe might appear to be almost infinite, but it is far from finished; there are still physical limits to the material creation, and the experiential revelation of the eternal purpose is still in progress.

1. ПРОСТРАНСТВЕНИТЕ НИВА НА ГЛАВНАТА ВСЕЛЕНА

Вселената на вселените не е безкрайна плоскост, безграничен куб или безграничен кръг; тя определено притежава размери. Законите на физическата организация и управление убедително доказват, че цялото огромно струпване на силаенергия и материяенергия в крайна сметка функционира като пространствена единица, като организирано и съгласувано цяло. Поддаващите се на наблюдение свойства на материалното творение свидетелстват за това, че физическата вселена има определени граници. Окончателното доказателство както за кръгообразността, така и за пределността на вселената е добре известният – известен на нас, факт, че всички разновидности на основната енергия вечно се придържат към извитата траектория на пространствените нива на главната вселена, подчинявайки се на непрестанното и абсолютно притегляне на Рая.

Последователните пространствени нива на главната вселена представляват основните сектори на наситеното пространство – всеобхватното творение, организирано и частично обитаемо или все още неорганизирано и необитаемо. Ние предполагаме, че ако главната вселена не беше последователност от елипсовидни пространствени нива с намаляващо съпротивление на движението, редуващи се със зони на сравнително спокойствие, би било възможно да се наблюдава как някои космически енергии се изстрелват по права на безкрайно разстояние, безследно изчезвайки в пространството; но ние никога не сме откривали сила, енергия или материя, които да имат подобни свойства; от векове те винаги се завихрят, винаги се въртят по огромните кръгове на пространството.

1. SPACE LEVELS OF THE MASTER UNIVERSE

12:1.1 (128.4) The universe of universes is not an infinite plane, a boundless cube, nor a limitless circle; it certainly has dimensions. The laws of physical organization and administration prove conclusively that the whole vast aggregation of force-energy and matter-power functions ultimately as a space unit, as an organized and co-ordinated whole. The observable behavior of the material creation constitutes evidence of a physical universe of definite limits. The final proof of both a circular and delimited universe is afforded by the, to us, well-known fact that all forms of basic energy ever swing around the curved path of the space levels of the master universe in obedience to the incessant and absolute pull of Paradise gravity.

12:1.2 (128.5) The successive space levels of the master universe constitute the major divisions of pervaded space — total creation, organized and partially inhabited or yet to be organized and inhabited. If the master universe were not a series of elliptical space levels of lessened resistance to motion, alternating with zones of relative quiescence, we conceive that some of the cosmic energies would be observed to shoot off on an infinite range, off on a straight-line path into trackless space; but we never find force, energy, or matter thus behaving; ever they whirl, always swinging onward in the tracks of the great space circuits.

Отдалечавайки се от Рая по хоризонталното протежение на преодоляното пространство, главната вселена съществува като шест концентрични елипси – пространствените нива, обкръжаващи централния Остров:

1. Централната Вселена – Хавона.

2. Седемте Свръхвселени.

3. Първото Външно Ниво на Пространството.

4. Второто Външно Ниво на Пространството.

5. Третото Външно Ниво на Пространството.

6. Четвъртото и Пределно Ниво на Пространството.

Централната Вселена *Хавона* не е времево творение – тя е вечна реалност. Тази нямаща начало и край вселена се състои от един милиард сфери с величествено съвършенство и е обкръжена от огромни тъмни гравитационни тела. В центъра на Хавона се намира неподвижният и абсолютно устойчив Остров на Рая, обграден от своите двадесет и един спътника. Благодарение на огромната маса обкръжаващи тъмни гравитационни тела, разположени по границата на централната вселена, общата маса на това централно творение с много превишава известната съвкупна маса на всичките седем сектора на голямата вселена.

Системата Рай-Хавона – вечната вселена, обграждаща вечния Остров, представлява съвършеното и вечно ядро на главната вселена; всичките седем свръхвселени и всички региони на външно пространство се въртят по установени орбити около гигантското централно струпване на спътниците на Рая и на сферите на Хавона.

Седемте Свръхвселени не са изначални физически системи; техните граници никъде не разделят някоя мъглявина, не пресичат и локалните вселени – основните единици на творението. Всяка свръхвселена е просто географско пространство, обединяващо приблизително една седма част от организираното и частично обитаемо творение от постХавонския период; всяка от тях е почти равна на броя на локалните вселени и на обема заемано пространство. *Небадон,* вашата локална вселена, е едно от по-новите творения в седмата свръхвселена *Орвонтон.*

Голямата Вселена е настоящото организирано и обитаемо творение. Тя се състои от седемте свръхвселени със съвкупен

12:1.3 (129.1) Proceeding outward from Paradise through the horizontal extension of pervaded space, the master universe is existent in six concentric ellipses, the space levels encircling the central Isle:

12:1.4 (129.2) 1. The Central Universe — Havona.

12:1.5 (129.3) 2. The Seven Superuniverses.

12:1.6 (129.4) 3. The First Outer Space Level.

12:1.7 (129.5) 4. The Second Outer Space Level.

12:1.8 (129.6) 5. The Third Outer Space Level.

12:1.9 (129.7) 6. The Fourth and Outermost Space Level.

12:1.10 (129.8) *Havona,* the central universe, is not a time creation; it is an eternal existence. This never-beginning, never-ending universe consists of one billion spheres of sublime perfection and is surrounded by the enormous dark gravity bodies. At the center of Havona is the stationary and absolutely stabilized Isle of Paradise, surrounded by its twenty-one satellites. Owing to the enormous encircling masses of the dark gravity bodies about the fringe of the central universe, the mass content of this central creation is far in excess of the total known mass of all seven sectors of the grand universe.

12:1.11 (129.9) *The Paradise-Havona System,* the eternal universe encircling the eternal Isle, constitutes the perfect and eternal nucleus of the master universe; all seven of the superuniverses and all regions of outer space revolve in established orbits around the gigantic central aggregation of the Paradise satellites and the Havona spheres.

12:1.12 (129.10) *The Seven Superuniverses* are not primary physical organizations; nowhere do their boundaries divide a nebular family, neither do they cross a local universe, a prime creative unit. Each superuniverse is simply a geographic space clustering of approximately one seventh of the organized and partially inhabited post-Havona creation, and each is about equal in the number of local universes embraced and in the space encompassed. *Nebadon,* your local universe, is one of the newer creations in *Orvonton,* the seventh superuniverse.

12:1.13 (129.11) *The Grand Universe* is the present organized and inhabited creation. It consists of the seven superuniverses, with an aggregate

еволюционен потенциал от около седем трилиона обитаеми планети, без да споменаваме вечните сфери на централното творение. Но такава ориентировъчна оценка не отчита нито архитектурните административни сфери, нито външните групи неорганизирани вселени. Настоящите неравни граници на голямата вселена, нейната неравномерна и незавършена периферия, в съчетание с изключително неустойчивото състояние на цялостния астрономически план, позволява на нашите астрономи да направят извода за незавършеността дори на седемте свръхвселени. Придвижвайки се от божествения център в което и да е направление, ние винаги достигаме външните предели на организираното и обитаемо творение; достигаме външните граници на голямата вселена. И именно до тази външна граница в отдалечено ъгълче на това величествено творение продължава своето богато на събития съществуване вашата локална вселена.

evolutionary potential of around seven trillion inhabited planets, not to mention the eternal spheres of the central creation. But this tentative estimate takes no account of architectural administrative spheres, neither does it include the outlying groups of unorganized universes. The present ragged edge of the grand universe, its uneven and unfinished periphery, together with the tremendously unsettled condition of the whole astronomical plot, suggests to our star students that even the seven superuniverses are, as yet, uncompleted. As we move from within, from the divine center outward in any one direction, we do, eventually, come to the outer limits of the organized and inhabited creation; we come to the outer limits of the grand universe. And it is near this outer border, in a far-off corner of such a magnificent creation, that your local universe has its eventful existence.

Външните Нива на Пространството. В далечното пространство, на огромно разстояние от седемте обитаеми свръхвселени, се извършва образуването на коло сални, невероятно величествени кръгове, обединяващи силата и материализиращата се енергия. Между енергийните кръгове на седемте свръхвселени и този гигантски външен пояс на силова активност се намира пространствена зона на относително спокойствие, чиято дълбочина варира, съставлявайки средно 400 000 светлинни години. В тези космически зони няма звезден прах – космическа мъгла. Нашите изследователи на тези явления се затрудняват да определят с точност статута на пространствените сили в тази зона на сравнително спокойствие, обкръжаваща седемте свръхвселени. Но на разстояние от около половин милион светлинни години отвъд периферията на голямата вселена ние наблюдаваме началото на зона на невероятна енергийна дейност, която над двадесет и пет милиона светлинни години нараства по размах и интензивност. Тези гигантски дискове от активиращи сили се намират на първото външно ниво на пространството, един непрекъснат пояс на космическа активност, обкръжаващ цялото известно, организирано и обитаемо творение.

12:1.14 (129.12) *The Outer Space Levels.* Far out in space, at an enormous distance from the seven inhabited superuniverses, there are assembling vast and unbelievably stupendous circuits of force and materializing energies. Between the energy circuits of the seven superuniverses and this gigantic outer belt of force activity, there is a space zone of comparative quiet, which varies in width but averages about four hundred thousand light-years. These space zones are free from star dust — cosmic fog. Our students of these phenomena are in doubt as to the exact status of the space-forces existing in this zone of relative quiet which encircles the seven superuniverses. But about one-half million light-years beyond the periphery of the present grand universe we observe the beginnings of a zone of an unbelievable energy action which increases in volume and intensity for over twenty-five million light-years. These tremendous wheels of energizing forces are situated in the first outer space level, a continuous belt of cosmic activity encircling the whole of the known, organized, and inhabited creation.

Още позначителна е активността отвъд пределите на това пространство, защото физиците от Уверса получиха първите потвърждения за силова активност на разстояние повече от петдесет милиона светлинни години от найотдалечените явления на първото външно ниво на пространството.

12:1.15 (130.1) Still greater activities are taking place beyond these regions, for the Uversa physicists have detected early evidence of force manifestations more than fifty million light-years beyond the outermost ranges of the phenomena in the first outer space level. These activities undoubtedly presage the organization of the

Тази активност несъмнено е признак за организирането на материални творения във второто външно пространствено ниво на главната вселена.

Централната вселена е творение на вечността; седемте свръхвселени са творения на времето; четирите външни нива на пространството несъмнено са предназначени за възникване и развитие на пределността на творението. Съществува мнението, че Безкрайният може да придобие пълнота на изражението само в безкрайността; и тези, които смятат така, постулират допълнително и неразкрито творение отвъд пределите на четвъртото, пределно ниво на главната вселена – една предполагаема, вечно разширяваща се безбрежна вселенска безкрайност. Теоретически ние не знаем как може да ограничим безкрайността на Създателя или потенциалната безкрайност на творението, но във вида, в който главната вселена съществува и бива управлявана, тя се разглежда от нас като имаща явни предели и външни граници, ограничени от открито пространство.

material creations of the second outer space level of the master universe.

12:1.16 (130.2) The central universe is the creation of eternity; the seven superuniverses are the creations of time; the four outer space levels are undoubtedly destined to eventuate-evolve the ultimacy of creation. And there are those who maintain that the Infinite can never attain full expression short of infinity; and therefore do they postulate an additional and unrevealed creation beyond the fourth and outermost space level, a possible ever-expanding, never-ending universe of infinity. In theory we do not know how to limit either the infinity of the Creator or the potential infinity of creation, but as it exists and is administered, we regard the master universe as having limitations, as being definitely delimited and bounded on its outer margins by open space.

2. ОБЛАСТТА НА БЕЗУСЛОВНИЯ АБСОЛЮТ

Когато астрономите на Урантия се взират през своите все помощни телескопи в тайнствената шир на външното пространство и там съзират поразителната еволюция на почти безброй физически вселени, те би трябвало да си дават сметка, че гледат към могъщото въплъщение на непостижимите замисли на Архитектите на Главната Вселена. Действително, ние разполагаме с доказателства, които ни дават основание да предположим, че в обширните енергийни явления, характеризиращи понастоящем тези далечни региони, се вижда периодичното въздействие на личностите на Рая; но в по-широка перспектива, отвъд пределите на седемте свръхвселени, пространството обикновено се разглежда като областта на Безусловния Абсолют.

Макар че за невъоръженото око на човека са видни само две или три мъглявини извън границите на свръхвселената на Орвонтон, вашите телескопи разкриват буквално милиони и милиони от тези физически вселени, намиращи се в процес на формиране. Повечето от звездните светове, достъпни за наблюдение пред вашите съвременни телескопи, са в пределите на Орвонтон, но с помощта на фотографската техника мощните телескопи проникват далеч отвъд границите

2. THE DOMAINS OF THE UNQUALIFIED ABSOLUTE

12:2.1 (130.3) When Urantia astronomers peer through their increasingly powerful telescopes into the mysterious stretches of outer space and there behold the amazing evolution of almost countless physical universes, they should realize that they are gazing upon the mighty outworking of the unsearchable plans of the Architects of the Master Universe. True, we do possess evidences which are suggestive of the presence of certain Paradise personality influences here and there throughout the vast energy manifestations now characteristic of these outer regions, but from the larger viewpoint the space regions extending beyond the outer borders of the seven superuniverses are generally recognized as constituting the domains of the Unqualified Absolute.

12:2.2 (130.4) Although the unaided human eye can see only two or three nebulae outside the borders of the superuniverse of Orvonton, your telescopes literally reveal millions upon millions of these physical universes in process of formation. Most of the starry realms visually exposed to the search of your present-day telescopes are in Orvonton, but with photographic technique the larger telescopes penetrate far beyond the borders of the grand universe into the domains of outer space, where untold universes are in process of

на голямата вселена в областта на външното пространство, където се формират безброй вселени. И още много милиони вселени остават недостъпни за вашите настоящи прибори.

В недалечно бъдеще нови телескопи ще разкрият пред удивения взор на астрономите от Урантия не по-малко от 375 милиона нови галактики в далечените области на външното пространство. В същото време тези нови помощни телескопи ще разкрият, че много галактики, които преди се причисляваха към външното пространство, в действителност са част от галактическата система на Орвонтон. Седемте свръхвселени продължават да се разрастват; периферията на всяка от тях постепенно се разширява; нови мъглявини стават устойчиви и организирани; и някои от мъглявините, които астрономите от Урантия смятат за извънгалактически, в действителност се намират на границата на Орвонтон и извършват своето завъртане заедно с нас.

Астрономите на Уверса забелязват, че голямата вселена е обкръжена от предшествениците на многобройни звездни и планетарни струпвания под формата на концентрични пръстени, състоящи се от огромно множество вселени на външното пространство и от всички страни обкръжаващи съществуващото сега обитаемо творение. По оценките на физиците от Уверса енергията и масата на тези външни и неизследвани области вече многократно надвишава съвкупната материална маса и енергиен заряд на седемте свръхвселени. Ние знаем, че метаморфозата на космическата сила в тези външни пространства се отнася към функциите на Райските организатори на силата. Също така знаем и това, че въпросните сили са изходни по отношение на тези физически енергии, които понастоящем активират голямата вселена. Но Управляващите енергията на Орвонтон нямат никакво отношение към тези отдалечени светове, а движенията на енергии на тези сфери не са забележимо свързани с енергийните кръгове на организираните и обитаеми творения.

Ние знаем много малко за значимостта на тези изключителни явления на външното пространство. Великото творение на бъдещето е в процес на формиране. Ние сме способни да оценим неговата грандиозност, да видим неговата дължина и да усетим неговите величествени размери, но извън това не знаем за тези области много повече от астрономите на Урантия. Доколкото ни е известно, никакви ангели или други духовни създания не обитават в този външен пръстен от мъглявини,

organization. And there are yet other millions of universes beyond the range of your present instruments.

12:2.3 (130.5) In the not-distant future, new telescopes will reveal to the wondering gaze of Urantian astronomers no less than 375 million new galaxies in the remote stretches of outer space. At the same time these more powerful telescopes will disclose that many island universes formerly believed to be in outer space are really a part of the galactic system of Orvonton. The seven superuniverses are still growing; the periphery of each is gradually expanding; new nebulae are constantly being stabilized and organized; and some of the nebulae which Urantian astronomers regard as extragalactic are actually on the fringe of Orvonton and are traveling along with us.

12:2.4 (131.1) The Uversa star students observe that the grand universe is surrounded by the ancestors of a series of starry and planetary clusters which completely encircle the present inhabited creation as concentric rings of outer universes upon universes. The physicists of Uversa calculate that the energy and matter of these outer and uncharted regions already equal many times the total material mass and energy charge embraced in all seven superuniverses. We are informed that the metamorphosis of cosmic force in these outer space levels is a function of the Paradise force organizers. We also know that these forces are ancestral to those physical energies which at present activate the grand universe. The Orvonton power directors, however, have nothing to do with these far-distant realms, neither are the energy movements therein discernibly connected with the power circuits of the organized and inhabited creations.

12:2.5 (131.2) We know very little of the significance of these tremendous phenomena of outer space. A greater creation of the future is in process of formation. We can observe its immensity, we can discern its extent and sense its majestic dimensions, but otherwise we know little more about these realms than do the astronomers of Urantia. As far as we know, no material beings on the order of humans, no angels or other spirit creatures, exist in this outer ring of nebulae, suns, and planets. This distant domain is beyond the

слънца и планети. Тези далечни райони се намират отвъд пределите на пълномощия и ръководство на правителствата на свръхвселените.

Съгласно разпространеното в Орвонтон мнение се създава нов тип творение – тип вселени, на които е съдено да станат място на бъдещи действия на формиращите се Корпуси на Завършилите; и ако нашите предположения се окажат верни, то безкрайното бъдеще готви на всички вас такива спиращи дъха зрелища, каквито са били подготвени за вашите предци и предшественици.

jurisdiction and administration of the superuniverse governments.

12:2.6 (131.3) Throughout Orvonton it is believed that a new type of creation is in process, an order of universes destined to become the scene of the future activities of the assembling Corps of the Finality; and if our conjectures are correct, then the endless future may hold for all of you the same enthralling spectacles that the endless past has held for your seniors and predecessors.

3. ВСЕОБЩАТА ГРАВИТАЦИЯ

Всички без изключение видове силаенергия – материална, умствена или духовна, се подчиняват на този обхват, на тези всеобщи присъствия, които ние наричаме гравитация. Личността също се подчинява на гравитацията – на особения кръг на Отеца; но независимо от специфичната принадлежност на този кръг на Отеца той не се изключва от останалите кръгове; Всеобщият Баща е безкраен и се проявява чрез *всичките* четири кръга на абсолютна гравитация в главната вселена:

1. Гравитацията на Личността на Всеобщия Баща.

2. Гравитацията на Духа на Вечния Син.

3. Гравитацията на Разума на Съвместния Извършител.

4. Космическата Гравитация на Райския Остров.

Тези четири кръга не са свързани със силовите центрове на долния Рай; те не са кръгове на сила, енергия или мощ. Те са кръгове на абсолютното *присъствие* и подобно на Бога са независими от времето и пространството.

В тази връзка е интересно да се отбележат някои наблюдения, направени на Уверса в течение на последните хилядолетия от корпусите от изследователи на гравитацията. Тази група експерти е стигнала до следните заключения относно различните гравитационни системи на главната вселена:

1 . *Физическа гравитация.* Оценявайки общите потенциални възможности на физическата гравитация на цялата голяма вселена, членовете на групата внимателно сравняват своите резултати с общата величина на активно присъствие на абсолютна гравитация. Тези изчисления показват, че

3. UNIVERSAL GRAVITY

12:3.1 (131.4) All forms of force-energy — material, mindal, or spiritual — are alike subject to those grasps, those universal presences, which we call gravity. Personality also is responsive to gravity — to the Father's exclusive circuit; but though this circuit is exclusive to the Father, he is not excluded from the other circuits; the Universal Father is infinite and acts over *all* four absolute-gravity circuits in the master universe:

12:3.2 (131.5) 1. The Personality Gravity of the Universal Father.

12:3.3 (131.6) 2. The Spirit Gravity of the Eternal Son.

12:3.4 (131.7) 3. The Mind Gravity of the Conjoint Actor.

12:3.5 (131.8) 4. The Cosmic Gravity of the Isle of Paradise.

12:3.6 (131.9) These four circuits are not related to the nether Paradise force center; they are neither force, energy, nor power circuits. They are absolute *presence* circuits and like God are independent of time and space.

12:3.7 (132.1) In this connection it is interesting to record certain observations made on Uversa during recent millenniums by the corps of gravity researchers. This expert group of workers has arrived at the following conclusions regarding the different gravity systems of the master universe:

12:3.8 (132.2) 1. *Physical Gravity.* Having formulated an estimate of the summation of the entire physical-gravity capacity of the grand universe, they have laboriously effected a comparison of this finding with the estimated total of absolute gravity presence now operative. These calculations indicate that the total gravity action on the grand

съвкупното гравитационно въздействие в голямата вселена съставлява съвсем малка част от предполагаемото въздействие на гравитацията на Рая, изчислено въз основа на реакцията спрямо гравитацията от страна на основните физически единици вселенска материя. Изследователите правят изумителния извод, че централната вселена и обкръжаващите я седем свръхвселени понастоящем използват под 5% от активното действие на абсолютния гравитационен обхват на Рая. С други думи, в настоящия момент около деветдесет и пет процента от активното въздействие на космическата гравитация на Райския Остров, изчислено въз основа на тази теория за съвкупността, контролира материалните системи, намиращи се отвъд пределите на съществуващите понастоящем организирани вселени. Всички тези изчисления се отнасят към абсолютната гравитация; линейната гравитация се проявява при взаимодействие и за нейното изчисляване е необходимо да се знае фактическата величина на гравитацията на Рая.

2 . *Духовна гравитация.* Използвайки същия метод за сравнителна оценка и изчисление, тези изследователи изучили настоящата потенциална способност за въздействие на духовната гравитация и, с помощта на Единичните Посланици и други духовни личности, получили сумарно изразяване на активната духовна гравитация на Втория Източник и Център. И крайно поучително е да се отбележи, че те открили приблизително същата величина за активното и функционално присъствие на духовна гравитация в голямата вселена, която постулират и като обща величина на присъствието на активна духовна гравитация. С други думи: понастоящем практически цялата наблюдаема духовна гравитация на Вечния Син, изчислена въз основа на тази съвкупност, се проявява в голямата вселена. Ако тези открития са достоверни, можем да направим извода за пълната недуховност на вселените, формиращи се понастоящем във външното пространство. И ако това е така, то получаваме убедителен отговор на въпроса защо духовно надарените същества много малко или съвсем нищо не знаят за тези обширни енергийни проявления, с изключение на факта на тяхното физическо съществуване.

3. *Гравитация на разума.* С помощта на същите принципи на сравнителни изчисления тези експерти пристъпват към проблема за наличие и въздействие на гравитацията на разума. Необходимата за изчисленията единица на разума била получена посредством усредняване на три материални и три духовни типа интелект, макар че типът

universe is a very small part of the estimated gravity pull of Paradise, computed on the basis of the gravity response of basic physical units of universe matter. These investigators reach the amazing conclusion that the central universe and the surrounding seven superuniverses are at the present time making use of only about five per cent of the active functioning of the Paradise absolute-gravity grasp. In other words: At the present moment about ninety-five per cent of the active cosmic-gravity action of the Isle of Paradise, computed on this totality theory, is engaged in controlling material systems beyond the borders of the present organized universes. These calculations all refer to absolute gravity; linear gravity is an interactive phenomenon which can be computed only by knowing the actual Paradise gravity.

12:3.9 (132.3) 2. *Spiritual Gravity.* By the same technique of comparative estimation and calculation these researchers have explored the present reaction capacity of spirit gravity and, with the co-operation of Solitary Messengers and other spirit personalities, have arrived at the summation of the active spirit gravity of the Second Source and Center. And it is most instructive to note that they find about the same value for the actual and functional presence of spirit gravity in the grand universe that they postulate for the present total of active spirit gravity. In other words: At the present time practically the entire spirit gravity of the Eternal Son, computed on this theory of totality, is observable as functioning in the grand universe. If these findings are dependable, we may conclude that the universes now evolving in outer space are at the present time wholly nonspiritual. And if this is true, it would satisfactorily explain why spirit-endowed beings are in possession of little or no information about these vast energy manifestations aside from knowing the fact of their physical existence.

12:3.10 (132.4) 3. *Mind Gravity.* By these same principles of comparative computation these experts have attacked the problem of mind-gravity presence and response. The mind unit of estimation was arrived at by averaging three material and three spiritual types of mentality, although the type of mind found in the power directors and their associates proved to be a

разум, открит в Управляващите енергията и техните партньори, се оказва дестабилизиращ фактор при определянето на базисната единица, необходима за оценка на гравитацията на разума. Почти нищо не пречи да се определят настоящите потенциални възможности на гравитацията на разума на Третия Източник и Център в съответствие с тази теория на съвкупността. Макар че резултатите в този случай отстъпват по своята убедителност на оценките на физическата и духовна гравитация, в сравнение с други те са много поучителни, даже загадъчни. Изследователите стигат до извода, че около осемдесет и пет процента от ответното действие спрямо интелектуалното притегляне на Съвместния Извършител възниква в съществуващата голяма вселена. Това позволява да се предположи, че достъпните за наблюдение физически процеси в световете на външното пространство са свързани с интелектуална дейност. Макар че тази оценка е може би крайно приблизителна, тя по принцип се съгласува с нашите представи за това, че понастоящем разумни организатори на силата направляват развитието на вселените в пространствените нива отвъд пределите на голямата вселена. Каквато и да е природата на този постулиран разум, той очевидно не реагира на духовна гравитация.

disturbing factor in the effort to arrive at a basic unit for mind-gravity estimation. There was little to impede the estimation of the present capacity of the Third Source and Center for mind-gravity function in accordance with this theory of totality. Although the findings in this instance are not so conclusive as in the estimates of physical and spirit gravity, they are, comparatively considered, very instructive, even intriguing. These investigators deduce that about eighty-five per cent of the mind-gravity response to the intellectual drawing of the Conjoint Actor takes origin in the existing grand universe. This would suggest the possibility that mind activities are involved in connection with the observable physical activities now in progress throughout the realms of outer space. While this estimate is probably far from accurate, it accords, in principle, with our belief that intelligent force organizers are at present directing universe evolution in the space levels beyond the present outer limits of the grand universe. Whatever the nature of this postulated intelligence, it is apparently not spirit-gravity responsive.

Но всички тези изчисления в найдобрия случай са само оценки, основани на предполагаеми закони. Ние смятаме, че те са напълно достоверни. Даже ако предположим, че някои от духовните същества се намират във външното пространство, тяхното колективно присъствие не би повлияло съществено върху изчисленията, обхващащи толкова мащабни измервания.

12:3.11 (133.1) But all these computations are at best estimates based on assumed laws. We think they are fairly reliable. Even if a few spirit beings were located in outer space, their collective presence would not markedly influence calculations involving such enormous measurements.

Гравитацията на личността е неизчислима. Ние разпознаваме този кръг, но не можем да измерим количествените или качествени реалности, реагиращи на неговото въздействие.

12:3.12 (133.2) *Personality Gravity* is noncomputable. We recognize the circuit, but we cannot measure either qualitative or quantitative realities responsive thereto.

4. ПРОСТРАНСТВОТО И ДВИЖЕНИЕТО

Всички единици космическа енергия са въвлечени в първичен кръговрат и изпълняват своето назначение, докато се въртят по всеобща орбита. Вселените на пространството и техните съставящи системи и светове са въртящи се сфери, всички съставляващи ги системи и светове също представляват въртящи се сфери, извършващи безкрайни кръговрати в пространствените нива на главната вселена. В цялата главна вселена няма нищо абсолютно неподвижно, с изключение на самия център на

4. SPACE AND MOTION

12:4.1 (133.3) All units of cosmic energy are in primary revolution, are engaged in the execution of their mission, while swinging around the universal orbit. The universes of space and their component systems and worlds are all revolving spheres, moving along the endless circuits of the master universe space levels. Absolutely nothing is stationary in all the master universe except the very center of Havona, the eternal Isle of Paradise, the center of gravity.

Хавона, вечния Райски Остров, центъра на гравитацията.

Безусловният Абсолют е функционално ограничен от пространството, но ние не можем да кажем нищо определено за неговото отношение към движението. Присъщо ли му е движението? Не знаем. Ние знаем, че движението не е присъщо на пространството; даже движението *на* самото пространство не произтича от неговата същност. Но ние нямаме определени възгледи за отношението на Безусловния Абсолют към движението. Кой или какво е движещата сила за тези гигантски преобразувания на силаенергия, извършващи се отвъд пределите на настоящите седем свръхвселени? Що се отнася до произхода на движението, то ние се придържаме към следните възгледи:

1. Ние предполагаме, че Съвместният Извършител инициира движение *в* пространството.

2. Ако Съвместният Извършител поражда движението *на* самото пространство, ние сме неспособни да го докажем.

3. Всеобщият Абсолют не поражда изначалното движение, но компенсира и контролира всички напрежения, предизвикани от движение.

Очевидно е, че създаването на тези гигантски дискове на вселените на външното пространството, които понастоящем се намират в процес на звездообразуване, са функция на организаторите на силата, но тяхната способност да изпълняват такива функции е била най-вероятно осигурена от известно видоизменение на пространственото присъствие на Безусловния Абсолют.

От гледна точка на човека пространството е нищо – нещо отрицателно; то съществува само по отношение на нещо положително и извънпространствено. При все това пространството е реално. То съдържа и обуславя движението. То даже се движи. Като цяло движенията на пространството могат да се класифицират по следния начин:

1. Първично движение: респирация на пространството, движението на самото пространство.

2. Вторично движение: противоположно насочено въртене на последователните нива на пространството.

3. Относителни движения: относителни в този смисъл, че се съотнасят с Рая като с опорен пункт. Първичният и вторичният типове движения са абсолютни – това са движения по отношение на неподвижния Рай.

12:4.2 (133.4) The Unqualified Absolute is functionally limited to space, but we are not so sure about the relation of this Absolute to motion. Is motion inherent therein? We do not know. We know that motion is not inherent in space; even the motions *of* space are not innate. But we are not so sure about the relation of the Unqualified to motion. Who, or what, is really responsible for the gigantic activities of force-energy transmutations now in progress out beyond the borders of the present seven superuniverses? Concerning the origin of motion we have the following opinions:

12:4.3 (133.5) 1. We think the Conjoint Actor initiates motion *in* space.

12:4.4 (133.6) 2. If the Conjoint Actor produces the motions *of* space, we cannot prove it.

12:4.5 (133.7) 3. The Universal Absolute does not originate initial motion but does equalize and control all of the tensions originated by motion.

12:4.6 (133.8) In outer space the force organizers are apparently responsible for the production of the gigantic universe wheels which are now in process of stellar evolution, but their ability so to function must have been made possible by some modification of the space presence of the Unqualified Absolute.

12:4.7 (133.9) Space is, from the human viewpoint, nothing — negative; it exists only as related to something positive and nonspatial. Space is, however, real. It contains and conditions motion. It even moves. Space motions may be roughly classified as follows:

12:4.8 (133.10) 1. Primary motion — space respiration, the motion of space itself.

12:4.9 (133.11) 2. Secondary motion — the alternate directional swings of the successive space levels.

12:4.10 (133.12) 3. Relative motions — relative in the sense that they are not evaluated with Paradise as a base point. Primary and secondary motions are absolute, motion in relation to unmoving Paradise.

4. Компенсаторно или корелиращо движение: предназначено да координира всички останали типове движения.

Макар днешните взаимоотношения на вашето слънце и свързаните с него планети да разкриват много относителни и абсолютни видове движения в пространството, в астрономите се създава впечатлението за вашата относителна неподвижност, а вашите изчисления, обхващащи все нови дълбини на пространството, говорят за постоянно ускоряващо се движение навън на обкръжаващите ви редици и струпвания на звезди. Но това не е така. Вие не вземате под внимание продължаващото еднообразно разширяване на физическите творения, принадлежащи към цялото наситено пространство. Вашето собствено локално творение (Небадон) взема участие в това движение на всеобщо разширяване. Всичките седем свръхвселени участват в двумилиардните цикли на респирация на пространството заедно с външните области на главната вселена.

Когато вселените се разширяват и свиват, материалните маси на преодоляното пространство извършват поредни движения – противоположно и насочено към гравитационната тяга на Рая. Работата по преместването на материално-енергийната маса на творението е работа *пространствена,* а не *силово-енергийна.*

Макар вашите спектроскопски изчисления на астрономическите скорости да осигуряват достатъчно надеждни резултати по отношение на звездните светове, принадлежащи на вашата и съседните свръхвселени, такъв подход е напълно недостоверен към световете на външното постранство. Приближаваща се звезда довежда до разбъркване на спектралните линии към виолетовата част на спектъра, и обратно – отдалечаваща се звезда предизвиква изместване на линиите към червената част на спектъра. Под влиянието на много допълнителни фактори се създава впечатлението, че скоростта на отдалечаване на външните вселени нараства с над сто и шестдесет километра в секунда при всяко ново увеличение на разстоянието с милион светлинни години. С появата на помощни телескопи подобен метод на разсъждения ще доведе до извода, че тези намиращи се на огромно разстояние системи се отделят от дадената точка на вселената с невероятна скорост, превишаваща четиридесет и осем хиляди километра в секунда. Но тази привидна скорост на отдалечаване е невъзможна; тя е следствие от многобройни грешки, включващи ъгъла на наблюдение и други пространствено-

12:4.11 (133.13) 4. Compensatory or correlating movement designed to co-ordinate all other motions.

12:4.12 (134.1) The present relationship of your sun and its associated planets, while disclosing many relative and absolute motions in space, tends to convey the impression to astronomic observers that you are comparatively stationary in space, and that the surrounding starry clusters and streams are engaged in outward flight at ever-increasing velocities as your calculations proceed outward in space. But such is not the case. You fail to recognize the present outward and uniform expansion of the physical creations of all pervaded space. Your own local creation (Nebadon) participates in this movement of universal outward expansion. The entire seven superuniverses participate in the two-billion-year cycles of space respiration along with the outer regions of the master universe.

12:4.13 (134.2) When the universes expand and contract, the material masses in pervaded space alternately move against and with the pull of Paradise gravity. The work that is done in moving the material energy mass of creation is *space* work but not *power-energy* work.

12:4.14 (134.3) Although your spectroscopic estimations of astronomic velocities are fairly reliable when applied to the starry realms belonging to your superuniverse and its associate superuniverses, such reckonings with reference to the realms of outer space are wholly unreliable. Spectral lines are displaced from the normal towards the violet by an approaching star; likewise these lines are displaced towards the red by a receding star. Many influences interpose to make it appear that the recessional velocity of the external universes increases at the rate of more than one hundred miles a second for every million light-years increase in distance. By this method of reckoning, subsequent to the perfection of more powerful telescopes, it will appear that these far-distant systems are in flight from this part of the universe at the unbelievable rate of more than thirty thousand miles a second. But this apparent speed of recession is not real; it results from numerous factors of error embracing angles of observation and other time-space distortions.

времеви изкривявания.

Но най-значителното от всички изкривявания се обяснява с това, че в регионите, граничещи със седемте свръхвселени, гигантските вселени на външното пространство очевидно се въртят противоположно на посоката на въртене на голямата вселена. Тоест милиарди от тези мъглявини, заедно със съпровождащите слънца и сфери, понастоящем се въртят по часовниковата стрелка около централното творение. Седемте свръхвселени се въртят около Рая в посока, обратна на часовниковата стрелка. Очевидно втората външна вселена с галактики, както и седемте свръхвселени, се върти около Рая обратно на часовниковата стрелка. И уверските астрономи предполагат, че са открили признаци за въртеливо движение в един трети външен пояс от далечното пространство, започващ да проявява тенденция към движение по часовниковата стрелка.

12:4.15 (134.4) But the greatest of all such distortions arises because the vast universes of outer space, in the realms next to the domains of the seven superuniverses, seem to be revolving in a direction opposite to that of the grand universe. That is, these myriads of nebulae and their accompanying suns and spheres are at the present time revolving clockwise about the central creation. The seven superuniverses revolve about Paradise in a counterclockwise direction. It appears that the second outer universe of galaxies, like the seven superuniverses, revolves counterclockwise about Paradise. And the astronomic observers of Uversa think they detect evidence of revolutionary movements in a third outer belt of far-distant space which are beginning to exhibit directional tendencies of a clockwise nature.

Възможно е тези поредни направления, следващи едно след друго при процесията на вселените в пространството, да имат някакво отношение към механизма на гравитация на Всеобщия Абсолют, който действа в пределите на голямата вселена и се заключава в съгласуване на силата и изравняване на пространствените напрежения. Както и пространството, движението допълва или уравновесява гравитацията.

12:4.16 (134.5) It is probable that these alternate directions of successive space processions of the universes have something to do with the intramaster universe gravity technique of the Universal Absolute, which consists of a co-ordination of forces and an equalization of space tensions. Motion as well as space is a complement or equilibrant of gravity.

5. ПРОСТРАНСТВОТО И ВРЕМЕТО

Подобно на пространството, времето е дар от Рая, но не в пряк смисъл, а само опосредствано. Времето възниква по силата на движението, а също и затова, защото на разума е присъщо чувството на последователност. От практическа гледна точка движението е неотделимо от времето, но не съществува универсална единица на времето, основана на движението; за такава произволно е приет стандартният ден на системата Рай-Хавона. Всеобхватният характер на респирация на пространството изключва нейното локално значение като източник на времето.

5. SPACE AND TIME

12:5.1 (134.6) Like space, time is a bestowal of Paradise, but not in the same sense, only indirectly. Time comes by virtue of motion and because mind is inherently aware of sequentiality. From a practical viewpoint, motion is essential to time, but there is no universal time unit based on motion except in so far as the Paradise-Havona standard day is arbitrarily so recognized. The totality of space respiration destroys its local value as a time source.

Пространството не е безкрайно, макар че то води своето начало от Рая; не е абсолютно, тъй като е наситено от Безусловния Абсолют. Ние не знаем абсолютните предели на пространството, но ние знаем, че абсолютът на времето е безкрайност.

12:5.2 (135.1) Space is not infinite, even though it takes origin from Paradise; not absolute, for it is pervaded by the Unqualified Absolute. We do not know the absolute limits of space, but we do know that the absolute of time is eternity.

Времето и пространството са неотделими само в пространственовремевите творения – седемте свръхвселени. Извънвремевото

12:5.3 (135.2) Time and space are inseparable only in the time-space creations, the seven superuniverses. Nontemporal space (space

пространство (пространство без време) теоретически съществува, но единственото извънвремево място е *областта* на Рая. Извънпространственото време (време без пространство) съществува в действието на разума на нивото на Рая.

without time) theoretically exists, but the only truly nontemporal place is Paradise *area.* Nonspatial time (time without space) exists in mind of the Paradise level of function.

Относително неподвижните зони от промеждутъчното пространство, граничещи с Рая и отделящи наситеното пространство от ненаситеното, са зони на прехода от времето към вечността; затова тези странстващи, на които предстои да станат жители на Рая, при пресичане на това пространство трябва да се потопят в безсъзнателно състояние. Съзнаващите течението на времето *посетители* могат да пребивават в Рая и без потапяне в сън, но те си остават създания на времето.

12:5.4 (135.3) The relatively motionless midspace zones impinging on Paradise and separating pervaded from unpervaded space are the transition zones from time to eternity, hence the necessity of Paradise pilgrims becoming unconscious during this transit when it is to culminate in Paradise citizenship. Time-conscious *visitors* can go to Paradise without thus sleeping, but they remain creatures of time.

Времевите връзки не съществуват без движение в пространството, но осъзнаване на времето съществува. Последователността на събитията позволява осъзнаване на времето даже при отсъствие на движение. По своята природа човешкият разум е по-малко свързан с времето, отколкото с пространството. Даже в течение на земния живот в плът разумът на човека е тясно свързан с пространството, докато неговото творческо въображение е относително свободно от времето. Но самото време не е генетично свойство на разума.

12:5.5 (135.4) Relationships to time do not exist without motion in space, but consciousness of time does. Sequentiality can consciousize time even in the absence of motion. Man's mind is less time-bound than space-bound because of the inherent nature of mind. Even during the days of the earth life in the flesh, though man's mind is rigidly space-bound, the creative human imagination is comparatively time free. But time itself is not genetically a quality of mind.

Съществуват три нива на осъзнаване на времето:

12:5.6 (135.5) There are three different levels of time cognizance:

1. Времето, осъзнавано с разума, е осъзнаване на последователност; осъзнаване на движение и чувство за продължителност.

12:5.7 (135.6) 1. Mind-perceived time — consciousness of sequence, motion, and a sense of duration.

2. Времето, осъзнавано духовно, е постижение на движението към Бога и осъзнаване на възходящото движение към нивата на нарастваща божественост.

12:5.8 (135.7) 2. Spirit-perceived time — insight into motion Godward and the awareness of the motion of ascent to levels of increasing divinity.

3. Личността *създава* уникално чувство за време чрез постигане на Реалността, плюс осъзнаване на присъствие и усещане за продължителност.

12:5.9 (135.8) 3. Personality *creates* a unique time sense out of insight into Reality plus a consciousness of presence and an awareness of duration.

Недуховните животни познават само миналото и живеят в настоящето. Снабденият с дух човек притежава способността за предвиждане (проницателност); той е способен да си представи себе си в бъдещето. Само обърнатите към бъдещето и прогресивни възгледи са реални за личността. Застиналата етика и традиционният морал съвсем малко превъзхождат нивото на животното. Не е високо ниво на саморазкриване и стоицизмът. Етиката и моралът стават истински човешки, само когато са динамични и прогресивни, съзвучни с вселенската реалност.

12:5.10 (135.9) Unspiritual animals know only the past and live in the present. Spirit-indwelt man has powers of prevision (insight); he may visualize the future. Only forward-looking and progressive attitudes are personally real. Static ethics and traditional morality are just slightly superanimal. Nor is stoicism a high order of self-realization. Ethics and morals become truly human when they are dynamic and progressive, alive with universe reality.

Човешката личност не просто съпътства пространствено-времевите събития; личността може да бъде и космическата причина за такива събития.

12:5.11 (135.10) The human personality is not merely a concomitant of time-and-space events; the human personality can also act as the cosmic cause of such events.

6. ВСЕОБЩОТО СВРЪХУПРАВЛЕНИЕ

Вселената не е статична. Стабилността не е резултат от инертност, а по-скоро производна на балансирани енергии, сътрудничещи си интелекти, взаимодействащи моронтийни светове, свръхуправление на духа и обединение на личности. Стабилността е напълно и винаги пропорционална на божествеността.

При осъществяването на физическото управление на главната вселена Всеобщият Баща използва своето първенство и господство посредством Райския Остров; Бог е абсолютен в духовното ръководство на космоса в лицето на Вечния Син. В сферата на разума Отецът и Синът присъстват равностойно в Съвместния Извършител.

Третият Източник и Център помага да се поддържа равновесие и координация на съвкупните физически и духовни енергии и организации посредством абсолютността на своето обхващане на космическия разум, както и използвайки своите неотменими и универсални допълнения по отношение на физическата и духовна гравитация. Когато и където и да възникне сливане между материалното и духовното, подобен феномен на разума е акт на Безкрайния Дух. Само разумът е способен да осъществява взаимовръзка между физическите сили и енергиите от материалното ниво с духовната енергия и съществата от духовното ниво.

При всяко съзерцаване на всеобщите явления вземете под внимание вътрешната връзка на физическите, интелектуалните и духовните енергии, а също така отчетете и възможността за неочаквани явления, възникващи при тяхното обединяване от личността, както и вероятност за непредсказуеми феномени, които са следствие от действията и реакциите на емпиричното Божество и Абсолютите.

Вселената е във висша степен предсказуема само в количествен аспект или в аспекта измерване на гравитацията; даже първичните физически сили не се подчиняват на линейната гравитация, нито пък се поддават на нейните въздействия висшите значения на разума и истинските духовни ценности на крайните вселенски реалности. В качествен аспект вселената не е във висока

6. UNIVERSAL OVERCONTROL

12:6.1 (135.11) The universe is nonstatic. Stability is not the result of inertia but rather the product of balanced energies, co-operative minds, co-ordinated morontias, spirit overcontrol, and personality unification. Stability is wholly and always proportional to divinity.

12:6.2 (135.12) In the physical control of the master universe the Universal Father exercises priority and primacy through the Isle of Paradise; God is absolute in the spiritual administration of the cosmos in the person of the Eternal Son. Concerning the domains of mind, the Father and the Son function co-ordinately in the Conjoint Actor.

12:6.3 (136.1) The Third Source and Center assists in the maintenance of the equilibrium and co-ordination of the combined physical and spiritual energies and organizations by the absoluteness of his grasp of the cosmic mind and by the exercise of his inherent and universal physical- and spiritual-gravity complements. Whenever and wherever there occurs a liaison between the material and the spiritual, such a mind phenomenon is an act of the Infinite Spirit. Mind alone can interassociate the physical forces and energies of the material level with the spiritual powers and beings of the spirit level.

12:6.4 (135.14) In all your contemplation of universal phenomena, make certain that you take into consideration the interrelation of physical, intellectual, and spiritual energies, and that due allowance is made for the unexpected phenomena attendant upon their unification by personality and for the unpredictable phenomena resulting from the actions and reactions of experiential Deity and the Absolutes.

12:6.5 (135.15) The universe is highly predictable only in the quantitative or gravity-measurement sense; even the primal physical forces are not responsive to linear gravity, nor are the higher mind meanings and true spirit values of ultimate universe realities. Qualitatively, the universe is not highly predictable as regards new associations of forces, either physical, mindal, or spiritual, although many such combinations of energies or forces become

степен предсказуема по отношение на новите взаимовръзки на действащите във вселената сили – физически, интелектуални или духовни, макар че много от тези комбинации от енергии или сили стават отчасти предсказуеми при критично наблюдение. Когато материята, разумът и духът се обединяват от творческа личност, ние сме неспособни напълно да предскажем решенията на подобно, дарено със свободна воля същество.

partially predictable when subjected to critical observation. When matter, mind, and spirit are unified by creature personality, we are unable fully to predict the decisions of such a freewill being.

Създава се впечатление, че всички фази на първична сила, зараждащ се дух и други неличностни крайни същности изглежда реагират в съответствие с някои относително устойчиви, макар и неизвестни закони и се характеризират с определен диапазон на действие и гъвкавост на реагиране, които са често пъти объркващи, когато се проявяват в ограничени и изолирани явления. Какво е обяснението на тази непредсказуема свобода на реагиране, проявяваща се в тези така появяващи се вселенски реалности? Тези неизвестни, непостижими и непредсказуеми явления – дали се отнасят към поведението на изначалната единица за сила, към реакцията на неизвестното ниво на разума, или са явление на обширна предвселена, намираща се в стадий на формиране на външното пространство – вероятно се обясняват с активността на Крайния, както и с присъствието и дейността на Абсолютите, предшестващи функционирането на всички вселенски Създатели.

12:6.6 (135.16) All phases of primordial force, nascent spirit, and other nonpersonal ultimates appear to react in accordance with certain relatively stable but unknown laws and are characterized by a latitude of performance and an elasticity of response which are often disconcerting when encountered in the phenomena of a circumscribed and isolated situation. What is the explanation of this unpredictable freedom of reaction disclosed by these emerging universe actualities? These unknown, unfathomable unpredictables — whether pertaining to the behavior of a primordial unit of force, the reaction of an unidentified level of mind, or the phenomenon of a vast preuniverse in the making in the domains of outer space — probably disclose the activities of the Ultimate and the presence-performances of the Absolutes, which antedate the function of all universe Creators.

Ние не знаем със сигурност, но предполагаме, че подобно удивително разнообразие и толкова съвършена координация свидетелстват за присъствието и функционирането на Абсолютите и че подобно разнообразие на проявление в лицето на очевидно еднаква причинна обусловеност разкрива реакцията на Абсолютите не само на непосредствената ситуативна причинност, но и на всички останали свързани видове причинна обусловеност в цялата голяма вселена.

12:6.7 (135.17) We do not really know, but we surmise that such amazing versatility and such profound co-ordination signify the presence and performance of the Absolutes, and that such diversity of response in the face of apparently uniform causation discloses the reaction of the Absolutes, not only to the immediate and situational causation, but also to all other related causations throughout the entire master universe.

Индивидите имат свои пазители на съдбата; всяка от планетите, системите, съзвездията, вселените и свръхвселените има свои владетели, които работят за доброто на своите владения. Хавона и дори голямата вселена биват охранявани от тези, на които са поверени и които са поели толкова огромна отговорност. Но кой укрепва и се грижи за основните нужди на главната вселена като цяло, от Рая до четвъртото и найвъншно ниво на пространството? Възможно е екзистенциално подобна свръхопека да се припише на Райската Троица, но от емпирична гледна точка появата на вселени следХавона е обусловено от:

12:6.8 (135.18) Individuals have their guardians of destiny; planets, systems, constellations, universes, and superuniverses each have their respective rulers who labor for the good of their domains. Havona and even the grand universe are watched over by those intrusted with such high responsibilities. But who fosters and cares for the fundamental needs of the master universe as a whole, from Paradise to the fourth and outermost space level? Existentially such overcare is probably attributable to the Paradise Trinity, but from an experiential viewpoint the appearance of the post-Havona universes is dependent on:

1. Абсолютите в потенциал.

2. Крайния в направление.

3. Върховния в еволюционно съгласуване.

4. Архитектите на Главната Вселена, осъществяващи ръководството до появата на специални владетели.

Безусловният Абсолют прониква в цялото пространство. Ние не сме напълно наясно с точния статут на Божеството Абсолют и Всеобщия Абсолют, но знаем, че Всеобщият Абсолют действа всеки път, когато действат Божеството Абсолют и Безусловния Абсолют. Възможно е всеобщото присъствие на Божеството Абсолют, но едва ли е възможно неговото присъствие в пространството. Крайният е, или някога ще бъде, пространствено присъстващ до крайните предели на четвъртото ниво на пространството. Ние се съмняваме във възможността за пространствено присъствие на Крайния отвъд пределите на главната вселена, но в тези граници той все повече обединява създателната организация на потенциалите на трите Абсолюта.

12:6.9 (135.19) 1. The Absolutes in potential.

12:6.10 (135.20) 2. The Ultimate in direction.

12:6.11 (137.1) 3. The Supreme in evolutionary co-ordination.

12:6.12 (137.2) 4. The Architects of the Master Universe in administration prior to the appearance of specific rulers.

12:6.13 (137.3) The Unqualified Absolute pervades all space. We are not altogether clear as to the exact status of the Deity and Universal Absolutes, but we know the latter functions wherever the Deity and Unqualified Absolutes function. The Deity Absolute may be universally present but hardly space present. The Ultimate is, or sometime will be, space present to the outer margins of the fourth space level. We doubt that the Ultimate will ever have a space presence beyond the periphery of the master universe, but within this limit the Ultimate is progressively integrating the creative organization of the potentials of the three Absolutes.

7. ЧАСТТА И ЦЯЛОТО

Съществува един фактор във времето и пространството и по отношение на цялата реалност от всеки тип действа един суров и обективен закон, еквивалентен на действието на космическо провидение. Любвеобилното отношение на Бога към индивида се отличава с милосърдие; безпристрастността мотивира Божието отношение към цялото. Божията воля не непременно преобладава в частта – в сърцето на всяка една отделно взета личност, но неговата воля в действителност управлява цялото, вселената на вселените.

Вярно е, че във всичките му отношения с неговите създания на законите на Бога не е свойствена произволност. За вас, с вашите ограничени възгледи и крайни гледни точки, делата на Бога трябва често да изглеждат диктаторски и произволни. Законите на Бога са просто навиците на Бога, неговият начин да извършва повтарящи се действия; всичко, което прави, Той го прави добре. Вие забелязвате, че Бог прави всички неща по същия начин отново и отново, просто защото това е най-добрият начин да се направи това отделно действие в дадените обстоятелства; а най-добрият начин е правилният начин и поради това безкрайната мъдрост неизменно се разпорежда това нещо да се направи по

7. THE PART AND THE WHOLE

12:7.1 (137.4) There is operative throughout all time and space and with regard to all reality of whatever nature an inexorable and impersonal law which is equivalent to the function of a cosmic providence. Mercy characterizes God's attitude of love for the individual; impartiality motivates God's attitude toward the total. The will of God does not necessarily prevail in the part — the heart of any one personality — but his will does actually rule the whole, the universe of universes.

12:7.2 (137.5) In all his dealings with all his beings it is true that the laws of God are not inherently arbitrary. To you, with your limited vision and finite viewpoint, the acts of God must often appear to be dictatorial and arbitrary. The laws of God are merely the habits of God, his way of repeatedly doing things; and he ever does all things well. You observe that God does the same thing in the same way, repeatedly, simply because that is the best way to do that particular thing in a given circumstance; and the best way is the right way, and therefore does infinite wisdom always order it done in that precise and perfect manner. You should also remember that nature is not the exclusive act of Deity; other influences are present in those phenomena which man calls nature.

точно този безупречен начин. Трябва също така да помните, че природата не е изключителен акт на Бога; в тези явления, които човекът нарича природа, присъстват и други влияния.

С божествената същност е несъвместима деградацията; тя не допуска несъвършено изпълнение даже на чисто лично действие. Трябва да изясним следното: *ако* в божествеността на която и да е ситуация, в които и да са екстремални обстоятелства, във всеки случай, в който ходът на върховната мъдрост би указвал необходимост от различно поведение – ако изискванията за съвършенство по някаква причина диктуват друг начин за реагиране, подобър, тогава и там премъдрият Бог ще функционира по този подобър и поподходящ начин. Това би било изражение на един повисш закон, а не отменяне на един понизш закон.

Бог не робува на навици, на безкрайно повторение на своите собствени доброволни действия. Законите на Безкрайния са лишени от конфликтност; всички те са съвършенства, присъщи на непогрешимата му природа; всички те са неоспорими деяния, изразяващи безупречността на неговите решения. Законът е неизменната реакция на безкрайния, съвършен и божествен разум. Всички действия на Бога са волеви независимо от привидната еднаквост. В Бога няма „променливост, нито сянка на промяна“. Но всичко, което може да се каже за Всеобщия Баща, не може да бъде казано със същата сигурност за всяко от Неговите подчинени разумни същества или за неговите еволюиращи създания.

Понеже Бог е непроменяем, можете да разчитате на това, че във всички обичайни обстоятелства ще се запазва неизменността на неговите действия. Бог е залогът за стабилността на всички създадени неща и същества. Той е Бог; поради това е неизменен.

И цялата му вярност на поведението и еднаквост на действието е лична, съзнателна и във висша степен волева, защото Великият Бог не е безпомощен роб на своето собствено съвършенство и безкрайност. Бог не е самостойно действаща автоматична сила; той не е робска, обвързана със законите власт. Бог не е нито математическо уравнение, нито химична формула. Той е волева и изначална Личност. Той е Всеобщият Баща, едно същество, притежаващо цялото богатство на личността, всеобщият източник на личностите на всички създания.

Волята на Бога не винаги тържествува в сърцето на търсещия Бога материален

12:7.3 (137.6) It is repugnant to the divine nature to suffer any sort of deterioration or ever to permit the execution of any purely personal act in an inferior way. It should be made clear, however, that, *if,* in the divinity of any situation, in the extremity of any circumstance, in any case where the course of supreme wisdom might indicate the demand for different conduct — if the demands of perfection might for any reason dictate another method of reaction, a better one, then and there would the all-wise God function in that better and more suitable way. That would be the expression of a higher law, not the reversal of a lower law.

12:7.4 (137.7) God is not a habit-bound slave to the chronicity of the repetition of his own voluntary acts. There is no conflict among the laws of the Infinite; they are all perfections of the infallible nature; they are all the unquestioned acts expressive of faultless decisions. Law is the unchanging reaction of an infinite, perfect, and divine mind. The acts of God are all volitional notwithstanding this apparent sameness. In God there "is no variableness neither shadow of changing." But all this which can be truly said of the Universal Father cannot be said with equal certainty of all his subordinate intelligences or of his evolutionary creatures.

12:7.5 (137.8) Because God is changeless, therefore can you depend, in all ordinary circumstances, on his doing the same thing in the same identical and ordinary way. God is the assurance of stability for all created things and beings. He is God; therefore he changes not.

12:7.6 (138.1) And all this steadfastness of conduct and uniformity of action is personal, conscious, and highly volitional, for the great God is not a helpless slave to his own perfection and infinity. God is not a self-acting automatic force; he is not a slavish law-bound power. God is neither a mathematical equation nor a chemical formula. He is a freewill and primal personality. He is the Universal Father, a being surcharged with personality and the universal fount of all creature personality.

12:7.7 (138.2) The will of God does not uniformly prevail in the heart of the God-seeking material mortal, but if the time frame is enlarged beyond the

смъртен, но ако времевата рамка бъде разширена отвъд момента, за да обхване целия първи живот, то Божията воля става все по-забележима в духовните плодове, които донася животът на водените от духа деца на Бога. А ако човешкият живот бъде още по-разширен, за да обхване опита и от морontийните светове, то може да бъде забелязано как божествената воля започва да свети все по-ярко и по-ярко в одухотворяващите дела на тези създания на времето, които са вкусили божествените наслаждения от преживяването на взаимовръзката между личността на човека и личността на Всеобщия Баща.

moment to embrace the whole of the first life, then does God's will become increasingly discernible in the spirit fruits which are borne in the lives of the spirit-led children of God. And then, if human life is further enlarged to include the morontia experience, the divine will is observed to shine brighter and brighter in the spiritualizing acts of those creatures of time who have begun to taste the divine delights of experiencing the relationship of the personality of man with the personality of the Universal Father.

Бащинството на Бога и братството на хората представляват парадокса на частта и цялото на нивото на личността. Бог обича *всеки* индивид като индивидуално дете от небесното семейство. И едновременно с това Бог обича *всички* индивиди; Той не изпитва поголямо уважение към някои личности и всеобщността на неговата любов поражда взаимоотношенията на цялото всеобщо братство.

12:7.8 (138.3) The Fatherhood of God and the brotherhood of man present the paradox of the part and the whole on the level of personality. God loves *each* individual as an individual child in the heavenly family. Yet God thus loves *every* individual; he is no respecter of persons, and the universality of his love brings into being a relationship of the whole, the universal brotherhood.

Любовта на Отеца придава на всяка личност абсолютен и уникален статут на неповторимо дете на Всеобщия Баща, едно дете, което няма двойник в безкрайността, едно същество с воля, което е незаменимо в цялата вечност. Бащината любов възнася всяко Божие дете, озарявайки всеки член на небесното семейство, ярко откроявайки уникалната природа на всяко личностно същество на фона на безличностните нива, които остават извън пределите на бащиния кръг на Всеобщия Баща. Любовта на Бога е поразително изображение на трансценденталното значение на всяко същество с воля; тя безпогрешно разкрива огромната ценност за Всеобщия Баща на всяко дете и на всички негови деца – от най-висшата съзидателна личност с Райски статут до най-низшата волева личност на дивака в зората на човешката история в един от еволюционните светове на времето и пространството.

12:7.9 (138.4) The love of the Father absolutely individualizes each personality as a unique child of the Universal Father, a child without duplicate in infinity, a will creature irreplaceable in all eternity. The Father's love glorifies each child of God, illuminating each member of the celestial family, sharply silhouetting the unique nature of each personal being against the impersonal levels that lie outside the fraternal circuit of the Father of all. The love of God strikingly portrays the transcendent value of each will creature, unmistakably reveals the high value which the Universal Father has placed upon each and every one of his children from the highest creator personality of Paradise status to the lowest personality of will dignity among the savage tribes of men in the dawn of the human species on some evolutionary world of time and space.

Именно тази любов на Бога към индивида създава божественото семейство на всички индивиди, вселенското братство на децата със свободна воля на Райския Баща. И това братство, бидейки всеобщо, е свойство на цялото. Братството – когато е универсално, разкрива не отношението на *всеки,* а отношението на *всички.* Братството е всеобхватна реалност и затова разкрива свойствата на цялото в противовес на свойствата на отделната част.

12:7.10 (138.5) This very love of God for the individual brings into being the divine family of all individuals, the universal brotherhood of the freewill children of the Paradise Father. And this brotherhood, being universal, is a relationship of the whole. Brotherhood, when universal, discloses not the *each* relationship, but the *all* relationship. Brotherhood is a reality of the total and therefore discloses qualities of the whole in contradistinction to qualities of the part.

Братството представлява един факт на

12:7.11 (138.6) Brotherhood constitutes a fact of

взаимовръзка, съществуваща между всички личности във вселената. Никой не може да избегне облагите или санкциите, които могат да бъдат следствие от отношения с други личности. Частта се облагодетелства или страда съизмеримо с цялото. Доброто усилие на всеки човек облагодетелства всички хора; заблуждението или злото на всеки човек увеличава страданията на всички хора. Както се движи частта, така се движи и цялото. Заедно с прогреса на цялото прогресира и частта. Относителните скорости на частта и цялото определят дали дадена част се забавя от инерцията на цялото или се пренася напред от движещата сила на космическото братство.

relationship between every personality in universal existence. No person can escape the benefits or the penalties that may come as a result of relationship to other persons. The part profits or suffers in measure with the whole. The good effort of each man benefits all men; the error or evil of each man augments the tribulation of all men. As moves the part, so moves the whole. As the progress of the whole, so the progress of the part. The relative velocities of part and whole determine whether the part is retarded by the inertia of the whole or is carried forward by the momentum of the cosmic brotherhood.

Остава тайна как Бог, Който е изключително личностно самоосъзнаващо се Същество с постоянно местообитаване, присъства лично в такава обширна вселена, поддържайки лична връзка практически с безкраен брой същества. Това, че подобно явление е тайна, излизаща отвъд пределите на човешкото разбиране, не трябва ни най-малко да намалява вашата вяра. Не позволявайте на величината на безкрайността, на необятността на вечността и на грандиозността и великолепието на Божия образ да ви държат в благоговеен страх, да ви карат да се колебаете или да ви обезкуражават; защото Отецът не е много далеч от нито един от вас; Той пребивава във вас и в Него всички ние в буквалния смисъл на думата се движим, действително живеем и съществуваме.

12:7.12 (139.1) It is a mystery that God is a highly personal self-conscious being with residential headquarters, and at the same time personally present in such a vast universe and personally in contact with such a well-nigh infinite number of beings. That such a phenomenon is a mystery beyond human comprehension should not in the least lessen your faith. Do not allow the magnitude of the infinity, the immensity of the eternity, and the grandeur and glory of the matchless character of God to overawe, stagger, or discourage you; for the Father is not very far from any one of you; he dwells within you, and in him do we all literally move, actually live, and veritably have our being.

Въпреки че Райският Баща действа чрез своите божествени създатели и своите сътворени деца, той също така поддържа с вас най-съкровена връзка – връзка толкова възвишена, така изключително лична, че излиза извън пределите даже на моето разбиране: тайнственото общуване на частицата на Отеца с човешката душа и със смъртния разум – нейната фактическа обител. Знаейки за тези божествени дарове това, което ви е известно, вие следователно знаете, че Отецът е тясно свързан не само със своите божествени сътрудници, но също така и със своите еволюиращи смъртни деца на времето. Наистина, Отецът обитава Рая, но неговото божествено присъствие обитава в умовете на хората.

12:7.13 (139.2) Even though the Paradise Father functions through his divine creators and his creature children, he also enjoys the most intimate inner contact with you, so sublime, so highly personal, that it is even beyond my comprehension — that mysterious communion of the Father fragment with the human soul and with the mortal mind of its actual indwelling. Knowing what you do of these gifts of God, you therefore know that the Father is in intimate touch, not only with his divine associates, but also with his evolutionary mortal children of time. The Father indeed abides on Paradise, but his divine presence also dwells in the minds of men.

Въпреки че духът на Сина е излят върху цялата плът, въпреки че Синът някога е живял сред вас в подобие на смъртна плът, макар че серафимите лично ви пазят и водят, как би могло някое от тези божествени същества от Втория и Третия Центрове някога да се надява да се сближи с вас така, че да ви разбере толкова пълно, колкото Отецът, който е дал част от себе си, за да стане ваша истинска, божествена и даже вечна същност!

12:7.14 (139.3) Even though the spirit of a Son be poured out upon all flesh, even though a Son once dwelt with you in the likeness of mortal flesh, even though the seraphim personally guard and guide you, how can any of these divine beings of the Second and Third Centers ever hope to come as near to you or to understand you as fully as the Father, who has given a part of himself to be in you, to be your real and divine, even your eternal, self?

8. МАТЕРИЯТА, РАЗУМЪТ И ДУХЪТ

„Бог е Дух“, но Раят не е. Материалната вселена е вечна арена на всевъзможни духовни дейности; духовните същества и духовно извисяващите се живеят и работят във физическите сфери на материална реалност.

Даряването на космическа сила, областта на космическа гравитация, е функцията на Райския Остров. Цялата изначална сила-енергия произтича от Рая и веществото, необходимо за създаването на безброй вселени, сега циркулира по цялата главна вселена под формата на свръхгравитационно присъствие, съставляващо силовия заряд на наситеното пространство.

Каквато и да е трансформацията на сила в далечните вселени, напускайки Рая, тя се подчинява на нескончаемото, повсеместно, неизменно притегляне на вечния Остров, покорно и послушно продължавайки своя път във вечните простори на вселените. Физическата енергия е единствената реалност, оставаща истинска и неизменна в своето подчинение на всеобщия закон. Отклонения от божествените пътища и изначалните замисли стават само в световете на волеизявление на създанията. Силата и енергията са всеобщо свидетелство за стабилността, постоянството и вечността на централния Райски Остров.

Даряването на дух и одухотворяването на личности, областта на духовната гравитация, е сферата на Вечния Син. И тази духовна гравитация на Сина, неизменно притегляща към него всички духовни реалности, е точно толкова реална и абсолютна, колкото е всесилният материален обхват на Райския Остров. Но материално-ориентираният човек е по-добре запознат с материалните проявления на физическата природа, отколкото със също толкова реалните и могъщи проявления на духовното ниво, които могат да бъдат постигнати само от духовната проницателност на душата.

С придобиването на все по-голяма духовност, Богоподобие, разумът на вселенската личност става все помалко чувствителен към материалната гравитация. Реалността, измерена чрез ответната реакция на физическата гравитация, е противоположна на реалността, определена от качеството на нейното духовно съдържание. Действието на физическата гравитация е количествен определител на недуховна енергия; действието на духовната гравитация е

8. MATTER, MIND, AND SPIRIT

12:8.1 (139.4) “God is spirit,” but Paradise is not. The material universe is always the arena wherein take place all spiritual activities; spirit beings and spirit ascenders live and work on physical spheres of material reality.

12:8.2 (139.5) The bestowal of cosmic force, the domain of cosmic gravity, is the function of the Isle of Paradise. All original force-energy proceeds from Paradise, and the matter for the making of untold universes now circulates throughout the master universe in the form of a supergravity presence which constitutes the force-charge of pervaded space.

12:8.3 (139.6) Whatever the transformations of force in the outlying universes, having gone out from Paradise, it journeys on subject to the never-ending, ever-present, unfailing pull of the eternal Isle, obediently and inherently swinging on forever around the eternal space paths of the universes. Physical energy is the one reality which is true and steadfast in its obedience to universal law. Only in the realms of creature volition has there been deviation from the divine paths and the original plans. Power and energy are the universal evidences of the stability, constancy, and eternity of the central Isle of Paradise.

12:8.4 (139.7) The bestowal of spirit and the spiritualization of personalities, the domain of spiritual gravity, is the realm of the Eternal Son. And this spirit gravity of the Son, ever drawing all spiritual realities to himself, is just as real and absolute as is the all-powerful material grasp of the Isle of Paradise. But material-minded man is naturally more familiar with the material manifestations of a physical nature than with the equally real and mighty operations of a spiritual nature which are discerned only by the spiritual insight of the soul.

12:8.5 (140.1) As the mind of any personality in the universe becomes more spiritual — Godlike — it becomes less responsive to material gravity. Reality, measured by physical-gravity response, is the antithesis of reality as determined by quality of spirit content. Physical-gravity action is a quantitative determiner of nonspirit energy; spiritual-gravity action is the qualitative measure of the living energy of divinity.

качествена мярка за живата енергия на божествеността.

Каквото е Раят за физическото творение и каквото е Вечният Син за духовната вселена, това е Съвместният Извършител за сферите на разума – разумната вселена на материалните, морантийни и духовни същества и личности.

Съвместният Извършител реагира както на материалните, така и на духовните реалности, което го прави по самата си същност всеобщ попечител на всички разумни същества, способни да олицетворят съюза както на материалните, така и на духовните аспекти на творението. Снабдена с интелект, помощта на материалното и духовното нива чрез феномена на разума е изключителната сфера на Съвместния Извършител, който по този начин става партньор на духовния разум, основа на морантийния разум и субстанция за материалния разум на еволюиращите създания на времето.

Разумът е методът, посредством който духовните реалности стават емпирични за личностите на създанията. В крайна сметка обединяващите възможности дори на човешкия разум, неговото умение да съгласува неща, идеи и значения са свръхматериални.

Макар че смъртният разум едва ли е способен да осмисли седемте нива на относителна космическа реалност, човешкият интелект трябва да е в състояние да осъзнае общия смисъл на трите действащи нива на крайната реалност:

1 . *Материя.* Организирана енергия, подложена на въздействието на линейна гравитация, освен в случаите на нейното видоизменение от движението, и обусловена от разума.

2 . *Разум.* Организирано съзнание, което не е изцяло подложено на действието на материална гравитация и придобиващо истинска свобода, когато го видоизменя духът.

3 . *Дух.* Найвисшата личностна реалност. Истинският дух не се подчинява на физическа гравитация, но евентуално става подбуждащо въздействие за всички формиращи се енергийни системи, притежаващи статут на личност.

Целта на съществуване на всички личности е духът; материалните проявления са относителни и космическият разум служи като посредник между тези всеобщи противоположности. Даряването на разум и помощта на духа са функция на обединените лица на Божеството, Безкрайния Дух и Вечния

12:8.6 (140.2) What Paradise is to the physical creation, and what the Eternal Son is to the spiritual universe, the Conjoint Actor is to the realms of mind — the intelligent universe of material, morontial, and spiritual beings and personalities.

12:8.7 (140.3) The Conjoint Actor reacts to both material and spiritual realities and therefore inherently becomes the universal minister to all intelligent beings, beings who may represent a union of both the material and spiritual phases of creation. The endowment of intelligence, the ministry to the material and the spiritual in the phenomenon of mind, is the exclusive domain of the Conjoint Actor, who thus becomes the partner of the spiritual mind, the essence of the morontia mind, and the substance of the material mind of the evolutionary creatures of time.

12:8.8 (140.4) Mind is the technique whereby spirit realities become experiential to creature personalities. And in the last analysis the unifying possibilities of even human mind, the ability to co-ordinate things, ideas, and values, is supermaterial.

12:8.9 (140.5) Though it is hardly possible for the mortal mind to comprehend the seven levels of relative cosmic reality, the human intellect should be able to grasp much of the meaning of three functioning levels of finite reality:

12:8.10 (140.6) 1. *Matter.* Organized energy which is subject to linear gravity except as it is modified by motion and conditioned by mind.

12:8.11 (140.7) 2. *Mind.* Organized consciousness which is not wholly subject to material gravity, and which becomes truly liberated when modified by spirit.

12:8.12 (140.8) 3. *Spirit.* The highest personal reality. True spirit is not subject to physical gravity but eventually becomes the motivating influence of all evolving energy systems of personality dignity.

12:8.13 (140.9) The goal of existence of all personalities is spirit; material manifestations are relative, and the cosmic mind intervenes between these universal opposites. The bestowal of mind and the ministration of spirit are the work of the associate persons of Deity, the Infinite Spirit and the Eternal Son. Total Deity reality is not mind but spirit-mind — mind-spirit unified by personality.

Син. Всеобхватната реалност на Божеството е не просто разум, а одухотворен разум и дух, обединени от личност. Независимо от това абсолютите – както на духовното, така и на предметното, се съединяват в личността на Всеобщия Баща.

Nevertheless the absolutes of both the spirit and the thing converge in the person of the Universal Father.

В Рая нито един от трите вида енергии – физическа, умствена, духовна, не е преобладаващ. В еволюиращия космос енергияматерията доминира във всичко, с изключение на личността, към господството на която – чрез посредничеството на разума, се стреми духът. Духът е основополагаща реалност на личностния опит на всички създания, защото Бог е Дух. Духът не се изменя; поради това във всички взаимоотношения на личността той е трансцендентален по отношение както на разума, така и на материята, които са емпирични променливи в света на постепенните постижения.

12:8.14 (140.10) On Paradise the three energies, physical, mindal, and spiritual, are co-ordinate. In the evolutionary cosmos energy-matter is dominant except in personality, where spirit, through the mediation of mind, is striving for the mastery. Spirit is the fundamental reality of the personality experience of all creatures because God is spirit. Spirit is unchanging, and therefore, in all personality relations, it transcends both mind and matter, which are experiential variables of progressive attainment.

В космическата еволюция материята става философската сянка, хвърляна от ума в присъствието на духовната светлина на божествено просветления разум, което, обаче, не премахва реалността на материяенергията. Разумът, материята и духът са еднакво реални, но те не са с еднаква стойност за личността при постигането на божественост. Осъзнаването на божествеността е постепенен духовен опит.

12:8.15 (140.11) In cosmic evolution matter becomes a philosophic shadow cast by mind in the presence of spirit luminosity of divine enlightenment, but this does not invalidate the reality of matter-energy. Mind, matter, and spirit are equally real, but they are not of equal value to personality in the attainment of divinity. Consciousness of divinity is a progressive spiritual experience.

Колкото по-ярък става блясъкът на одухотворената личност (Отецът във вселената, частицата на потенциалната духовна личност в индивидуалното създание), толкова по-внушителна е сянката, хвърляна от посредника разум върху своето материално вложение. Във времето човешкото тяло е точно толкова реално, колкото разумът или духът, но с идването на смъртта и разумът (индивидуалността), и духът – за разлика от тялото, продължават да съществуват. Космическата реалност може да отсъства в опита на личността. И затова метафората на гърците за материалното като сянката на по-реалните духовни субстанции действително има философски смисъл.

12:8.16 (141.1) The brighter the shining of the spiritualized personality (the Father in the universe, the fragment of potential spirit personality in the individual creature), the greater the shadow cast by the intervening mind upon its material investment. In time, man's body is just as real as mind or spirit, but in death, both mind (identity) and spirit survive while the body does not. A cosmic reality can be nonexistent in personality experience. And so your Greek figure of speech — the material as the shadow of the more real spirit substance — does have a philosophic significance.

9. ЛИЧНОСТНИТЕ РЕАЛНОСТИ

Духът е основната личностна реалност във вселените, а личността е основна за всяко постепенно придобиване на опит от духовна реалност. Всеки стадий от опита на личността на всяко следващо ниво от придвижването във вселените изобилства с пътеводни нишки, водещи към откриването на пленителни личностни реалности. Истинската съдба на

9. PERSONAL REALITIES

12:9.1 (141.2) Spirit is the basic personal reality in the universes, and personality is basic to all progressing experience with spiritual reality. Every phase of personality experience on every successive level of universe progression swarms with clues to the discovery of alluring personal realities. Man's true destiny consists in the creation of new and spirit goals and then in

човека е да създава нови духовни цели и след това да се отзовава на космическия зов на тези възвишени цели с нематериална стойност.

responding to the cosmic allurements of such supernal goals of nonmaterial value.

Любовта е тайната на благотворното общуване между личностите. Не можете истински да опознаете една личност в резултат на единичен контакт с нея. Не можете да опознаете като истински ценител музиката с помощта на математическа дедукция, въпреки че музиката е разновидност на математическия ритъм. Номерът, присвояван на телефонния абонат, по никакъв начин не е свързан с неговата личност и не означава нищо за неговия характер.

12:9.2 (141.3) Love is the secret of beneficial association between personalities. You cannot really know a person as the result of a single contact. You cannot appreciatingly know music through mathematical deduction, even though music is a form of mathematical rhythm. The number assigned to a telephone subscriber does not in any manner identify the personality of that subscriber or signify anything concerning his character.

Математиката, материалната наука са незаменими за разумното обсъждане на материалните аспекти на вселената, но подобно знание не е непременно част от по-високото осъзнаване на истината или от личното разбиране на духовните реалности. Не само в царството на живота, но и в света на физическата енергия сумата на две или повече неща е много често нещо *повече,* отколкото, или нещо *различно* от, очакваните сумарни последици от подобни сборове. Цялата наука математика, цялата философия, най-сложната физика или химия не биха могли да предскажат, че съединяването на два атома газообразен водород с един атом газообразен кислород ще даде в резултат нова и качествено свръхкумулативна субстанция – течна вода. Истинското разбиране на дори само това физико-химическо явление би трябвало да предотврати развитието на материалистическата философия и механистическата космология.

12:9.3 (141.4) Mathematics, material science, is indispensable to the intelligent discussion of the material aspects of the universe, but such knowledge is not necessarily a part of the higher realization of truth or of the personal appreciation of spiritual realities. Not only in the realms of life but even in the world of physical energy, the sum of two or more things is very often something *more* than, or something *different* from, the predictable additive consequences of such unions. The entire science of mathematics, the whole domain of philosophy, the highest physics or chemistry, could not predict or know that the union of two gaseous hydrogen atoms with one gaseous oxygen atom would result in a new and qualitatively superadditive substance — liquid water. The understanding knowledge of this one physiochemical phenomenon should have prevented the development of materialistic philosophy and mechanistic cosmology.

Техническият анализ не разкрива възможностите на човека или нещата. Например: водата се използва ефективно за гасене на огъня. Това, че водата гаси огъня, е добре познат от ежедневния опит факт, но никакъв анализ на водата не би разкрил това й свойство. Анализът определя, че водата е съставена от водород и кислород; позадълбочено проучване на тези елементи разкрива, че кислородът активно подпомага процеса горене, а водородът свободно гори сам.

12:9.4 (141.5) Technical analysis does not reveal what a person or a thing can do. For example: Water is used effectively to extinguish fire. That water will put out fire is a fact of everyday experience, but no analysis of water could ever be made to disclose such a property. Analysis determines that water is composed of hydrogen and oxygen; a further study of these elements discloses that oxygen is the real supporter of combustion and that hydrogen will itself freely burn.

Вашата религия се превръща в реална, защото се освобождава от робството на страха и пътя на суеверията. Вашата философия се стреми да се избави от догмите и традициите. Вашата наука е въвлечена във вековната борба между истините и заблудите, стемейки се към освобождаване от оковите на абстракцията, робската привър заност на математиката и относителната слепота на механистическия материализъм.

12:9.5 (141.6) Your religion is becoming real because it is emerging from the slavery of fear and the bondage of superstition. Your philosophy struggles for emancipation from dogma and tradition. Your science is engaged in the agelong contest between truth and error while it fights for deliverance from the bondage of abstraction, the slavery of mathematics, and the relative blindness of mechanistic materialism.

Смъртният човек има духовно ядро. Разумът е индивидуална енергийна система, съществуваща около божественото духовно ядро и функционираща в материално обкръжение. Такова живо взаимодействие между разума и духа на индивида образува вселенския потенциал на вечната личност. Действителното нещастие, непоправимата беда, продължителните разочарования, сериозните поражения или неизбежната смърт могат да дойдат, само след като егоистичните представи успеят напълно да изместят контролиращото въздействие на централното духовно ядро, съответно разрушавайки космическата структура на индивидуалността на личността.

[Представено от Възпитател в Мъдростта, упълномощен от Извечно Древния.]

12:9.6 (142.1) Mortal man has a spirit nucleus. The mind is a personal-energy system existing around a divine spirit nucleus and functioning in a material environment. Such a living relationship of personal mind and spirit constitutes the universe potential of eternal personality. Real trouble, lasting disappointment, serious defeat, or inescapable death can come only after self-concepts presume fully to displace the governing power of the central spirit nucleus, thereby disrupting the cosmic scheme of personality identity.

12:9.7 (142.2) [Presented by a Perfector of Wisdom acting by authority of the Ancients of Days.]

Документ 13. Свещените сфери на Рая

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 13. СВЕЩЕНИТЕ СФЕРИ НА РАЯ

Секции

Въведение
1. Седемте свещени свята на Отеца
2. Взаимоотношенията между световете и Отеца
3. Свещените светове на Вечния Син
4. Световете на Безкрайния Дух

Въведение

В ПРОСТРАНСТВОТО между централния остров на Рая и най-близкия до него планетарен кръг на Хавона са разположени три помалки кръга от особени сфери. Най-в ътрешният кръг се състои от седемте свещени сфери на Всеобщия Баща; втората група е представена от седемте светещи свята на Вечния Син; във външния кръг се намират седемте исполински сфери на Безкрайния Дух – административните центрове на Седемте Главни Духа.

Тези три полусферични кръга на Отеца, Сина и Светия Дух се отличават с неподправено величие и неописуемо великолепие. На вас не ви е известен даже типът на тяхното материално или физическо устройство. Всеки кръг демонстрира разнообразието от материални форми и всеки свят се отличава от другите, с изключение на седемте свята на Сина, чието физическо устройство е еднакво. Всеки от тези двадесет и един свята представлява сам по себе си исполинска сфера и всяка група от седем сфери е различно увековечена. Доколкото ни е известно, те са съществували винаги; както и Раят, те са вечни. Не съществуват нито сведения, нито предания за техния произход.

PAPER 13
THE SACRED SPHERES OF PARADISE

SECTIONS

Introduction
1. The Seven Sacred Worlds of the Father
2. Father-World Relationships
3. The Sacred Worlds of the Eternal Son
4. The Worlds of the Infinite Spirit

INTRODUCTION

13:0.1 (143.1) BETWEEN the central Isle of Paradise and the innermost of the Havona planetary circuits there are situated in space three lesser circuits of special spheres. The innermost circuit consists of the seven secret spheres of the Universal Father; the second group is composed of the seven luminous worlds of the Eternal Son; in the outermost are the seven immense spheres of the Infinite Spirit, the executive-headquarters worlds of the Seven Master Spirits.

13:0.2 (143.2) These three seven-world circuits of the Father, the Son, and the Spirit are spheres of unexcelled grandeur and unimagined glory. Even their material or physical construction is of an order unrevealed to you. Each circuit is diverse in material, and each world of each circuit is different excepting the seven worlds of the Son, which are alike in physical constitution. All twenty-one are enormous spheres, and each group of seven is differently eternalized. As far as we know they have always been; like Paradise they are eternal. There exists neither record nor tradition of their origin.

Седемте тайни сфери на Всеобщия Баща се въртят на близко разстояние около Рая и с ярка светлина отразяват духовното светене, присъщо на централното сияние на Вечните Божества, изливащи тази светлина на божествено великолепие над целия Рай и даже над седемте кръга на Хавона.

Очевидно неличностните енергии на духовно светене водят своето начало от седемте свещени свята на Вечния Син. Никоя личност не може да се намира в тези седем светещи сфери. Тези светове отразяват духовното великолепие на целия Рай и цялата Хавона, като насочват чисто духовно светене към седемте свръхвселени. Ярките сфери на втория кръг изпращат своята светлина (светлина без топлина) към Рая и към милиардите светове в седемте кръга на централната вселена.

Седемте свята на Безкрайния Дух са обител на Седемте Главни Духа, ръководещи съдбата на седемте свръхвселени и осветяващи творенията на времето и пространството с духовната светлина на Третото Лице на Божеството. И цялата Хавона, но не и Островът на Рая, се къпе в тези одухотворяващи влияния.

Макар че сферите на Отеца са сфери за постигане на пределния за всички създания, надарени с частици от Отеца, статут, техните функции не се изчерпват с това. Тук пребивават не само личностни, но и много други типове същества и организми. Всеки от световете, намиращ се в кръговете на Отеца и Сина, има особен тип постоянни жители, но ние предполагаме, че световете на Сина са населени с еднородни типове същества с неличностен произход. Сред коренните жители на Сферите на Божеството са частиците на Отеца; останалите категории постоянни жители са неразкрити за вас.

Тези двадесет и един спътника на Рая служат за много цели както в централната, така и в свръхвселените – цели, които не се разкриват в настоящото повествуване. Вие сте в състояние да разберете толкова малко от живота в тези сфери, че не можете да се надявате на формиране на представа за тяхната природа или функции; съществуващата тук дейност протича в хиляди неразкрити за вас форми. Двадесет и едната сфери съдържат *потенциалните възможности* за функциониране на тези мироздания. Настоящите документи позволяват да хвърлим само бегъл поглед на някои ограничени видове дейност, отнасящи се към днешния етап на развитие на голямата вселена, поточно към един от нейните седем

13:0.3 (143.3) The seven secret spheres of the Universal Father, circulating about Paradise in close proximity to the eternal Isle, are highly reflective of the spiritual luminosity of the central shining of the eternal Deities, shedding this light of divine glory throughout Paradise and even upon the seven circuits of Havona.

13:0.4 (143.4) On the seven sacred worlds of the Eternal Son there appear to take origin the impersonal energies of spirit luminosity. No personal being may sojourn on any of these seven shining realms. With spiritual glory they illuminate all Paradise and Havona, and they directionize pure spirit luminosity to the seven superuniverses. These brilliant spheres of the second circuit likewise emit their light (light without heat) to Paradise and to the billion worlds of the seven-circuited central universe.

13:0.5 (143.5) The seven worlds of the Infinite Spirit are occupied by the Seven Master Spirits, who preside over the destinies of the seven superuniverses, sending forth the spiritual illumination of the Third Person of Deity to these creations of time and space. And all Havona, but not the Isle of Paradise, is bathed in these spiritualizing influences.

13:0.6 (143.6) Although the worlds of the Father are ultimate status spheres for all Father-endowed personalities, this is not their exclusive function. Many beings and entities other than personal sojourn on these worlds. Each world in the circuit of the Father and the circuit of the Spirit has a distinct type of permanent citizenship, but we think the Son's worlds are inhabited by uniform types of other-than-personal beings. Father fragments are among the natives of Divinington; the other orders of permanent citizenship are unrevealed to you.

13:0.7 (143.7) The twenty-one Paradise satellites serve many purposes in both central and superuniverses not disclosed in these narratives. You are able to understand so little of the life of these spheres that you cannot hope to gain anything like a consistent view of them, either as to nature or function; thousands of activities are there going on which are unrevealed to you. These twenty-one spheres embrace the *potentials* of the function of the master universe. These papers afford only a fleeting glimpse of certain circumscribed activities pertaining to the present universe age of the grand universe — rather, one of the seven sectors of the grand universe.

сектора.

1. СЕДЕМТЕ СВЕЩЕНИ СВЯТА НА ОТЕЦА

Образуващите кръга на Отеца сфери на свещен живот съдържат в себе си единствените в цялата вселена специфични тайни на личността. Тези спътници на Рая, образуващи най-вътрешния от трите кръга, са единствените забранени сфери от централната вселена, които имат отношение към личността. Долният Рай и световете на Сина също са затворени за личности, но нито една от тези сфери не е свързана непосредствено с личността.

Райските светове на Отеца се управляват от найвисшата категория Неизменни Синове на Троицата, Тринитизираните Тайни на Върховността. За тези светове мога да ви разкажа съвсем малко; за извършващата се в тях разнообразна дейност пък имам правото да кажа още помалко. Подобна информация засяга само тези същества, които изпълняват там своите функции и продължават своя път от тези сфери. И макар да съм в известен смисъл запознат с шест от тези светове, аз никога не съм посещавал сферата на Божеството; за мен този свят е абсолютно забранен.

Една от причините за секретността на тези светове се заключава в това, че във всеки от тях съществува особен образ или проявление на Божествата, съставляващи Райската Троица; това не е личност, а уникално присъствие на Божествеността, правилно възприемано и разбирано само от тези особени групи разумни същества, които или постоянно пребивават в тези сфери, или биват допускани там. Троичните Тайнства на Върховността са лични представители на тези особени неличностни присъствия на Божествеността и представляват високоличностни същества, превъзходно надарени и изумително приспособени към изпълнението на своите възвишени и трудни задължения.

1. СФЕРАТА НА БОЖЕСТВОТО. Този свят е в уникален смисъл „лоното на Отеца“, сферата на лично общуване на Всеобщия Баща – особеното проявление на неговата божественост. Сферата на Божеството е мястото за Райската среща на Настройчиците на Съзнанието, но той е и обител на много други същности, личности и други същества, водещи своето начало от Всеобщия Баща. Освен Вечния Син много други личности са се

1. THE SEVEN SACRED WORLDS OF THE FATHER

13:1.1 (144.1) The Father’s circuit of sacred life spheres contains the only inherent personality secrets in the universe of universes. These satellites of Paradise, the innermost of the three circuits, are the only forbidden domains concerned with personality in the central universe. Nether Paradise and the worlds of the Son are likewise closed to personalities, but neither of those realms is in any way directly concerned with personality.

13:1.2 (144.2) The Paradise worlds of the Father are directed by the highest order of the Stationary Sons of the Trinity, the Trinitized Secrets of Supremacy. Of these worlds I can tell little; of their manifold activities I may tell less. Such information concerns only those beings who function thereon and go forth therefrom. And though I am somewhat familiar with six of these special worlds, never have I landed on Divinington; that world is wholly forbidden to me.

13:1.3 (144.3) One of the reasons for the secrecy of these worlds is because each of these sacred spheres enjoys a specialized representation, or manifestation, of the Deities composing the Paradise Trinity; not a personality, but a unique presence of Divinity which can only be appreciated and comprehended by those particular groups of intelligences resident on, or admissible to, that particular sphere. The Trinitized Secrets of Supremacy are the personal agents of these specialized and impersonal presences of Divinity. And the Secrets of Supremacy are highly personal beings, superbly endowed and marvelously adapted to their exalted and exacting work.

13:1.4 (144.4) 1. DIVININGTON. This world is, in a unique sense, the “bosom of the Father,” the personal-communion sphere of the Universal Father, and thereon is a special manifestation of his divinity. Divinington is the Paradise rendezvous of the Thought Adjusters, but it is also the home of numerous other entities, personalities, and other beings taking origin in the Universal Father. Many personalities besides the Eternal Son are of direct origin by the solitary acts of the Universal Father. Only the Father fragments and those personalities

появили в резултат на единични актове на Всеобщия Баща. В тази обител се трудят и общуват само частиците на Отеца, а също и личности и същества, които са непосредствен и изключителен източник, какъвто е Всеобщият Баща.

and other beings of direct and exclusive origin in the Universal Father fraternize and function on this abode.

Тайнствата на Сферите на Божеството включват и тайната на посвещаването и мисията на Настройчиците на Съзнанието. Тяхната природа, произход и методът за установяване на контакт с низшите създания на еволюционните светове е тайна на тази сфера на Рая. Тези поразителни превръщания нямат непосредствено отношение към останалите от нас и затова Божествата смятат за разумно да не ни посвещават в някои особености на това велико божествено служене. Когато стигнем до съприкосновение с даден аспект от божествената дейност, тези процеси ни се разкриват в цялата си пълнота, с изключение на най-съкровените детайли на великото посвещение, по отношение на което не разполагаме с пълна информация.

13:1.5 (144.5) *The secrets of Divinington* include the secret of the bestowal and mission of Thought Adjusters. Their nature, origin, and the technique of their contact with the lowly creatures of the evolutionary worlds is a secret of this Paradise sphere. These amazing transactions do not personally concern the rest of us, and therefore do the Deities deem it proper to withhold certain features of this great and divine ministry from our full understanding. In so far as we come in contact with this phase of divine activity, we are permitted full knowledge of these transactions, but concerning the intimate details of this great bestowal we are not fully informed.

В тази сфера се съдържа и тайнството на природата, назначението и дейността на всички други форми на частиците на Отеца, на Гравитационните Посланици и на множество други неразкрити ви същества. Много вероятно е, че ако истините, отнасящи се до Сферата на Божеството, не бяха тайна за мен, те само щяха да ме объркат и да усложнат сегашната ми дейност; възможно е и това – тези истини да излизат извън пределите на онова, което е достъпно за разбиране на съществата от моята категория.

13:1.6 (145.1) This sphere also holds the secrets of the nature, purpose, and activities of all other forms of Father fragments, of the Gravity Messengers, and of hosts of other beings unrevealed to you. It is highly probable that those truths pertaining to Divinington which are withheld from me, if revealed, would merely confuse and handicap me in my present work, and still again, perhaps they are beyond the conceptual capacity of my order of being.

2. СФЕРАТА НА СИНА. Тази сфера представлява „лоното на Сина“, личният приемен свят на Вечния Син. Сферата на Сина е Райската резиденция на низходящите и възходящи Божии Синове, получили пълно признание и окончателно потвърждение. Този свят е Райската Обител на всички Синове на Вечния Син, а също и на еднородните и подчинени му Синове. Съществуват многобройни категории на божественото синовство, свързани с тази небесна обител и неразкрити на смъртните, които нямат отношение към плановете, свързани с програмите за духовно извисяване, за духовно придвижване на човека през вселените към Рая.

13:1.7 (145.2) 2. SONARINGTON. This sphere is the “bosom of the Son,” the personal receiving world of the Eternal Son. It is the Paradise headquarters of the descending and ascending Sons of God when, and after, they are fully accredited and finally approved. This world is the Paradise home for all Sons of the Eternal Son and of his co-ordinate and associate Sons. There are numerous orders of divine sonship attached to this supernal abode which have not been revealed to mortals since they are not concerned with the plans of the ascension scheme of human spiritual progression through the universes and on to Paradise.

Към *тайнството на Сферите на Сина* се отнася тайната за инкарнирането на Божествените Синове. Превръщането на Божия Син в Човешки Син, неговото буквално раждане от жена и това, което се е случило във вашия свят преди деветнадесет столетия, е всеобщо тайнство. Във вселените това

13:1.8 (145.3) *The secrets of Sonarington* include the secret of the incarnation of the divine Sons. When a Son of God becomes a Son of Man, is literally born of woman, as occurred on your world nineteen hundred years ago, it is a universal mystery. It is occurring right along throughout the universes, and it is a Sonarington secret of divine

става повсеместно, оставайки тайна на божественото синовство – тайната на Сферата на Сина. Настройчиците са тайнството на Бога-Баща. Инкарнацията на Божествените Синове е тайнство на БогаСин; тази тайна е скрита в седмия сектор на Сферата на Сина, където се допуска само този, които лично е преминал през това уникално изпитание. Вие сте запознати само с тези аспекти на инкарнацията, които имат отношение към вашия възход. Във вселената служат Райските Синове от неразкрит тип и многобройните аспекти на тайнството на тяхната инкарнация остават неразкрити за вас. Освен това има и други тайни, свързани със Сферата на Сина.

3. СФЕРАТА НА ДУХА. Този свят е „лоното на Духа“. Райската обител на висшите същества, които представляват изключително Безкрайния Дух. Тук се събират Седемте Главни Духа и някои от техните потомци във всички вселени. В тази небесна обител може да се срещнат многобройни неразкрити категории духовни личности, същества, на които е поръчено изпълнението на разнообразни вселенски функции, несвързани с плановете за възвисяване на смъртните създания на времето до Райските нива на вечността.

Тайнствата на Сферите на Духа включват в себе си непостижимите тайни на отразяването. Ние ви разказваме за обширното и всеобщо явление на отразяването, в частност, за неговото действие в столичните светове на седемте свръхвселени, но не обясняваме това явление в цялата му дълбочина, тъй като ние самите не го разбираме докрай. Разбираме много, наистина много, но някои основни детайли все още остават загадка за нас. Отразяващата способност е тайнството на Бога-Дух. Вие сте осведомени за функциите на отразяването във връзка с програмата за духовно извисяване на съхранилите своя живот смъртни създания и всичко казано остава вярно, но отразяването е и неизменен атрибут на нормалното функциониране на многобройни други аспекти от вселенската дейност. Този дар на Безкрайния Дух се използва не само за събиране на сведения и разпространяване на информация, но и за други цели. Съществуват и други тайни на Сферите на Духа.

4. СФЕРАТА НА НАМЕСТНИЦИТЕ. Тази планета представлява „лоното на Бащата и Сина“, тайната сфера на някои неразкрити същества, появяващи се в резултат от действията на Отеца и Сина. Сферата на Наместниците също така е Райска обител на много прославени същества със сложен произход – сложен от гледна точка на

sonship. The Adjusters are a mystery of God the Father. The incarnation of the divine Sons is a mystery of God the Son; it is a secret locked up in the seventh sector of Sonarington, a realm penetrated by none save those who have personally passed through this unique experience. Only those phases of incarnation having to do with your ascension career have been brought to your notice. There are many other phases of the mystery of the incarnation of the Paradise Sons of unrevealed types on missions of universe service which are undisclosed to you. And there are still other Sonarington mysteries.

13:1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. This world is the “bosom of the Spirit,” the Paradise home of the high beings that exclusively represent the Infinite Spirit. Here forgather the Seven Master Spirits and certain of their offspring from all universes. At this celestial abode may also be found numerous unrevealed orders of spirit personalities, beings assigned to the manifold activities of the universe not associated with the plans of upstepping the mortal creatures of time to the Paradise levels of eternity.

13:1.10 (145.5) *The secrets of Spiritington* involve the impenetrable mysteries of reflectivity. We tell you of the vast and universal phenomenon of reflectivity, more particularly as it is operative on the headquarters worlds of the seven superuniverses, but we never fully explain this phenomenon, for we do not fully understand it. Much, very much, we do comprehend, but many basic details are still mysterious to us. Reflectivity is a secret of God the Spirit. You have been instructed concerning reflectivity functions in relation to the ascension scheme of mortal survival, and it does so operate, but reflectivity is also an indispensable feature of the normal working of numerous other phases of universe occupation. This endowment of the Infinite Spirit is also utilized in channels other than those of intelligence gathering and information dissemination. And there are other secrets of Spiritington.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTON. This planet is the “bosom of the Father and the Son” and is the secret sphere of certain unrevealed beings who take origin by the acts of the Father and the Son. This is also the Paradise home of many glorified beings of complex ancestry, those whose origin is complicated because of the many diverse techniques operative in the seven superuniverses.

разнообразието на методите, действащи в седемте свръхвселени. В този свят се събират много групи същества, неразкрити на смъртните на Урантия.

Тайнствата на Сферите на Наместниците включват тайната на тринитизацията, а тринитизацията дава тайнственото право да представляваш Троицата, да действаш в качеството на Наместниците на Бога. Правото да представляваш Троицата се предоставя само на тези разкрити или неразкрити същества, които са тринитизирани – създадени, възникнали или увековечени от които и да е две или от всичките три лица на Райската Троица. Личностите, появяващи се в резултат от акт на тринитизация, изпълняван от някои прославени създания, представляват не повече от мобилизирания при такава тринитизация понятиен потенциал, макар те да са способни да се възнесат в обятията на Божеството, преминавайки пътя, открит за всички същества от техния тип.

Нетринитизираните същества не разбират напълно метода на тринитизация с участието на двама или трима Създатели или някои други същества. Вие никога няма да можете да разберете това явление, ако в своето далечно и славно бъдеще не предприемете такъв смел и успешен опит, тъй като в противен случай тайнствата на Сферите на Наместниците завинаги ще останат тайна за вас. Но за мен, висше създание от Троичен произход, всички сектори от Сферата на Наместниците са открити. Аз в съвършенство разбирам и също толкова надеждно и свято пазя тайната на своя произход и съдба.

Съществуват и други форми и аспекти на тринитизация, неизвестни на урантийците, и личните аспекти на този опит в необходимия вид се пазят в тайния сектор на Сферите на Наместниците.

5. СФЕРАТА НА УЕДИНЕНИЕТО. Този свят представлява „лоното на Отеца и Духа“ и е място на среща на величественото войнство на неразкритите същества, появили се в резултат от съвместни действия на Вселенския Баща и Безкрайния Дух; в допълнение към свойствата на Духа тези същества имат чертите на Отеца.

Тази сфера е и обител на Самотните Посланици и други същества от свръхангелски категории. Вие знаете малко за тези същества; съществува огромен брой неразкрити на Урантия категории. Постоянното местожителство в този свят не означава задължително, че Отецът е взел участие в създаването на Самотните Посланици или на

Many groups of beings forgather on this world whose identity has not been revealed to Urantia mortals.

13:1.12 (146.1) *The secrets of Vicegerington* include the secrets of trinitization, and trinitization constitutes the secret of authority to represent the Trinity, to act as vicegerents of the Gods. Authority to represent the Trinity attaches only to those beings, revealed and unrevealed, who are trinitized, created, eventuated, or eternalized by any two or all three of the Paradise Trinity. Personalities brought into being by the trinitizing acts of certain types of glorified creatures represent no more than the conceptual potential mobilized in that trinitization, albeit such creatures may ascend the path of Deity embrace open to all of their kind.

13:1.13 (146.2) Nontrinitized beings do not fully understand the technique of trinitization by either two or three Creators or by certain creatures. You will never fully understand such a phenomenon unless, in the far-distant future of your glorified career, you should essay and succeed in such an adventure, because otherwise these secrets of Vicegerington will always be forbidden you. But to me, a high Trinity-origin being, all sectors of Vicegerington are open. I fully understand, and just as fully and sacredly protect, the secret of my origin and destiny.

13:1.14 (146.3) There are still other forms and phases of trinitization which have not been brought to the notice of the Urantia peoples, and these experiences, in their personal aspects, are duly protected in the secret sector of Vicegerington.

13:1.15 (146.4) 5. SOLITARINGTON. This world is the “bosom of the Father and the Spirit” and is the rendezvous of a magnificent host of unrevealed beings of origin in the conjoint acts of the Universal Father and the Infinite Spirit, beings who partake of the traits of the Father in addition to their Spirit inheritance.

13:1.16 (146.5) This is also the home of the Solitary Messengers and of other personalities of the superangelic orders. You know of very few of these beings; there are vast numbers of orders unrevealed on Urantia. Because they are domiciled on the fifth world, it does not necessarily follow that the Father had aught to do with the creation of Solitary Messengers or their superangelic associates, but in this universe age

техните свръхангелски партньори, но в течение на дадената вселенска епоха той действително има отношение към техните функции. През настоящата епоха този свят е и статусна сфера на Управляващите Вселенската Енергия.

he does have to do with their function. During the present universe age this is also the status sphere of the Universe Power Directors.

Съществуват многобройни допълнителни категории духовни личности – същества, непознати на смъртния човек, които смятат Сферата на Уединение за свой Райски дом. Трябва да се помни, че всички сектори и нива на вселенска дейност са така изчерпателно осигурени с духовни попечители, както и този свят, който помага на смъртния човек да поеме възходящия път към Рая.

13:1.17 (146.6) There are numerous additional orders of spirit personalities, beings unknown to mortal man, who look upon Solitarington as their Paradise home sphere. It should be remembered that all divisions and levels of universe activities are just as fully provided with spirit ministers as is the realm concerned with helping mortal man ascend to his divine Paradise destiny.

Тайните на Сферата на Уединение. Освен някои тайни на тринитизацията в този свят се пазят тайните за личните отношения на Безкрайния Дух с някои висши представители на потомството на Третия Източник и Център. Тук се пазят тайните за съкровената връзка с многобройните неразкрити категории – с духовете на Бащата, Сина и Духа, с тройствения дух на Троицата, а също и с духовете на Висшия, Крайния и Върховния-Крайния.

13:1.18 (146.7) *The secrets of Solitarington.* Besides certain secrets of trinitization, this world holds the secrets of the personal relation of the Infinite Spirit with certain of the higher offspring of the Third Source and Center. On Solitarington are held the mysteries of the intimate association of numerous unrevealed orders with the spirits of the Father, of the Son, and of the Spirit, with the threefold spirit of the Trinity, and with the spirits of the Supreme, the Ultimate, and the Supreme-Ultimate.

6. СФЕРАТА НА СЕРАФИМИТЕ. Тази сфера представлява „лоното на Сина и Духа“, обител на необятното войнство на неразкритите същества, създадени от Сина и Духа. Тази сфера също така е определена и за всички попечителски чинове ангели, включително свръхнафими, секонафими и серафими. В централната и външните вселени служат и много категории величествени духовни същества, които не биват изпращани да служат на „тези, който ще наследят спасението“. Всички тези духовни труженици – на всички нива и във всички сфери на вселенска дейност, смятат Сферата на Серафимите за свой Райски дом.

13:1.19 (146.8) 6. SERAPHINGTON. This sphere is the “bosom of the Son and the Spirit” and is the home world of the vast hosts of unrevealed beings created by the Son and the Spirit. This is also the destiny sphere of all ministering orders of the angelic hosts, including supernaphim, seconaphim, and seraphim. There also serve in the central and outlying universes many orders of superb spirits who are not “ministering spirits to those who shall be heirs of salvation.” All these spirit workers in all levels and realms of universe activities look upon Seraphington as their Paradise home.

Тайнствата на Сферата на Серафимите включват тройна тайна и аз мога да спомена само една нейна част: тайната на серафическия транспорт. Способността на различни категории серафими и родствените им духовни същества да съдържат в своята духовна форма всички категории нематериални личности и да ги пренасят на значителни междупланетни разстояния представлява сама по себе си тайна, съхранявана в свещените сектори на Сферата на Серафимите. Транспортните серафими разбират това тайнство, но не посвещават в него останалите от нас, а възможно е и да не могат да ни посветят. Останалите тайни на Сферата на Серафимите се отнасят към личния опит на тези типове духовни попечители, които все още не са разкрити за

13:1.20 (147.1) *The secrets of Seraphington* involve a threefold mystery, only one of which I may mention — the mystery of seraphic transport. The ability of various orders of seraphim and allied spirit beings to envelop within their spirit forms all orders of nonmaterial personalities and to carry them away on lengthy interplanetary journeys, is a secret locked up in the sacred sectors of Seraphington. The transport seraphim comprehend this mystery, but they do not communicate it to the rest of us, or perhaps they cannot. The other mysteries of Seraphington pertain to the personal experiences of types of spirit servers as yet not revealed to mortals. And we refrain from discussing the secrets of such closely related beings because you can almost comprehend such near orders of existence, and it would be akin to betrayal of trust to present even our partial knowledge of such

смъртните. И ние се въздържаме да обсъждаме тайните на тези родствени на вас същества, защото вие сте много близо до разбирането на толкова близки вам категории; предаването на даже частични знания за такива явления би граничило със злоупотреба с оказаното ни доверие.

7. СФЕРА ЗА ДУХОВНО ИЗВИСЯВАНЕ. Този уникален свят представлява „лоното на Бащата, Сина и Духа“, място за среща на духовно извисяващите се създания на пространството, сфера за прием на странстващите на времето, преминаващи през Хавона на път за Рая. Сферата за Духовно Извисяване служи като действителен Райски дом за извисяващите се души на времето и пространството до придобиване от тях на Райски статут. Голяма част от своите хавонски „ваканции“ вие, смъртните, ще прекарвате на Сферата за Духовно Извисяване. В течение на вашия живот в Хавона Сферата за Духовно Извисяване ще бъде за вас това, което са били управляващите реверсията по време на възхода ви в локалната и свръхвселената. Тук ви очакват хиляди занятия, недостъпни за смъртното въображение. Както и на всички предшестващи етапи по пътя към Бога, вашата човешка същност ще встъпи тук в нови отношения с вашата божествена същност.

Тайнствата на Сферата за Духовно Извисяване включват тайната на постепенното и несъмнено внасяне в материалния смъртен разум на духовния и потенциален безсмъртен еквивалент на характера и индивидуалността. Това явление е еволюция на безсмъртната душа в разума на смъртно и материално създание – едно от найнепостижимите тайнства във вселената.

Не бихте могли до край да разберете това тайно превръщане, преди да достигнете Сферата за Духовно Извисяване. И именно по тази причина пред вашия изумен взор ще се открие цялата Сфера за Духовно Извисяване. Една седма част от Сферата за Духовно Извисяване е затворена за мен – този сектор, отнасящ се към самата тайна, която е (или ще бъде) изключителен опит и достояние за същество от вашия тип. Този опит е принадлежност на вашата, човешка категория на битието. Личностите от моята категория нямат пряко отношение към тези процеси. Поради това, забранени за мен, те в перспектива ще се разкрият пред вас. Но и след това те, по силата на някакви причини, завинаги остават ваша тайна. Вие не разкривате тази тайна нито на нас, нито на които и да е други категории същества. Ние знаем за вечното сливане на божествения Настройчик с безсмъртната душа с човешки phenomena.

13:1.21 (147.2) 7. ASCENDINGTON. This unique world is the “bosom of the Father, Son, and Spirit,” the rendezvous of the ascendant creatures of space, the receiving sphere of the pilgrims of time who are passing through the Havona universe on their way to Paradise. Ascendington is the actual Paradise home of the ascendant souls of time and space until they attain Paradise status. You mortals will spend most of your Havona “vacations” on Ascendington. During your Havona life Ascendington will be to you what the reversion directors were during the local and superuniverse ascension. Here you will engage in thousands of activities which are beyond the grasp of mortal imagination. And as on every previous advance in the Godward ascent, your human self will here enter into new relationships with your divine self.

13:1.22 (147.3) *The secrets of Ascendington* include the mystery of the gradual and certain building up in the material and mortal mind of a spiritual and potentially immortal counterpart of character and identity. This phenomenon constitutes one of the most perplexing mysteries of the universes — the evolution of an immortal soul within the mind of a mortal and material creature.

13:1.23 (147.4) You will never fully understand this mysterious transaction until you reach Ascendington. And that is just why all Ascendington will be open to your wondering gaze. One seventh of Ascendington is forbidden to me — that sector concerned with this very secret which is (or will be) the exclusive experience and possession of your type of being. This experience belongs to your human order of existence. My order of personality is not directly concerned with such transactions. It is therefore forbidden to me and eventually revealed to you. But even after it is revealed to you, for some reason it forever remains your secret. You do not reveal it to us nor to any other order of beings. We know about the eternal fusion of a divine Adjuster and an immortal soul of human origin, but the ascendant finaliters know this very experience as an absolute reality.

произход, но за извисяващите се завършили този опит е абсолютна реалност.

2. ВЗАИМООТНОШЕНИЯТА МЕЖДУ СВЕТОВЕТЕ И ОТЕЦА

Тези светове, в които живеят разнообразни категории духовни същества, представляват колосални и грандиозни сфери; по своята неописуемо величествена красота те са сравними с Рая. Те са място на срещи и присъединяване на създанията, техният постоянен космически дом. Когато станете завършил, мястото на вашето обитание ще бъде Раят, но Сферата за Духовно Извисяване завинаги ще остане вашият домашен адрес, даже след като продължите своето служене във външното пространство. В течение на цяла вечност ще смятате Сферата за Духовно Извисяване за свой дом, с който за вас ще бъдат свързани скъпи за сърцето ви спомени. Когато станете духовно същество от седми стадий, възможно е да се откажете от статута на живеещ в Рая.

Ако външните вселени се намират в процес на установяване и ако предстои те да бъдат заселени със създания на времето, способни да извършат възхода, то ние предполагаме, че и такива деца на бъдещето трябва да смятат Сферата за Духовно Извисяване за свой Райски дом.

Сферата за Духовно Извисяване е единствената свещена сфера, напълно открита за вас след вашето пристигане в Рая. Сферата на Наместниците е единствената свещена сфера, открита за мен напълно и без никакви изключения. Макар нейните тайни да имат отношение към моя произход, в течение на настоящата вселенска епоха аз не смятам Сферата на Наместниците за свой дом. Съществата с Троичен произход и тринитизираните същества не са едно и също нещо.

Съществата с Троичен произход не могат да смятат световете на Отеца за изцяло свои; тяхната собствена обител се намира на Райския Остров, в непосредствена близост с НайСвятата Сфера. Чести гости на Сферата за Духовно Извисяване, „лоното на Отеца, Сина и Духа“, те се запознават тук със своите братя от низшите светове на пространството.

Можете да предположите, че СиноветеСъздатели, водещи своето начало от съюза между Отеца и Сина, смятат Сферата на Наместниците за свой дом, но в сегашната вселенска епоха на дейност на БогСедмократния това не е така. Ще ви

2. FATHER-WORLD RELATIONSHIPS

13:2.1 (147.5) These home worlds of the diverse orders of spiritual beings are tremendous and stupendous spheres, and they are equal to Paradise in their matchless beauty and superb glory. They are rendezvous worlds, reunion spheres, serving as permanent cosmic addresses. As finaliters you will be domiciled on Paradise, but Ascendington will be your home address at all times, even when you enter service in outer space. Through all eternity you will regard Ascendington as your home of sentimental memories and reminiscent recollections. When you become seventh-stage spirit beings, possibly you will give up your residential status on Paradise.

13:2.2 (148.1) If outer universes are in the making, if they are to be inhabited by time creatures of ascension potential, then we infer that these children of the future will also be destined to look upon Ascendington as their Paradise home world.

13:2.3 (148.2) Ascendington is the only sacred sphere that will be unreservedly open to your inspection as a Paradise arrival. Vicegerington is the only sacred sphere that is wholly and unreservedly open to my scrutiny. Though its secrets are concerned in my origin, in this universe age I do not regard Vicegerington as my home. Trinity-origin beings and trinitized beings are not the same.

13:2.4 (148.3) The Trinity-origin beings do not fully share the Father’s worlds; they have their sole homes on the Isle of Paradise in close proximity to the Most Holy Sphere. They often appear on Ascendington, the “bosom of the Father-Son-Spirit,” where they fraternize with their brethren who have come up from the lowly worlds of space.

13:2.5 (148.4) You might assume that Creator Sons, being of Father-Son origin, would regard Vicegerington as their home, but such is not the case in this universe age of the function of God the Sevenfold. And there are many similar problems that will perplex you, for you are sure to encounter

many difficulties as you attempt to understand these things which are so near Paradise. Nor can you successfully reason out these questions; you know so little. And if you knew more about the Father's worlds, you would simply encounter more difficulties until you knew *all* about them. Status on any of these secret worlds is acquired by service as well as by nature of origin, and the successive universe ages may and do redistribute certain of these personality groupings.

объркат и много други сходни проблеми, защото сигурно ще срещнете множество трудности при разбирането на тези неща, които са така близки до Рая. Не можете да стигнете и до правилно заключение – толкова малко знаете за това. И ако знаехте за световете на Отеца повече, просто щяхте да се сблъскате с още повече трудности и така би било, докато не ги узнаете *всичките.* Във всеки от тези свещени светове статут се придобива както чрез служене, така и според произхода, и сменящите се вселенски епохи могат (и го правят) да прегледат или преразгледат някои от тези класификации на личностите.

13:2.6 (148.5) The worlds of the inner circuit are really fraternal or status worlds more than actual residential spheres. Mortals will attain some status on each of the Father's worlds save one. For example: When you mortals attain Havona, you are granted clearance for Ascendington, where you are most welcome, but you are not permitted to visit the other six sacred worlds. Subsequent to your passage through the Paradise regime and after your admission to the Corps of the Finality, you are granted clearance for Sonarington since you are sons of God as well as ascenders — and you are even more. But there will always remain one seventh of Sonarington, the sector of the incarnation secrets of the divine Sons, which will not be open to your scrutiny. Never will those secrets be revealed to the ascendant sons of God.

Световете от вътрешния кръг действително се явяват предимно светове за общуване или статусни светове в поголяма степен, отколкото сфери за живеене. Във всички светове на Отеца освен в един смъртните ще придобият определен статут. Например, когато вие, смъртните, достигате Хавона, ви допускат на Сферата за Духовно Извисяване, където сте желани гости, но не ви се разрешава достъп до шестте останали свещени свята. След преминаването през режима на Рая и включването ви в Корпусите за Завършили ви се открива достъп до Сферата на Сина, тъй като сте Божии Синове, точно както и възходящи създания, и дори повече от това. Но винаги ще остава една седма част от Сферата на Сина – секторът, в който се пазят тайните, свързани с инкарнацията на Божиите Синове; тя ще бъде винаги закрита за вас. Тези тайни никога няма да бъдат разкрити на духовно извисяващите се Божии синове.

13:2.7 (148.6) Eventually you will have full access to Ascendington and relative access to the other spheres of the Father except Divinington. But even when you are granted permission to land on five additional secret spheres, after you have become a finaliter, you will not be allowed to visit all sectors of such worlds. Nor will you be permitted to land on the shores of Divinington, the "bosom of the Father," though you shall surely stand repeatedly at the "right hand of the Father." Never throughout all eternity will there arise any necessity for your presence on the world of the Thought Adjusters.

С течение на времето ще ви бъде открит пълен достъп до Сферата за Духовно Извисяване и относителен достъп до останалите сфери на Отеца, освен Сферата на Божеството. Но даже и след като станете завършил и получите разрешение да посещавате петте други тайни сфери, няма да ви бъде позволено да посещавате всички сектори на тези светове. Няма да имате право да посещавате Сферата на Божеството, „недрата на Отеца", макар че несъмнено неведнъж ще стоите „отдясно на Отеца". В течение на цяла вечност няма да възникне каквато и да е необходимост от вашето присъствие в света на Настройчиците на Съзнанието.

13:2.8 (149.1) These rendezvous worlds of spirit life are forbidden ground to the extent that we are asked not to negotiate entrance to those phases of these spheres which are wholly outside our realms of experience. You may become creature perfect even as the Universal Father is deity perfect, but you may not know all the experiential

Тези светове за срещи на духовните същества са толкова забранена зона, че ни помолиха да не водим преговори за допуск до тези зони от въпросните сфери, които се намират изцяло отвъд пределите на нашия опит. Като създание вие можете да станете нещо толкова съвършено, колкото е съвършен

в своята божественост Отецът, но не ви е дадено да знаете всички емпирични тайни на останалите категории вселенски личности. Когато Създателят и неговото създание биват обединявани от емпирична личностна тайна, Създателят я пази вечно.

Всички тези тайни вероятно са познати на съвкупната група на Тринитизираните Тайнства на Върховността. Въпросните същества са добре познати само чрез тези групи, които обитават в техните специални светове; те са слабо разбирани от другите категории. Достигайки Рая, вие ще узнаете и страстно ще заобичате тези десет Тайнства на Върховността, които управляват Сферата за Духовно Извисяване. С изключение на Сферата на Божеството, вие ще можете частично да разберете Тайнствата на Върховността на останалите светове на Отеца, макар че това разбиране няма да бъде толкова съвършено, както на Сферата за Духовно Извисяване.

Тринитизираните Тайнства на Върховността, както може да се съди от тяхното име, се отнасят към Върховния и освен това са в еднаква степен свързани с Крайния и даже с тайнството на Върховния-Краен.

secrets of all other orders of universe personalities. When the Creator has an experiential personality secret with his creature, the Creator preserves that secret in eternal confidence.

13:2.9 (149.2) All these secrets are supposedly known to the collective body of the Trinitized Secrets of Supremacy. These beings are fully known only by their special world groups; they are little comprehended by other orders. After you attain Paradise, you will know and ardently love the ten Secrets of Supremacy who direct Ascendington. Excepting Divinington, you will also achieve a partial understanding of the Secrets of Supremacy on the other worlds of the Father, though not so perfectly as on Ascendington.

13:2.10 (149.3) The Trinitized Secrets of Supremacy, as their name might suggest, are related to the Supreme; they are likewise related to the Ultimate and to the future Supreme-Ultimate. These Secrets of Supremacy are the secrets of the Supreme and also the secrets of the Ultimate, even the secrets of the Supreme-Ultimate.

3. СВЕЩЕНИТЕ СВЕТОВЕ НА ВЕЧНИЯ СИН

Седемте светещи сфери на Вечния Син представляват световете на седемте фази на чисто духовно съществуване. Тези сияещи сфери са източник на тройствената светлина на Рая и Хавона; тяхното влияние в основата си, макар и не изцяло, е ограничено до централната вселена.

На тези спътници на Рая няма личности, затова на смъртната и материална личност може да се разкаже малко за тези видове изключително духовна обител. Нас ни учат, че тези светове изобилстват с неличностен живот, със съществата на Вечния Син. Ние предполагаме, че тези същества се събират тук, за да служат на планираните нови вселени на външното пространство. Философите на Рая твърдят, че всеки нов Райски цикъл, траещ около два милиарда урантийски години, се ознаменува със създаването на допълнителни резерви, представени от съществата от тази категория в тайните светове на Вечния Син.

Доколкото знам, нито една личност никога не е посещавала нито една от сферите на

3. THE SACRED WORLDS OF THE ETERNAL SON

13:3.1 (149.4) The seven luminous spheres of the Eternal Son are the worlds of the seven phases of pure-spirit existence. These shining orbs are the source of the threefold light of Paradise and Havona, their influence being largely, but not wholly, confined to the central universe.

13:3.2 (149.5) Personality is not present on these Paradise satellites; therefore is there little concerning these pure-spirit abodes which can be presented to the mortal and material personality. We are taught that these worlds teem with the otherwise-than-personal life of the beings of the Eternal Son. We infer that these entities are being assembled for ministry in the projected new universes of outer space. The Paradise philosophers maintain that each Paradise cycle, about two billion years of Urantia time, witnesses the creation of additional reserves of these orders on the secret worlds of the Eternal Son.

13:3.3 (149.6) As far as I am informed, no personality has ever been on any one of these spheres of the

Вечния Син. В течение на целия си дълъг опит в и отвъд пределите на Рая аз никога не съм получавал задачата да посетя някой от тези светове. Те не се посещават даже от личностите, създадени при участието на Вечния Син. Ние предполагаме, че всички видове неличностни духове, независимо от техния произход, биват допускани в тези видове духовна обител. На мен – личностно създание, имащо духовен облик, такъв свят несъмнено би ми се сторил пустинен и изоставен, дори и да биха ми позволили да го посетя. Високите духовни личности съществуват не за удовлетворяване на празно любопитство или пък заради съвършено безцелни приключения. Винаги има повече от достатъчен избор от увлекателни и полезни дерзания, за да си позволиш да проявяваш интерес към безсмислени или неосъществими проекти.

Eternal Son. I have never been assigned to visit one of these worlds in all my long experience in and out of Paradise. Even the personalities cocreated by the Eternal Son do not go to these worlds. We infer that all types of impersonal spirits — regardless of parentage — are admitted to these spirit homes. As I am a person and have a spirit form, no doubt such a world would seem empty and deserted even if I were permitted to pay it a visit. High spirit personalities are not given to the gratification of purposeless curiosity, purely useless adventure. There is at all times altogether too much intriguing and purposeful adventure to permit the development of any great interest in those projects which are either futile or unreal.

4. СВЕТОВЕТЕ НА БЕЗКРАЙНИЯ ДУХ

Между вътрешния кръг на Хавона и сияещите сфери на Вечния Син се въртят седемте сфери на Безкрайния Дух, населени с неговото потомство, тринитизирани от синовете на прославените личностни създания и други видове неразкрити същества – опитни ръководители на многобройни проекти в различните области на вселенска дейност.

Седемте Главни Духа са висши и крайни представители на Безкрайния Дух. Техните лични резиденции, съсредоточили енергийните им потенциали, се намират в периферната част на Рая, но всички операции, свързани с тяхното управление и ръководство на голямата вселена, се осъществяват в тези специални сфери на Безкрайния Дух. Всъщност Седемте Главни Духа са балансьор на разума и духа във вселената на вселените, всеобхватна, всеобемна, координираща всичко централна сила.

Действайки оттук, от тези седем особени сфери, Главните Духове постигат баланс и стабилизиране на кръговете на космическия разум на голямата вселена. Те също така са свързани и с различното духовно отношение и присъствие на Божествата в цялата голяма вселена. Физическите реакции са еднакви, еднообразни, винаги незабавни и автоматични. Но емпиричното духовно присъствие зависи от основните условия или състояния на духовната възприемчивост, присъща на индивидуалните разумни същества на световете.

Физическата власт, присъствие и функция

4. THE WORLDS OF THE INFINITE SPIRIT

13:4.1 (149.7) Between the inner circuit of Havona and the shining spheres of the Eternal Son there circle the seven orbs of the Infinite Spirit, worlds inhabited by the offspring of the Infinite Spirit, by the trinitized sons of glorified created personalities, and by other types of unrevealed beings concerned with the effective administration of the many enterprises of the various realms of universe activities.

13:4.2 (150.1) The Seven Master Spirits are the supreme and ultimate representatives of the Infinite Spirit. They maintain their personal stations, their power focuses, on the periphery of Paradise, but all operations concerned with their management and direction of the grand universe are conducted on and from these seven special executive spheres of the Infinite Spirit. The Seven Master Spirits are, in reality, the mind-spirit balance wheel of the universe of universes, an all-embracing, all-encompassing, and all-co-ordinating power of central location.

13:4.3 (150.2) From these seven special spheres the Master Spirits operate to equalize and stabilize the cosmic-mind circuits of the grand universe. They also have to do with the differential spiritual attitude and presence of the Deities throughout the grand universe. Physical reactions are uniform, unvarying, and always instantaneous and automatic. But experiential spiritual presence is in accordance with the underlying conditions or states of spiritual receptivity inherent in the individual minds of the realms.

13:4.4 (150.3) Physical authority, presence, and

са непроменливи във всички вселени – малки или големи. Отличителен фактор на духовното присъствие или реакциите на него е различната степен на неговото признаване и възприемане от волевите създания. Докато духовното присъствие на абсолютното и екзистенциално Божество в никаква степен не се влияе от лоялността или нелоялността на сътворените създания, също толкова вярно е и това, че функционалното присъствие на субабсолютното и емпирично Божество е явно и непосредствено повлияно от решенията, изборите и личното отношение на подобни крайни създания – от предаността и самоотвержеността на отделното същество, планета, система, съзвездие или вселена. Но това духовно присъствие на божественост не е капризно и не е произволно; неговата емпирична вариативност се обяснява с това, че личностните създания притежават дара на свободната воля.

Причините за различия в духовното присъствие съществуват във вашите собствени сърца и умове и ще се определят от вашия избор, решения и целеустременост. Това различие е присъщо на реакциите на свободната воля на разумните личностни създания, за които възможността за свобода на избора е била предопределена от Всеобщия Баща. Божествата са неизменно верни на своите духове и действат съобразно променящите се условия, които възникват в зависимост от различния избор на създанията – те ту им отделят голяма част от своето присъствие в отговор на тяхното искрено желание за това, ту се отдръпват от сцената, когато така решат техните създания, ползващи се от своя божествен дар на свободния избор. Така духът на божествеността послушно се подчинява на решенията на обитаващите световете създания.

Фактически изпълнителните светове на Седемте Главни Духа са Райските столици на седемте свръхвселени и свързаните с тях сегменти от външното пространство. Всеки Главен Дух осъществява своето управление на една свръхвселена и всеки от седемте свята е прикрепен само към един от Главните Духове. Зад пределите на Рая няма буквално нито един аспект от управлението на седемте свръхвселени, който да не е бил предвиден в тези изпълнителни светове. Те не са толкова изключителни, колкото сферите на Отеца, и макар че постоянно местожителство там имат само местните обитатели и тези, които работят там, тези седем административни планети винаги са открити за всички същества, които биха желали да ги посетят и които имат необходимите средства за придвижване.

За мен тези изпълнителни светове са

function are unvarying in all the universes, small or great. The differing factor in spiritual presence, or reaction, is the fluctuating differential in its recognition and reception by will creatures. Whereas the spiritual presence of absolute and existential Deity is in no manner whatever influenced by attitudes of loyalty or disloyalty on the part of created beings, at the same time it is true that the functioning presence of subabsolute and experiential Deity is definitely and directly influenced by the decisions, choices, and will-attitudes of such finite creature beings — by the loyalty and devotion of the individual being, planet, system, constellation, or universe. But this spiritual presence of divinity is not whimsical nor arbitrary; its experiential variance is inherent in the freewill endowment of personal creatures.

13:4.5 (150.4) The determiner of the differential of spiritual presence exists in your own hearts and minds and consists in the manner of your own choosing, in the decisions of your minds, and in the determination of your own wills. This differential is inherent in the freewill reactions of intelligent personal beings, beings whom the Universal Father has ordained shall exercise this liberty of choosing. And the Deities are ever true to the ebb and flow of their spirits in meeting and satisfying the conditions and demands of this differential of creature choice, now bestowing more of their presence in response to a sincere desire for the same and again withdrawing themselves from the scene as their creatures decide adversely in the exercise of their divinely bestowed freedom of choice. And thus does the spirit of divinity become humbly obedient to the choosing of the creatures of the realms.

13:4.6 (150.5) The executive abodes of the Seven Master Spirits are, in reality, the Paradise headquarters of the seven superuniverses and their correlated segments in outer space. Each Master Spirit presides over one superuniverse, and each of these seven worlds is exclusively assigned to one of the Master Spirits. There is literally no phase of the sub-Paradise administration of the seven superuniverses which is not provided for on these executive worlds. They are not so exclusive as the spheres of the Father or those of the Son, and though residential status is limited to native beings and those who work thereon, these seven administrative planets are always open to all beings who desire to visit them, and who can command the necessary means of transit.

13:4.7 (151.1) To me, these executive worlds are the

найинтересните и увлекателни места извън пределите на Рая. Никъде във вашата обширна вселена няма да видите толкова разнообразна дейност, увличаща толкова многобройни и различни категории живи същества, протичаща на толкова различни нива и включваща едновременно материални, интелектуални и духовни занятия. Когато ми се предостави време, свободно от изпълнението на задачи, и ми се случи да бъда в Рая или Хавона, обикновено отивам в един от тези оживени светове на Седемте Главни Духа, за да се въодушевя от зрелището на предприемчивост, самозабрава, преданост, мъдрост и ефективност. Няма друго такова място, където бих могъл да наблюдавам толкова поразително взаимодействие на личностни същества от всичките седем нива на вселенска реалност. И неизменно получавам нов приток на сили благодарение на тези, които добре знаят своята работа и получават истинско удоволствие от своята дейност.

[Представено от Възпитател в Мъдростта, назначен за изпълнението на тази функция от Извечно Древния на Уверса.]

most interesting and intriguing spots outside of Paradise. In no other place in the wide universe can one observe such varied activities, involving so many different orders of living beings, having to do with operations on so many diverse levels, occupations at once material, intellectual, and spiritual. When I am accorded a period of release from assignment, if I chance to be on Paradise or in Havona, I usually proceed to one of these busy worlds of the Seven Master Spirits, there to inspire my mind with such spectacles of enterprise, devotion, loyalty, wisdom, and effectiveness. Nowhere else can I observe such an amazing interassociation of personality performances on all seven levels of universe reality. And I am always stimulated by the activities of those who well know how to do their work, and who so thoroughly enjoy doing it.

13:4.8 (151.2) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Документ 14. Централната Божествена Вселена

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 14. ЦЕНТРАЛНАТА БОЖЕСТВЕНА ВСЕЛЕНА

Секции

Въведение
1. Системата Рай-Хавона
2. Строежът на Хавона
3. Световете на Хавона
4. Създанията на Централната Вселена
5. Животът в Хавона
6. Предназначението на Централната Вселена

PAPER 14
THE CENTRAL AND DIVINE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction
1. The Paradise-Havona System
2. Constitution of Havona
3. The Havona Worlds
4. Creatures of the Central Universe
5. Life in Havona
6. The Purpose of the Central Universe

Въведение

С ЪВЪРШЕНАТА и божествена вселена се намира в центъра на цялото творение; тя е вечното ядро, около което се въртят обширните творения на времето и пространството. Раят представлява исполински, абсолютно стабилен централен Остров-ядро, който стои неподвижно в самия център на величествената вечна вселена. Това централно планетарно семейство се нарича Хавона и се намира на огромно разстояние от локалната вселена Небадон. Тя е с колосални размери и практически непостижима маса, обединяваща милиарди сфери с невъобразима красота и потресаващо величие, но възможностите на човешкия разум са напълно недостатъчни за постигане на истинските мащаби на това огромно творение.

Хавона е единствена, неизменна, безупречна и завършена съвкупност от светове. Тя представлява изцяло сътворена и съвършена вселена; тя не е резултат от еволюционно развитие. Около това вечно и съвършено ядро кръжат безкрайните процесии на вселените – потресаващ еволюционен

INTRODUCTION

14:0.1 (152.1) THE perfect and divine universe occupies the center of all creation; it is the eternal core around which the vast creations of time and space revolve. Paradise is the gigantic nuclear Isle of absolute stability which rests motionless at the very heart of the magnificent eternal universe. This central planetary family is called Havona and is far-distant from the local universe of Nebadon. It is of enormous dimensions and almost unbelievable mass and consists of one billion spheres of unimagined beauty and superb grandeur, but the true magnitude of this vast creation is really beyond the understanding grasp of the human mind.

14:0.2 (152.2) This is the one and only settled, perfect, and established aggregation of worlds. This is a wholly created and perfect universe; it is not an evolutionary development. This is the eternal core of perfection, about which swirls that endless procession of universes which constitute the tremendous evolutionary experiment, the

експеримент, дръзко начинание на Божиите Синове-Създатели, стремящи се да пресъздадат във времето и възпроизведат в пространството вселената-еталон, идеала за божествена цялост, висша завършеност, пределна реалност и вечно съвършенство.

audacious adventure of the Creator Sons of God, who aspire to duplicate in time and to reproduce in space the pattern universe, the ideal of divine completeness, supreme finality, ultimate reality, and eternal perfection.

1. СИСТЕМАТА РАЙ-ХАВОНА

От периферията на Рая до вътрешните граници на седемте свръхвселени съществуват седем състояния и движения на пространството:

1. Спокойните зони на междинно пространство, влизащи в съприкосновение с Рая.

2. Трите кръга на Рая и седемте кръга на Хавона, въртящи се по посока на часовниковата стрелка.

3. Пространствените зони на относителен покой, отделящи кръга на Хавона от тъмните гравитационни тела на централната вселена.

4. Вътрешният пояс от тъмни гравитационни тела, въртящи се в посока, обратна на часовниковата стрелка.

5. Втората уникална пространствена зона, разделяща двете орбити на тъмните гравитационни тела.

6. Външният пояс от тъмни гравитационни тела, въртящи се около Рая по часовниковата стрелка.

7. Трета пространствена зона – зона на относителен покой, отделяща външния пояс от тъмни гравитационни тела от вътрешните кръгове на седемте свръхвселени.

Милиардният свят на Хавона е организиран в седем концентрични кръга, непосредствено обкръжаващи трите кръга със спътниците на Рая. Повече от тридесет и пет милиона свята се намират във вътрешния кръг на Хавона и повече от двеста четиридесет и пет милиона свята се намират във външния кръг, като техният брой пропорционално нараства в посока от вътрешния кръг към външния. Всеки кръг се отличава от другите, но на всички тях е присъщо съвършенство на пропорциите и изискана организация, като всеки от тях е изпълнен с особено изображение на Безкрайния Дух – един от Седемте Духа на Кръговете. В допълнение към другите функции този неличностен Дух координира небесните дела във всеки кръг.

Планетарните кръгове на Хавона не се закриват един друг; техните светове се

1. THE PARADISE-HAVONA SYSTEM

14:1.1 (152.3) From the periphery of Paradise to the inner borders of the seven superuniverses there are the following seven space conditions and motions:

14:1.2 (152.4) 1. The quiescent midspace zones impinging on Paradise.

14:1.3 (152.5) 2. The clockwise processional of the three Paradise and the seven Havona circuits.

14:1.4 (152.6) 3. The semiquiet space zone separating the Havona circuits from the dark gravity bodies of the central universe.

14:1.5 (152.7) 4. The inner, counterclockwise-moving belt of the dark gravity bodies.

14:1.6 (152.8) 5. The second unique space zone dividing the two space paths of the dark gravity bodies.

14:1.7 (152.9) 6. The outer belt of dark gravity bodies, revolving clockwise around Paradise.

14:1.8 (152.10) 7. A third space zone — a semiquiet zone — separating the outer belt of dark gravity bodies from the innermost circuits of the seven superuniverses.

14:1.9 (152.11) The billion worlds of Havona are arranged in seven concentric circuits immediately surrounding the three circuits of Paradise satellites. There are upwards of thirty-five million worlds in the innermost Havona circuit and over two hundred and forty-five million in the outermost, with proportionate numbers intervening. Each circuit differs, but all are perfectly balanced and exquisitely organized, and each is pervaded by a specialized representation of the Infinite Spirit, one of the Seven Spirits of the Circuits. In addition to other functions this impersonal Spirit co-ordinates the conduct of celestial affairs throughout each circuit.

14:1.10 (153.1) The Havona planetary circuits are not superimposed; their worlds follow each other in an

разполагат в подредена линейна процесия. Централната вселена се върти около неподвижния Остров на Рая в единна гигантска плоскост, състояща се от десет концентрични стабилизирани образувания – три кръга, в които влизат сферите на Рая, и седем кръга, включващи световете на Хавона. Във физически аспект кръговете на Рая и Хавона са една и съща система; разделение съществува само във функционален и административен план.

orderly linear procession. The central universe whirls around the stationary Isle of Paradise in one vast plane, consisting of ten concentric stabilized units — the three circuits of Paradise spheres and the seven circuits of Havona worlds. Physically regarded, the Havona and the Paradise circuits are all one and the same system; their separation is in recognition of functional and administrative segregation.

В Рая времето не се изчислява; за обитателите на централния Остров представата за последователност на събитията е присъща. Но времето е относително за кръговете на Хавона и за пребиваващите тук многобройни същества както с небесен, така и със земен произход. Във всеки свят на Хавона си имат свое местно време, определяно според съответния кръг. Тъй като всички светове в един и същи кръг се въртят еднообразно около Рая, техните години имат еднаква продължителност и при придвижване от външните кръгове към вътрешността планетарната година намалява.

14:1.11 (153.2) Time is not reckoned on Paradise; the sequence of successive events is inherent in the concept of those who are indigenous to the central Isle. But time is germane to the Havona circuits and to numerous beings of both celestial and terrestrial origin sojourning thereon. Each Havona world has its own local time, determined by its circuit. All worlds in a given circuit have the same length of year since they uniformly swing around Paradise, and the length of these planetary years decreases from the outermost to the innermost circuit.

Освен кръговото време на Хавона съществува стандартният ден на системата Рай-Хавона и други обозначения на времето, определяни на седемте Райски спътника на Безкрайния Дух и предавани оттам. Стандартният ден в системата Рай-Хавона е основан на продължителността на времето, което е необходимо за пълното завъртане около Райския Остров на планетарните обители на първия – или вътрешен, кръг на Хавона, и независимо от огромните скорости, които се дължат на тяхното разположение между тъмните гравитационни тела и исполинския Рай, за пълния оборот на тези сфери са необходими почти хиляда години. Вие дори не сте предполагали, че пред вашите очи е била дадена истината, изразена с думите „Един ден е като хиляда години с Бога, като страж в нощта.“ Един ден в системата Рай-Хавона е само със седем минути, три цяло и една осма секунди по-кратък, отколкото едно хилядолетие по съвременния урантийски високосен календар.

14:1.12 (153.3) Besides Havona-circuit time, there is the Paradise-Havona standard day and other time designations which are determined on, and are sent out from, the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit. The Paradise-Havona standard day is based on the length of time required for the planetary abodes of the first or inner Havona circuit to complete one revolution around the Isle of Paradise; and though their velocity is enormous, owing to their situation between the dark gravity bodies and gigantic Paradise, it requires almost one thousand years for these spheres to complete their circuit. You have unwittingly read the truth when your eyes rested on the statement “A day is as a thousand years with God, as but a watch in the night.” One Paradise-Havona day is just seven minutes, three and one-eighth seconds less than one thousand years of the present Urantia leap-year calendar.

Денят в системата Рай-Хавона е еталонът за време за седемте свръхвселени, макар че всяка от тях се придържа към свой собствен вътрешен времеви стандарт.

14:1.13 (153.4) This Paradise-Havona day is the standard time measurement for the seven superuniverses, although each maintains its own internal time standards.

В далечните предели на обширната централна вселена, много далеч от седемте кръга на Хавона, се въртят невероятен брой тъмни гравитационни тела. По много аспекти тези многобройни тъмни маси са напълно различни от останалите пространствени тела, като се отличават даже по своята форма. Тези

14:1.14 (153.5) On the outskirts of this vast central universe, far out beyond the seventh belt of Havona worlds, there swirl an unbelievable number of enormous dark gravity bodies. These multitudinous dark masses are quite unlike other space bodies in many particulars; even in form they are very different. These dark gravity bodies

черни гравитационни тела не отразяват и не поглъщат светлината; те не реагират на светлината като на физическа енергия и обкръжават Хавона с толкова плътен слой, че да я направят невидима даже за съседните обитаеми вселени на времето и пространството.

neither reflect nor absorb light; they are nonreactive to physical-energy light, and they so completely encircle and enshroud Havona as to hide it from the view of even near-by inhabited universes of time and space.

Огромният пояс от тъмни гравитационни тела на свой ред е разделен на два равни елипсовидни пояса чрез вмъкване на особено пространство. Вътрешният пояс се върти обратно, а външният – по посока на часовниковата стрелка. Противоположно насоченото движение заедно с необичайната маса на тези тъмни тела дотолкова ефективно компенсират липсата на гравитация на Хавона, че осигуряват на централната вселена физическа пропорционалност и съвършена устойчивост.

14:1.15 (153.6) The great belt of dark gravity bodies is divided into two equal elliptical circuits by a unique space intrusion. The inner belt revolves counterclockwise; the outer revolves clockwise. These alternate directions of motion, coupled with the extraordinary mass of the dark bodies, so effectively equalize the lines of Havona gravity as to render the central universe a physically balanced and perfectly stabilized creation.

Вътрешният пояс от тъмни гравитационни тела има тръбовидна форма и се състои от три кръгообразни групи. На неговото напречно сечение са били забелязани три концентрични кръга с приблизително еднаква плътност. Външният пояс на тъмните гравитационни тела е организиран перпендикулярно, при което неговата височина превишава височината на вътрешния пояс десет хиляди пъти. Вертикалният диаметър на външния пояс превишава петдесет хиляди пъти неговия напречен диаметър.

14:1.16 (153.7) The inner procession of dark gravity bodies is tubular in arrangement, consisting of three circular groupings. A cross section of this circuit would exhibit three concentric circles of about equal density. The outer circuit of dark gravity bodies is arranged perpendicularly, being ten thousand times higher than the inner circuit. The up-and-down diameter of the outer circuit is fifty thousand times that of the transverse diameter.

Разделящото два гравитационни пояса пространство е *уникално* в такъв смисъл, че никъде в цялата обширна вселена няма нищо подобно. Тази зона се характеризира с исполински вълнообразни движения и е изпълнена с колосална енергийна активност от неизвестен тип.

14:1.17 (154.1) The intervening space which exists between these two circuits of gravity bodies is *unique* in that nothing like it is to be found elsewhere in all the wide universe. This zone is characterized by enormous wave movements of an up-and-down nature and is permeated by tremendous energy activities of an unknown order.

По наше мнение бъдещата еволюция на външните нива на пространството няма да е свързана с появата на нещо, подобно на тъмните гравитационни тела на централната вселена; ние смятаме тези редуващи се шествия от осигуряващи гравитационен баланс исполински тела за уникални в цялото мироздание.

14:1.18 (154.2) In our opinion, nothing like the dark gravity bodies of the central universe will characterize the future evolution of the outer space levels; we regard these alternate processions of stupendous gravity-balancing bodies as unique in the master universe.

2. СТРОЕЖЪТ НА ХАВОНА

2. CONSTITUTION OF HAVONA

Духовните същества не обитават в мъглявинно пространство; те не населяват етерни светове; тяхна обител са истински материални сфери – светове, подобни на тези, в които живеят смъртните. Световете на Хавона са оригинални и буквални, макар тяхната буквална субстанция да се отличава от материалната организация на планетите в седемте свръхвселени.

14:2.1 (154.3) Spirit beings do not dwell in nebulous space; they do not inhabit ethereal worlds; they are domiciled on actual spheres of a material nature, worlds just as real as those on which mortals live. The Havona worlds are actual and literal, albeit their literal substance differs from the material organization of the planets of the seven superuniverses.

Физическите реалности на Хавона представляват тип организация на енергията, който коренно се отличава от всяка енергийна организация, разпространена в еволюционните вселени на пространството. Хавона характеризира тройствеността на видовете енергия; свръхвселенските единици на енергияматерията съдържат двоен енергиен заряд, макар че един от видовете енергия съществува както в отрицателната, така и в положителната фази. Моделът на централната вселена е тройствен (Троица); моделът (непосредственият) на локалната вселена е двойствен: в него участват Синът-Създател и Съзидателният Дух.

14:2.2 (154.4) The physical realities of Havona represent an order of energy organization radically different from any prevailing in the evolutionary universes of space. Havona energies are threefold; superuniverse units of energy-matter contain a twofold energy charge, although one form of energy exists in negative and positive phases. The creation of the central universe is threefold (Trinity); the creation of a local universe (directly) is twofold, by a Creator Son and a Creative Spirit.

Материята на Хавона се състои от организацията на хиляда основни химически елемента и от балансираните функции на седемте форми на енергия на Хавона. Всеки от тези основни видове енергия притежава седем фази на възбуждане така, че местните на Хавона реагират на четиридесет и девет различни дразнителя. С други думи, от чисто физическа гледна точка местните на централната вселена притежават четиридесет и девет специфични вида усещания. Броят на моронтийните чувства е седемдесет, а броят на чувствата във висшите духовни категории се колебае между седемдесет и двеста и десет в зависимост от типа същество.

14:2.3 (154.5) The material of Havona consists of the organization of exactly one thousand basic chemical elements and the balanced function of the seven forms of Havona energy. Each of these basic energies manifests seven phases of excitation, so that the Havona natives respond to forty-nine differing sensation stimuli. In other words, viewed from a purely physical standpoint, the natives of the central universe possess forty-nine specialized forms of sensation. The morontia senses are seventy, and the higher spiritual orders of reaction response vary in different types of beings from seventy to two hundred and ten.

Нито едно физическо същество на централната вселена не би било видимо за урантийците, както и нито един от физическите дразнители на тези далечни светове не би предизвикал ответна реакция от вашите груби органи на чувствата. Ако можеше смъртен на Урантия да бъде пренесен в Хавона, той би се оказал глух, сляп и напълно лишен от останалите си проявления на усещанията; той би могъл да функционира само като ограничено съзнаващо същество, напълно лишено от дразнителна среда и от каквито и да било реакции спрямо нея.

14:2.4 (154.6) None of the physical beings of the central universe would be visible to Urantians. Neither would any of the physical stimuli of those faraway worlds excite a reaction in your gross sense organs. If a Urantia mortal could be transported to Havona, he would there be deaf, blind, and utterly lacking in all other sense reactions; he could only function as a limited self-conscious being deprived of all environmental stimuli and all reactions thereto.

В централното творение се извършват много физически явления и духовни реакции, които са съвършено неизвестни в световете, подобни на Урантия. Принципната организация на тройственото творение съвсем не прилича на двойствения строеж, създаден на вселените на времето и пространството.

14:2.5 (154.7) There are numerous physical phenomena and spiritual reactions transpiring in the central creation which are unknown on worlds such as Urantia. The basic organization of a threefold creation is wholly unlike that of the twofold constitution of the created universes of time and space.

Всички естествени закони са създадени според принципи, напълно отличаващи се от двуенергийните системи на формиращите се творения. Цялата централна вселена е организирана в съответствие с тройствената система на безупречно и симетрично управление. По цялата система Рай-Хавона се поддържа съвършено равновесие между

14:2.6 (154.8) All natural law is co-ordinated on a basis entirely different than in the dual-energy systems of the evolving creations. The entire central universe is organized in accordance with the threefold system of perfect and symmetrical control. Throughout the whole Paradise-Havona system there is maintained a perfect balance between all cosmic realities and all spiritual forces.

всички космически реалности и всички духовни сили. Раят, с неговия абсолютен обхват на материалното творение, в съвършенство регулира и поддържа физическите енергии на централната вселена; Вечният Син, в рамките на всеобщия духовен обхват, напълно съвършено поддържа духовния статут на всички обитатели на Хавона. В Рая няма нищо експериментално, а системата Рай-Хавона е единно цяло на съзидателно съвършенство.

Всеобхватната духовна гравитация на Вечния Син е поразително ефективна в цялата централна вселена. Всички духовни ценности и духовни личности неуморно се устремяват към центъра, към обитателите на Боговете. Това влечение към Бога е интензивно и непреодолимо. Стремежът към Бога с особена сила се проявява в централната вселена не заради това, че духовната гравитация тук се усеща повече, отколкото във вселените, лежащи извън нейните предели, а защото достигналите Хавона същества са по-одухотворени и следователно по-възприемчиви към вездесъщата сила на духовната гравитация на Вечния Син.

По такъв начин Безкрайният Дух притегля към Рая всички интелектуални ценности. По цялата централна вселена интелектуалната гравитация на Безкрайния Дух действа съвместно с духовната гравитация на Вечния Син и те заедно съставляват единна движеща сила, подбуждаща духовно извисяващите се души към търсене на Бога, към постигане на Божеството – да достигнат Рая и да познаят Отеца.

Хавона е духовно съвършена и физически устойчива вселена. Управлението и хармоничната устойчивост на централната вселена са безупречни. Всичко, което се отнася към физическото или духовното, е до съвършенство предсказуемо, което не може да се каже за явленията на разума и волеизявленията на личността. Ние действително смятаме за невероятно, че тук можеш да се сблъскаш с греха, но подобно предположение е основано на това, че притежаващите свободна воля местни жители на Хавона никога не са били виновни за нарушаване волята на Божеството. От векове тези небесни същества са неизменно предани на Извечно Вечните, точно както нямаше грях в нито едно същество, появило се тук като странстващ. Не е известен нито един случай на лошо поведение на някакво същество или групи личности, създадени някога в централната вселена Хавона или допуснати тук. Толкова съвършени и божествени са средствата за подбор във вселените на времето, че историята на Хавона не помни

Paradise, with an absolute grasp of material creation, perfectly regulates and maintains the physical energies of this central universe; the Eternal Son, as a part of his all-embracing spirit grasp, most perfectly sustains the spiritual status of all who indwell Havona. On Paradise nothing is experimental, and the Paradise-Havona system is a unit of creative perfection.

14:2.7 (155.1) The universal spiritual gravity of the Eternal Son is amazingly active throughout the central universe. All spirit values and spiritual personalities are unceasingly drawn inward towards the abode of the Gods. This Godward urge is intense and inescapable. The ambition to attain God is stronger in the central universe, not because spirit gravity is stronger than in the outlying universes, but because those beings who have attained Havona are more fully spiritualized and hence more responsive to the ever-present action of the universal spirit-gravity pull of the Eternal Son.

14:2.8 (155.2) Likewise does the Infinite Spirit draw all intellectual values Paradiseward. Throughout the central universe the mind gravity of the Infinite Spirit functions in liaison with the spirit gravity of the Eternal Son, and these together constitute the combined urge of the ascendant souls to find God, to attain Deity, to achieve Paradise, and to know the Father.

14:2.9 (155.3) Havona is a spiritually perfect and physically stable universe. The control and balanced stability of the central universe appear to be perfect. Everything physical or spiritual is perfectly predictable, but mind phenomena and personality volition are not. We do infer that sin can be reckoned as impossible of occurrence, but we do this on the ground that the native freewill creatures of Havona have never been guilty of transgressing the will of Deity. Through all eternity these supernal beings have been consistently loyal to the Eternals of Days. Neither has sin appeared in any creature who has entered Havona as a pilgrim. There has never been an instance of misconduct by any creature of any group of personalities ever created in, or admitted to, the central Havona universe. So perfect and so divine are the methods and means of selection in the universes of time that never in the records of Havona has an error occurred; no mistakes have ever been made; no ascendant soul has ever been prematurely admitted to the central universe.

нито една простъпка; не е била направена нито една грешка; нито една духовно извисяваща се душа не е била допусната тук преждевременно.

3. СВЕТОВЕТЕ НА ХАВОНА

Що се отнася до управлението на централната вселена, то такова не съществува. Хавона се отличава с толкова изискано съвършенство, че каквато и да е система на интелектуално управление се превръща в ненужна. Няма нито периодически назначавани съдилища, нито законодателни асамблеи; Хавона се нуждае единствено от административно ръководство. Тук се проявяват найвисшите идеали на истинското *само* управление.

Толкова съвършени или близки до съвършенството разумни същества не се нуждаят от управление. Те не е нужно да бъдат контролирани, тъй като тези същества са с вродено съвършенство, а сред тях има и еволюционни създания, в далечното минало преминали през щателна проверка във върховните съдилища на свръхвселените.

Управлението на Хавона не е автоматично, но се отличава с изумително съвършенство и божествена целесъобразност. С административните пълномощия, предимно планетарни, е натоварен местният Извечно Вечен; всяка сфера на Хавона се ръководи от една от тези личности с Троичен произход. Извечно Вечните не принадлежат към създателите, но те са прекрасни администратори. Тези във висша степен изкусни учители ръководят своите планетарни деца със съвършенство на мъдростта, граничещо с абсолютност.

Милиард сфери на централната вселена – това са подготвителните светове на висшите личности, местните обитатели на Рая и Хавона; освен това тук се провежда окончателното изпитание за духовно извисяващите се създания от еволюционните светове на времето. Изпълнявайки великия план на Всеобщия Баща, свързан с духовното извисяване на създанията, странстващите на времето се приземяват в приемните светове на външния – или седми, кръг и след като преминат нужната подготовка и придобият разширен опит, пристъпват към последователно придвижване към центъра, като преминават от планета на планета, от кръг на кръг, докато не стигнат до Божествата и не станат жители на Рая.

Макар че сферите на седемте кръга се поддържат в цялата им небесна красота,

3. THE HAVONA WORLDS

14:3.1 (155.4) Concerning the government of the central universe, there is none. Havona is so exquisitely perfect that no intellectual system of government is required. There are no regularly constituted courts, neither are there legislative assemblies; Havona requires only administrative direction. Here may be observed the height of the ideals of true *self*-government.

14:3.2 (155.5) There is no need of government among such perfect and near-perfect intelligences. They stand in no need of regulation, for they are beings of native perfection interspersed with evolutionary creatures who have long since passed the scrutiny of the supreme tribunals of the superuniverses.

14:3.3 (155.6) The administration of Havona is not automatic, but it is marvelously perfect and divinely efficient. It is chiefly planetary and is vested in the resident Eternal of Days, each Havona sphere being directed by one of these Trinity-origin personalities. Eternals of Days are not creators, but they are perfect administrators. They teach with supreme skill and direct their planetary children with a perfection of wisdom bordering on absoluteness.

14:3.4 (156.1) The billion spheres of the central universe constitute the training worlds of the high personalities native to Paradise and Havona and further serve as the final proving grounds for ascending creatures from the evolutionary worlds of time. In the execution of the Universal Father's great plan of creature ascension the pilgrims of time are landed on the receiving worlds of the outer or seventh circuit, and subsequent to increased training and enlarged experience, they are progressively advanced inward, planet by planet and circle by circle, until they finally attain the Deities and achieve residence on Paradise.

14:3.5 (156.2) At present, although the spheres of the seven circuits are maintained in all their supernal

понастоящем само един процент от съвкупните планетарни възможности се използва за съдействие по всеобщия план на Отеца за духовно извисяване на смъртните. Около една десета от процента на цялото пространство на тези исполински светове е посветено на живота и дейността на Корпуса на Завършилите – същества, увековечени в светлината и живота, които често обитават в световете на Хавона и служат тук. Постоянните лични резиденции на тези възвишени създания се намират в Рая.

Планетарният строеж на сферите на Хавона съвсем не прилича на строежа на еволюционните светове и системи на пространството. Никога в голямата вселена не се използват толкова огромни сфери като обитаеми светове. Триадното физическо устройство в съвкупност с компенсиращия ефект на колосалните тъмни гравитационни тела позволява в съвършенство да се уравновесят физическите сили и с точност да се уравновесяват различните притегления на това потресаващо творение. В организацията на материалните функции и духовната дейност на тези огромни светове се използва и антигравитацията.

Архитектурата, осветлението и отоплението, както и биологическото и художествено украсяване на сферите на Хавона, не се поддават даже на найдръзкото човешко въображение. Почти нищо не може да ви бъде разказано за Хавона; за да разберете нейната красота и грандиозност, трябва да я видите. Но в тези съвършени светове има истински реки и езера.

Тези светове са идеални за духовен живот; те служат като прекрасни видове обител за многобройни категории различни същества, действащи в централната вселена. Разнообразна дейност протича в тези възхитителни светове, която е много над човешкото разбиране.

4. СЪЗДАНИЯТА НА ЦЕНТРАЛНАТА ВСЕЛЕНА

В световете на Хавона има седем основни форми на живи създания и същества, всяка от които се състои от три обособени фази. Всяка от тези три фази обединява седемдесет основни типа, които се подразделят на хиляда подтипа, където на свой ред влизат нови градации и така нататък. Основните групи живи същества могат да се класифицират така:

1. Материални.

glory, only about one per cent of all planetary capacity is utilized in the work of furthering the Father's universal plan of mortal ascension. About one tenth of one per cent of the area of these enormous worlds is dedicated to the life and activities of the Corps of the Finality, beings eternally settled in light and life who often sojourn and minister on the Havona worlds. These exalted beings have their personal residences on Paradise.

14:3.6 (156.3) The planetary construction of the Havona spheres is entirely unlike that of the evolutionary worlds and systems of space. Nowhere else in all the grand universe is it convenient to utilize such enormous spheres as inhabited worlds. Triata physical constitution, coupled with the balancing effect of the immense dark gravity bodies, makes it possible so perfectly to equalize the physical forces and so exquisitely to balance the various attractions of this tremendous creation. Antigravity is also employed in the organization of the material functions and the spiritual activities of these enormous worlds.

14:3.7 (156.4) The architecture, lighting, and heating, as well as the biologic and artistic embellishment, of the Havona spheres, are quite beyond the greatest possible stretch of human imagination. You cannot be told much about Havona; to understand its beauty and grandeur you must see it. But there are real rivers and lakes on these perfect worlds.

14:3.8 (156.5) Spiritually these worlds are ideally appointed; they are fittingly adapted to their purpose of harboring the numerous orders of differing beings who function in the central universe. Manifold activities take place on these beautiful worlds which are far beyond human comprehension.

4. CREATURES OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:4.1 (156.6) There are seven basic forms of living things and beings on the Havona worlds, and each of these basic forms exists in three distinct phases. Each of these three phases is divided into seventy major divisions, and each major division is composed of one thousand minor divisions, with yet other subdivisions, and so on. These basic life groups might be classified as:

14:4.2 (156.7) 1. Material.

2. Моронтийни.

3. Духовни.

4. Абсонитни.

5. Пределни.

6. Коабсолютни.

7. Абсолютни.

Стареенето и смъртта не влизат в жизнения цикъл на световете на Хавона. В централната вселена низшите живи същества претърпяват материално преобразуване. Тяхната форма и проявление се изменят, но те не се разпадат на съставните си части чрез разрушение и клетъчна смърт.

Всички местни на Хавона произхождат от Райската Троица. Те нямат родители-създания и са неспособни за възпроизводство. Ние не можем да опишем процеса на създаване на тези обитатели на централната вселена – несътворените същества. Целият разказ за сътворяването на Хавона е опит за прилагане на пространствено-времевите категории към факта на вечността, който няма връзка с времето и пространството в този смисъл, в който ги разбира смъртният човек. Но ние сме длъжни да направим отстъпка на човешката философия по въпроса за произхода; даже личности, които с много превишават нивото на човека, се нуждаят от понятието „начало“. Още повече че системата Рай-Хавона е вечна.

Местните на Хавона населяват милиарди светове в централната вселена в този смисъл, в който останалите категории жители постоянно обитават в своите съответстващи сфери. Така както материалната категория Божии синове се занимава с материалната, интелектуална и духовна организация в милиард локални системи на една от свръхвселените, така и местните на Хавона обитават и действат в милиардите светове на централната вселена. Можете да смятате обитателите на Хавона за материални създания, при условие че думата „материален“ включва физическите реалности на божествената вселена.

Съществува живот, типичен само за Хавона и притежаващ самоценност. Хавонци всячески помагат на тези, които се възнасят към Рая или слизат надолу в свръхвселените, но те живеят също така живот, присъщ само на централната вселена и имащ относителен смисъл извън връзката с Рая или свръхвселените.

Така както поклонението на вярващите синове на еволюционните светове помага да се удовлетвори любовта към Всеобщия Баща,

14:4.3 (156.8) 2. Morontial.

14:4.4 (156.9) 3. Spiritual.

14:4.5 (156.10) 4. Absonite.

14:4.6 (156.11) 5. Ultimate.

14:4.7 (156.12) 6. Coabsolute.

14:4.8 (156.13) 7. Absolute.

14:4.9 (157.1) Decay and death are not a part of the cycle of life on the Havona worlds. In the central universe the lower living things undergo the transmutation of materialization. They do change form and manifestation, but they do not resolve by process of decay and cellular death.

14:4.10 (157.2) The Havona natives are all the offspring of the Paradise Trinity. They are without creature parents, and they are nonreproducing beings. We cannot portray the creation of these citizens of the central universe, beings who never were created. The entire story of the creation of Havona is an attempt to time-space an eternity fact which has no relation to time or space as mortal man comprehends them. But we must concede human philosophy a point of origin; even personalities far above the human level require a concept of “beginnings.” Nevertheless, the Paradise-Havona system is eternal.

14:4.11 (157.3) The natives of Havona live on the billion spheres of the central universe in the same sense that other orders of permanent citizenship dwell on their respective spheres of nativity. As the material order of sonship carries on the material, intellectual, and spiritual economy of a billion local systems in a superuniverse, so, in a larger sense, do the Havona natives live and function on the billion worlds of the central universe. You might possibly regard these Havoners as material creatures in the sense that the word “material” could be expanded to describe the physical realities of the divine universe.

14:4.12 (157.4) There is a life that is native to Havona and possesses significance in and of itself. Havoners minister in many ways to Paradise descenders and to superuniverse ascenders, but they also live lives that are unique in the central universe and have relative meaning quite apart from either Paradise or the superuniverses.

14:4.13 (157.5) As the worship of the faith sons of the evolutionary worlds ministers to the satisfaction of the Universal Father’s love, so the exalted

така и възвишеното преклонение на създанията на Хавона утолява съвършените идеали на божествената красота и истина. Както смъртният човек се стреми към изпълнение на Божията воля, така и тези същества на централната вселена живеят за това, да отговарят на идеала на Райската Троица. В самата си същност те *са* Божията воля. Божията добродетел извиква радост в човека, божествената красота предизвиква ликуване в обитателите на Хавона; както те, така и другите се ползват с благотворната свобода, присъща на живата истина.

adoration of the Havona creatures satiates the perfect ideals of divine beauty and truth. As mortal man strives to do the will of God, these beings of the central universe live to gratify the ideals of the Paradise Trinity. In their very nature they *are* the will of God. Man rejoices in the goodness of God, Havoners exult in the divine beauty, while you both enjoy the ministry of the liberty of living truth.

Жителите на Хавона имат както възможно настоящо, така и неразкрито бъдещо назначение. Местните на централната вселена преминават и през собствен, присъщ само на централната вселена път на развитие, не предполагащ нито възвисяване към Рая, нито проникване в свръхвселените. Това движение към висшия статут на Хавона може да се представи по следния начин:

14:4.14 (157.6) Havoners have both optional present and future unrevealed destinies. And there is a progression of native creatures that is peculiar to the central universe, a progression that involves neither ascent to Paradise nor penetration of the superuniverses. This progression to higher Havona status may be suggested as follows:

1. Емпирично движение навън – от първия до седмия кръг.

14:4.15 (157.7) 1. Experiential progress outward from the first to the seventh circuit.

2. Движение към центъра – от седмия кръг към първия.

14:4.16 (157.8) 2. Progress inward from the seventh to the first circuit.

3. Вътрешнокръгово движение – път, преминаващ през световете на един кръг.

14:4.17 (157.9) 3. Intracircuit progress — progression within the worlds of a given circuit.

Освен местните на Хавона сред обитателите на централната вселена има многобройни класи еталонни същества, служещи за модел за различни вселенски групи: съветници, ръководители и учители, които са подобни на тях и са предназначени за подобни на тях същества в цялото творение. Всички същества във всички вселени се създават по образа на една от категориите еталонни създания, обитаващи в един от милиардите светове на Хавона. Даже целта и идеалите на смъртните на времето, присъщи на живота на създадените същества, се намират на външните кръгове на тези еталонни небесни сфери.

14:4.18 (157.10) In addition to the Havona natives, the inhabitants of the central universe embrace numerous classes of pattern beings for various universe groups — advisers, directors, and teachers of their kind and to their kind throughout creation. All beings in all universes are fashioned along the lines of some one order of pattern creature living on some one of the billion worlds of Havona. Even the mortals of time have their goal and ideals of creature existence on the outer circuits of these pattern spheres on high.

Тук има и постигнали Всеобщия Баща създания, притежаващи правото да се отдалечават и отново да идват тук и изпращани в различни краища на вселените за изпълнение на особени мисии. Във всеки свят на Хавона може също така да бъдат срещнати и кандидатите за достигане до Отеца, които са достигнали централната вселена физически, но които все още не притежават духовното развитие, позволяващо да се претендира за място в Рая.

14:4.19 (157.11) Then there are those beings who have attained the Universal Father, and who are entitled to go and come, who are assigned here and there in the universes on missions of special service. And on every Havona world will be found the attainment candidates, those who have physically attained the central universe, but who have not yet achieved that spiritual development which will enable them to claim Paradise residence.

Безкрайният Дух е представен в световете на Хавона от множество личности – благодатни и славни същества, които вникват

14:4.20 (158.1) The Infinite Spirit is represented on the Havona worlds by a host of personalities, beings of grace and glory, who administer the details of

в детайлите на сложните интелектуални и духовни дела на централната вселена. Тук, в световете на божественото съвършенство, те изпълняват труда, необходим за нормалното функциониране на това обширно творение и освен това се занимават с различни дела, свързани с обучението, подготовката и опеката на огромния брой извисяващи се създания, възвисили се към блаженството от тъмните светове на пространството.

Съществуват многобройни групи от местни в системата Рай-Хавона, които нямат някакво пряко отношение към програмата за възход и усъвършенстване на създанията; затова тях ги няма в класификацията на личностите, представена от смъртните раси. Само основните групи свръхчовешки същества, а също и тези категории, които са непосредствено свързани с вашия опит за продължаване на живота, влизат в тази класификация.

Хавона изобилства с живот, в който са представени всички фази разумни създания, стремящи се да преминат от низшите към по-висшите кръгове в опит да се издигнат на ново ниво на въплъщение на божественост и разширеното разбиране на висшите значения, пределните ценности и абсолютната реалност.

the intricate intellectual and spiritual affairs of the central universe. On these worlds of divine perfection they perform the work indigenous to the normal conduct of this vast creation and, in addition, carry on the manifold tasks of teaching, training, and ministering to the enormous numbers of ascendant creatures who have climbed to glory from the dark worlds of space.

14:4.21 (158.2) There are numerous groups of beings native to the Paradise-Havona system that are in no way directly associated with the ascension scheme of creature perfection attainment; therefore are they omitted from the personality classifications presented to the mortal races. Only the major groups of superhuman beings and those orders directly connected with your survival experience are herein presented.

14:4.22 (158.3) Havona teems with the life of all phases of intelligent beings, who there seek to advance from lower to higher circuits in their efforts to attain higher levels of divinity realization and enlarged appreciation of supreme meanings, ultimate values, and absolute reality.

5. ЖИВОТЪТ В ХАВОНА

На Урантия преминавате през кратко и интензивно изпитание в течение на вашия начален живот в условията на материално съществуване. В обитаемите светове и по-далеч – на нивата на системата, съзвездията и локалната вселена, ви чакат моронтийните стадии на възход. В подготвителните светове на свръхвселената преминавате през истински духовните стадии на развитие и се подготвяте за последващия преход в Хавона. На седемте кръга на Хавона постигате ново ниво на разума, духа и опита. И във всеки от световете, на всеки кръг, е необходимо да се постигне определено ниво.

Животът в божествените светове е толкова богат и наситен, толкова изобилен и пълен, че излиза изцяло извън рамките на човешката представа за нещо достъпно за опита на създаденото същество. Социалният и икономически живот на това вечно творение няма нищо общо със заниманията на материалните създания, живеещи в еволюциони светове, подобни на Урантия. Даже начинът на мислене на Хавона се различава от мисловния процес на Урантия.

На нормите на живот в централната вселена е присъща надлежна естественост;

5. LIFE IN HAVONA

14:5.1 (158.4) On Urantia you pass through a short and intense test during your initial life of material existence. On the mansion worlds and up through your system, constellation, and local universe, you traverse the morontia phases of ascension. On the training worlds of the superuniverse you pass through the true spirit stages of progression and are prepared for eventual transit to Havona. On the seven circuits of Havona your attainment is intellectual, spiritual, and experiential. And there is a definite task to be achieved on each of the worlds of each of these circuits.

14:5.2 (158.5) Life on the divine worlds of the central universe is so rich and full, so complete and replete, that it wholly transcends the human concept of anything a created being could possibly experience. The social and economic activities of this eternal creation are entirely dissimilar to the occupations of material creatures living on evolutionary worlds like Urantia. Even the technique of Havona thought is unlike the process of thinking on Urantia.

14:5.3 (158.6) The regulations of the central universe are fittingly and inherently natural; the rules of

правилата за поведение са лишени от произволност. Във всяко изискване на Хавона се разкриват принципите на праведност и правосъдие. На Урантия тези два фактора в съвкупност биха били наречени *справедливост.* След пристигането си в Хавона вие ще получавате естествено удоволствие, постъпвайки именно така, както трябва.

conduct are not arbitrary. In every requirement of Havona there is disclosed the reason of righteousness and the rule of justice. And these two factors, combined, equal what on Urantia would be denominated *fairness.* When you arrive in Havona, you will naturally enjoy doing things the way they should be done.

Когато разумните създания за пръв път достигнат централната вселена, те биват приемани и настанявани в направляващия свят на седмия кръг на Хавона. В зависимост от духовния им прогрес – осъзнаване на индивидуалноста на Главния Дух, съответстващ на свръхвселената, те биват премествани на шестия кръг. (Именно оттук – по аналогия с реда, приет в централната вселена, са получили названието си кръговете на еволюцията на човешкия разум.) След като извисяващите се създания постигнат осъзнаване на Върховността и следователно са готови за пътешествие към Божествата, те попадат на петия кръг; постигайки Безкрайния Дух, те биват преведени в четвъртия кръг. След постигането на Вечния Син биват пренасяни в третия кръг; след разпознаването на Всеобщия Баща се отправят към втория кръг, където се запознават по-отблизо с обитателите на Рая. Пристигането им на първия кръг означава, че създанията на времето са утвърдени като кандидати за служене в Рая. В течение на неопределено време, в зависимост от продължителността и характера на извисяването, създанията остават на вътрешния кръг на постепенните духовни постижения. Оттук възвисяващите се странстващи преминават към центъра за заселване в Рая и за зачисляване в Корпуса на Завършилите.

14:5.4 (158.7) When intelligent beings first attain the central universe, they are received and domiciled on the pilot world of the seventh Havona circuit. As the new arrivals progress spiritually, attain identity comprehension of their superuniverse Master Spirit, they are transferred to the sixth circle. (It is from these arrangements in the central universe that the circles of progress in the human mind have been designated.) After ascenders have attained a realization of Supremacy and are thereby prepared for the Deity adventure, they are taken to the fifth circuit; and after attaining the Infinite Spirit, they are transferred to the fourth. Following the attainment of the Eternal Son, they are removed to the third; and when they have recognized the Universal Father, they go to sojourn on the second circuit of worlds, where they become more familiar with the Paradise hosts. Arrival on the first circuit of Havona signifies the acceptance of the candidates of time into the service of Paradise. Indefinitely, according to the length and nature of the creature ascension, they will tarry on the inner circuit of progressive spiritual attainment. From this inner circuit the ascending pilgrims pass inward to Paradise residence and admission to the Corps of the Finality.

В течение на своето пребиваване в Хавона със статут на духовно извисяващ се странстващ вие ще можете свободно да посещавате световете, влизащи в кръга на вашето назначение. Ще ви бъде позволено и да се връщате на планетите от кръговете, вече преминати от вас. И всичко това е възможно без участието на свръхнафим. Странстващите на времето са способни сами да подготовят себе си за пресичане на „преминатото“ пространство, но за преодоляване на „непреминатото“ пространство са принудени да зависят от предписаните начини за пренасяне; без помощта на транспортен свръхнафим такъв странстващ не може да напусне Хавона или да се премести от нивото на своето назначение на следващо ниво.

14:5.5 (159.1) During your sojourn in Havona as a pilgrim of ascent, you will be allowed to visit freely among the worlds of the circuit of your assignment. You will also be permitted to go back to the planets of those circuits you have previously traversed. And all this is possible to those who sojourn on the circles of Havona without the necessity of being ensupernaphimed. The pilgrims of time are able to equip themselves to traverse “achieved” space but must depend on the ordained technique to negotiate “unachieved” space; a pilgrim cannot leave Havona nor go forward beyond his assigned circuit without the aid of a transport supernaphim.

Това обширно централно творение се отличава с живителна самобитност. С изключение на физическата структура на

14:5.6 (159.2) There is a refreshing originality about this vast central creation. Aside from the physical organization of matter and the fundamental

материята и общата класификация на основните категории разумни същества и други живи същности, световете на Хавона нямат помежду си нищо общо. Всяка от тези планети е самобитно, уникално и изключително творение; всяка планета представлява несравнимо, величествено и съвършено произведение. И това разнообразие от индивидуалности обхваща всички черти на физическия, интелектуалния и духовния аспекти на планетарно съществуване. Развитието и украсяването на всяка от милиардите сфери е изпълнено в съответствие с плановете на намиращия се на нея Извечно Вечен. Именно по тази причина в централната вселена няма две еднакви сфери.

constitution of the basic orders of intelligent beings and other living things, there is nothing in common between the worlds of Havona. Every one of these planets is an original, unique, and exclusive creation; each planet is a matchless, superb, and perfect production. And this diversity of individuality extends to all features of the physical, intellectual, and spiritual aspects of planetary existence. Each of these billion perfection spheres has been developed and embellished in accordance with the plans of the resident Eternal of Days. And this is just why no two of them are alike.

Вие ще наситите своята жажда за приключения и ще удовлетворите своето любопитство едва тогава, когато пресечете последния кръг на Хавона и пристигнете в последния от нейните светове. И тогава влечението, стремежът към вечността ще замени своя предшественик – свойствения на времето дух на приключенията.

14:5.7 (159.3) Not until you traverse the last of the Havona circuits and visit the last of the Havona worlds, will the tonic of adventure and the stimulus of curiosity disappear from your career. And then will the urge, the forward impulse of eternity, replace its forerunner, the adventure lure of time.

Еднообразието е признак на незрелостта на творческото въображение и на отсъствието на активно взаимодействие между интелектуалното и духовното нива. Когато духовно извисяващият се смъртен започва да изследва тези небесни светове, той вече притежава емоционална, интелектуална и социална, ако не духовна, зрелост.

14:5.8 (159.4) Monotony is indicative of immaturity of the creative imagination and inactivity of intellectual co-ordination with the spiritual endowment. By the time an ascendant mortal begins the exploration of these heavenly worlds, he has already attained emotional, intellectual, and social, if not spiritual, maturity.

Вас ви очакват невъобразими промени не само при преместването по поредните кръгове в Хавона: с неизказано изумление ще се съпровожда и преходът към нови планети в рамките на един и същи кръг. Всеки от милиардите такива учебни светове е неизчерпаем източник на изненади. Непрекъснато изумление, нескончаемо чудо обкръжава този, който пресича тези кръгове и пътешества по техните гигантски сфери. Еднообразието не е част от пътя към Хавона.

14:5.9 (159.5) Not only will you find undreamed-of changes confronting you as you advance from circuit to circuit in Havona, but your astonishment will be inexpressible as you progress from planet to planet within each circuit. Each of these billion study worlds is a veritable university of surprises. Continuing astonishment, unending wonder, is the experience of those who traverse these circuits and tour these gigantic spheres. Monotony is not a part of the Havona career.

Жаждата за приключения, любопитството и страхът от еднообразието са чертите, присъщи на формиращата се природа на човека, те са заложени в него, не просто за да ви дразнят в течение на краткото ви пребиваване на Земята, а поскоро за да ви внушават мисълта за това, че смъртта е само началото на един безкраен устрем към приключение, едно нескончаемо предварително очакване, едно вечно изследователско пътешествие.

14:5.10 (159.6) Love of adventure, curiosity, and dread of monotony — these traits inherent in evolving human nature — were not put there just to aggravate and annoy you during your short sojourn on earth, but rather to suggest to you that death is only the beginning of an endless career of adventure, an everlasting life of anticipation, an eternal voyage of discovery.

Любопитството е духът на търсенето, подтикът към открития, страстта към изследвания – всичко това е част от вродения и божествен дар на еволюционните създания

14:5.11 (160.1) Curiosity — the spirit of investigation, the urge of discovery, the drive of exploration — is a part of the inborn and divine endowment of evolutionary space creatures. These natural

на пространството. Тези естествени импулси са ви били дадени, не само за да предизвикват във вас чувство за безизходица и подтиснатост. Разбира се, за вашия кратък живот на Земята се налага нерядко да сдържате тези страстни влечения, често преживявайки разочарования, но с течение на предстоящите продължителни епохи те ще се реализират изцяло и вие ще получите това, което ви се полага, в цялото му величие и великолепие.

impulses were not given you merely to be frustrated and repressed. True, these ambitious urges must frequently be restrained during your short life on earth, disappointment must be often experienced, but they are to be fully realized and gloriously gratified during the long ages to come.

6. ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЦЕНТРАЛНАТА ВСЕЛЕНА

Колосален е размахът на дейността на седемте кръга на Хавона. Като цяло можем да я разделим на следните направления:

1. Свързана с Хавона.

2. Свързана с Рая.

3. Свързана с възхода на крайните същества и еволюцията на Върховния-Краен.

В течение на днешната космическа епоха Хавона служи като място за много видове свръхкрайни дейности, включително безбройните разновидности на абсонитни и на други стадии интелектуални и духовни функции. Възможно е в централната вселена да има много неразкрити за мен назначения, тъй като цял ред от нейните функции излиза извън пределите на разбиране на сътворения разум. И все пак аз ще се опитам да опиша как това съвършено творение удовлетворява духовните интереси и допринася за благополучието на седем категории вселенски разумни същества:

1. *Всеобщият Баща* – Първи Източник и Център. Бог-Баща получава висше родителско удовлетворение от съвършенството на централното творение, изпитва наслада от наситеността с любов на почти равните нему нива. Съвършеният Създател е божествено удовлетворен от преклонението на съвършеното създание.

Хавона дава на Отеца удовлетворение от висшето постижение. Въплътеното тук съвършенство компенсира пространствено-времевото задържане, с което се сблъсква неговият вечен стремеж към безкрайно разпространение.

Отецът получава удоволствие от това, колко съвършено Хавона отговаря на представата за божествена красота. Божественият разум изпитва удовлетворение от предоставянето на съвършен еталон за

6. THE PURPOSE OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:6.1 (160.2) The range of the activities of seven-circuited Havona is enormous. In general, they may be described as:

14:6.2 (160.3) 1. Havonal.

14:6.3 (160.4) 2. Paradisiacal.

14:6.4 (160.5) 3. Ascendant-finite — Supreme-Ultimate evolutional.

14:6.5 (160.6) Many superfinite activities take place in the Havona of the present universe age, involving untold diversities of absonite and other phases of mind and spirit functions. It is possible that the central universe serves many purposes which are not revealed to me, as it functions in numerous ways beyond the comprehension of the created mind. Nevertheless, I will endeavor to depict how this perfect creation ministers to the needs and contributes to the satisfactions of seven orders of universe intelligence.

14:6.6 (160.7) 1. *The Universal Father* — the First Source and Center. God the Father derives supreme parental satisfaction from the perfection of the central creation. He enjoys the experience of love satiety on near-equality levels. The perfect Creator is divinely pleased with the adoration of the perfect creature.

14:6.7 (160.8) Havona affords the Father supreme achievement gratification. The perfection realization in Havona compensates for the time-space delay of the eternal urge of infinite expansion.

14:6.8 (160.9) The Father enjoys the Havona reciprocation of the divine beauty. It satisfies the divine mind to afford a perfect pattern of exquisite harmony for all evolving universes.

изискана хармония за всички развиващи се вселени.

Със съвършено наслаждение съзерцава нашият Баща централната вселена – достойно проявление на реалността на духа за всички личности на вселената на вселените.

С благотворно внимание се отнася Богът на вселените към Хавона и Рая – вечното средоточие на могъщество за цялото последващо разпространение на вселената във времето и пространството.

С нескончаемо удовлетворение гледа вечния Отец на Хавона творението, което е достойна и пленителна цел за извисяващите се кандидати на времето, неговите смъртни внуци в пространството, достигащи вечното местопребиваване на своя Създател-Баща. Бог се наслаждава на вселената Рай-Хавона и като вечна обител на Божеството и на божественото семейство.

2 . *Вечният Син* – Вторият Източник и Център. За Вечния Син величественото централно творение е извечно потвърждение на действеността на приятелството на божественото семейство – Баща, Син и Дух. То служи като духовно и материално основание за абсолютното доверие във Всеобщия Баща.

Хавона дава на Вечния Син практически безгранична основа за вечно разширяващото се реализиране на духовното могъщество. Хавона е станала за него тази арена, където може надеждно и уверено да демонстрира духа и метода на посвещенческото служение за обучението на неговите младши Райски Синове.

Хавона е фундаментът на реалността, използван от Вечния Син в неговото управление на духовната гравитация на вселената на вселените. Това творение позволява на Сина да удовлетворява своята родителска страст за духовно възпроизводство.

Световете на Хавона и техните безупречни обитатели са първата и във вечността окончателна демонстрация на Сина като Слово на Бащата. Така Синът в съвършенство бива удовлетворен от съзнанието за това, че е безкрайно допълнение на Отеца.

И тази вселена позволява да се вплъти взаимното и равноправно приятелство между Всеобщия Баща и Вечния Син, което служи за вечно доказателство за безкрайната личност на всеки от тях.

3. *Безкрайният Дух* – Третият Източник и Център. За Безкрайния Дух вселената Хавона

14:6.9 (160.10) Our Father beholds the central universe with perfect pleasure because it is a worthy revelation of spirit reality to all personalities of the universe of universes.

14:6.10 (160.11) The God of universes has favorable regard for Havona and Paradise as the eternal power nucleus for all subsequent universe expansion in time and space.

14:6.11 (160.12) The eternal Father views with never-ending satisfaction the Havona creation as the worthy and alluring goal for the ascension candidates of time, his mortal grandchildren of space achieving their Creator-Father's eternal home. And God takes pleasure in the Paradise-Havona universe as the eternal home of Deity and the divine family.

14:6.12 (160.13) 2. *The Eternal Son* — the Second Source and Center. To the Eternal Son the superb central creation affords eternal proof of the partnership effectiveness of the divine family — Father, Son, and Spirit. It is the spiritual and material basis for absolute confidence in the Universal Father.

14:6.13 (160.14) Havona affords the Eternal Son an almost unlimited base for the ever-expanding realization of spirit power. The central universe afforded the Eternal Son the arena wherein he could safely and securely demonstrate the spirit and technique of the bestowal ministry for the instruction of his associate Paradise Sons.

14:6.14 (161.1) Havona is the reality foundation for the Eternal Son's spirit-gravity control of the universe of universes. This universe affords the Son the gratification of parental craving, spiritual reproduction.

14:6.15 (161.2) The Havona worlds and their perfect inhabitants are the first and the eternally final demonstration that the Son is the Word of the Father. Thereby is the consciousness of the Son as an infinite complement of the Father perfectly gratified.

14:6.16 (161.3) And this universe affords the opportunity for the realization of reciprocation of equality fraternity between the Universal Father and the Eternal Son, and this constitutes the everlasting proof of the infinite personality of each.

14:6.17 (161.4) 3. *The Infinite Spirit* — the Third Source and Center. The Havona universe affords

служи като потвърждение за това, че той е Съвместният Извършител, безкрайният представител на обединените Баща-Син. Хавона дава на Безкрайния Дух двойно удовлетворение – от неговата творческа активност и от абсолютното съсъществуване с това божествено творение.

Хавона е станала за Безкрайния Дух тази арена, на която той може да демонстрира своята способност и желание да проявява милосърдие. В това съвършено творение Духът подготвил себе си за увлекателния път на попечител на еволюционните вселени.

Това съвършено творение позволило на Безкрайния Дух да вземе участие в ръководството на вселената заедно с двамата божествени родители; то му дало възможност, като техен потомък и съвкупен Създател, да ръководи една от вселените и с това да подготви себе си за съвместно ръководство на локалните вселени в лицето на Съзидателните Духове – партньори на Синовете-Създатели.

Световете на Хавона са лабораторията за разум на създателите на космически разум и на попечителите на разума на всяко съществуващо създание. Във всеки от световете на Хавона разумът е различен и служи като модел за всеки духовен или материален интелект.

Тези съвършени светове представляват висши школи за разум за всички същества, на които предстои да попаднат в Райското общество. Те са предоставили на Духа богата възможност да изпита метода за служене на разума на надеждни и заинтересувани личности.

Хавона е възнаграждение, което Безкрайният Дух получава за своята обширна и безкористна дейност във вселенските пространства. Хавона е съвършената обител и място за уединение за неуморимия Попечител на Разума на времето и пространството.

4. *Висшето Същество* – еволюционното обединение на емпиричното Божество. Творението на Хавона е вечно и съвършено доказателство за духовната реалност на Висшето Същество. Това безупречно творение е разкритие на съвършената и симетрична духовна природа на Бог-Върховния до началото на енерго-личностния синтез на крайните отражения на Райските Божества в емпиричните вселени на времето и пространството.

В Хавона енергийните потенциали на Всемогъщия са обединени с духовната природа на Върховния. Това централно

the Infinite Spirit proof of being the Conjoint Actor, the infinite representative of the unified Father-Son. In Havona the Infinite Spirit derives the combined satisfaction of functioning as a creative activity while enjoying the satisfaction of absolute coexistence with this divine achievement.

14:6.18 (161.5) In Havona the Infinite Spirit found an arena wherein he could demonstrate the ability and willingness to serve as a potential mercy minister. In this perfect creation the Spirit rehearsed for the adventure of ministry in the evolutionary universes.

14:6.19 (161.6) This perfect creation afforded the Infinite Spirit opportunity to participate in universe administration with both divine parents — to administer a universe as associate-Creator offspring, thereby preparing for the joint administration of the local universes as the Creative Spirit associates of the Creator Sons.

14:6.20 (161.7) The Havona worlds are the mind laboratory of the creators of the cosmic mind and the ministers to every creature mind in existence. Mind is different on each Havona world and serves as the pattern for all spiritual and material creature intellects.

14:6.21 (161.8) These perfect worlds are the mind graduate schools for all beings destined for Paradise society. They afforded the Spirit abundant opportunity to test out the technique of mind ministry on safe and advisory personalities.

14:6.22 (161.9) Havona is a compensation to the Infinite Spirit for his widespread and unselfish work in the universes of space. Havona is the perfect home and retreat for the untiring Mind Minister of time and space.

14:6.23 (161.10) 4. *The Supreme Being* — the evolutionary unification of experiential Deity. The Havona creation is the eternal and perfect proof of the spiritual reality of the Supreme Being. This perfect creation is a revelation of the perfect and symmetrical spirit nature of God the Supreme before the beginnings of the power-personality synthesis of the finite reflections of the Paradise Deities in the experiential universes of time and space.

14:6.24 (161.11) In Havona the power potentials of the Almighty are unified with the spiritual nature of the Supreme. This central creation is an

творение служи като нагледен пример за единството на Върховното Същество във вечноста на бъдещето.

Хавона е безупречният модел на универсалните възможности на Върховното Същество. Тази вселена е завършено изображение на бъдещото съвършенство на Върховния и показва възможностите на Пределния.

Хавона демонстрира завършеност на духовните ценности, съществуващи под формата на живи волеви създания с висше и съвършено самообладание; тя демонстрира разум, който е определен еквивалент на духа; тя демонстрира реалност и единство на интелекта, притежаващ неограничени възможности.

5 . *Еднородните Синове-Създатели.* Хавона е мястото, където Райските синове Михаиловци получават своето образование и преминават подготовка за последващото дръзновено начинание – създаване на вселена. Това божествено и съвършено творение е еталон за всеки Син-Създател. Той се стреми да създаде своя собствена вселена, в която да постигне същите нива на съвършенство като на системата Рай-Хавона.

Синът-Създател използва созданията на Хавона като възможни модели за личности за своите собствени смъртни деца и духовни същества. За Синовете Михаил, както и за Синовете от другите Райски категории, Раят и Хавона са божественото предназначение за децата на времето.

Синовете-Създатели знаят, че централното творение е реален източник на това безценно вселенско свръхуправление, което стабилизира и обединява техните локални вселени. Те знаят, че в Хавона се намира личното присъствие на вездесъщото влияние на Върховния и Пределния.

Хавона и Раят са източникът на творческа сила за всеки Син Михаил. Тук обитават съществата, които му помагат в създаването на вселената. От Рая идват Вселенските Духовни Майки – съвместните създателки на локални вселени.

За Райските Синове централната вселена е обител на техните божествени родители, а значи – техният дом. Отново и отново те с радост се завръщат тук.

6 . *Еднородни Попечителски Дъщери.* Вселенските Духовни Майки, съвместните създателки на локални вселени, преминават своята доличностна подготовка в световете на Хавона в тясна взаимовръзка с Духовете на Кръговете. Тук Духовните Дъщери на

exemplification of the future-eternal unity of the Supreme.

14:6.25 (161.12) Havona is a perfect pattern of the universality potential of the Supreme. This universe is a finished portrayal of the future perfection of the Supreme and is suggestive of the potential of the Ultimate.

14:6.26 (162.1) Havona exhibits finality of spirit values existing as living will creatures of supreme and perfect self-control; mind existing as ultimately equivalent to spirit; reality and unity of intelligence with an unlimited potential.

14:6.27 (162.2) 5. *The Co-ordinate Creator Sons.* Havona is the educational training ground where the Paradise Michaels are prepared for their subsequent adventures in universe creation. This divine and perfect creation is a pattern for every Creator Son. He strives to make his own universe eventually attain to these Paradise-Havona levels of perfection.

14:6.28 (162.3) A Creator Son uses the creatures of Havona as personality-pattern possibilities for his own mortal children and spirit beings. The Michael and other Paradise Sons view Paradise and Havona as the divine destiny of the children of time.

14:6.29 (162.4) The Creator Sons know that the central creation is the real source of that indispensable universe overcontrol which stabilizes and unifies their local universes. They know that the personal presence of the ever-present influence of the Supreme and of the Ultimate is in Havona.

14:6.30 (162.5) Havona and Paradise are the source of a Michael Son's creative power. Here dwell the beings who co-operate with him in universe creation. From Paradise come the Universe Mother Spirits, the cocreators of local universes.

14:6.31 (162.6) The Paradise Sons regard the central creation as the home of their divine parents — their home. It is the place they enjoy returning to ever and anon.

14:6.32 (162.7) 6. *The Co-ordinate Ministering Daughters.* The Universe Mother Spirits, cocreators of the local universes, secure their prepersonal training on the worlds of Havona in close association with the Spirits of the Circuits. In the central universe the Spirit Daughters of the

локалните вселени, овладели необходимите методи за взаимодействие с Райските Синове, остават неизменно послушни на волята на Отеца.

В световете на Хавона Духът и Дъщерите на Духа намират моделите на разум за всички свои групи от духовни и материални разумни същества и тази централна вселена понякога е бъдещата цел на тези създания, началото на които е съвместно поставено от Вселенската Духовна Майка и взаимодействащия Син-Създател.

Майката-Създателка на Вселената помни Рая и Хавона като мястото на своето раждане и като мястото на обитание на Безкрайния Майчински Дух – обителта, в която пребивава личността на Безкрайния Разум.

Централната вселена е посветила на Майчинския Дух личните съзидателни прерогативи, благодарение на които Божествената Попечителка на Вселената допълва Сина-Създател при сътворяването на живи волеви създания.

И накрая, предвид това, че тези Дъщерни Духове на Безкрайния Майчински Дух едва ли някога ще се върнат в своя Райски дом, те получават огромно удовлетворение от всеобщото отражение, свързано с Висшето Същество в Хавона и персонализирано в Райския Маджестон.

7 . *Възходящите еволюиращи смъртни.* Хавона служи като източник на еталонната личност на всеки смъртен тип и като обител на всички свръхчовешки личности, които са свързани със смъртните, но не са местни за творението на времето.

Тези светове дават стимул на всички човешки пориви за придобиването на истински духовни ценности на най-високите възможни нива на реалност. Хавона е предшестващата Рая цел, място за подготовката на всички възходящи смъртни. Тук смъртните постигат предрайското Божество – Висшето Същество. За всяко волево създание Хавона представлява вратите на Рая и преддверието за постигане на Бога.

Раят е домът, а Хавона – работилницата и игровата площадка на завършилите. А всеки познаващ Бога смъртен се стреми да стане завършил.

Централната вселена е не само признатото назначение на човека, но и това място, откъдето в уречения час завършилите тръгват на своето неизвестно и всеобхватно пътешествие – изследването на безкрайността на Всеобщия Баща.

local universes were duly trained in the methods of co-operation with the Sons of Paradise, all the while subject to the will of the Father.

14:6.33 (162.8) On the worlds of Havona the Spirit and the Daughters of the Spirit find the mind patterns for all their groups of spiritual and material intelligences, and this central universe is the sometime destiny of those creatures which a Universe Mother Spirit jointly sponsors with an associated Creator Son.

14:6.34 (162.9) The Universe Mother Creator remembers Paradise and Havona as the place of her origin and the home of the Infinite Mother Spirit, the abode of the personality presence of the Infinite Mind.

14:6.35 (162.10) From this central universe also came the bestowal of the personal prerogatives of creatorship which a Universe Divine Minister employs as complemental to a Creator Son in the work of creating living will creatures.

14:6.36 (162.11) And lastly, since these Daughter Spirits of the Infinite Mother Spirit will not likely ever return to their Paradise home, they derive great satisfaction from the universal reflectivity phenomenon associated with the Supreme Being in Havona and personalized in Majeston on Paradise.

14:6.37 (162.12) 7. *The Evolutionary Mortals of the Ascending Career.* Havona is the home of the pattern personality of every mortal type and the home of all superhuman personalities of mortal association who are not native to the creations of time.

14:6.38 (162.13) These worlds provide the stimulus of all human impulses towards the attainment of true spirit values on the highest conceivable reality levels. Havona is the pre-Paradise training goal of every ascending mortal. Here mortals attain pre-Paradise Deity — the Supreme Being. Havona stands before every will creature as the portal to Paradise and God attainment.

14:6.39 (163.1) Paradise is the home, and Havona the workshop and playground, of the finaliters. And every God-knowing mortal craves to be a finaliter.

14:6.40 (163.1) The central universe is not only man's established destiny, but it is also the starting place of the eternal career of the finaliters as they shall sometime be started out on the undisclosed and universal adventure in the experience of exploring the infinity of the Universal Father.

Хавона безусловно ще съхрани абсонитното значение на своите функции даже в предстоящите вселенски епохи, когато странстващите на пространството ще могат да се опитат да постигнат Бога на свръхкрайните нива. Хавона е способна да стане вселена за подготовка на абсонитни същества. Възможно е тя да стане висша школа, когато седемте свръхвселени ще служат като средна степен за випускниците на началните училища на външното пространство. И ние сме склонни да смятаме, че потенциалните възможности на вечната Хавона са наистина безгранични, че централната вселена притежава вечния потенциал, необходим за изпълнението на функциите на емпирична подготвителна вселена за всички минали, настоящи или бъдещи типове създадени същества.

[Представено от Възпитател в Мъдростта, назначен като такъв от Извечно Древния на Уверса.]

14:6.41 (163.1) Havona will unquestionably continue to function with absonite significance even in future universe ages which may witness space pilgrims attempting to find God on superfinite levels. Havona has capacity to serve as a training universe for absonite beings. It will probably be the finishing school when the seven superuniverses are functioning as the intermediate school for the graduates of the primary schools of outer space. And we incline to the opinion that the potentials of eternal Havona are really unlimited, that the central universe has eternal capacity to serve as an experiential training universe for all past, present, or future types of created beings.

14:6.42 (163.1) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Документ 15. Седемте свръхвселени

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 15. СЕДЕМТЕ СВРЪХВСЕЛЕНИ

Секции

Въведение
1. Пространственото ниво на свръхвселените
2. Структура на свръхвселените
3. Свръхвселената Орвонтон
4. Мъглявините – прародителки на вселените
5. Произходът на небесните тела
6. Сферите на пространството
7. Архитектурните сфери
8. Управлението и регулирането на енергията
9. Кръговете на свръхвселените
10. Управителите на свръхвселените
11. Съвещателната асамблея
12. Върховните съдилища
13. Правителствата на секторите
14. Целите на седемте свръхвселени

PAPER 15 THE SEVEN SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction
1. The Superuniverse Space Level
2. Organization of the Superuniverses
3. The Superuniverse of Orvonton
4. Nebulae — The Ancestors of Universes
5. The Origin of Space Bodies
6. The Spheres of Space
7. The Architectural Spheres
8. Energy Control and Regulation
9. Circuits of the Superuniverses
10. Rulers of the Superuniverses
11. The Deliberative Assembly
12. The Supreme Tribunals
13. The Sector Governments
14. Purposes of the Seven Superuniverses

Въведение

ЗА Вселенския Отец – като Баща, вселените фактически не съществуват; той борави с личности; той е Бащата на личностите. За Вечния Син и Безкрайния Дух като партньори-създатели, вселените са локализирани и индивидуални творения, намиращи се под съвместното разпореждане на Синовете - Създатели и Духовете - Създатели. За Райската Троица извън пределите на Хавона съществуват просто седем населени вселени – седемте свръхвселени, във владението на които се намира кръг ът на първото пост-Хавонско ниво на пространството. Седемте Главни Духа

INTRODUCTION

15:0.1 (164.1) AS FAR as the Universal Father is concerned — as a Father — the universes are virtually nonexistent; he deals with personalities; he is the Father of personalities. As far as the Eternal Son and the Infinite Spirit are concerned — as creator partners — the universes are localized and individual under the joint rule of the Creator Sons and the Creative Spirits. As far as the Paradise Trinity is concerned, outside Havona there are just seven inhabited universes, the seven superuniverses which hold jurisdiction over the circle of the first post-Havona space level. The Seven Master Spirits radiate their influence out from the central Isle, thus constituting the vast

излъчват своето влияние в посока навън от централния Остров, превръщайки огромното творение в гигантско колело, чиято главина е вечния т Райски Остров, седемте спици са излъчванията на Седемте Главни Духа, а рамката са външните региони на голямата вселена.

В ранните стадии на материализация на всеобщото творение бяха формулирани схеми на организация на свръхвселената и управлението, основани на числото седем. Първото пост-Хавонско творение беше разделено на седем колосални сегмента; бяха проектирани и изградени столичните светове за управлението на седемте свръхвселени. Настоящата схема на управление съществува от незапомнени времена и управителите на тези седем свръхвселени са с право наричани Извечно Древните.

От обширните знания за свръхвселените аз ще се постарая да ви дам поне малка част, но във всички тези светове действа методът на разумното управление както на физическите, така и на духовните сили, а съществуващите тук всеобщи гравитационни присъствия функционират с величествено могъщество и съвършена хармония. Важно е отначало да получите адекватна представа за физическото устройство и материалната организация на свръхвселените, защото това ще ви помогне да разберете подобре значението на изумителните условия, създадени за духовното управление и интелектуално развитие на волевите създания – същества, населяващи милиардите обитаеми планети, разпръснати навсякъде из тези седем свръхвселени.

creation one gigantic wheel, the hub being the eternal Isle of Paradise, the seven spokes the radiations of the Seven Master Spirits, the rim the outer regions of the grand universe.

15:0.2 (164.2) Early in the materialization of the universal creation the sevenfold scheme of the superuniverse organization and government was formulated. The first post-Havona creation was divided into seven stupendous segments, and the headquarters worlds of these superuniverse governments were designed and constructed. The present scheme of administration has existed from near eternity, and the rulers of these seven superuniverses are rightly called Ancients of Days.

15:0.3 (164.3) Of the vast body of knowledge concerning the superuniverses, I can hope to tell you little, but there is operative throughout these realms a technique of intelligent control for both physical and spiritual forces, and the universal gravity presences there function in majestic power and perfect harmony. It is important first to gain an adequate idea of the physical constitution and material organization of the superuniverse domains, for then you will be the better prepared to grasp the significance of the marvelous organization provided for their spiritual government and for the intellectual advancement of the will creatures who dwell on the myriads of inhabited planets scattered hither and yon throughout these seven superuniverses.

1. ПРОСТРАНСТВЕНОТО НИВО НА СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

Изхождайки от ограничените сведения, наблюдения и спомени на поколенията, обхващащи милион или милиард от вашите кратки години, Урантия и вселената, към която тя се отнася, по същество извършват продължително и непредсказуемо пътешествие в неизследвано пространство; но според данните на Уверса, в съответствие с по-ранни наблюдения, в съгласие с по-обширния опит и изчисления на нашата категория същества, а също така и в резултат от умозаключения, направени въз основа на тези и други сведения, ние знаем, че вселените са въвлечени в една подредена, осмислена и безупречно контролирана процесия, която във величествено великолепие се върти около Първия Велик

1. THE SUPERUNIVERSE SPACE LEVEL

15:1.1 (164.4) Within the limited range of the records, observations, and memories of the generations of a million or a billion of your short years, to all practical intents and purposes, Urantia and the universe to which it belongs are experiencing the adventure of one long and uncharted plunge into new space; but according to the records of Uversa, in accordance with older observations, in harmony with the more extensive experience and calculations of our order, and as a result of conclusions based on these and other findings, we know that the universes are engaged in an orderly, well-understood, and perfectly controlled processional, swinging in majestic grandeur around the First Great Source and Center and his residential universe.

Източник и Център и вселената с неговата резиденция.

Ние отдавна сме открили, че седемте свръхвселени се въртят по огромна елипса – един гигантски и удължен кръг. Вашата Слънчева система, както и други светове на времето, не са устремени напред без карта и компас в неведомото пространство. Локалната вселена, към която се отнася вашата система, се движи по определен и добре известен път в посока, обратна на часовниковата стрелка, описваща огромна траектория около централната вселена. Този космически път, добре начертан и изучен от астрономите на свръхвселената, както и орбитите на планетите от вашата Слънчева система, са известни на астрономите на Урантия.

Урантия се намира в една локална вселена и свръхвселена, които не са напълно организирани, а вашата локална вселена е разположена недалеч от многобройни частично завършени физически творения. Вие принадлежите към една от сравнително скоро създадените вселени. Но днес не се придвижвате безконтролно в неведомото пространство, нито пък бивате изхвърляни сляпо навън в непознати региони. Вие следвате подредения и предварително определен път в пространственото ниво на свръхвселените. Сега вие преминавате през съвсем същото място, през което вашата планетарна система или нейните предшественици са преминали преди векове; и някой ден в далечното бъдеще вашата система или нейните наследници отново ще прекоси същото това пространство, през което сега толкова бързо преминавате.

Ако използваме посоките на света, както ги схващате на Урантия, то в сегашната епоха свръхвселена номер едно се движи в посока на север, източно от Райската резиденция на Големите Източници и Центрове и централната вселена на Хавона, намирайки се приблизително противоположно на нея. Тези две позиции (изток и запад) представляват най-краткото физическо доближаване на Сферите на Времето до вечния остров. Свръхвселена номер две е на север, подготвяйки се за завъртане в западно направление, докато номер три сега заема най-северния сегмент от голямата траектория, като вече е навлязла в завоя, водещ към южната част на траекторията. Номер четири преминава през сравнително правата отсечка в южно направление по голямата елипсовидна траектория, очертаваща пътя на свръхвселените, при което началните региони вече се приближават към позиция на противостоене спрямо Великите Центрове. Номер пет току-що е напуснала зоната на

15:1.2 (165.1) We have long since discovered that the seven superuniverses traverse a great ellipse, a gigantic and elongated circle. Your solar system and other worlds of time are not plunging headlong, without chart and compass, into unmapped space. The local universe to which your system belongs is pursuing a definite and well-understood counterclockwise course around the vast swing that encircles the central universe. This cosmic path is well charted and is just as thoroughly known to the superuniverse star observers as the orbits of the planets constituting your solar system are known to Urantia astronomers.

15:1.3 (165.2) Urantia is situated in a local universe and a superuniverse not fully organized, and your local universe is in immediate proximity to numerous partially completed physical creations. You belong to one of the relatively recent universes. But you are not, today, plunging on wildly into uncharted space nor swinging out blindly into unknown regions. You are following the orderly and predetermined path of the superuniverse space level. You are now passing through the very same space that your planetary system, or its predecessors, traversed ages ago; and some day in the remote future your system, or its successors, will again traverse the identical space through which you are now so swiftly plunging.

15:1.4 (165.3) In this age and as direction is regarded on Urantia, superuniverse number one swings almost due north, approximately opposite, in an easterly direction, to the Paradise residence of the Great Sources and Centers and the central universe of Havona. This position, with the corresponding one to the west, represents the nearest physical approach of the spheres of time to the eternal Isle. Superuniverse number two is in the north, preparing for the westward swing, while number three now holds the northernmost segment of the great space path, having already turned into the bend leading to the southerly plunge. Number four is on the comparatively straightaway southerly flight, the advance regions now approaching opposition to the Great Centers. Number five has about left its position opposite the Center of Centers while continuing on the direct southerly course just preceding the eastward swing; number six occupies most of the southern curve, the segment from which your superuniverse has nearly passed.

противостоене на номер едно спрямо Центъра на Центровете, продължавайки да се движи право на юг, за да може да влезе след това в източния завой. Номер шест заема по-голямата част от южната крива – сегмента, който вашата свръхвселена почти напълно е отминала.

Вашата локална вселена Небадон се отнася към Орвонтон, седмата свръхвселена, която се движи между свръхвселени едно и шест и сравнително скоро (изхождайки от нашите представи за времето) е преминала югоизточната дъга от пространственото ниво на свръхвселените. Преди няколко милиарда години слънчевата система, към която се отнася Урантия, преминала по южната извивка на траекторията, така че вие едва сега започвате да напускате югоизточната дъга и стремително да се приближавате към дългия и относително прав северен път. Още неизброимо много векове Орвонтон ще следва този почти прав северен курс.

Урантия се отнася към система, която се намира почти на границата на вашата локална вселена; а вашата локална вселена понастоящем пресича периферията на Орвонтон. Отвъд вас има и други творения, но ви отделя огромно разстояние от тези физически системи, които се движат по големия кръг в сравнителна близост до Големия Източник и Център.

15:1.5 (165.4) Your local universe of Nebadon belongs to Orvonton, the seventh superuniverse, which swings on between superuniverses one and six, having not long since (as we reckon time) turned the southeastern bend of the superuniverse space level. Today, the solar system to which Urantia belongs is a few billion years past the swing around the southern curvature so that you are just now advancing beyond the southeastern bend and are moving swiftly through the long and comparatively straightaway northern path. For untold ages Orvonton will pursue this almost direct northerly course.

15:1.6 (165.5) Urantia belongs to a system which is well out towards the borderland of your local universe; and your local universe is at present traversing the periphery of Orvonton. Beyond you there are still others, but you are far removed in space from those physical systems which swing around the great circle in comparative proximity to the Great Source and Center.

2. СТРУКТУРА НА СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

Единствено Всеобщият Баща знае местоположението и действителния брой на обитаемите пространства; той ги назовава по име и пореден номер. Аз мога да дам само приблизителния брой на обитаемите или пригодени за обитаване планети, защото някои локални вселени имат повече светове, подходящи за интелигентен живот, отколкото други. Освен това още не всички проектирани локални вселени са организирани. Поради това средната стойност, която предлагам, е само за да ви дам някаква обща представа за необятността на материалното творение.

Съществуват седем свръхвселени в голямата вселена и те са съставени приблизително така:

1 . *Системата.* Основната единица на свръхуправлението се състои от около хиляда обитаеми или годни за обитаване свята. Пламтящите слънца, студените светове, планетите, които се намират твърде близо до горещи слънца, и други сфери, които не са

2. ORGANIZATION OF THE SUPERUNIVERSES

15:2.1 (165.6) Only the Universal Father knows the location and actual number of inhabited worlds in space; he calls them all by name and number. I can give only the approximate number of inhabited or inhabitable planets, for some local universes have more worlds suitable for intelligent life than others. Nor have all projected local universes been organized. Therefore the estimates which I offer are solely for the purpose of affording some idea of the immensity of the material creation.

15:2.2 (166.1) There are seven superuniverses in the grand universe, and they are constituted approximately as follows:

15:2.3 (166.2) 1. *The System.* The basic unit of the supergovernment consists of about one thousand inhabited or inhabitable worlds. Blazing suns, cold worlds, planets too near the hot suns, and other spheres not suitable for creature habitation are not included in this group. These one thousand worlds

подходящи за заселване от същества, не са включени в тази група. Хиляда такива свята, приспособени за поддържане на живот, се наричат система, но в помладите системи само сравнително малък брой от тези светове могат да бъдат населени. Начело на всяка населена планета стои Планетарен Принц, а във всяка локална система има архитектурна сфера, която е изкуствено построена и е столица на системата, като се управлява от Властелина на Системата.

2. *Съзвездието.* Сто системи (около 100 000 годни за обитаване планети) съставляват едно съзвездие. Всяко съзвездие има построена столична архитектурна сфера и се възглавява от трима Синове Ворондадек, Най-Висшестоящите. Всяко съзвездие също така се намира и под наблюдението на един Извечно Верен, посланик на Райската Троица.

3. *Локална Вселена.* Сто съзвездия (около 10 000 000 годни за обитаване планети) съставляват една локална вселена. Величественият столичен архитектурен свят на всяка локална вселена се управлява от един от равностойните Синове-Създатели на Бога от реда на Михаил. Всяка вселена се благославя от присъствието на Извечно Единен, представител на Райската Троица.

4. *Малък Сектор.* Сто локални вселени (около 1 000 000 000 годни за обитаване планети) съставляват един малък сектор за управление на свръхвселената; пребиваващите в неговия великолепен столичен свят управители, така наричаните Съвременници на Вечността, ръководят делата в малкия сектор. В столицата на всеки малък сектор има трима Съвременници на Вечността, Висши Троични Личности.

5. *Голям Сектор.* Сто малки сектора (около 100 000 000 000 годни за обитаване свята) съставляват един голям сектор. Всеки голям сектор има величествен столичен свят, а начело на големия сектор са трима Извечно Съвършени, които са Висши Троични Личности.

6. *Свръхвселена.* Десет големи сектора (около 1 000 000 000 000 годни за обитаване планети) съставляват една свръхвселена. Всяка свръхвселена има огромен и величествен столичен свят и се управлява от трима Извечно Древни.

7. *Голямата Вселена.* Седем свръхвселени съставляват понастоящем организираната голяма вселена, състояща се от приблизително седем трилиона годни за обитаване светове плюс архитектурните сфери и един милиард обитаеми сфери на Хавона. Свръхвселените се управляват и

adapted to support life are called a system, but in the younger systems only a comparatively small number of these worlds may be inhabited. Each inhabited planet is presided over by a Planetary Prince, and each local system has an architectural sphere as its headquarters and is ruled by a System Sovereign.

15:2.4 (166.3) 2. *The Constellation.* One hundred systems (about 100,000 inhabitable planets) make up a constellation. Each constellation has an architectural headquarters sphere and is presided over by three Vorondadek Sons, the Most Highs. Each constellation also has a Faithful of Days in observation, an ambassador of the Paradise Trinity.

15:2.5 (166.4) 3. *The Local Universe.* One hundred constellations (about 10,000,000 inhabitable planets) constitute a local universe. Each local universe has a magnificent architectural headquarters world and is ruled by one of the co-ordinate Creator Sons of God of the order of Michael. Each universe is blessed by the presence of a Union of Days, a representative of the Paradise Trinity.

15:2.6 (166.5) 4. *The Minor Sector.* One hundred local universes (about 1,000,000,000 inhabitable planets) constitute a minor sector of the superuniverse government; it has a wonderful headquarters world, wherefrom its rulers, the Recents of Days, administer the affairs of the minor sector. There are three Recents of Days, Supreme Trinity Personalities, on each minor sector headquarters.

15:2.7 (166.6) 5. *The Major Sector.* One hundred minor sectors (about 100,000,000,000 inhabitable worlds) make one major sector. Each major sector is provided with a superb headquarters and is presided over by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

15:2.8 (166.7) 6. *The Superuniverse.* Ten major sectors (about 1,000,000,000,000 inhabitable planets) constitute a superuniverse. Each superuniverse is provided with an enormous and glorious headquarters world and is ruled by three Ancients of Days.

15:2.9 (166.8) 7. *The Grand Universe.* Seven superuniverses make up the present organized grand universe, consisting of approximately seven trillion inhabitable worlds plus the architectural spheres and the one billion inhabited spheres of Havona. The superuniverses are ruled and administered indirectly and reflectively from

ръководят опосредствено и с помощта на системата за отразяване от Рая посредством Седем Главни Духа. Милиард светове от Хавона се ръководят директно от Извечно Вечните, като една подобна Висша Троична Личност председателства над всяка от тези съвършени сфери.

С изключение на сферите от системата РайХавона, планът на вселенска организация предвижда следните единици:

Свръхвселени. 7

Големи сектори. 70

Малки сектори. 7 000

Локални вселени 700 000

Съзвездия 70 000 000

Локални системи. 7 000 000 000

Обитаеми планети . . 7 000 000 000 000

Всяка от седемте свръхвселени е съставена приблизително така:

Една система обхваща около. . . . . .1 000 свята

Едно съзвездие (100 системи) . . . . . .100 000 свята

Една вселена (100 съзвездия) . . . . . 10 000 000 свята

Един малък сектор (100 вселени) . . . . . 1 000 000 000 свята

Един голям сектор (100 малки сектора) . . . . 100 000 000 000 свята

Една свръхвселена (10 големи сектора) . . .1 000 000 000 000 свята

Всички посочени стойности са в най-добрия случай само приблизителни, защото постоянно възникват нови системи, а други временно прекратяват своето материално съществуване.

Paradise by the Seven Master Spirits. The billion worlds of Havona are directly administered by the Eternals of Days, one such Supreme Trinity Personality presiding over each of these perfect spheres.

15:2.10 (167.1) Excluding the Paradise-Havona spheres, the plan of universe organization provides for the following units:

15:2.11 (167.2) Superuniverses..... 7

15:2.12 (167.3) Major sectors..... 70

15:2.13 (167.4) Minor sectors..... 7,000

15:2.14 (167.5) Local universes..... 700,000

15:2.15 (167.6) Constellations.....70,000,000

15:2.16 (167.7) Local systems..... 7,000,000,000

15:2.17 (167.8) Inhabitable planets.. 7,000,000,000,000

15:2.18 (167.9) Each of the seven superuniverses is constituted, approximately, as follows:

15:2.19 (167.10) One system embraces, approximately..... 1,000 worlds

15:2.20 (167.11) One constellation (100 systems).....100,000 worlds

15:2.21 (167.12) One universe (100 constellations)..... 10,000,000 worlds

15:2.22 (167.13) One minor sector (100 universes)..... 1,000,000,000 worlds

15:2.23 (167.14) One major sector (100 minor sectors).... 100,000,000,000 worlds

15:2.24 (167.15) One superuniverse (10 major sectors)...1,000,000,000,000 worlds

15:2.25 (167.16) All such estimates are approximations at best, for new systems are constantly evolving while other organizations are temporarily passing out of material existence.

3. СВРЪХВСЕЛЕНАТА ОРВОНТОН

Практически всички звездни светове, видими с невъоръжено око от Урантия, се отнасят към седмата част на голямата вселена – свръхвселената Орвонтон. Обширната звездна система Млечен Път представлява централното ядро на Орвонтон и голямата й част се намира доста извън пределите на вашата локална вселена. Тази огромна съвкупност от слънца, тъмни острови на пространството, двойни звезди,

3. THE SUPERUNIVERSE OF ORVONTON

15:3.1 (167.17) Practically all of the starry realms visible to the naked eye on Urantia belong to the seventh section of the grand universe, the superuniverse of Orvonton. The vast Milky Way starry system represents the central nucleus of Orvonton, being largely beyond the borders of your local universe. This great aggregation of suns, dark islands of space, double stars, globular clusters, star clouds, spiral and other nebulae, together with myriads of individual planets, forms a

кълбовидни купове, звездни мъглявини, спираловидни и други мъглявини, заедно с безчислен брой отделни планети, образува един подобен на диск елипсовиден ансамбъл, обединяващ една седма от обитаемите еволюиращи вселени.

От астрономическата позиция на Урантия, наблюдавайки през напречното сечение на намиращите се наблизо до Млечния Път системи, вие забелязвате как сферите на Орвонтон се движат по огромна удължена равнина, чиято ширина е доста по-голяма, отколкото дебелината ú, а дължината ú значително превишава ширината.

Наблюдението на така наречения Млечен Път разкрива сравнително нарастване на звездната плътност при оглеждане на небосвода в определено направление, като същевременно от двете страни плътността намалява; броят на звездите и другите сфери намалява при отдалечаване от главната равнина на нашата материална свръхвселена. Когато гледате през основното тяло на тази област на максимална плътност под съответен ъгъл на наблюдение, вие гледате в посоката на божествената вселена и всеобщия център на всичко съществуващо.

От десетте големи сектора на Орвонтон като цяло на астрономите на Урантия са познати осем. Другите два сектора трудно могат да бъдат отделно разпознати, тъй като трябва да наблюдавате тези явления откъм вътрешната страна. Ако можехте да погледнете към свръхвселената на Орвонтон от позиция, много отдалечена в пространството, щяхте веднага да разпознаете десетте големи сектора на седмата галактика.

Ротационният център на вашия малък сектор се намира на голямо разстояние, в огромната и плътна звездна мъглявина Стрелец, около която се въртят вашата локална вселена и свързаните с нея творения, а откъм противоположните страни на обширната подгалактическа система Стрелец вие можете да наблюдавате два големи потока от звездни мъглявини, образуващи колосални звездни спирали.

Ядрото на физическата система, към която се отнасят вашето слънце и свързаните с него планети, е центърът на бившата мъглявина Андроновер. Тази бивша спираловидна мъглявина била леко деформирана вследствие гравитационно разпадане, свързано с явления, които съпровождали раждането на вашата Слънчева система и които са били обусловени от доближаването до голямата намираща се в съседство мъглявина. Това опасно

watchlike, elongated-circular grouping of about one seventh of the inhabited evolutionary universes.

15:3.2 (167.18) From the astronomical position of Urantia, as you look through the cross section of near-by systems to the great Milky Way, you observe that the spheres of Orvonton are traveling in a vast elongated plane, the breadth being far greater than the thickness and the length far greater than the breadth.

15:3.3 (167.19) Observation of the so-called Milky Way discloses the comparative increase in Orvonton stellar density when the heavens are viewed in one direction, while on either side the density diminishes; the number of stars and other spheres decreases away from the chief plane of our material superuniverse. When the angle of observation is propitious, gazing through the main body of this realm of maximum density, you are looking toward the residential universe and the center of all things.

15:3.4 (167.20) Of the ten major divisions of Orvonton, eight have been roughly identified by Urantian astronomers. The other two are difficult of separate recognition because you are obliged to view these phenomena from the inside. If you could look upon the superuniverse of Orvonton from a position far-distant in space, you would immediately recognize the ten major sectors of the seventh galaxy.

15:3.5 (168.1) The rotational center of your minor sector is situated far away in the enormous and dense star cloud of Sagittarius, around which your local universe and its associated creations all move, and from opposite sides of the vast Sagittarius subgalactic system you may observe two great streams of star clouds emerging in stupendous stellar coils.

15:3.6 (168.2) The nucleus of the physical system to which your sun and its associated planets belong is the center of the onetime Andronover nebula. This former spiral nebula was slightly distorted by the gravity disruptions associated with the events which were attendant upon the birth of your solar system, and which were occasioned by the near approach of a large neighboring nebula. This near collision changed Andronover into a somewhat globular aggregation but did not wholly destroy the two-way procession of the suns and their associated physical groups. Your solar system

доближаване превърнало мъглявината Андроновер в нещо като кълбовидно струпване на тела, но не нарушило изцяло двустранната процесия на слънцата и свързаните с тях групи небесни тела. Вашата Слънчева система се намира в централната част на едно от рамената на тази деформирана спирала, разположена приблизително по средата между центъра и края на звездния поток.

now occupies a fairly central position in one of the arms of this distorted spiral, situated about halfway from the center out towards the edge of the star stream.

Секторът Стрелец и всички останали сектори и сегменти на Орвонтон се въртят около Уверса и част от объркването на астрономите на Урантия частично се обяснява с оптическите илюзии и относителните изкривявания, причина за които са следните сложни въртеливи движения:

15:3.7 (168.3) The Sagittarius sector and all other sectors and divisions of Orvonton are in rotation around Uversa, and some of the confusion of Urantian star observers arises out of the illusions and relative distortions produced by the following multiple revolutionary movements:

1. Въртенето на Урантия около нейното слънце.

15:3.8 (168.4) 1. The revolution of Urantia around its sun.

2. Въртенето на вашата Слънчева система около ядрото на бившата мъглявина Андроновер.

15:3.9 (168.5) 2. The circuit of your solar system about the nucleus of the former Andronover nebula.

3. Въртенето на звездната система Андроновер и свързаните с нея купове от тела около сложния ротационногравитационен център на звездния облак на Небадон.

15:3.10 (168.6) 3. The rotation of the Andronover stellar family and the associated clusters about the composite rotation-gravity center of the star cloud of Nebadon.

4. Въртенето на локалния звезден облак на Небадон и свързаните с него творения около центъра на мъглявината Стрелец на техния малък сектор.

15:3.11 (168.7) 4. The swing of the local star cloud of Nebadon and its associated creations around the Sagittarius center of their minor sector.

5. Въртенето на стоте малки сектора, включително на сектор Стрелец, около техния голям сектор.

15:3.12 (168.8) 5. The rotation of the one hundred minor sectors, including Sagittarius, about their major sector.

6. Съвкупността от въртящите се десет големи сектора – така наречените звездни дрейфове, около столичния свят на Орвонтон, Уверса.

15:3.13 (168.9) 6. The whirl of the ten major sectors, the so-called star drifts, about the Uversa headquarters of Orvonton.

7. Движението на Орвонтон и шестте еднородни свръхвселени около Рая и Хавона, извършвано в посока, обратна на часовниковата стрелка на пространственото ниво на свръхвселените.

15:3.14 (168.10) 7. The movement of Orvonton and six associated superuniverses around Paradise and Havona, the counterclockwise processional of the superuniverse space level.

Тези сложни движения са от няколко типа; космическите орбити на вашата планета и вашата Слънчева система се обясняват с техния произход. Абсолютното движение на Орвонтон обратно на часовниковата стрелка също е свързано с неговия произход, с плановете за построяване на голямата вселена. Но причините за промеждутъчно движение имат сложен характер и отчасти се обясняват със структурна сегментация на овеществената в свръхвселените енергия, а отчасти с разумното и целенасочено въздействие на Райските организатори на силата.

15:3.15 (168.11) These multiple motions are of several orders: The space paths of your planet and your solar system are genetic, inherent in origin. The absolute counterclockwise motion of Orvonton is also genetic, inherent in the architectural plans of the master universe. But the intervening motions are of composite origin, being derived in part from the constitutive segmentation of matter-energy into the superuniverses and in part produced by the intelligent and purposeful action of the Paradise force organizers.

С приближаването към Хавона локалните вселени се разполагат все по-близо една спрямо друга; кръгът става все поголям и все поголям брой нива се наслагват едно над друго. Но с отдалечаването от вечния център броят на системите, нивата, кръговете и вселените постепенно намалява.

15:3.16 (168.12) The local universes are in closer proximity as they approach Havona; the circuits are greater in number, and there is increased superimposition, layer upon layer. But farther out from the eternal center there are fewer and fewer systems, layers, circuits, and universes.

4. МЪГЛЯВИНИТЕ – ПРАРОДИТЕЛКИ НА ВСЕЛЕНИТЕ

Макар че творението и организацията на вселените се управляват извечно от безкрайните Създатели и техните партньори, целият този процес протича в съответствие с предопределения механизъм и в съгласие с гравитационните закони на силата, енергията и материята. Но всеобщият силов заряд си остава загадъчно явление; започвайки с ултиматонния стадий, ние разбираме добре организацията на материалните творения, но не ни е съвсем понятна космическата предистория на ултиматоните. Убедени сме, че тези древни сили имат Райски произход, защото те извечно се въртят в наситеното пространство, повтаряйки в гигантски мащаб точните очертания на Рая. Макар този силов заряд на пространството да е предшественик на всяка материализация, нечувствителен към гравитацията на Рая, той неизменно реагира на присъствието на долния Рай, като излиза очевидно от центъра на долния Рай и се връща в него.

Райските силови организатори преобразуват пространствения потенциал в изначална сила, като превръщат този доматериален потенциал в първични и вторични енергийни проявления на физическата реалност. Когато тази енергия достигне тези нива, на които започва да реагира на гравитацията, на сцената се появяват управляващите енергията и взаимодействащите с тях същества от режима на свръхвселената, започвайки безкрайните манипулации по създаването на разнообразни силови кръгове и енергийни канали за вселените на времето и пространството. Така в пространството възниква физическа материя, а заедно с нея и условията, позволяващи да се пристъпи към организирането на вселена.

Тази сегментация на енергията е феномен, който досега не е разгадан от физиците на Небадон. Главната трудност е в сравнителната недостъпност на Райските организатори на силата, а живите управляващи енергията, упълномощени да боравят с пространствената енергия, нямат ни най-малка

4. NEBULAE — THE ANCESTORS OF UNIVERSES

15:4.1 (169.1) While creation and universe organization remain forever under the control of the infinite Creators and their associates, the whole phenomenon proceeds in accordance with an ordained technique and in conformity to the gravity laws of force, energy, and matter. But there is something of mystery associated with the universal force-charge of space; we quite understand the organization of the material creations from the ultimatonic stage forward, but we do not fully comprehend the cosmic ancestry of the ultimatons. We are confident that these ancestral forces have a Paradise origin because they forever swing through pervaded space in the exact gigantic outlines of Paradise. Though nonresponsive to Paradise gravity, this force-charge of space, the ancestor of all materialization, does always respond to the presence of nether Paradise, being apparently circuited in and out of the nether Paradise center.

15:4.2 (169.2) The Paradise force organizers transmute space potency into primordial force and evolve this prematerial potential into the primary and secondary energy manifestations of physical reality. When this energy attains gravity-responding levels, the power directors and their associates of the superuniverse regime appear upon the scene and begin their never-ending manipulations designed to establish the manifold power circuits and energy channels of the universes of time and space. Thus does physical matter appear in space, and so is the stage set for the inauguration of universe organization.

15:4.3 (169.3) This segmentation of energy is a phenomenon which has never been solved by the physicists of Nebadon. Their chief difficulty lies in the relative inaccessibility of the Paradise force organizers, for the living power directors, though they are competent to deal with space-energy, do not have the least conception of the origin of the

представа за произхода на тези видове енергии, които те така умело и интелигентно манипулират.

Райските организатори на силата са организатори на мъглявини; в областите на своето пространствено присъствие те са способни да инициират колосални силови циклони, които – веднъж приведени в движение – никога не могат да бъдат спрени или укротени, докато не се извърши мобилизацията на всепроникващите сили, необходима за възникването на ултиматонните единици вселенска материя. Така се появяват спираловидните и други мъглявини, звездообразуващите дискове, пораждащи пряко слънцата и техните разнообразни системи. Във външното пространство могат да се наблюдават десет различни вида мъглявини, представляващи стадии на първична еволюция на вселените, и тези обширни енергийни дискове (вихри) са имали същия произход, както и тези, които са дали началото на седемте свръхвселени.

Мъглявините се отличават съществено по размери, брой и съвкупна маса на своето звездно и планетарно потомство. Една звездообразуваща мъглявина на север от границите на Орвонтон, но в пределите на пространственото ниво на свръхвселените, вече е породила приблизително 40 000 слънца, но този звездообразуващ диск продължава да изхвърля слънца, повечето от които многократно превишават размерите на вашето светило. Някои от найголемите мъглявини на външното пространство пораждат до 100 милиона слънца.

Мъглявините не са пряко свързани с която и да е от административните единици, като например второстепенните сектори или локалните вселени, макар че някои локални вселени са били образувани от една единствена мъглявина. Всяка локална вселена обхваща точно една стохилядна част от общия енергиен заряд на свръхвселената, независимо от „мъглявинното съотношение“, защото енергията не е организирана от мъглявината – тя се разпределя по цялата вселена.

Не всички спираловидни мъглявини участват в слънцеобразуване. Някои са запазили контрол над много звезди и тяхната спираловидна форма се обяснява с това, че техните слънца излизат от ръкавите на мъглявините в тесен строй, но се връщат по различни пътища, затова е лесно да ги наблюдаваме в първия случай и е посложно тогава, когато се връщат в мъглявината, разхвърляни на огромни разстояния от нейните ръкави. Понастоящем в Орвонтон има малко

energies they so skillfully and intelligently manipulate.

15:4.4 (169.4) Paradise force organizers are nebulae originators; they are able to initiate about their space presence the tremendous cyclones of force which, when once started, can never be stopped or limited until the all-pervading forces are mobilized for the eventual appearance of the ultimatonic units of universe matter. Thus are brought into being the spiral and other nebulae, the mother wheels of the direct-origin suns and their varied systems. In outer space there may be seen ten different forms of nebulae, phases of primary universe evolution, and these vast energy wheels had the same origin as did those in the seven superuniverses.

15:4.5 (169.5) Nebulae vary greatly in size and in the resulting number and aggregate mass of their stellar and planetary offspring. A sun-forming nebula just north of the borders of Orvonton, but within the superuniverse space level, has already given origin to approximately forty thousand suns, and the mother wheel is still throwing off suns, the majority of which are many times the size of yours. Some of the larger nebulae of outer space are giving origin to as many as one hundred million suns.

15:4.6 (169.6) Nebulae are not directly related to any of the administrative units, such as minor sectors or local universes, although some local universes have been organized from the products of a single nebula. Each local universe embraces exactly one one-hundred-thousandth part of the total energy charge of a superuniverse irrespective of nebular relationship, for energy is not organized by nebulae — it is universally distributed.

15:4.7 (170.1) Not all spiral nebulae are engaged in sun making. Some have retained control of many of their segregated stellar offspring, and their spiral appearance is occasioned by the fact that their suns pass out of the nebular arm in close formation but return by diverse routes, thus making it easy to observe them at one point but more difficult to see them when widely scattered on their different returning routes farther out and away from the arm of the nebula. There are not many sun-forming nebulae active in Orvonton at

активни слънцеобразуващи мъглявини, макар че Андромеда, която е извън пределите на обитаемата част от свръхвселената, е много активна. Тази далечна мъглявина е видима с невъоръжено око и когато я наблюдавате, се замислете над това, че светлината, която виждате, е напуснала тези далечни светила преди почти един милион години.

Галактиката Млечният път се състои от голям брой бивши спираловидни и други мъглявини и много от тях все още запазват своята първоначална конфигурация. Но в резултат от вътрешни катастрофи и външно притегляне много от тях са претърпели такива деформации и преустройство, че тези огромни струпвания напомнят гигантски светещи маси от ярки слънца като Магелановия облак. Кълбовидният вид звездни купове доминира близо до външните граници на Орвонтон.

Огромните звездни облаци на Орвонтон трябва да бъдат разглеждани като индивидуални струпвания на материя, сравними с отделните мъглявини, които могат да се наблюдават в пространствените области зад пределите на Млечния път. Но много от така наречените звездни облаци от пространство се състоят само от газообразно вещество. Енергийният потенциал на тези звездни газови облаци е направо огромен и част от него се поема от съседните слънца и се преразпределя в пространството под формата на слънчеви излъчвания.

the present time, though Andromeda, which is outside the inhabited superuniverse, is very active. This far-distant nebula is visible to the naked eye, and when you view it, pause to consider that the light you behold left those distant suns almost one million years ago.

15:4.8 (170.2) The Milky Way galaxy is composed of vast numbers of former spiral and other nebulae, and many still retain their original configuration. But as the result of internal catastrophes and external attraction, many have suffered such distortion and rearrangement as to cause these enormous aggregations to appear as gigantic luminous masses of blazing suns, like the Magellanic Cloud. The globular type of star clusters predominates near the outer margins of Orvonton.

15:4.9 (170.3) The vast star clouds of Orvonton should be regarded as individual aggregations of matter comparable to the separate nebulae observable in the space regions external to the Milky Way galaxy. Many of the so-called star clouds of space, however, consist of gaseous material only. The energy potential of these stellar gas clouds is unbelievably enormous, and some of it is taken up by near-by suns and redispatched in space as solar emanations.

5. ПРОИЗХОДЪТ НА НЕБЕСНИТЕ ТЕЛА

Основната маса, съдържаща се в слънцата и планетите на свръхвселената, води началото си от мъглявинните дискове; само малка част от масата на свръхвселената е организирана чрез прякото въздействие на управляващите енергията (например, при създаването на архитектурните сфери), макар че в откритото пространство възниква постоянно изменящо се количество материя.

По произход повечето слънца, планети и други сфери може да бъдат класифицирани в състава на една от следните десет групи:

1. *Концентрични свиваеми пръстени.* Не всички мъглявини са спираловидни. Много гигантски мъглявини, вместо да се разцепят на система двойна звезда или да се превърнат в спирална мъглявина, претърпяват свиване с образуване на множество пръстени. В течение на дълъг период от време подобна мъглявина изглежда като огромно централно слънце, обградено от многобройни гигантски пръстеновидни облаци материя.

5. THE ORIGIN OF SPACE BODIES

15:5.1 (170.4) The bulk of the mass contained in the suns and planets of a superuniverse originates in the nebular wheels; very little of superuniverse mass is organized by the direct action of the power directors (as in the construction of architectural spheres), although a constantly varying quantity of matter originates in open space.

15:5.2 (170.5) As to origin, the majority of the suns, planets, and other spheres can be classified in one of the following ten groups:

15:5.3 (170.6) 1. *Concentric Contraction Rings.* Not all nebulae are spiral. Many an immense nebula, instead of splitting into a double star system or evolving as a spiral, undergoes condensation by multiple-ring formation. For long periods such a nebula appears as an enormous central sun surrounded by numerous gigantic clouds of encircling, ring-appearing formations of matter.

2 . *Завихрените звезди* включват слънцата, които се изхвърлят от исполинските звездообразуващи дискове (вихри), състоящи се от високотемпературни газове. Те не биват изхвърлени като пръстени, а като ориентирани надясно и наляво процесии. Освен това завихрените звезди възникват не само в спираловидни, а и в други мъглявини.

15:5.4 (170.7) 2. *The Whirled Stars* embrace those suns which are thrown off the great mother wheels of highly heated gases. They are not thrown off as rings but in right- and left-handed processions. Whirled stars are also of origin in other-than-spiral nebulae.

3 . *Гравитационновзривни планети.* Когато едно слънце се ражда в спираловидна или пресечена мъглявина, тя нерядко се изхвърля на значително разстояние. Подобно слънце е с високо съдържание на газове и впоследствие, след като донякъде се е охладило и кондензирало, то може да се окаже близо до огромна маса материя, гигантско слънце или тъмен остров на пространството. Възможно е такова сближаване да не доведе до сблъсък, но да е достатъчно, така че гравитационното привличане на поголямото тяло да предизвика приливни съкращения в помалкото, водейки до поредица от приливни промени, които възникват едновременно от противоположните страни на разтърсваното от конвулсии слънце. В своя апогей тези експлозивни изригвания водят до образуването на различни по своите размери натрупвания на материя с различни размери, които могат да бъдат изхвърляни от изригващото слънце зад пределите на гравитационното възвръщане, придобивайки свои собствени постоянни орбити около едното от двете тела, които участват в дадения процес. Покъсно поголемите натрупвания на материя се обединяват и постепенно притеглят към себе си помалките тела. Така са се образували много от твърдите планети на помалките системи. Вашата Слънчева система е произлязла точно така.

15:5.5 (170.8) 3. *Gravity-explosion Planets.* When a sun is born of a spiral or of a barred nebula, not infrequently it is thrown out a considerable distance. Such a sun is highly gaseous, and subsequently, after it has somewhat cooled and condensed, it may chance to swing near some enormous mass of matter, a gigantic sun or a dark island of space. Such an approach may not be near enough to result in collision but still near enough to allow the gravity pull of the greater body to start tidal convulsions in the lesser, thus initiating a series of tidal upheavals which occur simultaneously on opposite sides of the convulsed sun. At their height these explosive eruptions produce a series of varying-sized aggregations of matter which may be projected beyond the gravity-reclamation zone of the erupting sun, thus becoming stabilized in orbits of their own around one of the two bodies concerned in this episode. Later on the larger collections of matter unite and gradually draw the smaller bodies to themselves. In this way many of the solid planets of the lesser systems are brought into existence. Your own solar system had just such an origin.

4. *Центробежно планетарно потомство.* На определен етап от развитието си, в случай че скоростта им на въртене много се ускори, огромните слънца започват да изхвърлят в големи количества материя, която впоследствие може да се уплътни и да образува неголеми светове, които продължават да се въртят около породилото ги слънце.

15:5.6 (171.1) 4. *Centrifugal Planetary Daughters.* Enormous suns, when in certain stages of development, and if their revolutionary rate greatly accelerates, begin to throw off large quantities of matter which may subsequently be assembled to form small worlds that continue to encircle the parent sun.

5 . *Сфери с недостатъчна гравитация.* Съществува критична граница относно размера на отделните звезди. Ако едно слънце, достигайки този предел, не забави своята скорост на въртене, то е обречено да се разцепи; получава се разцепване на слънце и се ражда нова двойна звезда от дадената разновидност. Впоследствие, като страничен продукт на това гигантско разрушаване, могат да се формират многобройни малки планети .

15:5.7 (171.2) 5. *Gravity-deficiency Spheres.* There is a critical limit to the size of individual stars. When a sun reaches this limit, unless it slows down in revolutionary rate, it is doomed to split; sun fission occurs, and a new double star of this variety is born. Numerous small planets may be subsequently formed as a by-product of this gigantic disruption.

6 . *Контрактурни звезди.* В помалките

15:5.8 (171.3) 6. *Contractural Stars.* In the smaller

системи най-голямата от външните планети понякога притегля към себе си съседните светове, докато тези планети, които са разположени близо до слънцето, започват своето терминално падане. За вашата Слънчева система подобен край би означавал, че четирите вътрешни планети биха били погълнати от Слънцето, докато найголямата планета, Юпитер, би се увеличила съществено за сметка на поглъщането на останалите светове. Подобен край на слънчева система би довел до създаването на две съседни, но неравни слънца, което представлява един тип формиране на двойна звезда. Подобни катастрофи не са често явление, с изключение на звездните струпвания, разположени в периферията на свръхвселената.

systems the largest outer planet sometimes draws to itself its neighboring worlds, while those planets near the sun begin their terminal plunge. With your solar system, such an end would mean that the four inner planets would be claimed by the sun, while the major planet, Jupiter, would be greatly enlarged by capturing the remaining worlds. Such an end of a solar system would result in the production of two adjacent but unequal suns, one type of double star formation. Such catastrophes are infrequent except out on the fringe of the superuniverse starry aggregations.

7 . *Кумулативни сфери.* Малките планети могат постепенно да се образуват от огромното количество циркулираща в пространството материя. Те нарастват чрез срастване с метеори и посредством незначителни стълкновения. Условията, съществуващи в някои сектори на пространството, са благоприятни за такъв тип образуване на планети. Подобен произход имат много необитаеми светове.

15:5.9 (171.4) 7. *Cumulative Spheres.* From the vast quantity of matter circulating in space, small planets may slowly accumulate. They grow by meteoric accretion and by minor collisions. In certain sectors of space, conditions favor such forms of planetary birth. Many an inhabited world has had such an origin.

Някои от имащите голяма плътност тъмни острови са пряко следствие от акреция на преобразуваща се в пространството енергия. Друга група от тези тъмни острови е възникнала вследствие натрупването на огромно количество студена материя от циркулиращи в пространството парчета и метеори. Подобни натрупвания на материя никога не са били горещи и макар да се отличават с плътност, по своя състав много напомнят Урантия.

15:5.10 (171.5) Some of the dense dark islands are the direct result of the accretions of transmuting energy in space. Another group of these dark islands have come into being by the accumulation of enormous quantities of cold matter, mere fragments and meteors, circulating through space. Such aggregations of matter have never been hot and, except for density, are in composition very similar to Urantia.

8 . *Угаснали слънца.* Някои от тъмните острови в пространството са изгорели изолирани звезди, които са изразходвали целия си запас от космическа енергия. Тези организирани единици от материя се приближават към пълно уплътнение, практически завършена консолидация; и ще са необходими много епохи, преди тези огромни високоплътни маси да бъдат отново заредени в кръговете на пространството и подготвени за нови цикли на функциониране във вселената след сблъсък или друго реактивиращо космическо събитие.

15:5.11 (171.6) 8. *Burned-out Suns.* Some of the dark islands of space are burned-out isolated suns, all available space-energy having been emitted. The organized units of matter approximate full condensation, virtual complete consolidation; and it requires ages upon ages for such enormous masses of highly condensed matter to be recharged in the circuits of space and thus to be prepared for new cycles of universe function following a collision or some equally revivifying cosmic happening.

9. *Сфери, резултат от сблъсък.* В тези региони на по-плътни звездни купове сблъсъците не са нещо необичайно. Подобни астрономически пертурбации се придружават от колосални изменения на енергия и преобразуване на материя. Сблъсъците, в които участват угаснали слънца, играят

15:5.12 (171.7) 9. *Collisional Spheres.* In those regions of thicker clustering, collisions are not uncommon. Such an astronomic readjustment is accompanied by tremendous energy changes and matter transmutations. Collisions involving dead suns are peculiarly influential in creating widespread energy fluctuations. Collisional debris

особено голяма роля в появата на широкомащабни енергийни колебания. Възникващите при това отломки често образуват материалните ядра на бъдещите планетарни тела, приспособени за смъртни създания.

often constitutes the material nucleuses for the subsequent formation of planetary bodies adapted to mortal habitation.

1 0 . *Архитектурни (изкуствено създадени) светове.* Това са световете, създадени по проекти и спецификации за конкретна цел, като например Салвингтон, столичният свят на вашата локална вселена, и Уверса, където се намира седалището на правителството на нашата свръхвселена.

15:5.13 (172.1) 10. *Architectural Worlds.* These are the worlds which are built according to plans and specifications for some special purpose, such as Salvington, the headquarters of your local universe, and Uversa, the seat of government of our superuniverse.

Съществуват многобройни други методи за формиране на светила и за отделяне на планети, но гореспоменатите процедури се отнасят до начините, в съответствие с които е било създадено преобладаващото множество звездни системи и планетарни семейства. За описването на всички разнообразни модели, имащи отношение към звездните метаморфози и планетарната еволюция, би било необходимо да разкрием още почти сто различни типа слънцеобразуване и възникване на планети. Докато вашите студенти по астрономия наблюдават небесата, ще забележат явления, отнасящи се към всички типове звездна еволюция, но рядко ще откриват признаци за образуване на тези малки несветещи съвкупности от материя, които служат като обитаеми планети – най-важните творения на безбрежния материален свят.

15:5.14 (172.2) There are numerous other techniques for evolving suns and segregating planets, but the foregoing procedures suggest the methods whereby the vast majority of stellar systems and planetary families are brought into existence. To undertake to describe all the various techniques involved in stellar metamorphosis and planetary evolution would require the narration of almost one hundred different modes of sun formation and planetary origin. As your star students scan the heavens, they will observe phenomena indicative of all these modes of stellar evolution, but they will seldom detect evidence of the formation of those small, nonluminous collections of matter which serve as inhabited planets, the most important of the vast material creations.

6. СФЕРИТЕ НА ПРОСТРАНСТВОТО

Независимо от произхода им различните сфери на пространството могат да се класифицират по следните основни типове:

1. Слънца – звездите на пространството.

2. Черни острови от пространство.

3. Малки космически тела: комети, метеори и астероиди.

4. Планети, включващи обитаемите светове.

5. Архитектурни сфери – специално създадени светове.

С изключение на изкуствено създадените сфери, всички пространствени тела имат еволюционен произход – еволюционен, в смисъл, че не са били създадени по каприз на Божество; еволюционен, в смисъл, че съзидателните действия на Бога са се разкрили посредством пространствено-времеви метод в действията на много

6. THE SPHERES OF SPACE

15:6.1 (172.3) Irrespective of origin, the various spheres of space are classifiable into the following major divisions:

15:6.2 (172.4) 1. The suns — the stars of space.

15:6.3 (173.1) 2. The dark islands of space.

15:6.4 (173.2) 3. Minor space bodies — comets, meteors, and planetesimals.

15:6.5 (173.3) 4. The planets, including the inhabited worlds.

15:6.6 (173.4) 5. Architectural spheres — worlds made to order.

15:6.7 (173.5) With the exception of the architectural spheres, all space bodies have had an evolutionary origin, evolutionary in the sense that they have not been brought into being by fiat of Deity, evolutionary in the sense that the creative acts of God have unfolded by a time-space technique through the operation of many of the created and eventuated intelligences of Deity.

създадени и възникнали разумни същества на Божеството.

Слънцата. Това са звездите на пространството в различните стадии на своето съществуване. Някои слънца са самостоятелно формиращи се пространствени системи, други са двойни звезди, свиващи се или изчезващи планетарни системи. Намиращите се в пространството звезди съществуват в не по-малко от хиляда различни състояния и стадии. Вие сте запознати със слънцата, даващи светлина и топлина; но има и такива, които светят, без да излъчват топлина.

Трилиони и трилиони години, в течение на които обикновеното слънце ще продължи да отделя топлина и светлина, добре илюстрират колосалния запас от енергия, съдържащ се във всяка единица материя. Действителното количество енергия, съдържащо се в невидимите частици физическа материя, е наистина невъобразимо. В условията на изключително високо температурно налягане и други енергийни процеси, извършващи се вътре в пламтящото слънце, почти цялата тази енергия се реализира като светлина. Някои други условия пък позволяват на тези слънца да трансформират и излъчват значително количество от тази пространствена енергия, която ги достига в съществуващите кръгове на пространството. Много фази от физическа енергия и всички видове материя са прикрепени към и впоследствие се преразпределят от слънчевите генератори. Така слънцата изпълняват ролята на локални ускорители на енергообмена, действайки като автоматични станции за управление на енергиите.

Свръхвселената на Орвонтон се осветява и затопля от повече от десет трилиона горящи светила. Тези слънца са звездите от достъпната за наблюдение ваша астрономическа система. Повече от два трилиона слънца са твърде далечни и малки, за да могат да се видят от Урантия. Но в главната вселена има толкова звезди, колкото чаши вода има в океаните на вашия свят.

Тъмни острови на пространството. Това са угасналите слънца и други големи струпвания от материя, лишени от светлина и топлина. Тъмните острови понякога са огромни по маса и оказват мощно влияние за запазване равновесието и за манипулация на енергия във вселената. Някои подобни образувания са наистина с неимоверна плътност на масата. Тази огромна концентрация на маса позволява на тъмните острови да служат като мощни балансьори, които надеждно удържат съседните системи. Те поддържат

15:6.8 (173.6) *The Suns.* These are the stars of space in all their various stages of existence. Some are solitary evolving space systems; others are double stars, contracting or disappearing planetary systems. The stars of space exist in no less than a thousand different states and stages. You are familiar with suns that emit light accompanied by heat; but there are also suns which shine without heat.

15:6.9 (173.7) The trillions upon trillions of years that an ordinary sun will continue to give out heat and light well illustrates the vast store of energy which each unit of matter contains. The actual energy stored in these invisible particles of physical matter is well-nigh unimaginable. And this energy becomes almost wholly available as light when subjected to the tremendous heat pressure and the associated energy activities which prevail in the interior of the blazing suns. Still other conditions enable these suns to transform and send forth much of the energy of space which comes their way in the established space circuits. Many phases of physical energy and all forms of matter are attracted to, and subsequently distributed by, the solar dynamos. In this way the suns serve as local accelerators of energy circulation, acting as automatic power-control stations.

15:6.10 (173.8) The superuniverse of Orvonton is illuminated and warmed by more than ten trillion blazing suns. These suns are the stars of your observable astronomic system. More than two trillion are too distant and too small ever to be seen from Urantia. But in the master universe there are as many suns as there are glasses of water in the oceans of your world.

15:6.11 (173.9) *The Dark Islands of Space.* These are the dead suns and other large aggregations of matter devoid of light and heat. The dark islands are sometimes enormous in mass and exert a powerful influence in universe equilibrium and energy manipulation. The density of some of these large masses is well-nigh unbelievable. And this great concentration of mass enables these dark islands to function as powerful balance wheels, holding large neighboring systems in effective leash. They hold the gravity balance of power in many constellations; many physical systems

гравитационния баланс на силата в много съзвездия; много физически системи, които иначе бързо биха паднали върху найблизкото слънце и биха били унищожени, се задържат надеждно в гравитационната власт на тези техни пазители – тъмните острови. Именно тази им функция ни позволява да можем с точност да определим тяхното местоположение. Ние знаем гравитационната тяга на светещите тела, което ни позволява да изчислим точния размер и местоположение на тъмните острови на пространството, които толкова ефективно поддържат устойчивостта на дадената система по нейния път.

which would otherwise speedily dive to destruction in near-by suns are held securely in the gravity grasp of these guardian dark islands. It is because of this function that we can locate them accurately. We have measured the gravity pull of the luminous bodies, and we can therefore calculate the exact size and location of the dark islands of space which so effectively function to hold a given system steady in its course.

Малки тела на пространството. Метеорите и други малки частици материя, въртящи се и формиращи се в пространството, представляват огромна съвкупност от енергия и материална субстанция.

15:6.12 (173.10) *Minor Space Bodies.* The meteors and other small particles of matter circulating and evolving in space constitute an enormous aggregate of energy and material substance.

Много комети се отнасят към неутвърдилото се и хаотично потомство на слънцеобразуващите вортекси, които постепенно се оказват във властта на централното слънце. Кометите имат найразнообразен произход. Опашката на кометата е насочена противоположно на притеглящото тяло или слънце поради електрическата реакция в неговите силно разредени газове, а също и поради непосредственото налягане на светлина и други видове енергии, излъчвани от слънцето. Явлението служи като едно от убедителните доказателства за реалността на светлината и свързаните с нея енергии и предлага възможности за демонстрация на това, че светлината има тегло. Светлината е реална субстанция, а не просто вълни от хипотетичен етер.

15:6.13 (173.11) Many comets are unestablished wild offspring of the solar mother wheels, which are being gradually brought under control of the central governing sun. Comets also have numerous other origins. A comet's tail points away from the attracting body or sun because of the electrical reaction of its highly expanded gases and because of the actual pressure of light and other energies emanating from the sun. This phenomenon constitutes one of the positive proofs of the reality of light and its associated energies; it demonstrates that light has weight. Light is a real substance, not simply waves of hypothetical ether.

Планети. Това са по-големите струпвания на материя, които следват своите орбити около слънце или около някакво друго пространствено тяло; техните размери варират от малки планети до огромни газообразни, течни или твърди сфери. Когато студените светове, образувани от плуващ в пространството материал, се оказват в правилно съотношение със съседното слънце, то такива планети са предпочитани за заселване с разумни същества. Угасналите слънца по правило не са подходящи за живот; обикновено те са твърде далеч от живи светещи слънца и освен това са прекалено масивни – силата на тежестта на тяхната повърхност е огромна.

15:6.14 (173.12) *The Planets.* These are the larger aggregations of matter which follow an orbit around a sun or some other space body; they range in size from planetesimals to enormous gaseous, liquid, or solid spheres. The cold worlds which have been built up by the assemblage of floating space material, when they happen to be in proper relation to a near-by sun, are the more ideal planets to harbor intelligent inhabitants. The dead suns are not, as a rule, suited to life; they are usually too far away from a living, blazing sun, and further, they are altogether too massive; gravity is tremendous at the surface.

Във вашата свръхвселена по-малко от една от четиридесет студени планети е населена с подобни на вас същества. И, разбира се, свръхнагретите слънца и студените далечни светове са непригодни за

15:6.15 (173.13) In your superuniverse not one cool planet in forty is habitable by beings of your order. And, of course, the superheated suns and the frigid outlying worlds are unfit to harbor higher life. In your solar system only three planets are at

високоорганизиран живот. Във вашата Слънчева система само три планети понастоящем са приспособени за живот. По своя размер, плътност и разположение Урантия в много отношения е идеално място за човека.

present suited to harbor life. Urantia, in size, density, and location, is in many respects ideal for human habitation.

Законите, определящи свойствата на физическата енергия, в основата си са универсални, но физическите условия, господстващи на отделните планети и в локалните системи, са в много отношения свързани с местните въздействия. Едно почти безкрайно многообразие от същества и други живи проявления характеризи рат неизброимите светове в космоса. Има обаче явно групово сходство в световете, обединени в една система, а съществува също така и един вселенски модел за разумен живот. Налице е физическо родство на планетарните системи, принадлежащи на един физически кръг, следващи се близко една друга в безкрайното завъртане по кръга на вселените.

15:6.16 (173.14) The laws of physical-energy behavior are basically universal, but local influences have much to do with the physical conditions which prevail on individual planets and in local systems. An almost endless variety of creature life and other living manifestations characterizes the countless worlds of space. There are, however, certain points of similarity in a group of worlds associated in a given system, while there also is a universe pattern of intelligent life. There are physical relationships among those planetary systems which belong to the same physical circuit, and which closely follow each other in the endless swing around the circle of universes.

7. АРХИТЕКТУРНИТЕ СФЕРИ

Макар правителството на всяка свръхвселена да се намира редом с центъра на еволюционите вселени, включени в съответния сегмент от пространството, то заема специално създаден свят, населен с допуснатите тук личности. Столичните светове са архитектурни сфери – пространствени тела, специално конструирани за особено назначение. Макар тези сфери да получават светлина от близките слънца, те са снабдени с автономни източници на осветление и отопление. Всяка от тях притежава слънце, даващо – подобно на спътниците на Рая – светлина без топлина, и се отоплява с топлината, постъпваща при циркулацията на определени потоци енергия близо до повърхността на сферата. Тези столични светове принадлежат към най-големите системи, разположени близо до астрономическите центрове на съответстващите им свръхвселени.

7. THE ARCHITECTURAL SPHERES

15:7.1 (174.1) While each superuniverse government presides near the center of the evolutionary universes of its space segment, it occupies a world made to order and is peopled by accredited personalities. These headquarters worlds are architectural spheres, space bodies specifically constructed for their special purpose. While sharing the light of near-by suns, these spheres are independently lighted and heated. Each has a sun which gives forth light without heat, like the satellites of Paradise, while each is supplied with heat by the circulation of certain energy currents near the surface of the sphere. These headquarters worlds belong to one of the greater systems situated near the astronomical center of their respective superuniverses.

В столичните светове на свръхвселените съществува стандарт за времето. Стандартният ден на свръхвселената Орвонтон е равен на почти тридесет урантийски дни, а годината в Орвонтон съответства на сто стандартни дни. Тази уверска година е стандарт за седмата свръхвселена, като е с двадесет и две минути по-къса, отколкото три хиляди дни на Урантия – около осем и една пета от вашите години.

15:7.2 (174.2) Time is standardized on the headquarters of the superuniverses. The standard day of the superuniverse of Orvonton is equal to almost thirty days of Urantia time, and the Orvonton year equals one hundred standard days. This Uversa year is standard in the seventh superuniverse, and it is twenty-two minutes short of three thousand days of Urantia time, about eight and one fifth of your years.

По своята природа и величие столичните светове на седемте свръхвселени напомнят

15:7.3 (174.3) The headquarters worlds of the seven superuniverses partake of the nature and grandeur

Рая – техния централен еталон за съвършенство. В действителност всички столични светове са подобни на Рая. Те представляват небесни обители, увеличавайки се по физически размер и нараствайки по моронтийна красота и духовно великолепие от Йерусем към централния Остров. Всички спътници на тези столични светове са и архитектурни сфери.

В разнообразните столични светове са представени всички фази на материалното и духовното творение. Тези светове са вселенски места за срещи, приспособени за всички видове материални, моронтийни и духовни същества. В зависимост от възхода във вселената и прехода от материални светове към духовни смъртните винаги с благодарност си спомнят предишните нива на своето съществуване, никога не забравят изпитаната тук радост.

Йерусем е столицата на вашата локална система Сатания и включва седем свята на преходна култура, всеки от които е обкръжен от седем сателита; сред тези спътници са седемте обителски свята за моронтийна карантина, първото местожителство на човека след смъртта. В този вид, в който думата „небе“ се използва на Урантия, то понякога означава тези седем обителски свята, първият от които се нарича “първото небе”, и така – до седмото.

Едемия е столицата на вашето съзвездие Норлатиадек – разполага със седемдесет спътника за образование, култура и обществен живот; тук възходящите създания пребивават в течение на известно време до завършването на йерусемския режим за мобилизация, обединяване и осъзнаване на личността.

Салвингтон е столицата на вашата локална вселена Небадон – обкръжена от десет университетски сфери, всяка от които се състои от четиридесет и девет свята. След социализацията на човека в съзвездието тук се извършва неговото одухотворяване.

Малката-трета – столицата на вашия малък сектор Енса, обкръжена от седемте сфери за висше изучаване на физическите аспекти на възхода.

Голямата-пета е столицата на вашия голям сектор Спландон, обкръжена от седемдесет сфери за интензивна интелектуална подготовка в свръхвселената.

Уверса е столицата на Орвонтон – вашата свръхвселена, обкръжена от седем висши университета за задълбочена духовна подготовка на възходящи волеви създания. Всяко от тези седем струпвания на тези

of Paradise, their central pattern of perfection. In reality, all headquarters worlds are paradisiacal. They are indeed heavenly abodes, and they increase in material size, morontia beauty, and spirit glory from Jerusem to the central Isle. And all the satellites of these headquarters worlds are also architectural spheres.

15:7.4 (174.4) The various headquarters worlds are provided with every phase of material and spiritual creation. All kinds of material, morontial, and spiritual beings are at home on these rendezvous worlds of the universes. As mortal creatures ascend the universe, passing from the material to the spiritual realms, they never lose their appreciation for, and enjoyment of, their former levels of existence.

15:7.5 (174.5) *Jerusem,* the headquarters of your local system of Satania, has its seven worlds of transition culture, each of which is encircled by seven satellites, among which are the seven mansion worlds of morontia detention, man’s first postmortal residence. As the term heaven has been used on Urantia, it has sometimes meant these seven mansion worlds, the first mansion world being denominated the first heaven, and so on to the seventh.

15:7.6 (174.6) *Edentia,* the headquarters of your constellation of Norlatiadek, has its seventy satellites of socializing culture and training, on which ascenders sojourn upon the completion of the Jerusem regime of personality mobilization, unification, and realization.

15:7.7 (174.7) *Salvington,* the capital of Nebadon, your local universe, is surrounded by ten university clusters of forty-nine spheres each. Hereon is man spiritualized following his constellation socialization.

15:7.8 (174.8) *Uminor the third,* the headquarters of your minor sector, Ensa, is surrounded by the seven spheres of the higher physical studies of the ascendant life.

15:7.9 (174.9) *Umajor the fifth,* the headquarters of your major sector, Splandon, is surrounded by the seventy spheres of the advancing intellectual training of the superuniverse.

15:7.10 (175.1) *Uversa,* the headquarters of Orvonton, your superuniverse, is immediately surrounded by the seven higher universities of advanced spiritual training for ascending will creatures. Each of these seven clusters of wonder

поразителни сфери се състои от седемдесет специализирани свята, където хиляди и хиляди учреждения и организации притежават всичко необходимо за повишаване вселенското образование и развитие на духовната култура и където странстващите на времето получават нови знания и преминават нови изпитания, предшестващи дългия преход до Хавона. Пристигащите странстващи на времето винаги биват приемани в тези свързани с Уверса светове, но тръгващите по своя път випускници напускат свръхвселената непосредствено от Уверса.

Уверса е духовната и административна столица на около един трилион обитаеми и пригодени за обитаване светове. Великолепието, величието и съвършенството на столицата на Орвонтон превъзхожда всички чудеса на пространствено-времевите творения.

Ако всички запланувани локални вселени и техните съставни части вече съществуваха, то седемте свръхвселени щяха да наброяват малко под петстотин милиарда архитектурни свята.

spheres consists of seventy specialized worlds containing thousands upon thousands of replete institutions and organizations devoted to universe training and spirit culture wherein the pilgrims of time are re-educated and re-examined preparatory to their long flight to Havona. The arriving pilgrims of time are always received on these associated worlds, but the departing graduates are always dispatched for Havona direct from the shores of Uversa.

15:7.11 (175.2) Uversa is the spiritual and administrative headquarters for approximately one trillion inhabited or inhabitable worlds. The glory, grandeur, and perfection of the Orvonton capital surpass any of the wonders of the time-space creations.

15:7.12 (175.3) If all the projected local universes and their component parts were established, there would be slightly less than five hundred billion architectural worlds in the seven superuniverses.

8. УПРАВЛЕНИЕТО И РЕГУЛИРАНЕТО НА ЕНЕРГИЯТА

Устройството на столичните сфери на свръхвселените им позволява да изпълняват функциите на ефективни енерго-силови регулатори за различните сектори на свръхвселените, служи като място за концентрация и преразпределение на енергията на локалните вселени. Те оказват мощно въздействие върху баланса и управлението на физическите енергии, циркулиращи в организираното пространство.

Функции по регулирането се изпълняват също и от енергийните центрове и физически регулатори на свръхвселената – живи и полуживи разумни организми, образувани за тази конкретна цел. Тези енергийни центрове и физически регулатори трудно се поддават на разбиране; низшите категории са неспособни да вземат волеви решения – в тях няма воля, те не избират; техните действия са много разумни, но по всяка вероятност са автоматични и се обясняват с тяхното високоспециализирано устройство. Енергийните центрове и физическите регулатори на свръхвселените насочват и частично контролират действието на тридесетте енергийни системи, образуващи областта на гравита. За да обхванат цялата свръхвселена на кръговете за физическа

8. ENERGY CONTROL AND REGULATION

15:8.1 (175.4) The headquarters spheres of the superuniverses are so constructed that they are able to function as efficient power-energy regulators for their various sectors, serving as focal points for the directionization of energy to their component local universes. They exert a powerful influence over the balance and control of the physical energies circulating through organized space.

15:8.2 (175.5) Further regulative functions are performed by the superuniverse power centers and physical controllers, living and semiliving intelligent entities constituted for this express purpose. These power centers and controllers are difficult of understanding; the lower orders are not volitional, they do not possess will, they do not choose, their functions are very intelligent but apparently automatic and inherent in their highly specialized organization. The power centers and physical controllers of the superuniverses assume direction and partial control of the thirty energy systems which comprise the gravita domain. The physical-energy circuits administered by the power centers of Uversa require a little over 968 million years to complete the encirclement of the superuniverse.

енергия, с които се управляват енергийните центрове на Уверса, са им необходими малко повече от 968 милиона години.

Възникващата енергия притежава субстанция; тя има тегло, макар теглото да е винаги относително и да зависи от скоростта на въртене, масата и антигравитацията. В материята масата проявява тенденция да забавя скоростта на енергията и във всяко място скоростта на енергията изразява изначалната скорост минус забавянето, предизвикано от масата по време на преместването в пространството плюс регулационната функция на живите управляващи енергията на свръхвселената и физическото въздействие на намиращите се в съседство високотемпературни или високозаредени тела.

15:8.3 (175.6) Evolving energy has substance; it has weight, although weight is always relative, depending on revolutionary velocity, mass, and antigravity. Mass in matter tends to retard velocity in energy; and the anywhere-present velocity of energy represents: the initial endowment of velocity, minus retardation by mass encountered in transit, plus the regulatory function of the living energy controllers of the superuniverse and the physical influence of near-by highly heated or heavily charged bodies.

За осъществяване на всеобщия план по поддръжката на равновесието между материята и енергията е необходимо постоянно създаване и разрушаване на малки материални единици. Управляващите Вселенската Енергия притежават способността да уплътняват и удържат или разширяват и освобождават различни количества енергия.

15:8.4 (175.7) The universal plan for the maintenance of equilibrium between matter and energy necessitates the everlasting making and unmaking of the lesser material units. The Universe Power Directors have the ability to condense and detain, or to expand and liberate, varying quantities of energy.

При достатъчно дълго забавящо въздействие на гравитацията всичката енергия би могла да се превърне в материя, ако не бяха две обстоятелства. Първото е в антигравитационните въздействия на регулаторите на енергията; второто е в това, че организираната материя проявява тенденция към дезинтеграция при определени условия, съществуващи в много горещи звезди, а също и в особени условия на пространството близо до хладни и плътни тела, притежаващи огромен запас от материя.

15:8.5 (175.8) Given a sufficient duration of retarding influence, gravity would eventually convert all energy into matter were it not for two factors: First, because of the antigravity influences of the energy controllers, and second, because organized matter tends to disintegrate under certain conditions found in very hot stars and under certain peculiar conditions in space near highly energized cold bodies of condensed matter.

Когато масата става свръхплътна и заплашва да наруши баланса на енергията, за да отслабят физическите силови кръгове, се намесват физическите регулатори – стига само собствената тенденция към гравитация и прекомерно овеществяване на енергията да не се анулира при сблъсъка с угаснали гиганти на пространството, което моментално разсейва кумулативните натрупвания на гравитационни сили. При такива стълкновения огромните маси материя внезапно се превръщат в найразредената форма на енергия и борбата за всеобщо равновесие започва отново. В резултат големите физически системи получават стабилност, физическа устойчивост и биват въвлечени в балансираните и устойчиви кръгове на свръхвселените. След такова събитие в устойчивата система не стават нови сблъсъци или други опустошителни катастрофи.

15:8.6 (176.1) When mass becomes overaggregated and threatens to unbalance energy, to deplete the physical power circuits, the physical controllers intervene unless gravity's own further tendency to overmaterialize energy is defeated by the occurrence of a collision among the dead giants of space, thus in an instant completely dissipating the cumulative collections of gravity. In these collisional episodes enormous masses of matter are suddenly converted into the rarest form of energy, and the struggle for universal equilibrium is begun anew. Eventually the larger physical systems become stabilized, become physically settled, and are swung into the balanced and established circuits of the superuniverses. Subsequent to this event no more collisions or other devastating catastrophes will occur in such established systems.

В периодите на нарастване на енергията се наблюдават енергийни смущения и топлинни колебания, съпровождани от прояви на електрическа активност. В периодите на намаляване на енергията нарастват тенденциите на материята към натрупване, уплътнение и излизане изпод контрол в кръговете с послабо устойчив баланс на силата; възникващите вследствие на това приливни или колизионни корекции бързо възстановяват баланса между циркулиращата енергия и, в буквален смисъл на думата – по-стабилизирана материя. Една от задачите на небесните астрономи е прогнозиране и разбиране на възможното аналогично поведение на разтопените светила и тъмните острови на пространството.

15:8.7 (176.2) During the times of plus energy there are power disturbances and heat fluctuations accompanied by electrical manifestations. During times of minus energy there are increased tendencies for matter to aggregate, condense, and to get out of control in the more delicately balanced circuits, with resultant tidal or collisional adjustments which quickly restore the balance between circulating energy and more literally stabilized matter. To forecast and otherwise to understand such likely behavior of the blazing suns and the dark islands of space is one of the tasks of the celestial star observers.

Ние сме способни да осъзнаем повечето закони, управляващи вселенското равновесие, и да предскажем много от това, което се отнася до стабилността на вселените. В практически аспект нашите прогнози са надеждни, но ние постоянно се сблъскваме с някои сили, които е невъзможно да бъдат обяснени само с действието на известните ни закони за управление на енергията или поведението на материята. Предсказуемостта на всички физически явления се затруднява пропорционално с отдалечаването от Рая и придвижването към дълбините на вселените. Преминавайки отвъд пределите на личните пълномощия на Управителите на Рая, ние се сблъскваме с нарастваща неспособност за умозаключения, основани на установените стандарти и на натрупания опит по отношение на наблюдения, свързани с физическите явления в найблизките астрономически системи. Даже в световете на седемте свръхвселени ние сме подвластни на силите и енергийното въздействие, пронизващо всички наши сфери и простиращо се в равновесие през всички региони на външното пространство.

15:8.8 (176.3) We are able to recognize most of the laws governing universe equilibrium and to predict much pertaining to universe stability. Practically, our forecasts are reliable, but we are always confronted by certain forces which are not wholly amenable to the laws of energy control and matter behavior known to us. The predictability of all physical phenomena becomes increasingly difficult as we proceed outward in the universes from Paradise. As we pass beyond the borders of the personal administration of the Paradise Rulers, we are confronted with increasing inability to reckon in accordance with the standards established and the experience acquired in connection with observations having exclusively to do with the physical phenomena of the near-by astronomic systems. Even in the realms of the seven superuniverses we are living in the midst of force actions and energy reactions which pervade all our domains and extend in unified equilibrium on through all regions of outer space.

Колкото повече се задълбочаваме в пространството, толкова по-голяма е вероятността да се сблъскаме с вариращите и непредсказуеми явления, които са толкова безпогрешно свидетелство за непостижимото присъствие и действие на Абсолютите и емпиричните Божества. И тези явления би трябвало да бъдат признак за всеобщото свръхуправление на цялото творение.

15:8.9 (176.4) The farther out we go, the more certainly we encounter those variational and unpredictable phenomena which are so unerringly characteristic of the unfathomable presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities. And these phenomena must be indicative of some universal overcontrol of all things.

Понастоящем Свръхвселената Орвонтон очевидно се разрежда; вселените на външното пространство, по наше мнение, се зареждат за нямащата равна на себе си дейност, очакваща ги в бъдеще; централната вселена Хавона е извечно стабилна. Гравитацията и отсъствието на топлина (студ) организират и

15:8.10 (176.5) The superuniverse of Orvonton is apparently now running down; the outer universes seem to be winding up for unparalleled future activities; the central Havona universe is eternally stabilized. Gravity and absence of heat (cold) organize and hold matter together; heat and antigravity disrupt matter and dissipate energy. The living power directors and force organizers

удържат материята; топлината и антигравитацията разрушават материята и разсейват енергията. Живите управляващи енергията и организаторите на силата са ключът към разбирането на особеното управление и разумно ръководство на безкрайните метаморфози на създаванията, разрушенията и пресъздаването на вселените. Мъглявините могат да се разсейват, слънцата изгасват, системите изчезват, планетите загиват, но вселените остават.

are the secret of the special control and intelligent direction of the endless metamorphoses of universe making, unmaking, and remaking. Nebulae may disperse, suns burn out, systems vanish, and planets perish, but the universes do not run down.

9. КРЪГОВЕТЕ НА СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

Всеобщите кръгове на Рая действително пронизват световете на седемте свръхвселени. Към тези кръгове на присъствие се отнасят: личностното притегляне на Всеобщия Баща, духовното притегляне на Вечния Син, притеглянето на разума на Съвместния Извършител и материалното притегляне на вечния Остров.

В допълнение към универсалните кръгове на Рая и присъствените действия на Абсолютите и емпиричните Божества на пространственото ниво на свръхвселената функционират само два типа енергийни кръгове или разделения на сили: кръговете на свръхвселените и кръговете на локалните вселени.

Кръгове на свръхвселените :

1. Обединяващ интелектуален кръг на един от Седемте Главни Духа на Рая. Такъв кръг на космически разум е сведен до една свръхвселена.

2. Отразяващ кръг на седемте Отразяващи Духа във всяка свръхвселена.

3. Скрити кръгове на Тайнствените Наставници, по определен начин взаимосвързани и направлявани чрез Сферата на Божеството към Всеобщия Баща в Рая.

4. Кръгът за взаимна връзка на Вечния Син с неговите Райски Синове.

5. Мигновеното присъствие на Безкрайния Дух.

6. Транслациите от Рая, пространствените съобщения от Хавона.

7. Енергийните кръгове на силовите центрове и физическите регулатори.

Кръгове на локалните вселени:

1. Посвещенческият дух на Райските Синове – Утешителят на световете за посвещения. Духът на Истината – духът на

9. CIRCUITS OF THE SUPERUNIVERSES

15:9.1 (176.6) The universal circuits of Paradise do actually pervade the realms of the seven superuniverses. These presence circuits are: the personality gravity of the Universal Father, the spiritual gravity of the Eternal Son, the mind gravity of the Conjoint Actor, and the material gravity of the eternal Isle.

15:9.2 (177.1) In addition to the universal Paradise circuits and in addition to the presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities, there function within the superuniverse space level only two energy-circuit divisions or power segregations: the superuniverse circuits and the local universe circuits.

15:9.3 (177.2) The Superuniverse Circuits:

15:9.4 (177.3) 1. The unifying intelligence circuit of one of the Seven Master Spirits of Paradise. Such a cosmic-mind circuit is limited to a single superuniverse.

15:9.5 (177.4) 2. The reflective-service circuit of the seven Reflective Spirits in each superuniverse.

15:9.6 (177.5) 3. The secret circuits of the Mystery Monitors, in some manner interassociated and routed by Divinington to the Universal Father on Paradise.

15:9.7 (177.6) 4. The circuit of the intercommunion of the Eternal Son with his Paradise Sons.

15:9.8 (177.7) 5. The flash presence of the Infinite Spirit.

15:9.9 (177.8) 6. The broadcasts of Paradise, the space reports of Havona.

15:9.10 (177.9) 7. The energy circuits of the power centers and the physical controllers.

15:9.11 (177.10) The Local Universe Circuits:

15:9.12 (177.11) 1. The bestowal spirit of the Paradise Sons, the Comforter of the bestowal worlds. The Spirit of Truth, the spirit of Michael on Urantia.

Михаил на Урантия.

2. Кръгът Божествени Попечители – Майчинските Духове на локалната вселена, Светият Дух на вашия свят.

3. Кръгът за помощ на разума в локалната вселена, включващ разнообразно функциониращото присъствие на спомагателните духове на разума.

Когато локалната вселена постигне такава духовна хармония, че нейните индивидуални и обединени кръгове станат неотличими от кръговете на свръхвселената, когато започне да преобладава подобна тъждественост във функциите и единството на служенето, тогава локалната вселена незабавно преминава в устойчивите кръгове на светлината и живота и веднага придобива правото да бъде приета в духовната конфедерация на усъвършенствания съюз на свръхтворението. За зачисляване в съвета на Извечно Древните – за приемане в конфедерацията на свръхвселената, е необходимо да са изпълнени следните условия:

1 . *Физическа стабилност.* Звездите и планетите на локалната вселена трябва да се намират в устойчиво състояние; периодите на непосредствени звездни трансформации трябва да са останали в миналото. Вселената трябва да продължава своя път по ясно очертана пътека, надеждно и окончателно утвърждавайки своята орбита.

2 . *Духовна преданост.* Необходимо е всеобщо признаване на Пълновластния Божий Син и всеобща преданост към такъв Син, ръководещ делата на локалната вселена. В мащаба на цялата локална вселена трябва да се възцари хармонично сътрудничество между индивидуалните планети, системи и съзвездия.

Вашата локална вселена не се причислява даже към устойчивите физически образувания на свръхвселената, да не говорим за членство в признатото духовно семейство за свръхуправление. Макар че Небадон все още няма свое представителство на Уверса, от време на време ние, посланиците на правителството на свръхвселената, отиваме в неговите светове със специални мисии – именно така, непосредствено от Уверса, пристигнах на Урантия и аз. Ние оказваме всевъзможна помощ на вашите ръководители и управители в решаването на техните сложни проблеми; бихме иска ли да видим вашата вселена сред пълноправните членове на обединените творения в семейството на свръхвселената.

15:9.13 (177.12) 2. The circuit of the Divine Ministers, the local universe Mother Spirits, the Holy Spirit of your world.

15:9.14 (177.13) 3. The intelligence-ministry circuit of a local universe, including the diversely functioning presence of the adjutant mind-spirits.

15:9.15 (177.14) When there develops such a spiritual harmony in a local universe that its individual and combined circuits become indistinguishable from those of the superuniverse, when such identity of function and oneness of ministry actually prevail, then does the local universe immediately swing into the settled circuits of light and life, becoming at once eligible for admission into the spiritual confederation of the perfected union of the supercreation. The requisites for admission to the councils of the Ancients of Days, membership in the superuniverse confederation, are:

15:9.16 (177.15) 1. *Physical Stability.* The stars and planets of a local universe must be in equilibrium; the periods of immediate stellar metamorphosis must be over. The universe must be proceeding on a clear track; its orbit must be safely and finally settled.

15:9.17 (177.16) 2. *Spiritual Loyalty.* There must exist a state of universal recognition of, and loyalty to, the Sovereign Son of God who presides over the affairs of such a local universe. There must have come into being a state of harmonious co-operation between the individual planets, systems, and constellations of the entire local universe.

15:9.18 (177.17) Your local universe is not even reckoned as belonging to the settled physical order of the superuniverse, much less as holding membership in the recognized spiritual family of the supergovernment. Although Nebadon does not yet have representation on Uversa, we of the superuniverse government are dispatched to its worlds on special missions from time to time, even as I have come to Urantia directly from Uversa. We lend every possible assistance to your directors and rulers in the solution of their difficult problems; we are desirous of seeing your universe qualified for full admission into the associated creations of the superuniverse family.

10. УПРАВИТЕЛИТЕ НА СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

Столиците на свръхвселените са резиденцията на висшето духовно правителство в сферите на времето и пространството. Изпълнителната власт на свръхправителството, водеща началото си от Съветите на Троицата, е непосредствено подчинена на един от Седемте Главни Духа за върховен надзор, които притежават пълномощия от Рая и ръководят свръхвселените с помощта на Седемте Висши Администратора, разположени в седемте специални свята на Безкрайния Дух – найотдалечените спътници на Рая.

Столичните светове служат за обител на Отразяващите Духове и Спомагателните Образи на Отразяващите Духове. От позицията на посредници тези възхитителни същества изпълняват своите потресаващи отразяващи действия, служейки както като висшестояща централна вселена, така и като низшестояща локална вселена.

Начело на всяка свръхвселена се намират трима Извечно Древни, обединените върховни ръководители на свръхправителството. Персоналът на изпълнителната власт на правителството на свръхвселената е представен от седем различни групи:

1. Извечно Древни.

2. Възпитатели по Мъдрост.

3. Божествени Съветници.

4. Всеобщи Цензори.

5. Могъщи Посланици.

6. Снабдени с Висши Пълномощия.

7. Нямащи Име и Номер.

На тримата Извечно Древни непосредствено помага корпус, състоящ се от един милиард Възпитатели на Мъдрост, обединени с три милиарда Божествени Съветници. Към ръководството на всяка свръхвселена е прикрепен един милиард Всеобщи Цензори. В съвкупност тези три групи са Еднородни Троични Личности, имащи непосредствен божествен произход от Райската Троица.

Останалите три категории: Могъщите Посланици, Снабдените с Висши Пълномощия и Нямащите Име и Номер, са прославени смъртни на възхода. Към първата от споменатите категории се отнасят тези, които са преминали режима на възход и Хавона във времената на Грандфанда. Достигайки Рая, те били допуснати в Корпуса на Завършилите,

10. RULERS OF THE SUPERUNIVERSES

15:10.1 (178.1) The headquarters of the superuniverses are the seats of the high spiritual government of the time-space domains. The executive branch of the supergovernment, taking origin in the Councils of the Trinity, is immediately directed by one of the Seven Master Spirits of supreme supervision, beings who sit upon seats of Paradise authority and administer the superuniverses through the Seven Supreme Executives stationed on the seven special worlds of the Infinite Spirit, the outermost satellites of Paradise.

15:10.2 (178.2) The superuniverse headquarters are the abiding places of the Reflective Spirits and the Reflective Image Aids. From this midway position these marvelous beings conduct their tremendous reflectivity operations, thus ministering to the central universe above and to the local universes below.

15:10.3 (178.3) Each superuniverse is presided over by three Ancients of Days, the joint chief executives of the supergovernment. In its executive branch the personnel of the superuniverse government consists of seven different groups:

15:10.4 (178.4) 1. Ancients of Days.

15:10.5 (178.5) 2. Perfectors of Wisdom.

15:10.6 (178.6) 3. Divine Counselors.

15:10.7 (178.7) 4. Universal Censors.

15:10.8 (178.8) 5. Mighty Messengers.

15:10.9 (178.9) 6. Those High in Authority.

15:10.10 (178.10) 7. Those without Name and Number.

15:10.11 (178.11) The three Ancients of Days are immediately assisted by a corps of one billion Perfectors of Wisdom, with whom are associated three billion Divine Counselors. One billion Universal Censors are attached to each superuniverse administration. These three groups are Co-ordinate Trinity Personalities, taking origin directly and divinely in the Paradise Trinity.

15:10.12 (178.12) The remaining three orders, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number, are glorified ascendant mortals. The first of these orders came up through the ascendant regime and passed through Havona in the days of Grandfanda. Having attained Paradise, they were mustered into the Corps of the Finality, embraced by the Paradise

обхванати от Райската Троица и насочени към изпълнение на небесна служба в помощ на Извечно Древните. Като клас тези три категории са известни под името Тринитизирани Синове на Постижението, доколкото те имат двойствен произход, но понастоящем служат под ръководството на Троицата. Така изпълнителната власт на правителството на свръхвселената била разширена за сметка на прославените и постигнали съвършенство деца от еволюционните светове.

Trinity, and subsequently assigned to the supernal service of the Ancients of Days. As a class, these three orders are known as Trinitized Sons of Attainment, being of dual origin but now of Trinity service. Thus was the executive branch of the superuniverse government enlarged to include the glorified and perfected children of the evolutionary worlds.

Координационният съвет на свръхвселената се състои от посочените по-горе седем административни групи, а също и от следните управители на сектори и регионални попечители:

15:10.13 (178.13) The co-ordinate council of the superuniverse is composed of the seven executive groups previously named and the following sector rulers and other regional overseers:

1. Извечно Съвършените – управителите на големите сектори в свръхвселената.

15:10.14 (179.1) 1. Perfections of Days — the rulers of the superuniverse major sectors.

2. Съвременници на Вечността – управляващите малките сектори в свръхвселените.

15:10.15 (179.2) 2. Recents of Days — the directors of the superuniverse minor sectors.

3. Извечно Единни – Райските съветници, управители на локалните вселени.

15:10.16 (179.3) 3. Unions of Days — the Paradise advisers to the rulers of the local universes.

4. Извечно Верни – Райските съветници, Върховни управители в правителствата на съзвездията.

15:10.17 (179.4) 4. Faithfuls of Days — the Paradise counselors to the Most High rulers of the constellation governments.

5. Троични Синове-Учители – в тези случаи, когато те преминават служба в столицата на свръхвселената.

15:10.18 (179.5) 5. Trinity Teacher Sons who may chance to be on duty at superuniverse headquarters.

6. Извечно Вечни – в тези случаи, когато те пребивават в столицата на свръхвселената.

15:10.19 (179.6) 6. Eternals of Days who may happen to be present at superuniverse headquarters.

7. Седем Спомагателни Образа на Отразяващите Духове – представителите на седемте Отразяващи Духа и чрез тях – упълномощените Седем Главни Духа на Рая.

15:10.20 (179.7) 7. The seven Reflective Image Aids — the spokesmen of the seven Reflective Spirits and through them representatives of the Seven Master Spirits of Paradise.

Спомагателните Образи на Отразяващите Духове изпълняват и функции на представители на многобройните групи същества, влияещи върху дейността на правителствата на свръхвселената, но понастоящем, поради различни причини, не напълно проявяващи своите индивидуални възможности. В тази група влиза формиращото се личностно проявление в свръхвселената на Висшето Същество, Безусловните Наблюдатели на Върховния, Условните Наместници на Крайния, неназованите свързващи-отразяващи Маджестон и свръхличностните духовни представители на Вечния Син.

15:10.21 (179.8) The Reflective Image Aids also function as the representatives of numerous groups of beings who are influential in the superuniverse governments, but who are not, at present, for various reasons, fully active in their individual capacities. Embraced within this group are: the evolving superuniverse personality manifestation of the Supreme Being, the Unqualified Supervisors of the Supreme, the Qualified Vicegerents of the Ultimate, the unnamed liaison reflectivators of Majeston, and the superpersonal spirit representatives of the Eternal Son.

В столичните светове на свръхвселените почти винаги могат да се намерят представители на всички групи създадени същества. Обикновената попечителска

15:10.22 (179.9) At almost all times it is possible to find representatives of all groups of created beings on the headquarters worlds of the superuniverses. The routine ministering work of the superuniverses

дейност в свръхвселената се осъществява от могъщите секонафими и останалите членове на обширното семейство на Безкрайния Дух. В изумителните центрове за управление, контрол, служене и изпълнителна власт на свръхвселената разумните същества на всяка сфера от вселенския живот, в тясно общуване едно с друго, са въвлечени в ефективно служене, осъществяват мъдро ръководство, оказват предана помощ и извършват справедливи отсъждания.

Свръхвселените не разполагат с взаимни представителства; те са напълно изолирани една от друга. Те знаят за това, което става в другите свръхвселени, само благодарение на намиращия се в Рая аналитичен център на Седемте Главни Духа. Техните управители се трудят в съветите на божествената мъдрост за благото на своите собствени свръхвселени независимо от това какво става в останалите региони на всеобщото творение. Тази изолация на свръхвселените ще се запази дотогава, докато те не постигнат съгласуваност благодарение на попълна реализация на личностната суверенност на еволюиращото емпирично Върховно Същество.

is performed by the mighty seconaphim and by other members of the vast family of the Infinite Spirit. In the work of these marvelous centers of superuniverse administration, control, ministry, and executive judgment, the intelligences of every sphere of universal life are mingled in effective service, wise administration, loving ministry, and just judgment.

15:10.23 (179.10) The superuniverses do not maintain any sort of ambassadorial representation; they are completely isolated from each other. They know of mutual affairs only through the Paradise clearinghouse maintained by the Seven Master Spirits. Their rulers work in the councils of divine wisdom for the welfare of their own superuniverses regardless of what may be transpiring in other sections of the universal creation. This isolation of the superuniverses will persist until such time as their co-ordination is achieved by the more complete factualization of the personality-sovereignty of the evolving experiential Supreme Being.

11. СЪВЕЩАТЕЛНАТА АСАМБЛЕЯ

Именно в такива светове като Уверса се осъществява запознанството на съществата, олицетворяващи автократичността на съвършенството и демократичността на еволюцията. Изпълнителната власт на свръхправителството възниква в световете на съвършенството; законодателната власт е представена от цвета на еволюционните вселени.

Съвещателната асамблея на свръхвселената е разположена в пределите на столичния свят. Законодателният или консултативен съвет се състои от седем палати, във всяка от които локалните вселени излъчват по един представител. Тези представители се избират от висшия съвет на локалната вселена от редовете на възходящите странстващи випускници на Орвонтон, пребиваващи на Уверса и допуснати за преместване в Хавона. Средният срок за служба е около сто години по стандартното време на свръхвселената.

Никога не съм чувал нещо за разногласия между представителите на изпълнителната власт на Орвонтон и уверската асамблея. За цялата история на нашата свръхвселена никога съвещателен орган не е давал препоръки, които да са предизвикали дори и

11. THE DELIBERATIVE ASSEMBLY

15:11.1 (179.11) It is on such worlds as Uversa that the beings representative of the autocracy of perfection and the democracy of evolution meet face to face. The executive branch of the supergovernment originates in the realms of perfection; the legislative branch springs from the flowering of the evolutionary universes.

15:11.2 (179.12) The deliberative assembly of the superuniverse is confined to the headquarters world. This legislative or advisory council consists of seven houses, to each of which every local universe admitted to the superuniverse councils elects a native representative. These representatives are chosen by the high councils of such local universes from among the ascending-pilgrim graduates of Orvonton who are tarrying on Uversa, accredited for transport to Havona. The average term of service is about one hundred years of superuniverse standard time.

15:11.3 (180.1) Never have I known of a disagreement between the Orvonton executives and the Uversa assembly. Never yet, in the history of our superuniverse, has the deliberative body ever passed a recommendation that the executive division of the supergovernment has even

най-слабото съмнение в изпълнителната власт на свръхправителството. Винаги са царели пълна хармония и взаимно съгласие, което потвърждава факта, че еволюционните същества действително са способни да постигнат най-висша мъдрост, което им позволява да общуват с личности, съвършени по своя произход и божествени по своята природа. Присъствието на съвещателни асамблеи в столиците на свръхвселените демонстрира мъдрост и предзнаменува окончателното тържество на цялата необятна еволюционна идея на Всеобщия Баща и неговия Вечен Син.

hesitated to carry out. There always has prevailed the most perfect harmony and working agreement, all of which testifies to the fact that evolutionary beings can really attain the heights of perfected wisdom which qualifies them to consort with the personalities of perfect origin and divine nature. The presence of the deliberative assemblies on the superuniverse headquarters reveals the wisdom, and foreshadows the ultimate triumph, of the whole vast evolutionary concept of the Universal Father and his Eternal Son.

12. ВЪРХОВНИТЕ СЪДИЛИЩА

Когато говорим за изпълнителните и съвещателни клонове на властта на правителството на Уверса, по аналогия с някои форми на гражданското управление на Урантия можете да предположите, че ние имаме и трета, съдебна власт; това е така, но тя няма свой щат. Нашите съдилища са устроени по следния начин: в зависимост от характера и тежестта на делото председателства Извечно Древен, Възпитател в Мъдростта или Божествен Съветник. Свидетелските показания в полза на или против индивида, планетата, системата, съзвездието или вселената се дават и тълкуват от Цензорите. Адвокати на децата на времето и еволюционните планети са Могъщите Посланици – официалните наблюдатели на свръхвселената в локалните вселени и системи. Позицията на върховното правителство се представлява от Снабдените с Върховни Пълномощия. Присъдата обикновено се формулира от комисия, която може да има различен брой членове, но в която в равна степен са представени Нямащите Име и Номер и групата на чувствителните и отзивчиви личности, избирани измежду депутатите на съвещателната асамблея.

Съдилищата на Извечно Древните са висши апелационни съдилища за вземане на решения по духовни въпроси от всички съставни вселени. Пълновластните Синове на локалните вселени са висшите авторитети в своите сфери; те се подчиняват на свръхправителството дотолкова, доколкото сами доброволно предават своите дела на Извечно Древните за съвет или за вземане на решение, с изключение на случаите, засягащи прекратяването на съществуването на волеви създания. Съдебните поръчения се дават в локалните вселени, но присъдите, отнасящи се до прекратяване на съществуването на волеви

12. THE SUPREME TRIBUNALS

15:12.1 (180.2) When we speak of executive and deliberative branches of the Uversa government, you may, from the analogy of certain forms of Urantian civil government, reason that we must have a third or judicial branch, and we do; but it does not have a separate personnel. Our courts are constituted as follows: There presides, in accordance with the nature and gravity of the case, an Ancient of Days, a Perfector of Wisdom, or a Divine Counselor. The evidence for or against an individual, a planet, system, constellation, or universe is presented and interpreted by the Censors. The defense of the children of time and the evolutionary planets is offered by the Mighty Messengers, the official observers of the superuniverse government to the local universes and systems. The attitude of the higher government is portrayed by Those High in Authority. And ordinarily the verdict is formulated by a varying-sized commission consisting equally of Those without Name and Number and a group of understanding personalities chosen from the deliberative assembly.

15:12.2 (180.3) The courts of the Ancients of Days are the high review tribunals for the spiritual adjudication of all component universes. The Sovereign Sons of the local universes are supreme in their own domains; they are subject to the supergovernment only in so far as they voluntarily submit matters for counsel or adjudication by the Ancients of Days except in matters involving the extinction of will creatures. Mandates of judgment originate in the local universes, but sentences involving the extinction of will creatures are always formulated on, and executed from, the headquarters of the superuniverse. The Sons of the local universes can decree the survival of mortal man, but only the

създания, винаги се произнасят в столицата на свръхвселената, откъдето постъпва и заповедта за привеждането на заповедта в изпълнение. Синовете на локалните вселени имат право да се разпоредят за запазването на смъртния човек, но само на Извечно Древните е позволено да разглеждат дела и да излизат с решения, когато става дума за вечен живот и смърт.

Ancients of Days may sit in executive judgment on the issues of eternal life and death.

Извечно Древните или техни колеги излизат с решения по всички въпроси, за които не се изисква съдебна процедура и представяне на доказателства, а подобни съдебни решения се вземат винаги единодушно. Тези съвети се отличават със съвършенство; постановленията на върховните и ненадминати съдилища се приемат без разногласия или особени мнения.

15:12.3 (180.4) In all matters not requiring trial, the submission of evidence, the Ancients of Days or their associates render decisions, and these rulings are always unanimous. We are here dealing with the councils of perfection. There are no disagreements nor minority opinions in the decrees of these supreme and superlative tribunals.

С някои редки изключения, юрисдикцията на свръхправителството се разпростира над всички неща и създания в техните сфери. Обжалване на решенията и присъдите на властите на свръхвселените не съществува, тъй като такава власт изразява съгласуваното мнение на Извечно Древните и на този Главен Дух, който ръководи съдбата на дадена свръхвселена от своята Райска обител.

15:12.4 (180.5) With certain few exceptions the supergovernments exercise jurisdiction over all things and all beings in their respective domains. There is no appeal from the rulings and decisions of the superuniverse authorities since they represent the concurred opinions of the Ancients of Days and that Master Spirit who, from Paradise, presides over the destiny of the superuniverse concerned.

13. ПРАВИТЕЛСТВАТА НА СЕКТОРИТЕ

13. THE SECTOR GOVERNMENTS

Големият сектор обхваща приблизително една десета част от свръхвселената и се състои от сто малки сектора, десет хиляди локални вселени, около сто милиарда годни за обитаване светове. Големите сектори се управляват от трима Извечно Съвършени, Висши Троични Личности.

15:13.1 (181.1) A *major sector* comprises about one tenth of a superuniverse and consists of one hundred minor sectors, ten thousand local universes, about one hundred billion inhabitable worlds. These major sectors are administered by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

Съдилищата, възглавявани от Извечно Съвършените, са устроени до голяма степен така, както и съдилищата на Извечно Древните, с изключение на това, че те не се занимават с духовно осъждане на световете. Правителството на големия сектор се занимава основно с въпроси, свързани с интелектуалния статут на обширното творение. Големите сектори задържат, разглеждат, решават и подготвят за предаване в съда на Извечно Древните всички дела от ежедневен и административен характер, имащи значение на ниво свръхвселена и нямащи пряко отношение към духовното ръководство на световете или към разработката на плановете на Управителите на Рая относно възхода на смъртните. Щатът на правителството на големия сектор с нищо не се различава от щата на правителството на свръхвселената.

15:13.2 (181.2) The courts of the Perfections of Days are constituted much as are those of the Ancients of Days except that they do not sit in spiritual judgment upon the realms. The work of these major sector governments has chiefly to do with the intellectual status of a far-flung creation. The major sectors detain, adjudicate, dispense, and tabulate, for reporting to the courts of the Ancients of Days, all matters of superuniverse importance of a routine and administrative nature which are not immediately concerned with the spiritual administration of the realms or with the outworking of the mortal-ascension plans of the Paradise Rulers. The personnel of a major sector government is no different from that of the superuniverse.

Както великолепните спътници на Уверса са посветени на вашата окончателна духовна

15:13.3 (181.3) As the magnificent satellites of Uversa are concerned with your final spiritual preparation

подготовка към Хавона, така и седемдесетте спътника на Големия-Пети са посветени на вашето интелектуално обучение и развитие в свръхвселената. От цялата Орвонтон тук се събират мъдри същества, които не жалят сили за подготовката на смъртните на времето към по-нататъшен прогрес по пътя към вечността. Обучението на възходящите смъртни се извършва основно в седемдесетте учебни свята. Правителствата на тези

for Havona, so are the seventy satellites of Umajor the fifth devoted to your superuniverse intellectual training and development. From all Orvonton, here are gathered together the wise beings who labor untiringly to prepare the mortals of time for their further progress towards the career of eternity. Most of this training of ascending mortals is conducted on the seventy study worlds.

малки сектори се възглавяват от трима Съвременници на Вечността. Администрацията на малкия сектор се занимава основно с физическо управление, обединение, стабилизация и ежедневни въпроси, свързани с ръководството на локалните вселени, влизащи в малкия сектор. Всеки малък сектор обединява сто локални вселени, десет хиляди съзвездия, един милион системи или около един милиард годни за обитаване светове.

15:13.4 (181.4) The *minor sector* governments are presided over by three Recents of Days. Their administration is concerned mainly with the physical control, unification, stabilization, and routine co-ordination of the administration of the component local universes. Each minor sector embraces as many as one hundred local universes, ten thousand constellations, one million systems, or about one billion inhabitable worlds.

Столиците на малките сектори са величествени светове за срещи между Главните Физически Регулатори. Столичните светове са обкръжени от седем образователни сфери, които са начални училища на свръхвселената и центрове за придобиване на знания за физическото устройство и администрацията на вселената на вселените.

15:13.5 (181.5) Minor sector headquarters worlds are the grand rendezvous of the Master Physical Controllers. These headquarters worlds are surrounded by the seven instruction spheres which constitute the entrance schools of the superuniverse and are the centers of training for physical and administrative knowledge concerning the universe of universes.

Ръководителите на правителството на малкия сектор се намират под пряката юрисдикция на управителите на големия сектор. Съвременниците на Вечността получават всички съобщения за наблюденията и координират всички препоръки, предавани на ниво свръхвселена от Извечно Единните, които – като наблюдатели и съветници на Троицата, се намират в столичните сфери на локалните вселени, а също и от Извечно Верните, които по подобен начин са прикрепени към съветите на Всевишните в столиците на съзвездията. Всички аналогични съобщения се подават от Извечно Съвършените на големите сектори за следващо предаване в съдилищата на Извечно Древните. Така режимът на Троицата се простира от съзвездията на локалните вселени до столиците на свръхвселената. В столицата на локалната система представители на Троицата няма.

15:13.6 (181.6) The administrators of the minor sector governments are under the immediate jurisdiction of the major sector rulers. The Recents of Days receive all reports of observations and co-ordinate all recommendations which come up to a superuniverse from the Unions of Days who are stationed as Trinity observers and advisers on the headquarters spheres of the local universes and from the Faithfuls of Days who are similarly attached to the councils of the Most Highs at the headquarters of the constellations. All such reports are transmitted to the Perfections of Days on the major sectors, subsequently to be passed on to the courts of the Ancients of Days. Thus the Trinity regime extends from the constellations of the local universes up to the headquarters of the superuniverse. The local system headquarters do not have Trinity representatives.

14. ЦЕЛИТЕ НА СЕДЕМТЕ СВРЪХВСЕЛЕНИ

14. PURPOSES OF THE SEVEN SUPERUNIVERSES

Съществуват седем основни цели, които се разкриват в еволюцията на седемте свръхвселени. Всяка основна цел на

15:14.1 (181.7) There are seven major purposes which are being unfolded in the evolution of the seven superuniverses. Each major purpose in

еволюцията на свръхвселените намира найпълен израз само в една от тях, предвид на което всяка от свръхвселените притежава особена функция и уникална същност.

Седмата свръхвселена Орвонтон е тази, към която принадлежи вашата локална вселена, известна на първо място благодарение на потресаващото и щедро посвещаване на своята милосърдна помощ на смъртните. Тя се е прославила с тържеството на правосъдието, смекчено от милосърдие, и с властта на могъществото, обусловено от търпение, докато времето свободно се принася в жертва на стабилизирането на вечността. Орвонтон е вселенската демонстрация на любовта и милосърдието.

Но много трудно е да се опише нашата представа за истинската същност на еволюционното предназначение, разкриващо се в Орвонтон, макар да може да се каже, че тук, в това свръхтворение, ние усещаме как шестте уникални цели на космическата еволюция, проявяващи се в шестте взаимодействащи свръхтворения, придобиват взаимосвързаното значение на цялото; именно затова понякога предполагаме, че в далечното бъдеще формиралото се и завършено въплъщение на Бог-Върховния ще бъде в Уверса, откъдето той ще започне да управлява семейството на съвършените свръхвселени в цялото емпирично величие на своето бъдещо всеобхватно пълновластие.

Както и Орвонтон, всяка от шестте други свръхвселени притежава уникална същност и индивидуално предназначение. Но много от това, което става в Орвонтон, не ви се разкрива и много от тези неразкрити страни от живота на Орвонтон намират най-пълен израз в една от другите свръхвселени. Седемте цели на еволюцията на свръхвселените се проявяват във всяка от тях, но всяко свръхтворение ще даде найпълен израз само на една от тези цели. За да осмислите по-добре тези цели, би било необходимо да разкрием много от това, което остава непонятно за вас, но дори тогава вие бихте могли да осъзнаете само малка част от него. Цялото това повествуване е само бегъл поглед към колосалното творение, част от което са вашият свят и вашата локална система.

Вашият свят се нарича Урантия, той съществува под номер 606 в планетарната група (или система) на Сатания. Тази система понастоящем наброява 619 обитаеми свята и още над двеста планети се развиват благоприятно, което ще им позволи в бъдеще също да станат обитаеми светове.

superuniverse evolution will find fullest expression in only one of the seven superuniverses, and therefore does each superuniverse have a special function and a unique nature.

15:14.2 (182.1) Orvonton, the seventh superuniverse, the one to which your local universe belongs, is known chiefly because of its tremendous and lavish bestowal of merciful ministry to the mortals of the realms. It is renowned for the manner in which justice prevails as tempered by mercy and power rules as conditioned by patience, while the sacrifices of time are freely made to secure the stabilization of eternity. Orvonton is a universe demonstration of love and mercy.

15:14.3 (182.2) It is, however, very difficult to describe our conception of the true nature of the evolutionary purpose which is unfolding in Orvonton, but it may be suggested by saying that in this supercreation we feel that the six unique purposes of cosmic evolution as manifested in the six associated supercreations are here being interassociated into a meaning-of-the-whole; and it is for this reason that we have sometimes conjectured that the evolved and finished personalization of God the Supreme will in the remote future and from Uversa rule the perfected seven superuniverses in all the experiential majesty of his then attained almighty sovereign power.

15:14.4 (182.3) As Orvonton is unique in nature and individual in destiny, so also is each of its six associated superuniverses. A great deal that is going on in Orvonton is not, however, revealed to you, and of these unrevealed features of Orvonton life, many are to find most complete expression in some other superuniverse. The seven purposes of superuniverse evolution are operative throughout all seven superuniverses, but each supercreation will give fullest expression to only one of these purposes. To understand more about these superuniverse purposes, much that you do not understand would have to be revealed, and even then you would comprehend but little. This entire narrative presents only a fleeting glimpse of the immense creation of which your world and local system are a part.

15:14.5 (182.4) Your world is called Urantia, and it is number 606 in the planetary group, or system, of Satania. This system has at present 619 inhabited worlds, and more than two hundred additional planets are evolving favorably toward becoming inhabited worlds at some future time.

Столичният свят на Сатания се нарича Йерусем; тази система е двадесет и четвъртата в съзвездието Норлатиадек. Вашето съзвездие Норлатиадек се състои от сто локални системи, а неговият столичен свят се нарича Едемия. Норлатиадек е седемдесетото съзвездие във вселената Небадон. Локалната вселена Небадон се състои от сто съзвездия; нейната столица е известна под името Салвингтон. Небадон е осемдесет и четвъртата вселена от малкия сектор Енса.

Малкият сектор Енса се състои от сто локални вселени, а неговата столица е Малкият-трети. Този сектор е трети от големия сектор Спландон. Спландон се състои от сто малки сектора, а неговият столичен свят се нарича Големият-пети. Това е петият голям сектор на свръхвселената Орвонтон, седмият сегмент от голямата вселена. Така можете да определите положението на вашата планета в структурата на организацията и управлението на вселената на вселените.

Номерът на вашия свят Урантия в голямата вселена е 5.342.482.337.666. Това е регистрационният номер на Урантия в Уверса и в Рая, вашият номер в каталога на обитаемите светове. Аз знам регистрирания брой на физическите сфери, но той е толкова огромен, че няма голямо практическо значение за смъртния разум.

Вашата планета е частица от необятния космос; вие принадлежите към практически безкрайното семейство светове, но вашата сфера е ръководена с такава точност, за нея се грижат с такава любов, като че ли тя е единственият обитаем свят в цялата голяма вселена.

[Представено от Всеобщ Цензор на Уверса.]

15:14.6 (182.5) Satania has a headquarters world called Jerusem, and it is system number twenty-four in the constellation of Norlatiadek. Your constellation, Norlatiadek, consists of one hundred local systems and has a headquarters world called Edentia. Norlatiadek is number seventy in the universe of Nebadon. The local universe of Nebadon consists of one hundred constellations and has a capital known as Salvington. The universe of Nebadon is number eighty-four in the minor sector of Ensa.

15:14.7 (182.6) The minor sector of Ensa consists of one hundred local universes and has a capital called Uminor the third. This minor sector is number three in the major sector of Splandon. Splandon consists of one hundred minor sectors and has a headquarters world called Umajor the fifth. It is the fifth major sector of the superuniverse of Orvonton, the seventh segment of the grand universe. Thus you can locate your planet in the scheme of the organization and administration of the universe of universes.

15:14.8 (182.7) The grand universe number of your world, Urantia, is 5,342,482,337,666. That is the registry number on Uversa and on Paradise, your number in the catalogue of the inhabited worlds. I know the physical-sphere registry number, but it is of such an extraordinary size that it is of little practical significance to the mortal mind.

15:14.9 (183.1) Your planet is a member of an enormous cosmos; you belong to a well-nigh infinite family of worlds, but your sphere is just as precisely administered and just as lovingly fostered as if it were the only inhabited world in all existence.

15:14.10 (183.2) [Presented by a Universal Censor hailing from Uversa.]

Документ 16. Седемте Главни Духа

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 16. СЕДЕМТЕ ГЛАВНИ ДУХА

Секции

Въведение
1. Връзката с Триединното Божество
2. Връзката с Безкрайния Дух
3. Индивидуалността и разнообразието на главните духове
4. Атрибути и функции на главните духове
5. Връзката със създанията
6. Космическият разум
7. Нравствеността, добродетелта и личността
8. Урантийската личност
9. Реалността на човешкото съзнание

Въведение

СЕДЕМТЕ Главни Духа на Рая са изначалните личности на Безкрайния Дух. В този седмократен създателен акт на самоповторение Безкрайният Дух изчерпал възможностите за математически комбинации, които били заключени във фактическото съществуване на трите лица на Божеството. Ако можеше да се създадат поголям брой Главни Духове, те щяха да бъдат създадени, но в самите Божества са заключени седем и само седем възможности за обединение. Именно с това се обяснява фактът, че вселената се управлява на седем големи сегмента, а числото седем по своята същност е основополагащо за нейната организация и управление.

Така Седемте Главни Духа водят своето начало от следните седем първообраза, придобивайки от тях своите черти:

PAPER 16
THE SEVEN MASTER SPIRITS

SECTIONS

Introduction
1. Relation to Triune Deity
2. Relation to the Infinite Spirit
3. Identity and Diversity of the Master Spirits
4. Attributes and Functions of the Master Spirits
5. Relation to Creatures
6. The Cosmic Mind
7. Morals, Virtue, and Personality
8. Urantia Personality
9. Reality of Human Consciousness

INTRODUCTION

16:0.1 (184.1) THE Seven Master Spirits of Paradise are the primary personalities of the Infinite Spirit. In this sevenfold creative act of self-duplication the Infinite Spirit exhausted the associative possibilities mathematically inherent in the factual existence of the three persons of Deity. Had it been possible to produce a larger number of Master Spirits, they would have been created, but there are just seven associative possibilities, and only seven, inherent in three Deities. And this explains why the universe is operated in seven grand divisions, and why the number seven is basically fundamental in its organization and administration.

16:0.2 (184.2) The Seven Master Spirits thus have their origin in, and derive their individual characteristics from, the following seven

1. Всеобщият Баща.

2. Вечният Син.

3. Безкрайният Дух.

4. Баща и Син.

5. Баща и Дух.

6. Син и Дух.

7. Баща, Син и Дух.

Много малко знаем за действията на Отеца и Сина при създаването на Главните Духове. Очевидно те са се появили в резултат от личните актове на Безкрайния Дух, но на нас недвусмислено ни обясниха, че и Отецът, и Синът са взели участие в тяхното създаване.

По своята духовна природа и същност тези Седем Духа на Рая са единни, но във всички останали аспекти на личността са съвършено различни и резултатите от тяхната дейност в свръхвселените позволяват безпогрешно да се определят съществуващите между тях индивидуални различия. Всички последващи планове на седемте сегмента на голямата вселена и даже съответстващите сегменти на външното пространство са обусловени от извъндуховното разнообразие на тези Седем Главни Духа, които осъществяват върховно и пределно ръководство.

Главните Духове изпълняват много функции, но понастоящем тяхната специфична област е централното ръководство на седемте свръхвселени. Всеки Главен Дух разполага със специална резиденция – един от огромните светове за фокусиране на сила, който бавно се върти около периферията на Рая, запазва постоянно положение срещу съответната свръхвселена и остава в Райския фокус на специализираното силово управление и разпределение на енергията по сегментите. Радиалните погранични линии на всяка свръхвселена действително се събират в Райската резиденция на ръководещия Главен Дух.

likenesses:

16:0.3 (184.3) 1. The Universal Father.

16:0.4 (184.4) 2. The Eternal Son.

16:0.5 (184.5) 3. The Infinite Spirit.

16:0.6 (184.6) 4. The Father and the Son.

16:0.7 (184.7) 5. The Father and the Spirit.

16:0.8 (184.8) 6. The Son and the Spirit.

16:0.9 (184.9) 7. The Father, Son, and Spirit.

16:0.10 (184.10) We know very little about the action of the Father and the Son in the creation of the Master Spirits. Apparently they were brought into existence by the personal acts of the Infinite Spirit, but we have been definitely instructed that both the Father and the Son participated in their origin.

16:0.11 (184.11) In spirit character and nature these Seven Spirits of Paradise are as one, but in all other aspects of identity they are very unlike, and the results of their functioning in the superuniverses are such that the individual differences of each are unmistakably discernible. All the afterplans of the seven segments of the grand universe — and even the correlative segments of outer space — have been conditioned by the other-than-spiritual diversity of these Seven Master Spirits of supreme and ultimate supervision.

16:0.12 (184.12) The Master Spirits have many functions, but at the present time their particular domain is the central supervision of the seven superuniverses. Each Master Spirit maintains an enormous force-focal headquarters, which slowly circulates around the periphery of Paradise, always maintaining a position opposite the superuniverse of immediate supervision and at the Paradise focal point of its specialized power control and segmental energy distribution. The radial boundary lines of any one of the superuniverses do actually converge at the Paradise headquarters of the supervising Master Spirit.

1. ВРЪЗКАТА С ТРИЕДИННОТО БОЖЕСТВО

Съвместният Извършител – Безкрайният Дух, е необходим за завършване на триединното въплъщение на единното Божество. По своето същество това триединно въплъщение на Божеството е седмократно относно възможностите на индивидуалното и съвместно изражение; оттук

1. RELATION TO TRIUNE DEITY

16:1.1 (185.1) The Conjoint Creator, the Infinite Spirit, is necessary to the completion of the triune personalization of undivided Deity. This threefold Deity personalization is inherently sevenfold in possibility of individual and associative expression; hence the subsequent plan to create universes inhabited by intelligent and potentially spiritual

става ясно, че последващите планове за създаване на вселени, населени с разумни и потенциално духовни създания, които биха били изражение на Отеца, Сина и Духа, неизбежно биха довели до появата на Седем Главни Духа. Обикновено говорим за триединното въплъщение на Божеството като за *абсолютна неизбежност,* а появяването на Седемте Главни Духа разглеждаме като *субабсолютна неизбежност.*

beings, duly expressive of the Father, Son, and Spirit, made the personalization of the Seven Master Spirits inescapable. We have come to speak of the threefold personalization of Deity as the *absolute inevitability,* while we have come to look upon the appearance of the Seven Master Spirits as the *subabsolute inevitability.*

Макар че Седемте Главни Духа едва ли изразяват *трикратно* Божество, те са вечно изображение на *седемкратното* Божество, активните и съвкупни функции на трите извечни лица на Божеството. С помощта на, в същността си и посредством тези Седем Духа Всеобщият Баща, Вечният Син или Безкрайният Дух, или които и да са двама от тях, са способни да действат като такива. Когато Отецът, Синът и Духът предприемат съвместно действие, те могат да действат и наистина действат посредством Седмия Главен Дух, но не като Троицата. Поотделно и съвместно Главните Духове изразяват всяка и всички възможни функции на Божеството, една или няколко, но не съвкупните Троични функции. Седмият Главен Дух не функционира лично по отношение на Райската Троица; именно затова той може *лично* да представлява Висшето Същество.

16:1.2 (185.2) While the Seven Master Spirits are hardly expressive of *threefold* Deity, they are the eternal portrayal of *sevenfold* Deity, the active and associative functions of the three ever-existent persons of Deity. By and in and through these Seven Spirits, the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit, or any dual association, is able to function as such. When the Father, the Son, and the Spirit act together, they can and do function through Master Spirit Number Seven, but not as the Trinity. The Master Spirits singly and collectively represent any and all possible Deity functions, single and several, but not collective, not the Trinity. Master Spirit Number Seven is personally nonfunctional with regard to the Paradise Trinity, and that is just why he can function *personally* for the Supreme Being.

Но когато Седемте Главни Духа оставят своите индивидуални владения на лично могъщество и свръхвселенски пълномощия и се събират около Съвместния Извършител в триединно присъствие на Райското Божество, то те стават съвкупни носители на могъществото, мъдростта и властта на единното Божество – Троицата, във формиращите се вселени и по отношение на тях. Такъв Райски съюз на изначалния седемкратен израз на Божеството действително обхваща, буквално съдържа в себе си всички атрибути и отношения на Върховност и Крайност на трите вечни Божества. Фактически Седемте Главни Духа веднага обхващат функционалната област на Върховния-Крайния в мирозданието и по отношение на мирозданието.

16:1.3 (185.3) But when the Seven Master Spirits vacate their individual seats of personal power and superuniverse authority and assemble about the Conjoint Actor in the triune presence of Paradise Deity, then and there are they collectively representative of the functional power, wisdom, and authority of undivided Deity — the Trinity — to and in the evolving universes. Such a Paradise union of the primal sevenfold expression of Deity does actually embrace, literally encompass, all of every attribute and attitude of the three eternal Deities in Supremacy and in Ultimacy. To all practical intents and purposes the Seven Master Spirits do, then and there, encompass the functional domain of the Supreme-Ultimate to and in the master universe.

Доколкото сме способни да разберем, Седемте Духа са свързани с божествената дейност на трите вечни лица на Божеството; ние не откриваме пряка връзка с активните присъствия на трите вечни аспекта на Абсолюта. Във взаимовръзката си Главните Духове представят Божествата от Рая в това, което може приблизително да се определи като крайна област на действие. Тази област може да включва много от това, което е крайно, но *не* абсолютно.

16:1.4 (185.4) As far as we can discern, these Seven Spirits are associated with the divine activities of the three eternal persons of Deity; we detect no evidence of direct association with the functioning presences of the three eternal phases of the Absolute. When associated, the Master Spirits represent the Paradise Deities in what may be roughly conceived as the finite domain of action. It might embrace much that is ultimate but *not* absolute.

2. ВРЪЗКАТА С БЕЗКРАЙНИЯ ДУХ

Както Вечният Първороден Син се разкрива чрез непрекъснато нарастващия брой божествени Синове, така и Безкрайният Божествен Дух се разкрива чрез каналите на Седемте Главни Духа и свързаните с тях духовни групи. Като центъра на центровете Безкрайният Дух е достъпен, но не всички, които достигат Рая, са способни веднага да разпознаят неговата личност и характерно присъствие; но всички, които достигат централната вселена, са способни да общуват и непосредствено да осъществяват контакт с онези от Главните Духове, които възглавяват родната свръхвселена на новопристигналия странстващ на пространството.

Райският Баща общува с вселената на вселените само чрез своя Син, докато съвместните действия със Сина се осъществяват само посредством Безкрайния Дух. Отвъд пределите на Рая и Хавона Безкрайният Дух *говори* само с гласовете на Седемте Главни Духа.

Безкрайният Дух въздейства със своето *личностно присъствие* в пределите на системата Рай-Хавона; отвъд нейните предели неговото личностно духовно присъствие се проявява чрез един от Седемте Главни Духа. Затова свръхвселенското духовно присъствие на Третия Източник и Център във всеки свят или индивид е обусловено от неповторимата природа на Главния Дух, ръководещ дадения сегмент от творението. И обратно, посредством Седемте Главни Духа съвкупните линии на духовна сила и разум отиват към центъра, към Третото Лице на Божеството.

Седемте Главни Духа са съвместно снабдени с върховно-крайните атрибути на Третия Източник и Център. Докато всеки получава индивидуална част от този дар, само в обединението си един с друг те разкриват атрибути на всемогъщество, всезнание и вездесъщност. Нито един от тях не е способен на това в мащабите на целия космос; като индивиди, а също в могъществото на върховността и крайността, всеки от тях е лично ограничен до свръхвселената на своето непосредствено подчинение.

Всичко, което ви е говорено за божествеността и личността на Съвместния Извършител, в равна и пълна степен се отнася към Седемте Главни Духа, които така ефективно разпространяват Безкрайния Дух в седемте сегмента на голямата вселена в съответствие със своя божествен дар и в съгласие със своите различни и неповторимо

2. RELATION TO THE INFINITE SPIRIT

16:2.1 (185.5) Just as the Eternal and Original Son is revealed through the persons of the constantly increasing number of divine Sons, so is the Infinite and Divine Spirit revealed through the channels of the Seven Master Spirits and their associated spirit groups. At the center of centers the Infinite Spirit is approachable, but not all who attain Paradise are immediately able to discern his personality and differentiated presence; but all who attain the central universe can and do immediately commune with one of the Seven Master Spirits, the one presiding over the superuniverse from which the newly arrived space pilgrim hails.

16:2.2 (186.1) To the universe of universes the Paradise Father speaks only through his Son, while he and the Son conjointly act only through the Infinite Spirit. Outside of Paradise and Havona the Infinite Spirit *speaks* only by the voices of the Seven Master Spirits.

16:2.3 (186.2) The Infinite Spirit exerts an influence of *personal presence* within the confines of the Paradise-Havona system; elsewhere his personal spirit presence is exerted by and through one of the Seven Master Spirits. Therefore is the superuniverse spirit presence of the Third Source and Center on any world or in any individual conditioned by the unique nature of the supervisory Master Spirit of that segment of creation. Conversely, the combined lines of spirit force and intelligence pass inward to the Third Person of Deity by way of the Seven Master Spirits.

16:2.4 (186.3) The Seven Master Spirits are collectively endowed with the supreme-ultimate attributes of the Third Source and Center. While each one individually partakes of this endowment, only collectively do they disclose the attributes of omnipotence, omniscience, and omnipresence. No one of them can so function universally; as individuals and in the exercise of these powers of supremacy and ultimacy each is personally limited to the superuniverse of immediate supervision.

16:2.5 (186.4) All of everything which has been told you concerning the divinity and personality of the Conjoint Actor applies equally and fully to the Seven Master Spirits, who so effectively distribute the Infinite Spirit to the seven segments of the grand universe in accordance with their divine endowment and in the manner of their differing and individually unique natures. It would therefore be

уникални същности. Затова би било правомерно да наричаме обединената група от седемте духа с всички или всякакви имена на Безкрайния Дух. Заедно те съставляват единно цяло със Съвместния Извършител на всички субабсолютни нива.

proper to apply to the collective group of seven any or all of the names of the Infinite Spirit. Collectively they are one with the Conjoint Creator on all subabsolute levels.

3. ИНДИВИДУАЛНОСТТА И РАЗНООБРАЗИЕТО НА ГЛАВНИТЕ ДУХОВЕ

Седемте Главни Духа са същества, неподдаващи се на описание, но всеки от тях притежава явна и определена индивидуалност. Те имат имена, но ние решихме да ги представим по номера. Като изначално въплъщение на Безкрайния Дух те са сходни, но като изначален израз на седемте възможни обединения на триединното Божество те са принципно различни по своята природа, което и определя различния характер на ръководство на свръхвселените. Седемте Главни Духа могат да бъдат описани по следния начин:

Първи Главен Дух. Този Дух е особен и пряк представител на Райския Баща. Той е своеобразно и действено проявление на могъществото, любовта и мъдростта на Всеобщия Баща. Той е близък партньор и небесен съветник на главата на Тайнствените Съветници, възглавяващия Съвета на Настройчиците на Съзнанието на Сферата на Божеството. Във всички обединения на Седемте Главни Духа Първият Главен Дух неизменно говори от името на Всеобщия Баща.

Този Дух възглавява първата свръхвселена, неизменно проявявайки божествената природа, свойствена на изконното олицетворение на Безкрайния Дух; но на нас ни се струва, че по своя характер той наймного прилича на Всеобщия Баща. Той постоянно поддържа лична връзка със седемте Отразяващи Духа в столиците на първата свръхвселена.

Втори Главен Дух. Този Дух е адекватно изображение на несравнимата природа и пленителния характер на Вечния Син, първородния Син на цялото творение. Той винаги поддържа тясна връзка с всички категории Божии Синове, когато и да се окажат в родната вселена – поотделно или на своите изпълнени с радост конклави. На всички съвети на Седемте Главни Духа той винаги представлява Вечния Син и действа от негово име.

Този Дух управлява съдбите във втората свръхвселена и действа в този обширен

3. IDENTITY AND DIVERSITY OF THE MASTER SPIRITS

16:3.1 (186.5) The Seven Master Spirits are indescribable beings, but they are distinctly and definitely personal. They have names, but we elect to introduce them by number. As primary personalizations of the Infinite Spirit, they are akin, but as primary expressions of the seven possible associations of triune Deity, they are essentially diverse in nature, and this diversity of nature determines their differential of superuniverse conduct. These Seven Master Spirits may be described as follows:

16:3.2 (186.6) *Master Spirit Number One.* In a special manner this Spirit is the direct representation of the Paradise Father. He is a peculiar and efficient manifestation of the power, love, and wisdom of the Universal Father. He is the close associate and supernal adviser of the chief of Mystery Monitors, that being who presides over the College of Personalized Adjusters on Divinington. In all associations of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number One who speaks for the Universal Father.

16:3.3 (186.7) This Spirit presides over the first superuniverse and, while unfailingly exhibiting the divine nature of a primary personalization of the Infinite Spirit, seems more especially to resemble the Universal Father in character. He is always in personal liaison with the seven Reflective Spirits at the headquarters of the first superuniverse.

16:3.4 (187.1) *Master Spirit Number Two.* This Spirit adequately portrays the matchless nature and charming character of the Eternal Son, the first-born of all creation. He is always in close association with all orders of the Sons of God whenever they may happen to be in the residential universe as individuals or in joyous conclave. In all the assemblies of the Seven Master Spirits he always speaks for, and in behalf of, the Eternal Son.

16:3.5 (187.2) This Spirit directs the destinies of superuniverse number two and rules this vast

регион така, както на негово място би действал Вечният Син. Той поддържа връзка със семейството на Отразяващите Духове, които се намират в столиците на втората свръхвселена.

Трети Главен Дух. Този Дух особено напомня за Безкрайния Дух и направлява действията и труда на много висши личности на Безкрайния Дух. Той възглавява техните събрания и е тясно свързан с всички личности, произхождащи изключително от Третия Източник и Център. Когато Седемте Главни Духа се събират на съвет, постоянен представител на Безкрайния Дух е именно Третият Главен Дух.

Този Дух отговаря за третата свръхвселена и ръководи делата на своя сегмент основно така, както ако това беше Безкрайният Дух. Той се намира в постоянна връзка с Отразяващите Духове, които се намират в столиците на третата свръхвселена.

Четвърти Главен Дух. Унаследявайки съвкупната природа на Отеца и Сина, този Главен Дух оказва решаващо влияние при определянето на стратегията и методите на Отеца-Сина в съветите на Седемте Главни Духа. Този Дух е главен ръководител и съветник на тези възходящи същества, които са постигнали Безкрайния Дух и така са станали кандидати за среща със Сина и Отеца. Той служи на огромна група личности, произхождащи от Отеца и Сина. Когато възниква необходимост от представяне на Отеца и Сина в събранието на Седемте Главни Духа, думата взема именно Четвъртият Главен Дух.

Този Дух се грижи за четвъртия сегмент на голямата вселена съгласно своето особено съчетание от атрибути на Всеобщия Баща и Вечния Син. Той поддържа постоянна лична връзка с Отразяващите Духове на столиците на четвъртата свръхвселена.

Пети Главен Дух. Тази божествена личност, в която в съвършенство са се слели чертите на Всеобщия Баща и Безкрайния Дух, е съветник на огромна група същества, известни като управляващите енергията, енергийните центрове и физическите регулатори. Този Дух също така служи и на всички личности, произхождащи от Отеца и Съвместния Извършител. В съветите на Седемте Главни Духа, когато въпросът се отнася до обединеното отношение на Отеца и Духа, думата неизменно взема Петият Главен Дух.

Характерът на управление от този Дух на делата на петата свръхвселена предполага

domain much as would the Eternal Son. He is always in liaison with the seven Reflective Spirits situated at the capital of the second superuniverse.

16:3.6 (187.3) *Master Spirit Number Three.* This Spirit personality especially resembles the Infinite Spirit, and he directs the movements and work of many of the high personalities of the Infinite Spirit. He presides over their assemblies and is closely associated with all personalities who take exclusive origin in the Third Source and Center. When the Seven Master Spirits are in council, it is Master Spirit Number Three who always speaks for the Infinite Spirit.

16:3.7 (187.4) This Spirit is in charge of superuniverse number three, and he administers the affairs of this segment much as would the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the third superuniverse.

16:3.8 (187.5) *Master Spirit Number Four.* Partaking of the combined natures of the Father and the Son, this Master Spirit is the determining influence regarding Father-Son policies and procedures in the councils of the Seven Master Spirits. This Spirit is the chief director and adviser of those ascendant beings who have attained the Infinite Spirit and thus have become candidates for seeing the Son and the Father. He fosters that enormous group of personalities taking origin in the Father and the Son. When it becomes necessary to represent the Father and the Son in the association of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number Four who speaks.

16:3.9 (187.6) This Spirit fosters the fourth segment of the grand universe in accordance with his peculiar association of the attributes of the Universal Father and the Eternal Son. He is always in personal liaison with the Reflective Spirits of the headquarters of the fourth superuniverse.

16:3.10 (187.7) *Master Spirit Number Five.* This divine personality who exquisitely blends the character of the Universal Father and the Infinite Spirit is the adviser of that enormous group of beings known as the power directors, power centers, and physical controllers. This Spirit also fosters all personalities taking origin in the Father and the Conjoint Actor. In the councils of the Seven Master Spirits, when the Father-Spirit attitude is in question, it is always Master Spirit Number Five who speaks.

16:3.11 (187.8) This Spirit directs the welfare of the fifth superuniverse in such a way as to suggest the

обединеното действие на Всеобщия Баща и Безкрайния Дух. Той постоянно поддържа връзка с Отразяващите Духове, които се намират в столиците на петата свръхвселена

Шести Главен Дух. Това божествено същество представлява изображение на обединените черти на Вечния Син и Безкрайния Дух. Всеки път, когато в централната вселена се събират създания, сътворени съвместно от Сина и Духа, вместо техните съветници се изказва именно този Главен Дух; и всеки път, когато в съветите на Седемте Главни Духа възниква необходимост от представяне на съвместното отношение на Вечния Син и Безкрайния Дух, тази функция изпълнява именно Шестият Главен Дух.

Този Дух управлява делата на шестата свръхвселена така, както биха правили това Вечният Син и Безкрайният Дух. Той поддържа постоянна връзка с Отразяващите Духове в столиците на шестата свръхвселена.

Седми Главен Дух. Възглавяващият седмата свръхвселена Дух е особено и адекватно изображение на Всеобщия Баща, Вечния Син и Безкрайния Дух. Седмият Дух е съветник, грижещ се за всички същества с триединен произход, а също така е съветник и ръководител на всички възходящи странстващи на Хавона – тези скромни същества, които са постигнали небесните чертози благодарение на обединената опека на Отеца, Сина и Духа.

Седмият Дух не е органически представител на Райската Троица; но е известно, че неговата личностна и духовна с ъ щ н о с т *е* изпълнено от Съвместния Извършител изображение в равни пропорции на трите безкрайни лица, които, обединявайки се в съюз с Божеството, *са* Райската Троица и която, като такава, *е* източник на личностната и духовна природа на Бог-Върховния. Затова Седмият Главен Дух открива личностна и органическа взаимовръзка с духовното лице на формиращия се Върховен. Това е в сила в тези случаи, когато в небесните съвети на Главните Духове се появява необходимост да се предаде съвкупното лично отношение на Отеца, Сина и Духа или да се изрази духовното становище на Върховното Същество; това прави именно Седмият Главен Дух. Така по силата на своята същност той става главата на Райския съвет на Седемте Главни Духа.

Нито един от Седемте Духа не е органически представител на Райската Троица, но когато те се обединяват в седмократно Божество, техният съюз в божествен, а не в личностен аспект

combined action of the Universal Father and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the fifth superuniverse.

16:3.12 (187.9) *Master Spirit Number Six.* This divine being seems to portray the combined character of the Eternal Son and the Infinite Spirit. Whenever the creatures jointly created by the Son and the Spirit forgather in the central universe, it is this Master Spirit who is their adviser; and whenever, in the councils of the Seven Master Spirits, it becomes necessary to speak conjointly for the Eternal Son and the Infinite Spirit, it is Master Spirit Number Six who responds.

16:3.13 (188.1) This Spirit directs the affairs of the sixth superuniverse much as would the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the sixth superuniverse.

16:3.14 (188.2) *Master Spirit Number Seven.* The presiding Spirit of the seventh superuniverse is a uniquely equal portrayal of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. The Seventh Spirit, the fostering adviser of all triune-origin beings, is also the adviser and director of all the ascending pilgrims of Havona, those lowly beings who have attained the courts of glory through the combined ministry of the Father, the Son, and the Spirit.

16:3.15 (188.3) The Seventh Master Spirit is not organically representative of the Paradise Trinity; but it is a known fact that his personal and spiritual nature *is* the Conjoint Actor's portraiture in equal proportions of the three infinite persons whose Deity union *is* the Paradise Trinity, and whose function as such *is* the source of the personal and spiritual nature of God the Supreme. Hence the Seventh Master Spirit discloses a personal and organic relationship to the spirit person of the evolving Supreme. Therefore in the Master Spirit councils on high, when it becomes necessary to cast the ballot for the combined personal attitude of the Father, Son, and Spirit or to depict the spiritual attitude of the Supreme Being, it is Master Spirit Number Seven who functions. He thus inherently becomes the presiding head of the Paradise council of the Seven Master Spirits.

16:3.16 (188.4) No one of the Seven Spirits is organically representative of the Paradise Trinity, but when they unite as sevenfold Deity, this union in a deity sense — not in a personal sense — equivalates to a functional level associable with Trinity functions. In this sense the "Sevenfold

съответства на функционалното ниво, което напомня за функцията на Троицата. В този смисъл „Седмократният Дух“ функционално напомня за Райската Троица. В този смисъл Седмият Главен Дух понякога се изказва в потвърждение на отношенията на Троицата или, поскоро, действа като такъв представител, който изразява отношението на съюза на Седмократния Дух, що се отнася до отношенията на съюза на Триединното Божество – отношенията на Райската Троица.

Spirit” is functionally associable with the Paradise Trinity. It is also in this sense that Master Spirit Number Seven sometimes speaks in confirmation of Trinity attitudes or, rather, acts as spokesman for the attitude of the Sevenfold-Spirit-union regarding the attitude of the Threefold-Deity-union, the attitude of the Paradise Trinity.

Така Седмият Главен Дух притежава широк функционален диапазон – от съвместно изобразяване на *личностните същности* на Отеца, Сина и Духа и представяне на *личностната позиция* на БогВърховния до разкриването на *божествената позиция* на Райската Троица. В някои отношения този ръководен Дух равностойно изразява *позицията* на Крайния и Върховния-Краен.

16:3.17 (188.5) The multiple functions of the Seventh Master Spirit thus range from a combined portraiture of the *personal natures* of the Father, Son, and Spirit, through a representation of the *personal attitude* of God the Supreme, to a disclosure of the *deity attitude* of the Paradise Trinity. And in certain respects this presiding Spirit is similarly expressive of the *attitudes* of the Ultimate and of the Supreme-Ultimate.

Именно Седмият Главен Дух, с неговата разностранност, лично съдейства на прогреса на възходящите кандидати от световете на времето, опитващи се да постигнат разбиране за единното Божество на Върховенството. Подобно постигане предполага осъзнаване на екзистенциалното пълновластие на Троицата на Върховността в такава съгласуваност с концепцията на нарастващото емпирично пълновластие на Върховното Същество, че да позволи на създанието да осмисли единството на Върховността. Осъзнаването от създанието на тези три фактора съответства на хавонското разбиране за реалността на Троицата и дава на странстващите на времето способността да проникнат в Троицата, да открият трите безкрайни лица на Божеството.

16:3.18 (188.6) It is Master Spirit Number Seven who, in his multiple capacities, personally sponsors the progress of the ascension candidates from the worlds of time in their attempts to achieve comprehension of the undivided Deity of Supremacy. Such comprehension involves a grasp of the existential sovereignty of the Trinity of Supremacy so co-ordinated with a concept of the growing experiential sovereignty of the Supreme Being as to constitute the creature grasp of the unity of Supremacy. Creature realization of these three factors equals Havona comprehension of Trinity reality and endows the pilgrims of time with the ability eventually to penetrate the Trinity, to discover the three infinite persons of Deity.

Неспособността на пребиаващите в Хавона странстващи напълно да открият Бог-Върховния се запълва от Седмия Главен Дух, чиято триединна природа така характерно разкрива духовното лице на Върховния. Предвид невъзможността за установяване на връзка с личността на Върховния в течение на настоящата вселенска епоха Седмият Главен Дух изпълнява функциите на Бог за възходящите създания по въпросите на личните взаимоотношения. Той е именно това висше духовно същество, което със сигурност разпознават и отчасти разбират всички възходящи създания, когато достигнат центровете на блаженство.

16:3.19 (188.7) The inability of the Havona pilgrims fully to find God the Supreme is compensated by the Seventh Master Spirit, whose triune nature in such a peculiar manner is revelatory of the spirit person of the Supreme. During the present universe age of the noncontactability of the person of the Supreme, Master Spirit Number Seven functions in the place of the God of ascendant creatures in the matter of personal relationships. He is the one high spirit being that all ascenders are certain to recognize and somewhat comprehend when they reach the centers of glory.

Този Главен Дух се намира в постоянна връзка с Отразяващите Духове на Уверса – столицата на седмата свръхвселена, нашия собствен сегмент от творението. Неговото ръководство в Орвонтон разкрива удивителната симетрия на съгласуваното съчетание на божествените същности на

16:3.20 (189.1) This Master Spirit is always in liaison with the Reflective Spirits of Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, our own segment of creation. His administration of Orvonton discloses the marvelous symmetry of the co-ordinate blending of the divine natures of Father, Son, and Spirit.

Отеца, Сина и Духа.

4. АТРИБУТИ И ФУНКЦИИ НА ГЛАВНИТЕ ДУХОВЕ

Седемте Главни Духа са изчерпателно изображение на Безкрайния Дух в еволюционните вселени. Те представляват Третия Източник и Център в съотношенията на енергията, разума и духа. Макар те да действат като координиращи ръководители на всеобщото административно управление на Съвместния Извършител, не забравяйте, че те водят своето начало от съзидателните актове на Райските Божества. Буквална истина е това, че тези Седем Духа са олицетворение на физическото могъщество, космическия разум и духовното присъствие на триединното Божество, „Седемте Божии Духа, изпратени по цялата вселена“.

Главните Духове са уникални с това, че действат на всички нива на вселенска реалност, с изключение на Абсолюта. Затова тяхното целесъобразно и безупречно ръководство обхваща всички аспекти на управление на всички нива на дейност в свръхвселената. За смъртния разум е трудно да разбере много от това, което се отнася към Главните Духове, тъй като техният труд е едновременно изключително специализиран и всеобхващащ, изключително материален и толкова изискано духовен. Тези разностранни създатели на космическия разум са предшествениците на Управляващите Вселенската Енергия и на свой ред самите те представляват върховни управляващи на огромното, широко разгърнало се духовно творение.

Седемте Главни Духа са създателите на Управляващите Вселенската Енергия и техните партньори – организмите, необходими за организацията, контрола и регулирането на различни видове физическа енергия на голямата вселена. И същите тези Главни Духове оказват найсъществена помощ на Синовете-Създатели при формирането и организацията на локалните вселени.

Ние сме неспособни да установим някаква личностна връзка между дейността на Главните Духове, свързана с космическата енергия и силовите функции на Безусловния Абсолют. Всички проявления на енергията, отнасящи се към пълномощията на Главните Духове, се управляват от периферията на Рая; те не откриват някаква пряка връзка със силовите явления, които се отъждествяват с долната повърхност на Рая.

4. ATTRIBUTES AND FUNCTIONS OF THE MASTER SPIRITS

16:4.1 (189.2) The Seven Master Spirits are the full representation of the Infinite Spirit to the evolutionary universes. They represent the Third Source and Center in the relationships of energy, mind, and spirit. While they function as the co-ordinating heads of the universal administrative control of the Conjoint Actor, do not forget that they have their origin in the creative acts of the Paradise Deities. It is literally true that these Seven Spirits are the personalized physical power, cosmic mind, and spiritual presence of the triune Deity, “the Seven Spirits of God sent forth to all the universe.”

16:4.2 (189.3) The Master Spirits are unique in that they function on all universe levels of reality excepting the absolute. They are, therefore, efficient and perfect supervisors of all phases of administrative affairs on all levels of superuniverse activities. It is difficult for the mortal mind to understand very much about the Master Spirits because their work is so highly specialized yet all-embracing, so exceptionally material and at the same time so exquisitely spiritual. These versatile creators of the cosmic mind are the ancestors of the Universe Power Directors and are, themselves, supreme directors of the vast and far-flung spirit-creature creation.

16:4.3 (189.4) The Seven Master Spirits are the creators of the Universe Power Directors and their associates, entities who are indispensable to the organization, control, and regulation of the physical energies of the grand universe. And these same Master Spirits very materially assist the Creator Sons in the work of shaping and organizing the local universes.

16:4.4 (189.5) We are unable to trace any personal connection between the cosmic-energy work of the Master Spirits and the force functions of the Unqualified Absolute. The energy manifestations under the jurisdiction of the Master Spirits are all directed from the periphery of Paradise; they do not appear to be in any direct manner associated with the force phenomena identified with the nether surface of Paradise.

Несъмнено е това, че срещайки се с функционалната активност на различните Управляващи Моронтийната Енергия, ние се сблъскваме лице в лице с някои неразкрити видове дейности на Главните Духове. Кой, ако не тези предшественици – както на физическите оператори, така и на духовните попечители, би могъл да подбере такава комбинация, така да съедини материалните и духовните енергии, че да създаде несъществуващия порано тип вселенска реалност – моронтийна субстанция и моронтиен разум?

16:4.5 (189.6) Unquestionably, when we encounter the functional activities of the various Morontia Power Supervisors, we are face to face with certain of the unrevealed activities of the Master Spirits. Who, aside from these ancestors of both physical controllers and spirit ministers, could have contrived so to combine and associate material and spiritual energies as to produce a hitherto nonexistent phase of universe reality — morontia substance and morontia mind?

Значителна част от реалността на духовните светове се отнася към категорията на моронтия – тип вселенска реалност, съвършено неизвестна на Урантия. Целта на съществуване на личността е духовна, но пътят за нейното достигане винаги преминава през моронтия – моста, който е прехвърлен през пропастта, разделяща смъртните материални светове и свръхвселенските сфери на нарастващ духовен статут. Именно в тази област Главните Духове внасят своя велик принос в осъществяването на програмата за възход на човека към Рая.

16:4.6 (189.7) Much of the reality of the spiritual worlds is of the morontia order, a phase of universe reality wholly unknown on Urantia. The goal of personality existence is spiritual, but the morontia creations always intervene, bridging the gulf between the material realms of mortal origin and the superuniverse spheres of advancing spiritual status. It is in this realm that the Master Spirits make their great contribution to the plan of man's Paradise ascension.

Седемте Главни Духа имат лични представители, действащи по цялата голяма вселена; но предвид това, че огромното мнозинство от тези подчинени същества нямат пряко отношение към програмата за постепенна еволюция на смъртните, поели по пътя за достигане на Райското съвършенство, за тях не се съобщава нищо или почти нищо. Много, твърде много страни от дейността на Седемте Главни Духа остават скрити от човешкото разбиране, тъй като нямат някакво пряко отношение към вашата задача за възход към Рая.

16:4.7 (190.1) The Seven Master Spirits have personal representatives who function throughout the grand universe; but since a large majority of these subordinate beings are not directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression in the path of Paradise perfection, little or nothing has been revealed about them. Much, very much, of the activity of the Seven Master Spirits remains hidden from human understanding because in no way does it directly pertain to your problem of Paradise ascent.

Макар ние да не можем да представим конкретни доказателства, най-вероятно е, че Главният Дух на Орвонтон оказва определено влияние в следните сфери на дейности:

16:4.8 (190.2) It is highly probable, though we cannot offer definite proof, that the Master Spirit of Orvonton exerts a decided influence in the following spheres of activity:

1. Дейността на Носителите на Живот в локалната вселена при зараждането на живота.

16:4.9 (190.3) 1. The life-initiation procedures of the local universe Life Carriers.

2. Активацията на живота от спомагателните духове на разума, с които Създателният Дух на локалната вселена дарява световете.

16:4.10 (190.4) 2. The life activations of the adjutant mind-spirits bestowed upon the worlds by a local universe Creative Spirit.

3. Колебанията на енергията, които се наблюдават в единиците организирана материя, реагиращи на действието на линейната гравитация.

16:4.11 (190.5) 3. The fluctuations in energy manifestations exhibited by the linear-gravity-responding units of organized matter.

4. Поведението на появяващата се енергия след пълното ѝ освобождаване от властта на Безусловния Абсолют, когато тя започва да реагира на прякото въздействие на

16:4.12 (190.6) 4. The behavior of emergent energy when fully liberated from the grasp of the Unqualified Absolute, thus becoming responsive to the direct influence of linear gravity and to the

линейната гравитация, а също и на манипулацията на Управляващите Вселенската Енергия и техните партньори.

5. Посвещаване на попечителския дух, отнасящ се към Създателния Дух на локалната вселена и известен на Урантия като Светия Дух.

6. Последващото посвещаване на духа на посвещенческите Синове, наричан на Урантия Утешителят или Духът на Истината.

7. Механизмът за отразяване в локалните вселени и свръхвселената. Много особености, свързани с това изключително явление, едва ли допускат разумно обяснение или рационално постижение без постулирането на активността на Главните Духове в съвкупност със Съвместния Извършител и Върховното Същество.

Независимо от това, че сме неспособни адекватно да осмислим разнообразните действия на Седемте Главни Духа, ние сме уверени в това, че в широкия диапазон от различни видове дейности във вселената съществуват две сфери, към които те нямат никакво отношение: посвещението и трудът на Настройчиците на Съзнанието и непостижимите функции на Безусловния Абсолют.

manipulations of the Universe Power Directors and their associates.

16:4.13 (190.7) 5. The bestowal of the ministry spirit of a local universe Creative Spirit, known on Urantia as the Holy Spirit.

16:4.14 (190.8) 6. The subsequent bestowal of the spirit of the bestowal Sons, on Urantia called the Comforter or the Spirit of Truth.

16:4.15 (190.9) 7. The reflectivity mechanism of the local universes and the superuniverse. Many features connected with this extraordinary phenomenon can hardly be reasonably explained or rationally understood without postulating the activity of the Master Spirits in association with the Conjoint Actor and the Supreme Being.

16:4.16 (190.10) Notwithstanding our failure adequately to comprehend the manifold workings of the Seven Master Spirits, we are confident there are two realms in the vast range of universe activities with which they have nothing whatever to do: the bestowal and ministry of the Thought Adjusters and the inscrutable functions of the Unqualified Absolute.

5. ВРЪЗКАТА СЪС СЪЗДАНИЯТА

Всеки сегмент от голямата вселена, всяка отделна вселена и всеки свят се възползва от преимуществата на обединения съвет и мъдростта и на Седемте Главни Духа, но щрих и оттенък на личност придобива само един от тях. И личната природа на всеки Главен Дух изцяло определя и специфично обуславя съществуването на неговата свръхвселена.

Посредством това лично влияние на Седемте Главни Духа отвъд пределите на Рая и Хавона всяко създание, от която и да е категория разумни същества, трябва да носи характерен отпечатък на индивидуалност, свидетелство за произхода от един от Седемте Райски Духа. Що се отнася до седемте свръхвселени, всички родени създания – независимо дали става дума за човек или ангел – завинаги ще съхранят тази родилна идентификация.

Седемте Главни Духа не осъществяват пряко нахлуване в материалния разум на отделните създания от еволюционните светове на пространството. Смъртните на Урантия не усещат личното въздействие на Главния Дух на Орвонтон над разума и духа.

5. RELATION TO CREATURES

16:5.1 (190.1) Each segment of the grand universe, each individual universe and world, enjoys the benefits of the united counsel and wisdom of all Seven Master Spirits but receives the personal touch and tinge of only one. And the personal nature of each Master Spirit entirely pervades and uniquely conditions his superuniverse.

16:5.2 (190.1) Through this personal influence of the Seven Master Spirits every creature of every order of intelligent beings, outside of Paradise and Havona, must bear the characteristic stamp of individuality indicative of the ancestral nature of some one of these Seven Paradise Spirits. As concerns the seven superuniverses, each native creature, man or angel, will forever bear this badge of natal identification.

16:5.3 (191.1) The Seven Master Spirits do not directly invade the material minds of the individual creatures on the evolutionary worlds of space. The mortals of Urantia do not experience the personal presence of the mind-spirit influence of the Master Spirit of Orvonton. If this Master Spirit does attain

Ако този Главен Дух постигне някакъв контакт с отделен смъртен разум в течение на ранните еволюционни епохи на обитаемия свят, това става посредством служенето на Създателния Дух на локалната вселена – съпругата и съратника на Божия Син-Създател, ръководещ съдбата на всяко локално творение. Но по своята природа и характер този Създателен Майчински Дух е пълно подобие на Главния Дух на Орвонтон.

Физическият печат, налаган от Главния Дух, е част от материалния произход на човека. Целият моронтиен път преминава под знака на същия този Главен Дух. Не е чудно, че последващият духовен път не изтрива характерния отпечатък на този ръководещ Дух. Печатът на Главния Дух служи като непременно условие за самото съществуване на всеки предхавонски стадий на възход на смъртните.

Отличителните черти на личността, проявяващи се в емпиричния жизнен опит на еволюиращите смъртни, характерни за всяка свръхвселена и непосредствено изразяващи природата на господстващия Главен Дух, никога не се изтриват напълно, съхранявайки се в извисяващите се създания даже след продължителна подготовка и обединяващо обучение в милиардите образователни сфери на Хавона. Даже последващото колосално влияние на Рая е неспособно да изтрие родилното петно на свръхвселената. В продължение на цяла вечност в чертите на характера на възходящия смъртен ще се познава Духът, възглавяващ свръхвселената на неговия произход. Затова и в Корпуса за Завършили – в тези случаи, когато е желателно да се достигне или изобрази *изчерпателното* взаимоотношение на Троицата с еволюционното творение, винаги се формира група от седем завършили, по един от всяка свръхвселена.

any sort of contact with the individual mortal mind during the earlier evolutionary ages of an inhabited world, it must occur through the ministry of the local universe Creative Spirit, the consort and associate of the Creator Son of God who presides over the destinies of each local creation. But this very Creative Mother Spirit is, in nature and character, quite like the Master Spirit of Orvonton.

16:5.4 (191.2) The physical stamp of a Master Spirit is a part of man's material origin. The entire morontia career is lived under the continuing influence of this same Master Spirit. It is hardly strange that the subsequent spirit career of such an ascending mortal never fully eradicates the characteristic stamp of this same supervising Spirit. The impress of a Master Spirit is basic to the very existence of every pre-Havona stage of mortal ascension.

16:5.5 (191.3) The distinctive personality trends exhibited in the life experience of evolutionary mortals, which are characteristic in each superuniverse, and which are directly expressive of the nature of the dominating Master Spirit, are never fully effaced, not even after such ascenders are subjected to the long training and unifying discipline encountered on the one billion educational spheres of Havona. Even the subsequent intense Paradise culture does not suffice to eradicate the earmarks of superuniverse origin. Throughout all eternity an ascendant mortal will exhibit traits indicative of the presiding Spirit of his superuniverse of nativity. Even in the Corps of the Finality, when it is desired to arrive at or to portray a *complete* Trinity relationship to the evolutionary creation, always a group of seven finaliters is assembled, one from each superuniverse.

6. КОСМИЧЕСКИЯТ РАЗУМ

Главните Духове представляват седмократния източник на космически разум, интелектуалния потенциал на голямата вселена. Този космически разум е субабсолютно проявление на разума на Третия Източник и Център; той притежава някаква функционална връзка с разума, формиращ се във Висшето Същество.

В свят, подобен на Урантия, ние не срещаме прякото въздействие на Седемте Главни Духа върху хорските дела. Вие живеете под непосредственото влияние на Създателния Дух на Небадон. Но все пак

6. THE COSMIC MIND

16:6.1 (191.4) The Master Spirits are the sevenfold source of the cosmic mind, the intellectual potential of the grand universe. This cosmic mind is a subabsolute manifestation of the mind of the Third Source and Center and, in certain ways, is functionally related to the mind of the evolving Supreme Being.

16:6.2 (191.5) On a world like Urantia we do not encounter the direct influence of the Seven Master Spirits in the affairs of the human races. You live under the immediate influence of the Creative Spirit of Nebadon. Nevertheless these same

именно Главните Духове определят основните реакции на разума на всяко създание, тъй като те са действителните източници на интелектуални и духовни потенциали, които са специализирани в локалните вселени за функциониране в живота на индивидите, населяващи еволюционните светове на времето и пространството.

Фактът на съществуването на космическия разум обяснява родството на различни типове човешки и свръхчовешки разум. Взаимно влечение изпитват не само тези същества, които ги обединява родство с духа; родството с разума също сближава и спомага за сътрудничество. В различни хора може да се наблюдава поразително сходство и необяснимо съвпадение на мислите.

Във всички връзки на космическия разум с личността се наблюдава свойство, което може да се определи като „чувство за реалност“. Именно този всеобщ космически дар на волевите създания не им дава да станат безпомощна жертва на априорни допускания на науката, философията и религията. Тази присъща на космическия разум чувствителност към реалността позволява да се реагира на някои а спекти на реалността така, както енергията и материята реагират на гравитацията. По-точно казано, такива са реакциите на тези свръхматериални реалности към разума на космоса.

Космическият разум неизменно реагира (осъзнава реакцията) на трите нива на вселенска реалност. Тези реакции са очевидни за ясния и дълбок ум. Тези нива на реалността са:

1. *Причинност* – областта от реалността, включваща физически чувства, логически еднородни сфери на науката, разграничаването на фактическото и нефактическото, умозаключения, основани на космическата реакция. Това е математическата форма на космическата проницателност.

2 . *Дълг* – областта от реалността на смъртните във философската реалия, мястото на действие на разсъдъка; разбирането на относителното добро и зло. Това е тази форма на космическа проницателност, която се опира на здравомислието.

3 . *Поклонение* – областта от духовната реалност, включваща религиозен опит, личната реализация на божественото братство, признаването на духовните ценности, увереност във вечното съществуване, възхода от положението на Божий слуга към радоста и свободата на Божиите деца. Това е висшето проникновение на космическия разум,

Master Spirits dominate the basic reactions of all creature mind because they are the actual sources of the intellectual and spiritual potentials which have been specialized in the local universes for function in the lives of those individuals who inhabit the evolutionary worlds of time and space.

16:6.3 (191.6) The fact of the cosmic mind explains the kinship of various types of human and superhuman minds. Not only are kindred spirits attracted to each other, but kindred minds are also very fraternal and inclined towards co-operation the one with the other. Human minds are sometimes observed to be running in channels of astonishing similarity and inexplicable agreement.

16:6.4 (191.7) There exists in all personality associations of the cosmic mind a quality which might be denominated the “reality response.” It is this universal cosmic endowment of will creatures which saves them from becoming helpless victims of the implied a priori assumptions of science, philosophy, and religion. This reality sensitivity of the cosmic mind responds to certain phases of reality just as energy-material responds to gravity. It would be still more correct to say that these supermaterial realities so respond to the mind of the cosmos.

16:6.5 (192.1) The cosmic mind unfailingly responds (recognizes response) on three levels of universe reality. These responses are self-evident to clear-reasoning and deep-thinking minds. These levels of reality are:

16:6.6 (192.2) 1. *Causation* — the reality domain of the physical senses, the scientific realms of logical uniformity, the differentiation of the factual and the nonfactual, reflective conclusions based on cosmic response. This is the mathematical form of the cosmic discrimination.

16:6.7 (192.3) 2. *Duty* — the reality domain of morals in the philosophic realm, the arena of reason, the recognition of relative right and wrong. This is the judicial form of the cosmic discrimination.

16:6.8 (192.4) 3. *Worship* — the spiritual domain of the reality of religious experience, the personal realization of divine fellowship, the recognition of spirit values, the assurance of eternal survival, the ascent from the status of servants of God to the joy and liberty of the sons of God. This is the highest insight of the cosmic mind, the reverential and worshipful form of the cosmic discrimination.

почтителна и благоговейна форма на космическа проницателност.

Тези видове научна, нравствена и духовна проницателност, тези космически реакции са присъщи на космическия разум, който получават всички волеви създания. Жизненият опит неизменно развива тези три форми на космическа интуиция; те са неотменима част от рефлексията, присъща на самосъзнанието. Но на нас ни се налага с прискърбие да констатираме, че само малко хора на Урантия намират удоволствие в усъвършенстването на тези качества на смелото и независимо космическо мислене.

16:6.9 (192.5) These scientific, moral, and spiritual insights, these cosmic responses, are innate in the cosmic mind, which endows all will creatures. The experience of living never fails to develop these three cosmic intuitions; they are constitutive in the self-consciousness of reflective thinking. But it is sad to record that so few persons on Urantia take delight in cultivating these qualities of courageous and independent cosmic thinking.

В посвещенията на разума в локалните вселени тези три вида присъщи на космическия разум интуиции са тези априорни допускания, които позволяват на човека да действа като мислеща и самосъзнаваща се личност в областите на науката, философията и религията. Иначе казано, осъзнаването на *реалността* на тези три проявления на Безкрайното става благодарение на космическия метод за саморазкриване. Овеществената енергия се осъзнава с математическата логика на чувствата; мислещият разум интуитивно осъзнава своя нравствен дълг; духовната вяра (поклонението) е религията, произхождаща от реалността на духовния опит. Тези три свойствени за съсредоточеното мислене фактора може да се обединят и съгласуват в процеса на развитие на личността – или да станат несъразмерни и на практика несвързани с техните съответни функции. Но когато се обединят, те пораждат силен характер, който включва взаимовръзката между фактическа наука, нравствена философия и истински религиозен опит. И именно тези три космически интуиции придават обективна обоснованост и реалност на човешкия опит в постигането на вещи, значения и ценности.

16:6.10 (192.6) In the local universe mind bestowals, these three insights of the cosmic mind constitute the a priori assumptions which make it possible for man to function as a rational and self-conscious personality in the realms of science, philosophy, and religion. Stated otherwise, the recognition of the *reality* of these three manifestations of the Infinite is by a cosmic technique of self-revelation. Matter-energy is recognized by the mathematical logic of the senses; mind-reason intuitively knows its moral duty; spirit-faith (worship) is the religion of the reality of spiritual experience. These three basic factors in reflective thinking may be unified and co-ordinated in personality development, or they may become disproportionate and virtually unrelated in their respective functions. But when they become unified, they produce a strong character consisting in the correlation of a factual science, a moral philosophy, and a genuine religious experience. And it is these three cosmic intuitions that give objective validity, reality, to man's experience in and with things, meanings, and values.

Образованието трябва да развие и усили вродените свойства на човешкия разум; цивилизацията трябва да ги изрази; собственият жизнен опит – да ги реализира; религията – да ги облагороди; личността – да ги обедини.

16:6.11 (192.7) It is the purpose of education to develop and sharpen these innate endowments of the human mind; of civilization to express them; of life experience to realize them; of religion to ennoble them; and of personality to unify them.

7. НРАВСТВЕНОСТТА, ДОБРОДЕТЕЛТА И ЛИЧНОСТТА

7. MORALS, VIRTUE, AND PERSONALITY

Само умът е неспособен да обясни природата на нравствеността. На личността на човека е свойствено нравствено поведение, добродетелта. Нравственият усет –

16:7.1 (192.8) Intelligence alone cannot explain the moral nature. Morality, virtue, is indigenous to human personality. Moral intuition, the realization of duty, is a component of human mind endowment and is associated with the other

осъзнаването на дълга, е съставна част на човешкия интелект, свързан с останалите неотменими качества на човешката природа: научна любознателност и духовна проницателност. По своите умствени способности човек далеч превъзхожда животинските си братовчеди, но основната разлика на човека от животинския свят е именно в неговата нравствена и религиозна същност.

inalienables of human nature: scientific curiosity and spiritual insight. Man's mentality far transcends that of his animal cousins, but it is his moral and religious natures that especially distinguish him from the animal world.

Избирателните реакции на животното се свеждат до двигателното ниво на поведение. Мнимото предвиждане при висшите животни съществува на двигателно ниво и обикновено се проявява в резултат от двигателни проби и грешки. Човекът е способен да се ползва от научни, нравствени и духовни прогнози, предшестващи всяко изследване или експеримент.

16:7.2 (193.1) The selective response of an animal is limited to the motor level of behavior. The supposed insight of the higher animals is on a motor level and usually appears only after the experience of motor trial and error. Man is able to exercise scientific, moral, and spiritual insight prior to all exploration or experimentation.

Само личността е способна да знае какво прави още преди извършването на действието; само личността притежава предварителния опит на разбирането. Личността е способна да помисли преди да направи; затова тя може да се учи, както мислейки, така и действайки. Неличностното животно се учи обикновено само от опит.

16:7.3 (193.2) Only a personality can know what it is doing before it does it; only personalities possess insight in advance of experience. A personality can look before it leaps and can therefore learn from looking as well as from leaping. A nonpersonal animal ordinarily learns only by leaping.

Натрупаният опит позволява на животното да разглежда различни пътища за постигането на целта и да избере начин на действие; но личността е способна да разглежда самата цел и да прави изводи за нейното достойнство, за нейната ценност. Интелектът също може да избере най-добрите средства за постигането на целите; но нравственото същество притежава проницателност, позволяваща му да се ориентира както в целите, така и в средствата. Освен това, избирайки добродетелта, нравственото същество остава разумно. То знае какво прави, защо го прави, накъде се движи и как ще попадне там.

16:7.4 (193.3) As a result of experience an animal becomes able to examine the different ways of attaining a goal and to select an approach based on accumulated experience. But a personality can also examine the goal itself and pass judgment on its worth-whileness, its value. Intelligence alone can discriminate as to the best means of attaining indiscriminate ends, but a moral being possesses an insight which enables him to discriminate between ends as well as between means. And a moral being in choosing virtue is nonetheless intelligent. He knows what he is doing, why he is doing it, where he is going, and how he will get there.

Ако човек не успее да се ориентира в избора на цели по своя смъртен път, той се спуска до нивото на съществуване на животното. Той не е могъл да се възползва от висшите преимущества на материалната съобразителност, нравственото чувство и духовната проницателност, които са неотменима част от космическия разум, с който той е надарен като личностно създание.

16:7.5 (193.4) When man fails to discriminate the ends of his mortal striving, he finds himself functioning on the animal level of existence. He has failed to avail himself of the superior advantages of that material acumen, moral discrimination, and spiritual insight which are an integral part of his cosmic-mind endowment as a personal being.

Добродетелта е праведност – съгласие с космоса. Да назовем добродетелите, не значи да им дадем определение, но да живеем в добродетели, значи да ги познаваме. Добродетелта е вече не просто знание, но още не е и мъдрост; по-скоро, това е реалността на нарастващия опит, придобит при прехода към

16:7.6 (193.5) Virtue is righteousness — conformity with the cosmos. To name virtues is not to define them, but to live them is to know them. Virtue is not mere knowledge nor yet wisdom but rather the reality of progressive experience in the attainment of ascending levels of cosmic achievement. In the day-by-day life of mortal man, virtue is realized by the consistent choosing of good rather than evil,

всички нови нива на космически постижения. В своя ежедневен живот смъртният човек осъзнава добродетелта, последователно избирайки поскоро доброто, отколкото злото, и способността да прави избор е признак на нравствен характер.

and such choosing ability is evidence of the possession of a moral nature.

Изборът, който човек прави между доброто и злото, се определя не само от дълбочината на неговата нравственост, но и от такива влияния като невежеството, незрелостта и заблуждението. С проявата на добродетели е свързано и чувството на съразмерност, тъй като може да се извърши зло, избирайки по-малкото вместо по-голямото вследствие изкривяване или заблуда. Изкуството на относителната оценка или сравнителните измервания е част от проявлението на добродетели в сферата на нравствеността.

16:7.7 (193.6) Man's choosing between good and evil is influenced, not only by the keenness of his moral nature, but also by such influences as ignorance, immaturity, and delusion. A sense of proportion is also concerned in the exercise of virtue because evil may be perpetrated when the lesser is chosen in the place of the greater as a result of distortion or deception. The art of relative estimation or comparative measurement enters into the practice of the virtues of the moral realm.

Без изкуството на осъразмеряването, без проницателността, съдържаща се в способността да се прониква в същността на значенията, нравствената природа на човека би била безпомощна. Напразен би бил нравственият избор и без тази космическа интуиция, която води към осъзнаване на духовните ценности. От гледна точка на разума човек се издига до нивото на нравствено същество благодарение на това, че е снабден с личност.

16:7.8 (193.7) Man's moral nature would be impotent without the art of measurement, the discrimination embodied in his ability to scrutinize meanings. Likewise would moral choosing be futile without that cosmic insight which yields the consciousness of spiritual values. From the standpoint of intelligence, man ascends to the level of a moral being because he is endowed with personality.

Нравствеността е невъзможно да бъде укрепена с помощта на закона или със сила. Това е дело на личността, нейният свободен избор; нравствеността трябва да се разпространява чрез общуването на високонравствени личности с тези, които са помалко отговорни в нравствено отношение, но проявяват някакво желание да изпълнят волята на Отеца.

16:7.9 (193.8) Morality can never be advanced by law or by force. It is a personal and freewill matter and must be disseminated by the contagion of the contact of morally fragrant persons with those who are less morally responsive, but who are also in some measure desirous of doing the Father's will.

Нравствените действия са такива човешки постъпки, които се характеризират с най-висш интелект и се отличават със способност за ориентиране, помагаща да се определят най-високите цели и да се избират нравствените средства за постигане на тези цели. Такова поведение е добродетелно. Оттук висшата добродетел е чистосърдечното решение да се изпълнява волята на небесния Баща.

16:7.10 (193.9) Moral acts are those human performances which are characterized by the highest intelligence, directed by selective discrimination in the choice of superior ends as well as in the selection of moral means to attain these ends. Such conduct is virtuous. Supreme virtue, then, is wholeheartedly to choose to do the will of the Father in heaven.

8. УРАНТИЙСКАТА ЛИЧНОСТ

8. URANTIA PERSONALITY

Всеобщият Баща дарява с личност многобройни категории същества, функциониращи на различни нива на вселенска реалност. Хората на Урантия получават личност от такъв тип, който е предназначен за крайните смъртни, действащи

16:8.1 (194.1) The Universal Father bestows personality upon numerous orders of beings as they function on diverse levels of universe actuality. Urantia human beings are endowed with personality of the finite-mortal type, functioning on the level of the ascending sons of God.

на нивото на възвисяващите се Божии синове.

Макар че едва ли можем да се захванем с определяне на личността, ще се опитаме да изложим своето разбиране за известните фактори, образуващи съвкупността от материалните, умствени и духовни енергии; от взаимовръзката на тези енергии се образува механизмът, в който и с помощта на който, при въздействието на Всеобщия Баща, започва да функционира посветената им личност.

Личността е уникален и неподправен дар; нейното съществуване не зависи от посвещаването на Настройчика на Съзнанието и го предшества. Но присъствието на Настройчик повишава качественото проявление на личността. Напускайки Отеца, Настройчиците на Съзнанието са идентични по своята природа, а личностите са разнообразни, неподправени и неповторими; освен това проявлението на личностите се обуславя и определя от природата и свойствата на съвкупните материални, умствени и духовни енергии, образуващи организма като превозно средство – обвивката за проявление на личността.

Личностите могат да бъдат сходни, но никога не се повтарят. Личностните същества от определен род, тип, категории или модели могат да напомнят и напомнят едно за друго, но те никога не са идентични. Личността е тази страна на индивида, която ни е *известна* и която ще ни позволи да познаем такова същество в бъдеще, независимо какви са характерът и степента на изменение на неговата форма, разум или дух. Личността е тази част от всеки индивид, която ни позволява да възприемаме и уверено да го разпознаваме като същество, с което вече сме били *запознати,* независимо от това доколко то е могло да се измени поради модификацията на средството за изразяване и проявление на неговата личност.

Личността на създанието се характеризира с два самопроявяващи се и типични феномена на реактивно поведение на смъртните: самосъзнание и свързаната с него относително свободна воля.

Самосъзнанието се заключава в осъзнаването на факта на съществуването на личността и включва способността да осъзнаваш реалността на други личности. То показва възможността за придобиване на индивидуален опит във и с космическите реалности, което е равносилно на придобиване на индивидуален статут в личностните взаимоотношения във вселената. Самоосъзнаването означава и възприемане на актуалността на служене на разума и

16:8.2 (194.2) Though we can hardly undertake to define personality, we may attempt to narrate our understanding of the known factors which go to make up the ensemble of material, mental, and spiritual energies whose interassociation constitutes the mechanism wherein and whereon and wherewith the Universal Father causes his bestowed personality to function.

16:8.3 (194.3) Personality is a unique endowment of original nature whose existence is independent of, and antecedent to, the bestowal of the Thought Adjuster. Nevertheless, the presence of the Adjuster does augment the qualitative manifestation of personality. Thought Adjusters, when they come forth from the Father, are identical in nature, but personality is diverse, original, and exclusive; and the manifestation of personality is further conditioned and qualified by the nature and qualities of the associated energies of a material, mindal, and spiritual nature which constitute the organismal vehicle for personality manifestation.

16:8.4 (194.4) Personalities may be similar, but they are never the same. Persons of a given series, type, order, or pattern may and do resemble one another, but they are never identical. Personality is that feature of an individual which we *know,* and which enables us to identify such a being at some future time regardless of the nature and extent of changes in form, mind, or spirit status. Personality is that part of any individual which enables us to recognize and positively identify that person as the one we have previously known, no matter how much he may have changed because of the modification of the vehicle of expression and manifestation of his personality.

16:8.5 (194.5) Creature personality is distinguished by two self-manifesting and characteristic phenomena of mortal reactive behavior: self-consciousness and associated relative free will.

16:8.6 (194.6) Self-consciousness consists in intellectual awareness of personality actuality; it includes the ability to recognize the reality of other personalities. It indicates capacity for individualized experience in and with cosmic realities, equivalating to the attainment of identity status in the personality relationships of the universe. Self-consciousness connotes recognition of the actuality of mind ministration and the realization of relative independence of creative and determinative free will.

осъзнаване на относителната независимост на съзидателната и определяща свободна воля.

Относителната свобода на волята, която е присъща на самоосъзнаването на човешката личност, предполага следното:

1. Нравствен избор, висша мъдрост.

2. Духовен избор, постигане на истината.

3. Безкористна любов, братска помощ.

4. Целенасочено сътрудничество, преданост към групата.

5. Космическа проницателност, постигане на вселенски значения.

6. Личностна преданост, чистосърдечна привързаност към изпълняване волята на Отеца.

7. Вероизповедание, искреният стремеж към божествените ценности и чистосърдечната любов към божествения Даващ Ценности.

Човешката личност от урантийски тип може да се разглежда като функционираща във физическия механизъм, който представлява планетарна модификация на организма от небадонски вид, отнася се към електрохимическия тип на активация на живота и е снабден с небадонска разновидност на космически разум за орвонтонската серия за разнополови възпроизвеждащи се създания. Посвещаването на божествения дар на личността на подобен, дарен със съзнание смъртен механизъм дарява смъртното същество с величието на космическото гражданство, което веднага създава предпоставки за формирането на реакции, осигуряващи принципното възприемане на трите основни космически реалности на разума:

1. Математическото или логическо възприемане на еднородността на физическата причинност.

2. Разумното възприемане на задължителността на нравственото поведение.

3. Проникновението на вярата, придобивано в съпричастно поклонение пред Божеството, в съвкупност с изпълненото с любов служене на човека.

Пълноценно функциониране на такава личност – това е началото на осъзнаване на божественото родство. Индивидуалността, снабдена с доличностна частица от Бога-Баща, в своята същност е истински духовен

16:8.7 (194.7) The relative free will which characterizes the self-consciousness of human personality is involved in:

16:8.8 (194.8) 1. Moral decision, highest wisdom.

16:8.9 (194.9) 2. Spiritual choice, truth discernment.

16:8.10 (194.10) 3. Unselfish love, brotherhood service.

16:8.11 (194.11) 4. Purposeful co-operation, group loyalty.

16:8.12 (194.12) 5. Cosmic insight, the grasp of universe meanings.

16:8.13 (194.13) 6. Personality dedication, wholehearted devotion to doing the Father's will.

16:8.14 (195.1) 7. Worship, the sincere pursuit of divine values and the wholehearted love of the divine Value-Giver.

16:8.15 (195.2) The Urantia type of human personality may be viewed as functioning in a physical mechanism consisting of the planetary modification of the Nebadon type of organism belonging to the electrochemical order of life activation and endowed with the Nebadon order of the Orvonton series of the cosmic mind of parental reproductive pattern. The bestowal of the divine gift of personality upon such a mind-endowed mortal mechanism confers the dignity of cosmic citizenship and enables such a mortal creature forthwith to become reactive to the constitutive recognition of the three basic mind realities of the cosmos:

16:8.16 (195.3) 1. The mathematical or logical recognition of the uniformity of physical causation.

16:8.17 (195.4) 2. The reasoned recognition of the obligation of moral conduct.

16:8.18 (195.5) 3. The faith-grasp of the fellowship worship of Deity, associated with the loving service of humanity.

16:8.19 (195.6) The full function of such a personality endowment is the beginning realization of Deity kinship. Such a selfhood, indwelt by a prepersonal fragment of God the Father, is in truth and in fact a spiritual son of God. Such a creature not only discloses capacity for the reception of the gift of

син Божий. Такава личност не само намира способност да приема дара на божественото присъствие, но и реагира спрямо въздействието на кръга на личностна гравитация на Райския Баща на всички личности.

the divine presence but also exhibits reactive response to the personality-gravity circuit of the Paradise Father of all personalities.

9. РЕАЛНОСТТА НА ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ

9. REALITY OF HUMAN CONSCIOUSNESS

Дарено с космически разум и вътрешен Настройчик, личностното създание притежава вродена способност да възприема и осъзнава реалностите на енергията, разума и духа. Затова волевото създание притежава способността да различава фактите, закона и любовта към Бога. Освен тези три неотменими свойства на човешкото съзнание целият опит на човека е действително субективен, с изключение на това, че интуитивното осъзнаване на достоверност спомага за *обединяването* на тези три реакции на космическо възприемане на вселенска реалност.

16:9.1 (195.7) The cosmic-mind-endowed, Adjuster-indwelt, personal creature possesses innate recognition-realization of energy reality, mind reality, and spirit reality. The will creature is thus equipped to discern the fact, the law, and the love of God. Aside from these three inalienables of human consciousness, all human experience is really subjective except that intuitive realization of validity attaches to the *unification* of these three universe reality responses of cosmic recognition.

Чувстващият Бога смъртен е способен да почувства обединяващата стойност на тези три космически характерни черти във висшето човешко начинание – еволюцията, съхраняваща душата; смъртният разум се обединява във физическото тяло на човека с вътрешния божествен дух за съвместно създаване на безсмъртна душа. От самото си зараждане душата е *реална* ; тя притежава свойства на космическо безсмъртие.

16:9.2 (195.8) The God-discerning mortal is able to sense the unification value of these three cosmic qualities in the evolution of the surviving soul, man's supreme undertaking in the physical tabernacle where the moral mind collaborates with the indwelling divine spirit to dualize the immortal soul. From its earliest inception the soul is *real;* it has cosmic survival qualities.

Ако пътят на смъртния човек се прекрати с естествена смърт, реалните духовни ценности от неговия човешки опит се запазват като част от продължаващия опит на Настройчика на Съзнанието. Личностните ценности на такова несъхранило се създание продължават да съществуват като съставен елемент от личността на формиращото се Върховно Същество. Съхранилите се качества на личността се лишават от индивидуалност, но не и емпиричните ценности, натрупани в течение на смъртния живот в плът. Съхраняването на индивидуалността зависи от съхраняването на безсмъртната душа, имаща моронтиен статут и все по-голяма божествена ценност. Индивидуалността на личността се запазва заедно с душата и благодарение на нея.

16:9.3 (195.9) If mortal man fails to survive natural death, the real spiritual values of his human experience survive as a part of the continuing experience of the Thought Adjuster. The personality values of such a nonsurvivor persist as a factor in the personality of the actualizing Supreme Being. Such persisting qualities of personality are deprived of identity but not of experiential values accumulated during the mortal life in the flesh. The survival of identity is dependent on the survival of the immortal soul of morontia status and increasingly divine value. Personality identity survives in and by the survival of the soul.

Човешкото самосъзнание предполага осъзнаване на реалноста не само на самосъзнаващото се, но и на другите „аз“, а също и взаимността на такова ос ъзнаване; субектът познава другите „аз“, които познават

16:9.4 (195.10) Human self-consciousness implies the recognition of the reality of selves other than the conscious self and further implies that such awareness is mutual; that the self is known as it knows. This is shown in a purely human manner in man's social life. But you cannot become so

него. В чисто човешки вид това се демонстрира в обществения живот на хората. Но е невъзможно да сте толкова уверени в реалностите на друго човешко същество, както в реалностите на живеещия във вас Бог.Общественото съзнание не е такъв неотменим атрибут, както богоосъзнаването; то представлява продукт на културата и зависи от знанията, символите и въздействията на конструктивните способности на човека – науката, морала и религията. Получавайки социален израз, тези космически дарове изграждат цивилизация.

Цивилизациите са нестабилни, защото не са космически; цивилизоваността не е вродено качество на индивидите, от които се образуват човешките раси. Цивилизациите изискват внимателно отношение, което е в обединения принос на конструктивните човешки начала – наука, морал и религия. Цивилизациите се появяват и изчезват, но науката, моралът и религията остават.

Иисус не само е разкрил на човека Бога, но също така по новому е разкрил човека на самия себе си и на другите хора. В живота на Иисус виждате човека във висшия смисъл на тази дума. Така човекът става възхитително реален, тъй като в живота на Иисус е имало толкова много от Бога, а разбирането (осъзнаването) на Бога е основно и неотменимо свойство на всички хора.

С изключение на родителския инстинкт, безкористието не е напълно естествено чувство; любовта към ближния или дружеското служене на него не е естествено проявление. За създаването на безкористния и алтруистичен обществен ред са необходими просвещение, морал и религиозно пробуждане, богопознание. Осъзнаването от човека на своята собствена личност – самосъзнанието, също непосредствено зависи от това вродено осъзнаване у другите, тази вродена способност да познават и проникват в реалността на другите личности – от човешката до божествената.

В своята основа безкористното обществено съзнание трябва да бъде религиозно съзнание – при условие че то е обективно; в противен случай то е чисто субективна философска абстракция и затова е лишено от любов. Само позналият Бога индивид е способен да обича другия като самия себе си.

В своята същност самосъзнанието е осъзнаване на съобщността: Бога и човека, Отеца и сина, Създателя и създанието. За скритата форма на самоосъзнаването на човека са присъщи четири осъзнавания на

absolutely certain of a fellow being's reality as you can of the reality of the presence of God that lives within you. The social consciousness is not inalienable like the God-consciousness; it is a cultural development and is dependent on knowledge, symbols, and the contributions of the constitutive endowments of man — science, morality, and religion. And these cosmic gifts, socialized, constitute civilization.

16:9.5 (196.1) Civilizations are unstable because they are not cosmic; they are not innate in the individuals of the races. They must be nurtured by the combined contributions of the constitutive factors of man — science, morality, and religion. Civilizations come and go, but science, morality, and religion always survive the crash.

16:9.6 (196.2) Jesus not only revealed God to man, but he also made a new revelation of man to himself and to other men. In the life of Jesus you see man at his best. Man thus becomes so beautifully real because Jesus had so much of God in his life, and the realization (recognition) of God is inalienable and constitutive in all men.

16:9.7 (196.3) Unselfishness, aside from parental instinct, is not altogether natural; other persons are not naturally loved or socially served. It requires the enlightenment of reason, morality, and the urge of religion, God-knowingness, to generate an unselfish and altruistic social order. Man's own personality awareness, self-consciousness, is also directly dependent on this very fact of innate other-awareness, this innate ability to recognize and grasp the reality of other personality, ranging from the human to the divine.

16:9.8 (196.4) Unselfish social consciousness must be, at bottom, a religious consciousness; that is, if it is objective; otherwise it is a purely subjective philosophic abstraction and therefore devoid of love. Only a God-knowing individual can love another person as he loves himself.

16:9.9 (196.5) Self-consciousness is in essence a communal consciousness: God and man, Father and son, Creator and creature. In human self-consciousness four universe-reality realizations are latent and inherent:

вселенската реалност:

1. Търсенето на знания, логиката на науката.

2. Търсенето на нравствени ценности, чувството за дълг.

3. Търсенето на духовни ценности, религиозният опит.

4. Търсенето на личностни ценности, способността да се възприема реалността за Бога като личност и паралелно осъзнаване на нашите братски връзки с други личности.

Вие започвате да възприемате друго човешко създание като свой събрат, тъй като вече осъзнавате Бога като свой Баща-Създател. Бащинството е това съотношение, от което ние стигаме до осъзнаване на братството. И бащинството става, или може да стане, вселенска реалност за всички нравствени създания, защото Отецът сам е посветил личността си на всички подобни създания и ги е обхванал с всеобщия личностен кръг. Ние се покланяме на Бога: първо, защото *той е* ; второ, защото *той е в нас* ; и накрая, защото *ние сме в него.*

Нима е чудно, че космическият разум осъзнава своя собствен източник – безкрайния разум на Безкрайния Дух, и в същото време осъзнава физическата реалност на необятните вселени, духовната реалност на Вечния Син и личностната реалност на Всеобщия Баща?

[Подготовено от Всеобщ Цензор на Уверса.]

16:9.10 (196.6) 1. The quest for knowledge, the logic of science.

16:9.11 (196.7) 2. The quest for moral values, the sense of duty.

16:9.12 (196.8) 3. The quest for spiritual values, the religious experience.

16:9.13 (196.9) 4. The quest for personality values, the ability to recognize the reality of God as a personality and the concurrent realization of our fraternal relationship with fellow personalities.

16:9.14 (196.10) You become conscious of man as your creature brother because you are already conscious of God as your Creator Father. Fatherhood is the relationship out of which we reason ourselves into the recognition of brotherhood. And Fatherhood becomes, or may become, a universe reality to all moral creatures because the Father has himself bestowed personality upon all such beings and has encircuited them within the grasp of the universal personality circuit. We worship God, first, because *he is,* then, because *he is in us,* and last, because *we are in him.*

16:9.15 (196.11) Is it strange that the cosmic mind should be self-consciously aware of its own source, the infinite mind of the Infinite Spirit, and at the same time conscious of the physical reality of the far-flung universes, the spiritual reality of the Eternal Son, and the personality reality of the Universal Father?

16:9.16 (196.12) [Sponsored by a Universal Censor from Uversa.]

Документ 17. Седемте групи Висши Духове

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 17. СЕДЕМТЕ ГРУПИ ВИСШИ ДУХОВЕ

Секции

Въведение
1. Седемте Висши Администратора
2. Маджестон – ръководителят на системата за отразяване
3. Отразяващите Духове
4. Спомагателни Образи на Отразяващите Духове
5. Седемте Духа на Кръговете
6. Създателни Духове на Локалните Вселени
7. Спомагателните Духове на Разума
8. Функции на Върховните Духове

Въведение

С ЕДЕМТЕ групи Висши Духове са всеобщи ръководители, координиращи управлението на седемте сегмента на голямата вселена. Макар всички те да се причисляват към функционалното семейство на Безкрайния Дух, трите следващи групи обикновено се класифицират като деца на Райската Троица:

1. Седем Главни Духа.

2. Седем Висши Администратора.

3. Отразяващи Духове.

Четирите следващи групи са резултат от създателните актове на Безкрайния Дух или неговите партньори, притежаващи статута на създатели:

4. Спомагателни Образи на Отразяващите Духове.

PAPER 17
THE SEVEN SUPREME SPIRIT GROUPS

SECTIONS

Introduction
1. The Seven Supreme Executives
2. Majeston — Chief of Reflectivity
3. The Reflective Spirits
4. The Reflective Image Aids
5. The Seven Spirits of the Circuits
6. The Local Universe Creative Spirits
7. The Adjutant Mind-Spirits
8. Functions of the Supreme Spirits

INTRODUCTION

17:0.1 (197.1) THE seven Supreme Spirit groups are the universal co-ordinating directors of the seven-segmented administration of the grand universe. Although all are classed among the functional family of the Infinite Spirit, the following three groups are usually classified as children of the Paradise Trinity:

17:0.2 (197.2) 1. The Seven Master Spirits.

17:0.3 (197.3) 2. The Seven Supreme Executives.

17:0.4 (197.4) 3. The Reflective Spirits.

17:0.5 (197.5) The remaining four groups are brought into being by the creative acts of the Infinite Spirit or by his associates of creative status:

17:0.6 (197.6) 4. The Reflective Image Aids.

5. Седем Духа, на Които са Поверени Кръгове.

6. Създателни Духове на Локалните Вселени.

7. Спомагателни Духове на Разума.

Тези седем категории са известни на Уверса като седемте групи Висши Духове. Областта на тяхната дейност се простира от личното присъствие на Седемте Главни Духа на периферията на вечния Остров и обхваща седемте Райски спътника на Духа, кръговете на Хавона и правителствата на свръхвселените, а също така ръководството и управлението на локалните вселени – чак до скромното служене на спомагателните духове, посветени на еволюционния разум в световете на времето и пространството.

Седемте Главни Духа са координиращи управляващи тази обширна административна сфера. По някои въпроси, отнасящи се към административното управление на организираната физическа сила, интелектуалната енергия и неличностната духовна опека, те действат лично и непосредствено, докато в други използват своите разнообразни партньори. По всички въпроси от специален характер – разпореждания, предписания, поправки и административни решения, Главните Духове действат в лицето на Седемте Висши Администратора. В централната вселена Главните Духове могат да функционират чрез Седемте Духа, на които са поверени Кръгове на Хавона; в столичните светове на седемте свръхвселени те разкриват себе си, използвайки каналите на Отразяващите Духове, и действат чрез личността на Извечно Древните, личната връзка с които се осъществява чрез Спомагателните Образи на Отразяващите Духове.

Седемте Главни Духа не поддържат пряка лична връзка с администрацията на вселената на нива с по-ниско управление от съдилищата на Извечно Древните. Вашата локална вселена се управлява като част от нашата свръхвселена от Главния Дух на Орвонтон, но по отношение жителите на Небадон дадената функция се осъществява непосредствено и се направлява лично от Създателния Майчински Дух, пребиваващ в Салвингтон – столицата на вашата локална вселена.

17:0.7 (197.7) 5. The Seven Spirits of the Circuits.

17:0.8 (197.8) 6. The Local Universe Creative Spirits.

17:0.9 (197.9) 7. The Adjutant Mind-Spirits.

17:0.10 (197.10) These seven orders are known on Uversa as the seven Supreme Spirit groups. Their functional domain extends from the personal presence of the Seven Master Spirits on the periphery of the eternal Isle, through the seven Paradise satellites of the Spirit, the Havona circuits, the governments of the superuniverses, and the administration and supervision of the local universes, even to the lowly service of the adjutants bestowed upon the realms of evolutionary mind on the worlds of time and space.

17:0.11 (197.11) The Seven Master Spirits are the co-ordinating directors of this far-flung administrative realm. In some matters pertaining to the administrative regulation of organized physical power, mind energy, and impersonal spirit ministry, they act personally and directly, and in others they function through their multifarious associates. In all matters of an executive nature — rulings, regulations, adjustments, and administrative decisions — the Master Spirits act in the persons of the Seven Supreme Executives. In the central universe the Master Spirits may function through the Seven Spirits of the Havona Circuits; on the headquarters of the seven superuniverses they reveal themselves through the channel of the Reflective Spirits and act through the persons of the Ancients of Days, with whom they are in personal communication through the Reflective Image Aids.

17:0.12 (197.12) The Seven Master Spirits do not directly and personally contact universe administration below the courts of the Ancients of Days. Your local universe is administered as a part of our superuniverse by the Master Spirit of Orvonton, but his function in relation to the native beings of Nebadon is immediately discharged and personally directed by the Creative Mother Spirit resident on Salvington, the headquarters of your local universe.

1. СЕДЕМТЕ ВИСШИ АДМИНИСТРАТОРА

Централните административни резиденции на Главните Духове са разположени на седемте Райски спътника на

1. THE SEVEN SUPREME EXECUTIVES

17:1.1 (198.1) The executive headquarters of the Master Spirits occupy the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit, which swing around

Безкрайния Дух, които се въртят около централния Остров между светещите сфери на Вечния Син и вътрешния кръг на Хавона. Тези административни сфери се подчиняват на групата от седемте Висши Администратора, тринитизирани от Бащата, Сина и Духа в съответствие с представеното от Седемте Главни Духа подробно описание на същества, способни да функционират като техни всеобщи представители.

the central Isle between the shining spheres of the Eternal Son and the innermost Havona circuit. These executive spheres are under the direction of the Supreme Executives, a group of seven who were trinitized by the Father, Son, and Spirit in accordance with the specifications of the Seven Master Spirits for beings of a type that could function as their universal representatives.

Главните Духове поддържат връзка с различните сектори на правителствата на свръхвселените чрез тези Висши Администратори. Именно те в значителна степен, определят основополагащите направления в развитието на седемте свръхвселени. Те са еднакво и божествено съвършени, но личността на всеки от тях е своеобразна. Те нямат ръководител; при всяка среща един от тях се избира за глава на общия съвет. Те периодически посещават Рая, където се съвещават със Седемте Главни Духа.

17:1.2 (198.2) The Master Spirits maintain contact with the various divisions of the superuniverse governments through these Supreme Executives. It is they who very largely determine the basic constitutive trends of the seven superuniverses. They are uniformly and divinely perfect, but they also possess diversity of personality. They have no presiding head; each time they meet together, they choose one of their number to preside over that joint council. Periodically they journey to Paradise to sit in council with the Seven Master Spirits.

Седемте Висши Администратора действат като административни координатори в голямата вселена; можем да ги наречем съвет на директорите на след-хавонското творение. Нямайки отношения към вътрешните дела на Рая, те управляват своите ограничени от сферите дейности в Хавона чрез Седемте Духа, на които са поверени Кръгове. В друго мащабите на контролираните от тях дейности не са ограничени; те ръководят делата с физически, интелектуален и духовен характер; те виждат, чуват, чувстват и знаят всичко, което става в седемте свръхвселени и Хавона.

17:1.3 (198.3) The Seven Supreme Executives function as the administrative co-ordinators of the grand universe; they might be termed the board of managing directors of the post-Havona creation. They are not concerned with the internal affairs of Paradise, and they direct their limited spheres of Havona activity through the Seven Spirits of the Circuits. Otherwise there are few limits to the scope of their supervision; they engage in the direction of things physical, intellectual, and spiritual; they see all, hear all, feel all, even know all, that transpires in the seven superuniverses and in Havona.

Тези Висши Администратори не определят стратегията на развитие на вселените, както не модифицират и вселенските процеси: те претворяват божествените планове, провъзгласени от Седемте Главни Духа. Не се намесват и в управлението на Извечно Древните в свръхвселените или в суверенността на Синовете-Създатели в локалните вселени. Те са координиращи администратори, чиято функция се заключава в претворяване обединените цели на всички снабдени с необходимите пълномощия управители на голямата вселена.

17:1.4 (198.4) These Supreme Executives do not originate policies, nor do they modify universe procedures; they are concerned with the execution of the plans of divinity promulgated by the Seven Master Spirits. Neither do they interfere with the rule of the Ancients of Days in the superuniverses nor with the sovereignty of the Creator Sons in the local universes. They are the co-ordinating executives whose function it is to carry out the combined policies of all duly constituted rulers in the grand universe.

Всеки от администраторите, както и средства от неговата сфера, са посветени на ефективното ръководство на една от свръхвселените. Първият Висш Администратор, действащ в първата изпълнителна сфера, е изцяло посветен на делата на първата свръхвселена; и така до Седмия Висш Администратор, отдаващ своята енергия на управление на делата на седмата

17:1.5 (198.5) Each of the executives and the facilities of his sphere are devoted to the efficient administration of a single superuniverse. Supreme Executive Number One, functioning on executive sphere number one, is wholly occupied with the affairs of superuniverse number one, and so on to Supreme Executive Number Seven, working from the seventh Paradise satellite of the Spirit and devoting his energies to the management of the

свръхвселена от седмия Райски спътник на Духа. Тази седма сфера се нарича Орвонтон, тъй като Райските спътници на Духа имат такива названия, както и съответните им свръхвселени; в действителност свръхвселените са наречени в чест на тези сфери.

Броят на щата на административната сфера на седмата свръхвселена, водеща делата на Орвонтон, не се вмества в човешкото съзнание и включва практически всички категории небесни разумни същества. Всяко пътешествие към Рая или от Рая, свързано с преместване на личности в свръхвселената (с изключение на Свещените Троични Духове и Настройчиците на Съзнанието), преминава през един от седемте административни свята; тук се намират централните регистри за всички личности, създадени от Третия Източник и Център и действащи в свръхвселените. Системата за отчет за материалната, морontийната и духовната сфери, съществуваща в един от административните светове на Духа, поразява даже същество от моята категория.

Преките подчинени на Висшите Администратори основно са тринитизираните синове на личностите в системата Рай-Хавона, а също тринитизираното потомство на прославените смъртни, преминали многовековна подготовка при извисяването си във времето и пространството. Тези тринитизирани синове се назначават в разпореждане на Висшите Администратори на главата на Висшия Съвет на Райския Корпус за Завършили.

Всеки Висш Администратор разполага с два съвещателни кабинета. Намиращото се в столичния свят на свръхвселената потомство на Безкрайния Дух избира от своите редове представители за изпълнение на служба в течение на едно хилядолетие в състава на първичния съвещателен кабинет на своя Висш Администратор. В компетентността на вторичния съвещателен кабинет се намират всички въпроси, отнасящи се към възходящите смъртни на времето; той се състои от достигнали Рая смъртни и тринитизирани синове на прославени смъртни; това тяло се избира от усъвършенстващите се и възходящи същества, временно пребиваващи в столичните светове на седемте свръхвселени. Ръководителите на всички останали служби се назначават от Висшите Администратори.

От време на време на Райските спътници на Духа се провеждат велики конклави. Назначените там за служене тринитизирани синове и достигнали Рая възходящи създания се събират заедно с духовните личности на

seventh superuniverse. The name of this seventh sphere is Orvonton, for the Paradise satellites of the Spirit have the same names as their related superuniverses; in fact, the superuniverses were named after them.

17:1.6 (198.6) On the executive sphere of the seventh superuniverse the staff engaged in keeping straight the affairs of Orvonton runs into numbers beyond human comprehension and embraces practically every order of celestial intelligence. All superuniverse services of personality dispatch (except Inspired Trinity Spirits and Thought Adjusters) pass through one of these seven executive worlds on their universe journeys to and from Paradise, and here are maintained the central registries for all personalities created by the Third Source and Center who function in the superuniverses. The system of material, morontial, and spiritual records on one of these executive worlds of the Spirit amazes even a being of my order.

17:1.7 (199.1) The immediate subordinates of the Supreme Executives consist for the greater part of the trinitized sons of Paradise-Havona personalities and of the trinitized offspring of the glorified mortal graduates from the agelong training of the ascendant scheme of time and space. These trinitized sons are designated for service with the Supreme Executives by the chief of the Supreme Council of the Paradise Corps of the Finality.

17:1.8 (199.2) Each Supreme Executive has two advisory cabinets: The children of the Infinite Spirit on the headquarters of each superuniverse choose representatives from their ranks to serve for one millennium in the primary advisory cabinet of their Supreme Executive. In all matters affecting the ascending mortals of time, there is a secondary cabinet, consisting of mortals of Paradise attainment and of the trinitized sons of glorified mortals; this body is chosen by the perfecting and ascending beings who transiently dwell on the seven superuniverse headquarters. All other chiefs of affairs are appointed by the Supreme Executives.

17:1.9 (199.3) From time to time, great conclaves take place on these Paradise satellites of the Spirit. Trinitized sons assigned to these worlds, together with the ascenders who have attained Paradise, assemble with the spirit personalities of

Третия Източник и Център на срещи, посветени на проблемите и триумфите на възвисяването. Тези братски срещи винаги преминават под ръководството на Висшите Администратори.

Веднъж на всяко Райско хилядолетие Седемте Висши Администратора снемат от себе си пълномощията и отиват до Рая; тук, на своя конклав, те отправят всеобщо приветствие и пожелание за успехи към разумните същества на цялото творение. Това важно събитие става в присъствието на Маджестон – главата на всички групи отразяващи духове. Така, благодарение на уникалното действие на всеобщото отразяване, те са способни да поддържат едновременна връзка с всички свои партньори в голямата вселена.

the Third Source and Center in the reunions of the struggles and triumphs of the ascendant career. The Supreme Executives always preside over such fraternal gatherings.

17:1.10 (199.4) Once in each Paradise millennium the Seven Supreme Executives vacate their seats of authority and go to Paradise, where they hold their millennial conclave of universal greeting and well-wishing to the intelligent hosts of creation. This eventful occasion takes place in the immediate presence of Majeston, the chief of all reflective spirit groups. And they are thus able to communicate simultaneously with all their associates in the grand universe through the unique functioning of universal reflectivity.

2. МАДЖЕСТОН – РЪКОВОДИТЕЛЯТ НА СИСТЕМАТА ЗА ОТРАЗЯВАНЕ

Отразяващите Духове водят своето божествено начало от Троицата. Съществуват петдесет такива уникални и в известен смисъл тайнствени същества. Тези необикновени личности били създавани на групи от по седем същества, при което всеки съзидателен акт се състоял в съединяване на Райската Троица с един от Седемте Главни Духа.

Извършващо се във времето, това епохално събитие представлява първият опит на Висшите Съзидателни Личности, представени от Главните Духове, да действат като съвкупни създатели заедно с Райската Троица. Този съюз на съзидателното могъщество на Висшите Създатели със съзидателните възможности на Троицата са неподправеният източник на реалността на Висшето Същество. Затова, когато завърши цикълът за създаване на отразяващи същества, когато всеки от Седемте Главни Духа е постигнал съвършена творческа хармония с Райската Троица и когато са се появили четиридесет и деветте Отразяващи Духа, в Бога-Абсолют възникнало ново и обширно ответно действие, което снабдило Върховното Същество с неизвестни преди личностни прерогативи и завършило с персонализирането на Маджестон – ръководителя на системата за отразяване и Райския център, на цялата дейност на четиридесет и деветте Отразяващи Духа и техните партньори в цялата вселена на вселените.

Маджестон е истинска личност, личностното и безупречно средоточие на

2. MAJESTON — CHIEF OF REFLECTIVITY

17:2.1 (199.5) The Reflective Spirits are of divine Trinity origin. There are fifty of these unique and somewhat mysterious beings. Seven of these extraordinary personalities were created at a time, and each such creative episode was effected by a liaison of the Paradise Trinity and one of the Seven Master Spirits.

17:2.2 (199.6) This momentous transaction, occurring in the dawn of time, represents the initial effort of the Supreme Creator Personalities, represented by the Master Spirits, to function as cocreators with the Paradise Trinity. This union of the creative power of the Supreme Creators with the creative potentials of the Trinity is the very source of the actuality of the Supreme Being. Therefore, when the cycle of reflective creation had run its course, when each of the Seven Master Spirits had found perfect creative synchrony with the Paradise Trinity, when the forty-ninth Reflective Spirit had personalized, then a new and far-reaching reaction occurred in the Deity Absolute which imparted new personality prerogatives to the Supreme Being and culminated in the personalization of Majeston, the reflectivity chief and Paradise center of all the work of the forty-nine Reflective Spirits and their associates throughout the universe of universes.

17:2.3 (200.1) Majeston is a true person, the personal and infallible center of reflectivity phenomena in all seven superuniverses of time and space. He

явлението отразяване във всичките седем свръхвселени на времето и пространството. Неговата постояна Райска резиденция се намира близо до всеобщия център, на мястото за срещи на Седемте Главни Духа. Той се занимава изключително с поддържането и координацията на службата за отразяване в обширното творение; той не участва по друг начин в управлението на вселенските дела.

Маджестон не влиза в нашия каталог с Райски личности, тъй като това е единствената съществуваща божествена личност, създадена от Върховното Същество във функционално взаимодействие с Бога-Абсолют. Той е личност, която, обаче, се занимава изключително и очевидно автоматически с даден аспект на дейности във вселената; понастоящем той не се проявява в някакво личностно качество по отношение на останалите (неотразяващи) категории вселенски личности.

Създаването на Маджестон ознаменувало себе си като първия висш съзидателен акт на Върховното Същество. Този стремеж към действие се определял от неговата воля, но грандиозната реакция на Бога-Абсолют била неизвестна предварително. Нито веднъж от момента на възникване във вечността на Хавона вселената не е ставала свидетел на толкова потресаващо претворяване на могъщество и координация на функционалната активност на дух, достигащ толкова гигантски и обширни пропорции. Отговорът на Божеството спрямо съзидателната воля на Висшето Същество и неговите партньори в значителна степен е излязъл извън пределите на техните предварителни намерения и напълно надхвърлил техните умозрителни прогнози.

Ние с трепет мислим за възможността за това, че бъдещите епохи – когато Върховният и Крайният вероятно ще достигнат нови нива на божественост и ще се издигнат на нови нива на личностни функции, ще станат свидетели на даряване с божественост на нови, неочаквани и невъобразими същества, които ще притежават още неизвестни засега свойства на подобрена координация във вселената. Изглежда, няма да има предел на възможните реакции на Бога-Абсолют спрямо подобни обединения на свойствата на емпиричното Божество и екзистенциалната Райска Троица.

maintains permanent Paradise headquarters near the center of all things at the rendezvous of the Seven Master Spirits. He is concerned solely with the co-ordination and maintenance of the reflectivity service in the far-flung creation; he is not otherwise involved in the administration of universe affairs.

17:2.4 (200.2) Majeston is not included in our catalogue of Paradise personalities because he is the only existing personality of divinity created by the Supreme Being in functional liaison with the Deity Absolute. He is a person, but he is exclusively and apparently automatically concerned with this one phase of universe economy; he does not now function in any personal capacity with relation to other (nonreflective) orders of universe personalities.

17:2.5 (200.3) The creation of Majeston signalized the first supreme creative act of the Supreme Being. This will to action was volitional in the Supreme Being, but the stupendous reaction of the Deity Absolute was not foreknown. Not since the eternity-appearance of Havona had the universe witnessed such a tremendous factualization of such a gigantic and far-flung alignment of power and co-ordination of functional spirit activities. The Deity response to the creative wills of the Supreme Being and his associates was vastly beyond their purposeful intent and greatly in excess of their conceptual forecasts.

17:2.6 (200.4) We stand in awe of the possibility of what the future ages, wherein the Supreme and the Ultimate may attain new levels of divinity and ascend to new domains of personality function, may witness in the realms of the deitization of still other unexpected and undreamed of beings who will possess unimagined powers of enhanced universe co-ordination. There would seem to be no limit to the Deity Absolute's potential of response to such unification of relationships between experiential Deity and the existential Paradise Trinity.

3. ОТРАЗЯВАЩИТЕ ДУХОВЕ

Четиридесет и деветте Отразяващи Духа имат троичен произход, но всеки от седемте съзидателни акта, съпътстващи тяхното

3. THE REFLECTIVE SPIRITS

17:3.1 (200.5) The forty-nine Reflective Spirits are of Trinity origin, but each of the seven creative episodes attendant upon their appearance was

появяване, довел до създаването на тип същество, по природата си напомнящо свойствата на този Главен Дух, който бил един от неговите родители. Затова те разнообразно отразяват природата и характера на седемте комбинации, възможни при обединението на характеристиките на божествеността на Всеобщия Баща, Вечния Син и Безкрайния Дух. По тази причина седемте Отразяващи Духа трябва да присъстват в столичния свят на всяка свръхвселена. За постигане на съвършено отразяване на всички аспекти на всяко възможно проявление на Райските Божества във всяка част на седемте свръхвселени е необходим по един от всеки от седемте типа Отразяващи Духа. Съответно по един представител от всеки тип бил назначен за служене във всяка свръхвселена. Групи, състоящи се от седем несходни Отразяващи Духа, разполагат с резиденции в столиците на свръхвселените в отразяващия фокус на всеки свят, който не съвпада с точката на духовна полярност.

Отразяващите Духове имат имена, които, обаче, не се разкриват на световете на пространството. Техните имена са свързани с природата и характера на тези същества и са част от една от седемте всеобщи тайнствени загадъчни сфери на Рая.

Свойството отразяване, явлението, присъщо на нивата на разум на Съвместния Извършител, Върховното Същество и Главните Духове, може да се предава на всички същества, въвлечени във функционирането на тази обширна информациона система във вселената. И тук е скрита велика загадка: нито Главните Духове, нито Райските Божества – заедно или поотделно, не разкриват тези възможности, заключени в еднородната и всеобща отразяваща способност на четиридесет и деветте личностни свързващи на Маджестон; и все пак именно те са създатели на всички тези дарени с изумителен дар същества. Божествената наследственост разкрива в създанията някои свойства, които не се проявяват в Създателя.

С изключение на Маджестон и Отразяващите Духове, персоналът на службата по отразяване е представен от създанията на Безкрайния Дух, а също и от неговите непосредствени партньори и подчинени. Отразяващите Духове на всяка свръхвселена са създателите на техните Образи, Подпомагащи Отразяването – техните лични гласове в съдилищата на Извечно Древните.

Отразяващите Духове са не само средство за предаване, но притежават и

productive of a type of being in nature resembling the characteristics of the coancestral Master Spirit. Thus they variously reflect the natures and characters of the seven possible combinations of the association of the divinity characteristics of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. For this reason it is necessary to have seven of these Reflective Spirits on the headquarters of each superuniverse. One of each of the seven types is required in order to achieve the perfect reflection of all phases of every possible manifestation of the three Paradise Deities as such phenomena might occur in any part of the seven superuniverses. One of each type was accordingly assigned to service in each of the superuniverses. These groups of seven dissimilar Reflective Spirits maintain headquarters on the capitals of the superuniverses at the reflective focus of each realm, and this is not identical with the point of spiritual polarity.

17:3.2 (200.6) The Reflective Spirits have names, but these designations are not revealed on the worlds of space. They pertain to the nature and character of these beings and are a part of one of the seven universal mysteries of the secret spheres of Paradise.

17:3.3 (201.1) The attribute of reflectivity, the phenomenon of the mind levels of the Conjoint Actor, the Supreme Being, and the Master Spirits, is transmissible to all beings concerned in the working of this vast scheme of universal intelligence. And herein is a great mystery: Neither the Master Spirits nor the Paradise Deities, singly or collectively, disclose these powers of co-ordinate universal reflectivity just as they are manifested in these forty-nine liaison personalities of Majeston, and yet they are the creators of all these marvelously endowed beings. Divine heredity does sometimes disclose in the creature certain attributes which are not discernible in the Creator.

17:3.4 (201.2) The personnel of the reflectivity service, with the exception of Majeston and the Reflective Spirits, are all the creatures of the Infinite Spirit and his immediate associates and subordinates. The Reflective Spirits of each superuniverse are the creators of their Reflective Image Aids, their personal voices to the courts of the Ancients of Days.

17:3.5 (201.3) The Reflective Spirits are not merely transmitting agents; they are retentive

способността да запазват информация. Техните потомци – секонафимите, също са запазващи или регистриращи личности. Всичко, което има истинска духовна ценност, се регистрира в два екземпляра, при което едно от копията остава като собственост на една от многобройните категории секорафически личности, принадлежащи към огромния щат на Отразяващите Духове.

Формалните сведения за вселените се предават с помощта на и посредством регистриращи ангели, но истинската духовна информация се натрупва от отразяващата система и се съхранява в разума на съответните и достойни личности от семействата на Безкрайния Дух. В сравнение с формалната и *мъртва* информация за вселената това е *жива* информация; тя в съвършенство се съхранява в живия разум на регистриращите личности на Безкрайния Дух.

Отразяващата система е също така и механизъм за събиране на новините и разпространяването на постановленията в цялото творение. Действието й е непрекъснато, в противоположност на периодичността на различните транслационни служби.

Всички важни събития в столичния свят на локалната вселена задължително се предават в столицата на съответната свръхвселена. И обратно: всичко, което може да има значение за локалните вселени, се отразява в техните столични светове от столицата на свръхвселената. На някого може да му се стори, че службата за отразяване – от вселените на времето до свръхвселените, действа автоматически, сама по себе си, но това не е така. Цялата отразяваща система се характеризира с разумност и персоналност; нейната точност се обяснява със съвършенството на взаимодействащите личности и затова едва ли може да бъде приписана на неличностните присъствени действия на Абсолютите.

Макар Настройчиците на Съзнанието да не участвт във функционирането на всеобщата отразяваща система, ние имаме всички основания да предполагаме, че частиците на Отеца напълно осъзнават тези процеси и са способни да се запознават с тяхното съдържание.

В течение на настоящата вселенска епоха пространственият обхват на извън-райската служба за отразяване е ограничен очевидно до периферията на седемте свръхвселени. В останалото функцията на тази служба явно не зависи от времето и пространството. По всяка вероятност тя не е свързана с някакъв

personalities as well. Their offspring, the seconaphim, are also retentive or record personalities. Everything of true spiritual value is registered in duplicate, and one impression is preserved in the personal equipment of some member of one of the numerous orders of secoraphic personalities belonging to the vast staff of the Reflective Spirits.

17:3.6 (201.4) The formal records of the universes are passed up by and through the angelic recorders, but the true spiritual records are assembled by reflectivity and are preserved in the minds of suitable and appropriate personalities belonging to the family of the Infinite Spirit. These are the *live* records in contrast with the formal and *dead* records of the universe, and they are perfectly preserved in the living minds of the recording personalities of the Infinite Spirit.

17:3.7 (201.5) The reflectivity organization is also the news-gathering and the decree-disseminating mechanism of all creation. It is in constant operation in contrast with the periodic functioning of the various broadcast services.

17:3.8 (201.6) Everything of import transpiring on a local universe headquarters is inherently reflected to the capital of its superuniverse. And conversely, everything of local universe significance is reflected outward to the local universe capitals from the headquarters of their superuniverse. The reflectivity service from the universes of time up to the superuniverses is apparently automatic or self-operating, but it is not. It is all very personal and intelligent; its precision results from perfection of personality co-operation and therefore can hardly be attributed to the impersonal presence-performances of the Absolutes.

17:3.9 (201.7) While Thought Adjusters do not participate in the operation of the universal reflectivity system, we have every reason to believe that all Father fragments are fully cognizant of these transactions and are able to avail themselves of their content.

17:3.10 (201.8) During the present universe age the space range of the extra-Paradise reflectivity service seems to be limited by the periphery of the seven superuniverses. Otherwise, the function of this service seems to be independent of time and space. It appears to be independent of all known subabsolute universe circuits.

известен субабсолютен кръг на вселената.

В столичния свят на всяка свръхвселена отразяващата система функционира като отделна единица; но в някои особени случаи, под ръководството на Маджестон, всичките седем са способни да действат и действат в унисон, както например във връзка с тържествения преход на цялата локална вселена в епохата на светлината и живота, а също и във връзка с приветствията на Седемте Висши Администратора, които те произнасят веднъж на хилядолетие.

17:3.11 (201.9) On the headquarters of each superuniverse the reflective organization acts as a segregated unit; but on certain special occasions, under the direction of Majeston, all seven may and do act in universal unison, as in the event of the jubilee occasioned by the settling of an entire local universe in light and life and at the times of the millennial greetings of the Seven Supreme Executives.

4. СПОМАГАТЕЛНИ ОБРАЗИ НА ОТРАЗЯВАЩИТЕ ДУХОВЕ

Четиридесет и деветте Спомагателни Образа на Отразяващите Духове били създадени от Отразяващите Духове и в столицата на всяка свръхвселена се намират само по седем Спомагателни Образа. Първият съзидателен акт на седемте Отразяващи Духа на Уверса се заключавал в създаването на седем Спомагателни Образа, при което всеки Отразяващ Дух създал свой Спомагателен Образ. По отношение на някои атрибути и характеристики Спомагателните Образи са точни повторения на своите Отразяващи Духовни Майки; практически това са копия – с изключение на свойството отразяване. Те представляват истински образи и действат като постоянен канал за връзка между Отразяващите Духове и управляващите свръхвселената. Спомагателните Образи не са само помощници; те са *образ* и и съответстват на своето название.

4. THE REFLECTIVE IMAGE AIDS

17:4.1 (202.1) The forty-nine Reflective Image Aids were created by the Reflective Spirits, and there are just seven Aids on the headquarters of each superuniverse. The first creative act of the seven Reflective Spirits of Uversa was the production of their seven Image Aids, each Reflective Spirit creating his own Aid. The Image Aids are, in certain attributes and characteristics, perfect reproductions of their Reflective Mother Spirits; they are virtual duplications minus the attribute of reflectivity. They are true images and constantly function as the channel of communication between the Reflective Spirits and the superuniverse authorities. The Image Aids are not merely assistants; they are actual representations of their respective Spirit ancestors; they are *images,* and they are true to their name.

Самите Отразяващи Духове са истински личности, но те се отнасят към категория, недостъпна за разбиране от смъртните. Даже в столичната сфера на свръхвселената им е необходима помощта на Спомагателните Образи при всяко лично общуване с Извечно Древните и техните партньори. За връзка с Извечно Древните понякога е достатъчен един Спомагателен Образ, а в други случаи за изчерпателно и надлежно представяне на повереното им съобщение е необходимо участието на два, три, четири или даже всичките седем Образа. Съответно на това посланията на Спомагателните Образи се приемат, в зависимост от ситуацията, от един, двама или и от трима Извечно Древни, което се определя от съдържанието на съобщенията.

17:4.2 (202.2) The Reflective Spirits themselves are true personalities but of such an order as to be incomprehensible to material beings. Even on a superuniverse headquarters sphere they require the assistance of their Image Aids in all personal intercourse with the Ancients of Days and their associates. In contacts between the Image Aids and the Ancients of Days, sometimes one Aid functions acceptably, while on other occasions two, three, four, or even all seven are required for the full and proper presentation of the communication intrusted to their transmission. Likewise, the messages of the Image Aids are variously received by one, two, or all three Ancients of Days, as the content of the communication may require.

Спомагателните Образи извечно служат редом с породилите ги Духове и в тяхно

17:4.3 (202.3) The Image Aids serve forever by the sides of their ancestral Spirits, and they have at their disposal an unbelievable host of helper

разпореждане се намира невероятен брой помощници-секонафими. Спомагателните Образи нямат непосредствено отношение към световете за подготовка на възходящите смъртни. Те са тясно свързани със системата за събиране на информация в рамките на всеобщата програма за еволюцията на смъртните, но в течение на вашето пребиваване на Уверса вие няма да установите с тях пряк контакт предвид това, че тези привидно личностни същества са лишени от воля; те не притежават свобода на избора. Всеки от тях е истински образ, изцяло отразяващ личността и разума на един от породилите ги Духове. Като клас възходящите смъртни не влизат в близък контакт със системата за отразяване. Едно от отразяващите същества винаги ще бъде посредник между вас и самата служба по отразяването.

seconaphim. The Image Aids do not directly function in connection with the training worlds of ascending mortals. They are closely associated with the intelligence service of the universal scheme of mortal progression, but you will not personally come in contact with them when you sojourn in the Uversa schools because these seemingly personal beings are devoid of will; they do not exercise the power of choice. They are true images, wholly reflective of the personality and mind of the individual Spirit ancestor. As a class, ascending mortals do not intimately contact with reflectivity. Always some being of the reflective nature will be interposed between you and the actual operation of the service.

5. СЕДЕМТЕ ДУХА НА КРЪГОВЕТЕ

Седемте Духа за Кръговете на Хавона са съвместното неличностно представителство на Безкрайния Дух и Седемте Главни Духа на седемте кръга на централната вселена. Те служат на Главните Духове, чието общо потомство са. Главните Духове осигуряват самобитността и разнообразието на индивидуалните черти в ръководството на седемте свръхвселени. С помощта на еднообразните Духове на Кръговете на Хавона те получават възможност да осигурят единно, хармонично и съгласувано духовно ръководство на централната вселена.

Проникването на всеки от Седемте Духа на Кръгове е ограничено съответно до само един кръг на Хавона. Те нямат пряко отношение към режимите на Извечно Вечните – управителите на отделните светове на Хавона. Но те са свързани със Седемте Висши Администратори и съгласувани с присъствието в централната вселена на Висшето Същество. Тяхната дейност е изцяло ограничена на територията на Хавона.

Тези Духове на Кръговете установяват връзка с пребиваващите в Хавона същества чрез своето лично потомство – третичните свръхнафими. Макар Духовете на Кръговете да съ-съществуват със Седемте Главни Духа, създаването на третични свръхнафими придобило поголямо значение само във времената на Грандфанда, когато на външния кръг на Хавона пристигнали първите странстващи на времето.

Според вашето придвижване от един кръг на Хавона към друг вие ще узнавате много

5. THE SEVEN SPIRITS OF THE CIRCUITS

17:5.1 (202.4) The Seven Spirits of the Havona Circuits are the joint impersonal representation of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits to the seven circuits of the central universe. They are the servants of the Master Spirits, whose collective offspring they are. The Master Spirits provide a distinct and diversified administrative individuality in the seven superuniverses. Through these uniform Spirits of the Havona Circuits they are enabled to provide a unified, uniform, and co-ordinated spiritual supervision for the central universe.

17:5.2 (202.5) The Seven Spirits of the Circuits are each limited to the permeation of a single Havona circuit. They are not directly concerned with the regimes of the Eternals of Days, the rulers of the individual Havona worlds. But they are in liaison with the Seven Supreme Executives, and they synchronize with the central universe presence of the Supreme Being. Their work is wholly confined to Havona.

17:5.3 (203.1) These Spirits of the Circuits make contact with those who sojourn in Havona through their personal offspring, the tertiary supernaphim. While the Circuit Spirits are coexistent with the Seven Master Spirits, their function in the creation of tertiary supernaphim did not attain major importance until the first pilgrims of time arrived on the outer circuit of Havona in the days of Grandfanda.

17:5.4 (203.2) As you advance from circuit to circuit in Havona, you will learn of the Spirits of the Circuits,

нови неща за Духовете на Кръговете, но самите вие няма да можете да общувате с тях, даже когато лично се наслаждавате на тяхното духовно влияние и осъзнавате тяхното неличностно присъствие.

but you will not be able to hold personal communion with them, even though you may personally enjoy, and recognize the impersonal presence of, their spiritual influence.

Духовете на Кръговете се съотнасят към изконните обитатели на Хавона така, както Настройчиците на Съзнанието - към смъртните създания, населяващи световете на еволюиращите вселени. Както и Настройчиците, Духовете на Кръговете нямат личности и общуват със съвършените по разум същества на Хавона например така, както неличностният дух на Всеобщия Баща прониква в крайния разум на смъртния човек. Но Духовете на Кръговете никога не стават постоянна част от личностите на Хавона.

17:5.5 (203.3) The Circuit Spirits are related to the native inhabitants of Havona much as the Thought Adjusters are related to the mortal creatures inhabiting the worlds of the evolutionary universes. Like the Thought Adjusters, the Circuit Spirits are impersonal, and they consort with the perfect minds of Havona beings much as the impersonal spirits of the Universal Father indwell the finite minds of mortal men. But the Spirits of the Circuits never become a permanent part of Havona personalities.

6. СЪЗИДАТЕЛНИ ДУХОВЕ НА ЛОКАЛНИТЕ ВСЕЛЕНИ

Много от това, което се отнася към природата и дейността на Съзидателните Духове на локалните вселени, строго погледнато се отнася към разказа за тяхното сътрудничество със Синовете-Създатели в организацията и управленията на локалните творения; но в опита на тези чудесни същества, натрупан до появата на локалните вселени, съществува цял ред особености, които можем да изложим в рамките на даденото обсъждане за седемте групи Висши Духове.

Ние сме запознати с шест етапа от дейността на Майчинския Дух на локалната вселена и често разсъждаваме относно възможността за седми етап на нейното функциониране. Към тези различни етапи на съществуване се отнасят следните стадии:

1 . *Първоначална диференциация в Рая.* Едновременно с въплъщението на поредния СинСъздател, който се появява в резултат от обединеното действие на Всеобщия Баща и Вечния Син в личността на Безкрайния, Духът става това, което е известно като „висша реакция на допълване“. Ние не разбираме природата на тази реакция, но предполагаме, че тя означава вътрешна модификация на тези въплътени в личности възможности, които са заключени в съзидателния потенциал на Съвместния Извършител. Раждането на един от равностойните Синове-Създатели се ознаменува с раждането в Безкрайния Дух на потенциална съпруга за Райския Син в неговата бъдеща локална вселена. Ние нищо не знаем за доличностната индивидуалност на това ново същество, но знаем, че такъв факт

6. THE LOCAL UNIVERSE CREATIVE SPIRITS

17:6.1 (203.4) Much that pertains to the nature and function of the local universe Creative Spirits properly belongs to the narrative of their association with the Creator Sons in the organization and management of the local creations; but there are many features of the prelocal universe experiences of these marvelous beings which may be narrated as a part of this discussion of the seven Supreme Spirit groups.

17:6.2 (203.5) We are conversant with six phases of the career of a local universe Mother Spirit, and we speculate much concerning the probability of a seventh stage of activity. These different stages of existence are:

17:6.3 (203.6) 1. *Initial Paradise Differentiation.* When a Creator Son is personalized by the joint action of the Universal Father and the Eternal Son, simultaneously there occurs in the person of the Infinite Spirit what is known as the “supreme reaction of complement.” We do not comprehend the nature of this reaction, but we understand that it designates an inherent modification of those personalizable possibilities which are embraced within the creative potential of the Conjoint Creator. The birth of a co-ordinate Creator Son signalizes the birth within the person of the Infinite Spirit of the potential of the future local universe consort of this Paradise Son. We are not cognizant of this new prepersonal identification of entity, but we know that this fact finds place on the Paradise records of the career of such a Creator Son.

се споменава в документите на Рая, отнасящи се към жизнения път на подобен Син-Създател.

2 . *Предварителна подготовка на Създателя за дейността.* В течение на дългия период от предварителната подготовка на Сина Михаил за организацията и ръководството на вселените, неговата бъдеща съпруга претърпява по-нататъшни преобразувания на своята същност и придобива групово съзнание за съдба. Ние не знаем това, но предполагаме, че такова притежаващо групово съзнание същество започва да осъзнава пространството и пристъпва към предварителната подготовка, необходима за придобиване на духовни навици в бъдещото сътрудничество с допълващия я Михаил по създаването и управлението на вселената.

3 . *Стадий на физическо творение.* Когато Вечният Син предава на Михаил пълномощията на Създател, Главният Дух, управляващ тази свръхвселена, за която е предопределен този нов Син-Създател в присъствието на Безкрайния Дух, сътворява „молитва за даряване на индивидуалност“ и съществото на бъдещия Създателен Дух за пръв път възниква отделно от Безкрайния Дух. След като това същество се насочи към ходатайстващия Главен Дух, то веднага излиза от областта на нашето възприятие, превръщайки се очевидно в част от този Главен Дух. Получавайки индивидуалност, Създателният Дух остава с Главния Дух чак до този момент, когато Синът-Създател се отправя на своето пътешествие в пространството; след това Главният Дух поверява на Сина-Създател опеката на новия Дух – неговата съпруга, едновременно давайки на Духа-съпруга поръчение за вечна вярност и преданост. И след това се провежда един от найтрогателните епизоди, които някога се случват в Рая. Всеобщият Баща провъзгласява вечния съюз на Сина-Създател и Създателния Дух и потвърждава, че Главният Дух, съответстващ на свръхвселената, ги е дарил с някои общи административни пълномощия.

Съединените с Бащата Син-Създател и Създателен Дух пристъпват към своето смело начинание – създаването на вселена. В този съюз те продължават да действат в течение на дългия и напрегнат период на материална организация на тяхната вселена.

4.*Ерата на сътворяване на живот.* След изявлението на Сина-Създател за намерението му да създаде живот в Рая се провеждат „церемонии по персонализация“, в които участват Седемте Главни Духа и през

17:6.4 (203.7) 2. *Preliminary Creatorship Training.* During the long period of the preliminary training of a Michael Son in the organization and administration of universes, his future consort undergoes further development of entity and becomes group conscious of destiny. We do not know, but we suspect that such a group-conscious entity becomes space cognizant and begins that preliminary training requisite to the acquirement of spirit skill in her future work of collaboration with the complemental Michael in universe creation and administration.

17:6.5 (204.1) 3. *The Stage of Physical Creation.* At the time the creatorship charge is administered to a Michael Son by the Eternal Son, the Master Spirit who directs the superuniverse to which this new Creator Son is destined gives expression to the “prayer of identification” in the presence of the Infinite Spirit; and for the first time, the entity of the subsequent Creative Spirit appears as differentiated from the person of the Infinite Spirit. And proceeding directly to the person of the petitioning Master Spirit, this entity is immediately lost to our recognition, becoming apparently a part of the person of this Master Spirit. The newly identified Creative Spirit remains with the Master Spirit until the moment of the departure of the Creator Son for the adventure of space; whereupon the Master Spirit commits the new Spirit consort to the keeping of the Creator Son, at the same time administering to the Spirit consort the charge of eternal fidelity and unending loyalty. And then occurs one of the most profoundly touching episodes which ever take place on Paradise. The Universal Father speaks in acknowledgment of the eternal union of the Creator Son and the Creative Spirit and in confirmation of the bestowal of certain joint powers of administration by the Master Spirit of superuniverse jurisdiction.

17:6.6 (204.2) The Father-united Creator Son and Creative Spirit then go forth on their adventure of universe creation. And they work together in this form of association throughout the long and arduous period of the material organization of their universe.

17:6.7 (204.3) 4. *The Life-Creation Era.* Upon the declaration of intention to create life by the Creator Son, there ensue on Paradise the “personalization ceremonies,” participated in by the Seven Master Spirits and personally experienced by the

които преминава личността на Главния Дух, възглавяващ свръхвселената. Във вселената този принос на Райското Божество към индивидуалността на Духа-съпруга на съответния Син-Създател се проявява във феномена „първичен пробив“ в Безкрайния Дух. Едновременно с това ставащо в Рая явление Духът-съпруга, който до този момент е оставал неличностен, по същество става истинска личност. От този миг и навеки тази същата Духовна Майка на локалната вселена ще се смята за личност и ще поддържа лични отношения с цялото множество личности, участващи в последващото сътворяване на живот.

5 . *Следпосвещенческите епохи.* Извършва се още едно велико събитие в безкрайния живот на Създателния Дух – завръщането на Сина-Създател в столичния свят на вселената след завършването на неговото седмо посвещение и придобиването от него на пълновластие в неговата вселена. В чест на това събитие победоносният Син-Създател, в присъствието на управляващите вселената, издига Вселенския Майчински Дух до положението на съвместен пълновластен управител и признава равенството на Духа-съпруга.

6 . *Епохите на светлината и живота.* След настъпването на ерата на светлината и живота съвместният пълновластен управител на вселената навлиза в шестия стадий от жизнения път на Създателния Дух. Но ние нямаме право да описваме характера на този велик опит. Подобни неща се отнасят към бъдещия стадий от еволюцията на Небадон.

7. *Неразкритият път.* Ние знаем за тези шест стадия от дейността на Майчинския Дух на локалната вселена и не можем да не си зададем въпроса: съществува ли седми? Достигайки това, което се представя като тяхна окончателна цел на възвисяване, завършилите, както става известно от документите, тръгват по пътя на шестетапните духове. Ние предполагаме, че завършилите ги очаква още един неразкрит път, който им предстои да преминат във вселените. Естествено, ние предполагаме, че и Вселенските Майчински Духове ги очаква някакъв неразкрит път, който ще стане техният седми стадий в придобиването на личен опит от вселенска служба и предано сътрудничество със Създателите Михаил.

supervising Master Spirit. This is a Paradise Deity contribution to the individuality of the Spirit consort of the Creator Son and becomes manifest to the universe in the phenomenon of “the primary eruption” in the person of the Infinite Spirit. Simultaneously with this phenomenon on Paradise, the heretofore impersonal Spirit consort of the Creator Son becomes, to all practical intents and purposes, a bona fide person. Henceforth and forevermore, this same local universe Mother Spirit will be regarded as a person and will maintain personal relations with all the personality hosts of the ensuing life creation.

17:6.8 (204.4) 5. *The Postbestowal Ages.* Another and great change occurs in the never-ending career of a Creative Spirit when the Creator Son returns to universe headquarters after the completion of his seventh bestowal and subsequent to his acquirement of full universe sovereignty. On that occasion, before the assembled administrators of the universe, the triumphant Creator Son elevates the Universe Mother Spirit to cosovereignty and acknowledges the Spirit consort as his equal.

17:6.9 (204.5) 6. *The Ages of Light and Life.* Upon the establishment of the era of light and life the local universe cosovereign enters upon the sixth phase of a Creative Spirit’s career. But we may not portray the nature of this great experience. Such things pertain to a future stage of evolution in Nebadon.

17:6.10 (204.6) 7. *The Unrevealed Career.* We know of these six phases of the career of a local universe Mother Spirit. It is inevitable that we should ask: Is there a seventh career? We are mindful that, when finaliters attain what appears to be their final destiny of mortal ascension, they are of record as entering upon the career of sixth-stage spirits. We conjecture that there awaits the finaliters still another and unrevealed career in universe assignment. It is only to be expected that we would likewise regard the Universe Mother Spirits as having ahead of them some undisclosed career which will constitute their seventh phase of personal experience in universe service and loyal co-operation with the order of the Creator Michaels.

7. СПОМАГАТЕЛНИТЕ ДУХОВЕ НА РАЗУМА

Тези спомагателни духове представляват седмократното посвещаване на разума на

7. THE ADJUTANT MIND-SPIRITS

17:7.1 (205.1) These adjutant spirits are the sevenfold mind bestowal of a local universe Mother Spirit

Майчинския Дух на локалната вселена на живи създания, сътворени от Сина-Създател съвместно с подобен Съзидателен Дух. Такова посвещение става възможно при възвисяване на Духа до статут, даващ прерогативи на личността. Ще бъде уместно да включим изложение на природата и дейността на седемте спомагателни духа на разума в повествуването за вашата локална вселена Небадон.

upon the living creatures of the conjoint creation of a Creator Son and such a Creative Spirit. This bestowal becomes possible at the time of the Spirit's elevation to the status of personality prerogatives. The narration of the nature and functioning of the seven adjutant mind-spirits belongs more appropriately to the story of your local universe of Nebadon.

8. ФУНКЦИИ НА ВЪРХОВНИТЕ ДУХОВЕ

Седемте групи Върховни Духове съставляват ядрото на функционалното семейство на Третия Източник и Център, изразявайки го и като Безкрайния Дух, и като Съвместния Извършител. Областта на действие на Върховните Духове се простира от присъствието на Троицата в Рая до функционирането на разума от еволюционно-смъртен тип на планетите на пространството. Така те обединяват низходящите административни нива и координират многобройните функции на персонала на тези нива. Дейността на Върховните Духове има повсеместен характер и се провежда в централната вселена, свръхвселените и локалните вселени независимо дали това е група Отразяващи Духове, свързана с Извечно Древните, Съзидателният Дух, действащ в хармония с един от Синовете Михаил, или Седемте Главни Духа, обкръжаващи Райската Троица. Те сътрудничат както с Троичните личности от категорията „Извечни“, така и с Райските личности от категорията „Синове“.

Заедно със своя Безкраен Майчински Дух групите Висши Духове са непосредствените създатели на необятното семейство на Третия Източник и Център. Това обединение е източник на всички категории попечителски духове. Първичните свръхнафими произхождат от Безкрайния Дух, вторичните същества от тази категория се създават от Главните Духове, третичните свръхнафими – от Семейството Духове на Кръговете. В своята съвкупност Отразяващите Духове са творци на изумителната категория на ангелското воинство – могъщите секонафими, изпълняващи служба в свръхвселените. Един Съзидателен Дух поражда ангелските категории на локалното творение; такива серафически служители са самобитни във всяка локална вселена, макар те да се създават в съответствие с еталоните на централната вселена. Всички тези създатели на попечителски духове получават само косвена помощ от централната обител на Безкрайния Дух – изначалната и вечна майка

8. FUNCTIONS OF THE SUPREME SPIRITS

17:8.1 (205.2) The seven groups of Supreme Spirits constitute the nucleus of the functional family of the Third Source and Center both as the Infinite Spirit and as the Conjoint Actor. The domain of the Supreme Spirits extends from the presence of the Trinity on Paradise to the functioning of mind of the evolutionary-mortal order on the planets of space. Thus do they unify the descending administrative levels and co-ordinate the manifold functions of the personnel thereof. Whether it is a Reflective Spirit group in liaison with the Ancients of Days, a Creative Spirit acting in concert with a Michael Son, or the Seven Master Spirits encircuited around the Paradise Trinity, the activity of the Supreme Spirits is encountered everywhere in the central, super-, and local universes. They function alike with the Trinity personalities of the order of "Days" and with the Paradise personalities of the order of "Sons."

17:8.2 (205.3) Together with their Infinite Mother Spirit, the Supreme Spirit groups are the immediate creators of the vast creature family of the Third Source and Center. All orders of the ministering spirits spring from this association. Primary supernaphim originate in the Infinite Spirit; secondary beings of this order are created by the Master Spirits; tertiary supernaphim by the Seven Spirits of the Circuits. The Reflective Spirits, collectively, are the mother-makers of a marvelous order of the angelic hosts, the mighty seconaphim of the superuniverse services. A Creative Spirit is the mother of the angelic orders of a local creation; such seraphic ministers are original in each local universe, though they are fashioned after the patterns of the central universe. All these creators of ministering spirits are only indirectly assisted by the central lodgment of the Infinite Spirit, the original and eternal mother of all the angelic ministers.

на всички ангелски попечители.

Седемте групи Върховни Духове са координаторите на обитаемото творение. Очевидно обединението на техните ръководители – Седемте Главни Духа, координира обширната дейност на Бог-Седмократния:

1. В съвкупност Главните Духове се приближават към нивото на божественост на Троицата на Райските Божества.

2. Поотделно те изчерпват възможността за първични взаимообединения на Триединното Божество.

3. Като разнообразните представители на Съвместния Извършител те са пазители на тези пълномощия на Върховното Същество в сферата на духа, разума и могъществото, които той все още не използва лично.

4. С помощта на Отразяващите Духове те координират възглавяваните от Извечно Древните правителства на свръхвселените с Маджестон – Райския център на всеобщата система за отразяване.

5. Вземайки участие в индивидуализацията на Божествените Попечителки на локалните вселени, Главните Духове внасят принос във формирането на последното ниво на Бог-Седмократния – съюза на Синовете-Създатели и Съзидателните Духове на локалните вселени.

Функционалното единство, присъщо на Съвместния Извършител, се разкрива в Седемте Главни Духа – неговите изначални личности във формиращите се вселени. Но ние не се съмняваме, че в съвършените свръхвселени на бъдещето това единство ще бъде неотделимо от емпиричното пълновластие на Върховния.

[Представено от Божествен Съветник на Уверса.]

17:8.3 (205.4) The seven Supreme Spirit groups are the co-ordinators of the inhabited creation. The association of their directing heads, the Seven Master Spirits, appears to co-ordinate the far-flung activities of God the Sevenfold:

17:8.4 (205.5) 1. Collectively the Master Spirits near-equivalate to the divinity level of the Trinity of Paradise Deities.

17:8.5 (205.6) 2. Individually they exhaust the primary associable possibilities of triune Deity.

17:8.6 (206.1) 3. As diversified representatives of the Conjoint Actor they are the repositories of that spirit-mind-power sovereignty of the Supreme Being which he does not yet personally exercise.

17:8.7 (206.2) 4. Through the Reflective Spirits they synchronize the superuniverse governments of the Ancients of Days with Majeston, the Paradise center of universal reflectivity.

17:8.8 (206.3) 5. In their participation in the individualization of the local universe Divine Ministers, the Master Spirits contribute to the last level of God the Sevenfold, the Creator Son-Creative Spirit union of the local universes.

17:8.9 (206.4) Functional unity, inherent in the Conjoint Actor, is disclosed to the evolving universes in the Seven Master Spirits, his primary personalities. But in the perfected superuniverses of the future this unity will undoubtedly be inseparable from the experiential sovereignty of the Supreme.

17:8.10 (206.5) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Документ 18. Висшите Троични Личности

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 18. ВИСШИТЕ ТРОИЧНИ ЛИЧНОСТИ

Секции

Въведение
1. Тринитизираните Тайнства на Върховността.
2. Извечно Вечните.
3. Извечно Древните.
4. Извечно Съвършените.
5. Съвременниците на Вечността.
6. Извечно Единните.
7. Извечно Верните.

PAPER 18 THE SUPREME TRINITY PERSONALITIES

SECTIONS

Introduction
1. The Trinitized Secrets of Supremacy
2. The Eternals of Days
3. The Ancients of Days
4. The Perfections of Days
5. The Recents of Days
6. The Unions of Days
7. The Faithfuls of Days

Въведение

В СИЧКИ Висши Троични Личности са създадени за изпълнение на особена служба. Те се създават от божествената Троица за изпълнението на някои специфични функции, демонстрирайки съвършенство на метода и пределна преданост. Съществуват седем категории Висши Троични Личности:

1. Тринитизирани Тайнства на Върховността.

2. Извечно Вечни.

3. Извечно Древни.

4. Извечно Съвършени.

5. Съвременници на Вечността.

6. Извечно Единни.

7. Извечно Верни.

Съществува определен и краен брой от тези личности, въплътили в себе си съвършенството на управлението. Създаването на тези същества се отнася към

INTRODUCTION

18:0.1 (207.1) SUPREME Trinity Personalities are all created for specific service. They are designed by the divine Trinity for the fulfillment of certain specific duties, and they are qualified to serve with perfection of technique and finality of devotion. There are seven orders of the Supreme Trinity Personalities:

18:0.2 (207.2) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

18:0.3 (207.3) 2. Eternals of Days.

18:0.4 (207.4) 3. Ancients of Days.

18:0.5 (207.5) 4. Perfections of Days.

18:0.6 (207.6) 5. Recents of Days.

18:0.7 (207.7) 6. Unions of Days.

18:0.8 (207.8) 7. Faithfuls of Days.

18:0.9 (207.9) These beings of administrative perfection are of definite and final numbers. Their creation is a past event; no more are being personalized.

миналото; нови персонализации вече не се извършват.

В цялата голяма вселена Висшите Троични Личности са изразители на административната политика на Райската Троица; те представляват правосъдието и *са* съдебното решение на Райската Троица. Те образуват взаимосвързаната линия на административното съвършенство, простираща се от Райските сфери на Отеца до столичните светове на локалните вселени и столиците, съставляващи тези вселенски съзвездия.

Всички същества с троичен произход са създадени със съвършенството на Рая във всичките си божествени атрибути. С течение на времето тяхната подготовка, необходима за изпълнението на космическа служба, се е разширявала само в сферата на опита. Опасност от простъпка или риск от въстание е изключено да възникнат в средите на съществата с троичен произход. Тяхната същност е божествеността и те никога не са се отклонявали от божественото и от съвършения личностен път.

18:0.10 (207.10) Throughout the grand universe these Supreme Trinity Personalities represent the administrative policies of the Paradise Trinity; they represent the justice and *are* the executive judgment of the Paradise Trinity. They form an interrelated line of administrative perfection extending from the Paradise spheres of the Father to the headquarters worlds of the local universes and to the capitals of their component constellations.

18:0.11 (207.11) All Trinity-origin beings are created in Paradise perfection in all their divine attributes. Only in the realms of experience has the passing of time added to their equipment for cosmic service. There is never any danger of default or risk of rebellion with Trinity-origin beings. They are of divinity essence, and they have never been known to depart from the divine and perfect path of personality conduct.

1. ТРИНИТИЗИРАНИТЕ ТАЙНСТВА НА ВЪРХОВНОСТТА.

На вътрешния кръг спътници на Рая се намират седем свята и всеки от тези възвишени светове се възглавява от корпус от десет Тринитизирани Тайнства на Върховността. Те не са създатели, но са висши първични администратори. Управлението на делата на седемте братски сфери се намира изцяло във владение на този корпус от седемдесет висши ръководителя. Макар тези най-близки до Рая свещени сфери да се възглавяват от потомството на Троицата, тази група светове е известна на първо място като личния кръг на Всеобщия Баща.

Тринитизираните Тайнства на Върховността функционират в групи от по десет равноправни и обединени управляващи на съответните сфери, но освен това те действат и индивидуално, отговаряйки за конкретни области на дейност. Всеки от тези особени светове е посветен на изпълнението на седем основни функции, а всяка от специализираните области се възглавява от един от равноправните управители. Трима от останалите действат в качеството си на лични представители на триединното Божество по отношение на седемте други, при което един от тях представлява Отеца, друг – Сина, а

1. THE TRINITIZED SECRETS OF SUPREMACY

18:1.1 (207.5) There are seven worlds in the innermost circuit of the Paradise satellites, and each of these exalted worlds is presided over by a corps of ten Trinitized Secrets of Supremacy. They are not creators, but they are supreme and ultimate administrators. The conduct of the affairs of these seven fraternal spheres is wholly committed to this corps of seventy supreme directors. Though the offspring of the Trinity supervise these seven sacred spheres nearest Paradise, this group of worlds is universally known as the personal circuit of the Universal Father.

18:1.2 (208.1) The Trinitized Secrets of Supremacy function in groups of ten as co-ordinate and joint directors of their respective spheres, but they also function individually in particular fields of responsibility. The work of each of these special worlds is divided into seven major departments, and one of these co-ordinate rulers presides over each such division of specialized activities. The remaining three act as the personal representatives of triune Deity in relation to the other seven, one representing the Father, one the Son, and one the Spirit.

трети – Духа.

Макар Тринитизираните Тайнства на Върховността да притежават общи признаци, отделящи ги в отделен клас, те също така се делят на седем ясно изразени групи. Десетте висши ръководители на Сферата на Божеството отразяват личния характер и природата на Всеобщия Баща; това е така за всяка от седемте сфери: всяка група от десет Тайнства напомня това Божество или обединение от Божества, което е присъщо на тяхната сфера. Десетте управляващи Сферата за Извисяване отразяват обединената същност на Отеца, Сина и Духа.

Аз не мога да кажа почти нищо за дейността на тези висши личности от седемте свещени свята на Отеца, тъй като те представляват неподправените *Тайнства* на Върховността. Не съществуват никакви произволни тайни, свързани с приближаването към Всеобщия Баща, Вечния Син или Безкрайния Дух. Божествата са открити за всички, които достигат божественото съвършенство, но е невъзможно да се постигне до край нито едно Тайнство на Върховността. Ние никога няма да можем да проникнем в световете, съдържащи личностните тайни връзки на Божеството с тази седемчленна група от създадени същества.

Предвид това, че дейността на тези висши управляващи е свързана с близки и лични отношения на Божеството със седемте основни типа вселенски същества, когато те се заселват в седемте особени свята или действат в голямата вселена, е необходимо такива лични отношения и необичайни връзки да остават найсвещена тайна. Райските Създатели уважават тайната и неприкосновеността на личностите даже на своите низши създания. И това е вярно както за индивидите, така и за много от различните категории личности.

Тези тайни светове остават вечно изпитание на вярност даже за същества с висок вселенски статут. На нас ни е дадено всестранно и лично да познаваме вечните Богове, безпрепятствено да познаваме техния божествен и съвършен характер, но не ни е дадено до край да проникнем във всички лични взаимоотношения на Управителите на Рая с всички техни създания.

18:1.3 (208.2) Although there is a definite class resemblance which typifies the Trinitized Secrets of Supremacy, they also disclose seven distinct group characteristics. The ten supreme directors of Divinington affairs are reflective of the personal character and nature of the Universal Father; and so it is with each of these seven spheres: Each group of ten resembles that Deity or Deity association which is characteristic of their domain. The ten directors who rule Ascendington are reflective of the combined nature of the Father, Son, and Spirit.

18:1.4 (208.3) I can reveal very little about the work of these high personalities on the seven sacred worlds of the Father, for they are truly the *Secrets* of Supremacy. There are no arbitrary secrets associated with the approach to the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit. The Deities are an open book to all who attain divine perfection, but all the Secrets of Supremacy can never be fully attained. Always will we be unable fully to penetrate the realms containing the personality secrets of Deity association with the sevenfold grouping of created beings.

18:1.5 (208.4) Since the work of these supreme directors has to do with the intimate and personal contact of the Deities with these seven basic groupings of universe beings when domiciled on these seven special worlds or while functioning throughout the grand universe, it is fitting that these very personal relations and extraordinary contacts should be held sacredly secret. The Paradise Creators respect the privacy and sanctity of personality even in their lowly creatures. And this is true both of individuals and of the various separate orders of personalities.

18:1.6 (208.5) To beings of even high universe attainment these secret worlds ever remain a test of loyalty. It is given us fully and personally to know the eternal Gods, freely to know their characters of divinity and perfection, but it is not granted us fully to penetrate all of the personal relations of the Paradise Rulers with all of their creature beings.

2. ИЗВЕЧНО ВЕЧНИТЕ.

Всеки от милиардите светове на Хавона се управлява от Висша Троична Личност. Тези управители са извести като Извечно Вечните;

2. THE ETERNALS OF DAYS

18:2.1 (208.6) Each of the billion worlds of Havona is directed by a Supreme Trinity Personality. These rulers are known as the Eternals of Days, and

те са точно милиард, по един за всяка от сферите на Хавона. Те водят началото си от Райската Троица, но, както и в случая с Тайнствата на Върховността, не съществуват никакви сведения за техния произход. Две от тези групи мъдри бащи винаги са управлявали своите съвършени светове в системата Рай-Хавона; те изпълняват своите задължения, без да се сменят, и не получават нови назначения.

Извечно Вечните са видими за всички волеви създания, живеещи в техните светове. Те възглавяват редовните планетарни конклави. Те периодически и поред посещават столичните сфери на седемте свръхвселени. Това са близките родственици на Извечно Древните, които са им равни по божественост и ръководят съдбите на седемте свръхвселени. Когато Извечно Вечният напуска своята сфера, неговия свят се управлява от един от Троичните Синове-Учители.

С изключение на учредените категории на живот – такива като коренните жители на Хавона и другите живи създания в централната вселена, всеки Извечно Вечен е развил съответна сфера, опирайки се само на свои лични идеи и идеали. Те се посещават един друг, но нищо не заимстват и в нищо не подражават; те са винаги и изцяло самобитни.

Архитектурата, красотата на природата, морантийните структури и духовните създания са особени и уникални за всяка сфера. Всеки свят е място на неувяхваща красота, съвършено неприличащ на който и да е друг свят в централната вселена. По своя път към центъра – през Хавона към Рая, всички вие ще прекарате различно по продължителност време на всяка от тези неповторими и възхитителни сфери. Във вашия свят е прието да се казва, че пътят към Рая води *нагоре,* но по-правилно е да се смята, че божествената цел към възход води *към центъра.*

they number exactly one billion, one for each of the Havona spheres. They are the offspring of the Paradise Trinity, but like the Secrets of Supremacy there are no records of their origin. Forever have these two groups of all-wise fathers ruled their exquisite worlds of the Paradise-Havona system, and they function without rotation or reassignment.

18:2.2 (208.7) The Eternals of Days are visible to all will creatures dwelling in their domains. They preside over the regular planetary conclaves. Periodically, and by rotation, they visit the headquarters spheres of the seven superuniverses. They are close of kin to, and are the divine equals of, the Ancients of Days, who preside over the destinies of the seven supergovernments. When an Eternal of Days is absent from his sphere, his world is directed by a Trinity Teacher Son.

18:2.3 (209.1) Except for the established orders of life, such as the Havona natives and other living creatures of the central universe, the resident Eternals of Days have developed their respective spheres entirely in accordance with their own personal ideas and ideals. They visit each other's planets, but they do not copy or imitate; they are always and wholly original.

18:2.4 (209.2) The architecture, natural embellishment, morontia structures, and spirit creations are exclusive and unique on each sphere. Every world is a place of everlasting beauty and is wholly unlike any other world in the central universe. And you will each spend a longer or shorter time on each of these unique and thrilling spheres on your way inward through Havona to Paradise. It is natural, on your world, to speak of Paradise as *upward,* but it would be more correct to refer to the divine goal of ascension as *inward.*

3. ИЗВЕЧНО ДРЕВНИТЕ.

Когато смъртните на времето напускат обкръжаващите столицата на локалната вселена подготвителни светове и пристигнат в образователните сфери на своята свръхвселена, тяхното духовно развитие вече им позволява да осъзнават и общуват с висши духовни ръководители и управляващи на тези по-високи сфери, включително с Извечно Древните.

По принцип всички Извечно Древни са идентични; те разкриват обединения характер и единната същност на Троицата. Извечно

3. THE ANCIENTS OF DAYS

18:3.1 (209.3) When mortals of time graduate from the training worlds surrounding the headquarters of a local universe and are advanced to the educational spheres of their superuniverse, they have progressed in spiritual development to that point where they are able to recognize and communicate with the high spiritual rulers and directors of these advanced realms, including the Ancients of Days.

18:3.2 (209.4) The Ancients of Days are all basically identical; they disclose the combined character and unified nature of the Trinity. They possess individuality and are in personality diverse, but they

Древните притежават индивидуалност и самобитна личност, но те не се отличават един от друг така, както се отличават Седемте Главни Духа. Те осигуряват еднообразно ръководство на седемте различни свръхвселени, всяка от които е индивидуално, особено и уникално творение. Седемте Главни Духа се различават по своята природа и атрибути, но всички Извечно Древни – лични управители на свръхвселени, са еднородно и свръхсъвършено потомство на Райската Троица.

От своите висоти Седемте Главни Духа определят *характера* на своите свръхвселени, но Извечно Древните се разпореждат с *управлението* на тези свръхвселени. Те съвместяват административната еднородност с творческото разнообразие и осигуряват хармонично цяло независимо от различията, свързани със създаването на седем сегментни групировки на голямата вселена.

Всички Извечно Древни са били тринитизирани по едно и също време. С тях започват данните за личностите във вселената на вселените, откъдето идва и тяхното название – Извечно *Древни.* Когато достигнете Рая и изучавате писмените свидетелства за началото на нещата, ще откриете, че първият запис в раздела за личностите е описание на тринитизацията на тези двадесет и един Извечно Древни.

Тези висши личности винаги управляват в групи по трима. Съществуват много видове дейности, които се изпълняват от тях индивидуално. Има и такива функции, които могат да се изпълняват по двойки; но във висшите сфери на своето ръководство те са длъжни да действат съвместно и тримата. Те никога не напускат поверените им светове, но това не е и необходимо, тъй като тези светове са свръхвселенски центрове на обширна система за отразяване.

Личните обители на всяко трио Извечно Древни са разположени в тази област на столичната сфера, която е неин духовен полюс. Такава сфера е разделена на седемдесет административни сектора със седемдесет регионални столици, в които от време на време живеят Извечно Древните.

По своите възможности, сфера на пълномощия и мащаби на юрисдикция Извечно Древните притежават най-голяма власт и могъщество сред които и да са непосредствени управители на пространствено-времевите творения. В цялата необятна вселена на вселените само те са снабдени с висши пълномощия за издаване на

do not differ from each other as do the Seven Master Spirits. They provide the uniform directorship of the otherwise differing seven superuniverses, each of which is a distinct, segregated, and unique creation. The Seven Master Spirits are unlike in nature and attributes, but the Ancients of Days, the personal rulers of the superuniverses, are all uniform and superperfect offspring of the Paradise Trinity.

18:3.3 (209.5) The Seven Master Spirits on high determine the *nature* of their respective superuniverses, but the Ancients of Days dictate the *administration* of these same superuniverses. They superimpose administrative uniformity on creative diversity and insure the harmony of the whole in the face of the underlying creational differences of the seven segmental groupings of the grand universe.

18:3.4 (209.6) The Ancients of Days were all trinitized at the same time. They represent the beginning of the personality records of the universe of universes, hence their name — *Ancients* of Days. When you reach Paradise and search the written records of the beginning of things, you will find that the first entry appearing in the personality section is the recital of the trinitization of these twenty-one Ancients of Days.

18:3.5 (209.7) These high beings always govern in groups of three. There are many phases of activity in which they work as individuals, still others in which any two can function, but in the higher spheres of their administration they must act jointly. They never personally leave their residential worlds, but then they do not have to, for these worlds are the superuniverse focal points of the far-flung reflectivity system.

18:3.6 (209.8) The personal abodes of each trio of the Ancients of Days are located at the point of spiritual polarity on their headquarters sphere. Such a sphere is divided into seventy administrative sectors and has seventy divisional capitals in which the Ancients of Days reside from time to time.

18:3.7 (210.1) In power, scope of authority, and extent of jurisdiction the Ancients of Days are the most powerful and mighty of any of the direct rulers of the time-space creations. In all the vast universe of universes they alone are invested with the high powers of final executive judgment concerning the eternal extinction of will creatures. And all three Ancients of Days must participate in the final decrees of the supreme tribunal of a

окончателна и неподлежаща на обжалване присъда за ликвидиране на волеви създания. И при вземането на окончателни решения от висшия трибунал на свръхвселената трябва да участват и тримата Извечно Древни.

Ако не смятаме Божествата и техните Райски партньори, Извечно Древните са най-съвършените, разностранните и божествено надарените ръководители в цялото пространствено-времево творение. Очевидно е, че те са висшите ръководители на свръхвселените, но това право е получено от тях не по силата на придобития от тях опит и затова някога ще им се наложи да отстъпят своето място на Върховното Същество – емпиричния пълновластен ръководител, чиито наместници те несъмнено ще станат.

Върховното Същество постига владичество в седемте свръхвселени посредством своето емпирично служене – така, както Синът-Създател получава правото да власта в локалната вселена благодарение на натрупания опит. Но в сегашната епоха – епоха на незавършена еволюция на Върховния, Извечно Древните осигуряват съгласувано и съвършено административно свръхуправление на формиращите се вселени на времето и пространството. Самобитната мъдрост и индивидуалната инициатива са присъщи на всички постановления и решения, взети от Извечно Древните.

superuniverse.

18:3.8 (210.2) Aside from the Deities and their Paradise associates, the Ancients of Days are the most perfect, most versatile, and the most divinely endowed rulers in all time-space existence. Apparently they are the supreme rulers of the superuniverses; but they have not experientially earned this right to rule and are therefore destined sometime to be superseded by the Supreme Being, an experiential sovereign, whose vicegerents they will undoubtedly become.

18:3.9 (210.3) The Supreme Being is achieving the sovereignty of the seven superuniverses by experiential service just as a Creator Son experientially earns the sovereignty of his local universe. But during the present age of the unfinished evolution of the Supreme, the Ancients of Days provide the co-ordinated and perfect administrative overcontrol of the evolving universes of time and space. And the wisdom of originality and the initiative of individuality characterize all the decrees and rulings of the Ancients of Days.

4. ИЗВЕЧНО СЪВЪРШЕНИТЕ.

Съществуват точно двеста и десет Извечно Съвършени, възглавяващи правителствата на десетте големи сектора на всяка свръхвселена. Тринитизирани специално в помощ на ръководителите на свръхвселената, те управляват като непосредствени и лични наместници на Извечно Древните.

Трима Извечно Съвършени се назначават в столицата на всеки голям сектор, но за разлика от Извечно Древните постоянното присъствие и на тримата не е задължително. От време на време един от членовете на триото може да се отдели за лична консултация с Извечно Древните относно благополучието на своя свят.

Тези триединни управители на големите сектори с особено съвършенство владеят детайлите на управление, откъдето идва и тяхното название – Извечно *Съвършените.* Наричайки с имена тези същества от духовния свят, ние се сблъскваме с проблема за техния превод на вашия език и често пъти ни е невероятно трудно да предложим

4. THE PERFECTIONS OF DAYS

18:4.1 (210.4) There are just two hundred and ten Perfections of Days, and they preside over the governments of the ten major sectors of each superuniverse. They were trinitized for the special work of assisting the superuniverse directors, and they rule as the immediate and personal vicegerents of the Ancients of Days.

18:4.2 (210.5) Three Perfections of Days are assigned to each major sector capital, but unlike the Ancients of Days, it is not necessary that all three be present at all times. From time to time one of this trio may absent himself to confer in person with the Ancients of Days concerning the welfare of his realm.

18:4.3 (210.6) These triune rulers of the major sectors are peculiarly perfect in the mastery of administrative details, hence their name — *Perfections* of Days. In recording the names of these beings of the spiritual world, we are confronted with the problem of translating into your tongue, and very often it is exceedingly difficult to render a satisfactory translation. We dislike to use

удовлетворителен вариант. Не ни се ще да ви даваме произволни названия, които биха били безсмислени за вас; затова често се затрудняваме в подбора на подходящо име – понятно за вас и в същото време някак представящо оригинала.

Извечно Съвършените имат в свое разпореждане умерено голям корпус, състоящ се от Божествените Съветници, Възпитателите в Мъдростта и Всеобщите Цензори. Те също така се ползват от услугите и на по-голям корпус от Могъщи Посланици, Притежаващи Високи Пълномощия и Нямащи Име и Номер. Но значителна част от ежедневната работа на големия сектор се изпълнява от Небесни Пазители и Помощници на Върховните Синове. Две от тези групи се образуват от броя тринитизирани потомци на личности от системата Рай-Хавона или от завършили – прославени смъртни. Някои същества, отнасящи се към тези две категории тринитизирани създания, повторно се тринитизират от Райските Божества, вследствие на което биват насочвани за участие в работата на правителствата на свръхвселената.

Повечето Небесни Пазители и Помощници на Висшите Синове служат в големите и малки сектори, но Тринитизираните Опекуни (обгърнати от Троицата серафими и промеждутъчни създания) – това са сътрудници на правителствата на всичките три нива, действащи в съдилищата на Извечно Древните, Извечно Съвършените и Съвременниците на Вечността. Тринитизираните Посланици (обгърнати от Троицата възходящи смъртни, сливащи се със Сина или Духа) може да се срещнат навсякъде в свръхвселената, но голяма част от тях служат в малките сектори.

До пълното разкриване на системата за управление на седемте свръхвселени практически всички ръководители на различни структурни единици на тези правителства, с изключение на Извечно Древните, в течение на различен срок са се обучавали в разнообразни светове на съвършената вселена Хавона под ръководството на Извечно Вечните. Тринитизираните впоследствие същества също са преминали период на подготовка под ръководството на Извечно Вечните, преди да бъдат изпратени на служба към Извечно Древните, Извечно Съвършените и Съвременниците на Вечността. Всички те са закалени, верни и опитни управляващи.

Достигайки столичния свят Спландон след пребиваване в световете на вашия малък сектор, вие веднага ще видите Извечно

arbitrary designations which would be meaningless to you; hence we often find it difficult to choose a suitable name, one which will be clear to you and at the same time be somewhat representative of the original.

18:4.4 (210.7) The Perfections of Days have a moderate-sized corps of Divine Counselors, Perfectors of Wisdom, and Universal Censors attached to their governments. They have still larger numbers of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number. But much of the routine work of major sector affairs is carried on by the Celestial Guardians and the High Son Assistants. These two groups are drawn from among the trinitized offspring of either Paradise-Havona personalities or glorified mortal finaliters. Certain of these two orders of creature-trinitized beings are retrinitized by the Paradise Deities and then are dispatched to assist in the administration of the superuniverse governments.

18:4.5 (211.1) Most of the Celestial Guardians and the High Son Assistants are assigned to the service of the major and the minor sectors, but the Trinitized Custodians (Trinity-embraced seraphim and midwayers) are the officers of the courts of all three divisions, functioning in the tribunals of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. The Trinitized Ambassadors (Trinity-embraced ascendant mortals of Son- or Spirit-fused nature) may be encountered anywhere in a superuniverse, but the majority are in the service of the minor sectors.

18:4.6 (211.2) Before the times of the full unfolding of the governmental scheme of the seven superuniverses, practically all administrators of the various divisions of these governments, excepting the Ancients of Days, served apprenticeships of varying duration under the Eternals of Days on the various worlds of the perfect Havona universe. The later trinitized beings likewise passed through a season of training under the Eternals of Days before they were attached to the service of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. They are all seasoned, tried, and experienced administrators.

18:4.7 (211.3) You will early see the Perfections of Days when you advance to the headquarters of Splandon after your sojourn on the worlds of your

Съвършените, защото тези възвишени ръководители са тясно свързани със седемдесетте свята на големите сектори, където възходящите създания на времето преминават подготовка на по-високо ниво. Извечно Съвършените лично приемат груповите клетви на възходящите випускници от училищата на големия сектор.

Дейността на странстващите на времето в световете, обкръжаващи столицата на големия сектор, има в основата си интелектуален характер, в противоположност на по-физическата и материална подготовка в седемте образователни сфери на малкия сектор и духовната подготовка в четиристотин и деветдесетте университетски свята в столицата на свръхвселената.

Макар вас да ви записват само в регистъра на Спландон – големия сектор, включващ вашата локална вселена, предстои ви да преминете всеки от десетте големи сектора на нашата свръхвселена. По своя път към Уверса ще видите всичките тридесет Извечно Съвършени на Орвонтон.

minor sector, for these exalted rulers are closely associated with the seventy major sector worlds of higher training for the ascendant creatures of time. The Perfections of Days, in person, administer the group pledges to the ascending graduates of the major sector schools.

18:4.8 (211.4) The work of the pilgrims of time on the worlds surrounding a major sector headquarters is chiefly of an intellectual nature in contrast with the more physical and material character of the training on the seven educational spheres of a minor sector and with the spiritual undertakings on the four hundred ninety university worlds of a superuniverse headquarters.

18:4.9 (211.5) Although you are entered only upon the registry of the major sector of Splandon, which embraces the local universe of your origin, you will have to pass through every one of the ten major divisions of our superuniverse. You will see all thirty of the Orvonton Perfections of Days before you reach Uversa.

5. СЪВРЕМЕННИЦИТЕ НА ВЕЧНОСТТА.

Съвременниците на Вечността са най-младите от върховните ръководители на свръхвселените; обединени в групи по трима, те възглавяват малките сектори. По своята природа те са равни на Извечно Съвършените, но по отношение на административните пълномощия те са подчинени същества. Съществуват точно двадесет и една хиляди от тези възхитителни и божествено квалифицирани троични личности. Те са били създадени едновременно и всички заедно са преминали подготовка в Хавона под ръководството на Извечно Вечните.

Съвременниците на Вечността разполагат с корпуси от партньори и помощници, сходни с този, който се намира под разпореждането на Извечно Съвършените. Освен това те се ползват от услугите на огромно количество всевъзможни спомагателни категории небесни същества. В ръководството на малките сектори те широко използват живеещите там възходящи смъртни, персонала на разнообразните доброволчески колонии, а също така и различни групи, произхождащи от Безкрайния Дух.

Правителствата на малките сектори в значителна степен, макар и не изключително, се занимават с фундаменталните физически проблеми на свръхвселените. Сферите на малкия сектор са столици на Главните

5. THE RECENTS OF DAYS

18:5.1 (211.6) The Recents of Days are the youngest of the supreme directors of the superuniverses; in groups of three they preside over the affairs of the minor sectors. In nature they are co-ordinate with the Perfections of Days, but in administrative authority they are subordinate. There are just twenty-one thousand of these personally glorious and divinely efficient Trinity personalities. They were created simultaneously, and together they passed through their Havona training under the Eternals of Days.

18:5.2 (211.7) The Recents of Days have a corps of associates and assistants similar to that of the Perfections of Days. In addition they have assigned to them enormous numbers of the various subordinate orders of celestial beings. In the administration of the minor sectors they utilize large numbers of the resident ascending mortals, the personnel of the various courtesy colonies, and the various groups originating in the Infinite Spirit.

18:5.3 (211.8) The governments of the minor sectors are very largely, though not exclusively, concerned with the great physical problems of the superuniverses. The minor sector spheres are the headquarters of the Master Physical Controllers.

Физически Регулатори. В тези светове възходящите смъртни правят изследвания и експерименти, отнасящи се към изучаването на дейностите на третата категория на Висшите Енергийни Центрове и всичките седем категории Главни Физически Регулатори.

On these worlds ascending mortals carry on studies and experiments having to do with an examination of the activities of the third order of the Supreme Power Centers and of all seven orders of the Master Physical Controllers.

Предвид това, че режимът на малкия сектор така широко се занимава с физически проблеми, рядко се случва така, че и тримата Съвременници на Вечността да се намират в столичната сфера. Голяма част от времето един от тях, съвещавайки се със Съвършенствата на Вечността, отсъства от съответния голям сектор или представлява Извечно Древните на Райския конклав на върховните същества с троичен произход. Съвременниците на Вечността представляват Извечно Древните на висшите съвети на Рая, редувайки се с Извечно Съвършените. В това време един от тях може да отсъства, инспектирайки столичните светове, отнасящи се към локалните вселени под негова юрисдикция. Но като минимум един от тези управители винаги остава на мястото за изпълнение на своите задължения – в столичния свят на малкия сектор.

18:5.4 (212.1) Since the regime of a minor sector is so extensively concerned with physical problems, its three Recents of Days are seldom together on the capital sphere. Most of the time one is away in conference with the Perfections of Days of the supervising major sector or absent while representing the Ancients of Days at the Paradise conclaves of the high Trinity-origin beings. They alternate with the Perfections of Days in representing the Ancients of Days at the supreme councils on Paradise. Meanwhile, another Recent of Days may be away on a tour of inspection of the headquarters worlds of the local universes belonging to his jurisdiction. But at least one of these rulers always remains on duty at the headquarters of a minor sector.

Някога всички вие ще се запознаете с тримата Съвременници на Вечността, опекунстващи вашия малък сектор Енса, тъй като ви предстои отблизо да се запознаете с тях на път към центъра, към подготвителните светове на големите сектори. Извисявайки се към Уверса, вие ще преминете през групата на подготвителните сфери на само един малък сектор.

18:5.5 (212.2) You will all sometime know the three Recents of Days in charge of Ensa, your minor sector, since you must pass through their hands on your way inward to the training worlds of the major sectors. In ascending to Uversa, you will pass through only one group of minor sector training spheres.

6. ИЗВЕЧНО ЕДИННИТЕ.

6. THE UNIONS OF DAYS

Троичните личности от категориите «Извечно» не изпълняват административни функции под нивото на правителствата на свръхвселената. Във формиращите се локални вселени те действат само като консултанти и съветници. Извечно Единните представляват група свързани личности, упълномощени от Райската Троица за служене на имащите двойствен произход управители на локалните вселени. Във всяка организирана и обитаема локална вселена се намира един от тези Райски съветници, действащ в локалното творение като представител на Троицата и – в някои отношения, на Всеобщия Баща.

18:6.1 (212.3) The Trinity personalities of the order of “Days” do not function in an administrative capacity below the level of the superuniverse governments. In the evolving local universes they act only as counselors and advisers. The Unions of Days are a group of liaison personalities accredited by the Paradise Trinity to the dual rulers of the local universes. Each organized and inhabited local universe has assigned to it one of these Paradise counselors, who acts as the representative of the Trinity, and in some respects, of the Universal Father, to the local creation.

Съществуват седемстотин хиляди Извечно Единни, макар че не всички те са получили назначения. Резервният корпус Извечно Единни действа в Рая като Върховен Съгласуващ Съвет на Вселените.

18:6.2 (212.4) There are seven hundred thousand of these beings in existence, though they have not all been commissioned. The reserve corps of the Unions of Days functions on Paradise as the Supreme Council of Universe Adjustments.

Тези троични наблюдатели по особен начин обединяват административната дейност на всички отделения на вселенското правителство – от нивото на локалните вселени и правителства на сектори до правителства на свръхвселени, с което се обяснява и тяхното име: Извечно *Единни.* Те се отчитат за своята дейност пред трима висшестоящи личности: на Съвременниците на Вечността в своя малък сектор те съобщават необходимите данни от физически и полуинтелектуален характер; на Извечно Съвършените в своя голям сектор те съобщават за интелектуални и полудуховни събития; на Извечно Древните в столицата на своята свръхвселена те съобщават за това, което се отнася към областта на духовното и полурайското.

18:6.3 (212.5) In a special manner these Trinity observers co-ordinate the administrative activities of all branches of the universal government, from those of the local universes up through the sector governments to those of the superuniverse, hence their name — *Unions* of Days. They make a threefold report to their superiors: They report pertinent data of a physical and semi-intellectual nature to the Recents of Days of their minor sector; they report intellectual and quasi-spiritual happenings to the Perfections of Days of their major sector; they report spiritual and semiparadisiacal matters to the Ancients of Days at the capital of their superuniverse.

Тъй като са същества с троичен произход, за установяването на взаимна връзка те могат да се възползват от всички кръгове на Рая, което им позволява да се намират в постоянен контакт едно с друго и с всички необходими личности, чак до висшите съвети на Рая.

18:6.4 (212.6) Since they are Trinity-origin beings, all of the Paradise circuits are available to them for intercommunication, and thus are they always in touch with each other and with all other required personalities up to the supreme councils of Paradise.

Извечно Единният не е свързан тясно с правителството на локалната вселена, в която е назначен. Във връзка с изпълнението на задълженията на наблюдател той действа само по молба на местните власти. По своя статут той е член на всички основни съвети и всички най-важни конклави на локалното творение, но не взема участие при формалното обсъждане на административни въпроси.

18:6.5 (212.7) A Union of Days is not organically connected with the government of the local universe of his assignment. Aside from his duties as an observer, he acts only at the request of the local authorities. He is an ex officio member of all primary councils and all important conclaves of the local creation, but he does not participate in the technical consideration of administrative problems.

Когато дадена локална вселена преминава в ерата на светлината и живота, нейните прославени същества са способни свободно да общуват с Извечно Единния, който разширява областта на своята дейност в такъв свят на еволюционно съвършенство. Но той, както и преди, остава на първо място посланик на Троицата и съветник на Рая.

18:6.6 (213.1) When a local universe is settled in light and life, its glorified beings associate freely with the Union of Days, who then functions in an enlarged capacity in such a realm of evolutionary perfection. But he is still primarily a Trinity ambassador and Paradise counselor.

Локалната вселена се подчинява на непосредственото управление на божествения Син, водещ своето начало от двуединното Божество, но редом с него постоянно се намира един от неговите Райски братя, личност с троичен произход. В тези случаи, когато Синът-Създател на времето напуска столичния свят на своята локална вселена, заместващите го управители, вземайки важни решения, широко се опират на съвета на своя Извечно Единен.

18:6.7 (213.2) A local universe is directly ruled by a divine Son of dual Deity origin, but he has constantly by his side a Paradise brother, a Trinity-origin personality. In the event of the temporary absence of a Creator Son from the headquarters of his local universe, the acting rulers are largely guided in their major decisions by the counsel of their Union of Days.

7. ИЗВЕЧНО ВЕРНИТЕ.

7. THE FAITHFULS OF DAYS

Тези върховни личности с троичен произход са Райски съветници на

18:7.1 (213.3) These high Trinity-origin personalities are the Paradise advisers to the rulers of the one

управителите на стоте съзвездия на всяка локална вселена. Съществуват седемдесет милиона Извечно Верни; както и Извечно Единните, не всички от тях са ангажирани за служение. Техният резервен Райски корпус се нарича Съвещателна Комисия по Междувселенска Етика и Самоуправление. Извечно Верните последователно изпълняват своята служба в съответствие с решенията на висшия съвет на техните резервни корпуси.

Това, което Извечно Единните са за Сина-Създател на локалната вселена, Извечно Верният е за Сина от категорията на реда на Ворондадек, който управлява едно от съзвездията на съответното локално творение. Това са във висша степен верни същества, божествено предани на благополучието на своето съзвездие, откъдето идва и тяхното название: *Извечно Верни.* Те действат само като съветници и участват в административна дейност изключително по покана на властите на съзвездието. Те нямат пряко отношение и към обучението на възходящите странстващи, които пребивават в обкръжаващата столица на съзвездието, която се намира на подготвителните архитектурни сфери. Всяка подобна дейност е под наблюдението на Синовете-Ворондадек.

Всички Извечно Верни, действащи в едно от съзвездията на локалната вселена, се отнасят към юрисдикцията на Извечно Единния и се отчитат непосредствено пред него. Те не разполагат с мащабна система за връзка, тъй като обикновено сами по себе си са ограничени от гледна точка на взаимовръзките в пределите на локалната вселена. Всеки Извечно Верен, изпълняващ своята служба в Небадон, е способен да се свързва и се свързва с всички други същества от своята категория, които служат в тази локална вселена.

Както и пребиваващият в столицата на вселената Извечно Единен, в столиците на съзвездията Извечно Верните разполагат с лични резиденции, отличаващи се от резиденциите на управляващите тези светове. Техните обители са действително скромни в сравнение с жилищата на Ворондадек – управителите на съзвездия.

Извечно Верните представляват последното звено от дълга административно-консултантска верига, простираща се от всеобщия Център – свещените сфери на Всеобщия Баща, към първичните сегменти на локалните вселени. Режимът на троичен произход завършва на ниво съзвездие; нито един Райски съветник не пребивава постоянно

hundred constellations in each local universe. There are seventy million Faithfuls of Days, and like the Unions of Days, not all are in service. Their Paradise reserve corps is the Advisory Commission of Interuniverse Ethics and Self-government. Faithfuls of Days rotate in service in accordance with the rulings of the supreme council of their reserve corps.

18:7.2 (213.4) All that a Union of Days is to a Creator Son of a local universe, the Faithfuls of Days are to the Vorondadek Sons who rule the constellations of that local creation. They are supremely devoted and divinely faithful to the welfare of their constellations of assignment, hence the name — *Faithfuls* of Days. They act only as counselors; never do they participate in administrative activities except upon the invitation of the constellation authorities. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons.

18:7.3 (213.5) All Faithfuls of Days functioning in the constellations of a local universe are under the jurisdiction of, and report directly to, the Union of Days. They do not have a far-flung system of intercommunication, being ordinarily self-limited to an interassociation within the limits of a local universe. Any Faithful of Days on duty in Nebadon can and does communicate with all others of his order on duty in this local universe.

18:7.4 (213.6) Like the Union of Days on a universe headquarters, the Faithfuls of Days maintain their personal residences on the constellation capitals separate from those of the administrative directors of such realms. Their abodes are indeed modest in comparison with the homes of the Vorondadek rulers of the constellations.

18:7.5 (213.7) The Faithfuls of Days are the last link in the long administrative-advisory chain which reaches from the sacred spheres of the Universal Father near the center of all things to the primary divisions of the local universes. The Trinity-origin regime stops with the constellations; no such Paradise advisers are permanently situated on their component systems or on the inhabited

в съставляващите съзвездие системи или обитаеми светове. Такива административни единици са изцяло във владение на коренните обитатели на локалните вселени.

[Представено от Божествен Съветник на Уверса.]

worlds. These latter administrative units are wholly under the jurisdiction of beings native to the local universes.

18:7.6 (213.8) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Документ 19. Еднородните Същества с Троичен произход

⇦ 018 Книгата Урантия 020 ⇨

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 19. ЕДНОРОДНИТЕ СЪЩЕСТВА С ТРОИЧЕН ПРОИЗХОД

Секции

Въведение
1. Троичните Синове-Учители
2. Възпитателите по Мъдрост
3. Божествените Съветници
4. Всеобщите Цензори
5. Свещените Троични Духове
6. Местните жители на Хавона
7. Жителите на Рая

Въведение

Т АЗИ група Райски същества, наричани Еднородните Същества с Троичен произход, обединява Троичните Синове-Учители, причислявани също към Райските Божии Синове, три групи върховни управляващи свръхвселените и Свещените Троични Духове, които в известен смисъл са неличностна категория. Местните жители на Хавона също могат по право да се включат в тази класификация на троичните личности заедно с многобройните групи обитаващи в Рая същества. В настоящата глава ще бъдат представени следните същества с троичен произход:

1. Троични Синове-Учители.
2. Възпитатели по Мъдрост.
3. Божествени Съветници.
4. Всеобщи Цензори.
5. Свещени Троични Духове.
6. Местни жители на Хавона.

PAPER 19
THE CO-ORDINATE TRINITY-ORIGIN BEINGS

SECTIONS

Introduction
1. The Trinity Teacher Sons
2. The Perfectors of Wisdom
3. The Divine Counselors
4. The Universal Censors
5. Inspired Trinity Spirits
6. Havona Natives
7. Paradise Citizens

INTRODUCTION

19:0.1 (214.1) THIS Paradise group, designated the Co-ordinate Trinity-origin Beings, embraces the Trinity Teacher Sons, also classed among the Paradise Sons of God, three groups of high superuniverse administrators, and the somewhat impersonal category of the Inspired Trinity Spirits. Even the Havona natives may properly be included in this classification of Trinity personalities along with numerous groups of beings resident on Paradise. Those Trinity-origin beings to be considered in this discussion are:

19:0.2 (214.2) 1. Trinity Teacher Sons.

19:0.3 (214.3) 2. Perfectors of Wisdom.

19:0.4 (214.4) 3. Divine Counselors.

19:0.5 (214.5) 4. Universal Censors.

19:0.6 (214.6) 5. Inspired Trinity Spirits.

19:0.7 (214.7) 6. Havona Natives.

7. Жители на Рая.

Освен Троичните Синове-Учители и вероятно Свещените Троични Духове в тези групи влиза точен брой същества; тяхното създаване е завършено и принадлежи на миналото.

19:0.8 (214.8) 7. Paradise Citizens.

19:0.9 (214.9) Excepting the Trinity Teacher Sons and possibly the Inspired Trinity Spirits, these groups are of definite numbers; their creation is a finished and past event.

1. ТРОИЧНИТЕ СИНОВЕ-УЧИТЕЛИ

От всички разкрити пред вас висши категории небесни личности само Троичните Синове-Учители действат в двойно качество. Бидейки по своя произход троични същества, те са почти изключително посветени на службата на божественото синовство. Те представляват същества, които като мост, прехвърлен през вселенската пропаст, свързват личности с троичен и двойствен произход.

Докато броят на Неизменните Синове на Троицата е постоянен, корпусът на Троичните Синове-Учители постоянно расте. Какъв ще бъде окончателният брой на Синовете-Учители, аз не зная. Но мога да отбележа, че съгласно последния периодичен отчет, получен на Уверса, броят на тези Синове на служба, нанесен в Райския регистър, беше 21 001 624 821.

Тези същества са единствената разкрита ви група от Божиите Синове, произхождащи от Райската Троица. Тяхната дейност обхваща централната и свръхвселените и огромния корпус на Синовете, прикрепен към всяка локална вселена. Освен това, подобно на другите Райски Божии Синове, те служат на отделни планети. Тъй като структурата на голямата вселена все още не е разработена до край, множество Синове-Учители се намират в Рая като резерв; те доброволно се отправят за изпълнение на екстрени и необичайни задачи на всички нива на голямата вселена, в отделните светове на пространството, в локалните и свръхвселените и в световете на Хавона. Те действат също така и в Рая, но ще бъде пополезно да отложим подробния разказ за тях до обсъждането на Райските Божии Синове.

В тази връзка може да се отбележи, че Синовете-Учители са висши координиращи личности с троичен произход. В така необятната вселена на вселените винаги съществува голяма опасност да се поддадеш на заблуждение поради ограниченост на гледната точка, да отстъпиш пред злото, което е вътрешно присъщо в сегментираната концепция за реалност и божественост.

Ще дадем пример. За човешкия разум би

1. THE TRINITY TEACHER SONS

19:1.1 (214.10) Of all the high orders of celestial personalities revealed to you, the Trinity Teacher Sons alone act in a dual capacity. By origin of Trinity nature, in function they are almost wholly devoted to the services of divine sonship. They are the liaison beings who bridge the universe gulf between Trinity- and dual-origin personalities.

19:1.2 (214.11) While the Stationary Sons of the Trinity are of completed numbers, the Teacher Sons are constantly increasing. What the final number of Teacher Sons will be I do not know. I can, however, state that, at the last periodic report to Uversa, the Paradise records indicated 21,001,624,821 of these Sons in service.

19:1.3 (214.12) These beings are the only group of the Sons of God revealed to you whose origin is in the Paradise Trinity. They range the central and superuniverses, and an enormous corps is assigned to each local universe. They also serve the individual planets as do the other Paradise Sons of God. Since the scheme of the grand universe is not fully developed, large numbers of Teacher Sons are held in the reserves on Paradise, and they volunteer for emergency duty and unusual service in all divisions of the grand universe, on the lone worlds of space, in the local and superuniverses, and on the worlds of Havona. They also function on Paradise, but it will be more helpful to postpone their detailed consideration until we come to the discussion of the Paradise Sons of God.

19:1.4 (215.1) In this connection, however, it may be noted that Teacher Sons are the supreme co-ordinating personalities of Trinity origin. In such a far-flung universe of universes there is always great danger of succumbing to the error of the circumscribed viewpoint, to the evil inherent in a segmentalized conception of reality and divinity.

19:1.5 (215.2) For example: The human mind would

Ще дадем пример. За човешкия разум би било свойствено да се опитва да постигне изложената в настоящите откровения космическа философия, придвижвайки се от простото и крайното към сложното и безкрайното, от човешките източници към божественото предназначение. Но такъв път не води към *духовна мъдрост.* Такъв метод е най-простият начин за придобиване на определена форма *генетични познания,* който в най-добрия случай е способен да разкрие произхода на човека; но съвсем или почти не разкрива неговото божествено предназначение.

For example: The human mind would ordinarily crave to approach the cosmic philosophy portrayed in these revelations by proceeding from the simple and the finite to the complex and the infinite, from human origins to divine destinies. But that path does not lead to *spiritual wisdom.* Such a procedure is the easiest path to a certain form of *genetic knowledge,* but at best it can only reveal man's origin; it reveals little or nothing about his divine destiny.

Даже при изучаването на биологическата еволюция на човека на Урантия съществуват сериозни възражения против чисто историческия подход към неговия днешен статут и текущи проблеми. Истинската перспектива на всеки проблем, свързан с реалността – човешка или божествена, земна или космическа, се открива само в резултат от изчерпателно и непредубедено изследване и съпоставяне на трите стадия на вселенска реалност: произход, история и предназначение. Правилното разбиране на тези три емпирични реалности създава основа за разумна оценка на текущия статут.

19:1.6 (215.3) Even in the study of man's biologic evolution on Urantia, there are grave objections to the exclusive historic approach to his present-day status and his current problems. The true perspective of any reality problem — human or divine, terrestrial or cosmic — can be had only by the full and unprejudiced study and correlation of three phases of universe reality: origin, history, and destiny. The proper understanding of these three experiential realities affords the basis for a wise estimate of the current status.

Когато човешкият разум започва да следва философския метод за движение от низшето към висшето, независимо дали това е биология или теология, винаги го грози опасността да допусне четири логически грешки:

19:1.7 (215.4) When the human mind undertakes to follow the philosophic technique of starting from the lower to approach the higher, whether in biology or theology, it is always in danger of committing four errors of reasoning:

1. Той може изобщо да не разбере в какво се заключава крайната и окончателна еволюционна цел на личното постижение или космическото предназначение.

19:1.8 (215.5) 1. It may utterly fail to perceive the final and completed evolutionary goal of either personal attainment or cosmic destiny.

2. Той може да допусне найгрубата философска грешка, прекомерно опростявайки космическата еволюционна (емпирична) реалност, което води до изкривяване на фактите, извращаване на истината и неправилна представа за предназначенията.

19:1.9 (215.6) 2. It may commit the supreme philosophical blunder by oversimplifying cosmic evolutionary (experiential) reality, thus leading to the distortion of facts, to the perversion of truth, and to the misconception of destinies.

3. Изследването на причинността е предмет на историята. Но знанието за това, *как* едно същество става, каквото е, не спомага непременно за разумното разбиране на текущия статут и истинския характер на такова същество.

19:1.10 (215.7) 3. The study of causation is the perusal of history. But the knowledge of *how* a being becomes does not necessarily provide an intelligent understanding of the present status and true character of such a being.

4. Само историята е неспособна адекватно да разкрие бъдещото развитие и предназначение. Крайните източници са полезни, но само божествените причини разкриват окончателните следствия. Целите на вечността са неразличими в зората на времето. Настоящето може истински да се интерпретира само при съпоставяне на

19:1.11 (215.8) 4. History alone fails adequately to reveal future development — destiny. Finite origins are helpful, but only divine causes reveal final effects. Eternal ends are not shown in time beginnings. The present can be truly interpreted only in the light of the correlated past and future.

миналото с бъдещето.

Предвид тези и други причини ние се обръщаме към човека и неговите планетарни проблеми посредством пространствено-времево пътешествие от безкрайния, вечен и божествен Райски Източник и Център на цялата личностна реалност и цялото космическо битие.

19:1.12 (215.9) Therefore, because of these and for still other reasons, do we employ the technique of approaching man and his planetary problems by embarkation on the time-space journey from the infinite, eternal, and divine Paradise Source and Center of all personality reality and all cosmic existence.

2. ВЪЗПИТАТЕЛИТЕ ПО МЪДРОСТ

Възпитателите по Мъдрост са специализирано творение на Райската Троица, предназначено за персонификация на божествената мъдрост в свръхвселените. Съществуват точно седем милиарда от тези същества – по един милиард за всяка свръхвселена.

Както и техните еднородни същества – Божествените Съветници и Всеобщите Цензори, Възпитателите по Мъдрост са събрали в себе си мъдростта на Рая и Хавона, а също така – с изключение на Сферата на Божеството, и на Райските Сфери на Бащата. Придобивайки съответния опит, Възпитателите по Мъдрост са получили постоянни назначения в служба на Извечно Древните. Те не служат в Рая, нито в световете, образуващи кръговете на системата Рай-Хавона; те са изцяло посветени на правителствата на свръхвселените.

Всеки път, когато действа Възпитател по Мъдрост, се проявява божествената мъдрост. Тези могъщи и величествени личности са носители на знания и мъдрост, присъствието им е реално, а проявлението – съвършено. Те не *отразяват* мъдростта на Райската Троица; т е *въплъщават* тази мъдрост. Те представляват източниците на мъдрост за всички учители, използващи вселенското знание; те са източниците на благоразумие и изворите на проницателност за просветителските организации във всички вселени.

Мъдростта има двояк произход – възниквайки от безупречната божествена проникновеност, присъща на съвършените Същества, и личния опит, придобит от еволюционни създания. Възпитателите по Мъдрост *са* божествената мъдрост на Райското съвършенство, присъщо на проникновеността на Божеството. Действайки съвместно, техните административни партньори на Уверса – Могъщите Посланици, Нямащите Име и Номер и Снабдените с Върховни Пълномощия, са вселенската мъдрост на опита. Божественото същество

2. THE PERFECTORS OF WISDOM

19:2.1 (215.10) The Perfectors of Wisdom are a specialized creation of the Paradise Trinity designed to personify the wisdom of divinity in the superuniverses. There are exactly seven billion of these beings in existence, and one billion are assigned to each of the seven superuniverses.

19:2.2 (215.11) In common with their co-ordinates, the Divine Counselors and the Universal Censors, the Perfectors of Wisdom passed through the wisdom of Paradise, of Havona, and except for Divinington, of the Father's Paradise spheres. After these experiences the Perfectors of Wisdom were permanently assigned to the service of the Ancients of Days. They serve neither on Paradise nor on the worlds of the Paradise-Havona circuits; they are wholly occupied with the administration of the superuniverse governments.

19:2.3 (216.1) Wherever and whenever a Perfector of Wisdom functions, there and then divine wisdom functions. There is actuality of presence and perfection of manifestation in the knowledge and wisdom represented in the doings of these mighty and majestic personalities. They do not *reflect* the wisdom of the Paradise Trinity; they *are* that wisdom. They are the sources of wisdom for all teachers in the application of universe knowledge; they are the fountains of discretion and the wellsprings of discrimination to the institutions of learning and discernment in all universes.

19:2.4 (216.2) Wisdom is twofold in origin, being derived from the perfection of divine insight inherent in perfect beings and from the personal experience acquired by evolutionary creatures. The Perfectors of Wisdom *are* the divine wisdom of the Paradise perfection of Deity insight. Their administrative associates on Uversa, the Mighty Messengers, Those without Name and Number, and Those High in Authority, when acting together, *are* the universe wisdom of experience. A divine being can have perfection of divine knowledge. An evolutionary mortal can sometime attain perfection of ascendant knowledge, but neither of these

може да притежава съвършенството на божественото знание. Еволюционният смъртен понякога е способен да постигне съвършенство на знанията, придобивано при извисяването, но нито едно от тези същества не изчерпва потенциала на цялата възможна мъдрост. Съответно всеки път, когато при ръководството на свръхвселената е желателно постигането на максимална административна мъдрост, тези възпитатели, на чиято мъдрост е присъща божествена проникновеност, неизменно се обединяват с такива извисяващи се личности, които са се издигнали до върховната отговорност на свръхвселенската власт, преминавайки през емпиричните перипетии на еволюционното развитие.

За придобиването на изчерпателна административна прозорливост Възпитателите по Мъдрост винаги ще се нуждаят от това допълнение – емпиричната мъдрост. Но съществува твърдение, че някакво върховно и все още непостигнато ниво на мъдрост евентуално ще достигне Райските Завършили, *след* като ги преведат в седмия стадий на съществуване на духа. Ако това предположение е вярно, то такива станали съвършени Същества с еволюционен възход ще бъдат несъмнено най-ефективните вселенски управляващи в цялото творение. Предполагам, че именно такова е върховното предназначение на завършилите.

Разностранността на Възпитателите по Мъдрост им позволява да участват практически във всички небесни служби, посветени на възходящите създания. Възпитателите по Мъдрост и личностите от моята категория – Божествените Съветници и Всеобщите Цензори, представляват върховните категории същества, които могат и поемат ангажимента да разкрият истината на индивидуалните планети и системи на всеки етап – от ранните им стадии на развитие до ерата на светлината и живота. От време на време всички ние установяваме връзка със службата за възвисяващи се смъртни, започвайки от нивото планета с изходен етап на живота и продължавайки до локалната вселена и свръхвселената, особено последната.

beings alone exhausts the potentials of all possible wisdom. Accordingly, whenever in the conduct of the superuniverse it is desired to achieve the maximum of administrative wisdom, these perfectors of the wisdom of divine insight are always associated with those ascendant personalities who have come up to the high responsibilities of superuniverse authority through the experiential tribulations of evolutionary progression.

19:2.5 (216.3) The Perfectors of Wisdom will always require this complement of experiential wisdom for the completion of their administrative sagacity. But it has been postulated that a high and hitherto unattained level of wisdom may possibly be achieved by the Paradise finaliters *after* they are sometime inducted into the seventh stage of spirit existence. If this inference is correct, then would such perfected beings of evolutionary ascent undoubtedly become the most effective universe administrators ever to be known in all creation. I believe that such is the high destiny of finaliters.

19:2.6 (216.4) The versatility of the Perfectors of Wisdom enables them to participate in practically all of the celestial services of the ascendant creatures. The Perfectors of Wisdom and my order of personality, the Divine Counselors, together with the Universal Censors, constitute the highest orders of beings who may and do engage in the work of revealing truth to the individual planets and systems, whether in their earlier epochs or when settled in light and life. From time to time we all make contact with the service of the ascending mortals, from an initial-life planet on up through a local universe and the superuniverse, particularly the latter.

3. БОЖЕСТВЕНИТЕ СЪВЕТНИЦИ

Тези същества с троичен произход са съветът на Божеството в световете на седемте свръхвселени. Те не *отразяват* божествения съвет на Троицата; те *са* този съвет. Тази служба обединява двадесет и един милиард Съветника – по три милиарда за всяка свръхвселена.

3. THE DIVINE COUNSELORS

19:3.1 (216.5) These Trinity-origin beings are the counsel of Deity to the realms of the seven superuniverses. They are not *reflective* of the divine counsel of the Trinity; they *are* that counsel. There are twenty-one billion Counselors in service, and three billion are assigned to each superuniverse.

Божествените Съветници са равноправните партньори на Всеобщите Цензори и Възпитателите по Мъдрост; с всяка от тези личности се обединяват от един до седем Съветника. Всичките три категории вземат участие в правителствата на Извечно Древните, включително в големите и малки сектори, в дейността на локалните вселени, съзвездия, а също и в съветите на управителите на локалните системи.

Ние действаме като индивиди, както постъпвам аз при съставянето на настоящия документ, но всеки път, когато възниква необходимост, ние се обединяваме в трио. Когато действаме в ролята на изпълнители, в една група задължително влизат Възпитател по Мъдрост, Всеобщ Цензор и от един до седем Божествени Съветника.

Един Възпитател по Мъдрост, седем Божествени Съветника и един Всеобщ Цензор образуват комисия по Троична божественост – най-висшия подвижен консултативен орган във вселените на времето и пространството. Такава група от девет члена е известна или като следствена комисия, или като комисия по разкриването на истината и когато тя изучава някакъв проблем и излезе със свое решение, това е равносилно на отсъждане от Извечно Древните, тъй като за цялата история на свръхвселените такава присъда нито веднъж не е била анулирана от Извечно Древните.

Когато действат тримата Извечно Древни, действа Райската Троица. Когато след съвместно обсъждане комисия от девет личности вземе решение, в своята същност то съответства на волята на Извечно Древните. Именно така Управителите от Рая установяват личен контакт с индивидуалните светове, системи и вселени по въпросите на администрацията и управлението.

Божествените Съветници въплъщават съвършенството на божествения съвет на Райската Троица. Ние представляваме, всъщност ние *сме,* съветът на съвършенството. Когато ни допълват емпиричните съвети на нашите партньори – преобразените и обгърнати от Троицата същества, подлежащи на еволюционно извисяване, нашите съвместни заключения са не само съвършени, но и окончателни. След допълнения, разглеждания, утвърждения и провъзгласявания от Всеобщ Цензор много вероятно е нашият обединен съвет да приближава прага на всеобща тоталност. Такива присъди представляват максималното възможно приближаване до абсолютното отношение към Божеството в пространствено-времевите предели на конкретната ситуация и

19:3.2 (217.1) Divine Counselors are the associates and equals of the Universal Censors and the Perfectors of Wisdom, from one to seven Counselors being associated with each of these latter personalities. All three orders participate in the government of the Ancients of Days, including major and minor sectors, in the local universes and constellations, and in the councils of the local system sovereigns.

19:3.3 (217.2) We act as individuals, as I do in inditing this statement, but we also function as a trio whenever the occasion requires. When we act in an executive capacity, always there are associated together a Perfector of Wisdom, a Universal Censor, and from one to seven Divine Counselors.

19:3.4 (217.3) One Perfector of Wisdom, seven Divine Counselors, and one Universal Censor constitute a tribunal of Trinity divinity, the highest mobile advisory body in the universes of time and space. Such a group of nine is known either as a fact-finding or as a truth-revealing tribunal, and when it sits in judgment upon a problem and renders a decision, it is just as if an Ancient of Days had adjudicated the matter, for in all the annals of the superuniverses such a verdict has never been reversed by the Ancients of Days.

19:3.5 (217.4) When the three Ancients of Days function, the Paradise Trinity functions. When the tribunal of nine arrives at a decision following its united deliberations, to all intents and purposes the Ancients of Days have spoken. And it is in this manner that the Paradise Rulers make personal contact, in administrative matters and governmental regulation, with the individual worlds, systems, and universes.

19:3.6 (217.5) Divine Counselors are the perfection of the divine counsel of the Paradise Trinity. We represent, in fact *are,* the counsel of perfection. When we are supplemented by the experiential counsel of our associates, the perfected and Trinity-embraced beings of evolutionary ascent, our combined conclusions are not only complete but replete. When our united counsel has been associated, adjudicated, confirmed, and promulgated by a Universal Censor, it is very probable that it approaches the threshold of universal totality. Such verdicts represent the nearest possible approach to the absolute attitude of Deity within the time-space limits of the situation involved and the problem concerned.

конкретния проблем.

Седем Божествени Съветника в съюз с три тринитизирани еволюционни същества – Могъщ Посланик, Снабден с Върховни Пълномощия и Нямащ Име и Номер, представляват максимално възможното в свръхвселената приближаване към съюза на човешкия възглед и божествените отношения на около-райските нива на духовните значения и реалностните ценности. Такава степен на приближаване до обединените космически отношения на създанията и Създателя бива превъзхождана само от посвещенческите Райски Синове, които във всички аспекти на личностния опит обединяват в себе си Бога и човека.

19:3.7 (217.6) Seven Divine Counselors in liaison with a trinitized evolutionary trio — a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number — represent the nearest superuniverse approach to the union of the human viewpoint and the divine attitude on near-paradisiacal levels of spiritual meanings and reality values. Such close approximation of the united cosmic attitudes of the creature and the Creator is only surpassed in the Paradise bestowal Sons, who are, in every phase of personality experience, God and man.

4. ВСЕОБЩИТЕ ЦЕНЗОРИ

Съществуват точно осем милиарда Всеобщи Цензори. Тези уникални същества *са* арбитрите на Божеството. Те не просто отразяват решения на съвършенство; те *са* арбитрите на Райската Троица. Даже Извечно Древните разглеждат дела само съвместно с Всеобщите Цензори.

Във всеки свят на намиращите се в централната вселена един милиард светове е назначен по един Цензор, който е прикрепен към планетарната администрация, възглавявана от местните Извечно Вечни. Нито Възпитателите по Мъдрост, нито Божествените Съветници получават такива постоянни назначения в административните органи на Хавона; освен това ние не разбираме до край с какво е свързано пребиваването на Всеобщите Цензори в централната вселена. Техните настоящи дейности едва ли могат да обяснят предназначението им в Хавона, вследствие на което ние предполагаме, че то е предизвикано от подготовката за някаква бъдеща вселенска епоха, когато населението на Хавона може частично да се измени.

Към всяка от седемте свръхвселени са прикрепени по един милиард Цензори. Както индивидуално, така и съвместно с Възпитателите по Мъдрост и Божествените Съветници, те действат във всички сектори на седемте свръхвселени. Така Цензорите действат на всички нива на голямата вселена – от Съвършените светове на Хавона до съветите на Пълновластните Управители на Системата, и са органическа част от всички периодически раздавани правосъдия в еволюционните светове.

Всяко присъствие на Всеобщия Цензор е равносилно на присъствие на арбитрите на

4. THE UNIVERSAL CENSORS

19:4.1 (217.7) There are exactly eight billion Universal Censors in existence. These unique beings *are* the judgment of Deity. They are not merely reflective of the decisions of perfection; they *are* the judgment of the Paradise Trinity. Even the Ancients of Days do not sit in judgment except in association with the Universal Censors.

19:4.2 (217.8) One Censor is commissioned on each of the billion worlds of the central universe, being attached to the planetary administration of the resident Eternal of Days. Neither Perfectors of Wisdom nor Divine Counselors are thus permanently attached to the Havona administrations, nor do we altogether understand why Universal Censors are stationed in the central universe. Their present activities hardly account for their assignment in Havona, and we therefore suspect that they are there in anticipation of the needs of some future universe age in which the Havona population may partially change.

19:4.3 (218.1) One billion Censors are assigned to each of the seven superuniverses. Both in an individual capacity and in association with Perfectors of Wisdom and Divine Counselors, they operate throughout all divisions of the seven superuniverses. Thus the Censors act on all levels of the grand universe, from the perfect worlds of Havona to the councils of the System Sovereigns, and they are an organic part of all dispensational adjudications of the evolutionary worlds.

19:4.4 (218.2) Whenever and wherever a Universal Censor is present, then and there is the judgment

самото Божество. А тъй като Цензорите винаги излизат с решение съвместно с Възпитателите по Мъдрост и Божествените Съветници, тези решения съдържат обединената мъдрост, съвета и присъдата на самата Райска Троица. В това юридическо трио Възпитателят по Мъдрост би изразявал „Аз бях“, Божественият Съветник – „Аз ще бъда“, но Всеобщият Цензор винаги е „Аз съм“.

Цензорите са личностите, на които е поверено усредняването във вселената. Когато хиляда или един милион свидетели са дали своите показания, когато е прозвучал гласът на мъдростта и е потвърдил съвета на божествеността, когато е прибавено свидетелство за възходящото съвършенство, тогава в действие влиза Цензорът и веднага се разкрива безпогрешната божествена средна стойност на всичко станало; и подобно разкриване представлява божественото заключение, самата същност на окончателно и Съвършено решение. Затова Цензорът говори последен, тъй като той отразява истинското и безпогрешно усреднено мнение от всичко станало преди това. След неговото слово обжалване е невъзможно.

Аз разбирам най-пълно как действа разумът на Възпитателя по Мъдрост, но не мога да кажа същото и за разума на произнасящия присъда Всеобщ Цензор. Предполагам, че Цензорите формулират нови значения и пораждат нови ценности от съвкупността на фактите, истините и сведенията, които им се предават в процеса на изследване на вселенските дела. Изглежда вероятно Всеобщите Цензори да са способни да предлагат оригинални тълкувания, които съчетават в себе си проницателността на Съвършения Създател и опита на усъвършенстваното създание. Тази съвкупност от съвършенството на Рая и опита на вселената несъмнено създава нова ценност в областта на пределното.

Но с това нашите трудности в разбирането на разума на Всеобщите Цензори не свършват. Вземайки под внимание всичко, което знаем или за което се досещаме по отношение на дейността на Цензора във всяка конкретна вселенска ситуация, ние откриваме, че все пак сме неспособни да предскажем техните решения или да предвидим техните присъди. Ние много точно определяме възможния резултат от взаимодействието между отношенията на Създателя и опита на създанието, но такива изводи не винаги точно предсказват това, което открива Цензорът. Изглежда, че Цензорите по някакъв начин са свързани с Божеството-Абсолют; иначе ни е трудно да обясним много от техните решения и

of Deity. And since the Censors always render their verdicts in liaison with Perfectors of Wisdom and Divine Counselors, such decisions embrace the united wisdom, counsel, and judgment of the Paradise Trinity. In this juridical trio the Perfector of Wisdom would be the “I was,” the Divine Counselor the “I will be,” but the Universal Censor is always “I am.”

19:4.5 (218.3) The Censors are universe totaling personalities. When a thousand witnesses have given testimony — or a million — when the voice of wisdom has spoken and the counsel of divinity has recorded, when the testimony of ascendant perfection has been added, then the Censor functions, and there is immediately revealed an unerring and divine totaling of all that has transpired; and such a disclosure represents the divine conclusion, the sum and substance of a final and perfect decision. Therefore, when a Censor has spoken, no one else may speak, for the Censor has depicted the true and unmistakable total of all that has gone before. When he speaks, there is no appeal.

19:4.6 (218.4) Most fully do I understand the operation of the mind of a Perfector of Wisdom, but I certainly do not fully comprehend the working of the adjudicating mind of a Universal Censor. It appears to me that the Censors formulate new meanings and originate new values from the association of the facts, truths, and findings presented to them in the course of an investigation of universe affairs. It seems probable that the Universal Censors are able to bring forth original interpretations of the combination of perfect Creator insight and the perfected creature experience. This association of Paradise perfection and universe experience undoubtedly eventuates a new value in ultimates.

19:4.7 (218.5) But this is not the end of our difficulties regarding the working of the minds of the Universal Censors. Having made due allowances for all that we know or conjecture about the functioning of a Censor in any given universe situation, we find that we are still unable to predict decisions or to forecast verdicts. We very accurately determine the probable result of the association of Creator attitude and creature experience, but such conclusions are not always accurate forecasts of Censor disclosures. It seems likely that the Censors are in some manner in liaison with the Deity Absolute; we are otherwise unable to explain many of their decisions and rulings.

постановления.

Седемте категории Висши Троични Личности, заедно с Възпитателите по Мъдрост, Божествените Съветници и Всеобщите Цензори, образуват тези десет групи, които понякога се наричат *Неизменни Синове на Троицата.* Всички те заедно съставляват величествения корпус на троичните управляващи, управители, изпълнители, консултанти, съветници и съдии. В тази група влизат малко повече от тридесет и седем милиарда същества. Два милиарда и седемдесет се намират в централната вселена и малко над пет милиарда – във всяка свръхвселена.

Много трудно е да се опишат функционалните предели на Неизменните Синове на Троицата. Би било невярно да предположим, че тяхната дейност е ограничена с крайно ниво, тъй като архивите на свръхвселената свидетелстват за друго. Те действат на всяко ниво от вселенската администрация или съдебните решения, които могат да потрябват в една или друга пространствено-времева ситуация и които имат отношение към миналата, настояща и бъдеща еволюция на мирозданието.

19:4.8 (218.6) Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors, together with the seven orders of Supreme Trinity Personalities, constitute those ten groups which have been sometimes designated *Stationary Sons of the Trinity.* Together they comprise the grand corps of Trinity administrators, rulers, executives, advisers, counselors, and judges. Their numbers slightly exceed thirty-seven billion. Two billion and seventy are stationed in the central universe and just over five billion in each superuniverse.

19:4.9 (219.1) It is very difficult to portray the functional limits of the Stationary Sons of the Trinity. It would be incorrect to state that their acts are finite limited, for there are transactions of superuniverse record which indicate otherwise. They act on any level of universe administration or adjudication that may be required by time-space conditions and that pertains to the past, present, and future evolution of the master universe.

5. СВЕЩЕНИТЕ ТРОИЧНИ ДУХОВЕ

Аз ще мога да ви разкажа само съвсем малко за Свещените Троични Духове, тъй като това е една от най-тайнствените категории същества, с което несъмнено се обяснява и тяхната неспособност напълно да разкрият себе си даже на тези от нас, които по своя произход са така близки до техния източник. Те се създават от Райската Троица и могат да се използват от всяко едно или две Божества, а също и от всичките три. Ние не знаем постоянен ли е броят на тези Духове, или непрекъснато нараства, но сме склонни да предполагаме последното.

Ние не разбираме до край нито характера, нито поведението на Свещените Духове. Възможно е те да се отнасят към категориите свръхличностни духове. Очевидно е, че те използват всички известни кръгове и в своите действия изобщо не зависят от времето и пространството. Но ние знаем малко за тях, с изключение на това, за което може да се съди по техните действия, с последствията на които ние явно се сблъскваме навсякъде във вселените.

При определени условия тези Свещени Духове са способни да проявяват себе си в индивидуална форма, достатъчна, за да могат

5. INSPIRED TRINITY SPIRITS

19:5.1 (219.2) I will be able to tell you very little concerning the Inspired Trinity Spirits, for they are one of the few wholly secret orders of beings in existence, secret, no doubt, because it is impossible for them fully to reveal themselves even to those of us whose origin is so near the source of their creation. They come into being by the act of the Paradise Trinity and may be utilized by any one or two of the Deities as well as by all three. We do not know whether these Spirits are of completed numbers or are constantly increasing, but we incline to the belief that their number is not fixed.

19:5.2 (219.3) We fully understand neither the nature nor the conduct of the Inspired Spirits. They may possibly belong to the category of superpersonal spirits. They seem to operate over all known circuits and appear to act well-nigh independently of time and space. But we know little about them except as we deduce their character from the nature of their activities, the results of which we certainly observe here and there in the universes.

19:5.3 (219.4) Under certain conditions these Inspired Spirits can individualize themselves sufficiently for recognition by beings of Trinity origin. I have seen them; but it would never be possible for the lower

да ги възприемат като същества с Троичен произход. Аз съм ги виждал, но небесно същество от по-ниска категория никога не би могло да ги забележи. Освен това в управлението на формиращите се вселени периодически се натрупват определени ситуации, когато всяко същество с троичен произход може да се възползва от непосредствената помощ на тези Духове при изпълнение на своите назначения. Затова ние знаем, че те съществуват и че при определени обстоятелства ние можем да разполагаме с тях и да получаваме от тях помощ, а понякога и да ги възприемаме. Но те не са част от тази явна, точно изразена организация, на която е поверено управлението на пространствено-времевите вселени до встъпването на тези материални творения в епохата на светлината и живота. Те не играят конкретна роля в настоящата структура и администрация на седемте еволюиращи свръхвселени. Те са тайна на Райската Троица.

orders of celestial beings to recognize one of them. Certain circumstances also arise from time to time in the conduct of the evolving universes in which any being of Trinity origin may directly employ these Spirits in the furtherance of his assignments. We therefore know that they exist, and that under certain conditions we may command and receive their assistance, sometimes recognize their presence. But they are not a part of the manifest and definitely revealed organization intrusted with the conduct of the time-space universes before such material creations are settled in light and life. They have no clearly discernible place in the present economy or administration of the evolving seven superuniverses. They are a secret of the Paradise Trinity.

Мелхиседек от Небадон прогласяват, че някога във вечното бъдеще на Свещените Троични Духове предстои да заменят Единичните Посланици, чиито редове бавно, но сигурно оредяват поради това, че те получават назначения като помощници на някои типове тринитизирани синове.

19:5.4 (219.5) The Melchizedeks of Nebadon teach that Inspired Trinity Spirits are destined, sometime in the eternal future, to function in the places of the Solitary Messengers, whose ranks are slowly but certainly being depleted by their assignment as associates of certain types of trinitized sons.

Свещените Духове са единичните Духове във вселената на вселените. Като духове те много приличат на Единичните Посланици, с изключение на това, че последните са ясно оформени личности. Много от това, което ни е известно за Свещените Духове, ние узнаваме от Единичните Посланици, които са способни да определят тяхната близост благодарение на присъщата им чувствителност към присъствието на Свещени Духове и действат така безпогрешно, както стрелката на компаса, показваща магнитните полюси. Когато Единичен Посланик се намира в близост до Свещен Троичен Дух, той осъзнава както качествените признаци на подобно божествено присъствие, така и много точните количествени данни, които му позволяват да опознае класификацията или номера на присъствието или присъствията на подобен Дух или Духове.

19:5.5 (219.6) The Inspired Spirits are the solitary Spirits of the universe of universes. As Spirits they are very much like the Solitary Messengers except that the latter are distinct personalities. We obtain much of our knowledge of the Inspired Spirits from the Solitary Messengers, who detect their nearness by virtue of an inherent sensitivity to the presence of the Inspired Spirits which functions just as unfailingly as a magnetic needle points to a magnetic pole. When a Solitary Messenger is near an Inspired Trinity Spirit, he is conscious of a qualitative indication of such a divine presence and also of a very definite quantitative registration which enables him actually to know the classification or number of the Spirit presence or presences.

Аз мога да разкрия и следния интересен факт: когато Единичен Посланик се намира на планета, в чиито обитатели пребивават Настройчици на Съзнанието, както например на Урантия, той осъзнава качествено възбуждане, което е проява на чувствителността, регистрираща духовно присъствие. Количествено възбуждане в такива случаи не се наблюдава – само качествено. На планета, където Настройчици липсват, контактът с нейните обитатели не

19:5.6 (220.1) I may relate a further interesting fact: When a Solitary Messenger is on a planet whose inhabitants are indwelt by Thought Adjusters, as on Urantia, he is aware of a qualitative excitation in his detection-sensitivity to spirit presence. In such instances there is no quantitative excitation, only a qualitative agitation. When on a planet to which Adjusters do not come, contact with the natives does not produce any such reaction. This suggests that Thought Adjusters are in some manner related to, or are connected with, the

създава такава реакция. Това говори, че Настройчиците на Съзнанието са някак свързани със или се съотнасят към Свещените Духове на Райската Троица. Някаква връзка може да съществува в определени аспекти на тяхната дейност, но ние не знаем със сигурност това. И едните, и другите възникват в близост до всеобщия център, но те не са една и съща категория същества. Настройчиците на Съзнанието произлизат само от Отеца; Свещените Духове са потомство на Райската Троица.

Inspired Spirits of the Paradise Trinity. In some way they may possibly be associated in certain phases of their work; but we do not really know. They both originate near the center and source of all things, but they are not the same order of being. Thought Adjusters spring from the Father alone; Inspired Spirits are the offspring of the Paradise Trinity.

Очевидно Свещените Духове не са част от еволюционната програма на отделните планети или вселени и въпреки това се създава впечатлението, че те се срещат навсякъде. Ето, и сега, когато излагам настоящия документ, личната чувствителност към присъствието на Дух от тази категория, която притежава свързаният с мен Единичен Посланик, свидетелства за това, че тук, точно в този момент, на разстояние не повече от седем метра от нас, се намира Дух от категорията Свещени, принадлежащ към третия ред интензивност на силово присъствие. Третият ред интензивност говори за възможно взаимодействие на трите Свещени Духа.

19:5.7 (220.2) The Inspired Spirits do not apparently belong to the evolutionary scheme of the individual planets or universes, and yet they seem to be almost everywhere. Even as I am engaged in the formulation of this statement, my associated Solitary Messenger's personal sensitivity to the presence of this order of Spirit indicates that there is with us at this very moment, not over twenty-five feet away, a Spirit of the Inspired order and of the third volume of power presence. The third volume of power presence suggests to us the probability that three Inspired Spirits are functioning in liaison.

Понастоящем с мен са свързани над дванадесет категории същества и само Единичният Посланик осъзнава присъствието на тези тайнствени троични същества. Нещо повече – бидейки по такъв начин осведомени за близостта на тези божествени Духове, всички ние в равна степен сме неосведомени по отношение на тяхната мисия. Ние действително не знаем дали те просто са заинтересувани странични наблюдатели, или по неведом за нас начин реално спомагат за успеха на нашето начинание.

19:5.8 (220.3) Of more than twelve orders of beings associated with me at this time, the Solitary Messenger is the only one aware of the presence of these mysterious entities of the Trinity. And further, while we are thus apprised of the nearness of these divine Spirits, we are all equally ignorant of their mission. We really do not know whether they are merely interested observers of our doings, or whether they are, in some manner unknown to us, actually contributing to the success of our undertaking.

Ние знаем, че Троичните Синове-Учители са посветени на *съзнателното* просвещаване на вселенските създания. Аз стигнах до твърдото убеждение, че Свещените Троични Духове, използвайки *свръхсъзнателни* методи, също изпълняват ролята на просветители на световете. Уверен съм в това, че съществува огромен пласт основополагащо духовно знание – истина, необходима за висшите духовни постижения, които е невъзможно да се усвоят съзнателно; самосъзнанието би превърнало възприятието в ненадеждно. Ако нашата представа е вярна, а тя се споделя от цялата моя категория същества, то мисията на Свещените Духове може да се състои в преодоляването на този разрив, съществуващ във всеобщата програма за нравствено просвещение и духовно развитие. Ние предполагаме, че в своята дейност два от тези типа просветители с

19:5.9 (220.4) We know that the Trinity Teacher Sons are devoted to the *conscious* enlightenment of universe creatures. I have arrived at the settled conclusion that the Inspired Trinity Spirits, by *superconscious* techniques, are also functioning as teachers of the realms. I am persuaded that there is a vast body of essential spiritual knowledge, truth indispensable to high spiritual attainment, which cannot be consciously received; self-consciousness would effectively jeopardize the certainty of reception. If we are right in this concept, and my entire order of being shares it, it may be the mission of these Inspired Spirits to overcome this difficulty, to bridge this gap in the universal scheme of moral enlightenment and spiritual advancement. We think that these two types of Trinity-origin teachers effect some kind of liaison in their activities, but we do not really know.

троичен произход са обединени с някаква връзка, но не знаем със сигурност това.

В подготвителните светове на свръхвселените, точно както и на вечните кръгове на Хавона, аз съм общувал отблизо с усъвършенстващите се смъртни – одухотворени и възходящи души на еволюционните светове, които, обаче, никога не са имали никаква представа за това, че редом с нас са се намирали Свещени Духове, близкото присъствие на които периодически е отбелязвано благодарение на регистриращата способност на Единичните Посланици. Аз съм общувал свободно с всички категории Божии Синове, висши и низши, които също не осъзнават наставленията на Свещените Троични Духове. Те са способни да си спомнят миналия опит и, гледайки в миналото, отбелязват събития, които е трудно да се обяснят иначе освен с вземане под внимание действията на такива Духове. Но с изключение на Единичните Посланици и, в някои случаи, на съществата с троичен произход, нито един от членовете на небесното семейство никога не е осъзнавал близкото присъствие на Свещените Духове.

19:5.10 (220.5) On the superuniverse training worlds and on the eternal circuits of Havona, I have fraternized with the perfecting mortals — spiritualized and ascendant souls from the evolutionary realms — but never have they been aware of the Inspired Spirits, which ever and anon the powers of detection resident in the Solitary Messengers would indicate were very near us. I have freely conversed with all orders of the Sons of God, high and low, and they likewise are unconscious of the admonitions of the Inspired Trinity Spirits. They can and do look back in their experiences and recount happenings which are difficult to explain if the action of such Spirits is not taken into account. But excepting Solitary Messengers, and sometimes Trinity-origin beings, none of the celestial family have ever been conscious of the nearness of the Inspired Spirits.

Аз не смятам, че Свещените Троични Духове си играят на крие-ница с мен. Възможно е те така упорито да се опитват да ми разкрият себе си, както и аз, общувайки с тях; нашите трудности и ограничения, изглежда, са взаимни и вродени. Аз съм удовлетворен от това, че във вселената не съществуват никакви произволни тайни; затова неизменно ще се стремя да постигна тайната на изолацията на тези Духове, отнасящи се към съществата от моята категория.

19:5.11 (221.1) I do not believe the Inspired Trinity Spirits are playing hide and seek with me. They are probably trying just as hard to disclose themselves to me as I am to communicate with them; our difficulties and limitations must be mutual and inherent. I am satisfied that there are no arbitrary secrets in the universe; therefore will I never cease in my efforts to solve the mystery of the isolation of these Spirits belonging to my order of creation.

От всичко това на вас, смъртните, намиращи се в самото начало на своето вечно пътешествие, трябва да ви е понятно, че ви предстои да изминете огромен път, преди да започнете да се сдобивате с успехи за сметка на „визуалната“ и „материалната“ увереност. Ако се надявате на бърз и надежден прогрес, то вие още дълго ще използвате вярата и ще бъдете зависими от откровението.

19:5.12 (221.2) And from all this, you mortals, just now taking your first step on the eternal journey, can well see that you must advance a long way before you will progress by “sight” and “material” assurance. You will long use faith and be dependent on revelation if you hope to progress quickly and safely.

6. МЕСТНИТЕ ЖИТЕЛИ НА ХАВОНА

Местните жители на Хавона са прякото творение на Райската Троица, а осъзнаването на техния брой е недостъпно за вашия ограничен разум. Непостижими за урантийците са и вродените таланти на такива божествено съвършени създания като троичните народи на вечната вселена. Вие никога няма да можете да си представите тези великолепни създания; ще трябва да дочакате

6. HAVONA NATIVES

19:6.1 (221.3) The Havona natives are the direct creation of the Paradise Trinity, and their number is beyond the concept of your circumscribed minds. Neither is it possible for Urantians to conceive of the inherent endowments of such divinely perfect creatures as these Trinity-origin races of the eternal universe. You can never truly envisage these glorious creatures; you must await your arrival in Havona, when you can greet them

пристигането си в Хавона, за да ги приветствате като свои духовни приятели.

В течение на продължителното пребиваване в милиард светове на хавонската култура вие ще свържете себе си и тези възвишени същества с възлите на вечната дружба. Колко са дълбоки тези дружески отношения, които се установяват между самите низши личностни създания от световете на пространството и висшите личностни същества – местните обитатели на съвършените сфери на централната вселена! Дългата и любвеобилна връзка с местните жители на Хавона в значителна степен компенсира духовната бедност на началните стадии от еволюцията на смъртните. Междувременно, благодарение общуването с възходящи странстващи, хавонци придобиват опит, който има голямо значение за отстраняването на емпиричната ограниченост, присъща на божествено Съвършения живот. Това донася огромна и взаимна полза както на възходящия смъртен, така и на обитателите на Хавона.

Както и всичките личности с троичен произход, жителите на Хавона се въплъщават в божественото съвършенство и както и другите троични личности, с течение на времето те могат да разширяват своите емпирични способности. Но противоположно на Неизменните Синове на Троицата, хавонци могат да изменят своя статут – във вечността на бъдещето тях може би ги чака неразкрито предназначение. Това се демонстрира от тези хавонци, които посредством служене придобиват способност за сливане с частиците на Отеца (не с Настройчиците) и получават правото да встъпят в Смъртния Корпус за Завършили. Има и други корпуси на завършилите, открити за странстващите от централната вселена.

Еволюцията в статута на обитателите на Хавона поражда на Уверса множество догадки. Доколкото те постоянно биват зачислявани в няколко Райски Корпуса за Завършили, а също предвид това, че нови същества не се създават, е очевидно, че броят на оставащите в Хавона изконни същества непрекъснато намалява. На нас никога не са ни се разкривали пределните последствия от тези действия, но ние не вярваме, че Хавона някога изцяло ще се лиши от своите изконни създания. Ние се придържаме към теорията, съгласно която хавонците вероятно ще спрат да попълват корпусите на завършилите в епохите, последващи последователните творения във външните нива на пространството. Ние също така сме размишлявали за това, че в тези бъдещи вселенски епохи централната вселена

as spirit comrades.

19:6.2 (221.4) During your long sojourn on the billion worlds of Havona culture you will develop an eternal friendship for these superb beings. And how deep is that friendship which grows up between the lowest personal creature from the worlds of space and these high personal beings native to the perfect spheres of the central universe! Ascending mortals, in their long and loving association with the Havona natives, do much to compensate for the spiritual impoverishment of the earlier stages of mortal progression. At the same time, through their contacts with ascending pilgrims, the Havoners gain an experience which to no small extent overcomes the experiential handicap of having always lived a life of divine perfection. The good to both ascending mortal and Havona native is great and mutual.

19:6.3 (221.5) Havona natives, like all other Trinity-origin personalities, are projected in divine perfection, and as with other Trinity-origin personalities, the passing of time may add to their stores of experiential endowments. But unlike the Stationary Sons of the Trinity, Havoners may evolve in status, may have an unrevealed future eternity-destiny. This is illustrated by those Havoners who service-factualize capacity for fusion with a non-Adjuster Father fragment and so qualify for membership in the Mortal Corps of the Finality. And there are other finaliter corps open to these natives of the central universe.

19:6.4 (221.6) The status evolution of Havona natives has occasioned much speculation on Uversa. Since they are constantly filtering into the several Paradise Corps of the Finality, and since no more are being created, it is apparent that the number of natives remaining in Havona is constantly diminishing. The ultimate consequences of these transactions have never been revealed to us, but we do not believe that Havona will ever be entirely depleted of its natives. We have entertained the theory that Havoners will possibly cease entering the finaliter corps sometime during the ages of the successive creations of the outer space levels. We have also entertained the thought that in these subsequent universe ages the central universe may be peopled by a mixed group of resident beings, a citizenship consisting only in part of the original Havona natives. We do not know what order or type of creature may be thus destined to

вероятно ще има смесено население, представено само отчасти от оригиналните местни жители на Хавона. Ние не знаем каква категория или тип създания са предвидени да обитават постоянно Хавона в бъдеще, но сме размишлявали над следните варианти:

1. Унивитатите, които понастоящем са постоянните обитатели на локалните вселенски съзвездия.

2. Бъдещите типове смъртни, които вероятно ще се родят на обитаемите сфери на свръхвселените в разцвета на епохата на светлината и живота.

3. Аристокрацията на духа, пристигаща от външните вселени на бъдещето.

Ние знаем, че в предишната вселенска епоха Хавона донякъде се е отличавала от Хавона в днешната епоха. По наше мнение ще бъде просто логично да се предположи, че понастоящем сме свидетели на онези бавни изменения в централната вселена, които предварително показват промените в бъдещите епохи. Ясно е едно: вселената се изменя; неизменен е само Бог.

residential status in the future Havona, but we have thought of:

19:6.5 (222.1) 1. The univitatia, who are at present the permanent citizens of the local universe constellations.

19:6.6 (222.2) 2. Future types of mortals who may be born on the inhabited spheres of the superuniverses in the flowering of the ages of light and life.

19:6.7 (222.3) 3. The incoming spiritual aristocracy of the successive outer universes.

19:6.8 (222.4) We know that the Havona of the previous universe age was somewhat different from the Havona of the present age. We deem it no more than reasonable to assume that we are now witnessing those slow changes in the central universe that are anticipatory of the ages to come. One thing is certain: The universe is nonstatic; only God is changeless.

7. ЖИТЕЛИТЕ НА РАЯ

Жителите на Рая са многобройните групи величествени същества, постоянно живеещи в Рая. Те нямат непосредствено отношение към програмата за преобразяване на възходящи волеви създания и затова не се разкриват напълно на смъртните на Урантия. Съществуват над три хиляди категории от тези небесни разумни създания; персонализацията на последната група е станала едновременно с издаването на разпореждането на Троицата, в което бил огласен планът за създаване на седем свръхвселени на времето и пространството.

Понякога жителите на Рая и местните обитатели на Хавона събирателно се наричат *личности от системата Рай-Хавона.*

С това завършва нашият разказ за съществата, създадени от Райската Троица. Нито едно от тях никога не се е отклонявало от пътя. И въпреки това, във висшия смисъл на думата, всички те са дарени със свободна воля.

Съществата с троичен произход притежават способността да преодоляват свободно пространството, което ги прави независими от транспортни личности – такива като серафимите. Всички ние умеем бързо и свободно да се преместваме във вселената на вселените. С изключение на Свещените

7. PARADISE CITIZENS

19:7.1 (222.5) There are resident on Paradise numerous groups of superb beings, the Paradise Citizens. They are not directly concerned with the scheme of perfecting ascending will creatures and are not, therefore, fully revealed to Urantia mortals. There are more than three thousand orders of these supernal intelligences, the last group having been personalized simultaneously with the mandate of the Trinity which promulgated the creative plan of the seven superuniverses of time and space.

19:7.2 (222.6) Paradise Citizens and Havona natives are sometimes designated collectively as *Paradise-Havona personalities.*

19:7.3 (222.7) This completes the story of those beings who are brought into existence by the Paradise Trinity. None of them have ever gone astray. And yet, in the highest sense, they are all freewill endowed.

19:7.4 (222.8) Trinity-origin beings possess prerogatives of transit which make them independent of transport personalities, such as seraphim. We all possess the power of moving about freely and quickly in the universe of universes. Excepting the Inspired Trinity Spirits, we cannot attain the almost unbelievable velocity

Троични Духове, ние сме неспособни да развиваме такава невероятна скорост, както Единичните Посланици, но можем да използваме съвкупните транспортни средства на пространството така, че да пресичаме разстоянието от столицата на свръхвселената до всяка нейна точка за помалко от една година урантийско време. За моето пътешествие от Уверса до Урантия бяха необходими *109* дни от вашето време.

Тези средства се използват от нас за установяването и на мигновена взаимна връзка. Цялата наша категория същества се намира в контакт с всяко отделно същество от всеки тип от децата на Райската Троица, с изключение на Свещените Духове.

[Представено от Божествен Съветник на Уверса.]

of the Solitary Messengers, but we are able so to utilize the sum total of the transport facilities in space that we can reach any point in a superuniverse, from its headquarters, in less than one year of Urantia time. It required 109 days of your time for me to journey from Uversa to Urantia.

19:7.5 (222.9) Through these same avenues we are enabled to intercommunicate instantaneously. Our entire order of creation finds itself in touch with every individual embraced within every division of the children of the Paradise Trinity save only the Inspired Spirits.

19:7.6 (222.10) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Документ 20. Райските Божии Синове

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 20. РАЙСКИТЕ БОЖИИ СИНОВЕ

Секции

Въведение
1. Низходящите Божии Синове
2. Синовете-Арбитри
3. Съдебната дейност
4. Арбитражните мисии
5. Посвещаването на Райските Божии Синове
6. Посвещенията в образа на смъртни
7. Троичните Синове-Учители
8. Служенето на Дейналовците в локалните вселени
9. Планетарното служене на Дейналовците
10. Обединеното служене на Райските Синове

PAPER 20
THE PARADISE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction
1. The Descending Sons of God
2. The Magisterial Sons
3. Judicial Actions
4. Magisterial Missions
5. Bestowal of the Paradise Sons of God
6. The Mortal-Bestowal Careers
7. The Trinity Teacher Sons
8. Local Universe Ministry of the Daynals
9. Planetary Service of the Daynals
10. United Ministry of the Paradise Sons

Въведение

С ЪГЛАСНО техните функции в свръхвселената Орвонтон Божиите Синове се обединяват в три групи:

1. Низходящи Божии Синове.

2. Възходящи Божии Синове.

3. Тринитизирани Божии Синове.

Низходящите категории на синовство включват личности, непосредствено сътворени от Божества. Възходящите синове, такива като смъртните създания, придобиват този статут чрез емпирично участие в създателния метод, известен като еволюция. Тринитизираните Синове са смесена група, включваща всички обгърнати от Троицата същества, макар и не произхождащи

INTRODUCTION

20:0.1 (223.1) AS THEY function in the superuniverse of Orvonton, the Sons of God are classified under three general heads:

20:0.2 (223.2) 1. The Descending Sons of God.

20:0.3 (223.3) 2. The Ascending Sons of God.

20:0.4 (223.4) 3. The Trinitized Sons of God.

20:0.5 (223.5) Descending orders of sonship include personalities who are of direct and divine creation. Ascending sons, such as mortal creatures, achieve this status by experiential participation in the creative technique known as evolution. Trinitized Sons are a group of composite origin which includes all beings embraced by the Paradise Trinity even though not of direct Trinity origin.

непосредствено от Троицата.

1. НИЗХОДЯЩИТЕ БОЖИИ СИНОВЕ

Всички низходящи Божии Синове имат върховен и божествен произход. Те са посветени на низходяща опека, тоест служат в светове и системи на времето и пространството, подпомагайки извисяването към Рая на низшите създания с еволюционен произход – възходящите синове на Бога. От многобройните категории низходящи Синове в настоящите повествувания ще бъдат описани седем. Тези Синове, които се пораждат от Божествата на централния Остров на Светлината и Живота, наричащи се *Райски Божии Синове,* обхващат три категории:

1. Синове-Създатели – Михаил

2. Синове-Арбитри – Авонал.

3. Троични Синове-Учители – Дейнал.

Четирите останали категории на низходящо синовство са известни като *Божии Синове на Локалните Вселени:*

4. Синове-Мелхиседек.

5. Синове-Ворондадек.

6. Синове-Ланонандек.

7. Носители на Живот.

Мелхиседек са общото потомство на Сина-Създател на локалната вселена, Създателния Дух и Бащата-Мелхиседек. Както Ворондадек, така и Ланонандек произхождат от Сина-Създател и обединения с него Създателен Дух. Ворондадек са известни на първо място като Най-Висшестоящите – Бащите на Съзвездия; Ланонандек – като Пълновластни Управители на Системи и като Планетарни Принцове. Тройствената категория на Носителите на Живота се сътворява от Син-Създател и Създателен Дух, обединен с един от тримата Извечно Древни на съответната свръхвселена. Но по-уместно ще бъде да се продължи описанието на характера и дейността на тези Божии Синове на локалната вселена в документите, отнасящи се към локалните творения.

Райските Божии Синове имат тройствен произход. Първичните Синове или Синовете-Създатели се пораждат от Всеобщия Баща и Вечния Син; вторичните Синове или Синовете-Арбитри са деца на Вечния Син и Безкрайния Дух; Троичните Синове-Учители са потомство на Отеца, Сина и Духа. По отношение на служенето, поклоненията и

1. THE DESCENDING SONS OF GOD

20:1.1 (223.3) All descending Sons of God have high and divine origins. They are dedicated to the descending ministry of service on the worlds and systems of time and space, there to facilitate the progress in the Paradise climb of the lowly creatures of evolutionary origin — the ascending sons of God. Of the numerous orders of descending Sons, seven will be depicted in these narratives. Those Sons who come forth from the Deities on the central Isle of Light and Life are called the *Paradise Sons of God* and embrace the following three orders:

20:1.2 (223.4) 1. Creator Sons — the Michaels.

20:1.3 (223.5) 2. Magisterial Sons — the Avonals.

20:1.4 (223.6) 3. Trinity Teacher Sons — the Daynals.

20:1.5 (223.7) The remaining four orders of descending sonship are known as the *Local Universe Sons of God:*

20:1.6 (223.8) 4. Melchizedek Sons.

20:1.7 (223.9) 5. Vorondadek Sons.

20:1.8 (223.10) 6. Lanonandek Sons.

20:1.9 (223.11) 7. The Life Carriers.

20:1.10 (223.12) Melchizedeks are the joint offspring of a local universe Creator Son, Creative Spirit, and Father Melchizedek. Both Vorondadeks and Lanonandeks are brought into being by a Creator Son and his Creative Spirit associate. Vorondadeks are best known as the Most Highs, the Constellation Fathers; Lanonandeks as System Sovereigns and as Planetary Princes. The threefold order of Life Carriers is brought into being by a Creator Son and Creative Spirit associated with one of the three Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. But the natures and activities of these Local Universe Sons of God are more properly portrayed in those papers dealing with the affairs of the local creations.

20:1.11 (224.1) The Paradise Sons of God are of threefold origin: The primary or Creator Sons are brought into being by the Universal Father and the Eternal Son; the secondary or Magisterial Sons are children of the Eternal Son and the Infinite Spirit; the Trinity Teacher Sons are the offspring of the Father, Son, and Spirit. From the standpoint of service, worship, and supplication the Paradise

възнасянето на молитви Райските Синове са еднакви; те притежават единен дух, а техните деяния са идентични по качество и завършеност.

Sons are as one; their spirit is one, and their work is identical in quality and completeness.

Така както Райските категории „Извечни“ са проявили себе си като божествени управляващи, така и категориите на Райските Синове са разкрили себе си като божествени изпълнители – създатели, служители, дарители, съдии, учители и просветители. Поле на тяхната дейност е цялата вселена на вселените – от вечния Остров до обитаемите светове на времето и пространството, включвайки различните функции в централната вселена и свръхвселените, неразкрити в настоящото повествувание. Те са различно организирани, което зависи от характера и мястото на техния труд, но в локалната вселена както Синовете-Арбитри, така и Синовете-Учители служат под ръководството на Сина-Създател, управляващ тази вселена.

20:1.12 (224.2) As the Paradise orders of Days proved to be divine administrators, so have the orders of Paradise Sons revealed themselves as divine ministers — creators, servers, bestowers, judges, teachers, and truth revealers. They range the universe of universes from the shores of the eternal Isle to the inhabited worlds of time and space, performing manifold services in the central and superuniverses not disclosed in these narratives. They are variously organized, dependent on the nature and whereabouts of their service, but in a local universe both Magisterial and Teacher Sons serve under the direction of the Creator Son who presides over that domain.

Очевидно Синовете-Създатели са средоточия на духовност, които са способни да управляват и които могат да преминават през посвещения – както направи това вашият собствен Син-Създател, излял своя дух над цялата смъртна плът на Урантия. Всеки Син-Създател е дарен с тази притегателна духовна сила в своите владения; той лично осъзнава всяко действие и чувство на всеки низходящ Божий Син, служещ в неговата сфера. В това има божествено отражение – повторение в локалната вселена на тази абсолютна духовна притегателна сила на Вечния Син, която му позволява лесно да установява и поддържа връзка с всички свои Райски Синове независимо от това къде във вселената на вселените се намират.

20:1.13 (224.3) The Creator Sons seem to possess a spiritual endowment centering in their persons, which they control and which they can bestow, as did your own Creator Son when he poured out his spirit upon all mortal flesh on Urantia. Each Creator Son is endowed with this spiritual drawing power in his own realm; he is personally conscious of every act and emotion of every descending Son of God serving in his domain. Here is a divine reflection, a local universe duplication, of that absolute spiritual drawing power of the Eternal Son which enables him to reach out to make and maintain contact with all his Paradise Sons, no matter where they may be in all the universe of universes.

Райските Синове-Създатели служат не само като Синове, отдаващи себе си на низходящо служене: преминавайки пътя на посвещенията, всеки от тях става вселенски Баща на своето собствено творение, докато останалите Божии Синове продължават своята мисия на посвещение и духовно възвисяване постепенно, завоювайки на своя страна една след друга планетите, доброволно признаващи изпълненото с любов управление на Всеобщия Баща, а кулминация на този процес става посвещаването на създанията на волята на Отеца и на планетарната вярност към вселенското владичество на неговия Син-Създател.

20:1.14 (224.4) The Paradise Creator Sons serve not only as Sons in their descending ministrations of service and bestowal, but when they have completed their bestowal careers, each functions as a universe Father in his own creation, while the other Sons of God continue the service of bestowal and spiritual uplifting designed to win the planets, one by one, to the willing recognition of the loving rule of the Universal Father, culminating in creature consecration to the will of the Paradise Father and in planetary loyalty to the universe sovereignty of his Creator Son.

Създателят и създанието са навеки слети в изпълнена с разбиране, доброжелателност и милосърдие връзка чрез вече осъществените седем посвещения на Сина-Създател. Цялата категория на Михаиловците – Синовете-

20:1.15 (224.5) In a sevenfold Creator Son, Creator and creature are forever blended in understanding, sympathetic, and merciful association. The entire order of Michael, the Creator Sons, is so unique that the consideration of their natures and activities

Създатели, е толкова уникална, че разказът за тяхната природа и дейност ще бъде отложен до следващото повествуване, а настоящото ще бъде посветено предимно на двете други категориии на Райско синовство: на Синовете-Арбитри и на Троичните Синове-Учители.

will be reserved to the next paper in this series, while this narrative will be chiefly concerned with the two remaining orders of Paradise sonship: the Magisterial Sons and the Trinity Teacher Sons.

2. СИНОВЕТЕ-АРБИТРИ

Всеки път, когато формулираната от Вечния Син оригинална и абсолютна концепция за същества се съединява със замисления от Безкрайния Дух нов и божествен идеал за предано служене, се появява новият и оригинален Божий Син – Райският Син-Арбитър. Тези Синове образуват категорията Авоналовци, за разлика от категорията Михаиловци, Синовете-Създатели. Тъй като не са създатели в личностния смисъл на думата, те в цялата си дейност са тясно свързани с Михаиловците. Авоналовците са планетарни попечители и съдии – мировите съдии в пространствено-времевите светове за всички раси, за всички светове и във всички вселени.

Ние имаме основания да предполагаме, че общият брой Синове-Арбитри в голямата вселена е около един милиард. Тази самоуправляваща се категория се подчинява на намиращия се в Рая върховен съвет, в който са представени опитните Авоналовци от всички вселени; когато Авоналовците получават назначение и пристигат в локалната вселена, те преминават под ръководството на нейния Син-Създател.

Авоналовците са Райските Синове, служещи и посвещаващи се на планетите на локалните вселени. Неповторимостта на личността на всеки Авонал, отсъствието сред тях на двама еднакви Сина обяснява индивидуалността и уникалността на техния труд в световете на назначението им, където те често се въплъщават в образа на смъртни, а понякога се раждат от земни майки в еволюционните светове.

В допълнение към служенето на повисши административни нива Авоналовците изпълняват тройствена функция в обитаемите светове:

1 . *Съдийска дейност.* Авоналовците действат при приключването на планетарните периоди. С течение на времето те могат десетки и стотици пъти да посещават всеки свят и несметен брой пъти да отиват в един и същи или различни светове като завършители на периода за съдене – освобождаващи и съхраняващи живота на спящите създания.

2. THE MAGISTERIAL SONS

20:2.1 (224.6) Every time an original and absolute concept of being formulated by the Eternal Son unites with a new and divine ideal of loving service conceived by the Infinite Spirit, a new and original Son of God, a Paradise Magisterial Son, is produced. These Sons constitute the order of Avonals in contradistinction to the order of Michael, the Creator Sons. Though not creators in the personal sense, they are closely associated with the Michaels in all their work. The Avonals are planetary ministers and judges, the magistrates of the time-space realms — of all races, to all worlds, and in all universes.

20:2.2 (225.1) We have reasons for believing that the total number of Magisterial Sons in the grand universe is about one billion. They are a self-governing order, being directed by their supreme council on Paradise, which is made up of experienced Avonals drawn from the services of all universes. But when assigned to, and commissioned in, a local universe, they serve under the direction of the Creator Son of that domain.

20:2.3 (225.2) Avonals are the Paradise Sons of service and bestowal to the individual planets of the local universes. And since each Avonal Son has an exclusive personality, since no two are alike, their work is individually unique in the realms of their sojourn, where they are often incarnated in the likeness of mortal flesh and sometimes are born of earthly mothers on the evolutionary worlds.

20:2.4 (225.3) In addition to their services on the higher administrative levels, the Avonals have a threefold function on the inhabited worlds:

20:2.5 (225.4) 1. *Judicial Actions.* They act at the close of the planetary dispensations. In time, scores — hundreds — of such missions may be executed on each individual world, and they may go to the same or to other worlds times without number as dispensation terminators, liberators of the sleeping survivors.

2. *Арбитражни мисии.* Посещаването на планета с мисия от такъв тип обикновено се извършва преди пристигането на посвещенчески Син. При изпълняването на подобна мисия Авонал използват метод на инкарнация, непредполагащ раждането им от смъртен човек – явяват се в образа на зряло създание от дадения свят. След първото и обикновено арбитражно посещение един Авонал може нееднократно да служи на същата планета като арбитър – както до, така и след появата на посвещенчески Син. В течение на тези допълнителни арбитражни мисии този Авонал може да се явява или да не се явява в материален и зрим вид, но в нито един от тези случаи той не се ражда като безпомощен младенец.

3. *Посвещенчески мисии.* Всички Авоналовци посвещават себе си поне по веднъж на една от смъртните раси на някой еволюционен свят. Съдебните посещения се извършват многократно, арбитражните мисии могат да се повторят, но само веднъж на планетата се явява посвещаващ се Син. Посвещаващите се Авоналовци се раждат от жени, както е станало при инкарнацията на Михаил Небадонски на Урантия.

Не съществуват ограничения за броя на арбитражните или посвещенческите мисии на Авоналовците, но обикновено след седемкратното им повторение те отстъпват своето място на тези, които още не притежават такъв опит. Синовете, натрупали опит от многократни посвещения, биват превеждани във висшия личен съвет на Сина-Създател, вземайки по този начин участие в управлението на вселенските дела.

В цялата си работа за благото на обитаемите светове на Синовете-Арбитри им помагат представителите на две категории създания на локалната вселена – Мелхиседек и арахангелите, докато при посвещенческите мисии тях ги съпровождат и Ярките Вечерни Звезди, които също водят своето начало от локалните творения. Всички планетарни мисии на вторичните Райски Синове – Авоналовци, се поддържат от цялата сила и власт на първичния Райски Син – Сина-Създател на тази локална вселена, в която те служат. По същество техният труд в обитаемите сфери е също толкова ефективен и приемлив, колкото би било и служенето на самия Син-Създател в обитаваните от смъртни светове.

20:2.6 (225.5) 2. *Magisterial Missions.* A planetary visitation of this type usually occurs prior to the arrival of a bestowal Son. On such a mission an Avonal appears as an adult of the realm by a technique of incarnation not involving mortal birth. Subsequent to this first and usual magisterial visit, Avonals may repeatedly serve in a magisterial capacity on the same planet both before and after the appearance of the bestowal Son. On these additional magisterial missions an Avonal may or may not appear in material and visible form, but on none of them will he be born into the world as a helpless babe.

20:2.7 (225.6) 3. *Bestowal Missions.* The Avonal Sons do all, at least once, bestow themselves upon some mortal race on some evolutionary world. Judicial visits are numerous, magisterial missions may be plural, but on each planet there appears but one bestowal Son. Bestowal Avonals are born of woman as Michael of Nebadon was incarnated on Urantia.

20:2.8 (225.7) There is no limit to the number of times the Avonal Sons may serve on magisterial and on bestowal missions, but usually, when the experience has been seven times traversed, there is suspension in favor of those who have had less of such service. These Sons of multiple bestowal experience are then assigned to the high personal council of a Creator Son, thus becoming participants in the administration of universe affairs.

20:2.9 (225.8) In all their work for and on the inhabited worlds, the Magisterial Sons are assisted by two orders of local universe creatures, the Melchizedeks and the archangels, while on bestowal missions they are also accompanied by the Brilliant Evening Stars, likewise of origin in the local creations. In every planetary effort the secondary Paradise Sons, the Avonals, are supported by the full power and authority of a primary Paradise Son, the Creator Son of their local universe of service. To all intents and purposes their work on the inhabited spheres is just as effective and acceptable as would have been the service of a Creator Son upon such worlds of mortal habitation.

3. СЪДЕБНАТА ДЕЙНОСТ

Авоналовците са известни като Синовете-Арбитри, защото са върховните арбитри в

3. JUDICIAL ACTIONS

20:3.1 (226.1) The Avonals are known as Magisterial Sons because they are the high magistrates of the

световете – раздават правосъдие в последователните съдебни периоди в световете на времето. Те ръководят пробуждането на съхранилите живота си спящи създания, явяват се съдии при слушанията на делата на дадения свят, разглеждат отложени дела, изпълняват поръчения, свързани с епохата на изпитателното милосърдие, възлагат на пространствените създания на планетарното служене задачи, свързани с нови съдебни периоди, а след изпълнението на мисията се връщат в столицата на своята локална вселена.

realms, the adjudicators of the successive dispensations of the worlds of time. They preside over the awakening of the sleeping survivors, sit in judgment on the realm, bring to an end a dispensation of suspended justice, execute the mandates of an age of probationary mercy, reassign the space creatures of planetary ministry to the tasks of the new dispensation, and return to the headquarters of their local universe upon the completion of their mission.

Решавайки съдбата на епохата, Авоналовците определят участта на еволюционните раси, но независимо от това, че могат да излизат с решения за ликвидацията на индивидуални личностни създания, Авоналовците не привеждат такива присъди в изпълнение: това е изключителен прерогатив на властите на съответната свръхвселена.

20:3.2 (226.2) When they sit in judgment on the destinies of an age, the Avonals decree the fate of the evolutionary races, but though they may render judgments extinguishing the identity of personal creatures, they do not execute such sentences. Verdicts of this nature are executed by none but the authorities of a superuniverse.

Пристигането на Райския Авонал в еволюционния свят за приключване на съдебния период и откриване на новата ера на планетарно развитие не е задължително свързано с арбитражна или посвещенческа мисия. Арбитражните мисии понякога – а посвещенческите винаги, са инкарнации; това означава, че при изпълнението на такива задачи Авоналовците служат на планетата в материален вид – в буквалния смисъл на думата. Останалите им мисии са „технически“ и за тяхното изпълнение не се изискват инкарнации. Ако Син-Арбитър пристигне само като съдия-избавител, той се появява на планетата като духовно същество, невидимо за материалните създания на света. Такива технически посещения се изпълняват нееднократно в продължение на дългата история на обитаемия свят.

20:3.3 (226.3) The arrival of a Paradise Avonal on an evolutionary world for the purpose of terminating a dispensation and of inaugurating a new era of planetary progression is not necessarily either a magisterial mission or a bestowal mission. Magisterial missions sometimes, and bestowal missions always, are incarnations; that is, on such assignments the Avonals serve on a planet in material form — literally. Their other visits are “technical,” and in this capacity an Avonal is not incarnated for planetary service. If a Magisterial Son comes solely as a dispensational adjudicator, he arrives on a planet as a spiritual being, invisible to the material creatures of the realm. Such technical visits occur repeatedly in the long history of an inhabited world.

Авоналовците могат да действат като планетарни съдии до придобиването както на арбитражен, така и на посвещенчески опит. Въпреки това, при изпълнението на мисиите и от този, и от другия тип инкарнираният Син влиза в ролята на съдия на планетарната епоха; така постъпва и Синът-Създател, претърпял инкарнация в смъртна плът за изпълнение на мисията на посвещението. Когато Райски Син посещава еволюционен свят и става един от обитателите на този свят, неговото присъствие приключва периода за раздаване на правосъдие и ознаменува съдебната процедура над съответния свят.

20:3.4 (226.4) Avonal Sons may act as planetary judges prior to both the magisterial and bestowal experiences. On either of these missions, however, the incarnated Son will judge the passing planetary age; likewise does a Creator Son when incarnated on a mission of bestowal in the likeness of mortal flesh. When a Paradise Son visits an evolutionary world and becomes like one of its people, his presence terminates a dispensation and constitutes a judgment of the realm.

4. АРБИТРАЖНИТЕ МИСИИ

4. MAGISTERIAL MISSIONS

Като правило преди поява върху планетата на посвещенчески Син в обитаемия свят пристига Райски представител на Авоналовците, изпълняващ арбитражна мисия. Ако това посещение е първа арбитражна мисия, то съответният представител на Авонал винаги приема образа на материално същество, като се появява на планетата на своето назначение в образа на зряло създание от мъжки пол от една от смъртните раси – същество, което е напълно видимо за неговите съвременици и което поддържа с тях физически контакт. В течение на цялата арбитражна инкарнация се съхраняват пълната и непрекъсната връзка на съответния Авонал с локалните и всеобщи духовни сили.

20:4.1 (226.5) Prior to the planetary appearance of a bestowal Son, an inhabited world is usually visited by a Paradise Avonal on a magisterial mission. If it is an initial magisterial visitation, the Avonal is always incarnated as a material being. He appears on the planet of assignment as a full-fledged male of the mortal races, a being fully visible to, and in physical contact with, the mortal creatures of his day and generation. Throughout a magisterial incarnation the connection of the Avonal Son with the local and the universal spiritual forces is complete and unbroken.

Планетата може да стане арена на много арбитражни мисии както преди, така и след появата на посвещенчески Син. Тя може нееднократно да бъде посещавана от един и същи или от различни Авоналовци, действащи като арбитражни съдии-избавители, но подобни технически съдийски мисии не са свързани нито със завършването на периода, нито с изпълнението на арбитражните функции и в такива случаи Авоналовците никога не преминават през инкарнация. Даже в тези случаи, когато планетата се благославя от многократни арбитражни мисии, Авоналовците не винаги прибягват към инкарнации; а дори да служат в образа на смъртен, те неизменно се представят в образа на възрастни същества от съответния свят; те не биват раждани от жени.

20:4.2 (226.6) A planet may experience many magisterial visitations both before and after the appearance of a bestowal Son. It may be visited many times by the same or other Avonals, acting as dispensational adjudicators, but such technical missions of judgment are neither bestowal nor magisterial, and the Avonals are never incarnated at such times. Even when a planet is blessed with repeated magisterial missions, the Avonals do not always submit to mortal incarnation; and when they do serve in the likeness of mortal flesh, they always appear as adult beings of the realm; they are not born of woman.

Инкарнирайки се за посвещенческа или арбитражна мисия, Райските Синове получават опитни Настройчици, при което всяка инкарнация е свързана с нов Настройчик. Настройчиците, присъстващи в разума на инкарнираните Божии Синове, се лишават завинаги от надеждата да придобият личност чрез сливане с тези божествено-човешки същества, но те нерядко получават личностен статут по нареждане на Всеобщия Баща. Такива Настройчици образуват висш ръководен съвет на Сферата на Божеството, занимаващ се с ръководство, идентифициране и изпращане на Тайнствените Наставници в обитаемите светове. Те също така приемат и атестират Настройчиците при връщането им в „недрата на Отеца“ след разрушаването на техните смъртни земни субекти. Така верните Настройчици на съдиите на световете стават възвишени повелители на себеподобните си.

20:4.3 (227.1) When incarnated on either bestowal or magisterial missions, the Paradise Sons have experienced Adjusters, and these Adjusters are different for each incarnation. The Adjusters that occupy the minds of the incarnated Sons of God can never hope for personality through fusion with the human-divine beings of their indwelling, but they are often personalized by fiat of the Universal Father. Such Adjusters form the supreme Divinington council of direction for the administration, identification, and dispatch of Mystery Monitors to the inhabited realms. They also receive and accredit Adjusters on their return to the “bosom of the Father” upon the mortal dissolution of their earthly tabernacles. In this way the faithful Adjusters of the world judges become the exalted chiefs of their kind.

Урантия никога не е приемала Авоналовци с арбитражна мисия. Ако Урантия беше следвала общия план за еволюция на обитаемите светове, тя щеше да бъде благословена с арбитражна мисия в периода

20:4.4 (227.2) Urantia has never been host to an Avonal Son on a magisterial mission. Had Urantia followed the general plan of inhabited worlds, it would have been blessed with a magisterial mission sometime between the days of Adam and

между Адам и посвещаването на Христос Михаил. Но на вашата планета обичайната последователност за посещение от Райски Синове е била напълно нарушена от явяването на вашия Син-Създател – неговото завършващо посвещение, състояло се преди деветнадесет столетия.

Урантия все още може да бъде посетена от Авонал, насочен насам за инкарнация и изпълнение на арбитражна мисия, но що се отнася до бъдещите явявания на Райски Синове, то даже „ангелите небесни не знаят деня и часа на такива пришествия“, тъй като светът на посвещението на Михаил попада под личната опека на Сина-Владетел и като такъв изцяло се подчинява на неговите собствени планове и решения. Освен това в случая с вашия свят нещата още повече се усложняват от обещанието на Михаил да се върне. Каквито и недоразумения да са свързани с пребиваването на Урантия на Михаил Небадонски, неговото обещание да се върне във вашия свят е неоспорим факт. В светлината на тази перспектива само времето ще може да разкрие бъдещия ред за посещаване на Урантия от Райски Божии Синове.

the bestowal of Christ Michael. But the regular sequence of Paradise Sons on your planet was wholly deranged by the appearance of your Creator Son on his terminal bestowal nineteen hundred years ago.

20:4.5 (227.3) Urantia may yet be visited by an Avonal commissioned to incarnate on a magisterial mission, but regarding the future appearance of Paradise Sons, not even “the angels in heaven know the time or manner of such visitations,” for a Michael-bestowal world becomes the individual and personal ward of a Master Son and, as such, is wholly subject to his own plans and rulings. And with your world, this is further complicated by Michael’s promise to return. Regardless of the misunderstandings about the Urantian sojourn of Michael of Nebadon, one thing is certainly authentic — his promise to come back to your world. In view of this prospect, only time can reveal the future order of the visitations of the Paradise Sons of God on Urantia.

5. ПОСВЕЩАВАНЕТО НА РАЙСКИТЕ БОЖИИ СИНОВЕ

Вечният Син е вечното Слово Божие. Вечният Син е съвършеният израз на „първата“ абсолютна и безкрайна мисъл на своя вечен Баща. Когато личното възпроизвеждане или божествено продължение на този Първороден Син пристъпва към посвещенческа мисия и се явява в плът, тогава буквална истина става твърдението, че „Словото стана плът“ и че Словото пребивава в това си качество сред низшите създания с животински произход.

На Урантия е широко разпространена вярата в това, че цел на посвещението на Сина е бил, в известен смисъл, стремежът да се повлияе на отношението на Всеобщия Баща. Но вашата просветеност трябва да ви подсказва, че това не е така. Посвещението на Авоналовците и Михаиловците е неотменима част от емпиричния процес, призван да превърне тези Синове в надеждни и благожелателни арбитри и управители както на хората, така и на планетите на времето и пространството. Пътят на седмократните посвещения е върховната цел на всички Райски Божии Синове. И всички СиновеАрбитри ги подбужда същият този дух за служене, който така изчерпателно

5. BESTOWAL OF THE PARADISE SONS OF GOD

20:5.1 (227.4) The Eternal Son is the eternal Word of God. The Eternal Son is the perfect expression of the “first” absolute and infinite thought of his eternal Father. When a personal duplication or divine extension of this Original Son starts on a bestowal mission of mortal incarnation, it becomes literally true that the divine “Word is made flesh,” and that the Word thus dwells among the lowly beings of animal origin.

20:5.2 (227.5) On Urantia there is a widespread belief that the purpose of a Son’s bestowal is, in some manner, to influence the attitude of the Universal Father. But your enlightenment should indicate that this is not true. The bestowals of the Avonal and the Michael Sons are a necessary part of the experiential process designed to make these Sons safe and sympathetic magistrates and rulers of the peoples and planets of time and space. The career of sevenfold bestowal is the supreme goal of all Paradise Creator Sons. And all Magisterial Sons are motivated by this same spirit of service which so abundantly characterizes the primary Creator Sons and the Eternal Son of Paradise.

характеризира първичните Синове-Създатели и Вечния Син на Рая.

Представителят на една от категориите Райски Синове трябва да бъде посветен на всеки населен със смъртни свят, за да могат Настройчиците на Съзнанието да се заселят в разума на *всички* нормални човешки същества от съответната сфера, тъй като Настройчиците не идват при всички добронамерени хора, докато Духът на Истината не се излее над цялата плът, а спускането на Духа на Истината зависи от завръщането в столицата на вселената на Райския Син, успешно приключил своето посвещение в плът в еволюиращия свят.

20:5.3 (227.6) Some order of Paradise Son must be bestowed upon each mortal-inhabited world in order to make it possible for Thought Adjusters to indwell the minds of all normal human beings on that sphere, for the Adjusters do not come to *all* bona fide human beings until the Spirit of Truth has been poured out upon all flesh; and the sending of the Spirit of Truth is dependent upon the return to universe headquarters of a Paradise Son who has successfully executed a mission of mortal bestowal upon an evolving world.

През своята дълга история обитаемата планета става свидетел на много периодически раздавания на правосъдие и евентуално на повече от една арбитражна мисия, но обикновено само един път тук служи посвещенчески Син. За всеки обитаем свят е достатъчен един Син, пристигащ с мисия за посвещение и преживяващ целия живот на смъртен човек от раждането до смъртта му. Рано или късно, независимо от своя духовен статут, на всеки населен със смъртни свят е съдено да приеме СинАрбитър с мисия за посвещение, с изключение на тази една планета във всяка локална вселена, която е била избрана от Сина-Създател като свят, в който да осъществи своето смъртно посвещение.

20:5.4 (228.1) During the course of the long history of an inhabited planet, many dispensational adjudications will take place, and more than one magisterial mission may occur, but ordinarily only once will a bestowal Son serve on the sphere. It is only required that each inhabited world have one bestowal Son come to live the full mortal life from birth to death. Sooner or later, regardless of spiritual status, every mortal-inhabited world is destined to become host to a Magisterial Son on a bestowal mission except the one planet in each local universe whereon a Creator Son elects to make his mortal bestowal.

Узнавайки повече за посвещенческите Синове, вие ще разберете защо в историята на Небадон на Урантия се отделя такова голямо внимание. Вашата малка и незначителна планета интересува локалната вселена само затова, защото е смъртният дом на Иисус Назарянин. Тя е била място на заключителното и триумфално посвещение на вашия Син-Създател – арената, на която Михаил спечели статута на върховен владетел във вселената Небадон.

20:5.5 (228.2) Understanding more about the bestowal Sons, you discern why so much interest attaches to Urantia in the history of Nebadon. Your small and insignificant planet is of local universe concern simply because it is the mortal home world of Jesus of Nazareth. It was the scene of the final and triumphant bestowal of your Creator Son, the arena in which Michael won the supreme personal sovereignty of the universe of Nebadon.

В столицата на своята локална вселена Синът-Създател – особено след завършването на своето лично посвещение в образа на смъртен, прекарва много време, обучавайки и консултирайки колегията на обединените Синове – Синовете-Арбитри и други. С любов и самоотдаденост, с милосърдие и нежно участие тези СиновеАрбитри посвещават себе си на световете на пространството. И такива планетарни посвещения по нищо не отстъпват на смъртното посвещение на Михаиловците. Вярно е, че като място на своето последно приключение в процеса на придобиването на опит на създание вашият Син-Създател е избрал свят, на който възникнали необичайни

20:5.6 (228.3) At the headquarters of his local universe a Creator Son, especially after the completion of his own mortal bestowal, spends much of his time in counseling and instructing the college of associate Sons, the Magisterial Sons and others. In love and devotion, with tender mercy and affectionate consideration, these Magisterial Sons bestow themselves upon the worlds of space. And in no way are these planetary services inferior to the mortal bestowals of the Michaels. It is true that your Creator Son selected for the realm of his final adventure in creature experience one which had had unusual misfortunes. But no planet could ever be in such a condition that it would require the bestowal of a Creator Son to effect its spiritual rehabilitation. Any

нещастия. Но нито една планета не е способна да се окаже в такова състояние, че за нейното духовно спасение непременно да се изисква посвещаването именно на Син-Създател. Всеки от останалите Синове от посвещенческата група може да изпълни такава мисия със същия успех, тъй като целият продължителен опит на СиноветеАрбитри в световете на локалните вселени свидетелства за това, че те са толкова божествено действени и мъдри, както и техният Райски брат – Синът-Създател.

Макар посвещенческите инкарнации на Райските Синове да са винаги съпроводени с възможността за нещастие, аз не зная нито едно съобщение за неуспех или простъпка на Син-Арбитър или Син-Създател при изпълнението на посвещенческата си мисия. По своя произход както единият, така и другият са твърде близки до абсолютното съвършенство, за да претърпят неуспех. Те наистина рискуват, те действително стават подобни на смъртните създания в плът и кръв и така придобиват уникалния опит на създание, но доколкото ми е известно – винаги постигат успех. Те неизменно постигат целта, поставена пред мисията на посвещението. Разказът за техните посвещения и планетарно служене по цялата Небадон са найблагородната и завладяваща страница от историята на вашата локална вселена.

Son of the bestowal group would have equally sufficed, for in all their work on the worlds of a local universe the Magisterial Sons are just as divinely effective and all wise as would have been their Paradise brother, the Creator Son.

20:5.7 (228.4) Though the possibility of disaster always attends these Paradise Sons during their bestowal incarnations, I have yet to see the record of the failure or default of either a Magisterial or a Creator Son on a mission of bestowal. Both are of origin too close to absolute perfection to fail. They indeed assume the risk, really become like the mortal creatures of flesh and blood and thereby gain the unique creature experience, but within the range of my observation they always succeed. They never fail to achieve the goal of the bestowal mission. The story of their bestowal and planetary service throughout Nebadon constitutes the most noble and fascinating chapter in the history of your local universe.

6. ПОСВЕЩЕНИЯТА В ОБРАЗА НА СМЪРТНИ

Методът, с помощта на който един Райски Син става готов за инкарнация като посвещенчески Син и се ражда на планетата на своето посвещение, е вселенска тайна; всеки опит да се разкрие действието на този метод от Сферата на Сина е обречен на пълен провал. Нека възвишеното знание за земния живот на Иисус Назарянина проникне във вашите души, но оставете напразните разсъждения за механизма, по който е осъществена тайнствената инкарнация на Михаил Небадонски. Нека се радваме на познанието и увереността в това, че подобни постижения са във властта на божествената природа, и да не си губим напразно времето за излишни догадки относно метода, с помощта на който божествената мъдрост извършва това.

Изпълнявайки мисия на посвещение в образа на смъртен, съответният Райски Син винаги се ражда от жена и расте като дете от мъжки пол, както е било при появяването на Иисус на Урантия. Всеки Син при върховното

6. THE MORTAL-BESTOWAL CAREERS

20:6.1 (228.5) The method whereby a Paradise Son becomes ready for mortal incarnation as a bestowal Son, becomes enmothered on the bestowal planet, is a universal mystery; and any effort to detect the working of this Sonarington technique is doomed to meet with certain failure. Let the sublime knowledge of the mortal life of Jesus of Nazareth sink into your souls, but waste no thought in useless speculation as to how this mysterious incarnation of Michael of Nebadon was effected. Let us all rejoice in the knowledge and assurance that such achievements are possible to the divine nature and waste no time on futile conjectures about the technique employed by divine wisdom to effect such phenomena.

20:6.2 (229.1) On a mortal-bestowal mission a Paradise Son is always born of woman and grows up as a male child of the realm, as Jesus did on Urantia. These Sons of supreme service all pass from infancy through youth to manhood just as

си служене преминава такова развитие, както и всеки човек – от младенчество през юношество до зряла възраст. Във всяко отношение Синът се уподобява на смъртен от този народ, като представител на който се появява на света. Той се обръща с молби към Отеца, както правят това и децата на световете, където преминава неговото служене. От материална гледна точка такъв божествено-човешки Син живее обикновен живот, с едно изключение: не оставя потомство в света на своето пребиваване; това е всеобщо ограничение, налагано на всички категории посвещенчески Райски Синове.

does a human being. In every respect they become like the mortals of the race into which they are born. They make petitions to the Father as do the children of the realms in which they serve. From a material viewpoint, these human-divine Sons live ordinary lives with just one exception: They do not beget offspring on the worlds of their sojourn; that is a universal restriction imposed on all orders of the Paradise bestowal Sons.

Както Иисус се е трудил във вашия свят като син на дърводелец, така и другите Райски Синове водят трудов живот на планетите на своите посвещения. Едва ли ще се намери род дейност, с която да не се е занимавал някой от Райските Синове при своето посвещение на една от еволюционните планети на времето.

20:6.3 (229.2) As Jesus worked on your world as the carpenter's son, so do other Paradise Sons labor in various capacities on their bestowal planets. You could hardly think of a vocation that has not been followed by some Paradise Son in the course of his bestowal on some one of the evolutionary planets of time.

Когато посвещаващият себе си Син придобива опит от живота в плът, когато постигне съвършена хармония с вътрешния си Настройчик, той започва изпълнението на тази част от своята планетарна мисия, която е призвана да просвети и да въодушеви неговите събратя в плът. Като учители тези Синове посвещават себе си изключително на духовното просвещение на смъртните в световете на своето пребиваване.

20:6.4 (229.3) When a bestowal Son has mastered the experience of living the mortal life, when he has achieved perfection of attunement with his indwelling Adjuster, thereupon he begins that part of his planetary mission designed to illuminate the minds and to inspire the souls of his brethren in the flesh. As teachers, these Sons are exclusively devoted to the spiritual enlightenment of the mortal races on the worlds of their sojourn.

Макар че в много отношения са сравними, посвещенията в плът на Михаиловците и Авоналовците не във всичко са идентични: Син-Арбитър никога не провъзгласява: „Който е видял Сина, е видял Бащата“, както е направил това вашият Син-Създател, намирайки се на Урантия в плът. Но посвещавайки себе си, Авонал възвестява: „Който е видял мен, е видял Вечния Божий Син.“ Синовете-Арбитри не са преки потомци на Всеобщия Баща и не преминават през инкарнации по волята на Отеца. Те винаги посвещават себе си като Райски *Синове,* изпълнявайки волята на Вечния Син на Рая.

20:6.5 (229.4) The mortal-bestowal careers of the Michaels and the Avonals, while comparable in most respects, are not identical in all: Never does a Magisterial Son proclaim, "Whosoever has seen the Son has seen the Father," as did your Creator Son when on Urantia and in the flesh. But a bestowed Avonal does declare, "Whosoever has seen me has seen the Eternal Son of God." The Magisterial Sons are not of immediate descent from the Universal Father, nor do they incarnate subject to the Father's will; always do they bestow themselves as Paradise *Sons* subject to the will of the Eternal Son of Paradise.

Когато посвещенческите Синове – Създатели или Арбитри, преминат през порталите на смъртта, те се появяват отново на третия ден. Но вие не трябва да смятате, че на тях винаги им е подготвен толкова трагичен край като този, който преди деветнадесет столетия очаквал Сина-Създател на вашата планета. Изключителното и крайно жестоко изпитание, през което е преминал Иисус Назарянин, е станало причината, поради която в локалната вселена Урантия придобила известност като „светът на кръста“. Няма необходимост от подлагането

20:6.6 (229.5) When the bestowal Sons, Creator or Magisterial, enter the portals of death, they reappear on the third day. But you should not entertain the idea that they always meet with the tragic end encountered by the Creator Son who sojourned on your world nineteen hundred years ago. The extraordinary and unusually cruel experience through which Jesus of Nazareth passed has caused Urantia to become locally known as "the world of the cross." It is not necessary that such inhuman treatment be accorded a Son of God, and the vast majority of planets have afforded them a more considerate

на Божии Синове на толкова нечовешко отношение и на огромното мнозинство планети им е било отделяно повече внимание, така че Синът е успявал да завърши своя смъртен път, да сложи край на епохата, да извърши съдебната процедура над съхранилите живота си спящи създания и да открие новия съдебен период, без да бъде предаван на насилствена смърт. Посвещенческият Син е длъжен да се срещне със смъртта, трябва да премине през целия действителен опит на смъртните от дадения свят, но божественият план не изисква тази смърт да бъде насилствена или необичайна.

reception, allowing them to finish their mortal careers, terminate the age, adjudicate the sleeping survivors, and inaugurate a new dispensation, without imposing a violent death. A bestowal Son must encounter death, must pass through the whole of the actual experience of mortals of the realms, but it is not a requirement of the divine plan that this death be either violent or unusual.

Ако такива Синове не бъдат умъртвени насилствено, те напускат живота доброволно и преминават през порталите на смъртта, не за да се подчинят на „суро вото правосъдие“ или за да бъде умиротворен „Божият гняв“, а за да приключат посвещението, за да „изпият чашата“ на инкарнацията и да придобият личен опит в ъв всичко, което представлява животът на създанията в този му вид, в който те го преживяват на планетата на съществуването си като смъртни. Посвещаването е планетарна и вселенска неизбежност и физическата смърт е само необходима част от посвещенческата мисия.

20:6.7 (229.6) When bestowal Sons are not put to death by violence, they voluntarily relinquish their lives and pass through the portals of death, not to satisfy the demands of “stern justice” or “divine wrath,” but rather to complete the bestowal, “to drink the cup” of the career of incarnation and personal experience in all that constitutes a creature’s life as it is lived on the planets of mortal existence. Bestowal is a planetary and a universe necessity, and physical death is nothing more than a necessary part of a bestowal mission.

Завършвайки инкарнацията като смъртен, Авонал отива в Рая, бива приет от Всеобщия Баща, завръща се в своята локална вселена и получава признание от Сина-Създател. След такава посвещенческа мисия съответният Авонал и Синът-Създател изпращат общия Дух на Истината, за да действа в сърцата на смъртните народи в света на посвещението. Ако един Син-Създател все още не е станал пълновластен управител на своята локална вселена, то такъв Дух се явява обединеният дух на двамата Синове, осъществен от Създателния Дух. Той донякъде се отличава от Духа на Истината, който е характерен за епохите на локалната вселена след седмото посвещаване на Михаил.

20:6.8 (230.1) When the mortal incarnation is finished, the Avonal of service proceeds to Paradise, is accepted by the Universal Father, returns to the local universe of assignment, and is acknowledged by the Creator Son. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Son send their conjoint Spirit of Truth to function in the hearts of the mortal races dwelling on the bestowal world. In the presovereignty ages of a local universe, this is the joint spirit of both Sons, implemented by the Creative Spirit. It differs somewhat from the Spirit of Truth which characterizes the local universe ages following a Michael’s seventh bestowal.

След завършването на последното посвещаване на Сина-Създател природата на Духа на Истината, изпращан във всички светове на посвещение на Авоналовци в локалната вселена, се изменя: той в по-буквален смисъл става духът на пълновластния Михаил. Този феномен става едновременно с освобождаването на Духа на Истината за служене на планетата на смъртното посвещение на Михаил. След това във всеки свят, удостоен с посвещение на Син-Арбитър, се изпраща такъв духовен Утешител; изпраща го преминалият през седем посвещения Син-Създател съвместно със Син-Арбитър и той е такъв Дух, какъвто би се появил в световете на вселената, ако

20:6.9 (230.2) Upon the completion of a Creator Son’s final bestowal the Spirit of Truth previously sent into all Avonal-bestowal worlds of that local universe changes in nature, becoming more literally the spirit of the sovereign Michael. This phenomenon takes place concurrently with the liberation of the Spirit of Truth for service on the Michael-mortal-bestowal planet. Thereafter, each world honored by a Magisterial bestowal will receive the same spirit Comforter from the sevenfold Creator Son, in association with that Magisterial Son, which it would have received had the local universe Sovereign personally incarnated as its bestowal Son.

Пълновластният Син на локалната вселена лично би се посветил на всеки от тях.

7. ТРОИЧНИТЕ СИНОВЕ-УЧИТЕЛИ

Тези високоличностни и високодуховни Райски Синове се пораждат от Райската Троица. В Хавона тази категория е известна като Дейналовци. В Орвонтон ги знаят като Троичните Синове-Учители, наречени така поради техния произход. В Салвингтон понякога ги наричат Духовните Синове на Рая.

Броят на Синовете-Учители постоянно расте. Според транслацията на данни от последната вселенска преписка броят на тези Троични Синове, действащи в централната и свръхвселените, съставлява малко повече от двадесет и един милиарда, при което тук не влиза резервът на Рая, включващ над една трета от всички съществуващи Троични Синове-Учители.

Синовната категория на Дейналовците не е органична част от администрацията на локалните или свръхвселените. Нейните членове не са създатели или спасители, съдии или управители. Те са свързани не толкова с управлението на вселената, колкото с нравственото просвещение и духовно развитие. Те са просветителите на вселената, посветени на духовното пробуждане и нравствено водителство на всички светове. Тяхното служене е неразривно свързано със служенето на личностите на Безкрайния Дух и има пряко отношение към възхода на създанията към Рая.

Тези Синове на Троицата съдържат в себе си обединената същност на трите Райски Божества, но се създава впечатление, че в Хавона те на първо място изразяват характера на Всеобщия Баща. В свръхвселените те очевидно отразяват повече природата на Вечния Син, докато в локалните вселени очевидно изразяват характера на Безкрайния Дух. Във всички вселени те са въплъщение на служенето и благоразумието на мъдростта.

За разлика от своите Райски братя – Михаиловците и Авоналовците – Троичните Синове-Учители не получават предварителна подготовка в централната вселена. Те се насочват непосредствено към столичните светове на свръхвселените, откъдето се изпращат за служене в една от локалните вселени. Опекунствайки тези еволюционни светове, те използват обединеното духовно влияние на Сина-Създател и свързаните с него Синове-Арбитри, тъй като сами по себе си Дейналовците не притежават духовно

7. THE TRINITY TEACHER SONS

20:7.1 (230.3) These highly personal and highly spiritual Paradise Sons are brought into being by the Paradise Trinity. They are known in Havona as the order of Daynals. In Orvonton they are of record as Trinity Teacher Sons, so named because of their parentage. On Salvington they are sometimes denominated the Paradise Spiritual Sons.

20:7.2 (230.4) In numbers the Teacher Sons are constantly increasing. The last universal census broadcast gave the number of these Trinity Sons functioning in the central and superuniverses as a little more than twenty-one billion, and this is exclusive of the Paradise reserves, which include more than one third of all Trinity Teacher Sons in existence.

20:7.3 (230.5) The Daynal order of sonship is not an organic part of the local or superuniverse administrations. Its members are neither creators nor retrievers, neither judges nor rulers. They are not so much concerned with universe administration as with moral enlightenment and spiritual development. They are the universal educators, being dedicated to the spiritual awakening and moral guidance of all realms. Their ministry is intimately interrelated with that of the personalities of the Infinite Spirit and is closely associated with the Paradise ascension of creature beings.

20:7.4 (230.6) These Sons of the Trinity partake of the combined natures of the three Paradise Deities, but in Havona they seem more to reflect the nature of the Universal Father. In the superuniverses they seem to portray the nature of the Eternal Son, while in the local creations they appear to show forth the character of the Infinite Spirit. In all universes they are the embodiment of service and the discretion of wisdom.

20:7.5 (230.7) Unlike their Paradise brethren, Michaels and Avonals, Trinity Teacher Sons receive no preliminary training in the central universe. They are dispatched directly to the headquarters of the superuniverses and from there are commissioned for service in some local universe. In their ministry to these evolutionary realms they utilize the combined spiritual influence of a Creator Son and the associated Magisterial Sons, for the Daynals do not possess a spiritual drawing power in and of themselves.

привличаща сила.

8. СЛУЖЕНЕТО НА ДЕЙНАЛОВЦИТЕ В ЛОКАЛНИТЕ ВСЕЛЕНИ

Духовните Синове на Рая са уникални същества с Троичен произход, единствените троични създания, така тясно свързани с ръководството на вселените с двойствен произход. Дейналовците предано служат като учители на смъртните създания и низшите категории духовни същества. Започвайки своя труд в локалните системи, те – в зависимост от опита и успехите, се придвижват към центъра и чрез служене в съзвездията се възвисяват към висшия труд в локалното творение. След атестацията си даден Дейнал може да стане духовен посланик, представител на тази локална вселена, където е преминала неговата служба.

Аз не зная точния брой на Синовете-Учители в Небадон; той възлиза на много хиляди. Към тази категория се отнасят много декани в школите на Мелхиседек; тези Синове влизат и в над стохилядния щат на постоянния Салвингтонски Университет. Голямо количество Дейналовци са настанени в различните подготовителни моронтийни светове, където наред с духовното и интелектуално развитие на смъртните създания те се занимават с обучение на серафически и други същества и на местни обитатели на локалните творения. Много от техните помощници излизат от редовете на тринитизираните от създания същества.

Синовете-Учители са тази инстанция, през която преминават всички изпити и тестове по квалификация и атестация на всички низшестоящи степени на вселенска служба – от стражите на предни постове до астрономите. Те осъществяват широка и многовековна програма за обучение, която започва с планетарни курсове и завършва с висшия Институт на Мъдростта, разположен в Салвингтон. Признание, съответстващо на усилията и постиженията, е осигурено за всички, които завършват тези пътешествия в мъдростта и истината, независимо дали това е извисяващ се смъртен или амбициозен херувим.

Във всички вселени всички Божии Синове са признателни на тези неизменно предани и дейни Троични Синове-Учители. Те са възвишените учители на всички духовни личности, изпитани и истински наставници даже на самите Божии Синове. Но аз едва ли мога да ви разкажа за безбройните детайли,

8. LOCAL UNIVERSE MINISTRY OF THE DAYNALS

20:8.1 (231.1) The Paradise Spiritual Sons are unique Trinity-origin beings and the only Trinity creatures to be so completely associated with the conduct of the dual-origin universes. They are affectionately devoted to the educational ministry to mortal creatures and the lower orders of spiritual beings. They begin their labors in the local systems and, in accordance with experience and achievement, are advanced inward through the constellation service to the highest work of the local creation. Upon certification they may become spiritual ambassadors representing the local universes of their service.

20:8.2 (231.2) The exact number of Teacher Sons in Nebadon I do not know; there are many thousands of them. Many of the heads of departments in the Melchizedek schools belong to this order, while the combined staff of the regularly constituted University of Salvington embraces over one hundred thousand including these Sons. Large numbers are stationed on the various morontia-training worlds, but they are not wholly occupied with the spiritual and intellectual advancement of mortal creatures; they are equally concerned with the instruction of seraphic beings and other natives of the local creations. Many of their assistants are drawn from the ranks of the creature-trinitized beings.

20:8.3 (231.3) The Teacher Sons compose the faculties who administer all examinations and conduct all tests for the qualification and certification of all subordinate phases of universe service, from the duties of outpost sentinels to those of star students. They conduct an agelong course of training, ranging from the planetary courses up to the high College of Wisdom located on Salvington. Recognition indicative of effort and attainment is granted to all, ascending mortal or ambitious cherubim, who complete these adventures in wisdom and truth.

20:8.4 (231.4) In all universes all the Sons of God are beholden to these ever-faithful and universally efficient Trinity Teacher Sons. They are the exalted teachers of all spirit personalities, even the tried and true teachers of the Sons of God themselves. But of the endless details of the duties and functions of the Teacher Sons I can hardly instruct you. The vast domain of Daynal-

свързани със задълженията и функциите на Синовете-Учители. Обширното поле на дейност на синовството на Дейналовците ще бъде по-добре разбрано на Урантия тогава, когато достигнете повисоко интелектуално развитие, а също така и след като приключи духовната изолация на вашата планета.

sonship activities will be better understood on Urantia when you are more advanced in intelligence, and after the spiritual isolation of your planet has been terminated.

9. ПЛАНЕТАРНОТО СЛУЖЕНЕ НА ДЕЙНАЛОВЦИТЕ

Когато развитието на събитията в еволюционния свят покаже, че той е готов за встъпване в духовната ера, Троичните Синове-Учители неизменно предлагат своите услуги. Вие не сте запознати с тази категория синовство, защото Урантия никога не е преживявала духовна ера – хилядолетия космическо просвещение. Но и сега Синове-Учители посещават вашия свят, за да съставят планове за своето предполагаемо пребиваване на вашата сфера. Те се появяват на Урантия, след като нейните обитатели придобият сравнителна свобода от веригите на животинското наследство и от оковите на материализма.

Троичните Синове-Учители нямат никакво отношение към приключването на планетарните съдебни периоди. Те не съдят мъртвите и не преобразуват живите, но при всяка планетарна мисия биват съпровождани от Син-Арбитър, изпълняващ тези функции. Синовете-Учители са изцяло посветени на инициирането на духовната епоха, зората на епохата на духовните реалности на дадена еволюционната планета. Те превръщат духовните аналози на материалното знание и временната мъдрост в реалност.

Обикновено Синовете-Учители остават на планетата в течение на хиляда години от планетарното време. Един от тях възглавява едно хилядолетно планетарно управление, а неговите помощници са седемдесет на брой и са от същата категория. Дейналовците не се възползват от инкарнация или други методи, които биха ги направили видими за смъртните същества; затова контактът със света на посещение се установява чрез Ярките Вечерни Звезди – личностите в локалната вселена, свързани с Троичните Синове-Учители.

Дейналовците могат нееднократно да се връщат в обитаемия свят и след тяхното завършващо посещение планетата придобива постоянен статут в сферата на светлината и живота, което в настоящата вселенска епоха е еволюционната цел на всички светове,

9. PLANETARY SERVICE OF THE DAYNALS

20:9.1 (231.5) When the progress of events on an evolutionary world indicates that the time is ripe to initiate a spiritual age, the Trinity Teacher Sons always volunteer for this service. You are not familiar with this order of sonship because Urantia has never experienced a spiritual age, a millennium of cosmic enlightenment. But the Teacher Sons even now visit your world for the purpose of formulating plans concerning their projected sojourn on your sphere. They will be due to appear on Urantia after its inhabitants have gained comparative deliverance from the shackles of animalism and from the fetters of materialism.

20:9.2 (231.6) Trinity Teacher Sons have nothing to do with terminating planetary dispensations. They neither judge the dead nor translate the living, but on each planetary mission they are accompanied by a Magisterial Son who performs these services. Teacher Sons are wholly concerned with the initiation of a spiritual age, with the dawn of the era of spiritual realities on an evolutionary planet. They make real the spiritual counterparts of material knowledge and temporal wisdom.

20:9.3 (232.1) The Teacher Sons usually remain on their visitation planets for one thousand years of planetary time. One Teacher Son presides over the planetary millennial reign and is assisted by seventy associates of his order. The Daynals do not incarnate or otherwise so materialize themselves as to be visible to mortal beings; therefore is contact with the world of visitation maintained through the activities of the Brilliant Evening Stars, local universe personalities who are associated with the Trinity Teacher Sons.

20:9.4 (232.2) The Daynals may return many times to an inhabited world, and following their final mission the planet will be ushered into the settled status of a sphere of light and life, the evolutionary goal of all the mortal-inhabited worlds of the present universe age. The Mortal Corps of the Finality has much to do with the spheres settled in light and life, and

населени със смъртни. Смъртните Корпуси на Завършилите имат пряко отношение към сферите, встъпили в епохата на светлината и живота, и тяхната планетарна дейност е свързана със служенето на Синовете-Учители. Фактически цялата категория Дейналовци е тясно свързана с всички стадии от дейността на завършилите в еволюционните творения на времето и пространството.

Очевидната връзка на Троичните Синове-Учители с режима на еволюцията на смъртните от ранните стадии на еволюционния възход е толкова крехка, че често пъти ние неволно се замисляме за перспективите на тяхното сътрудничество със завършилите в неразкритите вселени на бъдещето. Ние забелязваме, че управляващите на свръхвселените са отчасти същества с троичен произход и отчасти – извисяващи се еволюционни създания, обгърнати от Троицата. Ние сме дълбоко убедени в това, че понастоящем Синовете-Учители и завършилите натрупват опит, свързан с времето, което може да послужи като предварителна подготовка за тясно взаимодействие в неразкрит бъдещ път. На Уверса ние вярваме, че след влизането на свръхвселените в епохата на светлината и живота тези Райски Синовете-Учители, така дълбоко познаващи проблемите на еволюционните светове и в течение на толкова дълго време свързани с извисяването на еволюционните смъртни, вероятно ще преминат във вечно взаимодействие с Райските Корпуси за Завършили.

their planetary activities touch upon those of the Teacher Sons. Indeed, the whole order of Daynal sonship is intimately connected with all phases of finaliter activities in the evolutionary creations of time and space.

20:9.5 (232.3) The Trinity Teacher Sons seem to be so completely identified with the regime of mortal progression through the earlier stages of evolutionary ascension that we are often led to speculate regarding their possible association with the finaliters in the undisclosed career of the future universes. We observe that the administrators of the superuniverses are part Trinity-origin personalities and part Trinity-embraced ascendant evolutionary creatures. We firmly believe that the Teacher Sons and the finaliters are now engaged in acquiring the experience of time-association which may be the preliminary training to prepare them for close association in some unrevealed future destiny. On Uversa it is our belief that, when the superuniverses are finally settled in light and life, these Paradise Teacher Sons, who have become so thoroughly familiar with the problems of evolutionary worlds and have been so long associated with the career of evolutionary mortals, will probably be transferred to eternal association with the Paradise Corps of the Finality.

10. ОБЕДИНЕНОТО СЛУЖЕНЕ НА РАЙСКИТЕ СИНОВЕ

Всички Райски Божии Синове са божествени по своя произход и природа. Деянията на всеки Райски Син за благото на всеки свят се извършват така, както ако всеки от тях беше първият и единствен Божий Син.

Райските Синове представляват божествената демонстрация на действащата природа на трите лица на Божеството в сферите на времето и пространството. Категорията на Синовете Създатели, Арбитри и Учители е дар от вечните Божества на хората и всички други вселенски създания, притежаващи потенциална способност за извисяване. Тези Божии Синове са божествени попечители, неуморно помагащи на създанията на времето в постигането на висшата духовна цел на вечността.

В Синовете-Създатели любовта на

10. UNITED MINISTRY OF THE PARADISE SONS

20:10.1 (232.4) All the Paradise Sons of God are divine in origin and in nature. The work of each Paradise Son in behalf of each world is just as if the Son of service were the first and only Son of God.

20:10.2 (232.5) The Paradise Sons are the divine presentation of the acting natures of the three persons of Deity to the domains of time and space. The Creator, Magisterial, and Teacher Sons are the gifts of the eternal Deities to the children of men and to all other universe creatures of ascension potential. These Sons of God are the divine ministers who are unceasingly devoted to the work of helping the creatures of time attain the high spiritual goal of eternity.

20:10.3 (232.6) In the Creator Sons the love of the Universal Father is blended with the mercy of the

Всеобщия Баща се слива с милосърдието на Вечния Син и се разкрива на локалните вселени в съзидателното могъщество, преданото служене и мъдрото пълновластие на Михаиловците. В Синовете-Арбитри милосърдието на Вечния Син, обединено със служенето на Безкрайния Дух, се разкрива на еволюционните сфери в деянията на Авоналовците – в тяхното съдене, служене и посвещения. В Троичните Синове-Учители любовта, милосърдието и служенето на трите Райски Божества са съгласувани на върховно пространствено-времево ниво на ценности и се проявяват във вселените като жива истина, божествена добродетел и истинска духовна красота.

Eternal Son and is disclosed to the local universes in the creative power, loving ministry, and understanding sovereignty of the Michaels. In the Magisterial Sons the mercy of the Eternal Son, united with the ministry of the Infinite Spirit, is revealed to the evolutionary domains in the careers of these Avonals of judgment, service, and bestowal. In the Trinity Teacher Sons the love, mercy, and ministry of the three Paradise Deities are co-ordinated on the highest time-space value-levels and are presented to the universes as living truth, divine goodness, and true spiritual beauty.

В локалните вселени Синовете от тези категории си сътрудничат един с друг, помагайки за разкриването на Божествата от Рая пред създанията на пространството: като Бащата на локалната вселена, Синът-Създател демонстрира безкрайния характер на Всеобщия Баща; както посвещенческите Синове на милосърдието, Авоналовците разкриват несравнената природа на Вечния Син и неговото безкрайно състрадание. Като истински учители на възходящите личности Троичните Синове Дейналовци разкриват просветителската личност на Безкрайния Дух. В своето божествено съвършено сътрудничество Михаиловците, Авоналовците и Дейналовците внасят своята лепта в реализацията и разкриването на личността и пълновластието на Бог-Върховния в пространствено-времевите вселени. В хармоничността на своята триединна дейност тези Райски Божии Синове винаги се намират в авангарда на личностите на Божеството, участващи в нескончаемите разширения на божествеността на Първия Велик Източник и Център – от вечния Остров на Рая в неизвестните дълбини на пространството.

20:10.4 (233.1) In the local universes these orders of sonship collaborate to effect the revelation of the Deities of Paradise to the creatures of space: As the Father of a local universe, a Creator Son portrays the infinite character of the Universal Father. As the bestowal Sons of mercy, the Avonals reveal the matchless nature of the Eternal Son of infinite compassion. As the true teachers of ascending personalities, the Trinity Daynal Sons disclose the teacher personality of the Infinite Spirit. In their divinely perfect co-operation, Michaels, Avonals, and Daynals are contributing to the actualization and revelation of the personality and sovereignty of God the Supreme in and to the time-space universes. In the harmony of their triune activities these Paradise Sons of God ever function in the vanguard of the personalities of Deity as they follow the never-ending expansion of the divinity of the First Great Source and Center from the everlasting Isle of Paradise into the unknown depths of space.

[Представено от Възпитател по Мъдрост от Уверса.]

20:10.5 (233.2) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Документ 21. Райските Синове-Създатели

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 21. РАЙСКИТЕ СИНОВЕ-СЪЗДАТЕЛИ

Секции

Въведение
1. Произходът и природата на Синовете-Създатели
2. Създателите на локалните вселени
3. Пълновластието в локалната вселена
4. Посвещенията на Михаиловците
5. Връзката на Синовете-Владетели с Вселената
6. Предназначението на владетелите Михаиловци

PAPER 21 THE PARADISE CREATOR SONS

SECTIONS

Introduction
1. Origin and Nature of Creator Sons
2. The Creators of Local Universes
3. Local Universe Sovereignty
4. The Michael Bestowals
5. Relation of Master Sons to the Universe
6. Destiny of the Master Michaels

Въведение

С ИНОВЕТЕ-СЪЗДАТЕЛИ са създателите и управителите на локалните вселени на времето и пространството. Тези създатели и властващи имат двойствен произход, олицетворявайки качествата на Бог-Бащата и Бог-Сина. Но всеки Син-Създател се отличава от всеки друг; всеки е уникален в своята същност и личност; всеки „единороден Син“ е въплъщение на съвършения божествен идеал.

Огромните усилия на върховните Синове по създаването, развитието и усъвършенстването на една локална вселена се ползват от неизменната благотворна поддръжка и одобрение на Всеобщия Баща. Трогателни и ненадминати са взаимоотношенията на Синовете-Създатели с техния Райски Баща. Несъмнено е, че дълбокото чувство на Божеството към своето потомство е източник на същата тази прекрасна и почти божествена любов, която изпитват към своите деца даже смъртните

INTRODUCTION

21:0.1 (234.1) THE Creator Sons are the makers and rulers of the local universes of time and space. These universe creators and sovereigns are of dual origin, embodying the characteristics of God the Father and God the Son. But each Creator Son is different from every other; each is unique in nature as well as in personality; each is the “only-begotten Son” of the perfect deity ideal of his origin.

21:0.2 (234.2) In the vast work of organizing, evolving, and perfecting a local universe, these high Sons always enjoy the sustaining approval of the Universal Father. The relationship of the Creator Sons with their Paradise Father is touching and superlative. No doubt the profound affection of the Deity parents for their divine progeny is the wellspring of that beautiful and well-nigh divine love which even mortal parents bear their children.

родители.

Тези първични Райски Синове се въплъщават като Михаиловци. Когато напускат Рая, за да основат свои вселени, те се наричат Михаиловци-Създатели. Когато се утвърдят в своята висша власт, се наричат Михаиловци-Владетели. Понякога ние говорим за владетеля на вашата вселена Небадон като за Христос Михаил. Винаги и вечно управляват те, както подобава на реда Михаил", тъй като такова е името на първия Син от тяхната категория и същност.

Изначалният – или първороден, Михаил никога не се е инкарнирал в образа на материално същество, но е придобил седмократен опит на духовно извисяващи се създания в седем кръга на Хавона, придвижвайки се от външните сфери към вътрешния кръг на централното творение. Синовете Михаиловци са опознали голямата вселена открай докрай; няма такъв опит, който да има принципно значение за децата на времето и пространството, който да е непознат на Михаиловците; те действително съдържат в себе си не само божествената, но и вашата природа, с други думи – всяка същност: от най-висшата до най-низшата.

Когато във всеобщия център се събират съветите на първичните Райски Синове, възглавява ги изначалният Михаил. Неотдавна ние записахме на Уверса вселенската транслация на един извънреден конклав, който се състоя на Вечния Остров; в него взеха участие сто и петдесет хиляди Синове-Създатели, събрали се в присъствието на Отеца, за да обсъдят процеса на единение и стабилизация на вселената на вселените. Това беше избрана група от Пълновластни синове Михаиловци, преминали пътя на седмократните посвещения.

21:0.3 (234.3) These primary Paradise Sons are personalized as Michaels. As they go forth from Paradise to found their universes, they are known as Creator Michaels. When settled in supreme authority, they are called Master Michaels. Sometimes we refer to the sovereign of your universe of Nebadon as Christ Michael. Always and forever do they reign after the "order of Michael," that being the designation of the first Son of their order and nature.

21:0.4 (234.4) The original or first-born Michael has never experienced incarnation as a material being, but seven times he passed through the experience of spiritual creature ascent on the seven circuits of Havona, advancing from the outer spheres to the innermost circuit of the central creation. The order of Michael knows the grand universe from one end to the other; there is no essential experience of any of the children of time and space in which the Michaels have not personally participated; they are in fact partakers not only of the divine nature but also of your nature, meaning all natures, from the highest to the lowest.

21:0.5 (234.5) The original Michael is the presiding head of the primary Paradise Sons when they assemble for conference at the center of all things. Not long since on Uversa we recorded a universal broadcast of a conclave extraordinary on the eternal Isle of one hundred fifty thousand Creator Sons assembled in the parental presence and engaged in deliberations having to do with the progress of the unification and stabilization of the universe of universes. This was a selected group of Sovereign Michaels, sevenfold bestowal Sons.

1. ПРОИЗХОДЪТ И ПРИРОДАТА НА СИНОВЕТЕ-СЪЗДАТЕЛИ

Когато пълнотата в абсолютната духовна представа на Вечния Син среща във Всеобщия Баща пълнотата на абсолютната концепция на личността, когато подобен съзидателен съюз става окончателен и изчерпващ, когато се достига толкова абсолютна индивидуалност на духа и толкова безкрайна цялост на концепцията за личността, тогава в този момент, без каквито и да било загуби на личността или прерогативите на всяко от безкрайните Божества, възниква пълноценен, нов и оригинален Син-Създател; този единороден

1. ORIGIN AND NATURE OF CREATOR SONS

21:1.1 (234.6) When the fullness of absolute spiritual ideation in the Eternal Son encounters the fullness of absolute personality concept in the Universal Father, when such a creative union is finally and fully attained, when such absolute identity of spirit and such infinite oneness of personality concept occur, then, right then and there, without the loss of anything of personality or prerogative by either of the infinite Deities, there flashes into full-fledged being a new and original Creator Son, the only-begotten Son of the perfect ideal and the powerful idea whose union produces this new creator personality of power and perfection.

Син въплъщава в себе си съвършения идеал и могъщата идея, чийто съюз е породил тази нова личност на създател, снабден с могъщество и съвършенство.

Всеки Син-Създател е единородно и единствено възможно дете на съвършения съюз на оригинални концепции на двата безкрайни, вечни и съвършени разума на непреходните Създатели на вселената на вселените. Поява на втори такъв Син е невъзможна, тъй като всеки Син-Създател е безусловен, завършен и окончателен израз и въплъщение на всички и всяка страна, на всяко качество, присъстващо във всяко възможно съществуване на всяка божествена реалност, която в продължение на цяла вечност би могла някога да бъде открита, изразена или формирана от божествените съзидателни потенциали, обединили се за пораждане на Син Михаил. Всеки Син-Създател е абсолютът на обединените концепции на Божеството, съставляващи неговия божествен произход.

По принцип божествените същности на тези Синове-Създатели се образуват в равна степен от атрибутите на двамата Райски родители. Всички Синове носят в себе си пълнотата на божествената същност на Всеобщия Баща и съзидателните прерогативи на Вечния Син, но наблюдавайки практическите проявления на функциите на Михаиловците във вселените, ние забелязваме очевидни различия. Създава се впечатлението, че някои Синове-Създатели напомнят повече Бога-Баща, други – Бога-Син. Например: тенденцията, съществуваща в управлението на вселената Небадон, дава основание да се предполага, че по своята природа и характер Синът, който е нейн Създател и управител, повече напомня Вечния Майчински Син. Трябва също така да отбележим, че някои вселени се възглавяват от Райските Михаиловци, които в равна степен напомнят Бог-Бащата и Бог-Сина. Всички тези наблюдения в никаква степен не са критични забележки; това е само констатация на факт.

Аз не зная точния брой на Синовете-Създатели, но имам всички основания да предполагам, че са над седемстотин хиляди. От друга страна, ние знаем, че съществуват точно седемстотин хиляди Извечно Единни и че нови не се създават. По наше мнение предопределените планове на днешната вселенска епоха показват, че във всяка локална вселена трябва да има по един Извечно Единен като съветник и посланик на Троицата. Освен това ние забелязваме, че постоянно нарастващият брой на Синовете-Създатели вече превишава неизменния брой на Извечно Единните. Но на нас не ни е

21:1.2 (235.1) Each Creator Son is the only-begotten and only-begettable offspring of the perfect union of the original concepts of the two infinite and eternal and perfect minds of the ever-existent Creators of the universe of universes. There never can be another such Son because each Creator Son is the unqualified, finished, and final expression and embodiment of all of every phase of every feature of every possibility of every divine reality that could, throughout all eternity, ever be found in, expressed by, or evolved from, those divine creative potentials which united to bring this Michael Son into existence. Each Creator Son is the absolute of the united deity concepts which constitute his divine origin.

21:1.3 (235.2) The divine natures of these Creator Sons are, in principle, derived equally from the attributes of both Paradise parents. All partake of the fullness of the divine nature of the Universal Father and of the creative prerogatives of the Eternal Son, but as we observe the practical outworking of the Michael functions in the universes, we discern apparent differences. Some Creator Sons appear to be more like God the Father; others more like God the Son. For example: The trend of administration in the universe of Nebadon suggests that its Creator and ruling Son is one whose nature and character more resemble that of the Eternal Mother Son. It should be further stated that some universes are presided over by Paradise Michaels who appear equally to resemble God the Father and God the Son. And these observations are in no sense implied criticisms; they are simply a recording of fact.

21:1.4 (235.3) I do not know the exact number of Creator Sons in existence, but I have good reasons for believing that there are more than seven hundred thousand. Now, we know that there are exactly seven hundred thousand Unions of Days and no more are being created. We also observe that the ordained plans of the present universe age seem to indicate that one Union of Days is to be stationed in each local universe as the counseling ambassador of the Trinity. We note further that the constantly increasing number of Creator Sons already exceeds the stationary number of the Unions of Days. But concerning the destiny of the Michaels beyond seven hundred

известно нищо за съдбата на Михаиловците, невлизащи в седемстотинте хиляди.

2. СЪЗДАТЕЛИТЕ НА ЛОКАЛНИТЕ ВСЕЛЕНИ

Райските Синове от първичната категория са проектанти, създатели, строители и управляващи своите владения – локалните вселени на времето и пространството, основните съзидателни единици в седемте еволюционни свръхвселени. Синът-Създател получава правото да избира мястото на своята бъдеща дейност в пространството, но още преди да може да пристъпи към физическата организация на своята вселена, той трябва да отделя много време за наблюдаване и изучаване усилията на своите старши братя в различните творения, разположени в свръхвселената на неговата планирана дейност. Но първото, през което трябва да премине един Син Михаил, е допълнителният и уникален опит по наблюдаване на Рая и подготовка в Хавона.

Когато Син-Създател напуска Рая и се отправя на неизвестно пътешествие – да създаде вселена, за да стане нейн върховен ръководител, фактически Богът на организираното от него самия локално творение, тогава той за пръв път установява тясна връзка с Третия Източник и Център и в много отношения – своята зависимост от него; макар Безкрайният Дух да пребивава заедно с Отеца и Сина във всеобщия център, неговото призвание се състои в това, да стане действителен и ефективен помощник на всеки Син-Създател. Затова всеки Син-Създател се съпровожда от Съзидателна Дъщеря на Безкрайния Дух – същество, на което е съдено да стане Божествената Попечителка, Духовната Майка на новата локална вселена.

Заминаването на Сина Михаил го освобождава завинаги от присъщите на създателя прерогативи от Райските Източници и Центрове; в сила остават само такива ограничения, които са свързани с пред-съществуването на тези Източници и Центрове, а също тези, които се определят от някои предшестващи сили и присъствия. Над прерогативите на създател, който във всички останали аспекти е всемогъщ Баща на локалната вселена, се налагат следните ограничения:

1 . *Енергия-материята* се контролира от Безкрайния Дух. Преди Синът-Създател да може да пристъпи към създаване на неща с някаква форма, големи или малки, докато

thousand, we have never been informed.

2. THE CREATORS OF LOCAL UNIVERSES

21:2.1 (235.4) The Paradise Sons of the primary order are the designers, creators, builders, and administrators of their respective domains, the local universes of time and space, the basic creative units of the seven evolutionary superuniverses. A Creator Son is permitted to choose the space site of his future cosmic activity, but before he may begin even the physical organization of his universe, he must spend a long period of observation devoted to the study of the efforts of his older brothers in various creations located in the superuniverse of his projected action. And prior to all this, the Michael Son will have completed his long and unique experience of Paradise observation and Havona training.

21:2.2 (235.5) When a Creator Son departs from Paradise to embark upon the adventure of universe making, to become the head — virtually the God — of the local universe of his own organization, then, for the first time, he finds himself in intimate contact with, and in many respects dependent upon, the Third Source and Center. The Infinite Spirit, though abiding with the Father and the Son at the center of all things, is destined to function as the actual and effective helper of each Creator Son. Therefore is each Creator Son accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit, that being who is destined to become the Divine Minister, the Mother Spirit of the new local universe.

21:2.3 (236.1) The departure of a Michael Son on this occasion forever liberates his creator prerogatives from the Paradise Sources and Centers, subject only to certain limitations inherent in the pre-existence of these Sources and Centers and to certain other antecedent powers and presences. Among these limitations to the otherwise all-powerful creator prerogatives of a local universe Father are the following:

21:2.4 (236.2) 1. *Energy-matter* is dominated by the Infinite Spirit. Before any new forms of things, great or small, may be created, before any new transformations of energy-matter may be attempted, a Creator Son must secure the

получи възможността да се заеме с трансформация на енергия-материята, той трябва да си осигури съгласието и поддръжката на Безкрайния Дух.

2 . *Типовете и видовете създания* се контролират от Вечния Син. Преди Синът-Създател да може да пристъпи към създаването на нов тип същества, на какъвто и да е нов тип създания, той трябва да получи съгласието на Вечния и Изначален Майчински Син.

3 . *Личността* бива замисляна и посвещавана от Всеобщия Баща.

Типовете и моделите *разум* се определят от факторите на битието, съществуващи до появата на създания. След като от тяхната взаимна връзка възниква създание (личностно или друго), разумът е дар от Третия Източник и Център, който представлява всеобщия източник на служене на разума на всички същества под нивото на Райските Създатели.

Контролът над типовете и видовете *дух* зависи от нивото на тяхното проявление. В крайна сметка духовният тип се контролира от Троицата или пред-троичното духовно съдържание на троичните личности – Отеца, Сина и Духа.

Когато подобен съвършен и божествен Син получи на свое разположение избраната за своята вселена област от пространството, когато са решени началните проблеми, свързани с материализацията на вселената и поддържането на общото равновесие, когато е сключен действен и плодотворен съюз с допълващата го Дъщеря на Безкрайния Дух, тогава този Вселенски Син и този Вселенски Дух поставят основата на връзката, на която е съдено да доведе до появата на великото множество деца на локалната вселена. Във връзка с това събитие Съзидателният Дух, средоточие на Райския Безкраен Дух, изменя своята природа, придобивайки личните качества на Духовна Майка на локалната вселена.

Независимо от това, че всички Синове-Създатели притежават божествено сходство със своите Райски родители, нито един от тях не е точно копие на другия; всеки е изключителен, различен, неповторим и самобитен – както по своята *природа,* така и като личност. А доколкото те са творци в своите владения и разработват планове за създаване в тях на живот, то самото това разнообразие става гаранция за това, че за всеки стадий на съществуване на живота в локалната вселена ще бъде характерно това разнообразие на породените от Михаил форми, създавани или възникващи в неговите

consent and working co-operation of the Infinite Spirit.

21:2.5 (236.3) 2. *Creature designs and types* are controlled by the Eternal Son. Before a Creator Son may engage in the creation of any new type of being, any new design of creature, he must secure the consent of the Eternal and Original Mother Son.

21:2.6 (236.4) 3. *Personality* is designed and bestowed by the Universal Father.

21:2.7 (236.5) The types and patterns of *mind* are determined by the precreature factors of being. After these have been associated to constitute a creature (personal or otherwise), mind is the endowment of the Third Source and Center, the universal source of mind ministry to all beings below the level of Paradise Creators.

21:2.8 (236.6) The control of *spirit* designs and types depends on the level of their manifestation. In the last analysis, spiritual design is controlled by the Trinity or by the pre-Trinity spirit endowments of the Trinity personalities — Father, Son, and Spirit.

21:2.9 (236.7) When such a perfect and divine Son has taken possession of the space site of his chosen universe; when the initial problems of universe materialization and of gross equilibrium have been resolved; when he has formed an effective and co-operative working union with the complemental Daughter of the Infinite Spirit — then do this Universe Son and this Universe Spirit initiate that liaison which is designed to give origin to the innumerable hosts of their local universe children. In connection with this event the Creative Spirit focalization of the Paradise Infinite Spirit becomes changed in nature, taking on the personal qualities of the Mother Spirit of a local universe.

21:2.10 (236.8) Notwithstanding that all Creator Sons are divinely like their Paradise parents, none exactly resembles another; each is unique, diverse, exclusive, and original in *nature* as well as in personality. And since they are the architects and makers of the life plans of their respective realms, this very diversity insures that their domains will also be diverse in every form and phase of Michael-derived living existence which may be created or subsequently evolved therein. Hence the orders of creatures native to the local universes are quite varied. No two are administered or inhabited by dual-origin native beings who are in all respects identical. Within any

владения впоследствие. С това се обяснява разнообразието на категорията местни обитатели на локалните вселени. Няма две такива вселени, които да се управляват или да са населени с изцяло идентични изконни същества с двойствен произход. Във всяка свръхвселена половината от присъщите на съществата атрибути е напълно еднаква, тъй като те се наследяват от еднородни Създателни Духове; другата половина се различава, тъй като се наследява от разнообразни Синове-Създатели. Но такова многообразие не е характерно нито за създанията, произходащи само от Създателния Дух, нито за привнесените същества – местни обитатели на централната вселена или свръхвселена.

Когато Син Михаил напуска своята вселена, начело на нейното правителство остава първородното изконно същество – Ясната Утринна Звезда, главата на изпълнителната власт на локалната вселена. В такива периоди е неоценимо значението на съвета и помощта на Извечно Единния. За времето на своето отсъствие Синът-Създател е способен да прехвърли на свързания с него Майчински Дух функциите на върховно управление със своето духовно присъствие в обитаемите светове и в сърцата на смъртните деца. И Майчинският Дух на локалната вселена неизменно остава в столичния свят, като обхваща със своите благотворни грижи и духовна опека и най-отдалечените ъгълчета на еволюционната сфера.

Личното присъствие на Сина-Създател в неговата локална вселена не е задължително за устойчивото съществуване на организираното материално творение. Такива Синове могат да извършват пътешествия до Рая и техните вселени ще продължават своето движение в пространството. Те могат да снемат от себе си пълномощия, дори да се превръщат в деца на времето и техните светове ще продължават да кръжат около съответните центрове. Никоя материална система не е свободна от обхвата на абсолютната гравитация на Рая или космическото върховно управление на заключения в пространственото присъствие Безусловен Абсолют.

3. ПЪЛНОВЛАСТИЕТО В ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

Синът-Създател получава на свое разположение участъка от пространството със съгласието на Райската Троица и след одобрение от Главния Дух, контролиращ

superuniverse, one half of their inherent attributes are quite alike, being derived from the uniform Creative Spirits; the other half vary, being derived from the diversified Creator Sons. But such diversity does not characterize those creatures of sole origin in the Creative Spirit nor those imported beings who are native to the central or superuniverses.

21:2.11 (237.1) When a Michael Son is absent from his universe, its government is directed by the first-born native being, the Bright and Morning Star, the local universe chief executive. The advice and counsel of the Union of Days is invaluable at such times. During these absences a Creator Son is able to invest the associated Mother Spirit with the overcontrol of his spiritual presence on the inhabited worlds and in the hearts of his mortal children. And the Mother Spirit of a local universe remains always at its headquarters, extending her fostering care and spiritual ministry to the uttermost parts of such an evolutionary domain.

21:2.12 (237.2) The personal presence of a Creator Son in his local universe is not necessary to the smooth running of an established material creation. Such Sons may journey to Paradise, and still their universes swing on through space. They may lay down their lines of power to incarnate as the children of time; still their realms whirl on about their respective centers. No material organization is independent of the absolute-gravity grasp of Paradise or of the cosmic overcontrol inherent in the space presence of the Unqualified Absolute.

3. LOCAL UNIVERSE SOVEREIGNTY

21:3.1 (237.3) A Creator Son is given the range of a universe by the consent of the Paradise Trinity and with the confirmation of the supervising Master Spirit of the superuniverse concerned. Such

съответната свръхвселена. Това му дава правото на физическо владение – космическа аренда. Но възвисяването на един Син Михаил от този начален и самоограничен стадий на владеене до емпиричната върховност на пълновластието, придобито със собствен труд, се постига благодарение на личния опит, натрупан при създанията във вселената и вследствие инкарнационното посвещаване. До придобиването на заслуженото в посвещенията пълновластие той управлява като наместник на Всеобщия Баща.

action constitutes title of physical possession, a cosmic leasehold. But the elevation of a Michael Son from this initial and self-limited stage of rulership to the experiential supremacy of self-earned sovereignty comes as a result of his own personal experiences in the work of universe creation and incarnated bestowal. Until the achievement of bestowal-earned sovereignty, he rules as vicegerent of the Universal Father.

Във всеки момент Син-Създател може да обяви пълновластие в своето лично творение, но той мъдро предпочита да не прави това. Ако той още преди приключването на своите посвещения в облика на създания обяви такова незаслужено все още върховно пълновластие, намиращите се в неговата локална вселена личности на Рая биха го напуснали. Но такова нещо не се е случвало никъде и никога в творенията на времето и пространството.

21:3.2 (237.4) A Creator Son could assert full sovereignty over his personal creation at any time, but he wisely chooses not to. If, prior to passing through the creature bestowals, he assumed an unearned supreme sovereignty, the Paradise personalities resident in his local universe would withdraw. But this has never happened throughout all the creations of time and space.

Самият статут на създател предполага напълно суверенна власт, но Михаиловците предпочитат да я *придобиват* емпирично, запазвайки целостта на сътрудничеството с всички Райски личности, които вземат участие в управлението на локалната вселена. Ние не сме чували за нито един Михаил, който някога да е постъпил иначе; при все това всички те са могли да постъпят така – та нали те са Синове, притежаващи истинска свобода на волята.

21:3.3 (237.5) The fact of creatorship implies the fullness of sovereignty, but the Michaels choose to experientially *earn* it, thereby retaining the full co-operation of all Paradise personalities attached to the local universe administration. We know of no Michael who ever did otherwise; but they all could, they are truly freewill Sons.

Съществуват шест, може би седем стадия на емпирично проявление на пълновластието на Сина-Създател в локалната вселена. Те се проявяват в следния ред:

21:3.4 (237.6) The sovereignty of a Creator Son in a local universe passes through six, perhaps seven, stages of experiential manifestation. These appear in the following order:

1. Първоначални наместнически пълномощия – временната еднолична власт на Сина-Създател, съхранявана от Михаил дотогава, докато свързаният с него Съзидателен Дух не придобие атрибутите на личността.

21:3.5 (237.7) 1. Initial vicegerent sovereignty — the solitary provisional authority exercised by a Creator Son before the acquirement of personal qualities by the associated Creative Spirit.

2. Съвместни наместнически пълномощия – обединено управление на Рай ската двойка след придобиването на статут на личност от Майчинския Дух на Вселената.

21:3.6 (237.8) 2. Conjoint vicegerent sovereignty — the joint rule of the Paradise pair subsequent to the personality achievement of the Universe Mother Spirit.

3. Разширяване на наместническите пълномощия – повишаване властта на Сина-Създател по време на неговите седем посвещавания като създания.

21:3.7 (238.1) 3. Augmenting vicegerent sovereignty — the advancing authority of a Creator Son during the period of his seven creature bestowals.

4. Висши пълномощия – постоянните пълномощия, придобивани след извършването на седмото посвещение. В Небадон даването на висшите пълномощия се извърши при

21:3.8 (238.2) 4. Supreme sovereignty — the settled authority following the completion of the seventh bestowal. In Nebadon, supreme sovereignty dates from the completion of Michael's bestowal on

приключването на посвещението на Михаил на Урантия. Тази фаза продължи малко над деветнадесет столетия от вашето планетарно време.

5. Разширяване на върховните пълномощия – задълбочено взаимоотношение, израстващо от встъпването на повечето обитаеми сфери в ерата на светлината и живота. Този стадий се отнася към бъдещето на вашата локална вселена.

6. Тринитарните пълномощия се придобиват след прехода на цялата локална вселена в ерата на светлината и живота.

7. Неразкрити пълномощия – неизвестните взаимоотношения, присъщи на бъдещата вселенска епоха.

При приемането на първоначалните наместнически пълномощия от владетеля на планираната локална вселена Създателят Михаил се заклева на Троицата да не приема върховни пълномощия преди завършването на седемте посвещения в образа на създания и утвърждаването му след тези посвещения като управител на свръхвселената. Но ако Синът Михаил не можеше по свое желание да си присвои такива незаслужени пълномощия, неговата клетва да не прави това би загубила всякакъв смисъл.

Даже в допосвещенческите епохи Синът-Създател практически притежава висша власт в своята сфера, ако нито в една от нейните части няма разкол. Ограничеността на управлението едва ли би била очевидна, ако пълновластието никога не срещаше противодействие. Пълномощията, упражнени от допосвещенческия Син във вселена, непознаваща въстания, не са по-високи, отколкото пълномощията в познала въстание вселена; но в първия случай ограничеността на пълномощията не се проявява – във втория тя е очевидна.

Синът-Създател полага вечна клетва да поддържа, защитава, отбранява и при необходимост да спасява своето лично творение при възникване на заплаха за неговата лична власт или ръководство. Да тревожат или безпокоят такива Синове могат или сътворени от тях създания, или избрани от тях по-висши същества. Може да се предположи, че „по-висшите същества“, водещи своя произход от нива, по-високи от нивото на локалната вселена, едва ли ще послужат като източник на безпокойство за Сина-Създател и това съответства на действителността. Но ако те пожелаят това, то би било по силите им. Личността трябва сама да избере добродетелта; праведността не е автоматично придобито качество на дарените

Urantia. It has existed just slightly over nineteen hundred years of your planetary time.

21:3.9 (238.3) 5. Augmenting supreme sovereignty — the advanced relationship growing out of the settling of a majority of the creature domains in light and life. This stage pertains to the unachieved future of your local universe.

21:3.10 (238.4) 6. Trinitarian sovereignty — exercised subsequent to the settling of the entire local universe in light and life.

21:3.11 (238.5) 7. Unrevealed sovereignty — the unknown relationships of a future universe age.

21:3.12 (238.6) In accepting the initial vicegerent sovereignty of a projected local universe, a Creator Michael takes an oath to the Trinity not to assume supreme sovereignty until the seven creature bestowals have been completed and certified by the superuniverse rulers. But if a Michael Son could not, at will, assert such unearned sovereignty, there would be no meaning in taking an oath not to do so.

21:3.13 (238.7) Even in the prebestowal ages a Creator Son rules his domain well-nigh supremely when there is no dissent in any of its parts. Limited rulership would hardly be manifest if sovereignty were never challenged. The sovereignty exercised by a prebestowal Creator Son in a universe without rebellion is no greater than in a universe with rebellion; but in the first instance sovereignty limitations are not apparent; in the second, they are.

21:3.14 (238.8) If ever the authority or administration of a Creator Son is challenged, attacked, or jeopardized, he is eternally pledged to uphold, protect, defend, and if necessary retrieve his personal creation. Such Sons can be troubled or harassed only by the creatures of their own making or by higher beings of their own choosing. It might be inferred that “higher beings,” those of origin on levels above a local universe, would be unlikely to trouble a Creator Son, and this is true. But they could if they chose to. Virtue is volitional with personality; righteousness is not automatic in freewill creatures.

със свободна воля създания.

Докато не е преминат пътят на посвещенията, Синът-Създател управлява с някои въведени от него самия ограничения на пълномощията, но след приключването на посвещенческото служене той започва да управлява на основание действителния опит, придобит по образ и подобие на своите разнообразни създания. След седемкратното пребиваване на Създателя сред своите създания, след завършването на неговия посвещенчески път се извършва върховното утвърждаване на неговите вселенски пълномощия; той става Син-Владетел – пълновластен и върховен управител.

За придобиване на върховна власт в локалната вселена Синът-Създател трябва да премине през седем емпирични степени:

1. Емпирично да преодолее седемте нива на битието – нива на създания, чрез инкарнационно посвещение в облика на създание от съответното ниво.

2. Емпирично да посвети себе си на всеки аспект на седмократната воля на Райското Божество, въплътена в Седемте Главни Духа.

3. Да премине през всеки от седемте етапа на натрупване на опит върху нивата на създанията едновременно с изпълнението на една от седемте повели на Райското Божество.

4. На всяко ниво от творението емпирично да демонстрира на Райското Божество и на всички разумни същества във вселената идеала за живот като създание.

5. На всяко ниво от творението емпирично да разкрие на съществата от даденото ниво от своето посвещение и на цялата вселена един от аспектите на седемкратната воля на Божеството.

6. Емпирично да обедини седмократния опит на създанията със седмократния опит от самоотверженото разкриване на природата и волята на Райското Божество.

7. Да постигне нови и по-високи взаимоотношения с Върховното Същество. Следствие от съвкупния опит на Създателя и създанията е разширяването на свръхвселенската реалност на Бог-Върховния и пространствено-времевото пълновластие на Всемогъщия-Върховен, а също така и реализацията на върховното пълновластие на Райския Михаил в локалната вселена.

Решавайки проблема с пълновластието в локалната вселена, Синът-Създател не само

21:3.15 (238.9) Before the completion of the bestowal career a Creator Son rules with certain self-imposed limitations of sovereignty, but subsequent to his finished bestowal service he rules by virtue of his actual experience in the form and likeness of his manifold creatures. When a Creator has seven times sojourned among his creatures, when the bestowal career is finished, then is he supremely settled in universe authority; he has become a Master Son, a sovereign and supreme ruler.

21:3.16 (238.10) The technique of obtaining supreme sovereignty over a local universe involves the following seven experiential steps:

21:3.17 (238.11) 1. Experientially to penetrate seven creature levels of being through the technique of incarnated bestowal in the very likeness of the creatures on the level concerned.

21:3.18 (238.12) 2. To make an experiential consecration to each phase of the sevenfold will of Paradise Deity as it is personified in the Seven Master Spirits.

21:3.19 (239.1) 3. To traverse each of the seven experiences on the creature levels simultaneously with the execution of one of the seven consecrations to the will of Paradise Deity.

21:3.20 (239.2) 4. On each creature level, experientially to portray the acme of creature life to Paradise Deity and to all universe intelligences.

21:3.21 (239.3) 5. On each creature level, experientially to reveal one phase of the sevenfold will of Deity to the bestowal level and to all the universe.

21:3.22 (239.4) 6. Experientially to unify the sevenfold creature experience with the sevenfold experience of consecration to the revelation of the nature and will of Deity.

21:3.23 (239.5) 7. To achieve new and higher relationship with the Supreme Being. The repercussion of the totality of this Creator-creature experience augments the superuniverse reality of God the Supreme and the time-space sovereignty of the Almighty Supreme and factualizes the supreme local universe sovereignty of a Paradise Michael.

21:3.24 (239.6) In settling the question of sovereignty in a local universe, the Creator Son is not only

демонстрира своята собствена компетентност като притежаващ качествата, необходими, за да стане управител на вселената, но също така разкрива природата и изобразява седемкратното отношение на Райските Божества. Когато Синът-Създател низхожда към своите създания, приемайки тяхната форма и придобивайки техния опит, то, отправяйки се на това непознато пътешествие, той се стреми към това, крайните създания да осмислят, осъзнаят и приемат Отеца. Първичните Райски Синове наистина разкриват любвеобилната природа и благотворната власт на Отеца – същия този Отец, който, в съюз със Сина и Духа, е всеобщ ръководител на всички сили, личности и на цялото управление във всички светове.

demonstrating his own fitness to rule but is also revealing the nature and portraying the sevenfold attitude of the Paradise Deities. The finite understanding and creature appreciation of the Father's primacy is concerned in the adventure of a Creator Son when he condescends to take upon himself the form and experiences of his creatures. These primary Paradise Sons are the real revealers of the Father's loving nature and beneficent authority, the same Father who, in association with the Son and the Spirit, is the universal head of all power, personality, and government throughout all the universal realms.

4. ПОСВЕЩЕНИЯТА НА МИХАИЛОВЦИТЕ

Съществуват седем групи посвещенчески Синове-Създатели според класификацията, съответстваща на броя на техните посвещения на създанията в техните светове: те варират от началния опит, преминават през петте сфери за разширяване на посвещенческия опит и завършват със седмия и последен етап от придобиването на опит от типа създания-Създател.

Посвещенията на Авоналовците винаги стават в образа на смъртна плът, но седемте посвещения на Сина-Създател предполагат неговото явяване на седемте нива на битието, отнасяйки се към разкриването на седемте основни проявления на волята и природата на Божеството. Всички без изключение Синове-Създатели преминават през това седемкратно самоотдаване на своите създадени деца, преди да придобият непоклатима и върховна юрисдикция във вселената на своето собствено творение.

Макар тези седем посвещения да протичат различно в различните сектори и вселени, едно от тези пътешествия винаги е било свързано с посвещение в облика на смъртен. По времето на своето завършващо посвещение Синът-Създател се явява като представител на една от високоразвитите смъртни раси в един от обитаемите светове – обикновено това е тази расова група, в жилите на която тече предимно адамическа кръв, преди това привнесена с цел да се повиши физическият статут на народите с животински произход. В продължение на целия си път като посвещенчески Син Райският Михаил се ражда от жена само веднъж, както се е родил витлеемският Младенец. Само веднъж той живее и умира като представител на най-низшата категория еволюционни волеви

4. THE MICHAEL BESTOWALS

21:4.1 (239.7) There are seven groups of bestowal Creator Sons, and they are so classified in accordance with the number of times they have bestowed themselves upon the creatures of their realms. They range from the initial experience up through five additional spheres of progressive bestowal until they attain the seventh and final episode of creature-Creator experience.

21:4.2 (239.8) Avonal bestowals are always in the likeness of mortal flesh, but the seven bestowals of a Creator Son involve his appearing on seven creature levels of being and pertain to the revelation of the seven primary expressions of the will and nature of Deity. Without exception, all Creator Sons pass through this seven times giving of themselves to their created children before they assume settled and supreme jurisdiction over the universes of their own creation.

21:4.3 (239.9) Though these seven bestowals vary in the different sectors and universes, they always embrace the mortal-bestowal adventure. In the final bestowal a Creator Son appears as a member of one of the higher mortal races on some inhabited world, usually as a member of that racial group which contains the largest hereditary legacy of the Adamic stock which has previously been imported to upstep the physical status of the animal-origin peoples. Only once in his sevenfold career as a bestowal Son is a Paradise Michael born of woman as you have the record of the babe of Bethlehem. Only once does he live and die as a member of the lowest order of evolutionary will creatures.

създания.

След всяко от посвещенията Синът-Създател се възнася „отдясно на Отеца“ и получава бащинско признание на своето посвещение, а също и наставления преди следващия етап от своето вселенско служене. След седмото и заключително посвещение Синът-Създател получава от Всеобщия Баща върховна власт и пълномощия в своята вселена.

Както е известно, последният от явилите се на вашата планета божествени Синове е бил Райски Син-Създател, преминал шест етапа от своя посвещенчески път; затова, когато съзнанието напускало неговото тяло, в което преживял своята инкарнация – живота на Урантия, той с право могъл да произнесе: „Свърши се“; посвещението действително било свършило. Смъртта му на Урантия завършила пътя на неговото посвещение, ставайки последен етап от изпълнението на свещената клетва на Райски Син-Създател. Обогатен с такъв опит, посвещенческият Син става върховен владетел на вселената: подобни Синове управляват не като наместници на Отеца, а по собствено право и от собствено име като „Цар на Царете и Господар на Господарите“. С някои указани изключения, след тези изминали седем посвещения Синовете придобиват безусловна върховна власт във вселените на своето пребиваване. По отношение на своята локална вселена „цялата власт на небето и на земята“ бива предадена на Сина-Владетел, възкачил се триумфално на престола.

След завършването на посвещенията Синовете-Създатели биват отделяни в отделна категория – седмократни Синове-Владетели. Като личности Синовете-Владетели са идентични със Синовете-Създатели, но те придобиват толкова уникален опит при посвещенията, че обикновено биват разглеждани като особена категория. Когато даден Създател реши да стъпи на пътя на посвещението, с това той предопределя появата в себе си на действителна и постоянна промяна. Истина е, че посвещаващият се Син си остава Създател, но той добавя към своята природа опита на създание, позволяващ му завинаги да напусне божественото ниво на Син-Създател и да се извиси до емпиричния план на Син-Владетел – Син, завоювал пълното право да господства в своята вселена и да управлява нейните светове. Такива същества са въплъщение на всичко, което може да се наследи от божествените родители, и съдържат в себе си всичко, което може да се извлече от опита на усъвършенствано създание. Струва ли си тогава човекът да се

21:4.4 (239.10) After each of his bestowals a Creator Son proceeds to the “right hand of the Father,” there to gain the Father’s acceptance of the bestowal and to receive instruction preparatory to the next episode of universe service. Following the seventh and final bestowal a Creator Son receives from the Universal Father supreme authority and jurisdiction over his universe.

21:4.5 (240.1) It is of record that the divine Son of last appearance on your planet was a Paradise Creator Son who had completed six phases of his bestowal career; consequently, when he gave up the conscious grasp of the incarnated life on Urantia, he could, and did, truly say, “It is finished” — it was literally finished. His death on Urantia completed his bestowal career; it was the last step in fulfilling the sacred oath of a Paradise Creator Son. And when this experience has been acquired, such Sons are supreme universe sovereigns; no longer do they rule as vicegerents of the Father but in their own right and name as “King of Kings and Lord of Lords.” With certain stated exceptions these sevenfold bestowal Sons are unqualifiedly supreme in the universes of their abode. Concerning his local universe, “all power in heaven and on earth” was relegated to this triumphant and enthroned Master Son.

21:4.6 (240.2) Creator Sons, subsequent to the completion of their bestowal careers, are reckoned as a separate order, sevenfold Master Sons. In person the Master Sons are identical with the Creator Sons, but they have undergone such a unique bestowal experience that they are commonly regarded as a different order. When a Creator deigns to effect a bestowal, a real and permanent change is destined to take place. True, the bestowal Son is still and none the less a Creator, but he has added to his nature the experience of a creature, which forever removes him from the divine level of a Creator Son and elevates him to the experiential plane of a Master Son, one who has fully earned the right to rule a universe and administer its worlds. Such beings embody all that can be secured from divine parentage and embrace everything to be derived from perfected-creature experience. Why should man bemoan his lowly origin and enforced evolutionary career when the very Gods must pass through an equivalent experience before they are accounted experientially worthy and competent finally and fully to rule over their universe domains!

жалва от своя скромен произход и заради необходимостта от еволюционно развитие, ако самите Богове са длъжни да преминат през такъв опит, преди да могат да се смятат за достатъчно опитни и компетентни за установяване на окончателно и всеобхватно управление в своите вселени!

5. ВРЪЗКАТА НА СИНОВЕТЕ-ВЛАДЕТЕЛИ С ВСЕЛЕНАТА

Могъществото на Владетеля Михаил е неограничено, защото се извлича от емпиричната взаимовръзка с Райската Троица; то е несъмнено, тъй като се натрупва от фактическия опит на самите създания, подчиняващи се на такава власт. Характерът на пълновластието на седмократния Син-Създател е върховен по силата на следните причини:

1. Включва седмократния подход на Райското Божество.

2. Въплъщава седмократното отношение на пространствено-времевите създания.

3. В съвършенство обединява отношението на Рая и подхода към създанията.

Така това емпирично пълновластие съдържа в себе си цялата божественост на Бог-Седмократния, достигащо апогея си във Върховното Същество. Личното пълновластие на даден седмократен Син е сравнимо с окончателното установяване в бъдещето на пълновластие на Върховно Същество, на което предстои да бъде завършено, тъй като в него се съдържа най-голямата пълнота на могъщество и власт на Райската Троица, възможна във въпросните пространствено-времеви предели.

С придобиването на върховно пълновластие в локалната вселена Синът Михаил се лишава от способността и възможността да създава принципно нови типове същества в течение на настоящата вселенска епоха. Но загубата от Сина-Владетел на способността да поражда качествено нови категории същества в никаква степен не препятства развитието на вече съществуващите форми на живот или на тези, които се намират в процес на установяване; тази обширна програма за еволюция на вселената се осъществява без прекъсвания или съкращения. Заедно с придобиването на върховно пълновластие се появява отговорността, предполагаща лична преданост на Сина-Владетел и изискваща той да укрепва

5. RELATION OF MASTER SONS TO THE UNIVERSE

21:5.1 (240.3) The power of a Master Michael is unlimited because derived from experienced association with the Paradise Trinity, is unquestioned because derived from actual experience as the very creatures subject to such authority. The nature of the sovereignty of a sevenfold Creator Son is supreme because it:

21:5.2 (240.4) 1. Embraces the sevenfold viewpoint of Paradise Deity.

21:5.3 (240.5) 2. Embodies a sevenfold attitude of time-space creatures.

21:5.4 (240.6) 3. Perfectly synthesizes Paradise attitude and creature viewpoint.

21:5.5 (240.7) This experiential sovereignty is thus all-inclusive of the divinity of God the Sevenfold culminating in the Supreme Being. And the personal sovereignty of a sevenfold Son is like the future sovereignty of the sometime-to-be-completed Supreme Being, embracing as it does the fullest possible content of the power and authority of the Paradise Trinity manifestable within the time-space limits concerned.

21:5.6 (240.8) With the achievement of supreme local universe sovereignty, there passes from a Michael Son the power and opportunity to create entirely new types of creature beings during the present universe age. But a Master Son's loss of power to originate entirely new orders of beings in no way interferes with the work of life elaboration already established and in process of unfoldment; this vast program of universe evolution goes on without interruption or curtailment. The acquirement of supreme sovereignty by a Master Son implies the responsibility of personal devotion to the fostering and the administering of that which has already been designed and created, and of that which will subsequently be produced by those who have been thus designed and created. In time there may develop an almost endless evolution of

и контролира това, което вече е замислено и сътворено, а също и това, което ще бъде впоследствие създадено от така замислените и сътворени същества. С течение на времето може да се образува практически безкрайно разнообразие същества, но от момента на придобиване на върховно пълновластие Синът-Владетел не поражда нито едно разумно създание от принципно нов модел или тип. Това е първата стъпка, началото на устойчиво ръководство във всяка локална вселена.

diverse beings, but no entirely new pattern or type of intelligent creature will henceforth take direct origin from a Master Son. This is the first step, the beginning, of a settled administration in any local universe.

Възвисяването на седмократния посвещенчески Син до висотите на неоспоримото пълновластие в своята вселена е началото на края на вековната неопределеност и относителна нестабилност. От този момент нататък това, което не се поддаде на одухотворяване, ще бъде подложено на дезинтеграция; това, което е невъзможно някога да се съгласува с космическата реалност, ще бъде унищожавано. Когато в стремежа си да завоюва верността и предаността на населяващите световете създания се изчерпят възможностите на безкрайното милосърдие и неизказаното търпение, връх вземат правосъдието и праведността. Това, което е невъзможно да се възроди с милосърдие, рано или късно ще бъде унищожено от правосъдието.

21:5.7 (241.1) The elevation of a sevenfold bestowal Son to the unquestioned sovereignty of his universe means the beginning of the end of agelong uncertainty and relative confusion. Subsequent to this event, that which cannot be sometime spiritualized will eventually be disorganized; that which cannot be sometime co-ordinated with cosmic reality will eventually be destroyed. When the provisions of endless mercy and nameless patience have been exhausted in an effort to win the loyalty and devotion of the will creatures of the realms, justice and righteousness will prevail. That which mercy cannot rehabilitate justice will eventually annihilate.

След утвърждаването им като пълновластни управители Владетелите Михаил стават върховните същества в своята локална вселена. Определените ограничения, които биват налагани над тяхното управление, се обясняват с космическото предсъществуване на някои сили и личности. Във всичко друго такива Синове-Владетели съдържат в себе си върховната власт, отговорност и административното могъщество в своите вселени; те са като Създатели и Богове, върховни същества практически във всичко. По отношение на функционирането на съответната вселена няма мъдрост, по-голяма от мъдростта на такива Синове.

21:5.8 (241.2) The Master Michaels are supreme in their own local universes when once they have been installed as sovereign rulers. The few limitations upon their rule are those inherent in the cosmic pre-existence of certain forces and personalities. Otherwise these Master Sons are supreme in authority, responsibility, and administrative power in their respective universes; they are as Creators and Gods, supreme in virtually all things. There is no penetration beyond their wisdom regarding the functioning of a given universe.

Възвисявайки се до нивото на неизменното пълновластие в локалната вселена, Райският Михаил придобива пълен контрол над всички Божии Синове, действащи в неговите владения, и може свободно да управлява в съответствие със собствените си представи за потребностите на своите светове. Синът-Владетел може по свое усмотрение да изменя реда на духовното съдопроизводство и да внася поправки в хода на еволюционните процеси на обитаемите планети. И такива Синове изготвят и претворяват своите собствени планове по всякакви въпроси, засягащи специфичните

21:5.9 (241.3) After his elevation to settled sovereignty in a local universe a Paradise Michael is in full control of all other Sons of God functioning in his domain, and he may freely rule in accordance with his concept of the needs of his realms. A Master Son may at will vary the order of the spiritual adjudication and evolutionary adjustment of the inhabited planets. And such Sons do make and carry out the plans of their own choosing in all matters of special planetary needs, in particular regarding the worlds of their creature sojourn and still more concerning the realm of terminal bestowal, the planet of incarnation in the likeness of mortal flesh.

потребности на планетите; това е особено вярно по отношение на световете, където те са се намирали в образа на създания, но в още по-голяма степен – по отношение на света на своето завършващо посвещение, планетата, на която се е състояла инкарнацията в образа на смъртен.

Очевидно е, че Синовете-Владетели притежават съвършената връзка със световете на своето посвещение – не само тези, в които те лично са се намирали, но и с всички светове, на които са се посветили Синовете-Арбитри. Тази връзка се поддържа благодарение на тяхното собствено духовно присъствие – Духът на Истината, който те са способни „да излеят над цялата плът“. Освен това тези Синове-Владетели поддържат неразривна връзка с Вечния Майчински Син във всеобщия център. Тяхното благоразположение се простира от Всеобщия Баща в Рая до низшите планетарни раси в реалиите на времето.

21:5.10 (241.4) The Master Sons seem to be in perfect communication with their bestowal worlds, not only the worlds of their personal sojourn but all worlds whereon a Magisterial Son has bestowed himself. This contact is maintained by their own spiritual presence, the Spirit of Truth, which they are able to “pour out upon all flesh.” These Master Sons also maintain an unbroken connection with the Eternal Mother Son at the center of all things. They possess a sympathetic reach which extends from the Universal Father on high to the lowly races of planetary life in the realms of time.

6. ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ВЛАДЕТЕЛИТЕ МИХАИЛОВЦИ

Никой няма право да се осмели с пълна категоричност да обсъжда природата или предназначението на седмократните Пълновластни Владетели на локалните вселени; и въпреки това всички ние много разсъждаваме на тази тема. Нас ни учат – и ние вярваме в това, че всеки Райски син Михаил е *абсолютът* на двойствената представа на Божеството, станало негов източник; така той въплъщава в себе си действителните аспекти на безкрайността на Всеобщия Баща и Вечния Син. Михаиловците трябва да са частични по отношение на всеобхватната безкрайност, но те вероятно са абсолютни относно тази част на безкрайността, която е свързана с техния произход. Но в този вид, в който тяхната дейност се представя пред нас в настоящата вселенска епоха, ние не намираме нито едно действие, което да излиза извън рамките на крайното; очевидно всички предполагаеми свръхкрайни способности са непоискани и засега все още неразкрити.

Завършването на посвещенията си като създание и придобиването на висше пълновластие във вселената трябва да означава окончателно освобождаване на способностите на Михаил за крайни действия, съпровождано с появата на способности за служене, излизащи извън пределите на крайното. Именно във връзка с това ние отбелязваме, че такива Синове-Владетели са

6. DESTINY OF THE MASTER MICHAELS

21:6.1 (241.5) No one may with finality of authority presume to discuss either the natures or the destinies of the sevenfold Master Sovereigns of the local universes; nevertheless, we all speculate much regarding these matters. We are taught, and we believe, that each Paradise Michael is the *absolute* of the dual deity concepts of his origin; thus he embodies actual phases of the infinity of the Universal Father and the Eternal Son. The Michaels must be partial in relation to total infinity, but they are probably absolute in relation to that part of infinity concerned in their origin. But as we observe their work in the present universe age, we detect no action that is more than finite; any conjectured superfinite capacities must be self-contained and as yet unrevealed.

21:6.2 (242.1) The completion of the creature-bestowal careers and the elevation to supreme universe sovereignty must signify the completed liberation of a Michael’s finite-action capacities accompanied by the appearance of capacity for more-than-finite service. For in this connection we note that such Master Sons are then restricted in the production of new types of creature beings, a restriction undoubtedly made necessary by the

ограничени в сътворяването на нови типове създания, и не се съмняваме, че това ограничение става необходимо поради освобождаването на техните свръхкрайни потенциали.

Много вероятно е в течение на цялата съвременна епоха тези неразкрити способности на създателя да останат непоискани. Но ние вярваме, че в далечното бъдеще във формиращите се днес вселени на външното пространство връзката на преминалия седем посвещения Син-Владетел с преминалия седем стадия Създателен Дух ще може да достигне абсонитните нива на служене, съпровождащи се с появата на нови неща, значения и ценности на трансценденталните нива на крайния вселенски смисъл.

Така както актуализацията на Върховното Божество се постига благодарение на емпиричното служене, така и Синовете-Създатели постигат лична реализация на Райските потенциали за божественост, скрити в техните непостижими природи. Докато беше на Урантия, Христос Михаил веднъж каза: „Аз съм пътят, истината и животът." И ние вярваме, че в безкрайността на Синовете-Михаиловци буквално им е съдено да станат „пътят, истината и животът", извечно да прокарват път за всички вселенски личности, водейки ги от висшата божественост към крайната абсонитност и по-нататък – към завършеността на божеството във вечността.

[Представено от Възпитател по Мъдрост от Уверса.]

liberation of their superfinite potentialities.

21:6.3 (242.2) It is highly probable that these undisclosed creator powers will remain self-contained throughout the present universe age. But sometime in the far-distant future, in the now mobilizing universes of outer space, we believe that the liaison between a sevenfold Master Son and a seventh-stage Creative Spirit may attain to absonite levels of service attended by the appearance of new things, meanings, and values on transcendental levels of ultimate universe significance.

21:6.4 (242.3) Just as the Deity of the Supreme is actualizing by virtue of experiential service, so are the Creator Sons achieving the personal realization of the Paradise-divinity potentials bound up in their unfathomable natures. When on Urantia, Christ Michael once said, "I am the way, the truth, and the life." And we believe that in eternity the Michaels are literally destined to be "the way, the truth, and the life," ever blazing the path for all universe personalities as it leads from supreme divinity through ultimate absonity to eternal deity finality.

21:6.5 (242.4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Документ 22. Тринитизираните Божии Синове

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 22. ТРИНИТИЗИРАНИТЕ БОЖИИ СИНОВЕ

Секции

Въведение
1. Синовете, обхванати от Троицата
2. Могъщите Посланици
3. Снабдените с Върховни Пълномощия
4. Нямащите Име и Номер
5. Тринитизираните Опекуни
6. Тринитизираните Посланици
7. Методите за тринитизация
8. Синовете, тринитизирани от създания
9. Небесните Пазители
10. Помощниците на Върховните Синове

PAPER 22 THE TRINITIZED SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction
1. The Trinity-Embraced Sons
2. The Mighty Messengers
3. Those High in Authority
4. Those Without Name and Number
5. The Trinitized Custodians
6. The Trinitized Ambassadors
7. Technique of Trinitization
8. The Creature-Trinitized Sons
9. The Celestial Guardians
10. High Son Assistants

Въведение

С ЪЩЕСТВУВАТ три групи същества, наричани Божии Синове. Освен низходящите и възходящите категории синовство съществува и трета група, известна като Тринитизираните Божии Синове. Категорията тринитизирани синове се подразделя на три основни разновидности в съответствие с произхода на обединените в нея многобройни типове личности – разкрити и неразкрити. Тези три основни разновидности са:

1. Синове, тринитизирани от Божеството.

2. Синове, обхванати от Троицата.

3. Синове, тринитизирани от създания.

Независимо от произхода си всички Тринитизирани Божии Синове притежават опита от тринитизацията, който или съществува по силата на техния произход, или се появява при последващо обхващане от

INTRODUCTION

22:0.1 (243.1) THERE are three groups of beings who are called Sons of God. In addition to descending and ascending orders of sonship there is a third group known as the Trinitized Sons of God. The trinitized order of sonship is subdivided into three primary divisions in accordance with the origins of its many types of personalities, revealed and unrevealed. These primary divisions are:

22:0.2 (243.2) 1. Deity-trinitized Sons.

22:0.3 (243.3) 2. Trinity-embraced Sons.

22:0.4 (243.4) 3. Creature-trinitized Sons.

22:0.5 (243.5) Irrespective of origin all Trinitized Sons of God have in common the experience of trinitization, either as a part of their origin or as an experience of Trinity embrace subsequently attained. The Deity-trinitized Sons are unrevealed

Троицата. Синовете, тринитизирани от Божеството, не се разкриват в тези повествувания; затова в настоящото изложение ще се ограничим с описанието на две други групи – на първо място, Божиите Синове, обхванати от Троицата.

1. СИНОВЕТЕ, ОБХВАНАТИ ОТ ТРОИЦАТА

Всички обхванати от Троицата Синове имат двойствен или единичен произход, но след обхващане от Троицата те завинаги посвещават себе си на служене и задачи на Троицата. Този корпус – в този вид, в който е разкрит, и в тази форма, в която е организиран за служене в свръхвселените, обединява седем категории личности:

1. Могъщи Посланици.

2. Снабдени с Върховни Пълномощия.

3. Нямащи Име и Номер.

4. Тринитизирани Опекуни.

5. Тринитизирани Посланици.

6. Небесни Пазители.

7. Помощници на Върховните Синове.

В съответствие с произхода, природата и функциите си тези седем групи личности се подразделят на три основни подгрупи: Тринитизирани Синове на Постижението, Подбрани Тринитизирани Синове и Тринитизирани Синове на Съвършенството.

Тринитизирани Синове на Постижението – Могъщи Посланици, Снабдени с Върховни Пълномощия и Нямащи Име и Номер. Всички те представляват слели се с Настройчици възходящи смъртни, достигнали Рая и Корпуса за Завършили. Но те не са завършили; след като преминат в обхвата на Троицата, техните имена биват изключвани от списъците на завършилите. В течение на относително кратък период от време новите синове от тази категория преминават под ръководството на Извечно Вечния курсове за специална подготовка на централните планети в кръговете на Хавона. След това те се изпращат в разпореждане на Извечно Древните за служене в седемте свръхвселени.

Подбраните Тринитизирани Синове включват Тринитизирани Опекуни и Тринитизирани Посланици. Те биват набирани измежду някои еволюционни серафими и преобразувани промеждутъчни създания, преминали Хавона и достигнали Рая, точно както и от някои сливащи се с Духа и сливащи

in these narratives; therefore will this presentation be confined to a portrayal of the remaining two groups, more particularly the Trinity-embraced sons of God.

1. THE TRINITY-EMBRACED SONS

22:1.1 (243.6) All Trinity-embraced sons are originally of dual or single origin, but subsequent to the Trinity embrace they are forever devoted to Trinity service and assignment. This corps, as revealed and as organized for superuniverse service, embraces seven orders of personalities:

22:1.2 (243.7) 1. Mighty Messengers.

22:1.3 (243.8) 2. Those High in Authority.

22:1.4 (243.9) 3. Those without Name and Number.

22:1.5 (243.10) 4. Trinitized Custodians.

22:1.6 (243.11) 5. Trinitized Ambassadors.

22:1.7 (243.12) 6. Celestial Guardians.

22:1.8 (243.13) 7. High Son Assistants.

22:1.9 (243.14) These seven groups of personalities are further classified, according to origin, nature, and function, into three major divisions: the Trinitized Sons of Attainment, the Trinitized Sons of Selection, and the Trinitized Sons of Perfection.

22:1.10 (244.1) *The Trinitized Sons of Attainment* — the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number — are all Adjuster-fused ascendant mortals who have attained Paradise and the Corps of the Finality. But they are not finaliters; when they have been Trinity embraced, their names are removed from the finaliter roll call. The new sons of this order pass through specific courses of training, for comparatively short periods, on the circuit headquarters planets of the Havona circuits under the direction of the Eternals of Days. Thereafter they are assigned to the services of the Ancients of Days in the seven superuniverses.

22:1.11 (244.2) *The Trinitized Sons of Selection* embrace the Trinitized Custodians and the Trinitized Ambassadors. They are recruited from certain of the evolutionary seraphim and translated midway creatures who have traversed Havona and have attained Paradise, as well as from certain of the Spirit-fused and the Son-fused

се със Сина смъртни, които също са достигнали централния Остров на Светлината и Живота. Преминавайки обятията на Троицата и получавайки кратка подготовка в Хавона, Подбраните Тринитизирани Синове получават назначения в съдилищата на Извечно Древните.

mortals who have likewise ascended to the central Isle of Light and Life. Subsequent to their embrace by the Paradise Trinity and after a brief training in Havona, the Trinitized Sons of Selection are assigned to the courts of the Ancients of Days.

Тринитизирани Синове на Съвършенството. Небесните Пазители и равните им по статут Помощни Върховни Синове образуват уникалната група на два пъти тринитизираните личности. Тук влизат и нови тринитизирани личности от системата Рай-Хавона или усъвършенствани възходящи смъртни, отдавна удостоени с пребиваване в Корпуса на Завършилите. Някои от тези синове тринитизирани от създания, преминавайки служба при Върховните Администратори на Седемте Главни Духа и под ръководството на Троичните Синове-Учители, преминават повторна тринитизация в обятията на Райската Троица, след което биват насочвани към администрацията на Извечно Древните като Небесни Пазители и Помощници на Върховните Синове. Тринитизираните Синове на Съвършенството биват изпращани в свръхвселените без по-нататъшна подготовка.

22:1.12 (244.3) *The Trinitized Sons of Perfection.* The Celestial Guardians and their co-ordinates, the High Son Assistants, comprise a unique group of twice-trinitized personalities. They are the creature-trinitized sons of Paradise-Havona personalities or of perfected ascendant mortals who have long distinguished themselves in the Corps of the Finality. Some of these creature-trinitized sons, after service with the Supreme Executives of the Seven Master Spirits and after serving under the Trinity Teacher Sons, are retrinitized (embraced) by the Paradise Trinity and then commissioned to the courts of the Ancients of Days as Celestial Guardians and as High Son Assistants. Trinitized Sons of Perfection are assigned directly to the superuniverse service without further training.

Броят на нашите партньори с троичен произход – Възпитатели по Мъдрост, Божествени Съветници и Всеобщи Цензори – е неизменен, докато броят на обхванатите от Троицата синове постоянно се увеличива. Всичките седем категории обхванати от Троицата синове се назначават в правителството на една от седемте свръхвселени, при което броят на синовете, служещи във всяка свръхвселена, е еднакъв; нито един не е бил изгубен. Обхванатите от Троицата същества нито веднъж не са се отклонявали; те могат временно да допуснат грешка, но нито едно от тях не е било обвинявано в неуважение към правителствата на свръхвселените. В течение на цялата своя служба в Орвонтон Синовете на Постиженията и Подбраните Синове нито веднъж не са отстъпвали, но Тринитизираните Синове на Съвършенството са допускали погрешни съждения, което е довеждало до временна нестабилност.

22:1.13 (244.4) Our Trinity-origin associates — Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors — are of stationary numbers, but the Trinity-embraced sons are constantly increasing. All seven orders of Trinity-embraced sons are commissioned as members of one of the seven superuniverse governments, and the number in the service of each superuniverse is exactly the same; not one has ever been lost. Trinity-embraced beings have never gone astray; they may stumble temporarily, but not one has ever been adjudged in contempt of the superuniverse governments. The Sons of Attainment and the Sons of Selection have never faltered in the service of Orvonton, but the Trinitized Sons of Perfection have sometimes erred in judgment and thereby caused transient confusion.

Под ръководството на Извечно Древните всичките седем категории действат в значителна степен като самоуправляващи се групи. Диапазонът на тяхната служба е огромен; Тринитизираните Синове на Съвършенството не напускат свръхвселената на своето назначение, но техните тринитизирани колеги могат да бъдат срещнати навсякъде в голямата вселена – от еволюционните светове на времето и

22:1.14 (244.5) Under the direction of the Ancients of Days all seven orders function very much as self-governing groups. Their scope of service is far-flung; Trinitized Sons of Perfection do not leave the superuniverse of assignment, but their trinitized associates range the grand universe, journeying from the evolutionary worlds of time and space to the eternal Isle of Paradise. They may function in any of the superuniverses, but they do so always as members of the supergovernment of

пространството до вечния Остров на Рая. Те могат да действат във всяка от свръхвселените, но винаги служат като членове на свръхправителството на своето първоначално назначение.

Очевидно обхванатите от Троицата синове са получили постоянно назначение на разположение на седемте свръхвселени; тази мисия е предназначена да обхване цялата настояща вселенска епоха, но нас никога не са ни информирали, че така ще бъде вечно.

original designation.

22:1.15 (244.6) Apparently the Trinity-embraced sons have been permanently assigned to the service of the seven superuniverses; certainly this assignment is for the duration of the present universe age, but we have never been informed that it is to be eternal.

2. МОГЪЩИТЕ ПОСЛАНИЦИ

Могъщите Посланици принадлежат към възходящата група на Тринитизираните Синове. Те образуват класá на усъвършенстваните смъртни, преминали изпитанието въстание или другояче доказали своята лична преданост; всички те са издържали някакво конкретно изпитание за вярност към вселената. На един от етапите от своето извисяване към Рая те са проявили твърдост и лоялност независимо от предателството на своите ръководители, а някои от тях са служили активно и предано на мястото на своите неверни лидери.

Притежавайки такава репутация на надеждност и преданост, тези възходящи смъртни преминават през Хавона с потока странстващи на времето, достигат Рая, получават съответна подготовка и биват прехвърлени в Корпуса за Завършили. След това те биват приемани в тайнствените обятия на Райската Троица и биват отправяни към Извечно Древните за дейност в състава на правителствата на седемте свръхвселени.

На всеки извисяващ се духовно смъртен, преминал през въстание и проявил преданост в условията на метеж, му предстои да стане Могъщ Посланик на служба в свръхвселената. Такава съдба е подготвена и за всяко възвисяващо се създание, решително предотвратило бунт или заблуждение, зло или грях; тъй като действието, насочено към недопускане на въстание или към осигуряване на висша преданост в условията на криза във вселената, се смята като още по-ценно, отколкото лоялността, проявена по време на самото въстание.

Старшите Могъщи Посланици се избират измежду възвисяващите се смъртни на времето и пространството, пристигнали в Рая сред първите; много от тях са пресекли Хавона във времената на Грандфанда. Но първата тринитизация на Могъщи Посланици се провежда, едва след като в корпуса на кандидатите се появят представители на

2. THE MIGHTY MESSENGERS

22:2.1 (245.1) Mighty Messengers belong to the ascendant group of the Trinitized Sons. They are a class of perfected mortals who have been rebellion tested or otherwise equally proved as to their personal loyalty; all have passed through some definite test of universe allegiance. At some time in their Paradise ascent they stood firm and loyal in the face of the disloyalty of their superiors, and some did actively and loyally function in the places of such unfaithful leaders.

22:2.2 (245.2) With such personal records of fidelity and devotion, these ascending mortals pass on through Havona with the stream of the pilgrims of time, attain Paradise, graduate therefrom, and are mustered into the Corps of the Finality. Thereupon they are trinitized in the secret embrace of the Paradise Trinity and subsequently are commissioned to become associated with the Ancients of Days in the administration of the governments of the seven superuniverses.

22:2.3 (245.3) Every ascendant mortal of insurrectionary experience who functions loyally in the face of rebellion is eventually destined to become a Mighty Messenger of the superuniverse service. Likewise is any ascendant creature who effectively prevents such upheavals of error, evil, or sin; for action designed to prevent rebellion or to effect higher types of loyalty in a universe crisis is regarded as of even greater value than loyalty in the face of actual rebellion.

22:2.4 (245.4) The senior Mighty Messengers were chosen from those ascendant mortals of time and space who were among the earlier Paradise arrivals, many having traversed Havona in the times of Grandfanda. But the first trinitizing of Mighty Messengers was not effected until the candidate corps contained representatives from each of the seven superuniverses. And the last

всяка от седемте свръхвселени. Последната подготвена в Рая група от тази категория включвала възходящи странстващи от локалната вселена Небадон.

Могъщите Посланици биват приемани в обятията на Троицата на групи от по седемстотин хиляди създания; във всяка свръхвселена се назначават по сто хиляди Посланика. Почти един трилион Могъщи Посланици са насочени за служене в Уверса и има всички основания да се предполага, че подобен брой служи и във всяка от седемте свръхвселени.

Аз съм Могъщ Посланик и може би на урантийците ще бъде интересно да узнаят, че моят партньор и приятел по смъртен опит също победи във великото изпитание и че независимо от продължителните периоди на раздяла в течение на многовековния възход към Рая ние се оказахме в една и съща група от седемстотин хиляди създания и цялото време, прекарано от нас на Сферата на Наместниците, премина в тясно и изпълнено с взаимна любов общуване. Накрая преминахме атестация и заедно с моя приятел получихме назначение в Уверса на свръхвселената Орвонтон, и често ни дават съвместни поръчения, за изпълнението на които е необходимо участието на двама Посланици.

Както и всички обхванати от Троицата синове, Могъщите Посланици биват насочвани за участие във всички видове дейности на нивото на свръхвселената. Те поддържат постоянна връзка със своя столичен свят чрез службата за отразяване на свръхвселената. Могъщите Посланици служат във всички сектори на свръхвселената и нерядко изпълняват поръчения в локалните вселени и даже в отделни светове, с което в сегашния случай се занимавам и аз.

В съдилищата на свръхвселените Могъщите Посланици влизат в ролята на за щитници както на индивиди, така и на планети, когато се слушат техните дела; те също така помагат на Извечно Съвършените в управлението на делата на големите сектори. Тяхната основна функция е в изпълнението на задълженията на наблюдатели в свръхвселената. Те се разполагат в различни столични светове и при необходимост – на отделни планети като официални наблюдатели на Извечно Древните. При изпълнение на такива назначения те също така изпълняват функциите на съветници при администрациите, управляващи сферите на тяхното пребиваване. Посланиците играят активна роля на всички степени от програмата за еволюция на извисяващите се смъртни. Заедно със своите партньори от смъртен

group of this order to qualify on Paradise embraced ascendant pilgrims from the local universe of Nebadon.

22:2.5 (245.5) Mighty Messengers are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven hundred thousand, one hundred thousand for assignment to each superuniverse. Almost one trillion Mighty Messengers are commissioned on Uversa, and there is every reason to believe that the number serving in each of the seven superuniverses is exactly the same.

22:2.6 (245.6) I am a Mighty Messenger, and it may interest Urantians to know that the companion and associate of my mortal experience was also triumphant in the great test, and that, though we were many times and for long periods separated in the agelong inward ascent to Havona, we were embraced in the same seven-hundred-thousand group, and that we spent our time passing through Vicegerington in close and loving association. We were finally commissioned and together assigned to Uversa of Orvonton, and we are often dispatched in company for the execution of assignments requiring the services of two Messengers.

22:2.7 (245.7) Mighty Messengers, in common with all Trinity-embraced sons, are assigned to all phases of superuniverse activities. They maintain constant connection with their headquarters through the superuniverse reflectivity service. Mighty Messengers serve in all sectors of a superuniverse and frequently execute missions to the local universes and even to the individual worlds, as I do on this occasion.

22:2.8 (245.8) In the superuniverse courts, Mighty Messengers act as defenders of both individuals and planets when they come up for adjudication; they also assist the Perfections of Days in the direction of the affairs of the major sectors. As a group, their chief assignment is that of superuniverse observers. They are stationed on the various headquarters worlds and on individual planets of importance as the official observers of the Ancients of Days. When so assigned, they also serve as advisers to the authorities directing the affairs of the spheres of their sojourn. The Messengers take active part in all phases of the ascendant scheme of mortal progression. With their associates of mortal origin they keep the supergovernments in close and personal touch with the status and progression of the plans of the descending Sons of God.

произход те лично информират правителствата на свръхвселените за статута и състоянието на еволюционните планове за възходящите Божии Синове.

Могъщите Посланици изцяло осъзнават целия свой възход; именно затова те се оказват толкова полезни и старателни попечители, отзивчиви посланици, способни да служат във всеки свят на пространството, да помагат на всяко създание на времето. Щом се освободите от плътта, ще можете леко и осъзнато да общувате с нас, тъй като ние произхождаме от всички раси на всички еволюционни светове на пространството, тоест – от такива смъртни раси, които биват снабдявани с Настройчици на Съзнанието и впоследствие се сливат с тях.

22:2.9 (246.1) Mighty Messengers are fully conscious of their entire ascendant careers, and that is why they are such useful and sympathetic ministers, understanding messengers, for service on any world of space and to any creature of time. As soon as you are delivered from the flesh, you will communicate freely and understandingly with us since we spring from all the races on all the evolutionary worlds of space, that is, from those mortal races that are indwelt by, and subsequently fused with, Thought Adjusters.

3. СНАБДЕНИТЕ С ВЪРХОВНИ ПЪЛНОМОЩИЯ

Снабдените с Върховни Пълномощия са втората група Тринитизирани Синове на Постиженията – това са слели се с Настройчиците същества със смъртен произход. В течение на своето продължително извисяване такива усъвършенствани смъртни са проявили превъзходни административни способности и са демонстрирали изключителен организаторски талант. Това е цветът на управляващите измежду съхранилите живота си смъртни създания на пространството.

При всяко обхващане от Троицата биват тринитизирани седемдесет хиляди от Снабдените с Върховни Пълномощия. Макар локалната вселена Небадон да е сравнително младо творение, сред неотдавна тринитизираната група същества в дадената категория има нейни представители. Понастоящем в Орвонтон се намират над десет милиарда от тези умели управляващи. Както и всички отделни категории небесни същества, те разполагат със своя собствена резиденция на Уверса; както и при другите обхванати от Троицата синове, техният уверски резерв са централният управляващ орган на тяхната категория в Орвонтон.

Снабдените с Върховни Пълномощия са универсални управляващи. Те са вездесъщи и неизменно действени администратори на Извечно Древните. Те служат във всяка сфера, във всеки обитаем свят, като вземат участие във всяка дейност във всяка от седемте свръхвселени.

Притежавайки необикновена административна мъдрост и необикновен

3. THOSE HIGH IN AUTHORITY

22:3.1 (246.2) Those High in Authority, the second group of the Trinitized Sons of Attainment, are all Adjuster-fused beings of mortal origin. These are the perfected mortals who have exhibited superior administrative ability and have shown extraordinary executive genius throughout their long ascending careers. They are the cream of governing ability derived from the surviving mortals of space.

22:3.2 (246.3) Seventy thousand of Those High in Authority are trinitized at each Trinity liaison. Though the local universe of Nebadon is a comparatively young creation, it has representatives among a recently trinitized class of this order. There are now commissioned in Orvonton more than ten billion of these skillful administrators. Like all separate orders of celestial beings, they maintain their own headquarters on Uversa, and like the other Trinity-embraced sons, their reserves on Uversa act as the central directing body of their order in Orvonton.

22:3.3 (246.4) Those High in Authority are administrators without limitation. They are the everywhere-present and always-efficient executives of the Ancients of Days. They serve on any sphere, on any inhabited world, and in any phase of activity in any of the seven superuniverses.

22:3.4 (246.5) Having superb administrative wisdom and unusual executive skill, these brilliant beings

организационен талант, тези великолепни същества защитават интересите в съдилищата на свръхвселената, представлявайки линията на правосъдието; те помагат да се раздаде правосъдие и поправят грешките в еволюционните вселени. Затова, ако при извисяването чрез световете и сферите в процеса на предопределената космическа еволюция някога ви подведат под отговорност за погрешни отсъждания, такова действие ще бъде със сигурност справедливо, тъй като ваши обвинители ще бъдат тези, които някога са били възвисяващи се създания и които са лично запознати с всяка степен от вече преминатия и от все още очакващия ви път.

assume to present the cause of justice in behalf of the superuniverse tribunals; they foster the execution of justice and the rectification of misadaptations in the evolutionary universes. Therefore, if you should ever be cited for errors of judgment while you are ascending the worlds and spheres of your ordained cosmic progression, it is hardly likely that you would suffer injustice since your prosecutors would be onetime ascendant creatures who are personally familiar with every step of the career you have traversed and are traversing.

4. НЯМАЩИТЕ ИМЕ И НОМЕР

Нямащите Име и Номер са третата и последна група от Тринитизираните Синове на Постиженията; това са такива извисяващи се души, които са си изработили способност за поклонение, превишаваща способностите на всички синове и дъщери от еволюционните раси в световете на времето и пространството. Те са придобили духовна представа за вечния замисъл на Всеобщия Баща, превъзхождаща разбирането на еволюционните създания с име или номер; затова те са получили названието Нямащи Име и Номер. В по-точен превод те биха се наричали „Тези, които са *над* Името и Номера“.

Синовете от тази категория биват приемани в обятията на Троицата на групи от по седем хиляди. В Уверса са регистрирани над сто милиона такива синове, получили назначение в Орвонтон.

Доколкото Нямащите Име и Номер притежават висш духовен разум сред смъртните раси, те са особено подходящи за използване в съдебни процеси и за да предлагат своето мнение, когато е желателно да се чуе духовната гледна точка, а също така и тогава, когато опитът от извисяването има принципно значение за адекватното разбиране на въпросите, свързани с разглеждания от съдилището проблем. Те са върховните заклети заседатели в Орвонтон. В някои светове лошо управляемият съд на съдебните заседатели може в по-голяма или по-малка степен да се превърне в пародия на правосъдието, но в уверските съдилища и техните филиали като съдии-съдебни заседатели ние използваме върховен тип еволюционен духовен интелект. Съдебната дейност е върховна функция на всяко правителство и тези, на които се поверява издаването на присъдата, трябва да бъдат избирани измежду най-висшите и най-

4. THOSE WITHOUT NAME AND NUMBER

22:4.1 (246.6) Those without Name and Number constitute the third and last group of the Trinitized Sons of Attainment; they are the ascendant souls who have developed the ability to worship beyond the skill of all the sons and daughters of the evolutionary races from the worlds of time and space. They have acquired a spiritual concept of the eternal purpose of the Universal Father which comparatively transcends the comprehension of the evolutionary creatures of name or number; therefore are they denominated Those without Name and Number. More strictly translated, their name would be “Those *above* Name and Number.”

22:4.2 (247.1) This order of sons is embraced by the Paradise Trinity in groups of seven thousand. There are of record on Uversa over one hundred million of these sons commissioned in Orvonton.

22:4.3 (247.2) Since Those without Name and Number are the superior spiritual minds of the survival races, they are especially qualified to sit in judgment and to render opinions when a spiritual viewpoint is desirable, and when experience in the ascendant career is essential to an adequate comprehension of the questions involved in the problem to be adjudicated. They are the supreme jurors of Orvonton. A maladministered jury system may be more or less of a travesty of justice on some worlds, but on Uversa and its extension tribunals we employ the highest type of evolved spiritual mentality as juror-judges. Adjudication is the highest function of any government, and those who are intrusted with verdict rendering should be chosen from the highest and most noble types of the most experienced and understanding individuals.

благородни типове най-опитни и отзивчиви индивиди.

Подбирането на кандидатите за приемане в групите за тринитизация на Могъщите Посланици, Снабдените с Върховни Пълномощия и Нямащите Име и Номер става естествено и автоматично. Райската методика за подбор в никакъв случай не е произволна. Избраните в числото на Тринитизираните Синове на Постиженията се определя от личния опит и духовните ценности. Такива същества притежават равна власт и еднакъв административен статут, но всички те се отличават с индивидуалност и характер; те не са обезличени. Всички те имат характерни черти, които се определят от особеностите на извисяването.

В допълнение към тези емпирични качества Тринитизираните Синове на Постиженията биват тринитизирани в божествените обятия на Райските Божества. Затова те действат като равностойни партньори на Неизменните Синове на Троицата, тъй като е очевидно, че обятията на Троицата извличат от теченията на бъдещето много нереализирани потенциали на създадените същества. Но това е вярно само по отношение на настоящата вселенска епоха.

Тази група синове главно, макар и не изцяло, посвещава себе си на служенето на възходящите пространствено-времеви смъртни. Ако гледната точка на смъртното създание се поставя под съмнение, то въпросът се разрешава чрез обръщане към комисията по възвисяването, състояща се от Могъщи Посланици, Снабдени с Върховни Пълномощия и Нямащи Име и Номер.

Така и вие, четящите моето послание смъртни, сте способни да се възвисите до Рая, да достигнете обятията на Троицата и, ставайки в далечното бъдеще помощници на Извечно Древните в една от седемте свръхвселени, да получите някога задачата да разширите разкриването на истината на една от еволюционните планети, както правя това сега аз на Урантия.

22:4.4 (247.3) The selection of candidates for the trinitization classes of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number is inherent and automatic. The selective techniques of Paradise are not in any sense arbitrary. Personal experience and spiritual values determine the personnel of the Trinitized Sons of Attainment. Such beings are equal in authority and uniform in administrative status, but they all possess individuality and diverse characters; they are not standardized beings. All are characteristically different, depending on the differentials of their ascendant careers.

22:4.5 (247.4) In addition to these experiential qualifications, the Trinitized Sons of Attainment have been trinitized in the divine embrace of the Paradise Deities. Consequently they function as the co-ordinate associates of the Stationary Sons of the Trinity, for the Trinity embrace does seem to precipitate out of the stream of future time many of the unrealized potentials of creature beings. But this is true concerning only that which pertains to the present universe age.

22:4.6 (247.5) This group of sons is chiefly, but not wholly, concerned with the services of the ascendant career of the time-space mortals. If the viewpoint of a mortal creature is ever in doubt, the question is settled by appeal to an ascendant commission consisting of a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number.

22:4.7 (247.6) You mortals who read this message may yourselves ascend to Paradise, attain the Trinity embrace, and in remote future ages be attached to the service of the Ancients of Days in one of the seven superuniverses, and sometime be assigned to enlarge the revelation of truth to some evolving inhabited planet, even as I am now functioning on Urantia.

5. ТРИНИТИЗИРАНИТЕ ОПЕКУНИ

Тринитизираните Опекуни влизат в категорията на Подбраните Тринитизирани Синове. Не само вашите раси и другите смъртни, притежаващи потенциална възможност за запазване на живота, пресичат Хавона, достигат Рая и биват назначавани в свръхвселените в помощ на Неизменните Синове на Троицата, но и пре даните ви серафически опекуни и не по-малко преданите

5. THE TRINITIZED CUSTODIANS

22:5.1 (247.7) The Trinitized Custodians are Trinitized Sons of Selection. Not only do your races and other mortals of survival value traverse Havona, attain Paradise, and sometimes find themselves destined to superuniverse service with the Stationary Sons of the Trinity, but your faithful seraphic guardians and your equally faithful midway associates may also become candidates for the same Trinity recognition and superb

промеждутъчни създания също могат да претендират за такова признание от Троицата и за постигане на тази върховна личностна цел.

Тринитизираните Опекуни са възходящи серафими и преобразувани промеждутъчни създания, преминали през Хавона и достигнали Рая и Корпуса на Завършилите. Впоследствие те биват приети в обятията на Райската Троица и изпратени под ръководството на Извечно Древните.

Кандидатите за приемане от Троицата измежду възвисяващите се серафими биват удостоявани с такова признание благодарение на доблестното сътрудничество с един от възвисяващите се смъртни, достигнал Корпуса на Завършилите и впоследствие преминал през тринитизация. Моят собствен серафически опекун от периода на смъртния ми живот премина заедно с мен пътя на извисяването, впоследствие беше приет от Троицата и понастоящем е прикрепен към уверското правителство като Тринитизиран Опекун.

Така стои въпросът и с промеждутъчните създания; много от тях биват преобразувани и достигат Рая, където заедно със серафимите и по същите причини биват приемани в обятията на Троицата и насочвани като Опекуни в свръхвселените.

Тринитизираните Опекуни се приемат от Троицата на групи по седемдесет хиляди, при което седмата част от всяка група бива насочвана към всяка от свръхвселените. Понастоящем на служба в Орвонтон са малко повече от десет милиона от тези надеждни върховни опекуни. Те преминават служба в Уверса, а също така и в столичните сфери на големите и малки сектори. Помага им корпус от няколко милиарда секонафими и други умели личности на свръхвселената.

Тринитизираните Опекуни започват своя път като опекуни и продължават като такива на нивото на свръхвселената. В известен смисъл те са служещи в свръхвселенските правителства, но за разлика от Небесните Пазители не поддържат връзка с индивидите. Тринитизираните Опекуни помагат на групите и съдействат на колективни проекти. Те пазят архивите, плановете и организациите; изпълняват функциите на попечители по отношение на новите начинания, личностните групи, проектите за извисяване, моронтийните планове, проектирането на вселените и безбройните други дела.

personality destiny.

22:5.2 (248.1) Trinitized Custodians are ascendant seraphim and translated midway creatures who have passed through Havona and have attained Paradise and the Corps of the Finality. Subsequently they were embraced by the Paradise Trinity and were assigned to the service of the Ancients of Days.

22:5.3 (248.2) The candidates for the Trinity embrace from among the ascendant seraphim are accorded this recognition because of their valiant co-operation with some ascendant mortal who attained the Corps of the Finality and was subsequently trinitized. My own seraphic guardian of the mortal career went through with me, was later trinitized, and now is attached to the Uversa government as a Trinitized Custodian.

22:5.4 (248.3) And so with the midway creatures; many are translated and achieve Paradise and, along with the seraphim and for the same reasons, are Trinity embraced and commissioned as Custodians in the superuniverses.

22:5.5 (248.4) The Trinitized Custodians are embraced by the Paradise Trinity in groups of seventy thousand, and one seventh of each group is assigned to a superuniverse. There are now in the service of Orvonton slightly over ten million of these trusted and high Custodians. They serve on Uversa and on the major and minor headquarters spheres. In their labors they are assisted by a corps of several billion seconaphim and other able superuniverse personalities.

22:5.6 (248.5) The Trinitized Custodians start out their careers as custodians, and they continue as such in the affairs of the supergovernments. In a way, they are officers of their superuniverse governments, but they do not deal with individuals, as do the Celestial Guardians. The Trinitized Custodians administer group affairs and foster collective projects. They are the custodians of records, plans, and institutions; they act as the trustees of undertakings, personality groups, ascendant projects, morontia plans, universe projections, and innumerable other enterprises.

6. ТРИНИТИЗИРАНИТЕ ПОСЛАНИЦИ

6. THE TRINITIZED AMBASSADORS

Тринитизираните Посланици са втората категория от Подбраните Тринитизирани Синове и подобно на своите партньори – Опекуните, биват набирани измежду два типа възходящи създания. Не всички възходящи смъртни се сливат с Настройчиците, тоест с Отеца; някои се сливат с Духа, други – със Сина. Определен брой такива слели се с Духа и Сина смъртни достигат Хавона и постигат Рая. От техните редове се избират кандидатите за тринитизация и те периодически биват приемани в обятията на Троицата на групи по седем хиляди. След това те биват назначавани в свръхвселените като Тринитизирани Посланици на Извечно Древните. На Уверса са регистрирани почти половин милиард такива същества.

22:6.1 (248.6) Trinitized Ambassadors are the second order of the Trinitized Sons of Selection and like their associates, the Custodians, are recruited from two types of ascendant creatures. Not all ascending mortals are Adjuster or Father fused; some are Spirit fused, some are Son fused. Certain of these Spirit- and Son-fused mortals reach Havona and attain Paradise. From among these Paradise ascenders, candidates are selected for the Trinity embrace, and from time to time they are trinitized in classes of seven thousand. They are then commissioned in the superuniverses as Trinitized Ambassadors of the Ancients of Days. Almost one-half billion are registered on Uversa.

Тринитизираните Посланици се избират за приемане от Троицата по препоръка на своите хавонски учители. В своите групи такива създания се отличават с изтъкнати интелектуални способности и затова стават прекрасни помощници на управителите на свръхвселените, като им помагат да разбират и защитават интересите на тези светове, от които пристигат слелите се с Духа смъртни. Посланиците, сливащи се със Сина, оказват огромна помощ при решаването на проблемите на личностите, принадлежащи към категориите на сливащите се със Сина.

22:6.2 (248.7) Trinitized Ambassadors are selected for the Trinity embrace upon the advices of their Havona teachers. They represent the superior minds of their respective groups and are, therefore, best qualified to assist the superuniverse rulers in understanding and in administering the interests of those worlds from which the Spirit-fused mortals hail. The Son-fused Ambassadors are of great assistance in our dealings with problems involving the Son-fused order of personality.

Тринитизираните Посланици са посланици на Извечно Древните; те биват изпращани с всякакви цели във всеки свят или вселена в пределите на свръхвселената на своето назначение. Особено важна е тяхната служба в столичните светове на малките сектори; те също така изпълняват безброй разнообразни поръчения в свръхвселените. Те представляват извънреден или резервен корпус Тринитизирани Синове на правителствата на свръхвселените, благодарение на което са способни да изпълняват най-различни задачи. Те вземат участие в хиляди и хиляди начинания в свръхвселената, които е невъзможно да бъдат описани на човешкия интелект, тъй като на Урантия няма нищо, което, макар и смътно, да напомня за тези дейности.

22:6.3 (248.8) Trinitized Ambassadors are the emissaries of the Ancients of Days for any and all purposes, to any and all worlds or universes within the superuniverse of their assignment. They render particular and important services on the headquarters of the minor sectors, and they perform the numberless miscellaneous assignments of a superuniverse. They are the emergency or reserve corps of the Trinitized Sons of the supergovernments, and they are therefore available for a great range of duties. They engage in thousands upon thousands of undertakings in superuniverse affairs which it is impossible to portray to human minds since there is nothing transpiring on Urantia that is in any way analogous to these activities.

7. МЕТОДИТЕ ЗА ТРИНИТИЗАЦИЯ

Аз съм неспособен изчерпателно да разкрия на материалния разум опита на висшето творческо действие на съвършените и усъвършенствани духовни същества – акта на тринитизация. Методите на тринитизация се отнасят към тайните на Сферите на Наместниците и Сферите на Уединението; те

7. TECHNIQUE OF TRINITIZATION

22:7.1 (249.1) I cannot fully unfold to the material mind the experience of the supreme creative performance of perfect and perfected spiritual beings — the act of trinitization. The techniques of trinitization are among the secrets of Vicegerington and Solitarington and are revealable to, and understandable by, none save those who have

се разкриват само на тези и могат да бъдат осмислени само от тези, които са преминали през този уникален опит. Затова успешното описание пред човешкия разум на същността и смисъла на този удивителен процес излиза извън пределите на възможностите на което и да е същество.

passed through these unique experiences. Therefore is it beyond the possibility of any being successfully to portray to the human mind the nature and purport of this extraordinary transaction.

Освен Божествата в тринитизацията са способни да участват само личности от Рая-Хавона, а също така и някои членове на всеки корпус от завършили. В особени условия на Райско съвършенство тези възвишени същества са способни да осъществят уникално и смело начинание – индивидуализация на проявлението, и неведнъж им се е отдавало да създадат ново същество – син, тринитизиран от създание.

22:7.2 (249.2) Aside from the Deities, only Paradise-Havona personalities and certain members of each of the finaliter corps engage in trinitization. Under specialized conditions of Paradise perfection, these superb beings may embark upon the unique adventure of concept-identity, and they are many times successful in the production of a new being, a creature-trinitized son.

Само веднъж прославените същества могат да предприемат дръзновен опит за тринитизация, докато Райските Божества очевидно са способни на все нови и нови актове. Изглежда, че Божеството е ограничено само от едно: възможността за съществуване на само един Първороден и Безкраен Дух, само един безкраен изпълнител на обединената воля на Отеца и Сина.

22:7.3 (249.3) The glorified creatures who engage in such adventures of trinitization may participate in only one such experience, whereas with the Paradise Deities there seems to be no limit to the continued enactment of trinitization episodes. Deity seems to be limited in just one respect: There can be only one Original and Infinite Spirit, only one infinite executive of the united will of the Father-Son.

Слелите се с Настройчиците си възходящи смъртни завършващи, постигнали определени нива на Райска култура и духовно развитие, се отнасят към тези, които могат да се опитат да осъществят тринитизация на създания. Веднъж на хилядолетие по хавонското време намиращите се в Рая групи на завършилите биват пускани във ваканция. Съществуват седем различни начина за прекарване на това свободно време, един от които се предприема съвместно с някой друг завършил или с личност от системата Рай-Хавона, за да направят опит за тринитизация на създания.

22:7.4 (249.4) The ascendant Adjuster-fused mortal finaliters who have attained certain levels of Paradise culture and spiritual development are among those who can essay to trinitize a creature being. Mortal-finaliter companies, when stationed on Paradise, are granted a recess every millennium of Havona time. There are seven different ways such finaliters may elect to spend this duty-free period, and one of these is, in association with some fellow finaliter or some Paradise-Havona personality, to attempt the enactment of creature trinitization.

Ако двама смъртни завършили, явили се пред Архитектите на Вселената, докажат, че независимо един от друг са избрали за тринитизация една и съща концепция, то Архитектите по собствено усмотрение могат да се разпоредят тези прославени смъртни да получат възможността да продължат своята ваканция и за определено време да се уединят в определения за тринитизация сектор за Жителите на Рая. Ако при завършване на своето уединение те съобщят, че заедно и единодушно са решили да предприемат Райски действия – да одухотворят, идеализират и въплътят избраната от тях оригинална и още нетринитизирана представа, то по разпореждане на Седмия Главен Дух им се разрешава да извършат този толкова удивителен акт.

22:7.5 (249.5) If two mortal finaliters, on going before the Architects of the Master Universe, demonstrate that they have independently chosen an identical concept for trinitization, the Architects are empowered, on their own discretion, to promulgate mandates permitting these glorified mortal ascenders to extend their recess and to remove themselves for a time to the trinitizing sector of the Paradise Citizens. At the end of this assigned retreat, if they report that they have singly and jointly elected to make the paradisiacal effort to spiritualize, idealize, and actualize a selected and original concept which has not theretofore been trinitized, then does Master Spirit Number Seven issue orders authorizing such an extraordinary undertaking.

Тези неизпитани дерзания продължават невероятно дълго; изглежда, че преминава цяла вечност, докато преданите и целеустремени създания, били някога смъртни – а понякога и личности от системата Рай-Хавона, накрая постигнат своята цел и наистина успеят да въплътят избраната от тях представа за всеобщата ис тина в реално същество. Но не винаги тези предани партньори биват съпътствани от успех; нерядко ги постига неуспех, макар в техните действия да е невъзможно д а бъде открита грешка. Претърпявайки неуспех, кандидатите за участие в тринитизация биват приемани в специална група завършили, които биват определяни като същества, предприели върховен опит и претърпели върховно разочарование. Когато Райските Божества се обединяват за тринитизация, те винаги успяват, което не може да се каже за две хомогенни създания – опитът за обединение на двама членове от една и съща категория същества.

22:7.6 (249.6) Unbelievably long periods of time are sometimes consumed in these adventures; an age seems to pass before these faithful and determined onetime mortals — and sometimes Paradise-Havona personalities — finally achieve their goal, really succeed in bringing their chosen concept of universal truth into actual being. And not always do these devoted couples meet with success; many times they fail, and that through no discoverable error on their part. Candidates for trinitization who thus fail are admitted to a special group of finaliters who are designated as beings who have made the supreme effort and sustained the supreme disappointment. When the Paradise Deities unite to trinitize, they always succeed, but not so with a homogeneous pair of creatures, the attempted union of two members of the same order of being.

Когато от Боговете се тринитизира ново и оригинално същество, то по отношение на съдържащия се в него божествен потенциал божествените родители остават непроменени; но когато такова съзидателно действие се извършва от възвишени създания, то единият от сключващите съюз и участващи в това действие индивиди претърпява уникално видоизменение на личността. В определен смисъл двамата родителя на сина, тринитизиран от създание, образуват единно духовно цяло. Ние предполагаме, че даденият статут на двойно обединение на някои духовни аспекти от личността вероятно ще преобладава, докато Върховното Същество не придобие пълно и окончателно изразяване на личността в голямата вселена.

22:7.7 (250.1) When a new and original being is trinitized by the Gods, the divine parents are in deity potential unchanged; but when exalted creature beings enact such a creative episode, one of the contracting and participating individuals undergoes a unique personality modification. The two ancestors of a creature-trinitized son become in a certain sense spiritually as one. We believe that this status of bi-unification of certain spiritual phases of personality will probably prevail until such time as the Supreme Being shall have attained full and completed manifestation of personality in the grand universe.

Едновременно с появата на нов тринитизиран от създание син възниква функционален духовен съюз на двамата родители; на пределно функционално ниво двамата тринитизиращи родители стават единно цяло. В цялата вселена няма същество, което да може да обясни това поразително явление; такова преживяване се доближава до божествеността. Когато Бащата и Синът са се обединили, за да породят вечния и Безкраен Дух, то – след постигането на своята цел, те веднага стават – и продължават да бъдат, едно цяло. И макар тринитизиращият съюз на двете създания да постига безкрайните предели на съвършения съюз на Божеството – Всеобщия Баща и Вечния Син, последствията от тринитизацията, осъществявана от създанията, не са вечни по своята природа; те ще престанат да съществуват след

22:7.8 (250.2) Simultaneously with the appearance of a new creature-trinitized son, there occurs this functional spiritual union of the two ancestors; the two trinitizing parents become one on the ultimate functional level. No created being in the universe can fully explain this amazing phenomenon; it is a near-divine experience. When the Father and the Son united to eternalize the Infinite Spirit, upon the accomplishment of their purpose they immediately became as one and ever since have been one. And while the trinitization union of two creatures is on the order of the infinite scope of the perfect Deity union of the Universal Father and the Eternal Son, the repercussions of creature trinitization are not eternal in nature; they will terminate upon the completed factualization of the experiential Deities.

въплъщаването на емпиричните Божества.

Независимо от това, че при изпълнението на своите вселенски задачи родителите на синове, тринитизирани от създания, са неразделни, те продължават да се смятат за отделни личности в състава на Корпуса на Завършилите и в списъците на Архитектите на Вселената. По време на сегашната вселенска епоха всички съединени чрез тринитизация родители са неразделни в изпълнението на своите функции и поръчения; където бива изпратен единият – там отива и другият; каквото прави единият – това прави и другият. Ако двойното обединение на родителите включва смъртен (или друг) завършил и личност от системата Рай-Хавона, то такива родителски създания не сътрудничат нито със съществата от Рая, нито с обитателите на Хавона, нито със завършилите. Такива смесени съюзи се отделят в особени, предназначени за тях корпуси от подобни същества. И във всички тринитизационни съюзи – смесени или други, родителските същества се осъзнават едно друго и могат да общуват едно с друго; те също така са и способни да изпълняват функции, преди това недостъпни за нито едното от тях.

22:7.9 (250.3) While these parents of creature-trinitized sons become as one in their universe assignments, they continue to be reckoned as two personalities in the make-up and roll calls of the Corps of the Finality and of the Architects of the Master Universe. During the current universe age, all trinitization-united parents are inseparable in assignment and function; where one goes the other goes, what one does the other does. If parental bi-unification involves a mortal (or other) finaliter and a Paradise-Havona personality, the united parental beings function neither with the Paradisers, Havoners, nor finaliters. Such mixed unions forgather in a special corps made up of similar beings. And in all trinitization unions, mixed or otherwise, the parental beings are conscious of, and can communicate with, each other, and they can perform duties that neither could have previously discharged.

Седемте Главни Духа притежават власт, позволяваща да се санкционира тринитизационният съюз на завършилите и личностите на Рая-Хавона, при което такива смесени обединения са винаги успешни. Появяващите се в резултат синове, тринитизирани от създания, олицетворяват концепции, недостъпни за разбирането както на вечните създания на Рая, така и на временните създания на пространството; затова те стават подопечни на Архитектите на Главната Вселена. Тези тринитизирани синове на бъдещето обединяват идеи, идеали и *опит,* отнасящи се очевидно към бъдещата вселенска епоха и предвид това не представляващи непосредствена практическа ценност за управлението на централната вселена или свръхвселените. Тези уникални синове на децата на времето и обитателите на вечността се намират в резерва на Сферата на Наместниците, където изучават понятията на времето и реалностите на вечността в специален сектор на сферата, определена за тайните колежи на корпуса на Синовете-Създатели.

22:7.10 (250.4) The Seven Master Spirits have authority to sanction the trinitizing union of finaliters and Paradise-Havona personalities, and such mixed liaisons are always successful. The resultant magnificent creature-trinitized sons are representative of concepts unsuited to the comprehension of either the eternal creatures of Paradise or the time creatures of space; hence they become the wards of the Architects of the Master Universe. These trinitized sons of destiny embody ideas, ideals, and *experience* which apparently pertain to a future universe age and are therefore of no immediate practical value to either the super- or central universe administrations. These unique sons of the children of time and the citizens of eternity are all held in reserve on Vicegerington, where they are engaged in the study of the concepts of time and the realities of eternity in a special sector of the sphere occupied by the secret colleges of the corps of the Creator Sons.

Върховното Същество представлява обединение на трите стадия от реалността на Божеството: Бог-Върховния – духовното обединение на някои крайни аспекти на Райската Троица; Всемогъщия-Върховния – енергийното обединение на Създателите на голямата вселена; и Върховния Разум – индивидуалния принос на Третия Източник и

22:7.11 (251.1) The Supreme Being is the unification of three phases of Deity reality: God the Supreme, the spiritual unification of certain finite aspects of the Paradise Trinity; the Almighty Supreme, the power unification of the grand universe Creators; and the Supreme Mind, the individual contribution of the Third Source and Center and his co-ordinates to the reality of the Supreme Being. In

Център и неговите равностойни Божества в реалността на Върховното Същество. В своите тринитизационни дерзания възвишените създания на централната вселена и Рая участват в тройствено изследване на Божеството на Върховния, създавайки три категории синове, тринитизирани от създания:

1. *Синове, тринитизирани* от *възходящи създания.* В своите съзидателни актове завършилите се стремят към тринитизация на някои концептуални реалности на Всемогъщия-Върховния, които те емпирично са придобили при своя възход през времето и пространството до Рая.

2. *Синове, тринитизирани* от *създания от системата Рай-Хавона.* Съзидателните актове на Жителите на Рая и обитателите на Хавона се изразяват в тринитизация на някои висши духовни аспекти на Върховното Същество, емпирично придобити в свръхвърховните условия, граничещи с Пределния и Вечния.

3. *Тринитизирани Синове на Съдбата.* Когато в тринитизацията на новото създание участват завършил и същество от системата Рай-Хавона, такова съвместно усилие се отразява върху някои аспекти на Върховния-Краен Разум. Появяващите се в резултат синове, тринитизирани от създания, се отнасят към свръхтворенията; те представляват действителността на Върховно-Крайното Божество, още непридобита емпирично и затова автоматически попадаща във владение на Архитектите на Главната Вселена – пазители на онези неща, които превишават съзидателните възможности на днешната вселенска епоха. Тринитизираните Синове на Съдбата олицетворяват някои аспекти на неразкритите функции на Върховния-Крайния в мирозданието. Ние знаем малко за тези съвместни деца на времето и вечността, но знаем много повече от това, което имаме право да разкрием.

their trinitization adventures the superb creatures of the central universe and Paradise are engaged in a threefold exploration of the Deity of the Supreme which results in the production of three orders of creature-trinitized sons:

22:7.12 (251.2) 1. *Ascender-trinitized Sons.* In their creative efforts the finaliters are attempting to trinitize certain conceptual realities of the Almighty Supreme which they have experientially acquired in their ascension through time and space to Paradise.

22:7.13 (251.3) 2. *Paradise-Havona-trinitized Sons.* The creative efforts of the Paradise Citizens and the Havoners result in the trinitization of certain high spiritual aspects of the Supreme Being which they have experientially acquired on a supersupreme background bordering on the Ultimate and the Eternal.

22:7.14 (251.4) 3. *Trinitized Sons of Destiny.* But when a finaliter and a Paradise-Havoner together trinitize a new creature, this conjoint effort repercusses in certain phases of the Supreme-Ultimate Mind. The resulting creature-trinitized sons are supercreational; they represent actualities of Supreme-Ultimate Deity which have not been otherwise experientially attained, and which, therefore, automatically fall within the province of the Architects of the Master Universe, custodians of those things which transcend the creational limits of the present universe age. The trinitized sons of destiny embody certain aspects of the unrevealed master universe function of the Supreme-Ultimate. We do not know a great deal about these conjoint children of time and eternity, but we know much more than we are permitted to reveal.

8. СИНОВЕТЕ, ТРИНИТИЗИРАНИ ОТ СЪЗДАНИЯ

Освен синовете, тринитизирани от създания, които се разкриват в настоящото повествуване, съществуват множество неразкрити категории тринитизирани от създания същества – разнообразното потомство на многобройните съюзи на седемте корпуса завършили с личности от системата Рай-Хавона. Но всички тези

8. THE CREATURE-TRINITIZED SONS

22:8.1 (251.5) In addition to the creature-trinitized sons considered in this narrative, there are numerous unrevealed orders of creature-trinitized beings — the diverse progeny of the multiple liaisons of seven finaliter corps and Paradise-Havona personalities. But all these creature-trinitized beings, revealed and unrevealed, are endowed with personality by the Universal Father.

тринитизирани от създания същества – разкрити и неразкрити – получават личност от Всеобщия Баща.

Младите и неподготовени синове, тринитизирани от възходящи създания и личности от системата Рай-Хавона, обикновено биват насочвани за преминаване на продължителна служба в седемте Райски сфери на Безкрайния Дух, където се намират на обучение при Седемте Върховни Администратора. Впоследствие те могат да бъдат приети от Троичните Синове-Учители, за да преминат по-нататъшна подготовка в локалните вселени.

Тези приемни синове, произхождащи от висшите и прославени създания, са ученици-практиканти и студенти, помагащи на Синовете-Учители, и що се отнася до класификацията, то нерядко те временно биват причислявани към тези Синове. Те са способни да изпълняват и изпълняват много благородни задачи, като самоотвержено опекунстват избраните за служене светове.

Синовете-Учители на локалните вселени могат да издигат своите тринитизи рани от създания подопечни като кандидати за приемане от Райската Троица. От обятията на Троицата те излизат като Тринитизирани Синове на Съвършенството, които постъпват на служба при Извечно Древните в седемте свръхвселени – такова е известното понастоящем предназначение на тази уникална група от два пъти тринитизирани същества.

Не всички синове, тринитизирани от създания, биват приемани в обятията на Троицата; много от тях стават партньори и представители на Седемте Главни Духа на Рая, на Отразяващите Духове на свръхвселените и на Майчинските Духове на локалните творения. Някои могат да приемат специални задачи на вечния Остров. Има и такива, които изпълняват особена служба в тайните сфери на Отеца и Райските сфери на Духа. Мнозина попадат в обединения корпус Тринитизирани Синове, намиращ се на вътрешния кръг на Хавона.

Върховното предназначение на всички синове, тринитизирани от създания, освен Тринитизираните Синове на Съвършенството и онези, които се намират на Сферата на Наместниците, очевидно е влизането в Корпуса на Тринитизираните Завършили, един от седемте Райски Корпуса за Завършили.

22:8.2 (251.6) When new ascender-trinitized and Paradise-Havona-trinitized sons are young and untrained, they are usually dispatched for long periods of service on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, where they serve under the tutelage of the Seven Supreme Executives. Subsequently they may be adopted for further training in the local universes by the Trinity Teacher Sons.

22:8.3 (251.7) These adopted sons of high and glorified creature origin are the apprentices, student helpers, of the Teacher Sons, and as regards classification they are often temporarily numbered with these Sons. They may and do execute many noble assignments in self-denial in behalf of their chosen realms of service.

22:8.4 (251.8) The Teacher Sons in the local universes may nominate their creature-trinitized wards for embrace by the Paradise Trinity. Emerging from this embrace as Trinitized Sons of Perfection, they enter the service of the Ancients of Days in the seven superuniverses, that being the present known destiny of this unique group of twice-trinitized beings.

22:8.5 (252.1) Not all creature-trinitized sons are Trinity embraced; many become the associates and ambassadors of the Seven Master Spirits of Paradise, of the Reflective Spirits of the superuniverses, and of the Mother Spirits of the local creations. Others may accept special assignments on the eternal Isle. Still others may enter the special services on the secret worlds of the Father and on the Paradise spheres of the Spirit. Eventually many find their way into the conjoint corps of the Trinitized Sons on the inner circuit of Havona.

22:8.6 (252.2) Excepting the Trinitized Sons of Perfection and those who are forgathering on Vicegerington, the supreme destiny of all creature-trinitized sons appears to be entrance into the Corps of Trinitized Finaliters, one of the seven Paradise Corps of the Finality.

9. НЕБЕСНИТЕ ПАЗИТЕЛИ

9. THE CELESTIAL GUARDIANS

Синовете, тринитизирани от създания, се приемат в обятията на Райската Троица на групи от по седем хиляди. Тези тринитизирани потомци на усъвършенствани хора и личности от системата Рай-Хавона се приемат еднакво от Божествата, но те се назначават в свръхвселените в съответствие с препоръките на техните бивши наставници, Троичните Синове-Учители. По-преуспяващите в своето служене се назначават като Помощници на Върховните Синове; по-малко отличилите се стават Небесни Пазители.

Когато тези уникални същества се приемат в обятията на Троицата, те стават ценни помощници в правителствата на свръхвселените. Те са добре запознати с проблемите, свързани с възвисяването, но не благодарение на собствения си опит, а в резултат от служенето заедно с Троични Синове-Учители в световете на пространството.

Почти един милиард Небесни Пазители са получили назначение в Орвонтон. Те биват прикрепвани към администрацията на Извечно Съвършените в столичните светове на големите сектори и получават компетентна помощ от корпуса на възходящите смъртни, слели се със Сина.

Небесните Пазители служат в съдилищата на Извечно Древните, изпълнявайки задълженията на съдебни посланици, извиквайки на съд и обявявайки решенията на различните съдилища на правителствата на свръхвселените. По поръчение на Извечно Древните те напускат Уверса, за да задържат и доставят тук тези същества, които трябва да се представят пред съдиите на свръхвселената; те изпълняват решенията за задържане на всяка личност в свръхвселената. Те също така съпровождат слелите се с Духа смъртни от локалните вселени, когато по силата на една или друга причини възниква необходимост от тяхното присъствие на Уверса.

Небесните Пазители и техните партньори, Помощниците на Върховните Синове, никога не биват снабдявани с Настройчици. Няма сред тях и същества, слели се с Духа или Сина. Но обятията на Троицата компенсират статута на несливане на Тринитизираните Синове на Съвършенството. Обятията на Троицата могат да въздействат само върху самата идея, която е персонифицирана в тринитизиран от създания син – в останалите аспекти, оставяйки приетия в обятията син неизменен, но подобно ограничение става само тогава, когато е запланувано.

Два пъти тринитизираните синове са

22:9.1 (252.3) Creature-trinitized sons are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven thousand. These trinitized offspring of perfected humans and of Paradise-Havona personalities are all equally embraced by the Deities, but they are assigned to the superuniverses in accordance with the advice of their former instructors, the Trinity Teacher Sons. Those of more acceptable service are commissioned High Son Assistants; those of less distinguished performance are designated Celestial Guardians.

22:9.2 (252.4) When these unique beings have been Trinity embraced, they become valuable adjuncts to the superuniverse governments. They are versed in the affairs of the ascendant career, not by personal ascension, but as a result of their service with the Trinity Teacher Sons on the worlds of space.

22:9.3 (252.5) Almost one billion Celestial Guardians have been commissioned in Orvonton. They are chiefly assigned to the administrations of the Perfections of Days on the headquarters of the major sectors and are ably assisted by a corps of ascendant Son-fused mortals.

22:9.4 (252.6) The Celestial Guardians are the officers of the courts of the Ancients of Days, functioning as court messengers and as bearers of the summonses and decisions of the various tribunals of the superuniverse governments. They are the apprehending agents of the Ancients of Days; they go forth from Uversa to bring back beings whose presence is required before the superuniverse judges; they execute the mandates for the detention of any personality in the superuniverse. They also accompany Spirit-fused mortals of the local universes when, for any reason, their presence is required on Uversa.

22:9.5 (252.7) The Celestial Guardians and their associates, the High Son Assistants, have never been indwelt by Adjusters. Neither are they Spirit nor Son fused. The embrace of the Paradise Trinity does, however, compensate for the nonfused status of the Trinitized Sons of Perfection. The Trinity embrace may act solely upon the idea which is personified in a creature-trinitized son, leaving the embraced son otherwise unchanged, but such a limitation occurs only when so planned.

22:9.6 (252.8) These twice-trinitized sons are

възхитителни същества, но те не са толкова разностранни и надеждни, колкото техните възходящи партньори; на тях не им достига този огромен и дълбок личен опит, който е придобит от останалите синове от тази група чрез възхода към блаженството от мрачните предели на пространството. Ние, възходящите създания, ги обичаме и правим всичко, което е по силите ни, за да компенсираме техните недостатъци, но общувайки с тях, винаги се преизпълваме с благодарност за своя скромен произход и способност да придобиваме опит. Прекрасна и направо трогателна е тяхната готовност да признават и осъзнават своите недостатъци в областта на емпиричните реалности на вселенския възход.

В контраст с останалите обгърнати от Троицата синове Тринитизираните Синове на Съвършенството са ограничени с това, че техният емпиричен опит не включва областта на време-пространството. Независимо от продължителната им подготовка от страна на Върховните Администратори и Синовете-Учители на тях не им достига опит и ако не беше това, емпиричната наситеност не би им позволила да остават в резерв в очакване да бъде придобит опит в бъдеща вселенска епоха. В цялото битие няма нищо, което би могло да замени истинския личен опит, и такива тринитизирани от създания синове се намират в резерв за емпирична дейност в една от бъдещите вселенски епохи.

В обителските светове често съм забелязвал как даже на новопристигнали от еволюционните светове тези възвишени служещи на върховните съдилища на свръхвселената гледат с такава тъга и молба, че не можеш да не ги разбереш: тези познали неемпиричната тринитизация същества действително завиждат на своите привидно с по-малък късмет събратя, които преодоляват всеобщия път на извисяване по стъпалата на настоящия опит и практически живот. Независимо от своите недостатъци и ограниченост те са необикновено полезни и винаги готови да помогнат, когато въпросът се отнася до претворяване на сложните административни планове на правителството на свръхвселените.

marvelous beings, but they are neither as versatile nor dependable as their ascendant associates; they lack that tremendous and profound personal experience which the rest of the sons belonging to this group have acquired by actually climbing up to glory from the dark domains of space. We of the ascendant career love them and do all in our power to compensate their deficiencies, but they make us ever grateful for our lowly origin and our capacity for experience. Their willingness to recognize and acknowledge their deficiencies in the experiencible realities of universe ascension is transcendently beautiful and sometimes most touchingly pathetic.

22:9.7 (253.1) Trinitized Sons of Perfection are limited in contrast to other Trinity-embraced sons because their experiential capacity is time-space inhibited. They are experience-deficient, despite long training with the Supreme Executives and the Teacher Sons, and if this were not the case, experiential saturation would preclude their being left in reserve for acquiring experience in a future universe age. There is simply nothing in all universal existence which can take the place of actual personal experience, and these creature-trinitized sons are held in reserve for experiential function in some future universe epoch.

22:9.8 (253.2) On the mansion worlds I have often seen these dignified officers of the high courts of the superuniverse look so longingly and appealingly at even the recent arrivals from the evolutionary worlds of space that one could not help realizing that these possessors of nonexperiential trinitization really envied their supposedly less fortunate brethren who ascend the universal path by steps of bona fide experience and actual living. Notwithstanding their handicaps and limitations they are a wonderfully useful and ever-willing corps of workers when it comes to the execution of the complex administrative plans of the superuniverse governments.

10. ПОМОЩНИЦИТЕ НА ВЪРХОВНИТЕ СИНОВЕ

Помощниците на Върховните Синове – това е изтъкната група от преминали повторна тринитизация синове, прославени възходящи същества от Корпуса за Завършили Смъртни и техните вечни партньори, личности от

10. HIGH SON ASSISTANTS

22:10.1 (253.3) The High Son Assistants are the superior group of the retrinitized trinitized sons of glorified ascendant beings of the Mortal Corps of the Finality and of their eternal associates, the Paradise-Havona personalities. They are

системата Рай-Хавона. Те получават назначения в свръхвселените и изпълняват функциите на лични помощници на върховните синове в правителствата на Извечно Древните. Те съвсем основателно могат да бъдат наречени лични секретари. От време на време те изпълняват функциите на секретари на специалните комисии и другите групови обединения на върховните синове. Те служат като Възпитатели по Мъдрост, Божествени Съветници, Всеобщи Цензори, Могъщи Посланици, Снабдени с Върховни Пълномощия и Нямащи Име и Номер.

assigned to the superuniverse service and function as personal aids to the high sons of the governments of the Ancients of Days. They might fittingly be denominated private secretaries. They act, from time to time, as clerks for special commissions and other group associations of the high sons. They serve Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

Ако при обсъждането на Небесните Пазители ви обръщах внимание на ограниченията и недостатъците на тези двукратно тринитизирани синове, то позволете ми сега, в името на обективността, да ви изтъкна и едно тяхно огромно достойнство – качеството, правещо ги практически безценни за нас. Самия си произход такива същества дължат на факта, че са персонификация на една най-висша представа. Те представляват личностно въплъщение на някаква божествена идея, някакъв всеобщ идеал в такъв вид, който преди никога не е бил замислян, не е получавал израз или не е преминавал през тринитизация. Впоследствие те са били приети в обятията на Троицата; затова Небесните Пазители са демонстрация и истинско въплъщение на самата мъдрост на божествената Троица по отношение на идеите-идеала на тяхното личностно съществуване. В степента, в която конкретната идея може да бъде разкрита на вселените, тези личности въплъщават всичко без изключение, което би могло да се замисли, изрази и въплъти от разума на което и да е създание или Създател. *Те са персонификацията на тази идея.*

22:10.2 (253.4) If, in discussing the Celestial Guardians, I have seemed to call attention to the limitations and handicaps of these twice-trinitized sons, let me now, in all fairness, call attention to their one point of great strength, the attribute which makes them almost invaluable to us. These beings owe their very existence to the fact that they are the personification of a single and supreme concept. They are the personality embodiment of some divine idea, some universal ideal, as it has never before been conceived, expressed, or trinitized. And they have subsequently been Trinity embraced; thus they show forth and actually embody the very wisdom of the divine Trinity as concerns the idea-ideal of their personality existence. As far as that particular concept is revealable to the universes, these personalities embody all of everything that any creature or Creator intelligence could possibly conceive, express, or exemplify. *They are that idea personified.*

Нима ви е непонятно, че тези същества, всяко от които е живо средоточие на една най-висша представа за вселенската реалност, могат да окажат неоценима помощ на тези, на които е поверено управлението на свръхвселените?

22:10.3 (253.5) Can you not see that such living concentrations of a single supreme concept of universe reality would be of untold service to those who are intrusted with the administration of the superuniverses?

Неотдавна на мен ми беше възложено да оглавя комисия от шест върховни сина – по един от всяка категория, която е била насочена за изучаването на три проблема, свързани с група нови вселени в южните региони на Орвонтон. Можах на практика да се убедя в необикновената ценност на Помощниците на Върховните Синове, след като отправих към името на уверския ръководител от тяхната категория молба за временно включване на тези секретари в моята комисия. Първата от нашите идеи беше представена на Помощника на Върховните Синове, който се намираше на Уверса и беше

22:10.4 (254.1) Not long since I was directed to head a commission of six — one of each of the high sons — assigned to the study of three problems pertaining to a group of new universes in the south parts of Orvonton. I was made acutely aware of the value of the High Son Assistants when I made requisition on the chief of their order on Uversa for temporary assignment of such secretaries to my commission. The first of our ideas was represented by a High Son Assistant on Uversa, who was forthwith attached to our group. Our second problem was embodied in a High Son Assistant assigned to superuniverse number three. We secured much help from this source

веднага прикрепен към нашата група. Нашата втора идея намери въплъщение в Помощника на Върховните Синове, назначени в третата свръхвселена. Този източник ни оказа голяма помощ чрез намиращия се в централната вселена информационен център по координация и разпространение на фундаментални знания, но това изобщо не може да се сравнява с непосредственото присъствие на личност, която *е* представа, тринитизирана от създания в аспекта превъзходство и тринитизирана от Божествата в аспекта завършеност. Що се отнася до нашия трети проблем, то – според наличните в Рая сведения, такава идея още никога не е била тринитизирана от създания.

through the central universe clearinghouse for the co-ordination and dissemination of essential knowledge, but nothing comparable to the assistance afforded by the actual presence of a personality who *is* a concept creature-trinitized in supremacy and Deity-trinitized in finality. Concerning our third problem, the records of Paradise disclosed that such an idea had never been creature trinitized.

Помощниците на Върховните Синове са уникални и истински въплъщения на необятни концепции и най-важни идеали. И като такива те са способни от време на време да внасят в нашите дискусии неизразима яснота. Помислете какво значи за мен, отправящия се за изпълнения на задачи в далечните вселенски пространства, да имам край себе си Помощник на Върховните Синове, изразяващ цялата пълнота на божествената представа за самата същност на проблемите, с които ми предстои да се захвана и реша; нееднократно съм се убеждавал в това. Единствената трудност е в това, че нито една от свръхвселените не може да има пълен набор от тринитизирани идеи; ние получаваме само една седма част от тези същества; затова само в приблизително един от седем случая ние можем да се ползваме от лична връзка с тях – даже ако по съществуващи сведения конкретната идея е била тринитизирана.

22:10.5 (254.2) High Son Assistants are unique and original personalizations of tremendous concepts and stupendous ideals. And as such they are able to impart inexpressible illumination to our deliberations from time to time. When I am acting on some remote assignment out in the universes of space, think what it means, by way of assistance, if I am so fortunate as to have attached to my mission a High Son Assistant who is the fullness of divine concept regarding the very problem I have been sent to attack and solve; and I have repeatedly had this very experience. The only difficulty with this plan is that no superuniverse can have a complete edition of these trinitized ideas; we only get one seventh of these beings; so it is only about one time in seven that we enjoy the personal association of these beings even when the records indicate that the idea has been trinitized.

Ако имахме на Уверса повече такива същества, те щяха да ни донесат огромна полза. Предвид тяхната важност за администрацията на свръхвселените ние всячески препоръчваме на странстващите на пространството и обитателите на Рая да се опитат да предприемат тринитизация след взаимното си обогатяване с тези емпирични реалности, които са необходими за подобни създателни начинания.

22:10.6 (254.3) We could use to great advantage much larger numbers of these beings on Uversa. Because of their value to the superuniverse administrations, we, in every way possible, encourage the pilgrims of space and also the residents of Paradise to attempt trinitization after they have contributed to one another those experiential realities which are essential to the enactment of such creative adventures.

Понастоящем в нашата свръхвселена има около един и четвърт милиона Помощници на Върховните Синове и те служат в големите и малки сектори, точно както и на Уверса. Те редовно ни съпровождат при изпълнението на задачи в отдалечените вселени. Помощниците на Върховните Синове не биват прикрепвани за постоянно към някакъв Син или комисия. Те през цялото време преминават от място на място, като помагат там, където идеята или идеалът, които *са,* могат най-добре да помогнат с оглед вечните цели на Райската Троица, чиито синове те са станали.

22:10.7 (254.4) We now have in our superuniverse about one and a quarter million High Son Assistants, and they serve on both the major and minor sectors, even as they function on Uversa. They very often accompany us on our assignments to the remote universes. High Son Assistants are not permanently assigned to any Son or to any commission. They are in constant circulation, serving where the idea or ideal which they *are* can best further the eternal purposes of the Paradise Trinity, whose sons they have become.

Те са трогателно нежни, изумително предани, възхитително разумни, изключително мъдри в това, което се отнася до една-единствена идея – и необикновено скромни. Докато те са способни да ви предадат цялото богатство от вселенски знания по отношение на една заключена в тях идея или идеал, тъжно е да гледаш как разпитват за сведения по множество други въпроси даже възходящите смъртни.

С това завършва разказът за произхода, природата и функциите на някои от съществата, наричани Тринитизираните Божии Синове, а именно за тези, които, преминавайки през божествените обятия на Райската Троица, са били след това изпратени за осъществяване на служба в свръхвселените за мъдро и разумно сътрудничество с администраторите на Извечно Древните в техния неуморен стремеж да помогнат за придвижването на възходящите смъртни на времето към центъра, към тяхното непосредствено място за назначение – Хавона, и крайната им цел – Рая.

[Изложено от Могъщ Посланик, член на просветителските корпуси в Орвонтон.]

22:10.8 (254.5) They are touchingly affectionate, superbly loyal, exquisitely intelligent, supremely wise — regarding a single idea — and transcendently humble. While they can impart to you the lore of the universe concerning their one idea or ideal, it is well-nigh pathetic to observe them seeking knowledge and information on hosts of other subjects, even from the ascending mortals.

22:10.9 (254.6) And this is the narrative of the origin, nature, and functioning of certain of those who are called the Trinitized Sons of God, more particularly of those who have passed through the divine embrace of the Paradise Trinity, and who have then been assigned to the services of the superuniverses, there to give wise and understanding co-operation with the administrators of the Ancients of Days in their untiring efforts to facilitate the inward progress of the ascending mortals of time toward their immediate Havona destination and their eventual Paradise goal.

22:10.10 (255.1) [Narrated by a Mighty Messenger of the revelatory corps of Orvonton.]

Документ 23. Единичните Посланици

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 23. ЕДИНИЧНИТЕ ПОСЛАНИЦИ

Секции

Въведение
1. Природата и произходът на Единичните Посланици
2. Назначенията на Единичните Посланици
3. Служенето на Единичните Посланици във времето и пространството
4. Особеното служене на Единичните Посланици

PAPER 23
THE SOLITARY MESSENGERS

SECTIONS

Introduction
1. Nature and Origin of Solitary Messengers
2. Assignments of Solitary Messengers
3. Time and Space Services of Solitary Messengers
4. Special Ministry of Solitary Messengers

Въведение

ЕДИНИЧНИТЕ Посланици са личният и всеобщ корпус на Съвместния Създател, първата и старша категория Върховни Личности на Безкрайния Дух. Те са олицетворение на изначалния и единичен създателен акт на Безкрайния Дух, чиято цел е била сътвор яване на дарени с личност единични духовни същества. Нито Отецът, нито Синът са взели непосредствено участие в това грандиозно одухотворяване.

Тези духовни посланици са били снабдени с личност в процеса на едновременен създателен акт и техният брой е неизменен. Макар че едно от тези необикновени същества съпровожда мен при изпълнението на настоящата задача, аз не зная какъв е техният общ брой във вселената на вселените. От време на време аз разбирам само какъв е общият брой Посланици, регистрирани в конкретния момент в нашата свръхвселена. Съдейки по последния уверски отчет, в пределите на Орвонтон се намират почти 7690 трилиона Единични Посланици. Аз

INTRODUCTION

23:0.1 (256.1) SOLITARY Messengers are the personal and universal corps of the Conjoint Creator; they are the first and senior order of the Higher Personalities of the Infinite Spirit. They represent the initial creative action of the Infinite Spirit in solitary function for the purpose of bringing into existence solitary personality spirits. Neither the Father nor the Son directly participated in this stupendous spiritualization.

23:0.2 (256.2) These spirit messengers were personalized in a single creative episode, and their number is stationary. Although I have one of these extraordinary beings associated with me on this present mission, I do not know how many such personalities exist in the universe of universes. I only know, from time to time, how many are of registry-record as functioning for the time being within the jurisdiction of our superuniverse. From the last Uversa report I observe that there were almost 7,690 trillion Solitary Messengers then operating within the boundaries of Orvonton; and I conjecture that this is considerably less than one seventh of their total number.

предполагам, че това е значително по-малко от една седма част от техния общ брой.

1. ПРИРОДАТА И ПРОИЗХОДЪТ НА ЕДИНИЧНИТЕ ПОСЛАНИЦИ

Веднага след създаването на Седемте Духа на Кръговете в Хавона Безкрайният Дух сътворил обширния корпус на Единичните Посланици. Освен Рая и кръговете на Хавона няма нищо, което да е предшествало Единичните Посланици; тяхната дейност в голямата вселена продължава почти цяла вечност. Те са неотделими от божествения метод на саморазкриване на Безкрайния Дух на необятното творение на времето и пространството и неговата лична връзка с това творение.

Независимо от своето почти вечно съществуване всички посланици помнят момента на възникването на своята личност. Те осъзнават течението на времето и са първите творения на Безкрайния Дух, притежаващи това качество. Те са първите създания на Безкрайния Дух, персонализирани във времето и одухотворени в пространството.

Тези единични духове са се появили в зората на времето като завършени и съвършени духовни същества. Всички те са еднакви и няма класове или подгрупи, основани на индивидуални различия. Тяхната класификация се определя изключително от този вид дейност, която те периодически изпълняват.

Смъртните започват своя път в световете на пространството, представлявайки почти изцяло материални създания, и се възвисяват навътре към Великите Центрове; тези единични духове изхождат от всеобщия център и се стремят да получат назначения в далечни творения чак до индивидуалните светове в най-отдалечените локални вселени и още по-далечни предели.

Независимо от своето название Единични Посланици те не страдат от самотност – те действително обичат да работят самостоятелно. Това са единствените същества в цялото творение, които са способни да получават и получават удоволствие от самотността, макар че те в еднаква степен се радват на общуването с тези категории разумни същества, с които са способни да влизат в близки отношения.

При своето служене Единичните Посланици не са изолирани; те се намират в постоянен контакт с цялото богатство на

1. NATURE AND ORIGIN OF SOLITARY MESSENGERS

23:1.1 (256.3) Immediately following the creation of the Seven Spirits of the Havona Circuits the Infinite Spirit brought into being the vast corps of Solitary Messengers. There is no part of the universal creation which is pre-existent to the Solitary Messengers except Paradise and the Havona circuits; they have functioned throughout the grand universe from near eternity. They are fundamental to the divine technique of the Infinite Spirit for self-revelation to, and personal contact with, the far-flung creations of time and space.

23:1.2 (256.4) Notwithstanding that these messengers are existent from the near times of eternity, they are all aware of a beginning of selfhood. They are conscious of time, being the first of the creation of the Infinite Spirit to possess such a time consciousness. They are the first-born creatures of the Infinite Spirit to be personalized in time and spiritualized in space.

23:1.3 (256.5) These solitary spirits came forth in the dawn of time as full-fledged and perfectly endowed spirit beings. They are all equal, and there are no classes or subdivisions founded on personal variation. Their classifications are based wholly on the type of work to which they are assigned from time to time.

23:1.4 (256.6) Mortals start out as well-nigh material beings on the worlds of space and ascend inward towards the Great Centers; these solitary spirits start out at the center of all things and crave assignment to the remote creations, even to the individual worlds of the outermost local universes and even on beyond.

23:1.5 (256.7) Though denominated Solitary Messengers, they are not lonesome spirits, for they truly like to work alone. They are the only beings in all creation who can and do enjoy a solitary existence, albeit they equally enjoy association with the very few orders of universe intelligence with whom they can fraternize.

23:1.6 (257.1) Solitary Messengers are not isolated in their service; they are constantly in touch with the wealth of the intellect of all creation as they are

интелектуалния живот на цялото творение, доколкото са способни да се „включват“ към всяка транслация в световете на своето пребиваване. Те също така могат да общуват с членове на своите непосредствени корпуси – същества, изпълняващи аналогична работа в тази свръхвселена. Те биха могли да се свързват и с други членове на своята категория, но съветът на Седемте Главни Духа им е препоръчал да не правят това, а тези лоялни същества са неспособни да пренебрегнат тази препоръка или да не се съобразят с нея. Не е известен нито един случай на попадане на Единичен Посланик във властта на мрака.

Както и Управляващите Вселенската Енергия, Единичните Посланици се отнасят към онези немногобройни типове действащи в световете същества, които не могат да бъдат арестувани или задържани от съдилищата на времето и пространството. Те могат да бъдат призовани само в съда на Седемте Главни Духа, но в продължение на цялата история на мирозданието не е имало случай този Райски съвет да се е събирал за предаване на съд на Единичен Посланик.

Тези посланици, изпълняващи своите назначения поединично, представляват клас надеждни, самостоятелни, разностранни, истински духовни и отзивчиви създания, излезли от недрата на Третия Източник и Център; те се подчиняват на властта на Безкрайния Дух, пребиваващ на централния Остров на Рая и въплътен в столичните светове на локалните вселени. Даже намирайки се под прякото въздействие на Майчинските Духове на локалните вселени, те постоянно са свързани с кръга, който произхожда от Безкрайния Дух.

Единичните премествания и трудът на Единичните Посланици се обясняват с техническа необходимост. Оставайки на едно място, те са способни за кратко време да се обединят в групи; оказвайки се обаче изцяло отрязани от поддръжката и управлението на своя Райски кръг, те стават съвършено изолирани. Ако при преместване или изпълнение на действия в кръговете на пространството и потоците на времето двама или повече посланика се окажат в непосредствена близост един до друг, тогава и двамата или всички те биват изваждани от връзка с висшите кръгове на силата. Ако използваме ваш израз, може да се каже, че те „дават на късо“. Затова Посланиците притежават способността да подават автоматически сигнал за тревога – предупреждение, което безпогрешно предупреждава за възможен сблъсък и надеждно ги задържа на безопасното

capable of “listening in” on all the broadcasts of the realms of their sojourn. They can also intercommunicate with members of their own immediate corps, those beings doing the same kind of work in the same superuniverse. They could communicate with others of their number, but they have been directed by the council of the Seven Master Spirits not to do so, and they are a loyal group; they do not disobey or default. There is no record that a Solitary Messenger ever stumbled into darkness.

23:1.7 (257.2) The Solitary Messengers, like the Universe Power Directors, are among the very few types of beings operating throughout the realms who are exempt from apprehension or detention by the tribunals of time and space. They could be cited to appear before no one except the Seven Master Spirits, but not in all the annals of the master universe has this Paradise council ever been called upon to adjudicate the case of a Solitary Messenger.

23:1.8 (257.3) These messengers of solitary assignment are a dependable, self-reliant, versatile, thoroughly spiritual, and broadly sympathetic group of created beings derived from the Third Source and Center; they operate by the authority of the Infinite Spirit resident on the central Isle of Paradise and as personalized on the headquarters spheres of the local universes. They are constant partakers of the direct circuit emanating from the Infinite Spirit, even when they function in the local creations under the immediate influence of the local universe Mother Spirits.

23:1.9 (257.4) There is a technical reason why these Solitary Messengers must travel and work alone. For short periods and when stationary, they can collaborate in a group, but when thus ensembled, they are altogether cut off from the sustenance and direction of their Paradise circuit; they are wholly isolated. When in transit, or when operating in the circuits of space and the currents of time, if two or more of this order are in close proximity, both or all are thrown out of liaison with the higher circulating forces. They are “short circuited” as you might describe it in illustrative symbols. Therefore they have inherent within them a power of automatic alarm, a warning signal, which unerringly operates to apprise them of approaching conflicts and unfailingly keeps them sufficiently separated as not to interfere with their proper and effective functioning. They also possess inherent and automatic powers which detect and indicate the proximity of both the Inspired Trinity Spirits and the divine Thought

разстояние, необходимо за осигуряването на задължителните им и ефективни действия. Те също така разполагат с вродена и автоматическа способност да откриват и обозначават близостта както на Свещените Троични Духове, така и на божествените Настройчици на Съзнанието.

Adjusters.

Посланиците не притежават способността за разпространение или възпроизводство на личността, но във вселените практически няма такива дела, с които да не могат да се занимават и в които да не могат да внесат свой съществен и ценен принос. Особено значителна е тяхната способност да икономисват време на тези, които са свързани с воденето на вселенските дела; те помагат на всички ни – от най-висшите до най-низшите.

23:1.10 (257.5) These messengers possess no power of personality extension or reproduction, but there is practically no work of the universes in which they cannot engage, and to which they cannot contribute something essential and helpful. Especially are they the great timesavers for those who are concerned in the administration of universe affairs; and they assist us all, from the highest to the lowest.

2. НАЗНАЧЕНИЯТА НА ЕДИНИЧНИТЕ ПОСЛАНИЦИ

Единичните Посланици не са постоянно прикрепени към нито една небесна личност или група личности. Те действат само въз основа на получените задачи и по време на изпълнението на такива назначения те се трудят под непосредственото наблюдение на тези, които управляват съответните светове. Те нямат нито собствена организация, нито ръководство; те са *Единични* Посланици.

Безкрайният Дух назначава Единични Посланици за изпълнението на седем вида служене:

1. Посланици на Райската Троица.

2. Посланици на Кръговете на Хавона.

3. Посланици на Свръхвселените.

4. Посланици на Локалните Вселени.

5. Свободни Изследователи.

6. Посланици и Емисари с Особени Поръчения.

7. Просветители, Разкриващи Истината.

Бидейки напълно взаимозаменяеми, тези духовни посланици могат да преминават от една служба на друга; такива премествания стават постоянно. Не съществуват отделни категории Единични Посланици; всички те са сходни по своето духовно съдържание и във всякакъв смисъл на думата са еднакви. Макар че са им присвоени номера, Безкрайният Дух ги знае по лични имена. За останалите от нас те са известни по име или номер, обозначаващ тяхното текущо назначение:

2. ASSIGNMENTS OF SOLITARY MESSENGERS

23:2.1 (257.6) Solitary Messengers are not permanently attached to any individual or group of celestial personalities. They are on duty, always by assignment, and during such service they work under the immediate supervision of those who direct the realms of their attachment. Among themselves they have neither organization nor government of any kind; they are *Solitary* Messengers.

23:2.2 (258.1) Solitary Messengers are assigned by the Infinite Spirit to the following seven divisions of service:

23:2.3 (258.2) 1. Messengers of the Paradise Trinity.

23:2.4 (258.3) 2. Messengers of the Havona Circuits.

23:2.5 (258.4) 3. Messengers of the Superuniverses.

23:2.6 (258.5) 4. Messengers of the Local Universes.

23:2.7 (258.6) 5. Explorers of Undirected Assignment.

23:2.8 (258.7) 6. Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.

23:2.9 (258.8) 7. Revelators of Truth.

23:2.10 (258.9) These spirit messengers are in every sense interchangeable from one type of service to another; such transfers are constantly taking place. There are no separate orders of Solitary Messengers; they are spiritually alike and in every sense equal. While they are generally designated by number, they are known to the Infinite Spirit by personal names. They are known to the rest of us by the name or number designative of their current assignment.

1 . *Посланици на Райската Троица.* Аз нямам право да разкривам много от това, което се отнася до труда на тази група посланици, използвани от Троицата. Те са доверените и тайни слуги на Божествата и не е имало случай, при който същество, на което е доверено особено послание, отнасящо се до неразкритите планове и бъдещо поведение на Боговете, да му е дало гласност или да не е оправдало доверието, оказано на неговата категория. Всичко това се казва тук, не за да изтъкваме техните съвършенства, а за да подчертаем този факт, че Божествата са способни да създават и създават *съвършени същества.*

23:2.11 (258.10) 1. *Messengers of the Paradise Trinity.* I am not permitted to reveal much of the work of the group of messengers assigned to the Trinity. They are the trusted and secret servants of the Deities, and when intrusted with special messages which involve the unrevealed policies and future conduct of the Gods, they have never been known to divulge a secret or betray the confidence reposed in their order. And all this is related in this connection, not to appear boastful of their perfection, but rather to point out that the Deities can and do create *perfect beings.*

Объркването и смущението, царящи на Урантия, не означават, че на Райските Управители им липсват интерес или способности да водят делата по друг начин. Създателите са дарени с цялата власт да превърнат Урантия в истински рай, обаче такъв Едем не би допринесъл с нищо за формиране на тези силни, благородни и опитни характери, които Боговете така неотклонно изковават във вашия свят между наковалнята на необходимостта и чука на страданията. Вашите тревоги и скърби, вашите изпитания и разочарования са такава част от божествения план за вашата сфера, каквито са изисканото съвършенство и безкрайното съответствие на всички неща с тяхното върховно предназначение в световете на централната и съвършена вселена.

23:2.12 (258.11) The confusion and turmoil of Urantia do not signify that the Paradise Rulers lack either interest or ability to manage affairs differently. The Creators are possessed of full power to make Urantia a veritable paradise, but such an Eden would not contribute to the development of those strong, noble, and experienced characters which the Gods are so surely forging out on your world between the anvils of necessity and the hammers of anguish. Your anxieties and sorrows, your trials and disappointments, are just as much a part of the divine plan on your sphere as are the exquisite perfection and infinite adaptation of all things to their supreme purpose on the worlds of the central and perfect universe.

2. *Посланици на кръговете на Хавона.* В течение на своето възвисяване – в началото смътно, а след това все по-явно, вие ще забелязвате присъствието на Единичните Посланици, но ще започнете безпогрешно да ги познавате, едва след като достигнете Хавона. Първите посланици, с които ще се сблъскате лице в лице, ще бъдат посланиците на кръговете на Хавона.

23:2.13 (258.12) 2. *Messengers of the Havona Circuits.* Throughout the ascendant career you will be vaguely, but increasingly, able to detect the presence of the Solitary Messengers, but not until you reach Havona will you recognize them unmistakably. The first of the messengers you will see face to face will be those of the Havona circuits.

Единичните Посланици са свързани с особени отношения с местните обитатели на световете на Хавона. Губейки толкова много свои качества при общуването един с друг, тези посланици са способни да поддържат и поддържат тясна връзка с местните обитатели на Хавона. Но на човешкия разум е съвършено невъзможно да се предаде върховното наслаждение, извличано от взаимното общуване на разума на божествено съвършеното същество с духа на подобни, почти трансцендентални личности.

23:2.14 (258.13) Solitary Messengers enjoy special relations with the natives of the Havona worlds. These messengers, who are so functionally handicapped when associating with one another, can and do have a very close and personal communion with the Havona natives. But it is quite impossible to convey to human minds the supreme satisfactions consequent upon the contact of the minds of these divinely perfect beings with the spirits of such near-transcendent personalities.

3 . *Посланици на свръхвселените.* Извечно Древните са личности с троичен произход, занимаващи се със съдбата на седемте свръхвселени; това трио на божествено могъщество и административна

23:2.15 (259.1) 3. *Messengers of the Superuniverses.* The Ancients of Days, those personalities of Trinity origin who preside over the destinies of the seven superuniverses, those trios of divine power and administrative wisdom, are bountifully supplied

мъдрост щедро бива снабдявано с Единични Посланици. Само чрез тази категория посланици триединните управители на една свръхвселена са способни непосредствено и лично да общуват с управителите на друга. Единичните Посланици са единствените духовни разумни същества – с изключение вероятно само на Свещените Троични Духове, – които могат да бъдат изпратени от столицата на една свръхвселена непосредствено в столицата на друга. Всички останали личности трябва да изпълняват подобни пътешествия през Хавона и през административните светове на Главните Духове.

with Solitary Messengers. It is only through this order of messengers that the triune rulers of one superuniverse can directly and personally communicate with the rulers of another. Solitary Messengers are the only available type of spirit intelligence — aside, possibly, from the Inspired Trinity Spirits — that can be dispatched from the headquarters of one superuniverse directly to the headquarters of another. All other personalities must make such excursions by way of Havona and the executive worlds of the Master Spirits.

Съществуват видове информация, която е невъзможно да се получи с помощта на Гравитационните Посланици, посредством отразяване или транслация. И тогава за придобиване на съответните знания на Извечно Древните се налага към източника на информация да се изпрати Единичен Посланик. Дълго преди появата на живот на Урантия посланикът, свързан понастоящем с мен, е получил назначение отвъд пределите на Уверса в централната вселена; в течение на почти един милион години той не е бил в списъците на Орвонтон, но се е върнал с необходимата информация в надлежното време.

23:2.16 (259.2) There are some kinds of information which cannot be obtained either by Gravity Messengers, reflectivity, or broadcast. And when the Ancients of Days would certainly know these things, they must dispatch a Solitary Messenger to the source of knowledge. Long before the presence of life on Urantia the messenger now associated with me was assigned on a mission out of Uversa to the central universe — was absent from the roll calls of Orvonton for almost a million years but returned in due time with the desired information.

Няма предели за служенето на Единичните Посланици в свръхвселените; те са способни да приведат в изпълнение присъдите на върховните съдилища или да събират информация за благото на сферата. От всички свръхтворения те най-много обичат да служат в Орвонтон, тъй като тук съществува най-голяма потребност от техните услуги и най-широки възможности за героичен труд. В тези светове, които повече от други се нуждаят от нашата помощ, всички ние получаваме такова удовлетворение от това, че действаме с още по-голямо самоотдаване.

23:2.17 (259.3) There is no limitation upon the service of Solitary Messengers in the superuniverses; they may function as executioners of the high tribunals or as intelligence gatherers for the good of the realm. Of all the supercreations they most delight to serve in Orvonton because here the need is greatest and the opportunities for heroic effort are greatly multiplied. In the more needy realms we all enjoy the satisfaction of a more replete function.

4 . *Посланици на локалните вселени.* С нищо не са ограничени действията на Единичните Посланици, които са на служба в локалните вселени. Те предано разкриват мотивите и намеренията на Майчинския Дух на локалната вселена, макар изцяло да се подчиняват на юрисдикцията на управляващия Син-Владетел. Това е вярно по отношение на всички посланици, действащи в локалната вселена, независимо дали те се изпращат с поръчения непосредствено от столичния свят на вселената или са временно свързани с Бащите на Съзвездията, Пълновластните Владетели на Системите или Планетарните Принцове. В течение на установяването на Сина-Създател като пълновластен управител на своята вселена и чак до

23:2.18 (259.4) 4. *Messengers of the Local Universes.* In the services of a local universe there is no limit upon the functioning of the Solitary Messengers. They are the faithful revealers of the motives and intent of the local universe Mother Spirit, although they are under the full jurisdiction of the reigning Master Son. And this is true of all messengers operating in a local universe, whether they are traveling out directly from universe headquarters, or whether they are acting temporarily in liaison with Constellation Fathers, System Sovereigns, or Planetary Princes. Before the concentration of all power in the hands of a Creator Son at the time of his elevation as sovereign ruler of his universe, these messengers of the local universes function under the general direction of the Ancients of Days and are

съсредоточаването в неговите ръце на цялата власт тези посланици на локалните вселени действат под общото управление на Извечно Древните и се отчитат непосредствено пред техния местен представител – Извечно Единния.

5 . *Свободни изследователи.* Когато резервният корпус на Единичните Посланици се препълни, един от Седемте Върховни Управляващи Енергията обявява набиране на група от изследователи-доброволци. Такива винаги има в изобилие, тъй като посланиците с радост се отправят като свободни и от нищо не притеснявани изследователи, за да почувстват възторг от откриването на зараждащите се центрове на нови светове и вселени.

Те тръгват на път, за да изследват данните, предоставяни от световните съзерцаващи пространството. Райските Божества несъмнено знаят за съществуването на тези неразкрити енергийни системи, но те никога не разгласяват подобна информация. Ако не бяха Единичните Посланици, които изследват и картографират тези неотдавна формирани енергийни центрове, то такива явления още дълго биха оставали незабелязани даже за разумните същества на съседните светове. Като клас Единичните Посланици са неимоверно чувствителни към гравитацията; за това понякога успяват да открият възможното присъствие на много малки тъмни планети – тези, същите светове, които най-добре са приспособени за експерименти с живота.

Тези свободни посланици-изследователи са патрулите на мирозданието. Те постоянно правят изследователски експедиции в неизучените региони на външното пространство. Много от това, което ни е известно за процесите, ставащи в световете на външното пространство, ние дължим на Единичните Посланици, тъй като те често сътрудничат с небесните астрономи.

6 . *Посланици и емисари с особени поръчения.* Разположени в пределите на една и съща свръхвселена, локалните вселени обикновено обменят посланици измежду местните категории синове. Но за да се избегнат забавянията, Единичните Посланици често биват изпращани като посланици от едно локално творение в друго, изпълнявайки ролята на представители и тълкуватели на световете. Например: новият обитаем свят може да се намира на такова разстояние, че да трябва да мине цяла вечност преди серафимираният посланик да може да достигне тази отдалечена вселена. Серафимираното същество е способно да

immediately responsible to their resident representative, the Union of Days.

23:2.19 (259.5) 5. *Explorers of Undirected Assignment.* When the reserve corps of the Solitary Messengers is overrecruited, there issues from one of the Seven Supreme Power Directors a call for exploration volunteers; and there is never a lack of volunteers, for they delight to be dispatched as free and untrammeled explorers, to experience the thrill of finding the organizing nucleuses of new worlds and universes.

23:2.20 (259.6) They go forth to investigate the clues furnished by the space contemplators of the realms. Undoubtedly the Paradise Deities know of the existence of these undiscovered energy systems of space, but they never divulge such information. If the Solitary Messengers did not explore and chart these newly organizing energy centers, such phenomena would long remain unnoticed even by the intelligences of adjacent realms. Solitary Messengers, as a class, are highly sensitive to gravity; accordingly they can sometimes detect the probable presence of very small dark planets, the very worlds which are best adapted to life experiments.

23:2.21 (260.1) These messenger-explorers of undirected assignment patrol the master universe. They are constantly out on exploring expeditions to the uncharted regions of all outer space. Very much of the information which we possess of transactions in the realms of outer space, we owe to the explorations of the Solitary Messengers as they often work and study with the celestial astronomers.

23:2.22 (260.2) 6. *Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.* Local universes situated within the same superuniverse customarily exchange ambassadors selected from their native orders of sonship. But to avoid delay, Solitary Messengers are frequently asked to go as ambassadors from one local creation to another, to represent and interpret one realm to another. For example: When a newly inhabited realm is discovered, it may prove to be so remote in space that a long time will pass before an enseraphimed ambassador can reach this far-distant universe. An enseraphimed being cannot possibly exceed the velocity of 558,840 Urantia miles in one second of your time. Massive stars,

развива скорост не повече от 899 370 урантийски километра в секунда от вашето време. Масивните звезди, насрещните потоци, необходимостта да се заобикалят препятствия, а също така и отклоняващите обекти забавят скоростта така, че при продължителни пътешествия средната скорост става приблизително 885 000 километра в секунда.

crosscurrents, and detours, as well as attraction tangents, will all tend to retard such speed so that on a long journey the velocity will average about 550,000 miles per second.

Когато се окаже, че за достигане на отдалечена локална вселена на местния посланик ще му трябват стотици години, нерядко там незабавно бива изпращан Единичен Посланик за временно изпълнение на посланическите задължения. Единичните Посланици са способни изключително бързо да се преместват в пространството – не така, както Гравитационните Посланици – независимо от времето и пространството, но по подобен начин. Функциите на емисари с особени поръчения те изпълняват и в други случаи.

23:2.23 (260.3) When it develops that it will require hundreds of years for a native ambassador to reach a far-distant local universe, a Solitary Messenger is often asked to proceed there immediately to act as ambassador ad interim. Solitary Messengers can go in very short order, not independently of time and space as do the Gravity Messengers, but nearly so. They also serve in other circumstances as emissaries of special assignment.

7 . *Просветители, разкриващи истината.* Задачата, свързана с разкриването на истината, се разглежда от Единичните Посланици като най-висша проява на доверие към тяхната категория. Отново и отново те действат така – от свръхвселените до индивидуалните планети на пространството. Нерядко те се прикрепват към комисиите, които биват изпращани за разширяване на представите за истината в световете и системите.

23:2.24 (260.4) 7. *Revelators of Truth.* The Solitary Messengers regard the assignment to reveal truth as the highest trust of their order. And they function ever and anon in this capacity, from the superuniverses to the individual planets of space. They are frequently attached to commissions which are sent to enlarge the revelation of truth to the worlds and systems.

3. СЛУЖЕНЕТО НА ЕДИНИЧНИТЕ ПОСЛАНИЦИ ВЪВ ВРЕМЕТО И ПРОСТРАНСТВОТО

3. TIME AND SPACE SERVICES OF SOLITARY MESSENGERS

Единичните Посланици са върховен тип съвършени и ползващи се с доверие личности, способни за бързо предаване на важни и спешни послания в случаите, когато използването на транслациия или отразяване е нецелесъобразно. Те изпълняват безкрайни видове поръчения, като помагат на духовните и материални същества на световете – особено там, където се отчита факторът време. От всички категории, получили назначения в различните служби в пределите на свръхвселената, те са върховните и най-разностранни личностни същества, способни плътно да се приближат до преодоляване на пространството и времето.

23:3.1 (260.5) The Solitary Messengers are the highest type of perfect and confidential personality available in all realms for the quick transmission of important and urgent messages when it is inexpedient to utilize either the broadcast service or the reflectivity mechanism. They serve in an endless variety of assignments, helping out the spiritual and material beings of the realms, particularly where the element of time is involved. Of all orders assigned to the services of the superuniverse domains, they are the highest and most versatile personalized beings who can come so near to defying time and space.

Във вселената има достатъчно духовни същества, които използват гравитацията за преместване в пространството; те са способни да се появяват навсякъде във всеки момент

23:3.2 (260.6) The universe is well supplied with spirits who utilize gravity for purposes of transit; they can go anywhere any time — instanter — but they are not persons. Certain other gravity

моментално, но те не са личности. Някои от тези, които използват гравитационен пренос, се отнасят към личностните категории – например, Гравитационните Посланици и Трансценденталните Регистратори, но тях е невъзможно да ги използваме за нуждите на администрацията на свръхвселените или на локалните вселени. Световете изобилстват с ангели, хора и други върховноличностни същества, но те са сковани от времето и пространството. Максималната скорост при повечето несерафимирани същества е 299 790 ваши километра в секунда от вашето време; междутъчните и някои други създания са способни да достигнат (и често достигат) двойна скорост – 599 580 километра в секунда, а серафимите и другите пресичат пространството с тройна скорост – около 899 370 километра в секунда. Освен Единичните Посланици не съществуват транспортни или куриерски личности, функциониращи в диапазона на скоростите между моменталните скорости на гравитационния пренос и относително ниските скорости на серафимите.

Поради това Единичните Посланици се използват широко с куриерски и други поръчения в такива ситуации, когато личността няма принципно значение за изпълнението на задачата и когато е желателно да се избегне загубата на време, неизбежна при изпращането на личностен посланик от друг тип. Това е единствената категория определено личностни същества, способни да се синхронизират със съвместните всеобщи потоци в голямата вселена. Те пресичат пространството с различна скорост, което зависи от оказващите влияние фактори, но е известно, че при изпълнението на настоящото поръчение сътрудничещият с мен посланик се е премествал със скорос 1 354 458 739 000 ваши километра за секунда от вашето време.

Аз съм напълно неспособен да обясня на материалния разум как един дух може да бъде истинска личност и същевременно да пресича пространството с такава колосална скорост. Но точно такива Единични Посланици действително прибивават на Урантия и си тръгват оттук с тези непостижими скорости. Нещо повече, цялата система на вселенско управление би била в значителна степен лишена от своя личностен елемент, ако това не беше така.

Единичните Посланици са способни да прокарват линии на екстрена връзка с далечните региони на пространството в световете, необхванати от установените кръгове на голямата вселена. Те се създават за сметка на това, че в такива случаи един посланик може да изпрати съобщение или

traversers are personal beings, such as Gravity Messengers and Transcendental Recorders, but they are not available to the super- and the local universe administrators. The worlds teem with angels and men and other highly personal beings, but they are handicapped by time and space: The limit of velocity for most nonenseraphimed beings is 186,280 miles of your world per second of your time; the midway creatures and certain others can, often do, attain double velocity — 372,560 miles per second — while the seraphim and others can traverse space at triple velocity, about 558,840 miles per second. There are, however, no transit or messenger personalities who function between the instantaneous velocities of the gravity traversers and the comparatively slow speeds of the seraphim, except the Solitary Messengers.

23:3.3 (261.1) Solitary Messengers are, therefore, generally used for dispatch and service in those situations where personality is essential to the achievement of the assignment, and where it is desired to avoid the loss of time which would be occasioned by the sending of any other readily available type of personal messenger. They are the only definitely personalized beings who can synchronize with the combined universal currents of the grand universe. Their velocity in traversing space is variable, depending on a great variety of interfering influences, but the record shows that on the journey to fulfill this mission my associate messenger proceeded at the rate of 841,621,642,000 of your miles per second of your time.

23:3.4 (261.2) It is wholly beyond my ability to explain to the material type of mind how a spirit can be a real person and at the same time traverse space at such tremendous velocities. But these very Solitary Messengers actually come to, and go from, Urantia at these incomprehensible speeds; indeed, the whole economy of universal administration would be largely deprived of its personal element were this not a fact.

23:3.5 (261.3) The Solitary Messengers are able to function as emergency lines of communication throughout remote space regions, realms not embraced within the established circuits of the grand universe. It develops that one messenger, when so functioning, can transmit a message or send an impulse through space to a fellow

пространствен импулс на друг, намиращ се от него на разстояние от около сто светлинни години, ако определяме междузвездните разстояния така, както правят това астрономите на Урантия.

От милиардите същества, сътрудничещи с нас в управлението на делата на свръхвселената, те са най-полезни благодарение на своята практическа помощ и способност за икономисване на време. Във вселените на пространството ние трябва да се съобразяваме с ограниченията на времето; с това се обяснява огромното значение на Единичните Посланици, които – използвайки своите комуникационни прерогативи, се превръщат в известен смисъл в независими от пространството, а благодарение на своите колосални скорости придобиват почти пълна независимост от времето.

Аз съм неспособен да обясня на смъртните на Урантия как Единичните Посланици нямат форма и в същото време притежават истински и определени личности. Нямайки формата, асоциируема обикновено с личността, те въпреки това притежават духовно присъствие, различимо за всички по-висши типове духовни същества. Единичните Посланици са единственият клас същества, които очевидно притежават практически всички преимущества на безформения дух в съчетание с всички прерогативи на пълноценната личност. Те са истински личности и независимо от това са снабдени с почти всички атрибути на безличностното духовно присъствие.

В седемте свръхвселени се наблюдава следната закономерност: обикновено, но не винаги всичко, което в тенденция спомага за повишаването на степента на свобода на някакво създание от ограниченията на времето и пространството, води към пропорционално намаляване на прерогативите на личността. Единичните Посланици са изключение от това общо правило. В своята дейност те са практически неограничени в използването на всеки и всички безкрайни пътища за духовно изразяване, божествено служене, лична опека и космическа връзка. Ако вие бихте могли да погледнете на тези необикновени същества в светлината на моя опит по въпросите на управлението на вселената, бихте разбрали колко сложно би било да се координират делата на свръхвселената без тяхното разностранно участие.

До каквито и предели да се увеличи вселената, нови Единични Посланици вероятно няма да бъдат създавани. Според ръста на вселените нарастващите

messenger about one hundred light-years away as Urantia astronomers estimate stellar distances.

23:3.6 (261.4) Of the myriads of beings who co-operate with us in the conduct of the affairs of the superuniverse, none are more important in practical helpfulness and timesaving assistance. In the universes of space we must reckon with the handicaps of time; hence the great service of the Solitary Messengers, who, by means of their personal prerogatives of communication, are somewhat independent of space and, by virtue of their tremendous transit velocities, are so nearly independent of time.

23:3.7 (261.5) I am at a loss to explain to Urantia mortals how the Solitary Messengers can be without form and yet possess real and definite personalities. Although they are without that form which would naturally be associated with personality, they do possess a spirit presence which is discernible by all higher types of spirit beings. The Solitary Messengers are the only class of beings who seem to be possessed of well-nigh all the advantages of a formless spirit coupled with all the prerogatives of a full-fledged personality. They are true persons, yet endowed with nearly all of the attributes of impersonal spirit manifestation.

23:3.8 (261.6) In the seven superuniverses, ordinarily — but not always — everything which tends to increase any creature's liberation from the handicaps of time and space proportionately diminishes personality prerogatives. Solitary Messengers are an exception to this general law. They are in their activities all but unrestricted in the utilization of any and all of the limitless avenues of spiritual expression, divine service, personal ministry, and cosmic communication. If you could view these extraordinary beings in the light of my experience in universe administration, you would comprehend how difficult it would be to co-ordinate superuniverse affairs were it not for their versatile co-operation.

23:3.9 (262.1) No matter how much the universe may enlarge, no more Solitary Messengers will probably ever be created. As the universes grow, the expanded work of administration must be

административни задължения трябва все повече да се изпълняват от други типове духовни попечители и от тези същества, които се появяват в тези нови творения – такива като създанията на Пълновластните Синове и Майчинските Духове на локалните вселени.

increasingly borne by other types of spirit ministers and by those beings who take origin in these new creations, such as the creatures of the Sovereign Sons and the local universe Mother Spirits.

4. ОСОБЕНОТО СЛУЖЕНЕ НА ЕДИНИЧНИТЕ ПОСЛАНИЦИ

Единичните Посланици очевидно са координатори на личности от всички типове духовни същества. Тяхното служене съдейства за развитие на родствени черти във всички личности на необятния духовен свят. Те имат голям принос при установяването във всички духовни същества на съзнание за групова идентичност. На всеки тип духовни същества му помагат специални групи Единични Посланици, укрепващи способността на такива същества да разбират и чувстват братските връзки с всички други категории, колкото и различни да са те.

Единичните Посланици демонстрират такава поразителна способност да координират всички типове и категории крайни личности и даже да установяват връзка с абсонитните режими на върховните управляващи мирозданието, че някои от нас допускат наличието на определена връзка между сътворяването от Безкрайния Дух на тези посланици и посвещаването на Съвместния Извършител на Висшия-Пределния Разум.

Когато завършил и жител на Рая се обединяват за тринитизация на „дете на времето и вечността“ – акт, засягащ неразкритите потенциали на разума на Висшия-Пределния, и когато така появилата се неквалифицирана личност бива изпратена на Сферата на Наместниците, Единичен Посланик (предполагаемото личностно последствие от посвещенията на такъв божествен разум) винаги се назначава като придружител-опекун на тринитизирания от създания син. Посланикът съпровожда новия син на съдбата до света на неговото назначение и вече никога не напуска Сферата на Наместниците. Прикрепен по този начин към децата на времето и вечността, Единичният Посланик завинаги преминава към изключително подчинение на Архитектите на Вселената. Ние не знаем нищо за бъдещето на тези необичайни съюзи. Вече цяла вечност партньорствата на такива уникални личности се събират на Сферата на Наставниците, но още нито едно от тях не е напуснало нейните предели.

4. SPECIAL MINISTRY OF SOLITARY MESSENGERS

23:4.1 (262.2) The Solitary Messengers seem to be personality co-ordinators for all types of spirit beings. Their ministry helps to make all the personalities of the far-flung spiritual world akin. They contribute much to the development, in all spirit beings, of a consciousness of group identity. Every type of spirit being is served by special groups of Solitary Messengers who foster the ability of such beings to understand and fraternize with all other types and orders, however dissimilar.

23:4.2 (262.3) The Solitary Messengers demonstrate such an amazing ability to co-ordinate all types and orders of finite personality — even to make contact with the absonite regime of the master universe overcontrollers — that some of us postulate that the creation of these messengers by the Infinite Spirit is in some manner related to the Conjoint Actor’s bestowal of Supreme-Ultimate Mind.

23:4.3 (262.4) When a finaliter and a Paradise Citizen co-operate in the trinitization of a “child of time and eternity” — a transaction involving the unrevealed mind potentials of the Supreme-Ultimate — and when such an unclassified personality is dispatched to Vicegerington, a Solitary Messenger (a conjectured personality repercussion of the bestowal of such deity mind) is always assigned as guardian-companion to such a creature-trinitized son. This messenger accompanies the new son of destiny to the world of his assignment and nevermore leaves Vicegerington. When thus attached to the destinies of a child of time and eternity, a Solitary Messenger is forever transferred to the sole supervision of the Architects of the Master Universe. What the future of such an extraordinary association may be, we do not know. For ages these partnerships of unique personalities have continued to forgather on Vicegerington, but not even a single pair has ever gone forth therefrom.

Броят на Единичните Посланици е неизменен, но тринитизацията на синове на съдбата явно няма ограничения. Това, че към всеки тринитизиран син на съдбата се прикрепва Единичен Посланик, според нас някога, в далечното бъдеще, ще стане причина броят на посланиците да бъде изчерпан. Кой ще дойде да ги смени в голямата вселена? Ще преминат ли техните задължения към Свещените Троични Духове след някакви изменения в тяхната среда? Ще настане ли такова време, когато голямата вселена ще се управлява по-непосредствено от същества с троичен произход, докато създанията с единичен и двойствен произход се преместят в световете на външното пространство? Ако посланиците се върнат към своето предишно служене, тези синове на съдбата ще ги съпровождат ли? Ще се прекратят ли съвместните тринитизации на завършващи и жители на Рая-Хавона, когато броят на Единичните Посланици като спътници-опекуни на синовете на съдбата бъде изчерпан? Ще бъдат ли всички тези ефективни Единични Посланици съсредоточени на Сферата на Наместниците? Ще бъдат ли тези необикновени духовни личности вечно свързани с тринитизираните синове на неразкритата съдба? Какво значение трябва да придаваме на този факт, че двойките, събиращи се на Сферата на Наместниците, се намират в изключително подчинение на могъщите тайнствени същества – Архитектите на Вселената? Ние си задаваме тези и много други сходни въпроси и се обръщаме с тях към многобройните категории небесни същества, но не знаем отговорите им.

23:4.4 (262.5) Solitary Messengers are of stationary numbers, but the trinitization of the sons of destiny is apparently an unlimited technique. Since each trinitized son of destiny has assigned to him a Solitary Messenger, it appears to us that at some time in the remote future the supply of messengers will become exhausted. Who will take up their work in the grand universe? Will their service be assumed by some new development among the Inspired Trinity Spirits? Is the grand universe at some remote period going to be more nearly administered by Trinity-origin beings while the single- and dual-origin creatures move on into the realms of outer space? If the messengers return to their former service, will these sons of destiny accompany them? Will the trinitizations between finaliters and Paradise-Havoners cease when the supply of Solitary Messengers has been absorbed as guardian-companions of these sons of destiny? Are all our efficient Solitary Messengers going to be concentrated on Vicegerington? Are these extraordinary spirit personalities going to be eternally associated with these trinitized sons of unrevealed destiny? What significance should we attach to the fact that these couples forgathering on Vicegerington are under the exclusive direction of those mighty mystery beings, the Architects of the Master Universe? These and many similar questions we ask ourselves, and ask numerous other orders of celestial beings, but we do not know the answers.

Както и много други процеси в управлението на вселените, тези действия безпогрешно свидетелстват за това, че персоналът на голямата вселена, включително Хавона и Рая, претърпява явна и определена организация в съответствие и съгласувано с колосалните енергийни еволюции, ставащи понастоящем в световете на външното пространство.

23:4.5 (263.1) This transaction, together with many similar occurrences in universe administration, unmistakably indicates that the personnel of the grand universe, even that of Havona and Paradise, is undergoing a definite and certain reorganization in co-ordination with, and with reference to, the vast energy evolutions now taking place throughout the realms of outer space.

Ние сме склонни да смятаме, че вечното бъдеще ще стане свидетел на такива явления от вселенската еволюция, които значително ще надхвърлят всичко, което е било във вечното минало. И ние очакваме тези грандиозни начинания, както трябва да ги очаквате и вие – с огромен ентусиазъм и с все по-голяма надежда.

23:4.6 (263.2) We incline to the belief that the eternal future will witness phenomena of universe evolution which will far transcend all that the eternal past has experienced. And we anticipate such tremendous adventures, even as you should, with keen relish and ever-heightening expectation.

[Представено от Божествен Съветник от Уверса.]

23:4.7 (263.3) [Presented by a Divine Counselor from Uversa.]

Документ 24. Върховните Личности на. Безкрайния Дух

⇦ 023 Книгата Урантия 025 ⇨

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 24. ВЪРХОВНИТЕ ЛИЧНОСТИ НА БЕЗКРАЙНИЯ ДУХ

Секции

Въведение
1. Надзирателите на Вселенските Кръгове
2. Регистраторите на Волеви Създания
3. Лични Помощници на Безкрайния Дух
4. Спомагателните Инспектори
5. Пълномощните Стражи
6. Придружителите на Смъртните Кандидати
7. Произходът на Придружителите на Смъртните Кандидати

PAPER 24 HIGHER PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction
1. The Universe Circuit Supervisors
2. The Census Directors
3. Personal Aids of the Infinite Spirit
4. The Associate Inspectors
5. The Assigned Sentinels
6. The Graduate Guides
7. Origin of the Graduate Guides

Въведение

НА УВЕРСА ние разделяме всички личности и същества на Съвместния Създател на три големи групи: Върховни Личности на Безкрайния Дух, Посланици на Пространството и Попечителски Духове на Времето – духовни същества, имащи отношение към просвещаването и служенето на волеви създания в рамките на програмата за възход и еволюция на смъртните.

Тези от Върховните Личности на Безкрайния Дух, които се споменават в настоящите повествувания, действат в голямата вселена в седем подгрупи:

1. Единични Посланици.

2. Надзиратели на Вселенските Кръгове.

3. Регистратори на Волеви Създания.

4. Лични Помощници на Безкрайния Дух.

INTRODUCTION

24:0.1 (264.1) ON UVERSA we divide all personalities and entities of the Conjoint Creator into three grand divisions: the Higher Personalities of the Infinite Spirit, the Messenger Hosts of Space, and the Ministering Spirits of Time, those spirit beings who are concerned with teaching and ministering to the will creatures of the ascendant scheme of mortal progression.

24:0.2 (264.2) Those Higher Personalities of the Infinite Spirit that find mention in these narratives function throughout the grand universe in seven divisions:

24:0.3 (264.3) 1. Solitary Messengers.

24:0.4 (264.4) 2. Universe Circuit Supervisors.

24:0.5 (264.5) 3. Census Directors.

24:0.6 (264.6) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.

5. Спомагателни Инспектори.

6. Пълномощни Стражи.

7. Придружители на Смъртните Кандидати.

Единичните Посланици, Надзирателите на Кръговете, Регистраторите на Волеви Създания и Личните Помощници се отличават със своята колосална антигравитационна способност. Неизвестно е разполагат ли Единичните Посланици с постоянна резиденция; те странстват от една вселена в друга. Централните резиденции на Надзирателите на Вселенските Кръгове и Регистраторите на Волеви Създания се намират в столиците на свръхвселените. Личните Помощници на Безкрайния Дух се помещават на централния Остров на Светлината. Опорните пунктове на Спомагателните Инспектори и Пълномощните Стражи са съответно столиците на локалните вселени и столичните светове на влизащите в тях системи. Придружителите на Смъртните Кандидати обитават в Хавона и действат във всеки от единия милиард нейни светове. Повечето такива висши личности притежават опорни пунктове в локалните вселени, но те нямат органическа връзка с администрациите на еволюционните светове.

От седемте класа, съставляващи тази група, само Единичните Посланици и вероятно Личните Помощници обхващат със своята дейност цялата вселена на вселените. Единичните Посланици се срещат навсякъде, започвайки от Рая: през кръговете на Хавона до столиците на свръхвселените и оттам навън през секторите и локалните вселени, с техните съставни части – чак до обитаемите светове. Макар че Единичните Посланици се отнасят към Върховните Личности на Безкрайния Дух, техният произход, природа и служене са описани в предишното повествувание.

24:0.7 (264.7) 5. Associate Inspectors.

24:0.8 (264.8) 6. Assigned Sentinels.

24:0.9 (264.9) 7. Graduate Guides.

24:0.10 (264.10) Solitary Messengers, Circuit Supervisors, Census Directors, and the Personal Aids are characterized by the possession of tremendous endowments of antigravity. The Solitary Messengers are without known general headquarters; they roam the universe of universes. The Universe Circuit Supervisors and the Census Directors maintain headquarters on the capitals of the superuniverses. The Personal Aids of the Infinite Spirit are stationed on the central Isle of Light. The Associate Inspectors and the Assigned Sentinels are respectively stationed on the capitals of the local universes and on the capitals of their component systems. The Graduate Guides are resident in the Havona universe and function on all its billion worlds. Most of these higher personalities have stations in the local universes, but they are not organically attached to the administrations of the evolutionary realms.

24:0.11 (264.11) Of the seven classes composing this group, only the Solitary Messengers and perhaps the Personal Aids range the universe of universes. Solitary Messengers are encountered from Paradise outward: through the Havona circuits to the superuniverse capitals and thence out through the sectors and local universes, with their subdivisions, and even to the inhabited worlds. Although Solitary Messengers belong to the Higher Personalities of the Infinite Spirit, their origin, nature, and service have been discussed in the preceding paper.

1. НАДЗИРАТЕЛИТЕ НА ВСЕЛЕНСКИТЕ КРЪГОВЕ

Може да ви се стори, че мощните енергийни потоци на пространството и кръговете на духовна енергия функционират автоматически, безпрепятствено, но това не е така. Всички тези колосални енергийни системи се контролират; те се подчиняват на интелигентно управление. Надзирателите на Вселенските Кръгове не се занимават с чисто физическа или материална енергия, отнасяща се към областта на Управляващите Вселенската Енергия: тяхната дейност е

1. THE UNIVERSE CIRCUIT SUPERVISORS

24:1.1 (265.1) The vast power currents of space and the circuits of spirit energy may seem to operate automatically; they may appear to function without let or hindrance, but such is not the case. All these stupendous systems of energy are under control; they are subject to intelligent supervision. Universe Circuit Supervisors are concerned, not with the realms of purely physical or material energy — the domain of the Universe Power Directors — but with the circuits of relative spiritual energy and with those modified circuits which are essential to the

свързана с кръговете на относителна духовна енергия и с тези модифицирани кръгове, които имат принципно значение за съществуването както на високоразвити духовни същества, така и на моронтийния, или преходен, тип разумни създания. Надзирателите не пораждат кръгове от енергия и свръхсъщности на божественост, но като цяло те са свързани с всички върховни духовни кръгове на времето и вечността и с всички съответстващи духовни кръгове, имащи отношение към управлението на съставните части на голямата вселена. Те управляват и контролират всички подобни кръгове на духовна енергия отвъд пределите на Райския Остров.

Надзирателите на Вселенските Кръгове са изключително творение на Безкрайния Дух. Те функционират само като посредници на Съвместния Извършител и са дарени с личност за служене в четирите категории:

1. Върховни Надзиратели на Кръгове.

2. Спомагателни Надзиратели на Кръгове.

3. Вторични Надзиратели на Кръгове.

4. Третични Надзиратели на Кръгове.

Броят на върховните надзиратели на Хавона и на спомагателните надзиратели на седемте свръхвселени е постоянен; нови същества от тези категории не се създават. Върховните надзиратели са седем и са разположени в направляващите светове на седемте кръга на Хавона. Кръговете на седемте свръхвселени се намират под ръководството на изумителната група от седемте спомагателни надзирателя, чиито резиденции са разположени в седемте Райски сфери на Безкрайния Дух – в световете на Седемте Върховни Администратора. Оттук те наблюдават кръговете на свръхвселенското пространство и ги управляват.

Тук, в Райските сфери на Духа, седем спомагателни надзиратели на кръгове под ръководството на Върховните Администратори обединяват своите усилия с първата категория Върховни Енергийни Центрове, което се изразява в под-райската координация на всички материални и духовни кръгове, отиващи към седемте свръхвселени.

Вторичните надзиратели, предназначени за вселените на времето и пространството, се намират в столичните светове на всяка свръхвселена. Големите и малки сектори са административни подразделения на правителствата на свръхвселената, но нямат отношение към контрола над духовната енергия. Аз не зная какъв е общият брой на вторичните надзиратели на кръгове в голямата вселена, но на Уверса такива същества

maintenance of both the highly developed spiritual beings and the morontia or transition type of intelligent creatures. The supervisors do not give origin to circuits of energy and superessence of divinity, but in general they have to do with all higher spirit circuits of time and eternity and with all relative spirit circuits concerned in the administration of the component parts of the grand universe. They direct and manipulate all such spirit-energy circuits outside the Isle of Paradise.

24:1.2 (265.2) Universe Circuit Supervisors are the exclusive creation of the Infinite Spirit, and they function solely as the agents of the Conjoint Actor. They are personalized for service in the following four orders:

24:1.3 (265.3) 1. Supreme Circuit Supervisors.

24:1.4 (265.4) 2. Associate Circuit Supervisors.

24:1.5 (265.5) 3. Secondary Circuit Supervisors.

24:1.6 (265.6) 4. Tertiary Circuit Supervisors.

24:1.7 (265.7) The supreme supervisors of Havona and the associate supervisors of the seven superuniverses are of completed numbers; no more of these orders are being created. The supreme supervisors are seven in number and are stationed on the pilot worlds of the seven Havona circuits. The circuits of the seven superuniverses are in the charge of a marvelous group of seven associate supervisors, who maintain headquarters on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, the worlds of the Seven Supreme Executives. From here they supervise and direct the circuits of the superuniverses of space.

24:1.8 (265.8) On these Paradise spheres of the Spirit the seven associate circuit supervisors and the first order of the Supreme Power Centers effect a liaison which, under the direction of the Supreme Executives, results in the sub-Paradise co-ordination of all material and spiritual circuits passing out to the seven superuniverses.

24:1.9 (265.9) On the headquarters worlds of each superuniverse are stationed the secondary supervisors for the local universes of time and space. The major and minor sectors are administrative divisions of the supergovernments but are not concerned in these matters of spirit-energy supervision. I do not know how many secondary circuit supervisors there are in the grand universe, but on Uversa there are 84,691 of these beings. Secondary supervisors are being

наброяват 84 691. Вторични надзиратели продължават да бъдат създавани; от време на време те се появяват в световете на Върховните Администратори в групи от по седемдесет същества. Ние ги получаваме по заявка във връзка с подготовката за учредяване на отделни кръгове духовна енергия и свързваща физическа енергия за зараждащите се вселени, които са под наша юрисдикция.

Третичните надзиратели на кръгове функционират в столичните светове на всяка локална вселена. Както и вторичните надзиратели, тази категория продължава да се създава и да се попълва от групи от по седемстотин същества. Те се назначават в локалните вселени от Извечно Древните.

Надзирателите на кръгове са създадени за изпълнението на специфични функции и те вечно служат в групите на своето изначално назначение. Несменяеми по ротации, те прекарват векове в изследвания на проблеми, открити в световете им на назначение. Например, третичният надзирател на кръгове номер 572 842 функционира в Салвингтон от времето на появяване на първата концепция за вашата вселена и е член на личния щат на Михаил Небадонски.

Както в локалните вселени, така и във вселените на върховното ниво надзирателите на кръгове насочват всички заинтересувани същества към съответните кръгове за транслация на всякакви духовни послания и преместване на всякакви личности. В своята дейност по наблюдение над кръговете тези умели същества използват всички фактори, сили и личности от вселената на вселените. Те използват неразкрити „върховни духовни управляващи кръгове“ и получават квалифицирана помощ от многобройни групи личности на Безкрайния Дух. Именно те изолират еволюционния свят, ако Планетарният Принц въстане против Всеобщия Баща и неговия наместник – Сина. Те могат да изключват всеки свят от някои вселенски кръгове от по-висш духовен порядък, но са неспособни да анулират материалните потоци на управляващите енергията.

Отношението на Надзирателите на Вселенските Кръгове към духовните кръгове напомня отношението на Управляващите Вселенската Енергия към материалните кръгове. И двете категории се допълват една друга, в съвкупност осигурявайки надзора за всички духовни и всички материални кръгове, които могат да се управляват от създания.

В определена степен надзирателите на

created right along; from time to time they appear in groups of seventy on the worlds of the Supreme Executives. We obtain them on requisition as we arrange for the establishment of separate circuits of spirit energy and liaison power to the newly evolving universes of our jurisdiction.

24:1.10 (265.10) A tertiary circuit supervisor functions on the headquarters world of every local universe. This order, like the secondary supervisors, is of continuous creation, being created in groups of seven hundred. They are assigned to the local universes by the Ancients of Days.

24:1.11 (266.1) Circuit supervisors are created for their specific tasks, and they eternally serve in the groups of their original assignment. They are not rotated in service and hence make an agelong study of the problems found in the realms of their original assignment. For example: Tertiary circuit supervisor number 572,842 has functioned on Salvington since the early concept of your local universe, and he is a member of the personal staff of Michael of Nebadon.

24:1.12 (266.2) Whether acting in the local or higher universes, circuit supervisors direct all concerned as to the proper circuits to employ for the transmission of all spirit messages and for the transit of all personalities. In their work of circuit supervision these efficient beings utilize all agencies, forces, and personalities in the universe of universes. They employ the unrevealed “high spirit personalities of circuit control” and are ably assisted by numerous staffs composed of personalities of the Infinite Spirit. It is they who would isolate an evolutionary world if its Planetary Prince should rebel against the Universal Father and his vicegerent Son. They are able to throw any world out of certain universe circuits of the higher spiritual order, but they cannot annul the material currents of the power directors.

24:1.13 (266.3) The Universe Circuit Supervisors have something of the same relationship to spirit circuits that the Universe Power Directors have to material circuits. The two orders are complemental, together having the oversight of all spirit and all material circuits that are controllable and manipulatable by creatures.

24:1.14 (266.4) The circuit supervisors exercise

кръгове осъществяват надзор над тези кръгове на разума, които са свързани с духа, до голяма степен така, както управляващите енергиите оказват известно влияние върху тези аспекти на разума, които са свързани с физическата енергия, тоест на механичния разум. Като цяло функциите на всяка категория се разширяват за сметка на обединяване с противоположната, но кръговете на чистия разум не се отнасят към компетенциите на нито една от страните. Няма между тези категории и взаимна координаця; в цялата си разностранна дейност Надзирателите на Вселенските Кръгове се подчиняват на Седемте Върховни Управляващи Енергиите и техните подчинени.

Независимо от това, че в пределите на съответните категории надзирателите на кръгове са напълно еднакви – всички те са различни индивиди. Те са истински личностни същества, но личност са получили не от Отеца; този тип личности никога не се срещат в другите типове създания в течение на цялото съществуване на мирозданието.

Макар че вие ще ги познаете и ще се запознаете с тях по своя път към Рая, лични взаимоотношения с тях няма да имате. Те са надзиратели на кръговете и изпълняват своите задължения строго и ефективно. Те поддържат отношения само с тези личности и същества, които контролират дейността, свързана с поверените им кръгове.

certain oversight of those mind circuits which are spirit associated much as the power directors have certain jurisdiction over those phases of mind which are physical-energy associated — mechanical mind. In general the functions of each order are expanded by liaison with the other, but the circuits of pure mind are subject to the supervision of neither. Neither are the two orders co-ordinate; in all their manifold labors the Universe Circuit Supervisors are subject to the Seven Supreme Power Directors and their subordinates.

24:1.15 (266.5) While the circuit supervisors are entirely alike within their respective orders, they are all distinct individuals. They are truly personal beings, but they possess a type of other-than-Father-endowed personality not encountered in any other type of creature in all universal existence.

24:1.16 (266.6) Although you will recognize and know them as you journey inward towards Paradise, you will have no personal relations with them. They are circuit supervisors, and they attend strictly and efficiently to their business. They deal solely with those personalities and entities having the oversight of those activities which are concerned with the circuits subject to their supervision.

2. РЕГИСТРАТОРИТЕ НА ВОЛЕВИ СЪЗДАНИЯ

Независимо от това, че космическият разум на Всеобщия Интелект знае за присъствието и местонахождението на всички *мислещи* създания, във вселената на вселените се използва независим метод за отчет на всички *волеви* създания.

Регистраторите на Волеви Създания са особено завършено творение на Безкрайния Дух; техният общ брой ни е неизвестен. Те са дарени със способността да поддържат безупречна синхронност със системата на отразяване на свръхвселените и в същото време притежават лична чувствителност към разумната *воля* и способност да реагират на нея. Използвайки не съвсем понятен метод, тези регистратори незабавно осъзнават раждането на воля във всяка точка на голямата вселена. Затова те винаги могат да ни предоставят изчерпателна информация за броя, природата и местонахождението на всички волеви създания във всеки регион на

2. THE CENSUS DIRECTORS

24:2.1 (266.7) Notwithstanding that the cosmic mind of the Universal Intelligence is cognizant of the presence and whereabouts of all *thinking* creatures, there is operative in the universe of universes an independent method of keeping count of all *will* creatures.

24:2.2 (266.8) The Census Directors are a special and completed creation of the Infinite Spirit, and they exist in numbers unknown to us. They are so created as to be able to maintain perfect synchrony with the reflectivity technique of the superuniverses, while at the same time they are personally sensitive and responsive to intelligent *will*. These directors, by a not-fully-understood technique, are made immediately aware of the birth of will in any part of the grand universe. They are, therefore, always competent to give us the number, nature, and whereabouts of all will creatures in any part of the central creation and the seven superuniverses. But they do not function on Paradise; there is no need for them there. On Paradise knowledge is inherent; the Deities know

централното творение и седемте свръхвселени. Но в Рая ги няма – тук липсват потребности от техните услуги. На Рая знанието е присъщо; Божествата знаят всичко.

Седем Регистратора на Волеви Създания действат в Хавона, по едно във всеки от направляващите световете нейни кръгове. Освен тях и резервните същества от дадената категория, намиращи се в Райските светове на Духа, дейността на всички Регистратори на Волеви Създания се отнася към юрисдикцията на Извечно Древните.

На Регистратора на Волеви Създания, управляващ със своята служба от столичния свят на свръхвселената, се подчиняват много хиляди регистратори – по един в столицата на всяка локална вселена. Всички личности от дадена категория са еднакви, като се изключат тези, които се намират в направляващите светове на Хавона и седемте управляващи съответните служби в свръхвселените.

В седмата свръхвселена има сто хиляди Регистратора на Волеви Създания. Това са само тези същества, които са запазени за локалните вселени; тук не влиза личният щат на Усатия – главата на всички регистратори на Орвонтон. Както и другите глави на свръхвселени, Усатия не взема непосредствено участие в регистрацията на волята на разумни създания. Той е настроен само за приемане на информация от своите подчинени във вселените на Орвонтон; така той действа като величествена личност, сумираща техните отчети, постъпващи от столиците на локалните творения.

На основание регистрациите, приети от личността Усатия, официалните архивариуси на Уверса включват в своите документи периодическа информация за статута на свръхвселената. Такива регистрационни данни се отнасят само към свръхвселената; тези отчети не се предават нито в Хавона, нито в Рая.

Както и другите волеви създания, хората интересуват Регистраторите на Волеви Създания само в смисъла на регистрацията на факта поява на волята. Те не се занимават с описанието на вашия живот и дела; не трябва да ги бъркате с архивариусите. Орвонтонският Регистратор на Волеви Създания на Небадон номер 81 412, намиращ се сега в Салвингтон, в този момент знае за вашето живо присъствие на Урантия и лично го осъзнава; той ще фиксира вашата смърт, щом прекратите съществуването си като волево създание.

Регистраторите на Волеви Създания отбелязват появата на ново волево създание

all things.

24:2.3 (267.1) Seven Census Directors operate in Havona, one being stationed on the pilot world of each Havona circuit. Excepting these seven and the reserves of the order on the Paradise worlds of the Spirit, all Census Directors function under the jurisdiction of the Ancients of Days.

24:2.4 (267.2) One Census Director presides at the headquarters of each superuniverse, while subject to such a chief director are thousands upon thousands, one on the capital of every local universe. All personalities of this order are equal excepting those on the Havona pilot worlds and the seven superuniverse chiefs.

24:2.5 (267.3) In the seventh superuniverse there are one hundred thousand Census Directors. And this number consists entirely of those assignable to local universes; it does not include the personal staff of Usatia, the superuniverse chief of all Orvonton directors. Usatia, like the other superuniverse chiefs, is not directly attuned to the registration of intelligent will. He is solely attuned to his subordinates stationed in the Orvonton universes; thus he acts as a magnificent totaling personality for their reports coming in from the capitals of the local creations.

24:2.6 (267.4) From time to time the official recorders of Uversa place on their records the status of the superuniverse as it is indicated by the registrations in and upon the personality of Usatia. Such census data is indigenous to the superuniverses; these reports are transmitted neither to Havona nor to Paradise.

24:2.7 (267.5) The Census Directors are concerned with human beings — as with other will creatures — only to the extent of recording the fact of will function. They are not concerned with the records of your life and its doings; they are not in any sense recording personalities. The Census Director of Nebadon, number 81,412 of Orvonton, now stationed on Salvington, is at this very moment personally conscious and aware of your living presence here on Urantia; and he will afford the records confirmation of your death the moment you cease to function as a will creature.

24:2.8 (267.6) Census Directors register the existence of a new will creature when the first act

след извършването на първия волеви акт; те регистрират смъртта на волевото създание след последната проява на воля. Частичната проява на воля, наблюдавана в реакцията на някои висши животни, не се отнася към областта на Регистраторите. Те водят отчет само на пълноценните волеви създания и реагират само на *проявите на волята.* Как именно те извършват тази регистрация, ние не знаем.

Тези същества винаги са били – и винаги ще бъдат, Регистратори на Волеви Създания. Във всяка друга сфера на дейност във вселената те биха били относително безполезни. Своите функции те изпълняват безупречно; никога не допускат простъпки и не фалшифицират факти. И независимо от своите забележителни способности и невероятни пълномощия те са личности; те притежават характерно духовно присъствие и форма.

of will is performed; they indicate the death of a will creature when the last act of will takes place. The partial emergence of will observed in the reactions of certain of the higher animals does not belong to the domain of the Census Directors. They keep count of nothing but bona fide will creatures, and they are responsive to nothing but *will function.* Exactly how they register the function of will, we do not know.

24:2.9 (267.7) These beings always have been, and always will be, Census Directors. They would be comparatively useless in any other division of universe labor. But they are infallible in function; they never default, neither do they falsify. And notwithstanding their marvelous powers and unbelievable prerogatives, they are persons; they have recognizable spirit presence and form.

3. ЛИЧНИ ПОМОЩНИЦИ НА БЕЗКРАЙНИЯ ДУХ

Ние не разполагаме с достоверна информация за времето или характера на сътворяването на Личните Помощници. Вероятно са цял легион, но точният им брой на Уверса е неизвестен. По скромни оценки, основани на това, какво ни е известно за техния труд, аз съм готов да предположа, че цялата им категория се изчислява на много трилиони. Ние се придържаме към мнението, че няма количествени ограничения при сътворяването на Лични Помощници от Безкрайния Дух.

Личните Помощници на Безкрайния Дух съществуват изключително за съдействие на Райското присъствие на Третото Лице на Божеството. Независимо от това, че Помощниците са прикрепени към Безкрайния Дух и са разположени в Рая, те постоянно извършват мълниеносни премествания в пространството, достигайки и най-отдалечените кътчета на творението. Всяко разширяване на кръговете на Съвместния Извършител може да се съпровожда с поява на Лични Помощници, изпълняващи разпорежданията на Безкрайния Дух. Те пресичат пространството по начин, твърде подобен на този, който използват Единичните Посланици, но не са личности в този смисъл на думата, в който са личности посланиците.

Всички Лични Помощници са равни и идентични; при тях няма различия в индивидуалността. Макар че за Съвместния Извършител те са истински личности, на

3. PERSONAL AIDS OF THE INFINITE SPIRIT

24:3.1 (268.1) We have no authentic knowledge as to the time or manner of the creation of the Personal Aids. Their number must be legion, but it is not of record on Uversa. From conservative deductions based on our knowledge of their work, I venture to estimate that their number extends high into the trillions. We hold the opinion that the Infinite Spirit is not limited as to numbers in the creation of these Personal Aids.

24:3.2 (268.2) The Personal Aids of the Infinite Spirit exist for the exclusive assistance of the Paradise presence of the Third Person of Deity. Although attached directly to the Infinite Spirit and located on Paradise, they flash to and fro to the uttermost parts of creation. Wherever the circuits of the Conjoint Creator extend, there these Personal Aids may appear for the purpose of executing the bidding of the Infinite Spirit. They traverse space much as do the Solitary Messengers but are not persons in the sense that the messengers are.

24:3.3 (268.3) The Personal Aids are all equal and identical; they disclose no differentiation of individuality. Though the Conjoint Actor looks upon them as true personalities, it is difficult for others to regard them as real persons; they do not

другите същества им е трудно да ги смятат за такива; в тях няма духовно присъствие, което да бъде възприемано от останалите духове. Съществата с Райски произход винаги усещат близост с такива Помощници; но ние не забелязваме личностно присъствие. Отсъствието на очевидна форма ги прави несъмнено още по-полезни за Третото Лице на Божеството.

Това са практически единствените от всички разкрити ви категории духовни същества, водещи своето начало от Безкрайния Дух, с които вие няма да се срещнете при възвисяването си към Рая.

manifest a spirit presence to other spirit beings. Paradise-origin beings are always aware of the proximity of these Aids; but we do not recognize a personality presence. The lack of such a presence-form undoubtedly renders them all the more serviceable to the Third Person of Deity.

24:3.4 (268.4) Of all the revealed orders of spirit beings taking origin in the Infinite Spirit, the Personal Aids are about the only ones you will not encounter on your inward ascent to Paradise.

4. СПОМАГАТЕЛНИТЕ ИНСПЕКТОРИ

Намиращите се в седемте Райски сфери на Безкрайния Дух Седем Върховни Администратора изпълняват съвместно функциите на административния съвет на свръхуправляващи за седемте свръхвселени. Спомагателните Инспектори са въплъщение на властта на Върховните Администратори за локалните вселени на времето и пространството. Тези върховни наблюдатели на локалните творения са съвместно потомство на Безкрайния Дух и Седемте Главни Духа на Рая. Седемстотин хиляди Инспектори са снабдени с личност в изворите на вечността и техният резервен корпус се намира в Рая.

Спомагателните Инспектори се трудят под непосредственото ръководство на Седемте Върховни Администратора и са техни лични и могъщи представители в локалните вселени на времето и пространството. Столичната сфера на всяка локална вселена има свой инспектор, поддържащ тясна връзка с местните Извечно Единни.

Спомагателните Инспектори получават отчети и препоръки само от своите подчинени – Упълномощените Стражи, разположени в столиците на локалните системи от обитаеми светове; на свой ред Инспекторите са подотчетни само на своя непосредствен началник – Върховния Администратор на съответната свръхвселена.

4. THE ASSOCIATE INSPECTORS

24:4.1 (268.5) The Seven Supreme Executives, on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, collectively function as the administrative board of supermanagers for the seven superuniverses. The Associate Inspectors are the personal embodiment of the authority of the Supreme Executives to the local universes of time and space. These high observers of the affairs of the local creations are the joint offspring of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits of Paradise. In the near times of eternity seven hundred thousand were personalized, and their reserve corps abides on Paradise.

24:4.2 (268.6) Associate Inspectors work under the direct supervision of the Seven Supreme Executives, being their personal and powerful representatives to the local universes of time and space. An inspector is stationed on the headquarters sphere of each local creation and is a close associate of the resident Union of Days.

24:4.3 (268.7) The Associate Inspectors receive reports and recommendations only from their subordinates, the Assigned Sentinels, stationed on the capitals of the local systems of inhabited worlds, while they make reports only to their immediate superior, the Supreme Executive of the superuniverse concerned.

5. ПЪЛНОМОЩНИТЕ СТРАЖИ

Пълномощните Стражи са координиращи личности и са свързани със Седемте Върховни Администратора. Безкрайният Дух ги е снабдил с личност в Рая за изпълнение на специални задания. Техният брой е постоянен и е точно седем милиарда.

5. THE ASSIGNED SENTINELS

24:5.1 (268.8) The Assigned Sentinels are co-ordinating personalities and liaison representatives of the Seven Supreme Executives. They were personalized on Paradise by the Infinite Spirit and were created for the specific purposes of their assignment. They are of stationary numbers, and

there are exactly seven billion in existence.

Подобно на Спомагателния Инспектор, представляващ Седемте Върховни Администратора в цялата локална вселена, всяка от десетте хиляди системи на локалното творение има свой Пълномощен Страж, непосредствен представител на далечния върховен съвет за свръхуправление в седемте свръхвселени. Стражите, изпълняващи своите задължения в правителствата на локалните системи на Орвонтон, действат под непосредственото ръководство на Седмия Върховен Администратор – координатора на седмата свръхвселена. Но по своята административна организация всички стражи, насочени в локалната вселена, се подчиняват на намиращия се в нейната столица Спомагателен Инспектор.

24:5.2 (269.1) Much as an Associate Inspector represents the Seven Supreme Executives to a whole local universe, so in each of the ten thousand systems of that local creation there is an Assigned Sentinel, who acts as the direct representative of the far-distant and supreme board of supercontrol for the affairs of all seven superuniverses. The sentinels on duty in the local system governments of Orvonton are acting under the direct authority of Supreme Executive Number Seven, the co-ordinator of the seventh superuniverse. But in their administrative organization all sentinels commissioned in a local universe are subordinate to the Associate Inspector stationed at universe headquarters.

В пределите на локалното творение Пълномощните Стражи са подложени на ротации, сменяйки се обикновено веднъж на хиляда години от локалното време и получавайки назначения в нови системи. Те се отнасят към броя на върховните личности, намиращи се в столицата на системата, но никога не вземат участие в обсъждането на проблемите на съответната система. В локалните системи те заемат длъжността ръководител на съветите на двадесет и четирите администратора, произхождащи от еволюционните светове, но иначе смъртните почти не общуват с тях. Практически всички свои усилия Стражите насочват към това, Спомагателните Инспектори да получават изчерпателна информация за всичко, което е свързано с благополучието и състоянието на поверената им система.

24:5.3 (269.2) Within a local creation the Assigned Sentinels serve in rotation, being transferred from system to system. They are usually changed every millennium of local universe time. They are among the highest ranking personalities stationed on a system capital, but they never participate in deliberations concerned with system affairs. In the local systems they serve as the ex officio heads of the four and twenty administrators hailing from the evolutionary worlds, but otherwise, ascending mortals have little contact with them. The sentinels are almost exclusively concerned in keeping the Associate Inspector of their universe fully informed on all matters relating to the welfare and state of the systems of their assignment.

Изпращайки съобщения на Върховните Администратори, Пълномощните Стражи и Спомагателните Инспектори не се свързват със столичните светове на свръхвселената. Те се подчиняват само на Върховния Администратор на съответната свръхвселена; те действат независимо от администрацията на Извечно Древните.

24:5.4 (269.3) Assigned Sentinels and Associate Inspectors do not report to the Supreme Executives through a superuniverse headquarters. They are responsible solely to the Supreme Executive of the superuniverse concerned; their activities are distinct from the administration of the Ancients of Days.

Заедно с омниафимите и множеството неразкрити ви личности Върховните Администратори, Спомагателният Инспектор и Пълномощните Стражи образуват ефективна, пряка, централизирана и обширна система на съвещателно-административна координация на цялата голяма вселена неща и същества.

24:5.5 (269.4) The Supreme Executives, Associate Inspectors, and Assigned Sentinels, together with the omniaphim and a host of unrevealed personalities, constitute an efficient, direct, centralized, but far-flung system of advisory and administrative co-ordination of all the grand universe of things and beings.

6. ПРИДРУЖИТЕЛИТЕ НА СМЪРТНИТЕ КАНДИДАТИ

6. THE GRADUATE GUIDES

Като група Придружителите на Смъртните

24:6.1 (269.5) The Graduate Guides, as a group,

Кандидати са организатори и ръководители на върховния университет за юридическо образование и духовна подготовка, които са толкова важни за постигането на вековните цели на смъртните: Бог, покоят, а след това – вечността, протичат под знака на съвършеното служене. Тези високоличностни същества са получили названието си поради характера и целите на своята дейност. Те са посветени изключително на задачата превеждане на странстващи, пристигнали от свръхвселените на времето посредством курс на обучение в Хавона, с цел да се подготовят възходящите странстващи за приемане в Рая и Корпусите за Завършили.

sponsor and conduct the high university of technical instruction and spiritual training which is so essential to mortal attainment of the goal of the ages: God, rest, and then eternity of perfected service. These highly personal beings take their name from the nature and purpose of their work. They are exclusively devoted to the tasks of guiding the mortal graduates from the superuniverses of time through the Havona course of instruction and training which serves to prepare the ascending pilgrims for admission to Paradise and the Corps of the Finality.

Трудът на тези Придружители на Смъртни Кандидати за мен не са забранена тема, но той е толкова ултрадуховен, че аз изпадам в отчаяние от своята неспособност да създам в материалния разум адекватна представа за тяхната разнообразна дейност. В обитаемите светове, след разширяване на своето зрение и освобождаване от пътя на материалните сравнения, вие ще можете да започнете постигането на тези реалности, които „очите не виждат и ухото не чува, и които не идват на ума на човека“ - това, което „Бог е приготвил за онези, които обичат тези вечни истини“. Вие не винаги ще бъдете толкова ограничени във възможностите на своето зрение и духовно постижение.

24:6.2 (269.6) I am not forbidden to undertake to tell you of the work of these Graduate Guides, but it is so ultraspiritual that I despair of being able to adequately portray to the material mind a concept of their manifold activities. On the mansion worlds, after your vision range is extended and you are freed from the fetters of material comparisons, you can begin to comprehend the meaning of those realities which “eye cannot see nor ear hear, and which have never entered the concept of human minds,” even those things which “God has prepared for those who love such eternal verities.” You are not always to be so limited in the range of your vision and spiritual comprehension.

Придружителите на Смъртни Кандидати превеждат странстващите на времето през седемте кръга на хавонските светове. Придружителят, който ви посреща в приемния свят на външния кръг, остава с вас по време на цялото пътешествие по небесните кръгове. Макар че в течение на пребиваването си в милиард светове вие ще общувате с безкрайно множество други личности, този Придружител ще ви съпровожда чак до завършването на вашето придвижване в Хавона и ще стане свидетел на вашето последно потопяване в съня на времето – съня на прехода във вечността към Райската цел, където след вашето пробуждане ще ви поздрави Райският Спътник, получил задачата да ви посрещне и вероятно да остане с вас чак до вашето зачисляване в Корпуса на Завършилите Смъртни.

24:6.3 (270.1) The Graduate Guides are engaged in piloting the pilgrims of time through the seven circuits of Havona worlds. The guide who greets you upon your arrival on the receiving world of the outer Havona circuit will remain with you throughout your entire career on the heavenly circuits. Though you will associate with countless other personalities during your sojourn on a billion worlds, your Graduate Guide will follow you to the end of your Havona progression and will witness your entrance into the terminal slumber of time, the sleep of eternity transit to the Paradise goal, where, upon awakening, you will be greeted by the Paradise Companion assigned to welcome you and perhaps to remain with you until you are initiated as a member of the Mortal Corps of the Finality.

Броят на Придружителите на Смъртните Кандидати не се вмества в човешкото съзнание, а нови такива същества продължават да се появяват. Техният произход е загадъчен. Тези същества не са вечни; те тайнствено възникват при необходимост. В световете на централната вселена не се споменава нищо за Придружителите на Смъртните Кандидати чак до този далечен ден, когато първият смъртен странстващ

24:6.4 (270.2) The number of Graduate Guides is beyond the power of human minds to grasp, and they continue to appear. Their origin is something of a mystery. They have not existed from eternity; they mysteriously appear as they are needed. There is no record of a Graduate Guide in all the realms of the central universe until that far-distant day when the first mortal pilgrim of all time made his way to the outer belt of the central creation. The instant he arrived on the pilot world of the

достигнал външния пояс на централното творение. В този момент, когато той пристигнал в направляващия свят на външния кръг, с дружеско приветствие към него се обърнал Малвориан – първият от Придружителите на Смъртни Кандидати, който понастоящем е председател на техния върховен съвет и глава на обширната просветителска организация на Придружителите.

outer circuit, he was met with friendly greetings by Malvorian, the first of the Graduate Guides and now the chief of their supreme council and the director of their vast educational organization.

В Райските архиви на Хавона, в раздела, озаглавен „Придружители на Смъртни Кандидати“, има следното вписване:

24:6.5 (270.3) On the Paradise records of Havona, in the section denominated “Graduate Guides,” there appears this initial entry:

„И Малвориан, първият от този ред, се обърнал към открилия Хавона странстващ с думи на приветствие и наставления и започвайки от външните кръгове на изходния опит, крачка по крачка го превел по кръговете, докато той не застанал пред самото присъствие на Източника и Целта на всички личности и не пресякъл Райската граница на вечността.“

24:6.6 (270.4) “And Malvorian, the first of this order, did greet and instruct the pilgrim discoverer of Havona and did conduct him from the outer circuits of initial experience, step by step and circuit by circuit, until he stood in the very presence of the Source and Destiny of all personality, subsequently crossing the threshold of eternity to Paradise.”

В онова далечно време аз бях в разпореждане на Извечно Древните на Уверса и всички ние се зарадвахме от увереността, че някога и странстващите от нашата свръхвселена ще достигнат Хавона. Векове са ни учили, че еволюционните създания на времето ще достигнат Рая и взрив от неописуем възторг разтърси небесата, когато първият странстващ действително пристигна в Хавона.

24:6.7 (270.5) At that far-distant time I was attached to the service of the Ancients of Days on Uversa, and we all rejoiced in the assurance that, eventually, pilgrims from our superuniverse would reach Havona. For ages we had been taught that the evolutionary creatures of space would attain Paradise, and the thrill of all time swept through the heavenly courts when the first pilgrim actually arrived.

Името на този първи странстващ, открил Хавона, е *Грандфанда;* той пристигна от 341 -та планета на 84 -та система от 62 -то съзвездие на 1 131 -та локална вселена, която се намира в първата свръхвселена. Неговото пристигане е послужило като сигнал за създанията от транслационната служба във вселената на вселените. Дотогава са действали само системите за далечна връзка със свръхвселените и локалните вселени, но появата на Грандфанда при вратите на Хавона ознаменува учредяването на „триумфалните пространствени съобщения“, назовани така, защото първото съобщение, предадено по системата за далечна връзка с вселената, било известието за пристигането в Хавона на първото еволюционно същество, достигнало тези врати, които откриват пътя към целта на неговия възход.

24:6.8 (270.6) The name of this pilgrim discoverer of Havona is *Grandfanda,* and he hailed from planet 341 of system 84 in constellation 62 of local universe 1,131 situated in superuniverse number one. His arrival was the signal for the establishment of the broadcast service of the universe of universes. Theretofore only the broadcasts of the superuniverses and the local universes had been in operation, but the announcement of the arrival of Grandfanda at the portals of Havona signalized the inauguration of the “space reports of glory,” so named because the initial universe broadcast reported the Havona arrival of the first of the evolutionary beings to attain entrance upon the goal of ascendant existence.

Съпровождащите никога не напускат световете на Хавона; те са посветени на служене на випускниците на времето и пространството. Някога вие лично ще се срещнете с тези благородни същества, ако само не се откажете от надеждния и безупречен план, предназначен за осигуряване

24:6.9 (270.7) Graduate Guides never leave the Havona worlds; they are dedicated to the service of the graduate pilgrims of time and space. And you will sometime meet these noble beings face to face if you do not reject the certain and all-perfected plan designed to effect your survival and ascension.

продължаването на вашия живот и възход.

7. ПРОИЗХОДЪТ НА ПРИДРУЖИТЕЛИТЕ НА СМЪРТНИТЕ КАНДИДАТИ

Макар че еволюцията не е присъща на централната вселена, ние предполагаме, че Придружителите са усъвършенствани и по-опитни членове на друга категория създания на централната вселена – Хавонските Подчинени. Придружителите демонстрират толкова широко участие и такава способност за разбиране на възвисяващите се създания, че ние сме уверени: тяхната култура е следствие на действителното служене в световете на свръхвселените като Хавонски Подчинени на всеобща служба. Ако този възглед е погрешен, то как тогава може да се обясни постоянното изчезване на старшите или по-опитни подчинени?

В течение на дълго време даден подчинен отсъства от Хавона, изпълнявайки многобройни задачи в свръхвселената, след което се връща в къщи, бива удостоен с „личен контакт“ с Централното Светене на Рая, приема се в обятията на Светещите Личности, изчезва от полезрението на своите духовни братя и повече никога не се завръща при тях.

При завършването на службата си в свръхвселената и завръщането му в Хавона подчиненият може нееднократно да бъде приеман в божествените обятия, превръщайки се просто във възвишен подчинен. Обятията на Светещите Личности не означават задължително превръщане на сервитала в Придружител на Смъртни Кандидати, но около една четвърт част от тези, които достигат до божествените обятия, никога не се връщат в световете за ново служене.

Във върховния архив намираме ред свидетелства, подобни на следното:

«И подчинен номер 842 842 682 846 782 на Хавона, на име Судна, се завърна от служба в свръхвселената, беше приет в Рая, позна Отеца, премина през божествените обятия и изчезна.“

Когато в архива се появи подобно вписване, то означава, че пътят на подчинения е завършен. Но след общо три мига (малко по-малко от три дни по вашето време) на външния кръг на Хавона „спонтанно“ се появява нов Придружител на Смъртни Кандидати. А броят на Придружителите – с незначителна разлика, причина за която със сигурност са съществата, намиращи се в процес на превръщане – с точност съответства на броя

7. ORIGIN OF THE GRADUATE GUIDES

24:7.1 (270.8) Though evolution is not the order of the central universe, we believe that the Graduate Guides are the perfected or more experienced members of another order of central universe creatures, the Havona Servitals. Graduate Guides show such a breadth of sympathy and such a capacity for understanding the ascendant creatures that we are convinced they have gained this culture by actual service in the superuniverse realms as the Havona Servitals of universal ministry. If this view is not correct, how then can we account for the continuous disappearance of the senior or more experienced servitals?

24:7.2 (271.1) A servital will be long absent from Havona on superuniverse assignment, having been on many such missions previously, will return home, be granted the privilege of “personal contact” with the Paradise Central Shining, will be embraced by the Luminous Persons, and disappear from the recognition of his spirit fellows, never more to reappear among those of his kind.

24:7.3 (271.2) On returning from superuniverse service, a Havona Servital may enjoy numerous divine embraces and emerge therefrom merely an exalted servital. Experiencing the luminous embrace does not necessarily signify that the servital must translate into a Graduate Guide, but almost one quarter of those who achieve the divine embrace never return to the service of the realms.

24:7.4 (271.3) There appears on the high records a succession of such entries as this:

24:7.5 (271.4) “And servital number 842,842,682,846,782 of Havona, named Sudna, came over from the superuniverse service, was received on Paradise, knew the Father, entered the divine embrace, and is not.”

24:7.6 (271.5) When such an entry appears on the records, the career of such a servital is closed. But in just three moments (a little less than three days of your time) a newborn Graduate Guide “spontaneously” appears on the outer circuit of the Havona universe. And the number of Graduate Guides, allowing for a slight difference, due no doubt to those in transition, exactly equals the number of vanished servitals.

на изчезналите подчинени.

Има още една причина, позволяваща да се предполага, че Придружителите на Смъртни Кандидати са еволюиращи Хавонски Подчинени. Тази причина е в неизменната взаимна привързаност между придружителите и свързаните с тях Подчинени. Взаимното разбиране и разположение на тези вероятно различни категории същества са напълно необясними. Тяхната взаимна преданост служи като въодушевяващ пример за другите.

Седемте Главни Духа и свързаните с тях Седем Върховни Управляващи Енергията са съответстно личните вместилища на потенциала на разума и енергийния потенциал на Върховното Същество, с които то – поне засега, все още не се разпорежда лично. И когато тези Райски партньори си сътрудничат един с друг за създаването на Хавонски Подчинени, на последните са присъщи някои аспекти на Върховността. Така Хавонските Подчинени в действителност са отражение в съвършената централна вселена на някои еволюционни потенциални възможности на пространствено-времевите сфери, при което цялата съвкупност на тези възможности се проявява тогава, когато подчиненият претърпи трансформация и пресъздаване. Ние предполагаме, че тази трансформация става в отговор на волята на Безкрайния Дух, който несъмнено действа от името на Върховния. Придружителите на Смъртните Кандидати не се създават от Върховното Същество, но всички ние смятаме, че емпиричното Божество има някакво отношение към процесите, водещи към появата на тези същества.

Пресичана от възходящи смъртни, днес Хавона в много отношения се отличава от централната вселена, съществувала до появата на Грандфанда. Пристигането в кръга на Хавона на възходящ смъртен послужи като начало на мащабни промени в централното божествено творение, несъмнено започнати от Върховното Същество – Бога на еволюционните създания, в отговор на появата на първото от неговите емпирични деца от седемте свръхвселени. Създаването на Придружителите на Смъртни Кандидати, заедно със сътворяването на третичния свръхнафим, е признак за дейността на Бог-Върховния.

[Представено от Божествен Съветник на Уверса.]

24:7.7 (271.6) There is an additional reason for supposing the Graduate Guides to be evolved Havona Servitals, and that is the unfailing tendency of these guides and their associated servitals to form such extraordinary attachments. The manner in which these supposedly separate orders of beings understand and sympathize with one another is wholly inexplicable. It is refreshing and inspiring to witness their mutual devotion.

24:7.8 (271.7) The Seven Master Spirits and the associated Seven Supreme Power Directors, respectively, are the personal repositories of the mind potential and of the power potential of the Supreme Being which he does not, as yet, operate personally. And when these Paradise associates collaborate to create the Havona Servitals, the latter are inherently involved in certain phases of Supremacy. Havona Servitals are thus, in actuality, a reflection in the perfect central universe of certain evolutionary potentialities of the time-space domains, all of which is disclosed when a servital undergoes transformation and re-creation. We believe that this transformation takes place in response to the will of the Infinite Spirit, undoubtedly acting in behalf of the Supreme. Graduate Guides are not created by the Supreme Being, but we all conjecture that experiential Deity is in some way concerned in those transactions which bring these beings into existence.

24:7.9 (271.8) The Havona now traversed by ascending mortals differs in many respects from the central universe as it was before the times of Grandfanda. The arrival of mortal ascenders on the Havona circuits inaugurated sweeping modifications in the organization of the central and divine creation, modifications undoubtedly initiated by the Supreme Being — the God of evolutionary creatures — in response to the arrival of the first of his experiential children from the seven superuniverses. The appearance of the Graduate Guides, together with the creation of the tertiary supernaphim, is indicative of these performances of God the Supreme.

24:7.10 (271.1) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Документ 25. Пространствените Войнства на Посланиците

⇦ 024 Книгата Урантия 026 ⇨

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 25. ПРОСТРАНСТВЕНИТЕ ВОЙНСТВА НА ПОСЛАНИЦИТЕ

Секции

Въведение
1. Хавонските Подчинени
2. Всеобщите Миротворци
3. Широкомащабното служене на миротворците
4. Юридическите Съветници
5. Пазителите на Райските Архиви
6. Небесните Архивариуси
7. Морontийните Спътници
8. Райските Спътници

PAPER 25 THE MESSENGER HOSTS OF SPACE

SECTIONS

Introduction
1. The Havona Servitals
2. The Universal Conciliators
3. The Far-Reaching Service of Conciliators
4. Technical Advisers
5. The Custodians of Records on Paradise
6. The Celestial Recorders
7. The Morontia Companions
8. The Paradise Companions

Въведение

П РОСТРАНСТВЕНИТЕ Войнства на Посланиците заемат промеждутъчно положение в семейството на Безкрайния Дух. Тези разностранни същества са свързващо звено между върховните личности и попечителските духове. Войнството на посланиците включва следните категории небесни същества:

1. Хавонски Подчинени.
2. Всеобщи Миротворци.
3. Юридически Съветници.
4. Пазители на Райските Архиви.
5. Небесни Архивариуси.
6. Морontийни Спътници.
7. Райски Спътници.

От седемте изредени групи само три –

INTRODUCTION

25:0.1 (273.1) RANKING intermediately in the family of the Infinite Spirit are the Messenger Hosts of Space. These versatile beings function as the connecting links between the higher personalities and the ministering spirits. The messenger hosts include the following orders of celestial beings:

25:0.2 (273.2) 1. Havona Servitals.

25:0.3 (273.3) 2. Universal Conciliators.

25:0.4 (273.4) 3. Technical Advisers.

25:0.5 (273.5) 4. Custodians of Records on Paradise.

25:0.6 (273.6) 5. Celestial Recorders.

25:0.7 (273.7) 6. Morontia Companions.

25:0.8 (273.8) 7. Paradise Companions.

25:0.9 (273.9) Of the seven groups enumerated, only three — servitals, conciliators, and Morontia

Подчинените, Миротворците и Моронтийните Спътници, са създадени като такива; останалите четири представляват нива, които могат да бъдат постигани от различните ангелски категории. Войнствата на посланиците изпълняват разнообразна служба във вселената на вселените в съответствие с присъщите им свойства и придобит статут, но те винаги се намират под ръководството на тези, които управляват световете на тяхното назначение.

Companions — are created as such; the remaining four represent attainment levels of the angelic orders. In accordance with inherent nature and attained status, the messenger hosts variously serve in the universe of universes but always subject to the direction of those who rule the realms of their assignment.

1. ХАВОНСКИТЕ ПОДЧИНЕНИ

Макар в централната вселена тези „промеждутъчни създания“ да се наричат подчинени, те не са прислуга, слуги в неодобрителния смисъл на думата. В духовния свят няма такова понятие като черна работа; всяко служене е свято и радостно и върховните категории същества не гледат отвисоко на низшите категории от битието.

Хавонските Подчинени са съвместно творение на Седемте Главни Духа и техните партньори, Седемте Върховни Управляващи Енергията. Този творчески съюз е най-голямото приближаване към модела за целия ред последователни възпроизвеждания от двойствен тип в еволюционните вселени – от създанията Ясна Утринна Звезда в съюз със Сина-Създател и Съзидателния Дух до създаването на потомство в подобни на Урантия светове.

Броят на подчинените е огромен, а нови същества се създават постоянно. Те се появяват на групи от по хиляда, подчинени на третия миг след обединяването с Главните Духове и Върховните Управляващи Енергията, в тяхната съвместна сфера в един от далечните сектори в северната част на Рая. Всеки четвърти подчинен се отнася към по-физическия тип, отколкото останалите; това значи, че седемстотин и петдесет подчинени от всеки хиляда съответстват на духовния тип, но същевременно двеста и петдесет по своята природа са полуфизически същества. Тези *четвърти създания* донякъде напомнят материалните същества (материални в хавонски смисъл), притежавайки по-голямо сходство с управляващите физическата енергия, отколкото с Главните Духове.

В личностните взаимоотношения духовното преобладава над материалното, макар това да не се наблюдава на днешната Урантия; законът за преобладаване на духовното се проявява и в създаването на Хавонски Подчинени: установилото се съотношение е равно на три духовни същества

1. THE HAVONA SERVITALS

25:1.1 (273.10) Though denominated servitals, these “midway creatures” of the central universe are not servants in any menial sense of the word. In the spiritual world there is no such thing as menial work; all service is sacred and exhilarating; neither do the higher orders of beings look down upon the lower orders of existence.

25:1.2 (273.11) The Havona Servitals are the joint creative work of the Seven Master Spirits and their associates, the Seven Supreme Power Directors. This creative collaboration comes the nearest to being the pattern for the long list of reproductions of the dual order in the evolutionary universes, extending from the creation of a Bright and Morning Star by a Creator Son-Creative Spirit liaison down to sex procreation on worlds like Urantia.

25:1.3 (273.12) The number of servitals is prodigious, and more are being created all the time. They appear in groups of one thousand on the third moment following the assembly of the Master Spirits and the Supreme Power Directors at their joint area in the far northerly sector of Paradise. Every fourth servital is more physical in type than the others; that is, out of each thousand, seven hundred and fifty are apparently true to spirit type, but two hundred and fifty are semiphysical in nature. These *fourth creatures* are somewhat on the order of material beings (material in the Havona sense), resembling the physical power directors more than the Master Spirits.

25:1.4 (274.1) In personality relationships the spiritual is dominant over the material, even though it does not now so appear on Urantia; and in the production of Havona Servitals the law of spirit dominance prevails; the established ratio yields three spiritual beings to one semiphysical.

към едно полуфизическо.

Все нови и нови подчинени, заедно с нови Придружители на Смъртните Кандидати, преминават подготовителни курсове, действащи постоянно на всички кръгове на Хавона под ръководството на старшите придружители. След това придружителите получават назначения, съответстващи най-добре на техните възможности, а доколкото биват два типа – духовен и полуфизически, това малко ограничава сферата на дейност на тези разностранни същества. Във висшите или духовни групи подчинените избирателно се назначават в служба на Бащата, Сина и Духа, а също и на Седемте Главни Духа. От време на време те биват насочвани на големи групи, за да служат в образователните светове, обкръжаващи столичните сфери на седемте свръхвселени – светове, посветени на завършващата подготовка и развитие на духовната култура на възходящите създания на времето, които се готвят за възвисяване по кръговете на Хавона. Както духовните подчинени, така и техните по-физически събратя биват назначавани и като помощници, и като партньори на Придружителите на Смъртните Кандидати, помагайки и наставлявайки различните категории възходящи създания, които са достигнали Хавона и се стремят да достигнат Рая.

25:1.5 (274.2) The newly created servitals, together with newly appearing Graduate Guides, all pass through the courses of training which the senior guides continuously conduct on each of the seven Havona circuits. Servitals are then assigned to the activities for which they are best adapted, and since they are of two types — spiritual and semiphysical — there are few limits to the range of work these versatile beings can do. The higher or spirit groups are assigned selectively to the services of the Father, the Son, and the Spirit, and to the work of the Seven Master Spirits. In large numbers they are dispatched, from time to time, to serve on the study worlds encircling the headquarters spheres of the seven superuniverses, the worlds devoted to the final training and spiritual culture of the ascending souls of time who are preparing for advancement to the circuits of Havona. Both spirit servitals and their more physical fellows are also designated assistants and associates of the Graduate Guides in helping and instructing the various orders of ascending creatures who have attained Havona, and who seek to attain Paradise.

Хавонските Подчинени и Придружителите на Смъртните Кандидати са трансцендентално предани на своето дело и се отнасят един към друг с трогателна нежност; макар това чувство да е духовно, вие можете да го разберете само при сравняване с феномена човешка любов. Раздялата на подчинените с придружителите – а това се случва нерядко, когато подчинените биват изпращани за изпълнение на мисия отвъд пределите на централната вселена, е изпълнена с божествен патос; но те се разделят с радост, а не с тъга. Носещата удовлетворение радост от изпълнението на върховния дълг е върховно чувство за духовните същества. Тъгата няма място при осъзнаването на достойно изпълнения божествен дълг. И когато възходящата душа на човека застане перед Върховните Съдии, притежаващи вечна сила, решението ще се основава не на материален успех или на количествени постижения. Звучащата във върховните съдилища присъда гласи: „Браво, добър и *предан* слуга; ти прояви преданост в главното; нека ти се подчинят вселенските реалности.“

25:1.6 (274.3) The Havona Servitals and the Graduate Guides manifest a transcendent devotion to their work and a touching affection for one another, an affection which, while spiritual, you could only understand by comparison with the phenomenon of human love. There is divine pathos in the separation of the servitals from the guides, as so often occurs when the servitals are dispatched on missions beyond the limits of the central universe; but they go with joy and not with sorrow. The satisfying joy of high duty is the eclipsing emotion of spiritual beings. Sorrow cannot exist in the face of the consciousness of divine duty faithfully performed. And when man's ascending soul stands before the Supreme Judge, the decision of eternal import will not be determined by material successes or quantitative achievements; the verdict reverberating through the high courts declares: "Well done, good and *faithful* servant; you have been faithful over a few essentials; you shall be made ruler over universe realities."

При служенето в свръхвселената Хавонските Подчинени винаги биват назначавани в сфера, която може да бъде оглавявана от този Главен Дух, с когото имат

25:1.7 (274.4) On superuniverse service the Havona Servitals are always assigned to that domain presided over by the Master Spirit whom they most resemble in general and special spirit

най-голямо сходство в общите и специални духовни прерогативи. Те служат само в образователните светове, обкръжаващи столиците на седемте свръхвселени и – според последния уверски отчет, почти 138 милиарда сервитали са оказвали помощ на 490 столични спътника. Те участват в безброй видове дейности, свързани с работата на образователните светове, и са обединени в свръхуниверситетите на свръхвселената Орвонтон. Тук те са ваши спътници; те са се спуснали от висините, които ще станат вашият следващ етап, за да ви познаят, да ви изпълнят с чувство за реалност и увереност във вашето бъдещо завършване на курса по подготовка във вселените на времето и преместването ви в световете на вечността. И в това общуване подчинените придобиват този предварителен опит от служенето на възходящите създания на времето, който ще се окаже така полезен в техния следващ труд на кръговете на Хавона като помощници на Придружителите на Смъртни Кандидати; или – като преобразувани подчинени, в ролята на самите Придружители.

prerogatives. They serve only on the educational worlds surrounding the capitals of the seven superuniverses, and the last report of Uversa indicates that almost 138 billion servitals were ministering on its 490 satellites. They engage in an endless variety of activities in connection with the work of these educational worlds comprising the superuniversities of the superuniverse of Orvonton. Here they are your companions; they have come down from your next career to study you and to inspire you with the reality and certainty of your eventual graduation from the universes of time to the realms of eternity. And in these contacts the servitals gain that preliminary experience of ministering to the ascending creatures of time which is so helpful in their subsequent work on the Havona circuits as associates of the Graduate Guides or — as translated servitals — as Graduate Guides themselves.

2. ВСЕОБЩИТЕ МИРОТВОРЦИ

Създаването на всеки Хавонски Подчинен се съпровожда от появата на седем Всеобщи Миротворци – по един във всяка свръхвселена. Този съзидателен акт използва определен свръхвселенски метод за отразяваща реакция на протичащите в Рая процеси.

В столичните светове на седемте свръхвселени действат седем отражения на Седемте Главни Духа. Не е лесно да се заемеш с описанието на природата на тези Отразяващи Духове, адресирайки това описание към материалния разум. Те са истински личности; при все това всеки член на свръхвселенска група е съвършено отражение само на един от Седемте Главни Духа. Всеки път, когато Главните Духове се обединяват с управляващите енергията за създаване на групата Хавонски Подчинени, във всяка от свръхвселенските групи се извършва едновременно съсредоточаване на един от Отразяващите Духове и веднага в столичните светове на свръхтворенията се появява равен брой пълноценни Всеобщи Миротворци. Ако при създаването на подчинени инициативата принадлежи на Седмия Главен Дух, то миротворците се появяват в недрата само на Отразяващия Дух от седма категория; и паралелно със създаването на хиляда подчинени от орвонтонски тип в столицата на всяка свръхвселена се появяват хиляда

2. THE UNIVERSAL CONCILIATORS

25:2.1 (275.1) For every Havona Servital created, seven Universal Conciliators are brought into being, one in each superuniverse. This creative enactment involves a definite superuniverse technique of reflective response to transactions taking place on Paradise.

25:2.2 (275.2) On the headquarters worlds of the seven superuniverses there function the seven reflections of the Seven Master Spirits. It is difficult to undertake to portray the natures of these Reflective Spirits to material minds. They are true personalities; still each member of a superuniverse group is perfectly reflective of just one of the Seven Master Spirits. And every time the Master Spirits associate themselves with the power directors for the purpose of creating a group of Havona Servitals, there is a simultaneous focalization upon one of the Reflective Spirits in each of the superuniverse groups, and forthwith and full-fledgedly an equal number of Universal Conciliators appear on the headquarters worlds of the supercreations. If, in the creation of servitals, Master Spirit Number Seven should take the initiative, none but the Reflective Spirits of the seventh order would become pregnant with conciliators; and concurrently with the creation of one thousand Orvontonlike servitals, one thousand of the seventh-order conciliators would appear on each superuniverse capital. Out of these episodes, reflecting the sevenfold nature of the Master Spirits, arise the seven created orders of

миротворци от седма категория. В резултат от тези процеси, отразяващи седмократната същност на Главните Духове, възникват седем създадени категории миротворци, служещи във всяка свръхвселена.

Миротворците с пред-райски статут не могат да служат взаимозаменяемо в свръхвселените; те са ограничени в сегмента на своето създаване. Така всеки свръхвселенски корпус – седмата част от всяка от създадените категории, прекарва доста продължително време под влиянието на един от Главните Духове, изключвайки останалите, тъй като макар всичките седем да са *отразени* в столиците на свръхвселените, само един е *доминиращ* във всяко свръхтворение.

Всяко от седемте свръхтворения действително е наситено с този от Главните Духове, който кове неговата съдба. Така всяка свръхвселена става подобие на гигантско огледало, отразяващо природата и характера на оглавяващия я Главен Дух, което се повтаря във всяка дъщерна локална вселена чрез присъствието и дейността на Създателните Майчински Духове. Влиянието на такава среда върху еволюционния растеж е толкова голямо, че в своя след-свръхвселенски живот миротворците изразяват в съвкупност четиридесет и девет емпирични подхода или постижения, всяко от които обхваща само един аспект, тоест явява се непълно, но които в съвкупност взаимно се допълват един друг и проявяват тенденцията да обхванат кръга на Върховността.

Във всяка свръхвселена Всеобщите Миротворци се оказват по необикновен и естествен начин разбити на групи от по четири същества – обединения, в които те продължават да изпълняват службата си. Трима члена на такава група се отнасят към духовните личности, един – както и четвъртият член в групите на подчинените – към полуматериалите. Група от четирима миротворци представлява миротворческа комисия и се състои от следните същества:

1 . *Съдия-арбитър.* Миротворец, признат единодушно от останалите трима за най-компетентен и квалифициран за изпълнение задълженията на главен съдия на групата.

2. *Дух-адвокат.* Назначава се от съдията-арбитър за събиране на факти и защита на правата на всички личности, имащи някакво отношение към съдопроизводството на миротворческата комисия.

3 . *Божествен изпълнител.* Миротворец, който по силата на своя произход е способен да влиза в контакт с материалните създания

conciliators serving in each superuniverse.

25:2.3 (275.3) Conciliators of pre-Paradise status do not serve interchangeably between superuniverses, being restricted to their native segments of creation. Every superuniverse corps, embracing one seventh of each created order, therefore spends a very long time under the influence of one of the Master Spirits to the exclusion of the others, for, while all seven are *reflected* on the superuniverse capitals, only one is *dominant* in each supercreation.

25:2.4 (275.4) Each of the seven supercreations is actually pervaded by that one of the Master Spirits who presides over its destinies. Each superuniverse thus becomes like a gigantic mirror reflecting the nature and character of the supervising Master Spirit, and all of this is further continued in every subsidiary local universe by the presence and function of the Creative Mother Spirits. The effect of such an environment upon evolutionary growth is so profound that in their postsuperuniverse careers the conciliators collectively manifest forty-nine experiential viewpoints, or insights, each angular — hence incomplete — but all mutually compensatory and together tending to encompass the circle of Supremacy.

25:2.5 (275.5) In each superuniverse the Universal Conciliators find themselves strangely and innately segregated into groups of four, associations in which they continue to serve. In each group, three are spirit personalities, and one, like the fourth creatures of the servitals, is a semimaterial being. This quartet constitutes a conciliating commission and is made up as follows:

25:2.6 (275.6) 1. *The Judge-Arbiter.* The one unanimously designated by the other three as the most competent and best qualified to act as judicial head of the group.

25:2.7 (275.7) 2. *The Spirit-Advocate.* The one appointed by the judge-arbiter to present evidence and to safeguard the rights of all personalities involved in any matter assigned to the adjudication of the conciliating commission.

25:2.8 (276.1) 3. *The Divine Executioner.* The conciliator qualified by inherent nature to make contact with the material beings of the realms and

на световете и да изпълнява взетите от комисията решения. Божествените изпълнители – четвъртите полуматериални създания, в значителна степен, макар и не изцяло, са достъпни за ограниченото зрение на смъртните създания.

4 . *Архивариус.* Последният член на комисията автоматически става архивариус – секретар на съда. Той отговаря за задължителната подготовка на всички документи за архивите на свръхвселената и локалната вселена. Ако комисията служи в еволюционен свят, то с помощта на изпълнителя се изготвя трети отчет за физическите архиви на правителствата на системата, към чиято юрисдикция се отнася даденият свят.

В заседанията на комисията участват трима нейни члена, тъй като адвокатът не взема участие в съдопроизводството и се връща само за изготвянето на съвместното съдебно решение при завършване на слушането на делото. Затова тези комисии понякога се наричат арбитражни тричленки.

Миротворците внасят огромен принос в благополучното развитие на вселената на вселените. Пресичайки пространството с тройната скорост на серафическите същества, те служат в световете като мобилни съдилища – комисии, предназначени за бързо решаване на второстепенни проблеми. Ако не бяха тези мобилни и във висша степен справедливи комисии, съдилищата на сферите щяха да бъдат безнадеждно претоварени с второстепенни конфликти от обитаемите светове.

Тези арбитражни тричленки не се занимават с проблема за вечността; техните решения никога не подлагат на опасност душата, вечното бъдеще на създанието на времето. Миротворците нямат отношение към въпроси, излизащи извън рамките на тленното съществуване и космическото благополучие на създанията на времето. Но ако комисията приеме въпроса за разглеждане, нейните решения са винаги единодушни и окончателни; решенията на съдиите-арбитри не подлежат на обжалване.

to execute the decisions of the commission. Divine executioners, being fourth creatures — quasi-material beings — are almost, but not quite, visible to the short-range vision of the mortal races.

25:2.9 (276.2) 4. *The Recorder.* The remaining member of the commission automatically becomes the recorder, the clerk of the tribunal. He makes certain that all records are properly prepared for the archives of the superuniverse and for the records of the local universe. If the commission is serving on an evolutionary world, a third report, with the assistance of the executioner, is prepared for the physical records of the system government of jurisdiction.

25:2.10 (276.3) When in session a commission functions as a group of three since the advocate is detached during adjudication and participates in the formulation of the verdict only at the conclusion of the hearing. Hence these commissions are sometimes called referee trios.

25:2.11 (276.4) The conciliators are of great value in keeping the universe of universes running smoothly. Traversing space at the seraphic rate of triple velocity, they serve as the traveling courts of the worlds, commissions devoted to the quick adjudication of minor difficulties. Were it not for these mobile and eminently fair commissions, the tribunals of the spheres would be hopelessly overspread with the minor misunderstandings of the realms.

25:2.12 (276.5) These referee trios do not pass upon matters of eternal import; the soul, the eternal prospects of a creature of time, is never placed in jeopardy by their acts. Conciliators do not deal with questions extending beyond the temporal existence and the cosmic welfare of the creatures of time. But when a commission has once accepted jurisdiction of a problem, its rulings are final and always unanimous; there is no appeal from the decision of the judge-arbiter.

3. ШИРОКОМАЩАБНОТО СЛУЖЕНЕ НА МИРОТВОРЦИТЕ

Центърът на миротворците се намира в столицата на съответната свръхвселена, където е разположен техният главен резервен корпус. Спомагателните резервни корпуси се разполагат в столиците на локалните вселени.

3. THE FAR-REACHING SERVICE OF CONCILIATORS

25:3.1 (276.6) Conciliators maintain group headquarters on the capital of their superuniverse, where their primary reserve corps is held. Their secondary reserves are stationed on the capitals of the local universes. The younger and less

По-младите и по-малко опитни миротворци започват служене в светове, които, подобно на Урантия, се намират на ниска степен на развитие и преминават към разглеждане на по-сложни проблеми след натрупването на известен опит.

На миротворците е присъща абсолютна надеждност; нито един от тях не се е отклонявал от истинския път. Без да са непогрешими в мъдростта и съжденията, те се отличават с безусловна надеждност и неизменна преданост. Тяхна родина е столичният свят на свръхвселената, където те се връщат, преминавайки следващите нива на вселенско служене:

1. *Миротворци на световете.* Всеки път, когато ръководещи личности от индивидуалните светове се сблъскват със значителни трудности или се оказват в задънена улица предвид неспособност да изберат нужната процедура за конкретните условия и в случай че делото не е достатъчно важно за предаване в редовните съдилища на света, то при получаване на петиции от две личности – по една от всяка страна, миротворческата комисия веднага пристъпва към изпълнение на своите задължения.

Когато миротворците вземат такива административни и юридически дела за изучаване и произнасяне на решение, към тях преминава цялата власт. Но те не вземат решения, докато не бъдат представени всички показания, и нищо не ограничава техните възможности да привлекат всякакви свидетели. Макар че техните решения е невъзможно да се обжалват, събитията се развиват така, че на определен етап комисията прекратява събирането на материал, прави заключение и предава делото в по-висшите съдебни инстанции на съответния свят.

Решенията на миротворците се завеждат в планетарния архив и при необходимост се осъществяват от божествен изпълнител. Неговата власт е огромна, както е голям и кръгът на неговата дейност в обитаемия свят. Божествените изпълнители умеят майсторски да превръщат това, което е, в онова, което то трябва да бъде. Понякога тяхната дейност е явно насочена към благополучието на съответния свят, но техните постъпки в световете на времето и пространството слабо се поддават на обяснение. Макар вземаните от тях решения да не противоречат нито на законите на природата, нито на установените обичаи на света, нерядко те извършват непонятни действия и използват мандатите на миротворците в съответствие с висшите закони на управление на съответната система.

experienced commissioners begin their service on the lower worlds, worlds like Urantia, and are advanced to the adjudication of greater problems after they have acquired riper experience.

25:3.2 (276.7) The order of conciliators is wholly dependable; not one has ever gone astray. Though not infallible in wisdom and judgment, they are of unquestioned reliability and unerring in faithfulness. They take origin on the headquarters of a superuniverse and eventually return thereto, advancing through the following levels of universe service:

25:3.3 (276.8) 1. *Conciliators to the Worlds.* Whenever the supervising personalities of the individual worlds become greatly perplexed or actually deadlocked concerning the proper procedure under existing circumstances, and if the matter is not of sufficient importance to be brought before the regularly constituted tribunals of the realm, then, upon the receipt of a petition of two personalities, one from each contention, a conciliating commission will begin to function forthwith.

25:3.4 (277.1) When these administrative and jurisdictional difficulties have been placed in the hands of the conciliators for study and adjudication, they are supreme in authority. But they will not formulate a decision until all the evidence has been heard, and there is absolutely no limit to their authority to call witnesses from anywhere and everywhere. And while their decisions may not be appealed, sometimes matters so develop that the commission closes its records at a given point, concludes its opinions, and transfers the whole question to the higher tribunals of the realm.

25:3.5 (277.2) The commissioners' decisions are placed on the planetary records and, if necessary, are put into effect by the divine executioner. His power is very great, and the range of his activities on an inhabited world is very wide. Divine executioners are masterful manipulators of that which is in the interests of that which ought to be. Their work is sometimes carried out for the apparent welfare of the realm, and sometimes their acts on the worlds of time and space are difficult of explanation. Though executing decrees in defiance of neither natural law nor the ordained usages of the realm, they do ofttimes effect their strange doings and enforce the mandates of the conciliators in accordance with the higher laws of the system administration.

2 . *Миротворци на столиците на системите.* След служенето в еволюционните светове комисиите, състоящи се от четирима миротворци, биват повишавани до служене в столичния свят на системата. Тук ги чака много работа и те се проявяват като точни приятели на хората, на ангелите и на другите духовни същества. Съдийските тричленки се занимават не толкова с разногласия между личности, колкото с различия между групи, а също и с недоразумения, възникващи между различни категории създания; трябва да отбележим, че столицата на системата е населена както с духовни, така и с материални същества, а също и със същества от комбинирания тип – такива като Материалните Синове.

В този момент, когато Създателите пораждат еволюиращи, притежаващи свобода на избора еволюционни създания, се извършва отклонение от безупречността на божественото съвършенство; това не може да не води до недоразумения и до необходимостта да се осигури справедливо съгласуване на обективните различия във възгледите. Всички ние трябва да помним, че премъдрите и всемогъщи Създатели биха могли да превърнат локалните вселени в такова съвършенство, каквото е Хавона. В централната вселена миротворческите комисии не са нужни. Но премъдрите Създатели избрали друг път. Макар те да са сътворили вселени изобилстващи с различия и преизпълнени с проблеми, те осигурили механизма и средствата за съгласуване на всякакви различия и отстраняване на привидната неразбория.

3 . *Миротворци на съзвездия.* След служене в системите миротворците преминават към решаването на проблеми на ниво съзвездия, приемайки за разглеждане второстепенните конфликти, възникващи във взаимоотношенията на сто системи от обитаеми светове. В столицата на съзвездието под тяхна юрисдикция попадат не толкова много дела, но да скучаят не им се налага: посещавайки различни системи, те събират свидетелски показания и изготвят предварителни заключения. Ако разногласията са обективни, ако трудностите се обясняват с истински различия във възгледите и с обективни различия в мненията, то независимо от малкия брой на въвлечените лица или тривиалностите на разногласията миротворческата комисия винаги ще бъде готова да се произнесе със свое отсъждане по съответния проблем.

4. *Миротворци на локалните вселени.* В своята по-широка дейност в локалната

25:3.6 (277.3) 2. *Conciliators to the System Headquarters.* From service on the evolutionary worlds these commissions of four are advanced to duty on a system headquarters. Here they have much work to do, and they prove to be the understanding friends of men, angels, and other spirit beings. The referee trios are not so much concerned with personal differences as with group contentions and with misunderstandings arising between different orders of creatures; and on a system headquarters there live both spiritual and material beings, as well as the combined types, such as the Material Sons.

25:3.7 (277.4) The moment the Creators bring into existence evolving individuals with the power of choice, that moment a departure is made from the smooth working of divine perfection; misunderstandings are certain to arise, and provision for the fair adjustment of these honest differences of viewpoint must be made. We should all remember that the all-wise and all-powerful Creators could have made the local universes just as perfect as Havona. No conciliating commissions need function in the central universe. But the Creators did not choose in their all-wisdom to do this. And while they have produced universes which abound in differences and teem with difficulties, they have likewise provided the mechanisms and the means for composing all these differences and for harmonizing all this seeming confusion.

25:3.8 (277.5) 3. *The Constellation Conciliators.* From service in the systems the conciliators are promoted to the adjudication of the problems of a constellation, taking up the minor difficulties arising between its one hundred systems of inhabited worlds. Not many problems developing on the constellation headquarters fall under their jurisdiction, but they are kept busy going from system to system gathering evidence and preparing preliminary statements. If the contention is honest, if the difficulties arise out of sincere differences of opinion and honest diversity of viewpoints, no matter how few persons may be involved, no matter how apparently trivial the misunderstanding, a conciliating commission can always be had to pass upon the merits of the controversy.

25:3.9 (277.6) 4. *Conciliators to the Local Universes.* In this larger work of a universe the commissioners are of great assistance to both the

вселена миротворците оказват огромна помощ както на представители те на Мелхиседек и Синовете-Арбитри, така и на управителите на съзвездия и многобройните личности, имащи отношение към координацията и управлението на сто съзвездия. Различните категории серафими и други същества, населяващи разположените в локалната вселена столични сфери, също се ползват от помощта и решенията на съдийските тричленки.

Practically speaking, it is almost impossible to explain the nature of those differences which may arise in the detailed affairs of a system, a constellation, or a universe. Difficulties do develop, but they are very unlike the petty trials and travails of material existence as it is lived on the evolutionary worlds.

Практически е почти невъзможно да се обясни същността на разногласията, които могат да възникнат в частните дела на една система, съзвездие или вселена. Трудности действително възникват, но те изобщо не приличат на малките неприятности и несгоди на материалното битие в този живот, който съществува в еволюционните светове.

5. *Миротворци на малките сектори на свръхвселените.* От проблемите на локалните вселени миротворците преминават към изучаването на въпроси, възникващи в малките сектори на своята свръхвселена. Колкото по към центъра отиват, колкото повече се отдалечават от индивидуалните планети, толкова по-малко материални задължения остават за божествения изпълнител – постепенно той започва да изпълнява новата роля на тълкувател на милосърдието и справедливостта и в същото време – бидейки полуматериален, помага на комисията като единно цяло да съхранява благожелателното отношение към материалните аспекти на разследването.

5. *Conciliators to the Superuniverse Minor Sectors.* From the problems of local universes the commissioners are advanced to the study of questions arising in the minor sectors of their superuniverse. The farther they ascend inward from the individual planets, the fewer are the material duties of the divine executioner; gradually he assumes a new role of mercy-justice interpreter, at the same time — being quasi-material — keeping the commission as a whole in sympathetic touch with the material aspects of its investigations.

6. *Миротворци на големите сектори на свръхвселените.* С възхода на миротворците на нови нива продължава да се мени характерът на тяхната работа. Все по-рядко им се налага да изглаждат разногласия; все по-често те се занимават с това, да обясняват и разтълкуват тайнствени явления. Крачка след крачка съдиите се превръщат в

6. *Conciliators to the Superuniverse Major Sectors.* The character of the work of the commissioners continues to change as they advance. There is less and less of misunderstanding to adjudicate and more and more of mysterious phenomena to explain and interpret. From stage to stage they are evolving from arbiters of differences to *explainers of mysteries* — judges evolving into interpretative teachers. Arbiters of those who through ignorance permit difficulties and misunderstandings to arise, they once were; but they are now becoming instructors of those who are sufficiently intelligent and tolerant to avoid clashes of mind and wars of opinions. The higher a creature's education, the more respect he has for the knowledge, experience, and opinions of others.

тълкувати на тайнственото – съдиите стават учители-тълкуватели. Някога са съдили тези, които поради своето невежество допускали появата на трудности и недоразумения; сега те стават наставници на тези, които са достатъчно разумни и търпеливи, за да предотвратяват стълкновението на умовете и войните на

7. *Conciliators to the Superuniverse.* Here the conciliators become co-ordinate — four mutually understood and perfectly functioning arbiter-teachers. The divine executioner is divested of retributive power and becomes the physical voice of the spirit trio. By this time these counselors and teachers have become expertly familiar with most of the actual problems and

мненията. Колкото по-висша е образоваността на създанията, толкова повече уважение проявяват те към знанието, опита и мнението на другите.

difficulties encountered in the conduct of superuniverse affairs. Thus they become wonderful advisers and wise teachers of the ascending pilgrims who are in residence on the educational spheres surrounding the headquarters worlds of the superuniverses.

7 . *Миротворци на свръхвселената.* На това ниво миротворците придобиват равен статут – сега това са четирима арбитри-учители, отличаващи се с взаиморазбиране и съвършено изпълнение на своите задължения. Божественият изпълнител се лишава от наказателни функции и става физически глас на духовната тричленка. Тези миротворци и учители сега са експерти по отношение на повечето действителни проблеми и трудности, които се срещат при управлението на свръхвселената. Затова те стават прекрасни съветници и мъдри учители на извисяващите се създания, които пребивават в образователните сфери, обкръжаващи столичните светове на свръхвселените.

25:3.14 (278.5) All conciliators serve under the general supervision of the Ancients of Days and under the immediate direction of the Image Aids until such time as they are advanced to Paradise. During the Paradise sojourn they report to the Master Spirit who presides over the superuniverse of their origin.

Всички миротворци служат под общото наблюдение на Извечно Древните и непосредствено се подчиняват на Спомагателните Образи чак до своето превеждане в Рая. В течение на пребиваването в Рая те са подотчетни на Главния Дух, възглавяващ тяхната родна свръхвселена.

25:3.15 (278.6) The superuniverse registries do not enumerate those conciliators who have passed beyond their jurisdiction, and such commissions are widely scattered through the grand universe. The last report of registry on Uversa gives the number operating in Orvonton as almost eighteen trillion commissions — over seventy trillion individuals. But these are only a very small fraction of the multitude of conciliators that have been created in Orvonton; that number is of an altogether higher magnitude and is the equivalent of the total number of Havona Servitals, with allowances for the transmutation into Graduate Guides.

Регистрите на свръхвселените не се занимават с разногласията на тези миротворци, които са излезли извън пределите на юрисдикцията на свръхтворението – а такива комисии са разхвърляни по цялата голяма вселена. Съгласно последното извлечение от уверския регистър в Орвонтон действат почти осемнадесет трилиона комисии – повече от седемдесет трилиона миротворци. Но това е само малка част от цялото това множество на миротворците, които са били създадени в Орвонтон. Техният брой е от много по-висок порядък: той е равен на общия брой на Хавонските Подчинени с поправка за превърнатите в Придружители на Смъртни Кандидати.

25:3.16 (278.7) From time to time, as the numbers of the superuniverse conciliators increase, they are translated to the council of perfection on Paradise, from which they subsequently emerge as the co-ordinating corps evolved by the Infinite Spirit for the universe of universes, a marvelous group of beings which is constantly increasing in numbers and efficiency. By experiential ascent and Paradise training they have acquired a unique grasp of the emerging reality of the Supreme Being, and they roam the universe of universes on special assignment.

От време на време, с нарастването на броя на миротворците в свръхвселената, те биват превеждани в Райския съвет за съвършенство, след което, преобразувани от Безкрайния Дух, стават координационни корпуси на вселената на вселените – възхитителна група същества, броят и

25:3.17 (279.1) The members of a conciliating commission are never separated. A group of four forever serve together just as they were originally associated. Even in their glorified service they continue to function as quartets of accumulated cosmic experience and perfected experiential wisdom. They are eternally associated as the

ефективността на които постоянно нараства. Благодарение на емпиричния възход и подготовката в Рая те придобиват уникална представа за формиращата се реалност на Върховното Същество и странстват по вселената на вселените, изпълнявайки специални задачи. Членовете на миротворческата комисия никога не се разделят. Всичките четирима служат вечно заедно в първоначалния си състав. Даже в своето прославено служене те остават четворка носители на космическия опит и усъвършенстваната емпирична мъдрост. Тяхното вечно обединение е въплъщение на върховното правосъдие на времето и пространството.

embodiment of the supreme justice of time and space.

4. ЮРИДИЧЕСКИТЕ СЪВЕТНИЦИ

Тези разумни същества с правен и юридически профил, представляващи света на духа, не били създадени като такива. Милион същества с най-строг ум, избрани от Безкрайния Дух измежду ранните свръхнафими и омниафими, станали ядрото на тази обширна и разностранна група. И от незапомнени времена всички, които се стремят да станат Юридически Съветници, трябва да придобият практически опит по прилагането на законите за съвършенство към плановете за еволюционното творение.

Юридическите Съветници се набират измежду броя на следните категории личности:

1. Свръхнафими.

2. Секонафими.

3. Тертиафими.

4. Омниафими.

5. Серафими.

6. Някои типове възходящи смъртни.

7. Някои типове възходящи междутъчни създания.

Понастоящем, ако не смятаме смъртните и междутъчните създания, приемани само временно, броят на Юридическите Съветници, регистрирани на Уверса и функциониращи в Орвонтон, е малко над шестдесет и един трилиона.

Юридическите Съветници често действат като индивиди, но в сферите на назначение, където се намират техните съвместни центрове, те са организирани в групи от по седем съветника. Като минимум пет члена от групата трябва да притежават постоянен статут, а двама могат да бъдат с временен.

4. TECHNICAL ADVISERS

25:4.1 (279.2) These legal and technical minds of the spirit world were not created as such. From the early supernaphim and omniaphim, one million of the most orderly minds were chosen by the Infinite Spirit as the nucleus of this vast and versatile group. And ever since that far-distant time, actual experience in the application of the laws of perfection to the plans of evolutionary creation has been required of all who aspire to become Technical Advisers.

25:4.2 (279.3) The Technical Advisers are recruited from the ranks of the following personality orders:

25:4.3 (279.4) 1. The Supernaphim.

25:4.4 (279.5) 2. The Seconaphim.

25:4.5 (279.6) 3. The Tertiaphim.

25:4.6 (279.7) 4. The Omniaphim.

25:4.7 (279.8) 5. The Seraphim.

25:4.8 (279.9) 6. Certain Types of Ascending Mortals.

25:4.9 (279.10) 7. Certain Types of Ascending Midwayers.

25:4.10 (279.11) At the present time, not counting the mortals and midwayers who are all of transient attachment, the number of Technical Advisers registered on Uversa and operating in Orvonton is slightly in excess of sixty-one trillion.

25:4.11 (279.12) Technical Advisers frequently function as individuals but are organized for service and maintain common headquarters on the spheres of assignment in groups of seven. In each group at least five must be of permanent status, while two may be of temporary association. Ascending mortals and ascending midway creatures serve on

Възходящите смъртни и възходящите промеждутъчни създания служат в тези консултативни комисии в процеса на извисяването към Рая, но те не карат курсове за професионална подготовка на Юридически Съветници и никога не стават постоянни членове на съответната категория.

these advisory commissions while pursuing the Paradise ascent, but they do not enter the regular courses of training for Technical Advisers, nor do they ever become permanent members of the order.

Тези смъртни и промеждутъчни създания, които временно служат заедно със съветници, се избират за тази дейност благодарение на дълбоките им знания в областта на всеобщото право и висшата справедливост. В процеса на вашето придвижване към Райската цел, в постоянното овладяване на нови знания и нови навици, вие винаги ще имате възможност да предавате придобитата мъдрост и опит на другите; в продължение на целия път към Хавона вие ще изпълнявате ролята на ученик-учител. Вие ще си проправяте път през възходящите нива на обширния емпиричен университет, делейки новите знания с тези, които стоят на едно стъпало по-долу от вас. Във всеобщата система на управление знанията и истината се признават за ваше достояние, едва след като демонстрирате способността и готовността си да ги споделите с другите.

25:4.12 (279.13) Those mortals and midwayers who serve transiently with the advisers are chosen for such work because of their expertness in the concept of universal law and supreme justice. As you journey toward your Paradise goal, constantly acquiring added knowledge and enhanced skill, you are continuously afforded the opportunity to give out to others the wisdom and experience you have already accumulated; all the way in to Havona you enact the role of a pupil-teacher. You will work your way through the ascending levels of this vast experiential university by imparting to those just below you the new-found knowledge of your advancing career. In the universal regime you are not reckoned as having possessed yourself of knowledge and truth until you have demonstrated your ability and your willingness to impart this knowledge and truth to others.

След продължителна подготовка и придобиване на практически опит всеки от попечителските духове със статут, по-висш от херувим, може да получи постоянно назначение като Юридически Съветник. Всички кандидати биват приемани в тази категория доброволно; но поели веднъж такива задължения, те вече не могат да се откажат от тях. Само Извечно Древните имат право да прехвърлят съветници в други служби.

25:4.13 (280.1) After long training and actual experience, any of the ministering spirits above the status of cherubim are permitted to receive permanent appointment as Technical Advisers. All candidates voluntarily enter this order of service; but having once assumed such responsibilities, they may not relinquish them. Only the Ancients of Days can transfer these advisers to other activities.

Обучението на Юридически Съветници, започнато в локалните вселени в колежите на Мелхиседек, продължава в съдилищата на Извечно Древните. След тази подготовка в свръхвселената те преминават към „школата на седемте кръга“, намираща се в направляващите световете на кръговете на Хавона. От направляващите световете те преминават в „колежите по правна етика и метода на Върховността“ – Райската школа за подготовка и усъвършенстване на Юридически Съветници.

25:4.14 (280.2) The training of Technical Advisers, begun in the Melchizedek colleges of the local universes, continues to the courts of the Ancients of Days. From this superuniverse training they proceed to the “schools of the seven circles” located on the pilot worlds of the Havona circuits. And from the pilot worlds they are received into the “college of the ethics of law and the technique of Supremacy,” the Paradise training school for the perfecting of Technical Advisers.

Тези съветници са не просто експерти в областта на правото; те изучават и преподават *приложно* право – законите на вселената, приложени към живота и съдбите на всички обитатели на обширните региони на необятното творение. С течение на времето те стават живите юридически библиотеки на времето и пространството; те предотвратяват безкрайни неприятности и ненужни забавяния, като разказват на създанията на времето за

25:4.15 (280.3) These advisers are more than legal experts; they are students and teachers of *applied* law, the laws of the universe applied to the lives and destinies of all who inhabit the vast domains of the far-flung creation. As time passes, they become the living law libraries of time and space, preventing endless trouble and needless delays by instructing the personalities of time regarding the forms and modes of procedure most acceptable to the rulers of eternity. They are able so to

такива форми и видове процедури, които са най-приемливи за управителите на вечността. Те могат да споделят с тружениците на пространството съвети, позволяващи им да постъпват в съгласие с изискванията на Рая; това са учителите, които обясняват на всички създания методите на Създателите.

Тази жива енциклопедия на приложното право е невъзможно да се създаде; такива същества трябва да се сформират върху основата на практическия опит. Безкрайните Божества са екзистенциални, което компенсира липсата на опит; те знаят всичко още преди опита, но не предават това неемпирично знание на своите подчинени.

Задачата на Юридическите Съветници е да се предотвратява забавянето, да съдействат за прогреса, да се стремят да постигнат успеха. Във всяко дело има *най-добър* и *правилен* път, съвършен начин за постигане на всяка цел – божествен метод; и тези съветници знаят как да ориентират всеки от нас към този по-добър път.

Тези необикновено мъдри и полезни същества са винаги тясно свързани със службата и дейността на Всеобщите Цензори; корпусът на умелите съветници се намира под разпореждането на представителите на Мелхиседек. Управителите на системи, съзвездия, вселени и сектори на свръхвселените са щедро осигурени откъм тези юридически или консултативно-правови разумни създания на духовния свят. Специална група изпълнява задълженията на юридическите съветници на Носителите на Живот, като ги консултира по отношение на допустимите предели, до които могат да се отклоняват от установения порядък за разпространяване на живота, както и по отношение прерогативите и мащабите на тяхната дейност. Те са съветниците на всички класове същества по въпросите на правилното използване на всички методи и процедури на духовния свят. Но те нямат лични и непосредствени отношения с материалните създания на световете.

Освен да дават процедурно-правови консултации Юридическите Съветници в равна степен са посветени и на адекватното тълкуване на всички закони на материята, разума и духа, имащи отношение към създадените същества. От техните услуги могат да се ползват Веобщите Миротворци и всички онези, които се стремят да познаят истината на закона, с други думи – да познаят на каква реакция на Върховното Божество може да се разчита в дадената ситуация, разполагайки с фактори от установилия се физически, интелектуален и духовен порядък.

counsel the workers of space as to enable them to function in harmony with the requirements of Paradise; they are the teachers of all creatures concerning the technique of the Creators.

25:4.16 (280.4) Such a living library of applied law could not be created; such beings must be evolved by actual experience. The infinite Deities are existential, hence are compensated for lack of experience; they know all even before they experience all, but they do not impart this nonexperiential knowledge to their subordinate creatures.

25:4.17 (280.5) Technical Advisers are dedicated to the work of preventing delay, facilitating progress, and counseling achievement. There is always a *best* and *right* way to do things; there is always the technique of perfection, a divine method, and these advisers know how to direct us all in the finding of this better way.

25:4.18 (280.6) These exceedingly wise and practical beings are always closely associated with the service and work of the Universal Censors. The Melchizedeks are provided with an able corps. The rulers of the systems, constellations, universes, and superuniverse sectors are all bountifully supplied with these technical or legal reference minds of the spiritual world. A special group act as law counselors to the Life Carriers, advising these Sons concerning the extent of permissible departure from the established order of life propagation and otherwise instructing them respecting their prerogatives and latitudes of function. They are the advisers of all classes of beings regarding the proper usages and techniques of all spirit-world transactions. But they do not directly and personally deal with the material creatures of the realms.

25:4.19 (280.7) Besides counseling regarding legal usages, Technical Advisers are equally devoted to the efficient interpretation of all laws concerning creature beings — physical, mindal, and spiritual. They are available to the Universal Conciliators and to all others who desire to know the truth of law; in other words, to know how the Supremacy of Deity may be depended upon to react in a given situation having factors of an established physical, mindal, and spiritual order. They even essay to elucidate the technique of the Ultimate.

Те се опитват да хвърлят светлина даже върху методите на Крайния.

Юридическите Съветници са отбрани и изпитани същества; на мен никога не ми се е случвало да чуя, че някой от тях се е отклонил от пътя. В архивите на Уверса няма нито едно споменаване за привличането им към съд поради нарушаване на божествените закони, които те толкова умело интерпретират и толкова убедително разясняват. Няма предели за областта на тяхното служене, точно както с нищо не е ограничена тяхната еволюция. Те си остават съветници чак до вратите на Рая; цялата вселена на закона и опита е открита за тях.

25:4.20 (281.1) Technical Advisers are selected and tested beings; I have never known one of them to go astray. We have no records on Uversa of their ever having been adjudged in contempt of the divine laws they so effectively interpret and so eloquently expound. There is no known limit to the domain of their service, neither has any been placed upon their progress. They continue as advisers even to the portals of Paradise; the whole universe of law and experience is open to them.

5. ПАЗИТЕЛИТЕ НА РАЙСКИТЕ АРХИВИ

Някои старши главни архивариуси от числото на третичните свръхнафими на Хавона се избират като Пазители на Архивите – завеждащи официалните архиви на Острова на Светлината; тези архиви са противопоставени на живите свидетелства, които се съдържат в разума на хранителите на знанията, наричани понякога „жива енциклопедия на Рая“.

Регистриращите ангели на обитаемите планети са източник на всеки отделен запис, който е запазен. Във вселените действат и други архивариуси, записващи както формална, така и жива информация. От Урантия до Рая се срещат и двата типа записи. В локалната вселена писмената информация преобладава над живата, в Рая има повече живи свидетелства, а на Уверса в равна степен се срещат както единият, така и другият тип.

Всяко значително събитие в организирания и обитаем свят подлежи на регистрация. Докато събитията с предимно локално значение се регистрират само в локалния архив, по-важните събития на планетите, системите и съзвездията в Небадон, имащи значение за цялата вселена, се предават в Салвингтон, а от столиците на локалните вселени постъпва информация, подлежаща на регистрация на по-високо ниво и имаща отношение към правителствата на секторите и свръхвселената. Съответен общ архив, съдържащ информация за свръхвселената и Хавона, има и в Рая; това съвкупно историческо повествуване за вселената на вселените се намира във владение на възвишените третични свръхнафими.

5. THE CUSTODIANS OF RECORDS ON PARADISE

25:5.1 (281.2) From among the tertiary supernaphim in Havona, certain of the senior chief recorders are chosen as Custodians of Records, as keepers of the formal archives of the Isle of Light, those archives which stand in contrast to the living records of registry in the minds of the custodians of knowledge, sometimes designated the “living library of Paradise.”

25:5.2 (281.3) The recording angels of the inhabited planets are the source of all individual records. Throughout the universes other recorders function regarding both formal records and living records. From Urantia to Paradise, both recordings are encountered: in a local universe, more of the written records and less of the living; on Paradise, more of the living and less of the formal; on Uversa, both are equally available.

25:5.3 (281.4) Every occurrence of significance in the organized and inhabited creation is a matter of record. While events of no more than local importance find only a local recording, those of wider significance are dealt with accordingly. From the planets, systems, and constellations of Nebadon, everything of universe import is posted on Salvington; and from such universe capitals those episodes are advanced to higher recording which pertain to the affairs of the sector and supergovernments. Paradise also has a relevant summary of superuniverse and Havona data; and this historic and cumulative story of the universe of universes is in the custody of these exalted tertiary supernaphim.

Макар някои от тези същества да са били насочени в свръхвселените като Завеждащи Архивите – ръководители на Небесните Архивариуси, нито един от тях не е бил прехвърлен от списъците с постоянни членове от своята категория.

25:5.4 (281.5) While certain of these beings have been dispatched to the superuniverses to serve as Chiefs of Records directing the activities of the Celestial Recorders, not one has ever been transferred from the permanent roll call of their order.

6. НЕБЕСНИТЕ АРХИВАРИУСИ

Тези същества водят двойна документация, състояща се от духовен оригинал и полуматериален дубликат, който може да се сравни с направен „под индиго“ екземпляр. Това става възможно благодарение на тяхната специфична способност да манипулират едновременно както духовната, така и физическата енергия. Небесните Архивариуси не се създават като такива; те са възходящи серафими на локалните вселени. Те биват приемани, класифицирани и назначавани в своите сфери по решение на съветите на Главните Архивариуси в столичните светове на седемте свръхвселени. Тук се намират школите за подготовка на Небесни Архивариуси. Уверското училище се оглавява от Възпитателите по Мъдрост и Божествените Съветници.

Издигайки се на нови нива на своето служене във вселените, архивариусите продължават системата за двойна регистрация; затова техните свидетелства са винаги достъпни за всеки клас същества – от материалните категории до върховните духове на светлината. Придобивайки опит от прехода и възхода от материалния свят, вие винаги ще можете да се обръщате към архивите, да се запознавате с историята и традициите на сферата, съответстваща на вашия статут.

Архивариусите са изпитан и проверен корпус. Аз не зная нито един случай на нарушение на своя дълг от Небесен Архивариус и в техните свидетелства никога не е имало изкривявания. Те биват подлагани на двойно инспектиране: техните свидетелства внимателно се проучват от възвишените събратя на Уверса и от Могъщите Посланици, които потвърждават съответствието между полуфизическите копия и духовните оригинали.

Докато еволюиращите архивариуси на спомагателните сфери на Орвонтон възлизат на много трилиони, само около осем милиона такива същества са достигнали Уверса. Тези старши или получили висша подготовка архивариуси са пазители и експедитори на задължителната информация на времето и пространството. Техните постоянни обители на кръговете обкръжават областта с архивите

6. THE CELESTIAL RECORDERS

25:6.1 (281.6) These are the recorders who execute all records in duplicate, making an original spirit recording and a semimaterial counterpart — what might be called a carbon copy. This they can do because of their peculiar ability simultaneously to manipulate both spiritual and material energy. Celestial Recorders are not created as such; they are ascendant seraphim from the local universes. They are received, classified, and assigned to their spheres of work by the councils of the Chiefs of Records on the headquarters of the seven superuniverses. There also are located the schools for training Celestial Recorders. The school on Uversa is conducted by the Perfectors of Wisdom and the Divine Counselors.

25:6.2 (281.7) As the recorders advance in universe service, they continue their system of dual recording, thus making their records always available to all classes of beings, from those of the material order to the high spirits of light. In your transition experience, as you ascend from this material world, you will always be able to consult the records of, and to be otherwise conversant with, the history and traditions of your status sphere.

25:6.3 (282.1) The recorders are a tested and tried corps. Never have I known of the defection of a Celestial Recorder, and never has there been discovered a falsification in their records. They are subjected to a dual inspection, their records being scrutinized by their exalted fellows from Uversa and by the Mighty Messengers, who certify to the correctness of the quasi-physical duplicates of the original spirit records.

25:6.4 (282.2) While the advancing recorders stationed on the subordinate spheres of record in the Orvonton universes number trillions upon trillions, those of attained status on Uversa are not quite eight million in number. These senior or graduate recorders are the superuniverse custodians and forwarders of the sponsored records of time and space. Their permanent headquarters are in the circular abodes

на Уверса. Те никога не поверяват пазенето на документите на други; някои от тях могат да отсъстват, но броят на отсъстващите никога не е значителен.

Както и за свръхнафимите, станали Пазители на Архиви, назначението в корпуса на Небесните Архивариуси е постоянно. Зачислените в тези служби серафими и свръхнафими ще останат съответно Небесни Архивариуси и Пазители на Архивите чак до този ден, когато се появи нова и видоизменена администрация в резултат на пълното въплъщение на Бог-Върховния.

На Уверса тези старши Небесни Архивариуси могат да предоставят всякакви материали, имащи космическо значение за целия Орвонтон от времето на пристигане на Извечно Древните, докато на вечния Остров във владение на Пазителите на Архивите се намират записи, които служат като свидетелство за Райски събития, като се започне от времената на персонификация на Безкрайния Дух.

surrounding the area of records on Uversa. They never leave the custody of these records to others; as individuals they may be absent, but never in large numbers.

25:6.5 (282.3) Like those supernaphim who have become Custodians of Records, the corps of Celestial Recorders is of permanent assignment. Once seraphim and supernaphim are mustered into these services, they will respectively remain Celestial Recorders and Custodians of Records until the day of the new and modified administration of the full personalization of God the Supreme.

25:6.6 (282.4) On Uversa these senior Celestial Recorders can show the records of everything of cosmic import in all Orvonton since the far-distant times of the arrival of the Ancients of Days, while on the eternal Isle the Custodians of Records guard the archives of that realm which testify to the transactions of Paradise since the times of the personification of the Infinite Spirit.

7. МОРОНТИЙНИТЕ СПЪТНИЦИ

Тези деца на Майчинския Дух на локалната вселена са приятели и партньори на всички онези, които в своето духовно извисяване преминават моронтйните стадии. Тези стадии не са задължителни за еволюцията на възходящото създание; те в никаква степен не заменят и серафическите опекуни, нерядко съпровождащи своите смъртни приятели в тяхното пътешествие към Рая. Моронтийните спътници са просто едно войнство от благожелателни попечители на тези, които се намират в самото начало на дългия възход към центъра. Това са и умелите организатори на почивното време, получаващи квалифицирана помощ от управляващите с реверсия.

Макар в подготвителните моронтийни светове да ви очакват сериозни и все по-сложни задачи, те ще се редуват с редовни периоди на отдих и реверсия. В течение на цялото си пътешествие към Рая ще имате време за отдих и духовна почивка; и тези, които застанат на пътя на светлината и живота, винаги имат време за поклонения и нови постижения.

Моронтийните Спътници са толкова дружелюбни, че когато преминете последния етап от моронтийния опит и се готвите за неизследваното духовно пътешествие в свръхвселената, вие искрено ще съжалявате, че тези приветливи създания няма да могат да ви съпровождат, тъй като те служат само в

7. THE MORONTIA COMPANIONS

25:7.1 (282.5) These children of the local universe Mother Spirits are the friends and associates of all who live the ascending morontia life. They are not indispensable to an ascender's real work of creature progression, neither do they in any sense displace the work of the seraphic guardians who often accompany their mortal associates on the Paradise journey. The Morontia Companions are simply gracious hosts to those who are just beginning the long inward ascent. They are also skillful play sponsors and are ably assisted in this work by the reversion directors.

25:7.2 (282.6) Though you will have earnest and progressively difficult tasks to perform on the morontia training worlds of Nebadon, you will always be provided with regular seasons of rest and reversion. Throughout the journey to Paradise there will always be time for rest and spirit play; and in the career of light and life there is always time for worship and new achievement.

25:7.3 (282.7) These Morontia Companions are such friendly associates that, when you finally leave the last phase of the morontia experience, as you prepare to embark upon the superuniverse spirit adventure, you will truly regret that these companionable creatures cannot accompany you, but they serve exclusively in the local universes. At

локалните вселени. На всички етапи от възходящия път всички, с които ще можете да установите контакт, ще се отличават с дружелюбие и общителност, но едва след като достигнете Рая, ще се срещнете с друга група толкова предани от гледна точка на дружбата и приятелството същества.

Дейността на Моронтийните Спътници е описана по-подробно в повествуванията, посветени на вашата локална вселена.

every stage of the ascending career all contactable personalities will be friendly and companionable, but not until you meet the Paradise Companions will you find another group so devoted to friendship and companionship.

25:7.4 (283.1) The work of the Morontia Companions is more fully depicted in those narratives dealing with the affairs of your local universe.

8. РАЙСКИТЕ СПЪТНИЦИ

Райските Спътници представляват разнородна или съставна група, набрана измежду серафимите, секонафимите, свръхнафимите и омниафимите. Макар че от ваша гледна точка те служат необичайно дълго, тези същества нямат постоянен статут. При завършването на своето служене те като правило (но не задължително) се връщат към изпълнение на тези дела, с които са се занимавали до привличането им в Рая.

Членовете на ангелското войнство се назначават на тази служба от Майчинските Духове на локалните вселени, Отразяващите Духове на свръхвселените и от Райския Маджестон. Те биват събирани на централния Остров и назначавани като Райски Спътници с разрешението на един от Седемте Главни Духа. Ако не смятаме постоянния статут в Рая, тази временна принадлежност към службата за Райско приятелство е върховната чест, с която могат да бъдат удостоени попечителски духове.

Тези избрани ангели посвещават себе си на дружеско общуване с всички класове същества, които се оказват самотни в Рая – главно с възходящи смъртни, но също и с всички останали, които са се оказали самички на централния Остров. На Райските Спътници не им се налага да оказват каквито и да било специални услуги на своите нови приятели; те просто са техни другари. Практически всички останали същества, с които на вас – смъртните, ви предстои да се срещнете в течение на своето пребиваване в Рая, с изключение на подобните на вас – странстващите, ще трябва да изпълняват определени задачи заедно с вас или за вас; тези спътници се назначават само за това – за да бъдат с вас и да общуват с вас като лични приятели. В това служене на тях нерядко им помагат великолепните и милосърдни Жители на Рая.

Смъртните раси се отличават с много голяма общителност. Създателите прекрасно

8. THE PARADISE COMPANIONS

25:8.1 (283.2) The Paradise Companions are a composite or assembled group recruited from the ranks of the seraphim, seconaphim, supernaphim, and omniaphim. Though serving for what you would regard as an extraordinary length of time, they are not of permanent status. When this ministry has been completed, as a rule (but not invariably) they return to those duties they performed when summoned to Paradise service.

25:8.2 (283.3) Members of the angelic hosts are nominated for this service by the local universe Mother Spirits, by the superuniverse Reflective Spirits, and by Majeston of Paradise. They are summoned to the central Isle and are commissioned as Paradise Companions by one of the Seven Master Spirits. Aside from permanent status on Paradise, this temporary service of Paradise companionship is the highest honor ever conferred upon the ministering spirits.

25:8.3 (283.4) These selected angels are dedicated to the service of companionship and are assigned as associates to all classes of beings who may chance to be alone on Paradise, chiefly to the ascendant mortals but also to all others who are alone on the central Isle. Paradise Companions have nothing especial to accomplish in behalf of those with whom they fraternize; they are simply companions. Almost every other being you mortals will encounter during your Paradise sojourn — aside from your fellow pilgrims — will have something definite to do with you or for you; but these companions are assigned only to be with you and to commune with you as personality associates. They are often assisted in their ministry by the gracious and brilliant Paradise Citizens.

25:8.4 (283.5) Mortals come from races that are very social. The Creators well know that it is “not good for man to be alone,” and provision is accordingly

знаят, че „на човека не му е добре сам“, и са се погрижили за това, той да има приятели, даже и в Рая.

made for companionship, even on Paradise.

Ако се случи така, че вие, възходящият смъртен, достигнете Рая в обществото на спътник или близък приятел от земния ви път, или ако вашият серафически опекун пристигне заедно с вас или очаква вашето пристигане, то в такъв случай към вас няма да бъде прикрепен постоянен спътник. Но ако се окаже, че нямате приятел, то след пробуждането ви от последния ви сън във времето вас задължително ще ви посрещне вашият нов спътник. Даже и да е известно, че ви съпровожда някой от тези, с които сте били свързани в течение на своето възвисяване, на вечните брегове ще ви приветстват временни спътници, които ви превеждат там, където всичко ще е готово за приема на вас и вашите приятели. Можете да не се съмнявате в това, че ви очаква топъл прием, когато изпитате възраждането във вечността на вечните брегове на Рая.

25:8.5 (283.6) If you, as an ascendant mortal, should reach Paradise in the company of the companion or close associate of your earthly career, or if your seraphic guardian of destiny should chance to arrive with you or were waiting for you, then no permanent companion would be assigned you. But if you arrive alone, a companion will certainly welcome you as you awaken on the Isle of Light from the terminal sleep of time. Even if it is known that you will be accompanied by someone of ascendant association, temporary companions will be designated to welcome you to the eternal shores and to escort you to the reservation made ready for the reception of you and your associates. You may be certain of being warmly welcomed when you experience the resurrection into eternity on the everlasting shores of Paradise.

Приемащите спътници биват назначавани в заключителните дни на вашето възходящо пребиваване на последния кръг на Хавона и те подробно се запознават с данните за произхода на смъртния и неговия последен възход през световете на пространството и кръговете на Хавона. Приветствайки смъртните на времето, те вече са добре запознати с живота на пристигащите странстващи и веднага се проявяват като отзивчиви и интересни компаньони.

25:8.6 (283.7) Reception companions are assigned during the terminal days of the ascenders' sojourn on the last circuit of Havona, and they carefully examine the records of mortal origin and eventful ascent through the worlds of space and the circles of Havona. When they greet the mortals of time, they are already well versed in the careers of these arriving pilgrims and immediately prove to be sympathetic and intriguing companions.

Ако в течение на вашето пребиваване в Рая до зачисляването в Корпуса на Завършилите вие по някаква причина се разделите със своя смъртен или серафически приятел по възход, то в помощ веднага ще ви бъде назначен Райски спътник, готов да споделя с вас съвети и да стане ваш приятел. Ако възходящият смъртен пребивава в Рая сам, спътникът остава с него чак до присъединяването към него на неговите приятели по извисяване или докато не бъде надлежно зачислен в Корпуса на Завършилите.

25:8.7 (283.8) During your prefinaliter sojourn on Paradise, if for any reason you should be temporarily separated from your associate of the ascending career — mortal or seraphic — a Paradise Companion would be forthwith assigned for counsel and companionship. When once assigned to an ascendant mortal of solitary residence on Paradise, the companion remains with this person until he either is rejoined by his ascendant associates or is duly mustered into the Corps of the Finality.

Райските Спътници биват назначавани по поредност, но на извисяващото се създание никога не бива поверяван спътник, който по своята природа се отличава от неговия свръхвселенски тип. Ако един от смъртните на Урантия пристигнеше днес в Рая, към него щеше да бъде прикрепен първият свободен спътник с орвонтонски произход или спътник, приличащ на Седмия Главен Дух. Затова омниафимите не служат с възходящите създания от седемте свръхвселени.

25:8.8 (284.1) Paradise Companions are assigned in order of waiting except that an ascender is never placed in the charge of a companion whose nature is unlike his superuniverse type. If a Urantia mortal were arriving on Paradise today, there would be assigned to him the first waiting companion either of origin in Orvonton or otherwise of the nature of the Seventh Master Spirit. Hence the omniaphim serve not with the ascendant creatures from the seven superuniverses.

Райските Спътници оказват и много други видове услуги. Ако възходящият смъртен достигне централната вселена сам и, пресичайки Хавона, претърпи неуспех на някой от етапите от пътешествието към Божествата, то той, в надлежния срок, се изпраща във вселените на времето, а към резервния корпус на Райските Спътници веднага се отправя повиквателна; един от спътниците получава задачата да съпровожда претърпелия неуспех странстващ, за да остане с него да го утешава и ободрява чак до завръщането на този странстващ в централната вселена, откъдето той възобновява своя възход към Рая.

25:8.9 (284.2) Many additional services are performed by the Paradise Companions: If an ascending mortal should reach the central universe alone and, while traversing Havona, should fail in some phase of the Deity adventure, in due course he would be remanded to the universes of time, and forthwith a call would be made to the reserves of the Paradise Companions. One of this order would be assigned to follow the defeated pilgrim, to be with him and to comfort and cheer him, and to remain with him until he returned to the central universe to resume the Paradise ascent.

Ако извисяващият се странстващ претърпи неуспех по време на своето пътешествие към Божествата при пресичането на Хавона в обществото на възходящия серафим - ангела-хранител по неговия смъртен път, то този ангел избира да последва своя смъртен приятел. Такива серафими неизменно биват извиквани и винаги получават разрешение да съпровождат своите отдавнашни смъртни приятели назад във времето и пространството.

25:8.10 (284.3) If an ascending pilgrim met defeat in the Deity adventure while traversing Havona in the company of an ascending seraphim, the guardian angel of the mortal career, she would elect to accompany her mortal associate. These seraphim always volunteer and are permitted to accompany their long-time mortal comrades back to the service of time and space.

Съвсем друг случай – двама тясно свързани един с друг възходящи смъртни. Когато един от тях намери Бога, а другият претърпи неуспех, успелият индивид неизменно решава да се върне в еволюционните творения заедно с разочарованата личност, но това е невъзможно. Вместо това в резервния корпус на Райските Спътници се изпраща повиквателна и за съпровождане на неуспелия се избира един от доброволците. Един от Жителите на Рая става доброволен спътник на постигналия успех смъртен, който остава на централния остров и докато чака завръщането в Хавона на своя претърпял неуспех приятел, преподава в някои Райски училища, разказвайки за своето увлекателно извисяване към Рая.

25:8.11 (284.4) But not so with two closely associated mortal ascenders: If one attains God while the other temporarily fails, the successful individual invariably chooses to go back to the evolutionary creations with the disappointed personality, but this is not permitted. Instead, a call is made to the reserves of the Paradise Companions, and one of the volunteers is selected to accompany the disappointed pilgrim. A volunteer Paradise Citizen then becomes associated with the successful mortal, who tarries on the central Isle awaiting the Havona return of the defeated comrade and in the meantime teaches in certain Paradise schools, presenting the adventurous story of the evolutionary ascent.

[Подготвено от Висш Упълномощен от Уверса.]

25:8.12 (284.5) [Sponsored by One High in Authority from Uversa.]

Документ 26. Попечителски духове на. централната вселена

⇦ 025 Книгата Урантия 027 ⇨

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 26. ПОПЕЧИТЕЛСКИ ДУХОВЕ НА ЦЕНТРАЛНАТА ВСЕЛЕНА

Секции

Въведение
1. Попечителските духове
2. Могъщите Свръхнафими
3. Третичните Свръхнафими
4. Вторичните Свръхнафими
5. Помощниците на странстващите
6. Придружителите до Върховността
7. Придружителите до Троицата
8. Придружителите до Сина
9. Придружителите до Отеца
10. Съветниците и Консултантите
11. Спътниците на Покоя

Въведение

С ВРЪХНАФИМИТЕ са попечителските духове на Рая и централната вселена, представляващи висша категория от низша група деца на Безкрайния Дух – ангелското войнство. Такива попечителски духове се срещат по цялото протежение от Рая до световете на времето и пространството. Нито един от главните региони на организираното и обитаемо творение не е подминат от тях.

1. ПОПЕЧИТЕЛСКИТЕ ДУХОВЕ

Ангелите са духовните попечители и приятели на възходящите еволюционни волеви създания на цялото пространство; те също така са колегите и партньорите на висшестоящото войнство божествени личности на сферите. Ангелите от всички

PAPER 26 MINISTERING SPIRITS OF THE CENTRAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction
1. The Ministering Spirits
2. The Mighty Supernaphim
3. The Tertiary Supernaphim
4. The Secondary Supernaphim
5. The Pilgrim Helpers
6. The Supremacy Guides
7. The Trinity Guides
8. The Son Finders
9. The Father Guides
10. The Counselors and Advisers
11. The Complements of Rest

INTRODUCTION

26:0.1 (285.1) SUPERNAPHIM are the ministering spirits of Paradise and the central universe; they are the highest order of the lowest group of the children of the Infinite Spirit — the angelic hosts. Such ministering spirits are to be encountered from the Isle of Paradise to the worlds of time and space. No major part of the organized and inhabited creation is without their services.

1. THE MINISTERING SPIRITS

26:1.1 (285.2) Angels are the ministering-spirit associates of the evolutionary and ascending will creatures of all space; they are also the colleagues and working associates of the higher hosts of the divine personalities of the spheres. The angels of all orders are distinct personalities

категории представляват ярко изразени и високоиндивидуализирани личности. Всички те са способни по достойнство да оценяват помощта, оказвана от управляващите среверсия. Заедно с Войнствата на Посланицитена Пространството попечителските духове се ползват от периоди на отдих и смяна на обстановката; те се отличават с общителен характер и по своята контактност значително превъзхождат хората.

Попечителските духове на голямата вселена се класифицират по следния начин:

1. Свръхнафими.

2. Секонафими.

3. Тертиафими.

4. Омниафими.

5. Серафими.

6. Херувими и сановими.

7. Промеждутъчни създания.

Личният статут във вселената за отделни членове ангелски категории не е напълно постоянен. Ангелите от някои категории могат временно да изпълняват задълженията на Райски Спътници; други стават Небесни Архивариуси; трети се възвисяват до положението на Юридически Съветници. Някои от херувимите се извисяват до статута и предназначението на серафимите, а еволюционните серафими са способни да постигат духовните нива на възходящите Божии Синове.

Във вида, в който те са разкрити, са описани седем категории попечителски духове - според най-важната за възходящите създания функция:

1. *Попечителски духове на централната вселена.* В системата Рай-Хавона служат три категории *свръхнафими.* Първичните, или Райски, свръхнафими се създават от Безкрайния Дух. Вторичните и третичните категории служещи в Хавона са съответно потомство на Главните Духове и Духовете на Кръговете.

2 . *Попечителски духове на свръхвселените* : секонафими, тертиафими и омниафими. *Секонафимите* – децата на Отразяващите Духове, изпълняват разно-образна служба в седемте свръхвселени. *Тертиафимите,* водещи своето начало от Безкрайния Дух, в крайна сметка са свързани със Синовете-Създатели и с Извечно Древните. *Омниафимите* – съвместно творение на Безкрайния Дух и Седемте Върховни Администратора, действат като

and are highly individualized. They all have a large capacity for appreciation of the ministrations of the reversion directors. Together with the Messenger Hosts of Space, the ministering spirits enjoy seasons of rest and change; they possess very social natures and have an associative capacity far transcending that of human beings.

26:1.2 (285.3) The ministering spirits of the grand universe are classified as follows:

26:1.3 (285.4) 1. Supernaphim.

26:1.4 (285.5) 2. Seconaphim.

26:1.5 (285.6) 3. Tertiaphim.

26:1.6 (285.7) 4. Omniaphim.

26:1.7 (285.8) 5. Seraphim.

26:1.8 (285.9) 6. Cherubim and Sanobim.

26:1.9 (285.10) 7. Midway Creatures.

26:1.10 (285.11) The individual members of the angelic orders are not altogether stationary as to personal status in the universe. Angels of certain orders may become Paradise Companions for a season; some become Celestial Recorders; others ascend to the ranks of the Technical Advisers. Certain of the cherubim may aspire to seraphic status and destiny, while evolutionary seraphim can achieve the spiritual levels of the ascending Sons of God.

26:1.11 (285.12) The seven orders of ministering spirits, as revealed, are grouped for presentation in accordance with their functions of greatest importance to ascending creatures:

26:1.12 (285.13) 1. *The Ministering Spirits of the Central Universe.* The three orders of *supernaphim* serve in the Paradise-Havona system. Primary or Paradise supernaphim are created by the Infinite Spirit. The secondary and tertiary orders, serving in Havona, are respectively the offspring of the Master Spirits and of the Spirits of the Circuits.

26:1.13 (286.1) 2. *The Ministering Spirits of the Superuniverses* — the seconaphim, the tertiaphim, and the omniaphim. *Seconaphim,* the children of the Reflective Spirits, variously serve in the seven superuniverses. *Tertiaphim,* of origin in the Infinite Spirit, are eventually dedicated to the liaison service of the Creator Sons and the Ancients of Days. *Omniaphim* are created concertedly by the Infinite Spirit and the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants of the latter. The discussion of these

лични служители на последните. На обсъждането на тези три категории е посветен един от следващите документи на тази глава.

3. *Попечителските духове на локалните вселени* обединяват *серафимите* и техните помощници *херувимите.* Именно с тези потомци на Майчинския Дух на Вселената установяват своя първи контакт възходящите смъртни. *Промеждутъчните създания* – пришълци от обитаемите светове, не се отнасят към ангелската категория като такава, макар функционално те често да се обединяват с попечителските духове. Разказът за тези същества, заедно с описанието на серафимите и херувимите, се предлага в документите, посветени на вашата локална вселена.

Всички категории на ангелското войнство посвещават себе си на различни видове вселенско служене, в една или друга форма помагайки на висшите категории небесни същества; но именно многобройните свръхнафими, секонафими и серафими са заети с претворяването на последователната програма за възход и постепенното усъвършенстване на децата на времето. Действайки в централната, свръхвселената и локалните вселени, те образуват нерушима верига от духовни опекуни, дадени от Безкрайния Дух в помощ на всички онези, които се стремят към постигане на Всеобщия Баща чрез Вечния Син.

„Духовната полярност“ на свръхнафимите е ограничена само в един аспект – тези действия, които се изпълняват съвместно с Всеобщия Баща. Те могат да работят самостоятелно, с изключение на случаите на целенасочено използване на специалните кръгове на Отеца. Служейки на Отеца и намирайки се в режим прием на енергия, свръхнафимите са длъжни доброволно да се обединяват в двойки, за да запазват способността си да действат. В същата степен са ограничени и секонафимите, принудени освен това да работят по двойки за синхронизация с кръговете на Вечния Син. Серафимите могат да работят самостоятелно като обособени и локализирани личности, но да се включват към кръга те могат само тогава, когато са поляризирани във връзки по двойки. Когато такива духовни същества се обединяват като двойки, за тях говорят като за допълващи се един друг. Допълващите се взаимоотношения могат да бъдат временни; не е задължително те да приемат постоянен характер.

Тези забележителни създания на светлината поддържат себе си чрез пряко поглъщане на духовната енергия от

three orders forms the subject of a succeeding narrative in this series.

26:1.14 (286.2) 3. *The Ministering Spirits of the Local Universes* embrace the *seraphim* and their assistants, the *cherubim.* With these offspring of a Universe Mother Spirit mortal ascenders have initial contact. The *midway creatures,* of nativity on the inhabited worlds, are not really of the angelic orders proper, though often functionally grouped with the ministering spirits. Their story, with an account of the seraphim and cherubim, is presented in those papers dealing with the affairs of your local universe.

26:1.15 (286.3) All orders of the angelic hosts are devoted to the various universe services, and they minister in one way or another to the higher orders of celestial beings; but it is the supernaphim, seconaphim, and seraphim who, in large numbers, are employed in the furtherance of the ascending scheme of progressive perfection for the children of time. Functioning in the central, super-, and local universes, they form that unbroken chain of spirit ministers which has been provided by the Infinite Spirit for the help and guidance of all who seek to attain the Universal Father through the Eternal Son.

26:1.16 (286.4) Supernaphim are limited in “spirit polarity” regarding only one phase of action, that with the Universal Father. They can work singly except when directly employing the exclusive circuits of the Father. When they are in power reception on the Father’s direct ministry, supernaphim must voluntarily associate in pairs to be able to function. Seconaphim are likewise limited and in addition must work in pairs in order to synchronize with the circuits of the Eternal Son. Seraphim can work singly as discrete and localized personalities, but they are able to encircuit only when polarized as liaison pairs. When such spirit beings are associated as pairs, the one is spoken of as complemental to the other. Complemental relationships may be transient; they are not necessarily of a permanent nature.

26:1.17 (286.5) These brilliant creatures of light are sustained directly by the intake of the spiritual energy of the primary circuits of the universe.

първичните кръгове на вселената. Смъртните на Урантия са принудени да се ползват от енергията на светлината, едва след като тя се свърже с растенията, но ангелските войнства са включени към кръговете – те „имат храна, за която вие дори не знаете“. Освен това те се ползват от предаваните по кръговете учения на възхитителните Троични Синове-Учители; възприетите от тях знания и усвояването на мъдростта в много отношения напомня техния метод за асимилация на жизнените енергии.

Urantia mortals must obtain light-energy through the vegetative incarnation, but the angelic hosts are encircuited; they “have food that you know not.” They also partake of the circulating teachings of the marvelous Trinity Teacher Sons; they have a reception of knowledge and an intake of wisdom much resembling their technique of assimilating the life energies.

2. МОГЪЩИТЕ СВРЪХНАФИМИ

Свръхнафимите са умели помощници на всички типове същества, пребиваващи в Рая и централната вселена. Тези върховни ангели се създават в три основни категории: първична, вторична и третична.

Първичните свръхнафими представляват особеното потомство на Съвместния Създател. Те отделят приблизително еднакво внимание на някои групи от Жителите на Рая и постоянно разширяващия се корпус от възвисяващи се странници. Тези ангели на вечния Остров демонстрират изключителна ефективност, съдействайки за основната подготовка на двете групи обитатели на Рая. Те внасят голям принос в подобряване взаиморазбирането на две уникални категории вселенски създания, едната от които представлява върховен тип божествени и съвършени волеви същества, а другата е резултат от усъвършенстването на низшия тип волеви създания в цялата вселена на вселените.

Дейността на първичните свръхнафими е толкова уникална и забележителна, че ще бъде разгледана отделно в следващия документ.

Вторичните свръхнафими управляват делата на възходящите същества на седемте кръга на Хавона. Те в еднаква степен помагат за просвещаването и подготовката на многобройните категории Жители на Рая, които дълго време пребивават в световете, съставляващи кръговете на централното творение; но ние нямаме правото да обсъждаме този аспект от тяхното служене.

Съществуват седем типа от тези върховни ангели, всеки от които произхожда от един от Седемте Главни Духа и притежава съответни признаци. Седемте Главни Духа колективно създават много различни групи уникални същества и организми и индивидуалните членове на всяка категория имат сравнително еднаква природа. Но когато тези Седем Духа са самостоятелни творци, то появяващите се категории винаги са седмократни по своята

2. THE MIGHTY SUPERNAPHIM

26:2.1 (286.6) The supernaphim are the skilled ministers to all types of beings who sojourn on Paradise and in the central universe. These high angels are created in three major orders: primary, secondary, and tertiary.

26:2.2 (287.1) *Primary supernaphim* are the exclusive offspring of the Conjoint Creator. They divide their ministry about equally between certain groups of the Paradise Citizens and the ever-enlarging corps of ascendant pilgrims. These angels of the eternal Isle are highly efficacious in furthering the essential training of both groups of Paradise dwellers. They contribute much that is helpful to the mutual understanding of these two unique orders of universe creatures — the one being the highest type of divine and perfect will creature, and the other, the perfected evolution of the lowest type of will creature in all the universe of universes.

26:2.3 (287.2) The work of the primary supernaphim is so unique and distinctive that it will be separately considered in the succeeding narrative.

26:2.4 (287.3) *Secondary supernaphim* are the directors of the affairs of ascending beings on the seven circuits of Havona. They are equally concerned in ministering to the educational training of numerous orders of Paradise Citizens who sojourn for long periods on the world circuits of the central creation, but we may not discuss this phase of their service.

26:2.5 (287.4) There are seven types of these high angels, each of origin in one of the Seven Master Spirits and in nature patterned accordingly. Collectively, the Seven Master Spirits create many different groups of unique beings and entities, and the individual members of each order are comparatively uniform in nature. But when these same Seven Spirits create individually, the resulting orders are always sevenfold in nature; the children of each Master Spirit partake of the

природа; децата на всеки от Главните Духове носят в себе си печата на своя създател и съответно се отличават от останалите. Такъв е произходът на вторичните свръхнафими, при което ангелите от всичките седем създадени типа участват във всички видове дейности, открити за цялата тяхна категория – главно на седемте кръга на централната божествена вселена.

Всеки от седемте планетарни кръга на Хавона се намира под ръководството на един от Седемте Духа на Кръговете, които са колективни – следователно еднообразни, творения на Седемте Главни Духа. Притежавайки признаците на Третия Източник и Център, тези седем спомагателни Духа на Хавона при все това не са били част от изначалната еталонна вселена. Те са започнали да действат след появата на изначалното (вечно) творение, но дълго преди времената на Грандфанда. Те несъмнено са станали съзидателен отговор на Главните Духове на формиращия се замисъл на Върховното Същество; тяхната дейност е била забелязана след създаването на голямата вселена. Явно Безкрайният Дух и всичките му творчески партньори – като всеобщи координатори, притежават огромни възможности да реагират на едновременните процеси, ставащи в емпиричните Божества и формиращите се вселени.

Третичните свръхнафими произхождат от Седемте Духа на Кръговете. Безкрайният Дух е дарил всеки от тях на отделните кръгове на Хавона със способността да създава достатъчен брой върховни свръхафически попечители от третичната категория за удовлетворяване потребностите на централната вселена. Ако до пристигането в Хавона на странстващите на времето Духовете на Кръговете са създавали сравнително малко такива ангелски помощници, то Седемте Главни Духа въобще не са пристъпвали към създаване на вторични свръхнафими до появата на Грандфанда. Като по-старшата от тези две категории третичните свръхнафими ще бъдат разгледани първи.

3. ТРЕТИЧНИТЕ СВРЪХНАФИМИ

Тези ангели, служители на Седемте Главни Духа, са специалисти от различните кръгове на Хавона, а тяхното служене обхваща както възходящи странстващи на времето, така и низходящи странстващи на вечността. В единия милиард образователни светове на съвършеното централно творение всички категории на вашите серафически спътници ще бъдат за вас напълно видими. Тук всички

nature of their creator and are accordingly diverse from the others. Such is the origin of the secondary supernaphim, and the angels of all seven created types function in all channels of activity open to their entire order, chiefly on the seven circuits of the central and divine universe.

26:2.6 (287.5) Each of the seven planetary circuits of Havona is under the direct supervision of one of the Seven Spirits of the Circuits, themselves the collective — hence uniform — creation of the Seven Master Spirits. Though partaking of the nature of the Third Source and Center, these seven subsidiary Spirits of Havona were not a part of the original pattern universe. They were in function after the original (eternal) creation but long before the times of Grandfanda. They undoubtedly appeared as a creative response of the Master Spirits to the emerging purpose of the Supreme Being, and they were discovered in function upon the organization of the grand universe. The Infinite Spirit and all his creative associates, as universal co-ordinators, seem abundantly endowed with the ability to make suitable creative responses to the simultaneous developments in the experiential Deities and in the evolving universes.

26:2.7 (287.6) *Tertiary supernaphim* take origin in these Seven Spirits of the Circuits. Each one of them, on the separate Havona circles, is empowered by the Infinite Spirit to create a sufficient number of high superaphic ministers of the tertiary order to meet the needs of the central universe. While the Circuit Spirits produced comparatively few of these angelic ministers prior to the arrival in Havona of the pilgrims of time, the Seven Master Spirits did not even begin the creation of secondary supernaphim until the landing of Grandfanda. As the older of the two orders, the tertiary supernaphim will therefore receive first consideration.

3. THE TERTIARY SUPERNAPHIM

26:3.1 (288.1) These servants of the Seven Master Spirits are the angelic specialists of the various circuits of Havona, and their ministry extends to both the ascending pilgrims of time and the descending pilgrims of eternity. On the billion study worlds of the perfect central creation, your superaphic associates of all orders will be fully visible to you. There you will all be, in the highest sense, fraternal and understanding beings of

вие ще станете във висшия смисъл на думата братя, отзивчиви и взаимно разположени същества. Вие също така ще можете напълно да оцените и изпитате истински братски чувства към низходящите странстващи – Жители на Рая; те пресичат тези кръгове, придвижвайки се от центъра навън, встъпвайки в Хавона през насочващия свят на първия кръг и продължавайки своето движение до седмия.

mutual contact and sympathy. You will also fully recognize and exquisitely fraternize with the descending pilgrims, the Paradise Citizens, who traverse these circuits from within outward, entering Havona through the pilot world of the first circuit and proceeding outward to the seventh.

Възходящите странстващи от седемте вселени пресичат Хавона в противоположно направление, започвайки с направляващия свят на седмия кръг и придвижвайки се навътре към центъра. Не съществува времеви предел за прехода на възходящите създания от свят в свят или от кръг на кръг; точно както няма и някакъв срок, произволно установен за пребиваване в световете на моронтия. Но докато отделни достатъчно развити същества могат да се освобождават от пребиваване в един или няколко подготвителни свята на локалната вселена, то нито един странстващ не може да се отклони от преминаването на всичките седем кръга за последователно одухотворяване в Хавона.

26:3.2 (288.2) The ascending pilgrims from the seven superuniverses pass through Havona in the opposite direction, entering by way of the pilot world of the seventh circuit and proceeding inward. There is no time limit set on the progress of the ascending creatures from world to world and from circuit to circuit, just as no fixed span of time is arbitrarily assigned to residence on the morontia worlds. But, whereas adequately developed individuals may be exempted from sojourn on one or more of the local universe training worlds, no pilgrim may avoid passing through all seven of the Havona circuits of progressive spiritualization.

Корпусът на третичните свръхнафими, посветени главно на служене на странстващите на времето, се класифицира по следния начин:

26:3.3 (288.3) That corps of tertiary supernaphim which is chiefly assigned to the service of the pilgrims of time is classified as follows:

1 . *Съгласуващи.* Очевидно е, че даже в съвършената Хавона е необходимо някакво съгласуващо въздействие, осигуряващо системност и съгласуваност на цялата дейност, свързана с подготовката на странстващите на времето за техните бъдещи постижения в Рая. В това се състои същността на мисията на съгласуващите: те следят всичко да става благополучно и експедитивно. Появявайки се на първия кръг, те служат в цялата Хавона и тяхното присъствие на кръговете е гаранция за предотвратяването на каквито и да е погрешни действия. Огромната им способност да координират различни видове дейности, обхващащи личности от различни категории и даже множествени нива, позволява на тези свръхнафими да оказват помощ винаги и навсякъде, когато и където и да се окаже необходима такава помощ. Те имат огромен принос в развитието на взаимното разбиране между странстващите на времето и странстващите на вечността.

26:3.4 (288.4) 1. *The Harmony Supervisors.* It must be apparent that some sort of co-ordinating influence would be required, even in perfect Havona, to maintain system and to insure harmony in all the work of preparing the pilgrims of time for their subsequent Paradise achievements. Such is the real mission of the harmony supervisors — to keep everything moving along smoothly and expeditiously. Originating on the first circuit, they serve throughout Havona, and their presence on the circuits means that nothing can possibly go amiss. A great ability to co-ordinate a diversity of activities involving personalities of differing orders — even multiple levels — enables these supernaphim to give assistance wherever and whenever required. They contribute enormously to the mutual understanding of the pilgrims of time and the pilgrims of eternity.

2 . *Главни архивариуси.* Тези ангели се създават на втория кръг, но действат навсякъде в централната вселена. Те водят тройна регистрация, записвайки данни за архивите на Хавона, за духовните архиви на своята категория и за официалните архиви на Рая. Освен това те автоматически предават

26:3.5 (288.5) 2. *The Chief Recorders.* These angels are created on the second circuit but operate everywhere in the central universe. They record in triplicate, executing records for the literal files of Havona, for the spiritual files of their order, and for the formal records of Paradise. In addition they automatically transmit the transactions of true-

съобщения и носят в себе си истински знания на живите библиотеки на Рая – пазителите на знанията, принадлежащи към първичната категория свръхнафими.

3 . *Оператори на свръзки.* Децата на третия от Духовете на Кръговете действат по цялата Хавона, макар техният официален център да се намира на планета номер седемдесет във външния кръг. Тези майстори на своето дело са оператори за свръзка с централното творение и направляват пространствените съобщения за всички Райски феномени, свързани с Божествата. Те са способни да действат чрез всички основни кръгове на пространството.

4 . *Посланиците* произхождат от четвъртия кръг; те предават всички съобщения, които изискват лична доставка, и действат по цялата система Рай-Хавона. Те обслужват своите събратя – небесните личности, а също така Райските странстващи и даже възходящите създания на времето.

5 . *Координатори на събирането на информация.* Тези третични свръхнафими – децата на петия от Духовете на Кръговете, са неизменно мъдри и отзивчиви същества, съдействащи за братското общуване на възходящите и низходящи странстващи. Те опекунстват всички обитатели на Хавона, особено възходящите създания, като им съобщават за състоянието на делата във вселената на вселените. Благодарение на личното общуване с транслаторите и отразяващите тези „живи вестници“ на Хавона получават мигновен достъп до всякакви сведения, циркулиращи по обширните информационни кръгове на централната вселена. Те събират данни с помощта на хавонския метод за запис, позволяващ за един час урантийско време автоматически да се усвои такова количество информация, за записването на която, даже с помощта на вашата най-бързодействаща телеграфна връзка, биха изминали хиляда от вашите години.

6. *Транспортни личности.* Тези пришълци от шестия кръг на Хавона обикновено се разполагат на планета номер четиридесет от външния кръг. Именно те вземат със себе си тези разочаровани кандидати, чието пътешествие към Божествата временно завършва с неуспех. Те са винаги на услугите на тези, които не са пътешественици на пространството и са на служба в Хавона, но трябва периодически да посещават централната вселена.

7 . *Резервни корпуси.* Предвид измененията, възникващи при работа с

knowledge import to the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge of the primary order of supernaphim.

26:3.6 (288.6) 3. *The Broadcasters.* The children of the third Circuit Spirit function throughout Havona, although their official station is located on planet number seventy in the outermost circle. These master technicians are the broadcast receivers and senders of the central creation and the directors of the space reports of all Deity phenomena on Paradise. They can operate all of the basic circuits of space.

26:3.7 (288.7) 4. *The Messengers* take origin on circuit number four. They range the Paradise-Havona system as bearers of all messages requiring personal transmission. They serve their fellows, the celestial personalities, the Paradise pilgrims, and even the ascendant souls of time.

26:3.8 (289.1) 5. *The Intelligence Co-ordinators.* These tertiary supernaphim, the children of the fifth Circuit Spirit, are always the wise and sympathetic promoters of fraternal association between the ascending and the descending pilgrims. They minister to all the inhabitants of Havona, and especially to the ascenders, by keeping them currently informed regarding the affairs of the universe of universes. By virtue of personal contacts with the broadcasters and the reflectors, these “living newspapers” of Havona are instantly conversant with all information passing over the vast news circuits of the central universe. They secure intelligence by the Havona graph method, which enables them automatically to assimilate as much information in one hour of Urantia time as would require a thousand years for your most rapid telegraphic technique to record.

26:3.9 (289.2) 6. *The Transport Personalities.* These beings, of origin on circuit number six, usually operate from planet number forty in the outermost circuit. It is they who take away the disappointed candidates who transiently fail in the Deity adventure. They stand ready to serve all who must come and go in the service of Havona, and who are not space traversers.

26:3.10 (289.3) 7. *The Reserve Corps.* The fluctuations in the work with the ascendant beings, the Paradise pilgrims, and other orders of beings

възходящи създания, Райски странстващи и други категории пребиваващи в Хавона същества, необходим е резервен корпус свръхнафими в направляващия свят на седмия кръг – света на техния произход. Те биват създавани без определен план и са способни да изпълняват всякакви по-малко отговорни функции от своите серафически партньори от третичната категория.

sojourning in Havona, make it necessary to maintain these reserves of supernaphim on the pilot world of the seventh circle, where they take origin. They are created without special design and are competent to take up service in the less exacting phases of any of the duties of their superaphic associates of the tertiary order.

4. ВТОРИЧНИТЕ СВРЪХНАФИМИ

Вторичните свръхнафими са попечители на седемте планетарни кръга на централната вселена. Част от тях е посветена на служене на странстващите на времето, а половината от всички същества от тази категория участват в подготовката на Райските странстващи на вечността. В течение на странстването на тези Жители на Рая през кръговете на Хавона към тях се присъединяват и доброволци от Корпуса на Смъртните Завършили; от времето на създанията от първата група завършили това е станало обичайна практика.

В съответствие с периодичните назначения като попечители на възходящите странстващи вторичните свръхнафими работят в следните седем групи:

1. Помощници на странстващите.

2. Придружители до Върховността.

3. Придружители до Троицата.

4. Придружители до Сина.

5. Придружители до Отеца.

6. Съветници и консултанти.

7. Спътници на покоя.

В състава на всяка от тези работни групи влизат ангели от всичките седем създадени типа и наставниците на странстващите на пространството винаги са вто рични свръхнафими, произхождащи от Главния Дух, възглавяващ свръхвселената, в която се е появил на света съответният странстващ. Когато вие, смъртното създание на Урантия, достигнете Хавона, задължително ще ви води свръхнафим, чиято създадена същност – така, както и вашата разкриваща се същност, произхожда от Главния Дух на Орвонтон. А доколкото вашите опекуни произхождат от Главния Дух на вашата собствена свръхвселена, то те по-добре от другите са способни да разберат и да ви поддържат във всичките ви стремежи към съвършенството на Рая.

Минавайки черните гравитационни тела,

4. THE SECONDARY SUPERNAPHIM

26:4.1 (289.4) The secondary supernaphim are ministers to the seven planetary circuits of the central universe. Part are devoted to the service of the pilgrims of time, and one half of the entire order is assigned to the training of the Paradise pilgrims of eternity. These Paradise Citizens, in their pilgrimage through the Havona circuits, are also attended by volunteers from the Mortal Finality Corps, an arrangement that has prevailed since the completion of the first finaliter group.

26:4.2 (289.5) According to their periodic assignment to the ministry of the ascending pilgrims, secondary supernaphim work in the following seven groups:

26:4.3 (289.6) 1. Pilgrim Helpers.

26:4.4 (289.7) 2. Supremacy Guides.

26:4.5 (289.8) 3. Trinity Guides.

26:4.6 (289.9) 4. Son Finders.

26:4.7 (289.10) 5. Father Guides.

26:4.8 (289.11) 6. Counselors and Advisers.

26:4.9 (289.12) 7. Complements of Rest.

26:4.10 (289.13) Each of these working groups contains angels of all seven created types, and a pilgrim of space is always tutored by secondary supernaphim of origin in the Master Spirit who presides over that pilgrim's superuniverse of nativity. When you mortals of Urantia attain Havona, you will certainly be piloted by supernaphim whose created natures — like your own evolved natures — are derived from the Master Spirit of Orvonton. And since your tutors spring from the Master Spirit of your own superuniverse, they are especially qualified to understand, comfort, and assist you in all your efforts to attain Paradise perfection.

26:4.11 (290.1) The pilgrims of time are transported

странстващите на времето биват доставяни във външния планетарен кръг на Хавона с транспортни личности на първичната категория секонафими, базиращи се в столиците на седемте свръхвселени. Повечето, но не всички, серафими на планетарна служба и на служба в локалните вселени, допуснати до извисяване, се разделят със своите смъртни спътници преди дългото прелитане в Хавона и веднага започват дълга и интензивна подготовка за върховно назначение; бидейки серафими, те се стремят да постигнат съвършенство в битието и превъзходство в служенето с надеждата да се присъединят към странстващите на времето и да попълнят редовете на тези, които вечно следват пътя на смъртните, достигнали Всеобщия Баща и получили назначение в неразкритите Корпуси за Завършили.

Странстващият извършва кацане на приемната планета на Хавона – направляващия свят на седмия кръг, снабден само с едно съвършенство: съвършенството на целта. Всеобщият Баща е дал препоръката: „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз.“ Тази потресаваща заповед е призив, предаден на крайните деца на пространствените светове. Провъзгласяването на това напътствие привело в движение цялото творение, където небесните същества обединили силите си, съдействайки за изпълнението и въплъщението на епохалната заповед на Първия Велик Източник и Център.

Когато, благодарение служенето на цялото войнство на помощниците, участващи във всеобщата програма за продължаване на живота, вас накрая ви доставят в приемния свят на Хавона, вие ще пристигнете там снабдени само с един вид съвършенство: *съвършенството на целта.* Вашата цел е получила пълно потвърждение; вашата вяра е преминала изпитанията. Вас ви знаят като създание, неподдаващо се на разочарования. Даже неуспехът в опита да познае Всеобщия Баща е неспособен сериозно да подкопае вярата или да разколебае доверието на възходящия смъртен, преминал през опита, неизбежен за всеки, който се стреми да достигне съвършените сфери на Хавона. Към времето за пристигане в Хавона вашата искреност е станала възвишена. Съвършенството на целта и божествеността на желанията, в съчетание с твърдостта на вярата, са ви осигурили достъп до неизменните обители на вечността; вашето освобождаване от превратностите на времето е станало пълно и изчерпващо; и сега е настанало време лице в лице да се срещнете с проблемите на Хавона и безмерността на Рая

past the dark gravity bodies of Havona to the outer planetary circuit by the transport personalities of the primary order of seconaphim, operating from the headquarters of the seven superuniverses. A majority, but not all, of the seraphim of planetary and local universe service who have been accredited for the Paradise ascent will part with their mortal associates before the long flight to Havona and will at once begin a long and intense training for supernal assignment, expecting to achieve, as seraphim, perfection of existence and supremacy of service. And this they do, hoping to rejoin the pilgrims of time, to be reckoned among those who forever follow the course of such mortals as have attained the Universal Father and have received assignment to the undisclosed service of the Corps of the Finality.

26:4.12 (290.2) The pilgrim lands on the receiving planet of Havona, the pilot world of the seventh circuit, with only one endowment of perfection, perfection of purpose. The Universal Father has decreed: “Be you perfect, even as I am perfect.” That is the astounding invitation-command broadcast to the finite children of the worlds of space. The promulgation of that injunction has set all creation astir in the co-operative effort of the celestial beings to assist in bringing about the fulfillment and realization of that tremendous command of the First Great Source and Center.

26:4.13 (290.3) When, through and by the ministry of all the helper hosts of the universal scheme of survival, you are finally deposited on the receiving world of Havona, you arrive with only one sort of perfection — *perfection of purpose.* Your purpose has been thoroughly proved; your faith has been tested. You are known to be disappointment proof. Not even the failure to discern the Universal Father can shake the faith or seriously disturb the trust of an ascendant mortal who has passed through the experience that all must traverse in order to attain the perfect spheres of Havona. By the time you reach Havona, your sincerity has become sublime. Perfection of purpose and divinity of desire, with steadfastness of faith, have secured your entrance to the settled abodes of eternity; your deliverance from the uncertainties of time is full and complete; and now must you come face to face with the problems of Havona and the immensities of Paradise, to meet which you have so long been in training in the experiential epochs of time on the world schools of space.

– та нали именно затова ви е трябвала такава дълга подготовка в продължение на емпиричните епохи на времето в планетарните училища на пространството.

Вярата е донесла на възходящия странстващ съвършенството на целта, позволяващо на децата на времето да се приближат към вратите на вечността. Идва ред на помощниците, призвани да изработят у странстващите това съвършенство на разбирането и този метод за постижения, които са така необходими за придобиване на Райско съвършенство на личността.

Способността да постигаш е пропускът на смъртния за Рая. Готовността да вярваш е ключът към Хавона. Приемането на синовство и сътрудничеството с пребиваващия във вас Настройчик е отплатата за продължаване на живота на еволюционното създание.

26:4.14 (290.4) Faith has won for the ascendant pilgrim a perfection of purpose which admits the children of time to the portals of eternity. Now must the pilgrim helpers begin the work of developing that perfection of understanding and that technique of comprehension which are so indispensable to Paradise perfection of personality.

26:4.15 (290.5) *Ability to comprehend is the mortal passport to Paradise.* Willingness to believe is the key to Havona. The acceptance of sonship, co-operation with the indwelling Adjuster, is the price of evolutionary survival.

5. ПОМОЩНИЦИТЕ НА СТРАНСТВАЩИТЕ

Първата от седемте групи вторични свръхнафими, с които ви предстои да се срещнете, са помощници на странстващите, отличаващи се с необикновена отзивчивост и разбиране, и именно те поздравяват изминалите дълъг път възходящи създания на пространството с пристигането им в устойчивите светове и неизменната система на централната вселена. Едновременно с това тези върховни попечители започват да работят с Райските странстващи на вечността, първият от които е пристигнал в направляващия свят на вътрешния пръстен след приземяването на Грандфанда в направляващия свят на външния кръг. В тези далечни дни странстващите на Рая и странстващите на времето за пръв път се срещнали в приемния свят на четвъртия кръг.

Помощниците на странстващите, действащи на седмия кръг хавонски светове, работят с възходящите създания в три основни направления: първото е висшето разбиране на Райската Троица; второто – духовното постижение на партньорството Баща и Син; третото – интелектуалното осмисляне на Безкрайния Дух. Всеки от тези аспекти се подразделя на седем отрасъла, включващи по дванадесет малки раздела, всеки от които обединява седемдесет спомагателни класа; и всеки от тези седемдесет спомагателни класа е представен от хиляди категории. По-подробно обучение се провежда на следващите кръгове, но общата представа за всяко от изискванията на Рая се излага от помощниците на странстващите.

5. THE PILGRIM HELPERS

26:5.1 (291.1) The first of the seven groups of secondary supernaphim to be encountered are the pilgrim helpers, those beings of quick understanding and broad sympathy who welcome the much-traveled ascenders of space to the stabilized worlds and settled economy of the central universe. Simultaneously these high ministers begin their work for the Paradise pilgrims of eternity, the first of whom arrived on the pilot world of the inner Havona circuit concomitantly with the landing of Grandfanda on the pilot world of the outer circuit. Back in those far-distant days the pilgrims from Paradise and the pilgrims of time first met on the receiving world of circuit number four.

26:5.2 (291.2) These pilgrim helpers, functioning on the seventh circle of Havona worlds, conduct their work for the ascending mortals in three major divisions: first, the supreme understanding of the Paradise Trinity; second, the spiritual comprehension of the Father-Son partnership; and third, the intellectual recognition of the Infinite Spirit. Each of these phases of instruction is divided into seven branches of twelve minor divisions of seventy subsidiary groups; and each of these seventy subsidiary groupings of instruction is presented in one thousand classifications. More detailed instruction is provided on subsequent circles, but an outline of every Paradise requirement is taught by the pilgrim helpers.

Следователно това е началният или елементарен курс, който предстои да усвоят изпитаните във вярата и изминалите дългия път на странстващите на пространството. Но дълго преди пристигането в Хавона възходящите деца на времето вече са овладели умението да се наслаждават на неопределеността, да придобиват сила от превратностите на съдбата, да се въодушевяват при очевидните поражения, да се закаляват в борбата с трудностите, демонстрирайки неукротима смелост пред лицето на безпределността и да проявяват несъкрушима вяра при сблъсък с необяснимото. Някога девизът на тези странстващи станали думите: „В съюз с Бога няма нищо, абсолютно нищо невъзможно!“

26:5.3 (291.3) That, then, is the primary or elementary course which confronts the faith-tested and much-traveled pilgrims of space. But long before reaching Havona, these ascendant children of time have learned to feast upon uncertainty, to fatten upon disappointment, to enthuse over apparent defeat, to invigorate in the presence of difficulties, to exhibit indomitable courage in the face of immensity, and to exercise unconquerable faith when confronted with the challenge of the inexplicable. Long since, the battle cry of these pilgrims became: “In liaison with God, nothing — absolutely nothing — is impossible.”

На всеки кръг на Хавона съществуват определени изисквания, предявявани към странстващите на времето; и макар всеки странстващ да продължава подготовката си под ръководството на свръхнафима, който по своите качества е приспособен за оказване помощ на определения тип възходящи създания, всички странстващи, достигащи централната вселена, трябва да усвоят приблизително еднаква програма. Този курс на постижения е количествен, качествен и емпиричен – интелектуален, духовен и върховен.

26:5.4 (291.4) There is a definite requirement of the pilgrims of time on each of the Havona circles; and while every pilgrim continues under the tutelage of supernaphim by nature adapted to helping that particular type of ascendant creature, the course that must be mastered is fairly uniform for all ascenders who reach the central universe. This course of achievement is quantitative, qualitative, and experiential — intellectual, spiritual, and supreme.

Времето няма голямо значение на кръговете на Хавона. В ограничен смисъл то е свързано с възможностите на прогреса, но окончателен и върховен критерий е само постигането на нови висоти. В момента, когато вашият свръхнафически спътник реши, че сте готови за преход към следващия кръг, вас ви доставят при дванадесетте помощника на седмия от Духовете на Кръговете. Тук ви предстои да преминете изпитанията на кръговете, определяни от свръхвселената и системата на вашия произход. На този кръг придобиването на божественост произхожда от направляващия свят и се заключава в духовното възприемане и осъзнаване на Главния Дух на свръхвселената, от която е пристигнал възходящият странстващ.

26:5.5 (291.5) Time is of little consequence on the Havona circles. In a limited manner it enters into the possibilities of advancement, but achievement is the final and supreme test. The very moment your superaphic associate deems you to be competent to pass inward to the next circle, you will be taken before the twelve adjutants of the seventh Circuit Spirit. Here you will be required to pass the tests of the circle determined by the superuniverse of your origin and by the system of your nativity. The divinity attainment of this circle takes place on the pilot world and consists in the spiritual recognition and realization of the Master Spirit of the ascending pilgrim’s superuniverse.

След завършването на работата на външния кръг на Хавона и усвояването на съответния курс помощниците на странстващите пренасят своите подопечни в направляващия свят на следващия кръг и ги предават за попечителство на придру жителите към върховността. Помощниците на странстващите винаги се задържат известно време на следващия кръг, от което преходът става както приятен, така и полезен.

26:5.6 (291.6) When the work of the outer Havona circle is finished and the course presented is mastered, the pilgrim helpers take their subjects to the pilot world of the next circle and commit them to the care of the supremacy guides. The pilgrim helpers always tarry for a season to assist in making the transfer both pleasant and profitable.

6. ПРИДРУЖИТЕЛИТЕ ДО ВЪРХОВНОСТТА

6. THE SUPREMACY GUIDES

След превеждането от седмия кръг на шестия възходящите създания на пространството ги наричат вече „духовни випускници“ и те постъпват под прякото ръководство на Придружителите до Върховността. Не следва да бъркаме тези придружители с Придружителите на Смъртни Кандидати, които принадлежат към Върховните Личности на Безкрайния Дух и заедно със своите партньори – подчинените, опекунстват както възходящи, така и низходящи странстващи на всички кръгове на Хавона. Придружителите до Върховността действат само на шестия кръг на централната вселена.

26:6.1 (292.1) Ascenders of space are designated “spiritual graduates” when translated from the seventh to the sixth circle and are placed under the immediate supervision of the supremacy guides. These guides should not be confused with the Graduate Guides — belonging to the Higher Personalities of the Infinite Spirit — who, with their servital associates, minister on all circuits of Havona to both ascending and descending pilgrims. The supremacy guides function only on the sixth circle of the central universe.

Именно на този кръг въходящите създания постигат ново осъзнаване на Върховната Божественост. В течение на своя дълъг път в еволюционните вселени странстващите на времето все по-добре започват да разбират реалността на всемогъщото свръхуправление на пространствено-времевите творения. Тук, на този кръг на Хавона, те плътно се приближават до източника на пространствено-времевото единство на централната вселена – духовната реалност на Бог-Върховния.

26:6.2 (292.2) It is in this circle that the ascenders achieve a new realization of Supreme Divinity. Through their long careers in the evolutionary universes the pilgrims of time have been experiencing a growing awareness of the reality of an almighty overcontrol of the time-space creations. Here, on this Havona circuit, they come near to encountering the central universe source of time-space unity — the spiritual reality of God the Supreme.

На мен ми е трудно да обясня какво именно става на този кръг. Възходящите създания са неспособни да възприемат което и да е от въплътените присъствия на Върховността. В определен смисъл нови взаимоотношения със Седмия Главен Дух компенсират тази неспособност да установят контакт с Върховното Същество. Ние не можем да проникнем в същността на дадения метод, но очевидно всяко възходящо създание претърпява преобразяващ растеж, нова интеграция на съзнанието, ново одухотворяване на намеренията, нова възприемчивост към божественото, което едва ли може удовлетворително да се обясни без признаване на неразкритата активност на Върховното Същество. На тези от нас, които са наблюдавали тези тайнствени процеси, им се струва, че Бог-Върховният с любов дарява на своите емпирични деца максималното за техните емпирични възможности усилване на интелектуалното разбиране, духовната проницателност и личностния стремеж, които са им така необходими за постигане божествеността на нивото на Троицата на Върховността, за придобиването на вечните и екзистенциални Райски Божества.

26:6.3 (292.3) I am somewhat at a loss to explain what takes place on this circle. No personalized presence of Supremacy is perceptible to the ascenders. In certain respects, new relationships with the Seventh Master Spirit compensate this noncontactability of the Supreme Being. But regardless of our inability to grasp the technique, each ascending creature seems to undergo a transforming growth, a new integration of consciousness, a new spiritualization of purpose, a new sensitivity for divinity, which can hardly be satisfactorily explained without assuming the unrevealed activity of the Supreme Being. To those of us who have observed these mysterious transactions, it appears as if God the Supreme were affectionately bestowing upon his experiential children, up to the very limits of their experiential capacities, those enhancements of intellectual grasp, of spiritual insight, and of personality outreach which they will so need, in all their efforts at penetrating the divinity level of the Trinity of Supremacy, to achieve the eternal and existential Deities of Paradise.

Когато Придружителите до Върховността решат, че техните ученици са готови за прехода към нова степен, те ги доставят в направляващия свят на шестия кръг, където

26:6.4 (292.4) When the supremacy guides deem their pupils ripe for advancement, they bring them before the commission of seventy, a mixed group serving as examiners on the pilot world of circuit

заседава смесена комисия от седемдесет същества. Издържайки изпита по разбиране на Върховното Същество и Троицата на Върховността, странстващите получават правото на преход към петия кръг.

number six. After satisfying this commission as to their comprehension of the Supreme Being and of the Trinity of Supremacy, the pilgrims are certified for translation to the fifth circuit.

7. ПРИДРУЖИТЕЛИТЕ ДО ТРОИЦАТА

Придружителите до Троицата са неуморните попечители на петия кръг, вземащи участие в хавонската подготовка на възходящите странстващи на времето и пространството. Тук духовните випускници се наричат „кандидати за пътешествие към Божествата“, тъй като именно на този кръг под ръководството на Придружителите до Троицата те ще преминат курс по задълбочено изучаване на божествената Троица, подготвяйки се за това, да се опитат да възприемат личността на Безкрайния Дух. Тук възходящите странстващи откриват за себе си значението на истинското учене и истинския умствен труд, когато те започват да постигат характера на още по-суровите и значително по-напрегнати духовни усилия, необходими за постигането на висока цел в световете на този кръг.

Придружителите до Троицата са във висша степен предани и умели същества; всеки смъртен използва пределното внимание и цялото разположение на вторичния свръхнафим, принадлежащ към съответната категория. Никога странстващ на времето не би могъл да стигне до първото досегаемо лице на Райската Троица без помощта и съдействието на тези придружители, а също така и на многото други духовни същества, участващи в просвещаването на възходящите създания относно природата и метода за предстоящото им пътешествие към Божествата.

След завършването на курса за подготовка на този кръг Придружителите до Троицата доставят своите ученици в направляващия свят на кръга, където те се представят пред една от многото триединни комисии, изпитващи възходящите странстващи и утвърждаващи ги като кандидати за пътешествие до Божествата. Тези комисии се състоят от един завършил, един възпитател от категорията на първичните свръхнафими и от Единичен Посланик на пространството или Тринитизиран Син на Рая.

Когато възходящият странстващ действително тръгне към Рая, по пътя го съпровождат само трима: свръхнафическият спътник за кръговете, Придружителят на Смъртните Кандидати и неговият неразделен

7. THE TRINITY GUIDES

26:7.1 (292.5) Trinity guides are the tireless ministers of the fifth circle of the Havona training of the advancing pilgrims of time and space. The spiritual graduates are here designated “candidates for the Deity adventure” since it is on this circle, under the direction of the Trinity guides, that the pilgrims receive advanced instruction concerning the divine Trinity in preparation for the attempt to achieve the personality recognition of the Infinite Spirit. And here the ascending pilgrims discover what true study and real mental effort mean as they begin to discern the nature of the still-more-taxing and far-more-arduous spiritual exertion that will be required to meet the demands of the high goal set for their achievement on the worlds of this circuit.

26:7.2 (292.6) Most faithful and efficient are the Trinity guides; and each pilgrim receives the undivided attention, and enjoys the whole affection, of a secondary supernaphim belonging to this order. Never would a pilgrim of time find the first approachable person of the Paradise Trinity were it not for the help and assistance of these guides and the host of other spiritual beings engaged in instructing the ascenders respecting the nature and technique of the forthcoming Deity adventure.

26:7.3 (293.1) After the completion of the course of training on this circuit the Trinity guides take their pupils to its pilot world and present them before one of the many triune commissions functioning as examiners and certifiers of candidates for the Deity adventure. These commissions consist of one fellow of the finaliters, one of the directors of conduct of the order of primary supernaphim, and either a Solitary Messenger of space or a Trinitized Son of Paradise.

26:7.4 (293.2) When an ascendant soul actually starts for Paradise, he is accompanied only by the transit trio: the superaphic circle associate, the Graduate Guide, and the ever-present servital associate of the latter. These excursions from the

подчинен. Тези екскурзии от кръговете на Хавона в Рая имат изпитателен характер; възходящите създания още не притежават Райски статут. Те не получават постоянния Райски статут дотогава, докато не преминат през заключителния покой във времето, следващ достигането на Всеобщия Баща и завършването на подготовката по кръговете на Хавона. Едва след божествения покой те ще успеят да познаят „същността на божествеността“ и „духа на върховността“ и така действително ще влязат в кръга на вечността и в присъствието на Троицата.

Havona circles to Paradise are trial trips; the ascenders are not yet of Paradise status. They do not achieve residential status on Paradise until they have passed through the terminal rest of time subsequent to the attainment of the Universal Father and the final clearance of the Havona circuits. Not until after the divine rest do they partake of the “essence of divinity” and the “spirit of supremacy” and thus really begin to function in the circle of eternity and in the presence of the Trinity.

От трите същества, съпровождащи възходящото създание по пътя, не се изисква да помагат на странстващия при определянето на географското местоположение на духовното светене на Троицата; те по-скоро са длъжни да оказват на странстващия всевъзможно съдействие при изпълнението на трудната задача: опознаване, разбиране и постигане на Безкрайния Дух в такава степен, че да възприеме неговата личност. Всеки намиращ се в Рая възходящ странстващ е способен да различи географското положение или местонахождение на Троицата; огромното мнозинство е способно да установи контакт с интелектуалната реалност на Божествата, особено с Третото Лице; но не всички са способни да опознаят или поне частично да разберат реалността на духовното присъствие на Отеца и Сина. Още по-голяма трудност представлява даже минималното духовно постигане на Всеобщия Баща.

26:7.5 (293.3) The ascender’s companions of the transit trio are not required to enable him to locate the geographic presence of the spiritual luminosity of the Trinity, rather to afford all possible assistance to a pilgrim in his difficult task of recognizing, discerning, and comprehending the Infinite Spirit sufficiently to constitute personality recognition. Any ascendant pilgrim on Paradise can discern the geographic or locational presence of the Trinity, the great majority are able to contact the intellectual reality of the Deities, especially the Third Person, but not all can recognize or even partially comprehend the reality of the spiritual presence of the Father and the Son. Still more difficult is even the minimum spiritual comprehension of the Universal Father.

Търсенето на Безкрайния Дух рядко завършва с неуспех и след успешното завършване на странстващите от дадения етап на своето пътешествие до Божествата придружаващите до Троицата се готвят да ги доставят на четвъртия кръг на Хавона, за да ги предадат на грижите на придружителите до Сина.

26:7.6 (293.4) Seldom does the quest for the Infinite Spirit fail of consummation, and when their subjects have succeeded in this phase of the Deity adventure, the Trinity guides prepare to transfer them to the ministry of the Son finders on the fourth circle of Havona.

8. ПРИДРУЖИТЕЛИТЕ ДО СИНА

Четвъртият кръг на Хавона понякога се нарича „кръгът на Синовете“. От световете на този кръг възходящите странстващи се отправят към Рая, за да се докоснат до разбирането на Вечния Син, докато в същите тези светове низходящите странстващи се домогват до ново постигане на природата и назначението на Синовете-Създатели на времето и пространството. В този кръг има седем свята, където се намират специалните попечителски школи на резервния корпус на Райските Михаиловци, предназначени за оказване на помощ както на възходящи, така и на низходящи странстващи; именно в тези

8. THE SON FINDERS

26:8.1 (293.5) The fourth Havona circuit is sometimes called the “circuit of the Sons.” From the worlds of this circuit the ascending pilgrims go to Paradise to achieve an understanding contact with the Eternal Son, while on the worlds of this circuit the descending pilgrims achieve a new comprehension of the nature and mission of the Creator Sons of time and space. There are seven worlds in this circuit on which the reserve corps of the Paradise Michaels maintain special service schools of mutual ministry to both the ascending and descending pilgrims; and it is on these worlds of the Michael Sons that the pilgrims of time and the pilgrims of eternity arrive at their first truly

светове, свързани със Синовете Михаиловци, странстващите на времето и странстващите на вечността за пръв път истински се разбират един друг. В много отношения опитът, придобиван на този кръг, е най-поразителното от цялото пребиваване в Хавона.

mutual understanding of one another. In many respects the experiences of this circuit are the most intriguing of the entire Havona sojourn.

Придружителите до Сина са свръхнафически попечители на възходящите смъртни от четвъртия кръг. В допълнение към общата програма, насочена към подготовка на кандидатите за осъзнаване на троичните взаимоотношения с Вечния Син, тези придружители трябва така да подготовят своите подопечни, че да им осигурят пълен успех: първо – в адекватното духовно постигане на Сина, второ – в достатъчното възприемане на личността на Сина, и трето – в умението правилно да отличаваме Сина от личността на Безкрайния Дух.

26:8.2 (294.1) The Son finders are the superaphic ministers to the ascending mortals of the fourth circuit. In addition to the general work of preparing their candidates for a realization of the Trinity relationships of the Eternal Son, these Son finders must so fully instruct their subjects that they will be wholly successful: first, in the adequate spiritual comprehension of the Son; second, in the satisfactory personality recognition of the Son; and third, in the proper differentiation of the Son from the personality of the Infinite Spirit.

След постигането на Безкрайния Дух изпитите се прекратяват. Изпитанията на вътрешните кръгове се съдържат в самите действия на кандидатите-странстващи, когато те се скриват в обятията на Божествата. Успехът се определя само от духов-ността на индивида и никой освен Боговете не може да събере кураж да съди за ценностиите на това достояние. В случай на неуспех неговите причини никога не се изясняват, както и никога не се подлагат на критика кандидатите или техните различни наставници и придружители. В Рая неуспехът никога не се разглежда като поражение; отсрочката никога не се смята за позор; привидните неуспехи във времето никога не се приемат за съществени забавяния във вечността.

26:8.3 (294.2) After the attainment of the Infinite Spirit, no more examinations are conducted. The tests of the inner circles are the performances of the pilgrim candidates when in the embrace of the enshroudment of the Deities. Advancement is determined purely by the spirituality of the individual, and no one but the Gods presumes to pass upon this possession. In the event of failure no reasons are ever assigned, neither are the candidates themselves nor their various tutors and guides ever chided or criticized. On Paradise, disappointment is never regarded as defeat; postponement is never looked upon as disgrace; the apparent failures of time are never confused with the significant delays of eternity.

Само съвсем малко странстващи се сблъскват със задръжка, изглеждаща като неуспех по време на приключението, свързано с Божествата. Почти всички постигат Безкрайния Дух, макар че понякога първият опит на странстващия от първата свръхвселена завършва с неуспех. Ако странстващите постигнат Духа, рядко ги постига неуспех при постигането на Сина; от тези, на които това не се отдава от първия път, почти всички са родени от третата и петата от свръхвселените. Абсолютното мнозинство странстващи, несъумели от първия опит да постигнат Бащата след придобиването на Духа и Сина, са обитателите на шестата свръхвселена, макар да попадат и неудачници от втората и третата свръхвселени. Всичко това ясно показва, че съществуват сериозни причини за тези привидни неуспехи; в действителност те са само неизбежни забавяния.

26:8.4 (294.3) Not many pilgrims experience the delay of seeming failure in the Deity adventure. Nearly all attain the Infinite Spirit, though occasionally a pilgrim from superuniverse number one does not succeed on the first attempt. The pilgrims who attain the Spirit seldom fail in finding the Son; of those who do fail on the first adventure, almost all hail from superuniverses three and five. The great majority of those who fail on the first adventure to attain the Father, after finding both the Spirit and the Son, hail from superuniverse number six, though a few from numbers two and three are likewise unsuccessful. And all this seems clearly to indicate that there is some good and sufficient reason for these apparent failures; in reality, simply unescapable delays.

Претърпелите неуспех кандидати за приключението във връзка с Божествата

26:8.5 (294.4) The defeated candidates for the Deity adventure are placed under the jurisdiction of the

биват предавани на ръководителите по назначенията от групите на първичните свръхнафими и биват насочвани за служене в сферите на пространството за не по-малко от едно хилядолетие. Те никога не се завръщат в своята свръхвселена, а биват изпращани в това свръхтворение, което е най-подходящо за повторната подготовка за второто приключение. След това, по своя собствена инициатива, те се връщат на външния кръг на Хавона и веднага биват препращани на този кръг, където е било прекъснато тяхното придвижване, където започват без забавяне да се готвят за приключението до Божествата. Новият опит на вторичния свръхнафим винаги завършва с успешно превеждане на неговите подопечни и по време на второто приключение на такива кандидати неизменно им помагат всичките тези серафически попечители и другите придружители.

chiefs of assignment, a group of primary supernaphim, and are remanded to the work of the realms of space for a period of not less than one millennium. They never return to the superuniverse of their nativity, always to that supercreation most propitious for their retraining in preparation for the second Deity adventure. Following this service, on their own motion, they return to the outer circle of Havona, are immediately escorted to the circle of their interrupted career, and at once resume their preparations for the Deity adventure. Never do the secondary supernaphim fail to pilot their subjects successfully on the second attempt, and the same superaphic ministers and other guides always attend these candidates during this second adventure.

9. ПРИДРУЖИТЕЛИТЕ ДО ОТЕЦА

Когато странстващият достигне третия кръг на Хавона, той попада под опеката на Придружителите до Отеца – изключително изкусните и най-опитните измежду старши серафическите попечители. В световете на този кръг се намират възглавяваните от придружителите до Отеца школи по мъдрост и методически колежи, като учители в които служат всички обитатели на централната вселена. Отчита се абсолютно всичко, което може да се окаже в полза на създанието на времето в неговото трансцендентално пътешествие – постигането на вечността.

Постигането на Всеобщия Баща е пропускът за вечността независимо от това, че на странстващия все още му предстои да премине през оставащите кръгове. Затова знаменателното събитие се превръща в заявление, което съпровождащото трио прави в направляващия свят на третия кръг, съобщавайки за това, че се приближава към завършека си последното усилие на създанието на времето и че още едно създание на пространството се стреми да попадне в Рая през порталите на вечността.

Приближава се към края си изпитанието във времето; почти е завършен пътят към вечността. Дните на неувереност са преброени; изчезва съблазънта на съмненията; заповедта да бъдеш *съвършен* е била изпълнена. Притежаващото материална личност създание на времето е преминало целия път, издигайки се от най-долната степен на разумно съществуване през еволюционните сфери на пространството, потвърждавайки именно с това осъществимостта на плана за

9. THE FATHER GUIDES

26:9.1 (294.5) When the pilgrim soul attains the third circle of Havona, he comes under the tutelage of the Father guides, the older, highly skilled, and most experienced of the superaphic ministers. On the worlds of this circuit the Father guides maintain schools of wisdom and colleges of technique wherein all the beings inhabiting the central universe serve as teachers. Nothing is neglected which would be of service to a creature of time in this transcendent adventure of eternity attainment.

26:9.2 (294.6) The attainment of the Universal Father is the passport to eternity, notwithstanding the remaining circuits to be traversed. It is therefore a momentous occasion on the pilot world of circle number three when the transit trio announce that the last venture of time is about to ensue; that another creature of space seeks entry to Paradise through the portals of eternity.

26:9.3 (295.1) The test of time is almost over; the race for eternity has been all but run. The days of uncertainty are ending; the temptation to doubt is vanishing; the injunction to be *perfect* has been obeyed. From the very bottom of intelligent existence the creature of time and material personality has ascended the evolutionary spheres of space, thus proving the feasibility of the ascension plan while forever demonstrating the justice and righteousness of the command of the Universal Father to his lowly creatures of the

възвисяване и същевременно завинаги демонстрирайки праведността и справедливостта на призива на Всеобщия Баща, отправен към Неговите низши създания на световете: „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз.“

worlds: “Be you perfect, even as I am perfect.”

Така крачка по крачка, от едно ниво на живот към друго, от свят на свят, възходящото създание е преминало успешно своя път, достигайки целта – постигайки Божеството. Спасението е пълно в своето съвършенство, а съвършенството – изчерпателно във върховността на придобиването на божественост. Времето е преминало във вечност; пространството е изчезнало в изпълненото с поклонение идентифициране и хармонизиране с Всеобщия Баща. Предаванията от Хавона оповестяват в космоса триумфалните съобщения – благите вести за това, че извършилите еволюционно извисяване разумни създания с животинска природа и материален произход наистина, действително и за вечни времена са станали съвършени синове на Бога.

26:9.4 (295.2) Step by step, life by life, world by world, the ascendant career has been mastered, and the goal of Deity has been attained. Survival is complete in perfection, and perfection is replete in the supremacy of divinity. Time is lost in eternity; space is swallowed up in worshipful identity and harmony with the Universal Father. The broadcasts of Havona flash forth the space reports of glory, the good news that in very truth the conscientious creatures of animal nature and material origin have, through evolutionary ascension, become in reality and eternally the perfected sons of God.

10. СЪВЕТНИЦИТЕ И КОНСУЛТАНТИТЕ

Свръхнафическите съветници и консултанти от втория кръг са наставници на децата на времето по отношение на техния вечен път. Достигането на Рая влече след себе си задължения от нов и по-висш порядък и пребиваването на втория кръг предоставя широки възможности за получаването на ценни съвети от тези предани свръхнафими.

10. THE COUNSELORS AND ADVISERS

26:10.1 (295.3) The superaphic counselors and advisers of the second circle are the instructors of the children of time regarding the career of eternity. The attainment of Paradise entails responsibilities of a new and higher order, and the sojourn on the second circle affords ample opportunity to receive the helpful counsel of these devoted supernaphim.

Преди отпращане в свръхвселените за продължаване на служенето тези, които не са успели да постигнат Божеството от първия път, преминават от кръга, където ги е постигнал неуспехът, направо на втория кръг, преди да се върнат на свръхвселенска служба. Затова съветниците и консултантите също така служат и като съветници и утешители на тези разочаровани странстващи. Току-що ги е постигнал най-големият неуспех и единственото, с което той се отличава от дългата поредица изпитания, по която като по стълба те са се издигнали от хаоса към блаженството, е със своя мащаб. Това са тези, които са изпили емпиричната чаша до дъно; и аз съм бил свидетел на това, как те за известен период от време се възвръщат за служене в свръхвселената – връщат се, за да могат като изпълнени с любов попечители от висш тип да опекунстват над децата на времето, изпитвайки присъщите на времето разочарования.

26:10.2 (295.4) Those who are unsuccessful in the first effort at Deity attainment are advanced from the circle of failure directly to the second circle before they are returned to superuniverse service. Thus the counselors and advisers also serve as the counselors and comforters of these disappointed pilgrims. They have just encountered their greatest disappointment, in no way differing from the long list of such experiences whereon they climbed, as on a ladder, from chaos to glory — except in its magnitude. These are they who have drained the experiential cup to its dregs; and I have observed that they temporarily return to the services of the superuniverses as the highest type of loving ministrators to the children of time and temporal disappointments.

След продължително пребиваване на

26:10.3 (295.5) After a long sojourn on circuit number

втория кръг неуспелите биват превеждани в направляващия свят на кръга, където те се представят пред съветите на съвършенството, които потвърждават, че те са преминали изпитанията в Хавона; с изключение на духовния статут, това им осигурява такова положение във вселените на времето, както ако тяхното пътешествие към Божествата се беше увенчало с успех. Духът на такива кандидати изцяло е съответствал на изискванията; причината за неуспеха им е била свойствена на някой стадий от избрания от тях метод за подход към Божествата или на някаква част от тяхното емпирично минало.

two the subjects of disappointment are examined by the councils of perfection sitting on the pilot world of this circle and are certified as having passed the Havona test; and this, so far as nonspiritual status is concerned, grants them the same standing in the universes of time as if they had actually succeeded in the Deity adventure. The spirit of such candidates was wholly acceptable; their failure was inherent in some phase of the technique of approach or in some part of their experiential background.

След това съветниците на кръга ги доставят до Райските ръководещи назначенията и ги изпращат за временно служене в световете на пространството; те тръгват на път с удовлетворение и радост, връщайки се към задачите от предишните времена и епохи. Ще дойде ден, когато те ще се върнат на кръга на своето най-голямо разочарование, за да се опитат отново да извършат пътешествието към Божествата.

26:10.4 (295.6) They are then taken by the counselors of the circle before the chiefs of assignment on Paradise and are remanded to the service of time on the worlds of space; and they go with joy and gladness to the tasks of former days and ages. In another day they will return to the circle of their greatest disappointment and attempt anew the Deity adventure.

За успелите странстващи на втория кръг този стимул, който е еволюционна неопределеност, остава в миналото, но непознатото пътешествие към вечното назначение още не е започнало; и макар пребиваването на този кръг да доставя неизменно удоволствие и да носи огромна полза, ентусиазмът на предварителното възхищение, типичен за предишните кръгове, тук се проявява с по-малка сила. По това време много странстващи обръщат своя поглед към миналото – към онази дълга, дълга борба, с чувство на благородна завист, действително желаейки да се върнат в световете на времето и да започнат всичко отначало – така както вие, смъртните, приближавайки се към преклонна възраст, обгръщате с поглед перипетиите на детството и младостта и искрено съжалявате, че не можете да преживеете своя живот отново.

26:10.5 (296.1) For the successful pilgrims on the second circuit the stimulus of evolutionary uncertainty is over, but the adventure of the eternal assignment has not yet begun; and while the sojourn on this circle is wholly pleasurable and highly profitable, it lacks some of the anticipative enthusiasm of the former circles. Many are the pilgrims who, at such a time, look back upon the long, long struggle with a joyous envy, really wishing they might somehow go back to the worlds of time and begin it all over again, just as you mortals, in approaching advanced age, sometimes look back over the struggles of youth and early life and truly wish you might live your lives over once again.

Сега на странстващия му предстои да пресече вътрешния кръг, скоро след което ще завърши последният сън на прехода и ще започне ново пътешествие по вечния път. Съветниците и консултантите на втория кръг започват подготовка за своите подопечни към този велик и заключителен покой – задължителния сън, с който винаги се отделят епохалните етапи от възходящия път.

26:10.6 (296.2) But the traversal of the innermost circle lies just ahead, and soon thereafter the last transit sleep will terminate, and the new adventure of the eternal career will begin. The counselors and advisers on the second circle begin the preparation of their subjects for this great and final rest, the inevitable sleep which ever intervenes between the epochal stages of the ascendant career.

Когато постигналите Всеобщия Баща възходящи странстващи овладеят опита на втория кръг, неизменните Придружаващи Смъртните Кандидати издават заповедта, осигуряваща допуск до последния кръг. Тези придружители лично съпровождат своите

26:10.7 (296.3) When those ascendant pilgrims who have attained the Universal Father complete the second-circle experience, their ever-attendant Graduate Guides issue the order admitting them to the final circle. These guides personally pilot their subjects to the inner circle and there place

подопечни на вътрешния кръг, където ги приемат спътниците на покоя – последният от категорията на вторичните свръхнафими, опекунстващ странстващите на времето в световете на Хавона.

them in the custody of the complements of rest, the last of those orders of secondary supernaphim assigned to the ministry of the pilgrims of time on the world circuits of Havona.

11. СПЪТНИЦИТЕ НА ПОКОЯ

Значителна част от времето на възходящото създание на последния кръг е посветена на по-нататъшно изучаване на предстоящите проблеми, свързани с пребиваването в Рая. На вътрешния кръг от хавонските светове постоянно или временно живеят огромно множество разнообразни и в по-голямата си част неразкрити същества. Такова смесване на различни типове осигурява свръхнафическите спътници на покоя с богато ситуативно обкръжение, умело използвано от тях за целите на по-нататъшното обучение на възходящите странстващи, особено по въпросите на приспособяването към многобройните групи същества, с които те скоро ще се срещнат в Рая.

Сред тези, които пребивават на този кръг, са синовете-тринитизирани от създания. Първичните и вторични свръхнафими са общите опекуни на съвместния корпус на тези синове, който включва тринитизираното потомство на смъртните завършващи и аналогичното потомство на Жителите на Рая. Някои от тези синове са преминали през обятията на Троицата и са получили назначения в правителствата на свръхвселените, други изпълняват различни задачи, но абсолютното мнозинство се събира в съвместен корпус в съвършените светове на вътрешния кръг на Хавона. Тук, под ръководство на свръхнафимите, те се готвят за все още неизвестна бъдеща дейност в състава на специалния неназован корпус на върховните Жители на Рая, които в епохата, предшестваща пристигането на Грандфанда, били първите административни помощници на Съвременниците на Вечността. Съществуват много основания да се предположи, че тези две уникални групи тринитизирани същества ще действат съвместно в далечното бъдеще и не последно сред тях е тяхното общо предназначение като резерв за Райския Корпус на Тринитизираните Завършили.

На този вътрешен кръг както възходящите, така и низходящите странстващи се запознават отблизо един с друг и със синовете-тринитизирани от създания. Както и техните родители, тези синове получават огромна полза от такова общуване и специалната мисия на свръхнафимите се

11. THE COMPLEMENTS OF REST

26:11.1 (296.4) Much of an ascender's time on the last circuit is devoted to a continuation of the study of the impending problems of Paradise residence. A vast and diverse host of beings, the majority unrevealed, are permanent and transient residents of this inner ring of Havona worlds. And the commingling of these manifold types provides the superaphic complements of rest with a rich situational environment which they effectively utilize in furthering the education of the ascending pilgrims, especially with regard to the problems of adjustment to the many groups of beings soon to be encountered on Paradise.

26:11.2 (296.5) Among those who dwell on this inner circuit are the creature-trinitized sons. The primary and the secondary supernaphim are the general custodians of the conjoint corps of these sons, including the trinitized offspring of the mortal finaliters and similar progeny of the Paradise Citizens. Certain of these sons are Trinity embraced and commissioned in the supergovernments, others are variously assigned, but the great majority are being gathered together in the conjoint corps on the perfect worlds of the inner Havona circuit. Here, under the supervision of the supernaphim, they are being prepared for some future work by a special and unnamed corps of high Paradise Citizens who were, prior to the times of Grandfanda, first executive assistants to the Eternals of Days. There are many reasons for conjecturing that these two unique groups of trinitized beings are going to work together in the remote future, not the least of which is their common destiny in the reserves of the Paradise Corps of Trinitized Finaliters.

26:11.3 (296.6) On this innermost circuit, both the ascending and the descending pilgrims fraternize with each other and with the creature-trinitized sons. Like their parents, these sons derive great benefits from interassociation, and it is the special mission of the supernaphim to facilitate and to insure the confraternity of the trinitized sons of the

състои в това, да спомагат за установяването и укрепването на взаимните братски отношения с тринитизираните синове на смъртните завършили и тринитизираните синове на Жителите на Рая. Свръхнафическите спътници на покоя се занимават не толкова с подготовката, колкото с развитието на отзивчивостта и взаиморазбирането между различните групи.

mortal finaliters and the trinitized sons of the Paradise Citizens. The superaphic complements of rest are not so much concerned with their training as with promoting their understanding association with diverse groups.

Смъртните са получили Райска повеля: „Бъдете съвършени, както е съвършен вашият Райски Баща.“ Тринитизираните синове на съвместния корпус, свръхнафимите, неуморно повтарят на своите подопечни: „Отнасяйте се към вашите духовно извисяващи се събратя с такова разбиране, каквото е присъщо на знаещите и любещи ги Райски Синове-Създатели!“

26:11.4 (297.1) Mortals have received the Paradise command: “Be you perfect, even as your Paradise Father is perfect.” To these trinitized sons of the conjoint corps the supervising supernaphim never cease to proclaim: “Be you understanding of your ascendant brethren, even as the Paradise Creator Sons know and love them.”

Смъртното създание трябва да намери Бога. Синът-Създател не се спира, докато не придобие най-низшето волево създание – човека. Несъмнено е, че Синовете-Създатели и техните смъртни деца се готвят за някакво бъдещо и неизвестно вселенско служене. Както едните, така и другите преминават цялото разнообразие на емпиричната вселена и благодарение на това получават образованието и подготовката, необходими за вечната им мисия. По цялата вселена се извършва това уникално сливане на божественото и човешкото, съединяването на създанията и Създателя. Неразумните смъртни се позовават на проявлението на божественото милосърдие и доброта, особено по отношение на слабите и нуждаещите се, като на указание за антропоморфизма на Бога. Какво заблуждение! По-скоро подобни прояви на милосърдие и снизходителност от страна на хората би следвало да се възприемат като свидетелство за това, че смъртният човек е дарен с духа на живия Бог, че мотивите на създанията в крайна сметка са божествени.

26:11.5 (297.2) The mortal creature must find God. The Creator Son never stops until he finds man — the lowest will creature. Beyond doubt, the Creator Sons and their mortal children are preparing for some future and unknown universe service. Both traverse the gamut of the experiential universe and so are educated and trained for their eternal mission. Throughout the universes there is occurring this unique blending of the human and the divine, the commingling of creature and Creator. Unthinking mortals have referred to the manifestation of divine mercy and tenderness, especially towards the weak and in behalf of the needy, as indicative of an anthropomorphic God. What a mistake! Rather should such manifestations of mercy and forbearance by human beings be taken as evidence that mortal man is indwelt by the spirit of the living God; that the creature is, after all, divinity motivated.

Малко преди завършването на своето пребиваване на първия кръг възходящите странстващи за пръв път се срещат с успокоителите, които се отнасят към първичната категория свръхнафими. Тези ангели на Рая пристигат тук, за да приветстват тези, които стоят до чертата на вечността, и да завършат тяхната подготовка към съня на прехода, който предшества последното възкресение. Само тогава вие ще станете истински деца на Рая – когато пресечете вътрешния кръг и изпитате възкресение във вечността след завършващия сън на времето. Станалите съвършени странстващи се потопяват в покой – заспиват на първия кръг на Хавона и се събуждат вече в Рая. От всички възхождащи към вечния Остров само тези, които пристигат тук така, са деца на

26:11.6 (297.3) Near the end of the first-circle sojourn the ascending pilgrims first meet the instigators of rest of the primary order of supernaphim. These are the angels of Paradise coming out to greet those who stand at the threshold of eternity and to complete their preparation for the transition slumber of the last resurrection. You are not really a child of Paradise until you have traversed the inner circle and have experienced the resurrection of eternity from the terminal sleep of time. The perfected pilgrims begin this rest, go to sleep, on the first circle of Havona, but they awaken on the shores of Paradise. Of all who ascend to the eternal Isle, only those who thus arrive are the children of eternity; the others go as visitors, as guests without residential status.

вечността; останалите отиват в Рая като посетители и гости, без да притежават статута на постоянни жители.

И сега, завършвайки своя хавонски път и заспивайки в направляващия свят на вътрешния кръг, вие, смъртните, се потопявате в покой не в самота, както това е ставало в световете на вашата поява на света, когато вие сте затваряли очи и сте заспивали естествения сън на физическата смърт, и не така, както това е било при влизането в продължителния преходен транс, предшестващ пътешествието към Хавона. Сега, когато вие се подготвяте за покоя на придобиването, редом с вас се намира вашият отдавнашен спътник на първия кръг – величественият спътник на покоя, който се готви за потопяване в покой заедно с вас като дадена от Хавона гаранция за това, че вашият преход е завършен и че на вашето съвършенство не му достигат само последните нюанси.

Вашият първи преход действително е бил смъртта, вторият – идеалният сън; предстоящото трето превръщане – това е истинският покой, освобождаването от вековното напрежение.

[Представено от Възпитател по Мъдрост от Уверса.]

26:11.7 (297.4) And now, at the culmination of the Havona career, as you mortals go to sleep on the pilot world of the inner circuit, you go not alone to your rest as you did on the worlds of your origin when you closed your eyes in the natural sleep of mortal death, nor as you did when you entered the long transit trance preparatory for the journey to Havona. Now, as you prepare for the attainment rest, there moves over by your side your long-time associate of the first circle, the majestic complement of rest, who prepares to enter the rest as one with you, as the pledge of Havona that your transition is complete, and that you await only the final touches of perfection.

26:11.8 (297.5) Your first transition was indeed death, the second an ideal sleep, and now the third metamorphosis is the true rest, the relaxation of the ages.

26:11.9 (297.6) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Документ 27. Служене на Първичните свръхнафими

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 27. СЛУЖЕНЕ НА ПЪРВИЧНИТЕ СВРЪХНАФИМИ

Секции

Въведение
1. Успокоителите
2. Ръководителите на назначенията
3. Тълкувателите на етиката
4. Възпитателите
5. Пазителите на знанията
6. Преподавателите по философия
7. Възпитателите по поклонение

PAPER 27
MINISTRY OF THE PRIMARY SUPERNAPHIM

SECTIONS

Introduction
1. Instigators of Rest
2. Chiefs of Assignment
3. Interpreters of Ethics
4. Directors of Conduct
5. The Custodians of Knowledge
6. Masters of Philosophy
7. Conductors of Worship

Въведение

ПЪРВИЧНИТЕ свръхнафими са възвишените слуги на Божествата на вечния Райски Остров. Неизвестно е те някога да са изменяли на пътя на светлината и праведността. За техните редове няма предели; за целия период на съществуването им, преминаващо във вечността, не е бил изгубен нито един член от величественото войнство. Тези върховни свръхнафими са съвършени същества, върховни в съвършенството, но те не са абсонитни, както не са и абсолютни. Съвършени в самата си същност, тези деца на Безкрайния Дух поредно и по желание изпълняват всички видове от своите разнообразни задължения. Макар че първичните свръхнафими не проявяват особена активност извън пределите на Рая, веднъж на хилядолетие те участват в различни събрания и групови събирания на централната вселена. Те също така изпълняват различни специални поръчения на Божествата и много от тях се издигат до статута на Юридически Съветници.

INTRODUCTION

27:0.1 (298.1) PRIMARY supernaphim are the supernal servants of the Deities on the eternal Isle of Paradise. Never have they been known to depart from the paths of light and righteousness. The roll calls are complete; from eternity not one of this magnificent host has been lost. These high supernaphim are perfect beings, supreme in perfection, but they are not absonite, neither are they absolute. Being of the essence of perfection, these children of the Infinite Spirit work interchangeably and at will in all phases of their manifold duties. They do not function extensively outside Paradise, though they do participate in the various millennial gatherings and group reunions of the central universe. They also go forth as special messengers of the Deities, and in large numbers they ascend to become Technical Advisers.

Първичните свръхнафими могат също така да бъдат назначавани като глави на серафическите войнства, които служат в световете, изолирани вследствие въстания. След като един от Райските Синове посвети себе си на такъв свят, завърши своята мисия, възнесе се към Всеобщия Баща, бъде приет от него и се върне като снабден с правомощия избавител на този изолиран свят, ръководителите на назначенията винаги поставят този първичен свръхнафим като глава на попечителските духове на възвърнатата сфера. Свръхнафимите на тази специална служба периодически се сменят. Днешният „глава на серафимите“ на Урантия е второто същество от тази категория, изпълняващо своите задължения от времето на посвещението на Христос Михаил.

27:0.2 (298.2) Primary supernaphim are also placed in command of the seraphic hosts ministering on worlds isolated because of rebellion. When a Paradise Son is bestowed upon such a world, completes his mission, ascends to the Universal Father, is accepted, and returns as the accredited deliverer of this isolated world, a primary supernaphim is always designated by the chiefs of assignment to assume command of the ministering spirits on duty in the newly reclaimed sphere. Supernaphim in this special service are periodically rotated. On Urantia the present “chief of seraphim” is the second of this order to be on duty since the times of the bestowal of Christ Michael.

Векове наред първичните свръхнафими са служили на Острова на Светлината и са се отправяли в пространството, за да възглавяват духовните войнства на пространствените светове, но тяхната днешна класификация съществува само от времето на пристигането в Рая на хавонските странстващи на времето. Понастоящем тези върховни ангели се обединяват в седем категории:

27:0.3 (298.3) From eternity the primary supernaphim have served on the Isle of Light and have gone forth on missions of leadership to the worlds of space, but they have functioned as now classified only since the arrival on Paradise of the Havona pilgrims of time. These high angels now minister chiefly in the following seven orders of service:

1. Възпитатели по поклонение.
2. Преподаватели по философия.
3. Пазители на знанията.
4. Възпитатели.
5. Тълкуватели на етиката.
6. Ръководители на назначенията.
7. Успокоители.

27:0.4 (298.4) 1. Conductors of Worship.

27:0.5 (298.5) 2. Masters of Philosophy.

27:0.6 (298.6) 3. Custodians of Knowledge.

27:0.7 (298.7) 4. Directors of Conduct.

27:0.8 (298.8) 5. Interpreters of Ethics.

27:0.9 (298.9) 6. Chiefs of Assignment.

27:0.10 (298.10) 7. Instigators of Rest.

Само след като възходящите странстващи действително достигнат Рая, те попадат под непосредственото влияние на първичните свръхнафими, преминавайки подготовката под ръководството на тези ангели в последователност, обратна на реда на тяхното представяне. Това значи, че вие стъпвате на Райския път под опеката на успокоители и, прекарвайки определено време с междинни категории, завършвате периода на подготовка под ръководството на възпитателите по поклонения. След това пред вас се открива безкрайният път на завършилия.

27:0.11 (298.11) Not until the ascending pilgrims actually attain Paradise residence do they come under the direct influence of these supernaphim, and then they pass through a training experience under the direction of these angels in the reverse order of their naming. That is, you enter upon your Paradise career under the tutelage of the instigators of rest and, after successive seasons with the intervening orders, finish this training period with the conductors of worship. Thereupon are you ready to begin the endless career of a finaliter.

1. УСПОКОИТЕЛИТЕ

Успокоителите са Райските инспектори, пристигащи от централния Остров на

1. INSTIGATORS OF REST

27:1.1 (299.1) The instigators of rest are the inspectors of Paradise who go forth from the

вътрешния кръг на Хавона, за да обединят тук усилия със своите колеги – спътниците на покоя от вторичната категория свръхнафими. Непременното условие за изпитване на радост от пребиваването в Рая е покой, божествен покой. И тези успокоители са последните наставници, които готвят странстващите на времето за встъпване във вечността. Те пристъпват към своята дейност на завършващия кръг на централната вселена и я продължават, когато странстващият се пробуди от последния сън на преход – потъването, което превежда създанието на пространството в царството на вечността.

Покоят има седмократна природа: налице са отдихът от сън и игри при по-низшите категории живот, отдихът от откриване – при по-висшите същества, отдихът от поклонения – при най-висшите типове духовни личности. Съществува също така и естествен покой за попълване на запаса от своята физическа или духовна енергия. Има и сън на прехода – безсъзнателният покой на серафическия пренос при преместването от една сфера на друга. Изцяло се отличава от всички тези форми дълбокият сън на превръщането – отдихът от прехода на съществото от един стадий в друг, от един живот към друг, от едно състояние към друго – сънят, който винаги съпътства прехода към нов вселенски статут, в сравнение с еволюирането през различните степени на някакъв отделен *статут.*

Но последният сън на превръщането се отличава от предидущите сънища на прехода, които са служели за успешно придобиване на нов статут по възходящия път; и затова с негова помощ създанията на времето пресичат вътрешните граници на времето и пространството, за да получат постоянен статут в извънвремевите и извънпространствени обители на Рая. Успокоителите и спътниците на съня са толкова необходими за това решаващо превръщане, колкото серафимите и техните спътници – за продължаването на живота на създанията след смъртта.

Вие се потапяте в покой на последния кръг на Хавона и се възраждате във вечността в Рая. И след възстановяването на своята духовна личност вие веднага узнавате за успокоителя, който ви приветства на вечните брегове на Рая – този първичен свръхнафим, който ви е потопил в завършващ сън на вътрешния кръг на Хавона; и вие ще си спомните за последната велика проява на вярата, когато за пореден път сте се приготвили да поверите съхраняването на своята личност в ръцете на Всеобщия Баща.

Изпитали сте последния покой на

central Isle to the inner circuit of Havona, there to collaborate with their colleagues, the complements of rest of the secondary order of supernaphim. The one essential to the enjoyment of Paradise is rest, divine rest; and these instigators of rest are the final instructors who make ready the pilgrims of time for their introduction to eternity. They begin their work on the final attainment circle of the central universe and continue it when the pilgrim awakes from the last transition sleep, the slumber which graduates a creature of space into the realm of the eternal.

27:1.2 (299.2) Rest is of a sevenfold nature: There is the rest of sleep and of play in the lower life orders, discovery in the higher beings, and worship in the highest type of spirit personality. There is also the normal rest of energy intake, the recharging of beings with physical or with spiritual energy. And then there is the transit sleep, the unconscious slumber when enseraphimed, when in passage from one sphere to another. Entirely different from all of these is the deep sleep of metamorphosis, the transition rest from one stage of being to another, from one life to another, from one state of existence to another, the sleep which ever attends transition from actual universe *status* in contrast to evolution through various *stages* of any one status.

27:1.3 (299.3) But the last metamorphic sleep is something more than those previous transition slumbers which have marked the successive status attainments of the ascendant career; thereby do the creatures of time and space traverse the innermost margins of the temporal and the spatial to attain residential status in the timeless and spaceless abodes of Paradise. The instigators and the complements of rest are just as essential to this transcending metamorphosis as are the seraphim and associated beings to the mortal creature's survival of death.

27:1.4 (299.4) You enter the rest on the final Havona circuit and are eternally resurrected on Paradise. And as you there spiritually repersonalize, you will immediately recognize the instigator of rest who welcomes you to the eternal shores as the very primary supernaphim who produced the final sleep on the innermost circuit of Havona; and you will recall the last grand stretch of faith as you once again made ready to commend the keeping of your identity into the hands of the Universal Father.

27:1.5 (299.5) The last rest of time has been enjoyed;

времето; заспали сте последния сън на прехода; и сега се пробуждате за вечен живот на бреговете на вечната обител. „И вие вече никога няма да заспите. Пред вас е присъствието на Бога и неговия Син, а вие – негови вечни слуги; вие сте видели неговото лице и името му е ваш дух. И нощ не ще има там, те няма да имат нужда от слънчева светлина, тъй като Великият Източник и Център им свети; и ще живеят те вечно, завинаги. И ще изтрие Бог всяка сълза от очите им; и няма да има повече смърт, ни скръб, ни мъка, ни болка; защото всички предишни неща ще са преминали."

the last transition sleep has been experienced; now you awake to life everlasting on the shores of the eternal abode. "And there shall be no more sleep. The presence of God and his Son are before you, and you are eternally his servants; you have seen his face, and his name is your spirit. There shall be no night there; and they need no light of the sun, for the Great Source and Center gives them light; they shall live forever and ever. And God shall wipe away all tears from their eyes; there shall be no more death, neither sorrow nor crying, neither shall there be any more pain, for the former things have passed away."

2. РЪКОВОДИТЕЛИТЕ НА НАЗНАЧЕНИЯТА

От време на време главният свръхнафим – „първообразът на ангелите", назначава тази група небесни същества за ръководство на организацията на всичките три категории от тези ангели – първични, вторични и третични. Като група свръхнафимите притежават пълно самоуправление и саморегулация, с изключение на функциите, изпълнявани от техния общ ръководител, първия ангел на Рая, който е постоянен ръководител на всички тези духовни личности.

Ангелите-ръководители са тясно свързани с прославените смъртни обитатели на Рая чак до встъпването на последните в Корпуса за Завършили. Заниманията на новодошлите не се ограничават само до учене и възпитание; служенето играе съществена роля в периода преди завършването на образователния опит на Рая. Аз също така съм забелязал, че в периодите на свободното време възходящите смъртни се стремят към дружеско общуване с резервния корпус от свръхафически ръководители на назначения.

Когато вие, възходящите смъртни, достигнете Рая, то кръгът на вашето общуване, където влизат взаимоотношенията ви с войнството на възвишените и божествени същества, а също така с познатото ви множество прославени смъртни събратя, значително ще се разшири. На вас ви предстои да се запознаете отблизо с повече от три хиляди различни категории Жители на Рая, с разнообразни групи Трансцендентали, точно както и с многобройни типове неразкрити на Урантия обитатели на Рая, постоянни и временни. След продължително общуване с могъщите интелекти на Рая вие ще можете да отдъхнете в компанията на същества, притежаващи разум от ангелски тип; те напомнят на смъртните за серафимите, с които са били така дълго свързани с толкова живителна връзка.

2. CHIEFS OF ASSIGNMENT

27:2.1 (300.1) This is the group designated from time to time by the chief supernaphim, "the original pattern angel," to preside over the organization of all three orders of these angels — primary, secondary, and tertiary. The supernaphim, as a body, are wholly self-governing and self-regulatory except for the functions of their mutual chief, the first angel of Paradise, who ever presides over all these spirit personalities.

27:2.2 (300.2) The angels of assignment have much to do with glorified mortal residents of Paradise before they are admitted to the Corps of the Finality. Study and instruction are not the exclusive occupations of Paradise arrivals; service also plays its essential part in the prefinaliter educational experiences of Paradise. And I have observed that, when the ascendant mortals have periods of leisure, they evince a predilection to fraternize with the reserve corps of the superaphic chiefs of assignment.

27:2.3 (300.3) When you mortal ascenders attain Paradise, your societal relationships involve a great deal more than contact with a host of exalted and divine beings and with a familiar multitude of glorified fellow mortals. You must also fraternize with upwards of three thousand different orders of Paradise Citizens, with the various groups of the Transcendentalers, and with numerous other types of Paradise inhabitants, permanent and transient, who have not been revealed on Urantia. After sustained contact with these mighty intellects of Paradise, it is very restful to visit with the angelic types of mind; they remind the mortals of time of the seraphim with whom they have had such long contact and such refreshing association.

3. ТЪЛКУВАТЕЛИТЕ НА ЕТИКАТА

Колкото по-високо се издигате по стълбицата на живота, толкова повече внимание трябва да се отделя на вселенската етика. Етичното съзнание е по принцип признаване правата на индивида, неотменими от съществуването на когото и да е или от всички останали индивиди. Но духовната етика излиза далеч извън пределите на етическите представи за отношенията на индивида и групите, присъщи на смъртния и даже на моронтийното съществуване.

Въпросите на етиката надлежно се осветляват и адекватно се усвояват от смъртните на времето в течение на продължителния им възход към блаженството на Рая. Започвайки с пространствените светове, където те се появяват на света, възходящите създания продължават да прибавят към своя непрестанно разширяващ се кръг от вселенски партньори все нови групи същества по цялото продължение на водещия към центъра път. Всяка нова група колеги добавя поредното етическо ниво, което е необходимо да се осъзнае и приеме; затова към времето, когато възходящите смъртни достигат Рая, те остро се нуждаят от ценен дружески съвет относно тълкуването на етическите въпроси. Те нямат нужда да бъдат обучавани на етика, но сблъсквайки се с безпрецедентната задача да влизат в контакт с такова изобилие от нови за себе си неща, те се нуждаят от необходимото *тълкуване* на онова, което така старателно са усвоили.

Тълкувателите на етиката оказват на пристигналия в Рая неоценима помощ, помагайки му да се приспособи към многобройните групи от величествени същества в течение на богатия със събития период, който започва с получаването на постоянен статут и завършва с официално зачисляване в Корпуса на Смъртните Завършили. Значителна част от многобройните типове Жители на Рая вече се е срещала с възходящите странстващи на седемте кръга на Хавона. Прославените смъртни са били също тясно свързани със съвместния корпус на синовете, тринитизирани от създания. Този корпус е разположен на вътрешния кръг на Хавона, където тези същества получават значителна част от своето образование. А на другите кръгове възходящите странстващи са се срещали с многобройни неразкрити типове постоянни обитатели на Рая-Хавона, получаващи там съвместна подготовка за неизвестни назначения в бъдеще.

3. INTERPRETERS OF ETHICS

27:3.1 (300.4) The higher you ascend in the scale of life, the more attention must be paid to universe ethics. Ethical awareness is simply the recognition by any individual of the rights inherent in the existence of any and all other individuals. But spiritual ethics far transcends the mortal and even the morontia concept of personal and group relations.

27:3.2 (300.5) Ethics has been duly taught and adequately learned by the pilgrims of time in their long ascent to the glories of Paradise. As this inward-ascending career has unfolded from the nativity worlds of space, the ascenders have continued to add group after group to their ever-widening circle of universe associates. Every new group of colleagues met with adds one more level of ethics to be recognized and complied with until, by the time the mortals of ascent reach Paradise, they really need someone to provide helpful and friendly counsel regarding ethical interpretations. They do not need to be taught ethics, but they do need to have what they have so laboriously learned properly *interpreted* to them as they are brought face to face with the extraordinary task of contacting with so much that is new.

27:3.3 (300.6) The interpreters of ethics are of inestimable assistance to the Paradise arrivals in helping them to adjust to numerous groups of majestic beings during that eventful period extending from the attainment of residential status to formal induction into the Corps of Mortal Finaliters. Many of the numerous types of Paradise Citizens the ascendant pilgrims have already met on the seven circuits of Havona. The glorified mortals have also enjoyed intimate contact with the creature-trinitized sons of the conjoint corps on the inner Havona circuit, where these beings are receiving much of their education. And on the other circuits the ascending pilgrims have met numerous unrevealed residents of the Paradise-Havona system who are there pursuing group training in preparation for the unrevealed assignments of the future.

На всяко небесно приятелство е присъща взаимност. Полза получавате не само вие – възходящият смъртен, който общува с все нови и нови типове все по-висши божествени партньори; вие също давате на всяко от тези братски същества частица от своята личност и опит, оставяйки в тях неизгладима следа, подобрявайки и изменяйки всекиго, който е общувал с възходящи смъртни от еволюционните светове на времето и пространството.

27:3.4 (301.1) All these celestial companionships are invariably mutual. As ascending mortals you not only derive benefit from these successive universe companions and such numerous orders of increasingly divine associates, but you also impart to each of these fraternal beings something from your own personality and experience which forever makes every one of them different and better for having been associated with an ascending mortal from the evolutionary worlds of time and space.

4. ВЪЗПИТАТЕЛИТЕ

Получавайки изчерпателни разяснения по въпросите на етиката на Райските отношения – разяснения, които не са празни формалности или диктат на измислени касти, а неотменими правила на поведение, – за възходящите смъртни е полезно да се запознаят със съветите на възпитателите, които обясняват на новите членове на Райското общество какви трябва да бъдат съвършените действия на висшите същества, обитаващи централния Остров на Светлината.

Хармонията е основен принцип на централната вселена и в Рая цари явен порядък. Правилното поведение е неотменимо от прогреса, който чрез знания и философия води към духовните висоти на искреното поклонение. Приближаването към Божествеността предполага прилагането на божествения метод и овладяването на този метод е възможно едва след пристигането на странстващите в Рая. Духът на този метод пронизва кръговете на Хавона, но довършителните нюанси в подготовката на странстващите на времето могат да бъдат нанесени само на самия Остров на Светлината.

Етикетът на Рая се отличава с пълна непринуденост и е във всякакъв смисъл естествен и свободен. При все това на вечния Остров съществува надлежен и съвършен начин на действие, а възпитателите неизменно съпровождат „пришълците, живеещи в града“, наставлявайки ги и направлявайки ги така, че странстващите на времето да се чувстват съвършено свободни и в същото време да могат да избегнат безпорядъка и неувереността, които в противен случай биха били неизбежни. Само това позволява да бъдат предотвратени безкрайните неуредици, а неуредици в Рая няма.

Възпитателите са истински възвисени учители и придружаващи. Тяхната главна задача се състои в запознаване на новите смъртни обитатели с практически безкрайно

4. DIRECTORS OF CONDUCT

27:4.1 (301.2) Having already been fully instructed in the ethics of Paradise relationships — neither meaningless formalities nor the dictations of artificial castes but rather the inherent proprieties — the ascendant mortals find it helpful to receive the counsel of the superaphic directors of conduct, who instruct the new members of Paradise society in the usages of the perfect conduct of the high beings who sojourn on the central Isle of Light and Life.

27:4.2 (301.3) Harmony is the keynote of the central universe, and detectable order prevails on Paradise. Proper conduct is essential to progress by way of knowledge, through philosophy, to the spiritual heights of spontaneous worship. There is a divine technique in the approach to Divinity; and the acquirement of this technique must await the pilgrims' arrival on Paradise. The spirit of it has been imparted on the circles of Havona, but the final touches of the training of the pilgrims of time can be applied only after they actually attain the Isle of Light.

27:4.3 (301.4) All Paradise conduct is wholly spontaneous, in every sense natural and free. But there still is a proper and perfect way of doing things on the eternal Isle, and the directors of conduct are ever by the side of the "strangers within the gates" to instruct them and so guide their steps as to put them at perfect ease and at the same time to enable the pilgrims to avoid that confusion and uncertainty which would otherwise be inevitable. Only by such an arrangement could endless confusion be avoided; and confusion never appears on Paradise.

27:4.4 (301.5) These directors of conduct really serve as glorified teachers and guides. They are chiefly concerned with instructing the new mortal residents regarding the almost endless array of

разнообразие от непознати ситуации и неизвестни за тях обичаи. Независимо от продължителната им подготовка и изминатия дълъг път Раят остава неизразимо удивителен и неочаквано нов за този, който накрая получи статута на постоянен обитател.

new situations and unfamiliar usages. Notwithstanding all the long preparation therefor and the long journey thereto, Paradise is still inexpressibly strange and unexpectedly new to those who finally attain residential status.

5. ПАЗИТЕЛИТЕ НА ЗНАНИЯТА

Свръхнафическите пазители на знанията са висшите „живи писмовници“, известни на всички и четени от всички, които обитават в Рая. Те са божествените архиви на истината, живи книги с неподправено знание. Вие сте чували за записите в „Книгата на живота“. Пазителите на знанията са именно такива живи книги – анали на съвършенството, запечатани на вечните скрижали на божествения живот и върховната увереност. Това са действително живи, автоматични библиотеки. Вселенските факти са неотменима част от тези първични свръхнафими и буквално са записани в тях; освен това самата същност на тези съвършени и изчерпателни вместилища на вечната истина и временните знания не позволява на неправдата да се насели в тяхното съзнание.

Тези пазители провеждат факултативни образователни курсове за постоянните обитатели на вечния Остров, но основно те изпълняват справочна функция и потвърждават истинността на информацията. Всяко живеещо в Рая същество може по свое желание да се запознае с живия запис на конкретно събитие или истина. В северните покрайнини на Острова се намират живите каталози на знания, които определят ръководителя на групата, притежаваща исканата информация; и веднага се появяват изумителните същества, които *са* именно това, което вие искате да знаете. На вас няма да ви се наложи повече да се ползвате от знания в писмена форма, тъй като пред вас е самото живо знание. Така придобивате върховното знание от живите същества, които са неговите окончателни пазители.

Установявайки какъв именно свръхнафим е това, което искате да изясните, вие ще откриете, че на ваше разположение са *всички* известни факти на всички вселени, тъй като тези пазители на знания са окончателните и живи сборници на огромната мрежа регистриращи ангели – от серафимите и секонафимите на локалните и свръхвселените до главните архивариуси с чин третични свръхнафими на Хавона. И това живо средоточие на знания се отличава от официалните архиви на Рая – съвкупния сборник с вселенска история.

5. THE CUSTODIANS OF KNOWLEDGE

27:5.1 (301.6) The superaphic custodians of knowledge are the higher “living epistles” known and read by all who dwell on Paradise. They are the divine records of truth, the living books of real knowledge. You have heard about records in the “book of life.” The custodians of knowledge are just such living books, records of perfection imprinted upon the eternal tablets of divine life and supreme surety. They are in reality living, automatic libraries. The facts of the universes are inherent in these primary supernaphim, actually recorded in these angels; and it is also inherently impossible for an untruth to gain lodgment in the minds of these perfect and replete repositories of the truth of eternity and the intelligence of time.

27:5.2 (302.1) These custodians conduct informal courses of instruction for the residents of the eternal Isle, but their chief function is that of reference and verification. Any sojourner on Paradise may at will have by his side the living repository of the particular fact or truth he may wish to know. At the northern extremity of the Isle there are available the living finders of knowledge, who will designate the director of the group holding the information sought, and forthwith will appear the brilliant beings who *are* the very thing you wish to know. No longer must you seek enlightenment from engrossed pages; you now commune with living intelligence face to face. Supreme knowledge you thus obtain from the living beings who are its final custodians.

27:5.3 (302.2) When you locate that supernaphim who is exactly what you desire to verify, you will find available *all* the known facts of all universes, for these custodians of knowledge are the final and living summaries of the vast network of the recording angels, ranging from the seraphim and seconaphim of the local and superuniverses to the chief recorders of the tertiary supernaphim in Havona. And this living accumulation of knowledge is distinct from the formal records of Paradise, the cumulative summary of universal history.

Мъдростта на истината произхожда от божествеността на централната вселена, но знанието е емпиричното знание – в значителна степен възниква в пределите на времето и пространството; с това се обяснява необходимостта от съществуването на обширни свръхвселенски организации регистриращи серафими и свръхнафими, действащи под ръководството на Небесните Архивариуси.

Тези първични свръхнафими, по силата на своята природа владеещи сведенията за вселената, отговарят също за тяхната организация и систематизация. Бидейки живата справочна библиотека на вселената на вселените, те класифицират знанията в седем големи раздела, всеки от които обединява около един милион подраздела. Удобството, с което обитателите на Рая могат да се ползват от това огромно вместилище на знания, се обяснява изключително с доброволните и мъдри действия на пазителите на знанията. Пазители са също така и възвишените учители на централната вселена, щедро отдаващи своите живи съкровища на всички същества от който и да е кръг на Хавона; от техните услуги широко, макар и опосредствано, се ползват съдилищата на Извечно Древните. Но тази жива библиотека, открита за централната и свръхвселените, е недостъпна за локалните творения. Благотворните Райски знания се придобиват в локалните вселени само косвено и с помощта на отразяване.

27:5.4 (302.3) The wisdom of truth takes origin in the divinity of the central universe, but knowledge, experiential knowledge, largely has its beginnings in the domains of time and space — therefore the necessity for the maintenance of the far-flung superuniverse organizations of the recording seraphim and supernaphim sponsored by the Celestial Recorders.

27:5.5 (302.4) These primary supernaphim who are inherently in possession of universe knowledge are also responsible for its organization and classification. In constituting themselves the living reference library of the universe of universes, they have classified knowledge into seven grand orders, each having about one million subdivisions. The facility with which the residents of Paradise can consult this vast store of knowledge is solely due to the voluntary and wise efforts of the custodians of knowledge. The custodians are also the exalted teachers of the central universe, freely giving out their living treasures to all beings on any of the Havona circuits, and they are extensively, though indirectly, utilized by the courts of the Ancients of Days. But this living library, which is available to the central and superuniverses, is not accessible to the local creations. Only by indirection and reflectively are the benefits of Paradise knowledge secured in the local universes.

6. ПРЕПОДАВАТЕЛИТЕ ПО ФИЛОСОФИЯ

Най-близко от всичко до върховното наслаждение от преклонението стои това живително чувство, което се поражда от философията. Няма такива висоти или такива долини, отвъд които да не останат множество тайни; опитвайки се да разгадаем тези тайни, ние сме принудени да се обърнем към философията.

Райските преподаватели по философия с наслаждение наставляват умовете на обитателите на Рая – както на изконните, така и на възходящите – по вдъхновяващия път в опити за решаването на вселенските проблеми. Серафическите преподаватели по философия са „небесните мъдреци“ – мъдрите същества, които използват заключената в знанията истина и емпиричните факти в стремежа си да овладеят неизвестното. Те превръщат знанието в истина, опита – в мъдрост. В Рая възходящите личности на пространството изпитват височината на битието. Те притежават знания; те знаят истината; те са

6. MASTERS OF PHILOSOPHY

27:6.1 (302.5) Next to the supreme satisfaction of worship is the exhilaration of philosophy. Never do you climb so high or advance so far that there do not remain a thousand mysteries which demand the employment of philosophy in an attempted solution.

27:6.2 (302.6) The master philosophers of Paradise delight to lead the minds of its inhabitants, both native and ascendant, in the exhilarating pursuit of attempting to solve universe problems. These superaphic masters of philosophy are the “wise men of heaven,” the beings of wisdom who make use of the truth of knowledge and the facts of experience in their efforts to master the unknown. With them knowledge attains to truth and experience ascends to wisdom. On Paradise the ascendant personalities of space experience the heights of being: They have knowledge; they know the truth; they may philosophize — think the truth; they may even seek to encompass the concepts

способни да философстват – да мислят с категориите на истината; те могат даже да се опитат да се докоснат до концепцията за Пределния и да осмислят методите на Абсолютите.

В южните покрайнини на обширните предели на Рая преподавателите по философия провеждат подробни курсове по седемдесет функционални раздела на мъдростта. Тук те разсъждават за плановете и целите на Безкрайността, стремейки се към координация на опита и съгласуване знанията на всички, на които е достъпна тяхната мъдрост. Те са достигнали висока степен на специализация в подходите към различни вселенски проблеми, но до окончателни изводи винаги стигат в пълно съгласие.

Тези Райски философи използват всевъзможни методи на преподаване, включително висшия метод на графите на Хавона, и някои Райски методи за предаване на информация. Всички тези висши методи за съобщаване на знания и излагане на идеи са съвършено недостъпни за разбирането на даже най-високоразвития човешки ум. Един час обучение в Рая би съответствал на десет хиляди години обучение с използването на урантийските методи, основани на запомнянето на думите. Вие сте неспособни да разберете дадените начини за комуникация, а в смъртния опит просто няма нищо, с което да можем да ги сравним или съпоставим.

Преподавателите по философия получават върховно наслаждение, споделяйки своето тълкуване за вселената на вселените със съществата, извисяващи се от световете на пространствата. И макар философските изводи никога да не придобиват такъв окончателен характер, какъвто притежават фактическото знание и неподправеният опит, прослушвайки разсъжденията на тези първични свръхнафими за нерешените проблеми на вечността и действията на Абсолютите, вие задълго ще запазите чувството си на удовлетворение от изучаването на тези неразрешени въпроси.

Интелектуалните занятия в Рая не се транслират; съвършената философия е достъпна само на тези, които присъстват там лично. Обкръжаващите творения знаят за тези учения само от онези, които са преминали през дадения опит и впоследствие са донесли тази мъдрост до вселенските пространства.

of the Ultimate and attempt to grasp the techniques of the Absolutes.

27:6.3 (303.1) At the southern extremity of the vast Paradise domain the masters of philosophy conduct elaborate courses in the seventy functional divisions of wisdom. Here they discourse upon the plans and purposes of Infinity and seek to co-ordinate the experiences, and to compose the knowledge, of all who have access to their wisdom. They have developed a highly specialized attitude toward various universe problems, but their final conclusions are always in uniform agreement.

27:6.4 (303.2) These Paradise philosophers teach by every possible method of instruction, including the higher graph technique of Havona and certain Paradise methods of communicating information. All of these higher techniques of imparting knowledge and conveying ideas are utterly beyond the comprehension capacity of even the most highly developed human mind. One hour's instruction on Paradise would be the equivalent of ten thousand years of the word-memory methods of Urantia. You cannot grasp such communication techniques, and there is simply nothing in mortal experience with which they may be compared, nothing to which they can be likened.

27:6.5 (303.3) The masters of philosophy take supreme pleasure in imparting their interpretation of the universe of universes to those beings who have ascended from the worlds of space. And while philosophy can never be as settled in its conclusions as the facts of knowledge and the truths of experience, yet, when you have listened to these primary supernaphim discourse upon the unsolved problems of eternity and the performances of the Absolutes, you will feel a certain and lasting satisfaction concerning these unmastered questions.

27:6.6 (303.4) These intellectual pursuits of Paradise are not broadcast; the philosophy of perfection is available only to those who are personally present. The encircling creations know of these teachings only from those who have passed through this experience, and who have subsequently carried this wisdom out to the universes of space.

7. ВЪЗПИТАТЕЛИТЕ ПО ПОКЛОНЕНИЕ

Поклонението е най-висшата привилегия и

7. CONDUCTORS OF WORSHIP

27:7.1 (303.5) Worship is the highest privilege and the

главно задължение на всички създадени разумни същества. Поклонението е съзнателен и радостен акт на признаване и приемане на истината и факта за съкровената и лична връзка на Създателите с техните създания. Качеството на поклоненията се определя от дълбочината на възприятието, на което е способно създанието; и с разширяването на знанията за безкрайния характер на Боговете актът на поклонение става все по-всеобхватен, докато накрая не постигне блаженството на висшия емпиричен възторг и най-изтънченото наслаждение, което е известно само на създадените същества.

first duty of all created intelligences. Worship is the conscious and joyous act of recognizing and acknowledging the truth and fact of the intimate and personal relationships of the Creators with their creatures. The quality of worship is determined by the depth of creature perception; and as the knowledge of the infinite character of the Gods progresses, the act of worship becomes increasingly all-encompassing until it eventually attains the glory of the highest experiential delight and the most exquisite pleasure known to created beings.

Макар че на Райския Остров съществуват само няколко места за поклонение, той по-скоро напомня едно огромно светилище за божествено служене. Поклонението е най-главната и преобладаващ порив на всички тези, които достигат неговите благословени брегове – този непроизволен израз на чувствата на същества, които знаят за Бога достатъчно, за да постигнат неговото присъствие. С придвижването към центъра, с всеки нов кръг на Хавона, поклонението става постоянно усиливащ се порив, докато в Рая се появява потребността някой да го управлява и да регулира неговия израз.

27:7.2 (303.6) While the Isle of Paradise contains certain places of worship, it is more nearly one vast sanctuary of divine service. Worship is the first and dominant passion of all who climb to its blissful shores — the spontaneous ebullition of the beings who have learned enough of God to attain his presence. Circle by circle, during the inward journey through Havona, worship is a growing passion until on Paradise it becomes necessary to direct and otherwise control its expression.

Изпитваните в Рая периодически, непроизволни, групови и други особени изражения на висше поклонение и духовно прославяне се провеждат под ръководството на специален корпус от първични свръхнафими. Направлявано от тези възпитатели, подобно поклонение постига целите на създанията, донасяйки висше наслаждение и издигайки се до най-висшето съвършенство на възвишеното самоизразяване и лично наслаждение. Всички първични свръхнафими се стремят да станат възпитатели по поклонение; и всички възходящи същества с радост биха се предавали на вечно поклонение, ако ръководителите по назначенията не разпускаха периодически тези събрания. Но от нито едно възходящо същество не се изисква да приеме назначение във вечно служене, преди да постигне пълно удовлетворение от поклонението.

27:7.3 (304.1) The periodic, spontaneous, group, and other special outbursts of supreme adoration and spiritual praise enjoyed on Paradise are conducted under the leadership of a special corps of primary supernaphim. Under the direction of these conductors of worship, such homage achieves the creature goal of supreme pleasure and attains the heights of the perfection of sublime self-expression and personal enjoyment. All primary supernaphim crave to be conductors of worship; and all ascendant beings would enjoy forever remaining in the attitude of worship did not the chiefs of assignment periodically disperse these assemblages. But no ascendant being is ever required to enter upon the assignments of eternal service until he has attained full satisfaction in worship.

Задачата на възпитателите по поклонение е да научат възходящите създания така да изразяват своето поклонение, че да получават пълно удовлетворение от самоизразяването и едновременно с това да имат възможност да отделят внимание на основните занимания от Райския режим. Без усъвършенстване на техниката на поклонението на достигналия Рая обикновен смъртен щяха да му бъдат необходими не една стотица години, за да достигне пълно и удовлетворяващо изразяване

27:7.4 (304.2) It is the task of the conductors of worship so to teach the ascendant creatures how to worship that they may be enabled to gain this satisfaction of self-expression and at the same time be able to give attention to the essential activities of the Paradise regime. Without improvement in the technique of worship it would require hundreds of years for the average mortal who reaches Paradise to give full and satisfactory expression to his emotions of intelligent appreciation and ascendant gratitude. The

на своите чувства на разумната признателност и благодарност на възходящото създание. Възпитателите по поклонение откриват нови и преди това неизвестни пътища за изразяване, за да могат чудесните деца, родени в изпитанията на времето и пространството, да могат много по-бързо да получат пълно удовлетворение от поклонението.

При поклонението пред Божествата на Рая всички способности на всички същества в цялата вселена, които могат да бъдат насочени към усилването и възвисяването на възможностите за самоизразяване и проявяване на признателност, се използват в пълен обем. *Поклонението е най-върховната радост на Райското съществуване* ; то е освежаващото свободно време в Рая. Това, което свободното време прави за вашия изнурен ум на Земята, поклонението ще направи за вашите прославени души в Рая. Начинът за поклонение в Рая е напълно недостъпен за смъртното разбиране, но неговият дух може да бъде вкусен още на Урантия, тъй като духовете на Боговете и сега пребивават във вас, обкръжават ви и ви въодушевяват за истинско поклонение.

В Рая има специално определени места и специално време за изразяване на поклонение, но това е недостатъчно за непрекъснато нарастващия поток на духовно чувство, проявяващо се в съответствие с увеличаването на знанията и разширяването възприемането на божествеността във великолепните същества на емпиричното извисяване към вечния Остров. От времето на Грандфанда свръхнафимите не са успявали в пълна степен да обхванат със своето внимание духа на поклонение в Рая. Той винаги превишава предварителните оценки. Това се обяснява с факта, че личностите, притежаващи вродено съвършенство, са неспособни в пълна степен да осъзнаят колосалните прояви на духовното чувство в същества, които бавно и с труд са се извисили до блаженството на Рая от дълбините на духовния мрак, присъщ на низшите светове на времето и пространството. Когато такива ангели и смъртни на времето постигнат присъствието на Силите на Рая, се извършва изливане на натрупваните с векове чувства – зрелище, разтърсващо ангелите на Рая и извикващо върховна радост и божествено удовлетворение в Райските Божества.

Понякога целият Рай бива погълнат от неудържима вълна на духовни излияния и чувства на преклонение. Често възпитателите по поклонение се оказват неспособни да контролират такива явления и тогава в обителите на Божествата възниква троен светлинен импулс, означаващ, че

conductors of worship open up new and hitherto unknown avenues of expression so that these wonderful children of the womb of space and the travail of time are enabled to gain the full satisfactions of worship in much less time.

27:7.5 (304.3) All the arts of all the beings of the entire universe which are capable of intensifying and exalting the abilities of self-expression and the conveyance of appreciation, are employed to their highest capacity in the worship of the Paradise Deities. *Worship is the highest joy of Paradise existence;* it is the refreshing play of Paradise. What play does for your jaded minds on earth, worship will do for your perfected souls on Paradise. The mode of worship on Paradise is utterly beyond mortal comprehension, but the spirit of it you can begin to appreciate even down here on Urantia, for the spirits of the Gods even now indwell you, hover over you, and inspire you to true worship.

27:7.6 (304.4) There are appointed times and places for worship on Paradise, but these are not adequate to accommodate the ever-increasing overflow of the spiritual emotions of the growing intelligence and expanding divinity recognition of the brilliant beings of experiential ascension to the eternal Isle. Never since the times of Grandfanda have the supernaphim been able fully to accommodate the spirit of worship on Paradise. Always is there an excess of worshipfulness as gauged by the preparation therefor. And this is because personalities of inherent perfection never can fully appreciate the tremendous reactions of the spiritual emotions of beings who have slowly and laboriously made their way upward to Paradise glory from the depths of the spiritual darkness of the lower worlds of time and space. When such angels and mortals of time attain the presence of the Powers of Paradise, there occurs the expression of the accumulated emotions of the ages, a spectacle astounding to the angels of Paradise and productive of the supreme joy of divine satisfaction in the Paradise Deities.

27:7.7 (304.5) Sometimes all Paradise becomes engulfed in a dominating tide of spiritual and worshipful expression. Often the conductors of worship cannot control such phenomena until the appearance of the threefold fluctuation of the light of the Deity abode, signifying that the divine heart of the Gods has been fully and completely

божественото сърце на Боговете е съвършено и напълно удовлетворено от искреното поклонение на обитателите на Рая – прославлените съвършени обожаващи и възходящите създания на времето. Какво тържество на метода! Какво съвършенство на вечния план и цели на Боговете – разумната любов на детето-създание, в пълна мяра удовлетворяваща безкрайната любов на Бащата-Създател!

satisfied by the sincere worship of the residents of Paradise, the perfect citizens of glory and the ascendant creatures of time. What a triumph of technique! What a fruition of the eternal plan and purpose of the Gods that the intelligent love of the creature child should give full satisfaction to the infinite love of the Creator Father!

Получавайки върховно удовлетворение от пълнотата на поклонението, вие сте готови за зачисляване в Корпуса на Завършилите. Възходящият път се приближава към края си и наближава празнуването на седмото тържество. Първото тържество е бил договорът, сключен от смъртното създание с Настройчика на Съзнанието и утвърдил целта – продължаване на живота; второто – пробуждането в морontийния живот; третото – сливането с Настройчика; четвъртото – пробуждането в Хавона; петото – ознаменуването на пристигането при Всеобщия Баща; шестото – пробуждането от последния сън-преход. Седмото тържество е ознаменуването на приемането в редовете на смъртните завършили и началото на вечното служене. Придобиването на завършващия седми стадий въплъщение на духа ще стане евентуално първият от празниците на вечността.

27:7.8 (305.1) After the attainment of the supreme satisfaction of the fullness of worship, you are qualified for admission to the Corps of the Finality. The ascendant career is well-nigh finished, and the seventh jubilee prepares for celebration. The first jubilee marked the mortal agreement with the Thought Adjuster when the purpose to survive was sealed; the second was the awakening in the morontia life; the third was the fusion with the Thought Adjuster; the fourth was the awakening in Havona; the fifth celebrated the finding of the Universal Father; and the sixth jubilee was the occasion of the Paradise awakening from the final transit slumber of time. The seventh jubilee marks entrance into the mortal finaliter corps and the beginning of the eternity service. The attainment of the seventh stage of spirit realization by a finaliter will probably signalize the celebration of the first of the jubilees of eternity.

С това завършва разказът за свръхнафимите на Рая – най-висшата категория попечителски духове, разказът за съществата, които като всеобщ клас винаги са редом с вас – като се започне от вашия роден свят и се стигне до завършващото прощаване с възпитателите по поклонение, когато – давайки Троична клетва за вечност, вие бивате приети в Корпуса на Смъртните Завършили.

27:7.9 (305.2) And thus ends the story of the Paradise supernaphim, the highest order of all the ministering spirits, those beings who, as a universal class, ever attend you from the world of your origin until you are finally bidden farewell by the conductors of worship as you take the Trinity oath of eternity and are mustered into the Mortal Corps of the Finality.

Завършилият стои пред прага на вечното служене на Райската Троица, лице в лице с непознаваемостта на Бог-Крайния.

27:7.10 (305.3) The endless service of the Paradise Trinity is about to begin; and now the finaliter is face to face with the challenge of God the Ultimate.

[Представено от Възпитател по Мъдрост на Уверса.]

27:7.11 (305.4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Документ 28. Попечителски духове на. свръхвселените

⇦ 027 Книгата Урантия 029 ⇨

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 28. ПОПЕЧИТЕЛСКИ ДУХОВЕ НА СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

Секции

Въведение
1. Тертиафимите
2. Омниафимите
3. Секонафимите
4. Първичните Секонафими
5. Вторичните Секонафими
6. Третичните Секонафими
7. Служенето на Секонафимите

Въведение

КАКТО свръхнафимите са ангелското войнство на централната вселена, а серафимите – на локалните вселени, така и секонафимите представляват попечителските духове на свръхвселените. Но по степента на своята божественост и потенциал на върховност тези деца на Отразяващите Духове са много по-близо до свръхнафимите, отколкото до серафимите. При своето служене в свръхтворенията те не са сами и процесите, ставащи при съдействието на техните неразкрити партньори, са толкова многобройни, колкото и загадъчни.

Така както попечителските духове на свръхвселените се описват в настоящото повествуване, те включват три категории:

1. Секонафими.

2. Тертиафими.

3. Омниафими.

Предвид това, че двете последни категории нямат достатъчно пряко отношение

PAPER 28 MINISTERING SPIRITS OF THE SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction
1. The Tertiaphim
2. The Omniaphim
3. The Seconaphim
4. The Primary Seconaphim
5. The Secondary Seconaphim
6. The Tertiary Seconaphim
7. Ministry of the Seconaphim

INTRODUCTION

28:0.1 (306.1) AS THE supernaphim are the angelic hosts of the central universe and the seraphim of the local universes, so are the seconaphim the ministering spirits of the superuniverses. In degree of divinity and in potential of supremacy, however, these children of the Reflective Spirits are much more like supernaphim than seraphim. They serve not alone in the supercreations, and both numerous and intriguing are the transactions sponsored by their unrevealed associates.

28:0.2 (306.2) As presented in these narratives, the ministering spirits of the superuniverses embrace the following three orders:

28:0.3 (306.3) 1. The Seconaphim.

28:0.4 (306.4) 2. The Tertiaphim.

28:0.5 (306.5) 3. The Omniaphim.

28:0.6 (306.6) Since the latter two orders are not so directly concerned with the ascendant scheme of

към възходящата програма за еволюцията на смъртните, те ще бъдат разгледани накратко, преди да преминем към по-подробния разказ за секонафимите. Формално и тертиафимите, и омниафимите не са попечителски духове, принадлежащи *на* свръхвселените, макар че както те, така и другите са духовни попечители, служещи *в* пределите на свръхтворението.

mortal progression, they will be briefly discussed prior to the more extended consideration of seconaphim. Technically, neither tertiaphim nor omniaphim are ministering spirits *of* the superuniverses, though both serve as spirit ministers *in* these domains.

1. ТЕРТИАФИМИТЕ

Тези висши ангели са в регистрите на столичните светове на свръхвселените и въпреки своята служба в локалните творения формално те са постоянни обитатели на столиците на свръхвселените, тъй като не се отнасят към изконните същества на локалните вселени. Тертиафимите са деца на Безкрайния Дух, които се персонализират в Рая на групи от по хиляда същества. Тези възвишени личности, които се отличават с божествена самобитност и почти ненадмината разностранност, са дар на Божиите Синове-Създатели от Безкрайния Дух.

Когато Син Михаил напуска родния режим на Рая, готов да пристъпи към такова дръзновено пространствено начинание, каквото е създаването на вселена, Безкрайният Дух поражда група от хиляда спътници-тертиафими. И тези величествени духове следват Сина-Създател, когато той се отправи на непознатото пътешествие, пристъпвайки към организиране на вселена.

На ранните стадии от формирането на вселена тези хиляда тертиафими представляват единствения личен персонал на Сина-Създател. Те придобиват огромен опит в течение на дейните епохи на строителството на вселената и други астрономически манипулации, намирайки се редом със Сина-Създател чак до този ден, когато се персонализира Ясна Утринна Звезда – първородното същество на съответната локална вселена. След това се приемат и удовлетворяват молбите за тяхната оставка. А с появата на първоначалните категории на изконните ангели тертиафимите се оттеглят от служене в локалните вселени и изпълняват функциите на попечители, свързващи Сина-Създател, към когото са били прикрепени преди това, с Извечно Древния, съответстващ на свръхвселената.

1. THE TERTIAPHIM

28:1.1 (306.4) These high angels are of record on the superuniverse headquarters, and despite service in the local creations, technically they are residents of these superuniverse capitals inasmuch as they are not native to the local universes. Tertiaphim are children of the Infinite Spirit and are personalized on Paradise in groups of one thousand. These supernal beings of divine originality and near-supreme versatility are the gift of the Infinite Spirit to the Creator Sons of God.

28:1.2 (306.5) When a Michael Son is detached from the parental regime of Paradise and is made ready to go forth on the universe adventure of space, the Infinite Spirit is delivered of a group of one thousand of these companion spirits. And these majestic tertiaphim accompany this Creator Son when he embarks upon the adventure of universe organization.

28:1.3 (306.6) Throughout the early times of universe building, these one thousand tertiaphim are the only personal staff of a Creator Son. They acquire a mighty experience as Son assistants during these stirring ages of universe assembling and other astronomical manipulations. They serve by the side of the Creator Son until the day of the personalization of the Bright and Morning Star, the first-born of a local universe. Thereupon the formal resignations of the tertiaphim are tendered and accepted. And with the appearance of the initial orders of native angelic life, they retire from active service in the local universe and become the liaison ministers between the Creator Son of former attachment and the Ancients of Days of the superuniverse concerned.

2. ОМНИАФИМИТЕ

Омниафимите се създават от Безкрайния

2. THE OMNIAPHIM

28:2.1 (307.1) Omniaphim are created by the Infinite

Дух съвместно със Семейството на Върховните Администратори и те са изключителни слуги и посланици на тези Върховни Администратори. Служенето на омниафимите обхваща голямата вселена, а орвонтонският център на техния корпус се намира в северната част на Уверса, където те се разполагат като доброволческа колония с особен статут. Те не са регистрирани на Уверса, както не са прикрепени и към нашата администрация. Нямат пряко отношение и към програмата за еволюционен възход на смъртните.

Omniaphim are of grand universe assignment, and in Orvonton their corps maintains headquarters in the northerly parts of Uversa, where they reside as a special courtesy colony. They are not of registry on Uversa, nor are they attached to our administration. Neither are they directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression.

Омниафимите се занимават изцяло с общо наблюдение в свръхвселените в интерес на административната координация, представлявайки гледната точка на Седемте Върховни Администратора. Нашата уверска колония омниафими получава инструкции само от Върховния Администратор на Орвонтон и се отчита само на него. Върховният Администратор се намира в седмата обща административна сфера във външния кръг спътници на Рая.

28:2.2 (307.2) The omniaphim are wholly occupied with the oversight of the superuniverses in the interests of administrative co-ordination from the viewpoint of the Seven Supreme Executives. Our colony of omniaphim on Uversa receives instructions from, and makes reports to, only the Supreme Executive of Orvonton, situated on conjoint executive sphere number seven in the outer ring of Paradise satellites.

3. СЕКОНАФИМИТЕ

Създатели на секонафическото войнство са седемте Отразяващи Духа, назначени в столичните светове на всяка свръхвселена. Създаването на тези ангели на групи от по седем секонафима е свързано с определен метод, основан на ответната реакция на Рая. Във всяка седморка неизменно влизат един първичен, трима вторични и трима третични секонафима; те винаги се появяват на света в такова съотношение. След създаването на седем секонафима един от тях е първичен – прикрепва се към службата на Извечно Древните. Тримата вторични ангела се обединяват с три групи, влизащи в свръхправителството управляващи с Райски произход: Божествените Съветници, Възпитателите по Мъдрост и Всеобщите Цензори. Тримата третични ангела се прикрепват към възходящите тринитизирани партньори, управители на свръхвселената: Могъщите Посланици, Снабдените с Върховни Пълномощия и Нямащите Име и Номер.

3. THE SECONAPHIM

28:3.1 (307.3) The secoraphic hosts are produced by the seven Reflective Spirits assigned to the headquarters of each superuniverse. There is a definite Paradise-responsive technique associated with the creation of these angels in groups of seven. In each seven there are always one primary, three secondary, and three tertiary seconaphim; they always personalize in this exact proportion. When seven such seconaphim are created, one, the primary, becomes attached to the service of the Ancients of Days. The three secondary angels are associated with three groups of Paradise-origin administrators in the supergovernments: the Divine Counselors, the Perfectors of Wisdom, and the Universal Censors. The three tertiary angels are attached to the ascendant trinitized associates of the superuniverse rulers: the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

Тези секонафими на свръхвселените са потомци на Отразяващите Духове, затова отразяващата способност е тяхно неотменно качество. Те реагират отразяващо на всички стадии от съществуването на всяко същество, водещо своя произход от Третия Източник и Център и Райските Синове-Създатели, но те не притежават непосредствена отразяваща способност по отношение на съществата и организмите – личностни или други,

28:3.2 (307.4) These seconaphim of the superuniverses are the offspring of the Reflective Spirits, and therefore reflectivity is inherent in their nature. They are reflectively responsive to all of each phase of every creature of origin in the Third Source and Center and the Paradise Creator Sons, but they are not directly reflective of the beings and entities, personal or otherwise, of sole origin in the First Source and Center. We possess many evidences of the actuality of the universal

произхождащи изключително от Първия Източник и Център. Ние разполагме с многобройни свидетелства за фактическото съществуване на всеобщите кръгове на разума на Безкрайния Дух, но даже ако нямахме други доказателства, то отразяващите действия на секонафимите щяха да бъдат достатъчна демонстрация на реалността на всеобщото присъствие на безкрайния разум на Съвместния Извършител.

intelligence circuits of the Infinite Spirit, but even if we had no other proof, the reflective performances of the seconaphim would be quite sufficient to demonstrate the reality of the universal presence of the infinite mind of the Conjoint Actor.

4. ПЪРВИЧНИТЕ СЕКОНАФИМИ

Прикрепени към Извечно Древните, първичните секонафими са живи огледала на служба при тези триединни управители. Помислете какво означава за организацията на свръхвселената възможността да се обърнеш към такова живо огледало, за да можеш с негова помощ да видиш и чуеш определени реакции на друго същество, намиращо се на разстояние хиляди и стотици хиляди светлинни години, и да направиш всичко това мигновено и безпогрешно. За управление на вселените е необходима документация – полезна система за далечна връзка; огромна помощ оказват Единичните и други посланици, но Извечно Древните, стоящи на половината път между обитаемите светове и Рая – между човека и Бога, са способни мигновено да видят двете страни, да чуят двете страни, да *знаят* двете страни.

В свръхвселените тази способност – да чуваш, виждаш и знаеш всичко, е съвършено реализирана само от Извечно Древните и само в техните столични светове. Но и там съществуват ограничения: на Уверса такава връзка обхваща само световете и вселените на Орвонтон и този метод на отразяване, макар и да не действа между свръхвселените, тясно свързва всяка от тях с централната вселена и Рая. Така седемте свръхправителства, оставайки изолирани едно от друго, в съвършенство отразяват висшестоящата власт и едновременно с това напълно разбират и знаят потребностите на по-долу лежащите сфери.

Вследствие присъщите им качества първичните секонафими проявяват склонност към седем вида служба и естествено, по своите природни качества, първите серии от реда първични секонафими са способни да интерпретират разума на Духа на Извечно Древните.

1. *Гласът на Съвместния Извършител.* Във всяка свръхвселена първият от първичните секонафими и всяко седмо от появилите се впоследствие същества от

4. THE PRIMARY SECONAPHIM

28:4.1 (307.5) The primary seconaphim, of assignment to the Ancients of Days, are living mirrors in the service of these triune rulers. Think what it means in the economy of a superuniverse to be able to turn, as it were, to a living mirror and therein to see and therewith to hear the certain responses of another being a thousand or a hundred thousand light-years distant and to do all this instantly and unerringly. Records are essential to the conduct of the universes, broadcasts are serviceable, the work of the Solitary and other messengers is very helpful, but the Ancients of Days from their position midway between the inhabited worlds and Paradise — between man and God — can instantly look both ways, hear both ways, and *know* both ways.

28:4.2 (308.1) This ability — to hear and see, as it were, all things — can be perfectly realized in the superuniverses only by the Ancients of Days and only on their respective headquarters worlds. Even there limits are encountered: From Uversa, such communication is limited to the worlds and universes of Orvonton, and while inoperative between the superuniverses, this same reflective technique keeps each one of them in close touch with the central universe and with Paradise. The seven supergovernments, though individually segregated, are thus perfectly reflective of the authority above and are wholly sympathetic, as well as perfectly conversant, with the needs below.

28:4.3 (308.2) The primary seconaphim are found to incline by inherent nature towards seven types of service, and it is befitting that the first serials of this order should be so endowed as inherently to interpret the mind of the Spirit to the Ancients of Days:

28:4.4 (308.3) 1. *The Voice of the Conjoint Actor.* In each superuniverse the first primary seconaphim and every seventh one of that order subsequently created exhibit a high order of adaptability for

дадената категория проявяват високата способност към адаптация, необходима за разбирането и тълкуването на разума на Безкрайния Дух на Извечно Древните и техните партньори в правителствата на свръхвселените. Това има огромно значение в столичните светове на свръхвселените, тъй като – за разлика от локалните творения с техните Божествени Попечителки, правителството на свръхвселената няма специално въплъщение на Безкрайния Дух. Затова тези секонафически гласове се превръщат в най-голямото приближаване до личното представителство на Третия Източник и Център в съответната столична сфера. Разбира се, тук присъстват Седемте Отразяващи Духа, но тези създатели от секонафическото воинство са по-автоматично и истинско отражение на Съвместния Извършител, отколкото на Седемте Главни Духа.

2 . *Гласът на Седемте Главни Духа.* Вторият първичен секонафим и всеки седми от създадените впоследствие е дарен с качества за изобразяване на обединената природа и реакции на Седемте Главни Духа. Макар че всеки Главен Дух вече е представен в столицата на свръхвселената от един от получилите съответно назначение Отразяващи Духове, това представителство е индивидуално, а не колективно. Съвместно те присъстват само в отразяващ аспект; затова Главните Духове приветстват служенето на тези във висша степен личностни ангели – втората серия в категорията на първичните секонафими, и толкова компетентни в ролята на техни представители в администрацията на Извечно Древните.

3 . *Гласът на Синовете-Създатели.* Вероятно Безкрайният Дух е имал някакво отношение към създаването или подготовката на Райските Синове Михаиловци, тъй като третият първичен секонафим и всеки седми от създадените впоследствие притежават изумителния дар да отразяват разума на тези Синове-Създатели. Ако Извечно Древните пожелаят да узнаят – действително да узнаят, мнението на Михаил Небадонски по отношение на някакъв обсъждан въпрос, не би им се налагало да се свързват с него по каналите за космическа връзка; би било необходимо само да призоват Възглавяващия Гласовете на Небадон, който, получавайки съответната молба, би представил регистриращия Михаил секонафим; и Извечно Древните биха могли веднага да възприемат гласа на Сина-Владетел на Небадон.

Никоя друга категория синове не може да бъде „отразявана“ по такъв начин и никой друг ангелски чин не е способен да изпълнява

understanding and interpreting the mind of the Infinite Spirit to the Ancients of Days and their associates in the supergovernments. This is of great value on the headquarters of the superuniverses, for, unlike the local creations with their Divine Ministers, the seat of a supergovernment does not have a specialized personalization of the Infinite Spirit. Hence these secoraphic voices come the nearest to being the personal representatives of the Third Source and Center on such a capital sphere. True, the seven Reflective Spirits are there, but these mothers of the secoraphic hosts are less truly and automatically reflective of the Conjoint Actor than of the Seven Master Spirits.

28:4.5 (308.4) 2. *The Voice of the Seven Master Spirits.* The second primary seconaphim and every seventh one thereafter created incline towards portraying the collective natures and reactions of the Seven Master Spirits. Though each Master Spirit is already represented on a superuniverse capital by some one of the seven Reflective Spirits of assignment, such representation is individual, not collective. Collectively, they are only reflectively present; therefore do the Master Spirits welcome the services of these highly personal angels, the second serials of the primary seconaphim, who are so competent to represent them before the Ancients of Days.

28:4.6 (308.5) 3. *The Voice of the Creator Sons.* The Infinite Spirit must have had something to do with the creation or training of the Paradise Sons of the order of Michael, for the third primary seconaphim and every seventh serial thereafter possess the remarkable gift of being reflective of the minds of these Creator Sons. If the Ancients of Days would like to know — really know — the attitude of Michael of Nebadon regarding some matter under consideration, they do not have to call him on the lines of space; they need only call for the Chief of Nebadon Voices, who, upon request, will present the Michael seconaphim of record; and right then and there the Ancients of Days will perceive the voice of the Master Son of Nebadon.

28:4.7 (309.1) No other order of sonship is thus “reflectible,” and no other order of angel can thus function. We do not fully understand just how this

такава функция. Ние не разбираме напълно как именно се осъществява това и на мен ми се струва съмнително доколко дори самите Синове-Създатели напълно го разбират. Но ние знаем със сигурност, че този метод действа, и също така знаем, че той действа безпогрешно и успешно, тъй като за цялата история на Уверса секонафическите гласове никога не са допускали грешка в своята дейност.

Започвате да виждате как божествеността обкръжава времевото пространство и овладява пространственото време. Вие придобивате едно от първите мимолетни впечатления за присъщия на кръга на вечността метод, който понастоящем е видоизменен, за да помогне на децата на времето да преодолеят нелеките препятствия на пространството. Всички тези феномени са допълнителни по отношение на основния вселенски метод на Отразяващите Духове.

Макар Извечно Древните да са лишени от личното присъствие на висшестоящите Главни Духове и низшестоящите Синове-Създатели, в тяхно разпореждане се намират живи същества, които са настроени спрямо космическите механизми, осигуряващи пределна точност и съвършенство на отразяване; благодарение на тях Извечно Древните могат да използват отразяващото присъствие на всички възвишени същества, от личното присъствие на които са лишени. Благодарение на това, а също и на други неизвестни ви средства, Бог присъства потенциално в столичните светове на свръхвселените.

Съотнасяйки мълниеносното възприятие на постъпващия свише глас на Духа и постъпващия отдолу глас на Михаил, Извечно Древните в съвършенство определят волята на Отеца. Това им позволява с непогрешима точност да установяват волята на Отеца по въпроси, отнасящи се до управлението на локалните вселени. Но за да се определи волята на един от Боговете, изхождайки от знанията на другите двама, всички Древни на Дните трябва да действат заедно; за получаване на отговора двама биха били недостатъчно. И по тази причина, даже ако нямаше други, свръхвселените винаги щяха да се възглавяват от трима Извечно Древни, а не от един, и даже не от двама.

4 . *Гласът на ангелското войнство.* Четвъртият първичен секонафим и всеки седми от създадените впоследствие се оказват ангели, реагиращи по характерен начин на настроенията на всички ангелски категории, включвайки висшестоящите свръхнафими и низшестоящите серафими.

is accomplished, and I doubt very much that the Creator Sons themselves fully understand it. But of a certainty we know it works, and that it unfailingly works acceptably we also know, for in all the history of Uversa the secoraphic voices have never erred in their presentations.

28:4.8 (309.2) You are here beginning to see something of the manner in which divinity encompasses the space of time and masters the time of space. You are here obtaining one of your first fleeting glimpses of the technique of the eternity cycle, divergent for the moment to assist the children of time in their tasks of mastering the difficult handicaps of space. And these phenomena are additional to the established universe technique of the Reflective Spirits.

28:4.9 (309.3) Though apparently deprived of the personal presence of the Master Spirits above and of the Creator Sons below, the Ancients of Days have at their command living beings attuned to cosmic mechanisms of reflective perfection and ultimate precision whereby they may enjoy the reflective presence of all those exalted beings whose personal presence is denied them. By and through these means, and others unknown to you, God is potentially present on the headquarters of the superuniverses.

28:4.10 (309.4) The Ancients of Days perfectly deduce the Father's will by equating the Spirit voice-flash from above and the Michael voice-flashes from below. Thus may they be unerringly certain in calculating the Father's will concerning the administrative affairs of the local universes. But to deduce the will of one of the Gods from a knowledge of the other two, the three Ancients of Days must act together; two would not be able to achieve the answer. And for this reason, even were there no others, the superuniverses are always presided over by three Ancients of Days, and not by one or even two.

28:4.11 (309.5) 4. *The Voice of the Angelic Hosts.* The fourth primary seconaphim and every seventh serial prove to be angels peculiarly responsive to the sentiments of all orders of angels, including the supernaphim above and the seraphim below. Thus the attitude of any commanding or supervising angel is immediately available for consideration at

Така мнението на всеки главен или контролиращ ангел може моментално да се използва на всеки съвет на Извечно Древните. Във вашия свят предводителката на серафимите на Урантия ежедневно осъзнава феномена на отразения пренос – с други думи, това, че нейните услуги по някаква причина са нужни на Уверса; но ако тя предварително не бива предупредена от Единичен Посланик, остава в пълно неведение относно целта на такова обръщение и средствата за неговото постигане. Тези попечителски духове на времето постоянно съобщават безсъзнателна, а поради това определено непредубедена информация по отношение на безкрайния ред дела, изискващи внимание и обсъждане от Извечно Древните и техните партньори.

5 . *Оператори по транслациите.* Съществува специален клас предавани с помощта на транслации послания, които се приемат само с тези първични секонафими. Макар тези същества да не са постоянни оповестители на Уверса, те работят заедно с ангелите с отразяващи гласове с цел синхронизация на отразения образ на Извечно Древните спрямо някои конкретни послания, постъпващи по основните канали за вселенска връзка. Операторите по транслацията са петата серия първични секонафими: петият първичен секонафим и всеки седми от създадените впоследствие.

6 . *Транспортни личности.* Това са секонафимите, пренасящи странстващите на времето от столичните светове на свръхвселените до външните кръгове на Хавона. Това е транспортният корпус на свръхвселените, действащ както по направление към центъра – Рая, така и навън – към намиращите се в съответните сектори светове. Този корпус включва шестия първичен секонафим и всеки седми, създаден впоследствие.

7 . *Резервен корпус.* Огромна група, представена от седемте първични секонафими, се намира в резерв за изпълнение на разнообразни задачи и извънредни поръчения в световете. Не притежавайки висока специализация, те са способни достатъчно успешно да изпълняват всяка от функциите на своите разнообразни партньори, но такава специализирана дейност се извършва само в извънредни случаи. Обикновено техните задължения са свързани с изпълнението на свръхвселенски задачи от общ тип, непопадащи в полето на дейност на специализираните ангели:

any council of the Ancients of Days. Never a day passes on your world that the chief of seraphim on Urantia is not made conscious of the phenomenon of reflective transference, of being drawn upon from Uversa for some purpose; but unless forewarned by a Solitary Messenger, she remains wholly ignorant of what is sought and of how it is secured. These ministering spirits of time are constantly furnishing this sort of unconscious and certainly, therefore, unprejudiced testimony concerning the endless array of matters engaging the attention and counsel of the Ancients of Days and their associates.

28:4.12 (309.6) 5. *Broadcast Receivers.* There is a special class of broadcast messages which are received only by these primary seconaphim. While they are not the regular broadcasters of Uversa, they work in liaison with the angels of the reflective voices for the purpose of synchronizing the reflective vision of the Ancients of Days with certain actual messages coming in over the established circuits of universe communication. Broadcast receivers are the fifth serials, the fifth primary seconaphim to be created and every seventh one thereafter.

28:4.13 (310.1) 6. *Transport Personalities.* These are the seconaphim who carry the pilgrims of time from the headquarters worlds of the superuniverses to the outer circle of Havona. They are the transport corps of the superuniverses, operating inward to Paradise and outward to the worlds of their respective sectors. This corps is composed of the sixth primary seconaphim and every seventh one subsequently created.

28:4.14 (310.2) 7. *The Reserve Corps.* A very large group of seconaphim, the seventh primary serials, are held in reserve for the unclassified duties and the emergency assignments of the realms. Not being highly specialized, they can function fairly well in any of the capacities of their diverse associates, but such specialized work is undertaken only in emergencies. Their usual tasks are the performance of those generalized duties of a superuniverse which do not fall within the scope of the angels of specific assignment.

5. ВТОРИЧНИТЕ СЕКОНАФИМИ

5. THE SECONDARY SECONAPHIM

Секонафимите от вторична категория притежават не по-малка отразяваща способност, отколкото техните първични събратя. За секонафимите делението на първични, вторични и третични не означава разлики в статута или функциите. Такова деление обозначава само порядъка на тяхната дейност, в която всичките три групи проявяват еднакви качества.

28:5.1 (310.3) Seconaphim of the secondary order are no less reflective than their primary fellows. Being classed as primary, secondary, and tertiary does not indicate a differential of status or function in the case of seconaphim; it merely denotes orders of procedure. Identical qualities are exhibited by all three groups in their activities.

Седемте отразяващи типа вторични секонафими биват назначавани в службата на еднородните троични партньори на Извечно Древните в следния ред:

28:5.2 (310.4) The seven reflective types of secondary seconaphim are assigned to the services of the co-ordinate Trinity-origin associates of the Ancients of Days as follows:

- към Възпитателите по Мъдрост – Гласовете на Мъдростта, Душите на Философията и Съюзите на Душите;

28:5.3 (310.5) To the Perfectors of Wisdom — the Voices of Wisdom, the Souls of Philosophy, and the Unions of Souls.

- към Божествените Съветници – Сърцата на Съвета, Радостите на Битието и Радостите от Служенето;

28:5.4 (310.6) To the Divine Counselors — the Hearts of Counsel, the Joys of Existence, and the Satisfactions of Service.

- към Всеобщите Цензори – Определителите на Духове.

28:5.5 (310.7) To the Universal Censors — the Discerners of Spirits.

Както и първичната категория, тази група се създава на серии; това означава, че първородният и всеки седми появил се впоследствие вторичен секонафим се отнасят към Гласа на Мъдростта; това се отнася и за останалите шест типа от тези отразяващи ангели.

28:5.6 (310.8) Like the primary order, this group is created serially; that is, the first-born was a Voice of Wisdom, and the seventh thereafter was similar, and so with the six other types of these reflective angels.

1. *Гласът на Мъдростта.* Някои от тези секонафими се намират в непрекъсната връзка с живите енциклопедии на Рая – пазителите на знания измежду първичната категория свръхнафими. Както и представителите на специализираната отразяваща служба, Гласовете на Мъдростта са живи, съвременни, изчерпателни и изключително надеждни концентрации и средоточия на съвкупната мъдрост на вселената на вселените. По отношение на практически безкрайния обем информация, преминаващ по главните кръгове на свръхвселените, тези възвишени същества притежават такава огромна отразяваща способност, избирателност и чувствителност, че са способни да отбират и приемат същността на мъдростта и безпогрешно да предават тези бисери на мисълта на висшестоящите същества – Възпитателите по Мъдрост. И те действат така, че Възпитателите по Мъдрост могат не само да чуват действителните и неподправени изражения на мъдростта, но и виждат отразения образ на самите същества – висши или низши, изрекли съответната мъдрост.

28:5.7 (310.9) 1. *The Voice of Wisdom.* Certain of these seconaphim are in perpetual liaison with the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge belonging to the primary supernaphim. In specialized reflective service the Voices of Wisdom are living, current, replete, and thoroughly reliable concentrations and focalizations of the co-ordinated wisdom of the universe of universes. To the well-nigh infinite volume of information circulating on the master circuits of the superuniverses, these superb beings are so reflective and selective, so sensitive, as to be able to segregate and receive the essence of wisdom and unerringly to transmit these jewels of mentation to their superiors, the Perfectors of Wisdom. And they so function that the Perfectors of Wisdom not only hear the actual and original expressions of this wisdom but also reflectively see the very beings, of high or lowly origin, who gave voice to it.

Казано е: „Ако някой няма достатъчно мъдрост, нека поиска.“ Когато на Уверса е необходимо да се вземе мъдро решение в

28:5.8 (310.10) It is written, “If any man lack wisdom, let him ask.” On Uversa, when it becomes necessary to arrive at the decisions of wisdom in

заплетени ситуации, свързани със сложни въпроси, които трябва да се решават от правителството на свръхвселената, и когато се изисква решение, отбелязано като мъдрост на съвършенството и като мъдрост на целесъобразността, тогава Възпитателите по Мъдрост призовават цял отряд от Гласовете на Мъдростта и благодарение на тяхното съвършено майсторство настройват и направляват тези живи приемници на заключената в разума и циркулираща във вселената на вселените мъдрост, така че чрез тези секонафически гласове на централната вселена веднага се излива поток от божествена мъдрост и поток от практическата мъдрост на висшите умове от вселените на низшестоящите нива.

the perplexing situations of the complex affairs of the superuniverse government, when both the wisdom of perfection and of practicability must be forthcoming, then do the Perfectors of Wisdom summon a battery of the Voices of Wisdom and, by the consummate skill of their order, so attune and directionize these living receivers of the enminded and circulating wisdom of the universe of universes that presently, from these secoraphic voices, there ensues a stream of the wisdom of divinity from the universe above and a flood of the wisdom of practicality from the higher minds of the universes below.

Ако възникнат трудности относно хармонизацията на две от тези разновидности на мъдростта, веднага се отправя молба до Божествените Съветници, които незабавно определят правилния набор от методи. Ако се появят съмнения по отношение достоверността на информацията на някой свят, където често избухват въстания, отправя се молба до Цензорите, които заедно със своите Определители на Духовете са способни веднага да разберат същество с „какъв дух“ е станало подбудител на съветника. Така вековната мъдрост и съвременният интелект винаги се намират в разпореждане на Извечно Древните, подобно на книга, разтворена пред техния благотворен взор.

28:5.9 (311.1) If confusion arises regarding the harmonization of these two versions of wisdom, immediate appeal is made to the Divine Counselors, who forthwith rule as to the proper combination of procedures. If there is any doubt as to the authenticity of something coming in from realms where rebellion has been rife, appeal is made to the Censors, who, with their Discerners of Spirits, are able to rule immediately as to “what manner of spirit” actuated the adviser. So are the wisdom of the ages and the intellect of the moment ever present with the Ancients of Days, like an open book before their beneficent gaze.

Вие сте почти неспособни да разберете какво значение има това за тези, на които е поверено управлението на свръхвселената. Грандиозността и всеобхватността на тези процеси излизат изцяло отвъд рамките на крайните представи. Когато вие се окажете, както неведнъж съм се оказвал и аз, в специалните приемни зали на храма на мъдростта на Уверса и видите всичко това със своите очи, ще бъдете обхванати от чувство на възторг, ще бъдете потресени от съвършенството на сложната система, от надеждността на действието на междупланетните вселенски комуникации. Вие ще отдадете дължимото на божествената мъдрост и благост на Боговете, чиито замисли и постъпки се отличават с такова превъзходство. И всичко това действително става именно така, както го обрисувах.

28:5.10 (311.2) You can just faintly comprehend what all this means to those who are responsible for the conduct of the superuniverse governments. The immensity and the comprehensiveness of these transactions are quite beyond finite conception. When you stand, as I repeatedly have, in the special receiving chambers of the temple of wisdom on Uversa and see all this in actual operation, you will be moved to adoration by the perfection of the complexity, and by the surety of the working, of the interplanetary communications of the universes. You will pay homage to the divine wisdom and goodness of the Gods, who plan and execute with such superb technique. And these things actually happen just as I have portrayed them.

2 . *Душата на Философията.* Тези възхитителни учители също са прикрепени към Възпитателите по Мъдрост и – при отсъствие на други указания – поддържат фокусната синхронност с учителите по философия в Рая. Представете си, че сте се приближили до огромно и сякаш живо огледало, но вместо

28:5.11 (311.3) 2. *The Soul of Philosophy.* These wonderful teachers are also attached to the Perfectors of Wisdom and, when not otherwise directionized, remain in focal synchrony with the masters of philosophy on Paradise. Think of stepping up to a huge living mirror, as it were, but instead of beholding the likeness of your finite and

отражението на своята крайна и смъртна обвивка видите отразената мъдрост на божествеността и философията на Рая. И ако е желателно да се „инкарнира“ тази философия на съвършенството, тя да бъде адаптирана така, че да могат да я използват на практика и да я усвоят скромните народи от низшите светове – достатъчно е тези живи огледала само да насочат своите повърхности надолу, за да отразят критериите и потребностите на друг свят или вселена.

material self, of perceiving a reflection of the wisdom of divinity and the philosophy of Paradise. And if it becomes desirable to “incarnate” this philosophy of perfection, so to dilute it as to make it practical of application to, and assimilation by, the lowly peoples of the lower worlds, these living mirrors have only to turn their faces downward to reflect the standards and needs of another world or universe.

Именно с помощта на такива методи Възпитателите по Мъдрост приспособяват решенията и препоръките към истинските потребности и действителния статут на конкретните народи и светове в неизменно взаимодействие с Божествените Съветници и Всеобщите Цензори. Но върховното съвършенство на тези процеси е недостъпно даже за моето разбиране.

28:5.12 (311.4) By these very techniques do the Perfectors of Wisdom adapt decisions and recommendations to the real needs and actual status of the peoples and worlds under consideration, and always do they act in concert with the Divine Counselors and the Universal Censors. But the sublime repleteness of these transactions is beyond even my ability to comprehend.

3 . *Съюзът на Душите.* Тези ангели отразяват идеалите и статута на етичните отношения и са последни членове на триединния персонал на Възпитателите по Мъдростта. От всички вселенски проблеми, изискващи проява на върховна емпирична мъдрост и способност за адаптация, най-сериозните възникват във взаимоотношенията и обединенията на разумни същества. В деловите отношения и търговията, в дружеските и брачни обединения на хората или във връзките на ангелското войнство винаги се проявяват някои търкания и незначителни разногласия, които са твърде тривиални, за да привлекат вниманието на миротворци, но те в достатъч

28:5.13 (311.5) 3. *The Union of Souls.* Completing the triune staff of attachment to the Perfectors of Wisdom, are these reflectors of the ideals and status of ethical relationships. Of all the problems in the universe requiring an exercise of the consummate wisdom of experience and adaptability, none are more important than those arising out of the relationships and associations of intelligent beings. Whether in human associations of commerce and trade, friendship and marriage, or in the liaisons of the angelic hosts, there continue to arise petty frictions, minor misunderstandings too trivial even to engage the attention of conciliators but sufficiently irritating and disturbing to mar the smooth working of the universe if they were allowed to multiply and continue. Therefore do the Perfectors of Wisdom make available the wise experience of their order as the “oil of reconciliation” for an entire superuniverse. In all this work these wise men of the superuniverses are ably seconded by their reflective associates, the Unions of Souls, who make available current information regarding the status of the universe and concurrently portray the Paradise ideal of the best adjustment of these perplexing problems. When not specifically directionized elsewhere, these seconaphim remain in reflective liaison with the interpreters of ethics on Paradise.

на степен отвличат и безпокоят, за да попречат на спокойното функциониране на вселената, ако им бъде позволено да продължат и да се задълбочат. Затова Възпитателите по Мъдрост предоставят премъдрия опит на своята категория като „миро на примирението“ за цялата свръхвселена. В цялата тази работа на мъдреците на свръхвселените им помагат техните умели отразяващи партньори – Съюзите на Душите, предоставящи текуща

28:5.14 (312.1) These are the angels who foster and promote the teamwork of all Orvonton. One of the most important lessons to be learned during your mortal career is *teamwork.* The spheres of perfection are manned by those who have mastered this art of working with other beings. Few are the duties in the universe for the lone servant. The higher you ascend, the more lonely you become when temporarily without the association of your fellows.

информация за състоянието на вселената и едновременно описващи Райския образец за най-доброто възможно решаване на тези сложни проблеми. При липса на други разпореждания тези секонафими поддържат отразяваща връзка с тълкувателите на етиката в Рая. Това са ангелите, които развиват и укрепват съвместната дейност в целия Орвонтон. Един от най-важните уроци, който ви е необходимо да усвоите в течение на своя живот в плът, е *съвместната работа.* Сферите на съвършенството са населени с тези, които са овладели това изкуство на съвместната работа с други същества. Във вселената има малко задачи за самотници. Колкото по-високо се извисявате, толкова по-силно ще бъде вашето чувство за самотност при временните раздели със своите приятели.

4 . *Сърцето на Съвета.* Това е първата група отразяващи духове, намираща се под ръководството на Божествените Съветници. Секонафимите от дадения тип имат достъп до фактите на пространството, извличайки информацията за тях от кръговете на времето. На първо място те са способни да отразяват свръхнафическите координатори на информация, но те също така избирателно отразяват съветите на всички същества както от висш, така и от низш ранг. Всеки път, когато към Божествените Съветници се обръщат за важен съвет или решения, те незабавно свикват сбор на Сърцата на Съвета и веднага се прави заключение, действително отчитащо съвкупната мъдрост и съждения на най-компетентните умове в цялата свръхвселена, всеки от които е бил оценен и проверен в светлината на препоръки, дадени от висшите умове на Хавона и даже на Рая.

5 . *Радостта на Битието.* По своята природа тези същества са отразяващо настроени спрямо висшестоящите свръхнафически съгласуващи и някои низшестоящи серафими, но на мен ми е трудно да обясня с какво именно се занимават членовете на тази забележителна група. Тяхната основна дейност е свързана със стимулиране на проявяването на радост сред различните категории на ангелското войнство и волевите създания от по-ниско ниво. Божествените Съветници, към които те са прикрепени, рядко ги използват специално за откриване на източника на радост. В по-широк аспект, а и в сътрудничество с управляващите реверсия, те изпълняват функцията на аналитични центрове на радостта, стремейки се да усъвършенстват проявяването на удоволствие в световете и едновременно опитвайки се да подобрят чувството за хумор, да развият чувството за свръххумор при смъртни и ангели. Те се стремят да покажат,

28:5.15 (312.2) 4. *The Heart of Counsel.* This is the first group of these reflective geniuses to be placed under the supervision of the Divine Counselors. Seconaphim of this type are in possession of the facts of space, being selective for such data in the circuits of time. Especially are they reflective of the superaphic intelligence co-ordinators, but they are also selectively reflective of the counsel of all beings, whether of high or low estate. Whenever the Divine Counselors are called upon for important advice or decisions, they immediately requisition an ensemble of the Hearts of Counsel, and presently there is handed down a ruling which actually incorporates the co-ordinated wisdom and advice of the most competent minds of the entire superuniverse, all of which has been censored and revised in the light of the counsel of the high minds of Havona and even of Paradise.

28:5.16 (312.3) 5. *The Joy of Existence.* By nature these beings are reflectively attuned to the superaphic harmony supervisors above and to certain of the seraphim below, but it is difficult to explain just what the members of this interesting group really do. Their principal activities are directed toward promoting reactions of joy among the various orders of the angelic hosts and the lower will creatures. The Divine Counselors, to whom they are attached, seldom use them for specific joy finding. In a more general manner and in collaboration with the reversion directors, they function as joy clearinghouses, seeking to upstep the pleasure reactions of the realms while trying to improve the humor taste, to develop a superhumor among mortals and angels. They endeavor to demonstrate that there is inherent joy in freewill existence, independent of all extraneous influences; and they are right, although they meet with great difficulty in inculcating this truth in the minds of primitive men. The higher spirit personalities and the angels are more quickly

че на свободното съществуване е присъща радост, независима от външните въздействия; и те са прави, макар да се сблъскват с огромни трудности, внедрявайки тази истина в съзнанието на примитивните хора. По-духовните личности и ангели по-бързо се поддават на тяхното обучение.

6. *Радостта от Служенето.* Тези ангели с висока степен на точност отразяват отношението на Райските възпитатели – в много отношения напомняйки Радостите на Битието, те се стремят да повишат ценността на служенето и получаваното от него удовлетворение. Те са направили много, за да хвърлят светлина над бъдещото възнаграждение, съдържащо се в безкористното служене – служене в името на разширяването на царството на истината.

Божествените Съветници, към които е прикрепена дадената категория, я използват за междупланетно отразяване на тези блага, които се извличат от духовното служене. Използвайки постиженията на най-добрите същества за увличане и поощряване на останалите, секонафимите имат огромен принос в повишаването на качеството за предано служене в свръхвселените. Съобщавайки в някой от световете какво става в другите светове, особено в най-добрите, те успешно използват духа на братското съревнование. Живителното и здраво съперничество се поощрява даже сред серафическото войнство.

7 . *Определителят на Духове.* Съществува особена връзка между съветниците и помощниците на втория кръг на Хавона и тези отразяващи ангели. Те са единствената категория секонафими, прикрепена към Всеобщите Цензори, но възможно най-специализираната от всички. Независимо от източника или канала на информация, въпреки ограничеността на имация свидетелство, достатъчно е само да се подложиш на неговото изпитващо отразяване и определителите на духове ти съобщават истинския мотив, действителната цел и истинския характер на неговия източник. Аз се възхищавам на съвършените действия на тези ангели, които така безпогрешно отразяват действителната нравствена и духовна природа на всеки попаднал във фокуса на тяхното внимание индивид.

Определителите на Духове изпълняват тези сложни задачи благодарение на присъщата им „духовна проницателност“, ако ми бъде позволено да се възползвам от такива думи в опит да предам на човешкия разум мисълта за това, че тези отразяващи ангели действат интуитивно, непроизволно и

responsive to these educational efforts.

28:5.17 (312.4) 6. *The Satisfaction of Service.* These angels are highly reflective of the attitude of the directors of conduct on Paradise, and functioning much as do the Joys of Existence, they strive to enhance the value of service and to augment the satisfactions to be derived therefrom. They have done much to illuminate the deferred rewards inherent in unselfish service, service for the extension of the kingdom of truth.

28:5.18 (312.5) The Divine Counselors, to whom this order is attached, utilize them to reflect from one world to another the benefits to be derived from spiritual service. And by using the performances of the best to inspire and encourage the mediocre, these seconaphim contribute immensely to the quality of devoted service in the superuniverses. Effective use is made of the fraternal competitive spirit by circulating to any one world information about what the others, particularly the best, are doing. A refreshing and wholesome rivalry is promoted even among the seraphic hosts.

28:5.19 (313.1) 7. *The Discerner of Spirits.* A special liaison exists between the counselors and advisers of the second Havona circle and these reflective angels. They are the only seconaphim attached to the Universal Censors but are probably the most uniquely specialized of all their fellows. Regardless of the source or channel of information, no matter how meager the evidence at hand, when it is subjected to their reflective scrutiny, these discerners will forthwith inform us as to the true motive, the actual purpose, and the real nature of its origin. I marvel at the superb functioning of these angels, who so unerringly reflect the actual moral and spiritual character of any individual concerned in a focal exposure.

28:5.20 (313.2) The Discerners of Spirits carry on these intricate services by virtue of inherent “spiritual insight,” if I may use such words in an endeavor to convey to the human mind the thought that these reflective angels thus function intuitively, inherently, and unerringly. When the Universal Censors behold these presentations, they are face

безпогрешно. Когато съзерцават тези представи, Всеобщите Цензори се срещат лице в лице с оголената душа на отразения индивид; именно тази достоверност и съвършенство на описанието са една от причините, за да могат Цензорите винаги да действат толкова справедливо като праведни съдии. Определителите на Духове неизменно съпровождат Цензорите отвъд пределите на Уверса и те са така ефективни във вселените, както и в своя уверски център.

to face with the naked soul of the reflected individual; and this very certainty and perfection of portraiture in part explains why the Censors can always function so justly as righteous judges. The discerners always accompany the Censors on any mission away from Uversa, and they are just as effective out in the universes as at their Uversa headquarters.

Уверявам ви, че всички тези процеси в духовния свят са реални, че те се извършват в съответствие с установени правила и в съгласие с ненарушими и всеобщи закони. Веднага след като в тях се вдъхва живот, същества от всяка новосъздадена категория моментално се отразяват на небесата; живото изображение на природата и възможностите на създанието мигновено се предават в столицата на свръхвселената. Така благодарение на Определителите на Духове Цензорите достоверно и в пълна мярка знаят „какъв е духът“ на същество, родено в света на пространството.

28:5.21 (313.3) I assure you that all these transactions of the spirit world are real, that they take place in accordance with established usages and in harmony with the immutable laws of the universal domains. The beings of every newly created order, immediately upon receiving the breath of life, are instantly reflected on high; a living portrayal of the creature nature and potential is flashed to the superuniverse headquarters. Thus, by means of the discerners, are the Censors made fully cognizant of exactly “what manner of spirit” has been born on the worlds of space.

Така е и със смъртния човек: Майчинският Дух на Салвингтон изцяло ви познава, тъй като Светият Дух на вашия свят „прониква във всичко“ и всичко, което божественият Дух знае за вас, мигновено постъпва в разпореждане на секонафическите определители, веднага щом те, използвайки отражението, поискат от Духа съответната информация. Необходимо е да отбележим обаче, че знанието и плановете на частиците на Отеца не се поддават на отразяване. Определителите са способни да отразят и отразяват присъствието на Настройчици (и Цензорите ги провъзгласяват за божествени), но те са неспособни да разгадаят съдържанието на разума на Тайнствените Наставници.

28:5.22 (313.4) So it is with mortal man: The Mother Spirit of Salvington knows you fully, for the Holy Spirit on your world “searches all things,” and whatsoever the divine Spirit knows of you is immediately available whenever the secoraphic discerners reflect with the Spirit concerning the Spirit’s knowledge of you. It should, however, be mentioned that the knowledge and plans of the Father fragments are not reflectible. The discerners can and do reflect the presence of the Adjusters (and the Censors pronounce them divine), but they cannot decipher the content of the mindedness of the Mystery Monitors.

6. ТРЕТИЧНИТЕ СЕКОНАФИМИ

Както и техните събратя, тези ангели се създават на серии от по седем отразяващи вида, но те не получават индивидуални назначения в различните служби на управляващите на свръхвселените. Всички третични секонафими съвместно биват прибавяни към Тринитизираните Синове на Постиженията и тези възходящи си нове се ползват от тях поред; това означава, че Могъщите Посланици използват всички от третичните типове, както постъпват и другите същества с този статут – Снабдените с Върховни Пълномощия и Нямащите Име и Номер. Към тези седем типа третични секонафими се отнасят:

6. THE TERTIARY SECONAPHIM

28:6.1 (313.5) In the same manner as their fellows, these angels are created serially and in seven reflective types, but these types are not assigned individually to the separate services of the superuniverse administrators. All tertiary seconaphim are collectively assigned to the Trinitized Sons of Attainment, and these ascendant sons use them interchangeably; that is, the Mighty Messengers can and do utilize any of the tertiary types, and so do their co-ordinates, Those High in Authority and Those without Name and Number. These seven types of tertiary seconaphim are:

1 . *Значението на Произхода.* На възходящите Тринитизирани Синове правителствата на свръхвселената възлагат задължението да разглеждат всички въпроси, свързани с проихода на всеки индивид, раси или свят; и значението на произхода е най-важният въпрос във всички наши планове за космически прогрес на живите създания на конкретния свят. Всички взаимоотношения и етически норми произтичат от основополагащите факти на произхода. Произходът е основата за ответното отношение на Боговете. Съвместният Извършител винаги „забелязва що за човек се е появил на света“.

При върховните низходящи същества произходът просто е факт, в който можеш да се увериш; но за възходящите същества – включително низшите чинове ангели, природата и обстоятелствата на произхода не винаги са толкова понятни, макар че имат също толкова решаващо значение почти при всеки завой на вселенските дела; с това се обяснява и тази ценност, която представлява за нас групата отразяващи секонафими, способни мигновено да опишат всичко, което се отнася до генезиса на всяко същество както в централната вселена, така и във всяка точка на свръхвселената.

Значението на Произхода е жив, достъпен справочник по родословие на огромното войнство същества, включвайки хората, ангелите и другите същества, населяващи седемте свръхвселени. Те винаги са готови да снабдят своето ръководство със съвременна, изчерпателна и достоверна оценка на факторите на произхода и действителния статут на всеки индивид във всеки свят на съответната свръхвселена; и оперирането с намиращите се на тяхно разположение факти винаги съответства на истинското положение на нещата.

2 . *Паметта за Милосърдието.* Това са реални, пълни, изчерпателни и живи свидетелства за милосърдието, проявено по отношение на индивиди и раси при стриктното съдействие на Безкрайния Дух в стремежа му да адаптира присъщата праведност и справедливост към статута на световете в съответствие с тези описания, които се изпълняват от Значенията на Произхода. Паметта за Милосърдието разкрива нравствения дълг на децата на милосърдието – техния духовен пасив, който е необходимо да се съпостави с актива – спасителното условие, определено от Божиите Синове. Разкривайки предварителното милосърдие на Отеца, Божиите Синове учредяват необходимия кредит, гарантиращ спасение на

28:6.2 (314.1) 1. *The Significance of Origins.* The ascendant Trinitized Sons of a superuniverse government are charged with the responsibility of dealing with all issues growing out of the origin of any individual, race, or world; and the significance of origin is the paramount question in all our plans for the cosmic advancement of the living creatures of the realm. All relationships and the application of ethics grow out of the fundamental facts of origin. Origin is the basis of the relational reaction of the Gods. Always does the Conjoint Actor “take note of the man, in what manner he was born.”

28:6.3 (314.2) With the higher descendant beings, origin is simply a fact to be ascertained; but with the ascending beings, including the lower orders of angels, the nature and circumstances of origin are not always so clear, though of equally vital importance at almost every turn of universe affairs — hence the value of having at our disposal a series of reflective seconaphim who can instantly portray anything required respecting the genesis of any being in either the central universe or throughout the entire realm of a superuniverse.

28:6.4 (314.3) The Significances of Origins are the living ready-reference genealogies of the vast hosts of beings — men, angels, and others — who inhabit the seven superuniverses. They are always ready to supply their superiors with an up-to-date, replete, and trustworthy estimate of the ancestral factors and the current actual status of any individual on any world of their respective superuniverses; and their computation of possessed facts is always up to the minute.

28:6.5 (314.4) 2. *The Memory of Mercy.* These are the actual, full and replete, living records of the mercy which has been extended to individuals and races by the tender ministrations of the instrumentalities of the Infinite Spirit in the mission of adapting the justice of righteousness to the status of the realms, as disclosed by the portrayals of the Significance of Origins. The Memory of Mercy discloses the moral debt of the children of mercy — their spiritual liabilities — to be set down against their assets of the saving provision established by the Sons of God. In revealing the Father’s pre-existent mercy, the Sons of God establish the necessary credit to insure the survival of all. And then, in accordance with the findings of the Significance of Origins, a mercy credit is established for the survival of each

всички. А след това, в съответствие с данните, получени от Значенията на Произхода, се установява кредитът на милосърдие, отпуснат за спасяването на всяко мислещо създание – кредит щедър и достатъчно привилегирован, за да осигури спасение за всяка душа, действително стремяща се към божествено гражданство.

rational creature, a credit of lavish proportions and one of sufficient grace to insure the survival of every soul who really desires divine citizenship.

Паметта за Милосърдието е живо пробно салдо, текущо извлечение от вашата сметка в ръцете на свръхестествените сили на съответния свят. Това са живите свидетелства за милосърдната помощ, които се зачитат като част от свидетелските показания в съдилищата на Уверса при обсъждане правото на индивида на вечен живот, когато „троновете са поставени и Извечно Древните са заели места. Пред тях започват и завършват пространствените съобщения на Уверса; много хиляди им служат и милиони стоят пред тях. Съдът е готов да започне и книгите са разтворени“. Книгите, разтваряни в толкова знаменателен час, са живите свидетелства, третичните секонафими на свръхвселените. При необходимост съществуващите официални данни се използват за потвърждаване на свидетелските показания на Паметта на Милосърдието.

28:6.6 (314.5) The Memory of Mercy is a living trial balance, a current statement of your account with the supernatural forces of the realms. These are the living records of mercy ministration which are read into the testimony of the courts of Uversa when each individual's right to unending life comes up for adjudication, when "thrones are cast up and the Ancients of Days are seated. The broadcasts of Uversa issue and come forth from before them; thousands upon thousands minister to them, and ten thousand times ten thousand stand before them. The judgment is set, and the books are opened." And the books which are opened on such a momentous occasion are the living records of the tertiary seconaphim of the superuniverses. The formal records are on file to corroborate the testimony of the Memories of Mercy if they are required.

Паметта на Милосърдието трябва да покаже, че спасителният кредит, учреден от Божиите Синове, напълно и добросъвестно е изплатен в предано служене от търпеливите личности на Третия Източник и Център. Но когато милосърдието се изтощава, когато „паметта“ за милосърдие потвърди неговото опустошение, тогава тържествува правосъдието и решава праведността. Защото милосърдието не трябва да се натрапва на тези, които го презират; милосърдието се дарява, не за да го тъпчат упоритите бунтовници на времето. При все това, макар че милосърдието е скъп и ценен дар, вашият собствен наличен кредит значително превишава вашите възможности да изчерпите този резерв, стига само да сте искрени и чистосърдечни.

28:6.7 (314.6) The Memory of Mercy must show that the saving credit established by the Sons of God has been fully and faithfully paid out in the loving ministry of the patient personalities of the Third Source and Center. But when mercy is exhausted, when the "memory" thereof testifies to its depletion, then does justice prevail and righteousness decree. For mercy is not to be thrust upon those who despise it; mercy is not a gift to be trampled under foot by the persistent rebels of time. Nevertheless, though mercy is thus precious and dearly bestowed, your individual drawing credits are always far in excess of your ability to exhaust the reserve if you are sincere of purpose and honest of heart.

Заедно със своите третични партньори отразяващите милосърдието участват в много видове свръхвселенско служене, включително обучение на възходящите създания. Сред много други неща Значението на Произхода обучава възходящите същества в използване на духовната етика, след което Паметта на Милосърдието ги учи на истинско милосърдие. Макар духовният метод за милосърдна опека да е недостъпен за вашето разбиране, вие сега вече трябва да разберете, че милосърдието е качество на растежа. Трябва да съзнавате, че огромна награда – лично удовлетворение, получава този човек, който е

28:6.8 (315.1) The mercy reflectors, with their tertiary associates, engage in numerous superuniverse ministries, including the teaching of the ascending creatures. Among many other things the Significances of Origins teach these ascenders how to apply spirit ethics, and following such training, the Memories of Mercy teach them how to be truly merciful. While the spirit techniques of mercy ministry are beyond your concept, you should even now understand that mercy is a quality of growth. You should realize that there is a great reward of personal satisfaction in being first just, next fair, then patient, then kind. And then, on that foundation, if you choose and have it in your

първо – справедлив, второ – честен, трето – търпелив, и накрая – добър. Ако приемете това в сърцето си, то отскачайки оттук, ще смогнете да направите следващата стъпка и действително да проявите милосърдие; но вие сте неспособни на милосърдието като такова. През тези стадии е необходимо да се премине; в противен случай истинското милосърдие е невъзможно. Възможно е покровителство, снизходителност или благотворителност – даже жалост, но не и милосърдие. Истинското милосърдие идва само като прекрасна кулминация на тези предшестващи качества – групово съгласие, взаимна признателност, братско приятелство, духовен съюз и божествена хармония.

heart, you can take the next step and really show mercy; but you cannot exhibit mercy in and of itself. These steps must be traversed; otherwise there can be no genuine mercy. There may be patronage, condescension, or charity — even pity — but not mercy. True mercy comes only as the beautiful climax to these preceding adjuncts to group understanding, mutual appreciation, fraternal fellowship, spiritual communion, and divine harmony.

3 . *Същност на Времето.* Времето е единственият универсален дар за всички волеви създания – „един талант“, доверен на всички разумни същества. Всички вие разполагате с време, в течение на което можете да осигурите продължаването на живота си; фатално се прахосва времето само тогава, когато го предават на забвение, когато не ви се отдава да го употребите така, че да придобиете увереност в спасението на своята душа. Неспособността да използвате времето в най-пълна степен не влече след себе си фатално наказание; това просто забавя странстващия във времето по възходящия му път. Ако продължаването на живота е завоювано, значи всичко останало е поправимо.

28:6.9 (315.2) 3. *The Import of Time.* Time is the one universal endowment of all will creatures; it is the “one talent” intrusted to all intelligent beings. You all have time in which to insure your survival; and time is fatally squandered only when it is buried in neglect, when you fail so to utilize it as to make certain the survival of your soul. Failure to improve one’s time to the fullest extent possible does not impose fatal penalties; it merely retards the pilgrim of time in his journey of ascent. If survival is gained, all other losses can be retrieved.

При гласуването на доверие огромно значение има съветът на Същностите на Времето. Времето е съществен фактор за всичко, което се намира от тази страна на Хавона и Рая. На последния съд пред Извечно Древните времето служи като съставна част от свидетелските показания. Същностите на Времето винаги предоставят доказателства, потвърждаващи, че всеки подзащитен е имал достатъчно време за вземане на решения, за правене на избор.

28:6.10 (315.3) In the assignment of trusts the counsel of the Imports of Time is invaluable. Time is a vital factor in everything this side of Havona and Paradise. In the final judgment before the Ancients of Days, time is an element of evidence. The Imports of Time must always afford testimony to show that every defendant has had ample time for making decisions, achieving choice.

Тези оценяващи времето са и тайната на пророчествата; те описват елемента на времето, който ще е необходим за завършването на всяко дело, и са такива надеждни индикатори, каквито са и баромерите и хрономерите, принадлежащи на други категории живи същества. Боговете виждат напред – затова те знаят предварително; но възходящите управители на вселените на времето трябва да се съветват със Същностите на Времето, за да могат да предсказват събитията на бъдещето.

28:6.11 (315.4) These time evaluators are also the secret of prophecy; they portray the element of time which will be required in the completion of any undertaking, and they are just as dependable as indicators as are the frandalanks and chronoldeks of other living orders. The Gods foresee, hence foreknow; but the ascendant authorities of the universes of time must consult the Imports of Time to be able to forecast events of the future.

Вие ще се срещнете с тези същества за пръв път в обителските светове, където те ще ви разкажат за полезното използване на това,

28:6.12 (315.5) You will first encounter these beings on the mansion worlds, and they will there instruct you in the advantageous use of that which you call

което вие наричате „време“: както за неговото положително приложение – труда, така и за отрицателното му приложение – отдиха. Важни са както единият, така и другият вид използване на времето.

4 . *Важност на Доверието.* Доверието е решаващо изпитание за всички волеви създания. Надеждността е истинско мерило за самообладание, характер. В системата на свръхвселените тези секонафими изпълняват двойна функция: те описват на всички волеви създания чувството на отговорност, важността и светостта на доверието. Едновременно с това те изпращат на управляващите безпогрешни отразяващи образи, показващи степента на надеждност на всеки кандидат по отношение на поверената му тайна или оказаното му доверие.

На Урантия вашите опити да интерпретирате характера и да определяте специалните възможности са нелепи, но на Уверса подобни неща се осъществяват в съвършенство. Тези секонафими премерват надеждността на живи везни, определящи безпогрешно характера; стига им само да ви погледнат, а на нас – да погледнем тях, за да узнаем веднага ограниченията на вашата способност да изпълнявате задължения, да оправдавате доверието и да изпълнявате поръчения. Вашият актив на надеждност е ясно определен наред с вашия пасив за възможна простъпка или предателство.

По замисъла на висшестоящите същества вие трябва да еволюирате за сметка на все по-голямо доверие в зависимост от това как развитието на характера ви позволява да се справяте с растящите отговорности; но да възложиш на индивида твърде тежък товар, значи да му причиниш само нещастия и разочарования. Да избегнеш преждевременното възлагане на отговорност на човек или ангел можеш с помощта на съществата, безупречни оценители на способността на индивидите на времето и пространството за приемане на доверие. Тези секонафими неизменно съпровождат Снабдените с Върховни Пълномощия и дадените изпълнители никога не възлагат задачи, докато техните кандидати не бъдат претеглени на секонафическите везни и не бъдат провъзгласени за същества „без недостиг“.

5 . *Святост на Служенето.* След потвърждаването на надеждността на съществото веднага му се предоставя привилегията да служи. Само вашата собствена ненадеждност, недостатъчното разбиране на важността на доверието може да се окаже пречка по пътя към разширяването на

“time,” both in its positive employment, work, and in its negative utilization, rest. Both uses of time are important.

28:6.13 (315.6) 4. *The Solemnity of Trust.* Trust is the crucial test of will creatures. Trustworthiness is the true measure of self-mastery, character. These seconaphim accomplish a double purpose in the economy of the superuniverses: They portray to all will creatures the sense of the obligation, sacredness, and solemnity of trust. At the same time they unerringly reflect to the governing authorities the exact trustworthiness of any candidate for confidence or trust.

28:6.14 (316.1) On Urantia, you grotesquely essay to read character and to estimate specific abilities, but on Uversa we actually do these things in perfection. These seconaphim weigh trustworthiness in the living scales of unerring character appraisal, and when they have looked at you, we have only to look at them to know the limitations of your ability to discharge responsibility, execute trust, and fulfill missions. Your assets of trustworthiness are clearly set forth alongside your liabilities of possible default or betrayal.

28:6.15 (316.2) It is the plan of your superiors to advance you by augmented trusts just as fast as your character is sufficiently developed to gracefully bear these added responsibilities, but to overload the individual only courts disaster and insures disappointment. And the mistake of placing responsibility prematurely upon either man or angel may be avoided by utilizing the ministry of these infallible estimators of the trust capacity of the individuals of time and space. These seconaphim ever accompany Those High in Authority, and never do these executives make assignments until their candidates have been weighed in the secoraphic balances and pronounced “not wanting.”

28:6.16 (316.3) 5. *The Sanctity of Service.* The privilege of service immediately follows the discovery of trustworthiness. Nothing can stand between you and opportunity for increased service except your own untrustworthiness, your lack of capacity for appreciation of the solemnity of trust.

служенето.

Служенето – ако е целеустремено служене, а не робство – донася висше удовлетворение и е изражение на най-висшето божествено достойнство. Служенето бива: ново служене, разширено служене, трудно служене, увлекателно служене и накрая, божествено и съвършено служене – ето целта на времето и предназначението на пространството. Но времевите цикли на свободното време винаги ще се редуват с преминаващите в служене цикли на прогреса. И след прослуженото време настъпва времето за свръхслужене във вечността. По време на протичането на времето трябва да си представяте труда на вечността така, както и в течение на вечната служба ще си припомняте досега си с времето.

28:6.17 (316.4) Service — purposeful service, not slavery — is productive of the highest satisfaction and is expressive of the divinest dignity. Service — more service, increased service, difficult service, adventurous service, and at last divine and perfect service — is the goal of time and the destination of space. But ever will the play cycles of time alternate with the service cycles of progress. And after the service of time there follows the superservice of eternity. During the play of time you should envision the work of eternity, even as you will, during the service of eternity, reminisce the play of time.

Организацията на вселената се гради на потребление и отдаване; по цялото протежение на вечния път вие никога няма да се срещнете с монотонността на бездействието или стагнацията на личността. Прогресът става възможен благодарение на присъщото на вселената движение, постъпателното движение е следствие на божествената способност за действие, а успехът е дете на изобретателното дерзание. Но уважението към етическите норми, необходимостта от признаването на това, че светът и вселената са изпълнени с множество различни типове същества, са неотменими от способността да се сдобиват с успех. Цялото това величествено творение, *включително и вие самите,* не е създадено единствено за вас. Вселената не е егоцентрична. Боговете са провъзгласили: „По-блажено е да даваш, отколкото да вземаш“, а вашият Син-Владетел е казал: „Този, който иска да бъде най-велик от всички ви, трябва да стане ваш слуга.“

28:6.18 (316.5) The universal economy is based on intake and output; throughout the eternal career you will never encounter monotony of inaction or stagnation of personality. Progress is made possible by inherent motion, advancement grows out of the divine capacity for action, and achievement is the child of imaginative adventure. But inherent in this capacity for achievement is the responsibility of ethics, the necessity for recognizing that the world and the universe are filled with a multitude of differing types of beings. All of this magnificent creation, *including yourself,* was not made just for you. This is not an egocentric universe. The Gods have decreed, “It is more blessed to give than to receive,” and said your Master Son, “He who would be greatest among you let him be server of all.”

Истинският характер на всяко служене, от когото и да се изпълнява – от човек или от ангел, се разкрива изцяло от тези секонафически индикатори на служенето, Святостите на Служенето. Те предлагат ясен и изчерпателен анализ на истинските и скрити мотиви. Тези ангели действително четат мисли, проникват в сърцата и разкриват душите на вселената. Смъртните могат да прибягават към думи, за да скрият своите мисли, но тези висши секонафими излагат на показ дълбоките мотиви на човешкото сърце и ангелския ум.

28:6.19 (316.6) The real nature of any service, be it rendered by man or angel, is fully revealed in the faces of these secoraphic service indicators, the Sanctities of Service. The full analysis of the true and of the hidden motives is clearly shown. These angels are indeed the mind readers, heart searchers, and soul revealers of the universe. Mortals may employ words to conceal their thoughts, but these high seconaphim lay bare the deep motives of the human heart and of the angelic mind.

6 и 7. *Тайната на Величието и Душата на Добродетелта.* Когато възходящите странстващи започват да осъзнават значението на времето, пред тях се открива пътят за осъзнаване на важността на доверието и за постигане на светостта на

28:6.20 (317.1) 6 and 7. *The Secret of Greatness and the Soul of Goodness.* The ascending pilgrims having awakened to the import of time, the way is prepared for the realization of the solemnity of trust and for the appreciation of the sanctity of service. While these are the moral elements of greatness,

служенето. Освен тези нравствени елементи на величието съществуват също така тайни на величието. В духовните изпитания на величието се отчитат и нравствените елементи, но това качество алтруизъм, което се разкрива в безкористния труд за благото на земните събратя – особено достойните, но търпящи бедствия и лишения същества, служи за истинско *мерило* за планетарно величие. А *демонстрацията* на величие в свят, подобен на Урантия, е проява на самообладание. Велик е не този, който „покорява градове“ и „поробва народите“, а този, който „владее своя собствен език“.

there are also secrets of greatness. When the spiritual tests of greatness are applied, the moral elements are not disregarded, but the quality of unselfishness revealed in disinterested labor for the welfare of one's earthly fellows, particularly worthy beings in need and in distress, that is the real *measure* of planetary greatness. And the *manifestation* of greatness on a world like Urantia is the exhibition of self-control. The great man is not he who "takes a city" or "overthrows a nation," but rather "he who subdues his own tongue."

Величието е синоним на божественост. Бог е във висша степен велик и добродетелен. *Величието и добродетелта са неразделими.* В Бога те са навеки слети в едно. Буквалната и поразителна илюстрация на тази истина е отразяващата взаимозависимост на Тайната на Величието и Душата на Добродетелта, неспособни да функционират едно без друго. При отразяването на други качества на божествеността секонафимите в свръхвселената са способни да действат поотделно, но отразяващите оценки на величието и добродетелта са очевидно неразделими. Затова във всеки свят, във всяка вселена тези отразяващи величието и добродетелта трябва да се трудят заедно, неизменно предавайки двойно и взаимозависимо съобщение за всяко същество, върху което съсредоточат своето внимание. Величието е невъзможно да се определи, без да се знае съдържанието на добродетелта, а добродетелта е невъзможно да се опише, без да се демонстрира нейното вътрешно и божествено величие.

28:6.21 (317.2) Greatness is synonymous with divinity. God is supremely great and good. *Greatness and goodness simply cannot be divorced.* They are forever made one in God. This truth is literally and strikingly illustrated by the reflective interdependence of the Secret of Greatness and the Soul of Goodness, for neither can function without the other. In reflecting other qualities of divinity, the superuniverse seconaphim can and do act alone, but the reflective estimates of greatness and of goodness appear to be inseparable. Hence, on any world, in any universe, must these reflectors of greatness and of goodness work together, always showing a dual and mutually dependent report of every being upon whom they focalize. Greatness cannot be estimated without knowing the content of goodness, while goodness cannot be portrayed without exhibiting its inherent and divine greatness.

В различните сфери величието се оценява различно. Да бъдеш велик, означава да бъдеш богоподобен. А тъй като достойнството на величието се определя изцяло от съдържанието на добродетелта, то оттук следва, че даже в рамките на днешния човешки статут вие можете да стане велики, ако благодарение на милосърдието станете добродетелни. Колкото по-неотклонно се придържате към представата за божествени добродетели, колкото по-настойчиво ги следвате, толкова по-уверено ще растете във величие – това неподправено величие, което притежава истинският, достоен за спасение характер.

28:6.22 (317.3) The estimate of greatness varies from sphere to sphere. To be great is to be Godlike. And since the quality of greatness is wholly determined by the content of goodness, it follows that, even in your present human estate, if you can through grace become good, you are thereby becoming great. The more steadfastly you behold, and the more persistently you pursue, the concepts of divine goodness, the more certainly will you grow in greatness, in true magnitude of genuine survival character.

7. СЛУЖЕНЕТО НА СЕКОНАФИМИТЕ

Секонафимите водят произхода си от столиците на свръхвселените, където са разположени техните центрове, но областта на

7. MINISTRY OF THE SECONAPHIM

28:7.1 (317.4) The seconaphim have their origin and headquarters on the capitals of the superuniverses, but with their liaison fellows they

техните действия, включително техните приятели, изпълняващи функциите на свързочници, се простира от Рая до еволюционните светове на пространството. Техните услуги се ценят високо като членове на съвещателните асамблеи на свръхправителствата; огромна помощ те оказват и на доброволческите колонии на Уверса – на астрономите, на туристите по хилядолетия, на небесните наблюдатели и на много други, включително на възходящите създания, очакващи преместване в Хавона. Извечно Древните с удоволствие назначават някои от първичните секонафими в помощ на възходящите създания, разположени в обкръжаващите Уверса четиристотин и деветдесет образователни свята, където учители са също така много представители на вторичната и третична категории. Тези уверски спътници представляват заключителните училища на университетите на времето; те служат като подготовителен курс за университета на Хавона, разположен на седем от нейните кръгове.

range from the shores of Paradise to the evolutionary worlds of space. They serve as valued assistants to the members of the deliberative assemblies of the supergovernments and are of great help to the courtesy colonies of Uversa: the star students, millennial tourists, celestial observers, and a host of others, including the ascendant beings in waiting for Havona transport. The Ancients of Days take pleasure in assigning certain of the primary seconaphim to assist the ascending creatures domiciled on the four hundred ninety study worlds surrounding Uversa, and here also do many of the secondary and tertiary orders serve as teachers. These Uversa satellites are the finishing schools of the universes of time, presenting the preparatory course for the seven-circuited university of Havona.

От трите категории секонафими третичната група, прикрепена към управляващите режима на възхода, опекунства най-широко над възходящите създания на времето. Вие периодически ще се срещате с тях скоро след отпътуването си от Урантия, макар че няма да можете свободно да се ползвате от техните услуги, докато не достигнете орвонтонските светове за временно пребиваване. Вие с удоволствие ще общувате с тези същества, когато се запознаете както трябва с тях в образователните светове на Уверса.

28:7.2 (317.5) Of the three orders of seconaphim, the tertiary group, attached to the ascendant authorities, minister most extensively to the ascending creatures of time. You will on occasion meet them soon after your departure from Urantia, though you will not freely make use of their services until you reach the tarrying worlds of Orvonton. You will enjoy their companionship when you become fully acquainted with them during your sojourn on the Uversa school worlds.

Тези третични секонафими икономисват времето и съкращават пространството; те служат като детектори на грешки и предани учители; това са вечни фарове – живи знаци на божествената увереност, установени от милосърдието на кръстопътищата на времето и наставляващи страдащите, странстващи в минути на велики трудности и духовно объркване. Много преди да достигнете вратата на съвършенството, ще започнете все по-често да използвате средствата за божественост и да влизате в контакт с методите на Божеството. Започвайки с пристигането в първия обителски свят и стигайки до минутата, в която ще затворите очи в Хавона, готови да се потопите в сън и да се пренесете в Рая, вие ще се възползвате все по-широко от екстрената помощ на тези удивителни същества, така пълно и свободно отразяващи непоклатимите знания и уверената мъдрост на тези надеждни странстващи, които са ви изпреварили по дългия път към вратите на съвършенството.

28:7.3 (318.1) These tertiary seconaphim are the timesavers, space abridgers, error detectors, faithful teachers, and everlasting guideposts — living signs of divine surety — in mercy placed at the crossroads of time, there to guide the feet of anxious pilgrims in moments of great perplexity and spiritual uncertainty. Long before attaining the portals of perfection, you will begin to gain access to the tools of divinity and to make contact with the techniques of Deity. Increasingly, from the time you arrive on the initial mansion world until you close your eyes in the Havona sleep preparatory to your Paradise transit, you will avail yourself of the emergency help of these marvelous beings, who are so fully and freely reflective of the sure knowledge and certain wisdom of those safe and dependable pilgrims who have preceded you on the long journey to the portals of perfection.

Ние сме лишени от възможността да използваме в пълна степен тези отразяващи ангели на Урантия. Те посещават вашия свят често, съпровождайки тези, които пристигат тук със задачи, но те не могат да действат тук свободно. Тази сфера все още се намира под частична духовна карантина и някои от кръговете, необходими за тяхната дейност, понастоящем не са тук. Когато вашият свят бъде отново включен към необходимите отразяващи кръгове, значителна част от работата, имаща отношение към междупланетната и междувселенска връзка, ще бъде съществено опростена и ускорена. Небесните личности, действащи на Урантия, се сблъскват с многобройни трудности предвид това функционално ограничение на техните отразяващи партньори. Но ние продължаваме радостно да водим своите дела с помощта на тези средства, които са на наше разположение, независимо от локалното отсъствие на много от услугите на тези възхитителни същества – живите огледала на пространството и времевите проектанти на духовното присъствие.

[Подготвено от Могъщ Посланик на Уверса.]

28:7.4 (318.2) We are denied the full privilege of using these angels of the reflective order on Urantia. They are frequent visitors on your world, accompanying assigned personalities, but here they cannot freely function. This sphere is still under partial spiritual quarantine, and some of the circuits essential to their services are not here at present. When your world is once more restored to the reflective circuits concerned, much of the work of interplanetary and interuniverse communication will be greatly simplified and expedited. Celestial workers on Urantia encounter many difficulties because of this functional curtailment of their reflective associates. But we go on joyfully conducting our affairs with the instrumentalities at hand, notwithstanding our local deprivation of many of the services of these marvelous beings, the living mirrors of space and the presence projectors of time.

28:7.5 (318.3) [Sponsored by a Mighty Messenger of Uversa.]

Документ 29. Управляващите Вселенската Енергия

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 29. УПРАВЛЯВАЩИТЕ ВСЕЛЕНСКАТА ЕНЕРГИЯ

Секции

Въведение
1. Седемте Върховни Управляващи Енергиите
2. Върховните Енергийни Центрове
3. Сферата на дейност на Енергийните центрове
4. Главните Физически Регулатори
5. Главните Организатори на Силата

PAPER 29
THE UNIVERSE POWER DIRECTORS

SECTIONS

Introduction
1. The Seven Supreme Power Directors
2. The Supreme Power Centers
3. The Domain of Power Centers
4. The Master Physical Controllers
5. The Master Force Organizers

Въведение

От всички вселенски личности, имащи отношение към регулирането на междупланетните и междувселенски дела, по-малко от всичко на Урантия са били разбирани управляващите енергията и техните партньори. Докато на вашите събратя е отдавна известно за съществуването на ангелите и сходните с тях категории небесни същества, топочти нищо не ви е било съобщавано за управляващите и регулаторите на физическата вселена. Даже и сега на менми е позволено да разкрия в пълен обем само последната от следните три групи живи същества, имащи отношение към управлението на силата и регулацията на енергиите в мирозданието:

1. Първични Възникнали Главни Организатори на Силата.

2. Вторични Трансцендентални Главни Организатори на Силата.

3. Управляващи Вселенската Енергия.

Макар да смятам за невъзможно да се опише индивидуалността на различните групи управляващи, центрове и регулатори на

INTRODUCTION

29:0.1 (319.1) OF ALL the universe personalities concerned in the regulation of interplanetary and interuniverse affairs, the power directors and their associates have been the least understood on Urantia. While your races have long known of the existence of angels and similar orders of celestial beings, little information concerning the controllers and regulators of the physical domain has ever been imparted. Even now I am permitted fully to disclose only the last of the following three groups of living beings having to do with force control and energy regulation in the master universe:

29:0.2 (319.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.

29:0.3 (319.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.

29:0.4 (319.4) 3. Universe Power Directors.

29:0.5 (319.5) Though I deem it impossible to portray the individuality of the various groups of directors, centers, and controllers of universe power, I hope

вселенска енергия, аз все пак се надявам, че ще мога донякъде да проясня областта на тяхната дейност. Те представляват уникална група живи същества, занимаващи се с разумна регулация на енергия по цялата голяма вселена. Включително върховните управляващи, те се обединяват в следните четири основни подгрупи:

1. Седем Върховни Управляващи Енергиите.

2. Върховни Енергийни Центрове.

3. Главни Физически Регулатори.

4. Управляващи Моронтийната Енергия.

Върховните Управляващи Енергията са се появили в недрата на вечността и доколкото ние знаем, нови същества от дадената категория не са създавани. Седемте Върховни Управляващи били персонализирани от Седемте Главни Духа и заедно със своите родители са участвали в създаването на повече от десет милиарда партньори. До появата на управляващите енергията енергийните кръгове на пространството отвъд пределите на централната вселена са се подчинявали на разумното управление на Главните Райски Организатори на Силата.

Придобивайки знания за материалните създания, вие можете, макар и по контраст, да си създадете представа за духовните същества; но за смъртния разум е много трудно да си представи управляващите енергията. В процеса на постепенен възход на по-високи нива на съществуване вие няма да влизате в съприкосновение нито с върховните управляващи, нито с енергийните центрове. В някои изключителни случаи ще се сблъсквате с физически регулатори, а при пристигането си в обителските светове ще започнете активно да си сътрудничите с управляващите моронтийната енергия. Предвид това, че тези същества са свързани само с моронтийния режим на локалните творения, най-уместно ни се струва да разкажем за тяхната дейност в раздела, посветен на локалната вселена.

to be able to explain something about the domain of their activities. They are a unique group of living beings having to do with the intelligent regulation of energy throughout the grand universe. Including the supreme directors, they embrace the following major divisions:

29:0.6 (319.6) 1. The Seven Supreme Power Directors.

29:0.7 (319.7) 2. The Supreme Power Centers.

29:0.8 (319.8) 3. The Master Physical Controllers.

29:0.9 (319.9) 4. The Morontia Power Supervisors.

29:0.10 (319.10) The Supreme Power Directors and Centers have existed from the near times of eternity, and as far as we know, no more beings of these orders have been created. The Seven Supreme Directors were personalized by the Seven Master Spirits, and then they collaborated with their parents in the production of more than ten billion associates. Before the days of the power directors the energy circuits of space outside of the central universe were under the intelligent supervision of the Master Force Organizers of Paradise.

29:0.11 (319.11) Having knowledge about material creatures, you have at least a contrastive conception of spiritual beings; but it is very difficult for the mortal mind to envisage the power directors. In the scheme of ascendant progression to higher levels of existence you have nothing directly to do with either the supreme directors or the power centers. On certain rare occasions you will have dealings with the physical controllers, and you will work freely with the supervisors of morontia power upon reaching the mansion worlds. These Morontia Power Supervisors function so exclusively in the morontia regime of the local creations that it is deemed best to narrate their activities in the section dealing with the local universe.

1. СЕДЕМТЕ ВЪРХОВНИ УПРАВЛЯВАЩИ ЕНЕРГИИТЕ

Седемте Върховни Управляващи Енергията са регулатори на физическата енергия в голямата вселена. Създадени от Седемте Главни Духа, те са станали първият регистриран случай на получаване на полуматериално потомство от чисто духовни родители. Когато Седемте Главни Духа творят поотделно, те пораждат високодуховните

1. THE SEVEN SUPREME POWER DIRECTORS

29:1.1 (320.1) The Seven Supreme Power Directors are the physical-energy regulators of the grand universe. Their creation by the Seven Master Spirits is the first recorded instance of the derivation of semimaterial progeny from true spirit ancestry. When the Seven Master Spirits create individually, they bring forth highly spiritual personalities on the angelic order; when they

личности от ангелските категории; когато те творят заедно, понякога създават върховни типове полуматериални същества. Но даже тези полуфизически същества биха били недостъпни за ограниченото зрение на урантийските смъртни.

Седемте Върховни Управляващи Енергията са идентични по външен вид и функции. Невъзможно е да ги отличиш един от друг; само този Главен Дух, с когото непосредствено е свързан и на когото напълно се подчинява съответният Управляващ, е способен да го отличи от другите. Така всеки от Главните Духове се намира във вечен съюз с един от членовете на тяхното колективно потомство. Един и същи управляващ винаги поддържа връзка с един и същи Дух и тяхното работно сътрудничество се проявява в уникално обединение на физическите и духовни енергии – полуфизическото същество и духовната личност.

Седемте Върховни Управляващи Енергията са разположени в периферийната част на Рая, където техните бавно въртящи се присъствия обозначават местонахождението на центровете на енергийна концентрация на Главните Духове. Регулирайки физическата енергия на свръхвселените, управляващите енергията действат поотделно, но при управлението на централното творение обединяват своите усилия. Макар управляващите енергията да осъществяват своето управление от Рая, те разполагат с ефективни енергийни центрове във всички сектори на голямата вселена.

Тези могъщи същества са физически предшественици на огромното множество енергийни центрове и чрез тях – на физическите регулатори, разхвърляни по цялото пространство на седемте свръхвселени. Такива спомагателни организми за физическа регулация в основата си са еднородни и идентични, с изключение на различната настройка на всеки свръхвселенски корпус. За да преминат на служба в друга свръхвселена, на тях им е достатъчно да се върнат в Рая за промяна на настройката. Управлението на физическото творение по принцип е еднородно.

create collectively, they sometimes produce these high types of semimaterial beings. But even these quasi-physical beings would be invisible to the short-range vision of Urantia mortals.

29:1.2 (320.2) The Supreme Power Directors are seven in number, and they are identical in appearance and function. One cannot be distinguished from another except by that Master Spirit with whom each is in immediate association, and to whom each is in complete functional subservience. Each of the Master Spirits is thus in eternal union with one of their collective offspring. The same director is always in association with the same Spirit, and their working partnership results in a unique association of physical and spiritual energies, of a semiphysical being and a spirit personality.

29:1.3 (320.3) The Seven Supreme Power Directors are stationed on peripheral Paradise, where their slowly circulating presences indicate the whereabouts of the force-focal headquarters of the Master Spirits. These power directors function singly in the power-energy regulation of the superuniverses but collectively in the administration of the central creation. They operate from Paradise but maintain themselves as effective power centers in all divisions of the grand universe.

29:1.4 (320.4) These mighty beings are the physical ancestors of the vast host of the power centers and, through them, of the physical controllers scattered throughout the seven superuniverses. Such subordinate physical-control organisms are basically uniform, identical except for the differential toning of each superuniverse corps. In order to change in superuniverse service, they would merely have to return to Paradise for retoning. The physical creation is fundamentally uniform in administration.

2. ВЪРХОВНИТЕ ЕНЕРГИЙНИ ЦЕНТРОВЕ

Сами по себе си Седемте Върховни Управляващи Енергията са неспособни да се възпроизвеждат, но съвместно със Седемте Главни Духа те възпроизвеждат – създават, други подобни на себе си същества. Ето произхода на Върховните Енергийни Центрове

2. THE SUPREME POWER CENTERS

29:2.1 (320.5) The Seven Supreme Power Directors are not able, individually, to reproduce themselves, but collectively, and in association with the Seven Master Spirits, they can and do reproduce — create — other beings like themselves. Such is the origin of the Supreme Power Centers of the

на голямата вселена, които функционират в седем групи:

1. Върховни Управляващи Центрове.

2. Хавонски Центрове.

3. Центрове на свръхвселените.

4. Центрове на локалните вселени.

5. Центрове на съзвездията.

6. Центрове на системите.

7. Некласифицирани Центрове.

Както и Върховните Управляващи Енергията, тези енергийни центрове са същества с висока степен на свобода на волята и волевите действия. Всички те са дарени с личност от Третия Източник и демонстрират безусловни волеви качества от висш порядък. Тези управляващи центрове на вселенската енергийна система биват снабдени със съвършен разум; това е интелектът на енергийната система на голямата вселена и тайната на метода за разумен контрол на цялата широка мрежа, обединяваща обширните функции на Главните Физически Регулатори и Управляващите Моронтийната Енергия:

1 . *Върховните Управляващи Центрове.* Седем от тези еднородни същества – партньори на Върховните Управляващи Енергията, са регулатори на главните енергийни кръгове на голямата вселена. Всеки управляващ е разположен в един от особените светове на Седемте Върховни Администратора и те тясно сътрудничат с тези координатори на общите вселенски дела.

По отношение на всички космически явления, произхождащи под нивото на „гравитационна енергия“, Върховните Управляващи Енергията и Върховните Управляващи Центрове действат както поотделно, така и съвместно. Когато действат съвместно, тези четиринадесет същества са така функционално свързани с вселенската енергия, както Седемте Върховни Администратора – с общите проблеми на вселената, и Седемте Главни Духа – с космическия разум.

2 . *Хавонските Центрове.* Някога на Хавона не са ú били необходими енергийни центрове, но оттогава, откакто в далечното минало са се появили вселените на времето и пространството, в централната вселена действат милион подобни същества, при което всеки от центровете контролира хиляда свята на Хавона. Тук, в божествената вселена, съществува съвършена регулация на енергията – условие, отсъстващо отвъд

grand universe, who function in the following seven groups:

29:2.2 (320.6) 1. Supreme Center Supervisors.

29:2.3 (320.7) 2. Havona Centers.

29:2.4 (320.8) 3. Superuniverse Centers.

29:2.5 (320.9) 4. Local Universe Centers.

29:2.6 (320.10) 5. Constellation Centers.

29:2.7 (320.11) 6. System Centers.

29:2.8 (320.12) 7. Unclassified Centers.

29:2.9 (321.1) These power centers together with the Supreme Power Directors are beings of high will freedom and action. They are all endowed with Third-Source personality and disclose unquestioned volitional capacity of a high order. These directing centers of the universe power system are the possessors of exquisite intelligence endowment; they are the intellect of the power system of the grand universe and the secret of the technique of the mind control of all the vast network of the far-flung functions of the Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors.

29:2.10 (321.2) 1. *Supreme Center Supervisors.* These seven co-ordinates and associates of the Supreme Power Directors are the regulators of the master energy circuits of the grand universe. Each center supervisor is headquartered on one of the special worlds of the Seven Supreme Executives, and they work in close association with these co-ordinators of general universe affairs.

29:2.11 (321.3) The Supreme Power Directors and the Supreme Center Supervisors function both as individuals and conjointly with regard to all cosmic phenomena below the levels of “gravity energy.” When acting in liaison, these fourteen beings are to universe power what the Seven Supreme Executives are to general universe affairs, and what the Seven Master Spirits are to the cosmic mind.

29:2.12 (321.4) 2. *Havona Centers.* Before the creation of the universes of time and space, power centers were not required in Havona, but ever since these far-distant times, one million have functioned in the central creation, each center having the supervision of a thousand Havona worlds. Here in the divine universe there is perfection of energy control, a condition not existing elsewhere. Perfection of energy regulation is the ultimate goal of all the power centers and the

нейните предели. Съвършенството на регулацията на енергията е висшата цел на всички енергийни центрове и физически регулатори на пространството.

3 . *Центровете на свръхвселените.* Хиляда енергийни центъра от третата категория заемат колосална област в столичната сфера на всяка от седемте свръхвселени. Три течения на първична енергия, всяко от които се разделя на десет потока, постъпват към тези енергийни центрове, но от областта на тяхното съвместно действие излизат седем обособени и точно насочени, макар и несъвършено регулирани, енергийни кръга. Това представлява устройството на вселенската енергия на електронно ниво.

Цялата енергия участва в Райския цикъл, но Управляващите Вселенската Енергия *управляват* физическите енергии на долния Рай, преобразувани в пространствените функции на централната и свръхвселените, като превръщат тези енергии и ги направляват по каналите на полезното и съзнателно използване. Хавонската енергия се различава от енергията на свръхвселените. Енергийният потенциал на свръхвселената е представен от три фази енергии, по десет потока във всяка. Този троен енергиен потенциал се разпространява по цялото пространство на голямата вселена; подобно на гигантски вълнуващ се океан от енергия, той поглъща и измива изцяло всяка от седемте свръхвселени.

Електронната организация на вселенската енергия действа в седем фази и получава различна реакция от локалната или линейна гравитация. Този седемкратен кръг води своето начало от енергийните центрове на свръхвселените и пронизва всяко от свръхтворенията. Такива специализирани токове във вселените на времето и пространството представляват определени и локализирани движения на енергията, създавани и направлявани за конкретни цели – можем да ги сравним с Гълфстрийм, проявяващ се като обособено явление в средата на Атлантическия океан.

4. *Центровете на локалните вселени.* В столичните светове на всяка локална вселена се намират по сто енергийни центъра от четвърта категория. Техните функции се заключават в понижаване и модифициране на излизащите от столицит е на свръхвселената седем енергийни кръга, което позволява тяхното използване в съзвездията и системите. Локалните астрономически катаклизми на пространството имат за енергийните центрове подходящо значение;

physical controllers of space.

29:2.13 (321.5) 3. *Superuniverse Centers.* Occupying an enormous area on the capital sphere of each of the seven superuniverses are one thousand power centers of the third order. Three currents of primary energy of ten segregations each come in to these power centers, but seven specialized and well-directed, though imperfectly controlled, circuits of power go forth from their seat of united action. This is the electronic organization of universe power.

29:2.14 (321.6) All energy is circuited in the Paradise cycle, but the Universe Power Directors *direct* the force-energies of nether Paradise as they find them modified in the space functions of the central and superuniverses, converting and directing these energies into channels of useful and constructive application. There is a difference between Havona energy and the energies of the superuniverses. The power charge of a superuniverse consists of three phases of energy of ten segregations each. This threefold energy charge spreads throughout the space of the grand universe; it is like a vast moving ocean of energy which engulfs and bathes the whole of each of the seven supercreations.

29:2.15 (321.7) The electronic organization of universe power functions in seven phases and discloses varying response to local or linear gravity. This sevenfold circuit proceeds from the superuniverse power centers and pervades each supercreation. Such specialized currents of time and space are definite and localized energy movements initiated and directed for specific purposes, much as the Gulf Stream functions as a circumscribed phenomenon in the midst of the Atlantic Ocean.

29:2.16 (321.8) 4. *Local Universe Centers.* On the headquarters of each local universe are stationed one hundred power centers of the fourth order. They function to downstep and otherwise to modify the seven power circuits emanating from superuniverse headquarters, thus making them applicable to the services of the constellations and systems. The local astronomical catastrophes of space are of passing concern to these power centers; they are engaged in the orderly dispatch of effective energy to the subsidiary constellations

тези същества се занимават с организирано подаване на ефективна енергия към съзвездията и системите, влизащи в локалната система. Те оказват огромна помощ на Синовете-Създатели на по-късните стадии от създаването на системата и мобилизацията на енергията. Тези центрове са способни да прекарват между важните обитаеми обекти усилени енергийни трасета, използвани за междупланетна връзка. Такова *трасе* или *линия,* понякога наричана също така и "енергиен коридор", представлява енергиен кръг, свързващ пряко един енергиен център с друг или един регулатор с друг. Това е индивидуализиран енергиен поток, противоположен на свободното преместване в пространството на недиференцираната енергия.

5. *Центрове на съзвездия.* Десет такива живи енергийни центъра, разположени във всяко съзвездие, действат като енергийни прожектори на сто подчинени локални системи. От тези същества излизат енергийни линии, предназначени за комуникация и транспортиране, а също и за хранене на тези същества, поддържането на живота на които зависи от няколко вида физическа енергия. Иначе и енергийните центрове, и спомагателните физически регулатори нямат отношение към живота като функционална организация.

6. *Центрове на системите.* Към всяка локална система е прикрепен Върховен Енергиен Център. Тези центрове на системата осигуряват енергийните кръгове на обитаемите светове на времето и пространството. Те координират дейността на подчинените физически регулатори, а изпълняват също така и други функции, осигуряващи удовлетворително разпределение на енергиите в локалните системи. Създаването на междупланетните енергийни линии зависи от съвършенството на координацията на някои материални енергии и от ефективността на регулацията на физическите сили.

7. *Некласифицирани центрове.* Такива центрове действат в някои специфични локални условия, но не на обитаемите планети. Индивидуалните светове се намират във владение на Главните Физически Регулатори и получават кръгови силови потоци, направлявани от енергийния център на съответната система. Само тези сфери, които притежават най-необичайни енергийни характеристики, имат енергийни центрове от седма категория, действащи като вселенски балансьори или енергийни регулатори. Във всеки аспект на своята дейност тези енергийни центрове изцяло съответстват на

and systems. They are of great assistance to the Creator Sons during the later times of universe organization and energy mobilization. These centers are able to provide intensified lanes of energy useful for interplanetary communication between important inhabited points. Such a *lane* or *line* of energy, sometimes also called an energy path, is a direct circuit of energy from one power center to another power center or from one physical controller to another controller. It is an individualized stream of power and stands in contrast to the free space movements of undifferentiated energy.

29:2.17 (322.1) 5. *Constellation Centers.* Ten of these living power centers are stationed in each constellation, functioning as energy projectors to the one hundred tributary local systems. From these beings there go forth the power lines for communication and transport and for the energizing of those living creatures who are dependent upon certain forms of physical energy for the maintenance of life. But neither the power centers nor the subordinate physical controllers are otherwise concerned with life as a functional organization.

29:2.18 (322.2) 6. *System Centers.* One Supreme Power Center is permanently assigned to each local system. These system centers dispatch the power circuits to the inhabited worlds of time and space. They co-ordinate the activities of the subordinate physical controllers and otherwise function to insure the satisfactory distribution of power in the local system. The circuit relay between the planets depends upon the perfect co-ordination of certain material energies and upon the efficient regulation of physical power.

29:2.19 (322.3) 7. *Unclassified Centers.* These are the centers who function in special local situations but not on the inhabited planets. The individual worlds are in the charge of Master Physical Controllers and receive the encircuited lines of power dispatched by the power center of their system. Only those spheres of the most extraordinary energy relationships have power centers of the seventh order acting as universe balance wheels or energy governors. In every phase of activity these power centers are the full equals of those who function on the higher units of control, but not one space body in a million harbors such a living power organization.

онези, които съществуват на сферите за управление на по-високо ниво, но такива системи за жива енергия съществуват по-рядко от едно пространствено тяло на милион.

3. СФЕРАТА НА ДЕЙНОСТ НА ЕНЕРГИЙНИТЕ ЦЕНТРОВЕ

Заедно с техните партньори и подчинени в цялото пространство на свръхвселените има повече от един милиард Върховни Енергийни Центрове. Всички те поддържат съвършена синхронност и пълна връзка със своите Райски родители – Седемте Върховни Управляващи Енергията. Така енергийният контрол и управление на голямата вселена са поверени на Седемте Главни Духа – създателите на Седемте Върховни Управляващи Енергията.

В своята дейност Върховните Управляващи Енергията и всичките им партньори, помощници и подчинени завинаги са освободени от каквото и да е съдебно вмешателство където и да е в пространството; те не се подчиняват и на административното ръководство на свръхвселенското правителство на Извечно Древните или на администрацията на Синовете-Създатели на локалната вселена.

Тези могъщи центрове и управляващи се пораждат от децата на Безкрайния Дух. Те нямат нищо общо с администрацията на Божиите Синове, макар да се присъединяват към Синовете-Създатели в течение на по-късните епохи от материалната организация на вселените. Но в определено отношение енергийните центрове са тясно свързани с космическото свръхуправление на Върховното Същество.

Енергийните центрове и физическите регулатори не преминават никаква подготовка; всички те са създадени в съвършенство и по природа са съвършени в действията си. Те никога не преминават от една функция към друга и винаги изпълняват изначалното си назначение. Тези същества не еволюират и това се отнася за всичките седем подгрупи от двете категории.

Не притежавайки опита на извисяващите се, към който да могат да се връщат в паметта си, енергийните центрове не познават развлеченията, като запазват изключително делови характер във всичките си действия. Тяхната дейност е непрекъсната; всеобщият план не предвижда почивки във функционирането на физическите линии на енергията; тези същества не могат даже за

3. THE DOMAIN OF POWER CENTERS

29:3.1 (322.4) The Supreme Power Centers distributed throughout the superuniverses number, with their associates and subordinates, upward of ten billion. And they are all in perfect synchrony and complete liaison with their Paradise progenitors, the Seven Supreme Power Directors. The power control of the grand universe is thus intrusted to the keeping and direction of the Seven Master Spirits, the creators of the Seven Supreme Power Directors.

29:3.2 (322.5) The Supreme Power Directors and all their associates, assistants, and subordinates are forever exempt from apprehension or interference by all the tribunals of all space; neither are they subject to the administrative direction either of the superuniverse government of the Ancients of Days or of the local universe administration of the Creator Sons.

29:3.3 (323.1) These power centers and directors are brought into being by the children of the Infinite Spirit. They are not germane to the administration of the Sons of God, though they affiliate with the Creator Sons during the later epochs of universe material organization. But the power centers are in some way closely associated with the cosmic overcontrol of the Supreme Being.

29:3.4 (323.2) Power centers and physical controllers undergo no training; they are all created in perfection and are inherently perfect in action. Never do they pass from one function to another; always do they serve as originally assigned. There is no evolution in their ranks, and this is true of all seven divisions of both orders.

29:3.5 (323.3) Having no ascendant past to revert to in memory, power centers and physical controllers never play; they are thoroughly businesslike in all their actions. They are always on duty; there is no provision in the universal scheme for the interruption of the physical lines of energy; never for a fraction of a second can these beings relinquish their direct supervision of the energy circuits of time and space.

секунда да прекъснат своето непосредствено управление на енергийните кръгове на времето и пространството.

В цялото творение управляващите, центровете и регулаторите имат отношение само към енергията – материална и полуфизическа; те не са нейни създатели, но въпреки това я манипулират, видоизменят и направляват. На тях никога не им се налага да имат каквито и да е отношения с физическата гравитация, освен да противодействат на силата на притегляне. Тяхното отношение към гравитацията е изцяло негативно.

Енергийните центрове използват обширни системи и връзки от материален тип в съвкупност с живи системи от различни изолирани концентрации на енергия. Всеки отделен енергиен център се състои точно от един милион възела за функционален контрол, при което тези възли за видоизменяне на енергията не са неподвижни, както основните органи във физическото тяло на човека; тези „основни органи“ за енергийна регулация са мобилни и се отличават с постоянно изменящи се възможности за съчетания.

Аз съм напълно неспособен да обясня как тези живи същества осъществяват манипулацията и регулацията на главните кръгове на вселенската енергия. По-нататъшните опити да ви запозная с размерите и функциите на тези гигантски и практически съвършени в своята ефективност енергийни центрове само биха увеличили вашето безпокойство и ужас. Те са както живи, така и „личностни“, но не се вместват във вашето съзнание.

Отвъд пределите на Хавона Върховните Енергийни Центрове функционират само на специално конструирани (архитектурни) сфери или на други, имащи подходящ строеж, пространствени тела. Архитектурните светове са конструирани така, че живите енергийни центрове могат да действат тук като селекторни комутатори, които направляват, видоизменят и концентрират пространствените енергии, протичащи през съответните сфери. Изпълнението на такива функции на обичайно еволюционно слънце или планета би било невъзможно. Някои групи се занимават също така с отоплението и удовлетворяването на другите необходими материални потребности на тези специални опорни светове. И макар това да излиза извън рамките на урантийското знание, аз мога да констатирам, че тези категории живи енергийни личности имат най-непосредствено отношение към разпределението на светлината, притежаваща яркост, но не даваща топлина. Те не пораждат това явление, но се занимават с

29:3.6 (323.4) The directors, centers, and controllers of power have nothing to do with anything in all creation except power, material or semiphysical energy; they do not originate it, but they do modify, manipulate, and directionize it. Neither do they have anything whatever to do with physical gravity except to resist its drawing power. Their relation to gravity is wholly negative.

29:3.7 (323.5) The power centers utilize vast mechanisms and co-ordinations of a material order in liaison with the living mechanisms of the various segregated energy concentrations. Each individual power center is constituted in exactly one million units of functional control, and these energy-modifying units are not stationary as are the vital organs of man's physical body; these "vital organs" of power regulation are mobile and truly kaleidoscopic in associative possibilities.

29:3.8 (323.6) It is utterly beyond my ability to explain the manner in which these living beings encompass the manipulation and regulation of the master circuits of universe energy. To undertake to inform you further concerning the size and function of these gigantic and almost perfectly efficient power centers, would only add to your confusion and consternation. They are both living and "personal," but they are beyond your comprehension.

29:3.9 (323.7) Outside of Havona the Supreme Power Centers function only on especially constructed (architectural) spheres or on otherwise suitably constituted space bodies. The architectural worlds are so constructed that the living power centers can act as selective switches to directionize, modify, and concentrate the energies of space as they pour over these spheres. They could not so function on an ordinary evolutionary sun or planet. Certain groups are also concerned in the heating and other material necessities of these special headquarters worlds. And though it is beyond the scope of Urantia knowledge, I may state that these orders of living power personalities have much to do with the distribution of the light that shines without heat. They do not produce this phenomenon, but they are concerned with its dissemination and directionization.

разсейването и направляването на подобна светлина.

Енергийните центрове и подчинените им регулатори се занимават с експлоатацията на всички видове физическа енергия на организираното пространство. Те работят с три основни потока, всеки от които обединява десет вида енергии. Такъв е енергийният заряд на организираното пространство, което е сферата на тяхната дейност. Управляващите Вселенската Енергия нямат никакво отношение към колосалната енергийна активност, която се наблюдава понастоящем отвъд пределите на днешните граници на седемте свръхвселени.

Енергийните центрове и регулатори осъществяват съвършено управление само на седем от десетте вида енергии, представени във всеки основен вселенски поток. Очевидно тези видове, които частично или напълно се изключват от техния контрол, представляват непредсказуема област на енергийни проявления – областта на господство на Безусловния Абсолют. Ако те оказват въздействие върху изначалните сили на този Абсолют, то за такива функции на нас нищо не ни е известно, макар да има косвени доказателства за това, че понякога някои физически регулатори автоматически реагират на определени импулси на Всеобщия Абсолют.

Тези живи енергийни устройства не са свързани чрез осъзната връзка с енергийното свръхуправление на Безусловния Абсолют в мирозданието, но ние предполагаме, че тяхната всеобхватна и практически съвършена система за енергийно управление по някакъв неведом начин е подчинена на това свръхгравитационно присъствие. Във всяка локална енергийна ситуация центровете и регулаторите са близки до върховността, но те винаги осъзнават свръхенергийното присъствие и неразличимо действие на Безусловния Абсолют.

29:3.10 (323.8) The power centers and their subordinate controllers are assigned to the working of all of the physical energies of organized space. They work with the three basic currents of ten energies each. That is the energy charge of organized space; and organized space is their domain. The Universe Power Directors have nothing whatever to do with those tremendous actions of force which are now taking place outside the present boundaries of the seven superuniverses.

29:3.11 (324.1) The power centers and controllers exert perfect control over only seven of the ten forms of energy contained in each basic universe current; those forms which are partly or wholly exempt from their control must represent the unpredictable realms of energy manifestation dominated by the Unqualified Absolute. If they exert an influence upon the primordial forces of this Absolute, we are not cognizant of such functions, though there is some slight evidence which would warrant the opinion that certain of the physical controllers are sometimes automatically reactive to certain impulses of the Universal Absolute.

29:3.12 (324.2) These living power mechanisms are not consciously related to the master universe energy overcontrol of the Unqualified Absolute, but we surmise that their entire and almost perfect scheme of power direction is in some unknown manner subordinated to this supergravity presence. In any local energy situation the centers and controllers exert near-supremacy, but they are always conscious of the superenergy presence and the unrecognizable performance of the Unqualified Absolute.

4. ГЛАВНИТЕ ФИЗИЧЕСКИ РЕГУЛАТОРИ

Тези същества са мобилни подчинени на Върховните Енергийни Центрове.Физическите регулатори са снабдени с такива възможности за трансформация на своята индивидуалност, които им позволяват по най-различен начин автономно да пресичат пространството, развивайки скорост, близка до скоростта на Единичните Посланици. Но подобно на другите пресичащи пространството същества, на тях им е нужна както помощта на техните колеги, така и на някои други типове същества, което е необходимо за преодоляване на

4. THE MASTER PHYSICAL CONTROLLERS

29:4.1 (324.3) These beings are the mobile subordinates of the Supreme Power Centers. The physical controllers are endowed with capabilities of individuality metamorphosis of such a nature that they can engage in a remarkable variety of autotransport, being able to traverse local space at velocities approaching the flight of Solitary Messengers. But like all other space traversers they require the assistance of both their fellows and certain other types of beings in overcoming the action of gravity and the resistance of inertia in departing from a material sphere.

гравитацията и съпротивлението на инерцията при напускане на материалната сфера.

Главните Физически Регулатори служат по цялата голяма вселена. Седем Върховни Управляващи Енергията ги ръководят непосредствено от Рая чак до столичните светове на свръхвселените; оттук те биват управлявани и разпределяни от Съвета по Равновесието – висшите енергийни упълномощени измежду редовете на Вторичните Главни Организатори на Силата, насочени от Седемте Главни Духа. Тези висши упълномощени са в правото си да интерпретират показанията и отчитането от главните баромери – живите инструменти, измерващи силовото напрежение и енергийния заряд на цялата свръхвселена.

Докато присъствието на Райските Божества обхваща цялата голяма вселена и се простира по целия кръг на вечността, влиянието на всеки от Седемте Главни Духа е ограничено до една свръхвселена. Съществува явно разделение на енергиите и енергийните кръгове между седемте свръхвселени; именно с това се обяснява необходимостта от индивидуализирани методи за управление във всяка от свръхвселените.

Главните Физически Регулатори са прякото потомство на Върховните Енергийни Центрове. Тук влизат следните категории:

1. Спомагателни Управляващи Енергията.

2. Механични Регулатори.

3. Преобразуватели на Енергията.

4. Предаватели на Енергията.

5. Първични Обединители.

6. Вторични Разединители.

7. Баромери и Хрономери.

Не всички от тези категории са личности, ако под това разбираме индивидуалната свобода на избора. Особено четирите последни очевидно изцяло автоматично и механично реагират на импулсите на висшестоящите същества и имащите енергийни състояния. Но независимо от това, че тези реакции изглеждат само механични, те не са такива; макар тези същества да изглеждат автомати, всички те имат характерната за разума дейност.

Разумът не е необходим атрибут на личността. Разумът е способен да мисли, даже ако е напълно лишен от възможността за избор, което се наблюдава при множество низши животни и при някои спомагателни физически регулатори. Много от тези по-скоро

29:4.2 (324.4) The Master Physical Controllers serve throughout the grand universe. They are directly governed from Paradise by the Seven Supreme Power Directors as far as the headquarters of the superuniverses; from here they are directed and distributed by the Council of Equilibrium, the high commissioners of power dispatched by the Seven Master Spirits from the personnel of the Associate Master Force Organizers. These high commissioners are empowered to interpret the readings and registrations of the master frandalanks, those living instruments which indicate the power pressure and the energy charge of an entire superuniverse.

29:4.3 (324.5) While the presence of the Paradise Deities encircles the grand universe and sweeps around the circle of eternity, the influence of any one of the Seven Master Spirits is limited to a single superuniverse. There is a distinct segregation of energy and a separation of the circuits of power between each of the seven supercreations; hence individualized control methods must and do prevail.

29:4.4 (324.6) The Master Physical Controllers are the direct offspring of the Supreme Power Centers, and their numbers include the following:

29:4.5 (324.7) 1. Associate Power Directors.

29:4.6 (324.8) 2. Mechanical Controllers.

29:4.7 (324.9) 3. Energy Transformers.

29:4.8 (325.1) 4. Energy Transmitters.

29:4.9 (325.2) 5. Primary Associators.

29:4.10 (325.3) 6. Secondary Dissociators.

29:4.11 (325.4) 7. The Frandalanks and Chronoldeks.

29:4.12 (325.5) Not all of these orders are persons in the sense of possessing individual powers of choice. Especially do the last four seem to be wholly automatic and mechanical in response to the impulses of their superiors and in reaction to existing energy conditions. But though such response appears wholly mechanistic, it is not; they may seem to be automatons, but all of them disclose the differential function of intelligence.

29:4.13 (325.6) Personality is not necessarily a concomitant of mind. Mind can think even when deprived of all power of choice, as in numerous of the lower types of animals and in certain of these subordinate physical controllers. Many of these more automatic regulators of physical power are

автоматични регулатори на физическа енергия не са личности в никакъв смисъл на тази дума. Те не са снабдени с воля и способност да вземат самостоятелни решения, намирайки се в пълна зависимост от механичното съвършенство на конструкцията за изпълнение на възложените им задачи. Независимо от това всички те са високоразумни същества.

not persons in any sense of the term. They are not endowed with will and independence of decision, being wholly subservient to the mechanical perfection of design for the tasks of their allotment. Nonetheless all of them are highly intelligent beings.

Физическите регулатори са заети основно с регулацията на елементарните енергии, неоткрити на Урантия. Тези неизвестни ви енергии имат изключително значение за системата за междупланетен транспорт, а също и за някои методи за връзка. Когато ние прокарваме енергийни линии за еквивалентна транслация на звук или предаване на изображения, тези неоткрити от вас видове енергии се използват от живите физически регулатори и техните партньори. Такава енергия в някои случаи се използва и от промеждутъчните създания в тяхната всекидневна работа.

29:4.14 (325.7) The physical controllers are chiefly occupied in the adjustment of basic energies undiscovered on Urantia. These unknown energies are very essential to the interplanetary system of transport and to certain techniques of communication. When we lay lines of energy for the purpose of conveying sound equivalents or of extending vision, these undiscovered forms of energy are utilized by the living physical controllers and their associates. These same energies are also, on occasion, used by the midway creatures in their routine work.

1 . *Спомагателни Управляващи Енергията.* Тези поразително ефективни същества са упълномощени да дават назначения и отдават заповеди на всички категории Главни Физически Регулатори в съответствие с постоянно променящите се потребности на неустойчивия енергиен статут на световете. Огромните резерви на физическите регулатори се съдържат в натрупвателите в столичните светове на малките сектори, откъдето периодически биват отправяни от спомагателните управляващи енергията в столиците на вселени, съзвездия, системи и на отделните планети. Получавайки такава задача, физическите регулатори постъпват на временно подчинение при божествените изпълнители, влизащи в състава на миротворчески комисии, но в останалото те цялостно и напълно се подчиняват на спомагателните управляващи и на Върховните Енергийни Центрове.

29:4.15 (325.8) 1. *Associate Power Directors.* These marvelously efficient beings are intrusted with the assignment and dispatch of all orders of the Master Physical Controllers in accordance with the ever-shifting needs of the constantly changing energy status of the realms. The vast reserves of the physical controllers are maintained on the headquarters worlds of the minor sectors, and from these concentration points they are periodically dispatched by the associate power directors to the headquarters of the universes, constellations, and systems, and to the individual planets. When thus assigned, the physical controllers are provisionally subject to the orders of the divine executioners of the conciliating commissions but are otherwise solely amenable to their associate directors and to the Supreme Power Centers.

Три милиона спомагателни управляващи енергията са прикрепени към всеки малък сектор на Орвонтон; така свръхвселенската квота на тези удивително разностранни същества съставлява три милиарда. Техните собствени резерви се съдържат в същите светове на малките сектори; тук те също изпълняват задълженията на наставници за всички, които се занимават с изучаването на разумното управление и превръщане на енергията.

29:4.16 (325.9) Three million associate power directors are assigned to each of the Orvonton minor sectors, making a total of three billion as the superuniverse quota of these amazingly versatile beings. Their own reserves are maintained on these same minor sector worlds, where they also serve as instructors of all who study the sciences of the techniques of intelligent energy control and transmutation.

Тези управляващи редуват периоди на административна служба в малките сектори с равни по продължителност периоди на инспекционна служба в световете на

29:4.17 (325.10) These directors alternate periods of executive service in the minor sectors with equal periods of inspection service to the realms of space. At least one acting inspector is always

пространството. Като минимум един действащ инспектор винаги присъства във всяка локална система, а неговата резиденция се намира в столичната сфера. Те поддържат хармоничната синхронност на цялата необятна съвкупност от жива енергия.

2 . *Механични Регулатори.* Това са изключително разностранните и подвижни помощници на спомагателните управляващи енергията. Трилиони и трилиони от т ези същества се намират в Енса – вашия малък сектор. Тях ги наричат механични регулатори заради пълното им подчинение на висшестоящите същества и всецялото им подчинение на волята на спомагателните управляващи енергията. При все това те са изключително разумни същества и независимо от това, че техният труд е механичен и прозаичен, той се отличава с изкусност.

От всички Главни Физически Регулатори, назначени в обитаемите светове, механичните регулатори притежават най-големи възможности. Притежавайки живия дар на антигравитацията, превъзхождащ аналогичните способности на всички останали същества, всеки регулатор е способен на съпротивление на гравитацията, сравнимо само със съпротивлението на колосалните сфери, въртящи се с гигантски скорости. Десет такива регулатора се намират понастоящем на Урантия и една от техните най-важни задачи е помощ при изпращането на серафически транспорт. При изпълнението на тази функция всичките десет автоматически регулатора действат синхронно, докато батарея от хиляди предаватели на енергии осигуряват началния импулс, необходим за изпращането на серафими.

Механичните регулатори са способни да направляват потока от енергии и да помагат, за да я концентрират в специализирани токове или кръгове. Тези могъщи същества имат пряко отношение към разделянето, направляването и интензификацията на физическите енергии, а също така и към неутрализацията на напрежения на междупланетните кръгове. Те са специалисти в боравенето с двадесет и един от тридесетте вида физическа енергия на пространството, съставляваща енергийния заряд на свръхвселената. Те също така са способни да постигат и значителни успехи в управлението и регулацията на шест от деветте по-слабо различими видове физическа енергия. Разполагайки с тези физически регулатори в технически правилно съотношение един към друг и някои енергийни центрове, спомагателните управляващи енергията получават възможност да предизвикват невероятни изменения в коригирането на

present in each local system, maintaining headquarters on its capital sphere. They keep the whole vast living energy aggregation in harmonious synchrony.

29:4.18 (325.11) 2. *Mechanical Controllers*. These are the exceedingly versatile and mobile assistants of the associate power directors. Trillions upon trillions of them are commissioned in Ensa, your minor sector. These beings are called mechanical controllers because they are so completely dominated by their superiors, so fully subservient to the will of the associate power directors. Nevertheless they are, themselves, very intelligent, and their work, though mechanical and matter-of-fact in nature, is skillfully performed.

29:4.19 (326.1) Of all the Master Physical Controllers assigned to the inhabited worlds, the mechanical controllers are by far the most powerful. Possessing the living endowment of antigravity in excess of all other beings, each controller has a gravity resistance equaled only by enormous spheres revolving at tremendous velocity. Ten of these controllers are now stationed on Urantia, and one of their most important planetary activities is to facilitate the departure of seraphic transports. In so functioning, all ten of the mechanical controllers act in unison while a battery of one thousand energy transmitters provides the initial momentum for the seraphic departure.

29:4.20 (326.2) The mechanical controllers are competent to directionize the flow of energy and to facilitate its concentration into the specialized currents or circuits. These mighty beings have much to do with the segregation, directionization, and intensification of the physical energies and with the equalization of the pressures of the interplanetary circuits. They are expert in the manipulation of twenty-one of the thirty physical energies of space, constituting the power charge of a superuniverse. They are also able to accomplish much towards the management and control of six of the nine more subtle forms of physical energy. By placing these controllers in proper technical relationship to each other and to certain of the power centers, the associate power directors are enabled to effect unbelievable changes in power adjustment and energy control.

силата и управлението на енергията.

Действайки на батареи с по сто, хиляда и даже милион същества във всяка, а също така променяйки своето местоположение и формация, Главните Физически Регулатори са способни да осъществяват енергиен контрол както съвместно, така и поотделно. В зависимост от необходимостта те могат или да повишават и ускоряват нивото на енергията и нейното движение, или да задържат, кондензират и забавят енергийния ток. Те влияят на трансформацията на енергията и силата, подобно на така наричаните катализатори, ускоряващи химичните реакции. Те изпълняват своите функции благодарение на природните си способности и съвместно с Върховните Енергийни Центрове.

29:4.21 (326.3) The Master Physical Controllers often function in batteries of hundreds, thousands, and even millions and by varying their positions and formations are able to effect energy control in a collective as well as an individual capacity. As requirements vary, they can upstep and accelerate the energy volume and movement or detain, condense, and retard the energy currents. They influence energy and power transformations somewhat as so-called catalytic agents augment chemical reactions. They function by inherent ability and in co-operation with the Supreme Power Centers.

3 . *Преобразуватели на Енергията.* Броят на тези същества в свръхвселената е невероятен. Само в самата Сатания са около милион, а обичайната квота е сто същества за всеки обитаем свят.

29:4.22 (326.4) 3. *Energy Transformers.* The number of these beings in a superuniverse is unbelievable. There are almost one million in Satania alone, and the usual quota is one hundred for each inhabited world.

Преобразувателите на Енергия са съвместно творение на Седемте Върховни Управляващи Енергията и Седемте Управляващи Центъра. Те принадлежат към по-личностните категории физически регулатори и с изключение на тези случаи, когато спомагателният управляващ енергията присъства в обитаемия свят, ръководството се осъществява от преобразуватели. Те инспектират всеки тръгващ от планетата серафически транспорт. Всички класове небесни същества могат да се възползват от по-малко личностни категории физически регулатори само в съвкупност с по-личностните категории спомагателни управляващи и преобразуватели на енергията.

29:4.23 (326.5) The energy transformers are the conjoint creation of the Seven Supreme Power Directors and the Seven Center Supervisors. They are among the more personal orders of physical controllers, and except when an associate power director is present on an inhabited world, the transformers are in command. They are the planetary inspectors of all departing seraphic transports. All classes of celestial life can utilize the less personal orders of the physical controllers only by liaison with the more personal orders of the associate directors and the energy transformers.

Преобразувателите са могъщи и ефективни живи комутатори, способни да се разполагат по вектора или против вектора на действие на определени сили. Освен това те изкусно изолират планетите от мощните енергийни потоци, протичащи между съседните планетарни и звездни гиганти. Тяхната способност да преобразуват енергията ги прави изключително важни и полезни за поддържането на всеобщия енергиен баланс или равновесието на силите. В определени периоди те очевидно потребяват или натрупват енергия, в други я отделят и освобождават. Преобразувателите са способни да увеличават или намаляват „акумулиращия“ потенциал на живите и мъртвите енергии в съответните области на тяхното приложение. Но те имат отношение само към физическите или полуматериални енергии и не функционират непосредствено в сферата на живота, както не се занимават и с

29:4.24 (326.6) These transformers are powerful and effective living switches, being able to dispose themselves for or against a given power disposition or directionization. They are also skillful in their efforts to insulate the planets against the powerful energy streams passing between gigantic planetary and starry neighbors. Their energy-transmutive attributes render them most serviceable in the important task of maintaining universal energy balance, or power equilibrium. At one time they seem to consume or store energy; at other times they appear to exude or liberate energy. The transformers are able to increase or to diminish the “storage-battery” potential of the living and dead energies of their respective realms. But they deal only with physical and semimaterial energies, they do not directly function in the domain of life, neither do they change the forms of living beings.

видоизменяне на живи същества.

(В някои отношения преобразувателите на енергията са най-удивителните и загадъчни от всички полуматериални живи създания. Отличавайки се физически едно от друго – макар да е неизвестно как именно, а също така и чрез промяна на взаимовръзката, те са способни да оказват колосално въздействие върху енергията, протичаща през тяхното съвкупно присъствие. Очевидно е, че статутът на физическия свят се изменя вследствие техните изкусни манипулации. *Те са способни да променят физическия тип енергия на пространството (и го правят).* С помощта на своите партньори – регулаторите, те фактически са способни да променят формата и потенциала на двадесет и седем от тридесетте разновидности физическа енергия, съставляващи енергийния заряд на свръхвселената. Три вида енергии се намират отвъд пределите на техния контрол и това е потвърждение на факта, че трансформаторите не са оръдие на Безусловния Абсолют.

29:4.25 (327.1) In some respects the energy transformers are the most remarkable and mysterious of all semimaterial living creatures. They are in some unknown manner physically differentiated, and by varying their liaison relationships, they are able to exert a profound influence upon the energy which passes through their associated presences. The status of the physical realms seems to undergo a transformation under their skillful manipulation. *They can and do change the physical form of the energies of space.* With the aid of their fellow controllers they are actually able to change the form and potential of twenty-seven of the thirty physical energies of the superuniverse power charge. That three of these energies are beyond their control proves that they are not instrumentalities of the Unqualified Absolute.

Четирите останали групи Главни Физически Регулатори едва ли са личности в някое от приемливите значения на тази дума. Реакциите на тези предаватели, обединители, разединители и баромери са напълно автоматични; при все това те са разумни във всякакъв смисъл на тази дума. Ние знаем твърде малко за тези удивителни същества, защото сме неспособни да общуваме с тях. Очевидно те разбират езиците на световете, но не могат да общуват с нас. Както изглежда, те са способни да получават нашите послания, но са лишени от каквато и да било възможност да им отговарят.

29:4.26 (327.2) The remaining four groups of the Master Physical Controllers are hardly persons within any acceptable definition of that word. These transmitters, associators, dissociators, and frandalanks are wholly automatic in their reactions; nevertheless they are in every sense intelligent. We are greatly limited in our knowledge of these wonderful entities because we cannot communicate with them. They appear to understand the language of the realm, but they cannot communicate with us. They seem fully able to receive our communications but quite powerless to make response.

4 . *Предаватели на Енергията.* Тези същества функционират предимно, макар и не изключително, на междупланетно ниво. Те са удивителни предаватели на енергия – в този вид, в който тя се проявява в отделните светове.

29:4.27 (327.3) 4. *Energy Transmitters.* These beings function chiefly, but not wholly, in an intraplanetary capacity. They are marvelous dispatchers of energy as it is manifested on the individual worlds.

Когато е необходимо да се измени течението на енергията и тя да бъде отправена в нов кръг, предавателите се построяват по ред в течение на нужното за подаването на енергията направление и благодарение на своите уникални качества за привличане на енергия са способни да извикат усиления енергиен поток в необходимото направление. Те извършват това така буквално – така както някои метални кръгове, които направляват течението на определени видове електроенергия; те са живи свръхпроводници за повече от половината от тридесетте вида физическа енергия.

29:4.28 (327.4) When energy is to be diverted to a new circuit, the transmitters deploy themselves in a line along the desired energy path, and by virtue of their unique attributes of energy-attraction, they can actually induce an increased energy flow in the desired direction. This they do just as literally as certain metallic circuits directionize the flow of certain forms of electric energy; and they are living superconductors for more than half of the thirty forms of physical energy.

Предавателите формират изкусни

29:4.29 (327.5) Transmitters form skillful liaisons which are effective in rehabilitating the weakening

обединения, възстановяващи ефективно отслабващите токове на специализирана енергия, предавана от планета на планета и от една станция на друга – в пределите на една и съща планета. Те са способни да регистрират токовете, които са твърде слаби за възприемане от някакъв друг тип живо същество, усилвайки ги дотолкова, че съответните съобщения стават съвършено понятни. За операторите на връзки техните услуги са неоценими.

currents of specialized energy passing from planet to planet and from station to station on an individual planet. They can detect currents which are much too feeble to be recognized by any other type of living being, and they can so augment these energies that the accompanying message becomes perfectly intelligible. Their services are invaluable to the broadcast receivers.

Предавателите на енергия са способни да работят с всички форми на предаваемото възприятие; те позволяват „да се види“ отдалечена сцена, „да се чуе“ отдалечен звук. Те осигуряват каналите за екстрена връзка в локалните системи и на отделните планети. Техните услуги са необходими практически на всички същества, предаващи съобщения отвъд пределите на стандартните кръгове.

29:4.30 (327.6) Energy transmitters can function with regard to all forms of communicable perception; they can render a distant scene “visible” as well as a distant sound “audible.” They provide the emergency lines of communication in the local systems and on the individual planets. These services must be used by practically all creatures for purposes of communication outside of the regularly established circuits.

Заедно с преобразувателите на енергия тези същества са незаменими за поддържането на живота на смъртните в световете с влошен състав на атмосферата и са съставна част от живота на планетите, населени с недишащи същества.

29:4.31 (327.7) These beings, together with the energy transformers, are indispensable to the maintenance of mortal existence on those worlds having an impoverished atmosphere, and they are an integral part of the technique of life on the nonbreathing planets.

5 . *Първични Обединители.* Тези удивителни и безценни същества са отлични натрупващи и пазители на енергия. Подобно растението, което натрупва слънчева светлина, тези живи организми натрупват енергия по време на нейния излишък. Мащабът на тяхното действие е колосален; те привеждат различни видове енергия на пространството във физическо състояние, неизвестно на Урантия. Те също така са способни да продължават трансформацията на енергията чак до образуването на някои единици първично вещество. Тези същества действат със самото си присъствие. Тази функция по никакъв начин не ги изтощава или изчерпва; те функционират като живи катализатори.

29:4.32 (328.1) 5. *Primary Associators.* These interesting and invaluable entities are masterly energy conservators and custodians. Somewhat as a plant stores solar light, so do these living organisms store energy during times of plus manifestations. They work on a gigantic scale, converting the energies of space into a physical state not known on Urantia. They are also able to carry forward these transformations to the point of producing some of the primitive units of material existence. These beings simply act by their presence. They are in no way exhausted or depleted by this function; they act like living catalytic agents.

В периодите на недостатъчно количество енергия те получават възможност да освобождават натрупания заряд. Но недостатъчните познания в областта на енергията и материята не ви позволяват да разберете методиката на този аспект от тяхната дейност. Те неизменно се трудят в съгласие с всеобщия закон, манипулирайки атоми, електрони и ултиматони до голяма степен така, както вие работите с типографските шрифтове, карайки едни и същи азбучни знаци да разказват за най-различни неща.

29:4.33 (328.2) During seasons of minus manifestations they are empowered to release these accumulated energies. But your knowledge of energy and matter is not sufficiently advanced to make it possible to explain the technique of this phase of their work. They always labor in compliance with universal law, handling and manipulating atoms, electrons, and ultimatons much as you maneuver adjustable type to make the same alphabetical symbols tell vastly different stories.

Обединителите са първата група живи същества, която се появява във формиращата

29:4.34 (328.3) The associators are the first group of life to appear on an organizing material sphere, and they can function at physical temperatures

се материална сфера, и те са способни да функционират при физически температури, които по ваше мнение са съвършено несъвместими със съществуването на живи организми. Те представляват категория на живот, която просто не се вмества в съзнанието на хората. Заедно със своите колеги – разединителите, те са най-зависимите измежду всички разумни създания.

which you would regard as utterly incompatible with the existence of living beings. They represent an order of life which is simply beyond the range of human imagination. Together with their co-workers, the dissociators, they are the most slavish of all intelligent creatures.

6. *Вторични Разединители.* В сравнение с първичните обединители тези притежаващи колосално антигравитационно действие същества осигуряват противоположния ефект. Опасността от изчерпване на специалните или модифицирани видове енергия в локалните светове или системи е напълно изключена, доколкото тези живи образувания притежават уникалната способност да отделят неограничени количества енергия. По принцип те имат отношение предимно към почти неизвестен на Урантия вид енергия – еволюционен стадий на друг, още по-малко известен вид материя. Те са истинските алхимици на пространството и магове на времето. Но във всичките си чудеса те никога не нарушават мандата на Космическото Върховенство.

29:4.35 (328.4) 6. *Secondary Dissociators.* Compared with the primary associators, these beings of enormous antigravity endowment are the reverse workers. There is never any danger that the special or modified forms of physical energy on the local worlds or in the local systems will be exhausted, for these living organizations are endowed with the unique power of evolving limitless supplies of energy. They are chiefly concerned with the evolution of a form of energy which is hardly known on Urantia from a form of matter which is recognized still less. They are truly the alchemists of space and the wonder-workers of time. But in all the wonders they work, they never transgress the mandates of Cosmic Supremacy.

7. *Баромери.* Тези същества са съвместно творение на всичките три категории същества, които имат отношение към регулирането на енергията: първичните и вторични организатори на силата и управляващите енергията. Баромерите са най-многобройната група Главни Физически Регулатори; броят само на тези същества, които действат в Сатания, излиза извън рамките на вашите количествени представи. Те се разполагат във всички обитаеми светове и винаги се прикрепват към физическите регулатори от по-високи категории. Те функционират на смени в централната и свръхвселените и в регионите на външното пространство.

29:4.36 (328.5) 7. *The Frandalanks.* These beings are the joint creation of all three orders of energy-control beings: the primary and secondary force organizers and the power directors. Frandalanks are the most numerous of all the Master Physical Controllers; the number functioning in Satania alone is beyond your numerical concept. They are stationed on all inhabited worlds and are always attached to the higher orders of physical controllers. They function interchangeably in the central and superuniverses and in the domains of outer space.

Баромерите се създават в тридесет подгрупи – по една за всеки вид елементарна вселенска сила – и функционират само като живи и автоматични показатели за духовно присъствие, налягане и скорост. Тези живи барометри се занимават изключително с автоматична и безпогрешна регистрация на статута на всички видове сила-енергия. Те играят такава роля във физическата вселена, каквато обширната система за отражение играе във вселената на разума. Тези баромери, които покрай количественото и качествено присъствие на енергия регистрират също така и времето, се наричат *хрономери.*

29:4.37 (328.6) The frandalanks are created in thirty divisions, one for each form of basic universe force, and they function exclusively as living and automatic presence, pressure, and velocity gauges. These living barometers are solely concerned with the automatic and unerring registration of the status of all forms of force-energy. They are to the physical universe what the vast reflectivity mechanism is to the minded universe. The frandalanks that register time in addition to quantitative and qualitative energy presence are called *chronoldeks.*

Аз признавам баромерите за разумни същества, но не мога да ги назова другояче освен “живи механизми”. Единственото, което

29:4.38 (328.7) I recognize that the frandalanks are intelligent, but I cannot classify them as other than living machines. About the only way I can help you

мога да направя, за да ви помогна да разберете тези живи механизми, е да ги сравня с вашите собствени механични приспособления, действащи с почти разумна прецизност и точност. Ако искате да си представите тези същества, дайте воля на въображението си дотолкова, че да допуснете, че в голямата вселена ние наистина имаме разумни живи механизми (организми), способни да решават по-сложни задачи, предвиждащи извършването на колосални изчисления с още по-голяма и даже пределна точност.

to understand these living mechanisms is to compare them to your own mechanical contrivances which perform with almost intelligentlike precision and accuracy. Then if you would conceive of these beings, draw upon your imagination to the extent of recognizing that in the grand universe we actually have intelligent and *living* mechanisms (entities) that can perform more intricate tasks involving more stupendous computations with even greater delicacy of accuracy, even with ultimacy of precision.

5. ГЛАВНИТЕ ОРГАНИЗАТОРИ НА СИЛАТА

Постоянното място на обитаване на организаторите на силата е Раят, но те действат по цялото мироздание, особено в регионите на неорганизираното пространство. Те не са нито създатели, нито създания; тези необикновени същества са представени от два основни класа:

1. Първично Възникнали Главни Организатори на Силата.

2. Вторични Трансцендентални Главни Организатори на Силата.

Тези две могъщи категории управляващи изначалната сила действат изключително под наблюдението на Архитектите на Вселената и понастоящем не провеждат активна дейност в пределите на голямата вселена.

Първичните Организатори на Силата са управляващите първичните или елементарни пространствени сили на Безусловния Абсолют; те са създателите на мъглявини. Тези живи същества възбуждат енергийни циклони в пространството, организират и направляват тези гигантски феномени на ранните стадии от тяхното проявление. Организаторите на Силата превръщат *изначалната сила* (пред-енергия, нереагираща на гравитацията на Рая) в първична или *силова енергия* – енергията, преминаваща от изключително подчинение на Безусловния Абсолют в подчинение на гравитацията на Райския Остров. След това тях ги сменят вторичните организатори на силата, които продължават процеса на превръщане на енергията от първичния във вторичния, *гравитационно-енергиен стадий.*

Когато планът за създаването на локалната вселена е готов, което се ознаменува с пристигането на Син-Създател, Вторичните Главни Организатори на Силата отстъпват мястото си на категориите на

5. THE MASTER FORCE ORGANIZERS

29:5.1 (329.1) The force organizers are resident on Paradise, but they function throughout the master universe, more particularly in the domains of unorganized space. These extraordinary beings are neither creators nor creatures, and they comprise two grand divisions of service:

29:5.2 (329.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.

29:5.3 (329.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.

29:5.4 (329.4) These two mighty orders of primordial-force manipulators work exclusively under the supervision of the Architects of the Master Universe, and at the present time they do not function extensively within the boundaries of the grand universe.

29:5.5 (329.5) Primary Master Force Organizers are the manipulators of the primordial or basic space-forces of the Unqualified Absolute; they are nebulae creators. They are the living instigators of the energy cyclones of space and the early organizers and directionizers of these gigantic manifestations. These force organizers transmute *primordial force* (pre-energy not responsive to direct Paradise gravity) into primary or *puissant energy,* energy transmuting from the exclusive grasp of the Unqualified Absolute to the gravity grasp of the Isle of Paradise. They are thereupon succeeded by the associate force organizers, who continue the process of energy transmutation from the primary through the secondary or *gravity-energy* stage.

29:5.6 (329.6) Upon the completion of the plans for the creation of a local universe, signalized by the arrival of a Creator Son, the Associate Master Force Organizers give way to the orders of power directors acting in the superuniverse of astronomic

управляващите енергията, действащи в свръхвселената на тяхното астрономическо подчинение. Но в отсъствието на такива планове те остават безсрочни попечители на тези материални творения – именно така действат те понастоящем във външното пространство.

Главните Организатори на Силата издържат на температури и функционират при физически условия, които биха били непоносими даже за разностранните енергийни центрове и физически регултори на Орвонтон. Освен тях от разкритите категории същества във владенията на външното пространство са способни да действат само Единичните Посланици и Свещените Троични Духове.

[Подготвено от Всеобщ Цензор, упълномощен от Извечно Древния на Уверса.]

jurisdiction. But in the absence of such plans the associate force organizers continue on indefinitely in charge of these material creations, even as they now operate in outer space.

29:5.7 (329.7) The Master Force Organizers withstand temperatures and function under physical conditions which would be intolerable even to the versatile power centers and physical controllers of Orvonton. The only other types of revealed beings capable of functioning in these realms of outer space are the Solitary Messengers and the Inspired Trinity Spirits.

29:5.8 (329.8) [Sponsored by a Universal Censor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

Документ 30. Личности в Голямата Вселена

ЧАСТ I. ЦЕНТРАЛНАТА И СВРЪХВСЕЛЕНИТЕ

ДОКУМЕНТ 30. ЛИЧНОСТИ В ГОЛЯМАТА ВСЕЛЕНА

Секции

Въведение
1. Райската класификация на живите същества
2. Уверският регистър на личностите
3. Доброволческите колонии
4. Възвисяващите се смъртни

PAPER 30
PERSONALITIES OF THE GRAND UNIVERSE

SECTIONS

Introduction
1. The Paradise Classification of Living Beings
2. The Uversa Personality Register
3. The Courtesy Colonies
4. The Ascending Mortals

Въведение

ЛИЧНОСТИТЕ и неличностните организми, функциониращи понастоящем в Рая и в голямата вселена, образуват почти безкрайно множество живи същества. Даже броят на основните категории и типове би могъл да потресе човешкото въображение, а да не говорим за неизброимите подтипове и разновидности. Независимо от това, желателно е да дадем представа за двете основни класификации живи същества – подсказка за Райската класификация и съкратена версия на Уверския Регистър на Личностите.

Невъзможно е да се състави пълна и последователна класификация на личностите в голямата вселена, доколкото не *всички* групи са разкрити. За систематизирана класификация на всички групи би била необходима цяла поредица допълнителни глави и ново откровение. Такова концептуално разширяване на материала едва ли е желателно, тъй като то още за хиляда години би лишило смъртните от стимула за творчески размишления, даван от подобни частично разкрити представяния. Не е редно да

INTRODUCTION

30:0.1 (330.1) THE personalities and other-than-personal entities now functioning on Paradise and in the grand universe constitute a well-nigh limitless number of living beings. Even the number of major orders and types would stagger the human imagination, let alone the countless subtypes and variations. It is, however, desirable to present something of two basic classifications of living beings — a suggestion of the Paradise classification and an abbreviation of the Uversa Personality Register.

30:0.2 (330.2) It is not possible to formulate comprehensive and entirely consistent classifications of the personalities of the grand universe because *all* of the groups are not revealed. It would require numerous additional papers to cover the further revelation required to systematically classify all groups. Such conceptual expansion would hardly be desirable as it would deprive the thinking mortals of the next thousand years of that stimulus to creative speculation which these partially revealed concepts supply. It is best that man not have an overrevelation; it stifles imagination.

разказваме на човека прекалено много. Това подтиска въображението.

1. РАЙСКАТА КЛАСИФИКАЦИЯ НА ЖИВИТЕ СЪЩЕСТВА

Живите същества в Рая се класифицират в съответствие с изконната и придобита връзка с Райските Божества. По време на великите събрания на централната и свръхвселените присъстващите често се разпределят по групи в съответствие със своя произход: с троичен произход или постигнали Троицата, с двойствен произход и произлезли от един източник. Не е лесно да се обясни Райската класификация на живите същества на смъртния разум, но ние сме упълномощени да предложим следната йерархия:

I . *СЪЩЕСТВА С ТРИЕДИНЕН ПРОИЗХОД.* Същества, сътворени и от трите Райски Божества – или сътворени като такива, или обединени в Троицата, а също Тринитизираният Корпус, под което се подразбират всички групи тринитизирани същества – разкрити и неразкрити.

А. *Върховни Духове*

1. Седем Главни Духа.

2. Седем Върховни Администратора.

3. Седем категории Отразяващи Духове.

Б. *Неизменни Синове на Троицата*

1. Тринитизирани Тайнства на Върховността.

2. Извечно Вечни.

3. Извечно Древни.

4. Извечно Съвършени.

5. Съвременици на Вечността.

6. Извечно Единни.

7. Извечно Верни.

8. Възпитатели в Мъдростта.

9. Божествени Съветници.

10. Всеобщи Цензори.

В . *Същества с троичен произход и тринитизирани същества.*

1. Троични Синове-Учители.

2. Свещени Троични Духове.

3. Обитатели на Хавона.

1. THE PARADISE CLASSIFICATION OF LIVING BEINGS

30:1.1 (330.3) Living beings are classified on Paradise in accordance with inherent and attained relationship to the Paradise Deities. During the grand gatherings of the central and superuniverses those present are often grouped in accordance with origin: those of triune origin, or of Trinity attainment; those of dual origin; and those of single origin. It is difficult to interpret the Paradise classification of living beings to the mortal mind, but we are authorized to present the following:

30:1.2 (330.4) I. *TRIUNE-ORIGIN BEINGS.* Beings created by all three Paradise Deities, either as such or as the Trinity, together with the Trinitized Corps, which designation refers to all groups of trinitized beings, revealed and unrevealed.

30:1.3 (330.5) A. *The Supreme Spirits.*

30:1.4 (330.6) 1. The Seven Master Spirits.

30:1.5 (330.7) 2. The Seven Supreme Executives.

30:1.6 (330.8) 3. The Seven Orders of Reflective Spirits.

30:1.7 (330.9) B. *The Stationary Sons of the Trinity.*

30:1.8 (330.10) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

30:1.9 (330.11) 2. Eternals of Days.

30:1.10 (330.12) 3. Ancients of Days.

30:1.11 (330.13) 4. Perfections of Days.

30:1.12 (331.1) 5. Recents of Days.

30:1.13 (331.2) 6. Unions of Days.

30:1.14 (331.3) 7. Faithfuls of Days.

30:1.15 (331.4) 8. Perfectors of Wisdom.

30:1.16 (331.5) 9. Divine Counselors.

30:1.17 (331.6) 10. Universal Censors.

30:1.18 (331.7) C. *Trinity-origin and Trinitized Beings.*

30:1.19 (331.8) 1. Trinity Teacher Sons.

30:1.20 (331.9) 2. Inspired Trinity Spirits.

30:1.21 (331.10) 3. Havona Natives.

4. Жители на Рая.

5. Неразкрити същества с троичен произход.

6. Неразкрити същества, тринитизирани от Божествата.

7. Тринитизирани Синове на Постиженията.

8. Тринитизирани Синове на Отбора.

9. Тринитизирани Синове на Съвършенството.

10. Синове, тринитизирани от създания.

I I . *СЪЩЕСТВА С ДВОЙСТВЕН ПРОИЗХОД.* Същества, произхождащи от които и да са две Райски Божества или създадени пряко или косвено от които и да са две същества, водещи началото си от Райските Божества.

А. *Низходящи категории.*

1. Синове-Създатели.

2. Синове-Арбитри.

3. Ясни Утринни Звезди.

4. Бащи-Мелхиседек.

5. Мелхиседек.

6. Ворондадек.

7. Ланонандек.

8. Ярки Вечерни Звезди

9. Архангели.

10. Носители на Живот.

11. Неразкрити Вселенски Помощници.

12. Неразкрити Божии Синове.

Б. *Неизменни категории*

1. Абандонтери.

2. Сузати.

3. Унивитати.

4. Спиронги.

5. Неразкрити същества с двойствен произход.

В. *Възходящи категории*

1. Смъртни, слели се с Настройчика.

2. Смъртни, слели се със Сина.

3. Смъртни, слели се с Духа.

4. Преобразувани междутъчни

30:1.22 (331.11) 4. Paradise Citizens.

30:1.23 (331.12) 5. Unrevealed Trinity-origin Beings.

30:1.24 (331.13) 6. Unrevealed Deity-trinitized Beings.

30:1.25 (331.14) 7. Trinitized Sons of Attainment.

30:1.26 (331.15) 8. Trinitized Sons of Selection.

30:1.27 (331.16) 9. Trinitized Sons of Perfection.

30:1.28 (331.17) 10. Creature-trinitized Sons.

30:1.29 (331.18) II. *DUAL-ORIGIN BEINGS.* Those of origin in any two of the Paradise Deities or otherwise created by any two beings of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

30:1.30 (331.19) A. *The Descending Orders.*

30:1.31 (331.20) 1. Creator Sons.

30:1.32 (331.21) 2. Magisterial Sons.

30:1.33 (331.22) 3. Bright and Morning Stars.

30:1.34 (331.23) 4. Father Melchizedeks.

30:1.35 (331.24) 5. The Melchizedeks.

30:1.36 (331.25) 6. The Vorondadeks.

30:1.37 (331.26) 7. The Lanonandeks.

30:1.38 (331.27) 8. Brilliant Evening Stars.

30:1.39 (331.28) 9. The Archangels.

30:1.40 (331.29) 10. Life Carriers.

30:1.41 (331.30) 11. Unrevealed Universe Aids.

30:1.42 (331.31) 12. Unrevealed Sons of God.

30:1.43 (331.32) B. *The Stationary Orders.*

30:1.44 (331.33) 1. Abandonters.

30:1.45 (331.34) 2. Susatia.

30:1.46 (331.35) 3. Univitatia.

30:1.47 (331.36) 4. Spironga.

30:1.48 (331.37) 5. Unrevealed Dual-origin Beings.

30:1.49 (331.38) C. *The Ascending Orders.*

30:1.50 (331.39) 1. Adjuster-fused Mortals.

30:1.51 (331.40) 2. Son-fused Mortals.

30:1.52 (331.41) 3. Spirit-fused Mortals.

30:1.53 (331.42) 4. Translated Midwayers.

създания.

5. Неразкрити възходящи същества.

III. *СЪЩЕСТВА С ЕДИНИЧЕН ПРОИЗХОД.* Същества, произхождащи от което и да е едно Райско Божество или създадени пряко или косвено от което и да е същество, водещо началото си от Райските Божества.

А. *Висши Духове*

1. Гравитационни Посланици.

2. Седем Духа на Кръгове за Хавона.

3. Дванадесеткратни Помощници на Кръгове за Хавона.

4. Спомагателни Образи на Отразяващите Духове.

5. Майчински Духове на Вселените.

6. Седмократни Спомагателни Духове на Разума.

7. Неразкрити Същества, Произхождащи от Божества.

Б. *Възходящи категории*

1. Личностни Настройчици.

2. Възходящи Материални Синове.

3. Еволюционни Серафими.

4. Еволюционни Херувими.

5. Неразкрити Възходящи Създания.

В. *Семейството на Безкрайния Дух*

1. Единични Посланици.

2. Надзорници на Вселенските Кръгове.

3. Регистратори на Волеви Създания.

4. Лични помощници на Безкрайния Дух.

5. Спомагателни Инспектори.

6. Упълномощени Стражи.

7. Придружители на Смъртни Кандидати.

8. Хавонски Сервитали.

9. Всеобщи Миротворци.

10. Моронтийни Спътници.

11. Свръхнафими.

12. Секонафими.

13. Тертиафими.

14. Омниафими.

30:1.54 (331.43) 5. Unrevealed Ascenders.

30:1.55 (332.1) III. *SINGLE-ORIGIN BEINGS.* Those of origin in any one of the Paradise Deities or otherwise created by any one being of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

30:1.56 (332.2) A. *The Supreme Spirits.*

30:1.57 (332.3) 1. Gravity Messengers.

30:1.58 (332.4) 2. The Seven Spirits of the Havona Circuits.

30:1.59 (332.5) 3. The Twelvefold Adjutants of the Havona Circuits.

30:1.60 (332.6) 4. The Reflective Image Aids.

30:1.61 (332.7) 5. Universe Mother Spirits.

30:1.62 (332.8) 6. The Sevenfold Adjutant Mind-Spirits.

30:1.63 (332.9) 7. Unrevealed Deity-origin Beings.

30:1.64 (332.10) B. *The Ascending Orders.*

30:1.65 (332.11) 1. Personalized Adjusters.

30:1.66 (332.12) 2. Ascending Material Sons.

30:1.67 (332.13) 3. Evolutionary Seraphim.

30:1.68 (332.14) 4. Evolutionary Cherubim.

30:1.69 (332.15) 5. Unrevealed Ascenders.

30:1.70 (332.16) C. *The Family of the Infinite Spirit.*

30:1.71 (332.17) 1. Solitary Messengers.

30:1.72 (332.18) 2. Universe Circuit Supervisors.

30:1.73 (332.19) 3. Census Directors.

30:1.74 (332.20) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.

30:1.75 (332.21) 5. Associate Inspectors.

30:1.76 (332.22) 6. Assigned Sentinels.

30:1.77 (332.23) 7. Graduate Guides.

30:1.78 (332.24) 8. Havona Servitals.

30:1.79 (332.25) 9. Universal Conciliators.

30:1.80 (332.26) 10. Morontia Companions.

30:1.81 (332.27) 11. Supernaphim.

30:1.82 (332.28) 12. Seconaphim.

30:1.83 (332.29) 13. Tertiaphim.

30:1.84 (332.30) 14. Omniaphim.

14. Омниафими.

15. Серафими.

16. Херувими и Сановими.

17. Неразкрити Същества от Семейството на Духа.

18. Седем Върховни Управляващи Енергията.

19. Върховни Енергийни Центрове.

20. Главни Физически Регулатори.

21. Управляващи Моронтийната Енергия.

I V . *ВЪЗНИКНАЛИ ТРАНСЦЕНДЕНТАЛНИ СЪЩЕСТВА.* В Рая се намира голямо множество трансцендентални същества, чийто произход обикновено се разкрива на вселените на времето и пространството, едва след като тези вселени се утвърдят в светлината и живота. Такива същества не са нито създатели, нито създания; те представляват *възникналите* деца на божествеността, пределността и вечността. Тези „евентуални същества“ не са нито крайни, нито безкрайни: те са *абсонитни,* а абсонитността не е нито безкрайност, нито абсолютност.

Тези несъздадени несъздатели са вечно предани на Райската Троица и послушни пред Крайния. Те съществуват на четири пределни нива на личностна активност и функционират на седем абсонитни нива в дванадесет големи категории, състоящи се от хиляди основни работни групи, всяка от които се разделя на седем класа. Тези възникнали същества включват следните категории:

1. Архитекти на Мирозданието.

2. Трансцендентални Регистратори.

3. Други трансцендентални същества.

4. Първични Възникнали Главни Организатори на Силата.

5. Вторични Трансцендентални Главни Организатори на Силата.

Като свръхличност Бог проявява; като личност Бог твори; като предличност Бог се разделя на частици; и такава частица на Бога е Настройчикът – създава в материалния и смъртен разум духовната душа в съответствие със свободния избор на личността, посветена на смъртното създание чрез родителското деяние на Бога като Баща.

V . *ФРАГМЕНТИРАНИ БОЖЕСТВЕНИ СЪЩНОСТИ.* Най-типични представители на тази категория живи реалии са

14. Omniaphim.

30:1.85 (332.31) 15. Seraphim.

30:1.86 (332.32) 16. Cherubim and Sanobim.

30:1.87 (332.33) 17. Unrevealed Spirit-origin Beings.

30:1.88 (332.34) 18. The Seven Supreme Power Directors.

30:1.89 (332.35) 19. The Supreme Power Centers.

30:1.90 (332.36) 20. The Master Physical Controllers.

30:1.91 (332.37) 21. The Morontia Power Supervisors.

30:1.92 (332.38) IV. *EVENTUATED TRANSCENDENTAL BEINGS.* There is to be found on Paradise a vast host of transcendental beings whose origin is not ordinarily disclosed to the universes of time and space until they are settled in light and life. These Transcendentalers are neither creators nor creatures; they are the *eventuated* children of divinity, ultimacy, and eternity. These “eventuators” are neither finite nor infinite — they are *absonite;* and absonity is neither infinity nor absoluteness.

30:1.93 (333.1) These uncreated noncreators are ever loyal to the Paradise Trinity and obedient to the Ultimate. They are existent on four ultimate levels of personality activity and are functional on the seven levels of the absonite in twelve grand divisions consisting of one thousand major working groups of seven classes each. These eventuated beings include the following orders:

30:1.94 (333.2) 1. The Architects of the Master Universe.

30:1.95 (333.3) 2. Transcendental Recorders.

30:1.96 (333.4) 3. Other Transcendentalers.

30:1.97 (333.5) 4. Primary Eventuated Master Force Organizers.

30:1.98 (333.6) 5. Associate Transcendental Master Force Organizers.

30:1.99 (333.7) God, as a superperson, eventuates; God, as a person, creates; God, as a preperson, fragments; and such an Adjuster fragment of himself evolves the spirit soul upon the material and mortal mind in accordance with the freewill choosing of the personality which has been bestowed upon such a mortal creature by the parental act of God as a Father.

30:1.100 (333.8) V. *FRAGMENTED ENTITIES OF DEITY.* This order of living existence, originating in the Universal Father, is best typified by the

произхождащите от Всеобщия Баща Настройчици на Съзнанието, макар че те в никакъв случай не са единствени частици доличностна реалност на Първия Източник и Център. Функциите на другите, различни от Настройчиците, частици са разнообразни и малко известни. Сливането с Настройчика или друга подобна частица превръща създанието в *същество, сляло се с Отеца.*

Thought Adjusters, though these entities are by no means the only fragmentations of the prepersonal reality of the First Source and Center. The functions of the other-than-Adjuster fragments are manifold and little known. Fusion with an Adjuster or other such fragment constitutes the creature a *Father-fused being.*

Тук е необходимо да включим и фрагментацията на предразумния дух на Третия Източник и Център, макар че едва ли можем да ги сравним с частиците на Отеца. Такива същества поразително се отличават от Настройчиците; като такива те не пребивават на Сферата на Духа и не се преместват по кръговете на гравитация на разума; те не се вселяват и в смъртните в течение на техния живот в плът. Те не са доличностни в този смисъл, в какъвто са Настройчиците; но такива частици на предразумния дух се посвещават на някои спасили се смъртни, които, сливайки се с тези частици, се превръщат в *Смъртни, слели се с Духа* – за разлика от Смъртните, слели се с Настройчика.

30:1.101 (333.9) The fragmentations of the premind spirit of the Third Source and Center, though hardly comparable to the Father fragments, should be here recorded. Such entities differ very greatly from Adjusters; they do not as such dwell on Spiritington, nor do they as such traverse the mind-gravity circuits; neither do they indwell mortal creatures during the life in the flesh. They are not prepersonal in the sense that the Adjusters are, but such fragments of premind spirit are bestowed upon certain of the surviving mortals, and fusion therewith constitutes them *Spirit-fused mortals* in contradistinction to Adjuster-fused mortals.

Още по-сложно е да се опише индивидуализираният дух на Сина-Създател – съюзът, който превръща създанието в *смъртен, слял се със Сина.* Съществуват и други частици на Божествата.

30:1.102 (333.10) Still more difficult of description is the individualized spirit of a Creator Son, union with which constitutes the creature a *Son-fused mortal.* And there are still other fragmentations of Deity.

VI. *СВРЪХЛИЧНОСТНИ СЪЩЕСТВА.* Съществува голямо множество същества, неотнасящи се към личностните категории; те имат божествен произход и изпълняват многобройни функции във вселената на вселените. Някои от тези същества постоянно обитават в Райските светове на Сина, други – такива, като свръхличностните представители на Вечния Син, се срещат на други места. Голяма част от тях не са споменати в настоящите повествувания и опитите да опишем техните *личностни* създания биха били напълно безуспешни.

30:1.103 (333.11) VI. *SUPERPERSONAL BEINGS.* There is a vast host of other-than-personal beings of divine origin and of manifold service in the universe of universes. Certain of these beings are resident on the Paradise worlds of the Son; others, like the superpersonal representatives of the Eternal Son, are encountered elsewhere. They are for the most part unmentioned in these narratives, and it would be quite futile to attempt their description to *personal* creatures.

VII. *НЕКЛАСИФИЦИРАНИ И НЕРАЗКРИТИ КАТЕГОРИИ.* В течение на настоящата вселенска епоха би било невъзможно да включим всички същества – личностни и други, в състава на класификацията, отнасяща се към сегашната епоха. Освен това не всички такива категории са разкрити в настоящите повествувания; затова в тези списъци многобройни категории са изпуснати. Сред тях са:

30:1.104 (333.12) VII. *UNCLASSIFIED AND UNREVEALED ORDERS.* During the present universe age it would not be possible to place all beings, personal or otherwise, within classifications pertaining to the present universe age; nor have all such categories been revealed in these narratives; hence numerous orders have been omitted from these lists. Consider the following:

Завършилите Вселенския Път;

30:1.105 (333.13) The Consummator of Universe Destiny.

Условните Наместници на Крайния;

30:1.106 (333.14) The Qualified Vicegerents of the Ultimate.

Безусловните Надзорници на Върховния;

30:1.107 (334.1) The Unqualified Supervisors of the Supreme.

Неразкритите Съзидателни Посредници на Извечно Древните;

30:1.108 (334.2) The Unrevealed Creative Agencies of the Ancients of Days.

Райският Маджестон;

30:1.109 (334.3) Majeston of Paradise.

Неназованите Отразяващи Свързочници на Маджестон;

30:1.110 (334.4) The Unnamed Reflectivator Liaisons of Majeston.

Мидсонитните Категории на Локалните Вселени.

30:1.111 (334.5) The Midsonite Orders of the Local Universes.

Не следва да се придава някакво особено значение на това, че тези категории са поставени тук заедно; обединява ги само това, че нито една от тях не влиза в приведената тук Райска класификация. Това са само единични примери за невлизащите в класификацията същества; все още ви предстои да се запознаете с много неразкрити категории.

30:1.112 (334.6) No especial significance need attach to the listing of these orders together except that none of them appear in the Paradise classification as revealed herein. These are the unclassified few; you have yet to learn of the unrevealed many.

Сред духовете има духовни организми, духовни сили, личностни духове, доличностни духове, свръхличностни духове, духовни реалии, духовни личности, но нито езикът, нито разумът на смъртните са адекватни за тяхното възприемане. При все това можем да отбележим, че не съществуват личности на „чистия разум“; само тогава организмът е способен да придобие личност, когато я дарява Бог, Който е Дух. Разумен организъм, който не е свързан нито с духовна, нито с физическа енергия, не е личност. Но в този смисъл, в който съществуват духовни личности, притежаващи разум, съществуват и разумни личности, притежаващи дух. Маджестон и неговите партньори са удачен пример за същества, в които преобладава разум, но има и по-добри примери за този тип, които са ви неизвестни. Съществуват даже цели неразкрити категории от подобни *личности с разум,* но те винаги са свързани с духа. Някои други неразкрити създания се причисляват към класа, които могат да се наричат *разумни- и физико-енергийни личности.* Същества от такъв тип не реагират на духовната гравитация, но при все това са истински личности – те са обхванати от кръга на Отеца.

30:1.113 (334.7) There are spirits: spirit entities, spirit presences, personal spirits, prepersonal spirits, superpersonal spirits, spirit existences, spirit personalities — but neither mortal language nor mortal intellect are adequate. We may however state that there are no personalities of “pure mind”; no entity has personality unless he is endowed with it by God who is spirit. Any mind entity that is not associated with either spiritual or physical energy is not a personality. But in the same sense that there are spirit personalities who have mind there are mind personalities who have spirit. Majeston and his associates are fairly good illustrations of mind-dominated beings, but there are better illustrations of this type of personality unknown to you. There are even whole unrevealed orders of such *mind personalities,* but they are always spirit associated. Certain other unrevealed creatures are what might be termed *mindal- and physical-energy personalities.* This type of being is nonresponsive to spirit gravity but is nonetheless a true personality — is within the Father’s circuit.

Настоящите повествувания даже не се опитват да претендират за изчерпателно описание на живите създания, създатели, реализиращите и други същества, които живеят, служат и се покланят в безбройните вселени на времето и в централната вселена на вечността. Вие, смъртните, сте личности, затова можем да ви описваме същества, които са *дарени с личност.* Но нима можем да ви обясним какво представлява едно същество, *дарено с абсонитност?*

30:1.114 (334.8) These papers do not — cannot — even begin to exhaust the story of the living creatures, creators, eventuators, and still-otherwise-existent beings who live and worship and serve in the swarming universes of time and in the central universe of eternity. You mortals are persons; hence we can describe beings who are *personalized,* but how could an *absonitized* being ever be explained to you?

2. УВЕРСКИЯТ РЕГИСТЪР НА ЛИЧНОСТИТЕ

Божественото семейство на живите същества е регистрирано на Уверса в седем общи раздела:

1. Райски Божества.

2. Върховни Духове.

3. Същества с троичен произход.

4. Божии Синове.

5. Личности на Безкрайния Дух.

6. Управляващи на Вселенската Енергия.

7. Корпус на Постоянното Гражданство.

Тези групи волеви създания се делят на многобройни класове и подкласове. Но изложението на тази класификация на личностите на голямата вселена се прави основно, за да покаже тези категории разумни същества, които са разкрити в настоящите повествувания; повечето от тях ще се срещат със смъртните на времето и ще станат част от техния опит при възхода им към Рая. Тези списъци не включват обширните категории вселенски същества, чиято дейност не е свързана с програмата за духовно извисяване на смъртните.

I. *РАЙСКИ БОЖЕСТВА*

1. Всеобщият Баща.

2. Вечният Син.

3. Безкрайният Дух.

II. *ВЪРХОВНИ ДУХОВЕ*

1. Седем Главни Духа.

2. Седем Върховни Администратора.

3. Седем Групи Отразяващи Духове.

4. Спомагателни Образи на Отразяващите Духове.

5. Седемте Духа на Кръговете.

6. Създателните Духове на Локалните Вселени.

7. Спомагателните Духове на Разума.

I I I . *СЪЩЕСТВА С ТРОИЧЕН ПРОИЗХОД*

1. Тринитизирани Тайнства на Върховността.

2. Извечно Вечни.

2. THE UVERSA PERSONALITY REGISTER

30:2.1 (334.9) The divine family of living beings is registered on Uversa in seven grand divisions:

30:2.2 (334.10) 1. The Paradise Deities.

30:2.3 (334.11) 2. The Supreme Spirits.

30:2.4 (334.12) 3. The Trinity-origin Beings.

30:2.5 (334.13) 4. The Sons of God.

30:2.6 (334.14) 5. Personalities of the Infinite Spirit.

30:2.7 (334.15) 6. The Universe Power Directors.

30:2.8 (334.16) 7. The Corps of Permanent Citizenship.

30:2.9 (334.17) These groups of will creatures are divided into numerous classes and minor subdivisions. The presentation of this classification of the personalities of the grand universe is however chiefly concerned in setting forth those orders of intelligent beings who have been revealed in these narratives, most of whom will be encountered in the ascendant experience of the mortals of time on their progressive climb to Paradise. The following listings make no mention of vast orders of universe beings who carry forward their work apart from the mortal ascension scheme.

30:2.10 (335.1) I. *THE PARADISE DEITIES.*

30:2.11 (335.2) 1. The Universal Father.

30:2.12 (335.3) 2. The Eternal Son.

30:2.13 (335.4) 3. The Infinite Spirit.

30:2.14 (335.5) II. *THE SUPREME SPIRITS.*

30:2.15 (335.6) 1. The Seven Master Spirits.

30:2.16 (335.7) 2. The Seven Supreme Executives.

30:2.17 (335.8) 3. The Seven Groups of Reflective Spirits.

30:2.18 (335.9) 4. The Reflective Image Aids.

30:2.19 (335.10) 5. The Seven Spirits of the Circuits.

30:2.20 (335.11) 6. Local Universe Creative Spirits.

30:2.21 (335.12) 7. Adjutant Mind-Spirits.

30:2.22 (335.13) III. *THE TRINITY-ORIGIN BEINGS.*

30:2.23 (335.14) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

30:2.24 (335.15) 2. Eternals of Days.

3. Извечно Древни.

4. Извечно Съвършени.

5. Съвременици на Вечността.

6. Извечно Единни.

7. Извечно Верни.

8. Троични Синове-Учители.

9. Възпитатели по Мъдрост.

10. Божествени Съветници.

11. Всеобщи Цензори.

12. Свещени Троични Духове.

13. Обитатели на Хавона.

14. Жители на Рая.

IV. *БОЖИИ СИНОВЕ*

А. *Низходящи Синове*

1. Синове-Създатели – Михаиловци.

2. Синове-Арбитри – Авоналовци.

3. Троични Синове-Учители – Дайналовци.

4. Синове-Мелхиседек.

5. Синове-Ворондадек.

6. Синове-Ланонандек.

7. Синове-Носители на Живот.

Б. *Възходящи Синове*

1. Смъртни, слели се с Бащата.

2. Смъртни, слели се със Сина.

3. Смъртни, слели се с Духа.

4. Еволюционни серафими.

5. Възходящи материални Синове.

6. Преобразувани Промеждутъчни Създания.

7. Персонализирани Настройчици.

В. *Тринитизирани Синове*

1. Могъщи Посланици.

2. Снабдени с Върховни Пълномощия.

3. Нямащи Име и Номер.

4. Тринитизирани Опекуни.

5. Тринитизирани Посланици.

6. Небесни Пазители.

7. Помощници на Върховните Синове.

30:2.25 (335.16) 3. Ancients of Days.

30:2.26 (335.17) 4. Perfections of Days.

30:2.27 (335.18) 5. Recents of Days.

30:2.28 (335.19) 6. Unions of Days.

30:2.29 (335.20) 7. Faithfuls of Days.

30:2.30 (335.21) 8. Trinity Teacher Sons.

30:2.31 (335.22) 9. Perfectors of Wisdom.

30:2.32 (335.23) 10. Divine Counselors.

30:2.33 (335.24) 11. Universal Censors.

30:2.34 (335.25) 12. Inspired Trinity Spirits.

30:2.35 (335.26) 13. Havona Natives.

30:2.36 (335.27) 14. Paradise Citizens.

30:2.37 (335.28) IV. *THE SONS OF GOD.*

30:2.38 (335.29) A. *Descending Sons.*

30:2.39 (335.30) 1. Creator Sons — Michaels.

30:2.40 (335.31) 2. Magisterial Sons — Avonals.

30:2.41 (335.32) 3. Trinity Teacher Sons — Daynals.

30:2.42 (335.33) 4. Melchizedek Sons.

30:2.43 (335.34) 5. Vorondadek Sons.

30:2.44 (335.35) 6. Lanonandek Sons.

30:2.45 (335.36) 7. Life Carrier Sons.

30:2.46 (335.37) B. *Ascending Sons.*

30:2.47 (335.38) 1. Father-fused Mortals.

30:2.48 (335.39) 2. Son-fused Mortals.

30:2.49 (335.40) 3. Spirit-fused Mortals.

30:2.50 (335.41) 4. Evolutionary Seraphim.

30:2.51 (335.42) 5. Ascending Material Sons.

30:2.52 (335.43) 6. Translated Midwayers.

30:2.53 (335.44) 7. Personalized Adjusters.

30:2.54 (336.1) C. *Trinitized Sons.*

30:2.55 (336.2) 1. Mighty Messengers.

30:2.56 (336.3) 2. Those High in Authority.

30:2.57 (336.4) 3. Those without Name and Number.

30:2.58 (336.5) 4. Trinitized Custodians.

30:2.59 (336.6) 5. Trinitized Ambassadors.

30:2.60 (336.7) 6. Celestial Guardians.

30:2.61 (336.8) 7. High Son Assistants.

8. Синове, тринитизирани от Възходящи Създания.

9. Синове, тринитизирани в Рая-Хавона.

10. Тринитизирани Синове на Съдбата.

V. *ЛИЧНОСТИ НА БЕЗКРАЙНИЯ ДУХ*

А. *Върховни личности на Безкрайния Дух*

1. Единични Посланици.

2. Надзорници на Вселенските Кръгове.

3. Регистратори на Волеви Създания.

4. Лични Помощници на Безкрайния Дух.

5. Спомагателни Инспектори.

6. Пълномощни Стражи.

7. Придружители на Смъртни Кандидати.

Б . *Войнство на посланиците на пространството*

1. Хавонски Сервитали.

2. Всеобщи Миротворци.

3. Юридически Съветници.

4. Пазители на Райските архиви.

5. Небесни Архивариуси.

6. Моронтийни спътници.

7. Райски спътници.

В. *Попечителски духове*

1. Свръхнафими.

2. Секонафими.

3. Тертиафими.

4. Омниафими.

5. Серафими.

6. Херувими и Сановими.

7. Промеждутъчни Създания.

V I . *УПРАВЛЯВАЩИ ВСЕЛЕНСКАТА ЕНЕРГИЯ*

А . *Седем Върховни Управляващи Енергията*

Б. *Върховни Енергийни Центрове*

1. Върховни Управляващи на Центровете.

2. Хавонски Центрове.

3. Центрове на Свръхвселените.

30:2.62 (336.9) 8. Ascender-trinitized Sons.

30:2.63 (336.10) 9. Paradise-Havona-trinitized Sons.

30:2.64 (336.11) 10. Trinitized Sons of Destiny.

30:2.65 (336.12) V. *PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT.*

30:2.66 (336.13) A. *Higher Personalities of the Infinite Spirit.*

30:2.67 (336.14) 1. Solitary Messengers.

30:2.68 (336.15) 2. Universe Circuit Supervisors.

30:2.69 (336.16) 3. Census Directors.

30:2.70 (336.17) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.

30:2.71 (336.18) 5. Associate Inspectors.

30:2.72 (336.19) 6. Assigned Sentinels.

30:2.73 (336.20) 7. Graduate Guides.

30:2.74 (336.21) B. *The Messenger Hosts of Space.*

30:2.75 (336.22) 1. Havona Servitals.

30:2.76 (336.23) 2. Universal Conciliators.

30:2.77 (336.24) 3. Technical Advisers.

30:2.78 (336.25) 4. Custodians of Records on Paradise.

30:2.79 (336.26) 5. Celestial Recorders.

30:2.80 (336.27) 6. Morontia Companions.

30:2.81 (336.28) 7. Paradise Companions.

30:2.82 (336.29) C. *The Ministering Spirits.*

30:2.83 (336.30) 1. Supernaphim.

30:2.84 (336.31) 2. Seconaphim.

30:2.85 (336.32) 3. Tertiaphim.

30:2.86 (336.33) 4. Omniaphim.

30:2.87 (336.34) 5. Seraphim.

30:2.88 (336.35) 6. Cherubim and Sanobim.

30:2.89 (336.36) 7. Midwayers.

30:2.90 (336.37) VI. *THE UNIVERSE POWER DIRECTORS.*

30:2.91 (336.38) A. *The Seven Supreme Power Directors.*

30:2.92 (336.39) B. *Supreme Power Centers.*

30:2.93 (336.40) 1. Supreme Center Supervisors.

30:2.94 (336.41) 2. Havona Centers.

30:2.95 (336.42) 3. Superuniverse Centers.

4. Центрове на Локалните Вселени.

5. Центрове на Съзвездия.

6. Центрове на Системи.

7. Некласифицирани Центрове.

В. *Главни Физически Регулатори*

1. Спомагателни Управляващи Енергията.

2. Механични Регулатори.

3. Преобразуватели на Енергия.

4. Предаватели на Енергия.

5. Първични Обединители.

6. Вторични Разединители.

7. Баромери и Хрономери.

Г. *Управляващи Морентийната Енергия*

1. Регулатори на Кръгове.

2. Координатори на Системи.

3. Планетарни Опекуни.

4. Универсални Регулатори.

5. Стабилизатори на Връзки.

6. Селективни Групиращи.

7. Спомагателни Регистратори.

VII. *КОРПУС НА ПОСТОЯННОТО ГРАЖДАНСТВО*

1. Планетарни Промеждутъчни Създания.

2. Адамически Синове на Системи.

3. Унивитати на Съзвездия.

4. Сузати на Локалните Вселени.

5. Слели се с Духа Смъртни на Локалните Вселени.

6. Абандонтери на Свръхвселените.

7. Слели се със Сина Смъртни от Свръхвселените.

8. Обитатели на Хавона.

9. Обитатели на Райските сфери на Духа.

10. Обитатели на Райските сфери на Отеца.

11. Сътворени Жители на Рая.

12. Слели се с Настройчика си Смъртни Жители на Рая.

30:2.96 (336.43) 4. Local Universe Centers.

30:2.97 (336.44) 5. Constellation Centers.

30:2.98 (336.45) 6. System Centers.

30:2.99 (336.46) 7. Unclassified Centers.

30:2.100 (337.1) C. *Master Physical Controllers.*

30:2.101 (337.2) 1. Associate Power Directors.

30:2.102 (337.3) 2. Mechanical Controllers.

30:2.103 (337.4) 3. Energy Transformers.

30:2.104 (337.5) 4. Energy Transmitters.

30:2.105 (337.6) 5. Primary Associators.

30:2.106 (337.7) 6. Secondary Dissociators.

30:2.107 (337.8) 7. Frandalanks and Chronoldeks.

30:2.108 (337.9) D. *Morontia Power Supervisors.*

30:2.109 (337.10) 1. Circuit Regulators.

30:2.110 (337.11) 2. System Co-ordinators.

30:2.111 (337.12) 3. Planetary Custodians.

30:2.112 (337.13) 4. Combined Controllers.

30:2.113 (337.14) 5. Liaison Stabilizers.

30:2.114 (337.15) 6. Selective Assorters.

30:2.115 (337.16) 7. Associate Registrars.

30:2.116 (337.17) VII. *THE CORPS OF PERMANENT CITIZENSHIP.*

30:2.117 (337.18) 1. The Planetary Midwayers.

30:2.118 (337.19) 2. The Adamic Sons of the Systems.

30:2.119 (337.20) 3. The Constellation Univitatia.

30:2.120 (337.21) 4. The Local Universe Susatia.

30:2.121 (337.22) 5. Spirit-fused Mortals of the Local Universes.

30:2.122 (337.23) 6. The Superuniverse Abandonters.

30:2.123 (337.24) 7. Son-fused Mortals of the Superuniverses.

30:2.124 (337.25) 8. The Havona Natives.

30:2.125 (337.26) 9. Natives of the Paradise Spheres of the Spirit.

30:2.126 (337.27) 10. Natives of the Father's Paradise Spheres.

30:2.127 (337.28) 11. The Created Citizens of Paradise.

30:2.128 (337.29) 12. Adjuster-fused Mortal Citizens of Paradise.

Такава е работната класификация на личностите на вселените в този вид, в който тя е известна в столичния свят на Уверса.

СМЕСЕНИ ГРУПИ ЛИЧНОСТИ. На Уверса съществуват данни за многобройни допълнителни групи разумни същества, които също са тясно свързани с организацията и управлението на голямата вселена. Сред такива категории са три смесени групи личности:

А. *Райският Корпус за Завършили*

1. Корпус на Смъртните Завършили.

2. Корпус на Райските Завършили.

3. Корпус на Тринитизираните Завършили.

4. Корпус на Съвместните Тринитизирани Завършили.

5. Корпус на Хавонските Завършили.

6. Корпус на Трансценденталните Завършили.

7. Корпус на Неразкритите Синове на Съдбата.

Корпусът на Смъртните Завършили се разглежда в следващото, последно повествуване от тази част.

Б. *Вселенските Помощници*

1. Ясни и Утринни Звезди.

2. Ярки Вечерни Звезди.

3. Архангели.

4. Всевишни Помощници.

5. Върховни Упълномощени.

6. Небесни Наблюдатели.

7. Учители от Обителските Светове.

Във всички столични светове на локалните и свръхвселените са осигурени съответни условия за дейността на тези същества, изпълняващи специални мисии и задачи на Синовете-Създатели – управителите на локалните вселени. Ние приемаме тези *Вселенски Помощници* на Уверса, но те не се отнасят към нашата юрисдикция. Тези посланици полагат своя труд и провеждат наблюдения, намирайки се в подчинение на Синовете-Създатели. По-подробно тяхната дейност е описана в разказа за вашата локална вселена.

В. *Седемте доброволчески колонии*

1. Изследователи на Звездите.

30:2.129 (337.30) This is the working classification of the personalities of the universes as they are of record on the headquarters world of Uversa.

30:2.130 (337.31) *COMPOSITE PERSONALITY GROUPS.* There are on Uversa the records of numerous additional groups of intelligent beings, beings that are also closely related to the organization and administration of the grand universe. Among such orders are the following three composite personality groups:

30:2.131 (337.32) A. *The Paradise Corps of the Finality.*

30:2.132 (337.33) 1. The Corps of Mortal Finaliters.

30:2.133 (337.34) 2. The Corps of Paradise Finaliters.

30:2.134 (337.35) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.

30:2.135 (337.36) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.

30:2.136 (337.37) 5. The Corps of Havona Finaliters.

30:2.137 (337.38) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.

30:2.138 (337.39) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

30:2.139 (337.40) The Mortal Corps of the Finality is dealt with in the next and final paper of this series.

30:2.140 (338.1) B. *The Universe Aids.*

30:2.141 (338.2) 1. Bright and Morning Stars.

30:2.142 (338.3) 2. Brilliant Evening Stars.

30:2.143 (338.4) 3. Archangels.

30:2.144 (338.5) 4. Most High Assistants.

30:2.145 (338.6) 5. High Commissioners.

30:2.146 (338.7) 6. Celestial Overseers.

30:2.147 (338.8) 7. Mansion World Teachers.

30:2.148 (338.9) On all headquarters worlds of both local and superuniverses, provision is made for these beings who are engaged in specific missions for the Creator Sons, the local universe rulers. We welcome these *Universe Aids* on Uversa, but we have no jurisdiction over them. Such emissaries prosecute their work and carry on their observations under authority of the Creator Sons. Their activities are more fully described in the narrative of your local universe.

30:2.149 (338.10) C. *The Seven Courtesy Colonies.*

30:2.150 (338.11) 1. Star Students.

2. Небесни Занаятчии.

3. Управляващи Реверсията.

4. Преподаватели в Подготвителни Училища.

5. Различни Резервни Корпуси.

6. Стажанти.

7. Възходящи Странстващи.

Такива са организацията и управлението на тези седем групи същества във всички столични светове – от локалните системи до свръхвселените, особено в последните. Столиците на седемте свръхвселени са място за среща на почти всички класове и категории разумни същества. С изключение на многобройни групи обитатели на Рая-Хавона, тук могат да бъдат наблюдавани и изучавани волеви създания на всяка степен от съществуването им.

30:2.151 (338.12) 2. Celestial Artisans.

30:2.152 (338.13) 3. Reversion Directors.

30:2.153 (338.14) 4. Extension-school Instructors.

30:2.154 (338.15) 5. The Various Reserve Corps.

30:2.155 (338.16) 6. Student Visitors.

30:2.156 (338.17) 7. Ascending Pilgrims.

30:2.157 (338.18) These seven groups of beings will be found thus organized and governed on all headquarters worlds from the local systems up to the capitals of the superuniverses, particularly the latter. The capitals of the seven superuniverses are the meeting places for almost all classes and orders of intelligent beings. With the exception of numerous groups of Paradise-Havoners, here the will creatures of every phase of existence may be observed and studied.

3. ДОБРОВОЛЧЕСКИТЕ КОЛОНИИ

Седемте доброволчески колонии се намират на архитектурните сфери в течение на повече или или по-малко продължителен период от време, осъществявайки своите мисии и изпълнявайки специални назначения. Техният труд може да се опише по следния начин:

1 . *Изследователи на звездите* – небесните астрономи; предпочитат да се трудят на сфери, подобни на Уверса, тъй като такива специално конструирани светове са необичайно благоприятни за техните наблюдения и разчети. Положението на Уверса в пространството е удобно за работата на тази колония не само предвид нейното централно местонахождение, но също така и затова, защото редом с нея няма гигантски живи или изгаснали слънца, които да довеждат до вълнение енергийните потоци. Тези изследователи нямат някаква непосредствена връзка с делата на свръхвселената; те са просто гости.

Астрономическата колония на Уверса обединява същества от много съседни светове, от централната вселена и даже от Норлатиадек. Всяко същество от всеки свят, система и вселена може да стане изследовател на звездите и може да се домогва до членство в един от корпусите небесни астрономи. Единственото изискване е: продължителност на живота и достатъчни познания в областта на пространствените светове, в частност, на техните физически закони на еволюцията и управлението. На

3. THE COURTESY COLONIES

30:3.1 (338.19) The seven courtesy colonies sojourn on the architectural spheres for a longer or shorter time while engaged in the furtherance of their missions and in the execution of their special assignments. Their work may be described as follows:

30:3.2 (338.20) 1. *The Star Students,* the celestial astronomers, choose to work on spheres like Uversa because such specially constructed worlds are unusually favorable for their observations and calculations. Uversa is favorably situated for the work of this colony, not only because of its central location, but also because there are no gigantic living or dead suns near at hand to disturb the energy currents. These students are not in any manner organically connected with the affairs of the superuniverse; they are merely guests.

30:3.3 (338.21) The astronomical colony of Uversa contains individuals from many near-by realms, from the central universe, and even from Norlatiadek. Any being on any world in any system of any universe may become a star student, may aspire to join some corps of celestial astronomers. The only requisites are: continuing life and sufficient knowledge of the worlds of space, especially their physical laws of evolution and control. Star students are not required to serve eternally in this corps, but no one admitted to this group may withdraw under one millennium of

изследователите на звездите не им се налага да служат в своите корпуси вечно, но никой от допуснатите в тази група няма право да я напусне по-рано от едно хилядолетие уверско време.

Uversa time.

Понастоящем колонията звездни наблюдатели на Уверса наброява над един милион същества. Техният брой постоянно се мени, макар че някои остават за сравнително дълъг период от време. В своята работа те използват множество механични инструменти и физически приспособления; голяма помощ също така им оказват Единичните Посланици и други духовни пътешественици. В своите изследвания на звездите и наблюдения на пространството небесните астрономи постоянно използват живи енергийни трансформатори и предаватели, както и отразяващи личности. Те изучават всички форми и аспекти на материалните и енергийни явления в пространството, интересувайки се както от действието на силите, така и от звездните явления; в цялото пространство нищо не убягва от тяхното внимание.

30:3.4 (339.1) The star-observer colony of Uversa now numbers over one million. These astronomers come and go, though some remain for comparatively long periods. They carry on their work with the aid of a multitude of mechanical instruments and physical appliances; they are also greatly assisted by the Solitary Messengers and other spirit explorers. These celestial astronomers make constant use of the living energy transformers and transmitters, as well as of the reflective personalities, in their work of star study and space survey. They study all forms and phases of space material and energy manifestations, and they are just as much interested in force function as in stellar phenomena; nothing in all space escapes their scrutiny.

Сходни астрономически колонии могат да се срещнат в столичните светове от секторите на свръхвселената, както и в архитектурните столици на локалните вселени и техните административни сектори. Само в Рая знанието е вродено; разбирането на физическата вселена в значителна степен зависи от наблюденията и изследванията.

30:3.5 (339.2) Similar astronomer colonies are to be found on the sector headquarters worlds of the superuniverse as well as on the architectural capitals of the local universes and their administrative subdivisions. Except on Paradise, knowledge is not inherent; understanding of the physical universe is largely dependent on observation and research.

2 . *Небесните занаятчии* служат по цялото пространство на седемте свръхвселени. Възходящите смъртни за пръв път се срещат с тези групи на своя моронтиен път; затова тези занаятчии ще бъдат по-подробно разгледани в частта от настоящите повествувания, която се отнася към локалната вселена.

30:3.6 (339.3) 2. *The Celestial Artisans* serve throughout the seven superuniverses. Ascending mortals have their initial contact with these groups in the morontia career of the local universe in connection with which these artisans will be more fully discussed.

3. *Управляващите Реверсията* спомагат за отпускането и чувството за хумор – обръщане към спомени за миналото. Те са от огромна полза в практическото осъществяване на програмата на еволюцията на смъртните – особено на по-ранните степени на моронтийния път и духовния опит. Разказът за тези същества е включен в повествуването за възхода на смъртните в локалната вселена.

30:3.7 (339.4) 3. *The Reversion Directors* are the promoters of relaxation and humor — reversion to past memories. They are of great service in the practical operation of the ascending scheme of mortal progression, especially during the earlier phases of morontia transition and spirit experience. Their story belongs to the narrative of the mortal career in the local universe.

4 . *Преподаватели в Подготвителни Училища.* Във всеки свят, обитаван от възходящи смъртни, се намират многобройни корпуси учители от следващия свят с по-висока степен – нещо като подготвително училище за еволюиращи обитатели на съответната сфера, пореден етап от програмата за постепенен възход на странстващите на времето. Такива училища,

30:3.8 (339.5) 4. *Extension-School Instructors.* The next higher residential world of the ascendant career always maintains a strong corps of teachers on the world just below, a sort of preparatory school for the progressing residents of that sphere; this is a phase of the ascendant scheme for advancing the pilgrims of time. These schools, their methods of instruction and examinations, are wholly unlike anything which you essay to conduct on Urantia.

използваните от тях методи за преподаване и проверка на знанията никак не приличат на това, което вие се опитвате да осъществите на Урантия.

Цялата програма за възход и еволюция на смъртните се характеризира с практиката за предаване на други същества на нова истина и опит непосредствено след тяхното придобиване. Проправяйки си път към Рая за дълги години обучение в училището за извисяване, вие ще бъдете учители за тези ученици, които по нивото на своето развитие стоят на едно стъпало по-долу от вас на стълбицата за възход.

5 . *Различните Резервни Корпуси.* Множество същества не се намират под наше непосредствено наблюдение; те са събрани на Уверса като колонии на резервен корпус. Уверската колония включва седемдесет основни градации и либералната образователна програма позволява да се прекара известно време с тези необикновени личности. Аналогични общи резерви се намират в Салвингтон и другите вселенски столици; те биват изпращани за активна служба по разпореждане на съответните групови управляващи.

6. *Стажанти.* През различните столични светове като непрекъснат поток преминават небесните посетители от цялата вселена. Тези разнообразни същества се стичат към нас както поотделно, така и на цели класове като наблюдатели, студенти по обмен и практиканти. Понастоящем тази доброволческа уверска колония наброява над един милиард същества. В зависимост от характера на своята мисия някои от посетителите прекарват тук един ден, други се задържат една година. Тази колония включва почти всички класове вселенски същества, с изключение на личностите Създатели и смъртните на моронтия.

Смъртните на моронтия стажуват само в пределите на своята локална вселена. Техният диапазон се разширява до мащаба на свръхвселената само след придобиване на духовен статут. Повече от половината посетители в нашата колония са тези, които правят „спирка по пътя“, за да се запознаят със столицата Орвонтон. Такива личности могат да изпълняват вселенска задача или да прекарват свободното си от задачи време. Възможността да извършват пътешествия в пределите на своята вселена и да провеждат наблюдения е съставна част от еволюционния път на всички възходящи същества. Човешката страст към пътешествия и запознаване с живота на нови народи ще бъде напълно удовлетворена в течение на дългия и

30:3.9 (339.6) The entire ascendant plan of mortal progression is characterized by the practice of giving out to other beings new truth and experience just as soon as acquired. You work your way through the long school of Paradise attainment by serving as teachers to those pupils just behind you in the scale of progression.

30:3.10 (339.7) 5. *The Various Reserve Corps.* Vast reserves of beings not under our immediate supervision are mobilized on Uversa as the reserve-corps colony. There are seventy primary divisions of this colony on Uversa, and it is a liberal education to be permitted to spend a season with these extraordinary personalities. Similar general reserves are maintained on Salvington and other universe capitals; they are dispatched on active service on the requisition of their respective group directors.

30:3.11 (339.8) 6. *The Student Visitors.* From all the universe a constant stream of celestial visitors pours through the various headquarters worlds. As individuals and as classes these various types of beings flock in upon us as observers, exchange pupils, and student helpers. On Uversa, at present, there are over one billion persons in this courtesy colony. Some of these visitors may tarry a day, others may remain a year, all dependent on the nature of their mission. This colony contains almost every class of universe beings except Creator personalities and morontia mortals.

30:3.12 (340.1) Morontia mortals are student visitors only within the confines of the local universe of their origin. They may visit in a superuniverse capacity only after they have attained spirit status. Fully one half of our visitor colony consists of “stopovers,” beings en route elsewhere who pause to visit the Orvonton capital. These personalities may be executing a universe assignment, or they may be enjoying a period of leisure — freedom from assignment. The privilege of intrauniverse travel and observation is a part of the career of all ascending beings. The human desire to travel and observe new peoples and worlds will be fully gratified during the long and eventful climb to Paradise through the local, super-, and central universes.

богат на събития възход към Рая през локалната, свръхвселената и централните вселени.

7. *Възходящите странстващ* и. Според това как възходящите странстващи получават назначения в различните служби в съответствие със своето придвижване към Рая те биват разселвани като доброволчески колонии в различните столични сфери. Обикновено за такива групи изпълняващи своите задължения по цялата свръхвселена е свойствено самоуправлението. Те представляват постоянно изменящи се колонии, обединяващи всички категории еволюционни смъртни и техните възвисяващи се партньори.

30:3.13 (340.2) 7. *The Ascending Pilgrims.* As the ascending pilgrims are assigned to various services in connection with their Paradise progression, they are domiciled as a courtesy colony on the various headquarters spheres. While functioning here and there throughout a superuniverse, such groups are largely self-governing. They are an ever-shifting colony embracing all orders of evolutionary mortals and their ascending associates.

4. ВЪЗВИСЯВАЩИТЕ СЕ СМЪРТНИ

Макар запазилите живота си смъртни същества на времето и пространството да се наричат *възвисяващи се странстващи,* когато ги приемат за постепенен възход към Рая, тези еволюционни създания заемат толкова важно място в настоящите повествувания, че ние решихме да дадем кратък обзор на следните седем стадия от възходящия вселенски път:

1. Планетарни Смъртни.

2. Запазили Живота на Спящи Създания.

3. Студенти от Обителските Светове.

4. Моронтийни Прогресиращи.

5. Подопечни на Свръхвселените.

6. Хавонски Странстващи.

7. Пристигащи в Рая.

Следващият разказ отразява вселенския път на смъртните, слели се с Настройчиците си. Смъртните, слели се със Сина и Духа, частично преминават такъв път, но ние решихме да разкажем за смъртните, слели се с Настройчиците си, тъй като такова е предназначението на всички човешки раси на Урантия.

1. *Планетарни смъртни.* Всички смъртни са еволюционни същества с животински произход, притежаващи потенциалната възможност за възход. По произход, същност и предназначение тези различни групи и типове човешки същества имат някакво сходство с народите на Урантия. Във всеки свят човешките раси използват такова служене на Божиите Синове и се радват на присъствието на попечителските духове на времето. След естествената си смърт всички типове

4. THE ASCENDING MORTALS

30:4.1 (340.3) While the mortal survivors of time and space are denominated *ascending pilgrims* when accredited for the progressive ascent to Paradise, these evolutionary creatures occupy such an important place in these narratives that we here desire to present a synopsis of the following seven stages of the ascending universe career:

30:4.2 (340.4) 1. Planetary Mortals.

30:4.3 (340.5) 2. Sleeping Survivors.

30:4.4 (340.6) 3. Mansion World Students.

30:4.5 (340.7) 4. Morontia Progressors.

30:4.6 (340.8) 5. Superuniverse Wards.

30:4.7 (340.9) 6. Havona Pilgrims.

30:4.8 (340.10) 7. Paradise Arrivals.

30:4.9 (340.11) The following narrative presents the universe career of an Adjuster-indwelt mortal. The Son- and Spirit-fused mortals share portions of this career, but we have elected to tell this story as it pertains to the Adjuster-fused mortals, for such a destiny may be anticipated by all of the human races of Urantia.

30:4.10 (340.12) 1. *Planetary Mortals*. Mortals are all animal-origin evolutionary beings of ascendant potential. In origin, nature, and destiny these various groups and types of human beings are not wholly unlike the Urantia peoples. The human races of each world receive the same ministry of the Sons of God and enjoy the presence of the ministering spirits of time. After natural death all types of ascenders fraternize as one morontia family on the mansion worlds.

възходящи същества се обединяват в обителските светове в едно моронтийно семейство.

2. *Запазили Живота на Спящи Създания.* Съпровождани от личните си пазители на съдбата, всички смъртни със статут продължаване на живота преминават през вратата на естествената смърт и на третия период възстановяват личността си в обителските светове. Допуснатите до възход същества, които по някаква причина не са могли да достигнат ниво на интелектуално съвършенство и духовност, позволяващи им да имат лични хранители, не могат да преминат веднага в обителските светове. Такива спасили се души са принудени да останат в състояние на безсъзнателен сън чак до съдния ден от новата ера – новия съден период, пристигането на Божия Син, който огласява имената за цялата епоха и съди света; такава е общата практика по цялата Небадон. За Христос Михаил е било казано, че възнасяйки се на небето след завършването на своя труд на земята, той „отвел със себе си множество пленници“. И тези пленници били запазилите живота си спящи създания от дните на Адам до този ден, когато се извършило възкресението на Владетеля на Урантия.

Спящите смъртни не забелязват течението на времето; те изобщо не осъзнават продължителността на своя покой. При повторното създаване на личностите в края на епохата онези, които са преспали пет хиляди години, ще се държат точно така, както и тези, които са се намирали в състояние на покой в течение на пет дни. С изключение на времевото забавяне, такива запазили живота си смъртни преминават през режим на възход точно така, както и тези, които са избегнали повече или по-малко продължаващ сън на смъртта.

Такива класове планетарни странстващи от един и същи съден период се използват за групова моронтийна дейност в локалните вселени. Мобилизацията на толкова огромни групи има своите преимущества: това позволява на смъртните да остават заедно за продължително и ефективно служене.

3 . *Студенти от Обителските Светове.* Всички запазили живота си смъртни, пробуждащи се в обителски светове, принадлежат към този клас. Физическото тяло от смъртна плът не възкръсва заедно със запазилия живота си спящ смъртен; то отново става на прах. С помощта на упълномощен серафим се създава ново тяло – моронтийна форма, нова жизнена обвивка за безсмъртната душа и върналия се Настройчик. Настройчикът

30:4.11 (341.1) 2. *Sleeping Survivors.* All mortals of survival status, in the custody of personal guardians of destiny, pass through the portals of natural death and, on the third period, personalize on the mansion worlds. Those accredited beings who have, for any reason, been unable to attain that level of intelligence mastery and endowment of spirituality which would entitle them to personal guardians, cannot thus immediately and directly go to the mansion worlds. Such surviving souls must rest in unconscious sleep until the judgment day of a new epoch, a new dispensation, the coming of a Son of God to call the rolls of the age and adjudicate the realm, and this is the general practice throughout all Nebadon. It was said of Christ Michael that, when he ascended on high at the conclusion of his work on earth, “He led a great multitude of captives.” And these captives were the sleeping survivors from the days of Adam to the day of the Master’s resurrection on Urantia.

30:4.12 (341.2) The passing of time is of no moment to sleeping mortals; they are wholly unconscious and oblivious to the length of their rest. On reassembly of personality at the end of an age, those who have slept five thousand years will react no differently than those who have rested five days. Aside from this time delay these survivors pass on through the ascension regime identically with those who avoid the longer or shorter sleep of death.

30:4.13 (341.3) These dispensational classes of world pilgrims are utilized for group morontia activities in the work of the local universes. There is a great advantage in the mobilization of such enormous groups; they are thus kept together for long periods of effective service.

30:4.14 (341.4) 3. *Mansion World Students.* All surviving mortals who reawaken on the mansion worlds belong to this class.

е пазителят на духовното копие на разума на спящия смъртен. Прикрепеният серафим е пазителят на индивидуалността на запазилото живота си създание, неговата безсмъртна душа – в тази степен, в която тя е успяла да се развие. И когато тези двамата – Настройчикът и серафимът, отново съединяват заедно поверената им личностна собственост, появилият се нов индивид представлява възкресената стара личност, запазената еволюираща моронтийна индивидуалност на душата. Такова повторно съединяване на душата и Настройчика съвсем правомерно бива наричано възкресяване, повторно събиране на факторите на личността; но даже то ва не е изчерпателно обяснение на възраждането на *личността.* Макар че вие вероятно така и никога няма да разберете този необясним процес, ще дойде време, когато от собствен опит ще познаете неговата истинност, стига само да не отхвърлите плана за продължаване на живота.

Първоначалното пребиваване на смъртните в седемте свята за постепенна подготовка е обща практика за почти целия Орвонтон. Във всяка локална система, състояща се приблизително от хиляда обитаеми планети, съществуват седем обителски свята – обикновено това са спътници или подспътници на столицата на съответната система, които служат като приемни светове за повечето възходящи смъртни.

Понякога „обители“ наричат всички светове за подготовка на смъртни и именно такива сфери е имал предвид Иисус, когато е казал: „В дома на Моя Отец има много жилища.“ Оттук нататък в пределите на една група сфери – такива, каквито са обителските светове, възходящите създания ще се придвижват индивидуално от една сфера към друга, от един стадий на живот към друг, но те винаги – като единен клас – ще преминават от една степен на изучаване на вселената към друга.

4 . *Моронтийни прогресиращи.* Започвайки с обителските светове и по-нататък – през сферата на системата,

30:4.15 (341.5) The physical body of mortal flesh is not a part of the reassembly of the sleeping survivor; the physical body has returned to dust. The seraphim of assignment sponsors the new body, the morontia form, as the new life vehicle for the immortal soul and for the indwelling of the returned Adjuster. The Adjuster is the custodian of the spirit transcript of the mind of the sleeping survivor. The assigned seraphim is the keeper of the surviving identity — the immortal soul — as far as it has evolved. And when these two, the Adjuster and the seraphim, reunite their personality trusts, the new individual constitutes the resurrection of the old personality, the survival of the evolving morontia identity of the soul. Such a reassociation of soul and Adjuster is quite properly called a resurrection, a reassembly of personality factors; but even this does not entirely explain the reappearance of the surviving *personality.* Though you will probably never understand the fact of such an inexplicable transaction, you will sometime experientially know the truth of it if you do not reject the plan of mortal survival.

30:4.16 (341.6) The plan of initial mortal detention on seven worlds of progressive training is nearly universal in Orvonton. In each local system of approximately one thousand inhabited planets there are seven mansion worlds, usually satellites or subsatellites of the system capital. They are the receiving worlds for the majority of ascending mortals.

30:4.17 (341.7) Sometimes all training worlds of mortal residence are called universe “mansions,” and it was to such spheres that Jesus alluded

съзвездието и вселената, смъртните влизат в класа на моронтийните прогресиращи, пресичащи преходните сфери за възходящи смъртни. Издигайки се от низшите моронтийни светове към висшите, възходящите смъртни изпълняват безброй задачи съвместно със своите учители и в обществото на по-подготвени и старши братя.

Възходът в моронтия е свързан с по-нататъшно усъвършенстване на интелектуалната, духовна и личностна форма. Съхранилите живота си създания остават същества с тройствена природа. В течение на целия моронтиен опит те са подопечни на локалната вселена. Режимът на свръхвселената започва едва с откриването на духовния път.

Смъртните придобиват истинска духовна индивидуалност малко преди да напуснат столичния свят на локалната вселена и да се отправят в приемните светове на малкия сектор на свръхвселената. Преходът от заключителния моронтиен стадий към първия или най-ниския духовен статут не е толкова съществена промяна. Разумът, личността и характерът не биват засегнати при подобно придвижване; видоизменя се само формата. Но духовната форма е толкова реална, колкото и моронтийното тяло, и също толкова различима.

Преди напускането на локалната вселена и преди да тръгнат към приемните светове на свръхвселената, смъртните на времето получават потвърждение на своята духовна същност от Сина-Създател и Майчинския Дух на локалната вселена. От този момент нататък статутът на възходящите смъртни е определен завинаги. Подопечните на свръхвселените никога не са се отклонявали от пътя. Възходящите серафими също повишават своя статут в ангелската йерархия, когато напускат локалната вселена.

5. *Подопечни на свръхвселените.* Всички възходящи същества, пристигащи в подготвителните светове на свръхвселените, стават подопечни на Извечно Древните; те са преминали моронтийния живот на локалната вселена и сега са упълномощени духове. Като млади духове те пристъпват към възход в системата за образование и възпитание на свръхвселената, което започва в приемните сфери на малките сектори, продължава в образователните светове на десетте големи сектора и завършва във висшите образователни сфери в столицата на свръхвселената.

Съществуват три категории духовни учащи се, пребиваващи съответно в столичните

when he said: “In my Father’s house are many mansions.” From here on, within a given group of spheres like the mansion worlds, ascenders will progress individually from one sphere to another and from one phase of life to another, but they will always advance from one stage of universe study to another in class formation.

30:4.18 (342.1) 4. *Morontia Progressors.* From the mansion worlds on up through the spheres of the system, constellation, and the universe, mortals are classed as morontia progressors; they are traversing the transition spheres of mortal ascension. As the ascending mortals progress from the lower to the higher of the morontia worlds, they serve on countless assignments in association with their teachers and in company with their more advanced and senior brethren.

30:4.19 (342.2) Morontia progression pertains to continuing advancement of intellect, spirit, and personality form. Survivors are still three-natured beings. Throughout the entire morontia experience they are wards of the local universe. The regime of the superuniverse does not function until the spirit career begins.

30:4.20 (342.3) Mortals acquire real spirit identity just before they leave the local universe headquarters for the receiving worlds of the minor sectors of the superuniverse. Passing from the final morontia stage to the first or lowest spirit status is but a slight transition. The mind, personality, and character are unchanged by such an advance; only does the form undergo modification. But the spirit form is just as real as the morontia body, and it is equally discernible.

30:4.21 (342.4) Before departing from their native local universes for the superuniverse receiving worlds, the mortals of time are recipients of spirit confirmation from the Creator Son and the local universe Mother Spirit. From this point on, the status of the ascending mortal is forever settled. Superuniverse wards have never been known to go astray. Ascending seraphim are also advanced in angelic standing at the time of their departure from the local universes.

30:4.22 (342.5) 5. *Superuniverse Wards.* All ascenders arriving on the training worlds of the

светове за духовно развитие на малките сектори, големите сектори и свръхвселената. Ако при възхода в моронтия създанията се обучават и трудят в световете на локалната вселена, то, възвисявайки се духовно, те продължават да усвояват нови светове, едновременно практикувайки предаването на други на знанията, които са усвоили от емпиричните източници на мъдрост. Но обучението като духовно същество на свръхвселенски стадий на развитие се отличава напълно от всичко, на което е способно въображението на материалния човешки разум.

Преди да се отправят от свръхвселената към Хавона, възходящите странстващи преминават подробен курс по управление на свръхвселената, както и курс по управление на локалната вселена, усвоен от тях в рамките на придобиване на моронтиен опит. Преди да стигнат Хавона, техен основен предмет – но не единствено занятие, е усвояването на административното управление на локалната вселена и свръхвселената. Понастоящем причината за придобиване на целия този опит не е напълно понятна, но няма съмнение в това, че подобна подготовка е разумна и необходима предвид възможното бъдещо членство в Корпуса на Завършилите.

Режимът на свръхвселената не е еднакъв за всички възходящи същества. Те получават еднакво общо образование, но отделни групи и класове преминават курсове по специално обучение и особена подготовка.

6 . *Хавонски Странстващи.* Когато развитието на духа бъде завършено, макар и не изчерпано, запазилият живота си смъртен започва да се готви за продължителния полет до Хавона, небесното царство на еволюиралите духове. На Земята сте били създание от плът и кръв; в локалната вселена сте били моронтийно същество; пребивавайки в свръхвселената, сте представлявали формиращ се дух; пристигайки в приемния свят на Хавона, вие действително и сериозно пристъпвате към духовно образование; в Рая ви предстои да се появите като станал вече съвършен дух.

Пътешествието от столичния свят на свръхвселената към приемните сфери на Хавона винаги се извършва поотделно. Обучение в класове или групи повече няма да

superuniverses become the wards of the Ancients of Days; they have traversed the morontia life of the local universe and are now accredited spirits. As young spirits they begin the ascension of the superuniverse system of training and culture, extending from the receiving spheres of their minor sector in through the study worlds of the ten major sectors and on to the higher cultural spheres of the superuniverse headquarters.

30:4.23 (342.6) There are three orders of student spirits in accordance with their sojourn upon the minor sector, major sectors, and the superuniverse headquarters worlds of spirit progression. As morontia ascenders studied and worked on the worlds of the local universe, so spirit ascenders continue to master new worlds while they practice at giving out to others that which they have imbibed at the experiential founts of wisdom. But going to school as a spirit being in the superuniverse career is very unlike anything that has ever entered the imaginative realms of the material mind of man.

30:4.24 (342.7) Before leaving the superuniverse for Havona, these ascending spirits receive the same thorough course in superuniverse management that they received during their morontia experience in local universe supervision. Before spirit mortals reach Havona, their chief study, but not exclusive occupation, is the mastery of local and superuniverse administration. The reason for all of this experience is not now fully apparent, but no doubt such training is wise and necessary in view of their possible future destiny as members of the Corps of the Finality.

30:4.25 (342.8) The superuniverse regime is not the same for all ascending mortals. They receive the same general education, but special groups and classes are carried through special courses of instruction and are put through specific courses of training.

30:4.26 (343.1) 6. *Havona Pilgrims.* When spirit development is complete, even though not replete, then the surviving mortal prepares for the long flight to Havona, the haven of evolutionary spirits.

има. Вие сте завършили юридическа и административна подготовка в еволюционните светове на времето и пространството. Започва вашето

On earth you were a creature of flesh and blood; through the local universe you were a morontia being; through the superuniverse you were an evolving spirit; with your arrival on the receiving worlds of Havona your spiritual education begins in reality and in earnest; your eventual appearance on Paradise will be as a perfected spirit.

лично образование, вашето индивидуално духовно възпитание. От начало до край, по цялата Хавона, обучението носи личен и трикратен характер: интелектуален, духовен и емпиричен.

30:4.27 (343.2) The journey from the superuniverse headquarters to the Havona receiving spheres is always made alone. From now on no more class or group instruction will be administered. You are through with the technical and administrative training of the evolutionary worlds of time and space. Now begins your *personal education,* your individual spiritual training. From first to last, throughout all Havona, the instruction is personal and threefold in nature: intellectual, spiritual, and experiential.

Първото, което ви предстои да направите след пристигането си в Хавона, е да познаете и благодарите на вашия транспортен секонафим за дългото и безопасно пътешествие. След това ви представят на тези същества, които ще станат организатори на вашите първи занятия в Хавона. След това ще регистрирате своето пристигане и ще съставите благодарствено послание до Сина-Създател на вашата локална вселена, изразявайки своята любов към Отеца на вселената, благодарение на когото сте могли да извършите синовния възход. С това се изчерпват формалностите, свързани с пристигането ви в Хавона; след това ви се предоставя продължителна почивка; ориентирайки се, вие ще можете да потърсите своите приятели, познати и партньори по духовно извисяване. С помощта на системата за далечни връзки ще можете също така да узнаете кой от вашите познати е тръгнал за Хавона, след като вие сте напуснали Уверса.

30:4.28 (343.3) The first act of your Havona career will be to recognize and thank your transport seconaphim for the long and safe journey. Then you are presented to those beings who will sponsor your early Havona activities. Next you go to register your arrival and prepare your message of thanksgiving and adoration for dispatch to the Creator Son of your local universe, the universe Father who made possible your sonship career. This concludes the formalities of the Havona arrival; whereupon you are accorded a long period of leisure for free observation, and this affords opportunity for looking up your friends, fellows, and associates of the long ascension experience. You may also consult the broadcasts to ascertain who of your fellow pilgrims have departed for Havona since the time of your leaving Uversa.

Съобщението за вашето пристигане в приемния свят на Хавона ще бъде в надлежния срок изпратено в столицата на вашата локална вселена и лично предадено на вашия серафически пазител, където и да се намира той.

30:4.29 (343.4) The fact of your arrival on the receiving worlds of Havona will be duly transmitted to the headquarters of your local universe and personally conveyed to your seraphic guardian, wherever that seraphim may chance to be.

Възходящите смъртни са получили дълбоки познания в областта на еволюционните светове на пространството и сега започва тяхното продължително и благотворно общуване със сферите на съвършенството. Каква прекрасна подготовка за неизвестната бъдеща дейност дава този разнообразен, неповторим и необикновен опит! Но аз съм неспособен да ви разкажа за Хавона. Трябва да видите тези светове, за да оцените тяхната красота и да разберете тяхното величие.

30:4.30 (343.5) The ascendant mortals have been thoroughly trained in the affairs of the evolutionary worlds of space; now they begin their long and profitable contact with the created spheres of perfection. What a preparation for some future work is afforded by this combined, unique, and extraordinary experience! But I cannot tell you about Havona; you must see these worlds to appreciate their glory or to understand their grandeur.

7 . *Пристигащи в Рая.* Достигайки Рая като постоянен обитател, вие започвате да усвоявате последователния курс по божественост и абсонитност. Вашият статут на постоянен обитател на Рая означава, че сте намерили Бога и че ви предстои зачисляване в Корпуса на Завършилите Смъртни. От всички създания на голямата вселена в тези Корпуси биват приемани само онези, които са се слели с Отеца. Само такива личности полагат клетва за завършил. Други същества с Райско съвършенство или онези, които са достигнали Рая, могат временно да бъдат прикрепвани към корпуса за завършили, но те не стават вечни изпълнители на неизвестната и неразкрита мисия на това растящо войнство от съвършени еволюционни ветерани на времето и пространството.

Пристигащите в Рая същества биват освобождавани за определен срок от задължения, след което започва тяхното общуване със седемте групи първични свръхнафими. Преминавайки курсове под ръководството на възпитателите по поклонение, те получават званието Райски випускници, след което – като завършили – биват назначавани в наблюдаващите и спомагателни служби по цялото обширно творение. Очевидно понастоящем Корпусът за Завършили Смъртни не се използва за някаква специфична или постоянна функция, макар че изпълнява многобройни задължения в сфери, встъпили в епохата на светлината и живота.

Даже ако за Корпуса на Завършилите Смъртни нямаше друго, неразкрито бъдеще, настоящото назначение на тези възходящи същества щеше да бъде съвършено адекватно и достойно. Тяхната днешна дейност напълно оправдава всеобщия план за еволюционно възвисяване. Но бъдещите епохи от еволюцията на сферите на външното пространство несъмнено ще послужат за по-нататъшно разкриване и по-пълно, божествено освещаване в мъдростта и милосърдието на Боговете, претворяващи своя божествен план за продължаване на живота и възход на смъртните.

Настоящото повествувание – заедно с това, което вече ви беше разкрито, и онова, което ще успеете да почерпите от документите за вашия собствен свят, представлява кратко описание на пътя на възходящия смъртен. Подобен път се отличава съществено от програмата на другите свръхвселени, но този разказ ви позволява да си създадете приблизителна представа за общия план за еволюцията на смъртните в този вид, в който той се осъществява в локалната вселена Небадон в седмия сегмент на голямата

30:4.31 (343.6) 7. *Paradise Arrivals.* On reaching Paradise with residential status, you begin the progressive course in divinity and absonity. Your residence on Paradise signifies that you have found God, and that you are to be mustered into the Mortal Corps of the Finality. Of all the creatures of the grand universe, only those who are Father fused are mustered into the Mortal Corps of the Finality. Only such individuals take the finaliter oath. Other beings of Paradise perfection or attainment may be temporarily attached to this finality corps, but they are not of eternal assignment to the unknown and unrevealed mission of this accumulating host of the evolutionary and perfected veterans of time and space.

30:4.32 (343.7) Paradise arrivals are accorded a period of freedom, after which they begin their associations with the seven groups of the primary supernaphim. They are designated Paradise graduates when they have finished their course with the conductors of worship and then, as finaliters, are assigned on observational and co-operative service to the ends of the far-flung creation. As yet there seems to be no specific or settled employment for the Mortal Corps of Finaliters, though they serve in many capacities on worlds settled in light and life.

30:4.33 (344.1) If there should be no future or unrevealed destiny for the Mortal Corps of the Finality, the present assignment of these ascendant beings would be altogether adequate and glorious. Their present destiny wholly justifies the universal plan of evolutionary ascent. But the future ages of the evolution of the spheres of outer space will undoubtedly further elaborate, and with more repleteness divinely illuminate, the wisdom and loving-kindness of the Gods in the execution of their divine plan of human survival and mortal ascension.

30:4.34 (344.2) This narrative, together with what has been revealed to you and with what you may acquire in connection with instruction respecting your own world, presents an outline of the career of an ascending mortal. The story varies considerably in the different superuniverses, but this recital affords a glimpse of the average plan of mortal progression as it is operative in the local universe of Nebadon and in the seventh segment of the grand universe, the superuniverse of Orvonton.

вселена – свръхвселената Орвонтон.

[Подготвено от Могъщ Посланик на Уверса.]

30:4.35 (344.3) [Sponsored by a Mighty Messenger from Uversa.]

Документ 31. Корпусът на Завършилите

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 31. КОРПУСЪТ НА ЗАВЪРШИЛИТЕ

Секции

Въведение
1. Обитателите на Хавона
2. Гравитационните Посланици
3. Прославените Смъртни
4. Допуснатите Серафими
5. Прославените Материални Синове
6. Прославените Промеждутъчни Създания
7. Апостолите на Светлината
8. Трансценденталите
9. Архитектите на Мирозданието
10. Пътешествие в областта на Пределния

PAPER 31
THE CORPS OF THE FINALITY

SECTIONS

Introduction
1. The Havona Natives
2. Gravity Messengers
3. Glorified Mortals
4. Adopted Seraphim
5. Glorified Material Sons
6. Glorified Midway Creatures
7. The Evangels of Light
8. The Transcendentalers
9. Architects of the Master Universe
10. The Ultimate Adventure

Въведение

КОРПУСЪТ на Завършилите Смъртни представлява известната понастоящем дестинация на изцяло слелите се с Настройчиците си възходящи смъртни на времето. Но в този корпус влизат и други групи същества. Първичният корпус за завършили се състои от няколко категории:

1. Обитатели на Хавона.

2. Гравитационни Посланици.

3. Прославени Смъртни.

4. Допуснати Серафими.

5. Прославени Материални Синове.

6. Прославени Промеждутъчни Създания.

Тези шест групи прославени същества образуват уникалния корпус на вечната съдба.

INTRODUCTION

31:0.1 (345.1) THE Corps of Mortal Finaliters represents the present known destination of the ascending Adjuster-fused mortals of time. But there are other groups who are also assigned to this corps. The primary finaliter corps is composed of the following:

31:0.2 (345.2) 1. Havona Natives.

31:0.3 (345.3) 2. Gravity Messengers.

31:0.4 (345.4) 3. Glorified Mortals.

31:0.5 (345.5) 4. Adopted Seraphim.

31:0.6 (345.6) 5. Glorified Material Sons.

31:0.7 (345.7) 6. Glorified Midway Creatures.

31:0.8 (345.8) These six groups of glorified beings compose this unique body of eternal destiny. We

Ние предполагаме, че знаем за неговата бъдеща дейност, но не сме уверени в това. Макар Корпусът на Завършилите Смъртни да се формира понастоящем в Рая, макар той активно да опекунства вселенските пространства и да оказва помощ на световете, встъпили в ерата на светлината и живота, неговото бъдещо назначение трябва да бъде свързано с формиращите се вселени на външното пространство. Във всеки случай, така смятат в Уверса.

think we know their future work, but we are not certain. While the Corps of the Mortal Finality is mobilizing on Paradise, and while they now so extensively minister to the universes of space and administer the worlds settled in light and life, their future destination must be the now-organizing universes of outer space. At least that is the conjecture of Uversa.

Този корпус се организира в съответствие с функционалните обединения на пространствените светове и в съгласие със съвкупния опит, натрупан в течение на дългия и богат на събития път на възхода. Всички възходящи създания, допуснати в дадения корпус, са равни, но това възвишено равенство ни най-малко не ги лишава от индивидуалност и не унищожава неповторимостта на личността. Общувайки със завършил, ние веднага виждаме дали той е възходящ смъртен, обитател на Хавона, допуснат серафим, промеждутъчно създание или Материален Син.

31:0.9 (345.9) The corps is organized in accordance with the working associations of the worlds of space and in keeping with the associative experience acquired throughout the long and eventful ascendant career. All the ascendant creatures admitted to this corps are received in equality, but this exalted equality in no way abrogates individuality or destroys personal identity. We can immediately discern, in communicating with a finaliter, whether he is an ascendant mortal, Havona native, adopted seraphim, midway creature, or Material Son.

В течение на днешната вселенска епоха завършилите се връщат за служене във вселените на времето. Те биват назначавани за последователно служене в различни свръхвселени, но в своята свръхвселена биват изпращани, едва след като са служили в останалите шест свръхтворения. Така те получават възможност да придобият седемкратна представа за Върховното Същество.

31:0.10 (345.10) During the present universe age the finaliters return to serve in the universes of time. They are assigned to labor successively in the different superuniverses and never in their native superuniverses until after they have served in all the other six supercreations. Thus may they acquire the sevenfold concept of the Supreme Being.

Един или няколко отряда смъртни завършили служат на Урантия постоянно. Няма такава област на вселенско служене, където да не получават назначения; те действат повсеместно, редувайки специални задачи и свободно служене.

31:0.11 (345.11) One or more companies of the mortal finaliters are constantly in service on Urantia. There is no domain of universe service to which they are not assigned; they function universally and with alternating and equal periods of assigned duty and free service.

Ние нямаме предположения относно характера на бъдещата организация на този необичаен корпус, но понастоящем завършилите са напълно самоуправляващ се орган. Те избират своите постоянни и временни лидери, ръководители на задачи и управляващи. Тяхната политика е неподвластна на някакви външни въздействия, а чрез клетва за вярност са свързани само с Райската Троица.

31:0.12 (345.12) We have no idea as to the nature of the future organization of this extraordinary group, but the finaliters are now wholly a self-governing body. They choose their own permanent, periodic, and assignment leaders and directors. No outside influence can ever be brought to bear upon their policies, and their oath of allegiance is only to the Paradise Trinity.

Завършилите имат собствени резиденции в Рая, в свръхвселените, в локалните вселени и във всички регионални столици. Те са отделна еволюционна категория. Ние не ги ръководим и не ги управляваме и при все това те демонстрират неизменна лоялност и винаги участват в съвместното претворяване на

31:0.13 (346.1) The finaliters maintain their own headquarters on Paradise, in the superuniverses, in the local universes, and on all the divisional capitals. They are a separate order of evolutionary creation. We do not directly manage them or control them, and yet they are absolutely loyal and always co-operative with all our plans. They are indeed the accumulating tried and true souls of

нашите планове. Постоянно увеличавайки своя брой, тези изпитани и верни души на времето и пространството – еволюционната сол на вселените, са неподвластни на порока и защитени от греха.

time and space — the evolutionary salt of the universe — and they are forever proof against evil and secure against sin.

1. ОБИТАТЕЛИТЕ НА ХАВОНА

Много от обитателите на Хавона, които служат в централната вселена като учители в училищата за подготовка на странстващи, изключително се привързват към възходящите смъртни и изпитват още по-голям интерес към бъдещата дейност и предназначение на Корпуса на Завършилите Смъртни. В Рая, в административната резиденция на корпуса под ръководството на партньора Грандфанда се води регистрация на хавонските доброволци. Днес в този списък с кандидати има много милиони обитатели на Хавона. Тези непосредствено и божествено сътворени съвършени същества оказват огромна помощ на Корпуса на Завършилите Смъртни и несъмнено ще носят още по-голяма полза в далечното бъдеще. Те представляват гледната точка на същества, родени в съвършенство и божествено изобилие. Така завършилите обхващат и двата стадия на емпирично съществуване: съвършен и станал съвършен.

С помощта на еволюционните същества обитателите на Хавона трябва да преминат определени емпирични преобразувания, които да създадат способност за възприемане на духовните частици на Всеобщия Баща. Постоянни членове на Корпуса на Завършилите Смъртни са само такива същества, които са се слели с Духа на Първия Източник и Център или съдържат в себе си – подобно на Гравитационните Посланици, Духа на Бог-Отеца по силата на присъщите им качества.

Обитателите на централната вселена биват приемани в корпуса в съотношение един към хиляда, което съответства на един отряд завършили. Корпусът бива временно разбит на отряди от по хиляда завършили, от които 997 са възходящи създания, един – обитател на Хавона, и един – Гравитационен Посланик. Така става обединяването на завършилите в отряди, но тържествената клетва за завършване се полага индивидуално. Тази клетва има най-дълбоки последствия и вечно значение. Обитателите на Хавона полагат такава клетва и завинаги стават членове на корпуса.

Приетите в Корпуса хавонци навсякъде следват своя отряд: където е отрядът, там са

1. THE HAVONA NATIVES

31:1.1 (346.2) Many of the Havona natives who serve as teachers in the pilgrim-training schools of the central universe become greatly attached to the ascending mortals and still more intrigued with the future work and destiny of the Corps of Mortal Finaliters. On Paradise there is maintained, at the administrative headquarters of the corps, a registry for Havona volunteers presided over by the associate of Grandfanda. Today, you will find millions upon millions of Havona natives upon this waiting list. These perfect beings of direct and divine creation are of great assistance to the Mortal Corps of Finality, and they will undoubtedly be of even greater service in the far-distant future. They provide the viewpoint of one born in perfection and divine repleteness. The finaliters thus embrace both phases of experiential existence — perfect and perfected.

31:1.2 (346.3) Havona natives must achieve certain experiential developments in liaison with evolutionary beings which will create reception capacity for the bestowal of a fragment of the spirit of the Universal Father. The Mortal Finaliter Corps has as permanent members only such beings as have been fused with the spirit of the First Source and Center, or who, like the Gravity Messengers, innately embody this spirit of God the Father.

31:1.3 (346.4) The inhabitants of the central universe are received into the corps in the ratio of one in a thousand — a finaliter company. The corps is organized for temporary service in companies of one thousand, the ascendant creatures numbering 997 to one Havona native and one Gravity Messenger. Finaliters are thus mobilized in companies, but the finality oath is administered individually. It is an oath of sweeping implications and eternal import. The Havona native takes the same oath and becomes forever attached to the corps.

31:1.4 (346.5) The Havona recruits follow the company of their assignment; wherever the group

и те. И ако само видехте ентусиазма, с който те се захващат за своя нов труд като завършили! Постъпването в Корпуса на Завършилите е едно от най-желаните неща в Хавона; възможността да станеш завършил е едно от върховните дерзания за тези съвършени раси.

В това съотношение обитателите на Хавона биват приемани в Корпуса на Съвместните Тринитизирани Завършили на Сферата на Наместниците и в Корпуса на Трансценденталните Завършили в Рая. Обитателите на Хавона гледат на тези три назначения, точно както и на възможното встъпване в Корпуса на Хавонските Завършили – като на висша цел на своя небесен път.

goes, they go. And you should see their enthusiasm in the new work of the finaliters. The possibility of attaining the Corps of the Finality is one of the superb thrills of Havona; the possibility of becoming a finaliter is one of the supreme adventures of these perfect races.

31:1.5 (346.6) The Havona natives are also received, in the same ratio, into the Corps of Conjoint Trinitized Finaliters on Vicegerington and into the Corps of Transcendental Finaliters on Paradise. The Havona citizens regard these three destinies as constituting the supreme goals of their supernal careers, together with their possible admission to the Corps of Havona Finaliters.

2. ГРАВИТАЦИОННИТЕ ПОСЛАНИЦИ

Където и когато и да действат Гравитационните Посланици, там винаги ръководят завършили. Гравитационните Посланици се подчиняват изключително на Грандфанда и получават назначения само в първичния Корпус на Завършилите. Техните услуги сега вече са неоценими за завършилите, а в бъдеще тяхното използване ще стане всеобхватно. Нито една друга група разумни създания не разполага с подобен корпус личностни посланици, способни да преодоляват времето и пространството. Сходни типове посланици-регистратори, прикрепени към други корпуси на завършили, не са личностни; те са абсонитизирани.

Родината на Гравитационните Посланици е Сферата на Божеството, а самите те са видоизменени и персонализирани Настройчици. Но никой от членовете на нашата уверска група не би се наел да обясни природата на някого от тези посланици. Ние знаем, че те представляват високоличностни същества, че са божествени, разумни и трогателно отзивчиви, но не разбираме техния начин за пресичане на пространството без загуба на време. Очевидно те са способни да използват всички видове енергии, кръгове и даже гравитация. Завършилите смъртния корпус не могат да пренебрегват времето и пространството, но в тяхно обкръжение и подчинение се намират практически безкрайни духовни личности, на които са подвластни времето и пространството. Макар че ние наричаме Гравитационните Посланици личности, в действителност те са свръхдуховни същества, неограничени и безбрежни личности. В сравнение с Единичните Посланици това е съвършено друга категория личности.

2. GRAVITY MESSENGERS

31:2.1 (346.7) Wherever and whenever Gravity Messengers are functioning, the finaliters are in command. All Gravity Messengers are under the exclusive jurisdiction of Grandfanda, and they are assigned only to the primary Corps of the Finality. They are invaluable to the finaliters even now, and they will be all-serviceable in the eternal future. No other group of intelligent creatures possesses such a personalized messenger corps able to transcend time and space. Similar types of messenger-recorders attached to other finaliter corps are not personalized; they are absonitized.

31:2.2 (347.1) Gravity Messengers hail from Divinington, and they are modified and personalized Adjusters, but no one of our Uversa group will undertake to explain the nature of one of these messengers. We know they are highly personal beings, divine, intelligent, and touchingly understanding, but we do not comprehend their timeless technique of traversing space. They seem to be competent to utilize any and all energies, circuits, and even gravity. Finaliters of the mortal corps cannot defy time and space, but they have associated with them and subject to their command all but infinite spirit personalities who can. We presume to call Gravity Messengers personalities, but in reality they are superspirit beings, unlimited and boundless personalities. They are of an entirely different order of personality as compared with Solitary Messengers.

Гравитационните Посланици могат да бъдат прикрепвани към отряда завършили в неограничени количества, но само един посланик – оглавяващият своите другари, бива приеман в Корпуса на Смъртните Завършили. При все това подчинени са му 999 посланика и в случай на необходимост той може да свиква всякакъв по численост резервен контингент от своята категория.

Гравитационните Посланици и прославените смъртни завършили постигат трогателно и дълбоко взаимно чувство; тях ги свързва много общо: първите са пряка персонализация на частиците на Всеобщия Баща, вторите представляват личност, заключена в преживялата смъртта и станалата безсмъртна душа на създаденото същество, която се е сляла с духовния Настройчик – частица от същия този Всеобщ Баща.

31:2.3 (347.2) Gravity Messengers may be attached to a finaliter company in unlimited numbers, but only one messenger, the chief of his fellows, is mustered into the Mortal Corps of the Finality. This chief however has assigned to him a permanent staff of 999 fellow messengers, and as occasion may require, he may call upon the reserves of the order for assistants in unlimited numbers.

31:2.4 (347.3) Gravity Messengers and glorified mortal finaliters achieve a touching and profound affection for one another; they have much in common: One is a direct personalization of a fragment of the Universal Father, the other a creature personality existent in the surviving immortal soul fused with a fragment of the same Universal Father, the spirit Thought Adjuster.

3. ПРОСЛАВЕНИТЕ СМЪРТНИ

Слелите се с Настройчика си възходящи смъртни съставляват основната част от първичния Корпус на Завършилите. Заедно с допуснатите и прославени серафими във всеки отряд завършили обикновено има 990 такива същества. Във всяка група съотношението на смъртните и ангелите е различно, макар че смъртните са значително повече, отколкото серафимите. Обитателите на Хавона, прославените Материални Синове, прославените междутъчни създания, Гравитационните Посланици и неизвестният отсъстващ член съставляват само един процент от състава на корпуса; във всеки отряд с хиляда завършили има място само за десет такива несмъртни и несерафически личности.

Ние, съществата от Уверса, не знаем какво е „окончателното предназначение“ на възходящите смъртни на времето. Понастоящем те обитават в Рая и временно служат в Корпуса на Светлината и Живота, но толкова колосален обем знания и толкова продължителна практика във вселените би трябвало да са предназначени, за да подготвят възходящите същества за още по-големи и важни изпитания, за още по-възвишено и отговорно служене.

Независимо от това, че тези възходящи смъртни са достигнали Рая, били са приети в Корпуса на Завършилите и в своето множество са изпратени назад за участие в управлението на локалните вселени и оказване на помощ при ръковод ството на свръхвселените – независимо от това *очевидно* предназначение остава

3. GLORIFIED MORTALS

31:3.1 (347.4) Ascendant Adjuster-fused mortals compose the bulk of the primary Corps of the Finality. Together with the adopted and glorified seraphim they usually constitute 990 in each finaliter company. The proportion of mortals and angels in any one group varies, though the mortals far outnumber the seraphim. The Havona natives, glorified Material Sons, glorified midway creatures, the Gravity Messengers, and the unknown and missing member make up only one per cent of the corps; each company of one thousand finaliters has places for just ten of these nonmortal and nonseraphic personalities.

31:3.2 (347.5) We of Uversa do not know the “finality destiny” of the ascendant mortals of time. At present they reside on Paradise and temporarily serve in the Corps of Light and Life, but such a tremendous course of ascendant training and such lengthy universe discipline must be designed to qualify them for even greater tests of trust and more sublime services of responsibility.

31:3.3 (347.6) Notwithstanding that these ascendant mortals have attained Paradise, have been mustered into the Corps of the Finality, and have been sent back in large numbers to participate in the conduct of local universes and to assist in the administration of superuniverse affairs — in the face of even this *apparent* destiny, there remains the significant fact that they are of record as only

неопровержим този съществен факт, че те са регистрирани само като духове от шести порядък. Несъмнено е, че по пътя на Корпуса на Завършилите Смъртни остава още една степен. Ние не знаем в какво ще се състои тя, но сме приели три обстоятелства, на които бихме искали да обърнем вашето внимание:

1. На нас ни е известно, че смъртните стават духове от първи порядък по време на пребиваването си в малките сектори и че те се издигат до втори порядък при превеждането им в големите сектори, и до трети – при изпращане в централните подготвителни светове на свръхвселената. Смъртните стават духове от четвърти порядък – или кандидати, след достигане на шестия кръг на Хавона и духове от пети порядък - когато намерят Всеобщия Баща. Впоследствие те се издигат на шеста степен на духовното съществуване, давайки клетва, предопределяща вечно служене в състава на Корпуса на Завършилите Смъртни.

Ние забелязваме, че класификацията или наименованието на духовете се определя от фактическото преминаване от една област на вселенското служене в друга област или от една вселена в друга; предполагаме, че присвояването на седми порядък в Корпуса на Завършилите Смъртни ще стане едновременно с техния преход към вечно служене във все още неизвестните и неразкрити сфери, което ще съпътства тяхното достигане на Бог-Върховния. Но извън тези смели предположения ние знаем за всичко това не повече от вас; нашето знание за пътя на смъртните същества се ограничава с тяхната сегашна Райска цел.

2. Смъртните завършили са изпълнили в пълна мярка повелята на вековете: „Бъдете съвършени"; те са се възвисили по приготвения за смъртните всеобщ път за постижения; те са намерили Бога и в надлежното време са били приети в Корпуса за Завършили. Такива същества са достигнали днешния предел на духовно развитие, но не *завършеността на пределния духовен статут.* Те са достигнали сегашния предел на съвършенство на създаването, но не завършеността на служене на създанията. Те са изпитали цялата пълнота на поклонението на Божеството, но не *завършеността на емпиричното* постигане на Божеството.

3. Прославените смъртни от Райския Корпус на Завършилите са възходящи същества, притежаващи емпирично знание за всеки аспект от реалността и философията на най-пълния разумен живот, докато в течение на този многовековен възход от низши материални светове към духовните висоти на

sixth-stage spirits. There undoubtedly remains one more step in the career of the Mortal Corps of the Finality. We do not know the nature of that step, but we have taken cognizance of, and here call attention to, three facts:

31:3.4 (348.1) 1. We know from the records that mortals are spirits of the first order during their sojourn in the minor sectors, and that they advance to the second order when translated to the major sectors, and to the third when they go forward to the central training worlds of the superuniverse. Mortals become quartan or graduate spirits after reaching the sixth circle of Havona and become spirits of the fifth order when they find the Universal Father. They subsequently attain the sixth stage of spirit existence upon taking the oath that musters them forever into the eternity assignment of the Corps of the Mortal Finality.

31:3.5 (348.2) We observe that spirit classification, or designation, has been determined by actual advancement from one realm of universe service to another realm of universe service or from one universe to another universe; and we surmise that the bestowal of seventh-spirit classification upon the Mortal Corps of the Finality will be simultaneous with their advancement to eternal assignment for service on hitherto unrecorded and unrevealed spheres and concomitant with their attainment of God the Supreme. But aside from these bold conjectures, we really know no more about all this than you do; our knowledge of the mortal career does not go beyond present Paradise destiny.

31:3.6 (348.3) 2. The mortal finaliters have fully complied with the injunction of the ages, "Be you perfect"; they have ascended the universal path of mortal attainment; they have found God, and they have been duly inducted into the Corps of the Finality. Such beings have attained the present limit of spirit progression but not *finality of ultimate spirit status.* They have achieved the present limit of creature perfection but not *finality of creature service.* They have experienced the fullness of Deity worship but not *finality of experiential Deity attainment.*

31:3.7 (348.4) 3. The glorified mortals of the Paradise Corps of Finality are ascendant beings in possession of experiential knowledge of every step of the actuality and philosophy of the fullest possible life of intelligent existence, while during the ages of this ascent from the lowest material worlds to the spiritual heights of Paradise, these

Рая тези съхранили живота си създания са получили най-върховната възможна подготовка по отношение на всеки детайл на всеки божествен принцип, отговарящ на справедливото и ефективно, милосърдно и търпеливо ръководство на всеобщите творения на времето и пространството.

Ние предполагаме, че хората имат право да знаят нашето мнение и че вие можете свободно да градите заедно с нас своите предположения относно тайните на пределното предназначение на Райския Корпус на Завършилите. На нас ни се струва очевидно, че по своя характер днешните задачи на еволюционните създания, ставащи съвършени същества, представляват курсове за усъвършенстване в областта на разбирането на вселената и управлението на свръхвселените; и всички ние си задаваме въпроса: "Защо Боговете отделят такова голямо внимание и толкова прецизно обучават съхранилите живота си смъртни в метода за управление на вселената?"

surviving creatures have been trained to the limits of their capacity respecting every detail of every divine principle of the just and efficient, as well as merciful and patient, administration of all the universal creation of time and space.

31:3.8 (348.5) We deem that human beings are entitled to share our opinions, and that you are free to conjecture with us respecting the mystery of the ultimate destiny of the Paradise Corps of Finality. It seems evident to us that the present assignments of the perfected evolutionary creatures partake of the nature of postgraduate courses in universe understanding and superuniverse administration; and we all ask, "Why should the Gods be so concerned in so thoroughly training surviving mortals in the technique of universe management?"

4. ДОПУСНАТИТЕ СЕРАФИМИ

Много верни серафически пазители на смъртни създания получават разрешение да преминат пътя за възвисяване заедно с техните човешки подопечни и много от тези ангели-хранители, слели се с Отеца, полагат такава клетва относно вечността на завършилия, както и техните подопечни, завинаги споделящи съдбата на своите смъртни другари. Тези ангели, които придобиват възходящия опит на смъртните същества, имат право да споделят съдбата на човека; те могат при равни с хората права да бъдат приемани в Корпуса за Завършили. Огромният брой допуснати и прославени серафими са прикрепени към различните корпуси на несмъртните завършили.

4. ADOPTED SERAPHIM

31:4.1 (348.6) Many of the faithful seraphic guardians of mortals are permitted to go through the ascendant career with their human wards, and many of these guardian angels, after becoming Father fused, join their subjects in taking the finaliter oath of eternity and forever accept the destiny of their mortal associates. Angels who pass through the ascending experience of mortal beings may share the destiny of human nature; they may equally and eternally be mustered into this Corps of the Finality. Large numbers of the adopted and glorified seraphim are attached to the various nonmortal finaliter corps.

5. ПРОСЛАВЕНИТЕ МАТЕРИАЛНИ СИНОВЕ

Във вселените на времето и пространството съществува положение, позволяващо на адамическите обитатели на локалните системи, отдавна очакващи назначения на планетата, да подават молба за освобождаване от статута постоянни жители. Ако молбата бъде удовлетворена, те се присъединяват към възходящите странници в столиците на вселените, тръгвайки по пътя, водещ към Рая и Корпуса за Завършили.

Когато намиращият се на висока степен на развитие свят достига късните етапи на ерата

5. GLORIFIED MATERIAL SONS

31:5.1 (349.1) There is provision in the universes of time and space whereby the Adamic citizens of the local systems, when long delayed in receiving planetary assignment, may initiate a petition for release from permanent-citizenship status. And if granted, they join the ascending pilgrims on the universe capitals and thence proceed onward to Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.2 (349.2) When an advanced evolutionary world attains the later eras of the age of light and life, the

на светлината и живота, Материалните Синове – Планетарните Адам и Ева, могат да вземат решение, позволяващо им да придобият човешка същност, да получат Настройчици и да застанат на еволюционния път на вселенския възход, водещ към Корпуса на Смъртните Завършили. Някои от тези Материални Синове са претърпели частичен неуспех или са извършили техническа простъпка, изпълнявайки мисията си на ускорители на биологическия прогрес, което в частност е станало и с Адам на Урантия; в такива случаи на тях им се налага да тръгнат по естествения за народите от съответния свят път, да получат Настройчици, да преминат през смъртта и с помощта на вярата да извършат постепенен възход, водещ към Рая и Корпуса на Завършили.

Такива Материални Синове се срещат само в няколко отряда завършили. Тяхното присъствие повишава съществено готовността на групата за върховно служене и те неизменно биват избирани за нейни лидери. Ако двамата члена на Едемическата двойка биват прикрепени към една и съща група, на тях обикновено им се разрешава да действат в съобщност като една личност. Такива възходящи двойки постигат значително по-голям успех в подвига, свързан с тринитизацията, отколкото възходящите смъртни.

Material Sons, the Planetary Adam and Eve, may elect to humanize, receive Adjusters, and embark upon the evolutionary course of universe ascent leading to the Corps of Mortal Finaliters. Certain of these Material Sons have partially failed or technically defaulted in their mission as biologic accelerators, as Adam did on Urantia; and then are they compelled to take the natural course of the peoples of the realm, receive Adjusters, pass through death, and progress by faith through the ascendant regime, subsequently attaining Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.3 (349.3) These Material Sons are not to be found in many finaliter companies. Their presence lends great potential to the possibilities of high service for such a group, and they are invariably chosen as its leaders. If both of the Edenic pair are attached to the same group, they are usually permitted to function jointly, as one personality. Such ascendant pairs are far more successful in the adventure of trinitizing than are the ascendant mortals.

6. ПРОСЛАВЕНИТЕ ПРОМЕЖДУТЪЧНИ СЪЗДАНИЯ

На много планети промеждутъчните създания биват създавани в големи количества, но те рядко се задържат в своите светове след прехода на сферата в епохата на светлината и живота. Тогава, или малко по-късно, те биват освобождавани от статута на постоянни жители и започват своя възход към Рая, преминавайки през моронтийните светове, свръхвселената и Хавона заедно със смъртните на времето и пространството.

Промеждутъчните създания от различните вселени съществено се отличават едно от друго по своя произход и природа, но всички те са устремени към един от Райските корпуси за завършили. Всички вторични промеждутъчни създания рано или късно се сливат с Настройчиците си и биват приети в Корпуса на Смъртните Завършили. В много от отрядите завършили има по едно от тези прославени същества.

6. GLORIFIED MIDWAY CREATURES

31:6.1 (349.4) On many planets the midway creatures are produced in large numbers, but they seldom tarry on their native world subsequent to its being settled in light and life. Then, or soon thereafter, they are released from permanent-citizenship status and start on the ascension to Paradise, passing through the morontia worlds, the superuniverse, and Havona in company with the mortals of time and space.

31:6.2 (349.5) The midway creatures from various universes differ greatly in origin and nature, but they are all destined to one or another of the Paradise finality corps. The secondary midwayers are all eventually Adjuster fused and are mustered into the mortal corps. Many finaliter companies have one of these glorified beings in their group.

7. АПОСТОЛИТЕ НА СВЕТЛИНАТА

7. THE EVANGELS OF LIGHT

Понастоящем всеки отряд завършили наброява 999 постоянни члена – личности, положили клетва за завършил. Вакантното място е заето от оглавяващия Апостолите на Светлината, прикрепвани към отряда за изпълняването на отделните мисии. Но тези същества са само временни членове на корпуса.

31:7.1 (349.6) At the present time every finaliter company numbers 999 personalities of oath status, permanent members. The vacant place is occupied by the chief of attached Evangels of Light assigned on any single mission. But these beings are only transient members of the corps.

Всяка небесна личност, назначена в който и да е корпус завършили, получава наименованието Апостол на Светлината. Тези същества не полагат клетва за завършили и макар да се подчиняват на организацията на корпуса, тяхното прикрепване не е постоянно. В тази група могат да влизат Единични Посланици, свръхнафими, секонафими, Жители на Рая или тяхното тринитизирано потомство – всяко същество, необходимо за изпълнение на кратковременна задача за завършил. Ние не знаем дали тези същества ще вземат участие в изпълнението на вечна мисия. След изпълнението на задачата Апостолите на Светлината възстановяват своя предишен статут.

31:7.2 (349.7) Any celestial personality assigned to the service of any finaliter corps is denominated an Evangel of Light. These beings do not take the finaliter oath, and though subject to the corps organization they are not of permanent attachment. This group may embrace Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, Paradise Citizens, or their trinitized offspring — any being required in the prosecution of a transient finaliter assignment. Whether or not the corps is to have these beings attached to the eternal mission, we do not know. At the conclusion of attachment these Evangels of Light resume their former status.

Сегашната организация на Корпуса за Завършили Смъртни обединява само шест класа постоянни членове. Естествено, завършилите често размишляват за природата на техните бъдещи приятели; но единно мнение по този въпрос нямат.

31:7.3 (350.1) As the Mortal Corps of the Finality is at present constituted, there are just six classes of permanent members. The finaliters, as might be expected, engage in much speculation as to the identity of their future comrades, but there is little agreement among them.

Тук, на Уверса, ние също нерядко градим хипотези относно характера на седмата група завършили. Имаме много догадки, в частност – за възможното назначение на някои растящи корпуси, състоящи се от многобройните тринитизирани групи на Рая, Сфери на Наместниците и вътрешния кръг на Хавона. Изказва се даже предположение за това, че Корпусът на Завършилите може да получи разрешение да тринитизира много от своите помощници по управление на вселената, в случай че им е съдено да се отправят за служене във формиращи се вселени.

31:7.4 (350.2) We of Uversa often conjecture respecting the identity of the seventh group of finaliters. We entertain many ideas, embracing possible assignment of some of the accumulating corps of the numerous trinitized groups on Paradise, Vicegerington, and the inner Havona circuit. It is even conjectured that the Corps of the Finality may be permitted to trinitize many of their assistants in the work of universe administration in the event they are destined to the service of universes now in the making.

Един от нас предполага, че вакантното място ще бъде заето от същество, произхождащо от вселените за бъдещо служене на завършилите; друг е склонен да мисли, че това място ще бъде дадено на някаква Райска личност, която все още е несъздадена, невъзникнала или нетринитизирана. Но най-вероятно ще ни се наложи да дочакаме встъпването на завършилите в седмия стадий от тяхното духовно постижение, за да узнаем какво ще стане в действителност.

31:7.5 (350.3) One of us holds the opinion that this vacant place in the corps will be filled by some type of being of origin in the new universe of their future service; the other inclines to the belief that this place will be occupied by some type of Paradise personality not yet created, eventuated, or trinitized. But we will most likely await the entrance of the finaliters upon their seventh stage of spirit attainment before we really know.

8. ТРАНСЦЕНДЕНТАЛИТЕ

8. THE TRANSCENDENTALERS

Част от опита, който станалите съвършени смъртни придобиват като завършили, се заключава в опита да разберат природата и функциите на над хиляда групи трансцендентални свръхжители на Рая – възникнали същества, притежаващи абсонитни атрибути. В своето общуване с тези свръхличности възходящите завършили получават голяма помощ благодарение на умелото ръководство на многобройни категории трансцендентални помощници, на които е поръчано да представляват еволюционните завършили, техните нови Райски братя. Цялата категория Трансцендентали обитава в западната част на Рая в огромна област, определена изцяло за тези същества.

31:8.1 (350.4) Part of the perfected mortal's experience on Paradise as a finaliter consists in the effort to achieve comprehension of the nature and function of more than one thousand groups of the transcendental supercitizens of Paradise, eventuated beings of absonite attributes. In their association with these superpersonalities, the ascendant finaliters receive great assistance from the helpful guidance of numerous orders of transcendental ministers who are assigned to the task of introducing the evolved finaliters to their new Paradise brethren. The entire order of the Transcendentalers live in the west of Paradise in a vast area which they exclusively occupy.

Разказвайки за Трансценденталите, ние сме обвързани не само от ограниченията на човешкото разбиране, но и от условията на мандата, определящ разкриването на личностите на Рая. Тези същества нямат никакво отношение към извисяването на смъртните към Хавона. Изцяло посветено на свръхуправлението на делата на мирозданието, огромното войнство на Райските Трансцендентали изобщо не е свързано с Хавона или седемте свръхвселени.

31:8.2 (350.5) In the discussion of Transcendentalers we are restricted, not only by the limitations of human comprehension, but also by the terms of the mandate governing these disclosures concerning the personalities of Paradise. These beings are in no way connected with the mortal ascent to Havona. The vast host of the Paradise Transcendentalers have nothing whatever to do with the affairs of either Havona or the seven superuniverses, being concerned only with the superadministration of the affairs of the master universe.

Като създание вие сте способни да постигнете Създателя, но едва ли можете да разберете, че съществува колосално и многолико струпване на разумни същества, които не са нито Създатели, нито създания. Такива Трансцендентали не създават други същества, както никога не са били създавани самите те. Както ние предполагаме, говорейки за техния произход и опитвайки се да избегнем нов термин – случайно и непонятно название, най-добре да кажем, че Трансценденталите просто *възникват.* Божеството-Абсолют би могло да бъде напълно причастно към техния произход и може да има отношение към тяхното предназначение, но понастоящем Божеството-Абсолют не властва над тези уникални същества. Те са подвластни на Бог-Крайния, а тяхното настоящо пребиваване в Рая напълно се контролира и управлява от Троицата.

31:8.3 (350.6) You, being a creature, can conceive of a Creator, but you can hardly comprehend that there exists an enormous and diversified aggregation of intelligent beings who are neither Creators nor creatures. These Transcendentalers create no beings, neither were they ever created. In speaking of their origin, in order to avoid using a new term — an arbitrary and meaningless designation — we deem it best to say that Transcendentalers simply *eventuate.* The Deity Absolute may well have been concerned in their origin and may be implicated in their destiny, but these unique beings are not now dominated by the Deity Absolute. They are subject to God the Ultimate, and their present Paradise sojourn is in every way Trinity supervised and directed.

Макар че всички достигащи Рая смъртни често общуват с Трансценденталите точно така, както и с Жителите на Рая, първата истинска среща на човека с Трансценденталите става именно в този знаменателен час, когато – като един от новите групи, възходящият смъртен заема място в кръга завършили, полагайки пред вечността троичната клетва, която полага ръководителят на Трансценденталите –

31:8.4 (351.1) Although all mortals who attain Paradise frequently fraternize with the Transcendentalers as they do with the Paradise Citizens, it develops that man's first serious contact with a Transcendentaler occurs on that eventful occasion when, as a member of a new finaliter group, the mortal ascender stands in the finaliter receiving circle as the Trinity oath of eternity is administered by the chief of Transcendentalers, the presiding head of the

оглавяващият Архитектите на Мирозданието.

9. АРХИТЕКТИТЕ НА МИРОЗДАНИЕТО

Архитектите на Мирозданието представляват управляващия корпус на Райските Трансцендентали, който обединява 28 011 личности, притежаващи превъзходен разум, великолепен дух и божествена абсонитност. Върховното длъжностно лице на тази величествена група – старшият Архитект, е координатор на всички разумни същества в Рая под нивото на Божеството.

В шестнадесетото предписание за мандата, третиращ настоящите повествувания, се казва: „Ако такова решение се прецени като разумно, съществуването на Архитектите на Мирозданието и техните партньори може да бъде разкрито, но техният произход, същност и предназначение не трябва да бъдат разкривани изцяло.“ При все това ние имаме право да ви съобщим, че Архитектите на Мирозданието съществуват на седем абсонитни нива. Тези седем групи се класифицират по следния начин:

1 . *Нивото на Рая.* Само старшият или първият от възникналите Архитекти действа на това висше абсонитно ниво. Тази пределна личност, която не е нито Създател, нито създание, е възникнала в зората на вечността и понастоящем функционира като съвършен координатор на Рая и неговите двадесет и един свята на съпричастна дейност.

2. *Нивото на Хавона.* Второто възникване на Архитекти се съпровождало с появата на трима главни проектанта и абсонитни управляващи, от векове посветени на координацията на милиард съвършени сфери на централната вселена. Райското предание гласи, че трима от тези Архитекти, съвместно с възникналия по-рано старши Архитект, са участвали в планирането на Хавона, но ние не знаем това със сигурност.

3 . *Нивото на свръхвселената.* Третото абсонитно ниво включва седемте Архитекти на седемте свръхвселени, които понастоящем, като група, прекарват около половината от своето време в Рая в обществото на Седемте Главни Духа, а другата половина – със Седемте Върховни Администратора в седемте специални свята на Безкрайния Дух. Те са свръхкоординаторите на голямата вселена.

4. *Първично ниво на пространството.* В тази група влизат седемдесет Архитекти и ние предполагаме, че те са свързани с окончателните планове за създаване на първата вселена на външното пространство,

Architects of the Master Universe.

9. ARCHITECTS OF THE MASTER UNIVERSE

31:9.1 (351.2) The Architects of the Master Universe are the governing corps of the Paradise Transcendentalers. This governing corps numbers 28,011 personalities possessing master minds, superb spirits, and supernal absonites. The presiding officer of this magnificent group, the senior Master Architect, is the co-ordinating head of all Paradise intelligences below the level of Deity.

31:9.2 (351.3) The sixteenth proscription of the mandate authorizing these narratives says: “If deemed wise, the existence of the Architects of the Master Universe and their associates may be disclosed, but their origin, nature, and destiny may not be fully revealed.” We may, however, inform you that these Master Architects exist in seven levels of the absonite. These seven groups are classified as follows:

31:9.3 (351.4) 1. *The Paradise Level.* Only the senior or first-eventuated Architect functions on this highest level of the absonite. This ultimate personality — neither Creator nor creature — eventuated in the dawn of eternity and now functions as the exquisite co-ordinator of Paradise and its twenty-one worlds of associated activities.

31:9.4 (351.5) 2. *The Havona Level.* The second Architect eventuation yielded three master planners and absonite administrators, and they have always been devoted to the co-ordination of the one billion perfect spheres of the central universe. Paradise tradition asserts that these three Architects, with the counsel of the pre-eventuated senior Architect, contributed to the planning of Havona, but we really do not know.

31:9.5 (351.6) 3. *The Superuniverse Level.* The third absonite level embraces the seven Master Architects of the seven superuniverses, who now, as a group, spend about equal time in the company of the Seven Master Spirits on Paradise and with the Seven Supreme Executives on the seven special worlds of the Infinite Spirit. They are the superco-ordinators of the grand universe.

31:9.6 (351.7) 4. *The Primary Space Level.* This group numbers seventy Architects, and we conjecture that they are concerned with the ultimate plans for the first universe of outer space, now mobilizing beyond the borders of the present

която понастоящем се намира в процес на установяване отвъд пределите на седемте свръхвселени.

5 . *Вторично ниво на пространството.* Петият корпус Архитекти наброява 490 члена и отново ние смятаме, че те трябва да имат отношение към втората вселена на външното пространство, където нашите физици вече са открили явна енергийна активност.

6. *Третично ниво на пространството.* В шестата група влизат 3 430 Архитекти и ние по аналогичен начин предполагаме, че те могат да бъдат заети с колосални планове по отношение на третата вселена на външното пространство.

7 . *Четвъртично ниво на пространството.* Този последен и най-голям корпус се състои от 24 010 Архитекти и ако нашите предидущи догадки са верни, то той трябва да има отношение към четвъртата и последна от непрекъснато растящите вселени от външното пространство.

Тези седем групи Архитекти включват общо 28 011 от планиращите вселените. Съгласно Райската традиция в зората на вечността бил предприет опит за възникване на 28 012 -ия Главен Архитект, но това същество не успяло да стане абсонитно и неговата личност била погълната от Всеобщия Абсолют. Възможно е възходящите редове Главни Архитекти да са достигнали предела на абсонитността в 28 011 -ия Архитект и в 28 012 -ия опит да са се сблъсквали с математическото ниво на присъствието на Абсолюта. С други думи, на 28 012 -ото ниво възникването на качеството абсонитност станало равнозначно ниво на Всеобщия и достигнало значението на Абсолюта.

По своята функционална организация тримата наблюдаващи Архитекти на Хавона действат като младши помощници на единичния Райски Архитект; седемте архитекта на свръхвселените действат като същества, съпоставими с тримата наблюдатели на Хавона. Седемдесетте планиращи от вселените от първичното ниво на външното пространство понастоящем са младши помощници на седемте Архитекта на седемте свръхвселени.

В разпореждане на Архитектите на Мирозданието се намират многобройни групи асистенти и помощници, включително две огромни категории организатори на сила – първичните възникнали и вторичните трансцендентални. Не бива да бъркате тези Главни Организатори на Силата с управляващите енергията, които се отнасят към голямата вселена.

seven superuniverses.

31:9.7 (351.8) 5. *The Secondary Space Level.* This fifth corps of Architects numbers 490, and again we conjecture that they must be concerned with the second universe of outer space, where already our physicists have detected definite energy mobilizations.

31:9.8 (352.1) 6. *The Tertiary Space Level.* This sixth group of Master Architects numbers 3,430, and we likewise infer that they may be occupied with the gigantic plans for the third universe of outer space.

31:9.9 (352.2) 7. *The Quartan Space Level.* This, the final and largest corps, consists of 24,010 Master Architects, and if our former conjectures are valid, it must be related to the fourth and last of the ever-increasing-sized universes of outer space.

31:9.10 (352.3) These seven groups of Master Architects total 28,011 universe planners. On Paradise there is a tradition that far back in eternity there was attempted the eventuation of the 28,012th Master Architect, but that this being failed to absonitize, experiencing personality seizure by the Universal Absolute. It is possible that the ascending series of the Master Architects attained the limit of absonity in the 28,011th Architect, and that the 28,012th attempt encountered the mathematical level of the presence of the Absolute. In other words, at the 28,012th eventuation level the quality of absonity equivalated to the level of the Universal and attained the value of the Absolute.

31:9.11 (352.4) In their functional organization the three supervising Architects of Havona act as associate assistants to the solitary Paradise Architect. The seven Architects of the superuniverses act as co-ordinates of the three supervisors of Havona. The seventy planners of the universes of the primary outer space level are at present serving as associate assistants to the seven Architects of the seven superuniverses.

31:9.12 (352.5) The Architects of the Master Universe have at their disposal numerous groups of assistants and helpers, including two vast orders of force organizers, the primary eventuated and the associate transcendental. These Master Force Organizers are not to be confused with the power directors, who are germane to the grand universe.

Всички същества, породени от съюза между децата на времето и вечността – такива като тринитизираното потомство на завършилите и Жителите на Рая, стават подопечни на Архитектите на Мирозданието. Но от всички останали разкрити същества или организми, функциониращи в създадените към настоящия период вселени, само Единичните Посланици и Свещените Троични Духове запазват органична връзка с Трансценденталите и Архитектите на Мирозданието.

31:9.13 (352.6) All beings produced by the union of the children of time and eternity, such as the trinitized offspring of the finaliters and the Paradise Citizens, become wards of the Master Architects. But of all other creatures or entities revealed as functioning in the present organized universes, only Solitary Messengers and Inspired Trinity Spirits maintain any organic association with the Transcendentalers and the Architects of the Master Universe.

Архитектите на Мирозданието утвърждават формално назначенията на Синовете-Създатели, отправящи се към мястото на своите бъдещи локални вселени. Съществува тясна връзка между Архитектите на Мирозданието и Синовете-Създатели на Рая и макар тази взаимовръзка да не е разкрита, вие вече знаете за обединението на Архитектите и Върховните Създатели на голямата вселена в тяхната връзка с първата емпирична Троица. Съвместно с еволюиращото емпирично Върховно Същество тези две групи образуват Троицата-Пределната на трансценденталните ценности и присъщите на мирозданието значения.

31:9.14 (352.7) The Master Architects contribute technical approval of the assignment of the Creator Sons to their space sites for the organization of the local universes. There is a very close association between the Master Architects and the Paradise Creator Sons, and while this relationship is unrevealed, you have been informed of the association of the Architects and the grand universe Supreme Creators in the relationship of the first experiential Trinity. These two groups, together with the evolving and experiential Supreme Being, constitute the Trinity Ultimate of transcendental values and master universe meanings.

10. ПЪТЕШЕСТВИЕ В ОБЛАСТТА НА ПРЕДЕЛНИЯ

Под наблюдението на старшия Архитект се намират седем Корпуса за Завършили:

1. Корпусът на Смъртни Завършили.

2. Корпусът на Райски Завършили.

3. Корпусът на Тринитизирани Завършили.

4. Корпусът на Съвместните Тринитизирани Завършили.

5. Корпусът на Хавонски Завършили.

6. Корпусът на Трансцендентални Завършили.

7. Корпусът на Неразкритите Синове на Съдбата.

Седемте ръководителя на корпуси образуват Върховния Райски Съвет на Съдбата; и в течение на сегашната вселенска епоха Грандфанда е глава на този върховен орган за вселенски назначения, подготвени за децата на пределната съдба.

В своята съвкупност седемте корпуса на завършилите означават реална мобилизация на потенциали, личности, разум, дух,

10. THE ULTIMATE ADVENTURE

31:10.1 (352.8) The senior Master Architect has the oversight of the seven Corps of the Finality, and they are:

31:10.2 (352.9) 1. The Corps of Mortal Finaliters.

31:10.3 (352.10) 2. The Corps of Paradise Finaliters.

31:10.4 (352.11) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.

31:10.5 (353.1) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.

31:10.6 (353.2) 5. The Corps of Havona Finaliters.

31:10.7 (353.3) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.

31:10.8 (353.4) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

31:10.9 (353.5) Each of these destiny corps has a presiding head, and the seven constitute the Supreme Council of Destiny on Paradise; and during the present universe age Grandfanda is the chief of this supreme body of universe assignment for the children of ultimate destiny.

31:10.10 (353.6) The gathering together of these seven finaliter corps signifies reality mobilization of potentials, personalities, minds, spirits, absonites,

абсонитни същности и емпирични реалности, които може би превъзхождат даже бъдещите функции в мирозданието на Върховното Същество. Вероятно седемте корпуса на завършилите означават днешното проявление на активността на Троицата-Пределната, мобилизирайки крайни и абсонитни сили в подготовката към непостижимите събития във вселените на външното пространство. Нищо подобно не е ставало от времето, близко до зората на вечността, когато Райската Троица така е обединила съществуващите тогава в Рая и Хавона личности и ги е насочила като ръководители и управители на замислените седем свръхвселени на времето и пространството. Седемте корпуса на Завършили съответстват на реакцията на божествеността на голямата вселена спрямо бъдещите потребности, заключени в неразкритите потенциали на външните вселени, на които предстои да се проявят във вечността на бъдещето.

and experiential actualities that probably transcend even the future master universe functions of the Supreme Being. These seven finaliter corps probably signify the present activity of the Ultimate Trinity engaged in mustering the forces of the finite and the absonite in preparation for inconceivable developments in the universes of outer space. Nothing like this mobilization has taken place since the near times of eternity when the Paradise Trinity similarly mobilized the then existing personalities of Paradise and Havona and commissioned them as administrators and rulers of the projected seven superuniverses of time and space. The seven finaliter corps represent the divinity response of the grand universe to the future needs of the undeveloped potentials in the outer universes of future-eternal activities.

Ние предвиждаме бъдещи още по-велики вселени на външното пространство, нови обитаеми светове, нови сфери, населени с нови категории изискани и уникални същества, материална вселена, величествена в своята пределност – гигантско творение, на което не достига само един съществен детайл: присъствието на действителния *краен опит* на вселенски живот, протичащ в условията на възходящото съществуване. Такава вселена ще се отличава с колосален емпиричен недостиг, тъй като тя ще бъде лишена от възможността да участва в еволюцията на Всемогъщия-Върховния. Всички вселени на външното пространство ще станат обекти на несравнена опека и божествено свръхуправление на Върховното Същество, но самият факт на неговото активно присъствие пречи на тяхното участие в актуализацията на Върховното Божество.

31:10.11 (353.7) We venture the forecast of future and greater outer universes of inhabited worlds, new spheres peopled with new orders of exquisite and unique beings, a material universe sublime in its ultimacy, a vast creation lacking in only one important detail — the presence of actual *finite experience* in the universal life of ascendant existence. Such a universe will come into being under a tremendous experiential handicap: the deprivation of participation in the evolution of the Almighty Supreme. These outer universes will all enjoy the matchless ministry and supernal overcontrol of the Supreme Being, but the very fact of his active presence precludes their participation in the actualization of the Supreme Deity.

В течение на настоящата вселенска епоха формиращите се личности на голямата вселена се сблъскват с много трудности поради непълната актуализация на пълновластието на Бог-Върховния, но всички ние споделяме уникалния опит на неговата еволюция. Ние се развиваме в него и той се развива в нас. Някога във вечното бъдеще еволюцията на Върховното Божество ще стане свършен факт от вселенската история и възможността за участие в този чудесен опит ще изчезне навеки от сцената на космическото действие.

31:10.12 (353.8) During the present universe age the evolving personalities of the grand universe suffer many difficulties due to the incomplete actualization of the sovereignty of God the Supreme, but we are all sharing the unique experience of his evolution. We evolve in him and he evolves in us. Sometime in the eternal future the evolution of Supreme Deity will become a completed fact of universe history, and the opportunity to participate in this wonderful experience will have passed from the stage of cosmic action.

Тези от нас, които са придобили този уникален опит в периода на младостта на вселената, ще го ценят високо през цялата бъдеща вечност. И много от нас предполагат, че мисията на попълващите се резерви на

31:10.13 (353.9) But those of us who have acquired this unique experience during the youth of the universe will treasure it throughout all future eternity. And many of us speculate that it may be the mission of the gradually accumulating

възходящите и станали съвършени смъртни на Корпуса на Завършилите, заедно с шест други аналогично набирани корпуси, се заключава в управлението на вселените на външното пространство в опит да се компенсират техните емпирични недостатъци, свързани с това, че те не са участвали в пространствено-времевата еволюция на Върховното Същество.

Тези недостатъци са неизбежни на всички нива на живота във вселената. В течение на настоящата вселенска епоха ние, представляващите върховните нива на духовно съществуване, се спускаме долу за управление на еволюционните вселени и за оказване помощ на възходящите смъртни, стремейки се да попълним тяхната непълноценност в областта на реалностите на върховния духовен опит.

Независимо от това, че не знаем нищо за плановете на Архитектите на Мирозданието по отношение на тези външни творения, ние сме уверени в три неща:

1. Действително съществува обширна нова система от вселени, постепенно формираща се във външното пространство. Във вашите телескопи могат да се наблюдават нови категории физически творения – грамадни гигантски кръгове, състоящи се от невероятно струпване на вселени, намиращи се на огромно разстояние от настоящите предели на обитаемите и организирани творения. Понастоящем тези външни творения са чисто физически; те са явно необитаеми и не се управляват от създания.

2. В течение на много вселенски епохи продължава неразкритото и обвито в тайна съсредоточаване в Рая на станалите съвършени същества на времето и пространството заедно с шестте други корпуса завършили.

3. Като следствие от тези процеси се извършва енергийно въплъщение на Върховното Лице на Божеството като всемогъщ владетел на свръхтворенията.

Когато разглеждаме този триединен процес, включващ създания, вселени и Божество, може ли да бъдем упреквани за предчувствието, че нещо ново и неразкрито се приближава към своята кулминация в мирозданието? Нужно ли е да се удивляваме на това, че свързваме тази многовековна безпрецедентна концентрация и организация на физическите вселени, а също така и установяването на личността на Върховното Същество, с грандиозна програма за възвисяване на смъртните на времето към божественото съвършенство и с тяхната

reserves of the ascendant and perfected mortals of the Corps of the Finality, in association with the other six similarly recruiting corps, to administer these outer universes in an effort to compensate their experiential deficiencies in not having participated in the time-space evolution of the Supreme Being.

31:10.14 (353.10) These deficiencies are inevitable on all levels of universe existence. During the present universe age we of the higher levels of spiritual existences now come down to administer the evolutionary universes and minister to the ascending mortals, thus endeavoring to atone for their deficiencies in the realities of the higher spiritual experience.

31:10.15 (354.1) But though we really know nothing about the plans of the Architects of the Master Universe respecting these outer creations, nevertheless, of three things we are certain:

31:10.16 (354.2) 1. There actually is a vast and new system of universes gradually organizing in the domains of outer space. New orders of physical creations, enormous and gigantic circles of swarming universes upon universes far out beyond the present bounds of the peopled and organized creations, are actually visible through your telescopes. At present, these outer creations are wholly physical; they are apparently uninhabited and seem to be devoid of creature administration.

31:10.17 (354.3) 2. For ages upon ages there continues the unexplained and wholly mysterious Paradise mobilization of the perfected and ascendant beings of time and space, in association with the six other finaliter corps.

31:10.18 (354.4) 3. Concomitantly with these transactions the Supreme Person of Deity is powerizing as the almighty sovereign of the supercreations.

31:10.19 (354.5) As we view this triune development, embracing creatures, universes, and Deity, can we be criticized for anticipating that something new and unrevealed is approaching culmination in the master universe? Is it not natural that we should associate this agelong mobilization and organization of physical universes on such a hitherto unknown scale and the personality emergence of the Supreme Being with this stupendous scheme of upstepping the mortals of time to divine perfection and with their subsequent mobilization on Paradise in the Corps of the Finality — a designation and destiny enshrouded

последваща концентрация в Рая в Корпуса на Завършилите – предназначение и съдба, покрити с вселенска тайна? По цялата Уверса все повече се разпространява убеждението, че формиращите се Корпуси на Завършилите са предназначени за бъдещо служене във вселените на външното пространство, където още днес ние сме способни да открием струпване като минимум на седемдесет хиляди агрегации от материя, всяка от които е по-голяма от всяка от съществуващите днес свръхвселени.

in universe mystery? It is increasingly the belief of all Uversa that the assembling Corps of the Finality are destined to some future service in the universes of outer space, where we already are able to identify the clustering of at least seventy thousand aggregations of matter, each of which is greater than any one of the present superuniverses.

Еволюционните смъртни се раждат на планетите на пространството, преминават през моронтийните светове, възвисяват се във вселените на духа, пресичат сферите на Хавона, намират Бога, достигат Рая и биват приети в първичния Корпус за Завършили, където пребивават в очакване на следващото вселенско назначение. Набират се и шест други Корпуса за Завършили, но Райският, оглавяващ всички категории завършващи, е Грандфанда, първият възходящ смъртен. Величествено зрелище се открива пред нашия взор и всички ние възкликваме: каква славна съдба за децата на времето с животински произход, материалните синове на пространството!

31:10.20 (354.6) Evolutionary mortals are born on the planets of space, pass through the morontia worlds, ascend the spirit universes, traverse the Havona spheres, find God, attain Paradise, and are mustered into the primary Corps of the Finality, therein to await the next assignment of universe service. There are six other assembling finality corps, but Grandfanda, the first mortal ascender, presides as Paradise chief of all orders of finaliters. And as we view this sublime spectacle, we all exclaim: What a glorious destiny for the animal-origin children of time, the material sons of space!

[Съвместно подготвено от Божествен Съветник и Нямащ Име и Номер, упълномощени от Извечно Древните на Уверса.]

31:10.21 (354.7) [Jointly sponsored by a Divine Counselor and One without Name and Number authorized so to function by the Ancients of Days on Uversa.]

В съответствие с указа на Извечно Древните на Уверса, издаден ни през 1934 година от н.е., да направим това на Урантия – 606 - ия свят в Сатания от съзвездието Норлатиадек във вселената Небадон, настоящите тридесет и едно повествувания, описващи същността на Божеството, реалността на Рая, организацията и функционирането на централната и свръхвселените, личностите на голямата вселена и върховното предназначение на еволюционните смъртни, бяха подготвени, формулирани и изложени на английски език от върховна комисия в състав двадесет и четирима управляващи от Орвонтон.

31:10.22 (354.8) These thirty-one papers depicting the nature of Deity, the reality of Paradise, the organization and working of the central and superuniverses, the personalities of the grand universe, and the high destiny of evolutionary mortals, were sponsored, formulated, and put into English by a high commission consisting of twenty-four Orvonton administrators acting in accordance with a mandate issued by the Ancients of Days of Uversa directing that we should do this on Urantia, 606 of Satania, in Norlatiadek of Nebadon, in the year A.D. 1934.

КНИГАТА УРАНТИЯ

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

Документ 32. Еволюцията на локалните вселени

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 32. ЕВОЛЮЦИЯТА НА ЛОКАЛНИТЕ ВСЕЛЕНИ

Секции

Въведение

1. Физическата поява на вселените
2. Организацията на вселената
3. Идеята за еволюция
4. Връзката на Бога с локалната вселена
5. Извечният и божествен замисъл

PAPER 32
THE EVOLUTION OF LOCAL UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Physical Emergence of Universes
2. Universe Organization
3. The Evolutionary Idea
4. God's Relation to a Local Universe
5. The Eternal and Divine Purpose

Въведение

ЛОКАЛНАТА вселена представлява творението на Син-Създател, който принадлежи към Райската категория на Михаиловците. Тя включва сто съзвездия, всяко от които наброява сто системи от обитаеми светове, като общо всяка система обединява около хиляда обитаеми сфери.

Всички тези вселени на времето и пространството са еволюционни. Създателният план на Райските Михаиловци винаги предвижда постепенна еволюция и последователно развитие на физическата, интелектуална и духовна природа и възможностите на разнообразните създания, които населяват различните типове сфери на локалната вселена.

Урантия принадлежи на локалната вселена, чийто пълновластен управител е Богочовекът от Небадон – Иисус Назарянин и Михаил Салвингтонски. И всички планове на Михаил по отношение на тази локална вселена били напълно одобрени от Райската Троица дълго преди той да предприеме най--великия подвиг в пространството.

INTRODUCTION

32:0.1 (357.1) A LOCAL universe is the handiwork of a Creator Son of the Paradise order of Michael. It comprises one hundred constellations, each embracing one hundred systems of inhabited worlds. Each system will eventually contain approximately one thousand inhabited spheres.

32:0.2 (357.2) These universes of time and space are all evolutionary. The creative plan of the Paradise Michaels always proceeds along the path of gradual evolvement and progressive development of the physical, intellectual, and spiritual natures and capacities of the manifold creatures who inhabit the varied orders of spheres comprising such a local universe.

32:0.3 (357.3) Urantia belongs to a local universe whose sovereign is the God-man of Nebadon, Jesus of Nazareth and Michael of Salvington. And all of Michael's plans for this local universe were fully approved by the Paradise Trinity before he ever embarked upon the supreme adventure of space.

Божиите Синове имат право да избират реалиите за своята съзидателна дейност, но тези материални творения били изначално разработени и планирани от Райските Архитекти на Мирозданието.

32:0.4 (357.4) The Sons of God may choose the realms of their creator activities, but these material creations were originally projected and planned by the Paradise Architects of the Master Universe.

1. ФИЗИЧЕСКАТА ПОЯВА НА ВСЕЛЕНИТЕ

На довселенския стадий пространствената сила и първичните енергии са подвластни на Райските Главни Организатори на Силата, но в пределите на свръхвселените, когато проявяващата се енергия започва да се подчинява на локалната или линейната гравитация, те отстъпват своето място на управляващите енергията на съответната свръхвселена.

Тези управляващи енергията действат самостоятелно на предматериалните и постсилови фази на съответната локална вселена. Съответният Син-Създател не може да пристъпи към организация на вселената, докато управляващите енергията не мобилизират пространствените енергии, достатъчни за осигуряване на материален фундамент – истински слънца и материални сфери, за възникващата вселена.

Всички локални вселени притежават приблизително еднакъв енергиен потенциал, макар да се отличават значително по своите физически размери, а съдържанието в тях на видимо вещество може понякога да се променя. Енергийният заряд на локалната вселена и придобитата от нея потенциална материя се определят от манипулациите на управляващите енергиите и техните предшественици, както и от действията на Сина-Създател и от вродения дар за физическо управление на неговия съзидателен партньор.

Енергийният заряд на съответната локална вселена представлява около една стохилядна от силовия запас, съответстващ на нейната свръхвселена. Във вашата локална вселена Небадон съотношението между материализацията и масата е малко по-малко. Във физически аспект Небадон притежава такъв физически запас от енергия и материя, какъвто и всяко от останалите локални творения на Орвонтон. Единственото физическо ограничение за еволюционното развитие на вселената Небадон се съдържа във величината на заряда от пространствена енергия, задържана с помощта на гравитационното управление на взаимосвързаните сили и личности на обединения вселенски механизъм.

1. PHYSICAL EMERGENCE OF UNIVERSES

32:1.1 (357.5) The preuniverse manipulations of space-force and the primordial energies are the work of the Paradise Master Force Organizers; but in the superuniverse domains, when emergent energy becomes responsive to local or linear gravity, they retire in favor of the power directors of the superuniverse concerned.

32:1.2 (357.6) These power directors function alone in the prematerial and postforce phases of a local universe creation. There is no opportunity for a Creator Son to begin universe organization until the power directors have effected the mobilization of the space-energies sufficiently to provide a material foundation — literal suns and material spheres — for the emerging universe.

32:1.3 (357.7) The local universes are all approximately of the same energy potential, though they differ greatly in physical dimensions and may vary in visible-matter content from time to time. The power charge and potential-matter endowment of a local universe are determined by the manipulations of the power directors and their predecessors as well as by the Creator Son's activities and by the endowment of the inherent physical control possessed by his creative associate.

32:1.4 (358.1) The energy charge of a local universe is approximately one one-hundred-thousandth of the force endowment of its superuniverse. In the case of Nebadon, your local universe, the mass materialization is a trifle less. Physically speaking, Nebadon possesses all of the physical endowment of energy and matter that may be found in any of the Orvonton local creations. The only physical limitation upon the developmental expansion of the Nebadon universe consists in the quantitative charge of space-energy held captive by the gravity control of the associated powers and personalities of the combined universe mechanism.

След като енергия-материята достигне определена степен на материализация на масата, на сцената се появява Райски Син-Създател, съпровождан от Съзидателна Дъщеря на Безкрайния Дух. Едновременно с появата на Сина-Създател започва и работата по устройството на архитектурната сфера, която ще стане столичен свят на проектираната локална вселена. Установяването на такава локална вселена отнема дълги епохи, в течение на които слънца придобиват устойчивост, планети се образуват и намират своите орбити и продължава работата по създаването на архитектурните светове, на които предстои да станат столици на съзвездия и системи.

32:1.5 (358.2) When energy-matter has attained a certain stage in mass materialization, a Paradise Creator Son appears upon the scene, accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit. Simultaneously with the arrival of the Creator Son, work is begun upon the architectural sphere which is to become the headquarters world of the projected local universe. For long ages such a local creation evolves, suns become stabilized, planets form and swing into their orbits, while the work of creating the architectural worlds which are to serve as constellation headquarters and system capitals continues.

2. ОРГАНИЗАЦИЯТА НА ВСЕЛЕНАТА

В организацията на вселената Синовете-Създатели биват предшествани от управляващите енергията и от други същества, породени от Третия Източник и Център. От пространствените енергии, организирани предварително от тези същества, вашият Син-Създател Михаил е създал обитаемите светове на вселената Небадон и оттогава е посветен на тяхното усърдно управление. Като използват предварително съществуващата енергия, тези божествени Синове създават видимо вещество, проектират живи създания и с помощта на вселенското присъствие на Безкрайния Дух сътворяват многоликата свита от духовни личности.

Тези управляващи и регулатори на енергията, които дълго преди появата на Сина-Създател са провели подготвителна работа по физическата организация на вселената, впоследствие се съединяват с Вселенския Син във величествена връзка, като остават завинаги съвместни управляващи на тези енергии, които отначало са организирали и включили към кръговете. В Салвингтон понастоящем действат същите сто енергийни центъра, които са си сътрудничили с вашия Син-Създател при изначалното формиране на тази локална вселена.

Първият завършен акт на физическо творение в Небадон е бил организирането на столичния свят – архитектурната сфера на Салвингтон заедно с нейните спътници. От времето на първите действия на енергийните центрове и физически регулатори до пристигането на живия персонал на завършените сфери на Салвингтон са изминали малко повече от един милиард от вашите настоящи планетарни години. Веднага след Салвингтон последвало създаването на

2. UNIVERSE ORGANIZATION

32:2.1 (358.3) The Creator Sons are preceded in universe organization by the power directors and other beings originating in the Third Source and Center. From the energies of space, thus previously organized, Michael, your Creator Son, established the inhabited realms of the universe of Nebadon and ever since has been painstakingly devoted to their administration. From pre-existent energy these divine Sons materialize visible matter, project living creatures, and with the co-operation of the universe presence of the Infinite Spirit, create a diverse retinue of spirit personalities.

32:2.2 (358.4) These power directors and energy controllers who long preceded the Creator Son in the preliminary physical work of universe organization later serve in magnificent liaison with this Universe Son, forever remaining in associated control of those energies which they originally organized and circuitized. On Salvington there now function the same one hundred power centers who co-operated with your Creator Son in the original formation of this local universe.

32:2.3 (358.5) The first completed act of physical creation in Nebadon consisted in the organization of the headquarters world, the architectural sphere of Salvington, with its satellites. From the time of the initial moves of the power centers and physical controllers to the arrival of the living staff on the completed spheres of Salvington, there intervened a little over one billion years of your present planetary time. The construction of Salvington was immediately followed by the creation of the one hundred headquarters worlds of the projected constellations and the ten thousand headquarters

стоте столични свята от заплануваните съзвездия и десетте хиляди столични свята на заплануваните локални системи за планетарно управление и администрация, заедно с техните архитектурни спътници. Подобни архитектурни светове са предназначени както за физически, така и за духовни личности, а също и за промеждутъчните, моронтийни или преходни степени на съществуване.

Салвингтон – столицата на Небадон, е разположена в самия център на енергомасата на локалната вселена. Но вашата локална вселена не е единична астрономическа система, макар че в нейния физически център се намира огромна система.

Салвингтон е личната резиденция на Михаил Небадонски, но Той не пребивава там постоянно. За безпрепятственото функциониране на вашата локална вселена вече не се изисква неотлъчното присъствие на Сина-Създател в столичната сфера, но в ранните епохи на физическата организация на Небадон положението е било друго. Съответният Син-Създател не може да напусне своя столичен свят дотогава, докато с помощта на материализация на достатъчно количество енергия не се достигне гравитационна устойчивост на неговото владение, за да могат различните контури и системи да се уравновесяват посредством взаимно материално притегляне.

Когато физическият план за създаването на вселената е изпълнен, Синът-Създател – съвместно със Създателния Дух, разработва собствен план за сътворяване на живот, след което Създателният Дух – въплъщение на Безкрайния Дух, започва да действа във вселената като самостоятелна създателна личност. След формулирането и осъществяването на този първи творчески акт се появява Ярката Утринна Звезда – персонификацията на тази първа творческа представа за индивидуалност и въплъщение на идеала за божественост. Това е главният администратор на вселената, личния партньор на Сина-Създател – същият като него във всички аспекти на характера, макар и съществено ограничен в атрибутите на божествеността.

И сега, след като на Сина Създател са осигурени пръв помощник и главен администратор, бива сътворено огромно и великолепно войнство от разнообразни създания. Възникват синове и дъщери на локалната вселена, след което се създава системата за управление на съответното творение, като се започне от върховните съвети на вселената и се стигне до бащите на съзвездия и пълновластните управители на

spheres of the projected local systems of planetary control and administration, together with their architectural satellites. Such architectural worlds are designed to accommodate both physical and spiritual personalities as well as the intervening morontia or transition stages of being.

32:2.4 (359.1) Salvington, the headquarters of Nebadon, is situated at the exact energy-mass center of the local universe. But your local universe is not a single astronomic system, though a large system does exist at its physical center.

32:2.5 (359.2) Salvington is the personal headquarters of Michael of Nebadon, but he will not always be found there. While the smooth functioning of your local universe no longer requires the fixed presence of the Creator Son at the capital sphere, this was not true of the earlier epochs of physical organization. A Creator Son is unable to leave his headquarters world until such a time as gravity stabilization of the realm has been effected through the materialization of sufficient energy to enable the various circuits and systems to counterbalance one another by mutual material attraction.

32:2.6 (359.3) Presently, the physical plan of a universe is completed, and the Creator Son, in association with the Creative Spirit, projects his plan of life creation; whereupon does this representation of the Infinite Spirit begin her universe function as a distinct creative personality. When this first creative act is formulated and executed, there springs into being the Bright and Morning Star, the personification of this initial creative concept of identity and ideal of divinity. This is the chief executive of the universe, the personal associate of the Creator Son, one like him in all aspects of character, though markedly limited in the attributes of divinity.

32:2.7 (359.4) And now that the right-hand helper and chief executive of the Creator Son has been provided, there ensues the bringing into existence of a vast and wonderful array of diverse creatures. The sons and daughters of the local universe are forthcoming, and soon thereafter the government of such a creation is provided, extending from the supreme councils of the universe to the fathers of the constellations and the sovereigns of the local systems — the aggregations of those worlds

локалните системи – съвкупностите от тези светове, които впоследствие трябва да станат места за обитаване на разнообразни смъртни раси от волеви създания; и начело на всеки от тези светове застава Планетарен Принц.

И тогава, след цялостното завършване на организацията на вселената и окончателното комплектоване на нейния персонал, Синът-Създател претворява предложението на Отеца: да създаде смъртен човек по техен божествен образ.

Организацията на планетарните обители на Небадон продължава, тъй като тази вселена е наистина едно младо образувание в звездните и планетарни владения на Орвонтон. Съгласно последните данни в Небадон се намират 3 840 101 обитаеми планети, а Сатания – локалната система, към която принадлежи и вашият свят, в много отношения прилича на другите системи.

Сатания не е еднородна физическа система, единна астрономическа единица или организация. Нейните 619 обитаеми свята са разположени в над петстотин различни физически системи. Само в пет от тях има повече от два обитаеми свята и от тях само в един има четири обитаеми планети, докато в четиридесет и шест има по два обитаеми свята.

Системата с обитаеми светове на Сатания се намира на голямо разстояние от Уверса и от това огромно струпване на звезди, което служи като физически или астрономически център на седмата свръхвселена. Над двеста хиляди светлинни години делят Йерусем – столицата на Сатания, от физическия център на свръхвселената Орвонтон, която се намира много навътре, в плътната част от диаметъра на далечния Млечен Път. Сатания е разположена в периферията на локалната вселена, а Небадон понастоящем се е изместила значително към границата на Орвонтон. От най--отдалечените системи от обитаеми светове до центъра на свръхвселената има малко по--малко от двеста и петдесет хиляди светлинни години.

Понастоящем въртенето на вселената Небадон се извършва в отдалечен регион в югоизточната част на свръхвселенските предели на Орвонтон. Най--близките съседни вселени са: Авалон, Хенселон, Санселон, Порталон, Уолверинг, Фановинг и Алворинг.

Но еволюцията на локалната вселена е дълга история. Документите, които разказват за свръхвселената, са уводът в тази тема; тези, които се отнасят към настоящия раздел, са продължението й, а следващите, които се

which are designed subsequently to become the homes of the varied mortal races of will creatures; and each of these worlds will be presided over by a Planetary Prince.

32:2.8 (359.5) And then, when such a universe has been so completely organized and so repletely manned, does the Creator Son enter into the Father's proposal to create mortal man in their divine image.

32:2.9 (359.6) The organization of planetary abodes is still progressing in Nebadon, for this universe is, indeed, a young cluster in the starry and planetary realms of Orvonton. At the last registry there were 3,840,101 inhabited planets in Nebadon, and Satania, the local system of your world, is fairly typical of other systems.

32:2.10 (359.7) Satania is not a uniform physical system, a single astronomic unit or organization. Its 619 inhabited worlds are located in over five hundred different physical systems. Only five have more than two inhabited worlds, and of these only one has four peopled planets, while there are forty-six having two inhabited worlds.

32:2.11 (359.8) The Satania system of inhabited worlds is far removed from Uversa and that great sun cluster which functions as the physical or astronomic center of the seventh superuniverse. From Jerusem, the headquarters of Satania, it is over two hundred thousand light-years to the physical center of the superuniverse of Orvonton, far, far away in the dense diameter of the Milky Way. Satania is on the periphery of the local universe, and Nebadon is now well out towards the edge of Orvonton. From the outermost system of inhabited worlds to the center of the superuniverse is a trifle less than two hundred and fifty thousand light-years.

32:2.12 (360.1) The universe of Nebadon now swings far to the south and east in the superuniverse circuit of Orvonton. The nearest neighboring universes are: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving, and Alvoring.

32:2.13 (360.2) But the evolution of a local universe is a long narrative. Papers dealing with the superuniverse introduce this subject, those of this section, treating of the local creations, continue it, while those to follow, touching upon the history and

отнасят до историята на Урантия и нейното предназначение – са нейният завършек. Но вие ще можете адекватно да проумеете предназначението на смъртните от локалното творение, едва когато внимателно прочетете разказа за живота и ученията на вашия Син-Създател, живял в облика на смъртен човек във вашия собствен еволюционен свят.

destiny of Urantia, complete the story. But you can adequately comprehend the destiny of the mortals of such a local creation only by a perusal of the narratives of the life and teachings of your Creator Son as he once lived the life of man, in the likeness of mortal flesh, on your own evolutionary world.

3. ИДЕЯТА ЗА ЕВОЛЮЦИЯ

Единственото абсолютно неизменно творение е централната вселена Хавона, сътворена директно от мисълта на Всеобщия Отец и словото на Вечния Син. Хавона е екзистенциална, съвършена и наситена вселена, която обкръжава обителта на вечните Божества, всеобщия център. Творенията на седемте свръхвселени се отличават с краен и еволюционен характер и последователно развитие.

По своя произход всички физически системи на времето и пространството са еволюционни. Даже физическата си стабилност те получават, едва след като придобият постоянни орбити в своите свръхвселени. И локалната вселена се утвърждава в светлината и живота, едва след като се изчерпят възможностите за нейното физическо развитие и всички нейни обитаеми светове придобият вечна неизменност и устойчивост на духовния статут.

Освен в централната вселена съвършенството се придобива постепенно. В лицето на централната вселена ни е даден еталон на съвършенство, но всички други владения трябва да придобиват това съвършенство с помощта на съответни методи, предвидени за развитието на съответните светове и вселени. Почти безкрайно разнообразие отличава плановете на Синовете-Създатели, свързани с организацията, развитието, обучението и слагането в ред на техните локални вселени.

С изключение на божественото присъствие на Отеца, всяка локална вселена в известен смисъл е копие на административната организация на централната или еталонна вселена. Макар Всеобщият Отец лично да присъства във вселената на своето обитание, той не пребивава в ума на съществата, които произхождат от тази вселена, така, както присъства буквално в душите на смъртните на времето и пространството. Но компенсиращият характер на съгласуването и регулирането на духовните дела на обширното творение изразява върховна мъдрост. В

3. THE EVOLUTIONARY IDEA

32:3.1 (360.3) The only creation that is perfectly settled is Havona, the central universe, which was made directly by the thought of the Universal Father and the word of the Eternal Son. Havona is an existential, perfect, and replete universe, surrounding the home of the eternal Deities, the center of all things. The creations of the seven superuniverses are finite, evolutionary, and consistently progressive.

32:3.2 (360.4) The physical systems of time and space are all evolutionary in origin. They are not even physically stabilized until they are swung into the settled circuits of their superuniverses. Neither is a local universe settled in light and life until its physical possibilities of expansion and development have been exhausted, and until the spiritual status of all its inhabited worlds has been forever settled and stabilized.

32:3.3 (360.5) Except in the central universe, perfection is a progressive attainment. In the central creation we have a pattern of perfection, but all other realms must attain that perfection by the methods established for the advancement of those particular worlds or universes. And an almost infinite variety characterizes the plans of the Creator Sons for organizing, evolving, disciplining, and settling their respective local universes.

32:3.4 (360.6) With the exception of the deity presence of the Father, every local universe is, in a certain sense, a duplication of the administrative organization of the central or pattern creation. Although the Universal Father is personally present in the residential universe, he does not indwell the minds of the beings originating in that universe as he does literally dwell with the souls of the mortals of time and space. There seems to be an all-wise compensation in the adjustment and regulation of the spiritual affairs of the far-flung creation. In the central universe the Father is personally present as such but absent in the minds of the children of that perfect creation; in the

централната вселена Отецът присъства като такъв лично, но отсъства в умовете на децата на това съвършено творение; във вселените на пространството Отецът отсъства като личност: представляват го неговите Пълновластни Синове, а самият той съкровено пребивава в умовете на своите смъртни деца чрез духовното представителство на доличностното присъствие на Тайнствените Наставници, които пребивават в умовете на тези волеви създания.

В столицата на съответната локална вселена обитават всички съзидателни личности и техните партньори, които представляват автономната власт и административното самоуправление, с изключение на личното присъствие на Всеобщия Отец. В локалната вселена можете да откриете по нещо от всяко същество и от представителите на почти всички класове разумни създания на централната вселена, с изключение на Всеобщия Отец. Макар че Всеобщият Отец не присъства в дадена локална вселена, той има свой личен представител – Сина-Създател на тази вселена, който отначало е наместник на Бога, а впоследствие – върховен и пълновластен владетел със свои собствени права.

Колкото по--надолу се спускаме по стълбицата на живота, толкова по--трудно ни е да съзрем невидимия Отец с очите на вярата. На низшите създания, а понякога и на висшите личности, не винаги се отдава да видят Всеобщия Баща в неговите Синове-Създатели. И така, в очакване на своя духовен растеж, когато съвършенството на развитието ще им позволи да видят Бога със собствените си очи, те постепенно се уморяват, поддават се на духовни съмнения, объркват се и така изолират себе си от прогресивните духовни цели на своето време и вселена. Така губят способността да видят Отеца, виждайки Сина-Създател. Най--надеждната защита на създанието по неговия дълъг път, когато независимо от стремежа към Отеца вътрешните причини правят това невъзможно, е твърдо да се държи за истината-факт за присъствието на Отеца в неговите Синове. Буквално и фигуративно, духовно и личностно Отецът и Синовете са едно. Вярно е: този, който е видял Сина-Създател, е видял Отеца.

Устойчивостта и надеждността на личностите от дадена вселена в началото зависи само от степента на сходството им с Божеството. Когато родството, което свързва създанието с изначалните и божествени Източници, стане достатъчно далечно, било то на Божии Синове или на попечители, които

universes of space the Father is absent in person, being represented by his Sovereign Sons, while he is intimately present in the minds of his mortal children, being spiritually represented by the prepersonal presence of the Mystery Monitors that reside in the minds of these will creatures.

32:3.5 (360.7) On the headquarters of a local universe there reside all those creator and creative personalities who represent self-contained authority and administrative autonomy except the personal presence of the Universal Father. In the local universe there are to be found something of everyone and someone of almost every class of intelligent beings existing in the central universe except the Universal Father. Although the Universal Father is not personally present in a local universe, he is personally represented by its Creator Son, sometime vicegerent of God and subsequently supreme and sovereign ruler in his own right.

32:3.6 (361.1) The farther down the scale of life we go, the more difficult it becomes to locate, with the eye of faith, the invisible Father. The lower creatures — and sometimes even the higher personalities — find it difficult always to envisage the Universal Father in his Creator Sons. And so, pending the time of their spiritual exaltation, when perfection of development will enable them to see God in person, they grow weary in progression, entertain spiritual doubts, stumble into confusion, and thus isolate themselves from the progressive spiritual aims of their time and universe. In this way they lose the ability to see the Father when beholding the Creator Son. The surest safeguard for the creature throughout the long struggle to attain the Father, during this time when inherent conditions make such attainment impossible, is tenaciously to hold on to the truth-fact of the Father's presence in his Sons. Literally and figuratively, spiritually and personally, the Father and the Sons are one. It is a fact: He who has seen a Creator Son has seen the Father.

32:3.7 (361.2) The personalities of a given universe are settled and dependable, at the start, only in accordance with their degree of kinship to Deity. When creature origin departs sufficiently far from the original and divine Sources, whether we are dealing with the Sons of God or the creatures of ministry belonging to the Infinite Spirit, there is an

принадлежат на Безкрайния Дух, нараства вероятността за дисхармония, объркване, а оттам – за въстания и грях.

С изключение на съвършените същества, източник на които е Божеството, всички волеви създания в свръхвселените имат еволюционна природа, като започват своя път от примитивни състояния и се издигат непрекъснато нагоре, в действителност – към центъра. Даже високодуховните личности продължават да се възвисяват по жизнения път, като последователно преминават от живот в живот и от една сфера на друга. За тези, в които присъстват Тайнствените Наставници, действително не съществуват предели за духовен възход и прогрес във вселените.

Съвършенството на създанията на времето, когато такова съвършенство накрая бъде постигнато, е изцяло придобито и е истинска собственост на личността. И макар че с постиженията на създанията могат широко да се смесват елементи на благоволение, тези постижения са резултат от индивидуалните усилия и фактическия живот, реакция на личностите спрямо съществуващото обкръжение.

От гледна точка на вселената фактът за животинския произход не поставя позорно клеймо на нито една личност, тъй като представлява особен метод за сътворяване на единия от двата основни типа разумни крайни волеви създания. Когато са покорени висотите на съвършенството и вечността, толкова по--голяма е честта за този, който е започнал от най--ниската точка и радостно се е изкачвал стъпка по стъпка по стълбата на живота, и който, достигайки висотите на блаженството, придобива личен опит, който включва неподправеното знание от всеки жизнен етап от началото до върха.

Във всичко това е видна мъдростта на Създателите. За Всеобщия Отец би било еднакво просто да направи всички смъртни съвършени създания, да ги дари със съвършенство със силата на своето божествено слово. Но това би ги лишило от чудесния опит, придобиван в резултат от дерзанието и подготовката, присъщи на дългото и постепенно възвисяване към центъра – опит, даден само на тези, които са имали щастието да започнат от най--ниската степен на живота.

В обкръжаващите Хавона вселени съществуват точно толкова съвършени създания, колкото е необходимо за удовлетворяване потребностите от образцови наставници на тези, които се възвисяват по еволюционната стълба на живота.

increase in the possibility of disharmony, confusion, and sometimes rebellion — sin.

32:3.8 (361.3) Excepting perfect beings of Deity origin, all will creatures in the superuniverses are of evolutionary nature, beginning in lowly estate and climbing ever upward, in reality inward. Even highly spiritual personalities continue to ascend the scale of life by progressive translations from life to life and from sphere to sphere. And in the case of those who entertain the Mystery Monitors, there is indeed no limit to the possible heights of their spiritual ascent and universe attainment.

32:3.9 (361.4) The perfection of the creatures of time, when finally achieved, is wholly an acquirement, a bona fide personality possession. While the elements of grace are freely admixed, nevertheless, the creature attainments are the result of individual effort and actual living, personality reaction to the existing environment.

32:3.10 (361.5) The fact of animal evolutionary origin does not attach stigma to any personality in the sight of the universe as that is the exclusive method of producing one of the two basic types of finite intelligent will creatures. When the heights of perfection and eternity are attained, all the more honor to those who began at the bottom and joyfully climbed the ladder of life, round by round, and who, when they do reach the heights of glory, will have gained a personal experience which embodies an actual knowledge of every phase of life from the bottom to the top.

32:3.11 (361.6) In all this is shown the wisdom of the Creators. It would be just as easy for the Universal Father to make all mortals perfect beings, to impart perfection by his divine word. But that would deprive them of the wonderful experience of the adventure and training associated with the long and gradual inward climb, an experience to be had only by those who are so fortunate as to begin at the very bottom of living existence.

32:3.12 (362.1) In the universes encircling Havona there are provided only a sufficient number of perfect creatures to meet the need for pattern teacher guides for those who are ascending the evolutionary scale of life. The experiential nature of the evolutionary type of personality is the natural cosmic complement of the ever-perfect natures of

Емпиричната природа на личностите от еволюционен тип е естествено космическо допълнение към извечно-съвършената природа на създанията, които населяват Рая-Хавона. В действителност както съвършените, така и станалите съвършени създания са незавършени с оглед на крайната тоталност. Но при взаимодопълващото се обединение на екзистенциално съвършените създания на Рая-Хавона и станалите емпирично съвършени завършили, които се възвисяват от еволюционните сфери, двата типа се освобождават от присъщите им ограничения и така могат да се опитат съвместно да достигнат небесните висоти – висшия статут на създанията.

the Paradise-Havona creatures. In reality, both perfect and perfected creatures are incomplete as regards finite totality. But in the complemental association of the existentially perfect creatures of the Paradise-Havona system with the experientially perfected finaliters ascending from the evolutionary universes, both types find release from inherent limitations and thus may conjointly attempt to reach the sublime heights of the ultimate of creature status.

Тези процеси, в които са въвлечени създанията, са вселенско отражение на действия и реакции в Седмократното Божество, където извечната божественост на Райската Троица се съвместява с формиращата се божественост на Висшите Създатели на пространствено-времевите вселени в пределите, с помощта и посредством енергийно-актуализиращото Божество на Върховното Същество.

32:3.13 (362.2) These creature transactions are the universe repercussions of actions and reactions within the Sevenfold Deity, wherein the eternal divinity of the Paradise Trinity is conjoined with the evolving divinity of the Supreme Creators of the time-space universes in, by, and through the power-actualizing Deity of the Supreme Being.

Божествено съвършеното създание и еволюционно станалото съвършено създание са равни по потенциал на божественост, но се отличават по нейния тип. За постигането на върховната степен на служене те са принудени да зависят един от друг. Еволюционните свръхвселени зависят от съвършената Хавона, която осигурява окончателна подготовка за техните възходящи обитатели, но и на съвършената централна вселена ú е необходимо съществуването на усъвършенстващи се свръхвселени за осигуряване на пълнота в развитието на нейните низхождащи жители.

32:3.14 (362.3) The divinely perfect creature and the evolutionary perfected creature are equal in degree of divinity potential, but they differ in kind. Each must depend on the other to attain supremacy of service. The evolutionary superuniverses depend on perfect Havona to provide the final training for their ascending citizens, but so does the perfect central universe require the existence of the perfecting superuniverses to provide for the full development of its descending inhabitants.

Двете основни проявления на крайната реалност – вроденото и придобитото съвършенство, независимо дали това са личности или вселени, се характеризира със съгласуваност, взаимозависимост и взаимовръзка. Всяко се нуждае от своята противоположност за постигане на завършеност на функциите, служенето и предназначението.

32:3.15 (362.4) The two prime manifestations of finite reality, innate perfection and evolved perfection, be they personalities or universes, are co-ordinate, dependent, and integrated. Each requires the other to achieve completion of function, service, and destiny.

4. ВРЪЗКАТА НА БОГА С ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

4. GOD'S RELATION TO A LOCAL UNIVERSE

Не бива да смятате, че доколкото Всеобщият Отец е предал толкова много от самия себе си и от своята власт на други, Той е мълчалив или пасивен член на съюза на

32:4.1 (362.5) Do not entertain the idea that, since the Universal Father has delegated so much of himself and his power to others, he is a silent or inactive member of the Deity partnership. Aside from personality domains and Adjuster bestowal,

Божествата. Освен личностната сфера и посвещаването на Настройчиците Той се представя като най--малко активното от Райските Божества, в смисъл, че позволява на равноправните Божества, своите Синове, както и на множеството създадени разумни същества, да правят толкова много за претворяването на неговия вечен замисъл. Той е мълчаливият член на съзидателното трио само в този смисъл, че никога не прави нищо от това, което могат да направят неговите равноправни или подчинени партньори.

he is apparently the least active of the Paradise Deities in that he allows his Deity co-ordinates, his Sons, and numerous created intelligences to perform so much in the carrying out of his eternal purpose. He is the silent member of the creative trio only in that he never does aught which any of his co-ordinate or subordinate associates can do.

Бог в пълна степен разбира потребността на всяко разумно създание от действия и опит и затова във всяка ситуация, независимо дали тя има отношение към съдбата на вселената или към благополучието на най--скромното от нейните създания, Бог се въздържа от активност в полза на милиардите създания и личности Създатели, които по присъщия за тях начин се явяват като негови посредници във всяка вселенска ситуация или творчески акт. Но независимо от тази сдържаност, независимо от това проявление на безкрайна съгласуваност чрез предопределени сили и личности съществува действително, буквално и лично участие на Бога в тези събития. Всички тези средства Отецът използва за благото на цялото свое обширно творение.

32:4.2 (362.6) God has full understanding of the need of every intelligent creature for function and experience, and therefore, in every situation, be it concerned with the destiny of a universe or the welfare of the humblest of his creatures, God retires from activity in favor of the galaxy of creature and Creator personalities who inherently intervene between himself and any given universe situation or creative event. But notwithstanding this retirement, this exhibition of infinite co-ordination, there is on God's part an actual, literal, and personal participation in these events by and through these ordained agencies and personalities. The Father is working in and through all these channels for the welfare of all his far-flung creation.

Що се отнася до политиката, ръководството и управлението на дадена локална вселена, Всеобщият Баща действа в лицето на своя Син-Създател. Всеобщият Баща никога не се намесва във взаимоотношенията на Божиите Синове, в груповите взаимовръзки на личностите, които водят началото си от Третия Източник и Център, или в отношенията между които и да са други създания, такива като човешките същества. Винаги главен е законът на Сина--Създател, владичеството на Бащите на Съзвездия, Пълновластните Управители на Системи и Планетарните Принцове – правилата и методите, предопределени за съответната вселена. Не съществува разделение на властите; божествената власт никога не противоречи на божествения замисъл. Божествата се отличават със съвършено и вечно единодушие.

32:4.3 (363.1) As regards the policies, conduct, and administration of a local universe, the Universal Father acts in the person of his Creator Son. In the interrelationships of the Sons of God, in the group associations of the personalities of origin in the Third Source and Center, or in the relationship between any other creatures, such as human beings — as concerns such associations the Universal Father never intervenes. The law of the Creator Son, the rule of the Constellation Fathers, the System Sovereigns, and the Planetary Princes — the ordained policies and procedures for that universe — always prevail. There is no division of authority; never is there a cross working of divine power and purpose. The Deities are in perfect and eternal unanimity.

Синът-Създател притежава върховна власт по всички въпроси, свързани с етиката, взаимоотношенията на всеки клас създания с всеки друг клас или на двама или повече индивиди в която и да е група; но подобен план не означава, че Всеобщият Баща не може по своему да се намесва и да направи нещо по желание на своя божествен разум с всяко *отделно създание* във всяка точка на творението във всичко, което се отнася до текущия статут на този индивид или до

32:4.4 (363.2) The Creator Son rules supreme in all matters of ethical associations, the relations of any division of creatures to any other class of creatures or of two or more individuals within any given group; but such a plan does not mean that the Universal Father may not in his own way intervene and do aught that pleases the divine mind with any *individual creature* throughout all creation, as pertains to that individual's present status or future prospects and as concerns the Father's eternal plan and infinite purpose.

неговите възможности в бъдещето и което има отношение към вечния план на Отеца и към неговия безкраен замисъл.

В смъртните волеви създания присъствието на Отеца се състои във вътрешния Настройчик – частица от неговия доличностен Дух; освен това Отецът е източникът на личността на подобно смъртно волево създание.

Тези Настройчици на Съзнанието са посвещения на Всеобщия Баща и са сравнително изолирани; те пребивават в човешкия разум, но нямат някакво забележимо отношение към етическите проблеми на съответното локално творение. Те не са непосредствено координирани нито със серафическата служба, нито с администрацията на системите, на съзвездията или на дадена локална вселена, нито даже с управлението на Сина-Създател, чиято воля е върховен закон в неговата вселена.

Вътрешните Настройчици представляват един от обособените, макар и унифицирани, начини, с помощта на които Бог установява връзка със създанията на своето почти безкрайно творение. Така невидимото за смъртния човек същество показва своето присъствие и ако Бог можеше, би ни открил себе си и по други начини, но такова по-нататъшно разкриване не е божествено възможно.

Ние виждаме и разбираме механизма, посредством който Синовете придобиват задълбочени и пълни сведения за вселените под тяхна юрисдикция; но не можем напълно да разберем онези методи, които позволяват на Бог лично да има толкова изчерпателни познания за вселената на вселените, макар да сме способни да осъзнаем поне възможния път за получаване от Всеобщия Баща на информация за съществата в своето гигантско творение и откриването от негова страна на своето присъствие пред тях. Посредством личностния кръг Отецът знае – притежава лично знание за всички мисли и деяния на всички същества във всички системи на всички вселени в цялото творение. Макар че сме неспособни докрай да осмислим този метод на общуване на Бога със своите деца, ние можем да потвърдим своята увереност в това, че "Господ познава своите деца" и че по отношение на всеки от нас той „забелязва къде сме се родили".

В духовно отношение, във вашата вселена и вашето сърце, Всеобщият Баща присъства чрез един от Седемте Главни Духа на централната обител и неговото конкретно

32:4.5 (363.3) In the mortal will creatures the Father is actually present in the indwelling Adjuster, a fragment of his prepersonal spirit; and the Father is also the source of the personality of such a mortal will creature.

32:4.6 (363.4) These Thought Adjusters, the bestowals of the Universal Father, are comparatively isolated; they indwell human minds but have no discernible connection with the ethical affairs of a local creation. They are not directly co-ordinated with the seraphic service nor with the administration of systems, constellations, or a local universe, not even with the rule of a Creator Son, whose will is the supreme law of his universe.

32:4.7 (363.5) The indwelling Adjusters are one of God's separate but unified modes of contact with the creatures of his all but infinite creation. Thus does he who is invisible to mortal man manifest his presence, and could he do so, he would show himself to us in still other ways, but such further revelation is not divinely possible.

32:4.8 (363.6) We can see and understand the mechanism whereby the Sons enjoy intimate and complete knowledge regarding the universes of their jurisdiction; but we cannot fully comprehend the methods whereby God is so fully and personally conversant with the details of the universe of universes, although we at least can recognize the avenue whereby the Universal Father can receive information regarding, and manifest his presence to, the beings of his immense creation. Through the personality circuit the Father is cognizant — has personal knowledge — of all the thoughts and acts of all the beings in all the systems of all the universes of all creation. Though we cannot fully grasp this technique of God's communion with his children, we can be strengthened in the assurance that the "Lord knows his children," and that of each one of us "he takes note where we were born."

32:4.9 (363.7) In your universe and in your heart the Universal Father is present, spiritually speaking, by one of the Seven Master Spirits of central abode and, specifically, by the divine Adjuster who lives and works and waits in the depths of the

присъствие се проявява в божествения Настройчик, който живее, труди се и очаква в дълбините на смъртния разум.

mortal mind.

Бог не е егоцентрична личност; Отецът щедро отдава себе си на своите творения и на своите деца. Той живее и действа не само в Божествата, но и в своите Синове, на които доверява абсолютно всичко, което е божествено възможно за тях. Всеобщият Отец наистина се е отказал от всички функции, които може да изпълни друго същество. И това е толкова вярно по отношение на смъртния човек, както и по отношение на Сина--Създател, който управлява от името на Бога в столицата на локалната вселена. Така виждаме как се претворява идеалната и безкрайна любов на Всеобщия Отец.

32:4.10 (363.8) God is not a self-centered personality; the Father freely distributes himself to his creation and to his creatures. He lives and acts, not only in the Deities, but also in his Sons, whom he intrusts with the doing of everything that it is divinely possible for them to do. The Universal Father has truly divested himself of every function which it is possible for another being to perform. And this is just as true of mortal man as of the Creator Son who rules in God's stead at the headquarters of a local universe. Thus we behold the outworking of the ideal and infinite love of the Universal Father.

Всеобщото посвещаване на Отеца на вселената е предостатъчно доказателство както за величието, така и за великодушието на неговата божествена природа. Ако Бог не е предал някаква своя част на всеобщото творение, то от този остатък той с голяма щедрост посвещава на обитаващите в реалиите на смъртните Настройчици на Съзнанието – Тайнствените Наставници на времето, които така търпеливо пребивават в смъртните кандидати за вечен живот.

32:4.11 (364.1) In this universal bestowal of himself we have abundant proof of both the magnitude and the magnanimity of the Father's divine nature. If God has withheld aught of himself from the universal creation, then of that residue he is in lavish generosity bestowing the Thought Adjusters upon the mortals of the realms, the Mystery Monitors of time, who so patiently indwell the mortal candidates for life everlasting.

Всеобщият Баща сякаш е излял себе си, за да може щедро да дари цялото творение с личност и възможност за духовно развитие. Бог ни е дал себе си, за да можем да бъдем като него, и е запазил за себе си само част от своето могъщество и слава, необходими за поддържане на тези неща, от любов към които той е лишил себе си от всичко останало.

32:4.12 (364.2) The Universal Father has poured out himself, as it were, to make all creation rich in personality possession and potential spiritual attainment. God has given us himself that we may be like him, and he has reserved for himself of power and glory only that which is necessary for the maintenance of those things for the love of which he has thus divested himself of all things else.

5. ИЗВЕЧНИЯТ И БОЖЕСТВЕН ЗАМИСЪЛ

5. THE ETERNAL AND DIVINE PURPOSE

В движението на вселените през пространството има велика и славна цел. Усилията на смъртните не са напразни. Всички ние участваме в претворяването на един грандиозен замисъл, на едно колосално начинание и неговата необятност ни позволява да видим само малка част във всяко конкретно време и в течение на всеки един живот. Всички ние сме част от вечен проект, който Боговете надзирават и преработват. Целият великолепен и всеобщ механизъм продължава величественото си движение в пространството под акомпанимента на музиката, която отмерва безкрайната мисъл и вечната цел на Първия Велик Източник и Център.

32:5.1 (364.3) There is a great and glorious purpose in the march of the universes through space. All of your mortal struggling is not in vain. We are all part of an immense plan, a gigantic enterprise, and it is the vastness of the undertaking that renders it impossible to see very much of it at any one time and during any one life. We are all a part of an eternal project which the Gods are supervising and outworking. The whole marvelous and universal mechanism moves on majestically through space to the music of the meter of the infinite thought and the eternal purpose of the First Great Source and Center.

Вечната цел на вечния Бог е висш духовен идеал. Събитията на времето и

32:5.2 (364.4) The eternal purpose of the eternal God is a high spiritual ideal. The events of time and the

усилията на материалното съществуване са само временна опора – мост, който води до другата страна, до обетованата земя на духовната реалност и небесното битие. Разбира се, за вас, смъртните, не е лесно да постигнете идеята за вечен замисъл; вие сте практически неспособни да осмислите вечността на това, което няма начало и край. Всичко, което на вас ви е познато, е крайно.

Що се отнася до отделния живот, продължителността на съществуване на един свят или хронологията на всяка свързана последователност от събития, то на вас ви се струва, че имате работа с изолиран отрязък от време, че винаги съществуват начало и край. Може привидно да изглежда, че при последователно подреждане на една поредица от подобни преживявания, животи, периоди или епохи се образува прав път, обособено времево събитие, което успява само да хвърли мимолетна сянка върху безкрайния лик на вечността. Но когато гледаме на всичко това иззад кулисите, откриващата се пред нас по-цялостна картина и по-дълбоко разбиране внушават мисълта за това, че подобно тълкуване е неадекватно, че то е откъслечно и съвършено непригодно като правилно обяснение и съотнасяне на процесите на времето към основната цел на най-важните реакции на вечността.

На мен ми се струва, че с цел обясняване на смъртния разум би имало голям смисъл да се представи вечността като цикъл, а вечният замисъл – като безкраен кръг, при което цикълът на вечността е по определен начин синхронизиран с преминаващите материални цикли на времето. Що се отнася до секторите на времето, съединени с цикъла на вечността и явяващи се негова част, то ние сме принудени да признаем, че такива времеви епохи се раждат, живеят и умират точно така, както се раждат, живеят и умират времевите същества. Мнозинството хора умират затова, защото не постигат такова ниво на духовно развитие, което би им позволило да се слеят с Настройчика, вследствие на което метаморфозата на смъртта става единственият възможен начин, който им позволява да се освободят от оковите на времето и от връзките на материалното творение и с това да тръгнат в крак с устремената напред процесия на вечността. Преминали успешно изпитателния живот във времето и материалното битие, вие получавате възможност да продължите своя път във връзка със и даже като част от вечността, в безкрайно завъртане по кръга на вечните епохи заедно със световете на пространството.

Секторите на времето са подобни на

struggles of material existence are but the transient scaffolding which bridges over to the other side, to the promised land of spiritual reality and supernal existence. Of course, you mortals find it difficult to grasp the idea of an eternal purpose; you are virtually unable to comprehend the thought of eternity, something never beginning and never ending. Everything familiar to you has an end.

32:5.3 (364.5) As regards an individual life, the duration of a realm, or the chronology of any connected series of events, it would seem that we are dealing with an isolated stretch of time; everything seems to have a beginning and an end. And it would appear that a series of such experiences, lives, ages, or epochs, when successively arranged, constitutes a straightaway drive, an isolated event of time flashing momentarily across the infinite face of eternity. But when we look at all this from behind the scenes, a more comprehensive view and a more complete understanding suggest that such an explanation is inadequate, disconnected, and wholly unsuited properly to account for, and otherwise to correlate, the transactions of time with the underlying purposes and basic reactions of eternity.

32:5.4 (364.6) To me it seems more fitting, for purposes of explanation to the mortal mind, to conceive of eternity as a cycle and the eternal purpose as an endless circle, a cycle of eternity in some way synchronized with the transient material cycles of time. As regards the sectors of time connected with, and forming a part of, the cycle of eternity, we are forced to recognize that such temporary epochs are born, live, and die just as the temporary beings of time are born, live, and die. Most human beings die because, having failed to achieve the spirit level of Adjuster fusion, the metamorphosis of death constitutes the only possible procedure whereby they may escape the fetters of time and the bonds of material creation, thereby being enabled to strike spiritual step with the progressive procession of eternity. Having survived the trial life of time and material existence, it becomes possible for you to continue on in touch with, even as a part of, eternity, swinging on forever with the worlds of space around the circle of the eternal ages.

32:5.5 (365.1) The sectors of time are like the flashes

мимолетното проявление на личността в преходна форма; те се появяват за известно време, след което изчезват от човешкото полезрение, само за да се появят отново като нови участници и неизчезващи съставни елементи на по-висшия живот – безкрайното завъртане по кръга на вечността. В светлината на нашата вяра в една имаща граници вселена, която се движи по огромна издължена орбита около централната обител на Всеобщия Баща, вечността едва ли може да бъде представена като прав път.

Откровено казано, за крайния разум на времето вечността е непостижима. Вие сте просто неспособни да я обхванете с ума си; неспособни сте да я осмислите. Аз не я представям в цялата ѝ пълнота, но даже ако бях направил това, пак нямаше да мога да изложа своята представа пред човешкия разум. И все пак направих всичко, което е по силите ми, за да изразя изобщо някак нашия възглед и да ви разкажа поне нещо за нашето разбиране на вечните явления. Стремя се да ви помогна да си съставите определена представа за тези ценности, които притежават безкрайна същност и вечен смисъл.

В съзнанието на Бога съществува план, който обхваща всяко създание в цялото му обширно владение, и този план е една вечна цел с безгранични възможности – неограничен напредък и вечен живот. И неизчерпаемите съкровища на този несравним път ви очакват – нужно е само да се стремите към тях!

Пред вас е вечната цел! Очаква ви дръзновено пътешествие – постигането на божественост! Надпреварата за съвършенство е започнала! Участник в нея може да стане всеки и със сигурна победа ще се увенчаят усилията на всяко човешко същество, което ще се включи в надпреварата за вяра и доверие, осланяйки се на водачеството на вътрешния Настройчик и на ръководството на добрия дух на Вселенския Син, така щедро излят върху всичката плът.

[Представено от Могъщ Посланик, временно прикрепен към Върховния Съвет на Небадон и назначен за изпълнението на тази мисия от Гавраил Салвингтонски.]

of personality in temporal form; they appear for a season, and then they are lost to human sight, only to reappear as new actors and continuing factors in the higher life of the endless swing around the eternal circle. Eternity can hardly be conceived as a straightaway drive, in view of our belief in a delimited universe moving over a vast, elongated circle around the central dwelling place of the Universal Father.

32:5.6 (365.2) Frankly, eternity is incomprehensible to the finite mind of time. You simply cannot grasp it; you cannot comprehend it. I do not completely visualize it, and even if I did, it would be impossible for me to convey my concept to the human mind. Nevertheless, I have done my best to portray something of our viewpoint, to tell you somewhat of our understanding of things eternal. I am endeavoring to aid you in the crystallization of your thoughts about these values which are of infinite nature and eternal import.

32:5.7 (365.3) There is in the mind of God a plan which embraces every creature of all his vast domains, and this plan is an eternal purpose of boundless opportunity, unlimited progress, and endless life. And the infinite treasures of such a matchless career are yours for the striving!

32:5.8 (365.4) The goal of eternity is ahead! The adventure of divinity attainment lies before you! The race for perfection is on! whosoever will may enter, and certain victory will crown the efforts of every human being who will run the race of faith and trust, depending every step of the way on the leading of the indwelling Adjuster and on the guidance of that good spirit of the Universe Son, which so freely has been poured out upon all flesh.

32:5.9 (365.5) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the Supreme Council of Nebadon and assigned to this mission by Gabriel of Salvington.]

Документ 33. Администрация на локалната вселена

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 33. АДМИНИСТРАЦИЯ НА ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

Секции

Въведение
1. Михаил Небадонски
2. Властелинът на Небадон
3. Синът и Духът на вселената
4. Гавраил – Главният Администратор
5. Троичните посланици
6. Общото управление
7. Съдилищата на Небадон
8. Законодателните и изпълнителните функции

PAPER 33 ADMINISTRATION OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction
1. Michael of Nebadon
2. The Sovereign of Nebadon
3. The Universe Son and Spirit
4. Gabriel — The Chief Executive
5. The Trinity Ambassadors
6. General Administration
7. The Courts of Nebadon
8. The Legislative and Executive Functions

Въведение

МАКАР че ние не се съмняваме в това, че Всеобщият Баща управлява своето обширно творение, в управлението на локалната вселена той действа чрез Сина-Създател. Лично участие в административните дела на локалната вселена Отецът няма. Тези права се предоставят на Сина-Създател и Майчинския Дух на локалната вселена, а също така и на разнообразното им потомство. Плановете, политиката и административните актове на локалната вселена се формират и изпълняват от този Син, който – съвместно с Духа, предава изпълнителната власт на Гавраил, а съдопроизводството – на Бащите на Съзвездията, на Властелините на Системите и на Планетарните Принцове.

INTRODUCTION

33:0.1 (366.1) WHILE the Universal Father most certainly rules over his vast creation, he functions in a local universe administration through the person of the Creator Son. The Father does not otherwise personally function in the administrative affairs of a local universe. These matters are intrusted to the Creator Son and to the local universe Mother Spirit and to their manifold children. The plans, policies, and administrative acts of the local universe are formed and executed by this Son, who, in conjunction with his Spirit associate, delegates executive power to Gabriel and jurisdictional authority to the Constellation Fathers, System Sovereigns, and Planetary Princes.

1. МИХАИЛ НЕБАДОНСКИ

Нашият Син-Създател е олицетворение на 611 121 -ата оригинална концепция за

1. MICHAEL OF NEBADON

33:1.1 (366.2) Our Creator Son is the personification of the 611,121st original concept of infinite identity

безкрайна индивидуалност, едновременно възникнала във Всеобщия Баща и Вечния Син. Михаил Небадонски е „единородният Син“, олицетворяващ тази 611 121 -ва всеобща концепция за божественост и безкрайност. Неговата резиденция представлява обител от три части от светлина в Салвингтон. Това жилище е устроено така, защото Михаил е преживял и трите стадия на съществуване на разумно създание: духовен, моронтиен и материален. Вследствие името, с което било свързано неговото седмо и последно посвещение на Урантия, него понякога го споменават и като Христос Михаил.

Нашият Син-Създател не е Вечният Син – екзистенциалният Райски партньор на Всеобщия Баща и Безкрайния Дух. Михаил Небадонски не е член на Райската Троица. Въпреки това в своите владения нашият Син-Владетел притежава всички божествени атрибути и могъщество, които би могъл да демонстрира и самият Вечен Син, ако действително присъстваше в Салвингтон и действаше в Небадон. Михаил притежава даже по-голямо могъщество и власт, тъй като той не само олицетворява Вечния Син, но е и пълноправен представител и действително въплъщение на личностното присъствие на Всеобщия Баща в локалната вселена. Той представлява даже Бащата-Сина. Тези качества превръщат даден Син-Създател в най-могъщия, разностранен и влиятелен от всички божествени същества, способен непосредствено да управлява еволюционните вселени и да установява личностен контакт с незрели създания.

Нашият Син-Създател проявява същата притегателна сила на духа, духовната гравитация – влиянието, разпространявано от столицата на локалната вселена, която щеше да проявява Вечният Син на Рая, ако лично присъстваше в Салвингтон, и нещо *повече*: този Вселенски Син е олицетворение на Всеобщия Баща по отношение на вселената Небадон. Синовете-Създатели са личностни центрове за духовните сили на Райския Баща-Син. Синовете-Създатели всъщност са окончателните личностно-енергийни средоточия на могъщите пространствено-времеви атрибути на Бог-Седмократния.

Синът-Създател е персонализация на Всеобщия Баща и неговите наместници; в своята божественост той е единороден Вечен Син и е съзидателен партньор на Безкрайния Дух. За нашата вселена и всички нейни обитаеми светове Пълновластният Син за всички практически намерения и цели се явява Бог. Той олицетворява всички Райски Божества, достъпни за осмислено разбиране от развиващите се смъртни. Този Син и

of simultaneous origin in the Universal Father and the Eternal Son. The Michael of Nebadon is the “only-begotten Son” personalizing this 611,121st universal concept of divinity and infinity. His headquarters is in the threefold mansion of light on Salvington. And this dwelling is so ordered because Michael has experienced the living of all three phases of intelligent creature existence: spiritual, morontial, and material. Because of the name associated with his seventh and final bestowal on Urantia, he is sometimes spoken of as Christ Michael.

33:1.2 (366.3) Our Creator Son is not the Eternal Son, the existential Paradise associate of the Universal Father and the Infinite Spirit. Michael of Nebadon is not a member of the Paradise Trinity. Nevertheless our Master Son possesses in his realm all of the divine attributes and powers that the Eternal Son himself would manifest were he actually to be present on Salvington and functioning in Nebadon. Michael possesses even additional power and authority, for he not only personifies the Eternal Son but also fully represents and actually embodies the personality presence of the Universal Father to and in this local universe. He even represents the Father-Son. These relationships constitute a Creator Son the most powerful, versatile, and influential of all divine beings who are capable of direct administration of evolutionary universes and of personality contact with immature creature beings.

33:1.3 (366.4) Our Creator Son exerts the same spiritual drawing power, spirit gravity, from the headquarters of the local universe that the Eternal Son of Paradise would exert if he were personally present on Salvington, and *more;* this Universe Son is also the personification of the Universal Father to the universe of Nebadon. Creator Sons are personality centers for the spiritual forces of the Paradise Father-Son. Creator Sons are the final power-personality focalizations of the mighty time-space attributes of God the Sevenfold.

33:1.4 (367.1) The Creator Son is the vicegerent personalization of the Universal Father, the divinity co-ordinate of the Eternal Son, and the creative associate of the Infinite Spirit. To our universe and all its inhabited worlds the Sovereign Son is, to all practical intents and purposes, God. He personifies all of the Paradise Deities which evolving mortals can discerningly comprehend. This Son and his Spirit associate *are* your creator parents. To you, Michael, the Creator Son, is the

неговият духовен партньор фактически *са* вашите творци-родители. За вас Михаил, Синът-Създател, е върховната личност; за вас Вечният Син е свръхвърховно същество – безкрайна личност на Божеството.

В лицето на Сина-Създател ние имаме управител и божествен родител, който се отличава с такова могъщество, умение и милосърдие, с каквито щяха да се отличават Всеобщият Баща и Вечният Син, ако присъстваха в Салвингтон и управляваха делата на вселената Небадон.

supreme personality; to you, the Eternal Son is supersupreme — an infinite Deity personality.

33:1.5 (367.2) In the person of the Creator Son we have a ruler and divine parent who is just as mighty, efficient, and beneficent as would be the Universal Father and the Eternal Son if both were present on Salvington and engaged in the administration of the affairs of the universe of Nebadon.

2. ВЛАСТЕЛИНЪТ НА НЕБАДОН

Наблюдението над Синовете-Създатели показва, че някои от тях повече напомнят за Бащата, други за Сина, а трети обединяват в себе си качествата и на двамата безкрайни родители. Нашият Син-Създател съвсем определено притежава черти и атрибути, които повече напомнят за Вечния Син.

Михаил решил да създаде тази локална вселена и днес той притежава върховната власт в своето творение. Неговата лична власт е ограничена от изначално съществуващите и събиращи се в Рая гравитационни кръгове, а също и от това, че Извечно Древните от правителството на свръхвселената оставят за себе си правото за произнасяне на окончателно решение относно прекратяването на съществуването на личностите. Личността е изключително посвещение на Отеца, но Синовете-Създатели, с одобрението на Вечния Син, пораждат нови типове създания и в сътрудничество със своите партньори Духове могат да предприемат нови трансформации на енергия-материята.

Михаил е олицетворението на Райските Баща-Син в локалната вселена Небадон; затова когато Съзидателният Майчински Дух – образът на Безкрайния Дух в локалната вселена, е подчинила себе си на Христос Михаил след неговото завръщане от последното му посвещение на Урантия, Синът-Владетел придобил „цялата власт на небето и на земята“.

Това подчинение на Божествените Попечителки на Синовете-Създатели на локалните вселени превръща Синовете-Владетели в индивидуални вместилища на божествеността на Отеца, Сина и Духа, проявявани в крайна форма, докато опитът за посвещение в образа на създанията позволява на Михаиловците да изразяват емпиричната божественост на Върховното Същество. Това са единствените същества във вселените,

2. THE SOVEREIGN OF NEBADON

33:2.1 (367.3) Observation of Creator Sons discloses that some resemble more the Father, some the Son, while others are a blend of both their infinite parents. Our Creator Son very definitely manifests traits and attributes which more resemble the Eternal Son.

33:2.2 (367.4) Michael elected to organize this local universe, and herein he now reigns supreme. His personal power is limited by the pre-existent gravity circuits centering at Paradise and by the reservation on the part of the Ancients of Days of the superuniverse government of all final executive judgments regarding the extinction of personality. Personality is the sole bestowal of the Father, but the Creator Sons, with the approval of the Eternal Son, do initiate new creature designs, and with the working co-operation of their Spirit associates they may attempt new transformations of energy-matter.

33:2.3 (367.5) Michael is the personification of the Paradise Father-Son to and in the local universe of Nebadon; therefore, when the Creative Mother Spirit, the local universe representation of the Infinite Spirit, subordinated herself to Christ Michael upon the return from his final bestowal on Urantia, the Master Son thereby acquired jurisdiction over “all power in heaven and on earth.”

33:2.4 (367.6) This subordination of the Divine Ministers to the Creator Sons of the local universes constitutes these Master Sons the personal repositories of the finitely manifestable divinity of the Father, Son, and Spirit, while the creature-bestowal experiences of the Michaels qualify them to portray the experiential divinity of the Supreme Being. No other beings in the universes have thus personally exhausted the potentials of present finite experience, and no

лично изчерпващи потенциалите на съществуващия краен опит, и никой във вселените не притежава такава квалификация за еднолична върховна власт.

Макар че резиденцията на Михаил официално е разположена в столицата на Небадон в Салвингтон, той прекарва много време извън нейните предели, посещавайки столици на съзвездия и системи и даже отделни планети. Той периодически посещава Рая и често бива в Уверса, където се съвещава с Извечно Древните. Когато отсъства от Салвингтон, неговото място се заема от Гавраил, който в такива случаи става регент на вселената Небадон.

other beings in the universes possess such qualifications for solitary sovereignty.

33:2.5 (367.7) Although Michael's headquarters is officially located on Salvington, the capital of Nebadon, he spends much of his time visiting the constellation and system headquarters and even the individual planets. Periodically he journeys to Paradise and often to Uversa, where he counsels with the Ancients of Days. When he is away from Salvington, his place is assumed by Gabriel, who then functions as regent of the universe of Nebadon.

3. СИНЪТ И ДУХЪТ НА ВСЕЛЕНАТА

Макар Безкрайният Дух да изпълва със себе си всички вселени на времето и пространството, в столичния свят на всяка локална вселена съществува негово специализирано средоточие, притежаващо всички качества на личността чрез съзидателно взаимодействие със Сина-Създател. Що се отнася до локалната вселена, Синът-Създател притежава върховна административна власт; Безкрайният Дух, в лицето на Божествената Попечителка, винаги взаимодейства с него, оставайки абсолютно равноправен партньор.

Вселенският Майчински Дух на Салвингтон – партньорка на Михаил в управлението и ръководството на Небадон, принадлежи към шестата група на Висшите Духове, бидейки 611 121 -ят член на тази категория. Тя доброволно поискала да съпровожда Михаил при неговото освобождаване от своите задължения в Рая и оттогава действа заедно с него при създаването и управлението на неговата вселена.

Синът-Владетел е единоличният властелин в своята вселена, но детайлното управление се осъществява от Сина съвместно с Вселенския Дух. Макар Духът неизменно да признава Сина като владетел и управител, Синът винаги предоставя на Духа равностойно положение и пълномощия във всички дела, отнасящи се към тяхното владение. Във всичко, което е свързано с посвещаване на любов и живот, Синът-Създател среща неизменна и съвършена поддръжка и получава изкусна помощ в лицето на мъдрия, извечно верен Вселенски Дух и неговата разнолика свита от ангелски личности. Такава Божествена Попечителка в действителност е майката на духовете и

3. THE UNIVERSE SON AND SPIRIT

33:3.1 (368.1) While pervading all the universes of time and space, the Infinite Spirit functions from the headquarters of each local universe as a specialized focalization acquiring full personality qualities by the technique of creative co-operation with the Creator Son. As concerns a local universe, the administrative authority of a Creator Son is supreme; the Infinite Spirit, as the Divine Minister, is wholly co-operative though perfectly co-ordinate.

33:3.2 (368.2) The Universe Mother Spirit of Salvington, the associate of Michael in the control and administration of Nebadon, is of the sixth group of Supreme Spirits, being the 611,121st of that order. She volunteered to accompany Michael on the occasion of his liberation from Paradise obligations and has ever since functioned with him in creating and governing his universe.

33:3.3 (368.3) The Master Creator Son is the personal sovereign of his universe, but in all the details of its management the Universe Spirit is codirector with the Son. While the Spirit ever acknowledges the Son as sovereign and ruler, the Son always accords the Spirit a co-ordinate position and equality of authority in all the affairs of the realm. In all his work of love and life bestowal the Creator Son is always and ever perfectly sustained and ably assisted by the all-wise and ever-faithful Universe Spirit and by all of her diversified retinue of angelic personalities. Such a Divine Minister is in reality the mother of spirits and spirit personalities, the ever-present and all-wise adviser of the Creator Son, a faithful and true manifestation of the Paradise Infinite Spirit.

духовните личности, вездесъщият и премъдър съветник на Сина-Създател, точният и истински израз на Безкрайния Дух на Рая.

Синът действа като баща в своята локална вселена. Духът – в разбиранията на смъртните създания, изпълнява ролята на майка, неизменно помагайки на сина, и е извечно незаменим за управлението на вселената. В условията на въстание само Синът и неговите партньори-Синове са способни да действат като избавители. Духът не може да противостои на метежници или да защити властта, но той извечно помага на Сина във всичко, с което той се сблъсква в своите усилия по стабилизация на управлението и укрепване на властта в световете, поразени от зло или потънали в грях. Единствено Син е способен да спаси тяхното съвместно творение, но нито един Син не би могъл да се надява на сигурен успех без постоянното участие на Божествената Попечителка и нейното обширно войнство от духовни помощнички – дъщери на Бога, които толкова предано и доблестно се борят за благополучието на смъртните хора и триумфа на техните божествени родители.

33:3.4 (368.4) The Son functions as a father in his local universe. The Spirit, as mortal creatures would understand, enacts the role of a mother, always assisting the Son and being everlastingly indispensable to the administration of the universe. In the face of insurrection only the Son and his associated Sons can function as deliverers. Never can the Spirit undertake to contest rebellion or defend authority, but ever does the Spirit sustain the Son in all of everything he may be required to experience in his efforts to stabilize government and uphold authority on worlds tainted with evil or dominated by sin. Only a Son can retrieve the work of their joint creation, but no Son could hope for final success without the incessant co-operation of the Divine Minister and her vast assemblage of spirit helpers, the daughters of God, who so faithfully and valiantly struggle for the welfare of mortal men and the glory of their divine parents.

След приключването на седмото и последно посвещение на Сина-Създател в облика на създание неопределеността, свързана с периодичната изолация на Божествената Попечителка, завършва и тя завинаги получава сигурно положение като упълномощена вселенска помощничка на Сина. И на празненството в чест на възкачването на Сина-Създател на престола в лицето на Сина-Владетел, пред множеството събрали се създания, Вселенският Дух за пръв път прави публично и всеобщо изявление за подчинение на Сина, като полага клетва за вярност и послушание. В Небадон това събитие стана при завръщането на Михаил в Салвингтон след неговото посвещение на Урантия. Преди това знаменателно събитие Вселенският Дух никога не е признавал своето подчинение на Вселенския Син и едва след доброволното предаване от Духа на могъществото и властта може истински да се каже за Сина, че „нему е дадена цялата власт на небето и земята“.

33:3.5 (368.5) Upon the completion of the Creator Son's seventh and final creature bestowal, the uncertainties of periodic isolation terminate for the Divine Minister, and the Son's universe helper becomes forever settled in surety and control. It is at the enthronement of the Creator Son as a Master Son, at the jubilee of jubilees, that the Universe Spirit, before the assembled hosts, first makes public and universal acknowledgment of subordination to the Son, pledging fidelity and obedience. This event occurred in Nebadon at the time of Michael's return to Salvington after the Urantian bestowal. Never before this momentous occasion did the Universe Spirit acknowledge subordination to the Universe Son, and not until after this voluntary relinquishment of power and authority by the Spirit could it be truthfully proclaimed of the Son that "all power in heaven and on earth has been committed to his hand."

След клетвата за посвещение, положена от Съзидателния Майчински Дух, Михаил Небадонски великодушно призна вечната зависимост от своя партньор, Духа, назначавайки го за съвместен управител във вселенските владения и изисквайки от всички техни създания да дадат такава клетва за вярност на Духа, каквато са дали на Сина; след това беше обнародвана окончателната „Декларация за равенство“. Независимо от пълновластието в своята локална вселена

33:3.6 (369.1) After this pledge of subordination by the Creative Mother Spirit, Michael of Nebadon nobly acknowledged his eternal dependence on his Spirit companion, constituting the Spirit coruler of his universe domains and requiring all their creatures to pledge themselves in loyalty to the Spirit as they had to the Son; and there issued and went forth the final "Proclamation of Equality." Though he was the sovereign of this local universe, the Son published to the worlds the fact of the Spirit's equality with him in all endowments

Синът обяви на световете, че Духът е равен на него по отношение на всички личностни качества и атрибути от божествен характер. Това е трансцендентален модел на организация на семейството и управлението даже за низшите създания на пространствените светове. Такъв – действителен и истински, е високият идеал за семейството и човешката институция на доброволния брак.

of personality and attributes of divine character. And this becomes the transcendent pattern for the family organization and government of even the lowly creatures of the worlds of space. This is, in deed and in truth, the high ideal of the family and the human institution of voluntary marriage.

Понастоящем Синът и Духът възглавяват вселената до голяма степен така, както бащата и майката охраняват и опекунстват своето семейство от синове и дъщери. Съвсем уместно е Вселенският Дух да се нарича съзидателен партньор на Сина-Създател, а обитаващите в световете създания – синове и дъщери, огромно и славно семейство, за което, обаче, родителите носят безпределна отговорност и за което безкрайно се грижат.

33:3.7 (369.2) The Son and the Spirit now preside over the universe much as a father and mother watch over, and minister to, their family of sons and daughters. It is not altogether out of place to refer to the Universe Spirit as the creative companion of the Creator Son and to regard the creatures of the realms as their sons and daughters — a grand and glorious family but one of untold responsibilities and endless watchcare.

Синът инициира създаването на някои от своите вселенски деца, докато Духът носи изключителната отговорност за създаването на многобройни категории духовни личности, които се грижат за и служат под ръководството на този Майчински Дух. При създаването на други типове вселенски личности Синът и Духът действат заедно, при което нито един от тях не пристъпва към нито един съзидателен акт, без да се посъветва и без да получи одобрение от другия.

33:3.8 (369.3) The Son initiates the creation of certain of the universe children, while the Spirit is solely responsible for bringing into existence the numerous orders of spirit personalities who minister and serve under the direction and guidance of this selfsame Mother Spirit. In the creation of other types of universe personalities, both the Son and the Spirit function together, and in no creative act does the one do aught without the counsel and approval of the other.

4. ГАВРАИЛ – ГЛАВНИЯТ АДМИНИСТРАТОР

4. GABRIEL — THE CHIEF EXECUTIVE

Ясната Утринна Звезда представлява персонализация на първата концепция за индивидуалност и идеал на личността, замислена от Сина-Създател, и въплъщение на Безкрайния Дух в локалната вселена. Връщайки се към ранния период в историята на локалната вселена, преди съюза, свързващ Сина-Създател и Майчинския Дух с нишките на творческото обединение, назад към времената на създаване на тяхното разностранно семейство от синове и дъщери, първият съвместен акт на това младо и свободно съдружие на тези две божествени личности води до появата на най-висшата духовна личност на Сина и Духа – Ясната Утринна Звезда.

33:4.1 (369.4) The Bright and Morning Star is the personalization of the first concept of identity and ideal of personality conceived by the Creator Son and the local universe manifestation of the Infinite Spirit. Going back to the early days of the local universe, before the union of the Creator Son and the Mother Spirit in the bonds of creative association, back to the times before the beginning of the creation of their versatile family of sons and daughters, the first conjoint act of this early and free association of these two divine persons results in the creation of the highest spirit personality of the Son and the Spirit, the Bright and Morning Star.

Във всяка локална вселена се появява само едно такова величествено и мъдро същество. Всеобщият Баща и Вечният Син са способни да създават и действително създават в лицето на безкраен брой Синове

33:4.2 (369.5) Only one such being of wisdom and majesty is brought forth in each local universe. The Universal Father and the Eternal Son can, in fact do, create an unlimited number of Sons in divinity equal to themselves; but such Sons, in union with the Daughters of the Infinite Spirit, can

равни на себе си в божествеността; но във всяка вселена подобни Синове, в съюз с Дъщерите на Безкрайния Дух, са способни да създадат само една Ясна Утринна Звезда във всяка вселена – подобно на себе си същество, в значителна степен наследяващо тяхната съвместна природа, но не и прерогативите им на създатели. Гавраил Салвингтонски прилича на Вселенския Син по божествеността на своята природа, макар да е съществено ограничен от гледна точка на атрибутите на Божеството.

create only one Bright and Morning Star in each universe, a being like themselves and partaking freely of their combined natures but not of their creative prerogatives. Gabriel of Salvington is like the Universe Son in divinity of nature though considerably limited in the attributes of Deity.

Този първороден син на създателите на новата вселена е уникална личност, притежаваща много възхитителни черти, които не са изразени в явна форма в нито един от родителите – същество с безпрецедентна разностранност и невъобразимо великолепие. Тази небесна личност обединява божествената воля на Сина и творческото въображение на Духа. Помислите и деянията на Ясната Утринна Звезда винаги ще изразяват както Сина-Създател, така и Съзидателния Дух. Освен това подобно същество е способно дълбоко да разбира и и благожелателно да общува както със серафическото войнство, така и с материалните еволюционни волеви създания.

33:4.3 (369.6) This first-born of the parents of a new universe is a unique personality possessing many wonderful traits not visibly present in either ancestor, a being of unprecedented versatility and unimagined brilliance. This supernal personality embraces the divine will of the Son combined with the creative imagination of the Spirit. The thoughts and acts of the Bright and Morning Star will ever be fully representative of both the Creator Son and the Creative Spirit. Such a being is also capable of a broad understanding of, and sympathetic contact with, both the spiritual seraphic hosts and the material evolutionary will creatures.

Ясната Утринна Звезда не е създател, но е един изумителен ръководител, личен административен представител на Сина-Създател. С изключение на процеса сътворяване и даряване на живот, Синът и Духът никога не обсъждат важни вселенски въпроси в отсъствието на Гавраил.

33:4.4 (370.1) The Bright and Morning Star is not a creator, but he is a marvelous administrator, being the personal administrative representative of the Creator Son. Aside from creation and life impartation the Son and the Spirit never confer upon important universe procedures without Gabriel's presence.

Гавраил Салвингтонски е главният администратор на вселената Небадон и върховният съдия на всички административни апелации, отнасящи се до управлението на вселената. При създаването на този вселенски управляващ той е бил дарен с всичко необходимо за изпълнението на неговата работа, но е придобивал опит и едновременно с растежа и еволюцията на нашата локална вселена.

33:4.5 (370.2) Gabriel of Salvington is the chief executive of the universe of Nebadon and the arbiter of all executive appeals respecting its administration. This universe executive was created fully endowed for his work, but he has gained experience with the growth and evolution of our local creation.

Гавраил е главното длъжностно лице, отговорно за изпълнението на мандатите на свръхвселената по отношение на неличностните проблеми на локалната вселена. Повечето въпроси, свързани с периодическите възкресения и съдебните постановления на Извечно Древните, притежаващи масов характер, също се предават за изпълнение на Гавраил и неговия персонал. По такъв начин Гавраил е едновременно главен администратор на управителите както на свръхвселената, така и на локалната вселена. В негово разпореждане се намира корпусът на неразкритите смъртни

33:4.6 (370.3) Gabriel is the chief officer of execution for superuniverse mandates relating to nonpersonal affairs in the local universe. Most matters pertaining to mass judgment and dispensational resurrections, adjudicated by the Ancients of Days, are also delegated to Gabriel and his staff for execution. Gabriel is thus the combined chief executive of both the super- and the local universe rulers. He has at his command an able corps of administrative assistants, created for their special work, who are unrevealed to evolutionary mortals. In addition to these assistants, Gabriel may employ any and all of the orders of celestial beings functioning in Nebadon,

умели административни помощници, създадени за изпълнение на своята особена работа. В допълнение към тези помощници Гавраил може да използва всяка и всички категории небесни същества, действащи в Небадон; освен това той е и главнокомандващ „небесните армии“ – войнството на ангелите.

Гавраил и неговият персонал не са учители – те са администратори. На нас ни е неизвестно те някога да са оставяли своите непосредствени дела, с изключение на инкарнациията на Михаил при неговото посвещение в облика на създание. По време на такива посвещения Гавраил винаги неизменно е изпълнявал волята на инкарнирания Син и в сътрудничество с Извечно Единния е ставал фактически управляващ вселената по време на последващите посвещения. От времето на посвещението на Михаил в облика на смъртен Гавраил е тясно свързан с историята и развитието на Урантия.

Освен срещите в световете на посвещения, а също и по време на общите и специални възкресения смъртните рядко ще се сблъскват с Гавраил при своето извисяване в локалната вселена, докато не започнат да участват в административната дейност на локалното творение. Като администратори от каквато и да е категория и ниво вие ще бъдете под ръководството на Гавраил.

5. ТРОИЧНИТЕ ПОСЛАНИЦИ

Управлението на личностите с троичен произход завършва на нивото на правителството на свръхвселените. Локалните вселени се управляват от личности с двойствен произход; тук за пръв път се появява концепцията за баща-майка. Баща на вселената е Синът-Създател, майка – Божествената Попечителка, Съзидателният Дух на локалната вселена. Въпреки това всяка локална вселена се благославя от присъствието на някои личности от централната вселена и Рая. Начело на тази Райска група в Небадон е посланикът на Райската Троица Емануил Салвингтонски – Извечно Единният, назначен в локалната вселена Небадон. В определен смисъл на думата този върховен Троичен Син е също така и личен представител на Всеобщия Баща при съда на Сина-Създател, оттук и името му – Емануил.

Емануил Салвингтонски е 611 121 -ят представител на шестата категория на Висшите Троични Личности – същество с възвишено достойнство и такава

and he is also the commander in chief of “the armies of heaven” — the celestial hosts.

33:4.7 (370.4) Gabriel and his staff are not teachers; they are administrators. They were never known to depart from their regular work except when Michael was incarnated on a creature bestowal. During such bestowals Gabriel was ever attendant on the will of the incarnated Son, and with the collaboration of the Union of Days, he became the actual director of universe affairs during the later bestowals. Gabriel has been closely identified with the history and development of Urantia ever since the mortal bestowal of Michael.

33:4.8 (370.5) Aside from meeting Gabriel on the bestowal worlds and at the times of general- and special-resurrection roll calls, mortals will seldom encounter him as they ascend through the local universe until they are inducted into the administrative work of the local creation. As administrators, of whatever order or degree, you will come under the direction of Gabriel.

5. THE TRINITY AMBASSADORS

33:5.1 (370.6) The administration of Trinity-origin personalities ends with the government of the superuniverses. The local universes are characterized by dual supervision, the beginning of the father-mother concept. The universe father is the Creator Son; the universe mother is the Divine Minister, the local universe Creative Spirit. Every local universe is, however, blessed with the presence of certain personalities from the central universe and Paradise. At the head of this Paradise group in Nebadon is the ambassador of the Paradise Trinity — Immanuel of Salvington — the Union of Days assigned to the local universe of Nebadon. In a certain sense this high Trinity Son is also the personal representative of the Universal Father to the court of the Creator Son; hence his name, Immanuel.

33:5.2 (370.7) Immanuel of Salvington, number 611,121 of the sixth order of Supreme Trinity Personalities, is a being of sublime dignity and of such superb condescension that he refuses the

необикновена скромност, че отхвърля почитанието и поклонението на всички живи създания. Той се отличава с това, че е единствената личност в Небадон, която нито веднъж не е признавала подчинението спрямо себе си на своя брат Михаил. Той действа като съветник на Пълновластния Син, но дава съвети само в отговор на молба. В отсъствието на Сина-Създател Емануил е способен да възглави всеки върховен съвет на вселената, но взема участие в административните дела на вселените, само когато бъде помолен за това.

Този представител на Рая в Небадон е неподвластен на правителството на локалното творение. Неговото притежаване на законни права не се разпростира върху изпълнителните дела на формиращата се локална вселена, с изключение на контрола над своите братя – Извечно Верните, служещи в столичните светове на съзвездията.

Извечно Верните, както и Извечно Единните, никога не предлагат своите съвети или помощ, ако не бъдат помолени за това. Тези представители на Рая в съзвездията са последното лично присъствие на Неизменните Синове на Троицата, действащи като съветници в локалните вселени. Съзвездията са по-тясно свързани с администрацията на свръхвселената, отколкото локалните системи, които се управляват изключително от местни личности на локалната вселена.

worship and adoration of all living creatures. He bears the distinction of being the only personality in all Nebadon who has never acknowledged subordination to his brother Michael. He functions as adviser to the Sovereign Son but gives counsel only on request. In the absence of the Creator Son he might preside over any high universe council but would not otherwise participate in the executive affairs of the universe except as requested.

33:5.3 (371.1) This ambassador of Paradise to Nebadon is not subject to the jurisdiction of the local universe government. Neither does he exercise authoritative jurisdiction in the executive affairs of an evolving local universe except in the supervision of his liaison brethren, the Faithfuls of Days, serving on the headquarters of the constellations.

33:5.4 (371.2) The Faithfuls of Days, like the Union of Days, never proffer advice or offer assistance to the constellation rulers unless it is asked for. These Paradise ambassadors to the constellations represent the final personal presence of the Stationary Sons of the Trinity functioning in advisory roles in the local universes. Constellations are more closely related to the superuniverse administration than local systems, which are administered exclusively by personalities native to the local universe.

6. ОБЩОТО УПРАВЛЕНИЕ

Гавраил е главният администратор и непосредствен управляващ на Небадон. Отсъствието на Михаил в Салвингтон в никаква степен не пречи на ритмичното управление на вселенските дела. В негово отсъствие – както например по време на неотдавнашната среща на Синовете-Владетели на Орвонтон в Рая, Гавраил става регент на вселената. В такива случаи Гавраил винаги се съветва с Емануил Салвингтонски по всички най-важни въпроси.

Бащата-Мелхиседек е първият помощник на Гавраил. Когато Ясната Утринна Звезда отсъства от Салвингтон, неговите задължения изпълнява този изначален Син от категорията на Мелхиседек.

Различните подчинени в администрацията имат специални области на отговорности във вселената. Отговаряйки като цяло за благополучието на влизащите в системата планети, правителството на системите се занимава преди всичко с физическия статут на живите същества с биологични проблеми. На

6. GENERAL ADMINISTRATION

33:6.1 (371.3) Gabriel is the chief executive and actual administrator of Nebadon. Michael's absence from Salvington in no way interferes with the orderly conduct of universe affairs. During the absence of Michael, as recently on the mission of reunion of Orvonton Master Sons on Paradise, Gabriel is the regent of the universe. At such times Gabriel always seeks the counsel of Immanuel of Salvington regarding all major problems.

33:6.2 (371.4) The Father Melchizedek is Gabriel's first assistant. When the Bright and Morning Star is absent from Salvington, his responsibilities are assumed by this original Melchizedek Son.

33:6.3 (371.5) The various subadministrations of the universe have assigned to them certain special domains of responsibility. While, in general, a system government looks after the welfare of its planets, it is more particularly concerned with the physical status of living beings, with biologic problems. In turn, the constellation rulers pay

свой ред управителите на съзвездието отделят особено внимание на социалните и държавни условия, господстващи на различни планети и в системите. Правителството на съзвездието е заето главно с въпроси, свързани с обединението и стабилизацията. На по-високо ниво управителите на вселената повече се занимават с духовния статут на световете.

especial attention to the social and governmental conditions prevailing on the different planets and systems. A constellation government is chiefly exercised over unification and stabilization. Still higher up, the universe rulers are more occupied with the spiritual status of the realms.

Посланиците се назначават със съдебни постановления и са представители на едни вселени пред други. Консулите са представители на съзвездия в други съзвездия и в столичните светове на вселените; те биват назначавани със законодателен акт и действат само в пределите на локалната вселена. Наблюдатели се назначават с изпълнително разпореждане на Владетеля на Системата и представляват тази система в останалите системи и столиците на съзвездията; техните действия също са ограничени само от пределите на локалната вселена.

33:6.4 (371.6) Ambassadors are appointed by judicial decree and represent universes to other universes. Consuls are representatives of constellations to one another and to the universe headquarters; they are appointed by legislative decree and function only within the confines of the local universe. Observers are commissioned by executive decree of a System Sovereign to represent that system to other systems and at the constellation capital, and they, too, function only within the confines of the local universe.

От Салвингтон пространствените съобщения едновременно биват насочвани към столицата на съзвездията и системите, а също и към отделните планети. Всички върховни категории небесни същества са способни да използват съответната служба за общуване със своите събратя, разпръснати по цялата вселена. Системата за далечни връзки на вселената обхваща всички обитаеми светове независимо от техния духовен статут.

33:6.5 (371.7) From Salvington, broadcasts are simultaneously directed to the constellation headquarters, the system headquarters, and to individual planets. All higher orders of celestial beings are able to utilize this service for communication with their fellows scattered throughout the universe. The universe broadcast is extended to all inhabited worlds regardless of their spiritual status. Planetary intercommunication is denied only those worlds under spiritual quarantine.

Междупланетните връзки са отказани само на тези светове, на които е наложена духовна карантина. Главата на Бащите на Съзвездията редовно изпраща пространствени съобщения от столичния свят по системата за далечна връзка със съзвездията.

33:6.6 (372.1) Constellation broadcasts are periodically sent out from the headquarters of the constellation by the chief of the Constellation Fathers.

Хронологията на събитията се определя, изчислява и уточнява от специална група същества на Салвингтон. Стандартният ден в Небадон е равен на осемнадесет дни, шест часа и две и половина минути урантийско време. Небадонската година представлява отрязъкът от време, изразходван за завъртането на вселената по отношение на уверската орбита, и съответства на сто дни стандартно вселенско време – около пет урантийски години.

33:6.7 (372.2) Chronology is reckoned, computed, and rectified by a special group of beings on Salvington. The standard day of Nebadon is equal to eighteen days and six hours of Urantia time, plus two and one-half minutes. The Nebadon year consists of a segment of the time of universe swing in relation to the Uversa circuit and is equal to one hundred days of standard universe time, about five years of Urantia time.

Небадонското време, предавано от Салвингтон, е стандарт за всички съзвездия и системи в тази локална вселена. Всяко съзвездие води своите дела по небадонско време, но системите, както и отделните планети, се придържат към собствено

33:6.8 (372.3) Nebadon time, broadcast from Salvington, is the standard for all constellations and systems in this local universe. Each constellation conducts its affairs by Nebadon time, but the systems maintain their own chronology, as do the individual planets.

отчитане на времето.

В системата на времето на Йерусем денят на Сатания е малко по-кратък (с 1 час, 4 минути и 15 секунди) от три урантийски дни. Тези системи за отчитане на времето са известни като салвингтонско, или вселенско, време и системно, или сатанийско, време. Стандартно е вселенското време.

33:6.9 (372.4) The day in Satania, as reckoned on Jerusem, is a little less (1 hour, 4 minutes, 15 seconds) than three days of Urantia time. These times are generally known as Salvington or universe time, and Satania or system time. Standard time is universe time.

7. СЪДИЛИЩАТА НА НЕБАДОН

Синът-Владетел Михаил е посветен по принцип само на три неща: създидание, осигуряване на живот и опека. Той не взема лично участие в съдебната дейност на вселената. Създателите никога не съдят своите създания; това е изключителна функция на високообразовани създания, притежаващи действителен опит на създадени същества.

Цялата съдебна система на Небадон се намира под наблюдението на Гавраил. Върховните съдилища, разположени на Салвингтон, се занимават с проблеми с общовселенско значение, а също така и с апелации, постъпващи от съдилищата на системите. Съществуват седемдесет отделения на тези вселенски съдилища, функциониращи в седем сектора – по десет секции във всеки. Всички съдебни заседания се провеждат от двама съдии: единият изразява изначалното съвършенство, другият притежава опита на възвисяването.

Що се отнася до правомощията, съдиите на локалните вселени са ограничени по следните въпроси:

1. Администрацията на локалната вселена се занимава със създанието, еволюцията, поддръжката и помощта. Затова вселенските съдии нямат право да разглеждат дела, имащи отношение към въпросите на вечния живот и смърт. Не става дума за естествената смърт във вида, в който тя съществува на Урантия, а в случаите, в които съдът се сблъсква с правото за продължаване на съществуването, вечния живот, то такъв въпрос трябва да се предава в съдилищата на Орвонтон, а в случай че делото се реши не в полза на индивида, то присъдите се привеждат в изпълнение по заповед на главата на свръхправителството и с помощта на средствата, които са им предоставени на разположение.

2. Простъпката или предателството на когото и да е от Божиите Синове на Локалната Вселена, поставящи под заплаха техния статут и пълномощия като Синове, никога не се

7. THE COURTS OF NEBADON

33:7.1 (372.5) The Master Son, Michael, is supremely concerned with but three things: creation, sustenance, and ministry. He does not personally participate in the judicial work of the universe. Creators never sit in judgment on their creatures; that is the exclusive function of creatures of high training and actual creature experience.

33:7.2 (372.6) The entire judicial mechanism of Nebadon is under the supervision of Gabriel. The high courts, located on Salvington, are occupied with problems of general universe import and with the appellate cases coming up from the system tribunals. There are seventy branches of these universe courts, and they function in seven divisions of ten sections each. In all matters of adjudication there presides a dual magistracy consisting of one judge of perfection antecedents and one magistrate of ascendant experience.

33:7.3 (372.7) As regards jurisdiction, the local universe courts are limited in the following matters:

33:7.4 (372.8) 1. The administration of the local universe is concerned with creation, evolution, maintenance, and ministry. The universe tribunals are, therefore, denied the right to pass upon those cases involving the question of eternal life and death. This has no reference to natural death as it obtains on Urantia, but if the question of the right of continued existence, life eternal, comes up for adjudication, it must be referred to the tribunals of Orvonton, and if decided adversely to the individual, all sentences of extinction are carried out upon the orders, and through the agencies, of the rulers of the supergovernment.

33:7.5 (372.9) 2. The default or defection of any of the Local Universe Sons of God which jeopardizes their status and authority as Sons is never adjudicated in the tribunals of a Son; such a

разглежда в съдилищата на Син; такъв конфликт незабавно се предава в съдилищата на свръхвселената.

3. След духовна изолация въпросът за пълното възстановяване на духовния статут в братството на локалното творение на всяка съставна част на локалната вселена – например, локалната система – трябва да се решава от върховната асамблея на свръхвселената.

По всички останали въпроси съдилищата на Салвингтон са окончателна и върховна инстанция. Техните решения и разпореждания не подлежат на обжалване и не могат да бъдат избегнати.

Колкото и несправедливи да изглеждат решенията, вземани по отношение на хорските спорове на Урантия, във вселенското правосъдие наистина господстват равенството и справедливостта. Вие живеете в добре организирана вселена и можете да разчитате на това, че рано или късно ви чака справедливо и даже милосърдно отношение.

misunderstanding would be immediately carried to the superuniverse courts.

33:7.6 (372.10) 3. The question of the readmission of any constituent part of a local universe — such as a local system — to the fellowship of full spiritual status in the local creation subsequent to spiritual isolation must be concurred in by the high assembly of the superuniverse.

33:7.7 (373.1) In all other matters the courts of Salvington are final and supreme. There is no appeal and no escape from their decisions and decrees.

33:7.8 (373.2) However unfairly human contentions may sometimes appear to be adjudicated on Urantia, in the universe justice and divine equity do prevail. You are living in a well-ordered universe, and sooner or later you may depend upon being dealt with justly, even mercifully.

8. ЗАКОНОДАТЕЛНИТЕ И ИЗПЪЛНИТЕЛНИТЕ ФУНКЦИИ

В столичния свят на Небадон – Салвингтон, няма истински законодателни органи. Столичните светове на вселените се занимават основно с раздаване на правосъдие. Законодателните асамблеи на локалната вселена са разположени в столиците на стоте съзвездия. Системите изпълняват главно изпълнителна и административна работа на локалните творения. Владетелите на системата и техните партньори осигуряват изпълнението на законодателните актове на управителите на съзвездията и привеждат в изпълнение съдебните постановления на върховните съдилища на вселената.

Макар в столичните светове на вселените да отсъства истинска законотворческа дейност, в Салвингтон действат различни консултативни и изследователски асамблеи, имащи разнообразна структура и ръководство в съответствие с техните намерения и цели. Някои от тях са постоянни, други се разформироват след изпълнението на своите задачи.

Върховният съвет на локалната вселена включва трима членове от всяка система и седем представители от всяко съзвездие. Изолираните системи не са представени в тази асамблея, но им е позволено да изпращат

8. THE LEGISLATIVE AND EXECUTIVE FUNCTIONS

33:8.1 (373.3) On Salvington, the headquarters of Nebadon, there are no true legislative bodies. The universe headquarters worlds are concerned largely with adjudication. The legislative assemblies of the local universe are located on the headquarters of the one hundred constellations. The systems are chiefly concerned with the executive and administrative work of the local creations. The System Sovereigns and their associates enforce the legislative mandates of the constellation rulers and execute the judicial decrees of the high courts of the universe.

33:8.2 (373.4) While true legislation is not enacted at the universe headquarters, there do function on Salvington a variety of advisory and research assemblies, variously constituted and conducted in accordance with their scope and purpose. Some are permanent; others disband upon the accomplishment of their objective.

33:8.3 (373.5) *The supreme council* of the local universe is made up of three members from each system and seven representatives from each constellation. Systems in isolation do not have representation in this assembly, but they are

наблюдатели, които присъстват на всички обсъждания и изучават техните материали.

permitted to send observers who attend and study all its deliberations.

Стотте върховни ратификационни съвета също се намират в Салвингтон. Президентите на тези съвети образуват най-близкото работно обкръжение на Гавраил.

33:8.4 (373.6) *The one hundred councils of supreme sanction* are also situated on Salvington. The presidents of these councils constitute the immediate working cabinet of Gabriel.

Всички заключения на върховните съвещателни съвети на вселената се предават или на съдебните органи на Салвингтон, или на законодателните асамблеи на съзвездията. Тези върховни съвети не притежават правото или възможността да претворяват в живота своите препоръки. Когато техните изводи се опират върху основополагащи закони на вселената, съдиите на Небадон излизат с решение за реализацията на такива съвети; но ако техните препоръки имат отношение към локалните или извънредни условия, те трябва да се предават по-надолу, в законодателните асамблеи на съзвездията, за обсъждане и придобиване на законна сила, след което се предават за изпълнение от властите на системата. В действителност тези върховни съвети са свръхзаконодателни събрания на вселената, но те не притежават правото да привеждат в сила закони и нямат възможности да изпълняват решения.

33:8.5 (373.7) All findings of the high universe advisory councils are referred either to the Salvington judicial bodies or to the legislative assemblies of the constellations. These high councils are without authority or power to enforce their recommendations. If their advice is founded on the fundamental laws of the universe, then will the Nebadon courts issue rulings of execution; but if their recommendations have to do with local or emergency conditions, they must pass down to the legislative assemblies of the constellation for deliberative enactment and then to the system authorities for execution. These high councils are, in reality, the universe superlegislatures, but they function without the authority of enactment and without the power of execution.

Макар че ние говорим за вселенска администрация, използвайки думите „съдилища“ и „асамблеи“, трябва да се има предвид, че тези духовни действия съществено се отличават от по-примитивните и материални дейности на Урантия, носещи съответстващи названия.

33:8.6 (373.8) While we speak of universe administration in terms of “courts” and “assemblies,” it should be understood that these spiritual transactions are very different from the more primitive and material activities of Urantia which bear corresponding names.

[Представено от Ръководителя на Архангелите на Небадон.]

33:8.7 (373.9) [Presented by the Chief of the Archangels of Nebadon.]

Документ 34. Майчинският Дух на локалната вселена

⇦ 033 Книгата Урантия 035 ⇨

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 34. МАЙЧИНСКИЯТ ДУХ НА ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

Секции

Въведение
1. Персонализацията на Създателния Дух
2. Природата на Божествената Попечителка
3. Синът и Духът във времето и пространството
4. Кръговете на локалната вселена
5. Служенето на Духа
6. Духът в човека
7. Духът и плътта

PAPER 34
THE LOCAL UNIVERSE MOTHER SPIRIT

SECTIONS

Introduction
1. Personalization of the Creative Spirit
2. Nature of the Divine Minister
3. The Son and Spirit in Time and Space
4. The Local Universe Circuits
5. The Ministry of the Spirit
6. The Spirit in Man
7. The Spirit and the Flesh

Въведение

СЛЕД като Всеобщият Баща и Вечният Син дарят Сина-Създател с личност, Безкрайният Дух въплъщава себе си в нов и уникален образ, призван да съпровожда Сина-Създател в световете на пространството и да стане негов другар – отначало в делата, свързани с физическата организация, а впоследствие в сътворението и опеката на създанията от новата вселена.

Създателният Дух, както и Синът-Създател, реагират както на физически, така и на духовни реалности; с това се определя тяхната еднородност и тясна връзка в управлението на локалната вселена на времето и пространството.

Дъщерните Духове наследяват природата на Безкрайния Дух, но те са неспособни едновременно да участват във физическо създидание и духовна опека. В областта на физическото създидание Вселенският Син осигурява еталон, докато Вселенският Дух

INTRODUCTION

34:0.1 (374.1) WHEN a Creator Son is personalized by the Universal Father and the Eternal Son, then does the Infinite Spirit individualize a new and unique representation of himself to accompany this Creator Son to the realms of space, there to be his companion, first, in physical organization and, later, in creation and ministry to the creatures of the newly projected universe.

34:0.2 (374.2) A Creative Spirit reacts to both physical and spiritual realities; so does a Creator Son; and thus are they co-ordinate and associate in the administration of a local universe of time and space.

34:0.3 (374.3) These Daughter Spirits are of the essence of the Infinite Spirit, but they cannot function in the work of physical creation and spiritual ministry simultaneously. In physical creation the Universe Son provides the pattern while the Universe Spirit initiates the

инициира материализацията на физически реалности. Синът създава енергийните конструкции, а Духът трансформира тези енергийни творения във физически субстанции. Макар това ранно вселенско присъствие на Безкрайния Дух да не е лесно да се представи като личност, за Сина-Създател неговият духовен партньор се явява личност и винаги е действал като ясно изразена индивидуалност.

1. ПЕРСОНАЛИЗАЦИЯТА НА СЪЗИДАТЕЛНИЯ ДУХ

След завършването на физическата организация на звездно-планетарното струпване и създаването на кръговете от енергия от енергийните центрове на свръхвселената, след тази подготвителна творческа дейност от представителите на Безкрайния Дух, изпълнявана посредством и под ръководството на неговото съзидателно средоточие в локалната вселена, Синът Михаил декларира настъпването на новия етап от планирането на живота в новата вселена. След признаването от Рая на тази декларация за намерения Райската Троица отговаря със съгласие, след което в духовното сияние на божествата изчезва този Главен Дух, в чиято свръхвселена се извършва организирането на новото творение. През това време останалите Главни Духове се събират около централната обител на Райските Божества, след което обхванатият от Божествата Главен Дух отново се представя пред своите приятели и се извършва това, което е известно като „първичен пробив“. Това е колосално духовно избухване – явление, добре забележимо даже в столичния свят на съответната свръхвселена; и едновременно с това малко понятно изражение на Троицата се извършва явно изменение на природата на съзидателния дух и могъществото на Безкрайния Дух, обитаващи в съответната локална вселена. В отговор на тези Райски феномени непосредствено в присъствието на Сина-Създател се появява ново личностно индивидуално изражение на Безкрайния Дух. Това е божествената Попечителка. Индивидуализираният помощник на Сина-Създател -

Съзидателният Дух, е станал негов личен творчески партньор, Майчинският Дух на локалната вселена. Тази нова, отделила се от Съвместния Създател личност става източник и проводник на устойчиви токове и предопределени кръгове на духовно могъщество и влияние, предназначени за проникване във всички светове и същества на

materialization of physical realities. The Son operates in the power designs, but the Spirit transforms these energy creations into physical substances. Although it is somewhat difficult to portray this early universe presence of the Infinite Spirit as a person, nevertheless, to the Creator Son the Spirit associate is personal and has always functioned as a distinct individual.

1. PERSONALIZATION OF THE CREATIVE SPIRIT

34:1.1 (374.4) After the completion of the physical organization of a starry and planetary cluster and the establishment of the energy circuits by the superuniverse power centers, subsequent to this preliminary work of creation by the agencies of the Infinite Spirit, operating through, and under the direction of, his local universe creative focalization, there goes forth the proclamation of the Michael Son that life is next to be projected in the newly organized universe. Upon the Paradise recognition of this declaration of intention, there occurs a reaction of approval in the Paradise Trinity, followed by the disappearance in the spiritual shining of the Deities of the Master Spirit in whose superuniverse this new creation is organizing. Meanwhile the other Master Spirits draw near this central lodgment of the Paradise Deities, and subsequently, when the Deity-embraced Master Spirit emerges to the recognition of his fellows, there occurs what is known as a “primary eruption.” This is a tremendous spiritual flash, a phenomenon clearly discernible as far away as the headquarters of the superuniverse concerned; and simultaneously with this little-understood Trinity manifestation there occurs a marked change in the nature of the creative spirit presence and power of the Infinite Spirit resident in the local universe concerned. In response to these Paradise phenomena there immediately personalizes, in the very presence of the Creator Son, a new personal representation of the Infinite Spirit. This is the Divine Minister. The individualized Creative Spirit helper of the Creator Son has become his personal creative associate, the local universe Mother Spirit.

34:1.2 (375.1) From and through this new personal segregation of the Conjoint Creator there proceed the established currents and the ordained circuits of spirit power and spiritual influence destined to pervade all the worlds and beings of that local universe. In reality, this new and personal presence is but a transformation of the pre-existent and less personal associate of the Son in

съответната локална вселена. В действителност това ново и личностно присъствие е само трансформация на съществуващия по-рано по-малко личностен партньор на Сина в неговата предшестваща дейност по организирането на физическата вселена.

his earlier work of physical universe organization.

Такъв в няколко думи е преразказът за грандиозната драма, но той включва почти всичко, което може да бъде казано за тези епохални процеси. Те са монументални, недостъпни и непонятни; тайната на метода и процедурите се намира в недрата на Райската Троица. Ние сме уверени само в едно: присъствието на Духа в локалната вселена в течение на чисто физическото съзидание или организация не е било напълно отделено от духа на Безкрайния Дух на Рая, докато след завръщането на наблюдаващия Главен Дух от тайните обятия на Боговете и след избухването от духовна енергия изражението на Главния Дух в локалната вселена внезапно напълно се изменя, превръщайки се в лично подобие на този Главен Дух, който се е намирал в преобразуващ съюз с Безкрайния Дух. Така Майчинският Дух на локалната вселена придобива личност, носеща отпечатъка на личността на Главния Дух на тази свръхвселена, към астрономическата юрисдикция на която се отнася той.

34:1.3 (375.2) This is the relation of a stupendous drama in few words, but it represents about all that can be told regarding these momentous transactions. They are instantaneous, inscrutable, and incomprehensible; the secret of the technique and procedure resides in the bosom of the Paradise Trinity. Of only one thing are we certain: The Spirit presence in the local universe during the time of purely physical creation or organization was incompletely differentiated from the spirit of the Paradise Infinite Spirit; whereas, after the reappearance of the supervising Master Spirit from the secret embrace of the Gods and following the flash of spiritual energy, the local universe manifestation of the Infinite Spirit suddenly and completely changes to the personal likeness of that Master Spirit who was in transmuting liaison with the Infinite Spirit. The local universe Mother Spirit thus acquires a personal nature tinged by that of the Master Spirit of the superuniverse of astronomic jurisdiction.

Това личностно присъствие на Безкрайния Дух, Създателния Майчински Дух на локалната вселена, е известно в Сатания като Божествената Попечителка. По същество това изражение на Божествата е божествен индивид, духовно лице. Признал я в този статут и съответно отнасящ се към нея е и Синът-Създател. Именно вследствие тази локализация и персонализация на Третия Източник и Център в нашата локална вселена Духът е могъл впоследствие толкова всецяло да се подчини на Сина-Създател, че за този Син вярно било казано: „Нему е дадена цялата власт на небето и на земята.“

34:1.4 (375.3) This personalized presence of the Infinite Spirit, the Creative Mother Spirit of the local universe, is known in Satania as the Divine Minister. To all practical intents and spiritual purposes this manifestation of Deity is a divine individual, a spirit person. And she is so recognized and regarded by the Creator Son. It is through this localization and personalization of the Third Source and Center in our local universe that the Spirit could subsequently become so fully subject to the Creator Son that of this Son it was truly said, “All power in heaven and on earth has been intrusted to him.”

2. ПРИРОДАТА НА БОЖЕСТВЕНАТА ПОПЕЧИТЕЛКА

2. NATURE OF THE DIVINE MINISTER

Претърпявайки явна трансформация на личността в периода на сътворяването на живота, Божествената Попечителка действа впоследствие като самостоятелно същество, като сътрудничи със Сина-Създател в планирането и управлението на многобройните дела в тяхното локално творение като ярко изразена личност. За много типове вселенски същества даже това въплъщение на Безкрайния Дух може да изглежда не съвсем

34:2.1 (375.4) Having undergone marked personality metamorphosis at the time of life creation, the Divine Minister thereafter functions as a person and co-operates in a very personal manner with the Creator Son in the planning and management of the extensive affairs of their local creation. To many universe types of being, even this representation of the Infinite Spirit may not appear to be wholly personal during the ages preceding the final Michael bestowal; but subsequent to the

личностно в течение на епохите, предшестващи последното посвещение на Михаил, но след придобиването от Сина-Създател на пълномощията на Сина-Владетел личностните качества на Създателния Майчински Дух се усилват дотолкова, че той може да се възприема като личност от всички влизащи в контакт с него индивиди.

elevation of the Creator Son to the sovereign authority of a Master Son, the Creative Mother Spirit becomes so augmented in personal qualities as to be personally recognized by all contacting individuals.

Започвайки с първото обединение със Сина-Създател, Вселенският Дух притежава всички атрибути на физическо управление, които са присъщи на Безкрайния Дух, включително висшата способност за антигравитация. След придобиване на статута на личност Вселенският Дух осъществява толкова всестранно и съвършено управление на гравитацията на разума в локалната вселена, каквото би осъществявал Безкрайният Дух, ако присъстваше лично.

34:2.2 (375.5) From the earliest association with the Creator Son the Universe Spirit possesses all the physical-control attributes of the Infinite Spirit, including the full endowment of antigravity. Upon the attainment of personal status the Universe Spirit exerts just as full and complete control of mind gravity, in the local universe, as would the Infinite Spirit if personally present.

Във всяка локална вселена Божествената Попечителка действа в съответствие с присъщите на Безкрайния Дух качества в тази степен, в която те са заключени в един от Седемте Главни Духа на Рая. И макар всички Вселенски Духове да притежават принципна общност на характера, съществуват и функционални различия, определени от произхода им от един или друг измежду Седемте Главни Духа. Именно с различен произход се обяснява разнообразието от методи, използвани от Майчинските Духове на локалните вселени при тяхната дейност в различните свръхвселени. Но по отношение на основните духовни атрибути тези Духове са идентични и независимо от свръхвселенските различия притежават еднаква духовност и съвършена божественост.

34:2.3 (375.6) In each local universe the Divine Minister functions in accordance with the nature and inherent characteristics of the Infinite Spirit as embodied in one of the Seven Master Spirits of Paradise. While there is a basic uniformity of character in all Universe Spirits, there is also a diversity of function, determined by their origin through one of the Seven Master Spirits. This differential of origin accounts for the diverse techniques in the function of the local universe Mother Spirits in different superuniverses. But in all essential spiritual attributes these Spirits are identical, equally spiritual and wholly divine, irrespective of superuniverse differentiation.

Заедно със Сина-Създател Създателният Дух носи отговорност за сътворяването на населяващите световете създания, демонстрирайки неизменната преданост на Сина във всички усилия по защитата и запазването на тези творения. Животът получава помощ и поддръжка чрез посредничеството на Създателния Дух. „Ти им даряваш Своя дух и те се възраждат. Ти обновяваш лицето на земята.“

34:2.4 (376.1) The Creative Spirit is coresponsible with the Creator Son in producing the creatures of the worlds and never fails the Son in all efforts to uphold and conserve these creations. Life is ministered and maintained through the agency of the Creative Spirit. “You send forth your Spirit, and they are created. You renew the face of the earth.”

Сътворявайки вселена с разумни създания, Създателният Майчински Дух действа отначало в сферата на вселенско съвършенство, сътрудничейки със Сина в сътворяването на Ярката Утринна Звезда. Впоследствие потомството на Духа все повече се приближава към категорията на планетарните създания в зависимост от това как Синовете постепенно понижават своя статут от Мелхиседек към Материалните Синове, които встъпват в непосредствена връзка със смъртните светове. На по-късен

34:2.5 (376.2) In the creation of a universe of intelligent creatures the Creative Mother Spirit functions first in the sphere of universe perfection, collaborating with the Son in the production of the Bright and Morning Star. Subsequently the offspring of the Spirit increasingly approach the order of created beings on the planets, even as the Sons grade downward from the Melchizedeks to the Material Sons, who actually contact with the mortals of the realms. In the later evolution of mortal creatures the Life Carrier Sons provide the physical body, fabricated out of the existing

стадий от еволюцията на смъртните създания Синовете-Носители на Живот осигуряват физическо тяло, изготвено от съществуващия организиран материал в конкретния свят, докато Вселенският Дух допринася с „диханието на живота“.

organized material of the realm, while the Universe Spirit contributes the “breath of life.”

Макар седмият сегмент на голямата вселена в много отношения да закъснява в своето развитие, изследователите на нашите проблеми предвиждат, че в бъдеще той ще се превърне в необикновено балансирано творение. Ние предсказваме висока степен на симетрия на Орвонтон затова, защото ръководен Дух на съответната свръхвселена е главата на върховните Главни Духове и той представлява духовен разум, въплъщаващ в себе си хармоничния съюз и съвършената координация на чертите и характерите на всичките три вечни Божества. Ние закъсняваме и изоставаме в сравнение с останалите сектори, но някога, във вечните епохи на бъдещето, нас несъмнено ни очакват трансцендентално развитие и безпрецедентни постижения.

34:2.6 (376.3) While the seventh segment of the grand universe may, in many respects, be tardy in development, thoughtful students of our problems look forward to the evolution of an extraordinarily well-balanced creation in the ages to come. We predict this high degree of symmetry in Orvonton because the presiding Spirit of this superuniverse is the chief of the Master Spirits on high, being a spirit intelligence embodying the balanced union and perfect co-ordination of the traits and character of all three of the eternal Deities. We are tardy and backward in comparison with other sectors, but there undoubtedly awaits us a transcendent development and an unprecedented achievement sometime in the eternal ages of the future.

3. СИНЪТ И ДУХЪТ ВЪВ ВРЕМЕТО И ПРОСТРАНСТВОТО

3. THE SON AND SPIRIT IN TIME AND SPACE

Както Вечният Син, така и Безкрайният Дух не са ограничени и не са обусловени нито от времето, нито от пространството, което не може да се каже за по-голямата част от тяхното потомство.

34:3.1 (376.4) Neither the Eternal Son nor the Infinite Spirit is limited or conditioned by either time or space, but most of their offspring are.

Безкрайният Дух пронизва цялото пространство и обитава в кръга на вечността. Но в своя контакт с децата на времето личностите на Безкрайния Дух често са принудени да се съобразяват с фактора време и в по-малка степен – с фактора пространство. Много форми на служене на разума игнорират пространството, но претърпяват разлика във времето при съгласуването на различните нива на вселенска реалност. Единичният Посланик е практически независим от пространството, ако не се отчита това, че при преместване от една точка до друга е необходимо време; има и други подобни, но неизвестни за вас същества.

34:3.2 (376.5) The Infinite Spirit pervades all space and indwells the circle of eternity. Still, in their personal contact with the children of time, the personalities of the Infinite Spirit must often reckon with temporal elements, though not so much with space. Many mind ministries ignore space but suffer a time lag in effecting co-ordination of diverse levels of universe reality. A Solitary Messenger is virtually independent of space except that time is actually required in traveling from one location to another; and there are similar entities unknown to you.

По отношение на личните прерогативи Създателният Дух е изцяло и напълно независим от пространството, но не и от времето. Нито в столиците на съзвездията, нито в столичните светове на системите съществува специализирано личностно присъствие на този Вселенски Дух. Присъствието на Божествената Попечителка е еднакво и повсеместно в цялата й локална

34:3.3 (376.6) In personal prerogatives a Creative Spirit is wholly and entirely independent of space, but not of time. There is no specialized personal presence of such a Universe Spirit on either the constellation or system headquarters. She is equally and diffusely present throughout her entire local universe and is, therefore, just as literally and personally present on one world as on any other.

вселена и затова тя така буквално и лично присъства в този свят, както и във всеки друг.

В своята вселенска опека Създателният Дух е ограничен само от елемента време. Синът-Създател действа мигновено по цялата вселена, но в служенето на вселенския разум Създателният Дух е принуден да се съобразява с времето, с изключение на тези случаи, когато той съзнателно и преднамерено се възползва от личните прерогативи на Вселенския Син. Изпълнявайки своята чисто духовна функция, Създателният Дух също не зависи от времето, точно както и когато участва в загадъчната функция на вселенското отразяване.

Макар кръгът на духовната гравитация на Вечния Син да действа независимо и от времето, и от пространството, не всички функции на Сина-Създател са свободни от пространствени ограничения. Ако се изключат процесите, извършващи се в еволюционните светове, то тези Синове Михаиловци очевидно действат в относителна независимост от времето. Синът-Създател не е свързан с времето, но е обусловен от пространството; той не може лично да бъде едновременно на две места. Михаил Небадонски действа без съобразяване с времето в пределите на своята вселена, а чрез системата за отразяване – практически и в свръхвселената. Неговото непосредствено общуване с Вечния Син е извънвремево.

Благодарение на отзивчивата помощ на Божествената Попечителка Синът-Създател преодолява свойствените му пространствени ограничения, защото действайки заедно в административен съюз, те стават практически независими от времето, а също и от пространството в пределите на своето локално творение. Затова онова, което се наблюдава на практика по цялата локална вселена, е, че действията на Сина-Създател и Създателния Дух са независими както от времето, така и от пространството, тъй като в разпореждане на всеки от тях винаги е способността на партньора да се освобождава от времето или от пространството.

Само абсолютните същества са независими от времето и пространството в абсолютния смисъл. Мнозинството подчинени личности както на Вечния Син, така и на Безкрайния Дух зависят и от времето, и от пространството.

Когато Божествената Попечителка „осъзнава пространството“, тя се готви за възприемане на ограничената „пространствена сфера“ като свое собствено владение, в което може да не зависи от пространството, в

34:3.4 (376.7) Only as regards the element of time is a Creative Spirit ever limited in her universe ministrations. A Creator Son acts instantaneously throughout his universe; but the Creative Spirit must reckon with time in the ministration of the universal mind except as she consciously and designedly avails herself of the personal prerogatives of the Universe Son. In pure-spirit function the Creative Spirit also acts independently of time as well as in her collaboration with the mysterious function of universe reflectivity.

34:3.5 (377.1) Though the spirit-gravity circuit of the Eternal Son operates independently of both time and space, all functions of the Creator Sons are not exempt from space limitations. If the transactions of the evolutionary worlds are excepted, these Michael Sons seem to be able to operate relatively independent of time. A Creator Son is not handicapped by time, but he is conditioned by space; he cannot personally be in two places at the same time. Michael of Nebadon acts timelessly within his own universe and by reflectivity practically so in the superuniverse. He communicates timelessly with the Eternal Son directly.

34:3.6 (377.2) The Divine Minister is the understanding helper of the Creator Son, enabling him to overcome and atone for his inherent limitations regarding space, for when these two function in administrative union, they are practically independent of time *and* space within the confines of their local creation. Therefore, as practically observed throughout a local universe, the Creator Son and the Creative Spirit usually function independently of both time and space since there is always available to each the time and the space liberation of the other.

34:3.7 (377.3) Only absolute beings are independent of time and space in the absolute sense. The majority of the subordinate persons of both the Eternal Son and the Infinite Spirit are subject to both time and space.

34:3.8 (377.4) When a Creative Spirit becomes “space conscious,” she is preparing to recognize a circumscribed “space domain” as hers, a realm in which to be space free in contradistinction to all other space by which she would be conditioned. One is free to choose and act only within the

противоположност на цялото останало пространство, от което тя ще бъде обусловена. Да се избира и осъзнава може само в осъзнати предели.

realm of one's consciousness.

4. КРЪГОВЕТЕ НА ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

В локалната вселена Небадон съществуват три явно изразени духовни кръга:

1. Духът, посветен на Сина-Създател; Утешителят, Духът на Истината.

2. Духовният кръг на Божествената Попечителка; Светият Дух.

3. Кръгът на служенето на разума, включващ повече или по-малко обединени дейности, но разнообразно функциониране на седемте спомагателни духа на разума.

Синовете-Създатели биват дарявани с дух на вселенско присъствие, в много отношения аналогичен на духа на Седемте Главни Духа на Рая. Това е Духът на Истината, който се излива над света на посвещенческия Синq след като Синът придобива духовно право по отношение на съответната сфера. Посветеният Утешител е духовната сила, която извечно притегля към себе си търсачите на истината в локалната вселена. Този дух е вродена способност на Сина-Създател и води своето начало от неговата божествена природа така, както главните кръгове на голямата вселена произхождат от личното присъствие на Райските Божества.

Синът-Създател може да се появява и да си отива, а неговото лично присъствие може да бъде в локалната вселена или отвъд нейните предели; при все това действието на Духа на Истината е неизменно, защото независимо от факта, че това божествено присъствие произхожда от личностите на Сина-Създател, функционално то е съсредоточено в личността на Божествената Попечителка.

Що се отнася до Вселенския Майчински Дух, той никога не напуска столичния свят на локалната вселена. Духът на Сина-Създател може да действа и действа независимо от личното присъствие на Сина, но духът на Майчинския Дух не е способен на това. Светият Дух на Божествената Попечителка би загубил способност да действа, ако нейното лично присъствие би било преместено от Салвингтон. Очевидно нейното духовно присъствие е фиксирано към столичния свят на вселената и именно благодарение на този факт духът на Сина-Създател може да действа независимо от местонахождението на

4. THE LOCAL UNIVERSE CIRCUITS

34:4.1 (377.5) There are three distinct spirit circuits in the local universe of Nebadon:

34:4.2 (377.6) 1. The bestowal spirit of the Creator Son, the Comforter, the Spirit of Truth.

34:4.3 (377.7) 2. The spirit circuit of the Divine Minister, the Holy Spirit.

34:4.4 (377.8) 3. The intelligence-ministry circuit, including the more or less unified activities but diverse functioning of the seven adjutant mind-spirits.

34:4.5 (377.9) The Creator Sons are endowed with a spirit of universe presence in many ways analogous to that of the Seven Master Spirits of Paradise. This is the Spirit of Truth which is poured out upon a world by a bestowal Son after he receives spiritual title to such a sphere. This bestowed Comforter is the spiritual force which ever draws all truth seekers towards Him who is the personification of truth in the local universe. This spirit is an inherent endowment of the Creator Son, emerging from his divine nature just as the master circuits of the grand universe are derived from the personality presences of the Paradise Deities.

34:4.6 (377.10) The Creator Son may come and go; his personal presence may be in the local universe or elsewhere; yet the Spirit of Truth functions undisturbed, for this divine presence, while derived from the personality of the Creator Son, is functionally centered in the person of the Divine Minister.

34:4.7 (378.1) The Universe Mother Spirit, however, never leaves the local universe headquarters world. The spirit of the Creator Son may and does function independently of the personal presence of the Son, but not so with her personal spirit. The Holy Spirit of the Divine Minister would become nonfunctional if her personal presence should be removed from Salvington. Her spirit presence seems to be fixed on the universe headquarters world, and it is this very fact that enables the spirit of the Creator Son to function independently of the whereabouts of the Son. The Universe Mother Spirit acts as the universe focus and center of the Spirit of Truth as well as of her own personal

Сина. Вселенският Майчински Дух действа като вселенско средоточие и център както на Духа на Истината, така и на своето лично влияние – Светия Дух.

Както създателят на вселената – Синът-Баща, така и Създателният Майчински Дух внасят свой собствен принос, дарявайки децата на своята локална вселена с разум. Но Създателният Дух е способен да дарява разум, само след като придобие прерогативи на личност.

Свръхеволюционните категории личности в локалната вселена са дарени с локален вид свръхвселенски тип разум. Човешките и субчовешките категории на еволюционния живот бивате дарявани със спомагателните духове, осъществяващи служене на разума.

Седемте спомагателни духа на разума са творение на Божествената Попечителка на локалната вселена. Тези духове на разума са сходни по своята природа, но различни по могъщество и всички те носят в себе си печата на Всеобщия Дух, макар че – откъснати от своята Създателка, едва ли могат да се смятат за личности. Седемте спомагателни духа са получили следните названия: дух на мъдростта, дух на поклонението, дух на съвестта, дух на знанието, дух на смелостта, дух на разбирането и дух на интуицията (на бързото осъзнаване).

Такива са „седемте духа Божии“, „като светилници горящи пред престола“, видени от пророка в символни образи. Но редом със седемте спомагателни духа на разума той не е видял креслата на двадесет и четиримата стражи. Въпросното свидетелство представлява смесване на две представи, едната от които се отнася до столичния свят на вселената, а другата – до столицата на системата. Тези кресла на двадесет и четиримата старейшини се намират в Йерусем, столицата на вашата локална система от обитаеми светове.

Но именно за Салвингтон писа Йоан: „И от престола излизаха проблясъци на мълнии, раздаваха се тътен от гръм и гласове“ – пространствените съобщения на вселената за локалните системи. Той също така видя създанията, управляващи ориентацията в локалната вселена, живите компаси на столичния свят. Управлението на ориентацията за Небадон се осъществява от четирите създания за контрол на Салвингтон, които въздействат на вселенските токове и получават квалифицирана помощ от първия действащ спомагателен дух на разума – помощника на интуицията, духа на „бързото осъзнаване“. За съжаление описанието на тези

influence, the Holy Spirit.

34:4.8 (378.2) The Creator Father-Son and the Creative Mother Spirit both contribute variously to the mind endowment of their local universe children. But the Creative Spirit does not bestow mind until she is endowed with personal prerogatives.

34:4.9 (378.3) The superevolutionary orders of personality in a local universe are endowed with the local universe type of the superuniverse pattern of mind. The human and the subhuman orders of evolutionary life are endowed with the adjutant spirit types of mind ministration.

34:4.10 (378.4) The seven adjutant mind-spirits are the creation of the Divine Minister of a local universe. These mind-spirits are similar in character but diverse in power, and all partake alike of the nature of the Universe Spirit, although they are hardly regarded as personalities apart from their Mother Creator. The seven adjutants have been given the following names: the spirit of *wisdom,* the spirit of *worship,* the spirit of *counsel,* the spirit of *knowledge,* the spirit of *courage,* the spirit of *understanding,* the spirit of *intuition* — of quick perception.

34:4.11 (378.5) These are the “seven spirits of God,” “like lamps burning before the throne,” which the prophet saw in the symbols of vision. But he did not see the seats of the four and twenty sentinels about these seven adjutant mind-spirits. This record represents the confusion of two presentations, one pertaining to the universe headquarters and the other to the system capital. The seats of the four and twenty elders are on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

34:4.12 (378.6) But it was of Salvington that John wrote: “And out of the throne proceeded lightnings and thunderings and voices” — the universe broadcasts to the local systems. He also envisaged the directional control creatures of the local universe, the living compasses of the headquarters world. This directional control in Nebadon is maintained by the four control creatures of Salvington, who operate over the universe currents and are ably assisted by the first functioning mind-spirit, the adjutant of intuition, the spirit of “quick understanding.” But the description of these four creatures — called beasts — has been sadly marred; they are of unparalleled beauty and exquisite form.

четири създания – наречени “зверове”, беше изкривено; те се отличават с несравнима красота и съвършена форма.

Четирите посоки на компаса са универсални и присъщи на живота в Небадон. Всички живи създания притежават физически тела, които са чувствителни към тези направления на токовете и реагиращи на тях. Тези присъщи на създанията образувания се възпроизвеждат на всички нива на живота във вселената – до индивидуалните планети и, в съвкупност с магнитните сили на световете, те по такъв начин активират множеството микроскопични тела на животинския организъм, че ориентационните клетки неизменно показват север и юг. Така чувството за ориентация в пространството завинаги е фиксирано в живите същества във вселената. Това чувство не е нещо напълно неизвестно за човека. Такива тела са били за първи път забелязани на Урантия почти едновременно с появата на настоящото повествувание.

34:4.13 (378.7) The four points of the compass are universal and inherent in the life of Nebadon. All living creatures possess bodily units which are sensitive and responsive to these directional currents. These creature creations are duplicated on down through the universe to the individual planets and, in conjunction with the magnetic forces of the worlds, so activate the hosts of microscopic bodies in the animal organism that these direction cells ever point north and south. Thus is the sense of orientation forever fixed in the living beings of the universe. This sense is not wholly wanting as a conscious possession by mankind. These bodies were first observed on Urantia about the time of this narration.

5. СЛУЖЕНЕТО НА ДУХА

Заедно със Сина-Създател Божествената Попечителка участва в проектиране на живота и създаване на нови категории същества до неговото седмо посвещение; след възвисяването на Сина до пълно владичество във вселената тя продължава да си сътрудничи със Сина и посветения му дух, грижейки се за света и помагайки за планетарния прогрес.

В обитаемите светове Духът е този, който започва да работи по еволюционния процес, започвайки с безжизнения материал и дарявайки с живот отначало растенията, после животните, след това първите типове хора; и всяко последващо даряване помага за по-нататъшното разгръщане на еволюционния потенциал на планетарния живот – от неговите начални и примитивни стадии до появата на волевите създания. Този труд на Духа в значителна степен се осъществява чрез седемте негови помощника – духовете на надеждата, представляващи обединяващия и координиращ духовен разум на формиращите се планети; в единение един с друг те неизменно водят човешките раси към високи помисли и духовни идеали.

Смъртният човек за пръв път изпитва служенето на Духа при прилагането му към разума, когато чисто животинският разум на еволюционните създания придобива способност за възприемане на двама помощника: поклонението и мъдростта. Служенето на шестия и седмия помощници

5. THE MINISTRY OF THE SPIRIT

34:5.1 (379.1) The Divine Minister co-operates with the Creator Son in the formulation of life and the creation of new orders of beings up to the time of his seventh bestowal and, subsequently, after his elevation to the full sovereignty of the universe, continues to collaborate with the Son and the Son’s bestowed spirit in the further work of world ministry and planetary progression.

34:5.2 (379.2) On the inhabited worlds the Spirit begins the work of evolutionary progression, starting with the lifeless material of the realm, first endowing vegetable life, then the animal organisms, then the first orders of human existence; and each succeeding impartation contributes to the further unfolding of the evolutionary potential of planetary life from the initial and primitive stages to the appearance of will creatures. This labor of the Spirit is largely effected through the seven adjutants, the spirits of promise, the unifying and co-ordinating spirit-mind of the evolving planets, ever and unitedly leading the races of men towards higher ideas and spiritual ideals.

34:5.3 (379.3) Mortal man first experiences the ministry of the Spirit in conjunction with mind when the purely animal mind of evolutionary creatures develops reception capacity for the adjutants of worship and of wisdom. This ministry of the sixth and seventh adjutants indicates mind evolution crossing the threshold of spiritual ministry. And

означава, че еволюцията на разума пресича прага на духовната опека. И разумът на такива създания, способни на поклонение и мъдрост, незабавно се включва в духовните кръгове на Божествената Попечителка.

immediately are such minds of worship- and wisdom-function included in the spiritual circuits of the Divine Minister.

Когато разумът по подобен начин се осигурява от опеката на Светия Дух, той придобива способността да избира (съзнателно или несъзнателно) духовното присъствие на Всеобщия Баща – Настройчика на Съзнанието. Но едва след като посвещенческият Син освободи Духа на Истината за планетарно служене на всички смъртни, всеки нормален разум става автоматически готов за приемане на Настройчика. Дейността на Духа на Истината се слива с присъствието на духа на Божествената Попечителка. Свързани един с друг в двойна връзка, тези духове се носят над световете, като се стремят да обучават на истина и да просветляват духовно човешкия разум, да вдъхновяват душите на създанията от възходящите раси, неотклонно водейки населяващите еволюционните планети хора към тяхната Райска цел и божествено предназначение.

34:5.4 (379.4) When mind is thus endowed with the ministry of the Holy Spirit, it possesses the capacity for (consciously or unconsciously) choosing the spiritual presence of the Universal Father — the Thought Adjuster. But it is not until a bestowal Son has liberated the Spirit of Truth for planetary ministry to all mortals that all normal minds are automatically prepared for the reception of the Thought Adjusters. The Spirit of Truth works as one with the presence of the spirit of the Divine Minister. This dual spirit liaison hovers over the worlds, seeking to teach truth and to spiritually enlighten the minds of men, to inspire the souls of the creatures of the ascending races, and to lead the peoples dwelling on the evolutionary planets ever towards their Paradise goal of divine destiny.

Макар Духът на Истината да се излива над всяка плът, духът на Сина е почти изцяло ограничен в своите действия и могъщество от това, в каква степен човекът е способен да възприема същността на мисията на посвещенческия Син. Светият Дух до известна степен е независим от отношението на човека и отчасти е обусловен от решенията и сътрудничеството на неговата воля. При все това служенето на Светия Дух става още по-действено в освещаването и одухотворяването на вътрешния живот на тези смъртни, които по-пълно се подчиняват на божественото водителство.

34:5.5 (379.5) Though the Spirit of Truth is poured out upon all flesh, this spirit of the Son is almost wholly limited in function and power by man's personal reception of that which constitutes the sum and substance of the mission of the bestowal Son. The Holy Spirit is partly independent of human attitude and partially conditioned by the decisions and co-operation of the will of man. Nevertheless, the ministry of the Holy Spirit becomes increasingly effective in the sanctification and spiritualization of the inner life of those mortals who the more fully *obey* the divine leadings.

Като индивиди вие не притежавате личен, отделен дял или частица от духа на Създателя Баща-Син или Съзидателния Майчински Дух. Тези попечители не влизат в контакт с мислителните центрове на разума на индивида и не се заселват в тях така, както Тайнствените Наставници. Настройчиците на Съзнанието пред ставляват явна индивидуализация на доличностната реалност на Всеобщия Баща, действително пребиваващ в смъртния разум и явяващ се негова неподправена част, и те неизменно и в съвършена хармония сътрудничат с обединените духове на Сина-Създател и Съзидателния Дух.

34:5.6 (379.6) As individuals you do not personally possess a segregated portion or entity of the spirit of the Creator Father-Son or the Creative Mother Spirit; these ministries do not contact with, nor indwell, the thinking centers of the individual's mind as do the Mystery Monitors. Thought Adjusters are definite individualizations of the prepersonal reality of the Universal Father, actually indwelling the mortal mind as a very part of that mind, and they ever work in perfect harmony with the combined spirits of the Creator Son and Creative Spirit.

Присъствието в или заедно със смъртното създание на Светия Дух, породен от Вселенската Дъщеря на Безкрайния Дух, а също така и на Духа на Истината, породен от

34:5.7 (380.1) The presence of the Holy Spirit of the Universe Daughter of the Infinite Spirit, of the Spirit of Truth of the Universe Son of the Eternal Son, and of the Adjuster-spirit of the Paradise

Вселенския Син на Вечния Син и на духа-Настройчик на Райския Баща, означава балансираност на духовния дар и опека и позволява на такъв смъртен да осъзнае вероизповедния факт на богосиновството.

Father in or with an evolutionary mortal, denotes symmetry of spiritual endowment and ministry and qualifies such a mortal consciously to realize the faith-fact of sonship with God.

6. ДУХЪТ В ЧОВЕКА

С развитието на еволюцията на обитаемата планета се извършва по-нататъшно задълбочаване на духовността на нейните обитатели; такива зрели личности могат да получават допълнително духовно въздействие. Колкото по-съвършен става контролът над съзнанието и духовното възприятие на смъртните, толкова по-съгласувано става служенето на различните духове; те все повече се сливат със свръхопеката на Райската Троица.

Макар Божествеността да може да бъде множествена в проявленията си, в човешкия опит Божеството винаги е единствено, единно. В човешкия опит духовната опека също не е множествена. Независимо от разнообразния си произход всички духовни влияния са функционално единни. Те действително представляват единно цяло, явявайки се духовно служене на Бог-Седмократния на и в създанията на голямата вселена; и в зависимост от това как създанията все повече осъзнават тази обединяваща опека на духа и все повече я възприемат в техния опит тя се превръща в служене на Бог-Върховния.

От висотите на вечното блаженство низхожда божественият Дух, за да може, преминавайки множество етапи, да ви срещне там, където сте, и такива, каквито сте, а след това – с помощта на вярата, с любов да обгърне смъртната душа и заедно с нея, уверено и убедено, да премине през същите тези етапи, но сега вече извисявайки се нагоре, без да спира, дотогава, докато еволюционната душа не се възвиси до самите висоти на блаженствата, с които някога божественият Дух е тръгнал на път с мисията за милосърдие и служене.

Духовните сили безпогрешно се стремят да се върнат на своите изначални нива и неизменно ги постигат. Напускайки вечното, те уверено се връщат към него, превеждайки със себе си всички деца на времето и пространството, които са се отдали на водителството и наставленията на вътрешния Настройчик и наистина са „родени от Духа“, които са станали Божии синове във вярата.

Божественият Дух е източник на непрекъсната опека и поддръжка на човешките деца. Вашето могъщество и постижения

6. THE SPIRIT IN MAN

34:6.1 (380.2) With the advancing evolution of an inhabited planet and the further spiritualization of its inhabitants, additional spiritual influences may be received by such mature personalities. As mortals progress in mind control and spirit perception, these multiple spirit ministries become more and more co-ordinate in function; they become increasingly blended with the overministry of the Paradise Trinity.

34:6.2 (380.3) Although Divinity may be plural in manifestation, in human experience Deity is singular, always *one.* Neither is spiritual ministry plural in human experience. Regardless of plurality of origin, all spirit influences are one in function. Indeed they are one, being the spirit ministry of God the Sevenfold in and to the creatures of the grand universe; and as creatures grow in appreciation of, and receptivity for, this unifying ministry of the spirit, it becomes in their experience the ministry of God the Supreme.

34:6.3 (380.4) From the heights of eternal glory the divine Spirit descends, by a long series of steps, to meet you as you are and where you are and then, in the partnership of faith, lovingly to embrace the soul of mortal origin and to embark on the sure and certain retracement of those steps of condescension, never stopping until the evolutionary soul is safely exalted to the very heights of bliss from which the divine Spirit originally sallied forth on this mission of mercy and ministry.

34:6.4 (380.5) Spiritual forces unerringly seek and attain their own original levels. Having gone out from the Eternal, they are certain to return thereto, bringing with them all those children of time and space who have espoused the leading and teaching of the indwelling Adjuster, those who have been truly “born of the Spirit,” the faith sons of God.

34:6.5 (380.6) The divine Spirit is the source of continual ministry and encouragement to the children of men. Your power and achievement is

зависят „от неговата милост, чрез обновяването на Духа“. Както и физическата енергия, духовният живот се изразходва. Духовните усилия имат като свое следствие относително духовно изтощение. Целият опит за възход е толкова реален, колкото духовен; и затова вярно е казано „Духът животвори“. „Духът дава живот.“

Мъртвата теория даже на най-висшите религиозни доктрини е безсилна да измени човешкия характер или да въздейства на човешкото поведение. Това, от което се нуждае днешният свят, е тази истина, която е провъзгласил вашият древен учител: „Не само с думи, а в могъществото и в Светия Дух.“ Зърното на теоретическата истина е мъртво, височайшите нравствени представи остават безполезни дотогава, докато божественият Дух не вдъхне живот във формите на истината и формулите на праведността.

Тези, които са получили и осъзнали вътрешното присъствие на Бога, са родени от Духа. „Вие сте храм Божий и духът Божий живее във вас.“ Не е достатъчно това, че този дух е бил излят над вас; божественият Дух трябва да подчинява на себе си и да контролира всеки етап от човешкия опит.

Именно присъствието на божествения Дух, живата вода, предотвратява всепоглъщащата жажда на смъртната неудовлетвореност и неописуемия глад на неодухотворения човешки разум. Мотивираното от Духа същество „не жадува никога, тъй като тази духовна вода ще бъде в него от източник, течащ в живота вечен“. Духовно озарени и обновени, морално надарени и укрепени, такива божествено напоени души са почти независими от материалното съществуване в това, което се отнася до радостите на битието и земните утехи.

Всеки смъртен притежава двояка природа: тенденциите, наследени от животните, и висшите стремежи, дарени заедно с духа. В течение на краткия живот, преживяван от вас на Урантия, рядко ви се отдава да примирите тези две противоположни подбуди; едва ли е възможно да ги хармонизирате и обедините. Но в течение на целия ви живот обединеният Дух неизменно се грижи за вас, за да ви помогне да подчинявате все повече влеченията на плътта на водачеството на Духа. Макар че трябва да преминете своя материален път до самия край, макар да не можете да се избавите от тялото и неговите потребности, независимо от всичко това по отношение на целите и идеалите вие придобивате все по-голяма сила за подчиняване на своята животинска природа

“according to his mercy, through the renewing of the Spirit.” Spiritual life, like physical energy, is consumed. Spiritual effort results in relative spiritual exhaustion. The whole ascendant experience is real as well as spiritual; therefore, it is truly written, “It is the Spirit that quickens.” “The Spirit gives life.”

34:6.6 (380.7) The dead theory of even the highest religious doctrines is powerless to transform human character or to control mortal behavior. What the world of today needs is the truth which your teacher of old declared: “Not in word only but also in power and in the Holy Spirit.” The seed of theoretical truth is dead, the highest moral concepts without effect, unless and until the divine Spirit breathes upon the forms of truth and quickens the formulas of righteousness.

34:6.7 (381.1) Those who have received and recognized the indwelling of God have been born of the Spirit. “You are the temple of God, and the spirit of God dwells in you.” It is not enough that this spirit be poured out upon you; the divine Spirit must dominate and control every phase of human experience.

34:6.8 (381.2) It is the presence of the divine Spirit, the water of life, that prevents the consuming thirst of mortal discontent and that indescribable hunger of the unspiritualized human mind. Spirit-motivated beings “never thirst, for this spiritual water shall be in them a well of satisfaction springing up into life everlasting.” Such divinely watered souls are all but independent of material environment as regards the joys of living and the satisfactions of earthly existence. They are spiritually illuminated and refreshed, morally strengthened and endowed.

34:6.9 (381.3) In every mortal there exists a dual nature: the inheritance of animal tendencies and the high urge of spirit endowment. During the short life you live on Urantia, these two diverse and opposing urges can seldom be fully reconciled; they can hardly be harmonized and unified; but throughout your lifetime the combined Spirit ever ministers to assist you in subjecting the flesh more and more to the leading of the Spirit. Even though you must live your material life through, even though you cannot escape the body and its necessities, nonetheless, in purpose and ideals you are empowered increasingly to subject the animal nature to the mastery of the Spirit. There truly exists within you a conspiracy of spiritual forces, a confederation of divine powers, whose exclusive purpose is to effect your final deliverance from material bondage and finite handicaps.

на господството на Духа. Във вас действително живее съобщество от духовни сили, могъщ божествен съюз, чиято единствена задача е да помага на вашето решително освобождаване от материалните окови и ограничения на крайното съществуване.

Целта на тази помощ е в това, „чрез Неговия дух вие да можете да укрепите със сила своето духовно начало“. И всичко това са само първите крачки по пътя на окончателното постигане на съвършенство на вярата и служенето, опита, в който ще бъдете „изпълнени с цялата пълнота на Бога“, защото „всички, водени от Духа Божий, са синове Божии“.

Духът никога не подтиква, Той само води. Ако искате да се научите, ако искате да се издигнете до нивото на Духа и да постигнете божествени висоти, ако искрено жадувате да придобиете вечната цел, то божественият Дух внимателно и с любов ще ви поведе по пътя на синовството и духовния прогрес. Всяка ваша крачка трябва да свидетелства за доброволно, разумно и радостно сътрудничество. В господството на Духа няма място за принуда или за насилствено подчинение.

И когато човек доброволно и осъзнато приема живота, преминаващ под водителството на Духа, в неговия разум постепенно се натрупва безусловно осъзнаване на божествената връзка и увереност в духовното общуване; и настава час, когато „заедно с вашия дух (Настройчика) Духът свидетелства за това, че вие сте дете Божие“. Вашият собствен Настройчик на Съзнанието вече е споделил с вас за вашето родство с Бога; именно затова цитираните думи потвърждават, че Духът свидетелства „заедно със вашия Дух“, а не за вашия дух.

След осъзнаването на духовното господство в жизнените реакции на водения от духа смъртен се появява все по-голяма проява на духовност, защото „плодовете на Духа са любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост и въздържание“. Такива водени от духа и осветени от божествената светлина смъртни, засега все още следващи своя скромен и труден път и по човешки предано изпълняващи своите земни задължения, вече различават светлината на вечния живот, смътно разпознавайки далечните брегове на друг свят; те вече са започнали да разбират реалността на въодушевяващата и утешителна истина: „Царството Божие не е храна и питие, а праведност, мир и радост в Светия Дух.“ И във всяко изпитание, във всяка трудност

34:6.10 (381.4) The purpose of all this ministration is, “That you may be strengthened with power through His spirit in the inner man.” And all this represents but the preliminary steps to the final attainment of the perfection of faith and service, that experience wherein you shall be “filled with all the fullness of God,” “for all those who are led by the spirit of God are the sons of God.”

34:6.11 (381.5) The Spirit never *drives,* only leads. If you are a willing learner, if you want to attain spirit levels and reach divine heights, if you sincerely desire to reach the eternal goal, then the divine Spirit will gently and lovingly lead you along the pathway of sonship and spiritual progress. Every step you take must be one of willingness, intelligent and cheerful co-operation. The domination of the Spirit is never tainted with coercion nor compromised by compulsion.

34:6.12 (381.6) And when such a life of spirit guidance is freely and intelligently accepted, there gradually develops within the human mind a positive consciousness of divine contact and assurance of spirit communion; sooner or later “the Spirit bears witness with your spirit (the Adjuster) that you are a child of God.” Already has your own Thought Adjuster told you of your kinship to God so that the record testifies that the Spirit bears witness *“with* your spirit,” not *to* your spirit.

34:6.13 (381.7) The consciousness of the spirit domination of a human life is presently attended by an increasing exhibition of the characteristics of the Spirit in the life reactions of such a spirit-led mortal, “for the fruits of the spirit are love, joy, peace, long-suffering, gentleness, goodness, faith, meekness, and temperance.” Such spirit-guided and divinely illuminated mortals, while they yet tread the lowly paths of toil and in human faithfulness perform the duties of their earthly assignments, have already begun to discern the lights of eternal life as they glimmer on the faraway shores of another world; already have they begun to comprehend the reality of that inspiring and comforting truth, “The kingdom of God is not meat and drink but righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit.” And throughout every trial and in the presence of every hardship, spirit-born souls are

одухотворените души се осланят на тази надежда, която преодолява всеки страх, защото любовта Божия влиза във всяко сърце заедно с божествения Дух.

sustained by that hope which transcends all fear because the love of God is shed abroad in all hearts by the presence of the divine Spirit.

7. ДУХЪТ И ПЛЪТТА

Плътта, вродената природа, наследена от племената с животински произход, сама по себе си не носи плодовете на божествения Дух. Когато смъртното естество се подобрява чрез добавяне естеството на Материалните Божии Синове, както е станало това при посвещаването на Адам, до някаква степен усъвършенствайки урантийските раси, то Духът на Истината попада на по-благодатна почва и може, в сътрудничество с пребиваващия в човека Настройчик, да даде прекрасна реколта – плодове от духовен характер. Ако не отхвърлите този дух, „той ще ви разкрие всяка истина“ – даже ако за това е необходима цяла вечност.

Еволюционните смъртни, обитаващи в световете с нормално духовно развитие, не изпитват остри конфликти между духа и плътта – конфликти, характеризиращи съвременните народи на Урантия. Но даже на най-благополучните планети човекът от доадамовия период трябва да полага напълно определени усилия, за да се откъсне от нивото на чисто животинското съществуване и да премине последователните нива на все по-интелектуални значения и все по-високи духовни ценности.

Смъртните от нормалния свят не са в състояние на постоянна борба между тяхната физическа и духовна природа. Те са принудени да се издигат от нивата на животинското съществуване към по-високи степени на духовен живот, но такъв възход повече напомня образование и подготовка, ако го сравним с острите конфликти на урантийските смъртни в техния свят – света на дълбоките противоречия между материалната и духовна природа.

Народите на Урантия страдат от последствията на двойно лишаване от помощ при изпълнението на тази задача за постепенно планетарно одухотворяване. Бунтът на Калигастия въвлече този свят в хаос и лиши всички последващи поколения от тази морална поддръжка, която можеше да осигури едно добре организирано общество. Но още по-катастрофални последствия имаше простъпката на Адам, лишил човешката раса от по-издигнатия (или “по-съвършения”) физически тип, който би бил по-съзвучен с духовните стремежи.

7. THE SPIRIT AND THE FLESH

34:7.1 (382.1) The flesh, the inherent nature derived from the animal-origin races, does not naturally bear the fruits of the divine Spirit. When the mortal nature has been upstepped by the addition of the nature of the Material Sons of God, as the Urantia races were in a measure advanced by the bestowal of Adam, then is the way better prepared for the Spirit of Truth to co-operate with the indwelling Adjuster to bring forth the beautiful harvest of the character fruits of the spirit. If you do not reject this spirit, even though eternity may be required to fulfill the commission, “he will guide you into all truth.”

34:7.2 (382.2) Evolutionary mortals inhabiting normal worlds of spiritual progress do not experience the acute conflicts between the spirit and the flesh which characterize the present-day Urantia races. But even on the most ideal planets, pre-Adamic man must put forth positive efforts to ascend from the purely animalistic plane of existence up through successive levels of increasingly intellectual meanings and higher spiritual values.

34:7.3 (382.3) The mortals of a normal world do not experience constant warfare between their physical and spiritual natures. They are confronted with the necessity of climbing up from the animal levels of existence to the higher planes of spiritual living, but this ascent is more like undergoing an educational training when compared with the intense conflicts of Urantia mortals in this realm of the divergent material and spiritual natures.

34:7.4 (382.4) The Urantia peoples are suffering the consequences of a double deprivation of help in this task of progressive planetary spiritual attainment. The Caligastia upheaval precipitated world-wide confusion and robbed all subsequent generations of the moral assistance which a well-ordered society would have provided. But even more disastrous was the Adamic default in that it deprived the races of that superior type of physical nature which would have been more consonant with spiritual aspirations.

Смъртните от Урантия са принудени да преминават през толкова откровена борба на духа с плътта затова, защото техните далечни предци не са могли в пълна степен да се възползват от потенциала на Адам в периода на едемическото посвещение. В съответствие с божествения план смъртните раси на Урантия трябвало да притежават физическо естество, осигуряващо голяма природна чувствителност към духовното.

34:7.5 (382.5) Urantia mortals are compelled to undergo such marked struggling between the spirit and the flesh because their remote ancestors were not more fully Adamized by the Edenic bestowal. It was the divine plan that the mortal races of Urantia should have had physical natures more naturally spirit responsive.

Независимо от тази двойна катастрофа за природата на човека и неговото обкръжение на днешните смъртни нямаше да се наложи да претърпят толкова откровена борба между плътта и духа, ако бяха влезли в царството на духа, където вярващите Божии синове изпитват сравнително избавление от робските окови на плътта в просветено и освобождаващо служене – беззаветно посвещаване на себе си на изпълнението на волята на небесния Отец. Иисус показа на човечеството нов път на смъртен живот, чрез който човешките същества в значителна степен могат да избегнат опасните последствия от бунта на Калигастия и най-пълно да компенсират тези лишения, които са свързани с простъпката на Адам. „Духът на живота на Христос Иисус ни освободи от закона на животинското съществуване и от съблазните на злото и греха.“ „Ето какво ви донесе победата над плътта, даже вашата вяра.“

34:7.6 (382.6) Notwithstanding this double disaster to man’s nature and his environment, present-day mortals would experience less of this apparent warfare between the flesh and the spirit if they would enter the spirit kingdom, wherein the faith sons of God enjoy comparative deliverance from the slave-bondage of the flesh in the enlightened and liberating service of wholehearted devotion to doing the will of the Father in heaven. Jesus showed mankind the new way of mortal living whereby human beings may very largely escape the dire consequences of the Caligastic rebellion and most effectively compensate for the deprivations resulting from the Adamic default. “The spirit of the life of Christ Jesus has made us free from the law of animal living and the temptations of evil and sin.” “This is the victory that overcomes the flesh, even your faith.”

Родените в Духа, познали Бога мъже и жени влизат в конфликт със своето смъртно естество не повече, отколкото обитателите на най-нормалните светове – планети, никога не опетнили себе си с греха и недокосвани от въстание. Преданите на вярата синове се трудят на такива интелектуални нива и живеят на такива духовни планети, които са много над конфликтите, предизвиквани от несдържани и неестествени физически желания. Нормалните подбуди на животинските същества, а също и естествените желания и импулси от физическо естество не влизат в конфликт даже с най-висшите духовни постижения, освен в съзнанието на хора невежи, зле обучени или нещастни по силата на своята свръхсъзнателност.

34:7.7 (383.1) Those God-knowing men and women who have been born of the Spirit experience no more conflict with their mortal natures than do the inhabitants of the most normal of worlds, planets which have never been tainted with sin nor touched by rebellion. Faith sons work on intellectual levels and live on spiritual planes far above the conflicts produced by unrestrained or unnatural physical desires. The normal urges of animal beings and the natural appetites and impulses of the physical nature are not in conflict with even the highest spiritual attainment except in the minds of ignorant, mistaught, or unfortunately overconscientious persons.

Стъпили на пътя на вечния живот, приели задачата и получили заповедта да вървите напред, не се страхувайте от човешката склонност да забравяте и от нравственото непостоянство, не се терзайте от съмнения в успеха или от обезкуражаващия хаос, не се поддавайте на колебания, не се съмнявайте в своя статут и положение, защото във всеки тъмен час, във всеки преломен момент на вашия труден път напред гласът на истината винаги ще казва: „Това е пътят.“

34:7.8 (383.2) Having started out on the way of life everlasting, having accepted the assignment and received your orders to advance, do not fear the dangers of human forgetfulness and mortal inconstancy, do not be troubled with doubts of failure or by perplexing confusion, do not falter and question your status and standing, for in every dark hour, at every crossroad in the forward struggle, the Spirit of Truth will always speak, saying, “This is the way.”

[Представено от Могъщ Посланик, временно назначен за служене на Урантия.]

34:7.9 (383.3) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to service on Urantia.]

Документ 35. Божиите Синове на локалната вселена

⇦ 034 Книгата Урантия 036 ⇨

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 35. БОЖИИТЕ СИНОВЕ НА ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

Секции

Въведение
1. Бащата-Мелхиседек
2. СиноветеМелхиседек
3. Световете на Мелхиседек
4. Специалната дейност на Мелхиседек
5. СиноветеВорондадек
6. Бащите на съзвездия
7. Световете на Ворондадек
8. СиноветеЛанонандек
9. Управителите-Ланонандек
10. Световете на Ланонандек

PAPER 35
THE LOCAL UNIVERSE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction
1. The Father Melchizedek
2. The Melchizedek Sons
3. The Melchizedek Worlds
4. Special Work of the Melchizedeks
5. The Vorondadek Sons
6. The Constellation Fathers
7. The Vorondadek Worlds
8. The Lanonandek Sons
9. The Lanonandek Rulers
10. The Lanonandek Worlds

Въведение

БОЖИИТЕ синове, представени ви в предишните повествувания, имат Райски произход. Те са потомство на божествените Управители на всеобщите сфери. Първата Райска категория синовство, Синовете-Създатели, е представена в Небадон само от Михаил, бащата и властелина на системата. Втората Райска категория синовство – Авоналовците, или Синовете-Арбитри – е представена тук от пълна квота, включваща 1 062 Сина. Тези „по-малки Христосовци“ са така действени и всемогъщи в своите планетарни посвещения, както беше Създателят на Вселената – Синът-Владетел на Урантия. Представителите на третата категория, Синовете с троичен произход, не се регистрират в локалната вселена, но аз предполагам, че в Небадон има от петнадесет до двадесет хиляди Троични Синове-Учители, без да броим онези 9 642 регистрирани

INTRODUCTION

35:0.1 (384.1) THE Sons of God previously introduced have had a Paradise origin. They are the offspring of the divine Rulers of the universal domains. Of the first Paradise order of sonship, the Creator Sons, there is in Nebadon only one, Michael, the universe father and sovereign. Of the second order of Paradise sonship, the Avonal or Magisterial Sons, Nebadon has its full quota — 1,062. And these “lesser Christs” are just as effective and all-powerful in their planetary bestowals as was the Creator and Master Son on Urantia. The third order, being of Trinity origin, do not register in a local universe, but I estimate there are in Nebadon between fifteen and twenty thousand Trinity Teacher Sons exclusive of 9,642 creature-trinitized assistants of record. These Paradise Daynals are neither magistrates nor administrators; they are superteachers.

помощника, тринитизирани от създания. Тези Райски Дайналовци не са нито арбитри, нито администратори; те представляват свръхучители.

Типовете Синове, които ще разгледаме, се появяват в локалната вселена; това е потомството на Райския Син-Създател, който по различен начин се обединява с Вселенския Майчински Дух. В настоящите повествувания се споменават четири категории синове на локалната вселена:

1. Синове-Мелхиседек.

2. Синове-Ворондадек.

3. Синове-Ланонандек.

4. Синове-Носители на Живота.

Триединното Райско Божество създава три категории синовство: Михаиловци, Авоналовци и Дайналовци. Двуединното Божество на локалната вселена – Синът и Духът, също създават три висши категории синове: Мелхиседек, Ворондадек и Ланонандек; постигайки това триединно изражение, те се обединяват със следващото ниво на Бог-Седмократния в създаването на разностранни категории Носители на Живот. Тези същества се отнасят към низходящите Божии Синове, но те представляват уникална и оригинална форма на вселенски живот, на разглеждането на която ще бъде посветено цялото следващо повествувание.

35:0.2 (384.2) The types of Sons about to be considered are of local universe origin; they are the offspring of a Paradise Creator Son in varied association with the complemental Universe Mother Spirit. The following orders of local universe sonship find mention in these narratives:

35:0.3 (384.3) 1. Melchizedek Sons.

35:0.4 (384.4) 2. Vorondadek Sons.

35:0.5 (384.5) 3. Lanonandek Sons.

35:0.6 (384.6) 4. Life Carrier Sons.

35:0.7 (384.7) Triune Paradise Deity functions for the creation of three orders of sonship: the Michaels, the Avonals, and the Daynals. Dual Deity in the local universe, the Son and the Spirit, also functions in the creation of three high orders of Sons: the Melchizedeks, the Vorondadeks, and the Lanonandeks; and having achieved this threefold expression, they collaborate with the next level of God the Sevenfold in the production of the versatile order of Life Carriers. These beings are classified with the descending Sons of God, but they are a unique and original form of universe life. Their consideration will occupy the whole of the next paper.

1. БАЩАТА-МЕЛХИСЕДЕК

След създаването на същества за оказване на лична помощ – такива като Ясната Утринна Звезда, както и други управляващи личности, в съответствие с божественото предназначение и творчески планове за конкретната вселена се появява нова форма на творчески съюз между Сина-Създател и Съзидателния Дух – Дъщерята на Безкрайния Дух в локалната вселена. Личностното потомство, появяващо се в резултат от такова творческо взаимодействие, е изначалният Мелхиседек – Бащата-Мелхиседек, уникално същество, което впоследствие, във взаимодействие със Сина-Създател и Съзидателния Дух, създава цялата едноименна група.

Във вселената Небадон Бащата-Мелхиседек действа като първи административен партньор на Ярката Утринна Звезда. Гавраил се занимава повече с въпросите на вселенското планиране, Мелхиседек – с практически процедури. Гавраил възглавява редовно събираните

1. THE FATHER MELCHIZEDEK

35:1.1 (384.4) After bringing into existence the beings of personal aid, such as the Bright and Morning Star and other administrative personalities, in accordance with the divine purpose and creative plans of a given universe, there occurs a new form of creative union between the Creator Son and the Creative Spirit, the local universe Daughter of the Infinite Spirit. The personality offspring resulting from this creative partnership is the original Melchizedek — the Father Melchizedek — that unique being who subsequently collaborates with the Creator Son and the Creative Spirit to bring into existence the entire group of that name.

35:1.2 (385.1) In the universe of Nebadon the Father Melchizedek acts as the first executive associate of the Bright and Morning Star. Gabriel is occupied more with universe policies, Melchizedek with practical procedures. Gabriel presides over the regularly constituted tribunals and councils of Nebadon, Melchizedek over the special,

съдии и съвета на Небадон, Мелхиседек – специалните, изключителни и извънредни комисии и съвещателни органи. Гавраил и Бащата-Мелхиседек никога не напускат Салвингтон по едно и също време, защото в отсъствието на Гавраил Бащата-Мелхиседек започва да изпълнява длъжността главен администратор на Небадон.

extraordinary, and emergency commissions and advisory bodies. Gabriel and the Father Melchizedek are never away from Salvington at the same time, for in Gabriel's absence the Father Melchizedek functions as the chief executive of Nebadon.

Всички Мелхиседек в нашата вселена са били създадени в течение на едно хилядолетие от стандартното време от Сина-Създател и Създателния Дух в съюз с Бащата-Мелхиседек. Бидейки категория синовство, един от собствените членове на което е бил съвместен творец, по своето устройство Мелхиседек частично произхождат от самите себе си и затова са кандидати за претворяване на божествения тип самоуправление. Те периодически избират свой собствен административен ръководител за срок от седем години стандартно време и във всичко останало също действат като самоуправляваща се категория, макар изначалният Мелхиседек да се ползва от някои от присъщите на него прерогативи на един от родителите. От време на време този Баща-Мелхиседек назначава някои индивиди от неговата категория като особени Носители на Живот в мидсонитните светове – тип обитаеми планети, досега неразкривани на Урантия.

35:1.3 (385.2) The Melchizedeks of our universe were all created within one millennial period of standard time by the Creator Son and the Creative Spirit in liaison with the Father Melchizedek. Being an order of sonship wherein one of their own number functioned as co-ordinate creator, Melchizedeks are in constitution partly of self-origin and therefore candidates for the realization of a supernal type of self-government. They periodically elect their own administrative chief for a term of seven years of standard time and otherwise function as a self-regulating order, though the original Melchizedek does exercise certain inherent coparental prerogatives. From time to time this Father Melchizedek designates certain individuals of his order to function as special Life Carriers to the midsonite worlds, a type of inhabited planet not heretofore revealed on Urantia.

Мелхиседек не провеждат широка дейност извън пределите на локалната вселена, ако не се смята това, че те биват извиквани като свидетели при разглеждане на въпросите в съдилищата на свръхвселената и когато получават назначения и като посланици по специални поръчения, представлявайки една вселена пред друга в пределите на същата свръхвселена. Изначалният, или първороден, Мелхиседек на всяка вселена може по всяко време да отиде в съседните вселени или в Рая с мисия, свързана с интересите на неговата категория.

35:1.4 (385.3) The Melchizedeks do not function extensively outside the local universe except when they are called as witnesses in matters pending before the tribunals of the superuniverse, and when designated special ambassadors, as they sometimes are, representing one universe to another in the same superuniverse. The original or first-born Melchizedek of each universe is always at liberty to journey to the neighboring universes or to Paradise on missions having to do with the interests and duties of his order.

2. СИНОВЕТЕМЕЛХИСЕДЕК

2. THE MELCHIZEDEK SONS

Мелхиседек са първата категория божествени Синове, достатъчно близки до нивото на живот на низшите създания, което им позволява непосредствено да участват в усъвършенстването на смъртните и да служат на еволюционните раси без необходимост от инкарнация. По силата на своите природни данни тези Синове се намират на половината път от голямото низходящо движение на личността, като заемат по своя произход промеждутъчно положение между върховната Божественост и низшето ниво на живот на

35:2.1 (385.4) The Melchizedeks are the first order of divine Sons to approach sufficiently near the lower creature life to be able to function directly in the ministry of mortal uplift, to serve the evolutionary races without the necessity of incarnation. These Sons are naturally at the mid-point of the great personality descent, by origin being just about midway between the highest Divinity and the lowest creature life of will endowment. They thus become the natural intermediaries between the higher and divine levels of living existence and the lower, even the material, forms of life on the

волевите създания. Затова те стават единствените посредници между върховните, божествени нива на съществуване и низшите, даже материалните, форми на живот в еволюционните светове. Серафическите категории – ангелите, изпитват удоволствие от сътрудничеството с Мелхиседек. Фактически всички форми на разумен живот намират в тези Синове отзивчиви приятели, благожелателни учители и мъдри съветници.

evolutionary worlds. The seraphic orders, the angels, delight to work with the Melchizedeks; in fact, all forms of intelligent life find in these Sons understanding friends, sympathetic teachers, and wise counselors.

Мелхиседек са самоуправляваща се категория. В тази уникална група се сблъскваме с първия опит за самоопределяне на същества в локалната вселена и ставаме свидетели на върховен тип истинско самоуправление. Тези синове създават собствена структура за управление на своята група и планета на обитаване, а също и за шестте обединени сфери с техните подчинени светове. Следва да се отбележи, че те никога не са злоупотребявали със своите прерогативи; нито веднъж в цялата вселена Орвонтон Синовете-Мелхиседек не са злоупотребили с оказаното им доверие. Те са надеждата на всяка вселенска група, която се стреми към самоуправление, те служат като образец и са учители по самоуправление за всички сфери в Небадон. Всички категории разумни същества, върховни ръководители и скромни подчинени единодушно възхваляват системата на управление на Мелхиседек.

35:2.2 (385.5) The Melchizedeks are a self-governing order. With this unique group we encounter the first attempt at self-determination on the part of local universe beings and observe the highest type of true self-government. These Sons organize their own machinery for their group and home-planet administration, as well as that for the six associated spheres and their tributary worlds. And it should be recorded that they have never abused their prerogatives; not once throughout all the superuniverse of Orvonton have these Melchizedek Sons ever betrayed their trust. They are the hope of every universe group which aspires to self-government; they are the pattern and the teachers of self-government to all the spheres of Nebadon. All orders of intelligent beings, superiors from above and subordinates from below, are wholehearted in their praise of the government of the Melchizedeks.

Категорията Мелхиседек заема положението и носи отговорността на най-големия син в едно голямо семейство. Тяхната работа има по принцип постоянен и до известна степен рутинен характер, но значителна част от нея се изпълнява изключително на доброволни начала и по собствено желание. Повечето специални асамблеи, които от време на време се създават в Салвингтон, се свикват по инициатива на Мелхиседек. Тези Синове, по своя инициатива, имат патрулни функции в своята вселена. Те поддържат автономна организация, посветена на събирането на вселенски данни, и изпращат на Сина-Създател периодически отчети независимо от потока информация, постъпващ в централния свят на вселената чрез органите за нормативно управление. Те са родени обективни наблюдатели и се ползват с пълното доверие на всички класове разумни същества.

35:2.3 (386.1) The Melchizedek order of sonship occupies the position, and assumes the responsibility, of the eldest son in a large family. Most of their work is regular and somewhat routine, but much of it is voluntary and altogether self-imposed. A majority of the special assemblies which, from time to time, convene on Salvington are called on motion of the Melchizedeks. On their own initiative these Sons patrol their native universe. They maintain an autonomous organization devoted to universe intelligence, making periodical reports to the Creator Son independent of all information coming up to universe headquarters through the regular agencies concerned with the routine administration of the realm. They are by nature unprejudiced observers; they have the full confidence of all classes of intelligent beings.

Мелхиседек действат в световете като подвижни касационни съдилища. Тези вселенски Синове отиват в световете на малки групи, за да служат като консултативни комисии, да вземат показания, да получават препоръки и да изпълняват ролята на съветници, като по този начин спомагат да се

35:2.4 (386.2) The Melchizedeks function as mobile and advisory review courts of the realms; these universe Sons go in small groups to the worlds to serve as advisory commissions, to take depositions, to receive suggestions, and to act as counselors, thus helping to compose the major difficulties and settle the serious differences which

отстранят сериозните разногласия и да се уредят сложните конфликти, възникващи от време на време в еволюционните сфери.

Тези старши Синове на вселената са главни помощници на Ярката Утринна Звезда при изпълнение на поръченията на Сина-Създател. Когато някой от Мелхиседек се отправи в далечен свят от името на Гавраил, той може – за изпълнението на своята мисия – да представлява изпратилото го същество и в такъв случай се появява на съответната планета с всички пълномощия на Ярката Утринна Звезда. Това е особено вярно по отношение на онези сфери, на които още не се е появявал по-висш Син в образа на създание от съответния свят.

Когато Син-Създател стъпва на пътя на посвещението в някой еволюционен свят, той тръгва сам; но когато към посвещение пристъпва един от неговите Райски братя, Синовете-Авоналовци, го съпровождат дванадесет помощника Мелхиседек, внасящи голям принос в успеха на посвещенческата мисия. Те също така поддържат и Райските Авоналовци, посещаващи обитаемите светове с арбитражни мисии, и при изпълняването на такива поръчения Мелхиседек са видими за смъртните, ако по аналогичен начин проявява себе си и Синът-Авонал.

Няма такъв аспект от духовните потребности на планетите, който да не може да бъде обхванат от тяхното служене. Това са тези учители, които толкова често покоряват цели светове с високо ниво на развитие и постигат окончателно и пълно признание от Сина-Създател и неговия Райски Баща.

Мелхиседек са практически съвършени в мъдростта, но не са непогрешими в съжденията. Намирайки се в изолация при изпълнението на самостоятелни планетарни мисии, те понякога са допускали грешки по второстепенни въпроси, тоест вземали са решения и се извършвали действия, неодобрени впоследствие от висшестоящите същества. Такова погрешно съждение довежда до временна неправоспособност на съответния Мелхиседек, оставащо в сила дотогава, докато той не отиде в Салвингтон, където на аудиенция със Сина-Създател получава наставления, ликвидиращи дисхармонията, до която са довели разногласията с неговите другари; и на третия ден след подобен изправителен отдих Мелхиседек се завръща към своето служене. Но такива незначителни грешки в действията на Мелхиседек рядко са се случвали в Небадон.

Тези синове не принадлежат към

arise from time to time in the affairs of the evolutionary domains.

35:2.5 (386.3) These eldest Sons of a universe are the chief aids of the Bright and Morning Star in carrying out the mandates of the Creator Son. When a Melchizedek goes to a remote world in the name of Gabriel, he may, for the purposes of that particular mission, be deputized in the name of the sender and in that event will appear on the planet of assignment with the full authority of the Bright and Morning Star. Especially is this true on those spheres where a higher Son has not yet appeared in the likeness of the creatures of the realm.

35:2.6 (386.4) When a Creator Son enters upon the bestowal career on an evolutionary world, he goes alone; but when one of his Paradise brothers, an Avonal Son, enters upon a bestowal, he is accompanied by the Melchizedek supporters, twelve in number, who so efficiently contribute to the success of the bestowal mission. They also support the Paradise Avonals on magisterial missions to the inhabited worlds, and in these assignments the Melchizedeks are visible to mortal eyes if the Avonal Son is also thus manifest.

35:2.7 (386.5) There is no phase of planetary spiritual need to which they do not minister. They are the teachers who so often win whole worlds of advanced life to the final and full recognition of the Creator Son and his Paradise Father.

35:2.8 (386.6) The Melchizedeks are well-nigh perfect in wisdom, but they are not infallible in judgment. When detached and alone on planetary missions, they have sometimes erred in minor matters, that is, they have elected to do certain things which their supervisors did not subsequently approve. Such an error of judgment temporarily disqualifies a Melchizedek until he goes to Salvington and, in audience with the Creator Son, receives that instruction which effectually purges him of the disharmony which caused disagreement with his fellows; and then, following the correctional rest, reinstatement to service ensues on the third day. But these minor misadaptations in Melchizedek function have rarely occurred in Nebadon.

35:2.9 (387.1) These Sons are not an increasing order; their number is stationary, although varying

увеличаващите се числено категории; техният брой остава постоянен, макар и различен в различните локални вселени. Повече от десет милиона Мелхиседек са регистрирани в тяхната столична сфера в Небадон.

in each local universe. The number of Melchizedeks of record on their headquarters planet in Nebadon is upward of ten million.

3. СВЕТОВЕТЕ НА МЕЛХИСЕДЕК

В разпореждане на Мелхиседек се намира техният собствен свят, разположен недалеч от Салвингтон, столичният свят на вселената. Тази сфера, наречена Мелхиседек, е направляващ свят от салвингтонския кръг, състоящ се от седемдесет първични сфери, всяка от които е обкръжена от шест подчинени на тях сфери, посветени на специализирани видове дейности. За тези възхитителни сфери – 75 първични и 420 подчинени, често говорят като за Университета Мелхиседек. Възходящите смъртни от всички съзвездия на Небадон преминават подготовка във всичките 490 свята за получаване на постоянен статут в Салвингтон. Но обучението на възходящи създания е само един от аспектите разнообразна дейност, извършвана в салвингтонското струпване от архитектурни сфери.

3. THE MELCHIZEDEK WORLDS

35:3.1 (387.2) The Melchizedeks occupy a world of their own near Salvington, the universe headquarters. This sphere, by name Melchizedek, is the pilot world of the Salvington circuit of seventy primary spheres, each of which is encircled by six tributary spheres devoted to specialized activities. These marvelous spheres — seventy primaries and 420 tributaries — are often spoken of as the Melchizedek University. Ascending mortals from all the constellations of Nebadon pass through training on all 490 worlds in the acquirement of residential status on Salvington. But the education of ascenders is only one phase of the manifold activities taking place on the Salvington cluster of architectural spheres.

Тези 490 сфери от салвингтонския кръг са разделени на десет групи, всяка от които включва седем първични и четиридесет и две подчинени сфери. Всяка от тези групи се намира под общото ръководство на представителите на една от върховните категории вселенски живот. Първата група, в която влиза насочващият свят и шестте следващи първични сфери от обкръжаващата планетарна процесия, се намира под ръководството на Мелхиседек. Към световете на Мелхиседек се отнасят следните сфери:

35:3.2 (387.3) The 490 spheres of the Salvington circuit are divided into ten groups, each containing seven primary and forty-two tributary spheres. Each of these groups is under the general supervision of some one of the major orders of universe life. The first group, embracing the pilot world and the next six primary spheres in the encircling planetary procession, is under the supervision of the Melchizedeks. These Melchizedek worlds are:

1. Насочващият свят – собственият свят на Синовете-Мелхиседек.

35:3.3 (387.4) 1. The pilot world — the home world of the Melchizedek Sons.

2. Светът, в който се намират школите за физически живот и лабораториите за живи енергии.

35:3.4 (387.5) 2. The world of the physical-life schools and the laboratories of living energies.

3. Светът с моронтиен живот.

35:3.5 (387.6) 3. The world of morontia life.

4. Сферата за начален духовен живот.

35:3.6 (387.7) 4. The sphere of initial spirit life.

5. Светът за среден духовен живот.

35:3.7 (387.8) 5. The world of mid-spirit life.

6. Сферата за развит духовен живот.

35:3.8 (387.9) 6. The sphere of advancing spirit life.

7. Сферата за координирано и върховно саморазкриване.

35:3.9 (387.10) 7. The domain of co-ordinate and supreme self-realization.

Шестте свята, подчинени на всяка от тези сфери Мелхиседек, са посветени на дейността, отнасяща се към съответната първична сфера.

35:3.10 (387.11) The six tributary worlds of each of these Melchizedek spheres are devoted to activities germane to the work of the associated primary sphere.

Насочващият свят – сферата *Мелхиседек,* е обичайното място за срещи за всички същества, които се занимават с образованието и одухотворяването на възходящите смъртни на времето и пространството. За възходящото създание този свят е може би най-интересното място в Небадон. Всички еволюционни смъртни, завършващи подготовката си в съзвездията, трябва да пристигнат на Мелхиседек, където ги запознават с дисциплините и духовното развитие на образователната система в Салвингтон. И вие ще си спомняте своите впечатления от първия ден на живота си в този уникален свят, даже след като достигнете своята цел – Рая.

Възходящите смъртни остават в света на Мелхиседек за срока на обучение в шестте обкръжаващи планети за специализирано образование. Такъв метод се използва в течение на цялото им пребиваване в седемдесетте свята за култура в първичните сфери от салвингтонския кръг.

Многобройните създания, пребиваващи в шестте подчинени свята на Мелхиседек, са заети с разнообразни видове дейност; но що се отнася до възходящите смъртни, тези спътници са посветени на специалните аспекти на обучението:

1. Първата сфера е посветена на обзора на началния планетарен живот на възходящите смъртни. Тази работа се изпълнява в класовете, съставени от смъртни, които са странстващи на даден свят със смъртен произход. Странстващите на Урантия съвместно се занимават с такава дейност.

2. Спецификата на втората сфера е аналогичен обзор на опита, натрупан в обителските светове, обкръжаващи първия спътник на столицата на локалната вселена.

3. Обзорът, изпълняван в третата сфера, посветен на пребиваването в столицата на локалната система, включва дейност в останалите архитектурни светове на столичния комплекс.

4. Четвъртата сфера обхваща опита, придобит в седемдесет подчинени свята на съзвездия и подчинени сфери.

5. На петата сфера се разглежда пребиваването на възходящи създания в столичния свят на съзвездието.

6. Времето, прекарано на шестата сфера, се посвещава на опита за корелация на тези пет епохи и с това - за съгласуване на опита

35:3.11 (387.12) The pilot world, the sphere *Melchizedek,* is the common meeting ground for all beings who are engaged in educating and spiritualizing the ascending mortals of time and space. To an ascender this world is probably the most interesting place in all Nebadon. All evolutionary mortals who graduate from their constellation training are destined to land on Melchizedek, where they are initiated into the regime of the disciplines and spirit progression of the Salvington educational system. And never will you forget your reactions to the first day of life on this unique world, not even after you have reached your Paradise destination.

35:3.12 (387.13) Ascending mortals maintain residence on the Melchizedek world while pursuing their training on the six encircling planets of specialized education. And this same method is adhered to throughout their sojourn on the seventy cultural worlds, the primary spheres of the Salvington circuit.

35:3.13 (387.14) Many diverse activities occupy the time of the numerous beings who reside on the six tributary worlds of the Melchizedek sphere, but as concerns the ascending mortals, these satellites are devoted to the following special phases of study:

35:3.14 (388.1) 1. Sphere number one is occupied with the review of the initial planetary life of the ascending mortals. This work is carried on in classes composed of those who hail from a given world of mortal origin. Those from Urantia pursue such an experiential review together.

35:3.15 (388.2) 2. The special work of sphere number two consists in a similar review of the experiences passed through on the mansion worlds encircling the premier satellite of the local system headquarters.

35:3.16 (388.3) 3. The reviews of this sphere pertain to the sojourn on the capital of the local system and embrace the activities of the remainder of the architectural worlds of the system headquarters cluster.

35:3.17 (388.4) 4. The fourth sphere is occupied with a review of the experiences of the seventy tributary worlds of the constellation and of their associated spheres.

35:3.18 (388.5) 5. On the fifth sphere there is conducted the review of the ascendant sojourn on the constellation headquarters world.

35:3.19 (388.6) 6. The time on sphere number six is devoted to an attempt to correlate these five epochs and thus achieve co-ordination of

необходим за постъпване в началните вселенски школи на Мелхиседек.

Училищата за ръководство на вселената и духовна мъдрост са разположени в собствения свят на Мелхиседек, където също така се намират и училищата, посветени на еднопрофилно изследване като това: енергия, материя, организация, връзка, архивно дело, етика и типология на създанията.

В Колежа по Духовност на Мелхиседек всички категории Божии Синове, в това число и Райските, сътрудничат с Мелхиседек и серафическите учители при подготовката на многобройни създания, които тръгват на път като вестители на съдбата, възвестявайки духовната свобода и богосиновството даже в най-отдалечените светове на вселената. Тази специфична школа на Университета Мелхиседек функционира само в дадената вселена; тук не се приемат стажанти от други региони.

Върховният курс за ръководство на вселената се провежда от Мелхиседек в техния собствен свят. Този колеж по Висша Етика се възглавява от първородния Баща Мелхиседек. Именно в тези училища пребивават студенти по обмен от различни вселени. Макар младата вселена Небадон да не се котира високо сред другите вселени по отношение духовните постижения и степени на развитие на етиката, при все това нашите административни проблеми са превърнали цялата вселена в огромен семинар за съседните творения, в резултат на което колективите на Мелхиседек са препълнени със стажанти и наблюдатели от другите региони. Освен колосалната група локални същества, очакваща своя ред, в школите на Мелхиседек винаги се занимават над сто хиляди приходящи студенти, защото категорията на Мелхиседек в Небадон се слави в целия Спландон.

experience preparatory to entering the Melchizedek primary schools of universe training.

35:3.20 (388.7) The schools of universe administration and spiritual wisdom are located on the Melchizedek home world, where also are to be found those schools devoted to a single line of research, such as energy, matter, organization, communication, records, ethics, and comparative creature existence.

35:3.21 (388.8) In the Melchizedek College of Spiritual Endowment all orders — even the Paradise orders — of the Sons of God co-operate with the Melchizedek and the seraphic teachers in training the hosts who go forth as evangels of destiny, proclaiming spiritual liberty and divine sonship even to the remote worlds of the universe. This particular school of the Melchizedek University is an exclusive universe institution; student visitors are not received from other realms.

35:3.22 (388.9) The highest course of training in universe administration is given by the Melchizedeks on their home world. This College of High Ethics is presided over by the original Father Melchizedek. It is to these schools that the various universes send exchange students. While the young universe of Nebadon stands low in the scale of universes as regards spiritual achievement and high ethical development, nevertheless, our administrative troubles have so turned the whole universe into a vast clinic for other near-by creations that the Melchizedek colleges are thronged with student visitors and observers from other realms. Besides the immense group of local registrants there are always upward of one hundred thousand foreign students in attendance upon the Melchizedek schools, for the order of Melchizedeks in Nebadon is renowned throughout all Splandon.

4. СПЕЦИАЛНАТА ДЕЙНОСТ НА МЕЛХИСЕДЕК

Високоспециализираната сфера на дейност на Мелхиседек е наблюдение над постепенното придвижване на възходящите смъртни по моронтийния път. Тяхното обучение в значителна степен се провежда от търпеливите и мъдри серафически попечители, на които помагат смъртните, възвисили се на сравнително високи вселенски нива, но цялата тази образователна работа се намира под общото наблюдение на Мелхиседек, действащи в сътрудничество с

4. SPECIAL WORK OF THE MELCHIZEDEKS

35:4.1 (388.10) A highly specialized branch of Melchizedek activities has to do with the supervision of the progressive morontia career of the ascending mortals. Much of this training is conducted by the patient and wise seraphic ministers, assisted by mortals who have ascended to relatively higher levels of universe attainment, but all of this educational work is under the general supervision of the Melchizedeks in association with the Trinity Teacher Sons.

Троичните Синове-Учители.

Макар на категорията Мелхиседек да са посветени обширна образователна система и емпирична подготовка в локалната вселена, те също така изпълняват и уникални поръчения и действат в необичайни обстоятелства. Във формираща се вселена, притежаваща потенциал от десет милиона обитаеми свята, не могат да не се случват много неща и Мелхиседек действат именно в такива извънредни обстоятелства. В Едемия – столицата на вашето съзвездие, те са известни като извънредните Синове. Те са винаги готови да служат във всички критични ситуации – физически, интелектуални и духовни, независимо дали става въпрос за планети, системи, съзвездия или вселена. Когато и където и да възникне необходимост от специална помощ, ще намерите един или няколко Сина-Мелхиседек.

35:4.2 (389.1) While the Melchizedek orders are chiefly devoted to the vast educational system and experiential training regime of the local universe, they also function in unique assignments and in unusual circumstances. In an evolving universe eventually embracing approximately ten million inhabited worlds, many things out of the ordinary are destined to happen, and it is in such emergencies that the Melchizedeks act. On Edentia, your constellation headquarters, they are known as emergency Sons. They are always ready to serve in all exigencies — physical, intellectual, or spiritual — whether on a planet, in a system, in a constellation, or in the universe. Whenever and wherever special help is needed, there you will find one or more of the Melchizedek Sons.

Когато се появи опасност от провал на един от елементите на плана на Сина-Създател, помощ незабавно оказва Мелхиседек. Но Мелхиседек рядко биват изпращани да действат в условията на греховно въстание, подобно на това, което стана в Сатания.

35:4.3 (389.2) When failure of some feature of the Creator Son's plan is threatened, forthwith will go a Melchizedek to render assistance. But not often are they summoned to function in the presence of sinful rebellion, such as occurred in Satania.

Мелхиседек първи действат във всички извънредни ситуации от всякакъв характер във всички светове, където обитават волеви създания. Понякога, в случай на провал в планетарното управление, те приемат отклонилата се от пътя планета и стават нейни временни попечители. По време на планетарна криза Синовете-Мелхиседек служат с много свои уникални качества. За такъв Син е лесно да стане видим за смъртните същества и от време на време някой от представителите на тази категория се инкарнира в образа на смъртна плът. Седем пъти в историята на Небадон Мелхиседек са служили в еволюционните светове в плът и тези Синове нееднократно са се представяли в образа на други вселенски създания. Те действително са разностранни и доброволни извънредни попечители на всички категории вселенски разумни същества на всички светове и всички системи от обитаеми светове.

35:4.4 (389.3) The Melchizedeks are the first to act in all emergencies of whatever nature on all worlds where will creatures dwell. They sometimes act as temporary custodians on wayward planets, serving as receivers of a defaulting planetary government. In a planetary crisis these Melchizedek Sons serve in many unique capacities. It is easily possible for such a Son to make himself visible to mortal beings, and sometimes one of this order has even incarnated in the likeness of mortal flesh. Seven times in Nebadon has a Melchizedek served on an evolutionary world in the similitude of mortal flesh, and on numerous occasions these Sons have appeared in the likeness of other orders of universe creatures. They are indeed the versatile and volunteer emergency ministers to all orders of universe intelligences and to all the worlds and systems of worlds.

Този Мелхиседек, който е живял на Урантия по времето на Авраам, е бил известен тук като цар на Салим, тъй като възглавил неголям отряд от търсачи на истината, обитаващи място, наречено Салим. Той доброволно решил да се яви в плът, както и станало с одобрението на попечителските Мелхиседек, опасяващи се, че светлината на живота ще угасне в епохата на нарастващата духовна тъмнина. На него му се отдало да укрепи истината в своето време и

35:4.5 (389.4) The Melchizedek who lived on Urantia during the time of Abraham was locally known as Prince of Salem because he presided over a small colony of truth seekers residing at a place called Salem. He volunteered to incarnate in the likeness of mortal flesh and did so with the approval of the Melchizedek receivers of the planet, who feared that the light of life would become extinguished during that period of increasing spiritual darkness. And he did foster the truth of his day and safely pass it on to Abraham

благополучно да я предаде на Авраам и неговите приятели.

5. СИНОВЕТЕВОРОНДАДЕК

След създаването на лични помощници и първата група разностранните Мелхиседек, Синът-Създател и Съзидателният Дух на локалната вселена планирали и създали втора велика и разнообразна категория на вселенско синовство – Ворондадек. В повечето случаи те са известни като Бащи на Съзвездия, тъй като един от Синовете на тази категория винаги възглавява правителството на всяко съзвездие във всички локални вселени.

Броят на Ворондадек е различен във всяка локална вселена; в Небадон е регистриран точно един милион подобни същества. Тези Синове, както и равните им Мелхиседек, са неспособни за възпроизводство. Не съществува никакъв известен метод, с помощта на който те биха могли да увеличат своя брой.

В много отношения тези Синове представляват самоуправляваща се категория; като индивиди и като група, даже като единно цяло, те притежават значителна самостоятелност, с което в много отношения напомнят Мелхиседек, но функциите на Ворондадек не са толкова разнообразни. Отстъпвайки на необикновената разностранност на своите братя Мелхиседек, Ворондадек даже ги превъзхождат по надеждност и ефективност като управители и далновидни ръководители. Наистина, като администратори те отстъпват на своите подчинени – Властелините на Системи от категорията Ланонандек, но превъзхождат всички категории вселенско синовство в неизменността на целите и божествеността на съжденията.

Макар решенията и заключенията на Синовете от дадената категория винаги да съответстват на духа на божественото синовство и да се съгласуват с плановете на Синовете-Създатели, на тях им се е налагало да се отчитат пред Сина-Създател за допуснати грешки, а по отношение на техническите детайли техните решения понякога са преразглеждани след апелации, отправени до върховните съдилища на вселената. Но тези Синове рядко се заблуждават и никога не са въставали; нито веднъж за цялата история на Небадон нито един Ворондадек не е отправял предизвикателство към правителството на вселената.

Служенето на Ворондадек в локалните

and his associates.

5. THE VORONDADEK SONS

35:5.1 (389.5) After the creation of the personal aids and the first group of the versatile Melchizedeks, the Creator Son and the local universe Creative Spirit planned for, and brought into existence, the second great and diverse order of universe sonship, the Vorondadeks. They are more generally known as Constellation Fathers because a Son of this order is uniformly found at the head of each constellation government in every local universe.

35:5.2 (389.6) The number of Vorondadeks varies in each local universe, just one million being the recorded number in Nebadon. These Sons, like their co-ordinates, the Melchizedeks, possess no power of reproduction. There exists no known method whereby they can increase their numbers.

35:5.3 (389.7) In many respects these Sons are a self-governing body; as individuals and as groups, even as a whole, they are largely self-determinative, much as are the Melchizedeks, but Vorondadeks do not function through such a wide range of activities. They do not equal their Melchizedek brethren in brilliant versatility, but they are even more reliable and efficient as rulers and farseeing administrators. Neither are they quite the administrative peers of their subordinates, the Lanonandek System Sovereigns, but they excel all orders of universe sonship in stability of purpose and in divinity of judgment.

35:5.4 (390.1) Although the decisions and rulings of this order of Sons are always in accordance with the spirit of divine sonship and in harmony with the policies of the Creator Son, they have been cited for error to the Creator Son, and in details of technique their decisions have sometimes been reversed on appeal to the superior tribunals of the universe. But these Sons rarely fall into error, and they have never gone into rebellion; never in all the history of Nebadon has a Vorondadek been found in contempt of the universe government.

35:5.5 (390.2) The service of the Vorondadeks in the

вселени е обширно и разнообразно. Те служат като посланици в други вселени и като консули, представляващи съзвездия в пределите на своята собствена вселена. От всички категории вселенско синовство най-често на тях се предават прерогативите на пълновластие, от които те се ползват в критични вселенски ситуации.

В изолираните и потопени в духовна тъмнина светове – в тези сфери, които поради въстание и простъпки са подложени на изолация, обикновено присъства Ворондадек, наблюдаващ възстановяването на нормалния статут. В някои извънредни ситуации този Всевишен наблюдател притежава абсолютна и произволна власт над всяко небесно същество, прикрепено към дадената планета. В Салвингтон са известни случаи, когато Ворондадек били снабдявани с подобна власт като Всевишни регенти на такива планети. Такова нещо се е случвало даже в тези обитаеми светове, които не са били засегнати от въстание.

Нерядко корпус от дванадесет или повече Синове-Ворондадек заседават в пълен състав като върховен съд, който приема апелации и разглежда дела в особени случаи, имащи отношение към статута на планетите или системите. Но поначало техният труд е свързан със законодателната функция, присъща на правителствата на съзвездия. В резултат от цялата тази дейност Синовете-Ворондадек станали историци на локалните вселени: те са лично запознати с всички политически сражения и социални преврати в обитаемите светове.

local universes is extensive and varied. They serve as ambassadors to other universes and as consuls representing constellations within their native universe. Of all orders of local universe sonship they are the most often intrusted with the full delegation of sovereign powers to be exercised in critical universe situations.

35:5.6 (390.3) On those worlds segregated in spiritual darkness, those spheres which have, through rebellion and default, suffered planetary isolation, an observer Vorondadek is usually present pending the restoration of normal status. In certain emergencies this Most High observer could exercise absolute and arbitrary authority over every celestial being assigned to that planet. It is of record on Salvington that the Vorondadeks have sometimes exercised such authority as Most High regents of such planets. And this has also been true even of inhabited worlds that were untouched by rebellion.

35:5.7 (390.4) Often a corps of twelve or more Vorondadek Sons sits en banc as a high court of review and appeal concerning special cases involving the status of a planet or a system. But their work more largely pertains to the legislative functions indigenous to the constellation governments. As a result of all these services, the Vorondadek Sons have become the historians of the local universes; they are personally familiar with all the political struggles and the social upheavals of the inhabited worlds.

6. БАЩИТЕ НА СЪЗВЕЗДИЯ

Най-малко трима Ворондадек биват назначавани за управление на всяко от стоте съзвездия на дадена локална вселена. Тези Синове се избират от Сина-Създател и се назначават от Гавраил на поста *Всевишен* в съзвездията за срок от десет хилядолетия – 10 000 стандартни години или около 50 000 години урантийско време. Управляващият Всевишен има двама партньори: старши и младши. При всяка смяна на администрацията старшият партньор става глава на правителството, а младшият поема задълженията на старши, докато постоянно обитаващите в световете на Салвингтон и нямащи назначения Ворондадек издигат от своите редове кандидата за длъжност младши партньор. По такъв начин, съгласно сегашните правила, всеки от Всевишните управители служи в столицата на съзвездията тридесет хилядолетия – около 150 000 години от

6. THE CONSTELLATION FATHERS

35:6.1 (390.5) At least three Vorondadeks are assigned to the rulership of each of the one hundred constellations of a local universe. These Sons are selected by the Creator Son and are commissioned by Gabriel as the *Most Highs* of the constellations for service during one dekamillennium — 10,000 standard years, about 50,000 years of Urantia time. The reigning Most High, the Constellation Father, has two associates, a senior and a junior. At each change of administration the senior associate becomes the head of the government, the junior assumes the duties of the senior, while the unassigned Vorondadeks resident on the Salvington worlds nominate one of their number as candidate for selection to assume the responsibilities of junior associate. Thus each of the Most High rulers, in accordance with present policy, has a period of service on the headquarters of a constellation of three dekamillenniums, about 150,000 Urantia

урантийското време.

Стоте Бащи на Съзвездия – действителните глави на правителствата на съзвездия – образуват върховния съвещателен орган на Сина-Създател. Този съвет често заседава в столицата на вселената, при което кръгът на обсъжданите от него въпроси с нищо не е ограничен, макар този орган да е главно посветен на благополучието на съзвездията и обединението на управленията в цялата локална вселена.

Когато Бащата на Съзвездието по силата на службата си се намира в столицата на вселената (а това се случва често), старшият партньор поема върху себе си задълженията по управлението на делата на съзвездията. Обичайната функция на старшия партньор е общото управление по духовни въпроси, докато младшият партньор лично се занимава с физическото благополучие на съзвездието. Но нито един значителен план не се осъществява в съзвездието, докато и тримата Всевишни не утвърдят всички детайли за изпълнението на такъв план.

Целият механизъм на духовна информация и канали за връзка се намират в разпореждане на Всевишните на съзвездия. Те поддържат съвършена връзка с ръководителите в Салвингтон и своите преки подчинени – пълновластните управители на локалните системи. Те често се съвещават с тези Властелини на Системи, като обсъждат състоянието на делата в съзвездието.

Всевишните обкръжават себе си с корпуса на съветниците, числеността и съставът на които се колебае в зависимост от присъствието в столицата на съзвездието на различни групи и изменения в местните условия. В периоди на голямо затъване в работа те могат да искат – и бързо получават, допълнителни Синове-Ворондадек, помагащи им да се справят с административната работа. Начело на вашето собствено съзвездие Норлатиадек понастоящем са дванадесет Синове-Ворондадек.

years.

35:6.2 (390.6) The one hundred Constellation Fathers, the actual presiding heads of the constellation governments, constitute the supreme advisory cabinet of the Creator Son. This council is in frequent session at universe headquarters and is unlimited in the scope and range of its deliberations but is chiefly concerned with the welfare of the constellations and with the unification of the administration of the entire local universe.

35:6.3 (391.1) When a Constellation Father is in attendance upon duties at the universe headquarters, as he frequently is, the senior associate becomes acting director of constellation affairs. The normal function of the senior associate is the oversight of spiritual affairs, while the junior associate is personally occupied with the physical welfare of the constellation. No major policy, however, is ever carried out in a constellation unless all three of the Most Highs are agreed upon all the details of its execution.

35:6.4 (391.2) The entire mechanism of spirit intelligence and communication channels is at the disposal of the constellation Most Highs. They are in perfect touch with their superiors on Salvington and with their direct subordinates, the sovereigns of the local systems. They frequently convene in council with these System Sovereigns to deliberate upon the state of the constellation.

35:6.5 (391.3) The Most Highs surround themselves with a corps of counselors, which varies in number and personnel from time to time in accordance with the presence of the various groups at constellation headquarters and also as the local requirements vary. During times of stress they may ask for, and will quickly receive, additional Sons of the Vorondadek order to assist with the administrative work. Norlatiadek, your own constellation, is at present administered by twelve Vorondadek Sons.

7. СВЕТОВЕТЕ НА ВОРОНДАДЕК

Втората група от седем свята, влизащи в обкръжаващия Салвингтон и състоящ се от седемдесет първични сфери контур, е представена от планетите на Ворондадек. Всяка от тези сфери, заедно с шестте обкръжаващи я спътника, е посветена на определен аспект от дейността на Ворондадек. На тези четиридесет и девет сфери възходящите смъртни получават висше

7. THE VORONDADEK WORLDS

35:7.1 (391.4) The second group of seven worlds in the circuit of seventy primary spheres surrounding Salvington comprise the Vorondadek planets. Each of these spheres, with its six encircling satellites, is devoted to a special phase of Vorondadek activities. On these forty-nine realms the ascending mortals secure the acme of their education respecting universe legislation.

образование в областта на вселенското законотворчество.

Възходящите смъртни вече са наблюдавали работата на законодателните асамблеи, действащи в столицата на съзвездията, но тук, в световете на Ворондадек, те участват в поемането на действащото общо законодателство на локалната вселена под опеката на старшите Ворондадек. Целта на такава дейност е съгласуването на различните решения на автономните законодателни асамблеи на стоте съзвездия. Образованието, получавано в училищата на Ворондадек, остава ненадминато в Уверса. Подготовката се осъществява постепенно: тя започва на първата сфера, включвайки допълнителен труд на шестте нейни спътника, и продължава на шест други първични сфери и съответни групи спътници.

В тези светове за учение и практическа работа възходящите странстващи се запознават с многобройни видове нова дейност. Ние имаме право да разкажем за тези нови и невъобразими занятия, но се боим, че ще бъдем неспособни да ги опишем на материалния разум на смъртните същества. Липсват ни думи, за да предадем значението на тези небесни видове дейност, а сред хорските дела няма аналози, които биха могли да се използват като илюстрация за тези нови занятия на възходящите смъртни, продължаващи своето образование в четиридесет и деветте свята. Много други видове дейности, неотнасящи се към режима на възвисяването, също са съсредоточени в тези светове на Ворондадек от салвингтонския кръг.

35:7.2 (391.5) The ascending mortals have observed the legislative assemblies as they functioned on the headquarters worlds of the constellations, but here on these Vorondadek worlds they participate in the enactment of the actual general legislation of the local universe under the tutelage of the senior Vorondadeks. Such enactments are designed to co-ordinate the varied pronouncements of the autonomous legislative assemblies of the one hundred constellations. The instruction to be had in the Vorondadek schools is unexcelled even on Uversa. This training is progressive, extending from the first sphere, with supplemental work on its six satellites, on up through the remaining six primary spheres and their associated satellite groups.

35:7.3 (391.6) The ascending pilgrims will be introduced to numerous new activities on these worlds of study and practical work. We are not forbidden to undertake the revelation of these new and undreamed-of pursuits, but we despair of being able to portray these undertakings to the material mind of mortal beings. We are without words to convey the meanings of these supernal activities, and there are no analogous human engagements which might be utilized as illustrations of these new occupations of the ascending mortals as they pursue their studies on these forty-nine worlds. And many other activities, not a part of the ascendant regime, are centered on these Vorondadek worlds of the Salvington circuit.

8. СИНОВЕТЕ ЛАНОНАНДЕК

След създаването на Ворондадек Синът-Създател и Вселенският Майчински Дух се обединили с цел пораждане на трета категория вселенско синовство – Ланонандек. Макар да изпълняват различни задачи, свързани с управлението на системите, Ланонандек са най-известни като Властелини на Системи – управителите на локалните системи, а също и като Планетарни Принцове – главите на администрациите на обитаемите светове.

Доколкото тези същества са по-късно създадена и по ниво на божественост – по-нискостояща, категория синовство, те трябва да преминат определени курсове по обучение в световете на Мелхиседек за подготовка за последващото служене. Те станали първите слушатели в Университета Мелхиседек и били

8. THE LANONANDEK SONS

35:8.1 (392.1) After the creation of the Vorondadeks, the Creator Son and the Universe Mother Spirit unite for the purpose of bringing into existence the third order of universe sonship, the Lanonandeks. Although occupied with varied tasks connected with the system administrations, they are best known as System Sovereigns, the rulers of the local systems, and as Planetary Princes, the administrative heads of the inhabited worlds.

35:8.2 (392.2) Being a later and lower — as concerns divinity levels — order of sonship creation, these beings were required to pass through certain courses of training on the Melchizedek worlds in preparation for subsequent service. They were the first students in the Melchizedek University and were classified and certified by their Melchizedek

оценени и атестирани от техните учители и екзаминатори Мелхиседек в съответствие със способностите им, с личностните им качества и постижения.

От началото на съществуването на вселената Небадон в нея се намирали точно дванадесет милиона Ланонандек и след завършването на подготовката на сферата на Мелхиседек, според резултатите от съответните изпити, били разделени на три класа:

1 . *Първични Ланонандек.* Върховната категория включвала 709 841 Ланонандек. Това са Синове, назначени като Властелини на Системи, помощници на върховните съвети на съзвездия и съветници на върховна административна дейност на вселената.

2. *Вторични Ланонандек.* Тази категория випускници на Мелхиседек наброява 10 234 601 Ланонандек. Тук се отнасят Синовете, назначени като Планетарни Принцове и в резерва на тази категория.

3 . *Третични Ланонандек.* Тази група наброява 1 055 558 Ланонандек. Тези Синове действат като асистенти, посланици, опекуни, упълномощени, наблюдатели и изпълняват различни функции в системата и влизащите в нея светове.

В противоположност на еволюционните същества тези Синове не могат да преминават от една група в друга. Завършвайки подготовката при Мелхиседек, преминавайки изпитанията и разпределението по класове, те постоянно служат на тази длъжност, на която са били назначени. При тези Синове отсъства и възпроизводството; техният брой във вселената е постоянен.

В закръглени цифри категорията Синове-Ланонандек се разпределя в Салвингтон по следния начин:

Вселенски координатор и съветници на съзвездия. . 100 000

Властелини на Системи и помощници 600 000

Планетарни Принцове и Резерви 10 000 000

Корпус на Посланиците 400 000

Опекуни и Архивариуси 100 000

Резервен Корпус 800 000

Тъй като Ланонандек представляват в

teachers and examiners according to ability, personality, and attainment.

35:8.3 (392.3) The universe of Nebadon began its existence with exactly twelve million Lanonandeks, and when they had passed through the Melchizedek sphere, they were divided in the final tests into three classes:

35:8.4 (392.4) 1. *Primary Lanonandeks.* Of the highest rank there were 709,841. These are the Sons designated as System Sovereigns and assistants to the supreme councils of the constellations and as counselors in the higher administrative work of the universe.

35:8.5 (392.5) 2. *Secondary Lanonandeks.* Of this order emerging from Melchizedek there were 10,234,601. They are assigned as Planetary Princes and to the reserves of that order.

35:8.6 (392.6) 3. *Tertiary Lanonandeks.* This group contained 1,055,558. These Sons function as subordinate assistants, messengers, custodians, commissioners, observers, and prosecute the miscellaneous duties of a system and its component worlds.

35:8.7 (392.7) It is not possible, as it is with evolutionary beings, for these Sons to progress from one group to another. When subjected to the Melchizedek training, when once tested and classified, they serve continuously in the rank assigned. Neither do these Sons engage in reproduction; their number in the universe is stationary.

35:8.8 (392.8) In round numbers the Lanonandek order of Sons is classified on Salvington as follows:

35:8.9 (392.9) Universe Co-ordinators and Constellation Counselors. 100,000

35:8.10 (392.10) System Sovereigns and Assistants..... 600,000

35:8.11 (392.11) Planetary Princes and Reserves.....10,000,000

35:8.12 (392.12) Messenger Corps..... 400,000

35:8.13 (392.13) Custodians and Recorders..... 100,000

35:8.14 (392.14) Reserve Corps..... 800,000

35:8.15 (392.15) Since Lanonandeks are a somewhat

известен смисъл по-низшестояща категория на синовство, отколкото Мелхиседек и Ворондадек, те оказват още по-голяма полза на по-нискостоящите структурни единици на вселената, доколкото те са способни да се сближават със създания от разумните раси. Тях също така ги заплашва и голяма опасност да се отклонят от истинския път, да отстъпят от приемливите методи на вселенско управление. Но тези Ланонандек, особено тяхната първична категория, са най-умелите и разностранни от всички управляващи в локалната вселена. По отношение на административните способности ги превъзхождат единствено Гавраил и неговите неразкрити партньори.

lower order of sonship than the Melchizedeks and the Vorondadeks, they are of even greater service in the subordinate units of the universe, for they are capable of drawing nearer the lower creatures of the intelligent races. They also stand in greater danger of going astray, of departing from the acceptable technique of universe government. But these Lanonandeks, especially the primary order, are the most able and versatile of all local universe administrators. In executive ability they are excelled only by Gabriel and his unrevealed associates.

9. УПРАВИТЕЛИТЕ-ЛАНОНАНДЕК

Ланонандек са постоянните управители на планетите и редуващи се пълновластни управители на системи. Един от тези Синове властва понастоящем в Йерусем, столицата на вашата система обитаеми светове.

Властелините на Системи управляват в състава на комитети, състоящи се от двама или трима Сина и намиращи се в столичния свят на всяка система обитаеми светове. Веднъж на десет хиляди години Бащата на Съзвездието назначава един от тези Ланонандек като глава на комитета. Понякога ръководителят на триото не се сменя – решаването на такъв въпрос се намира изцяло в обсега на управителя на съзвездието. Внезапни изменения в състава на правителството на системата са възможни само в случай на някаква трагедия.

Когато Властелините на Системи или техните помощници биват отзовавани, техните места се заемат от тези, които намиращият се в столицата на съзвездието върховен съвет избира като резерв от дадената категория – групите, броят на които на Едемия надвишава указаното средно ниво.

Върховните съвети на Ланонандек се разполагат в столичните светове на съзвездията. Начело на такъв орган се намира старшият Всевишен партньор на Бащата на Съзвездието, докато младшият партньор възглавява резерва на вторичната категория.

Властелините на системи се наричат така ненапразно; в това, което се отнася до локалните дела на обитаемите светове, те са практически пълновластни управители. Те почти бащински се грижат за Планетарните Принцове, Материалните Синове и попечителските духове. Те притежават едва ли не всеобхватна лична власт. Тези управители

9. THE LANONANDEK RULERS

35:9.1 (393.1) The Lanonandeks are the continuous rulers of the planets and the rotating sovereigns of the systems. Such a Son now rules on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

35:9.2 (393.2) The System Sovereigns rule in commissions of two or three on the headquarters of each system of inhabited worlds. The Constellation Father names one of these Lanonandeks as chief every dekamillennium. Sometimes no change in the head of the trio is made, the matter being entirely optional with the constellation rulers. System governments do not suddenly change in personnel unless a tragedy of some sort occurs.

35:9.3 (393.3) When System Sovereigns or assistants are recalled, their places are filled by selections made by the supreme council located on the constellation headquarters from the reserves of that order, a group which is larger on Edentia than the average indicated.

35:9.4 (393.4) The supreme Lanonandek councils are stationed on the various constellation headquarters. Such a body is presided over by the senior Most High associate of the Constellation Father, while the junior associate supervises the reserves of the secondary order.

35:9.5 (393.5) The System Sovereigns are true to their names; they are well-nigh sovereign in the local affairs of the inhabited worlds. They are almost paternal in their direction of the Planetary Princes, the Material Sons, and the ministering spirits. The personal grasp of the sovereign is all but complete. These rulers are not supervised by Trinity observers from the central universe. They

не биват контролирани от троични наблюдатели от централната вселена. Те се отнасят към структурата на изпълнителната власт на локалната вселена и като отговорни за изпълнение на законодателните разпореждания, а също и като изпълнители на съдебни постановления представляват това звено от вселенската администрация, където личната нелоялност по отношение на волята на Сина-Михаил е способна с най-голяма лекота и бързина да се вкорени и да се опита да изтъкне себе си.

За нещастие в нашата локална вселена над седемстотин Сина от категорията Ланонандек са въстанали против вселенското правителство, посявайки хаос в няколко системи и на многобройни планети. Само трима от тях са принадлежали към Властелините на Системи; практически всички тези Синове се отнасяли към втората и третата категория – Планетарните Принцове и третичните Ланонандек.

Големият брой опетнили себе си Синове не означава, че е била допусната грешка при тяхното сътворяване. Те са могли да бъдат създадени с божествено съвършенство, но тяхното създаване предвиждало способността за по-добро разбиране и сближаване с еволюционните същества, обитаващи световете на времето и пространството.

С изключение на вселената Хенселон, от всички локални творения на вселената Орвонтон нашата вселена е загубила най-много Синове от тази категория. Съгласно единодушното мнение на Уверса такова обилие от административни неприятности в Небадон се обяснява с високата степен на лична свобода при вземането на решения и планирането, които са били дадени на нашите Ланонандек. Излагам това наблюдение не с цел критика. Създателят на нашата вселена притежава пълна власт и всички възможности да постъпи именно така. Нашите върховни управители предполагат, че макар свободните в своите решения Синове да причиняват големи неприятности на ранните етапи от живота на вселената, по-късно, след внимателен анализ и окончателно разрешаване на конфликта, преимуществата на по-високата лоялност и по-доброволния характер на служене на тези всестранно изпитани Синове компенсират с лихва хаоса и страданията от ранните периоди.

В случай на въстание в столичния свят на системата сравнително бързо се назначава нов властелин, но на планетите нещата стоят по друг начин. Те са съставни единици на материалното творение и свободната воля на създанията е един от факторите при

are the executive division of the local universe, and as custodians of the enforcement of legislative mandates and as executives for the application of judicial verdicts, they present the one place in all universe administration where personal disloyalty to the will of the Michael Son could most easily and readily intrench itself and seek to assert itself.

35:9.6 (393.6) Our local universe has been unfortunate in that over seven hundred Sons of the Lanonandek order have rebelled against the universe government, thus precipitating confusion in several systems and on numerous planets. Of this entire number of failures only three were System Sovereigns; practically all of these Sons belonged to the second and third orders, Planetary Princes and tertiary Lanonandeks.

35:9.7 (393.7) The large number of these Sons who have lapsed from integrity does not indicate any fault in creatorship. They could have been made divinely perfect, but they were so created that they might better understand, and draw near to, the evolutionary creatures dwelling on the worlds of time and space.

35:9.8 (393.8) Of all the local universes in Orvonton, our universe has, with the exception of Henselon, lost the largest number of this order of Sons. On Uversa it is the consensus that we have had so much administrative trouble in Nebadon because our Sons of the Lanonandek order have been created with such a large degree of personal liberty in choosing and planning. I do not make this observation by way of criticism. The Creator of our universe has full authority and power to do this. It is the contention of our high rulers that, while such free-choosing Sons make excessive trouble in the earlier ages of the universe, when things are fully sifted and finally settled, the gains of higher loyalty and fuller volitional service on the part of these thoroughly tested Sons will far more than compensate for the confusion and tribulations of earlier times.

35:9.9 (394.1) In the event of rebellion on a system headquarters, a new sovereign is usually installed within a comparatively short time, but not so on the individual planets. They are the component units of the material creation, and creature free will is a factor in the final adjudication of all such problems.

произнасянето на окончателните съдебни решения по всички аналогични въпроси. Изолираните светове и планети, на които управляващите принцове са се отклонили от истинския път, получават нови Планетарни Принцове, които обаче пристъпват към активно управление едва след частичното продължаване и отстраняване на резултатите от метежа благодарение на възстановителните действия от страна на Мелхиседек и на други попечителски личности. Бунта на Планетарния Принц води до незабавно изключване на локалните духовни кръгове. Само посвещенчески Син е способен да възстанови междупланетните комуникационни линии в такъв духовно изолиран свят.

Successor Planetary Princes are designated for isolated worlds, planets whose princes of authority may have gone astray, but they do not assume active rulership of such worlds until the results of insurrection are partially overcome and removed by the remedial measures adopted by the Melchizedeks and other ministering personalities. Rebellion by a Planetary Prince instantly isolates his planet; the local spiritual circuits are immediately severed. Only a bestowal Son can re-establish interplanetary lines of communication on such a spiritually isolated world.

Съществува план за спасяването на тези заблудили се неразумни Синове и много от тях са се възползвали от тази милосърдна възможност, но занапред те никога няма да могат да действат в това си качество, в което са били, когато са извършили простъпката си. След превъзпитание те се назначават за опекуни, а също така се изпращат и в отделите за физическо управление.

35:9.10 (394.2) There exists a plan for saving these wayward and unwise Sons, and many have availed themselves of this merciful provision; but never again may they function in those positions wherein they defaulted. After rehabilitation they are assigned to custodial duties and to departments of physical administration.

10. СВЕТОВЕТЕ НА ЛАНОНАНДЕК

10. THE LANONANDEK WORLDS

Третата група от седем свята и четиридесет и два спътника, която влиза в обединяващите седемдесет планети от салвингтонския кръг, образува комплекса от административни сфери на Ланонандек. В тези светове опитните Ланонандек, принадлежащи към корпуса на бившите Властелини на Системи, изпълняват задълженията си като наставници на възходящите странстващи и серафическото войнство в областта на управлението. В столиците на системите еволюционните смъртни наблюдават как работят управляващите системи, но тук те вземат участие в непосредственото съгласуване на административните решения на десет хиляди локални системи.

35:10.1 (394.3) The third group of seven worlds in the Salvington circuit of seventy planets, with their respective forty-two satellites, constitute the Lanonandek cluster of administrative spheres. On these realms the experienced Lanonandeks belonging to the ex-System Sovereign corps officiate as administrative teachers of the ascending pilgrims and the seraphic hosts. The evolutionary mortals observe the system administrators at work on the system capitals, but here they participate in the actual co-ordination of the administrative pronouncements of the ten thousand local systems.

Административните училища на локалните вселени действат под наблюдението на корпуса на Синовете-Ланонандек, които притежават голям опит в дейността като Властелини на Системи и съветници на съзвездия. Тези административни колежи отстъпват само на училищата по управление на Енса.

35:10.2 (394.4) These administrative schools of the local universe are supervised by a corps of Lanonandek Sons who have had long experience as System Sovereigns and as constellation counselors. These executive colleges are excelled only by the administrative schools of Ensa.

Световете на Ланонандек, използвани като сфери за подготовка на възходящите смъртни, са едновременно и центрове за обширна дейност по нормативното и ежедневно управление на вселената. По целия

35:10.3 (394.5) While serving as training spheres for ascending mortals, the Lanonandek worlds are the centers for extensive undertakings having to do with the normal and routine administrative operations of the universe. All the way in to

си път към Рая възходящите странстващи продължават обучението си в практическите школи за приложни знания, където прилагат получените знания на практика. Организираната от Мелхиседек система за вселенско образование е целесъобразна, прогресивна, изпълнена със смисъл и основана на опита. Тя включва подготовка по въпросите на материалния, интелектуалния, моронтийния и духовния план.

Paradise the ascending pilgrims pursue their studies in the practical schools of applied knowledge — actual training in really doing the things they are being taught. The universe educational system sponsored by the Melchizedeks is practical, progressive, meaningful, and experiential. It embraces training in things material, intellectual, morontial, and spiritual.

Именно с тези административни сфери на Ланонандек са свързани повечето спасени Синове от тази категория, които служат като опекуни и управляващи планетарните дела. Тези провинили се Планетарни Принцове и техните съучастници във въстанията, решили да приемат предложението за реабилитация, ще продължават да заемат тези незначителни постове като минимум дотогава, докато вселената Небадон се утвърди в светлината и живота.

35:10.4 (394.6) It is in connection with these administrative spheres of the Lanonandeks that most of the salvaged Sons of that order serve as custodians and directors of planetary affairs. And these defaulting Planetary Princes and their associates in rebellion who choose to accept the proffered rehabilitation will continue to serve in these routine capacities, at least until the universe of Nebadon is settled in light and life.

При все това много Синове-Ланонандек от по-старите системи са постигнали завидни резултати в служенето, управлението и духовните завоевания. Те представляват благородна, предана и надеждна група независимо от свойствената им тенденция да се заблуждават поради подвеждащия характер на личната свобода и фикцията на самоопределянето.

35:10.5 (394.7) Many of the Lanonandek Sons in the older systems, however, have established wonderful records of service, administration, and spiritual achievement. They are a noble, faithful, and loyal group, notwithstanding their tendency to fall into error through fallacies of personal liberty and fictions of self-determination.

[Подготвено от възглавяващия архангелите, упълномощен от Гавраил Салвингтонски.]

35:10.6 (394.8) [Sponsored by the Chief of Archangels acting by authority of Gabriel of Salvington.]

Документ 36. Носителите на Живот

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 36. НОСИТЕЛИТЕ НА ЖИВОТ

Секции

Въведение
1. Произходът и природата на Носителите на Живот
2. Световете на Носителите на Живота
3. Трансплантирането на живот
4. Мелхиседек – Носителите на Живот
5. Седемте спомагателни духове на разума
6. Живите сили

Въведение

ЖИВОТЪТ не възниква спонтанно. Животът бива конструиран в съответствие с плановете, формулирани от (неразкритите) Архитекти на Битието, и се появява на населените планети или чрез директно имплантиране, или в резултат от действията на т.нар. Носители на Живот от локалните вселени. Те са най-интересните и най-многостранните от семейството на вселенските Синове. На тях е поверено да проектират и засяват живот под формата на същества върху планетните сфери. След засяването на този живот в подобни нови светове те остават там в продължение на дълги периоди, за да се грижат за неговото развитие.

1. ПРОИЗХОДЪТ И ПРИРОДАТА НА НОСИТЕЛИТЕ НА ЖИВОТ

Макар Носителите на Живот да принадлежат към семейството на

PAPER 36
THE LIFE CARRIERS

SECTIONS

Introduction
1. Origin and Nature of Life Carriers
2. The Life Carrier Worlds
3. Life Transplantation
4. Melchizedek Life Carriers
5. The Seven Adjutant Mind-Spirits
6. Living Forces

INTRODUCTION

36:0.1 (396.1) LIFE does not originate spontaneously. Life is constructed according to plans formulated by the (unrevealed) Architects of Being and appears on the inhabited planets either by direct importation or as a result of the operations of the Life Carriers of the local universes. These carriers of life are among the most interesting and versatile of the diverse family of universe Sons. They are intrusted with designing and carrying creature life to the planetary spheres. And after planting this life on such new worlds, they remain there for long periods to foster its development.

1. ORIGIN AND NATURE OF LIFE CARRIERS

36:1.1 (396.2) Though the Life Carriers belong to the family of divine sonship, they are a peculiar and

божествените синове, те са специален и определен тип вселенски Синове с това, че са единствената група от интелигентен живот в дадена локална вселена, в чието създаване участват владетелите на свръхвселената. Носителите на Живот са потомството на три преди това съществуващи личности: Сина-Създател, Духовната Майка на Вселената и, според случая, един от тримата Извечно Древни, председателстващи съдбите на съответните свръхвселени. Тези Извечно Древни, които сами могат да постановят прекратяването на интелигентен живот, участват в създаването на Носителите на Живот, на които е поверено да настаняват физически живот в развиващите се светове.

За вселената на Небадон в нашите регистри е вписано, че са създадени сто милиона Носители на Живот. Тези изпълнителни групи разпространители на живот не са наистина самостоятелно управляваща се единица. Ръководи ги триото по определяне на живота, съставено от Гавраил, Бащата Мелхиседек и Намбия – първоначалния и първороден Носител на Живота в Небадон. Но на всички етапи от управлението си те са самоуправляващи се.

Носителите на Живот са разделени на три основни групи: В първата са старшите Носители на Живота, във втората – помощниците, а в третата – пазителите. Първата се дели на 12 подгрупи специалисти по различните форми на проявление на живота. Разделянето на три е направено от Мелхиседек, които провеждат за целта тестове в седалищата, помещаващи се на сферата, на която пребивават самите Носители на Живот. Мелхиседек винаги са били тясно свързани с Носителите на Живот и винаги ги придружават при пътуванията им за засяване живот на поредната нова планета.

Щом светлината и животът са вече трайно установени на съответната еволюираща планета, Носителите на Живот биват издигани в по-висшестоящи управляващи тела с ранг на съветници с цел по-нататъшно подпомагане на управлението и развитието на новия свят и неговите славни същества. В следващите етапи на еволюиращата вселена Носителите биват натоварвани с много нови задължения.

distinct type of universe Sons, being the only group of intelligent life in a local universe in whose creation the rulers of a superuniverse participate. The Life Carriers are the offspring of three pre-existent personalities: the Creator Son, the Universe Mother Spirit, and, by designation, one of the three Ancients of Days presiding over the destinies of the superuniverse concerned. These Ancients of Days, who alone can decree the extinction of intelligent life, participate in the creation of the Life Carriers, who are intrusted with establishing physical life on the evolving worlds.

36:1.2 (396.3) In the universe of Nebadon we have on record the creation of one hundred million Life Carriers. This efficient corps of life disseminators is not a truly self-governing group. They are directed by the life-determining trio, consisting of Gabriel, the Father Melchizedek, and Nambia, the original and first-born Life Carrier of Nebadon. But in all phases of their divisional administration they are self-governing.

36:1.3 (396.4) Life Carriers are graded into three grand divisions: The first division is the senior Life Carriers, the second, assistants, and the third, custodians. The primary division is subdivided into twelve groups of specialists in the various forms of life manifestation. The segregation of these three divisions was effected by the Melchizedeks, who conducted tests for such purposes on the Life Carriers' headquarters sphere. The Melchizedeks have ever since been closely associated with the Life Carriers and always accompany them when they go forth to establish life on a new planet.

36:1.4 (396.5) When an evolutionary planet is finally settled in light and life, the Life Carriers are organized into the higher deliberative bodies of advisory capacity to assist in the further administration and development of the world and its glorified beings. In the later and settled ages of an evolving universe these Life Carriers are intrusted with many new duties.

2. СВЕТОВЕТЕ НА НОСИТЕЛИТЕ НА ЖИВОТА

Мелхиседек упражняват главния надзор над четвъртата група (от седемте първични сфери в кръга на Салвингтон). Тези светове на

2. THE LIFE CARRIER WORLDS

36:2.1 (397.1) The Melchizedeks have the general oversight of the fourth group of seven primary spheres in the Salvington circuit. These worlds of the Life Carriers are designated as follows:

Носителите на Живот се наричат по следния начин:

1. Централен Свят на Носителите на Живот.

2. Сфера за планиране на живот.

3. Сфера за запазване на живота.

4. Сфера за жизнена еволюция.

5. Сфера за проучване на живота, свързан с разум.

6. Сфера за разума и духа в живите същества.

7. Сфера за неразкрития живот.

Всяка от тези главни сфери е обкръжена от шест сателита, на всеки от които са съсредоточени специалните етапи в цялата дейност на Носителите на Живот във Вселената.

Свят номер 1 — сферата, на която са главните управления, заедно със своите шест подчинени сателита, се занимава с изучаването на всеобщия живот, на живота във всичките му известни фази на проявление. Тук е разположен колежът за планиране на живот, в дейността на който вземат участие учители и съветници от Уверса и Хавона и дори от Рая. Позволено ми е да разкрия, че седемте централни платформи за спомагателните духове на разума също се намират в този свят.

Числото десет и десетичната система са присъщи на физическата вселена, не на духовната. Областта на живота се характеризира от числата три, седем и дванадесет, от кратни на и от комбинации от тези основни числа. Съществуват три основни и принципно различни плана за живот в съответствие с трите Райски Източника и Центъра, а във вселената Небадон тези три основни форми на живот са разделени на три различни типа планети. Първоначално съществуваха дванадесет различни божествени концепции за предаваем живот. Това число дванадесет, заедно с резултатите от неговото деление и кратните на него величини, преминава през всички основни прототипи на живот и в седемте свръхвселени. Съществуват също така и седем структурни решения на живота, основни варианти на възпроизвеждащите се конфигурации на живата материя. Орвонтонските модели на живота са конфигурирани като дванадесет носителя на наследствени признаци. Различните категории волеви създания имат конфигурация от 12, 24, 48, 96, 192, 384 и 768 елемента. На Урантия има 48 единици за определяне на генотипа – наследствените

36:2.2 (397.2) 1. The Life Carrier headquarters.

36:2.3 (397.3) 2. The life-planning sphere.

36:2.4 (397.4) 3. The life-conservation sphere.

36:2.5 (397.5) 4. The sphere of life evolution.

36:2.6 (397.6) 5. The sphere of life associated with mind.

36:2.7 (397.7) 6. The sphere of mind and spirit in living beings.

36:2.8 (397.8) 7. The sphere of unrevealed life.

36:2.9 (397.9) Each of these primary spheres is surrounded by six satellites, on which the special phases of all the Life Carrier activities in the universe are centered.

36:2.10 (397.10) *World Number One,* the headquarters sphere, together with its six tributary satellites, is devoted to the study of universal life, life in all of its known phases of manifestation. Here is located the college of life planning, wherein function teachers and advisers from Uversa and Havona, even from Paradise. And I am permitted to reveal that the seven central emplacements of the adjutant mind-spirits are situated on this world of the Life Carriers.

36:2.11 (397.11) The number ten — the decimal system — is inherent in the physical universe but not in the spiritual. The domain of life is characterized by three, seven, and twelve or by multiples and combinations of these basic numbers. There are three primal and essentially different life plans, after the order of the three Paradise Sources and Centers, and in the universe of Nebadon these three basic forms of life are segregated on three different types of planets. There were, originally, twelve distinct and divine concepts of transmissible life. This number twelve, with its subdivisions and multiples, runs throughout all basic life patterns of all seven superuniverses. There are also seven architectural types of life design, fundamental arrangements of the reproducing configurations of living matter. The Orvonton life patterns are configured as twelve inheritance carriers. The differing orders of will creatures are configured as 12, 24, 48, 96, 192, 384, and 768. On Urantia there are forty-eight units of pattern control — trait determiners — in the sex cells of human reproduction.

признаци, в половите клетки на човека.

Свят номер 2 е сферата за проектиране на живот; именно тук се разработват всички нови начини за създаване на живот. Изначалните проекти се осигуряват от Сина-Създател, а непосредствената разработка на тези планове се поверява на Носителите и техните партньори. След като общите планове за живота за съответния нов свят са вече формулирани, те се изпращат в централния свят, където внимателно се изучават от Висшия Съвет, състоящ се от старшите Носители на Живот и корпусите на консултиращите Мелхиседек. Ако плановете съдържат отклонения от приемани преди това формули, те се предават за утвърждаване от самия Син-Създател. Главата на Мелхиседек често представлява Сина-Създател на тези обсъждания

36:2.12 (397.12) *The Second World* is the life-designing sphere; here all new modes of life organization are worked out. While the original life designs are provided by the Creator Son, the actual outworking of these plans is intrusted to the Life Carriers and their associates. When the general life plans for a new world have been formulated, they are transmitted to the headquarters sphere, where they are minutely scrutinized by the supreme council of the senior Life Carriers in collaboration with a corps of consulting Melchizedeks. If the plans are a departure from previously accepted formulas, they must be passed upon, and endorsed by, the Creator Son. The chief of Melchizedeks often represents the Creator Son in these deliberations.

Затова планетарният живот, макар и еднороден в някои отношения, в много аспекти се различава във всеки еволюционен свят. Даже в еднообразния ред на жизнените форми на планетите от едно и също семейство от светове няма две планети с абсолютно еднакъв живот; винаги има собствен планетарен тип, защото Носителите на Живот работят постоянно за подобряване на формулите за живота, които са им предоставени за съхранение.

36:2.13 (397.13) Planetary life, therefore, while similar in some respects, differs in many ways on each evolutionary world. Even in a uniform life series in a single family of worlds, life is not exactly the same on any two planets; there is always a planetary type, for the Life Carriers work constantly in an effort to improve the vital formulas committed to their keeping.

Съществуват над 1 милион основни или космически химични формули, които образуват родителските прототипи, както и многобройните принципни функционални вариации на проявленията на живота. Сателит номер едно от сферата за планиране на живот е светът на вселенските физици и електрохимици, които служат като технически помощници на Носителите на Живота в работата им по улавянето, организирането и манипулирането на основните единици от енергия, използвани при изграждането на материалната обвивка за предаване на живот – така наречената зародишна плазма.

36:2.14 (398.1) There are over one million fundamental or cosmic chemical formulas which constitute the parent patterns and the numerous basic functional variations of life manifestations. Satellite number one of the life-planning sphere is the realm of the universe physicists and electrochemists who serve as technical assistants to the Life Carriers in the work of capturing, organizing, and manipulating the essential units of energy which are employed in building up the material vehicles of life transmission, the so-called germ plasm.

Планетарните лаборатории за планиране на живот са разположени на втория сателит от този втори по ред свят. В тези лаборатории Носителите на Живот и всички техни партньори, в сътрудничество с Мелхиседек, се стремят да видоизменят и по възможност да подобрят живота, предназначен за внедряване на десетичните планети от Небадон. Животът, който сега се развива на Урантия, е бил планиран и частично разработен на този именно свят, защото Урантия е десетична планета – свят за експериментален живот. В един от всеки десет подобни свята се позволяват по-големи отклонения от стандартните проекти за живот, отколкото в

36:2.15 (398.2) The planetary life-planning laboratories are situated on the second satellite of this world number two. In these laboratories the Life Carriers and all their associates collaborate with the Melchizedeks in the effort to modify and possibly improve the life designed for implantation on the *decimal planets* of Nebadon. The life now evolving on Urantia was planned and partially worked out on this very world, for Urantia is a decimal planet, a life-experiment world. On one world in each ten a greater variance in the standard life designs is permitted than on the other (nonexperimental) worlds.

останалите (неекспериментални) светове.

Свят номер 3 се занимава с разработки, свързани със запазването на живота. Тук сътрудници и пазители от групите на Носителите на Живот проучват и разработват различни начини за защита и запазване на живота. Плановете за внедряване на живот за всеки нов свят винаги предвиждат назначаване още в самото начало на комисия по запазването на живота, съставена от опекуни – опитни специалисти по манипулация с основните прототипи на живот. На Урантия се намираха двадесет и четирима подобни упълномощени опекуна – по двама за всеки основен, или родителски, прототип от структурната организация на жизнения материал. На планети, подобни на вашата, най-висшата форма на живот се възпроизвежда от носещ живота „пакет“, който се състои от двадесет и четири отделни прототипа. (А тъй като разумният живот произтича от и се развива върху основата на физическия живот, появяват се двадесет и четири основни организации на психиката.)

Сфера номер 4 и подчинените ѝ спътници е посветена на изучаване на общата еволюция на живота на създанията и, в частност, на еволюционните предпоставки на всяко едно ниво на живот. Изначалната жизнена плазма на еволюционния свят трябва да съдържа пълния потенциал от всички последващи еволюционни изменения и модификации. Осигуряването на подобни дългосрочни проекти за видоизменение на живота може да предвижда появата на голям брой привидно безполезни форми на животински и растителен живот. Подобни предвидени и непредвидени странични продукти от планетарната еволюция се появяват на сцената за кратко, и то само за да слязат от нея, но през целия този продължителен процес се проследяват мъдрите и разумни формулировки на първоначалните създатели на планетарния план за живота и структурата на видовете. Всички многобройни странични продукти от биологичната еволюция са важни за окончателното и цялостно функциониране на по-висшите разумни форми на живот независимо от възможните периоди на преобладаване на колосална външна дисхармония в дългосрочната борба на по-висшите създания за господство над низшите форми на живот, много от които са толкова враждебни за мира и покоя на еволюиращите волеви създания.

Свят номер 5 се занимава само с въпроси, засягащи живота, свързан с разум. Всеки от неговите сателити е посветен на изучаването на отделна фаза от ума на всеки отделен аспект на разума на създанията във

36:2.16 (398.3) *World Number Three* is devoted to the conservation of life. Here various modes of life protection and preservation are studied and developed by the assistants and custodians of the Life Carrier corps. The life plans for every new world always provide for the early establishment of the life-conservation commission, consisting of custodian specialists in the expert manipulation of the basic life patterns. On Urantia there were twenty-four such custodian commissioners, two for each fundamental or parent pattern of the architectural organization of the life material. On planets such as yours the highest form of life is reproduced by a life-carrying bundle which possesses twenty-four pattern units. (And since the intellectual life grows out of, and upon the foundation of, the physical, there come into existence the four and twenty basic orders of psychic organization.)

36:2.17 (398.4) *Sphere Number Four* and its tributary satellites are devoted to the study of the evolution of creature life in general and to the evolutionary antecedents of any one life level in particular. The original life plasm of an evolutionary world must contain the full potential for all future developmental variations and for all subsequent evolutionary changes and modifications. The provision for such far-reaching projects of life metamorphosis may require the appearance of many apparently useless forms of animal and vegetable life. Such by-products of planetary evolution, foreseen or unforeseen, appear upon the stage of action only to disappear, but in and through all this long process there runs the thread of the wise and intelligent formulations of the original designers of the planetary life plan and species scheme. The manifold by-products of biologic evolution are all essential to the final and full function of the higher intelligent forms of life, notwithstanding that great outward disharmony may prevail from time to time in the long upward struggle of the higher creatures to effect the mastery of the lower forms of life, many of which are sometimes so antagonistic to the peace and comfort of the evolving will creatures.

36:2.18 (398.5) *Number Five World* is concerned wholly with life associated with mind. Each of its satellites is devoted to the study of a single phase of creature mind correlated with creature life. Mind such as man comprehends is an endowment of

връзка с техния живот. Разумът такъв, какъвто човекът го разбира, е дар от седемте спомагателни духове на разума, съвместяван със средствата на Безкрайния Дух с необучаемите или механични нива на разума. Формите на живота реагират разнообразно на тези спомагателни духове и на различните типове служене на духа във вселените на времето и пространството. Духовната чувствителност на материалните създания зависи изцяло от съответното надаряване с разум, което на свой ред определя направлението на биологичната еволюция на тези смъртни създания.

the seven adjutant mind-spirits superimposed on the nonteachable or mechanical levels of mind by the agencies of the Infinite Spirit. The life patterns are variously responsive to these adjutants and to the different spirit ministries operating throughout the universes of time and space. The capacity of material creatures to effect spirit response is entirely dependent on the associated mind endowment, which, in turn, has directionized the course of the biologic evolution of these same mortal creatures.

Свят номер 6 проучва взаимовръзката между разума и духа в съчетанието им с живи форми и организми. Този свят и подчинените му спътници включват училищата по координация на създанията, където учители както от централната, така и от свръхвселената си сътрудничат с преподаватели от Небадон и разкриват висшите нива на постижения от пространствено-времевите създания.

36:2.19 (399.1) *World Number Six* is dedicated to the correlation of mind with spirit as they are associated with living forms and organisms. This world and its six tributaries embrace the schools of creature co-ordination, wherein teachers from both the central universe and the superuniverse collaborate with the Nebadon instructors in presenting the highest levels of creature attainment in time and space.

Седмата сфера на Носителите на Живота е посветена на неразкритата област от живота на еволюционните създания в тази степен, в която тя е свързана с космическата философия на разширяващото се претворяване на Висшето Същество.

36:2.20 (399.2) *The Seventh Sphere* of the Life Carriers is dedicated to the unrevealed domains of evolutionary creature life as it is related to the cosmic philosophy of the expanding factualization of the Supreme Being.

3. ТРАНСПЛАНТИРАНЕТО НА ЖИВОТ

Животът не се появява във вселените спонтанно; Носителите на Живот го внедряват на планетите, където той липсва. Те са носители, разпространители и пазители на живота при появата му в еволюиращите светове на пространството. Животът на всички категории и форми, известни на Урантия, възниква заедно с тези Синове, макар че на нея не съществуват всички форми на планетарен живот.

3. LIFE TRANSPLANTATION

36:3.1 (399.3) Life does not spontaneously appear in the universes; the Life Carriers must initiate it on the barren planets. They are the carriers, disseminators, and guardians of life as it appears on the evolutionary worlds of space. All life of the order and forms known on Urantia arises with these Sons, though not all forms of planetary life are existent on Urantia.

Корпусът на Носителите на Живот, на които се възлага да внедрят живот в новия свят, обикновено се състои от сто старши носителя, сто помощника и хиляда опекуна. Носителите на Живот често пренасят в новия свят самата жизнена плазма, но не винаги става така. Понякога те създават прототипите на живота след пристигането си на съответната планета в съответствие с формулите, които предварително са били одобрени за поредния опит за установяване на живот. Така се зароди и планетарният живот на Урантия.

36:3.2 (399.4) The corps of Life Carriers commissioned to plant life upon a new world usually consists of one hundred senior carriers, one hundred assistants, and one thousand custodians. The Life Carriers often carry actual life plasm to a new world, but not always. They sometimes organize the life patterns after arriving on the planet of assignment in accordance with formulas previously approved for a new adventure in life establishment. Such was the origin of the planetary life of Urantia.

След създаването на физическите прототипи (съответстващи на одобрените

36:3.3 (399.5) When, in accordance with approved formulas, the physical patterns have been

предварително формули) Носителите на Живот катализират този безжизнен материал, като провеждат през себе си духовната искра на живота; от този момент нататък инертният прототип става жива материя.

Жизнената искра – тайната на живота, се внася посредством Носителите на Живот, но не от тях самите. Те наистина контролират такива процеси, формулират самата плазма на живота, но самият Вселенски Майчински Дух осигурява най-съществения фактор за плазмата на живота. Създателната Дъщеря на Безкрайния Дух дава тази енергийна искра, която оживява тялото и е предвестник на разума.

При даряването на живота самите Носители не предават нищо от самите себе си, дори ако действат в светове, където се планират нови форми на живот. Те просто инициират и предават искрата на живота, слагат началото на необходимите кръговрати на материята в съответствие с физическите, химически и електрически аспекти на утвърдените планове и прототипи. Носителите на Живот са живи катализатори, които възбуждат, организират и оживяват иначе безжизнените елементи от материалния свят.

Планетарните групи определят около половин милион години (по системата за отчитане на времето на дадената планета) на Носителите на Живот за установяване на живот в новия свят. При изтичането на този срок, за което свидетелстват някои еволюционни постижения в развитието на планетарния живот, те прекратяват процедурата по внедряването на живот и след това вече нямат право да внасят никакви изменения или допълнения към живота на съответната планета.

В периода между първоначалното внедряване на живот и появата на притежаващи нравственост човешки създания на Носителите на Живот се позволява да манипулират жизнената среда и да предприемат други мерки за насочване на биологичната еволюция в благоприятно русло. Те се занимават с това дълги периоди от време.

Когато Носителите на Живот, работещи в нов свят, за пръв път успеят да създадат същество, притежаващо воля, със способност да взема нравствени решения и да прави духовен избор, техният труд се прекратява – с това се изчерпват всичките им пълномощия; те нямат право да продължават да въздействат на развиващия се живот. От този момент нататък еволюцията на живите организми трябва да протича в съответствие с

provided, then do the Life Carriers catalyze this lifeless material, imparting through their persons the vital spirit spark; and forthwith do the inert patterns become living matter.

36:3.4 (399.6) The vital spark — the mystery of life — is bestowed through the Life Carriers, not by them. They do indeed supervise such transactions, they formulate the life plasm itself, but it is the Universe Mother Spirit who supplies the essential factor of the living plasm. From the Creative Daughter of the Infinite Spirit comes that energy spark which enlivens the body and presages the mind.

36:3.5 (399.7) In the bestowal of life the Life Carriers transmit nothing of their personal natures, not even on those spheres where new orders of life are projected. At such times they simply initiate and transmit the spark of life, start the required revolutions of matter in accordance with the physical, chemical, and electrical specifications of the ordained plans and patterns. Life Carriers are living catalytic presences which agitate, organize, and vitalize the otherwise inert elements of the material order of existence.

36:3.6 (400.1) The Life Carriers of a planetary corps are given a certain period in which to establish life on a new world, approximately one-half million years of the time of that planet. At the termination of this period, indicated by certain developmental attainments of the planetary life, they cease implantation efforts, and they may not subsequently add anything new or supplemental to the life of that planet.

36:3.7 (400.2) During the ages intervening between life establishment and the emergence of human creatures of moral status, the Life Carriers are permitted to manipulate the life environment and otherwise favorably directionize the course of biologic evolution. And this they do for long periods of time.

36:3.8 (400.3) When the Life Carriers operating on a new world have once succeeded in producing a being with will, with the power of moral decision and spiritual choice, then and there their work terminates — they are through; they may manipulate the evolving life no further. From this point forward the evolution of living things must proceed in accordance with the endowment of the inherent nature and tendencies which have already been imparted to, and established in, the planetary

вътрешните свойства и тенденции, заложени във формулите и прототипите на планетарния живот и закрепени в тях. На Носителите на Живот не се позволява да експериментират с волята или да се намесват в нейното действие; те нямат право да подчиняват на себе си нравствените създания или произволно да им въздействат.

При пристигането на Планетарния Принц те се подготвят да напуснат планетата, макар че двама от старшите носители и дванадесет опекуна могат доброволно да изявят желание да останат на планетата за определен срок като съветници по въпросите за по-нататъшното развитие и запазване на жизнената плазма. Понастоящем двама от тези Синове със своите дванадесет партньора служат на Урантия.

life formulas and patterns. The Life Carriers are not permitted to experiment or to interfere with will; they are not allowed to dominate or arbitrarily influence moral creatures.

36:3.9 (400.4) Upon the arrival of a Planetary Prince they prepare to leave, though two of the senior carriers and twelve custodians may volunteer, by taking temporary renunciation vows, to remain indefinitely on the planet as advisers in the matter of the further development and conservation of the life plasm. Two such Sons and their twelve associates are now serving on Urantia.

4. МЕЛХИСЕДЕК – НОСИТЕЛИТЕ НА ЖИВОТ

Във всяка локална система от обитаеми светове в Небадон има поне една сфера, на която функцията носители на живот са изпълнявали Мелхиседек. Тези обители са известни като *мидсонитните* светове на системата, във всеки от които материално видоизменен Мелхиседек се е съединил с една избрана Дъщеря от материалната категория на синовство. Майките-Ева от мидсонитните светове пристигат от централните светове на системата, към които се отнасят тези светове, като назначеният носител на живот Мелхиседек ги избира измежду многобройните доброволки, отзовали се на призива на Властелина на Системата, отправен към Материалните Дъщери от неговата сфера.

Потомството на носител на живот Мелхиседек и Материалната Дъщеря е известно като *мидсонити.* Мелхиседек – бащата на тази раса небесни създания, накрая напуска планетата, където е изпълнил своята уникална функция, свързана с живота, а Майката-Ева на тази особена категория вселенски същества също напуска планетата след появата на седмото поколение планетарно потомство, след което ръководството на съответния свят преминава към нейния най-голям син.

Мидсонитните създания живеят в своите великолепни светове, функционирайки като възпроизвеждащи се създания, докато не навършат хиляда години стандартно време; след това биват пренасяни посредством серафически транспорт. Оттогава

4. MELCHIZEDEK LIFE CARRIERS

36:4.1 (400.5) In every local system of inhabited worlds throughout Nebadon there is a single sphere whereon the Melchizedeks have functioned as life carriers. These abodes are known as the system *midsonite* worlds, and on each of them a materially modified Melchizedek Son has mated with a selected Daughter of the material order of sonship. The Mother Eves of such midsonite worlds are dispatched from the system headquarters of jurisdiction, having been chosen by the designated Melchizedek life carrier from among the numerous volunteers who respond to the call of the System Sovereign addressed to the Material Daughters of his sphere.

36:4.2 (400.6) The progeny of a Melchizedek life carrier and a Material Daughter are known as *midsoniters.* The Melchizedek father of such a race of supernal creatures eventually leaves the planet of his unique life function, and the Mother Eve of this special order of universe beings also departs upon the appearance of the seventh generation of planetary offspring. The direction of such a world then devolves upon her eldest son.

36:4.3 (400.7) The midsonite creatures live and function as reproducing beings on their magnificent worlds until they are one thousand standard years of age; whereupon they are translated by seraphic transport. Midsoniters are nonreproducing beings thereafter because the technique of dematerialization which they pass

мидсонитните създания губят способността за възпроизводство, тъй като процедурата на дематериализация, през която преминават в хода на подготовката си за серафимиране, завинаги ги лишава от прерогативи за възпроизводство.

through in preparation for enseraphiming forever deprives them of reproductive prerogatives.

Понастоящем е трудно да се определи дали тези същества са смъртни или безсмъртни, както е невъзможно да бъдат причислени към класа на хората или божествените същества. В тези създания няма Настройчици, затова те едва ли могат да се смятат за безсмъртни. Но пък и не изглежда да са смъртни; никое от тях не е умирало. Всички мидсонити, родени някога в Небадон, са живи до ден днешен и действат в своите изконни светове, на една от междуфутъчните сфери, или в Салвингтонската сфера на мидсонитите, намираща се в групата светове на завършилите.

36:4.4 (400.8) The present status of these beings can hardly be reckoned as either mortal or immortal, neither can they be definitely classified as human or divine. These creatures are not Adjuster indwelt, hence hardly immortal. But neither do they seem to be mortal; no midsoniter has experienced death. All midsoniters ever born in Nebadon are alive today, functioning on their native worlds, on some intervening sphere, or on the Salvington midsonite sphere in the finaliters' group of worlds.

Световете за Завършилите в Салвингтон. Носителите на живот Мелхиседек, както и свързаните с тях Майки-Ева, преминават от сферите за мидсонити на системата в световете за завършили от Салвингтонския кръг, където с течение на времето ще се събере и тяхното потомство.

36:4.5 (401.1) *The Salvington Worlds of the Finaliters.* The Melchizedek life carriers, as well as the associated Mother Eves, go from the system midsonite spheres to the finaliters' worlds of the Salvington circuit, where their offspring are also destined to forgather.

В тази връзка е необходимо да поясним, че седем от първичните светове на петата група от Салвингтонския кръг са световете за завършили от Небадон. Потомството на носителите на живот Мелхиседек и Материалните Дъщери са настанени в седмия свят на завършилите – мидсонитната сфера на Салвингтон.

36:4.6 (401.2) It should be explained in this connection that the fifth group of seven primary worlds in the Salvington circuit are the Nebadon worlds of the finaliters. The children of the Melchizedek life carriers and the Material Daughters are domiciled on the seventh world of the finaliters, the Salvington midsonite sphere.

Спътниците на седемте първични свята за завършили служат като места за срещи на изпращаните в Небадон личности от свръхвселената и централната вселена. Макар духовно възходящите смъртни да могат свободно да посещават светове за култура и подготвителните сфери, отнасящи се към 490-те свята, които образуват Университета на Мелхиседек, съществуват някои особени, закрити за тях училища и многобройни забранени зони. В частност това се отнася за четиридесет и деветте сфери, подчинени на завършилите.

36:4.7 (401.3) The satellites of the seven primary worlds of the finaliters are the rendezvous of the personalities of the super- and central universes who may be executing assignments in Nebadon. While the ascending mortals go about freely on all of the cultural worlds and training spheres of the 490 worlds comprising the Melchizedek University, there are certain special schools and numerous restricted zones which they are not permitted to enter. This is especially true of the forty-nine spheres under the jurisdiction of the finaliters.

Предназначението на мидсонитните създания понастоящем е неизвестно, но на нас ни се струва, че тези личности се събират в седмия свят за завършилите с цел подготовка за някакво събитие, отнасящо се към бъдещата еволюция на вселената. Нашите запитвания във връзка с мидсонитните раси винаги биват преадресирани към завършилите, а завършилите неизменно се отказват да

36:4.8 (401.4) The purpose of the midsonite creatures is not at present known, but it would appear that these personalities are forgathering on the seventh finaliter world in preparation for some future eventuality in universe evolution. Our inquiries concerning the midsonite races are always referred to the finaliters, and always do the finaliters decline to discuss the destiny of their wards. Regardless of our uncertainty as to the future of the midsoniters, we do know that every local universe in Orvonton harbors such an

обсъждат съдбата на своите подопечни. Независимо от нашата смътна представа за бъдещето на мидсонитите ние знаем, че всяка локална вселена в Орвонтон разполага с нарастващ корпус от тези тайнствени същества. Носителите на живот Мелхиседек предполагат, че някога Бог-Пределният ще дари техните мидсонитни деца с трансценденталния и вечен дух на абсонитността.

accumulating corps of these mysterious beings. It is the belief of the Melchizedek life carriers that their midsonite children will some day be endowed with the transcendental and eternal spirit of absonity by God the Ultimate.

5. СЕДЕМТЕ СПОМАГАТЕЛНИ ДУХОВЕ НА РАЗУМА

Именно присъствието в примитивните светове на седемте спомагателни духа на разума определя направлението на органичната еволюция; това обяснява нейната целенасоченост и закономерност. Тези спомагателни духове олицетворяват тази функция на служене на разума, изпълнявана от Безкрайния Дух, която – благодарение на Майчинския Дух на локалната вселена – се разпространява над низшите категории разумен живот. Спомагателните духове, деца на Вселенския Майчински Дух, са личната помощ на Духа към материалния разум. Всяка проява на такъв разум свидетелства за активността на тези разностранни духове.

Седемте спомагателни духа на разума се наричат по имена, изразяващи следните понятия: интуиция, разбиране, кураж, знание, съвет, поклонение и мъдрост. Тези духове на разума разпространяват своето влияние над всички обитаеми светове като характерни подбуждащи импулси; всеки от тях се стреми да се сдобие с възприемчивост към своето въздействие, напълно независимо от това, в каква степен се възприемат и имат възможност да функционират неговите другари.

За Носителите на Живот, които контролират дейността на спомагателните духове, тяхното централно разположение в главния свят на носителите на Живот е показател за мащаба и качеството на функцията на въздействие на спомагателните духове на разума във всеки свят и във всеки притежаващ интелект организъм. По отношение на първите пет спомагателни духа тези разпределения на разума на живота са съвършен индикатор за функционирането на жив разум. Но в това, което се отнася до шестия и седмия духове – поклонението и мъдростта, тези централни разположения регистрират само качествена функция. Количествената активност на спомагателните духове на поклонението и мъдростта се

5. THE SEVEN ADJUTANT MIND-SPIRITS

36:5.1 (401.5) It is the presence of the seven adjutant mind-spirits on the primitive worlds that conditions the course of organic evolution; that explains why evolution is purposeful and not accidental. These adjutants represent that function of the mind ministry of the Infinite Spirit which is extended to the lower orders of intelligent life through the operations of a local universe Mother Spirit. The adjutants are the children of the Universe Mother Spirit and constitute her personal ministry to the material minds of the realms. Wherever and whenever such mind is manifest, these spirits are variously functioning.

36:5.2 (401.6) The seven adjutant mind-spirits are called by names which are the equivalents of the following designations: intuition, understanding, courage, knowledge, counsel, worship, and wisdom. These mind-spirits send forth their influence into all the inhabited worlds as a differential urge, each seeking receptivity capacity for manifestation quite apart from the degree to which its fellows may find reception and opportunity for function.

36:5.3 (401.7) The central lodgments of the adjutant spirits on the Life Carrier headquarters world indicate to the Life Carrier supervisors the extent and quality of the mind function of the adjutants on any world and in any given living organism of intellect status. These life-mind emplacements are perfect indicators of living mind function for the first five adjutants. But with regard to the sixth and seventh adjutant spirits — worship and wisdom — these central lodgments record only a qualitative function. The quantitative activity of the adjutant of worship and the adjutant of wisdom is registered in the immediate presence of the Divine Minister on Salvington, being a personal experience of the Universe Mother Spirit.

регистрира в непосредственото присъствие на Божествената Попечителка в Салвингтон, явявайки се личен опит на Майчинския Дух на Вселената.

Когато Носителите на Живота отиват на нова планета, винаги ги съпровождат седем спомагателни духа на разума; но не следва да ги разглеждаме като същества – те повече напомнят контури. Отделно от вселенското присъствие на Божествената Попечителка спомагателните духове не функционират като личности; фактически те представляват ниво на съзнание на Божествената Попечителка и винаги се подчиняват на действията и присъствието на своята съзидателна майка.

Не ни достигат думи, за да подберем адекватни названия за тези седем спомагателни духа на разума. Те са попечители на емпиричния разум на низшите нива и по реда на постигане на съответните еволюционни нива могат да бъдат описани по следния начин:

1. *Духът на интуицията* — бързината на възприемане, примитивните физически и вродени рефлекторни инстинкти, ориентацията в пространството и други качества на самосъхранение, характерни за всички разумни създания; единственият от спомагателните духове, действащ в такъв мащаб в низшите категории животински живот, и единственият, установил широка функционална връзка с необучаемите нива на механичен разум.

2. *Духът на разбирането* — импулсът за координиране, спонтанното и привидно автоматично свързване на идеи: способността да се координират придобитите знания, феноменът съобразителност, бързи съждения и незабавни решения.

3 . *Духът на куража* — дарът на предаността в личностните същества е основата за придобиване на характер и интелектуалният източник на морална издръжливост и духовна храброст. Просветен от фактите и въодушевен от истината, духът на куража става тайната на стремежа към еволюционно извисяване чрез разумна и съзнателна целеустременост.

4. *Духът на знанието* — пораждащият от любознателността дух на търсенето и откриването, научният дух; водач и верен партньор на духовете на куража и съвета; стремежът да се насочи куражът по пътя на полезното и прогресивно развитие.

5 . *Духът на съвета* — стремежът към общуване, дарът на междувидовата кооперация; способността на волевите

36:5.4 (402.1) The seven adjutant mind-spirits always accompany the Life Carriers to a new planet, but they should not be regarded as entities; they are more like circuits. The spirits of the seven universe adjutants do not function as personalities apart from the universe presence of the Divine Minister; they are in fact a level of consciousness of the Divine Minister and are always subordinate to the action and presence of their creative mother.

36:5.5 (402.2) We are handicapped for words adequately to designate these seven adjutant mind-spirits. They are ministers of the lower levels of experiential mind, and they may be described, in the order of evolutionary attainment, as follows:

36:5.6 (402.3) 1. *The spirit of intuition* — quick perception, the primitive physical and inherent reflex instincts, the directional and other self-preservative endowments of all mind creations; the only one of the adjutants to function so largely in the lower orders of animal life and the only one to make extensive functional contact with the nonteachable levels of mechanical mind.

36:5.7 (402.4) 2. *The spirit of understanding* — the impulse of co-ordination, the spontaneous and apparently automatic association of ideas. This is the gift of the co-ordination of acquired knowledge, the phenomenon of quick reasoning, rapid judgment, and prompt decision.

36:5.8 (402.5) 3. *The spirit of courage* — the fidelity endowment — in personal beings, the basis of character acquirement and the intellectual root of moral stamina and spiritual bravery. When enlightened by facts and inspired by truth, this becomes the secret of the urge of evolutionary ascension by the channels of intelligent and conscientious self-direction.

36:5.9 (402.6) 4. *The spirit of knowledge* — the curiosity-mother of adventure and discovery, the scientific spirit; the guide and faithful associate of the spirits of courage and counsel; the urge to direct the endowments of courage into useful and progressive paths of growth.

36:5.10 (402.7) 5. *The spirit of counsel* — the social urge, the endowment of species co-operation; the ability of will creatures to harmonize with their

създания да постигат съгласие със своите събратя; източникът на стадния инстинкт в низшите създания.

6 . *Духът на поклонението* — религиозният импулс, първият характерен стремеж, разделящ разумните създания на два основни класа смъртни. Духът на поклонение става вечен критерий за разликата между свързаното с него животно и създанията, дарени с разум, но не притежаващи душа. Поклонението е отличителен знак на кандидата за духовно извисяване.

7 . *Духът на мъдростта* — вродената тенденция на всички нравствени създания към последователно и прогресивно еволюционно развитие. Това е висшият спомагателен дух – духовен координатор и изразител на дейността на всички останали. Този дух е тайната на оня вроден за разумните създания стремеж, който инициира и поддържа целесъобразната и ефективна програма на възходящото битие; това е този дар на живите същества, който обяснява тяхната непостижима способност да оцеляват и, оцелявайки, да използват целия си съвкупен минал опит и налични възможности за овладяване на всичко, което са способни да мобилизират всички останали духове на разума. Мъдростта е върхът на интелектуалните способности. Мъдростта е целта на чисто разумното и нравствено съществуване.

Спомагателните духове претърпяват емпиричен растеж, но те не стават личности. Те се формират в действие и функционирането на първите пет от тях в животинските категории е в известна степен задължително условие за функционирането на всичките седем като човешки интелект. Тази връзка с животните осигурява голямата ефективност на спомагателните духове като човешки разум; затова животните в определена степен са неотменим фактор както за интелектуалната, така и за физическата еволюция на човека.

Тези помощници на разума, принадлежащи към Майчинския Дух на локалната вселена, имат в много отношения такова отношение към живота на разумните създания, каквото енергийните центрове и физически регулатори – към неживите сили на вселената. Те изпълняват безценна служба в контурите на разума на обитаемите светове и успешно сътрудничат с Главните Физически Регулатори, които също така служат като регулатори на управляващите нива на разума, разположени по-ниско от сферите на влияние на спомагателните духове – нивата на необучаем или механичен разум.

Докато живият разум придобива

fellows; the origin of the gregarious instinct among the more lowly creatures.

36:5.11 (402.8) 6. *The spirit of worship* — the religious impulse, the first differential urge separating mind creatures into the two basic classes of mortal existence. The spirit of worship forever distinguishes the animal of its association from the soulless creatures of mind endowment. Worship is the badge of spiritual-ascension candidacy.

36:5.12 (402.9) 7. *The spirit of wisdom* — the inherent tendency of all moral creatures towards orderly and progressive evolutionary advancement. This is the highest of the adjutants, the spirit co-ordinator and articulator of the work of all the others. This spirit is the secret of that inborn urge of mind creatures which initiates and maintains the practical and effective program of the ascending scale of existence; that gift of living things which accounts for their inexplicable ability to survive and, in survival, to utilize the co-ordination of all their past experience and present opportunities for the acquisition of all of everything that all of the other six mental ministers can mobilize in the mind of the organism concerned. Wisdom is the acme of intellectual performance. Wisdom is the goal of a purely mental and moral existence.

36:5.13 (403.1) The adjutant mind-spirits experientially grow, but they never become personal. They evolve in function, and the function of the first five in the animal orders is to a certain extent essential to the function of all seven as human intellect. This animal relationship makes the adjutants more practically effective as human mind; hence animals are to a certain extent indispensable to man's intellectual as well as to his physical evolution.

36:5.14 (403.2) These mind-adjutants of a local universe Mother Spirit are related to creature life of intelligence status much as the power centers and physical controllers are related to the nonliving forces of the universe. They perform invaluable service in the mind circuits on the inhabited worlds and are effective collaborators with the Master Physical Controllers, who also serve as controllers and directors of the preadjutant mind levels, the levels of nonteachable or mechanical mind.

36:5.15 (403.3) Living mind, prior to the appearance of capacity to learn from experience, is the ministry

способност да се учи от опита, той влиза в сферата на опеката на Главните Физически Регулатори. Докато в разума на създанието се появи способност да възприема божествеността и да се покланя на Божеството, той се отнася към изключителната сфера на влияние на спомагателните духове. Щом разумът на създанията открие духовно реагиране, той става носител на свръхразума, тъй като моментално се обхваща от духовните цикли на Майчинския Дух на локалната вселена.

domain of the Master Physical Controllers. Creature mind, before acquiring the ability to recognize divinity and worship Deity, is the exclusive domain of the adjutant spirits. With the appearance of the spiritual response of the creature intellect, such created minds at once become superminded, being instantly encircuited in the spirit cycles of the local universe Mother Spirit.

Спомагателните духове на разума нямат никакво пряко отношение към разнообразната и високодуховна функция, която изпълнява духът на личното присъствие на Божествената Попечителка – Светият Дух на обитаемите светове; но функционално те предшестват неговото появяване, подготвяйки появата на този дух в еволюционния човек. Спомагателните духове осигуряват на Вселенския Майчински Дух разнообразна връзка с и управление над материалните живи създания на локалната вселена, но техните действия на доличностни нива не намират отражение във Висшето Същество.

36:5.16 (403.4) The adjutant mind-spirits are in no manner directly related to the diverse and highly spiritual function of the spirit of the personal presence of the Divine Minister, the Holy Spirit of the inhabited worlds; but they are functionally antecedent to, and preparatory for, the appearance of this very spirit in evolutionary man. The adjutants afford the Universe Mother Spirit a varied contact with, and control over, the material living creatures of a local universe, but they do not repercuss in the Supreme Being when acting on prepersonality levels.

Недуховният разум е проявление или на духовна, или на физическа енергия. Така и разумът на човека – разумът на личността, може да се съхрани само чрез съединяване с духа. Разумът се посвещава на божествеността, но той не е безсмъртен, ако неговото функциониране не е свързано с духовната проницателност и ако той е лишен от възможността да се прекланя и да жадува за продължаване на живота.

36:5.17 (403.5) Nonspiritual mind is either a spirit-energy manifestation or a physical-energy phenomenon. Even human mind, personal mind, has no survival qualities apart from spirit identification. Mind is a divinity bestowal, but it is not immortal when it functions without spirit insight, and when it is devoid of the ability to worship and crave survival.

6. ЖИВИТЕ СИЛИ

6. LIVING FORCES

Животът е едновременно механистичен и виталистичен – материален и духовен. С все нови и нови успехи ще се сдобиват физиците и химиците на Урантия в разбирането на протоплазмата на различните форми растителен и животински живот, но никога няма да могат да създадат живи организми. Животът е нещо различно от всички проявления на енергията; даже материалният живот на физическите създания не е свойствен на материята.

36:6.1 (403.6) Life is both mechanistic and vitalistic — material and spiritual. Ever will Urantia physicists and chemists progress in their understanding of the protoplasmic forms of vegetable and animal life, but never will they be able to produce living organisms. Life is something different from all energy manifestations; even the material life of physical creatures is not inherent in matter.

Материалните неща могат да съществуват самостоятелно, но животът произтича само от живот. Разумът произтича само от предшестващ го разум. Дух се наследява само от духовни предци. Създанието е способно да създаде форми на живот, но само личността на Създателя може да внесе активираща жива искра.

36:6.2 (403.7) Things material may enjoy an independent existence, but life springs only from life. Mind can be derived only from pre-existent mind. Spirit takes origin only from spirit ancestors. The creature may produce the forms of life, but only a creator personality or a creative force can supply the activating living spark.

Носителите на Живот са способни да организират материални форми, или физически прототипи, на живи същества, но именно Духът осигурява изначалната искра на живота и дарява с дара на разума. Даже живите форми на експериментален живот, създавани от Носителите на Живот в техните салвингтонски светове, са неизменно лишени от способността за възпроизводство. При правилно съчетаване и правилно организиране на формулите на живота и жизнените прототипи присъствието на Носители на Живот е достатъчно за инициране на живота, но всички подобни живи организми са лишени от два най-важни атрибута: разум и способност за възпроизводство. Животинският разум и човешкият разум са дарове от Майчинския Дух на локалната вселена, действаща чрез седемте спомагателни духа на разума, докато способността на създанията за възпроизводство е това качество, което се появява в изходната плазма на живота, привнесено в резултат от специфичното и лично въздействие на Вселенския Дух.

36:6.3 (404.1) Life Carriers can organize the material forms, or physical patterns, of living beings, but the Spirit provides the initial spark of life and bestows the endowment of mind. Even the living forms of experimental life which the Life Carriers organize on their Salvington worlds are always devoid of reproductive powers. When the life formulas and the vital patterns are correctly assembled and properly organized, the presence of a Life Carrier is sufficient to initiate life, but all such living organisms are lacking in two essential attributes — mind endowment and reproductive powers. Animal mind and human mind are gifts of the local universe Mother Spirit, functioning through the seven adjutant mind-spirits, while creature ability to reproduce is the specific and personal impartation of the Universe Spirit to the ancestral life plasm inaugurated by the Life Carriers.

След подготовка от Носителите на Живота на жизнените прототипи и след създаване на енергийните системи трябва да се случи още един феномен: в тези жизнени форми е необходимо да се вдъхне „диханието на живота“. Божиите Синове са способни да конструират формите на живот, но именно Божият Дух привнася самата искра на живота. И когато даренията по този начин живот идва към своя край, оставащото материално тяло отново става мъртва материя. Когато посветеният живот завършва, тялото се връща в недрата на материалната вселена, от която някога е било заимствано от Носителите на Живота като временна обвивка за живота, придаваща такова зримо съчетание на енергия и материя.

36:6.4 (404.2) When the Life Carriers have designed the patterns of life, after they have organized the energy systems, there must occur an additional phenomenon; the “breath of life” must be imparted to these lifeless forms. The Sons of God can construct the forms of life, but it is the Spirit of God who really contributes the vital spark. And when the life thus imparted is spent, then again the remaining material body becomes dead matter. When the bestowed life is exhausted, the body returns to the bosom of the material universe from which it was borrowed by the Life Carriers to serve as a transient vehicle for that life endowment which they conveyed to such a visible association of energy-matter.

Животът, който Носителите на Живота дават на растенията и животните, не се връща към тях след смъртта на растението или животното. Отделящият се живот на такова живо същество не притежава нито индивидуалност, нито личност; той не се запазва като такъв. В течение на своето съществуване и времето, прекарано в тяло от материя, той се е изменил; претърпял е енергийна еволюция и се запазва само като част от космическите сили на вселената; не продължава съществуването си като индивидуален живот. Продължаването на живота на смъртните създания е изцяло основано на създаването в смъртния разум на безсмъртна душа.

36:6.5 (404.3) The life bestowed upon plants and animals by the Life Carriers does not return to the Life Carriers upon the death of plant or animal. The departing life of such a living thing possesses neither identity nor personality; it does not individually survive death. During its existence and the time of its sojourn in the body of matter, it has undergone a change; it has undergone energy evolution and survives only as a part of the cosmic forces of the universe; it does not survive as individual life. The survival of mortal creatures is wholly predicated on the evolvement of an immortal soul within the mortal mind.

Говорим за живота като за „енергия“ и „сила“, но в действителност той не е нито

36:6.6 (404.4) We speak of life as “energy” and as “force,” but it is really neither. Force-energy is

едното, нито другото. Сила-енергията в една или друга степен реагира на гравитацията; животът не реагира на нея. Прототипът също не реагира на гравитацията, бидейки конфигурация от енергии, които вече са изпълнили всички свързани с гравитацията задължения. Животът като такъв представлява активизация на конфигурираната в съответствие с даден прототип или отделена по друг начин система от материална, интелектуална или духовна енергия.

variously gravity responsive; life is not. Pattern is also nonresponsive to gravity, being a configuration of energies that have already fulfilled all gravity-responsive obligations. Life, as such, constitutes the animation of some pattern-configured or otherwise segregated system of energy — material, mindal, or spiritual.

Някои неща, свързани с развитието на живота на еволюционните планети, не са ни напълно ясни. Ние добре разбираме физическата организация и електрохимическите формули на Носителите на Живота, но ние не до край разбираме природата и източника на *активиращата живота искра.* Ние знаем, че животът произтича от Бащата чрез Сина *посредством* Духа. Твърде вероятно е Главните Духове да представляват седмократен канал, през който реката на живота се излива над цялото творение. Но на нас ни е непонятен методът, с помощта на който Главният Дух, съответстващ на свръхвселената, взема участие в изначалното посвещаване на живота на нова планета. Ние сме уверени в това, че Извечно Древните също играят определена роля във внедряването на живота в новия свят, но сме в пълно неведение относно характера на подобно участие. Ние знаем, че Вселенският Майчински Дух действително одушевява безжизнените прототипи и дарява такава активирана плазма с прерогативите на присъщото за организмите възпроизводство. Ние забелязваме, че тези три източника са нива на Бога-Седмократния, понякога наричани Висши Създатели във времето и пространството. Но за всичко останало знаем не много повече от смъртните на Урантия, а именно това, че идеята е заключена в Бащата, нейното изразяване – в Сина, а жизненото въплъщение – в Духа.

36:6.7 (404.5) There are some things connected with the elaboration of life on the evolutionary planets which are not altogether clear to us. We fully comprehend the physical organization of the electrochemical formulas of the Life Carriers, but we do not wholly understand the nature and source of the *life-activation spark*. We know that life flows from the Father through the Son and *by* the Spirit. It is more than possible that the Master Spirits are the sevenfold channel of the river of life which is poured out upon all creation. But we do not comprehend the technique whereby the supervising Master Spirit participates in the initial episode of life bestowal on a new planet. The Ancients of Days, we are confident, also have some part in this inauguration of life on a new world, but we are wholly ignorant of the nature thereof. We do know that the Universe Mother Spirit actually vitalizes the lifeless patterns and imparts to such activated plasm the prerogatives of organismal reproduction. We observe that these three are the levels of God the Sevenfold, sometimes designated as the Supreme Creators of time and space; but otherwise we know little more than Urantia mortals — simply that concept is inherent in the Father, expression in the Son, and life realization in the Spirit.

[Изложено от Син-Ворондадек, пребиваващ на Урантия като наблюдател и действащ като такъв по молба на Мелхиседек – главния надзиращ Корпуса на Просветителите.]

36:6.8 (405.1) [Indited by a Vorondadek Son stationed on Urantia as an observer and acting in this capacity by request of the Melchizedek Chief of the Supervising Revelatory Corps.]

Документ 37. Личности на локалната вселена

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 37. ЛИЧНОСТИ НА ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

Секции

Въведение
1. Вселенските Помощници
2. Ярките Вечерни Звезди
3. Архангелите
4. Височайшите Помощници
5. Върховните Упълномощени
6. Небесните Наблюдатели
7. Учителите на Обителските Светове
8. Върховните духовни категории
9. постоянните жители на локалната вселена
10. Другите групи на локалната вселена

PAPER 37
PERSONALITIES OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction
1. The Universe Aids
2. The Brilliant Evening Stars
3. The Archangels
4. Most High Assistants
5. High Commissioners
6. Celestial Overseers
7. Mansion World Teachers
8. Higher Spirit Orders of Assignment
9. Permanent Citizens of the Local Universe
10. Other Local Universe Groups

Въведение

НАЧЕЛО на всички личности в Небадон стои Михаил – Синът-Създател и Владетел, баща и властелин на вселената. Равен по божественост и допълващ в създателни атрибути е Майчинският Дух на локалната вселена – Божествената Попечителка на Салвингтон. Тези създатели в най-буквалния смисъл са Бащата-Син и Духът-Майка на всички странстващи в Небадон.

В предишните повествувания се разглеждаха създадените категории синовство; следващите ще разкажат за попечителските духове и възходящите синове. Настоящото повествувание основно е посветено на промеждутъчната група Вселенски Помощници, но накратко ще се докоснем и до върховните духове на Небадон и някои категории постоянни обитатели на локалната вселена.

INTRODUCTION

37:0.1 (406.1) AT THE head of all personality in Nebadon stands the Creator and Master Son, Michael, the universe father and sovereign. Co-ordinate in divinity and complemental in creative attributes is the local universe Mother Spirit, the Divine Minister of Salvington. And these creators are in a very literal sense the Father-Son and the Spirit-Mother of all the native creatures of Nebadon.

37:0.2 (406.2) Preceding papers have dealt with the created orders of sonship; succeeding narratives will portray the ministering spirits and the ascending orders of sonship. This paper is chiefly concerned with an intervening group, the Universe Aids, but it will also give brief consideration to certain of the higher spirits stationed in Nebadon and to certain of the orders of permanent citizenship in the local universe.

1. ВСЕЛЕНСКИТЕ ПОМОЩНИЦИ

Много от уникалните категории, които обикновено се включват в този клас, не са разкрити; но в този вид, в който те са представени в настоящото повествуване, Вселенските Помощници се обединяват в седем категории:

1. Ясни Утринни Звезди.

2. Ярки Вечерни Звезди.

3. Архангели.

4. Височайши Помощници.

5. Върховни Упълномощени.

6. Небесни Наблюдатели.

7. Учители на Обителските Светове.

Първата категория Вселенски Помощници са Ясните Утринни Звезди. Във всяка локална вселена тя е представена само от едно същество: първородното изконно създание на локалната вселена. Ясната Утринна Звезда на нашата вселена е известна под името Гавраил Салвингтонски – главен администратор на цялата Небадон, действащ като личен представител на Пълновластния Син и изразител на интересите на неговата съзидателна съпруга.

По време на ранните епохи на установяване на Небадон редом с Михаил и Съзидателния Дух не е имало никого освен Гавраил. С растежа на вселената и увеличаването на административните проблеми край него се появило обкръжение от неразкрити помощници, а впоследствие тази група била попълнена от небадонския корпус от Вечерни Звезди.

1. THE UNIVERSE AIDS

37:1.1 (406.3) Many of the unique orders generally grouped in this category are unrevealed, but as presented in these papers, the Universe Aids include the following seven orders:

37:1.2 (406.4) 1. Bright and Morning Stars.

37:1.3 (406.5) 2. Brilliant Evening Stars.

37:1.4 (406.6) 3. Archangels.

37:1.5 (406.7) 4. Most High Assistants.

37:1.6 (406.8) 5. High Commissioners.

37:1.7 (406.9) 6. Celestial Overseers.

37:1.8 (406.10) 7. Mansion World Teachers.

37:1.9 (406.11) Of the first order of Universe Aids, the Bright and Morning Stars, there is just one in each local universe, and he is the first-born of all creatures native to a local universe. The Bright and Morning Star of our universe is known as Gabriel of Salvington. He is the chief executive of all Nebadon, functioning as the personal representative of the Sovereign Son and as spokesman for his creative consort.

37:1.10 (406.12) During the earlier times of Nebadon, Gabriel worked quite alone with Michael and the Creative Spirit. As the universe grew and administrative problems multiplied, he was provided with a personal staff of unrevealed assistants, and eventually this group was augmented by the creation of the Nebadon corps of Evening Stars.

2. ЯРКИТЕ ВЕЧЕРНИ ЗВЕЗДИ

Тези ярки създания били замислени от Мелхиседек и сътворени от Сина-Създател и Съзидателния Дух. Те изпълняват различни задължения, но основно действат като свръзки на Гавраил, главния администратор на локалната вселена. Едно или няколко такива същества функционират като негови представители в столицата на всяко съзвездие и система в Небадон.

Като глава на изпълнителната власт Гавраил по длъжност е председател или наблюдател на повечето салвингтонски конклави, при което едновременно може да се

2. THE BRILLIANT EVENING STARS

37:2.1 (407.1) These brilliant creatures were planned by the Melchizedeks and were then brought into being by the Creator Son and the Creative Spirit. They serve in many capacities but chiefly as liaison officers of Gabriel, the local universe chief executive. One or more of these beings function as his representatives at the capital of every constellation and system in Nebadon.

37:2.2 (407.2) As chief executive of Nebadon, Gabriel is ex officio chairman of, or observer at, most of the Salvington conclaves, and as many as one thousand of these are often in session

провеждат до хиляда заседания. В такива случаи Гавраил го представляват Ярките Вечерни Звезди; той е неспособен да бъде едновременно на две места и свръхангелите запълват това ограничение. Такава услуга оказват те и на корпуса на Троичните Синове-Учители.

Макар че самият Гавраил е зает с административни проблеми, посредством Ярките Вечерни Звезди той поддържа връзка с всички страни на вселенския живот и вселенските дела. Вечерните Звезди винаги го съпровождат като негови лични представители при посещенията му на отделни планети. При изпълнението на такива поръчения тях понякога ги наричат „ангелите Господни“. Те често отиват на Уверса като представители на Ясната Утринна Звезда пред съдилищата и асамблеите на Извечно Древните, но рядко пресичат границите на Орвонтон.

Ярките Вечерни Звезди са уникална двояка категория, в която влизат както създадени в този ранг, така и постигнали го същества. Понастоящем небадонският корпус на тези свръхангели наброява 13 641 Ярки Вечерни Звезди. 4 832 същества са създадени в този ранг, докато 8 809 са възходящи духове, постигнали тази цел на възвишеното служене. Много от тези възходящи Вечерни Звезди са започнали своя вселенски път като серафими, други са се издигнали от неразкритите категории създания. Като цел на постижение този висок корпус остава открит за кандидатите за възход дотогава, докато вселената не се утвърди в светлината и живота.

И двата типа Ярки Вечерни Звезди са прекрасно видни от морантийните личности и от някои типове свръхсмъртни материални същества. Създадените същества от тази интересна и разностранна категория притежават духовна сила, която може да се проявява независимо от тяхното лично присъствие.

Главата на тези свръхангели е Гавалия – първородният представител от тази категория в Небадон. От времето на завръщането на Христос Михаил от своето триумфално посвещение на Урантия Гавалия изпълнява задълженията на попечител на възходящите смъртни, а през последните деветнадесет столеття урантийско време в Йерусем се намира резиденцията на неговия партньор, Галантия, където прекарва приблизително половината от своето време. Галантия е първият от възходящите свръхангели, постигнали това високо положение.

Освен обичайното поредно изпълнение на

simultaneously. The Brilliant Evening Stars represent Gabriel on these occasions; he cannot be in two places at the same time, and these superangels compensate for this limitation. They perform an analogous service for the corps of the Trinity Teacher Sons.

37:2.3 (407.3) Though personally occupied with administrative duties, Gabriel maintains contact with all other phases of universe life and affairs through the Brilliant Evening Stars. They always accompany him on his planetary tours and frequently go on special missions to the individual planets as his personal representatives. On such assignments they have sometimes been known as “the angel of the Lord.” They frequently go to Uversa to represent the Bright and Morning Star before the courts and assemblies of the Ancients of Days, but they seldom journey beyond the confines of Orvonton.

37:2.4 (407.4) The Brilliant Evening Stars are a unique twofold order, embracing some of created dignity and others of attained service. The Nebadon corps of these superangels now numbers 13,641. There are 4,832 of created dignity, while 8,809 are ascendant spirits who have attained this goal of exalted service. Many of these ascendant Evening Stars started their universe careers as seraphim; others have ascended from unrevealed levels of creature life. As an attainment goal this high corps is never closed to ascension candidates so long as a universe is not settled in light and life.

37:2.5 (407.5) Both types of Brilliant Evening Stars are easily visible to morontia personalities and certain types of supermortal material beings. The created beings of this interesting and versatile order possess a spirit force which can be manifested independently of their personal presence.

37:2.6 (407.6) The head of these superangels is Gavalia, the first-born of this order in Nebadon. Since the return of Christ Michael from his triumphant bestowal on Urantia, Gavalia has been assigned to the ascendant mortal ministry, and for the last nineteen hundred Urantia years his associate, Galantia, has maintained headquarters on Jerusem, where he spends about half of his time. Galantia is the first of the ascendant superangels to attain this high estate.

37:2.7 (407.7) No grouping or company organization of the Brilliant Evening Stars exists other than their

различни задачи Ярките Вечерни Звезди не се обединяват в някакви групи или отряди. Те сравнително рядко получават задачи, свързани с възхода на смъртните, но при изпълнение на подобни мисии никога не действат самостоятелно. Тези същества винаги работят по двойки; единият от членовете на такава двойка е създадено същество, а другият – възходяща Вечерна Звезда.

Едно от висшите задължения на Вечерните Звезди е съпровождането на посвещенческите Синове-Авонал в тяхната планетарна мисия – така, както Гавраил е съпровождал Михаил при посвещението му на Урантия. В такива случаи двамата съпровождащи свръхангели са висшестоящи личности и изпълняват задълженията на съвместни предводители на архангелите и всички други същества, участващи в тези начинания. Когато дойде времето, именно старшият от тези предводители-свръхангели се обръща към посвещенческия Син-Авонал с думите: „Заеми се с делото на твоя брат.“

Аналогични двойки свръхангели се назначават в планетарните корпуси на Троичните Синове-Учители, които откриват следпосвещенческата епоха на обитаемия свят – зората на духовния живот. При изпълнението на такива задачи Вечерните Звезди действат като свръзки между смъртните светове и невидимия корпус на Синовете-Учители.

Световете на Вечерните Звезди. Шестата група от седемте салвингтонски свята и четиридесет и двата подчинени спътника са определени за администрацията на Ярките Вечерни Звезди. Седемте първични свята се възглавяват от създадените чинове от тези свръхангели, докато подчинените спътници се управляват от възходящи Вечерни Звезди.

Спътниците на първите три свята са посветени на училищата на Синовете-Учители и Вечерните Звезди, които са посветени на духовните личности на локалната вселена. Следващите три групи спътници са заети с аналогични съвместни училища за подготовка на възходящи смъртни. Спътниците на седмия свят са определени за триединните съвещания на Синовете-Учители, Вечерните Звезди и завършващите. В последно време тези свръхангели имат най-пряко отношение към работата, провеждана в локалната вселена от Корпуса на Завършващите, и вече отдавна взаимодействат със Синовете-Учители. Вечерните Звезди и Гравитационните Посланици, прикрепени към работните групи на завършващите, са свързани с връзки на

customary association in pairs on many assignments. They are not extensively assigned on missions pertaining to the ascendant career of mortals, but when thus commissioned, they never function alone. They always work in pairs — one a created being, the other an ascendant Evening Star.

37:2.8 (407.8) One of the high duties of the Evening Stars is to accompany the Avonal bestowal Sons on their planetary missions, even as Gabriel accompanied Michael on his Urantia bestowal. The two attending superangels are the ranking personalities of such missions, serving as cocommanders of the archangels and all others assigned to these undertakings. It is the senior of these superangel commanders who, at the significant time and age, bids the Avonal bestowal Son, “Be about your brother's business.”

37:2.9 (408.1) Similar pairs of these superangels are assigned to the planetary corps of Trinity Teacher Sons that functions to establish the postbestowal or dawning spiritual age of an inhabited world. On such assignments the Evening Stars serve as liaisons between the mortals of the realm and the invisible corps of Teacher Sons.

37:2.10 (408.2) *The Worlds of the Evening Stars.* The sixth group of seven Salvington worlds and their forty-two tributary satellites are assigned to the administration of the Brilliant Evening Stars. The seven primary worlds are presided over by the created orders of these superangels, while the tributary satellites are administered by ascendant Evening Stars.

37:2.11 (408.3) The satellites of the first three worlds are devoted to the schools of the Teacher Sons and the Evening Stars dedicated to the spirit personalities of the local universe. The next three groups are occupied by similar joint schools devoted to the training of ascending mortals. The seventh-world satellites are reserved for the triune deliberations of the Teacher Sons, the Evening Stars, and the finaliters. During recent times these superangels have been closely identified with the local universe work of the Corps of the Finality, and they have long been associated with the Teacher Sons. There exists a liaison of tremendous power and import between the Evening Stars and the Gravity Messengers attached to the finaliter working groups. The seventh primary world itself is reserved for those

изключително могъщество и важност. Що се отнася до седмия първичен свят, то той е определен за неразкритите аспекти на бъдещите отношения между Синовете-Учители, завършващите и Вечерните Звезди след окончателното свръхвселенско проявление на личността на Бог-Върховния.

unrevealed matters which pertain to the future relationship that will obtain between the Teacher Sons, the finaliters, and the Evening Stars consequent upon the completed emergence of the superuniverse manifestation of the personality of God the Supreme.

3. АРХАНГЕЛИТЕ

Архангелите са потомство на Сина-Създател и Вселенския Майчински Дух. Те са върховен тип висши духовни същества, създавани в голямо количество в локалната вселена, и по време на последната регистрация в Небадон е имало почти осемстотин хиляди архангели.

Сред личностите на локалната вселена архангелите са една от немногото групи, обикновено неподчинени на Гавраил. Те нямат никакво отношение към текущото управление на вселената, тъй като техният труд е посветен на спасението на създанията и помощта на смъртните на времето и пространството при придвижването им по възходящия път. Макар че обикновено архангелите не се подчиняват на ръководството на Ясната Утринна Звезда, понякога те действат от негово име. Те също така сътрудничат с другите Вселенски Помощници, такива като Вечерните Звезди, както се вижда от някои събития, отразени в разказа за внедряването на живота във вашия свят.

Корпусът на архангелите на Небадон се управлява от първородното същество с този чин, а неотдавна на Урантия се появи регионален център на архангелите. Именно този необичаен факт изведнъж привлече вниманието на стажантите, пребиваващи отвъд пределите на Небадон. Едно от първите наблюдения се състои в това, че много видове възходяща дейност на Ярките Вечерни Звезди се отправят от столицата на локалната система Сатания. След това те разбират, че някои дейности на архангелите се управляват от неголям и привидно незначителен обитаем свят, наречен Урантия. След това им се съобщава за посвещението на Михаил на Урантия, което се съпровожда с незабавно повишен интерес към вас и вашата скромна сфера.

Разбирате ли вие значението на факта, че вашата примитивна и объркала се планета стана регионален център на вселенското управление и ръководство на някои видове дейности на архангелите, свързани с програмата за възход? Това несъмнено е

3. THE ARCHANGELS

37:3.1 (408.4) Archangels are the offspring of the Creator Son and the Universe Mother Spirit. They are the highest type of high spirit being produced in large numbers in a local universe, and at the time of the last registry there were almost eight hundred thousand in Nebadon.

37:3.2 (408.5) Archangels are one of the few groups of local universe personalities who are not normally under the jurisdiction of Gabriel. They are not in any manner concerned with the routine administration of the universe, being dedicated to the work of creature survival and to the furtherance of the ascending career of the mortals of time and space. While not ordinarily subject to the direction of the Bright and Morning Star, the archangels do sometimes function by his authority. They also collaborate with others of the Universe Aids, such as the Evening Stars, as is illustrated by certain transactions depicted in the narrative of life transplantation on your world.

37:3.3 (408.6) The archangel corps of Nebadon is directed by the first-born of this order, and in more recent times a divisional headquarters of the archangels has been maintained on Urantia. It is this unusual fact that soon arrests the attention of extra-Nebadon student visitors. Among their early observations of intrauniverse transactions is the discovery that many ascendant activities of the Brilliant Evening Stars are directed from the capital of a local system, Satania. On further examination they discover that certain archangel activities are directed from a small and apparently insignificant inhabited world called Urantia. And then ensues the revelation of Michael's bestowal on Urantia and their immediately quickened interest in you and your lowly sphere.

37:3.4 (409.1) Do you grasp the significance of the fact that your lowly and confused planet has become a divisional headquarters for the universe administration and direction of certain archangel activities having to do with the Paradise ascension scheme? This undoubtedly presages the future

предзнаменование за бъдещо съсредоточаване и на друга, свързана с възхода дейност в света на посвещение на Михаил и придава колосален и тържествен смисъл на личното обещание на Учителя: „Аз ще се върна.“

concentration of other ascendant activities on the bestowal world of Michael and lends a tremendous and solemn import to the Master's personal promise, “I will come again.”

Обикновено архангелите се назначават за служене на синовете от категорията Авонал, но отначало те трябва да преминат широка предварителна подготовка във всички области на работата на различни попечителски духове. Всеки Райски посвещенчески Син в обитаемия свят се придружава от корпус от сто архангели, прикрепвани към него за срока на посвещението му. Ако Синът-Арбитър стане временен управител на планетата, тези архангели се превръщат в ръководители на целия небесен живот на такава сфера.

37:3.5 (409.2) In general, the archangels are assigned to the service and ministry of the Avonal order of sonship, but not until they have passed through extensive preliminary training in all phases of the work of the various ministering spirits. A corps of one hundred accompanies every Paradise bestowal Son to an inhabited world, being temporarily assigned to him for the duration of such a bestowal. If the Magisterial Son should become temporary ruler of the planet, these archangels would act as the directing heads of all celestial life on that sphere.

Двама старши архангели винаги са като лични помощници на Райския Авонал при всичките му планетарни мисии, било то съдопроизводство, арбитражни мисии или посвещенчески инкарнации. След като този Райски Син завърши съда над сферата и мъртвите бъдат извикани за регистрация (така нареченото възкресение), серафическите пазители на потопените в сън личности в буквалния смисъл на думата отговарят на „гласа на архангела“. Завършването на съдния период се провъзгласява от съпровождащия архангел. Това е архангелът на възкресението, понякога наричан „архангел Михаил“.

37:3.6 (409.3) Two senior archangels are always assigned as the personal aids of a Paradise Avonal on all planetary missions, whether involving judicial actions, magisterial missions, or bestowal incarnations. When this Paradise Son has finished the judgment of a realm and the dead are called to record (the so-called resurrection), it is literally true that the seraphic guardians of the slumbering personalities respond to “the voice of the archangel.” The roll call of a dispensation termination is promulgated by an attendant archangel. This is the archangel of the resurrection, sometimes referred to as the “archangel of Michael.”

Световете на архангелите. Седмата група обкръжаващи Салвингтон светове, заедно с техните спътници, е отредена за архангелите. Първата сфера и всичките шест подчинени й спътника е заета от регистраторите на личности. Този гигантски корпус архивариуси води точен отчет за биографичните данни за живота на всеки смъртен на времето – от момента на неговото раждане до завършването на вселенския му път, когато създанието или напуска Салвингтон, преминавайки в режима на свръхвселената, или трябва да бъде „изтрито от книгата на живота“ по заповед на Извечно Древния.

37:3.7 (409.4) The Worlds of the Archangels. The seventh group of the encircling Salvington worlds, with their associated satellites, is assigned to the archangels. Sphere number one and all of its six tributary satellites are occupied by the personality record keepers. This enormous corps of recorders busy themselves with keeping straight the record of each mortal of time from the moment of birth up through the universe career until such an individual either leaves Salvington for the superuniverse regime or is “blotted out of recorded existence” by the mandate of the Ancients of Days.

Именно в тези светове личностните данни и идентификационни гаранции се класифицират, регистрират и запазват през това време, което отделя материалната смърт от възстановяването на личността – възкресението от мъртвите.

37:3.8 (409.5) It is on these worlds that personality records and identification sureties are classified, filed, and preserved during that time which intervenes between mortal death and the hour of repersonalization, the resurrection from death.

4. ВИСОЧАЙШИТЕ ПОМОЩНИЦИ

4. MOST HIGH ASSISTANTS

Височайшите Помощници са група доброволци, които пристигат в локалната

37:4.1 (409.6) The Most High Assistants are a group of volunteering beings, of origin outside the local

вселена и биват временно назначавани като представители или наблюдатели от централната вселена и свръхвселената в локалните творения. Тяхната численост постоянно се колебае, но винаги се изразява в много милиони.

Така, от време на време, получаваме благотворна опека и помощ от такива същества с Райски произход, като Възпитателите по Мъдрост, Божествените Съветници, Всеобщите Цензори, Свещените Троични Духове, Тринитизираните Синове, Единичните Посланици, свръхнафимите, секонафимите, тертиафимите и други милосърдни попечители, които пребивават сред нас, за да помогнат на изконните личности на вселената в техния стремеж да приведат цялата Небадон в по-голямо съответствие с идеите на Орвонтон и идеалите на Рая.

Които и да било от тези същества могат да служат в Небадон доброволно и така – формално, са извън нашата юрисдикция, но когато тези личности от свръх- и централната вселена идват тук по задачи, те се подчиняват на някои правила на локалната вселена, макар да продължават да действат като представители на висшите вселени и да се трудят в съответствие с инструкциите, определящи тяхната мисия в нашата сфера. Техният обединен център се намира в салвингтонския сектор на Извечно Единния и те се трудят в Небадон под общото наблюдение на този посланик на Райската Троица. Когато тези личности на висшите сфери са на служба в неприкрепените групи, те като правило се самоуправляват, но ако служат по нечия молба, то често пъти доброволно и изцяло се подчиняват на упълномощените ръководители на сферите на своето назначение.

Височайши Помощници служат на нивото на локалната вселена и съзвездията, но не биват прикрепвани непосредствено към системните или планетарни правителства. При все това те могат да действат навсякъде в локалната вселена и да получават назначения във всяка сфера на дейност в Небадон – управленческа, изпълнителна, образователна и други.

Голямата част от този корпус служи като помощници на Райските личности в Небадон – Извечно Единния, Сина-Създател, Извечно Верните, Синовете-Арбитри и Троичните Синове-Учители. Понякога при воденето на делата в локалната вселена се оказва целесъобразно някои детайли да се скрият за известно време практически от всички изконни личности на локалното творение. Освен това

universe, who are temporarily assigned as central and superuniverse representatives to, or observers of, the local creations. Their number varies constantly but is always far up in the millions.

37:4.2 (409.7) From time to time we thus benefit from the ministry and assistance of such Paradise-origin beings as Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Inspired Trinity Spirits, Trinitized Sons, Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, tertiaphim, and other gracious ministers, who sojourn with us for the purpose of helping our native personalities in the effort to bring all Nebadon into fuller harmony with the ideas of Orvonton and the ideals of Paradise.

37:4.3 (410.1) Any of these beings may be voluntarily serving in Nebadon and hence be technically outside our jurisdiction, but when functioning by assignment, such personalities of the super- and central universes are not wholly exempt from the regulations of the local universe of their sojourn, though they continue to function as representatives of the higher universes and to work in accordance with the instructions which constitute their mission in our realm. Their general headquarters is situated in the Salvington sector of the Union of Days, and they operate in Nebadon subject to the oversupervision of this ambassador of the Paradise Trinity. When serving in unattached groups, these personalities from the higher realms are usually self-directing, but when serving on request, they often voluntarily place themselves wholly under the jurisdiction of the supervising directors of the realms of assigned function.

37:4.4 (410.2) Most High Assistants serve in local universe and in constellation capacities but are not directly attached to the system or planetary governments. They may, however, function anywhere in the local universe and may be assigned to any phase of Nebadon activity — administrative, executive, educational, and others.

37:4.5 (410.3) Most of this corps is enlisted in assisting the Nebadon Paradise personalities — the Union of Days, the Creator Son, the Faithfuls of Days, the Magisterial Sons, and the Trinity Teacher Sons. Now and then in the transaction of the affairs of a local creation it becomes wise to withhold certain details, temporarily, from the knowledge of practically all of the native personalities of that local universe. Certain

опитните и прозорливи членове на корпуса на Височайшите Помощници са способни най-добре да разберат и по-дълбоко да осмислят някои прогресивни планове и сложни решения и в такива ситуации, както и в много други, те оказват огромна помощ на управителите и управляващите вселената.

advanced plans and complex rulings are also better grasped and more fully understood by the more mature and farseeing corps of Most High Assistants, and it is in such situations, and many others, that they are so highly serviceable to the universe rulers and administrators.

5. ВЪРХОВНИТЕ УПЪЛНОМОЩЕНИ

Върховните Упълномощени са възходящи смъртни, слели се с Духа; те не се сливат с Настройчиците. Вие добре разбирате възхода във вселената на смъртния кандидат за сливане с Настройчика, което е висока цел за всички смъртни на Урантия от времето на посвещението на Христос Михаил. Но това не е единственото предназначение на всички смъртни от допосвещенческите епохи в световете, подобни на вашия: съществуват светове, чиито обитатели никога не стават постоянни подопечни на Настройчици на Съзнанието. Тайнствените Наставници, с които Раят дарява такива смъртни, никога не се съединяват с тях във вечен съюз; и все пак Настройчиците се населват в тях за известно време и служат като проводници и еталони по време на живота им в плът. В течение на това временно пребиваване те подпомагат еволюцията на безсмъртната душа така, както това става в тези същества, с които те се надяват да се слеят; но след завършване на смъртния път те напускат завинаги тези, с които са били свързани с временна връзка.

Спасените души от тази категория постигат безсмъртие благодарение на вечното сливане с индивидуализираната частица от духа на Майчинския Дух на локалната вселена. Тази група – поне в Небадон, не е многобройна. В обителските светове ще се срещнете и сближите с тези слели се с Духа смъртни, които се възвисяват заедно с вас по Райския път до Салвингтон, където те остават. Впоследствие някои от тях ще успеят да се издигнат на по-високи вселенски нива, но мнозинството от тях завинаги ще остане в разпореждане на локалната вселена; като класа на тях не им е съдено да достигнат Рая.

Без да се слеят с Наставниците, те не стават завършващи, но евентуално биват приети в Корпуса на Съвършенството на локалната вселена. В духа те са изпълнили повелята на Отеца „Бъдете съвършени“.

След зачисляване в небадонския Корпус на Съвършенството слелите се с Духа възходящи създания могат да приемат назначение като Вселенски Помощници, което е един от откритите за тях пътища за

5. HIGH COMMISSIONERS

37:5.1 (410.4) The High Commissioners are Spirit-fused ascendant mortals; they are not Adjuster fused. You quite well understand about the universe-ascension career of a mortal candidate for Adjuster fusion, that being the high destiny in prospect for all Urantia mortals since the bestowal of Christ Michael. But this is not the exclusive destiny of all mortals in the prebestowal ages of worlds like yours, and there is another type of world whose inhabitants are never permanently indwelt by Thought Adjusters. Such mortals are never permanently joined in union with a Mystery Monitor of Paradise bestowal; nevertheless, the Adjusters do transiently indwell them, serving as guides and patterns for the duration of the life in the flesh. During this temporary sojourn they foster the evolution of an immortal soul just as in those beings with whom they hope to fuse, but when the mortal race is run, they take eternal leave of the creatures of temporary association.

37:5.2 (410.5) Surviving souls of this order attain immortality by eternal fusion with an individualized fragment of the spirit of the local universe Mother Spirit. They are not a numerous group, at least not in Nebadon. On the mansion worlds you will meet and fraternize with these Spirit-fused mortals as they ascend the Paradise path with you as far as Salvington, where they stop. Some of them may subsequently ascend to higher universe levels, but the majority will forever remain in the service of the local universe; as a class they are not destined to attain Paradise.

37:5.3 (411.1) Not being Adjuster fused, they never become finaliters, but they do eventually become enrolled in the local universe Corps of Perfection. They have in spirit obeyed the Father's command, “Be you perfect.”

37:5.4 (411.2) After attaining the Nebadon Corps of Perfection, Spirit-fused ascenders may accept assignment as Universe Aids, this being one of the avenues of continuing experiential growth which is open to them. Thus do they become candidates

продължаване на емпиричния им растеж. Така те стават кандидати за високата длъжност тълкуватели на възгледите на еволюционните материални създания пред небесните власти на локалната вселена.

Върховните Упълномощени започват своята служба на планетите като упълномощени по расовите въпроси. В този статут те разясняват възгледите и излагат потребностите на различните човешки раси. Явявайки се изразители на интересите на смъртните раси, тези същества са беззаветно предани на тяхното благополучие и неуморно се стремят да получат милосърдно, безпристрастно и справедливо отношение към тези раси във всички взаимоотношения с останалите народи. Упълномощените по расовите въпроси действат в условията на безкрайните планетарни кризи и са красноречиви изразители на груповите интереси на борещите се с трудностите смъртни.

Натрупвайки голям опит в решаването на проблемите в обитаемите светове, тези упълномощени по расовите въпроси се издигат на все по-високи нива и евентуално достигат ранг Върховни Упълномощени на и в локалната вселена. По данни от последната регистрация в Небадон са съществували малко повече от половин милиард Върховни Упълномощени. Тези същества не се отнасят към завършващите, но те са възходящи същества, които притежават продължителен опит и принасят огромна полза на своите родни сфери.

Ние неизменно откриваме тези упълномощени във всички съдилища, от низшите до върховните. Наистина, те не вземат участие в слушанията, но присъстват като върховни експерти, консултиращи председателстващите съдии по въпросите на миналия живот, средата и вътрешната природа на тези, които съдебният процес засяга.

Върховните Упълномощени биват прикрепвани към различните войнства на посланиците на пространството и са неизменни спътници на попечителските духове на времето. Тях можеш да ги срещнеш сред изказващите се на различни вселенски асамблеи и тези упълномощени, притежаващи мъдростта на смъртните, неизменно влизат в състава на мисията на Божиите Синове в пространствените светове.

Всеки път, когато по съображения за справедливост и правосъдие е необходимо да се разбере характерът на въздействието на предполагаемата политика или процедура на еволюционните раси на времето, тези

for commissions to the high service of interpreting the viewpoints of the evolving creatures of the material worlds to the celestial authorities of the local universe.

37:5.5 (411.3) The High Commissioners begin their service on the planets as race commissioners. In this capacity they interpret the viewpoints and portray the needs of the various human races. They are supremely devoted to the welfare of the mortal races whose spokesmen they are, ever seeking to obtain for them mercy, justice, and fair treatment in all relationships with other peoples. Race commissioners function in an endless series of planetary crises and serve as the articulate expression of whole groups of struggling mortals.

37:5.6 (411.4) After long experience in problem solving on the inhabited worlds, these race commissioners are advanced to the higher levels of function, eventually attaining the status of High Commissioners of and in the local universe. The last registration recorded slightly over one and one-half billion of these High Commissioners in Nebadon. These beings are not finaliters, but they are ascendant beings of long experience and of great service to their native realm.

37:5.7 (411.5) We invariably find these commissioners in all the tribunals of justice, from the lowest to the highest. Not that they participate in the proceedings of justice, but they do act as friends of the court, advising the presiding magistrates respecting the antecedents, environment, and inherent nature of those concerned in the adjudication.

37:5.8 (411.6) High Commissioners are attached to the various messenger hosts of space and always to the ministering spirits of time. They are encountered on the programs of various universe assemblies, and these same mortal-wise commissioners are always attached to the missions of the Sons of God to the worlds of space.

37:5.9 (411.7) Whenever fairness and justice require an understanding of how a contemplated policy or procedure would affect the evolutionary races of time, these commissioners are at hand to present their recommendations; they are always present to speak for those who cannot be present to speak

представители са готови да предоставят своите препоръки; те винаги присъстват, за да се изкажат от името на тези, които не могат да се изкажат лично.

Светове на смъртните, слели се с Духа. Осмата група от седемте първични свята и подчинените спътници от салвингтонския кръг е изключително владение на слелите се с Духа смъртни от Небадон. Възходящите смъртни, слели се с Настройчиците, нямат отношение към тези светове, ако не се смята това, че те нееднократно, с удоволствие и полза за себе си, посещават тези сфери като гости на техните постоянни обитатели – смъртните, слели се с Духа.

Тези светове са място за постоянно обитание на слелите се с Духа спасени смъртни, с изключение на тези малцина, които достигат Уверса и Рая. Такова преднамерено ограничение на възхода действа за благото на локалните вселени, тъй като осигурява съхраняването на постоянно развит контингент, чийто нарастващ опит и по-нататък ще спомага за стабилността и разнообразието в управлението на локалната вселена. Тези същества може да не достигат Рая, но придобитата от тях емпирична мъдрост в решаването на проблемите на Небадон значително превъзхожда всички достижения на възходящите създания, които само временно се намират в локалната вселена. И тези спасени души продължават да съществуват като уникални съчетания на човешкото и божественото, способни все по-добре да съединяват възгледите на тези две толкова различни нива и да излагат двойствена гледна точка, проявявайки все по-голяма мъдрост.

for themselves.

37:5.10 (411.8) *The Worlds of the Spirit-fused Mortals.* The eighth group of seven primary worlds and tributary satellites in the Salvington circuit are the exclusive possession of the Spirit-fused mortals of Nebadon. Ascending Adjuster-fused mortals are not concerned with these worlds except to enjoy many pleasant and profitable sojourns as the invited guests of the Spirit-fused residents.

37:5.11 (411.9) Except for those few who attain Uversa and Paradise, these worlds are the permanent residence of the Spirit-fused survivors. Such designed limitation of mortal ascent reacts to the good of the local universes by insuring the retention of a permanent evolved population whose augmenting experience will continue to enhance the future stabilization and diversification of the local universe administration. These beings may not attain Paradise, but they achieve an experiential wisdom in the mastery of Nebadon problems that utterly surpasses anything attained by the transient ascenders. And these surviving souls continue as unique combinations of the human and the divine, being increasingly able to unite the viewpoints of these two widely separate levels and to present such a dual viewpoint with ever-heightening wisdom.

6. НЕБЕСНИТЕ НАБЛЮДАТЕЛИ

Образователната система на Небадон се управлява от Троични Синове-Учители съвместно с просветителския корпус на Мелхиседек, но голямата работа по укрепването и поддържането на тази система се води от Небесните Наблюдатели. Съществата, набирани в този корпус, представляват всички типове индивиди, свързани с програмата за образование и подготовка на възходящи смъртни. В Небадон съществуват над три милиона такива същества и всички те са доброволци, способни – благодарение на своя опит, да служат като съветници по въпросите на образованието за цялата сфера. Тръгвайки от своите центрове в салвингтонските светове на Мелхиседек, тези наблюдатели действат по

6. CELESTIAL OVERSEERS

37:6.1 (412.1) The Nebadon educational system is jointly administered by the Trinity Teacher Sons and the Melchizedek teaching corps, but much of the work designed to effect its maintenance and upbuilding is carried on by the Celestial Overseers. These beings are a recruited corps embracing all types of individuals connected with the scheme of educating and training the ascending mortals. There are upward of three million of them in Nebadon, and they are all volunteers who have qualified by experience to serve as educational advisers to the entire realm. From their headquarters on the Salvington worlds of the Melchizedeks, these overseers range the local universe as inspectors of the Nebadon school technique designed to effect the mind training and the spirit education of the ascending

цялата локална вселена като инспектори от небадонския метод на обучение, за да подобрят интелектуалната подготовка и духовното възпитание на възходящите създания.

Тази подготовка на разума и просвещение на духа започва в световете на произход на хората и продължава в обителските светове на системата и останалите сфери на развитие, свързани с Йерусем, в седемдесетте свята на социализация, съществуващи при Едемия, и в четиристотин и деветдесетте сфери на духовно развитие, обкръжаващи Салвингтон. В самата столица на вселената се намират многобройните школи на Мелхиседек, колежите на Вселенските Синове, серафическите университети, школите на Синовете-Учители и Извечно Единния. Направено е всичко възможно за това, разнообразните вселенски личности да могат да се издигат на нови нива на служене и да усъвършенстват своята дейност. Цялата вселена е едно огромно училище.

Методите, използвани в много висши училища, не се вместват в човешката представа за изкуството за преподаване на истината, но основният принцип на цялата система за образование е формирането на характер посредством озарен от просвещение опит. Учителите осигуряват просвещението; местонахождението във вселената и статутът на възходящо създание предоставят възможността за придобиване на опит; мъдрото използване на тези два фактора формират характер.

Същността на небадонската система на образование се заключава в това, че тя ви предлага задача, след което предоставя възможност да се обучите на идеален и божествен метод за нейното най-добро изпълнение. Дава ви се конкретна задача и едновременно с това ви се осигуряват учители, способни да ви научат на най-добрия начин за нейното изпълнение. Божественият план за образование осигурява тясна връзка между труда и обучението. Ние ви учим на най-доброто изпълнение на това, което ви караме да изпълните.

Целта на цялото това обучение и натрупване на опит се заключава в това, да ви подготви за прехода към висшите и по-духовни образователни сфери на свръхвселената. Прогресът в пределите на тази сфера е индивидуален, но придвижването от един етап към друг се извършва обикновено на цели класове.

Еволюцията във вечността не се заключава само в духовното развитие.

creatures.

37:6.2 (412.2) This training of mind and education of spirit is carried on from the worlds of human origin up through the system mansion worlds and the other spheres of progress associated with Jerusem, on the seventy socializing realms attached to Edentia, and on the four hundred and ninety spheres of spirit progress encircling Salvington. On the universe headquarters itself are numerous Melchizedek schools, the colleges of the Universe Sons, the seraphic universities, and the schools of the Teacher Sons and the Union of Days. Every possible provision is made to qualify the various personalities of the universe for advancing service and improving function. The entire universe is one vast school.

37:6.3 (412.3) The methods employed in many of the higher schools are beyond the human concept of the art of teaching truth, but this is the keynote of the whole educational system: character acquired by enlightened experience. The teachers provide the enlightenment; the universe station and the ascender's status afford the opportunity for experience; the wise utilization of these two augments character.

37:6.4 (412.4) Fundamentally, the Nebadon educational system provides for your assignment to a task and then affords you opportunity to receive instruction as to the ideal and divine method of best performing that task. You are given a definite task to perform, and at the same time you are provided with teachers who are qualified to instruct you in the best method of executing your assignment. The divine plan of education provides for the intimate association of work and instruction. We teach you how best to execute the things we command you to do.

37:6.5 (412.5) The purpose of all this training and experience is to prepare you for admission to the higher and more spiritual training spheres of the superuniverse. Progress within a given realm is individual, but transition from one phase to another is usually by classes.

37:6.6 (412.6) The progression of eternity does not consist solely in spiritual development. Intellectual acquisition is also a part of universal education.

Интелектуалните придобивки също са част от вселенското образование. Опитът на разума се увеличава пропорционално на разширяването на духовния хоризонт. Както разумът, така и духът получават равни възможности за обучение и прогрес. Но във всичко както разумът, така и духът получават равни възможности за обучение и прогрес. Но в цялото това възвишено възпитание на разума и духа вие завинаги се освобождавате от ограниченията на смъртната плът. Повече не ви се налага постоянно да примирявате противоречието и противоположните стремления на духовната и материална природа. В крайна сметка вие можете да се наслаждавате на единния импулс на позналия величие разум, отдавна вече освободен от примитивното животинско теглене към материалните неща.

The experience of the mind is broadened equally with the expansion of the spiritual horizon. Mind and spirit are afforded like opportunities for training and advancement. But in all this superb training of mind and spirit you are forever free from the handicaps of mortal flesh. No longer must you constantly referee the conflicting contentions of your divergent spiritual and material natures. At last you are qualified to enjoy the unified urge of a glorified mind long since divested of primitive animalistic trends towards things material.

Преди смъртните на Урантия да напуснат вселената Небадон, повечето от тях ще могат да се възползват от възможността за повече или по-малко продължително служене като членове на небадонския корпус Небесни Наблюдатели.

37:6.7 (413.1) Before leaving the universe of Nebadon, most Urantia mortals will be afforded opportunity to serve for a longer or shorter time as members of the Nebadon corps of Celestial Overseers.

7. УЧИТЕЛИТЕ НА ОБИТЕЛСКИТЕ СВЕТОВЕ

Учителите на Обителските Светове се набират измежду прославените херувими. Както и повечето други преподаватели в Небадон, те се назначават на длъжност от Мелхиседек. Те вземат участие в повечето образователни проекти на моронтийния живот и техният брой изобщо не се вмества в представата на смъртните.

Учителите за Обителските Светове като ниво на служене, постигано от херувими и сановими, се обсъжда в следващото повествуване, а като наставници, играещи важна роля в моронтийния живот, те ще бъдат подробно разгледани в едноименното повествуване.

7. MANSION WORLD TEACHERS

37:7.1 (413.2) The Mansion World Teachers are recruited and glorified cherubim. Like most other instructors in Nebadon they are commissioned by the Melchizedeks. They function in most of the educational enterprises of the morontia life, and their number is quite beyond the comprehension of mortal mind.

37:7.2 (413.3) As an attainment level of cherubim and sanobim, the Mansion World Teachers will receive further consideration in the next paper, while as teachers playing an important part in the morontia life, they will be more extensively discussed in the paper of that name.

8. ВЪРХОВНИТЕ ДУХОВНИ КАТЕГОРИИ

Освен енергийните центрове и физическите регулатори някои от духовните същества от върховните категории, принадлежащи към семейството на Безкрайния Дух, биват назначавани за постоянно служене в локалната вселена. Такова назначение получават следните категории върховни духове, отнасящи се към

8. HIGHER SPIRIT ORDERS OF ASSIGNMENT

37:8.1 (413.4) Besides the power centers and the physical controllers, certain of the higher-origin spirit beings of the family of the Infinite Spirit are of permanent assignment to the local universe. Of the higher spirit orders of the family of the Infinite Spirit the following are so assigned:

семейството на Безкрайния Дух:

Единичните Посланици, при функционално прикрепване към администрацията на локалната вселена, оказват неоценима услуга в нашия стремеж за преодоляване на ограниченията на времето и пространството. При отсъствие на такова назначение ние – създанията на локалната вселена, нямаме никаква власт над тях, но и в тези случаи тези уникални същества са винаги готови да ни помогнат в решаването на нашите проблеми и при изпълнението на нашите разпореждания.

Името на намиращия се в нашата локална вселена третичен *Надзирател на Вселенските Кръгове* е Андовонтия. Той има отношение само към духовните и моронтийни кръгове, а не към тези, които са във владение на енергийните управляващи. Именно той изолира Урантия по време на предателството на Калигастия в критичния период от бунта на Луцифер. Приветствайки смъртните на Урантия, той изразява своята радост от осъзнаването на това, че някога вие ще бъдете възстановени в контролираните от него вселенски кръгове.

Резиденцията на небадонския *Регистратор на Волеви Създания,* Салсатия, се намира в сектора на Гавраил в Салвингтон. Той автоматически осъзнава раждането и смъртта на волята, като регистрира точния брой на волевите създания, действащи в локалната вселена. Той се труди в тясна връзка с регистраторите на личностите, които живеят в регистрационните светове на архангелите.

Салвингтон е мястото на постоянно обитание на *Спомагателния Инспектор* — личния представител на Върховния Администратор на Орвонтон. Неговите партньори, *Пълномощните Стражи* в локалните системи, също са представители на Върховния Администратор на Орвонтон.

Всеобщите Миротворци — това са подвижните съдилища на времето и пространството, чиято дейност започва в еволюционните светове, обхващайки всяка секция от локалната вселена и простирайки се отвъд нейните предели. Тези арбитри влизат в регистъра на Уверса. Точният брой на небадонския корпус е неизвестен, но по мои оценки в нашата локална вселена действат около един милион миротворчески комисии.

Ние сме осигурени от своя дял правов интелект на вселената, наброяващ половин милиард *Юридически Съветници.* Тези същества са живите библиотеки на цялото пространство, пазещи емпирични знания по

37:8.2 (413.5) The *Solitary Messengers,* when functionally attached to the local universe administration, render invaluable service to us in our efforts to overcome the handicaps of time and space. When they are not thus assigned, we of the local universes have absolutely no authority over them, but even then these unique beings are always willing to help us with the solution of our problems and with the execution of our mandates.

37:8.3 (413.6) Andovontia is the name of the tertiary *Universe Circuit Supervisor* stationed in our local universe. He is concerned only with spirit and morontia circuits, not with those under the jurisdiction of the power directors. It was he who isolated Urantia at the time of the Caligastia betrayal of the planet during the testing seasons of the Lucifer rebellion. In sending greetings to the mortals of Urantia, he expresses pleasure in the anticipation of your sometime restoration to the universe circuits of his supervision.

37:8.4 (413.7) The Nebadon *Census Director,* Salsatia, maintains headquarters within the Gabriel sector of Salvington. He is automatically cognizant of the birth and death of will and currently registers the exact number of will creatures functioning in the local universe. He works in close association with the personality recorders domiciled on the record worlds of the archangels.

37:8.5 (413.8) An *Associate Inspector* is resident on Salvington. He is the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton. His associates, the *Assigned Sentinels* in the local systems, are also representatives of the Supreme Executive of Orvonton.

37:8.6 (414.1) The *Universal Conciliators* are the traveling courts of the universes of time and space, functioning from the evolutionary worlds up through every section of the local universe and on beyond. These referees are registered on Uversa; the exact number operating in Nebadon is not of record, but I estimate that there are in the neighborhood of one hundred million conciliating commissions in our local universe.

37:8.7 (414.2) Of the *Technical Advisers,* the legal minds of the realm, we have our quota, about one-half billion. These beings are the living and circulating experiential law libraries of all space.

въпросите на правото.

Корпусът от *Небесни Архивариуси* на Небадон, възходящи серафими, наброява седемдесет и пет същества. Това са старшите, или ръководещи, архивариуси. Броят на преминаващите подготовка студенти от тази категория е почти четири милиарда.

Служенето на седемдесетте милиарда *Морontийни Спътника* на Небадон е описано в тези повествувания, които се отнасят към преходните планети на странстващите на времето.

Всяка вселена притежава свой собствен корпус от изконни ангели; при все това в някои ситуации много ни помага съдействието на тези върховни духове, които водят началото си извън пределите на локалното творение. Някои редки и уникални видове услуги оказват свръхнафимите; днешният глава на серафимите на Урантия е първичен свръхнафим на Рая. Отразяващите секонафими се срещат навсякъде, където действа персоналът на свръхвселената, а огромното множество тертиафими се намира на временна служба като Височайши Помощници.

37:8.8 (414.3) Of the *Celestial Recorders,* the ascendant seraphim, we have in Nebadon seventy-five. These are the senior or supervising recorders. The advancing students of this order in training number almost four billion.

37:8.9 (414.4) The ministry of the seventy billion *Morontia Companions* in Nebadon is described in those narratives dealing with the transition planets of the pilgrims of time.

37:8.10 (414.5) Each universe has its own native angelic corps; nevertheless, there are occasions on which it is very helpful to have the assistance of those higher spirits of origin outside the local creation. Supernaphim perform certain rare and unique services; the present chief of Urantia seraphim is a primary supernaphim of Paradise. The reflective seconaphim are encountered wherever the superuniverse personnel is functioning, and a great many tertiaphim are of temporary service as Most High Assistants.

9. ПОСТОЯННИТЕ ЖИТЕЛИ НА ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

Така както свръх- и централната вселена, локалната вселена има свои категории постоянни жители. Тук влизат следните създадени типове:

1. Сузати.

2. Унивитати.

3. Материални Синове.

4. Промеждутъчни създания.

Тези местни същества на локалното творение заедно със слелите се с Духа възходящи създания и спиронги (които влизат в друга класификация) образуват група от сравнително постоянни жители. Като цяло тези категории същества не са нито възходящи, нито низходящи. Всички те са емпирични създания, но техният нарастващ опит продължава да бъде достъпен за вселената на нивото на техния произход. Макар това да не е съвсем вярно за Адамическите Синове и промеждутъчни създания, казаното остава относително вярно за тази категория.

Сузати. Тези изумителни същества пребивават като постоянни жители на Салвингтон, столицата на локалната вселена.

9. PERMANENT CITIZENS OF THE LOCAL UNIVERSE

37:9.1 (414.6) As with the super- and central universes, the local universe has its orders of permanent citizenship. These include the following created types:

37:9.2 (414.7) 1. Susatia.

37:9.3 (414.8) 2. Univitatia.

37:9.4 (414.9) 3. Material Sons.

37:9.5 (414.10) 4. Midway Creatures.

37:9.6 (414.11) These natives of the local creation, together with the Spirit-fused ascenders and the spironga (who are otherwise classified), constitute a relatively permanent citizenship. These orders of beings are by and large neither ascending nor descending. They are all experiential creatures, but their enlarging experience continues to be available to the universe on their level of origin. While this is not wholly true of the Adamic Sons and midway creatures, it is relatively true of these orders.

37:9.7 (414.12) *The Susatia.* These marvelous beings reside and function as permanent citizens on Salvington, the headquarters of this local universe.

Те са великолепното потомство на Сина-Създател и Съзидателния Дух и са тясно свързани с възходящите обитатели на локалната вселена – слелите се с духа смъртни от небадонския Корпус на Съвършенството.

Унивитати. Всеки от стоте столични комплекса архитектурни сфери на съзвездия използва постоянната помощ на местната категория същества, известни като унивитати. Тези деца на Сина-Създател и Съзидателния Дух са постоянното население на столичните светове на съзвездията. Те са неспособни за възпроизводство и се намират на ниво, заемащо междинно положение между полуматериалното ниво Материални Синове, живеещи в столичните светове на системата, и по-духовното ниво на слелите се с Духа смъртни и сузати на Салвингтон; но унивитатите не са моронтийни същества. Те носят такава полза на възходящите смъртни, пресичащи сферите на съзвездието, както и местните обитатели на Хавона – духовните странстващи, преминаващи през централната вселена.

Материалните Божии Синове. Когато се изчерпва цикълът на съзидателна свръзка на Сина-Създател с локалния представител на Безкрайния Дух, Вселенския Майчински Дух, когато престава да се появява притежаващото съвместна природа потомство, тогава Синът-Създател осъществява двойствена персонализация на своята концепция за същества и с това окончателно потвърждава своя собствен изначално двойствен произход. В себе си и от себе си той създава прекрасни и възвишени Синове и Дъщери от материалната категория на вселенското синовство. Такъв е произходът на изначалните Адам и Ева на всяка локална система в Небадон. Те са възпроизвеждащи се категории синовство, доколкото се създават като мъж и жена. Тяхното потомство са относително постоянните жители на столиците на системите, макар някои от тях да получават назначения като Планетарни Адамовци.

Изпратени за изпълнението на планетарната мисия, Материалните Син и Дъщеря получават задача да основат адамическата раса на съответния свят, на който евентуално предстои да се слее със смъртните обитатели на сфери. Планетарните Адамовци са едновременно както възходящи, така и низходящи Синове, но обикновено ние ги причисляваме към възходящата класа.

Междинните създания. В зората на съществуването на повечето от обитаемите светове в тях действат някои свръхчовешки, но материализирани същества, които обаче

They are the brilliant offspring of the Creator Son and Creative Spirit and are closely associated with the ascendant citizens of the local universe, the Spirit-fused mortals of the Nebadon Corps of Perfection.

37:9.8 (414.13) *The Univitatia.* Each of the one hundred constellation headquarters clusters of architectural spheres enjoys the continuous ministry of a residential order of beings known as the univitatia. These children of the Creator Son and the Creative Spirit constitute the permanent population of the constellation headquarters worlds. They are nonreproducing beings existing on a plane of life about halfway between the semimaterial status of the Material Sons domiciled on the system headquarters and the more definitely spiritual plane of the Spirit-fused mortals and the susatia of Salvington; but the univitatia are not morontia beings. They accomplish for ascending mortals during the traversal of the constellation spheres what the Havona natives contribute to the pilgrim spirits passing through the central creation.

37:9.9 (415.1) *The Material Sons of God.* When a creative liaison between the Creator Son and the universe representative of the Infinite Spirit, the Universe Mother Spirit, has completed its cycle, when no more offspring of the combined nature are forthcoming, then does the Creator Son personalize in dual form his last concept of being, thus finally confirming his own and original dual origin. In and of himself he then creates the beautiful and superb Sons and Daughters of the material order of universe sonship. This is the origin of the original Adam and Eve of each local system of Nebadon. They are a reproducing order of sonship, being created male and female. Their progeny function as the relatively permanent citizens of a system capital, though some are commissioned as Planetary Adams.

37:9.10 (415.2) On a planetary mission the Material Son and Daughter are commissioned to found the Adamic race of that world, a race designed eventually to amalgamate with the mortal inhabitants of that sphere. Planetary Adams are both descending and ascending Sons, but we ordinarily class them as ascending.

37:9.11 (415.3) *The Midway Creatures.* In the early days of most inhabited worlds, certain superhuman but materialized beings are of assignment, but they usually retire upon the arrival

обикновено напускат световете след пристигането на Планетарните Адамовци. Трудът на такива същества и усилията на Материалните Синове по подобряването на еволюционните раси често имат като свое следствие появата на ограничен брой създания, които е трудно да бъдат класифицирани. Тези уникални същества често стоят на половината път между Материалните Синове и еволюционните създания. В сравнение с други такива създания са постоянни обитатели на еволюционните светове. Започвайки с пристигането на Планетарния Принц и до ставащото в отдалеченото бъдеще утвърждаване на планетата в светлината и живота, те са единствената група разумни същества, които постоянно пребивават на сферата. На Урантия попечителите промеждутъчни създания са фактическите опекуни на планетата; иначе казано, това са обитателите на Урантия. Действително смъртните са физическите и материални обитатели на еволюционния свят, но тъй като живеете кратко, вие така бързо напускате планетата на своето раждане. Вие се раждате, живеете, умирате и преминавате в другите светове за еволюционно развитие. Даже свръхчовешките същества, служещи на планетата като небесни попечители, се намират тук временно; малко от тях биват прикрепвани задълго към тази сфера. Що се отнася до промеждутъчните създания, те осигуряват приемственост на управлението на планетата в условията на постоянна смяна на небесните попечители и смъртните обитатели. На фона на всички тези непрекратяващи се изменения и промени промеждутъчните създания остават на планетата, като непрекъснато продължават своя труд.

По такъв начин всички отделения на административна организация на локалните вселени и свръхвселени притежават свое повече или по-малко неизменно население – постоянни обитатели. Подобно на това, както на Урантия има промеждутъчни създания, в Йерусем, столицата на вашата система, живеят Материалните Синове и Дъщери. В Едемия, столичния свят на вашето съзвездие, обитават унивитатите, докато жителите на Салвингтон съществуват в два вида: създадени сузати и слели се с Духа смъртни с еволюционен произход. Административните светове на малките и големи сектори на свръхвселените нямат постоянни обитатели. Но столичните сфери на Уверса постоянно биват подпомагани от поразителни групи същества, известни като *абандонтери* — творение на неразкритите посредници на Извечно Древните и Седемте Отражателни Духа, намиращи се в столицата Орвонтон.

of the Planetary Adams. The transactions of such beings and the efforts of the Material Sons to improve the evolutionary races often result in the appearance of a limited number of creatures who are difficult to classify. These unique beings are often midway between the Material Sons and the evolutionary creatures; hence their designation, midway creatures. In a comparative sense these midwayers are the permanent citizens of the evolutionary worlds. From the early days of the arrival of a Planetary Prince to the far-distant time of the settling of the planet in light and life, they are the only group of intelligent beings to remain continuously on the sphere. On Urantia the midway ministers are in reality the actual custodians of the planet; they are, practically speaking, the citizens of Urantia. Mortals are indeed the physical and material inhabitants of an evolutionary world, but you are all so short-lived; you tarry on your nativity planet such a short time. You are born, live, die, and pass on to other worlds of evolutionary progression. Even the superhuman beings who serve on the planets as celestial ministers are of transient assignment; few of them are long attached to a given sphere. The midway creatures, however, provide continuity of planetary administration in the face of ever-changing celestial ministries and constantly shifting mortal inhabitants. Throughout all of this never-ceasing changing and shifting, the midway creatures remain on the planet uninterruptedly carrying on their work.

37:9.12 (415.4) In like manner, all divisions of the administrative organization of the local universes and superuniverses have their more or less permanent populations, inhabitants of citizenship status. As Urantia has its midwayers, Jerusem, your system capital, has the Material Sons and Daughters; Edentia, your constellation headquarters, has the univitatia, while the citizens of Salvington are twofold, the created susatia and the evolved Spirit-fused mortals. The administrative worlds of the minor and major sectors of the superuniverses do not have permanent citizens. But the Uversa headquarters spheres are continuously fostered by an amazing group of beings known as the *abandonters,* the creation of the unrevealed agents of the Ancients of Days and the seven Reflective Spirits resident on the capital of Orvonton. These residential citizens on Uversa are at present administering the routine affairs of their world under the immediate supervision of the Uversa corps of the

Понастоящем тези постоянни жители на Уверса се занимават с управлението на текущите дела на своя свят под непосредственото наблюдение на уверския корпус на слелите се със Сина смъртни. Даже Хавона има свои изконни същества, а централният Остров на Светлината и Живота е обител на различните групи от Жителите на Рая.

Son-fused mortals. Even Havona has its native beings, and the central Isle of Light and Life is the home of the various groups of Paradise Citizens.

10. ДРУГИТЕ ГРУПИ НА ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

Освен серафическите и смъртните категории, които ще бъдат разгледани в следващите повествувания, съществуват многобройни допълнителни същества, имащи отношение към поддържането и усъвършенстването на такава гигантска организация, каквато е вселената Небадон, в която вече има над три милиона обитаеми светове, а в перспектива те ще бъдат десет милиона. Различните типове небадонски живот са твърде многобройни, за да ги разгледаме в настоящото повествувание, но можем да отбележим две необичайни категории, водещи активна дейност на 647 591 архитектурни сфери в локалната вселена.

Спиронгите са духовно потомство на Ясната Утринна Звезда и Бащата-Мелхиседек. Те не познават прекратяването на личностното съществуване, но не се отнасят към еволюционните или възходящи същества. Те нямат и функционално отношение към режима на възхода. Те представляват духовни помощници на локалната вселена, изпълняващи всекидневни духовни задачи в Небадон.

Спорнаги. Архитектурните столични светове на локалната вселена са реални светове – физически творения. Много усилия се полагат за поддържането на тяхното физическо състояние и в това помага групата на физическите създания, наричани спорнаги. Те се занимават и грижат за материалната страна на тези столични светове – от Йерусем до Салвингтон. Спорнагите са нито духове, нито личности; те се отнасят към животинската категория на битието. Но ако можехте да ги видите, щяхте да се съгласите с това, че те изглеждат съвършени животни.

Различните *доброволчески колонии* са разположени в Салвингтон и на други места. Особена полза ни носи служенето на небесните майстори в съзвездията. Освен това, помагат ни управляващите реверсията, действащи основно в столиците на локалните

10. OTHER LOCAL UNIVERSE GROUPS

37:10.1 (416.1) Besides the seraphic and mortal orders, who will be considered in later papers, there are numerous additional beings concerned in the maintenance and perfecting of such a gigantic organization as the universe of Nebadon, which even now has more than three million inhabited worlds, with ten million in prospect. The various Nebadon types of life are much too numerous to be catalogued in this paper, but there are two unusual orders that function extensively on the 647,591 architectural spheres of the local universe, that may be mentioned.

37:10.2 (416.2) The *Spironga* are the spirit offspring of the Bright and Morning Star and the Father Melchizedek. They are exempt from personality termination but are not evolutionary or ascending beings. Neither are they functionally concerned with the evolutionary ascension regime. They are the spirit helpers of the local universe, executing the routine spirit tasks of Nebadon.

37:10.3 (416.3) The *Spornagia.* The architectural headquarters worlds of the local universe are real worlds — physical creations. There is much work connected with their physical upkeep, and herein we have the assistance of a group of physical creatures called spornagia. They are devoted to the care and culture of the material phases of these headquarters worlds, from Jerusem to Salvington. Spornagia are neither spirits nor persons; they are an animal order of existence, but if you could see them, you would agree that they seem to be perfect animals.

37:10.4 (416.4) The various *courtesy colonies* are domiciled on Salvington and elsewhere. We especially profit from the ministry of the celestial artisans on the constellations and benefit from the activities of the reversion directors, who operate chiefly on the capitals of the local systems.

системи.

В разпореждане на вселената винаги се намира корпусът на възходящите смъртни, включващ прославените междинни създания. След като постигнат Салвингтон, тези възходящи създания се използват в безброй видове дейности, свързани с воденето на вселенските дела. От всяко постигнато ниво тези придвижващи се напред смъртни се връщат назад, надолу, за да протегнат ръка за помощ на своите приятели, възвисяващи се след тях. Такива смъртни от временно пребиваващите в Салвингтон по необходимост получават назначения практически във всички корпуси небесни личности като помощници, студенти, наблюдатели и учители.

37:10.5 (416.5) Always there is attached to the universe service a corps of ascending mortals, including the glorified midway creatures. These ascenders, after attaining Salvington, are used in an almost endless variety of activities in the conduct of universe affairs. From each level of achievement these advancing mortals reach back and down to extend a helping hand to their fellows who follow them in the upward climb. Such mortals of temporary sojourn on Salvington are assigned on requisition to practically all corps of celestial personalities as helpers, students, observers, and teachers.

Съществуват и други типове разумен живот, свързани с управлението на локалната вселена, но разкриването на тези категории на творението не е предвидено в плана на настоящото повествуване. Даденото тук описание на живота и управлението на тази вселена е достатъчно за това, смъртният разум да може да получи представа за реалността и величието на бъдещото съществуване. По-нататъшният ви опит от възхода все по-дълбоко ще ви разкрива тези интересни и обаятелни същества. Настоящото повествуване е само кратък разказ за природата и труда на разнообразните личности, изпълващи вселенското пространство и управляващи тези творения като гигантски подготвителни училища – училища, в които странстващите на времето се придвижват от живот към живот и от свят към свят, докато – получили изпълнени с любов напътствия, не напуснат границите на своята вселена, преминавайки към по-високия образователен режим на свръхвселената, откъдето се устремяват към световете за духовно възпитание на Хавона и накрая – към Рая и към върховното предназначение на завършилите – вечното назначение на мисии, засега все още неразкрити на вселените на времето и пространството.

37:10.6 (416.6) There are still other types of intelligent life concerned with the administration of a local universe, but the plan of this narrative does not provide for the further revelation of these orders of creation. Enough of the life and administration of this universe is being herewith portrayed to afford the mortal mind a grasp of the reality and grandeur of the survival existence. Further experience in your advancing careers will increasingly reveal these interesting and charming beings. This narrative cannot be more than a brief outline of the nature and work of the manifold personalities who throng the universes of space administering these creations as enormous training schools, schools wherein the pilgrims of time advance from life to life and from world to world until they are lovingly dispatched from the borders of the universe of their origin to the higher educational regime of the superuniverse and thence on to the spirit-training worlds of Havona and eventually to Paradise and the high destiny of the finaliters — the eternal assignment on missions not yet revealed to the universes of time and space.

[Продиктувано от Ярка Вечерна Звезда на Небадон, 1 146-ия член на Създадения Корпус.]

37:10.7 (417.1) [Dictated by a Brilliant Evening Star of Nebadon, Number 1,146 of the Created Corps.]

Документ 38. Попечителски духове на. локалната вселена

⇦ 037 Книгата Урантия 039 ⇨

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 38. ПОПЕЧИТЕЛСКИ ДУХОВЕ НА ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

Секции

Въведение
1. Произходът на Серафимите
2. Природата на Ангелите
3. Неразкритите Ангели
4. Серафическите светове
5. Подготовката на Серафимите
6. Серафическата организация
7. Херувимите и Сановимите
8. Еволюцията на Херувимите и Сановимите
9. Промеждутъчните Създания

PAPER 38 MINISTERING SPIRITS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction
1. Origin of Seraphim
2. Angelic Natures
3. Unrevealed Angels
4. The Seraphic Worlds
5. Seraphic Training
6. Seraphic Organization
7. Cherubim and Sanobim
8. Evolution of Cherubim and Sanobim
9. The Midway Creatures

Въведение

СЪЩЕСТВУВАТ три ясно изразени категории личности на Безкрайния Дух. Пламенният апостол разбирал това, когато написал за Иисус: „... Който се възнесе на небето и седна от дясната страна на Бога, и Комуто се покориха ангелите и властите, и силите.“ Ангелите са попечителски духове на времето; властите – войнството на посланиците на пространството; силите – върховните личности на Безкрайния Дух.

Както свръхнафимите в централната вселена и секонафимите в свръхвселената, така и серафимите, заедно с херувимите и сановимите, образуват ангелския корпус на дадена локална вселена.

Всички серафими са повече или по-малко еднородни. Във всичките седем свръхвселени разликите между серафимите от две вселени са минимални; от всички духовни видове

INTRODUCTION

38:0.1 (418.1) THERE are three distinct orders of the personalities of the Infinite Spirit. The impetuous apostle understood this when he wrote respecting Jesus, “who has gone to heaven and is on the right hand of God, angels and authorities and powers being made subject to him.” Angels are the ministering spirits of time; authorities, the messenger hosts of space; powers, the higher personalities of the Infinite Spirit.

38:0.2 (418.2) As the supernaphim in the central universe and the seconaphim in a superuniverse, so the seraphim, with the associated cherubim and sanobim, constitute the angelic corps of a local universe.

38:0.3 (418.3) The seraphim are all fairly uniform in design. From universe to universe, throughout all seven of the superuniverses, they show a minimum of variation; they are the most nearly

личностни същества те са най-близки до единния стандарт. Различните чинове серафими образуват големите корпуси на изкусните попечители на локалните творения.

standard of all spirit types of personal beings. Their various orders constitute the corps of the skilled and common ministers of the local creations.

1. ПРОИЗХОДЪТ НА СЕРАФИМИТЕ

Серафимите се създават от Вселенския Майчински Дух и се планират на групи – по 41 472 същества на един път – оттогава, откогато в началния период на съществуването на Небадон са били създадени „ангели-прототипи“ и първообрази на някои типове ангели. Синът-Създател и вселенското управление на Безкрайния Дух се обединяват за създаването на голям брой Синове и други вселенски личности. След завършване на съвместния труд Синът пристъпва към сътворяването на Материалните Синове – първите разнополови създания, докато Вселенският Майчински Дух извършва първия самостоятелен опит за възпроизводство на духа. Така започва създаването на серафическото войнство на локалната вселена.

Тези ангелски чинове се проектират едновременно с планирането на еволюцията на смъртните волеви създания. Създаването на серафимите датира от придобиването от Вселенския Майчински Дух на относителна личност – личността на ранния съзидателен помощник на Сина-Създател, а не по-късния, равноправен партньор на Сина-Владетел. Преди това събитие една от съседните вселени временно предоставяла на Небадон серафими, които си изпълнявали службата в нея.

Периодичното създаване на серафими продължава; вселената Небадон все още е в процес на установяване. Вселенският Майчински Дух не прекратява творческата си активност в растяща и усъвършенстваща се вселена.

1. ORIGIN OF SERAPHIM

38:1.1 (418.4) Seraphim are created by the Universe Mother Spirit and have been projected in unit formation — 41,472 at a time — ever since the creation of the “pattern angels” and certain angelic archetypes in the early times of Nebadon. The Creator Son and the universe representation of the Infinite Spirit collaborate in the creation of a large number of Sons and other universe personalities. Following the completion of this united effort, the Son engages in the creation of the Material Sons, the first of the sex creatures, while the Universe Mother Spirit concurrently engages in her initial solitary effort at spirit reproduction. Thus begins the creation of the seraphic hosts of a local universe.

38:1.2 (418.5) These angelic orders are projected at the time of planning for the evolution of mortal will creatures. The creation of seraphim dates from the attainment of relative personality by the Universe Mother Spirit, not as the later co-ordinate of the Master Son, but as the early creative helper of the Creator Son. Previous to this event the seraphim on duty in Nebadon were temporarily loaned by a neighboring universe.

38:1.3 (418.6) Seraphim are still being periodically created; the universe of Nebadon is still in the making. The Universe Mother Spirit never ceases creative activity in a growing and perfecting universe.

2. ПРИРОДАТА НА АНГЕЛИТЕ

Ангелите нямат материални тела, но те са ясно изразени и дискретни същества; те притежават духовна същност и произход. Макар и невидими за смъртните, те ви възприемат такива, каквито сте в плът, без да прибягват към помощта на преобразуватели или преводачи; на интелектуално ниво те разбират образа на смъртния живот и споделят всички нечувствени емоции и настроения на човека. Те разбират и получават огромно удоволствие от вашата

2. ANGELIC NATURES

38:2.1 (419.1) Angels do not have material bodies, but they are definite and discrete beings; they are of spirit nature and origin. Though invisible to mortals, they perceive you as you are in the flesh without the aid of transformers or translators; they intellectually understand the mode of mortal life, and they share all of man’s nonsensuous emotions and sentiments. They appreciate and greatly enjoy your efforts in music, art, and real humor. They are fully cognizant of your moral struggles and spiritual difficulties. They love

музика, изкуство и тънък хумор. Те напълно осъзнават моралните проблеми и духовните трудности на смъртните. Те обичат хората и вашите стремежи да ги разберете и заобичате могат да бъдат само от полза.

Макар че серафимите са крайно ласкави и благожелателни, те не изпитват сексуални чувства. Те са в много отношения такива, каквито ще станете вие в обителските светове, където „няма да се жените и да се омъжвате, а ще бъдете подобни на ангелите небесни“. Защото всички, които „сметнат за достойно да преминат в обителските светове, не се женят и не се омъжват и повече не умират, тъй като са подобни на ангели“. При все това, общувайки с разнополови създания, ние обикновено говорим за същества, имащи по-пряк произход от Бащата и Сина, като за Божии синове, а за децата на Духа – като за Божии дъщери. Затова на планетите с разнополови създания ангелите обикновено се означават с местоимения от женски род.

Серафимите са създадени така, че са способни да функционират както на духовно, така и на физическо ниво. Малко аспекти на моронтийната или духовна дейност са недостъпни за тях. Макар в личностен статут ангелите да не са толкова далеч от хората, по отношение на някои функционални възможности серафимите доста ги превъзхождат. Те притежават много способности, съвършено недостъпни за вашето разбиране. Например, на вас ви е казано, че „и космите на главата ви са преброени“, и това наистина е така, но серафимите не си губят времето, за да броят космите и постоянно да преизчисляват техния брой. Ангелите притежават вътрешната и автоматична способност (автоматична според вашите разбирания) да знаят такива неща; вие бихте сметнали серафима за математически гений. Затова многобройните задължения, които биха били пределно сложни за смъртните, се изпълняват от серафимите с невероятна лекота.

Ангелите ви превъзхождат по своя духовен статут, но те не са ваши съдии или обвинители. Каквито и да са вашите простъпки, „макар ангелите да ви превъзхождат по сила и мощ, те не ви обвиняват“. Ангелите не съдят човечеството – не следва и отделният смъртен да се отнася пристрастно към своите събратя.

Ще постъпите правилно, ако ги заобичате, но не следва да ги обожавате; ангелите не са обект на поклонение. Великият серафим Лоялатия, когато вашият пророк „паднал в нозете на ангела, за да му се поклони“, му казал: „Не прави това; аз съм също слуга,

human beings, and only good can result from your efforts to understand and love them.

38:2.2 (419.2) Though seraphim are very affectionate and sympathetic beings, they are not sex-emotion creatures. They are much as you will be on the mansion worlds, where you will “neither marry nor be given in marriage but will be as the angels of heaven.” For all who “shall be accounted worthy to attain the mansion worlds neither marry nor are given in marriage; neither do they die any more, for they are equal to the angels.” Nevertheless, in dealing with sex creatures it is our custom to speak of those beings of more direct descent from the Father and the Son as the sons of God, while referring to the children of the Spirit as the daughters of God. Angels are, therefore, commonly designated by feminine pronouns on the sex planets.

38:2.3 (419.3) The seraphim are so created as to function on both spiritual and literal levels. There are few phases of morontia or spirit activity which are not open to their ministrations. While in personal status angels are not so far removed from human beings, in certain functional performances seraphim far transcend them. They possess many powers far beyond human comprehension. For example: You have been told that the “very hairs of your head are numbered,” and it is true they are, but a seraphim does not spend her time counting them and keeping the number corrected up to date. Angels possess inherent and automatic (that is, automatic as far as you could perceive) powers of knowing such things; you would truly regard a seraphim as a mathematical prodigy. Therefore, numerous duties which would be tremendous tasks for mortals are performed with exceeding ease by seraphim.

38:2.4 (419.4) Angels are superior to you in spiritual status, but they are not your judges or accusers. No matter what your faults, “the angels, although greater in power and might, bring no accusation against you.” Angels do not sit in judgment on mankind, neither should individual mortals prejudge their fellow creatures.

38:2.5 (419.5) You do well to love them, but you should not adore them; angels are not objects of worship. The great seraphim, Loyalatia, when your seer “fell down to worship before the feet of the angel,” said: “See that you do it not; I am a fellow servant with you and with your races, who are all

както и твоите братя, на които е предписано да се прекланят пред Бога.“

Върху стълбата на създанията серафимите се намират малко над смъртните раси по своята природа и дарената им личност. Действително, освобождавайки се от плътта, вие ще станете много подобни на тях. В обителските светове ще започнете да разбирате серафимите, в сферите на съзвездията ще получавате удоволствие от общуването с тях, а в Салвингтон те ще делят с вас местата за отдих и поклонение. В течение на целия моронтиен и впоследствие духовен възход вашето братство със серафимите ще бъде идеално; вашата дружба ще бъде възвишена.

enjoined to worship God.”

38:2.6 (419.6) In nature and personality endowment the seraphim are just a trifle ahead of mortal races in the scale of creature existence. Indeed, when you are delivered from the flesh, you become very much like them. On the mansion worlds you will begin to appreciate the seraphim, on the constellation spheres to enjoy them, while on Salvington they will share their places of rest and worship with you. Throughout the whole morontia and subsequent spirit ascent, your fraternity with the seraphim will be ideal; your companionship will be superb.

3. НЕРАЗКРИТИТЕ АНГЕЛИ

В цялото пространство на локалната вселена действат многобройни категории духовни същества, неразкрити на смъртните предвид това, че те никак не са свързани с еволюционния план за възход към Рая. В настоящото повествуване значението на думата „ангел“ е специално стеснено: то означава само тези серафически и свързани с тях потомци на Вселенския Майчински Дух, които в голямата си част са заети с реализацията на плановете за продължаване живота след смъртта. В локалните вселени служат шест други категории родствени същества – неразкрити ангели, нямащи някакво специално отношение към тази вселенска дейност, която е свързана с възхода на еволюиращите смъртни към Рая. Шест от тези групи ангели никога не ги наричат серафими; не говорят за тях като за попечителски духове. Тези личности са изцяло заети с административни и други дела в Небадон, нямащи никакво отношение към еволюционния път на човека – духовния възход и постигането на съвършенство.

3. UNREVEALED ANGELS

38:3.1 (420.1) Numerous orders of spirit beings function throughout the domains of the local universe that are unrevealed to mortals because they are in no manner connected with the evolutionary plan of Paradise ascension. In this paper the word “angel” is purposely limited to the designation of those seraphic and associated offspring of the Universe Mother Spirit who are so largely concerned with the operation of the plans of mortal survival. There serve in the local universe six other orders of related beings, the unrevealed angels, who are not in any specific manner connected with those universe activities pertaining to the Paradise ascent of evolutionary mortals. These six groups of angelic associates are never called seraphim, neither are they referred to as ministering spirits. These personalities are wholly occupied with the administrative and other affairs of Nebadon, engagements which are in no way related to man’s progressive career of spiritual ascent and perfection attainment.

4. СЕРАФИЧЕСКИТЕ СВЕТОВЕ

Деветата група от седемте първични сфери от салвингтонския кръг обединяват световете на серафимите. Всеки от тези светове има шест подчинени спътника, на които са разположени специални училища, посветени на всички аспекти от серафическата подготовка. Макар серафимите да имат достъп до всичките четиридесет и девет свята, съставляващи тази група салвингтонски сфери, в тяхно пълно разпореждане се намира само първият комплекс от седемте свята. Останалите шест

4. THE SERAPHIC WORLDS

38:4.1 (420.2) The ninth group of seven primary spheres in the Salvington circuit are the worlds of the seraphim. Each of these worlds has six tributary satellites, whereon are the special schools devoted to all phases of seraphic training. While the seraphim have access to all forty-nine worlds comprising this group of Salvington spheres, they exclusively occupy only the first cluster of seven. The remaining six clusters are occupied by the six orders of angelic associates unrevealed on Urantia; each such group maintains headquarters on one of these six primary worlds

комплекса са заети от шест чина ангелски същества, неразкрити на Урантия. Всяка такава група има свой център на един от шестте първични свята за осъществяване на специализирана дейност на шест подчинени спътника. Всеки ангелски чин притежава свободен достъп до всички светове от тези седем разнообразни групи.

and carries on specialized activities on the six tributary satellites. Each angelic order has free access to all the worlds of these seven diverse groups.

Световете, на които са разположени центровете на серафимите, влизат в числото на най-великолепните сфери на Небадон; серафическите владения се отличават както с красота, така и с просторност. Тук всеки серафим има истински дом, а „дом“ означава жилище за двама серафими, защото серафимите живеят по двойки.

38:4.2 (420.3) These headquarters worlds are among the magnificent realms of Nebadon; the seraphic estates are characterized by both beauty and vastness. Here each seraphim has a real home, and “home” means the domicile of two seraphim; they live in pairs.

Макар че в противоположност на Материалните Синове и смъртните раси серафимите не се делят на мъже и жени, те биват положителни и отрицателни. За изпълнението на повечето задачи са необходими двама ангела. Ако не са включени към кръг, те могат да работят поотделно; допълващо същество не им трябва и тогава, когато се намират в състояние на покой. Обикновено те запазват своята изначална цялостност, но не винаги. Такива обединения в основата си се обясняват с функцията; за тях не е характерно сексуално чувство, макар че те са изключително личностни и истински нежни.

38:4.3 (420.4) Though not male and female as are the Material Sons and the mortal races, seraphim are negative and positive. In the majority of assignments it requires two angels to accomplish the task. When they are not encircuited, they can work alone; neither do they require complements of being when stationary. Ordinarily they retain their original complements of being, but not necessarily. Such associations are primarily necessitated by function; they are not characterized by sex emotion, though they are exceedingly personal and truly affectionate.

Освен отделените за тях жилища серафимите имат групови, ротни, батальонни и бригадни центрове. Веднъж на хилядолетие те се срещат на общи събори, където присъстват всички серафими в съответствие с времето на своята поява на света. Ако на серафима е възложена отговорност, която не му позволява да остави своята служба, той посещава сборовете, редувайки се със своето допълнение, освобождаван от серафим с друга дата на раждане. По такъв начин всеки от партньорите присъства като минимум на всяко второ събиране.

38:4.4 (420.5) Besides designated homes, seraphim also have group, company, battalion, and unit headquarters. They forgather for reunions every millennium and are all present in accordance with the time of their creation. If a seraphim bears responsibilities which forbid absence from duty, she alternates attendance with her complement, being relieved by a seraphim of another birth date. Each seraphic partner is thereby present at least every other reunion.

5. ПОДГОТОВКАТА НА СЕРАФИМИТЕ

Своето първо хилядолетие серафимите провеждат като свободни наблюдатели в Салвингтон и в училищата на салвингтонските светове. Второто хилядолетие преминава в серафическите училища в световете от салвингтонския кръг. Тяхното централно училище за подготовка се управлява от първите сто хиляди небадонски серафима, начело на които се намира изначалният, или първороден, ангел на тази локална вселена. Първата създадена група небадонски

5. SERAPHIC TRAINING

38:5.1 (420.6) Seraphim spend their first millennium as noncommissioned observers on Salvington and its associated world schools. The second millennium is spent on the seraphic worlds of the Salvington circuit. Their central training school is now presided over by the first one hundred thousand Nebadon seraphim, and at their head is the original or first-born angel of this local universe. The first created group of Nebadon seraphim were trained by a corps of one thousand seraphim from Avalon; subsequently our angels have been taught

серафими била обучена като корпус от хиляда серафима от вселената Авалон; впоследствие нашите ангели са били възпитавани от своите собствени старши събратя. Мелхиседек също така играят голяма роля в образованието и подготовката на всички ангели на локалната вселена – серафими, херувими и сановими.

При завършването на този период за обучение в серафическите светове на Салвингтон серафимите биват мобилизирани в обичайните за организацията ангели групи и бригади и се назначават в едно от съзвездията. Те още не получават задачи като попечителски духове, макар че по това време вече се намират на тези стадии на подготовка, които предшестват снабдяването със съответните пълномощия.

За серафимите пътят на попечителските духове се открива посредством служенето като наблюдатели в световете с най-ниско ниво на развитие. Придобивайки съответния опит, те се връщат в световете, обединени от столичната сфера на това съзвездие, в което са получили назначение, за да пристъпят към задълбочаване на занятията и по-подробна подготовка за служене в една от локалните системи. Получавайки това общо образование, те биват назначавани на служба в една от локалните системи. Нашите серафими завършват своята подготовка в архитектурните светове, обединени със столицата на една от системите на Небадон, и биват назначавани като попечителски духове на времето.

След назначаването на длъжност серафимите могат да изпълняват задачи из цялата Небадон и даже в Орвонтон. Техният труд във вселената няма предели и ограничения. Те са тясно свързани с материалните създания на световете и винаги са готови да служат на низшите категории духовни личности, установявайки връзка между тези същества от духовния свят и смъртните от материалните сфери.

by their own seniors. The Melchizedeks also have a large part in the education and training of all local universe angels — seraphim, cherubim, and sanobim.

38:5.2 (421.1) At the termination of this period of training on the seraphic worlds of Salvington, seraphim are mobilized in the conventional groups and units of the angelic organization and are assigned to some one of the constellations. They are not yet commissioned as ministering spirits, although they have well entered upon the precommissioned phases of angelic training.

38:5.3 (421.2) Seraphim are initiated as ministering spirits by serving as observers on the lowest of the evolutionary worlds. After this experience they return to the associate worlds of the headquarters of the assigned constellation to begin their advanced studies and more definitely to prepare for service in some particular local system. Following this general education they are advanced to the service of some one of the local systems. On the architectural worlds associated with the capital of some Nebadon system our seraphim complete their training and are commissioned as ministering spirits of time.

38:5.4 (421.3) When once seraphim are commissioned, they may range all Nebadon, even Orvonton, on assignment. Their work in the universe is without bounds and limitations; they are closely associated with the material creatures of the worlds and are ever in the service of the lower orders of spiritual personalities, making contact between these beings of the spirit world and the mortals of the material realms.

6. СЕРАФИЧЕСКАТА ОРГАНИЗАЦИЯ

Когато завършва второто хилядолетие от пребиваването на серафимите в техния централен свят, те се организират в групи по дванадесет (12 двойки, 24 серафима), подчинени на предводител. Дванадесет такива групи образуват възглавявана от лидер рота (144 двойки, 288 серафима); дванадесет роти образуват батальон (1 728 двойки или 3 456 серафима), начело на който стои командир; дванадесет батальона, възглавявани от ръководител, съответстват на

6. SERAPHIC ORGANIZATION

38:6.1 (421.4) After the second millennium of sojourn at seraphic headquarters the seraphim are organized under chiefs into groups of twelve (12 pairs, 24 seraphim), and twelve such groups constitute a company (144 pairs, 288 seraphim), which is commanded by a leader. Twelve companies under a commander constitute a battalion (1,728 pairs or 3,456 seraphim), and twelve battalions under a director equal a seraphic unit (20,736 pairs or 41,472 individuals), while twelve units, subject to the command of a

една серафическа бригада (20 736 двойки или 41 472 индивида), а дванадесет бригади, подчинени на командващ, образуват легион, наброяващ 248 832 двойки или 497 664 индивида. В онази нощ, в Гетсиманската градина, Иисус е имал предвид именно такава група ангели, когато е казал: „Аз мога и сега да помоля Моя Отец, Той веднага ще Ми изпрати над дванадесет легиона ангели.“

supervisor, constitute a legion numbering 248,832 pairs or 497,664 individuals. Jesus alluded to such a group of angels that night in the garden of Gethsemane when he said: “I can even now ask my Father, and he will presently give me more than twelve legions of angels.”

Дванадесет легиона ангели съставляват войнство, наброяващо 2 985 984 двойки или 5 971 968 индивида, а дванадесет такива войнства (35 831 808 двойки или 71 663 616 индивида) образуват най-голямата действаща организация от серафими – армията на ангелите. Серафическото войнство се възглавява от архангел или някаква друга личност със съпоставим статут, докато начело на армиите ангели стоят Ярките Вечерни Звезди или други непосредствени подчинени на Гавраил. И Гавраил е „върховен главнокомандващ на всички небесни армии“ – главата на изпълнителната власт на Властелина на вселената Небадон, „Господ Бог Саваот“.

38:6.2 (421.5) Twelve legions of angels comprise a host numbering 2,985,984 pairs or 5,971,968 individuals, and twelve such hosts (35,831,808 pairs or 71,663,616 individuals) make up the largest operating organization of seraphim, an angelic army. A seraphic host is commanded by an archangel or by some other personality of co-ordinate status, while the angelic armies are directed by the Brilliant Evening Stars or by other immediate lieutenants of Gabriel. And Gabriel is the “supreme commander of the armies of heaven,” the chief executive of the Sovereign of Nebadon, “the Lord God of hosts.”

Независимо от това, че серафимите служат под непосредственото ръководство на личностното въплъщение на Безкрайния Дух в Салвингтон, от времето на посвещението на Михаил на Урантия серафимите и всички останали чинове от локалната вселена се подчиняват на Сина-Владетел. Даже тогава, когато Михаил се е родил в плът на Урантия, по цялата Небадон прозвучало обръщение на свръхвселената: „Нека Му се покланят всички ангели!“ Всички чинове ангели се подчиняват на неговото владичество; те са част от тази група, която била наречена „неговите могъщи ангели“.

38:6.3 (421.6) Though serving under the direct supervision of the Infinite Spirit as personalized on Salvington, since the bestowal of Michael on Urantia, seraphim and all other local universe orders have become subject to the sovereignty of the Master Son. Even when Michael was born of the flesh on Urantia, there issued the superuniverse broadcast to all Nebadon which proclaimed, “And let all the angels worship him.” All ranks of angels are subject to his sovereignty; they are a part of that group which has been denominated “his mighty angels.”

7. ХЕРУВИМИТЕ И САНОВИМИТЕ

По всички основни качества херувимите и сановимите приличат на серафимите. Те имат еднакъв произход, но не винаги са с едно и също предназначение. Те са удивително разумни, изумително ефективни, трогателно нежни и много напомнят хората. Те се отнасят към низшата категория ангели и с това са по-близо до прогресивните човешки създания от еволюционните светове.

Херувимите и сановимите са взаимно свързани, функционално обединени по силата на своите природни данни. Единият от тях е личност, притежаваща положителна енергия, а другият – отрицателна енергия. Десният дефлектор, или положително зареден ангел, е херувим – това е старшата или управляващата

7. CHERUBIM AND SANOBIM

38:7.1 (422.1) In all essential endowments cherubim and sanobim are similar to seraphim. They have the same origin but not always the same destiny. They are wonderfully intelligent, marvelously efficient, touchingly affectionate, and almost human. They are the lowest order of angels, hence all the nearer of kin to the more progressive types of human beings on the evolutionary worlds.

38:7.2 (422.2) Cherubim and sanobim are inherently associated, functionally united. One is an energy positive personality; the other, energy negative. The right-hand deflector, or positively charged angel, is the cherubim — the senior or controlling personality. The left-hand deflector, or negatively charged angel, is the sanobim — the complement

личност. Левият дефлектор, или отрицателно зареденият ангел, е сановим – допълващ съществото. Самостоятелната дейност на всеки от ангелските типове е крайно ограничена; затова те обикновено служат по двойки. Изпълнявайки задача отделени от своите ръководители, те повече от когато и да било зависят от взаимната си връзка и винаги действат заедно.

Херувимите и сановимите са преданите и дейни помощници на серафическите попечители и всичките седем чина серафими са осигурени с тези помощници. От векове херувимите и сановимите служат като такива, но не съпровождат серафимите, изпълняващи задачи отвъд пределите на локалната вселена.

Херувимите и сановимите изпълняват всекидневна духовна работа в индивидуалните светове на локалните системи. При изпълнение на неличностна задача и в екстрени случаи те могат да заместват в серафическата двойка, но никога, даже временно, тези ангели не действат като спътници на хората. Това е изключителна привилегия на серафимите.

Получавайки назначение на планетата, херувимите преминават локални курсове по подготовка, където влиза изучаването на планетарните обичаи и езици. Всички попечителски духове на времето са двуезични: те владеят езика на локалната вселена, в която са се появили на света, и езика на своята свръхвселена. Обучавайки се в планетарните училища, те овладяват нови езици. Херувимите и сановимите – така, както и серафимите и другите категории духовни същества, постоянно се занимават със самоусъвършенстване. Само тези спомагателни същества, които са заети с регулацията и управлението на енергията, са неспособни за прогрес; всички създания, притежаващи действително или потенциално волеизявление на личността, се стремят към нови постижения.

По своята природа херувимите и сановимите са много близки до моронтийното ниво на битието и се оказват най-ефективни с оглед съединението между физическата, моронтийната и духовната сфери. Тези деца на Майчинския Дух на локалната вселена се характеризират с наличието на „четвъртични създания“, както Хавонските Сервитали и миротворческите комисии. Всеки четвърти херувим и всеки четвърти сановим са полуматериални същества и много напомнят моронтийното ниво на съществуването.

Такива четвърти ангелски създания

of being. Each type of angel is very limited in solitary function; hence they usually serve in pairs. When serving independently of their seraphic directors, they are more than ever dependent on mutual contact and always function together.

38:7.3 (422.3) Cherubim and sanobim are the faithful and efficient aids of the seraphic ministers, and all seven orders of seraphim are provided with these subordinate assistants. Cherubim and sanobim serve for ages in these capacities, but they do not accompany seraphim on assignments beyond the confines of the local universe.

38:7.4 (422.4) The cherubim and sanobim are the routine spirit workers on the individual worlds of the systems. On a nonpersonal assignment and in an emergency, they may serve in the place of a seraphic pair, but they never function, even temporarily, as attending angels to human beings; that is an exclusive seraphic privilege.

38:7.5 (422.5) When assigned to a planet, cherubim enter the local courses of training, including a study of planetary usages and languages. The ministering spirits of time are all bilingual, speaking the language of the local universe of their origin and that of their native superuniverse. By study in the schools of the realms they acquire additional tongues. Cherubim and sanobim, like seraphim and all other orders of spirit beings, are continuously engaged in efforts at self-improvement. Only such as the subordinate beings of power control and energy direction are incapable of progression; all creatures having actual or potential personality volition seek new achievements.

38:7.6 (422.6) Cherubim and sanobim are by nature very near the morontia level of existence, and they prove to be most efficient in the borderland work of the physical, morontial, and spiritual domains. These children of the local universe Mother Spirit are characterized by “fourth creatures” much as are the Havona Servitals and the conciliating commissions. Every fourth cherubim and every fourth sanobim are quasi-material, very definitely resembling the morontia level of existence.

38:7.7 (422.7) These angelic fourth creatures are of great assistance to the seraphim in the more literal

оказват на серафимите огромна помощ в по-материалните периоди на тяхната вселенска и планетарна дейност. Тези моронтийни херувими изпълняват и много безценни погранични задачи в подготвителните светове на моронтия и в големи количества биват назначавани в служба на Моронтийните спътници. В моронтийните сфери те изпълняват такава функция, каквато междутъчните създания изпълняват на еволюционните планети. В обитаемите светове тези моронтийни херувими често се трудят в съюз с междутъчните създания. Херувимите и междутъчните създания са две различни категории същества; те имат различен произход, но ги обединява голяма общност на природата и функцията.

phases of their universe and planetary activities. Such morontia cherubim also perform many indispensable borderline tasks on the morontia training worlds and are assigned to the service of the Morontia Companions in large numbers. They are to the morontia spheres about what the midway creatures are to the evolutionary planets. On the inhabited worlds these morontia cherubim frequently work in liaison with the midway creatures. Cherubim and midway creatures are distinctly separate orders of beings; they have dissimilar origins, but they disclose great similarity in nature and function.

8. ЕВОЛЮЦИЯТА НА ХЕРУВИМИТЕ И САНОВИМИТЕ

Пред херувимите и сановимите са открити многобройни пътища за придвижване в служенето и повишаване на своя статут, което може да бъде още по-усилено от обятията на Божествената Попечителка. По отношение на еволюционния потенциал съществуват три големи класа херувими и сановими:

1. *Кандидати за възход.* Тези същества по самата си природа са кандидати за придобиване на серафически статут. Херувимите и сановимите от този тип са великолепни, макар че по своето вътрешно дарование не съответстват на серафимите, но усърдието и натрупаният опит могат да им помогнат да се издигнат до пълен серафически статут.

2. *Междутъчни херувими.* Не всички херувими и сановими притежават равен потенциал за възход: ангелите от дадена група са ограничени по силата на вродени качества. Мнозинството от тях ще остане херувими и сановими, макар че по-надарените индивиди ще могат, в ограничени предели, да постигнат серафическо служене.

3. *Моронтийни херувими.* Тези „четвърти същества“ от ангелската категория винаги съхраняват своите полуматериални качества. Както и повечето от техните събратя от междутъчните категории, те ще продължават да остават херувими и сановими до пълната реализация на Върховното Същество.

Ако втората и трета група в определен смисъл са ограничени по отношение на потенциала на растеж, то кандидатите за възход са способни да достигнат висотите на

8. EVOLUTION OF CHERUBIM AND SANOBIM

38:8.1 (423.1) Numerous avenues of advancing service are open to cherubim and sanobim leading to an enhancement of status, which may be still further augmented by the embrace of the Divine Minister. There are three great classes of cherubim and sanobim with regard to evolutionary potential:

38:8.2 (423.2) 1. *Ascension Candidates.* These beings are by nature candidates for seraphic status. Cherubim and sanobim of this order are brilliant, though not by inherent endowment equal to the seraphim; but by application and experience it is possible for them to attain full seraphic standing.

38:8.3 (423.3) 2. *Mid-phase Cherubim.* All cherubim and sanobim are not equal in ascension potential, and these are the inherently limited beings of the angelic creations. Most of them will remain cherubim and sanobim, although the more gifted individuals may achieve limited seraphic service.

38:8.4 (423.4) 3. *Morontia Cherubim.* These “fourth creatures” of the angelic orders always retain their quasi-material characteristics. They will continue on as cherubim and sanobim, together with a majority of their mid-phase brethren, pending the completed factualization of the Supreme Being.

38:8.5 (423.5) While the second and third groups are somewhat limited in growth potential, the ascension candidates may attain the heights of universal seraphic service. Many of the more

серафическо служене във вселената. Много от по-опитните от тези херувими се прикрепват към серафическите хранители на съдбата и по такъв начин стъпват на пътя за постигането на статута на Учителите от Обителските Светове според това, как висшестоящите серафими напускат тези сфери. В свое разпореждане пазителите на съдбата нямат за помощници херувими и сановими, когато техните смъртни подопечни постигнат морентиен живот. А когато другите типове еволюционни серафими получат достъп до Сферата на Серафимите и до Рая, преди да се простят с Небадон, те са длъжни да оставят тук своите бивши подчинени. Такива напуснати херувими и сановими обикновено преминават през обятията на вселенския Майчински Дух, благодарение на което те придобиват серафически статут, равен на статута на Учителите от Обителските Светове.

Когато херувимите и сановимите, изпълняващи задълженията на Учители от Обителските Светове и преминали в миналото през обятията на Майчинския Дух, в течение на дълго време служат в морентийните сфери – от низшата до висшата, а също и при препълване на техния салвингтонски корпус, Ясната Утринна Звезда призовава при себе си преданите слуги на създанията на времето. Давайки клетва, която предшества трансформацията на личността, тези по-подготвени и старши хе рувими и сановими – в групи от по седем хиляди, повторно се приемат в обятията на Вселенския Майчински Дух, излизайки от попечителството на техните пълномощни серафими. От този момент за тези претърпели второ раждане херувими и сановими се открива път за служене на серафимите, включващ всички свързани с Рая възможности. Те могат да се назначават като пазители на съдбата на смъртните същества и ако смъртният подопечен придобие спасение, то тези ангели получават възможността да достигнат Сферата на Серафимите и седемте кръга на серафически постижения – даже до Рая и Корпуса за Завършили.

experienced of these cherubim are attached to the seraphic guardians of destiny and are thus placed in direct line for advancement to the status of Mansion World Teachers when deserted by their seraphic seniors. Guardians of destiny do not have cherubim and sanobim as helpers when their mortal wards attain the morontia life. And when other types of evolutionary seraphim are granted clearance for Seraphington and Paradise, they must forsake their former subordinates when they pass out of the confines of Nebadon. Such deserted cherubim and sanobim are usually embraced by the Universe Mother Spirit, thus achieving a level equivalent to that of a Mansion World Teacher in the attainment of seraphic status.

38:8.6 (423.6) When, as Mansion World Teachers, the once-embraced cherubim and sanobim have long served on the morontia spheres, from the lowest to the highest, and when their corps on Salvington is overrecruited, the Bright and Morning Star summons these faithful servants of the creatures of time to appear in his presence. The oath of personality transformation is administered; and thereupon, in groups of seven thousand, these advanced and senior cherubim and sanobim are re-embraced by the Universe Mother Spirit. From this second embrace they emerge as full-fledged seraphim. Henceforth, the full and complete career of a seraphim, with all of its Paradise possibilities, is open to such reborn cherubim and sanobim. Such angels may be assigned as guardians of destiny to some mortal being, and if the mortal ward attains survival, then do they become eligible for advancement to Seraphington and the seven circles of seraphic attainment, even to Paradise and the Corps of the Finality.

9. ПРОМЕЖДУТЪЧНИТЕ СЪЗДАНИЯ

Съществува трояка класификация на промеждутъчните създания: стриктно погледнато, те се отнасят към класа на възходящите Божии Синове; фактически те се причисляват към категориите на постоянните жители, докато функционално се смятат за попечителски духове на времето – благодарение на съкровената им и ефективна връзка с ангелското войнство в служенето на смъртните обитатели от индивидуалните

9. THE MIDWAY CREATURES

38:9.1 (424.1) The midway creatures have a threefold classification: They are properly classified with the ascending Sons of God; they are factually grouped with the orders of permanent citizenship, while they are functionally reckoned with the ministering spirits of time because of their intimate and effective association with the angelic hosts in the work of serving mortal man on the individual worlds of space.

светове на пространството.

Тези уникални създания съществуват в повечето обитаеми светове и винаги се срещат на десетичните планети или на планетите за експериментален живот – такива като Урантия. Съществуват два типа промеждутъчни създания – първични и вторични, и те се появяват по следния начин:

1. *Първични промеждутъчни създания* – по-духовната група; в известен смисъл се състои от стандартизирана категория същества, получавани посредством единна методика, извлечена от възходящите смъртни, съставляващи обкръжението на Планетарните принцове. Броят на първичните промеждутъчни създания винаги е петдесет хиляди същества и нито една планета, ползваща се от техните услуги, не разполага с по-голяма група.

2. *Вторични промеждутъчни създания* – по-материална група, броят на която в различните светове се колебае в широки граници, макар като средно да съставлява около петдесет хиляди. Тези същества се създават чрез различни методи с използването на планетарни биологични облагородители – Адам и Ева, или от тяхното непосредствено потомство. Съществуват не по-малко от двадесет и четири различни начина, използвани при сътворението на тези вторични промеждутъчни създания в еволюционните светове на пространството. Произходът на такава група на Урантия бил необичаен и удивителен.

Нито една от тези групи не е еволюционна случайност. И двете играят важна роля в предопределените планове на творците на вселената, а тяхната поява в благоприятен момент във формиращите се светове съответства на изначалните проекти и планове за развитие на надзиращите Носители на Живота.

Първичните промеждутъчни създания се хранят с интелектуална и духовна енергия посредством ангелската методика и са еднакви по интелектуален статут. Седемте спомагателни духа на разума не осъществяват контакт с тях. И само шестият и седмият духове – на поклонението и мъдростта, са способни да помагат на вторичната група.

Вторичните промеждутъчни създания се хранят с физическа енергия посредством адамическия метод, като се включват към духовните контури по метода на серафимите и биват снабдявани с морентиен разум от преходен тип. Сред тях се отделят четири физически типа, седем духовни категории и дванадесет нива на интелектуално реагиране

38:9.2 (424.2) These unique creatures appear on the majority of the inhabited worlds and are always found on the decimal or life-experiment planets, such as Urantia. Midwayers are of two types — primary and secondary — and they appear by the following techniques:

38:9.3 (424.3) 1. *Primary Midwayers,* the more spiritual group, are a somewhat standardized order of beings who are uniformly derived from the modified ascendant-mortal staffs of the Planetary Princes. The number of primary midway creatures is always fifty thousand, and no planet enjoying their ministry has a larger group.

38:9.4 (424.4) 2. *Secondary Midwayers,* the more material group of these creatures, vary greatly in numbers on the different worlds, though the average is around fifty thousand. They are variously derived from the planetary biologic uplifters, the Adams and Eves, or from their immediate progeny. There are no less than twenty-four diverse techniques involved in the production of these secondary midway creatures on the evolutionary worlds of space. The mode of origin for this group on Urantia was unusual and extraordinary.

38:9.5 (424.5) Neither of these groups is an evolutionary accident; both are essential features in the predetermined plans of the universe architects, and their appearance on the evolving worlds at the opportune juncture is in accordance with the original designs and developmental plans of the supervising Life Carriers.

38:9.6 (424.6) Primary midwayers are energized intellectually and spiritually by the angelic technique and are uniform in intellectual status. The seven adjutant mind-spirits make no contact with them; and only the sixth and the seventh, the spirit of worship and the spirit of wisdom, are able to minister to the secondary group.

38:9.7 (424.7) Secondary midwayers are physically energized by the Adamic technique, spiritually encircuited by the seraphic, and intellectually endowed with the morontia transition type of mind. They are divided into four physical types, seven orders spiritually, and twelve levels of intellectual response to the joint ministry of the last two adjutant spirits and the morontia mind. These

на съвместното служене на двата последни спомагателни духа и моронтийния разум. Тези различия определят разнообразието на техните дейности и планетарни назначения.

Първичните промеждутъчни създания повече напомнят ангели, отколкото смъртни; вторичните категории са много по-близки до хората. Всяка категория оказва безценна помощ на другата при изпълнението на техните разнообразни планетарни задачи. Първичните попечители са способни да сътрудничат с управляващите контури и регулаторите както на моронтийна, така и на духовна енергия. Вторичната група може да установява работни връзки само с физическите регулатори и управляващите материалните кръгове. Но тъй като всяка категория промеждутъчни създания е способна да постига абсолютно синхронна връзка с другата категория, то на всяка от тях е достъпен практически целият енергиен диапазон – от грубата физическа сила на материалните светове, през преходните фази вселенска енергия, до върховните сили на духовната реалност на небесните сфери.

Пропастта, разделяща световете на материята и духа, в съвършенство се покрива от последователна верига, състояща се от смъртния човек, вторично промеждутъчно създание, първично промеждутъчно създание, моронтиен херувим, промеждутъчен херувим и серафим. В личния опит на отделния смъртен тези различни нива несъмнено стават повече или по-малко единни, както и личностно значими, благодарение на незабележимите и тайнствени действия на божествения Настройчик на Съзнанието.

В нормалните светове първичните промеждутъчни създания осъществяват събиране на информация и организират почивката на Планетарния Принц, докато вторичните попечители поддържат сътрудничество с адамическия режим, подпомагайки развитието на прогресивната планетарна цивилизация. В случаи като този с предателството на Планетарния Принц и предателството на Материалния Син, което станало на Урантия, промеждутъчните създания стават стражите на Властелина на Системата и служат под направляващото ръководство на същество, изпълняващо задълженията на планетарен опекун. Но само в три други свята на Сатания тези същества функционират като единна група под общо ръководство, подобно на обединените промеждутъчни попечители на Урантия.

В многобройните индивидуални светове на вселената както първичните, така и вторичните промеждутъчни създания се занимават с разнообразен и различен

diversities determine their differential of activity and of planetary assignment.

38:9.8 (424.8) Primary midwayers resemble angels more than mortals; the secondary orders are much more like human beings. Each renders invaluable assistance to the other in the execution of their manifold planetary assignments. The primary ministers can achieve liaison co-operation with both morontia- and spirit-energy controllers and mind circuiters. The secondary group can establish working connections only with the physical controllers and the material-circuit manipulators. But since each order of midwayer can establish perfect synchrony of contact with the other, either group is thereby able to achieve practical utilization of the entire energy gamut extending from the gross physical power of the material worlds up through the transition phases of universe energies to the higher spirit-reality forces of the celestial realms.

38:9.9 (425.1) The gap between the material and spiritual worlds is perfectly bridged by the serial association of mortal man, secondary midwayer, primary midwayer, morontia cherubim, mid-phase cherubim, and seraphim. In the personal experience of an individual mortal these diverse levels are undoubtedly more or less unified and made personally meaningful by the unobserved and mysterious operations of the divine Thought Adjuster.

38:9.10 (425.2) On normal worlds the primary midwayers maintain their service as the intelligence corps and as celestial entertainers in behalf of the Planetary Prince, while the secondary ministers continue their co-operation with the Adamic regime of furthering the cause of progressive planetary civilization. In case of the defection of the Planetary Prince and the failure of the Material Son, as occurred on Urantia, the midway creatures become the wards of the System Sovereign and serve under the directing guidance of the acting custodian of the planet. But on only three other worlds in Satania do these beings function as one group under unified leadership as do the united midway ministers of Urantia.

38:9.11 (425.3) The planetary work of both primary and secondary midwayers is varied and diverse on the numerous individual worlds of a universe, but on the normal and average planets their activities

планетарен труд, но на нормални и обикновени планети тяхната дейност съществено се отличава от задълженията, които те изпълняват в изолирани сфери – такива като Урантия.

Първичните промеждутъчни създания – това са планетарните историци, които от пристигането на Планетарния Принц до настъпването на епохата на устойчивото съществуване в светлината и живота създават демонстрационни процеси и картини на планетарната история за експозициите в столичните светове на системите.

Промеждутъчните създания остават дълго в обитаемите светове, но ако оправдаят доверието, то в края на краищата и със сигурност тяхното многовековно служене, насочено към поддържане владичеството на Сина-Създател, не остава неотбелязано; те получават дължимото възнаграждение за своята търпелива опека на материалните смъртни в техния пространствено-времеви свят. Рано или късно всички достойни промеждутъчни създания биват привеждани в ранг възходящи Божии Синове и в необходимото време започват дълго непознато пътешествие към Рая в обществото на същите тези смъртни с животински произход, техните земни братя, които те толкова ревностно са охранявали и на които толкова успешно са служили в течение на своето дълго пребиваване на планетата.

[Представено от Мелхиседек, действащ по молба на главата на серафическите войнства на Небадон.]

are very different from the duties which occupy their time on isolated spheres, such as Urantia.

38:9.12 (425.4) The primary midwayers are the planetary historians who, from the time of the arrival of the Planetary Prince to the age of settled light and life, formulate the pageants and design the portrayals of planetary history for the exhibits of the planets on the system headquarters worlds.

38:9.13 (425.5) Midwayers remain for long periods on an inhabited world, but if faithful to their trust, they will eventually and most certainly be recognized for their agelong service in maintaining the sovereignty of the Creator Son; they will be duly rewarded for their patient ministry to the material mortals on their world of time and space. Sooner or later all accredited midway creatures will be mustered into the ranks of the ascending Sons of God and will be duly initiated into the long adventure of the Paradise ascent in company with those very mortals of animal origin, their earth brethren, whom they so jealously guarded and so effectively served during the long planetary sojourn.

38:9.14 (425.6) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

Документ 39. Серафическите войнства

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 39. СЕРАФИЧЕСКИТЕ ВОЙНСТВА

Секции

Въведение
1. Върховните Серафими
2. Висшестоящите Серафими
3. Старшите Серафими
4. Управляващите Серафими
5. Планетарните помощници
6. Преходните попечители
7. Серафимите на бъдещето
8. Предназначението на Серафимите
9. Серафическият корпус на завършилите

PAPER 39
THE SERAPHIC HOSTS

SECTIONS

Introduction
1. Supreme Seraphim
2. Superior Seraphim
3. Supervisor Seraphim
4. Administrator Seraphim
5. Planetary Helpers
6. Transition Ministers
7. Seraphim of the Future
8. Seraphic Destiny
9. The Corps of Seraphic Completion

Въведение

ДОКОЛКОТО ни е известно, задачата на Безкрайния Дух във вида, в който той е олицетворен в столицата на локалната вселена, създава еднообразно съвършени серафими. Но по силата на неизвестни ни причини на това серафическо войнство е свойствено голямо разнообразие. Това разнообразие може да бъде следствие от неведомо вмешателство на еволюиращото емпирично божество; ако това е така, то ние не можем да го докажем. При все това ние виждаме, че серафимите, преминали през изпитания и тренировка в процеса на обучение и подготовка, неизменно се подразделят на седем ясно изразени групи:

1. Върховни серафими.
2. Висшестоящи серафими.
3. Старши серафими.
4. Управляващи серафими.

INTRODUCTION

39:0.1 (426.1) AS FAR as we are cognizant, the Infinite Spirit, as personalized on the local universe headquarters, intends to produce uniformly perfect seraphim, but for some unknown reason these seraphic offspring are very diverse. This diversity may be a result of the unknown interposition of evolving experiential Deity; if so, we cannot prove it. But we do observe that, when seraphim have been subjected to educational tests and training discipline, they unfailingly and distinctly classify into the following seven groups:

39:0.2 (426.2) 1. Supreme Seraphim.

39:0.3 (426.3) 2. Superior Seraphim.

39:0.4 (426.4) 3. Supervisor Seraphim.

39:0.5 (426.5) 4. Administrator Seraphim.

5. Планетарни помощници.

6. Преходни попечители.

7. Серафими на бъдещето.

Едва ли ще бъде вярно, ако кажем, че който и да е серафим стои по-ниско от ангела или от която и да е друга група. Но на първо време ангелът е ограничен от класификационната група на изначално и присъщо нему служене. Моят серафически партньор по подготовката на настоящия документ, Манотия, е върховен серафим и винаги е действал само като върховен серафим. Посредством прояви на усърдие и предано служене той последователно е преминал всичките седем вида серафическо служене, вземайки участие практически във всички области на откритата за серафимите дейност, и понастоящем заема поста помощник на главата на серафимите на Урантия.

На хората понякога им е трудно да повярват, че дадената при сътворението способност за служене на по-високо ниво не предполага непременно способност за функциониране на относително по-ниски нива на служене. Човекът започва живота си като безпомощно дете; затова всяко негово смъртно постижение задължително включва целия предшестващ опит; серафимите нямат такъв „довъзрастен“ живот – нямат детство. И при все това те са емпирични създания и с помощта на опита и допълнителното образование могат да повишат своите божествени, дарени способности чрез емпирично придобиване на функционални навици в един или няколко вида серафическо служене.

Получавайки съответните пълномощия, серафимите биват определяни в резерва на своята класификационна група. Планетарните и управляващите серафими обикновено служат дълго време в своя изначален статут, но колкото е по-високо нивото на предопределената функция, с толкова по-голяма настойчивост се стремят ангелските попечители към назначаване на низшите нива на вселенското служене. Особено желани са за тях назначенията в резерва на планетарните помощници и в случай на положително решение те постъпват в небесните училища към резиденциите на Планетарния Принц на един от еволюционните светове. Тук те пристъпват към изучаването на езиците, историята и местните обичаи на човешките раси. Серафимите трябва да получават знания и да натрупват опит до голяма степен така, както и хората. По отношение на някои от атрибутите на

39:0.6 (426.6) 5. Planetary Helpers.

39:0.7 (426.7) 6. Transition Ministers.

39:0.8 (426.8) 7. Seraphim of the Future.

39:0.9 (426.9) To say that any one seraphim is inferior to an angel of any other group would hardly be true. Nevertheless every angel is at first service-limited to the group of original and inherent classification. My seraphic associate in the preparation of this statement, Manotia, is a supreme seraphim and onetime functioned only as a supreme seraphim. By application and devoted service she has, one by one, achieved all seven of the seraphic services, having functioned in well-nigh every avenue of activity open to a seraphim, and now holds the commission of associate chief of seraphim on Urantia.

39:0.10 (426.10) Human beings sometimes find it hard to understand that a created capacity for higher-level ministry does not necessarily imply ability to function on relatively lower service levels. Man begins life as a helpless infant; hence every mortal attainment must embrace all experiential prerequisites; seraphim have no such preadult life — no childhood. They are, however, experiential creatures, and by experience and through additional education they can augment their divine and inherent endowment of ability by the experiential acquirement of functional skill in one or more of the seraphic services.

39:0.11 (426.11) After being commissioned, seraphim are assigned to the reserves of their inherent group. Those of planetary and administrator status often serve for long periods as originally classified, but the higher the inherent function level, the more persistently do the angelic ministers seek assignment to the lower orders of universe service. Especially do they desire assignment to the reserves of the planetary helpers, and if successful they enroll in the celestial schools attached to the headquarters of the Planetary Prince of some evolutionary world. Here they begin the study of the languages, history, and local habits of the races of mankind. Seraphim must acquire knowledge and gain experience much as do human beings. They are not far removed from you in certain personality attributes. And they all crave to start at the bottom, on the lowest possible level of ministry; thus may they hope to achieve the highest possible level of experiential destiny.

личността те са близки до вас. И всички те жадуват да започнат от самото начало, от низшето ниво на служене, което им позволява да се надяват на постигане в бъдеще на най-висшето ниво на емпирично предназначение.

1. ВЪРХОВНИТЕ СЕРАФИМИ

Тези серафими се отнасят към върховната от седемте разкрити категории ангели на локалната вселена. Те функционират в седем групи, всяка от които е тясно свързана с ангелските попечители на Серафическия Корпус на Завършилите:

1. *Попечители на Синовете и Духовете.* Първата група върховни серафими се назначава на служба при върховните Синове и същества, произлезли от Духа, постоянно пребиваващи и функциониращи в локалната вселена. Тази група ангелски попечители също обслужва Вселенския Син и Вселенския Дух и е тясно свързана с информационния корпус на Ясната Утринна Звезда – главния вселенски изпълнител на обединената воля на Сина-Създател и Съзидателния Дух.

Назначени в помощ на висшестоящите Синове и Духове, тези серафими по естествен начин са свързани с обширната служба на Райските Авоналовци – божествени потомци на Вечния Син и Безкрайния Дух. Тези висшестоящи и опитни серафими съпровождат Райските Авоналовци във всички арбитражни и посвещенчески мисии, занимавайки се в такива случаи с подготовка и провеждане на работите, свързани с края на планетарния съдебен период и откриването на новата ера. Но те не вземат участие в раздаването на правосъдие, което може да стане при такава смяна на съдните периоди.

Посвещенчески персонал. Когато Райските Авоналовци, но не Синовете-Създатели, изпълняват мисията на посвещението, винаги ги съпровожда посвещенчески персонал от 144 серафима. Тези 144 ангела ръководят всички останали попечители на Сина и Духа, които могат да имат отношение към мисията на посвещението. В подчинение на въплътения Божий Син, изпълняващ планетарното посвещение, могат да се намират легиони ангели, но всички тези серафими се управляват и възглавяват от 144 члена посвещенчески персонал. Върховните категории ангели – свръхнафими и секонафими, могат също да съставляват част от войнството на помощниците и макар техните мисии да се отличават от мисиите на серафимите, цялата тази дейност се

1. SUPREME SERAPHIM

39:1.1 (427.1) These seraphim are the highest of the seven revealed orders of local universe angels. They function in seven groups, each of which is closely associated with the angelic ministers of the Seraphic Corps of Completion.

39:1.2 (427.2) 1. *Son-Spirit Ministers.* The first group of the supreme seraphim are assigned to the service of the high Sons and Spirit-origin beings resident and functioning in the local universe. This group of angelic ministers also serve the Universe Son and the Universe Spirit and are closely affiliated with the intelligence corps of the Bright and Morning Star, the universe chief executive of the united wills of the Creator Son and the Creative Spirit.

39:1.3 (427.3) Being of assignment to the high Sons and Spirits, these seraphim are naturally associated with the far-flung services of the Paradise Avonals, the divine offspring of the Eternal Son and the Infinite Spirit. The Paradise Avonals are always attended on all magisterial and bestowal missions by this high and experienced order of seraphim, who are at such times devoted to organizing and administering the special work connected with the termination of one planetary dispensation and the inauguration of a new age. But they are not concerned in the work of adjudication which might be incidental to such a change in dispensations.

39:1.4 (427.4) *Bestowal Attendants.* Paradise Avonals, but not Creator Sons, when on a bestowal mission are always accompanied by a corps of 144 bestowal attendants. These 144 angels are the chiefs of all other Son-Spirit ministers who may be associated with a bestowal mission. There might possibly be legions of angels subject to the command of an incarnated Son of God on a planetary bestowal, but all these seraphim would be organized and directed by the 144 bestowal attendants. Higher orders of angels, supernaphim and seconaphim, might also form a part of the attending host, and though their missions are distinct from those of the seraphim, all these activities would be co-ordinated by the bestowal attendants.

координира от посвещенческия персонал.

Тези помощници се отнасят към серафимите на завършилите; всички те са пресекли кръга на Сферата на серафимите и са достигнали Серафическия Корпус на Завършилите. Те също така са преминали по-нататъшна специална подготовка, която им позволява да се справят с трудностите и критичните ситуации, свързани с посвещенията на Божиите Синове в името на прогреса на децата на времето. Всички подобни серафими са достигнали Рая и личните обятия на Втория Източник и Център – Вечния Син.

Серафимите в равна степен се стремят към назначение в мисиите на въплътени Синове и прикрепване като пазители на съдбата на смъртните създания; последните са най-сигурният пропуск на серафима за Рая, докато членовете на посвещенческия персонал са се издигнали до най-висшето служене в локалната вселена, възможно за достигналите Рая серафими на завършването.

2.*Съдебни Съветници.* Тук се отнасят серафическите съветници и помощници, участващи във всички видове раздаване на правосъдие – от миротворческите комисии до върховните съдилища на света. В задачата на такива съдилища влизат не произнесените наказателни присъди, а изясняването на обективните различия в мнението и издаването на декрети за вечно продължаване на живота на възходящите смъртни. Задължение на съдебните съветници е да следят за безпристрастното изложение и милосърдно разглеждане на всички обвинения по адрес на смъртните създания. В тази си дейност те са тясно свързани с Върховните Упълномощени – слелите се с Духа смъртни, които служат в локалната вселена.

Серафическите съдебни съветници служат изключително като защитници на смъртните. Това се обяснява не с нечие тенденциозно, несправедливо отношение към низшите създания на световете, а с това, че макар правосъдието да предполага провеждане на съдебно дирене по всяка простъпка, извършена при възхода към божествено съвършенство, милосърдието изисква справедливо решение, отчитащо природата на създанието и божественото му предназначение. Тези ангели са тълкуватели и илюстратори на елемента милосърдие, присъщо на божественото правосъдие – справедливост, основана на знаенето на принципни факти, отнасящи се към личните мотиви и особеностите на човешките раси.

Тази категория ангели служи на всички

39:1.5 (427.5) These bestowal attendants are completion seraphim; they have all traversed the circles of Seraphington and have attained the Seraphic Corps of Completion. And they have been further especially trained to meet the difficulties and to cope with the emergencies associated with the bestowals of the Sons of God for the advancement of the children of time. Such seraphim have all achieved Paradise and the personal embrace of the Second Source and Center, the Eternal Son.

39:1.6 (427.6) Seraphim equally crave assignment to the missions of the incarnated Sons and attachment as destiny guardians to the mortals of the realms; the latter is the surest seraphic passport to Paradise, while the bestowal attendants have achieved the highest local universe service of the completion seraphim of Paradise attainment.

39:1.7 (428.1) 2. *Court Advisers.* These are the seraphic advisers and helpers attached to all orders of adjudication, from the conciliators up to the highest tribunals of the realm. It is not the purpose of such tribunals to determine punitive sentences but rather to adjudicate honest differences of opinion and to decree the everlasting survival of ascending mortals. Herein lies the duty of the court advisers: to see that all charges against mortal creatures are stated in justice and adjudicated in mercy. In this work they are closely associated with the High Commissioners, Spirit-fused ascendant mortals serving in the local universe.

39:1.8 (428.2) The seraphic court advisers serve extensively as defenders of mortals. Not that there ever exists any disposition to be unfair to the lowly creatures of the realms, but while justice demands the adjudication of every default in the climb towards divine perfection, mercy requires that every such misstep be fairly adjudged in accordance with the creature nature and the divine purpose. These angels are the exponents and exemplification of the element of mercy inherent in divine justice — of fairness based on the knowledge of the underlying facts of personal motives and racial tendencies.

39:1.9 (428.3) This order of angels serves from the councils of the Planetary Princes to the highest

нива, започвайки със съветите на Планетарните Принцове и завършвайки с върховните съдилища на локалната вселена, докато техните партньори по Серафически Корпус на Завършилите действат във върховните сфери на Орвонтон, чак до съдилищата на Извечно Древните на Уверса.

3 . *Вселенски консултанти.* Това са истински приятели и съветници на тези възходящи създания, които правят последно спиране в Салвингтон, в своята родна вселена, в преддверието на откриващото се пред тях духовно пътешествие в обширната свръхвселена Орвонтон. В такова време много от възходящите създания ги посещава чувство, което може да се сравни с известното на смъртния човек чувство на носталгия. Назад остават преминатите сфери, световете, познати от продължителното служене и завършването на моронтийното ниво; напред лежи мамещата тайна на една по-голяма и обширна вселена.

Задачата на вселенските консултанти е да спомагат за прехода на възходящите странстващи от придобитото ниво вселенско служене към непридобитото, да помагат на тези странстващи да внасят постоянни, бързо променящи се поправки в разбирането на значението и ценностите, неотменими от осъзнаването на тази истина, че духовното същество на първата степен се намира не в края – кулминационната точка на моронтийния възход в локалната вселена, а в самата основа на дългата стълба на духовното извисяване към Всеобщия Баща и Рая.

Много от випускниците на сферата на Серафимите – членове на Серафическия Корпус на Завършилите, са свързани с тези серафими и се занимават с широка преподавателска дейност в някои салвингтонски училища, отнасящи се към подготовката на създания на Небадон към взаимоотношенията в следващата вселенска епоха.

4 . *Съветници по обучението.* Тези ангели са безценни помощници на корпуса за духовни учители на локалната вселена. Съветниците по обучението са секретари на всички категории учители – от Мелхиседек и Троичните Синове-Учители до моронтийните смъртни, които се назначават като помощници на тези от своите събратя, които са малко по-ниско от тях на стълбата на възхода. Отначало вие ще *видите* тези младши серафими на обучението в един от седемте обителски свята, обкръжаващи Йерусем.

Тези серафими стават партньори на регионалните ръководители на многобройни

tribunals of the local universe, while their associates of the Seraphic Corps of Completion function in the higher realms of Orvonton, even to the courts of the Ancients of Days on Uversa.

39:1.10 (428.4) 3. *Universe Orientators.* These are the true friends and postgraduate counselors of all those ascending creatures who are pausing for the last time on Salvington, in their universe of origin, as they stand on the brink of the spirit adventure stretching out before them in the vast superuniverse of Orvonton. And at such a time many an ascender has a feeling which mortals could understand only by comparison with the human emotion of nostalgia. Behind lie the realms of achievement, realms grown familiar by long service and morontia attainment; ahead lies the challenging mystery of a greater and vaster universe.

39:1.11 (428.5) It is the task of the universe orientators to facilitate the passage of the ascending pilgrims from the attained to the unattained level of universe service, to help these pilgrims in making those kaleidoscopic adjustments in the comprehension of meanings and values inherent in the realization that a first-stage spirit being stands, not at the end and climax of the local universe morontia ascent, but rather at the very bottom of the long ladder of spiritual ascent to the Universal Father on Paradise.

39:1.12 (428.6) Many of the Seraphington graduates, members of the Seraphic Corps of Completion who are associated with these seraphim, engage in extensive teaching in certain Salvington schools concerned with the preparation of the creatures of Nebadon for the relationships of the next universe age.

39:1.13 (428.7) 4. *The Teaching Counselors.* These angels are the invaluable assistants of the spiritual teaching corps of the local universe. Teaching counselors are secretaries to all orders of teachers, from the Melchizedeks and the Trinity Teacher Sons down to the morontia mortals who are assigned as helpers to those of their kind who are just behind them in the scale of ascendant life. You will first *see* these associate teaching seraphim on some one of the seven mansion worlds surrounding Jerusem.

39:1.14 (428.8) These seraphim become associates of the division chiefs of the numerous educational and training institutions of the local universes, and

образователни и подготвителни организации на локалните вселени и крупните контингенти на тези създания се намират в разпореждане на преподавателите на седемте подготвителни свята на локалната система и седемдесетте образователни сфери на съзвездията. Тази опека обхваща всички нива чак до индивидуалните светове. Тези съветници на висшите серафими помагат даже на истинските и предани учители на времето и често ги съпровождат.

they are attached in large numbers to the faculties of the seven training worlds of the local systems and of the seventy educational spheres of the constellations. These ministrations extend on down to the individual worlds. Even the true and consecrated teachers of time are assisted, and often attended, by these counselors of the supreme seraphim.

Четвъртото посвещение на Сина-Създател в образа на създание премина като съветник по обучение на висшия серафим на Небадон.

39:1.15 (429.1) The fourth creature bestowal of the Creator Son was in the likeness of a teaching counselor of the supreme seraphim of Nebadon.

5. *Ръководители на мисии.* От време на време ангелите, служещи в еволюционните и архитектурни светове, в които има създания, създават изборен орган от 144 висши серафима. Този върховен съвет от ангели координира въпросите на автономното служене и мисията на серафимите. Тези ангели възглавяват всички серафически асамблеи, събираеми по силата на служебно задължение или за изразяване на поклонение.

39:1.16 (429.2) 5. *Directors of Assignment.* A body of 144 supreme seraphim is elected from time to time by the angels serving on the evolutionary and on the architectural spheres of creature habitation. This is the highest angelic council on any sphere, and it co-ordinates the self-directed phases of seraphic service and assignment. These angels preside over all seraphic assemblies pertaining to the line of duty or the call to worship.

6. *Регистратори.* Тук се отнасят официалните регистратори на върховните серафими. Много от тези висши ангели са родени с напълно развити умения на регистратори; други са получили това отговорно назначение благодарение на усърдно учене и предано изпълнение на сложните задължения, докато са прикрепени към низови или изискващи по-малка отговорност категории.

39:1.17 (429.3) 6. *The Recorders.* These are the official recorders for the supreme seraphim. Many of these high angels were born with their gifts fully developed; others have qualified for their positions of trust and responsibility by diligent application to study and faithful performance of similar duties while attached to lower or less responsible orders.

7. *Свободни попечители.* Множество свободни попечители от висшите категории са автономни помощници на архитектурните сфери и обитаемите планети. Такива попечители доброволно удовлетворяват колебанията на необходимостта от услуги на върховните серафими, съставлявайки по този начин общия резерв от тази категория.

39:1.18 (429.4) 7. *Unattached Ministers.* Large numbers of unattached seraphim of the supreme order are self-directed servers on the architectural spheres and on the inhabited planets. Such ministers voluntarily meet the differential of demand for the service of the supreme seraphim, thus constituting the general reserve of this order.

2. ВИСШЕСТОЯЩИТЕ СЕРАФИМИ

Своето название висшестоящите серафими са получили не поради това, че в някакъв смисъл качествено превъзхождат останалите категории ангели, а защото отговарят за дейността на локалната вселена на по-висше ниво. Изключително много серафими от първите две групи на този корпус са постигнали такъв статут – това са ангели, служили във всички фази на подготовка и върнали се към възвишено назначение като ръководители на своите събратя в сферата на своята предишна дейност. Доколкото Небадон

2. SUPERIOR SERAPHIM

39:2.1 (429.5) Superior seraphim receive their name, not because they are in any sense qualitatively superior to other orders of angels, but because they are in charge of the higher activities of a local universe. Very many of the first two groups of this seraphic corps are attainment seraphim, angels who have served in all phases of training and have returned to a glorified assignment as directors of their kind in the spheres of their earlier activities. Being a young universe, Nebadon does not have many of this order.

е млада вселена, тази категория тук е немногобройна.

Висшестоящите серафими функционират в следните седем групи:

1. *Информационен корпус.* Тези серафими се отнасят към личното обкръжение на Гавраил, Ясната Утринна Звезда. Той обхваща цялото пространство на локалната вселена, събирайки в световете информация, от която Гавраил се ръководи в съветите на Небадон. Те представляват информационен корпус от могъщи войнства, възглавявани от Гавраил като наместник на Сина-Владетел. Тези серафими нямат пряка връзка нито със системите, нито със съзвездията, а тяхната информация се направлява непосредствено от Салвингтон по непрекъснат, пряк и независим кръг.

Информационните корпуси на различните локални вселени са способни да осъществяват и осъществяват взаимовръзка, но тази възможност е ограничена само в пределите на съответната свръхвселена. Съществува диференциал на енергия, ефективно разделящ сферата на дейност на различните свръхправителства. Обикновено една свръхвселена може да общува с друга само при посредничеството на Райския информационен център.

2 . *Гласът на Милосърдието.* Милосърдието е основен принцип на служенето на серафимите и помощта на ангелите. Затова е напълно естествено съществуването на корпус от ангели, които по особен начин изобразяват милосърдие. Тези серафими са истинските милосърдни попечители на локалните вселени. Те са духовните лидери, които укрепват висшите подбуди и благочестиви емоции на хора и ангели. Понастоящем всички управляващи такива легиони същества се отнасят към серафимите на завършването и са също така опитни пазители на съдбата на смъртните; тоест всяка ангелска двойка е охранявала поне една душа с животински произход в течение на живота ú в плът, а впоследствие е пресякла кръга на Сферата на Серафимите и е била зачислена в Серафическия Корпус на Завършилите.

3 . *Духовни координатори.* Третата група висшестоящи серафими е базирана в Салвингтон, но действа на всяко място в локалната вселена, където тяхната служба може да се окаже плодотворна. Макар че техните задачи основно са духовни и поради това човешкият разум е неспособен истински да ги осъзнае, вие ще успеете в някаква степен да осмислите тяхното служене, ако ви

39:2.2 (429.6) The superior seraphim function in the following seven groups:

39:2.3 (429.7) 1. *The Intelligence Corps.* These seraphim belong to the personal staff of Gabriel, the Bright and Morning Star. They range the local universe gathering the information of the realms for his guidance in the councils of Nebadon. They are the intelligence corps of the mighty hosts over which Gabriel presides as vicegerent of the Master Son. These seraphim are not directly affiliated with either the systems or the constellations, and their information pours in direct to Salvington upon a continuous, direct, and independent circuit.

39:2.4 (429.8) The intelligence corps of the various local universes can and do intercommunicate but only within a given superuniverse. There is a differential of energy which effectively segregates the business and transactions of the various supergovernments. One superuniverse can ordinarily communicate with another superuniverse only through the provisions and facilities of the Paradise clearinghouse.

39:2.5 (430.1) 2. *The Voice of Mercy.* Mercy is the keynote of seraphic service and angelic ministry. It is therefore fitting that there should be a corps of angels who, in a special manner, portray mercy. These seraphim are the real mercy ministers of the local universes. They are the inspired leaders who foster the higher impulses and holier emotions of men and angels. The directors of these legions are now always completion seraphim who are also graduate guardians of mortal destiny; that is, each angelic pair has guided at least one soul of animal origin during the life in the flesh and has subsequently traversed the circles of Seraphington and has been mustered into the Seraphic Corps of Completion.

39:2.6 (430.2) 3. *Spirit Co-ordinators.* The third group of superior seraphim are based on Salvington but function in the local universe anywhere they can be of fruitful service. While their tasks are essentially spiritual and therefore beyond the real understanding of human minds, you will perhaps grasp something of their ministry to mortals if it is explained that these angels are intrusted with the task of preparing the ascendant sojourners on

обясним, че на тези ангели се поверява подготовката на пребиваващите в Салвингтон възходящи създания за тяхното последно преместване в локалната вселена – от най-висшето моронтийно ниво до статута на новородено духовно същество. Така както проектиращите разума в обителските светове помагат на продължаващите живота си създания да се приспособят към потенциала на моронтиен разум и ефективно да го използват, така и серафимите запознават в Салвингтон випускниците на моронтия с новопридобитите способности на разума на духа. И с това далеч не се изчерпва тяхното служене на възходящите смъртни.

Salvington for their last transition in the local universe — from the highest morontia level to the status of newborn spirit beings. As the mind planners on the mansion worlds help the surviving creature to adjust to, and make effective use of, the potentials of morontia mind, so do these seraphim instruct the morontia graduates on Salvington regarding the newly attained capacities of the mind of the spirit. And they serve the ascendant mortals in many other ways.

4. *Младши учители.* Младшите учители са помощници и партньори на своите събратя-серафими – съветници по обучение. Освен това те са лично свързани с широката система за образование на локалната вселена, особено със седмократната програма за обучение, която се използва в обителските светове на локалните системи. Великолепен корпус от такива серафими действа на Урантия, като укрепва и продължава делото на истината и праведността.

39:2.7 (430.3) 4. *Assistant Teachers.* The assistant teachers are the helpers and associates of their fellow seraphim, the teaching counselors. They are also individually connected with the extensive educational enterprises of the local universe, especially with the sevenfold scheme of training operative on the mansion worlds of the local systems. A marvelous corps of this order of seraphim functions on Urantia for the purpose of fostering and furthering the cause of truth and righteousness.

5 . *Транспортиращи.* Всяка група попечителски духове има свой транспортен корпус и служенето на тези ангелски категории се заключава в транспортирането на такива личности, които сами по себе си са неспособни да се преместват от една сфера на друга. Петата група висшестоящи серафими, установени в Салвингтон, са пресичащи пространството транспортни ангели, извършващи преходи от и до столицата на локалната вселена. Както и останалите видове висшестоящи серафими, някои са били създадени като такива, докато други са се издигнали на това ниво от низшите или по-малко надарени групи.

39:2.8 (430.4) 5. *The Transporters.* All groups of ministering spirits have their transport corps, angelic orders dedicated to the ministry of transporting those personalities who are unable, of themselves, to journey from one sphere to another. The fifth group of the superior seraphim are headquartered on Salvington and serve as space traversers to and from the headquarters of the local universe. Like other subdivisions of the superior seraphim, some were created as such while others have risen from the lower or less endowed groups.

„Енергомощността“ на серафимите е напълно достатъчна за локалната вселена и даже за свръхвселената, но те никога не биха могли да осигурят достатъчно количество енергия за такова дълго пътешествие, както пресичането на пространството между Уверса и Хавона. Толкова изморителен път изисква особени възможности от първичния секонафим, дарен със способности за транспортиране. По пътя транспортиращите поемат необходимата за полета енергия и възстановяват собствената си енергия след края на пътешествието.

39:2.9 (430.5) The “energy range” of seraphim is wholly adequate for local universe and even for superuniverse requirements, but they could never withstand the energy demands entailed by such a long journey as that from Uversa to Havona. Such an exhaustive journey requires the special powers of a primary seconaphim of transport endowments. Transporters take on energy for flight while in transit and recuperate personal power at the end of the journey.

Даже в Салвингтон възходящите смъртни нямат като собствени формите, необходими за индивидуално преместване. За придвижване от свят до свят възходящите създания зависят от серафическия транспорт чак до

39:2.10 (430.6) Even on Salvington ascending mortals do not possess personal transit forms. Ascenders must depend upon seraphic transport in advancing from world to world until after the last rest of sleep on the inner circle of Havona and the eternal

потапянето в последния сън на вътрешния кръг на Хавона и пробуждането във вечността на Рая. След това вие няма да зависите от ангелите за преместване от една вселена в друга.

Има нещо общо между процеса серафимиране и смъртта или съня, с изключение на това, че в покоя на преноса присъства автоматическият елемент време. В течение на серафическия покой вие пребивавате в осъзнато-безсъзнателно състояние. Но Настройчикът на Мисълта се намира в пълно съзнание, нещо повече – той е изключително ефективен, тъй като вие не сте способни да се съпротивлявате, да противодействате или по друг начин да възпрепятствате неговия творчески и преобразяващ труд.

При серафическия пренос вие заспивате за определен срок и в необходимия момент се събуждате. Продължителността на пътешествието в течение на съня на преноса е невеществена. Вие не усещате течението на времето. Сякаш сте заспали в транспортно средство в един град и, спокойно отпочинали си през нощта, сте се събудили в друга, отдалечена столица. Вие сте пътешествали, докато сте били заспали. Така с помощта на транспортния серафим вие пресичате пространството, намирайки се в състояние на покой-сън. Сънят на преноса възниква благодарение на връзката на Настройчиците със серафическите транспортиращи.

Ангелите са неспособни да пренасят подвластни на температурни въздействия тела от плът и кръв, каквито сте вие понастоящем, но те могат да пренасят всички останали форми – от низшите моронтийни до висшите духовни. Те не действат в случай на естествена смърт. Когато земният ви път се приближава към своя край, тялото ви остава на тази планета. Вашият Настройчик на Мисълта продължава до недрата на Отеца, а тези ангели имат пряко отношение към последващото възстановяване на вашата личност в идентификационния обителски свят. Там вашето ново тяло е моронтийна форма, която може да бъде пренасяна от серафимите. Вие „засявате смъртно тяло“ в гроба, а „жънете моронтийна форма“ в обителския свят.

6 . *Регистратори.* Тези личности имат особено отношение към приема, запазването и по-нататъшното изпращане на данните, засягащи Салвингтон и обединените с него светове. Освен това те служат и като специални регистратори, обслужващи свръхвселенските групи същества и върховни личности, а също така изпълняват задълженията на чиновници в съдилищата на

awakening on Paradise. Subsequently you will not be dependent on angels for transport from universe to universe.

39:2.11 (430.7) The process of being enseraphimed is not unlike the experience of death or sleep except that there is an automatic time element in the transit slumber. You are consciously unconscious during seraphic rest. But the Thought Adjuster is wholly and fully conscious, in fact, exceptionally efficient since you are unable to oppose, resist, or otherwise hinder creative and transforming work.

39:2.12 (431.1) When enseraphimed, you go to sleep for a specified time, and you will awake at the designated moment. The length of a journey when in transit sleep is immaterial. You are not directly aware of the passing of time. It is as if you went to sleep on a transport vehicle in one city and, after resting in peaceful slumber all night, awakened in another and distant metropolis. You journeyed while you slumbered. And so you take flight through space, enseraphimed, while you rest — sleep. The transit sleep is induced by the liaison between the Adjusters and the seraphic transporters.

39:2.13 (431.2) The angels cannot transport combustion bodies — flesh and blood — such as you now have, but they can transport all others, from the lowest morontia to the higher spirit forms. They do not function in the event of natural death. When you finish your earthly career, your body remains on this planet. Your Thought Adjuster proceeds to the bosom of the Father, and these angels are not directly concerned in your subsequent personality reassembly on the identification mansion world. There your new body is a morontia form, one that can enseraphim. You “sow a mortal body” in the grave; you “reap a morontia form” on the mansion worlds.

39:2.14 (431.3) 6. *The Recorders.* These personalities are especially concerned with the reception, filing, and redispatch of the records of Salvington and its associated worlds. They also serve as special recorders for resident groups of superuniverse and higher personalities and as clerks of the courts of Salvington and secretaries to the rulers thereof.

Салвингтон и са секретари на салвингтонските управители.

Операторите на връзки – тези, които приемат и изпращат съобщения, са специализирано подразделение на серафическите регистратори, изпращащи съобщения и разпространяващи важна информация. Дейността на операторите по връзките има сложен характер: те използват такъв брой кръгове, че по едни и същи енергийни линии могат едновременно да преминават до 144 000 съобщения. Те използват върховния идеографичен метод на свръхафическите регистратори и с помощта на тези общи символи поддържат двустранна връзка както с координаторите на информация от броя на третичните свръхнафими, така и с прославените координатори на информация от Серафическия Корпус на Завършилите.

Така серафическите регистратори от висшестоящата категория осигуряват тясна връзка с информационните корпуси на своята категория и с всички подчинени регистратори, докато системата за далечна връзка им позволява да поддържат постоянен контакт с върховните регистратори на свръхвселената и чрез този канал – с регистраторите на Хавона и пазителите на знанията в Рая. Много от членовете на висшестоящата категория регистратори са серафими, повишили своя статут след изпълнението на аналогични задължения на по-низшите вселенски нива.

7 . *Резерви.* В Салвингтон се поддържат крупни резерви от всички типове висшестоящи серафими, които във всяка минута могат да бъдат изпратени в най-отдалечените светове на Небадон по нареждане на ръководителя на мисията или управляващите вселената. Освен това резервните корпуси висшестоящи серафими – по нареждане на главата на Ярките Вечерни Звезди, предоставят куриери, на които се поверява запазването и изпращането на всички лични съобщения. Локалната вселена е изцяло осигурена със съответните средства за морантийна връзка, но някои съобщения винаги трябва да се доставят от лични куриери.

Основните резерви за цялата локална вселена се съдържат в серафическите светове на Салвингтон. Този корпус включва всички типове и всички групи ангели.

3. СТАРШИТЕ СЕРАФИМИ

Тази разностранна категория вселенски ангели се назначава само за служене в съзвездията. Тези умели попечители създават свои центрове в столиците на съзвездията, но

39:2.15 (431.4) *Broadcasters* — receivers and dispatchers — are a specialized subdivision of the seraphic recorders, being concerned with the dispatch of records and with the dissemination of essential information. Their work is of a high order, being so multicircuited that 144,000 messages can simultaneously traverse the same lines of energy. They adapt the higher ideographic techniques of the superaphic chief recorders and with these common symbols maintain reciprocal contact with both the intelligence co-ordinators of the tertiary supernaphim and the glorified intelligence co-ordinators of the Seraphic Corps of Completion.

39:2.16 (431.5) Seraphic recorders of the superior order thus effect a close liaison with the intelligence corps of their own order and with all subordinate recorders, while the broadcasts enable them to maintain constant communication with the higher recorders of the superuniverse and, through this channel, with the recorders of Havona and the custodians of knowledge on Paradise. Many of the superior order of recorders are seraphim ascended from similar duties in lower sections of the universe.

39:2.17 (431.6) 7. *The Reserves.* Large reserves of all types of the superior seraphim are held on Salvington, instantly available for dispatch to the farthermost worlds of Nebadon as they are requisitioned by the directors of assignment or upon the request of the universe administrators. The reserves of superior seraphim also furnish messenger aids upon requisition by the chief of the Brilliant Evening Stars, who is intrusted with the custody and dispatch of all personal communications. A local universe is fully provided with adequate means of intercommunication, but there is always a residue of messages which requires dispatch by personal messengers.

39:2.18 (432.1) The basic reserves for the entire local universe are held on the seraphic worlds of Salvington. This corps includes all types of all groups of angels.

3. SUPERVISOR SERAPHIM

39:3.1 (432.2) This versatile order of universe angels is assigned to the exclusive service of the constellations. These able ministers make their headquarters on the constellation capitals but

действат по цялата Небадон в интересите на тези сфери, в които изпълняват своята служба:

1 . *Старши помощници.* Първата категория старши серафими се назначава за участие в съвместния труд на Бащите на Съзвездията и те неизменно служат като умели помощници на Всевишните. Дейността на тези серафими на първо място е свързана с обединението и стабилизацията на цялото съзвездие.

2. *Правни прогнозисти.* Интелектуалното основание на правосъдието е законът, а в локалните вселени законът се формира в законодателните асамблеи на съзвездията. Тези съвещателни органи се занимават със систематизация и официално обнародване на основните закони на Небадон, призвани да осигурят максималната възможна координация на цялото съзвездие съобразно с неизменната политика на невмешателство в свободния нравствен избор на личностните създания. В задълженията на втората категория старши серафими влиза осигуряването на законодателите с прогнози относно това как всеки предполагаем законотворчески акт ще повлияе върху живота на притежаващите свободна воля създания. Те добре се справят със своята служба благодарение на големия опит, натрупан в локалните системи и обитаемите светове. Тези серафими не търсят някакви особени привилегии за една или друга група, а се явяват пред небесните законодатели, за да се изкажат от името на този, който не може да присъства и да се изкаже сам. Даже смъртният човек е способен да внесе принос в развитието на вселенския закон, тъй като същите тези серафими достоверно и изчерпателно описват това, което може да представлява преходните и съзнателни желания на човека, но съответства на истинските стремежи на вътрешния глас на човека – еволюиращата моронтийна душа на материалния смъртен в световете на пространството.

3. *Социални организатори.* Започвайки с индивидуалните планети и свършвайки със световете за моронтийна подготовка, тези серафими се трудят над укрепването на всички неподправени социални връзки, като съдействат за социалната еволюция на вселенските създания. Това са тези ангели, които се стремят да освободят обединението на разумните същества от всичко изкуствено и едновременно се опитват да облекчат взаимното общуване на волевите създания върху основата на действително самопостижение и истинско взаимно уважение.

Социалните организатори правят всичко, което е по силите им, за обединяване на

function throughout all Nebadon in the interests of their assigned realms.

39:3.2 (432.3) 1. *Supervising Assistants.* The first order of the supervising seraphim are assigned to the collective work of the Constellation Fathers, and they are the ever-efficient helpers of the Most Highs. These seraphim are primarily concerned with the unification and stabilization of a whole constellation.

39:3.3 (432.4) 2. *Law Forecasters.* The intellectual foundation of justice is law, and in a local universe law originates in the legislative assemblies of the constellations. These deliberative bodies codify and formally promulgate the basic laws of Nebadon, laws designed to afford the greatest possible co-ordination of a whole constellation consistent with the fixed policy of noninfringement of the moral free will of personal creatures. It is the duty of the second order of supervisor seraphim to place before the constellation lawmakers a forecast of how any proposed enactment would affect the lives of freewill creatures. This service they are well qualified to perform by virtue of long experience in the local systems and on the inhabited worlds. These seraphim seek no special favors for one group or another, but they do appear before the celestial lawmakers to speak for those who cannot be present to speak for themselves. Even mortal man may contribute to the evolution of universe law, for these very seraphim do faithfully and fully portray, not necessarily man's transient and conscious desires, but rather the true longings of the inner man, the evolving morontia soul of the material mortal on the worlds of space.

39:3.4 (432.5) 3. *Social Architects.* From the individual planets up through the morontia training worlds, these seraphim labor to enhance all sincere social contacts and to further the social evolution of universe creatures. These are the angels who seek to divest the associations of intelligent beings of all artificiality while endeavoring to facilitate the interassociation of will creatures on a basis of real self-understanding and genuine mutual appreciation.

39:3.5 (432.6) Social architects do everything within their province and power to bring together suitable

подходящите индивиди с цел създаване на земята на ефективни и хармонични работни групи; и понякога такива групи се създават и в обителските светове за продължаване на тяхната плодотворна работа. Но не винаги тези серафими постигат своята цел; не винаги им се отдава да съберат заедно тези, които биха могли да образуват идеална група за постигане на дадена цел или за изпълнение на определена задача. В такива случаи им се налага да използват най-доброто от това, което имат в наличност.

individuals that they may constitute efficient and agreeable working groups on earth; and sometimes such groups have found themselves reassociated on the mansion worlds for continued fruitful service. But not always do these seraphim attain their ends; not always are they able to bring together those who would form the most ideal group to achieve a given purpose or to accomplish a certain task; under these conditions they must utilize the best of the material available.

Тези ангели продължават своето служене в обителските и по-висши светове на моронтия. Тях ги интересува всяко начинание, имащо отношение към прогреса в моронтийните светове и обединяващо три или повече личности. Две същества се разглеждат като действащи върху основата на брачен съюз или върху основата на допълващи или на партньорски отношения. Но когато за служене се обединят три или повече личности, те представляват социален проблем и затова преминават в сферата на пълномощия на социалните организатори. В Едемия съществуват седемдесет класа от тези умели серафими и тези седемдесет класа служат в седемдесетте свята за моронтиен прогрес, обкръжаващи столичната сфера.

39:3.6 (432.7) These angels continue their ministry on the mansion and higher morontia worlds. They are concerned with any undertaking having to do with progress on the morontia worlds and which concerns three or more persons. Two beings are regarded as operating on the mating, complemental, or partnership basis, but when three or more are grouped for service, they constitute a social problem and therefore fall within the jurisdiction of the social architects. These efficient seraphim are organized in seventy divisions on Edentia, and these divisions minister on the seventy morontia progress worlds encircling the headquarters sphere.

4. *Възпитатели по етика.* Назначението на тези серафими е да укрепват и поощряват развитието на правилното разбиране от създанията на морала на междуличностните отношения, тъй като именно такъв е източникът и тайната на продължителния и целенасочен растеж на обществото и правителството – човешко или свръхчовешко. Тези възпитатели на етическа преценка действат където и да е и са навсякъде, където могат да принесат полза като доброволни съветници на планетарните управители и учители по програмата за обмен в подготвителните светове на системата. Но вие попадате под тяхното пълно ръководство след достигането до училищата на братствата в Едемия, където те ще задълбочат вашето разбиране на тези същите истини за приятелството, които тъкмо по това време вие усърдно ще изучавате чрез непосредствено общуване с унивитатите в социалните лаборатории на Едемия – седемдесетте спътника на столицата на Норлатиадек.

39:3.7 (433.1) 4. *Ethical Sensitizers.* It is the mission of these seraphim to foster and to promote the growth of creature appreciation of the morality of interpersonal relationships, for such is the seed and secret of the continued and purposeful growth of society and government, human or superhuman. These enhancers of ethical appreciation function anywhere and everywhere they may be of service, as volunteer counselors to the planetary rulers and as exchange teachers on the system training worlds. You will not, however, come under their full guidance until you reach the brotherhood schools on Edentia, where they will quicken your appreciation of those very truths of fraternity which you will even then be so earnestly exploring by the actual experience of living with the univitatia in the social laboratories of Edentia, the seventy satellites of the Norlatiadek capital.

5. *Транспортиращи.* Петата група старши серафими действат като транспортиращи личностите, доставяйки ги от столица до столица в съзвездията. По време на преместването от една сфера на друга такива транспортни серафими могат по своя преценка да изменят скоростта и посоката на полета или даже мястото на назначение. Те не

39:3.8 (433.2) 5. *The Transporters.* The fifth group of supervisor seraphim operate as personality transporters, carrying beings to and from the headquarters of the constellations. Such transport seraphim, while in flight from one sphere to another, are fully conscious of their velocity, direction, and astronomic whereabouts. They are not traversing space as would an inanimate

пресичат пространството като неодушевени ракети. По време на своя космически полет те могат да прелетят един край друг без ни най-малка опасност от сблъскване. Те напълно контролират скоростта и направлението на полета и са способни да изменят даже местоназначението, получавайки съответното разпореждане от своите ръководители във всяко място на пресичане на информационните кръгове на вселената.

Тези транспортни личности са устроени така, че могат едновременно да използват всичките три повсеместни енергийни канала, всеки от които осигурява скорост 299 790 километра в секунда. Така тези транспортиращи са способни да съвместят скоростта на енергията със скоростта на силата, развивайки средна скорост, която при продължителни пътешествия се колебае между 893 000 и почти 900 000 от вашите километри в секунда от вашето време. Скоростта се влияе от масата и близкото съседство на материята, а също и от силата и направлението на най-близките основни кръгове вселенска енергия. Съществуват многобройни типове сходни със серафимите създания, способни да пресичат пространството и да пренасят други, адекватно подготвени същества.

6 . *Регистратори.* Серафимите от шестата категория действат като специални регистратори на събитията в съзвездието. Голям и деен корпус функционира в Едемия – столицата на съзвездие Норлатиадек, към което се отнасят вашата система и планета.

7 . *Резерви.* Общите резерви старши серафими се намират в столичните светове на съзвездията. Такива ангелски резерви съвсем не бездействат; много от тях изпълняват задълженията на куриери при управителите на съзвездия; някои са прикрепени към салвингтонския резерв на свободните от изпълнение на задачи Ворондадек; други могат да се прикрепват към Синовете-Ворондадек, изпълняващи специални поръчения – такива като длъжността на наблюдател, а понякога и на Най-Висшия регент на Урантия.

projectile. They may pass near one another during space flight without the least danger of collision. They are fully able to vary speed of progression and to alter direction of flight, even to change destinations if their directors should so instruct them at any space junction of the universe intelligence circuits.

39:3.9 (433.3) These transit personalities are so organized that they can simultaneously utilize all three of the universally distributed lines of energy, each having a clear space velocity of 186,280 miles per second. These transporters are thus able to superimpose velocity of energy upon velocity of power until they attain an average speed on their long journeys varying anywhere from 555,000 to almost 559,000 of your miles per second of your time. The velocity is affected by the mass and proximity of neighboring matter and by the strength and direction of the near-by main circuits of universe power. There are numerous types of beings, similar to the seraphim, who are able to traverse space, and who also are able to transport other beings who have been properly prepared.

39:3.10 (433.4) 6. *The Recorders.* The sixth order of supervising seraphim act as the special recorders of constellation affairs. A large and efficient corps functions on Edentia, the headquarters of the constellation of Norlatiadek, to which your system and planet belong.

39:3.11 (433.5) 7. *The Reserves.* General reserves of the supervisor seraphim are held on the headquarters of the constellations. Such angelic reservists are in no sense inactive; many serve as messenger aids to the constellation rulers; others are attached to the Salvington reserves of unassigned Vorondadeks; still others may be attached to Vorondadek Sons on special assignment, such as the Vorondadek observer, and sometimes Most High regent, of Urantia.

4. УПРАВЛЯВАЩИТЕ СЕРАФИМИ

Серафимите от четвърта категория се назначават за изпълнение на административни задължения в локалните системи. Те са изконни създания на столиците на системи, но се разполагат на големи групи в обителските и моронтийните сфери, а също и в обитаемите светове. Серафимите от четвърта категория

4. ADMINISTRATOR SERAPHIM

39:4.1 (434.1) The fourth order of seraphim are assigned to the administrative duties of the local systems. They are indigenous to the system capitals but are stationed in large numbers on the mansion and morontia spheres and on the inhabited worlds. Fourth-order seraphim are by nature endowed with unusual administrative ability.

по природа притежават необичайни административни способности. Те са умели помощници на управляващите по-долу стоящите сектори на вселенското правителство на Сина-Създател и се занимават предимно с проблемите на локалните системи и влизащите в тях светове. За изпълнението на тяхната служба те са организирани по следния начин:

They are the able assistants of the directors of the lower divisions of the universe government of a Creator Son and are mainly occupied with the affairs of the local systems and their component worlds. They are organized for service as follows:

1 . *Административни помощници.* Тези умели серафими са непосредствени помощници на Властелина на Системата, първичния Син-Ланонандек. Те са безценни помощници, запознати в тънкости с изпълнителната дейност на столичния свят на системата. Те също така служат и като доверени лица на управителите на системи и много от тях извършват двупосочни рейсове до различни преходни светове и до обитаемите планети, като изпълняват многобройни поръчения за благото на системата и в интерес на физическото и биологично благополучие на нейните обитаеми светове.

39:4.2 (434.2) 1. *Administrative Assistants.* These able seraphim are the immediate assistants of a System Sovereign, a primary Lanonandek Son. They are invaluable aids in the execution of the intricate details of the executive work of the system headquarters. They also serve as the personal agents of the system rulers, journeying back and forth in large numbers to the various transition worlds and to the inhabited planets, executing many commissions for the welfare of the system and in the physical and biologic interests of its inhabited worlds.

Освен това същите тези серафически управляващи се прикрепват към правителствата на управляващите световете – Планетарните Принцове. Повечето планети от дадена вселена се намират под юрисдикцията на вторичен Син-Ланонандек, но в някои светове, такива като Урантия, в претворяване божествения план са били допуснати пропуски. В случай на измяна на Планетарния Принц тези серафими се прикрепват към попечителските Мелхиседек, а също и към тези, които ги сменят, поемайки планетарните пълномощия. Днешният управител на Урантия има в свое разпореждане корпус от хиляда такива разностранни серафима.

39:4.3 (434.3) These same seraphic administrators are also attached to the governments of the world rulers, the Planetary Princes. The majority of planets in a given universe are under the jurisdiction of a secondary Lanonandek Son, but on certain worlds, such as Urantia, there has been a miscarriage of the divine plan. In the event of the defection of a Planetary Prince, these seraphim become attached to the Melchizedek receivers and their successors in planetary authority. The present acting ruler of Urantia is assisted by a corps of one thousand of this versatile order of seraphim.

2. *Съветници на правосъдието.* Това са тези ангели, които предоставят краткото изложение на свидетелските материали, засягащи вечното благополучие на хора и ангели, когато такива въпроси се повдигат за разглеждане в съдилищата на системите или планетите. Те изготвят показанията за всички предварителни слушания, засягащи продължаването на живота на смъртните – показания, които впоследствие се прилагат към делото и се предават на висшестоящите съдии на вселената и свръхвселената. Във всички случаи, когато продължаването на живота на смъртния се намира под съмнение, защитата се изготвя от тези серафими, които в съвършенство разбират всички особености на всеки детайл във всеки пункт на обвинителния акт, съставен от извършителите на вселенското правосъдие.

39:4.4 (434.4) 2. *Justice Guides.* These are the angels who present the summary of evidence concerning the eternal welfare of men and angels when such matters come up for adjudication in the tribunals of a system or a planet. They prepare the statements for all preliminary hearings involving mortal survival, statements which are subsequently carried with the records of such cases to the higher tribunals of the universe and the superuniverse. The defense of all cases of doubtful survival is prepared by these seraphim, who have a perfect understanding of all the details of every feature of every count in the indictments drawn by the administrators of universe justice.

В задачата на тези ангели влиза не

39:4.5 (434.5) It is not the mission of these angels to

отмяна или отсрочка на правосъдието, а осигуряване на неговата безупречност в съчетание с великодушна и милосърдна справедливост по отношение на всички създания. Често серафимите действат в локалните светове, явявайки се пред арбитражното трио на миротворческите комисии – съдилища, предназначени за разрешаване на малки спорове. Много от тези, които преди това са служили като проводници на правосъдието в низшите сфери, по-късно се появяват като Гласове на Милосърдието във висшите сфери и в Салвингтон.

По време на бунта на Луцифер в Сатания са били загубени малцина от съветниците на правосъдието, но повече от четвърт от останалите административни серафими и низшите категории серафически служители са били въведени в заблуждение и излъгани от софистиката на необузданата свобода на личността.

3 . *Тълкуватели на космическо гражданство.* Когато възходящите смъртни завършат подготовката си в обителските светове, своя първи период на ученичество по вселенския път, на тях им се разрешава да изпитат временно удовлетворение от придобиването на относителна зрелост – гражданство в столицата на системата. Макар постигането на всяка възходяща цел да е действително постижение, в перспектива такива цели представляват само километрични камъни по дългия възходящ път към Рая. Но колкото и относителен да е такъв успех, нито едно еволюционно създание никога не бива лишавано от пълно, макар и преходно удовлетворение от постигането на целта. От време на време при възхода към Рая възниква пауза, кратка почивка, по време на която вселенските хоризонти остават неподвижни, статутът на създанието – неизменен, и личността вкусва цялата сладост от постигането на целта.

Първият от такива периоди по пътя на възходящия смъртен става на столицата на локалната система. В течение на тази пауза вие, като жител на Йерусем, се опитвате да изразите в живота на създание това, което сте придобили в течение на осемте предшестващи житейски преживявания, включвайки Урантия и седемте обителски свята.

Серафическите тълкуватели на космическото гражданство водят новите жители в столиците на системи и помагат за задълбочаване на разбирането на отговорността, с която е свързано управлението на вселената. Освен това тези серафими тясно сътрудничат с влизащите в управлението на системата Материални

defeat or to delay justice but rather to insure that unerring justice is dealt out with generous mercy in fairness to all creatures. These seraphim often function on the local worlds, commonly appearing before the referee trios of the conciliating commissions — the courts for minor misunderstandings. Many who at one time served as justice guides in the lower realms later appear as Voices of Mercy in the higher spheres and on Salvington.

39:4.6 (434.6) In the Lucifer rebellion in Satania very few of the justice guides were lost, but more than one quarter of the other administrator seraphim and of the lower orders of seraphic ministers were misled and deluded by the sophistries of unbridled personal liberty.

39:4.7 (434.7) 3. *Interpreters of Cosmic Citizenship.* When ascending mortals have completed the mansion world training, the first student apprenticeship in the universe career, they are permitted to enjoy the transient satisfactions of relative maturity — citizenship on the system capital. While the attainment of each ascendant goal is a factual achievement, in the larger sense such goals are simply milestones on the long ascending path to Paradise. But however relative such successes may be, no evolutionary creature is ever denied the full though transient satisfaction of goal attainment. Ever and anon there is a pause in the Paradise ascent, a short breathing spell, during which universe horizons stand still, creature status is stationary, and the personality tastes the sweetness of goal fulfillment.

39:4.8 (435.1) The first of such periods in the career of a mortal ascender occurs on the capital of a local system. During this pause you will, as a citizen of Jerusem, attempt to express in creature life those things which you have acquired during the eight preceding life experiences — embracing Urantia and the seven mansion worlds.

39:4.9 (435.2) The seraphic interpreters of cosmic citizenship guide the new citizens of the system capitals and quicken their appreciation of the responsibilities of universe government. These seraphim are also closely associated with the Material Sons in the system administration, while they portray the responsibility and morality of cosmic citizenship to the material mortals on the

Синове, когато те обясняват на материалните смъртни от обитаемите светове отговорността и морала на космическото гражданство.

4. *Възпитатели по морал.* В обителските светове вие започвате да се обучавате на самоуправление за благото на всички заинтересувани страни. Вашият разум се учи на сътрудничество, учи се на планиране съвместно с други, по-мъдри същества. В столицата на системата серафическите учители още повече ще усилят вашето разбиране на космическия морал – за взаимодействието на свободата и предаността.

Какво е преданост? Тя е плод на разумно признание на вселенското братство; невъзможно е така много да получаваш и нищо да не даваш в замяна. Според вашия възход по стълбата за развитие на личността отначало вие се учите да бъдете предани, след това да обичате, след това – да се държите като синове, и едва след това можете да бъдете свободни; но само след като станете завършващ и придобиете съвършенство на предаността, вие ще успеете да въплътите в себе си окончателния характер на свободата.

Тези серафими разкриват плодотворността на търпението: това, че стагнацията означава сигурна смърт, но и че твърде бързият растеж е не по-малко самоубийствен; че както капката вода пада от по-високо ниво на по-ниско и, продължавайки да се стича, попада все по-ниско, извършвайки последователно няколко кратки падания, така в моронтийните и духовни светове прогресът неотклонно върви нагоре – също толкова бавно и също на такива постепенни етапи.

Описвайки смъртния живот на обитаемите светове, възпитателите по морал го представят като неразривна верига, състояща се от много звена. Вашето кратко пребиваване на Урантия, на тази сфера на младенчество на смъртните, представлява само отделно звено – най-първото от дългата верига, която ще се простре през вселените и вечните епохи. Важно е не само това, което научавате в този живот; важен е самият опит от изживяването на този живот. Даже изпълняваната в този живот *работа,* при цялата ѝ огромна важност, има по-малко значение, отколкото *начинът* на нейното изпълнение. Не съществува материално възнаграждение за праведен живот, но има огромно удовлетворение – съзнание за постигнатото, и то превъзхожда всяка възможна материална награда.

Ключовете за Царството небесно са:

inhabited worlds.

39:4.10 (435.3) 4. *Quickeners of Morality.* On the mansion worlds you begin to learn self-government for the benefit of all concerned. Your mind learns co-operation, learns how to plan with other and wiser beings. On the system headquarters the seraphic teachers will further quicken your appreciation of cosmic morality — of the interactions of liberty and loyalty.

39:4.11 (435.4) What is loyalty? It is the fruit of an intelligent appreciation of universe brotherhood; one could not take so much and give nothing. As you ascend the personality scale, first you learn to be loyal, then to love, then to be filial, and then may you be free; but not until you are a finaliter, not until you have attained perfection of loyalty, can you self-realize finality of liberty.

39:4.12 (435.5) These seraphim teach the fruitfulness of patience: That stagnation is certain death, but that overrapid growth is equally suicidal; that as a drop of water from a higher level falls to a lower and, flowing onward, passes ever downward through a succession of short falls, so ever upward is progress in the morontia and spirit worlds — and just as slowly and by just such gradual stages.

39:4.13 (435.6) To the inhabited worlds the quickeners of morality portray mortal life as an unbroken chain of many links. Your short sojourn on Urantia, on this sphere of mortal infancy, is only a single link, the very first in the long chain that is to stretch across universes and through the eternal ages. It is not so much what you learn in this first life; it is the experience of living this life that is important. Even the *work* of this world, paramount though it is, is not nearly so important as the *way* in which you do this work. There is no material reward for righteous living, but there is profound satisfaction — consciousness of achievement — and this transcends any conceivable material reward.

39:4.14 (435.7) The keys of the kingdom of heaven are: sincerity, more sincerity, and more sincerity.

честност, повече честност и още повече честност. Тези ключове ги има всеки човек. Хората ги използват – повишават своето духовно ниво посредством решения, нови решения и още по-нови решения. Върховният нравствен избор е изборът на върховната възможна ценност и винаги, във всяка и във всички сфери, се заключава в изпълнението на Божията воля. Ако човекът прави такъв избор, той вече *е* велик, независимо дали е най-скромният жител на Йерусем, или даже последният от смъртните на Урантия.

All men have these keys. Men use them — advance in spirit status — by decisions, by more decisions, and by more decisions. The highest moral choice is the choice of the highest possible value, and always — in any sphere, in all of them — this is to choose to do the will of God. If man thus chooses, he *is* great, though he be the humblest citizen of Jerusem or even the least of mortals on Urantia.

5. *Транспортиращи.* Това са транспортни серафими, действащи в локалните системи. Във вашата система, Сатания, те пренасят пътници, извършвайки двупосочни рейсове от Йерусем, и изпълняват други функции на междупланетни транспортиращи. Не минава и ден, в който един от транспортните серафими на Сатания да не остави на Урантия стажант или някакъв друг духовен или полудуховен пътешественик. Същите тези пресичащи пространството същества винаги ще ви доставят в различните светове на столичния комплекс на системата, а когато завършите своето Йерусемско назначение, ще ви пренесат по-далеч – до Едемия. Но при никакви обстоятелства те няма да ви доставят обратно в света на вашия човешки произход. Смъртните никога не се връщат на своята родна планета до завършването на съдния период, отнасящ се до тяхното временно съществуване, а в случай че се завърнат в течение на един от следващите периоди, то тях ги съпровожда транспортен серафим от столичния комплекс на вселената.

39:4.15 (436.1) 5. *The Transporters.* These are the transport seraphim who function in the local systems. In Satania, your system, they carry passengers back and forth from Jerusem and otherwise serve as interplanetary transporters. Seldom does a day pass in which a transport seraphim of Satania does not deposit some student visitor or some other traveler of spirit or semispirit nature on the shores of Urantia. These very space traversers will sometime carry you to and from the various worlds of the system headquarters group, and when you have finished the Jerusem assignment, they will carry you forward to Edentia. But under no circumstances will they carry you backward to the world of human origin. A mortal never returns to his native planet during the dispensation of his temporal existence, and if he should return during a subsequent dispensation, he would be escorted by a transport seraphim of the universe headquarters group.

6 . *Регистратори.* Тези серафими са пазители на съставените от три части архиви на локалните системи. Дворецът на архивите в столицата на системата представлява уникална конструкция, една трета от която е материална и се състои от светещи метали и кристали; едната му трета е моронтийна и изготвена с помощта на съединяване на духовните и материални енергии, превишаващи обаче диапазона на човешкото зрение; още една негова трета част е духовна. Регистраторите от съответната категория възглавяват и поддържат тази състояща се от три части система архиви. Възходящите смъртни на първо място се запознават с материалните архиви, Материалните Синове и преходните същества с по-висок статут получават достъп до моронтийните зали, докато серафимите и висшите духовни личности изучават архивите от духовната секция.

39:4.16 (436.2) 6. *The Recorders.* These seraphim are the keepers of the threefold records of the local systems. The temple of records on a system capital is a unique structure, one third material, constructed of luminous metals and crystals; one third morontial, fabricated of the liaison of spiritual and material energy but beyond the range of mortal vision; and one third spiritual. The recorders of this order preside over and maintain this threefold system of records. Ascending mortals will at first consult the material archives, Material Sons and the higher transition beings consult those of the morontia halls, while seraphim and the higher spirit personalities of the realm peruse the records of the spirit section.

7 . *Резерви.* Значителна част от своето време намиращите се в Йерусем управляващи серафими на резервния корпус провеждат като

39:4.17 (436.3) 7. *The Reserves.* The reserve corps of administrator seraphim on Jerusem spend much of their waiting time in visiting, as spirit

духовни съпровождащи, посещавайки възходящите смъртни, неотдавна пристигнали от различните светове на системите – атестирани випускници на обителските светове. Беседите и общуването с тези много видели и много изпитали серафими от резервния корпус ще бъдат един от източниците на вашето наслаждение във ваканционните периоди на пребиваване в Йерусем.

Именно благодарение на такива дружески взаимоотношения столицата на системата става толкова скъпа за възходящите смъртни. В Йерусем ви очаква първото взаимно общуване с Материалните Синове, ангелите и възходящите странстващи. Тук се установяват братски отношения между същества напълно духовни, полудуховни и още току-що разделили се с материалното съществуване. Смъртните форми тук са толкова видоизменени и човешкият диапазон реакции на светлината е разширен в такава степен, че осигурява взаимно възприятие и благожелателно личностно взаимно разбиране.

5. ПЛАНЕТАРНИТЕ ПОМОЩНИЦИ

Центърът на тези серафими се намира в столицата на системата и макар че те са тясно свързани с местните адамически жители, основно получават назначения в служба на Планетарните Адамовци – биологическите или физически облагородители на материалните раси в еволюционните светове. Попечителската дейност на ангелите става все по-интересна с приближаването до обитаемите светове и до действителните проблеми, с които се сблъскват мъжете и жените на времето, готвещи се да направят опит за постигане целите на вечността.

Повечето планетарни помощници на Урантия биват отделени след краха на адамическия режим и серафическата опека на вашия свят в голяма степен е легнала върху плещите на управляващите, преходните попечители и пазителите на съдбата. Но серафическите помощници на проявилите се като отстъпници Материални Синове на вашия свят и досега служат на Урантия в следните групи:

1 . *Гласове на Градината.* Всеки път, когато планетарната еволюция достига своето върхово биологическо ниво, се появяват Материалните Синове и Дъщери – Адамовците и Евите, за да спомогнат за по-нататъшното развитие на расите чрез привнасянето на своята превъзхождаща жизнена плазма. Планетарната резиденция на такива Адам и

companions, with the newly arrived ascending mortals from the various worlds of the system — the accredited graduates of the mansion worlds. One of the delights of your sojourn on Jerusem will be to talk and visit, during recess periods, with these much-traveled and many-experienced seraphim of the waiting reserve corps.

39:4.18 (436.4) It is just such friendly relationships as these that so endear a system capital to the ascending mortals. On Jerusem you will find the first intermingling of Material Sons, angels, and ascending pilgrims. Here fraternize beings who are wholly spiritual and semispiritual and individuals just emerging from material existence. Mortal forms are there so modified and human ranges of light reaction so extended that all are able to enjoy mutual recognition and sympathetic personality understanding.

5. PLANETARY HELPERS

39:5.1 (436.5) These seraphim maintain headquarters on the system capitals and, though closely associated with the resident Adamic citizens, are primarily assigned to the service of the Planetary Adams, the biologic or physical uplifters of the material races on the evolutionary worlds. The ministering work of angels becomes of increasing interest as it nears the inhabited worlds, as it nears the actual problems faced by the men and women of time who are preparing themselves for the attempt to attain the goal of eternity.

39:5.2 (437.1) On Urantia the majority of the planetary helpers were removed upon the collapse of the Adamic regime, and the seraphic supervision of your world devolved to a greater extent upon the administrators, the transition ministers, and the guardians of destiny. But these seraphic aids of your defaulting Material Sons still serve Urantia in the following groups:

39:5.3 (437.2) 1. *The Voices of the Garden.* When the planetary course of human evolution is attaining its highest biologic level, there always appear the Material Sons and Daughters, the Adams and Eves, to augment the further evolution of the races by an actual contribution of their superior life plasm. The planetary headquarters of such an Adam and Eve is usually denominated the

Ева получава названието Градината на Едем, а техните лични серафими често са известни като „гласове на Градината“. Тези серафими оказват неоценима служба на Планетарните Адамовци във всичките им планове за физическо и интелектуално развитие на еволюционните раси. След извършването от Адам на простъпката на Урантия някои от тези серафими били оставени на планетата и прикрепени към тези същества, към които са преминали пълномощията на Адам.

2. *Духове на братството.* Очевидно е, че след пристигането си в еволюционния свят Адам и Ева се сблъскват с колосалната задача за постигане на расова хармония и сътрудничество между различните раси. Рядко тези раси с различен цвят и природа посрещат плана за човешко братство с одобрение. Тези примитивни хора осъзнават мъдростта на мирните взаимоотношения само в резултат на по-зрелия човешки опит и преданото служене на серафическите духове на братството. Без тези серафими усилията на Материалните Синове по хармонизирането и развитието на расите на формиращия се свят биха били значително забавени. А ако вашият Адам беше следвал първоначалния план на развитието за Урантия, то понастоящем тези духове биха осъществили невероятни изменения на човешкия род. С оглед простъпката на Адам наистина е удивително, че тези серафими са могли да възпитат и въплътят братството, макар и в тази степен, в която то съществува днес при вас на Урантия.

3. *Души на съгласието.* Първото хилядолетие прогресивни усилия на еволюционния човек са отбелязани с чести борби. Мирното състояние не е естествено за материалните сфери. Планетите за пръв път осъзнават „мира на земята и добрата воля сред хората“ благодарение на служенето на серафическите души на съгласието. Макар ранните усилия на тези ангели на Урантия да са били в значителна степен провалени, Вевона – главата на душите на съгласието във времената на Адам, е бил оставен на Урантия и понастоящем е прикрепен към персонала на планетарния управляващ. Именно същият този Вевона като глава на архангелското войнство при раждането на Михаил е възвестил: „Слава на Бога в Хавона, мир на земята и добра воля сред хората!“

В по-развитите планетарни епохи тези серафими играят важна роля за замяна на идеята за изкуплението с концепцията на божествената съзвучност като философия на спасението на смъртните.

4. *Духове на доверието.* Подозрението е реакция, свойствена на примитивния човек;

Garden of Eden, and their personal seraphim are often known as the “voices of the Garden.” These seraphim are of invaluable service to the Planetary Adams in all their projects for the physical and intellectual upstepping of the evolutionary races. After the Adamic default on Urantia, some of these seraphim were left on the planet and were assigned to Adam’s successors in authority.

39:5.4 (437.3) 2. *The Spirits of Brotherhood.* It should be apparent that, when an Adam and Eve arrive on an evolutionary world, the task of achieving racial harmony and social co-operation among its diverse races is one of considerable proportions. Seldom do these races of different colors and varied natures take kindly to the plan of human brotherhood. These primitive men only come to realize the wisdom of peaceful interassociation as a result of ripened human experience and through the faithful ministry of the seraphic spirits of brotherhood. Without the work of these seraphim the efforts of the Material Sons to harmonize and advance the races of an evolving world would be greatly delayed. And had your Adam adhered to the original plan for the advancement of Urantia, by this time these spirits of brotherhood would have worked unbelievable transformations in the human race. In view of the Adamic default, it is indeed remarkable that these seraphic orders have been able to foster and bring to realization even as much of brotherhood as you now have on Urantia.

39:5.5 (437.4) 3. *The Souls of Peace.* The early millenniums of the upward strivings of evolutionary men are marked by many a struggle. Peace is not the natural state of the material realms. The worlds first realize “peace on earth and good will among men” through the ministry of the seraphic souls of peace. Although these angels were largely thwarted in their early efforts on Urantia, Vevona, chief of the souls of peace in Adam’s day, was left on Urantia and is now attached to the staff of the resident governor general. And it was this same Vevona who, when Michael was born, heralded to the worlds, as the leader of the angelic host, “Glory to God in Havona and on earth peace and good will among men.”

39:5.6 (437.5) In the more advanced epochs of planetary evolution these seraphim are instrumental in supplanting the atonement idea by the concept of divine attunement as a philosophy of mortal survival.

39:5.7 (437.6) 4. *The Spirits of Trust.* Suspicion is the inherent reaction of primitive men; the survival

борбата на хората за оцеляване в ранните епохи на тяхното съществуване не спомага за естествена поява на доверие. Доверието е нова човешка придобивка, появила се в резултат от служенето на тези планетарни серафими на адамическия режим. Тяхната цел е внушаване на доверие в съзнанието на развиващите се хора. На Боговете е присъщо доверие; Всеобщият Баща с готовност доверява себе си – Настройчика на Съзнанието, на единението с човека.

struggles of the early ages do not naturally breed trust. Trust is a new human acquisition brought about by the ministry of these planetary seraphim of the Adamic regime. It is their mission to inculcate trust into the minds of evolving men. The Gods are very trustful; the Universal Father is willing freely to trust himself — the Adjuster — to man's association.

След неуспеха на Адам всички серафими от тази група били приведени в новия режим и оттогава продължават да се трудят на Урантия. Техните усилия не са били напразни, защото ние сме свидетели на установяването на цивилизация, която включва в себе си много от техните идеали за доверие.

39:5.8 (438.1) This entire group of seraphim was transferred to the new regime after the Adamic miscarriage, and they have ever since continued their labors on Urantia. And they have not been wholly unsuccessful since a civilization is now evolving which embodies much of their ideals of confidence and trust.

В по-прогресивните планетарни епохи тези серафими спомагат за признаването от човека на истината, че тайната на продължителното удовлетворение се крие в неизвестността. Те помагат на смъртните философи да осъзнаят, че в случаите, когато успехът на създанието в значително степен се определя от незнание, знаенето на бъдещето би било колосална грешка. Те са развили вкуса на човека към прелестта на неизвестното, към романтиката и очарованието на неопределеното и неведомо бъдеще.

39:5.9 (438.2) In the more advanced planetary ages these seraphim enhance man's appreciation of the truth that uncertainty is the secret of contented continuity. They help the mortal philosophers to realize that, when ignorance is essential to success, it would be a colossal blunder for the creature to know the future. They heighten man's taste for the sweetness of uncertainty, for the romance and charm of the indefinite and unknown future.

5 . *Транспортиращи.* Планетарните транспортиращи обслужват отделни светове. Мнозинството серафимирани същества, доставяни на тази планета, са транзитни; те просто правят кратко спиране и са поверени на грижите на своите собствени социални серафически транспортиращи; но много такива серафими се намират постоянно на Урантия. Те са транспортни личности, които правят курсове между локалните планети – например, от Урантия до Йерусем.

39:5.10 (438.3) 5. *The Transporters.* The planetary transporters serve the individual worlds. The majority of enseraphimed beings brought to this planet are in transit; they merely stop over; they are in custody of their own special seraphic transporters; but there are a large number of such seraphim stationed on Urantia. These are the transport personalities operating from the local planets, as from Urantia to Jerusem.

Вашата традиционна представа за ангелите се е образувала по следния начин. Преди самото настъпване на физическата смърт в съзнанието на човека понякога възниква явлението отражение и угасващото съзнание визуализира нещо, имащо образа на съпровождащия ангел, което незабавно се превежда с термините на обичайната представа за ангелите, съществуваща в съответния индивид.

39:5.11 (438.4) Your conventional idea of angels has been derived in the following way: During moments just prior to physical death a reflective phenomenon sometimes occurs in the human mind, and this dimming consciousness seems to visualize something of the form of the attending angel, and this is immediately translated into terms of the habitual concept of angels held in that individual's mind.

Погрешната идея, че ангелите притежават криле, не се дължи само на древните представи, че те трябва да имат крила, за да летят по въздуха. Понякога на хората се е разрешавало да наблюдават процедурата по подготовка на серафима за изпълнение на транспортната мисия и преданията за това в

39:5.12 (438.5) The erroneous idea that angels possess wings is not wholly due to olden notions that they must have wings to fly through the air. Human beings have sometimes been permitted to observe seraphim that were being prepared for transport service, and the traditions of these experiences have largely determined the Urantian concept of angels. In observing a transport

голяма степен определили урантийската представа за ангелите. Наблюдавайки подготовката на транспортен серафим за приемане на пътник за междупланетен преход, може да се види нещо, което напомня за двоен набор от крила, простиращи се от главата до петите на ангела. В действителност тези "крила" са енергийни изолатори – антифрикционни екрани.

Когато небесните същества трябва да преминат процедура на серафимиране за пренос от един свят към друг, те биват доставяни в намиращия се на сферата център за транспортни серафими, където – преминавайки необходимата регистрация – се потопяват в съня на преноса. В това време транспортният серафим заема хоризонтално положение непосредствено над енергийния полюс на планетата. Серафическите помощници умело поставят спящата личност направо на транспортния ангел, чиито екрани са широко разтворени. След това както горната, така и долната двойка екрани внимателно се затварят и регулират.

И сега, под въздействието на преобразуватели и предаватели, се започва удивителното превръщане, в течение на което серафимът е готов да се влее в енергийните потоци на вселенските кръгове. За външния наблюдател той се заостря в двата края и дотолкова се обвива в кехлибарена светлина, че скоро става невъзможно да различиш серафимираната личност. Когато всичко е готово за изпращането, ръководителят на транспортния серафим надлежно инспектира транспорта за пренос на живот, провежда обичайната проверка на това, дали ангелът е включен правилно към кръговете или не, след което обявява, че пътешественикът е правилно серафимиран, че енергиите са коригирани, ангелът е изолиран и всичко е готово за стартовото „възпламеняване". След това двамата механични оператори заемат своите места. Към този момент транспортният серафим придобива очертанията на почти прозрачно, вибриращо, ярко светещо торпедо. Транспортният диспечер на сферата извиква спомагателните батареи живи енергийни предаватели, обикновено на брой хиляда единици; обявявайки местоназначението, той се докосва до най-близката точка на серафическия транспорт, който се изстрелва напред с мълниеносна скорост, оставяйки след себе си следа – светеща небесна светлина, чак до границата на планетарната атмосфера. След по-малко от десет минути великолепното зрелище се прекратява даже за усиленото серафическо зрение.

Планетарните пространствени съобщения се приемат по обед на меридиана на

seraphim being made ready to receive a passenger for interplanetary transit, there may be seen what are apparently double sets of wings extending from the head to the foot of the angel. In reality these wings are energy insulators — friction shields.

39:5.13 (438.6) When celestial beings are to be enseraphimed for transfer from one world to another, they are brought to the headquarters of the sphere and, after due registry, are inducted into the transit sleep. Meantime, the transport seraphim moves into a horizontal position immediately above the universe energy pole of the planet. While the energy shields are wide open, the sleeping personality is skillfully deposited, by the officiating seraphic assistants, directly on top of the transport angel. Then both the upper and lower pairs of shields are carefully closed and adjusted.

39:5.14 (438.7) And now, under the influence of the transformers and the transmitters, a strange metamorphosis begins as the seraphim is made ready to swing into the energy currents of the universe circuits. To outward appearance the seraphim grows pointed at both extremities and becomes so enshrouded in a queer light of amber hue that very soon it is impossible to distinguish the enseraphimed personality. When all is in readiness for departure, the chief of transport makes the proper inspection of the carriage of life, carries out the routine tests to ascertain whether or not the angel is properly encircuited, and then announces that the traveler is properly enseraphimed, that the energies are adjusted, that the angel is insulated, and that everything is in readiness for the departing flash. The mechanical controllers, two of them, next take their positions. By this time the transport seraphim has become an almost transparent, vibrating, torpedo-shaped outline of glistening luminosity. Now the transport dispatcher of the realm summons the auxiliary batteries of the living energy transmitters, usually one thousand in number; as he announces the destination of the transport, he reaches out and touches the near point of the seraphic carriage, which shoots forward with lightninglike speed, leaving a trail of celestial luminosity as far as the planetary atmospheric investment extends. In less than ten minutes the marvelous spectacle will be lost even to reinforced seraphic vision.

39:5.15 (439.1) While planetary space reports are received at noon at the meridian of the designated

специалния духовен център; транспортиращите се изпращат от същото място в полунощ. Това време е най-благоприятно за старт и е стандартното време, когато изрично не са уговорени други условия.

6 . *Регистратори.* Тези ангели се занимават с важни въпроси, свързани с функционирането на планетата като част от системата, а също и нейните отношения и участия в управлението на вселената. Те се занимават с регистрация на планетарните дела, но нямат отношение към въпросите, свързани с индивидуалния живот и битие.

7. *Резерви.* Резервният корпус планетарни серафими на Сатания е разположен в Йерусем, в тясна връзка с резервите на Материалните Синове. Тези обширни резерви напълно осигуряват всеки аспект от разнообразната дейност на съответната серафическа категория. Освен това тези ангели са лични куриери на локалните системи. Те служат на смъртните от преходния период, ангелите и Материалните Синове, а също и на други същества, обитаващи в столицата на системата. Макар че понастоящем Урантия не е включена към духовните кръгове на Сатания и Норлатиадек, във всичко останало вие сте тясно свързани с междупланетните събития, тъй като тези йерусемски куриери често посещават вашия свят, както и всички други сфери от системата.

spiritual headquarters, the transporters are dispatched from this same place at midnight. That is the most favorable time for departure and is the standard hour when not otherwise specified.

39:5.16 (439.2) 6. *The Recorders.* These are the custodians of the major affairs of the planet as it functions as a part of the system, and as it is related to, and concerned in, the universe government. They function in the recording of planetary affairs but are not concerned with matters of individual life and existence.

39:5.17 (439.3) 7. *The Reserves.* The Satania reserve corps of the planetary seraphim is maintained on Jerusem in close association with the reserves of the Material Sons. These abundant reserves repletely provide for every phase of the manifold activities of this seraphic order. These angels are also the personal message bearers of the local systems. They serve transition mortals, angels, and the Material Sons as well as others domiciled on the system headquarters. While Urantia is, at present, outside the spiritual circuits of Satania and Norlatiadek, you are otherwise in intimate touch with interplanetary affairs, for these messengers from Jerusem frequently come to this world as to all the other spheres of the system.

6. ПРЕХОДНИТЕ ПОПЕЧИТЕЛИ

Както предполага тяхното название, серафимите, принадлежащи към преходните попечители, служат навсякъде, където могат да съдействат за прехода на създанията от материалното състояние към духовно. Тяхното служене се простира от обитаемите светове до столиците на системи, но тези от тях, които понастоящем се намират в Сатания, отделят на първо място внимание на обучението на съхранилите своя живот смъртни в седемте обителски свята. Това служене се осъществява в седем различни групи в съответствие със следните седем вида дейност:

1. Серафически проповедници.

2. Расови тълкуватели.

3. Плановици на разума.

4. Морантийни съветници.

5. Техници.

6. Учители-регистратори.

6. TRANSITION MINISTERS

39:6.1 (439.4) As their name might suggest, seraphim of transitional ministry serve wherever they can contribute to creature transition from the material to the spiritual estate. These angels serve from the inhabited worlds to the system capitals, but those in Satania at present direct their greatest efforts toward the education of the surviving mortals on the seven mansion worlds. This ministry is diversified in accordance with the following seven orders of assignment:

39:6.2 (439.5) 1. Seraphic Evangels.

39:6.3 (439.6) 2. Racial Interpreters.

39:6.4 (439.7) 3. Mind Planners.

39:6.5 (439.8) 4. Morontia Counselors.

39:6.6 (439.9) 5. Technicians.

39:6.7 (439.10) 6. Recorder-Teachers.

7. Попечителски резерви.

Вие ще се запознаете по-подробно с тези серафически опекуни на възходящите създания от преходния период в повествуванията, засягащи обителските светове и моронтийния живот.

39:6.8 (439.11) 7. Ministering Reserves.

39:6.9 (439.12) More about these seraphic ministers to transitional ascenders you will learn in connection with the narratives dealing with the mansion worlds and the morontia life.

7. СЕРАФИМИТЕ НА БЪДЕЩЕТО

Тези ангели водят активна дейност само в старите сфери и по-развитите планети на Небадон. Множество такива сфери за серафими се намират като резерв в серафическите светове около Салвингтон, където се занимават с въпроси, отнасящи се към бъдещата епоха на светлината и живота в Небадон. Тези серафими участват в съдбата на възходящите смъртни, но опекунстват практически само тези, които продължават живота с помощта на един от модифицираните типове възход.

Предвид това, че тези ангели нямат пряко отношение нито към Урантия, нито към урантийците, ние предполагаме, че най-добре ще бъде да се въздържим от описание на тяхната увлекателна дейност.

7. SERAPHIM OF THE FUTURE

39:7.1 (440.1) These angels do not minister extensively except in older realms and on the more advanced planets of Nebadon. Large numbers of them are held in reserve on the seraphic worlds near Salvington, where they are engaged in pursuits relevant to the sometime dawning of the age of light and life in Nebadon. These seraphim do function in connection with the ascendant-mortal career but minister almost exclusively to those mortals who survive by some one of the modified orders of ascension.

39:7.2 (440.2) Inasmuch as these angels are not now directly concerned with either Urantia or Urantians, it is deemed best to withhold the description of their fascinating activities.

8. ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА СЕРАФИМИТЕ

Серафимите се появяват в локалните вселени и някои от тях достигат предела на своето предназначение в същите тези сфери. Използвайки помощта и съвета на старшите ангели, някои серафими са способни да се издигнат до изпълнението на върховните задължения на Ярките Вечерни Звезди, докато други постигат статута и служенето на неразкритите личности, партньори на Вечерните Звезди. Възможни са и други приключения в локалната вселена, но неизменна цел на всички ангели си остава Сферата на Серафимите. Тази Сфера на Серафимите е ангелската граница на пътя за постигането на Рая и Божествата, сферата за преход от служенето във времето към възвишено служене във вечността.

Серафимите могат да постигнат Рая по много – стотици, различни пътища, но от тези, които подробно се описват в настоящите повествувания, най-важни са следните:

1. Да получи допуск до серафическата обител на Рая като личност, сдобивайки се със съвършенство в специализирано служене като небесен „занаятчия“, Юридически Съветник или Небесен Архивариус. Да стане Райски Спътник и постигнал по такъв начин

8. SERAPHIC DESTINY

39:8.1 (440.3) Seraphim are of origin in the local universes, and in these very realms of their nativity some achieve service destiny. With the help and counsel of the senior archangels some seraphim may be elevated to the exalted duties of Brilliant Evening Stars, while others attain the status and service of the unrevealed co-ordinates of the Evening Stars. Still other adventures in local universe destiny may be attempted, but Seraphington ever remains the eternal goal of all angels. Seraphington is the angelic threshold to Paradise and Deity attainment, the transition sphere from the ministry of time to the exalted service of eternity.

39:8.2 (440.4) Seraphim may attain Paradise in scores — hundreds — of ways, but the most important as elaborated in these narratives are the following:

39:8.3 (440.5) 1. To gain admission to the Paradise seraphic abode in a personal capacity by achieving perfection of specialized service as a celestial artisan, a Technical Adviser, or a Celestial Recorder. To become a Paradise Companion and, having thus attained the center of all things,

всеобщия център, след това да стане, евентуално, вечен попечител и съветник на серафическите и други категории.

2. Да бъде повикан на Сферата на Серафимите. При някои условия серафимите биват издигани нагоре; в други случаи ангелите понякога постигат Рая значително по-бързо, отколкото смъртните. Но колкото и подходяща да е серафическата двойка, тя не може сама да инициира заминаване нито за Сферата на Серафимите, нито за някъде другаде. Само успешните пазители на съдбата могат да бъдат уверени в достигането на Рая по пътя на последователния еволюционен възход. Всички останали трябва търпеливо да чакат появата на Райските посланици в лицето на третичните свръхнафими, които пристигат със заповед, нареждаща им да се явят нагоре.

3. Да постигнат Рая по метода на еволюиращите смъртни. На временния път най-добрият вариант за серафима е длъжността на ангел-хранител, откриваща пътя към завършването и изпълнението на задачите във вечните сфери на серафическото служене. Такива лични придружители на децата на времето се наричат "пазители на съдбата"; това означава, че те водят смъртните създания по пътя на божественото предназначение и с това определят своето собствено върховно предназначение.

Пазителите на съдбата биват привличани измежду най-опитните ангелски личности от всички категории серафими, допуснати до това служене. Всички продължаващи своя живот смъртни, целта на които е сливане с Настройчиците, получават временни пазители, които могат да станат постоянни, след като съхранилите се създания достигнат необходимото интелектуално и духовно развитие. Докато напуснат обителските светове, всички възходящи смъртни получават постоянни серафически партньори. Тази група попечителски духове се разглежда в повествуванията, третиращи Урантия.

Ангелите не могат да постигнат Бога, издигайки се от нивото на произхода на човека, тъй като те са създадени така, че се намират „малко по-високо от вас"; но независимо от това, че са неспособни да започнат от самото начало, от низините на смъртното съществуване, мъдрият план им позволява да се спускат към този, който започва от дъното, за да може крачка по крачка, свят след свят да водят такива създания към вратите на Хавона. Когато възходящите смъртни напускат Уверса, за да пристъпят към пресичане на кръговете на Хавона, тези пазители, които са били прикрепени към тях след живота им в плът,

perhaps then to become an eternal minister and adviser to the seraphic orders and others.

39:8.4 (440.6) 2. To be summoned to Seraphington. Under certain conditions seraphim are commanded on high; in other circumstances angels sometimes achieve Paradise in a much shorter time than mortals. But no matter how fitted any seraphic pair may be, they cannot initiate departure for Seraphington or elsewhere. None but successful destiny guardians can be sure of proceeding to Paradise by a progressive path of evolutionary ascent. All others must patiently await the arrival of the Paradise messengers of the tertiary supernaphim who come with the summons commanding them to appear on high.

39:8.5 (440.7) 3. To attain Paradise by the evolutionary mortal technique. The supreme choice of seraphim in the career of time is the post of guardian angel in order that they may attain the career of finality and be qualified for assignment to the eternal spheres of seraphic service. Such personal guides of the children of time are called guardians of destiny, signifying that they guard mortal creatures in the path of divine destiny, and that in so doing they are determining their own high destiny.

39:8.6 (440.8) Guardians of destiny are drawn from the ranks of the more experienced angelic personalities of all orders of seraphim who have qualified for this service. All surviving mortals of Adjuster-fusion destiny have temporary guardians assigned, and these associates may become permanently attached when mortal survivors attain the requisite intellectual and spiritual development. Before mortal ascenders leave the mansion worlds, they all have permanent seraphic associates. This group of ministering spirits is discussed in connection with the Urantia narratives.

39:8.7 (441.1) It is not possible for angels to attain God from the human level of origin, for they are created a "little higher than you"; but it has been wisely arranged that, while they cannot possibly start up from the very bottom, the spiritual lowlands of mortal existence, they may go down to those who do start from the bottom and pilot such creatures, step by step, world by world, to the portals of Havona. When mortal ascenders leave Uversa to begin the circles of Havona, those guardians of attachment subsequent to the life in the flesh will bid their pilgrim associates a temporary farewell while they journey to Seraphington, the angelic destination of the grand universe. Here will these guardians attempt, and

временно се прощават със своите приятели, отправяйки се към сферата на серафимите – целта на всички ангели от голямата вселена. Тук тези пазители ще предприемат опит за достигане на седемте кръга на серафическа светлина и със сигурност ще постигнат успех.

undoubtedly achieve, the seven circles of seraphic light.

Много, но не всички серафими, прикрепени като пазители на съдбата в продължение на материалния живот, съпровождат своите смъртни приятели през кръговете на Хавона, а някои други преминават през кръга на централната вселена с помощта на метод, който напълно се отличава от възхода на смъртните. Но, независимо от начина за възход, всички еволюционни серафими преминават през Сферата на Серафимите и повечето придобиват този опит вместо пресичането на кръговете на Хавона.

39:8.8 (441.2) Many, but not all, of those seraphim assigned as destiny guardians during the material life accompany their mortal associates through the Havona circles, and certain other seraphim pass through the circuits of the central universe in a way that is wholly different from the mortal ascent. But irrespective of the route of ascent, all evolutionary seraphim traverse Seraphington, and the majority pass through this experience instead of the Havona circuits.

Сферата на Серафимите е предопределена цел на ангелите и достигането от тях на този свят напълно се отличава от опита, който придобиват смъртните странстващи от Сферата на Възхода. Ангелите придобиват абсолютна увереност в своето вечно бъдеще, едва след като достигнат Сферата на Серафимите. Нито един от ангелите, пристигнали на Сферата на Серафимите, никога не се е отклонявал от своя път; грехът никога няма да намери отклик в сърцето на серафима на завършването.

39:8.9 (441.3) Seraphington is the destiny sphere for angels, and their attainment of this world is quite different from the experiences of the mortal pilgrims on Ascendington. Angels are not absolutely sure of their eternal future until they have attained Seraphington. No angel attaining Seraphington has ever been known to go astray; sin will never find response in the heart of a seraphim of completion.

Випускниците от Сферата на Серафимите получават различни назначения. Пазителите на съдбата, притежаващи опита от преминаването през кръговете на Хавона, обикновено биват приемани в Корпуса на Смъртните Завършващи. Останалите пазители, издържали изпитанията на раздялата в Хавона, често се съединяват отново със своите смъртни партньори в Рая, а някои стават вечни партньори на смъртните завършващи и мнозина биват зачислявани в Корпуса на Серафическото Завършване.

39:8.10 (441.4) The graduates of Seraphington are variously assigned: Destiny guardians of Havona-circle experience usually enter the Mortal Finaliter Corps. Other guardians, having passed their Havona separation tests, frequently rejoin their mortal associates on Paradise, and some become the everlasting associates of the mortal finaliters, while others enter the various nonmortal finaliter corps, and many are mustered into the Corps of Seraphic Completion.

9. СЕРАФИЧЕСКИЯТ КОРПУС НА ЗАВЪРШИЛИТЕ

9. THE CORPS OF SERAPHIC COMPLETION

След постигането на Бащата на духовете и приема в серафическата служба на завършилите ангелите понякога стават попечители на световете, утвърдили се в светлината и живота. Те получават назначения при върховните тринитизирани същества на вселените и възвишеното служене в Рая и Хавона. Тези серафими на локалните вселени емпирично са компенсирали различията в потенциалите на божественост, което преди ги е отделяло от попечителските духове на

39:9.1 (441.5) After attainment of the Father of spirits and admission to the seraphic service of completion, angels are sometimes assigned to the ministry of worlds settled in light and life. They gain attachment to the high trinitized beings of the universes and to the exalted services of Paradise and Havona. These seraphim of the local universes have experientially compensated the differential in divinity potential formerly setting them apart from the ministering spirits of the central and superuniverses. Angels of the Seraphic Corps of Completion serve as associates of the

централната и свръхвселените. Ангелите от Серафическия Корпус на Завършване служат като партньори на секонафимите на свръхвселените и помощниците от върховните категории свръхнафими на системата Рай-Хавона. За такива ангели пътят във времето е преминат; оттук и навеки те са слуги на Бога, спътници на божествени личности – същества, равни на Райските Завършващи.

Много от серафимите на завършили се връщат в своите родни вселени, за да допълнят служенето си, обусловено от божествения дар – служене, на което е присъщо емпиричното съвършенство. Небадон е една от относително младите вселени и затова тук няма толкова много върнали се випускници от Сферата на Серафимите в сравнение с по-старите реалии; при все това нашата локална вселена е адекватно осигурена от серафимите на завършилите, тъй като е показателно, че успоредно с приближаването към статута на светлината и живота еволюционните сфери все повече се нуждаят от техните услуги. Понастоящем серафимите на завършилите по-активно служат с върховните категории серафими, но някои от тях сътрудничат с всяка от останалите ангелски категории. Даже вашият свят се възползва от широката опека на дванадесетте специализирани групи на Серафическия Корпус на Завършилите; тези главни серафими за планетарен надзор съпровождат в обитаемите светове всеки новоназначен Планетарен Принц.

Много увлекателни възможности за служене са открити за серафимите на завършилите, но така, както в пред-райските дни всички те са мечтали за назначение като пазители на съдбата, така и в пост-райския опит те повече от всичко се стремят да служат като ангели за съпровождане при посвещенията на инкарнираните Райски Синове. Те, както и преди, са изцяло предани на всеобщия план: както и преди, те извеждат смъртните създания от еволюционните светове по дългия и увлекателен път към Райската цел – божественост и вечност. По време на всички пътешествия на смъртните, чиято цел е намирането на Бога и постигането на божествено съвършенство, тези духовни попечители на серафическото завършване, заедно с верните попечителски духове на времето, винаги и навеки остават ваши истински другари и надеждни помощници.

[Представено от Мелхиседек, действащ по молба на ръководителя на серафическото войнство на Небадон.]

superuniverse seconaphim and as assistants to the high Paradise-Havona orders of supernaphim. For such angels the career of time is finished; henceforth and forever they are the servants of God, the consorts of divine personalities, and the peers of the Paradise finaliters.

39:9.2 (441.6) Large numbers of the completion seraphim return to their native universes, there to complement the ministry of divine endowment by the ministry of experiential perfection. Nebadon is, comparatively speaking, one of the younger universes and therefore does not have so many of these returned Seraphington graduates as would be found in an older realm; nonetheless our local universe is adequately supplied with the completion seraphim, for it is significant that the evolutionary realms disclose increasing need for their services as they near the status of light and life. Completion seraphim now serve more extensively with the supreme orders of seraphim, but some serve with each of the other angelic orders. Even your world enjoys the extensive ministry of twelve specialized groups of the Seraphic Corps of Completion; these master seraphim of planetary supervision accompany each newly commissioned Planetary Prince to the inhabited worlds.

39:9.3 (442.1) Many fascinating avenues of ministry are open to the completion seraphim, but just as they all craved assignment as destiny guardians in the pre-Paradise days, so in the post-Paradise experience they most desire to serve as bestowal attendants of the incarnated Paradise Sons. They are still supremely devoted to that universal plan of starting the mortal creatures of the evolutionary worlds out upon the long and enticing journey towards the Paradise goal of divinity and eternity. Throughout the whole mortal adventure of finding God and of achieving divine perfection, these spirit ministers of seraphic completion, together with the faithful ministering spirits of time, are always and forever your true friends and unfailing helpers.

39:9.4 (442.2) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

Документ 40. Възходящи Божии Синове

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 40. ВЪЗХОДЯЩИ БОЖИИ СИНОВЕ

Секции

Въведение
1. Еволюционните Серафими
2. Възходящите Материални Синове
3. Преобразуваните Междутъчни Създания
4. Личностните Настройчици
5. Смъртните на времето и пространството
6. Вероизповедните Божии Синове
7. Смъртните, слели се с Отеца
8. Смъртните, слели се със Сина
9. Смъртните, слели се с Духа
10. Съдбата на възходящите създания

Въведение

КАКТО и в много други основни групи вселенски същества, разкрити са седем общи класа Възходящи Божии Синове:

1. Смъртни, слели се с Отеца.

2. Смъртни, слели се със Сина.

3. Смъртни, слели се с Духа.

4. Еволюционни серафими.

5. Възходящи Материални Синове.

6. Преобразувани междутъчни създания.

7. Личностни Настройчици.

Повествуването за тези същества, от низшите смъртни с животински произход до Личностните Настройчици на Всеобщия Баща,

PAPER 40
THE ASCENDING SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction
1. Evolutionary Seraphim
2. Ascending Material Sons
3. Translated Midwayers
4. Personalized Adjusters
5. Mortals of Time and Space
6. The Faith Sons of God
7. Father-Fused Mortals
8. Son-Fused Mortals
9. Spirit-Fused Mortals
10. Ascendant Destinies

INTRODUCTION

40:0.1 (443.1) AS IN many of the major groups of universe beings, seven general classes of the Ascending Sons of God have been revealed:

40:0.2 (443.2) 1. Father-fused Mortals.

40:0.3 (443.3) 2. Son-fused Mortals.

40:0.4 (443.4) 3. Spirit-fused Mortals.

40:0.5 (443.5) 4. Evolutionary Seraphim.

40:0.6 (443.6) 5. Ascending Material Sons.

40:0.7 (443.7) 6. Translated Midwayers.

40:0.8 (443.8) 7. Personalized Adjusters.

40:0.9 (443.9) The story of these beings, from the lowly animal-origin mortals of the evolutionary worlds to the Personalized Adjusters of the Universal Father, presents a glorious recital of the

представлява чудесен разказ за безграничния дар на божествената любов и милосърдно покровителство в продължение на целия период от време във всички вселени на обширното творение на Райските Божества.

Настоящите повествувания започнаха с описание на Божествата. С продължението на нашия разказ се спускахме все по-надолу по всеобщата стълба на живота, разказвайки поред за групите същества, докато достигнахме до низшата, дарена с потенциал за безсмъртие категория. И сега аз, започнал своя път като смъртен в еволюционния свят на пространството, бях изпратен от Салвингтон, за да развия и продължа разказа за вечния замисъл на Боговете относно възходящата категория синовство, в частност, относно смъртните създания на времето и пространството.

Тъй като голяма част от това повествувание ще бъде посветена на обсъждането на три основни категории възходящи смъртни, отначало внимание ще бъде отделено на несмъртните възходящи категории синовство – на серафимите, Адамовците, промеждутъчните създания и на Настройчиците.

unstinted bestowal of divine love and gracious condescension throughout all time and in all universes of the far-flung creation of the Paradise Deities.

40:0.10 (443.10) These presentations began with a description of the Deities, and group by group, the narrative has descended the universal scale of living beings until it has reached the lowest order of life endowed with the potential of immortality; and now am I dispatched from Salvington — onetime a mortal of origin on an evolutionary world of space — to elaborate and continue the recital of the eternal purpose of the Gods respecting the ascending orders of sonship, more particularly with regard to the mortal creatures of time and space.

40:0.11 (443.11) Since the greater part of this narrative will be devoted to a discussion of the three basic orders of ascending mortals, consideration will first be given to the nonmortal ascending orders of sonship — seraphic, Adamic, midwayer, and Adjuster.

1. ЕВОЛЮЦИОННИТЕ СЕРАФИМИ

Смъртните създания с животински произход не са единствените същества, удостоени с богосиновство; ангелското войнство също притежава божествената възможност да достигне Рая. Благодарение на своя опит и служене заедно с възходящите смъртни на времето серафимите-хранители също придобиват статута на възходящи синове. Такива ангели достигат Рая чрез Сферата на Серафимите, а много биват приети даже в Корпуса на Смъртните Завършили.

За ангела възходът до небесните висоти на божественото синовство на завършилите е висше постижение, което значително превъзхожда вашето придобиване на вечен живот благодарение на плана на Вечния Син и неизменната помощ на пребиваващия във вас Настройчик; но серафимите-пазители, а понякога и други, действително извършват такъв възход.

1. EVOLUTIONARY SERAPHIM

40:1.1 (443.5) Mortal creatures of animal origin are not the only beings privileged to enjoy sonship; the angelic hosts also share the supernal opportunity to attain Paradise. Guardian seraphim, through experience and service with the ascending mortals of time, also achieve the status of ascendant sonship. Such angels attain Paradise through Seraphington, and many are even mustered into the Corps of Mortal Finality.

40:1.2 (443.6) To climb to the supernal heights of finaliter sonship with God is a masterly achievement for an angel, an accomplishment far transcending your attainment of eternal survival through the plan of the Eternal Son and the ever-present help of the indwelling Adjuster; but the guardian seraphim, and occasionally others, do actually effect such ascensions.

2. ВЪЗХОДЯЩИТЕ МАТЕРИАЛНИ СИНОВЕ

Материалните Божии Синове се създават в локалната вселена заедно с Мелхиседек и техните партньори, при което всички те се

2. ASCENDING MATERIAL SONS

40:2.1 (444.1) The Material Sons of God are created in the local universe along with the Melchizedeks and their associates, who are all classified as

класифицират като низходящи Синове. И действително, Планетарните Адамовци – Материалните Синове и Дъщери на еволюционните светове, са низходящи Синове, спускащи се в обитаемите светове от сферите на своя произход, столиците на локалните системи.

descending Sons. And indeed, the Planetary Adams — the Material Sons and Daughters of the evolutionary worlds — are descending Sons, coming down to the inhabited worlds from their spheres of origin, the capitals of the local systems.

Ако Адам и Ева постигнат пълен успех в своята съвместна планетарна мисия като биологически облагородители, те споделят съдбата на обитателите на своя свят. Когато такъв свят встъпва в по-развитите стадии на светлината и живота, тази предана двойка – Материален Син и Дъщеря, получава разрешение да остави всички задължения, свързани с управлението на планетата; след освобождаването им по този начин от низходящото пътешествие те получават правото да се регистрират като усъвършенствани Материални Синове в архивите на локалната вселена. По подобен начин, когато планетарното назначение задълго се отлага, Материалните Синове с неизменен статут – обитатели на локалните системи, могат да напуснат сферата, съответстваща на техния статут, и по същия начин да се регистрират като усъвършенствани Материални Синове. След тези формалности такива освободени Адам и Ева получават пълномощията на възходящи Божии Синове и могат веднага да започнат дългото пътешествие към Хавона и Рая, започвайки именно от тази степен, която съответства на техния текущ статут и духовно ниво. И те извършват своето пътешествие заедно със смъртните и другите възходящи Синове, продължавайки го дотогава, докато не намерят Бога и не достигнат Корпуса на Смъртните Завършили във вечно служене на Райските Божества.

40:2.2 (444.2) When such an Adam and Eve are wholly successful in their joint planetary mission as biologic uplifters, they share the destiny of the inhabitants of their world. When such a world is settled in the advanced stages of light and life, this faithful Material Son and Daughter are permitted to resign all planetary administrative duties, and after being thus liberated from the descending adventure, they are permitted to register themselves as perfected Material Sons on the records of the local universe. Likewise, when planetary assignment is long delayed, may the Material Sons of stationary status — the citizens of the local systems — withdraw from the activities of their status spheres and similarly register as perfected Material Sons. After these formalities such liberated Adams and Eves are accredited as ascending Sons of God and may immediately begin the long journey to Havona and Paradise, starting at the exact point of their then present status and spiritual attainment. And they make this journey in company with the mortal and other ascending Sons, continuing until they have found God and have achieved the Corps of Mortal Finality in the eternal service of the Paradise Deities.

3. ПРЕОБРАЗУВАНИТЕ ПРОМЕЖДУТЪЧНИ СЪЗДАНИЯ

Макар че двете групи промеждутъчни създания се лишават от непосредствената полза, която донасят планетарните посвещения на низходящите Божии Синове, макар възходът към Рая да се отлага задълго, при все това скоро след достигането от еволюционната планета на промеждутъчните епохи на светлината и живота (ако не по-рано) и едната, и другата група се освобождават от планетарни задължения. Понякога, в деня на предаването на храма на светлината и издигането на Планетарния Принц до статута на Планетарен Властелин, повечето от тях, заедно със своите човешки братовчеди, биват преобразувани. След освобождаването от

3. TRANSLATED MIDWAYERS

40:3.1 (444.3) Although deprived of the immediate benefits of the planetary bestowals of the descending Sons of God, though the Paradise ascent is long deferred, nevertheless, soon after an evolutionary planet has attained the intermediate epochs of light and life (if not before), both groups of midway creatures are released from planetary duty. Sometimes the majority of them are translated, along with their human cousins, on the day of the descent of the temple of light and the elevation of the Planetary Prince to the dignity of Planetary Sovereign. Upon being relieved of planetary service, both orders are registered in the local universe as ascending Sons of God and immediately begin the long Paradise

планетарно служене двете категории се регистрират в локалната вселена като възходящи Божии Синове и веднага започват допълнителен възход към Рая по тези пътища, които са предопределени за смъртните раси на материалните светове. На същества от първичната група е съдено да станат членове на различните корпуси завършили, но всички вторични или адамически промеждутъчни създания се извеждат на пътя, водещ към Корпуса на Смъртните Завършили.

ascent by the very routes ordained for the progression of the mortal races of the material worlds. The primary group are destined to various finaliter corps, but the secondary or Adamic midwayers are all routed for enrollment in the Mortal Corps of Finality.

4. ЛИЧНОСТНИТЕ НАСТРОЙЧИЦИ

Когато на смъртно същество на времето не се отдаде да придобие вечно съществуване на душата в планетарно взаимодействие с духовните дарове на Всеобщия Баща, такова поражение никога и в никаква степен не е следствие от забравяне от Настройчика на своите задължения, свързани с опеката и служенето, или на отсъствие на дължимата преданост. С настъпването на смъртта създанията на такива напуснати Наставници се връщат в Сферата на Божествата, а след това, след съда над несъхранилите се създания, могат отново да бъдат назначавани в световете на времето и пространството. Понякога, след неколкократно подобно служене или вследствие на някакъв необичаен опит – такъв като функциониране в качеството на Настройчик в инкарниран посвещенчески Син, Всеобщият Баща дарява тези дейни Настройчици с личност.

Личностните Настройчици се отнасят към уникална и непостижима категория същества. Притежавайки изначално екзистенциален и доличностен статут, те са придобили емпирични качества благодарение на участието си в живота и дейността на примитивните смъртни създания от материалните светове. И тъй като източник на личността, посветен на този опитен Настройчик на Съзнанието, е Всеобщият Баща, който лично и неуморно се грижи за посвещението на емпиричната личност на създанията в своето творение, то тези Личностни Настройчици се класифицират като възходящи Божии Синове – върховната от всички подобни категории синовство.

4. PERSONALIZED ADJUSTERS

40:4.1 (444.4) When the mortals of time fail to achieve the eternal survival of their souls in planetary association with the spirit gifts of the Universal Father, such failure is never in any way due to neglect of duty, ministry, service, or devotion on the part of the Adjuster. At mortal death, such deserted Monitors return to Divinington, and subsequently, following the adjudication of the nonsurvivor, they may be reassigned to the worlds of time and space. Sometimes, after repeated services of this sort or following some unusual experience, such as functioning as the indwelling Adjuster of an incarnated bestowal Son, these efficient Adjusters are personalized by the Universal Father.

40:4.2 (445.1) Personalized Adjusters are beings of a unique and unfathomable order. Originally of existential prepersonal status, they have experientialized by participation in the lives and careers of the lowly mortals of the material worlds. And since the personality bestowed upon these experienced Thought Adjusters takes origin, and has its wellspring, in the Universal Father's personal and continuing ministry of the bestowals of experiential personality upon his creature creation, these Personalized Adjusters are classified as ascending Sons of God, the highest of all such orders of sonship.

5. СМЪРТНИТЕ НА ВРЕМЕТО И ПРОСТРАНСТВОТО

Смъртните представляват последното звено във веригата на същества, които се наричат "синове на Бога". Чертите на

5. MORTALS OF TIME AND SPACE

40:5.1 (445.2) Mortals represent the last link in the chain of those beings who are called sons of God. The personal touch of the Original and Eternal

личността на Изначалния и Вечен Син се предават в низходящ ред като все по-малко божествени и все по-човешки личностни създания, докато не се появят същества, много подобни на вас – такива, каквито вие можете да виждате, чувате и възприемате със сетивата си. И тогава вас духовно ви посвещават във великата истина, която може да постигне вашата вяра: вие сте синове на вечния Бог!

По такъв начин Изначалният и Безкраен Дух, чрез дълъг ред все по-малко божествени и все по-човешки категории, постепенно се приближава към борещите се създания на сферите, достигайки предела на своето изражение в ангелите, които се намират малко над вас и които лично ви охраняват и направляват във вашето пътешествие по смъртния път на времето.

Бог-Бащата не понижава по такъв начин своя статут, за да влезе в тесен личен контакт с почти безкрайния брой възходящи създания на вселената на вселените; той не е способен на това. Но Отецът не се лишава от лично общуване със своите низши създания; вие сте дарени с божественото присъствие. Макар че Бог-Бащата не може да бъде с вас в непосредствено личностно проявление, той пребивава във вас и е част от вас чрез индивидуалността на пребиваващия във вас Настройчик на Съзнанието – божествените Наставници. Така Отеца, който се намира най-далеч от всички в личността и духа, се доближава най-много до вас от всички в личностния кръг на вътрешно духовно общуване със самата душа на своя смъртен син и дъщеря.

Духовната индивидуалност съдържа в себе си тайната на личното спасение и определя целта на духовния възход. А доколкото Настройчиците на Съзнанието са единствените, притежаващи потенциал за сливане с духовете, които са способни да се отъждествяват с хората при живота им в плът, то смъртните на времето и пространството на първо място се класифицират в съответствие с тяхното отношение към тези божествени дарове – пребиваващите във вас Тайнствени Наставници:

1. Смъртни на преходното или емпирично пребиваване на Настройчиците.

2. Смъртни, несливащи се с Настройчиците.

3. Смъртни, притежаващи потенциал за сливане с Настройчиците.

Първата група – смъртните на преходното, или емпирично, пребиваване на

Son passes on down through a series of decreasingly divine and increasingly human personalizations until there arrives a being much like yourselves, one you can see, hear, and touch. And then you are made spiritually aware of the great truth which your faith may grasp — sonship with the eternal God!

40:5.2 (445.3) Likewise does the Original and Infinite Spirit, by a long series of decreasingly divine and increasingly human orders, draw nearer and nearer to the struggling creatures of the realms, reaching the limit of expression in the angels — than whom you were created but a little lower — who personally guard and guide you in the life journey of the mortal career of time.

40:5.3 (445.4) God the Father does not, cannot, thus downstep himself to make such near personal contact with the almost limitless number of ascending creatures throughout the universe of universes. But the Father is not deprived of personal contact with his lowly creatures; you are not without the divine presence. Although God the Father cannot be with you by direct personality manifestation, he is in you and of you in the identity of the indwelling Thought Adjusters, the divine Monitors. Thus does the Father, who is the farthest from you in personality and in spirit, draw the nearest to you in the personality circuit and in the spirit touch of inner communion with the very souls of his mortal sons and daughters.

40:5.4 (445.5) Spirit identification constitutes the secret of personal survival and determines the destiny of spiritual ascension. And since the Thought Adjusters are the only spirits of fusion potential to be identified with man during the life in the flesh, the mortals of time and space are primarily classified in accordance with their relation to these divine gifts, the indwelling Mystery Monitors. This classification is as follows:

40:5.5 (445.6) 1. Mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.

40:5.6 (445.7) 2. Mortals of the non-Adjuster-fusion types.

40:5.7 (445.8) 3. Mortals of Adjuster-fusion potential.

40:5.8 (445.9) *Series one — mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.* This series

Настройчиците. Това обозначение е временно за всяка еволюираща планета и се използва на ранните стадии във всички обитаеми светове, с изключение на тези, които се отнасят към втората група.

Смъртните от първата група населяват пространствените светове в ранните епохи от еволюцията на човечеството и притежават най-примитивните типове чо вешки разум. В много светове, сходни с доадамовата Урантия, множество хора, отнасящи се към по-висшите и развити типове първобитен човек, притежават способност за продължаване на живота, но не се сливат с Настройчиците. В продължение на все нови и нови епохи, дотогава, докато човекът не се издигне до нивото на по-високо духовно волеизявление, Настройчиците пребивават в разума на преодоляващите трудности създания в течение на техния кратък живот в плът и в този миг, когато в подобни волеви създания се вселят Настройчици, започват да функционират груповите ангели-хранители. Макар смъртните от първата група да нямат лични хранители, те определено имат групови опекуни.

Емпиричният Настройчик остава с примитивния човек в течение на целия му живот в плът. Настройчиците допринасят много за развитието на примитивните хора, но те са неспособни да се съединяват с тях във вечен съюз. Това кратковременно служене на Настройчиците решава две задачи. Първо, те придобиват ценен практически опит, познавайки природата и функционирането на еволюционния интелект – опит, който ще бъде незаменим във връзка с новите контакти в другите светове и с по-развити същества. Второ, краткосрочното пребиваване на Настройчиците играе важна роля в подготовката на смъртните субекти към възможното последващо сливане с Духа. Всички търсещи Бога души от този тип достигат вечен живот чрез духовните обятия на Майчинския Дух на локалната вселена и така стават възходящи смъртни от режима на локалната вселена. Такъв беше пътят за достигане на обителските светове на Сатания за много създания от доадамовата Урантия.

Боговете, предопределили възхода на смъртния човек на по-високи нива на духовен разум през продължителните епохи на еволюционни изпитания и страдания, отбелязват статута и потребностите на хората на всеки стадий от този процес; и техните окончателни решения по отношение на тези преодоляващи трудности и намиращи се в зората на расовата еволюция смъртни неизменно се отличават с божествена справедливост, също както и с пленително

designation is temporary for any evolving planet, being used during the early stages of all inhabited worlds except those of the second series.

40:5.9 (445.10) Mortals of series one inhabit the worlds of space during the earlier epochs of the evolution of mankind and embrace the most primitive types of human minds. On many worlds like pre-Adamic Urantia great numbers of the higher and more advanced types of primitive men acquire survival capacity but fail to attain Adjuster fusion. For ages upon ages, before man's ascent to the level of higher spiritual volition, the Adjusters occupy the minds of these struggling creatures during their short lives in the flesh, and the moment such will creatures are indwelt by Adjusters, the group guardian angels begin to function. While these mortals of the first series do not have personal guardians, they do have group custodians.

40:5.10 (446.1) An experiential Adjuster remains with a primitive human being throughout his entire lifetime in the flesh. The Adjusters contribute much to the advancement of primitive men but are unable to form eternal unions with such mortals. This transient ministry of the Adjusters accomplishes two things: First, they gain valuable and actual experience in the nature and working of the evolutionary intellect, an experience which will be invaluable in connection with later contacts on other worlds with beings of higher development. Second, the transient sojourn of the Adjusters contributes much towards preparing their mortal subjects for possible subsequent Spirit fusion. All God-seeking souls of this type achieve eternal life through the spiritual embrace of the Mother Spirit of the local universe, thus becoming ascending mortals of the local universe regime. Many persons from pre-Adamic Urantia were thus advanced to the mansion worlds of Satania.

40:5.11 (446.1) The Gods who ordained that mortal man should climb to higher levels of spiritual intelligence through long ages of evolutionary trials and tribulations, take note of his status and needs at every stage of the ascent; and always are they divinely fair and just, even charmingly merciful, in the final judgments of these struggling mortals of the early days of the evolving races.

милосърдие.

Втората група смъртни, несливащи се с Настройчиците. Това са особените типове хора, неспособни да постигнат вечен съюз с пребиваващите в тях Настройчици. Класификацията на раси с еднодялов, двудялов или тридялов мозък няма значение за сливането с Настройчиците: всички подобни смъртни са сходни, но типът смъртни, несливащи се с Настройчиците, са съвършено обособена и съществено модифицирана категория волеви създания. Към тази група се отнасят много от недишащите типове и съществуват многобройни други групи, които обикновено не се сливат с Настройчиците.

Както и първата група, всеки член на тази група се ползва от опеката на един Настройчик по време на живота си в плът. В течение на временния живот Настройчиците извършват за субектите на своето временно пребиваване всичко онова, което се прави в другите светове, където обитават смъртни, притежаващи потенциал за сливане. Често в смъртните от тази втора група пребивават неопитни Настройчици, но хората от по-висш тип често са свързани с умели и опитни Наставници.

В съответствие с плана за постепенно усъвършенстване на създанията с животински произход тези същества се ползват с такова предано служене на Божиите Синове, каквото се предоставя на смъртните от урантийски тип. Серафическото сътрудничество с Настройчиците на планетите, чиито обитатели не се сливат с Наставниците, съществува в този обем, в който и в световете, чиито обитатели притежават потенциал на сливане. Пазителите на съдбата опекунстват тези планети точно така, както и Урантия, и по аналогичен начин се държат и при продължаването на живота, когато преживяващата смърт душа се слива с Духа.

Когато срещнете тези видоизменени смъртни създания в обителските светове, общуването с тях няма да представлява трудност за вас. Те говорят на същия език на системата, но с помощта на друг метод. Тези същества са идентични с вашата категория духовен живот в духа и проявлението на личността, отличавайки се само с някои физически черти и с това, че не се сливат с Настройчици.

Аз не зная защо именно създания от този тип са неспособни да се слеят с Настройчиците на Всеобщия Баща. Някои от нас са склонни да мислят, че Носителите на Живот в своите усилия по сътворяването на създания, способни да съществуват в

40:5.12 (446.2) *Series two — mortals of the non-Adjuster-fusion types.* These are specialized types of human beings who are not able to effect eternal union with their indwelling Adjusters. Type classification among the one-, two-, and three-brained races is not a factor in Adjuster fusion; all such mortals are akin, but these non-Adjuster-fusion types are a wholly different and markedly modified order of will creatures. Many of the nonbreathers belong to this series, and there are numerous other groups who do not ordinarily fuse with Adjusters.

40:5.13 (446.3) Like series number one, each member of this group enjoys the ministry of a single Adjuster during lifetime in the flesh. During temporal life these Adjusters do everything for their subjects of temporary indwelling that is done on other worlds where the mortals are of fusion potential. The mortals of this second series are often indwelt by virgin Adjusters, but the higher human types are often in liaison with masterful and experienced Monitors.

40:5.14 (446.4) In the ascendant plan for upstepping the animal-origin creatures, these beings enjoy the same devoted service of the Sons of God as is extended to the Urantia type of mortals. Seraphic co-operation with Adjusters on the nonfusion planets is just as fully provided as on the worlds of fusion potential; the guardians of destiny minister on such spheres just as on Urantia and similarly function at the time of mortal survival, at which time the surviving soul becomes Spirit fused.

40:5.15 (446.5) When you encounter these modified mortal types on the mansion worlds, you will find no difficulty in communicating with them. There they speak the same system language but by a modified technique. These beings are identical with your order of creature life in spirit and personality manifestations, differing only in certain physical features and in the fact that they are nonfusible with Thought Adjusters.

40:5.16 (447.1) As to just why this type of creature is never able to fuse with the Adjusters of the Universal Father, I am unable to say. Some of us incline to the belief that the Life Carriers, in their efforts to formulate beings capable of maintaining existence in an unusual planetary environment, are confronted with the necessity of making such

необичайни планетарни условия, се сблъскват с необходимостта от внасяне на толкова радикални изменения във вселенското планиране на разумни волеви създания, че осигуряването на постоянен съюз с Настройчиците става невъзможно по силата на вътрешни причини. Често си задаваме въпроса: преднамерена или случайна е тази част от плана за възход? Но не намираме отговор.

radical modifications in the universe plan of intelligent will creatures that it becomes inherently impossible to bring about permanent union with the Adjusters. Often have we asked: Is this an intended or an unintended part of the ascension plan? but we have not found the answer.

Трета група – смъртни, притежаваща потенциал за сливане с Настройчиците. Подобно на урантийските раси, всички смъртни, слели се с Отеца, имат животински произход. Тук влизат смъртните с еднодялов, двудялов и тридялов мозък, притежаващи потенциална способност за сливане с Настройчиците. Урантийците принадлежат към междутъчния, или двудялов, тип и по човешки в много отношения превъзхождат еднодяловия тип, макар че пък явно отстъпват на тридяловите категории. Тези три типа физически мозък не са от съществено значение за посвещението на Настройчиците, при серафическото служене или в който и да е друг аспект на духовна опека. Интелектуалните и духовни различия на трите типа мозък са свойствени на индивиди, притежаващи иначе напълно еднакъв духовен потенциал и тип разум. Тези различия се проявяват в най-голяма степен в течение на временния живот и имат тенденцията да намаляват в хода на последователното пресичане на моронтийните светове. Започвайки със столицата на системата, развитието на тези три типа е еднакво, както и тяхното крайно Райско предназначение.

40:5.17 (447.2) *Series three — mortals of Adjuster-fusion potential.* All Father-fused mortals are of animal origin, just like the Urantia races. They embrace mortals of the one-brained, two-brained, and three-brained types of Adjuster-fusion potential. Urantians are of the intermediate or two-brained type, being in many ways humanly superior to the one-brained groups but definitely limited in comparison with the three-brained orders. These three types of physical-brain endowment are not factors in Adjuster bestowal, in seraphic service, or in any other phase of spirit ministry. The intellectual and spiritual differential between the three brain types characterizes individuals who are otherwise quite alike in mind endowment and spiritual potential, being greatest in the temporal life and tending to diminish as the mansion worlds are traversed one by one. From the system headquarters on, the progression of these three types is the same, and their eventual Paradise destiny is identical.

Неномерираните групи. В настоящите повествувания е напълно невъзможно да включим цялото удивително разнообразие, съществуващо в еволюционните светове. Вие знаете, че всеки десети свят е десетична или експериментална планета, но не знаете нищо за другите променливи, с които е отбелязана процесията на еволюционните сфери. Тези различия са твърде многобройни както между разкритите категории създания, така и между планетите от една група, но настоящото изложение изяснява основните различия, имащи отношение към възходящия път. А възходящият път е най-важният фактор при всяко обсъждане на смъртните на времето и пространството.

40:5.18 (447.3) *The unnumbered series.* These narratives cannot possibly embrace all of the fascinating variations in the evolutionary worlds. You know that every tenth world is a decimal or experimental planet, but you know nothing of the other variables that punctuate the processional of the evolutionary spheres. There are differences too numerous to narrate even between the revealed orders of living creatures as between planets of the same group, but this presentation makes clear the essential differences in relation to the ascension career. And the ascension career is the most important factor in any consideration of the mortals of time and space.

Що се отнася до шансовете на смъртните за спасение, нека е ясно веднъж завинаги: душата на всеки смъртен, на всеки възможен стадий от съществуването, ще се съхрани, при условие че той показва готовност да сътрудничи с пребиваващия Настройчик и показва желание да открие Бога и да достигне

40:5.19 (447.4) As to the chances of mortal survival, let it be made forever clear: All souls of every possible phase of mortal existence will survive provided they manifest willingness to co-operate with their indwelling Adjusters and exhibit a desire to find God and to attain divine perfection, even though these desires be but the first faint flickers

божествено съвършенство, даже ако тези желания са само първият проблясък на примитивно осъзнаване на тази „истинска светлина, която осветява всеки човек, който идва на този свят“.

of the primitive comprehension of that “true light which lights every man who comes into the world.”

6. ВЕРОИЗПОВЕДНИТЕ БОЖИИ СИНОВЕ

Смъртните раси са представители на низшата категория на едно разумно и личностно творение. Вас, смъртните, ви обичат с божествена любов и всеки от вас може да избере да приеме надеждната съдба на славния опит, но по своята природа вие още не принадлежите към божествената категория: вие сте изцяло смъртни. Вие ще се смятате за възходящи синове от момента, когато се извърши сливането, но до окончателното сливане на преживялата смъртта душа с един от типовете вечен и безсмъртен дух смъртните на времето и пространството пребивават в статута на вероизповедните синове.

Това, че такива примитивни и материални създания като хората на Урантия са Божии синове, вероизповедни синове на Всевишния, е свещена и велика истина. „Помислете каква велика любов е проявил нашият Баща към нас, позволявайки ни да се наречем деца Божии.“ „А на тези, които го приели, е дал властта да осъзнаят, че са деца Божии.“ Макар че „засега е все още неизвестно какви ще бъдете“, вие и сега „сте синове Божии благодарение на своята вяра“; „защото придобитият дух не ви превръща в роби и не предизвиква нов страх, а ви превръща в деца Божии и вие възкликвате: ’Отче наш!’“ Древният пророк казвал от името на Бога: „Аз ще им дам в моя дом място и име, по-добри, отколкото на синове; аз ще им дам вечно име, което няма да бъде отхвърлено.“ „А тъй като вие сте синове, то Бог е изпратил в сърцата ваши духа на своя Син.“

Във всички еволюционни светове, населени със смъртни, обитават тези вероизповедни Божии синове – синове на благодат и милосърдие, смъртни същества, принадлежащи към божественото семейство и наричани съответно “Божии синове”. Смъртните на Урантия са в правото си да смятат себе си за Божии синове по следните причини:

1. Вие сте синове на духовен обет, вероизповедни синове; вие сте приели статута на синовство. Вие вярвате в реалността на вашето синовство и с това вашето синовство с Бога се превръща във вечна истина.

2. Божият Син-Създател стана един от вас; той действително е ваш по-голям брат; и

6. THE FAITH SONS OF GOD

40:6.1 (447.5) The mortal races stand as the representatives of the lowest order of intelligent and personal creation. You mortals are divinely beloved, and every one of you may choose to accept the certain destiny of a glorious experience, but you are not yet by nature of the divine order; you are wholly mortal. You will be reckoned as ascending sons the instant fusion takes place, but the status of the mortals of time and space is that of faith sons prior to the event of the final amalgamation of the surviving mortal soul with some type of eternal and immortal spirit.

40:6.2 (448.1) It is a solemn and supernal fact that such lowly and material creatures as Urantia human beings are the sons of God, faith children of the Highest. “Behold, what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God.” “As many as received him, to them gave he the power to recognize that they are the sons of God.” While “it does not yet appear what you shall be,” even now “you are the faith sons of God”; “for you have not received the spirit of bondage again to fear, but you have received the spirit of sonship, whereby you cry, ‘our Father.’” Spoke the prophet of old in the name of the eternal God: “Even to them will I give in my house a place and a name better than sons; I will give them an everlasting name, one that shall not be cut off.” “And because you are sons, God has sent forth the spirit of his Son into your hearts.”

40:6.3 (448.2) All evolutionary worlds of mortal habitation harbor these faith sons of God, sons of grace and mercy, mortal beings belonging to the divine family and accordingly called the sons of God. Urantia mortals are entitled to regard themselves as being the sons of God because:

40:6.4 (448.3) 1. You are sons of spiritual promise, faith sons; you have accepted the status of sonship. You believe in the reality of your sonship, and thus does your sonship with God become eternally real.

40:6.5 (448.4) 2. A Creator Son of God became one of you; he is your elder brother in fact; and if in

ако вие станете истинни братя в Христа – победоносния Михаил, то в духа вие трябва да бъдете също и синове на този, който е ваш общ Баща – деца на Всеобщия Баща на цялото творение.

3. Вие сте синове, защото Духът на един Син е бил излят над вас щедро и надеждно е посветен на всички урантийски раси. Този Дух вечно ви тегли към божествения Син, който е негов източник, и към Райския Баща – източника на този божествен Син.

4. По свое божествено волеизявление Всеобщият Баща ви е дал присъщите за създанията личности. Вас са ви дарили с дял от тази божествена спонтанност на свободно волево действие, която Бог споделя с всеки, който може да стане негов син.

5. Във вас живее частица от Всеобщия Баща, благодарение на която сте свързани непосредствено с божествения Баща на всички Божии Синове.

spirit you become truly related brothers of Christ, the victorious Michael, then in spirit must you also be sons of that Father which you have in common — even the Universal Father of all.

40:6.6 (448.5) 3. You are sons because the spirit of a Son has been poured out upon you, has been freely and certainly bestowed upon all Urantia races. This spirit ever draws you toward the divine Son, who is its source, and toward the Paradise Father, who is the source of that divine Son.

40:6.7 (448.6) 4. Of his divine free-willness, the Universal Father has given you your creature personalities. You have been endowed with a measure of that divine spontaneity of freewill action which God shares with all who may become his sons.

40:6.8 (448.7) 5. There dwells within you a fragment of the Universal Father, and you are thus directly related to the divine Father of all the Sons of God.

7. СМЪРТНИТЕ, СЛЕЛИ СЕ С ОТЕЦА

Изпращането на Настройчици, тяхното пребиваване в създанията наистина е една от непостижимите тайни на Бог-Отеца. Тези частици от божествената природа на Всеобщия Баща съдържат в себе си потенциала на безсмъртни създания. Настройчиците са безсмъртни духове и съюзът с тях дарява вечен живот на слелите се с тях смъртни.

Към тази група възходящи Божии синове се отнасят и вашите раси на преживяващи смъртта създания. Понастоящем вие сте планетарни синове, еволюционни създания, получени в резултат на направените от Носителите на Живота имплантации и модифицирани с примеса на адамическа кръв – все още едва ли възходящи синове; но вие действително сте синове, притежаващи потенциала за възход до най-високите върхове на блаженство и постигането на божественост, и този духовен статут на възходящ син вие сте способни да придобиете благодарение на своята вяра и на свободно, доброволно сътрудничество с одухотворяващата дейност на пребиваващия във вас Настройчик. Когато вие и вашият Настройчик се слеете окончателно и завинаги, когато се съедините в едно, както Синът Божий и Синът Човешки са се съединили в едно в Христос Михаил, тогава вие действително ще станете възходящ Божий син.

Излагането на подробности във връзка с

7. FATHER-FUSED MORTALS

40:7.1 (448.8) The sending of Adjusters, their indwelling, is indeed one of the unfathomable mysteries of God the Father. These fragments of the divine nature of the Universal Father carry with them the potential of creature immortality. Adjusters are immortal spirits, and union with them confers eternal life upon the soul of the fused mortal.

40:7.2 (448.9) Your own races of surviving mortals belong to this group of the ascending Sons of God. You are now planetary sons, evolutionary creatures derived from the Life Carrier implantations and modified by the Adamic-life infusion, hardly yet ascending sons; but you are indeed sons of ascension potential — even to the highest heights of glory and divinity attainment — and this spiritual status of ascending sonship you may attain by faith and by freewill co-operation with the spiritualizing activities of the indwelling Adjuster. When you and your Adjusters are finally and forever fused, when you two are made one, even as in Christ Michael the Son of God and the Son of Man are one, then in fact have you become the ascending sons of God.

40:7.3 (449.1) The details of the Adjuster career of

жизнения път на Настройчика – вътрешния попечител на изпитателната еволюционна планета, не влиза в моята задача; разкриването на тази велика истина става в течение на целия ваш път. Аз напомням за някои функции на Настройчика с цел да дам изчерпателно определение на слелите се с Настройчика смъртни. Тези живеещи във вас частици от Бога пребивават заедно със съществата от вашата категория от ранните дни на физическото ви съществуване в течение на целия възходящ път в Небадон и Орвонтон и по-нататък – през Хавона, до самия Рай. След това същият този Настройчик ще остане ваша част и заедно с вас ще се отправи на вечно пътешествие.

indwelling ministry on a probationary and evolutionary planet are not a part of my assignment; the elaboration of this great truth embraces your whole career. I include the mention of certain Adjuster functions in order to make a replete statement regarding Adjuster-fused mortals. These indwelling fragments of God are with your order of being from the early days of physical existence through all of the ascending career in Nebadon and Orvonton and on through Havona to Paradise itself. Thereafter, in the eternal adventure, this same Adjuster is one with you and of you.

Това са смъртните, които са получили повелята: „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз.“ Отецът ви е посветил себе си, вложил е във вас своя собствен Дух; *затова* той изисква от вас пределно съвършенство. Разказът за възвисяването на човека от смъртните сфери на времето до божествените владения на вечността представлява завладяващо повествуване, невлизащо в моята задача, но това небесно приключение трябва да бъде обект на висшите помисли на смъртен човек.

40:7.4 (449.2) These are the mortals who have been commanded by the Universal Father, “Be you perfect, even as I am perfect.” The Father has bestowed himself upon you, placed his own spirit within you; *therefore* does he demand ultimate perfection of you. The narrative of human ascent from the mortal spheres of time to the divine realms of eternity constitutes an intriguing recital not included in my assignment, but this supernal adventure should be the supreme study of mortal man.

Сливането с частиците на Всеобщия Баща е равнозначно на божествено потвърждаване на предстоящото достигане на Рая и такива слели се с Настройчиците смъртни са единственият клас хора, всички членове на който пресичат кръга на Хавона и намират Бога в Рая. Пред слелите се с Настройчиците смъртни се откриват широки възможности за всеобщо служене. Каква достойна цел, какво славно постижение очаква всекиго от вас! Разбирате ли вие величието на откриващите се пред вас висоти на вечно постижение? Те са открити за вас, които се придвижвате по своя скромен жизнен път през така наречената „долина на сълзите“.

40:7.5 (449.3) Fusion with a fragment of the Universal Father is equivalent to a divine validation of eventual Paradise attainment, and such Adjuster-fused mortals are the only class of human beings who all traverse the Havona circuits and find God on Paradise. To the Adjuster-fused mortal the career of universal service is wide open. What dignity of destiny and glory of attainment await every one of you! Do you fully appreciate what has been done for you? Do you comprehend the grandeur of the heights of eternal achievement which are spread out before you? — even you who now trudge on in the lowly path of life through your so-called “vale of tears”?

8. СМЪРТНИТЕ, СЛЕЛИ СЕ СЪС СИНА

Макар практически всички продължаващи живота си смъртни да се сливат със своите Настройчици в един от обителските светове или веднага след пристигането във висшите моронтийни сфери, има някои случаи на отложено сливане, когато окончателна увереност в спасението се постига едва след достигане на последните образователни светове на вселенската столица; а на някои от тези смъртни кандидати за вечен живот изобщо не им се отдава да се сдобият с отъждествяващо сливане с техните предани Настройчици.

8. SON-FUSED MORTALS

40:8.1 (449.4) While practically all surviving mortals are fused with their Adjusters on one of the mansion worlds or immediately upon their arrival on the higher morontia spheres, there are certain cases of delayed fusion, some not experiencing this final surety of survival until they reach the last educational worlds of the universe headquarters; and a few of these mortal candidates for never-ending life utterly fail to attain identity fusion with their faithful Adjusters.

Такива смъртни са били признати за достойни да продължат съществуването си и даже техните Настройчици, връщайки се от Сферите на Божествата, също са взели участие във възхода им към обителските светове. Такива същества са извършили възхода през системата, съзвездието и образователните светове от салвингтонския кръг; на тях са им били предоставени „седемдесет пъти по седем“ възможности за сливане, но даже след това те не са могли да се сдобият с единение със своите Настройчици.

40:8.2 (449.5) Such mortals have been deemed worthy of survival by the adjudicational authorities, and even their Adjusters, by returning from Divinington, have concurred in their ascension to the mansion worlds. Such beings have ascended through a system, a constellation, and through the educational worlds of the Salvington circuit; they have enjoyed the “seventy times seven” opportunities for fusion and still have been unable to attain oneness with their Adjusters.

Когато стане очевидно, че сливането с Отеца се възпрепятства от някакви проблеми на синхронизацията, се извикват подчинените на Сина-Създател арбитри по продължаването на живота. И когато тази следствена комисия, назначена от Извечно Древните, прави окончателен извод за това, че смъртният не е допуснал някаква явна причина, която би могла да попречи на сливането с Настройчика, те правят съответната отметка в архивите на локалната вселена и веднага съобщават за своето заключение на Извечно Древните. След това вътрешният Настройчик се връща в Сферата на Божествата, където го утвърждават Личностни Наставници, и след неговото отпътуване моронтийният смъртен моментално се слива с индивидуализирания дар на Духа на Сина-Създател.

40:8.3 (449.6) When it becomes apparent that some synchronizing difficulty is inhibiting Father fusion, the survival referees of the Creator Son are convened. And when this court of inquiry, sanctioned by a personal representative of the Ancients of Days, finally determines that the ascending mortal is not guilty of any discoverable cause for failure to attain fusion, they so certify on the records of the local universe and duly transmit this finding to the Ancients of Days. Thereupon does the indwelling Adjuster return forthwith to Divinington for confirmation by the Personalized Monitors, and upon this leave-taking the morontia mortal is immediately fused with an individualized gift of the spirit of the Creator Son.

До голяма степен така, както слелите се с Духа смъртни съвместно използват моронтийните сфери на Небадон, слелите се със Сина създания използват службите на Орвонтон заедно със своите слели се с Настройчиците братя, които извършват пътешествие към центъра на далечния Райски остров. Те действително са ваши братя и вие ще получите голямо удоволствие от общуването с тях по време на пребиваването си в подготвителните светове на свръхвселената.

40:8.4 (450.1) Much as the morontia spheres of Nebadon are shared with the Spirit-fused mortals, so do these Son-fused creatures share the services of Orvonton with their Adjuster-fused brethren who are journeying inward towards the far-distant Isle of Paradise. They are truly your brethren, and you will greatly enjoy their association as you pass through the training worlds of the superuniverse.

Групата на слелите се със Сина не е многобройна: в цялата вселена Орвонтон те са под един милион. Във всички аспекти, освен постоянното преживяване в Рая, те са равни със своите слели се с Настройчиците партньори. Те често посещават Рая по задачи на свръхвселената, но рядко преживяват там, бидейки като клас ограничени от своята изконна свръхвселена.

40:8.5 (450.2) Son-fused mortals are not a numerous group, there being less than one million of them in the superuniverse of Orvonton. Aside from residential destiny on Paradise they are in every way the equals of their Adjuster-fused associates. They frequently journey to Paradise on superuniverse assignment but seldom permanently reside there, being, as a class, confined to the superuniverse of their nativity.

9. СМЪРТНИТЕ, СЛЕЛИ СЕ С ДУХА

9. SPIRIT-FUSED MORTALS

Слелите се с Духа възходящи смъртни не се отнасят към личностите на Третия

40:9.1 (450.3) Ascending Spirit-fused mortals are not Third Source personalities; they are included in

Източник; те влизат в личния кръг на Отеца, но те са се слели с предразумните индивидуализирани форми на Духа на Третия Източник и Център. Такова сливане с Духа никога не става по време на естествения живот; то се извършва само по време на пробуждането на смъртния в моронтийното битие на обителските светове. Опитът по сливането не допуска препокриване: волевото създание се слива или с Духа, или със Сина, или с Отеца. Тези, които се сливат с Настройчиците или с Отеца, никога не се сливат с Духа или Сина.

the Father's personality circuit, but they have fused with individualizations of the premind spirit of the Third Source and Center. Such Spirit fusion never occurs during the span of natural life; it takes place only at the time of mortal reawakening in the morontia existence on the mansion worlds. In the fusion experience there is no overlapping; the will creature is either Spirit fused, Son fused, or Father fused. Those who are Adjuster or Father fused are never Spirit or Son fused.

Фактът, че дадените типове смъртни създания не са кандидати за сливане с Настройчиците, не пречи на Настройчиците да се вселяват в тях в течение на живота в плът. Настройчиците действително се трудят в разума на такива същества по време на материалния живот, но никога не се сливат завинаги с душите на своите подопечни. В течение на това временно пребиваване те ефективно създават душа – такъв духовен дубликат на смъртна природа, какъвто се създава от тях в кандидатите за сливане с Настройчиците. До настъпването на физическата смърт трудът на Настройчиците е съвършено аналогичен на тяхната дейност във вашите раси, но след разлагането на плътта те завинаги напускат своите кандидати за сливане с Духа и веднага тръгват към Сферата на Божествата – центъра на всички божествени Наставници, където очакват нови назначения за своята категория.

40:9.2 (450.4) The fact that these types of mortal creatures are not Adjuster-fusion candidates does not prevent the Adjusters from indwelling them during the life in the flesh. Adjusters do work in the minds of such beings during the span of material life but never become everlastingly one with their pupil souls. During this temporary sojourn the Adjusters effectively build up the same spirit counterpart of mortal nature — the soul — that they do in the candidates for Adjuster fusion. Up to the time of mortal death the work of the Adjusters is wholly akin to their function in your own races, but upon mortal dissolution the Adjusters take eternal leave of these Spirit-fusion candidates and, proceeding directly to Divinington, the headquarters of all divine Monitors, there await the new assignments of their order.

Когато преживялото смъртта спящо създание възстановява своята личност в обителските светове, мястото на напусналия Настройчик заема индивидуализацията на духа на Божествената Попечителка – представителят на Безкрайния Дух в съответната локална вселена. Това привнасяне на духа превръща такива съхранили се създания в смъртни, слели се с Духа. Във всичко, което се отнася до разума и духа, такива същества са ви равни. Те действително са ваши съвременници и пребивават в обителските и моронтийните сфери заедно с отнасящите се към вашата категория кандидати за сливане, а също и с тези, на които предстои сливане със Сина.

40:9.3 (450.5) When such sleeping survivors are repersonalized on the mansion worlds, the place of the departed Adjuster is filled by an individualization of the spirit of the Divine Minister, the representative of the Infinite Spirit in the local universe concerned. This spirit infusion constitutes these surviving creatures Spirit-fused mortals. Such beings are in every way your equals in mind and spirit; and they are indeed your contemporaries, sharing the mansion and morontia spheres in common with your order of fusion candidates and with those who are to be Son fused.

При все това в едно отношение слелите се с Духа смъртни се отличават.от събратята си по възход. Паметта на смъртните за човешкия опит, натрупан в изходните светове, преживява смъртта на плътта, тъй като вътрешният Настройчик има духовен дубликат, или копие, на тези събития от човешкия живот, които са носели духовен смисъл. Но в случая със слелите се с Духа смъртни не съществува такъв механизъм за съхраняване на човешката

40:9.4 (450.6) There is, however, one particular in which Spirit-fused mortals differ from their ascendant brethren: Mortal memory of human experience on the material worlds of origin survives death in the flesh because the indwelling Adjuster has acquired a spirit counterpart, or transcript, of those events of human life which were of spiritual significance. But with Spirit-fused mortals there exists no such mechanism whereby human memory may persist. The Adjuster

памет. Намиращите се в Настройчика дубликати на паметта остават цели и запазени, но тези придобивки са емпирични владения на отделилите се Настройчици и са недостъпни за създанията, в които преди това са се намирали и които, вследствие на това, се пробуждат в залите за възкресяване в моронтийните сфери на Небадон като новосътворени същества – създания, не знаещи своето минало.

Такива деца на локалната вселена могат да възстановят значителна част от опита, пазещ се в бившата човешка памет, благодарение на разказите на свързаните с тях серафими и херувими или чрез запознаване с информацията за смъртния път, която се регистрира от съответните ангели. Те могат да правят това с безспорна увереност, тъй като независимо от това, че спасената душа, водеща емпиричното си начало в материалния и смъртен живот, не съхранява паметта за смъртните събития, но тя притежава остатъчна реакция на емпиричните възприятия по отношение на събитията от миналия опит.

Когато на слелия се с Духа смъртен му преразказват събития от забравения минал опит, в душата (индивидуалността) на спасеното създание възниква незабавна реакция на емпирично разпознаване, която веднага придава на разказаното събитие присъщия за действителността емоционален нюанс и свойственото на фактите интелектуално качество; и тази двойна реакция представлява пресъздаване, разпознаване и потвърждение на забравения аспект на смъртния опит.

Даже ако създанието е кандидат за сливане с Настройчика, в съвместно владение на преживялата смърт душа и върналия се Настройчик се намира само този човешки опит, който има духовна ценност, благодарение на което този опит се припомня веднага след възкресяването. Що се отнася до тези събития, които не са носили духовен смисъл, то и тези кандидати за сливане с Настройчиците са принудени да разчитат на реакциите на емпиричното възприятие, които притежава съхранилата се душа. А тъй като всяко събитие може да има скрит духовен смисъл за един смъртен, но да няма такъв за друг, то възходящите създания от една епоха и от една и съща планета получават възможност да се обединяват в групи, създавайки общ фонд на запомняните от Настройчиците събития – това позволява да се възстанови всеки съвместен опит, който е имал духовна ценност в живота на когото и да е от тях.

Макар че достатъчно добре разбираме

transcripts of memory are full and intact, but these acquisitions are experiential possessions of the departed Adjusters and are not available to the creatures of their former indwelling, who therefore awaken in the resurrection halls of the morontia spheres of Nebadon as if they were newly created beings, creatures without consciousness of former existence.

40:9.5 (451.1) Such children of the local universe are enabled to repossess themselves of much of their former human memory experience through having it retold by the associated seraphim and cherubim and by consulting the records of the mortal career filed by the recording angels. This they can do with undoubted assurance because the surviving soul, of experiential origin in the material and mortal life, while having no memory of mortal events, does have a residual experiential-recognition-response to these unremembered events of past experience.

40:9.6 (451.2) When a Spirit-fused mortal is told about the events of the unremembered past experience, there is an immediate response of experiential recognition within the soul (identity) of such a survivor which instantly invests the narrated event with the emotional tinge of reality and with the intellectual quality of fact; and this dual response constitutes the reconstruction, recognition, and validation of an unremembered facet of mortal experience.

40:9.7 (451.3) Even with Adjuster-fusion candidates, only those human experiences which were of spiritual value are common possessions of the surviving mortal and the returning Adjuster and hence are immediately remembered subsequent to mortal survival. Concerning those happenings which were not of spiritual significance, even these Adjuster-fusers must depend upon the attribute of recognition-response in the surviving soul. And since any one event may have a spiritual connotation to one mortal but not to another, it becomes possible for a group of contemporary ascenders from the same planet to pool their store of Adjuster-remembered events and thus to reconstruct any experience which they had in common, and which was of spiritual value in the life of any one of them.

40:9.8 (451.4) While we understand such techniques

методите за възстановяване на паметта, ние не разбираме метода за разпознаване на дадена личност. Взаимната реакция на личности, свързани една с друга в миналото, е напълно независима от паметта, макар че самата памет и методите за нейното възстановяване са необходими, за да се внесе в подобна взаимна личностна реакция цялата пълнота на това разпознаване.

Освен това слялото се с Духа и преживялото смъртта създание е способно да узнае много за преживения в плът живот при посещението на своя роден свят след приключването на съответния планетарен съден период, в който е живяло. Такива слели се с Духа синове могат да се възползват от тази възможност за изучаването на своя жизнен път, защото като цяло те са ограничени от службата в локалната вселена. За разлика от вас на тях не им е подготвено такова високо и величествено бъдеще в Райския Корпус на Завършилите; само слелите се с Настройчик смъртни или други, преминали особени обятия възходящи същества се приемат в редовете на тези, които очакват неизвестно пътешествие към вечното Божество. Слелите се с Духа смъртни са постоянни обитатели на локалните вселени; те могат да се стремят към Райската цел, но не могат да бъдат уверени в нейното постигане. В Небадон за техен вселенски дом служи осмата група обкръжаващи Салвингтон светове – небесна обител, по своята природа и разположение в много отношения съответстваща на тези описания, които се срещат в урантийските предания.

of memory reconstruction fairly well, we do not grasp the technique of personality recognition. Personalities of onetime association mutually respond quite independently of the operation of memory, albeit, memory itself and the techniques of its reconstruction are necessary to invest such mutual personality response with the fullness of recognition.

40:9.9 (451.5) A Spirit-fused survivor is also able to learn much about the life he lived in the flesh by revisiting his nativity world subsequent to the planetary dispensation in which he lived. Such children of Spirit fusion are enabled to enjoy these opportunities for investigating their human careers since they are in general confined to the service of the local universe. They do not share your high and exalted destiny in the Paradise Corps of the Finality; only Adjuster-fused mortals or other especially embraced ascendant beings are mustered into the ranks of those who await the eternal Deity adventure. Spirit-fused mortals are the permanent citizens of the local universes; they may aspire to Paradise destiny, but they cannot be sure of it. In Nebadon their universe home is the eighth group of worlds encircling Salvington, a destiny-heaven of nature and location much like the one envisioned by the planetary traditions of Urantia.

10. СЪДБАТА НА ВЪЗХОДЯЩИТЕ СЪЗДАНИЯ

Като цяло слелите се с Духа смъртни са ограничени от локалната вселена; преживелите смъртта създания, слели се със Сина, са ограничени от свръхвселената; на смъртните, слели се с Настройчиците, е съдено да преодолеят вселената на вселените. Духовете, сливащи се със смъртни, винаги се възвисяват на нивото на своя произход; такива духовни същества неизменно се връщат в сферата, която е била техен първоначален източник.

Слелите се с Духа смъртни се отнасят към локалната вселена. Обикновено те не се издигат над нивото на своята изконна сфера, не излизат извън пределите на пространствения обхват на духа, който прониква в тях. По такъв начин слелите се със Сина възходящи създания се издигат до нивото, съответстващо на източника на

10. ASCENDANT DESTINIES

40:10.1 (452.1) Spirit-fused mortals are, generally speaking, confined to a local universe; Son-fused survivors are restricted to a superuniverse; Adjuster-fused mortals are destined to penetrate the universe of universes. The spirits of mortal fusion always ascend to the level of origin; such spirit entities unfailingly return to the sphere of primal source.

40:10.2 (452.2) Spirit-fused mortals are of the local universe; they do not, ordinarily, ascend beyond the confines of their native realm, beyond the boundaries of the space range of the spirit that pervades them. Son-fused ascenders likewise rise to the source of spirit endowment, for much as the Truth Spirit of a Creator Son focalizes in the associated Divine Minister, so is his “fusion

тяхната духовност, тъй като в много отношения така, както Духът на Истината на Сина-Създател е съсредоточен в неговия партньор – Божествената Попечителка, така и неговият „дух на сливане“ е заключен в Отразяващите духове на вселените от по-високо ниво. Такова духовно отношение между локалните и свръхвселенски нива на Бог-Седмократния може трудно да се поддава на обяснение, но е очевидно, тъй като то е безпогрешно разкрито в тези деца на Отразяващите Духове – секорафическите Гласове на Синовете-Създатели. Настройчикът на Съзнанието, произхождащ от Райския Баща, не прекратява своите усилия, докато смъртният син не се окаже лице в лице с вечния Бог.

spirit” implemented in the Reflective Spirits of the higher universes. Such spirit relationship between the local and the superuniverse levels of God the Sevenfold may be difficult of explanation but not of discernment, being unmistakably revealed in those children of the Reflective Spirits — the secoraphic Voices of the Creator Sons. The Thought Adjuster, hailing from the Father on Paradise, never stops until the mortal son stands face to face with the eternal God.

Може да изглежда, че тайнствената изменчивост на асоциативния метод – причина за несливането или невъзможността за вечно сливане на смъртното същество с пребиваващия в него Настройчик, разкрива пропуск на програмата за възход; при повърхностно разглеждане сливането със Сина и Духа изглежда компенсация за необясними провали в някаква част от плана за възход към Рая; но подобни заключения са основани на заблуждение: нас ни учат, че всички тези явления се съгласуват със съществуващите закони на Висшите Управители на Вселената.

40:10.3 (452.3) The mysterious variable in associative technique whereby a mortal being does not or cannot become eternally fused with the indwelling Thought Adjuster may seem to disclose a flaw in the ascension scheme; Son and Spirit fusion do, superficially, resemble compensations of unexplained failures in some detail of the Paradise-attainment plan; but all such conclusions stand in error; we are taught that all these happenings unfold in obedience to the established laws of the Supreme Universe Rulers.

Анализирахме този проблем и стигнахме до безспорния извод за това, че поверяването на всички смъртни на пределна Райска съдба би било несправедливо по отношение на пространствено-времевите вселени, доколкото управлението на Синовете-Създатели и Извечно Древните би се оказало в пълна зависимост от услугите на тези, които се намират на пътя към по-висшите сфери. Затова изглежда напълно уместно, че при всяко правителство на локалната вселена и свръхвселената съществува постоянна група възходящи същества и че тяхната функция се разширява за сметка на някои групи прославени смъртни, имащи постоянен статут и явяващи се еволюционни допълнения на абандонтерите и сузатите. Сега е напълно очевидно, че съществуващата програма за възход надеждно осигурява пространствено-времевите администрации именно с точно такива групи възходящи създания; и ние неведнъж сме си задавали въпроса: дали всичко това е отражение на предопределена част от премъдрите планове на Архитектите на Главната Вселена – планове, призвани да осигурят Синовете-Създатели и Извечно Древните с постоянно обкръжение от възходящи същества с формиращи се категории гражданство, които все по-компетентно ще се разпореждат с делата на

40:10.4 (452.4) We have analyzed this problem and have reached the undoubted conclusion that the consignment of all mortals to an ultimate Paradise destiny would be unfair to the time-space universes inasmuch as the courts of the Creator Sons and of the Ancients of Days would then be wholly dependent on the services of those who were in transit to higher realms. And it does seem to be no more than fitting that the local and the superuniverse governments should each be provided with a permanent group of ascendant citizenship; that the functions of these administrations should be enriched by the efforts of certain groups of glorified mortals who are of permanent status, evolutionary complements of the abandonters and of the susatia. Now it is quite obvious that the present ascension scheme effectively provides the time-space administrations with just such groups of ascendant creatures; and we have many times wondered: Does all this represent an intended part of the all-wise plans of the Architects of the Master Universe designed to provide the Creator Sons and the Ancients of Days with a permanent ascendant population? with evolved orders of citizenship that will become increasingly competent to carry forward the affairs of these realms in the universe ages to come?

тези сфери в предстоящите вселенски епохи?

Подобни разлики в съдбата на смъртните по никакъв начин не означават, че една участ стои непременно по-високо или по-ниско от друга: говори само, че те са различни. Във вечното бъдеще слелите се с Настройчика смъртни ги очаква наистина великият и славен път на завършилите, но това не значи, че те се намират в привилегировано положение в сравнение със своите възходящи братя. В селективното действие на божествения план за продължаването на живота на смъртните създания няма място за протежиране или случайности.

40:10.5 (452.5) That mortal destinies do thus vary in no wise proves that one is necessarily greater or lesser than another, merely that they differ. Adjuster-fused ascenders do indeed have a grand and glorious career as finaliters spread out before them in the eternal future, but this does not mean that they are preferred above their ascendant brethren. There is no favoritism, nothing arbitrary, in the selective operation of the divine plan of mortal survival.

Макар че слелите се с Настройчика завършили явно разполагат с най-широки възможности за служене, постигането на тази цел автоматически ги лишава от участие във вековното преодоляване на трудности в някоя отделна вселена или свръхвселена, започвайки от ранните и по-малко устойчиви епохи и стигайки до късните и установени епохи на относително съвършенство. Завършилите натрупват прекрасен и широк опит от кратковременното служене и в седемте сегмента на голямата вселена, но обикновено не придобиват тези дълбоки познания от някоя отделна вселена, с което дори сега се отличават слелите се с Духа ветерани на Небадонския Корпус на Завършилите. Тези индивиди имат възможност да наблюдават възходящата процесия планетарни епохи, последователно разкриващи се в десетте милиона обитаеми светове. В преданото служене на такива обитатели на локалната вселена се извършва натрупване на опит, докато не измине достатъчно време и не съзрее мъдрост с това високо качество, което се поражда от концентрирания опит – *авторитетна* мъдрост, сама по себе си явяваща се жизнено важен фактор за придобиване на устойчивост от всяка локална вселена.

40:10.6 (453.1) While the Adjuster-fused finaliters obviously enjoy the widest service opportunity of all, the attainment of this goal automatically shuts them off from the chance to participate in the agelong struggle of some one universe or superuniverse, from the earlier and less settled epochs to the later and established eras of relative perfection attainment. Finaliters acquire a marvelous and far-flung experience of transient service in all seven segments of the grand universe, but they do not ordinarily acquire that intimate knowledge of any one universe which even now characterizes the Spirit-fused veterans of the Nebadon Corps of Completion. These individuals enjoy an opportunity to witness the ascending processional of the planetary ages as they unfold one by one on ten million inhabited worlds. And in the faithful service of such local universe citizens, experience superimposes upon experience until the fullness of time ripens that high quality of wisdom which is engendered by focalized experience — *authoritative* wisdom — and this in itself is a vital factor in the settling of any local universe.

Това, което е вярно за смъртните, слели се с Духа, се отнася и за смъртните, слели се със Сина и получили статут на постоянни жители на Уверса. Някои от тези същества са се появили на света в най-ранните епохи на Орвонтон и представляват бавно нарастваща група личности със задълбочаваща се проницателна мъдрост, която внася със своето служене голям принос в благополучието и бъдещата устойчивост на седмата свръхвселена.

40:10.7 (453.2) As it is with the Spirit fusers, so is it with those Son-fused mortals who have achieved residential status on Uversa. Some of these beings hail from the earliest epochs of Orvonton, and they represent a slowly accumulating body of insight-deepening wisdom which is making ever-augmenting service contributions to the welfare and eventual settlement of the seventh superuniverse.

Ние не знаем каква ще бъде окончателната съдба на обитателите на локалната вселена и свръхвселената, принадлежащи към тези неизменни категории, но напълно е възможно в това време, когато

40:10.8 (453.3) What the ultimate destiny of these stationary orders of local and of superuniverse citizenship will be we do not know, but it is quite possible that, when the Paradise finaliters are pioneering the expanding frontiers of divinity in the

Райските завършили проправят път на разширяващите се предели на божественост в планетарните системи на първото външно ниво на пространството, техните слели се със Сина и Духа братя по възходяща еволюционна борба да внасят приемлив принос в поддържането на емпиричното равновесие на усъвършенстваните свръхвселени, готови да приветстват входящия поток на Райските странстващи, които вероятно в далечното бъдеще в големи количества ще преминават през Орвонтон и през еднотипните творения, подобно на обширен, устремен към духа стремителен поток, изтичащ от тези все още неизвестни и необитаеми галактики на външното пространство.

planetary systems of the first outer space level, their Son- and Spirit-fused brethren of the ascendant evolutionary struggle will be acceptably contributing to the maintenance of the experiential equilibrium of the perfected superuniverses while they stand ready to welcome the incoming stream of Paradise pilgrims who may, at that distant day, pour in through Orvonton and its sister creations as a vast spirit-questing torrent from these now uncharted and uninhabited galaxies of outer space.

Докато повечето слели се с Духа създания служат постоянно като обитатели на локалните вселени, има и изключения. Ако някакъв аспект от вселенското служене на тези същества изисква личното присъствие в свръхвселената, те претърпяват определени превращения, позволяващи им да се издигнат във вселената на по-високо ниво; и при пристигането на Небесните Хранители със заповед да представят такива слели се с Духа смъртни пред съдилищата на Извечно Древните те ще се възвисят, за да не се върнат никога вече. Те стават стражи на свръхвселената и изпълняват постоянна служба като помощници на Небесните Хранители, с изключение на тези малцина, които на свой ред биват призовани за служене в Рая и Хавона.

40:10.9 (453.4) While the majority of Spirit fusers serve permanently as citizens of the local universes, all do not. If some phase of their universe ministry should require their personal presence in the superuniverse, then would such transformations of being be wrought in these citizens as would enable them to ascend to the higher universe; and upon the arrival of the Celestial Guardians with orders to present such Spirit-fused mortals at the courts of the Ancients of Days, they would so ascend, never to return. They become wards of the superuniverse, serving as assistants to the Celestial Guardians and permanently, save for those few who are in turn summoned to the service of Paradise and Havona.

Както и техните слели се с Духа братя, смъртните, слели се със Сина, не пресичат Хавона и не достигат Рая, ако не са претърпели определени модифициращи превращения. При наличието на сериозни и достатъчни основания тези изменения се извършват в някои слели се със Сина смъртни; тези същества периодически се срещат на седемте кръга на централната вселена. По такъв начин определен брой смъртни, слели се както със Сина, така и с Духа, действително се извисяват до Рая и фактически постигат цел, в много отношения равна на тази, която очаква смъртните, слели се с Отеца.

40:10.10 (453.5) Like their Spirit-fused brethren, the Son fusers neither traverse Havona nor attain Paradise unless they have undergone certain modifying transformations. For good and sufficient reasons, such changes have been wrought in certain Son-fused survivors, and these beings are to be encountered ever and anon on the seven circuits of the central universe. Thus it is that certain numbers of both the Son- and the Spirit-fused mortals do actually ascend to Paradise, do attain a goal in many ways equal to that which awaits the Father-fused mortals.

Слелите се с Отеца смъртни са потенциални завършили; тяхната цел е Всеобщият Баща, когото те достигат, но в рамките на сегашната вселенска епоха завършилите, като такива, не достигат своето назначение. Те остават незавършени създания – духове от шеста степен, и затова неактивни в еволюционните владения, недостигнали епохата на светлината и живота.

40:10.11 (453.6) Father-fused mortals are potential finaliters; their destination is the Universal Father, and him they do attain, but within the purview of the present universe age, finaliters, as such, are not destiny attainers. They remain unfinished creatures — sixth-stage spirits — and hence nonactive in the evolutionary domains of prelight-and-life status.

Когато смъртен завършващ премине

40:10.12 (454.1) When a mortal finaliter is Trinity

обятията на Троицата - става тринитизиран Син, подобно на Могъщ Посланик; такъв завършващ е постигнал своето назначение, поне за периода на настоящата вселенска епоха. Строго погледнато, Могъщите Посланици и техните другари могат да не бъдат духове от седма степен, но в допълнение към останалите неща обятията на Троицата даряват всички тях с това, което някога предстои да придобият завършилите като духове от седма степен. След тринитизацията слелите се с Духа или Сина смъртни преминават през Рая заедно с възходящите създания, слели се с Настройчиците, с които те на този етап са идентични във всичко, което се отнася до управлението на свръхвселената. Тези Подбрани Тринитизирани Синове или Постижението, поне сега, са изконни създания, в противоположност на завършващите, които понастоящем се отнасят към незавършените създания.

embraced — becomes a Trinitized Son, such as a Mighty Messenger — then has that finaliter attained destiny, at least for the present universe age. Mighty Messengers and their fellows may not in the exact sense be seventh-stage spirits, but in addition to other things the Trinity embrace endows them with everything which a finaliter will sometime achieve as a seventh-stage spirit. After Spirit-fused or Son-fused mortals are trinitized, they pass through the Paradise experience with the Adjuster-fused ascenders, with whom they are then identical in all matters pertaining to superuniverse administration. These Trinitized Sons of Selection or of Attainment at least for now are finished creatures, in contrast to the finaliters, who are at present unfinished creatures.

Затова в крайна сметка, сравнявайки съдбата на възходящите категории синовство, едва ли би било уместно да използваме думите „повече“ или „по-малко“. Бащинството на Бога е общо за всеки подобен Божий син и Бог еднакво обича всеки от своите създадени синове; Той се отнася еднакво както към създанията, избрали пътя на възхода, така и към създанията, които могат да постигнат този възход. Бащата обича *всеки* от своите синове и това чувство е действително истинско, свещено, божествено, неограничено, вечно и уникално – любов, посветена на *този* син и към *онзи* син, посветена индивидуално, лично и изключително. И такава любов напълно затъмнява всички останали обстоятелства. Синовството е висше отношение на създанията към Създателя.

40:10.13 (454.2) Thus, in the final analysis, it would be hardly proper to use the words “greater” or “lesser” in contrasting the destinies of the ascending orders of sonship. Every such son of God shares the fatherhood of God, and God loves each of his creature sons alike; he is no more a respecter of ascendant destinies than is he of the creatures who may attain such destinies. The Father loves *each* of his sons, and that affection is not less than true, holy, divine, unlimited, eternal, and unique — a love bestowed upon *this* son and upon *that* son, individually, personally, and exclusively. And such a love utterly eclipses all other facts. Sonship is the supreme relationship of the creature to the Creator.

Като смъртни сега вече вие сте способни да осъзнаете своето място в семейството на божествените синове, способни да почувствате, че сте задължени да се възползвате от предимствата, така щедро предоставени от Райския план по спасението на смъртните – план, толкова възвишен и озарен в жизнения опит на посвещенческия Син. Всички средства и сили са насочени към това, вие в крайна сметка да можете да постигнете Райската цел за божествено съвършенство.

40:10.14 (454.3) As mortals you can now recognize your place in the family of divine sonship and begin to sense the obligation to avail yourselves of the advantages so freely provided in and by the Paradise plan for mortal survival, which plan has been so enhanced and illuminated by the life experience of a bestowal Son. Every facility and all power have been provided for insuring your ultimate attainment of the Paradise goal of divine perfection.

[Представено от Могъщ Посланик, временно прикрепен към персонала на Гавраил Салвингтонски.]

40:10.15 (454.4) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel of Salvington.]

Документ 41. Физически аспекти на локалната вселена

⇦ 040 Книгата Урантия 042 ⇨

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 41. ФИЗИЧЕСКИ АСПЕКТИ НА ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

Секции

Въведение
1. Енергийните центрове на Небадон
2. Физическите контрольори на Сатания
3. Нашите звездни партньори
4. Плътността на Слънцето
5. Слънчевата радиация
6. Калцият – космически пътешественик
7. Източниците на слънчева енергия
8. Енергийните реакции на Слънцето
9. Стабилността на Слънцето
10. Произходът на обитаемите светове

Въведение

П РИСЪСТВИЕТО на Създателния Дух е този характерен пространствен феномен, който отделя едно локално творение от останалите. Цялата Небадон е запълнена с явното пространствено присъствие на Божествената Попечителка на Салвингтон и това присъствие също толкова несъмнено изчезва при външните граници на нашата локална вселена. Това, което е изпълнено с Майчинския Дух на нашата локалната вселена, е Небадон; това, което излиза извън неговото пространствено присъствие, се намира извън пределите на Небадон и се отнася към извън-Небадонските региони на пространството на свръхвселената Орвонтон – други локални вселени.

Макар че от административно-организационна гледна точка в голямата вселена се откриват ясно очертани граници между правителствата на централната, свръх-

PAPER 41
PHYSICAL ASPECTS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction
1. The Nebadon Power Centers
2. The Satania Physical Controllers
3. Our Starry Associates
4. Sun Density
5. Solar Radiation
6. Calcium — The Wanderer of Space
7. Sources of Solar Energy
8. Solar-Energy Reactions
9. Sun Stability
10. Origin of Inhabited Worlds

INTRODUCTION

41:0.1 (455.1) THE characteristic space phenomenon which sets off each local creation from all others is the presence of the Creative Spirit. All Nebadon is certainly pervaded by the space presence of the Divine Minister of Salvington, and such presence just as certainly terminates at the outer borders of our local universe. That which is pervaded by our local universe Mother Spirit *is* Nebadon; that which extends beyond her space presence is outside Nebadon, being the extra-Nebadon space regions of the superuniverse of Orvonton — other local universes.

41:0.2 (455.2) While the administrative organization of the grand universe discloses a clear-cut division between the governments of the central, super-, and local universes, and while these divisions are

и локалната вселени и макар че тези граници имат астрономически паралели в пространственото разграничение на Хавона и седемте свръхвселени, за локалните творения не съществуват толкова ясни линии на физическа демаркация. Даже големите и малките сектори на Орвонтон (за нас) са отчетливо различими, но да се определят физическите граници на локалните вселени не е лесна задача. Това се обяснява с факта, че локалните творения са административно организирани в съответствие с някои *създателни* принципи, определящи сегментацията на общия енергиен заряд на свръхвселената, докато техните физически компоненти, сферите на пространството – слънца, черни острови, планети и т. н., произхождат основно от мъглявини, астрономическата поява на които е обусловена от някои *предсъзидателни* (трансцендентални) планове на Архитектите на Голямата Вселена.

astronomically paralleled in the space separation of Havona and the seven superuniverses, no such clear lines of physical demarcation set off the local creations. Even the major and minor sectors of Orvonton are (to us) clearly distinguishable, but it is not so easy to identify the physical boundaries of the local universes. This is because these local creations are administratively organized in accordance with certain *creative* principles governing the segmentation of the total energy charge of a superuniverse, whereas their physical components, the spheres of space — suns, dark islands, planets, etc. — take origin primarily from nebulae, and these make their astronomical appearance in accordance with certain *precreative* (transcendental) plans of the Architects of the Master Universe.

Една или няколко и даже много такива мъглявини могат да влизат в пределите на една локална вселена – така физически Небадон била образувана от звездното и планетарно потомство на Андроновер и други мъглявини. Произходът на сферите на Небадон е свързан с различни мъглявини, но всички те имали определена минимална общност на пространствено движение, коригирано от разумните действия на управляващите енергията така, че да се създаде нашето днешно натрупване на определени пространствени тела, които – като единно цяло, извършват съвместно завъртане по орбитите на свръхвселената.

41:0.3 (455.3) One or more — even many — such nebulae may be encompassed within the domain of a single local universe even as Nebadon was physically assembled out of the stellar and planetary progeny of Andronover and other nebulae. The spheres of Nebadon are of diverse nebular ancestry, but they all had a certain minimum commonness of space motion which was so adjusted by the intelligent efforts of the power directors as to produce our present aggregation of space bodies, which travel along together as a contiguous unit over the orbits of the superuniverse.

Такъв е строежът на локалния звезден облак на Небадон, който понастоящем се върти по все по-устойчива орбита около Стрелец – центъра на този малък сектор на Орвонтон, към който се отнася нашата локална вселена.

41:0.4 (455.4) Such is the constitution of the local star cloud of Nebadon, which today swings in an increasingly settled orbit about the Sagittarius center of that minor sector of Orvonton to which our local creation belongs.

1. ЕНЕРГИЙНИТЕ ЦЕНТРОВЕ НА НЕБАДОН

1. THE NEBADON POWER CENTERS

Началото на спиралните и други мъглявинни – майчинските вихрещи се „колела“ на пространствените сфери, се полага от Райските организатори на силата; впоследствие, когато мъглявините започват да реагират на гравитацията, на мястото на организаторите на силата идват енергийните центрове и физическите контрольори, които действат на ниво свръхвселена и поемат върху себе си пълна отговорност за направляването на физическата еволюция на следващите поколения от звездно и планетарно потомство. След пристигането на

41:1.1 (455.5) The spiral and other nebulae, the mother wheels of the spheres of space, are initiated by Paradise force organizers; and following nebular evolution of gravity response, they are superseded in superuniverse function by the power centers and physical controllers, who thereupon assume full responsibility for directing the physical evolution of the ensuing generations of stellar and planetary offspring. This physical supervision of the Nebadon preuniverse was, upon the arrival of our Creator Son, immediately co-ordinated with his plan for universe organization. Within the domain of this Paradise Son of God,

нашия Син-Създател този физически контрол над вселената Небадон бива незабавно съгласуван с Неговия план за организация на вселената. В пределите на владенията на този Райски Божий Син Висшите Енергийни Центрове и Главните Физически Контрольори, а по-късно – Управляващите Моронтийната Енергия и други същества, създават обширен комплекс от линии за връзка, енергийни кръгове и силови магистрали, трайно свързващи разнообразните пространствени тела на Небадон в интегрирана административна единица.

the Supreme Power Centers and the Master Physical Controllers collaborated with the later appearing Morontia Power Supervisors and others to produce that vast complex of communication lines, energy circuits, and power lanes which firmly bind the manifold space bodies of Nebadon into one integrated administrative unit.

Сто Висши Енергийни Центъра от четвърти ред постоянно са закрепени за нашата локална вселена. Тези същества приемат входящите силови линии от уверските центрове от трети ред и предават стъпаловидно понижените и модифицирани линии на енергийните центрове на нашите съзвездия и системи. В съвкупност тези енергийни центрове създават жива система за управление и стабилизация, поддържаща равновесието и разпределението на енергията, която в свободно състояние се отличава с неустойчивост и колебания. Но сега енергийните центрове нямат отношение към кратковременните и локални енергийни нарушения, каквито например са появите на слънчеви петна и електрически смущения в системата; светлината и електричеството не са основни енергии на пространството; те са вторични и спомагателни проявления.

41:1.2 (456.1) One hundred Supreme Power Centers of the fourth order are permanently assigned to our local universe. These beings receive the incoming lines of power from the third-order centers of Uversa and relay the down-stepped and modified circuits to the power centers of our constellations and systems. These power centers, in association, function to produce the living system of control and equalization which operates to maintain the balance and distribution of otherwise fluctuating and variable energies. Power centers are not, however, concerned with transient and local energy upheavals, such as sun spots and system electric disturbances; light and electricity are not the basic energies of space; they are secondary and subsidiary manifestations.

Стоте центъра на локалната вселена са разположени в Салвингтон, където функционирт в самия енергиен център на тази сфера. Архитектурните сфери – такива, каквито са Салвингтон, Едемия и Йерусем, се осветяват, топлят и снабдяват с енергия чрез използване на методи, осигуряващи пълната им независимост от слънцата на пространството. Тези сфери са конструирани – направени по поръчка, от енергийните центрове и физическите контрольори така, че да оказват мощно въздействие върху разпределението на енергията. Основавайки своята дейност на такива централни точки за регулиране на енергията, енергийните центрове, благодарение на своето живо присъствие, насочват и преразпределят физическите енергии в пространството. Тези енергийни кръгове са основата на всички физико-материални и моронтийно-духовни явления.

41:1.3 (456.2) The one hundred local universe centers are stationed on Salvington, where they function at the exact energy center of that sphere. Architectural spheres, such as Salvington, Edentia, and Jerusem, are lighted, heated, and energized by methods which make them quite independent of the suns of space. These spheres were constructed — made to order — by the power centers and physical controllers and were designed to exert a powerful influence over energy distribution. Basing their activities on such focal points of energy control, the power centers, by their living presences, directionize and channelize the physical energies of space. And these energy circuits are basic to all physical-material and morontia-spiritual phenomena.

За всяко от стоте съзвездия, основните сектори на Небадон, са предназначени по десет Висши Енергийни Центъра от пети ред. Във вашето съзвездие Норлатиадек те се намират не в столичната сфера, а в центъра на колосална звездна система, която образува

41:1.4 (456.3) Ten Supreme Power Centers of the fifth order are assigned to each of Nebadon's primary subdivisions, the one hundred constellations. In Norlatiadek, your constellation, they are not stationed on the headquarters sphere but are situated at the center of the enormous

физическото ядро на съзвездието. Десет спомагателни механични контрольори и десет баромера на Едемия поддържат безупречна и непрекъсната връзка със съседните енергийни центрове.

В гравитациония център на всяка локална система се намира по един Висш Енергиен Център от шести ред. В системата Сатания прикрепеният към нея енергиен център заема един черен остров в пространството, разположен в астрономическия център на системата. Много от тези черни острови са гигантски генератори, активиращи и направляващи някои пространствени енергии, и тези естествени обстоятелства ефективно се използват от Енергийния Център на Сатания, чиято жива маса осъществява връзка с висшестоящите центрове, насочвайки потоците от по-овеществена енергия чрез Главните Физически Контрольори, намиращи се на еволюционните планети на пространството.

stellar system which constitutes the physical core of the constellation. On Edentia there are ten associated mechanical controllers and ten frandalanks who are in perfect and constant liaison with the near-by power centers.

41:1.5 (456.4) One Supreme Power Center of the sixth order is stationed at the exact gravity focus of each local system. In the system of Satania the assigned power center occupies a dark island of space located at the astronomic center of the system. Many of these dark islands are vast dynamos which mobilize and directionize certain space-energies, and these natural circumstances are effectively utilized by the Satania Power Center, whose living mass functions as a liaison with the higher centers, directing the streams of more materialized power to the Master Physical Controllers on the evolutionary planets of space.

2. ФИЗИЧЕСКИТЕ КОНТРОЛЬОРИ НА САТАНИЯ

Макар Главните Физически Контрольори да служат заедно с енергийните центрове в цялата голяма вселена, да се разберат техните функции е по-лесно на ниво локална система – такава като Сатания. Сатания представлява една от стоте локални системи, които образуват административната организация на съзвездието Норлатиадек, а нейни непосредствени съседи са системите Сандматия, Асунтия, Порогия, Сортория, Рантулия и Глантония. Системите на Норлатиадек в много отношения се отличават една от друга, но всички те са еволюционни и прогресирщи, по което много си приличат със Сатания.

Самата Сатания се състои от повече от седем хиляди астрономически групи, или физически системи, от които съвсем малко имат произход, сходен с произхода на вашата Слънчева система. Астрономическият център на Сатания е гигантски черен остров на пространството, който – заедно с приближаващите се към него сфери – е разположен недалеч от резиденцията на правителството на системата.

Ако не смятаме присъствието на прикрепения към системата енергиен център, общото управление на цялата система за физическа енергия на Сатания е съсредоточено в Йерусем. Главен Физически Контрольор, намиращ се в тази столична

2. THE SATANIA PHYSICAL CONTROLLERS

41:2.1 (456.5) While the Master Physical Controllers serve with the power centers throughout the grand universe, their functions in a local system, such as Satania, are more easy of comprehension. Satania is one of one hundred local systems which make up the administrative organization of the constellation of Norlatiadek, having as immediate neighbors the systems of Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia, and Glantonia. The Norlatiadek systems differ in many respects, but all are evolutionary and progressive, very much like Satania.

41:2.2 (457.1) Satania itself is composed of over seven thousand astronomical groups, or physical systems, few of which had an origin similar to that of your solar system. The astronomic center of Satania is an enormous dark island of space which, with its attendant spheres, is situated not far from the headquarters of the system government.

41:2.3 (457.2) Except for the presence of the assigned power center, the supervision of the entire physical-energy system of Satania is centered on Jerusem. A Master Physical Controller, stationed on this headquarters sphere, works in co-ordination with the system power center, serving as liaison chief of the power

сфера, координира своите действия с енергийния център на системата, изпълнявайки ролята на център за връзка с енергийните инспектори, чийто център се намира в Йерусем и те действат по цялата локална система.

Петстотин хиляди живи и разумни оператори, разхвърляни по цялата Сатания, контролират създаването на енергийни кръгове и преразпределянето на енергията. Благодарение на действието на тези физически контрольори управляващите енергийните центрове осъществяват пълен и съвършен контрол над повечето основни енергии на пространството, включително излъчването на силно нагрети светила и черни, заредени с енергия сфери. Тази група живи същности е способна да мобилизира, преобразува, превръща, манипулира и предава почти всички видове физическа енергия на организираното пространство.

Животът притежава вътрешна способност за мобилизация и превръщане на всеобщата енергия. Вие сте запознати с механизма на растителния живот, посредством който материалната енергия на светлината се преобразува в разнообразни проявления в растителното царство. Вие също така отчасти сте запознати и с метода, чрез който тази растителна енергия може да бъде превръщана в явления, отнасящи се към животинската дейност, но вие практически нищо не знаете за методите, използвани от управляващите енергията и физическите контрольори, които са дарени със способност да мобилизират, трансформират, преразпределят и концентрират разнообразните видове пространствена енергия.

Тези същества от енергийните сфери нямат пряко отношение към енергията като към един от факторите на живите създания – нито даже с областта на биохимията. Понякога те се занимават със създаването на физически предпоставки за живот, разработвайки такива енергийни системи, които могат да служат като физически обвивки за живите енергии на елементарните материални организми. В известен смисъл физическите контрольори също са свързани с предшестващите живота проявления на материална енергия, както спомагателните духове на разума са свързани с пред-духовните функции на материалния разум.

На всяка сфера тези разумни създания, занимаващи се с регулацията на енергията и нейното управление, трябва да привеждат своите методи в съответствие с физическия строеж и структура на съответната планета. Те безпогрешно използват изчисленията и

inspectors headquartered on Jerusem and functioning throughout the local system.

41:2.4 (457.3) The circuitizing and channelizing of energy is supervised by the five hundred thousand living and intelligent energy manipulators scattered throughout Satania. Through the action of such physical controllers the supervising power centers are in complete and perfect control of a majority of the basic energies of space, including the emanations of highly heated orbs and the dark energy-charged spheres. This group of living entities can mobilize, transform, transmute, manipulate, and transmit nearly all of the physical energies of organized space.

41:2.5 (457.4) Life has inherent capacity for the mobilization and transmutation of universal energy. You are familiar with the action of vegetable life in transforming the material energy of light into the varied manifestations of the vegetable kingdom. You also know something of the method whereby this vegetative energy can be converted into the phenomena of animal activities, but you know practically nothing of the technique of the power directors and the physical controllers, who are endowed with ability to mobilize, transform, directionize, and concentrate the manifold energies of space.

41:2.6 (457.5) These beings of the energy realms do not directly concern themselves with energy as a component factor of living creatures, not even with the domain of physiological chemistry. They are sometimes concerned with the physical preliminaries of life, with the elaboration of those energy systems which may serve as the physical vehicles for the living energies of elementary material organisms. In a way the physical controllers are related to the preliving manifestations of material energy as the adjutant mind-spirits are concerned with the prespiritual functions of material mind.

41:2.7 (457.6) These intelligent creatures of power control and energy direction must adjust their technique on each sphere in accordance with the physical constitution and architecture of that planet. They unfailingly utilize the calculations and deductions of their respective staffs of physicists

изводите на намиращите се на тяхно разположение физици и други технически съветници относно локалното влияние на силно нагорещени слънца и други типове свръхзаредени звезди. Необходимо е да се съобразяваме и с огромните студени черни гиганти на пространството и струпванията от облаци звезден прах; всички тези материални фактори се вземат под внимание при решаването на практическите задачи, свързани с управлението на енергията.

Енергосиловото управление на еволюционните обитаеми светове влиза в задълженията на Главните Физически Контрольори, но тези същества не носят отговорност за всички енергийни „сривове“ на Урантия. Съществува цяла поредица от причини за такива нарушения, някои от които стават извън пределите на сферата за контрол на физическите опекуни. Урантия я пресичат енергийни линии с колосална мощност – тази малка планета се намира в сферата на влияние на грамадни маси и понякога на местните контрольори се налага да привличат огромен брой същества от своята категория в опита си да балансират тези енергийни линии. Те се справят добре с физическите кръгове на Сатания, но се сблъскват с трудности, свързани с изолирането на енергийните потоци на Норлатиадек.

and other technical advisers regarding the local influence of highly heated suns and other types of supercharged stars. Even the enormous cold and dark giants of space and the swarming clouds of star dust must be reckoned with; all of these material things are concerned in the practical problems of energy manipulation.

41:2.8 (457.7) The power-energy supervision of the evolutionary inhabited worlds is the responsibility of the Master Physical Controllers, but these beings are not responsible for all energy misbehavior on Urantia. There are a number of reasons for such disturbances, some of which are beyond the domain and control of the physical custodians. Urantia is in the lines of tremendous energies, a small planet in the circuit of enormous masses, and the local controllers sometimes employ enormous numbers of their order in an effort to equalize these lines of energy. They do fairly well with regard to the physical circuits of Satania but have trouble insulating against the powerful Norlatiadek currents.

3. НАШИТЕ ЗВЕЗДНИ ПАРТНЬОРИ

Повече от две хиляди ярки слънца изливат светлина и енергия в Сатания, а вашето собствено слънце е блестящо светило от средна величина. От тридесетте най-близки слънца само три притежават по-голяма сила на светене. Управляващите Вселенската Енергия инициират специални енергийни токове, които протичат между отделните звезди и съответстващите им звездни системи. За енергийните центрове и физическите регулиращи тези звездни пещи, заедно с черните гиганти на пространството, служат като междинни пунктове за ефективна концентрация и направляване на енергийните потоци на материалните творения.

Небадонските слънца не се различават от останалите слънца на другите вселени. Материалният състав на всички слънца, черни острови, планети и спътници, даже на метеорите, е напълно идентичен. Диаметърът на такива слънца е средно около един милион и шестотин хиляди километра, а на вашето светило е малко по-малък. Диаметърът на най-голямата звезда във вселената – звездния облак Антарес, превишава диаметъра на вашето слънце четиристотин и петдесет пъти

3. OUR STARRY ASSOCIATES

41:3.1 (458.1) There are upward of two thousand brilliant suns pouring forth light and energy in Satania, and your own sun is an average blazing orb. Of the thirty suns nearest yours, only three are brighter. The Universe Power Directors initiate the specialized currents of energy which play between the individual stars and their respective systems. These solar furnaces, together with the dark giants of space, serve the power centers and physical controllers as way stations for the effective concentrating and directionizing of the energy circuits of the material creations.

41:3.2 (458.2) The suns of Nebadon are not unlike those of other universes. The material composition of all suns, dark islands, planets, and satellites, even meteors, is quite identical. These suns have an average diameter of about one million miles, that of your own solar orb being slightly less. The largest star in the universe, the stellar cloud Antares, is four hundred and fifty times the diameter of your sun and is sixty million times its volume. But there is abundant space to accommodate all of these enormous suns. They

и е шестдесет милиона пъти повече от неговия обем. Но съществува повече от достатъчно пространство, за да се поберат всички тези гигантски слънца. За тях има толкова свободно място в космоса, колкото биха имали дузина портокали, въртейки се вътре в Урантия, ако планетата представляваше кух глобус.

have just as much comparative elbow room in space as one dozen oranges would have if they were circulating about throughout the interior of Urantia, and were the planet a hollow globe.

Когато от майчинския вихър на мъглявината се изхвърлят твърде големи слънца, те скоро се разтрошават или образуват двойни звезди. Всички слънца първоначално са в напълно газообразно състояние, макар че впоследствие могат временно да съществуват и в полутечно състояние. Когато вашето слънце стигнало до това полутечно състояние, предизвикано от налягането на свръхгаз, то било недостатъчно голямо за разделяне по екватора, което съответства на един от типовете образуване на двойни звезди.

41:3.3 (458.3) When suns that are too large are thrown off a nebular mother wheel, they soon break up or form double stars. All suns are originally truly gaseous, though they may later transiently exist in a semiliquid state. When your sun attained this quasi-liquid state of supergas pressure, it was not sufficiently large to split equatorially, this being one type of double star formation.

Когато техните размери са по-малко от една десета от размерите на вашето слънце, тези огнени сфери бързо се свиват, уплътняват и изстиват. Тези светила, чиито размери превишават размерите на вашето слънце повече от тридесет пъти – по-точно тези, които съдържат тридесет пъти повече собствено вещество, бързо се разделят на две отделни тела или ставайки центрове на нови системи, или оставайки в пределите на взаимното си гравитационно въздействие, въртейки се около общ център като един вид двойна звезда.

41:3.4 (458.4) When less than one tenth the size of your sun, these fiery spheres rapidly contract, condense, and cool. When upwards of thirty times its size — rather thirty times the gross content of actual material — suns readily split into two separate bodies, either becoming the centers of new systems or else remaining in each other's gravity grasp and revolving about a common center as one type of double star.

Последният от най-големите космически взривове на Орвонтон беше необичайният взрив на двойна звезда, светлината от който достигна Урантия през 1572 година сл.Хр.. Този голям пожар беше толкова интензивен, че взривът се виждаше отчетливо и на дневна светлина.

41:3.5 (458.5) The most recent of the major cosmic eruptions in Orvonton was the extraordinary double star explosion, the light of which reached Urantia in A.D. 1572. This conflagration was so intense that the explosion was clearly visible in broad daylight.

Не всички звезди са твърди, но такива са много от по-старите. Някои от червеникавите, слабо блестящи звезди в центъра на своята колосална маса достигат плътност, която може да се определи така: един кубически сантиметър от подобна звезда би тежал на Урантия около сто и седемдесет килограма. Вследствие колосалното свиване, съпровождано от загуби на топлина и циркулация на енергия, се е извършило сближаване на орбитите на елементарните частици и днес те плътно са се приближили към състоянието на електронно уплътняване. Този процес на изстиване и свиване може да продължава до последната и критична точка на взрива, настъпваща при уплътняване на ултиматоните.

41:3.6 (458.6) Not all stars are solid, but many of the older ones are. Some of the reddish, faintly glimmering stars have acquired a density at the center of their enormous masses which would be expressed by saying that one cubic inch of such a star, if on Urantia, would weigh six thousand pounds. The enormous pressure, accompanied by loss of heat and circulating energy, has resulted in bringing the orbits of the basic material units closer and closer together until they now closely approach the status of electronic condensation. This process of cooling and contraction may continue to the limiting and critical explosion point of ultimatonic condensation.

Повечето от гигантските слънца са сравнително млади; повечето от звездните джуджета са стари, но не всички. Джуджетата, образуващи се в резултат от сблъсъци, могат да бъдат много млади и да излъчват интензивна бяла светлина и без да преминат през начален период на младо червено светене. Както много младите, така и много старите слънца обикновено светят с червеникав отблясък. Жълтият оттенък е показател за разцвет на младостта или за приближаване към старостта, но ярката бяла светлина означава здрав и продължителен живот в зряла възраст.

41:3.7 (459.1) Most of the giant suns are relatively young; most of the dwarf stars are old, but not all. The collisional dwarfs may be very young and may glow with an intense white light, never having known an initial red stage of youthful shining. Both very young and very old suns usually shine with a reddish glow. The yellow tinge indicates moderate youth or approaching old age, but the brilliant white light signifies robust and extended adult life.

Макар че не всички млади слънца преминават през стадии на пулсации, във всеки случай не видимо, вглеждайки се в пространството, вие можете да забележите много от тези по-млади звезди, чийто цикъл на гигантски респирационно повдигане и отпускане продължава от два до седем дни. Вашето слънце досега съхранява постепенно изчезващите последствия от мощните раздувания от своята младост, но техният период се е удължил от предишните три и половина дневни пулсации до днешните единадесет и половина години на циклично появяване на слънчеви петна.

41:3.8 (459.2) While all adolescent suns do not pass through a pulsating stage, at least not visibly, when looking out into space you may observe many of these younger stars whose gigantic respiratory heaves require from two to seven days to complete a cycle. Your own sun still carries a diminishing legacy of the mighty upswellings of its younger days, but the period has lengthened from the former three and one-half day pulsations to the present eleven and one-half year sunspot cycles.

Променливите звезди имат разнообразен произход. В някои двойни звезди приливите, предизвиквани от бързо променящите се растояния при завъртането на двете тела по техните орбити, довеждат също така и до периодични колебания при излъчването на светлина. Промените в гравитацията предизвикват регулярни и повтарящи се избухвания – точно както захващането на метеори чрез акреция на енергия-материал на повърхността би довело до сравнително внезапно избухване на светлина, което бързо би спаднало до нормалното за това слънце ниво на яркост. Понякога слънцето улавя поток метеори по линията на намаленото съпротивление на гравитацията, а в редки случаи причината за звездните избухвания се оказва сблъсък, но повечето такива явления се дължат само на вътрешни колебания.

41:3.9 (459.3) Stellar variables have numerous origins. In some double stars the tides caused by rapidly changing distances as the two bodies swing around their orbits also occasion periodic fluctuations of light. These gravity variations produce regular and recurrent flares, just as the capture of meteors by the accretion of energy-material at the surface would result in a comparatively sudden flash of light which would speedily recede to normal brightness for that sun. Sometimes a sun will capture a stream of meteors in a line of lessened gravity opposition, and occasionally collisions cause stellar flare-ups, but the majority of such phenomena are wholly due to internal fluctuations.

В една от групите променливи звезди периодът на светлинни колебания се намира в пряка зависимост от яркостта – знанието на този факт позволява на астрономите да използват такива слънца като вселенски фарове и надеждни точки за измерване с оглед продължаване на изследванията на далечните звездни струпвания. С помощта на този метод може да се измерват с голяма точност междузвездни разстояния в пределите на повече от един милион светлинни години. Подобряването на метода за измерване на

41:3.10 (459.4) In one group of variable stars the period of light fluctuation is directly dependent on luminosity, and knowledge of this fact enables astronomers to utilize such suns as universe lighthouses or accurate measuring points for the further exploration of distant star clusters. By this technique it is possible to measure stellar distances most precisely up to more than one million light-years. Better methods of space measurement and improved telescopic technique will sometime more fully disclose the ten grand divisions of the superuniverse of Orvonton; you will

пространството и усъвършенстването на телескопите някога по-пълно ще разкрият десетте големи региона на свръхвселената Орвонтон; вие ще различавате най-малко осем от тези необятни сектори, имащи вид на колосални и достатъчно симетрични звездни струпвания.

at least recognize eight of these immense sectors as enormous and fairly symmetrical star clusters.

4. ПЛЪТНОСТТА НА СЛЪНЦЕТО

Масата на вашето слънце малко превишава оценката на вашите физици, по изчисленията на които тя е хиляда и осемстотин квадрилиона (1,8 х 1027) тона. Сега то се разполага приблизително в средната част на скáлата между най-плътните и най-разредените звезди, бидейки около един и половина пъти по-плътно от водата. Но вашето слънце не е нито течно, нито твърдо – то е газообразно; и това е така независимо от това, че е трудно да се обясни по какъв начин някое газообразно вещество е способно да достига такива и още по-големи плътности. Газообразното, течното и твърдото състояние се отнасят към въпросите на атомно-молекулярните отношения, но плътността е отношение на пространството и масата. Плътността се изменя право пропорционално на количеството на масата в пространството и обратно пропорционално на количеството пространство в масата – пространството между централните ядра на материята и частиците, които се завихрят около тези центрове, а също и пространството вътре в тези материални частици.

Изстиващите звезди могат да бъдат физически газообразни и едновременно с това изключително плътни. Вие не сте запознати със слънчевите

свръхгазове, но тези и други необичайни форми на материята обясняват по какъв начин даже нетвърдите слънца достигат плътността на желязото – например, такава, каквато притежава Урантия, и едновременно могат да се намират в изключително нагрято газообразно състояние, продължавайки да функционират като слънца. Атомите в тези плътни свръхгазове са изключително малки; те съдържат малко електрони. Освен това такива слънца са загубили значително количество от запаса си на свободна ултиматонна енергия.

Едно от близките до вас слънца, масата на което в началото на неговото съществуване

4. SUN DENSITY

41:4.1 (459.5) The mass of your sun is slightly greater than the estimate of your physicists, who have reckoned it as about two octillion (2 x 1027) tons. It now exists about halfway between the most dense and the most diffuse stars, having about one and one-half times the density of water. But your sun is neither a liquid nor a solid — it is gaseous — and this is true notwithstanding the difficulty of explaining how gaseous matter can attain this and even much greater densities.

41:4.2 (459.6) Gaseous, liquid, and solid states are matters of atomic-molecular relationships, but density is a relationship of space and mass. Density varies directly with the quantity of mass in space and inversely with the amount of space in mass, the space between the central cores of matter and the particles which whirl around these centers as well as the space within such material particles.

41:4.3 (459.7) Cooling stars can be physically gaseous and tremendously dense at the same time. You are not familiar with the solar *supergases,* but these and other unusual forms of matter explain how even nonsolid suns can attain a density equal to iron — about the same as Urantia — and yet be in a highly heated gaseous state and continue to function as suns. The atoms in these dense supergases are exceptionally small; they contain few electrons. Such suns have also largely lost their free ultimatonic stores of energy.

41:4.4 (460.1) One of your near-by suns, which started life with about the same mass as yours,

се равняваше на масата на вашето слънце, се е уплътнило почти до размерите на Урантия, ставайки четиридесет хиляди пъти по-плътно от вашето светило. Теглото на това горещо-хладно газообразно-твърдо тяло е петдесет и пет килограма на кубически сантиметър. Въпреки това това слънце свети със слаба червеникава светлина, с угасващия блясък на умиращ монарх на светлината.

В повечето от случаите, обаче, слънцата не са толкова плътни. Един от вашите по-близки съседи притежава плътност, точно съответстваща на плътността на вашата атмосфера на нивото на морето. Ако можехте да се окажете вътре в такова слънце, вие не бихте могли да забележите нищо. И ако не беше температурата, бихте могли да преминете през повечето блестящи в нощното небе светила и да забележите не повече вещество, отколкото чувствате във въздуха в своето земно жилище.

Масивното слънце Велунтия – едно от най-големите в Орвонтон, има плътност, равна на една хилядна от плътността на атмосферата на Урантия. Ако по своя състав то съответстваше на вашата атмосфера и не беше нажежено, би се образувал такъв вакуум, че хората, намиращи се на неговата повърхност или вътре в него, щяха бързо да се задушат.

Температурата на повърхността на друг гигант от Орвонтон понастоящем е малко под хиляда и шестотин градуса. В диаметър той превишава четиристотин и осемдесет милиона километра – пространство, достатъчно да вмести вашето слънце заедно със сегашната орбита на земята. Но независимо от цялата му колосална величина – повече от четиридесет милиона пъти надвишаваща размерите на вашето слънце, неговата маса е само малко повече от тридесет пъти повече от масата на слънцето. Тези гигантски слънца притежават корона, която се простира почти от едното слънце до другото.

has now contracted almost to the size of Urantia, having become forty thousand times as dense as your sun. The weight of this hot-cold gaseous-solid is about one ton per cubic inch. And still this sun shines with a faint reddish glow, the senile glimmer of a dying monarch of light.

41:4.5 (460.2) Most of the suns, however, are not so dense. One of your nearer neighbors has a density exactly equal to that of your atmosphere at sea level. If you were in the interior of this sun, you would be unable to discern anything. And temperature permitting, you could penetrate the majority of the suns which twinkle in the night sky and notice no more matter than you perceive in the air of your earthly living rooms.

41:4.6 (460.3) The massive sun of Veluntia, one of the largest in Orvonton, has a density only one one-thousandth that of Urantia's atmosphere. Were it in composition similar to your atmosphere and not superheated, it would be such a vacuum that human beings would speedily suffocate if they were in or on it.

41:4.7 (460.4) Another of the Orvonton giants now has a surface temperature a trifle under three thousand degrees. Its diameter is over three hundred million miles — ample room to accommodate your sun and the present orbit of the earth. And yet, for all this enormous size, over forty million times that of your sun, its mass is only about thirty times greater. These enormous suns have an extending fringe that reaches almost from one to the other.

5. СЛЪНЧЕВАТА РАДИАЦИЯ

Това, че намиращото се в пространството слънце не притежава голяма плътност, се потвърждава от устойчивите потоци излъчвана светлинна енергия. Прекалено голяма плътност би задържала светлината вследствие на непрозрачността, докато налягането на светлинната енергия не достигне до точката на избухване. В недрата на слънцето съществува колосално налягане, създавано от газове или светлина, достатъчно за изхвърлянето на поток енергия, способен да

5. SOLAR RADIATION

41:5.1 (460.5) That the suns of space are not very dense is proved by the steady streams of escaping light-energies. Too great a density would retain light by opacity until the light-energy pressure reached the explosion point. There is a tremendous light or gas pressure within a sun to cause it to shoot forth such a stream of energy as to penetrate space for millions upon millions of miles to energize, light, and heat the distant planets. Fifteen feet of surface of the density of Urantia would effectually prevent the escape of all

преодолее много милиони километри пространство, за да отдаде енергия, светлина и топлина на отдалечените планети. Повърхност с дебелина пет метра, която има плътността на Урантия, ефективно би предотвратявала излъчването от слънцето на всички рентгенови лъчи и светлинна енергия, докато повишаването на вътрешното налягане на акумулиращите се при разцепване на атомите енергии преодолява гравитацията чрез насочен навън взрив с огромна сила.

X rays and light-energies from a sun until the rising internal pressure of accumulating energies resulting from atomic dismemberment overcame gravity with a tremendous outward explosion.

В присъствието на изтласкващи газове светлината, задържана при високи температури от непрозрачни стени, притежава голяма взривност. Светлината е реална. Ако използваме вашите оценки на енергията и мощността на Урантия, слънчевата светлина щеше да бъде икономична даже при цена два милиона долара за килограм.

41:5.2 (460.6) Light, in the presence of the propulsive gases, is highly explosive when confined at high temperatures by opaque retaining walls. Light is real. As you value energy and power on your world, sunlight would be economical at a million dollars a pound.

Вътрешността на вашето слънце е гигантски генератор на рентгенови лъчи. Слънцето се поддържа отвътре за сметка на непрекъснат поток от тези мощни излъчвания.

41:5.3 (460.7) The interior of your sun is a vast X-ray generator. The suns are supported from within by the incessant bombardment of these mighty emanations.

На възбудения от рентгеновите лъчи електрон му трябват повече от половин милиона години, за да се издигне от самия център на средно по величина слънце до неговата повърхност, откъдето започва своето пътешествие в пространството – може би за да стопли обитаема планета, да бъде уловен от метеор, да вземе участие в раждането на атом, да бъде притеглен към силно зареден черен остров в пространството или за да прекъсне своя полет поради окончателно потъване в повърхността на слънце, сходно с това, в което се е появил.

41:5.4 (460.8) It requires more than one-half million years for an X-ray-stimulated electron to work its way from the very center of an average sun up to the solar surface, whence it starts out on its space adventure, maybe to warm an inhabited planet, to be captured by a meteor, to participate in the birth of an atom, to be attracted by a highly charged dark island of space, or to find its space flight terminated by a final plunge into the surface of a sun similar to the one of its origin.

Излъчваните от недрата на слънцето рентгенови лъчи зареждат нагретите до високи температури и възбудени електрони с енергия, позволяваща им да преминават през пространството, покрай многобройните въздействия на интервениращото вещество и да достигат далечни сфери в отдалечени системи, независимо от отклоняващото гравитационно притегляне. Огромната енергия, определяна от скоростта, необходима за преодоляването на гравитационния „захват“ на слънцето, е достатъчна за поддържане на постоянната скорост на слънчевите лъчи до сблъсъка им със значителна маса материя. След това те бързо се трансформират в топлина с освобождаване на други енергии.

41:5.5 (461.1) The X rays of a sun's interior charge the highly heated and agitated electrons with sufficient energy to carry them out through space, past the hosts of detaining influences of intervening matter and, in spite of divergent gravity attractions, on to the distant spheres of the remote systems. The great energy of velocity required to escape the gravity clutch of a sun is sufficient to insure that the sunbeam will travel on with unabated velocity until it encounters considerable masses of matter; whereupon it is quickly transformed into heat with the liberation of other energies.

Енергията – под формата на светлина или в други форми – в своя полет през пространството се движи право напред. Всъщност материалните частици пресичат пространството подобно на изстрелян куршум. Те се преместват по ред или, по-точно, по

41:5.6 (461.2) Energy, whether as light or in other forms, in its flight through space moves straight forward. The actual particles of material existence traverse space like a fusillade. They go in a straight and unbroken line or procession except as they are acted on by superior forces, and except as they ever obey the linear-gravity pull inherent in

права и непрекъсната линия, ако не се взема под внимание това въздействие, което им оказват превъзхождащите сили и неизменното подчинение, присъщо на масата на веществото поради линейната гравитация, както и поради въздействието на кръговата гравитация на Райския Остров.

material mass and the circular-gravity presence of the Isle of Paradise.

Може да изглежда, че слънчевата енергия се премества на вълни, но това се обяснява с едновременното действие на различни фактори. Организираната енергия от всеки тип се премества линейно, а не вълнообразно. Присъствието на втори или трети тип сила-енергия може да създаде илюзията за *привидно* преместване на наблюдаемия поток като вълнова формация – така, както при проливен дъжд, съпровождан от силен вятър изглежда, че дъждът пада като струи или вълни. Дъждовните капки последователно и непрекъснато падат по права линия, но действието на вятъра е такова, че се създава впечатление за водни струи или вълни от дъждовни капки.

41:5.7 (461.3) Solar energy may seem to be propelled in waves, but that is due to the action of coexistent and diverse influences. A given form of organized energy does not proceed in waves but in direct lines. The presence of a second or a third form of force-energy may cause the stream under observation to *appear* to travel in wavy formation, just as, in a blinding rainstorm accompanied by a heavy wind, the water sometimes appears to fall in sheets or to descend in waves. The raindrops are coming down in a direct line of unbroken procession, but the action of the wind is such as to give the visible appearance of sheets of water and waves of raindrops.

Действието на някои вторични и други неразкрити енергии, присъстващи в пространствените региони на вашата локална вселена, е такова, че видимото излъчване на слънчевата светлина е с привидно вълнообразен характер, сякаш е разделено на безкрайно малки порции с определена дължина и тегло. Практически това наистина е точно онова, което се случва. Вие едва ли можете да се надявате на по-добро разбиране на поведението на светлината, докато не формирате по-ясна представа за взаимодействието и взаимовръзката на различните пространствени сили и слънчеви енергии, действащи в пространствените региони на Небадон. Настоящото ви обърквате се дължи и на недостатъчно разбиране на проблема, засягащ взаимовръзката на личностното и неличностното управление в главната вселена – присъствия, дейности и взаимодействия на Обединения Извършител и Безусловния Абсолют.

41:5.8 (461.4) The action of certain secondary and other undiscovered energies present in the space regions of your local universe is such that solar-light emanations appear to execute certain wavy phenomena as well as to be chopped up into infinitesimal portions of definite length and weight. And, practically considered, that is exactly what happens. You can hardly hope to arrive at a better understanding of the behavior of light until such a time as you acquire a clearer concept of the interaction and interrelationship of the various space-forces and solar energies operating in the space regions of Nebadon. Your present confusion is also due to your incomplete grasp of this problem as it involves the interassociated activities of the personal and nonpersonal control of the master universe — the presences, the performances, and the co-ordination of the Conjoint Actor and the Unqualified Absolute.

6. КАЛЦИЯТ – КОСМИЧЕСКИ ПЪТЕШЕСТВЕНИК

6. CALCIUM — THE WANDERER OF SPACE

При разшифроването на спектралните явления следва да се помни, че пространството не е празно; че преминавайки през пространството, светлината понякога леко се видоизменя под действието на различните видове енергии и материя, циркулиращи в цялото организирано пространство. Някои от линиите, които се

41:6.1 (461.5) In deciphering spectral phenomena, it should be remembered that space is not empty; that light, in traversing space, is sometimes slightly modified by the various forms of energy and matter which circulate in all organized space. Some of the lines indicating unknown matter which appear in the spectra of your sun are due to modifications of well-known elements which are

появят в спектъра на вашето слънце, показвайки неизвестна материя, се обясняват с видоизменянето на добре известни елементи, носещи се в пространството в разрушен вид – атомни жертви на ожесточени стълкновения, възникващи в стихийнните слънчеви битки. Пространството е наситено с такива странстващи останки, особено с натрий и калций.

floating throughout space in shattered form, the atomic casualties of the fierce encounters of the solar elemental battles. Space is pervaded by these wandering derelicts, especially sodium and calcium.

Действително, по цялата Орвонтон калцият е основният от проникващите в пространството елементи. Цялата наша свръхвселена е осеяна с най-малки частички от „пулверизиран камък“. Камъкът в буквален смисъл е основен строителен материал на планетите и пространствените сфери. Космическият облак – огромното покривало на пространството, се състои главно от видоизменени атоми на калция. Атомът на калция е един от най-разпространените и устойчиви елементи. Той не само издържа на слънчевата йонизация – разлагане, но съхранява и асоциативната си идентичност даже след изпитанието на разрушителните рентгенови лъчи и разсейванията под въздействието на високата слънчева температура. Калцият притежава индивидуалност и дълготрайност, които превъзхождат всички най-разпространени форми на материята.

41:6.2 (461.6) Calcium is, in fact, the chief element of the matter-permeation of space throughout Orvonton. Our whole superuniverse is sprinkled with minutely pulverized stone. Stone is literally the basic building matter for the planets and spheres of space. The cosmic cloud, the great space blanket, consists for the most part of the modified atoms of calcium. The stone atom is one of the most prevalent and persistent of the elements. It not only endures solar ionization — splitting — but persists in an associative identity even after it has been battered by the destructive X rays and shattered by the high solar temperatures. Calcium possesses an individuality and a longevity excelling all of the more common forms of matter.

Както предполагат вашите физици, деформираните остатъци на калция от слънцето се преместват на различни разстояния в прекия смисъл на думата заедно с лъчите на слънцето, което необичайно облекчава тяхното широко разпространение в пространството. Атомът на натрия, след някои модификации, също е способен да се придвижва с помощта на светлината и енергията. Ловкостта на калция е толкова по-удивителна и поради това, че масата на този елемент почти двойно превишава масата на натрия. Локалното проникване на калция в пространството се обяснява с факта, че той в модифициран вид се изтръгва от фотосферата на слънцето буквално ”яхвайки” устремилите се навън слънчеви лъчи. От всички елементи на слънцето калцият, независимо от своята сравнително голяма маса – в неговия атом се намират цели двадесет въртящи се електрона, с най-голям успех се освобождава от недрата на слънцето, устремявайки се към сферите на пространството. С това се обяснява наличието на слънцето на слой калций – газообразна каменна повърхност с дебелина девет хиляди и шестотин километра. И то независимо от това, че под него се намират деветнадесет по-леки елементи и множество по-тежки.

41:6.3 (462.1) As your physicists have suspected, these mutilated remnants of solar calcium literally ride the light beams for varied distances, and thus their widespread dissemination throughout space is tremendously facilitated. The sodium atom, under certain modifications, is also capable of light and energy locomotion. The calcium feat is all the more remarkable since this element has almost twice the mass of sodium. Local space-permeation by calcium is due to the fact that it escapes from the solar photosphere, in modified form, by literally riding the outgoing sunbeams. Of all the solar elements, calcium, notwithstanding its comparative bulk — containing as it does twenty revolving electrons — is the most successful in escaping from the solar interior to the realms of space. This explains why there is a calcium layer, a gaseous stone surface, on the sun six thousand miles thick; and this despite the fact that nineteen lighter elements, and numerous heavier ones, are underneath.

При слънчевите температури калцият е

41:6.4 (462.2) Calcium is an active and versatile

активен и неустойчив елемент. Атомът на камъка притежава два подвижни и слабо свързани електрона на две външни и намиращи се много близко една до друга орбити. В самото начало на атомните сражения калцият губи своя външен електрон; след това той започва майсторски да жонглира с деветнадесетте електрона, превеждайки ги от деветнадесетата на двадесетата орбита и обратно. Прехвърляйки този деветнадесети електрон между неговата собствена орбита и орбитата на загубения си придружител над двадесет и пет хиляди пъти в секунда, даден деформиран атом на камъка е способен частично да противостои на действието на гравитацията и така с успех да се придвижва на възникващите потоци светлина и енергия – слънчевите лъчи, устремявайки се към свободата и приключенията. Този атом на калция се придвижва напред с редуващи се скокове, захващайки и отпускайки слънчевия лъч около двадесет и пет хиляди пъти всяка секунда. Именно затова камъкът е основен компонент на пространствените светове. Калцият е най-опитният беглец от слънчевия затвор.

element at solar temperatures. The stone atom has two agile and loosely attached electrons in the two outer electronic circuits, which are very close together. Early in the atomic struggle it loses its outer electron; whereupon it engages in a masterful act of juggling the nineteenth electron back and forth between the nineteenth and twentieth circuits of electronic revolution. By tossing this nineteenth electron back and forth between its own orbit and that of its lost companion more than twenty-five thousand times a second, a mutilated stone atom is able partially to defy gravity and thus successfully to ride the emerging streams of light and energy, the sunbeams, to liberty and adventure. This calcium atom moves outward by alternate jerks of forward propulsion, grasping and letting go the sunbeam about twenty-five thousand times each second. And this is why stone is the chief component of the worlds of space. Calcium is the most expert solar-prison escaper.

Подвижността на този акробатичн електрон на калция се демонстрира с факта, че, бидейки прехвърлен под въздействието на слънчевите сили – температури и рентгеново излъчване – на по-висока орбита, той остава на нея само около една милионна част от секундата; но докато електро-гравитационната сила на атомното ядро да го притегли в неговата предишна орбита, той успява да извърши милион обиколки около атомния център.

41:6.5 (462.3) The agility of this acrobatic calcium electron is indicated by the fact that, when tossed by the temperature-X-ray solar forces to the circle of the higher orbit, it only remains in that orbit for about one one-millionth of a second; but before the electric-gravity power of the atomic nucleus pulls it back into its old orbit, it is able to complete one million revolutions about the atomic center.

Вашето слънце е изразходвало огромна част от своя калций, загубвайки го в грамадни количества при конвулсивните изригвания в процеса на формиране на Слънчевата система. Значителна част от неговия калций сега се намира във външната кора на слънцето.

41:6.6 (462.4) Your sun has parted with an enormous quantity of its calcium, having lost tremendous amounts during the times of its convulsive eruptions in connection with the formation of the solar system. Much of the solar calcium is now in the outer crust of the sun.

Необходимо е да се помни, че спектралният анализ показва само тези елементи, които се намират на повърхността на слънцето. Например: слънчевият спектър открива цял ред линии от желязо, но желязото не е основен елемент от слънцето. Причината за това явление почти изцяло се съдържа в настоящата температура на повърхността на слънцето – малко под три хиляди и триста градуса, която е много благоприятна за регистриране на спектъра на желязото.

41:6.7 (462.5) It should be remembered that spectral analyses show only sun-surface compositions. For example: Solar spectra exhibit many iron lines, but iron is not the chief element in the sun. This phenomenon is almost wholly due to the present temperature of the sun's surface, a little less than 6,000 degrees, this temperature being very favorable to the registry of the iron spectrum.

7. ИЗТОЧНИЦИТЕ НА СЛЪНЧЕВА ЕНЕРГИЯ

7. SOURCES OF SOLAR ENERGY

Вътрешната температура на много от слънцата, включително и на вашето, е значително по-висока, отколкото обикновено се предполага. В недрата на слънцето практически не съществуват цели атоми; всички те в по-голяма или по-малка степен са разрушени от интензивната бомбардировка на рентгеновите лъчи, присъщи на толкова високи температури. Независимо от това какви материални елементи могат да се появят във външните слоеве на слънцето тези, които се намират в неговите недра, стават крайно еднородни под дисоциииращото въздействие на разрушителните рентгенови лъчи. Рентгеновият лъч оказва огромно нивелиращо действие на атомното съществуване.

41:7.1 (463.1) The internal temperature of many of the suns, even your own, is much higher than is commonly believed. In the interior of a sun practically no whole atoms exist; they are all more or less shattered by the intensive X-ray bombardment which is indigenous to such high temperatures. Regardless of what material elements may appear in the outer layers of a sun, those in the interior are rendered very similar by the dissociative action of the disruptive X rays. X ray is the great leveler of atomic existence.

Температурата на повърхността на вашето слънце е почти три хиляди и триста градуса, но тя бързо се повишава със задълбочаване в недрата му, докато не достигне невероятната цифра 19 400 000 градуса в централните региони на слънцето. (Всички температури са дадени по вашата скала на Целзий.)

41:7.2 (463.2) The surface temperature of your sun is almost 6,000 degrees, but it rapidly increases as the interior is penetrated until it attains the unbelievable height of about 35,000,000 degrees in the central regions. (All of these temperatures refer to your Fahrenheit scale.)

Всички тези явления са показател за колосалния разход на енергия. Ето източниците на слънчева енергия по реда на тяхната важност:

41:7.3 (463.3) All of these phenomena are indicative of enormous energy expenditure, and the sources of solar energy, named in the order of their importance, are:

1. Анихилирането на атоми и, в крайна сметка, на електрони.

41:7.4 (463.4) 1. Annihilation of atoms and, eventually, of electrons.

2. Превръщането на елементи, включително и освобождаваната при това радиоактивна група енергия.

41:7.5 (463.5) 2. Transmutation of elements, including the radioactive group of energies thus liberated.

3. Акумулирането и предаването на някои всеобщи пространствени енергии.

41:7.6 (463.6) 3. The accumulation and transmission of certain universal space-energies.

4. Космическата материя и метеорите, непрестанно потапящи се в горящите слънца.

41:7.7 (463.7) 4. Space matter and meteors which are incessantly diving into the blazing suns.

5. Слънчевото свиване; охлаждането и последващото свиване на слънцето освобождава енергия и топлина, които понякога превъзхождат енергията, привнасяна от космическата материя.

41:7.8 (463.8) 5. Solar contraction; the cooling and consequent contraction of a sun yields energy and heat sometimes greater than that supplied by space matter.

6. Гравитационното действие при високи температури превръща някои кръгови сили в излъчвана енергия.

41:7.9 (463.9) 6. Gravity action at high temperatures transforms certain circuitized power into radiative energies.

7. Възвърната светлина и други видове материя, напуснали слънцето и отново притеглени към него, заедно с други енергии от извънслънчев произход.

41:7.10 (463.10) 7. Recaptive light and other matter which are drawn back into the sun after having left it, together with other energies having extrasolar origin.

Съществува регулираща обвивка от горящи газове (с температура, достигаща понякога милиони градуси), която обгръща слънцето, стабилизирайки топлинните загуби и, като цяло, предотвратява опасните колебания в разсейването на топлина. В течение на активния живот на слънцето

41:7.11 (463.11) There exists a regulating blanket of hot gases (sometimes millions of degrees in temperature) which envelops the suns, and which acts to stabilize heat loss and otherwise prevent hazardous fluctuations of heat dissipation. During the active life of a sun the internal temperature of 35,000,000 degrees remains about the same quite

вътрешната температура – 19 400 000 градуса, остава почти неизменна независимо от прогресивното понижаване на външната температура.

Вие можете да направите опит да си представите 19 400 000 градуса топлина в съвкупност с определено гравитационно свиване като точката на кипене на електроните. При такова налягане и температура всички атоми се деформират и разпадат до своите електрони и други съставни компоненти; разрушени могат да бъдат даже електроните и други съединения на ултиматоните, но слънцето е неспособно да деформира ултиматоните.

Под въздействието на такива слънчеви температури се извършва колосално ускорение на ултиматони и електрони – поне на тези електрони, които продължават да съществуват в подобни условия. Вие ще можете да разберете какво значи висока температура чрез повишаване на ултиматонната и електронна активност, ако се замислите за това, че една капка обикновена вода съдържа един милиард трилиона атоми. В нея е заключена такава енергия, каквато се изработва при експлоатацията на мощност над сто конски сили в течение на две години. Сумарната топлина, отдавана всяка секунда от вашето слънце, е способна да изпари цялата вода от океаните на Урантия за една секунда.

Само тези слънца, които функционират в правите канали на основните потоци вселенска енергия, са способни да светят вечно. Такива слънчеви пещи сияят безкрайно дълго, притежавайки способността да попълват своите материални загуби с поглъщането на пространствена сила и аналогична циркулираща енергия. Що се отнася до звездите, намиращи се далеч от тези главни канали за презареждане, то на тях им е съдено да претърпят изтощаване на енергийните запаси – постепенно да изстинат и в резултат на това евентуално да изгорят.

Такива изгаснали или гаснещи слънца могат да бъдат подмладени с ударно въздействие или да бъдат презаредени – или с помощта на някои несветещи острови на пространството, или посредством гравитационно „ограбване“ на по-малки съседни слънца или системи. Повечето изгаснали слънца се възраждат с помощта на тези или други еволюционни методи. Тези, които не могат да се презаредят, ги очаква разрушаване вследствие взрив на масата, когато гравитационното уплътнение достига критично ниво, при което обусловеното от енергията налягане довежда до ултиматонно

regardless of the progressive fall of the external temperature.

41:7.12 (463.12) You might try to visualize 35,000,000 degrees of heat, in association with certain gravity pressures, as the electronic boiling point. Under such pressure and at such temperature all atoms are degraded and broken up into their electronic and other ancestral components; even the electrons and other associations of ultimatons may be broken up, but the suns are not able to degrade the ultimatons.

41:7.13 (463.13) These solar temperatures operate to enormously speed up the ultimatons and the electrons, at least such of the latter as continue to maintain their existence under these conditions. You will realize what high temperature means by way of the acceleration of ultimatonic and electronic activities when you pause to consider that one drop of ordinary water contains over one billion trillions of atoms. This is the energy of more than one hundred horsepower exerted continuously for two years. The total heat now given out by the solar system sun each second is sufficient to boil all the water in all the oceans on Urantia in just one second of time.

41:7.14 (464.1) Only those suns which function in the direct channels of the main streams of universe energy can shine on forever. Such solar furnaces blaze on indefinitely, being able to replenish their material losses by the intake of space-force and analogous circulating energy. But stars far removed from these chief channels of recharging are destined to undergo energy depletion — gradually cool off and eventually burn out.

41:7.15 (464.2) Such dead or dying suns can be rejuvenated by collisional impact or can be recharged by certain nonluminous energy islands of space or through gravity-robbery of near-by smaller suns or systems. The majority of dead suns will experience revivification by these or other evolutionary techniques. Those which are not thus eventually recharged are destined to undergo disruption by mass explosion when the gravity condensation attains the critical level of ultimatonic condensation of energy pressure. Such disappearing suns thus become energy of the rarest form, admirably adapted to energize other more favorably situated suns.

уплътнение. Тези изчезващи слънца по такъв начин се превръщат в енергия от най-рядък вид, великолепно приспособена за енергийно зареждане на по-изгодно разположените слънца.

8. ЕНЕРГИЙНИТЕ РЕАКЦИИ НА СЛЪНЦЕТО

В слънцата, които са включени към каналите на пространствената енергия, слънчевата енергия се освобождава в различни сложни верижни ядрени реакции, най-разпространената от които е водородно-въглеродно-хелиевата реакция. В това превръщане въглеродът действа като енергиен катализатор, тъй като сам той никак не се изменя в този процес на преобразуване на водорода в хелий. При определени високотемпературни условия водородът прониква в ядрото на въглерода. Тъй като въглеродът е неспособен да задържи повече от четири протона водород, то след достигането на този стадий на насищане той започва да изпуска протони едновременно с постъпването на нови. В тази реакция частиците на входящия водород излизат във вид на атоми на хелия.

Намаляването на съдържанието на водород повишава яркостта на слънцето. В тези слънца, на които е съдено да изгорят, пикът на яркост се достига при изтощаването на водорода. След това блясъка на звездата се поддържа от последното гравитационно свиване. В резултат подобна звезда се превръща в така нареченото бяло джудже – сфера с висока степен на уплътнение.

В големите слънца – малки кръгови мъглявини, след изтощаването на запасите на водород и последващото свиване се извършва внезапен колапс, ако такова тяло не е достатъчно непрозрачно, за да поддържа вътрешното налягане като един вид опора за външните газови слоеве. Гравитационно-електрическите изменения пораждат колосално количество най-малки частици, лишени от електрически потенциал, и такива частици бързо напускат слънчевите недра, в течение на няколко дни предизвиквайки колапса на гигантското слънце. Именно такова изтичане на „частици-бегълци“ предизвика колапса на гигантската нова звезда в мъглявината Андромеда преди около петдесет години. Това грамадно звездно тяло се разруши в течение на 40 минути урантийско време.

Като правило огромното количество изтеглена материя продължава да съществува за остатъчното слънце като обширни облаци

8. SOLAR-ENERGY REACTIONS

41:8.1 (464.3) In those suns which are encircuited in the space-energy channels, solar energy is liberated by various complex nuclear-reaction chains, the most common of which is the hydrogen-carbon-helium reaction. In this metamorphosis, carbon acts as an energy catalyst since it is in no way actually changed by this process of converting hydrogen into helium. Under certain conditions of high temperature the hydrogen penetrates the carbon nuclei. Since the carbon cannot hold more than four such protons, when this saturation state is attained, it begins to emit protons as fast as new ones arrive. In this reaction the ingoing hydrogen particles come forth as a helium atom.

41:8.2 (464.4) Reduction of hydrogen content increases the luminosity of a sun. In the suns destined to burn out, the height of luminosity is attained at the point of hydrogen exhaustion. Subsequent to this point, brilliance is maintained by the resultant process of gravity contraction. Eventually, such a star will become a so-called white dwarf, a highly condensed sphere.

41:8.3 (464.5) In large suns — small circular nebulae — when hydrogen is exhausted and gravity contraction ensues, if such a body is not sufficiently opaque to retain the internal pressure of support for the outer gas regions, then a sudden collapse occurs. The gravity-electric changes give origin to vast quantities of tiny particles devoid of electric potential, and such particles readily escape from the solar interior, thus bringing about the collapse of a gigantic sun within a few days. It was such an emigration of these “runaway particles” that occasioned the collapse of the giant nova of the Andromeda nebula about fifty years ago. This vast stellar body collapsed in forty minutes of Urantia time.

41:8.4 (464.6) As a rule, the vast extrusion of matter continues to exist about the residual cooling sun as extensive clouds of nebular gases. And all this

небулярни газове. Всичко това обяснява произхода на много типове неправилни мъглявини – такива като мъглявината на Рака, възникнала преди около 900 години. Нейната майчинска сфера досега се вижда като единична звезда близо до центъра на тази неправилна небулярна маса.

explains the origin of many types of irregular nebulae, such as the Crab nebula, which had its origin about nine hundred years ago, and which still exhibits the mother sphere as a lone star near the center of this irregular nebular mass.

9. СТАБИЛНОСТТА НА СЛЪНЦЕТО

По-големите слънца поддържат такъв гравитационен контрол над своите електрони, че светлината се „измъква“ само с помощта на мощните рентгенови лъчи. Тези лъчи-помощници пронизват цялото пространство и участват в поддържането на основни ултиматонни асоциации на енергия. Огромните загуби на енергия в ранните периоди от съществуването на слънцето, след достигането на максимална температура над 19 400 000 градуса, се дължат не толкова на излъчването на светлина, колкото на изтичането на ултиматони. Тези ултиматонни енергии – като истински енергийни пориви на младото слънце – се устремяват навън в пространството, където участват в завладяващия процес създаване на електронни асоциации и в материализиране на енергии.

Атомите и електроните са подложени на въздействието на гравитация. Ултиматоните *не* са подложени на локална гравитация, на взаимодействието на материално притегляне, но те напълно се подчиняват на абсолютната гравитация или гравитацията на Рая – на общото направление, движение, на всеобщата и вечна сфера на вселената на вселените. Ултиматонната енергия не се подчинява на линейна или на непосредствена гравитация на близките или далечни материални маси, но тя извечно участва в кръгооборота по огромната елипса на обширното творение.

Вашият собствен слънчев център ежегодно излъчва почти сто милиарда тона вещество, докато гигантските светила губят материя в огромни количества в течение на ранния период на своето развитие – първия милиард години. След достигането на максимална вътрешна температура животът на слънцето се стабилизира и започва освобождаване на субатомна енергия. Именно в такъв критичен период по-големите слънца са подложени на конвулсивни пулсации.

Стабилността на слънцето изцяло зависи от поддържането на гравитационно-топлинен баланс – колосални налягания, уравновесявани от невероятни температури. Еластичността на вътрешния газ в недрата на

9. SUN STABILITY

41:9.1 (465.1) The larger suns maintain such a gravity control over their electrons that light escapes only with the aid of the powerful X rays. These helper rays penetrate all space and are concerned in the maintenance of the basic ultimatonic associations of energy. The great energy losses in the early days of a sun, subsequent to its attainment of maximum temperature — upwards of 35,000,000 degrees — are not so much due to light escape as to ultimatonic leakage. These ultimaton energies escape out into space, to engage in the adventure of electronic association and energy materialization, as a veritable energy blast during adolescent solar times.

41:9.2 (465.2) Atoms and electrons are subject to gravity. The ultimatons are *not* subject to local gravity, the interplay of material attraction, but they are fully obedient to absolute or Paradise gravity, to the trend, the swing, of the universal and eternal circle of the universe of universes. Ultimatonic energy does not obey the linear or direct gravity attraction of near-by or remote material masses, but it does ever swing true to the circuit of the great ellipse of the far-flung creation.

41:9.3 (465.3) Your own solar center radiates almost one hundred billion tons of actual matter annually, while the giant suns lose matter at a prodigious rate during their earlier growth, the first billion years. A sun's life becomes stable after the maximum of internal temperature is reached, and the subatomic energies begin to be released. And it is just at this critical point that the larger suns are given to convulsive pulsations.

41:9.4 (465.4) Sun stability is wholly dependent on the equilibrium between gravity-heat contention — tremendous pressures counterbalanced by unimagined temperatures. The interior gas elasticity of the suns upholds the overlying layers

слънцето служи като опора за горните слоеве разнообразни материали, а когато гравитацията и топлината се намират в състояние на равновесие, то теглото на наличното вещество с точност съответства на температурното налягане на отдолу лежащите и вътрешни газове. В много от младите звезди продължаващото гравитационно уплътнение привежда в състояние на постоянно нарастване вътрешните температури, а с увеличаването на степента на вътрешното нагряване рентгеновото налягане на свръхгазови ветрове в недрата на слънцето става толкова високо, че във връзка с центробежното движение слънцето започва да изхвърля своите върхни слоеве в пространството, коригирайки по този начин възникналия дисбаланс между гравитацията и степента на нагряване.

of varied materials, and when gravity and heat are in equilibrium, the weight of the outer materials exactly equals the temperature pressure of the underlying and interior gases. In many of the younger stars continued gravity condensation produces ever-heightening internal temperatures, and as internal heat increases, the interior X-ray pressure of supergas winds becomes so great that, in connection with the centrifugal motion, a sun begins to throw its exterior layers off into space, thus redressing the imbalance between gravity and heat.

Вашето слънце вече отдавна е достигнало относително равновесие между циклите на разширение и свиване – тези нарушения, които довеждат до гигантските пулсации на много от по-младите звезди. Понастоящем вашето слънце пресича границата на шестте милиарда години и функционира във фазата на най-голяма „пестеливост“. То ще продължава да свети със същата ефективност в течение на повече от двадесет и пет милиарда години. Възможно е то да претърпи период на частичен упадък на активността, продължителността на който ще бъде равна на сумарната продължителност на периодите на неговата младост и стабилизирана функция.

41:9.5 (465.5) Your own sun has long since attained relative equilibrium between its expansion and contraction cycles, those disturbances which produce the gigantic pulsations of many of the younger stars. Your sun is now passing out of its six billionth year. At the present time it is functioning through the period of greatest economy. It will shine on as of present efficiency for more than twenty-five billion years. It will probably experience a partially efficient period of decline as long as the combined periods of its youth and stabilized function.

10. ПРОИЗХОДЪТ НА ОБИТАЕМИТЕ СВЕТОВЕ

Някои от променливите звезди, в стадия на максимална или близки до нея пулсации, се намират в процес на пораждане на производни системи, много от които евентуално ще бъдат сходни с вашето слънце и въртящите се около него планети. Именно в такова състояние на мощни пулсации е пребивавало вашето слънце, когато към него се е приближила масивната система Ангона, вследствие на което повърхността на слънцето започнала да изхвърля истински потоци – непрекъснати слоеве – от материя. Силата на този процес продължила да нараства до най-близкото съположение, когато е бил достигнат пределът на слънчевата кохезия и изхвърлен огромен къс материя – предшественик на Слънчевата система. При аналогични обстоятелства максималното сближаване на притеглящото тяло понякога „изтръгва“ цели планети, съставляващи до една четвърт или една трета от цялото слънце. Тези крупни изтласквания

10. ORIGIN OF INHABITED WORLDS

41:10.1 (465.6) Some of the variable stars, in or near the state of maximum pulsation, are in process of giving origin to subsidiary systems, many of which will eventually be much like your own sun and its revolving planets. Your sun was in just such a state of mighty pulsation when the massive Angona system swung into near approach, and the outer surface of the sun began to erupt veritable streams — continuous sheets — of matter. This kept up with ever-increasing violence until nearest apposition, when the limits of solar cohesion were reached and a vast pinnacle of matter, the ancestor of the solar system, was disgorged. In similar circumstances the closest approach of the attracting body sometimes draws off whole planets, even a quarter or third of a sun. These major extrusions form certain peculiar cloud-bound types of worlds, spheres much like Jupiter and Saturn.

довеждат до образуването на особени, обвити в облаци светове – сфери, подобни на Юпитер и Сатурн.

При все това повечето слънчеви системи са имали изцяло различен произход, в сравнение с вашата, и това е вярно даже по отношение на тези, които са били образувани с помощта на гравитацинно-приливния механизъм. Но независимо от метода за образуване на света гравитацията винаги довежда до появата на система от типа слънчева – тоест централно слънце или черен остров с планети, спътници, спътници на спътниците и метеори.

Физическите аспекти на индивидуалните светове в голяма степен се определят от произхода, астрономическото положение и физическото обкръжение. Определящи фактори са също така възрастта, размерът, скоростта на завъртане и скоростта на преместване в пространството. Както за световете, образуващи се при свиването на газа, така и за тези, които се формират за сметка на акрецията на твърдото вещество, са характерни планини, а в млада възраст – ако техният размер не е твърде малък – наличие на вода и въздух. Световете, образувани при делението на разтопената маса, а също и колизионните светове понякога са лишени от крупни планински вериги.

На ранните си стадии на съществуване всички нови светове изпитват чести земетресения, за всички тях са типични значителни физически катаклизми; това е особено вярно за сферите, образуващи се при свиването на газа – светове, родили се от колосалните небулярни кръгове, останали след уплътняването и свиването на някои отделни светила. Планетите с двойствен произход, подобни на Урантия, преживяват по-малко бурна и неистова младост. Но и вашият свят е преминал през ранен период на мощни сътресения, характеризиращи се с вулкани, земетресения, наводнения и жестоки бури.

Урантия е сравнително изолирана сфера в покрайнините на Сатания, вашата Слънчева система, с едно изключение, на най-отдалечената от Йерусем, докато самата Сатания е втора по отдалеченост система на Норлатиадек, съзвездието, което понастоящем пресича външния край на Небадон. Вие действително сте били сред низшите на цялото творение, докато посвещението на Михаил не възвисило вашата планета до ниво на уважение и огромен вселенски интерес. Понякога последните стават първи и наистина низшият става най-висш.

41:10.2 (466.1) The majority of solar systems, however, had an origin entirely different from yours, and this is true even of those which were produced by gravity-tidal technique. But no matter what technique of world building obtains, gravity always produces the solar system type of creation; that is, a central sun or dark island with planets, satellites, subsatellites, and meteors.

41:10.3 (466.2) The physical aspects of the individual worlds are largely determined by mode of origin, astronomical situation, and physical environment. Age, size, rate of revolution, and velocity through space are also determining factors. Both the gas-contraction and the solid-accretion worlds are characterized by mountains and, during their earlier life, when not too small, by water and air. The molten-split and collisional worlds are sometimes without extensive mountain ranges.

41:10.4 (466.3) During the earlier ages of all these new worlds, earthquakes are frequent, and they are all characterized by great physical disturbances; especially is this true of the gas-contraction spheres, the worlds born of the immense nebular rings which are left behind in the wake of the early condensation and contraction of certain individual suns. Planets having a dual origin like Urantia pass through a less violent and stormy youthful career. Even so, your world experienced an early phase of mighty upheavals, characterized by volcanoes, earthquakes, floods, and terrific storms.

41:10.5 (466.4) Urantia is comparatively isolated on the outskirts of Satania, your solar system, with one exception, being the farthest removed from Jerusem, while Satania itself is next to the outermost system of Norlatiadek, and this constellation is now traversing the outer fringe of Nebadon. You were truly among the least of all creation until Michael's bestowal elevated your planet to a position of honor and great universe interest. Sometimes the last is first, while truly the least becomes greatest.

[Представено от Архангел, в сътрудничество с Управляващия на Енергийните Центрове на Небадон.]

41:10.6 (466.5) [Presented by an Archangel in collaboration with the Chief of Nebadon Power Centers.]

Документ 42. Енергия – разум и материя

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 42. ЕНЕРГИЯ – РАЗУМ И МАТЕРИЯ

Секции

Въведение
1. Райските сили и енергии
2. Всеобщите недуховни енергийни системи (ФИЗИЧЕСКИТЕ ЕНЕРГИИ)
3. Класификация на материята
4. Превръщането на енергията и материята
5. Проявленията на вълновата енергия
6. Ултиматоните, електроните и атомите
7. Атомната материя
8. Атомната кохезия
9. Натурфилософията
10. Всеобщите недуховни енергийни системи (Системите на материалния разум) (СИСТЕМИТЕ НА МАТЕРИАЛНИЯ РАЗУМ)
11. Вселенските механизми
12. Структурата и формата – господство на разума

PAPER 42
ENERGY — MIND AND MATTER

SECTIONS

Introduction
1. Paradise Forces and Energies
2. Universal Nonspiritual Energy Systems (Physical Energies)
3. Classification of Matter
4. Energy and Matter Transmutations
5. Wave-Energy Manifestations
6. Ultimatons, Electrons, and Atoms
7. Atomic Matter
8. Atomic Cohesion
9. Natural Philosophy
10. Universal Nonspiritual Energy Systems (Material Mind Systems)
11. Universe Mechanisms
12. Pattern and Form — Mind Dominance

Въведение

ФУНДАМЕНТЪТ на вселената е материален в този смисъл, че основата на цялото битие е енергия, а чистата енергия е управлявана от Всеобщия Баща. Силата, енергията е това единствено нещо, което е вечен паметник, демонстриращ и потвърждаващ съществуването и присъствието на Всеобщия Абсолют. Този обширен поток енергия, произтичащ от Райските Присъствия, никога не е прекъсвал,

INTRODUCTION

42:0.1 (467.1) THE foundation of the universe is material in the sense that energy is the basis of all existence, and pure energy is controlled by the Universal Father. Force, energy, is the one thing which stands as an everlasting monument demonstrating and proving the existence and presence of the Universal Absolute. This vast stream of energy proceeding from the Paradise Presences has never lapsed, never failed; there has never been a break in the infinite upholding.

никога не е губил сила; безкрайната поддръжка никога не е прекратявана.

Управлението на вселенската енергия винаги се извършва в съответствие с личната воля и премъдри те разпореждания на Всеобщия Баща. Това лично управление на проявената сила и циркулираща та енергия се видоизменя с равноправни актове и решения на Вечния Син, точно както и с общите цели на Сина и Бащата, които се изпълняват от Съвместния Извършител. Тези божествени същества действат лично и като индивиди; освен това те се изразяват в личностите и могъществото на почти безграничния брой на своите подчинени, всеки от които различно изразява вечното и божественото предназначение на вселената на вселените. Но тези функционални и условни модификации или превращения на божествена сила в никаква степен не намаляват истинността на твърдение то, че в определен аспект цялата сила-енергия се контролира от личностен Бог, пребиваващ във всеобщия център.

42:0.2 (467.2) The manipulation of universe energy is ever in accordance with the personal will and the all-wise mandates of the Universal Father. This personal control of manifested power and circulating energy is modified by the co-ordinate acts and decisions of the Eternal Son, as well as by the united purposes of the Son and the Father executed by the Conjoint Actor. These divine beings act personally and as individuals; they also function in the persons and powers of an almost unlimited number of subordinates, each variously expressive of the eternal and divine purpose in the universe of universes. But these functional and provisional modifications or transmutations of divine power in no way lessen the truth of the statement that all force-energy is under the ultimate control of a personal God resident at the center of all things.

1. РАЙСКИТЕ СИЛИ И ЕНЕРГИИ

Фундаментът на вселената е материален, но същността на живота е духовна. Бащата на духа е и прародител на вселените; вечният Баща на Изначалния Син е и вечностен източник на изначалния еталон – Райския Остров.

Като вселенски феномен материята – или енергията, тъй като те са само различни проявления на една и съща космическа реалност, е заключена във Всеобщия Баща. „Всичко съществува в Него.“ Може да изглежда, че материята открива вътрешна енергия и демонстрира собствена сила, но всички тези физически явления са свързани с енергията, която предполага наличието на произхождащи от Рая и зависещи от него гравитационни линии. В ядрото на ултиматона е първата поддаваща се на измерване форма на енергията – Раят.

Разновидността на енергията, неразривно свързана с материята и присъстваща във всеобщото пространство, е неизвестна на Урантия. Когато физиците най-после направят съответното откритие, те ще почувстват, че са разгадали – или че почти са разгадали – тайната на материята. Така те още с една крачка ще се приближат към Създателя; така те ще усвоят още един аспект на божествения метод; но това в никакъв смисъл не означава, че са намерили Бога, нито че са открили съществуването на материята или действието на законите на природата отделно от

1. PARADISE FORCES AND ENERGIES

42:1.1 (467.3) The foundation of the universe is material, but the essence of life is spirit. The Father of spirits is also the ancestor of universes; the eternal Father of the Original Son is also the eternity-source of the original pattern, the Isle of Paradise.

42:1.2 (467.4) Matter — energy — for they are but diverse manifestations of the same cosmic reality, as a universe phenomenon is inherent in the Universal Father. “In him all things consist.” Matter may appear to manifest inherent energy and to exhibit self-contained powers, but the lines of gravity involved in the energies concerned in all these physical phenomena are derived from, and are dependent on, Paradise. The ultimaton, the first measurable form of energy, has Paradise as its nucleus.

42:1.3 (467.5) There is innate in matter and present in universal space a form of energy not known on Urantia. When this discovery is finally made, then will physicists feel that they have solved, almost at least, the mystery of matter. And so will they have approached one step nearer the Creator; so will they have mastered one more phase of the divine technique; but in no sense will they have found God, neither will they have established the existence of matter or the operation of natural laws apart from the cosmic technique of Paradise and the motivating purpose of the Universal Father.

космическия метод на Рая и мотивиращия замисъл на Всеобщия Баща.

Но и след още по-голям прогрес и нови открития, след като Урантия премине огромен път в сравнение с днешното ниво на знания и вие се научите да управлявате енергийните изменения на електрическите единици от материята чак до видоизмененията на техните физически проявления – даже след целия този възможен прогрес учените никога няма да могат да създадат макар и един атом материя, да породят макар и един квант енергия или да прибавят към материята това, което ние наричаме живот.

Създаването на енергия и посвещаването на живота са прерогативи на Всеобщия Баща и неговите младши Създатели. Реката на енергията и живота е нескончаем поток, изтичащ от Божеството, всеобщо и единнно течение на Райска сила, разпространяваща се по цялото пространство. Тази божествена енергия изпълва цялото творение. Организаторите на силата поставят началото на такива изменения и въвеждат такива модификации на пространствена сила, които водят към възникване на енергия. Управляващите енергията преобразуват енергията в материя. Така възникват материалните светове. Носителите на Живота инициират в мъртвата материя тези процеси, които ние наричаме живот, материален живот. Управляващите Моронтийната Енергия изпълняват аналогични функции във всички преходни сфери между материалните и духовните светове. Висшите духовни Създатели пораждат сходни процеси в божествените форми енергия, в резултат на които се появяват висшите духовни форми на разумен живот.

На произтичащата от Рая енергия са присъщи божествени свойства. В енергията – чистата енергия, е отразена божествената организация; в нея се открива сходство с трима Богове, слети заедно в този вид, в който действат в центъра на вселената на вселените. Цялата сила води своето начало от Рая, изхожда от Райските Присъствия и се връща към него, явявайки се по своето същество проявление на безпричинната Причина – Всеобщия Баща; и без Отеца не би съществувало нищо от това, което съществува.

Силата, изхождаща от самосъществуващото Божество, сама по себе си е вечно съществуваща. Сила-енергията е нетленна, нерушима; тези проявления на Безкрайното могат да се подлагат на неограничени преобразувания, безкрайни превръщания и вечни видоизменения; но в

42:1.4 (468.1) Subsequent to even still greater progress and further discoveries, after Urantia has advanced immeasurably in comparison with present knowledge, though you should gain control of the energy revolutions of the electrical units of matter to the extent of modifying their physical manifestations — even after all such possible progress, forever will scientists be powerless to create one atom of matter or to originate one flash of energy or ever to add to matter that which we call life.

42:1.5 (468.2) The creation of energy and the bestowal of life are the prerogatives of the Universal Father and his associate Creator personalities. The river of energy and life is a continuous outpouring from the Deities, the universal and united stream of Paradise force going forth to all space. This divine energy pervades all creation. The force organizers initiate those changes and institute those modifications of space-force which eventuate in energy; the power directors transmute energy into matter; thus the material worlds are born. The Life Carriers initiate those processes in dead matter which we call life, material life. The Morontia Power Supervisors likewise perform throughout the transition realms between the material and the spiritual worlds. The higher spirit Creators inaugurate similar processes in divine forms of energy, and there ensue the higher spirit forms of intelligent life.

42:1.6 (468.3) Energy proceeds from Paradise, fashioned after the divine order. Energy — pure energy — partakes of the nature of the divine organization; it is fashioned after the similitude of the three Gods embraced in one, as they function at the headquarters of the universe of universes. And all force is circuited in Paradise, comes from the Paradise Presences and returns thereto, and is in essence a manifestation of the uncaused Cause — the Universal Father; and without the Father would not anything exist that does exist.

42:1.7 (468.4) Force derived from self-existent Deity is in itself ever existent. Force-energy is imperishable, indestructible; these manifestations of the Infinite may be subject to unlimited transmutation, endless transformation, and eternal metamorphosis; but in no sense or degree, not even to the slightest imaginable extent, could they

никакъв смисъл или степен, даже в най-малкото въобразимо отношение, те не могат и никога няма да могат да бъдат подложени на унищожение. Независимо от това, че енергията произтича от Безкрайното, тя не притежава безкрайност на проявлението. Съществуват външни предели на това, което се възприема днес като голямата вселена.

or ever shall they suffer extinction. But energy, though springing from the Infinite, is not infinitely manifest; there are outer limits to the presently conceived master universe.

Енергията е вечна, но не безкрайна; тя неизменно реагира на всеобхватната власт на Безкрайния. Силата и енергията се намират в непрекъснато движение; напускайки Рая, те трябва да се върнат там, даже ако за завършването на кръговрата са необходими много епохи. Целта или предназначението на това, което се поражда от Райските Божества, могат да бъдат само Раят или Божествата.

42:1.8 (468.5) Energy is eternal but not infinite; it ever responds to the all-embracing grasp of Infinity. Forever force and energy go on; having gone out from Paradise, they must return thereto, even if age upon age be required for the completion of the ordained circuit. That which is of Paradise Deity origin can have only a Paradise destination or a Deity destiny.

Всичко това потвърждава нашата вяра в кръгообразната, в някои отношения ограничена, но подредена и обширна вселена на вселените. Ако това не беше така, то рано или късно щяха да се появят първите признаци на намаляване количеството на енергията. Всички закони, организации, управление и свидетелствата на изследователите на вселената – всичко показва съществуването на безкраен Бог, но засега все още крайна вселена, кръгообразност на безкрайно съществуване, което е практически неограничено, но все пак крайно в сравнение с безкрайността.

42:1.9 (468.6) And all this confirms our belief in a circular, somewhat limited, but orderly and far-flung universe of universes. If this were not true, then evidence of energy depletion at some point would sooner or later appear. All laws, organizations, administration, and the testimony of universe explorers — everything points to the existence of an infinite God but, as yet, a finite universe, a circularity of endless existence, well-nigh limitless but, nevertheless, finite in contrast with infinity.

2. ВСЕОБЩИТЕ НЕДУХОВНИ ЕНЕРГИЙНИ СИСТЕМИ (ФИЗИЧЕСКИТЕ ЕНЕРГИИ)

2. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (PHYSICAL ENERGIES)

Наистина е трудно да се подберат подходящи английски думи, с помощта на които могат да бъдат назовани и описани различните нива на сила и енергия: физическа, разумна или духовна. В настоящите повествувания ние не можем напълно да следваме приетите при вас определения за сила, енергия и мощност. Бедността на езиковите средства ни принуждава да използваме тези термини с различни значения. Например, в настоящия документ думата *energy* (енергия) означава всички аспекти и форми на осезаемото движение, действие и потенциал, докато *force* (сила) се прилага към предгравитационните, а *power* (енергия, мощност, сила) – към постгравитационните стадии на енергията.

42:2.1 (469.1) It is indeed difficult to find suitable words in the English language whereby to designate and wherewith to describe the various levels of force and energy — physical, mindal, or spiritual. These narratives cannot altogether follow your accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must use these terms in multiple meanings. In this paper, for example, the word *energy* is used to denote all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential, while *force* is applied to the pregravity, and *power* to the postgravity, stages of energy.

При все това аз ще се опитам да намаля концептуалната бъркотия, като предположа, че би било целесъобразно да приемем следната класификация на физическата енергия:

42:2.2 (469.2) I will, however, endeavor to lessen conceptual confusion by suggesting the advisability of adopting the following classification for cosmic force, emergent energy, and universe

космическа сила, възникваща енергия и вселенска сила – физическа енергия.

1 . *Пространствен потенциал.* Това е безспорното свободно пространствено присъствие на Безусловния Абсолют. В екстензивността на това понятие влиза вселенският пространствено-силов потенциал, заключен във функционалната тоталност на Безусловния Абсолют, докато интензивността на това понятие включва тоталността на космическата реалност – вселените, която се излъчва от вечността на нямащия начало и край, неподвижен и неизменен Райски Остров.

Възможно е феномените, свойствени на долния Рай, да включват три зони на присъствие и действие на абсолютна сила: осевата зона на Безусловния Абсолют, зоната на самия Райски Остров и промеждутъчната зона на някои неопознати изравняващи и компенсиращи фактори или функции. Имащи вид на три концентрични кръга, тези зони са център на Райския цикъл на космическата реалност.

Пространственият потенциал е предреалност; той се отнася към областта на Безусловния Абсолют и се подчинява само на личното господство на Всеобщия Баща независимо от видимостта на това, че се поддава на изменения под въздействието на Първичните Главни Организатори на Силата.

На Уверса пространствения потенциал го наричат АБСОЛУТА.

2 . *Изначална сила.* Тя представлява първото съществено изменение в пространствения потенциал и може да е една от функциите на Безусловния Абсолют в долния Рай. Ние знаем, че пространственото присъствие, изхождащо от долния Рай, по някакъв начин се модифицира от входящото. Но независимо от всякакви подобни отношения общопризнатото превръщане на пространствения потенциал в изначална сила е първичната диференцираща функция на създаващото напрегнатост присъствие на живите Райски организатори на силата.

Пасивната и потенциална сила става активна и изначална в отговор на съпротивлението, създадено от пространственото присъствие на Първичните Възникнали Главни Организатори на Силата. Силата сега преминава от изключителната област на Безусловния Абсолют в областта на множествените реакции – реакции на някои първоначални движения, инициирани от Бога на Действието, а след това – на някои уравновесяващи движения, изхождащи от Безусловния Абсолют. Явно изначалната сила реагира на трансценденталната причинност

power — physical energy:

42:2.3 (469.3) 1. *Space potency.* This is the unquestioned free space presence of the Unqualified Absolute. The extension of this concept connotes the universe force-space potential inherent in the functional totality of the Unqualified Absolute, while the intension of this concept implies the totality of cosmic reality — universes — which emanated eternitywise from the never-beginning, never-ending, never-moving, never-changing Isle of Paradise.

42:2.4 (469.4) The phenomena indigenous to the nether side of Paradise probably embrace three zones of absolute force presence and performance: the fulcral zone of the Unqualified Absolute, the zone of the Isle of Paradise itself, and the intervening zone of certain unidentified equalizing and compensating agencies or functions. These triconcentric zones are the centrum of the Paradise cycle of cosmic reality.

42:2.5 (469.5) Space potency is a prereality; it is the domain of the Unqualified Absolute and is responsive only to the personal grasp of the Universal Father, notwithstanding that it is seemingly modifiable by the presence of the Primary Master Force Organizers.

42:2.6 (469.6) On Uversa, space potency is spoken of as ABSOLUTA.

42:2.7 (469.7) 2. *Primordial force.* This represents the first basic change in space potency and may be one of the nether Paradise functions of the Unqualified Absolute. We know that the space presence going out from nether Paradise is modified in some manner from that which is incoming. But regardless of any such possible relationships, the openly recognized transmutation of space potency into primordial force is the primary differentiating function of the tension-presence of the living Paradise force organizers.

42:2.8 (469.8) Passive and potential force becomes active and primordial in response to the resistance afforded by the space presence of the Primary Eventuated Master Force Organizers. Force is now emerging from the exclusive domain of the Unqualified Absolute into the realms of multiple response — response to certain primal motions initiated by the God of Action and thereupon to certain compensating motions emanating from the Universal Absolute. Primordial force is seemingly reactive to transcendental causation in proportion to absoluteness.

пропорционално на абсолютността.

Понякога за изначалната сила говорят като за *чиста енергия.* На Уверса я наричат СЕГРЕГАТА.

3. а е достатъчно за преобразуване на пространствения потенциал в изначална сила и именно в такова активирано пространствено поле същите тези организатори на силата пристъпват към своите изходни и активни действия. Изначалната сила трябва да премине през два отделни стадия на преобразуване в сферите на проявление на енергията, преди да се появи като вселенска енергия. Тези две нива на възникваща енергия са:

а . *Силова енергия.* Това е могъщата, насочена, свързана с преместването на маса и висока напрегнатост и проявяваща се в принудителни реакции енергия – гигантски енергийни системи, приведени в движение чрез действията на първичните организатори на силата. В началото тази първична, или силова, енергия не реагира по определен начин на гравитационното притегляне на Рая, макар че вероятно открива сумарно-масова или пространствено-насочена реакция на съвкупната група абсолютни влияния, изхождащи от долния Рай. Когато енергията достига нивото на начално реагиране на кръговия обхват на абсолютна гравитация на Рая, първичните организатори на силата отстъпват своето място на своите вторични партньори.

б . *Гравитационна енергия.* Появяващата се сега енергия, реагираща на гравитацията, носи в себе си потенциала на вселенска енергия и става активната предшественица на цялата вселенска материя. Тази вторична, или гравитационна, енергия е продуктът от еволюцията на енергията в резултат от притискащото присъствие и тенденциите към упражняване на напрегнатост от Спомагателните Трансцендентални Главни Организатори на Силата. В отговор на действията на тези управляващи силата пространствената енергия бързо преминава от силов в гравитационен стадий и така започва да реагира непосредствено на кръговия обхват на Райската (абсолютна) гравитация, едновременно откривайки известна ответна реакция на въздействието на линейната гравитация, присъща на появяващата се скоро материална маса от електронния или постелектронен стадий на енергията и материята. С появата на реакция спрямо гравитацията Обединените Главни Организатори на Силата могат да напуснат енергийните циклони на пространството, ако съществува възможност да назначат в тази

42:2.9 (469.9) Primordial force is sometimes spoken of as *pure energy;* on Uversa we refer to it as SEGREGATA.

42:2.10 (470.1) 3. *Emergent energies.* The passive presence of the primary force organizers is sufficient to transform space potency into primordial force, and it is upon such an activated space field that these same force organizers begin their initial and active operations. Primordial force is destined to pass through two distinct phases of transmutation in the realms of energy manifestation before appearing as universe power. These two levels of emerging energy are:

42:2.11 (470.2) a. *Puissant energy.* This is the powerful-directional, mass-movemented, mighty-tensioned, and forcible-reacting energy — gigantic energy systems set in motion by the activities of the primary force organizers. This primary or puissant energy is not at first definitely responsive to the Paradise-gravity pull though probably yielding an aggregate-mass or space-directional response to the collective group of absolute influences operative from the nether side of Paradise. When energy emerges to the level of initial response to the circular and absolute-gravity grasp of Paradise, the primary force organizers give way to the functioning of their secondary associates.

42:2.12 (470.3) b. *Gravity energy.* The now-appearing gravity-responding energy carries the potential of universe power and becomes the active ancestor of all universe matter. This secondary or gravity energy is the product of the energy elaboration resulting from the pressure-presence and the tension-trends set up by the Associate Transcendental Master Force Organizers. In response to the work of these force manipulators, space-energy rapidly passes from the puissant to the gravity stage, thus becoming directly responsive to the circular grasp of Paradise (absolute) gravity while disclosing a certain potential for sensitivity to the linear-gravity pull inherent in the soon appearing material mass of the electronic and the postelectronic stages of energy and matter. Upon the appearance of gravity response, the Associate Master Force Organizers may retire from the energy cyclones of space provided the Universe Power Directors are assignable to that field of action.

област от дейността Управляващите Вселенската Енергия.

Ние нямаме някаква определена представа за ранните стадии на развитие на силата, но осъзнаваме разумното действие на Пределния върху двете нива на проявление на възникващата енергия. В съвкупност силовата и гравитационна енергия на Уверса я наричат *УЛТИМАТА.*

4 . *Вселенска енергия.* Пространствената сила е превърната в енергия на пространството, а оттам – в енергия на гравитационен контрол. Така физическата енергия е достигнала в своето развитие такова състояние, когато може да бъде насочена по енергийните канали и да бъде заставена да служи за разнообразните цели на вселенските Създатели. Това се осъществява чрез многобройни управляващи, центрове и регулатори на физическа енергия в голямата вселена – организираните и населени творения. Тези Управляващи Вселенската Енергия поемат върху себе си повече или по-малко управлението на двадесет и една от тридесетте фази на енергията, съставляващи днешната енергийна система на седемте свръхвселени. Тази област от сила-енергия-материя е сферата на разумна дейност на Седмократния, който се подчинява на пространствено-времевото свръхуправление на Върховния.

На Уверса областта от вселенска енергия я наричат *ГРАВИТА.*

5 . *Енергия на Хавона.* В концептуално отношение това повествувание се движи към Рая успоредно с превръщането на пространствената сила и постепенен изход към нивото на действие на физическата енергия на вселените на времето и пространството. Ако продължи движението към Рая, то следваща по ред ще бъде пред-съществуващата фаза на енергията, характерна за централната вселена. Изглежда, сякаш тук еволюционният цикъл се обръща към самия себе си; изглежда, сякаш физическата енергия започва сега обратно движение към силата, но към такава сила, която по своята природа напълно се отличава от пространствения потенциал и изначалната сила. Енергийните системи на Хавона не са двойствени – те са тройствени; това е енергийната област на Съвместния Извършител, функциониращ от името на Райската Троица.

На Уверса тези хавонски видове енергии са известни като *ТРИАТА.*

6 . *Трансцендентална енергия.* Тази енергийна система функционира на и от горния

42:2.13 (470.4) We are quite uncertain regarding the exact causes of the early stages of force evolution, but we recognize the intelligent action of the Ultimate in both levels of emergent-energy manifestation. Puissant and gravity energies, when regarded collectively, are spoken of on Uversa as ULTIMATA.

42:2.14 (470.5) 4. *Universe power.* Space-force has been changed into space-energy and thence into the energy of gravity control. Thus has physical energy been ripened to that point where it can be directed into channels of power and made to serve the manifold purposes of the universe Creators. This work is carried on by the versatile directors, centers, and controllers of physical energy in the grand universe — the organized and inhabited creations. These Universe Power Directors assume the more or less complete control of twenty-one of the thirty phases of energy constituting the present energy system of the seven superuniverses. This domain of power-energy-matter is the realm of the intelligent activities of the Sevenfold, functioning under the time-space overcontrol of the Supreme.

42:2.15 (470.6) On Uversa we refer to the realm of universe power as GRAVITA.

42:2.16 (470.7) 5. *Havona energy.* In concept this narrative has been moving Paradiseward as transmuting space-force has been followed, level by level, to the working level of the energy-power of the universes of time and space. Continuing Paradiseward, there is next encountered a pre-existent phase of energy which is characteristic of the central universe. Here the evolutionary cycle seems to turn back upon itself; energy-power now seems to begin to swing back towards force, but force of a nature very unlike that of space potency and primordial force. Havona energy systems are not dual; they are triune. This is the existential energy domain of the Conjoint Actor, functioning in behalf of the Paradise Trinity.

42:2.17 (471.1) On Uversa these energies of Havona are known as TRIATA.

42:2.18 (471.2) 6. *Transcendental energy.* This energy system operates on and from the upper level of

Рай, при което нейното действие обхваща само абсонитните народи. На Уверса тя е получила названието *ТРАНОСТА.*

7 . *Монота.* Енергията е родствена на божествеността, когато тя е енергия на Рая. Ние сме склонни да смятаме, че монота представлява живата недуховна енергия на Рая – съществуващ във вечността дубликат на живата, духовна енергия на Изначалния Син; с това се обяснява съществуването на недуховната енергийна система на Всеобщия Баща.

Ние сме неспособни да направим разлика между *природата* на Райския Дух и Райската монота; те са очевидно еднакви. Те имат различни имена, но малко може да ви се разкаже за една реалност, чиито духовно и недуховно проявления се отличават само по *названията* си.

Ние знаем, че крайните създания са способни да достигат опита от поклонение на Всеобщия Баща посредством служенето на Бог-Седмократния и Настройчиците на Съзнанието, но ние се съмняваме в това, че някоя субабсолютна личност – даже управляващите енергията, би могла да разбере енергийната безкрайност на Първия Велик Източник и Център. Едно е несъмнено: дори управляващите енергията да са запознати с метода за превръщане на пространствената сила, те не разкриват тази тайна на останалите от нас. Аз смятам, че те не разбират докрай функцията на организаторите на силата.

Самите управляващи енергията са енергийни катализатори; с други думи, със своето присъствие те довеждат до сегментация, организация и обединяване на енергията в структурни единици. И всичко това означава, че в самата енергия трябва да се заключава нещо, заставящо я да реагира по подобен начин в присъствието на тези силови организми. Мелхиседек от Небадон вече отдавна са формулирали феномена превръщане на космическата сила във вселенска енергия като една от седемте „безкрайности на божествеността“. В този аспект такова е пределното ниво, на което вие ще можете да се издигнете в локалната вселена.

Независимо от нашата неспособност в пълна степен да разберем произхода, същността и превръщането на космическата сила ние сме добре запознати с всички аспекти на поведението на възникващата енергия, започвайки с появата на непосредствената и безпогрешна реакция на действието на гравитацията на Рая –

Paradise and only in connection with the absonite peoples. On Uversa it is denominated TRANOSTA.

42:2.19 (471.3) 7. *Monota.* Energy is close of kin to divinity when it is Paradise energy. We incline to the belief that monota is the living, nonspirit energy of Paradise — an eternity counterpart of the living, spirit energy of the Original Son — hence the nonspiritual energy system of the Universal Father.

42:2.20 (471.4) We cannot differentiate the *nature* of Paradise spirit and Paradise monota; they are apparently alike. They have different names, but you can hardly be told very much about a reality whose spiritual and whose nonspiritual manifestations are distinguishable only by *name.*

42:2.21 (471.5) We know that finite creatures can attain the worship experience of the Universal Father through the ministry of God the Sevenfold and the Thought Adjusters, but we doubt that any subabsolute personality, even power directors, can comprehend the energy infinity of the First Great Source and Center. One thing is certain: If the power directors are conversant with the technique of the metamorphosis of space-force, they do not reveal the secret to the rest of us. It is my opinion that they do not fully comprehend the function of the force organizers.

42:2.22 (471.6) These power directors themselves are energy catalyzers; that is, they cause energy to segment, organize, or assemble in unit formation by their presence. And all this implies that there must be something inherent in energy which causes it thus to function in the presence of these power entities. The Nebadon Melchizedeks long since denominated the phenomenon of the transmutation of cosmic force into universe power as one of the seven “infinities of divinity.” And that is as far as you will advance on this point during your local universe ascension.

42:2.23 (471.7) Notwithstanding our inability fully to comprehend the origin, nature, and transmutations of cosmic force, we are fully conversant with all phases of emergent-energy behavior from the times of its direct and unmistakable response to the action of Paradise gravity — about the time of the beginning of the function of the superuniverse power directors.

например, от това време, когато към своите функции пристъпват управляващите енергията на свръхвселената.

3. КЛАСИФИКАЦИЯ НА МАТЕРИЯТА

Във всички вселени, с изключение на централната, материята е идентична. Физическите свойства на материята зависят от скоростта на въртене на съставляващите я елементи, от броя и размерите на въртящите се елементи, от тяхното разстояние от ядреното тяло или от пространственото съдържание на материята, както и от присъствието на някои сили, засега все още неоткрити на Урантия.

В разнообразните слънца, планети и космически тела са представени десет основни вида вещества:

1.Ултиматонна материя – изначалните физически единици на материалното битие, частиците енергия, от които се образуват електроните.

2. Субелектронна материя – стадият на слънчевите свръхгазове, който се характеризира с експлозивно и отблъскващо действие.

3. Електронна материя – електрическият стадий на диференциация на материята: електрони, протони и различни други частици, вземащи участие в разнообразния строеж на електронните групи.

4. Субатомна материя – материя, широко разпространена в недрата на горещите слънца.

5. Деформирани атоми – срещат се в изстиващите слънца и по цялото пространство.

6. Йонизирана материя – отделни атоми, лишени от своите външни (химически активни) електрони вследствие електрическа, термична или рентгенова активност, както и под въздействието на разтворители.

7. Атомна материя – химичен стадий на организация на елементите, съставните частици на молекулярната, или видима, материя.

8. Молекулярен стадий на материята – материята в този вид, в който тя съществува на Урантия в състояние на относително устойчива материализация при обичайни условия.

9. Радиоактивна материя – разрушителното свойство и активност на по-

3. CLASSIFICATION OF MATTER

42:3.1 (471.8) Matter in all universes, excepting in the central universe, is identical. Matter in its physical properties depends on the revolutionary rates of its component members, the number and size of the revolving members, their distance from the nuclear body or the space content of matter, as well as on the presence of certain forces as yet undiscovered on Urantia.

42:3.2 (471.9) In the varied suns, planets, and space bodies there are ten grand divisions of matter:

42:3.3 (472.1) 1. Ultimatonic matter — the prime physical units of material existence, the energy particles which go to make up electrons.

42:3.4 (472.2) 2. Subelectronic matter — the explosive and repellent stage of the solar supergases.

42:3.5 (472.3) 3. Electronic matter — the electrical stage of material differentiation — electrons, protons, and various other units entering into the varied constitution of the electronic groups.

42:3.6 (472.4) 4. Subatomic matter — matter existing extensively in the interior of the hot suns.

42:3.7 (472.5) 5. Shattered atoms — found in the cooling suns and throughout space.

42:3.8 (472.6) 6. Ionized matter — individual atoms stripped of their outer (chemically active) electrons by electrical, thermal, or X-ray activities and by solvents.

42:3.9 (472.7) 7. Atomic matter — the chemical stage of elemental organization, the component units of molecular or visible matter.

42:3.10 (472.8) 8. The molecular stage of matter — matter as it exists on Urantia in a state of relatively stable materialization under ordinary conditions.

42:3.11 (472.9) 9. Radioactive matter — the disorganizing tendency and activity of the heavier

тежки елементи в условията на умерено нагряване и отслабено гравитационно налягане.

10. Разрушена материя – относително неизменната материя от изстинали или мъртви светила. В действителност материята от този вид не е неизменна; в нея се открива определена ултиматонна – и даже електронна – активност, но тези частици се намират много близо една до друга, а скоростта на тяхното въртене е изключително забавена.

Посочената по-горе класификация на материята се отнася по-скоро към нейната организация, отколкото към тези форми, в които тя се възприема от създадените същества. Тук също така не се отчитат стадиите на съществуване на енергията, предшестващи възникването на енергия, а също така и вечните материализации в Рая и в централната вселена.

elements under conditions of moderate heat and diminished gravity pressure.

42:3.12 (472.10) 10. Collapsed matter — the relatively stationary matter found in the interior of the cold or dead suns. This form of matter is not really stationary; there is still some ultimatonic even electronic activity, but these units are in very close proximity, and their rates of revolution are greatly diminished.

42:3.13 (472.11) The foregoing classification of matter pertains to its organization rather than to the forms of its appearance to created beings. Neither does it take into account the pre-emergent stages of energy nor the eternal materializations on Paradise and in the central universe.

4. ПРЕВРЪЩАНЕТО НА ЕНЕРГИЯТА И МАТЕРИЯТА

Светлината, топлината, електричеството, магнетизмът, химизмът и материята по своя произход, природа и предназначение са едно и също, точно както и другите материални реалности, засега все още неоткрити на Урантия.

Ние не докрай разбираме почти безбройните изменения, на които може да се подлага физическата енергия. В една вселена тя се проявява под формата на светлина, в друга – като светлина и топлина, в трета – под формата на неизвестни на Урантия форми на енергия; в продължение на милиони и милиони години тя може да се появява под формата на активна, нарастваща електрическа енергия или магнетизъм; а още по-късно, в една от последващите вселени, тя може отново да стане една от формите на променлива материя, която, претърпявайки редица метаморфози, изчезва (външно, физически) в един от огромните катаклизми в реалиите. А след това, след безброй епохи и безкрайни скитания по безбройните вселени, тази енергия може отново да се прояви, нееднократно изменяйки своята форма и потенциал; и така продължават тези видоизменения в продължение на сменящите се епохи в неизброимите реалии. Така материята неотклонно се движи напред, претърпявайки преобразуване във времето, но неизменно завъртайки се по кръга на вечността; даже ако в течение на продължително време нещо препятства

4. ENERGY AND MATTER TRANSMUTATIONS

42:4.1 (472.12) Light, heat, electricity, magnetism, chemism, energy, and matter are — in origin, nature, and destiny — one and the same thing, together with other material realities as yet undiscovered on Urantia.

42:4.2 (472.13) We do not fully comprehend the almost endless changes to which physical energy may be subject. In one universe it appears as light, in another as light plus heat, in another as forms of energy unknown on Urantia; in untold millions of years it may reappear as some form of restless, surging electrical energy or magnetic power; and still later on it may again appear in a subsequent universe as some form of variable matter going through a series of metamorphoses, to be followed by its outward physical disappearance in some great cataclysm of the realms. And then, after countless ages and almost endless wandering through numberless universes, again may this same energy re-emerge and many times change its form and potential; and so do these transformations continue through successive ages and throughout countless realms. Thus matter sweeps on, undergoing the transmutations of time but swinging ever true to the circle of eternity; even if long prevented from returning to its source, it is ever responsive thereto, and it ever proceeds in the path ordained by the Infinite Personality who sent it forth.

завръщането на материята към нейния източник, тя неизменно реагира на него и продължава своя път, предопределен от Безкрайната Личност, която я е изпратила.

Енергийните центрове и техните партньори имат най-непосредствено отношение към привеждането на ултиматона в орбитите и въртенето на електрона. Тези уникални същества контролират и съединяват енергията благодарение на своето умело боравене с основните единици материализирана енергия – ултиматоните. Те се разпореждат с енергията, циркулираща в това първично състояние. В сътрудничество с физическите регулатори те са способни ефективно да контролират и направляват енергията, даже след като тя премине на електрическо ниво – така наричаният електронен стадий. Но мащабът на техните действия изключително се стеснява, когато електронно организираната енергия попада във водовъртежа на атомните системи. След подобна материализация тези енергии се оказват в пълна зависимост от силата на притегляне на линейната гравитация.

Гравитацията оказва позитивно въздействие върху силовите трасета и енергийните канали на енергийните центрове и физическите регулатори, но тези същества притежават само отрицателно отношение към гравитацията, което е проявление на техните антигравитационни свойства.

По цялото пространство студът и други фактори участват в създателната трансформация на ултиматоните в електрони. Топлината е мярка за електронна активност, докато студът означава просто отсъствие на топлина, относителен енергиен покой – статута на всеобщ силов заряд на пространството, в случай че нито възникващата енергия, нито организираната материя не присъстват и не реагират на гравитацията.

Именно присъствието и действието на гравитацията препятстват появата на теоретическата абсолютна нула, тъй като температурата на междузвездното пространство не е равна на абсолютна нула. В цялото организирано пространство има реагиращи на гравитацията енергийни потоци, силови контури и ултиматонна активност, а също и организиращи електронни енергии. Всъщност пространството не е празно. Така и атмосферата на Урантия става все по-разредена и на височина около четири хиляди и осемстотин километра започва да преминава в обща пространствена материя, обичайна за дадения регион на вселената. В най-близкото празно пространство, известно в Небадон, във всеки кубически инч [16,4 cm3] се наброяват

42:4.3 (473.1) The power centers and their associates are much concerned in the work of transmuting the ultimaton into the circuits and revolutions of the electron. These unique beings control and compound power by their skillful manipulation of the basic units of materialized energy, the ultimatons. They are masters of energy as it circulates in this primitive state. In liaison with the physical controllers they are able to effectively control and direct energy even after it has transmuted to the electrical level, the so-called electronic stage. But their range of action is enormously curtailed when electronically organized energy swings into the whirls of the atomic systems. Upon such materialization, these energies fall under the complete grasp of the drawing power of linear gravity.

42:4.4 (473.2) Gravity acts positively on the power lanes and energy channels of the power centers and the physical controllers, but these beings have only a negative relation to gravity — the exercise of their antigravity endowments.

42:4.5 (473.3) Throughout all space, cold and other influences are at work creatively organizing ultimatons into electrons. Heat is the measurement of electronic activity, while cold merely signifies absence of heat — comparative energy rest — the status of the universal force-charge of space provided neither emergent energy nor organized matter were present and responding to gravity.

42:4.6 (473.4) Gravity presence and action is what prevents the appearance of the theoretical absolute zero, for interstellar space does not have the temperature of absolute zero. Throughout all organized space there are gravity-responding energy currents, power circuits, and ultimatonic activities, as well as organizing electronic energies. Practically speaking, space is not empty. Even the atmosphere of Urantia thins out increasingly until at about three thousand miles it begins to shade off into the average space matter in this section of the universe. The most nearly empty space known in Nebadon would yield about one hundred ultimatons — the equivalent of one electron — in each cubic inch. Such scarcity of matter is regarded as practically empty space.

сто ултиматона – еквивалентът на един електрон. Такава разреденост на материята се смята за практически празно пространство.

Температурата – топлината и студът, са вторият по значение фактор в областта на еволюцията на енергията и материята, отстъпвайки само на гравитацията. Ултиматоните послушно се подчиняват на екстремални температури. Ниските температури са благоприятни за някои форми на електронен строеж и атомно натрупване, докато високите температури опростявт всевъзможните разцепвания на атомите и дезинтеграцията на материята.

Високата температура и налягането, съществуващи при определени състояния в недрата на слънцата, могат да разрушат всички освен най-простите асоциации на материята. По такъв начин високата температура е способна да преодолее гравитационната устойчивост. Но никакви от известните слънчеви температури или налягания не са в състояние да превърнат отново ултиматоните в силова енергия.

Пламтящите слънца могат да преобразуват материята в различни видове енергия, докато черните светове и цялото външно пространство са способни да забавят електронната и ултиматонна активност до стадия на превръщане на тези енергии в такава материя, от която са създадени световете. Някои електронни асоциации от закрит тип, точно както и много от асоциациите на ядрената материя, се образуват при изключително ниските температури в откритото пространство и по-късно се увеличават за сметка на обединяването с по-големи натрупвания материализираща енергия.

Във всички тези нескончаеми превръщания на енергия и материя ние сме длъжни да отчитаме въздействието на гравитационно налягане, а също и антигравитационното поведение на ултиматонните енергии при някои състояния, определяни от температурата, скоростта и въртенето. Температурата, енергийните токове, разстоянието и присъствието на живите организатори на силата и управляващите енергията също влияят върху всички преобразуващи явления на енергията и материята.

Увеличаването на масата в материята е равно на увеличаването на енергията, разделена на квадрата на скоростта на светлината. В динамично отношение работата, която може да свърши намиращата се в състояние на покой материя, е равна на

42:4.7 (473.5) Temperature — heat and cold — is secondary only to gravity in the realms of energy and matter evolution. Ultimatons are humbly obedient to temperature extremes. Low temperatures favor certain forms of electronic construction and atomic assembly, while high temperatures facilitate all sorts of atomic breakup and material disintegration.

42:4.8 (473.6) When subjected to the heat and pressure of certain internal solar states, all but the most primitive associations of matter may be broken up. Heat can thus largely overcome gravity stability. But no known solar heat or pressure can convert ultimatons back into puissant energy.

42:4.9 (473.7) The blazing suns can transform matter into various forms of energy, but the dark worlds and all outer space can slow down electronic and ultimatonic activity to the point of converting these energies into the matter of the realms. Certain electronic associations of a close nature, as well as many of the basic associations of nuclear matter, are formed in the exceedingly low temperatures of open space, being later augmented by association with larger accretions of materializing energy.

42:4.10 (473.8) Throughout all of this never-ending metamorphosis of energy and matter we must reckon with the influence of gravity pressure and with the antigravity behavior of the ultimatonic energies under certain conditions of temperature, velocity, and revolution. Temperature, energy currents, distance, and the presence of the living force organizers and the power directors also have a bearing on all transmutation phenomena of energy and matter.

42:4.11 (474.1) The increase of mass in matter is equal to the increase of energy divided by the square of the velocity of light. In a dynamic sense the work which resting matter can perform is equal to the energy expended in bringing its parts together from Paradise minus the resistance of the forces overcome in transit and the attraction

енергията, загубена за доставката на нейните съставни части от Рая, минус съпротивлението на силите, преодолени при преноса и взаимното притегляне на частите от материята една към друга.

За съществуването на доелектронна форма на материята указват двете атомни тегла на оловото. Оловото на изначалната формация тежи малко повече от това, което се получава в процеса на разцепване на урана чрез излъчвания на радия; и тази разлика в атомното тегло представлява действителната загуба на енергия при атомния разпад.

В полза на относителната цялост на материята говори и този факт, че енергията може да се поглъща или освобождава само в тези точни количества, които урантийските физици нарекоха кванти. Това мъдро условие, съществуващо в материалните светове, позволява на вселените да функционират успешно.

Количеството свързана или освободена енергия при изменение на електроните или други позиции винаги са равни на „кванта“ или кратната на него величина, но колебателното или вълнообразно поведение на такива единици енергия изцяло се определя от размерите на съответните материални структури. Подобни вълнообразни енергийни пулсации 860 пъти превишават диаметъра на ултиматоните, електроните, атомите или другите частици, показващи такива свойства. Нескончаемата бъркотия, съпровождаща наблюденията на вълновата механика над поведението на кванта, се обяснява с налагането на енергийните вълни: два върха могат да се обединят до образуване на връх с двойна височина, докато връх и подножие могат да се съединят, водейки до взаимно изключване.

exerted by the parts of matter on one another.

42:4.12 (474.2) The existence of pre-electronic forms of matter is indicated by the two atomic weights of lead. The lead of original formation weighs slightly more than that produced through uranium disintegration by way of radium emanations; and this difference in atomic weight represents the actual loss of energy in the atomic breakup.

42:4.13 (474.3) The relative integrity of matter is assured by the fact that energy can be absorbed or released only in those exact amounts which Urantia scientists have designated quanta. This wise provision in the material realms serves to maintain the universes as going concerns.

42:4.14 (474.4) The quantity of energy taken in or given out when electronic or other positions are shifted is always a “quantum” or some multiple thereof, but the vibratory or wavelike behavior of such units of energy is wholly determined by the dimensions of the material structures concerned. Such wavelike energy ripples are 860 times the diameters of the ultimatons, electrons, atoms, or other units thus performing. The never-ending confusion attending the observation of the wave mechanics of quantum behavior is due to the superimposition of energy waves: Two crests can combine to make a double-height crest, while a crest and a trough may combine, thus producing mutual cancellation.

5. ПРОЯВЛЕНИЯТА НА ВЪЛНОВАТА ЕНЕРГИЯ

В свръхвселената Орвонтон съществуват сто октави вълнова енергия. От тези сто групи на проявление на енергията на Урантия изцяло или частично са известни шестдесет и четири. На слънчевите лъчи се падат четири октави по свръхвселенската ска́ла, при което видимите лъчи обхващат една октава – четиридесет и шестата от дадения ред. След нея идва ултравиолетовата група, докато десет октави нагоре съответстват на рентгеновите лъчи, следвани от гама-лъчите на радия. Тридесет и две октави над видимата светлина на слънцето представляват лъчите енергия на

5. WAVE-ENERGY MANIFESTATIONS

42:5.1 (474.5) In the superuniverse of Orvonton there are one hundred octaves of wave energy. Of these one hundred groups of energy manifestations, sixty-four are wholly or partially recognized on Urantia. The sun’s rays constitute four octaves in the superuniverse scale, the visible rays embracing a single octave, number forty-six in this series. The ultraviolet group comes next, while ten octaves up are the X rays, followed by the gamma rays of radium. Thirty-two octaves above the visible light of the sun are the outer-space energy rays so frequently commingled with their associated highly energized minute particles of matter. Next downward from visible sunlight

външното пространство, които толкова често биват обърквани със свързаните с тях и силно възбудени най-малки частици от материята. Спускайки се по скалата надолу, след видимата светлина идват инфрачервените лъчи, а следващите тридесет октави надолу представляват диапазона на радиопредаванията.

От гледна точка на урантийската научна мисъл на двадесети век вълнообразните проявления на енергията могат да се класифицират в следните десет групи:

1 . *Инфраултиматонни лъчи* – гранични въртения на ултиматоните, започващи да приемат определена форма. Този е първият стадий на възникваща енергия, на който може да се регистрират и измерват вълнообразни явления.

2 . *Ултиматонни лъчи.* Съсредоточаването на енергията в най-малките сфери на ултиматоните довежда до появата в обема на пространството на колебания, поддаващи се на откриване и измерване. И дълго преди физиците да открият ултиматона, те несъмнено ще открият феномена на тези изливащи се на Урантия лъчи. Тези къси и мощни лъчи представляват изначалната активност на ултиматоните, забавяни до такова състояние, когато изменението на техните свойства довежда до електронна организация на материята. С обединението на ултиматоните в електрони се извършва уплътняване и като следствие – натрупване на енергия.

3 . *Късите пространствени лъчи.* Тези най-къси от всички чисто електронни колебания отразяват доатомния стадий на тази форма на материята. За възникване на такива лъчи са необходими изключително високи или ниски температури. Съществуват два типа от тези пространствени лъчи: единият съпровожда раждането на атомите, а другият свидетелства за атомния разпад. Най-мощното излъчване излиза от най-плътната плоскост на свръхвселената – Млечния Път, който също така е и най-плътната плоскост на външните вселени.

4 . *Електронен стадий.* Този стадий на енергията е основата на всяка материализация в седемте свръхвселени. Всеки път, когато електроните преминават от външните орбити на вътрешните, те изпускат кванти енергия. Вследствие на орбиталните премествания на електроните се извършва отделяне или поглъщане на строго определени и еднакви, измеряеми частици светлинна енергия, докато отделният електрон винаги се лишава от частици светлинна енергия в

appear the infrared rays, and thirty octaves below are the radio transmission group.

42:5.2 (474.6) Wavelike energy manifestations — from the standpoint of twentieth-century Urantia scientific enlightenment — may be classified into the following ten groups:

42:5.3 (474.7) 1. *Infraultimatonic rays* — the borderland revolutions of ultimatons as they begin to assume definite form. This is the first stage of emergent energy in which wavelike phenomena can be detected and measured.

42:5.4 (474.8) 2. *Ultimatonic rays.* The assembly of energy into the minute spheres of the ultimatons occasions vibrations in the content of space which are discernible and measurable. And long before physicists ever discover the ultimaton, they will undoubtedly detect the phenomena of these rays as they shower in upon Urantia. These short and powerful rays represent the initial activity of the ultimatons as they are slowed down to that point where they veer towards the electronic organization of matter. As the ultimatons aggregate into electrons, condensation occurs with a consequent storage of energy.

42:5.5 (475.1) 3. *The short space rays.* These are the shortest of all purely electronic vibrations and represent the preatomic stage of this form of matter. These rays require extraordinarily high or low temperatures for their production. There are two sorts of these space rays: one attendant upon the birth of atoms and the other indicative of atomic disruption. They emanate in the largest quantities from the densest plane of the superuniverse, the Milky Way, which is also the densest plane of the outer universes.

42:5.6 (475.2) 4. *The electronic stage.* This stage of energy is the basis of all materialization in the seven superuniverses. When electrons pass from higher to lower energy levels of orbital revolution, quanta are always given off. Orbital shifting of electrons results in the ejection or the absorption of very definite and uniform measurable particles of light-energy, while the individual electron always gives up a particle of light-energy when subjected to collision. Wavelike energy manifestations also attend upon the performances of the positive bodies and the other members of the electronic

процеса на сблъскването. Вълнообразните проявления на енергията съпровождат също така действието на положително заредените тела и другите елементи от електронния стадий.

5 . *Гама-лъчи* – това са излъчванията, характеризиращи спонтанното разцепване на атомната материя. Най-добрата илюстрация на дадената форма на електронна активност са феномените, свързани с разпадането на радия.

6 . *Групата на рентгеновите лъчи.* Следващата крачка в забавянето на електрона довежда до появата на различните форми слънчеви и изкуствено генерируеми рентгенови лъчи. Електронният заряд създава електрическо поле; движението е източник на електрически ток; токът създава магнитно поле. Когато даден електрон внезапно бива спрян, възникналото вследствие от това магнитно смущение генерира рентгенов лъч; рентгеновият лъч е това смущение. Слънчевите рентгенови лъчи са идентични с тези, които се генерират по механичен начин за изследване на вътрешния строеж на човешкото тяло, с изключение на това, че те са мъничко по-дълги.

7 . *Ултравиолетовите,* или химически, лъчи слънчева светлина и различни механични „продукции".

8 . *Бялата светлина* – цялата видима слънчева светлина.

9 . *Инфрачервените лъчи* – по-нататъшното забавяне на електронната активност и още по-голямото приближаване към стадия на доловимата топлина.

1 0 . *Електромагнитни вълни* – тези енергии, които се използват на Урантия за далечна връзка.

От всички тези десет фази на вълнова енергия, използвани на Урантия, човешкото око е способно да реагира само на една октава – пълния диапазон на обикновената слънчева светлина.

Така наричаният етер (ефир) е само едно общо название за група силови и енергийни активности, извършващи се в пространството. Ултиматоните, електроните и другите масови струпвания на енергия са само еднородни частици материя и, пресичайки пространството, те действително се преместват по прави линии. Светлината и всички други форми на разпознавани проявления на енергия се състоят от последователности от определени енергийни частици, които се преместват по прави линии, ако не са повлияни от гравитацията и другите

stage.

42:5.7 (475.3) 5. *Gamma rays* — those emanations which characterize the spontaneous dissociation of atomic matter. The best illustration of this form of electronic activity is in the phenomena associated with radium disintegration.

42:5.8 (475.4) 6. *The X-ray group.* The next step in the slowing down of the electron yields the various forms of solar X rays together with artificially generated X rays. The electronic charge creates an electric field; movement gives rise to an electric current; the current produces a magnetic field. When an electron is suddenly stopped, the resultant electromagnetic commotion produces the X ray; the X ray is *that* disturbance. The solar X rays are identical with those which are mechanically generated for exploring the interior of the human body except that they are a trifle longer.

42:5.9 (475.5) 7. *The ultraviolet* or chemical rays of sunlight and the various mechanical productions.

42:5.10 (475.6) 8. *The white light* — the whole visible light of the suns.

42:5.11 (475.7) 9. *Infrared rays* — the slowing down of electronic activity still nearer the stage of appreciable heat.

42:5.12 (475.8) 10. *Hertzian waves* — those energies utilized on Urantia for broadcasting.

42:5.13 (475.9) Of all these ten phases of wavelike energy activity, the human eye can react to just one octave, the whole light of ordinary sunlight.

42:5.14 (475.10) The so-called ether is merely a collective name to designate a group of force and energy activities occurring in space. Ultimatons, electrons, and other mass aggregations of energy are uniform particles of matter, and in their transit through space they really proceed in direct lines. Light and all other forms of recognizable energy manifestations consist of a succession of definite energy particles which proceed in direct lines except as modified by gravity and other intervening forces. That these processions of energy particles appear as wave phenomena when subjected to certain observations is due to the resistance of the

намесващи се сили. Това, че, подложени на някои наблюдения, тези последователности от енергийни частици се представят под формата на вълнообразни явления, се обяснява със съпротивлението на недиференцирания силов покров на цялото пространство – хипотетичния етер, а също така се дължи и на междугравитационна напрегнатост на съвкупните натрупвания на материя. Пространството между частиците на материята, а също и началната скорост на енергийните лъчи определят вълнообразното проявление на много форми на енергия-материята.

undifferentiated force blanket of all space, the hypothetical ether, and to the intergravity tension of the associated aggregations of matter. The spacing of the particle-intervals of matter, together with the initial velocity of the energy beams, establishes the undulatory appearance of many forms of energy-matter.

Възбуждането в обема на пространството довежда до вълнообразна реакция на преминаването на бързо преместващи се частици материя – така, както преминаването на кораб през водата вдига вълни с различна амплитуда и интервал.

42:5.15 (476.1) The excitation of the content of space produces a wavelike reaction to the passage of rapidly moving particles of matter, just as the passage of a ship through water initiates waves of varying amplitude and interval.

Поведението на изначалната сила довежда до възникване на явления, които в много отношения са аналогични на постулирания от вас етер. Пространството не е празно; в цялото пространство сферите кръжат и се движат напред през океан от разстлана сила-енергия; не е празен и пространственият обем на атома. При все това етер не съществува и именно отсъствието на този хипотетичен етер позволява на обитаемите планети да избягват падане в слънцето, а въртящият се по своята орбита електрон се удържа от падане в ядрото.

42:5.16 (476.2) Primordial-force behavior does give rise to phenomena which are in many ways analogous to your postulated ether. Space is not empty; the spheres of all space whirl and plunge on through a vast ocean of outspread force-energy; neither is the space content of an atom empty. Nevertheless there is no ether, and the very absence of this hypothetical ether enables the inhabited planet to escape falling into the sun and the encircling electron to resist falling into the nucleus.

6. УЛТИМАТОНИТЕ, ЕЛЕКТРОНИТЕ И АТОМИТЕ

6. ULTIMATONS, ELECTRONS, AND ATOMS

Докато пространственият заряд на универсалната сила е еднороден и недиференциран, организацията на енергията, проявила се в материя, е свързана с концентрацията на енергия в дискретни маси с пределни размери и устойчиво тегло – точна реакция на гравитацията.

42:6.1 (476.3) While the space charge of universal force is homogeneous and undifferentiated, the organization of evolved energy into matter entails the concentration of energy into discrete masses of definite dimensions and established weight — precise gravity reaction.

Локалната, или линейна, гравитация започва да действа в пълна мяра с появата на атомната организация на материята. Доатомната материя показва слаба реакция на гравитацията при активация с рентгенови лъчи и други аналогични енергии, но свободни, неприкрепени и незаредени частици електронна енергия или свободниултиматони не се подлагат на измеримото въздействие на линейната гравитация.

42:6.2 (476.4) Local or linear gravity becomes fully operative with the appearance of the atomic organization of matter. Preatomic matter becomes slightly gravity responsive when activated by X ray and other similar energies, but no measurable linear-gravity pull is exerted on free, unattached, and uncharged electronic-energy particles or on unassociated ultimatons.

Ултиматоните функционират посредством взаимно притегляне, реагирайки само на

42:6.3 (476.5) Ultimatons function by mutual attraction, responding only to the circular

кръговата гравитационна тяга на Рая. Не притежавайки реакция на линейната гравитация, те по такъв начин се удържат във всеобщия пространствен дрейф. Ултиматоните са способни да увеличават скоростта на въртене до появата на частични антигравитационни свойства, но те не могат без помощта на организаторите на силата или управляващите енергията да достигат критична скорост на деиндивидуализация, връщане към стадия на силовата енергия. В естествени условия ултиматоните се освобождават от статута на физическо съществуване едва тогава, когато участват в окончателното разрушаване на изстинало и умиращо слънце.

Paradise-gravity pull. Without linear-gravity response they are thus held in the universal space drift. Ultimatons are capable of accelerating revolutionary velocity to the point of partial antigravity behavior, but they cannot, independent of force organizers or power directors, attain the critical escape velocity of deindividuation, return to the puissant-energy stage. In nature, ultimatons escape the status of physical existence only when participating in the terminal disruption of a cooled-off and dying sun.

Преминавайки през много стадии на физическа активност, ултиматоните, неизвестни на Урантия, забавят своето движение, докато не достигнат такава енергия на въртене, която е предпоставка за образуване на електрони. Ултиматоните притежават три разновидности на движение: взаимно съпротивление на космическата сила, индивидуално въртене с потенциална способност за антигравитационно действие и вътрешноелектронни междупозиционни премествания на сто взаимосвързани ултиматона.

42:6.4 (476.6) The ultimatons, unknown on Urantia, slow down through many phases of physical activity before they attain the revolutionary-energy prerequisites to electronic organization. Ultimatons have three varieties of motion: mutual resistance to cosmic force, individual revolutions of antigravity potential, and the intraelectronic positions of the one hundred mutually interassociated ultimatons.

Взаимното притегляне удържа сто ултиматона в състава на електрона; и в типичния електрон винаги присъстват не повече и не по-малко от сто ултиматона. Загубата на един или повече ултиматона не разрушава типичната електронна цялостност, пораждайки една от десетте видоизменени форми на електрона.

42:6.5 (476.7) Mutual attraction holds one hundred ultimatons together in the constitution of the electron; and there are never more nor less than one hundred ultimatons in a typical electron. The loss of one or more ultimatons destroys typical electronic identity, thus bringing into existence one of the ten modified forms of the electron.

Ултиматоните не описват орбити и не се въртят по окръжности в пределите на електроните, а се разпространяват или натрупват в съответствие със своите осеви скорости на въртене, което определя различните размери електрони. Освен това тази същата електронна скорост на осево въртене обуславя отрицателни или положителни реакции на няколко типа електронни единици. Като цяло разделянето или съединяването на електронна материя, точно както и електрическата диференциация на отрицателно и положително заредените тела на енергия-материята, се извършва вследствие различните функции, които осъществяват взаимовръзка на образуващите тази материя ултиматони.

42:6.6 (476.8) Ultimatons do not describe orbits or whirl about in circuits within the electrons, but they do spread or cluster in accordance with their axial revolutionary velocities, thus determining the differential electronic dimensions. This same ultimatonic velocity of axial revolution also determines the negative or positive reactions of the several types of electronic units. The entire segregation and grouping of electronic matter, together with the electric differentiation of negative and positive bodies of energy-matter, result from these various functions of the component ultimatonic interassociation.

Всеки атом има в диаметър малко повече от 4 000 000 -на част от милиметъра, докато един електрон тежи малко повече от 2 000 -на част от най-малкия атом – атома на водорода. Макар че положително зареденият протон,

42:6.7 (477.1) Each atom is a trifle over 1/100,000,000th of an inch in diameter, while an electron weighs a little more than 1/2,000th of the smallest atom, hydrogen. The positive proton, characteristic of the atomic nucleus, while it may

характерен за атомното ядро, може да не е по-голям по заряд от отрицателно заредените електрони, неговото тегло превишава теглото на електрона почти две хиляди пъти.

Ако масата на материята се увеличи така, че масата на електрона да се равнява на една десета част от унцията [2,84 грама], то при съответстващо увеличаване на размера обемът на такъв електрон ще бъде равен на обема на Земята. Ако обемът на протона – който е хиляда и осемстотин пъти по-тежък от електрона, бъде увеличен до размерите на главичка на карфица, то главичката на карфицата при сравняване би достигнала диаметър, равен на орбитата на Земята около Слънцето.

be no larger than a negative electron, weighs almost two thousand times more.

42:6.8 (477.2) If the mass of matter should be magnified until that of an electron equaled one tenth of an ounce, then were size to be proportionately magnified, the volume of such an electron would become as large as that of the earth. If the volume of a proton — eighteen hundred times as heavy as an electron — should be magnified to the size of the head of a pin, then, in comparison, a pin's head would attain a diameter equal to that of the earth's orbit around the sun.

7. АТОМНАТА МАТЕРИЯ

Строежът на цялата материя е аналогичен на строежа на Слънчевата система. В центъра на всяка най-малка енергия на вселената се намира относително стабилна, сравнително неизменна ядрена част от материалното битие. Тази централна частица е снабдена с трояка възможност за проявление. Около енергийния център в безкрайно изобилие, но по неустойчиви орбити кръжат енергийни частици, смътно напомнящи планети, които – подобно на вашата Слънчева система – обкръжават слънцето на някаква звездна група.

Вътре в атома електроните се въртят около централен протон, имайки толкова свободно място, колкото имат планетите, въртящи се около слънцето в пространството на слънчевата система. Еднакво, в сравнение с действителните размери, относително разстояние отделя атомното ядро от вътрешната електронна орбита, както разстоянието между вътрешната планета Меркурий и вашето Слънце.

Както осевото въртене на електроните, така и орбиталните скорости на въртене около атомното ядро се намират отвъд пределите на човешкото въображение, а да не говорим пък за скоростите на съставляващите ги ултиматони. Положително заредените частици на радия излитат в пространството със скорост хиляда и шестотин километра в секунда, докато отрицателно заредените частици достигат скорост, близка до скоростта на светлината.

Локалните вселени имат десетичен строеж. В една двойствена вселена съществуват точно сто различими атомни материализации на пространствената енергия, което съответства на максималната възможна

7. ATOMIC MATTER

42:7.1 (477.3) The formation of all matter is on the order of the solar system. There is at the center of every minute universe of energy a relatively stable, comparatively stationary, nuclear portion of material existence. This central unit is endowed with a threefold possibility of manifestation. Surrounding this energy center there whirl, in endless profusion but in fluctuating circuits, the energy units which are faintly comparable to the planets encircling the sun of some starry group like your own solar system.

42:7.2 (477.4) Within the atom the electrons revolve about the central proton with about the same comparative room the planets have as they revolve about the sun in the space of the solar system. There is the same relative distance, in comparison with actual size, between the atomic nucleus and the inner electronic circuit as exists between the inner planet, Mercury, and your sun.

42:7.3 (477.5) The electronic axial revolutions and their orbital velocities about the atomic nucleus are both beyond the human imagination, not to mention the velocities of their component ultimatons. The positive particles of radium fly off into space at the rate of ten thousand miles a second, while the negative particles attain a velocity approximating that of light.

42:7.4 (477.6) The local universes are of decimal construction. There are just one hundred distinguishable atomic materializations of space-energy in a dual universe; that is the maximum possible organization of matter in Nebadon. These

организация на материята в Небадон. Тези сто форми на материята образуват правилен ред, където от един до сто електрона се въртят около централно и относително компактно ядро. Именно за сметка на тези подредени и надеждни асоциации на различните енергии се образува материята.

one hundred forms of matter consist of a regular series in which from one to one hundred electrons revolve around a central and relatively compact nucleus. It is this orderly and dependable association of various energies that constitutes matter.

Не във всеки свят могат да бъдат открити сто опознаваеми елемента на повърхността, но някъде ги има, имало ги е или се намират в процес на еволюция. Условията на произход и последващата еволюция на планетата определят колко от стоте атомни типа ще бъдат наблюдаеми. В много светове по-тежките атоми отсъстват от повърхността. Даже на Урантия известните тежки елементи показват тенденцията да се разпадат, както се демонстрира от поведението на радия.

42:7.5 (477.7) Not every world will show one hundred recognizable elements at the surface, but they are somewhere present, have been present, or are in process of evolution. Conditions surrounding the origin and subsequent evolution of a planet determine how many of the one hundred atomic types will be observable. The heavier atoms are not found on the surface of many worlds. Even on Urantia the known heavier elements manifest a tendency to fly to pieces, as is illustrated by radium behavior.

Устойчивостта на атома зависи от броя на електрически пасивните неутрони в централното тяло. Химическите свойства изцяло зависят от активността на свободно въртящите се електрони.

42:7.6 (477.8) Stability of the atom depends on the number of electrically inactive neutrons in the central body. Chemical behavior is wholly dependent on the activity of the freely revolving electrons.

В Орвонтон никога не е било възможно да се съберат в естествени условия повече от сто орбитални електрона в една атомна система. Когато в орбиталното поле изкуствено били въвеждани сто и един електрона, то резултатът неизменно бил практически мигновеното разрушаване на централния протон при стремително разсейване на електроните и други освободени енергии.

42:7.7 (478.1) In Orvonton it has never been possible naturally to assemble over one hundred orbital electrons in one atomic system. When one hundred and one have been artificially introduced into the orbital field, the result has always been the instantaneous disruption of the central proton with the wild dispersion of the electrons and other liberated energies.

Макар че атомите могат да съдържат от един до сто орбитални електрона, само външните десет електрона на най-големите атоми се въртят около централното ядро под формата на явни и дискретни тела, които запазват своята цялостност и компактно се въртят по строго определени орбити. Тридесетте най-близки до центъра електрона трудно се поддават на наблюдение или откриване под формата на отделни и организирани тела. Такава сравнителна зависимост на електронните свойства от близостта до ядрото съответства на всички атоми независимо от броя на съдържащите се в тях електрони. Колкото е по-близо ядрото, толкова по-слаба е индивидуалността на електрона. Вълнообразното енергийно разпространение на електрона може да бъде толкова широко, че да захваща всички по-низши атомни орбити; това е особено вярно по отношение на най-близките до атомното ядро електрони.

42:7.8 (478.2) While atoms may contain from one to one hundred orbital electrons, only the outer ten electrons of the larger atoms revolve about the central nucleus as distinct and discrete bodies, intactly and compactly swinging around on precise and definite orbits. The thirty electrons nearest the center are difficult of observation or detection as separate and organized bodies. This same comparative ratio of electronic behavior in relation to nuclear proximity obtains in all atoms regardless of the number of electrons embraced. The nearer the nucleus, the less there is of electronic individuality. The wavelike energy extension of an electron may so spread out as to occupy the whole of the lesser atomic orbits; especially is this true of the electrons nearest the atomic nucleus.

Тридесетте орбитални електрона, намиращи се в самите дълбини на атома, притежават индивидуален характер, но техните

42:7.9 (478.3) The thirty innermost orbital electrons have individuality, but their energy systems tend to intermingle, extending from electron to electron

енергийни системи проявяват тенденция към взаимопроникване, простирайки се от един електрон до друг и практически от една орбита до друга. Следващите тридесет електрона образуват второто семейство или енергийна зона и притежават по-развита индивидуалност, представлявайки всъщност веществени тела, имащи по-голям контрол над своите енергийни системи. Следващите тридесет електрона – третата енергийна зона, са още повече индивидуализирани и се въртят по по-явни и определени орбити. Последните десет електрона, присъстващи само в десетте най-тежки елемента, притежават достойнството на независимостта и по силата на това са способни с по-голяма или по-малка лекота да се освобождават от контрола на майчиното ядро. При минимални колебания на температурите и налягането членовете на тази четвърта и най-отдалечена група се освобождават от властта на централното ядро, което се потвърждава от спонтанното разрушаване на урана и родствените му елементи.

and well-nigh from orbit to orbit. The next thirty electrons constitute the second family, or energy zone, and are of advancing individuality, bodies of matter exerting a more complete control over their attendant energy systems. The next thirty electrons, the third energy zone, are still more individualized and circulate in more distinct and definite orbits. The last ten electrons, present in only the ten heaviest elements, are possessed of the dignity of independence and are, therefore, able to escape more or less freely from the control of the mother nucleus. With a minimum variation in temperature and pressure, the members of this fourth and outermost group of electrons will escape from the grasp of the central nucleus, as is illustrated by the spontaneous disruption of uranium and kindred elements.

Първите двадесет и седем атома, съдържащи от един от двадесет и седем орбитални електрона, е по-лесно да бъдат разбрани, отколкото останалите. От двадесет и осмия и по-нагоре ние се сблъскваме с все по-голяма непредсказуемост на предполагаемото присъствие на Безусловния Абсолют. Но отчасти тази непредсказуемост на електроните се обяснява с различните скорости на въртене на ултиматоните около своята ос и необяснената тенденция на ултиматоните да се „натрупват на куп“. Различните свойства на електроните се обясняват също така и с действието на други фактори: физически, електрически, магнитни и гравитационни. Затова в това, което се отнася до предсказуемостта, атомите са сходни със съществата. Статистиките могат да провъзгласяват закони, управляващи голям брой атоми или същества, но не за всеки отделен атом или същество.

42:7.10 (478.4) The first twenty-seven atoms, those containing from one to twenty-seven orbital electrons, are more easy of comprehension than the rest. From twenty-eight upward we encounter more and more of the unpredictability of the supposed presence of the Unqualified Absolute. But some of this electronic unpredictability is due to differential ultimatonic axial revolutionary velocities and to the unexplained “huddling” proclivity of ultimatons. Other influences — physical, electrical, magnetic, and gravitational — also operate to produce variable electronic behavior. Atoms therefore are similar to persons as to predictability. Statisticians may announce laws governing a large number of either atoms or persons but not for a single individual atom or person.

8. АТОМНАТА КОХЕЗИЯ

Макар че гравитацията е един от няколкото фактора, определящи целостността на най-малката атомна енергийна система, в елементарните физически частици и между тях присъства могъща и неизвестна енергия, тайната на техния елементарен строеж и външното поведение – силата, която все още предстои да бъде открита на Урантия. Това универсално влияние пронизва цялото пространство, заключено в пределите на микроскопичната енергийна структура.

8. ATOMIC COHESION

42:8.1 (478.5) While gravity is one of several factors concerned in holding together a tiny atomic energy system, there is also present in and among these basic physical units a powerful and unknown energy, the secret of their basic constitution and ultimate behavior, a force which remains to be discovered on Urantia. This universal influence permeates all the space embraced within this tiny energy organization.

Междуелектронното пространство на атома не е празно. По целия атом това междуелектронно пространство се активира с вълнообразни проявления, които са в съвършенство синхронизирани с електронните скорости и въртенията на ултиматоните. Тази сила се подчинява не само на известните на всички закони за взаимно притегляне на положителни и отрицателни частици; затова нейното поведение понякога е непредсказуемо. Това ненаименувано влияние изглежда е пространствено-силово проявление на Безусловния Абсолют.

42:8.2 (478.6) The interelectronic space of an atom is not empty. Throughout an atom this interelectronic space is activated by wavelike manifestations which are perfectly synchronized with electronic velocity and ultimatonic revolutions. This force is not wholly dominated by your recognized laws of positive and negative attraction; its behavior is therefore sometimes unpredictable. This unnamed influence seems to be a space-force reaction of the Unqualified Absolute.

Заредените протони и незаредените неутрони на атомното ядро се удържат заедно благодарение на взаимодействието на мезона – частицата материя, която е 180 пъти по-тежка от електрона. Без това подреждане електрическият заряд на протоните би се оказал разрушителен за атомните ядра.

42:8.3 (479.1) The charged protons and the uncharged neutrons of the nucleus of the atom are held together by the reciprocating function of the mesotron, a particle of matter 180 times as heavy as the electron. Without this arrangement the electric charge carried by the protons would be disruptive of the atomic nucleus.

Строежът на атомите е такъв, че да удържат ядрото не биха могли нито електрическите, нито гравитационните сили. Целостността на ядрото се поддържа от двустранната свързваща функция на мезона, който е в състояние да обедини заредените и незаредените частици благодарение на превъзхождаща масово-енергийна способност, а също и на още една своя функция, която кара протоните и неутроните постоянно да си сменят ролите. Мезонът довежда до това, че електрическият заряд на ядрените частици непрестанно преминава от протони към неутрони. В течение на една безкрайно малка част от секундата дадената ядрена частица е зареден протон, в течение на следващата – незареден неутрон. И тези редувания на енергийния статут се извършват така невероятно бързо, че електрическият заряд се лишава от всякаква възможност да действа като частица „енергоносител“, което в огромна степен спомага за ядрената стабилност на атома.

42:8.4 (479.2) As atoms are constituted, neither electric nor gravitational forces could hold the nucleus together. The integrity of the nucleus is maintained by the reciprocal cohering function of the mesotron, which is able to hold charged and uncharged particles together because of superior force-mass power and by the further function of causing protons and neutrons constantly to change places. The mesotron causes the electric charge of the nuclear particles to be incessantly tossed back and forth between protons and neutrons. At one infinitesimal part of a second a given nuclear particle is a charged proton and the next an uncharged neutron. And these alternations of energy status are so unbelievably rapid that the electric charge is deprived of all opportunity to function as a disruptive influence. Thus does the mesotron function as an “energy-carrier” particle which mightily contributes to the nuclear stability of the atom.

Присъствието и функцията на мезона обяснява още една загадка на атома. Когато атомите стават радиоактивни, те излъчват много повече енергия, отколкото може да се очаква. Тази излишна радиация се образува при разрушаването на мезонния „енергоносител“, който в такъв случай става обикновен електрон. Мезонната дезинтеграция се съпровожда и с емисия на някои неголеми незаредени частици.

42:8.5 (479.3) The presence and function of the mesotron also explains another atomic riddle. When atoms perform radioactively, they emit far more energy than would be expected. This excess of radiation is derived from the breaking up of the mesotron “energy carrier,” which thereby becomes a mere electron. The mesotronic disintegration is also accompanied by the emission of certain small uncharged particles.

Мезонът обяснява свързващите свойства на атомното ядро, но няма отношение към сцеплението на протона с протон или към притеглянето на неутрон към неутрон. Парадоксалната и могъща сила, заключена в кохезионната цялостност на атома, е

42:8.6 (479.4) The mesotron explains certain cohesive properties of the atomic nucleus, but it does not account for the cohesion of proton to proton nor for the adhesion of neutron to neutron. The paradoxical and powerful force of atomic cohesive integrity is a form of energy as yet

разновидност на енергия, засега все още неоткрита на Урантия.

Тези мезони в изобилие присъстват в космическите лъчи, които с такова постоянство въздействат на вашата планета.

undiscovered on Urantia.

42:8.7 (479.5) These mesotrons are found abundantly in the space rays which so incessantly impinge upon your planet.

9. НАТУРФИЛОСОФИЯТА

Не само религията е догматична; такава тенденция и безапелационност има и в натурфилософията. Когато знаменитият религиозен учител е направил извода за това, че числото седем е основополагащо за природата, защото в главата на човека има седем отверстия, то ако той беше по-добре запознат с химията, щеше да може да отстоява своето убеждение, основавайки се на истински феномен на физическия свят. Във всички физически вселени на времето и пространството, независимо от универсалното проявление на десетичния строеж на енергията, присъства неизменно напомняне за реалността на седемкратната електронна организация на предматерията.

Числото седем е основно за централната вселена и духовната система за вродено предаване на отличителни свойства, но числото десет, десетичната система, са свойствени на енергията, материята и материалното творение. При все това атомният свят действително показва някои периодични признаци, повтарящи се в групи по седем, което се явява родилно петно на материалния свят, показващо неговия далечен духовен източник.

В сферата на химията постоянството, с което седемкратността се проявява в строежа на създадената материя, се демонстрира под формата на сегментирано циклично повторение на сходни физически и химически свойства в групи по седем елемента при разположение на основните елементи по реда на нарастване на атомното им тегло. Ако химическите елементи на Урантия са така подредени – по ред, то всяко дадено качество или свойство има тенденцията да се повтаря през всеки седем елемента. Тази периодичност на изменение през седем елемента се възобновява и вариационно спада по протежение на цялата периодична таблица, при което в най-явна форма тя се наблюдава в първите, или по-леки, групи атоми. Започвайки с някой елемент, някое негово свойство ще се изменя на протежение на шестте последващи елемента, но достигайки осмия, то има тенденцията да се възобновява – с други думи, осмият химически активен елемент напомня първия, деветият

9. NATURAL PHILOSOPHY

42:9.1 (479.6) Religion is not alone dogmatic; natural philosophy equally tends to dogmatize. When a renowned religious teacher reasoned that the number seven was fundamental to nature because there are seven openings in the human head, if he had known more of chemistry, he might have advocated such a belief founded on a true phenomenon of the physical world. There is in all the physical universes of time and space, notwithstanding the universal manifestation of the decimal constitution of energy, the ever-present reminder of the reality of the sevenfold electronic organization of prematter.

42:9.2 (479.7) The number seven is basic to the central universe and the spiritual system of inherent transmissions of character, but the number ten, the decimal system, is inherent in energy, matter, and the material creation. Nevertheless the atomic world does display a certain periodic characterization which recurs in groups of seven — a birthmark carried by this material world indicative of its far-distant spiritual origin.

42:9.3 (480.1) This sevenfold persistence of creative constitution is exhibited in the chemical domains as a recurrence of similar physical and chemical properties in segregated periods of seven when the basic elements are arranged in the order of their atomic weights. When the Urantia chemical elements are thus arranged in a row, any given quality or property tends to recur by sevens. This periodic change by sevens recurs diminishingly and with variations throughout the entire chemical table, being most markedly observable in the earlier or lighter atomic groupings. Starting from any one element, after noting some one property, such a quality will change for six consecutive elements, but on reaching the eighth, it tends to reappear, that is, the eighth chemically active element resembles the first, the ninth the second, and so on. Such a fact of the physical world unmistakably points to the sevenfold constitution of ancestral energy and is indicative of the fundamental reality of the sevenfold diversity of the creations of time and space. Man should also note that there are seven colors in the natural

напомня втория и така нататък. Подобен факт на физическия свят безпогрешно показва седемкратния строеж на предшестващата го енергия и свидетелства за фундаменталната реалност на седемкратното разнообразие на пространствено-времевите творения. На човека трябва също така да се обърне внимание и на това, че естественият спектър съдържа седем цвята.

spectrum.

Но не всички предположения на натурфилософията са обосновани; например, хипотетичният етер, представляващ оригинален опит на човека да обедини своето незнание на пространствените явления. Философията на вселената не може да се основава на наблюденията на така наречената наука. Ученият би бил склонен да отрича възможността за превръщане на гъсеницата в пеперуда, в случай че подобна метаморфоза не би могла да се наблюдава.

42:9.4 (480.2) But not all the suppositions of natural philosophy are valid; for example, the hypothetical ether, which represents an ingenious attempt of man to unify his ignorance of space phenomena. The philosophy of the universe cannot be predicated on the observations of so-called science. If such a metamorphosis could not be seen, a scientist would be inclined to deny the possibility of developing a butterfly out of a caterpillar.

Физическата стабилност в съчетание с биологичната еластичност съществува в природата само благодарение на практическата мъдрост на Архитектите на Голямата Вселена. Само трансценденталната мъдрост е могла да създаде единици материя, които едновременно са толкова устойчиви и толкова целесъобразно видоизменяеми.

42:9.5 (480.3) Physical stability associated with biologic elasticity is present in nature only because of the well-nigh infinite wisdom possessed by the Master Architects of creation. Nothing less than transcendental wisdom could ever design units of matter which are at the same time so stable and so efficiently flexible.

10. ВСЕОБЩИТЕ НЕДУХОВНИ ЕНЕРГИЙНИ СИСТЕМИ (СИСТЕМИТЕ НА МАТЕРИАЛНИЯ РАЗУМ) (СИСТЕМИТЕ НА МАТЕРИАЛНИЯ РАЗУМ)

10. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (MATERIAL MIND SYSTEMS)

Безкрайният размах на относителната космическа реалност – от абсолютността на Райската монота до абсолютността на пространствения потенциал – навежда на мисълта за определена еволюция на взаимовръзките в недуховните реалности на Първия Източник и Център – тези реалности, които са скрити в пространствения потенциал, се проявяват в монота и условно се разкриват на междинните космически нива. Водещ в Отеца на вселените, този вечен цикъл енергия е абсолютен, а явявайки се абсолютен, той не може да бъде разширен нито по факт, нито по значимост; при все това Изначалният Отец и сега – както винаги, въплъщава себе си на вечно разширяващата се арена от пространствено-времеви и излизащи извън пространствено-времевите предели значения – арена на изменящи се взаимовръзки, където енергия-материята все повече се подчинява на свръхуправлението на живия и божествен дух посредством емпиричните усилия на живия и личностен

42:10.1 (480.4) The endless sweep of relative cosmic reality, from the absoluteness of Paradise monota to the absoluteness of space potency, is suggestive of certain evolutions of relationship in the nonspiritual realities of the First Source and Center — those realities which are concealed in space potency, revealed in monota, and provisionally disclosed on intervening cosmic levels. This eternal cycle of energy, being circuited in the Father of universes, is absolute and, being absolute, is expansile in neither fact nor value; nevertheless the Primal Father is even now — as always — self-realizing of an ever-expanding arena of time-space, and of time-space-transcended, meanings, an arena of changing relationships wherein energy-matter is being progressively subjected to the overcontrol of living and divine spirit through the experiential striving of living and personal mind.

разум.

Всеобщите недуховни енергии повторно се обединяват в живите системи на разума, отличаващи се от разума на Създателя – това обединение се извършва на различни нива, някои от които могат да бъдат описани по следния начин:

1 . *Типове разум, предшестващи спомагателния дух.* За това неемпирично ниво на разума в обитаемите светове се грижат Главните Физически Регулатори. Това е механичен разум – необучаемият интелект на най-примитивните форми материален живот, но необучаемият разум функционира на много нива извън пределите на нивото на примитивен планетарен живот.

2. *Спомагателните духове на разума* се отнасят към служенето на Майчинския Дух на локалната вселена, действащ чрез седемте спомагателни духа на разума на обучаемото (немеханично) равнище на материалния разум. На това ниво материалният разум придобива емпиричен опит: като субчовешки (животински) интелект – в първите пет спомагателни духа; като човешки (нравствен) интелект – в седемте духа; като свръхчовешки (промеждутъчните създания) – в двата последни духа.

3. *Типове развиващ се морентиен разум* – разширяващото се съзнание на развиващите се личности при възхода на локалната вселена, съвместен дар на Майчинския Дух на локалната вселена и Сина-Създател. Това ниво на разума предполага създаване на жизнена обвивка от морентиен тип – синтез на материалното и духовното, осъществяем от Управляващите Морентийната Енергия на локалната вселена. Морентийният разум по своему функционира в отговор на всяко от 570 -те нива морентиен живот, като демонстрира нарастваща способност за обединяване с космическия разум на по-високи равнища на постижение. Такъв е еволюционният път на смъртните създания, но разумът от неморентийните категории също се посвещава от Вселенския Син и Вселенския Дух на неморентийните деца на локалните творения.

Космическият разум – това е седмократният разнообразен разум на времето и пространството, всеки от аспектите на който се опекунства от един от Седемте Главни Духа в една от седемте свръхвселени. Космическият разум обхваща всички нива на крайния разум, емпирично се съгласува с нивата на еволюционната божественост на Върховния Разум и трансцендентално – с екзистенциалните нива на абсолютния разум, непосредствените кръгове на Съвместния

42:10.2 (480.5) The universal nonspiritual energies are reassociated in the living systems of non-Creator minds on various levels, certain of which may be depicted as follows:

42:10.3 (480.6) 1. *Preadjutant-spirit minds.* This level of mind is nonexperiencing and on the inhabited worlds is ministered by the Master Physical Controllers. This is mechanical mind, the nonteachable intellect of the most primitive forms of material life, but the nonteachable mind functions on many levels beside that of primitive planetary life.

42:10.4 (481.1) 2. *Adjutant-spirit minds.* This is the ministry of a local universe Mother Spirit functioning through her seven adjutant mind-spirits on the teachable (nonmechanical) level of material mind. On this level material mind is experiencing: as subhuman (animal) intellect in the first five adjutants; as human (moral) intellect in the seven adjutants; as superhuman (midwayer) intellect in the last two adjutants.

42:10.5 (481.2) 3. *Evolving morontia minds* — the expanding consciousness of evolving personalities in the local universe ascending careers. This is the bestowal of the local universe Mother Spirit in liaison with the Creator Son. This mind level connotes the organization of the morontia type of life vehicle, a synthesis of the material and the spiritual which is effected by the Morontia Power Supervisors of a local universe. Morontia mind functions differentially in response to the 570 levels of morontia life, disclosing increasing associative capacity with the cosmic mind on the higher levels of attainment. This is the evolutionary course of mortal creatures, but mind of a nonmorontia order is also bestowed by a Universe Son and a Universe Spirit upon the nonmorontia children of the local creations.

42:10.6 (481.3) *The cosmic mind.* This is the sevenfold diversified mind of time and space, one phase of which is ministered by each of the Seven Master Spirits to one of the seven superuniverses. The cosmic mind encompasses all finite-mind levels and co-ordinates experientially with the evolutionary-deity levels of the Supreme Mind and transcendentally with the existential levels of absolute mind — the direct circuits of the Conjoint Actor.

Извършител.

В Рая разумът е абсолютен; в Хавона – абсонитен; в Орвонтон – краен. Разумът винаги предполага присъствие и активност на жива опека и наличие на различни енергийни системи и това е вярно по отношение на всички равнища и всички типове разум. Но отвъд пределите на космическия разум става все по-трудно да се опишат отношенията на разума към недуховната енергия. Хавонският разум е субабсолютен, но свръхеволюционен; бидейки екзистенциално-емпиричен, той е по-близо до нивото на абсонитното, отколкото което и да е друго разкрито ви понятие. Райският разум е недостъпен за човешкото разбиране; той е екзистенциален, извънпространствен и извънвремеви. При все това всички тези нива на разума се осеняват с всеобщото присъствие на Съвместния Извършител – от интелектуално-гравитационната власт на Бога на разума в Рая.

42:10.7 (481.4) On Paradise, mind is absolute; in Havona, absonite; in Orvonton, finite. Mind always connotes the presence-activity of living ministry plus varied energy systems, and this is true of all levels and of all kinds of mind. But beyond the cosmic mind it becomes increasingly difficult to portray the relationships of mind to nonspiritual energy. Havona mind is subabsolute but superevolutionary; being existential-experiential, it is nearer the absonite than any other concept revealed to you. Paradise mind is beyond human understanding; it is existential, nonspatial, and nontemporal. Nevertheless, all of these levels of mind are overshadowed by the universal presence of the Conjoint Actor — by the mind-gravity grasp of the God of mind on Paradise.

11. ВСЕЛЕНСКИТЕ МЕХАНИЗМИ

При оценяване и осъзнаване на разума е необходимо да се помни, че вселената не е нито механична, нито магическа; тя е творение на разума и на подчиняващ се на законите механизъм. Но ако на практика законите на природата действат в така изглеждащите две сфери – физическа и духовна, то в действителност тези сфери са едно. Първият Източник и Център е първопричината за всяка материализация и едновременно първият и единствен Баща на всички духове. В извънхавонските вселени Райският Баща се появява лично само като чиста енергия и чист дух – под формата на Настройчиците на Съзнанието и други сходни частици.

Всеобхватното творение не се намира в абсолютната власт на механизмите; *като цяло* вселената на вселените се планира, създава и управлява с разум. Но божественият механизъм на вселената на вселените е твърде съвършен, за да може крайният човешки разум, с помощта на своите научни методи, да може да забележи дори и намек за преобладаването на безкрайния разум. Тъй като този съзидаващ, управляващ и вседържащ разум не е нито материален, нито разум на създания; той е духовен разум, действащ на нивата и от нивото на Създателя, отнасящи се към божествената реалност.

Способността за разбиране и откриване на разум в механизмите на вселената изцяло зависи от способностите, възможностите и проницателността на изследващия разум, заел

11. UNIVERSE MECHANISMS

42:11.1 (481.5) In the evaluation and recognition of mind it should be remembered that the universe is neither mechanical nor magical; it is a creation of mind and a mechanism of law. But while in practical application the laws of nature operate in what seems to be the dual realms of the physical and the spiritual, in reality they are one. The First Source and Center is the primal cause of all materialization and at the same time the first and final Father of all spirits. The Paradise Father appears personally in the extra-Havona universes only as pure energy and pure spirit — as the Thought Adjusters and other similar fragmentations.

42:11.2 (481.6) Mechanisms do not absolutely dominate the total creation; the universe of universes *in toto* is mind planned, mind made, and mind administered. But the divine mechanism of the universe of universes is altogether too perfect for the scientific methods of the finite mind of man to discern even a trace of the dominance of the infinite mind. For this creating, controlling, and upholding mind is neither material mind nor creature mind; it is spirit-mind functioning on and from creator levels of divine reality.

42:11.3 (482.1) The ability to discern and discover mind in universe mechanisms depends entirely on the ability, scope, and capacity of the investigating mind engaged in such a task of observation. Time-

се с подобно наблюдение. Пространствено-времевият разум, създаден от енергиите на времето и пространството, се подчинява на механизмите на времето и пространството.

Движението и вселенската гравитация са еднотипни аспекти на неличностния пространствено-времеви механизъм на вселената на вселените. Нивата на реакция на гравитацията за духа, разума и материята изобщо не зависят от времето, но само истинските духовни нива на реалността са независими от пространството (непространствени). По-високите равнища на разума на вселената – нивата на духовния разум, също могат да бъдат непространствени, но разумът на материалните нива – такъв, какъвто е човешкият разум, влиза във взаимодействия, предизвиквани от вселенската гравитация, губейки тази реакция само пропорционално на съединяването с духа. Нивата на духовна реалност се познават по тяхната степен на духовност, а духовността във времето и пространството се измерва обратно пропорционално на реакцията на линейната гравитация.

Реакцията на линейната гравитация е количествена мярка за недуховната енергия. Цялата маса – организираната енергия, се подчинява на тази власт, с изключение на това въздействие, което оказват на нея движението и разумът. Линейната гравитация е свързващата сила с късообхватно действие на макрокосмоса, така както силите на вътрешноатомните връзки са сили на близкообхватното действие на микрокосмоса. Материализираната физическа енергия, организирана под формата на така наречената материя, не може да пресича пространството, без да окаже влияние върху реакцията на линейната гравитация. Макар такава реакция да е право пропорционална на масата, тя дотолкова се изменя под влиянието на пространството, че изразяването на окончателния резултат като обратен на квадрата на разстоянието не е повече от приблизителен. В крайна сметка пространството покорява линейната гравитация поради присъствието в него на антигравитационни влияния на многобройните свръхматериални сили, неутрализиращи гравитационното въздействие и всички реакции спрямо него.

Изключително сложните и изглеждащи във висша степен автоматични космически механизми винаги проявяват тенденцията да скриват присъствието на пораждащия или съзидателен разум от всяко и всички разумни същества, намиращи се значително по-ниско на вселенските нива, съответстващи на

space minds, organized out of the energies of time and space, are subject to the mechanisms of time and space.

42:11.4 (482.2) Motion and universe gravitation are twin facets of the impersonal time-space mechanism of the universe of universes. The levels of gravity response for spirit, mind, and matter are quite independent of time, but only true spirit levels of reality are independent of space (nonspatial). The higher mind levels of the universe — the spirit-mind levels — may also be nonspatial, but the levels of material mind, such as human mind, are responsive to the interactions of universe gravitation, losing this response only in proportion to spirit identification. Spirit-reality levels are recognized by their spirit content, and spirituality in time and space is measured inversely to the linear-gravity response.

42:11.5 (482.3) Linear-gravity response is a quantitative measure of nonspirit energy. All mass — organized energy — is subject to this grasp except as motion and mind act upon it. Linear gravity is the short-range cohesive force of the macrocosmos somewhat as the forces of intra-atomic cohesion are the short-range forces of the microcosmos. Physical materialized energy, organized as so-called matter, cannot traverse space without affecting linear-gravity response. Although such gravity response is directly proportional to mass, it is so modified by intervening space that the final result is no more than roughly approximated when expressed as inversely according to the square of the distance. Space eventually conquers linear gravitation because of the presence therein of the antigravity influences of numerous supermaterial forces which operate to neutralize gravity action and all responses thereto.

42:11.6 (482.4) Extremely complex and highly automatic-appearing cosmic mechanisms always tend to conceal the presence of the originative or creative indwelling mind from any and all intelligences very far below the universe levels of the nature and capacity of the mechanism itself. Therefore is it inevitable that the higher universe

същността и възможностите на самия механизъм. Затова за низшите категории създания висшите вселенски механизми неизбежно ще изглеждат лишени от разум. Единственото възможно изключение от такъв извод би било предположението за разумно начало в поразителния феномен на *видимата автономност на вселената,* но това по-скоро е въпрос на философия, отколкото на практически опит.

Предвид това, че разумът координира вселената, фиксираност на механизмите не съществува. Феноменът на постепенната еволюция, в съвкупност с космическата автономност, е всеобщ. Безкрайна в своята спонтанност, еволюционната способност на вселената е неизчерпаема. Само целенасоченият и господстващ разум е способен да осигури движението към хармонично единство, към нарастващ емпиричен синтез при постоянно усложняване на отношенията.

Колкото е по-висш вселенският разум, който се асоциира с всяко вселенско явление, толкова по-трудно е да бъде открит от низшия тип разум. А тъй като разумът, присъщ на устройството на вселената, е съзидателен духовен разум (както и разумното начало на Безкрайния), то той никога не може да бъде открит или разбран от вселенския разум от по-ниско ниво, още повече пък от *най-ниския* от всички – човешкия. Макар по силата на своите природни качества развиващият се разум от животински тип да се стреми към Бога, сам по себе си той не притежава вродено знание за Бога.

mechanisms must appear to be mindless to the lower orders of creatures. The only possible exception to such a conclusion would be the implication of mindedness in the amazing phenomenon of an *apparently self-maintaining universe* — but that is a matter of philosophy rather than one of actual experience.

42:11.7 (482.5) Since mind co-ordinates the universe, fixity of mechanisms is nonexistent. The phenomenon of progressive evolution associated with cosmic self-maintenance is universal. The evolutionary capacity of the universe is inexhaustible in the infinity of spontaneity. Progress towards harmonious unity, a growing experiential synthesis superimposed on an ever-increasing complexity of relationships, could be effected only by a purposive and dominant mind.

42:11.8 (482.6) The higher the universe mind associated with any universe phenomenon, the more difficult it is for the lower types of mind to discover it. And since the mind of the universe mechanism is creative spirit-mind (even the mindedness of the Infinite), it can never be discovered or discerned by the lower-level minds of the universe, much less by the *lowest* mind of all, the human. The evolving animal mind, while naturally God-seeking, is not alone and of itself inherently God-knowing.

12. СТРУКТУРАТА И ФОРМАТА – ГОСПОДСТВО НА РАЗУМА

Еволюцията на механизмите предполага и означава скрито присъствие и господство на съзидателния разум. Способността на смъртния интелект да замисля, проектира и създава автоматични механизми демонстрира превъзходство, творчески характер и целеустременост на човешкия разум като преобладаващо влияние на планетата. Разумът винаги се стреми да постигне следните цели:

1. Създаване на материални механизми.

2. Разгадаване на скрити тайни.

3. Изследване на отдалечени обекти и ситуации.

4. Разработка на мисловни системи.

12. PATTERN AND FORM — MIND DOMINANCE

42:12.1 (483.1) The evolution of mechanisms implies and indicates the concealed presence and dominance of creative mind. The ability of the mortal intellect to conceive, design, and create automatic mechanisms demonstrates the superior, creative, and purposive qualities of man's mind as the dominant influence on the planet. Mind always reaches out towards:

42:12.2 (483.2) 1. Creation of material mechanisms.

42:12.3 (483.3) 2. Discovery of hidden mysteries.

42:12.4 (483.4) 3. Exploration of remote situations.

42:12.5 (483.5) 4. Formulation of mental systems.

5. Придобиване на мъдрост.

6. Достижение на духовни нива.

7. Осъществяване на божествени предназначения – върховни, пределни и абсолютни.

На разума винаги е присъща създателност. Интелектуалните способности на отделно животно, смъртно създание, моронтийно създание, духовно възходящо създание или завършващ винаги са достатъчни за формиране на подходящо и удобно тяло, необходимо на живото създание. Но феноменът присъствие на личност или структура на индивидуалност като такива не са проявление нито на физическа, нито на интелектуална, нито на духовна енергия. Формата на личността се явява *структурен* аспект на живото същество; под нея се подразбира конфигурация на енергията и това, в съвкупност с живота и движението, представлява *механизма* на съществуване на създанието.

Даже духовните същества имат форма и тези духовни форми (структури) са реални. Даже най-висшите типове духовни личности притежават форма на личностно присъствие, във всякакъв смисъл аналогична на урантийското смъртно тяло. Почти всички същества, срещани в седемте свръхвселени, притежават форма. Наистина, съществуват няколко изключения от това общо правило. Настройчиците на Съзнанието очевидно нямат форма и я придобиват едва след сливането си със съхранилите се души на своите смъртни партньори. Единичните Посланици, Свещените Троични Духове, Личните Помощници на Безкрайния Дух, Гравитационните Посланици, Трансценденталните Регистратори и някои други същества също нямат различима форма. Но това са редки изключения; в абсолютното мнозинство има пълноценни личностни форми – форми, които се отличават с индивидуалност, узнаваемост и лична неповторимост.

Съюзът на космическия разум и спомагателните духове на разума създава адекватен физически съд за развиващия се човек. Така моронтийният разум индивидуализира моронтийната форма за всички спасени смъртни. Както смъртното тяло е лично и типично за всеки човек, така и моронтийната форма ще бъде във висша степен индивидуална и в равна степен типична за господстващия в нея създателен разум. Две които и да са моронтийни форми не са по-подобни една на друга, отколкото които и да са две човешки тела. Управляващите

42:12.6 (483.6) 5. Attainment of wisdom goals.

42:12.7 (483.7) 6. Achievement of spirit levels.

42:12.8 (483.8) 7. The accomplishment of divine destinies — supreme, ultimate, and absolute.

42:12.9 (483.9) Mind is always creative. The mind endowment of an individual animal, mortal, morontian, spirit ascender, or finality attainer is always competent to produce a suitable and serviceable body for the living creature identity. But the presence phenomenon of a personality or the pattern of an identity, as such, is not a manifestation of energy, either physical, mindal, or spiritual. The personality form is the *pattern* aspect of a living being; it connotes the *arrangement* of energies, and this, plus life and motion, is the *mechanism* of creature existence.

42:12.10 (483.10) Even spirit beings have form, and these spirit forms (patterns) are real. Even the highest type of spirit personalities have forms — personality presences in every sense analogous to Urantia mortal bodies. Nearly all beings encountered in the seven superuniverses are possessed of forms. But there are a few exceptions to this general rule: Thought Adjusters appear to be without form until after fusion with the surviving souls of their mortal associates. Solitary Messengers, Inspired Trinity Spirits, Personal Aids of the Infinite Spirit, Gravity Messengers, Transcendental Recorders, and certain others are also without discoverable form. But these are typical of the exceptional few; the great majority have bona fide personality forms, forms which are individually characteristic, and which are recognizable and personally distinguishable.

42:12.11 (483.11) The liaison of the cosmic mind and the ministry of the adjutant mind-spirits evolve a suitable physical tabernacle for the evolving human being. Likewise does the morontia mind individualize the morontia form for all mortal survivors. As the mortal body is personal and characteristic for every human being, so will the morontia form be highly individual and adequately characteristic of the creative mind which dominates it. No two morontia forms are any more alike than any two human bodies. The Morontia Power Supervisors sponsor, and the attending seraphim provide, the undifferentiated morontia

Моронтийната Енергия осигуряват – и съпровождащите серафими предоставят – недиференциран моронтиен материал, подходящ за моронтиен живот. А след моронтийния живот ще се окаже, че и духовните форми са толкова разнообразни и характерни за изпълващите тези форми и притежаващи духовен разум същества.

material wherewith the morontia life can begin to work. And after the morontia life it will be found that spirit forms are equally diverse, personal, and characteristic of their respective spirit-mind indwellers.

Намирайки се в материалния свят, вие предполагате, че в тялото има дух, а ние смятаме, че духът има тяло. Материалните очи са наистина прозорци на родената в духа душа. Духът е архитектът, разумът – строителят, тялото – материалната постройка.

42:12.12 (483.12) On a material world you think of a body as having a spirit, but we regard the spirit as having a body. The material eyes are truly the windows of the spirit-born soul. The spirit is the architect, the mind is the builder, the body is the material building.

Физическата, духовна и интелектуална енергия – като такива и в чист вид, не взаимодействат напълно като актуални същности на физическите вселени. В Рая всичките три енергии са равноправни, в Хавона – координирани, докато на вселенските нива на крайна дейност неизбежно трябва да се осъществи среща с всички варианти на материалното, интелектуално и духовно господство. В неличностните ситуации на времето и пространството физическата енергия изглежда преобладаваща, но заедно с това изглежда, че колкото функцията на духовния разум е по-близо до божествеността на замисъла и върховните действия, толкова по-голямо става преобладаването на духовния аспект, и че на пределно ниво господството на духовния разум може да стане почти пълно. На абсолютното ниво духът несъмнено доминира. Започвайки с това ниво и придвижвайки се навън през вселените на времето и пространството, където и да съществува божествена духовна реалност, където и да действа истински духовен разум, съществува тенденцията към създаване на материален или физически дубликат на тази духовна реалност.

42:12.13 (484.1) Physical, spiritual, and mindal energies, as such and in their pure states, do not fully interact as actuals of the phenomenal universes. On Paradise the three energies are co-ordinate, in Havona co-ordinated, while in the universe levels of finite activities there must be encountered all ranges of material, mindal, and spiritual dominance. In nonpersonal situations of time and space, physical energy seems to predominate, but it also appears that the more nearly spirit-mind function approaches divinity of purpose and supremacy of action, the more nearly does the spirit phase become dominant; that on the ultimate level spirit-mind may become all but completely dominant. On the absolute level spirit certainly is dominant. And from there on out through the realms of time and space, wherever a divine spirit reality is present, whenever a real spirit-mind is functioning, there always tends to be produced a material or physical counterpart of that spirit reality.

Духът е създателната реалност; физическият дубликат е пространствено-времевото отражение на духовната реалност, физическият отзвук на създателното действие на духа-разум.

42:12.14 (484.2) The spirit is the creative reality; the physical counterpart is the time-space reflection of the spirit reality, the physical repercussion of the creative action of spirit-mind.

Разумът повсеместно господства над материята точно така, както той, на свой ред, се подчинява на пределното свръхуправление на духа. Що се отнася до смъртния човек, само такъв разум, който доброволно подчинява себе си на ръководството на духа, може да се надява да преживее смъртното пространствено-времево съществуване като безсмъртно дете на вечния духовен свят на Върховния, Пределния и Абсолютния: Безкрайния.

42:12.15 (484.3) Mind universally dominates matter, even as it is in turn responsive to the ultimate overcontrol of spirit. And with mortal man, only that mind which freely submits itself to the spirit direction can hope to survive the mortal time-space existence as an immortal child of the eternal spirit world of the Supreme, the Ultimate, and the Absolute: the Infinite.

[Представено от Могъщ Посланик, изпълняващ своите задължения в Небадон, а също и по молба на Гавраил.]

42:12.16 (484.4) [Presented by a Mighty Messenger on duty in Nebadon and by the request of Gabriel.]

Документ 43. Съзвездията

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 43. СЪЗВЕЗДИЯТА

Секции

Въведение
1. Столичната сфера на Съзвездието
2. Правителството на Съзвездието
3. Всевишните на Норлатиадек
4. Планинският събор – Извечно Верният
5. Бащите на Едемия от времето на бунта на Луцифер
6. Божиите градини
7. Унивитатите
8. Образователните светове на Едемия
9. Гражданството на Едемия

Въведение

УРАНТИЯ обикновено се означава като 606 -ия свят на Сатания в Норлатиадек на Небадон, което означава шестстотин и шестия обитаем свят на локалната система Сатания, разположен в съзвездието Норлатиадек – едно от стоте съзвездия на локалната вселена Небадон. Тъй като съзвездията са основни структурни единици на локалните вселени, управителите на съзвездия свързват системите на обитаемите светове с намиращата се в Салвингтон централна административна единица на локалната вселена и чрез системата за отразяване – със свръхвселенското управление на Извечно Древните на Уверса.

Правителството на вашето съзвездие заема група от 771 архитектурни сфери, централната и най-голямата от които е Едемия – местонахождението на администрацията на Бащите на Съзвездия, Всевишните на Норлатиадек. Самата Едемия е

PAPER 43
THE CONSTELLATIONS

SECTIONS

Introduction
1. The Constellation Headquarters
2. The Constellation Government
3. The Most Highs of Norlatiadek
4. Mount Assembly — The Faithful of Days
5. The Edentia Fathers since the Lucifer Rebellion
6. The Gardens of God
7. The Univitatia
8. The Edentia Training Worlds
9. Citizenship on Edentia

INTRODUCTION

43:0.1 (485.1) URANTIA is commonly referred to as 606 of Satania in Norlatiadek of Nebadon, meaning the six hundred sixth inhabited world in the local system of Satania, situated in the constellation of Norlatiadek, one of the one hundred constellations of the local universe of Nebadon. Constellations being the primary divisions of a local universe, their rulers link the local systems of inhabited worlds to the central administration of the local universe on Salvington and by reflectivity to the superadministration of the Ancients of Days on Uversa.

43:0.2 (485.2) The government of your constellation is situated in a cluster of 771 architectural spheres, the centermost and largest of which is Edentia, the seat of the administration of the Constellation Fathers, the Most Highs of Norlatiadek. Edentia itself is approximately one hundred times as large

приблизително сто пъти по-голяма от вашия свят. Седемдесетте основни сфери, обкръжаващи Едемия, превишават около десет пъти по своя размер Урантия, докато всеки от десетте спътника, въртящи се около всеки от тези седемдесет свята, е съизмерим с Урантия. По своите размери тези 771 архитектурни сфери са напълно сравними с аналогичните сфери на другите съзвездия.

На Едемия е приета салвингтонската система за изчисляване на времето и измерване на разстоянието, а столичните светове на съзвездия, подобно на сферите на вселенската столица, са напълно осигурени с всички категории небесни разумни същества. Като цяло в тези личности има много общо с онези, които бяха описани във връзка с администрацията на вселената.

В служба на съзвездието се назначават старшите серафими – третият чин ангели на локалната вселена. Те устройват своите центрове в столичните сфери и оказват всестранна помощ на обкръжаващите светове за моронтийно образование. Седемдесетте големи сфери на Норлатиадек, заедно с останалите по-малки спътника, са населени с унивитати – постоянните обитатели на съзвездието. Всички тези архитектурни светове изцяло се управляват от различни групи местни живи същества, които в голямата си част са неразкрити, но включват умелите спиронги и възхитителните спорнаги. Съвпадайки със средната фаза от моронтийната подготовка, моронтийният живот в съзвездията – както можете да се досетите – е толкова типичен, колкото и идеален.

as your world. The seventy major spheres surrounding Edentia are about ten times the size of Urantia, while the ten satellites which revolve around each of these seventy worlds are about the size of Urantia. These 771 architectural spheres are quite comparable in size to those of other constellations.

43:0.3 (485.3) Edentia time reckoning and distance measurement are those of Salvington, and like the spheres of the universe capital, the constellation headquarters worlds are fully supplied with all orders of celestial intelligences. In general, these personalities are not very different from those described in connection with the universe administration.

43:0.4 (485.4) The supervisor seraphim, the third order of local universe angels, are assigned to the service of the constellations. They make their headquarters on the capital spheres and minister extensively to the encircling morontia-training worlds. In Norlatiadek the seventy major spheres, together with the seven hundred minor satellites, are inhabited by the univitatia, the permanent citizens of the constellation. All these architectural worlds are fully administered by the various groups of native life, for the greater part unrevealed but including the efficient spironga and the beautiful spornagia. Being the mid-point in the morontia-training regime, as you might suspect, the morontia life of the constellations is both typical and ideal.

1. СТОЛИЧНАТА СФЕРА НА СЪЗВЕЗДИЕТО

Едемия изобилства с пленителни високи плата – обширни възвишения от физическо вещество, увенчани с моронтиен живот и покрити с духовна слава, но тук няма островърхи планински вериги, каквито се срещат на Урантия. Десетки хиляди искрящи езера се съединяват с много хиляди ручеи, но в този свят няма нито големи океани, нито буйни реки. Повърхностни води няма само в платата.

Водата на Едемия и сходните архитектурни сфери с нищо не се отличава от водата на еволюционните планети. Водните системи на такива сфери са както повърхностни, така и подземни, при което се извършва постоянна циркулация на влагата. Използвайки различни водни пътища, може да се извърши околосветско пътешествие около Едемия, макар че основният начин е

1. THE CONSTELLATION HEADQUARTERS

43:1.1 (485.5) Edentia abounds in fascinating highlands, extensive elevations of physical matter crowned with morontia life and overspread with spiritual glory, but there are no rugged mountain ranges such as appear on Urantia. There are tens of thousands of sparkling lakes and thousands upon thousands of interconnecting streams, but there are no great oceans nor torrential rivers. Only the highlands are devoid of these surface streams.

43:1.2 (486.1) The water of Edentia and similar architectural spheres is no different from the water of the evolutionary planets. The water systems of such spheres are both surface and subterranean, and the moisture is in constant circulation. Edentia can be circumnavigated via these various water routes, though the chief channel of transportation is the atmosphere. Spirit beings would naturally travel above the surface of the sphere, while the

придвижване по въздуха. Духовните същества, естествено, се преместват над повърхността на сферата, докато моронтийните и материални същества използват материални и полуматериални средства за придвижване по въздуха.

morontia and material beings make use of material and semimaterial means to negotiate atmospheric passage.

Едемия и свързаните с нея светове притежават истинска атмосфера – обикновено смес от три газа, характерни за такива архитектурни творения и включващи два елемента урантийска атмосфера плюс моронтиен газ, годен за дишането на моронтийни създания. Но макар тази атмосфера да е едновременно материална и моронтийна, в нея няма бури и урагани, нито лято или зима. Отсъствието на атмосферни пертурбации и сезонни колебания позволява да се украси цялата повърхност на тези специално създадени светове.

43:1.3 (486.2) Edentia and its associated worlds have a true atmosphere, the usual three-gas mixture which is characteristic of such architectural creations, and which embodies the two elements of Urantian atmosphere plus that morontia gas suitable for the respiration of morontia creatures. But while this atmosphere is both material and morontial, there are no storms or hurricanes; neither is there summer nor winter. This absence of atmospheric disturbances and of seasonal variation makes it possible to embellish all outdoors on these especially created worlds.

Платата на Едемия представляват величествен физически ландшафт, чиято красота подчертава безкрайното богатство на живота с множество форми на цялото му пространство. С изключение на неголемия брой особени структури, тези плата не съдържат нищо ръкотворно. Материалните и моронтийни украшения са ограничени в жилищните райони. По-ниските възвишения са предназначени за специални резиденции и са изискано украсени както с биологични, така и с моронтийни произведения на изкуството.

43:1.4 (486.3) The Edentia highlands are magnificent physical features, and their beauty is enhanced by the endless profusion of life which abounds throughout their length and breadth. Excepting a few rather isolated structures, these highlands contain no work of creature hands. Material and morontial ornamentations are limited to the dwelling areas. The lesser elevations are the sites of special residences and are beautifully embellished with both biologic and morontia art.

На върха на седмата планинска верига се намират залите за възкресение на Едемия, където се пробуждат смъртните от вторичния модифициран тип възвисяване. Тези покои, където се извършва възстановяването на създания, се намират под наблюдение на Мелхиседек. На първата от приемните сфери на Едемия (както и на планетата на Мелхиседек близо до Салвингтон) също има специални зали за възкресение, където се възстановяват смъртните от модифицирания тип възход.

43:1.5 (486.4) Situated on the summit of the seventh highland range are the resurrection halls of Edentia, wherein awaken the ascending mortals of the secondary modified order of ascension. These chambers of creature reassembly are under the supervision of the Melchizedeks. The first of the receiving spheres of Edentia (like the planet Melchizedek near Salvington) also has special resurrection halls, wherein the mortals of the modified orders of ascension are reassembled.

Освен това Мелхиседек поддържат на Едемия и два специални колежа. Единият от тях, извънредният, е посветен на изучаването на проблемите, възникнали в резултат на бунта в Сатания. Другият – посвещенческото училище, е определен за подробно изучаване на новите проблеми, произтичащи от факта, че Михаил е извършил своето завършващо посвещение в един от световете на Норлатиадек. Този втори колеж е бил учреден преди почти четиридесет хиляди години, веднага след обявяването от страна на Михаил на това, че Урантия е избрана като място за неговото заключително посвещение.

43:1.6 (486.5) The Melchizedeks also maintain two special colleges on Edentia. One, the emergency school, is devoted to the study of problems growing out of the Satania rebellion. The other, the bestowal school, is dedicated to the mastery of the new problems arising out of the fact that Michael made his final bestowal on one of the worlds of Norlatiadek. This latter college was established almost forty thousand years ago, immediately after the announcement by Michael that Urantia had been selected as the world for his final bestowal.

Стъкленото море – приемната област на

43:1.7 (486.6) The sea of glass, the receiving area of Edentia, is near the administrative center and is

Едемия, се намира редом с административния център в обкръжението на амфитеатър от резиденции. Около тази област са разположени центровете за управление на седемдесетте сектора на живота на съзвездието. Половината от територията на Едемия е разделена на седемдесет триъгълни секции, границите на които се събират в зданията на централните управления на съответните сектори. Останалата част от тази сфера представлява един огромен естествен парк – Божиите градини.

Макар че в течение на периодическите си посещения на Едемия вие ще можете безпрепятствено да разглеждате цялата планета, голяма част от своето време ще прекарвате в административния триъгълник, чийто номер съответства на номера на вашия обителски свят. Вас винаги ще се радват да ви видят като наблюдател в законодателните асамблеи.

Моронтийната област, определена за намиращите се на Едемия възходящи смъртни, е ограничена в средната област на тридесет и петия триъгълник, който е в съседство с резиденцията на завършващите, разположена в тридесет и шестия триъгълник. Главната резиденция на унивитатите заема колосалната област в средния регион на тридесет и четвъртия триъгълник и граничи с местната област за моронтийни жители. Както е видно от това планиране, предвидено е разполагането на минимум седемдесет основни типа небесен живот, при което всяка от тези седемдесет триъгълни области се съотнася с една от седемдесетте големи сфери за моронтийно образование.

Стъкленото море на Едемия представлява огромен кръгообразен кристал с окръжност около сто и шестдесет километра и около петдесет километра дълбочина. Този величествен кристал служи като поле за приземяване за всички транспортни серафими и други същества, които пребивават извън пределите на сферата; подобно стъклено море значително облекчава кацането на транспортните серафими.

Кристално поле от такъв тип се среща почти във всички архитектурни светове; и освен декоративно то има също така и много други предназначения, тъй като се използва за запознаване на събиращите се тук групи със свръхвселенското отразяване и като един от факторите в метода за трансформация на енергията, който се използва за изменение на токовете на пространството и за адаптация на другите входящи потоци физическа енергия.

encircled by the headquarters amphitheater. Surrounding this area are the governing centers for the seventy divisions of constellation affairs. One half of Edentia is divided into seventy triangular sections, whose boundaries converge at the headquarters buildings of their respective sectors. The remainder of this sphere is one vast natural park, the gardens of God.

43:1.8 (486.7) During your periodic visits to Edentia, though the entire planet is open to your inspection, most of your time will be spent in that administrative triangle whose number corresponds to that of your current residential world. You will always be welcome as an observer in the legislative assemblies.

43:1.9 (486.8) The morontia area assigned to ascending mortals resident on Edentia is located in the mid-zone of the thirty-fifth triangle adjoining the headquarters of the finaliters, situated in the thirty-sixth triangle. The general headquarters of the univitatia occupies an enormous area in the mid-region of the thirty-fourth triangle immediately adjoining the residential reservation of the morontia citizens. From these arrangements it may be seen that provision is made for the accommodation of at least seventy major divisions of celestial life, and also that each of these seventy triangular areas is correlated with some one of the seventy major spheres of morontia training.

43:1.10 (487.9) The Edentia sea of glass is one enormous circular crystal about one hundred miles in circumference and about thirty miles in depth. This magnificent crystal serves as the receiving field for all transport seraphim and other beings arriving from points outside the sphere; such a sea of glass greatly facilitates the landing of transport seraphim.

43:1.11 (487.2) A crystal field on this order is found on almost all architectural worlds; and it serves many purposes aside from its decorative value, being utilized for portraying superuniverse reflectivity to assembled groups and as a factor in the energy-transformation technique for modifying the currents of space and for adapting other incoming physical-energy streams.

2. ПРАВИТЕЛСТВОТО НА СЪЗВЕЗДИЕТО

Съзвездията са автономните образувания на локалната вселена, при което всяко съзвездие се управлява в съответствие със своите собствени закони. Докато вселенските дела се гледат в съдилищата на Небадон, всички вътрешни въпроси се разглеждат съгласно законите, приети в съответното съзвездие. Тези юридически декрети на Салвингтон, заедно със законодателните актове на съзвездието, се изпълняват от управляващите локалните системи.

По такъв начин съзвездията функционират като законодателни или законотворчески структурни единици, докато локалните системи действат като изпълнителни единици, провеждащи законите в живота. Висшата съдебна и координационна власт принадлежи на салвингтонското правителство.

Макар върховната съдебна функция да се отнася към централното управление на локалната вселена, в столицата на всяко съзвездие се намират по две спомагателни, но важни съдилища: съветът на Мелхиседек и съдът на Всевишния.

Всички съдебни проблеми в началото се разглеждат в съвета на Мелхиседек. Дванадесет представители на тази категория, получили в миналото необходимия опит на еволюционните планети и в столичните светове на системите, имат правото да изучават показанията, да систематизират жалбите и да формулират предварителните заключения, които се предават в съда на Всевишния – управляващия Баща на Съзвездието. Смъртните са представени в този последен съд от седем съдии, всеки от които е възходящ смъртен. Колкото по-високо се възвисявате във вселената, толкова по-голяма е вероятността за това, че ваши съдии ще бъдат подобни на вас същества.

Законодателният орган на съзвездието е разделен на три групи. Законотворческата програма на съзвездието се формира в долната палата на възходящите създания – група, ръководена от завършил и състояща се от хиляди смъртни представители. Всяка система издига в тази съвещателна асамблея по десет представителя. В Едемия този орган понастоящем не е в пълен състав.

Средната палата законодатели се състои от серафимите и техните партньори, други деца на Майчинския Дух на локалната вселена. Тази група наброява сто същества и се назначава от висшестоящи личности, които възглавяват различните видове дейност на

2. THE CONSTELLATION GOVERNMENT

43:2.1 (487.3) The constellations are the autonomous units of a local universe, each constellation being administered according to its own legislative enactments. When the courts of Nebadon sit in judgment on universe affairs, all internal matters are adjudicated in accordance with the laws prevailing in the constellation concerned. These judicial decrees of Salvington, together with the legislative enactments of the constellations, are executed by the administrators of the local systems.

43:2.2 (487.4) Constellations thus function as the legislative or lawmaking units, while the local systems serve as the executive or enforcement units. The Salvington government is the supreme judicial and co-ordinating authority.

43:2.3 (487.5) While the supreme judicial function rests with the central administration of a local universe, there are two subsidiary but major tribunals at the headquarters of each constellation, the Melchizedek council and the court of the Most High.

43:2.4 (487.6) All judicial problems are first reviewed by the council of the Melchizedeks. Twelve of this order who have had certain requisite experience on the evolutionary planets and on the system headquarters worlds are empowered to review evidence, digest pleas, and formulate provisional verdicts, which are passed on to the court of the Most High, the reigning Constellation Father. The mortal division of this latter tribunal consists of seven judges, all of whom are ascendant mortals. The higher you ascend in the universe, the more certain you are to be judged by those of your own kind.

43:2.5 (487.7) The constellation legislative body is divided into three groups. The legislative program of a constellation originates in the lower house of ascenders, a group presided over by a finaliter and consisting of one thousand representative mortals. Each system nominates ten members to sit in this deliberative assembly. On Edentia this body is not fully recruited at the present time.

43:2.6 (487.8) The mid-chamber of legislators is composed of the seraphic hosts and their associates, other children of the local universe Mother Spirit. This group numbers one hundred and is nominated by the supervising personalities who preside over the various activities of such

такива същества при изпълнението от тях на функции в пределите на съзвездието.

Съвещателният, или върховен, орган на законодателите на съзвездието се състои от палатата на перовете – палатата на божествените Синове. Този корпус се избира от Всевишните Бащи и наброява десет члена. Само Синове, притежаващи особен опит, имат право да служат в тази върховна палата. Задачата на тази група е събиране на данни и икономия на време, което носи голяма полза и на двете низши палати на законодателната асамблея.

Обединеният съвет на законодателите се състои от трима представителя от всяка отделна палата на съвещателната асамблея на съзвездието и се възглавява от управляващите младши Всевишни. Тази група утвърждава окончателната форма на всички актове и санкционира тяхното обнародване с помощта на оповестители. Утвърждаването на тази върховна комисия снабдява законодателните актове със силата на закона на съзвездието; нейните постановления са окончателни. Законодателните решения на Едемия са основен закон за целия Норлатиадек.

beings as they function within the constellation.

43:2.7 (488.1) The advisory or highest body of constellation legislators consists of the house of peers — the house of the divine Sons. This corps is chosen by the Most High Fathers and numbers ten. Only Sons of special experience may serve in this upper house. This is the fact-finding and timesaving group which very effectively serves both of the lower divisions of the legislative assembly.

43:2.8 (488.2) The combined council of legislators consists of three members from each of these separate branches of the constellation deliberative assembly and is presided over by the reigning junior Most High. This group sanctions the final form of all enactments and authorizes their promulgation by the broadcasters. The approval of this supreme commission renders legislative enactments the law of the realm; their acts are final. The legislative pronouncements of Edentia constitute the fundamental law of all Norlatiadek.

3. ВСЕВИШНИТЕ НА НОРЛАТИАДЕК

Управителите на съзвездията се отнасят към синовете на локалната вселена от категорията на Ворондадек. Когато тези синове ги изпращат във вселената за активно служене като управители на съзвездия или в друго свойство, те са известни като *Всевишни,* тъй като от всички категории Божии Синове на Локалната Вселена те въплъщават върховната административна мъдрост в съчетание с най-далновидната и разумна преданост. Тяхната лична честност и преданост към своята група никога не са предизвиквали съмнения; в Небадон не са известни случаи на проявяване на недоволство от страна на Синовете-Ворондадек.

Във всяко от съзвездията на Небадон Гавраил изпраща минимум трима синове-Ворондадек като Всевишни. Главата на такова трио е известен като *Баща на Съзвездието,* а двамата негови партньори – като *старши Всевишен* и *младши Всевишен.* Бащата на съзвездието управлява в течение на десет хиляди стандартни години /приблизително 50 000 урантийски години/ след службата като младши и старши партньори с еднакви по продължителност периоди от време.

Псалмопевецът е знаел, че Едемия се

3. THE MOST HIGHS OF NORLATIADEK

43:3.1 (488.3) The rulers of the constellations are of the Vorondadek order of local universe sonship. When commissioned to active duty in the universe as constellation rulers or otherwise, these Sons are known as the *Most Highs* since they embody the highest administrative wisdom, coupled with the most farseeing and intelligent loyalty, of all the orders of the Local Universe Sons of God. Their personal integrity and their group loyalty have never been questioned; no disaffection of the Vorondadek Sons has ever occurred in Nebadon.

43:3.2 (488.4) At least three Vorondadek Sons are commissioned by Gabriel as the Most Highs of each of the Nebadon constellations. The presiding member of this trio is known as the *Constellation Father* and his two associates as the *senior Most High* and the *junior Most High.* A Constellation Father reigns for ten thousand standard years (about 50,000 Urantia years), having previously served as junior associate and as senior associate for equal periods.

43:3.3 (488.5) The Psalmist knew that Edentia was ruled by three Constellation Fathers and

управлява от трима Бащи на Съзвездието; затова той е говорел за техните обители в множествено число: „Има река, чиито потоци носят радост в града Божий, най-святото място в жилищата на Всевишните.“

accordingly spoke of their abode in the plural: “There is a river, the streams whereof shall make glad the city of God, the most holy place of the tabernacles of the Most Highs.”

От векове на Урантия цари огромна бъркотия по отношение на различните вселенски управители. Много късни учители са смесвали своите неясни и неопределени племенни божества с Всевишните Бащи. Още по-късно древните евреи са обединили всички тези небесни управители в съставно Божество. Един от учителите е разбирал, че Всевишните не са Върховните Управители, тъй като е казал: „Живеещият в тайната обител на Всевишния пребивава в сянката на Всемогъщия.“ В писмените паметници на Урантия понякога е много трудно да се разбере кого именно се има предвид под названието „Всевишен“. Но Даниил добре е разбирал тези неща. Той е казал: „Всевишният управлява над царството на хората и го дава на когото желае.“

43:3.4 (488.6) Down through the ages there has been great confusion on Urantia regarding the various universe rulers. Many later teachers confused their vague and indefinite tribal deities with the Most High Fathers. Still later, the Hebrews merged all of these celestial rulers into a composite Deity. One teacher understood that the Most Highs were not the Supreme Rulers, for he said, “He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.” In the Urantia records it is very difficult at times to know exactly who is referred to by the term “Most High.” But Daniel fully understood these matters. He said, “The Most High rules in the kingdom of men and gives it to whomsoever he will.”

Бащите на Съзвездията почти не се занимават с индивидите на обитаемите планети, но те са тясно свързани със законодателните и законотворчески функции на съзвездията, които имат такова огромно значение за всяка смъртна *раса* и национална *група* от обитаемите светове.

43:3.5 (488.7) The Constellation Fathers are little occupied with the individuals of an inhabited planet, but they are closely associated with those legislative and lawmaking functions of the constellations which so greatly concern every mortal *race* and national *group* of the inhabited worlds.

Макар режимът на съзвездието да заема промеждутъчно положение между вас и администрацията на вселената, обикновено като индивиди вие почти няма да бъдете свързани с правителството на съзвездието. В нормални обстоятелства средоточие на вашите основни интереси би била локалната система Сатания, но предвид някои условия, възникнали в системата и на планетата вследствие бунта на Луцифер, временно е установена тясна връзка на Урантия с управителите на съзвездията.

43:3.6 (489.1) Although the constellation regime stands between you and the universe administration, as individuals you would ordinarily be little concerned with the constellation government. Your great interest would normally center in the local system, Satania; but temporarily, Urantia is closely related to the constellation rulers because of certain system and planetary conditions growing out of the Lucifer rebellion.

След отстъпничеството на Луцифер Всевишните на Едемия са поели върху себе си част от бремето на планетарното управление във въстаналите светове. Те продължават да осъществяват тази власт и Извечно Древните вече отдавна са одобрили това предаване на контрол над тези заблудили се светове. Те несъмнено ще се ползват и по-нататък от така поетите пълномощия дотогава, докато е жив Луцифер. В обичайните условия, съществуващи в една лоялна система, тази власт в значителна степен се поверява на Властелина на Системата.

43:3.7 (489.2) The Edentia Most Highs seized certain phases of planetary authority on the rebellious worlds at the time of the Lucifer secession. They have continued to exercise this power, and the Ancients of Days long since confirmed this assumption of control over these wayward worlds. They will no doubt continue to exercise this assumed jurisdiction as long as Lucifer lives. Much of this authority would ordinarily, in a loyal system, be invested in the System Sovereign.

Има и друга причина за особената връзка на Урантия с Всевишните. Когато Михаил, Синът-Създател, е изпълнявал своята

43:3.8 (489.3) But there is still another way in which Urantia became peculiarly related to the Most Highs. When Michael, the Creator Son, was on his terminal bestowal mission, since the

завършваща посвещенческа мисия, приемникът на Луцифер не е притежавал цялата пълнота на властта в локалната система, вследствие на което всички урантийски събития, имащи отношение към Посвещението на Михаил, са се контролирали непосредствено от Всевишните на Норлатиадек.

successor of Lucifer was not in full authority in the local system, all Urantia affairs which concerned the Michael bestowal were immediately supervised by the Most Highs of Norlatiadek.

4. ПЛАНИНСКИЯТ СЪБОР – ИЗВЕЧНО ВЕРНИЯТ

Най-свещената съборна планина е обителта на Извечно Верния – действащ на Едемия като представител на Райската Троица.

Извечно Верният е Троичен Син на Рая и пребивава на Едемия като личен представител на Емануил от времето на създаване на този столичен свят. Извечно Верният е неизменната дясна ръка на Бащите на Съзвездието, изпълнявайки функцията на съветник, но предлага своите съвети само тогава, когато му ги поискат. Върховните Райски Синове участват във вземането на решенията по делата на локалната вселена само в отговор на молбата на действащите управители на такива владения. Но за Всевишните на съзвездията Извечно Верният има такова значение, каквото има Извечно Единният за Сина-Създател.

Резиденцията на Извечно Верния на Едемия представлява център на Райската система за извънвселенска връзка и информация в даденото съзвездие. В сътрудничество с Извечно Единния, изпълняващ функцията на наблюдател, тези Троични Синове, със своя персонал от хавонски и Райски личности, поддържат пряка и постоянна връзка със своята категория във всички вселени – чак до Хавона и Рая.

Най-свещената планина се отличава с възвишена красота и великолепна подредба, но самата резиденция на Райския Син е скромна в сравнение с централната обител на Всевишните и обкръжаващите я седемдесет съоръжения, съставляващи жилищния комплекс на Синовете-Ворондадек. Тази подредба и предназначение е изключително жилищна и е напълно отделена от огромните строежи на административния център, където се водят делата на съзвездието.

Резиденцията на Извечно Верния е известна като „планина на Райския събор“, намира се на север от резиденцията на Всевишните. Тук, на това свещено плато периодически се събират възходящи смъртни,

4. MOUNT ASSEMBLY — THE FAITHFUL OF DAYS

43:4.1 (489.4) The most holy mount of assembly is the dwelling place of the Faithful of Days, the representative of the Paradise Trinity who functions on Edentia.

43:4.2 (489.5) This Faithful of Days is a Trinity Son of Paradise and has been present on Edentia as the personal representative of Immanuel since the creation of the headquarters world. Ever the Faithful of Days stands at the right hand of the Constellation Fathers to counsel them, but never does he proffer advice unless it is asked for. The high Sons of Paradise never participate in the conduct of the affairs of a local universe except upon the petition of the acting rulers of such domains. But all that a Union of Days is to a Creator Son, a Faithful of Days is to the Most Highs of a constellation.

43:4.3 (489.6) The residence of the Edentia Faithful of Days is the constellation center of the Paradise system of extrauniverse communication and intelligence. These Trinity Sons, with their staffs of Havona and Paradise personalities, in liaison with the supervising Union of Days, are in direct and constant communication with their order throughout all the universes, even to Havona and Paradise.

43:4.4 (489.7) The most holy mount is exquisitely beautiful and marvelously appointed, but the actual residence of the Paradise Son is modest in comparison with the central abode of the Most Highs and the surrounding seventy structures comprising the residential unit of the Vorondadek Sons. These appointments are exclusively residential; they are entirely separate from the extensive administrative headquarters buildings wherein the affairs of the constellation are transacted.

43:4.5 (489.8) The residence of the Faithful of Days on Edentia is located to the north of these residences of the Most Highs and is known as the “mount of Paradise assembly.” On this consecrated highland the ascending mortals

за да чуят разказите на този Райски Син за дългото и увлекателно пътешествие на еволюиращите смъртни през милиардите съвършени светове на Хавона и по-нататък – към неописуемото блаженство на Рая. Именно на тези особени плата моронтийните смъртни изцяло се запознават с различни групи личности, произхождащи от централната вселена.

Заявявайки своите претенции за разширяване на пълномощията, предателят Луцифер, който в своето време е бил властелин на Сатания, се стремял да отстрани от управлението на локалната вселена всички върховни категории синовство. Той обмислял замисъла, казвайки: „Ще поставя своя трон над Синовете Божии; ще възглавя Планинския Събор на север; ще бъда подобен на Всевишен.“

Стоте Властелина на Системи периодически се събират на конклавите на Едемия за обсъждане на въпросите, свързани с благосъстоянието на съзвездието. След бунта в Сатания главните метежници имали обичая да се появяват на тези съвети в Едемия така, както и преди. Едва след посвещението на Михаил на Урантия и последващото приемане върху себе си на неограничените пълномощия по цялата Небадон се появила възможността да се сложи край на тази високомерна наглост. От този ден нататък тези подстрекатели към греха никога не са допускани в състоялите се на Едемия съвети на Преданите Властелини на Системи.

Това, че учителите от древността са знаели за това, е видно от следващия откъс: „Дойде денят за Синовете Божии да се представят пред Всевишните и Сатаната дойде заедно с тях.“ Това е констатация на факта, независимо в каква връзка се привежда.

От времето на триумфа на Христос целият Норлатиадек се очиства от греха и метежниците. Известно време преди смъртта на Михаил в плът съюзникът на падналия Луцифер – Сатана, се постарал да посети един от тези конклави на Едемия, но отрицателното отношение към главните метежници придобило толкова всеобщ характер, че практически в цялата вселена не се намерило съчувствие за тях и това сринало опората под краката на тези противници от Сатания. Когато пред злото са затворени всички врати, изчезва и възможността за извършване на грях. Сърцата на цялата Едемия се затворили за Сатана; той е бил единодушно отхвърлен от събралите се Властелини на Системи и именно в това време

periodically assemble to hear this Son of Paradise tell of the long and intriguing journey of progressing mortals through the one billion perfection worlds of Havona and on to the indescribable delights of Paradise. And it is at these special gatherings on Mount Assembly that the morontia mortals become more fully acquainted with the various groups of personalities of origin in the central universe.

43:4.6 (490.1) The traitorous Lucifer, onetime sovereign of Satania, in announcing his claims to increased jurisdiction, sought to displace all superior orders of sonship in the governmental plan of the local universe. He purposed in his heart, saying: “I will exalt my throne above the Sons of God; I will sit upon the mount of assembly in the north; I will be like the Most High.”

43:4.7 (490.2) The one hundred System Sovereigns come periodically to the Edentia conclaves which deliberate on the welfare of the constellation. After the Satania rebellion the archrebels of Jerusem were wont to come up to these Edentia councils just as they had on former occasions. And there was found no way to stop this arrogant effrontery until after the bestowal of Michael on Urantia and his subsequent assumption of unlimited sovereignty throughout all Nebadon. Never, since that day, have these instigators of sin been permitted to sit in the Edentia councils of the loyal System Sovereigns.

43:4.8 (490.3) That the teachers of olden times knew of these things is shown by the record: “And there was a day when the Sons of God came to present themselves before the Most Highs, and Satan came also and presented himself among them.” And this is a statement of fact regardless of the connection in which it chances to appear.

43:4.9 (490.4) Since the triumph of Christ, all Norlatiadek is being cleansed of sin and rebels. Sometime before Michael’s death in the flesh the fallen Lucifer’s associate, Satan, sought to attend such an Edentia conclave, but the solidification of sentiment against the archrebels had reached the point where the doors of sympathy were so well-nigh universally closed that there could be found no standing ground for the Satania adversaries. When there exists no open door for the reception of evil, there exists no opportunity for the entertainment of sin. The doors of the hearts of all Edentia closed against Satan; he was unanimously rejected by the assembled System Sovereigns, and it was at this time that the Son of Man “beheld Satan fall as lightning from heaven.”

Синът Човешки „видя Сатаната да пада от небето като светкавица“.

От времето на бунта на Луцифер близо до резиденцията на Извечно Верния се появил нов строеж. Това временно съоръжение е резиденция на Всевишния, поддържащ тясна връзка с Райския Син като помощник на правителството на съзвездието по всички въпроси, които се отнасят до линията на поведение и отношенията на Синовете от категорията на „Извечните“ към греха и бунта.

43:4.10 (490.5) Since the Lucifer rebellion a new structure has been provided near the residence of the Faithful of Days. This temporary edifice is the headquarters of the Most High liaison, who functions in close touch with the Paradise Son as adviser to the constellation government in all matters respecting the policy and attitude of the order of Days toward sin and rebellion.

5. БАЩИТЕ НА ЕДЕМИЯ ОТ ВРЕМЕТО НА БУНТА НА ЛУЦИФЕР

Ротацията на Всевишните на Едемия е била преустановена по време на бунта на Луцифер. Понастоящем нас ни управляват тези личности, които са изпълнявали своите задължения в онова време. Ние предполагаме, че съставът на управителите ще остане неизменен чак до окончателното избавяне от Луцифер и неговите съучастници.

Заедно с това днешното правителство на съзвездието е било разширено до дванадесет Сина от категорията на Ворондадек:

1. Бащата на Съзвездието. Днешният Всевишен управител на Норлатиадек е 617 318 -ият член на небадонската група на Ворондадек. До поемането на своите задължения в Едемия той вече е притежавал опита на служенето в много съзвездия по цялата наша локална вселена.

2. Старшият Всевишен партньор.

3. Младшият Всевишен партньор.

4. Всевишният съветник, личен представител на Михаил след постигането от него на статута на Син-Владетел.

5. Всевишният изпълнител – личен представител на Гавраил, намиращ се на Едемия от времето на бунта на Луцифер.

6. Всевишният глава на планетарните наблюдатели – ръководител на наблюдателите от категорията на Ворондадек, намиращи се в изолираните светове на Сатания.

7. Всевишният арбитър – Син-Ворондадек, на когото е възложено задължението за регулиране на всички предизвикани от бунта трудности в пределите на съзвездието.

8. Всевишният извънреден разпоредител – Син-Ворондадек, на когото е поръчано

5. THE EDENTIA FATHERS SINCE THE LUCIFER REBELLION

43:5.1 (490.6) The rotation of the Most Highs on Edentia was suspended at the time of the Lucifer rebellion. We now have the same rulers who were on duty at that time. We infer that no change in these rulers will be made until Lucifer and his associates are finally disposed of.

43:5.2 (490.7) The present government of the constellation, however, has been expanded to include twelve Sons of the Vorondadek order. These twelve are as follows:

43:5.3 (490.8) 1. The Constellation Father. The present Most High ruler of Norlatiadek is number 617,318 of the Vorondadek series of Nebadon. He saw service in many constellations throughout our local universe before taking up his Edentia responsibilities.

43:5.4 (490.9) 2. The senior Most High associate.

43:5.5 (491.1) 3. The junior Most High associate.

43:5.6 (491.2) 4. The Most High adviser, the personal representative of Michael since his attainment of the status of a Master Son.

43:5.7 (491.3) 5. The Most High executive, the personal representative of Gabriel stationed on Edentia ever since the Lucifer rebellion.

43:5.8 (491.4) 6. The Most High chief of planetary observers, the director of the Vorondadek observers stationed on the isolated worlds of Satania.

43:5.9 (491.5) 7. The Most High referee, the Vorondadek Son intrusted with the duty of adjusting all difficulties consequential to rebellion within the constellation.

43:5.10 (491.6) 8. The Most High emergency administrator, the Vorondadek Son charged with

приспособяването на извънредните законодателни актове на Норлатиадек за световете, изолирани вследствие бунта.

9. Всевишният посредник – Син-Ворондадек, назначен за съгласуване на особените мерки, предизвикани от посвещението на Урантия, с текущото управление на съзвездието. Някои действия на архангелите и многобройните други форми на необичайно служене на Урантия, а също и особената дейност на Ярките Вечерни Звезди в Йерусем, правят необходимо функционирането на този Син.

10. Всевишният съдия-адвокат – глава на извънредния трибунал, посветен на решаването на особените проблеми на Норлатиадек, възникнали вследствие объркването, причина за което е станал бунтът в Сатания.

11. Всевишният свързан – Синът-Ворондадек, прикрепен към управителите на Едемия, но изпратен като специален съветник в разпореждане на Извечно Верния за избиране на най-добрия път за решаване на проблемите на бунта и нелоялността на създанията.

12. Всевишният ръководител – президент на извънредния съвет на Едемия. Всички личности, назначени в Норлатиадек в резултат от бунта в Сатания, влизат в състава на извънредния съвет, а техният глава е изключително опитен Син-Ворондадек.

Освен това тук не са отчетени многобройните Ворондадек – посланици на съзвездия в Небадон, а също и други Синове, постоянно пребиваващи на Едемия.

През цялото време, изминало от бунта на Луцифер, Бащите на Едемия са проявявали особена загриженост за Урантия и за другите изолирани светове на Сатания. Пророкът в древността е видял, че делата на хората се ръководят от Бащите на Съзвездието. „Когато Всевишният разделил земята на народите, когато отделил синовете на Адам, той установил границите на тези народи.“

Във всеки поставен под карантина или изолиран свят действа като наблюдател Син-Ворондадек. Той не участва в управлението на планетата, с изключение на тези случаи, когато Бащата на Съзвездието му заповядва да се намеси в делата на народите. В действителност именно този Всевишен наблюдател „управлява царството на хората“. Урантия е един от изолираните светове на Норлатиадек и наблюдаващ Ворондадек се намира на планетата още от времето на предателството на Калигастия. Когато

the task of adapting the emergency enactments of the Norlatiadek legislature to the rebellion-isolated worlds of Satania.

43:5.11 (491.7) 9. The Most High mediator, the Vorondadek Son assigned to harmonize the special bestowal adjustments on Urantia with the routine administration of the constellation. The presence of certain archangel activities and numerous other irregular ministrations on Urantia, together with the special activities of the Brilliant Evening Stars on Jerusem, necessitates the functioning of this Son.

43:5.12 (491.8) 10. The Most High judge-advocate, the head of the emergency tribunal devoted to the adjustment of the special problems of Norlatiadek growing out of the confusion consequent upon the Satania rebellion.

43:5.13 (491.9) 11. The Most High liaison, the Vorondadek Son attached to the Edentia rulers but commissioned as a special counselor with the Faithful of Days regarding the best course to pursue in the management of problems pertaining to rebellion and creature disloyalty.

43:5.14 (491.10) 12. The Most High director, the president of the emergency council of Edentia. All personalities assigned to Norlatiadek because of the Satania upheaval constitute the emergency council, and their presiding officer is a Vorondadek Son of extraordinary experience.

43:5.15 (491.11) And this takes no account of the numerous Vorondadeks, envoys of Nebadon constellations, and others who are also resident on Edentia.

43:5.16 (491.12) Ever since the Lucifer rebellion the Edentia Fathers have exercised a special care over Urantia and the other isolated worlds of Satania. Long ago the prophet recognized the controlling hand of the Constellation Fathers in the affairs of nations. “When the Most High divided to the nations their inheritance, when he separated the sons of Adam, he set the bounds of the people.”

43:5.17 (491.13) Every quarantined or isolated world has a Vorondadek Son acting as an observer. He does not participate in planetary administration except when ordered by the Constellation Father to intervene in the affairs of the nations. Actually it is this Most High observer who “rules in the kingdoms of men.” Urantia is one of the isolated worlds of Norlatiadek, and a Vorondadek observer has been stationed on the planet ever since the Caligastia betrayal. When Machiventa Melchizedek ministered in semimaterial form on Urantia, he paid respectful homage to the Most

Макивента Мелхиседек се намирал на Урантия в полуматериална форма, той почтително отдавал дължимото на служещия в това време Всевишен наблюдател, за което свидетелства следният запис: «И Мелхиседек, царят Салимски, беше свещеник на Всевишния.“ Мелхиседек разказа на Авраам за отношението към него на този Всевишен наблюдател, казвайки: „И благословен да е Всевишният, който е предал враговете твои в ръцете ти.“

High observer then on duty, as it is written, “And Melchizedek, king of Salem, was the priest of the Most High.” Melchizedek revealed the relations of this Most High observer to Abraham when he said, “And blessed be the Most High, who has delivered your enemies into your hand.”

6. БОЖИИТЕ ГРАДИНИ

Ако столиците на системата по особен начин са украсени с материални и неорганични съоръжения, а централният свят на вселената повече отразява духовното великолепие, то столиците на съзвездията са върховете на моронтийната дейност и живи украшения. В столичния свят на съзвездията обикновено се използват живи украшения и именно това преобладаване на живота – ботаническата художественост, обяснява защо тези светове се наричат „Божиите градини“.

Около половината от повърхността на Едемия е покрита с изумителните градини на Всевишните; тези градини се отнасят към числото на най-очарователните моронтийни творения на локалната вселена. Именно затова необичайно красивите места в обитаемите светове на Норлатиадек толкова често се наричат „Едемски градини“.

В централната част на тази великолепна градина се намира светинята на Всевишните. Изглежда, авторът на псалми е знаел това, тъй като е написал: „На хълма на Всевишните кой може да се изкачи? В светинята кой може да се окаже? Само тези, които не са сторили зло, които са с чисто сърце, които не са се възгордели и не са се клели напразно.“ Всеки десети ден на отдих жителите на Едемия, начело с Всевишните, се събират при тази светиня в боготворящо съзерцание на Бог-Върховния.

В архитектурните светове се използват десет форми на материален живот. На Урантия има растителен и животински живот, но в такива светове като Едемия съществуват десет типа материални категории живот. Ако вие можехте да видите тези десет типа едемски живот, веднага бихте определили първите три като растителни, а последните три като животински типове, но бихте били съвършено неспособни да разберете природата на промеждутъчните четири групи от тези изключително разнообразни и пленителни форми на живот.

6. THE GARDENS OF GOD

43:6.1 (492.1) The system capitals are particularly beautified with material and mineral constructions, while the universe headquarters is more reflective of spiritual glory, but the capitals of the constellations are the acme of morontia activities and living embellishments. On the constellation headquarters worlds living embellishment is more generally utilized, and it is this preponderance of life — botanic artistry — that causes these worlds to be called “the gardens of God.”

43:6.2 (492.2) About one half of Edentia is devoted to the exquisite gardens of the Most Highs, and these gardens are among the most entrancing morontia creations of the local universe. This explains why the extraordinarily beautiful places on the inhabited worlds of Norlatiadek are so often called “the garden of Eden.”

43:6.3 (492.3) Centrally located in this magnificent garden is the worship shrine of the Most Highs. The Psalmist must have known something about these things, for he wrote: “Who shall ascend the hill of the Most Highs? Who shall stand in this holy place? He who has clean hands and a pure heart, who has not lifted up his soul to vanity nor sworn deceitfully.” At this shrine the Most Highs, on every tenth day of relaxation, lead all Edentia in the worshipful contemplation of God the Supreme.

43:6.4 (492.4) The architectural worlds enjoy ten forms of life of the material order. On Urantia there is plant and animal life, but on such a world as Edentia there are ten divisions of the material orders of life. Were you to view these ten divisions of Edentia life, you would quickly classify the first three as vegetable and the last three as animal, but you would be utterly unable to comprehend the nature of the intervening four groups of prolific and fascinating forms of life.

Даже чисто животинският живот съществено се отличава от съответния живот в еволюционните светове – дотолкова, че е съвършено невъзможно да опишем на смъртния разум уникалния характер и кроткия нрав на тези неговорещи създания. Съществуват хиляди и хиляди живи същества, абсолютно недостъпни за вашето въображение. Целият животински свят се намира на изцяло друго ниво в сравнение с примитивните животни на еволюционните планети. Но целият животински живот е изключително разумен и във висша степен полезен и всички тези разнообразни видове се отличават с поразителна кротост и трогателна общителност. В архитектурните светове напълно отсъстват плътоядни създания; в цялата Едемия няма абсолютно нищо, което би могло да застави някое живо същество да изпита страх.

43:6.5 (492.5) Even the distinctively animal life is very different from that of the evolutionary worlds, so different that it is quite impossible to portray to mortal minds the unique character and affectionate nature of these nonspeaking creatures. There are thousands upon thousands of living creatures which your imagination could not possibly picture. The whole animal creation is of an entirely different order from the gross animal species of the evolutionary planets. But all this animal life is most intelligent and exquisitely serviceable, and all the various species are surprisingly gentle and touchingly companionable. There are no carnivorous creatures on such architectural worlds; there is nothing in all Edentia to make any living being afraid.

Растителният живот също съществено се отличава от растителния живот на Урантия и се състои както от материални, така и от моронтийни разновидности. Материалната растителност има характерен зелен цвят, а моронтийният еквивалентен растителен живот – виолетов или светло-лилав цвят с различен оттенък и отражение. Тази моронтийна флора е чисто енергийна растителност; тя се употребява за храна без остатък.

43:6.6 (492.6) The vegetable life is also very different from that of Urantia, consisting of both material and morontia varieties. The material growths have a characteristic green coloration, but the morontia equivalents of vegetative life have a violet or orchid tinge of varying hue and reflection. Such morontia vegetation is purely an energy growth; when eaten there is no residual portion.

Снабдени с десет типа физически живот (без да смятаме моронтийните разновидности), тези архитектурни светове предоставят огромни възможности за биологично украсяване на ландшафта, а също и на материалните и моронтийни конструкции. Небесните творци ръководят местните спорнаги, които много се трудят над създаването на ботаническа украса и ботанически украшения. Докато вашите художници за изобразяване на своите представи са длъжни да прибягват към застинали краски и безжизнен мрамор, небесните творци и унивитатите по-често използват живи материали, позволяващи им да изразяват идеи и да представят своите идеали.

43:6.7 (492.7) Being endowed with ten divisions of physical life, not to mention the morontia variations, these architectural worlds provide tremendous possibilities for the biologic beautification of the landscape and of the material and the morontia structures. The celestial artisans direct the native spornagia in this extensive work of botanic decoration and biologic embellishment. Whereas your artists must resort to inert paint and lifeless marble to portray their concepts, the celestial artisans and the univitatia more frequently utilize living materials to represent their ideas and to capture their ideals.

Ако харесвате цветята, храстите и дърветата на Урантия, то вие ще се наслаждавате на ботаническата красота и растителното великолепие на божествените градини на Едемия. Но моите способности на разказвач са недостатъчни, за да създам на смъртния разум адекватна представа за тези красоти на небесните светове. Наистина, очите не са виждали такова великолепие, което ви очаква след пристигането ви в тези светове, където продължава непознатото пътешествие – възходът на смъртните.

43:6.8 (493.1) If you enjoy the flowers, shrubs, and trees of Urantia, then will you feast your eyes upon the botanical beauty and the floral grandeur of the supernal gardens of Edentia. But it is beyond my powers of description to undertake to convey to the mortal mind an adequate concept of these beauties of the heavenly worlds. Truly, eye has not seen such glories as await your arrival on these worlds of the mortal-ascension adventure.

7. УНИВИТАТИТЕ

Унивитатите са постоянните жители на Едемия и свързаните с нея светове, при което под тяхно наблюдение се намират всичките седемстотин и седемдесет свята, обкръжаващи столицата на съзвездието. Тези деца на Сина-Създател и Съзидателния Дух се въплъщават в междуфазната плоскост на битието, отделяща материалното от духовното, но те не са морантийни създания. Странстващите от седемдесетте големи сфери на Едемия имат различни зрими форми, а морантийните форми на морантийните смъртни биват настройвани за привеждане в съответствие с възходящата ска́ла на унивитатите при всяко преселване от една сфера на Едемия на друга при успешното им придвижване от първия свят към седемдесетия.

Духовно всички унивитати са еднакви; интелектуално всичките са различни, както и смъртните; по своята форма те много напомнят морантийния стадий на съществуване и са създадени за функциониране в седемдесетте различни категории личности. Всяка от тези категории унивитати проявява десет основни разновидности на интелектуална дейност и всеки от тези различни интелектуални типове възглавява специалните училища за възпитание и култура на постепенната професионална или практическа социализация на един от десетте спътника, въртящи се около всеки голям свят на Едемия.

Тези седемстотин по-малки свята са технически сфери, даващи практически знания за функционирането на цялата локална вселена; тези сфери са открити за всички класове разумни създания. Тези образователни училища, създаващи специални навици и даващи технически знания, са предназначени не само за възходящи смъртни, макар групата морантийни студенти значително да превъзхожда по численост всички останали групи, които посещават тези курсове. След като ви приемат във всеки от седемдесетте големи свята на социална култура, за вас веднага ще бъде открит достъпът до всеки от десетте обкръжаващи спътника.

В различните доброволчески колонии възходящите морантийни смъртни преобладават сред управляващите реверсията, но унивитатите образуват най-голямата група, свързана с небадонския корпус небесни творци. В цялата Орвонтон нито едно извънхавонско същество, освен

7. THE UNIVITATIA

43:7.1 (493.2) Univitatia are the permanent citizens of Edentia and its associated worlds, all seven hundred seventy worlds surrounding the constellation headquarters being under their supervision. These children of the Creator Son and the Creative Spirit are projected on a plane of existence in between the material and the spiritual, but they are not morontia creatures. The natives of each of the seventy major spheres of Edentia possess different visible forms, and the morontia mortals have their morontia forms attuned to correspond with the ascending scale of the univitatia each time they change residence from one Edentia sphere to another as they pass successively from world number one to world number seventy.

43:7.2 (493.3) Spiritually, the univitatia are alike; intellectually, they vary as do mortals; in form, they much resemble the morontia state of existence, and they are created to function in seventy diverse orders of personality. Each of these orders of univitatia exhibits ten major variations of intellectual activity, and each of these varying intellectual types presides over the special training and cultural schools of progressive occupational or practical socialization on some one of the ten satellites which swing around each of the major Edentia worlds.

43:7.3 (493.4) These seven hundred minor worlds are technical spheres of practical education in the working of the entire local universe and are open to all classes of intelligent beings. These training schools of special skill and technical knowledge are not conducted exclusively for ascending mortals, although morontia students constitute by far the largest group of all those who attend these courses of training. When you are received on any one of the seventy major worlds of social culture, you are immediately given clearance for each of the ten surrounding satellites.

43:7.4 (493.5) In the various courtesy colonies, ascending morontia mortals predominate among the reversion directors, but the univitatia represent the largest group associated with the Nebadon corps of celestial artisans. In all Orvonton no extra-Havona beings excepting the Uversa abandonters can equal the univitatia in artistic skill,

уверските абандонтери, не може да се сравни с унивитатите по художествено майсторство, социална приспособимост и координационни способности.

Строго погледнато, тези обитатели на съзвездия не са членове на корпуса на творците, но те широко сътрудничат с всички групи и правят много за това, да превърнат световете на съзвездията в главни сфери за въплъщение на великолепните артистични възможности на преходната култура. Те не действат отвъд пределите на централните светове на съзвездието.

social adaptability, and co-ordinating cleverness.

43:7.5 (493.6) These citizens of the constellation are not actually members of the artisan corps, but they freely work with all groups and contribute much to making the constellation worlds the chief spheres for the realization of the magnificent artistic possibilities of transition culture. They do not function beyond the confines of the constellation headquarters worlds.

8. ОБРАЗОВАТЕЛНИТЕ СВЕТОВЕ НА ЕДЕМИЯ

Физическите данни на Едемия и обкръжаващите я сфери са близки до съвършенството; по духовно величие тези светове едва ли могат да се сравнят със сферите на Салвингтон, но те далеч превъзхождат великолепните образователни светове на Йерусем. Всички сфери на Едемия се захранват с енергия непосредствено от пространствените токове на вселената, а техните огромни енергийни системи – както материални, така и морентийни, умело се контролират и разпределят от центровете на съзвездията, подпомагани от квалифицирания корпус на Главните Физически Регулатори и Управляващите Морентийна Енергия.

Времето, прекарано в седемдесетте образователни свята за преходна морентийна култура, обхващащи едемския тип възход, е най-установеният период в продължение на целия път на възходящия смъртен чак до придобиването на статут на завършващ; това действително е типичният морентиен живот. Макар че при всеки преход от един голям свят за култура в друг бивате наново настройвани, вие си запазвате същото морентийно тяло и тези периоди не се съпровождат с безсъзнателно състояние.

Вашето пребиваване на Едемия и обединените с нея сфери ще премине под знака на овладяването на груповата етика – тайната на приятните и полезни взаимоотношения между различните вселенски и свръхвселенски категории разумни личности.

В обителските светове вие сте завършили обединението на еволюиращата смъртна личност; в столицата на системата сте постигнали гражданство на Йерусем и готовността да подложите своето „аз“ на дисциплиниращото въздействие на

8. THE EDENTIA TRAINING WORLDS

43:8.1 (493.7) The physical endowment of Edentia and its surrounding spheres is well-nigh perfect; they could hardly equal the spiritual grandeur of the spheres of Salvington, but they far surpass the glories of the training worlds of Jerusem. All these Edentia spheres are energized directly by the universal space currents, and their enormous power systems, both material and morontial, are expertly supervised and distributed by the constellation centers, assisted by a competent corps of Master Physical Controllers and Morontia Power Supervisors.

43:8.2 (494.1) The time spent on the seventy training worlds of transition morontia culture associated with the Edentia age of mortal ascension, is the most settled period in an ascending mortal's career up to the status of a finaliter; this is really the typical morontia life. While you are re-keyed each time you pass from one major cultural world to another, you retain the same morontia body, and there are no periods of personality unconsciousness.

43:8.3 (494.2) Your sojourn on Edentia and its associated spheres will be chiefly occupied with the mastery of group ethics, the secret of pleasant and profitable interrelationship between the various universe and superuniverse orders of intelligent personalities.

43:8.4 (494.3) On the mansion worlds you completed the unification of the evolving mortal personality; on the system capital you attained Jerusem citizenship and achieved the willingness to submit the self to the disciplines of group activities and co-ordinated undertakings; but now on the

съвместната дейност и съгласуваните начинания; а сега – в образователните светове на съзвездието, ви предстои да се сдобиете с неподправена социализация на своята формираща се моронтийна личност. Постигането на тази възвишена култура се заключава в умението:

1. Щастливо да живеете и продуктивно да се трудите заедно с десет различни моронтийци при обединението на десет такива групи във формирования по сто същества и по-нататък в корпуси по хиляда създания.

2. С радост да живеете и охотно да сътрудничите с десет унивитати, които, макар и интелектуално близки до моронтийните същества, напълно се отличават от тях във всичко останало. След това, действайки в тази група от десет създания, вие трябва да се научите да координирате своите действия с десет други семейства, които на свой ред се обединяват в корпус от хиляда унивитати.

3. Да се стремите да постигате едновременна съгласуваност както със събратята си-моронтийци, така и с приемащите ви унивитати. Да придобивате способност доброволно и ефективно да взаимодействате с вашата собствена категория същества в тясно работно сътрудничество с отчасти неприличаща на вас група разумни създания.

4. Да общувате както с подобни, така и с неподобни на вас същества, да постигате интелектуална хармония и функционална адаптация по отношение на двете групи партньори.

5. Сдобивайки се с удовлетворителна социализация на личността на интелектуално и функционално нива, да продължавате да усъвършенствате умението да живеете в тесен контакт с подобни и с малко по-различни същества, все повече избавяйки се от раздразнителността и чувството на обида. Придобиването на последното качество в значителна степен се подпомага от управляващите реверсията, организиращи групови игрови дейности.

6. Да съгласувате всички тези разнообразни методи на социализация, сдобивайки се с все по-голямата координираност на възходящия към Рая път; да задълбочавате вселенската проницателност за сметка на задълбочено постигане на смисъла на вечните цели, таящи се в тези привидно незначителни пространствено-времеви дейности.

7. И след това да увенчавате целия този процес на социализация на много нива и

constellation training worlds you are to achieve the real socialization of your evolving morontia personality. This supernal cultural acquirement consists in learning how to:

43:8.5 (494.4) 1. Live happily and work effectively with ten diverse fellow morontians, while ten such groups are associated in companies of one hundred and then federated in corps of one thousand.

43:8.6 (494.5) 2. Abide joyfully and co-operate heartily with ten univitatia, who, though similar intellectually to morontia beings, are very different in every other way. And then must you function with this group of ten as it co-ordinates with ten other families, which are in turn confederated into a corps of one thousand univitatia.

43:8.7 (494.6) 3. Achieve simultaneous adjustment to both fellow morontians and these host univitatia. Acquire the ability voluntarily and effectively to co-operate with your own order of beings in close working association with a somewhat dissimilar group of intelligent creatures.

43:8.8 (494.7) 4. While thus socially functioning with beings like and unlike yourself, achieve intellectual harmony with, and make vocational adjustment to, both groups of associates.

43:8.9 (494.8) 5. While attaining satisfactory socialization of the personality on intellectual and vocational levels, further perfect the ability to live in intimate contact with similar and slightly dissimilar beings with ever-lessening irritability and ever-diminishing resentment. The reversion directors contribute much to this latter attainment through their group-play activities.

43:8.10 (494.9) 6. Adjust all of these various socialization techniques to the furtherance of the progressive co-ordination of the Paradise-ascension career; augment universe insight by enhancing the ability to grasp the eternal goal-meanings concealed within these seemingly insignificant time-space activities.

43:8.11 (494.10) 7. And then, climax all of these procedures of multisocialization with the

едновременно да повишавате духовната проницателност в тази степен, в която тя усъвършенства всички страни на личността – чрез духовно единение по групи и моронтийна координация. Интелектуалното, социално и духовно партньорство на две смъртни същества не просто удвоява техните потенциални възможности за лични постижения и изпълнения във вселената, а ги повишава почти четворно.

concurrent enhancement of spiritual insight as it pertains to the augmentation of all phases of personal endowment through group spiritual association and morontia co-ordination. Intellectually, socially, and spiritually two moral creatures do not merely double their personal potentials of universe achievement by partnership technique; they more nearly quadruple their attainment and accomplishment possibilities.

Ние изобразихме социализацията на Едемия като обединение на моронтийния смъртен със семейна група унивитати, състояща се от десет различни по своя интелект индивида, паралелно с аналогично обединение с десет такива моронтийци. Но в първите седем големи свята с десет унивитати живее само един възходящ смъртен. Във втората група от седем големи свята заедно с всяка местна група от десет унивитата живеят двама смъртни – и така нататък, чак до последната група от седем големи сфери, където с десет унивитати се настаняват десет моронтийни същества. Научавайки се по-успешно да общувате с унивитатите, вие ще се ползвате от тази усъвършенствана етика в отношенията със своите събратя – моронтийните прогресори.

43:8.12 (495.1) We have portrayed Edentia socialization as an association of a morontia mortal with a univitatia family group consisting of ten intellectually dissimilar individuals concomitant with a similar association with ten fellow morontians. But on the first seven major worlds only one ascending mortal lives with ten univitatia. On the second group of seven major worlds two mortals abide with each native group of ten, and so on up until, on the last group of seven major spheres, ten morontia beings are domiciled with ten univitatia. As you learn how better to socialize with the univitatia, you will practice such improved ethics in your relations with your fellow morontia progressors.

Като възходящи смъртни вие ще получите удоволствие от пребиваването в световете на прогреса на Едемия, но няма да изпитате този личен трепет, с който се съпровожда вашето първо чувство на удовлетворение при съприкосновение с вселенските дела в столицата на системата или при прощаването си с тези реалности в заключителните светове на вселенската столица.

43:8.13 (495.2) As ascending mortals you will enjoy your sojourn on the progress worlds of Edentia, but you will not experience that personal thrill of satisfaction which characterizes your initial contact with universe affairs on the system headquarters or your farewell touch with these realities on the final worlds of the universe capital.

9. ГРАЖДАНСТВОТО НА ЕДЕМИЯ

9. CITIZENSHIP ON EDENTIA

След като завършат своето образование в седемдесетия свят, възходящите смъртни се заселват на Едемия. Сега възходящите създания могат за пръв път да вземат участие в „съборите на ангелите“ и да чуят разказа за техния далечен път от устата на Извечно Верния – първата от срещнатите от тях Върховни Личности с троичен произход.

43:9.1 (495.3) After graduation from world number seventy, ascending mortals take up residence on Edentia. Ascenders now, for the first time, attend the “assemblies of Paradise” and hear the story of their far-flung career as it is depicted by the Faithful of Days, the first of the Supreme Trinity-origin Personalities they have met.

За моронтийните прогресори цялото пребиваване в образователните светове на съзвездието, достигащо своя апогей в гражданството на Едемия, е период на неподправено небесно блаженство. В течение на вашето пребиваване в световете на системата вие сте се превръщали от полуживотно в моронтийно създание; били сте повече материални, отколкото духовни. В сферите на Салвингтон ще се превърнете от

43:9.2 (495.4) This entire sojourn on the constellation training worlds, culminating in Edentia citizenship, is a period of true and heavenly bliss for the morontia progressors. Throughout your sojourn on the system worlds you were evolving from a near-animal to a morontia creature; you were more material than spiritual. On the Salvington spheres you will be evolving from a morontia being to the status of a true spirit; you will be more spiritual than material. But on Edentia, ascenders are

моронтийно същество в истински дух; ще станете повече духовни, отколкото материални. Но на Едемия възходящите същества се намират на половината път между своите минали и бъдещи състояния, на половината път между еволюционно животно и възходящ дух. По време на цялото ви пребиваване в Едемия и нейните светове вие сте „подобни на ангели“; постоянно прогресирате, но съхранявайки при това общ и характерен моронтиен статут.

midway between their former and their future estates, midway in their passage from evolutionary animal to ascending spirit. During your whole stay on Edentia and its worlds you are “as the angels”; you are constantly progressing but all the while maintaining a general and a typical morontia status.

Пребиваването на възходящия смъртен в съзвездието представлява най-еднородната и устойчива епоха по целия път на моронтийния прогрес. В този опит влиза преддуховната подготовка на възходящите същества в областта на социализацията. Тя е аналогична на предзавършителския духовен опит на Хавона и предабсонитната подготовка в Рая.

43:9.3 (495.5) This constellation sojourn of an ascending mortal is the most uniform and stabilized epoch in the entire career of morontia progression. This experience constitutes the prespirit socialization training of the ascenders. It is analogous to the prefinaliter spiritual experience of Havona and to the preabsonite training on Paradise.

На Едемия възходящите смъртни са заети главно с изпълнението на задачите в населените с унивитати седемдесет свята за постепенна подготовка. Освен това те изпълняват различни задължения на самата Едемия – основно в рамките на програмата на съзвездието по отношение на груповото, расово, национално и планетарно благосъстояние. Всевишните не са свързани непосредствено с индивидуалния прогрес в обитаемите светове; те управляват в царствата на хората, а не в сърцата на индивидите.

43:9.4 (495.6) Ascending mortals on Edentia are chiefly occupied with the assignments on the seventy progressive univitatia worlds. They also serve in varied capacities on Edentia itself, mainly in conjunction with the constellation program concerned with group, racial, national, and planetary welfare. The Most Highs are not so much engaged in fostering individual advancement on the inhabited worlds; they rule in the kingdoms of men rather than in the hearts of individuals.

И в този ден, когато бъдете готови да напуснете Едемия и да застанете на салвингтонския път, вие ще се спрете и ще обгърнете с поглед една от най-прекрасните и живителни от всички образователни епохи, които се намират от тази страна на Рая. Но славата ú само ще укрепва при вашия възход към центъра и при придобиването от вас на все по-голяма способност за разширяване на осъзнаването на божествените значения и духовните ценности.

43:9.5 (495.7) And on that day when you are prepared to leave Edentia for the Salvington career, you will pause and look back on one of the most beautiful and most refreshing of all your epochs of training this side of Paradise. But the glory of it all augments as you ascend inward and achieve increased capacity for enlarged appreciation of divine meanings and spiritual values.

[Подготвено от Малаватия Мелхиседек.]

43:9.6 (496.1) [Sponsored by Malavatia Melchizedek.]

Документ 44. Небесните творци

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 44. НЕБЕСНИТЕ ТВОРЦИ

Секции

Въведение
1. Небесните музиканти
2. Свещените пресъздаващи
3. Божествените строители
4. Регистраторите на мисли
5. Енергийните оператори
6. Художниците и декораторите
7. Хармонизаторите
8. Стремежите на смъртните и морontийните постижения

Въведение

СРЕД обитателите на доброволческите колонии в различните регионални и вселенските столични светове има уникална смесена категория личности, наричани небесни творци. Тези същества са изкусни художници и творци от морontийните и по-низшите духовни сфери. Те представляват духовните и полудуховни същества, които се занимават със създаването на морontийна украса и духовни украшения. Такива творци се разпределят по цялата голяма вселена – в столичните светове на свръхвселените, локалните вселени, съзвездията и системите, също както и във всички сфери, утвърдили се в светлината и живота. Но като основна арена за тяхната дейност служат съзвездията и на първо място – седемстотин и седемдесетте свята, обкръжаващи всяка столична сфера.

Макар че техният труд вероятно е практически недостъпен за материалния ра-зум, необходимо е да разбирате, че на морontийните и духовни светове са присъщи

PAPER 44
THE CELESTIAL ARTISANS

SECTIONS

Introduction
1. The Celestial Musicians
2. The Heavenly Reproducers
3. The Divine Builders
4. The Thought Recorders
5. The Energy Manipulators
6. The Designers and Embellishers
7. The Harmony Workers
8. Mortal Aspirations and Morontia Achievements

INTRODUCTION

44:0.1 (497.1) AMONG the courtesy colonies of the various divisional and universe headquarters worlds may be found the unique order of composite personalities denominated the celestial artisans. These beings are the master artists and artisans of the morontia and lower spirit realms. They are the spirits and semispirits who are engaged in morontia embellishment and in spiritual beautification. Such artisans are distributed throughout the grand universe — on the headquarters worlds of the superuniverses, the local universes, the constellations, and systems, as well as on all spheres settled in light and life; but their chief realm of activity is in the constellations and especially on the seven hundred seventy worlds surrounding each headquarters sphere.

44:0.2 (497.2) Though their work may be almost incomprehensible to the material mind, it should be understood that the morontia and spirit worlds are not without their high arts and supernal

висшето изкуство и небесната култура.

Небесните творци не се създават като такива; тази категория е образувана от преминали през подбор същества и тя се състои от учители – странстващите на централната вселена, а също така техните ученици, доброволно изявили желание и набрани от числото на възходящите смъртни и многобройни други небесни групи. Някога изначалният просветителски корпус на тези творци е бил учреден от Безкрайния Дух съвместно със Семейството на Главните Духове и се е състоял от седем хиляди хавонски възпитатели, по хиляда за всеки от седемте типа творци. От това начално ядро в продължение на векове се е образувал блестящ отряд талантливи труженици в духовната и моронтийната области.

Всяка моронтийна личност или духовно същество може да бъде прието в корпуса на небесните творци; това означава, че се приема всяко същество под нивото на вроденото и божествено синовство. При пристигане в моронтийните светове възходящите Божии синове на еволюционните сфери могат да изявят желание да встъпят в корпуса на творците и при достатъчна надареност да изберат този път за повече или по-малко продължителен период от време. Но никой не може да стане член на корпуса на творците за по-малко от хилядолетие – хиляда години от времето на свръхвселената.

Всички небесни творци са регистрирани в централния свят на свръхвселената, но техните ръководители са моронтийни управляващи в столиците на локалните вселени. Централният корпус моронтийни управляващи, функциониращ в столичния свят на всяка локална вселена, ги разпределя по седем основни области на дейност:

1. Небесни музиканти.

2. Свещени пресъздаващи.

3. Божествени строители.

4. Регистратори на мисли.

5. Енергийни оператори.

6. Художници и декоратори.

7. Хармонизатори.

Първите учители на тези седем групи произхождат от съвършените светове на Хавона и Хавона съдържа еталоните, а също така и изследванията на еталоните, всички стадии и форми на духовно майсторство. Макар че пренасянето на изкуства от Хавона в световете на пространството е гигантска задача, от епоха в епоха небесните творци са

cultures.

44:0.3 (497.3) The celestial artisans are not created as such; they are a selected and recruited corps of beings composed of certain teacher personalities native to the central universe and their volunteer pupils drawn from the ascending mortals and numerous other celestial groups. The original teaching corps of these artisans was sometime assigned by the Infinite Spirit in collaboration with the Seven Master Spirits and consisted of seven thousand Havona instructors, one thousand to each of the seven divisions of artisans. With such a nucleus to start with, there has developed through the ages this brilliant body of skillful workers in spirit and morontia affairs.

44:0.4 (497.4) Any morontia personality or spirit entity is eligible for admission to the corps of the celestial artisans; that is, any being below the rank of inherent divine sonship. Ascending sons of God from the evolutionary spheres may, after their arrival on the morontia worlds, apply for admission to the artisan corps and, if sufficiently gifted, may choose such a career for a longer or shorter period. But no one may enlist with the celestial artisans for less than one millennium, one thousand years of superuniverse time.

44:0.5 (497.5) All celestial artisans are registered on the superuniverse headquarters but are directed by morontia supervisors on the local universe capitals. They are commissioned in the following seven major divisions of activity by the central corps of morontia supervisors functioning on the headquarters world of each local universe:

44:0.6 (497.6) 1. Celestial Musicians.

44:0.7 (497.7) 2. Heavenly Reproducers.

44:0.8 (497.8) 3. Divine Builders.

44:0.9 (497.9) 4. Thought Recorders.

44:0.10 (498.1) 5. Energy Manipulators.

44:0.11 (498.2) 6. Designers and Embellishers.

44:0.12 (498.3) 7. Harmony Workers.

44:0.13 (498.4) The original teachers of these seven groups all hailed from the perfect worlds of Havona, and Havona contains the patterns, the pattern studies, for all phases and forms of spirit artistry. While it is a gigantic task to undertake to transfer these arts of Havona to the worlds of space, the celestial artisans have improved in technique and execution from age to age. As in all

постигали успех както в техниката, така и в изпълнението. Както и във всички други аспекти на възходящия път, тези, които се сдобият с най-големи успехи в някаква област, трябва постоянно да споделят тези превъзхождащи знания и умения със своите по-малко надарени другари.

other phases of the ascending career those who are most advanced in any line of endeavor are required constantly to impart their superior knowledge and skill to their less favored fellows.

Вашето първо бегло запознанство с тези привнесени изкуства на Хавона ще стане в обителските светове и тяхната красота, а също и вашето осъзнаване на тази красота ще нарастват и ще се усилват дотогава, докато не се окажете в духовните зали на Салвингтон и не видите вдъхновяващите шедьоври на небесните творци на духовните сфери.

44:0.14 (498.5) You will first begin to glimpse these transplanted arts of Havona on the mansion worlds, and their beauty and your appreciation of their beauty will heighten and brighten until you stand in the spirit halls of Salvington and behold the inspiring masterpieces of the supernal artists of the spirit realms.

Цялата тази дейност в моронтийните и духовни светове е реална. За духовните същества светът на духа е реалност. За нас по-нереален е материалният свят. Висшите форми духове свободно преминават през обикновената материя. Висшите духове не реагират на нищо материално, освен на някои основни видове енергия. За материалните същества духовния свят е повече или по-малко нереален; за духовните същества материалният свят е почти напълно нереален, явявайки се само сянка на субстанцията на духовните реалности.

44:0.15 (498.6) All these activities of the morontia and spirit worlds are real. To spirit beings the spirit world is a reality. To us the material world is the more unreal. The higher forms of spirits freely pass through ordinary matter. High spirits are reactive to nothing material excepting certain of the basic energies. To material beings the spirit world is more or less unreal; to spirit beings the material world is almost entirely unreal, being merely a shadow of the substance of spirit realities.

С помощта само на духовното зрение аз съм неспособен да видя зданието, в което се превежда и записва настоящото повествуване. Оказалият се редом с мен Божествен Съветник от Уверса още по-лошо вижда тези чисто материални творения. Ние разбираме как тези структури ви изглеждат на вас, единствено гледайки духовния дубликат, представен на нашия разум от един от съпровождащите ни преобразуватели на енергията. За мен, духовното същество, това материално здание, строго казано, не е съвсем реално, но то, разбира се, е твърде реално и полезно за материалните смъртни.

44:0.16 (498.7) I cannot, with exclusive spirit vision, perceive the building in which this narrative is being translated and recorded. A Divine Counselor from Uversa who chances to stand by my side perceives still less of these purely material creations. We discern how these material structures appear to you by viewing a spirit counterpart presented to our minds by one of our attending energy transformers. This material building is not exactly real to me, a spirit being, but it is, of course, very real and very serviceable to material mortals.

Съществуват някои типове същества, способни да виждат реалността на създанията както от духовните, така и от материалните светове. Към този клас принадлежат така наричаните четвърти създания от числото на Хавонските Сервитали и четвъртите създания от категорията на миротворците. Ангелите на времето и пространството са дарени със способност да виждат както духовни, така и материални същества; такава способност притежават и възходящите смъртни след освобождаване от живота в плът. След постигането на по-висши духовни нива възходящите същества придобиват способност да възприемат материалните, моронтийните и духовните реалности.

44:0.17 (498.8) There are certain types of beings who are capable of discerning the reality of the creatures of both the spirit and the material worlds. Belonging to this class are the so-called fourth creatures of the Havona Servitals and the fourth creatures of the conciliators. The angels of time and space are endowed with the ability to discern both spirit and material beings as also are the ascending mortals subsequent to deliverance from the life in the flesh. After attainment of the higher spirit levels the ascenders are able to recognize material, morontia, and spirit realities.

Заедно с мен тук също така се намира и Могъщият Посланик от Уверса – сляло се с Настройчика си възходящо създание, в миналото бивше смъртно същество. Той ви възприема такива, каквито сте, и едновременно с това вижда Единичния Посланик, свръхнафима и други присъстващи небесни същества. В продължение на целия си възходящ път вие никога няма да се лишите от способността да възприемате вашите партньори по минало съществуване. В течение на целия възход към центъра по стъпалата на живота вие винаги ще бъдете способни да познавате своите другари по предишно битие и по-ниски нива на вашия опит и да общувате с тях. Всяко ново превръщане или възкресение ще разширява полето на вашето зрение за още една група духовни същества, ни най-малко не лишавайки ви от способността да познавате своите другари и приятели по минали състояния.

44:0.18 (498.9) There is also here with me a Mighty Messenger from Uversa, an ascendant Adjuster-fused, onetime mortal being, and he perceives you as you are, and at the same time he visualizes the Solitary Messenger, the supernaphim, and other celestial beings present. Never in your long ascendancy will you lose the power to recognize your associates of former existences. Always, as you ascend inward in the scale of life, will you retain the ability to recognize and fraternize with the fellow beings of your previous and lower levels of experience. Each new translation or resurrection will add one more group of spirit beings to your vision range without in the least depriving you of the ability to recognize your friends and fellows of former estates.

В опита на възходящите смъртни всичко това става възможно благодарение на действието на вътрешните Настройчици на Съзнанието. Съхранявайки дубликатите от целия опит на вашия живот, те ви позволяват да бъдете уверени в това, че никога няма да загубите нито едно истинско качество, което някога сте притежавали; и тези Настройчици преминават в живота заедно с вас и като част от вас, в действителност – явявайки се *вас.*

44:0.19 (498.10) All this is made possible in the experience of ascending mortals by the action of the indwelling Thought Adjusters. Through their retention of the duplicates of your entire life's experiences, you are assured of never losing any true attribute you once had; and these Adjusters are going through with you, as a part of you, in reality, as *you.*

Но аз почти не се надявам на това, че ще мога да предам на материалния разум същността на труда на небесните творци. Аз съм принуден постоянно да извращавам мисълта и да изкривявам езика, опитвайки се да разкрия на смъртния разум реалността на тези моронтийни процеси и около-духовни явления. Вашето съзнание е неспособно да постигне – а вашият език е недостатъчен да предаде – значенията, ценностите и свойствата на тази полудуховна дейност. Продължавайки своя опит да просветя човешкия разум в областта на тези реалности, аз прекрасно разбирам пълната невъзможност да се сдобия с голям успех в подобно начинание.

44:0.20 (499.1) But I almost despair of being able to convey to the material mind the nature of the work of the celestial artisans. I am under the necessity of constantly perverting thought and distorting language in an effort to unfold to the mortal mind the reality of these morontia transactions and near-spirit phenomena. Your comprehension is incapable of grasping, and your language is inadequate for conveying, the meaning, value, and relationship of these semispirit activities. And I proceed with this effort to enlighten the human mind concerning these realities with the full understanding of the utter impossibility of my being very successful in such an undertaking.

Аз мога само да се опитам да нахвърлям приблизителни паралели между смъртната материална дейност и разнообразните функции на небесните творци. Ако урантийските раси бяха по-развити в изкуството и в другите постижения на културата, то аз бих могъл да отида доста по-далеч, опитвайки се да пренеса човешкия разум от материалния свят в света моронтия. Практически всичко, на което мога да се надявам, е да подчертая факта на реалността на дадените процеси в моронтийните и

44:0.21 (499.2) I can do no more than attempt to sketch a crude parallelism between mortal material activities and the manifold functions of the celestial artisans. If the Urantia races were more advanced in art and other cultural accomplishments, then could I go that much farther in an effort to project the human mind from the things of matter to those of morontia. About all I can hope to accomplish is to make emphatic the fact of the reality of these transactions of the morontia and the spirit worlds.

духовни светове.

1. НЕБЕСНИТЕ МУЗИКАНТИ

Вие, със своя ограничен диапазон на смъртния слух, едва ли сте способни да си представите мелодиите на моронтия. Даже в материалния диапазон съществуват прекрасни звуци, невъзприемаеми от човешкия слух, без да споменаваме дори за невъобразимото богатство от моронтийна и духовна хармония. Духовните мелодии представляват не материални звукови вълни, а духовни пулсации, възприемани от духа на небесната личност. Широтата на диапазона, душевността на изразяването и величието на изпълнението, свързани с мелодията на сферите, остават изцяло извън пределите на човешкото възприятие. Аз съм виждал как милиони възхитени същества са пребивавали в състояние на възвишен екстаз, докато мелодията на реалията се е изливала върху духовната енергия на небесните кръгове. Тези възхитителни мелодии могат да се транслират в най-далечните ъгълчета на вселената.

Небесните музиканти създават небесно благозвучие, използвайки следните духовни сили:

1 . *Духовен звук* – прекъсвания на духовния поток.

2.*Духовна светлина* – контролът и усилването на светлината на моронтийните и духовните сфери.

3 . *Енергийни въздействия* – мелодия, създавана благодарение на умелото управление на моронтийните и духовните енергии.

4 . *Цветови симфонии* – мелодия на цветовите тонове на моронтия; отнася се към едно от висшите постижения на небесните музиканти.

5. *Хармония на взаимосвързаните духове* – самото разположение и взаимовръзка на различните категории моронтийни и духовни същества поражда възхитителни мелодии.

6 . *Мелодия на мислите* – духовното мислене може да бъде толкова съвършено, че да проникне в мелодиите на Хавона.

7 . *Музиката на пространството* – при правилна настройка на кръговете на вселенската транслационна служба с тяхна помощ може да се приемат мелодии от другите сфери.

Съществуват повече от сто хиляди

1. THE CELESTIAL MUSICIANS

44:1.1 (499.3) With the limited range of mortal hearing, you can hardly conceive of morontia melodies. There is even a material range of beautiful sound unrecognized by the human sense of hearing, not to mention the inconceivable scope of morontia and spirit harmony. Spirit melodies are not material sound waves but spirit pulsations received by the spirits of celestial personalities. There is a vastness of range and a soul of expression, as well as a grandeur of execution, associated with the melody of the spheres, that are wholly beyond human comprehension. I have seen millions of enraptured beings held in sublime ecstasy while the melody of the realm rolled in upon the spirit energy of the celestial circuits. These marvelous melodies can be broadcast to the uttermost parts of a universe.

44:1.2 (499.4) The celestial musicians are occupied with the production of celestial harmony by the manipulation of the following spirit forces:

44:1.3 (499.5) 1. *Spiritual sound* — spirit current interruptions.

44:1.4 (499.6) 2. *Spiritual light* — the control and intensification of the light of the morontia and spiritual realms.

44:1.5 (499.7) 3. *Energy impingements* — melody produced by the skillful management of the morontia and spirit energies.

44:1.6 (499.8) 4. *Color symphonies* — melody of morontia color tones; this ranks among the highest accomplishments of the celestial musicians.

44:1.7 (499.9) 5. *Harmony of associated spirits* — the very arrangement and association of different orders of morontia and spirit beings produce majestic melodies.

44:1.8 (499.10) 6. *Melody of thought* — the thinking of spiritual thoughts can be so perfected as to burst forth in the melodies of Havona.

44:1.9 (499.11) 7. *The music of space* — by proper attunement the melodies of other spheres can be picked up on the universe broadcast circuits.

44:1.10 (500.1) There are over one hundred thousand

различни начина за действие със звука, цвета и енергията – методи, аналогични на използването на музикални инструменти от човека. Вашите танцови ансамбли несъмнено отразяват грубите и гротескни опити на материалните създания да се приближат към небесната хармония на подреждането на съществата и разполагането на личностите. Останалите пет форми на моронтийна мелодия не се възприемат от сензорния механизъм на материалните тела.

different modes of sound, color, and energy manipulation, techniques analogous to the human employment of musical instruments. Your ensembles of dancing undoubtedly represent a crude and grotesque attempt of material creatures to approach the celestial harmony of being placement and personality arrangement. The other five forms of morontia melody are unrecognized by the sensory mechanism of material bodies.

Хармонията, музиката на седемте нива на мелодически връзки е единственият универсален код за духовно общуване. Музиката – в този вид, в който тя се разбира от смъртните на Урантия – достига своето най-висше изражение в школите на Йерусем, столицата на системата, където полуматериалните същества биват обучавани на хармонията на звука. Смъртните не реагират на други форми на моронтийна мелодия и небесна хармония.

44:1.11 (500.2) Harmony, the music of the seven levels of melodious association, is the one universal code of spirit communication. Music, such as Urantia mortals understand, attains its highest expression in the schools of Jerusem, the system headquarters, where semimaterial beings are taught the harmonies of sound. Mortals do not react to the other forms of morontia melody and celestial harmony.

На Урантия музиката се възприема както физически, така и духовно и вашите музиканти са направили много, за да повдигнат нивото на музикалния вкус от варварската монотонност на далечните предци до висотите на възприемане на звука. Мнозинството от смъртните на Урантия реагират на музиката основно със своите материални мускули, едва откликвайки с разума и духа си, но в продължение на повече от тридесет и пет хиляди години музикалното възприятие непрекъснато се е подобрявало.

44:1.12 (500.3) Appreciation of music on Urantia is both physical and spiritual; and your human musicians have done much to elevate musical taste from the barbarous monotony of your early ancestors to the higher levels of sound appreciation. The majority of Urantia mortals react to music so largely with the material muscles and so slightly with the mind and spirit; but there has been a steady improvement in musical appreciation for more than thirty-five thousand years.

Мелодичното синкопиране представлява преход от музикалната монотонност на примитивния човек към изразителната хармония и изпълнените със смисъл мелодии на вашите късни музиканти. Ранните ритмически типове стимулират реакцията и музикалното чувство, без да изискват използване на по-високи интелектуални способности за възприемане на хармонията, и по такъв начин са по-често привлекателни за незрелите или духовно лениви индивиди.

44:1.13 (500.4) Tuneful syncopation represents a transition from the musical monotony of primitive man to the expressionful harmony and meaningful melodies of your later-day musicians. These earlier types of rhythm stimulate the reaction of the music-loving sense without entailing the exertion of the higher intellectual powers of harmony appreciation and thus more generally appeal to immature or spiritually indolent individuals.

Най-хубавата музика на Урантия е не повече от слабо ехо на величествените звуци, които създават небесните колеги на вашите музиканти, съхранили само късчета от това моронтийно благозвучие под формата на създадени с обертонове мелодии. Духовно-моронтийната музика нерядко използва всичките седем начина за изразяване и възпроизвеждане, така че човешкият разум е изключително ограничен във всеки опит да сведе тези мелодии на висшите сфери само до музикални тонове. Подобен опит би бил сравним със стремежа да възпроизведеш звученето на огромен оркестър със

44:1.14 (500.5) The best music of Urantia is just a fleeting echo of the magnificent strains heard by the celestial associates of your musicians, who left but snatches of these harmonies of morontia forces on record as the musical melodies of sound harmonics. Spirit-morontia music not infrequently employs all seven modes of expression and reproduction, so that the human mind is tremendously handicapped in any attempt to reduce these melodies of the higher spheres to mere notes of musical sound. Such an effort would be something like endeavoring to reproduce the strains of a great orchestra by means of a single musical instrument.

средствата на само един музикален инструмент.

Макар урантийците да са успели да съчинят ред красиви мелодии, в музикално отношение вие значително сте изостанали от много съседни планети в Сатания. Ако само Адам и Ева бяха живи, щяхте да имате истинска музика; но дарът на хармонията, така ярко изразен в тях, е бил дотолкова отслабен от звуците на немузикални тенденции, че в живота на само един смъртен от хиляди съществува донякъде възвишено възприятие на музикалния звук. Но не се отчайвайте: някога на Урантия може да се появи истински музикант и цели народи ще бъдат очаровани от величественото звучене на неговата мелодия. Само един такъв човек ще може завинаги да измени насоката на развитие на цяла нация и даже на целия цивилизован свят. Буквална истина е: „Мелодията има силата да измени света.“ За вечни времена музиката ще остане универсален език на хора, ангели и духове. Хармонията е езикът на Хавона.

44:1.15 (500.6) While you have assembled some beautiful melodies on Urantia, you have not progressed musically nearly so far as many of your neighboring planets in Satania. If Adam and Eve had only survived, then would you have had music in reality; but the gift of harmony, so large in their natures, has been so diluted by strains of unmusical tendencies that only once in a thousand mortal lives is there any great appreciation of harmonics. But be not discouraged; some day a real musician may appear on Urantia, and whole peoples will be enthralled by the magnificent strains of his melodies. One such human being could forever change the course of a whole nation, even the entire civilized world. It is literally true, “melody has power a whole world to transform.” Forever, music will remain the universal language of men, angels, and spirits. Harmony is the speech of Havona.

2. СВЕЩЕНИТЕ ПРЕСЪЗДАВАЩИ

Смъртният човек може да се надява само на оскъдна и изкривена представа за функциите на свещените пресъздаващи, които аз трябва да се опитам да изобразя с помощта на примитивните и ограничени знаци на вашия материален език. В духовно-моронтийния свят има множество неща с висша ценност – неща, достойни за възпроизвеждане, но неизвестни на Урантия; опит, отнасящ се към тази категория дейност, която едва ли „е минавала и през ум на човека“; реалности, които са подготвени от Бога за онези, които се съхранят след живота си в плът.

Съществуват седем групи свещени пресъздаващи и аз ще се опитам да поясня техния труд с помощта на следната класификация:

1 . *Певци* — хармонизатори, възпроизвеждащи специфичните хармонии на миналото и интерпретиращи мелодиите на настоящото. Но всичко това се извършва на моронтийно ниво.

2 . *Творци на цвета* — майстори на светлината и сянката, които вие бихте назовали рисувачи и живописци, майстори, които съхраняват отминаващи картини и преходни епизоди за бъдещо използване в моронтия.

3 . *Светлинни илюстратори* — създатели на изображения, запечатващи реални полудуховни явления, най-

2. THE HEAVENLY REPRODUCERS

44:2.1 (500.7) Mortal man can hardly hope for more than a meager and distorted concept of the functions of the heavenly reproducers, which I must attempt to illustrate through the gross and limited symbolism of your material language. The spirit-morontia world has a thousand and one things of supreme value, things worthy of reproduction but unknown on Urantia, experiences that belong in the category of the activities which have hardly “entered into the mind of man,” those realities which God has in waiting for those who survive the life in the flesh.

44:2.2 (501.1) There are seven groups of the heavenly reproducers, and I will attempt to illustrate their work by the following classification:

44:2.3 (501.2) 1. *The singers* — harmonists who reiterate the specific harmonies of the past and interpret the melodies of the present. But all of this is effected on the morontia level.

44:2.4 (501.3) 2. *The color workers* — those artists of light and shade you might call sketchers and painters, artists who preserve passing scenes and transient episodes for future morontia enjoyment.

44:2.5 (501.4) 3. *The light picturizers* — the makers of the real semispirit-phenomena preservations of which motion pictures would be a very crude

приблизителен аналог на които би бил кинематографът.

4. *Създатели на исторически зрелища* — инсценират най-важните събития в историята на вселената.

5 . *Предсказващи историята* — тези, които проектират смисъла на историята в бъдеще.

6 . *Разказвачи на жизнеописания* - тези, които увековечават смисъла и значението на жизнения опит. Проецирането на днешния личен опит на достигаеми в бъдеще ценности.

7 . *Административни постановчици* — тези, които изобразяват важността на философията на управлението и методиката на ръководство, небесни драматурзи на върховната власт.

Често пъти свещените пресъздаващи успешно сътрудничат с управляващите реверсията, съчетавайки повторението на паметни събития с някои форми интелектуален отдих и развлечения. Излизайки пред моронтийните конклави и духовни събори, тези възпроизвеждащи се обединяват за създаване на мащабни драматически постановки, отразяващи целта на съответните събрания. Неотдавна аз бях свидетел на подобно грандиозно представление, състоящо се от последователност от хиляда сцени с участието на над един милион актьори.

В своята образователна дейност на моронтийно ниво висшите учители на разума и преходните попечители широко и ефективно използват тези различни групи възпроизвеждащи. Но не всичките им усилия са посветени на преходни илюстрации; значителен дял от техния труд носи постоянен характер и ще остане вечно наследство за цялото бъдеще време. Тези творци се отличават с такава разностранност, че в своята съвкупност могат да инсценират цяла епоха, а в сътрудничество със серафическите попечители действително са способни да изобразяват вечните ценности на духовния свят за смъртните зрители на времето.

illustration.

44:2.6 (501.5) 4. *The historic pageanteers* — those who dramatically reproduce the crucial events of universe records and history.

44:2.7 (501.6) 5. *The prophetic artists* — those who project the meanings of history into the future.

44:2.8 (501.7) 6. *The life-story tellers* — those who perpetuate the meaning and significance of life experience. The projection of present personal experiences into future attainment values.

44:2.9 (501.8) 7. *The administrative enactors* — those who depict the significance of governmental philosophy and administrative technique, the celestial dramatists of sovereignty.

44:2.10 (501.9) Very often and effectively the heavenly reproducers collaborate with the reversion directors in combining memory recapitulation with certain forms of mind rest and personality diversion. Before the morontia conclaves and spirit assemblies these reproducers sometimes associate themselves in tremendous dramatic spectacles representative of the purpose of such gatherings. I recently witnessed such a stupendous presentation in which more than one million actors produced a succession of one thousand scenes.

44:2.11 (501.10) The higher intellectual teachers and the transition ministers freely and effectively utilize these various groups of reproducers in their morontia educational activities. But not all of their efforts are devoted to transient illustration; much, very much, of their work is of a permanent nature and will forever remain as a legacy to all future time. So versatile are these artisans that, when they function en masse, they are able to re-enact an age, and in collaboration with the seraphic ministers they can actually portray the eternal values of the spirit world to the mortal seers of time.

3. БОЖЕСТВЕНИТЕ СТРОИТЕЛИ

Съществуват градове, „строител и творец на които е Бог“. При нас има духовни аналози на всичко, което ви е познато на вас, смъртните, а също така и много други неща. При нас има домове, духовен комфорт и моронтийни предмети от първа необходимост. За всеки вид материално удовлетворение, което са способни да изпитват хората, ние

3. THE DIVINE BUILDERS

44:3.1 (501.11) There are cities “whose builder and maker is God.” In spirit counterpart we have all that you mortals are familiar with and inexpressibly more. We have homes, spirit comforts, and morontia necessities. For every material satisfaction which humans are capable of enjoying, we have thousands of spiritual realities that serve to enrich and enlarge our existence.

имаме хиляди духовни реалности, обогатяващи и усъвършенстващи нашия живот. Божествените строители функционират в седем групи:

1. *Плановици и строители на жилища* – същества, създаващи и реконструиращи жилища, предназначени за индивиди и работни групи. Тези морантийни и духовни помещения са реални. Те биха били невидими за вашето ограничено зрение, но за нас те са изцяло реални и красиви. В определена степен всички духовни същества могат да споделят със строителите някои детайли от планировката и създаването на своите морантийни или духовни жилища. Тези домове се оборудват и се украсяват в съответствие с потребностите на морантийните или духовните същества, на които предстои да се заселят в тях. Във всички тези изключително разнообразни съоръжения са предвидени широки възможности за индивидуално изразяване.

2. *Създатели на работнически здания* – същества, занимаващи се с проектирането и сглобяването на помещенията за квалифициран и всекидневен труд в духовните и морантийни сфери. Тези строители са сравними със създателите на работилници и други промишлени предприятия на Урантия. В преходните светове е неизбежна системата за взаимопомощ и специализирано разделение на труда. Не всички от нас правят всичко; морантийните същества и формиращите се духове изпълняват различни функции и създателите на работни помещения не само строят най-добрите работилници, но и спомагат за професионалното усъвършенстване на тези, които се трудят в такива помещения.

3. *Създатели на здания за прекарване на времето за почивка.* В периодите за отдих колосалните съоръжения се използват за това, което смъртните биха наричали отдих и, в известен смисъл, развлечение. Създадени са необходимите условия за управляващите реверсията, хумористите на морантийните светове – тези преходни светове, където се осъществява подготовката на възходящите смъртни, които са наскоро доставени от еволюционните планети. Даже висшите духове се предават на определен род хумористични спомени в периодите на духовно презареждане.

4. *Създатели на храмове* – опитните архитекти на духовни и морантийни храмове. Във всички светове за възход на смъртните има храмове за изповядване на вярата, представляващи най-изисканите творения на морантийните владения и духовните сфери.

The divine builders function in seven groups:

44:3.2 (502.1) 1. *The home designers and builders* — those who construct and remodel the abodes assigned to individuals and working groups. These morontia and spirit domiciles are real. They would be invisible to your short-range vision, but they are very real and beautiful to us. To a certain extent, all spirit beings may share with the builders certain details of the planning and creation of their morontia or spirit abodes. These homes are fitted up and embellished in accordance with the needs of the morontia or of the spirit creatures who are to inhabit them. There is abundant variety and ample opportunity for individual expression in all these constructions.

44:3.3 (502.2) 2. *The vocation builders* — those who function in designing and assembling the abodes of the regular and routine workers of the spirit and morontia realms. These builders are comparable to those who construct the Urantia workshops and other industrial plants. The transition worlds have a necessary economy of mutual ministry and specialized division of labor. We do not all do everything; there is diversity of function among morontia beings and evolving spirits, and these vocation builders not only build better workshops but also contribute to the vocational enhancement of the worker.

44:3.4 (502.3) 3. *The play builders.* Enormous edifices are utilized during the seasons of rest, what mortals would call recreation and, in a certain sense, play. Provision is made for a suitable setting for the reversion directors, the humorists of the morontia worlds, those transition spheres whereon takes place the training of ascendant beings but recently removed from the evolutionary planets. Even the higher spirits engage in a certain form of reminiscent humor during their periods of spiritual recharging.

44:3.5 (502.4) 4. *The worship builders* — the experienced architects of the spirit and the morontia temples. All the worlds of mortal ascent have temples of worship, and they are the most exquisite creations of the morontia realms and the spirit spheres.

5. *Строители на образователни здания* – тези същества, които строят центрове за моронтийна подготовка и задълбочено духовно образование. Винаги съществува възможност за придобиване на нови знания, за получаване на допълнителна информация по отношение на настоящ или бъдещ труд или в областта на бъдещата култура – информация, която е призвана да превърне възходящите същества в по-разумни и полезни жители на моронтийните и духовни сфери.

6. *Моронтийни плановици* – тези същества, които строят съоръжения за равноправно обединение на всички личности от всички сфери, присъстващи в който и да е момент на която и да е определена сфера. Те сътрудничат с Управляващите Моронтийната Енергия за подобряване на координацията на прогресивния моронтиен живот.

7. *Строители на обществени здания* – творците, планиращи и издигащи съоръжения за събирания с некултов характер. Величествени и великолепни са тези места за общи събрания.

Макар че нито тези строежи, нито техните украшения биха били в пълния смисъл на думата реални за сетивното възприятие на материалните смъртни, те са напълно реални за нас. Вие не бихте могли да видите тези храмове, ако се окажехте тук в плът. При все това всички тези свръхматериални творения действително се намират тук; ние ясно ги виждаме и също толкова пълноценно им се наслаждаваме.

44:3.6 (502.5) 5. *The education builders* — those who build the headquarters of morontia training and advanced spirit learning. Always is the way open to acquire more knowledge, to gain additional information respecting one's present and future work as well as universal cultural knowledge, information designed to make ascending mortals more intelligent and effective citizens of the morontia and spirit worlds.

44:3.7 (502.6) 6. *Morontia planners* — those who build for the co-ordinate association of all the personalities of all realms as they are at any one time present on any one sphere. These planners collaborate with the Morontia Power Supervisors to enrich the co-ordination of the progressive morontia life.

44:3.8 (502.7) 7. *The public builders* — the artisans who plan and construct the designated places of assembly other than those of worship. Great and magnificent are the places of common assembly.

44:3.9 (502.8) While neither these structures nor their embellishment would be exactly real to the sensory comprehension of material mortals, they are very real to us. You would be unable to see these temples could you be there in the flesh; nevertheless, all of these supermaterial creations are actually there, and we clearly discern them and just as fully enjoy them.

4. РЕГИСТРАТОРИТЕ НА МИСЛИ

Тези творци са посветени на съхраняването и възпроизвеждането на възвишените мисли на реалиите; те действат в седем групи:

1. *Съхранители на мисли.* Това са тези творци, които са посветени на съхраняването на висшите мисли на сферите. В моронтийните светове наистина ценят съкровищата на мислите. Преди първото си посещение на Урантия аз видях записи и слушах предаване на идеи на някои велики умове от тази планета. Регистраторите на мисли съхраняват подобни благородни идеи на езика на Уверса.

Всяка свръхвселена има свой език, на който говорят населяващите я личности и който е господстващ във всичките ú сектори. В нашата свръхвселена такъв език е уверският. Освен това всяка локална вселена също има свой език. Представителите на всички по-висши категории на Небадон са двуезични,

4. THE THOUGHT RECORDERS

44:4.1 (503.1) These artisans are devoted to the preservation and reproduction of the superior thought of the realms, and they function in seven groups:

44:4.2 (503.2) 1. *Thought preservers.* These are the artisans dedicated to the preservation of the higher thought of the realms. On the morontia worlds they truly treasure the gems of mentation. Before first coming to Urantia, I saw records and heard broadcasts of the ideation of some of the great minds of this planet. Thought recorders preserve such noble ideas in the tongue of Uversa.

44:4.3 (503.3) Each superuniverse has its own language, a tongue spoken by its personalities and prevailing throughout its sectors. This is known as the tongue of Uversa in our superuniverse. Each local universe also has its own language. All of the higher orders of Nebadon are bilingual, speaking both the language of Nebadon and the tongue of

владеейки както небадонски, така и уверския езици. Когато се срещнат два индивида от различни локални вселени, те ползват уверския език; но ако единият от тях е родом от друга свръхвселена, са принудени да потърсят помощта на преводач. В централната вселена език почти не е нужен; тук съществува съвършено и практически пълно взаиморазбиране; само Боговете не са напълно разбирани тук. Нас ни учат, че за времето на случайна среща в Рая можеш да достигнеш по-голямо взаиморазбиране, отколкото може да бъде предадено чрез средствата на смъртния език за хиляда години. Вече в Салвингтон, ние „знаем така, както знаят нас“.

Съществуващото в моронтийните и духовни сфери умение да превеждаш мисълта на език е недостъпно за разбирането на смъртните. Нашите опитни регистратори са способни дотолкова да ускорят процеса на превръщане на мислите в постоянен запис, че за една минута урантийско време могат да зарегистрират еквивалента на повече от половин милион думи или понятийни символи. Тези вселенски езици са значително по-богати от езиците на еволюиращите светове. Понятийните символи на Уверса обединяват повече от милиард знака, макар самата азбука да се състои само от седемдесет символа. Езикът на Небадон не е толкова съвършен; неговата азбука се състои от четиридесет и осем символа.

2. *Регистратори на понятия.* Тази втора група регистратори съхранява понятийни образи, модели на идеи. Тази форма на създаване на постоянни записи е неизвестна в материалните светове и с помощта на този метод аз бих могъл да получа повече знания за час от вашето време, отколкото вие – за сто години, използвайки обичайния писмен език.

3 . *Идеографически регистратори.* В наше разпореждане има аналози както на вашия писмен, така и на вашия устен език, но за съхраняването на мислите обикновено използваме илюстрации на понятията и идеографическия метод. Идеографическите регистратори са способни да постигат хилядократно по-висока резултатност в сравнение с регистраторите на понятия.

4 . *Покровители на риториката.* Тази група регистратори посвещава себе си на задачата за съхраняването на мислите за устно възпроизвеждане. Наистина, използвайки небадонския език, в половинчасова реч ние бихме могли да обхванем тематиката на целия живот на урантийския смъртен. Вашата единствена надежда да разберете тези процеси е да се

Uversa. When two individuals from different local universes meet, they communicate in the tongue of Uversa; if, however, one of them hails from another superuniverse, they must have recourse to a translator. In the central universe there is little need of a language; there exists perfect and well-nigh complete understanding; there, only the Gods are not fully comprehended. We are taught that a chance meeting on Paradise reveals more of mutual understanding than could be communicated by a mortal language in a thousand years. Even on Salvington we “know as we are known.”

44:4.4 (503.4) The ability to translate thought into language in the morontia and spirit spheres is beyond mortal comprehension. Our rate of reducing thought to a permanent record can be so speeded up by the expert recorders that the equivalent of over half a million words, or thought symbols, can be registered in one minute of Urantia time. These universe languages are far more replete than the speech of the evolving worlds. The concept symbols of Uversa embrace more than a billion characters, although the basic alphabet contains only seventy symbols. The language of Nebadon is not quite so elaborate, the basic symbols, or alphabet, being forty-eight in number.

44:4.5 (503.5) 2. *Concept recorders.* This second group of recorders are concerned with the preservation of concept pictures, idea patterns. This is a form of permanent recording unknown on the material realms, and by this method I could gain more knowledge in one hour of your time than you could gain in one hundred years of perusing ordinary written language.

44:4.6 (503.6) 3. *Ideograph recorders.* We have the equivalent of both your written and spoken word, but in preserving thought, we usually employ concept picturization and ideograph techniques. Those who preserve ideographs are able to improve one thousandfold upon the work of the concept recorders.

44:4.7 (503.7) 4. *Promoters of oratory.* This group of recorders are occupied with the task of preserving thought for reproduction by oratory. But in the language of Nebadon we could, in a half hour’s address, cover the subject matter of the entire lifetime of a Urantia mortal. Your only hope of comprehending these transactions is to pause and consider the technique of your disordered and garbled dream life — how you can in a few

спрете и да си спомните за своите разстроени и изкривени съновидения, за това, как във времето на тези нощни фантазии вие сте способни за няколко секунди да обхванете цели периоди от своя живот.

seconds traverse years of experience in these fantasies of the night season.

Красноречието на духовния свят е едно от несравнимите наслаждения, които очакват вас – знаещите само грубите речи на запъващите се оратори на Урантия. В речите на Салвингтон и Едемия има стройност на звученето и благозвучност на изразяването, въодушевяващото действие на които е неописуемо. Тези животрептящи понятия са подобни на прекрасни камъни в короната на славата. Но аз не съм способен на това! Аз не мога да предам на човешкия разум широтата и дълбочината на тези реалности от друг свят!

44:4.8 (503.8) The oratory of the spirit world is one of the rare treats which await you who have heard only the crude and stumbling orations of Urantia. There is harmony of music and euphony of expression in the orations of Salvington and Edentia which are inspiring beyond description. These burning concepts are like gems of beauty in diadems of glory. But I cannot do it! I cannot convey to the human mind the breadth and depth of these realities of another world!

5 . *Ръководители на транслационната служба.* Службата за пространствени съобщения на Рая, свръхвселените и локалните вселени се намира под общото наблюдение на тази група съхранители на идеи. Те служат като цензори, редактори и координатори на транслируемия материал, правейки свръхвселенска адаптация на всички пространствени съобщения на Рая, а също адаптирайки и превеждайки съобщения на Извечно Древните на езиците на локалните вселени.

44:4.9 (504.1) 5. *The broadcast directors.* The broadcasts of Paradise, the superuniverses, and the local universes are under the general supervision of this group of thought conservers. They serve as censors and editors as well as co-ordinators of the broadcast material, making a superuniverse adaptation of all Paradise broadcasts and adapting and translating the broadcasts of the Ancients of Days into the individual tongues of the local universes.

Пространствените съобщения на локалните вселени също трябва да се видоизменят – за приемане в системите и на индивидуалните планети. Предаването на тези космически съобщения внимателно се контролира, при което винаги се прилага обратен запис за проверка правилността на приема на всяко съобщение във всеки свят от съответния кръг. Ръководителите на транслационната служба притежават специални навици за използването на пространствени токове за всякакви цели на разумната връзка.

44:4.10 (504.2) The local universe broadcasts must also be modified for reception by the systems and the individual planets. The transmittal of these space reports is carefully supervised, and there is always a back registry to insure the proper reception of every report on every world in a given circuit. These broadcast directors are technically expert in the utilization of the currents of space for all purposes of intelligence communication.

6 . *Регистратори на ритъма.* Урантийците навярно биха нарекли тези творци поети, макар че техният труд е много различен от вашите поетически произведения и практически безкрайно ги превъзхожда. Ритъмът не е толкова уморителен и за морантийните, и за духовните същества и затова нерядко подемът на ефективността и повишаването на удоволствието са следствие от изпълнението на най-различни функции в ритмична форма. Жалко, че вие не знаете какво удоволствие е да се чуят някои от поетичните съобщения за заседанията на едемските асамблеи и сте неспособни да се насладите на богатството на цвета и тона, които се използват от гениите на съзвездията – майсторите на тази изискана форма на

44:4.11 (504.3) 6. *The rhythm recorders.* Urantians would undoubtedly denominate these artisans poets, although their work is very different from, and almost infinitely transcends, your poetic productions. Rhythm is less exhausting to both morontia and spirit beings, and so an effort is frequently made to increase efficiency, as well as to augment pleasure, by executing numerous functions in rhythmic form. I only wish you might be privileged to hear some of the poetic broadcasts of the Edentia assemblies and to enjoy the richness of the color and tone of the constellation geniuses who are masters of this exquisite form of self-expression and social harmonization.

самоизразяване и социална хармонизация.

7 . *Моронтийни регистратори.* Аз се смущавам от това, че не зная как може да се опише на материалния разум функцията на тази важна група регистратори на идеи, задачата на които е съхраняване на групови изображения на различни съчетания от моронтийни събития и духовни процеси; тези регистратори може да се сравнят с фотографите, правещи групови снимки на преходните светове, макар че подобно сравнение е крайно примитивно. Те запазват за бъдещето най-важните сцени и връзки на сменящите се една с друга епохи, пазейки ги в залите за архиви на моронтия.

44:4.12 (504.4) 7. *The morontia recorders.* I am at a loss to know how to depict to the material mind the function of this important group of thought recorders assigned to the work of preserving the ensemble pictures of the various groupings of morontia affairs and spirit transactions; crudely illustrated, they are the group photographers of the transition worlds. They save for the future the vital scenes and associations of these progressive epochs, preserving them in the archives of the morontia halls of records.

5. ЕНЕРГИЙНИТЕ ОПЕРАТОРИ

Тези интересни и ефективни творци са свързани с всички видове енергия – физическа, умствена и духовна:

1 . *Оператори на физическа енергия.* Операторите на физическа енергия служат в течение на продължителни периоди от време заедно с управляващите енергията и са специалисти по обработката и управлението на много фази на физическата енергия. Те са запознати с три основни потока и тридесет спомагателни вида енергия на свръхвселените. Тези същества оказват неоценима помощ на Управляващите Моронтийната Енергия на преходните светове. Те са целеустремени изследователи на космическите проекции на Рая.

2 . *Оператори на интелектуална енергия.* това са специалистите по взаимно общуване с моронтийните и други типове разумни същества. Тази форма за комуникация между смъртните практически не съществува на Урантия. Това са специалистите, които развиват способността на възходящите моронтийни смъртни да общуват един с друг и техният труд обхваща многобройни уникални начинания в областта на интелектуалната връзка, които излизат далеч извън пределите на моята способност да ги изложа на материалния разум. Тези творци са увлечените изследователи на кръговете на разума на Безкрайния Дух.

3 . *Оператори на духовна енергия.* Операторите на духовна енергия представляват интересна група. Подобно на физическата енергия, поведението на духовната енергия се подчинява на определени закони. С други думи, изучаването на духовната енергия позволява да се правят толкова достоверни изводи и да се борави с нея с такава точност, както и в случая с

5. THE ENERGY MANIPULATORS

44:5.1 (504.5) These interesting and effective artisans are concerned with every kind of energy: physical, mindal, and spiritual.

44:5.2 (504.6) 1. *Physical-energy manipulators.* The physical-energy manipulators serve for long periods with the power directors and are experts in the manipulation and control of many phases of physical energy. They are conversant with the three basic currents and the thirty subsidiary energy segregations of the superuniverses. These beings are of inestimable assistance to the Morontia Power Supervisors of the transition worlds. They are the persistent students of the cosmic projections of Paradise.

44:5.3 (504.7) 2. *Mind-energy manipulators.* These are the experts of intercommunication between morontia and other types of intelligent beings. This form of communication between mortals is practically nonexistent on Urantia. These are the specialists who promote the ability of the ascending morontia beings to communicate with one another, and their work embraces numerous unique adventures in intellect liaison which are far beyond my power to portray to the material mind. These artisans are the keen students of the mind circuits of the Infinite Spirit.

44:5.4 (505.1) 3. *Spiritual-energy manipulators.* The manipulators of spiritual energy are an intriguing group. Spiritual energy acts in accordance with established laws, just as does physical energy. That is, spirit force, when studied, yields dependable deductions and can be precisely dealt with, even as can the physical energies. There are just as certain and reliable laws in the spirit world as obtain in the material realms. During the last

физическата енергия. В света на духа действат такива определени и строги закони, каквито съществуват в материалните сфери. В течение на последните няколко милиона години много усъвършенствани методи за усвояване на енергия са били предложени на тези изследователи на фундаменталните закони на Вечния Син – закони, управляващи духовната енергия в нейното приложение към моронтийните и други категории небесни същества по цялата вселена.

4. *Съставни оператори.* Тази дръзновена група от добре подготовени същества посвещава себе си на функционалното обединяване на всичките три изначални фази божествена енергия, проявявана във вселените под формата на физическа, интелектуална и духовна енергия. Тези устремени личности се стремят да открият действителното вселенско присъствие на Бог-Върховния, тъй като в личността на това Божество трябва да се извърши емпирично обединение на цялата божественост на голямата вселена. И до известна степен в последно време тези творци са се сдобили с известен успех.

5 . *Транспортни съветници.* Този корпус технически съветници на транспортните серафими демонстрира най-голямо изкуство в сътрудничество с астрономите при определянето на маршрутите, а също и при оказване на ръководителите на транспортната служба на всевъзможна помощ в пространствените светове. Те контролират транспортното общуване на сферите и присъстват на всички обитаеми планети. Урантия се обслужва от корпус от семдесет транспортни съветника.

6 . *Експерти по връзките.* Аналогично, Урантия се обслужва от дванадесет специалиста по междупланетна и междувселенска връзка. Притежавайки дълъг опит, тези същества владеят законите за предаване на информация и за попълване на възникващите пропуски при прилагането ú към комуникациите на реалиите. Този корпус се занимава с всички форми пространствени послания, с изключение на тези, които се предават от Гравитационните и Единичните Посланици. На Урантия на тях им се налага активно да използват кръга на архангелите.

7. *Възпитатели по отдих.* Божественият отдих е свързан с изпълване с духовна енергия. С моронтийна и духовна енергия е необходимо да се изпълваш точно така, както и с физическа енергия, но по силата на други причини. Опитвайки се да ви просветя, аз неволно съм принуден да използвам примитивни сравнения; и все пак ние,

few millions of years many improved techniques for the intake of spiritual energy have been effected by these students of the fundamental laws of the Eternal Son governing spirit energy as applied to the morontia and other orders of celestial beings throughout the universes.

44:5.5 (505.2) 4. *The compound manipulators.* This is the adventurous group of well-trained beings who are dedicated to the functional association of the three original phases of divine energy manifested throughout the universes as physical, mindal, and spiritual energies. These are the keen personalities who are in reality seeking to discover the universe presence of God the Supreme, for in this Deity personality there must occur the experiential unification of all grand universe divinity. And to a certain extent, these artisans have in recent times met with some success.

44:5.6 (505.3) 5. *The transport advisers.* This corps of technical advisers to the transport seraphim are most proficient in collaborating with the star students in working out routings and in otherwise assisting the chiefs of transport on the worlds of space. They are the traffic supervisors of the spheres and are present on all inhabited planets. Urantia is served by a corps of seventy transport advisers.

44:5.7 (505.4) 6. *The experts of communication.* Urantia, likewise, is served by twelve technicians of interplanetary and interuniverse communication. These long-experienced beings are expert in the knowledge of the laws of transmittal and interference as applied to the communications of the realms. This corps is concerned with all forms of space messages except those of Gravity and Solitary Messengers. On Urantia much of their work must be accomplished over the archangels' circuit.

44:5.8 (505.5) 7. *The teachers of rest.* Divine rest is associated with the technique of spiritual-energy intake. Morontia and spirit energy must be replenished just as certainly as physical energy, but not for the same reasons. I am, perforce, compelled to employ crude illustrations in my attempts to enlighten you; nevertheless, we of the spirit world must stop our regular activities

съществата от духовния свят, трябва периодически да прекъсваме своята редовна дейност, за да се уединяваме в определените за срещи места, да се потопяваме в божествен отдих и да възстановяваме изчерпващата се енергия.

Своите първи уроци в тази област вие ще получите след пристигане в обителските светове, когато – ставайки морантийно същество – чрез собствен опит ще се запознаете с методиката на духовните занятия. Вие знаете за съществуването на вътрешния кръг на Хавона и за това, че след пресичането на останалите кръгове странстващите на пространството трябва да се потопят в продължителна и възстановяваща сила на покой в Рая. Това е не само техническо изискване при прехода от временния път към служенето във вечността; това е също така и необходимост, форма на отдих, изисквана за възстановяване на енергийните загуби, свойствени на последните степени на възход, а също и за натрупване на запаси от духовна енергия за следващия стадий от безкрайния път.

Тези енергийни оператори изпълняват също така и стотици други функции, твърде многобройни, за да могат да бъдат изредени; сред тях са консултации със серафимите, херувимите и сановимите относно най-ефективните начини за приемане на енергия и поддържане на най-полезния баланс от противоположно насочени сили между активните херувими и пасивните сановими. Съществуват и много други видове помощ, която тези експерти оказват на морантийните и духовни създания в техния опит да разберат природата на божествения отдих, толкова необходим за ефективното използване на основните енергии на пространството.

periodically and betake ourselves to suitable places of rendezvous where we enter the divine rest and thus recuperate our depleting energies.

44:5.9 (505.6) You will receive your first lessons in these matters when you reach the mansion worlds after you have become morontia beings and have begun to experience the technique of spirit affairs. You know of the innermost circle of Havona and that, after the pilgrims of space have traversed the preceding circles, they must be inducted into the long and revivifying rest of Paradise. This is not only a technical requirement of transit from the career of time to the service of eternity, but it is also a necessity, a form of rest required to replenish the energy losses incident to the final steps of the ascendant experience and to store reserves of spirit power for the next stage of the endless career.

44:5.10 (506.1) These energy manipulators also function in hundreds of other ways too numerous to catalogue, such as counseling with the seraphim, cherubim, and sanobim regarding the most efficient modes of energy intake and as to the maintenance of the most helpful balances of divergent forces between active cherubim and passive sanobim. In many other ways do these experts lend assistance to morontia and spirit creatures in their efforts to understand the divine rest, which is so essential to the effective utilization of the basic energies of space.

6. ХУДОЖНИЦИТЕ И ДЕКОРАТОРИТЕ

Ако само знаех как може да ви бъде описан изисканият труд на тези неповторими творци! Всеки мой опит да обясня същността на духовното украсяване би се асоциирал в материалното съзнание само с вашите жалки, макар и честни, опити за изпълнение на тези неща във вашия свят на разума и материята.

Макар този корпус да обхваща над хиляда различни вида дейности, той се подразделя на седем основни групи:

1 . *Майстори на цвета.* Именно те заставят да се леят в пространството десетте хиляди цветови тона на духовно отражение, носещи изискани послания на хармонична красота. Освен с възприемането на цвета в

6. THE DESIGNERS AND EMBELLISHERS

44:6.1 (506.2) How I wish I knew how to portray the exquisite work of these unique artisans! Every attempt on my part to explain the work of spirit embellishment would only recall to material minds your own pitiful but worthy efforts to do these things on your world of mind and matter.

44:6.2 (506.3) This corps, while embracing over one thousand subdivisions of activity, is grouped under the following seven major heads:

44:6.3 (506.4) 1. *The craftworkers of color.* These are they who make the ten thousand color tones of spirit reflection peal forth their exquisite messages of harmonious beauty. Aside from color perception there is nothing in human experience to which

човешкия опит няма нищо, с което може да бъде сравнена тази дейност.

2. *Художници на звука.* Тези художници на това, което вие бихте нарекли звук, изобразяват различни по своите особености и моронтийно възприятие духовни вълни. В действителност тези импулси са висши отражения на открити и величествени духовни души на небесното войнство.

3 . *Художници на емоции.* Усъвършенствувателите на чувства съхраняват моронтийни чувства и божествени емоции за изучаване и за назидание на децата на времето, а също за въодушевяване и украсяване на моронтийните прогресори и еволюиращите духове.

4 . *Майстори на аромата.* Сравняването на небесната духовна активност с физическото възприятие на химически миризми действително е неудачно, но смъртните на Урантия едва ли са способни да осъзнаят това служене под каквото и да е друго название. Тези творци създават свои разнообразни симфонии за благо и наслада на усъвършенстващите се деца на времето. На Земята няма нищо, чрез което да може да се направи поне бледо сравнение с този тип духовно великолепие.

5 . *Изразители на позиционна ценност.* Тези творци не се занимават с изкуството на самоукрасяване или на украсяване на други създания. Те пробуждат многообразни радостни реакции в индивидуалните моронтийни и духовни създания, ярко проявявайки значението на взаимовръзките чрез позиционните ценности, придавани на различните моронтийни и духовни категории в сложните ансамбли на тези разнообразни същества. Тези майстори съчетават свръх-материални същества така, както вие бихте съчетали живи музикални ноти, аромати, гледки, след което ги сливат заедно във великолепни химни.

6 . *Художници на вкуса.* А как да ви разкажа за тези майстори!? Аз мога само скромно да предположа, че те са усъвършенствувели на моронтийния вкус и че покрай това се стремят да повишат възприятието на красотата чрез усилване на формиращите се духовни органи на чувствата.

7 . *Моронтийни синтезатори.* Това са главните майстори: когато всички останали са внесли своята лепта, те добавят кулминационните и завършващи щрихи към моронтийния ансамбъл, постигайки въодушевяващо изображение на божествена красота -вечно вдъхновение за духовните същества и техните моронтийни партньори. Но

these activities may be compared.

44:6.4 (506.5) 2. *The sound designers.* Spirit waves of diverse identity and morontia appreciation are depicted by these designers of what you would call sound. These impulses are in reality the superb reflections of the naked and glorious spirit-souls of the celestial hosts.

44:6.5 (506.6) 3. *The emotion designers.* These enhancers and conservators of feeling are those who preserve the sentiments of morontia and the emotions of divinity for the study and edification of the children of time and for the inspiration and beautification of morontia progressors and advancing spirits.

44:6.6 (506.7) 4. *The artists of odor.* This comparison of supernal spirit activities to the physical recognition of chemical odors is, indeed, unfortunate, but Urantia mortals could hardly recognize this ministry by any other name. These artisans create their varied symphonies for the edification and delight of the advancing children of light. You have nothing on earth to which this type of spiritual grandeur can be even remotely compared.

44:6.7 (506.8) 5. *The presence embellishers.* These artisans are not occupied with the arts of self-adornment or the technique of creature beautification. They are devoted to the production of multitudinous and joyous reactions in individual morontia and spirit creatures by dramatizing the significance of relationship through the positional values assigned to different morontia and spirit orders in the composite ensembles of these diversified beings. These artists arrange supermaterial beings as you would living musical notes, odors, sights, and then blend them into the anthems of glory.

44:6.8 (506.9) 6. *The taste designers.* And how can you be told of these artists! Faintly I might suggest that they are improvers of morontia taste, and they also endeavor to increase the appreciation of beauty through the sharpening of the evolving spirit senses.

44:6.9 (507.1) 7. *The morontia synthesizers.* These are the master craftsmen who, when all others have made their respective contributions, then add the culminating and finishing touches to the morontia ensemble, thus achieving an inspiring portrayal of the divinely beautiful, an enduring inspiration to spirit beings and their morontia associates. But you must await your deliverance

вие трябва да дочакате освобождаването от материалното тяло, преди да започнете да постигате художественото величие и естетическите красоти на морантийния и духовния светове.

from the animal body before you can begin to conceive of the artistic glories and aesthetic beauties of the morontia and spirit worlds.

7. ХАРМОНИЗАТОРИТЕ

Тези майстори нямат отношение към музиката, живописта или нещо сходно на тях, както може да предположите. Те се занимават с управлението и организацията на специализирани сили и енергии, присъстващи в света на духа, но неизвестни на смъртните. Ако имах макар и най-малката възможност за сравнение, аз бих се опитал да опиша тази уникална област на духовно постижение, но аз съм в отчаяние – невъзможно е да се предаде на смъртния разум смисъла на тази сфера на небесното изкуство. Но това, което е невъзможно да се опише, може да се изрази косвено.

Красотата, ритъмът и хармонията са интелектуално свързани и духовно родствени. Истината, фактите и взаимоотношенията са интелектуално неразделими и свързани с философските понятия за красотата. Добродетелта, праведността и справедливостта са философски взаимосвързани и духовно преплетени с живата истина и божествената красота.

Космическите понятия за истинска философия, изображението на небесното изкуство или опитът на смъртния да опише човешката представа за божествена красота никога не ще доставят пълно удовлетворение, ако такива стремежи към прогрес останат необединени. Такова изражение на божественото подбуждане в развиващото се създание може да бъде интелектуално истинско, емоционално прекрасно и духовно полезно, но истинска душа ще се появи в такова изражение само тогава, когато тези реалности на истината, значенията на красотата и ценността добродетели бъдат обединени в жизнения опит на твореца, учения или философа.

Тези божествени качества са съвършено и абсолютно обединени в Бога. И всеки познал Бога човек или ангел притежава потенциала на неограниченото самоизражение на все по-високи нива обединено самовъплъщение благодарение на нескончаемото придобиване на Богоподобие – емпиричното сливане на вечната истина, всеобщата красота и божествената добродетел, постигано в еволюционния опит.

7. THE HARMONY WORKERS

44:7.1 (507.2) These artists are not concerned with music, painting, or anything similar, as you might be led to surmise. They are occupied with the manipulation and organization of specialized forces and energies which are present in the spirit world, but which are not recognized by mortals. If I had the least possible basis for comparison, I would attempt to portray this unique field of spirit achievement, but I despair — there is no hope of conveying to mortal minds this sphere of celestial artistry. Nevertheless, that which cannot be described may still be implied:

44:7.2 (507.3) Beauty, rhythm, and harmony are intellectually associated and spiritually akin. Truth, fact, and relationship are intellectually inseparable and associated with the philosophic concepts of beauty. Goodness, righteousness, and justice are philosophically interrelated and spiritually bound up together with living truth and divine beauty.

44:7.3 (507.4) Cosmic concepts of true philosophy, the portrayal of celestial artistry, or the mortal attempt to depict the human recognition of divine beauty can never be truly satisfying if such attempted creature progression is ununified. These expressions of the divine urge within the evolving creature may be intellectually true, emotionally beautiful, and spiritually good; but the real soul of expression is absent unless these realities of truth, meanings of beauty, and values of goodness are unified in the life experience of the artisan, the scientist, or the philosopher.

44:7.4 (507.5) These divine qualities are perfectly and absolutely unified in God. And every God-knowing man or angel possesses the potential of unlimited self-expression on ever-progressive levels of unified self-realization by the technique of the never-ending achievement of Godlikeness — the experiential blending in the evolutionary experience of eternal truth, universal beauty, and divine goodness.

8. СТРЕМЕЖИТЕ НА СМЪРТНИТЕ И МОРОНТИЙНИТЕ ПОСТИЖЕНИЯ

Макар че небесните творци не се трудят лично на материални планети, подобни на Урантия, от време на време те пристигат от централния свят на системата за оказване на помощ на природно надарени индивиди от смъртните раси. При такива назначения тези творци временно работят под наблюдението на планетарните ангели на прогреса. Серафическите войнства сътрудничат с тези творци, стремейки се да помогнат на тези смъртни, които се отличават с вроден дар и имат Настройчици, притежаващи особен предшестващ опит.

Съществуват три възможни източника на необикновени човешки способности. В тяхната основа винаги лежат природни или вродени таланти. Особените способности никога не са произволен дар на Боговете; винаги има наследствено основание за всеки изтъкнат талант. Освен тази природна способност – а по-скоро в допълнение към нея – може да се използва ръководството на Настройчика на Съзнанието в тези индивиди, чиито вътрешни Настройчици притежават пълноценен аналогичен опит, придобит в другите светове и с други смъртни създания. В случаите, когато както човешкият разум, така и вътрешният Настройчик притежават необичайни способности, към него могат да се насочат духовни творци, които действат като хармонизатори на тези таланти, оказващи помощ и въодушевяващи тези смъртни в търсене на все по-съвършени идеали и в опити за все по-добро изобразяване на тези идеали за благото на сферата.

На категориите духовни творци е чужда кастовостта. Ако вие притежавате способности и дар за изразяването им, вашият произход няма значение, колкото и скромен да е: по време на възхода по стълбицата на моронтийния опит и духовните постижения вие ще получите адекватно признание и дължимата оценка. За смъртните създания няма такава наследствена непълноценност или такива лишения на средата, които да не бъдат напълно компенсирани и отстранени по моронтийния път. Всички художествени постижения и експресивно самовъплъщение ще зависят от вашите собствени усилия в постепенното придвижване по своя път. Накрая ще могат да се въплътят стремежите на еволюционните създания, притежаващи средни способности. Макар Боговете да не даряват децата на времето с таланти и способности произволно, те действително осигуряват изпълнение на всички благородни

8. MORTAL ASPIRATIONS AND MORONTIA ACHIEVEMENTS

44:8.1 (507.6) Although celestial artisans do not personally work on material planets, such as Urantia, they do come, from time to time, from the headquarters of the system to proffer help to the naturally gifted individuals of the mortal races. When thus assigned, these artisans temporarily work under the supervision of the planetary angels of progress. The seraphic hosts co-operate with these artisans in attempting to assist those mortal artists who possess inherent endowments, and who also possess Adjusters of special and previous experience.

44:8.2 (507.7) There are three possible sources of special human ability: At the bottom *always* there exists the natural or inherent aptitude. Special ability is never an arbitrary gift of the Gods; there is always an ancestral foundation for every outstanding talent. In addition to this natural ability, or rather supplemental thereto, there may be contributed the leadings of the Thought Adjuster in those individuals whose indwelling Adjusters may have had actual and bona fide experiences along such lines on other worlds and in other mortal creatures. In those cases where both the human mind and the indwelling Adjuster are unusually skillful, the spirit artisans may be delegated to act as harmonizers of these talents and otherwise to assist and inspire these mortals to seek for ever-perfecting ideals and to attempt their enhanced portrayal for the edification of the realm.

44:8.3 (508.1) There is no caste in the ranks of spirit artisans. No matter how lowly your origin, if you have ability and the gift of expression, you will gain adequate recognition and receive due appreciation as you ascend upward in the scale of morontia experience and spiritual attainment. There can be no handicap of human heredity or deprivation of mortal environment which the morontia career will not fully compensate and wholly remove. And all such satisfactions of artistic achievement and expressionful self-realization will be effected by your own personal efforts in progressive advancement. At last the aspirations of evolutionary mediocrity may be realized. While the Gods do not arbitrarily bestow talents and ability upon the children of time, they do provide for the attainment of the satisfaction of all their noble longings and for the gratification of all human hunger for supernal self-expression.

помисли и удовлетворяване на всяка човешка жажда за божествено самоизразяване.

Но всеки човек трябва да помни: много от стремежите да се отличат, терзаещи смъртните в плът, ще изчезнат в тези смъртни при моронтийния им и духовен път. Възходящите моронтийци се научават да социализират своите предишни чисто егоистични стремежи и амбиции. Но ако това, което толкова искрено сте се стремили да постигнете на Земята и от което с такова постоянство са ви лишавали обстоятелствата, остане нещото, към което продължавате да се стремите след проникването в дълбините на моронтийния път, то на вас със сигурност ще ви бъдат предоставени всички възможности за пълно удовлетворяване на вашите отдавнашни желания.

Преди възходящите смъртни да напуснат локалната вселена и да тръгнат по пътя на духа, всеки интелектуален, художествен и социален стремеж или неподправен замисъл, който някога е бил свойствен за техните смъртни или моронтийни планове за съществуване, ще бъде удовлетворен по най-изчерпателен начин. Така се постига равенство в удовлетворяването на самоизразяването и самовъплъщаването – но не придобиване на еднакъв емпиричен статут или пълно изчезване на характерната индивидуалност в уменията, метода и изразяването. Новите духовни различия в личностните емпирични постижения ще бъдат изгладени и нивелирани, едва след като преминете последния кръг на Хавона. И тогава обитателите на Рая ще се сблъскат с необходимостта от приспособяване към тези абсонитни различия в личностния опит, които могат да бъдат уравнени само за сметка на груповото постигане на пределния статут на създанието, преминавайки седеметапния път на смъртни завършващи.

С това завършва повествуването за небесните творци – тази космополитна група изтънчени труженици, които правят толкова много за прославяне на архитектурните сфери с помощта на художествените изображения на божествената красота на Райските Създатели.

[Изложено от архангел на Небадон.]

44:8.4 (508.2) But every human being should remember: Many ambitions to excel which tantalize mortals in the flesh will not persist with these same mortals in the morontia and spirit careers. The ascending morontians learn to socialize their former purely selfish longings and egoistic ambitions. Nevertheless, those things which you so earnestly longed to do on earth and which circumstances so persistently denied you, if, after acquiring true mota insight in the morontia career, you still desire to do, then will you most certainly be granted every opportunity fully to satisfy your long-cherished desires.

44:8.5 (508.3) Before ascending mortals leave the local universe to embark upon their spirit careers, they will be satiated respecting every intellectual, artistic, and social longing or true ambition which ever characterized their mortal or morontia planes of existence. This is the achievement of equality of the satisfaction of self-expression and self-realization but not the attainment of identical experiential status nor the complete obliteration of characteristic individuality in skill, technique, and expression. But the new spirit differential of personal experiential attainment will not become thus leveled off and equalized until after you have finished the last circle of the Havona career. And then will the Paradise residents be confronted with the necessity of adjusting to that absonite differential of personal experience which can be leveled off only by the group attainment of the ultimate of creature status — the seventh-stage-spirit destiny of the mortal finaliters.

44:8.6 (508.4) And this is the story of the celestial artisans, that cosmopolitan body of exquisite workers who do so much to glorify the architectural spheres with the artistic portrayals of the divine beauty of the Paradise Creators.

44:8.7 (508.5) [Indited by an Archangel of Nebadon.]

Документ 45. Администрацията на локалната система

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 45. АДМИНИСТРАЦИЯТА НА ЛОКАЛНАТА СИСТЕМА

Секции

Въведение
1. Световете на преходна култура
2. Властелинът на системата
3. Правителството на системата
4. Съветът на Двадесет и Четиримата
5. Материалните Синове
6. Адамическата подготовка на възходящите създания
7. Училищата на Мелхиседек

PAPER 45 THE LOCAL SYSTEM ADMINISTRATION

SECTIONS

Introduction
1. Transitional Culture Worlds
2. The System Sovereign
3. The System Government
4. The Four and Twenty Counselors
5. The Material Sons
6. Adamic Training of Ascenders
7. The Melchizedek Schools

Въведение

АДМИНИСТРАТИВНИЯТ център на Сатания представлява струпване на петдесет и седем архитектурни сфери – самия Йерусем, седемте големи и четиридесетте и девет малки спътници. Столицата на системата Йерусем почти сто пъти превишава по своите размери Урантия, макар че силата на тежестта тук е малко по-малка. Големите спътници на Йерусем – това са седемте преходни сфери, всяка от които е около десет пъти по-голяма от Урантия, докато седемте малки спътника на тези преходни сфери са близки по размер до Урантия.

Седемте обителски свята представляват седемте малки спътника на преходен свят номер едно.

Цялата тази система, състояща се от петдесет и седем архитектурни свята, има автономно осветление, отопление, водоснабдяване и енергозахранване благодарение координацията на Енергийните

INTRODUCTION

45:0.1 (509.1) THE administrative center of Satania consists of a cluster of architectural spheres, fifty-seven in number — Jerusem itself, the seven major satellites, and the forty-nine subsatellites. Jerusem, the system capital, is almost one hundred times the size of Urantia, although its gravity is a trifle less. Jerusem's major satellites are the seven transition worlds, each of which is about ten times as large as Urantia, while the seven subsatellites of these transition spheres are just about the size of Urantia.

45:0.2 (509.2) The seven mansion worlds are the seven subsatellites of transition world number one.

45:0.3 (509.3) This entire system of fifty-seven architectural worlds is independently lighted, heated, watered, and energized by the co-ordination of the Satania Power Center and the Master Physical Controllers in accordance with

Центрове на Сатания и Главните Физически Регулатори в съответствие с приетите методи за физическа организация и разположение на тези специално създадени сфери. Освен това за тяхното физическо и друго състояние следят местните спорнаги.

the established technique of the physical organization and arrangement of these specially created spheres. They are also physically cared for and otherwise maintained by the native spornagia.

1. СВЕТОВЕТЕ НА ПРЕХОДНА КУЛТУРА

Седемте големи свята, въртящи се около Йерусем, обикновено са известни като световете за преходна култура. От време на време техните управители се назначават от висшия изпълнителен съвет на Йерусем. Тези сфери имат следните поредни номера и названия:

Номер 1. Светът на завършилите. Тази сфера е център на корпуса на завършилите от локалната система и е обкръжена с приемни светове – седемте обителски свята, изцяло посветени на програмата за възход на смъртните. Светът на завършилите е открит за жителите на всичките седем обителски свята. Транспортните серафими пренасят от единия до другия край възходящите личности; извършваните от тях странствания са призвани да укрепят вярата във висшето предназначение на намиращите се тук смъртни. Макар че завършилите и техните постройки обикновено са недостъпни за моронтийното зрение, вие ще бъдете напълно потресени, когато енергийните преобразуватели и Управляващи Моронтийната Енергия периодически ви позволяват за миг да видите тези висши духовни личности, действително завършили възхода си към Рая и върнали се в същите тези светове, където започва вашето продължително пътешествие. Това трябва да стане залог за увереност в това, че вие също сте способни да завършите това грандиозно начинание. Всички същества, пребиваващи в обителските светове, поне веднъж в годината посещават сферите на завършилите, за да присъстват на асамблеите, където завършилите стават зрими същества.

Номер 2. Светът на моронтия. Тази планета е резиденция на ръководителите на моронтиен живот и е обкръжена от седем сфери, на които тези същества обучават своите партньори и помощници – както моронтийни създания, така и възходящи смъртни.

Пресичайки седемте обителски свята, вие ще преминете и през тези сфери с последователна социализация и култура, които се характеризират с все по-голямо приобщаване към моронтия. При прехода от

1. TRANSITIONAL CULTURE WORLDS

45:1.1 (509.4) The seven major worlds swinging around Jerusem are generally known as the transitional culture spheres. Their rulers are designated from time to time by the Jerusem supreme executive council. These spheres are numbered and named as follows:

45:1.2 (509.5) *Number 1. The Finaliter World.* This is the headquarters of the finaliter corps of the local system and is surrounded by the receiving worlds, the seven mansion worlds, dedicated so fully to the scheme of mortal ascension. The finaliter world is accessible to the inhabitants of all seven mansion worlds. Transport seraphim carry ascending personalities back and forth on these pilgrimages, which are designed to cultivate their faith in the ultimate destiny of transition mortals. Although the finaliters and their structures are not ordinarily perceptible to morontia vision, you will be more than thrilled, from time to time, when the energy transformers and the Morontia Power Supervisors enable you momentarily to glimpse these high spirit personalities who have actually completed the Paradise ascension, and who have returned to the very worlds where you are beginning this long journey, as the pledge of assurance that you may and can complete the stupendous undertaking. All mansion world sojourners go to the finaliter sphere at least once a year for these assemblies of finaliter visualization.

45:1.3 (510.1) *Number 2. The Morontia World.* This planet is the headquarters of the supervisors of morontia life and is surrounded by the seven spheres whereon the morontia chiefs train their associates and helpers, both morontia beings and ascending mortals.

45:1.4 (510.2) In passing through the seven mansion worlds, you will also progress through these cultural and social spheres of increasing morontia contact. When you advance from the first to the second mansion world, you will become eligible for

първия във втория обителски свят вие ще получите право на посещение на втория преходен център, света на моронтия и така нататък. А присъствайки във всяка от тези шест сфери на културата, вие можете, получавайки покана, да станете посетител и наблюдател във всеки от седемте окръжаващи светове на съпътстващи групови дейности.

Номер 3. Светът на ангелите. Този свят е център на цялото серафическо войнство, имащо отношение към живота на системата, и е обкръжен от седем свята за подготовка и възпитание на ангелите. Тези светове са социалните сфери за серафически създания.

Номер 4. Светът на свръхангелите. Тази сфера е сатанийската обител на Ярките Вечерни Звезди и огромното струпване на еднородни и почти еднородни същества. Седемте спътника на този свят са определени за седемте основни групи от тези неназовани небесни същества.

Номер 5. Светът на Синовете. Тази планета е резиденция на божествени Синове от всички категории, включително синове, тринитизирани от създания. Седемте окръжаващи я светове са посветени на някои индивидуални групи от тези божествено родствени синове.

Номер 6. Светът на Духа. В локалната система тази сфера служи като място за срещи на висшите личности на Безкрайния Дух. Седемте окръжаващи я спътници са предназначени за индивидуалните групи на тези разнообразни категории. Но в шестия преходен свят няма представител на Духа, както не се наблюдава подобно присъствие и в столиците на системите; Божествената Попечителка на Салвингтон се намира *навсякъде* в Небадон.

Номер 7. Светът на Отеца. Това е безмълвната сфера на системата. Нито една група същества не живее тук постоянно. В нейния център се намира огромен храм на светлината, но в него е невъзможно да се види някой. Всички същества, пристигащи за поклонение пред Отеца от всички светове на системи, са желани гости тук.

Окръжаващите света на Отеца седем спътника в различните системи имат различно назначение. В Сатания те се използват понастоящем за задържане под стража на групите същества, взели участие в бунта на Луцифер. Столицата на съзвездието Едемия няма аналогични затворнически светове; малцината серафими и херувими, които са преминали на страната на метежниците по време на бунта в Сатания, отдавна вече се намират в тези изолационни светове на

a visitor's permit to transitional headquarters number two, the morontia world, and so on. And when present on any one of these six cultural spheres, you may, on invitation, become a visitor and observer on any of the seven surrounding worlds of associated group activities.

45:1.5 (510.3) *Number 3. The Angelic World.* This is the headquarters of all the seraphic hosts engaged in system activities and is surrounded by the seven worlds of angelic training and instruction. These are the seraphic social spheres.

45:1.6 (510.4) *Number 4. The Superangel World.* This sphere is the Satania home of the Brilliant Evening Stars and a vast concourse of co-ordinate and near-co-ordinate beings. The seven satellites of this world are assigned to the seven major groups of these unnamed celestial beings.

45:1.7 (510.5) *Number 5. The World of the Sons.* This planet is the headquarters of the divine Sons of all orders, including the creature-trinitized sons. The surrounding seven worlds are devoted to certain individual groupings of these divinely related sons.

45:1.8 (510.6) *Number 6. The World of the Spirit.* This sphere serves as the system rendezvous of the high personalities of the Infinite Spirit. Its seven surrounding satellites are assigned to individual groups of these diverse orders. But on transition world number six there is no representation of the Spirit, neither is such a presence to be observed on the system capitals; the Divine Minister of Salvington is *everywhere* in Nebadon.

45:1.9 (510.7) *Number 7. The World of the Father.* This is the silent sphere of the system. No group of beings is domiciled on it. The great temple of light occupies a central place, but no one can be discerned therein. All beings of all the system worlds are welcomed as worshipers.

45:1.10 (510.8) The seven satellites surrounding the Father's world are variously utilized in the different systems. In Satania they are now used as the detention spheres for the interned groups of the Lucifer rebellion. The constellation capital, Edentia, has no analogous prison worlds; the few seraphim and cherubim who went over to the rebels in the Satania rebellion have been long since confined on these isolation worlds of Jerusem.

Йерусем.

Пребивавайки в седмия обителски свят, вие получавате достъп до седмия преходен свят – сферата на Всеобщия Баща, а също така правото да посещавате окръжаващите тази планета затворнически светове на Сатания, на които понастоящем са задържани Луцифер и повечето от тези личности, които са се присъединили към него по време на бунта против Михаил. Това прискърбно зрелище, което може да се наблюдава в течение на последните векове, ще остане като сериозно предупреждение за цялата Небадон дотогава, докато Извечно Древните не произнесат присъда по отношение на греха на Луцифер и неговите паднали съучастници, отхвърлили съхранението на живота, предложено от Михаил – техния Вселенски Баща.

45:1.11 (510.9) As a sojourner on the seventh mansion world, you have access to the seventh transition world, the sphere of the Universal Father, and are also permitted to visit the Satania prison worlds surrounding this planet, whereon are now confined Lucifer and the majority of those personalities who followed him in rebellion against Michael. And this sad spectacle has been observable during these recent ages and will continue to serve as a solemn warning to all Nebadon until the Ancients of Days shall adjudicate the sin of Lucifer and his fallen associates who rejected the salvation proffered by Michael, their universe Father.

2. ВЛАСТЕЛИНЪТ НА СИСТЕМАТА

Главата на изпълнителната власт на локалната система на обитаемите светове е първичен Син-Ланонандек, Властелин на Система. В нашата локална вселена тези властелини биват снабдявани с широки административни пълномощия, с необичайни лични прерогативи. Даже в мащаба на Орвонтон не всички вселени са устроени така, че да предоставят на Властелините на Системи толкова необичайно широка свобода на действие при управление делата на системата. Но за цялата история на Небадон тези с нищо неограничени управляващи само три пъти са проявили нелоялност. Последният и най-широко разпространен от всички стана бунтът на Луцифер.

В системата Сатания даже след този катастрофален метеж методиката на нейното управление не претърпя абсолютно никакви изменения. Настоящият Властелин на Системата притежава цялото могъщество и се ползва с цялата власт, която е притежавал неговият недостоен предшественик, с изключение на някои сфери на дейност, намиращи се понастоящем във владение на Бащите на Съзвездията, които Извечно Древните още не са напълно възстановили във владение на Ланафорг – приемника на Луцифер.

Настоящият глава на Сатания е милосърден и блестящ управител, властелин, изпитан във въстания. Изпълнявайки службата си като младши Властелин на Системата, Ланафорг проявил вярност към Михаил в един от първите метежи във вселената Небадон. Този могъщ и блестящ Владетел на Сатания е

2. THE SYSTEM SOVEREIGN

45:2.1 (511.1) The chief executive of a local system of inhabited worlds is a primary Lanonandek Son, the System Sovereign. In our local universe these sovereigns are intrusted with large executive responsibilities, unusual personal prerogatives. Not all universes, even in Orvonton, are so organized as to permit the System Sovereigns to exercise such unusually wide powers of personal discretion in the direction of system affairs. But in all the history of Nebadon these untrammeled executives have exhibited disloyalty only three times. The Lucifer rebellion in the system of Satania was the last and the most widespread of all.

45:2.2 (511.2) In Satania, even after this disastrous upheaval, absolutely no changes have been made in the technique of system administration. The present System Sovereign possesses all the power and exercises all the authority that were invested in his unworthy predecessor except for certain matters now under the supervision of the Constellation Fathers which the Ancients of Days have not yet fully restored to Lanaforge, the successor of Lucifer.

45:2.3 (511.3) The present head of Satania is a gracious and brilliant ruler, and he is a rebellion-tested sovereign. When serving as an assistant System Sovereign, Lanaforge was faithful to Michael in an earlier upheaval in the universe of Nebadon. This mighty and brilliant Lord of Satania is a tried and tested administrator. At the time of

изпитан и проверен управляващ. По време на второто в Небадон въстание в мащабите на системата, когато Властелинът на Системата е отстъпил и се оказал във властта на тъмнината, Ланафорг, първият помощник на заблудилия се глава, взел юздите на управление в свои ръце и съумял така да ръководи делата на системата, че сравнително малко личности били загубени както в столичните светове, така и на обитаемите планети на тази нещастна система. Ланафорг е забележителен с това, че е единственият първичен Син-Ланонандек в цялата Небадон, запазил своята вярност към Михаил в условията на падението на своя брат, притежаващ по-висша власт и положение. Възможно е Ланафорг да остане в Йерусем дотогава, докато в Сатания не бъдат преодолени всички последствия от предишните прегрешения и не бъдат отстранени всички последици от бунта.

Макар че във владение на Ланафорг все още не са възвърнати всички дела на изолираните светове на Сатания, той проявява огромен интерес към тяхното благополучие и често посещава Урантия. Както и в останалите нормални системи, Властелинът възглавява съвета на системата, състоящ се от управители на световете – Планетарни Принцове и местните управляващи на изолираните светове. От време на време този планетарен съвет се събира в столичния свят на системата – „когато се събират Синовете Божии“.

Веднъж седмично – в Йерусем на всеки десет дни – Властелинът събира на конклав някоя група същества от числото на различните категории личности, живеещи в столичния свят. Прекараното в Йерусем време се отличава с чудесна непринуденост и завинаги остава в паметта. В Йерусем цари дух на висше братство между всички различни категории същества, а също така между всяка от тези групи и Властелина на Системата.

Тези неповторими сборове се провеждат на стъкленото море – огромното поле за общи събрания в столицата на системата, и представляват чисто духовни и културни мероприятия; тук никога не се обсъждат нито въпроси на планетарната администрация, нито даже планът за възход. Възходящите смъртни се събират тук, с амо за да прекарат добре времето и да се срещнат със своите йерусемски приятели. Тези от групите, които не биват канени от Властелина на тези ежеседмични събирания, се срещат в своите собствени центрове.

the second system rebellion in Nebadon, when the System Sovereign stumbled and fell into darkness, Lanaforge, the first assistant to the erring chief, seized the reins of government and so conducted the affairs of the system that comparatively few personalities were lost either on the headquarters worlds or on the inhabited planets of that unfortunate system. Lanaforge bears the distinction of being the only primary Lanonandek Son in all Nebadon who thus functioned loyally in the service of Michael and in the very presence of the default of his brother of superior authority and antecedent rank. Lanaforge will probably not be removed from Jerusem until all the results of the former folly have been overcome and the products of rebellion removed from Satania.

45:2.4 (511.4) While all the affairs of the isolated worlds of Satania have not been returned to his jurisdiction, Lanaforge discloses great interest in their welfare, and he is a frequent visitor on Urantia. As in other and normal systems, the Sovereign presides over the system council of world rulers, the Planetary Princes and the resident governors general of the isolated worlds. This planetary council assembles from time to time on the headquarters of the system — “When the Sons of God come together.”

45:2.5 (511.5) Once a week, every ten days on Jerusem, the Sovereign holds a conclave with some one group of the various orders of personalities domiciled on the headquarters world. These are the charmingly informal hours of Jerusem, and they are never-to-be-forgotten occasions. On Jerusem there exists the utmost fraternity between all the various orders of beings and between each of these groups and the System Sovereign.

45:2.6 (511.6) These unique assemblages occur on the sea of glass, the great gathering field of the system capital. They are purely social and spiritual occasions; nothing pertaining to the planetary administration or even to the ascendant plan is ever discussed. Ascending mortals come together at these times merely to enjoy themselves and to meet their fellow Jerusemites. Those groups which are not being entertained by the Sovereign at these weekly relaxations meet at their own headquarters.

3. ПРАВИТЕЛСТВОТО НА СИСТЕМАТА

3. THE SYSTEM GOVERNMENT

На главния управляващ локалната система, Властелина на Системата, винаги му помагат двама или трима Синове-Ланонандек, действащи като първи и втори помощници. Но понастоящем системата Сатания се управлява от група от седем сина Ланонандек:

1. *Властелин на Системата* – Ланафорг, 2 709 -ият член на първичната категория, приемник на изменника Луцифер.

2 . *Първи помощник на Властелина* – Мансуротия, 17 841 -ият член на третичната категория Ланонандек, изпратен в Сатания заедно с Ланафорг.

3 . *Втори помощник на Властелина* – Садиб, 271 402 -ият член на третичната категория. Садиб също така е пристигнал в Сатания заедно с Ланафорг.

4. *Опекун на системата* – Холдант, 19 -и член на третичния корпус, хранител и управляващ всички изолирани духове от висшата категория над тази на смъртното битие. Холдант също е пристигнал в Сатания заедно с Ланафорг.

5 . *Архивариус на системата* – Вилтон, секретар на служещите на Ланонандек в Сатания, 374 -и член на третата категория. Вилтон е бил един от членовете на изначалната група на Ланафорг.

6 . *Управляващ по въпросите на посвещението* – Фортант, 319 847 -и член на резервния корпус на вторичната категория на Ланонандек и временен управляващ на цялата вселенска дейност, пренесена в Йерусем от времето на посвещението на Михаил на Урантия. Фортант е в щата на Ланафорг за деветнадесет века по урантийското изчисляване на времето.

7. *Висш съветник* – Ханавард, 67 -и Син-Ланонандек от първичната категория и член на висшия корпус на вселенските съветници и координатори. Ханавард, изпълняващ функциите на председател на изпълнителния съвет на Сатания, е дванадесетият член на тази категория Синове, служещи в Йерусем от времето на бунта на Луцифер.

Тази административна группа от седем Ланонандек образува разширено извънредно управление, необходимостта от което се обяснява с особения характер на ситуацията, възникнала в резултат от бунта на Луцифер. В Йерусем съществуват само малки съдилища, тъй като системата представлява структурна единица на управлението, а не на съдопроизводството, но на администрацията на Ланонандек помага изпълнителният съвет

45:3.1 (512.1) The chief executive of a local system, the System Sovereign, is always supported by two or three Lanonandek Sons, who function as first and second assistants. But at the present time the system of Satania is administered by a staff of seven Lanonandeks:

45:3.2 (512.2) 1. *The System Sovereign* — Lanaforge, number 2,709 of the primary order and successor to the apostate Lucifer.

45:3.3 (512.3) 2. *The first assistant Sovereign* — Mansurotia, number 17,841 of the tertiary Lanonandeks. He was dispatched to Satania along with Lanaforge.

45:3.4 (512.4) 3. *The second assistant Sovereign* — Sadib, number 271,402 of the tertiary order. Sadib also came to Satania with Lanaforge.

45:3.5 (512.5) 4. *The custodian of the system* — Holdant, number 19 of the tertiary corps, the holder and controller of all interned spirits above the order of mortal existence. Holdant likewise came to Satania with Lanaforge.

45:3.6 (512.6) 5. *The system recorder* — Vilton, secretary of the Lanonandek ministry of Satania, number 374 of the third order. Vilton was a member of the original Lanaforge group.

45:3.7 (512.7) 6. *The bestowal director* — Fortant, number 319,847 of the reserves of the secondary Lanonandeks and temporary director of all universe activities transplanted to Jerusem since Michael's bestowal on Urantia. Fortant has been attached to the staff of Lanaforge for nineteen hundred years of Urantia time.

45:3.8 (512.8) 7. *The high counselor* — Hanavard, number 67 of the primary Lanonandek Sons and a member of the high corps of universe counselors and co-ordinators. He functions as acting chairman of the executive council of Satania. Hanavard is the twelfth of this order so to serve on Jerusem since the Lucifer rebellion.

45:3.9 (512.9) This executive group of seven Lanonandeks constitutes the expanded emergency administration made necessary by the exigencies of the Lucifer rebellion. There are only minor courts on Jerusem since the system is the unit of administration, not adjudication, but the Lanonandek administration is supported by the Jerusem executive council, the supreme advisory body of Satania. This council consists of twelve members:

на Йерусем – върховен съвещателен орган на Сатания. Този съвет се състои от дванадесет члена:

1. Ханавард, председател, Син-Ланонандек.

2. Ланафорг, Властелин на Системата.

3. Мансуротия, първият помощник на Властелина.

4. Главата на Мелхиседек в Сатания.

5. Изпълняващият задълженията на главата на Носителите на Живот в Сатания.

6. Главата на завършилите на Сатания.

7. Изначалният Адам на Сатания, главата-ръководител на Материалните Синове.

8. Управляващият серафическото войнство на Сатания.

9. Главата на физическите регулатори на Сатания.

10. Ръководителят на Управляващите Моронтийната Енергия на системата.

11. Изпълняващият задълженията на управляващ промеждутъчните създания на системата.

12. Изпълняващият задълженията на глава на корпуса на възходящите смъртни.

Този съвет периодически избира трима члена, за да представляват локалната система във висшия съвет в столицата на вселената, но поради бунта тази практика е преустановена. Понастоящем в Сатания има наблюдател в столицата на локалната вселена, но от времето на посвещението на Михаил системата е възобновила практиката за избиране на десет члена в законодателния орган на Едемия.

45:3.10 (512.10) 1. Hanavard, the Lanonandek chairman.

45:3.11 (512.11) 2. Lanaforge, the System Sovereign.

45:3.12 (512.12) 3. Mansurotia, the first assistant Sovereign.

45:3.13 (512.13) 4. The chief of Satania Melchizedeks.

45:3.14 (512.14) 5. The acting director of the Satania Life Carriers.

45:3.15 (512.15) 6. The chief of the Satania finaliters.

45:3.16 (512.16) 7. The original Adam of Satania, the supervising head of the Material Sons.

45:3.17 (512.17) 8. The director of the Satania seraphic hosts.

45:3.18 (512.18) 9. The chief of the Satania physical controllers.

45:3.19 (512.19) 10. The director of the system Morontia Power Supervisors.

45:3.20 (513.1) 11. The acting director of system midway creatures.

45:3.21 (513.2) 12. The acting head of the corps of ascending mortals.

45:3.22 (513.3) This council periodically chooses three members to represent the local system on the supreme council at universe headquarters, but this representation is suspended by rebellion. Satania now has an observer at the headquarters of the local universe, but since the bestowal of Michael the system has resumed the election of ten members to the Edentia legislature.

4. СЪВЕТЪТ НА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИМАТА

В Йерусем, в центъра на седемте обителски кръга на ангелите, се намира резиденцията на съвещателния съвет на Урантия – двадесет и четиримата съветника. Йоан, авторът на „Откровение“, ги нарече двадесет и четиримата старци: „И около престола имаше двадесет и четири кресла и аз видях как в креслата седяха двадесет и четири стареца, облечени в бели одежди.“ Престолът в центъра на тази група е съдийското кресло на възглавяващия архангел, престолът на милосърдните и справедливи възкресителни огласявания на цялата Сатания. Това съдийско кресло винаги

4. THE FOUR AND TWENTY COUNSELORS

45:4.1 (513.4) At the center of the seven angelic residential circles on Jerusem is located the headquarters of the Urantia advisory council, the four and twenty counselors. John the Revelator called them the four and twenty elders: “And round about the throne were four and twenty seats, and upon the seats I saw four and twenty elders sitting, clothed in white raiment.” The throne in the center of this group is the judgment seat of the presiding archangel, the throne of the resurrection roll call of mercy and justice for all Satania. This judgment seat has always been on Jerusem, but the twenty-four surrounding seats were placed in position no more than nineteen hundred years ago, soon after

се е намирало в Йерусем, но двадесет и четирите обкръжаващи го кресла са се появили едва преди деветнадесет века, скоро след като Христос Михаил е бил възвисен до пълновластие в Небадон. Тези двадесет и четирима съветника са лични доверени лица на Сина-Владетел в Йерусем, упълномощени да го представляват по всички въпроси, отнасящи се към огласяванията на Сатания и много други аспекти на програмата за възход на смъртните в изолираните светове на системата. Те изпълняват функциите на особени представители при изпълнение на специални задачи на Гавраил и необичайни поръчения на Михаил.

Двадесет и четиримата съветника били набрани от осем урантийски раси, при което последните членове на тази група са се появили по време на възкресителното обявяване на Михаил преди деветнадесет столетия. Този консултативен съвет на Урантия се състои от следните членове:

1 . *Онагар,* изтъкнатият ум на епохата, предшестваща появяването на Планетарния Принц, вожд на своите събратя в поклонението на „Даващия Дихание“.

2 . *Мансант,* великият учител от епохата след появяването на Планетарния Принц на Урантия; той завел своите събратя на поклонение пред „Великата Светлина“.

3 . *Онамоналонтон,* далечен вожд на червените хора, насочил своята раса, покланяща се на много богове, към поклонението пред „Великия Дух“.

4 . *Орландоф,* принц на сините хора, под водителството на когото тази раса е признала божествеността на „Висшия Повелител“.

5 . *Поршунта,* оракулът на изчезналата оранжева раса, вожд на своя народ в поклонението пред „Великия Учител“.

6. *Синглангтон,* първият от жълтите хора, станал учител и вожд на своя народ в поклонението пред „Единствената Истина“ вместо пред много. Преди хиляда години жълтите хора знаели за единия Бог.

7 . *Фантад,* освободителят на зелените хора от властта на тъмнината, техният вожд в поклонението пред „Единния Източник на Живота“.

8 . *Орвонон,* просветител на индиговите раси и техният вожд в отдавнашното служене на „Бога на Боговете“.

9 . *Адам* – дискредитираният, но възстановен в правата си планетарен баща на Урантия, Материален Божий Син, понижен до

Christ Michael was elevated to the full sovereignty of Nebadon. These four and twenty counselors are his personal agents on Jerusem, and they have authority to represent the Master Son in all matters concerning the roll calls of Satania and in many other phases of the scheme of mortal ascension on the isolated worlds of the system. They are the designated agents for executing the special requests of Gabriel and the unusual mandates of Michael.

45:4.2 (513.5) These twenty-four counselors have been recruited from the eight Urantia races, and the last of this group were assembled at the time of the resurrection roll call of Michael, nineteen hundred years ago. This Urantia advisory council is made up of the following members:

45:4.3 (513.6) 1. *Onagar,* the master mind of the pre-Planetary Prince age, who directed his fellows in the worship of “The Breath Giver.”

45:4.4 (513.7) 2. *Mansant,* the great teacher of the post-Planetary Prince age on Urantia, who pointed his fellows to the veneration of “The Great Light.”

45:4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton,* a far-distant leader of the red man and the one who directed this race from the worship of many gods to the veneration of “The Great Spirit.”

45:4.6 (513.9) 4. *Orlandof,* a prince of the blue men and their leader in the recognition of the divinity of “The Supreme Chief.”

45:4.7 (513.10) 5. *Porshunta,* the oracle of the extinct orange race and the leader of this people in the worship of “The Great Teacher.”

45:4.8 (513.11) 6. *Singlangton,* the first of the yellow men to teach and lead his people in the worship of “One Truth” instead of many. Thousands of years ago the yellow man knew of the one God.

45:4.9 (513.12) 7. *Fantad,* the deliverer of the green men from darkness and their leader in the worship of “The One Source of Life.”

45:4.10 (513.13) 8. *Orvonon,* the enlightener of the indigo races and their leader in the onetime service of “The God of Gods.”

45:4.11 (514.1) 9. *Adam,* the discredited but rehabilitated planetary father of Urantia, a Material Son of God who was relegated to the likeness of

подобието на смъртна плът, но съхранил живота си и впоследствие възвисен до настоящото му положение със заповед на Михаил.

10. *Ева,* майка на виолетовата раса на Урантия, заедно със своя съпруг понесла наказание заради своето падение, възстановена – както и той – в правá и назначена на служба в състава на съответната група продължаващи живота си смъртни.

11. *Енох,* първият от смъртните на Урантия, слял се със своя Настройчик на Съзнанието по време на смъртния си живот в плът.

12. *Мойсей,* освободителят на частите на останалите живи представители на изчезналата виолетова раса, възродил поклонението на Всеобщия Баща под името „Бога на Израил“.

13. *Илия,* преобразувана душа, постигнала блестящи духовни успехи в епохата след Материалния Син.

14. *Макивента Мелхиседек,* единственият Син от своята категория, посветил себе си на урантийските раси. Макар че той както преди влиза в числото на Мелхиседек, Макивента е станал „навечно служител на Всевишните“, завинаги приемайки служене като възходящ смъртен, живял на Урантия в плътта на Салим във времената на Авраам. Неотдавна Мелхиседек е бил провъзгласен за наместник на Планетарния Принц на Урантия с резиденция в Йерусем и пълномощия да действа от името на Михаил, който е действителният Планетарен Принц на света, в който е преживял своето завършващо посвещение в облика на човек. Независимо от това Урантия все още се намира под наблюдението на сменяващи се управляващи от числото на двадесет и четиримата съветника.

15. *Йоан Кръстител,* предшественик на мисията на Михаил на Урантия и – в плът – далечен братовчед на Сина Човешки.

16. *1-2-3 Първият,* вождът на преданите промеждутъчни създания, които са на служба при Гавраил във времената на предателството на Калигастия, възвисен до това положение от Михаил скоро след придобиването му на безусловно пълновластие.

По молба на Гавраил тези избрани личности са временно освободени от режима на възход и ние нямаме представа колко дълго ще служат като такива.

Места 17, 18, 19 и 20 не са заети за постоянно. Те се запълват временно по

mortal flesh, but who survived and was subsequently elevated to this position by the decree of Michael.

45:4.12 (514.2) 10. *Eve,* the mother of the violet race of Urantia, who suffered the penalty of default with her mate and was also rehabilitated with him and assigned to serve with this group of mortal survivors.

45:4.13 (514.3) 11. *Enoch,* the first of the mortals of Urantia to fuse with the Thought Adjuster during the mortal life in the flesh.

45:4.14 (514.4) 12. *Moses,* the emancipator of a remnant of the submerged violet race and the instigator of the revival of the worship of the Universal Father under the name of “The God of Israel.”

45:4.15 (514.5) 13. *Elijah,* a translated soul of brilliant spiritual achievement during the post-Material Son age.

45:4.16 (514.6) 14. *Machiventa Melchizedek,* the only Son of this order to bestow himself upon the Urantia races. While still numbered as a Melchizedek, he has become “forever a minister of the Most Highs,” eternally assuming the assignment of service as a mortal ascender, having sojourned on Urantia in the likeness of mortal flesh at Salem in the days of Abraham. This Melchizedek has latterly been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia with headquarters on Jerusem and authority to act in behalf of Michael, who is actually the Planetary Prince of the world whereon he experienced his terminal bestowal in human form. Notwithstanding this, Urantia is still supervised by successive resident governors general, members of the four and twenty counselors.

45:4.17 (514.7) 15. *John the Baptist,* the forerunner of Michael’s mission on Urantia and, in the flesh, distant cousin of the Son of Man.

45:4.18 (514.8) 16. *1-2-3 the First,* the leader of the loyal midway creatures in the service of Gabriel at the time of the Caligastia betrayal, elevated to this position by Michael soon after his entrance upon unconditioned sovereignty.

45:4.19 (514.9) These selected personalities are exempt from the ascension regime for the time being, on Gabriel’s request, and we have no idea how long they may serve in this capacity.

45:4.20 (514.10) Seats numbers 17, 18, 19, and 20 are not permanently occupied. They are temporarily

единодушно съгласие на всичките шестнадесет постоянни члена, оставайки свободни за бъдещите назначения на възходящи смъртни от днешната епоха, започнала на Урантия след появяването на посвещенческия Син.

Също временно са заети места 21, 22, 23 и 24, резервирани за велики учители от други и по-късни епохи, които несъмнено ще последват днешната епоха. На Урантия следва да се очаква настъпването на ерата на Синовете-Арбитри и Синовете-Учители, а също така и епохата на светлината и живота независимо от неочакваните посещения на божествените Синове, които могат да се състоят или да не се състоят.

filled by the unanimous consent of the sixteen permanent members, being kept open for later assignment to ascending mortals from the present postbestowal Son age on Urantia.

45:4.21 (514.11) Numbers 21, 22, 23, and 24 are likewise temporarily filled while being held in reserve for the great teachers of other and subsequent ages which undoubtedly will follow the present age. Eras of the Magisterial Sons and Teacher Sons and the ages of light and life are to be anticipated on Urantia, regardless of unexpected visitations of divine Sons which may or may not occur.

5. МАТЕРИАЛНИТЕ СИНОВЕ

Крупните подразделения на небесен живот – различните категории божествени Синове, висши духове, свръхангели, ангели и промеждутъчни създания, разполагат в Йерусем със собствени резиденции и необятни неприкосновени територии. Централната обител на този чудесен сектор е главният храм на Материалните Синове.

Владенията на Адамовците – това е централна забележителност за всички новопристигнали в Йерусем същества. Те представляват огромна област, състояща се от хиляда центъра, макар всяко семейство Материални Синове и Дъщери да живее в свое собствено имение чак до времето, когато неговите обитатели или се отправят за служене в еволюционните светове на пространството, или тръгват по пътя за възход към Рая.

Тези материални Синове са висш тип полово възпроизвеждащи се същества, срещащи се в подготвителните сфери на еволюиращите вселени. И те действително са материални; даже планетарните Адамовци и Еви са ясно видни за смъртните раси от обитаемите светове. Тези Материални Синове са последното физическо звено във веригата личности, простираща се отгоре – от божествеността и съвършенството, надолу – към хората и материалното съществуване. В лицето на такъв Син обитаемият свят се посигурява с посредник, стоящ между невидимия Планетарен Принц и материалните създания от сферите, свързани и с едната, и с другата страна.

При последното салвингтонско преброяване, провеждано всяко хилядолетие, в столиците на локалните системи на Небадон са били зарегистрирани 161 432 840

5. THE MATERIAL SONS

45:5.1 (514.12) The great divisions of celestial life have their headquarters and immense preserves on Jerusem, including the various orders of divine Sons, high spirits, superangels, angels, and midway creatures. The central abode of this wonderful sector is the chief temple of the Material Sons.

45:5.2 (515.1) The domain of the Adams is the center of attraction to all new arrivals on Jerusem. It is an enormous area consisting of one thousand centers, although each family of Material Sons and Daughters lives on an estate of its own up to the time of the departure of its members for service on the evolutionary worlds of space or until their embarkation upon the Paradise-ascension career.

45:5.3 (515.2) These Material Sons are the highest type of sex-reproducing beings to be found on the training spheres of the evolving universes. And they are really material; even the Planetary Adams and Eves are plainly visible to the mortal races of the inhabited worlds. These Material Sons are the last and physical link in the chain of personalities extending from divinity and perfection above down to humanity and material existence below. These Sons provide the inhabited worlds with a mutually contactable intermediary between the invisible Planetary Prince and the material creatures of the realms.

45:5.4 (515.3) At the last millennial registration on Salvington there were of record in Nebadon 161,432,840 Material Sons and Daughters of citizenship status on the local system capitals.

Материални Синове и Дъщери, имащи статут на постоянни жители. В различните системи броят на Материалните Синове е различен, постоянно нараствайки за сметка на естественото възпроизводство. При използването на техните функции за възпроизводство те се ръководят не само от личните желания на встъпващите във връзка с личности, но и от мнението на висшите управляващи органи и консултативни съвети.

Тези Материални Синове и Дъщери са постоянни обитатели на Йерусем и свързаните с него светове. Те заемат обширни имения в Йерусем и вземат активно участие в управлението на столичната сфера, решавайки практически всички текущи проблеми с помощта на междутъчните създания и възходящите същества.

В Йерусем на тези възпроизвеждащи се Синове е позволено да експериментират с моделите за самоуправление по метода на Мелхиседек и те се приближават към обществото с много високо ниво на развитие. Висшите категории синовство запазват за себе си правото на вето в съответната сфера, но почти във всяко отношение Адамитите на Йерусем се управляват сами, опирайки се на всеобщото избирателно право и представителните органи на управление. Те се надяват някога да получат пълна автономия.

Характерът на служене на Материалните Синове до голяма степен зависи от тяхната възраст. Явявайки се материални създания и, като правило, ограничени от пребиваването на определени планети, те не се приемат в Салвингтонския Университет на Мелхиседек; при все това в столицата на всяка система в разпореждане на Мелхиседек има чудесни преподавателски екипи за обучение на нови поколения Материални Синове. Образователните и духовни подготвителни системи, предназначени за възпитанието на млади Материални Синове и Дъщери, са върхът на съвършенството по своя размах, методика и целесъобразност.

6. АДАМИЧЕСКАТА ПОДГОТОВКА НА ВЪЗХОДЯЩИТЕ СЪЗДАНИЯ

Обкръжени от своите деца, Материалните Синове и Дъщери представляват увлекателно зрелище, извиквайки неизменно любопитство и привличайки към себе си вниманието на всички възходящи смъртни. Те не само приличат на вашите собствени материални полови раси – нещо, което двете страни намират много общо, над което можеш да

The number of Material Sons varies in the different systems, and their number is being constantly increased by natural reproduction. In the exercise of their reproductive functions they are not guided wholly by the personal desires of the contacting personalities but also by the higher governing bodies and advisory councils.

45:5.5 (515.4) These Material Sons and Daughters are the permanent inhabitants of Jerusem and its associated worlds. They occupy vast estates on Jerusem and participate liberally in the local management of the capital sphere, administering practically all routine affairs with the assistance of the midwayers and the ascenders.

45:5.6 (515.5) On Jerusem these reproducing Sons are permitted to experiment with the ideals of self-government after the manner of the Melchizedeks, and they are achieving a very high type of society. The higher orders of sonship reserve the veto functions of the realm, but in nearly every respect the Jerusem Adamites govern themselves by universal suffrage and representative government. Sometime they hope to be granted virtually complete autonomy.

45:5.7 (515.6) The character of the service of the Material Sons is largely determined by their ages. While they are not eligible for admission to the Melchizedek University of Salvington — being material and ordinarily limited to certain planets — nevertheless, the Melchizedeks maintain strong faculties of teachers on the headquarters of each system for the instruction of the younger generations of Material Sons. The educational and spiritual training systems provided for the development of the younger Material Sons and Daughters are the acme of perfection in scope, technique, and practicability.

6. ADAMIC TRAINING OF ASCENDERS

45:6.1 (515.7) The Material Sons and Daughters, together with their children, present an engaging spectacle which never fails to arouse the curiosity and intrigue the attention of all ascending mortals. They are so similar to your own material sex races that you both find much of common interest to engage your thoughts and occupy your seasons of fraternal contact.

размислиш и с което можеш да се заемеш в периодите на братско общуване.

Съхранилите живота си смъртни прекарват много свободно време в столицата на системата, наблюдавайки и изучавайки обичаите и поведението на тези високо развити полуматериални полови създания, тъй като тези обитатели на Йерусем са непосредствените опекуни и наставници на съхранилите се смъртни от времето на придобиване от тях на гражданство в столичния свят чак до деня, когато те ще тръгнат за Едемия.

В седемте обителски свята възходящите смъртни получават широки възможности за компенсиране на всякакви емпирични лишения, претърпени в световете на техния произход в резултат от наследствеността, обкръжението или поради преждевременното прекратяване на техния материален път поради някакво нещастие. Всичко това действително е така, с изключение на половия живот на смъртните и съпътстващите го обстоятелства. Хиляди смъртни достигат обителски светове, неполучили особена полза от съвсем обикновени полови отношения в своите родни сфери. Опитът в обителските светове с малко може да помогне за компенсирането на такива крайно лични лишения. Във физически смисъл половият опит за такива възходящи създания е дело на миналото, но в тясна връзка с Материалните Синове и Дъщери – както индивидуално, така и като членове на тяхното семейство – тези лишени от нормален полов живот смъртни получават възможност да заменят своята социална, интелектуална, емоционална и духовна непълноценност. Така всички хора, които обстоятелства или неразумност са лишили от предимствата на благоприятната полова връзка в еволюционните светове, получават тук – в столиците на системите, изчерпателни възможности за придобиване на този важен смъртен опит благодарение на близките и предани отношения с небесните полови адамически създания, постоянни жители на столиците на системите.

Нито един съхранил живота си смъртен, промеждутъчно създание или серафим не могат да се възвисят до Рая, да достигнат Отеца и да бъдат приети в Корпуса за Завършили, ако не са получили възвишения опит на родителските отношения с развиващо се дете в един от световете или друг опит, аналогичен и еквивалентен на него. Отношенията между родителя и детето са неотменими от основната представа за Всеобщия Баща и неговите вселенски деца. Затова такъв опит става задължителен за емпиричната подготовка на всички възходящи

45:6.2 (515.8) Mortal survivors spend much of their leisure on the system capital observing and studying the life habits and conduct of these superior semiphysical sex creatures, for these citizens of Jerusem are the immediate sponsors and mentors of the mortal survivors from the time they attain citizenship on the headquarters world until they take leave for Edentia.

45:6.3 (516.1) On the seven mansion worlds ascending mortals are afforded ample opportunities for compensating any and all experiential deprivations suffered on their worlds of origin, whether due to inheritance, environment, or unfortunate premature termination of the career in the flesh. This is in every sense true except in the mortal sex life and its attendant adjustments. Thousands of mortals reach the mansion worlds without having benefited particularly from the disciplines derived from fairly average sex relations on their native spheres. The mansion world experience can provide little opportunity for compensating these very personal deprivations. Sex experience in a physical sense is past for these ascenders, but in close association with the Material Sons and Daughters, both individually and as members of their families, these sex-deficient mortals are enabled to compensate the social, intellectual, emotional, and spiritual aspects of their deficiency. Thus are all those humans whom circumstances or bad judgment deprived of the benefits of advantageous sex association on the evolutionary worlds, here on the system capitals afforded full opportunity to acquire these essential mortal experiences in close and loving association with the supernal Adamic sex creatures of permanent residence on the system capitals.

45:6.4 (516.2) No surviving mortal, midwayer, or seraphim may ascend to Paradise, attain the Father, and be mustered into the Corps of the Finality without having passed through that sublime experience of achieving parental relationship to an evolving child of the worlds or some other experience analogous and equivalent thereto. The relationship of child and parent is fundamental to the essential concept of the Universal Father and his universe children. Therefore does such an experience become indispensable to the experiential training of all ascenders.

създания.

Възходящите промеждутъчни създания и еволюционните серафими трябва да преминат през този родителски опит в общуване с Материалните Синове и Дъщери на столиците на системата. Така тези неразмножаващи се възходящи същества придобиват присъщия на родителите опит, помагайки на Адамовците и Евите на Йерусем във възпитанието и подготовката на тяхното потомство.

По аналогичен начин всички съхранили живота си смъртни, нямащи родителски опит в еволюционните светове, трябва да придобият тази необходима подготовка по време на пребиваването си в домовете на йерусемските Материални Синове, а също така действайки като помощници на тези благородни родители. Изключение може да бъде направено само за тези смъртни, на които се отдава да компенсират своите недостатъци в тази област в приюта на системата, разположен в първия свят за преходна култура на Йерусем.

Този изпитателен приют на Сатания се обслужва от определени морантийни личности в света на завършилите, при което половината планета е посветена на възпитанието на децата. Тук се приемат и възсъздават някои деца на съхранили живота си смъртни – например, такива, които са загинали в еволюционни светове, не успявайки да придобият духовния статут на индивиди. Възходът на всеки от природните родители на тези деца е гаранция за това, че такова смъртно дете на сферата отново ще придобие своята личност на системната планета на завършилите, където на основание последващ свободен избор ще може да демонстрира ще застане ли то на пътя на възхода, избран от неговите родители. Тук децата са такива, каквито са били в света на своя произход, с изключение на това, че при тях липсват полови признаци. След живота, преживян в обитаеми светове, размножаването като това на смъртните се прекратява.

Тези, които се обучават в морантийните светове, но са лишени от важния родителски опит, тъй като техните деца се намират в изпитателен приют на света на завършилите, могат да получат от Мелхиседек разрешение временно да оставят своите свързани с възхода задължения и да се отправят в света на завършилите, където им се предоставя възможност да помагат във възпитанието на своите и чуждите деца.Това служене под формата на родителска опека може да бъде впоследствие зачетено за изпълнение на половината програма за подготовка, която възходящите създания трябва да преминат в семействата на Материалните Синове и

45:6.5 (516.3) The ascending midway creatures and the evolutionary seraphim must pass through this parenthood experience in association with the Material Sons and Daughters of the system headquarters. Thus do such nonreproducing ascenders obtain the experience of parenthood by assisting the Jerusem Adams and Eves in rearing and training their progeny.

45:6.6 (516.4) All mortal survivors who have not experienced parenthood on the evolutionary worlds must also obtain this necessary training while sojourning in the homes of the Jerusem Material Sons and as parental associates of these superb fathers and mothers. This is true except in so far as such mortals have been able to compensate their deficiencies on the system nursery located on the first transitional-culture world of Jerusem.

45:6.7 (516.5) This probation nursery of Satania is maintained by certain morontia personalities on the finaliters' world, one half of the planet being devoted to this work of child rearing. Here are received and reassembled certain children of surviving mortals, such as those offspring who perished on the evolutionary worlds before acquiring spiritual status as individuals. The ascension of either of its natural parents insures that such a mortal child of the realms will be accorded repersonalization on the system finaliter planet and there be permitted to demonstrate by subsequent freewill choice whether or not it elects to follow the parental path of mortal ascension. Children here appear as on the nativity world except for the absence of sex differentiation. There is no reproduction of mortal kind after the life experience on the inhabited worlds.

45:6.8 (517.1) Mansion world students who have one or more children in the probationary nursery on the finaliters' world, and who are deficient in essential parental experience, may apply for a Melchizedek permit which will effect their temporary transfer from ascension duties on the mansion worlds to the finaliter world, where they are granted opportunity to function as associate parents to their own and other children. This service of parental ministry may be later accredited on Jerusem as the fulfillment of one half of the training which such ascenders are required to undergo in the families of the Material Sons and Daughters.

Дъщери.

Самият изпитателен приют се намира под наблюдението на хиляди двойки Материални Синове и Дъщери – доброволци от йерусемската колония на тази категория. На тях им помагат приблизително толкова доброволци от числото на мидсонитните родителски групи, задържащи се тук за оказване на тези услуги по своя път от мидсонитния свят на Сатания до неразкритото участие в особените заповедни светове, намиращи се сред салвингтонските сфери на завършилите.

45:6.9 (517.2) The probation nursery itself is supervised by one thousand couples of Material Sons and Daughters, volunteers from the Jerusem colony of their order. They are immediately assisted by about an equal number of volunteer midsonite parental groups who stop off here to render this service on their way from the midsonite world of Satania to the unrevealed destiny on their special worlds of reservation among the finaliter spheres of Salvington.

7. УЧИЛИЩАТА НА МЕЛХИСЕДЕК

Мелхиседек са ръководители на този голям корпус на възпитателите – частично одухотворени волеви създания и други същества, които твърде успешно действат в Йерусем и свързаните с него светове, особено в седемте обителски свята. Тези светове представляват карантинни планети, където тези смъртни, които не са могли да постигнат сливане със своите вътрешни Настройчици по време на живота си в плът, възстановявйки се в преходна форма, да получат по-нататъшна помощ и да се възползват от възможността да продължат своите усилия по постигането на духовността – същите тези усилия, които са били прекъснати от преждевременна смърт. Или ако по силата на някаква друга причина или вроден дефект, неблагоприятно обкръжение или стечение на обстоятелствата процесът на формиране на душата е останал незавършен, то, независимо от причините, всички създания, притежаващи искрени намерения и подобаващ дух, се оказват като такива на планетите за продължаване на живота. Тук им предстои да овладеят основите на вечния път, да придобият чертите, които са останали непридобити в течение на живота им в плът.

7. THE MELCHIZEDEK SCHOOLS

45:7.1 (517.3) The Melchizedeks are the directors of that large corps of instructors — partially spiritualized will creatures and others — who function so acceptably on Jerusem and its associated worlds but especially on the seven mansion worlds. These are the detention planets, where those mortals who fail to achieve fusion with their indwelling Adjusters during the life in the flesh are rehabilitated in transient form to receive further help and to enjoy extended opportunity for continuing their strivings for spiritual attainment, those very efforts which were prematurely interrupted by death. Or if, for any other reason of hereditary handicap, unfavorable environment, or conspiracy of circumstances, this soul attainment was not completed, no matter what the reason, all who are true of purpose and worthy in spirit find themselves, as themselves, present on the continuing planets, where they must learn to master the essentials of the eternal career, to possess themselves of traits which they could not, or did not, acquire during the lifetime in the flesh.

Ярките Вечерни Звезди (и равноправните им неназовани същества) често служат като учители в различни образователни програми на вселената, включвайки тези, които са били учредени от Мелхиседек. Освен това с тях сътрудничат Троични Синове-Учители, привнасящи в училищата за постепенна подготовка нюансите на съвършенство на Рая. Но тази дейност е насочена не само към развитие на възходящите смъртни; много нейни видове по същия начин са посветени на постепенната подготовка на духовни личности, които са странстващи на Небадон.

45:7.2 (517.4) The Brilliant Evening Stars (and their unnamed co-ordinates) frequently serve as teachers in the various educational enterprises of the universe, including those sponsored by the Melchizedeks. Also do the Trinity Teacher Sons collaborate, and they impart the touches of Paradise perfection to these progressive training schools. But all these activities are not exclusively devoted to the advancement of ascending mortals; many are equally occupied with the progressive training of the native spirit personalities of Nebadon.

Синове-Мелхиседек ръководят повече от тридесет различни образователни центъра на

45:7.3 (517.5) The Melchizedek Sons conduct upward of thirty different educational centers on

Йерусем. Първото подготвително училище е колежът за самооценка; последни са училищата за йерусемско гражданство, в които Материалните Синове и Дъщери, заедно с Мелхиседек и други същества, полагат огромни усилия, подготвяйки съхранилите се смъртни за високата отговорност, която съпътства представителното управление. Цялата вселена е организирана и се управлява на *представителна* основа. Сред несъвършените същества представителната форма на управление е божествен идеал на самоуправление.

Jerusem. These training schools begin with the college of self-evaluation and end with the schools of Jerusem citizenship, wherein the Material Sons and Daughters join with the Melchizedeks and others in their supreme effort to qualify the mortal survivors for the assumption of the high responsibilities of representative government. The entire universe is organized and administered on the *representative* plan. Representative government is the divine ideal of self-government among nonperfect beings.

Веднъж на столетие – по вселенското времеизчисление – всяка система избира по десет представителя за участие в работата на законодателите на съзвездия. Те се избират от йерусемския съвет на хилядата – избирателен орган, на който е възложено задължението да представлява системните групи по всички въпроси в рамките на делегираните или предписаните им права. Всички представители или други делегати се избират от съвета от хиляда избиратели и трябва да бъдат випускници на висшите училища на Мелхиседекския Колеж за Управление, точно както и самият корпус от хилядата избиратели. Това училище е под опеката на Мелхиседек, на които в последно време помагат завършващи.

45:7.4 (517.6) Every one hundred years of universe time each system selects its ten representatives to sit in the constellation legislature. They are chosen by the Jerusem council of one thousand, an elective body charged with the duty of representing the system groups in all such delegated or appointive matters. All representatives or other delegates are selected by the council of one thousand electors, and they must be graduates of the highest school of the Melchizedek College of Administration, as also are all of those who constitute this group of one thousand electors. This school is fostered by the Melchizedeks, latterly assisted by the finaliters.

В Йерусем има много изборни органи, периодически утвърждавани с гласуване на три категории жители – Материалните Синове и Дъщери, серафимите и техните партньори, включително промеждутъчните създания, а също така и възходящите смъртни. За издигане на почетната длъжност представител кандидатът трябва да се е сдобил със съответни успехи в училищата за управление на Мелхиседек.

45:7.5 (518.1) There are many elective bodies on Jerusem, and they are voted into authority from time to time by three orders of citizenship — the Material Sons and Daughters, the seraphim and their associates, including midway creatures, and the ascending mortals. To receive nomination for representative honor a candidate must have gained requisite recognition from the Melchizedek schools of administration.

Тези три групи жители на Йерусем се ползват от всеобщо избирателно право, но подадените от тях гласове се оценяват в зависимост от признатото и надлежно регистрирано овладяване на мотата – морантийната мъдрост. Гласът, подаден на йерусемските избори за всяка личност, притежава стойност, варираща от единици до хиляди. Така йерусемските жители се класифицират в зависимост от степента на овладяване на техните мота.

45:7.6 (518.2) Suffrage is universal on Jerusem among these three groups of citizenship, but the vote is differentially cast in accordance with the recognized and duly registered personal possession of mota — morontia wisdom. The vote cast at a Jerusem election by any one personality has a value ranging from one up to one thousand. Jerusem citizens are thus classified in accordance with their mota achievement.

От време на време обитателите на Йерусем се представят пред Мелхиседек, които оценяват степента, до която са овладели морантийната мъдрост. След този изпитен корпус Ярките Вечерни Звезди или упълномощените от тях личности установяват степента на тяхната духовна проницателност. След това членовете на съвета на двадесет и

45:7.7 (518.3) From time to time Jerusem citizens present themselves to the Melchizedek examiners, who certify to their attainment of morontia wisdom. Then they go before the examining corps of the Brilliant Evening Stars or their designates, who ascertain the degree of spirit insight. Next they appear in the presence of the four and twenty counselors and their associates,

четиримата и техните партньори определят статута на емпирично постигнатото социално ниво. Тези три фактора се предават на регистраторите на гражданство при представителното правителство, които бързо изчисляват статута на мотата и им присвояват съответните избирателни пълномощия.

Под наблюдението на Мелхиседек Материалните Синове вземат под своя опека възходящи смъртни, особено такива, при които обединяването на личността на нови моронтийни нива се е проточило, и провеждат с тях интензивна подготовка, предвидена да отстрани подобни недостатъци. Нито един възходящ смъртен не напуска столицата на системата и не тръгва по път, по-разнообразен и широк за социализация в съзвездието, докато тези Материални Синове не потвърдят постигането на статута "усвоила мотата личност" – индивидуалност, емпирично съвместяваща завършеното смъртно съществуване с пробуждащия се моронтиен живот, които по надлежен начин се сливат под духовното свръхуправление на Настройчика на Съзнанието.

[Представено от Мелхиседек, с временно назначение на Урантия.]

who pass upon their status of experiential attainment of socialization. These three factors are then carried to the citizenship registrars of representative government, who quickly compute the mota status and assign suffrage qualifications in accordance therewith.

45:7.8 (518.4) Under the supervision of the Melchizedeks the ascending mortals, especially those who are tardy in their personality unification on the new morontia levels, are taken in hand by the Material Sons and are given intensive training designed to rectify such deficiencies. No ascending mortal leaves the system headquarters for the more extensive and varied socialization career of the constellation until these Material Sons certify to the achievement of mota personality — an individuality combining the completed mortal existence in experiential association with the budding morontia career, both being duly blended by the spiritual overcontrol of the Thought Adjuster.

45:7.9 (518.5) [Presented by a Melchizedek of temporary assignment on Urantia.]

Документ 46. Столица на локалната система

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 46. СТОЛИЦА НА ЛОКАЛНАТА СИСТЕМА

Секции

Въведение
1. Физически аспекти на Йерусем
2. Физически черти на Йерусем
3. Транслационната служба на Йерусем
4. Жилища и административни зони
5. Йерусемските кръгове
6. Квадрати: Административно-управленчески зони
7. Правоъгълници: Спорнаги
8. Йерусемските триъгълници

PAPER 46
THE LOCAL SYSTEM HEADQUARTERS

SECTIONS

Introduction
1. Physical Aspects of Jerusem
2. Physical Features of Jerusem
3. The Jerusem Broadcasts
4. Residential and Administrative Areas
5. The Jerusem Circles
6. The Executive-Administrative Squares
7. The Rectangles — The Spornagia
8. The Jerusem Triangles

Въведение

ЙЕРУСЕМ, централният свят на Сатания, е типична столица на локална система и ако не се смятат многобройните отклонения, предизвикани от бунта на Луцифер и посвещението на Михаил на Урантия, служи като характерен пример за подобни сфери. На вашата локална система се паднаха нелеки изпитания, но понастоящем тя се управлява във висша степен ефективно и с течение на времето последствията от дисхармонията бавно, но сигурно се заличават. Възстановяват се редът и добрата воля и условията в Йерусем все повече се приближават към това божествено състояние, което се описва във вашите предания, тъй като в представите на повечето религиозни хора от двадесети век столицата на системата наистина е небесна обител.

INTRODUCTION

46:0.1 (519.1) JERUSEM, the headquarters of Satania, is an average capital of a local system, and aside from numerous irregularities occasioned by the Lucifer rebellion and the bestowal of Michael on Urantia, it is typical of similar spheres. Your local system has passed through some stormy experiences, but it is at present being administered most efficiently, and as the ages pass, the results of disharmony are being slowly but surely eradicated. Order and good will are being restored, and the conditions on Jerusem are more and more approaching the heavenly status of your traditions, for the system headquarters is truly the heaven visualized by the majority of twentieth-century religious believers.

1. ФИЗИЧЕСКИ АСПЕКТИ НА ЙЕРУСЕМ

1. PHYSICAL ASPECTS OF JERUSEM

Йерусем е разделен на хиляда хоризонтални сектора и десет хиляди вертикални зони. На сферата има седем главни столици и седемдесет второстепенни административни центъра. Седемте регионални столици осъществяват различна дейност и минимум веднъж годишно всяка от тях бива посещавана от Властелина на Системата.

46:1.1 (519.2) Jerusem is divided into one thousand latitudinal sectors and ten thousand longitudinal zones. The sphere has seven major capitals and seventy minor administrative centers. The seven sectional capitals are concerned with diverse activities, and the System Sovereign is present in each at least once a year.

Стандартната миля на Йерусем е равна на около седем урантийски мили [11,2 километра]. Единицата тегло „градант“, равна почти с точност на около 280 грама от вашето тегло, е част от десетичната система, построена върху основата на стандартния ултиматон. Един ден в Сатания е равен на три дни урантийско време минус един час, четири минути и петнадесет секунди, което съответства на времето за завъртане на Йерусем около своята ос. Системната година се състои от сто Йерусемски дни. Сигналите за точно време на системата се предават от главните хрономери.

46:1.2 (519.3) The standard mile of Jerusem is equivalent to about seven Urantia miles. The standard weight, the “gradant,” is built up through the decimal system from the mature ultimaton and represents almost exactly ten ounces of your weight. The Satania day equals three days of Urantia time, less one hour, four minutes, and fifteen seconds, that being the time of the axial revolution of Jerusem. The system year consists of one hundred Jerusem days. The time of the system is broadcast by the master chronoldeks.

Управлението на енергията на Йерусем се отличава със съвършенство. Енергията циркулира около сферата по зоновите канали, които се захранват непосредствено от енергийните заряди на пространството и се управляват майсторски от Главните Физически Регулатори. В резултат от естественото съпротивление, възникващо при преминаването на тези енергии по физическите проводящи канали, се образува топлината, необходима за създаването на устойчивата температура на Йерусем. При пълно осветяване температурата се поддържа на ниво 21 градуса по Целзий, а в периодите на по-слаба осветеност тя се спуска малко по-ниско от 1 0 градуса.

46:1.3 (519.4) The energy of Jerusem is superbly controlled and circulates about the sphere in the zone channels, which are directly fed from the energy charges of space and expertly administered by the Master Physical Controllers. The natural resistance to the passage of these energies through the physical channels of conduction yields the heat required for the production of the equable temperature of Jerusem. The full-light temperature is maintained at about 70 degrees Fahrenheit, while during the period of light recession it falls to a little lower than 50 degrees.

Системата за осветяване на Йерусем не би трябвало да бъде твърде сложна за вашето разбиране. Тук няма дни и нощи, периоди на топлина и студ. В разпореждане на преобразувателите на енергията се намират сто хиляди центъра, от които разредената енергия се насочва нагоре през планетарната атмосфера, като претърпява определени изменения, докато достигне електрическия въздушен таван на сферата, а след това тази енергия се отразява долу във вид на мека, разсеяна и равномерна светлина, по интензивност равна на слънчевата светлина на Урантия в десет часа сутринта след изгрев слънце.

46:1.4 (519.5) The lighting system of Jerusem should not be so difficult for you to comprehend. There are no days and nights, no seasons of heat and cold. The power transformers maintain one hundred thousand centers from which rarefied energies are projected upward through the planetary atmosphere, undergoing certain changes, until they reach the electric air-ceiling of the sphere; and then these energies are reflected back and down as a gentle, sifting, and even light of about the intensity of Urantia sunlight when the sun is shining overhead at ten o’clock in the morning.

При такива условия на осветяване се създава впечатлението, че единен източник на осветяване няма; лъчите светлина просто струят от небесата, като в равна степен постъпват от всички страни. Тази светлина

46:1.5 (520.1) Under such conditions of lighting, the light rays do not seem to come from one place; they just sift out of the sky, emanating equally from all space directions. This light is very similar to natural sunlight except that it contains very much

много прилича на естествена слънчева светлина, с изключение на това, че съдържа много по-малко топлина. Затова трябва да бъде понятно, че столичните светове не са светещи тела на пространството; даже ако Йерусем се намираше много близо до Урантия, той щеше да остава невидим.

Газовете, които отразяват тази светлинна енергия от горната йоносфера на Йерусем до повърхността на планетата, много приличат на тези, които влизат в състава на горните слоеве на атмосферата на Урантия и са свързани с вашия полярен феномен – така нареченото северно сияние, макар че имат друг произход. На Урантия именно този газов екран предотвратява разпиляването на радиовълните, отразявайки ги по направление на Земята, когато те, устремявайки се навън, се удрят в газовия пояс. Така радиовълните се задържат до повърхността на Земята в своите околосветски пътешествия през вашата атмосфера.

Това осветяване на сферата се поддържа на постоянно ниво в течение на три четвърти от продължителността на Йерусемския ден, след което светлината постепенно угасва дотогава, докато неговата сила не стане приблизително равна на светлината на пълната луна в ясна нощ. Целият Йерусем се потапя в покой. Само транслационните станции продължават своята работа в течение на този период на отдих и възстановяване на силите.

До Йерусем достига слабата светлина на няколко съседни слънца – нещо, подобно на ярката светлина на звезди, но той не зависи от тях; световете, подобни на Йерусем, не са подложени на превратностите на слънчевите колебания, както не се сблъскват и с проблемите, свързани с изстиващите или умиращи слънца.

Седемте преходни образователни свята със своите четиридесет и девет спътника се топлят, осветяват, снабдяват с енергия и вода по Йерусемския метод.

less heat. Thus it will be recognized that such headquarters worlds are not luminous in space; if Jerusem were very near Urantia, it would not be visible.

46:1.6 (520.2) The gases which reflect this light-energy from the Jerusem upper ionosphere back to the ground are very similar to those in the Urantia upper air belts which are concerned with the auroral phenomena of your so-called northern lights, although these are produced by different causes. On Urantia it is this same gas shield which prevents the escape of the terrestrial broadcast waves, reflecting them earthward when they strike this gas belt in their direct outward flight. In this way broadcasts are held near the surface as they journey through the air around your world.

46:1.7 (520.3) This lighting of the sphere is uniformly maintained for seventy-five per cent of the Jerusem day, and then there is a gradual recession until, at the time of minimum illumination, the light is about that of your full moon on a clear night. This is the quiet hour for all Jerusem. Only the broadcast-receiving stations are in operation during this period of rest and rehabilitation.

46:1.8 (520.4) Jerusem receives faint light from several near-by suns — a sort of brilliant starlight — but it is not dependent on them; worlds like Jerusem are not subject to the vicissitudes of sun disturbances, neither are they confronted with the problem of a cooling or dying sun.

46:1.9 (520.5) The seven transitional study worlds and their forty-nine satellites are heated, lighted, energized, and watered by the Jerusem technique.

2. ФИЗИЧЕСКИ ЧЕРТИ НА ЙЕРУСЕМ

В Йерусем на вас ще ви липсват островърхите планински вериги, характерни за Урантия и други сформиращи се светове, тъй като тук няма нито земетресения, нито дъждове, но ще се наслаждавате на прекрасните възвишения, на неповторимото разнообразие на топографията и ландшафта. Обширните пространства на Йерусем се съхраняват в „естествено състояние“ и великолепието на тези региони е съвършено

2. PHYSICAL FEATURES OF JERUSEM

46:2.1 (520.6) On Jerusem you will miss the rugged mountain ranges of Urantia and other evolved worlds since there are neither earthquakes nor rainfalls, but you will enjoy the beauteous highlands and other unique variations of topography and landscape. Enormous areas of Jerusem are preserved in a “natural state,” and the grandeur of such districts is quite beyond the powers of human imagination.

недостъпно за човешкото въображение.

Тази сфера е украсена от хиляди малки езера, но тук няма нито буйни реки, нито обширни океани. Нито в един архитектурен свят няма дъждове, бури или урагани, но в периода на угасването на светлината, когато температурата се спуска до най-ниската граница, се извършва кондензация на влага. (В тригазовите светове точката на росата е по-висока, отколкото на двугазовите планети от типа на Урантия.) Както физическият растителен живот, така и моронтийният свят с живи същества се нуждаят от влага, която обаче се осигурява основно за сметка на подземната система на оросяване, обхващаща цялата сфера чак до горните върхове. Тази водна система не е изцяло подповърхностна, тъй като искрящите езера на Йерусем се съединяват от многобройни канали.

46:2.2 (520.7) There are thousands upon thousands of small lakes but no raging rivers nor expansive oceans. There is no rainfall, neither storms nor blizzards, on any of the architectural worlds, but there is the daily precipitation of the condensation of moisture during the time of lowest temperature attending the light recession. (The dew point is higher on a three-gas world than on a two-gas planet like Urantia.) The physical plant life and the morontia world of living things both require moisture, but this is largely supplied by the subsoil system of circulation which extends all over the sphere, even up to the very tops of the highlands. This water system is not entirely subsurface, for there are many canals interconnecting the sparkling lakes of Jerusem.

Атмосферата на Йерусем представлява смес от три газа. Този въздух много прилича на урантийския, но с добавка на газ, приспособен за дишането на моронтийните категории живи същества. Този трети газ никак не пречи на дишането на животните или растенията от материалните категории.

46:2.3 (520.8) The atmosphere of Jerusem is a three-gas mixture. This air is very similar to that of Urantia with the addition of a gas adapted to the respiration of the morontia order of life. This third gas in no way unfits the air for the respiration of animals or plants of the material orders.

Транспортната система използва потоци циркулираща енергия; тези главни енергийни магистрали преминават на интервал от шестнадесет километра. Приспособявайки физическите механизми, материалните същества на планетата са способни да се преместват със скорост от триста до осемстотин километра в час. Транспортните птици летят със скорост около сто и шестдесет километра в час. Въздушните механизми на Материалните Синове развиват скорост около осемстотин километра в час. Материалните и ранните моронтийни същества трябва да използват тези механични транспортни средства, но духовните личности се преместват за сметка на връзката с висшите сили и духовните източници на енергия.

46:2.4 (521.1) The transportation system is allied with the circulatory streams of energy movement, these main energy currents being located at ten-mile intervals. By adjustment of physical mechanisms the material beings of the planet can proceed at a pace varying from two to five hundred miles per hour. The transport birds fly at about one hundred miles an hour. The air mechanisms of the Material Sons travel around five hundred miles per hour. Material and early morontia beings must utilize these mechanical means of transport, but spirit personalities proceed by liaison with the superior forces and spirit sources of energy.

В Йерусем и свързаните с него светове са представени десет стандартни типа физически живот, характерен за архитектурните сфери на Небадон. А тъй като в Йерусем няма органична еволюция, то няма и стълкновения между разни форми на живот, няма борба за съществуване, няма оцеляване на най-силния. Обратно: наблюдаваната тук творческа адаптация загатва за красотата, хармонията и съвършенството на вечните светове на централната божествена вселена. И в цялото това творческо съвършенство се наблюдава най-поразителното смесване на физически и моронтийни форми на живот, изкусно противопоставяни от небесните

46:2.5 (521.2) Jerusem and its associated worlds are endowed with the ten standard divisions of physical life characteristic of the architectural spheres of Nebadon. And since there is no organic evolution on Jerusem, there are no conflicting forms of life, no struggle for existence, no survival of the fittest. Rather is there a creative adaptation which foreshadows the beauty, the harmony, and the perfection of the eternal worlds of the central and divine universe. And in all this creative perfection there is the most amazing intermingling of physical and of morontia life, artistically contrasted by the celestial artisans and their fellows.

творци и техните приятели.

Йерусем действително позволява да се предвкусят Райското блаженство и великолепие. Но никакво описание няма да ви даде адекватна представа за тези възхитителни архитектурни светове. Тук няма почти нищо, което да има поне някакъв аналог във вашия свят, но и тогава, когато съпоставянето е възможно, Йерусемската действителност дотолкова превъзхожда действителността на Урантия, че сравнението става почти гротескно. Докато вие наистина не се окажете в Йерусем, едва ли ще можете да получите истинска представа за тези божествени светове, но не в чак толкова далечно бъдеще вашият предстоящ опит в столицата на системата ще се сравнява с бъдещото ви пристигане в още по-отдалечените подготвителни сфери на вселената, свръхвселената и Хавона.

46:2.6 (521.3) Jerusem is indeed a foretaste of paradisiacal glory and grandeur. But you can never hope to gain an adequate idea of these glorious architectural worlds by any attempted description. There is so little that can be compared with aught on your world, and even then the things of Jerusem so transcend the things of Urantia that the comparison is almost grotesque. Until you actually arrive on Jerusem, you can hardly entertain anything like a true concept of the heavenly worlds, but that is not so long a time in the future when your coming experience on the system capital is compared with your sometime arrival on the more remote training spheres of the universe, the superuniverse, and of Havona.

Производственият или лабораторният сектор на Йерусем представлява обширна област, която урантийци едва ли биха познали поради липса на димящи комини; при все това за тези специални светове е характерна сложна материална система, отличаваща се със съвършенство на механичните методи и физическите постижения, което би могло да потресе и даже да предизвика трепет и в най-опитните от вашите химици и изобретатели. Замислете се над това, че този първи свят, в който се спират устремилите се към Рая същества, е значително по-материален, отколкото духовен. В продължение на цялото ви пребиваване в Йерусем и неговите преходни светове вие сте много по-близо до вашия материален земен живот, отколкото до по-далечното, по-съвършено духовно съществуване.

46:2.7 (521.4) The manufacturing or laboratory sector of Jerusem is an extensive domain, one which Urantians would hardly recognize since it has no smoking chimneys; nevertheless, there is an intricate material economy associated with these special worlds, and there is a perfection of mechanical technique and physical achievement which would astonish and even awe your most experienced chemists and inventors. Pause to consider that this first world of detention in the Paradise journey is far more material than spiritual. Throughout your stay on Jerusem and its transition worlds you are far nearer your earth life of material things than your later life of advancing spirit existence.

Планината Серафим, достигаща на височина почти четири хиляди и петстотин метра, е най-високата точка на Йерусем и място за изпращане на всички транспортни серафими. Многобройни механични приспособления се използват за осигуряване на началната енергия, необходима за преодоляването на планетарната гравитация и съпротивлението на въздуха. Стартовете на серафическия транспорт се извършват на всеки три секунди урантийско време в светлата част на денонощието, продължавайки понякога до късна нощ. Транспортните серафими стартират със скорост около двадесет и пет стандартни мили в секунда урантийско време и развиват стандартна скорост едва след като се отдалечат над две хиляди мили от Йерусем.

46:2.8 (521.5) Mount Seraph is the highest elevation on Jerusem, almost fifteen thousand feet, and is the point of departure for all transport seraphim. Numerous mechanical developments are used in providing initial energy for escaping the planetary gravity and overcoming the air resistance. A seraphic transport departs every three seconds of Urantia time throughout the light period and, sometimes, far into the recession. The transporters take off at about twenty-five standard miles per second of Urantia time and do not attain standard velocity until they are over two thousand miles away from Jerusem.

Транспортът пристига на кристалното поле – така нареченото стъклено море. Около

46:2.9 (521.6) Transports arrive on the crystal field, the so-called sea of glass. Around this area are

тази област са разположени приемните станции за различните категории същества, пресичащи пространството с помощта на серафическия транспорт. Редом с полярната приемна станция за стажанти-посетители вие можете да се качите в бисерната обсерватория и да видите исполинската релефна карта на цялата централна планета.

the receiving stations for the various orders of beings who traverse space by seraphic transport. Near the polar crystal receiving station for student visitors you may ascend the pearly observatory and view the immense relief map of the entire headquarters planet.

3. ТРАНСЛАЦИОННАТА СЛУЖБА НА ЙЕРУСЕМ

Пространствените съобщения на свръхвселената и системата Рай-Хавона се приемат в Йерусем чрез Салвингтон с използването на полярния кристал – стъкленото море. Освен средствата за приемане на постъпващи отвъд пределите на Небадон съобщения съществуват три различни групи приемащи станции. Тези отделни, имащи трикръгова форма групи станции са настроени на приемането на съобщения от локалните светове, централния свят на съзвездието и столицата на локалната вселена. Всички тези съобщения автоматически се възпроизвеждат в режим, достъпен за всички типове същества, присъстващи в централния амфитеатър; от всички занятия на възходящия смъртен в Йерусем нито едно не е по-увлекателно и завладяващо, отколкото прослушването на нескончаемия поток съобщения, постъпващи от пространството на вселената.

Транслационната станция на Йерусем е обкръжена от огромен амфитеатър, построен от искрящи материали, голяма част от които са неизвестни на Урантия. Този амфитеатър помества над пет милиарда същества – материални и моронтийни, а също безбройно множество духовни личности. Любимото развлечение на целия Йерусем е да си прекарва свободното време на транслационната станция, където може да узнае за делата и състоянието на вселената. Това е единствената планетарна дейност, която не се преустановява в период на по-слаба осветеност.

Салвингтонските съобщения непрекъснато постъпват в този амфитеатър. В съседство, минимум веднъж на ден, се приемат посланията на Всевишните Бащи на Съзвездията. Редовните и специални съобщения на Уверса се ретранслират от Салвингтон, а за приемането на послания от Рая всички обитатели на Йерусем се събират около стъкленото море, при което към транслацията на пространствени съобщения от Рая уверските събратя прибавят и

3. THE JERUSEM BROADCASTS

46:3.1 (522.1) The superuniverse and Paradise-Havona broadcasts are received on Jerusem in liaison with Salvington and by a technique involving the polar crystal, the sea of glass. In addition to provisions for the reception of these extra-Nebadon communications, there are three distinct groups of receiving stations. These separate but tricircular groups of stations are adjusted to the reception of broadcasts from the local worlds, from the constellation headquarters, and from the capital of the local universe. All these broadcasts are automatically displayed so as to be discernible by all types of beings present in the central broadcast amphitheater; of all preoccupations for an ascendant mortal on Jerusem, none is more engaging and engrossing than that of listening in on the never-ending stream of universe space reports.

46:3.2 (522.2) This Jerusem broadcast-receiving station is encircled by an enormous amphitheater, constructed of scintillating materials largely unknown on Urantia and seating over five billion beings — material and morontia — besides accommodating innumerable spirit personalities. It is the favorite diversion for all Jerusem to spend their leisure at the broadcast station, there to learn of the welfare and state of the universe. And this is the only planetary activity which is not slowed down during the recession of light.

46:3.3 (522.3) At this broadcast-receiving amphitheater the Salvington messages are coming in continuously. Near by, the Edentia word of the Most High Constellation Fathers is received at least once a day. Periodically the regular and special broadcasts of Uversa are relayed through Salvington, and when Paradise messages are in reception, the entire population is assembled around the sea of glass, and the Uversa friends add the reflectivity phenomena to the technique of the Paradise broadcast so that everything heard

явлението отражение, в резултат на което всичко чуто става видимо. Така съхранилите се смъртни, продължаващи своето неизвестно и вечно пътешествие към центъра, получават възможност периодически да предвкусват предстоящата му красота и великолепие.

Предаващата станция на Йерусем е разположена на противоположния полюс на сферата. Всички пространствени съобщения в индивидуалните светове се предават от столиците на системите, с изключение на посланията на Михаил, които понякога постъпват непосредствено до мястото си на назначение по кръга на архангелите.

4. ЖИЛИЩА И АДМИНИСТРАТИВНИ ЗОНИ

Значителна площ на Йерусем е отделена за жилищни зони, а други области на системната столица са отделени за изпълнение на необходимите административни функции, включително наблюдение над състоянието на делата в 619 обитаеми сфери, 56 светове за преходна култура и самата столица на системата. В Йерусем и Небадон тези зони са организирани по следния начин:

1 . *Кръгове* — жилищни зони за другопланетни същества.

2 . *Квадрати* — изпълнително-административни зони на системата.

3 . *Правоъгълници* — зони за срещи на низши местни категории същества (?).

4 . *Триъгълници* — локални, или Йерусемски, административни зони.

Такава организация на системната дейност по кръгове, квадрати, правоъгълници и триъгълници е обща за всички системни столици на Небадон. В друга вселена могат да преобладават съвършено други решения. Тези въпроси се определят от различните планове на Синовете-Създатели.

Нашият разказ за жилищата и административните области не засяга обширните, прекрасни владения на Материалните Божии Синове – постоянни жители на Йерусем; не споменаваме и за многобройните други възхитителни категории духовни и близки до духовните създания. Например, Йерусем използва ефективната помощ на спиронгите, предназначени за функционирането на ниво система. Тези същества са посветени на духовната опека на свръхматериалните обитатели и посетители.

becomes visible. And it is in this manner that continual foretastes of advancing beauty and grandeur are afforded the mortal survivors as they journey inward on the eternal adventure.

46:3.4 (522.4) The Jerusem sending station is located at the opposite pole of the sphere. All broadcasts to the individual worlds are relayed from the system capitals except the Michael messages, which sometimes go direct to their destinations over the archangels' circuit.

4. RESIDENTIAL AND ADMINISTRATIVE AREAS

46:4.1 (522.5) Considerable portions of Jerusem are assigned as residential areas, while other portions of the system capital are given over to the necessary administrative functions involving the supervision of the affairs of 619 inhabited spheres, 56 transitional-culture worlds, and the system capital itself. On Jerusem and in Nebadon these arrangements are designed as follows:

46:4.2 (522.6) 1. *The circles* — the nonnative residential areas.

46:4.3 (522.7) 2. *The squares* — the system executive-administrative areas.

46:4.4 (522.8) 3. *The rectangles* — the rendezvous of the lower native life.

46:4.5 (522.9) 4. *The triangles* — the local or Jerusem administrative areas.

46:4.6 (522.10) This arrangement of the system activities into circles, squares, rectangles, and triangles is common to all the system capitals of Nebadon. In another universe an entirely different arrangement might prevail. These are matters determined by the diverse plans of the Creator Sons.

46:4.7 (523.1) Our narrative of these residential and administrative areas takes no account of the vast and beautiful estates of the Material Sons of God, the permanent citizens of Jerusem, neither do we mention numerous other fascinating orders of spirit and near-spirit creatures. For example: Jerusem enjoys the efficient services of the spironga of design for system function. These beings are devoted to spiritual ministry in behalf of the supermaterial residents and visitors. They are a wonderful group of intelligent and beautiful beings who are the transition servants of the

Тази удивителна група разумни и прекрасни същества съставляват преходни служители на висшите моронтийни създания и моронтийни помощници – същества, които се трудят за съхранение и поддръжка на всички моронтийни творения. Те играят в Йерусем такава роля, каквато промеждутъчните създания изпълняват на Урантия – ролята на помощници, действащи между материалните и духовни нива.

higher morontia creatures and of the morontia helpers who labor for the upkeep and embellishment of all morontia creations. They are on Jerusem what the midway creatures are on Urantia, midway helpers functioning between the material and the spiritual.

Столиците на системите са уникални в този смисъл, че са единствените светове, където практически в съвършенство са представени всичките три фази на вселенско съществуване: материална, моронтийна и духовна. Каквато и личност да сте – материална, моронтийна или духовна, в Йерусем вие ще се чувствате като у дома си; това важи и за комбинираните същества, такива като промеждутъчните създания и Материалните Синове.

46:4.8 (523.2) The system capitals are unique in that they are the only worlds which exhibit well-nigh perfectly all three phases of universe existence: the material, the morontial, and the spiritual. Whether you are a material, morontia, or spirit personality, you will feel at home on Jerusem; so also do the combined beings, such as the midway creatures and the Material Sons.

В Йерусем има великолепни строежи както от материален, така и от моронтиен тип, при което украсяването на чисто духовните зони се отличават с не по-малка изисканост и съвършенство. О, ако само можех да намеря думи, за да опиша моронтийните аналози на възхитителните материални атрибути на Йерусем! Ако само можех да продължа описанието на възвишеното великолепие и изисканото духовно съвършенство на този столичен свят! Но даже в най-богатото си въображение вие не можете да си представите нищо, което макар и смътно да напомня това възвишено великолепие и изискана обстановка. А Йерусем е само първата крачка по пътя към небесното съвършенство на красотата на Рая.

46:4.9 (523.3) Jerusem has great buildings of both material and morontia types, while the embellishment of the purely spiritual zones is no less exquisite and replete. If I only had words to tell you of the morontia counterparts of the marvelous physical equipment of Jerusem! If I could only go on to portray the sublime grandeur and exquisite perfection of the spiritual appointments of this headquarters world! Your most imaginative concept of perfection of beauty and repleteness of appointment would hardly approach these grandeurs. And Jerusem is but the first step on the way to the supernal perfection of Paradise beauty.

5. ЙЕРУСЕМСКИТЕ КРЪГОВЕ

Жилищните зони, отделени за основните групи вселенски живот, се наричат Йерусемски кръгове. В настоящите повествувания се споменават седем групи кръгове:

1. Кръговете на Божиите Синове.

2. Кръговете на ангелите и висшите духове.

3. Кръговете на Вселенските Помощници, включително синовете, тринитизирани от създания, които не са прибавени към Троичните Синове-Учители.

4. Кръговете на Главните Физически Регулатори.

5. Кръговете на получилите назначения възходящи смъртни, включително

5. THE JERUSEM CIRCLES

46:5.1 (523.4) The residential reservations assigned to the major groups of universe life are designated the Jerusem circles. Those circle groups which find mention in these narratives are the following:

46:5.2 (523.5) 1. The circles of the Sons of God.

46:5.3 (523.6) 2. The circles of the angels and higher spirits.

46:5.4 (523.7) 3. The circles of the Universe Aids, including the creature-trinitized sons not assigned to the Trinity Teacher Sons.

46:5.5 (523.8) 4. The circles of the Master Physical Controllers.

46:5.6 (523.9) 5. The circles of the assigned ascending mortals, including the midway

промеждутъчните създания.

6. Кръговете на доброволческите колонии.

7. Кръговете на Корпуса за Завършили.

Всеки от тези жилищни ансамбли се състои от седем последователно възвисяващи се концентрични кръга. Всички те са създадени по един и същи начин, но се отличават по своите размери и са изработени от различни материали. Всички те са заобиколени с широки ограждения, които – възвисявайки се – образуват обширни места за разходка, затварящи всяка група от седем концентрични кръга:

1 . *Кръгове на Божиите Синове.* Макар Божиите Синове да имат своя планета – един от световете за преходна култура, те също така заемат тези обширни владения в Йерусем. В своя свят на преходна култура възходящите смъртни свободно общуват с всички категории божествено синовство. Тук вие лично ще можете да се запознаете с тези Синове и да ги заобичате, но социалната страна на техния живот в основни черти е ограничена от специалния свят и неговите спътници. Но тук, в Йерусемските кръгове, тези разнообразни категории синовство могат да се видят по време на работа. А благодарение на изключително широкия диапазон на моронтийното си зрение вие ще можете да се разхождате по местата за разходка на Синовете и да наблюдавате увлекателните занимания на техните многобройни категории.

Тези седем принадлежащи на Синовете концентрични кръга с различна височина са устроени така, че според отдалечаването от центъра и увеличаването на техните размери всеки последващ кръг се възвисява над предшния, обкръжен от стена с места за разходка, открити за всички желаещи. Тези стени са изпълнени от кристални блещукащи полускъпоценни камъни и са построени така, че да се възвисяват над цялата съответстваща жилищна зона. Направените във всяка от стените многобройни врати – от петдесет до сто и петдесет хиляди, се състоят от цели бисерни кристали.

Първият кръг във владенията на Синовете заемат Синовете-Арбитри и техният персонал. В този кръг са съсредоточени всички планове и непосредствена дейност, засягаща посвещенческото и арбитражно служене на тези Синове. Освен това чрез този център Авоналовците на системата поддържат връзка с вселената.

Вторият кръг е зает от Троични Синове-

creatures.

46:5.7 (523.10) 6. The circles of the courtesy colonies.

46:5.8 (523.11) 7. The circles of the Corps of the Finality.

46:5.9 (523.12) Each of these residential groupings consists of seven concentric and successively elevated circles. They are all constructed along the same lines but are of different sizes and are fashioned of differing materials. They are all surrounded by far-reaching enclosures, which mount up to form extensive promenades entirely encompassing every group of seven concentric circles.

46:5.10 (524.1) 1. *Circles of the Sons of God.* Though the Sons of God possess a social planet of their own, one of the transitional-culture worlds, they also occupy these extensive domains on Jerusem. On their transitional-culture world the ascending mortals freely mingle with all orders of divine sonship. There you will personally know and love these Sons, but their social life is largely confined to this special world and its satellites. In the Jerusem circles, however, these various groups of sonship may be observed at work. And since morontia vision is of enormous range, you can walk about on the Sons' promenades and overlook the intriguing activities of their numerous orders.

46:5.11 (524.2) These seven circles of the Sons are concentric and successively elevated so that each of the outer and larger circles overlooks the inner and smaller ones, each being surrounded by a public promenade wall. These walls are constructed of crystal gems of gleaming brightness and are so elevated as to overlook all of their respective residential circles. The many gates — from fifty to one hundred and fifty thousand — which penetrate each of these walls consist of single pearly crystals.

46:5.12 (524.3) The first circle of the domain of the Sons is occupied by the Magisterial Sons and their personal staffs. Here center all of the plans and immediate activities of the bestowal and adjudicational services of these juridical Sons. It is also through this center that the Avonals of the system maintain contact with the universe.

46:5.13 (524.4) The second circle is occupied by the

Учители. В тази свещена сфера Дайналовците, заедно със своите партньори, провеждат подготовката на новопристигналите първични Синове-Учители. И в цялата си работа те се ползват от компетентната помощ на групи същества, равни по своето положение на Ярките Вечерни Звезди. Синовете, тринитизирани от създания, заемат един от секторите на този кръг на Дайналовците. Троичните Синове-Учители са най-близо от всички до положението на лични представители на Всеобщия Баща в локалната система; във всеки случай те са същества с троичен произход. Този втори кръг представлява необикновен интерес за всички обитатели на Йерусем.

Trinity Teacher Sons. In this sacred domain the Daynals and their associates carry forward the training of the newly arrived primary Teacher Sons. And in all of this work they are ably assisted by a division of certain co-ordinates of the Brilliant Evening Stars. The creature-trinitized sons occupy a sector of the Daynal circle. The Trinity Teacher Sons come the nearest to being the personal representatives of the Universal Father in a local system; they are at least Trinity-origin beings. This second circle is a domain of extraordinary interest to all the peoples of Jerusem.

Третият кръг е посветен на Мелхиседек. Тук именно обитават ръководителите на системата от тази категория, наблюдаващи почти безкрайната дейност на тези многостранни Синове. Започвайки от първия обителски свят и продължавайки по-нататък, по целия Йерусемски път на възходящите смъртни, Мелхиседек са техни бащи-благодетели и неизменни наставници. Няма да е грешка да се каже, че ако не се смята нескончаемата дейност на Материалните Синове и Дъщери, Мелхиседек оказват преобладаващо влияние в Йерусем.

46:5.14 (524.5) The third circle is devoted to the Melchizedeks. Here the system chiefs reside and supervise the almost endless activities of these versatile Sons. From the first of the mansion worlds on through all the Jerusem career of ascending mortals, the Melchizedeks are foster fathers and ever-present advisers. It would not be amiss to say that they are the dominant influence on Jerusem aside from the ever-present activities of the Material Sons and Daughters.

Четвъртият кръг е обител на Ворондадек и всички останали категории посещаващи и наблюдаващи Синове, за които не са предвидени други функции. Инспектирайки локалната система, Всевишните Бащи на Съзвездията се заселват в този кръг. Възпитателите по Мъдрост, Божествените Съветници и Всеобщите Цензори спират в този кръг, когато посещават системата поради служебни задължения.

46:5.15 (524.6) The fourth circle is the home of the Vorondadeks and all other orders of the visiting and observer Sons who are not otherwise provided for. The Most High Constellation Fathers take up their abode in this circle when on visits of inspection to the local system. Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors all reside in this circle when on duty in the system.

Петият кръг е обител на Ланонандек – категория Синове, към която се отнасят Властелините на Системи и Планетарните Принцове. В пределите на този кръг трите групи се смесват в една. В този кръг се намират резервите на системата, а в центъра на групите правителствени строежи, на административния хълм, се намира храмът на Властелина на Системата.

46:5.16 (524.7) The fifth circle is the abode of the Lanonandeks, the sonship order of the System Sovereigns and the Planetary Princes. The three groups mingle as one when at home in this domain. The system reserves are held in this circle, while the System Sovereign has a temple situated at the center of the governing group of structures on administration hill.

Шестият кръг е мястото за спиране на Носителите на Живота на системата. Тук се събират всички категории от тези Синове и оттук се отправят за изпълнение на своите задачи в световете.

46:5.17 (524.8) The sixth circle is the tarrying place of the system Life Carriers. All orders of these Sons are here assembled, and from here they go forth on their world assignments.

Седмият кръг служи като място за срещи на възходящите синове – на тези смъртни, които изпълняват задачи и могат временно да действат в столицата на системата заедно със своите серафически партньори. Всички

46:5.18 (524.9) The seventh circle is the rendezvous of the ascending sons, those assigned mortals who may be temporarily functioning on the system headquarters, together with their seraphic consorts. All ex-mortals above the status of Jerusem citizens and below that of finaliters are

бивши смъртни със статут, по-висок от жители на Йерусем и по-нисък от статута на завършили, се отнасят към групата, за център на която служи този кръг.

Тези кръгови структури на Синовете заемат гигантска област и още преди хиляда и деветстотин години в нейния център е имало огромно открито пространство. Сега този централен регион е зает от мемориала на Михаил; от времето на завършване на мемориала са изминали около петстотин години. Преди четиристотин и деветдесет и пет години, при освещаването на този храм, когато Михаил е присъствал тук лично, целият Йерусем изслушал проникновения разказ за посвещението на Сина-Владетел на Урантия – най-скромния от световете на Сатания. Сега мемориалът на Михаил е център на цялата дейност, отнасяща се към администрацията на системата, претърпяла изменения след посвещението на Михаил, включително и голяма част от салвингтонските мероприятия, пренесени тук сравнително неотдавна. Персоналът на мемориала наброява повече от един милион личности.

2 . *Кръгове на ангелите.* Както и жилищната област на Синовете, кръгът на ангелите се състои от седем концентрични и повдигащи се на все по-голяма височина кръгове, при което всеки следващ кръг се извисява над предишния.

Първия кръг на ангелите заемат Висшите Личности на Безкрайния Дух, които могат да се разполагат в столичния свят; към него се отнасят Единичните Посланици и техните партньори. Вторият кръг е посветен на войнството на посланиците, Юридическите Съветници, спътници, инспектори и регистратори, от време на време изпълняващи своята функция в Йерусем. Третият кръг е във владение на попечителски духове от висшите категории и групи.

Четвъртият кръг е определен за управляващите серафими, при което серафимите, служещи в такава локална система като Сатания, представляват „безбройно войнство на ангели“. Петия кръг заемат планетарните серафими, а шестият е местопребиваване на преходните попечители. В седмия кръг живеят някои неразкрити категории серафими. Регистраторите на всички тези ангелски групи не остават заедно със своите събратя, а се разполагат в Йерусемския храм за информация. В този триединен архив цялата информация се пази в три екземпляра. В столиците на системите архивите винаги съществуват в материална, моронтийна и духовна форма.

reckoned as belonging to the group having its headquarters in this circle.

46:5.19 (525.1) These circular reservations of the Sons occupy an enormous area, and until nineteen hundred years ago there existed a great open space at its center. This central region is now occupied by the Michael memorial, completed some five hundred years ago. Four hundred and ninety-five years ago, when this temple was dedicated, Michael was present in person, and all Jerusem heard the touching story of the Master Son's bestowal on Urantia, the least of Satania. The Michael memorial is now the center of all activities embraced in the modified management of the system occasioned by Michael's bestowal, including most of the more recently transplanted Salvington activities. The memorial staff consists of over one million personalities.

46:5.20 (525.2) 2. *The circles of the angels.* Like the residential area of the Sons, these circles of the angels consist of seven concentric and successively elevated circles, each overlooking the inner areas.

46:5.21 (525.3) The first circle of the angels is occupied by the Higher Personalities of the Infinite Spirit who may be stationed on the headquarters world — Solitary Messengers and their associates. The second circle is dedicated to the messenger hosts, Technical Advisers, companions, inspectors, and recorders as they may chance to function on Jerusem from time to time. The third circle is held by the ministering spirits of the higher orders and groupings.

46:5.22 (525.4) The fourth circle is held by the administrator seraphim, and the seraphim serving in a local system like Satania are an "innumerable host of angels." The fifth circle is occupied by the planetary seraphim, while the sixth is the home of the transition ministers. The seventh circle is the tarrying sphere of certain unrevealed orders of seraphim. The recorders of all these groups of angels do not sojourn with their fellows, being domiciled in the Jerusem temple of records. All records are preserved in triplicate in this threefold hall of archives. On a system headquarters, records are always preserved in material, in morontia, and in spirit form.

Около тези седем кръга е разположена панорамната експозиция на Йерусем, окръжността на която съставлява пет хиляди стандартни мили. Тя е посветена на демонстрация на прогресиращото състояние на обитаемите светове на Сатания и постоянно се обновява, за да може точно да отразява съвременното състояние на индивидуалните планети. Аз не се съмнявам в това, че тази огромна променада, извисяваща се над кръговете на ангелите, първа ще привлече вашето внимание, когато ви бъдат разрешени продължителни периоди на достъп по време на вашите първи посещения в Йерусем.

46:5.23 (525.5) These seven circles are surrounded by the exhibit panorama of Jerusem, five thousand standard miles in circumference, which is devoted to the presentation of the advancing status of the peopled worlds of Satania and is constantly revised so as to truly represent up-to-date conditions on the individual planets. I doubt not that this vast promenade overlooking the circles of the angels will be the first sight of Jerusem to claim your attention when you are permitted extended leisure on your earlier visits.

Тези експонати се намират във владение на местните на Йерусем, на които им помагат възходящите създания от различни светове на Сатания, които спират в Йерусем на път за Едемия. Планетарните условия и прогрес на този или друг свят се изобразяват по много начини, някои от които са ви познати; но основно се използват методи, неизвестни на Урантия. Тези експонати заемат външния край на тази огромна стена. Останалата част от променадата е почти изцяло свободна и е изобилно и великолепно украсена.

46:5.24 (525.6) These exhibits are in charge of the native life of Jerusem, but they are assisted by the ascenders from the various Satania worlds who are tarrying on Jerusem en route to Edentia. The portrayal of planetary conditions and world progress is effected by many methods, some known to you, but mostly by techniques unknown on Urantia. These exhibits occupy the outer edge of this vast wall. The remainder of the promenade is almost entirely open, being highly and magnificently embellished.

3. Кръговете на Вселенските Помощници включват резиденцията на Вечерните Звезди, заемаща огромното централно пространство. Тук се намира системната резиденция Галантия – помощникът на главата на тази могъща група свръхангели, първата от възходящите Вечерни Звезди, снабдена със съответните пълномощия. Това е един от най-величествените административни сектори на Йерусем, макар че се отнася към по-късните строежи. С диаметър петдесет мили, резиденцията Галантия представлява абсолютно прозрачен монолитен кристал. На такива материално-моронтийни кристали се възхищават еднакво и моронтийните, и материалните същества. Притежавайки свръхличностни качества, създадените Вечерни Звезди оказват влияние на целия Йерусем. Откакто много видове от техните дейности са били перенесени тук от Салвингтон, целият този свят се е изпълнил с духовност.

46:5.25 (525.7) 3. *The circles of the Universe Aids* have the headquarters of the Evening Stars situated in the enormous central space. Here is located the system headquarters of Galantia, the associate head of this powerful group of superangels, being the first commissioned of all the ascendant Evening Stars. This is one of the most magnificent of all the administrative sectors of Jerusem, even though it is among the more recent constructions. This center is fifty miles in diameter. The Galantia headquarters is a monolithic cast crystal, wholly transparent. These material-morontia crystals are greatly appreciated by both morontia and material beings. The created Evening Stars exert their influence all over Jerusem, being possessed of such extrapersonality attributes. The entire world has been rendered spiritually fragrant since so many of their activities were transferred here from Salvington.

4 . *Кръгове на Главните Физически Регулатори.* Различните категории Главни Физически Регулатори се разполагат концентрично около огромния храм за енергия, който се възглавява от управляващия енергията на системата съвместно с главата на Управляващите Моронтийната Енергия. Храмът за енергия е един от двата сектора на Йерусем, затворени за възходящи смъртни и промеждутъчни създания; вторият е секторът

46:5.26 (526.1) 4. *The circles of the Master Physical Controllers.* The various orders of the Master Physical Controllers are concentrically arranged around the vast temple of power, wherein presides the power chief of the system in association with the chief of the Morontia Power Supervisors. This temple of power is one of two sectors on Jerusem where ascending mortals and midway creatures are not permitted. The other one is the dematerializing sector in the area of the Material

за дематериализация в зоната на Материалните Синове, представляващ ред лаборатории, в които транспортните серафими преобразуват материалните същества в състоянието, съответстващо на моронтийния тип съществуване.

5 . *Кръгове на възходящите смъртни.* Централната област на тези кръгове се заема от група от 619 планетарни мемориала, представляващи обитаемите светове на системата и периодически претърпяващи съществени изменения. Смъртните на всеки свят притежават изключителното право да се договарят за периодически изменения или допълнения в своите планетарни мемориали. Ето, и сега в изобразяващите Урантия структури се правят многобройни изменения. Централната част на тези 619 храма е заета от действащия модел на Едемия с нейните многобройни светове за възходяща култура. Този модел е четиридесет мили в диаметър и е действително възпроизвеждане на едемическата система, вярна с оригинала до най-малките подробности.

На възходящите създания им харесват техните Йерусемски служби и те с удоволствие наблюдават живота на другите групи. Всичко, което става в тези различни кръгове, е открито за безпрепятствено наблюдение на целия Йерусем.

В такъв свят съществуват три вида дейности: работа, самоусъвършенстване и почивка. Иначе казано, това са служене, учене и отдих. Към смесените видове дейности се отнасят общуването, груповите развлечения и божественото поклонение. Общуването с разнообразни групи личности, съществено отличаващи се от представителите на тази или онази категория, има огромно възпитателно значение.

6 . *Кръгове на доброволческите колонии.* Украшението на седемте кръга на доброволческите колонии са три грамадни строежа: огромната астрономическа обсерватория на Йерусем, гигантската художествена галерия на Сатания и исполинската зала, където се събират управляващите реверсията – място за моронтийни занятия, посветени на отдих и възстановяване на силите.

Небесните творци управляват спорнагите и създават множество оригинални украшения и монументални мемориали, с които изобилства всяко място за масови събрания. От несравнимите строежи на този чудесен свят творческите ателиета са едни от най-големите и най-красивите. Обширни и прекрасни резиденции имат в разпореждане и останалите

Sons, a series of laboratories wherein the transport seraphim transform material beings into a state quite like that of the morontia order of existence.

46:5.27 (526.2) 5. *The circles of the ascending mortals.* The central area of the circles of the ascending mortals is occupied by a group of 619 planetary memorials representative of the inhabited worlds of the system, and these structures periodically undergo extensive changes. It is the privilege of the mortals from each world to agree, from time to time, upon certain of the alterations or additions to their planetary memorials. Many changes are even now being made in the Urantia structures. The center of these 619 temples is occupied by a working model of Edentia and its many worlds of ascendant culture. This model is forty miles in diameter and is an actual reproduction of the Edentia system, true to the original in every detail.

46:5.28 (526.3) Ascenders enjoy their Jerusem services and take pleasure in observing the techniques of other groups. Everything done in these various circles is open to the full observation of all Jerusem.

46:5.29 (526.4) The activities of such a world are of three distinct varieties: work, progress, and play. Stated otherwise, they are: service, study, and relaxation. The composite activities consist of social intercourse, group entertainment, and divine worship. There is great educational value in mingling with diverse groups of personalities, orders very different from one's own fellows.

46:5.30 (526.5) 6. *The circles of the courtesy colonies.* The seven circles of the courtesy colonies are graced by three enormous structures: the vast astronomic observatory of Jerusem, the gigantic art gallery of Satania, and the immense assembly hall of the reversion directors, the theater of morontia activities devoted to rest and recreation.

46:5.31 (526.6) The celestial artisans direct the spornagia and provide the host of creative decorations and monumental memorials which abound in every place of public assembly. The studios of these artisans are among the largest and most beautiful of all the matchless structures of this wonderful world. The other courtesy colonies maintain extensive and beautiful headquarters. Many of these buildings are

доброволчески колонии. Много от тези постройки са изцяло изпълнени от кристални полускъпоценни камъни. Всички архитектурни светове изобилстват с кристали и с така наричаните скъпоценни метали.

7. *Кръгове на завършилите.* Уникалната постройка в централната част на тези кръгове представлява празен храм. Такива храмове съществуват в столичните светове на всяка система по цялата Небадон. Това величествено Йерусемско здание е запечатано с печата на Михаил, на който са написани думите: „Непосветен до седмия стадий на духа – до вечното назначение“. Този печат е поставен на обгърнатия с тайна храм от Гавраил. И никой освен Михаил не може и няма право да счупи печата на владичество, сложен от Ярката Утринна Звезда. Ще дойде време, когато ще видите този беззвучен храм, макар да не можете да проникнете в неговата тайна.

Други Йерусемски кръгове: Освен тези жилищни кръгове в Йерусем има и многобройни други лични обители.

constructed wholly of crystal gems. All the architectural worlds abound in crystals and the so-called precious metals.

46:5.32 (527.1) 7. *The circles of the finaliters* have a unique structure at the center. And this same vacant temple is found on every system headquarters world throughout Nebadon. This edifice on Jerusem is sealed with the insignia of Michael, and it bears this inscription: “Undedicated to the seventh stage of spirit — to the eternal assignment.” Gabriel placed the seal on this temple of mystery, and none but Michael can or may break the seal of sovereignty affixed by the Bright and Morning Star. Some day you shall look upon this silent temple, even though you may not penetrate its mystery.

46:5.33 (527.2) *Other Jerusem circles:* In addition to these residential circles there are on Jerusem numerous additional designated abodes.

6. КВАДРАТИ: АДМИНИСТРАТИВНО-УПРАВЛЕНЧЕСКИ ЗОНИ

Административно-управленческите структури на системата са разположени в хиляда на брой градски ведомствени квадрата. Всяка административна единица е разделена на сто подотдела – по десет подгрупи във всеки. Тези хиляда квадрата са групирани в десет големи групи, съставляващи десет административни отдела:

1. Поддържане на физическото състояние и усъвършенстване на материалната сфера; областите на физическата сила и енергия.

2. Арбитраж, етика и административно съдопроизводство.

3. Планетарни и локални проблеми.

4. Проблеми на съзвездията и вселената.

5. Образование и друга подобна дейност на Мелхиседек.

6. Планетарен и физически прогрес, научни сфери на дейност на Сатания.

7. Морантийни проблеми.

8. Чисто духовни дейности и етика.

9. Помощ за възходящи създания.

10. Философия на голямата вселена.

6. THE EXECUTIVE-ADMINISTRATIVE SQUARES

46:6.1 (527.3) The executive-administrative divisions of the system are located in the immense departmental squares, one thousand in number. Each administrative unit is divided into one hundred subdivisions of ten subgroups each. These one thousand squares are clustered in ten grand divisions, thus constituting the following ten administrative departments:

46:6.2 (527.4) 1. Physical maintenance and material improvement, the domains of physical power and energy.

46:6.3 (527.5) 2. Arbitration, ethics, and administrative adjudication.

46:6.4 (527.6) 3. Planetary and local affairs.

46:6.5 (527.7) 4. Constellation and universe affairs.

46:6.6 (527.8) 5. Education and other Melchizedek activities.

46:6.7 (527.9) 6. Planetary and system physical progress, the scientific domains of Satania activities.

46:6.8 (527.10) 7. Morontia affairs.

46:6.9 (527.11) 8. Pure spirit activities and ethics.

46:6.10 (527.12) 9. Ascendant ministry.

46:6.11 (527.13) 10. Grand universe philosophy.

Благодарение на прозрачността на тези постройки даже стажантите могат да наблюдават всяка извършвана в системата дейност.

46:6.12 (527.14) These structures are transparent; hence all system activities can be viewed even by student visitors.

7. ПРАВОЪГЪЛНИЦИ: СПОРНАГИ

Хилядата *правоъгълника* на Йерусем са определени за по-низшите представители на местния живот на столичната планета, а в техния център се намира огромната кръгла резиденция на спорнагите.

В Йерусем вие ще бъдете поразени от постиженията на чудесните спорнаги в селското стопанство. Култивирането на земята преследва тук основно естетически и декоративни цели. Спорнагите са декоратори и градинари-специалисти на столичните светове и в боравенето със свободното пространство на Йерусем те демонстрират както оригиналност, така и художествен вкус. За обработката на земята те използват животни и многобройни механични приспособления. Спорнагите разумно и умело използват енергийните средства на своите владения и многобройните категории от своите по-малки братя – животинските създания с по-ниска степен на развитие, много от които се намират под тяхно ръководство в тези специални светове. Понастоящем тази категория животни основно се управлява от възходящите междинни създания от еволюционните сфери.

Спорнагите не биват снабдявани с Настройчици. Те не притежават съхраняващи се души, но преживяват дълъг живот – понякога до четиридесет или петдесет хиляди стандартни години. Спорнагите са огромно множество и оказват физическа помощ на всички категории вселенски личности, които се нуждаят от материални услуги.

Макар че в спорнагите няма и не се появява душа, притежаваща потенциалната възможност за съхраняване, в тях се формира индивидуалност, която може да бъде реинкарнирана. Когато с течение на времето състоянието на физическите тела на тези уникални създания се влоши поради износване и стареене, техните създатели, съвместно с Носителите на Живот, изготвят нови тела, в които се заселяват техните предишни обитатели.

Спорнагите са единствените създания във вселената Небадон, които претърпяват този или какъвто и да е друг тип реинкарнация. Те реагират само на петте първи спомагателни духове на разума и са невъзприемчиви към

7. THE RECTANGLES — THE SPORNAGIA

46:7.1 (527.15) The one thousand *rectangles* of Jerusem are occupied by the lower native life of the headquarters planet, and at their center is situated the vast circular headquarters of the spornagia.

46:7.2 (527.16) On Jerusem you will be amazed by the agricultural achievements of the wonderful spornagia. There the land is cultivated largely for aesthetic and ornamental effects. The spornagia are the landscape gardeners of the headquarters worlds, and they are both original and artistic in their treatment of the open spaces of Jerusem. They utilize both animals and numerous mechanical contrivances in the culture of the soil. They are intelligently expert in the employment of the power agencies of their realms as well as in the utilization of numerous orders of their lesser brethren of the lower animal creations, many of which are provided them on these special worlds. This order of animal life is now largely directed by the ascending midway creatures from the evolutionary spheres.

46:7.3 (528.1) Spornagia are not Adjuster indwelt. They do not possess survival souls, but they do enjoy long lives, sometimes to the extent of forty to fifty thousand standard years. Their number is legion, and they afford physical ministry to all orders of universe personalities requiring material service.

46:7.4 (528.2) Although spornagia neither possess nor evolve survival souls, though they do not have personality, nevertheless, they do evolve an individuality which can experience reincarnation. When, with the passing of time, the physical bodies of these unique creatures deteriorate from usage and age, their creators, in collaboration with the Life Carriers, fabricate new bodies in which the old spornagia re-establish their residences.

46:7.5 (528.3) Spornagia are the only creatures in all the universe of Nebadon who experience this or any other sort of reincarnation. They are only reactive to the first five of the adjutant mind-spirits; they are not responsive to the spirits of worship

духовете на поклонението и мъдростта. Но разумът, реагиращ на петте спомагателни духа, съответства на известна съвкупност или на шесто ниво реалност и именно този фактор определя емпиричната индивидуалност.

Опитвайки се да опиша тези полезни и необичайни създания, аз с абсолютно нищо не мога да ги сравня, тъй като в еволюционните светове няма сходни с тях животни. Те не се отнасят към еволюционните създания, така както Носителите на Живот са ги създали в сегашния им вид и статут. Те са двуполови същества и се размножават, тъй като трябва да удовлетворят потребностите на растящото население.

Може би в моя опит да предам на урантийския разум поне някаква представа за същността на тези прекрасни и полезни създания ще бъде най-удачно, ако кажа, че те обединяват чертите на предан кон и ласкаво куче, а по съобразителност превъзхождат висшия тип шимпанзе. Освен това, ако се съди по физическите стандарти на Урантия, те са много красиви. Те са изключително признателни за вниманието, което им оказват пребиваващите в архитектурните светове материални и полуматериални същества. Те притежават зрение, позволяващо им да разпознават – освен материалните същества – също и морантийните създания, ангелите с низши чинове, междинните създания и някои от низшите категории духовни личности. Те не разбират поклонението пред Безкрайния, недостъпна им е и същността на Вечния, но благодарение на привързаността към своите стопани те участват в духовните стремежи на своите светове.

Някои вярват, че в бъдещата вселенска епоха тези предани спорнаги ще напуснат животинското ниво на съществуване и ще застанат на заслужения еволюционен път на интелектуалното израстване и даже на духовните постижения.

and wisdom. But the five-adjutant mind equivalates to a totality or sixth reality level, and it is this factor which persists as an experiential identity.

46:7.6 (528.4) I am quite without comparisons in undertaking to describe these useful and unusual creatures as there are no animals on the evolutionary worlds comparable to them. They are not evolutionary beings, having been projected by the Life Carriers in their present form and status. They are bisexual and procreate as they are required to meet the needs of a growing population.

46:7.7 (528.5) Perhaps I can best suggest to Urantia minds something of the nature of these beautiful and serviceable creatures by saying that they embrace the combined traits of a faithful horse and an affectionate dog and manifest an intelligence exceeding that of the highest type of chimpanzee. And they are very beautiful, as judged by the physical standards of Urantia. They are most appreciative of the attentions shown them by the material and semimaterial sojourners on these architectural worlds. They have a vision which permits them to recognize — in addition to material beings — the morontia creations, the lower angelic orders, midway creatures, and some of the lower orders of spirit personalities. They do not comprehend worship of the Infinite, nor do they grasp the import of the Eternal, but they do, through affection for their masters, join in the outward spiritual devotions of their realms.

46:7.8 (528.6) There are those who believe that, in a future universe age, these faithful spornagia will escape from their animal level of existence and attain a worthy evolutional destiny of progressive intellectual growth and even spiritual achievement.

8. ЙЕРУСЕМСКИТЕ ТРИЪГЪЛНИЦИ

Управлението на чисто локалните и рутинни проблеми на Йерусем се осъществява от стоте *триъгълника.* Тези образувания са групирани около десетте възхитителни постройки, където се разполага локалната администрация на Йерусем. Триъгълниците са обкръжени от панорамно изображение на историята на столичния свят на системата. Понастоящем в тази кръгообразна летопис остава празно пространство, дълго над две стандартни мили. Този сектор ще бъде възстановен след възстановяването на

8. THE JERUSEM TRIANGLES

46:8.1 (528.7) The purely local and routine affairs of Jerusem are directed from the one hundred *triangles.* These units are clustered around the ten marvelous structures domiciling the local administration of Jerusem. The triangles are surrounded by the panoramic depiction of the system headquarters history. At present there is an erasure of over two standard miles in this circular story. This sector will be restored upon the readmission of Satania into the constellation family. Every provision for this event has been made by the decrees of Michael, but the tribunal of

Сатания в семейството на съзвездието. С декретите на Михаил са създадени всички условия за настъпването на това събитие, но съдът на Извечно Древните все още не е завършил производството, свързано с бунта на Луцифер. Сатания може би няма да може да бъде изцяло възстановена в братството на Норлатиадек, докато тук намират приют главните метежници – висшите създания, паднали от светлината в обятията на мрака.

the Ancients of Days has not yet finished the adjudication of the affairs of the Lucifer rebellion. Satania may not come back into the full fellowship of Norlatiadek so long as it harbors archrebels, high created beings who have fallen from light into darkness.

Когато Сатания успее да се върне в лоното на съзвездието, ще бъде разгледан въпросът за повторен прием на изолираните светове в седемте обитаеми планети на системата, след което ще последва възстановяване на духовните връзки на сферите. Но даже ако Урантия би била възстановена в кръговете на системата, вас щеше да продължава да ви смущава фактът, че на цялата ваша система е наложена карантината над Норлатиадек, частично изолираща я от всички останали системи.

46:8.2 (529.1) When Satania can return to the constellation fold, then will come up for consideration the readmission of the isolated worlds into the system family of inhabited planets, accompanied by their restoration to the spiritual communion of the realms. But even if Urantia were restored to the system circuits, you would still be embarrassed by the fact that your whole system rests under a Norlatiadek quarantine partially segregating it from all other systems.

Но не е далеч този ден, когато ще завърши съдът над Луцифер и неговите съучастници и системата Сатания ще бъде възстановена в съзвездието на Норлатиадек, след което Урантия и другите изолирани сфери ще бъдат възстановени в кръговете на Сатания и ще могат отново да използват междупланетна връзка и междусистемно общуване.

46:8.3 (529.2) But ere long, the adjudication of Lucifer and his associates will restore the Satania system to the Norlatiadek constellation, and subsequently, Urantia and the other isolated spheres will be restored to the Satania circuits, and again will such worlds enjoy the privileges of interplanetary communication and intersystem communion.

Ще дойде краят на метежниците и метежите. Висшите Управители са милосърдни и търпеливи, но съдът над умишлено подхранвано зло се осъществява повсеместно и необратимо. „Отплатата за греха е смърт“, вечно забвение.

46:8.4 (529.3) There will come an end for rebels and rebellion. The Supreme Rulers are merciful and patient, but the law of deliberately nourished evil is universally and unerringly executed. “The wages of sin is death” — eternal obliteration.

[Представено от архангел на Небадон.]

46:8.5 (529.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Документ 47. Седемте Обителски Свята

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 47. СЕДЕМТЕ ОБИТЕЛСКИ СВЯТА

Секции

Въведение
1. Светът на Завършилите
2. Изпитателният приют
3. Първият Обителски Свят
4. Вторият Обителски Свят
5. Третият Обителски Свят
6. Четвъртият Обителски Свят
7. Петият Обителски Свят
8. Шестият Обителски Свят
9. Седмият Обителски Свят
10. Гражданство в Йерусем

PAPER 47
THE SEVEN MANSION WORLDS

SECTIONS

Introduction
1. The Finaliters' World
2. The Probationary Nursery
3. The First Mansion World
4. The Second Mansion World
5. The Third Mansion World
6. The Fourth Mansion World
7. The Fifth Mansion World
8. The Sixth Mansion World
9. The Seventh Mansion World
10. Jerusem Citizenship

Въведение

НАМИРАЙКИ се на Урантия, Синът-Създател е говорел за „многото обители във вселената на Отеца“. В определен смисъл всичките петдесет и шест обкръжаващи Йерусем светове са посветени изключително на преходната култура на възходящите смъртни, но седемте Спътника на първия свят са по-точно известни като обителските светове.

Преходен свят номер едно е изцяло посветен на дейности, свързани с възхода, бидейки център, прикрепен към корпуса на завършилите на Сатания. Понастоящем този свят е резиденция на над сто хиляди групи завършващи, всяка от които обединява хиляда прославени същества.

Когато една система се утвърждава в светлината и живота, когато обителските светове един след друг спират да служат като центрове за подготовка на смъртни, тук се разполагат всички нови завършващи, които се

INTRODUCTION

47:0.1 (530.1) THE Creator Son, when on Urantia, spoke of the "many mansions in the Father's universe." In a certain sense, all fifty-six of the encircling worlds of Jerusem are devoted to the transitional culture of ascending mortals, but the seven satellites of world number one are more specifically known as the mansion worlds.

47:0.2 (530.2) Transition world number one itself is quite exclusively devoted to ascendant activities, being the headquarters of the finaliter corps assigned to Satania. This world now serves as the headquarters for more than one hundred thousand companies of finaliters, and there are one thousand glorified beings in each of these groups.

47:0.3 (530.3) When a system is settled in light and life, and as the mansion worlds one by one cease to serve as mortal-training stations, they are taken over by the increasing finaliter population which accumulates in these older and more highly

събират в тези старши и по-съвършени системи.

Седемте обителски свята се намират във владение на моронтийните наблюдатели и Мелхиседек. Във всеки свят действа временен управляващ, който се подчинява непосредствено на управителите на Йерусем. Във всеки от обителските светове има център на уверските миротворци, в съседство с който се намира мястото, определено за срещи с локалните Юридически Съветници. Във всички тези светове има центрове на управляващите реверсията и небесните творци. Дейността на спиронгите започва от обителски свят номер две нататък, докато всичките седем, точно така, както и останалите планети за преходна култура и столичният свят, изобилстват със спорнаги от стандартен тип.

perfected systems.

47:0.4 (530.4) The seven mansion worlds are in charge of the morontia supervisors and the Melchizedeks. There is an acting governor on each world who is directly responsible to the Jerusem rulers. The Uversa conciliators maintain headquarters on each of the mansion worlds, while adjoining is the local rendezvous of the Technical Advisers. The reversion directors and celestial artisans maintain group headquarters on each of these worlds. The spironga function from mansion world number two onward, while all seven, in common with the other transitional-culture planets and the headquarters world, are abundantly provided with spornagia of standard creation.

1. СВЕТЪТ НА ЗАВЪРШИЛИТЕ

Макар в преходен свят номер едно да преживяват само завършили и някои групи спасени деца със своите опекуни, тук има всичко необходимо за приемането на всички класове духовни същества, преходни смъртни и студенти-посетители. Спорнагите, действащи във всички тези светове, оказват гостоприемство на всички същества, които са способни да разпознаят. В тях има известна представа за завършилите, но не могат да ги видят. Изглежда, те възприемат завършилите приблизително точно така, както вие, във вашето сегашно физическо състояние, възприемате ангелите.

Макар че светът на завършилите представлява сфера с изискана физическа красота и необикновена моронтийна подреденост, огромната духовна обител, заемаща централно място в дейността на завършилите, е недостъпна за невъоръженото материално или ранното моронтийно зрение. Благодарение на преобразувателите на енергия много от тези реалности от време на време стават видни за възходящите смъртни – например, при сборовете на учащите се на обителските светове в тази сфера за култура.

В течение на целия си моронтиен опит вие в известен смисъл ще усещате духовното присъствие на достигналите Рая прославени събратя, но възможността периодически да ги виждате очи в очи в своите централни обители оказва изключително благодатно въздействие. Без странична помощ вие ще виждате завършилите, едва след като придобиете истинско духовно зрение.

1. THE FINALITERS' WORLD

47:1.1 (530.5) Although only finaliters and certain groups of salvaged children and their caretakers are resident on transitional world number one, provision is made for the entertainment of all classes of spirit beings, transition mortals, and student visitors. The spornagia, who function on all of these worlds, are hospitable hosts to all beings whom they can recognize. They have a vague feeling concerning the finaliters but cannot visualize them. They must regard them much as you do the angels in your present physical state.

47:1.2 (530.6) Though the finaliter world is a sphere of exquisite physical beauty and extraordinary morontia embellishment, the great spirit abode located at the center of activities, the temple of the finaliters, is not visible to the unaided material or early morontia vision. But the energy transformers are able to visualize many of these realities to ascending mortals, and from time to time they do thus function, as on the occasions of the class assemblies of the mansion world students on this cultural sphere.

47:1.3 (531.1) All through the mansion world experience you are in a way spiritually aware of the presence of your glorified brethren of Paradise attainment, but it is very refreshing, now and then, actually to perceive them as they function in their headquarters abodes. You will not spontaneously visualize finaliters until you acquire true spirit vision.

В първия обителски свят всички съхранили се създания трябва да преминат през родителската комисия на своите родни планети. Сегашната урантийска комисия се състои от дванадесет неотдавна пристигнали родителски двойки, обладаващи смъртен опит от възпитанието на три или повече деца до пубертетна възраст. Членовете на комисията се сменят чрез ротация и като правило служат в течение на не повече от десет години. Всички от тях, които не удовлетворяват изискванията на комисията по отношение на родителския опит, трябва да преминат допълнителна подготовка под формата на служене в домовете на Материалните Синове в Йерусем или – частично, в изпитателния приют в света на завършилите.

47:1.4 (531.2) On the first mansion world all survivors must pass the requirements of the parental commission from their native planets. The present Urantia commission consists of twelve parental couples, recently arrived, who have had mortal experience in rearing three or more children to the pubescent age. Service on this commission is rotational and is for only ten years as a rule. All who fail to satisfy these commissioners as to their parental experience must further qualify by service in the homes of the Material Sons on Jerusem or in part in the probationary nursery on the finaliters' world.

Но независимо от съответстващия опит на тези родители в обителския свят, чиито деца растат в изпитателен приют, се предоставят изчерпателни възможности за сътрудничество с морантийните опекуни на такива деца по въпросите на тяхното възпитание и подготовка. Тези родители имат правото да посещават децата до четири пъти в годината. Едно от най-трогателните и прекрасни впечатления в продължение на целия възходящ път е да се види как родителите в обителския свят прегръщат в обятията си своите материални потомци при редовните си странствания. Макар че един или двамата родители могат да напуснат обителския свят преди своето дете, доста често – макар и за известно време, те се намират там едновременно.

47:1.5 (531.3) But irrespective of parental experience, mansion world parents who have growing children in the probation nursery are given every opportunity to collaborate with the morontia custodians of such children regarding their instruction and training. These parents are permitted to journey there for visits as often as four times a year. And it is one of the most touchingly beautiful scenes of all the ascending career to observe the mansion world parents embrace their material offspring on the occasions of their periodic pilgrimages to the finaliter world. While one or both parents may leave a mansion world ahead of the child, they are quite often contemporary for a season.

Нито един възходящ смъртен не може да подмине опита от възпитаването на дете – свое или чуждо, било то в материалните светове или по-късно, в света за завършили, или в Йерусем. Бащите трябва да преминат през този задължителен опит точно така, както и майките. В съвременните хора на Урантия битува достойната за съжаление и погрешна представа за това, че възпитанието на детето е основно работа на майката. Бащите са нужни на децата точно така, както и майките и на бащите този родителски опит е нужен не по-малко, отколкото на майките.

47:1.6 (531.4) No ascending mortal can escape the experience of rearing children — their own or others — either on the material worlds or subsequently on the finaliter world or on Jerusem. Fathers must pass through this essential experience just as certainly as mothers. It is an unfortunate and mistaken notion of modern peoples on Urantia that child culture is largely the task of mothers. Children need fathers as well as mothers, and fathers need this parental experience as much as do mothers.

2. ИЗПИТАТЕЛНИЯТ ПРИЮТ

Училищата на Сатания по прием на младенци се намират в света за завършили – първия от йерусемските сфери за преходна култура. Училищата за прием на младенци представляват организация, занимаваща се с възпитанието и подготовката на децата на времето, включително тези, които са умрели в

2. THE PROBATIONARY NURSERY

47:2.1 (531.5) The infant-receiving schools of Satania are situated on the finaliter world, the first of the Jerusem transition-culture spheres. These infant-receiving schools are enterprises devoted to the nurture and training of the children of time, including those who have died on the evolutionary worlds of space before the acquirement of individual status on the universe records. In the

еволюционните светове на пространството преди придобиване на индивидуален статут и регистрация във вселената. В случай на съхраняване на живота от единия или двамата родители на детето пазителите на съдбата назначават своя партньор-херувим за попечител на неговата потенциална индивидуалност, натоварвайки го с отговорността за доставянето на тази неразвита душа лично на Учителите на Обителските Светове в изпитателните приюти на морантийните светове.

event of the survival of either or both of such a child's parents, the guardian of destiny deputizes her associated cherubim as the custodian of the child's potential identity, charging the cherubim with the responsibility of delivering this undeveloped soul into the hands of the Mansion World Teachers in the probationary nurseries of the morontia worlds.

Именно тези останали без партньор херувими – като Учители от Обителските Светове, действащи под ръководството на Мелхиседек, притежават толкова широки възможности за възпитанието и образованието на създанията, намиращи се на изпитателно попечителство на завършилите. Възсъздаването на тези младенци – деца на възходящи смъртни, винаги се осъществява със запазване на точното физическо състояние в момента на смъртта, с изключение на детеродната функция. Такова пробуждане става в момента на пристигането на родителите в първия обителски свят, след което на тези деца, в тяхното текущо състояние, се предоставят всички възможности за избиране на небесен път за осъществяване на този избор, който им е предстояло да направят в световете, където техният път е бил прекъснат от толкова преждевременна смърт.

47:2.2 (531.6) It is these same deserted cherubim who, as Mansion World Teachers, under the supervision of the Melchizedeks, maintain such extensive educational facilities for the training of the probationary wards of the finaliters. These wards of the finaliters, these infants of ascending mortals, are always personalized as of their exact physical status at the time of death except for reproductive potential. This awakening occurs at the exact time of the parental arrival on the first mansion world. And then are these children given every opportunity, as they are, to choose the heavenly way just as they would have made such a choice on the worlds where death so untimely terminated their careers.

В света на приютите изпитваните се делят на групи – притежаващи и непритежаващи Настройчици, тъй като Настройчиците проникват в тези материални деца точно така, както в световете на времето. Детето, намиращо се на такава възраст, когато все още няма Настройчик, се възпитава в семейство, включващо пет деца на възраст от една до около пет години, тоест до това време, когато приемат Настройчик.

47:2.3 (532.1) On the nursery world, probationary creatures are grouped according to whether or not they have Adjusters, for the Adjusters come to indwell these material children just as on the worlds of time. Children of pre-Adjuster ages are cared for in families of five, ranging in ages from one year and under up to approximately five years, or that age when the Adjuster arrives.

Всички деца от еволюиращите светове, които притежават Настройчици на Съзнанието, но преди настъпването на смъртта си не са направили избор относно Райския път, също преминават повторно възсъздаване в света за завършили на системата. Тук те получават такова възпитание в семействата на Материалните Синове и техните партньори, както и тези малчугани, които са пристигнали без Настройчици, но които ще получат Тайнствени Наставници при достигане възрастта за нравствен избор.

47:2.4 (532.2) All children on the evolving worlds who have Thought Adjusters, but who before death had not made a choice concerning the Paradise career, are also repersonalized on the finaliter world of the system, where they likewise grow up in the families of the Material Sons and their associates as do those little ones who arrived without Adjusters, but who will subsequently receive the Mystery Monitors after attaining the requisite age of moral choice.

Всички имащи Настройчици деца и подрастващи в света за завършилите също се възпитават в семейства по пет човека, при

47:2.5 (532.3) The Adjuster-indwelt children and youths on the finaliter world are also reared in families of five, ranging in ages from six to

което възрастта на децата варира от шест до четиринадесет години. Средно, това са деца на шест, осем, десет, дванадесет и четиринадесет години. Във всяка възраст след шестнадесет – ако е направен окончателен избор, те се превеждат в първия обителски свят и започват възхода си към Рая. Някои правят своя избор още преди тази възраст и се отправят в сферите за възход, но в обителските светове рядко се срещат деца под шестнадесет години, ако възрастта се определя по урантийските стандарти.

fourteen; approximately, these families consist of children whose ages are six, eight, ten, twelve, and fourteen. Any time after sixteen, if final choice has been made, they translate to the first mansion world and begin their Paradise ascent. Some make a choice before this age and go on to the ascension spheres, but very few children under sixteen years of age, as reckoned by Urantia standards, will be found on the mansion worlds.

Серафимите-хранители опекунстват над тези подрастващи в изпитателния приют на света за завършили точно така, както помагат и на смъртните на еволюционните планети, докато преданите спорнаги помагат за удовлетворяване на техните физически нужди. Така тези деца растат в преходния свят чак до това време, когато правят своя окончателен избор.

47:2.6 (532.4) The guardian seraphim attend these youths in the probationary nursery on the finaliter world just as they spiritually minister to mortals on the evolutionary planets, while the faithful spornagia minister to their physical necessities. And so do these children grow up on the transition world until such time as they make their final choice.

Ако при завършване на материалния живот не е направен избор в полза на възхода или ако тези деца на времето еднозначно отхвърлят Хавона, то смъртта автоматически прекъсва техния изпитателен път. Такива случаи не се разглеждат от съд; никой не възкръсва след подобна повторна смърт. Те просто прекратяват съществуването си, сякаш никога не ги е имало.

47:2.7 (532.5) When material life has run its course, if no choice has been made for the ascendant life, or if these children of time definitely decide against the Havona adventure, death automatically terminates their probationary careers. There is no adjudication of such cases; there is no resurrection from such a second death. They simply become as though they had not been.

Но ако изберат пътя на Райското съвършенство, тях незабавно ги подготвят за превода в първия обителски свят, където много от тях успяват да се присъединят отново към своите родители, стъпили на пътя за възход към Хавона. Преминавайки през Хавона и достигайки Божествата, тези спасени души със смъртен произход стават постоянни възходящи жители на Рая. Лишени от ценния и задължителен еволюционен опит в световете на своя смъртен произход, тези деца не се приемат в Корпуса за Завършили.

47:2.8 (532.6) But if they choose the Paradise path of perfection, they are immediately made ready for translation to the first mansion world, where many of them arrive in time to join their parents in the Havona ascent. After passing through Havona and attaining the Deities, these salvaged souls of mortal origin constitute the permanent ascendant citizenship of Paradise. These children who have been deprived of the valuable and essential evolutionary experience on the worlds of mortal nativity are not mustered into the Corps of the Finality.

3. ПЪРВИЯТ ОБИТЕЛСКИ СВЯТ

3. THE FIRST MANSION WORLD

В обителските светове възсъздадените смъртни възобновяват своя живот от този момент, когато ги е настигнала смъртта. Напускайки Урантия и пристигайки в първия обителски свят, вие ще забележите съществена промяна, но ако бяхте пристигнали от по-нормална и прогресивна сфера на времето, то едва ли щяхте да забележите измененията, с изключение на този факт, че ви се е появило друго тяло: съдът от плът и кръв е останал назад, в света на вашия произход.

47:3.1 (532.7) On the mansion worlds the resurrected mortal survivors resume their lives just where they left off when overtaken by death. When you go from Urantia to the first mansion world, you will notice considerable change, but if you had come from a more normal and progressive sphere of time, you would hardly notice the difference except for the fact that you were in possession of a different body; the tabernacle of flesh and blood has been left behind on the world of nativity.

Центърът на цялата дейност на първия

47:3.2 (532.8) The very center of all activities on the

обителски свят е възкресителната зала – огромен храм за възстановяване на личности. Тази гигантска постройка се състои от главните места за срещи на серафическите пазители на съдбата, Настройчиците на Съзнанието и архангелите на възкресението. Заедно с тези небесни същества при възкресяването на мъртвите вземат участие и Носителите на Живот.

first mansion world is the resurrection hall, the enormous temple of personality assembly. This gigantic structure consists of the central rendezvous of the seraphic destiny guardians, the Thought Adjusters, and the archangels of the resurrection. The Life Carriers also function with these celestial beings in the resurrection of the dead.

Копието от смъртния разум и активните матрици на паметта на създанията, преведени от материалния план в духовния, се намират в лично владение на освободените Настройчици на Съзнанието; преобразувани в духовна форма, тези фактори на разума, паметта и личността на създанието завинаги стават част от подобни Настройчици. Матриците на разума на създанията и пасивните потенциали на индивидуалността са заключени в моронтийната душа, поверена на серафическите пазители на съдбата. Именно повторното съединяване на поверената на серафима моронтийна душа с поверения на Наставника духовен разум възстановяват личността на създанието и представляват възкресение на съхранилото живота си спящо същество.

47:3.3 (533.1) The mortal-mind transcripts and the active creature-memory patterns as transformed from the material levels to the spiritual are the individual possession of the detached Thought Adjusters; these spiritized factors of mind, memory, and creature personality are forever a part of such Adjusters. The creature mind-matrix and the passive potentials of identity are present in the morontia soul intrusted to the keeping of the seraphic destiny guardians. And it is the reuniting of the morontia-soul trust of the seraphim and the spirit-mind trust of the Adjuster that reassembles creature personality and constitutes resurrection of a sleeping survivor.

Ако на преходна личност със смъртен произход не е съдено да бъде възстановена, духовните елементи на несъхранилото живота си смъртно създание завинаги ще останат съставна част от индивидуалния емпиричен опит на Наставника, пребивавал някога в такова същество.

47:3.4 (533.2) If a transitory personality of mortal origin should never be thus reassembled, the spirit elements of the nonsurviving mortal creature would forever continue as an integral part of the individual experiential endowment of the onetime indwelling Adjuster.

От Храма за Нов Живот излизат седем радиални крила – зали за възкресение на смъртните раси. Всяка от тези постройки е посветена на възсъздаването на една от седемте раси на времето. Във всяко от седемте крила се намират по сто хиляди отделни помещения за възкресяване. Тези крила завършват с кръгли зали за масово възсъздаване, които служат като помещения за пробуждане на един милион индивида едновременно. Тези зали са обкръжени от помещения за възсъздаване на личностите от смесените раси на обикновените постадамически светове. Независимо от метода, който може да се използва в индивидуалните светове на времето във връзка със специалните или периодически възкресения, реалното и съзнателно възстановяване на действителната и цялостна личност става във възкресителните зали на първия обителски свят. В продължение на цяла вечност вие ще си спомняте своите ярки впечатления в утрото на възкресението.

47:3.5 (533.3) From the Temple of New Life there extend seven radial wings, the resurrection halls of the mortal races. Each of these structures is devoted to the assembly of one of the seven races of time. There are one hundred thousand personal resurrection chambers in each of these seven wings terminating in the circular class assembly halls, which serve as the awakening chambers for as many as one million individuals. These halls are surrounded by the personality assembly chambers of the blended races of the normal post-Adamic worlds. Regardless of the technique which may be employed on the individual worlds of time in connection with special or dispensational resurrections, the real and conscious reassembly of actual and complete personality takes place in the resurrection halls of mansonia number one. Throughout all eternity you will recall the profound memory impressions of your first witnessing of these resurrection mornings.

От възкресителната зала ще попаднете в сектора на Мелхиседек, където се заселвате

47:3.6 (533.4) From the resurrection halls you proceed to the Melchizedek sector, where you are

за постоянно жителство. След това ви се предоставят десет свободни дни. Вие можете безпрепятствено да обследвате околностите на своя нов дом и да се запознаете с програмата за най-близко бъдеще. Вие също така ще имате време, за да удовлетворите своето желание да се консултирате с архивите, да навестите своите любими и други земни приятели, които биха могли да се окажат в тези светове преди вас. След завършването на своя десетдневен период свободно време вие пристъпвате към втория етап на пътешествие към Рая, тъй като обителските светове са истински подготовителни сфери, а не просто карантинни планети.

assigned permanent residence. Then you enter upon ten days of personal liberty. You are free to explore the immediate vicinity of your new home and to familiarize yourself with the program which lies immediately ahead. You also have time to gratify your desire to consult the registry and call upon your loved ones and other earth friends who may have preceded you to these worlds. At the end of your ten-day period of leisure you begin the second step in the Paradise journey, for the mansion worlds are actual training spheres, not merely detention planets.

В първия обителски свят (или друг, в случай на по-напреднал статут) вие ще възобновите своята интелектуална подготовка и духовно развитие именно от това ниво, на което са били прекъснати от смъртта. Между времето на планетарната смърт или преображението и възкресението в един от обителските светове смъртният човек не придобива абсолютно нищо, с изключение осъзнаването на факта за продължаването на живота. Тук вие ще започнете от това, на което сте се спрели там.

47:3.7 (533.5) On mansion world number one (or another in case of advanced status) you will resume your intellectual training and spiritual development at the exact level whereon they were interrupted by death. Between the time of planetary death or translation and resurrection on the mansion world, mortal man gains absolutely nothing aside from experiencing the fact of survival. You begin over there right where you leave off down here.

Почти целият опит от първия обителски свят се заключава в поправяне на недостатъци. Съхранилите живота си смъртни, пребиваващи в тази първа от карантинните сфери, откриват такова количество и разнообразие дефекти в характера и недостатъци от смъртния опит на създанието, че основната дейност на този свят има за цел поправяне и отстраняване на тези разнообразни последствия от живота в плът в материалните еволюционни светове на времето и пространството.

47:3.8 (533.6) Almost the entire experience of mansion world number one pertains to deficiency ministry. Survivors arriving on this first of the detention spheres present so many and such varied defects of creature character and deficiencies of mortal experience that the major activities of the realm are occupied with the correction and cure of these manifold legacies of the life in the flesh on the material evolutionary worlds of time and space.

Пребиваването в обителски свят номер едно е насочено към развитие на съхранилите живота си смъртни поне до статута на постадамическия съден период в нормалните еволюционни светове. Разбира се, в духовен план учениците на обителските светове далеч превъзхождат подобно чисто човешко ниво на развитие.

47:3.9 (534.1) The sojourn on mansion world number one is designed to develop mortal survivors at least up to the status of the post-Adamic dispensation on the normal evolutionary worlds. Spiritually, of course, the mansion world students are far in advance of such a state of mere human development.

Ако вас не следва да ви оставят в обителски свят номер едно, то след изтичането на десет дни вие ще се потопите в съня за преобразуване и ще продължите във втория свят и всеки десет дни ще се придвижвате все по-нататък, докато не пристигнете в света на вашето назначение.

47:3.10 (534.2) If you are not to be detained on mansion world number one, at the end of ten days you will enter the translation sleep and proceed to world number two, and every ten days thereafter you will thus advance until you arrive on the world of your assignment.

Централната част на седемте главни кръга на администрацията на първия обителски свят заема храмът на Моронтийните Спътници – личните придружители на

47:3.11 (534.3) The center of the seven major circles of the first mansion world administration is occupied by the temple of the Morontia Companions, the personal guides assigned to ascending mortals. These companions are the

възходящите смъртни. Тези Спътници са потомци на Майчинския Дух на локалната вселена – в моронтийните светове на Сатания те са няколко милиона. Освен с груповите Спътници вие често ще общувате с преводачите, пазителите на постройките и ръководителите на екскурзии. И всички тези Спътници се намират в тясно сътрудничество с тези, които се занимават с развитието на личностните фактори на разума и духа във вашето моронтийно тяло.

Когато започнете своя път в първия обителски свят, един Моронтиен Спътник бива прикрепен към група от хиляда възходящи смъртни, а с придвижването си през седемте обителски сфери техният брой ще расте. Тези прекрасни и разностранни същества са приветливи другари и обаятелни придружители. Те са в правото си да съпровождат индивидите или отбрани групи във всяка от сферите за преходна култура, в това число и на Спътниците на тези сфери. Тези моронтийни създания служат като екскурзоводи за всички възходящи смъртни и участват в прекарването на тяхната почивка. Те често съпровождат групи от съхранили живота си смъртни при периодическите посещения на Йерусем и всеки път, намирайки се в Йерусем, вие можете да се отправяте в сектора за регистрация на столицата на системата и да се срещате с възходящи смъртни от всичките седем обителски свята, тъй като те свободно се преместват между своите обители и централния свят на системата.

offspring of the local universe Mother Spirit, and there are several million of them on the morontia worlds of Satania. Aside from those assigned as group companions, you will have much to do with the interpreters and translators, the building custodians, and the excursion supervisors. And all of these companions are most co-operative with those who have to do with developing your personality factors of mind and spirit within the morontia body.

47:3.12 (534.4) As you start out on the first mansion world, one Morontia Companion is assigned to each company of one thousand ascending mortals, but you will encounter larger numbers as you progress through the seven mansion spheres. These beautiful and versatile beings are companionable associates and charming guides. They are free to accompany individuals or selected groups to any of the transition-culture spheres, including their satellite worlds. They are the excursion guides and leisure associates of all ascending mortals. They often accompany survivor groups on periodic visits to Jerusem, and on any day you are there, you can go to the registry sector of the system capital and meet ascending mortals from all seven of the mansion worlds since they freely journey back and forth between their residential abodes and the system headquarters.

4. ВТОРИЯТ ОБИТЕЛСКИ СВЯТ

Именно на тази сфера вие ставате по-пълноправен член на моронтийния живот. Тук се извършва постепенното формиране на различните моронтийни групи; започват да функционират работни групи и обществени организации, установяват се пропорциите на социалните обединения и прогресиращите смъртни се запознават с нови социални форми и механизми на управление.

Съхранилите живота си създания, слели се с Духа, се разполагат в тези обителски светове, в които и смъртните, слели се с Настройчика. Независимо от разликите, съществуващи в различните категории небесен живот, между тях съществуват дружески и братски отношения. Нито в един свят на пътя на възхода вие няма да се сблъскате с нещо, напомнящо човешката нетърпимост и дискриминация, присъщи на егоистичните кастови системи.

4. THE SECOND MANSION WORLD

47:4.1 (534.5) It is on this sphere that you are more fully inducted into the mansonia life. The groupings of the morontia life begin to take form; working groups and social organizations start to function, communities take on formal proportions, and the advancing mortals inaugurate new social orders and governmental arrangements.

47:4.2 (534.6) Spirit-fused survivors occupy the mansion worlds in common with the Adjuster-fused ascending mortals. While the various orders of celestial life differ, they are all friendly and fraternal. In all the worlds of ascension you will find nothing comparable to human intolerance and the discriminations of inconsiderate caste systems.

При възхода през обителските светове те все повече ще се напълват с моронтийната дейност на съхранилите се прогресиращи създания. Придвижвайки се напред, вие ще разпознавате в обителските светове все нови и нови черти на Йерусем. Стъкленото море се появява във втория обителски свят.

47:4.3 (534.7) As you ascend the mansion worlds one by one, they become more crowded with the morontia activities of advancing survivors. As you go forward, you will recognize more and more of the Jerusem features added to the mansion worlds. The sea of glass makes its appearance on the second mansonia.

Всяко поредно придвижване от един обителски свят в друг е свързано с придобиването на отново изготвяно и съответно приспособено моронтийно тяло. Вие заспивате при серафическия пренос и се пробуждате във възкресителните зали, придобивайки ново, но неразвито тяло. Това напомня вашето първоначално пристигане в обителски свят номер едно, с изключение на това, че Настройчикът на Съзнанието не ви напуска в течение на съня на преноса между обителските светове. След първото пристигане от еволюционните светове в изначалния обителски свят вашата личност остава незасегната.

47:4.4 (534.8) A newly developed and suitably adjusted morontia body is acquired at the time of each advance from one mansion world to another. You go to sleep with the seraphic transport and awake with the new but undeveloped body in the resurrection halls, much as when you first arrived on mansion world number one except that the Thought Adjuster does not leave you during these transit sleeps between the mansion worlds. Your personality remains intact after you once pass from the evolutionary worlds to the initial mansion world.

Паметта на Настройчика остава напълно непокътната в течение на вашия възход в моронтийния живот. Умствените асоциации, които са имали чисто животински произход и са били напълно материални, по естествен начин загиват заедно с физическия мозък, но всичко ценно във вашия интелектуален живот, а също и всичко, което има значение за съхранение на живота, става неотменима част от Настройчика и се съхранява в личната памет в течение на целия възход. Във вашето съзнание ще се съхранява целият ценен опит при преместване от един обителски свят в друг и от една част на вселената в друга – чак до Рая.

47:4.5 (535.1) Your Adjuster memory remains fully intact as you ascend the morontia life. Those mental associations that were purely animalistic and wholly material naturally perished with the physical brain, but everything in your mental life which was worth while, and which had survival value, was counterparted by the Adjuster and is retained as a part of personal memory all the way through the ascendant career. You will be conscious of all your worth-while experiences as you advance from one mansion world to another and from one section of the universe to another — even to Paradise.

Макар че притежавате моронтийно тяло, във всеки от тези светове вие продължавате да ядете, да пиете и да си почивате. Вие приемате моронтийния тип храна от царство на живата енергия, неизвестно в материалните светове. Както храната, така и водата напълно се усвояват от моронтийното тяло без отделяне на отпадъци. Помислете: първият обителски свят е в значителна степен материална сфера, ранен стадий на моронтиен режим. Вие все още съхранявате човешка същност и не сте се отдалечили от ограничените възгледи на смъртния живот, но във всеки свят отбелязвате определен прогрес. С всяка нова сфера ставате все по-малко материални, по-интелектуални и малко по-духовни. Най-големият духовен прогрес се извършва в последните три от тези седем последователни светове.

47:4.6 (535.2) Though you have morontia bodies, you continue, through all seven of these worlds, to eat, drink, and rest. You partake of the morontia order of food, a kingdom of living energy unknown on the material worlds. Both food and water are fully utilized in the morontia body; there is no residual waste. Pause to consider: Mansonia number one is a very material sphere, presenting the early beginnings of the morontia regime. You are still a near human and not far removed from the limited viewpoints of mortal life, but each world discloses definite progress. From sphere to sphere you grow less material, more intellectual, and slightly more spiritual. The spiritual progress is greatest on the last three of these seven progressive worlds.

Биологическите недостатъци в основни линии се поправят в първия обителски свят. Дефектите в планетарния опит, отнасящи се

47:4.7 (535.3) Biological deficiencies were largely made up on the first mansion world. There defects in planetary experiences pertaining to sex life,

към половия живот, семейните отношения и родителските функции, или се отстраняват, или се отлагат за в бъдеще – за поправяне в семействата на Материалните Синове в Йерусем.

Спецификата на втория обителски свят е отстраняване на всички аспекти на интелектуалните противоречия и излекуване на всякакви прояви на дисхармония на разума. Тук се извършва задълбочено изучаване на смисъла на моронтийните мота, започнато в първия обителски свят. Нивото на развитие на създанията във втория обителски свят е съпоставимо с интелектуалния статут на идеалния еволюционен свят в епохата след пришествието на Сина-Арбитър.

family association, and parental function were either corrected or were projected for future rectification among the Material Son families on Jerusem.

47:4.8 (535.4) Mansonia number two more specifically provides for the removal of all phases of intellectual conflict and for the cure of all varieties of mental disharmony. The effort to master the significance of morontia mota, begun on the first mansion world, is here more earnestly continued. The development on mansonia number two compares with the intellectual status of the post-Magisterial Son culture of the ideal evolutionary worlds.

5. ТРЕТИЯТ ОБИТЕЛСКИ СВЯТ

Третият свят е резиденцията на Учителите на Обителските Светове. Макар че те действат на всичките седем обителски сфери, в третия свят – в центъра на кръгообразно разположени училища – се намира тяхната групова резиденция. Милиони такива възпитатели съществуват в обителските светове и в моронтийните светове на по-високо ниво. Тези високоразвити и прославени херувими служат като моронтийни учители в продължение на целия път от обителски светове до завършващия етап на подготовка на възходящи създания в локалната вселена. Те ще бъдат едни от последните, които нежно ще се простят с вас, когато времето за сбогуване настъпи – времето, когато казвате “довиждане” поне за няколко епохи на вашата родна вселена, когато бъдете готови за серафически пренос в приемните светове на малкия сектор на свръхвселената.

Намирайки се в първия обителски свят, вие се ползвате с правото на посещение на първия преходен свят – центъра за завършили и изпитателния приют на системата, в който се възпитават неразвилите се еволюционни деца. Пристигайки във втория обителски свят, вие получавате разрешение за периодични посещения на втория преходен свят, в който се намира обслужващият цялата Сатания център на моронтийните наблюдатели и училища за подготовката на различни моронтийн и категории. Когато пристигнете в третия обителски свят, вие веднага получавате разрешение за посещение на третата преходна сфера – резиденцията на ангелските категории и местонахождението на техните различни системни подготвителни училища. Посещенията на Йерусем, извършени от този свят, донасят все по-

5. THE THIRD MANSION WORLD

47:5.1 (535.5) Mansonia the third is the headquarters of the Mansion World Teachers. Though they function on all seven of the mansion spheres, they maintain their group headquarters at the center of the school circles of world number three. There are millions of these instructors on the mansion and higher morontia worlds. These advanced and glorified cherubim serve as morontia teachers all the way up from the mansion worlds to the last sphere of local universe ascendant training. They will be among the last to bid you an affectionate adieu when the farewell time draws near, the time when you bid good-bye — at least for a few ages — to the universe of your origin, when you enseraphim for transit to the receiving worlds of the minor sector of the superuniverse.

47:5.2 (535.6) When sojourning on the first mansion world, you have permission to visit the first of the transition worlds, the headquarters of the finaliters and the system probationary nursery for the nurture of undeveloped evolutionary children. When you arrive on mansonia number two, you receive permission periodically to visit transition world number two, where are located the morontia supervisor headquarters for all Satania and the training schools for the various morontia orders. When you reach mansion world number three, you are immediately granted a permit to visit the third transition sphere, the headquarters of the angelic orders and the home of their various system training schools. Visits to Jerusem from this world are increasingly profitable and are of ever-heightening interest to the advancing mortals.

голяма полза на еволюиращите смъртни и представляват за тях все по-голям интерес.

Третият обителски свят е сфера на огромни лични и социални достижения за всички, които до освобождаването от плът в световете на смъртния си произход не са натрупали опит, равностоен на опита, придобиван в тези кръгове за култура. На тази сфера започва по-позитивна образователна работа. Подготовката в първите два обителски свята основно е свързана с поправянето на недостатъци – негативна в този смисъл, че е насочена към допълване на опита от живота в плът. Тук, в третия обителски свят, съхранилите живота си създания действително започват да усвояват прогресивната морантийна култура. Основната цел на тази подготовка е подобряване на разбирането на взаимовръзката с морантийните мота и смъртната логика, координация на морантийните мота и човешката философия. Съхранилите живота си смъртни започват на практика да постигат истинската метафизика. Такова обучение е действително въведение в разумното постижение на космическите значения и вселенските взаимовръзки. По своя характер културата на третия обителски свят съответства на епохата, настъпваща на нормална обитаема планета след пришествието на посвещенчески Син.

47:5.3 (536.1) Mansonia the third is a world of great personal and social achievement for all who have not made the equivalent of these circles of culture prior to release from the flesh on the mortal nativity worlds. On this sphere more positive educational work is begun. The training of the first two mansion worlds is mostly of a deficiency nature — negative — in that it has to do with supplementing the experience of the life in the flesh. On this third mansion world the survivors really begin their progressive morontia culture. The chief purpose of this training is to enhance the understanding of the correlation of morontia mota and mortal logic, the co-ordination of morontia mota and human philosophy. Surviving mortals now gain practical insight into true metaphysics. This is the real introduction to the intelligent comprehension of cosmic meanings and universe interrelationships. The culture of the third mansion world partakes of the nature of the postbestowal Son age of a normal inhabited planet.

6. ЧЕТВЪРТИЯТ ОБИТЕЛСКИ СВЯТ

Пристигайки в четвъртия обителски свят, вие вече уверено стъпвате по морантийния път; изходното материално съществуване е останало далеч назад. Сега на вас ви се разрешава да посещавате преходен свят номер четири, където се запознавате с резиденцията и училищата на свръхангелите, включително Ярките Вечерни Звезди. Благодарение на добрата помощ на тези свръхангели от четвъртия преходен свят морантийните посетители получават възможност да се сближат с различни категории Божии Синове при периодичните посещения на Йерусем, доколкото прогресиращите смъртни, нееднократно посещаващи столичния свят, биват допускани във все нови сектори на столицата. Новото великолепие все по-пълно се разкрива пред разширяващото се съзнание на тези възходящи създания.

В четвъртия обителски свят всеки възходящ смъртен си намира по- подходящо място в занятията на своята група и дейността на своя клас морантиен живот. Тук възходящите създания започват повече да

6. THE FOURTH MANSION WORLD

47:6.1 (536.2) When you arrive on the fourth mansion world, you have well entered upon the morontia career; you have progressed a long way from the initial material existence. Now are you given permission to make visits to transition world number four, there to become familiar with the headquarters and training schools of the superangels, including the Brilliant Evening Stars. Through the good offices of these superangels of the fourth transition world the morontia visitors are enabled to draw very close to the various orders of the Sons of God during the periodic visits to Jerusem, for new sectors of the system capital are gradually opening up to the advancing mortals as they make these repeated visits to the headquarters world. New grandeurs are progressively unfolding to the expanding minds of these ascenders.

47:6.2 (536.3) On the fourth mansonia the individual ascender more fittingly finds his place in the group working and class functions of the morontia life. Ascenders here develop increased appreciation of the broadcasts and other phases of local universe

ценят далечната връзка и другите аспекти на културата и прогреса на локалната вселена.

Именно в процеса на подготовка в четвъртия свят възходящите смъртни за пръв път по-истински се запознават с изискванията и радостите на истинския социален живот на моронтийните създания. Такъв опит действително е нов за еволюционните същества, тъй като те участват в груповата дейност, която не се основава на възвеличаване на собственото „аз“ или на егоистичното подчинение на други. Въвежда се нов обществен порядък, в основата на който са отзивчивостта и доброжелателността, присъщи на взаимното уважение, алтруистичната любов на взаимното служене и всепоглъщащия стремеж към общото и висше предназначение – боготворящото, божествено съвършенство на Рая. Всички възходящи създания започват да осъзнават в себе си стремежа към познанието, разкриването, търсенето и откриването на Бога.

Интелектуалната и социална култура на четвъртия обителски свят е сравнима с умствения и обществен живот в епохата, настъпваща след пришествието на Сина-Учител на планетите с нормално еволюционо развитие. Духовният статут на този свят значително изпреварва съответния съден период на смъртните.

culture and progress.

47:6.3 (536.4) It is during the period of training on world number four that the ascending mortals are really first introduced to the demands and delights of the true social life of morontia creatures. And it is indeed a new experience for evolutionary creatures to participate in social activities which are predicated neither on personal aggrandizement nor on self-seeking conquest. A new social order is being introduced, one based on the understanding sympathy of mutual appreciation, the unselfish love of mutual service, and the overmastering motivation of the realization of a common and supreme destiny — the Paradise goal of worshipful and divine perfection. Ascenders are all becoming self-conscious of God-knowing, God-revealing, God-seeking, and God-finding.

47:6.4 (536.5) The intellectual and social culture of this fourth mansion world is comparable to the mental and social life of the post-Teacher Son age on the planets of normal evolution. The spiritual status is much in advance of such a mortal dispensation.

7. ПЕТИЯТ ОБИТЕЛСКИ СВЯТ

Преносът в петия обителски свят представлява огромна крачка напред в живота на моронтийния прогресиращ. Опитът, придобиван в този свят, позволява да се получи истинска предварителна представа за йерусемския живот. Тук вие започвате да осъзнавате висшето назначение на лоялните еволюционни светове, достигащи този стадий на развитие в хода на естествената планетарна еволюция. Културата на този обителски свят в общи черти съответства на ранния период от ерата на светлината и живота на планетите с нормално еволюционно развитие. Оттук трябва да бъде понятно защо висококултурните и развити типове същества, срещащи се понякога в тези прогресивни еволюционни светове, се освобождават от преминаване през една или няколко, а понякога и през всичките обителски сфери.

Научавайки езика на локалната вселена в четвъртия обителски свят, вие посвещавате сега повече време за усъвършенстване на уверския език, за да може към момента на пристигане в Йерусем и получаване статута на постоянно преживяване да владете и двата

7. THE FIFTH MANSION WORLD

47:7.1 (537.1) Transport to the fifth mansion world represents a tremendous forward step in the life of a morontia progressor. The experience on this world is a real foretaste of Jerusem life. Here you begin to realize the high destiny of the loyal evolutionary worlds since they may normally progress to this stage during their natural planetary development. The culture of this mansion world corresponds in general to that of the early era of light and life on the planets of normal evolutionary progress. And from this you can understand why it is so arranged that the highly cultured and progressive types of beings who sometimes inhabit these advanced evolutionary worlds are exempt from passing through one or more, or even all, of the mansion spheres.

47:7.2 (537.2) Having mastered the local universe language before leaving the fourth mansion world, you now devote more time to the perfection of the tongue of Uversa to the end that you may be proficient in both languages before arriving on Jerusem with residential status. All ascending

езика. Вече в столицата на системата всички възходящи смъртни владеят два езика, които използват в продължение на целия път чак до Хавона. Всичко, което е необходимо по-нататък, е разширяване на своя речников запас по езика на свръхвселената, при което за заселване в Рая се изисква допълнителното му разширяване.

След пристигането в петия обителски свят странстващият получава разрешение да посещава съответния преходен свят – резиденцията на Синовете. Тук възходящият смъртен отблизо се запознава с различните групи на божествено синовство. Вече е слушал за тези възвишени същества и се е срещал с тях в Йерусем, но едва сега истински се запознава с тях.

В петия обителски свят започвате да се запознавате с образователните светове на съзвездието. Тук се срещате с първите преподаватели, които започват да ви подготвят за предстоящото пребиваване в съзвездието. Тази подготовка продължава в шестия и седмия светове, а последните детайли се уточняват в йерусемския сектор на възходящи смъртни.

В петия обителски свят става раждането на истинското космическо съзнание. Вие се проникватe от съзнанието на вселената. Това наистина е време на разширяване на хоризонтите. Разширеният разум на възходящите смъртни започва да се досеща за грандиозната, величествена, небесна и божествена цел, която очаква всички тези, които извършат постепенния възход към Рая – възход колкото трудоемък, толкова радостен и благодатен. Обикновено приблизително по това време възходящият смъртен започва с истинско емпирично въодушевление да се стреми към Хавона. Обучението вече е доброволно, алтруистичното служене – естествено, поклонението – непроизволно. Извършва се установяване на истински моронтиен характер, формира се истинско моронтийно създание.

mortals are bilingual from the system headquarters up to Havona. And then it is only necessary to enlarge the superuniverse vocabulary, still additional enlargement being required for residence on Paradise.

47:7.3 (537.3) Upon arrival on mansonia number five the pilgrim is given permission to visit the transition world of corresponding number, the Sons' headquarters. Here the ascendant mortal becomes personally familiar with the various groups of divine sonship. He has heard of these superb beings and has already met them on Jerusem, but now he comes really to know them.

47:7.4 (537.4) On the fifth mansonia you begin to learn of the constellation study worlds. Here you meet the first of the instructors who begin to prepare you for the subsequent constellation sojourn. More of this preparation continues on worlds six and seven, while the finishing touches are supplied in the sector of the ascending mortals on Jerusem.

47:7.5 (537.5) A real birth of cosmic consciousness takes place on mansonia number five. You are becoming universe minded. This is indeed a time of expanding horizons. It is beginning to dawn upon the enlarging minds of the ascending mortals that some stupendous and magnificent, some supernal and divine, destiny awaits all who complete the progressive Paradise ascension, which has been so laboriously but so joyfully and auspiciously begun. At about this point the average mortal ascender begins to manifest bona fide experiential enthusiasm for the Havona ascent. Study is becoming voluntary, unselfish service natural, and worship spontaneous. A real morontia character is budding; a real morontia creature is evolving.

8. ШЕСТИЯТ ОБИТЕЛСКИ СВЯТ

Пребиваващите в този свят създания са в правото си да посещават шестия преходен свят, където придобиват нови знания за висшите духове на свръхвселената, макар че те са неспособни да видят много от тези небесни същества. Тук те също така получават своите първи уроци, бъдещия духовен път, който започва веднага след завършването на моронтийната подготовка в локалната вселена.

Помощникът на Властелина на Системата

8. THE SIXTH MANSION WORLD

47:8.1 (537.6) Sojourners on this sphere are permitted to visit transition world number six, where they learn more about the high spirits of the superuniverse, although they are not able to visualize many of these celestial beings. Here they also receive their first lessons in the prospective spirit career which so immediately follows graduation from the morontia training of the local universe.

47:8.2 (537.7) The assistant System Sovereign

често посещава този свят; тук се дава началният курс по управление на вселената и се провеждат първите занятия, обхващащи делата на цялата вселена.

За възходящите създания настъпва великолепна епоха, в течение на която обикновено се извършва пълно сливане на човешкия разум и божествения Настройчик. Потенциално такова сливане е могло да настъпи и по-рано, но нерядко става така, че истинска, пълноценна тъждественост се достига само в течение на пребиваването в петия или даже шестия обителски свят.

Съединяването на формиращите се безсмъртни души с вечния и божествен Настройчик се ознаменува с това, че серафимът призовава старшия свръхангел при възкресяването на смъртните и регистриращия архангел при тези, които ги съдят на третия ден; и след това, в присъствието на моронтийните партньори на съхранилия живота си смъртен, тези пратеници произнасят своите слова: „Ето моя възлюбен син, към когото аз проявявам благоволение.“ Тази проста церемония означава встъпването на възходящия смъртен на вечния път на Райското служене.

Веднага след потвърждаване на сливането с Настройчика новото моронтийно същество за пръв път застава пред своите другари с ново име и получава четиридесет дни за духовен отдих от всички ежедневни грижи, за да може в уединение да избере един от възможните пътища за възход към Хавона и да се спре на един от методите за достигане на Рая.

Тези блестящи същества остават повече или по-малко материални създания; те са далеч от нивото на истинския дух; от духовна гледна точка те повече напомнят свръхматериални същества и все още се намират по-долу от ангелите. Но те действително стават чудесни създания.

Статутът, придобиван от учениците по духовния Път в обителските светове в шестия свят е сравним с възвишеното състояние, характерно за тези еволюционни светове, които по естествен начин са преминали началния стадий на светлината и живота. В този обителски свят се достига високо ниво на развитие на обществото. Успоредно с възхода през обителските светове все по-къса става вашата материална сянка. Вие се превръщате във все по-възхитително същество, оставяйки назад грубите рудименти на планетарния животински произход. „Преминаването през велики страдания“ прави прославените

makes frequent visits to this world, and the initial instruction is here begun in the technique of universe administration. The first lessons embracing the affairs of a whole universe are now imparted.

47:8.3 (538.1) This is a brilliant age for ascending mortals and usually witnesses the perfect fusion of the human mind and the divine Adjuster. In potential, this fusion may have occurred previously, but the actual working identity many times is not achieved until the time of the sojourn on the fifth mansion world or even the sixth.

47:8.4 (538.2) The union of the evolving immortal soul with the eternal and divine Adjuster is signalized by the seraphic summoning of the supervising superangel for resurrected survivors and of the archangel of record for those going to judgment on the third day; and then, in the presence of such a survivor's morontia associates, these messengers of confirmation speak: "This is a beloved son in whom I am well pleased." This simple ceremony marks the entrance of an ascending mortal upon the eternal career of Paradise service.

47:8.5 (538.3) Immediately upon the confirmation of Adjuster fusion the new morontia being is introduced to his fellows for the first time by his new name and is granted the forty days of spiritual retirement from all routine activities wherein to commune with himself and to choose some one of the optional routes to Havona and to select from the differential techniques of Paradise attainment.

47:8.6 (538.4) But still are these brilliant beings more or less material; they are far from being true spirits; they are more like supermortals, spiritually speaking, still a little lower than the angels. But they are truly becoming marvelous creatures.

47:8.7 (538.5) During the sojourn on world number six the mansion world students achieve a status which is comparable with the exalted development characterizing those evolutionary worlds which have normally progressed beyond the initial stage of light and life. The organization of society on this mansonia is of a high order. The shadow of the mortal nature grows less and less as these worlds are ascended one by one. You are becoming more and more adorable as you leave behind the coarse vestiges of planetary animal origin. "Coming up through great tribulation" serves to make glorified mortals very kind and understanding, very sympathetic and tolerant.

смъртни много добри и отзивчиви, много благожелателни и търпеливи.

9. СЕДМИЯТ ОБИТЕЛСКИ СВЯТ

Опитът, придобит в тази сфера, е венецът на първоначалния следсмъртен път. Тук вие получавате наставления от много учители, всеки от които ви готви за живота в Йерусем. Всички видими отличителни белези на смъртни, пристигнали от изолирани и изоставащи в своето развитие сфери, от съхранили живота си създания от по-прогресивни и просветлени светове, практически напълно се изтриват в течение на пребиваването в седмия обителски свят. Тук вас ще ви очистят от всички остатъчни проявления на неблагоприятна наследственост, нездраво обкръжение и недуховни планетарни тенденции. Ще бъдат изтрити и последните следи от „белега на звяра“.

Намирайки се в седмия обителски свят, вие се ползвате с правото на посещения на седмия преходен свят – света на Всеобщия Баща. Оттук започва новото и по-духовно поклонение на невидимия Баща – обичай, който вие все по-често ще следвате през цялото продължение на дългия възходящ път. В този свят на преходна култура вие ще откриете храма на Отеца, но самия Отец няма да видите.

Започва формирането на класовете, на които предстои да държат изпит за превеждане в Йерусем. От свят в свят вие сте преминавали като индивиди; сега се готвите за изпращане в Йерусем на групи, макар че в определени предели всеки възходящ смъртен е в правото си да се задържи в седмия обителски свят, за да даде възможност на изоставащия член на неговата земна или обителска работна група да го догони.

Персоналът на седмия свят се събира на стъкленото море, за да присъства при вашето изпращане в Йерусем със статут на постоянен жител на столичния свят. Вие вече сте можели да ходите в Йерусем стотици или хиляди пъти, но винаги като гост; никога преди не сте тръгвали към столицата на системата в състава на група от свои приятели, които завинаги се прощават с обителския етап от пътя на възходящите смъртни. Скоро вас ще ви приветстват на приемното поле на столичния свят като жители на Йерусем.

Вие с огромно наслаждение ще преминете през седемте свята за дематериализация – истински сфери за освобождаване от статута на смъртен. В първия обителски свят вие още

9. THE SEVENTH MANSION WORLD

47:9.1 (538.6) The experience on this sphere is the crowning achievement of the immediate postmortal career. During your sojourn here you will receive the instruction of many teachers, all of whom will co-operate in the task of preparing you for residence on Jerusem. Any discernible differences between those mortals hailing from the isolated and retarded worlds and those survivors from the more advanced and enlightened spheres are virtually obliterated during the sojourn on the seventh mansion world. Here you will be purged of all the remnants of unfortunate heredity, unwholesome environment, and unspiritual planetary tendencies. The last remnants of the “mark of the beast” are here eradicated.

47:9.2 (538.7) While sojourning on mansonia number seven, permission is granted to visit transition world number seven, the world of the Universal Father. Here you begin a new and more spiritual worship of the unseen Father, a habit you will increasingly pursue all the way up through your long ascending career. You find the Father’s temple on this world of transitional culture, but you do not see the Father.

47:9.3 (538.8) Now begins the formation of classes for graduation to Jerusem. You have gone from world to world as individuals, but now you prepare to depart for Jerusem in groups, although, within certain limits, an ascender may elect to tarry on the seventh mansion world for the purpose of enabling a tardy member of his earthly or mansonia working group to catch up with him.

47:9.4 (539.1) The personnel of the seventh mansonia assemble on the sea of glass to witness your departure for Jerusem with residential status. Hundreds or thousands of times you may have visited Jerusem, but always as a guest; never before have you proceeded toward the system capital in the company of a group of your fellows who were bidding an eternal farewell to the whole mansonia career as ascending mortals. You will soon be welcomed on the receiving field of the headquarters world as Jerusem citizens.

47:9.5 (539.2) You will greatly enjoy your progress through the seven dematerializing worlds; they are really demortalizing spheres. You are mostly human on the first mansion world, just a mortal

в значителна степен сте човек, представлявайки смъртно същество, лишено от материално тяло, човешки разум, заключен в моронтийната форма – материално тяло на моронтийния свят, вместо смъртна обител от плът и кръв. Окончателно преминавате от смъртно състояние в безсмъртно при сливане с Настройчика, а към времето на завършване на Йерусемския път вие ще станете пълноценно моронтийно същество.

being minus a material body, a human mind housed in a morontia form — a material body of the morontia world but not a mortal house of flesh and blood. You really pass from the mortal state to the immortal status at the time of Adjuster fusion, and by the time you have finished the Jerusem career, you will be full-fledged morontians.

10. ГРАЖДАНСТВО В ЙЕРУСЕМ

Приемът на нов клас випускници в обителските светове служи като знак за целия Йерусем: всички негови обитатели се събират, за да приветстват новите жители. Даже спорнагите се радват на пристигането на тези удържали победа възходящи създания с еволюционен произход – на тези, които са преминали своя планетарен път и са завършили възхода си в обителските светове. Само физическите регулатори и Управляващите Моронтийната Енергия отсъстват от тези празнества.

Йоан Богослов разказа за своето видение – пристигането на клас възходящи смъртни от седмия обителски свят на първото небе във възхитителния Йерусем: „И видях нещо, подобно на стъклено море, смесено с огън; и видях удържалите победа над звяра, който беше изначално в тях, и над изображението му, съхранило се във всички обителски светове, и накрая, над последния белег и следа; те стояха на това стъклено море, държаха гусли Божии и пееха песен за освобождаването от смъртния страх и смъртта.“ (Във всички тези светове съществува усъвършенствана пространствена връзка; способност за повсеместен прием на пространствените съобщения се осигурява посредством „Божиите гусли“ – моронтийното приспособление, компенсиращо невъзможността за непосредствена настройка на неразвития моронтиен сензорен механизъм за приемане на пространствени съобщения.)

Апостол Павел също е имал представа за корпуса възходящи жители – усъвършенстващи се смъртни на Йерусем, тъй като е написал: „Вие сте дошли до планината Сион, в града на Бога живия, небесния Йерусалим, при безбройно множество ангели, при великата асамблея на Михаил и при духовете на праведниците, постигнали съвършенство.“

След придобиването на статут на постоянно живеещ в столицата на системата смъртните вече няма да изпитват нови

10. JERUSEM CITIZENSHIP

47:10.1 (539.3) The reception of a new class of mansion world graduates is the signal for all Jerusem to assemble as a committee of welcome. Even the spornagia enjoy the arrival of these triumphant ascenders of evolutionary origin, those who have run the planetary race and finished the mansion world progression. Only the physical controllers and Morontia Power Supervisors are absent from these occasions of rejoicing.

47:10.2 (539.4) John the Revelator saw a vision of the arrival of a class of advancing mortals from the seventh mansion world to their first heaven, the glories of Jerusem. He recorded: “And I saw as it were a sea of glass mingled with fire; and those who had gained the victory over the beast that was originally in them and over the image that persisted through the mansion worlds and finally over the last mark and trace, standing on the sea of glass, having the harps of God, and singing the song of deliverance from mortal fear and death.” (Perfected space communication is to be had on all these worlds; and your anywhere reception of such communications is made possible by carrying the “harp of God,” a morontia contrivance compensating for the inability to directly adjust the immature morontia sensory mechanism to the reception of space communications.)

47:10.3 (539.5) Paul also had a view of the ascendant-citizen corps of perfecting mortals on Jerusem, for he wrote: “But you have come to Mount Zion and to the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to an innumerable company of angels, to the grand assembly of Michael, and to the spirits of just men being made perfect.”

47:10.4 (539.6) After mortals have attained residence on the system headquarters, no more literal resurrections will be experienced. The morontia

буквални възкресения. Моронтийната форма, предоставена при завършване на обителския път, е такава, която да ви позволи да преминете през целия опит на локалната вселена. От време на време ще се правят някои изменения, но вие ще съхраните същата форма чак до прощаването си с локалната вселена, когато – ставайки духове от първа степен, ще бъдете готови за пренос в свръхвселенските светове за възходяща култура и духовна подготовка.

Седем пъти тези смъртни, които преминават всички обителски светове, се потопяват в преобразяващ сън и се пробуждат при възкресение. Последната възкресителна зала – завършваща покоя на пробуждането, е останала в миналото, в седмия обителски свят. Отсега видоизменението на формата няма да води до необходимост от изгубване на съзнанието или от нарушаване непрекъснатостта на личната памет.

Смъртната личност, зародила се в еволюционните светове и поместена в съд от плът, снабдена с Тайнствен Наблюдател и Духа на Истината, става напълно мобилизирана, претворена и обединена, едва след като такъв жител на Йерусем получи разрешение да се отправи на Едемия и бъде провъзгласен за истински член на моронтийния корпус на Небадон – за безсмъртно, сляло се с Настройчика и възходящо към Рая същество, за личност с моронтиен статут, за истинско дете на Всевишните.

Материалната смърт представлява метод за освобождаване от живота в плът; и обителският опит на последователно еволюиращия живот в седемте свята за коригираща подготовка и културно възпитание представлява въвеждане на спасените смъртни на моронтийния път – преходния период, отделящ еволюционното и материално съществуване от по-високото духовно постижение на възходящите създания на времето, на които е съдено да достигнат вратата на вечността.

[Подготвено от Ярка Вечерна Звезда.]

form granted you on departure from the mansion world career is such as will see you through to the end of the local universe experience. Changes will be made from time to time, but you will retain this same form until you bid it farewell when you emerge as first-stage spirits preparatory for transit to the superuniverse worlds of ascending culture and spirit training.

47:10.5 (540.1) Seven times do those mortals who pass through the entire mansonia career experience the adjustment sleep and the resurrection awakening. But the last resurrection hall, the final awakening chamber, was left behind on the seventh mansion world. No more will a form-change necessitate the lapse of consciousness or a break in the continuity of personal memory.

47:10.6 (540.2) The mortal personality initiated on the evolutionary worlds and tabernacled in the flesh — indwelt by the Mystery Monitors and invested by the Spirit of Truth — is not fully mobilized, realized, and unified until that day when such a Jerusem citizen is given clearance for Edentia and proclaimed a true member of the morontia corps of Nebadon — an immortal survivor of Adjuster association, a Paradise ascender, a personality of morontia status, and a true child of the Most Highs.

47:10.7 (540.3) Mortal death is a technique of escape from the material life in the flesh; and the mansonia experience of progressive life through seven worlds of corrective training and cultural education represents the introduction of mortal survivors to the morontia career, the transition life which intervenes between the evolutionary material existence and the higher spirit attainment of the ascenders of time who are destined to achieve the portals of eternity.

47:10.8 (540.4) [Sponsored by a Brilliant Evening Star.]

Документ 48. Морантийният живот

⇦ 047 Книгата Урантия 049 ⇨

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 48. МОРОНТИЙНИЯТ ЖИВОТ

Секции

Въведение
1. Морантийните материали
2. Управляващите морантийната енергия
3. Морантийните спътници
4. Управляващите реверсията
5. Учителите в Обителските Светове
6. Серафимите на морантийните светове – преходните попечители
7. Морантийните мота
8. Морантийните прогресори

Въведение

БОГОВЕТЕ не могат – или поне не го правят – да превърнат едно недодялано животинско създание в съвършен дух с помощта на някакъв тайнствен акт на съзидателно вълшебство. Когато Създателите желаят появата на съвършени същества, те ги сътворяват такива изначално и непосредствено, но никога не превръщат създанията с материален и животински произход във въплъщение на съвършенството с една стъпка.

Преминаващият през различни етапи в локалната вселена морантиен живот е единствената възможност на материалните смъртни да се приближат към света на духа. Що за вълшебство може да се таи в смъртта – естественото разлагане на материалното тяло, за да може толкова проста крачка моментално да превръща смъртния и материален разум в безсмъртен и съвършен дух? Подобни възгледи са не повече от невежи предразсъдъци и красиви небивалици.

PAPER 48
THE MORONTIA LIFE

SECTIONS

Introduction
1. Morontia Materials
2. Morontia Power Supervisors
3. Morontia Companions
4. The Reversion Directors
5. The Mansion World Teachers
6. Morontia World Seraphim — Transition Ministers
7. Morontia Mota
8. The Morontia Progressors

INTRODUCTION

48:0.1 (541.1) THE Gods cannot — at least they do not — transform a creature of gross animal nature into a perfected spirit by some mysterious act of creative magic. When the Creators desire to produce perfect beings, they do so by direct and original creation, but they never undertake to convert animal-origin and material creatures into beings of perfection in a single step.

48:0.2 (541.2) The morontia life, extending as it does over the various stages of the local universe career, is the only possible approach whereby material mortals could attain the threshold of the spirit world. What magic could death, the natural dissolution of the material body, hold that such a simple step should instantly transform the mortal and material mind into an immortal and perfected spirit? Such beliefs are but ignorant superstitions and pleasing fables.

Моронтийният преход винаги отделя смъртното състояние от последващия духовен статут на съхранилите се хора. Това промеждутъчно състояние при прогреса във вселената съществено се отличава в различните локални творения, но в това, което се отнася до предназначението и целите, всички те си приличат едно на друго. Устройството на обителските и висшите моронтийни светове на Небадон е напълно типично за преходните моронтийни режими в тази част на Орвонтон.

48:0.3 (541.3) Always this morontia transition intervenes between the mortal estate and the subsequent spirit status of surviving human beings. This intermediate state of universe progress differs markedly in the various local creations, but in intent and purpose they are all quite similar. The arrangement of the mansion and higher morontia worlds in Nebadon is fairly typical of the morontia transition regimes in this part of Orvonton.

1. МОРОНТИЙНИТЕ МАТЕРИАЛИ

Моронтийните светове са тези сфери, които съединяват материалния и духовния етапи на съществуване на създанията на нивото на локалната вселена. Моронтийният живот е бил известен на Урантия от ранните дни на Планетарния Принц. От време на време на смъртните са им разказвали за това преходно състояние, изкривената представа за което е намерила отражение в съвременните религии.

Моронтийните сфери са преходни етапи от възхода на смъртните през световете на прогреса в локалната вселена. Само седемте свята, окръжаващи в локалните системи сферите за завършилите, са наречени обителски светове, но всичките петдесет и шест преходни обители на системи – съвместно с по-висшите сфери, които са разположени около съзвездията и столиците на вселената – се наричат моронтийни светове. По своята физическа красота и моронтийно великолепие тези творения напомнят столичните сфери на локалната вселена.

Всички тези светове представляват архитектурни сфери, съдържащи точно двойно повече елементи, отколкото еволюционните светове. Такива специално създадени светове, в които има сто физически елемента, не само изобилстват с тежки метали и кристали, но също така съдържат и точно сто форми на уникална организация на енергията, наречени *моронтийни материали.* Главните Физически Регулатори и Управляващите Моронтийната Енергия са способни така да изменят въртенето на изначалните единици материя и едновременно с това така да преобразуват тези енергийни асоциации, че да се образува тази нова субстанция.

Ранният моронтиен живот в локалните системи много напомня вашия сегашен материален свят, ставайки по-малко физически и по-истински моронтиен в

1. MORONTIA MATERIALS

48:1.1 (541.4) The morontia realms are the local universe liaison spheres between the material and spiritual levels of creature existence. This morontia life has been known on Urantia since the early days of the Planetary Prince. From time to time this transition state has been taught to mortals, and the concept, in distorted form, has found a place in present-day religions.

48:1.2 (541.5) The morontia spheres are the transition phases of mortal ascension through the progression worlds of the local universe. Only the seven worlds surrounding the finaliters' sphere of the local systems are called mansion worlds, but all fifty-six of the system transition abodes, in common with the higher spheres around the constellations and the universe headquarters, are called morontia worlds. These creations partake of the physical beauty and the morontia grandeur of the local universe headquarters spheres.

48:1.3 (541.6) All of these worlds are architectural spheres, and they have just double the number of elements of the evolved planets. Such made-to-order worlds not only abound in the heavy metals and crystals, having one hundred physical elements, but likewise have exactly one hundred forms of a unique energy organization called *morontia material.* The Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors are able so to modify the revolutions of the primary units of matter and at the same time so to transform these associations of energy as to create this new substance.

48:1.4 (542.1) The early morontia life in the local systems is very much like that of your present material world, becoming less physical and more truly morontial on the constellation study worlds.

образователните светове на съзвездието. А с приближаването към сферите на Салвингтон вие се издигате на все нови и нови духовни нива.

And as you advance to the Salvington spheres, you increasingly attain spiritual levels.

Благодарение на своята способност да съединяват материалните и духовните енергии Управляващите Моронтийната Енергия създават моронтийна форма на материализация, която е възприемчива към привнасянето на управляващия дух. Докато преминете през моронтийния живот в Небадон, все същите търпеливи и умели Управляващи Моронтийната Енергия последователно ще ви осигурят с 570 моронтийни тела, на всяко от които съответства пореден стадий от вашата последователна трансформация. От времето, когато напуснете материалните светове, до превръщането ви в дух първи стадий в Салвингтон вие претърпявате точно 570 отделни моронтийни превръщания, все повече повишаващи вашия статут. От тях осем стават в системата, седемдесет и едно – в съзвездието, и 491 – в сферите на Салвингтон.

48:1.5 (542.2) The Morontia Power Supervisors are able to effect a union of material and of spiritual energies, thereby organizing a morontia form of materialization which is receptive to the superimposition of a controlling spirit. When you traverse the morontia life of Nebadon, these same patient and skillful Morontia Power Supervisors will successively provide you with 570 morontia bodies, each one a phase of your progressive transformation. From the time of leaving the material worlds until you are constituted a first-stage spirit on Salvington, you will undergo just 570 separate and ascending morontia changes. Eight of these occur in the system, seventy-one in the constellation, and 491 during the sojourn on the spheres of Salvington.

В течение на живота в плът божественият дух прониква във вас почти както странична субстанция – посветеният на Всеобщия Баща дух фактически се овладява от човека. Но в моронтийния живот духът ще стане истинска част от вашата личност и в продължение на 570 последователни трансформации вие ще извършите възход от материалното към духовното състояние на живота си като създание.

48:1.6 (542.3) In the days of the mortal flesh the divine spirit indwells you, almost as a thing apart — in reality an invasion of man by the bestowed spirit of the Universal Father. But in the morontia life the spirit will become a real part of your personality, and as you successively pass through the 570 progressive transformations, you ascend from the material to the spiritual estate of creature life.

Павел е знаел за съществуването на моронтийните светове и за реалностите на моронтийните материали, защото е писал: „Имат на небесата градивен материал по-добър и непреходен.“ И тези моронтийни материали са реални, буквални, именно както в „града с основи, архитект и строител на който е Бог“. И всяка от тези възхитителни сфери е „една по-добра страна, тоест страна небесна“.

48:1.7 (542.4) Paul learned of the existence of the morontia worlds and of the reality of morontia materials, for he wrote, “They have in heaven a better and more enduring substance.” And these morontia materials are real, literal, even as in “the city which has foundations, whose builder and maker is God.” And each of these marvelous spheres is “a better country, that is, a heavenly one.”

2. УПРАВЛЯВАЩИТЕ МОРОНТИЙНАТА ЕНЕРГИЯ

2. MORONTIA POWER SUPERVISORS

Тези уникални същества контролират само дейността, която е свързана със съответната комбинация от духовни и физически или полуматериални енергии. Техният труд е изцяло посветен на осигуряването на моронтийния прогрес. Това се изразява не толкова в опека над смъртните по време на придобиването на преходния им опит, колкото в това, че те осигуряват прогресиращите моронтийни създания с преходно обкръжение.

48:2.1 (542.5) These unique beings are exclusively concerned with the supervision of those activities which represent a working combination of spiritual and physical or semimaterial energies. They are exclusively devoted to the ministry of morontia progression. Not that they so much minister to mortals during the transition experience, but they rather make possible the transition environment for the progressing morontia creatures. They are the channels of morontia power which sustain and energize the morontia phases of the transition

Те са каналите на моронтийната сила, която поддържа и захранва с енергия моронтийните фази на преходните светове.

Управляващите Моронтийната Енергия са потомци на Майчинския Дух на локалната вселена. Всички те принадлежат примерно към един и същи тип, макар че леко се отличават по своята природа в различните локални творения. Те са създадени за изпълнение на специфични функции и не им е необходима подготовка за изпълнение на техните задължения.

Управляващите Моронтийната Енергия се създават едновременно с пристигането на първия съхранил се смъртен в един от първите обителски светове на локалната вселена. Те се създават на групи по хиляда същества и се класифицират по следния начин:

1. Регулатори на кръгове – 400.

2. Координатори на системи – 200.

3. Планетарни опекуни – 100.

4. Универсални регулатори – 100.

5. Стабилизатори на връзки – 100.

6. Селективни групиращи – 50.

7. Спомагателни регистратори – 50.

Управляващите енергията винаги служат в своята родна вселена. Те се ръководят изключително от съвместната духовна дейност на Вселенския Син и Вселенския Дух, разполагайки в останалото с правото на пълно самоуправление. Те имат свои резиденции във всички първи обителски светове на системата, където се трудят в тясна връзка както с физическите регулатори, така и със серафимите, но в това, което се отнася до проявлението на енергията и използването на духа, те действат в своя собствен свят.

Понякога, като временни попечители, те също така се проявяват във връзка със свръхматериалните явления в еволюционните светове. Но те рядко служат на обитаеми планети; не се трудят те и във висшите подготвителни светове на свръхвселената, тъй като преди всичко са посветени на преходния режим на моронтийния прогрес в локалните вселени.

1. *Регулатори на кръгове.* Тези уникални същества координират физическата и духовна енергия и регулират нейното протичане по разделни канали на моронтийните сфери. Всеки такъв контур е предвиден за една планета – ограничен до един свят. Допълвайки физическите и духовни контури на преходните

worlds.

48:2.2 (542.6) Morontia Power Supervisors are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are fairly standard in design though differing slightly in nature in the various local creations. They are created for their specific function and require no training before entering upon their responsibilities.

48:2.3 (542.7) The creation of the first Morontia Power Supervisors is simultaneous with the arrival of the first mortal survivor on the shores of some one of the first mansion worlds in a local universe. They are created in groups of one thousand, classified as follows:

48:2.4 (542.8) 1. Circuit Regulators... 400

48:2.5 (542.9) 2. System Co-ordinators.. 200

48:2.6 (542.10) 3. Planetary Custodians.. 100

48:2.7 (543.1) 4. Combined Controllers.. 100

48:2.8 (543.2) 5. Liaison Stabilizers... 100

48:2.9 (543.3) 6. Selective Assorters....50

48:2.10 (543.4) 7. Associate Registrars...50

48:2.11 (543.5) The power supervisors always serve in their native universe. They are directed exclusively by the joint spirit activity of the Universe Son and the Universe Spirit but are otherwise a wholly self-governing group. They maintain headquarters on each of the first mansion worlds of the local systems, where they work in close association with both the physical controllers and the seraphim but function in a world of their own as regards energy manifestation and spirit application.

48:2.12 (543.6) They also sometimes work in connection with supermaterial phenomena on the evolutionary worlds as ministers of temporary assignment. But they rarely serve on the inhabited planets; neither do they work on the higher training worlds of the superuniverse, being chiefly devoted to the transition regime of morontia progression in a local universe.

48:2.13 (543.7) 1. *Circuit Regulators.* These are the unique beings who co-ordinate physical and spiritual energy and regulate its flow into the segregated channels of the morontia spheres, and these circuits are exclusively planetary, limited to a single world. The morontia circuits are distinct from, and supplementary to, both physical and

светове, моронтийните контури се отличават както от едните, така и от другите – изискват се усилията на един милион регулатори, за да се осигури енергия даже за такава система обителски светове, каквато е Сатания.

Регулаторите на кръгове инициират такива изменения в материалните енергии, които ги подчиняват на управлението и регулацията на техните партньори. Тези същества са не само регулатори на кръгове, но и енергийни генератори на моронтия. Както динамото очевидно генерира електричество от атмосферата, така и тези живи моронтийни динама изглежда превръщат вездесъщите енергии на пространството в такива материали, които се използват от управляващите моронтийната енергия за създаване на телата и за осигуряване на жизнената дейност на възходящите създания.

2. *Координатори на системи.* Доколкото във всеки моронтиен свят има свой тип моронтийна енергия, на хората е изключително трудно да си представят тези сфери. Но във всяка поредна преходна сфера смъртните ще забелязват последователно изменение на растителния живот, а също така и всичко, което се отнася към моронтийното съществуване – в съответствие с все по-голямата духовност на съхранилото се възходящо създание. Вследствие на такава индивидуализация на енергийните системи на всеки свят действията на координаторите са насочени към съгласуване и съединение на различни енергийни системи в работещо единно цяло, предназначено за обединените сфери на всяка отделна група.

С придвижването от един моронтиен свят към друг възходящите смъртни извършват постепенен прогрес от физическия свят към духовния; с това се определя необходимостта от възходяща последователност на моронтийните сфери и възходяща градация на моронтийните форми.

Когато възходящите създания на обителските светове преминават на сфера с по-висока степен, транспортният серафим ги доставя до посрещащите ги координатори на системи в света с по-високата степен. Тук – в уникалните храмове, са разположени в центъра седемдесет лъчеобразни крила с преходни покои, напомнящи намиращите се в изначалния свят възкресителни зали за смъртните със земен произход – координаторите на системи правят изкусни манипулации, като осъществяват необходимите изменения на формата на създанията. За изпълнение на тези начални изменения на моронтийната форма отиват около седем дни от стандартното време.

spiritual circuits on the transition worlds, and it requires millions of these regulators to energize even a system of mansion worlds like that of Satania.

48:2.14 (543.8) Circuit regulators initiate those changes in material energies which render them subject to the control and regulation of their associates. These beings are morontia power generators as well as circuit regulators. Much as a dynamo apparently generates electricity out of the atmosphere, so do these living morontia dynamos seem to transform the everywhere energies of space into those materials which the morontia supervisors weave into the bodies and life activities of the ascending mortals.

48:2.15 (543.9) 2. *System Co-ordinators.* Since each morontia world has a separate order of morontia energy, it is exceedingly difficult for humans to visualize these spheres. But on each successive transition sphere, mortals will find the plant life and everything else pertaining to the morontia existence progressively modified to correspond with the advancing spiritization of the ascending survivor. And since the energy system of each world is thus individualized, these co-ordinators operate to harmonize and blend such differing power systems into a working unit for the associated spheres of any particular group.

48:2.16 (543.10) Ascending mortals gradually progress from the physical to the spiritual as they advance from one morontia world to another; hence the necessity for providing an ascending scale of morontia spheres and an ascending scale of morontia forms.

48:2.17 (543.11) When mansion world ascenders pass from one sphere to another, they are delivered by the transport seraphim to the receivers of the system co-ordinators on the advanced world. Here in those unique temples at the center of the seventy radiating wings wherein are the chambers of transition similar to the resurrection halls on the initial world of reception for earth-origin mortals, the necessary changes in creature form are skillfully effected by the system co-ordinators. These early morontia-form changes require about seven days of standard time for their accomplishment.

3 . *Планетарни опекуни.* В плана на моронтийните дела всеки моронтиен свят – от обителските сфери до столиците на вселената – се намира под опеката на седемдесет опекуни. Те образуват локален планетарен съвет, притежаващ висша моронтийна власт. Този съвет предоставя на всички възходящи същества, пристигащи в тези сфери, материал за създаването на моронтийни форми и упълномощава такива изменения на форми, които позволяват на възходящото същество да премине на следващата сфера. След преминаването на обителските светове вие ще преминавате от една фаза на моронтиен живот в друга без загуба на съзнание; безсъзнателно състояние съпровожда само ранните превръщания и по-късните преходи от една вселена в друга, а също от Хавона в Рая.

4 . *Универсални регулатори.* Едно такова във висша степен механично същество винаги се намира в центъра на всяка административна единица на моронтийния свят. Универсалният регулатор реагира на въздействието на физически, духовни и моронтийни енергии и ги използва за изпълнение на своите функции. С такова същество винаги са свързани два координатора на системи, четири регулатора на контури, планетарен опекун, стабилизатор на връзки и/или един спомагателен регистратор или селективен групиращ.

5 . *Стабилизатори на връзки.* Тези същества са регулатори на моронтийната енергия в съвкупност с физическите и духовни сили на света. Те осигуряват превръщането на моронтийната енергия в моронтиен материал. Цялата моронтийна структура на съществуване зависи от стабилизаторите. Те забавят оборотите на енергията до това състояние, при което е възможна появата на физически форми. Но аз не разполагам с езикови средства, с помощта на които бих могъл да сравня или опиша действията на такива същества. Те са съвършено недостъпни за човешкото въображение.

6 . *Селективни групиращи.* С придвижването от един тип или фаза на моронтийния свят към друг вас трябва отново да ви приспособяват, да ви настройват на по-високо състояние. С това се занимават селективните групиращи, последователно позволяващи ви да съхранявате синхронност с моронтийния живот.

Макар основните моронтийни форми на живот и вещество да са идентични по цялото протежение от първия обителски свят до последната преходна сфера на вселената, съществува постепенен функционален преход от материалното към духовното. Вашето

48:2.18 (544.1) 3. *Planetary Custodians.* Each morontia world, from the mansion spheres up to the universe headquarters, is in the custody — as regards morontia affairs — of seventy guardians. They constitute the local planetary council of supreme morontia authority. This council grants material for morontia forms to all ascending creatures who land on the spheres and authorizes those changes in creature form which make it possible for an ascender to proceed to the succeeding sphere. After the mansion worlds have been traversed, you will translate from one phase of morontia life to another without having to surrender consciousness. Unconsciousness attends only the earlier metamorphoses and the later transitions from one universe to another and from Havona to Paradise.

48:2.19 (544.2) 4. *Combined Controllers.* One of these highly mechanical beings is always stationed at the center of each administrative unit of a morontia world. A combined controller is sensitive to, and functional with, physical, spiritual, and morontial energies; and with this being there are always associated two system co-ordinators, four circuit regulators, one planetary custodian, one liaison stabilizer, and either an associate registrar or a selective assorter.

48:2.20 (544.3) 5. *Liaison Stabilizers.* These are the regulators of the morontia energy in association with the physical and spirit forces of the realm. They make possible the conversion of morontia energy into morontia material. The whole morontia organization of existence is dependent on the stabilizers. They slow down the energy revolutions to that point where physicalization can occur. But I have no terms with which I can compare or illustrate the ministry of such beings. It is quite beyond human imagination.

48:2.21 (544.4) 6. *Selective Assorters.* As you progress from one class or phase of a morontia world to another, you must be re-keyed or advance-tuned, and it is the task of the selective assorters to keep you in progressive synchrony with the morontia life.

48:2.22 (544.5) While the basic morontia forms of life and matter are identical from the first mansion world to the last universe transition sphere, there is a functional progression which gradually extends from the material to the spiritual. Your adaptation to this basically uniform but

приспособяване към това принципно единно, но последователно развиващо се и одухотворяемо творение се осъществява за сметка на такава селективна настройка. Тази регулировка на личностния механизъм е равносилна на ново творение, макар че вие съхранявате предишната си моронтийна форма.

Вие можете нееднократно да бъдете проверявани от тези инспектори и щом се открие необходимият духовен прогрес, те с радост ще ви утвърдят в по-съвършен статут. Такива последователни изменения се проявяват във видоизменени реакции на моронтийното обкръжение, например, изменена потребност от хранене, а и в много други лични навици.

Освен това селективните групиращи оказват огромна помощ при формирането на групи моронтийни личности за обучение, преподаване и други цели. Те притежават природния дар да посочват тези, които са способни по най-добрия начин да действат в условия на временно сътрудничество.

7 . *Спомагателни регистратори.* Моронтийният свят притежава собствени регистратори, които заедно с духовните архивариуси осъществяват контрол и съхранение на архивната и друга информация, присъща на моронтийните творения. Моронтийните архиви са достъпни за всички категории личности.

Всички преходни моронтийни сфери също са достъпни и за материални, и за духовни същества. Като моронтийни прогресори вие ще запазите пълна връзка с материалния свят и материалните личности и едновременно все по-добре ще виждате духовни същества и все по-активно ще общувате с тях и към времето на прощаване с моронтийния режим ще се запознаете с всички категории духове, с изключение на някои висши типове – такива като Единичните Посланици.

successively advancing and spiritizing creation is effected by this selective re-keying. Such an adjustment in the mechanism of personality is tantamount to a new creation, notwithstanding that you retain the same morontia form.

48:2.23 (544.6) You may repeatedly subject yourself to the test of these examiners, and as soon as you register adequate spiritual achievement, they will gladly certify you for advanced standing. These progressive changes result in altered reactions to the morontia environment, such as modifications in food requirements and numerous other personal practices.

48:2.24 (544.7) The selective assorters are also of great service in the grouping of morontia personalities for purposes of study, teaching, and other projects. They naturally indicate those who will best function in temporary association.

48:2.25 (544.8) 7. *Associate Registrars.* The morontia world has its own recorders, who serve in association with the spirit recorders in the supervision and custody of the records and other data indigenous to the morontia creations. The morontia records are available to all orders of personalities.

48:2.26 (545.1) All morontia transition realms are accessible alike to material and spirit beings. As morontia progressors you will remain in full contact with the material world and with material personalities, while you will increasingly discern and fraternize with spirit beings; and by the time of departure from the morontia regime, you will have seen all orders of spirits with the exception of a few of the higher types, such as Solitary Messengers.

3. МОРОНТИЙНИТЕ СПЪТНИЦИ

Това войнство на обителските и моронтийни светове е представено от потомците на Майчинския Дух на локалната вселена. От век на век те се създават на групи от по сто хиляди и понастоящем в Небадон има повече от седемдесет милиарда от тези уникални същества.

Моронтийните Спътници преминават подготовка под ръководството на Мелхиседек на специална планета близо до Салвингтон; те не се обучават в централните училища на

3. MORONTIA COMPANIONS

48:3.1 (545.2) These hosts of the mansion and morontia worlds are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are created from age to age in groups of one hundred thousand, and in Nebadon there are at present over seventy billion of these unique beings.

48:3.2 (545.3) Morontia Companions are trained for service by the Melchizedeks on a special planet near Salvington; they do not pass through the central Melchizedek schools. In service they range

Мелхиседек. Тяхната служба обхваща широк кръг сфери – от първите обителски светове на системите до висшите образователни сфери на Салвингтон, но тези същества рядко се срещат на обитаеми планети. Те служат под общото ръководство на Божиите Синове, непосредствено подчинявайки се на Мелхиседек.

В една локална вселена има десет хиляди резиденции на Моронтийни Спътници – по една във всеки от първите обителски светове на локалните системи. Тази категория се ползва от правото на почти пълно самоуправление и като цяло представлява група разумни и предани същества; но известни са случаи, когато вследствие прискърбни метежи на небесни същества те са се отклонявали от пътя на истината. Хиляди от тези полезни създания са били загубени в течение на бунта на Луцифер в Сатания. Понастоящем вашата локална система разполага с пълна квота от такива същества, при което едва неотдавна са били попълнени загубите, предизвикани от бунта на Луцифер.

Съществуват два различни типа Моронтийни Спътници – активен и пасивен, но в останалото те притежават еднакъв статут. Те не са полови създания, но проявяват трогателно прекрасно чувство по отношение един към друг. И макар че в материален (човешки) смисъл тях едва ли можем да ги наречем ваши другари, в йерархиите на създадените същества те са крайно близки до човешките раси. Най-близки до вас са промеждутъчните създания на световете; следват моронтийните херувими и след тях – Моронтийните Спътници.

Тези спътници са трогателно нежни и очарователно общителни същества. Те притежават ярко изразени личности и, срещайки ги в обителските светове и научавайки се да ги познавате като клас, вие бързо ще започнете да различавате техните индивидуални черти. Всички смъртни си приличат един на друг и в същото време всеки от вас притежава характерна и узнаваема личност.

Някаква представа за характера на труда на тези Моронтийни Спътници може да се получи от следната класификация на тяхната дейност в локалната система:

1. *Хранителите на странстващите* не получават специални задачи в своето общуване с моронтийните прогресори. Тези спътници са отговорни за целия моронтиен път и затова координират дейността на всички останали моронтийни и преходни помощници.

2. *Спътници, посрещащи*

from the lowest mansion worlds of the systems to the highest study spheres of Salvington, but they are seldom encountered on the inhabited worlds. They serve under the general supervision of the Sons of God and under the immediate direction of the Melchizedeks.

48:3.3 (545.4) The Morontia Companions maintain ten thousand headquarters in a local universe — on each of the first mansion worlds of the local systems. They are almost wholly a self-governing order and are, in general, an intelligent and loyal group of beings; but every now and then, in connection with certain unfortunate celestial upheavals, they have been known to go astray. Thousands of these useful creatures were lost during the times of the Lucifer rebellion in Satania. Your local system now has its full quota of these beings, the loss of the Lucifer rebellion having only recently been made up.

48:3.4 (545.5) There are two distinct types of Morontia Companions; one type is aggressive, the other retiring, but otherwise they are equal in status. They are not sex creatures, but they manifest a touchingly beautiful affection for one another. And while they are hardly companionate in the material (human) sense, they are very close of kin to the human races in the order of creature existence. The midway creatures of the worlds are your nearest of kin; then come the morontia cherubim, and after them the Morontia Companions.

48:3.5 (545.6) These companions are touchingly affectionate and charmingly social beings. They possess distinct personalities, and when you meet them on the mansion worlds, after learning to recognize them as a class, you will soon discern their individuality. Mortals all resemble one another; at the same time each of you possesses a distinct and recognizable personality.

48:3.6 (545.7) Something of an idea of the nature of the work of these Morontia Companions may be derived from the following classification of their activities in a local system:

48:3.7 (545.8) 1. *Pilgrim Guardians* are not assigned to specific duties in their association with the morontia progressors. These companions are responsible for the whole of the morontia career and are therefore the co-ordinators of the work of all other morontia and transition ministers.

48:3.8 (546.1) 2. *Pilgrim Receivers and Free*

странстващите, и свободни компаньони. Към тази група се отнасят съществата, в чието общество се оказват новопристигналите в обителските светове. Един от тях задължително ще ви посрещне при пробуждането ви от първия преходен сън на времето в изначалния обителски свят – възкресението в моронтийния живот след смъртта в плът. Започвайки от официалното приветствие при пробуждането ви и чак до този ден, когато вие напуснете локалната вселена като дух първа степен, тези Моронтийни Спътници неизменно ще бъдат редом с вас.

Associators. These are the social companions of the new arrivals on the mansion worlds. One of them will certainly be on hand to welcome you when you awaken on the initial mansion world from the first transit sleep of time, when you experience the resurrection from the death of the flesh into the morontia life. And from the time you are thus formally welcomed on awakening to that day when you leave the local universe as a first-stage spirit, these Morontia Companions are ever with you.

Спътниците не се прикрепват към индивидите за постоянно. Случва се и така, че няколко спътника се сменят един друг в течение на пребиването на възходящия смъртен в един от обителските или по-висши светове, и обратно – случва се така, че възходящото създание задълго остава без спътник. Всичко зависи от необходимостта от спътници и от тяхното наличие.

48:3.9 (546.1) Companions are not assigned permanently to individuals. An ascending mortal on one of the mansion or higher worlds might have a different companion on each of several successive occasions and again might go for long periods without one. It would all depend on the requirements and also on the supply of companions available.

3 . *Приемащи небесните посетители.* Тези милосърдни създания развличат свръхчовешките групи от стажанти и други небесни същества, намиращи се в преходните светове. На вас ще ви бъдат предоставени всички възможности да пътешествате в пределите на всяка емпирично достигната сфера. Посетителите се допускат на всички обитаеми планети – даже на тези, които се намират в изолация.

48:3.10 (546.1) 3. *Hosts to Celestial Visitors.* These gracious creatures are dedicated to the entertainment of the superhuman groups of student visitors and other celestials who may chance to sojourn on the transition worlds. You will have ample opportunity to visit within any realm you have experientially attained. Student visitors are allowed on all inhabited planets, even those in isolation.

4 . *Координатори и управляващи връзката.* Тези спътници са призвани да подпомагат моронтийното общуване и да предотвратяват объркването. Те са наставниците в областта на общественото поведение и моронтийния прогрес, организиращи класове и други групови дейности на възходящите смъртни. В разпореждане на тези същества има обширни области, където те събират своите ученици. От време на време те поръчват необходимото оформление за своите програми при небесните творци и управляващите реверсията. С вашето придвижване напред вие ще установите близки отношения с тези спътници и много ще се привържете към двете групи. Случаят ще реши дали ще имате работа с активен или с пасивен тип спътник.

48:3.11 (546.1) 4. *Co-ordinators and Liaison Directors.* These companions are dedicated to the facilitation of morontia intercourse and to the prevention of confusion. They are the instructors of social conduct and morontia progress, sponsoring classes and other group activities among the ascending mortals. They maintain extensive areas wherein they assemble their pupils and from time to time make requisition on the celestial artisans and the reversion directors for the embellishment of their programs. As you progress, you will come in intimate contact with these companions, and you will grow exceedingly fond of both groups. It is a matter of chance as to whether you will be associated with an aggressive or a retiring type of companion.

5. *Устни и писмени преводачи.* На ранния етап от моронтийния път вие често ще прибягвате към помощта на устни и писмени преводачи. Тези лингвисти на сферите владеят всички езици на локалната вселена. Усвояването на нови езици няма да бъде автоматично: вие ще учите езиците до голяма степен така, както правите това в своя свят, и

48:3.12 (546.1) 5. *Interpreters and Translators.* During the early mansonia career you will have frequent recourse to the interpreters and the translators. They know and speak all the tongues of a local universe; they are the linguists of the realms.

тези блестящи същества ще ви преподават езици.

Първият език, който ви предстои да усвоите в обителските светове, ще стане езикът на Сатания, а след него – езикът на Небадон. В периода за обучение на тези нови езици Моронтийните Спътници ще бъдат ваши умели и търпеливи преводачи. Никога, в нито един от тези светове вие няма да срещнете посетител, за разговора с когото да не можете да се възползвате от преводаческите услуги на един от Моронтийните Спътници.

6 . *Ръководители на екскурзии и реверсия.* Тези спътници ще ви съпровождат в течение на по-продължителните пътешествия в столичната сфера и окръжаващите светове за преходна култура. Те планират, съпровождат и контролират всички подобни индивидуални и групови екскурзии в системните светове за образование и култура.

7 . *Пазители на региони и постройки.* Материалните и моронтийни структури също стават все по-съвършени и великолепни с вашето придвижване в моронтийните сфери. Както индивидуално, така и в групи ви се позволява да внасяте някои изменения в обителите, предназначени като резиденции за пребиваване в различните обителски светове. Много видове дейности в тези сфери стават в открити, оградени места, имащи формата на разнообразни кръгове, квадрати и триъгълници. Повечето структури на обителските светове нямат покриви, представлявайки ограждения, великолепно изпълнени и изискано украсени съоръжения. Климатичните и други физически условия в архитектурните светове правят покрива напълно ненужен.

Тези попечители на преходните сфери за възходящ живот са превъзходни управляващи моронтийната дейност. За това са и създадени и чак до реализацията на Висшето Същество тези създания ще останат Моронтийни Спътници; те никога не изпълняват други задачи.

С утвърждаването на системите и вселените в светлината и живота все по-голям брой обителски светове спират да функционират като преходни сфери за моронтийна подготовка. Все повече и повече завършили пристъпват към своя нов режим на подготовка, който очевидно е призван да пренесе космическото съзнание от днешното ниво на голямата вселена на ниво бъдещите вселени на външното пространство. На Моронтийните Спътници им предстои все по-активно да действат в сътрудничество със

48:3.13 (546.1) You will not acquire new languages automatically; you will learn a language over there much as you do down here, and these brilliant beings will be your language teachers. The first study on the mansion worlds will be the tongue of Satania and then the language of Nebadon. And while you are mastering these new tongues, the Morontia Companions will be your efficient interpreters and patient translators. You will never encounter a visitor on any of these worlds but that some one of the Morontia Companions will be able to officiate as interpreter.

48:3.14 (546.1) 6. *Excursion and Reversion Supervisors.* These companions will accompany you on the longer trips to the headquarters sphere and to the surrounding worlds of transition culture. They plan, conduct, and supervise all such individual and group tours about the system worlds of training and culture.

48:3.15 (546.1) 7. *Area and Building Custodians.* Even the material and morontia structures increase in perfection and grandeur as you advance in the mansonia career. As individuals and as groups you are permitted to make certain changes in the abodes assigned as headquarters for your sojourn on the different mansion worlds. Many of the activities of these spheres take place in the open enclosures of the variously designated circles, squares, and triangles. The majority of the mansion world structures are roofless, being enclosures of magnificent construction and exquisite embellishment. The climatic and other physical conditions prevailing on the architectural worlds make roofs wholly unnecessary.

48:3.16 (547.1) These custodians of the transition phases of ascendant life are supreme in the management of morontia affairs. They were created for this work, and pending the factualization of the Supreme Being, always will they remain Morontia Companions; never do they perform other duties.

48:3.17 (547.2) As systems and universes are settled in light and life, the mansion worlds increasingly cease to function as transition spheres of morontia training. More and more the finaliters institute their new training regime, which appears to be designed to translate the cosmic consciousness from the present level of the grand universe to that of the future outer universes. The Morontia Companions are destined to function increasingly in association with the finaliters and in numerous other realms not at present revealed on Urantia.

завършващите, точно както и в много други светове, които все още не са разкрити на Урантия.

Както можете да предположите, тези същества вероятно ще направят много за това, да ви хареса пребиваването в обителските светове, независимо дали то е кратко или продължително. Вие ще се радвате на общуването с тях по целия път чак до Салвингтон. Строго погледнато, те не представляват съществено значение за вашия опит по съхраняването на живота. Вие бихте могли да достигнете Салвингтон и без тях, но те много щяха да ви липсват. Те са личностен разкош по възходящия път в локалната вселена.

48:3.18 (547.3) You can forecast that these beings are probably going to contribute much to your enjoyment of the mansion worlds, whether your sojourn is to be long or short. And you will continue to enjoy them all the way up to Salvington. They are not, technically, essential to any part of your survival experience. You could reach Salvington without them, but you would greatly miss them. They are the personality luxury of your ascending career in the local universe.

4. УПРАВЛЯВАЩИТЕ РЕВЕРСИЯТА

Радостта, веселието и еквивалентът на усмивката са така универсални, както и музиката. Съществуват морантийни и духовни аналози на веселието и смеха. Възходящият живот почти поравно се дели на труд и отдих – свобода от изпълнението на задачи.

Небесният отдих и свръхчовешкият хумор съществено се отличават от своите човешки аналози, но всички ние всъщност се отдаваме и на едното, и на другото; отдихът и хуморът действително ни позволяват в нашето състояние да постигнем почти това, което идеалният хумор може да направи за вас на Урантия. Морантийните Спътници са умели организатори на отдиха и използват във висша степен изкусната помощ на Управляващите реверсията.

Възможно е да ви бъде най-лесно да разберете труда на управляващите реверсията, сравнявайки ги с най-добрите урантийски хумористи, макар че такава съпоставка би била твърде вулгарен и неудачен опит да се създаде представа за функциите на тези отговарящи за разнообразието и развлечението същества – попечителите на възвишения хумор на морантийните и духовни сфери.

При обсъждането на духовния хумор позволете ми отначало да кажа какво той *не е.* В духовната шега никога няма този привкус, който се появява при акцентиране върху нещастията на слаби и заблудили се. Също така тя никога не може да бъде богохулна по отношение на праведността и блаженството на божествеността. Нашият хумор обхваща три общи нива на възприятия:

1 . *Шеги, свързани със спомени.* Шеги, възникващи при спомени на епизоди от

4. THE REVERSION DIRECTORS

48:4.1 (547.4) Joyful mirth and the smile-equivalent are as universal as music. There is a morontial and a spiritual equivalent of mirth and laughter. The ascendant life is about equally divided between work and play — freedom from assignment.

48:4.2 (547.5) Celestial relaxation and superhuman humor are quite different from their human analogues, but we all actually indulge in a form of both; and they really accomplish for us, in our state, just about what ideal humor is able to do for you on Urantia. The Morontia Companions are skillful play sponsors, and they are most ably supported by the reversion directors.

48:4.3 (547.6) You would probably best understand the work of the reversion directors if they were likened to the higher types of humorists on Urantia, though that would be an exceedingly crude and somewhat unfortunate way in which to try to convey an idea of the function of these directors of change and relaxation, these ministers of the exalted humor of the morontia and spirit realms.

48:4.4 (547.7) In discussing spirit humor, first let me tell you what it is *not.* Spirit jest is never tinged with the accentuation of the misfortunes of the weak and erring. Neither is it ever blasphemous of the righteousness and glory of divinity. Our humor embraces three general levels of appreciation:

48:4.5 (547.8) 1. *Reminiscent jests.* Quips growing out of the memories of past episodes in one's

миналото, свързани с преживени сражения, борби, а понякога страх, често с нелепо и детинско безпокойство. За нас този вид хумор произтича от дълбоко вкоренилите се способности да се обръщаме към паметта в търсене на такъв материал, който би помогнал да облекчи товара на настоящето, украсявайки го с веселие.

experience of combat, struggle, and sometimes fearfulness, and ofttimes foolish and childish anxiety. To us, this phase of humor derives from the deep-seated and abiding ability to draw upon the past for memory material with which pleasantly to flavor and otherwise lighten the heavy loads of the present.

2 . *Текущ хумор.* Безсмислеността на много от това, което предизвиква в нас дълбоко безпокойство, радостта от разбирането на незначителността на много от нашите сериозни лични тревоги. Ние най-високо ценим тази страна на хумора тогава, когато с негова помощ най-добре от всичко ни се отдава да разсеем тревогите от настоящето за сметка на увереността в бъдещето.

48:4.6 (548.1) 2. *Current humor.* The senselessness of much that so often causes us serious concern, the joy at discovering the unimportance of much of our serious personal anxiety. We are most appreciative of this phase of humor when we are best able to discount the anxieties of the present in favor of the certainties of the future.

3. *Радост от предвиждане.* Вероятно на смъртните няма да е лесно да си представят този аспект на хумора, но ние действително получаваме особено наслаждение от увереността в това, че «всичко действа за благото» на духовете и моронтийците, точно както и смъртните. Тази страна на небесния хумор произтича от вярата в преданата свръхопека на тези, които са по-високо от нас, а също в божественото постоянство на нашите Висши Ръководители.

48:4.7 (548.2) 3. *Prophetic joy.* It will perhaps be difficult for mortals to envisage this phase of humor, but we do get a peculiar satisfaction out of the assurance “that all things work together for good” — for spirits and morontians as well as for mortals. This aspect of celestial humor grows out of our faith in the loving overcare of our superiors and in the divine stability of our Supreme Directors.

Но действащите в световете Управляващи реверсията не се ограничават само с описание на висшия хумор на различните категории разумни същества; те също така ръководят и отдиха – духовния отдих и моронтийните развлечения.

48:4.8 (548.3) But the reversion directors of the realms are not concerned exclusively with depicting the high humor of the various orders of intelligent beings; they are also occupied with the leadership of diversion, spiritual recreation and morontia entertainment. And in this connection they have the hearty co-operation of the celestial artisans.

И в това активно им помагат небесните творци.

48:4.9 (548.4) The reversion directors themselves are not a created group; they are a recruited corps embracing beings ranging from the Havona natives down through the messenger hosts of space and the ministering spirits of time to the morontia progressors from the evolutionary worlds. All are volunteers, giving themselves to the work of assisting their fellows in the achievement of thought change and mind rest, for such attitudes are most helpful in recuperating depleted energies.

Но самите Управляващи реверсията не са създадена група; те представляват корпус от същества, набирани измежду местните на Хавона, войнствата на посланиците на пространството и попечителските духове на времето, чак до моронтийните прогресори от еволюционните светове. Всички те са доброволци, които посвещават себе си на помощ на своите събратя в постигането на промяна на мислите и отдих за разума, което прекрасно спомага за възстановяване на енергийните загуби.

48:4.10 (548.5) When partially exhausted by the efforts of attainment, and while awaiting the reception of new energy charges, there is agreeable pleasure in living over again the enactments of other days and ages. *The early experiences of the race or the order are restful to reminisce.* And that is exactly why these artists are called reversion directors — they assist in reverting the memory to a former state of development or to a less experienced status of being.

Докато изпитваш частична умора вследствие усилията, изразходвани при възхода, а също и в очакване на приема на нови заряди енергия, може с удоволствие да се предадеш на повторно преживяване на събития от други времена и епохи. *Спомените за предишния опит раси или категории донасят успокоение.* Именно затова такива майстори се наричат Управляващи реверсията: те помагат паметта на съществото да се върне към предишното ниво на неговото развитие или към отличаващо се с по-малко опит състояние.

48:4.11 (548.6) All beings enjoy this sort of reversion except those who are inherent Creators, hence automatic self-rejuvenators, and certain highly specialized types of creatures, such as the power centers and the physical controllers, who are always and eternally thoroughly businesslike in all their reactions. These periodic releases from the tension of functional duty are a regular part of life on all worlds throughout the universe of universes but not on the Isle of Paradise. Beings indigenous to the central abode are incapable of depletion and are not, therefore, subject to re-energizing. And with such beings of eternal Paradise perfection there can be no such reversion to evolutionary experiences.

Такава реверсия използват всички същества освен изконни Създатели, тоест автоматически самовъзстановители, а също така и някои във висша степен специализирани типове създания – такива като енергийните центрове и физическите регулатори, които съхраняват неизменна, вечна деловитост във всички свои действия. Периодичното снемане на напрежението, присъщо на изпълнението на функционалните задължения, е обичайна страна на живот във всички светове от вселената на вселените, освен на Райския Остров. Местните същества от централната обител са неспособни да се изтощават и затова не възстановяват своите енергийни запаси. За такива същества, притежаващи вечното съвършенство на Рая, подобно връщане към еволюционния опит е невъзможно.

48:4.12 (548.7) Most of us have come up through lower stages of existence or through progressive levels of our orders, and it is refreshing and in a measure amusing to look back upon certain episodes of our early experience. There is a restfulness in the contemplation of that which is old to one's order, and which lingers as a memory possession of the mind. The future signifies struggle and advancement; it bespeaks work, effort, and achievement; but the past savors of things already mastered and achieved; contemplation of the past permits of relaxation and such a carefree review as to provoke spirit mirth and a morontia state of mind verging on merriment.

Повечето от нас са преминали през низшите стадии на битието или през нарастващите нива от своята категория и обръщането към някои минали епизоди на своето ранно съществуване възстановява силите ни и в определена степен ни развлича. Има някакво успокоение в съзерцанието на предишния опит на своята категория, който остава принадлежност на паметта на разума. Бъдещето означава борба и прогрес; то предвещава труд, усилие и постижение; но миналото носи чертите на това, което вече е усвоено и постигнато; съзерцанието на миналото позволява да се отпуснеш и предадеш на безгрижно наблюдение, пробуждащо духовна радост, и това моронтийно състояние на разума, което граничи с веселие.

48:4.13 (548.8) Even mortal humor becomes most hearty when it depicts episodes affecting those just a little beneath one's present developmental state, or when it portrays one's supposed superiors falling victim to the experiences which are commonly associated with supposed inferiors. You of Urantia have allowed much that is at once vulgar and unkind to become confused with your humor, but on the whole, you are to be congratulated on a comparatively keen sense of humor. Some of your races have a rich vein of it and are greatly helped in their earthly careers thereby. Apparently you received much in the way of humor from your Adamic inheritance, much more than was secured of either music or art.

Даже хуморът на смъртните става крайно сърдечен, когато с негова помощ се описват случаи, засягащи тези, които се намират на малко по-ниско от сегашното ниво на развитие на разказвача; или когато се изобразяват предполагаеми висшестоящи по отношение към разказващия същества, които стават

48:4.14 (549.1) All Satania, during times of play, those times when its inhabitants refreshingly resurrect the memories of a lower stage of existence, is edified by the pleasant humor of a corps of reversion directors from Urantia. The sense of celestial humor we have with us always, even when engaged in the most difficult of assignments.

жертва на събития, обикновено свързвани с тези, които обичайно са асоциирани с по-ниско положение. Вие, обитателите на Урантия, сте допуснали във вашия хумор много от това, което е едновременно вулгарно и недобро, но като цяло трябва да ви поздравим: вие притежавате относително остро чувство за хумор. Добрата хумористична жилка на някои от вашите раси им оказва огромна помощ в техния земен път. Очевидно е, че в областта на хумора вие сте наследили много от Адам – много повече от това, което е оцеляло от музиката и изобразителното изкуство.

It helps to avoid an overdevelopment of the notion of one's self-importance. But we do not give rein to it freely, as you might say, "have fun," except when we are in recess from the serious assignments of our respective orders.

В свободното време – време, когато обитателите на Сатания възраждат благодатните спомени за един от предишните етапи на съществуване – хуморът на Урантийския корпус Управляващи реверсията носи полза на цялата Сатания. Чувството за небесния хумор не ни напуска даже тогава, когато изпълняваме най-сложните задачи. То помага да се избягва прекомерното развитие на представата за собствена значимост. Но ние не му даваме воля – както бихте казали вие, не се „веселим", с изключение на тези случаи, когато сме свободни от изпълнение на сериозни поръчения в своите категории.

48:4.15 (549.2) When we are tempted to magnify our self-importance, if we stop to contemplate the infinity of the greatness and grandeur of our Makers, our own self-glorification becomes sublimely ridiculous, even verging on the humorous. One of the functions of humor is to help all of us take ourselves less seriously. *Humor is the divine antidote for exaltation of ego.*

Когато ни изкушава да се възнесем в самомнение, то стига ни само да се замислим за безкрайното величие и благородство на нашите Творци – и самовъзхваляването става във висша степен смешно, придобивайки даже хумористични черти. Една от функциите на хумора е да помогне на всички нас да се отнасяме към себе си по-малко сериозно. *Хуморът е божествената противоотрова против самовъзвеличаването на егото.*

48:4.16 (549.3) The need for the relaxation and diversion of humor is greatest in those orders of ascendant beings who are subjected to sustained stress in their upward struggles. The two extremes of life have little need for humorous diversions. Primitive men have no capacity therefor, and beings of Paradise perfection have no need thereof. The hosts of Havona are naturally a joyous and exhilarating assemblage of supremely happy personalities. On Paradise the quality of worship obviates the necessity for reversion activities. But among those who start their careers far below the goal of Paradise perfection, there is a large place for the ministry of the reversion directors.

Най-голяма потребност от съпътстващия хумора отдих и развлечения изпитват тези категории възходящи същества, които се подлагат на продължителен стрес поради напрежението, свързано с възхода. Двете полярни състояния на живота малко се нуждаят от хумористични развлечения: примитивният човек е неспособен на това, а съществата с Райско съвършенство нямат нужда от това. По силата на своите природни качества обитателите на Хавона са весело и радостно събрание на във висша степен щастливи личности. В Рая характерът на поклонението отстранява необходимостта от възстановяване. Но помощта на Управляващите реверсията играе голяма роля в живота на тези, чийто път към Райското съвършенство започва далеч в низините.

48:4.17 (549.4) The higher the mortal species, the greater the stress and the greater the capacity for humor as well as the necessity for it. In the spirit world the opposite is true: The higher we ascend, the less the need for the diversions of reversion experiences. But proceeding down the scale of spirit life from Paradise to the seraphic hosts, there is an increasing need for the mission of mirth and the ministry of merriment. Those beings who most need the refreshment of periodic reversion to the intellectual status of previous experiences are the higher types of the human species, the morontians, angels, and the Material Sons, together with all similar types of personality.

Колкото по-високо е нивото на развитието на смъртното създание, толкова по-силно е напрежението и толкова по-висока е неговата способност за хумор, точно както и необходимостта от него. В света на духа всичко е обратно: колкото по-високо се възнасяме, толкова по-малко се нуждаем от разтоварване за сметка на реверсия. Но спускайки се от Рая надолу по духовната стълбица към серафическите войнства, ние откриваме все по-голяма потребност от тази мисия на радост и тази помощ на веселието. Съществата, повече от другите нуждаещи се от отдиха на периодическото връщане към предишния си интелектуален статут, се отнасят към висшите типове хора, морантийци, ангели и Материални Синове, заедно с всички сходни типове личности.

Хуморът трябва да изпълнява функцията на автоматичен предпазен клапан, предотвратяващ образуването на прекомерно налягане поради еднообразността на продължителното и задълбочено самосъзерцание, с които се съпровожда интензивният стремеж към еволюционен прогрес и високи постижения. Покрай това хуморът намалява шока от неочакваното въздействие на факта или истината – суровия, непреклонен факт и гъвкавата, вечно жива истина. Смъртната личност, никога незнаеща с какво й предстои да се сблъска, благодарение на хумора бързо постига неочаквания характер на ситуацията – вижда същността и прониква в дълбинния смисъл, било то факт или истина. Макар че хуморът на Урантия е изключително примитивен и абсолютно лишен от артистичност, той все пак служи на важна цел, като запазва здравето, избавя от емоционалния стрес и с това предотвратява пагубното нервно напрежение и излишно сериозно самосъзерцание. Хуморът и отдихът – развлечението, никога не отразяват стремежите в бъдещето; те винаги са отражение на миналото. Така и сега, в своето сегашно състояние на Урантия, вие винаги чувствате прилив на сили, когато за кратко време можете да се отвлечете от нови и по-високи интелектуални усилия и да се върнете към по-простите занимания на своите предци.

Принципите за отдих на урантийците са философски основателни и продължават да се прилагат в течение на вашия възходящ живот през кръговете на Хавона, чак до вечните брегове на Рая. Като възходящо създание вие притежавате лична памет за всички предишни и по-долу стоящи етапи на битието и без такава индивидуална памет за миналото не би имало основания за хумора в настоящето – било то гръмкият смях на смъртните или веселието на морантийците. Именно споменът

48:4.18 (549.5) Humor should function as an automatic safety valve to prevent the building up of excessive pressures due to the monotony of sustained and serious self-contemplation in association with the intense struggle for developmental progress and noble achievement. Humor also functions to lessen the shock of the unexpected impact of fact or of truth, rigid unyielding fact and flexible ever-living truth. The mortal personality, never sure as to which will next be encountered, through humor swiftly grasps — sees the point and achieves insight — the unexpected nature of the situation be it fact or be it truth.

48:4.19 (549.6) While the humor of Urantia is exceedingly crude and most inartistic, it does serve a valuable purpose both as a health insurance and as a liberator of emotional pressure, thus preventing injurious nervous tension and overserious self-contemplation. Humor and play — relaxation — are never reactions of progressive exertion; always are they the echoes of a backward glance, a reminiscence of the past. Even on Urantia and as you now are, you always find it rejuvenating when for a short time you can suspend the exertions of the newer and higher intellectual efforts and revert to the more simple engagements of your ancestors.

48:4.20 (550.1) The principles of Urantian play life are philosophically sound and continue to apply on up through your ascending life, through the circuits of Havona to the eternal shores of Paradise. As ascendant beings you are in possession of personal memories of all former and lower existences, and without such identity memories of the past there would be no basis for the humor of the present, either mortal laughter or morontia mirth. It is this recalling of past experiences that provides the basis for present diversion and

за опита от миналото става основа на днешните развлечения и забави. Така вие ще получавате удоволствие от небесните еквиваленти на вашия земен хумор за цялото време на своя дълъг моронтиен, а след това все по-духовен път. И благодарение на тази частица на Бога (Настройчика), която става вечна част от личността на възходящото създание, в радостната експресия, както и в духовния смях на възходящите смъртни на времето и пространството, се появява оттенък на божественост.

amusement. And so you will enjoy the celestial equivalents of your earthly humor all the way up through your long morontia, and then increasingly spiritual, careers. And that part of God (the Adjuster) which becomes an eternal part of the personality of an ascendant mortal contributes the overtones of divinity to the joyous expressions, even spiritual laughter, of the ascending creatures of time and space.

5. УЧИТЕЛИТЕ В ОБИТЕЛСКИТЕ СВЕТОВЕ

Учителите на Обителските Светове представляват група от вече оставени [от ръководителя си – б.р.], но прославени херувими и сановими. Когато странстващ на времето се възвисява от изпитателните светове на пространството към обителските и свързаните с тях светове за моронтийна подготовка, той пристига съпровождан от своя личен или групов серафим – хранителя на съдбата. В световете на смъртното съществуване серафимите използват услугите на изкусни помощници – херувими и сановими; но когато смъртният подопечен се освобождава от връзките на плътта и тръгва по пътя на възхода, когато започва следматериалният – или моронтиен – то живот, съпровождащият серафим не се нуждае повече от помощта на своите бивши заместници – херувима и сановима.

Тези оставени помощници на опекунстващия серафим често се призовават в столицата на вселената, където се приемат в съкровените обятия на Майчинския Дух на Вселената, след което отиват в подговителните сфери на системата като Учители на Обителските Светове. Тези учители често посещават материалните светове, а тяхната дейност обхваща както низшите обителски светове, така и висшите образователни сфери, свързани със столицата на вселената. По своя собствена инициатива те могат да се върнат към предишните си задължения, изпълнявани съвместно с попечителските серафими.

В Сатания съществуват много милиарди такива учители и техният брой постоянно расте, тъй като в повечето случаи, когато серафим се насочи към центъра, съпровождайки слелия се с Настройчика си смъртен, както херувимът, така и сановимът биват оставяни в системата.

Учителите на Обителските Светове, както и много други възпитатели, получават задачи

5. THE MANSION WORLD TEACHERS

48:5.1 (550.2) The Mansion World Teachers are a corps of deserted but glorified cherubim and sanobim. When a pilgrim of time advances from a trial world of space to the mansion and associated worlds of morontia training, he is accompanied by his personal or group seraphim, the guardian of destiny. In the worlds of mortal existence the seraphim is ably assisted by cherubim and sanobim; but when her mortal ward is delivered from the bonds of the flesh and starts out on the ascendant career, when the postmaterial or morontia life begins, the attending seraphim has no further need of the ministrations of her former lieutenants, the cherubim and sanobim.

48:5.2 (550.3) These deserted assistants of the ministering seraphim are often summoned to universe headquarters, where they pass into the intimate embrace of the Universe Mother Spirit and then go forth to the system training spheres as Mansion World Teachers. These teachers often visit the material worlds and function from the lowest mansion worlds on up to the highest of the educational spheres connected with the universe headquarters. Upon their own motion they may return to their former associative work with the ministering seraphim.

48:5.3 (550.4) There are billions upon billions of these teachers in Satania, and their numbers constantly increase because, in the majority of instances, when a seraphim proceeds inward with an Adjuster-fused mortal, both a cherubim and a sanobim are left behind.

48:5.4 (550.5) Mansion World Teachers, like most of the other instructors, are commissioned by the

от Мелхиседек. Те се намират под общото наблюдение на Моронтийните Спътници, но като индивиди и учители те се подчиняват на същества, изпълняващи задълженията на директори на училищата или сферите, в които те могат да се трудят като възпитатели.

Melchizedeks. They are generally supervised by the Morontia Companions, but as individuals and as teachers they are supervised by the acting heads of the schools or spheres wherein they may be functioning as instructors.

Както когато са били прикрепени към серафими, тези високоразвити херувими обикновено се трудят по двойки. По своята същност те са много близки до моронтийния тип битие; на тези учители на възходящите смъртни е присъща благожелателност и те осъществяват във висша степен ефективно ръководство на програмата на обителските светове и образователната система на моронтия.

48:5.5 (550.6) These advanced cherubim usually work in pairs as they did when attached to the seraphim. They are by nature very near the morontia type of existence, and they are inherently sympathetic teachers of the ascending mortals and most efficiently conduct the program of the mansion world and morontia educational system.

В училищата на моронтийния живот тези учители прекарват индивидуални, групови, класни и масови занятия. В обителските светове такива училища са организирани в три общи групи с по сто разновидности във всяка: училища по мисли, училища по чувства и училища по дела. Когато достигате съзвездието, към него се добавят и училища по етика, училища по управление и училища по социално приспособяване. В столицата на вселената ще се занимавате в училища по философия, божественост и чиста духовност.

48:5.6 (551.1) In the schools of the morontia life these teachers engage in individual, group, class, and mass teaching. On the mansion worlds such schools are organized in three general groups of one hundred divisions each: the schools of thinking, the schools of feeling, and the schools of doing. When you reach the constellation, there are added the schools of ethics, the schools of administration, and the schools of social adjustment. On the universe headquarters worlds you will enter the schools of philosophy, divinity, and pure spirituality.

Тези неща, които сте имали възможност да научите, но не сте научили на Земята, трябва да бъдат усвоени под опеката на тези предани и търпеливи учители. Няма царски, кратки или леки пътища до Рая. Независимо от индивидуалните вариации на маршрута вие трябва да усвоите уроците на една сфера, преди да попаднете на друга; във всеки случай това важи след напускането на този свят, в който сте се появили на света.

48:5.7 (551.2) Those things which you might have learned on earth, but which you failed to learn, must be acquired under the tutelage of these faithful and patient teachers. There are no royal roads, short cuts, or easy paths to Paradise. Irrespective of the individual variations of the route, you master the lessons of one sphere before you proceed to another; at least this is true after you once leave the world of your nativity.

Една от целите на моронтийния път е да постигнете пълно изкореняване в съхранилите се смъртни на такива остатъчни черти от животинския произход, като протакане, извъртане, неискреност, отклоняване от решаването на проблемите, нечестност и търсене на лесни пътища. Обителският живот от самото начало учи на това, че да отложиш изобщо не значи да избягаш. След живота в плът изчезва възможността да използваш времето като метод за отклоняване от обстоятелствата или за неизпълнението на неприятните задължения.

48:5.8 (551.3) One of the purposes of the morontia career is to effect the permanent eradication from the mortal survivors of such animal vestigial traits as procrastination, equivocation, insincerity, problem avoidance, unfairness, and ease seeking. The mansonia life early teaches the young morontia pupils that postponement is in no sense avoidance. After the life in the flesh, time is no longer available as a technique of dodging situations or of circumventing disagreeable obligations.

Пристъпвайки към служенето на най-низшата от сферите за временно пребиване, Учителите на Обителските Светове – с натрупване на опит, се придвижват през образователните сфери на системата и съзвездието към подготвителните светове на Салвингтон. Те не преминават през някакво

48:5.9 (551.4) Beginning service on the lowest of the tarrying spheres, the Mansion World Teachers advance, with experience, through the educational spheres of the system and the constellation to the training worlds of Salvington. They are subjected to no special discipline either before or after their embrace by the Universe Mother Spirit. They have already been trained for their work while serving as

специално обучение нито до, нито след обятията на Майчинския Дух на Вселената. Те вече са получили необходимата за изпълнението на своите задължения подготовка по време на служенето си като серафически помощници в светове, където са се появили на света техните ученици, пребиваващи в обителските светове. В обитаемите светове те са получили реалния опит от общуване с тези възходящи смъртни. Те са практични и благожелателни учители, мъдри и практични възпитатели, умели и действени придружители. Те са добре запознати с плановете за възход и притежават голям опит от началния стадий на възходящия път.

Много от по-възрастните учители, дълго служещи в светове от салвингтонския кръг, вторично преминават през обятията на Майчинския Дух на Вселената и от такива повторни обятия тези херувими и сановими излизат със статута на серафими.

seraphic associates on the worlds native to their pupils of mansion world sojourn. They have had actual experience with these advancing mortals on the inhabited worlds. They are practical and sympathetic teachers, wise and understanding instructors, able and efficient guides. They are entirely familiar with the ascendant plans and thoroughly experienced in the initial phases of the progression career.

48:5.10 (551.5) Many of the older of these teachers, those who have long served on the worlds of the Salvington circuit, are re-embraced by the Universe Mother Spirit, and from this second embrace these cherubim and sanobim emerge with the status of seraphim.

6. СЕРАФИМИТЕ НА МОРОНТИЙНИТЕ СВЕТОВЕ – ПРЕХОДНИТЕ ПОПЕЧИТЕЛИ

Макар че всички чинове ангели – от планетарните помощници до висшите серафими – опекунстват моронтийните светове, непосредствено с това се занимават преходните попечители. Тези ангели се отнасят към шестата категория серафически служители и тяхната опека е посветена на облекчаването на прехода на материалните и смъртни създания от временния живот в плът на ранните стадии на моронтийното съществуване в седемте обителски свята.

Вие следва да разберете, че в действителност моронтийният живот на възходящия смъртен започва в обитаемите светове при зараждане на душата – в този момент, когато в смъртния разум прониква духовният Настройчик. И започвайки от този момент, смъртната душа притежава потенциална способност за свръхсмъртна дейност чак до признаването й на по-висшите нива на моронтийните сфери на локалната вселена.

При все това вие ще започнете да осъзнавате служенето на преходните серафими едва в обителските светове, където те неуморно помагат на развитието на своите смъртни ученици, като се трудят в следните седем групи:

1 . *Серафически проповедници.* В момента, когато идвате в съзнание в обителските светове, в архивите на системата

6. MORONTIA WORLD SERAPHIM — TRANSITION MINISTERS

48:6.1 (551.6) While all orders of angels, from the planetary helpers to the supreme seraphim, minister on the morontia worlds, the transition ministers are more exclusively assigned to these activities. These angels are of the sixth order of seraphic servers, and their ministry is devoted to facilitating the transit of material and mortal creatures from the temporal life in the flesh on into the early stages of morontia existence on the seven mansion worlds.

48:6.2 (551.7) You should understand that the morontia life of an ascending mortal is really initiated on the inhabited worlds at the conception of the soul, at that moment when the creature mind of moral status is indwelt by the spirit Adjuster. And from that moment on, the mortal soul has potential capacity for supermortal function, even for recognition on the higher levels of the morontia spheres of the local universe.

48:6.3 (552.1) You will not, however, be conscious of the ministry of the transition seraphim until you attain the mansion worlds, where they labor untiringly for the advancement of their mortal pupils, being assigned for service in the following seven divisions:

48:6.4 (552.2) 1. *Seraphic Evangels.* The moment you consciousize on the mansion worlds, you are classified as evolving spirits in the records of the

ви регистрират като еволюиращ дух. Наистина, в действителност вие още не сте дух, но вече не се отнасяте и към смъртните или към материалните същества; вие сте тръгнали по преддуховния път и съответно започвате да живеете моронтийния живот.

system. True, you are not yet spirits in reality, but you are no longer mortal or material beings; you have embarked upon the prespirit career and have been duly admitted to the morontia life.

В обителските светове серафическите проповедници ще ви помогнат да направите правилния избор на един от възможните маршрути към Едемия, Салвингтон, Уверса и Хавона. В случай на няколко еднакво целесъобразни маршрута на вас ще ви бъде позволено да изберете от тях този, който ви се стори най-привлекателен. После тези серафими предават на двадесет и четиримата съветника на Йерусем своите препоръки по отношение на най-предпочитания път за всяка възходяща душа.

48:6.5 (552.3) On the mansion worlds the seraphic evangels will help you to choose wisely among the optional routes to Edentia, Salvington, Uversa, and Havona. If there are a number of equally advisable routes, these will be put before you, and you will be permitted to select the one that most appeals to you. These seraphim then make recommendations to the four and twenty advisers on Jerusem concerning that course which would be most advantageous for each ascending soul.

Вие няма да имате неограничена свобода на избор на своя бъдещ път; но ще ви бъде предоставена възможност да избирате от тези варианти, които преходните попечители и висшестоящи същества сметнат за благоразумни и най-целесъобразни за бъдещото придобиване на духовен статут. Духовният свят се управлява според принципите на уважение към свободата на избора, при условие че този път, който можете да изберете, няма да бъде пагубен за вас или вреден за вашите другари.

48:6.6 (552.4) You are not given unrestricted choice as to your future course; but you may choose within the limits of that which the transition ministers and their superiors wisely determine to be most suitable for your future spirit attainment. The spirit world is governed on the principle of respecting your freewill choice provided the course you may choose is not detrimental to you or injurious to your fellows.

Серафическите проповедници са посветени на провъзгласяването на евангелието за вечното развитие, на триумфа от придобиването на съвършенство. В обителските светове те провъзгласяват великия закон за съхранение и господство на добродетелите. Нито една блага постъпка никога не бива изцяло излишна; на нея може дълго да се противодейства, но е невъзможно напълно да я унищожиш и тя навеки запазва своята сила, пропорционална на божествеността на мотивацията.

48:6.7 (552.5) These seraphic evangels are dedicated to the proclamation of the gospel of eternal progression, the triumph of perfection attainment. On the mansion worlds they proclaim the great law of the conservation and dominance of goodness: No act of good is ever wholly lost; it may be long thwarted but never wholly annulled, and it is eternally potent in proportion to the divinity of its motivation.

Даже на Урантия те наставляват тези, които учат на истина и праведност, да проповядват за „Божията добродетел, която води към покаяние“, да провъзгласяват „Божията любов, която прогонва страха“. Именно така са били провъзгласявани тези истини във вашия свят:

48:6.8 (552.6) Even on Urantia they counsel the human teachers of truth and righteousness to adhere to the preaching of “the goodness of God, which leads to repentance,” to proclaim “the love of God, which casts out all fear.” Even so have these truths been declared on your world:

Боговете са пастири мои; аз няма да се отклоня от пътя;

48:6.9 (552.7) The Gods are my caretakers; I shall not stray;

ръка за ръка ме водят те по прекрасните пътища на славния и живителен вечен живот.

48:6.10 (552.8) Side by side they lead me in the beautiful paths and glorious refreshing of life everlasting.

В това Божествено Присъствие аз няма да изпитвам нито глад, нито жажда.

48:6.11 (552.9) I shall not, in this Divine Presence, want for food nor thirst for water.

Дори да се спускам аз в долината

48:6.12 (552.10) Though I go down into the valley of

неведома или да се възвисявам в световете на съмнението,

дори да се движа сам или с подобни на мен,

дори да вървя тържествуващ в хоровете на светлината или да блуждая в пустинните места на сферите,

нека ми помогне Твоят добър Дух и да ме утеши Твоят славен ангел.

Дори да се спусна в дълбините на мрака и самата смърт,

аз няма да се усъмня в Тебе и няма да се уплаша от Теб,

защото зная, че в свършека на времето и в прослава на името Свое

Ти ще ме възкресиш и сложиш до Себе Си в небесния бастион.

Ето историята, която е била прошепната в нощта на овчарчето. Той не е запомнил всичко дословно, но доколкото е успял, е предал това в известния му сега вид.

Тези серафими също проповядват евангелието за придобиване на съвършенство за цялата система, точно както и за индивидуалните възходящи създания. Даже сега, в младата система Сатания, в техните учения и планове са предвидени положения за предстоящите векове, когато обителските светове вече няма да служат на смъртните възвисяващи се като стъпала по пътя им към висшите сфери.

2. *Расови тълкуватели.* Всички смъртни раси не си приличат една на друга. Разбира се, съществува планетарен архетип, определящ всички физически, умствени и духовни характери и тенденции на различните раси от съответния свят; но съществуват и изразени расови типове, при което за потомците на тези различни човешки типове са характерни съвършено определени социални тенденции. В световете на времето серафическите расови тълкуватели съдействат на усилията на упълномощените по въпроса за расите, насочени към съгласуване на различните расови възгледи; те продължават своята дейност в обителските светове, където до някаква степен се запазват тези различия. На такава объркана планета като Урантия тези блестящи същества едва ли са могли истински да се занимават със своята работа, но те са изкусни социолози и мъдри етнически съветници от първото небе.

Струва си да се замислите за изразите „небе“ и „небето на небесата“. Това, което повечето от вашите пророци са разбирали

uncertainty or ascend up into the worlds of doubt,

48:6.13 (552.11) Though I move in loneliness or with the fellows of my kind,

48:6.14 (552.12) Though I triumph in the choirs of light or falter in the solitary places of the spheres,

48:6.15 (552.13) Your good spirit shall minister to me, and your glorious angel will comfort me.

48:6.16 (552.14) Though I descend into the depths of darkness and death itself,

48:6.17 (552.15) I shall not doubt you nor fear you,

48:6.18 (552.16) For I know that in the fullness of time and the glory of your name

48:6.19 (552.17) You will raise me up to sit with you on the battlements on high.

48:6.20 (553.1) That is the story whispered in the night season to the shepherd boy. He could not retain it word for word, but to the best of his memory he gave it much as it is recorded today.

48:6.21 (553.2) These seraphim are also the evangels of the gospel of perfection attainment for the whole system as well as for the individual ascender. Even now in the young system of Satania their teachings and plans encompass provisions for the future ages when the mansion worlds will no longer serve the mortal ascenders as steppingstones to the spheres on high.

48:6.22 (553.3) 2. *Racial Interpreters.* All races of mortal beings are not alike. True, there is a planetary pattern running through the physical, mental, and spiritual natures and tendencies of the various races of a given world; but there are also distinct racial types, and very definite social tendencies characterize the offspring of these different basic types of human beings. On the worlds of time the seraphic racial interpreters further the efforts of the race commissioners to harmonize the varied viewpoints of the races, and they continue to function on the mansion worlds, where these same differences tend to persist in a measure. On a confused planet, such as Urantia, these brilliant beings have hardly had a fair opportunity to function, but they are the skillful sociologists and the wise ethnic advisers of the first heaven.

48:6.23 (553.4) You should consider the statement about “heaven” and the “heaven of heavens.” The heaven conceived by most of your prophets was

като небе, било първият от обителските светове на локалната система. Когато апостолът е говорел за това, че е „бил възнесен на третото небе“, той е имал предвид случая, когато неговият Настройчик бил отделен по време на сън и в това необичайно състояние е пренесен в третия от седемте обителски свята. На някои от вашите мъдреци е изпращано видението на висшето небе – „небето на небесата“, от което на седмократния опит от обителските светове съответства само първото небе, като второто е Йерусем, третото – Едемия със своите спътници, четвъртото – Салвингтон и окръжаващите образователни сфери, петото – Уверса, шестото – Хавона, и седмото - Раят.

3 . *Плановици на разума.* Тези серафими се занимават с ефективно групиране на моронтийни същества и организацията на техния съвместен труд в обителските светове. Те са психолозите на първото небе. Повечето членове на този особен отряд серафически попечители са придобили практически опит като ангели-хранители на деца на времето, но техните подопечни, по силата на някакви причини, не са могли да възстановят личността си в обителските светове или да се съхранят по пътя на сливането си с Духа.

В задачата на плановиците на разума влиза изучаването на характера, опита и статута на душите, притежаващи Настройчици и преминаващи през обителските светове, а също така оказването на помощ при образуването на групи за изпълнение на задачите и постигане на прогрес. На тези плановици на разума са им чужди интригите, машинациите, експлоатацията на неосведомеността или другата ограниченост на тези, които се обучават в обителските светове. Те са абсолютно честни и възвишено справедливи. Те уважават вашата млада моронтийна воля; за тях вие сте самостоятелни волеви същества и те се стремят да помогнат на вашето максимално бързо развитие и прогрес. Тук вие се срещате с истински другари и отзивчиви съветници, ангели, готови да ви помогнат, за да „видите себе си такива, каквито другите ви виждат“ и „да познаете себе си такива, каквито ви знаят ангелите“.

Даже на Урантия тези серафими ви учат на вечната истина: ако вашият собствен разум ви служи лошо, вие можете да го подмените с разума на Иисус Назарянин, който никога няма да ви подведе.

4 . *Моронтийни съветници.* Тези попечители се наричат така затова, защото те се назначават като учители, наставници и съветници на съхранилите се смъртни,

the first of the mansion worlds of the local system. When the apostle spoke of being “caught up to the third heaven,” he referred to that experience in which his Adjuster was detached during sleep and in this unusual state made a projection to the third of the seven mansion worlds. Some of your wise men saw the vision of the greater heaven, “the heaven of heavens,” of which the sevenfold mansion world experience was but the first; the second being Jerusem; the third, Edentia and its satellites; the fourth, Salvington and the surrounding educational spheres; the fifth, Uversa; the sixth, Havona; and the seventh, Paradise.

48:6.24 (553.5) 3. *Mind Planners.* These seraphim are devoted to the effective grouping of morontia beings and to organizing their teamwork on the mansion worlds. They are the psychologists of the first heaven. The majority of this particular division of seraphic ministers have had previous experience as guardian angels to the children of time, but their wards, for some reason, failed to personalize on the mansion worlds or else survived by the technique of Spirit fusion.

48:6.25 (553.6) It is the task of the mind planners to study the nature, experience, and status of the Adjuster souls in transit through the mansion worlds and to facilitate their grouping for assignment and advancement. But these mind planners do not scheme, manipulate, or otherwise take advantage of the ignorance or other limitations of mansion world students. They are wholly fair and eminently just. They respect your newborn morontia will; they regard you as independent volitional beings, and they seek to encourage your speedy development and advancement. Here you are face to face with true friends and understanding counselors, angels who are really able to help you “to see yourself as others see you” and “to know yourself as angels know you.”

48:6.26 (553.7) Even on Urantia, these seraphim teach the everlasting truth: If your own mind does not serve you well, you can exchange it for the mind of Jesus of Nazareth, who always serves you well.

48:6.27 (554.1) 4. *Morontia Counselors.* These ministers receive their name because they are assigned to teach, direct, and counsel the surviving mortals from the worlds of human origin,

пристигащи от светове на своя произход – създания, намиращи се на пътя към висшите училища на столицата на системата. Те учат тези, които търсят задълбочено разбиране на емпиричното единство на различни нива на живот – тези, които се опитват да интегрират значенията и да обединят ценностите. Такава е функцията: на философията – в материалния живот, на мотата – в живота на моронтийните сфери.

Мотата са нещо повече от висша философия; те се съотнасят към философията така, както двете очи – към едното; те дават стереоскопичен ефект при разглеждането на значенията и ценностите. Материалният човек вижда вселената като с едно око – плоска. Студентите от обителските светове придобиват космическа перспектива – дълбочина, съвместявайки понятието моронтиен живот с понятието физически живот. И те са способни да получат истинската картина, която се получава от съчетаването на материалния и моронтийния възглед, в значителна степен благодарение на неуморната помощ на своите серафически съветници, търпеливо обучаващи студентите в обителските светове и моронтийните прогресори. Много обучаващи съветници от висшите категории серафими са започнали своя път като помощници, опекунстващи неотдавна освободените души на смъртните на времето.

5 . *Техници.* Това са серафимите, които помагат на новодошлите да се приспособят към новата и сравнително необичайна среда на моронтийните сфери. Животът в преходните светове предполага реален контакт с енергиите и материалите както на физическо, така и моронтийно нива, а също така – до определена степен, и с духовните реалности. Възходящите същества трябва да привикват към всяко ново моронтийно ниво и във всичко това огромна помощ им оказват серафическите техници. Тези серафими осигуряват връзката с Управляващите Моронтийната Енергия и Главните Физически Регулатори и извършват огромна работа като инструктори, обяснявайки на възходящите странстващи природата на енергиите, които се използват в преходните сфери. Те пресичат пространството, изпълнявайки спешните поръчения и многобройни други – постоянни и специални, функции.

6 . *Учители-регистратори.* Тези серафими са регистраторите на процесите, извършващи се на границата на духовното и физическото, при взаимоотношенията на хора и ангели, моронтийните процеси на по-низшите вселенски сфери. Те също служат като инструктори, обучаващи на методите за бърза

souls in transit to the higher schools of the system headquarters. They are the teachers of those who seek insight into the experiential unity of divergent life levels, those who are attempting the integration of meanings and the unification of values. This is the function of philosophy in mortal life, of mota on the morontia spheres.

48:6.28 (554.2) Mota is more than a superior philosophy; it is to philosophy as two eyes are to one; it has a stereoscopic effect on meanings and values. Material man sees the universe, as it were, with but one eye — flat. Mansion world students achieve cosmic perspective — depth — by superimposing the perceptions of the morontia life upon the perceptions of the physical life. And they are enabled to bring these material and morontial viewpoints into true focus largely through the untiring ministry of their seraphic counselors, who so patiently teach the mansion world students and the morontia progressors. Many of the teaching counselors of the supreme order of seraphim began their careers as advisers of the newly liberated souls of the mortals of time.

48:6.29 (554.3) 5. *Technicians.* These are the seraphim who help new ascenders adjust themselves to the new and comparatively strange environment of the morontia spheres. Life on the transition worlds entails real contact with the energies and materials of both the physical and morontia levels and to a certain extent with spiritual realities. Ascenders must acclimatize to every new morontia level, and in all of this they are greatly helped by the seraphic technicians. These seraphim act as liaisons with the Morontia Power Supervisors and with the Master Physical Controllers and function extensively as instructors of the ascending pilgrims concerning the nature of those energies which are utilized on the transition spheres. They serve as emergency space traversers and perform numerous other regular and special duties.

48:6.30 (554.4) 6. *Recorder-Teachers.* These seraphim are the recorders of the borderland transactions of the spiritual and the physical, of the relationships of men and angels, of the morontia transactions of the lower universe realms. They also serve as instructors regarding the efficient and effective techniques of fact recording. There is

и ефективна регистрация на факти. Разумният сбор и координация на свързаната информация е своего рода изкуство и това изкуство се издига на нова висота в сътрудничество с регистраторите и с небесните творци; даже възходящите смъртни се обединяват с регистриращите серафими.

an artistry in the intelligent assembly and co-ordination of related data, and this art is heightened in collaboration with the celestial artisans, and even the ascending mortals become thus affiliated with the recording seraphim.

Определена част от своето време регистраторите на всички серафически категории посвещават на образованието и подготовката на моронтийните прогресори. Тези ангелски хранители на фактите на времето са идеалните инструктори на всички онези, които се интересуват от факти. Преди да напуснете Йерусем, вие добре ще се запознаете с историята на Сатания и нейните 619 обитаеми свята, а тази информация в значителна степен ще получите именно от серафическите регистратори.

48:6.31 (554.5) The recorders of all the seraphic orders devote a certain amount of time to the education and training of the morontia progressors. These angelic custodians of the facts of time are the ideal instructors of all fact seekers. Before leaving Jerusem, you will become quite familiar with the history of Satania and its 619 inhabited worlds, and much of this story will be imparted by the seraphic recorders.

Всички тези ангели са звена във веригата на регистраторите, която се е простряла от най-низшите до най-висшите хранители на фактите на времето и истините на вечността. Ще дойде ден, когато те ще ви научат да се интересувате както от фактите, така и от истината, да развивате не само разума, но и душата. Така и сега вие трябва да се учите не само да се стремите към сухия пясък на знанията, но и да оросявате градината на своето сърце. Когато урокът е научен, формата губи своята ценност. Без хралупата няма да има птиченца, но хралупата нищо не струва, след като птиченцата вече са се излюпили. Но понякога заблуждението е толкова голямо, че поправянето му с помощта на откровение би било съдбовно за тези бавно проявяващи се истини, които са необходими за неговото емпирично отхвърляне. Когато в децата се появяват свои идеали, не им пречете; позволете им да пораснат. И учейки се да мислите като възрастни, научете се да се молите като деца.

48:6.32 (554.6) These angels are all in the chain of recorders extending from the lowest to the highest custodians of the facts of time and the truths of eternity. Some day they will teach you to seek truth as well as fact, to expand your soul as well as your mind. Even now you should learn to water the garden of your heart as well as to seek for the dry sands of knowledge. Forms are valueless when lessons are learned. No chick may be had without the shell, and no shell is of any worth after the chick is hatched. But sometimes error is so great that its rectification by revelation would be fatal to those slowly emerging truths which are essential to its experiential overthrow. When children have their ideals, do not dislodge them; let them grow. And while you are learning to think as men, you should also be learning to pray as children.

Законът е самият живот, а не правилата за поведение в живота. Злото е нарушение на закона, а не нарушение на правилата за поведение, отнасящи се за живота, който *е* законът. Лъжата е не начин за изложение, а преднамерено изкривяване на истината. Създаването на нови картини от старите факти, възсъздаването на родителския живот в живота на потомците – ето художественото тържество на истината. Сянката от косъм, преднамерено обърнала се в името на лъжлива цел, най-малкото изкривяване или извращаване на това, което е принципно – ето в какво е лъжата. Но идолът на истината, превърнат във факт, в истина вкаменена, в железен хомот на така наричаната неизменна истина, задържа слепеца в затворения кръг на голия факт. Може да бъдеш формално прав по

48:6.33 (555.1) Law is life itself and not the rules of its conduct. Evil is a transgression of law, not a violation of the rules of conduct pertaining to life, which *is* the law. Falsehood is not a matter of narration technique but something premeditated as a perversion of truth. The creation of new pictures out of old facts, the restatement of parental life in the lives of offspring — these are the artistic triumphs of truth. The shadow of a hair's turning, premeditated for an untrue purpose, the slightest twisting or perversion of that which is principle — these constitute falseness. But the fetish of factualized truth, fossilized truth, the iron band of so-called unchanging truth, holds one blindly in a closed circle of cold fact. One can be technically right as to fact and everlastingly wrong in the truth.

отношение на факта и безкрайно да се заблуждаваш по отношение на истината.

7 . *Попечителски резерви.* Голям корпус, състоящ се от всички категории преходни серафими, се намира в първия обителски свят. След хранителите на съдбата тези преходни попечители се намират най-близо от всички до смъртните и вие неведнъж ще прекарвате свободното си време в тяхното общество. Ангелите получават удоволствие от служенето и свободните ангели често служат като доброволци. В личната дружба с доброволните служители на серафическите резерви душите на много възходящи смъртни за пръв път се възпламеняват от божествен огън – желанието да принесат полза.

Те ще ви научат да не се противите на трудностите, за да придобиете устойчивост и надеждност; да бъдете предан, честен и освен това неуниващ; да приемате изпитанията без недоволство и да срещате трудностите и неопределеностите без страх. Те ще ви питат: ако ви постигне неуспех, ще се заемете ли с нов енергичен опит? Ако преуспеете, ще съхраните ли устойчиво равновесие – уравновесено и одухотворено отношение, при всяка крачка в течение на дълги усилия, насочени към преодоляването на оковите на материалната инерция и придобиването на свобода на духовно съществуване?

Както и смъртните, тези ангели са били причина за много разочарования и те ще ви покажат, че понякога вашите най-дълбоки разочарования са ставали ваше най-голямо благо. Понякога засяването на зърно го обрича на гибел – както гинат най-съкровените от вашите надежди, преди то да може да се възроди и да донесе плодовете на нов живот и нови възможности. Те ще ви научат по-малко да страдате в мъката и разочарованията, което се постига, първо, като разчитате по-малко на други хора, и второ, като се смирявате със своята участ след добросъвестно изпълнение на своя дълг.

Вие ще узнаете, че увеличавате своя товар и намалявате възможността си за успех, когато се отнасяте към себе си твърде сериозно. Първостепенно значение има трудът на сферата, съответстваща на вашия статут – в този свят или в следващия. Работата по подготовката за следващата, по-висока сфера е много важна, но нищо не може да се сравни с важността на труда в този свят, в който действително живеете. Но важен е *трудът,* а не собственото „*аз* “. Когато усещате собствената си важност, вие изразходвате енергия за утвърждаване на своето „аз“, а при това за самия труд остават малко сили. Съзнанието за собствена значимост, а не

48:6.34 (555.2) 7. *Ministering Reserves.* A large corps of all orders of the transition seraphim is held on the first mansion world. Next to the destiny guardians, these transition ministers draw the nearest to humans of all orders of seraphim, and many of your leisure moments will be spent with them. Angels take delight in service and, when unassigned, often minister as volunteers. The soul of many an ascending mortal has for the first time been kindled by the divine fire of the will-to-service through personal friendship with the volunteer servers of the seraphic reserves.

48:6.35 (555.3) From them you will learn to let pressure develop stability and certainty; to be faithful and earnest and, withal, cheerful; to accept challenges without complaint and to face difficulties and uncertainties without fear. They will ask: If you fail, will you rise indomitably to try anew? If you succeed, will you maintain a well-balanced poise — a stabilized and spiritualized attitude — throughout every effort in the long struggle to break the fetters of material inertia, to attain the freedom of spirit existence?

48:6.36 (555.4) Even as mortals, so have these angels been father to many disappointments, and they will point out that sometimes your most disappointing disappointments have become your greatest blessings. Sometimes the planting of a seed necessitates its death, the death of your fondest hopes, before it can be reborn to bear the fruits of new life and new opportunity. And from them you will learn to suffer less through sorrow and disappointment, first, by making fewer personal plans concerning other personalities, and then, by accepting your lot when you have faithfully performed your duty.

48:6.37 (555.5) You will learn that you increase your burdens and decrease the likelihood of success by taking yourself too seriously. Nothing can take precedence over the work of your status sphere — this world or the next. Very important is the work of preparation for the next higher sphere, but nothing equals the importance of the work of the world in which you are actually living. But though the *work* is important, the *self* is not. When you feel important, you lose energy to the wear and tear of ego dignity so that there is little energy left to do the work. Self-importance, not work-importance, exhausts immature creatures; it is the self element that exhausts, not the effort to achieve. You can do important work if you do not become self-

значимостта на труда – ето какво изтощава незрелите създания; изморява именно егото, а не целенасоченото усилие. Вие сте способни да изпълнявате важна работа, ако във вас не се появява самомнение; вие сте способни едновременно да вършите няколко неща така лесно, както и едно, ако не вземате под внимание себе си. Разнообразието дава отдих; еднообразието изморява и изтощава. Един ден заприличва на другия – животът се превръща единствено в алтернатива на смъртта.

important; you can do several things as easily as one if you leave yourself out. Variety is restful; monotony is what wears and exhausts. Day after day is alike — just life or the alternative of death.

7. МОРОНТИЙНИТЕ МОТА

Низшите нива на моронтийните мота влизат в непосредствено съприкосновение с висшите нива на човешката философия. В първия обителски свят се практикува обучение на учащите се, които са на по-ниско ниво, с използване на паралелни методи; то се заключава в това, че в едната колонка се дават най-прости понятия, отнасящи се към значенията на мотата, а в противоположната – аналогични положения от философията на смъртните.

Не така отдавна, изпълнявайки задача в първия обителски свят на Сатания, ми се случи да наблюдавам този метод на обучение; и макар че аз нямам правото да засягам съдържането на мотата, на мен ми е позволено да запиша двадесет и осемте положения на човешката философия, която е използвал в своя урок моронтийният преподавател, като илюстрация в помощ на новите възпитаници на обителския свят, стремящи се към постигането на важността и значението на мотата. Използвани бяха следните илюстрации от човешката философия:

1. Проявата на специални умения не е признак на духовни способности. Умът не заменя истинския характер.

2. Малцина живеят според тази вяра, която действително имат. Безпричинният страх – ето великата интелектуална заблуда, жертва на която става развиващата се смъртна душа.

3. Невъзможно е да превишиш вродените способности; пинтата никога няма да вмести кварта. Духовното понятие е невъзможно да се вмъкне механично в шаблона на материалната памет.

4. Малцина смъртни успяват да се възползват от някаква съществена част от тази сума кредити, която е предоставена на личността, обединена с помощта на природата и благодатта. Мнозинството обеднели души са

7. MORONTIA MOTA

48:7.1 (556.1) The lower planes of morontia mota join directly with the higher levels of human philosophy. On the first mansion world it is the practice to teach the less advanced students by the parallel technique; that is, in one column are presented the more simple concepts of mota meanings, and in the opposite column citation is made of analogous statements of mortal philosophy.

48:7.2 (556.2) Not long since, while executing an assignment on the first mansion world of Satania, I had occasion to observe this method of teaching; and though I may not undertake to present the mota content of the lesson, I am permitted to record the twenty-eight statements of human philosophy which this morontia instructor was utilizing as illustrative material designed to assist these new mansion world sojourners in their early efforts to grasp the significance and meaning of mota. These illustrations of human philosophy were:

48:7.3 (556.3) 1. A display of specialized skill does not signify possession of spiritual capacity. Cleverness is not a substitute for true character.

48:7.4 (556.4) 2. Few persons live up to the faith which they really have. Unreasoned fear is a master intellectual fraud practiced upon the evolving mortal soul.

48:7.5 (556.5) 3. Inherent capacities cannot be exceeded; a pint can never hold a quart. The spirit concept cannot be mechanically forced into the material memory mold.

48:7.6 (556.6) 4. Few mortals ever dare to draw anything like the sum of personality credits established by the combined ministries of nature and grace. The majority of impoverished souls are truly rich, but they refuse to believe it.

истински богати, но се отказват да повярват в това.

5. Трудностите могат да обезкуражават посредствеността и да съкрушават плашещите се, но те само въодушевяват истинските деца на Всевишните.

6. Да се ползваш от привилегиите без злоупотреби, от свободата без всепозволеност, да притежаваш власт и изцяло да се откажеш да я използваш за самовъзвеличаване – ето признаците на високоразвитата цивилизация.

7. В космоса няма необмислени и непредвидени случайности. По същия начин небесните същества не помагат на това низше същество, което не желае неговият път да се осветява от светлината на истината.

8. Усилието не винаги води към радост, но няма щастие без разумно усилие.

9. Действието придава сила; умереността – обаяние.

10. Праведността извлича благозвучните акорди на истината и мелодията звучи по целия космос, достигайки Безкрайното.

11. Слабите се утешават с решенията, а силните действат. Животът е само ежедневен труд; изпълнете го достойно. Действието е наше; последствията – Божии.

12. Най-голямото бедствие в космоса е никога да не бедстваш. Мъдростта идва до смъртните само чрез страдания.

13. Звездите най-ясно се виждат от уединеността на емпиричните дълбини, а не от осветените и изпълнени с екстаз планински върхове.

14. Възбуждайте в своите другари жажда към истината; давайте съвет само тогава, когато ви го искат.

15. Преструването е нелепият стремеж на невежата да изглежда мъдър, опитът на празната душа да изглежда богата.

16. Невъзможно е да постигнеш духовната истина, без да я преживееш, и много истини се усещат истински само в нещастието.

17. Честолюбието е опасно дотогава, докато не придобие социална насоченост. Придобивате добродетел само тогава, когато добродетелни станат вашите постъпки.

18. Нетърпеливостта отравя духа; гневът е като камък, хвърлен в гнездо на оси.

19. Необходимо е да се избавите от

48:7.7 (556.7) 5. Difficulties may challenge mediocrity and defeat the fearful, but they only stimulate the true children of the Most Highs.

48:7.8 (556.8) 6. To enjoy privilege without abuse, to have liberty without license, to possess power and steadfastly refuse to use it for self-aggrandizement — these are the marks of high civilization.

48:7.9 (556.9) 7. Blind and unforeseen accidents do not occur in the cosmos. Neither do the celestial beings assist the lower being who refuses to act upon his light of truth.

48:7.10 (556.10) 8. Effort does not always produce joy, but there is no happiness without intelligent effort.

48:7.11 (556.11) 9. Action achieves strength; moderation eventuates in charm.

48:7.12 (556.12) 10. Righteousness strikes the harmony chords of truth, and the melody vibrates throughout the cosmos, even to the recognition of the Infinite.

48:7.13 (556.13) 11. The weak indulge in resolutions, but the strong act. Life is but a day's work — do it well. The act is ours; the consequences God's.

48:7.14 (556.14) 12. The greatest affliction of the cosmos is never to have been afflicted. Mortals only learn wisdom by experiencing tribulation.

48:7.15 (556.15) 13. Stars are best discerned from the lonely isolation of experiential depths, not from the illuminated and ecstatic mountain tops.

48:7.16 (556.16) 14. Whet the appetites of your associates for truth; give advice only when it is asked for.

48:7.17 (557.1) 15. Affectation is the ridiculous effort of the ignorant to appear wise, the attempt of the barren soul to appear rich.

48:7.18 (557.2) 16. You cannot perceive spiritual truth until you feelingly experience it, and many truths are not really felt except in adversity.

48:7.19 (557.3) 17. Ambition is dangerous until it is fully socialized. You have not truly acquired any virtue until your acts make you worthy of it.

48:7.20 (557.4) 18. Impatience is a spirit poison; anger is like a stone hurled into a hornet's nest.

48:7.21 (557.5) 19. Anxiety must be abandoned. The

безпокойството. Най-непоносимите разочарования са тези, които никога не ви постигат.

20. Само поет е способен да види поезията в ежедневната проза на ежедневното съществуване.

21. Висшето предназначение на всяко изкуство е с помощта на своите илюзии да предизвестява по-висшата вселенска реалност, да дава форма на емоциите на времето в мисълта на вечността.

22. Развиващата се душа става божествена не за сметка на това, което прави, а за сметка на това, към какво се стреми.

23. Смъртта нищо не е прибавила към интелектуалната собственост или духовните способности, но тя действително е обогатила емпиричния опит на съзнанието за *продължаване на живота.*

24. Миг след миг съдбата на вечността се определя от успехите на преминаващия ден след ден живот. Днешните постъпки стават утрешната съдба.

25. Величието се заключава не толкова в притежаването на сила, колкото в мъдрото и божествено използване на тази сила.

26. Знанието може да се притежава, само споделяйки го с други; то се охранява от мъдростта и социализира от любовта.

27. Прогресът изисква развиване на индивидуалност; посредствеността се стреми към увековечаване в стандартизацията.

28. Необходимостта от доказателства в защита на някакво твърдение е обратно пропорционална на съдържащата се в него истина.

Такъв е трудът на начинаещите в първия от обителските светове, докато по-подготвените ученици от последващите светове овладяват висшите нива на космическата проницателност и моронтийните мота.

disappointments hardest to bear are those which never come.

48:7.22 (557.6) 20. Only a poet can discern poetry in the commonplace prose of routine existence.

48:7.23 (557.7) 21. The high mission of any art is, by its illusions, to foreshadow a higher universe reality, to crystallize the emotions of time into the thought of eternity.

48:7.24 (557.8) 22. The evolving soul is not made divine by what it does, but by what it strives to do.

48:7.25 (557.9) 23. Death added nothing to the intellectual possession or to the spiritual endowment, but it did add to the experiential status the consciousness of *survival.*

48:7.26 (557.10) 24. The destiny of eternity is determined moment by moment by the achievements of the day by day living. The acts of today are the destiny of tomorrow.

48:7.27 (557.11) 25. Greatness lies not so much in possessing strength as in making a wise and divine use of such strength.

48:7.28 (557.12) 26. Knowledge is possessed only by sharing; it is safeguarded by wisdom and socialized by love.

48:7.29 (557.13) 27. Progress demands development of individuality; mediocrity seeks perpetuation in standardization.

48:7.30 (557.14) 28. The argumentative defense of any proposition is inversely proportional to the truth contained.

48:7.31 (557.15) Such is the work of the beginners on the first mansion world while the more advanced pupils on the later worlds are mastering the higher levels of cosmic insight and morontia mota.

8. МОРОНТИЙНИТЕ ПРОГРЕСОРИ

Започвайки от това време, когато възходящите смъртни напускат обителските светове, и чак до придобиването от тях на духовен статут в свръхвселената те се наричат моронтийни прогресори. Да преживееш този удивителен промеждутъчен живот, значи да обогатиш себе си с незабравим опит, с чудесни спомени. Ето еволюционните врати към духовния живот и

8. THE MORONTIA PROGRESSORS

48:8.1 (557.16) From the time of graduation from the mansion worlds to the attainment of spirit status in the superuniverse career, ascending mortals are denominated morontia progressors. Your passage through this wonderful borderland life will be an unforgettable experience, a charming memory. It is the evolutionary portal to spirit life and the eventual attainment of creature perfection by which ascenders achieve the goal of time — the finding

предстоящото придобиване на съвършенство, посредством което възходящите смъртни достигат целите на времето – придобиват Бога в Рая.

Цялата тази моронтийна и последваща духовна програма за развитие на смъртни е детайлно разработено вселенско подготвително училище за възходящи създания и преследва определена и божествена цел. Замисълът на Създателите се заключава в постепенното предоставяне на временните създания на възможности до тънкости да овладеят детайлите на функционирането и управлението на голямата вселена и този продължителен курс за подготовка дава най-добри резултати тогава, когато съхранилият се смъртен възхожда постепенно, вземайки непосредствено участие в живота на всяка нова степен.

Планът за съхранение на смъртни поставя пред себе си практическа и полезна цел. Целият този божествен труд и старателна подготовка ви се предлага не за това, продължавайки живота си, вие да можете само да се предадете на безкрайно блаженство и вечно празнуване. Зад хоризонта на днешната вселенска епоха се скрива целта на трансценденталното служене. Ако замисълът на Боговете се свеждаше към това, да ви поканят на увеселителна разходка в продължение на цяла вечност, на тях със сигурност нямаше да им се наложи до такава степен да превръщат цялата вселена в едно обширно и сложно училище по практическо обучение, да задействат съществена част от небесните създания като учители и възпитатели и след това да губят епоха след епоха за това, за да ви превеждат един по един през това гигантско вселенско училище за емпирична подготовка. Помощта на програмата за еволюция на смъртните представлява една от основните задачи на днешната организирана вселена и повечето безброй категории създадени разумни същества пряко или косвено участват в успешното осъществяване на един от етапите на този план за постепенно придобиване на съвършенство.

Пресичайки възходящите степени на живот от смъртния човек към обятията на Божествата, вие действително преживявате всеки възможен етап и стадий на съществуване като усъвършенствано създание в пределите на днешната вселенска епоха. Възходът на смъртния човек на ниво Райски завършил включва всичко, което сега съществува – обхваща всичко, което е възможно понастоящем за живите категории разумни, усъвършенствани крайни създадени същества. Ако бъдещата съдба на Райските

of God on Paradise.

48:8.2 (557.17) There is a definite and divine purpose in all this morontia and subsequent spirit scheme of mortal progression, this elaborate universe training school for ascending creatures. It is the design of the Creators to afford the creatures of time a graduated opportunity to master the details of the operation and administration of the grand universe, and this long course of training is best carried forward by having the surviving mortal climb up gradually and by actual participation in every step of the ascent.

48:8.3 (558.1) The mortal-survival plan has a practical and serviceable objective; you are not the recipients of all this divine labor and painstaking training only that you may survive just to enjoy endless bliss and eternal ease. There is a goal of transcendent service concealed beyond the horizon of the present universe age. If the Gods designed merely to take you on one long and eternal joy excursion, they certainly would not so largely turn the whole universe into one vast and intricate practical training school, requisition a substantial part of the celestial creation as teachers and instructors, and then spend ages upon ages piloting you, one by one, through this gigantic universe school of experiential training. The furtherance of the scheme of mortal progression seems to be one of the chief businesses of the present organized universe, and the majority of innumerable orders of created intelligences are either directly or indirectly engaged in advancing some phase of this progressive perfection plan.

48:8.4 (558.2) In traversing the ascending scale of living existence from mortal man to the Deity embrace, you actually live the very life of every possible phase and stage of perfected creature existence within the limits of the present universe age. From mortal man to Paradise finaliter embraces all that now can be — encompasses everything presently possible to the living orders of intelligent, perfected finite creature beings. If the future destiny of the Paradise finaliters is service in new universes now in the making, it is assured that in this new and future creation there will be no

завършващи е служене в новите, създавани понастоящем вселени, то може да бъдете уверени в това, че в това ново предстоящо творение няма да бъдат създадени категории емпирични същества, чийто живот да се различава изцяло от този живот, който смъртните завършващи са преживели в някой от светове като един от етапите на своя възходяща подготовка, един от стадиите на вековен прогрес от животно към ангел, от ангел към дух и от дух – към Бога.

[Представено от архангел на Небадон.]

created orders of experiential beings whose lives will be wholly different from those which mortal finaliters have lived on some world as a part of their ascending training, as one of the stages of their agelong progress from animal to angel and from angel to spirit and from spirit to God.

48:8.5 (558.3) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Документ 49. Населените светове

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 49. НАСЕЛЕНИТЕ СВЕТОВЕ

Секции

Въведение
1. Планетарният живот
2. Планетарните физически типове
3. Световете на недишащите
4. Еволюционните волеви създания
5. Планетарните групи смъртни
6. Освобождаване от земен живот

PAPER 49
THE INHABITED WORLDS

SECTIONS

Introduction
1. The Planetary Life
2. Planetary Physical Types
3. Worlds of the Nonbreathers
4. Evolutionary Will Creatures
5. The Planetary Series of Mortals
6. Terrestrial Escape

Въведение

ВСИЧКИ населени със смъртни същества светове са еволюционни по произход и природа. Тези сфери представляват онази плодородна почва, еволюционната люлка на смъртните раси на времето и пространството. Всяка единица от възходящия живот е истинско училище за обучение за сцената на съществуване, която предстои, и това важи за всеки етап на прогресивния възход на човека към Рая; това е еднакво вярно както за онези, които преживяват своя първоначален опит като смъртни същества на еволюираща планета, така и за онези, които са в крайните вселенски училища на Мелхиседек – едно училище, което не се посещава от смъртни, намиращи се все още в процес на възвисяване, освен точно преди тяхното прехвърляне към областта на свръхвселената и постигането от тях на духовно съществуване от първа степен.

Всички населени светове са разделени за небесната администрация на групи във вид на местни системи и всяка от тези местни системи е сведена до около 1 000 еволюиращи свята. Това ограничение е направено по силата на декрет от Извечно Древните и се

INTRODUCTION

49:0.1 (559.1) ALL mortal-inhabited worlds are evolutionary in origin and nature. These spheres are the spawning ground, the evolutionary cradle, of the mortal races of time and space. Each unit of the ascendant life is a veritable training school for the stage of existence just ahead, and this is true of every stage of man's progressive Paradise ascent; just as true of the initial mortal experience on an evolutionary planet as of the final universe headquarters school of the Melchizedeks, a school which is not attended by ascending mortals until just before their translation to the regime of the superuniverse and the attainment of first-stage spirit existence.

49:0.2 (559.2) All inhabited worlds are basically grouped for celestial administration into the local systems, and each of these local systems is limited to about one thousand evolutionary worlds. This limitation is by the decree of the Ancients of Days, and it pertains to actual evolutionary planets

отнася за действителните еволюиращи планети, на които живеят смъртни със статут на оцеляващи. Към тази група не се причисляват нито световете, окончателно установени в светлината и живота, нито планетите, намиращи се на предчовешкия си етап от развитието на живота.

Самата Сатания е незавършена система, съдържаща само 619 населени свята. Подобни планети се номерират последователно в съответствие с тяхната регистрация като населени светове, като светове, населени от същества. Така на Урантия беше даден номер *606 от Сатания,* което означава 606 - ият свят в тази локална система, на която дългият еволюционен жизнен процес достигна своята кулминация с появата на човешки същества. Има 36 населени планети, доближаващи се до етапа надареност с живот, като сега се подготвят няколко за Носителите на Живот. Съществуват почти 200 сфери, които еволюират така, че да бъдат готови за имплантиране на живот в рамките на следващите няколко милиона години.

Не всички планети са пригодени да подслонят смъртен живот. Малките планети с висока степен на осево въртене са напълно неподходящи за живот. В няколко от физическите системи на Сатания планетите, въртящи се около централното слънце, са твърде големи, за да послужат за убежище, тъй като тяхната голяма маса обуславя непосилно земно притегляне. Много от тези огромни сфери имат сателити – понякога половин дузина или повече, и тези луни по размер често са много близо до този на Урантия, така че са почти идеални за заселване.

Най-старият населен свят на Сатания, свят номер едно, е Анова, един от 44 - те сателита, въртящи се около огромната тъмна планета, но изложени на диференциращата светлина на три съседни слънца. Анова се намира в напреднал стадий на развитие на напредничава цивилизация.

whereon mortals of survival status are living. Neither worlds finally settled in light and life nor planets in the prehuman stage of life development are reckoned in this group.

49:0.3 (559.3) Satania itself is an unfinished system containing only 619 inhabited worlds. Such planets are numbered serially in accordance with their registration as inhabited worlds, as worlds inhabited by will creatures. Thus was Urantia given the number *606 of Satania,* meaning the 606th world in this local system on which the long evolutionary life process culminated in the appearance of human beings. There are thirty-six uninhabited planets nearing the life-endowment stage, and several are now being made ready for the Life Carriers. There are nearly two hundred spheres which are evolving so as to be ready for life implantation within the next few million years.

49:0.4 (559.4) Not all planets are suited to harbor mortal life. Small ones having a high rate of axial revolution are wholly unsuited for life habitats. In several of the physical systems of Satania the planets revolving around the central sun are too large for habitation, their great mass occasioning oppressive gravity. Many of these enormous spheres have satellites, sometimes a half dozen or more, and these moons are often in size very near that of Urantia, so that they are almost ideal for habitation.

49:0.5 (559.5) The oldest inhabited world of Satania, world number one, is Anova, one of the forty-four satellites revolving around an enormous dark planet but exposed to the differential light of three neighboring suns. Anova is in an advanced stage of progressive civilization.

1. ПЛАНЕТАРНИЯТ ЖИВОТ

Вселените на времето и пространството се развиват постепенно; напредъкът на живота – земен или небесен, не е нито произволен, нито магически. Космическата еволюция може да не е винаги разбираема (предсказуема), но определено е неслучайна.

Биологическата единица на материалния живот е протоплазмената клетка, обществената асоциация на химически, електрически и други основни енергии. Химическите формули във всяка система се

1. THE PLANETARY LIFE

49:1.1 (559.6) The universes of time and space are gradual in development; the progression of life — terrestrial or celestial — is neither arbitrary nor magical. Cosmic evolution may not always be understandable (predictable), but it is strictly nonaccidental.

49:1.2 (560.1) The biologic unit of material life is the protoplasmic cell, the communal association of chemical, electrical, and other basic energies. The chemical formulas differ in each system, and the technique of living cell reproduction is slightly

различават и технологията на възпроизводството на живата клетка леко се различава във всяка локална вселена, но Носителите на Живота винаги са живите катализатори, които инициират първоначалните реакции на материалния живот; те са подстрекателите на енергийните кръгове на живата материя.

different in each local universe, but the Life Carriers are always the living catalyzers who initiate the primordial reactions of material life; they are the instigators of the energy circuits of living matter.

Всички светове на една локална система разкриват безпогрешно физическо родство; независимо от това всяка планета има своя собствена ска́ла на живот и няма дори два свята, съвсем еднакво надарени с растения и животни. Тези планетарни вариации в типовете живот в системата са резултат от решенията на Носителите на Живота. Но тези същества не са нито капризни, нито своенравни; с вселените се работи в съответствие с определени закони и ред. Законите на Небадон са божествените мандати на Салвингтон и еволюционният ред за живота в Сатания е в съгласие с еволюционния шаблон на Небадон.

49:1.3 (560.2) All the worlds of a local system disclose unmistakable physical kinship; nevertheless, each planet has its own scale of life, no two worlds being exactly alike in plant and animal endowment. These planetary variations in the system life types result from the decisions of the Life Carriers. But these beings are neither capricious nor whimsical; the universes are conducted in accordance with law and order. The laws of Nebadon are the divine mandates of Salvington, and the evolutionary order of life in Satania is in consonance with the evolutionary pattern of Nebadon.

Еволюцията е правилото на човешкото развитие, но самият процес се различава значително в различните светове. Понякога животът се инициира в един център, понякога в три, както стана на Урантия. В световете, където има атмосфера, той обикновено е с морски произход, но не винаги; много зависи от физическото състояние на планетата. Носителите на Живота имат огромен обсег на действие при изпълнението на своите функции по зараждането на живота.

49:1.4 (560.3) Evolution is the rule of human development, but the process itself varies greatly on different worlds. Life is sometimes initiated in one center, sometimes in three, as it was on Urantia. On the atmospheric worlds it usually has a marine origin, but not always; much depends on the physical status of a planet. The Life Carriers have great latitude in their function of life initiation.

При развитието на планетарния живот растителната форма винаги предшества животинската и е доста пълно развита преди животинските матрици да бъдат диференцирани. Всички животински типове са развити от основните матрици на предшестващото ги растително царство на живи неща; те не са организирани отделно.

49:1.5 (560.4) In the development of planetary life the vegetable form always precedes the animal and is quite fully developed before the animal patterns differentiate. All animal types are developed from the basic patterns of the preceding vegetable kingdom of living things; they are not separately organized.

Ранните етапи на жизнената еволюция като цяло не са в съответствие с вашите настоящи възгледи. *Смъртният човек не е еволюционна случайност.* Съществува прецизна система, вселенски закон, който определя разгръщането на планетарния жизнен план на сферите в космоса. Времето и производството на голям брой образци не са контролиращите влияния. Мишките се възпроизвеждат много по-бързо от слоновете, но въпреки това слоновете еволюират по-бързо от мишките.

49:1.6 (560.5) The early stages of life evolution are not altogether in conformity with your present-day views. *Mortal man is not an evolutionary accident.* There is a precise system, a universal law, which determines the unfolding of the planetary life plan on the spheres of space. Time and the production of large numbers of a species are not the controlling influences. Mice reproduce much more rapidly than elephants, yet elephants evolve more rapidly than mice.

Процесът на планетарната еволюция се извършва в определен ред и се контролира. Развитието на по-висши организми от по-низши групи на живот не е случайно. Понякога

49:1.7 (560.6) The process of planetary evolution is orderly and controlled. The development of higher organisms from lower groupings of life is not accidental. Sometimes evolutionary progress is

еволюционният процес временно се отлага вследствие разрушаване на определени благоприятни линии на жизнена плазма, носени от избрани образци. Често са необходими векове наред, за да се компенсира вредата, нанесена в резултат от загубата на една порода от човешкото наследство. Тези избрани и по-висши породи на жизнена протоплазма би трябвало да бъдат ревниво и интелигентно охранявани, още щом се появят. И в повечето от населените светове тези по-висши потенциали на живот се оценяват много по-високо, отколкото на Урантия.

temporarily delayed by the destruction of certain favorable lines of life plasm carried in a selected species. It often requires ages upon ages to recoup the damage occasioned by the loss of a single superior strain of human heredity. These selected and superior strains of living protoplasm should be jealously and intelligently guarded when once they make their appearance. And on most of the inhabited worlds these superior potentials of life are valued much more highly than on Urantia.

2. ПЛАНЕТАРНИТЕ ФИЗИЧЕСКИ ТИПОВЕ

Във всяка система има стандартна и основна матрица на растителен и животински живот. Но Носителите на Живота често се сблъскват с необходимостта от промяна на тези основни матрици, така че да съответстват на различните физически условия, които се сблъскват с тях в многобройните светове на космоса. Те благоприятстват един генерализиран тип система на смъртно същество, но съществуват 7 точно определени физически типа, както и хиляди и хиляди второстепенни варианти на тези 7 главни подразделения:

1. Атмосферни типове.

2. Елементални типове.

3. Гравитационни типове.

4. Температурни типове.

5. Електрически типове.

6. Консумиращи енергия типове.

7. Ненаименувани типове.

Системата на Сатания съдържа всички тези типове, както и многобройни междинни групи, макар че някои от тях са много слабо представени.

1 . *Атмосферните типове.* Физическите разлики между световете, населени със смъртни, се определят главно от природата на атмосферата; другите влияния, които допринасят за планетарната диференциация на живота, са сравнително второстепенни по значение.

Настоящият атмосферен статут на Урантия е почти идеален за поддържането на дишащия тип човек, но човешкият тип може да бъде модифициран така, че да може да живее и на планети с атмосфера, и на планети без атмосфера. Подобни модификации също така важат и за животинския свят, който се

2. PLANETARY PHYSICAL TYPES

49:2.1 (560.7) There is a standard and basic pattern of vegetable and animal life in each system. But the Life Carriers are oftentimes confronted with the necessity of modifying these basic patterns to conform to the varying physical conditions which confront them on numerous worlds of space. They foster a generalized system type of mortal creature, but there are seven distinct physical types as well as thousands upon thousands of minor variants of these seven outstanding differentiations:

49:2.2 (561.1) 1. Atmospheric types.

49:2.3 (561.2) 2. Elemental types.

49:2.4 (561.3) 3. Gravity types.

49:2.5 (561.4) 4. Temperature types.

49:2.6 (561.5) 5. Electric types.

49:2.7 (561.6) 6. Energizing types.

49:2.8 (561.7) 7. Unnamed types.

49:2.9 (561.8) The Satania system contains all of these types and numerous intermediate groups, although some are very sparingly represented.

49:2.10 (561.9) 1. *The atmospheric types.* The physical differences of the worlds of mortal habitation are chiefly determined by the nature of the atmosphere; other influences which contribute to the planetary differentiation of life are relatively minor.

49:2.11 (561.10) The present atmospheric status of Urantia is almost ideal for the support of the breathing type of man, but the human type can be so modified that it can live on both the superatmospheric and the subatmospheric planets. Such modifications also extend to the animal life, which differs greatly on the various

различава значително на различните населени сфери. Налице е огромна модификация на животинските поредици както в световете с атмосфера, така и в световете без атмосфера.

От атмосферните типове на Сатания около два и половина процента са умеещи да дишат по-рядка атмосфера, около пет процента са умеещи да дишат по-гъста атмосфера и над деветдесет процента са умеещи да дишат средна по гъстота атмосфера, което като цяло важи за деветдесет и осем и половина процента от световете на Сатания.

Същества като тези от расите на Урантия се класифицират като умеещи да дишат средната по гъстота атмосфера; вие представяте средния или типичен ред на съществуване на смъртните. Ако интелигентни същества трябва да съществуват на планета с атмосфера, подобна на тази на вашата близка съседка Венера, те биха принадлежали към групата умеещи да дишат по-гъста атмосфера, докато онези, населяващи планета с атмосфера, толкова рядка, колкото е атмосферата на вашия външен съсед Марс, биха били означени като умеещи да дишат по-рядка атмосфера.

Ако смъртни същества трябваше да населят планета, лишена от въздух – като вашата Луна, например, те щяха да принадлежат към отделния ред на недишащите. Този тип представлява радикално или крайно приспособяване към планетното обкръжение и се разглежда отделно. На недишащите се дължат останалите един и половина процента от световете на Сатания.

2 . *Елементалните типове.* Тези различия са свързани с връзката между смъртните и водата, въздуха и сушата. Съществуват четири ясно изразени типа разумен живот с оглед средата на обитаване. Урантийските раси се отнасят към наземната категория.

Вие сте напълно неспособни да си представите околната среда, преобладаваща по време на ранните векове на някои светове. Тези необичайни условия обуславят необходимостта развиващият се животински живот да остане в своя морски разсадник в продължение на по-дълги периоди, отколкото на планетите, които отрано предлагат по-благоприятна земна и атмосферна околна среда. Обратно, на някои светове от умеещи да дишат по-гъста атмосфера, когато планетата не е твърде голяма, понякога е по-целесъобразно да се осигури смъртен тип, който може с готов ност да превъзмогне

inhabited spheres. There is a very great modification of animal orders on both the sub- and the superatmospheric worlds.

49:2.12 (561.11) Of the atmospheric types in Satania, about two and one-half per cent are subbreathers, about five per cent superbreathers, and over ninety-one per cent are mid-breathers, altogether accounting for ninety-eight and one-half per cent of the Satania worlds.

49:2.13 (561.12) Beings such as the Urantia races are classified as mid-breathers; you represent the average or typical breathing order of mortal existence. If intelligent creatures should exist on a planet with an atmosphere similar to that of your near neighbor, Venus, they would belong to the superbreather group, while those inhabiting a planet with an atmosphere as thin as that of your outer neighbor, Mars, would be denominated subbreathers.

49:2.14 (561.13) If mortals should inhabit a planet devoid of air, like your moon, they would belong to the separate order of nonbreathers. This type represents a radical or extreme adjustment to the planetary environment and is separately considered. Nonbreathers account for the remaining one and one-half per cent of Satania worlds.

49:2.15 (561.14) 2. *The elemental types.* These differentiations have to do with the relation of mortals to water, air, and land, and there are four distinct species of intelligent life as they are related to these habitats. The Urantia races are of the land order.

49:2.16 (561.15) It is quite impossible for you to envisage the environment which prevails during the early ages of some worlds. These unusual conditions make it necessary for the evolving animal life to remain in its marine nursery habitat for longer periods than on those planets which very early provide a hospitable land-and-atmosphere environment. Conversely, on some worlds of the superbreathers, when the planet is not too large, it is sometimes expedient to provide for a mortal type which can readily negotiate atmospheric passage. These air navigators sometimes intervene between the water and land groups, and they always live in a measure upon the ground, eventually evolving into land dwellers.

атмосферния коридор. Тези въздушни навигатори понякога се намесват между водната и земната групи и те винаги живеят обмислено на земята, евентуално развивайки се в земните обитатели. Но на някои светове в продължение на векове те продължават да летят, дори и след като вече са станали земен тип същества.

But on some worlds, for ages they continue to fly even after they have become land-type beings.

Едновременно удивително и приятно е да се наблюдава ранната цивилизация на примитивната раса от човешки същества, която се оформя в едни случаи във въздуха и по върховете на дърветата, а в други – сред водите на тропическите водоеми, както и на дъното, по стените и бреговете на тези морски градини на изгряващите раси на такива изключителни сфери. Дори на Урантия имаше дълъг период, по време на който примитивният човек се запази и напредна в своята примитивна цивилизация, като живееше предимно по върховете на дърветата, както правеха неговите ранни, живеещи по дърветата предшественици. На Урантия вие все още имате група от намаляващи млекопитаещи (семейството на прилепите), които са въздушни навигатори, както и вашите тюлени и китове от морската естествена среда, които също са от поредицата на млекопитаещите.

49:2.17 (562.1) It is both amazing and amusing to observe the early civilization of a primitive race of human beings taking shape, in one case, in the air and treetops and, in another, midst the shallow waters of sheltered tropic basins, as well as on the bottom, sides, and shores of these marine gardens of the dawn races of such extraordinary spheres. Even on Urantia there was a long age during which primitive man preserved himself and advanced his primitive civilization by living for the most part in the treetops as did his earlier arboreal ancestors. And on Urantia you still have a group of diminutive mammals (the bat family) that are air navigators, and your seals and whales, of marine habitat, are also of the mammalian order.

В Сатания от елементалните типове седем процента са водни, десет процента са въздушни, седемдесет процента са земни и тринадесет процента са комбинирани земноводни типове. Но тези модификации на ранни интелигентни същества не са нито хора-риби, нито хора-птици. Те са от човешките и предчовешките типове – нито суперриби, нито птици, а определено смъртни.

49:2.18 (562.2) In Satania, of the elemental types, seven per cent are water, ten per cent air, seventy per cent land, and thirteen per cent combined land-and-air types. But these modifications of early intelligent creatures are neither human fishes nor human birds. They are of the human and prehuman types, neither superfishes nor glorified birds but distinctly mortal.

3 . *Гравитационните типове.* Чрез модификация на дизайна интелигентните същества са така конструирани, че могат свободно да функционират върху сфери, и по-малки, и по-големи от Урантия, като по този начин са в определена степен приспособени към гравитацията на онези планети, които не са с идеалния размер и плътност.

49:2.19 (562.3) 3. *The gravity types.* By modification of creative design, intelligent beings are so constructed that they can freely function on spheres both smaller and larger than Urantia, thus being, in measure, accommodated to the gravity of those planets which are not of ideal size and density.

Различните планетни типове варират на височина, като средната стойност в Небадон е малко над два метра. Някои от по-големите светове са населени с човешки същества, които са само около седемдесет и пет сантиметра на височина. Телосложението на смъртните варира от средната за тук стойност, през средните стойности за средните по размер сфери, до около три метра на по-малките населени сфери. В Сатания има само една раса под метър и двадесет сантиметра на височина. Двадесет процента от населените светове на Сатания са населени

49:2.20 (562.4) The various planetary types of mortals vary in height, the average in Nebadon being a trifle under seven feet. Some of the larger worlds are peopled with beings who are only about two and one-half feet in height. Mortal stature ranges from here on up through the average heights on the average-sized planets to around ten feet on the smaller inhabited spheres. In Satania there is only one race under four feet in height. Twenty per cent of the Satania inhabited worlds are peopled with mortals of the modified gravity types occupying the larger and the smaller planets.

със смъртни човешки същества от модифицираните гравитационни типове, заемащи по-големите и по-малките планети.

4. *Температурните типове.* Възможно е да бъдат създадени живи същества, които да могат да издържат на температури, и много по-високи, и много по-ниски, отколкото е жизненият обхват на разположените на Урантия раси. Съществуват пет ясно определени поредици същества според класификацията им, направена въз основа на регулиращите топлината механизми. По тази ска́ла расите на Урантия са номер три. Тридесет процента от световете на Сатания са населени с раси от модифицираните температурни типове. Дванадесет процента принадлежат на по-високите температурни обхвати, осемнадесет процента – към по-ниските в сравнение с тези на Урантия, които функционират в средно-температурната група.

5. *Електрическите типове.* Поведението на световете спрямо електрическите, магнитните и електронните въздействия варира в широки граници. Съществуват десет дизайна на смъртен живот, разнообразно оформени така, че да издържат на различните енергии на сферите. Тези десет вида също реагират с известни разлики на химическите лъчи на обикновената слънчева светлина. Но тези слаби физически различия по никакъв начин не оказват влияние върху интелектуалния или духовния живот.

От електронните групи на смъртния живот почти двадесет и три процента принадлежат на клас номер четири – типа, съществуващ на Урантия. Тези типове са разпределени, както следва: номер 1 – един процент; номер 2 – два процента; номер 3 – пет процента; номер 4 - двадесет и три процента; номер 5 – двадесет и седем процента; номер 6 – двадесет и четири процента; номер 7 – осем процента; номер 8 – пет процента; номер 9 – три процента; номер 10 - два процента. Всички цифри са дадени закръглено.

6. *Консумиращите енергия типове.* Не всички светове са еднакви от гледна точка на поемането на енергия. Не всички населени светове притежават атмосферен океан, пригоден за респираторен обмен на газове, какъвто има на Урантия. По време на ранните и късни етапи на много планети съществата от порядъка на днешните не можеха да съществуват; и когато респираторните коефициенти на една планета са много високи или твърде ниски, но когато всички други предварителни условия за съществуването на интелигентен живот са адекватни, Носителите на Живота често пъти установяват в подобни светове една модифицирана форма на

49:2.21 (562.5) 4. *The temperature types.* It is possible to create living beings who can withstand temperatures both much higher and much lower than the life range of the Urantia races. There are five distinct orders of beings as they are classified with reference to heat-regulating mechanisms. In this scale the Urantia races are number three. Thirty per cent of Satania worlds are peopled with races of modified temperature types. Twelve per cent belong to the higher temperature ranges, eighteen per cent to the lower, as compared with Urantians, who function in the mid-temperature group.

49:2.22 (562.6) 5. *The electric types.* The electric, magnetic, and electronic behavior of the worlds varies greatly. There are ten designs of mortal life variously fashioned to withstand the differential energy of the spheres. These ten varieties also react in slightly different ways to the chemical rays of ordinary sunlight. But these slight physical variations in no way affect the intellectual or the spiritual life.

49:2.23 (562.7) Of the electric groupings of mortal life, almost twenty-three per cent belong to class number four, the Urantia type of existence. These types are distributed as follows: number 1, one per cent; number 2, two per cent; number 3, five per cent; number 4, twenty-three per cent; number 5, twenty-seven per cent; number 6, twenty-four per cent; number 7, eight per cent; number 8, five per cent; number 9, three per cent; number 10, two per cent — in whole percentages.

49:2.24 (563.1) 6. *The energizing types.* Not all worlds are alike in the manner of taking in energy. Not all inhabited worlds have an atmospheric ocean suited to respiratory exchange of gases, such as is present on Urantia. During the earlier and the later stages of many planets, beings of your present order could not exist; and when the respiratory factors of a planet are very high or very low, but when all other prerequisites to intelligent life are adequate, the Life Carriers often establish on such worlds a modified form of mortal existence, beings who are competent to effect their life-process exchanges directly by means of light-energy and the firsthand power transmutations of the Master Physical Controllers.

смъртно съществуване – същества, които са в състояние да изпълняват обменните си жизнени процеси направо посредством светлинна енергия и трансмутациите на мощност от първа ръка на Главните Физически Контрольори.

Съществуват шест различни типа животинско и „смъртно“ хранене: умеещите да дишат по-рядка атмосфера използват първия тип хранене, морските обитатели – втория, умеещи да дишат средна по гъстота атмосфера – третия, както на Урантия. Умеещите да дишат по-гъста атмосфера използват четвъртия тип енергийна консумация, докато недишащите използват петия ред хранене и енергия. Шестият начин за поемане на енергия се използва само от съществата, умеещи да дишат средна по гъстота атмосфера.

7 . *Ненаименувани типове.* Съществуват многобройни допълнителни физически вариации в планетарния живот, но всички тези разлики са изцяло въпрос на анатомична модификация и електро-химично регулиране. Подобни различия не засягат интелектуалния или духовния живот.

49:2.25 (563.2) There are six differing types of animal and mortal nutrition: The subbreathers employ the first type of nutrition, the marine dwellers the second, the mid-breathers the third, as on Urantia. The superbreathers employ the fourth type of energy intake, while the nonbreathers utilize the fifth order of nutrition and energy. The sixth technique of energizing is limited to the midway creatures.

49:2.26 (563.3) 7. *The unnamed types.* There are numerous additional physical variations in planetary life, but all of these differences are wholly matters of anatomical modification, physiologic differentiation, and electrochemical adjustment. Such distinctions do not concern the intellectual or the spiritual life.

3. СВЕТОВЕТЕ НА НЕДИШАЩИТЕ

Мнозинството населени планети се състои от интелигентен тип хуманоидни същества от дишащия тип. Но съществуват също така и поредици от смъртни същества, които са способни да живеят в светове с малко или никакъв въздух. В населените светове на Орвонтон този тип възлиза на по-малко от седем процента. В Небадон този процент е по-малко от три процента. В цялата Сатания има само девет такива свята.

Има толкова малко от недишащия тип в населените светове на Сатания, тъй като тази по-наскоро организирана секция на Норлатиадек все още изобилства с метеоритни космически тела; а световете, лишени от предпазна атмосфера, биват непрекъснато бомбардирани от тези скитници. Дори някои от кометите се състоят от метеорни рояци, но като правило те представляват разрушени по-малки тела от материя.

Милиони и милиони метеорити ежедневно навлизат в атмосферата на Урантия и се движат със скорост от около триста и двадесет километра в секунда. В населените с недишащи същества светове напредналите раси трябва да правят много, за да защитят себе си от увреждания, причинени от метеорите, като за целта правят електрически

3. WORLDS OF THE NONBREATHERS

49:3.1 (563.4) The majority of inhabited planets are peopled with the breathing type of intelligent beings. But there are also orders of mortals who are able to live on worlds with little or no air. Of the Orvonton inhabited worlds this type amounts to less than seven per cent. In Nebadon this percentage is less than three. In all Satania there are only nine such worlds.

49:3.2 (563.5) There are so very few of the nonbreather type of inhabited worlds in Satania because this more recently organized section of Norlatiadek still abounds in meteoric space bodies; and worlds without a protective friction atmosphere are subject to incessant bombardment by these wanderers. Even some of the comets consist of meteor swarms, but as a rule they are disrupted smaller bodies of matter.

49:3.3 (563.6) Millions upon millions of meteorites enter the atmosphere of Urantia daily, coming in at the rate of almost two hundred miles a second. On the nonbreathing worlds the advanced races must do much to protect themselves from meteor damage by making electrical installations which operate to consume or shunt the meteors. Great danger confronts them when they venture beyond

инсталации, които работят, за да консумират и отклоняват метеорите. Огромна опасност ги заплашва, когато се осмелят да навлязат отвъд тези защитени зони. Освен това тези светове са предмет и на ужасни електрически бури с природа, непозната на обитателите на Урантия. По време на подобни огромни колебания в енергията заселниците трябва да търсят убежище в специални конструкции, снабдени със защитна изолация.

these protected zones. These worlds are also subject to disastrous electrical storms of a nature unknown on Urantia. During such times of tremendous energy fluctuation the inhabitants must take refuge in their special structures of protective insulation.

Животът в световете, населени с недишащи същества, е коренно различен от живота на Урантия. Недишащите не се хранят с храна и не пият вода, както расите, намиращи се на Урантия. Реакциите на нервната им система, термо-регулиращият механизъм и метаболизмът на тези специализирани хора са коренно различни от сходните с тях функции на населяващите Урантия смъртни. Почти всеки акт на живот освен възпроизводството се различава и дори методите за създаване на потомство са някак различни.

49:3.4 (563.7) Life on the worlds of the nonbreathers is radically different from what it is on Urantia. The nonbreathers do not eat food or drink water as do the Urantia races. The reactions of the nervous system, the heat-regulating mechanism, and the metabolism of these specialized peoples are radically different from such functions of Urantia mortals. Almost every act of living, aside from reproduction, differs, and even the methods of procreation are somewhat different.

В населените с недишащи същества светове животинските образци са коренно различни от онези, които населяват планетите с атмосфера. Планът за живота при недишащите е различен от този в световете с атмосфера; даже в начина на оцеляване техните хора се различават с това, че са кандидати за сливане с Духа. Независимо от това тези същества се наслаждават на живота и изпълняват различни дейности в реалията точно както и онези, които обитават планети с атмосфера. От гледна точка на ума и характера недишащите не се различават от другите смъртни типове.

49:3.5 (564.1) On the nonbreathing worlds the animal species are radically unlike those found on the atmospheric planets. The nonbreathing plan of life varies from the technique of existence on an atmospheric world; even in survival their peoples differ, being candidates for Spirit fusion. Nevertheless, these beings enjoy life and carry forward the activities of the realm with the same relative trials and joys that are experienced by the mortals living on atmospheric worlds. In mind and character the nonbreathers do not differ from other mortal types.

Ще ви бъде повече от интересно планетарното поведение на този тип смъртни, тъй като подобна раса същества населява една сфера, която се намира в близко съседство с Урантия.

49:3.6 (564.2) You would be more than interested in the planetary conduct of this type of mortal because such a race of beings inhabits a sphere in close proximity to Urantia.

4. ЕВОЛЮЦИОННИТЕ ВОЛЕВИ СЪЗДАНИЯ

4. EVOLUTIONARY WILL CREATURES

Смъртните от различните светове съществено се отличават едни от други, даже ако принадлежат към един и същи интелектуален и физически тип, но всички обладаващи воля смъртни са изправено ходещи двуноги животни.

49:4.1 (564.3) There are great differences between the mortals of the different worlds, even among those belonging to the same intellectual and physical types, but all mortals of will dignity are erect animals, bipeds.

Съществуват шест основни еволюционни раси: три първични – червена, жълта и синя, и три вторични – оранжева, зелена и индигова. В болшинството обитаеми светове ги има всичките тези раси, но много от планетите, на които обитават създания с преходен мозък, са

49:4.2 (564.4) There are six basic evolutionary races: three primary — red, yellow, and blue; and three secondary — orange, green, and indigo. Most inhabited worlds have all of these races, but many of the three-brained planets harbor only the three primary types. Some local systems also have only these three races.

населени само с трите първични типа. Някои локални системи също имат само тези три раси.

Обикновено хората биват снабдявани с дванадесет особени вида чувствени възприятия, макар че специалните чувства на тридяловите типове с малко надвишават възможностите на създанията с едно- и дву-делен мозък. По своите зрителни и слухови възможности те значително превъзхождат урантийските раси.

49:4.3 (564.5) The average special physical-sense endowment of human beings is twelve, though the special senses of the three-brained mortals are extended slightly beyond those of the one- and two-brained types; they can see and hear considerably more than the Urantia races.

Новородените, като правило, се появяват по едно и раждането на няколко деца наведнъж е изключение, и семейният живот е достатъчно еднороден на планетите от всички типове. Обикновено във всички развити светове преобладава равенство на половете; мъжете и жените са равни по умствени способности и духовен статут. Ние смятаме, че планетата пребивава във варварство дотогава, докато единият пол се стреми да подчини другия. Този аспект от опита на създанията винаги се подобрява значително след пристигането на Материалните Син и Дъщеря.

49:4.4 (564.6) Young are usually born singly, multiple births being the exception, and the family life is fairly uniform on all types of planets. Sex equality prevails on all advanced worlds; male and female are equal in mind endowment and spiritual status. We do not regard a planet as having emerged from barbarism so long as one sex seeks to tyrannize over the other. This feature of creature experience is always greatly improved after the arrival of a Material Son and Daughter.

Във всички осветявани и огрявани от слънца светове става смяна на годишните времена и има колебания в температурите. Във всички атмосферни светове съществува селско стопанство; обработката на почвата е свойствена за еволюционните раси на всички подобни планети.

49:4.5 (564.7) Seasons and temperature variations occur on all sunlighted and sun-heated planets. Agriculture is universal on all atmospheric worlds; tilling the soil is the one pursuit that is common to the advancing races of all such planets.

На ранните етапи от своето съществуване всички смъртни водят обща борба с микроскопични врагове – подобно на тази, която понастоящем водите и вие на Урантия, макар може би и не в такива пропорции. Продължителността на живота се колебае между двадесет и пет години в примитивните светове до почти петстотин години в по-прогресивните и древни сфери.

49:4.6 (564.8) Mortals all have the same general struggles with microscopic foes in their early days, such as you now experience on Urantia, though perhaps not so extensive. The length of life varies on the different planets from twenty-five years on the primitive worlds to near five hundred on the more advanced and older spheres.

На всички хора е свойствена стадност – както в племенен, така и в расов аспект. Такова групово разграничение се съдържа в техния произход и устройство. Подобни тенденции могат да се изменят само по пътя на прогресиращата цивилизация и постепенното повишаване на духовността. Социалните, икономически и административни проблеми на обитаемите светове варират в съответствие с възрастта на планетата и степента на въздействието, което оказват последователните посещения на божествените Синове.

49:4.7 (564.9) Human beings are all gregarious, both tribal and racial. These group segregations are inherent in their origin and constitution. Such tendencies can be modified only by advancing civilization and by gradual spiritualization. The social, economic, and governmental problems of the inhabited worlds vary in accordance with the age of the planets and the degree to which they have been influenced by the successive sojourns of the divine Sons.

Разумът е дар от Безкрайния Дух и напълно еднакво функционира в различните среди. Смъртните притежават аналогичен разум независимо от някои структурни и

49:4.8 (564.10) Mind is the bestowal of the Infinite Spirit and functions quite the same in diverse environments. The mind of mortals is akin, regardless of certain structural and chemical

химически особености, характеризиращи физическата природа на волевите създания на локалните системи. Независимо от личностните или физическите планетарни различия умственият живот на всички разнообразни категории смъртни е твърде сходен, както и началният етап на техния път след смъртта.

Но смъртният разум не може да се спаси без безсмъртния дух. Разумът на човека е смъртен; безсмъртен е само посветеният му дух. Продължаването на живота зависи от одухотворяването с помощта на Настройчика – зависи от раждането и еволюцията на безсмъртната душа; най-малкото, не трябва да се е развил антагонизъм към мисията на Настройчика – оказване на влияние върху духовната трансформация на материалния разум.

differences which characterize the physical natures of the will creatures of the local systems. Regardless of personal or physical planetary differences, the mental life of all these various orders of mortals is very similar, and their immediate careers after death are very much alike.

49:4.9 (565.1) But mortal mind without immortal spirit cannot survive. The mind of man is mortal; only the bestowed spirit is immortal. Survival is dependent on spiritualization by the ministry of the Adjuster — on the birth and evolution of the immortal soul; at least, there must not have developed an antagonism towards the Adjuster's mission of effecting the spiritual transformation of the material mind.

5. ПЛАНЕТАРНИТЕ ГРУПИ СМЪРТНИ

Адекватното изобразяване на планетните групи смъртни е свързано с определени трудности поради това, че вие почти не ги познавате, а също така и предвид изобилието от разновидности. При все това смъртните създания могат да бъдат изучавани от много гледни точки. Ето някои от тях:

1. Приспособяване към планетната среда.

2. Типове мозък.

3. Типове възприемане на духа.

4. Епохи на планетните смъртни.

5. Родствени типове създания.

6. Сливане с Настройчика.

7. Способност за освобождаване от земния живот.

Обитаемите сфери на седемте свръхвселени са населени със смъртни, които едновременно влизат в една или няколко категории на всеки от тези седем обобщени класа еволюционни създания. Но даже в тези общи класификации не се разглеждат нито такива същества като мидсонитните, нито някои други форми на разумен живот. В настоящите повествувания обитаемите светове са представени като населени с еволюционни смъртни създания, но съществуват и други форми на живот.

1 . *Приспособяване към планетарната среда.* От гледна точка на приспособяването на създанията към планетарната среда съществуват три общи групи обитаеми светове: група за нормално приспособяване,

5. THE PLANETARY SERIES OF MORTALS

49:5.1 (565.2) It will be somewhat difficult to make an adequate portrayal of the planetary series of mortals because you know so little about them, and because there are so many variations. Mortal creatures may, however, be studied from numerous viewpoints, among which are the following:

49:5.2 (565.3) 1. Adjustment to planetary environment.

49:5.3 (565.4) 2. Brain-type series.

49:5.4 (565.5) 3. Spirit-reception series.

49:5.5 (565.6) 4. Planetary-mortal epochs.

49:5.6 (565.7) 5. Creature-kinship serials.

49:5.7 (565.8) 6. Adjuster-fusion series.

49:5.8 (565.9) 7. Techniques of terrestrial escape.

49:5.9 (565.10) The inhabited spheres of the seven superuniverses are peopled with mortals who simultaneously classify in some one or more categories of each of these seven generalized classes of evolutionary creature life. But even these general classifications make no provision for such beings as midsoniters nor for certain other forms of intelligent life. The inhabited worlds, as they have been presented in these narratives, are peopled with evolutionary mortal creatures, but there are other life forms.

49:5.10 (565.11) 1. *Adjustment to planetary environment.* There are three general groups of inhabited worlds from the standpoint of the adjustment of creature life to the planetary environment: the normal adjustment group, the

група за радикално приспособяване и експериментална група.

Нормалните приспособявания към планетарните условия се извършват в съответствие с разгледаните преди това общи физически прототипи. Световете на недишащите създания служат като типичен пример за радикално или екстремално приспособяване, но в тази група влизат и други типове. Експерименталните светове обикновено са идеални за типичните форми на живот и на такива десетични планети Носителите на Живот се стремят да създадат благоприятни модификации на стандартните модели на живот. Тъй като вашият свят се отнася към експерименталните планети, той съществено се отличава от еднотипните сфери на Сатания; на Урантия са се появили много форми на живот, които не се срещат на други места; по същия начин и много разпространени видове отсъстват на вашата планета.

Във вселената Небадон всички светове с видоизменен живот са обединени в една група и образуват специална област на вселенски дела, която се намира под наблюдението на назначени управляващи; във всички тези експериментални светове вселенските управляващи провеждат периодични инспекции – главата на техния корпус е опитният завършил, известен в Сатания като Табамантия.

2 . *Типове според мозъка.* Единствената физическа общност на смъртните е тяхната нервно-мозъчна система; при все това съществуват три основни типа строеж на мозъка: еднодялов, двудялов и тридялов. Урантийците се отнасят към двудяловия тип и са малко по-изобретателни, предприемчиви и склонни към философстване, отколкото еднодяловите смъртни, но до известна степен по-малко духовни, етични и религиозни, отколкото тридяловите категории. Тези различия в строежа на мозъка са характерни и за животните, предшественици на човека.

По аналогия с типа кора при главния мозък с две полукълба можете да си създадете представа за еднодяловия тип. Третият дял на мозъка на тридяловите категории най-добре можете да си представите като еволюция на вашия по-низш или рудиментарен мозък, развил се до такова състояние, когато неговите функции основно се заключават в управление на физическите действия, оставяйки двата висшестоящи дяла за висша дейност: единия за интелектуални функции и другия – за съответната духовна дейност на Настройчика на Съзнанието.

radical adjustment group, and the experimental group.

49:5.11 (565.12) Normal adjustments to planetary conditions follow the general physical patterns previously considered. The worlds of the nonbreathers typify the radical or extreme adjustment, but other types are also included in this group. Experimental worlds are usually ideally adapted to the typical life forms, and on these decimal planets the Life Carriers attempt to produce beneficial variations in the standard life designs. Since your world is an experimental planet, it differs markedly from its sister spheres in Satania; many forms of life have appeared on Urantia that are not found elsewhere; likewise are many common species absent from your planet.

49:5.12 (565.13) In the universe of Nebadon, all the life-modification worlds are serially linked together and constitute a special domain of universe affairs which is given attention by designated administrators; and all of these experimental worlds are periodically inspected by a corps of universe directors whose chief is the veteran finaliter known in Satania as Tabamantia.

49:5.13 (566.1) 2. *Brain-type series.* The one physical uniformity of mortals is the brain and nervous system; nevertheless, there are three basic organizations of the brain mechanism: the one-, the two-, and the three-brained types. Urantians are of the two-brained type, somewhat more imaginative, adventurous, and philosophical than the one-brained mortals but somewhat less spiritual, ethical, and worshipful than the three-brained orders. These brain differences characterize even the prehuman animal existences.

49:5.14 (566.2) From the two-hemisphere type of the Urantian cerebral cortex you can, by analogy, grasp something of the one-brained type. The third brain of the three-brained orders is best conceived as an evolvement of your lower or rudimentary form of brain, which is developed to the point where it functions chiefly in control of physical activities, leaving the two superior brains free for higher engagements: one for intellectual functions and the other for the spiritual-counterparting activities of the Thought Adjuster.

Докато земните постижения на еднодяловия тип са леко ограничени в сравнение с двудяловите категории, цивилизациите от по-древните планети, населени със създания от тридяловата група, биха предизвикали изумление в урантийците, а сравнението с тях щеше малко да ви засрами. По отношение на техническото развитие и материална цивилизация, и даже на развитието на интелект, световете на двудяловите типове са способни да се сравняват със сферите, населени със създания с тридялов мозък. Но по отношение управлението от разума, а също и по отношение на развитието на взаимодействието между интелекта и духа вие стоите малко по-ниско.

49:5.15 (566.3) While the terrestrial attainments of the one-brained races are slightly limited in comparison with the two-brained orders, the older planets of the three-brained group exhibit civilizations that would astound Urantians, and which would somewhat shame yours by comparison. In mechanical development and material civilization, even in intellectual progress, the two-brained mortal worlds are able to equal the three-brained spheres. But in the higher control of mind and development of intellectual and spiritual reciprocation, you are somewhat inferior.

Всички подобни сравнителни оценки, засягащи интелектуалния прогрес или духовните постижения, трябва в пълна степен да отчитат планетарната възраст; много, изключително много зависи от възрастта, от помощта на биологичните усъвършенствуватели и от последващите мисии на различните категории божествени Синове.

49:5.16 (566.4) All such comparative estimates concerning the intellectual progress or the spiritual attainments of any world or group of worlds should in fairness recognize planetary age; much, very much, depends on age, the help of the biologic uplifters, and the subsequent missions of the various orders of the divine Sons.

Макар че тридяловите типове са способни за достигане на малко по-висок стадий на планетна еволюция, отколкото еднодяловите и двудяловите категории, всички притежават един и същи тип жизнена плазма, а тяхната планетарна дейност е крайно еднотипна и в много отношения протича така, както и при хората на Урантия. Тези три типа смъртни са разпространени във всички светове на локалните системи. В повечето случаи планетарните условия почти не влияят върху решенията на Носителите на Живота да внедрят една или друга категория в този или онзи свят; те по собствено усмотрение съставляват и изпълняват съответните планове.

49:5.17 (566.5) While the three-brained peoples are capable of a slightly higher planetary evolution than either the one- or two-brained orders, all have the same type of life plasm and carry on planetary activities in very similar ways, much as do human beings on Urantia. These three types of mortals are distributed throughout the worlds of the local systems. In the majority of cases planetary conditions had very little to do with the decisions of the Life Carriers to project these varied orders of mortals on the different worlds; it is a prerogative of the Life Carriers thus to plan and execute.

Тези три категории притежават равни възможности за възход. По пътя на своето развитие всяка от тях е длъжна да се издигне по същата тази стълбица за интелектуално развитие и да преодолее еднакви духовни изпитания. Системното управление на тези различни светове и свръхуправлението на ниво съзвездие са абсолютно еднакви; даже режимите на Планетарните Принцове са идентични.

49:5.18 (566.6) These three orders stand on an equal footing in the ascension career. Each must traverse the same intellectual scale of development, and each must master the same spiritual tests of progression. The system administration and the constellation overcontrol of these different worlds are uniformly free from discrimination; even the regimes of the Planetary Princes are identical.

3. *Типове според възприемането на духа.* Съществуват три типа устройство на разума по отношение на връзката с духовните светове. Тази класификация няма отношение към еднодяловия, двудяловия и тридяловите категории смъртни; тя засяга основно жлезите, по-точно – устройството на някои жлези,

49:5.19 (566.7) 3. *Spirit-reception series.* There are three groups of mind design as related to contact with spirit affairs. This classification does not refer to the one-, two-, and three-brained orders of mortals; it refers primarily to gland chemistry, more particularly to the organization of certain glands comparable to the pituitary bodies. The

сравними с хипофизата. На едни планети създанията имат една жлеза, на други – две, както на Урантия, докато при обитателите на сфери от третия тип има три такива уникални тела. Тези различни химически свойства несъмнено влияят на вроденото въображение и духовната възприемчивост.

По типа духовно възприятие шестдесет и пет процента се отнасят към втората група, както и урантийските раси. Дванадесет процента принадлежат към първия тип, по своята природа по-малко възприемчив, докато двадесет и три процента проявяват голяма предразположеност към духовната активност в течение на земния живот. Но тези различия не се съхраняват след естествената смърт. Всички тези расови особености се отнасят само за живота в плът.

4 . *Планетарните епохи на смъртните.* Тази класификация е основана на последователността на съдните периоди, имащи отношение към земния статут на човека и приемането от него на небесна помощ.

Животът се внедрява на планетите от Носителите на Живот, които продължават да наблюдават неговото развитие в течение на известно време след еволюционното появяване на смъртния човек. Преди да напуснат планетата, Носителите на Живот по съответния ред утвърждават на нея като управител на сферата Планетарен Принц. Заедно с такъв управител пристигат всички полагащи му се подчинени и помощници и едновременно с неговото пристигане се извършва първият съд над живите и мъртвите.

С появата на човешки групи този Планетарен Принц пристига на планетата, за да сложи началото на човешката цивилизация и да организира човешко общество. Вашият свят на хаоса не може да служи като показател за ранните етапи от управлението на Планетарните Принцове, защото скоро след основаването на такова управление на Урантия вашият Планетарен Принц, Калигастия, свърза своята участ с бунта на Властелина на Системата – Луцифер. Оттогава еволюцията на вашата планета винаги е била придружавана със сътресения.

На нормална еволюционна планета расовият прогрес достига своята естествена биологична кулминация в течение на управлението на Планетарния Принц, скоро след което Властелинът на Системата изпраща на планетата Материален Син и Материална Дъщеря. Тези привнесени същества служат като биологични усъвършенствуватели; тяхната простъпка на Урантия още повече усложни историята на

races on some worlds have one gland, on others two, as do Urantians, while on still other spheres the races have three of these unique bodies. The inherent imagination and spiritual receptivity is definitely influenced by this differential chemical endowment.

49:5.20 (566.8) Of the spirit-reception types, sixty-five per cent are of the second group, like the Urantia races. Twelve per cent are of the first type, naturally less receptive, while twenty-three per cent are more spiritually inclined during terrestrial life. But such distinctions do not survive natural death; all of these racial differences pertain only to the life in the flesh.

49:5.21 (567.1) 4. *Planetary-mortal epochs.* This classification recognizes the succession of temporal dispensations as they affect man's terrestrial status and his reception of celestial ministry.

49:5.22 (567.2) Life is initiated on the planets by the Life Carriers, who watch over its development until sometime after the evolutionary appearance of mortal man. Before the Life Carriers leave a planet, they duly install a Planetary Prince as ruler of the realm. With this ruler there arrives a full quota of subordinate auxiliaries and ministering helpers, and the first adjudication of the living and the dead is simultaneous with his arrival.

49:5.23 (567.3) With the emergence of human groupings, this Planetary Prince arrives to inaugurate human civilization and to focalize human society. Your world of confusion is no criterion of the early days of the reign of the Planetary Princes, for it was near the beginning of such an administration on Urantia that your Planetary Prince, Caligastia, cast his lot with the rebellion of the System Sovereign, Lucifer. Your planet has pursued a stormy course ever since.

49:5.24 (567.4) On a normal evolutionary world, racial progress attains its natural biologic peak during the regime of the Planetary Prince, and shortly thereafter the System Sovereign dispatches a Material Son and Daughter to that planet. These imported beings are of service as biologic uplifters; their default on Urantia further complicated your planetary history.

планетата.

След като интелектуалният и нравствен прогрес на човешкия род достигне предела на еволюционното развитие, пристига Райски Син-Авонал с арбитражна мисия; по-късно, когато духовният статут на такъв свят се приближи към естествения предел, планетата се посещава от Райски посвещенчески Син. Главната цел на посвещенческия Син е да установи планетарния статут, да освободи Духа на Истината за планетарна функция и с това да създаде условия за всеобщо внедряване на Настройчиците на Съзнанието.

Но и в това Урантия тръгна по свой път: никой не е идвал във вашия свят с арбитражна мисия и посвещенческият Син не принадлежеше към категорията на Авоналовците; вашата планета беше удостоена с изключителната чест да стане смъртна обител на Пълновластния Син – Михаил Небадонски.

В резултат от служенето на последователните категории на божествените Синове в обитаемите светове техните прогресиращи раси започват да се приближават към върха на планетарната еволюция. Такива светове са готови за кулминационната мисия – пристигането на Троичен Син-Учител. Епохата на Сина-Учител става преддверие на завършващата планетарна епоха, еволюционният идеал – ерата на светлината и живота.

Тази класификация на човешките същества ще бъде специално разгледана в едно от следващите повествувания.

5 . *Родствени типове създания.* Планетите се организират не само вертикално – в системи, съзвездия и така нататък; в управлението на вселената съществуват и хоризонтални класификации по типов, групов и по други признаци. Такова хоризонтално управление на вселената на първо място се отнася към координацията на еднородната дейност, на развитието на която се оказва независима помощ на различните планети. Тези родствени класи вселенски създания периодически се инспектират от смесения корпус на висшите личности, начело на които стои завършил с богат опит.

Тези фактори на родство се проявяват на всички нива, тъй като еднородните типове съществуват както сред нечовешките личности, така и сред смъртните създания – даже между човешките и свръхчовешки категории. Разумните същества се обединяват по вертикалата в дванадесет големи групи с по седем основни подгрупи във всяка. Възможно е координацията на тези по особен начин

49:5.25 (567.5) When the intellectual and ethical progress of a human race has reached the limits of evolutionary development, there comes an Avonal Son of Paradise on a magisterial mission; and later on, when the spiritual status of such a world is nearing its limit of natural attainment, the planet is visited by a Paradise bestowal Son. The chief mission of a bestowal Son is to establish the planetary status, release the Spirit of Truth for planetary function, and thus effect the universal coming of the Thought Adjusters.

49:5.26 (567.6) Here, again, Urantia deviates: There has never been a magisterial mission on your world, neither was your bestowal Son of the Avonal order; your planet enjoyed the signal honor of becoming the mortal home planet of the Sovereign Son, Michael of Nebadon.

49:5.27 (567.7) As a result of the ministry of all the successive orders of divine sonship, the inhabited worlds and their advancing races begin to approach the apex of planetary evolution. Such worlds now become ripe for the culminating mission, the arrival of the Trinity Teacher Sons. This epoch of the Teacher Sons is the vestibule to the final planetary age — evolutionary utopia — the age of light and life.

49:5.28 (567.8) This classification of human beings will receive particular attention in a succeeding paper.

49:5.29 (567.9) 5. *Creature-kinship serials.* Planets are not only organized vertically into systems, constellations, and so on, but the universe administration also provides for horizontal groupings according to type, series, and other relationships. This lateral administration of the universe pertains more particularly to the co-ordination of activities of a kindred nature which have been independently fostered on different spheres. These related classes of universe creatures are periodically inspected by certain composite corps of high personalities presided over by long-experienced finaliters.

49:5.30 (568.1) These kinship factors are manifest on all levels, for kinship serials exist among nonhuman personalities as well as among mortal creatures — even between human and superhuman orders. Intelligent beings are vertically related in twelve great groups of seven major divisions each. The co-ordination of these uniquely related groups of living beings is probably effected by some not fully comprehended

свързани една с друга групи живи същества да се осъществява за сметка на не докрай разбран метод на Върховното Същество.

6 . *Способност за сливане с Настройчика.* Духовната класификация, или групирането на всички смъртни в течение на предшестващото сливане на опита, напълно се определя от отношението на личностния статут към вътрешния Тайнствен Наставник. Почти деветдесет процента от обитаемите светове на Небадон са населявани от смъртни, способни да се слеят с Настройчика, в сравнение със съседната вселена, където повече от половината светове се населяват от същества, които са кандидати за вечно сливане с пребиваващите в тях Настройчици.

7 . *Начини за освобождаване от земен живот.* По принцип има само един начин за зараждане на отделен човешки живот в обитаем свят, а именно – чрез възпроизвеждане и естествено раждане; съществуват, обаче, многобройни начини за освобождаване от земния статут и за сливане с устремения към центъра поток възхождащи към Рая същества.

technique of the Supreme Being.

49:5.31 (568.2) 6. *Adjuster-fusion series.* The spiritual classification or grouping of all mortals during their prefusion experience is wholly determined by the relation of the personality status to the indwelling Mystery Monitor. Almost ninety per cent of the inhabited worlds of Nebadon are peopled with Adjuster-fusion mortals in contrast with a near-by universe where scarcely more than one half of the worlds harbor beings who are Adjuster-indwelt candidates for eternal fusion.

49:5.32 (568.3) 7. *Techniques of terrestrial escape.* There is fundamentally only one way in which individual human life can be initiated on the inhabited worlds, and that is through creature procreation and natural birth; but there are numerous techniques whereby man escapes his terrestrial status and gains access to the inward moving stream of Paradise ascenders.

6. ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ ЗЕМЕН ЖИВОТ

Всички разнообразни физически типове и планетарни групи смъртни в равна степен се ползват от служенето на Настройчиците на Съзнанието, ангелите-хранители и различните категории войнства – посланици на Безкрайния Дух. Всички еднакво се избавят от плътта чрез освобождаването, което донася естествената смърт, и всички еднакво се отправят в морontийните светове за духовна еволюция и развитие на разума.

От време на време, по ходатайство на планетарните власти или управители на системи, се осъществяват особени възкресения на съхранилите се спящи смъртни. Такива възкресения се провеждат минимум веднъж на хилядолетие по планетарното времеизчисление, когато не всички, но „много от спящите в праха ще станат“. Тези особени възкресения позволяват да се мобилизират специални групи от възходящи създания за специфично служене в рамките на програмата за възход на смъртните в локалната вселена. С тези особени възкресения са свързани както практически основания, така и сантиментални асоциации.

В продължение на ранните епохи на обитаемия свят мнозина биват призовани в обителските сфери при особени и хилядолетни възкресения, но повечето от съхранилите се създания възстановяват своята личност от

6. TERRESTRIAL ESCAPE

49:6.1 (568.4) All of the differing physical types and planetary series of mortals alike enjoy the ministry of Thought Adjusters, guardian angels, and the various orders of the messenger hosts of the Infinite Spirit. All alike are liberated from the bonds of flesh by the emancipation of natural death, and all alike go thence to the morontia worlds of spiritual evolution and mind progress.

49:6.2 (568.5) From time to time, on motion of the planetary authorities or the system rulers, special resurrections of the sleeping survivors are conducted. Such resurrections occur at least every millennium of planetary time, when not all but “many of those who sleep in the dust awake.” These special resurrections are the occasion for mobilizing special groups of ascenders for specific service in the local universe plan of mortal ascension. There are both practical reasons and sentimental associations connected with these special resurrections.

49:6.3 (568.6) Throughout the earlier ages of an inhabited world, many are called to the mansion spheres at the special and the millennial resurrections, but most survivors are repersonalized at the inauguration of a new

началото на новия съден период, свързан с идването на божествения Син за планетарно служене.

1 . *Периодически или групов начин за продължаване на живота.* С пристигането в обитаемия свят на първия Настройчик тук се появяват също така и серафими-хранители; без тях е невъзможно освобождаването от земен живот. В периода на прекратяване на жизнената дейност на съхранилия се спящ смъртен духовните ценности и вечните реалности на неговата нова безсмъртна душа свято се пазят от личния или групов серафим-хранител.

Груповите хранители, назначени за служене на съхранилия се спящ смъртен, винаги действат заедно със Синовете, които идват в световете като съдии. „И ще изпрати Своите ангели и ще събере Своите избрани от четирите страни на света.“ С всеки серафим, назначен за възстановяване на личността на спящия смъртен, действа върналият се Настройчик – тази същата безсмъртна частица на Отеца, която е живяла в смъртния в продължение на неговия живот в плът; така се възстановява индивидуалността и възкръсва личността. По време на съня на своите подопечни тези очакващи Настройчици служат на Сферата на Божествата; в течение на този промеждутък от време никога не се вселяват в друг смъртен разум.

Докато в по-старите светове обитават високоразвити и високодуховни типове смъртни, практически освободени от моронтиен живот, за ранните етапи на развитие на расите с животински произход са характерни твърде примитивни същества, чиято незрелост не им позволява да се слеят със своите Настройчици. Пробуждането на такива смъртни се осъществява от серафим-хранител съвместно с индивидуализираната част от безсмъртния дух на Третия Източник и Център.

Така съхранилите живота си спящи смъртни от планетарната епоха възстановяват личността си при планетарните обявявания на списъците. Що се отнася до несъхраняващите се личности на сферата, то в такива случаи безсмъртният дух, който трябва да действа заедно с груповите хранители на съдбата, отсъства и това означава прекратяване съществуването на създанието. Макар че съгласно някои от вашите източници мястото на действие на такива събития е планетата на физическата смърт, в действителност всички те се извършват в обителските светове.

2 . *Индивидуални начини за възход.* Индивидуалният прогрес на хората се

dispensation associated with the advent of a divine Son of planetary service.

49:6.4 (568.7) 1. *Mortals of the dispensational or group order of survival.* With the arrival of the first Adjuster on an inhabited world the guardian seraphim also make their appearance; they are indispensable to terrestrial escape. Throughout the life-lapse period of the sleeping survivors the spiritual values and eternal realities of their newly evolved and immortal souls are held as a sacred trust by the personal or by the group guardian seraphim.

49:6.5 (568.8) The group guardians of assignment to the sleeping survivors always function with the judgment Sons on their world advents. “He shall send his angels, and they shall gather together his elect from the four winds.” With each seraphim of assignment to the repersonalization of a sleeping mortal there functions the returned Adjuster, the same immortal Father fragment that lived in him during the days in the flesh, and thus is identity restored and personality resurrected. During the sleep of their subjects these waiting Adjusters serve on Divinington; they never indwell another mortal mind in this interim.

49:6.6 (569.1) While the older worlds of mortal existence harbor those highly developed and exquisitely spiritual types of human beings who are virtually exempt from the morontia life, the earlier ages of the animal-origin races are characterized by primitive mortals who are so immature that fusion with their Adjusters is impossible. The reawakening of these mortals is accomplished by the guardian seraphim in conjunction with an individualized portion of the immortal spirit of the Third Source and Center.

49:6.7 (569.2) Thus are the sleeping survivors of a planetary age repersonalized in the dispensational roll calls. But with regard to the nonsalvable personalities of a realm, no immortal spirit is present to function with the group guardians of destiny, and this constitutes cessation of creature existence. While some of your records have pictured these events as taking place on the planets of mortal death, they all really occur on the mansion worlds.

49:6.8 (569.3) 2. *Mortals of the individual orders of ascension.* The individual progress of human

определя от тяхното постепенно достигане и пресичане (усвояване) на седемте космически кръга. Тези кръгове на придвижване на смъртните са нива на съвкупните интелектуални, социални, духовни и космически ценности. Смъртните започват от седмия кръг и се стремят към първия, при което към всички, които достигнат третия кръг, веднага се прикрепват лични хранители на съдбата. Личността на такива смъртни може да се възстановява в моронтия независимо от периодическите или други раздавания на правосъдие.

beings is measured by their successive attainment and traversal (mastery) of the seven cosmic circles. These circles of mortal progression are levels of associated intellectual, social, spiritual, and cosmic-insight values. Starting out in the seventh circle, mortals strive for the first, and all who have attained the third immediately have personal guardians of destiny assigned to them. These mortals may be repersonalized in the morontia life independent of dispensational or other adjudications.

В течение на ранните епохи на еволюционния свят само малък брой смъртни застават пред съда на третия ден. Но със смяната на една ера с друга расте брот на личните хранители на съдбата, които се прикрепват към развиващите се смъртни, благодарение на което все повече формиращи се създания възстановяват своята личност в първия обителски свят на третия ден след естествената смърт. В такива случаи връщането на Настройчика ознаменува пробуждането на човешката душа, което е такова буквално възстановяване на личността на смъртния, както и при масовото оповестяване на списъците при завършването на съдния период в еволюционните светове.

49:6.9 (569.4) Throughout the earlier ages of an evolutionary world, few mortals go to judgment on the third day. But as the ages pass, more and more the personal guardians of destiny are assigned to the advancing mortals, and thus increasing numbers of these evolving creatures are repersonalized on the first mansion world on the third day after natural death. On such occasions the return of the Adjuster signalizes the awakening of the human soul, and this is the repersonalization of the dead just as literally as when the en masse roll is called at the end of a dispensation on the evolutionary worlds.

Има три групи възходящи създания на индивидуален възход. По-малко развитите пристигат в изначалния, или първия, обителски свят. По-развитата група може да поеме по моронтийния път във всеки от промеждутъчните обителски светове, в зависимост от миналите си планетарни успехи. Най-развитата от тези групи фактически започва да придобива моронтиен опит в седмия обителски свят.

49:6.10 (569.5) There are three groups of individual ascenders: The less advanced land on the initial or first mansion world. The more advanced group may take up the morontia career on any of the intermediate mansion worlds in accordance with previous planetary progression. The most advanced of these orders really begin their morontia experience on the seventh mansion world.

3. *Възход, обусловен от изпитателните приюти.* За вселената пристигането на Настройчика означава появата на индивидуалност и всички снабдени с Настройчик същества ги очаква справедлив съд. Но тленният живот в еволюционните светове е пълен с неочакваности и много умират в младостта си, без да успеят да изберат Райския път. Такива снабдени с Настройчици и млади хора следват този от родителите, който притежава по-висок духовен статут, отправяйки се в системния свят на завършилите (изпитателния приют) на третия ден, при особено възкресение или при редовните хилядолетни и завършващи съдната епоха обявявания на списъците.

49:6.11 (569.6) 3. *Mortals of the probationary-dependent orders of ascension.* The arrival of an Adjuster constitutes identity in the eyes of the universe, and all indwelt beings are on the roll calls of justice. But temporal life on the evolutionary worlds is uncertain, and many die in youth before choosing the Paradise career. Such Adjuster-indwelt children and youths follow the parent of most advanced spiritual status, thus going to the system finaliter world (the probationary nursery) on the third day, at a special resurrection, or at the regular millennial and dispensational roll calls.

Децата, които умират в твърде ранна възраст и вследствие на това нямат Настройчици на Съзнанието, възстановяват своята личност в света на завършващите в

49:6.12 (570.1) Children who die when too young to have Thought Adjusters are repersonalized on the finaliter world of the local systems concomitant with the arrival of either parent on the mansion

локалната вселена едновременно с пристигането на когото и да е от родителите в обителския свят. При раждането му на Земята детето придобива физическа цялостност, но по отношение продължаването на живота всички деца, които нямат Настройчици, се смятат за все още свързани с родителите си.

В надлежното време Настройчиците на Съзнанието се населват в тези младенци, докато серафическото служене на двете групи деца, чийто възход е обусловен от изпитателните приюти, общо взето е сходно на това на по-напредналия родител или напълно съответства на това на спасения родител, в случай че се спасява само единият от родителите. Независимо от статута на родителите тези, които се издигнат до третия кръг, получават лични хранители.

Подобни изпитателни приюти се намират в сферите за завършващи на ниво съзвездие и във вселенския център за тези деца, които нямат Настройчици и принадлежат към първичния или вторичен модифициран тип на възход.

4 . *Вторични модифицирани типове възход.* В тази група влизат прогресивни човешки същества от промеждутъчните еволюционни светове. Като правило те не избягват естествената смърт, но се освобождават от преминаване през седемте обителски свята.

По-малко съвършените групи се пробуждат в столиците на своите локални системи, минавайки само обителските светове. Промеждутъчната група се отправя в подготвителните светове на съзвездието. Тя пропуска целия моронтиен режим на локалната система. Още по-късно, в планетарните епохи на духовни стремежи, много съхранили се създания се събуждат в столицата на съзвездието, откъдето започват възхода си към Рая.

Но преди каквито и да са създания от тази група да могат да се отправят напред, те са длъжни да се върнат назад, за да станат възпитатели в пропуснатите от тях светове и да придобият богат опит като учители в тези сфери, в които не са били ученици. Впоследствие всички те продължават пътя към Рая по общоприетите маршрути за възход на смъртните.

5 . *Първичен модифициран тип възход.* Тези смъртни принадлежат към типа еволюционни създания, които се сливат с Настройчиците, но обикновено те са характерни за последните етапи на развитие на човека в еволюиращия свят. Тези прославени същества се освобождават от

worlds. A child acquires physical entity at mortal birth, but in the matter of survival all Adjusterless children are reckoned as still attached to their parents.

49:6.13 (570.2) In due course Thought Adjusters come to indwell these little ones, while the seraphic ministry to both groups of the probationary-dependent orders of survival is in general similar to that of the more advanced parent or is equivalent to that of the parent in case only one survives. Those attaining the third circle, regardless of the status of their parents, are accorded personal guardians.

49:6.14 (570.3) Similar probation nurseries are maintained on the finaliter spheres of the constellation and the universe headquarters for the Adjusterless children of the primary and secondary modified orders of ascenders.

49:6.15 (570.4) 4. *Mortals of the secondary modified orders of ascension.* These are the progressive human beings of the intermediate evolutionary worlds. As a rule they are not immune to natural death, but they are exempt from passing through the seven mansion worlds.

49:6.16 (570.5) The less perfected group reawaken on the headquarters of their local system, passing by only the mansion worlds. The intermediate group go to the constellation training worlds; they pass by the entire morontia regime of the local system. Still farther on in the planetary ages of spiritual striving, many survivors awaken on the constellation headquarters and there begin the Paradise ascent.

49:6.17 (570.6) But before any of these groups may go forward, they must journey back as instructors to the worlds they missed, gaining many experiences as teachers in those realms which they passed by as students. They all subsequently proceed to Paradise by the ordained routes of mortal progression.

49:6.18 (570.7) 5. *Mortals of the primary modified order of ascension.* These mortals belong to the Adjuster-fused type of evolutionary life, but they are most often representative of the final phases of human development on an evolving world. These glorified beings are exempt from passing through the portals of death; they are submitted to Son

преминаване през вратата на смъртта; тях ги овладява Синът и те се преобразуват от числото на живите, в същия миг представяйки се пред Пълновластния Син в столицата на локалната вселена.

seizure; they are translated from among the living and appear immediately in the presence of the Sovereign Son on the headquarters of the local universe.

Тези смъртни се сливат със своите Настройчици при живота си в плът и такива слели се с Настройчика личности свободно пресичат пространството до обличането си в моронтийни форми. За сметка на прекия пренос на Настройчика тези слели се души се отправят към възкресителните зали на висшите моронтийни сфери, където придобиват своето изначално моронтийно одеяние точно така, както и всички останали смъртни, пристигащи от еволюционните светове.

49:6.19 (570.8) These are the mortals who fuse with their Adjusters during mortal life, and such Adjuster-fused personalities traverse space freely before being clothed with morontia forms. These fused souls go by direct Adjuster transit to the resurrection halls of the higher morontia spheres, where they receive their initial morontia investiture just as do all other mortals arriving from the evolutionary worlds.

Този първичен видоизменен начин за възход на смъртните може да се отнася за индивидите от всеки планетарен тип, обхващайки както низшите, така и висшите етапи от развитието на световете, където става сливането на създанията с Настройчиците; но той най-често се използва в по-старите сфери, извлекли полза от многобройните посещения на божествените Синове.

49:6.20 (570.9) This primary modified order of mortal ascension may apply to individuals in any of the planetary series from the lowest to the highest stages of the Adjuster-fusion worlds, but it more frequently functions on the older of these spheres after they have received the benefits of numerous sojourns of the divine Sons.

С утвърждаването на планетата в светлината и живота много създания отиват във вселенските моронтийни светове посредством първичния модифициран тип пренос. Още по-късно, с настъпването на високоразвитите етапи на устойчиво съществуване, когато повечето от напускащите сферата смъртни влизат в този клас, планетата се смята за принадлежаща към този тип. Естествената смърт става все по-рядко явление в тези сфери, отдавна утвърдили се в светлината и живота.

49:6.21 (570.10) With the establishment of the planetary era of light and life, many go to the universe morontia worlds by the primary modified order of translation. Further along in the advanced stages of settled existence, when the majority of the mortals leaving a realm are embraced in this class, the planet is regarded as belonging to this series. Natural death becomes decreasingly frequent on these spheres long settled in light and life.

[Представено от Мелхиседек на Йерусемското училище за планетарно управление.]

49:6.22 (571.1) [Presented by a Melchizedek of the Jerusem School of Planetary Administration.]

Документ 50. Планетарните Принцове

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 50. ПЛАНЕТАРНИТЕ ПРИНЦОВЕ

Секции

Въведение
1. Мисията на Принцовете
2. Планетарната администрация
3. Телесният персонал на Принца
4. Планетарната столица и училищата
5. Прогресиращата Цивилизация
6. Планетарната култура
7. Наградата за изолацията

PAPER 50
THE PLANETARY PRINCES

SECTIONS

Introduction
1. Mission of the Princes
2. Planetary Administration
3. The Prince's Corporeal Staff
4. The Planetary Headquarters and Schools
5. Progressive Civilization
6. Planetary Culture
7. The Rewards of Isolation

Въведение

МАКАР че Планетарните Принцове принадлежат към категорията на Синовете-Ланонандек, тяхната дейност е толкова специализирана, че обикновено се обособяват в отделна група. След преминаването на атестация от Мелхиседек като вторични Ланонандек тези Синове на локалната вселена се приемат в резерв на своята категория, намираща се в столицата на съзвездието. Оттук Властелинът на Системата ги изпраща за изпълнението на различни задачи и евентуално ги насочва в обитаемите светове като Планетарни Принцове за управление на еволюиращите обитатели на световете.

За Властелина на Системата като сигнал за назначаването на управител на конкретната планета служи приемането на молбата на Носителите на Живот да изпратят глава на администрацията, който би действал на тази планета – в света, където те са основали живот и са се сдобили с появата на разумни волеви създания. На всички планети, населени с еволюционни смъртни създания, има планетарни управители от тази категория

INTRODUCTION

50:0.1 (572.1) WHILE belonging to the order of Lanonandek Sons, the Planetary Princes are so specialized in service that they are commonly regarded as a distinct group. After their Melchizedek certification as secondary Lanonandeks, these local universe Sons are assigned to the reserves of their order on the constellation headquarters. From here they are assigned to various duties by the System Sovereign and eventually commissioned as Planetary Princes and sent forth to rule the evolving inhabited worlds.

50:0.2 (572.2) The signal for a System Sovereign to act in the matter of assigning a ruler to a given planet is the reception of a request from the Life Carriers for the dispatch of an administrative head to function on this planet whereon they have established life and developed intelligent evolutionary beings. All planets which are inhabited by evolutionary mortal creatures have assigned to them a planetary ruler of this order of sonship.

синовство.

1. МИСИЯТА НА ПРИНЦОВЕТЕ

Планетарният Принц и помагащите му събратя представляват максимално личностно сближаване с примитивните създания на времето и пространството (с изключение на инкарнацията), на което е способен Вечният Син на Рая. Разбира се, Синът-Създател е свързан със създанията на сферата чрез своя Дух, но Планетарният Принц е последният от категорията на личностните Синове, свързващи Рая с хората. Безкрайният Дух се сближава с човека в лицето на хранителя на съдбата и другите ангелски същества; Всеобщият Баща живее в човека чрез доличностното присъствие на Тайнствения Наставник; но Планетарният Принц представлява последният опит на Вечния Син и неговите Синове да се приближат до вас. В новия обитаем свят Планетарният Принц е единственият представител на пълната божественост, тъй като произхожда от Сина-Създател (потомък на Всеобщия Баща и Вечния Син) и Божествената Попечителка (вселенската Дъщеря на Безкрайния Дух).

Принцът на новия обитаем свят е обкръжен от корпуса на преданите помощници и сътрудници и голям брой попечителски духове. Но управляващият корпус на такива нови светове трябва да се състои от по-ниски категории системни управляващи, притежаващи вродена способност към съчувствие и разбиране на планетарните трудности и проблеми. И всички тези усилия по предоставянето на еволюционния свят на отзивчивите ръководители са съпроводени с растящата опасност, че тези близки до човека личности могат да се отклонят от истинския път чрез възвисяване на собствения разум над волята на Висшите Управители.

Бидейки единствени представители на божествеността на индивидуалните планети, тези Синове се подлагат на сурови изпитания и за нещастие Небадон вече преживя няколко въстания. При създаването на Властелините на Системи и Планетарните Принцове се извършва персонализация на концепцията, която вече значително се отличава от Всеобщия Баща и Вечния Син, и съществува растяща опасност от загуба на чувство за мярка по отношение на собствената значимост и голяма вероятност от погрешно разбиране на ценностите и взаимовръзките между различните категории божествени същества и йерархията на тяхната власт. Това, че Отецът не присъства лично в локалната вселена, също се явява определено изпитание на вярата и

1. MISSION OF THE PRINCES

50:1.1 (572.3) The Planetary Prince and his assistant brethren represent the nearest personalized approach (aside from incarnation) that the Eternal Son of Paradise can make to the lowly creatures of time and space. True, the Creator Son touches the creatures of the realms through his spirit, but the Planetary Prince is the last of the orders of personal Sons extending out from Paradise to the children of men. The Infinite Spirit comes very near in the persons of the guardians of destiny and other angelic beings; the Universal Father lives in man by the prepersonal presence of the Mystery Monitors; but the Planetary Prince represents the last effort of the Eternal Son and his Sons to draw near you. On a newly inhabited world the Planetary Prince is the sole representative of complete divinity, springing from the Creator Son (the offspring of the Universal Father and the Eternal Son) and the Divine Minister (the universe Daughter of the Infinite Spirit).

50:1.2 (572.4) The prince of a newly inhabited world is surrounded by a loyal corps of helpers and assistants and by large numbers of the ministering spirits. But the directing corps of such new worlds must be of the lower orders of the administrators of a system in order to be innately sympathetic with, and understanding of, the planetary problems and difficulties. And all of this effort to provide sympathetic rulership for the evolutionary worlds entails the increased liability that these near-human personalities may be led astray by the exaltation of their own minds over and above the will of the Supreme Rulers.

50:1.3 (572.5) Being quite alone as representatives of divinity on the individual planets, these Sons are tested severely, and Nebadon has suffered the misfortune of several rebellions. In the creation of the System Sovereigns and the Planetary Princes there occurs the personalization of a concept that has been getting farther and farther away from the Universal Father and the Eternal Son, and there is an increasing danger of losing the sense of proportion as to one's self-importance and a greater likelihood of failure to keep a proper grasp of the values and relationships of the numerous orders of divine beings and their gradations of authority. That the Father is not personally present in the local universe also imposes a certain test of faith and loyalty on all these Sons.

предаността на всички тези Синове.

Но принцовете на световете рядко претърпяват неуспех в своите мисии по организацията на обитаемите сфери и тяхното управление. Техният успех съществено облекчава последващите мисии на Материалните Синове, които пристигат, за да управляват първобитните хора в световете на по-висока форма на живот. Тяхното управление внася и огромен принос в подготовката на планетата за пристигането на Райските Божии Синове, явяващи се впоследствие, за да съдят световете и да откриват успешно нови съдни периоди.

50:1.4 (573.1) But not often do these world princes fail in their missions of organizing and administering the inhabited spheres, and their success greatly facilitates the subsequent missions of the Material Sons, who come to engraft the higher forms of creature life on the primitive men of the worlds. Their rule also does much to prepare the planets for the Paradise Sons of God, who subsequently come to judge the worlds and to inaugurate successive dispensations.

2. ПЛАНЕТАРНАТА АДМИНИСТРАЦИЯ

На ниво вселена всички Планетарни Принцове са подвластни на главния управляващ на Михаил – Гавраил, докато по отношение на непосредствените пълномощия те се подчиняват на административните разпореждания на Властелините на Системи.

Във всеки момент Планетарните Принцове могат да се обърнат за съвет към Мелхиседек, техните бивши възпитатели и вдъхновители. Но те не са задължени да молят за поддръжка и ако Принцовете сами не се обръщат за такава помощ, Мелхиседек не се намесват в планетарното управление. Освен това тези управители на световете могат да използват мненията на съвета на двадесет и четиримата, състоящ се от същества, населяващи посвещенческите светове на системата. В Сатания всички членове на този съвет понастоящем са местни жители на Урантия. Аналогичният му съвет на седемдесетте, намиращ се в столицата на съзвездието, също се състои от бивши обитатели на еволюционните светове.

На ранните и неустойчиви етапи на развитие управлението на еволюционните планети е в значителна степен автократично. Планетарните Принцове набират специализирани групи помощници измежду съществата, влизащи в корпуса на планетарните помощници. Обикновено непосредственото обкръжение на Принцовете е висшият съвет на дванадесетте, но в различните светове както съставът на такъв съвет, така и подборът на влизащите в него същества могат да варират. Освен това сред помощниците на Планетарния Принц може да има едно или няколко същества от трета категория на тази група синовство и понякога – в определени светове, член на неговата собствена, вторична категория Ланонандек.

Целият персонал на управителя на света

2. PLANETARY ADMINISTRATION

50:2.1 (573.2) All Planetary Princes are under the universe administrative jurisdiction of Gabriel, the chief executive of Michael, while in immediate authority they are subject to the executive mandates of the System Sovereigns.

50:2.2 (573.3) The Planetary Princes may at any time seek the counsel of the Melchizedeks, their former instructors and sponsors, but they are not arbitrarily required to ask for such assistance, and if such aid is not voluntarily requested, the Melchizedeks do not interfere with the planetary administration. These world rulers may also avail themselves of the advice of the four and twenty counselors, assembled from the bestowal worlds of the system. In Satania these counselors are at present all natives of Urantia. And there is an analogous council of seventy at the constellation headquarters also selected from the evolutionary beings of the realms.

50:2.3 (573.4) The rule of the evolutionary planets in their early and unsettled careers is largely autocratic. The Planetary Princes organize their specialized groups of assistants from among their corps of planetary aids. They usually surround themselves with a supreme council of twelve, but this is variously chosen and diversely constituted on the different worlds. A Planetary Prince may also have as assistants one or more of the third order of his own group of sonship and sometimes, on certain worlds, one of his own order, a secondary Lanonandek associate.

50:2.4 (573.5) The entire staff of a world ruler

се състои от личности на Безкрайния Дух, а също и от някои типове висши еволюционни същества и възходящи смъртни от другите светове. Такъв персонал обединява средно хиляда същества. С развитието на планетата числеността на този корпус планетарни помощници може да нарасне до сто хиляди и повече. Когато възникне нужда от нови помощници, на Планетарните Принцове е достатъчно само да се обърнат към своите братя – Властелините на Системи, които незабавно удовлетворяват такива молби.

consists of personalities of the Infinite Spirit and certain types of higher evolved beings and ascending mortals from other worlds. Such a staff averages about one thousand, and as the planet progresses, this corps of helpers may be increased up to one hundred thousand or more. At any time need is felt for more helpers, the Planetary Princes have only to make request of their brothers, the System Sovereigns, and the petition is granted forthwith.

Планетите се отличават съществено една от друга по своя характер, организация и управление, но за всички се предвиждат съдилища. Съдебната система на локалната вселена води началото си от съдилищата на Планетарния Принц, които се оглавяват от един от членовете на неговия персонал; решенията на такива съдилища отразяват във висша степен бащинско и отзивчиво отношение. Всички проблеми, излизащи извън рамките за управление на обитателите на планетата, трябва да се изнасят на обсъждане в съдилищата от по-висока инстанция, но планетарните дела основно се решават по лично усмотрение на принца.

50:2.5 (573.6) Planets vary greatly in nature and organization and in administration, but all provide for tribunals of justice. The judicial system of the local universe has its beginnings in the tribunals of a Planetary Prince, which are presided over by a member of his personal staff; the decrees of such courts reflect a highly fatherly and discretionary attitude. All problems involving more than the regulation of the planetary inhabitants are subject to appeal to the higher tribunals, but the affairs of his world domain are largely adjusted in accordance with the personal discretion of the prince.

Миротворческите комисии по особени поръчения обслужват и допълват съдилищата, а заключенията на тези миротворци могат да се отнасят както до духовни, така и до физически управляващи. Но нито едно произволно решение не се привежда в изпълнение без одобрението на Бащата на Съзвездието, тъй като „Всевишните управляват над царствата на хората“.

50:2.6 (574.1) The roving commissions of conciliators serve and supplement the planetary tribunals, and both spirit and physical controllers are subject to the findings of these conciliators. But no arbitrary execution is ever carried out without the consent of the Constellation Father, for the “Most Highs rule in the kingdoms of men.”

Служещите на планетата регулатори и преобразуватели също са способни да сътрудничат с ангелите и другите категории небесни създания, правейки тези същества видими за смъртните. В особени случаи серафическите помощници и даже Мелхиседек са способни да стават и действително стават зрими за обитателите на еволюционните светове. Основната цел за привличане на възходящи смъртни от столицата на системата в персонала на Планетарния Принц е да бъде уредено общуването с обитателите на сферата.

50:2.7 (574.2) The controllers and transformers of planetary assignment are also able to collaborate with angels and other orders of celestial beings in rendering these latter personalities visible to mortal creatures. On special occasions the seraphic helpers and even the Melchizedeks can and do make themselves visible to the inhabitants of the evolutionary worlds. The principal reason for bringing mortal ascenders from the system capital as a part of the staff of the Planetary Prince is to facilitate communication with the inhabitants of the realm.

3. ТЕЛЕСНИЯТ ПЕРСОНАЛ НА ПРИНЦА

3. THE PRINCE’S CORPOREAL STAFF

Отивайки в млад свят, Планетарният Принц обикновено взема със себе си група доброволци от числото на възходящите същества от столицата на локалната вселена. Тези възходящи същества съпровождат принца като съветници и помощници в ранните

50:3.1 (574.3) On going to a young world, a Planetary Prince usually takes with him a group of volunteer ascending beings from the local system headquarters. These ascenders accompany the prince as advisers and helpers in the work of early race improvement. This corps of material helpers

етапи на усъвършенстване на расите. Корпусът на материалните помощници представлява свързващо звено между принца и народите на неговия свят. В разпореждане на урантийския принц Калигастия беше корпус от сто такива помощника.

constitutes the connecting link between the prince and the world races. The Urantia Prince, Caligastia, had a corps of one hundred such helpers.

Такива помощници-доброволци са жители на столицата на системата и нито един не се е слял с вътрешния си Настройчик. За Настройчиците на такива доброволци се съхранява статутът на постоянно обитание в столицата на системата, докато моронтийните прогресори временно се връщат в бившето си материално състояние.

50:3.2 (574.4) Such volunteer assistants are citizens of a system capital, and none of them have fused with their indwelling Adjusters. The status of the Adjusters of such volunteer servers remains as of the residential standing on the system headquarters while these morontia progressors temporarily revert to a former material state.

Носителите на Живота – творци на формите, осигуряват на такива доброволци нови физически тела, които те използват по време на своето пребиваване на планетата. Макар че тези личностни форми са неподвластни на обичайните заболявания на сферата, с тях – както и с ранните моронтийни тела – могат да стават определени нещастни случаи от механичен характер.

50:3.3 (574.5) The Life Carriers, the architects of form, provide such volunteers with new physical bodies, which they occupy for the periods of their planetary sojourn. These personality forms, while exempt from the ordinary diseases of the realms, are, like the early morontia bodies, subject to certain accidents of a mechanical nature.

Обикновено членовете на телесния персонал на принца напускат планетата във връзка с поредния планетарен съд при появяването на сферата на втория Син. Дотогава те по установената традиция предават своите различни задължения на собственото си потомство и някои високоразвити доброволци от числото на местните жители. В тези светове, където на помощниците на принца се е разрешавало да встъпват в брак с най-развитите групи от местните раси, обикновено ги сменява тяхното потомство, появило се от подобни бракове.

50:3.4 (574.6) The prince's corporeal staff are usually removed from the planet in connection with the next adjudication at the time of the second Son's arrival on the sphere. Before leaving, they customarily assign their various duties to their mutual offspring and to certain superior native volunteers. On those worlds where these helpers of the prince have been permitted to mate with the superior groups of the native races, such offspring usually succeed them.

При помощниците на Планетарния Принц рядко възникват съпружески връзки с представителите на световните раси, но те винаги встъпват в брачни отношения един с друг. От такъв съюз се появяват два класа същества: първичен тип промеждутъчни създания и някои висши типове материални създания, които остават прикрепени към персонала на принца, след като техните родители напуснат планетата след пристигането на Адам и Ева. Тези деца встъпват в полови отношения със смъртните раси освен в изключителни ситуации, но и в такива случаи това става по указание на Планетарния Принц; техните деца – внуците на телесния персонал, по своя статут се отнасят към високоразвитите раси на своето време и поколение. Във всички потомци на тези полуматериални помощници на Планетарния Принц се появяват Настройчици.

50:3.5 (574.7) These assistants to the Planetary Prince seldom mate with the world races, but they do always mate among themselves. Two classes of beings result from these unions: the primary type of midway creatures and certain high types of material beings who remain attached to the prince's staff after their parents have been removed from the planet at the time of the arrival of Adam and Eve. These children do not mate with the mortal races except in certain emergencies and then only by direction of the Planetary Prince. In such an event, their children — the grandchildren of the corporeal staff — are in status as of the superior races of their day and generation. All the offspring of these semimaterial assistants of the Planetary Prince are Adjuster indwelt.

След завършването на съдния период, когато такъв „възвърнат в предишното си

50:3.6 (575.1) At the end of the prince's dispensation, when the time comes for this "reversion staff" to be returned to the system headquarters for the

състояние персонал“ е длъжен да се върне в столицата на системата и да продължи движението си по Райския път, тези възходящи създания застават пред Носителите на Живот, за да напуснат своите материални тела. Те се потопяват в съня на прехода и се пробуждат вече свободни от своето материално одеяние и облечени в моронтийни форми, готови за серафически пренос назад, в столицата на системата, където ги очакват отделилите се от тях Настройчици. Те изостават от своя йерусемски клас за цял един съден период, но вече притежават уникален и необичаен опит, с който може да се похвали далеч не всеки възходящ смъртен.

resumption of the Paradise career, these ascenders present themselves to the Life Carriers for the purpose of yielding up their material bodies. They enter the transition slumber and awaken delivered from their mortal investment and clothed with morontia forms, ready for seraphic transportation back to the system capital, where their detached Adjusters await them. They are a whole dispensation behind their Jerusem class, but they have gained a unique and extraordinary experience, a rare chapter in the career of an ascending mortal.

4. ПЛАНЕТАРНАТА СТОЛИЦА И УЧИЛИЩАТА

Още в ранния стадий на своята дейност телесният персонал на принца създава планетарни училища за възпитание и култура за обучаване на най-добрите представители на еволюционните раси, които впоследствие се изпращат при своите народи, за да им предадат своите прогресивни навици. Тези училища на принца са разположени в материалната столица на планетата.

Значителна част от физическата работа, свързана с устройството на столичния град, се изпълнява от телесния персонал. Такива столични градове или селища от ранната епоха на Планетарния Принц съвсем не приличат на това, което биха могли да си представят смъртните на Урантия. В сравнение с по-късните векове те са примитивни и се характеризират с природни украшения и относително прогресивно материално строителство. Всичко това се отличава от системата на управление на Адам, която се съсредоточава около резиденцията на градината, откъдето персоналът на Материалния Син провежда своята дейност за благото на расите във втория съден период на вселенските Синове.

В столичното селище на вашия свят всяко човешко жилище е било осигурено с обширен участък земя. Макар че отдалечените племена са продължавали да се занимават със събиране на храна и лов, всички учащи се и учители от училищата на принца са били земеделци и скотовъдци. Времето се разпределяло практически поравно между следните занятия:

1. *Физически труд.* Обработка на земята в съчетание със строителство и украсяване на

4. THE PLANETARY HEADQUARTERS AND SCHOOLS

50:4.1 (575.2) The prince’s corporeal staff early organize the planetary schools of training and culture, wherein the cream of the evolutionary races are instructed and then sent forth to teach these better ways to their people. These schools of the prince are located at the material headquarters of the planet.

50:4.2 (575.3) Much of the physical work connected with the establishment of this headquarters city is performed by the corporeal staff. Such headquarters cities, or settlements, of the early times of the Planetary Prince are very different from what a Urantia mortal might imagine. They are, in comparison with later ages, simple, being characterized by mineral embellishment and by relatively advanced material construction. And all of this stands in contrast with the Adamic regime centering around a garden headquarters, from which their work in behalf of the races is prosecuted during the second dispensation of the universe Sons.

50:4.3 (575.4) In the headquarters settlement on your world every human habitation was provided with abundance of land. Although the remote tribes continued in hunting and food foraging, the students and teachers in the Prince’s schools were all agriculturists and horticulturists. The time was about equally divided between the following pursuits:

50:4.4 (575.5) 1. *Physical labor.* Cultivation of the soil, associated with home building and embellishment.

жилищата.

2 . *Социални дейности.* Игрови представления и културни занятия в групи.

3 . *Приложно образование.* Индивидуално обучение в съчетание с подготовка в семейни групи, съпровождано от специализирана подготовка в класове.

4 . *Професионално обучение.* Школи по подготовка за семеен живот и водене на домашното стопанство, школи по изкуства и занаяти, както и класове по подготовка на учители в областта на светското образование, култура и религия.

5 . *Духовна култура.* Братството на учителите, просвещаването на детски и юношески групи и подготовката на приемни деца – местни от дадения свят, като мисионери за своите народи.

Смъртните същества са неспособни да видят Планетарния Принц; утвърждаването на влизащите в неговия персонал полуматериални същества трябва да се приеме на доверие. Но тези училища за култура и обучение са добре приспособени за удовлетворяването на потребностите на всяка планета и скоро между човешките раси възниква остро и похвално съперничество в стремежа им да попаднат в тези различни образователни учреждения.

Постепенно такъв всемирен център за култура и прогрес разпространява своето възвисяващо и цивилизоващо влияние на всички народи, бавно, но сигурно преобразувайки еволюционните раси. Междувременно образованите и одухотворени деца на окръжаващите народи – приемните деца, получили подготовка в училищата на Принца, се връщат в своите племена, където по силата на своите възможности организират нови перспективни центрове за образование и култура, които те водят по програмата на училищата на принца.

На Урантия такива планове за планетарен прогрес и културна революция вече се развивали по най-успешен начин, когато всички те били внезапно и безславно прекратени от участието на Калигастия в бунта на Луцифер.

За мен един от най-дълбоко шокиращите епизоди, свързани с това въстание, стана дълбокото вероломство на Калигастия – Син от моята категория, който съзнателно и със зла умисъл системно е извращавал възпитанието и изкривявал обучението във всички планетарни училища на Урантия, действащи в това време. Гибелта на тези училища беше бърза и окончателна.

50:4.5 (575.6) 2. *Social activities.* Play performances and cultural social groupings.

50:4.6 (575.7) 3. *Educational application.* Individual instruction in connection with family-group teaching, supplemented by specialized class training.

50:4.7 (575.8) 4. *Vocational training.* Schools of marriage and homemaking, the schools of art and craft training, and the classes for the training of teachers — secular, cultural, and religious.

50:4.8 (575.9) 5. *Spiritual culture.* The teacher brotherhood, the enlightenment of childhood and youth groups, and the training of adopted native children as missionaries to their people.

50:4.9 (575.10) A Planetary Prince is not visible to mortal beings; it is a test of faith to believe the representations of the semimaterial beings of his staff. But these schools of culture and training are well adapted to the needs of each planet, and there soon develops a keen and laudatory rivalry among the races of men in their efforts to gain entrance to these various institutions of learning.

50:4.10 (575.11) From such a world center of culture and achievement there gradually radiates to all peoples an uplifting and civilizing influence which slowly and certainly transforms the evolutionary races. Meantime the educated and spiritualized children of the surrounding peoples who have been adopted and trained in the prince's schools are returning to their native groups and, to the best of their ability, are there establishing new and potent centers of learning and culture which they carry on according to the plan of the prince's schools.

50:4.11 (576.1) On Urantia these plans for planetary progress and cultural advancement were well under way, proceeding most satisfactorily, when the whole enterprise was brought to a rather sudden and most inglorious end by Caligastia's adherence to the Lucifer rebellion.

50:4.12 (576.2) It was one of the most profoundly shocking episodes of this rebellion for me to learn of the callous perfidy of one of my own order of sonship, Caligastia, who, in deliberation and with malice aforethought, systematically perverted the instruction and poisoned the teaching provided in all the Urantia planetary schools in operation at that time. The wreck of these schools was speedy and complete.

Много от потомците на възходящите създания, влизащи в материализирания персонал на Принца, запазили своята лоялност и напуснали редовете на Калигастия. Тези верни създания са получили поддръжката на попечителските Мелхиседек на Урантия и по-късно техните потомци направили много за съхраняването на планетата на представата за истина и праведност. Усилията на преданите проповедници помагали да се предотврати пълното изчезване на духовната истина и справедливост на Урантия. Тези безстрашни души и техните потомци пазели знанието за властта на Отеца и запазили за световните раси представата за последователните съдни периоди, които са се откривали на планетата от различните категории божествени Синове.

50:4.13 (576.3) Many of the offspring of the ascenders of the Prince's materialized staff remained loyal, deserting the ranks of Caligastia. These loyalists were encouraged by the Melchizedek receivers of Urantia, and in later times their descendants did much to uphold the planetary concepts of truth and righteousness. The work of these loyal evangels helped to prevent the total obliteration of spiritual truth on Urantia. These courageous souls and their descendants kept alive some knowledge of the Father's rule and preserved for the world races the concept of the successive planetary dispensations of the various orders of divine Sons.

5. ПРОГРЕСИРАЩАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Преданите принцове в обитаемите светове постоянно служат на планетите на своето първоначално назначение. Райските Синове и съдните периоди се сменят един друг, но успешно действащият Планетарен Принц продължава да остава управител на своята сфера. Неговият труд не зависи от мисията на висшите Синове, защото неговата цел е да спомага за развитието на планетарна цивилизация.

Едва ли ще се намерят две планети с еднакво развити цивилизации. Особеностите в еволюцията на смъртните съществено се отличават в различните светове. Независимо от тези многобройни варианти на физическо, интелектуално и социално развитие на планетите всички сфери прогресират в някои напълно определени направления.

Под милосърдното управление на Планетарния Принц, което се разширява от Материалните Синове и се маркира от периодическите мисии на Райските Синове, смъртните раси на обичайния пространствено-временен свят преминават през седемте последователни епохи:

1 . *Епоха на препитание.* Дочовешките създания и ранните раси на първобитния човек са най-вече загрижени за прехраната. Развиващите се същества прекарват всичките си будни часове или в търсене на храна, или в сражения – настъпателни или отбранителни. Търсенето на храна е главна грижа на тези далечни предшественици на последващата цивилизация.

2 . *Ера на безопасност.* Щом на първобитния ловец му остане време след

5. PROGRESSIVE CIVILIZATION

50:5.1 (576.4) The loyal princes of the inhabited worlds are permanently attached to the planets of their original assignment. Paradise Sons and their dispensations may come and go, but a successful Planetary Prince continues on as the ruler of his realm. His work is quite independent of the missions of the higher Sons, being designed to foster the development of planetary civilization.

50:5.2 (576.5) The progress of civilization is hardly alike on any two planets. The details of the unfoldment of mortal evolution are very different on numerous dissimilar worlds. Notwithstanding these many diversifications of planetary development along physical, intellectual, and social lines, all evolutionary spheres progress in certain well-defined directions.

50:5.3 (576.6) Under the benign rule of a Planetary Prince, augmented by the Material Sons and punctuated by the periodic missions of the Paradise Sons, the mortal races on an average world of time and space will successively pass through the following seven developmental epochs:

50:5.4 (576.7) 1. *The nutrition epoch.* The prehuman creatures and the dawn races of primitive man are chiefly concerned with food problems. These evolving beings spend their waking hours either in seeking food or in fighting, offensively or defensively. The food quest is paramount in the minds of these early ancestors of subsequent civilization.

50:5.5 (576.8) 2. *The security age.* Just as soon as the primitive hunter can spare any time from the

търсенето на храна, той посвещава отдиха си на осигуряването на своята безопасност. Все повече внимание се отделя на военното дело. Укрепват се жилищата и клановете се обединяват поради общия страх и насаждането на ненавист към чуждите групи. Самосъхранението е стремеж, който винаги следва самоосигуряването.

3 . *Ерата на материалния комфорт.* След частичното решаване на проблемите, свързани с препитанието, и осигуряването на определена степен на безопасност, се появява отдих, който се използва за повишаване на личния комфорт. Разкошът и необходимостта се състезават помежду си в борбата за централното място в човешката дейност. Такава епоха твърде често се характеризира с тирания, нетърпимост, лакомия и пиянство. По-слабите елементи от расите са склонни към излишества и жестокост. Постепенно по-силните и правдолюбиви елементи на развиващата се цивилизация покоряват тези търсещи удоволствия слабоволни същества.

4. *Търсене на знания и мъдрост.* Храната, безопасността, удоволствията и отдихът създават основата за развитието на културата и разпространяването на знания. Използването на знанията води към мъдрост, а когато културата става способна да се усъвършенства и извлича полза от натрупания опит, се появява истинската цивилизация. Обществото като преди се владее от грижите по препитанието, безопасността и материалния комфорт, но много далновидни индивиди изпитват жажда за знания и мъдрост. Всяко дете получава възможност да се учи на практика; образованието става девиз на такива епохи.

5 . *Епоха на философия и братство.* Когато смъртните се научат да мислят и започват да извличат полза от опита, в тях се появява склонност към философията – те започват да разсъждават и да демонстрират проницателността на своите съждения. Обществото на тази епоха става етично, а смъртните на такава ера – истински нравствени същества. Мъдрите и нравствени същества са способни да създадат в такъв прогресивен свят човешко братство. Етичните и нравствени същества са способни да се научат да живеят, следвайки златното правило [“Постъпвай спрямо другите така, както искаш да постъпват с теб!” – б.р.].

6. *Епоха на духовни стремежи.* Когато са преминати физическият и интелектуалният етапи на развитие, еволюиращите смъртни рано или късно достигат такава дълбочина на разбиране, която ги заставя да се стремят към

search for food, he turns this leisure to augmenting his security. More and more attention is devoted to the technique of war. Homes are fortified, and the clans are solidified by mutual fear and by the inculcation of hate for foreign groups. Self-preservation is a pursuit which always follows self-maintenance.

50:5.6 (577.1) 3. *The material-comfort era.* After food problems have been partially solved and some degree of security has been attained, the additional leisure is utilized to promote personal comfort. Luxury vies with necessity in occupying the center of the stage of human activities. Such an age is all too often characterized by tyranny, intolerance, gluttony, and drunkenness. The weaker elements of the races incline towards excesses and brutality. Gradually these pleasure-seeking weaklings are subjugated by the more strong and truth-loving elements of the advancing civilization.

50:5.7 (577.2) 4. *The quest for knowledge and wisdom.* Food, security, pleasure, and leisure provide the foundation for the development of culture and the spread of knowledge. The effort to execute knowledge results in wisdom, and when a culture has learned how to profit and improve by experience, civilization has really arrived. Food, security, and material comfort still dominate society, but many forward-looking individuals are hungering for knowledge and thirsting for wisdom. Every child is provided an opportunity to learn by doing; education is the watchword of these ages.

50:5.8 (577.3) 5. *The epoch of philosophy and brotherhood.* When mortals learn to think and begin to profit by experience, they become philosophical — they start out to reason within themselves and to exercise discriminative judgment. The society of this age becomes ethical, and the mortals of such an era are truly becoming moral beings. Wise moral beings are capable of establishing human brotherhood on such a progressing world. Ethical and moral beings can learn how to live in accordance with the golden rule.

50:5.9 (577.4) 6. *The age of spiritual striving.* When evolving mortals have passed through the physical, intellectual, and social stages of development, sooner or later they attain those levels of personal insight which impel them to seek

духовно удовлетворение и космическо постижение. Религията завършва своя възход от емоционалните области на страха и предразсъдъците към високите нива на космическата мъдрост и личния духовен опит. Образованието се издига до постигането на знания, а културата прониква в космическите взаимовръзки и истинските ценности. Такива еволюиращи смъртни са истински културни, истински образовани и във възвишения смисъл познали Бога.

7. *Ерата на светлината и живота.* Тази ера е върхът на сменящите се една с друга епохи на физическа безопасност, интелектуално развитие, социална култура и духовни придобивки. Сега човешките постижения се сливат, те са взаимосвързани и проникнати от космическо единство и безкористно служене. Като се изключат ограниченията, поставяни от крайната същност и материалните възможности, няма предел за еволюционните постижения на прогресиращите поколения, следващи едно след друго в тези възвишени и устойчиви светове на времето и пространството.

Прослужилите на своите сфери в течение на последователните съдни периоди за света, провеждани при сменящите се една с друга епохи на планетарен прогрес, Планетарни Принцове се възвисяват до положението на Планетарни Владетели при поставяне началото на ерата на светлината и живота.

for spiritual satisfactions and cosmic understandings. Religion is completing the ascent from the emotional domains of fear and superstition to the high levels of cosmic wisdom and personal spiritual experience. Education aspires to the attainment of meanings, and culture grasps at cosmic relationships and true values. Such evolving mortals are genuinely cultured, truly educated, and exquisitely God-knowing.

50:5.10 (577.5) 7. *The era of light and life.* This is the flowering of the successive ages of physical security, intellectual expansion, social culture, and spiritual achievement. These human accomplishments are now blended, associated, and co-ordinated in cosmic unity and unselfish service. Within the limitations of finite nature and material endowments there are no bounds set upon the possibilities of evolutionary attainment by the advancing generations who successively live upon these supernal and settled worlds of time and space.

50:5.11 (577.6) After serving their spheres through successive dispensations of world history and the progressing epochs of planetary progress, the Planetary Princes are elevated to the position of Planetary Sovereigns upon the inauguration of the era of light and life.

6. ПЛАНЕТАРНАТА КУЛТУРА

Изолираността на Урантия не ни позволява да се заемем с представянето на много подробности от живота и условията на съществуване на вашите съседи от Сатания. В настоящите повествувания ние сме ограничени от условията на планетарната карантина и изолацията на системата. Във всеки опит да просветим смъртните на Урантия ние трябва да следваме тези ограничения, макар че в пределите на позволеното вие сте информирани за прогреса на обичайния еволюционен свят и сте способни да сравните пътя на такъв свят със съвременното състояние на Урантия.

Развитието на цивилизацията на Урантия не се отличава толкова съществено от другите светове, изпитващи нещастието на духовната изолация. Но в сравнение с лоялните светове на вселената вашата планета представлява изключително объркала се и изоставаща във всички аспекти на интелектуалния прогрес и духовните постижения.

Поради нещастията, постигнали вашата

6. PLANETARY CULTURE

50:6.1 (578.1) The isolation of Urantia renders it impossible to undertake the presentation of many details of the life and environment of your Satania neighbors. In these presentations we are limited by the planetary quarantine and by the system isolation. We must be guided by these restrictions in all our efforts to enlighten Urantia mortals, but in so far as is permissible, you have been instructed in the progress of an average evolutionary world, and you are able to compare such a world's career with the present state of Urantia.

50:6.2 (578.2) The development of civilization on Urantia has not differed so greatly from that of other worlds which have sustained the misfortune of spiritual isolation. But when compared with the loyal worlds of the universe, your planet seems most confused and greatly retarded in all phases of intellectual progress and spiritual attainment.

50:6.3 (578.3) Because of your planetary misfortunes,

планета, урантийците са лишени от възможността да разберат много от това, което е свързано с културата на нормалните светове. Но вие не трябва да си представяте еволюционните светове – даже най-идеалните от тях, като сфери, на които цари лек, безметежен живот. Ранните периоди на съществуване на смъртните раси винаги са свързани с борба. Съвършените усилия и вземането на решения са важно условие за придобиването на ценностите, необходими за продължаването на живота.

Urantians are prevented from understanding very much about the culture of normal worlds. But you should not envisage the evolutionary worlds, even the most ideal, as spheres whereon life is a flowery bed of ease. The initial life of the mortal races is always attended by struggle. Effort and decision are an essential part of the acquirement of survival values.

Културата предполага определено качество разум; невъзможно е да повишиш културата, без да възвисиш разума. Високоразвитият интелект ще се стреми към възвишена култура и ще намери пътя за постигането на своята цел. Изостаналите умове ще отхвърлят висшата култура, даже ако тя им бъде предоставена в готов вид. Освен това много зависи от последователните мисии на божествените Синове и степента на просветеност при настъпването на съответните съдни периоди.

50:6.4 (578.4) Culture presupposes quality of mind; culture cannot be enhanced unless mind is elevated. Superior intellect will seek a noble culture and find some way to attain such a goal. Inferior minds will spurn the highest culture even when presented to them ready-made. Much depends, also, upon the successive missions of the divine Sons and upon the extent to which enlightenment is received by the ages of their respective dispensations.

Не бива да забравяте, че поради бунта на Луцифер всички светове на Сатания в течение на вече две хиляди години се намират под духовната възбрана на Норлатиадек. И ще са необходими много епохи за отстраняването на възникналите в резултат от бунта прегради – греха и разкола. Вашият свят все още продължава да следва необичайния и изменчив път, който е следствие от двойната трагедия: въстаналия Планетарен Принц и падналия Материален Син. Даже посвещаването на Христос Михаил на Урантия не е довело до незабавно отстраняване на преходните последствия от тези дълбоки грешки на ранните стадии от управлението на света.

50:6.5 (578.5) You should not forget that for two hundred thousand years all the worlds of Satania have rested under the spiritual ban of Norlatiadek in consequence of the Lucifer rebellion. And it will require age upon age to retrieve the resultant handicaps of sin and secession. Your world still continues to pursue an irregular and checkered career as a result of the double tragedy of a rebellious Planetary Prince and a defaulting Material Son. Even the bestowal of Christ Michael on Urantia did not immediately set aside the temporal consequences of these serious blunders in the earlier administration of the world.

7. НАГРАДАТА ЗА ИЗОЛАЦИЯТА

На пръв поглед може да изглежда, че Урантия и другите изолирани светове са крайно нещастни, тъй като са лишени от благотворното присъствие и влияние на такива свръхчовешки личности като Планетарния Принц, Материалния Син и Материалната Дъщеря. Но изолацията на тези сфери предоставя на техните раси уникалната възможност за проявяване на вяра и развиване на изключителното качество – увереност в космическата надеждност, която не зависи от зрението или от някакво материално основание. В крайна сметка смъртните създания, пристигнали от планети, намиращи се вследствие на бунта под карантина, могат да се окажат изключително

7. THE REWARDS OF ISOLATION

50:7.1 (578.6) On first thought it might appear that Urantia and its associated isolated worlds are most unfortunate in being deprived of the beneficent presence and influence of such superhuman personalities as a Planetary Prince and a Material Son and Daughter. But isolation of these spheres affords their races a unique opportunity for the exercise of faith and for the development of a peculiar quality of confidence in cosmic reliability which is not dependent on sight or any other material consideration. It may turn out, eventually, that mortal creatures hailing from the worlds quarantined in consequence of rebellion are extremely fortunate. We have discovered that such ascenders are very early intrusted with numerous special assignments to cosmic

щастливи същества. Ние открихме, че на такива създания още на ранния етап от техния възходящ път се доверяват многобройни специални задачи, свързани с участието в космически проекти, за успешното изпълнение на които първостепенно значение имат безграничната вяра и пълното доверие.

undertakings where unquestioned faith and sublime confidence are essential to achievement.

В Йерусем възходящите създания от тези изолирани светове заемат отделен жилищен сектор и са известни като *агондонтери,* което означава еволюционни волеви създания, способни да вярват, без да виждат, запазвайки устойчивост в изолация, и даже в самота да удържат победа над непреодолимите трудности. Това функционално групиране на агондонтерите се съхранява в продължение на целия възход в локалната вселена и пресичането на свръхвселената. То изчезва по време на пристигането в Хавона, но веднага отново се възобновява при достигането на Рая и е ясно изразено в Корпуса на Смъртните Завършили. Табамантия е *агондонтер* със статут на завършил – съхранило се създание от една от попадналите под карантина сфери, участващи в най-първия бунт във вселените на времето и пространството.

50:7.2 (579.1) On Jerusem the ascenders from these isolated worlds occupy a residential sector by themselves and are known as the *agondonters,* meaning evolutionary will creatures who can believe without seeing, persevere when isolated, and triumph over insuperable difficulties even when alone. This functional grouping of the agondonters persists throughout the ascension of the local universe and the traversal of the superuniverse; it disappears during the sojourn in Havona but promptly reappears upon the attainment of Paradise and definitely persists in the Corps of the Mortal Finality. Tabamantia is an *agondonter* of finaliter status, having survived from one of the quarantined spheres involved in the first rebellion ever to take place in the universes of time and space.

В продължение на целия възход към Рая след усилието следва награда, както след причината – следствието. Такива награди отделят индивида от масата, осигуряват неповторимостта на опита му и повишават разностранността на пределните възможности на колективния корпус на завършилите.

50:7.3 (579.1) All through the Paradise career, reward follows effort as the result of causes. Such rewards set off the individual from the average, provide a differential of creature experience, and contribute to the versatility of ultimate performances in the collective body of the finaliters.

[Представено от вторичен Син-Ланонандек, член на резервния корпус.]

50:7.4 (579.1) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

Документ 51. Планетарните Адамовци

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 51. ПЛАНЕТАРНИТЕ АДАМОВЦИ

Секции

Въведение
1. Произход и природа на Материалните Божии Синове
2. Пренос на Планетарните Адамовци
3. Адамическите мисии
4. Шестте еволюционни раси
5. Расово смесване – Посвещаване на Адамическата кръв
ПОСВЕЩАВАНЕ НА АДАМИЧЕСКАТА КРЪВ
6. Едемическият режим
7. Обединено управление

PAPER 51
THE PLANETARY ADAMS

SECTIONS

Introduction
1. Origin and Nature of the Material Sons of God
2. Transit of the Planetary Adams
3. The Adamic Missions
4. The Six Evolutionary Races
5. Racial Amalgamation — Bestowal of the Adamic Blood
6. The Edenic Regime
7. United Administration

Въведение

В ТЕЧЕНИЕ на съдния период на Планетарния Принц първобитният човек достига предела на естественото еволюционно развитие и това биологично постижение е критерий, позволяващ на Властелина на Системата да изпрати в такъв свят представители на втората категория синовство: биологичните усъвършенствуватели. Тези Синове, които обикновено са двама – Материален Син и Материална Дъщеря, обикновено са известни на планетата като Адам и Ева. Първосъздаденият Материален Син на Сатания е Адам и тези, които се изпращат в системата като биологични усъвършенствуватели, винаги носят името на този първи, изначален Син от своята категория.

Тези Синове са материалният дар на Сина-Създател за обитателите на световете.

INTRODUCTION

51:0.1 (580.1) DURING the dispensation of a Planetary Prince, primitive man reaches the limit of natural evolutionary development, and this biologic attainment signals the System Sovereign to dispatch to such a world the second order of sonship, the biologic uplifters. These Sons, for there are two of them — the Material Son and Daughter — are usually known on a planet as Adam and Eve. The original Material Son of Satania is Adam, and those who go to the system worlds as biologic uplifters always carry the name of this first and original Son of their unique order.

51:0.2 (580.2) These Sons are the material gift of the Creator Son to the inhabited worlds. Together with

Заедно с Планетарния Принц те остават на планетата на своето назначение в течение на цялото еволюционно развитие на сферата. На планета, имаща Планетарен Принц, такова начинание не е свързано с особен риск, но на отстъпническа планета – на сфера, която няма духовен вожд и е лишена от междупланетна връзка, подобна мисия е съпроводена с огромна опасност.

Макар че не можете да очаквате придобиването на изчерпателни знания за труда на тези Синове във всички светове на Сатания и други системи, някои повествувания са посветени на по-подробното описание на живота и опита на интересуващите ни Адам и Ева, пристигнали от корпуса за биологични усъвършенствуватели на Йерусем, за да издигнат урантийските раси на нова степен на развитие. Независимо от това, че идеалният план за подобряване на вашите изконни раси не успя, мисията на Адам не беше напразна: дарът, получен от Урантия в лицето на Адам и Ева, ú донесе огромна полза и както сред техните събратя, така и в небесните съвети, техният труд не се смята за пълен провал.

the Planetary Prince, they remain on their planet of assignment throughout the evolutionary course of such a sphere. Such an adventure on a world having a Planetary Prince is not much of a hazard, but on an apostate planet, a realm without a spiritual ruler and deprived of interplanetary communication, such a mission is fraught with grave danger.

51:0.3 (580.3) Although you cannot hope to know all about the work of these Sons on all the worlds of Satania and other systems, other papers depict more fully the life and experiences of the interesting pair, Adam and Eve, who came from the corps of the biologic uplifters of Jerusem to upstep the Urantia races. While there was a miscarriage of the ideal plans for improving your native races, still, Adam's mission was not in vain; Urantia has profited immeasurably from the gift of Adam and Eve, and among their fellows and in the councils on high their work is not reckoned as a total loss.

1. ПРОИЗХОД И ПРИРОДА НА МАТЕРИАЛНИТЕ БОЖИИ СИНОВЕ

Материалните, или разнополови, Синове и Дъщери са потомци на Сина-Създател; Вселенският Майчински Дух не участва в създаването на такива същества, предназначени за функционирането в еволюционните светове като физически усъвършенствуватели.

Материалната категория синовство не е еднородна по цялата локална вселена. Във всяка локална система Синът-Създател създава само една двойка такива същества. Изначалните двойки са различни по своята природа, защото се създават в съответствие с жизнените прототипи на съответните системи. Това е необходимо условие, тъй като в противен случай потенциалът за възпроизводство на Адам би бил несъвместим със съответстващия потенциал на развиващите се смъртни същества. Пристигналите на Урантия Адам и Ева са произлезли от първосъздадената двойка Материални Синове на Сатания.

Ръстът на Материалните Синове е от два и половина до три метра, а техните тела светят с лъчезарна светлина с виолетов оттенък. Макар че по тяхното материално тяло циркулира материална кръв, в допълнение към това те се хранят с божествена енергия и се

1. ORIGIN AND NATURE OF THE MATERIAL SONS OF GOD

51:1.1 (580.4) The material or sex Sons and Daughters are the offspring of the Creator Son; the Universe Mother Spirit does not participate in the production of these beings who are destined to function as physical uplifters on the evolutionary worlds.

51:1.2 (580.5) The material order of sonship is not uniform throughout the local universe. The Creator Son produces only one pair of these beings in each local system; these original pairs are diverse in nature, being attuned to the life pattern of their respective systems. This is a necessary provision since otherwise the reproductive potential of the Adams would be nonfunctional with that of the evolving mortal beings of the worlds of any one particular system. The Adam and Eve who came to Urantia were descended from the original Satania pair of Material Sons.

51:1.3 (580.6) Material Sons vary in height from eight to ten feet, and their bodies glow with the brilliance of radiant light of a violet hue. While material blood circulates through their material bodies, they are also surcharged with divine energy and saturated with celestial light. These Material Sons (the Adams) and Material Daughters (the Eves) are

насищат с небесна светлина. Тези Материални Синове (Адамовците) и Материални Дъщери (Евите) са равни един на друг, различават се само по пола и някои химически компоненти. Те са равни, но различни – бидейки мъж и жена, те се допълват един друг и са предназначени за съвместно изпълнение на почти всички свои задачи.

Материалните Синове използват двойна система за хранене; те наистина са двойнствени по своята природа и строеж; подобно на физическите същества на сферите, употребяват материална енергия, а тяхното безсмъртно съществуване изцяло се поддържа от прякото и автоматично усвояване на някои укрепващи космически енергии. Ако Синовете от тази категория не се справят със своята мисия или се вдигнат на съзнателен и преднамерен бунт, те се изолират, лишават от връзка с вселенския източник на светлина и живот. След това те практически стават материални същества, на които е съдено да застанат на пътя на материалния живот в света на своето назначение и дочакват решението на вселенските съдии. Накрая планетарният път на нещастния или неблагоразумен Материален Син или Материална Дъщеря ще бъде прекъснат с физическа смърт.

Изначалните или непосредствено създадени Адам и Ева са били безсмъртни по силата на вродени качества точно така, както и всички останали категории синовство на локалната вселена, но на техните синове и дъщери е свойствено намаляване потенциала на безсмъртие. Изначалната двойка е неспособна да предаде по наследство абсолютно безсмъртие на своите синове и дъщери. Продължаването на живота на тяхното потомство зависи от целостността на интелектуалната синхронност с контура на гравитацията на разума; този контур се подчинява на Духа. За цялата история на Сатания бунтовете и простъпките са довели до загубата на тринадесет Планетарни Адамовци и 681 204 Материални Синове, изпълняващи по-малко отговорни поръчения. Повечето случаи на такова отстъпничество са станали при бунта на Луцифер.

Макар че Материалните Синове се смятат за постоянни жители на столиците на системите, даже тогава, когато се отправят с низходящи мисии в еволюционните светове, те не притежават Настройчици на Съзнанието, но именно в такава дейност те придобиват емпиричните качества, необходими за снабдяването им с Настройчик и възход към Рая. Тези уникални и поразително полезни същества са съединителните звена между физическите и духовни светове. Те са

equal to each other, differing only in reproductive nature and in certain chemical endowments. They are equal but differential, male and female — hence complemental — and are designed to serve on almost all assignments in pairs.

51:1.4 (581.1) The Material Sons enjoy a dual nutrition; they are really dual in nature and constitution, partaking of materialized energy much as do the physical beings of the realm, while their immortal existence is fully maintained by the direct and automatic intake of certain sustaining cosmic energies. Should they fail on some mission of assignment or even consciously and deliberately rebel, this order of Sons becomes isolated, cut off from connection with the universe source of light and life. Thereupon they become practically material beings, destined to take the course of material life on the world of their assignment and compelled to look to the universe magistrates for adjudication. Material death will eventually terminate the planetary career of such an unfortunate and unwise Material Son or Daughter.

51:1.5 (581.2) An original or directly created Adam and Eve are immortal by inherent endowment just as are all other orders of local universe sonship, but a diminution of immortality potential characterizes their sons and daughters. This original couple cannot transmit unconditioned immortality to their procreated sons and daughters. Their progeny are dependent for continuing life on unbroken intellectual synchrony with the mind-gravity circuit of the Spirit. Since the inception of the system of Satania, thirteen Planetary Adams have been lost in rebellion and default and 681,204 in the subordinate positions of trust. Most of these defections occurred at the time of the Lucifer rebellion.

51:1.6 (581.3) While living as permanent citizens on the system capitals, even when functioning on descending missions to the evolutionary planets, the Material Sons do not possess Thought Adjusters, but it is through these very services that they acquire experiential capacity for Adjuster indwellment and the Paradise ascension career. These unique and wonderfully useful beings are the connecting links between the spiritual and physical worlds. They are concentrated on the system headquarters, where they reproduce and

концентрирани в столицата на системата, където създават потомство и продължават да живеят като материални обитатели на сферата, откъдето ги изпращат в еволюционните светове.

За разлика от другите създадени Синове за планетарно служене, Синовете от материалната категория по своята природа не са невидими за такива материални създания, каквито са обитателите на Урантия. Тези Божии Синове могат да бъдат виждани и разбирани, а те на свой ред могат действително да общуват със създанията на времето и даже да създават с тях общо потомство, макар че такава роля за биологично усъвършенстване обикновено се изпълнява от потомците на Планетарните Адамовци.

В Йерусем лоялните деца на които и да са Адам и Ева са безсмъртни, но потомството на Материалния Син и Материалната Дъщеря, създадено след пристигането им на еволюционната планета, не притежава такава гаранция срещу естествена смърт. След повторната материализация на тези Синове в еволюционния свят за изпълнение на функциите по възпроизводството механизмът за предаване на живот се изменя. Носителите на Живот преднамерено лишават Планетарните Адам и Ева от способността да пораждат безсмъртни синове и дъщери. Адам и Ева, пристигнали с планетарна мисия и недопускащи простъпки, могат да живеят безкрайно, но в определени предели продължителността на живота на техните деца постепенно се съкращава с всяко ново поколение.

carry on as material citizens of the realm, and whence they are dispatched to the evolutionary worlds.

51:1.7 (581.4) Unlike the other created Sons of planetary service, the material order of sonship is not, by nature, invisible to material creatures like the inhabitants of Urantia. These Sons of God can be seen, understood, and can, in turn, actually mingle with the creatures of time, could even procreate with them, though this role of biologic upliftment usually falls to the progeny of the Planetary Adams.

51:1.8 (581.5) On Jerusem the loyal children of any Adam and Eve are immortal, but the offspring of a Material Son and Daughter procreated subsequent to their arrival on an evolutionary planet are not thus immune to natural death. There occurs a change in the life-transmitting mechanism when these Sons are rematerialized for reproductive function on an evolutionary world. The Life Carriers designedly deprive the Planetary Adams and Eves of the power of begetting undying sons and daughters. If they do not default, an Adam and Eve on a planetary mission can live on indefinitely, but within certain limits their children experience decreasing longevity with each succeeding generation.

2. ПРЕНОС НА ПЛАНЕТАРНИТЕ АДАМОВЦИ

Получавайки съобщение за това, че поредният обитаем свят е постигнал физическа еволюция, Властелинът на Системата провежда в столицата на системата съвещание с корпуса на Материалните Синове и Дъщери; след обсъждане на потребностите на такъв обитаем свят се избират двама доброволци – Адам и Ева от старшия корпус на Материалните Синове, готови да тръгнат на неизвестно пътешествие, да се потопят в дълбокия сън, предхождащ серафимирането и преноса от родната сфера за съвместното им служене в новия свят – сферата на нови възможности и нови опасности.

Адамовците и Евите са полуматериални

2. TRANSIT OF THE PLANETARY ADAMS

51:2.1 (582.1) Upon receipt of the news that another inhabited world has attained the height of physical evolution, the System Sovereign convenes the corps of Material Sons and Daughters on the system capital; and following the discussion of the needs of such an evolutionary world, two of the volunteering group — an Adam and an Eve of the senior corps of Material Sons — are selected to undertake the adventure, to submit to the deep sleep preparatory to being enseraphimed and transported from their home of associated service to the new realm of new opportunities and new dangers.

51:2.2 (582.2) Adams and Eves are semimaterial creatures and, as such, are not transportable by

създания и като такива не могат да бъдат пренасяни от серафими. Преди да бъдат серафимирани за преноса в света на назначението им, те трябва да преминат през дематериализация в столицата на системата. Транспортните серафими са способни да провеждат такива изменения в Материалните Синове и други полуматериални същества, които им позволяват да преминат серафимиране и да бъдат доставени от един свят в друг свят или система. За подготовката за такъв пренос са необходими около три дни стандартно време и се изисква участието на Носителите на Живот – за възвръщане на дематериализираното същество в нормално състояние след завършването на серафическия пренос.

seraphim. They must undergo dematerialization on the system capital before they can be enseraphimed for transport to the world of assignment. The transport seraphim are able to effect such changes in the Material Sons and in other semimaterial beings as enable them to be enseraphimed and thus to be transported through space from one world or system to another. About three days of standard time are consumed in this transport preparation, and it requires the co-operation of a Life Carrier to restore such a dematerialized creature to normal existence upon arrival at the end of the seraphic-transport journey.

Макар че съществува метод за дематериализация, подготвящ Адамовците за пренос от Йерусем в еволюционните светове, няма еквивалентен метод, който би позволил да бъдат взети от такива светове, с изключение на ситуацията, когато се налага да се евакуира цяла планета. В такъв случай се осъществява дематериализация за всички тези, които могат да бъдат спасени. Ако се случи така, че някаква космическа катастрофа обрича на гибел планетарното съществуване на развиващата се раса, Мелхиседек и Носителите на Живот внедряват метод на дематериализация на всички спасили се създания и с помощта на серафически пренос тези същества се преместват в новия свят, подготвен за продължаването на тяхното съществуване. Еволюцията на човешката раса, зародена някога в света на пространството, трябва да продължава независимо от физическото спасяване на планетата, но се предполага, че в течение на еволюционните епохи Планетарните Адамовци и Еви не напускат своя избран свят.

51:2.3 (582.3) While there is this dematerializing technique for preparing the Adams for transit from Jerusem to the evolutionary worlds, there is no equivalent method for taking them away from such worlds unless the entire planet is to be emptied, in which event emergency installation of the dematerialization technique is made for the entire salvable population. If some physical catastrophe should doom the planetary residence of an evolving race, the Melchizedeks and the Life Carriers would install the technique of dematerialization for all survivors, and by seraphic transport these beings would be carried away to the new world prepared for their continuing existence. The evolution of a human race, once initiated on a world of space, must proceed quite independently of the physical survival of that planet, but during the evolutionary ages it is not otherwise intended that a Planetary Adam or Eve shall leave their chosen world.

След пристигането на планетата на своето назначение Материалните Син и Дъщеря възстановяват материалния си облик под ръководството на Носителите на Живот. Целият процес заема от десет до двадесет и осем урантийски дни. В течение на цялото възстановяване се запазва безсъзнателното състояние на серафическия пренос. След възсъздаването на физическия организъм тези Материални Синове и Дъщери – в станалите тяхна родина нови светове – се появяват всъщност точно такива, каквито са били преди да преминат през дематериализацията в Йерусем.

51:2.4 (582.4) Upon arrival at their planetary destination the Material Son and Daughter are rematerialized under the direction of the Life Carriers. This entire process takes ten to twenty-eight days of Urantia time. The unconsciousness of the seraphic slumber continues throughout this entire period of reconstruction. When the reassembly of the physical organism is completed, these Material Sons and Daughters stand in their new homes and on their new worlds to all intents and purposes just as they were before submitting to the dematerializing process on Jerusem.

3. АДАМИЧЕСКИТЕ МИСИИ

3. THE ADAMIC MISSIONS

В обитаемите светове Материалните

51:3.1 (582.5) On the inhabited worlds the Material

Синове и Дъщери създават свои градини-резиденции, при което скоро започват да им помагат техните собствени деца. Обикновено мястото за градината се избира от Планетарния Принц, а неговият телесен персонал изпълнява голяма част от подготвителната работа, като оборудва резиденцията с помощта на много представители на по-развитите местни раси.

Тези Едемски градини се наричат така в чест на Едемия, столицата на съзвездието, а също така и затова, защото са създени по образец на ботаническото великолепие на столичния свят на Всевишните Отци. Обикновено такава градина-резиденция се намира в уединен район близо до тропическата зона. В обичайния свят те представляват възхитителни творения. Съвършено невъзможно ви е да съдите за тези великолепни центрове на културата по откъслечните описания на несполучилата урантийска градина.

Потенциално Планетарните Адам и Ева са изчерпващ дар на физическа благодат за смъртните раси. Главната задача на такава привнесена двойка е да се размножава и да усъвършенства децата на времето. Но пряко смесване на кръвта на жителите на градината с останалите обитатели не се извършва; в продължение на много поколения Адам и Ева създават многобройна раса от своята категория и в течение на това време са биологически изолирани от еволюционните смъртни. Така в обитаемия свят се появява виолетовата раса.

Плановете за биологично усъвършенстване на расите се съставят от Планетарния Принц и неговия персонал и се претворяват в живота на Адам и Ева. В това отношение вашият Материален Син и неговата спътница, пристигайки на Урантия, са били поставени в изключително неблагоприятни условия. Калигастия коварно и успешно е противодействал на адамическата мисия; и независимо от това, че попечителските Мелхиседек за Урантия навреме са предупредили както Адам, така и Ева за заплашващата ги планетарна опасност, свързана с присъствието на въстаналия Планетарен Принц, този главен метежник, прибягвайки към коварна интрига, излъгал едемската двойка и – хващайки ги в капан – ги заставил да нарушат попечителските задължения, възложени им като на зрими управители на света. На предателския Планетарен Принц наистина се отдало да компрометира вашите Адам и Ева, но той не успял да ги въвлече в бунта на Луцифер.

Ангелите от пети чин, планетарните

Sons and Daughters construct their own garden homes, soon being assisted by their own children. Usually the site of the garden has been selected by the Planetary Prince, and his corporeal staff do much of the preliminary work of preparation with the help of many of the higher types of native races.

51:3.2 (583.1) These Gardens of Eden are so named in honor of Edentia, the constellation capital, and because they are patterned after the botanic grandeur of the headquarters world of the Most High Fathers. Such garden homes are usually located in a secluded section and in a near-tropic zone. They are wonderful creations on an average world. You can judge nothing of these beautiful centers of culture by the fragmentary account of the aborted development of such an undertaking on Urantia.

51:3.3 (583.2) A Planetary Adam and Eve are, in potential, the full gift of physical grace to the mortal races. The chief business of such an imported pair is to multiply and to uplift the children of time. But there is no immediate interbreeding between the people of the garden and those of the world; for many generations Adam and Eve remain biologically segregated from the evolutionary mortals while they build up a strong race of their order. This is the origin of the violet race on the inhabited worlds.

51:3.4 (583.3) The plans for race upstepping are prepared by the Planetary Prince and his staff and are executed by Adam and Eve. And this was where your Material Son and his companion were placed at great disadvantage when they arrived on Urantia. Caligastia offered crafty and effective opposition to the Adamic mission; and notwithstanding that the Melchizedek receivers of Urantia had duly warned both Adam and Eve concerning the planetary dangers inherent in the presence of the rebellious Planetary Prince, this archrebel, by a wily stratagem, outmaneuvered the Edenic pair and entrapped them into a violation of the covenant of their trusteeship as the visible rulers of your world. The traitorous Planetary Prince did succeed in compromising your Adam and Eve, but he failed in his effort to involve them in the Lucifer rebellion.

51:3.5 (583.4) The fifth order of angels, the planetary

помощници, се прикрепват към адамическата мисия и неизменно съпровождат Планетарните Адамовци в техните непознати планетарни пътешествия. Изначалният корпус обикновено наброява около сто хиляди помощника. Когато делото на урантийските Адам и Ева било започнато преждевременно – когато те се отклонили от предопределения план, именно един от серафическите Гласове в Градината е изразил протест по повод тяхното осъдително поведение. И изложението на този епизод във вашите източници е добра илюстрация за това, как вашите предания са се опитвали да припишат всичко свръхестествено на Господа Бога. Поради това урантийците често са се обърквали относно същността на Всеобщия Баща, тъй като на него повсеместно са му били приписвани думи и дела на негови партньори и подчинени. В случая с Адам и Ева ангелът на градината бил не някой друг, а главата на планетарните помощници, изпълняващ по това време своите задължения. Този серафим, Солония, възвестил за провала на божествения план и поискал да се върнат на Урантия попечителите Мелхиседек.

Вторичните и промеждутъчните създания са неотменими от адамическите мисии. Както и телесният персонал на Планетарния Принц, потомците на Материалния Син и Материалната Дъщеря съществуват в две категории: техните физически деца и вторичната категория на промеждутъчните създания. Тези материални, макар обикновено невидими, планетарни попечители имат голям принос в развитието на цивилизацията и даже в подчиняването на непокорните малцинства, които могат да се опитат да подронят общественото развитие и духовния прогрес.

Вторичните промеждутъчни създания не бива да се бъркат с първичните, които са се появили скоро след пристигането на Планетарния Принц. На Урантия повечето от тези промеждутъчни създания са се присъединили към бунта заедно с Калигастия и от времето на Петдесетница са изолирани. Изолирани са също така и много създания от адамическата група, незапазили верността си към планетарната администрация.

В деня Петдесетница преданите промеждутъчни създания от първичната и вторичната категория създали доброволен съюз и оттогава, изпълнявайки своите функции в света, съществуват като единен орган. Те служат под ръководството на верните промеждутъчни създания, поред избирани от тези две групи.

Вашият свят е бил посетен от четири категории Синове: Калигастия – Планетарния Принц; Адам и Ева – Материалните Божии

helpers, are attached to the Adamic mission, always accompanying the Planetary Adams on their world adventures. The corps of initial assignment is usually about one hundred thousand. When the work of the Urantia Adam and Eve was prematurely launched, when they departed from the ordained plan, it was one of the seraphic Voices of the Garden who remonstrated with them concerning their reprehensible conduct. And your narrative of this occurrence well illustrates the manner in which your planetary traditions have tended to ascribe everything supernatural to the Lord God. Because of this, Urantians have often become confused concerning the nature of the Universal Father since the words and acts of all his associates and subordinates have been so generally attributed to him. In the case of Adam and Eve, the angel of the Garden was none other than the chief of the planetary helpers then on duty. This seraphim, Solonia, proclaimed the miscarriage of the divine plan and requisitioned the return of the Melchizedek receivers to Urantia.

51:3.6 (583.5) The secondary midway creatures are indigenous to the Adamic missions. As with the corporeal staff of the Planetary Prince, the descendants of the Material Sons and Daughters are of two orders: their physical children and the secondary order of midway creatures. These material but ordinarily invisible planetary ministers contribute much to the advancement of civilization and even to the subjection of insubordinate minorities who may seek to subvert social development and spiritual progress.

51:3.7 (583.6) The secondary midwayers should not be confused with the primary order, who date from the near times of the arrival of the Planetary Prince. On Urantia a majority of these earlier midway creatures went into rebellion with Caligastia and have, since Pentecost, been interned. Many of the Adamic group who did not remain loyal to the planetary administration are likewise interned.

51:3.8 (584.1) On the day of Pentecost the loyal primary and the secondary midwayers effected a voluntary union and have functioned as one unit in world affairs ever since. They serve under the leadership of loyal midwayers alternately chosen from the two groups.

51:3.9 (584.2) Your world has been visited by four orders of sonship: Caligastia, the Planetary Prince; Adam and Eve of the Material Sons of

Синове; Макивента Мелхиседек – „салимския мъдрец“ по времето на Авраам; и Христос Михаил, който се е явил като посвещенчески Райски Син. Колко по-ефективно и прекрасно можеше да стане неговото идване, ако Михаил, върховният управител на вселената Небадон, беше посрещнат във вашия свят от лоялен и действен Планетарен Принц заедно с предан и умел Материален Син, всеки от които можеше да направи толкова много за усилване значението както на делото на живота, така и на мисията на посвещенческия Син! Но не всички светове са били толкова нещастни като Урантия, а мисията на Планетарните Адамовци не винаги е била свързана с такива трудности или опасности. В случай на успех те участват в създаването на велик народ, продължавайки да действат в качеството на зрими управляващи на планетарните дела още много години, след като такъв свят се утвърди в светлината и живота.

God; Machiventa Melchizedek, the “sage of Salem” in the days of Abraham; and Christ Michael, who came as the Paradise bestowal Son. How much more effective and beautiful it would have been had Michael, the supreme ruler of the universe of Nebadon, been welcomed to your world by a loyal and efficient Planetary Prince and a devoted and successful Material Son, both of whom could have done so much to enhance the lifework and mission of the bestowal Son! But not all worlds have been so unfortunate as Urantia, neither has the mission of the Planetary Adams always been so difficult or so hazardous. When they are successful, they contribute to the development of a great people, continuing as the visible heads of planetary affairs even far into the age when such a world is settled in light and life.

4. ШЕСТТЕ ЕВОЛЮЦИОННИ РАСИ

На ранния етап от съществуването на обитаемия свят господства червената раса, която обикновено първа достига до човешкото ниво на развитие. Но макар че червеният човек представлява най-древната планетарна раса, следващите след него цветни народи възникват на много ранен стадий от появата на човека.

Ранните раси донякъде превъзхождат следващите. Червеният човек стои малко над индигово-черната раса. Носителите на Живота изцяло предават живите енергии на изначалната или червена раса и всяка последваща еволюционна поява на нова група смъртни става за сметка на изначалния дар. Даже телосложението на смъртните има тенденция към влошаване от червената раса към индиговата, макар че сред зелените и оранжеви народи на Урантия са се проявявали неочаквани наследствени признаци на гигантизъм.

В тези светове, където ги има и шестте еволюционни раси, по-развити са първата, третата и петата – червена, жълта и синя. Така еволюционните раси се редуват по отношение на способностите към интелектуален растеж и духовно развитие, макар че втората, четвъртата и шестата раси са относително по-малко надарени. В някои светове народите, представляващи вторичните раси, отсъстват; в много други те са били унищожени. Нещастие за Урантия е била загубата на голяма част от високоразвитата синя раса, ако не се смятат тези признаци, които продължават да съществуват във вашата смесена „бяла раса“.

4. THE SIX EVOLUTIONARY RACES

51:4.1 (584.3) The race of dominance during the early ages of the inhabited worlds is the red man, who ordinarily is the first to attain human levels of development. But while the red man is the senior race of the planets, the succeeding colored peoples begin to make their appearances very early in the age of mortal emergence.

51:4.2 (584.4) The earlier races are somewhat superior to the later; the red man stands far above the indigo — black — race. The Life Carriers impart the full bestowal of the living energies to the initial or red race, and each succeeding evolutionary manifestation of a distinct group of mortals represents variation at the expense of the original endowment. Even mortal stature tends to decrease from the red man down to the indigo race, although on Urantia unexpected strains of giantism appeared among the green and orange peoples.

51:4.3 (584.5) On those worlds having all six evolutionary races the superior peoples are the first, third, and fifth races — the red, the yellow, and the blue. The evolutionary races thus alternate in capacity for intellectual growth and spiritual development, the second, fourth, and sixth being somewhat less endowed. These secondary races are the peoples that are missing on certain worlds; they are the ones that have been exterminated on many others. It is a misfortune on Urantia that you so largely lost your superior blue men, except as they persist in your amalgamated “white race.” The loss of your orange and green stocks is not of such serious concern.

Загубата на оранжевата и зелената раса не са толкова сериозен проблем.

Еволюцията на шестте, или трите, цветни раси, при очевидно влошаване на първоначалната надареност на червения човек, осигурява някои крайно желателни изменения в типовете на смъртните и позволява да се появят разнообразни, в противен случай непостижими човешки възможности. Тези модификации оказват благотворно въздействие върху прогреса на човечеството като цяло, при условие че впоследствие те се усъвършенстват от привнесената адамическа или виолетова раса. На Урантия планът за расово смесване не е бил въплътен в живота в широк мащаб и поради този провал на плана за расова еволюция вие, наблюдаващите само останките от тези ранни раси на Урантия, не можете да разберете много от това, което се отнася до статута на такива народи на някоя обикновена обитаема планета.

51:4.4 (584.6) The evolution of six — or of three — colored races, while seeming to deteriorate the original endowment of the red man, provides certain very desirable variations in mortal types and affords an otherwise unattainable expression of diverse human potentials. These modifications are beneficial to the progress of mankind as a whole provided they are subsequently upstepped by the imported Adamic or violet race. On Urantia this usual plan of amalgamation was not extensively carried out, and this failure to execute the plan of race evolution makes it impossible for you to understand very much about the status of these peoples on an average inhabited planet by observing the remnants of these early races on your world.

На началния етап на расово развитие съществува известна тенденция към смесване на червения, жълтия и синия човек; аналогична тенденция се наблюдава сред оранжевата, зелената и индиговата раси.

51:4.5 (585.1) In the early days of racial development there is a slight tendency for the red, the yellow, and the blue men to interbreed; there is a similar tendency for the orange, green, and indigo races to intermingle.

По-изостаналите хора обикновено се използват от по-прогресивните раси като работници. С това се обяснява възникването на робство на планетите в течение на ранните епохи. Оранжевият човек обикновено се подчинява на червения и изпада до положението на слуга, а понякога бива унищожаван. Жълтите и червените раси често се отнасят приятелски едни към други, но не винаги. Жълтата раса обикновено поробва зелената, докато синият човек подчинява индиговия. Първобитните раси смятат използването на принудителен труд на своите изостанали събратя за такова нормално явление, за каквото урантийците смятат купуването и продаването на коне и добитък.

51:4.6 (585.2) The more backward humans are usually employed as laborers by the more progressive races. This accounts for the origin of slavery on the planets during the early ages. The orange men are usually subdued by the red and reduced to the status of servants — sometimes exterminated. The yellow and red men often fraternize, but not always. The yellow race usually enslaves the green, while the blue man subdues the indigo. These races of primitive men think no more of utilizing the services of their backward fellows in compulsory labor than Urantians would of buying and selling horses and cattle.

В повечето нормални светове недоброволният труд се прекратява след съдния период на Планетарния Принц, макар че умствено изостаналите и правонарушителите нерядко продължават да се занимават с принудителен труд. Но на всички нормални сфери такъв тип примитивно робство се отменя скоро след появата на привнесената виолетова, или адамическа, раса.

51:4.7 (585.3) On most normal worlds involuntary servitude does not survive the dispensation of the Planetary Prince, although mental defectives and social delinquents are often still compelled to perform involuntary labor. But on all normal spheres this sort of primitive slavery is abolished soon after the arrival of the imported violet or Adamic race.

На тези шест еволюционни раси престои да се смесят и възвисят за сметка на привнасянето на кръвта на потомците на адамическите усъвършенствуватели. Но докато става смесването на тези народи, най-

51:4.8 (585.4) These six evolutionary races are destined to be blended and exalted by amalgamation with the progeny of the Adamic uplifters. But before these peoples are blended, the inferior and unfit are largely eliminated. The Planetary Prince and the Material Son, with other

примитивните и неприспособени в значителна степен се унищожават. Планетарният Принц и Материалният Син, заедно с други, съответстващи на тези функция планетарни власти, определят приспособеността на възпроизводимите наследствени признаци. Сложността на претворяването в живота на такава расова програма на Урантия се заключава в отсъствието на компетентни съдии, които биха могли да направят заключение за биологичната приспособимост или неприспособимост на индивидите, съставляващи расите на вашия свят. Независимо от това препятствие изглежда, че сте длъжни да се съгласите с необходимостта от биологична изолация на вашите най-неприспособени, дефектни, дегенеративни и антисоциални родове.

suitable planetary authorities, pass upon the fitness of the reproducing strains. The difficulty of executing such a radical program on Urantia consists in the absence of competent judges to pass upon the biologic fitness or unfitness of the individuals of your world races. Notwithstanding this obstacle, it seems that you ought to be able to agree upon the biologic disfellowshiping of your more markedly unfit, defective, degenerate, and antisocial stocks.

5. РАСОВО СМЕСВАНЕ – ПОСВЕЩАВАНЕ НА АДАМИЧЕСКАТА КРЪВ

ПОСВЕЩАВАНЕ НА АДАМИЧЕСКАТА КРЪВ

До пристигането си в обитаемия свят Планетарните Адам и Ева получават от своите ръководители подробна инструкция по отношение на най-добрия път за усъвършенстването на съществуващите раси от разумни същества. Не съществува единен план за действие. Много бива оставяно на усмотрението на попечителската двойка и грешки се случват не толкова рядко, особено в такива дезорганизирани и метежни светове като Урантия.

Обикновено виолетовите народи се смесват с местните планетарни обитатели само тогава, когато техният брой започва да превишава един милион същества. През това време персоналът на Планетарния Принц провъзгласява пристигането на земята на Божиите деца, на които предстои да живеят заедно с човешките раси; и хората с нетърпение очакват деня, когато ще им обявят, че притежателите на превъзхождащи расови признаци могат да встъпят в Едемската Градина, където синовете и дъщерите на Адам ще ги изберат като еволюционни бащи и майки на новите смесени раси.

В нормалните светове Планетарните Адам и Ева никога не встъпват в брачни отношения с еволюционните раси. Работата по биологичното усъвършенстване е прерогатив на адамическото потомство. Но тези адамити не се разселват сред на родите; персоналът на Принца доставя в Едемската Градина високоразвити мъже и жени за доброволен

5. RACIAL AMALGAMATION — BESTOWAL OF THE ADAMIC BLOOD

51:5.1 (585.5) When a Planetary Adam and Eve arrive on an inhabited world, they have been fully instructed by their superiors as to the best way to effect the improvement of the existing races of intelligent beings. The plan of procedure is not uniform; much is left to the judgment of the ministering pair, and mistakes are not infrequent, especially on disordered, insurrectionary worlds, such as Urantia.

51:5.2 (585.6) Usually the violet peoples do not begin to amalgamate with the planetary natives until their own group numbers over one million. But in the meantime the staff of the Planetary Prince proclaims that the children of the Gods have come down, as it were, to be one with the races of men; and the people eagerly look forward to the day when announcement will be made that those who have qualified as belonging to the superior racial strains may proceed to the Garden of Eden and be there chosen by the sons and daughters of Adam as the evolutionary fathers and mothers of the new and blended order of mankind.

51:5.3 (585.7) On normal worlds the Planetary Adam and Eve never mate with the evolutionary races. This work of biologic betterment is a function of the Adamic progeny. But these Adamites do not go out among the races; the prince's staff bring to the Garden of Eden the superior men and women for voluntary mating with the Adamic offspring. And on most worlds it is considered the highest honor to be selected as a candidate for mating with the

брачен съюз с потомците на Адам. И в повечето светове се смята за висша чест да бъдеш избран като кандидат за брачни отношения със синовете и дъщерите на Градината.

sons and daughters of the garden.

От това време нататък междурасовите войни и другите междуродови конфликти започват да спадат и световните раси все по-активно се стремят да удовлетворят изискванията, необходими за признаване и допускане в Градината. В най-добрия случай може да имате само смътна представа за това как такова състояние става център на всяка дейност на нормалната планета. Цялата програма за усъвършенстване на расите рухна още на ранния стадий от нейното претворяване на Урантия.

51:5.4 (586.1) For the first time the racial wars and other tribal struggles are diminished, while the world races increasingly strive to qualify for recognition and admission to the garden. You can at best have but a very meager idea of how this competitive struggle comes to occupy the center of all activities on a normal planet. This whole scheme of race improvement was early wrecked on Urantia.

Хората от виолетовата раса живеят в моногамия и всеки еволюционен мъж или жена, съединяващ се със син или дъщеря на Адам, дава клетва да няма други партньори и да възпитава своите деца в еднобрачие. Децата на всеки от тези съюзи получават образование и възпитание в училищата на Планетарния Принц, след което им се разрешава да се присъединят отново към своите изконни раси за встъпване в брак с избрани групи високоразвити смъртни.

51:5.5 (586.2) The violet race is a monogamous people, and every evolutionary man or woman uniting with the Adamic sons and daughters pledges not to take other mates and to instruct his or her children in single-matedness. The children of each of these unions are educated and trained in the schools of the Planetary Prince and then are permitted to go forth to the race of their evolutionary parent, there to marry among the selected groups of superior mortals.

Когато наследствените фактори на Материалните Синове стават достояние на развиващите се планетарни раси, настъпва нова и велика ера на еволюционен прогрес. В резултат от предаваните по наследство привнесени способности и свръх еволюционни черти следват редица бързи и значителни успехи в установяването на цивилизацията и расовото развитие; за сто хиляди години се извършва по-голям прогрес, отколкото за милион години предшестваща борба. Във вашия свят даже с оглед на неуспешното изпълнение на предопределените планове огромен прогрес е бил постигнат от времето на получаването от народите на Урантия на дара на адамическата жизнена плазма.

51:5.6 (586.3) When this strain of the Material Sons is added to the evolving races of the worlds, a new and greater era of evolutionary progress is initiated. Following this procreative outpouring of imported ability and superevolutionary traits there ensues a succession of rapid strides in civilization and racial development; in one hundred thousand years more progress is made than in a million years of former struggle. In your world, even in the face of the miscarriage of the ordained plans, great progress has been made since the gift to your peoples of Adam's life plasm.

Но макар чистокръвните деца на планетарната Едемска Градина да са способни да се съединяват с високоразвити членове на еволюционните раси и така да повишават биологичното ниво на човечеството, смесването с низшите раси би било неблагоприятно за превъзхождащите генотипове урантийски смъртни; такава неразумна практика би поставила под заплаха цялата цивилизация на вашия свят. Не постигнали успех в расовата хармонизация по адамическия метод, вие трябва да решавате сега своите планетарни проблеми по подобряване на расата с помощта на други, основно човешки, начини за адаптация и

51:5.7 (586.4) But while the pure-line children of a planetary Garden of Eden can bestow themselves upon the superior members of the evolutionary races and thereby upstep the biologic level of mankind, it would not prove beneficial for the higher strains of Urantia mortals to mate with the lower races; such an unwise procedure would jeopardize all civilization on your world. Having failed to achieve race harmonization by the Adamic technique, you must now work out your planetary problem of race improvement by other and largely human methods of adaptation and control.

контрол.

6. ЕДЕМИЧЕСКИЯТ РЕЖИМ

В повечето обитаеми светове Едемските Градини остават величествени културни центрове и в продължение на много векове продължават да функционират като социални модели на планетарно ръководство и практическо водене на делата. Даже на ранните етапи, в периодите на относителна изолация на виолетовите народи, техните училища приемат подходящи кандидати от световните раси, докато промишлените постижения на Градината откриват нови пътища за търговски връзки. Така Адамовците и Евите, а също и тяхното потомство, спомагат за стремителното разпространение на културата и за бързо повишаване от еволюционните раси на техните светове. И всички тези взаимоотношения се укрепяват и затвърждават чрез смесването на еволюционните раси със синовете на Адам, в резултат на което се получава незабавно повишаване на биологичния статут, стимулиране на интелектуалния потенциал и подобряване на духовната възприемчивост.

В нормалните светове градината-резиденция на виолетовата раса става втори център на световната култура и – съвместно със столичния град на Планетарния Принц – дава тон на цивилизацията. Векове продължава едновременното съществуване на столичните училища на Планетарния Принц и градинските училища на Адам и Ева. Обикновено те се намират не много далеч един от друг и действат във взаимно съгласие.

Помислете какво значение би имал за вашия свят намиращият се някъде в Левант всемирен център на цивилизацията, великият планетарен университет на културата, който би действал непрекъснато в течение на 37 000 години. Представете си след това колко висок щеше да бъде само моралният авторитет на такъв старинен център, ако недалеч се намираше друго, по-древно огнище за небесно служене, чиито традиции се опираха на здрава основа от 500 000 години всеобхватно еволюционно въздействие. В крайна сметка именно обичаите разпространяват идеалите на Едем по целия свят.

Училищата на Планетарния Принц се занимават основно с философия, религия, морал и висши интелектуални и художествени постижения. Училищата в Градината на Адам и Ева обикновено са посветени на приложното изкуство, основите на умственото възпитание, социалната култура, икономическото развитие,

6. THE EDENIC REGIME

51:6.1 (586.5) On most of the inhabited worlds the Gardens of Eden remain as superb cultural centers and continue to function as the social patterns of planetary conduct and usage age after age. Even in early times when the violet peoples are relatively segregated, their schools receive suitable candidates from among the world races, while the industrial developments of the garden open up new channels of commercial intercourse. Thus do the Adams and Eves and their progeny contribute to the sudden expansion of culture and to the rapid improvement of the evolutionary races of their worlds. And all of these relationships are augmented and sealed by the amalgamation of the evolutionary races and the sons of Adam, resulting in the immediate upstepping of biologic status, the quickening of intellectual potential, and the enhancement of spiritual receptivity.

51:6.2 (586.6) On normal worlds the garden headquarters of the violet race becomes the second center of world culture and, jointly with the headquarters city of the Planetary Prince, sets the pace for the development of civilization. For centuries the city headquarters schools of the Planetary Prince and the garden schools of Adam and Eve are contemporary. They are usually not very far apart, and they work together in harmonious co-operation.

51:6.3 (587.1) Think what it would mean on your world if somewhere in the Levant there were a world center of civilization, a great planetary university of culture, which had functioned uninterruptedly for 37,000 years. And again, pause to consider how the moral authority of even such an ancient center would be reinforced were there situated not far-distant still another and older headquarters of celestial ministry whose traditions would exert a cumulative force of 500,000 years of integrated evolutionary influence. It is custom which eventually spreads the ideals of Eden to a whole world.

51:6.4 (587.2) The schools of the Planetary Prince are primarily concerned with philosophy, religion, morals, and the higher intellectual and artistic achievements. The garden schools of Adam and Eve are usually devoted to practical arts, fundamental intellectual training, social culture, economic development, trade relations, physical

търговските отношения, физическата подготовка и гражданското управление. С течение на времето тези всемирни центрове се сливат, но понякога такова съединение се осъществява на практика едва с идването на първия Син-Арбитър.

efficiency, and civil government. Eventually these world centers amalgamate, but this actual affiliation sometimes does not occur until the times of the first Magisterial Son.

Продължаващото съществуване на Планетарните Адам и Ева, заедно с чистокръвното ядро на виолетовата раса, придава на Едемската култура тази устойчивост на растежа, благодарение на която тя започва да въздейства на световната цивилизация с несъкрушимата сила на традицията. В тези безсмъртни Материални Синове и Дъщери ние се сблъскваме с последното и незаменимо звено, съединяващо Бога с човека, прехвърлено през почти безкрайната пропаст между вечния Създател и низшите крайни личности на времето. Пред нас е същество с висок произход, същество физическо, материално и нещо повече – такова като смъртните на Урантия полово създание, способно да вижда и разбира невидимия Планетарен Принц и да го тълкува на смъртните сфери, тъй като Материалните Синове и Дъщери са способни да виждат всички низши категории същества; те виждат Планетарния Принц и целия му персонал – видим и невидим.

51:6.5 (587.3) The continuing existence of the Planetary Adam and Eve, together with the pure-line nucleus of the violet race, imparts that stability of growth to Edenic culture by virtue of which it comes to act upon the civilization of a world with the compelling force of tradition. In these immortal Material Sons and Daughters we encounter the last and the indispensable link connecting God with man, bridging the almost infinite gulf between the eternal Creator and the lowest finite personalities of time. Here is a being of high origin who is physical, material, even a sex creature like Urantia mortals, one who can see and comprehend the invisible Planetary Prince and interpret him to the mortal creatures of the realm, for the Material Sons and Daughters are able to see all of the lower orders of spirit beings; they visualize the Planetary Prince and his entire staff, visible and invisible.

С течение на вековете, чрез смесване на тяхното потомство с човешките раси, същите тези Материален Син и Материална Дъщеря започват да бъдат признавани като общи родоначалници на човечеството, общите прародители на сега вече смесените потомци на еволюционните раси. Предполага се, че смъртните, започващи своето съществуване в обитаемия свят, придобиват опит от признаването на седем бащи:

51:6.6 (587.4) With the passing of centuries, through the amalgamation of their progeny with the races of men, this same Material Son and Daughter become accepted as the common ancestors of mankind, the common parents of the now blended descendants of the evolutionary races. It is intended that mortals who start out from an inhabited world have the experience of recognizing seven fathers:

1. Билогичния баща – бащата от плът.

51:6.7 (587.5) 1. The biologic father — the father in the flesh.

2. Бащата на света – Планетарния Адам.

51:6.8 (587.6) 2. The father of the realm — the Planetary Adam.

3. Бащата на сферите – Властелина на Системата.

51:6.9 (587.7) 3. The father of the spheres — the System Sovereign.

4. Всевишния Баща – Бащата на Съзвездието.

51:6.10 (587.8) 4. The Most High Father — the Constellation Father.

5. Вселенския Баща – Сина-Създател и висшия управител на локалните творения.

51:6.11 (587.9) 5. The universe Father — the Creator Son and supreme ruler of the local creations.

6. Свръх-Бащите – Извечно Древните, управляващи свръхвселената.

51:6.12 (587.10) 6. The super-Fathers — the Ancients of Days who govern the superuniverse.

7. Духа, или Бащата на Хавона – Всеобщия Баща, пребиваващ в Рая и изпращащ долу своя Дух за живот и труд в умовете на низшите създания, населяващи вселената на вселените.

51:6.13 (587.11) 7. The spirit or Havona Father — the Universal Father, who dwells on Paradise and bestows his spirit to live and work in the minds of the lowly creatures who inhabit the universe of universes.

7. ОБЕДИНЕНО УПРАВЛЕНИЕ

От време на време Райските Синове-Авоналовци се явяват в обитаемите светове за изпълнение на съдебните функции. Но първият Авонал, пристигащ с арбитражна мисия, поставя началото на четвъртия съден период в еволюционния свят на времето и пространството. На някои планети, където такъв Син-Арбитър се ползва с всеобщо признание, той остава за една епоха; и такъв свят процъфтява под обединеното управление на тримата Синове: Планетарния Принц, Материалния Син и Сина-Арбитър, при което последните двама са видими за всички обитатели на сферата.

Преди завършването на мисията на Сина-Арбитър в нормалния еволюционен свят тук се осъществява съюз на образователнатата и административната дейност на Планетарния Принц и Материалния Син. Това сливане на двойното ръководство на планетата поражда нов ефективен тип управление на света. След заминаването на Сина-арбитър Планетарният Адам поема върху себе си планетарното управление на сферата. Така Материалният Син и Дъщеря действат като съвместни управляващи планетата чак до встъпването на света в епохата на светлината и живота. След това Планетарният Принц се възвисява до положението на Планетарен Владетел. В течение на тази епоха, за която е характерно високо ниво на развитие, Адам и Ева могат да бъдат наречени съпредседатели на правителството на прославения свят.

Веднага след основаването на нова единна столица на развиващия се свят, а също и според съответната подготовка на компетентните спомагателни управляващи, в отдалечените части на света и в различни народи се появяват местни столици. До пристигането на Сина, откриващ поредния съден период, се създават от петдесет до сто такива регионални подцентъра.

Планетарният Принц и неговият персонал продължават да съдействат за развитието на духовната сфера и философия. Адам и Ева отделят особено внимание на физическия, научния и икономическия статут на света. Двете групи в еднаква степен покровителстват изкуствата, обществените отношения и интелектуалните постижения.

Към началото на петия съден период в света се установява изумителна система на планетарно управление. Животът на добре управлявана сфера действително въодушевява смъртните обитатели и им носи

7. UNITED ADMINISTRATION

51:7.1 (587.12) From time to time the Avonal Sons of Paradise come to the inhabited worlds for judicial actions, but the first Avonal to arrive on a magisterial mission inaugurates the fourth dispensation of an evolutionary world of time and space. On some planets where this Magisterial Son is universally accepted, he remains for one age; and thus the planet prospers under the joint rulership of three Sons: the Planetary Prince, the Material Son, and the Magisterial Son, the latter two being visible to all the inhabitants of the realm.

51:7.2 (588.1) Before the first Magisterial Son concludes his mission on a normal evolutionary world, there has been effected the union of the educational and administrative work of the Planetary Prince and the Material Son. This amalgamation of the dual supervision of a planet brings into existence a new and effective order of world administration. Upon the retirement of the Magisterial Son the Planetary Adam assumes the outward direction of the sphere. The Material Son and Daughter thus act jointly as planetary administrators until the settling of the world in the era of light and life; whereupon the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign. During this age of advanced evolution, Adam and Eve become what might be called joint prime ministers of the glorified realm.

51:7.3 (588.2) As soon as the new and consolidated capital of the evolving world has become well established, and just as fast as competent subordinate administrators can be properly trained, subcapitals are founded on remote land bodies and among the different peoples. Before the arrival of another dispensational Son, from fifty to one hundred of these subcenters will have been organized.

51:7.4 (588.3) The Planetary Prince and his staff still foster the spiritual and philosophic domains of activity. Adam and Eve pay particular attention to the physical, scientific, and economic status of the realm. Both groups equally devote their energies to the promotion of the arts, social relations, and intellectual achievements.

51:7.5 (588.4) By the time of the inauguration of the fifth dispensation of world affairs, a magnificent administration of planetary activities has been achieved. Mortal existence on such a well-managed sphere is indeed stimulating and

полза. И само ако урантийците можеха да посетят такава планета, те веднага биха разбрали ценността на тези неща, от които се е лишил вашият свят, заставайки на пътя на бунта и злото.

[Представено от Вторичен Син-Ланонандек, член на резервния корпус.]

profitable. And if Urantians could only observe life on such a planet, they would immediately appreciate the value of those things which their world has lost through embracing evil and participating in rebellion.

51:7.6 (588.5) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

Документ 52. Планетарните епохи на смъртните

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 52. ПЛАНЕТАРНИТЕ ЕПОХИ НА СМЪРТНИТЕ

Секции

Въведение
1. Първобитният човек
2. Човекът в епохата след пристигането на Планетарен Принц
3. Човекът в епохата след пристигането на Адам
4. Човекът в епохата след пристигането на Син-Арбитър
5. Човекът в епохата след пристигането на Посвещенчески Син
6. Урантия в епохата след идването на Посвещенчески Син
7. Човекът в епохата след пристигането на Син-Учител

PAPER 52 PLANETARY MORTAL EPOCHS

SECTIONS

Introduction
1. Primitive Man
2. Post-Planetary Prince Man
3. Post-Adamic Man
4. Post-Magisterial Son Man
5. Post-Bestowal Son Man
6. Urantia's Post-Bestowal Age
7. Post-Teacher Son Man

Въведение

ОТ момента на зараждането на живота на една еволюционната планета до нейния окончателен разцвет в ерата на светлината и живота върху сцената на световното действие се сменят поне седем епохи на човешки живот. Тези последователни епохи се определят от планетарните мисии на божествените Синове и в обикновения обитаем свят те настъпват в следния ред:

1. Човекът в епохата до идването на Планетарен Принц.

2. Човекът в епохата след идването на Планетарен Принц.

3. Човекът в епохата след идването на Адам.

4. Човекът в епохата след идването на

INTRODUCTION

52:0.1 (589.1) FROM the inception of life on an evolutionary planet to the time of its final flowering in the era of light and life, there appear upon the stage of world action at least seven epochs of human life. These successive ages are determined by the planetary missions of the divine Sons, and on an average inhabited world these epochs appear in the following order:

52:0.2 (589.2) 1. Pre-Planetary Prince Man.

52:0.3 (589.3) 2. Post-Planetary Prince Man.

52:0.4 (589.4) 3. Post-Adamic Man.

52:0.5 (589.5) 4. Post-Magisterial Son Man.

Син-Арбитър.

5. Човекът в епохата след идването на посвещенчески Син.

6. Човекът в епохата след идването на Син-Учител.

7. Ерата на светлината и живота.

Щом пространствените светове станат физически приспособени за живота, те биват нанасяни в регистъра на Носителите на Живота и в определения срок тези Синове се изпращат на такива планети за инициация на живот. Целият период от зараждането на живота до появата на човека се нарича дочовешка ера, предшестваща разглежданите в това повествуване последователни епохи на смъртните.

52:0.6 (589.6) 5. Post-Bestowal Son Man.

52:0.7 (589.7) 6. Post-Teacher Son Man.

52:0.8 (589.8) 7. The Era of Light and Life.

52:0.9 (589.9) The worlds of space, as soon as they are physically suitable for life, are placed on the registry of the Life Carriers, and in due time these Sons are dispatched to such planets for the purpose of initiating life. The entire period from life initiation to the appearance of man is designated the prehuman era and precedes the successive mortal epochs considered in this narrative.

1. ПЪРВОБИТНИЯТ ЧОВЕК

От времето, когато животното се превръща в човек, който е способен да избира поклонението пред Създателя, и до пристигането на Планетарен Принц смъртните волеви създания се наричат *първобитни хора.* Съществуват шест основни типа или раси първобитни хора и тези раси последователно се появяват по реда на цветовете на спектъра, започвайки от червения човек. Продължителността на времето, което се изразходва за тази еволюция на първобитния живот, се колебае в широки предели в различните светове – от сто и петдесет хиляди години до повече от един милион урантийски години.

Еволюционните раси – червена, оранжева, жълта, зелена, синя и индигова – възникват приблизително по това време, когато при първобитния човек се появява прост език и той започва да използва творческо въображение. Към това време човекът вече е привикнал към изправено ходене.

Първобитните хора са издръжливи ловци и свирепи бойци. Законът на тази епоха е физическото оцеляване на най-силните; управлението в този период е изцяло племенно. В много светове, в това число и на Урантия, някои от еволюционните цветни раси се изтриват от лицето на земята в продължение на ранните расови битки. По-късно оцеляващите обикновено се смесват с привнесената виолетова раса – адамическия народ.

В сравнение с последващата цивилизация ерата на първобитния човек представлява положителна, мрачна и кървава страница от историята. Етиката на джунглата и моралът на

1. PRIMITIVE MAN

52:1.1 (589.3) From the time of man's emergence from the animal level — when he can choose to worship the Creator — to the arrival of the Planetary Prince, mortal will creatures are called *primitive men.* There are six basic types or races of primitive men, and these early peoples successively appear in the order of the spectrum colors, beginning with the red. The length of time consumed in this early life evolution varies greatly on the different worlds, ranging from one hundred and fifty thousand years to over one million years of Urantia time.

52:1.2 (589.4) The evolutionary races of color — red, orange, yellow, green, blue, and indigo — begin to appear about the time that primitive man is developing a simple language and is beginning to exercise the creative imagination. By this time man is well accustomed to standing erect.

52:1.3 (589.5) Primitive men are mighty hunters and fierce fighters. The law of this age is the physical survival of the fittest; the government of these times is wholly tribal. During the early racial struggles on many worlds some of the evolutionary races are obliterated, as occurred on Urantia. Those who survive are usually subsequently blended with the later imported violet race, the Adamic peoples.

52:1.4 (589.6) In the light of subsequent civilization, this era of primitive man is a long, dark, and bloody chapter. The ethics of the jungle and the morals of the primeval forests are not in keeping with the

първобитните гори не съответстват на нормите на по-късните съдни периоди, белязани от богооткровената религия и повишеното духовно развитие. В обикновените и неекспериментални светове тази епоха съществено се отличава от аналогичния период на Урантия, за който са били характерни продължителни и изключително жестоки битки. Завършвайки своето пребиваване в първия свят, вие ще започнете да разбирате причините за тази дълга и мъчителна борба в еволюционните светове и с възхода по Райския път все по-добре ще постигате мъдростта на такъв очевидно странен опит. Но независимо от всички тези превратности на ранните епохи от съществуването на човека дейността на първобитните хора вписва в аналите на еволюционния пространствено-времеви свят великолепна и даже героична страница.

standards of later dispensations of revealed religion and higher spiritual development. On normal and nonexperimental worlds this epoch is very different from the prolonged and extraordinarily brutal struggles which characterized this age on Urantia. When you have emerged from your first world experience, you will begin to see why this long and painful struggle on the evolutionary worlds occurs, and as you go forward in the Paradise path, you will increasingly understand the wisdom of these apparently strange doings. But notwithstanding all the vicissitudes of the early ages of human emergence, the performances of primitive man represent a splendid, even a heroic, chapter in the annals of an evolutionary world of time and space.

Ранният еволюционен човек не е интересно създание. Обикновено тези първобитни смъртни обитават в пещери или на скалите. Те също така си правят примитивни хижи от големи дървета. Понякога до придобиването от човека на по-висок тип интелект планетите се наводняват от големи животни. Но още на началния етап на тази ера смъртните се научават да запалват и поддържат огън и с развитието на творческото въображение и усъвършенстване на своите оръдия еволюиращият човек скоро покорява по-големите и непохватни животни. Първобитните раси също така широко използват и големи летящи животни. Тези огромни птици са способни без почивка да пренасят един или двама души със среден размер на разстояние над над 800 километра. На някои планети тези птици носят огромна полза, защото притежават висок интелект и често пъти са способни да произнасят много думи на планетарните езици. Тези птици са във висша степен разумни, крайно послушни и необикновено предани. Такива пасажерски птици вече отдавна са изчезнали на Урантия, но вашите далечни предци са използвали техните услуги.

52:1.5 (590.1) Early evolutionary man is not a colorful creature. In general, these primitive mortals are cave dwellers or cliff residents. They also build crude huts in the large trees. Before they acquire a high order of intelligence, the planets are sometimes overrun with the larger types of animals. But early in this era mortals learn to kindle and maintain fire, and with the increase of inventive imagination and the improvement in tools, evolving man soon vanquishes the larger and more unwieldy animals. The early races also make extensive use of the larger flying animals. These enormous birds are able to carry one or two average-sized men for a nonstop flight of over five hundred miles. On some planets these birds are of great service since they possess a high order of intelligence, often being able to speak many words of the languages of the realm. These birds are most intelligent, very obedient, and unbelievably affectionate. Such passenger birds have been long extinct on Urantia, but your early ancestors enjoyed their services.

Появата в човека на етически съждения и на нравствен избор обикновено съвпада с възникването на ранния език. Когато тези същества достигнат човешко ниво и в тях се появява присъщата смъртна воля, те стават възприемчиви към временното вселяване на божествените Настройчици и след смъртта много от тях в нужното време се избират като съхранили се създания и се утвърждават от арахангелите за последващото възкресение и сливане с Духа. Ангелите винаги съпровождат Планетарния Принц и раздаването на правосъдие при завършването на съдния

52:1.6 (590.2) Man's acquirement of ethical judgment, moral will, is usually coincident with the appearance of early language. Upon attaining the human level, after this emergence of mortal will, these beings become receptive to the temporary indwelling of the divine Adjusters, and upon death many are duly elected as survivors and sealed by the archangels for subsequent resurrection and Spirit fusion. The archangels always accompany the Planetary Princes, and a dispensational adjudication of the realm is simultaneous with the prince's arrival.

период съвпада с неговото пристигане на планетата.

Всички смъртни, в които се заселва Настройчик на Съзнанието, са потенциално способни на поклонение; те са „озарени от истинска светлина“ и могат да се стремят към взаимовръзка с божествеността. При все това за ранната или биологична религия на първобитния човек е характерен животински страх в съчетание с невежо благоговение и племенни суеверия. Оцеляването на суеверията сред урантийските раси едва ли прави чест на вашето еволюционно развитие и не се съгласува с вашите като цяло прекрасни постижения в материалния прогрес. Но тази ранна религия на страха има важно предназначение, укротявайки бурния темперамент на първобитните създания. Тя е предвестник на цивилизацията и тази почва, на която Планетарният Принц и неговите помощници впоследствие хвърлят семената на богооткровената религия.

Обикновено не по-късно от сто хиляди години след появата в човека на изправено ходене пристига Планетарен Принц, който бива изпращан от Властелина на Системата след получаване от Носителите на Живот на съобщение за функционирането на воля, даже ако тя е възникнала в сравнително малко индивиди. Като правило първобитните хора радушно приемат Планетарния Принц и неговия зрим персонал; нещо повече – ако не бъдат сдържани, те започват да се взират в тези посланици с трепет и благоговение, което граничи с поклонението.

2. ЧОВЕКЪТ В ЕПОХАТА СЛЕД ПРИСТИГАНЕТО НА ПЛАНЕТАРЕН ПРИНЦ

С пристигането на Планетарния Принц започва нов съден период. На земята се появява правителство и светът встъпва в епохата на развитието на племенно съществуване. За няколко хилядолетия човекът преминава огромен път в своето социално развитие. В нормални условия в течение на тази епоха смъртните достигат високо ниво на цивилизация. Периодът на варварството не продължава така дълго, както при урантийските раси. Но бунтът довежда до такива изменения в живота на обитаемия свят, че вие сте практически неспособни да си представите подобен режим на нормална планета.

Този съден период продължава средно около петстотин хиляди години – понякога повече, понякога по-малко. В течение на тази

52:1.7 (590.3) All mortals who are indwelt by Thought Adjusters are potential worshipers; they have been “lighted by the true light,” and they possess capacity for seeking reciprocal contact with divinity. Nevertheless, the early or biologic religion of primitive man is largely a persistence of animal fear coupled with ignorant awe and tribal superstition. The survival of superstition in the Urantia races is hardly complimentary to your evolutionary development nor compatible with your otherwise splendid achievements in material progress. But this early fear religion serves a very valuable purpose in subduing the fiery tempers of these primitive creatures. It is the forerunner of civilization and the soil for the subsequent planting of the seeds of revealed religion by the Planetary Prince and his ministers.

52:1.8 (590.4) Within one hundred thousand years from the time man acquires erect posture, the Planetary Prince usually arrives, having been dispatched by the System Sovereign upon the report of the Life Carriers that will is functioning, even though comparatively few individuals have thus developed. Primitive mortals usually welcome the Planetary Prince and his visible staff; in fact, they often look upon them with awe and reverence, almost with worshipfulness, if they are not restrained.

2. POST-PLANETARY PRINCE MAN

52:2.1 (591.1) With the arrival of the Planetary Prince a new dispensation begins. Government appears on earth, and the advanced tribal epoch is attained. Great social strides are made during a few thousand years of this regime. Under normal conditions mortals attain a high state of civilization during this age. They do not struggle so long in barbarism as did the Urantia races. But life on an inhabited world is so changed by rebellion that you can have little or no idea of such a regime on a normal planet.

52:2.2 (591.2) The average length of this dispensation is around five hundred thousand years, some longer, some shorter. During this era the planet is established in the circuits of the system, and a full

ера планетата се включва към кръговете на системата и за нейното управление се назначава пълна квота серафически и други небесни помощници. Настройчиците на Съзнанието се появяват във все по-голям брой и серафическите хранители усилват своя режим на наблюдение над смъртните.

quota of seraphic and other celestial helpers is assigned to its administration. The Thought Adjusters come in increasing numbers, and the seraphic guardians amplify their regime of mortal supervision.

Когато Планетарният Принц пристига в първобитния свят, тук преобладава формиралата се религия, основана на страха и невежеството. Принцът и неговият персонал за пръв път разкриват висшата истина и устройство на вселената. Тези първи изложения на богооткровената религия са много прости и обикновено се отнасят до локалната система. До пристигането на Планетарния Принц религията е изцяло еволюционен процес. Впоследствие религията се усъвършенства както за сметка на постепенните откровения, така и на еволюционното развитие. Всеки съден период, всяка епоха на съществуване смъртните получават разширена представа за духовната истина и религиозната етика. Еволюцията на религиозната възприемчивост в обитателите на света в значителна степен определя темповете на тяхното духовно развитие и мащабите на религиозното откровение.

52:2.3 (591.3) When the Planetary Prince arrives on a primitive world, the evolved religion of fear and ignorance prevails. The prince and his staff make the first revelations of higher truth and universe organization. These initial presentations of revealed religion are very simple, and they usually pertain to the affairs of the local system. Religion is wholly an evolutionary process prior to the arrival of the Planetary Prince. Subsequently, religion progresses by graduated revelation as well as by evolutionary growth. Each dispensation, each mortal epoch, receives an enlarged presentation of spiritual truth and religious ethics. The evolution of the religious capacity of receptivity in the inhabitants of a world largely determines their rate of spiritual advancement and the extent of religious revelation.

Този съден период става свидетел на духовния разцвет и различните раси и техните разнообразни племена са склонни към създаване на свои собствени системи на религиозна и философска мисъл. В тази епоха във всички расови религии съществуват две тенденции: предишните страхове на първобитния човек и новите откровения на Планетарния Принц. В известен смисъл урантийците още не са завършили този стадий на планетарна еволюция. Внимателно запознавайки се с настоящия труд, вие с още по-голяма яснота ще видите доколко вашият свят се е отклонил от обичайното протичане на еволюционния прогрес и развитие.

52:2.4 (591.4) This dispensation witnesses a spiritual dawn, and the different races and their various tribes tend to develop specialized systems of religious and philosophic thought. There uniformly run through all of these racial religions two strains: the early fears of primitive men and the later revelations of the Planetary Prince. In some respects Urantians do not seem to have wholly emerged from this stage of planetary evolution. As you pursue this study, you will the more clearly discern how far your world departs from the average course of evolutionary progress and development.

Но Планетарният Принц не е „Принцът на Мира“. През този съден период продължават расовите битки и племенни войни, макар и по-рядко и с по-малко ожесточение. Настъпва велика ера на разпространение на расите, достигаща своя апогей в периода на ярко изразения национализъм. Цветът става основен за обединяването в племена и народи и различните раси често създават свои собствени езици. Всяка растяща група смъртни се стреми към изолация. За такова разделение спомага съществуването на много езици. Преди да настъпи обединението на няколко раси безпощадните войни понякога довеждат до изчезването на цели народи; особено изложени на такова унищожение са оранжевата и зелената раса.

52:2.5 (591.5) But the Planetary Prince is not “the Prince of Peace.” Racial struggles and tribal wars continue over into this dispensation but with diminishing frequency and severity. This is the great age of racial dispersion, and it culminates in a period of intense nationalism. Color is the basis of tribal and national groupings, and the different races often develop separate languages. Each expanding group of mortals tends to seek isolation. This segregation is favored by the existence of many languages. Before the unification of the several races their relentless warfare sometimes results in the obliteration of whole peoples; the orange and green men are particularly subject to such extinction.

В обичайните светове в последния период от управлението на Принца националната организация на живота постепенно заменя племенната или по-скоро започва да се налага на съществуващите племенни обединения. Но най-значително постижение на епохата на Принца е възникването на семейството. Дотогава човешките отношения са били основно племенни; сега се появява домашно огнище.

52:2.6 (591.6) On average worlds, during the latter part of the prince's rule, national life begins to replace tribal organization or rather to be superimposed upon the existing tribal groupings. But the great social achievement of the prince's epoch is the emergence of family life. Heretofore, human relationships have been chiefly tribal; now, the home begins to materialize.

В този съден период се стига до равенство на половете. На едни планети мъжете управляват жените, а на други – обратно. В течение на тази епоха в нормалните светове се осъществява пълно равенство на половете, което предшества по-пълната реализация на идеалите на семейството. Започва златният век на семейството. Идеята за племенно управление постепенно отстъпва място на двойнствената представа за живота на нацията и живота на семейството.

52:2.7 (591.7) This is the dispensation of the realization of sex equality. On some planets the male may rule the female; on others the reverse prevails. During this age normal worlds establish full equality of the sexes, this being preliminary to the fuller realization of the ideals of home life. This is the dawn of the golden age of the home. The idea of tribal rule gradually gives way to the dual concept of national life and family life.

По време на тази епоха се появява селско стопанство. Развитието на семейството е несъвместимо със скитническия и неустроен живот на ловеца. Постепенно се изработва навик към заседнал живот и обработка на земята. С бързи темпове върви приучването на животните към домашен живот и развитието на приложните искуства. В апогея на биологичната еволюция се достига високо ниво на цивилизацията, но техническо развитие почти не се наблюдава; изобретателството е характерно за следващата епоха.

52:2.8 (592.1) During this age agriculture makes its appearance. The growth of the family idea is incompatible with the roving and unsettled life of the hunter. Gradually the practices of settled habitations and the cultivation of the soil become established. The domestication of animals and the development of home arts proceed apace. Upon reaching the apex of biologic evolution, a high level of civilization has been attained, but there is little development of a mechanical order; invention is the characteristic of the succeeding age.

Към края на тази ера расите се пречистват, достигайки високо физическо съвършенство и интелектуална сила. В ранните стадии на развитие на нормалния свят изключително помага програмата за разпространение на високоразвити типове смъртни, пропорционално на съкращаването на останалите. Именно неспособността на вашите древни народи да се отделят един от друг е причината за това сред днешните урантийски раси да присъства такова количество дефектни и дегеративни индивиди.

52:2.9 (592.2) The races are purified and brought up to a high state of physical perfection and intellectual strength before the end of this era. The early development of a normal world is greatly helped by the plan of promoting the increase of the higher types of mortals with proportionate curtailment of the lower. And it is the failure of your early peoples to thus discriminate between these types that accounts for the presence of so many defective and degenerate individuals among the present-day Urantia races.

Едно от най-големите постижения на епохата на Принца е ограничаването на размножаването на умствено изостаналите и социално неприспособими хора. Дълго до пристигането на вторите Синове, Адамовците, повечето светове сериозно се занимават с проблема по расовото очистване, на което народите на Урантия досега не са обръщали сериозно внимание.

52:2.10 (592.3) One of the great achievements of the age of the prince is this restriction of the multiplication of mentally defective and socially unfit individuals. Long before the times of the arrival of the second Sons, the Adams, most worlds seriously address themselves to the tasks of race purification, something which the Urantia peoples have not even yet seriously undertaken.

Проблемът за расовото очистване не е толкова сложен, когато се решава на ранните

52:2.11 (592.4) This problem of race improvement is not such an extensive undertaking when it is

стадии на човешката еволюция. Предшестващият период на племенни сражения и жестока борба на расите за съществуване изкоренява голяма част от нормалната и дефектна наследственост. Идиотът почти няма надежда за оживяване в социалната организация на воюващото първобитно племе. Именно лъжливата сантименталност на вашите отчасти усъвършенствани цивилизации поощрява, защитава и увековечава безнадеждно дефектните наследствени признаци в еволюционните човешки раси.

Проявата на безполезно съчувствие към дегенеративните човешки същества, към неспасяемите, ненормални и непълноценни смъртни няма никакво отношение нито към добротата, нито към алтруизма. Даже в най-нормалните еволюционни светове съществуват достатъчни различия между индивидите и многобройните социални групи, за да могат смъртните в пълна степен да се възползват от цялото благородство на алтруистичното чувство и безкористната помощ, без да увековечават социално неприспособените и морално дегенеративни наследствени фактори на еволюиращото човечество. Съществуват безгранични възможности за проявя на търпимост и алтруизъм по отношение на тези нуждаещи се индивиди, които не са изгубили окончателно своя нравствен облик и не са разрушили безвъзвратно своето духовно наследство.

attacked at this early date in human evolution. The preceding period of tribal struggles and rugged competition in race survival has weeded out most of the abnormal and defective strains. An idiot does not have much chance of survival in a primitive and warring tribal social organization. It is the false sentiment of your partially perfected civilizations that fosters, protects, and perpetuates the hopelessly defective strains of evolutionary human stocks.

52:2.12 (592.5) It is neither tenderness nor altruism to bestow futile sympathy upon degenerated human beings, unsalvable abnormal and inferior mortals. There exist on even the most normal of the evolutionary worlds sufficient differences between individuals and between numerous social groups to provide for the full exercise of all those noble traits of altruistic sentiment and unselfish mortal ministry without perpetuating the socially unfit and the morally degenerate strains of evolving humanity. There is abundant opportunity for the exercise of tolerance and the function of altruism in behalf of those unfortunate and needy individuals who have not irretrievably lost their moral heritage and forever destroyed their spiritual birthright.

3. ЧОВЕКЪТ В ЕПОХАТА СЛЕД ПРИСТИГАНЕТО НА АДАМ

Когато движещата сила на еволюционния живот е изчерпила биологичните възможности на човека и са достигнати върховете на животинското развитие, пристига втората категория синовство и започва втори съден период на милосърдието и опеката. Това важи за всички еволюционни светове. След достигането на най-високото възможно ниво на еволюционен живот, когато първобитният човек се издига на най-високото достъпно му стъпало на биологичната стълбица, на планетата винаги се появяват изпратените от Властелина на Системата Материален Син и Материална Дъщеря.

Все повече Настройчици на Съзнанието се посвещават на човека от постадамическата епоха и все повече такива смъртни придобиват способността за последващо сливане с Настройчиците. Независимо от това, че Адамовците функционират като низходящи Синове, те не притежават

3. POST-ADAMIC MAN

52:3.1 (592.6) When the original impetus of evolutionary life has run its biologic course, when man has reached the apex of animal development, there arrives the second order of sonship, and the second dispensation of grace and ministry is inaugurated. This is true on all evolutionary worlds. When the highest possible level of evolutionary life has been attained, when primitive man has ascended as far as possible in the biologic scale, a Material Son and Daughter always appear on the planet, having been dispatched by the System Sovereign.

52:3.2 (593.1) Thought Adjusters are increasingly bestowed upon the post-Adamic men, and in constantly augmented numbers these mortals attain capacity for subsequent Adjuster fusion. While functioning as descending Sons, the Adams do not possess Adjusters, but their planetary offspring — direct and mixed — become legitimate

Настройчици, но техните планетарни потомци, преки и смесени, в нужното време стават пълноправни кандидати за придобиване на Тайнствени Наставници. Към времето на завършване на постадамическата епоха в разпореждане на планетата се намира пълна квота от небесни попечители; не получават всеобщо разпространение само Настройчиците, сливащи се със смъртните.

candidates for the reception, in due time, of the Mystery Monitors. By the termination of the post-Adamic age the planet is in possession of its full quota of celestial ministers; only the fusion Adjusters are not yet universally bestowed.

Основната задача на адамическия режим е да помогне на развиващия се човек да премине от стадия на ловец и пастир към стадия на земеделец и градинар с последващото появяване на присъщите на градовете и промишлеността цивилизации. Десет хиляди години от този съден период на биологическите усъвършенствувателе са достатъчни за постигането на удивителни промени. След двадесет и пет хиляди години управлението на обединяващата мъдрост на Планетарния Принц и Материалните Синове, сферата – като правило, е готова за пристигането на Син-Арбитър.

52:3.3 (593.2) It is the prime purpose of the Adamic regime to influence evolving man to complete the transit from the hunter and herder stage of civilization to that of the agriculturist and horticulturist, to be later supplemented by the appearance of the urban and industrial adjuncts to civilization. Ten thousand years of this dispensation of the biologic uplifters is sufficient to effect a marvelous transformation. Twenty-five thousand years of such an administration of the conjoint wisdom of the Planetary Prince and the Material Sons usually ripens the sphere for the advent of a Magisterial Son.

В тази епоха обикновено завършва отстраняването на неприспособените индивиди и се извършва по-нататъшно очистване на расовите признаци; в нормалните светове става почти пълно прекратяване на възпроизводството на дефектните животински наклонности.

52:3.4 (593.3) This age usually witnesses the completion of the elimination of the unfit and the still further purification of the racial strains; on normal worlds the defective bestial tendencies are very nearly eliminated from the reproducing stocks of the realm.

Потомците на Адам никога не се смесват с малкоразвити представители на еволюционните раси. Божественият план не предполага и лични брачни връзки на Планетарния Адам и Ева с еволюционните народи. Програмата за расово усъвършенстване е дело на техните потомци. Но нарастването на потомството на Материалния Син и Материалната Дъщеря продължава в продължение на много поколения, преди да започне оказването на помощ под формата на смесване на расите.

52:3.5 (593.4) The Adamic progeny never amalgamate with the inferior strains of the evolutionary races. Neither is it the divine plan for the Planetary Adam or Eve to mate, personally, with the evolutionary peoples. This race-improvement project is the task of their progeny. But the offspring of the Material Son and Daughter are mobilized for generations before the racial-amalgamation ministry is inaugurated.

Дарът на адамическата плазма веднага довежда до подобряване на интелектуалните способности и ускоряване на духовното развитие на смъртните раси. Като правило се наблюдава и известно подобряване на физическите данни. В обичайния свят постадамическият съден период е век на велики изобретения, управление на енергията и технически прогрес. В тази ера се появяват разнообразни производства и биват подчинявани стихиите; настъпва златният век на изследването и окончателното завоюване на планетата. Това е времето, когато с развитието на естествознанието се извършва голяма част от материалния прогрес; именно тази епоха преживява сега Урантия. Вашият свят с повече от един цял съден период

52:3.6 (593.5) The result of the gift of the Adamic life plasm to the mortal races is an immediate upstepping of intellectual capacity and an acceleration of spiritual progress. There is usually some physical improvement also. On an average world the post-Adamic dispensation is an age of great invention, energy control, and mechanical development. This is the era of the appearance of multiform manufacture and the control of natural forces; it is the golden age of exploration and the final subduing of the planet. Much of the material progress of a world occurs during this time of the inauguration of the development of the physical sciences, just such an epoch as Urantia is now experiencing. Your world is a full dispensation and more behind the average planetary schedule.

изостава от обичайната планетарна програма.

Към края на адамическия период на една нормална планета процесът на расовото смесване практически завършва и сега може действително да се провъзгласи, че „от една кръв Бог е направил целия човешки род“ и че неговият Син е „направил всички народи един цвят“. Цветът на такава смесена раса е близък до виолетовия с маслинен отенък – „белият“ цвят на планетарните раси.

Първобитният човек е предимно плътояден; Материалният Син и Материалната Дъщеря не ядат месо, но техните потомци в течение на няколко поколения стават всеядни, макар че понякога отделни групи остават вегетарианци. Този двояк произход на постадамическите народи обяснява защо в такива смесени раси се откриват анатомични рудименти, отнасящи се както към тревоядните, така и към плътоядните групи животни.

Приблизително след десет хиляди години смесване се появяват раси с различни варианти на съчетания на анатомичните черти, при което някои типове в голяма степен притежават наследствени признаци на предците-вегетарианци, а други имат физически характеристики, повече напомнящи техните плътоядни предци. Повечето от тези планетарни раси скоро стават всеядни, хранейки се с разнообразна храна както от животинското, така и от растителното царство.

Постадамическата ера е период на интернационализъм. В условията на почти пълно изпълнение на задачата за расово смесване национализмът намалява и братството на хората действително започва да се претворява в живота. Да смени монархическата или патерналистичната форма на управление постепенно идва представителната власт. Системата за образование става всеобща и планетарните езици постепенно се изместват от езика на виолетовата раса. Всеобщ мир и сътрудничество обикновено настъпват, след като расите станат достатъчно смесени и започнат да използват общ език.

В течение на последните векове на постадамическата епоха се появява нов интерес към изкуствата, музиката, литературата и подобно всемирно пробуждане служи като знак за идването на Син-Арбитър. Най-важното постижение на тази ера е всеобщият интерес към интелектуалните реалности, истинската философия. Националистическите черти на религията постепенно изчезват, тя приема все по-планетарен характер. Тези векове се

52:3.7 (593.6) By the end of the Adamic dispensation on a normal planet the races are practically blended, so that it can be truly proclaimed that “God has made of one blood all the nations,” and that his Son “has made of one color all peoples.” The color of such an amalgamated race is somewhat of an olive shade of the violet hue, the racial “white” of the spheres.

52:3.8 (593.7) Primitive man is for the most part carnivorous; the Material Sons and Daughters do not eat meat, but their offspring within a few generations usually gravitate to the omnivorous level, although whole groups of their descendants sometimes remain nonflesh eaters. This double origin of the post-Adamic races explains how such blended human stocks exhibit anatomic vestiges belonging to both the herbivorous and carnivorous animal groups.

52:3.9 (593.8) Within ten thousand years of racial amalgamation the resultant stocks show varying degrees of anatomic blend, some strains carrying more of the marks of the nonflesh-eating ancestry, others exhibiting more of the distinguishing traits and physical characteristics of their carnivorous evolutionary progenitors. The majority of these world races soon become omnivorous, subsisting upon a wide range of viands from both the animal and vegetable kingdoms.

52:3.10 (594.1) The post-Adamic epoch is the dispensation of internationalism. With the near completion of the task of race blending, nationalism wanes, and the brotherhood of man really begins to materialize. Representative government begins to take the place of the monarchial or paternal form of rulership. The educational system becomes world-wide, and gradually the languages of the races give way to the tongue of the violet people. Universal peace and co-operation are seldom attained until the races are fairly well blended, and until they speak a common language.

52:3.11 (594.2) During the closing centuries of the post-Adamic age there develops new interest in art, music, and literature, and this world-wide awakening is the signal for the appearance of a Magisterial Son. The crowning development of this era is the universal interest in intellectual realities, true philosophy. Religion becomes less nationalistic, becomes more and more a planetary affair. New revelations of truth characterize these ages, and the Most Highs of the constellations begin to rule in the affairs of men. Truth is revealed up to the administration of the constellations.

характеризират с развитието на нови истини и Всевишните съзвездия започват да управляват делата на хората. Разкриването на истината достига нивото на управление на съзвездията.

Тази ера се характеризира с огромен етически прогрес; братството на хората е целта на съществуващото в тази епоха общество. Всеобщият мир – прекратяването на расовите конфликти и националните вражди – свидетелства за това, че планетата е готова за идването на представителя на третата категория синовство – Сина-Арбитър.

52:3.12 (594.3) Great ethical advancement characterizes this era; the brotherhood of man is the goal of its society. World-wide peace — the cessation of race conflict and national animosity — is the indicator of planetary ripeness for the advent of the third order of sonship, the Magisterial Son.

4. ЧОВЕКЪТ В ЕПОХАТА СЛЕД ПРИСТИГАНЕТО НА СИН-АРБИТЪР

На нормалните и лоялни планети тази ера започва в условията на смесени и физически развити смъртни раси. Не съществуват проблеми, свързани с расата или цвета на кожата; всички нации и раси са буквално една кръв. Процъфтява братството на хората и нациите се учат да живеят в мир и покой. Такъв свят се намира в навечерието на кулминационното интелектуално развитие.

Когато по такъв начин еволюционният свят става готов за епохата на Сина-Арбитър, един от Синовете-Авоналовци от висшата категория се появява с арбитражна мисия. Планетарният Принц и Материалните Синове са местни от локалната вселена; Синът-Арбитър е родом от Рая.

Когато Райските Авоналовци посещават светове на смъртните за раздаване на правосъдие във връзка с края на съдния период, те не се инкарнират. Но когато идват с арбитражни мисии – поне при първата от тях, те винаги претърпяват инкарнация, макар че никога не се раждат на планетата и не умират от планетарна смърт. Те могат да живеят в течение на много поколения в случаите, когато остават като управители в определени светове. Когато техните мисии завършат, те прекратяват своя планетарен живот и се връщат към предишния си статут на божествено синовство.

Всеки нов съден период разширява хоризонтите на богооткровената религия и Синовете-Арбитри разширяват разкриването на истината, описвайки делата в локалната вселена и всичко, което се отнася към нея.

Скоро след първото идване на Сина-Арбитър расите придобиват икономическа свобода. Ежедневният труд, необходим за поддържането на независимостта на

4. POST-MAGISTERIAL SON MAN

52:4.1 (594.4) On normal and loyal planets this age opens with the mortal races blended and biologically fit. There are no race or color problems; literally all nations and races are of one blood. The brotherhood of man flourishes, and the nations are learning to live on earth in peace and tranquillity. Such a world stands on the eve of a great and culminating intellectual development.

52:4.2 (594.5) When an evolutionary world becomes thus ripe for the magisterial age, one of the high order of Avonal Sons makes his appearance on a magisterial mission. The Planetary Prince and the Material Sons are of local universe origin; the Magisterial Son hails from Paradise.

52:4.3 (594.6) When the Paradise Avonals come to the mortal spheres on judicial actions, solely as dispensation adjudicators, they are never incarnated. But when they come on magisterial missions, at least the initial one, they are always incarnated, though they do not experience birth, neither do they die the death of the realm. They may live on for generations in those cases where they remain as rulers on certain planets. When their missions are concluded, they yield up their planetary lives and return to their former status of divine sonship.

52:4.4 (594.7) Each new dispensation extends the horizon of revealed religion, and the Magisterial Sons extend the revelation of truth to portray the affairs of the local universe and all its tributaries.

52:4.5 (594.8) After the initial visitation of a Magisterial Son the races soon effect their economic liberation. The daily work required to sustain one's independence would be represented by two and

индивида, би се равнявал на два и половина часа от вашето време. Освобождаването на етичните и разумни смъртни не е свързано с риск. Такива високоразвити хора прекрасно знаят как да използват свободното си време за самоусъвършенстване и планетарен прогрес. В тази епоха се извършва по-нататъшно очистване на расите за сметка на ограничаване размножаването сред по-слабо приспособените и слабонадарени индивиди.

one-half hours of your time. It is perfectly safe to liberate such ethical and intelligent mortals. Such refined peoples well know how to utilize leisure for self-improvement and planetary advancement. This age witnesses the further purification of the racial stocks by the restriction of reproduction among the less fit and poorly endowed individuals.

Продължава да се усъвършенства политическото и социално управление на расите и към края на епохата достатъчно разпространение получава самоуправлението. Под самоуправление разбираме висш тип представително управление. Такива светове издигат и почитат само тези лидери, които по-добре от другите са способни да носят социална и политическа отговорност.

52:4.6 (595.1) The political government and social administration of the races continue to improve, self-government being fairly well established by the end of this age. By self-government we refer to the highest type of representative government. Such worlds advance and honor only those leaders and rulers who are most fit to bear social and political responsibilities.

В тази епоха мнозинството планетарни смъртни биват снабдявани с Настройчици. Но и сега посвещаването на божествените Наставници не винаги е всеобщо. Наставниците, сливащи се впоследствие със своите подопечни, още не се посвещават на всички смъртни; волевите създания както преди трябва да правят избор в полза на Тайнствените Наставници.

52:4.7 (595.2) During this epoch the majority of the world mortals are Adjuster indwelt. But even yet the bestowal of divine Monitors is not always universal. The Adjusters of fusion destiny are not yet bestowed upon all planetary mortals; it is still necessary for the will creatures to choose the Mystery Monitors.

В течение на последните векове на този съден период обществото започва да се възвръща към по-опростени форми на живот. Сложният характер на прогресиращата цивилизация изчерпва себе си и смъртните се учат да живеят по-естествено и ефективно. Тази тенденция се усилва с всяка последваща епоха. Настъпва ера на разцвет на изкуството, музиката и висшите знания. Естествените науки вече са достигнали предела на своето развитие. В идеалния свят при завършването на тази епоха се извършва огромно и всеобхватно религиозно пробуждане, всемирно духовно просвещение. И това мощно пробуждане на духовната природа на расите служи като сигнал за пристигането на посвещенчески Син и за началото на петата епоха в света на смъртните.

52:4.8 (595.3) During the closing ages of this dispensation, society begins to return to more simplified forms of living. The complex nature of an advancing civilization is running its course, and mortals are learning to live more naturally and effectively. And this trend increases with each succeeding epoch. This is the age of the flowering of art, music, and higher learning. The physical sciences have already reached their height of development. The termination of this age, on an ideal world, witnesses the fullness of a great religious awakening, a world-wide spiritual enlightenment. And this extensive arousal of the spiritual natures of the races is the signal for the arrival of the bestowal Son and for the inauguration of the fifth mortal epoch.

В много светове се получава така, че за подготовката на планетата за посвещенческия Син не е достатъчна една арбитражна мисия; в този случай следва второ или даже няколко появявания на Синове-Арбитри, всяко от които, от един съден период до друг, повдига расите на нова степен на развитие, докато планетата не стане готова за дара на посвещенческия Син. По времето на втората и следващите мисии Синовете-Арбитри могат или да се инкарнират, или да не се инкарнират. Но независимо от това какъв брой Синове-Арбитри пристигат на планетата, а те могат да

52:4.9 (595.4) On many worlds it develops that the planet is not made ready for a bestowal Son by one magisterial mission; in that event there will be a second, even a succession of Magisterial Sons, each of whom will advance the races from one dispensation to another until the planet is made ready for the gift of the bestowal Son. On the second and subsequent missions the Magisterial Sons may or may not be incarnated. But no matter how many Magisterial Sons may appear — and they may also come as such after the bestowal Son — the advent of each one marks the end of one dispensation and the beginning of

се появяват и след посвещенческия Син, идването на всеки от тях означава завършването на един съден период и начало на следващ.

Тези съдни периоди на Синовете-Арбитри обхващат от двадесет и пет до петдесет хиляди години в урантийско времеизчисление. Понякога такава епоха бива значително по-кратка, а в редки случаи може да бъде и още по-дълга. Но когато удари часът, един от тези същите Синове-Арбитри ще се роди като Райски посвещенчески Син.

another.

52:4.10 (595.5) These dispensations of the Magisterial Sons cover anywhere from twenty-five thousand to fifty thousand years of Urantia time. Sometimes such an epoch is much shorter and in rare instances even longer. But in the fullness of time one of these same Magisterial Sons will be born as the Paradise bestowal Son.

5. ЧОВЕКЪТ В ЕПОХАТА СЛЕД ПРИСТИГАНЕТО НА ПОСВЕЩЕНЧЕСКИ СИН

5. POST-BESTOWAL SON MAN

След като обитаемият свят достигне определено ниво на интелектуално и духовно развитие, тук непременно пристига Райски посвещенчески Син. В нормалния свят той се появява в плът, едва след като расите достигнат висши нива на интелектуално и етическо развитие. Но на Урантия посвещенческият Син – който е също така и вашият Син-Създател – се е появил при завършването на адамическия период, което не съответства на обичайната последователност на събитията в пространствените светове.

52:5.1 (595.6) When a certain standard of intellectual and spiritual development is attained on an inhabited world, a Paradise bestowal Son always arrives. On normal worlds he does not appear in the flesh until the races have ascended to the highest levels of intellectual development and ethical attainment. But on Urantia the bestowal Son, even your own Creator Son, appeared at the close of the Adamic dispensation, but that is not the usual order of events on the worlds of space.

Когато светът е готов за одухотворяване, посвещенческият Син пристига. Такъв Син винаги принадлежи към категорията на Арбитрите или Авоналовците, с изключение на единствения във всяка локална вселена случай, в който Синът-Създател се подготвя за завършващо посвещение в един от еволюционните светове; именно така се е случило във вашия свят, когато Михаил Небадонски се е появил на Урантия, за да посвети себе си на вашите смъртни раси. Само един от почти десет милиона светове се удостоява с такъв дар; всички останали светове се издигат на нова духовна степен благодарение на посвещението на един от Райските Синове-Авоналовци.

52:5.2 (595.7) When the worlds have become ripe for spiritualization, the bestowal Son arrives. These Sons always belong to the Magisterial or Avonal order except in that case, once in each local universe, when the Creator Son prepares for his terminal bestowal on some evolutionary world, as occurred when Michael of Nebadon appeared on Urantia to bestow himself upon your mortal races. Only one world in near ten million can enjoy such a gift; all other worlds are spiritually advanced by the bestowal of a Paradise Son of the Avonal order.

Посвещенческият Син пристига в света, отличаващ се с висока култура на образованието, и среща духовно подготвена раса, способна да възприеме висшата мъдрост и да оцени мисията на посвещението. Тази ера се характеризира с всеобщо влечение към нравствената култура и духовната истина. Патосът на смъртните от този съден период е постигане на космическата реалност и общуване с духовната реалност. Разкриването на истината

52:5.3 (595.8) The bestowal Son arrives on a world of high educational culture and encounters a race spiritually trained and prepared to assimilate advanced teachings and to appreciate the bestowal mission. This is an age characterized by the world-wide pursuit of moral culture and spiritual truth. The mortal passion of this dispensation is the penetration of cosmic reality and communion with spiritual reality. The revelations of truth are extended to include the superuniverse. Entirely new systems of education

се разширява и обхваща свръхвселената. Появяват се изцяло нови системи за образование и управление и сменят несъвършените режими от предишните епохи. Радостта на битието придобива нови оттенъци и във възвишените жизнени реакции се появяват небесни тонове и тембри.

and government grow up to supplant the crude regimes of former times. The joy of living takes on new color, and the reactions of life are exalted to heavenly heights of tone and timbre.

Посвещенческият Син живее и умира за духовното възвисяване на смъртните раси на света. Той определя „новия и живия път"; неговият живот е инкарнация на Райската истина в плът, същата тази истина – и даже на Духа на Истината, познавайки която, хората придобиват свобода.

52:5.4 (596.1) The bestowal Son lives and dies for the spiritual uplift of the mortal races of a world. He establishes the "new and living way"; his life is an incarnation of Paradise truth in mortal flesh, that very truth — even the Spirit of Truth — in the knowledge of which men shall be free.

На Урантия определението на този „нов и жив път" се е отнасяло както към факта, така и към истината. Изолацията на Урантия по време на бунта на Луцифер е преустановила действието на процедурата, с помощта на която смъртните, след прекратяването на физическия им живот, са можели да отиват направо в обителските светове. До настъпването на Урантия на ерата на Христос Михаил всички души са оставали потопени в сън чак до периодическото или специалното хилядолетно възкресение. Даже на Мойсей не е било позволено да премине в друг свят до специалното възкресение поради това, че падналият Планетарен Принц Калигастия е противодействал на такова освобождаване. Но от деня Петдесетница смъртните на Урантия отново могат да преминават непосредствено в моронтийните сфери.

52:5.5 (596.2) On Urantia the establishment of this "new and living way" was a matter of fact as well as of truth. The isolation of Urantia in the Lucifer rebellion had suspended the procedure whereby mortals can pass, upon death, directly to the shores of the mansion worlds. Before the days of Christ Michael on Urantia all souls slept on until the dispensational or special millennial resurrections. Even Moses was not permitted to go over to the other side until the occasion of a special resurrection, the fallen Planetary Prince, Caligastia, contesting such a deliverance. But ever since the day of Pentecost, Urantia mortals again may proceed directly to the morontia spheres.

След възкръсването на посвещенческия Син на третия ден от момента на прекратяването на живота му в плът той се възнася отдясно на Всеобщия Баща, получава уверение за одобрение на посвещенческата си мисия и се връща при Сина-Създател в столицата на локалната вселена. След това посвещенческият Авонал и Създателят Михаил изпращат в света на посвещението своя общ Дух, Духа на Истината; това е този ден, когато „Духът на победоносния Син се излива над всяка плът". Вселенският Майчински Дух също участва в това посвещаване на Духа на Истината и едновременно с това се издава посвещенчески едикт за Настройчиците на Съзнанието. От този момент всички притежаващи нормален интелект създания от дадения свят получават Настройчици, още щом достигнат възрастта на моралната отговорност – на духовния избор.

52:5.6 (596.3) Upon the resurrection of a bestowal Son, on the third day after yielding up his incarnated life, he ascends to the right hand of the Universal Father, receives the assurance of the acceptance of the bestowal mission, and returns to the Creator Son at the headquarters of the local universe. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Michael send their joint spirit, the Spirit of Truth, into the bestowal world. This is the occasion when the "spirit of the triumphant Son is poured out upon all flesh." The Universe Mother Spirit also participates in this bestowal of the Spirit of Truth, and concomitant therewith there issues the bestowal edict of the Thought Adjusters. Thereafter all normal-minded will creatures of that world will receive Adjusters as soon as they attain the age of moral responsibility, of spiritual choice.

Ако такъв посвещенчески Авонал се връща в света след мисията на посвещението, той не се инкарнира, а идва „в слава заедно със серафическите войнства".

52:5.7 (596.4) If such a bestowal Avonal should return to a world after the bestowal mission, he would not incarnate but would come "in glory with the seraphic hosts."

Епохата след идването на посвещенчески Син може да продължи от десет хиляди до сто хиляди години. Не съществува произволно ограничение на продължителността на която и да било от съдните епохи. Това е време на огромен нравствен и духовен прогрес. Под духовното влияние на тези векове човешкият характер претърпява колосална трансформация и феноменално развитие. Появява се възможност за претворяване на златното правило в практиката. Ученията на Иисус са истински приложими към такъв смъртен свят, който е бил подготвен от допосвещенчески Синове, чиито мисии са насочени към облагодоряване на характера и развитието на културата.

52:5.8 (596.5) The postbestowal Son age may extend from ten thousand to a hundred thousand years. There is no arbitrary time allotted to any of these dispensational eras. This is a time of great ethical and spiritual progress. Under the spiritual influence of these ages, human character undergoes tremendous transformations and experiences phenomenal development. It becomes possible to put the golden rule into practical operation. The teachings of Jesus are really applicable to a mortal world which has had the preliminary training of the prebestowal Sons with their dispensations of character ennoblement and culture augmentation.

По време на тази ера практически напълно се изкореняват болестите и правонарушенията. Дегенеративността вече в основни линии е ликвидирана с помощта на селективното продължаване на рода. Практически пълна победа над болестите се постига за сметка на високата съпротивляемост на адамическата кръв, а също благодарение на разумното и всемирно използване на откритията на естествознанието, направени в предшестващите епохи. Средната продължителност на живота в това време с много превишава триста урантийски години.

52:5.9 (596.6) During this era the problems of disease and delinquency are virtually solved. Degeneracy has already been largely eliminated by selective reproduction. Disease has been practically mastered through the high resistant qualities of the Adamic strains and by the intelligent and world-wide application of the discoveries of the physical sciences of preceding ages. The average length of life, during this period, climbs well above the equivalent of three hundred years of Urantia time.

През тази епоха се извършва постепенно отслабване на правителствения контрол. Започва да действа истинското самоуправление; все по-малко са необходими ограничителни закони. Военните форми на националната съпротива остават в миналото; настъпва ерата на интернационалната хармония. Съществуват множество страни, което се определя от основното географско положение, но има само една раса и една религия. Смъртният свят придобива близък до съвършенството характер. Това са наистина велики и славни времена!

52:5.10 (597.1) Throughout this epoch there is a gradual lessening of governmental supervision. True self-government is beginning to function; fewer and fewer restrictive laws are necessary. The military branches of national resistance are passing away; the era of international harmony is really arriving. There are many nations, mostly determined by land distribution, but only one race, one language, and one religion. Mortal affairs are almost, but not quite, utopian. This truly is a great and glorious age!

6. УРАНТИЯ В ЕПОХАТА СЛЕД ИДВАНЕТО НА ПОСВЕЩЕНЧЕСКИ СИН

Посвещенческият Син е Принцът на Мира. Той пристига, за да възвести „мир на земята и добра воля сред хората“. В нормалните светове започва периодът на общопланетния свят; хората вече не се учат да воюват. Но идването на вашия посвещенчески Син, Христос Михаил, не се е съпровождало с толкова благотворни въздействия. Урантия не следва обичайния път на развитие. Вашият свят не върви в крак с другите планети. Пребивавайки на земята, вашият Учител е

6. URANTIA'S POST-BESTOWAL AGE

52:6.1 (597.2) The bestowal Son is the Prince of Peace. He arrives with the message, "Peace on earth and good will among men." On normal worlds this is a dispensation of world-wide peace; the nations no more learn war. But such salutary influences did not attend the coming of your bestowal Son, Christ Michael. Urantia is not proceeding in the normal order. Your world is out of step in the planetary procession. Your Master, when on earth, warned his disciples that his advent would not bring the usual reign of peace on

казвал на своите ученици, че неговото идване на Урантия няма да доведе до обичайното възцаряване на мир. Той недвусмислено е предупредил, че „един народ ще се вдигне срещу друг". В друг случай е казал: „Не мислете, че съм дошъл, за да донеса мир на земята."

Даже в нормалните еволюционни светове осъществяването на човешкото братство не се отдава лесно. На объркала се и на планета, на която цари безпорядък, както на Урантия, за такова постижение са необходими много повече време и усилия. Без странична помощ социалната революция едва ли е способна да доведе до толкова благоприятни резултати на планета, намираща се в духовна изолация. Религиозното откровение е съществено условие за осъществяването на братство на Урантия. Макар че Иисус е показал пътя за непосредствено постигане на духовно братство, претворяването в живота на социалното братство във вашия свят много зависи от цял ред личностни трансформации и планетарни адаптации:

1 . *Социална общност.* Умножаване на международните и междурасови социални контакти и обществени връзки чрез пътешествия, търговия и спортни състезания. Създаване на общ език и умножаване броя на полиглотите. Обмен на студенти, учители, индустриалци и религиозни философи между различните страни и народи.

2 . *Интелектуално взаимообогатяване.* Братството е невъзможно в свят, чиито обитатели са толкова примитивни, че не разбират безразсъдството на крайния егоизъм. Необходим е обмен на национална и расова литература. Всяка раса трябва да се запознае с начина на мислене на другите раси; всяка нация трябва да знае чувствата на другите нации. Невежеството поражда подозрителност, а подозрителността е несъвместима с такива крайно важни отношения като взаиморазбирането и любовта.

3 . *Нравствено пробуждане.* Само етичното съзнание е способно да демаскира безнравствеността на човешката нетърпимост и греховността на братоубийството. Само нравственото съзнание е способно да осъди злото на националната з авист и расова подозрителност. Само нравствените същества неуморно ще се стремят към това духовно проникновение, без което е невъзможно да се живее в съгласие със златното правило.

4 . *Политическа мъдрост.* Без емоционална зрелост няма самообладание. Само емоционалната зрелост ще стане

Urantia. He distinctly told them that there would be "wars and rumors of wars," and that nation would rise against nation. At another time he said, "Think not that I have come to bring peace upon earth."

52:6.2 (597.3) Even on normal evolutionary worlds the realization of the world-wide brotherhood of man is not an easy accomplishment. On a confused and disordered planet like Urantia such an achievement requires a much longer time and necessitates far greater effort. Unaided social evolution can hardly achieve such happy results on a spiritually isolated sphere. Religious revelation is essential to the realization of brotherhood on Urantia. While Jesus has shown the way to the immediate attainment of spiritual brotherhood, the realization of social brotherhood on your world depends much on the achievement of the following personal transformations and planetary adjustments:

52:6.3 (597.4) 1. *Social fraternity.* Multiplication of international and interracial social contacts and fraternal associations through travel, commerce, and competitive play. Development of a common language and the multiplication of multilinguists. The racial and national interchange of students, teachers, industrialists, and religious philosophers.

52:6.4 (597.5) 2. *Intellectual cross-fertilization.* Brotherhood is impossible on a world whose inhabitants are so primitive that they fail to recognize the folly of unmitigated selfishness. There must occur an exchange of national and racial literature. Each race must become familiar with the thought of all races; each nation must know the feelings of all nations. Ignorance breeds suspicion, and suspicion is incompatible with the essential attitude of sympathy and love.

52:6.5 (597.6) 3. *Ethical awakening.* Only ethical consciousness can unmask the immorality of human intolerance and the sinfulness of fratricidal strife. Only a moral conscience can condemn the evils of national envy and racial jealousy. Only moral beings will ever seek for that spiritual insight which is essential to living the golden rule.

52:6.6 (598.1) 4. *Political wisdom.* Emotional maturity is essential to self-control. Only emotional maturity will insure the substitution of international techniques of civilized adjudication for the

гаранция за замяна на варварския произвол на войната с цивилизованите методи на международното право. Мъдрите държавнически деятели действат за благото на човечеството даже тогава, когато преследват интересите на своите национални или расови групи. Ако политическата прозорливост служи на егоистични цели, то в крайна сметка тя води до самоубийство – до разрушаване на всички устойчиви качества, които осигуряват колективното оцеляване на планетата.

5 . *Духовна проницателност.* В крайна сметка братството на хората се основава на признаване бащинството на Бога. Най-бързият път към претворяването на братството на хората от Урантия е духовната трансформация на днешното човечество. Единственият начин за ускоряване на естествения ход на социалната революция е използването на духовно въздействие свише, което подобрява постигането на нравственост с едновременно повишаване на способността на всеки смъртен да разбира и обича всеки друг смъртен. Взаиморазбирането и братската любов са могъщи и трансцендентални цивилизоващи фактори, претворяващи в живота всемирното братство на хората.

Ако можехме да ви преселим от вашия изостанал и объркан свят на една от нормалните планети в епохата след пристигането на посвещенчески Син, на вас щеше да ви се стори, че сте попаднали на описаните във вашите предания небеса. Едва ли щяхте да повярвате, че наблюдавате нормален еволюционен процес на сфера, населена със смъртни хора. Такива светове влизат в локалните духовни кръгове и се ползват от всички предимства на пространствените съобщения на локалната вселена и на службата за отразяване на свръхвселената.

barbarous arbitrament of war. Wise statesmen will sometime work for the welfare of humanity even while they strive to promote the interest of their national or racial groups. Selfish political sagacity is ultimately suicidal — destructive of all those enduring qualities which insure planetary group survival.

52:6.7 (598.2) 5. *Spiritual insight.* The brotherhood of man is, after all, predicated on the recognition of the fatherhood of God. The quickest way to realize the brotherhood of man on Urantia is to effect the spiritual transformation of present-day humanity. The only technique for accelerating the natural trend of social evolution is that of applying spiritual pressure from above, thus augmenting moral insight while enhancing the soul capacity of every mortal to understand and love every other mortal. Mutual understanding and fraternal love are transcendent civilizers and mighty factors in the world-wide realization of the brotherhood of man.

52:6.8 (598.3) If you could be transplanted from your backward and confused world to some normal planet now in the postbestowal Son age, you would think you had been translated to the heaven of your traditions. You would hardly believe that you were observing the normal evolutionary workings of a mortal sphere of human habitation. These worlds are in the spiritual circuits of their realm, and they enjoy all the advantages of the universe broadcasts and the reflectivity services of the superuniverse.

7. ЧОВЕКЪТ В ЕПОХАТА СЛЕД ПРИСТИГАНЕТО НА СИН-УЧИТЕЛ

Следващата категория Синове, пристигащи в обикновения еволюционен свят, са Троичните Синове-Учители, божествените Синове на Райската Троица. И отново виждаме, че Урантия се отличава от подобни сфери, тъй като вашият Иисус е обещал да се върне. Той непременно ще изпълни своето обещание, но никой не знае дали неговото връщане ще предшества или ще следва идването на Синовете-Арбитри или Синовете-Учители на Урантия.

7. POST-TEACHER SON MAN

52:7.1 (598.4) The Sons of the next order to arrive on the average evolutionary world are the Trinity Teacher Sons, the divine Sons of the Paradise Trinity. Again we find Urantia out of step with its sister spheres in that your Jesus has promised to return. That promise he will certainly fulfill, but no one knows whether his second coming will precede or follow the appearances of Magisterial or Teacher Sons on Urantia.

Синовете-Учители пристигат в световете с нарастваща духовност на групи. На Планетарния Син-Учител му помагат седемдесет първични Синове, дванадесет вторични Синове и три члена на висшата и най-опитна категория Дайналовци. Този корпус остава в света в течение на известно време, достатъчно за осъществяване прехода от еволюционната ера до ерата на светлината и живота. Този период продължава не по-малко от хиляда планетарни години, а често пъти и значително по-дълго. Тази мисия е принос на Троицата към предшестващите усилия на всички божествени личности, опекунстващи обитаемия свят.

Разкриването на истината обхваща сега централната вселена и Рая. Расите стават високодуховни. Появил се е велик народ и се приближава велико време. Образователните, икономически и административни системи претърпяват радикална трансформация. Утвърждават се нови ценности и отношения. Царството небесно се появява на земята и славата Божия се разпространява по целия свят.

По време на този съден период много смъртни се преобразуват от числото на живите. С развитието на ерата на Троичните Синове-Учители все повече всеобщ характер придобива духовната преданост на смъртните на времето. Естествената смърт става все по-голяма рядкост, защото Настройчиците все по-често се сливат със своите подопечни в течение на живота им в плът. Евентуално планетата се причислява към първичния модифициран тип възход на смъртните.

Животът в течение на тази ера е приятен и полезен. Практически напълно са изчезнали дегенерацията и антисоциалните продукти от дългата еволюционна борба. Продължителността на живота достига петстотин урантийски години, а темповете на прираст на населението са подчинени на разумен контрол. Появил се е изцяло нов тип общество. Между смъртните все още се запазват огромни различия, но обществото плътно се приближава към идеалите за социално братство и духовно равенство. Представителната форма на управление изчезва и в света тържествуват принципите на индивидуален самоконтрол. Функциите на правителството основно се определят от колективните задачи на социалното управление и икономическата координация. Стремително се приближава златният век; вече се вижда временната цел на продължителната и напрегната планетарна еволюционна борба. Близка е дългоочакваната награда; светът стои пред

52:7.2 (598.5) The Teacher Sons come in groups to the spiritualizing worlds. A planetary Teacher Son is assisted and supported by seventy primary Sons, twelve secondary Sons, and three of the highest and most experienced of the supreme order of Daynals. This corps will remain for some time on the world, long enough to effect the transition from the evolutionary ages to the era of light and life — not less than one thousand years of planetary time and often considerably longer. This mission is a Trinity contribution to the antecedent efforts of all the divine personalities who have ministered to an inhabited world.

52:7.3 (598.6) The revelation of truth is now extended to the central universe and to Paradise. The races are becoming highly spiritual. A great people has evolved and a great age is approaching. The educational, economic, and administrative systems of the planet are undergoing radical transformations. New values and relationships are being established. The kingdom of heaven is appearing on earth, and the glory of God is being shed abroad in the world.

52:7.4 (598.7) This is the dispensation when many mortals are translated from among the living. As the era of Trinity Teacher Sons progresses, the spiritual allegiance of the mortals of time becomes more and more universal. Natural death becomes less frequent as the Adjusters increasingly fuse with their subjects during the lifetime in the flesh. The planet eventually is classed as of the primary modified order of mortal ascension.

52:7.5 (599.1) Life during this era is pleasant and profitable. Degeneracy and the antisocial end products of the long evolutionary struggle have been virtually obliterated. The length of life approaches five hundred Urantia years, and the reproductive rate of racial increase is intelligently controlled. An entirely new order of society has arrived. There are still great differences among mortals, but the state of society more nearly approaches the ideals of social brotherhood and spiritual equality. Representative government is vanishing, and the world is passing under the rule of individual self-control. The function of government is chiefly directed to collective tasks of social administration and economic co-ordination. The golden age is coming on apace; the temporal goal of the long and intense planetary evolutionary struggle is in sight. The reward of the ages is soon to be realized; the wisdom of the Gods is about to be manifested.

прага на демонстрацията на мъдростта на Боговете.

Физическото управление на света в течение на тази епоха изисква около един час всеки ден за всеки възрастен индивид (имаме предвид еквивалента на един урантийски час). Планетата поддържа тяснна връзка с вселената, а нейните народи следят последните пространствени съобщения с такъв неотслабващ интерес, който проявявате днес вие към последните броеве на вашите ежедневни вестници. Тези раси се занимават с множество увлекателни дела, непознати във вашия свят.

Все по-дълбока става истинската преданост на планетите на Върховното Същество. С всяко ново поколение все повече хора живеят в дух на справедливост и милосърдие. Радостното служене на Божиите Синове бавно, но сигурно покорява света. Физическите трудности и материални проблеми в основна степен са решени; планетата съзрява за по-съвършен живот и по-устойчиво съществуване.

В течение на своя съден период Синовете-Учители продължават периодически да посещават тези мирни планети. Те не напускат планетата, докато не се убедят в благополучното протворяване на плана за планетарната еволюция. Изпълняващият съдебните функции Син-Арбитър обикновено съпровожда Синовете-Учители в техните последващи мисии, докато още един Син от тази категория действа в тяхно отсъствие, и тази съдебна дейност продължава от век на век в течение на цялото пространствено-времево съществуване на смъртните.

Всяка възобновяема мисия на Троичните Синове-Учители издига този небесен свят на нова степен на мъдрост, духовност и космическо озарение. Но благородните обитатели на такава сфера остават крайни и смъртни създания. Нищо не е съвършено; при все това в действията на несъвършения свят и живота на неговите човешки обитатели се появява качество, близко до съвършенството.

Троичните Синове-Учители могат нееднократно да се завръщат в един и същи свят. Но рано или късно, във връзка със завършването на една от техните мисии, Планетарният Принц се възвисява до положението на Планетарен Владетел и Властелинът на Системата се появява, за да провъзгласи встъпването на такъв свят в ерата на светлината и живота.

Именно за завършването на последната мисия на Синовете-Учители (поне такава би била хронологията в един обичаен свят) Йоан

52:7.6 (599.2) The physical administration of a world during this age requires about one hour each day on the part of every adult individual; that is, the equivalent of one Urantia hour. The planet is in close touch with universe affairs, and its people scan the latest broadcasts with the same keen interest you now manifest in the latest editions of your daily newspapers. These races are occupied with a thousand things of interest unknown on your world.

52:7.7 (599.3) Increasingly, true planetary allegiance to the Supreme Being grows. Generation after generation, more and more of the race step into line with those who practice justice and live mercy. Slowly but surely the world is being won to the joyous service of the Sons of God. The physical difficulties and material problems have been largely solved; the planet is ripening for advanced life and a more settled existence.

52:7.8 (599.4) From time to time throughout their dispensation, Teacher Sons continue to come to these peaceful worlds. They do not leave a world until they observe that the evolutionary plan, as it concerns that planet, is working smoothly. A Magisterial Son of judgment usually accompanies the Teacher Sons on their successive missions, while another such Son functions at the time of their departure, and these judicial actions continue from age to age throughout the duration of the mortal regime of time and space.

52:7.9 (599.5) Each recurring mission of the Trinity Teacher Sons successively exalts such a supernal world to ever-ascending heights of wisdom, spirituality, and cosmic illumination. But the noble natives of such a sphere are still finite and mortal. Nothing is perfect; nevertheless, there is evolving a quality of near perfection in the operation of an imperfect world and in the lives of its human inhabitants.

52:7.10 (599.6) The Trinity Teacher Sons may return many times to the same world. But sooner or later, in connection with the termination of one of their missions, the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign, and the System Sovereign appears to proclaim the entrance of such a world upon the era of light and life.

52:7.11 (599.7) It was of the conclusion of the terminal mission of the Teacher Sons (at least that would be the chronology on a normal world) that John

е написал: „Видях ново небе и нова земя и нов Йерусалим, спускащ се от Бога от небесата, украсен като невеста, нагиздена за принца.“

Това е същата тази обновена земя, висока степен на планетарно развитие, която е видял древният пророк, който написал: „Защото както новото небе и новата земя, които аз ще сътворя, ще останат пред мен, така ще се съхраните вие и вашите деца; и ще бъде така, че във всеки първи ден на месеца и всяка събота всички хора ще идват, за да ми се покланят“ - казва Господ.“

Именно смъртните от тази ера са описани като „род избран, свещенослужители царски, свята нация, възвисен народ; и ще възвестите съвършенството, призоваващо ви от тъмнината в тази чудна светлина“.

Независимо от особеностите на естествената история на отделната планета, от това, била ли е сферата напълно лоялна, опетнила ли се е със зло и поразена ли е от греха, независимо от нейното минало, рано или късно милостта Божия и служенето на ангелите ще възвестят пристигането на Троичните Синове-Учители; а тяхното заминаване при приключването на завършващата мисия ще сложи началото на величествената ера на светлината и живота.

Всички светове на Сатания могат да се присъединят към надеждата на този, който е писал: „При все това ние, по Неговото обещание, очакваме нови небеса и нова земя, където обитава праведност.“ И така, скъпи приятели, очаквайки това, бъдете усърдни, за да застанете пред Него умиротворени, безупречни и неопетнени.“

Заминаването на корпуса на Синовете-Учители в края на първото или едно от последващите царувания възвестява за зората на ерата на светлината и живота – преддверието на прехода от времето към прага на вечността. Планетарното претворяване на тази ера на светлината и живота значително превъзхожда и най-смелите очаквания на смъртните на Урантия, представите на които за бъдещия живот са се ограничавали с религиозните вярвания, описващи небесата като най-близкото бъдеще и като окончателно място на обитаване на съхранилите се смъртни.

[Подготвено от Могъщ Посланик, временно прикрепен към персонала на Гавраил.]

wrote: “I saw a new heaven and a new earth and the new Jerusalem coming down from God out of heaven, prepared as a princess adorned for the prince.”

52:7.12 (600.1) This is the same renovated earth, the advanced planetary stage, that the olden seer envisioned when he wrote: “‘For, as the new heavens and the new earth, which I will make, shall remain before me, so shall you and your children survive; and it shall come to pass that from one new moon to another and from one Sabbath to another all flesh shall come to worship before me,’ says the Lord.”

52:7.13 (600.2) It is the mortals of such an age who are described as “a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, an exalted people; and you shall show forth the praises of Him who has called you out of darkness into this marvelous light.”

52:7.14 (600.3) No matter what the special natural history of an individual planet may be, no difference whether a realm has been wholly loyal, tainted with evil, or cursed by sin — no matter what the antecedents may be — sooner or later the grace of God and the ministry of angels will usher in the day of the advent of the Trinity Teacher Sons; and their departure, following their final mission, will inaugurate this superb era of light and life.

52:7.15 (600.4) All the worlds of Satania can join in the hope of the one who wrote: “Nevertheless we, according to His promise, look for a new heaven and a new earth, wherein dwells righteousness. Wherefore, beloved, seeing that you look for such things, be diligent that you may be found by Him in peace, without spot and blameless.”

52:7.16 (600.5) The departure of the Teacher Son corps, at the end of their first or some subsequent reign, ushers in the dawn of the era of light and life — the threshold of the transition from time to the vestibule of eternity. The planetary realization of this era of light and life far more than equals the fondest expectations of Urantia mortals who have entertained no more farseeing concepts of the future life than those embraced within religious beliefs which depict heaven as the immediate destiny and final dwelling place of surviving mortals.

52:7.17 (600.6) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel.]

Документ 53. Бунтът на Луцифер

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 53. БУНТЪТ НА ЛУЦИФЕР

Секции

Въведение
1. Водачите на бунта
2. Причините за бунта
3. Манифестът на Луцифер
4. Обявяване на бунта
5. Характер на конфликта
6. Преданият командир на Серафимите
7. История на бунта
8. Човешкият Син на Урантия
9. Настоящото състояние на бунта

Въведение

ЛУЦИФЕР беше великолепен главен Син от групата на Ланонандек от Неба-дон. Беше служил вече в много системи, беше бил висш съветник на своята група, изпъкващ със своята мъдрост, прозорливост и ефективност. Луцифер беше номер 37 от своя ред и при атестацията Мелхиседек го посочиха като един от стоте най-способни и великолепни личности измежду над седемстотин хиляди от своя вид. Започвайки като подобно великолепно същество, преминавайки през зло и грешки, той прегърна греха и сега е означен като един от трима Власте-лини на Системи във вселената Небадон, поддали се на егоистични подбуди и на софистиката за фалшивата лична свобода – отрицание на вселенската преданост, незачитане на братските задължения, заслепение относно космическите взаимоот-ношения.

Във вселената Небадон във владение на Христос Михаил са десет хиляди системи с обитаеми светове. През цялата история на

PAPER 53
THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction
1. The Leaders of Rebellion
2. The Causes of Rebellion
3. The Lucifer Manifesto
4. Outbreak of the Rebellion
5. Nature of the Conflict
6. A Loyal Seraphic Commander
7. History of the Rebellion
8. The Son of Man on Urantia
9. Present Status of the Rebellion

INTRODUCTION

53:0.1 (601.1) LUCIFER was a brilliant primary Lanonandek Son of Nebadon. He had experienced service in many systems, had been a high counselor of his group, and was distinguished for wisdom, sagacity, and efficiency. Lucifer was number 37 of his order, and when commissioned by the Melchizedeks, he was designated as one of the one hundred most able and brilliant personalities in more than seven hundred thousand of his kind. From such a magnificent beginning, through evil and error, he embraced sin and now is numbered as one of three System Sovereigns in Nebadon who have succumbed to the urge of self and surrendered to the sophistry of spurious personal liberty — rejection of universe allegiance and disregard of fraternal obligations, blindness to cosmic relationships.

53:0.2 (601.2) In the universe of Nebadon, the domain of Christ Michael, there are ten thousand systems of inhabited worlds. In all the history of

Синовете на Ланонандек, в хиляди от тези системи и в столицата на вселената, е имало само трима Властелини на Системи, които някога са проявили неуважение към управлението на Сина-Съз-дател.

Lanonandek Sons, in all their work throughout these thousands of systems and at the universe headquarters, only three System Sovereigns have ever been found in contempt of the government of the Creator Son.

1. ВОДАЧИТЕ НА БУНТА

Луцифер не беше измежду постепенно извисяващите се в духовно отношение същества; той беше създаден като Син на локалната вселена и за него беше казано: „Ти беше съвършен във всичко от деня на твоето сътворение, докато в теб не се появи неправедност.“ Много пъти той е бил на съвещания заедно с Най-Висшес-тоящите на Едемия. И Луцифер властваше „върху свещената планина на Бога“, административната планина на Йерусем, защото той беше главният управляващ на една огромна система от 607 обитаеми свята.

Луцифер беше величествено същество, блестяща личност; в йерархията на вселенската власт той стоеше непосредствено след Най-Висшестоящите Бащи на съзвездията. Независимо от прегрешението на Луцифер до посвещаването на Михаил на Урантия подчинените му разумни същества се въздържаха от изказване на своето неуважение и негодувание. Даже арахангелът на Михаил по време на възкресението на Мойсей „не му отправи обвинение, а просто каза, `Върховният нека те съди`“. Осъждането в подобни случаи се осъществява от Извечно Древни-те, управителите на свръхвселената.

Луцифер понастоящем е падналият и детрониран Властелин на Сатания. Са-модоволството е най-ужасното нещо дори за възвишените личности от небесния свят. За Луцифер беше казано: „Ти се възгордя поради своята красота; ти загуби своята мъдрост поради славата си.“ Вашият древен пророк е прозрял тъжното му положение, когато е написал: „Как падна от небесата, о, Луцифер, син на зората! Как беше отхвърлен ти, който се осмели да смущаваш световете!“

Твърде малко вие на Урантия сте чували за Луцифер поради факта, че той възло-жи на своя пръв заместник, Сатана, да го представя на вашата планета. Сатана беше член на същата първична група на Ланонандек, но никога не беше функционирал като Властелин на Система; той се присъедини изцяло към бунта на Луцифер. „Дя-волът“ не е никой друг, а Калигастия, детрониранит Планетарен Принц на Урантия и Син на вторичната категория на Ланонандек. По времето, когато Михаил живя на Урантия в плът, Луцифер,

1. THE LEADERS OF REBELLION

53:1.1 (601.3) Lucifer was not an ascendant being; he was a created Son of the local universe, and of him it was said: “You were perfect in all your ways from the day you were created till unrighteousness was found in you.” Many times had he been in counsel with the Most Highs of Edentia. And Lucifer reigned “upon the holy mountain of God,” the administrative mount of Jerusem, for he was the chief executive of a great system of 607 inhabited worlds.

53:1.2 (601.4) Lucifer was a magnificent being, a brilliant personality; he stood next to the Most High Fathers of the constellations in the direct line of universe authority. Notwithstanding Lucifer’s transgression, subordinate intelligences refrained from showing him disrespect and disdain prior to Michael’s bestowal on Urantia. Even the archangel of Michael, at the time of Moses’ resurrection, “did not bring against him an accusing judgment but simply said, ‘the Judge rebuke you.’” Judgment in such matters belongs to the Ancients of Days, the rulers of the superuniverse.

53:1.3 (601.5) Lucifer is now the fallen and deposed Sovereign of Satania. Self-contemplation is most disastrous, even to the exalted personalities of the celestial world. Of Lucifer it was said: “Your heart was lifted up because of your beauty; you corrupted your wisdom because of your brightness.” Your olden prophet saw his sad estate when he wrote: “How are you fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! How are you cast down, you who dared to confuse the worlds!”

53:1.4 (602.1) Very little was heard of Lucifer on Urantia owing to the fact that he assigned his first lieutenant, Satan, to advocate his cause on your planet. Satan was a member of the same primary group of Lanonandeks but had never functioned as a System Sovereign; he entered fully into the Lucifer insurrection. The “devil” is none other than Caligastia, the deposed Planetary Prince of Urantia and a Son of the secondary order of Lanonandeks. At the time Michael was on Urantia in the flesh, Lucifer, Satan, and Caligastia were leagued together to effect the miscarriage of his

Сатана и Калигастия се бяха обединили, за да провалят неговата посвещенческа мисия. Но претърпяха пълен неуспех.

Авадон оглавяваше персонала на Калигастия. Той се присъедини към бунта, следвайки своя ръководител, и оттогава действа като главен управляващ на Урантийските бунтовници. Освен това Веелзевул беше водачът на неверните „промеж-дутъчни“ същества, които се присъединиха към силите на предателя Калигастия.

Драконът стана символичното изображение на всички тези злоумишленици. След триумфа на Михаил „Гавраил слезе от Салвингтон и върза дракона (всички водачи на бунта) за една епоха“. За серафическите бунтовници на Йерусем е на-писано: „И ангелите, които не запазиха своето изначално положение, а напуснаха своята собствена обител, той ще задържи със сигурност с веригите на мрака, за да ги съди във великия ден.“

bestowal mission. But they signally failed.

53:1.5 (602.2) Abaddon was the chief of the staff of Caligastia. He followed his master into rebellion and has ever since acted as chief executive of the Urantia rebels. Beelzebub was the leader of the disloyal midway creatures who allied themselves with the forces of the traitorous Caligastia.

53:1.6 (602.3) The dragon eventually became the symbolic representation of all these evil personages. Upon the triumph of Michael, “Gabriel came down from Salvington and bound the dragon (all the rebel leaders) for an age.” Of the Jerusem seraphic rebels it is written: “And the angels who kept not their first estate but left their own habitation, he has reserved in sure chains of darkness to the judgment of the great day.”

2. ПРИЧИНИТЕ ЗА БУНТА

Луцифер и неговият помощник Сатана властвали в Йерусем над петстотин хиляди години преди в техните сърца да започне да се заражда недоволство срещу Всеобщия Баща и неговия (по това време наместник) Син – Михаил.

В системата на Сатания нямаше никакви специални или особени фактори, които да послужат като предпоставка или подтик за бунта. Нашето убеждение е, че идеята е възникнала и приела форма в ума на Луцифер и че той може би е щял да подбуди такъв бунт независимо от своето местонахождение. Луцифер посветил в своите планове първо Сатана, но били необходими няколко месеца, докато успее да поквари ума на своя способен и великолепен помощник. Но след като веднъж вече бил убеден в метежните идеи, той станал смел и откровен последовател на „самоутвърждаването и свободата“.

Никой никога не е внушавал мисълта за бунт на Луцифер. Идеята за самоут-върждаване в противовес на волята на Михаил и плановете на Всеобщия Баща във вида, в който са изразени в Михаил, възникнали в собствения му ум. Негови-те взаимоотношения със Сина-Създател били близки и неизменно сърдечни. До възвеличаването на собствения си разум Луцифер никога не е изразявал открито недоволство от вселенското управление. Независимо от неговото мълчание, в тече-ние на над сто години от стандартното за Урантия време, Извечно

2. THE CAUSES OF REBELLION

53:2.1 (602.4) Lucifer and his first assistant, Satan, had reigned on Jerusem for more than five hundred thousand years when in their hearts they began to array themselves against the Universal Father and his then vicegerent Son, Michael.

53:2.2 (602.5) There were no peculiar or special conditions in the system of Satania which suggested or favored rebellion. It is our belief that the idea took origin and form in Lucifer’s mind, and that he might have instigated such a rebellion no matter where he might have been stationed. Lucifer first announced his plans to Satan, but it required several months to corrupt the mind of his able and brilliant associate. However, when once converted to the rebel theories, he became a bold and earnest advocate of “self-assertion and liberty.”

53:2.3 (602.6) No one ever suggested rebellion to Lucifer. The idea of self-assertion in opposition to the will of Michael and to the plans of the Universal Father, as they are represented in Michael, had its origin in his own mind. His relations with the Creator Son had been intimate and always cordial. At no time prior to the exaltation of his own mind did Lucifer openly express dissatisfaction about the universe administration. Notwithstanding his silence, for more than one hundred years of standard time the Union of Days on Salvington had been reflectivating to Uversa that all was not at peace in Lucifer’s mind. This information was

Единният за Салвингтон е споделил в Уверса чрез системата за отразяване, че в ума на Луцифер не всичко е спокойно. Тази информация е била предадена и на Сина-Създател, и на Бащите на Съзвездия на Норлатиадек.

also communicated to the Creator Son and the Constellation Fathers of Norlatiadek.

По време на този период Луцифер започнал да става все по-критичен към вселенското управление, но неизменно декларирал пълна преданост към Върхов-ните Управители. Първият случай на откровено вероломство станал във връзка с визитата на Гавраил в Йерусем само няколко дни преди официалното провъз-гласяване на Декларацията на Свободата от Луцифер. Гавраил бил така потресен от неизбежността на надигащия се метеж, че отишъл в Едемия за съвещание с Бащите на Съзвездията относно мерките, които трябва да бъдат взети в случай на открит бунт.

53:2.4 (602.7) Throughout this period Lucifer became increasingly critical of the entire plan of universe administration but always professed wholehearted loyalty to the Supreme Rulers. His first outspoken disloyalty was manifested on the occasion of a visit of Gabriel to Jerusem just a few days before the open proclamation of the Lucifer Declaration of Liberty. Gabriel was so profoundly impressed with the certainty of the impending outbreak that he went direct to Edentia to confer with the Constellation Fathers regarding the measures to be employed in case of open rebellion.

Много е трудно да се посочи точната причина или причини, които в крайна сметка са довели до бунта на Луцифер. Ние сме сигурни само в едно и то е следно-то: каквито и да са били тези причини, те са възникнали в съзнанието на Луцифер. Най-вероятно е имало гордост от самия себе си, прераснала в самоизмама, така че Луцифер за известен период от време наистина е убедил себе си, че замисленият от него бунт е за доброто на системата, ако не и на вселената. Към времето, когато се е разочаровал от своите планове, несъмнено вече е бил стигнал прекалено далеч, за да може неговата гордост да му позволи да спре. На някакъв етап той започнал да лицемерничи и злото се трансформирало в умишлен и преднамерен грях. По-твърждение, че се е случило именно това, е последващото поведение на неговия великолепен управляващ. Дълго му била предоставяна възможност за покаяние, но само някои от неговите подчинени са се възползвали от предложеното им ми-лосърдие. Извечно Верният на Едемия, по молба на Бащите на Съзвездията, лично представил на Михаил плана за спасяването на тези явни престъпници, но всеки път милосърдието на Сина-Създател било отказвано и отказвано с нарастващо презрение и негодуване.

53:2.5 (603.1) It is very difficult to point out the exact cause or causes which finally culminated in the Lucifer rebellion. We are certain of only one thing, and that is: Whatever these first beginnings were, they had their origin in Lucifer's mind. There must have been a pride of self that nourished itself to the point of self-deception, so that Lucifer for a time really persuaded himself that his contemplation of rebellion was actually for the good of the system, if not of the universe. By the time his plans had developed to the point of disillusionment, no doubt he had gone too far for his original and mischief-making pride to permit him to stop. At some point in this experience he became insincere, and evil evolved into deliberate and willful sin. That this happened is proved by the subsequent conduct of this brilliant executive. He was long offered opportunity for repentance, but only some of his subordinates ever accepted the proffered mercy. The Faithful of Days of Edentia, on the request of the Constellation Fathers, in person presented the plan of Michael for the saving of these flagrant rebels, but always was the mercy of the Creator Son rejected and rejected with increasing contempt and disdain.

3. МАНИФЕСТЪТ НА ЛУЦИФЕР

3. THE LUCIFER MANIFESTO

Каквито и да са били първоначалните проекти за протест, поразили сърцата на Луцифер и Сатана, бунтът окончателно се разразил след публикуването на Декла-рация на Свободата на Луцифер. Кредото на метежниците било изложено в три пункта:

53:3.1 (603.2) Whatever the early origins of trouble in the hearts of Lucifer and Satan, the final outbreak took form as the Lucifer Declaration of Liberty. The cause of the rebels was stated under three heads:

1 . *Реалността на Всеобщия Баща.* Луцифер протестирал, че Всеобщият Баща не съществува, че физическата гравитация и пространствена енергия са неотменими за вселената и че Отецът бил един мит, измислен от Райските Синове, за да управляват вселените от негово име. Отричал, че личността е дар от Всеоб-щия Баща. Даже намеквал, че завършилите са в таен сговор с Райските Синове да измамят цялото творение, тъй като те никога не излагали пред останалите особено ясна представа за действителната личност на Отеца така, както се вижда тя в Рая. Спекулирал с поклонението, наричайки го невежество. Обвинението било с голям обхват, ужасно и богохулно. Именно тази завоалирана атака към завършилите била онова, което помагало на духовно извисяващите се жители, намиращи се по това време в Йерусем, да запазят своята твърдост и устойчивост в отговор на всички предложения от страна на метежниците.

53:3.2 (603.3) 1. *The reality of the Universal Father.* Lucifer charged that the Universal Father did not really exist, that physical gravity and space-energy were inherent in the universe, and that the Father was a myth invented by the Paradise Sons to enable them to maintain the rule of the universes in the Father's name. He denied that personality was a gift of the Universal Father. He even intimated that the finaliters were in collusion with the Paradise Sons to foist fraud upon all creation since they never brought back a very clear-cut idea of the Father's actual personality as it is discernible on Paradise. He traded on reverence as ignorance. The charge was sweeping, terrible, and blasphemous. It was this veiled attack upon the finaliters that no doubt influenced the ascendant citizens then on Jerusem to stand firm and remain steadfast in resistance to all the rebel's proposals.

2 . *Вселенското управление на Сина-Създател – Михаил.* Луцифер насто-явал за автономност на локалните системи. Той протестирал против правата на Сина-Създател Михаил да властва в Небадон в името на един хипотетичен Райски Баща и да изисква от всички личности преданост към този невидим Отец. Той твърдял, че целият план за поклонение е хитра машинация, насочена към възвели-чаване на Райските Синове. Бил готов да признае Михаил като свой Създател-ба-ща, но не и като свой Бог и законен владетел.

53:3.3 (603.4) 2. *The universe government of the Creator Son — Michael.* Lucifer contended that the local systems should be autonomous. He protested against the right of Michael, the Creator Son, to assume sovereignty of Nebadon in the name of a hypothetical Paradise Father and require all personalities to acknowledge allegiance to this unseen Father. He asserted that the whole plan of worship was a clever scheme to aggrandize the Paradise Sons. He was willing to acknowledge Michael as his Creator-father but not as his God and rightful ruler.

Най-яростно той оспорвал правата на Извечно Древните – „външни владетели", намесващи се в делата на локалните системи и вселени. Тези управители той наричал тирани и узурпатори. Призовавал последователите си да повярват, че нито един от тях не би следвало да се намесва в работата на чисто вътрешното управление, сти-га само хората и ангелите да имат куража да заявят за себе си и храбро да предявят претенции за своите права.

53:3.4 (603.5) Most bitterly did he attack the right of the Ancients of Days — "foreign potentates" — to interfere in the affairs of the local systems and universes. These rulers he denounced as tyrants and usurpers. He exhorted his followers to believe that none of these rulers could do aught to interfere with the operation of complete home rule if men and angels only had the courage to assert themselves and boldly claim their rights.

Той твърдял, че на изпълнителите на присъди – Извечно Древните, може да се забрани да действат в локалните системи, стига само населяващите ги същества да предявят своята независимост. Заявявал, че безсмъртието е присъщо на личности-те на системата, че възкресението е естествено и става автоматически и че всички същества биха живели вечно, ако ги нямаше произволните и несправедливи изпъл-нители на присъди – Извечно Древните.

53:3.5 (603.6) He contended that the executioners of the Ancients of Days could be debarred from functioning in the local systems if the native beings would only assert their independence. He maintained that immortality was inherent in the system personalities, that resurrection was natural and automatic, and that all beings would live eternally except for the arbitrary and unjust acts of the executioners of the Ancients of Days.

3 . *Нападките към всеобщия план за*

53:3.6 (604.1) 3. *The attack upon the universal plan of*

подготовка на възходящи смъртни съз-дания. Луцифер твърдял, че твърде дълго време и усилия се изразходват за толкова внимателно обучение на подлежащите на духовно развитие смъртни според прин-ципите на вселенското управление – принципи, които той смятал за безнравствени и необосновани. Той протестирал срещу програмата за многовековна подготовка на смъртните на пространството за някаква неведома цел и се позовавал на при-съствието в Йерусем на корпусите на завършващите като доказателство за това, че предназначението, за което тези смъртни са се готвили в течение на много векове, е пълна измислица. Подигравателно изтъквал, че завършващите накрая ги очаква незавидната съдба да бъдат върнати на скромни сфери, подобни на тези, от които са произлезли. Намеквал, че те били покварявани от прекомерна дисциплина и продължителна подготовка и че в действителност са предатели спрямо своите смъртни събратя, тъй като вземат участие в схемата за поробване на цялото творе-ние в името на измислиците за митичното вечно предназначение на възходящите смъртни. Защитавал правото на възходящите създания да се ползват от свободата на лично самоопределяне. Подлагал на съмнение и осъждане целия план за духов-но извисяване на смъртните като нещо, създадено от Райските Синове на Бога с подкрепата от Безкрайния Дух.

И именно чрез тази своя Декларация на Свободата Луцифер поставил началото на своята оргия от мрак и смърт.

ascendant mortal training. Lucifer maintained that far too much time and energy were expended upon the scheme of so thoroughly training ascending mortals in the principles of universe administration, principles which he alleged were unethical and unsound. He protested against the agelong program for preparing the mortals of space for some unknown destiny and pointed to the presence of the finaliter corps on Jerusem as proof that these mortals had spent ages of preparation for some destiny of pure fiction. With derision he pointed out that the finaliters had encountered a destiny no more glorious than to be returned to humble spheres similar to those of their origin. He intimated that they had been debauched by overmuch discipline and prolonged training, and that they were in reality traitors to their mortal fellows since they were now co-operating with the scheme of enslaving all creation to the fictions of a mythical eternal destiny for ascending mortals. He advocated that ascenders should enjoy the liberty of individual self-determination. He challenged and condemned the entire plan of mortal ascension as sponsored by the Paradise Sons of God and supported by the Infinite Spirit.

53:3.7 (604.2) And it was with such a Declaration of Liberty that Lucifer launched his orgy of darkness and death.

4. ОБЯВЯВАНЕ НА БУНТА

Манифестът на Луцифер бил обнародван на ежегодния конклав на Сата-ния, който се състоял на стъкленото море, в присъствието на събралото се тук множество на Йерусем, в последния ден на годината, преди около двеста хиляди години според летоброенето на Урантия. Сатана обявил, че поклонение може да се извършва пред всеобщите сили – физически, интелектуални и духовни, но че предан можеш да бъдеш само на действителния и настоящ управител Луцифер, „приятеля на хора и ангели“ и „Бога на свободата“.

Самоутвърждаването станало бойният лозунг на бунта на Луцифер. Един от неговите главни аргументи бил, че ако самоуправлението е добро и правилно за Мелхиседек и другите групи, то от него с еднакъв успех могат да се възползват и всички категории разумни същества. Дръзко и

4. OUTBREAK OF THE REBELLION

53:4.1 (604.3) The Lucifer manifesto was issued at the annual conclave of Satania on the sea of glass, in the presence of the assembled hosts of Jerusem, on the last day of the year, about two hundred thousand years ago, Urantia time. Satan proclaimed that worship could be accorded the universal forces — physical, intellectual, and spiritual — but that allegiance could be acknowledged only to the actual and present ruler, Lucifer, the “friend of men and angels” and the “God of liberty.”

53:4.2 (604.4) Self-assertion was the battle cry of the Lucifer rebellion. One of his chief arguments was that, if self-government was good and right for the Melchizedeks and other groups, it was equally good for all orders of intelligence. He was bold and persistent in the advocacy of the “equality of mind” and “the brotherhood of intelligence.” He

настойчиво той отстоявал „рав-ноправието по ум“ и „братството на разумните същества“. Настоявал, че цялото правителство трябва да се ограничи до нивото на локалните планети, доброволно обединили се в локални системи. Всякаква друга форма на контрол отхвърлял. Обещал на Планетарните Принцове, че те ще управляват световете като върховни управляващи. Противопоставял се на това, че всички тези функции на управление са съсредоточени в столицата на съзвездето, а съдебната – в столицата на вселе-ната. Протестирал, че всички функции на управлението са съсредоточени в столи-ците на системите, и пристъпил към формиране на своя собствена законодателна асамблея, и създал свои собствени съдилища, подчинени на Сатана. Разпоредил и Принцовете от световете-отстъпници да направят същото.

Всички върховни управляващи на Луцифер се присъединили към бунта и поло-жили публична клетва като членове на администрацията на новия управляващ на „освободените светове и системи“.

Преди това е имало два бунта на Небадон, но в отдалечени съзвездия. Луци-фер поддържал становището, че те били неуспешни, тъй като повечето разумни същества не последвали своите лидери. Той твърдял, че „властта принадлежи на мнозинството“, че „разумът е непогрешим“. Това, че вселенските ръководители му оставили пълна свобода, му помогнало много да поддържа тези престъпни твър-дения. Той отправил предизвикателство към всички висшестоящи същества; но изглеждало, че те не обръщат внимание на неговите действия. Било му позволено безпрепятствено да изпълни своя изкусителен план.

Милостивите отсрочки на правосъдие Луцифер привеждал като доказателство за неспособността на правителството на Райските Синове да спре бунта. Открито предизвиквал и арогантно се противопоставял на Михаил, Емануил и на Извечно Древните, а след това изтъквал факта, че липсата на ответно действие свидетел-ства за безпомощността на вселенското правителство и на правителствата на свръхвселените.

Гавраил лично присъствал на тези вероломни срещи и се ограничил с изявле-нието, че той в надлежния срок ще се произнесе от името на Михаил и че всички същества ще бъдат оставени свободно и спокойно да направят своя избор; че „Си-новете, управляващи от името на Отеца, желаят единствено лоялност и себеотда-ване, които са доброволни, чистосърдечни и свободни от софистика“.

maintained that all government should be limited to the local planets and their voluntary confederation into the local systems. All other supervision he disallowed. He promised the Planetary Princes that they should rule the worlds as supreme executives. He denounced the location of legislative activities on the constellation headquarters and the conduct of judicial affairs on the universe capital. He contended that all these functions of government should be concentrated on the system capitals and proceeded to set up his own legislative assembly and organized his own tribunals under the jurisdiction of Satan. And he directed that the princes on the apostate worlds do the same.

53:4.3 (604.5) The entire administrative cabinet of Lucifer went over in a body and were sworn in publicly as the officers of the administration of the new head of “the liberated worlds and systems.”

53:4.4 (605.1) While there had been two previous rebellions in Nebadon, they were in distant constellations. Lucifer held that these insurrections were unsuccessful because the majority of the intelligences failed to follow their leaders. He contended that “majorities rule,” that “mind is infallible.” The freedom allowed him by the universe rulers apparently sustained many of his nefarious contentions. He defied all his superiors; yet they apparently took no note of his doings. He was given a free hand to prosecute his seductive plan without let or hindrance.

53:4.5 (605.2) All the merciful delays of justice Lucifer pointed to as evidence of the inability of the government of the Paradise Sons to stop the rebellion. He would openly defy and arrogantly challenge Michael, Immanuel, and the Ancients of Days and then point to the fact that no action ensued as positive evidence of the impotency of the universe and the superuniverse governments.

53:4.6 (605.3) Gabriel was personally present throughout all these disloyal proceedings and only announced that he would, in due time, speak for Michael, and that all beings would be left free and unmolested in their choice; that the “government of the Sons for the Father desired only that loyalty and devotion which was voluntary, wholehearted, and sophistry-proof.”

На Луцифер било позволено изцяло да създаде и внимателно да организира своето метежно правителство, преди Гавраил да се опита поне някак да оспори правото на разкол или да противодейства на пропагандата на метежниците. Но Ба-щите на Съзвездия незабавно ограничили действията на тези нелоялни личности в рамките на системата на Сатания. Независимо от това този период на отсрочка бил време на огромни изпитания и проверка за лоялните същества в Сатания. Всичко било потопено в хаос за период от няколко години и в населените светове царяло голямо объркване.

53:4.7 (605.4) Lucifer was permitted fully to establish and thoroughly to organize his rebel government before Gabriel made any effort to contest the right of secession or to counterwork the rebel propaganda. But the Constellation Fathers immediately confined the action of these disloyal personalities to the system of Satania. Nevertheless, this period of delay was a time of great trial and testing to the loyal beings of all Satania. All was chaotic for a few years, and there was great confusion on the mansion worlds.

5. ХАРАКТЕР НА КОНФЛИКТА

При избухването на бунта в Сатания Михаил се посъветвал със своя Райски Брат, Емануил и след кратко обсъждане обявил, че ще се придържа към политиката, свойствена за неговото отношение към аналогични бунтове в миналото – политика на ненамеса.

По времето на този бунт и на другите два, които го предшествали, във вселена-та на Небадон нямало абсолютен и личен властелин. Михаил управлявал по силата на божественото право като наместник на Вселенския Баща, но все още не по свое личностно право. Той не бил изминал целия път на посвещенията и все още не бил официално удостоен с „цялата власт в небесата и на земята“.

От избухването на бунта до деня на своето ръкополагане като властелин на Не-бадон Михаил никога не е противодействал на метежническите сили на Луцифер; на тях им било позволено да вървят безпрепятствено по своя път в продължение на почти 200 000 години, изчислено по времето на Урантия. Христос Михаил понастоящем вече има пълната власт и авторитет да действа своевременно, даже незабавно да се справя с подобни прояви на вероломство, но ние се съмняваме, че даже имайки абсолютна власт, ще постъпи различно в случай на още някой подобен бунт.

Тъй като Михаил решил да не се намесва в стълкновения, предизвикани от бунта на Луцифер, Гавраил събрал своя личен персонал в Едемия и съвместно с Най-Висшестоящите взел решение да поеме командването на лоялното небесно множество на Сатания. Михаил останал в Салвингтон, а Гавраил се отправил за Йерусем и се установил на сферата, посветена на Отеца – същия Всеобщ Баща, чиято Личност Луцифер

5. NATURE OF THE CONFLICT

53:5.1 (605.5) Upon the outbreak of the Satania rebellion, Michael took counsel of his Paradise brother, Immanuel. Following this momentous conference, Michael announced that he would pursue the same policy which had characterized his dealings with similar upheavals in the past, an attitude of noninterference.

53:5.2 (605.6) At the time of this rebellion and the two which preceded it there was no absolute and personal sovereign authority in the universe of Nebadon. Michael ruled by divine right, as vicegerent of the Universal Father, but not yet in his own personal right. He had not completed his bestowal career; he had not yet been vested with “all power in heaven and on earth.”

53:5.3 (605.7) From the outbreak of rebellion to the day of his enthronement as sovereign ruler of Nebadon, Michael never interfered with the rebel forces of Lucifer; they were allowed to run a free course for almost two hundred thousand years of Urantia time. Christ Michael now has ample power and authority to deal promptly, even summarily, with such outbreaks of disloyalty, but we doubt that this sovereign authority would lead him to act differently if another such upheaval should occur.

53:5.4 (605.8) Since Michael elected to remain aloof from the actual warfare of the Lucifer rebellion, Gabriel called his personal staff together on Edentia and, in counsel with the Most Highs, elected to assume command of the loyal hosts of Satania. Michael remained on Salvington while Gabriel proceeded to Jerusem, and establishing himself on the sphere dedicated to the Father — the same Universal Father whose personality Lucifer and Satan had questioned — in the

и Сатана поставяли под съмнение; в присъствието на съ-бралото се предано небесно войнство той обявил флага на Михаил, материалния символ на управлението на Троицата в цялото творение – трите лазурни концентрични кръга на бял фон.

Емблемата на Луцифер била бял флаг с един червен кръг, в центъра на който стоял черен плътен кръг.

„Имаше битка в небесата; Командващият Михаил със своите ангели воюваха против дракона (Луцифер, Сатана и принцовете-изменници); а драконът и него-вите ангели воюваха против тях, но не устояха.“ Тази „война в небесата“ не била физическо сражение, както може да изглежда на Урантия. В първите етапи на бор-бата Луцифер постоянно проповядвал своите възгледи в планетарния амфитеатър. Гавраил неуморно изобличавал софистиката на метежниците в устроената наблизо резиденция. Различните намиращи се на сферата личности, които още нямали свое мнение, посещавали поред тези дискусии, докато стигали до вземане на окончател-но решение.

Но тази война в небесата била много страшна и напълно реална. Макар и лишена от каквито и да са прояви на варварството, така характерни за физическите войни в незрелите светове, този конфликт бил далеч по-смъртоносен; в материал-ните сражения е застрашен животът, но войната в небесата застрашавала вечния живот.

presence of the forgathered hosts of loyal personalities, he displayed the banner of Michael, the material emblem of the Trinity government of all creation, the three azure blue concentric circles on a white background.

53:5.5 (606.1) The Lucifer emblem was a banner of white with one red circle, in the center of which a black solid circle appeared.

53:5.6 (606.2) “There was war in heaven; Michael’s commander and his angels fought against the dragon (Lucifer, Satan, and the apostate princes); and the dragon and his rebellious angels fought but prevailed not.” This “war in heaven” was not a physical battle as such a conflict might be conceived on Urantia. In the early days of the struggle Lucifer held forth continuously in the planetary amphitheater. Gabriel conducted an unceasing exposure of the rebel sophistries from his headquarters taken up near at hand. The various personalities present on the sphere who were in doubt as to their attitude would journey back and forth between these discussions until they arrived at a final decision.

53:5.7 (606.3) But this war in heaven was very terrible and very real. While displaying none of the barbarities so characteristic of physical warfare on the immature worlds, this conflict was far more deadly; material life is in jeopardy in material combat, but the war in heaven was fought in terms of life eternal.

6. ПРЕДАНИЯТ КОМАНДИР НА СЕРАФИМИТЕ

В периода между избухването на въстанието и пристигането на новия управи-тел на системата от страна на персонала много личности неведнъж демонстрирали благородни и въодушевяващи примери за преданост и вярност. Но най-вълнува-щият от всички тези безстрашни подвизи на преданост бил храброто поведение на Манотия, заместник на ръководителя на столичните серафими на Сатания.

При избухването на бунта на Йерусем ръководителят на серафическото войн-ство се присъединил към каузата на Луцифер. Именно с това се обяснява фактът, че са били въведени в заблуждение такъв голям брой серафими от четвърта катего-рия – управляващите серафическата система. Ръководителят на серафимите бил духовно ослепен от брилянтната личност на Луцифер, който със своето обаяние очаровал низшите

6. A LOYAL SERAPHIC COMMANDER

53:6.1 (606.4) There were many noble and inspiring acts of devotion and loyalty which were performed by numerous personalities during the interim between the outbreak of hostilities and the arrival of the new system ruler and his staff. But the most thrilling of all these daring feats of devotion was the courageous conduct of Manotia, the second in command of the Satania headquarters’ seraphim.

53:6.2 (606.5) At the outbreak of rebellion on Jerusem the head of the seraphic hosts joined the Lucifer cause. This no doubt explains why such a large number of the fourth order, the system administrator seraphim, went astray. The seraphic leader was spiritually blinded by the brilliant personality of Lucifer; his charming ways fascinated the lower orders of celestial beings. They simply could not comprehend that it was possible for such a dazzling personality to go

категории небесни същества. Те просто не могли да си предста-вят, че толкова ослепителна личност е способна да се заблуди.

wrong.

Неотдавна, описвайки събитията, свързани с началото на бунта на Луцифер, Манотия казва: „Но моят най-въодушевяващ момент беше вълнуващото събитие, свързано с бунта на Луцифер, когато, като заместник-командир на серафимите, аз отказах да взема участие в заплануваното оскърбление на Михаил; и могъщите метежници се опитаха да ме унищожат със своите обединени сили. Огромни въл-нения разтърсиха Йерусем, но нито един от лоялните серафими не пострада.

53:6.3 (606.6) Not long since, in describing the experiences associated with the onset of the Lucifer rebellion, Manotia said: “But my most exhilarating moment was the thrilling adventure connected with the Lucifer rebellion when, as second seraphic commander, I refused to participate in the projected insult to Michael; and the powerful rebels sought my destruction by means of the liaison forces they had arranged. There was a tremendous upheaval on Jerusem, but not a single loyal seraphim was harmed.

„След падането на моя непосредствен началник на мен беше възложено да поема командването на ангелското войнство на Йерусем като фактически управляващ разстроените серафически дела на системата. Бях морално подкрепен от Мелхиседек, щедро подпомогнат от повечето Материални Синове, огромна група от моята категория ми измениха, но получих колосална подкрепа от възходящите смъртни на Йерусем .

53:6.4 (606.7) “Upon the default of my immediate superior it devolved upon me to assume command of the angelic hosts of Jerusem as the titular director of the confused seraphic affairs of the system. I was morally upheld by the Melchizedeks, ably assisted by a majority of the Material Sons, deserted by a tremendous group of my own order, but magnificently supported by the ascendant mortals on Jerusem.

„Автоматически изключени от кръговете на съзвездията поради разколнически-те действия на Луцифер, ние разчитахме на лоялността на нашия информационен корпус, изпращащ възвания от съседната система Рантулия; и видяхме, че царство-то на реда, преданият разум и духът на истината неотменно триумфираха над бунта, самоутвърждаването и така наречената лична свобода; ние можахме да издържим до пристигането на новия Властелин на Системата, достойния управител, сменил Луцифер. И незабавно след това бях присъединен към корпусите на попечител-ските Мелхиседек на Урантия, възглавили лоялните категории серафими в света на предателя Калигастия, обявил своята сфера за част от новата система на `осво-бодените светове и еманципирани личности`, предложена в позорната Декларация на Свободата, обнародвана от Луцифер в неговия призив към ‘свободолюбивите, свободомислещи и устремени в бъдещето разумни личности в лошо и погрешно управляваните светове на системата Сатания’“.

53:6.5 (606.8) “Having been automatically thrown out of the constellation circuits by the secession of Lucifer, we were dependent on the loyalty of our intelligence corps, who forwarded calls for help to Edentia from the near-by system of Rantulia; and we found that the kingdom of order, the intellect of loyalty, and the spirit of truth were inherently triumphant over rebellion, self-assertion, and so-called personal liberty; we were able to carry on until the arrival of the new System Sovereign, the worthy successor of Lucifer. And immediately thereafter I was assigned to the corps of the Melchizedek receivership of Urantia, assuming jurisdiction over the loyal seraphic orders on the world of the traitorous Caligastia, who had proclaimed his sphere a member of the newly projected system of ‘liberated worlds and emancipated personalities’ proposed in the infamous Declaration of Liberty issued by Lucifer in his call to the ‘liberty-loving, free-thinking, and forward-looking intelligences of the misruled and maladministered worlds of Satania.’”

Този ангел е все още на служба на Урантия като помощник на ръководителя на серафимите.

53:6.6 (607.1) This angel is still in service on Urantia, functioning as associate chief of seraphim.

7. ИСТОРИЯ НА БУНТА

7. HISTORY OF THE REBELLION

Бунтът на Луцифер обхвана цялата

53:7.1 (607.2) The Lucifer rebellion was system wide.

система. На страната на главния метеж-ник преминаха тридесет и седем метежни Планетарни Принца и голяма част от техните администрации. Само Планетарният Принц Паноптис не успя да увлече след себе си своите подчинени. На тази сфера, под ръководството на Мелхиседек, хората се обединиха в подкрепа на Михаил. Елланора, една млада жена от този свят на смъртни, оглави човешките раси и нито една душа от този разкъсван от противоречия свят не застана под флага на Луцифер. Оттогава досега тези Паноп-тийци служат на седмия преходен свят на Йерусем като пазители и строители на сферата на Отеца и окръжаващите я седем карантинни свята. Те не само действат като действителни пазители на тези светове, но също така изпълняват и личните заповеди на Михаил във връзка с украсяването на тези сфери в името на някаква бъдеща и неизвестна ни цел. Те изпълняват тази работа на път за Едемия.

Thirty-seven seceding Planetary Princes swung their world administrations largely to the side of the archrebel. Only on Panoptia did the Planetary Prince fail to carry his people with him. On this world, under the guidance of the Melchizedeks, the people rallied to the support of Michael. Ellanora, a young woman of that mortal realm, grasped the leadership of the human races, and not a single soul on that strife-torn world enlisted under the Lucifer banner. And ever since have these loyal Panoptians served on the seventh Jerusem transition world as the caretakers and builders on the Father's sphere and its surrounding seven detention worlds. The Panoptians not only act as the literal custodians of these worlds, but they also execute the personal orders of Michael for the embellishment of these spheres for some future and unknown use. They do this work as they tarry en route to Edentia.

По време на този период Калигастия пропагандирал каузата на Луцифер на Урантия. Мелхиседек умело противостоели на отцепилия се Планетарен Принц, но лесно било да бъдат съблазнени примитивните хора на един млад и неразвит свят със софистиката за необузданата свобода и заблудите, свързани с постулатите за самоутвърждаването.

53:7.2 (607.3) Throughout this period Caligastia was advocating the cause of Lucifer on Urantia. The Melchizedeks ably opposed the apostate Planetary Prince, but the sophistries of unbridled liberty and the delusions of self-assertion had every opportunity for deceiving the primitive peoples of a young and undeveloped world.

Цялата пропаганда трябвало да бъде провеждана лично, тъй като дейността на транслационната служба и всички други видове междупланетни връзки били временно преустановени с разпореждане на надзорниците над кръговете на систе-мата. При действителното избухване на бунта цялата система на Сатания била изключена от кръговете както на съзвездието, така и на вселената. По време на този период всички входящи и изходящи съобщения били предавани с помощта на серафически изпълнители и Единични Посланици. Кръговете на падналите светове също били изключени така, че Луцифер да не може да се възползва от този вид връзки за осъществяване на своите замисли. Всички тези кръгове няма да бъдат възстановени, докато главният метежник остава в пределите на Сатания.

53:7.3 (607.4) All secession propaganda had to be carried on by personal effort because the broadcast service and all other avenues of interplanetary communication were suspended by the action of the system circuit supervisors. Upon the actual outbreak of the insurrection the entire system of Satania was isolated in both the constellation and the universe circuits. During this time all incoming and outgoing messages were dispatched by seraphic agents and Solitary Messengers. The circuits to the fallen worlds were also cut off, so that Lucifer could not utilize this avenue for the furtherance of his nefarious scheme. And these circuits will not be restored so long as the archrebel lives within the confines of Satania.

Това беше бунт на представителите на Ланонандек. По-висшите категории от синовството на локалната вселена не се присъединили към разколническата дей-ност на Луцифер, макар че някои от Носителите на Живот, намиращи се на разбун-тувалите се планети, били донякъде повлияни от бунта на нелоялните принцове. Никой от Троичните Синове не се отклонил. Представителите на

53:7.4 (607.5) This was a Lanonandek rebellion. The higher orders of local universe sonship did not join the Lucifer secession, although a few of the Life Carriers stationed on the rebel planets were somewhat influenced by the rebellion of the disloyal princes. None of the Trinitized Sons went astray. The Melchizedeks, archangels, and the Brilliant Evening Stars were all loyal to Michael and, with Gabriel, valiantly contended for the

Мелхиседек, архангелите и Сияйните Вечерни Звезди запазили своята вярност към Михаил и, съвместно с Гавраил, храбро отстоявали волята на Отеца и управлението на Сина.

Father's will and the Son's rule.

Нито едно от същества с Райски произход не било опетнено с вероломство. Заедно с Единичните Посланици те устроили резиденция на територията на света на Духа и останали там под ръководството на Извечно Верните на Едемия. Никой от миротворците не се оказал в редовете на предателите, нито един Небесен Архи-вариус не се отклонил от верния път. Но големи загуби имало сред Моронтийните Придружители и Учителите от Населените Светове.

53:7.5 (608.1) No beings of Paradise origin were involved in disloyalty. Together with the Solitary Messengers they took up headquarters on the world of the Spirit and remained under the leadership of the Faithful of Days of Edentia. None of the conciliators apostatized, nor did a single one of the Celestial Recorders go astray. But a heavy toll was taken of the Morontia Companions and the Mansion World Teachers.

Сред серафимите с висш чин не бил изгубен нито един ангел, но значителна част от по-висшестоящите серафими били измамени и хванати в капан. Така били подведени и няколко старши серафима от третия или надзорнически чин ангели. Но ужасни загуби понесла четвъртата група – групата на управляващите ангели. Серафимите с такъв чин обикновено се назначават за изпълнение на задължения, свързани със столиците на системата. Манотия спасил почти две трети от тях, но малко повече от една трета последвали своя лидер и се присъединили към въста-ниците. Една трета от всичките херувими на Йерусем, прикрепени към управлява-щите ангели, била изгубена вследствие на и заедно със своите нелоялни серафими.

53:7.6 (608.2) Of the supreme order of seraphim, not an angel was lost, but a considerable group of the next order, the superior, were deceived and ensnared. Likewise a few of the third or supervisor order of angels were misled. But the terrible breakdown came in the fourth group, the administrator angels, those seraphim who are normally assigned to the duties of the system capitals. Manotia saved almost two thirds of them, but slightly over one third followed their chief into the rebel ranks. One third of all the Jerusem cherubim attached to the administrator angels were lost with their disloyal seraphim.

От планетарните ангелски помощници, прикрепени към Материалните Си-нове, около една трета били подмамени и почти 10% от преходните попечители били въвлечени във въстанието. В символичен образ Йоан видя именно това, ко-гато писа за огромния червен дракон и каза: „И с опашката си свали една трета от звездите на небето и ги хвърли долу в мрака."

53:7.7 (608.3) Of the planetary angelic helpers, those assigned to the Material Sons, about one third were deceived, and almost ten per cent of the transition ministers were ensnared. In symbol John saw this when he wrote of the great red dragon, saying: "And his tail drew a third part of the stars of heaven and cast them down in darkness."

Най-големите загуби възникнали сред ангелите, но повечето от низшите категории разумни същества се включили в редовете на нелоялните. От общо 681 217 Материални Синове, изгубени в Сатания, 95% се присъединили към бунта на Луцифер. Огромен брой промеждутъчни същества били изгубени на тези инди-видуални планети, чиито Планетарни Принцове се присъединили към каузата на Луцифер.

53:7.8 (608.4) The greatest loss occurred in the angelic ranks, but most of the lower orders of intelligence were involved in disloyalty. Of the 681,227 Material Sons lost in Satania, ninety-five per cent were casualties of the Lucifer rebellion. Large numbers of midway creatures were lost on those individual planets whose Planetary Princes joined the Lucifer cause.

В много отношения този бунт бил най-широко разпространилият се и катастро-фален от всички подобни произшествия в Небадон. В тези вълнения се включили повече личности, отколкото и в двата предишни. За тяхно вечно безчестие емиса-рите на Луцифер и Сатана не само не пощадили поне училищата за обучение

53:7.9 (608.5) In many respects this rebellion was the most widespread and disastrous of all such occurrences in Nebadon. More personalities were involved in this insurrection than in both of the others. And it is to their everlasting dishonor that the emissaries of Lucifer and Satan spared not the infant-training schools on the finaliter cultural

на подрастващи в света за култура на завършващите, а, обратно, търсели да покварят именно тези развиващи се души, милосърдно спасени от еволюиращите светове.

Възходящите смъртни били уязвими, но се противопоставили на софистиката на бунта с по-голям успех, отколкото низшите духове. Докато много от съществата от низшестоящите населени светове, недостигнали окончателно сливане със свои-те Настройчици, паднали; записано е, за чест и слава на мъдростта на схемата за духовно извисяване, че нито един член от възходящите жители на Сатания, живее-щи в Йерусем, не е участвал в бунта на Луцифер.

Час след час и ден след ден станциите за далечни връзки по цялата Небадон били запълнени с развълнувани наблюдатели от всевъзможни класове разумни същества, които внимателно следели сводките за бунта на Сатания и се радвали, когато докладите разказвали за неотклоняващата се лоялност на духовно извисява-щите се смъртни, които, под водачеството на своите Мелхиседек, успешно устоя-вали на обединените и продължителни опити на всички хитри зли сили, които така бързо се събирали около флаговете на разкола и греха.

Изминали над две години от летоброенето на системата, откакто било сложено началото на „войната на небесата“, преди да бъде настанен приемникът на Луци-фер. Накрая новият Властелин дошъл и кацнал на морето от стъкло заедно със своя персонал. Аз бях сред резервите, събрани в Едемия от Гавраил, и добре си спомням първото послание на Ланафорг до Бащата на Съзвездието на Норлати-адек. То гласеше: „Нито един жител на Йерусем не беше изгубен. Всеки възходящ смъртен премина през суровото и решаващо изпитание и удържа блестяща побе-да.“ И на Салвингтон, Уверса и Рая бе предадено това съобщение, потвърждаващо, че преживяното духовно извисяване от смъртните е сред най-сигурните гаранции против бунта и най-твърдата защита срещу греха. Този благороден Йерусемски отряд наброявал точно 187 432 811 същества.

С пристигането на Ланафорг бунтовниците били детронирани и лишени от всякакви правомощия, макар че им било позволено свободно да се придвижват из Йерусем, моронтийните сфери и дори в отделни обитаеми светове. Те продължили своите подмамващи и изкусителни усилия да объркват и подвеждат в погрешна посока умовете на хора и ангели. Но що се отнася до тяхната дейност на admини-стративната

planet but rather sought to corrupt these developing minds in mercy salvaged from the evolutionary worlds.

53:7.10 (608.6) The ascending mortals were vulnerable, but they withstood the sophistries of rebellion better than the lower spirits. While many on the lower mansion worlds, those who had not attained final fusion with their Adjusters, fell, it is recorded to the glory of the wisdom of the ascension scheme that not a single member of the Satania ascendant citizenship resident on Jerusem participated in the Lucifer rebellion.

53:7.11 (608.7) Hour by hour and day by day the broadcast stations of all Nebadon were thronged by the anxious watchers of every imaginable class of celestial intelligence, who intently perused the bulletins of the Satania rebellion and rejoiced as the reports continuously narrated the unswerving loyalty of the ascending mortals who, under their Melchizedek leadership, successfully withstood the combined and protracted efforts of all the subtle evil forces which so swiftly gathered around the banners of secession and sin.

53:7.12 (608.8) It was over two years of system time from the beginning of the “war in heaven” until the installation of Lucifer’s successor. But at last the new Sovereign came, landing on the sea of glass with his staff. I was among the reserves mobilized on Edentia by Gabriel, and I well remember the first message of Lanaforge to the Constellation Father of Norlatiadek. It read: “Not a single Jerusem citizen was lost. Every ascendant mortal survived the fiery trial and emerged from the crucial test triumphant and altogether victorious.” And on to Salvington, Uversa, and Paradise went this message of assurance that the survival experience of mortal ascension is the greatest security against rebellion and the surest safeguard against sin. This noble Jerusem band of faithful mortals numbered just 187,432,811.

53:7.13 (609.1) With the arrival of Lanaforge the archrebels were dethroned and shorn of all governing powers, though they were permitted freely to go about Jerusem, the morontia spheres, and even to the individual inhabited worlds. They continued their deceptive and seductive efforts to confuse and mislead the minds of men and angels. But as concerned their work on the administrative mount of Jerusem, “their place was found no more.”

планина на Йерусем , „вече не си намерили място там“.

Макар че Луцифер бил лишен от цялата си административна власт в Сатания, по това време на локалната вселена не съществували нито сили, нито съд, които да могат да задържат или унищожат този нечестив метежник; по това време Михаил все още не бил властелин на вселената. Извечно Древните подкрепяли Бащите на Съзвездия при тяхното завземане на правителството на системата, но те никога не вземали никакви последващи решения независимо от множеството и досега разглеждани молби по отношение на настоящия статут и бъдеща ликвидация на Луцифер, Сатана и техните съюзници.

Така на тези главни метежници било позволено да странстват по цялата система, стремейки се към по-нататъшното разпространение на своите доктрини на недоволство и самоутвърждаване. Но за период от почти 200 000 Урантийски години те били неспособни да подмамят някой друг свят. След падането на споме-натите тридесет и седем свята не бил изгубен нито един свят на Сатания даже сред младите планети, заселени след началото на бунта.

53:7.14 (609.2) While Lucifer was deprived of all administrative authority in Satania, there then existed no local universe power nor tribunal which could detain or destroy this wicked rebel; at that time Michael was not a sovereign ruler. The Ancients of Days sustained the Constellation Fathers in their seizure of the system government, but they have never handed down any subsequent decisions in the many appeals still pending with regard to the present status and future disposition of Lucifer, Satan, and their associates.

53:7.15 (609.3) Thus were these archrebels allowed to roam the entire system to seek further penetration for their doctrines of discontent and self-assertion. But in almost two hundred thousand Urantia years they have been unable to deceive another world. No Satania worlds have been lost since the fall of the thirty-seven, not even those younger worlds peopled since that day of rebellion.

8. ЧОВЕШКИЯТ СИН НА УРАНТИЯ

Луцифер и Сатана безпрепятствено странствали по цялата Сатания чак до при-ключването на посвещението на Михаил на Урантия. За последен път те заедно посетили вашия свят през периода на съвместната им атака над Сина Човешки.

Преди това, по време на периодичните сборове на „Синовете Божии“, Плане-тарните Принцове, „с тях идвал и Сатана“, заявявайки, че представлява всички изолирани светове на падналите Планетарни Принцове. Но на Йерусем, след посвещението на Михаил на Урантия, не си позволявал подобни волности. В цяла Сатания, тоест извън пределите на изолираните светове на греха, цялото съчувст-вие към Луцифер и Сатана пропаднало след техния опит да покварят Михаил по време на неговото посвещение в плът.

Посвещението на Михаил сложило край на бунта на Луцифер в цялата Сата-ния, с изключение на планетите на вероломните Планетарни Принцове. Именно в това се състояло значението на личния опит на Иисус, когато точно преди неговата смърт в плът възкликнал пред своите ученици: „Видях Сатана да пада от небесата като мълния.“ Сатана действително пристигнал с Луцифер

8. THE SON OF MAN ON URANTIA

53:8.1 (609.4) Lucifer and Satan freely roamed the Satania system until the completion of the bestowal mission of Michael on Urantia. They were last on your world together during the time of their combined assault upon the Son of Man.

53:8.2 (609.5) Formerly, when the Planetary Princes, the “Sons of God,” were periodically assembled, “Satan came also,” claiming that he represented all of the isolated worlds of the fallen Planetary Princes. But he has not been accorded such liberty on Jerusem since Michael’s terminal bestowal. Subsequent to their effort to corrupt Michael when in the bestowal flesh, all sympathy for Lucifer and Satan has perished throughout all Satania, that is, outside the isolated worlds of sin.

53:8.3 (609.6) The bestowal of Michael terminated the Lucifer rebellion in all Satania aside from the planets of the apostate Planetary Princes. And this was the significance of Jesus’ personal experience, just before his death in the flesh, when he one day exclaimed to his disciples, “And I beheld Satan fall as lightning from heaven.” He had come with Lucifer to Urantia for the last crucial struggle.

на Урантия за послед-ното решаващо сражение.

Синът Човешки бил уверен в успеха и знаел, че неговият триумф във вашия свят завинаги ще определи статута на вековните врагове не само в Сатания, но и в другите системи, поразени от греха. Когато Учителят, в отговор на предложенията на Луцифер, хладнокръвно и с божествена сигурност отговорил: „Махни се от мен, Сатана!“, неговите думи означавали оцеляване за смъртните и сигурност за ангели-те. По принцип това действително сложило край на бунта на Луцифер. Разбира се, съдилищата на Уверса все още не били издали присъда по молбата на Гавраил с искане за ликвидация на бунтовниците, но подобно решение без съмнение ще бъде издадено, щом вече първите слушания по гледането на това дело са се състоели.

53:8.4 (609.7) The Son of Man was confident of success, and he knew that his triumph on your world would forever settle the status of his agelong enemies, not only in Satania but also in the other two systems where sin had entered. There was survival for mortals and security for angels when your Master, in reply to the Lucifer proposals, calmly and with divine assurance replied, “Get you behind me, Satan.” That was, in principle, the real end of the Lucifer rebellion. True, the Uversa tribunals have not yet rendered the executive decision regarding the appeal of Gabriel praying for the destruction of the rebels, but such a decree will, no doubt, be forthcoming in the fullness of time since the first step in the hearing of this case has already been taken.

Човешкият Син признавал Калигастия като формален Принц на Урантия. Едва малко преди своята смърт Иисус казва: „Дойде съдният час за този свят; ще бъде отхвърлен неговият принц.“ А вече почти в края на жизнения си път провъзгласил: „Принцът на този свят е вече осъден.“. И това бил същият онзи детрониран и дис-кредитиран Принц, когото някога наричали „Богът на Урантия“.

53:8.5 (610.1) Caligastia was recognized by the Son of Man as the technical Prince of Urantia up to near the time of his death. Said Jesus: “Now is the judgment of this world; now shall the prince of this world be cast down.” And then still nearer the completion of his lifework he announced, “The prince of this world is judged.” And it is this same dethroned and discredited Prince who was once termed “God of Urantia.”

Последният акт на Михаил преди да напусне Урантия било предложението да прости на Калигастия и Далигастия, но те отхвърлили неговото милостиво пред-ложение. Калигастия, вашият Планетарен Принц-изменник, е все още свободен на Урантия да осъществява безпрепятствено своите зли проекти, но е лишен от способността да влиза в умовете на хората или да се съединява с техните души, за да ги изкушава или покварява, освен в случаите, в които те наистина желаят да бъдат прокълнати с неговото злонамерено присъствие.

53:8.6 (610.2) The last act of Michael before leaving Urantia was to offer mercy to Caligastia and Daligastia, but they spurned his tender proffer. Caligastia, your apostate Planetary Prince, is still free on Urantia to prosecute his nefarious designs, but he has absolutely no power to enter the minds of men, neither can he draw near to their souls to tempt or corrupt them unless they really desire to be cursed with his wicked presence.

До посвещаването на Михаил тези властелини на мрака се стремели да удържат своята власт на Урантия, настойчиво давайки отпор на незначителните и подчинените небесни личности. Но от деня Петдесетница (рожденият ден на християнската Църква – ср. Деян. 2 гл.; б.р.) предателят Калигастия и неговият не по-малко достоен за презрение Далигастия са сервилни пред божественото вели-чие на Райските Настройчици на Мисълта и охраняващия Дух на Истината, Духа на Михаил, излят върху цялата плът.

53:8.7 (610.3) Before the bestowal of Michael these rulers of darkness sought to maintain their authority on Urantia, and they persistently withstood the minor and subordinate celestial personalities. But since the day of Pentecost this traitorous Caligastia and his equally contemptible associate, Daligastia, are servile before the divine majesty of the Paradise Thought Adjusters and the protective Spirit of Truth, the spirit of Michael, which has been poured out upon all flesh.

Но даже при тези условия никой паднал дух никога не е притежавал силата да прониква в съзнанието или да тревожи душите на Божиите деца. Нито Сатана, нито Калигастия

53:8.8 (610.4) But even so, no fallen spirit ever did have the power to invade the minds or to harass the souls of the children of God. Neither Satan nor Caligastia could ever touch or approach the faith

някога са можели да се докоснат до верове-ните убеждения на Божи-ите деца; вярата е ефикасна защита от греха и порочността. Вярно е, че „Божият син запазва себе си и злият не може да го докосне“.

Обикновено когато слабите и безпътни смъртни сякаш са обладани от дяволи и демони, те са просто във властта на своите собствени вътрешни, присъщи им низки наклонности, отклонявани от верния път поради собствените си естествени пристрастия. На дявола е било приписвано много от злото, което не е било негова заслуга. Калигастия бил сравнително безсилен след разпъването на Христос.

sons of God; faith is an effective armor against sin and iniquity. It is true: “He who is born of God keeps himself, and the wicked one touches him not.”

53:8.9 (610.5) In general, when weak and dissolute mortals are supposed to be under the influence of devils and demons, they are merely being dominated by their own inherent and debased tendencies, being led away by their own natural propensities. The devil has been given a great deal of credit for evil which does not belong to him. Caligastia has been comparatively impotent since the cross of Christ.

9. НАСТОЯЩОТО СЪСТОЯНИЕ НА БУНТА

В началните дни на бунта на Луцифер Михаил предложил спасение на всички бунтовници. За всички, които можели да потвърдят искрено разкаяние, той пред-ложил прошка и възстановяване на някаква вселенска служба, щом получи пълно владичество във вселената. Никой от водачите не приел това милостиво предложе-ние, но хиляди ангели и низши категории небесни същества, включително стотици Материални Синове и Дъщери, приели помилване, обявено от Паноптийците, и били реабилитирани при възкресяването на Иисус преди 1900 години. Оттогава тези същества се намират в света на Отеца – Йерусем, където трябва да пребивават, докато съдилищата на Уверса излязат с официално решение по иска на Гавраил срещу Луцифер. Но никой не се съмнява, че след обнародване на решението за анихилиране тези разкаяли се и спасени личности ще бъдат освободени от за-поведта за унищожаване. Тези души, които са в изпитателен срок, понастоящем грижовно се трудят заедно с Паноптийците за света на Отеца.

Луцифер не е бил никога на Урантия, откакто търсеше начин да отклони Ми-хаил от целта му да завърши своето посвещение и да се утвърди окончателно и сигурно като безусловен управител на Небадон. След като Михаил стана глава на вселената Небадон, Луцифер беше арестуван от посредниците на Извечно Древ-ните за Уверса и оттогава е затворник на сателит номер едно от групата преход-ни сфери на Йерусем, които принадлежат на Отеца. Тук управителите на други светове и системи следят за безславния край на неверния Властелин на Сатания. Павел знаеше положението на главатаря на метежниците след посвещението на Михаил, защото писа за приближените на Калигастия

9. PRESENT STATUS OF THE REBELLION

53:9.1 (610.6) Early in the days of the Lucifer rebellion, salvation was offered all rebels by Michael. To all who would show proof of sincere repentance, he offered, upon his attainment of complete universe sovereignty, forgiveness and reinstatement in some form of universe service. None of the leaders accepted this merciful proffer. But thousands of the angels and the lower orders of celestial beings, including hundreds of the Material Sons and Daughters, accepted the mercy proclaimed by the Panoptians and were given rehabilitation at the time of Jesus’ resurrection nineteen hundred years ago. These beings have since been transferred to the Father’s world of Jerusem, where they must be held, technically, until the Uversa courts hand down a decision in the matter of Gabriel *vs.* Lucifer. But no one doubts that, when the annihilation verdict is issued, these repentant and salvaged personalities will be exempted from the decree of extinction. These probationary souls now labor with the Panoptians in the work of caring for the Father’s world.

53:9.2 (611.1) The archdeceiver has never been on Urantia since the days when he sought to turn back Michael from the purpose to complete the bestowal and to establish himself finally and securely as the unqualified ruler of Nebadon. Upon Michael’s becoming the settled head of the universe of Nebadon, Lucifer was taken into custody by the agents of the Uversa Ancients of Days and has since been a prisoner on satellite number one of the Father’s group of the transition spheres of Jerusem. And here the rulers of other worlds and systems behold the end of the unfaithful Sovereign of Satania. Paul knew of the status of these rebellious leaders following Michael’s bestowal, for he wrote of Caligastia’s chiefs as “spiritual hosts of wickedness in the

като за „духовни приемници на злонамереността в небесата“.

Михаил, след приемането на върховната власт в Небадон, се обърнал към Из-вечно Древните за разрешение за арест на всички личности, свързани с бунта на Луцифер, до времето за обявяване на решенията на свръхвселенските съдилища по иска на Гавраил срещу Луцифер, записано в дневниците на върховния съд на Уверса преди около 200 000 години по вашето летоброене. Във връзка с групата столици на системата Извечно Древните удовлетворили молбата на Михаил, с едно единствено изключение: на Сатана било разрешено да посещава периодически Принцовете-отстъпници на падналите светове, докато не бъдат приети други Бо-жии Синове от подобни светове или докато дойде моментът, в който съдилищата на Уверса ще пристъпят към слушането на делото, започнато от Гавраил срещу Луцифер.

Сатана можа да дойде на Урантия, защото вие нямахте никакъв Син с по-стоянен планетарен статут – нито Планетарен Принц, нито Материален Син. От-тогава Махивента Мелхиседек беше провъзгласен за наместник на Планетарния Принц на Урантия до началото на слушането на делото „Гавраил срещу Луцифер“, ознаменувало учредяването на временни планетарни режими във всички изолира-ни светове. Истина е, че Сатана периодично е навестявал Калигастия и други от падналите Принцове до времето на представяне на настоящите откровения, когато се състоя първото слушане във връзка с молбата на Гавраил за анихилиране на главните метежници. Сега Сатана е задържан под стража в световете-затвори на Йерусем.

От завършващото посвещение на Михаил никой в Сатания не е изявил желание да отиде в световете-затвори, за да служи на бунтовниците. И за каузата на измен-ника не са били спечелвани нови същества. В течение на 1900 години положението остава непроменено.

Ние не очакваме снемането на настоящите ограничения за Сатания преди Из-вечно Древните да ликвидират окончателно бунтовниците. Кръговете на системата няма да бъдат включвани, докато Луцифер е жив. Междувременно той е напълно пасивен.

Бунтът на Йерусем свърши. На падналите светове той се прекратява още с пристигането на Божиите Синове. Вярваме, че всички метежници, които някога ще получат милост, вече са я получили. Очакваме да бъде излъчено официалното съобщение за лишаване на тези предатели от личност. Ние

heavenly places.”

53:9.3 (611.2) Michael, upon assuming the supreme sovereignty of Nebadon, petitioned the Ancients of Days for authority to intern all personalities concerned in the Lucifer rebellion pending the rulings of the superuniverse tribunals in the case of Gabriel *vs.* Lucifer, placed on the records of the Uversa supreme court almost two hundred thousand years ago, as you reckon time. Concerning the system capital group, the Ancients of Days granted the Michael petition with but a single exception: Satan was allowed to make periodic visits to the apostate princes on the fallen worlds until another Son of God should be accepted by such apostate worlds, or until such time as the courts of Uversa should begin the adjudication of the case of Gabriel *vs.* Lucifer.

53:9.4 (611.3) Satan could come to Urantia because you had no Son of standing in residence — neither Planetary Prince nor Material Son. Machiventa Melchizedek has since been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia, and the opening of the case of Gabriel *vs.* Lucifer has signalized the inauguration of temporary planetary regimes on all the isolated worlds. It is true that Satan did periodically visit Caligastia and others of the fallen princes right up to the time of the presentation of these revelations, when there occurred the first hearing of Gabriel’s plea for the annihilation of the archrebels. Satan is now unqualifiedly detained on the Jerusem prison worlds.

53:9.5 (611.4) Since Michael’s final bestowal no one in all Satania has desired to go to the prison worlds to minister to the interned rebels. And no more beings have been won to the deceiver’s cause. For nineteen hundred years the status has been unchanged.

53:9.6 (611.5) We do not look for a removal of the present Satania restrictions until the Ancients of Days make final disposition of the archrebels. The system circuits will not be reinstated so long as Lucifer lives. Meantime, he is wholly inactive.

53:9.7 (611.6) The rebellion has ended on Jerusem. It ends on the fallen worlds as fast as divine Sons arrive. We believe that all rebels who will ever accept mercy have done so. We await the flashing broadcast that will deprive these traitors of personality existence. We anticipate the verdict of Uversa will be announced by the executionary broadcast which will effect the annihilation of these

предвиждаме, че при-съдата на Уверса ще бъде оповестена под формата на изпълнително съобщение, което ще доведе до анихилиране на метежниците. Тогава ще ги търсите, но няма да ги намерите. „Всички светове, които те познават, ще бъдат изумени; ти беше за тях ужас, но вече никога няма да бъдеш.“ И така, тези предатели ще „станат, сякаш не са били“. Всички очакваме присъдата на Уверса.

interned rebels. Then will you look for their places, but they shall not be found. “And they who know you among the worlds will be astonished at you; you have been a terror, but never shall you be any more.” And thus shall all of these unworthy traitors “become as though they had not been.” All await the Uversa decree.

Но вече много векове седемте затворнически свята на духовен мрак в Сатания представляват сериозно предупреждение за цялата Небадон, убедително и впечат-ляващо прокламирайки великата истина, „че пътят на нарушителя е тежък“, че “във всеки грях е скрито семето на неговото самоунищожение“, че „отплатата за греха е смърт“.

53:9.8 (611.7) But for ages the seven prison worlds of spiritual darkness in Satania have constituted a solemn warning to all Nebadon, eloquently and effectively proclaiming the great truth “that the way of the transgressor is hard”; “that within every sin is concealed the seed of its own destruction”; that “the wages of sin is death.”

[Представено от Мановандет Мелхиседек, бивш член на попечителския кор-пус на Урантия.]

53:9.9 (612.1) [Presented by Manovandet Melchizedek, onetime attached to the receivership of Urantia.]

Документ 54. Проблеми вследствие бунта на луцифер

⇦ 053 Книгата Урантия 055 ⇨

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 54. ПРОБЛЕМИ ВСЛЕДСТВИЕ БУНТА НА ЛУЦИФЕР

Секции

Въведение
1. Истинската и лъжливата свобода
2. Похищаването на свободата
3. Отсрочване на правосъдието
4. Милосърдната отсрочка
5. Мъдростта на отсрочката
6. Триумфът на любовта

Въведение

НА ЕВОЛЮЦИОННИЯ човек му е трудно да проумее напълно значението и да схване смисъла на злото, заблуждението, греха и порока. Човекът не веднага разбира, че противопоставянето на съвършенството и несъвършенството създават потенциално зло; че сблъсъкът на истината с лъжата води към заблуждение; че божественият дар на свободата на избора води към пряко противоположните сфери на греха и праведността; че настойчивият стремеж към божественост води към царството Божие, а неговото постоянно отхвърляне води към владенията на порока.

Боговете нито създават зло, нито допускат греха и бунта. Потенциалното зло съществува във времето във вселената, обхващайки различни нива на значение и ценности на съвършенството. Грехът съществува в потенциален вид във всички сфери, където несъвършените същества са надарени със способността за избор между доброто и злото. В най-противоречивото присъствие на истинското и неистинското, на

PAPER 54
PROBLEMS OF THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction
1. True and False Liberty
2. The Theft of Liberty
3. The Time Lag of Justice
4. The Mercy Time Lag
5. The Wisdom of Delay
6. The Triumph of Love

INTRODUCTION

54:0.1 (613.1) EVOLUTIONARY man finds it difficult fully to comprehend the significance and to grasp the meanings of evil, error, sin, and iniquity. Man is slow to perceive that contrastive perfection and imperfection produce potential evil; that conflicting truth and falsehood create confusing error; that the divine endowment of freewill choice eventuates in the divergent realms of sin and righteousness; that the persistent pursuit of divinity leads to the kingdom of God as contrasted with its continuous rejection, which leads to the domains of iniquity.

54:0.2 (613.2) The Gods neither create evil nor permit sin and rebellion. Potential evil is time-existent in a universe embracing differential levels of perfection meanings and values. Sin is potential in all realms where imperfect beings are endowed with the ability to choose between good and evil. The very conflicting presence of truth and untruth, fact and falsehood, constitutes the potentiality of error. The deliberate choice of evil constitutes sin; the willful rejection of truth is error; the persistent pursuit of

правдата и лъжата, е заложена възможността за заблуждение. Преднамереният избор на злото е грях; съзнателното отхвърляне на истината е заблуждение; упоритият стремеж към греха и заблуждението е порок.

sin and error is iniquity.

1. ИСТИНСКАТА И ЛЪЖЛИВАТА СВОБОДА

От всички объркани проблеми, произтичащи от бунта на Луцифер, нито един не е бил причина за по-големи трудности от неспособността на еволюционните смъртни да направят разлика между истинската и лъжливата свобода.

Истинската свобода е вековната цел и награда на еволюционния прогрес. Лъжливата свобода е коварна измама, присъща на заблуждението на времето и злото на пространството. Неподправената свобода е основана на реалността на правопорядъка – разума, зрелостта, братството и справедливостта.

Свободата се превръща в средство за самоунищожение на космическото съществуване, когато основаните на свободата подбуди са безумни, безусловни и безконтролни. Истинската свобода все повече се съотнася с реалността и винаги взема под внимание социалната справедливост, космическата безпристрастност, вселенското братство и божествените задължения.

Свободата става самоубийствена, когато е лишена от материална законност, интелектуална справедливост, социална сдържаност, нравствен дълг и духовни ценности. Свободата не съществува отделно от космическите реалности и съществуването на която и да е личностна реалност е правопропорционално на нейните връзки с божествеността.

Необузданото своеволие и безконтролно самоизразяване съответстват на отявленото себелюбие, предела на безбожието. Свободата без съпътстваща и все по-нарастваща победа над егоизма е плод на егоистичното смъртно въображение. Свободата, мотивирана от собствените интереси, е концептуална илюзия, жестока измама. Всезадоволеността под маската на свободата е предшественица на презряното робство.

Истинската свобода е съюзница на истинското самоуважение; лъжливата свобода е спътница на самолюбуването. Истинската свобода е плод на самообладание; лъжливата свобода е основана на самоутвърждение. Самообладанието води към алтруистично

1. TRUE AND FALSE LIBERTY

54:1.1 (613.3) Of all the perplexing problems growing out of the Lucifer rebellion, none has occasioned more difficulty than the failure of immature evolutionary mortals to distinguish between true and false liberty.

54:1.2 (613.4) True liberty is the quest of the ages and the reward of evolutionary progress. False liberty is the subtle deception of the error of time and the evil of space. Enduring liberty is predicated on the reality of justice — intelligence, maturity, fraternity, and equity.

54:1.3 (613.5) Liberty is a self-destroying technique of cosmic existence when its motivation is unintelligent, unconditioned, and uncontrolled. True liberty is progressively related to reality and is ever regardful of social equity, cosmic fairness, universe fraternity, and divine obligations.

54:1.4 (613.6) Liberty is suicidal when divorced from material justice, intellectual fairness, social forbearance, moral duty, and spiritual values. Liberty is nonexistent apart from cosmic reality, and all personality reality is proportional to its divinity relationships.

54:1.5 (613.7) Unbridled self-will and unregulated self-expression equal unmitigated selfishness, the acme of ungodliness. Liberty without the associated and ever-increasing conquest of self is a figment of egoistic mortal imagination. Self-motivated liberty is a conceptual illusion, a cruel deception. License masquerading in the garments of liberty is the forerunner of abject bondage.

54:1.6 (614.1) True liberty is the associate of genuine self-respect; false liberty is the consort of self-admiration. True liberty is the fruit of self-control; false liberty, the assumption of self-assertion. Self-control leads to altruistic service; self-admiration tends towards the exploitation of others for the

служене; самолюбуването се стреми към експлоатация на другите за егоистично възвеличаване на такъв заблуждаващ се индивид, който е готов да пожертва праведността в името на придобиване на несправедлива власт над своите другари.

selfish aggrandizement of such a mistaken individual as is willing to sacrifice righteous attainment for the sake of possessing unjust power over his fellow beings.

Даже мъдростта е божествена и безопасна само тогава, когато е космическа по своя мащаб и духовна по своята мотивация.

54:1.7 (614.2) Even wisdom is divine and safe only when it is cosmic in scope and spiritual in motivation.

Не съществува по-голямо заблуждение от тази самоизмама, която кара разумните същества да се стремят към власт над други същества с цел лишаването на тези същества от техните естествени свободи. Златното правило на човешката справедливост протестира против всяка подобна измама, несправедливост, егоизъм и нечестивост. Само истинната и истинска свобода е съвместима с господството на любовта и служенето на милосърдието.

54:1.8 (614.3) There is no error greater than that species of self-deception which leads intelligent beings to crave the exercise of power over other beings for the purpose of depriving these persons of their natural liberties. The golden rule of human fairness cries out against all such fraud, unfairness, selfishness, and unrighteousness. Only true and genuine liberty is compatible with the reign of love and the ministry of mercy.

Как смее своеволното създание да посяга на правата на своите другари в името на личната свобода, когато Върховните Управители на вселената отстъпват в благосклонно уважение към тези прерогативи на волята и потенциали на личността! Използвайки така наречената лична свобода, нито едно същество не е в правото си да лишава другите същества от които и да било от техните привилегии на съществуване, дарени от Създателите и по подобаващ начин уважавани от всичките им предани съюзници, подчинени и поданици.

54:1.9 (614.4) How dare the self-willed creature encroach upon the rights of his fellows in the name of personal liberty when the Supreme Rulers of the universe stand back in merciful respect for these prerogatives of will and potentials of personality! No being, in the exercise of his supposed personal liberty, has a right to deprive any other being of those privileges of existence conferred by the Creators and duly respected by all their loyal associates, subordinates, and subjects.

На еволюционния човек може да се налага да се бори за своите материални свободи с тирани и подтисници в света на греха и порока или в течение на ранните периоди на развитие в примитивните сфери, но не и в морантийните светове или духовните сфери. Войната е наследство на ранния еволюционен човек; в тези светове, където съществува нормална прогресираща цивилизация, физическата борба като средство за разрешаване на расовите недоразумения вече отдавна се ползва с лоша репутация.

54:1.10 (614.5) Evolutionary man may have to contend for his material liberties with tyrants and oppressors on a world of sin and iniquity or during the early times of a primitive evolving sphere, but not so on the morontia worlds or on the spirit spheres. War is the heritage of early evolutionary man, but on worlds of normal advancing civilization physical combat as a technique of adjusting racial misunderstandings has long since fallen into disrepute.

2. ПОХИЩАВАНЕТО НА СВОБОДАТА

2. THE THEFT OF LIBERTY

Бог е въплътил вечната Хавона заедно със Сина и в Духа и оттогава съществува вечен образец за съучастие – равноправно участие в творението. Този модел на съучастие е образец за всеки от Божиите Синове и Дъщери, отправящи се в пространството, за да предприемат опит за възпроизвеждане във времето на централната вселена на вечното съвършенство.

54:2.1 (614.6) With the Son and in the Spirit did God project eternal Havona, and ever since has there obtained the eternal pattern of co-ordinate participation in creation — sharing. This pattern of sharing is the master design for every one of the Sons and Daughters of God who go out into space to engage in the attempt to duplicate in time the central universe of eternal perfection.

На всяко създание от всяка формираща се вселена, стремящо се да изпълни волята на Отеца, е съдено да стане партньор на пространствено-времевите Създатели в този величествен подвиг на придобиване на емпирично съвършенство. Ако това не беше така, Отецът едва ли щеше да дарява такива създания със свободна творческа воля, както и не би се вселявал в тях, фактически ставайки техен партньор посредством своя собствен Дух.

54:2.2 (614.7) Every creature of every evolving universe who aspires to do the Father's will is destined to become the partner of the time-space Creators in this magnificent adventure of experiential perfection attainment. Were this not true, the Father would have hardly endowed such creatures with creative free will, neither would he indwell them, actually go into partnership with them by means of his own spirit.

Безумието на Луцифер е било в опита да изпълни неизпълнимото – да пренебрегне времето в емпиричната вселена. Престъплението на Луцифер се е състояло в опита да лиши всяка личност на Сатания от нейните права за съзидание, в непризнавано ограничаване на личното и доброволно участие на създанията в продължителната еволюционна борба за достигане на статута на светлината и живота както индивидуално, така и колективно. Със своята постъпка този бивш Властелин на вашата система е противопоставил временната цел на собствената си воля на вечната цел на Божията воля, разкриваема в даряването със свободна воля на всички личностни създания. По такъв начин бунтът на Луцифер заплашваше да стане най-висшето посегателство спрямо свободата на избора на възходящите създания и същества, намиращи се на служба в системата Сатания, заплашваше завинаги да лиши всяко от тези същества от вълнуващия опит на привнасяне на нещо лично и неповторимо в бавно издигания монумент на емпирична мъдрост, който някога ще стане усъвършенстваната система Сатания. Така манифестът на Луцифер, нагизден в одеждите на свободата, в ясната светлина на разума се оказва колосално посегателство над личната свобода, при това в такива мащаби, в които това е ставало два пъти за цялата история на Небадон.

54:2.3 (614.8) Lucifer's folly was the attempt to do the nondoable, to short-circuit time in an experiential universe. Lucifer's crime was the attempted creative disenfranchisement of every personality in Satania, the unrecognized abridgment of the creature's personal participation — freewill participation — in the long evolutionary struggle to attain the status of light and life both individually and collectively. In so doing this onetime Sovereign of your system set the temporal purpose of his own will directly athwart the eternal purpose of God's will as it is revealed in the bestowal of free will upon all personal creatures. The Lucifer rebellion thus threatened the maximum possible infringement of the freewill choice of the ascenders and servers of the system of Satania — a threat forevermore to deprive every one of these beings of the thrilling experience of contributing something personal and unique to the slowly erecting monument to experiential wisdom which will sometime exist as the perfected system of Satania. Thus does the Lucifer manifesto, masquerading in the habiliments of liberty, stand forth in the clear light of reason as a monumental threat to consummate the theft of personal liberty and to do it on a scale that has been approached only twice in all the history of Nebadon.

Накратко казано: това, което Бог е дал на хората и ангелите, Луцифер е смятал да им го отнеме, а именно – божествената привилегия за участие в създаването на своите собствени съдби и в съдбите на тази локална система на обитаеми светове.

54:2.4 (615.1) In short, what God had given men and angels Lucifer would have taken away from them, that is, the divine privilege of participating in the creation of their own destinies and of the destiny of this local system of inhabited worlds.

Нито едно същество в цялата вселена няма правото да лишава което и да е друго същество от истинската свобода – правото да обича и да бъде любимо, привилегията за поклонение на Бога и служенето на своите събратя.

54:2.5 (615.2) No being in all the universe has the rightful liberty to deprive any other being of true liberty, the right to love and be loved, the privilege of worshiping God and of serving his fellows.

3. ОТСРОЧВАНЕ НА ПРАВОСЪДИЕТО

3. THE TIME LAG OF JUSTICE

Нравствените волеви създания на еволюционните светове винаги ги вълнува неразумният въпрос: защо премъдрите Създатели допускат съществуването на злото и греха. Те не разбират, че както едното, така и другото са неизбежни в условията на истинската свобода на създанията. Свободната воля на еволюционния човек или възвишения ангел не е само философско понятие, символичен идеал. Способността на човека да избира добро или зло е вселенска реалност. Свободата на самостоятелния избор е дар на Върховните Управители и те няма да позволят на никое същество или група същества да лишат макар и само една единствена личност в цялата обширна вселена от тази божествено дарена свобода – даже ако с това се удовлетворява желанието на такива измамени и невежи същества да се възползват от тази невярно назована лична свобода.

54:3.1 (615.3) The moral will creatures of the evolutionary worlds are always bothered with the unthinking question as to why the all-wise Creators permit evil and sin. They fail to comprehend that both are inevitable if the creature is to be truly free. The free will of evolving man or exquisite angel is not a mere philosophic concept, a symbolic ideal. Man's ability to choose good or evil is a universe reality. This liberty to choose for oneself is an endowment of the Supreme Rulers, and they will not permit any being or group of beings to deprive a single personality in the wide universe of this divinely bestowed liberty — not even to satisfy such misguided and ignorant beings in the enjoyment of this misnamed personal liberty.

Макар съзнателното и откровено отъждествяване със злото (греха) да е еквивалентно на прекратяването на съществуването (анихилиране), между такова лично отъждествяване със злото и привеждането на заповедта в изпълнение – автоматическото следствие от умишлено избраното зло, винаги трябва да съществува достатъчно продължителен период от време, необходим с оглед на това, съдебното разглеждане на вселенския статут на индивида да бъде напълно удовлетворително по отношение на всички заинтересувани вселенски личности и дотолкова справедливо и законно, че да спечели одобрението на самия грешник.

54:3.2 (615.4) Although conscious and wholehearted identification with evil (sin) is the equivalent of nonexistence (annihilation), there must always intervene between the time of such personal identification with sin and the execution of the penalty — the automatic result of such a willful embrace of evil — a period of time of sufficient length to allow for such an adjudication of such an individual's universe status as will prove entirely satisfactory to all related universe personalities, and which will be so fair and just as to win the approval of the sinner himself.

Но ако този вселенски метежник, въстанал против реалността на истината и добродетелта, отказва да се съгласи с присъдата и ако в дълбините на своето сърце виновният осъзнава справедливостта на осъждането, но отказва да направи съответното признание, то в такъв случай, съгласно благоразумното решение на Извечно Древните, изпълнението на присъдата се отлага. И Извечно Древните отказват да ликвидират което и да е същество преди изчерпването на нравствените ценности и духовните реалности – както в злоумишленика, така и в свързаните с него последователи и евентуално съчувстващи му същества.

54:3.3 (615.5) But if this universe rebel against the reality of truth and goodness refuses to approve the verdict, and if the guilty one knows in his heart the justice of his condemnation but refuses to make such confession, then must the execution of sentence be delayed in accordance with the discretion of the Ancients of Days. And the Ancients of Days refuse to annihilate any being until all moral values and all spiritual realities are extinct, both in the evildoer and in all related supporters and possible sympathizers.

4. МИЛОСЪРДНАТА ОТСРОЧКА

4. THE MERCY TIME LAG

Още един проблем, обяснението на който в съзвездието Норлатиадек е съпроводено с определени трудности, е свързан с причините,

54:4.1 (615.6) Another problem somewhat difficult of explanation in the constellation of Norlatiadek pertains to the reasons for permitting Lucifer,

поради които Луцифер, Сатана и падналите Принцове, преди да бъдат задържани, взети под стража и осъдени, са могли в течение на толкова дълъг период от време да причиняват вреди.

Родителите, родили и отглеждащи деца, са способни по-добре да разберат защо Михаил, бащата-Създател, е могъл да се забави с осъждането и унищожаването на своите собствени Синове. Притчата на Иисус за блудния син е добра илюстрация на това, че любящият баща е способен дълго да чака покаянието на грешния син.

Самият факт за това, че престъпникът действително може да избере злото – да извърши грях, потвърждава факта на свободната воля и напълно оправдава всяка продължителност на отсрочката на правосъдието, ако истинското милосърдие е способно да доведе до покаяние и реабилитация.

Повечето свободи, до които се домогвал Луцифер, той вече ги е имал; останалите е трябвало да получи в бъдеще. Всички тези скъпоценни дарове са били изгубени поради това, че той се е поддал на нетърпението и стремежа към незабавното изпълнение на желанията, и то в нарушение на всички задължения да уважава правата и свободите на всички останали същества във вселената на вселените. Нравствените задължения са вродени, божествени и всеобщи.

Известни са ни много причини, по силата на които Върховните Управители не са прибегнали към незабавно унищожаване или задържане на главатарите на бунта на Луцифер. Несъмнено има и други, и то вероятно убедителни, причини, които не са ни известни. Милосърдните свойства на тази отсрочка на правосъдието са били удължени лично от Михаил Небадонски. Ако не беше любовта на този баща-Създател към своите грешни Синове, би възтържествувало висшето правосъдие на свръхвселената. Подстрекателите към подобно злодеяние биха били подложени на мигновено и пълно унищожение, ако събитие, подобно на бунта на Луцифер, беше станало в Небадон по време на инкарнацията на Михаил на Урантия.

Върховното правосъдие може да се извърши незабавно, когато не е сдържано от божественото милосърдие. Но милосърдната опека на децата на времето и пространството винаги осигурява тази отсрочка, този спасителен промеждутък между сеитбата и жътвата. Ако е посято добро, този промеждутък предоставя възможност за изпитване и установяване на характера; ако е

Satan, and the fallen princes to work mischief so long before being apprehended, interned, and adjudicated.

54:4.2 (616.1) Parents, those who have borne and reared children, are better able to understand why Michael, a Creator-father, might be slow to condemn and destroy his own Sons. Jesus' story of the prodigal son well illustrates how a loving father can long wait for the repentance of an erring child.

54:4.3 (616.2) The very fact that an evil-doing creature can actually choose to do wrong — commit sin — establishes the fact of free-willness and fully justifies any length delay in the execution of justice provided the extended mercy might conduce to repentance and rehabilitation.

54:4.4 (616.3) Most of the liberties which Lucifer sought he already had; others he was to receive in the future. All these precious endowments were lost by giving way to impatience and yielding to a desire to possess what one craves now and to possess it in defiance of all obligation to respect the rights and liberties of all other beings composing the universe of universes. Ethical obligations are innate, divine, and universal.

54:4.5 (616.4) There are many reasons known to us why the Supreme Rulers did not immediately destroy or intern the leaders of the Lucifer rebellion. There are no doubt still other and possibly better reasons unknown to us. The mercy features of this delay in the execution of justice were extended personally by Michael of Nebadon. Except for the affection of this Creator-father for his erring Sons, the supreme justice of the superuniverse would have acted. If such an episode as the Lucifer rebellion had occurred in Nebadon while Michael was incarnated on Urantia, the instigators of such evil might have been instantly and absolutely annihilated.

54:4.6 (616.5) Supreme justice can act instantly when not restrained by divine mercy. But the ministry of mercy to the children of time and space always provides for this time lag, this saving interval between seedtime and harvest. If the seed sowing is good, this interval provides for the testing and upbuilding of character; if the seed sowing is evil, this merciful delay provides time for repentance and rectification. This time delay in the adjudication and execution of evildoers is inherent

посято зло, тази милосърдна отсрочка дава време за разкаяние и очистване. Отсрочката на осъждането и наказването на злодеите е заключена в самата природа на милосърдната опека в седемте свръхвселени. Сдържането на правосъдието от милосърдие доказва, че Бог е любов и че такъв Бог на любовта господства във вселените, милосърдно управлявайки свободата и осъждането на всички Свои деца.

Милосърдните отсрочки възникват в изпълнение на свободната воля на Създателите. Във вселената този метод, основан на търпеливото отношение към грешните метежници, позволява да се извлече добро. Макар че е безусловно вярно твърдението, че доброто не може да бъде породено от зло за този, който замисля и твори зло, то също така е вярно и това, че всички неща (включително злото, потенциално и явно), се превръщат в добро за всички същества, които познават Бога, обичат да изпълняват неговата воля и възхождат към Рая съгласно Неговия вечен план и божествено предназначение.

Но тези милосърдни отсрочки не са безкрайни. Независимо от продължителното (по урантийските мерки) задържане на съда над участниците във бунта на Луцифер ние можем да отбележим, че едновременно с излагането на настоящото откровение на Уверса са се състоели първите слушания по иска на Гавраил против Луцифер, скоро след което е било обнародвано разпореждане на Извечно Древните за затварянето на Сатана в затворническия свят заедно с Луцифер. Това слага край на възможностите на Сатана да посещава които и да са от падналите светове на Сатания. Правосъдието във вселената, където господства милосърдието, може да е бавно, но то е сигурно.

in the mercy ministry of the seven superuniverses. This restraint of justice by mercy proves that God is love, and that such a God of love dominates the universes and in mercy controls the fate and judgment of all his creatures.

54:4.7 (616.6) The mercy delays of time are by the mandate of the free will of the Creators. There is good to be derived in the universe from this technique of patience in dealing with sinful rebels. While it is all too true that good cannot come of evil to the one who contemplates and performs evil, it is equally true that all things (including evil, potential and manifest) work together for good to all beings who know God, love to do his will, and are ascending Paradiseward according to his eternal plan and divine purpose.

54:4.8 (616.7) But these mercy delays are not interminable. Notwithstanding the long delay (as time is reckoned on Urantia) in adjudicating the Lucifer rebellion, we may record that, during the time of effecting this revelation, the first hearing in the pending case of Gabriel *vs.* Lucifer was held on Uversa, and soon thereafter there issued the mandate of the Ancients of Days directing that Satan be henceforth confined to the prison world with Lucifer. This ends the ability of Satan to pay further visits to any of the fallen worlds of Satania. Justice in a mercy-dominated universe may be slow, but it is certain.

5. МЪДРОСТТА НА ОТСРОЧКАТА

От многото известни ми причини, по силата на които Луцифер и неговите съобщници не са били арестувани или осъдени по-рано, на мен ми е позволено да изложа следните:

1. Милосърдието изисква всеки престъпник да разполага с достатъчно време за формирането на съзнателно и всестранно обмислено отношение към своя зъл умисъл и грешни постъпки.

2. Бащината любов преобладава над висшето правосъдие; затова правосъдието никога не унищожава онова, които може да бъде спасено от милосърдието. Време за

5. THE WISDOM OF DELAY

54:5.1 (617.1) Of the many reasons known to me as to why Lucifer and his confederates were not sooner interned or adjudicated, I am permitted to recite the following:

54:5.2 (617.2) 1. Mercy requires that every wrongdoer have sufficient time in which to formulate a deliberate and fully chosen attitude regarding his evil thoughts and sinful acts.

54:5.3 (617.3) 2. Supreme justice is dominated by a Father's love; therefore will justice never destroy that which mercy can save. Time to accept salvation is vouchsafed every evildoer.

придобиване на спасение се дарява на всеки грешник.

3. Нито един любящ баща не се опитва да ускори наказанието на заблудения член на своето семейство. Търпението се проявява само във времето.

4. Макар че прегрешенията винаги са пагубни за семейството, мъдростта и любовта помагат на добродетелните деца да търпят своя заблудил се брат в течение на времето, предоставено от любящия баща с цел грешникът да може да види погрешността на своя път и да приеме спасението.

5. Каквото и да е отношението на Михаил към Луцифер – и независимо от това, че той е баща-Създател на Луцифер, неотлаганото раздаване на правосъдие над предателския Властелин на Системата не е било във властта на Сина-Създател, защото към това време той още не бил завършил своя посвещенчески път, позволяващ му да постигне безусловно владичество в Небадон.

6. Извечно Древните са могли незабавно да ликвидират тези метежници, но те рядко наказват грешниците, без да разгледат делото от всички страни. В този случай те са се отказали да анулират решенията на Михаил.

7. Очевидно е, че Емануил е посъветвал Михаил да стои настрана от метежниците и да позволи на бунта да върви по своя естествен път на самоунищожение, а мъдростта на Извечно Единния е временно отражение на обединената мъдрост на Райската Троица.

8. Извечно Верният на Едемия е посъветвал Бащите на Съзвездията да позволят на метежниците до самия край безпрепятствено да вървят по своя път, за да може всеки настоящ и бъдещ обитател на Норлатиадек – всеки смъртен, морontийно същество или духовно създание да може по-скоро да изкорени в себе си всяко съчувствие към тези престъпници.

9. В Йерусем личният представител на Върховния Управляващ на Орвонтон е препоръчал на Гавраил да създаде всички условия за това, всяко живо създание да може да стигне до осъзнат избор по отношение на въпросите, засегнати в Декларацията на Независимостта на Луцифер. След като са били повдигнати проблемите на бунта, извънредният Райски съветник на Гавраил му е предал, че ако всички създания на Норлатиадек не получат възможност за всестранен и свободен избор, то наложената от Рая карантина против всички такива – възможно нерешителни или съмняващи се създания – с цел самозащита ще бъде

54:5.4 (617.4) 3. No affectionate father is ever precipitate in visiting punishment upon an erring member of his family. Patience cannot function independently of time.

54:5.5 (617.5) 4. While wrongdoing is always deleterious to a family, wisdom and love admonish the upright children to bear with an erring brother during the time granted by the affectionate father in which the sinner may see the error of his way and embrace salvation.

54:5.6 (617.6) 5. Regardless of Michael's attitude toward Lucifer, notwithstanding his being Lucifer's Creator-father, it was not in the province of the Creator Son to exercise summary jurisdiction over the apostate System Sovereign because he had not then completed his bestowal career, thereby attaining unqualified sovereignty of Nebadon.

54:5.7 (617.7) 6. The Ancients of Days could have immediately annihilated these rebels, but they seldom execute wrongdoers without a full hearing. In this instance they refused to overrule the Michael decisions.

54:5.8 (617.8) 7. It is evident that Immanuel counseled Michael to remain aloof from the rebels and allow rebellion to pursue a natural course of self-obliteration. And the wisdom of the Union of Days is the time reflection of the united wisdom of the Paradise Trinity.

54:5.9 (617.9) 8. The Faithful of Days on Edentia advised the Constellation Fathers to allow the rebels free course to the end that all sympathy for these evildoers should be the sooner uprooted in the hearts of every present and future citizen of Norlatiadek — every mortal, morontia, or spirit creature.

54:5.10 (617.10) 9. On Jerusem the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton counseled Gabriel to foster full opportunity for every living creature to mature a deliberate choice in those matters involved in the Lucifer Declaration of Liberty. The issues of rebellion having been raised, the Paradise emergency adviser of Gabriel portrayed that, if such full and free opportunity were not given all Norlatiadek creatures, then would the Paradise quarantine against all such possible halfhearted or doubt-stricken creatures be extended in self-protection against the entire constellation. To keep open the Paradise doors of ascension to the beings of Norlatiadek, it was necessary to provide

разпространена над цялото съзвездие. За да могат Райските врати на възхода да остават отворени за същества от Норлатиадек, е необходимо да се създадат условия за пълното разгръщане на бунта и окончателното определяне на позицията на всички така или иначе въвлечени в него същества.

for the full development of rebellion and to insure the complete determination of attitude on the part of all beings in any way concerned therewith.

10. В своето трето независимо възвание Божествената Попечителка на Салвингтон е обнародвала разпореждане, повеляващо да не се прави нищо, което би могло да доведе до половинчато изцеление, страхливо подтискане или друго скри ване на отвратителното зрелище на метежниците и метежа. Ангелското войнство е получило указание да се стреми към пълно разобличаване на метежниците; на тях също така им е била предоставена неограничена възможност за изобразяване на греха като метод за най-бързия начин за постигане на съвършено и окончателно излекуване от бедствията на злото и греховността.

54:5.11 (617.11) 10. The Divine Minister of Salvington issued as her third independent proclamation a mandate directing that nothing be done to half cure, cowardly suppress, or otherwise hide the hideous visage of rebels and rebellion. The angelic hosts were directed to work for full disclosure and unlimited opportunity for sin-expression as the quickest technique of achieving the perfect and final cure of the plague of evil and sin.

11. В Йерусем е създаден извънреден съвет от бивши смъртни, състоящ се от Могъщи Посланици – прославени смъртни, които имат личен опит от подобни ситуации, а също и техните колеги. Те са предупредили Гавраил, че при използване на произволни или необмислени методи за подтискане количеството на отклонените встрани създания ще бъде минимум три пъти по-голямо. Целият уверски корпус съветници са се събрали, за да убедят Гавраил да позволи на бунта да продължава своя пълен и естествен ход, даже ако за ликвидацията на неговите последствия бъдат нужни един милион години.

54:5.12 (618.1) 11. An emergency council of ex-mortals consisting of Mighty Messengers, glorified mortals who had had personal experience with like situations, together with their colleagues, was organized on Jerusem. They advised Gabriel that at least three times the number of beings would be led astray if arbitrary or summary methods of suppression were attempted. The entire Uversa corps of counselors concurred in advising Gabriel to permit the rebellion to take its full and natural course, even if it should require a million years to wind up the consequences.

12. Времето – даже във вселена на времето, е относително: ако смъртен на Урантия със средна продължителност на живота беше извършил престъпление, довело до всемирен смут, и ако той беше арестуван, осъден и екзекутиран в срок от два-три дни от момента на извършването на престъплението му, това време щеше ли да ви се стори дълго? А това би било по-точно сравнение с живота на Луцифер, даже ако съденето му, започнало в настоящето, свърши едва след сто хиляди години урантийско време. От гледна точка на Уверса, където понастоящем се провежда съдебният процес, относителният промеждутък от време може да се изрази по следния начин: престъплението на Луцифер е започнало да се разглежда от съда в пределите на две и половина секунди от момента на неговото извършване. От гледна точка на Рая произнасянето на присъдата става едновременно с извършването на престъплението.

54:5.13 (618.2) 12. Time, even in a universe of time, is relative: If a Urantia mortal of average length of life should commit a crime which precipitated world-wide pandemonium, and if he were apprehended, tried, and executed within two or three days of the commission of the crime, would it seem a long time to you? And yet that would be nearer a comparison with the length of Lucifer's life even if his adjudication, now begun, should not be completed for a hundred thousand Urantia years. The relative lapse of time from the viewpoint of Uversa, where the litigation is pending, could be indicated by saying that the crime of Lucifer was being brought to trial within two and a half seconds of its commission. From the Paradise viewpoint the adjudication is simultaneous with the enactment.

Съществуват още толкова частично достъпни за вашето разбиране доводи против произволното прекратяване на бунта на Луцифер, които, обаче, аз нямам право да изложа. Аз мога да ви съобщя, че на Уверса ние вече учим четиридесет и осем довода в полза на разрешаването на злото безпрепятствено да следва своя път на нравствен банкрут и духовно изтощение. Аз не се съмнявам в това, че съществуват и още толкова допълнителни причини, които са ми неизвестни.

54:5.14 (618.3) There are an equal number of reasons for not arbitrarily stopping the Lucifer rebellion which would be partially comprehensible to you, but which I am not permitted to narrate. I may inform you that on Uversa we teach forty-eight reasons for permitting evil to run the full course of its own moral bankruptcy and spiritual extinction. I doubt not that there are just as many additional reasons not known to me.

6. ТРИУМФЪТ НА ЛЮБОВТА

С каквито и сложности да се сблъскват еволюционните смъртни, опитващи се да разберат бунта на Луцифер, на всички мислещи същества трябва да бъде ясно, че методът за справяне с метежниците е потвърждение на божествената любов. Очевидно любвеобилното милосърдие, предложено на метежниците, действително е донесло на много невинни същества мъки и страдания, но всички тези объркани личности могат да разчитат на това, че при решаването на техните съдби премъдрите съдии ще бъдат също толкова милосърдни, колкото и безпристрастни.

Както за Сина-Създател, така и за неговия Райски Баща любовта определя всички взаимоотношения с разумните същества. Невъзможно е да се разберат много аспекти на отношенията на вселенските управители към метежниците и метежа – към греха и грешниците, – ако не се помни това, че Богът-Баща предшества всички останали аспекти на проявление на Божествата във всички отношения на божественост към човечеството. Следва също така да се има предвид, че всички Райски Синове-Създатели са мотивирани от милосърдие.

Ако любящият баща на едно голямо семейство реши да прояви милосърдие по отношение към едно от своите деца, провинило се в тежки грехове, може спокойно да се случи така, че милосърдното отношение към извършилото простъпка дете да донесе временни трудности на всички останали добродетелни деца. Такива случайности са неизбежни; подобен риск е неотделим от реалната ситуация – принадлежност към семейна група и наличие на любящ родител. Всеки член на семейството получава полза от праведното поведение на друг член; подобно на това, всеки член на семейството не може да не изпитва незабавните във времето трудности от лошото поведение на всеки друг

6. THE TRIUMPH OF LOVE

54:6.1 (618.4) Whatever the difficulties evolutionary mortals may encounter in their efforts to understand the Lucifer rebellion, it should be clear to all reflective thinkers that the technique of dealing with the rebels is a vindication of divine love. The loving mercy extended to the rebels does seem to have involved many innocent beings in trials and tribulations, but all these distraught personalities may securely depend upon the all-wise Judges to adjudicate their destinies in mercy as well as justice.

54:6.2 (618.5) In all their dealings with intelligent beings, both the Creator Son and his Paradise Father are love dominated. It is impossible to comprehend many phases of the attitude of the universe rulers toward rebels and rebellion — sin and sinners — unless it be remembered that God as a Father takes precedence over all other phases of Deity manifestation in all the dealings of divinity with humanity. It should also be recalled that the Paradise Creator Sons are all mercy motivated.

54:6.3 (618.6) If an affectionate father of a large family chooses to show mercy to one of his children guilty of grievous wrongdoing, it may well be that the extension of mercy to this misbehaving child will work a temporary hardship upon all the other and well-behaved children. Such eventualities are inevitable; such a risk is inseparable from the reality situation of having a loving parent and of being a member of a family group. Each member of a family profits by the righteous conduct of every other member; likewise must each member suffer the immediate time-consequences of the misconduct of every other member. Families, groups, nations, races, worlds, systems, constellations, and universes are relationships of association which possess individuality; and therefore does every member of any such group,

член. Семействата, групите, нациите, расите, световете, системите, съзвездията и вселените са асоциативни отношения, притежаващи индивидуалност; и затова всеки член на всяка подобна група – голяма или малка, се ползва от достойнствата и изпитва върху себе си последствията от добрите и лошите постъпки на всички останали членове на съответната група.

large or small, reap the benefits and suffer the consequences of the rightdoing and the wrongdoing of all other members of the group concerned.

Но необходимо е да изясним и следното: ако сте принудени да страдате поради пагубните последствия от греха на някого от членовете на вашето семейство, на един от съгражданите си или на такъв като вас смъртен и даже на бунтовник в системата или другаде, независимо от това, което ви се налага да преживеете поради прегрешенията на вашите партньори, другари или висшестоящи личности – можете да бъдете абсолютно уверени в преходния характер на подобни злополучия. Нито едно от последствията от лошото поведение на останалите членове на групата не е способно някога да застраши вашите вечни перспективи или даже в най-малка степен да ви лиши от вашето божествено право на възход към Рая и придобиване на Бога.

54:6.4 (619.1) But one thing should be made clear: If you are made to suffer the evil consequences of the sin of some member of your family, some fellow citizen or fellow mortal, even rebellion in the system or elsewhere — no matter what you may have to endure because of the wrongdoing of your associates, fellows, or superiors — you may rest secure in the eternal assurance that such tribulations are transient afflictions. None of these fraternal consequences of misbehavior in the group can ever jeopardize your eternal prospects or in the least degree deprive you of your divine right of Paradise ascension and God attainment.

Освен това съществува възнаграждение за всички изпитания, отсрочки и разочарования, които неизменно съпровождат греха на бунта. Измежду многото ценни последствия от бунта на Луцифер, които могат да бъдат споменати, ще спомена само повишаването на статута на възходящите смъртни от числото на жителите на Йерусем, устоели против софистиката на греха и станали кандидати за Могъщи Посланици – членове на моята собствена категория. Всяко същество, което е издържало на изпитанието на това пагубно произшествие, незабавно е подобрило своя административен статут и е повишило своя духовен потенциал.

54:6.5 (619.2) And there is compensation for these trials, delays, and disappointments which invariably accompany the sin of rebellion. Of the many valuable repercussions of the Lucifer rebellion which might be named, I will only call attention to the enhanced careers of those mortal ascenders, the Jerusem citizens, who, by withstanding the sophistries of sin, placed themselves in line for becoming future Mighty Messengers, fellows of my own order. Every being who stood the test of that evil episode thereby immediately advanced his administrative status and enhanced his spiritual worth.

Отначало бунтът на Луцифер е изглеждал като пълно бедствие за системата и вселената. Постепенно започнала да нараства ползата. След изминаването на двадесет и пет хиляди години от системното време (двадесет хиляди години урантийско време) Мелхиседек са започнали да преподават, че доброто, произтичащо от престъплението на Луцифер, е уравновесило причиненото от него зло. Общото количество зло към това време е останало почти неизменно, продължавайки да се увеличава само в някои изолирани светове, докато благотворните последствия са започнали да нарастват и да се разширяват по цялата вселена и свръхвселена чак до Хавона. Понастоящем Мелхиседек преподават, че доброто, появило се вследствие на бунта в Сатания, повече от хиляда пъти превишава

54:6.6 (619.3) At first the Lucifer upheaval appeared to be an unmitigated calamity to the system and to the universe. Gradually benefits began to accrue. With the passing of twenty-five thousand years of system time (twenty thousand years of Urantia time), the Melchizedeks began to teach that the good resulting from Lucifer's folly had come to equal the evil incurred. The sum of evil had by that time become almost stationary, continuing to increase only on certain isolated worlds, while the beneficial repercussions continued to multiply and extend out through the universe and superuniverse, even to Havona. The Melchizedeks now teach that the good resulting from the Satania rebellion is more than a thousand times the sum of all the evil.

общото количество зло.

Но толкова необичайни и благотворни плодове от прегрешението са могли да се получат само благодарение на мъдрото, божествено и милосърдно отношение на всички стоящи над Луцифер същества, започвайки с Бащите на Съзвездията в Едемия и стигайки чак до Всеобщия Баща в Рая. С течение на времето доброто, извлечено от престъплението на Луцифер, е нараствало; а тъй като подлежащото на наказание зло практически напълно се е проявило в пределите на сравнително краткия промеждутък от време, очевидно е, че премъдрите и далновидни управители на вселената със сигурност ще продължат времето, пораждащо все по-благотворни резултати. Даже без оглед на многобройните допълнителни причини за отсрочката на ареста и съда над метежниците на Сатания, дори само това би било достатъчно, за да обясни защо тези грешници не са били задържани по-рано, защо не са били осъдени и унищожени.

54:6.7 (619.4) But such an extraordinary and beneficent harvest of wrongdoing could only be brought about by the wise, divine, and merciful attitude of all of Lucifer's superiors, extending from the Constellation Fathers on Edentia to the Universal Father on Paradise. The passing of time has enhanced the consequential good to be derived from the Lucifer folly; and since the evil to be penalized was quite fully developed within a comparatively short time, it is apparent that the all-wise and farseeing universe rulers would be certain to extend the time in which to reap increasingly beneficial results. Regardless of the many additional reasons for delaying the apprehension and adjudication of the Satania rebels, this one gain would have been enough to explain why these sinners were not sooner interned, and why they have not been adjudicated and destroyed.

Късогледите и ограничени от времето смъртни не следва да избързват с критиката на отсрочките, предоставяни от далновидните и премъдри управляващи вселенските дела.

54:6.8 (619.5) Shortsighted and time-bound mortal minds should be slow to criticize the time delays of the farseeing and all-wise administrators of universe affairs.

Едно от заблужденията на човешката мисъл по отношение на тези проблеми се заключава в идеята, че всички еволюционни смъртни на една развиваща се планета биха избрали Райския път, ако техният свят не беше прокълнат от греха. Способността да се отхвърля съхраняването на живота е съществувала и до бунта на Луцифер. Смъртният човек винаги е притежавал дара на свободния избор по отношение на Райския път.

54:6.9 (620.1) One error of human thinking respecting these problems consists in the idea that all evolutionary mortals on an evolving planet would choose to enter upon the Paradise career if sin had not cursed their world. The ability to decline survival does not date from the times of the Lucifer rebellion. Mortal man has always possessed the endowment of freewill choice regarding the Paradise career.

С натрупването на опита от продължаването на живота вие ще разширявате своите представи за вселената и своя кръгозор за значенията и ценностите; благодарение на това вие ще можете да разберете по-добре защо на такива същества като Луцифер и Сатана е позволено да продължат бунта. Вие също така ще разберете по-добре и как от ограниченото във времето зло може да се извлече (макар и отсрочено във времето) добро. Достигайки Рая, вие ще бъдете наистина просветени и утешени, слушайки как серафическите философи обсъждат и тълкуват тези фундаментални проблеми на хармонизацията на вселената. Но аз предполагам, че и тогава няма да изпитате пълно вътрешно удовлетворение. Поне така беше с мен, когато постигнах върховете на вселенската философия. Тези премъдрости ми се откриха докрай, едва след като бях

54:6.10 (620.2) As you ascend in the survival experience, you will broaden your universe concepts and extend your horizon of meanings and values; and thus will you be able the better to understand why such beings as Lucifer and Satan are permitted to continue in rebellion. You will also better comprehend how ultimate (if not immediate) good can be derived from time-limited evil. After you attain Paradise, you will really be enlightened and comforted when you listen to the superaphic philosophers discuss and explain these profound problems of universe adjustment. But even then, I doubt that you will be fully satisfied in your own minds. At least I was not even when I had thus attained the acme of universe philosophy. I did not achieve a full comprehension of these complexities until after I had been assigned to administrative duties in the superuniverse, where by actual experience I have acquired conceptual capacity adequate for the comprehension of such

назначен да изпълнявам административни функции в свръхвселената, където чрез практически опит придобих умозрителната способност, необходима за разбирането на такива многопланови проблеми на космическата справедливост и духовната философия. С възхода към Рая вие все по-добре ще разбирате, че много непонятни особености на вселенското управление могат да се постигнат едва след придобиване на разширена емпирична способност и достигане на повишена духовна проницателност. Космическата мъдрост е от съществено значение за разбирането на космическите ситуации.

[Представено от Могъщ Посланик, преминал пътя на емпиричното запазване на живота в периода на първия бунт в системата във вселените на времето, понастоящем прикрепен към свръхвселенското правителство на Орвонтон и изпълняващ тази функция по молба на Гавраил Салвингтонски.]

many-sided problems in cosmic equity and spiritual philosophy. As you ascend Paradiseward, you will increasingly learn that many problematic features of universe administration can only be comprehended subsequent to the acquirement of increased experiential capacity and to the achievement of enhanced spiritual insight. Cosmic wisdom is essential to the understanding of cosmic situations.

54:6.11 (620.3) [Presented by a Mighty Messenger of experiential survival in the first system rebellion in the universes of time now attached to the superuniverse government of Orvonton and acting in this matter by request of Gabriel of Salvington.]

Документ 55. Сферите на светлината и живота

ЧАСТ II. ЛОКАЛНАТА ВСЕЛЕНА

ДОКУМЕНТ 55. СФЕРИТЕ НА СВЕТЛИНАТА И ЖИВОТА

Секции

Въведение
1. Морентийният храм
2. Смъртта и преобразуването
3. Златният век
4. Реорганизацията на управлението
5. Върхът на материалното развитие
6. Смъртният индивид
7. Първият, или планетарен, етап
8. Вторият етап, или етапът Система
9. Третият етап, или етапът Съзвездие
10. Четвъртият етап, или етапът локална вселена
11. Етапите малък и голям сектор
12 СЕДМИЯТ ЕТАП, ИЛИ ЕТАПЪТ СВРЪХВСЕЛЕНА

PAPER 55
THE SPHERES OF LIGHT AND LIFE

SECTIONS

Introduction
1. The Morontia Temple
2. Death and Translation
3. The Golden Ages
4. Administrative Readjustments
5. The Acme of Material Development
6. The Individual Mortal
7. The First or Planetary Stage
8. The Second or System Stage
9. The Third or Constellation Stage
10. The Fourth or Local Universe Stage
11. The Minor and Major Sector Stages
12. The Seventh or Superuniverse Stage

Въведение

Е похата на светлината и живота е завършващият етап в еволюцията на пространствено-времевия свят. Започвайки от древните времена на първобитния човек, такъв свят е преминал през редица последователни планетарни епохи: епохата до и след пристигането на Планетарния Принц, епохата след пристигането на Адам, епохата след пристигането на Сина-Арбитър и епохата след идването на посвещенческия Син. След това, благодарение на последователните планетарни мисии на Троичните Синове-Учители и все по-голямото разкриване от тях на божествената истина и космическата мъдрост, такъв свят се подготвя за кулминационното еволюционно постижение: придобиването на устойчив статут на

INTRODUCTION

55:0.1 (621.1) THE age of light and life is the final evolutionary attainment of a world of time and space. From the early times of primitive man, such an inhabited world has passed through the successive planetary ages — the pre- and the post-Planetary Prince ages, the post-Adamic age, the post-Magisterial Son age, and the postbestowal Son age. And then is such a world made ready for the culminating evolutionary attainment, the settled status of light and life, by the ministry of the successive planetary missions of the Trinity Teacher Sons with their ever-advancing revelations of divine truth and cosmic wisdom. In these endeavors the Teacher Sons enjoy the assistance of the Brilliant Evening Stars always, and the Melchizedeks sometimes, in establishing the final planetary age.

светлината и живота. В своите усилия, насочени към установяване на завършващата планетарна епоха, на Троичните Синове-Учители винаги им помагат Ярките Вечерни Звезди, а понякога и самите Мелхиседек.

Ерата на светлината и живота, която Синовете-Учители откриват при завършването на своята последна планетарна мисия, продължава в обитаемите светове безкрайно. Всяка следваща ера с устойчив статут може да се разделя на редица съдни периоди от съдебните действия на Синовете-Арбитри; но всички подобни съдебни действия са чисто формални и по никакъв начин не изменят течението на планетарните събития.

Продължителният живот е гарантиран само на тези планети, които постигат съществуване в главните кръгове на свръхвселената, но доколкото знаем, на световете на светлината и живота е предопределено да съществуват в продължение на вечните епохи на цялото бъдеще време.

Еволюционният свят преминава през седем етапа на постепенно установяване на ерата на светлината и живота и в тази връзка е необходимо да отбележим, че световете на смъртните, слели се с Духа, се развиват аналогично на сферите, чиито обитатели се сливат с Настройчиците. Ето тези седем етапа на светлината и живота:

1. Първи – етап планета.

2. Втори – етап система.

3. Трети – етап съзвездие.

4. Четвърти – етап локална вселена.

5. Пети – етап малък сектор.

6. Шести – етап голям сектор.

7. Седми – етап свръхвселена.

В заключителната част на настоящото повествувание стадиите на постепенното развитие са описани в тяхната връзка с вселенската организация, но планетарните ценности на всеки стадий могат да бъдат постигнати от всеки от световете, съвършено независимо от развитието на останалите светове или от свръхпланетарните нива на управление на вселената.

55:0.2 (621.2) This era of light and life, inaugurated by the Teacher Sons at the conclusion of their final planetary mission, continues indefinitely on the inhabited worlds. Each advancing stage of settled status may be segregated by the judicial actions of the Magisterial Sons into a succession of dispensations; but all such judicial actions are purely technical, in no way modifying the course of planetary events.

55:0.3 (621.3) Only those planets which attain existence in the main circuits of the superuniverse are assured of continuous survival, but as far as we know, these worlds settled in light and life are destined to go on throughout the eternal ages of all future time.

55:0.4 (621.4) There are seven stages in the unfoldment of the era of light and life on an evolutionary world, and in this connection it should be noted that the worlds of the Spirit-fused mortals evolve along lines identical with those of the Adjuster-fusion series. These seven stages of light and life are:

55:0.5 (621.5) 1. The first or planetary stage.

55:0.6 (621.6) 2. The second or system stage.

55:0.7 (621.7) 3. The third or constellation stage.

55:0.8 (621.8) 4. The fourth or local universe stage.

55:0.9 (621.9) 5. The fifth or minor sector stage.

55:0.10 (621.10) 6. The sixth or major sector stage.

55:0.11 (621.11) 7. The seventh or superuniverse stage.

55:0.12 (621.12) At the conclusion of this narrative these stages of advancing development are described as they relate to the universe organization, but the planetary values of any stage may be attained by any world quite independent of the development of other worlds or of the superplanetary levels of universe administration.

1. МОРОНТИЙНИЯТ ХРАМ

Наличието на моронтиен храм в столицата на обитаемия свят е свидетелство за

1. THE MORONTIA TEMPLE

55:1.1 (622.1) The presence of a morontia temple at the capital of an inhabited world is the certificate of

встъпване на такава сфера в устойчивите епохи на светлината и живота. Преди да напуснат света след своята последна мисия, Синовете-Учители откриват тази завършваща епоха на еволюционни постижения; те управляват в този ден, когато „светият храм низхожда от небето на земята“. Това събитие, ознаменуващо началото на светлината и живота, винаги се почита с личното присъствие на Райския Посвещенчески Син на съответната планета, който пристига, за да засвидетелства този велик ден. В този храм с несравнима красота Райският Посвещенчески Син провъзгласява отдавна изпълняващия своите задължения Планетарен Принц за новия Планетарен Владетел, дарявайки верния Син-Ланонандек с нова власт и разширени пълномощия при воденето на планетарните дела. Присъства също така и Властелинът на Системата, който официално потвърждава тези декларации.

the admission of such a sphere to the settled ages of light and life. Before the Teacher Sons leave a world at the conclusion of their terminal mission, they inaugurate this final epoch of evolutionary attainment; they preside on that day when the “holy temple comes down upon earth.” This event, signalizing the dawn of the era of light and life, is always honored by the personal presence of the Paradise bestowal Son of that planet, who comes to witness this great day. There in this temple of unparalleled beauty, this bestowal Son of Paradise proclaims the long-time Planetary Prince as the new Planetary Sovereign and invests such a faithful Lanonandek Son with new powers and extended authority over planetary affairs. The System Sovereign is also present and speaks in confirmation of these pronouncements.

Моронтийният храм се състои от четири части. Централната част представлява светилището на Райския Посвещенчески Син. Дясната част е предназначена за Планетарния Принц, станал вече Планетарен Владетел; когато се намира в храма, този Син-Ланонандек е видим за най-духовните индивиди на сферата. Лявата част се определя за изпълняващия задълженията на глава на прикрепените към планетата завършили.

55:1.2 (622.2) A morontia temple has three parts: Centermost is the sanctuary of the Paradise bestowal Son. On the right is the seat of the former Planetary Prince, now Planetary Sovereign; and when present in the temple, this Lanonandek Son is visible to the more spiritual individuals of the realm. On the left is the seat of the acting chief of finaliters attached to the planet.

Макар че за планетарните храмове са говорели като за „низхождащи от небето“, в действителност самият материал не се транспортира от столицата на системата. Архитектурата на всеки храм се разработва в миниатюра в столицата на системата и впоследствие управляващите Моронтийната Енергия доставят тези утвърдени проекти на планетата. Тук, съвместно с Главните Физически Регулатори, те пристъпват към построяването на моронтийния храм в съответствие с проекта.

55:1.3 (622.3) Although the planetary temples have been spoken of as “coming down from heaven,” in reality no actual material is transported from the system headquarters. The architecture of each is worked out in miniature on the system capital, and the Morontia Power Supervisors subsequently bring these approved plans to the planet. Here, in association with the Master Physical Controllers, they proceed to build the morontia temple according to specifications.

Обикновено моронтийният храм вмества около триста хиляди зрители. Тези постройки не се използват за поклонение, отдих или сеанси за далечни връзки; те са посветени на особени тържества на планетата – такива като общуването с Властелина на Системата или Всевишните, специални визуализации, в хода на които се проявява личностното присъствие на духовни същества, а също и за безмълвни космически размишления. Училищата по космическа философия провеждат тук випускните си изпити и освен това смъртните сфери получават тук планетарно признание на успехите си в областта на високото обществено служене и на други известни постижения.

55:1.4 (622.4) The average morontia temple seats about three hundred thousand spectators. These edifices are not used for worship, play, or for receiving broadcasts; they are devoted to the special ceremonies of the planet, such as: communications with the System Sovereign or with the Most Highs, special visualization ceremonies designed to reveal the personality presence of spirit beings, and silent cosmic contemplation. The schools of cosmic philosophy here conduct their graduation exercises, and here also do the mortals of the realm receive planetary recognition for achievements of high social service and for other outstanding attainments.

Такъв моронтиен храм служи и като място за наблюдаване на преобразуването на живите смъртни в моронтийно състояние. Предвид това, че храмът се състои от моронтийни материали, той не се унищожава от огненото великолепие на всепоглъщащия огън, така безследно изтриващ от лицето на земята физическите тела на тези смъртни, които в тези мигове претърпяват окончателно сливане със своите божествени Настройчици. В големите светове тези прощални блясвания се извършват почти непрекъснато и според ръста на броя преобразувания в различни части на планетата се създават спомагателни светини на моронтиен живот. Неотдавна се намирах в един от световете далеч на север, където действаха двадесет и пет моронтийни светини.

55:1.5 (622.5) Such a morontia temple also serves as the place of assembly for witnessing the translation of living mortals to the morontia existence. It is because the translation temple is composed of morontia material that it is not destroyed by the blazing glory of the consuming fire which so completely obliterates the physical bodies of those mortals who therein experience final fusion with their divine Adjusters. On a large world these departure flares are almost continuous, and as the number of translations increases, subsidiary morontia life shrines are provided in different areas of the planet. Not long since I sojourned on a world in the far north whereon twenty-five morontia shrines were functioning.

На планетите, непостигнали устойчиво състояние, на които все още няма моронтийни храмове, тези блясвания от сливането често се извършват в планетарната атмосфера, където материалното тяло на кандидата за преобразуване се издига от междинните създания и физическите регулатори.

55:1.6 (622.6) On presettled worlds, planets without morontia temples, these fusion flashes many times occur in the planetary atmosphere, where the material body of a translation candidate is elevated by the midway creatures and the physical controllers.

2. СМЪРТТА И ПРЕОБРАЗУВАНЕТО

Естествената физическа смърт не е неизбежен атрибут на смъртното съществуване. Повечето високоразвити еволюционни същества – обитатели на световете, съществуващи в завършващата ера на светлината и живота, не умират; от живота си в плът те направо преминават към моронтиен живот.

2. DEATH AND TRANSLATION

55:2.1 (623.1) Natural, physical death is not a mortal inevitability. The majority of advanced evolutionary beings, citizens on worlds existing in the final era of light and life, do not die; they are translated directly from the life in the flesh to the morontia existence.

Този опит на преобразуване от материалния живот в моронтийно състояние – сливането на безсмъртната душа с вътрешния Настройчик, става все по-обичайно явление в хода на еволюционния прогрес на планетата. Поначало само някои смъртни от всяка епоха достигат такова духовно развитие, което съответства на нивото на преобразуване. Но с встъпването в последователните епохи на Синовете-Учители сливането с Настройчиците все по-често се извършва още преди прекратяването на живота, продължителността на който при тези развиващи се смъртни постоянно се увеличава; и към времето на завършващата мисия на Синовете-Учители приблизително една четвърт от тези възвишени смъртни се освобождава от естествената смърт.

55:2.2 (623.2) This experience of translation from the material life to the morontia state — fusion of the immortal soul with the indwelling Adjuster — increases in frequency commensurate with the evolutionary progress of the planet. At first only a few mortals in each age attain translation levels of spiritual progress, but with the onset of the successive ages of the Teacher Sons, more and more Adjuster fusions occur before the termination of the lengthening lives of these progressing mortals; and by the time of the terminal mission of the Teacher Sons, approximately one quarter of these superb mortals are exempt from natural death.

На по-късни етапи от ерата на светлината и живота междинните създания или техните партньори чувстват приближаването на статута на възможното сливане с

55:2.3 (623.3) Farther along in the era of light and life the midway creatures or their associates sense the approaching status of probable soul-Adjuster union and signify this to the destiny guardians, who

Настройчика и съобщават за това на хранителите на съдбата, които на свой ред предават това на групата завършили, в чието владение може да се намира въпросният смъртен; и тогава Планетарният Владетел повелява подобен смъртен да прекрати всякакви планетарни дела, да се прости със своя свят и да отиде във вътрешния храм на Планетарния Владетел в очакване на моронтиен пренос – проблясването от преобразуването, от материалната сфера на еволюция до моронтийното ниво за преддуховно развитие.

in turn communicate these matters to the finaliter group under whose jurisdiction this mortal may be functioning; then there is issued the summons of the Planetary Sovereign for such a mortal to resign all planetary duties, bid farewell to the world of his origin, and repair to the inner temple of the Planetary Sovereign, there to await morontia transit, the translation flash, from the material domain of evolution to the morontia level of prespirit progression.

Събрали се в моронтийния храм, семейството, приятелите и колегите на такъв кандидат за сливане се разполагат около централното възвишение, на което кандидатите почиват, свободно общувайки със събралите се тук техни приятели. Около кандидатите, отделяйки ги от останалите същества, се нареждат небесните личности, за да предпазят материалните смъртни от въздействието на енергиите, които възникват в момента на "проблясването на живота" и освобождават кандидатите за възход от връзките на материалната плът, с което оказват на тези еволюционни смъртни такова въздействие, каквото оказва естествената смърт на тези, които се освобождават от плътта с тяхна помощ.

55:2.4 (623.4) When the family, friends, and working group of such a fusion candidate have forgathered in the morontia temple, they are distributed around the central stage whereon the fusion candidates are resting, meantime freely conversing with their assembled friends. A circle of intervening celestial personalities is arranged to protect the material mortals from the action of the energies manifest at the instant of the "life flash" which delivers the ascension candidate from the bonds of material flesh, thereby doing for such an evolutionary mortal everything that natural death does for those who are thereby delivered from the flesh.

В просторния храм могат да се съберат едновременно много кандидати за сливане. Наистина е прекрасно, когато събралите се по този случай смъртни стават свидетели на това как скъпите на сърцето им създания възхождат в духовния пламък и как поразително се отличава това от по-древните епохи, когато смъртните са принудени да предават своите покойници във властта на земните стихии! На мястото на риданията и стенанията, характерни за началните епохи на човешката еволюция, идват екстазната радост и най-възвишеното ликуване на позналите Бога смъртни, прощаващи се за известно време с любимите същества, които се освобождават от своите материални връзки чрез духовния пламък на всепоглъщащо величие и възходящо блаженство. В световете, утвърдили се в светлината и живота, „погребенията" са събития на огромна радост, най-дълбоко удовлетворение и неизразима надежда.

55:2.5 (623.5) Many fusion candidates may be assembled in the spacious temple at the same time. And what a beautiful occasion when mortals thus forgather to witness the ascension of their loved ones in spiritual flames, and what a contrast to those earlier ages when mortals must commit their dead to the embrace of the terrestrial elements! The scenes of weeping and wailing characteristic of earlier epochs of human evolution are now replaced by ecstatic joy and the sublimest enthusiasm as these God-knowing mortals bid their loved ones a transient farewell as they are removed from their material associations by the spiritual fires of consuming grandeur and ascending glory. On worlds settled in light and life, "funerals" are occasions of supreme joy, profound satisfaction, and inexpressible hope.

Душите на такива прогресиращи смъртни все повече се изпълват с вяра, надежда и увереност. По своето настроение присъстващите на процедурата преобразуване напомнят радостните приятели и роднини, които са дошли на випускния изпит на един от членовете на своята група или за да станат свидетели на високата ч

55:2.6 (623.6) The souls of these progressing mortals are increasingly filled with faith, hope, and assurance. The spirit permeating those gathered around the translation shrine resembles that of the joyful friends and relatives who might assemble at a graduating exercise for one of their group, or who might come together to witness the conferring of some great honor upon one of their number.

And it would be decidedly helpful if less advanced mortals could only learn to view natural death with something of this same cheerfulness and lightheartedness.

ест, оказана на един от тях. И би било несъмнено полезно, ако по-слабо развитите смъртни се научеха да се отнасят към естествената смърт поне с част от това веселие и безгрижие. След проблясъка от сливането преобразуваното създание напълно изчезва от полезрението на своите смъртни другари. Вследствие преместването на Настройчика такива преобразувани души се отправят направо в залите за възкресение на съответния свят на моронтийна подготовка. Тези процеси, свързани с преобразуването на хората и прехода в моронтийния свят, протичат под наблюдението на архангела, назначен на планетата в деня на нейното встъпване в ерата на светлината и живота.

55:2.7 (624.1) Mortal observers can see nothing of their translated associates subsequent to the fusion flash. Such translated souls proceed by Adjuster transit direct to the resurrection hall of the appropriate morontia-training world. These transactions concerned with the translation of living human beings to the morontia world are supervised by an archangel who was assigned to such a world on the day when it was first settled in light and life.

Към времето на достигане от света на четвъртия етап на светлината и живота повече от половината смъртни напускат планетата посредством преобразуване от числото на живите. Намаляването на броя на създанията, преминаващи през смъртта, продължава и по-нататък, но аз не зная нито една система, където в обитаемите светове – даже в такива, които вече отдавна са се утвърдили в светлината и живота, естествената смърт напълно да отсъства като метод за освобождаване от връзките на плътта. И докато достигането на такова високо ниво на планетарна еволюция не стане всеобщо, световете за моронтийна подготовка на локалната вселена трябва да продължават своята дейност като образователни и културни сфери за еволюиращи моронтийни прогресори. Отстраняването на смъртта е теоретически възможно, но по мои наблюдения това все още не е станало. Възможно е такъв статут да може да се постигне в далечно бъдеще в течение на последващите епохи от седмия етап на устойчивия планетарен живот.

55:2.8 (624.2) By the time a world attains the fourth stage of light and life, more than half the mortals leave the planet by translation from among the living. Such diminishment of death continues on and on, but I know of no system whose inhabited worlds, even though long settled in life, are entirely free from natural death as the technique of escape from the bonds of flesh. And until such a high state of planetary evolution is uniformly attained, the morontia-training worlds of the local universe must continue in service as educational and cultural spheres for the evolving morontia progressors. The elimination of death is theoretically possible, but it has not yet occurred according to my observation. Perhaps such a status may be attained during the faraway stretches of the succeeding epochs of the seventh stage of settled planetary life.

В периода на разцвет на ерата на светлината и живота преобразуваните души на устойчивите сфери не преминават през обителските светове. Няма ги и сред студентите на моронтийните светове на системата или съзвездието. Те не преминават през нито един от тези стадии на моронтийния живот. Те са единствените възходящи смъртни, които почти напълно избягват моронтийната фаза на прехода от материално съществуване към полудуховен статут. В началото на своя възходящ път такива *обгърнати от Сина* смъртни служат в световете на прогреса на вселенската столица. От тези образователни светове на Салвингтон те се връщат назад като учители в

55:2.9 (624.3) The translated souls of the flowering ages of the settled spheres do not pass through the mansion worlds. Neither do they sojourn, as students, on the morontia worlds of the system or constellation. They do not pass through any of the earlier phases of morontia life. They are the only ascending mortals who so nearly escape the morontia transition from material existence to semispirit status. The initial experience of such *Son-seized* mortals in the ascension career is in the services of the progression worlds of the universe headquarters. And from these study worlds of Salvington they go back as teachers to the very worlds they passed by, subsequently going on inward to Paradise by the established route of mortal ascension.

същите тези пропуснати от тях светове и впоследствие се насочват към центъра, към Рая, заставайки на пътя, предназначен за възходящите смъртни.

Ако можехте поне веднъж да посетите планета, намираща се на висока степен на развитие, щяхте веднага да видите в какво се крият причините за различния прием на възходящите смъртни в обителските и висшите морантийни светове. Вие веднага бихте разбрали, че съществата, пристигащи от високоразвити сфери, са готови да възобновят своя възход към Рая от много по-висока степен, отколкото обикновените смъртни, пристигащи от такъв дезорганизиран и изостанал свят като Урантия.

От каквото и ниво на планетарно развитие да възхождат смъртните към морантийните светове, седемте обителски свята им предоставят прекрасна възможност да опознаят като практикуващи учители всичко, което е останало зад пределите на техния опит поради високия статут на тяхната родна планета.

Вселената неизменно използва тези компенсационни методи, призвани да осигурят на всяко възходящо създание придобиване на целия опит, който има принципно значение за възхода.

55:2.10 (624.4) Could you but visit a planet in an advanced stage of development, you would quickly grasp the reasons for providing for the differential reception of ascending mortals on the mansion and higher morontia worlds. You would readily understand that beings passing on from such highly evolved spheres are prepared to resume their Paradise ascent far in advance of the average mortal arriving from a disordered and backward world like Urantia.

55:2.11 (624.5) No matter from what level of planetary attainment human beings may ascend to the morontia worlds, the seven mansion spheres afford them ample opportunity to gain in experience as teacher-students all of everything which they failed to pass through because of the advanced status of their native planets.

55:2.12 (624.6) The universe is unfailing in the application of these equalizing techniques designed to insure that no ascender shall be deprived of aught which is essential to his ascension experience.

3. ЗЛАТНИЯТ ВЕК

В течение на ерата на светлината и живота светът постига все по-голямо процъфтяване под бащинското управление на Планетарния Владетел. Към това време световете се развиват под въздействието на единен език, единна религия, в нормалните сфери – единна раса. Но тази епоха не е съвършена. В такива светове все още има добре оборудвани болници, домове за грижи за болните. Все още съществуват проблеми във връзка с лечението на телесните увреждания, все още са неизбежни немощта, която идва с преклонната възраст, и недъзите на старостта. Все още не са отстранени всички болести, все още не напълно са подчинени планетарните животни, но в сравнение с по-древните периоди на първобитния човек, живеещ в епохата до идването на Планетарния Принц, такива светове са същински рай. Ако внезапно ви пренесяха на планета, намираща се на такава степен на развитие, вие инстинктивно щяхте да я наречете земен рай.

В продължение на тази епоха на относителен прогрес и съвършенство материалните въпроси, както преди, се

3. THE GOLDEN AGES

55:3.1 (624.7) During this age of light and life the world increasingly prospers under the fatherly rule of the Planetary Sovereign. By this time the worlds are progressing under the momentum of one language, one religion, and, on normal spheres, one race. But this age is not perfect. These worlds still have well-appointed hospitals, homes for the care of the sick. There still remain the problems of caring for accidental injuries and the inescapable infirmities attendant upon the decrepitude of old age and the disorders of senility. Disease has not been entirely vanquished, neither have the earth animals been subdued in perfection; but such worlds are like Paradise in comparison with the early times of primitive man during the pre-Planetary Prince age. You would instinctively describe such a realm — could you be suddenly transported to a planet in this stage of development — as heaven on earth.

55:3.2 (625.1) Human government in the conduct of material affairs continues to function throughout this age of relative progress and perfection. The

намират във владение на човешкото правителство. Неотдавна посетих свят, намиращ се на първия етап от епохата на светлината и живота, чиито обществени отношения се финансираха за сметка на вземането на десятък. Всеки възрастен работник – а всички здрави граждани се занимаваха с някаква трудова дейност – плащаше десет процента от своя доход или прираст в обществената хазна и тези средства се разпределяха по следния начин:

1. Три процента се харчеха за разпространяване на истината – наука, образование и философия.

2. Три процента се изразходваха за красотата – развлечения, съвместен отдих и изкуство.

3. Три процента се посвещаваха на добродетелите – обществено служене, алтруизъм и религия.

4. Един процент се отделяше в застрахователния резерв – срещу загуба на трудоспособността при нещастен случай, болест, старост или стихийни бедствия.

Природните ресурси на тази планета се смятаха за обществено достояние, за обществена собственост.

Най-високата чест, с която можеше да бъде удостоен гражданин на този свят, беше орденът за „висше служене“ – единственият знак на отличие, официално предоставян в моронтийния храм. Тази награда се присъждаше на тези, които притежаваха дългогодишни заслуги в една от областите на свръхматериалните открития или общественото планетарно служене.

Голямата част от обществените и административни постове заемаха съвместно мъже и жени. В основни линии обучението също се провеждаше съвместно; такива двойки изпълняваха и всички опекунски функции.

В тези възвишени светове периодът на детераждане не продължава много дълго. Твърде голяма разлика във възрастта на децата е нежелателна. Когато децата са приблизително на една възраст, те са способни да принесат много повече полза от взаимното развитие. И в тези светове те преминават великолепна подготовка с използването на състезателни системи, където интензивното изучаване на прогресивни области и отрасли на знанието води към разнообразни постижения в усвояването на истината, красотата и добродетелите. Нека не ви тревожи фактът, че

public activities of a world in the first stage of light and life which I recently visited were financed by the tithing technique. Every adult worker — and all able-bodied citizens worked at something — paid ten per cent of his income or increase to the public treasury, and it was disbursed as follows:

55:3.3 (625.2) 1. Three per cent was expended in the promotion of truth — science, education, and philosophy.

55:3.4 (625.3) 2. Three per cent was devoted to beauty — play, social leisure, and art.

55:3.5 (625.4) 3. Three per cent was dedicated to goodness — social service, altruism, and religion.

55:3.6 (625.5) 4. One per cent was assigned to the insurance reserves against the risk of incapacity for labor resultant from accident, disease, old age, or unpreventable disasters.

55:3.7 (625.6) The natural resources of this planet were administered as social possessions, community property.

55:3.8 (625.7) On this world the highest honor conferred upon a citizen was the order of “supreme service,” being the only degree of recognition ever to be granted in the morontia temple. This recognition was bestowed upon those who had long distinguished themselves in some phase of supermaterial discovery or planetary social service.

55:3.9 (625.8) The majority of social and administrative posts were held jointly by men and women. Most of the teaching was also done jointly; likewise all judicial trusts were discharged by similar associated couples.

55:3.10 (625.9) On these superb worlds the childbearing period is not greatly prolonged. It is not best for too many years to intervene between the ages of a family of children. When close together in age, children are able to contribute much more to their mutual training. And on these worlds they are magnificently trained by the competitive systems of keen striving in the advanced domains and divisions of diverse achievement in the mastery of truth, beauty, and goodness. Never fear but that even such glorified spheres present plenty of evil, real and potential, which is stimulative of the choosing between truth and error, good and evil, sin and righteousness.

даже такива прославени сфери пораждат достатъчно зло – действително и потенциално, което подбужда да се избира между истината и лъжата, между доброто и злото, между греха и праведността.

При все това съществува задължително неизбежното наказание, присъщо на смъртното съществуване на такива развити еволюционни планети. Когато устойчивият свят встъпва в четвъртия етап на светлината и живота, за достигането на малкия сектор на всички възходящи създания е необходимо да изпълнят някаква временна задача на планета, преминаваща през ранните стадии на своята еволю ция.

Всеки от тези последващи етапи представлява по-нататъшен прогрес във всички аспекти на планетарните постижения. Разширеното разкриване на истината на първия етап на светлината включва устройството на вселената на вселените, докато изучаването на Божествата на следващия етап се съдържа в стремежа за постигане на многопланова представа за природата, мисията, служенето, връзките, произхода и съдбата на Синовете-Създатели – първото ниво на Бог-Седмократния.

След придобиването на достатъчно устойчиво съществуване на планета с такъв размер като Урантия се наброяват около сто центъра за местно управление. Такива спомагателни центрове се възглавяват от една от групите квалифицирани управляващи:

1. Младите Материални Синове и Дъщери, доставени от столицата на системата за изпълнение на задължения като помощници на управляващите Адам и Ева.

2. Потомците на полусмъртния персонал на Планетарния Принц, родили се в някои светове за изпълнение на дадената и аналогични функции.

3. Прякото планетарно потомство на Адам и Ева.

4. Материализираните и очовечени промеждутъчни създания.

5. Слелите се с Настройчиците си смъртни, които по собствено желание временно се освобождават от преобразуване с разпореждане на вселенския глава на Настройчиците на Съзнанието, за да продължат да действат на планетата, изпълнявайки някои важни административни функции.

6. Специално подготвените смъртни от планетарните училища за управление, удостоени освен това и с ордена за висше

55:3.11 (625.10) Nevertheless, there is a certain, inevitable penalty attaching to mortal existence on such advanced evolutionary planets. When a settled world progresses beyond the third stage of light and life, all ascenders are destined, before attaining the minor sector, to receive some sort of transient assignment on a planet passing through the earlier stages of evolution.

55:3.12 (626.1) Each of these successive ages represents advancing achievements in all phases of planetary attainment. In the initial age of light the revelation of truth was enlarged to embrace the workings of the universe of universes, while the Deity study of the second age is the attempt to master the protean concept of the nature, mission, ministry, associations, origin, and destiny of the Creator Sons, the first level of God the Sevenfold.

55:3.13 (626.2) A planet the size of Urantia, when fairly well settled, would have about one hundred subadministrative centers. These subordinate centers would be presided over by one of the following groups of qualified administrators:

55:3.14 (626.3) 1. Young Material Sons and Daughters brought from the system headquarters to act as assistants to the ruling Adam and Eve.

55:3.15 (626.4) 2. The progeny of the semimortal staff of the Planetary Prince who were procreated on certain worlds for this and other similar responsibilities.

55:3.16 (626.5) 3. The direct planetary progeny of Adam and Eve.

55:3.17 (626.6) 4. Materialized and humanized midway creatures.

55:3.18 (626.7) 5. Mortals of Adjuster-fusion status who, upon their own petition, are temporarily exempted from translation by the order of the Personalized Adjuster of universe chieftainship in order that they may continue on the planet in certain important administrative posts.

55:3.19 (626.8) 6. Specially trained mortals of the planetary schools of administration who have also received the order of supreme service of the

служене в моронтийния храм.

7. Някои изборни комисии, съставени от трима, притежаващи необходимата квалификация граждани, които по указание на Планетарния Владетел понякога се избират от населението в съответствие с особените дарования, необходими при изпълнението на определена задача в дадения планетарен сектор.

Постигането от Урантия на високо планетарно назначение – ерата на светлината и живота, сериозно се усложнява от проблемите с болестите, дегенеративността, войните, разноцветните раси и многоезичието.

Нито един еволюционен свят не може да разчита на постигането на втори етап от устойчивото съществуване в света, докато в него не остане един език, една религия и една философия. Принадлежността към една раса съществено опростява подобно постижение, но по-големият брой народи не са препятствие за прехода на Урантия на по-високи степени.

morontia temple.

55:3.20 (626.9) 7. Certain elective commissions of three properly qualified citizens who are sometimes chosen by the citizenry by direction of the Planetary Sovereign in accordance with their special ability to accomplish some definite task which is needful in that particular planetary sector.

55:3.21 (626.10) The great handicap confronting Urantia in the matter of attaining the high planetary destiny of light and life is embraced in the problems of disease, degeneracy, war, multicolored races, and multilingualism.

55:3.22 (626.11) No evolutionary world can hope to progress beyond the first stage of settledness in light until it has achieved one language, one religion, and one philosophy. Being of one race greatly facilitates such achievement, but the many peoples of Urantia do not preclude the attainment of higher stages.

4. РЕОРГАНИЗАЦИЯТА НА УПРАВЛЕНИЕТО

В течение на последващите епохи на устойчиво съществуване обитаемите светове се сдобиват със значителни успехи под мъдрото и отзивчиво ръководство на доброволческия Корпус на Завършилите – достигналите Рая възходящи създания, върнали се, за да помагат на своите братя в плът. Тези завършили активно сътрудничат с Троичните Синове-Учители, но те пристъпват към своето непосредствено участие в планетарните дела, едва след като на земята се появи моронтийният храм.

След като Корпусът на Завършилите пристъпи официално към своето служене, голяма част от небесното войнство напуска планетата. Но серафическите хранители на съдбата продължават лично да се грижат за прогресиращите смъртни в епохата на светлината. Нещо повече – в продължение на устойчивите епохи пристигат все повече такива ангели, тъй като вече все повече смъртни при живота си на планетата достигат третия космически кръг на координираното постижение.

Това е само първата крачка в поредицата административни изменения на последващите епохи, отбелязани от все повече блестящи постижения на обитаемите светове с придвижването от първия към седмия етап на устойчивото съществуване:

1 . *Първият етап на светлината и*

4. ADMINISTRATIVE READJUSTMENTS

55:4.1 (626.12) In the successive stages of settled existence the inhabited worlds make marvelous progress under the wise and sympathetic administration of the volunteer Corps of the Finality, ascenders of Paradise attainment who have come back to minister to their brethren in the flesh. These finaliters are active in co-operation with the Trinity Teacher Sons, but they do not begin their real participation in world affairs until the morontia temple appears on earth.

55:4.2 (626.13) Upon the formal inauguration of the planetary ministry of the Corps of the Finality, the majority of the celestial hosts withdraw. But the seraphic guardians of destiny continue their personal ministry to the progressing mortals in light; indeed such angels come in ever-increasing numbers throughout the settled ages since larger and larger groups of human beings reach the third cosmic circle of co-ordinate mortal attainment during the planetary life span.

55:4.3 (627.1) This is merely the first of the successive administrative adjustments which attend the unfolding of the successive ages of increasingly brilliant attainment on the inhabited worlds as they pass from the first to the seventh stage of settled existence.

55:4.4 (627.2) 1. *The first stage of light and life.* A

живота. В продължение на този начален устойчив етап светът се управлява от трима управители:

а) Планетарен Владетел, съветник на който междувременно става Троичният Син-Учител, който като правило е глава на последния корпус такива Синове, действащи на планетата;

б) Главата на планетарния корпус на завършилите;

в) Адам и Ева, които са съвместна обединяваща сила за двойно управление на Принца-Владетел и главата на завършилите.

Като преводачи на серафически хранители и завършили функционират възвишените и освободени промеждутъчни създания. Един от последните актове на завършващата мисия на Троичните Синове-Учители е освобождаването на промеждутъчните създания от сферата и повишаването на техния планетарен статут (или неговото възстановяване) с назначаването им на отговорни длъжности в новата администрация на устойчивата сфера. Човешкото зрение претърпява такива изменения, които позволяват на смъртните да виждат невидимите си дотогава събратя от ранния адамически режим. Това става възможно благодарение на последните постижения на физическата наука и разширението на планетарните функции на Главните Физически Регулатори.

Със своята власт Властелинът на Системата е способен да освободи промеждутъчните създания по всяко време след завършването на първия устойчив етап, за да може в морония с помощта на Носителите на Живота и физическите регулатори да могат да придобият човешки облик и, получавайки Настройчик на Съзнанието, да започнат възхода си към Рая.

В течение на третия и последващите етапи някои промеждутъчни създания продължават да изпълняват своите задължения, действайки основно като свързващи при завършилите, но с встъпването във всеки пореден етап на светлината и живота те в основни линии се заместват от новите категории помощник-свързващи; само в редки случаи те остават на планетата след четвъртия етап на светлината. Седмият етап ще стане свидетел на появата на първите абсонитни попечители от Рая, които идват, за да сменят някои вселенски създания.

2 . *Вторият етап на светлината и живота.* Значение на тази епоха е пристигането в света на Носител на Живота,

world in this initial settled stage is being administered by three rulers:

55:4.5 (627.3) a. The Planetary Sovereign, presently to be advised by a counseling Trinity Teacher Son, in all probability the chief of the terminal corps of such Sons to function on the planet.

55:4.6 (627.4) b. The chief of the planetary corps of finaliters.

55:4.7 (627.5) c. Adam and Eve, who function jointly as the unifiers of the dual leadership of the Prince-Sovereign and the chief of finaliters.

55:4.8 (627.6) Acting as interpreters for the seraphic guardians and the finaliters are the exalted and liberated midway creatures. One of the last acts of the Trinity Teacher Sons on their terminal mission is to liberate the midwayers of the realm and to promote (or restore) them to advanced planetary status, assigning them to responsible places in the new administration of the settled sphere. Such changes have already been made in the range of human vision as enable mortals to recognize these heretofore invisible cousins of the early Adamic regime. This is made possible by the final discoveries of physical science in liaison with the enlarged planetary functions of the Master Physical Controllers.

55:4.9 (627.7) The System Sovereign has authority to release midway creatures any time after the first settled stage so that they may humanize in the morontia by the aid of the Life Carriers and the physical controllers and, after receiving Thought Adjusters, start out on their Paradise ascension.

55:4.10 (627.8) In the third and subsequent stages, some of the midwayers are still functioning, chiefly as contact personalities for the finaliters, but as each stage of light and life is entered, new orders of liaison ministers largely replace the midwayers; very few of them ever remain beyond the fourth stage of light. The seventh stage will witness the coming of the first absonite ministers from Paradise to serve in the places of certain universe creatures.

55:4.11 (627.9) 2. *The second stage of light and life.* This epoch is signalized on the worlds by the arrival of a Life Carrier who becomes the volunteer

който става доброволен съветник на планетарните управители по отношение на новите пътища за очиставне и стабилизация на смъртните раси. Така Носителите на Живота вземат активно участие в продължаването на еволюцията на човешката раса – физическа, социална и икономическа. След това те разширяват своя контрол, провеждайки по-нататъшно очистване на наследствените признаци на смъртните за сметка на рязко съкращаване на остатъците на изостаналия и трудно изкореняем непълноценен потенциал – интелектуален, философски, космически и духовен. Тези, които планират и зараждат живот в обитаемия свят, са напълно компетентни, за да дават съвети на Материалните Синове и Дъщери, притежаващи всецяла и безпрекословна власт за очистване на еволюционните раси от всякакви вредни влияния.

Започвайки от втория етап и в продължение на целия устойчив път, Синовете-Учители служат на планетата като съветници на завършилите. Те изпълняват такива мисии не по задача, а доброволно, като сътрудничат само на корпуса на завършилите, с изключение на тези случаи, когато със съгласието на Властелина на Системата те могат да бъдат използвани като съветници на Адам и Ева.

3 . *Третият етап на светлината и живота.* В тази епоха обитаемите светове достигат до ново осъзнаване на Извечно Древните, втората фаза на Бог-Седмократния и представителите на тези управители на свръхвселената установяват нови взаимоотношения с планетарната администрация.

На всеки последващ етап устойчиво съществуване става ново разширяване на полето на дейност на завършилите. Съществува тясна работна връзка между завършилите, Вечерните Звезди (свръхангелите) и Троичните Синове-Учители.

В течение на този или следващия етап Синът-Учител, с помощта на четирите попечителски духа, бива прикрепен към изборния глава на изпълнителната власт. Това смъртно същество и Планетарният Владетел стават обединени управляващи на сферата. Продължителността на службата на смъртния глава на изпълнителната власт е двадесет и пет години от планетарното време и именно това нововъведение помага на Адам и Ева в течение на последващите векове да напуснат света, в който са служили толкова дълго време.

Четирите попечителски духа са

adviser of the planetary rulers regarding the further efforts to purify and stabilize the mortal race. Thus do the Life Carriers actively participate in the further evolution of the human race — physically, socially, and economically. And then they extend their supervision to the further purification of the mortal stock by the drastic elimination of the retarded and persisting remnants of inferior potential of an intellectual, philosophic, cosmic, and spiritual nature. Those who design and plant life on an inhabited world are fully competent to advise the Material Sons and Daughters, who have full and unquestioned authority to purge the evolving race of all detrimental influences.

55:4.12 (627.10) From the second stage on throughout the career of a settled planet the Teacher Sons serve as counselors to the finaliters. During such missions they serve as volunteers and not by assignment; and they serve exclusively with the finaliter corps except that, upon the consent of the System Sovereign, they may be had as advisers to the Planetary Adam and Eve.

55:4.13 (628.1) 3. *The third stage of light and life.* During this epoch the inhabited worlds arrive at a new appreciation of the Ancients of Days, the second phase of God the Sevenfold, and the representatives of these superuniverse rulers enter into new relationships with the planetary administration.

55:4.14 (628.2) In each succeeding age of settled existence the finaliters function in ever-increasing capacities. There exists a close working connection between the finaliters, the Evening Stars (the superangels), and the Trinity Teacher Sons.

55:4.15 (628.3) During this or the following age a Teacher Son, assisted by the ministering-spirit quartette, becomes attached to the elective mortal chief executive, who now becomes associated with the Planetary Sovereign as joint administrator of world affairs. These mortal chief executives serve for twenty-five years of planetary time, and it is this new development that makes it easy for the Planetary Adam and Eve to secure release from their world of long-time assignment during the following ages.

55:4.16 (628.4) The ministering-spirit quartettes consist of: the seraphic chief of the sphere, the

представени от серафическия глава на сферата, секорафическия съветник на свръхвселената, архангела по преобразуване и омниафима, който действа като личен представител на Пълномощния Страж, намиращ се в столицата на системата. Но тези помощници дават съвети само тогава, когато им ги поискат.

superuniverse secoraphic counselor, the archangel of translations, and the omniaphim who functions as the personal representative of the Assigned Sentinel stationed on the system headquarters. But these advisers never proffer counsel unless it is asked for.

4 . *Четвъртият етап на светлината и живота.* Троичните Синове-Учители се появяват в световете с нови функции. При съдействието на тринитизираните от създания синове, така дълго свързани с тяхната категория, те пристигат в световете като доброволни съветници и помощници на Планетарните Владетели и техните партньори. Такива двойки са синовете, тринитизирани от същества на Рая-Хавона, и синовете, тринитизирани от възходящи създания – те изразяват различни вселенски възгледи и разнообразен личен опит, които са толкова полезни за планетарните управители.

55:4.17 (628.5) 4. *The fourth stage of light and life.* On the worlds the Trinity Teacher Sons appear in new roles. Assisted by the creature-trinitized sons so long associated with their order, they now come to the worlds as volunteer counselors and advisers to the Planetary Sovereign and his associates. Such couples — Paradise-Havona-trinitized sons and ascender-trinitized sons — represent differing universe viewpoints and diverse personal experiences which are highly serviceable to the planetary rulers.

Започвайки от този етап, Адам и Ева могат по всяко време да се обърнат към Сина-Създател, Властелина на Вселената, с молба за освобождаване от планетарните им задължения, за да започнат своя възход към Рая; или могат да останат на планетата като ръководители на новото, все по-духовно съобщество от високоразвити смъртни, стремящи се да постигнат философските учения на завършилите, изложени от Ярките Вечерни Звезди, които получават назначение в тези светове за сътрудничество по двойки със секонафимите от столицата на свръхвселената.

55:4.18 (628.6) At any time after this age the Planetary Adam and Eve can petition the Sovereign Creator Son for release from planetary duties in order to begin their Paradise ascent; or they can remain on the planet as directors of the newly appearing order of increasingly spiritual society composed of advanced mortals striving to comprehend the philosophic teachings of the finaliters portrayed by the Brilliant Evening Stars, who are now assigned to these worlds to collaborate in pairs with the seconaphim from the headquarters of the superuniverse.

Завършилите са основно заети с приобщаването към новите свръхматериални видове дейности на обществото – социални, културни, философски, космически и духовни. Доколкото разбираме, тяхното служене ще продължава чак до късните етапи на седмата епоха на еволюционна стабилност, когато е възможно те да отидат да служат във външния космос, след което, както на нас ни се струва, техните места ще бъдат заети от абсонитните същества от Рая.

55:4.19 (628.7) The finaliters are chiefly engaged in initiating the new and supermaterial activities of society — social, cultural, philosophic, cosmic, and spiritual. As far as we can discern, they will continue this ministry far into the seventh epoch of evolutionary stability, when, possibly, they may go forth to minister in outer space; whereupon we conjecture their places may be taken by absonite beings from Paradise.

5 . *Петият етап на светлината и живота.* На този етап от устойчивото съществуване измененията засягат почти изключително физическата сфера и са прерогативи на Главните Физически Регулатори.

55:4.20 (628.8) 5. *The fifth stage of light and life.* The readjustments of this stage of settled existence pertain almost entirely to the physical domains and are of primary concern to the Master Physical Controllers.

6 . *Шестият етап на светлината и живота* се ознаменува с възникването на нови функции в кръговете на разума на обитаемия свят. Очевидно космическата мъдрост става част от вселенското служене на разума.

55:4.21 (628.9) 6. *The sixth stage of light and life* witnesses the development of new functions of the mind circuits of the realm. Cosmic wisdom seems to become constitutive in the universe ministry of mind.

7 . *Седмият етап на светлината и живота.* На ранния стадий на седмата епоха към Сина-Учител, който е съветник на Планетарния Владетел, се присъедин ява доброволен помощник, изпратен от Извечно Древните, а по-късно към него се присъединява трети съветник от Висшето Управление на Свръхвселената.

В течение на тази епоха, ако не и по-рано, Адам и Ева винаги се освобождават от планетарните задължения. Ако в корпуса на завършилите влиза Материален Син, той може да се обедини със смъртния глава на изпълнителната власт, а понякога тези функции доброволно поема на себе си един от Мелхиседек. Ако сред завършилите се окаже междутъчно създание, то всички останали членове от тази категория незабавно се освобождават от своите задължения.

След освобождаването им от многовековната задача Адам и Ева могат да изберат един от следните пътища:

1. След освобождаването им от планетата те могат веднага да започнат възхода си към Рая от столицата на вселената, получавайки Настройчици на Съзнанието след придобиването на моронтийния опит.

2. Често Адам и Ева получават Настройчици още по време на своята служба в света, встъпващ в епохата на светлината и живота, едновременно с получаването на Настройчици от някои от привнесените от тях чистокръвни деца, доброволно пристигнали в света за един период планетарна служба. След това те могат да тръгнат за столицата на вселената, за да тръгнат по пътя за възход към Рая.

3. Планетарните Адам и Ева могат да вземат такова решение, както и Материалните Синове и Дъщери от столицата на системата – да отидат за малко направо в мидсонитния свят, за да получат своите Настройчици.

4. Те могат да решат да се върнат в сполицата на системата и за известно време да станат членове на висшия съд, след което да получат Настройчици и да започнат възхода си към Рая.

5. След изпълнението на административните си задължения те могат да се върнат в света на своето появяване за временно служене като учители и за получаване на Настройчици при преместване в столицата на вселената.

В продължение на всички тези епохи Материалните Синове и Дъщери, идващи отвън за оказване на помощ, оказват огромно

55:4.22 (628.10) 7. *The seventh stage of light and life.* Early in the seventh epoch the Trinity Teacher counselor of the Planetary Sovereign is joined by a volunteer adviser sent by the Ancients of Days, and later on they will be augmented by a third counselor coming from the superuniverse Supreme Executive.

55:4.23 (629.1) During this epoch, if not before, Adam and Eve are always relieved of planetary duties. If there is a Material Son in the finaliter corps, he may become associated with the mortal chief executive, and sometimes it is a Melchizedek who volunteers to function in this capacity. If a midwayer is among the finaliters, all of that order remaining on the planet are immediately released.

55:4.24 (629.2) Upon obtaining release from their agelong assignment, a Planetary Adam and Eve may select careers as follows:

55:4.25 (629.3) 1. They can secure planetary release and from the universe headquarters start out immediately on the Paradise career, receiving Thought Adjusters at the conclusion of the morontia experience.

55:4.26 (629.4) 2. Very often a Planetary Adam and Eve will receive Adjusters while yet serving on a world settled in light concomitant with the receiving of Adjusters by some of their imported pure-line children who have volunteered for a term of planetary service. Subsequently they may all go to universe headquarters and there begin the Paradise career.

55:4.27 (629.5) 3. A Planetary Adam and Eve may elect — as do Material Sons and Daughters from the system capital — to go direct to the midsonite world for a brief sojourn, there to receive their Adjusters.

55:4.28 (629.6) 4. They may decide to return to the system headquarters, there for a time to occupy seats on the supreme court, after which service they will receive Adjusters and begin the Paradise ascent.

55:4.29 (629.7) 5. They may choose to go from their administrative duties back to their native world to serve as teachers for a season and to become Adjuster indwelt at the time of transfer to the universe headquarters.

55:4.30 (629.8) Throughout all of these epochs the imported assisting Material Sons and Daughters exert a tremendous influence on the progressing

въздействие върху еволюцията на социалните и икономически редове. Потенциално те са безсмъртни – поне докато вземат решение да придобият човешка природа, да получат Настройчици и да започнат възход към Рая.

За получаване на Настройчик на Съзнанието всяко същество от еволюционен свят трябва да придобие човешка природа. Всички възходящи членове на Смъртния Корпус на Завършилите са получили Настройчици и са се слели с тях, с изключение на серафимите, които при зачисляването им в този корпус биват снабдявани с присъствието на Отеца чрез внедряване на дух от друг тип.

social and economic orders. They are potentially immortal, at least until such time as they elect to humanize, receive Adjusters, and start for Paradise.

55:4.31 (629.9) On the evolutionary worlds a being must humanize to receive a Thought Adjuster. All ascendant members of the Mortal Corps of Finaliters have been Adjuster indwelt and fused except seraphim, and they are Father indwelt by another type of spirit at the time of being mustered into this corps.

5. ВЪРХЪТ НА МАТЕРИАЛНОТО РАЗВИТИЕ

Смъртните създания, населяващи такъв поразен от греха, доминиран от злото, търсещ себе си изолиран свят като Урантия, едва ли са способни да си представят физическото съвършенство, интелектуалното ниво и духовното развитие, характерни за развитите епохи от еволюцията на безгрешната сфера.

Последните периоди от ерата на светлината и живота представляват върха на еволюционното материално развитие. В тези културни светове отсъстват безделието и търканията, свойствени на по-ранните и примитивни епохи. Почти напълно изчезват бедността и социалното неравенство, преминава в миналото дегенеративността и редки стават случаите на правонарушения. Практически напълно изчезва лудостта, а слабоумието става рядкост.

Високо и съвършено ниво достига икономическото, социално и административно развитие на тези светове. Процъфтяват науката, изкуството и промишлеността и обществото представлява гладко функциониращ механизъм, достигнал висотата на развитие в материалната, интелектуалната и културната области. Промишлеността в значителна степен е посветена на служенето на висшите цели на тази великолепна цивилизация. Икономическият живот на подобен свят става етичен.

Войната е останала в миналото, изчезнали са армията или полицията. Постепенно изчезва и правителството. С течение на времето законите, регулиращи човешкото поведение, стават ненужни благодарение на умението на хората да контролират своите постъпки. Сферата на обхват на гражданското управление и държавно регулиране на промеждутъчния стадий на развиващата се

5. THE ACME OF MATERIAL DEVELOPMENT

55:5.1 (629.10) Mortal creatures living on a sin-stricken, evil-dominated, self-seeking, isolated world, such as Urantia, can hardly conceive of the physical perfection, the intellectual attainment, and the spiritual development which characterize these advanced epochs of evolution on a sinless sphere.

55:5.2 (629.11) The advanced stages of a world settled in light and life represent the acme of evolutionary material development. On these cultured worlds, gone are the idleness and friction of the earlier primitive ages. Poverty and social inequality have all but vanished, degeneracy has disappeared, and delinquency is rarely observed. Insanity has practically ceased to exist, and feeble-mindedness is a rarity.

55:5.3 (629.12) The economic, social, and administrative status of these worlds is of a high and perfected order. Science, art, and industry flourish, and society is a smoothly working mechanism of high material, intellectual, and cultural achievement. Industry has been largely diverted to serving the higher aims of such a superb civilization. The economic life of such a world has become ethical.

55:5.4 (630.1) War has become a matter of history, and there are no more armies or police forces. Government is gradually disappearing. Self-control is slowly rendering laws of human enactment obsolete. The extent of civil government and statutory regulation, in an intermediate state of advancing civilization, is in inverse proportion to the morality and spirituality of the citizenship.

цивилизация е обратно пропорционална на нравствеността и духовността на гражданите.

Значително са усъвършенствани училищата, посветени на възпитанието на разума и развитието на душата. Центровете за изкуства са изискани, музикалните организации – великолепни. Храмовете за поклонение, както и съществуващите към тях училища по философия и емпирична религия, представляват прекрасни и величествени съоръжения. Възвишените открити арени за поклонение се отличават с простота на художественото си оформление.

Съществуват широки възможности за провеждане на подобаващи игрови състезания, хумористични представления и за други индивидуални и групови видове дейности. Особена черта на състезателна дейност в такъв висококултурен свят е стремежът на индивидите и групите да се отличат в космологичните науки и космологичните философски течения. Процъфтяват литературата и ораторското изкуство, а езикът е усъвършенстван дотолкова, че е способен символично да изразява понятията и експресивно да предава идеи. Животът се отличава с живителна простота; накрая човекът се е сдобил с координация на високото ниво на техническо развитие и въодушевяващите интелектуални успехи и е надминал както първото, така и второто възвишени постижения на духа. Стремежът към щастие е опит, който носи радост и удовлетворение.

55:5.5 (630.2) Schools are vastly improved and are devoted to the training of mind and the expansion of soul. The art centers are exquisite and the musical organizations superb. The temples of worship with their associated schools of philosophy and experiential religion are creations of beauty and grandeur. The open-air arenas of worship assembly are equally sublime in the simplicity of their artistic appointment.

55:5.6 (630.3) The provisions for competitive play, humor, and other phases of personal and group achievement are ample and appropriate. A special feature of the competitive activities on such a highly cultured world concerns the efforts of individuals and groups to excel in the sciences and philosophies of cosmology. Literature and oratory flourish, and language is so improved as to be symbolic of concepts as well as to be expressive of ideas. Life is refreshingly simple; man has at last co-ordinated a high state of mechanical development with an inspiring intellectual attainment and has overshadowed both with an exquisite spiritual achievement. The pursuit of happiness is an experience of joy and satisfaction.

6. СМЪРТНИЯТ ИНДИВИД

Със своето развитие в епохата на светлината и живота обществото става все по-мирно. Макар че индивидът остава също толкова независим и предан на своето семейство, в него се появяват повече алтруизъм и братска любов.

В своето днешно състояние на Урантия вие не сте способни да оцените по достойнство високия статут и прогресивната същност на просветените обитатели на тези усъвършенствани светове. Такива народи представляват разцвета на еволюционните раси. Но тези същества си остават смъртни; те продължават да дишат, да ядат, да спят и пият. Тази велика еволюция не е земен рай, но тя е възвишено предвестие на божествените светове, лежащи на пътя към Рая.

По време на постадамическите епохи на нормалния свят смъртните раси достигат високо биологично ниво; и сега, в продължение на устойчивите епохи, от век на век

6. THE INDIVIDUAL MORTAL

55:6.1 (630.4) As worlds advance in the settled status of light and life, society becomes increasingly peaceful. The individual, while no less independent and devoted to his family, has become more altruistic and fraternal.

55:6.2 (630.5) On Urantia, and as you are, you can have little appreciation of the advanced status and progressive nature of the enlightened races of these perfected worlds. These people are the flowering of the evolutionary races. But such beings are still mortal; they continue to breathe, eat, sleep, and drink. This great evolution is not heaven, but it is a sublime foreshadowing of the divine worlds of the Paradise ascent.

55:6.3 (630.6) On a normal world the biologic fitness of the mortal race was long since brought up to a high level during the post-Adamic epochs; and now, from age to age throughout the settled eras

продължава физическата еволюция на човека. Усилват се както слухът, така и зрението. Броят на населението става постоянен. Възпроизвеждането се регулира в съответствие с планетарните потребности и вътрешните наследствени фактори: смъртните, населяващи планетата в тази епоха, се делят на пет-десет групи, при което на низшите групи се разрешава да раждат два пъти по-малко от този брой деца, които се раждат на висшите групи. Постоянното подобряване на тази великолепна раса по време на ерата на светлината и живота в голяма степен се обяснява със селективното възпроизвеждане на тези гени, които притежават превъзхождащо качество от социален, философски, космически и духовен характер.

the physical evolution of man continues. Both vision and hearing are extended. By now the population has become stationary in numbers. Reproduction is regulated in accordance with planetary requirements and innate hereditary endowments: The mortals on a planet during this age are divided into from five to ten groups, and the lower groups are permitted to produce only one half as many children as the higher. The continued improvement of such a magnificent race throughout the era of light and life is largely a matter of the selective reproduction of those racial strains which exhibit superior qualities of a social, philosophic, cosmic, and spiritual nature.

Настройчиците продължават да идват така, както и в предишните еволюционни епохи, и с всяка нова епоха смъртните придобиват все по-голяма способност да общуват с вътрешните частици на Отеца. На зачатъчния и преддуховните етапи на развитие продължават да действат спомагателните духове на разума. С настъпването на последващите епохи устойчив живот още по-действени стават Светият Дух и служенето на ангелите. По време на четвъртия етап на светлината и живота прогресивните смъртни изглежда поддържат активна съзнателна връзка с духовното присъствие на Главния Дух със свръхвселенски статут, докато философските стремежи на такъв свят са насочени към постигането на нови откровения от Бога-Висшия. Повече от половината хора, населяващи тези прогресивни планети, преминават в моронтийно състояние от числото на живите. Наистина, „старото отмира; вижте, всичко става ново“.

55:6.4 (630.7) The Adjusters continue to come as in former evolutionary eras, and as the epochs pass, these mortals are increasingly able to commune with the indwelling Father fragment. During the embryonic and prespiritual stages of development the adjutant mind-spirits are still functioning. The Holy Spirit and the ministry of angels are even more effective as the successive epochs of settled life are experienced. In the fourth stage of light and life the advanced mortals seem to experience considerable conscious contact with the spirit presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, while the philosophy of such a world is focused upon the attempt to comprehend the new revelations of God the Supreme. More than one half of the human inhabitants on planets of this advanced status experience translation to the morontia state from among the living. Even so, “old things are passing away; behold, all things are becoming new.”

В съответствие с нашите представи физическата еволюция завършва към края на петата епоха на ерата на светлината и живота. По наши наблюдения висшите предели на духовното развитие, имащи отношение към еволюиращия човешки разум, се определят от нивото на сливане с Настройчиците – нивото на обединение на моронтийните ценности и космическите значения. Друго нещо е мъдростта: макар да не знаем със сигурност, ние предполагаме, че не съществува предел за интелектуалната еволюция и за постигането на мъдростта. В свят, достигнал седмия етап, мъдростта може да изчерпи материалните потенциални възможности, да премине към интуицията на мотата и даже да се докосне до абсонитното величие.

55:6.5 (631.1) We conceive that physical evolution will have attained its full development by the end of the fifth epoch of the light-and-life era. We observe that the upper limits of spiritual development associated with evolving human mind are determined by the Adjuster-fusion level of conjoint morontia values and cosmic meanings. But concerning wisdom: While we do not really know, we conjecture that there can never be a limit to intellectual evolution and the attainment of wisdom. On a seventh-stage world, wisdom can exhaust the material potentials, enter upon mota insight, and eventually even taste of absonite grandeur.

Ние виждаме, че в тези високоразвити светове, отдавна вече намиращи се на седмия

55:6.6 (631.2) We observe that on these highly evolved and long seventh-stage worlds human

етап на развитието, преди своето преобразуване хората напълно усвояват езика на локалната вселена; и аз посетих няколко много стари свята, обитателите на които се обучаваха при абандонтерите на езика на свръхвселената. В тези светове наблюдавах метод, с помощта на който абсонитните личности разкриваха присъствието на завършилите в моронтийния храм.

beings fully learn the local universe language before they are translated; and I have visited a few very old planets where abandonters were teaching the older mortals the tongue of the superuniverse. And on these worlds I have observed the technique whereby the absonite personalities reveal the presence of the finaliters in the morontia temple.

Такъв е разказът за величествената цел, към която се стремят смъртните от еволюционните светове; и всично споменато по-горе става още преди встъпването на човека на моронтийния път; цялото това блестящо развитие е постижимо за материалните смъртни в обитаемите светове – първия стадий на този безкраен и непостижим път, който води до Рая и до придобиване на божественост.

55:6.7 (631.3) This is the story of the magnificent goal of mortal striving on the evolutionary worlds; and it all takes place even before human beings enter upon their morontia careers; all of this splendid development is attainable by material mortals on the inhabited worlds, the very first stage of that endless and incomprehensible career of Paradise ascension and divinity attainment.

Но нима вие сте способни да си съставите представа за еволюционните смъртни, които възхождат днес от световете, отдавна вече встъпили в седмата епоха на устойчивото съществуване в светлината и живота? Именно такива създания се отправят в моронтийните светове на локалната вселена, за да започнат своя възход.

55:6.8 (631.4) But can you possibly imagine what sort of evolutionary mortals are now coming up from worlds long existing in the seventh epoch of settled light and life? It is such as these who go on to the morontia worlds of the local universe capital to begin their ascension careers.

Ако смъртните на Урантия можеха само да погледнат един от тези по-прогресивни светове, отдавна утвърдили се в светлината и живота, те никога нямаше да подложат на съмнение мъдростта на еволюционната програма на творението. Даже ако усъвършенстването на създанието свършваше с това, то и в такъв случай величествените еволюционни успехи на смъртните раси в тези развити, устойчиви сфери биха били напълно достатъчни, за да оправдаят сътворението на човека в световете на времето и пространството.

55:6.9 (631.5) If the mortals of distraught Urantia could only view one of these more advanced worlds long settled in light and life, they would nevermore question the wisdom of the evolutionary scheme of creation. Were there no future of eternal creature progression, still the superb evolutionary attainments of the mortal races on such settled worlds of perfected achievement would amply justify man's creation on the worlds of time and space.

Ние често се замисляме: ако голямата вселена се утвърди в светлината и живота, ще бъде ли подготвян Корпус за Завършили за съвършените възходящи смъртни, както преди? Но ние не знаем това.

55:6.10 (631.6) We often ponder: If the grand universe should be settled in light and life, would the ascending exquisite mortals still be destined to the Corps of the Finality? But we do not know.

7. ПЪРВИЯТ, ИЛИ ПЛАНЕТАРЕН, ЕТАП

7. THE FIRST OR PLANETARY STAGE

Тази епоха започва с появата на моронтиен храм в новата планетарна столица и завършва с утвърждаването на цялата система в светлината и живота. Началото на тази епоха поставят Троичните Синове-Учители при завършването на техните последователни планетарни мисии, когато Планетарният Принц се издига до положението на Планетарен Владетел с

55:7.1 (631.7) This epoch extends from the appearance of the morontia temple at the new planetary headquarters to the time of the settling of the entire system in light and life. This age is inaugurated by the Trinity Teacher Sons at the close of their successive world missions when the Planetary Prince is elevated to the status of Planetary Sovereign by the mandate and personal presence of the Paradise bestowal Son of that sphere. Concomitant therewith the finaliters

разпореждане и в личното присъствие на Райския посвещенчески Син от дадената сфера. Едновременно с това завършилите започват активно да участват в планетарните дела.

inaugurate their active participation in planetary affairs.

Материалният Син и Материалната Дъщеря – Планетарните Адам и Ева, са зримите и фактически управители или управляващи света, утвърден в светлината и живота. Завършващите са невидими, както и Принцът-Владетел, с изключение на тези случаи, когато се намира в моронтийния храм. Затова фактически и буквални глави на планетарното управление са Материалният Син и Материалната Дъщеря. Именно благодарение на такова устройство на управлението кралската власт е излязла на почит в цялата вселена. Кралете и кралиците са изключително удачно решение в тези идеални обстоятелства, когато светът разполага с такива висши личности, действащи от името на още по-висши, но невидими управители.

55:7.2 (632.1) To outward and visible appearances the actual rulers, or directors, of such a world settled in light and life are the Material Son and Daughter, the Planetary Adam and Eve. The finaliters are invisible, as also is the Prince-Sovereign except when in the morontia temple. The actual and literal heads of the planetary regime are therefore the Material Son and Daughter. It is the knowledge of these arrangements that has given prestige to the idea of kings and queens throughout the universe realms. And kings and queens are a great success under these ideal circumstances, when a world can command such high personalities to act in behalf of still higher but invisible rulers.

Когато вашият свят встъпи в тази ера, Макивента Мелхиседек – сега изпълняващ функциите на наместник на Планетарния Принц на Урантия, несъмнено ще се възкачи на трона на Планетарния Владетел; и в Йерусем вече отдавна предполагат, че ще го съпровождат един от синовете и една от дъщерите на Адам и Ева на Урантия, които понастоящем се намират в Едемия като подопечни на Всевишните на Норлатиадек. Тези деца на Адам могат да служат като такива на Урантия съвместно с Владетеля Мелхиседек, доколкото те са се лишили от способността да създават потомство почти преди 37 000 години, оставяйки своите материални тела на Урантия при подготовката за преместване на Едемия.

55:7.3 (632.2) When such an era is attained on your world, no doubt Machiventa Melchizedek, now the vicegerent Planetary Prince of Urantia, will occupy the seat of the Planetary Sovereign; and it has long been conjectured on Jerusem that he will be accompanied by a son and daughter of the Urantia Adam and Eve who are now held on Edentia as wards of the Most Highs of Norlatiadek. These children of Adam might so serve on Urantia in association with the Melchizedek-Sovereign since they were deprived of procreative powers almost 37,000 years ago at the time they gave up their material bodies on Urantia in preparation for transit to Edentia.

Тази устойчива епоха продължава дотогава, докато всяка обитаема планета в системата не встъпи в ера на стабилизация; и след като най-младият свят, последният достигнал светлината и живота, просъществува в такова устойчиво състояние в течение на един милион години по системното времеизчисление, всяка система ще се стабилизира и индивидуалните светове ще встъпят в системния етап на ерата на светлината и живота.

55:7.4 (632.3) This settled age continues on and on until every inhabited planet in the system attains the era of stabilization; and then, when the youngest world — the last to achieve light and life — has experienced such settledness for one millennium of system time, the entire system enters the stabilized status, and the individual worlds are ushered into the system epoch of the era of light and life.

8. ВТОРИЯТ ЕТАП, ИЛИ ЕТАПЪТ СИСТЕМА

8. THE SECOND OR SYSTEM STAGE

Когато цялата система се утвърждава в живота, възниква нов вид управление. Планетарните Владетели стават членове на конклава на системата и този нов

55:8.1 (632.4) When an entire system becomes settled in life, a new order of government is inaugurated. The Planetary Sovereigns become members of the system conclave, and this new

административен орган, на решенията на който Бащите на Съзвездия могат да налагат вето, притежава висша власт. Такава система от обитаеми светове става фактически самоуправляема. В столичния свят на системата се утвърждава законодателна асамблея, в която всяка планета изпраща по десет представители. Съдилищата се създават сега в столиците на системите и само обжалванията се предават в столицата на вселената.

administrative body, subject to the veto of the Constellation Fathers, is supreme in authority. Such a system of inhabited worlds becomes virtually self-governing. The system legislative assembly is constituted on the headquarters world, and each planet sends its ten representatives thereto. Courts are now established on the system capitals, and only appeals are taken to the universe headquarters.

След стабилизацията на системата Пълномощният Страж, представляващ Висшия Администратор на свръхвселената, става доброволен съветник на висшия съд на системата и води заседания на новата законодателна асамблея. След утвърждаването на цялата система в светлината и живота Властелините на Системата престават да се сменят. Владетелят става безсрочен глава на своята система. Помощниците на властелините се сменят, както и в миналите епохи.

55:8.2 (632.5) With the settling of the system the Assigned Sentinel, representative of the superuniverse Supreme Executive, becomes the volunteer adviser to the system supreme court and actual presiding officer of the new legislative assembly.

В течение на епохата на стабилизация от своите столични вселенски светове за пръв път пристигат мидсонитите, които стават съветници на законодателните асамблеи и консултанти на арбитражните съдилища. Тези мидсонити приемат също така определени мерки за включване на нови, притежаващи висша ценност на значението мота в системата на обучението, която се организира от тях съвместно със завършващите.

55:8.3 (632.6) After the settling of an entire system in light and life the System Sovereigns will no more come and go. Such a sovereign remains perpetually at the head of his system. The assistant sovereigns continue to change as in former ages.

Това, което Материалните Синове са направили за смъртните раси в биологичен аспект, мидсонитните създания правят сега за тези обединени и прославени хора в постоянно прогресиращите области на философията и одухотворената мисъл.

55:8.4 (632.7) During this epoch of stabilization, for the first time midsoniters come from the universe headquarters worlds of their sojourn to act as counselors to the legislative assemblies and advisers to the adjudicational tribunals. These midsoniters also carry on certain efforts to inculcate new mota meanings of supreme value into the teaching enterprises which they sponsor jointly with the finaliters. What the Material Sons did for the mortal races biologically, the midsonite creatures now do for these unified and glorified humans in the ever-advancing realms of philosophy and spiritualized thinking.

В обитаемите светове Синовете-Учители доброволно сътрудничат със завършилите и освен това същите тези Синове съпровождат завършилите при преместването в обителските светове, когато след утвърждаването на цялата система в светлината и живота тези сфери престават да се използват като диференцирани приемни светове. В крайна сметка така става, след като цялото съзвездие достигне дадения етап на развитие. Но в Небадон няма групи, постигнали такъв прогрес.

55:8.5 (633.1) On the inhabited worlds the Teacher Sons become voluntary collaborators with the finaliters, and these same Teacher Sons also accompany the finaliters to the mansion worlds when those spheres are no longer to be utilized as differential receiving worlds after an entire system is settled in light and life; at least this is true by the time the entire constellation has thus evolved. But there are no groups that far advanced in Nebadon.

Ние нямаме право да разкриваме

55:8.6 (633.2) We are not permitted to reveal the

същността на работата, извършвана от завършилите, контролиращи дейността на такива преориентирани обителски светове. Но вие вече знаете, че в цялата вселена съществуват различни типове разумни създания, които не са описани в настоящите повествувания.

nature of the work of the finaliters who will supervise such rededicated mansion worlds. You have, however, been informed that there are throughout the universes various types of intelligent creatures who have not been portrayed in these narratives.

Все нови системи се утвърждават в светлината и живота благодарение на влизащите в тях светове. Накрая настъпва време, когато стабилизацията достига и последната система от даденото съзвездие и вселенските управляващи – Синът-Владетел, Извечно Единният и Ярката Вечерна Звезда, пристигат в столицата на съзвездието, за да провъзгласят Всевишните за безусловни управители на новата съвършена система, състояща се от сто устойчиви системи обитаеми светове.

55:8.7 (633.3) And now, as the systems one by one become settled in light by virtue of the progress of their component worlds, the time comes when the last system in a given constellation attains stabilization, and the universe administrators — the Master Son, the Union of Days, and the Bright and Morning Star — arrive on the capital of the constellation to proclaim the Most Highs the unqualified rulers of the newly perfected family of one hundred settled systems of inhabited worlds.

9. ТРЕТИЯТ ЕТАП, ИЛИ ЕТАПЪТ СЪЗВЕЗДИЕ

9. THE THIRD OR CONSTELLATION STAGE

Обединението на цялото съзвездие устойчиви системи се съпровожда от ново преразпределяне на изпълнителната власт и допълнителна реорганизация на вселенското управление. Тази епоха става свидетел на прогресивни постижения във всеки обитаем свят, но особено се характеризира с промени в столицата на съзвездието при очевидно изменение на взаимоотношенията както с управляващите на ниво система, така и с правителството на локалната вселена. В течение на тази епоха много видове дейности се превеждат от нивото на съзвездието и вселената в столицата на системата и представителите на свръхвселената установяват нови и по-тесни връзки с планетарните, системни и вселенски управители. Едновременно с появата на тези нови връзки някои свръхвселенски управляващи преминават в столиците на съзвездията като доброволни съветници на Всевишните Бащи.

55:9.1 (633.4) The unification of a whole constellation of settled systems is attended by new distributions of executive authority and additional readjustments of universe administration. This epoch witnesses advanced attainment on every inhabited world but is particularly characterized by readjustments on the constellation headquarters, with marked modification of relationships with both the system supervision and the local universe government. During this age many constellation and universe activities are transferred to the system capitals, and the representatives of the superuniverse assume new and more intimate relations with the planetary, system, and universe rulers. Concomitant with these new associations, certain superuniverse administrators establish themselves on the constellation capitals as volunteer advisers to the Most High Fathers.

Когато съзвездието се утвърждава в светлината, законодателната функция изчезва; вместо това се появява възглавяваната от Всевишните палата на Властелините на Системи. Тези административни групи за пръв път се свързват непосредствено със свръхвселенското правителство по въпросите, отнасящи се към Хавона и Рая. В останалото съзвездието, както и преди, остава свързано с локалната вселена. Унивитатите продължават да управляват морантийните светове на съзвездието в течение на всеки последващ

55:9.2 (633.5) When a constellation is thus settled in light, the legislative function ceases, and the house of System Sovereigns, presided over by the Most Highs, functions instead. Now, for the first time, such administrative groups deal directly with the superuniverse government in matters pertaining to Havona and Paradise relationships. Otherwise the constellation remains related to the local universe as before. From stage to stage in the settled life the univitatia continue to administer the constellation morontia worlds.

етап на устойчиво съществуване.

Постепенно Бащите на Съзвездията поемат върху себе си все повече и повече от детайлните функции на управлението или надзора, които преди това са били съсредоточени в столицата на вселената. С достигането на шестия етап на стабилизация тези обединени съзвездия придобиват практически пълна автономия. Встъпването в седмия етап на устойчивото съществуване несъмнено се ознаменува от издигане на тези управители и придобиване на истинското величие, изразено в техните имена – Всевишни. След това съзвездието фактически ще поддържа връзка непосредствено с управителите на свръхвселената, докато разширеното правителство на локалната вселена се разшири, за да поеме върху себе си отговорността, свързана със задълженията към нова голяма вселена.

55:9.3 (633.6) As the ages pass, the Constellation Fathers take over more and more of the detailed administrative or supervising functions which were formerly centered on the universe headquarters. By the attainment of the sixth stage of stabilization these unified constellations will have reached the position of well-nigh complete autonomy. Entrance upon the seventh stage of settledness will no doubt witness the exaltation of these rulers to the true dignity signified by their names, the Most Highs. To all intents and purposes the constellations will then deal directly with the superuniverse rulers, while the local universe government will expand to grasp the responsibilities of new grand universe obligations.

10. ЧЕТВЪРТИЯТ ЕТАП, ИЛИ ЕТАПЪТ ЛОКАЛНА ВСЕЛЕНА

Скоро след като вселената се утвърди в светлината и живота, тя преминава към установяване на свръхвселенските орбити и Извечно Древните провъзгласяват създаването на *висш съвет с неограничена власт.* Новият управляващ съвет се състои от сто Извечно Верни, възглавявани от Извечно Единен, и първият акт на този висш съвет е потвърждение на цялата пълнота на властта на Сина-Владетел.

В това, което се отнася до Гавраил и Бащата-Мелхиседек, управлението на вселената остава неизменно. Съветът с неограничена власт се занимава основно с нови проблеми и нови условия, произтичащи от съществуването в развитите условия на светлината и живота.

Спомагателният Инспектор мобилизира всички Пълномощни Стражи за създаване на *стабилизационен корпус на локалната вселена* и предлага на Бащата-Мелхиседек съвместно да наблюдава неговата дейност. И за пръв път корпусът на Свещените Троични Духове се назначава за служене под ръководството на Извечно Единен.

Утвърждаването на цялата локална вселена в светлината и живота поставя началото на дълбоки промени в цялата структура на управление – от отделните обитаеми светове до столицата на вселената. Нови връзки се установяват със съзвездията и системите. Майчинският Дух на локалната вселена се свързва с Главния Дух на

10. THE FOURTH OR LOCAL UNIVERSE STAGE

55:10.1 (634.1) When a universe becomes settled in light and life, it soon swings into the established superuniverse circuits, and the Ancients of Days proclaim the establishment of the *supreme council of unlimited authority.* This new governing body consists of the one hundred Faithfuls of Days, presided over by the Union of Days, and the first act of this supreme council is to acknowledge the continued sovereignty of the Master Creator Son.

55:10.2 (634.2) The universe administration, as far as concerns Gabriel and the Father Melchizedek, is quite unchanged. This council of unlimited authority is chiefly concerned with the new problems and the new conditions arising out of the advanced status of light and life.

55:10.3 (634.3) The Associate Inspector now mobilizes all Assigned Sentinels to constitute the *stabilization corps of the local universe* and asks the Father Melchizedek to share its supervision with him. And now, for the first time, a corps of the Inspired Trinity Spirits are assigned to the service of the Union of Days.

55:10.4 (634.4) The settling of an entire local universe in light and life inaugurates profound readjustments in the entire scheme of administration, from the individual inhabited worlds to the universe headquarters. New relationships extend down to the constellations and systems. The local universe Mother Spirit experiences new liaison relations with the Master Spirit of the

свръхвселената по новому, а Гавраил установява пряка връзка с Извечно Древните, която се използва в случаите, когато Синът-Владетел отсъства от столичния свят.

В течение на тази и последващите епохи Синовете-Арбитри продължават да функционират като правораздаващи при завършването на съдния период, докато сто такива Райски Синове-Авоналовци образуват нов висш съвет на Ясната Утринна Звезда в столицата на вселената. Впоследствие, по молба на Властелина на Системата, един от тези Синове-Арбитри ще стане висш съветник, действащ в столичния свят на всяка локална система чак до настъпването на седмия етап на обединението.

В течение на тази епоха Троичните Синове-Учители служат като доброволни съветници на Планетарните Владетели, а също, в групи по трима, оказват аналогична помощ на Бащите на Съзвездия. Накрая тези Синове си намират място в локалната вселена, защото сега те се освобождават от подчинение на локалната система и се назначават във висшия съвет с неограничена власт.

За пръв път сега корпусът на завършващите признава пълномощията на извънрайска власт – на висшия съвет. Преди това завършващите не са признавали какъвто и да било контрол, неизлизащ от Рая.

Синовете-Създатели на такива устойчиви вселени прекарват много време в Рая и свързаните с него светове, а също и в съвещания с многобройни групи завършили, които служат по цялото локално творение. Така човешката същност на Михаил ще постигне още по-голяма дълбочина на взаимоотношенията с прославените завършили.

Напълно безполезно е да се правят догадки за функциите на тези Синове-Създатели по отношение на външните вселени, чието формиране едва започва. Но всички ние от време на време се предаваме на такова теоретизиране. След достигането на този четвърти етап на развитие Синът-Създател бива освобождаван от административни задължения; Божествената Попечителка достига все по-голямо обединение на своето служене с опеката на Главния Дух на свръхвселената и Безкрайния Дух. Очевидно се установяват нови и възвишени отношения между Сина-Създател, Съзидателния Дух, Вечерните Звезди, Синовете-Учители и постоянно растящия корпус на завършилите.

Ако на Михаил е съдено някога да напусне

superuniverse, and Gabriel establishes direct contact with the Ancients of Days to be effective when and as the Master Son may be absent from the headquarters world.

55:10.5 (634.5) During this and subsequent ages the Magisterial Sons continue to function as dispensational adjudicators, while one hundred of these Avonal Sons of Paradise constitute the new high council of the Bright and Morning Star on the universe capital. Later on, and as requested by the System Sovereigns, one of these Magisterial Sons will become the supreme counselor stationed on the headquarters world of each local system until the seventh stage of unity is attained.

55:10.6 (634.6) During this epoch the Trinity Teacher Sons are volunteer advisers, not only to the Planetary Sovereigns, but in groups of three they similarly serve the Constellation Fathers. And at last these Sons find their place in the local universe, for at this time they are removed from the jurisdiction of the local creation and are assigned to the service of the supreme council of unlimited authority.

55:10.7 (634.7) The finaliter corps now, for the first time, acknowledges the jurisdiction of an extra-Paradise authority, the supreme council. Heretofore the finaliters have recognized no supervision this side of Paradise.

55:10.8 (634.8) The Creator Sons of such settled universes spend much of their time on Paradise and its associated worlds and in counseling the numerous finaliter groups serving throughout the local creation. In this way the man of Michael will find a fuller fraternity of association with the glorified finaliter mortals.

55:10.9 (634.9) Speculation concerning the function of these Creator Sons in connection with the outer universes now in process of preliminary assembly is wholly futile. But we all engage in such postulations from time to time. On attaining this fourth stage of development the Creator Son becomes administratively free; the Divine Minister is progressively blending her ministry with that of the superuniverse Master Spirit and the Infinite Spirit. There seems to be evolving a new and sublime relationship between the Creator Son, the Creative Spirit, the Evening Stars, the Teacher Sons, and the ever-increasing finaliter corps.

55:10.10 (635.1) If Michael should ever leave Nebadon,

Небадон, то Гавраил несъмнено ще стане главен управляващ, а Бащата-Мелхиседек – негов партньор. Едновременно с това новият статут ще бъде присвоен на всички категории постоянно гражданство – такова като на Материалните Синове, унивитатите, мидсонитите, сузатите и смъртните, слели се с Духа. Но дотогава, докато продължава еволюцията, серафимите и архангелите ще са нужни в управлението на вселената.

При все това два пункта на нашите разсъждения изглеждат убедителни. Ако на Синовете-Създатели е съдено да отидат във външните вселени, тях несъмнено ще ги съпровождат Божествени Попечителки. Също толкова точно сме уверени в това, че на Мелхиседек им предстои да играят все по-отговорна роля в правителството и управлението на локалната вселена.

Gabriel would undoubtedly become chief administrator with the Father Melchizedek as his associate. At the same time new status would be imparted to all orders of permanent citizenship, such as Material Sons, univitatia, midsoniters, susatia, and Spirit-fused mortals. But as long as evolution continues, the seraphim and the archangels will be required in universe administration.

55:10.11 (635.2) We are, however, satisfied regarding two features of our speculations: If the Creator Sons are destined to the outer universes, the Divine Ministers will undoubtedly accompany them. We are equally sure that the Melchizedeks are to remain with the universes of their origin. We hold that the Melchizedeks are destined to play ever-increasingly responsible parts in local universe government and administration.

11. ЕТАПИТЕ МАЛЪК И ГОЛЯМ СЕКТОР

Планът за утвърждаване в светлината и живота не засяга непосредствено малкия и голям сектори на свръхвселената. Такова еволюционно развитие на първо място засяга локалната вселена като организационна единица и се разпространява само на съставните й части. Свръхвселената се утвърждава в светлината и живота, когато всички входящи в нея локални вселени достигнат съответното съвършенство. Но нито една от седемте свръхвселени не е достигнала ниво на развитие, което макар и смътно да се доближава до такова състояние.

Етапът малък сектор. Доколкото нашите наблюдения ни позволяват да предположим, петият етап на стабилизация – етапът малък сектор, засяга изключително физическия статут и съгласувания превод на сто взаимосвързани локални вселени в установени орбити в свръхвселената. По всяка вероятност само силовите центрове и техните партньори са въвлечени в такова преустройство на материалното творение.

Етапът голям сектор. Що се отнася до шестия етап на стабилизация, ние можем само да правим догадки, защото никой от нас не е бил свидетел на такова събитие. При все това ние сме способни да постулираме много от това, което се отнася до административното и друго преустройство, което е възможно да се яви следствие от този прогресивен статут на обитаеми светове и техните вселенски групировки.

Тъй като статутът на малкия сектор има

11. THE MINOR AND MAJOR SECTOR STAGES

55:11.1 (635.3) Minor and major sectors of the superuniverse do not figure directly in the plan of being settled in light and life. Such an evolutionary progression pertains primarily to the local universe as a unit and concerns only the components of a local universe. A superuniverse is settled in light and life when all of its component local universes are thus perfected. But not one of the seven superuniverses has attained a level of progression even approaching this.

55:11.2 (635.4) *The minor sector age.* As far as observations can penetrate, the fifth or minor sector stage of stabilization has exclusively to do with physical status and with the co-ordinate settling of the one hundred associated local universes in the established circuits of the superuniverse. Apparently none but the power centers and their associates are concerned in these realignments of the material creation.

55:11.3 (635.5) *The major sector age.* Concerning the sixth stage, or major sector stabilization, we can only conjecture since none of us have witnessed such an event. Nevertheless, we can postulate much concerning the administrative and other readjustments which would probably accompany such an advanced status of inhabited worlds and their universe groupings.

55:11.4 (635.6) Since the minor sector status has to

отношение към координираното физическо равновесие, ние предполагаме, че обединяването на големия сектор ще бъде свързано с постигането на нови нива на интелект – възможно с нов прогрес във висшето постигане на космическата мъдрост.

Ние правим изводи относно изменения, които вероятно ще съпровождат реализацията на засега все още недостъпните нива на еволюционен прогрес, наблюдавайки резултатите от съответните постижения в индивидуалните светове и в опита на отделните смъртни, живеещи в тези по-древни и високоразвити сфери.

Следва съвсем определено да отбележим, че административните механизми и начини за управление на вселената или свръхвселената никак не могат да ограничат или забавят еволюционното развитие или духовния прогрес на отделната обитаема планета или на когото и да е отделен смъртен от такава сфера.

В някои по-древни вселени ние откриваме светове, отнасящи се към петия или шестия етап на светлината и живота – и даже такива, които вече отдавна съществуват в седмата епоха, чиито локални системи още не са се утвърдили в светлината. По-младите планети могат да задържат обединението на системата, но това в никаква степен не затруднява процеса на по-стария и развит свят. По същия начин условията на средата, съществуващи в изолирания свят, не могат да възпрепятстват личните постижения на индивидуалния смъртен; Иисус Назарянин, живял като човек сред хората, лично постигна статута на светлината и живота на Урантия преди деветнадесет столетия.

Именно благодарение на наблюденията на събитията, които стават в световете, които отдавна вече са постигнали устойчиво състояние, ние можем да направим достатъчно надеждни изводи относно това какво ще стане и при утвърждаването в светлината и живота на цялата свръхвселена, даже ако сме неспособни с увереност да постулираме резултата от стабилизацията на седемте свръхвселени.

do with co-ordinate physical equilibrium, we infer that major sector unification will be concerned with certain new intellectual levels of attainment, possibly some advanced achievements in the supreme realization of cosmic wisdom.

55:11.5 (635.7) We arrive at conclusions regarding the readjustments which would probably attend the realization of hitherto unattained levels of evolutionary progress by observing the results of such achievements on the individual worlds and in the experiences of individual mortals living on these older and highly developed spheres.

55:11.6 (635.8) Let it be made clear that the administrative mechanisms and governmental techniques of a universe or a superuniverse cannot in any manner limit or retard the evolutionary development or spiritual progress of an individual inhabited planet or of any individual mortal on such a sphere.

55:11.7 (635.9) In some of the older universes we find worlds settled in the fifth and the sixth stages of light and life — even far extended into the seventh epoch — whose local systems are not yet settled in light. Younger planets may delay system unification, but this does not in the least handicap the progress of an older and advanced world. Neither can environmental limitations, even on an isolated world, thwart the personal attainment of the individual mortal; Jesus of Nazareth, as a man among men, personally achieved the status of light and life over nineteen hundred years ago on Urantia.

55:11.8 (636.1) It is by observing what takes place on long-settled worlds that we arrive at fairly reliable conclusions as to what will happen when a whole superuniverse is settled in light, even if we cannot safely postulate the event of the stabilization of the seven superuniverses.

12 СЕДМИЯТ ЕТАП, ИЛИ ЕТАПЪТ СВРЪХВСЕЛЕНА

Ние не можем с увереност да предскажем какво ще стане при утвърждаването на свръхвселената в светлината и живота, защото подобно събитие никога досега не се е случвало. Изхождайки от ученията на

12. THE SEVENTH OR SUPERUNIVERSE STAGE

55:12.1 (636.2) We cannot positively forecast what would occur when a superuniverse became settled in light because such an event has never factualized. From the teachings of the Melchizedeks, which have never been

Мелхиседек, които нито веднъж не са били опровергавани, ние правим извода, че на радикални промени ще бъде подложена цялата организация и управление във всяка съставна част на творенията на времето и пространството – от обитаемите светове до столицата на свръхвселената.

contradicted, we infer that sweeping changes would be made in the entire organization and administration of every unit of the creations of time and space extending from the inhabited worlds to the superuniverse headquarters.

Съществува широко разпространено мнение за това, че многобройни групи неприкрепени синове, тринитизирани от създания, ще се събират в столицата и регионалните центрове на устойчивите свръхвселени. Това може да стане предвестник на пристигането на обитатели на външното пространство, възходящи към Хавона и Рая. Но ние не знаем със сигурност това.

55:12.2 (636.3) It is generally believed that large numbers of the otherwise unattached creature-trinitized sons are to be assembled on the headquarters and divisional capitals of the settled superuniverses. This may be in anticipation of the sometime arrival of outer-spacers on their way in to Havona and Paradise; but we really do not know.

Предполагаме, че с утвърждаването на вселената в светлината и живота Безусловните Наблюдатели на Висшия, изпълняващи понастоящем консултативна функция, ще станат висш орган на управление на столичния свят на свръхвселената. Тези личности са способни да установяват пряк контакт с абсонитните управляващи, които веднага ще преминат към активни действия в устойчивата свръхвселена. Макар че тези Безусловни Наблюдатели в течение на дълго време са консултанти и съветници в развитите еволюционни творения, те ще приемат върху себе си функциите на управление едва с настъпването на пълновластие на Висшето Същество.

55:12.3 (636.4) If and when a superuniverse should be settled in light and life, we believe that the now advisory Unqualified Supervisors of the Supreme would become the high administrative body on the headquarters world of the superuniverse. These are the personalities who are able to contact directly with the absonite administrators, who will forthwith become active in the settled superuniverse. Although these Unqualified Supervisors have long functioned as advisers and counselors in advanced evolutionary units of creation, they do not assume administrative responsibilities until the authority of the Supreme Being becomes sovereign.

Безусловните Наблюдатели на Висшия, по-широко действащи в тази епоха, не са крайни, абсонитни, пределни или безкрайни; те са върховност и представляват само Бога-Висшия. Те са персонализация на пространствено-времевата върховност и вследствие на това не действат в Хавона, функционирайки само като висши обединители. Възможно е те да имат отношение към системата на вселенско отражение. Но ние не сме уверени в това.

55:12.4 (636.5) The Unqualified Supervisors of the Supreme, who function more extensively during this epoch, are not finite, absonite, ultimate, or infinite; they *are* supremacy and only represent God the Supreme. They are the personalization of time-space supremacy and therefore do not function in Havona. They function only as supreme unifiers. They may possibly be involved in the technique of universe reflectivity, but we are not certain.

Нито един от нас няма удовлетворителна представа за това какво ще стане, когато голямата вселена (седемте свръхвселени, подчинени на Хавона) напълно се утвърди в светлината и живота. Това безусловно ще стане най-важното събитие в аналите на вечността от времето на появяване на централната вселена. Има и такива, които смятат, че самото Върховно Същество ще се появи от хавонската тайна, обкръжаваща неговата духовна Личност, и ще се установи в столицата на седмата свръхвселена като емпиричен Владетел на усъвършенстваните творения на времето и пространството. Но ние не знаем това със сигурност.

55:12.5 (636.6) None of us entertain a satisfactory concept of what will happen when the grand universe (the seven superuniverses as dependent on Havona) becomes entirely settled in light and life. That event will undoubtedly be the most profound occurrence in the annals of eternity since the appearance of the central universe. There are those who hold that the Supreme Being himself will emerge from the Havona mystery enshrouding his spirit person and will become residential on the headquarters of the seventh superuniverse as the almighty and experiential sovereign of the perfected creations of time and space. But we really do not know.

[Представено от Могъщ Посланик, временно прикрепен към Съвета на архангелите на Урантия.]

55:12.6 (636.7) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to the Archangel Council on Urantia.]

Документ 56. Всеобщото единство

⇦ 055 Книгата Урантия 057 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 56. ВСЕОБЩОТО ЕДИНСТВО

Секции

Въведение
1. Физическата координация
2. Интелектуалното единство
3. Духовното обединение
4. Личностното обединение
5. Единството на божествата
6. Обединението на Еволюционното Божество
7. Всеобщите последствия от еволюцията
8. Върховният обединител
9. Всеобщото абсолютно единство
10. Истината, красотата и добродетелта

Въведение

БОГ е единство. На Божеството е присъща всеобща координираност. Вселената на вселените представлява един огромен интегриран механизъм, абсолютно контролируем безкраен разум. Физическата, интелектуална и духовна област на всеобщото творение са божествено съпоставени. Съвършеното и несъвършеното са истински взаимосвързани и затова крайното еволюционно създание може да се възвиси към Рая, подчинявайки се на повелята на Всеобщия Баща: „Бъдете съвършени, както съм съвършен Аз.“

Всички различни нива на творението се обединяват от плановете и управлението на Архитектите на Вселената. За ограничените умове на пространствено-времевите смъртни вселената може да представя множество проблеми и сигуации, които създават очевидна дисхармония и отсъствие на ефективна

PAPER 56
UNIVERSAL UNITY

SECTIONS

Introduction
1. Physical Co-ordination
2. Intellectual Unity
3. Spiritual Unification
4. Personality Unification
5. Deity Unity
6. Unification of Evolutionary Deity
7. Universal Evolutionary Repercussions
8. The Supreme Unifier
9. Universal Absolute Unity
10. Truth, Beauty, and Goodness

INTRODUCTION

56:0.1 (637.1) GOD is unity. Deity is universally co-ordinated. The universe of universes is one vast integrated mechanism which is absolutely controlled by one infinite mind. The physical, intellectual, and spiritual domains of universal creation are divinely correlated. The perfect and imperfect are truly interrelated, and therefore may the finite evolutionary creature ascend to Paradise in obedience to the Universal Father’s mandate: “Be you perfect, even as I am perfect.”

56:0.2 (637.2) The diverse levels of creation are all unified in the plans and administration of the Architects of the Master Universe. To the circumscribed minds of time-space mortals the universe may present many problems and situations which apparently portray disharmony and indicate absence of effective co-ordination; but

координация; но тези от нас, които са способни по-широко да обхванат всеобщите явления и които са по-опитни в изкуството по намирането на основополагаща общност, лежаща в основата на творческото разнообразие, откриват божественото единство, обхващащо цялата тази множественост на функциите, и по-добре разбират божественото и единно предназначение, представено във всички тези разнообразни проявления на всеобщата създателна енергия.

those of us who are able to observe wider stretches of universal phenomena, and who are more experienced in this art of detecting the basic unity which underlies creative diversity and of discovering the divine oneness which overspreads all this functioning of plurality, better perceive the divine and single purpose exhibited in all these manifold manifestations of universal creative energy.

1. ФИЗИЧЕСКАТА КООРДИНАЦИЯ

Физическото или материално творение не е безкрайно, но то е в съвършенство координирано. Съществуват сила и енергия, но по своя произход те са единни. Седемте свръхвселени изглеждат двойнствени, централната вселена е тройствена, но строежът на Рая е единен. И Раят е действителният източник на всички материални вселени – минали, днешни и бъдещи. Но този космически произход е събитие във *вечността*; в никое *време* — минало, настояще или бъдеще, нито пространството, нито материалният космос възникват от централния Остров на Светлината. Като космическа сила Раят функционира преди пространството и преди времето; затова неговите производни биха изглеждали изоставени във времето и пространството, ако не възникваха посредством Безусловния Абсолют – тяхното пределно вместилище в пространството, рзкриващо и регулиращо ги във времето.

Безусловният Абсолют поддържа физическата вселена, докато Божеството-Абсолют стимулира съвършеното свръхуправление на цялата материална реалност; и двата Абсолюта са функционално обединени във Всеобщия Абсолют. Тази свързана корелация на материалната вселена най-добре от всичко се разбира от всички личности – материални, моронтийни, абсонитни или духовни – чрез наблюдаване на реакцията на всяка пълноценна материална реалност спрямо гравитационното въздействие на източника на гравитация в долния Рай.

Унификацията на гравитационното въздействие е всеобща и неизменна; реакцията на чистата енергия също е всеобща и неизбежна. В чистата енергия (изначалната сила) и чистия дух напълно отсъства реакция спрямо гравитацията. Тези първични сили, присъщи на Абсолютите, лично се контролират от Всеобщия Баща; затова всички видове

1. PHYSICAL CO-ORDINATION

56:1.1 (637.3) The physical or material creation is not infinite, but it is perfectly co-ordinated. There are force, energy, and power, but they are all one in origin. The seven superuniverses are seemingly dual; the central universe, triune; but Paradise is of single constitution. And Paradise is the actual source of all material universes — past, present, and future. But this cosmic derivation is an *eternity* event; at no *time* — past, present, or future — does either space or the material cosmos come forth from the nuclear Isle of Light. As the cosmic source, Paradise functions prior to space and before time; hence would its derivations seem to be orphaned in time and space did they not emerge through the Unqualified Absolute, their ultimate repository in space and their revealer and regulator in time.

56:1.2 (637.4) The Unqualified Absolute upholds the physical universe, while the Deity Absolute motivates the exquisite overcontrol of all material reality; and both Absolutes are functionally unified by the Universal Absolute. This cohesive correlation of the material universe is best understood by all personalities — material, morontia, absonite, or spiritual — by the observation of the gravity response of all bona fide material reality to the gravity centering on nether Paradise.

56:1.3 (638.1) Gravity unification is universal and unvarying; pure-energy response is likewise universal and inescapable. Pure energy (primordial force) and pure spirit are wholly preresponsive to gravity. These primal forces, inhering in the Absolutes, are personally controlled by the Universal Father; hence does all gravity center in the personal presence of the Paradise

гравитация са съсредоточени в личното присъствие на Райския Баща, състоящо се от чистата енергия и чистия дух и в неговата свръхматериална обител.

Чистата енергия е предшественица на всички относителни, недуховни функционални реалности, докато чистият дух е потенциал на божественото и направляващо свръхръководство на всички основни енергийни системи. И тези две реалности, в цялото им разнообразие, проявявано по цялото пространство и наблюдаемо в движенията на времето, са съсредоточени в лицето на Райския Баща. В него те представляват единно цяло, те трябва да се обединят, защото Бог е един. Личността на Отеца е абсолютно обединена.

В безкрайната същност на Бога-Баща двойнственост на реалността е невъзможна – например, реалност физическа и духовна; но щом погледнем встрани от безкрайните нива и абсолютната реалност, присъщи на личните ценности на Райския Баща, забелязваме съществуването на тези две реалности и виждаме, че те напълно реагират на неговото лично присъствие; всичко е заключено в него.

Щом се отдалечите от безусловната представа за безкрайната личност на Райския Баща, вие трябва да контролирате РАЗУМА като неизбежен метод за обединяване на все по-голямото разминаване на тези двойнствени вселенски прояви на изначалната единосъщна личност на Създателя, Първия Източник и Център – АЗ СЪМ.

Father of pure energy and pure spirit and in his supermaterial abode.

56:1.4 (638.2) Pure energy is the ancestor of all relative, nonspirit functional realities, while pure spirit is the potential of the divine and directive overcontrol of all basic energy systems. And these realities, so diverse as manifested throughout space and as observed in the motions of time, are both centered in the person of the Paradise Father. In him they are one — must be unified — because God is one. The Father's personality is absolutely unified.

56:1.5 (638.3) In the infinite nature of God the Father there could not possibly exist duality of reality, such as physical and spiritual; but the instant we look aside from the infinite levels and absolute reality of the personal values of the Paradise Father, we observe the existence of these two realities and recognize that they are fully responsive to his personal presence; in him all things consist.

56:1.6 (638.4) The moment you depart from the unqualified concept of the infinite personality of the Paradise Father, you must postulate MIND as the inevitable technique of unifying the ever-widening divergence of these dual universe manifestations of the original monothetic Creator personality, the First Source and Center — the I AM.

2. ИНТЕЛЕКТУАЛНОТО ЕДИНСТВО

Мисълта-Баща реализира духовен израз в Словото-Син и посредством Рая постига разширение на реалността в обширните материални вселени. Духовните проявления на Вечния Син са корелирани с материалните нива на творението благодарение на функциите на Безкрайния Дух, за сметка на неговата помощ на разума, реагиращ на въздействието на духа, а също вследствие действията на разума, управляващи физическата вселена, духовните реалности на Божеството и материалните последствия от действията на Божествата стават корелирани.

Разумът е функционален дар на Безкрайния Дух, вследствие на което той е безкраен в потенциала и всеобщ в посвещението. Изначалната мисъл на Всеобщия Баща се въплъщава във вечността в двойнствено изражение: Райския Остров и равното на него Божество – духовния Вечен Син. Такава двойнственост на вечната

2. INTELLECTUAL UNITY

56:2.1 (638.5) The Thought-Father realizes spirit expression in the Word-Son and attains reality expansion through Paradise in the far-flung material universes. The spiritual expressions of the Eternal Son are correlated with the material levels of creation by the functions of the Infinite Spirit, by whose spirit-responsive ministry of mind, and in whose physical-directive acts of mind, the spiritual realities of Deity and the material repercussions of Deity are correlated the one with the other.

56:2.2 (638.6) Mind is the functional endowment of the Infinite Spirit, therefore infinite in potential and universal in bestowal. The primal thought of the Universal Father eternalizes in dual expression: the Isle of Paradise and his Deity equal, the spiritual and Eternal Son. Such duality of eternal reality renders the mind God, the Infinite Spirit, inevitable. Mind is the indispensable channel of

реалност довежда до неизбежност Бога на разума – Безкрайния Дух. Разумът е неизменен канал за връзка между духовните и материални реалности. Материалното еволюционно създание е способно да осмисли и разбере живеещия в него дух само с помощта на разума.

Този безкраен и всеобщ разум се проявява във вселените на времето и пространството като космически разум; и макар той да обхваща най-различни нива – от първичното служене на спомагателните духове на разума до величествения разум на главния управляващ вселената, – този космически разум е също така адекватно обединен във върховенството на Седемте Главни Духа, които на свой ред са съгласувани с Висшия Разум на времето и пространството и са в съвършенство корелирани с всеобхватния разум на Безкрайния Дух.

communication between spiritual and material realities. The material evolutionary creature can conceive and comprehend the indwelling spirit only by the ministry of mind.

56:2.3 (638.7) This infinite and universal mind is ministered in the universes of time and space as the cosmic mind; and though extending from the primitive ministry of the adjutant spirits up to the magnificent mind of the chief executive of a universe, even this cosmic mind is adequately unified in the supervision of the Seven Master Spirits, who are in turn co-ordinated with the Supreme Mind of time and space and perfectly correlated with the all-embracing mind of the Infinite Spirit.

3. ДУХОВНОТО ОБЕДИНЕНИЕ

Както център на гравитацията на вселенския разум е Райското лично присъствие на Безкрайния Дух, така център на духовната гравитация е личното Райско присъствие на Вечния Син. Всеобщият Баща е един, но относно времето и пространството той се разкрива в двойнствените феномени чиста енергия и чист дух.

Духовните реалности на Рая също са единни, но във всички пространствено-времеви ситуации и отношения единният дух се разкрива в двойнствени феномени: от една страна – в духовните личности и еманации на Вечния Син, от друга – в духовните личности и влияния на Безкрайния Дух и взаимосвързаните творения; освен това съществува и трети феномен: чисто духовни частици – посвещавани на Отеца Настройчици на Съзнанието и други доличностни духовни същества.

Независимо на какво ниво на вселенска дейност вие се сблъсквате с духовни явления или влизате в контакт с духовни същества, можете да бъдете уверени в това, че всички те произхождат от Бога, Който е Дух, с помощта на Духа-Син и Безкрайния Дух-Разум. Във вида, в който този необятен дух функционира като феномен на сетивното възприятие в еволюционните светове на времето, той се управлява от центровете на локалните вселени. От тези столици на Синовете-Създатели Светият Дух и Духът на Истината, заедно със спомагателните духове на разума, идват на низшите и развиващи се нива на материалния разум.

3. SPIRITUAL UNIFICATION

56:3.1 (639.1) As the universal mind gravity is centered in the Paradise personal presence of the Infinite Spirit, so does the universal spirit gravity center in the Paradise personal presence of the Eternal Son. The Universal Father is one, but to time-space he is revealed in the dual phenomena of pure energy and pure spirit.

56:3.2 (639.2) Paradise spirit realities are likewise one, but in all time-space situations and relations this single spirit is revealed in the dual phenomena of the spirit personalities and emanations of the Eternal Son and the spirit personalities and influences of the Infinite Spirit and associated creations; and there is yet a third — pure-spirit fragmentations — the Father's bestowal of the Thought Adjusters and other spirit entities which are prepersonal.

56:3.3 (639.3) No matter on what level of universe activities you may encounter spiritual phenomena or contact with spirit beings, you may know that they are all derived from the God who is spirit by the ministry of the Spirit Son and the Infinite Mind Spirit. And this far-flung spirit functions as a phenomenon on the evolutionary worlds of time as it is directed from the headquarters of the local universes. From these capitals of the Creator Sons come the Holy Spirit and the Spirit of Truth, together with the ministry of the adjutant mind-spirits, to the lower and evolving levels of material minds.

Макар че разумът постига по-голямо обединение на ниво Главни Духове в съвкупност с Висшето Същество и като космически разум, в подчинение на Абсолютния Разум, духовната помощ в развиващите се светове по-непосредствено се обединява в личностите, пребиваващи в столиците на локалните вселени, а също и в ръководещите Божествени Попечителки, които на свой ред са практически съвършено корелирани с Райския гравитационен кръг на Вечния Син, където се извършва окончателното обединяване на всички пространствено-времеви проявления на духа.

56:3.4 (639.4) While mind is more unified on the level of the Master Spirits in association with the Supreme Being and as the cosmic mind in subordination to the Absolute Mind, the spirit ministry to the evolving worlds is more directly unified in the personalities resident on the headquarters of the local universes and in the persons of the presiding Divine Ministers, who are in turn well-nigh perfectly correlated with the Paradise gravity circuit of the Eternal Son, wherein occurs final unification of all time-space spirit manifestations.

Създанието е способно да постигне, запази и увековечи съвършенството на своето съществуване за сметка на сливането на самоосъзнаващия се разум с частица от дотроичния духовен дар на едно от лицата на Райската Троица. Смъртният разум е творението на Синовете и Дъщерите на Вечния Син и Безкрайния Дух и – при сливане с получения от Отеца Настройчик на Съзнанието, придобива черти на тройнственост на духовното съдържание на еволюционните сфери. Но тези три духовни изражения в съвършенство се обединяват в завършващите, както са се обединили във вечността във Всеобщото АЗ СЪМ, докато то е станало Всеобщият Баща на Вечния Син и Безкрайния Дух.

56:3.5 (639.5) Perfected creature existence can be attained, sustained, and eternalized by the fusion of self-conscious mind with a fragment of the pre-Trinity spirit endowment of some one of the persons of the Paradise Trinity. The mortal mind is the creation of the Sons and Daughters of the Eternal Son and the Infinite Spirit and, when fused with the Thought Adjuster from the Father, partakes of the threefold spirit endowment of the evolutionary realms. But these three spirit expressions become perfectly unified in the finaliters, even as they were in eternity so unified in the Universal I AM ere he ever became the Universal Father of the Eternal Son and the Infinite Spirit.

В крайна сметка духът винаги трябва да стане тройнствен в своето изражение и обединен в Троицата при своето окончателно въплъщение. Духът произхожда от един източник чрез тройнствено изражение; накрая той е длъжен да постигне – и постига, своето пълно въплъщение в това божествено единение, което се осъществява в опита за придобиване на Бога – в единството с божествеността във вечността, а също и чрез служенето на космическия разум, който е безкрайно изражение на вечното Слово, което е отражение на всеобщата мисъл на Отеца.

56:3.6 (639.6) Spirit must always and ultimately become threefold in expression and Trinity-unified in final realization. Spirit originates from one source through a threefold expression; and in finality it must and does attain its full realization in that divine unification which is experienced in finding God — oneness with divinity — in eternity, and by means of the ministry of the cosmic mind of the infinite expression of the eternal word of the Father's universal thought.

4. ЛИЧНОСТНОТО ОБЕДИНЕНИЕ

Всеобщият Баща е божествено обединена личност; затова всичките му възходящи деца, водени към Рая под въздействието на възвратната движеща сила на Настройчиците на Съзнанието, тръгнали от Рая, за да се вселят в материалните с мъртни в изпълнение повелята на Отеца също да станат напълно обединени личности, щом достигнат Хавона.

На личността е присъщ стремеж към обединяване на всички съставни реалности. Безкрайната личност на Първия Източник и

4. PERSONALITY UNIFICATION

56:4.1 (639.7) The Universal Father is a divinely unified personality; hence will all his ascendant children who are carried to Paradise by the rebound momentum of the Thought Adjusters, who went forth from Paradise to indwell material mortals in obedience to the Father's mandate, likewise be fully unified personalities ere they reach Havona.

56:4.2 (640.1) Personality inherently reaches out to unify all constituent realities. The infinite personality of the First Source and Center, the

Център, Всеобщия Баща, обединява всичките седем съставни Абсолюти на Безкрайността. И личността на смъртния човек, явявайки се изключителен и непосредствен дар от Всеобщия Баща, притежава такъв потенциал за обединяване на съставните фактори на смъртното създание. Такава обединяваща създителност на всяка личност на създаденото същество е признак на нейния висш и изключителен източник и е още едно потвърждение на нерушимата връзка със същия този източник чрез кръга на личността, посредством който личността на създанието поддържа пряка и непрекъсната връзка с Отеца на всички личности в Рая.

Независимо от това, че проявлението на Бога започва от сферите на Седмократния и продължава на по-високи нива на върховността и пределността, достигайки до Бога-Абсолют, контурът на личността с център в Рая и в личността на Бога-Баща осигурява пълното и съвършено обединение на всички тези разнообразни изражения на божествената личност в тази степен, в която това засяга личността на всички създадени същества на всички нива на разумното съществуване и във всички светове на съвършените, усъвършенствани и усъвършенстващи се вселени.

Макар че за вселените и във вселените Бог е всичко това, което описахме, при все това за вас и за всички богопознаващи създания той е един – ваш Баща и техен Баща. За личностите Бог не може да бъде множествен. Бог е баща за всяко от своите създания и в буквален смисъл е невъзможно някое дете да има повече от един баща.

Във философски и космически аспекти, а също така относно различните нива и местонахождения на възможните проявления, вие можете и следователно сте длъжни да предположите действието на множествени Божества и да постулирате съществуването на множествени Троици; но в опита на поклонението при лично общуване с Бащата на всяка вярваща личност по цялата голяма вселена Бог е един; и това единно и личностно Божество е нашият Райски родител, Богът-Баща – дарител, пазител и Баща на всички личности: от смъртния човек на обитаемите светове до Вечния Син на централния Остров на Светлината.

Universal Father, unifies all seven constituent Absolutes of Infinity; and the personality of mortal man, being an exclusive and direct bestowal of the Universal Father, likewise possesses the potential of unifying the constituent factors of the mortal creature. Such unifying creativity of all creature personality is a birthmark of its high and exclusive source and is further evidential of its unbroken contact with this same source through the personality circuit, by means of which the personality of the creature maintains direct and sustaining contact with the Father of all personality on Paradise.

56:4.3 (640.2) Notwithstanding that God is manifest from the domains of the Sevenfold up through supremacy and ultimacy to God the Absolute, the personality circuit, centering on Paradise and in the person of God the Father, provides for the complete and perfect unification of all these diverse expressions of divine personality so far as concerns all creature personalities on all levels of intelligent existence and in all the realms of the perfect, perfected, and perfecting universes.

56:4.4 (640.3) While God is to and in the universes all that we have portrayed, nevertheless, to you and to all other God-knowing creatures he is one, your Father and their Father. To personality God cannot be plural. God is Father to each of his creatures, and it is literally impossible for any child to have more than one father.

56:4.5 (640.4) Philosophically, cosmically, and with reference to differential levels and locations of manifestation, you may and perforce must conceive of the functioning of plural Deities and postulate the existence of plural Trinities; but in the worshipful experience of the personal contact of every worshiping personality throughout the master universe, God is one; and that unified and personal Deity is our Paradise parent, God the Father, the bestower, conservator, and Father of all personalities from mortal man on the inhabited worlds to the Eternal Son on the central Isle of Light.

5. ЕДИНСТВОТО НА БОЖЕСТВАТА

Целостността, неделимостта на Райското Божество е екзистенциална и абсолютна. Съществуват три вечни олицетворения на

5. DEITY UNITY

56:5.1 (640.5) The oneness, the indivisibility, of Paradise Deity is existential and absolute. There are three eternal personalizations of Deity — the

Божеството – Всеобщият Баща, Вечният Син и Безкрайният Дух, но в Райската Троица те *действително* са едно Божество, единно и неделимо.

Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — but in the Paradise Trinity they are *actually* one Deity, undivided and indivisible.

От първоначалното ниво на екзистенциалната реалност – нивото на Рая-Хавона, са се отделили две субабсолютни нива, след което Бащата, Синът и Духът са пристъпили към създаването на многобройни лични партньори и подчинени. И ако разглеждането на абсонитното обединение на божествата на трансцендентални нива на пределност в дадения контекст е неуместно, то има смисъл да се погледне на някои аспекти, обединяващи функциите на различните персонализации на Божеството, в които божествеността функционално се проявява в разнообразни сектори на творението и на различни категории разумни същества.

56:5.2 (640.6) From the original Paradise-Havona level of existential reality, two subabsolute levels have differentiated, and thereon have the Father, Son, and Spirit engaged in the creation of numerous personal associates and subordinates. And while it is inappropriate in this connection to undertake the consideration of absonite deity unification on transcendental levels of ultimacy, it is feasible to look at some features of the unifying function of the various Deity personalizations in whom divinity is functionally manifest to the diverse sectors of creation and to the different orders of intelligent beings.

Днешното функциониране на божествеността в свръхвселените активно се проявява в действията на Висшите Създатели – Синовете-Създатели и Съзидателните Духове на локалните вселени, Извечно Древните на свръхвселените и Седемте Главни Духа на Рая. Тези същества образуват три първи нива на Бог-Седмократния, водещи към центъра, към Всеобщия Баща и цялата тази сфера на Бога-Седмократния се координира на първо ниво на емпиричното божество във формиращото се Висше Същество.

56:5.3 (640.7) The present functioning of divinity in the superuniverses is actively manifest in the operations of the Supreme Creators — the local universe Creator Sons and Spirits, the superuniverse Ancients of Days, and the Seven Master Spirits of Paradise. These beings constitute the first three levels of God the Sevenfold leading inward to the Universal Father, and this entire domain of God the Sevenfold is co-ordinating on the first level of experiential deity in the evolving Supreme Being.

В Рая и централната вселена единството на Божествата е факт на битието. В еволюиращите вселени на времето и пространството единството на Божеството се явява постижение.

56:5.4 (641.1) On Paradise and in the central universe, Deity unity is a fact of existence. Throughout the evolving universes of time and space, Deity unity is an achievement.

6. ОБЕДИНЕНИЕТО НА ЕВОЛЮЦИОННОТО БОЖЕСТВО

6. UNIFICATION OF EVOLUTIONARY DEITY

Когато трите вечни лица на Божествата функционират като единно Божество в Райската Троица, те постигат съвършено единство; така, когато те творят – съвместно или индивидуално, тяхното Райско потомство разкрива характерното единство на божествеността. И тази божественост на предназначението, проявявана от Върховните Създатели и Управители на пространствено-времевите сфери, има за свой резултат потенциалното могъщество на пълновластието на емпиричната върховност, в присъствието на неличностното енергийно единство на вселената, образува напрегнатост на реалността, способна да се разреши само

56:6.1 (641.2) When the three eternal persons of Deity function as undivided Deity in the Paradise Trinity, they achieve perfect unity; likewise, when they create, either associatively or severally, their Paradise progeny exhibit the characteristic unity of divinity. And this divinity of purpose manifested by the Supreme Creators and Rulers of the time-space domains eventuates in the unifying power potential of the sovereignty of experiential supremacy which, in the presence of the impersonal energy unity of the universe, constitutes a reality tension that can be resolved only through adequate unification with the experiential personality realities of experiential Deity.

посредством адекватното обединяване с емпирични личностни реалности на емпиричното Божество.

Личностните реалности на Върховното Същество изхождат от Райските Божества и в направляващия свят на външния кръг на Хавона се обединяват с енергийните прерогативи на Всемогъщия-Висшия, възникващи от божествеността на Създателите на голямата вселена. Като същество Бог-Върховният е съществувал в Хавона до създаването на седемте свръхвселени, но той е действал не само на духовни нива. Еволюцията на заключените във Върховността силови атрибути на Всемогъщия посредством разнообразния синтез на божествеността в развиващите се вселени довела до появата на ново силово присъствие на Божеството, постигнало съгласуване с духовното същество на Върховния в Хавона посредством Върховния Разум, който впоследствие се превърнал от потенциала, съдържащ се в безкрайния разум на Безкрайния Дух, в активния функционален разум на Върховното Същество.

56:6.2 (641.3) The personality realities of the Supreme Being come forth from the Paradise Deities and on the pilot world of the outer Havona circuit unify with the power prerogatives of the Almighty Supreme coming up from the Creator divinities of the grand universe. God the Supreme as a person existed in Havona before the creation of the seven superuniverses, but he functioned only on spiritual levels. The evolution of the Almighty power of Supremacy by diverse divinity synthesis in the evolving universes eventuated in a new power presence of Deity which co-ordinated with the spiritual person of the Supreme in Havona by means of the Supreme Mind, which concomitantly translated from the potential resident in the infinite mind of the Infinite Spirit to the active functional mind of the Supreme Being.

Дарените с материален разум създания от еволюционните светове на седемте свръхвселени са способни да разберат единството на Божеството само чрез този личностно-енергиен синтез на Върховното Същество. Нито на едно ниво на битието Бог не може да превиши концептуалните възможности на съществата, живеещи на съответното ниво. Смъртният човек трябва – чрез признаване на истината, възприемане на красотата и поклонение на праведността – да стигне до признаване на Бога в любов и след това да се издигне чрез възходящи нива на божествата към постигане на Върховния. Божеството, след осъзнаването на неговата обединеност в енергията, може да бъде персонализирано в духа, постижим и постиган от смъртните същества.

56:6.3 (641.4) The material-minded creatures of the evolutionary worlds of the seven superuniverses can comprehend Deity unity only as it is evolving in this power-personality synthesis of the Supreme Being. On any level of existence God cannot exceed the conceptual capacity of the beings who live on such a level. Mortal man must, through the recognition of truth, the appreciation of beauty, and the worship of goodness, evolve the recognition of a God of love and then progress through ascending deity levels to the comprehension of the Supreme. Deity, having been thus grasped as unified in power, can then be personalized in spirit to creature understanding and attainment.

Макар че възходящите смъртни постигат разбиране на енергията на Всемогъщия в столиците на свръхвселените, а личността на Върховния – във външните кръгове на Хавона, те не идват при Върховното Същество така, както им е съдено да дойдат при Райските Божества. Даже завършилите, духове от шеста степен, не са придобили Върховното Същество и това най-вероятно ще стане, едва след като постигнат статута на духове седма степен и Върховният действително започне да участва в дейността на бъдещите вселени на външното пространство.

56:6.4 (641.5) While ascending mortals achieve power comprehension of the Almighty on the capitals of the superuniverses and personality comprehension of the Supreme on the outer circuits of Havona, they do not actually find the Supreme Being as they are destined to find the Paradise Deities. Even the finaliters, sixth-stage spirits, have not found the Supreme Being, nor are they likely to until they have achieved seventh-stage-spirit status, and until the Supreme has become actually functional in the activities of the future outer universes.

Но когато възходящите създания постигат Всеобщия Баща като седмо ниво на Бог-Седмократния, те постигат личността на

56:6.5 (641.6) But when ascenders find the Universal Father as the seventh level of God the Sevenfold, they have attained the personality of the First

Първото Лице на *всички* нива на Божеството, на които съществуват личностни отношения със създанията на вселената.

Person of *all* deity levels of personal relationships with universe creatures.

7. ВСЕОБЩИТЕ ПОСЛЕДСТВИЯ ОТ ЕВОЛЮЦИЯТА

Постоянното развитие на еволюционните процеси в пространствено-времевите вселени се съпровожда с все по-голямо разкриване на Божеството на всички разумни създания. Постигането на висотите на еволюционния прогрес в свят, в система, в съзвездие, във вселена, в свръхвселена или в голямата вселена се ознаменува със съответните разширения на функциите на божествата по отношение на тези прогресивни части на творението и в самите тези части. И всеки подобен локален прогрес в реализацията на божествеността се съпровожда с някои напълно определени последствия от разширеното проявление на божеството по отношение на всички останали сектори на творението. Простирайки се от Рая навън, всяка нова област от реализирания и постигнат прогрес представлява ново и разширено разкритие на емпиричното Божество във вселената на вселените.

Докато все нови и нови части на локалната вселена се утвърждават в светлината и живота, непрекъснато се разширява проявлението на Бог-Седмократния. Пространствено-времевата еволюция започва на планетата с първото проявление на Бог-Седмократния – обединяването на Сина-Създател и Съзидателния Дух. След утвърждаването на системата в светлината този съюз на Сина с Духа достига пълнота на функцията, а когато цялото съзвездие стане устойчиво, по цялото му пространство се повишава активността на втората фаза на Бог-Седмократния. Завършването на административната еволюция на локалната вселена се съпровожда с ново и по-непосредствено служене на Главните Духове на свръхвселената. И в това време започва и постоянно разширяващото се разкриване и претворяване на Бог-Всевишния, което достига кулминация в разбирането на възходящото създание на Върховното Същество при преминаването през световете на шестия кръг на Хавона.

Всеобщият Баща, Вечният Син и Безкрайният Дух са екзистенциални проявления на божествата на разумни създания; затова те не претърпяват такова развитие в личностните си отношения с

7. UNIVERSAL EVOLUTIONARY REPERCUSSIONS

56:7.1 (642.1) The steady progress of evolution in the time-space universes is accompanied by ever-enlarging revelations of Deity to all intelligent creatures. The attainment of the height of evolutionary progress on a world, in a system, constellation, universe, superuniverse, or in the grand universe signalizes corresponding enlargements of deity function to and in these progressive units of creation. And every such local enhancement of divinity realization is accompanied by certain well-defined repercussions of enlarged deity manifestation to all other sectors of creation. Extending outward from Paradise, each new domain of realized and attained evolution constitutes a new and enlarged revelation of experiential Deity to the universe of universes.

56:7.2 (642.2) As the components of a local universe are progressively settled in light and life, God the Sevenfold is increasingly made manifest. Time-space evolution begins on a planet with the first expression of God the Sevenfold — the Creator Son-Creative Spirit association — in control. With the settling of a system in light, this Son-Spirit liaison attains the fullness of function; and when an entire constellation is thus settled, the second phase of God the Sevenfold becomes more active throughout such a realm. The completed administrative evolution of a local universe is attended by new and more direct ministrations of the superuniverse Master Spirits; and at this point there also begins that ever-expanding revelation and realization of God the Supreme which culminates in the ascender's comprehension of the Supreme Being while passing through the worlds of the sixth Havona circuit.

56:7.3 (642.3) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are existential deity manifestations to intelligent creatures and are not, therefore, similarly expanded in personality relations with the mind and spirit creatures of all

разумните и духовни създания на цялото творение.

Необходимо е да се отбележи, че възходящите смъртни могат да усещат неличностното присъствие на нарастващите нива на Божеството дълго преди да станат достатъчно духовни и адекватно подготвени за постигането на емпирично личностно възприятие на Божествата и контакта с тях като личностни същества.

Всяко ново еволюционно постижение в пределите на някакъв сектор на творението, точно както и всяко ново проникване в космоса посредством проявяването на божествеността, се съпровожда с едновременни разширения на функционалното разкриване на божествата в пределите на съществуващите в конкретния момент и преди това организирани единици на цялото творение. Може да изглежда, че това ново проникване в административната дейност на вселените и техните съставни части не винаги става в съответствие със споменатия тук метод, тъй като нерядко напред се изпращат предварителни групи управляващи, които подготвят почвата за по-късните, последователни епохи на новото административно свръхуправление. Така и Безпределният предвещава своето трансцендентално свръхуправление на вселената на последните етапи от съществуването на локалната вселена в светлината и живота.

Действително, според това как всички нови творения на времето и пространството постигат устойчив еволюционен статут се наблюдава ново и по-пълно функциониране на Бог-Върховния, съвпадащо със съответното прекратяване на дейността на трите първи проявления на Бог-Седмократния. Ако се извърши утвърждаване на вселената в светлината и живота, то каква ще стане функцията на бъдещите проявления на Бог-Седмократния, изразявани в Създателите и съзиданието, ако Бог-Върховният поеме непосредственото управление на тези творения на времето и пространството? Предстои ли на тези организатори и пионери на пространствено-времевите вселени да се освободят за аналогична дейност във външното пространство? Ние не знаем това, но често разсъждаваме за тези и свързаните с тях проблеми.

С разширяването на границите на емпиричното Божество в сферата на Безусловния Абсолют ние предвиждаме активността на Бог-Седмократния в продължение на началните еволюционни епохи от съществуването на тези творения на

creation.

56:7.4 (642.4) It should be noted that ascending mortals may experience the impersonal presence of successive levels of Deity long before they become sufficiently spiritual and adequately educated to attain experiential personal recognition of, and contact with, these Deities as personal beings.

56:7.5 (642.5) Each new evolutionary attainment within a sector of creation, as well as every new invasion of space by divinity manifestations, is attended by simultaneous expansions of Deity functional-revelation within the then existing and previously organized units of all creation. This new invasion of the administrative work of the universes and their component units may not always appear to be executed exactly in accordance with the technique herewith outlined because it is the practice to send forth advance groups of administrators to prepare the way for the subsequent and successive eras of new administrative overcontrol. Even God the Ultimate foreshadows his transcendental overcontrol of the universes during the later stages of a local universe settled in light and life.

56:7.6 (642.6) It is a fact that, as the creations of time and space are progressively settled in evolutionary status, there is observed a new and fuller functioning of God the Supreme concomitant with a corresponding withdrawing of the first three manifestations of God the Sevenfold. If and when the grand universe becomes settled in light and life, what then will be the future function of the Creator-Creative manifestations of God the Sevenfold if God the Supreme assumes direct control of these creations of time and space? Are these organizers and pioneers of the time-space universes to be liberated for similar activities in outer space? We do not know, but we speculate much concerning these and related matters.

56:7.7 (643.1) As the frontiers of experiential Deity are extended out into the domains of the Unqualified Absolute, we envision the activity of God the Sevenfold during the earlier evolutionary epochs of these creations of the future. We are not all in agreement respecting the future status of the

бъдещето. Ние не сме на единно мнение относно бъдещия статут на Извечно Древните и Главните Духове на свръхвселените, както не знаем и дали Върховното Същество ще действа в тези условия така, както в седемте свръхвселени. При това всички ние предполагаме, че на Михаиловците – Синовете-Създатели, е съдено да функционират в тези вселени на външното пространство. Някои смятат, че в бъдеще съюзите на Синовете-Създатели с Божествените Попечителки ще станат още по-тесни; изглежда даже вероятно такъв създателен съюз да може да се вълпъти в нова индивидуална форма на съвместния и по своята природа пределен творец. Но ние не знаем всъщност нищо за тези възможности на неразкритото бъдеще.

Наистина ние знаем, че във вселените на времето и пространството Бог-Седмократният осигурява постепенното приближаване към Всеобщия Баща и че това еволюционно приближаване емпирично се обединява в Бога-Върховния. Ние допускаме, че такъв план трябва да преобладава във външните вселени. От друга страна, новите категории същества, които вероятно някога ще населяват тези вселени, могат да притежават способността за придобиване на Божеството на пределни нива и посредством абсонитни методи. Накратко казано, ние нямаме ни най-малка представа за това, какъв метод за приближаване към Божеството може да се използва в бъдещите вселени на външното пространство.

При все това ние предполагаме, че усъвършенстваните свръхвселени ще играят определена роля в програмата за възход към Рая от възможните обители на тези външни творения. Напълно вероятно е, че в тази бъдеща епоха ние ще можем да станем свидетели на приближаването към Хавона на обитатели на външното пространство, които ще преминават през седемте свръхвселени, управлявани от Бог-Върховния със или без участието на Седемте Главни Духа.

Ancients of Days and the superuniverse Master Spirits. Neither do we know whether or not the Supreme Being will therein function as in the seven superuniverses. But we all conjecture that the Michaels, the Creator Sons, are destined to function in these outer universes. Some hold that the future ages will witness some closer form of union between the associated Creator Sons and Divine Ministers; it is even possible that such a creator union might eventuate in some new expression of associate-creator identity of an ultimate nature. But we really know nothing about these possibilities of the unrevealed future.

56:7.8 (643.2) We do know, however, that in the universes of time and space, God the Sevenfold provides a progressive approach to the Universal Father, and that this evolutionary approach is experientially unified in God the Supreme. We might conjecture that such a plan must prevail in the outer universes; on the other hand, the new orders of beings that may sometime inhabit these universes may be able to approach Deity on ultimate levels and by absonite techniques. In short, we have not the slightest concept of what technique of deity approach may become operative in the future universes of outer space.

56:7.9 (643.3) Nevertheless, we deem that the perfected superuniverses will in some way become a part of the Paradise-ascension careers of those beings who may inhabit these outer creations. It is quite possible that in that future age we may witness outer-spacers approaching Havona through the seven superuniverses, administered by God the Supreme with or without the collaboration of the Seven Master Spirits.

8. ВЪРХОВНИЯТ ОБЕДИНИТЕЛ

В опита на смъртния човек Върховното Същество притежава тройнствена функция: първо, то обединява пространствено-времевата божественост – Бог-Седмократния; второ, то е върховната представа за Божество, която може да бъде осмислена от крайните създания; трето, то представлява единствения път, водещ смъртния човек към трансцендентален опит за съединяване с абсонитния разум, вечния дух и Райската личност.

8. THE SUPREME UNIFIER

56:8.1 (643.4) The Supreme Being has a threefold function in the experience of mortal man: First, he is the unifier of time-space divinity, God the Sevenfold; second, he is the maximum of Deity which finite creatures can actually comprehend; third, he is mortal man's only avenue of approach to the transcendental experience of consorting with absonite mind, eternal spirit, and Paradise personality.

Възходящите завършители, родени в локалните вселени, възпитани в свръхвселените и подготвени в централната вселена, обхващат в своя личен опит целия потенциал по осъзнаването на пространствено-времевата божественост на Бог-Седмократния, съединяващ се във Върховния. Завършилите служат във всички свръхвселени освен в своята родна свръхвселена. Благодарение на последователното служене в другите свръхвселени те добавят един опит към друг, докато не обхванат цялата пълнота на седмократното разнообразие на възможния опит на създанията. С помощта на вътрешните Настройчици завършилите са способни да намерят Всеобщия Баща, но именно благодарение на такъв метод за натрупване на опит на завършващите им се отдава действително да познаят Върховното Съще ство и на тях е съдено да служат на това Върховно Божество и да го разкриват на бъдещите вселени от външното пространство.

56:8.2 (643.5) Ascendant finaliters, having been born in the local universes, nurtured in the superuniverses, and trained in the central universe, embrace in their personal experiences the full potential of the comprehension of the time-space divinity of God the Sevenfold unifying in the Supreme. Finaliters serve successively in superuniverses other than those of nativity, thereby superimposing experience upon experience until the fullness of the sevenfold diversity of possible creature experience has been encompassed. Through the ministry of the indwelling Adjusters the finaliters are enabled to *find* the Universal Father, but it is by these techniques of experience that such finaliters come really to *know* the Supreme Being, and they are destined to the service and the *revelation* of this Supreme Deity in and to the future universes of outer space.

Помнете: това, което Бог-Бащата и неговите Райски Синове правят за нас, ние на свой ред – в духа – сме способни да направим за формиращото се Върховно Същество и в него. Опитът на любовта, радостта и служенето във вселената е взаимен. На Бога-Баща не Му е нужно неговите синове да му връщат всичко, което Той им посвещава, но те, на свой ред, посвещават (или могат да посветят) всичко това на своите събратя и на еволюиращото Върховно Същество.

56:8.3 (644.1) Bear in mind, all that God the Father and his Paradise Sons do for us, we in turn and in spirit have the opportunity to do for and in the emerging Supreme Being. The experience of love, joy, and service in the universe is mutual. God the Father does not need that his sons should return to him all that he bestows upon them, but they do (or may) in turn bestow all of this upon their fellows and upon the evolving Supreme Being.

Всички отнасящи се към съзиданието явления отразяват предшестващата дейност на Духа-Създател. Буквално верни са думите на Иисус: „Синът прави само това, което вижда да прави Бащата.“ Във времето вие, смъртните, ще можете да пристъпите към разкриването на Върховния на вашите другари и ще можете все повече да разширявате това разкритие при своя възход към Рая. Във вечността на вас може би ще ви разрешат да правите все по-големи разкрития на този Бог на еволюционните създания на висшите – и даже пределни – нива като завършващи седма степен.

56:8.4 (644.2) All creational phenomena are reflective of antecedent creator-spirit activities. Said Jesus, and it is literally true, “The Son does only those things which he sees the Father do.” In time you mortals may begin the revelation of the Supreme to your fellows, and increasingly may you augment this revelation as you ascend Paradiseward. In eternity you may be permitted to make increasing revelations of this God of evolutionary creatures on supreme levels — even ultimate — as seventh-stage finaliters.

9. ВСЕОБЩОТО АБСОЛЮТНО ЕДИНСТВО

Безусловният Абсолют и Божеството-Абсолют са обединени във Всеобщия Абсолют. Абсолютите са координирани в Пределния, обусловени във Върховния и модифицирани в пространството и времето в Бог-Седмократния. На суббезкрайни нива съществуват три Абсолюта, но в

9. UNIVERSAL ABSOLUTE UNITY

56:9.1 (644.3) The Unqualified Absolute and the Deity Absolute are unified in the Universal Absolute. The Absolutes are co-ordinated in the Ultimate, conditioned in the Supreme, and time-space modified in God the Sevenfold. On subinfinite levels there are *three* Absolutes, but in infinity they appear to be *one.* On Paradise there are three

безкрайността те се оказват един. В Рая съществуват три олицетворения на Божеството, но в Троицата те са едно.

Основният философски проблем на голямата вселена се заключава в следното: съществувал ли е Абсолют (три Абсолюта като един в безкрайността) преди Троицата?

Явява ли се Абсолютът изходен по отношение към Троицата? Явява ли се Троицата предшестваща по отношение на Абсолюта?

Явява ли се Безусловният Абсолют силово присъствие независимо от Троицата? Означава ли присъствието на Божеството-Абсолют неограничена функция на Троицата? Явява ли се Всеобщият Абсолют завършваща функция на Троицата и даже Троица на Троиците?

На пръв поглед изглежда, че представата за Абсолюта като предшественик на всички неща – даже на Троицата, за известно време удовлетворява изискванията на състоятелността и философската цялостност, но всеки подобен извод се опровергава от реалността на вечността на Райската Троица. Нас ни учат и ние вярваме, че природата и съществуването на Всеобщия Баща и неговите партньори по Троица са вечни. В такъв случай има само едно състоятелно философско заключение, а именно: за всички разумни същества във вселената Абсолютът е неличностна и координирана реакция на Троицата (Троица на Троиците) на всички първични пространствени ситуации – както вътревселенски, така и извънвселенски. За всички личностни разумни създания на голямата вселена Райската Троица извечно остава окончателна, вечна, върховна, пределна и – по отношение на всички практически цели на лично разбиране и познание на създанието – абсолютна.

В този вид, в който този проблем може да бъде представен на разумните създания, тя ги

personalizations of Deity, but in the Trinity they *are* one.

56:9.2 (644.4) The major philosophic proposition of the master universe is this: Did the Absolute (the three Absolutes as one in infinity) exist before the Trinity? and is the Absolute ancestral to the Trinity? or is the Trinity antecedent to the Absolute?

56:9.3 (644.5) Is the Unqualified Absolute a force presence independent of the Trinity? Does the presence of the Deity Absolute connote the unlimited function of the Trinity? and is the Universal Absolute the final function of the Trinity, even a Trinity of Trinities?

56:9.4 (644.6) On first thought, a concept of the Absolute as ancestor to all things — even the Trinity — seems to afford transitory satisfaction of consistency gratification and philosophic unification, but any such conclusion is invalidated by the actuality of the eternity of the Paradise Trinity. We are taught, and we believe, that the Universal Father and his Trinity associates are eternal in nature and existence. There is, then, but one consistent philosophic conclusion, and that is: The Absolute is, to all universe intelligences, the impersonal and co-ordinate reaction of the Trinity (of Trinities) to all basic and primary space situations, intrauniversal and extrauniversal. To all personality intelligences of the grand universe the Paradise Trinity forever stands in finality, eternity, supremacy, and ultimacy and, for all practical purposes of personal comprehension and creature realization, as absolute.

56:9.5 (644.7) As creature minds may view this problem, they are led to the final postulate of the Universal I AM as the primal cause and the unqualified source of both the Trinity and the Absolute. When, therefore, we crave to entertain a personal concept of the Absolute, we revert to our ideas and ideals of the Paradise Father. When we desire to facilitate comprehension or to augment consciousness of this otherwise impersonal Absolute, we revert to the fact that the Universal Father is the existential Father of absolute personality; the Eternal Son is the Absolute Person, though not, in the experiential sense, the personalization of the Absolute. And then we go on to envisage the experiential Trinities as culminating in the experiential personalization of the Deity Absolute, while conceiving the Universal Absolute as constituting the universe and the extrauniverse phenomena of the manifest presence of the impersonal activities of the unified and co-ordinated Deity associations of supremacy, ultimacy, and infinity — the Trinity of Trinities.

56:9.6 (645.1) God the Father is discernible on all levels from the finite to the infinite, and though his

довежда до окончателния постулат на Всеобщия АЗ СЪМ като първопричината и безусловния източник и на Троицата, и на Абсолюта. Затова, когато се стремим да придобием лична представа за Абсолюта, ние се връщаме към нашите идеи и идеали за Райския Баща. Желаейки да опростим разбирането или да повишим съзнанието на този – по принцип, неличностен Абсолют, ние се връщаме към факта, че Всеобщият Баща е екзистенциалният Баща на абсолютната личност; Вечният Син е Абсолютната Личност, макар че в емпиричен аспект той не е персонификация на Абсолюта. И след това представяме емпиричните Троици като кулминация на емпиричната персонализация на Божеството-Абсолют и разбираме Всеобщия Абсолют като представен от вселенски и извънвселенски явления, изразен от присъствието на Тройцата на Троиците – неличностна дейност на обединените и координирани съвкупности на Божествата на върховността, пределността и безкрайността. Богът-Баща е различим на всички нива – от крайното до безкрайното, и макар че създадените от него същества от Рая и еволюционните светове достигат различна степен на неговото постигане, само Вечният Син и Безкрайният Дух го познават като безкрайност. Духовната личност е абсолютна само в Рая и представата за Абсолюта е безусловна само в безкрайността.

Присъствието на Божеството е абсолютно само в Рая и разкриването на Бога неизбежно трябва да бъде частично, относително и постепенно дотогава, докато неговата енергия не стане емпирично безкрайна в пространствения потенциал на Безусловния Абсолют, докато проявлението на неговата личност – емпирично безкрайно в проявеното присъствие на Божеството-Абсолют; и докато тези два потенциала на безкрайността са обединени в реалността на Всеобщия Абсолют.

Но на нива, по-висши от суббезкрайните, тези три Абсолюта *са* един и затова безкрайността се реализира като Божество независимо от реализацията на съзнанието за безкрайността на някаква друга категория на битието.

Екзистенциалният статут във вечността подразбира екзистенциално самосъзнание на безкрайността, даже ако е необходима още една вечност за придобиване на опита на самоизразяване на емпиричните потенциали, заключени в безкрайността на вечността – една вечна безкрайност.

И Бог-Бащата е личен източник на всички проявления на Божеството и реалността за

creatures from Paradise to the evolutionary worlds have variously perceived him, only the Eternal Son and the Infinite Spirit know him as an infinity.

56:9.7 (645.2) Spiritual personality is absolute only on Paradise, and the concept of the Absolute is unqualified only in infinity. Deity presence is absolute only on Paradise, and the revelation of God must always be partial, relative, and progressive until his power becomes experientially infinite in the space potency of the Unqualified Absolute, while his personality manifestation becomes experientially infinite in the manifest presence of the Deity Absolute, and while these two potentials of infinity become reality-unified in the Universal Absolute.

56:9.8 (645.3) But beyond subinfinite levels the three Absolutes *are* one, and thereby is infinity Deity-realized regardless of whether any other order of existence ever self-realizes consciousness of infinity.

56:9.9 (645.4) Existential status in eternity implies existential self-consciousness of infinity, even though another eternity may be required to experience self-realization of the experiential potentialities inherent in an infinity eternity — an eternal infinity.

56:9.10 (645.5) And God the Father is the personal source of all manifestations of Deity and reality to

всички разумни създания и духовни същества по цялата вселена на вселените. Като личности – днес или в последващите придобивания на вселенски опит във вечното бъдеще – независимо от това, ще стигнете ли вие до придобиване на Бог-Седмократния, ще разберете ли Бог-Върховния, ще намерите ли Бог-Пределния и ще предприемете ли опит да осмислите понятието за Бог-Абсолютния, за свое вечно удовлетворение вие ще откриете, че с всяко ново дерзание повторно и на нови емпирични нива сте откривали вечния Бог, Райския Баща на всички вселенски личности.

Всеобщият Баща е обяснение на всеобщото единство, каквото трябва да се претвори то в аспекта на Върховния, даже Пределния, в постпределно единство на абсолютните ценности и значения – на безусловната Реалност.

Главните Организатори на Силата излизат в пространството и така мобилизират неговата енергия, че тя започва да реагира на Райското притегляне на Всеобщия Баща; след това се появяват Синовете-Създатели, които превръщат тези сили, реагиращи на действието на гравитацията в обитаемите вселени, където се появяват разумни създания, приемащи духа на Райския Баща и впоследствие възхождащи към Отеца, за да станат по отношение на всички възможни атрибути на божественост такива като него.

Изглежда, че непрестанното и нарастващо движение на Райските съзидателни сили през пространството е предзнаменование на постоянно разширяващата се област на гравитационния обхват на Всеобщия Баща и неспирното умножаване на разнообразните типове разумни създания, които са способни да обичат Бога и да бъдат обичани от Него и които, пристъпвайки към такова познание за Бога, могат да решат да станат такива като Него, да достигнат Рая и да намерят Бога.

В съвкупност вселената на вселените е единно цяло. Бог е един в енергия и личност. Всички нива на енергия и всички аспекти на личността са координирани. Философски и емпирично, концептуално и реално, център на всички неща и същества е Райският Баща. Бог е всичко и във всичко и без Него не съществуват никакви неща или същества.

all intelligent creatures and spirit beings throughout all the universe of universes. As personalities, now or in the successive universe experiences of the eternal future, no matter if you achieve the attainment of God the Sevenfold, comprehend God the Supreme, find God the Ultimate, or attempt to grasp the concept of God the Absolute, you will discover to your eternal satisfaction that in the consummation of each adventure you have, on new experiential levels, rediscovered the eternal God — the Paradise Father of all universe personalities.

56:9.11 (645.6) The Universal Father is the explanation of universal unity as it must be supremely, even ultimately, realized in the postultimate unity of absolute values and meanings — unqualified Reality.

56:9.12 (645.7) The Master Force Organizers go out into space and mobilize its energies to become gravity responsive to the Paradise pull of the Universal Father; and subsequently there come the Creator Sons, who organize these gravity-responding forces into inhabited universes and therein evolve intelligent creatures who receive unto themselves the spirit of the Paradise Father and subsequently ascend to the Father to become like him in all possible divinity attributes.

56:9.13 (645.8) The ceaseless and expanding march of the Paradise creative forces through space seems to presage the ever-extending domain of the gravity grasp of the Universal Father and the never-ending multiplication of varied types of intelligent creatures who are able to love God and be loved by him, and who, by thus becoming God-knowing, may choose to be like him, may elect to attain Paradise and find God.

56:9.14 (646.1) The universe of universes is altogether unified. God is one in power and personality. There is co-ordination of all levels of energy and all phases of personality. Philosophically and experientially, in concept and in reality, all things and beings center in the Paradise Father. God is all and in all, and no things or beings exist without him.

10. ИСТИНАТА, КРАСОТАТА И ДОБРОДЕТЕЛТА

Според това как утвърдилите се в живота и светлината светове еволюират от началния етап към седмия, те преминават пътя на

10. TRUTH, BEAUTY, AND GOODNESS

56:10.1 (646.2) As the worlds settled in life and light progress from the initial stage to the seventh epoch, they successively grasp for the realization

постепенното претворяване на реалността на Бог-Седмократния – от възхищението от Сина-Създател до поклонението на неговия Райски Отец. През целия седми етап от историята на такъв свят все повече прогресиращи смъртни се издигат в своето познание на Бог-Върховния, смътно различавайки реалността на охраняващото служене на Бог-Пределния.

През цялата тази велика епоха основният стремеж на прогресиращите смъртни е търсенето на пътища за по-добро разбиране и по-пълно претворяване на постижимите елементи на божествеността – истина, красота и добродетел. Това отразява стремежа на човека да разпознае Бога в разума, материята и духа. И следвайки тези търсения, смъртните все повече се потопяват в емпиричното изучаване на философията, космологията и божествеността.

В определени рамки вие разбирате философията и постигате божествеността във вероизповеданието, общественото служене и личния духовен опит, но стремежът към красотата – космологията, твърде често се ограничава с изучаването на примитивните художествени опити на човека. Красотата, изкуството в голяма степен се заключава в обединяването на контрастите. Разнообразието е неотменимо от понятието за прекрасното. Висшата красота, върхът на крайното изкуство, е драмата на обединяването на огромността на космическите крайности: Създател и създание. Човекът, идващ при Бога, и Богът, явяващ се на човека – създанието, ставащо така съвършено като Създателя – ето божественото постигане на възвишено прекрасното, върха на космическото изкуство.

Затова материализмът, атеизмът са краен израз на уродливото, кулминационната точка на крайната антитеза на прекрасното. Върховната красота се заключава в панорамата на обединяването на разновидностите, породени от предсъществуващата хармонична реалност.

Постигането на космологични нива на мисълта включва следните фактори:

1. *Любознателност.* Глад за хармония и жажда за красота. Настойчиви опити да се откриват все нови нива на хармонични космически отношения.

2. *Естетическо възприятие.* Любов към прекрасното и постоянно развиващо се възприятие на художествеността на всякакви съзидателни проявления на всички нива на реалността.

3 . *Етическа възприемчивост.*

of the reality of God the Sevenfold, ranging from the adoration of the Creator Son to the worship of his Paradise Father. Throughout the continuing seventh stage of such a world's history the ever-progressing mortals grow in the knowledge of God the Supreme, while they vaguely discern the reality of the overshadowing ministry of God the Ultimate.

56:10.2 (646.3) Throughout this glorious age the chief pursuit of the ever-advancing mortals is the quest for a better understanding and a fuller realization of the comprehensible elements of Deity — truth, beauty, and goodness. This represents man's effort to discern God in mind, matter, and spirit. And as the mortal pursues this quest, he finds himself increasingly absorbed in the experiential study of philosophy, cosmology, and divinity.

56:10.3 (646.4) Philosophy you somewhat grasp, and divinity you comprehend in worship, social service, and personal spiritual experience, but the pursuit of beauty — cosmology — you all too often limit to the study of man's crude artistic endeavors. Beauty, art, is largely a matter of the unification of contrasts. Variety is essential to the concept of beauty. The supreme beauty, the height of finite art, is the drama of the unification of the vastness of the cosmic extremes of Creator and creature. Man finding God and God finding man — the creature becoming perfect as is the Creator — that is the supernal achievement of the supremely beautiful, the attainment of the apex of cosmic art.

56:10.4 (646.5) Hence materialism, atheism, is the maximation of ugliness, the climax of the finite antithesis of the beautiful. Highest beauty consists in the panorama of the unification of the variations which have been born of pre-existent harmonious reality.

56:10.5 (646.6) The attainment of cosmologic levels of thought includes:

56:10.6 (646.7) 1. *Curiosity.* Hunger for harmony and thirst for beauty. Persistent attempts to discover new levels of harmonious cosmic relationships.

56:10.7 (646.8) 2. *Aesthetic appreciation.* Love of the beautiful and ever-advancing appreciation of the artistic touch of all creative manifestations on all levels of reality.

56:10.8 (646.9) 3. *Ethic sensitivity.* Through the

Познаването на истината, възприемането на прекрасното води към чувството за вечна целесъобразност на тези неща, които се приближават към осъзнаването на божествената добродетел в отношението на Божеството към всички същества, и така даже космологията води към търсене на ценности на божествената реалност – към богосъзнанието.

realization of truth the appreciation of beauty leads to the sense of the eternal fitness of those things which impinge upon the recognition of divine goodness in Deity relations with all beings; and thus even cosmology leads to the pursuit of divine reality values — to God-consciousness.

Световете, утвърдили се в светлината и живота, са изцяло посветени на осъзнаването на истината, красотата и добродетелта, тъй като тези качествени ценности съдържат в себе си разкриването на Божеството пред сферите на времето и пространството. Значенията на вечната истина са притегателни както за интелектуалната, така и за духовната природа на смъртния човек. Всеобщата красота обхваща хармоничните отношения и ритми на космическото творение, което притежава по-голяма притегателност за интелекта и води към обединено и синхронно разбиране на материалната вселена. Божествената добродетел изразява разкриването на безкрайните ценности на крайния разум, който е призван да ги осмисли и да издигне човешкото съзнание на висота, граничеща с нивото на духовното.

56:10.9 (646.10) The worlds settled in light and life are so fully concerned with the comprehension of truth, beauty, and goodness because these quality values embrace the revelation of Deity to the realms of time and space. The meanings of eternal truth make a combined appeal to the intellectual and spiritual natures of mortal man. Universal beauty embraces the harmonious relations and rhythms of the cosmic creation; this is more distinctly the intellectual appeal and leads towards unified and synchronous comprehension of the material universe. Divine goodness represents the revelation of infinite values to the finite mind, therein to be perceived and elevated to the very threshold of the spiritual level of human comprehension.

Истината е фундамент на науката и философията, представяйки интелектуалната основа на религията. Красотата пробужда за живота, изкуството, музиката и ритмите на целия човешки опит. Добродетелта обхваща смисловото съдържание на етиката, нравствеността и религията – емпиричната жажда за съвършенство.

56:10.10 (647.1) Truth is the basis of science and philosophy, presenting the intellectual foundation of religion. Beauty sponsors art, music, and the meaningful rhythms of all human experience. Goodness embraces the sense of ethics, morality, and religion — experiential perfection-hunger.

Съществуването на красотата така безусловно подразбира присъствието на възприемащия я разум на създанието, както фактът на постепенната еволюция свидетелства за господството на Висшия Разум. Красотата е интелектуално възприятие за хармоничен пространствено-временен синтез на огромното разнообразие на феноменална реалност, изцяло и напълно произхождаща от предбитийното и вечно единство.

56:10.11 (647.2) The existence of beauty implies the presence of appreciative creature mind just as certainly as the fact of progressive evolution indicates the dominance of the Supreme Mind. Beauty is the intellectual recognition of the harmonious time-space synthesis of the far-flung diversification of phenomenal reality, all of which stems from pre-existent and eternal oneness.

Добродетелта е умственото възприятие на относителните ценности, присъщи на разнообразните нива на божествено съвършенство. Възприемането на добродетелта предполага наличието на разум, на който е присъща нравственост – личния разум, способен да прави разлика между доброто и злото. Но притежаването на добродетел, на величие е мярката за истинско постигане на божественост.

56:10.12 (647.3) Goodness is the mental recognition of the relative values of the diverse levels of divine perfection. The recognition of goodness implies a mind of moral status, a personal mind with ability to discriminate between good and evil. But the possession of goodness, greatness, is the measure of real divinity attainment.

Възприемането на *истински отношения*

56:10.13 (647.4) The recognition of *true relations* implies a mind competent to discriminate between

предполага наличието на разум, способен да различи истината от заблудата. Посвещенческият Дух на истината, проникващ в разума на хората на Урантия, безпогрешно реагира на истината – живата духовна връзка на всички неща и същества, координирани във вечния възход към Бога.

Всеки импулс на всеки електрон, мисъл или дух е действащ елемент в единната вселена. Само грехът е изолиран, а злото се противопоставя на гравитацията на умственото и духовното нива. Вселената е единно цяло; нито едно нещо не съществува и не живее в изолация. Самоутвърждаването е потенциално зло, ако то е асоциално. Буквална истина е, че „Никой не живее сам по себе си“. Космическата социализация представлява висша форма на личностно обединение. Иисус е казал: „Този, който иска да бъде над всички вас, трябва да стане слуга на всички.“

Именно истината, красотата и добродетелта – интелектуалното приближаване на човека към вселената на разума, материята и духа, трябва да се съединят в една обединена представа за божествения и висш *идеал.* Според това, как смъртната личност обединява човешкия опит с материята, разума и духа, се извършва енергийно обединяване на този идеал във Върховността с последващо личностно изражение в Бога на бащината любов.

Всяко проникване в същността на отношението на определените части към цялото изисква разбиране за отношението на всички части към това цяло; а във вселената това означава отношението на създадените части към Създателното Цяло. Така Божеството става трансценденталната и даже безкрайна цел на всеобщото и вечно постижение.

Всеобщата красота е осъзнаването на отражението на Райския Остров в материалното творение, докато вечната истина е особеното служене на Райските Синове, които не само посвещават себе си на смъртните раси, но даже изливат над всички народи Духа на Истината. Божествената Добродетел по-пълно се проявява в преданото служене на многобройните личности на Безкрайния Дух. Съвкупността от тези три качества – любовта, това е представата на човека за Бога като за негов духовен Баща.

Физическата материя е пространствено-времева сянка, която отхвърля Райското енергийно сияние на абсолютните Божества. Значението на истината е същността на отражението на вечното Слово на Божеството в смъртния интелект – постижение на висшите

truth and error. The bestowal Spirit of Truth which invests the human minds of Urantia is unerringly responsive to truth — the living spirit relationship of all things and all beings as they are co-ordinated in the eternal ascent Godward.

56:10.14 (647.5) Every impulse of every electron, thought, or spirit is an acting unit in the whole universe. Only sin is isolated and evil gravity resisting on the mental and spiritual levels. The universe is a whole; no thing or being exists or lives in isolation. Self-realization is potentially evil if it is antisocial. It is literally true: “No man lives by himself.” Cosmic socialization constitutes the highest form of personality unification. Said Jesus: “He who would be greatest among you, let him become server of all.”

56:10.15 (647.6) Even truth, beauty, and goodness — man’s intellectual approach to the universe of mind, matter, and spirit — must be combined into one unified concept of a divine and supreme *ideal.* As mortal personality unifies the human experience with matter, mind, and spirit, so does this divine and supreme ideal become power-unified in Supremacy and then personalized as a God of fatherly love.

56:10.16 (647.7) All insight into the relations of the parts to any given whole requires an understanding grasp of the relation of all parts to that whole; and in the universe this means the relation of created parts to the Creative Whole. Deity thus becomes the transcendental, even the infinite, goal of universal and eternal attainment.

56:10.17 (647.8) Universal beauty is the recognition of the reflection of the Isle of Paradise in the material creation, while eternal truth is the special ministry of the Paradise Sons who not only bestow themselves upon the mortal races but even pour out their Spirit of Truth upon all peoples. Divine goodness is more fully shown forth in the loving ministry of the manifold personalities of the Infinite Spirit. But love, the sum total of these three qualities, is man’s perception of God as his spirit Father.

56:10.18 (648.1) Physical matter is the time-space shadow of the Paradise energy-shining of the absolute Deities. Truth meanings are the mortal-intellect repercussions of the eternal word of Deity — the time-space comprehension of supreme concepts. The goodness values of divinity are the merciful ministries of the spirit personalities of the

понятия във времето и пространството. Ценностите, заключени в добродетелите на божествеността, са милосърдното служене на духовните личности на Всеобщия, Вечния и Безкрайния на пространствено-времевите крайни създания в еволюционните сфери.

По отношение на Отеца към всяко личностно създание тези изпълнени със смисъл реални ценности на божествеността са слети в едно в божествена любов. Те са координирани в Сина и в неговите Синове като божествено милосърдие. Те проявяват своите качества в Духа и неговите духовни деца чрез божествено служене; изобразяването на любвеобилно милосърдие към децата на времето. Тези три божествености изначално се проявяват като енерго-личностен синтез на Върховното Същество. Те се проявяват разнообразно от Бог-Седмократния в седем различни съвкупности на божествени значения и ценности на седем възходящи нива.

За крайния човек истината, красотата и добродетелта включват пълно разкрване на божествената реалност. Когато разбирането на Божеството като любов намира духовно изражение в живота на богопозналите смъртни, те вкусват плодовете на божествеността: интелектуалния свят, социалния прогрес, моралното удовлетворение, духовната радост и космическата мъдрост. Високоразвитите смъртни, населяващи света в епохата на седмия етап на светлината и живота, знаят, че любовта е най-великото нещо във вселената, и знаят, че Бог е любов.

Любовта е желание да правиш добро на другите.

[Представено от Могъщ Посланик, намиращ се на Урантия по молба на Просветителския Корпус на Небадон, в сътрудничество с един от Мелхиседек, изпълняващ задълженията на наместник на Планетарния Принц на Урантия.]

Настоящото повествувание „Всеобщото Единство“ е двадесет и петото по ред от поредицата повествувания, подготвени от различни автори, които бяха организирани като група от комисия, наброяваща дванадесет небадонски личности и действащи под ръководството на Мантутия Мелхиседек. Съставихме настоящите повествувания и ги изложихме на английски език, използвайки метода, одобрен от нашите ръководители, през 1934 година по урантийското времеизчисление.

Universal, the Eternal, and the Infinite to the time-space finite creatures of the evolutionary spheres.

56:10.19 (648.2) These meaningful reality values of divinity are blended in the Father’s relation with each personal creature as divine love. They are co-ordinated in the Son and his Sons as divine mercy. They manifest their qualities through the Spirit and his spirit children as divine ministry, the portrayal of loving mercy to the children of time. These three divinities are primarily manifested by the Supreme Being as power-personality synthesis. They are variously shown forth by God the Sevenfold in seven differing associations of divine meanings and values on seven ascending levels.

56:10.20 (648.3) To finite man truth, beauty, and goodness embrace the full revelation of divinity reality. As this love-comprehension of Deity finds spiritual expression in the lives of God-knowing mortals, there are yielded the fruits of divinity: intellectual peace, social progress, moral satisfaction, spiritual joy, and cosmic wisdom. The advanced mortals on a world in the seventh stage of light and life have learned that love is the greatest thing in the universe — and they know that God is love.

56:10.21 (648.4) Love is the desire to do good to others.

56:10.22 (648.5) [Presented by a Mighty Messenger visiting on Urantia, by request of the Nebadon Revelatory Corps and in collaboration with a certain Melchizedek, the vicegerent Planetary Prince of Urantia.]

56:10.23 (648.6) This paper on Universal Unity is the twenty-fifth of a series of presentations by various authors, having been sponsored as a group by a commission of Nebadon personalities numbering twelve and acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year 1934 of Urantia time.

КНИГАТА УРАНТИЯ

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

Документ 57. Произход на Урантия

⇦ 056 Книгата Урантия 058 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 57. ПРОИЗХОД НА УРАНТИЯ

Секции

Въведение
1. Мъглявината Андроновер
2. Първичният мъглявинен стадий
3. Вторичният мъглявинен стадий
4. Третичният и Четвъртичният стадий
5. Произход на Монматия - слънчевата система на Урантия
6. Стадият на слънчевата система
7. Ерата на метеоритите
НИТЕ ПЪРВИЧНАТА ПЛАНЕТАРНА АТМОСФЕРА
8. Стабилизацията на кората
ЕПОХАТА НА ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА
СВЕТОВНИЯТ ОКЕАН И ПЪРВИЯТ КОНТИНЕНТ

PAPER 57
THE ORIGIN OF URANTIA

SECTIONS

Introduction
1. The Andronover Nebula
2. The Primary Nebular Stage
3. The Secondary Nebular Stage
4. Tertiary and Quartan Stages
5. Origin of Monmatia — The Urantia Solar System
6. The Solar System Stage — The Planet-Forming Era
7. The Meteoric Era — The Volcanic Age
The Primitive Planetary Atmosphere
8. Crustal Stabilization
The Age of Earthquakes
The World Ocean and the First Continent

Въведение

ДОКАТО представяме извлечения от архивите на Й ерусем, свързани с тази част от летописите на Урантия, която се отнася към нейната предистория и началните й периоди на съществуване, на нас ни е предписано да определяме времето като следваме днешната практика, тоест използвайки съвременния високосен календар, в който годината се дели на 365¼ дни. Като правило ние няма да се стремим да посочваме точни цифри, макар че те са ни известни. Ще закръгляваме до най-близкото цяло число, което е предпочитаният начин за излагане на тези исторически събития.

Говорейки за това, че някакво събитие е станало преди милион или преди два милиона години ние имаме предвид, че то се е случило

INTRODUCTION

57:0.1 (651.1) IN PRESENTING excerpts from the archives of Jerusem for the records of Urantia respecting its antecedents and early history, we are directed to reckon time in terms of current usage — the present leap-year calendar of 365¼ days to the year. As a rule, no attempt will be made to give exact years, though they are of record. We will use the nearest whole numbers as the better method of presenting these historic facts.

57:0.2 (651.2) When referring to an event as of one or two millions of years ago, we intend to date such an occurrence back that number of years from the

преди указания брой години по отношение на първото десетилетие на двадесети век от християнската ера. Придържайки се към това условие, ще описваме тези отдалечени събития като станали в течение на цели периоди с продължителност хиляди, милиони и милиарди години.

early decades of the twentieth century of the Christian era. We will thus depict these far-distant events as occurring in even periods of thousands, millions, and billions of years.

1. МЪГЛЯВИНАТА АНДРОНОВЕР

Урантия произлезе от вашето слънце, а вашето слънце е един от разнообразните потомци на мъглявината Андроновер, организирана някога като съставна част от физическата енергия и материалното вещество на локалната вселена Небадон. А самата тази огромна мъглявина в далечното минало се образува от всеобщия силов заряд на пространството в свръхвселената Орвонтон.

Към началото на описваните събития Първичните Главни Организатори на Силата на Рая вече отдавна контролираха напълно пространствените енергии, организирани по-късно в мъглявината Андроновер.

Преди *987 000 000 000* години спомагателният организатор на силата, в това време изпълняващ задълженията на 811 307 -и инспектор от Орвонтонската серия, пътувайки извън Уверса съобщил на Извечно Древния за това, че в един от източните (според състоянието по това време) сектори от пространството на Орвонтон са възникнали благоприятни условия, позволяващи да се започне процес на материализация.

Преди *900 000 000 000* години, както свидетелстват архивите на Уверса, Уверският Съвет по Равновесието поръчал на правителството на свръхвселената да изпрати един от организаторите на силата заедно с персонал в региона, указан вече от инспектор номер 811 307. Орвонтонските власти изпратили първооткрива теля на потенциалната вселена да изпълни разпореждането на Извечно Древния, предвиждащо създаването на ново материално творение.

Регистрацията на даденото разрешение означава, че организаторът на силата и неговият персонал вече били заминали от Уверса на далечно пътешествие до този източен сектор на пространството, където впоследствие им предстояло да пристъпят към продължителна дейност, резултатът от която щяла да стане появата в Орвонтон на ново физическо творение.

Преди *875000000 000* години била

1. THE ANDRONOVER NEBULA

57:1.1 (651.3) Urantia is of origin in your sun, and your sun is one of the multifarious offspring of the Andronover nebula, which was onetime organized as a component part of the physical power and material matter of the local universe of Nebadon. And this great nebula itself took origin in the universal force-charge of space in the superuniverse of Orvonton, long, long ago.

57:1.2 (651.4) At the time of the beginning of this recital, the Primary Master Force Organizers of Paradise had long been in full control of the space-energies which were later organized as the Andronover nebula.

57:1.3 (651.5) *987,000,000,000* years ago associate force organizer and then acting inspector number 811,307 of the Orvonton series, traveling out from Uversa, reported to the Ancients of Days that space conditions were favorable for the initiation of materialization phenomena in a certain sector of the, then, easterly segment of Orvonton.

57:1.4 (651.6) *900,000,000,000* years ago, the Uversa archives testify, there was recorded a permit issued by the Uversa Council of Equilibrium to the superuniverse government authorizing the dispatch of a force organizer and staff to the region previously designated by inspector number 811,307. The Orvonton authorities commissioned the original discoverer of this potential universe to execute the mandate of the Ancients of Days calling for the organization of a new material creation.

57:1.5 (652.1) The recording of this permit signifies that the force organizer and staff had already departed from Uversa on the long journey to that easterly space sector where they were subsequently to engage in those protracted activities which would terminate in the emergence of a new physical creation in Orvonton.

57:1.6 (652.2) *875,000,000,000* years ago the

надлежно инициирана гигантската мъглявина Андроновер, номер 876 926. За възбуждане на енергиен вихър, нарастнал евентуално до размерите на обширен пространствен циклон, било достатъчно само присъствието на организатора на силата и взаимодействащия с него персонал. След инициирането на подобно небулярно въртене, организаторите на жизнената сила просто се отдалечават под прав ъгъл спрямо плоскостта на въртящия се диск и от този момент нататък вътрешните свойства на енергията о сигуря ват последователна и подредена еволюция на новата физическа система.

Приблизително от това време изложението на събитията преминава към функциите на личностите на свръхвселената. В действителност, истинското начало на повествуването започва именно в този момент, тоест приблизително в този период от време, когато Райските организатори на силата се подготвят да се оттеглят, след като са осигурили такива пространствено-енергийни условия, при които са възможни действията на силовите управляващи и на физическите регулатори на свръхвселената Орвонтон.

enormous Andronover nebula number 876,926 was duly initiated. Only the presence of the force organizer and the liaison staff was required to inaugurate the energy whirl which eventually grew into this vast cyclone of space. Subsequent to the initiation of such nebular revolutions, the living force organizers simply withdraw at right angles to the plane of the revolutionary disk, and from that time forward, the inherent qualities of energy insure the progressive and orderly evolution of such a new physical system.

57:1.7 (652.3) At about this time the narrative shifts to the functioning of the personalities of the superuniverse. In reality the story has its proper beginning at this point — at just about the time the Paradise force organizers are preparing to withdraw, having made the space-energy conditions ready for the action of the power directors and physical controllers of the superuniverse of Orvonton.

2. ПЪРВИЧНИЯТ МЪГЛЯВИНЕН СТАДИЙ

Всички еволюционни материални творения се раждат от кръгообразни и газообразни мъглявини и всички подобни първични мъглявини остават кръгообразни в течение на началния период от своето газообразно съществуване. С възрастта те обикновено стават спираловидни, а когато тяхната функция звездообразуване завършва, често се превръщат в струпване на звезди или гигантски слънца в обкръжението на различен брой планети, спътници, а също и на по-малки групи вещество, в много отношения напомнящи неголяма слънчева система.

Преди *800 000 000 000* години Андроновер се е утвърдила като една от величествените първични мъглявини на Орвонтон. Малко нещо привличало вниманието на астрономите на съседните вселени, наблюдавали този феномен на пространството. Измерванията на гравитацията, извършващи се в съседните творения показвали, че в регионите на Андроновер се извършвала материализация на пространството, но всичко се ограничавало единствено с това.

Преди *700 000 000 000* години, системата Андроновер се разрастнала до гигантски размери и в девет обкръжаващи материални творения били насочени допълнителни физически регулатори като помощници и

2. THE PRIMARY NEBULAR STAGE

57:2.1 (652.4) All evolutionary material creations are born of circular and gaseous nebulae, and all such primary nebulae are circular throughout the early part of their gaseous existence. As they grow older, they usually become spiral, and when their function of sun formation has run its course, they often terminate as clusters of stars or as enormous suns surrounded by a varying number of planets, satellites, and smaller groups of matter in many ways resembling your own diminutive solar system.

57:2.2 (652.5) *800,000,000,000* years ago the Andronover creation was well established as one of the magnificent primary nebulae of Orvonton. As the astronomers of near-by universes looked out upon this phenomenon of space, they saw very little to attract their attention. Gravity estimates made in adjacent creations indicated that space materializations were taking place in the Andronover regions, but that was all.

57:2.3 (652.6) *700,000,000,000* years ago the Andronover system was assuming gigantic proportions, and additional physical controllers were dispatched to nine surrounding material creations to afford support and supply co-

партньори на енергийните центрове на тази материална система, развивавща се с толкова бързи темпове. В онова далечно време всичкото вещество, предназначено за последващите творения, се намирало в пределите на този непрестанно въртящ се пространствен вихър; след достигането на своя максимален диаметър, този диск продължавал да се върти все по-бързо и по-бързо, при едновременно уплътнение и свиване.

Преди *600 000 000 000* години настъпил пик в мобилизацията на енергията на Андроновер; мъглявината достигнала своята максимална маса. В това време тя била гигантски кръгообразен газов облак по форма напомнящ сплескан сфероид. Този начален период се характеризирал с диференцирано образуване на масата и варираща скорост на въртене. Наближавало времето, когато под действието на гравитацията и други влияния запълващите пространството газове започват да се превръщат в организирана материя.

operation to the power centers of this new material system which was so rapidly evolving. At this distant date all of the material bequeathed to the subsequent creations was held within the confines of this gigantic space wheel, which continued ever to whirl and, after reaching its maximum of diameter, to whirl faster and faster as it continued to condense and contract.

57:2.4 (652.7) *600,000,000,000* years ago the height of the Andronover energy-mobilization period was attained; the nebula had acquired its maximum of mass. At this time it was a gigantic circular gas cloud in shape somewhat like a flattened spheroid. This was the early period of differential mass formation and varying revolutionary velocity. Gravity and other influences were about to begin their work of converting space gases into organized matter.

3. ВТОРИЧНИЯТ МЪГЛЯВИНЕН СТАДИЙ

Огромнатата мъглявина постепенно започнала да приема спирална форма, която била отчетливо видна даже за астрономите на отдалечените вселени. Такава е естествената история на повечето мъглявини: преди тези вторични мъглявини на пространството да започнат да изхвърлят от себе си слънца и да пристъпят към формирането на вселена, те приемат вид на спираловидни обекти.

Наблюдавайки тези метаморфози на мъглявината Андроновер, намиращите се в съседство астрономи от онази далечна ера виждали това, което и астрономите на двадесети век, които насочват своите телескопи в пространството и наблюдават съвременните мъглявини на съседното външно пространство.

Към времето, когато Андроновер достигнала максимална маса, гравитационният контрол на газообразното съдържимо започнал да отслабва и настъпил стадият на освобождаването на газове, в течение на който газът се устремил навън по два гигантски ясно оформени ръкава, образували се откъм протовоположните страни на майчината маса. Бързото въртене на грамадното централно ядро скоро придало на двата простиращи се газови потока вид на спирала. Охлаждането и последващото свиване на частите на тези разпрострени ръкави довели до появата на възли: такива по-плътни участъци представлявали огромни

3. THE SECONDARY NEBULAR STAGE

57:3.1 (653.1) The enormous nebula now began gradually to assume the spiral form and to become clearly visible to the astronomers of even distant universes. This is the natural history of most nebulae; before they begin to throw off suns and start upon the work of universe building, these secondary space nebulae are usually observed as *spiral phenomena.*

57:3.2 (653.2) The near-by star students of that faraway era, as they observed this metamorphosis of the Andronover nebula, saw exactly what twentieth-century astronomers see when they turn their telescopes spaceward and view the present-age spiral nebulae of adjacent outer space.

57:3.3 (653.3) About the time of the attainment of the maximum of mass, the gravity control of the gaseous content commenced to weaken, and there ensued the stage of gas escapement, the gas streaming forth as two gigantic and distinct arms, which took origin on opposite sides of the mother mass. The rapid revolutions of this enormous central core soon imparted a spiral appearance to these two projecting gas streams. The cooling and subsequent condensation of portions of these protruding arms eventually produced their knotted appearance. These denser portions were vast systems and subsystems of physical matter whirling through space in the midst of the gaseous cloud of the nebula while being

системи и подсистеми от физическа материя, кръжащи в пространството сред газовия облак на мъглявината и трайно удържани в гравитационния обхват на породилия ги вихър.

Но мъглявината вече започнала да се свива и увеличаването на скоростта на въртене още повече отслабило гравитационния контрол. Скоро крайните газообразни региони започнали да се освобождават от непосредственото въздействие на мъглявинното ядро, разпространявайки се в пространството на неправилни кръгове, връщайки се в централните региони за завършване образуването на своите пръстени и така нататък. Но това бил само промеждутъчен стадий на развитието на мъглявината. Приближавало се времето, когато поради постоянно нарастващата скорост на въртене в пространството по самостоятелни орбити започват да се изхвърлят огромни слънца.

В далечното минало така се случило и с мъглявината Андроновер. Енергийният диск се увеличавал дотогава, докато не достигнал максимални размери, след което, с настъпването на фазата свиване, започнал да се върти все по-бързо и по-бързо, докато накрая не настъпил критичния центробежен стадий и не започнал огромния разпад.

Преди *500 000 000 000* години се появило първото слънце на Андроновер. Прокарвайки в пространството огнена ивица, то се изтръгнало от майчините гравитационни обятия и се устремило към непознато самостоятелно съществуване в космоса на създаването. Неговата орбита била обусловена от траекторията на пробега. Такива млади слънца бързо придобиват сферична форма и започват своя дълъг и богат на събития път като звезда в пространството. С изключение на терминалните мъглявинни ядра, абсолютното мнозинство слънца на Орвонтон възникнали по аналогичен начин. Такива устремяващи се в пространството звезди преминават през различни периоди на еволюция и последващо служене във вселената.

П р е д и *400 000 000 000* години в мъглявината Андроновер започнал период на повторен захват. Много от най-близките и по-малки слънца били захванати в резултат от постепенното увеличаване и понататъшно уплътняване на майчиното ядро. Много скоро започнала терминалната фаза на мъглявинно уплътнение - период, който винаги предшества окончателното разделение на исполинските пространствени натрупвания на енергия и материя.

held securely within the gravity grasp of the mother wheel.

57:3.4 (653.4) But the nebula had begun to contract, and the increase in the rate of revolution further lessened gravity control; and erelong, the outer gaseous regions began actually to escape from the immediate embrace of the nebular nucleus, passing out into space on circuits of irregular outline, returning to the nuclear regions to complete their circuits, and so on. But this was only a temporary stage of nebular progression. The ever-increasing rate of whirling was soon to throw enormous suns off into space on independent circuits.

57:3.5 (653.5) And this is what happened in Andronover ages upon ages ago. The energy wheel grew and grew until it attained its maximum of expansion, and then, when contraction set in, it whirled on faster and faster until, eventually, the critical centrifugal stage was reached and the great breakup began.

57:3.6 (653.6) *500,000,000,000* years ago the first Andronover sun was born. This blazing streak broke away from the mother gravity grasp and tore out into space on an independent adventure in the cosmos of creation. Its orbit was determined by its path of escape. Such young suns quickly become spherical and start out on their long and eventful careers as the stars of space. Excepting terminal nebular nucleuses, the vast majority of Orvonton suns have had an analogous birth. These escaping suns pass through varied periods of evolution and subsequent universe service.

57:3.7 (653.7) *400,000,000,000* years ago began the recaptive period of the Andronover nebula. Many of the near-by and smaller suns were recaptured as a result of the gradual enlargement and further condensation of the mother nucleus. Very soon there was inaugurated the terminal phase of nebular condensation, the period which always precedes the final segregation of these immense space aggregations of energy and matter.

След тази епоха не изминали и милион години и Михаил Небадонски, Райският Син-Създател, избрал тази разпадаща се мъглявина като мястото за подвига на сътворяването на своята вселена. Почти веднага след това било започнато създаването на архитектурните светове на Салвингтон и стоте планетни групи, отнасящи се към столиците на съзвездията. Необходими били почти един милион години за създаването на тези групи от специално сътворени светове. Столичните планети на локалните системи били конструирани в течение на периода, който започнал по това време и завършил приблизително преди пет милиарда години.

57:3.8 (654.1) It was scarcely a million years subsequent to this epoch that Michael of Nebadon, a Creator Son of Paradise, selected this disintegrating nebula as the site of his adventure in universe building. Almost immediately the architectural worlds of Salvington and the one hundred constellation headquarters groups of planets were begun. It required almost one million years to complete these clusters of specially created worlds. The local system headquarters planets were constructed over a period extending from that time to about five billion years ago.

Преди *300 000 000 000* години орбитите на слънцата на Андроновер станали устойчиви и мъглявинната система встъпила в промеждутъчен период на относителна физическа стабилност. Приблизително по това време персоналът на Михаил пристигнал в Салвингтон и уверското правителство на Орвонтон признало физическото съществуване на локалната вселена Небадон.

57:3.9 (654.2) *300,000,000,000* years ago the Andronover solar circuits were well established, and the nebular system was passing through a transient period of relative physical stability. About this time the staff of Michael arrived on Salvington, and the Uversa government of Orvonton extended physical recognition to the local universe of Nebadon.

Преди *200 000 000 000* години се възобновил процеса на свиване и уплътняване, който се съпровождал с колосално генериране на топлина в централното струпване на Андроновер - в ядрото на мъглявината. Относително свободно пространство се образувало даже в регионите, намиращи се близо до централния диск на майчиното слънце. Външните пространствени региони ставали все по-устойчиви и по-добре организирани; някои планети, въртящи се около новородените слънца, изстинали достатъчно, за да бъдат подходящи за имплантиране на живот. Към това време се отнася появата на най-старите от обитаемите планети на Небадон.

57:3.10 (654.3) *200,000,000,000* years ago witnessed the progression of contraction and condensation with enormous heat generation in the Andronover central cluster, or nuclear mass. Relative space appeared even in the regions near the central mother-sun wheel. The outer regions were becoming more stabilized and better organized; some planets revolving around the newborn suns had cooled sufficiently to be suitable for life implantation. The oldest inhabited planets of Nebadon date from these times.

В Небадон за пръв път започнал да действа механизма активиран във вселената и творението на Михаил било регистрирано на Уверса като вселена за обитаване и постепенен възход на смъртните.

57:3.11 (654.4) Now the completed universe mechanism of Nebadon first begins to function, and Michael's creation is registered on Uversa as a universe of inhabitation and progressive mortal ascension.

Преди *100 000 000 000* години бил достигнат пик на мъглявинно свиване и максимално топлинно напрежение. Понякога този критичен стадий на противоборство на гравитацията и високата температура трае векове, но рано или късно топлината излиза победител в борбата с гравитацията и започва завладяващ период на разхвърляне на слънца. Така завършва вторичния етап от съществуването на пространствената мъглявина.

57:3.12 (654.5) *100,000,000,000* years ago the nebular apex of condensation tension was reached; the point of maximum heat tension was attained. This critical stage of gravity-heat contention sometimes lasts for ages, but sooner or later, heat wins the struggle with gravity, and the spectacular period of sun dispersion begins. And this marks the end of the secondary career of a space nebula.

4. ТРЕТИЧНИЯТ И ЧЕТВЪРТИЧНИЯТ СТАДИЙ

Първичният стадий се характеризира с кръгообразна мъглявина, вторичният - със спираловидна; в течение на третичния стадий започва изхвърлянето на слънца, докато четвъртичният стадий включва втория и заключителен цикъл на изхвърляне, при което майчиното ядро в резултат свършва или като глобулярно струпване, или като единично слънце, действащо като център на терминална слънчева система.

Преди *75 000 000 000* години тази мъглявина е достигнала апогея на стадия на звездно семейство. Това бил пика на първия период от загубите на слънцето. Около повече то от тях оттогава се формирали крупни системи от планети, спътници, черни острови, комети, метеори и облаци космически прах.

Преди *50 000 000 000* години завършил първия период на изхвърляне на слънца; мъглявината бързо завършвала третичния цикъл на съществуване, в течение на който породила 876 926 слънчеви системи.

Преди *25 000 000 000* години завършил третичния цикъл на мъглявината, което довело до организацията и относителната устойчивост на обширните звездни системи, образували се от майчината мъглявина. Но в централната маса на останалата част от мъглявината продължавал процеса на физическо свиване и усилване на топлообразуването.

Преди *10 000 000 000* години започнал четвъртичния цикъл на съществуването на Андроновер. Масата на ядрото достигнала своята максимална температура, приближавало се времето на критичното свиване. Изначалното майчинско ядро потръпвало под съвкупното въздействие на напрежението, растящо вследствие повишаването на собствената вътрешна температура в резултат от свиване на ядрото и нарастващо то гравитационно влияние на обкръжаващия рояк освободени слънчеви системи. Неизбежно следствие станали взривовете на мъглявинното ядро, ознаменуващи началото на втория мъглявинен цикъл на звездообразуването. Приближавал се четвъртичния цикъл на съществуване на мъглявината.

Преди *8 000 000 000* години започнал най-мощният терминален взрив. В течение на подобен космически катаклизъм в безопасност се намират само външните системи. Това било началото на края на

4. TERTIARY AND QUARTAN STAGES

57:4.1 (654.6) The primary stage of a nebula is circular; the secondary, spiral; the tertiary stage is that of the first sun dispersion, while the quartan embraces the second and last cycle of sun dispersion, with the mother nucleus ending either as a globular cluster or as a solitary sun functioning as the center of a terminal solar system.

57:4.2 (654.7) *75,000,000,000* years ago this nebula had attained the height of its sun-family stage. This was the apex of the first period of sun losses. The majority of these suns have since possessed themselves of extensive systems of planets, satellites, dark islands, comets, meteors, and cosmic dust clouds.

57:4.3 (654.8) *50,000,000,000* years ago this first period of sun dispersion was completed; the nebula was fast finishing its tertiary cycle of existence, during which it gave origin to 876,926 sun systems.

57:4.4 (654.9) *25,000,000,000* years ago witnessed the completion of the tertiary cycle of nebular life and brought about the organization and relative stabilization of the far-flung starry systems derived from this parent nebula. But the process of physical contraction and increased heat production continued in the central mass of the nebular remnant.

57:4.5 (655.1) *10,000,000,000* years ago the quartan cycle of Andronover began. The maximum of nuclear-mass temperature had been attained; the critical point of condensation was approaching. The original mother nucleus was convulsing under the combined pressure of its own internal-heat condensation tension and the increasing gravity-tidal pull of the surrounding swarm of liberated sun systems. The nuclear eruptions which were to inaugurate the second nebular sun cycle were imminent. The quartan cycle of nebular existence was about to begin.

57:4.6 (655.2) *8,000,000,000* years ago the terrific terminal eruption began. Only the outer systems are safe at the time of such a cosmic upheaval. And this was the beginning of the end of the nebula. This final sun disgorgement extended over

съществуването на мъглявината. Завършващото изригване на слънца продължило почти два милиарда години.

a period of almost two billion years.

Преди *7 000 000 000* години терминалният разпад на Андроновер достигнал своя пик. През този период се появили по-големио-големи терминални слънца, а локалните физически пертурбации достигнали своя апогей.

57:4.7 (655.3) *7,000,000,000* years ago witnessed the height of the Andronover terminal breakup. This was the period of the birth of the larger terminal suns and the apex of the local physical disturbances.

Преди *6 000 000 000* години завършил терминалния разпад и се родило вашето слънце - петдесет и шестият, броейки от края, член на второто звездно семейство на Андроновер. Завършващият взрив на мъглявинното ядро породил 136 702 слънца, повечето от които представлявали единични светила. Общият брой слънца и слънчеви системи, възникнали в мъглявината Андроновер, бил 1 013 628. Поредният номер на слънцето от вашата слънчева система е 1 013 572.

57:4.8 (655.4) *6,000,000,000* years ago marks the end of the terminal breakup and the birth of your sun, the fifty-sixth from the last of the Andronover second solar family. This final eruption of the nebular nucleus gave birth to 136,702 suns, most of them solitary orbs. The total number of suns and sun systems having origin in the Andronover nebula was 1,013,628. The number of the solar system sun is 1,013,572.

И ето, огромната мъглявина Андроновер престанала да съществува, но тя продължава да живее в много слънца и техните планетни семейства, появили се в този майчински пространствен облак. Остатъкът от ядрото на тази величествена мъглявина и досега гори с червеникава светлина и продължава да отдава умерено количество светлина и топлина на запазилите се членове на планетното семейство от сто и шестдесет и пет свята, които днес се въртят около своята почтена майка, породила две могъщи поколения монарси на светлината.

57:4.9 (655.5) And now the great Andronover nebula is no more, but it lives on in the many suns and their planetary families which originated in this mother cloud of space. The final nuclear remnant of this magnificent nebula still burns with a reddish glow and continues to give forth moderate light and heat to its remnant planetary family of one hundred and sixty-five worlds, which now revolve about this venerable mother of two mighty generations of the monarchs of light.

5. ПРОИЗХОД НА МОНМАТИЯ - СЛЪНЧЕВАТА СИСТЕМА НА УРАНТИЯ

5. ORIGIN OF MONMATIA — THE URANTIA SOLAR SYSTEM

Преди *5 000 000 000* години вашето слънце представлявало сравнително изолирано греещо светило, събиращо около себе си почти всичкото намиращо се наблизо пространствено вещество - останки от неотдавнашните пертурбации, съпровождащи неговото собствено раждане.

57:5.1 (655.6) *5,000,000,000* years ago your sun was a comparatively isolated blazing orb, having gathered to itself most of the near-by circulating matter of space, remnants of the recent upheaval which attended its own birth.

Днес вашето слънце е придобило относителна стабилност, но циклите на поява на слънчеви петна в продължение на единадесет и половина години свидетелстват за това, че в младостта си то е било променлива звезда. На началния период от съществуването на вашето слънце продължаващото свиване с последващо постепенно повишаване на температурата водели до мощни катаклизми на неговата повърхност. Цикълът на тези гигантски вълнения продължавал три и половина дни и

57:5.2 (655.7) Today, your sun has achieved relative stability, but its eleven and one-half year sunspot cycles betray that it was a variable star in its youth. In the early days of your sun the continued contraction and consequent gradual increase of temperature initiated tremendous convulsions on its surface. These titanic heaves required three and one-half days to complete a cycle of varying brightness. This variable state, this periodic pulsation, rendered your sun highly responsive to certain outside influences which were to be shortly encountered.

се съпровождал с изменение на яркостта. Това променливо състояние, периодичните пулсации, правело вашето слънце високочувствително към определени външни въздействия, каквито скоро му предстояло да изпита.

Така арената на локалното пространство била подготвена за уникалното раждане на Монматия - именно така се нарича планетното семейство на вашето слънце, слънчевата система, към която принадлежи и вашия свят. Под един процент планетни системи на Орвонтон имат подобен произход.

Преди *4 500 000 000* години огромната система Ангона започнала да се приближава към това самотно слънце. В центъра на тази грамадна система се намирал един черен исполин на пространството, който бил твърд, имал огромен електрически заряд и притежавал колосално гравитационно въздействие.

С все по-голямото сближаване на Ангона със слънцето, в моментите на неговото максимално разширяване в течение на слънчевите пулсации, потоци газообразен материал се изхвърляли в космоса като гигантски слънчеви езици. В началото тези пламтящи огнени езици неизбежно падали обратно на слънцето, но с все по-голямото приближаване на Ангона гравитационната тяга на гигантския пришелец станала толкова огромна, че тези езици газ на определени места започнали да се откъсват, при което корените се връщали на слънцето, а външните части се отделяли и образували самостоятелни материални тела - слънчеви метеорити, които веднага започвали да се въртят около слънцето по собствени елиптични орбити.

С приближаването на Ангона изригванията на слънчевото вещество се увеличавали по мащаби; от слънцето се извличало все повече и повече вещество, което се превръщало в самостоятелни тела, въртящи се в околното пространство. Тази ситуация се развивала в продължение на около петстотин хиляди години, докато Ангона не се приближила на минимално разстояние, след което слънцето, по време на един от своите периодични вътрешни катаклизми, претърпяло частично разрушение: от неговите противоположни страни едновременно изригнали огромни обеми вещества. От страната обърната към Ангона бил извлечен обширен стълб слънчеви газове, донякъде заострени в двата края, с характерна издутина в центъра, който напълно се освободил от прекия гравитационен контрол на слънцето.

57:5.3 (655.8) Thus was the stage of local space set for the unique origin of *Monmatia,* that being the name of your sun's planetary family, the solar system to which your world belongs. Less than one per cent of the planetary systems of Orvonton have had a similar origin.

57:5.4 (655.9) *4,500,000,000* years ago the enormous Angona system began its approach to the neighborhood of this solitary sun. The center of this great system was a dark giant of space, solid, highly charged, and possessing tremendous gravity pull.

57:5.5 (656.1) As Angona more closely approached the sun, at moments of maximum expansion during solar pulsations, streams of gaseous material were shot out into space as gigantic solar tongues. At first these flaming gas tongues would invariably fall back into the sun, but as Angona drew nearer and nearer, the gravity pull of the gigantic visitor became so great that these tongues of gas would break off at certain points, the roots falling back into the sun while the outer sections would become detached to form independent bodies of matter, solar meteorites, which immediately started to revolve about the sun in elliptical orbits of their own.

57:5.6 (656.2) As the Angona system drew nearer, the solar extrusions grew larger and larger; more and more matter was drawn from the sun to become independent circulating bodies in surrounding space. This situation developed for about five hundred thousand years until Angona made its closest approach to the sun; whereupon the sun, in conjunction with one of its periodic internal convulsions, experienced a partial disruption; from opposite sides and simultaneously, enormous volumes of matter were disgorged. From the Angona side there was drawn out a vast column of solar gases, rather pointed at both ends and markedly bulging at the center, which became permanently detached from the immediate gravity control of the sun.

Впоследствие този огромен стълб от слънчеви газове, отделил се по този начин от слънцето, се превърнал в дванадесетте планети на слънчевата система. В резултат на приливната реакция на изригването на този гигантски предшественик на слънчевата система от противоположната страна на слънцето станало изхвърляне на газ, който оттогава се кондензирал в метеорити и космически прах на слънчевата система, макар че огромна, наистина огромна част от това вещество впоследствие била повторно захваната от притеглянето на слънцето след изчезването на системата Ангона в дълбините на пространството.

57:5.7 (656.3) This great column of solar gases which was thus separated from the sun subsequently evolved into the twelve planets of the solar system. The repercussional ejection of gas from the opposite side of the sun in tidal sympathy with the extrusion of this gigantic solar system ancestor, has since condensed into the meteors and space dust of the solar system, although much, very much, of this matter was subsequently recaptured by solar gravity as the Angona system receded into remote space.

Макар че на Ангона се отдало да извлече материала, превърнал се в планетите от слънчевата система, точно както и колосалния обем материя, превърнал се във въртящите се около слънцето метеорити и астероиди, тя не могла да осигури за себе си която и да е част от слънчевото вещество. Приближаващата се система не се доближила на такова растояние, при което да може действително да отнеме част от слънчевата субстанция, но нейното сближаване се оказало достатъчно, за да извлече в разделящото нея и слънцето пространство целия материал на днешната слънчева система.

57:5.8 (656.4) Although Angona succeeded in drawing away the ancestral material of the solar system planets and the enormous volume of matter now circulating about the sun as asteroids and meteors, it did not secure for itself any of this solar matter. The visiting system did not come quite close enough to actually steal any of the sun's substance, but it did swing sufficiently close to draw off into the intervening space all of the material comprising the present-day solar system.

Петте вътрешни и петте външни планети скоро формирали в миниатюрна форма изстиващи и втвърдяващи се ядра в не толкова масивните и заострени краища на гигантската гравитационна издутина, която Ангона съумяла да извлече от слънцето, докато Сатурн и Юпитер се образували от по-масивните и изпъкнали централни части. Мощната гравитационна тяга на Юпитер и Сатурн бързо обхванала голяма част от материала „откраднат“ от Ангона, за което свидетелства обратното движение на някои от техните спътници.

57:5.9 (656.5) The five inner and five outer planets soon formed in miniature from the cooling and condensing nucleuses in the less massive and tapering ends of the gigantic gravity bulge which Angona had succeeded in detaching from the sun, while Saturn and Jupiter were formed from the more massive and bulging central portions. The powerful gravity pull of Jupiter and Saturn early captured most of the material stolen from Angona as the retrograde motion of certain of their satellites bears witness.

Юпитер и Сатурн, образувани от самия център на колосалния стълб свръхнагрети слънчеви газове, съдържали такова количество разтопено слънчево вещество, че светели с ярка светлина и излъчвали огромно количество топлина; фактически, в течение на краткото време след формирането им като отделни пространствени тела, те представлявали вторични слънца. Тези две най-големи планети от слънчевата система остават в значителна степен газообразни и досега не са изстинали до състояние на пълна кондензация или втвърдяване.

57:5.10 (656.6) Jupiter and Saturn, being derived from the very center of the enormous column of superheated solar gases, contained so much highly heated sun material that they shone with a brilliant light and emitted enormous volumes of heat; they were in reality secondary suns for a short period after their formation as separate space bodies. These two largest of the solar system planets have remained largely gaseous to this day, not even yet having cooled off to the point of complete condensation or solidification.

Ядрата на останалите десет планети, образували се в резултат от кондензацията на газ, скоро достигнали стадия на втвърдяване и започнали да притеглят към себе си все по-

57:5.11 (656.7) The gas-contraction nucleuses of the other ten planets soon reached the stage of solidification and so began to draw to themselves increasing quantities of the meteoric matter

големи количества метеоритно вещество, въртящо се в най-близко лежащото пространство. По такъв начин световете на слънчевата система имат двойнствен произход: ядра кондензиран газ, впоследствие увеличили се за сметка на захвата на огромно количество метеорити. Всъщност, метеоритният захват продължава, макар и в значително по-малка степен.

circulating in near-by space. The worlds of the solar system thus had a double origin: nucleuses of gas condensation later on augmented by the capture of enormous quantities of meteors. Indeed they still continue to capture meteors, but in greatly lessened numbers.

Планетите не се въртят около слънцето в екваториалната плоскост на своя слънчев източник, което би станало в случай, че бяха изхвърлени вследствие въртенето на слънцето. Те по-скоро се движат в плоскостта на изтичането на слънчева маса, предизвикано от сближаването на Ангона и извършило се под значителен ъгъл спрямо слънчевия екватор.

57:5.12 (657.1) The planets do not swing around the sun in the equatorial plane of their solar mother, which they would do if they had been thrown off by solar revolution. Rather, they travel in the plane of the Angona solar extrusion, which existed at a considerable angle to the plane of the sun's equator.

За разлика от Ангона, на която не се отдало да захване някакъв дял от слънчевата маса, вашето слънце присъединило към своето изменящо се планетно семейство някаква част от циркулиращия пространствен материал на странстващата система. Поради силното гравитационно поле на Ангона орбитите на подчинените й планети се намирали на значително разстояние от черния гигант; и скоро след извличането на изходната маса на слънчевата система - докато Ангона още се намирала близо до слънцето, три от големите планети от тази система преминали на такова близко разстояние от масивния предшественик на слънчевата система, че неговата гравитационна тяга, усилена от гравитацията на слънцето, се оказала достатъчна за преодоляване на гравитационното действие на Ангона и захвата на трите подчинени планети от този небесен пътешественик.

57:5.13 (657.2) While Angona was unable to capture any of the solar mass, your sun did add to its metamorphosing planetary family some of the circulating space material of the visiting system. Due to the intense gravity field of Angona, its tributary planetary family pursued orbits of considerable distance from the dark giant; and shortly after the extrusion of the solar system ancestral mass and while Angona was yet in the vicinity of the sun, three of the major planets of the Angona system swung so near to the massive solar system ancestor that its gravitational pull, augmented by that of the sun, was sufficient to overbalance the gravity grasp of Angona and to permanently detach these three tributaries of the celestial wanderer.

Целият материал на слънчевата система, отделил се някога от слънцето, отначало се въртял по орбитите в една и съща посока и ако не беше нахлуването на тези чужди космически тела, той - като преди, щеше да съхрани изходното направление на орбиталното въртене. В действителност, въздействието на трите подчинени на Ангона планети привнесло във формиращата се система нови външни направляващи сили, което станало причина за *обратно движение.* Обратното движение във всяка астрономическа система винаги е случайно и неизменно е резултат от колизионното въздействие на външни пространствени тела. Такива колизии могат и да не доведат до обратно движение, но обратното движение е възможно само в такава система, масите на която имат различен произход.

57:5.14 (657.3) All of the solar system material derived from the sun was originally endowed with a homogeneous direction of orbital swing, and had it not been for the intrusion of these three foreign space bodies, all solar system material would still maintain the same direction of orbital movement. As it was, the impact of the three Angona tributaries injected new and foreign directional forces into the emerging solar system with the resultant appearance of *retrograde motion.* Retrograde motion in any astronomic system is always accidental and always appears as a result of the collisional impact of foreign space bodies. Such collisions may not always produce retrograde motion, but no retrograde ever appears except in a system containing masses which have diverse origins.

6. СТАДИЯТ НА СЛЪНЧЕВАТА СИСТЕМА

След раждането на слънчевата система последвал период на постепенно отслабване на слънчевите изригвания. В продължение на петстотин хиляди години активността на слънцето се снижавала и обемите на изхвърляното в пространството вещество постепенно намалявали. Но в тази епоха на неустойчиви орбити - в периодите на максимално сближаване със слънцето на обкръжаващите тела, на слънчевия родител се отдало да си върне значителна част от метеоритния материал.

Планетите, намиращи се по-близо от другите до слънцето, първи забавили своето въртене под действието на приливното триене. Подобни гравитационни влияния помагат за стабилизирането на планетарните орбити, едновременно оказвайки спиращо действие върху скоростта на осевото въртене на планетата и заставяйки я да се върти все по-бавно дотогава, докато не престане да се върти около своята ос; в резултат едното полукълбо на планетата се оказва постоянно обърнато към слънцето, или към по-голямо тяло, което е видно в примера с планетата Меркурий и Луната, която е обърната към Урантия винаги с едната си страна.

Когато приливното триене на Луната и земята се уравновесят, земята винаги ще бъде обърната с едната си страна към Луната, а денят ще стане такъв, какъвто е месеца - с продължителност четиридесет и седем дни. След постигането на такава устойчивост на орбитата, приливното триене ще започне да оказва противоположно действие, вече не отделяйки Луната от земята, а постепенно притегляйки спътника към планетата. И тогава, в това далечно бъдеще, когато Луната се приближи приблизително на разстояние седемнадесет хиляди и седемстотин километра от земята, гравитационното действие на земята ще доведе до разпадане на Луната и този предизвикан от приливно-гравитационното действие взрив ще я раздроби на малки парченца, които могат да се съберат около своя свят под формата на пръстени от материя подобно на пръстените на Сатурн, или ще бъдат постепенно притеглени към земята като метеорити.

Ако пространствените тела имат сходен размер и плътност, те могат да се сблъскат. Когато такива тела придобият приблизително еднаква плътност и сравнително нееднакъв размер, а също така, ако по-малкото от тях продължава да се сближава с голямото, ще се

6. THE SOLAR SYSTEM STAGE — THE PLANET-FORMING ERA

57:6.1 (657.4) Subsequent to the birth of the solar system a period of diminishing solar disgorgement ensued. Decreasingly, for another five hundred thousand years, the sun continued to pour forth diminishing volumes of matter into surrounding space. But during these early times of erratic orbits, when the surrounding bodies made their nearest approach to the sun, the solar parent was able to recapture a large portion of this meteoric material.

57:6.2 (657.5) The planets nearest the sun were the first to have their revolutions slowed down by tidal friction. Such gravitational influences also contribute to the stabilization of planetary orbits while acting as a brake on the rate of planetary-axial revolution, causing a planet to revolve ever slower until axial revolution ceases, leaving one hemisphere of the planet always turned toward the sun or larger body, as is illustrated by the planet Mercury and by the moon, which always turns the same face toward Urantia.

57:6.3 (657.6) When the tidal frictions of the moon and the earth become equalized, the earth will always turn the same hemisphere toward the moon, and the day and month will be analogous — in length about forty-seven days. When such stability of orbits is attained, tidal frictions will go into reverse action, no longer driving the moon farther away from the earth but gradually drawing the satellite toward the planet. And then, in that far-distant future when the moon approaches to within about eleven thousand miles of the earth, the gravity action of the latter will cause the moon to disrupt, and this tidal-gravity explosion will shatter the moon into small particles, which may assemble about the world as rings of matter resembling those of Saturn or may be gradually drawn into the earth as meteors.

57:6.4 (658.1) If space bodies are similar in size and density, collisions may occur. But if two space bodies of similar density are relatively unequal in size, then, if the smaller progressively approaches the larger, the disruption of the smaller body will occur when the radius of its orbit becomes less

извърши разпад на по-малкото тяло, когато радиуса на орбитата на по-малкото тяло стане по-малък с два половина пъти от радиуса на голямото. Сблъсъците на гигантите на пространството са наистина редки, но гравитационно-приливните взривове на по-малките тела са достатъчно обичайно явление.

than two and one-half times the radius of the larger body. Collisions among the giants of space are rare indeed, but these gravity-tidal explosions of lesser bodies are quite common.

Падащите звезди се устремяват към земята на цял рояк, тъй като представляват отломки от по-големи материални тела, разрушени под въздействието на приливната гравитация на съседни и още по-големи пространствени тела. Пръстените на Сатурн са отломки от разрушен спътник. Една от луните на Юпитер понастоящем се намира застрашително близо до критичната зона на приливния разпад и в течение на няколко милиона години или ще падне на планетата, или ще бъде подложена на разрушение под действието на приливната гравитация. Петата планета от слънчевата система в далечното минало се е въртяла по нерегулярна орбита, периодически все повече приближавайки се до Юпитер, докато влязла в критичната зона на гравитационно-приливния разпад, след което бързо претърпяла фрагментация и се превърнала в днешното струпване на астероиди.

57:6.5 (658.2) Shooting stars occur in swarms because they are the fragments of larger bodies of matter which have been disrupted by tidal gravity exerted by near-by and still larger space bodies. Saturn's rings are the fragments of a disrupted satellite. One of the moons of Jupiter is now approaching dangerously near the critical zone of tidal disruption and, within a few million years, will either be claimed by the planet or will undergo gravity-tidal disruption. The fifth planet of the solar system of long, long ago traversed an irregular orbit, periodically making closer and closer approach to Jupiter until it entered the critical zone of gravity-tidal disruption, was swiftly fragmentized, and became the present-day cluster of asteroids.

Преди *4 000 000 000* години са се формирали системите Юпитер и Сатурн – като общо такива, каквито са днес, с изключение на техните луни, които продължили да се увеличават по размери в продължение на няколко милиарда години. Фактически всички планети и спътници на слънчевата система продължават да се увеличават по размери вследствие на непрекратяващия се захват на метеорити.

57:6.6 (658.3) *4,000,000,000* years ago witnessed the organization of the Jupiter and Saturn systems much as observed today except for their moons, which continued to increase in size for several billions of years. In fact, all of the planets and satellites of the solar system are still growing as the result of continued meteoric captures.

Преди *3 500 000 000* години добре са се формирали уплътнилите се ядра на останалите десет планети; в неизменно състояние били и ядрата на повечето луни, макар че няколко от по-малките спътници по-късно се обединили за образуването на днешните по-големи луни. Тази епоха може да бъде наречена ерата на образуване на планети.

57:6.7 (658.4) *3,500,000,000* years ago the condensation nucleuses of the other ten planets were well formed, and the cores of most of the moons were intact, though some of the smaller satellites later united to make the present-day larger moons. This age may be regarded as the era of planetary assembly.

Преди *3 000 000 000* години слънчевата система функционирала до голяма степен така, както и днес. Нейните членове постоянно се увеличавали по размери, тъй като метеоритите продължавали да падат върху тях и върху техните спътници в огромни количества.

57:6.8 (658.5) *3,000,000,000* years ago the solar system was functioning much as it does today. Its members continued to grow in size as space meteors continued to pour in upon the planets and their satellites at a prodigious rate.

Горе-долу в това време вашата слънчева система била внесена във физическия регистър на Небадон и била наречена Монматия.

57:6.9 (658.6) About this time your solar system was placed on the physical registry of Nebadon and given its name, Monmatia.

Преди *2 500 000 000* години планетите значително се увеличили по размер. Урантия представлявала добре развита сфера, масата на която била приблизително една десета част от днешната маса и продължавала бързо да се увеличава за сметка на акрецията на метеорити.

57:6.10 (658.7) *2,500,000,000* years ago the planets had grown immensely in size. Urantia was a well-developed sphere about one tenth its present mass and was still growing rapidly by meteoric accretion.

Цялата тази колосална активност е естествена част от сътворението на еволюционен свят от типа на Урантия и представлява астрономическата подготовка за създаването на условията, необходими за началото на физическата еволюция на тези пространствени светове - еволюция, водеща към увлекателното пътешествие на живота във времето.

57:6.11 (658.8) All of this tremendous activity is a normal part of the making of an evolutionary world on the order of Urantia and constitutes the astronomic preliminaries to the setting of the stage for the beginning of the physical evolution of such worlds of space in preparation for the life adventures of time.

7. ЕРАТА НА МЕТЕОРИТИТЕ НИТЕ ПЪРВИЧНАТА ПЛАНЕТАРНА АТМОСФЕРА

7. THE METEORIC ERA — THE VOLCANIC AGE THE PRIMITIVE PLANETARY ATMOSPHERE

В течение на тези ранни периоди в пространствените региони на слънчевата система се рояли неголеми дробящи се и втвърдяващи се тела и при отсъствие на защитна атмосфера, в която би могло да се извърши тяхното изгаряне, такива тела падали непосредствено на повърхността на Урантия. Тези непрекъснати удари поддържали повече или по-малко висока температурата на повърхността, което - заедно с усиленото гравитационно въздействие, с увеличаването на размерите на планетата започнало да води до движение на сили, които карали по-тежките елементи като желязото, да се спускат все повече и повече към центъра на планетата.

57:7.1 (658.9) Throughout these early times the space regions of the solar system were swarming with small disruptive and condensation bodies, and in the absence of a protective combustion atmosphere such space bodies crashed directly on the surface of Urantia. These incessant impacts kept the surface of the planet more or less heated, and this, together with the increased action of gravity as the sphere grew larger, began to set in operation those influences which gradually caused the heavier elements, such as iron, to settle more and more toward the center of the planet.

Преди *2 000 000 000* години земята започнала забележимо да надминава по своя ръст Луната. Планетата винаги е била по-голяма от своя спътник, но разликата в размерите й е била не толкова изразителна до тогава, докато от земята не били захванати грамадни небесни тела. По това време размерите на Урантия били около пет пъти по-малки, отколкото днес, но тя станала достатъчно голяма, за да удържи първичната атмосфера, която започнала да се появява в резултат от вътрешното стихийно противоборство на разтопеното ядро и изстиващата кора.

57:7.2 (659.1) *2,000,000,000* years ago the earth began decidedly to gain on the moon. Always had the planet been larger than its satellite, but there was not so much difference in size until about this time, when enormous space bodies were captured by the earth. Urantia was then about one fifth its present size and had become large enough to hold the primitive atmosphere which had begun to appear as a result of the internal elemental contest between the heated interior and the cooling crust.

Към този период се отнася началото на явно изразената вулканична дейност. Високата вътрешна температура продължила да се повишава за сметка на все по-дълбокото проникване на радиоактивните или тежките елементи, привнесени от пространството от

57:7.3 (659.2) Definite volcanic action dates from these times. The internal heat of the earth continued to be augmented by the deeper and deeper burial of the radioactive or heavier elements brought in from space by the meteors. The study of these radioactive elements will reveal that Urantia is more than one billion years old on

метеорити. Изучаването на тези радиоактивни елементи ще разкрие факта, че възрастта на повърхността на Урантия надвишава един милиард години. Вашите радиеви часовници са най-достоверния инструмент за научни оценки на възрастта на планетата, но всякакви подобни оценки са твърде непълни, тъй като всички радиоактивни материали, достъпни на човечеството, са взети от повърхността на земята и следователно представляват елементи придобити на Урантия сравнително неотдавна.

its surface. The radium clock is your most reliable timepiece for making scientific estimates of the age of the planet, but all such estimates are too short because the radioactive materials open to your scrutiny are all derived from the earth's surface and hence represent Urantia's comparatively recent acquirements of these elements.

Преди *1 500 000 000* години земята набрала две трети от днешната си маса, докато масата на Луната се приближавала към съвременната си маса. Бързият растеж на земята в сравнение с Луната ѝ позволил постепенно да присвои от Луната тази неголяма атмосфера, която някога притежавал нейния спътник.

57:7.4 (659.3) *1,500,000,000* years ago the earth was two thirds its present size, while the moon was nearing its present mass. Earth's rapid gain over the moon in size enabled it to begin the slow robbery of the little atmosphere which its satellite originally had.

Към това време вулканичната активност достигнала своя апогей. Цялата земя представлявала истински огнен ад, а нейната повърхност напомняла това разтопено състояние, което е съществувало преди по-тежките метали да се спуснат до центъра. *Настанала епохата на вулканите.* При все това се извършвало постепенното формиране на кората, състояща се основно от сравнително по-лек гранит. Създавали се условията, необходими за планета, на която в бъдеще може да се появи живот.

57:7.5 (659.4) Volcanic action is now at its height. The whole earth is a veritable fiery inferno, the surface resembling its earlier molten state before the heavier metals gravitated toward the center. *This is the volcanic age.* Nevertheless, a crust, consisting chiefly of the comparatively lighter granite, is gradually forming. The stage is being set for a planet which can someday support life.

Първичната планетарна атмосфера постепенно еволюирала, вече включвайки в своя състав известно количество водни изпарения, окиси на въглерода, двуокиси на въглерода и водороден хлорид, но в нея практически не е имало свободен азот или свободен кислород. Атмосферата на свят, намиращ се на вулканичен стадий на развитие, представлява необичайно зрелище. В допълнение към споменатите газове тя е наситена с многобройни вулканични газове и с по-нататъшното формиране на атмосферния пояс продуктите от изгаряне на метеоритите в нескончаем поток се сипят на повърхността на планетата. В условията на изключително мощната метеоритна бомбардировка, атмосферният кислород почти напълно се изразходва за изгаряне на метеоритите.

57:7.6 (659.5) The primitive planetary atmosphere is slowly evolving, now containing some water vapor, carbon monoxide, carbon dioxide, and hydrogen chloride, but there is little or no free nitrogen or free oxygen. The atmosphere of a world in the volcanic age presents a queer spectacle. In addition to the gases enumerated it is heavily charged with numerous volcanic gases and, as the air belt matures, with the combustion products of the heavy meteoric showers which are constantly hurtling in upon the planetary surface. Such meteoric combustion keeps the atmospheric oxygen very nearly exhausted, and the rate of meteoric bombardment is still tremendous.

Постепенно атмосферата станала по-устойчива и изстинала достатъчно за падането на дъжд върху горещата камениста повърхност на планетата. В течение на хилядолетия Урантия била обвита с плътен и компактен покров от изпарения. По време на тази епоха слънцето нито веднъж не осветило повърхността на земята.

57:7.7 (659.6) Presently, the atmosphere became more settled and cooled sufficiently to start precipitation of rain on the hot rocky surface of the planet. For thousands of years Urantia was enveloped in one vast and continuous blanket of steam. And during these ages the sun never shone upon the earth's surface.

От атмосферата била извлечена значителна част въглерод: образували се карбонати на различните метали, които изобилствали в повърхностния слой на планетата. По-късно много по-големи количества от тези въглеродни газове били погълнати от пищната древна растителност.

Даже в последващите периоди на продължаващо изтичане на лава и падащи на планетата метеорити почти напълно изразходвали атмосферния кислород. Първите отлагания в появилия се скоро първобитен океан не съдържали разноцветни камъни или шисти. И в течение на дълго време след появата на този океан, в атмосферата практически не се съдържал свободен кислород. В значителни количества той се появил едва по-късно, създаден от морските водорасли и другите форми на растителен живот.

Първичната планетарна атмосфера от вулканичната ера осигурява слаба защита от ударите на метеоритния дъжд. Милиони и милиони метеорити са способни да проникват през такъв въздушен пояс, разбивайки се в планетарната кора като твърди тела. Но с течение на времето все по-малко от тях се оказват достатъчно големи, за да противостоят на нарастващото триене на защитния екран, какъвто е наситената с кислород атмосфера от по-късните епохи.

57:7.8 (659.7) Much of the carbon of the atmosphere was abstracted to form the carbonates of the various metals which abounded in the superficial layers of the planet. Later on, much greater quantities of these carbon gases were consumed by the early and prolific plant life.

57:7.9 (660.1) Even in the later periods the continuing lava flows and the incoming meteors kept the oxygen of the air almost completely used up. Even the early deposits of the soon appearing primitive ocean contain no colored stones or shales. And for a long time after this ocean appeared, there was virtually no free oxygen in the atmosphere; and it did not appear in significant quantities until it was later generated by the seaweeds and other forms of vegetable life.

57:7.10 (660.2) The primitive planetary atmosphere of the volcanic age affords little protection against the collisional impacts of the meteoric swarms. Millions upon millions of meteors are able to penetrate such an air belt to smash against the planetary crust as solid bodies. But as time passes, fewer and fewer prove large enough to resist the ever-stronger friction shield of the oxygen-enriching atmosphere of the later eras.

8. СТАБИЛИЗАЦИЯТА НА КОРАТА

ЕПОХАТА НА ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА

СВЕТОВНИЯТ ОКЕАН И ПЪРВИЯТ КОНТИНЕНТ

Преди *1 000 000 000* години започнала действителната история на Урантия. Планетата достигнала приблизително своя днешен размер. И приблизително по това време тя била заведена във физическия регистър на Небадон и наречена *Урантия.*

Атмосферата и непрекратяващото се падане на утайки спомагали за изстиването на земната повърхност. Още на ранния стадий от съществуването на планетата вулканичната дейност балансирала вътрешното температурно налягане и свиването на кората; в тази епоха на постепенно изстиване и утаяване на кората поради това, че вулканите оставали все по-малко, започнали земетресенията.

Истинската геоложка история на Урантия започнала тогава, когато кората изстинала

8. CRUSTAL STABILIZATION

THE AGE OF EARTHQUAKES

THE WORLD OCEAN AND THE FIRST CONTINENT

57:8.1 (660.3) *1,000,000,000* years ago is the date of the actual beginning of Urantia history. The planet had attained approximately its present size. And about this time it was placed upon the physical registries of Nebadon and given its name, *Urantia.*

57:8.2 (660.4) The atmosphere, together with incessant moisture precipitation, facilitated the cooling of the earth's crust. Volcanic action early equalized internal-heat pressure and crustal contraction; and as volcanoes rapidly decreased, earthquakes made their appearance as this epoch of crustal cooling and adjustment progressed.

57:8.3 (660.5) The real geologic history of Urantia begins with the cooling of the earth's crust

достатъчно за образуване на първия океан. Веднъж започнала, кондензацията на водните изпарения на изстиващата повърхност продължила дотогава, докато земята не се запълнила практически изцяло с вода. Към края на този период океана станал световен, покривайки планетата със слой със средна дебелина един и половина километра. По онова време приливите действали до голяма степен така, както и днес, но този първобитен океан не бил солен; водата, покриваща света, била практически прясна. В тези дни голямата част от хлора се намирала в съединение с различни метали, но той бил достатъчен, за да може, в съчетание с водорода, да направи водата леко кисела.

sufficiently to cause the formation of the first ocean. Water-vapor condensation on the cooling surface of the earth, once begun, continued until it was virtually complete. By the end of this period the ocean was world-wide, covering the entire planet to an average depth of over one mile. The tides were then in play much as they are now observed, but this primitive ocean was not salty; it was practically a fresh-water covering for the world. In those days, most of the chlorine was combined with various metals, but there was enough, in union with hydrogen, to render this water faintly acid.

В началото на тази далечна ера трябва да си представяте Урантия като покрита с вода планета. По-късно, издигайки се от по-големи дълбини - и поради това по-плътни, потоците лава излезли на дъното на днешния Тихи океан и тази част от покритата с вода повърхност била подложена на значителна депресия. Първата континентална маса от суша се издигнала от световния океан за компенсиране на равновесното състояние на постепенно уплътняващата се земна кора.

57:8.4 (660.6) At the opening of this faraway era, Urantia should be envisaged as a water-bound planet. Later on, deeper and hence denser lava flows came out upon the bottom of the present Pacific Ocean, and this part of the water-covered surface became considerably depressed. The first continental land mass emerged from the world ocean in compensatory adjustment of the equilibrium of the gradually thickening earth's crust.

Преди *950 000 000* години Урантия представлявала един грамаден континент и един огромен воден масив - Тихия океан. Както преди, обичайно зрелище били вулканите, а земетресенията намалявали както по честота, така и по сила. Метеоритите продължавали да бомбардират земята, но това ставало все по-рядко, а техните размери намалявали. Атмосферата се изчиствала, но съдържанието на двуокисите на въглерода продължавало да остава високо. Извършвала се постепенна стабилизация на земната кора.

57:8.5 (660.7) *950,000,000* years ago Urantia presents the picture of one great continent of land and one large body of water, the Pacific Ocean. Volcanoes are still widespread and earthquakes are both frequent and severe. Meteors continue to bombard the earth, but they are diminishing in both frequency and size. The atmosphere is clearing up, but the amount of carbon dioxide continues large. The earth's crust is gradually stabilizing.

Приблизително по това време Урантия била включена в системата на Сатания, към която преминало управлението на планетата, и заведена в регистъра на живота на Норлатиадек. Тогава започнало административното признаване на малката и незначителна сфера, на която било съдено да стане планетата, където впоследствие Михаил извършил грандиозния подвиг на посвещаването в образа на смъртен и придобил опита, заради който Урантия станала известна в локалната вселена като „планетата с кръста".

57:8.6 (660.8) It was at about this time that Urantia was assigned to the system of Satania for planetary administration and was placed on the life registry of Norlatiadek. Then began the administrative recognition of the small and insignificant sphere which was destined to be the planet whereon Michael would subsequently engage in the stupendous undertaking of mortal bestowal, would participate in those experiences which have since caused Urantia to become locally known as the "world of the cross."

Преди *900 000 000* години на Урантия пристигнала първата разузнавателна група на Сатания, изпратена от Йерусем с цел изучаване на планетата и представяне на отчет за годността й като един от центровете на експериментален живот. Тази комисия се състояла от двадесет и четири члена, сред

57:8.7 (661.1) *900,000,000* years ago witnessed the arrival on Urantia of the first Satania scouting party sent out from Jerusem to examine the planet and make a report on its adaptation for a life-experiment station. This commission consisted of twenty-four members, embracing Life Carriers, Lanonandek Sons, Melchizedeks, seraphim, and

които били Носителите на Живота, Синовете-Ланонандек, Мелхиседек, серафими и други категории небесен живот, имащи отношение към началните етапи на планетарната организация и управление.

other orders of celestial life having to do with the early days of planetary organization and administration.

След внимателно изучаване на планетата тази комисия се върнала в Йерусем и представила на Властелина на Системата положителен отзив с препоръка да внесе Урантия в регистъра за експериментален живот. В съответствие с това вашият свят бил регистриран в Йерусем като десетична планета и Носителите на Живота били уведомени за това, че ще им бъде позволено да внесат нови форми на механична, химическа и електрическа активация по време на тяхното последващо пристигане на планетата с мандати за трансплантиране и имплантиране на живот.

57:8.8 (661.2) After making a painstaking survey of the planet, this commission returned to Jerusem and reported favorably to the System Sovereign, recommending that Urantia be placed on the life-experiment registry. Your world was accordingly registered on Jerusem as a decimal planet, and the Life Carriers were notified that they would be granted permission to institute new patterns of mechanical, chemical, and electrical mobilization at the time of their subsequent arrival with life transplantation and implantation mandates.

В надлежното време смесената йерусемска комисия на дванадесетте завършила подготовката си за тръгване към планетата и получила одобрението на едемската планетарна комисия на седемдесетте. Тези планове, предложени от консултативния съвет на Носителите на Живота, били окончателно утвърдени в Салвингтон. Скоро по каналите за далечна връзка на Небадон било предадено съобщението, че Урантия ще стане това поле на дейност, на което Носителите на Живота на Сатания ще проведат своя шестдесети експеримент в Сатания, призван да развие и подобри сатанийския тип жизнени форми на Небадон.

57:8.9 (661.3) In due course arrangements for the planetary occupation were completed by the mixed commission of twelve on Jerusem and approved by the planetary commission of seventy on Edentia. These plans, proposed by the advisory counselors of the Life Carriers, were finally accepted on Salvington. Soon thereafter the Nebadon broadcasts carried the announcement that Urantia would become the stage whereon the Life Carriers would execute their sixtieth Satania experiment designed to amplify and improve the Satania type of the Nebadon life patterns.

Скоро след като официалното признаване на Урантия било потвърдено в пространствените съобщения на Небадон, на нея й бил предоставен пълен вселенски статут. След известно време била регистрирана в архивите на столичните планети на малкия и голям сектор на свръхвселената; и още преди завършването на тази епоха Урантия била заведена в регистъра за планетарен живот на Уверса.

57:8.10 (661.4) Shortly after Urantia was first recognized on the universe broadcasts to all Nebadon, it was accorded full universe status. Soon thereafter it was registered in the records of the minor and the major sector headquarters planets of the superuniverse; and before this age was over, Urantia had found entry on the planetary-life registry of Uversa.

Цялата тази епоха се характеризирала с чести и неистови бури. Древната кора на земята се намирала в състояние на непрекъснато движение. Изстиването на повърхността се редувало с мощно изтичане на лава и се смесвало с последващи отлагания на древния световен океан.

57:8.11 (661.5) This entire age was characterized by frequent and violent storms. The early crust of the earth was in a state of continual flux. Surface cooling alternated with immense lava flows. Nowhere can there be found on the surface of the world anything of this original planetary crust. It has all been mixed up too many times with extruding lavas of deep origins and admixed with subsequent deposits of the early world-wide ocean.

Никъде на повърхността на земята не могат да се намерят толкова видоизменени остатъци от тези древни доокеански скали, както в северо-източна Канада покрай

57:8.12 (661.6) Nowhere on the surface of the world will there be found more of the modified remnants of these ancient preocean rocks than in northeastern Canada around Hudson Bay. This

крайбрежието на залива Хъдсън. Това огромно гранитно възвишение се състои от каменните породи на доокеанската епоха. Скалните слоеве се нагрявали, огъвали, усуквали, набръчквали, отново и отново преминавайки през тези деформиращи метаморфози.

В течение на цялата океанска епоха колосалните пластове не съдържащи изкопаеми от слоеста каменна порода се отлагали на дъното на този древен океан. (Варовикът може да се образува и в резултат от химически процеси; не целия древен варовик се е образувал вследствие отлагането на морски живот). В нито едно от тези скални образувания не е възможно да се намерят признаци на живот; те не съдържат изкопаеми останки с изключение на тези случаи, когато поради някаква причина по-късните отлагания от водните епохи се смесили с тези древни пластове, образували се до появата на живота.

Древната кора на земята била крайно нестабилна, но не се образували планини. Докато се формирала, планетата се уплътнявала под действието на гравитационното свиване. Планините не възникват в резултат от колапс на изстиващата кора на свиващата се сфера; те се появяват по-късно, вследствие на валежи, гравитация и ерозия.

В течение на тази ера континенталната маса на сушата се увеличавала, докато не съставила около десет процента от повърхността на земята. Мощните земетресения започнали едва след като сушата се издигнала високо над повърхността на водата. Веднъж започнали, те ставали все по-често и с все по-голяма сила, което продължавало в течение на много епохи. Честотата на земетресенията намалявала много милиони години, но и досега на Урантия се случват средно петнадесет земетресения дневно.

Преди *850 000 000* години на земята за пръв път започнала действителна стабилизация на кората. Повечето тежки метали се спуснали към центъра на земното кълбо; изстиващата кора престанала да пропада в такива мащаби, както в предишните епохи. Подобрил се баланса между изтласканата суша и по-тежкото океанско легло Слоят подкорова лава се разпространил практически по целия свят, което компенсирало и стабилизирало колебанията, предизвиквани от охлаждане, свиване и изместване на повърхността.

Честотата и мощността на вулканичните изригвания и земетресения продължавали да намаляват. Атмосферата се очиствала от

extensive granite elevation is composed of stone belonging to the preoceanic ages. These rock layers have been heated, bent, twisted, upcrumpled, and again and again have they passed through these distorting metamorphic experiences.

57:8.13 (661.7) Throughout the oceanic ages, enormous layers of fossil-free stratified stone were deposited on this ancient ocean bottom. (Limestone can form as a result of chemical precipitation; not all of the older limestone was produced by marine-life deposition.) In none of these ancient rock formations will there be found evidences of life; they contain no fossils unless, by some chance, later deposits of the water ages have become mixed with these older prelife layers.

57:8.14 (662.1) The earth's early crust was highly unstable, but mountains were not in process of formation. The planet contracted under gravity pressure as it formed. Mountains are not the result of the collapse of the cooling crust of a contracting sphere; they appear later on as a result of the action of rain, gravity, and erosion.

57:8.15 (662.2) The continental land mass of this era increased until it covered almost ten per cent of the earth's surface. Severe earthquakes did not begin until the continental mass of land emerged well above the water. When they once began, they increased in frequency and severity for ages. For millions upon millions of years earthquakes have diminished, but Urantia still has an average of fifteen daily.

57:8.16 (662.3) *850,000,000* years ago the first real epoch of the stabilization of the earth's crust began. Most of the heavier metals had settled down toward the center of the globe; the cooling crust had ceased to cave in on such an extensive scale as in former ages. There was established a better balance between the land extrusion and the heavier ocean bed. The flow of the subcrustal lava bed became well-nigh world-wide, and this compensated and stabilized the fluctuations due to cooling, contracting, and superficial shifting.

57:8.17 (662.4) Volcanic eruptions and earthquakes continued to diminish in frequency and severity. The atmosphere was clearing of volcanic gases

вулканични газове и водна пара, но процентното съдържание на двуокиси на въглерода все още оставали високи.

Електрическите смущения в атмосферата и в масата на земята също намалявали. Потоците лава издигнали на повърхността смес от химически елементи, които внесли разнообразие в състава на кората и по-добре изолирали планетата от въздействията на някои пространствени енергии. Всичко това съществено опростило управлението на земната енергия и значително регулирало нейния поток, което се проявява в действието на магнитните полюси.

Преди *800 000 000* години започнала първата велика епоха на образуване на сушата - активното издигане на континентите.

След като се извършила кондензация на земната хидросфера - в началото в световния, а после в Тихия океан, последният покривал девет десети от земната повърхност. Падащите в морето метеорити се натрупвали на дъното на океана, а метеоритите по принцип се състоят от тежки елементи. Тези метеорити, които падали на сушата, били силно окислени; впоследствие те били обект на ерозия и били отмивани в океанските басейни. Така дъното на океана ставало все по-тежко, към което се добавяло теглото на слоя вода, достигащ на някои места около шестнадесет километра в дълбочина.

Нарастващото налягане на Тихия океан довело до понататъшно издигане на континенталната маса на сушата. Европа и Африка започнали да се издигат от тихоокеанските дълбини заедно с тези маси, които понастоящем се наричат Австралия, Северна и Южна Америка и Антарктида, докато леглото на Тихия океан още по-дълбоко потънало в процеса на компенсаторна адаптация. Към края на този период почти една трета от земната повърхност се състояла от суша, представляваща единен континент.

В условията на все по-голямото издигане на сушата на планетата се появили първите климатични зони. Основните фактори на климатичните колебания са издигането на сушата, облачността и влиянието на океана. По време на максималното издигане на сушата хребета на континенталната маса на Азия достигнал височина почти четиринадесет и половина километра. Ако във въздуха, обкръжаващ тези високопланински региони би имало много влага, би се извършило образуване на огромни ледени покрови; ледниковият период би започнал значително по-рано, отколкото това е станало в действителност. Необходими били няколко

and water vapor, but the percentage of carbon dioxide was still high.

57:8.18 (662.5) Electric disturbances in the air and in the earth were also decreasing. The lava flows had brought to the surface a mixture of elements which diversified the crust and better insulated the planet from certain space-energies. And all of this did much to facilitate the control of terrestrial energy and to regulate its flow, as is disclosed by the functioning of the magnetic poles.

57:8.19 (662.6) *800,000,000* years ago witnessed the inauguration of the first great land epoch, the age of increased continental emergence.

57:8.20 (662.7) Since the condensation of the earth's hydrosphere, first into the world ocean and subsequently into the Pacific Ocean, this latter body of water should be visualized as then covering nine tenths of the earth's surface. Meteors falling into the sea accumulated on the ocean bottom, and meteors are, generally speaking, composed of heavy materials. Those falling on the land were largely oxidized, subsequently worn down by erosion, and washed into the ocean basins. Thus the ocean bottom grew increasingly heavy, and added to this was the weight of a body of water at some places ten miles deep.

57:8.21 (662.8) The increasing downthrust of the Pacific Ocean operated further to upthrust the continental land mass. Europe and Africa began to rise out of the Pacific depths along with those masses now called Australia, North and South America, and the continent of Antarctica, while the bed of the Pacific Ocean engaged in a further compensatory sinking adjustment. By the end of this period almost one third of the earth's surface consisted of land, all in one continental body.

57:8.22 (662.9) With this increase in land elevation the first climatic differences of the planet appeared. Land elevation, cosmic clouds, and oceanic influences are the chief factors in climatic fluctuation. The backbone of the Asiatic land mass reached a height of almost nine miles at the time of the maximum land emergence. Had there been much moisture in the air hovering over these highly elevated regions, enormous ice blankets would have formed; the ice age would have arrived long before it did. It was several hundred millions of years before so much land again appeared above water.

стотици милиона години преди да се извърши вторичното повдигане на такова количество суша над водата.

Преди *750 000 000* години се появили първите ломове континентална маса на сушата - в северно-южно направление се образувала грамадна пукнатина, която впоследствие се запълнила с океански води и създала условия за континентален дрейф в западно направление на Северна и Южна Америка, включително Гренландия. Дългата цепнатина в източно-западно направление отделила Африка от Европа и разединила масата на сушата на Австралия, а тихоокеанските острови и Антарктида - от азиатския континент.

Преди *700 000 000* години Урантия се приближавала към периода на съзряването на условията, необходими за съществуването на живот. Продължавал континенталния дрейф; океанът все повече прониквал във вътрешните райони на сушата като дълги, тесни морета, плитководни и защитени заливи, които са толкова подходящи като естествена среда за морски живот.

Преди *650 000 000* години станало по-нататъшно отделяне на масата на сушата и вследствие на това още по-голямото увеличаване на континенталните морета. И тези води бързо се приближавали към тази степен на соленост, която била необходима за урантийския живот.

Именно тези морета и това, в което те се превърнали, поставили началото на летописа на живота на Урантия, открит впоследствие на добре запазилите се страници на каменната книга, все нови и нови томове от която се появявали, докато се редували ера след ера и епоха след епоха. Тези древни вътрешни морета били истинската люлка на еволюцията.

[Представено от Носител на Живота, член на изначалния Урантийски Корпус, понастоящем местен наблюдател.]

57:8.23 (663.1) *750,000,000* years ago the first breaks in the continental land mass began as the great north-and-south cracking, which later admitted the ocean waters and prepared the way for the westward drift of the continents of North and South America, including Greenland. The long east-and-west cleavage separated Africa from Europe and severed the land masses of Australia, the Pacific Islands, and Antarctica from the Asiatic continent.

57:8.24 (663.2) *700,000,000* years ago Urantia was approaching the ripening of conditions suitable for the support of life. The continental land drift continued; increasingly the ocean penetrated the land as long fingerlike seas providing those shallow waters and sheltered bays which are so suitable as a habitat for marine life.

57:8.25 (663.3) *650,000,000* years ago witnessed the further separation of the land masses and, in consequence, a further extension of the continental seas. And these waters were rapidly attaining that degree of saltiness which was essential to Urantia life.

57:8.26 (663.4) It was these seas and their successors that laid down the life records of Urantia, as subsequently discovered in well-preserved stone pages, volume upon volume, as era succeeded era and age grew upon age. These inland seas of olden times were truly the cradle of evolution.

57:8.27 (663.5) [Presented by a Life Carrier, a member of the original Urantia Corps and now a resident observer.]

Документ 58. Установяване живота на Урантия

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 58. УСТАНОВЯВАНЕ ЖИВОТА НА УРАНТИЯ

Секции

Въведение
1. Предпоставки за физически живот
2. Атмосферата на Урантия
3. Пространственото обкръжение
4. Ерата на зараждане на живота
5. Континенталният дрейф
6. Преходният период
7. Геоложката летопис

Въведение

В ЦЯЛАТА Сатания има само шестдесет и един свята, подобни на Урантия; тези светове са планети за видоизменение на живота. Повечето обитаеми светове се населяват в съответствие с нормативните методи. На такива сфери на Носителите на Живота се предоставя само ограничена възможност да се отклоняват от плановете по имплантация на живота. Но приблизително всеки десети свят се нарича *десетична планета* и се отделя в особен регистър на Носителите на Живота; и на такива десетични планети на нас ни се разрешава да провеждаме някои експерименти с живота с цел да модифицираме или, по възможност, да подобрим стандартните вселенски типове живи същества.

1. ПРЕДПОСТАВКИ ЗА ФИЗИЧЕСКИ ЖИВОТ

Преди *600 000 000* години изпратената от Йерусем комисия на Носителите на Живота пристигна на Урантия и преди да положи началото на живота в 606-ия свят в системата

PAPER 58 LIFE ESTABLISHMENT ON URANTIA

SECTIONS

Introduction
1. Physical-Life Prerequisites
2. The Urantia Atmosphere
3. Spatial Environment
4. The Life-Dawn Era
5. The Continental Drift
6. The Transition Period
7. The Geologic History Book

INTRODUCTION

58:0.1 (664.1) IN ALL Satania there are only sixty-one worlds similar to Urantia, life-modification planets. The majority of inhabited worlds are peopled in accordance with established techniques; on such spheres the Life Carriers are afforded little leeway in their plans for life implantation. But about one world in ten is designated as a *decimal planet* and assigned to the special registry of the Life Carriers; and on such planets we are permitted to undertake certain life experiments in an effort to modify or possibly improve the standard universe types of living beings.

1. PHYSICAL-LIFE PREREQUISITES

58:1.1 (664.2) *600,000,000* years ago the commission of Life Carriers sent out from Jerusem arrived on Urantia and began the study of physical conditions preparatory to launching life on world number 606

на Сатания, пристъпи към изучаването на физическите условия. Това трябваше да стане нашата шестстотин и шеста инициация на небадонските прототипи на живот, проведена в Сатания, и за шестдесети път на нас ни се предостави възможност да внесем изменения и да започнем модификация на основните, стандартни форми на живот на локалната вселена.

of the Satania system. This was to be our six hundred and sixth experience with the initiation of the Nebadon life patterns in Satania and our sixtieth opportunity to make changes and institute modifications in the basic and standard life designs of the local universe.

Необходимо е да подчертаем, че Носителите на Живот не са способни да инициират живот, докато сферата не стане готова за началото на еволюционния цикъл. Ние не можем да осигурим и развитието на живота да става с по-бързи темпове, отколкото позволява това физическият прогрес на планетата, който поддържа и приспособява развиващия се живот.

58:1.2 (664.3) It should be made clear that Life Carriers cannot initiate life until a sphere is ripe for the inauguration of the evolutionary cycle. Neither can we provide for a more rapid life development than can be supported and accommodated by the physical progress of the planet.

Носителите на Живот на Сатания създадоха прототип на живота, основан на натриевия хлорид; затова каквито и да са крачки по пътя на имплантацията на живот бяха невъзможни, докато океанската вода не стане достатъчно солена. Урантийският тип протоплазма е способен да съществува само в подходящ сóлен разтвор. Целият древен живот – както растителен, така и животински, се появи в среда, представляваща солен разтвор. И даже по-високоорганизираните наземни животни не биха могли да продължат да живеят, ако този необходим солен разтвор не циркулираше по тяхното тяло в кръвообращението, което свободно мие – буквално потопява, всяка най-малка жива клетчица в това „солено море“.

58:1.3 (664.4) The Satania Life Carriers had projected a sodium chloride pattern of life; therefore no steps could be taken toward planting it until the ocean waters had become sufficiently briny. The Urantia type of protoplasm can function only in a suitable salt solution. All ancestral life — vegetable and animal — evolved in a salt-solution habitat. And even the more highly organized land animals could not continue to live did not this same essential salt solution circulate throughout their bodies in the blood stream which freely bathes, literally submerses, every tiny living cell in this “briny deep.”

Вашите примитивни предци свободно циркулираха в соления океан. Днес същият този подобен на океан солен разтвор спокойно циркулира във вашите тела, свободно миейки всяка отделна клетка с химически разтвор, който по всички основни параметри е сравним със солената вода, стимулирала първите протоплазмени реакции на първите живи клетки на планетата.

58:1.4 (664.5) Your primitive ancestors freely circulated about in the salty ocean; today, this same oceanlike salty solution freely circulates about in your bodies, bathing each individual cell with a chemical liquid in all essentials comparable to the salt water which stimulated the first protoplasmic reactions of the first living cells to function on the planet.

В началото на тази епоха Урантия във всички отношения се приближаваше до състояние, благоприятно за поддържането на изначалните форми на морски живот. Физическата еволюция на Земята и в обкръжаващите региони на пространството бавно, но сигурно подготвяше почвата за последващите опити по създаването на такива форми на живот, които по наше мнение биха били по най-добрия начин приспособени към формиращото се физическо обкръжение – както наземно, така и пространствено.

58:1.5 (664.6) But as this era opens, Urantia is in every way evolving toward a state favorable for the support of the initial forms of marine life. Slowly but surely physical developments on earth and in adjacent space regions are preparing the stage for the later attempts to establish such life forms as we had decided would be best adapted to the unfolding physical environment — both terrestrial and spatial.

След това сатанийската комисия на Носителите на Живота се върна в Йерусем,

58:1.6 (665.1) Subsequently the Satania commission of Life Carriers returned to Jerusem, preferring to await the further breakup of the continental land

решавайки преди да пристъпи към самата имплантация на живот да дочака нови разломи на континенталните масиви на сушата, което би довело до образуването на още по-голям брой вътрешни морета и защитени лагуни.

На планета, където животът има морски произход, идеалните условия за имплантация на живота се осигуряват от голям брой вътрешни морета, от обширно крайбрежно плитководие и от изобилие от защитени лагуни по бреговата линия; водите на Земята бързо се разпределяха именно по такъв начин. Тези древни вътрешни морета рядко бяха дълбоки повече от сто и петдесет до сто и осемдесет метра, а слънчевата светлина е способна да проникне в океанската вода на над двеста метра.

Именно от тези крайбрежни морски води, в условията на мекия и равен климат на по-късната епоха, примитивният растителен живот излезе на брега, където високото съдържание на въглерод в атмосферата предостави на новите разновидности наземен живот възможност за бърз и пищен растеж. Макар че тази атмосфера беше идеална за растителен живот, в нея имаше толкова въглероден двуокис, че на повърхността на Земята не можеше да живее никакво животно, какво ли остава за човек.

mass, which would afford still more inland seas and sheltered bays, before actually beginning life implantation.

58:1.7 (665.2) On a planet where life has a marine origin the ideal conditions for life implantation are provided by a large number of inland seas, by an extensive shore line of shallow waters and sheltered bays; and just such a distribution of the earth's waters was rapidly developing. These ancient inland seas were seldom over five or six hundred feet deep, and sunlight can penetrate ocean water for more than six hundred feet.

58:1.8 (665.3) And it was from such seashores of the mild and equable climes of a later age that primitive plant life found its way onto the land. There the high degree of carbon in the atmosphere afforded the new land varieties of life opportunity for speedy and luxuriant growth. Though this atmosphere was then ideal for plant growth, it contained such a high degree of carbon dioxide that no animal, much less man, could have lived on the face of the earth.

2. АТМОСФЕРАТА НА УРАНТИЯ

Планетарната атмосфера пропуска на Земята около една двумилиардна част от цялата излъчвана от Слънцето светлина. Ако светлината, попадаща върху Северна Америка, се заплащаше на база два цента за киловатчас, годишната сметка щеше да бъде над 800 квадрилиона долара. Град Чикаго щеше да трябва да плати за слънчевата светлина сума, значително надвишаваща 100 милиона долара на ден. И необходимо е да се помни, че вие получавате от Слънцето и други видове енергии – светлината не е единственият дар на Слънцето, който достига до вашата атмосфера. На Урантия се изливат колосални потоци от слънчева енергия, включително вълните, чиито диапазони са над и под видимия спектър.

Атмосферата на Земята е практически непрозрачна за значителна част от слънчевата радиация в крайната ултравиолетова част на спектъра. Голяма част от тези къси вълни се поглъщат от озона, чийто горен слой съществува на височина около шестнадесет километра над повърхността на Земята и се простира навън още на шестнадесет километра. В условията, преобладаващи на

2. THE URANTIA ATMOSPHERE

58:2.1 (665.4) The planetary atmosphere filters through to the earth about one two-billionth of the sun's total light emanation. If the light falling upon North America were paid for at the rate of two cents per kilowatt-hour, the annual light bill would be upward of 800 quadrillion dollars. Chicago's bill for sunshine would amount to considerably over 100 million dollars a day. And it should be remembered that you receive from the sun other forms of energy — light is not the only solar contribution reaching your atmosphere. Vast solar energies pour in upon Urantia embracing wave lengths ranging both above and below the recognition range of human vision.

58:2.2 (665.5) The earth's atmosphere is all but opaque to much of the solar radiation at the extreme ultraviolet end of the spectrum. Most of these short wave lengths are absorbed by a layer of ozone which exists throughout a level about ten miles above the surface of the earth, and which extends spaceward for another ten miles. The ozone permeating this region, at conditions prevailing on the earth's surface, would make a

повърхността на Земята, насищащият това пространство озон би образувал слой с дебелина само два и половина милиметра. При все това сравнително неголямото и изглеждащо незначително количество озон защитава обитателите на Урантия от излишъка от тези опасни и ултравиолетови лъчи, присъстващи в слънчевата светлина. А ако този озонов слой беше малко по-дебел, то вие бихте се лишили от изключително важните и благотворни за здравето ултравиолетови лъчи, които достигат днес до земната повърхност и обуславят появата на един от вашите най-важни витамини.

layer only one tenth of an inch thick; nevertheless, this relatively small and apparently insignificant amount of ozone protects Urantia inhabitants from the excess of these dangerous and destructive ultraviolet radiations present in sunlight. But were this ozone layer just a trifle thicker, you would be deprived of the highly important and health-giving ultraviolet rays which now reach the earth's surface, and which are ancestral to one of the most essential of your vitamins.

Независимо от това някои ограничени механисти от числото на смъртните упорито смятат, че материалното творение и еволюцията на човека са били случайност. Промеждутъчните създания на Урантия са събрали над 50 000 факта от областта на физиката и химията, които по тяхно убеждение са несъвместими със законите на случайността и които, както те предполагат, безпогрешно демонстрират присъствието на разумен план в материалното творение. И то без да вземаме предвид техния каталог с над сто хиляди факта, намиращи се извън пределите на областта на физиката и химията, които по тяхно мнение доказват присъствието на разум в планирането, създаването и поддържането на материалния космос.

58:2.3 (665.6) And yet some of the less imaginative of your mortal mechanists insist on viewing material creation and human evolution as an accident. The Urantia midwayers have assembled over fifty thousand facts of physics and chemistry which they deem to be incompatible with the laws of accidental chance, and which they contend unmistakably demonstrate the presence of intelligent purpose in the material creation. And all of this takes no account of their catalogue of more than one hundred thousand findings outside the domain of physics and chemistry which they maintain prove the presence of mind in the planning, creation, and maintenance of the material cosmos.

Слънцето излива истински потоци смъртоносни лъчи и вашият приятен живот на Урантия е възможен благодарение на „случайните“ въздействия на над четиридесет защитни операции, които изглеждат непреднамерени и чието въздействие е сходно с въздействието на уникалния озонов слой.

58:2.4 (666.1) Your sun pours forth a veritable flood of death-dealing rays, and your pleasant life on Urantia is due to the "fortuitous" influence of more than two-score apparently accidental protective operations similar to the action of this unique ozone layer.

Ако не беше „обвиващият“ ефект на атмосферата през нощта, загубите на топлина поради нейното излъчване щяха да стават толкова бързо, че животът щеше да може да се поддържа само с изкуствени мерки.

58:2.5 (666.2) Were it not for the "blanketing" effect of the atmosphere at night, heat would be lost by radiation so rapidly that life would be impossible of maintenance except by artificial provision.

Петте или осем до девет и половина долни километра от атмосферата на Земята се падат на тропосферата; ветровете и въздушните потоци на този слой са причина за атмосферните условия. Над този пояс се намира вътрешната йоносфера, над която започва стратосферата. При отдалечаване от повърхността от Земята става равномерно спадане на температурата в продължение на девет и половина до тринадесет километра; на тази височина тя е около 57˚ под нулата по Целзий. Този температурен диапазон – от 54˚ до 57˚ под нулата по Целзий – остава неизменен на продължение на следващите шестдесет и пет километра нагоре. Това е стратосферата – област с постоянна

58:2.6 (666.3) The lower five or six miles of the earth's atmosphere is the troposphere; this is the region of winds and air currents which provide weather phenomena. Above this region is the inner ionosphere and next above is the stratosphere. Ascending from the surface of the earth, the temperature steadily falls for six or eight miles, at which height it registers around 70 degrees below zero F. This temperature range of from 65 to 70 degrees below zero F. is unchanged in the further ascent for forty miles; this realm of constant temperature is the stratosphere. At a height of forty-five or fifty miles, the temperature begins to rise, and this increase continues until, at the level of the auroral displays, a temperature of 1200° F. is attained, and it is this intense heat that ionizes

температура. На височина от седемдесет и два до осемдесет километра температурата започва да нараства, достигайки 6500˚С на височината на полярните сияния. Именно това интензивно топлинно излъчване йонизира кислорода. Но температурата в такава разредена атмосфера едва ли може да се сравнява с температурата на повърхността на Земята. Необходимо е да се има предвид, че половината от цялата ваша атмосфера е на първите пет километра. Височината на земната атмосфера се определя като най-голямата височина на полярното сияние – около шестстотин и четиридесет километра.

the oxygen. But temperature in such a rarefied atmosphere is hardly comparable with heat reckoning at the surface of the earth. Bear in mind that one half of all your atmosphere is to be found in the first three miles. The height of the earth's atmosphere is indicated by the highest auroral streamers — about four hundred miles.

Полярните сияния имат непосредствено отношение към слънчевите петна – тези противоположно насочени слънчеви циклони, които, подобно на земните тропически урагани, се въртят над и под слънчевия екватор. Такива атмосферни потоци се въртят в противоположни посоки, когато се образуват над или под екватора.

58:2.7 (666.4) Auroral phenomena are directly related to sunspots, those solar cyclones which whirl in opposite directions above and below the solar equator, even as do the terrestrial tropical hurricanes. Such atmospheric disturbances whirl in opposite directions when occurring above or below the equator.

Способността на слънчевите петна да изменят честотата на светлинните вълни показва, че по своето действие тези центрове на слънчеви бури са гигантски магнити. Такива магнитни полета са способни да изхвърлят заредени частици от кратерите на слънчевите петна през пространството чак до вашата външна атмосфера на Земята, където тяхното йонизиращо въздействие води до появата на толкова зрелищните полярни сияния. Затова най-интензивните полярни сияния се наблюдават при вас в периодите на максимална активност на слънчевите петна или скоро след тях, когато петната обикновено се разполагат по продължение на екватора.

58:2.8 (666.5) The power of sunspots to alter light frequencies shows that these solar storm centers function as enormous magnets. Such magnetic fields are able to hurl charged particles from the sunspot craters out through space to the earth's outer atmosphere, where their ionizing influence produces such spectacular auroral displays. Therefore do you have the greatest auroral phenomena when sunspots are at their height — or soon thereafter — at which time the spots are more generally equatorially situated.

Даже стрелката на компаса реагира на това въздействие на Слънцето, отклонявайки се малко повече на изток на изгрев и малко повече на запад – по залез. Това се случва всеки ден, но в пика на слънчевата активност тези отклонения на компаса се усилват двойно. Такива ежедневни отклонения на компаса са следствие от повишената йонизация на горните слоеве на атмосферата под въздействието на слънчевата светлина.

58:2.9 (666.6) Even the compass needle is responsive to this solar influence since it turns slightly to the east as the sun rises and slightly to the west as the sun nears setting. This happens every day, but during the height of sunspot cycles this variation of the compass is twice as great. These diurnal wanderings of the compass are in response to the increased ionization of the upper atmosphere, which is produced by the sunlight.

Именно с присъствието на две различни нива наелектризирани проводящи слоеве в стратосферата се обяснява възможността за дълговълнови и късовълнови радиотранслации. Вашето радиопредаване понякога се натъква на смущения, които възникват вследствие мощните бури, бушуващи от време на време в горните слоеве на йоносферата.

58:2.10 (666.7) It is the presence of two different levels of electrified conducting regions in the superstratosphere that accounts for the long-distance transmission of your long- and short-wave radiobroadcasts. Your broadcasting is sometimes disturbed by the terrific storms which occasionally rage in the realms of these outer ionospheres.

3. ПРОСТРАНСТВЕНОТО ОБКРЪЖЕНИЕ

3. SPATIAL ENVIRONMENT

В началните етапи на материализация на вселената по цялото пространство са разсеяни обширни водородни облаци – такива натрупвания на космическа прах, каквито характеризират днес много региони на далечното пространство. Значителна част от организираната материя, разрушавана и разсейвана от пламтящи слънца под формата на лъчиста енергия, отначало се натрупа в тези древни водородни облаци от пространството. При наличието на някои необичайни условия атомният разпад се наблюдава и в ядрата на големите водородни маси. И всички тези процеси на строеж и разрушаване на атомите, подобни на тези, които се извършват в силно нагрети мъглявини, се съпровождат от освобождаването на потоци от късовълнови пространствени лъчи, носещи лъчиста енергия. Тези разнообразни излъчвания се съпътстват от неизвестен на Урантия вид пространствена енергия.

58:3.1 (666.8) During the earlier times of universe materialization the space regions are interspersed with vast hydrogen clouds, just such astronomic dust clusters as now characterize many regions throughout remote space. Much of the organized matter which the blazing suns break down and disperse as radiant energy was originally built up in these early appearing hydrogen clouds of space. Under certain unusual conditions atom disruption also occurs at the nucleus of the larger hydrogen masses. And all of these phenomena of atom building and atom dissolution, as in the highly heated nebulae, are attended by the emergence of flood tides of short space rays of radiant energy. Accompanying these diverse radiations is a form of space-energy unknown on Urantia.

Енергийният заряд късовълново излъчване, съществуващ в пространството на вселената, четиристотин пъти превишава всичките останали видове лъчиста енергия, съществуваща в организираните региони на пространството. Излъчването на късите пространствени вълни – независимо дали техният източник са пламтящите мъглявини, напрегнатостта на електрическите полета, външното пространство или обширните облаци водороден прах, количествено и качествено се модифицират от колебания и внезапни изменения на напрежението вследствие температурни, гравитационни и електронни въздействия.

58:3.2 (667.1) This short-ray energy charge of universe space is four hundred times greater than all other forms of radiant energy existing in the organized space domains. The output of short space rays, whether coming from the blazing nebulae, tense electric fields, outer space, or the vast hydrogen dust clouds, is modified qualitatively and quantitatively by fluctuations of, and sudden tension changes in, temperature, gravity, and electronic pressures.

Различният произход на пространствените лъчи се определя от стечението на много космически обстоятелства, точно както и орбитите на циркулиращата материя, варираща от модифицираните кръгове до крайните разновидности на елипсите. Физическите условия също могат съществено да се изменят, тъй като даже в една физическа зона електроните понякога се въртят в посока, противоположна на въртенето на по-големи маси материя.

58:3.3 (667.2) These eventualities in the origin of the space rays are determined by many cosmic occurrences as well as by the orbits of circulating matter, which vary from modified circles to extreme ellipses. Physical conditions may also be greatly altered because the electron spin is sometimes in the opposite direction from that of the grosser matter behavior, even in the same physical zone.

Огромните водородни облаци са истинските химически лаборатории на космоса, обединяващи всички фази на еволюиращата енергия и видоизменящата се материя. Мощни енергийни процеси протичат в маргиналните газове на огромните двойни звезди, които толкова често се препокриват и вследствие на това широко се смесват едни с други. Но нито една от тези колосални и широкомащабни енергийни активности на пространството не оказва ни най-малко

58:3.4 (667.3) The vast hydrogen clouds are veritable cosmic chemical laboratories, harboring all phases of evolving energy and metamorphosing matter. Great energy actions also occur in the marginal gases of the great binary stars which so frequently overlap and hence extensively commingle. But none of these tremendous and far-flung energy activities of space exerts the least influence upon the phenomena of organized life — the germ plasm of living things and beings. These energy conditions of space are germane to the

въздействие върху феномена на организирания живот – зародишната плазма на живата природа и живите същества. Такива енергийни условия на пространството са присъщи на средата, необходима за установяването на живот, но – за разлика от някои по-дълги лъчи, носещи лъчиста енергия – те не влияят върху последващите модификации на наследствените фактори на зародишната плазма. Животът, имплантиран от Носителите на Живота, не се поддава на въздействието на този удивителен поток от къси пространствени лъчи вселенска енергия.

essential environment of life establishment, but they are not effective in the subsequent modification of the inheritance factors of the germ plasm as are some of the longer rays of radiant energy. The implanted life of the Life Carriers is fully resistant to all of this amazing flood of the short space rays of universe energy.

Всички тези необходими космически условия трябваше да достигнат благоприятно ниво на развитие преди Носителите на Живот да могат действително да пристъпят към установяването на живот на Урантия.

58:3.5 (667.4) All of these essential cosmic conditions had to evolve to a favorable status before the Life Carriers could actually begin the establishment of life on Urantia.

4. ЕРАТА НА ЗАРАЖДАНЕ НА ЖИВОТА

4. THE LIFE-DAWN ERA

Вас не трябва да ви смущава това, че нас ни наричат Носители на Живота. Ние сме способни да пренасяме живота и да го доставяме на планетите, но ние не донесохме със себе си живота на Урантия. Урантийският живот е уникален – той се зароди на тази планета. Тази сфера е свят за видоизменен живот, а целият възникващ живот беше формулиран от нас точно тук, на самата планета. И в цялата Сатания, даже в цялата Небадон, няма нито един свят с такъв живот като на Урантия.

58:4.1 (667.5) That we are called Life Carriers should not confuse you. We can and do carry life to the planets, but we brought no life to Urantia. Urantia life is unique, original with the planet. This sphere is a life-modification world; all life appearing hereon was formulated by us right here on the planet; and there is no other world in all Satania, even in all Nebadon, that has a life existence just like that of Urantia.

Преди *550000 000* години корпусът на Носителите на Живота се върна на Урантия. В сътрудничество с духовните и свръхфизически сили ние организирахме и внедрихме изначалните прототипи на живот в този свят и го поместихме в неговите гостоприемни води. Чак до епохата на Планетарния Принц Калигастия целият планетарен живот (с изключение на извънпланетарните личности) води своето начало от три изначални, идентични и едновременни имплантации на морски живот. Тези три имплантации на живот бяха наречени централна (или евразийско-африканска), източна (или австралоазийска), и западна, включваща Гренландия и двете Америки.

58:4.2 (667.6) *550,000,000* years ago the Life Carrier corps returned to Urantia. In co-operation with spiritual powers and superphysical forces we organized and initiated the original life patterns of this world and planted them in the hospitable waters of the realm. All planetary life (aside from extraplanetary personalities) down to the days of Caligastia, the Planetary Prince, had its origin in our three original, identical, and simultaneous marine-life implantations. These three life implantations have been designated as: the *central* or Eurasian-African, the *eastern* or Australasian, and the *western,* embracing Greenland and the Americas.

Преди *500000 000* години първобитната морска флора стабилно се укрепи на Урантия. Гренландия и арктическият масив на сушата, заедно със Северна и Южна Америка, започнаха своя дълъг и бавен дрейф в западно направление. Африка бавно се премести на юг, създавайки между себе си и майчинското тяло източно-западна падина – Средиземноморския басейн. Антарктика,

58:4.3 (668.1) *500,000,000* years ago primitive marine vegetable life was well established on Urantia. Greenland and the arctic land mass, together with North and South America, were beginning their long and slow westward drift. Africa moved slightly south, creating an east and west trough, the Mediterranean basin, between itself and the mother body. Antarctica, Australia, and the land indicated by the islands of the Pacific broke away

Австралия и сушата, която показват тихоокеанските острови, се отделиха на юг и изток и оттогава се отдалечиха на голямо разстояние.

Ние имплантирахме примитивната форма на морски живот в защитените тропически заливи на централните морета на източно-западната пукнатина, образуваща се между раздалечаващите се континенти. Осъществявайки три имплантации на морски живот, искахме да сме сигурни, че след разделянето на сушата плитководните морета на всеки огромен континент ще съдържат в себе си този живот. Предвиждахме, че в по-късната епоха на поява на наземен живот огромни океани ще разделят тези дрейфуващи маси суша.

on the south and east and have drifted far away since that day.

58:4.4 (668.2) We had planted the primitive form of marine life in the sheltered tropic bays of the central seas of the east-west cleavage of the breaking-up continental land mass. Our purpose in making three marine-life implantations was to insure that each great land mass would carry this life with it, in its warm-water seas, as the land subsequently separated. We foresaw that in the later era of the emergence of land life large oceans of water would separate these drifting continental land masses.

5. КОНТИНЕНТАЛНИЯТ ДРЕЙФ

Континенталният дрейф продължаваше. Под натиска на почти 3 500 тона на квадратен сантиметър ядрото на Земята стана плътно и твърдо като стомана и вследствие на колосалното гравитационно свиване на голяма дълбочина то беше и досега си остава разтопено. Температурата се повишава с приближаването към центъра на Земята, където тя е малко над температурата при повърхността на Слънцето.

Външният слой земна маса на дълбочина хиляда и шестстотин километра се състои основно от различни видове скали. Под тях са по-плътните и тежки метали. Процесите на стопяване и високите температури на ранните и доатмосферните епохи водеха до това, че светът се намираше практически в течно състояние, затова тежките метали потънаха дълбоко в дълбините на Земята. Тези от тях, които се срещат днес близо до повърхността, представляват отделяния на древните вулкани, по-късните и мощни лавови потоци и сравнително неотдавнашните отлагания на метеорити.

Дебелината на външната кора беше около шестдесет и пет километра. Тази външна кора лежеше непосредствено върху разтопено базалтово море с различна дебелина – подвижен слой разтопена лава, удържан от високото налягане, но с неизменна тенденция да се устремява във всяка посока, за да компенсира планетарното налягане и така да стабилизира земната кора.

Континентите и днес продължават да плават по некристализиралото "смекчаващо ударите" море от разтопен базалт. Ако не бяха тези предохранителни условия, силните земетресения буквално биха разнесли Земята

5. THE CONTINENTAL DRIFT

58:5.1 (668.3) The continental land drift continued. The earth's core had become as dense and rigid as steel, being subjected to a pressure of almost 25,000 tons to the square inch, and owing to the enormous gravity pressure, it was and still is very hot in the deep interior. The temperature increases from the surface downward until at the center it is slightly above the surface temperature of the sun.

58:5.2 (668.4) The outer one thousand miles of the earth's mass consists principally of different kinds of rock. Underneath are the denser and heavier metallic elements. Throughout the early and preatmospheric ages the world was so nearly fluid in its molten and highly heated state that the heavier metals sank deep into the interior. Those found near the surface today represent the exudate of ancient volcanoes, later and extensive lava flows, and the more recent meteoric deposits.

58:5.3 (668.5) The outer crust was about forty miles thick. This outer shell was supported by, and rested directly upon, a molten sea of basalt of varying thickness, a mobile layer of molten lava held under high pressure but always tending to flow hither and yon in equalization of shifting planetary pressures, thereby tending to stabilize the earth's crust.

58:5.4 (668.6) Even today the continents continue to float upon this noncrystallized cushiony sea of molten basalt. Were it not for this protective condition, the more severe earthquakes would literally shake the world to pieces. Earthquakes

на части. Земетресенията се предизвикват не от вулкани, а от придвижването и изместването на твърдата горна кора.

Намиращите се в земната кора слоеве лава, застивайки, образуват гранит. Средната плътност на Урантия е малко повече от пет и половина пъти по-голяма от плътността на водата; плътността на гранита по-малко от три пъти надвишава плътността на водата. Ядрото на Земята е дванадесет пъти по-плътно от водата.

Морското дъно е по-плътно, отколкото земните маси, което задържа континентите над повърхността на водата. Когато изтласканото морско дъно се издигне над нивото на морето, се оказва, че то се състои основно от базалт – вид лава, който е значително по-тежък от континенталния гранит. При това ако материците не бяха по-леки от океанското ложе, силата на тежестта би изтеглила края на океаните на сушата, но подобно явление не се наблюдава.

Теглото на океаните също е един от факторите за нарастващото налягане на морското ложе. Заедно с теглото на водния стълб по-ниските, но сравнително по-тежки океански легла приблизително се уравновесяват от теглото на по-високите, но значително по-леки континенти. Но като тенденция всички континенти пълзят към океана. Налягането на континентите на нивото на океанското дъно е около 1 400 килограма на квадратен сантиметър. Тоест такова би било налягането на континенталната маса, намираща се на височина 5 000 метра, на квадратен сантиметър. Тази разлика в налягането е причина за плъзгането на континентите към океанското ложе.

Слягането на океанското дъно в епохата до появата на живота издигна твърдата континентална маса на такава височина, че нейното странично налягане доведе до плъзване на източните, западни и южни краища по лежащите отдолу слоеве полугъста лава във водата на обкръжаващия Тихи океан. Толкова пълна компенсация на континенталното налягане позволи да се избегне широкият разлом на източното крайбрежие на древния азиатски континент, но оттогава източната брегова линия надвисна над пропастта на съседните океански дълбини, заплашвайки да се плъзне във водния гроб.

6. ПРЕХОДНИЯТ ПЕРИОД

Преди *450000 000* години се състоя

are caused by sliding and shifting of the solid outer crust and not by volcanoes.

58:5.5 (668.7) The lava layers of the earth's crust, when cooled, form granite. The average density of Urantia is a little more than five and one-half times that of water; the density of granite is less than three times that of water. The earth's core is twelve times as dense as water.

58:5.6 (668.8) The sea bottoms are more dense than the land masses, and this is what keeps the continents above water. When the sea bottoms are extruded above the sea level, they are found to consist largely of basalt, a form of lava considerably heavier than the granite of the land masses. Again, if the continents were not lighter than the ocean beds, gravity would draw the edges of the oceans up onto the land, but such phenomena are not observable.

58:5.7 (668.9) The weight of the oceans is also a factor in the increase of pressure on the sea beds. The lower but comparatively heavier ocean beds, plus the weight of the overlying water, approximate the weight of the higher but much lighter continents. But all continents tend to creep into the oceans. The continental pressure at ocean-bottom levels is about 20,000 pounds to the square inch. That is, this would be the pressure of a continental mass standing 15,000 feet above the ocean floor. The ocean-floor water pressure is only about 5,000 pounds to the square inch. These differential pressures tend to cause the continents to slide toward the ocean beds.

58:5.8 (669.1) Depression of the ocean bottom during the prelife ages had upthrust a solitary continental land mass to such a height that its lateral pressure tended to cause the eastern, western, and southern fringes to slide downhill, over the underlying semiviscous lava beds, into the waters of the surrounding Pacific Ocean. This so fully compensated the continental pressure that a wide break did not occur on the eastern shore of this ancient Asiatic continent, but ever since has that eastern coast line hovered over the precipice of its adjoining oceanic depths, threatening to slide into a watery grave.

6. THE TRANSITION PERIOD

58:6.1 (669.2) *450,000,000* years ago the *transition from vegetable to animal life* occurred. This

преходът от растителен към животински живот. Тази метаморфоза стана в плитководните, защитени тропически заливи и лагуни, разположени по продължение на бреговата линия на раздалечаващите се континенти. И този процес, всички фази на който бяха заложени в изначалните прототипи живот, протичаше постепенно. Съществуваха много промеждутъчни стадии между първобитните растителни форми и по-късните, добре оформени животински организми. До ден днешен са се запазили преходните плесенни гъбички, които е невъзможно да се причислят нито към растенията, нито към животните.

metamorphosis took place in the shallow waters of the sheltered tropic bays and lagoons of the extensive shore lines of the separating continents. And this development, all of which was inherent in the original life patterns, came about gradually. There were many transitional stages between the early primitive vegetable forms of life and the later well-defined animal organisms. Even today the transition slime molds persist, and they can hardly be classified either as plants or as animals.

Макар че може да се проследи еволюцията на растителния живот в животински, макар че са били намерени постепенно изменящи се редове растения и животни, последователно водещи от най-простите към най-сложните и развити организми, вие няма да можете да откриете такива съединителни звена нито между големите отдели в царството на животните, нито между висшите от дочовешките животински типове и първобитните хора от човешките раси. Така наричаните “липсващи звена” ще си останат липсващи по простата причина, че никога не са съществували.

58:6.2 (669.3) Although the evolution of vegetable life can be traced into animal life, and though there have been found graduated series of plants and animals which progressively lead up from the most simple to the most complex and advanced organisms, you will not be able to find such connecting links between the great divisions of the animal kingdom nor between the highest of the prehuman animal types and the dawn men of the human races. These so-called “missing links” will forever remain missing, for the simple reason that they never existed.

Те не се образуват в резултат от постепенно натрупване на неголеми отклонения; те се появяват като напълно сформирали се нови категории живот и се появяват *внезапно.*

58:6.3 (669.4) From era to era radically new species of animal life arise. They do not evolve as the result of the gradual accumulation of small variations; they appear as full-fledged and new orders of life, and they appear *suddenly.*

Внезапната поява на нови видове и различни категории живи организми е изцяло биологично и напълно естествено явление. С тези генетични мутации не е свързано нищо свръхестествено.

58:6.4 (669.5) The *sudden* appearance of new species and diversified orders of living organisms is wholly biologic, strictly natural. There is nothing supernatural connected with these genetic mutations.

При подходящо ниво на соленост на океана да се появи животински живот и да се позволи на солената вода да циркулира по телата на морските животни беше сравнително проста задача. Но след като океаните бяха свити и концентрацията на солта рязко нарасна, същите тези животни си изработиха способността да понижават съдържанието на солта в течността на своите тела – точно както организмите, научили се да живеят в прясна вода, са придобили способността да поддържат нужното ниво натриев хлорид в течностите на своето тяло с помощта на изкусни методи за задържане на солите.

58:6.5 (669.6) At the proper degree of saltiness in the oceans animal life evolved, and it was comparatively simple to allow the briny waters to circulate through the animal bodies of marine life. But when the oceans were contracted and the percentage of salt was greatly increased, these same animals evolved the ability to reduce the saltiness of their body fluids just as those organisms which learned to live in fresh water acquired the ability to maintain the proper degree of sodium chloride in their body fluids by ingenious techniques of salt conservation.

Изучаването на изкопаемия морски живот в скалите разкрива стремежа на тези примитивни организми да се приспособят към средата. Растенията и животните никога не прекратяват такива адаптационни

58:6.6 (669.7) Study of the rock-embraced fossils of marine life reveals the early adjustment struggles of these primitive organisms. Plants and animals never cease to make these adjustment experiments. Ever the environment is changing, and always are living organisms striving to

експерименти. Средата постоянно се изменя и живите организми винаги се опитват да се приспособят към нейните безкрайни колебания.

Физиологичното осигуряване и анатомичната структура на всяка нова категория живот са реакция спрямо действието на физически закони, но последващото снабдяване с разум е посвещение, изпълнявано от спомагателните духове на разума в зависимост от природните възможности на мозъка, които се осигуряват от чисто физически и еволюционни процеси.

В течение на почти безкрайните цикли придобивания и загуби, адаптация и повторна адаптация всички живи организми извършват излитания и падания от една епоха в друга. Придобиващите космическо единство остават, а тези, на които това не се отдава, прекратяват съществуването си.

accommodate themselves to these never-ending fluctuations.

58:6.7 (670.1) The physiologic equipment and the anatomic structure of all new orders of life are in response to the action of physical law, but the subsequent endowment of mind is a bestowal of the adjutant mind-spirits in accordance with innate brain capacity. Mind, while not a physical evolution, is wholly dependent on the brain capacity afforded by purely physical and evolutionary developments.

58:6.8 (670.2) Through almost endless cycles of gains and losses, adjustments and readjustments, all living organisms swing back and forth from age to age. Those that attain cosmic unity persist, while those that fall short of this goal cease to exist.

7. ГЕОЛОЖКАТА ЛЕТОПИС

Обширната група скални системи, съставляваща външната кора на света в зората на живота или епохата на Протерозоя, понастоящем се среща само на редки места по повърхността на Земята. Когато тя излиза изпод всички натрупвания от последващите епохи, в нея се откриват само вкаменени останки от растителен и примитивен животински живот. Някои от тези най-древни потопени във водата породи са смесени с по-късни слоеве и понякога те съдържат вкаменелости на ранни форми на растителен живот, докато в най-горните слоеве понякога се срещат по-примитивни форми на древни морски животински организми. На много места тези най-древни напластени скални слоеве, съдържащи в себе си изкопаеми на ранен морски живот – както животински, така и растителен, могат да бъдат открити над по-древния, недиференциран камък.

Сред изкопаемите от тази ера се срещат водорасли, приличащи на корали растения, примитивни Протозоа и преходни организми от типа гъби. Но отсъствието на такива изкопаеми в слоевете на долните каменни слоеве не говори задължително за това, че по време на образуването на тези отлагания животът не е съществувал на други места. В продължение на тези древни епохи животът беше рядко явление и бавно се разпространяваше по повърхността на Земята.

Понастоящем скалите от тази древна епоха са до повърхността на Земята или много близо до повърхността, покривайки около една осма част от днешната територия на сушата.

7. THE GEOLOGIC HISTORY BOOK

58:7.1 (670.3) The vast group of rock systems which constituted the outer crust of the world during the life-dawn or Proterozoic era does not now appear at many points on the earth's surface. And when it does emerge from below all the accumulations of subsequent ages, there will be found only the fossil remains of vegetable and early primitive animal life. Some of these older water-deposited rocks are commingled with subsequent layers, and sometimes they yield fossil remains of some of the earlier forms of vegetable life, while on the topmost layers occasionally may be found some of the more primitive forms of the early marine-animal organisms. In many places these oldest stratified rock layers, bearing the fossils of the early marine life, both animal and vegetable, may be found directly on top of the older undifferentiated stone.

58:7.2 (670.4) Fossils of this era yield algae, corallike plants, primitive Protozoa, and spongelike transition organisms. But the absence of such fossils in the early rock layers does not necessarily prove that living things were not elsewhere in existence at the time of their deposition. Life was sparse throughout these early times and only slowly made its way over the face of the earth.

58:7.3 (670.5) The rocks of this olden age are now at the earth's surface, or very near the surface, over about one eighth of the present land area. The average thickness of this transition stone, the

Средната дълбочина на този преходен пласт – най-древните слоеве утаечни слоеве, е около два и половина километра. На някои места такива системи древни породи достигат дълбочина шест и половина километра, но много слоеве, приписвани на тази епоха, се отнасят до по-късни периоди.

oldest stratified rock layers, is about one and one-half miles. At some points these ancient rock systems are as much as four miles thick, but many of the layers which have been ascribed to this era belong to later periods.

В Северна Америка този древен слой, носещ в себе си първобитни изкопаеми останки, излиза на повърхността на много места в източните, централни и северни райони на Канада. Освен това тук е разположен промеждутъчен източно-западен гребен от тази скала, който се простира от Пенсилвания и древния планински масив Адирондак на запад през Мичиган, Уисконсин и Минесота. Други гребени преминават от Нюфаундленд до Алабама и от Аляска до Мексико.

58:7.4 (670.6) In North America this ancient and primitive fossil-bearing stone layer comes to the surface over the eastern, central, and northern regions of Canada. There is also an intermittent east-west ridge of this rock which extends from Pennsylvania and the ancient Adirondack Mountains on west through Michigan, Wisconsin, and Minnesota. Other ridges run from Newfoundland to Alabama and from Alaska to Mexico.

Скалите от тази епоха излизат на повърхността на много места, но най-лесно

58:7.5 (670.7) The rocks of this era are exposed here and there all over the world, but none are so easy of interpretation as those about Lake Superior and in the Grand Canyon of the Colorado River, where these primitive fossil-bearing rocks, existing in several layers, testify to the upheavals and surface fluctuations of those faraway times.

обяснимо е образуването на тези от тях, които се намират в района на езерото Горно езеро, а също и в Големия каньон на река Колорадо, където тези скали, съдържащи първобитни вкаменелости и съществуващи в няколко слоя, потвърждават катаклизмите и колебанията на повърхността в тези далечни времена. Този каменен слой – най-древният пласт кора, носещ в себе си изкопаеми – беше набръчкан, нагънат и по най-невъобразим начин усукан в резултат от земетресенията и ранната вулканична активност. Потоците лава на тази епоха издигнаха към повърхността на Земята голямо количество желязо, мед и олово.

58:7.6 (670.8) This stone layer, the oldest fossil-bearing stratum in the crust of the earth, has been crumpled, folded, and grotesquely twisted as a result of the upheavals of earthquakes and the early volcanoes. The lava flows of this age brought much iron, copper, and lead up near the planetary surface.

Рядко такива процеси се демонстрират с по-голяма графична нагледност, отколкото в долината Сейнт-Кроа в Уисконсин. В този район станаха сто двадесет и седем последователни изтичания на лава с последващо потопяване на сушата и последващо отлагане на скали. Макар че значителна част от горните скални отлагания и промеждутъчни лавови потоци днес отсъства и макар че долната част на тази система е погребана дълбоко в земята, на повърхността се намират около шестдесет и пет или седемдесет от тези напластени страници от каменната книга на миналото.

58:7.7 (670.9) There are few places on the earth where such activities are more graphically shown than in the St. Croix valley of Wisconsin. In this region there occurred one hundred and twenty-seven successive lava flows on land with succeeding water submergence and consequent rock deposition. Although much of the upper rock sedimentation and intermittent lava flow is absent today, and though the bottom of this system is buried deep in the earth, nevertheless, about sixty-five or seventy of these stratified records of past ages are now exposed to view.

В тези древни епохи, когато значителна част от сушата беше съвсем малко над нивото на морето, земята нееднократно се

58:7.8 (671.1) In these early ages when much land was near sea level, there occurred many successive submergences and emergences. The earth's crust was just entering upon its later period

потопяваше и отново се издигаше. Кората на Земята още едва встъпваше в по-късния период на относителна стабилизация. Вълнообразните движения – подеми и потопявания в началния период на континенталния дрейф – въздействаха върху честотата на периодическите потопявания на огромните земни маси.

По време на тази епоха на примитивен морски живот обширни крайбрежни райони от континентите се спуснаха под нивото на морето на дълбочина от няколко метра до почти километър. Голямата част от по-ранния пясъчник и конгломерати представлява утаечни натрупвания, образували се от тези древни брегове. Утаечните скали от този древен пласт лежат непосредствено над тези слоеве, които са се формирали дълго преди възникването на живота, по време на появата на световния океан.

Някои от горните слоеве от тези промеждутъчни отлагания от скални наноси съдържат неголеми количества тъмен шист или аспидни плочи, което говори за присъствието на органичен въглерод и свидетелстват за съществуването на предшественици на тези форми растителен живот, които запълниха Земята в течение на последващия Въгленосен, или каменовъглен, период. Значителна част от медта в тези каменни слоеве е следствие от водни отлагания. Някакво количество мед се среща в пукнатините на по-древните скали и представлява концентрат, който се образува в застоелите блата, съществуващи покрай някои древни защитени брегове. Местонахожденията на желязна руда в Северна Америка и Европа са разположени в отлагания и вулканични разливи, лежащи отчасти в по-древните, неутаени скали и отчасти в по-късните, отложени скали, отнасящи се към преходните периоди на образуването на живот.

Тази ера е период на разпространение на живота във водната среда на света; морският живот се установи трайно на Урантия. Дъното на плитководните и просторни вътрешни морета постепенно се запълваше с обилна и пищна растителност, докато крайбрежните води изобилстваха с най-простите форми на животински живот.

Цялото това повествувание е нагледно изложено върху изкопаемите страници на огромната “каменна книга”, разказваща за събитията на отминалите дни. И страниците на тази гигантска биогеологична летопис непременно ще ви разкрият истината, стига само да се научите да ги тълкувате. Дъното на много морета се надигна днес на голяма височина и техните многовековни отлагания

of comparative stabilization. The undulations, rises and dips, of the earlier continental drift contributed to the frequency of the periodic submergence of the great land masses.

58:7.9 (671.2) During these times of primitive marine life, extensive areas of the continental shores sank beneath the seas from a few feet to half a mile. Much of the older sandstone and conglomerates represents the sedimentary accumulations of these ancient shores. The sedimentary rocks belonging to this early stratification rest directly upon those layers which date back far beyond the origin of life, back to the early appearance of the world-wide ocean.

58:7.10 (671.3) Some of the upper layers of these transition rock deposits contain small amounts of shale or slate of dark colors, indicating the presence of organic carbon and testifying to the existence of the ancestors of those forms of plant life which overran the earth during the succeeding Carboniferous or coal age. Much of the copper in these rock layers results from water deposition. Some is found in the cracks of the older rocks and is the concentrate of the sluggish swamp water of some ancient sheltered shore line. The iron mines of North America and Europe are located in deposits and extrusions lying partly in the older unstratified rocks and partly in these later stratified rocks of the transition periods of life formation.

58:7.11 (671.4) This era witnesses the spread of life throughout the waters of the world; marine life has become well established on Urantia. The bottoms of the shallow and extensive inland seas are being gradually overrun by a profuse and luxuriant growth of vegetation, while the shore-line waters are swarming with the simple forms of animal life.

58:7.12 (671.5) All of this story is graphically told within the fossil pages of the vast “stone book” of world record. And the pages of this gigantic biogeologic record unfailingly tell the truth if you but acquire skill in their interpretation. Many of these ancient sea beds are now elevated high upon land, and their deposits of age upon age tell the story of the life struggles of those early days. It is literally true, as your poet has said, “The dust we tread upon

свидетелстват за борбата за съществуване в тези отдавнашни дни. Буквално верни са думите на вашия поет, заявил: “И прахът, по който стъпваме, някога е бил жив.”

[Представено от член на Корпуса на Носителите на Живот на Урантия, понастоящем постоянно пребиваващ на планетата.]

was once alive.”

58:7.13 (671.6) [Presented by a member of the Urantia Life Carrier Corps now resident on the planet.]

Документ 59. Ерата на морския живот на Урантия

⇦ 058 Книгата Урантия 060 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 59. ЕРАТА НА МОРСКИЯ ЖИВОТ НА УРАНТИЯ

Секции

Въведение
1. Ранният морски живот в плитководните морета
ЕПОХАТА НА ТРИЛОБИТИТЕ
2. Първият етап на на континенталните наводнения
ЕПОХАТА НА БЕЗГРЪБНАЧНИТЕ ЖИВОТНИ
3. Вторият етап на големите наводнения
ПЕРИОДЪТ НА КОРАЛИТЕ – ЕПОХАТА НА БРАХИОПОДИТЕ
4. Стадият на голям подем на сушата
ПЕРИОДЪТ НА ВЕГЕТАТИВНИЯ НАЗЕМЕН ЖИВОТ.
ЕПОХАТА НА РИБИТЕ
5. Стадият на наместване на кората
КАМЕНОВЪГЛЕНИЯТ ПЕРИОД НА ПАПРАТОВИДНИТЕ ГОРИ.
ЕПОХАТА НА ЖАБИТЕ
6. Стадият на преходния климат
ПЕРИОДЪТ НА СЕМЕННИТЕ РАСТЕНИЯ.
ЕПОХАТА НА БИОЛОГИЧНИТЕ ТРУСОВЕ

PAPER 59 THE MARINE-LIFE ERA ON URANTIA

SECTIONS

Introduction
1. Early Marine Life in the Shallow Seas
The Trilobite Age
2. The First Continental Flood Stage
The Invertebrate-Animal Age
3. The Second Great Flood Stage
The Coral Period — The Brachiopod Age
4. The Great Land-Emergence Stage
The Vegetative Land-Life Period
The Age of Fishes
5. The Crustal-Shifting Stage
The Fern-Forest Carboniferous Period
The Age of Frogs
6. The Climatic Transition Stage
The Seed-Plant Period
The Age of Biologic Tribulation

Въведение

В НАШИТЕ представи историята на Урантия започна преди около един милиард години и обхваща пет големи епохи:

1. *Ерата до появата на живота* обхваща първите четиристотин и петдесет милиона години – приблизително от времето, когато планетата достигна своите днешни размери и

INTRODUCTION

59:0.1 (672.1) WE RECKON the history of Urantia as beginning about one billion years ago and extending through five major eras:

59:0.2 (672.2) 1. *The prelife era* extends over the initial four hundred and fifty million years, from about the time the planet attained its present size to the time of life establishment. Your students

до появата на живота. Вашите учени наричат този период *Архай (или Архайска ера – б.р.).*

2 . *Ерата на зараждане на живота* продължава през следващите сто и петдесет милиона години. Тази епоха отделя ерата до появата на живота или ерата на катаклизмите от следващия период на по-развит морски живот. Тази епоха е позната на вашите изследователи като *Протерозой (или Алгонска ера – б.р.).*

3 . *Ерата на морския живот* обхваща следващите двеста и петдесет милиона години и ви е позната като като *Палеозой (или Палеозойска ера – б.р.).*

4 . *Ерата на ранния наземен живот* продължава през следващите сто милиона години и е известна като *Мезозой (или Мезозойска ера – б.р.).*

5 . *Ерата на млекопитаещите* обхваща следващите петдесет милиона години. Тази последна ера е известена като *Ценозой (или Неозойска ера – б.р.).*

Така ерата на морския живот покрива около една четвърт от вашата планетарна история. Тя може да се подраздели на шест продължителни периода, всеки от които се характеризира с определени еволюционни измествания както в геоложката, така и в биологичната области.

В началото на тази епоха морското дъно, обширните континентални шелфове и многобройните плитки крайбрежни басейни се покриха с обилна растителност. По-простите и примитивни форми на животински живот, вече развити от предшестващите ги растителни организми и ранните животински организми, постепенно се разпространяваха покрай обширните крайбрежия на различните континенти, изпълвайки многобройните вътрешни морета с примитивен морски живот. Доколкото тези древни организми като правило нямаха раковини, само малка част от тях се запазиха под формата на изкопаеми. Въпреки това всичко беше готово за създаването на началните глави на тази гигантска „каменна книга“, която съхранява в себе си летописа на живота, толкова методично записван в продължение на последващите епохи.

Североамериканският континент притежава изумителна колекция богати на вкаменелости отлагания, обхващащи цялата ера на морски живот. Най-първите и древни пластове са отделени от най-късните слоеве на предшестващия период от обширни ерозионни отлагания, ясно разделящи тези два етапа на планетарна еволюция.

have designated this period as the *Archeozoic.*

59:0.3 (672.3) 2. *The life-dawn era* extends over the next one hundred and fifty million years. This epoch intervenes between the preceding prelife or cataclysmic age and the following period of more highly developed marine life. This era is known to your researchers as the *Proterozoic.*

59:0.4 (672.4) 3. *The marine-life era* covers the next two hundred and fifty million years and is best known to you as the *Paleozoic.*

59:0.5 (672.5) 4. *The early land-life era* extends over the next one hundred million years and is known as the *Mesozoic.*

59:0.6 (672.6) 5. *The mammalian era* occupies the last fifty million years. This recent-times era is known as the *Cenozoic.*

59:0.7 (672.7) The marine-life era thus covers about one quarter of your planetary history. It may be subdivided into six long periods, each characterized by certain well-defined developments in both the geologic realms and the biologic domains.

59:0.8 (672.8) As this era begins, the sea bottoms, the extensive continental shelves, and the numerous shallow near-shore basins are covered with prolific vegetation. The more simple and primitive forms of animal life have already developed from preceding vegetable organisms, and the early animal organisms have gradually made their way along the extensive coast lines of the various land masses until the many inland seas are teeming with primitive marine life. Since so few of these early organisms had shells, not many have been preserved as fossils. Nevertheless the stage is set for the opening chapters of that great “stone book” of the life-record preservation which was so methodically laid down during the succeeding ages.

59:0.9 (672.9) The continent of North America is wonderfully rich in the fossil-bearing deposits of the entire marine-life era. The very first and oldest layers are separated from the later strata of the preceding period by extensive erosion deposits which clearly segregate these two stages of planetary development.

1. РАННИЯТ МОРСКИ ЖИВОТ В ПЛИТКОВОДНИТЕ МОРЕТА ЕПОХАТА НА ТРИЛОБИТИТЕ

От зората на този период на относително спокойствие на земната повърхност животът беше ограничен от различните вътрешни морета и океанската брегова линия; все още не съществуваше нито една форма на наземни организми. Примитивните морски животни се аклиматизираха добре и бяха готови за следващия етап на еволюцията. Амебите са типични оцелели организми от този начален стадий на развитие на животинския живот – те се появиха към края на предидущия преходен период.

П р е д и *400 000 000* години както растителният, така и животинският морски живот успешно се разпространиха по целия свят. Световният климат стана малко по-топъл и по-равномерен. Извършваше се всеобщо потопяване на морските брегове на различните континенти, особено Северна и Южна Америка. Появиха се нови океани и значително се разшириха по-древните водни масиви.

Растителността за първи път изпълзя на земята и скоро направи значителен напредък в адаптацията към неморска среда на обитание.

Внезапно и без образуване на промеждутъчни форми възникнаха първите многоклетъчни. Появиха се трилобитите, които в течение на много векове останаха преобладаващ вид на морската фауна. От гледна точка на морския живот настъпи епохата на трилобитите.

В завършващия период от този времеви сегмент значителна част от Северна Америка и Европа излязоха изпод водата. Земната кора временно се стабилизира; планините – или по-скоро възвишенията, се издигнаха покрай атлантическото и тихоокеанското крайбрежия, над островите Западна Индия и в южната част на Европа. Целият Карибски регион се издигна високо над нивото на морето.

Преди *390 000 000* години се извърши по-нататъшно издигане на сушата. В някои райони на Източна и Западна Америка и Западна Европа се срещат пластове отлагания от това време и това са най-древните камъни, съдържащи изкопаеми трилобити. Съществуваха много дълбоко врязали се в сушата пръстовидни заливи, в които се отлагаха тези съдържащи вкаменелости скали.

1. EARLY MARINE LIFE IN THE SHALLOW SEAS THE TRILOBITE AGE

59:1.1 (673.1) By the dawn of this period of relative quiet on the earth's surface, life is confined to the various inland seas and the oceanic shore line; as yet no form of land organism has evolved. Primitive marine animals are well established and are prepared for the next evolutionary development. Amebas are typical survivors of this initial stage of animal life, having made their appearance toward the close of the preceding transition period.

59:1.2 (673.2) *400,000,000* years ago marine life, both vegetable and animal, is fairly well distributed over the whole world. The world climate grows slightly warmer and becomes more equable. There is a general inundation of the seashores of the various continents, particularly of North and South America. New oceans appear, and the older bodies of water are greatly enlarged.

59:1.3 (673.3) Vegetation now for the first time crawls out upon the land and soon makes considerable progress in adaptation to a nonmarine habitat.

59:1.4 (673.4) *Suddenly* and without gradation ancestry the first multicellular animals make their appearance. The trilobites have evolved, and for ages they dominate the seas. From the standpoint of marine life this is the trilobite age.

59:1.5 (673.5) In the later portion of this time segment much of North America and Europe emerged from the sea. The crust of the earth was temporarily stabilized; mountains, or rather high elevations of land, rose along the Atlantic and Pacific coasts, over the West Indies, and in southern Europe. The entire Caribbean region was highly elevated.

59:1.6 (673.6) *390,000,000* years ago the land was still elevated. Over parts of eastern and western America and western Europe may be found the stone strata laid down during these times, and these are the oldest rocks which contain trilobite fossils. There were many long fingerlike gulfs projecting into the land masses in which were deposited these fossil-bearing rocks.

След няколко милиона години Тихият океан започна да запълва Американските континенти. Потопяването на земята ставаше главно вследствие адаптацията на кората, макар че своя роля изигра и латералното разпространение на сушата или пълзенето на континентите.

59:1.7 (673.7) Within a few million years the Pacific Ocean began to invade the American continents. The sinking of the land was principally due to crustal adjustment, although the lateral land spread, or continental creep, was also a factor.

Преди *380 000 000* години Азия започна да изплува, а другите континенти се издигаха за кратко. Но с развитието на тази епоха новоформиращият се Атлантически океан направи дълбоки нахлувания във всички съседни брегови линии. Северните атлантически или арктически морета в това време се съединиха с водите на Мексиканския залив. Когато това южно море влезе в Апалачинската падина, неговите вълни се разбиваха на изток в планини, толкова високи, колкото Алпите, но по принцип континентите представляваха еднообразни неизменности, напълно лишени от каквато и да е живописност.

59:1.8 (673.8) *380,000,000* years ago Asia was subsiding, and all other continents were experiencing a short-lived emergence. But as this epoch progressed, the newly appearing Atlantic Ocean made extensive inroads on all adjacent coast lines. The northern Atlantic or Arctic seas were then connected with the southern Gulf waters. When this southern sea entered the Appalachian trough, its waves broke upon the east against mountains as high as the Alps, but in general the continents were uninteresting lowlands, utterly devoid of scenic beauty.

Утаечните депозити от този период се отнасят към четири вида:

59:1.9 (673.9) The sedimentary deposits of these ages are of four sorts:

1. Конгломерати – материал, отложен около бреговата линия.

59:1.10 (673.10) 1. Conglomerates — matter deposited near the shore lines.

2. Пясъчници – отлагания в плитководието, но на такива места, където вълните можеха да предотвратят отлагането на кал.

59:1.11 (673.11) 2. Sandstones — deposits made in shallow water but where the waves were sufficient to prevent mud settling.

3. Глинести шисти – отлагания в по-дълбоките и спокойни води.

59:1.12 (673.12) 3. Shales — deposits made in the deeper and more quiet water.

4. Варовик – включително отлаганията на трилобитни раковини в дълбоките места.

59:1.13 (673.13) 4. Limestone — including the deposits of trilobite shells in deep water.

В изкопаемите трилобити от този период има както някои принципни сходства, така и ясно изразени различия. Ранните животни, развили се върху основата на трите изначални имплантации на живот, притежаваха характерни различия – тези, които се появиха в западното полукълбо, бяха малко по-различни от онези на евразийската, австрало-азиатската или австрало-антарктическата група.

59:1.14 (673.14) The trilobite fossils of these times present certain basic uniformities coupled with certain well-marked variations. The early animals developing from the three original life implantations were characteristic; those appearing in the Western Hemisphere were slightly different from those of the Eurasian group and from the Australasian or Australian-Antarctic type.

Преди *370 000 000* години стана обширно и почти пълно потопяване на Северна и Южна Америка,след които под водата отидоха Африка и Австралия. Само някои части на Северна Америка останаха над нивото на тези плитководни Камбрийски морета. След пет милиона години моретата отстъпиха пред издигащата се суша. И всички тези процеси на потопяване и подем на сушата бяха лишени от драматизъм, бавно протичайки в продължение на милиони години.

59:1.15 (674.1) *370,000,000* years ago the great and almost total submergence of North and South America occurred, followed by the sinking of Africa and Australia. Only certain parts of North America remained above these shallow Cambrian seas. Five million years later the seas were retreating before the rising land. And all of these phenomena of land sinking and land rising were undramatic, taking place slowly over millions of years.

Отнасящият се към тази епоха пласт,

59:1.16 (674.2) The trilobite fossil-bearing strata of this

съдържащ изкопаеми останки от трилобити, излизаше ту тук, ту там на повърхността на всички континенти, с изключение на Централна Азия. Обикновено тези скали улягат хоризонтално, но в планините те са разположени под наклон и деформирани поради натиска и образуването на гънки. На много места такова свиване е променило първоначалния характер на тези отлагания. Пясъчникът се превърна в кварц, глинестият шист – в аспиден сланец, а варовикът – в мрамор.

epoch outcrop here and there throughout all the continents except in central Asia. In many regions these rocks are horizontal, but in the mountains they are tilted and distorted because of pressure and folding. And such pressure has, in many places, changed the original character of these deposits. Sandstone has been turned into quartz, shale has been changed to slate, while limestone has been converted into marble.

Преди *360 000 000* години продължаваше прирастът на сушата. Северна и Южна Америка се издигнаха на значителна височина. Западна Европа и Британските острови изплуваха, с изключение на някои части на Уелс, които се намираха дълбоко под водата. По време на тези епохи отсъстваха големи ледници. Предполагаемите ледникови отлагания, които се срещат във връзка с тези пластове в Европа, Африка, Китай и Австралия, се обясняват с изолирани планински ледници или с изместването на по-късните ледникови наноси. Световният климат беше океански, а не континентален. Южните морета бяха по-топли, отколкото сега, простирайки се на север през Северна Америка до полярните региони. Гълфстрийм преминаваше през централната част от Северна Америка и се отклоняваше на изток, миейки и сгрявайки бреговете на Гренландия и превръщайки този сега покрит с ледена покривка континент в истински тропически рай.

59:1.17 (674.3) *360,000,000* years ago the land was still rising. North and South America were well up. Western Europe and the British Isles were emerging, except parts of Wales, which were deeply submerged. There were no great ice sheets during these ages. The supposed glacial deposits appearing in connection with these strata in Europe, Africa, China, and Australia are due to isolated mountain glaciers or to the displacement of glacial debris of later origin. The world climate was oceanic, not continental. The southern seas were warmer then than now, and they extended northward over North America up to the polar regions. The Gulf Stream coursed over the central portion of North America, being deflected eastward to bathe and warm the shores of Greenland, making that now ice-mantled continent a veritable tropic paradise.

Морският живот беше приблизително еднакъв по целия свят и се състоеше от морски водорасли, едноклетъчни организми, най-прости гъбички, трилобити и други ракообразни – скариди, раци и омари. Към края на този период се появиха три хиляди разновидности на брахиоподи, от които се запазиха само двеста. Тези животни представляват една от тези разновидности на древен живот, които достигнаха до наши дни практически в неизменен вид.

59:1.18 (674.4) The marine life was much alike the world over and consisted of the seaweeds, one-celled organisms, simple sponges, trilobites, and other crustaceans — shrimps, crabs, and lobsters. Three thousand varieties of brachiopods appeared at the close of this period, only two hundred of which have survived. These animals represent a variety of early life which has come down to the present time practically unchanged.

Но преобладаващите живи същества бяха трилобитите. Тези разнополови животни съществуваха в много форми; бидейки лоши плувци, те вяло се поклащаха на повърхността или пълзяха по морското дъно, свивайки се за самозащита при нападения от появилите се впоследствие врагове. Те нарастваха на дължина от пет до тридесет сантиметра и се разделиха на четири отчетливи групи: плътоядни, тревоядни, всеядни и „калоядни“. Именно умението на последната да съществува основно за сметка на неорганична материя – а те бяха последната група многоклетъчни животни, притежаващи такава

59:1.19 (674.5) But the trilobites were the dominant living creatures. They were sexed animals and existed in many forms; being poor swimmers, they sluggishly floated in the water or crawled along the sea bottoms, curling up in self-protection when attacked by their later appearing enemies. They grew in length from two inches to one foot and developed into four distinct groups: carnivorous, herbivorous, omnivorous, and “mud eaters.” The ability of the latter group largely to subsist on inorganic matter — being the last multicelled animal that could — explains their great increase and long survival.

способност – обяснява огромното увеличаване на тяхната популация и дългото им съществуване.

Така изглеждаше биологичната картината на Урантия в края на този дълъг период от световната история, обхващащ петдесет милиона години, наречен от вашите геолози *Камбрий.*

59:1.20 (674.6) This was the biogeologic picture of Urantia at the end of that long period of the world's history, embracing fifty million years, designated by your geologists as the *Cambrian.*

2. ПЪРВИЯТ ЕТАП НА НА КОНТИНЕНТАЛНИТЕ НАВОДНЕНИЯ ЕПОХАТА НА БЕЗГРЪБНАЧНИТЕ ЖИВОТНИ

2. THE FIRST CONTINENTAL FLOOD STAGE THE INVERTEBRATE-ANIMAL AGE

Характерните за това време периодически явления повдигане и потопяване се извършваха постепенно и бяха лишени от зрелищност, съпровождани от незначителна или никаква вулканична дейност. В продължение на всички тези редуващи се повдигания и депресии на сушата историята на изначалния Азиатски континент не във всичко съвпадаше с историята на другите части от сушата. Той неведнъж се потопяваше, потъвайки ту в една посока, ту в друга, което беше характерно за началния етап. Но тук няма еднородни скални отлагания, каквито могат да се срещнат на другите континенти. В последните епохи Азия беше най-устойчивата от всички масиви суша.

59:2.1 (674.7) The periodic phenomena of land elevation and land sinking characteristic of these times were all gradual and nonspectacular, being accompanied by little or no volcanic action. Throughout all of these successive land elevations and depressions the Asiatic mother continent did not fully share the history of the other land bodies. It experienced many inundations, dipping first in one direction and then another, more particularly in its earlier history, but it does not present the uniform rock deposits which may be discovered on the other continents. In recent ages Asia has been the most stable of all the land masses.

Преди *350 000 000* години започна периодът на голямото потопяване на всички континенти, с изключение на Централна Азия. Земните маси многократно отиваха под водата; само крайбрежните възвишения оставаха над тази плитки, но обширни и изменящи своите очертания вътрешни морета. Този период се характеризираше с три големи наводнения, но още преди неговото завършване континентите отново се издигнаха, при което общата повърхност на сушата превиши с петнадесет процента съществуващата днес. Карибският регион се издигна на голяма височина. В Европа този период остави малко следи, тъй като колебанията на сушата тук бяха по-незначителни, при голяма вулканична активност.

59:2.2 (675.1) *350,000,000* years ago saw the beginning of the great flood period of all the continents except central Asia. The land masses were repeatedly covered with water; only the coastal highlands remained above these shallow but widespread oscillatory inland seas. Three major inundations characterized this period, but before it ended, the continents again arose, the total land emergence being fifteen per cent greater than now exists. The Caribbean region was highly elevated. This period is not well marked off in Europe because the land fluctuations were less, while the volcanic action was more persistent.

Преди *340 000 000* години стана ново обширно потопяване на сушата, което не засегна само Азия и Австралия. Водите на океаните повсеместно се смесиха. Това беше великият период на варовика, при което голяма част от този камък се отлагаше от вароотделящите водорасли.

59:2.3 (675.2) *340,000,000* years ago there occurred another extensive land sinking except in Asia and Australia. The waters of the world's oceans were generally commingled. This was a great limestone age, much of its stone being laid down by lime-secreting algae.

Няколко милиона години по-късно изпод водата започнаха да изплуват големи части от

59:2.4 (675.3) A few million years later large portions of the American continents and Europe began to

Американските континенти и Европа. В западното полукълбо остана само ръкавът на Тихия океан над Мексико и днешните райони на Скалистите планини, но към края на тази епоха атлантическото и тихоокеанското крайбрежие отново започнаха да потъват.

emerge from the water. In the Western Hemisphere only an arm of the Pacific Ocean remained over Mexico and the present Rocky Mountain regions, but near the close of this epoch the Atlantic and Pacific coasts again began to sink.

Преди *330 000 000* години в целия свят започна период на относителна стабилност, при което значителна част от сушата се намираше над повърхността на водата. Единственото нарушение на земното спокойствие стана при изригването на огромния североамерикански вулкан в източната част на Кентъки – една от най-мощните прояви на вулканична активност в историята на нашия свят. Този вулкан покри площ от хиляда и триста квадратни километра със слой пепел с дебелина пет до шест метра.

59:2.5 (675.4) *330,000,000* years ago marks the beginning of a time sector of comparative quiet all over the world, with much land again above water. The only exception to this reign of terrestrial quiet was the eruption of the great North American volcano of eastern Kentucky, one of the greatest single volcanic activities the world has ever known. The ashes of this volcano covered five hundred square miles to a depth of from fifteen to twenty feet.

Преди *320 000 000* години стана третото голямо наводнение от този период. Водата покри цялата повърхност на сушата, потопена по време на предишното наводнение, в много посоки навлизайки още по-далеч в дълбините на Америка и Европа. Източните части на Северна Америка и Западна Европа бяха на 3 000 до 4 500 метра под водата.

59:2.6 (675.5) *320,000,000* years ago the third major flood of this period occurred. The waters of this inundation covered all the land submerged by the preceding deluge, while extending farther in many directions all over the Americas and Europe. Eastern North America and western Europe were from 10,000 to 15,000 feet under water.

Преди *310 000 000* години сушата отново се издигна на значителна височина в целия свят, с изключение на южните части на Северна Америка. Мексико изплува, в резултат на което се образува Мексиканският залив, запазил и досега своите тогавашни очертания.

59:2.7 (675.6) *310,000,000* years ago the land masses of the world were again well up excepting the southern parts of North America. Mexico emerged, thus creating the Gulf Sea, which has ever since maintained its identity.

Животът на този период продължава своето развитие. Планетата за пореден път стана относително спокойна и мирна; климатът остана мек и равномерен; наземните растения мигрираха все по-далеч от морските брегове. Жизнените форми се развиваха успешно, макар че изкопаеми растения от този период се срещат рядко.

59:2.8 (675.7) The life of this period continues to evolve. The world is once again quiet and relatively peaceful; the climate remains mild and equable; the land plants are migrating farther and farther from the seashores. The life patterns are well developed, although few plant fossils of these times are to be found.

Този период стана великата епоха на индивидуална еволюция на животинските организми, макар че много от принципните изменения – както например преходът от растителен живот към животински – станаха по-рано. За нивото на развитие на морската фауна говори това, че сред изкопаемите, съдържащи се в отлаганията на този период, са представени всички форми на живот до гръбначните. Но всички тези животни са морски организми. Все още не се бяха появили наземните животни, с изключение на някои видове червеи, зарили се в земята на морските крайбрежия, както не беше станало все още и повсеместното разпространение на растенията. Във въздуха все още имаше твърде много двуокиси на въглерода за

59:2.9 (675.8) This was the great age of individual animal organismal evolution, though many of the basic changes, such as the transition from plant to animal, had previously occurred. The marine fauna developed to the point where every type of life below the vertebrate scale was represented in the fossils of those rocks which were laid down during these times. But all of these animals were marine organisms. No land animals had yet appeared except a few types of worms which burrowed along the seashores, nor had the land plants yet overspread the continents; there was still too much carbon dioxide in the air to permit of the existence of air breathers. Primarily, all animals except certain of the more primitive ones are directly or indirectly dependent on plant life for their existence.

появата на същества с атмосферен тип дишане. На началния етап на развитие всички животни, с изключение на някои най-примитивни форми, пряко или косвено зависят от растителния живот.

Господстващата група си оставаха трилобитите. Тези малки животни съществуваха в десетки хиляди видове и бяха предшественици на съвременните ракообразни. В някои видове имаше от двадесет и пет до четири хиляда мънички очички; при други очите се редуцираха. Към края на този период трилобитите господстваха в моретата заедно с някои други видове безгръбнични. Но те изцяло изчезнаха в началото на следващия период.

59:2.10 (676.1) The trilobites were still prominent. These little animals existed in tens of thousands of patterns and were the predecessors of modern crustaceans. Some of the trilobites had from twenty-five to four thousand tiny eyelets; others had aborted eyes. As this period closed, the trilobites shared domination of the seas with several other forms of invertebrate life. But they utterly perished during the beginning of the next period.

Широко се разпространиха отделящите варовик водорасли. Съществуваха хиляди видове, станали прародители на коралите. В изобилие бяха представени морските червеи и съществуваха много разновидности медузи, които оттогава изчезнаха. Появиха се коралите и по-късните разновидности на гъбите. Добро развитие достигнаха главоногите, запазили се под формата на съвременните перлени молюски, октоподи, сепии и калмари.

59:2.11 (676.2) Lime-secreting algae were widespread. There existed thousands of species of the early ancestors of the corals. Sea worms were abundant, and there were many varieties of jellyfish which have since become extinct. Corals and the later types of sponges evolved. The cephalopods were well developed, and they have survived as the modern pearly nautilus, octopus, cuttlefish, and squid.

Съществуваха много разновидности раковинни, чиито раковини не бяха толкова необходими за защита, колкото в последващите епохи. В древните морета се развиваха гастроподи, включващи молюски с цялостна раковина, брегови и други подобни охлюви. Двучерупковите гастроподи, съхранили се в течение на изминалите милиони години, обединяват пресноводните и морските молюски, мидите, стридите и раковините. Появиха се и организми със затварящи се черупки и тези организми, външно напомнящи двукрили, обитаваха в древните морета в много отношения такива, каквито съществуват и днес; техните черупки вече бяха снабдени с приспособления за затваряне, канали и бразди, както и други видове защитни приспособления.

59:2.12 (676.3) There were many varieties of shell animals, but their shells were not then so much needed for defensive purposes as in subsequent ages. The gastropods were present in the waters of the ancient seas, and they included single-shelled drills, periwinkles, and snails. The bivalve gastropods have come on down through the intervening millions of years much as they then existed and embrace the mussels, clams, oysters, and scallops. The valve-shelled organisms also evolved, and these brachiopods lived in those ancient waters much as they exist today; they even had hinged, notched, and other sorts of protective arrangements of their valves.

Така завършва историята на еволюцията в течение на втория продължителен период на морски живот, който е познат на вашите геолози като *Ордовик.*

59:2.13 (676.4) So ends the evolutionary story of the second great period of marine life, which is known to your geologists as the *Ordovician.*

3. ВТОРИЯТ ЕТАП НА ГОЛЕМИТЕ НАВОДНЕНИЯ

ПЕРИОДЪТ НА КОРАЛИТЕ – ЕПОХАТА НА БРАХИОПОДИТЕ

3. THE SECOND GREAT FLOOD STAGE

THE CORAL PERIOD — THE BRACHIOPOD AGE

Преди *300 000 000* години започна

59:3.1 (676.5) *300,000,000* years ago another great period of land submergence began. The

поредният продължителен период на потопяване на сушата. Навлизането на древните силурийски морета в южна и северна посока доведе до поглъщането на по-голямата част от Европа и Северна Америка. Сушата не беше много над нивото на морето, затова многобройни крайбрежни отлагания нямаше. Моретата изобилстваха със същества с варовикови раковини и отлагането на тези раковини на морското дъно постепенно формира обширни отлагания на варовик, което обхвана практически цялата Европа и Северна Америка, но само на някои места се появи над земната повърхност. Дебелината на този древен скален слой достига средно триста метра, но много от тези отлагания с времето бяха деформирани поради наклоняване на пластове, катаклизми и разседи, а други се превърнаха в кварц, шист и мрамор.

southward and northward encroachment of the ancient Silurian seas made ready to engulf most of Europe and North America. The land was not elevated far above the sea so that not much deposition occurred about the shore lines. The seas teemed with lime-shelled life, and the falling of these shells to the sea bottom gradually built up very thick layers of limestone. This is the first widespread limestone deposit, and it covers practically all of Europe and North America but only appears at the earth's surface in a few places. The thickness of this ancient rock layer averages about one thousand feet, but many of these deposits have since been greatly deformed by tilting, upheavals, and faulting, and many have been changed to quartz, shale, and marble.

В слоевете на камъка от този период не са намерени нито кремък, нито лава, с изключение на онова, което беше изхвърлено от огромните вулкани в Южна Европа и източните райони на щата Мейн, а също и от лавовите потоци на Квебек. Вулканичната дейност остана предимно в миналото. Това беше време на мащабни водни отлагания, образуване на планини практически не се извършваше.

59:3.2 (676.6) No fire rocks or lava are found in the stone layers of this period except those of the great volcanoes of southern Europe and eastern Maine and the lava flows of Quebec. Volcanic action was largely past. This was the height of great water deposition; there was little or no mountain building.

Преди *290 000 000* години морето до голяма степен се беше оттеглило от континентите и дъната на обкръжаващите океани се отпускаха. Масивите на сушата оставаха в неизменен вид чак до поредното потопяване. На всички континенти започваха ранните планинообразуващи движения и най-значителните от тези повдигания на кората бяха Хималаите в Азия и огромните Каледонски планини, простиращи се от Ирландия през Шотландия и по-нататък към Шпицберген.

59:3.3 (676.7) *290,000,000* years ago the sea had largely withdrawn from the continents, and the bottoms of the surrounding oceans were sinking. The land masses were little changed until they were again submerged. The early mountain movements of all the continents were beginning, and the greatest of these crustal upheavals were the Himalayas of Asia and the great Caledonian Mountains, extending from Ireland through Scotland and on to Spitzbergen.

Отлаганията в този период са богати на газ, нефт, цинк и олово. Газът и нефтът се образуват от огромните натрупвания на растително и животинско вещество, отложило се в течение на предишното потопяване на сушата, докато минералните отлагания са следствие от образуването на утайки в стоящите масиви вода. Към този период се отнасят много отлагания на каменна сол.

59:3.4 (677.1) It is in the deposits of this age that much of the gas, oil, zinc, and lead are found, the gas and oil being derived from the enormous collections of vegetable and animal matter carried down at the time of the previous land submergence, while the mineral deposits represent the sedimentation of sluggish bodies of water. Many of the rock salt deposits belong to this period.

Трилобитите бързо намаляваха, тяхното място беше заето от по-големи молюски или главоноги. Тези животни, достигащи пет метра дължина и тридесет сантиметра в диаметър, станаха властелини на моретата. Този вид животни се появиха *внезапно* и станаха преобладаваща форма на морски живот.

59:3.5 (677.2) The trilobites rapidly declined, and the center of the stage was occupied by the larger mollusks, or cephalopods. These animals grew to be fifteen feet long and one foot in diameter and became masters of the seas. This species of animal appeared *suddenly* and assumed dominance of sea life.

Мощната вулканична дейност от този период беше в европейския сектор. Изригванията на вулканите около средиземноморската падина и особено близо до Британските острови бяха най-яростни и обширни сред възниквалите в продължение на много милиони години. Лавовият поток, пресякъл района на Британските острови, днес има вид на редуващи се слоеве лава и скали с дебелина 8 000 метра. Тези скали бяха отложени от периодични потоци лава, които – смесвайки се със скалите, запълниха морското дъно, по този начин разнообразявайки скалните отлагания, и всичко това впоследствие беше издигнато на голяма височина над нивото на морето. Силни земетресения имаше в Северна Европа, особено в Шотландия.

59:3.6 (677.3) The great volcanic activity of this age was in the European sector. Not in millions upon millions of years had such violent and extensive volcanic eruptions occurred as now took place around the Mediterranean trough and especially in the neighborhood of the British Isles. This lava flow over the British Isles region today appears as alternate layers of lava and rock 25,000 feet thick. These rocks were laid down by the intermittent lava flows which spread out over a shallow sea bed, thus interspersing the rock deposits, and all of this was subsequently elevated high above the sea. Violent earthquakes took place in northern Europe, notably in Scotland.

Океанският климат оставаше мек и равен и бреговете на полярната суша се миеха от топлите морета. Изкопаемите останки от брахиоподи и други форми на морски живот могат да бъдат открити в тези отлагания чак до Северния полюс. Продължаваше да се увеличава числеността на гастроподите, брахиоподите, гъбите и рифообразуващите корали.

59:3.7 (677.4) The oceanic climate remained mild and uniform, and the warm seas bathed the shores of the polar lands. Brachiopod and other marine-life fossils may be found in these deposits right up to the North Pole. Gastropods, brachiopods, sponges, and reef-making corals continued to increase.

Краят на тази епоха стана свидетел на второто нашествие на силурийските морета с ново смесване на водите на южния и северния океан. Главоногите бяха господстващи представители на морския живот, докато съпътстващите форми на живот постепенно се развиваха и диференцираха.

59:3.8 (677.5) The close of this epoch witnesses the second advance of the Silurian seas with another commingling of the waters of the southern and northern oceans. The cephalopods dominate marine life, while associated forms of life progressively develop and differentiate.

Преди *280 000 000* години голяма част от континентите се издигна след второто силурийско наводнение. Скалните отлагания, свързани с това потопяване, са известни в Северна Америка като „ниагарски варовик“, тъй като именно по този пласт скали тече понастоящем Ниагарският водопад. Този пласт скала се простира от източните планини до долините на река Мисисипи, но продължава в западна посока само в южната долина. Няколко пласта покриват територията на Канада, част от Южна Америка, Австралия и голяма част от Европа; средната дебелина на ниагарските пластове е около двеста метра. Веднага над ниагарските отлагания в много райони може да се срещне натрупване на конгломерат, шист и каменна сол, които представляват съвкупност от вторични отлагания на грунт. Солта се утаяваше в огромни лагуни, които ту се отваряха и затваряха към морето, ту се оказваха в изолация, затова при изпаряването се отлагаше сол, а също и други вещества, съдържащи се в разтвора. В някои региони такова солено дъно достига двадесет метра

59:3.9 (677.6) *280,000,000* years ago the continents had largely emerged from the second Silurian inundation. The rock deposits of this submergence are known in North America as Niagara limestone because this is the stratum of rock over which Niagara Falls now flows. This layer of rock extends from the eastern mountains to the Mississippi valley region but not farther west except to the south. Several layers extend over Canada, portions of South America, Australia, and most of Europe, the average thickness of this Niagara series being about six hundred feet. Immediately overlying the Niagara deposit, in many regions may be found a collection of conglomerate, shale, and rock salt. This is the accumulation of secondary subsidences. This salt settled in great lagoons which were alternately opened up to the sea and then cut off so that evaporation occurred with deposition of salt along with other matter held in solution. In some regions these rock salt beds are seventy feet thick.

на дебелина.

Климатът беше равен и мек и морските изкопаеми се утаяваха в арктическите региони. Но към края на тази епоха моретата станаха дотолкова солени, че оцеля само малка част от техните обитатели.

Към края на заключителното силурийско потопяване значително се увеличи броят на иглокожите – морските лилии, – за което свидетелства отлагането на криноиден варовик. Почти напълно изчезнаха трилобитите, а молюските продължаваха да си остават царе на моретата; значително се ускори образуването на коралови рифове. В тази епоха, в най-благоприятните места за пръв път се появиха примитивните водни скорпиони. Скоро след това и внезапно се появиха истинските скорпиони – животните, притежаващи собствен атмосферен тип дишане.

С това завършва третият период в развитието на морския живот, обхващащ двадесет и пет милиона години и известен на вашите изследователи като *Силур.*

59:3.10 (677.7) The climate is even and mild, and marine fossils are laid down in the arctic regions. But by the end of this epoch the seas are so excessively salty that little life survives.

59:3.11 (677.8) Toward the close of the final Silurian submergence there is a great increase in the echinoderms — the stone lilies — as is evidenced by the crinoid limestone deposits. The trilobites have nearly disappeared, and the mollusks continue monarchs of the seas; coral-reef formation increases greatly. During this age, in the more favorable locations the primitive water scorpions first evolve. Soon thereafter, and *suddenly,* the true scorpions — actual air breathers — make their appearance.

59:3.12 (678.1) These developments terminate the third marine-life period, covering twenty-five million years and known to your researchers as the *Silurian.*

4. СТАДИЯТ НА ГОЛЯМ ПОДЕМ НА СУШАТА

ПЕРИОДЪТ НА ВЕГЕТАТИВНИЯ НАЗЕМЕН ЖИВОТ.

ЕПОХАТА НА РИБИТЕ

В многовековната борба между сушата и водата сравнително по-често и за по-дълго време победител се оказваше морето, но времето на сушата вече предстоеше. Освен това процесът на континентален дрейф беше още далеч от своето завършване и понякога практически цялата световна суша се съединяваше с тънките провлаци и преграждения от тясна земя.

С издигането на сушата при завършването на силурийското наводнение завършва важен период в развитието на света и еволюцията на животните. На Земята настъпи нова епоха. Голият и непривлекателен ландшафт от предишните епохи се покри с разкошна зеленина и в недалечно бъдеще предстоеше да се появят първите великолепни гори.

Изключителното разнообразие от морски живот в тази епоха се обяснява с ранното разделение на видовете, но впоследствие тези различни форми свободно се смесваха и обединяваха. Брахиоподите, които бързо достигнаха пика на своето развитие, бяха

4. THE GREAT LAND-EMERGENCE STAGE

THE VEGETATIVE LAND-LIFE PERIOD

THE AGE OF FISHES

59:4.1 (678.2) In the agelong struggle between land and water, for long periods the sea has been comparatively victorious, but times of land victory are just ahead. And the continental drifts have not proceeded so far but that, at times, practically all of the land of the world is connected by slender isthmuses and narrow land bridges.

59:4.2 (678.3) As the land emerges from the last Silurian inundation, an important period in world development and life evolution comes to an end. It is the dawn of a new age on earth. The naked and unattractive landscape of former times is becoming clothed with luxuriant verdure, and the first magnificent forests will soon appear.

59:4.3 (678.4) The marine life of this age was very diverse due to the early species segregation, but later on there was free commingling and association of all these different types. The brachiopods early reached their climax, being succeeded by the arthropods, and barnacles

сменени от членестоногите и се появиха първите раци. Но най-важното събитие беше внезапната поява на рибите. Започна епохата на рибите – период в световната история, за който са характерни *гръбначните* животни.

Преди *270 000 000* години континентите бяха изцяло над нивото на морето. От много милиони години за пръв път такова количество суша едновременно се намираше над водата; това беше една от най-големите епохи на прираст на суша.

Пет милиона години по-късно стана кратковременно наводнение на регионите на Северна и Южна Америка, Европа, Африка, Северна Азия и Австралия, при което в Северна Америка в течение на определен период от време потопяването беше почти пълно. Възникналите в резултат на това пластове варовик достигаха дебелина от 150 до 1 500 метра. Тези разнообразни девонски морета се простираха отначало в една посока, после в друга, вследствие на което огромното вътрешно арктическо море на Северна Америка намери изход в Тихия океан през Северна Калифорния.

Преди *260 000 000* години, към края на този голям период на депресия на сушата, Северна Америка беше частично покрита с морета, които едновременно се свързваха с тихоокеанските, атлантически и арктически води в Мексиканския залив. Отлаганията, образуващи се при тези късни стадии от първото девонско наводнение, имат средно триста метра дебелина. Кораловите рифове, характерни за това време, говорят за това, че вътрешните морета бяха прозрачни и плитки. Такива коралови отлагания могат да се видят по бреговете на река Охайо недалеч от град Луисвил в щата Кентъки, имат около тридесет метра дебелина и включват над двеста разновидности. Тези коралови образувания се простират през територията на Канада и Северна Европа до арктическите региони.

След тези потопявания много брегове се издигнаха на значителна височина, така че по-древните отлагания бяха скрити под слой кал или шист. Освен това слой червен пясъчник, характерен за едно от девонските отлагания, обхваща значителна част от повърхността на Земята, срещайки се в Северна и Южна Америка, Европа, Русия, Китай, Африка и Австралия. Такива червени отлагания са характерни за засушливите или полузасушливи климатични условия, но климатът на тази епоха продължаваше да остава топъл и равен.

В продължение на целия този период сушата, намираща се на югоизток от остров Цинцинати, оставаше на значителна височина

made their first appearance. But the greatest event of all was the sudden appearance of the fish family. This became the age of fishes, that period of the world's history characterized by the *vertebrate* type of animal.

59:4.4 (678.5) *270,000,000* years ago the continents were all above water. In millions upon millions of years not so much land had been above water at one time; it was one of the greatest land-emergence epochs in all world history.

59:4.5 (678.6) Five million years later the land areas of North and South America, Europe, Africa, northern Asia, and Australia were briefly inundated, in North America the submergence at one time or another being almost complete; and the resulting limestone layers run from 500 to 5,000 feet in thickness. These various Devonian seas extended first in one direction and then in another so that the immense arctic North American inland sea found an outlet to the Pacific Ocean through northern California.

59:4.6 (678.7) *260,000,000* years ago, toward the end of this land-depression epoch, North America was partially overspread by seas having simultaneous connection with the Pacific, Atlantic, Arctic, and Gulf waters. The deposits of these later stages of the first Devonian flood average about one thousand feet in thickness. The coral reefs characterizing these times indicate that the inland seas were clear and shallow. Such coral deposits are exposed in the banks of the Ohio River near Louisville, Kentucky, and are about one hundred feet thick, embracing more than two hundred varieties. These coral formations extend through Canada and northern Europe to the arctic regions.

59:4.7 (678.8) Following these submergences, many of the shore lines were considerably elevated so that the earlier deposits were covered by mud or shale. There is also a red sandstone stratum which characterizes one of the Devonian sedimentations, and this red layer extends over much of the earth's surface, being found in North and South America, Europe, Russia, China, Africa, and Australia. Such red deposits are suggestive of arid or semiarid conditions, but the climate of this epoch was still mild and even.

59:4.8 (679.1) Throughout all of this period the land southeast of the Cincinnati Island remained well above water. But very much of western Europe, including the British Isles, was submerged. In

над нивото на морето, но огромни части от Западна Европа, включително Британските острови, бяха потопени. В Уелс, Германия и на други места от Европа дебелината на девонските скали е приблизително 6 000 метра.

Wales, Germany, and other places in Europe the Devonian rocks are 20,000 feet thick.

Преди *250 000 000* години се появиха рибите – гръбначните животни, станали една от най-важните степени от еволюцията до появата на човека.

59:4.9 (679.2) *250,000,000* years ago witnessed the appearance of the fish family, the vertebrates, one of the most important steps in all prehuman evolution.

Прародителите на първите гръбначни бяха членестоногите или ракообразните. Предшественици на семейството на рибите станаха две модифицирани членестоноги; едното от тях имаше дълго тяло, съединяващо главата и опашката, докато вторият вид представляваше безгръбначна и безчелюстна предриба. Но тези предварителни форми бяха бързо унищожени, след като от север *внезапно* се появиха първите представители на гръбначните животни.

59:4.10 (679.3) The arthropods, or crustaceans, were the ancestors of the first vertebrates. The forerunners of the fish family were two modified arthropod ancestors; one had a long body connecting a head and tail, while the other was a backboneless, jawless prefish. But these preliminary types were quickly destroyed when the fishes, the first vertebrates of the animal world, made their *sudden* appearance from the north.

Към тази епоха се отнасят много от най-големите истински риби; някои зъбати разновидности достигаха дължина от приблизително осем до десет метра. Съвременните акули са единствените съхранили се представители на тези древни риби. Снабдени с броня и дробове, рибите достигнаха своя еволюционен апогей и до завършването на тази епоха рибите се приспособиха както към прясната, така и към солената вода.

59:4.11 (679.4) Many of the largest true fish belong to this age, some of the teeth-bearing varieties being twenty-five to thirty feet long; the present-day sharks are the survivors of these ancient fishes. The lung and armored fishes reached their evolutionary apex, and before this epoch had ended, fishes had adapted to both fresh and salt waters.

В отлаганията, образували се към края на този период, могат да се срещнат цели костни залежи, състоящи се от зъби и скелети на риби, и богати изкопаеми пластове, разположени по крайбрежието на Калифорния, тъй като много защитени заливи на Тихи океан се врязваха в сушата на този регион.

59:4.12 (679.5) Veritable bone beds of fish teeth and skeletons may be found in the deposits laid down toward the close of this period, and rich fossil beds are situated along the coast of California since many sheltered bays of the Pacific Ocean extended into the land of that region.

Земята бързо се покриваше с нова наземна растителност. Дотогава растенията основно растяха при водата; сега *внезапно* се появи плодовито *семейство папрати,* стремително разпространили се по повърхността на бързо издигащата се суша. Скоро се образуваха три вида, имащи шестдесет сантиметра и дванадесет метра височина, по-късно се появиха листа, но при тези първи разновидности те бяха едва в зачатъчно състояние. Съществуваха множество неголеми растения, но техните изкопаеми останки не се запазиха поради това, че те обикновено биваха унищожавани от появилите се по-рано бактерии.

59:4.13 (679.6) The earth was being rapidly overrun by the new orders of land vegetation. Heretofore few plants grew on land except about the water's edge. Now, and *suddenly,* the prolific *fern family* appeared and quickly spread over the face of the rapidly rising land in all parts of the world. Tree types, two feet thick and forty feet high, soon developed; later on, leaves evolved, but these early varieties had only rudimentary foliage. There were many smaller plants, but their fossils are not found since they were usually destroyed by the still earlier appearing bacteria.

В резултат от постепенното издигане на континентите Северна Америка се съедини с Европа с мостове суша, които се простираха до Гренландия. И днес Гренландия пази под

59:4.14 (679.7) As the land rose, North America became connected with Europe by land bridges extending to Greenland. And today Greenland holds the remains of these early land plants

своите ледове останки от брони от тези древни растения.

beneath its mantle of ice.

Преди *240 000 000* години части от сушата в Европа, Северна и Южна Америка започнаха да потъват. С това спадане беше отбелязано началото на последното и най-малко обширно от девонските наводнения. Арктическите морета отново се преместиха на юг, разпространявайки се на голяма част от Северна Америка, Атлантикът наводни значителна част от Европа и Западна Азия, докато южната акватория на Тихия океан покри голяма част от Индия. Това наводнение се разпространяваше бавно и също така бавно отстъпваше. Катскилските планини покрай западния бряг на река Хъдзън представляват един от най-големите геоложки паметници от тази епоха на повърхността на Северна Америка.

59:4.15 (679.8) *240,000,000* years ago the land over parts of both Europe and North and South America began to sink. This subsidence marked the appearance of the last and least extensive of the Devonian floods. The arctic seas again moved southward over much of North America, the Atlantic inundated a large part of Europe and western Asia, while the southern Pacific covered most of India. This inundation was slow in appearing and equally slow in retreating. The Catskill Mountains along the west bank of the Hudson River are one of the largest geologic monuments of this epoch to be found on the surface of North America.

Преди *230 000 000* години моретата продължаваха да отстъпват. Обширни територии от Северна Америка се намираха над нивото на морето и мощна вулканична дейност имаше в района на реката Свети Лаврентий. Планината Роял, в близост до Монреал, представлява ерозираната гърловина на един от тези вулкани. Отлаганията от цялата тази епоха се виждат добре в Апалачите в Северна Америка, където река Саскуеханна проряза долината, оголвайки тези последователни слоеве, достигащи дебелина над 4 000 метра.

59:4.16 (679.9) *230,000,000* years ago the seas were continuing their retreat. Much of North America was above water, and great volcanic activity occurred in the St. Lawrence region. Mount Royal, at Montreal, is the eroded neck of one of these volcanoes. The deposits of this entire epoch are well shown in the Appalachian Mountains of North America where the Susquehanna River has cut a valley exposing these successive layers, which attained a thickness of over 13,000 feet.

Повдигането на континентите продължаваше и атмосферата се насищаше с кислород. Земята беше покрита с обширни места, обрасли с папрати, издигащи се на височина тридесет метра, и с необичайните дървета от тези дни: в безмълвните гори не се чуваше нито звук, нито помръдване на листа, тъй като тези дървета бяха безлистни.

59:4.17 (680.1) The elevation of the continents proceeded, and the atmosphere was becoming enriched with oxygen. The earth was overspread by vast forests of ferns one hundred feet high and by the peculiar trees of those days, silent forests; not a sound was heard, not even the rustle of a leaf, for such trees had no leaves.

Така завърши един от най-продължителните периоди в еволюцията на морския живот – *епохата на рибите.* Този период от световната история продължи почти петдесет милиона години и е известен на вашите изследователи като *Девон.*

59:4.18 (680.2) And thus drew to a close one of the longest periods of marine-life evolution, *the age of fishes.* This period of the world's history lasted almost fifty million years; it has become known to your researchers as the *Devonian.*

5. СТАДИЯТ НА НАМЕСТВАНЕ НА КОРАТА

КАМЕНОВЪГЛЕНИЯТ ПЕРИОД НА ПАПРАТОВИДНИТЕ ГОРИ.

ЕПОХАТА НА ЖАБИТЕ

5. THE CRUSTAL-SHIFTING STAGE

THE FERN-FOREST CARBONIFEROUS PERIOD

THE AGE OF FROGS

Появата на рибите в предишната епоха се ознаменува с пик в еволюцията на морския живот. От това време нататък все по-голямо

59:5.1 (680.3) The appearance of fish during the preceding period marks the apex of marine-life evolution. From this point onward the evolution of land life becomes increasingly important. And this

значение придобиваше еволюцията на наземния живот. В началото на този период съществуваха почти идеални условия за появата на първите наземни животни.

Преди *220 000 000* години много райони от континенталната суша, включително голяма част от Северна Америка, се намираха над нивото на водата. Земята се покри с пищна растителност; настъпи *епохата на папратите.* Въглеродният двуокис все още присъстваше в атмосферата, но неговото количество намаляваше.

Скоро след това централната част на Северна Америка се запълни с вода и се образуваха две огромни вътрешни морета. Крайбрежните възвишения както на атлантическото, така и на океанското крайбрежие се намираха непосредствено зад съвременната брегова линия. След немного време тези морета се съединиха, смесвайки различните форми на живи същества, и обединението на морската фауна положи началото на бързия и обхващащ целия свят упадък на морския живот и откриването на последващия период на наземен живот.

Преди *210 000 000* години топлите арктически морета скриваха голяма част от Северна Америка и Европа. Южните полярни води затопляха Южна Америка и Австралия, докато и Африка, и Азия се намираха на значителна височина над нивото на морето.

Когато нивото на водата достигна своя пик, *внезапно* стана ново еволюционно събитие – неочакваната поява на първите наземни животни. Съществуваха многобройни видове такива животни, способни да живеят както на сушата, така и във водата. Тези използващи въздушен тип дишане амфибии произлязоха от членестоногите, чиито плавателни мехури се бяха превърнали в дробове.

От солената морска вода на сушата изпълзяха охлюви, скорпиони и жаби. Жабите и днес оставят всички свои яйца във водата, а по-младите от тях имат вид на малки риби, попови лъжички. Този период би могъл по-правилно да се нарича *епохата на жабите.*

Много след това се появиха насекоми, които – наред с паяците, скорпионите, хлебарките, щурците и скакалците – бързо се разпространиха по всички континенти. Размахът на крилете при водните кончета достигаше седемдесет и пет сантиметра. Появиха се хиляда вида хлебарки, някои от които имаха дължина десет сантиметра.

Особено добре бяха развити две групи иглокожи и в действителност те са

period opens with the stage almost ideally set for the appearance of the first land animals.

59:5.2 (680.4) *220,000,000* years ago many of the continental land areas, including most of North America, were above water. The land was overrun by luxurious vegetation; this was indeed the *age of ferns.* Carbon dioxide was still present in the atmosphere but in lessening degree.

59:5.3 (680.5) Shortly thereafter the central portion of North America was inundated, creating two great inland seas. Both the Atlantic and Pacific coastal highlands were situated just beyond the present shore lines. These two seas presently united, commingling their different forms of life, and the union of these marine fauna marked the beginning of the rapid and world-wide decline in marine life and the opening of the subsequent land-life period.

59:5.4 (680.6) *210,000,000* years ago the warm-water arctic seas covered most of North America and Europe. The south polar waters inundated South America and Australia, while both Africa and Asia were highly elevated.

59:5.5 (680.7) When the seas were at their height, a new evolutionary development *suddenly* occurred. Abruptly, the first of the land animals appeared. There were numerous species of these animals that were able to live on land or in water. These air-breathing amphibians developed from the arthropods, whose swim bladders had evolved into lungs.

59:5.6 (680.8) From the briny waters of the seas there crawled out upon the land snails, scorpions, and frogs. Today frogs still lay their eggs in water, and their young first exist as little fishes, tadpoles. This period could well be known as the *age of frogs.*

59:5.7 (680.9) Very soon thereafter the insects first appeared and, together with spiders, scorpions, cockroaches, crickets, and locusts, soon overspread the continents of the world. Dragon flies measured thirty inches across. One thousand species of cockroaches developed, and some grew to be four inches long.

59:5.8 (680.10) Two groups of echinoderms became especially well developed, and they are in reality

ръководните изкопаеми от тази епоха. Високо развитие достигнаха и хранещите се с молюски акули, господстващи в океаните в течение на почти пет милиона години. Климатът – както и преди, беше мек и равен, морският живот почти не претърпя изменение. Появиха се пресноводни риби, а трилобитите изчезнаха от лицето на земята. Коралите се срещаха рядко и голяма част от варовика се утаяваше за сметка на водните лилии. През тази епоха се образуваха отлагания на по-тънкослоен строителен варовик.

the guide fossils of this epoch. The large shell-feeding sharks were also highly evolved, and for more than five million years they dominated the oceans. The climate was still mild and equable; the marine life was little changed. Fresh-water fish were developing and the trilobites were nearing extinction. Corals were scarce, and much of the limestone was being made by the crinoids. The finer building limestones were laid down during this epoch.

Водата на много вътрешни морета беше толкова наситена с вар и други минерали, че това съществено повлия на установяването и развитието на цял ред морски видове. В крайна сметка моретата се очистиха в резултат от обширното отлагане на скали, на някои места включващи цинк и олово.

59:5.9 (681.1) The waters of many of the inland seas were so heavily charged with lime and other minerals as greatly to interfere with the progress and development of many marine species. Eventually the seas cleared up as the result of an extensive stone deposit, in some places containing zinc and lead.

Отлаганията от този каменовъглен период съставляват от 150 до 600 метра в дебелина и се състоят от пясъчник, шист и варовик. Най-древните пластове съдържат изкопаеми остатъци както от наземни, така и от морски растения и животни, наред с големите количества чакъл и утаечните скали във водоемите. В тези по-древни пластове почти не се срещат промишлени въглища. В Европа такива отлагания са най-сходни със североамериканските.

59:5.10 (681.2) The deposits of this early Carboniferous age are from 500 to 2,000 feet thick, consisting of sandstone, shale, and limestone. The oldest strata yield the fossils of both land and marine animals and plants, along with much gravel and basin sediments. Little workable coal is found in these older strata. These depositions throughout Europe are very similar to those laid down over North America.

Към края на тази епоха Северна Америка започна да се издига. След кратко прекъсване морето се върна, запълвайки около половината от своето предишно ложе. След кратковременното наводнение голяма част от земята отново се издигна на значителна височина над нивото на морето. Южна Америка все още се съединяваше с Европа чрез Африка.

59:5.11 (681.3) Toward the close of this epoch the land of North America began to rise. There was a short interruption, and the sea returned to cover about half of its previous beds. This was a short inundation, and most of the land was soon well above water. South America was still connected with Europe by way of Africa.

В тази епоха започнаха да се формират Вогези, Шварцвалд и Уралските планини. Останките от други, по-древни планини се срещат по цяла Великобритания и Европа.

59:5.12 (681.4) This epoch witnessed the beginning of the Vosges, Black Forest, and Ural mountains. Stumps of other and older mountains are to be found all over Great Britain and Europe.

Преди *200 000 000* години започнаха да действат наистина активни стадии от каменовъгления период. Ранните отлагания на въглен се формираха в течение на двадесетте милиона години, предшестващи това време, но сега образуването на въглища ставаше в по-широки мащаби. Продължителността на епохата на действителното въглеобразуване беше малко над двадесет и пет милиона години.

59:5.13 (681.5) *200,000,000* years ago the really active stages of the Carboniferous period began. For twenty million years prior to this time the earlier coal deposits were being laid down, but now the more extensive coal-formation activities were in process. The length of the actual coal-deposition epoch was a little over twenty-five million years.

Сушата периодически се издигаше и отпускаше вследствие на това, че нивото на морето се колебаеше поради процеси, ставащи на дъното на океана. Неспокойното състояние на кората – утаяването и подемът

59:5.14 (681.6) The land was periodically going up and down due to the shifting sea level occasioned by activities on the ocean bottoms. This crustal uneasiness — the settling and rising of the land — in connection with the prolific vegetation of the

на сушата, в съчетание с богатата растителност на крайбрежните блата, спомагаше за формиране на големи въглищни отлагания, вследствие на което този период е известен като Карбон. В целия свят се запазваше мекият климат.

coastal swamps, contributed to the production of extensive coal deposits, which have caused this period to be known as the *Carboniferous*. And the climate was still mild the world over.

Пластовете въглища се редуваха с шист, каменни скали и конгломерат. Тези въглищни пластове в централните и източни части на Съединените щати имат различна дебелина – от дванадесет до петнадесет метра. Но много от тези отлагания са били измити в течение на последващите подеми на сушата. В някои части на Северна Америка и Европа дебелината на въглищния пласт е 5 400 метра.

59:5.15 (681.7) The coal layers alternate with shale, stone, and conglomerate. These coal beds over central and eastern United States vary in thickness from forty to fifty feet. But many of these deposits were washed away during subsequent land elevations. In some parts of North America and Europe the coal-bearing strata are 18,000 feet in thickness.

Наличието на корени на дървета, които са расли в слоя глина, лежащ под днешните пластове въглища, говори за това, че въглищата са се формирали именно на тези места, където ги намират сега. Въглищата представляват запазили се във водата и видоизменени от налягането останки от пищна растителност, съществуваща в тази далечна епоха в блатата на потопените крайбрежия. Въглищните пластове нерядко съдържат както газ, така и нефт. Торфените пластове – останки от древна растителност, биха се превърнали в един от видовете въглища, ако бяха подложени на необходимото налягане и висока температура. Антрацитът претърпя по-голямо налягане и нагряване, отколкото другите видове въглища.

59:5.16 (681.8) The presence of roots of trees as they grew in the clay underlying the present coal beds demonstrates that coal was formed exactly where it is now found. Coal is the water-preserved and pressure-modified remains of the rank vegetation growing in the bogs and on the swamp shores of this faraway age. Coal layers often hold both gas and oil. Peat beds, the remains of past vegetable growth, would be converted into a type of coal if subjected to proper pressure and heat. Anthracite has been subjected to more pressure and heat than other coal.

В Северна Америка количеството въглищни слоеве в различните пластове, означаващи броя подеми и улягания на земята, варира от десет в Илинойс, двадесет в Пенсилвания и тридесет и пет в Алабама до осемдесет и пет в Канада. В тези въглищни пластове се срещат изкопаеми останки от пресноводен и морски живот.

59:5.17 (681.9) In North America the layers of coal in the various beds, which indicate the number of times the land fell and rose, vary from ten in Illinois, twenty in Pennsylvania, thirty-five in Alabama, to seventy-five in Canada. Both fresh- and salt-water fossils are found in the coal beds.

В течение на тази епоха планините в Северна Америка се намираха в активно състояние: издигаха се както Андите, така и древните Скалисти планини. Обширни региони на атлантическото и тихоокеанското крайбрежие започнаха да се потопяват, в резултат на което ерозираха и бяха потопени дотолкова, че бреговите линии на двата океана се отдалечиха приблизително до тези граници, които съществуват днес. Отлаганията на това наводнение имат средно около триста метра дебелина.

59:5.18 (682.1) Throughout this epoch the mountains of North and South America were active, both the Andes and the southern ancestral Rocky Mountains rising. The great Atlantic and Pacific high coastal regions began to sink, eventually becoming so eroded and submerged that the coast lines of both oceans withdrew to approximately their present positions. The deposits of this inundation average about one thousand feet in thickness.

Преди *190 000 000* години в западно направление започна разширение на морето, съществуващо в каменовъгления период на територията на Северна Америка; това море потопи областта на днешните Скалисти планини и образува изход в Тихия океан през

59:5.19 (682.2) *190,000,000* years ago witnessed a westward extension of the North American Carboniferous sea over the present Rocky Mountain region, with an outlet to the Pacific Ocean through northern California. Coal continued to be laid down throughout the Americas and Europe, layer upon layer, as the coastlands rose

Северна Калифорния. Слой след слой, въглищата продължаваха да се отлагат по цялата територия на Америка и Европа според това как крайбрежната суша се издигаше и отпускаше в тази епоха на брегови колебания.

and fell during these ages of seashore oscillations.

Преди *180 000 000* години завърши каменовъгленият период, в течение на който каменните въглища се формираха по целия свят – в Европа, Индия, Китай, Северна Африка и двете Америки. В края на този период на образуване на въглища на изток от долината на Мисисипи се издигна част от Северна Америка и оттогава голяма част от този регион остана над нивото на морето. Този период на издигане на сушата ознаменува началото на формиране на съвременните североамерикански планини – както в региона на Апалачите, така и на запад. Действащите вулкани съществуваха на Аляска и в Калифорния, а също така и в планинообразуващите райони на Европа и Азия. Източна Америка и Западна Европа се съединяваха с гренландския континент.

59:5.20 (682.3) *180,000,000* years ago brought the close of the Carboniferous period, during which coal had been formed all over the world — in Europe, India, China, North Africa, and the Americas. At the close of the coal-formation period North America east of the Mississippi valley rose, and most of this section has ever since remained above the sea. This land-elevation period marks the beginning of the modern mountains of North America, both in the Appalachian regions and in the west. Volcanoes were active in Alaska and California and in the mountain-forming regions of Europe and Asia. Eastern America and western Europe were connected by the continent of Greenland.

Издигането на сушата започна да води до изменение на морския климат на предшестващите епохи, който започна постепенно да се заменя с по-малко мекия и по-контрастен континентален климат.

59:5.21 (682.4) Land elevation began to modify the marine climate of the preceding ages and to substitute therefor the beginnings of the less mild and more variable continental climate.

Растенията от този период имаха спори и вятърът ги разнасяше навсякъде. Стволовете на дърветата от каменовъгления период обикновено имаха два метра диаметър и нерядко достигаха почти четиридесет метра височина. Съвременните папратовидни наистина са реликви от тези отдавнашни епохи.

59:5.22 (682.5) The plants of these times were spore bearing, and the wind was able to spread them far and wide. The trunks of the Carboniferous trees were commonly seven feet in diameter and often one hundred and twenty-five feet high. The modern ferns are truly relics of these bygone ages.

Като цяло това бяха епохи на развитието на пресноводни организми; измененията в морския живот бяха незначителни. Но важната черта на този период беше *внезапната* поява на жабите и техните многобройни родственици. Характерни представители на живота в каменовъгления период бяха *папратовидните* и *жабите.*

59:5.23 (682.6) In general, these were the epochs of development for fresh-water organisms; little change occurred in the previous marine life. But the important characteristic of this period was the *sudden* appearance of the frogs and their many cousins. The life features of the coal age were *ferns* and *frogs.*

6. СТАДИЯТ НА ПРЕХОДНИЯ КЛИМАТ ПЕРИОДЪТ НА СЕМЕННИТЕ РАСТЕНИЯ. ЕПОХАТА НА БИОЛОГИЧНИТЕ ТРУСОВЕ

6. THE CLIMATIC TRANSITION STAGE THE SEED-PLANT PERIOD THE AGE OF BIOLOGIC TRIBULATION

Този период ознаменува края на основното еволюционно развитие на морския живот и началото на преходния период, водещ към последващите епохи на наземни животни.

59:6.1 (682.7) This period marks the end of pivotal evolutionary development in marine life and the opening of the transition period leading to the subsequent ages of land animals.

През тази епоха се стигна до значително обедняване на живота. Хиляди морски видове измряха, а животът на сушата едва бе

59:6.2 (682.8) This age was one of great life impoverishment. Thousands of marine species perished, and life was hardly yet established on

започнал да се закрепва. Това беше време на биологически трусове – епоха, когато животът почти напълно изчезна от повърхността на сушата и от дълбините на океана. В края на продължителната ера на морския живот на земята съществуваха почти сто хиляди вида живи същества. Към края на преходния период оцеляха под петстотин.

Особеностите на този нов период бяха свързани не толкова с охлаждането на земната кора или с продължителното отсъствие на вулканична дейност, колкото с необичайното съчетание на първични и отдавна действащи фактори – стесняването на моретата и все по-голямото издигане на огромни масиви суша. Мекият морски климат на предшестващите времена отиваше в миналото; извършваше се все по-бързо формиране на по-рязък, континентален тип климат.

Преди *170 000 000* години еволюционните изменения и адаптации обхващаха цялата повърхност на Земята. По целия свят земята се издигаше, а океанското дъно потъваше. Появиха се изолирани планински хребети. Източната част на Северна Америка се намираше високо над нивото на морето; бавно се издигаха западните региони. Континентите бяха покрити с големи и малки солени езера и многобройни вътрешни морета, които се съединяваха с океаните чрез тесни проливи. Пластове от този период са с дебелина 300 до 2 000 метра.

В течение на тези подеми на сушата в земната кора стана обширно образуване на гънки.Това беше времето на поява на континентите, с изключение на изчезването на определени земни мостове, включително континентите, които толкова дълго бяха свързвали Южна Америка с Африка и Северна Америка с Европа.

Вътрешните езера и морета постепенно изсъхваха по целия свят. Започнаха да се появяват отделни планински и регионални ледници, особено в южното полукълбо, и в много райони ледови отлагания, възникнали в резултат от тези локални образувания на лед, могат да се срещнат даже сред някои повърхностни и по-късни въглищни отлагания. Появиха се два нови климатични фактора: вледеняване и засушливост. Много възвишения станаха сухи и безплодни.

През целия този период на климатични преобразувания огромни изменения станаха и сред наземните растения. Отначало се появиха *семенните растения,* благодарение на което се подобри храненето на наземните животни, броят на които впоследствие се увеличи. Радикални промени станаха сред

land. This was a time of biologic tribulation, the age when life nearly vanished from the face of the earth and from the depths of the oceans. Toward the close of the long marine-life era there were more than one hundred thousand species of living things on earth. At the close of this period of transition less than five hundred had survived.

59:6.3 (682.9) The peculiarities of this new period were not due so much to the cooling of the earth's crust or to the long absence of volcanic action as to an unusual combination of commonplace and pre-existing influences — restrictions of the seas and increasing elevation of enormous land masses. The mild marine climate of former times was disappearing, and the harsher continental type of weather was fast developing.

59:6.4 (683.1) *170,000,000* years ago great evolutionary changes and adjustments were taking place over the entire face of the earth. Land was rising all over the world as the ocean beds were sinking. Isolated mountain ridges appeared. The eastern part of North America was high above the sea; the west was slowly rising. The continents were covered by great and small salt lakes and numerous inland seas which were connected with the oceans by narrow straits. The strata of this transition period vary in thickness from 1,000 to 7,000 feet.

59:6.5 (683.2) The earth's crust folded extensively during these land elevations. This was a time of continental emergence except for the disappearance of certain land bridges, including the continents which had so long connected South America with Africa and North America with Europe.

59:6.6 (683.3) Gradually the inland lakes and seas were drying up all over the world. Isolated mountain and regional glaciers began to appear, especially over the Southern Hemisphere, and in many regions the glacial deposit of these local ice formations may be found even among some of the upper and later coal deposits. Two new climatic factors appeared — glaciation and aridity. Many of the earth's higher regions had become arid and barren.

59:6.7 (683.4) Throughout these times of climatic change, great variations also occurred in the land plants. The *seed plants* first appeared, and they afforded a better food supply for the subsequently increased land-animal life. The insects underwent a radical change. The *resting stages* evolved to meet the demands of suspended animation during

насекомите. Появиха се *диапаузи,* представляващи периоди на намаляване на активността през зимата и по време на засушаванията.

winter and drought.

Що се отнася до наземните животни, то жабите, които в предшестващата епоха достигнаха пика на своето развитие, бързо стигнаха до упадък, но оживяха за сметка на това, че можеха дълго да живеят даже в изсъхващи езера и водоеми в тези далечни и изключително сурови времена. В периода на упадък на жабите в Африка се извърши първото еволюционно изместване по пътя на превръщането на жабите в пълзящи. И тъй като масивите на сушата все още се съединяваха един с друг, това дорептилоидно създание, имащо атмосферен тип дишане, се разпространи по целия свят. Към това време атмосферата се измени дотолкова, че превъзходно осигуряваше наземен тип дишане. Скоро след появата на дорептилоидни жаби Северна Америка беше временно изолирана – отрязана от Европа, Азия и Южна Америка.

59:6.8 (683.5) Among the land animals the frogs reached their climax in the preceding age and rapidly declined, but they survived because they could long live even in the drying-up pools and ponds of these far-distant and extremely trying times. During this declining frog age, in Africa, the first step in the evolution of the frog into the reptile occurred. And since the land masses were still connected, this prereptilian creature, an air breather, spread over all the world. By this time the atmosphere had been so changed that it served admirably to support animal respiration. It was soon after the arrival of these prereptilian frogs that North America was temporarily isolated, cut off from Europe, Asia, and South America.

Постепенното охлаждане на водата силно повлия върху унищожаването на океанския живот. Морските животни от тази епоха намериха временен приют в три благоприятни убежища: в днешния регион на Мексиканския залив, в залива на река Ганг в Индия и в Сицилийския залив на Средиземноморския басейн. Именно от тези три региона впоследствие излязоха новите морски видове, които – преминавайки сурови изпитания – отново запълниха морето.

59:6.9 (683.6) The gradual cooling of the ocean waters contributed much to the destruction of oceanic life. The marine animals of those ages took temporary refuge in three favorable retreats: the present Gulf of Mexico region, the Ganges Bay of India, and the Sicilian Bay of the Mediterranean basin. And it was from these three regions that the new marine species, born to adversity, later went forth to replenish the seas.

Преди *160 000 000* години сушата основно беше покрита с растителност, която можеше да служи като храна за наземните животни, а атмосферата стана идеална за тяхното дишане. Така завърши периодът на упадък на морския живот и суровото време на биологични трусове, унищожили всички форми на живот, освен тези, които притежаваха осигуряващи оцеляването качества, което им позволи да станат предшественици на по-стремително развиващ се и изключително разнообразен живот в последващите епохи на планетарна еволюция.

59:6.10 (683.7) *160,000,000* years ago the land was largely covered with vegetation adapted to support land-animal life, and the atmosphere had become ideal for animal respiration. Thus ends the period of marine-life curtailment and those testing times of biologic adversity which eliminated all forms of life except such as had survival value, and which were therefore entitled to function as the ancestors of the more rapidly developing and highly differentiated life of the ensuing ages of planetary evolution.

Завършването на този период на биологични трусове, известен на вашите изследователи като *Перм,* ознаменува също така и края на *Палеозоя* — ерата, обхващаща четвърт част от цялата планетарна история и продължаваща двеста и петдесет милиона години.

59:6.11 (684.1) The ending of this period of biologic tribulation, known to your students as the *Permian,* also marks the end of the long *Paleozoic* era, which covers one quarter of the planetary history, two hundred and fifty million years.

Обширната океанска люлка на живота на Урантия изпълни своето предназначение. В течение на продължителни епохи, когато

59:6.12 (684.2) The vast oceanic nursery of life on Urantia has served its purpose. During the long ages when the land was unsuited to support life, before the atmosphere contained sufficient oxygen

Земята не беше приспособена към поддържането на живот – докато атмосферата достатъчно се насити с кислород за осигуряването на живота на наземните животни с по-висока степен на развитие, – морето се грижеше за и хранеше древния живот на този свят. От този момент нататък биологичното значение на морето постепенно намалява, докато на сушата започна да се разгръща вторият етап на еволюцията.

[Представено от Носител на Живота на Небадон, член на изначалния корпус на Носителите на Живот на Урантия.]

to sustain the higher land animals, the sea mothered and nurtured the early life of the realm. Now the biologic importance of the sea progressively diminishes as the second stage of evolution begins to unfold on the land.

59:6.13 (684.3) [Presented by a Life Carrier of Nebadon, one of the original corps assigned to Urantia.]

Документ 60. Урантия в ерата. на ранния наземен живот

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 60. УРАНТИЯ В ЕРАТА НА РАННИЯ НАЗЕМЕН ЖИВОТ

Секции

Въведение
1. Епохата на ранните влечуги
2. Епохата на късните влечуги
3. Кредният период
ПЕРИОДЪТ НА ЦВЕТОНОСНИТЕ РАСТЕНИЯ.
ЕПОХАТА НА ПТИЦИТЕ
4. Краят на кредния период

Въведение

ЗАВЪРШИ ерата на изключително морски живот. Издигането на сушата, охлаждането на кората и океаните, свиването и последващото задълбочаване на моретата заедно със значителния прираст на сушата в северните ширини – всичко това оказа огромно въздействие върху изменението на световния климат във всички отдалечени от екватора региони.

Последните епохи на предишната ера бяха действително епохите на жабите, но тези предци на наземните гръбначни вече не бяха господстваща група и броят на оцелялата популация рязко се съкрати. Само неголям брой типове преживяха жестоките изпитания от предшестващия период на биологични бедствия. Даже споровите растения практически измряха.

1. ЕПОХАТА НА РАННИТЕ ВЛЕЧУГИ

Ерозионните отлагания в този период представляват основно конгломерати, шист и

PAPER 60 URANTIA DURING THE EARLY LAND-LIFE ERA

SECTIONS

Introduction
1. The Early Reptilian Age
2. The Later Reptilian Age
3. The Cretaceous Stage
The Flowering-Plant Period
The Age of Birds
4. The End of the Chalk Period

INTRODUCTION

60:0.1 (685.1) THE era of exclusive marine life has ended. Land elevation, cooling crust and cooling oceans, sea restriction and consequent deepening, together with a great increase of land in northern latitudes, all conspired greatly to change the world's climate in all regions far removed from the equatorial zone.

60:0.2 (685.2) The closing epochs of the preceding era were indeed the age of frogs, but these ancestors of the land vertebrates were no longer dominant, having survived in greatly reduced numbers. Very few types outlived the rigorous trials of the preceding period of biologic tribulation. Even the spore-bearing plants were nearly extinct.

1. THE EARLY REPTILIAN AGE

60:1.1 (685.3) The erosion deposits of this period were mostly conglomerates, shale, and

пясъчник. Гипсът и червените слоеве във всички утаечни скали както в Европа, така и в Америка показват засушливостта на климата на тези континенти. Тези засушливи райони бяха подложени на обширна ерозия под въздействието на периодическите проливни дъждове, които се изливаха на обкръжаващите възвишения.

sandstone. The gypsum and red layers throughout these sedimentations over both America and Europe indicate that the climate of these continents was arid. These arid districts were subjected to great erosion from the violent and periodic cloudbursts on the surrounding highlands.

В тези слоеве се съдържат малко изкопаеми останки, но пясъчникът запази многобройни следи от наземни влечуги. В много региони слоят отлагания с дебелина триста метра не съдържа вкаменелости. Животът на наземните животни не е прекъсвал само в някои части на Африка.

60:1.2 (685.4) Few fossils are to be found in these layers, but numerous sandstone footprints of the land reptiles may be observed. In many regions the one thousand feet of red sandstone deposit of this period contains no fossils. The life of land animals was continuous only in certain parts of Africa.

Тези отлагания варират на дебелина от 1 000 до 3 000 метра, а на тихоокеанското крайбрежие достигат даже 5 500 метра. Впоследствие между много от тези пластове се образуваха слоеве от вдадена лава. Базалтовите стълбове на река Хъдзън се образуваха в резултат от екструзия на базалтова лава между тези триасови пластове. В различни части на света се извършваше обширна вулканична дейност.

60:1.3 (685.5) These deposits vary in thickness from 3,000 to 10,000 feet, even being 18,000 on the Pacific coast. Lava was later forced in between many of these layers. The Palisades of the Hudson River were formed by the extrusion of basalt lava between these Triassic strata. Volcanic action was extensive in different parts of the world.

Отлагания от този период се срещат в Европа, особено в Германия и Русия. В Англия към тази епоха се отнася новият червен пясъчник. Отлаганията на варовик се появиха в южните Алпи в резултат от нашествието на морета и понастоящем съществуват на тези места като своеобразни доломитни варовикови валове, зъбчати гребени и стълбове. Този слой се среща по цялата територия на Африка и Австралия. От такъв видоизменен варовик се образува карарският мрамор. В южните региони на Южна Америка не се запазиха никакви следи от този период, тъй като тази част на континента оставаше под водата и затова съдържа само водни или морски отлагания, неразривно свързани с предшестващите и последващите епохи.

60:1.4 (685.6) Over Europe, especially Germany and Russia, may be found deposits of this period. In England the New Red Sandstone belongs to this epoch. Limestone was laid down in the southern Alps as the result of a sea invasion and may now be seen as the peculiar dolomite limestone walls, peaks, and pillars of those regions. This layer is to be found all over Africa and Australia. The Carrara marble comes from such modified limestone. Nothing of this period will be found in the southern regions of South America as that part of the continent remained down and hence presents only a water or marine deposit continuous with the preceding and succeeding epochs.

Преди *150 000 000* години в световната история започна ранният период на наземен живот. Като цяло на живите същества не им беше лесно, но те постигнаха по-голям прогрес, отколкото в тежкото и враждебно време при завършването на ерата на морския живот.

60:1.5 (686.1) *150,000,000* years ago the early land-life periods of the world's history began. Life, in general, did not fare well but did better than at the strenuous and hostile close of the marine-life era.

В началото на тази ера източните и централните части на Северна Америка, северната половина на Южна Америка, голяма част от Европа и Азия се намираха на значителна височина над нивото на морето. За пръв път Северна Америка се оказа в географска изолация, но само за малко, тъй като отново появилият се мост от суша на Беринговия пролив съедини този континент с

60:1.6 (686.2) As this era opens, the eastern and central parts of North America, the northern half of South America, most of Europe, and all of Asia are well above water. North America for the first time is geographically isolated, but not for long as the Bering Strait land bridge soon again emerges, connecting the continent with Asia.

Азия.

В Северна Америка се образуваха огромни падини, които преминаха паралелно на атлантическото и тихоокеанско крайбрежия. В източен Кънектикът се появи огромен разлом, едната страна на който впоследствие се спусна с две мили. Много от североамериканските падини по-късно бяха запълнени с ерозионни отлагания, както и много басейни – с пресноводни и солени езера в планинските райони. По-късно тези запълнени депресии на сушата бяха издигнати на огромна височина в резултат от подземните лавови потоци. Вкаменелите гори в много региони се отнасят към тази епоха.

60:1.7 (686.3) Great troughs developed in North America, paralleling the Atlantic and Pacific coasts. The great eastern-Connecticut fault appeared, one side eventually sinking two miles. Many of these North American troughs were later filled with erosion deposits, as also were many of the basins of the fresh- and salt-water lakes of the mountain regions. Later on, these filled land depressions were greatly elevated by lava flows which occurred underground. The petrified forests of many regions belong to this epoch.

Тихоокеанското крайбрежие, оставащо при потопяването на континентите обикновено над нивото на морето, се отпусна, с изключение на южната част на Калифорния и големия остров, намиращ се тогава в пределите на днешния Тихи океан. В това древно калифорнийско море съществуваше богат морски живот и то се простираше в източна посока, съединявайки се с по-древния морски басейн на среднозападния регион.

60:1.8 (686.4) The Pacific coast, usually above water during the continental submergences, went down excepting the southern part of California and a large island which then existed in what is now the Pacific Ocean. This ancient California sea was rich in marine life and extended eastward to connect with the old sea basin of the midwestern region.

Преди *140 000 000* години *внезапно* се появиха напълно оформили се влечуги, които се предшестваха само от два дорептилоидни вида, обитавали в Африка в течение на предишните епохи. Те бързо се развиваха и скоро породиха крокодилите и влечугите с люспеста броня, а по-късно както морските змии, така и летящите рептилии. Техните преходни предшественици бързо изчезнаха.

60:1.9 (686.5) *140,000,000* years ago, *suddenly* and with only the hint of the two prereptilian ancestors that developed in Africa during the preceding epoch, the reptiles appeared in full-fledged form. They developed rapidly, soon yielding crocodiles, scaled reptiles, and eventually both sea serpents and flying reptiles. Their transition ancestors speedily disappeared.

Бързо се развиваха принадлежащите към рептилиите динозаври, станали властелини на своята епоха. Те се отнасяха към яйценосещите и се отличаваха от всички животни с малък мозък, който при тегло под четиристотин и петдесет грама управляваше тялото, достигащо впоследствие четиридесет тона. Но първите влечуги бяха неголеми плътоядни животни и се придвижваха на задните си крака, подобно на кенгуру. Костите на скелета бяха кухи и наподобяваха птичите, а на задните крака по-късно се появиха само три пръста, вследствие на което много вкаменели отпечатъци от краката на тези животни погрешно се приемат за следи от исполински птици. Впоследствие се появиха тревоядните динозаври. Те ходеха на четири крака, а едно от разклоненията на тази група придоби защитна броня.

60:1.10 (686.6) These rapidly evolving reptilian dinosaurs soon became the monarchs of this age. They were egg layers and are distinguished from all animals by their small brains, having brains weighing less than one pound to control bodies later weighing as much as forty tons. But earlier reptiles were smaller, carnivorous, and walked kangaroolike on their hind legs. They had hollow avian bones and subsequently developed only three toes on their hind feet, and many of their fossil footprints have been mistaken for those of giant birds. Later on, the herbivorous dinosaurs evolved. They walked on all fours, and one branch of this group developed a protective armor.

След няколко милиона години се появиха първите млекопитаещи. Те нямаха плаценти и скоро напълно изчезнаха; нито едно не оцеля. Това беше експериментален опит да се подобрят типовете млекопитаещи, но на

60:1.11 (686.7) Several million years later the first mammals appeared. They were nonplacental and proved a speedy failure; none survived. This was an experimental effort to improve mammalian types, but it did not succeed on Urantia.

Урантия той не се увенча с успех.

Морският живот през този период беше оскъден, но той бързо се попълваше благодарение на новото разпространение на моретата, отново образували обширни плитководни крайбрежия. Предвид това, че голяма част от плитководията се намираха в Европа и Азия, тук са разположени най-богатите изкопаеми слоеве. Ако днес започнете да изучавате тази епоха, изследвайте Хималаите, Сибир и района на Средиземноморието, а също така и Индия и островите от южния Тихоокеански басейн. Важна черта на морския живот бяха прекрасните амонити, чиито изкопаеми останки се срещат по целия свят.

Преди *130 000 000* години моретата почти не се измениха. Сибир и Северна Америка се съединяваха с мост от суша през Беринговия пролив. Богатият и уникален морски живот се появи на калифорнийското тихоокеанско крайбрежие, където от висшите типове главоноги произлязоха над хиляда вида амонити. Измененията сред живите същества имаха наистина революционен характер, независимо от това, че те бяха преходни и постепенни.

Този период продължи над двадесет и пет милиона години и е известен като *Триас.*

60:1.12 (686.8) The marine life of this period was meager but improved rapidly with the new invasion of the sea, which again produced extensive coast lines of shallow waters. Since there was more shallow water around Europe and Asia, the richest fossil beds are to be found about these continents. Today, if you would study the life of this age, examine the Himalayan, Siberian, and Mediterranean regions, as well as India and the islands of the southern Pacific basin. A prominent feature of the marine life was the presence of hosts of the beautiful ammonites, whose fossil remains are found all over the world.

60:1.13 (686.9) *130,000,000* years ago the seas had changed very little. Siberia and North America were connected by the Bering Strait land bridge. A rich and unique marine life appeared on the Californian Pacific coast, where over one thousand species of ammonites developed from the higher types of cephalopods. The life changes of this period were indeed revolutionary notwithstanding that they were transitional and gradual.

60:1.14 (687.1) This period extended over twenty-five million years and is known as the *Triassic.*

2. ЕПОХАТА НА КЪСНИТЕ ВЛЕЧУГИ

Преди *120 000 000* години започна нов период в развитието на влечугите. Този етап бе ознаменуван с еволюция и упадък на динозаврите. По своите размери наземните животни достигнаха предела на своето развитие и към края на периода практически изчезнаха от лицето на земята. Съществуваха динозаври от всички размери – от вида, дълъг под шестдесет сантиметра, до исполинските неплътоядни динозаври, имащи двадесет и три метра дължина; такива размери не е достигало оттогава нито едно живо същество.

Най-големите динозаври се появиха в западната част на Северна Америка. Тези исполински рептилии са погребани по целия регион на Скалистите планини, покрай Атлантическото крайбрежие на Северна Америка, на територията на Западна Европа, Южна Африка и Индия, но не в Австралия.

Според все по-голямото увеличение в размерите тези масивни създания ставаха все по-малко подвижни и силни, но се нуждаеха от такова количество храна, а земята беше изпълнена с тях дотолкова, че те в прекия смисъл на думата започнаха да гладуват и

2. THE LATER REPTILIAN AGE

60:2.1 (687.2) *120,000,000* years ago a new phase of the reptilian age began. The great event of this period was the evolution and decline of the dinosaurs. Land-animal life reached its greatest development, in point of size, and had virtually perished from the face of the earth by the end of this age. The dinosaurs evolved in all sizes from a species less than two feet long up to the huge noncarnivorous dinosaurs, seventy-five feet long, that have never since been equaled in bulk by any living creature.

60:2.2 (687.3) The largest of the dinosaurs originated in western North America. These monstrous reptiles are buried throughout the Rocky Mountain regions, along the whole of the Atlantic coast of North America, over western Europe, South Africa, and India, but not in Australia.

60:2.3 (687.4) These massive creatures became less active and strong as they grew larger and larger; but they required such an enormous amount of food and the land was so overrun by them that they literally starved to death and became extinct — they lacked the intelligence to cope with the

измряха – не им достигаше съобразителност, която да може да им помогне да се справят с дадената ситуация.

Към това време голяма част от източните региони на Северна Америка, в течение на дълго време намираща се на значителна височина над нивото на морето, се отпусна и беше отмита в Атлантическия океан, поради което протежението на крайбрежието беше с няколкостотин километра по-голямо, отколкото е понастоящем. Западната част на континента все още беше извисена, но даже тези райони бяха по-късно запълнени както от северни морета, така и от Тихия океан, който се простираше в източно направление чак до региона Блек Хилс в Дакота.

Това беше епохата на прясната вода, а неин характерен елемент бяха многобройните вътрешни езера, което е видно от примера на така наричаните "Морисонови пластове" в Колорадо, Монтана и Уайуоминг. Дебелината на тези комбинирани отлагания в прясната и солена вода е от 600 до 1500 метра, но в тези слоеве почти не се среща варовик.

Полярното море се простираше на огромно разстояние навътре в територията на Северна Америка в южна посока; такова море скриваше под себе си цялата Южна Америка, с изключение на появилите се скоро Анди. Голяма част от Китай и Русия беше покрита с вода, но най-обширното нашествие на вода стана в Европа. Именно в течение на това потапяне се образуваха отлагания от прекрасния литографски камък на Южна Германия, този пласт, в който изкопаемите останки – като например изящните крила от древните насекоми, се запазиха така, сякаш са останали в него не повече от ден.

В сравнение с предишната епоха растителният свят почти не се измени. Папратовидните се съхраниха, а борът и другите хвойнови видове все повече напомняха днешните разновидности. В неголеми количества продължаваше образуването на въглища по северната част на средиземноморското крайбрежие.

Връщането на моретата подобри климата. Коралите се разпространиха в европейските води, потвърждавайки това, че климатът оставаше мек и равен, но те завинаги изчезнаха от бавно охладилите се полярни морета. Морският живот на този период се подобри и се развиваше прекрасно, особено в европейските води. Както коралите, така и морските лилии временно се появиха в по-големи от преди количества, но преобладаващ вид сред безгръбначните в океана бяха амонитите, размерът на които обикновено

situation.

60:2.4 (687.5) By this time most of the eastern part of North America, which had long been elevated, had been leveled down and washed into the Atlantic Ocean so that the coast extended several hundred miles farther out than now. The western part of the continent was still up, but even these regions were later invaded by both the northern sea and the Pacific, which extended eastward to the Dakota Black Hills region.

60:2.5 (687.6) This was a fresh-water age characterized by many inland lakes, as is shown by the abundant fresh-water fossils of the so-called Morrison beds of Colorado, Montana, and Wyoming. The thickness of these combined salt- and fresh-water deposits varies from 2,000 to 5,000 feet; but very little limestone is present in these layers.

60:2.6 (687.7) The same polar sea that extended so far down over North America likewise covered all of South America except the soon appearing Andes Mountains. Most of China and Russia was inundated, but the water invasion was greatest in Europe. It was during this submergence that the beautiful lithographic stone of southern Germany was laid down, those strata in which fossils, such as the most delicate wings of olden insects, are preserved as of but yesterday.

60:2.7 (687.8) The flora of this age was much like that of the preceding. Ferns persisted, while conifers and pines became more and more like the present-day varieties. Some coal was still being formed along the northern Mediterranean shores.

60:2.8 (687.9) The return of the seas improved the weather. Corals spread to European waters, testifying that the climate was still mild and even, but they never again appeared in the slowly cooling polar seas. The marine life of these times improved and developed greatly, especially in European waters. Both corals and crinoids temporarily appeared in larger numbers than heretofore, but the ammonites dominated the invertebrate life of the oceans, their average size ranging from three to four inches, though one species attained a diameter of eight feet. Sponges were everywhere, and both cuttlefish and oysters

беше от седем до десет сантиметра, макар че един от видовете достигаше два и половина метра в диаметър. Водораслите бяха навсякъде, продължаваше еволюцията на сепиите и стридите.

continued to evolve.

Преди *110 000 000* години продължаваха да се развиват потенциалните възможности на морския живот. Един от най-значителните мутанти на своето време беше морският таралеж. Пълноценно развитие достигнаха раците, омарите и съвременните ракообразни. Забележими промени станаха сред рибите, където се появиха първите есетрови, но моретата продължаваха да гъмжат от свирепи морски змии, които произлязоха от наземните влечуги и заплашваха всички риби.

60:2.9 (688.1) *110,000,000* years ago the potentials of marine life were continuing to unfold. The sea urchin was one of the outstanding mutations of this epoch. Crabs, lobsters, and the modern types of crustaceans matured. Marked changes occurred in the fish family, a sturgeon type first appearing, but the ferocious sea serpents, descended from the land reptiles, still infested all the seas, and they threatened the destruction of the entire fish family.

Преди всичко това време си оставаше епохата на динозаврите. Те запълниха земята дотолкова, че при предишното нашествие на морето два вида преминаха във водата в търсене на препитание. От гледна точка на еволюцията тези морски змии представляват крачка назад. Докато едни видове се развиват, други линии остават неизменни; при това трети регресират, връщайки се към предишното си състояние. Така се случи и с тези два вида влечуги, когато те напуснаха сушата.

60:2.10 (688.2) This continued to be, pre-eminently, the age of the dinosaurs. They so overran the land that two species had taken to the water for sustenance during the preceding period of sea encroachment. These sea serpents represent a backward step in evolution. While some new species are progressing, certain strains remain stationary and others gravitate backward, reverting to a former state. And this is what happened when these two types of reptiles forsook the land.

С течение на времето морските змии достигнаха такива размери, че станаха изключително лениви и в края на краищата измряха, защото размерът на техния мозък беше недостатъчен за защита на огромните им тела. При тегло на мозъка под шестдесет грама тези гигантски ихтиозаври достигаха петнадесет метра дължина, при което дължината на повечето екземпляри превишаваше десет метра. Морските крокодили също бяха пример за обратна мутация на наземните влечуги, но за разлика от морските змии тези животни винаги се връщаха на земята, за да снесат своите яйца.

60:2.11 (688.3) As time passed, the sea serpents grew to such size that they became very sluggish and eventually perished because they did not have brains large enough to afford protection for their immense bodies. Their brains weighed less than two ounces notwithstanding the fact that these huge ichthyosaurs sometimes grew to be fifty feet long, the majority being over thirty-five feet in length. The marine crocodilians were also a reversion from the land type of reptile, but unlike the sea serpents, these animals always returned to the land to lay their eggs.

Скоро след това, когато два вида динозаври в напразен опит да оцелеят мигрираха във водата, два други бяха изтласкани във въздуха в резултат от ожесточената борба за съществуване на сушата. Но тези летящи птерозаври не бяха предшествениците на истинските птици от последващите епохи. Те произлязоха от скачащите динозаври, скелетът на които се състоеше от кухи кости, а крилата, приличащи на тези на летящите мишки, имаха размах от шест до осем метра. Тези древни летящи рептилии достигаха дължина над три метра и имаха разделни челюсти, напомнящи челюстите на съвременните змии. Отначало те се сдобиха с успех, но тяхното развитие не тръгна в посоката, която би им позволила да

60:2.12 (688.4) Soon after two species of dinosaurs migrated to the water in a futile attempt at self-preservation, two other types were driven to the air by the bitter competition of life on land. But these flying pterosaurs were not the ancestors of the true birds of subsequent ages. They evolved from the hollow-boned leaping dinosaurs, and their wings were of batlike formation with a spread of twenty to twenty-five feet. These ancient flying reptiles grew to be ten feet long, and they had separable jaws much like those of modern snakes. For a time these flying reptiles appeared to be a success, but they failed to evolve along lines which would enable them to survive as air navigators. They represent the nonsurviving strains of bird ancestry.

оживеят като летящи същества. Те представляват неоцелели линии предшественици на птици.

В този период се увеличи броят на костенурките, появили се за пръв път в Северна Америка. Техните предшественици мигрираха тук от Азия през северния мост на сушата.

Преди сто милиона години завърши епохата на влечугите. При цялата си огромна маса динозаврите бяха практически безмозъчни животни, на които не достигаше съобразителност, за да осигурят своите огромни тела с необходимото препитание; ето защо тези лениви наземни рептилии измираха във все по-големи количества. Започвайки от това време, еволюцията ще се определя от увеличаването на мозъка, а не от физическа маса и именно развитието на мозъка ще характеризира всяка последваща епоха еволюционни животни и планетарен прогрес.

Този период, включващ апогея и началото на упадъка на влечугите, продължи почти двадесет и пет милиона години и е известен като *Юра.*

60:2.13 (688.5) Turtles increased during this period, first appearing in North America. Their ancestors came over from Asia by way of the northern land bridge.

60:2.14 (688.6) One hundred million years ago the reptilian age was drawing to a close. The dinosaurs, for all their enormous mass, were all but brainless animals, lacking the intelligence to provide sufficient food to nourish such enormous bodies. And so did these sluggish land reptiles perish in ever-increasing numbers. Henceforth, evolution will follow the growth of brains, not physical bulk, and the development of brains will characterize each succeeding epoch of animal evolution and planetary progress.

60:2.15 (688.7) This period, embracing the height and the beginning decline of the reptiles, extended nearly twenty-five million years and is known as the *Jurassic.*

3. КРЕДНИЯТ ПЕРИОД

ПЕРИОДЪТ НА ЦВЕТОНОСНИТЕ РАСТЕНИЯ.

ЕПОХАТА НА ПТИЦИТЕ

Огромният креден период получи своето название заради преобладаването в моретата на плодовитите кредообразуващи морски фораминифери. Този период доведе Урантия близо до завършването на продължителното господство на влечугите и стана свидетел на поява на сушата на цветоносните растения и птици. В тази епоха завърши и континенталният дрейф в западно и южно направления, съпроводен от колосални деформации на кората с повсеместни лавови потоци и обширна вулканична дейност.

Към края на предшестващия геоложки период голяма част от континентите се намираше високо над нивото на морето, макар че планински върхове още нямаше. Но дълбоко на дъното на Тихия океан продължаващите своя дрейф континенти се натъкнаха на първото голямо препятствие. Това стълкновение на геоложките сили даде тласък и формиране на целия огромен планински обхват, протегнал се от север на юг, от Аляска през Мексико до нос Хорн.

Така този период от геоложката история

3. THE CRETACEOUS STAGE

THE FLOWERING-PLANT PERIOD

THE AGE OF BIRDS

60:3.1 (688.8) The great Cretaceous period derives its name from the predominance of the prolific chalk-making foraminifers in the seas. This period brings Urantia to near the end of the long reptilian dominance and witnesses the appearance of flowering plants and bird life on land. These are also the times of the termination of the westward and southward drift of the continents, accompanied by tremendous crustal deformations and concomitant widespread lava flows and great volcanic activities.

60:3.2 (689.1) Near the close of the preceding geologic period much of the continental land was up above water, although as yet there were no mountain peaks. But as the continental land drift continued, it met with the first great obstruction on the deep floor of the Pacific. This contention of geologic forces gave impetus to the formation of the whole vast north and south mountain range extending from Alaska down through Mexico to Cape Horn.

60:3.3 (689.2) This period thus becomes the *modern*

с т а н а *стадий в образуването на съвременните планини.* До това време остри върхове почти нямаше, а възвишенията представляваха най-широките планински хребети. Сега започна да се издига крайбрежната тихоокеанска линия, но това ставаше на хиляда и сто километра на запад от днешната брегова линия. Започнаха да се формират планините Сиера, а техните пластове съдържащ злато кварц са резултат от лавовите потоци на тази епоха. В източната част на Северна Америка налягането на Атлантическо море също водеше до издигане на сушата.

mountain-building stage of geologic history. Prior to this time there were few mountain peaks, merely elevated land ridges of great width. Now the Pacific coast range was beginning to elevate, but it was located seven hundred miles west of the present shore line. The Sierras were beginning to form, their gold-bearing quartz strata being the product of lava flows of this epoch. In the eastern part of North America, Atlantic sea pressure was also working to cause land elevation.

П р е д и *100 000 000* години североамериканският континент и част от Европа бяха високо издигнати над нивото на морето. Продължаваше изкривяването на американските континенти, в резултат на което стана трансформация на североамериканските Анди и постепенно започнаха да се издигат западните равнини на Северна Америка. Голяма част от Мексико отиде под водата, а южният Атлантик нахлуваше в източното крайбрежие на Южна Америка, в резултат на което се образува съвременната брегова линия. Атлантическият и Индийският океани тогава изглеждаха приблизително каквито са сега.

60:3.4 (689.3) *100,000,000* years ago the North American continent and a part of Europe were well above water. The warping of the American continents continued, resulting in the metamorphosing of the South American Andes and in the gradual elevation of the western plains of North America. Most of Mexico sank beneath the sea, and the southern Atlantic encroached on the eastern coast of South America, eventually reaching the present shore line. The Atlantic and Indian Oceans were then about as they are today.

Преди *95 000 000* години американският и европейският континенти отново започнаха да потъват. Южните морета се врязваха в Северна Америка и постепенно се разшириха на север, съединявайки се със Северния ледовит океан; това беше второто по своите мащаби потопяване на този континент. Когато морето се отдръпна, то остави континента приблизително в днешния му вид. До началото на това обширно потопяване източните Апалачи ерозираха практически до нивото на морето. Многото оцветени слоеве чиста глина, които сега се използват за изготвяне на керамика, бяха отложени в тази епоха в бреговите атлантически региони със средна дебелина около шестстотин метра.

60:3.5 (689.4) *95,000,000* years ago the American and European land masses again began to sink. The southern seas commenced the invasion of North America and gradually extended northward to connect with the Arctic Ocean, constituting the second greatest submergence of the continent. When this sea finally withdrew, it left the continent about as it now is. Before this great submergence began, the eastern Appalachian highlands had been almost completely worn down to the water's level. The many colored layers of pure clay now used for the manufacture of earthenware were laid down over the Atlantic coast regions during this age, their average thickness being about 2,000 feet.

Мощна вулканична дейност се наблюдаваше на юг от Алпите и покрай крайбрежните планини на съвременна Калифорния. Най-значителната за няколко милиона години деформация на кората стана в Мексико. Огромни изменения ставаха и в Европа, Русия, Япония и южната част на Южна Америка. Климатът ставаше все по-разнообразен.

60:3.6 (689.5) Great volcanic actions occurred south of the Alps and along the line of the present California coast-range mountains. The greatest crustal deformations in millions upon millions of years took place in Mexico. Great changes also occurred in Europe, Russia, Japan, and southern South America. The climate became increasingly diversified.

П р е д и *90 000 000* години от древните кредни морета излязоха покритосеменните, запълвайки скоро всички континенти. Внезапно се появиха наземните растения, включително фиговите дървета, магнолиите и

60:3.7 (689.6) *90,000,000* years ago the angiosperms emerged from these early Cretaceous seas and soon overran the continents. These land plants *suddenly* appeared along with fig trees, magnolias, and tulip trees. Soon after this time fig trees,

северноамериканските магнолийни дървета. Скоро след това фиговите дървета, хлебните дървета и палмите се разпространиха по Европа и западните равнини на Северна Америка. Нови видове наземни животни не се появиха.

breadfruit trees, and palms overspread Europe and the western plains of North America. No new land animals appeared.

Преди *85 000 000* години Беринговият пролив се затвори и изолира охлаждащите води на северните морета. Дотогава морският живот на Атлантика и Мексиканския залив значително се различаваше от морския живот на Тихия океан, което се обясняваше с разликата в температурите на тези два водни масива; сега вече температурата стана еднаква.

60:3.8 (689.7) *85,000,000* years ago the Bering Strait closed, shutting off the cooling waters of the northern seas. Theretofore the marine life of the Atlantic-Gulf waters and that of the Pacific Ocean had differed greatly, owing to the temperature variations of these two bodies of water, which now became uniform.

Названието на този период дадоха отлаганията на креда и на глауконитова варовикова глина. Разнообразните отлагания на тази епоха се състоят от креда, шист, пясъчник и неголеми количества варовик, наред с нискокачествени въглища или лигнит; в много региони те съдържат и нефт. Тези слоеве варират на дебелина от шестдесет метра на няколко места до три хиляди метра в западните части на Северна Америка и в много райони на Европа. По източните граници на Скалистите планини тези отлагания могат да се наблюдават сред издигнатите пластове на предпланините.

60:3.9 (689.8) The deposits of chalk and greensand marl give name to this period. The sedimentations of these times are variegated, consisting of chalk, shale, sandstone, and small amounts of limestone, together with inferior coal or lignite, and in many regions they contain oil. These layers vary in thickness from 200 feet in some places to 10,000 feet in western North America and numerous European localities. Along the eastern borders of the Rocky Mountains these deposits may be observed in the uptilted foothills.

По целия свят тези пластове са смесени с креда и такива порести полукаменни слоеве събират вода в разровените преобърнати оголвания на скали и я отнасят по-надолу, подавайки вода на много от засушливите понастоящем райони на Земята.

60:3.10 (690.1) All over the world these strata are permeated with chalk, and these layers of porous semirock pick up water at upturned outcrops and convey it downward to furnish the water supply of much of the earth's present arid regions.

Преди *80 000 000* години земната кора претърпя мощни пертурбации. Дрейфът на континентите в западна посока се преустановяваше и колосалната енергия на инерционното движение на тиловата континентална маса изглади тихоокеанското крайбрежие на Северна и Южна Америка, поставяйки началото на ответни изменения покрай тихоокеанските крайбрежия на Азия. Това издигане на сушата по целия периметър на Тихоокеанския басейн, кулминация на което стана появата на съвременните планински вериги, стана в течение на повече от четиридесет хиляди километра и съпровождащите го катаклизми доведоха до най-мощните деформации на повърхността от времето на появата на живота на Урантия. Както наземните, така и подземните лавови потоци бяха обширни и повсеместни.

60:3.11 (690.2) *80,000,000* years ago great disturbances occurred in the earth's crust. The western advance of the continental drift was coming to a standstill, and the enormous energy of the sluggish momentum of the hinter continental mass upcrumpled the Pacific shore line of both North and South America and initiated profound repercussional changes along the Pacific shores of Asia. This circumpacific land elevation, which culminated in present-day mountain ranges, is more than twenty-five thousand miles long. And the upheavals attendant upon its birth were the greatest surface distortions to take place since life appeared on Urantia. The lava flows, both above and below ground, were extensive and widespread.

Преди *75 000 000* години завърши континенталният дрейф. Приключи формирането на крайбрежните тихоокеански планински вериги от Аляска до нос Хорн, но

60:3.12 (690.3) *75,000,000* years ago marks the end of the continental drift. From Alaska to Cape Horn the long Pacific coast mountain ranges were completed, but there were as yet few peaks.

планинските пикове в това време бяха малко.

Обратното налягане на задържаните дрейфуващи континенти продължаваше да издига западните равнини на Северна Америка, докато на изток ерозираните Апалачи на атлантическото крайбрежие се издигнаха право нагоре, почти без накланяне на пластове.

60:3.13 (690.4) The backthrust of the halted continental drift continued the elevation of the western plains of North America, while in the east the worn-down Appalachian Mountains of the Atlantic coast region were projected straight up, with little or no tilting.

Преди *70 000 000* години стана деформация на кората, свързана с максималните подеми в региона на Скалистите планини. В Британска Колумбия стана изхвърляне на повърхността на големия сегмент планински вериги от над двадесет и четири километра дълбочина; тук камбрийските планински вериги са косо издадени над слоевете от кредния период. Още едно ефектно изхвърляне стана до канадската граница на източния склон на Скалистите планини; тук могат да се открият слоеве скали, образували се до появата на живота и изтласкани над тогава неотдавнашните кредни отлагания.

60:3.14 (690.5) *70,000,000* years ago the crustal distortions connected with the maximum elevation of the Rocky Mountain region took place. A large segment of rock was overthrust fifteen miles at the surface in British Columbia; here the Cambrian rocks are obliquely thrust out over the Cretaceous layers. On the eastern slope of the Rocky Mountains, near the Canadian border, there was another spectacular overthrust; here may be found the prelife stone layers shoved out over the then recent Cretaceous deposits.

Повсеместната вулканична дейност на тази епоха доведе до образуването на голям брой малки изолирани кратери. Изхвърлянията на подводните вулкани станаха в потопения регион на Хималаите. Голяма част от останалата територия на Азия, влючително Сибир, все още се намираше под водата.

60:3.15 (690.6) This was an age of volcanic activity all over the world, giving rise to numerous small isolated volcanic cones. Submarine volcanoes broke out in the submerged Himalayan region. Much of the rest of Asia, including Siberia, was also still under water.

Преди *65 000 000* години стана едно от най-обширните изтичания на лавови потоци в цялата световна история. Слоевете, отложили се в резултат от този и предшестващите потоци, могат да се срещнат на територията на Северна и Южна Америка, в северната и южната части на Африка, в Австралия и в някои части на Европа.

60:3.16 (690.7) *65,000,000* years ago there occurred one of the greatest lava flows of all time. The deposition layers of these and preceding lava flows are to be found all over the Americas, North and South Africa, Australia, and parts of Europe.

Наземните животни почти не се измениха, но благодарение на по-значителния подем на континенталната суша, особено в Северна Америка, те бързо се размножаваха. В тези времена, когато голяма част от Европа беше скрита под водата, Северна Америка стана огромна арена за еволюцията на наземните животни.

60:3.17 (690.8) The land animals were little changed, but because of greater continental emergence, especially in North America, they rapidly multiplied. North America was the great field of the land-animal evolution of these times, most of Europe being under water.

Климатът продължаваше да остава топъл и равен. Климатичните условия на арктическите ширини напомняха съвременния климат на централните и южни региони на Северна Америка.

60:3.18 (690.9) The climate was still warm and uniform. The arctic regions were enjoying weather much like that of the present climate in central and southern North America.

Това беше време на велика еволюция на растителния свят. Сред наземните растения преобладаваха цветоносните и се появиха много днешни дървета, включително бук, бреза, дъб, орех, платан, клен и съвременните палми. Съществуваше изобилие от плодове,

60:3.19 (690.10) Great plant-life evolution was taking place. Among the land plants the angiosperms predominated, and many present-day trees first appeared, including beech, birch, oak, walnut, sycamore, maple, and modern palms. Fruits, grasses, and cereals were abundant, and these

треви и зърнени култури и тези семеносни треви и дървета бяха за растителния свят това, което предшествениците на човека бяха за света на животните – по своето еволюционно значение те отстъпваха само на появата на самия човек. Внезапно и без предшестващи преходни степени, огромното семейство на цветоносните растения мутира. И тази нова флора скоро се разпространи по целия свят.

seed-bearing grasses and trees were to the plant world what the ancestors of man were to the animal world — they were second in evolutionary importance only to the appearance of man himself. *Suddenly* and without previous gradation, the great family of flowering plants mutated. And this new flora soon overspread the entire world.

Преди *60 000 000* години, независимо от упадъка на наземните рептилии, динозаврите продължаваха да си остават властелини на земята и водещо положение заеха по-подвижните и активни форми на плътоядните динозаври, придвижващи се със скокове, подобно на кенгуру. Но за известно време преди това се появиха нови типове тревоядни динозаври; бързият растеж на тяхната популация се обяснява с нови типове тревиста наземна растителност. Един от тези нови тревоядни динозаври беше истинско четириного, въоръжено с два рога и подобен на наметало гребен. Появи се наземният тип костенурка, достигаща напречно шест метра, както и съвременният крокодил и истинските змии от съвременния тип. Огромни изменения ставаха и сред рибите и другите представители на морския живот.

60:3.20 (691.1) *60,000,000* years ago, though the land reptiles were on the decline, the dinosaurs continued as monarchs of the land, the lead now being taken by the more agile and active types of the smaller leaping kangaroo varieties of the carnivorous dinosaurs. But sometime previously there had appeared new types of the herbivorous dinosaurs, whose rapid increase was due to the appearance of the grass family of land plants. One of these new grass-eating dinosaurs was a true quadruped having two horns and a capelike shoulder flange. The land type of turtle, twenty feet across, appeared as did also the modern crocodile and true snakes of the modern type. Great changes were also occurring among the fishes and other forms of marine life.

Древните блатни и водоплаващи предшественици на птиците не се сдобиха с голям успех във въздуха, точно както и летящите динозаври. Последните просъществуваха кратко и скоро измряха. Участта на динозаврите, унищожението им, беше отредена затова, защото техният мозък беше твърде малък в сравнение с тялото. Този втори опит за създаването на летящи в атмосферата животни претърпя неуспех, точно както и напразният опит по създаването на млекопитаещи в течение на тази и предшестващата епохи.

60:3.21 (691.2) The wading and swimming prebirds of earlier ages had not been a success in the air, nor had the flying dinosaurs. They were a short-lived species, soon becoming extinct. They, too, were subject to the dinosaur doom, destruction, because of having too little brain substance in comparison with body size. This second attempt to produce animals that could navigate the atmosphere failed, as did the abortive attempt to produce mammals during this and a preceding age.

Преди *55 000 000* години еволюционното развитие се ознаменува с *внезапната* поява на първата от *истинските птици* — малко, приличащо на гълъб създание, станало прародител на цялото царство на птиците. За трети път на земята се появи летящо създание и то произлезе непосредствено от групата на влечугите, а не от съвременните им летящи динозаври или по-ранни типове зъбати наземни птици. Така този период стана известен като *епохата на птиците,* точно както и упадъкът на рептилиите.

60:3.22 (691.3) *55,000,000* years ago the evolutionary march was marked by the *sudden* appearance of the first of the *true birds,* a small pigeonlike creature which was the ancestor of all bird life. This was the third type of flying creature to appear on earth, and it sprang directly from the reptilian group, not from the contemporary flying dinosaurs nor from the earlier types of toothed land birds. And so this becomes known as the *age of birds* as well as the declining age of reptiles.

4. КРАЯТ НА КРЕДНИЯ ПЕРИОД

4. THE END OF THE CHALK PERIOD

Огромният креден период се

60:4.1 (691.4) The great Cretaceous period was

приближаваше към своя край и с неговото завършване се прекратиха обширните нашествия на морета на континентите. Това е особено вярно по отношение на Северна Америка, където в течение на кредния период станаха двадесет и четири крупни наводнения. И макар че по-малко значителни наводнения се случваха и по-късно, нито едно от тях не може да се сравни с обширните и продължителни нашествия на моретата в тази и предшестващата епоха. Периодите на поредно господство на моретата и континентите продължаваха в течение на милионгодишни цикли. Подемите и спусканията на океанското ложе, а също и измененията на нивото на континенталната суша се характеризираха с многовековна цикличност. Започвайки от това време, такива периодически измествания на кората ще продължават в продължение на цялата история на Земята, отслабвайки, обаче, по своята честота и мащабност.

drawing to a close, and its termination marks the end of the great sea invasions of the continents. Particularly is this true of North America, where there had been just twenty-four great inundations. And though there were subsequent minor submergences, none of these can be compared with the extensive and lengthy marine invasions of this and previous ages. These alternate periods of land and sea dominance have occurred in million-year cycles. There has been an agelong rhythm associated with this rise and fall of ocean floor and continental land levels. And these same rhythmical crustal movements will continue from this time on throughout the earth's history but with diminishing frequency and extent.

Освен това в този период завършиха континенталният дрейф и формирането на съвременните планини на Урантия. Но налягането на континенталните маси и препятствия на пътя на техния многовековен дрейф не са единствените фактори за планинообразуването. Главният и основополагащ фактор при определяне местоположението на планинските вериги е съществуващата по-рано равнина или падина, която се запълва със сравнително леки отлагания, образували се вследствие ерозията на грунта и изместването на моретата в предшестващите епохи. Понякога тези по-леки слоеве скали имат дебелина от 4 500 до 6 000 метра; затова когато по някаква причина кората се подлагаше на свиване, първи се поддаваха по-леките пластове, които се набръчкваха, образуваха гънки и се издигаха нагоре за компенсаторна адаптация на сблъсващите се и противоборстващи сили и налягания, действащи в земната кора или под кората. Понякога такива изхвърляния на земя стават без гънкообразуване. Но във връзка с подема на Скалистите планини стана обширно образуване на гънки и накланяне на пластове в съчетание с колосални изхвърляния на различни слоеве както под земята, така и на повърхността.

60:4.2 (691.5) This period also witnesses the end of the continental drift and the building of the modern mountains of Urantia. But the pressure of the continental masses and the thwarted momentum of their agelong drift are not the exclusive influences in mountain building. The chief and underlying factor in determining the location of a mountain range is the pre-existent lowland, or trough, which has become filled up with the comparatively lighter deposits of the land erosion and marine drifts of the preceding ages. These lighter areas of land are sometimes 15,000 to 20,000 feet thick; therefore, when the crust is subjected to pressure from any cause, these lighter areas are the first to crumple up, fold, and rise upward to afford compensatory adjustment for the contending and conflicting forces and pressures at work in the earth's crust or underneath the crust. Sometimes these upthrusts of land occur without folding. But in connection with the rise of the Rocky Mountains, great folding and tilting occurred, coupled with enormous overthrusts of the various layers, both underground and at the surface.

Най-древните планини на този свят се намират в Азия и Гренландия; това са и тези планини на Северна Европа, които се отнасят до най-старите източно-западни системи. Планините на средна възраст са разположени по тихоокеанския периметър и във втората източно-западна европейска система, появила се приблизително по това време. Това огромно възвишение с дължина доста над петнадесет

60:4.3 (692.1) The oldest mountains of the world are located in Asia, Greenland, and northern Europe among those of the older east-west systems. The mid-age mountains are in the circumpacific group and in the second European east-west system, which was born at about the same time. This gigantic uprising is almost ten thousand miles long, extending from Europe over into the West Indies land elevations. The youngest mountains

хиляди километра се простира от Европа до възвишенията на Западна Индия. Най-младите планини принадлежат на системата на Скалистите планини, където от векове земята се повдигаше, само за да може всеки път да се скрива под водата, макар че най-високите места оставаха като острови. След формирането на планините на средна възраст се издигна истинска планинска верига, от която природните стихии, обединявайки своето майсторство, впоследствие изваяха Скалистите планини.

are in the Rocky Mountain system, where, for ages, land elevations had occurred only to be successively covered by the sea, though some of the higher lands remained as islands. Subsequent to the formation of the mid-age mountains, a real mountain highland was elevated which was destined, subsequently, to be carved into the present Rocky Mountains by the combined artistry of nature's elements.

Днешният регион на Скалистите планини на Северна Америка не е изначалното повдигане на сушата. Първоначалната възвишеност оттогава ерозира и се издигна вторично. Съвременната планинска верига е онова, което се запази от остатъците на изначалната и издигнала се за втори път верига. Пайкс-Пик и Лонгс-Пик са типични примери за тази планинска активност, обединяваща две или няколко поколения планини. Два такива пика излизаха от водата в течение на цял ред предшестващи наводнения.

60:4.4 (692.2) The present North American Rocky Mountain region is not the original elevation of land; that elevation had been long since leveled by erosion and then re-elevated. The present front range of mountains is what is left of the remains of the original range which was re-elevated. Pikes Peak and Longs Peak are outstanding examples of this mountain activity, extending over two or more generations of mountain lives. These two peaks held their heads above water during several of the preceding inundations.

Както биологически, така и геоложки това беше богат на събития и активен период на сушата и под водата. Увеличаваше се популацията на морските таралежи, а количеството корали и морски лилии намаляваше. Амонитите, притежаващи доминиращо влияние в течение на предишните епохи, също претърпяха бърз упадък. На сушата папратовите гори бяха основно заменени от борове и други съвременни видове дървета, включително исполинските секвои. Към края на този период – независимо от това, че плацентните млекопитаещи още не се бяха появили, бяха създадени всички биологични условия за появата в последващата епоха на древни предци на бъдещите млекопитаещи.

60:4.5 (692.3) Biologically as well as geologically this was an eventful and active age on land and under water. Sea urchins increased while corals and crinoids decreased. The ammonites, of preponderant influence during a previous age, also rapidly declined. On land the fern forests were largely replaced by pine and other modern trees, including the gigantic redwoods. By the end of this period, while the placental mammal has not yet evolved, the biologic stage is fully set for the appearance, in a subsequent age, of the early ancestors of the future mammalian types.

С това завършва продължителната ера в историята на световната еволюция, която започна с възникването на ранния наземен живот и завърши с по-късната поява на непосредствените предци на човека и родствените му клонки. Този период – *Кредният,* обхваща повече от петдесет милиона години и завършва ерата на еволюция на наземен живот до появата на млекопитаещите, която продължи сто милиона години и е известна като *Мезозой.*

60:4.6 (692.4) And thus ends a long era of world evolution, extending from the early appearance of land life down to the more recent times of the immediate ancestors of the human species and its collateral branches. This, the *Cretaceous age,* covers fifty million years and brings to a close the premammalian era of land life, which extends over a period of one hundred million years and is known as the *Mesozoic.*

[Представено от Носител на Живота на Небадон, изпратен в Сатания и понастоящем действащ на Урантия.]

60:4.7 (692.5) [Presented by a Life Carrier of Nebadon assigned to Satania and now functioning on Urantia.]

Документ 61. Ерата на млекопитаещите на Урантия

⇦ 060 Книгата Урантия 062 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 61. ЕРАТА НА МЛЕКОПИТАЕЩИТЕ НА УРАНТИЯ

Секции

Въведение
1. Стадият на новата континентална суша
ЕПОХАТА НА РАННИТЕ МЛЕКОПИТАЕЩИ
2. Стадият на нови наводнения
ЕПОХАТА НА ПО-РАЗВИТИТЕ МЛЕКОПИТАЕЩИ
3. Стадият на формиране на съвременните планини
ЕПОХАТА НА СЛОНА И КОНЯ
4. Стадият на новото издигане на континентите
ПОСЛЕДНАТА ГОЛЯМА МИГРАЦИЯ НА МЛЕКОПИТАЕЩИТЕ
5. Първият ледников период
6. Първобитният човек в ледниковия период
7. Продължението на ледниковия период

PAPER 61 THE MAMMALIAN ERA ON URANTIA

SECTIONS

Introduction
1. The New Continental Land Stage
The Age of Early Mammals
2. The Recent Flood Stage
The Age of Advanced Mammals
3. The Modern Mountain Stage
Age of the Elephant and the Horse
4. The Recent Continental-Elevation Stage
The Last Great Mammalian Migration
5. The Early Ice Age
6. Primitive Man in the Ice Age
7. The Continuing Ice Age

Въведение

ЕРАТА на млекопитаещите започва с появата на плацентните животни и завършва с края на ледниковия период, обхващайки малко под петдесет милиона години.

По време на Ценозоя световният ландшафт представляваше привлекателна гледка: хълмисти възвишения, просторни долини, пълноводни реки и обширни гори. Два пъти през този отрязък във времето се издигаше и спускаше Панамският провлак; три пъти тази участ постигна моста през Беринговия пролив. Типовете животни бяха

INTRODUCTION

61:0.1 (693.1) THE era of mammals extends from the times of the origin of placental mammals to the end of the ice age, covering a little less than fifty million years.

61:0.2 (693.2) During this Cenozoic age the world's landscape presented an attractive appearance — rolling hills, broad valleys, wide rivers, and great forests. Twice during this sector of time the Panama Isthmus went up and down; three times the Bering Strait land bridge did the same. The animal types were both many and varied. The trees swarmed with birds, and the whole world

толкова многобройни, колкото и разнообразни. Горите изобилстваха от птици и целият свят беше рай за животните, независимо от непрекъснатата борба на еволюционните видове за господство.

was an animal paradise, notwithstanding the incessant struggle of the evolving animal species for supremacy.

Натрупването на отлагания, образували се в течение на петте периода от тази ера с продължителност петдесет милиона години, съдържа каменната летопис на последователните династии на млекопитаещите и довежда до епохата на поява на самия човек.

61:0.3 (693.3) The accumulated deposits of the five periods of this fifty-million-year era contain the fossil records of the successive mammalian dynasties and lead right up through the times of the actual appearance of man himself.

1. СТАДИЯТ НА НОВАТА КОНТИНЕНТАЛНА СУША

ЕПОХАТА НА РАННИТЕ МЛЕКОПИТАЕЩИ

1. THE NEW CONTINENTAL LAND STAGE

THE AGE OF EARLY MAMMALS

Преди *50 000 000* години континентите като цяло се намираха или над нивото на морето, или само едва се скриваха под водата.

61:1.1 (693.4) *50,000,000* years ago the land areas of the world were very generally above water or only slightly submerged. The formations and deposits of this period are both land and marine, but chiefly land. For a considerable time the land gradually rose but was simultaneously washed down to the lower levels and toward the seas.

Формацията и отлагането в този период са както наземни, така и морски, но основно са наземни. В течение на продължително време сушата се издигаше, едновременно отмивана до ниските места и към моретата. На ранния стадий от този период в Северна Америка *внезапно* се появиха плацентните млекопитаещи, представляващи най-важното еволюционно събитие до тези времена. Тях ги предшестваха неплацентните видове млекопитаещи, но този нов тип възникна непосредствено и *внезапно* от древния рептилен ред, потомците на който съумяха да оживеят в епохата на упадък на динозаврите. Бащата на плацентните млекопитаещи беше неголям, изключително подвижен, плътояден, скачащ тип динозавър.

61:1.2 (693.5) Early in this period and in North America the placental type of mammals *suddenly* appeared, and they constituted the most important evolutionary development up to this time. Previous orders of nonplacental mammals had existed, but this new type sprang directly and *suddenly* from the pre-existent reptilian ancestor whose descendants had persisted on down through the times of dinosaur decline. The father of the placental mammals was a small, highly active, carnivorous, springing type of dinosaur.

В тези древни млекопитаещи започнаха да се появяват основните, свойствени на зверовете инстинкти. Млекопитаещите притежават колосално предимство в борбата за оцеляване в сравнение с другите форми на животински живот благодарение на следните характерни способности:

61:1.3 (693.6) Basic mammalian instincts began to be manifested in these primitive mammalian types. Mammals possess an immense survival advantage over all other forms of animal life in that they can:

1. Раждат относително зряло и добре оформено потомство.

61:1.4 (693.7) 1. Bring forth relatively mature and well-developed offspring.

2. Нежно и загрижено изхранват, отглеждат и защитават своето потомство.

61:1.5 (693.8) 2. Nourish, nurture, and protect their offspring with affectionate regard.

3. Използват своя по-развит мозък за запазване на вида.

61:1.6 (693.9) 3. Employ their superior brain power in self-perpetuation.

4. Използват повишената си подвижност за спасяване от враговете.

5. Използват своята по-голяма съобразителност за приспособяване и адаптация към средата.

Преди *45 000 000* години континенталните хребети се издигнаха с едновременното и повсеместно потопяване на бреговите линии. Млекопитаещите бързо еволюираха. Процъфтяваше типът неголеми рептилни яйцеснасящи млекопитаещи, а предшествениците на появилите се по-късно кенгура запълниха цяла Австралия. Скоро се появиха неголеми коне, бързоноги носорози, хоботни тапири, примитивни свине, белки, лемури, опосуми и няколко племена животни, напомнящи маймуните. Всички те бяха неголеми, примитивни и по-добре от всичко приспособени към обитаване в планинските гори. Голямата щраусоподобна наземна птица достигаше на височина три метра и снасяше едно яйце с размер двадесет и три на тридесет и три сантиметра. Такива птици бяха предшественици на появилите се впоследствие исполински пасажерски птици – изключително разумни създания, които някога пренасяха хората по въздуха.

Млекопитаещите от ранния Ценозой обитаваха на сушата, под водата, във въздуха и на дърветата. В тези животни имаше от една до единадесет двойки млечни жлези и всички те имаха плътно, подобно на козина покритие. Както и в последващите видове, в тях се появиха два реда последователно разположени зъби и голям – в сравнение с размерите на тялото им, мозък. Но сред тях все още ги нямаше съвременните млекопитаещи.

Преди *40 000 000* години започна подем на част от сушата в северното полукълбо, вследствие на което се появиха нови обширни отлагания. Извършваха се и други геоложки процеси, включително лавови потоци, наторяване, образуване на езера и ерозия.

По време на заключителния период на тази епоха голяма част от Европа беше потопена. След неголямо издигане на сушата континентът се покри с езера и заливи. Северният ледовит океан продължаваше на юг през Уралската котловина, съединявайки се със Средиземно море, което в това време се разширяваше на север, оставяйки възвишенията на Алпите, Карпатите, Апенините и Пиренеите над водата под формата на морски острови. Издигна се Панамският провлак, разделяйки Атлантическия и Тихия океан. Северна Америка беше свързана с Азия посредством

61:1.7 (693.10) 4. Utilize increased agility in escaping from enemies.

61:1.8 (693.11) 5. Apply superior intelligence to environmental adjustment and adaptation.

61:1.9 (694.1) *45,000,000* years ago the continental backbones were elevated in association with a very general sinking of the coast lines. Mammalian life was evolving rapidly. A small reptilian, egg-laying type of mammal flourished, and the ancestors of the later kangaroos roamed Australia. Soon there were small horses, fleet-footed rhinoceroses, tapirs with proboscises, primitive pigs, squirrels, lemurs, opossums, and several tribes of monkeylike animals. They were all small, primitive, and best suited to living among the forests of the mountain regions. A large ostrichlike land bird developed to a height of ten feet and laid an egg nine by thirteen inches. These were the ancestors of the later gigantic passenger birds that were so highly intelligent, and that onetime transported human beings through the air.

61:1.10 (694.2) The mammals of the early Cenozoic lived on land, under the water, in the air, and among the treetops. They had from one to eleven pairs of mammary glands, and all were covered with considerable hair. In common with the later appearing orders, they developed two successive sets of teeth and possessed large brains in comparison to body size. But among them all no modern forms existed.

61:1.11 (694.3) *40,000,000* years ago the land areas of the Northern Hemisphere began to elevate, and this was followed by new extensive land deposits and other terrestrial activities, including lava flows, warping, lake formation, and erosion.

61:1.12 (694.4) During the latter part of this epoch most of Europe was submerged. Following a slight land rise the continent was covered by lakes and bays. The Arctic Ocean, through the Ural depression, ran south to connect with the Mediterranean Sea as it was then expanded northward, the highlands of the Alps, Carpathians, Apennines, and Pyrenees being up above the water as islands of the sea. The Isthmus of Panama was up; the Atlantic and Pacific Oceans were separated. North America was connected with Asia by the Bering Strait land bridge and with Europe by way of Greenland and Iceland. The earth circuit of land in northern latitudes was

Беринговия пролив, а с Европа – чрез Гренландия и Исландия. Кръгът на континенталната суша в северните ширини беше нарушен само от Уралския пролив, съединяващ арктическото море с разширеното Средиземно море.

broken only by the Ural Straits, which connected the arctic seas with the enlarged Mediterranean.

Обширни пластове от образувания от фораминиферен варовик бяха отложени в европейските води. Днес този камък е издигнат на височина 3 000 метра в Алпите, 4 800 метра в Хималаите и 6 000 метра в Тибет. Кредните отлагания от тази епоха се срещат покрай крайбрежието на Африка и Австралия, на западния бряг на Южна Америка и в региона на островите Западна Индия.

61:1.13 (694.5) Considerable foraminiferal limestone was deposited in European waters. Today this same stone is elevated to a height of 10,000 feet in the Alps, 16,000 feet in the Himalayas, and 20,000 feet in Tibet. The chalk deposits of this period are found along the coasts of Africa and Australia, on the west coast of South America, and about the West Indies.

През целия този период, *така наричания Еоцен,* еволюцията на млекопитаещите и другите родствени форми на живота продължи практически непрекъснато. В това време Северна Америка се съединяваше с всички континенти освен Австралия и светът постепенно се изпълни с фауна, в която бяха представени различни типове първобитни млекопитаещи.

61:1.14 (694.6) Throughout this so-called *Eocene* period the evolution of mammalian and other related forms of life continued with little or no interruption. North America was then connected by land with every continent except Australia, and the world was gradually overrun by primitive mammalian fauna of various types.

2. СТАДИЯТ НА НОВИ НАВОДНЕНИЯ

ЕПОХАТА НА ПО-РАЗВИТИТЕ МЛЕКОПИТАЕЩИ

2. THE RECENT FLOOD STAGE

THE AGE OF ADVANCED MAMMALS

Този период се характеризираше с по-нататъшната и бърза еволюция на плацентните млекопитаещи, с появата на по-прогресивни видове млекопитаещи.

61:2.1 (694.7) This period was characterized by the further and rapid evolution of placental mammals, the more progressive forms of mammalian life developing during these times.

Макар ранните плацентни млекопитаещи да произлязоха от плътоядните си предшественици, много скоро се появиха тревоядните разклонения, а след тях – всеядните млекопитаещи семейства. Основната храна на бързо размножаващите се млекопитаещи бяха цветоносните растения, доколкото съвременната наземна флора включваше повечето днешни растения и дървета, появили се в по-древни периоди.

61:2.2 (694.8) Although the early placental mammals sprang from carnivorous ancestors, very soon herbivorous branches developed, and, erelong, omnivorous mammalian families also sprang up. The angiosperms were the principal food of the rapidly increasing mammals, the modern land flora, including the majority of present-day plants and trees, having appeared during earlier periods.

Преди *35 000 000* години започна епохата на световното господство на плацентните млекопитаещи. Широкият южен мост на сушата отново съедини имащия тогава огромни размери антарктически континент с Южна Америка, Южна Африка и Австралия. Независимо от съсредоточаването на суша предимно във високите ширини, световният климат оставаше относително мек вследствие колосалното увеличаване на акваторията на тропическите морета. Освен това издигането на земите беше недостатъчно за образуване на ледници. Обширни лавови потоци се

61:2.3 (695.1) *35,000,000* years ago marks the beginning of the age of placental-mammalian world domination. The southern land bridge was extensive, reconnecting the then enormous Antarctic continent with South America, South Africa, and Australia. In spite of the massing of land in high latitudes, the world climate remained relatively mild because of the enormous increase in the size of the tropic seas, nor was the land elevated sufficiently to produce glaciers. Extensive lava flows occurred in Greenland and Iceland, some coal being deposited between these layers.

наблюдаваха в Гренландия и Исландия и между тези пластове се отложи известно количество въглища.

В планетарната фауна се извършваха дълбоки промени. Поразително се изменяше морският живот; появи се голямо количество съвременни типове морски същества и важна роля продължаваха да играят фораминиферите. Светът на насекомите оставаше до голяма степен такъв, както и в предишната ера. Флореските изкопаеми пластове в Колорадо се отнасят към края на тази далечна епоха. Повечето запазили се семейства насекоми могат да бъдат проследени до този период, но много съществуващи тогава видове измряха, макар че техните изкопаеми останки се запазиха.

На сушата тази епоха на първо място стана време на обновяване и разпространяване на млекопитаещите. Над сто вида ранни и по-примитивни млекопитаещи измряха до края на този период. Скоро изчезнаха и големите млекопитаещи, притежаващи малък мозък. С продължаването на естествения отбор мозъкът и ловкостта дойдоха, за да сменят бронята и размера. В условията на упадъка на динозаврите млекопитаещите постепенно заеха господстващо положение на земята, бързо и напълно унищожавайки остатъците от своите влечугоподобни предци.

Паралелно с изчезването на динозаврите в семейството на гущерите станаха и други кардинални изменения. Оцелели представители на древните рептилии са костенурките, змиите и крокодилите, както и почетната жаба – единствената запазила се група, представяща древните предци на човека.

Различните групи млекопитаещи произлязоха от уникално и днес измряло животно. Това плътоядно създание представляваше нещо средно между котка и тюлен; високоразумно и изключително активно, то можеше да съществува както на сушата, така и във водата. В Европа се появиха предци на семейства кучета, които скоро положиха началото на много видове неголеми кучета. Приблизително по същото време се появиха гризачите, включително бобрите, белките, лалугерите, мишките и питомните зайци, които скоро станаха значителна форма на живот, малко изменила се от времето на своята поява. По-късните отлагания от тази епоха съдържат изкопаемите останки от древни видове кучета, котки, еноти и невестулки.

Преди *30 000 000* години започнаха да се

61:2.4 (695.2) Marked changes were taking place in the fauna of the planet. The sea life was undergoing great modification; most of the present-day orders of marine life were in existence, and foraminifers continued to play an important role. The insect life was much like that of the previous era. The Florissant fossil beds of Colorado belong to the later years of these far-distant times. Most of the living insect families go back to this period, but many then in existence are now extinct, though their fossils remain.

61:2.5 (695.3) On land this was pre-eminently the age of mammalian renovation and expansion. Of the earlier and more primitive mammals, over one hundred species were extinct before this period ended. Even the mammals of large size and small brain soon perished. Brains and agility had replaced armor and size in the progress of animal survival. And with the dinosaur family on the decline, the mammals slowly assumed domination of the earth, speedily and completely destroying the remainder of their reptilian ancestors.

61:2.6 (695.4) Along with the disappearance of the dinosaurs, other and great changes occurred in the various branches of the saurian family. The surviving members of the early reptilian families are turtles, snakes, and crocodiles, together with the venerable frog, the only remaining group representative of man's earlier ancestors.

61:2.7 (695.5) Various groups of mammals had their origin in a unique animal now extinct. This carnivorous creature was something of a cross between a cat and a seal; it could live on land or in water and was highly intelligent and very active. In Europe the ancestor of the canine family evolved, soon giving rise to many species of small dogs. About the same time the gnawing rodents, including beavers, squirrels, gophers, mice, and rabbits, appeared and soon became a notable form of life, very little change having since occurred in this family. The later deposits of this period contain the fossil remains of dogs, cats, coons, and weasels in ancestral form.

61:2.8 (695.6) *30,000,000* years ago the modern types of mammals began to make their

появяват съвременните млекопитаещи. Дотогава преобладаваха типовете планински зверове, обитаващи основно възвишенията; *внезапно* започна еволюцията на равнинния или копитен тип – пасбищните видове, в отличие от ноктестите плътоядни. Тези пасбищни животни произлязоха от общи предци, имащи пет пръста и четиридесет и четири зъба, които измряха още преди края на тази епоха. В течение на този период развитието на пръстите стигна само до трипръстия стадий.

appearance. Formerly the mammals had lived for the greater part in the hills, being of the mountainous types; *suddenly* there began the evolution of the plains or hoofed type, the grazing species, as differentiated from the clawed flesh eaters. These grazers sprang from an undifferentiated ancestor having five toes and forty-four teeth, which perished before the end of the age. Toe evolution did not progress beyond the three-toed stage throughout this period.

Конят – изтъкнат пример за еволюцията – обитаваше в тази епоха както в Северна Америка, така и в Европа независимо от това, че неговото развитие завърши напълно едва в късния ледников период. Носорогът, появил се към края на тази епоха, получи по-късно своето най-голямо разпространение. Появи се също така и неголямо свинеобразно създание, станало предшественик на много видове свине, диви свине и хипопотами. Камилите и ламите се появиха в Северна Америка приблизително в средата на този период и се разпространиха по западните равнини. По-късно ламите мигрираха в Южна Америка, а камилите – в Европа, и скоро и едните, и другите измряха в Северна Америка, макар че известно количество камили се запази там чак до ледниковия период.

61:2.9 (695.7) The horse, an outstanding example of evolution, lived during these times in both North America and Europe, though his development was not fully completed until the later ice age. While the rhinoceros family appeared at the close of this period, it underwent its greatest expansion subsequently. A small hoglike creature also developed which became the ancestor of the many species of swine, peccaries, and hippopotamuses. Camels and llamas had their origin in North America about the middle of this period and overran the western plains. Later, the llamas migrated to South America, the camels to Europe, and soon both were extinct in North America, though a few camels survived up to the ice age.

Приблизително по това време в западната част на Северна Америка стана важно събитие: появиха се първите предшественици на древните лемури. Макар че тези животни не бива да ги смятаме за истински лемури, тяхната поява означаваше образуване на еволюционен ред, в който впоследствие се появиха истинските лемури.

61:2.10 (696.1) About this time a notable thing occurred in western North America: The early ancestors of the ancient lemurs first made their appearance. While this family cannot be regarded as true lemurs, their coming marked the establishment of the line from which the true lemurs subsequently sprang.

Както и преминалите в морето наземни змии от предишната епоха, цяло племе плацентни животни остави сушата и се установи в океана. Оттогава те остават в моретата; от тях произлязоха съвременните китове, делфини, морските свини, тюлени и морски лъвове.

61:2.11 (696.2) Like the land serpents of a previous age which betook themselves to the seas, now a whole tribe of placental mammals deserted the land and took up their residence in the oceans. And they have ever since remained in the sea, yielding the modern whales, dolphins, porpoises, seals, and sea lions.

Продължаваше да се развива птичето царство на планетата, където обаче станаха някои важни еволюционни изменения. По това време съществуваха повечето съвременни птици, включително чайките, чаплите, фламингото, мишеловите, соколите, орлите, совите, яребиците и щраусите.

61:2.12 (696.3) The bird life of the planet continued to develop, but with few important evolutionary changes. The majority of modern birds were existent, including gulls, herons, flamingoes, buzzards, falcons, eagles, owls, quails, and ostriches.

Към края на *Олигоцена,* обхващащ десет милиона години, растителният живот, а също и морският и наземният живот, в значителна степен завършиха своето развитие и съществуваха на земята практически в своя съвременен вид. В последващите времена се

61:2.13 (696.4) By the close of this *Oligocene* period, covering ten million years, the plant life, together with the marine life and the land animals, had very largely evolved and was present on earth much as today. Considerable specialization has subsequently appeared, but the ancestral forms of most living things were then alive.

извърши значителна специализация, но в тази епоха вече се появиха древните форми на повечето съвременни живи същества.

3. СТАДИЯТ НА ФОРМИРАНЕ НА СЪВРЕМЕННИТЕ ПЛАНИНИ ЕПОХАТА НА СЛОНА И КОНЯ

Подемът на сушата и разделение на моретата довеждаха до постепенно изменение на световния климат, който ставаше все по-хладен, но все още оставаше мек. В Гренландия растяха секвои и магнолии, но субтропичните растения започнаха да мигрират на юг. Към края на дадения период тези топлолюбиви растения и дървета основно изчезнаха в северните ширини, а тяхното място заеха по-студоустойчивите растения и листопадни дървета.

Появиха се множество разнообразни нови треви, а постепенното видоизменение на зъбите на много млекопитаещи доведе до установяването на съвременния пасбищен тип.

П р е д и *25 000 000* години, след продължителен период на издигане на континентите, се извърши незначително потопяване на сушата. Регионът на Скалистите планини оставаше на голяма височина, затова отлагането на ерозионните материали продължаваше към изток по цялата територия на низините. Отново се издигнаха хребетите Сиера; фактически оттогава те продължават да се издигат. Към това време се отнася огромният, дълъг шест и половина километра вертикален разлом в Калифорния.

Преди *20 000 000* години настъпи златният век на млекопитаещите. Мостът на сушата през Беринговия пролив позволи на много групи животни да мигрират в Северна Америка от Азия, включително мастодонтите с четири бивни, късокраките носорози и много разновидности от семейството на котките.

Появиха се първите елени и скоро Северна Америка се изпълни с преживни животни – елени, бикове, камили, бизони и няколко вида носорози, но гигантските свине, достигащи височина почти два метра, изчезна.

Огромни слонове от този и последващия период притежаваха както голям мозък, така и голямо тяло и скоро изпълниха целия свят, с изключение на Австралия. Единственият господстващ в света стана огромното животно, чийто мозък беше достатъчно голям за осигуряване на съществуването. В условията на високоразумен живот през тази епоха нито

3. THE MODERN MOUNTAIN STAGE AGE OF THE ELEPHANT AND THE HORSE

61:3.1 (696.5) Land elevation and sea segregation were slowly changing the world's weather, gradually cooling it, but the climate was still mild. Sequoias and magnolias grew in Greenland, but the subtropical plants were beginning to migrate southward. By the end of this period these warm-climate plants and trees had largely disappeared from the northern latitudes, their places being taken by more hardy plants and the deciduous trees.

61:3.2 (696.6) There was a great increase in the varieties of grasses, and the teeth of many mammalian species gradually altered to conform to the present-day grazing type.

61:3.3 (696.7) *25,000,000* years ago there was a slight land submergence following the long epoch of land elevation. The Rocky Mountain region remained highly elevated so that the deposition of erosion material continued throughout the lowlands to the east. The Sierras were well re-elevated; in fact, they have been rising ever since. The great four-mile vertical fault in the California region dates from this time.

61:3.4 (696.8) *20,000,000* years ago was indeed the golden age of mammals. The Bering Strait land bridge was up, and many groups of animals migrated to North America from Asia, including the four-tusked mastodons, short-legged rhinoceroses, and many varieties of the cat family.

61:3.5 (696.9) The first deer appeared, and North America was soon overrun by ruminants — deer, oxen, camels, bison, and several species of rhinoceroses — but the giant pigs, more than six feet tall, became extinct.

61:3.6 (697.1) The huge elephants of this and subsequent periods possessed large brains as well as large bodies, and they soon overran the entire world except Australia. For once the world was dominated by a huge animal with a brain sufficiently large to enable it to carry on. Confronted by the highly intelligent life of these ages, no animal the size of an elephant could have

едно животно с размерите на слона не можеше да преживее, ако не притежаваше голям и съвършен мозък. По умствени способности и приспособимост към слона се доближава само конят, а го превъзхожда единствено самият човек. Независимо от това от петдесет вида слонове, съществуващи в началото на този период, се запазиха само два.

survived unless it had possessed a brain of large size and superior quality. In intelligence and adaptation the elephant is approached only by the horse and is surpassed only by man himself. Even so, of the fifty species of elephants in existence at the opening of this period, only two have survived.

Преди *15 000 000* години се извършваше издигане на планинските региони на Евразия и известна вулканична дейност се наблюдаваше над цялото това пространство, което обаче не можеше да се сравни с лавовите потоци в западното полукълбо. Подобна неустойчивост беше характерна за целия свят.

61:3.7 (697.2) *15,000,000* years ago the mountain regions of Eurasia were rising, and there was some volcanic activity throughout these regions, but nothing comparable to the lava flows of the Western Hemisphere. These unsettled conditions prevailed all over the world.

Гибралтарският пролив се затвори и Испания се съедини с Африка чрез тесния пролив, пресичащ територията на Франция, а планинските върхове и възвишения се издаваха над водата под формата на острови в древното море. По-късно тези европейски морета започнаха да отстъпват. Още по-късно Средиземно море се съедини с Индийския океан, а в края на този период издигането на *Суецкия* регион доведе до това, че за известно време Средиземно море се превърна в солен вътрешен водоем.

61:3.8 (697.3) The Strait of Gibraltar closed, and Spain was connected with Africa by the old land bridge, but the Mediterranean flowed into the Atlantic through a narrow channel which extended across France, the mountain peaks and highlands appearing as islands above this ancient sea. Later on, these European seas began to withdraw. Still later, the Mediterranean was connected with the Indian Ocean, while at the close of this period the Suez region was elevated so that the Mediterranean became, for a time, an inland salt sea.

Исландският мост от суша беше потопен и арктическите води се смесваха с водите на Атлантика. Атлантическото крайбрежие на Северна Америка бързо се охлаждаше, но тихоокеанското крайбрежие оставаше по-топло, отколкото понастоящем. Обширните океански течения влияеха на климата в голяма степен така, както и днес.

61:3.9 (697.4) The Iceland land bridge submerged, and the arctic waters commingled with those of the Atlantic Ocean. The Atlantic coast of North America rapidly cooled, but the Pacific coast remained warmer than at present. The great ocean currents were in function and affected climate much as they do today.

Продължаваше еволюцията на млекопитаещите. В западните долини на Северна Америка огромни стада коне се присъединиха към камилите; това време наистина беше епохата на конете, точно както и стихията на слона. Мозъкът на конете е втори сред животните по качество след този на слона, но в едно отношение той явно отстъпва, тъй като конят така и не преодоля докрай дълбоко вкорененилата се в него склонност да бяга, когато е уплашен. На коня му липсва присъщият на слона емоционален контрол, а слонът е изключително ограничен от своите размери и слаба подвижност. В този период се появи животното, представляващо нещо средно между слон и кон, но то беше бързо унищожено от стремително размножаващото се семейство котки.

61:3.10 (697.5) Mammalian life continued to evolve. Enormous herds of horses joined the camels on the western plains of North America; this was truly the age of horses as well as of elephants. The horse's brain is next in animal quality to that of the elephant, but in one respect it is decidedly inferior, for the horse never fully overcame the deep-seated propensity to flee when frightened. The horse lacks the emotional control of the elephant, while the elephant is greatly handicapped by size and lack of agility. During this period an animal evolved which was somewhat like both the elephant and the horse, but it was soon destroyed by the rapidly increasing cat family.

Тъй като Урантия встъпва в така наречения "безконски век", струва си да се замислите над значението, което конят имаше за вашите предци. Човекът го използваше за храна, после за придвижване, а още по-късно –

61:3.11 (697.6) As Urantia is entering the so-called "horseless age," you should pause and ponder what this animal meant to your ancestors. Men first used horses for food, then for travel, and later in agriculture and war. The horse has long served

в селското стопанство и войните. Конят дълго време служеше на човечеството и изигра важна роля в развитието на цивилизацията.

Биологическото развитие в този период внесе голям принос в създаването на условия за последващата поява на човека. В Централна Азия се появиха истински типове както примитивна маймуна, така и горили, които имаха общ, незапазил се предшественик. Но нито един от тези видове няма отношение към линията на живите същества, на които впоследствие беше съдено да станат предшественици на хората.

Семейство кучета бяха представени от няколко групи, сред които се очертаваха вълците и лисиците, а от семейството на котките – пантерите и големите саблезъби тигри; такива тигри за пръв път се появиха в Северна Америка. По целия свят се увеличаваше броят на съвременните представители на семейството на котките и кучетата. На всички северни ширини процъфтяваха и се развиваха невестулки, белки, видри и еноти.

Птиците продължаваха да се развиват, макар че радикалните изменения бяха малко. Влечугите напомняха съвременните форми – змии, крокодили и костенурки.

Така завърши най-богатият на събития и интересен период от световната история. Тази епоха на слона и коня е известна като *Миоцен.*

mankind and has played an important part in the development of human civilization.

61:3.12 (697.7) The biologic developments of this period contributed much toward the setting of the stage for the subsequent appearance of man. In central Asia the true types of both the primitive monkey and the gorilla evolved, having a common ancestor, now extinct. But neither of these species is concerned in the line of living beings which were, later on, to become the ancestors of the human race.

61:3.13 (697.8) The dog family was represented by several groups, notably wolves and foxes; the cat tribe, by panthers and large saber-toothed tigers, the latter first evolving in North America. The modern cat and dog families increased in numbers all over the world. Weasels, martens, otters, and raccoons thrived and developed throughout the northern latitudes.

61:3.14 (698.1) Birds continued to evolve, though few marked changes occurred. Reptiles were similar to modern types — snakes, crocodiles, and turtles.

61:3.15 (698.2) Thus drew to a close a very eventful and interesting period of the world's history. This age of the elephant and the horse is known as the *Miocene.*

4. СТАДИЯТ НА НОВОТО ИЗДИГАНЕ НА КОНТИНЕНТИТЕ

ПОСЛЕДНАТА ГОЛЯМА МИГРАЦИЯ НА МЛЕКОПИТАЕЩИТЕ

В този период се извърши предледниковото издигане на сушата в Северна Америка, Европа и Азия. Топографията на сушата претърпяваше огромни изменения. Появяваха се нови планински вериги, изменяха своето направление теченията и по целия свят ставаха отделни изригвания на вулкани.

Преди *10 000 000* години започна периодът на обширните локални отлагания в континенталните низини, но повечето от тези слоеве впоследствие бяха бързо отнесени. Големи пространства в Европа в това време още се намираха под водата, включително части от Англия, Белгия и Франция, а Средиземно море покриваше значителна част от Северна Африка. В Северна Америка

4. THE RECENT CONTINENTAL-ELEVATION STAGE

THE LAST GREAT MAMMALIAN MIGRATION

61:4.1 (698.3) This is the period of preglacial land elevation in North America, Europe, and Asia. The land was greatly altered in topography. Mountain ranges were born, streams changed their courses, and isolated volcanoes broke out all over the world.

61:4.2 (698.4) *10,000,000* years ago began an age of widespread local land deposits on the lowlands of the continents, but most of these sedimentations were later removed. Much of Europe, at this time, was still under water, including parts of England, Belgium, and France, and the Mediterranean Sea covered much of northern Africa. In North America extensive depositions were made at the mountain bases, in lakes, and in the great land basins.

обширните отлагания се образуваха в подножието на планините, в езерата и в големите котловини на сушата. Тези повече или по-малко оцветени отлагания са средно едва около шестдесет метра и в тях рядко се срещат изкопаеми. Две огромни езера с прясна вода съществуваха в западната част на Северна Америка. Издигаха се Сиера; появиха се планините Шаста, Худ и Рейнир. Но чак в последващия ледников период Северна Америка започна своето бавно плъзгане към Атлантическата падина.

These deposits average only about two hundred feet, are more or less colored, and fossils are rare. Two great fresh-water lakes existed in western North America. The Sierras were elevating; Shasta, Hood, and Rainier were beginning their mountain careers. But it was not until the subsequent ice age that North America began its creep toward the Atlantic depression.

За кратко всички континенти, с изключение на Австралия, отново се съединиха и се осъществи всемирна миграция на животните. Северна Америка беше свързана както с Южна Америка, така и с Азия и между тези континенти ставаше огромен обмен на животни. В Северна Америка се появиха азиатските ленивци, броненосците, антилопите и мечките, а североамериканските камили се преселиха в Китай. Носорозите мигрираха във всички континенти, освен Австралия и Южна Америка, но те изчезнаха в западното полукълбо към края на този период.

61:4.3 (698.5) For a short time all the land of the world was again joined excepting Australia, and the last great world-wide animal migration took place. North America was connected with both South America and Asia, and there was a free exchange of animal life. Asiatic sloths, armadillos, antelopes, and bears entered North America, while North American camels went to China. Rhinoceroses migrated over the whole world except Australia and South America, but they were extinct in the Western Hemisphere by the close of this period.

Като цяло унаследеният от предшестващия период живот продължаваше да се развива и разпространява. Сред животните преобладаваше семейство котки, а морският живот почти не се измени. Много от конете оставаха трипръстови, но вече се появяваха съвременните типове; на пасбищните равнини ламите и жирафоподобните камили се смесваха с конете. В Африка се появи жираф, шията на който беше в това време дълга, както и днес. В Южна Америка се появиха ленивците, мравоядите и южноамериканският тип примитивни маймуни. Още преди окончателното разделение на континентите масивните мастодонти мигрираха във всички краища на света, освен в Австралия.

61:4.4 (698.6) In general, the life of the preceding period continued to evolve and spread. The cat family dominated the animal life, and marine life was almost at a standstill. Many of the horses were still three-toed, but the modern types were arriving; llamas and giraffelike camels mingled with the horses on the grazing plains. The giraffe appeared in Africa, having just as long a neck then as now. In South America sloths, armadillos, anteaters, and the South American type of primitive monkeys evolved. Before the continents were finally isolated, those massive animals, the mastodons, migrated everywhere except to Australia.

Преди *5 000 000* години се появи съвременният тип кон и се разпространи от Северна Америка по целия свят. Но конят изчезна на своя роден континент дълго преди появата на червения човек.

61:4.5 (698.7) *5,000,000* years ago the horse evolved as it now is and from North America migrated to all the world. But the horse had become extinct on the continent of its origin long before the red man arrived.

Климатът постепенно ставаше по-прохладен; наземните растения бавно се преместваха на юг. Отначало именно все по-голямото захлаждане спираше миграцията на животните през северните провлаци; по-късно тези североамерикански мостове от суша се скриха под водата. Скоро стана окончателното потопяване на коридора, свързващ Африка със Северна Америка, и западното полукълбо стана практически така изолирано, както и днес. Започвайки от това време, в западното и източното полукълба започнаха да се развиват

61:4.6 (698.8) The climate was gradually getting cooler; the land plants were slowly moving southward. At first it was the increasing cold in the north that stopped animal migrations over the northern isthmuses; subsequently these North American land bridges went down. Soon afterwards the land connection between Africa and South America finally submerged, and the Western Hemisphere was isolated much as it is today. From this time forward distinct types of life began to develop in the Eastern and Western Hemispheres.

свои, отличителни типове живот.

Така стигна до края си периодът, продължаващ почти десет милиона години, но все още не се появяваше предшественикът на човека. Това време обикновено се нарича *Плиоцен.*

61:4.7 (699.1) And thus does this period of almost ten million years' duration draw to a close, and not yet has the ancestor of man appeared. This is the time usually designated as the *Pliocene.*

5. ПЪРВИЯТ ЛЕДНИКОВ ПЕРИОД

Към края на предшестващия период огромни пространства от североизточната част на Северна Америка и Северна Европа бяха високо издигнати; в Северна Америка обширните територии се намираха на височина 9 000 метра и повече. Преди това на тези ширини преобладаваше мек климат и арктическите води безпрепятствено се изпаряваха, оставайки свободни от лед почти до завършването на ледниковия период.

Едновременно с тези издигания на сушата се изместиха океанските течения, а сезонните ветрове измениха своята посока. В резултат съвкупността от тези условия доведе до почти непрекъснати валежи, които падаха в северните възвишения при преместването на обилно наситените от влага потоци въздух. В тези високопланински и следователно хладни райони започнаха снеговалежи, които продължаваха дотогава, докато дебелината на снега не достигна 6 000 метра. Центровете на последващите потоци от лед, предизвикани от налягането на леда, се определяха от най-голямата дебелина на снежната покривка, както и от географската ширина. И ледниковият период продължи дотогава, докато прекомерните валежи не престанаха да покриват тези северни възвишения с огромна снежна мантия, която скоро се превърна в твърд, но плъзгащ се лед.

Всички огромни ледени щитове от този период се намираха на възвишенията, а не във високопланинските райони, където могат да се срещнат днес. Половината от цялата ледена маса беше съсредоточена в Северна Америка, а една четвърт част – в Евразия, и още една четвърт – на други места, основно в Антарктида. Африка почти не беше засегната от леда, но Австралия практически изцяло беше покрита с антарктическо ледено "одеало".

Северните региони на планетата претърпяха шест разделни и ясно изразени нашествия на лед, макар че имаше многобройни придвижвания и спадове, свързани с активността на всеки отделен леден покров. В Северна Америка ледът беше съсредоточен в два, а по-късно – в три центъра. Гренландия се скриваше под леда, а

5. THE EARLY ICE AGE

61:5.1 (699.2) By the close of the preceding period the lands of the northeastern part of North America and of northern Europe were highly elevated on an extensive scale, in North America vast areas rising up to 30,000 feet and more. Mild climates had formerly prevailed over these northern regions, and the arctic waters were all open to evaporation, and they continued to be ice-free until almost the close of the glacial period.

61:5.2 (699.3) Simultaneously with these land elevations the ocean currents shifted, and the seasonal winds changed their direction. These conditions eventually produced an almost constant precipitation of moisture from the movement of the heavily saturated atmosphere over the northern highlands. Snow began to fall on these elevated and therefore cool regions, and it continued to fall until it had attained a depth of 20,000 feet. The areas of the greatest depth of snow, together with altitude, determined the central points of subsequent glacial pressure flows. And the ice age persisted just as long as this excessive precipitation continued to cover these northern highlands with this enormous mantle of snow, which soon metamorphosed into solid but creeping ice.

61:5.3 (699.4) The great ice sheets of this period were all located on elevated highlands, not in mountainous regions where they are found today. One half of the glacial ice was in North America, one fourth in Eurasia, and one fourth elsewhere, chiefly in Antarctica. Africa was little affected by the ice, but Australia was almost covered with the antarctic ice blanket.

61:5.4 (699.5) The northern regions of this world have experienced six separate and distinct ice invasions, although there were scores of advances and recessions associated with the activity of each individual ice sheet. The ice in North America collected in two and, later, three centers. Greenland was covered, and Iceland was completely buried beneath the ice flow. In Europe

Исландия беше напълно погребана под ледения поток. В Европа ледът в различни периоди покриваше Британските острови, с изключение на крайбрежието на Южна Англия, и се разпространи към Западна Европа чак до Франция.

the ice at various times covered the British Isles excepting the coast of southern England, and it overspread western Europe down to France.

Преди *2 000 000* години първият североамерикански ледник започна своето придвижване на юг. Започваше ледниковият период, продължил почти един милион години – от началото на движението на ледниците от центровете на налягане до връщането към него. Централният леден щит се простираше на юг до Канзас; източният и западен ледени центрове по това време не бяха толкова обширни.

61:5.5 (699.6) *2,000,000* years ago the first North American glacier started its southern advance. The ice age was now in the making, and this glacier consumed nearly one million years in its advance from, and retreat back toward, the northern pressure centers. The central ice sheet extended south as far as Kansas; the eastern and western ice centers were not then so extensive.

Преди *1 500 000* години първият обширен ледник отстъпваше на север. В това време огромно количество сняг падна в Гренландия и североизточната част на Северна Америка и скоро тази източна маса лед започна да се движи на юг. Това беше второто нашествие на лед.

61:5.6 (699.7) *1,500,000* years ago the first great glacier was retreating northward. In the meantime, enormous quantities of snow had been falling on Greenland and on the northeastern part of North America, and erelong this eastern ice mass began to flow southward. This was the second invasion of the ice.

В Евразия тези две нашествия на лед не бяха обширни. На ранните етапи от ледниковия период Северна Америка се напълни с мастодонти, покрити с козина мамонти, коне, камили, елени, овцебикове, бизони, наземни ленивци, гигантски бобри, саблезъби тигри, ленивци с размерите на слон и многобройни групи от семейството на котките и кучетата. Но от това време нататък техният брой бързо намаляваше поради все по-голямото охлаждане. В Северна Америка голяма част от тези животни измря към края на ледниковия период. Далеч от леда, наземният и водният живот се измениха малко.

61:5.7 (699.8) These first two ice invasions were not extensive in Eurasia. During these early epochs of the ice age North America was overrun with mastodons, woolly mammoths, horses, camels, deer, musk oxen, bison, ground sloths, giant beavers, saber-toothed tigers, sloths as large as elephants, and many groups of the cat and dog families. But from this time forward they were rapidly reduced in numbers by the increasing cold of the glacial period. Toward the close of the ice age the majority of these animal species were extinct in North America.

В междуцитъците между нашествията ледниковият климат беше приблизително така топъл, както е и днес, а може би даже малко по-топъл. В края на краищата ледниците представляваха локални явления, макар че те се разпространяваха на огромни територии. Крайбрежният климат се колебаеше в широки предели в периодите между бездействието на ледниците и тези времена, когато колосалните айсберги се спускаха от бреговете на щата Мейн в Атлантика, като се плъзгаха в Тихия океан през залива Пюджет-Саунд и с грохот се стоварваха в Северно море от норвежките фиорди.

61:5.8 (700.1) Away from the ice the land and water life of the world was little changed. Between the ice invasions the climate was about as mild as at present, perhaps a little warmer. The glaciers were, after all, local phenomena, though they spread out to cover enormous areas. The coastwise climate varied greatly between the times of glacial inaction and those times when enormous icebergs were sliding off the coast of Maine into the Atlantic, slipping out through Puget Sound into the Pacific, and thundering down Norwegian fiords into the North Sea.

6. ПЪРВОБИТНИЯТ ЧОВЕК В ЛЕДНИКОВИЯ ПЕРИОД

6. PRIMITIVE MAN IN THE ICE AGE

Важно събитие през този ледников период стана еволюцията на първобитния човек.

61:6.1 (700.2) The great event of this glacial period was the evolution of primitive man. Slightly to the

Немного на запад от Индия, в района, намиращ се понастоящем под водата, сред потомците на мигриращия в Азия древен североамерикански тип лемур *внезапно* се появиха млекопитаещите, станали ранните предшественици на човека. Тези неголеми животни ходеха основно на задните си крака и притежаваха голям мозък по отношение на своя ръст и в сравнение с мозъка на другите животни. В седемдесетото поколение от този тип живи същества *внезапно* се отдели нова, по-развита група. Тези нови млекопитаещи – промеждутъчните предшественици на човека, ръстът на които почти два пъти превишаваше ръста на техните предци и които притежаваха пропорционално увеличил се мозък – едва успяха да се утвърдят, когато *внезапно* стана третата най-важна мутация: появиха се приматите. (По това време, в резултат от обратното развитие на промеждутъчните предшественици на човека, се появиха човекоподобните маймуни; от този момент до ден днешен човешката клонка прогресира за сметка на постепенната еволюция, докато човекоподобните маймуни останаха в неизменно състояние и даже донякъде регресираха.)

west of India, on land now under water and among the offspring of Asiatic migrants of the older North American lemur types, the dawn mammals *suddenly* appeared. These small animals walked mostly on their hind legs, and they possessed large brains in proportion to their size and in comparison with the brains of other animals. In the seventieth generation of this order of life a new and higher group of animals *suddenly* differentiated. These new mid-mammals — almost twice the size and height of their ancestors and possessing proportionately increased brain power — had only well established themselves when the Primates, the third vital mutation, *suddenly* appeared. (At this same time, a retrograde development within the mid-mammal stock gave origin to the simian ancestry; and from that day to this the human branch has gone forward by progressive evolution, while the simian tribes have remained stationary or have actually retrogressed.)

Преди *1 000 000* години Урантия беше регистрирана като *обитаем свят.* Мутацията, станала в племето на прогресиращите примати, *внезапно* даде два първобитни човека – действителните прародители на човечеството.

61:6.2 (700.3) *1,000,000* years ago Urantia was registered as an *inhabited world.* A mutation within the stock of the progressing Primates *suddenly* produced two primitive human beings, the actual ancestors of mankind.

Това събитие съвпадна с третото ледниково настъпление; затова е очевидно, че вашите древни предци се родиха и израснаха в стимулиращо, закаляващо и трудно обкръжение. И единствените оцелели потомци на тези австралийски аборигени – ескимосите, и досега предпочитат да живеят в суровите северни краища.

61:6.3 (700.4) This event occurred at about the time of the beginning of the third glacial advance; thus it may be seen that your early ancestors were born and bred in a stimulating, invigorating, and difficult environment. And the sole survivors of these Urantia aborigines, the Eskimos, even now prefer to dwell in frigid northern climes.

В западното полукълбо хората се появиха едва малко преди края на ледниковия период. Но в междуледниковите епохи те се придвижваха на запад около Средиземно море и скоро се разпространиха по цяла Европа. В пещерите на Западна Европа могат да се намерят човешки кости, смесени с останките както на тропически, така и на арктически животни. Това доказва, че човекът живееше в тези региони в продължение на последните епохи на настъпване и отстъпване на ледовете.

61:6.4 (700.5) Human beings were not present in the Western Hemisphere until near the close of the ice age. But during the interglacial epochs they passed westward around the Mediterranean and soon overran the continent of Europe. In the caves of western Europe may be found human bones mingled with the remains of both tropic and arctic animals, testifying that man lived in these regions throughout the later epochs of the advancing and retreating glaciers.

7. ПРОДЪЛЖЕНИЕТО НА ЛЕДНИКОВИЯ ПЕРИОД

7. THE CONTINUING ICE AGE

В течение на ледниковия период протичаха и други процеси, но действието на леда затъмнява всички останали явления в северните ширини. Никаква друга активност на сушата не оставя толкова явни топографски следи. Характерните скални блокове и повърхностни пукнатини, като например понори, езера, изместени скални видове и каменно брашно – се срещат само във връзка с това природно явление. Ледът е също причина за тези елегантни хълмове или вълнообразна повърхност, която се нарича тесни ледникови наноси. Според своето придвижване ледникът изместваше и изменяше цялата повърхност на земята. Само ледниците оставят след себе си тези приказни наноси – дънните, странични и терминални морени. В Северна Америка тези наноси, особено дънните морени, се простират от източното крайбрежие на север и запад. Те се срещат и в Европа и Сибир.

61:7.1 (700.6) Throughout the glacial period other activities were in progress, but the action of the ice overshadows all other phenomena in the northern latitudes. No other terrestrial activity leaves such characteristic evidence on the topography. The distinctive boulders and surface cleavages, such as potholes, lakes, displaced stone, and rock flour, are to be found in connection with no other phenomenon in nature. The ice is also responsible for those gentle swells, or surface undulations, known as drumlins. And a glacier, as it advances, displaces rivers and changes the whole face of the earth. Glaciers alone leave behind them those telltale drifts — the ground, lateral, and terminal moraines. These drifts, particularly the ground moraines, extend from the eastern seaboard north and westward in North America and are found in Europe and Siberia.

Преди *750 000* години четвъртият леден щит – обединението на централното и източното североамерикански ледникови полета, се задълбочи в южна посока. В пика на своето придвижване той достигаше южните части на Илинойс, измествайки река Мисисипи на осемдесет километра на запад, а на изток неговият южен край се простираше до река Охайо и централните райони на Пенсилвания.

61:7.2 (701.1) *750,000* years ago the fourth ice sheet, a union of the North American central and eastern ice fields, was well on its way south; at its height it reached to southern Illinois, displacing the Mississippi River fifty miles to the west, and in the east it extended as far south as the Ohio River and central Pennsylvania.

В Азия сибирският леден щит извърши най-дълбокото нахлуване на юг, докато в Европа придвижващият се ледник се спря редом с горната преграда на Алпите.

61:7.3 (701.2) In Asia the Siberian ice sheet made its southernmost invasion, while in Europe the advancing ice stopped just short of the mountain barrier of the Alps.

Преди *500 000* години, по време на петото нашествие на леда, новият обрат на събитията ускори хода на човешката еволюция. *Внезапно* и в едно поколение, в резултат от мутация на коренното човешко племе, се появиха шест цветни раси. Тази дата има двойно значение, тъй като тя ознаменува пристигането на Планетарния Принц.

61:7.4 (701.3) *500,000* years ago, during the fifth advance of the ice, a new development accelerated the course of human evolution. *Suddenly* and in one generation the six colored races mutated from the aboriginal human stock. This is a doubly important date since it also marks the arrival of the Planetary Prince.

В Северна Америка придвижването на петия ледник представляваше обединеното нашествие на всички ледени центрове. Наистина източният език се спусна съвсем малко по долината на реката Свети Лаврентий и придвижването на юг на западния леден щит също беше незначително. Но централният език достигна южните региони и покри голямата част от щата Айова. В Европа нашествието на този ледник не беше толкова обширно, както предишното.

61:7.5 (701.4) In North America the advancing fifth glacier consisted of a combined invasion by all three ice centers. The eastern lobe, however, extended only a short distance below the St. Lawrence valley, and the western ice sheet made little southern advance. But the central lobe reached south to cover most of the State of Iowa. In Europe this invasion of the ice was not so extensive as the preceding one.

Преди *250 000* години започна шестото и последно заледяване. И независимо от това, че северните възвишения започнаха бавно да се спускат, в този период стана най-обширното отлагане на снега на северните

61:7.6 (701.5) *250,000* years ago the sixth and last glaciation began. And despite the fact that the northern highlands had begun to sink slightly, this was the period of greatest snow deposition on the northern ice fields.

ледникови полета.

В течение на това нашествие се извърши най-обширното отлагане на снега на северните ледникови полета. По време на това нашествие три огромни ледени щита се сраснаха в една грамадна маса от лед и всички западни планини бяха засегнати от тази ледникова активност. Това стана най-обширното вмъкване на лед на територията на Северна Америка. Ледникът се спусна на юг и на разстояние почти 2 500 километра от своите центрове на свиване и северноамериканските температури паднаха до рекордно ниско ниво.

61:7.7 (701.6) In this invasion the three great ice sheets coalesced into one vast ice mass, and all of the western mountains participated in this glacial activity. This was the largest of all ice invasions in North America; the ice moved south over fifteen hundred miles from its pressure centers, and North America experienced its lowest temperatures.

Преди *200 000* години по време на придвижването на последния ледник стана събитие, оказало огромно влияние върху хода на историческото развитие на Урантия – бунтът на Луцифер.

61:7.8 (701.7) *200,000* years ago, during the advance of the last glacier, there occurred an episode which had much to do with the march of events on Urantia — the Lucifer rebellion.

Преди *150 000* години шестият и последен ледник достигна крайните граници на своето придвижване на юг: западният леден щит мина канадската граница; централният се спусна в щатите Канзас, Мисури и Илинойс; източният щит се измести на юг, покривайки голяма част от щатите Пенсилвания и Охайо.

61:7.9 (701.8) *150,000* years ago the sixth and last glacier reached its farthest points of southern extension, the western ice sheet crossing just over the Canadian border; the central coming down into Kansas, Missouri, and Illinois; the eastern sheet advancing south and covering the greater portion of Pennsylvania and Ohio.

Именно този ледник образува много ледени езици, прорязали съвременните езера – големи и малки. По време на отстъпването на ледника се образува системата от североамериканските езера – големи и малки. По време на отстъпването на ледника се образува системата на североамериканските Големи езера. И Урантийските геолози съвсем точно определиха различните стадии на този процес, правейки правилното заключение, че тези водни масиви са от различно време; отначало се опразни в долината на Мисисипи, а след това – в източна посока, в долината на река Хъдзън, и накрая – по северния път, в долината на река Свети Лаврентий. Изминаха тридесет и седем хиляди години оттогава, откакто системата на Големите езера започна да се опразва чрез днешния ниагарски път.

61:7.10 (701.9) This is the glacier that sent forth the many tongues, or ice lobes, which carved out the present-day lakes, great and small. During its retreat the North American system of Great Lakes was produced. And Urantian geologists have very accurately deduced the various stages of this development and have correctly surmised that these bodies of water did, at different times, empty first into the Mississippi valley, then eastward into the Hudson valley, and finally by a northern route into the St. Lawrence. It is thirty-seven thousand years since the connected Great Lakes system began to empty out over the present Niagara route.

Преди *100 000* години по време на отстъплението на последния ледник започна образуването на обширния полярен леден щит и центърът на натрупване на лед се премести далеч на север. И дотогава, докато полярните региони бъдат покрити с лед, едва ли е възможен нов ледников век, независимо от бъдещите издигания на сушата или видоизмененията на океанските течения.

61:7.11 (702.1) *100,000* years ago, during the retreat of the last glacier, the vast polar ice sheets began to form, and the center of ice accumulation moved considerably northward. And as long as the polar regions continue to be covered with ice, it is hardly possible for another glacial age to occur, regardless of future land elevations or modification of ocean currents.

Този последен ледник се придвижваше в течение на сто хиляди години и за завършване на отстъплението на север се изискваше също такъв междинен период от време. Умереният пояс е свободен от лед малко над петдесет хиляди

61:7.12 (702.1) This last glacier was one hundred thousand years advancing, and it required a like span of time to complete its northern retreat. The temperate regions have been free from the ice for a little over fifty thousand years.

години.

Суровият ледников период унищожи много видове и радикално измени голям брой други. Много претърпяха жестоко отсяване в процеса на миграцията от място на място, предизвикано от придвижванията и отстъпванията на леда. Сред тези животни, които в своите наземни миграции повтаряха движението на ледниците, бяха мечката, бизонът, еленът, кабаргата, мамонтът и мастодонтът.

Мамонтите търсеха убежище в откритите прерии, мастодонтите предпочитаха покритите покрайнини на горските региони. Чак до най-късния период на тази епоха мамонтите обитаваха по цялото пространство от Мексико до Канада; тяхната сибирска разновидност се покри с козина. Мастодонтите преобладаваха в Северна Америка, докато не бяха изтребени от червения човек – както по-късно белият човек изби бизоните.

В течение на последното заледяване в Северна Америка измряха конят, тапирът, ламата и саблезъбият тигър. Тяхното място заеха мигриралите от Южна Америка ленивци, армадили и водни свине.

Принудителната миграция на живите същества преди нашествието на леда доведе до изключително смесване на растения и животни и при отстъпването на последния ледник много арктически видове както от растителния, така и от животинския свят се оказаха отрязани от някои високопланински върхове, докъдето те се добраха, спасявайки се от леда. Затова днес тези изтръгнати от своята среда на обитание растения и животни се срещат високо в европейските Алпи и в северозападните Апалачи.

Ледниковият период е последният завършен геологически период, така нареченият *Плейстоцен,* продължаващ над два милиона години.

Преди *35 000* години големият ледников период завърши навсякъде, с изключение на полярните региони на планетата. Тази дата е знаменателна също така и с това, че малко преди това на планетата пристигнаха Материален Син и Материална Дъщеря и започна адамическият съден период. Това приблизително съответства на началото на *Холоцена,* или следледниковия период.

Настоящото повествуване – от възникване на млекопитаещите до завършването на ледниковия период и началото на историческата епоха – обхваща почти петдесет милиона години. Този последен, днешен геоложки период е известен

61:7.13 (702.1) The rigorous glacial period destroyed many species and radically changed numerous others. Many were sorely sifted by the to-and-fro migration which was made necessary by the advancing and retreating ice. Those animals which followed the glaciers back and forth over the land were the bear, bison, reindeer, musk ox, mammoth, and mastodon.

61:7.14 (702.1) The mammoth sought the open prairies, but the mastodon preferred the sheltered fringes of the forest regions. The mammoth, until a late date, ranged from Mexico to Canada; the Siberian variety became wool covered. The mastodon persisted in North America until exterminated by the red man much as the white man later killed off the bison.

61:7.15 (702.1) In North America, during the last glaciation, the horse, tapir, llama, and saber-toothed tiger became extinct. In their places sloths, armadillos, and water hogs came up from South America.

61:7.16 (702.1) The enforced migration of life before the advancing ice led to an extraordinary commingling of plants and of animals, and with the retreat of the final ice invasion, many arctic species of both plants and animals were left stranded high upon certain mountain peaks, whither they had journeyed to escape destruction by the glacier. And so, today, these dislocated plants and animals may be found high up on the Alps of Europe and even on the Appalachian Mountains of North America.

61:7.17 (702.1) The ice age is the last completed geologic period, the so-called *Pleistocene,* over two million years in length.

61:7.18 (702.1) *35,000* years ago marks the termination of the great ice age excepting in the polar regions of the planet. This date is also significant in that it approximates the arrival of a Material Son and Daughter and the beginning of the Adamic dispensation, roughly corresponding to the beginning of the *Holocene* or postglacial period.

61:7.19 (702.1) This narrative, extending from the rise of mammalian life to the retreat of the ice and on down to historic times, covers a span of almost fifty million years. This is the last — the current — geologic period and is known to your researchers as the *Cenozoic* or recent-times era.

на вашите изследователи като *Ценозой,* или съвременната ера.

[Подготвено от Носител на Живота, постоянно пребиваващ на планетата.]

61:7.20 (702.1) [Sponsored by a Resident Life Carrier.]

Документ 62. Ранните видове първобитен човек

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 62. РАННИТЕ ВИДОВЕ ПЪРВОБИТЕН ЧОВЕК

Секции

Въведение
1. Ранните лемури
2. Ранните млекопитаещи
3. Промеждутъчните млекопитаещи
4. Приматите
5. Първите човешки същества
6. Еволюцията на човешкия разум
7. Признаването като обитаем свят

Въведение

ПРЕДИ около един милион години, в резултат на три последователни внезапни мутации на ранните лемури – плацентните млекопитаещи, се появиха преките предшественици на човека. Доминантните фактори на тези ранни лемури бяха получени от западната или късноамериканска група еволюираща жизнена плазма. Но докато се положи началото на пряката човешка линия, тази линия беше подобрена за сметка на централната имплантация на живот, развита в Африка. Участието на източната група живи същества в създаването на собствения човешки вид беше незначително.

1. РАННИТЕ ЛЕМУРИ

Ранните лемури – предшествениците на човека, не бяха непосредствено свързани със съществуващите преди тях гибони и маймуни, чиито племена обитаваха в това време в Евразия и Северна Африка и чието потомство се запази досега. Те не бяха и потомци на съвременния тип лемур, макар и да

PAPER 62
THE DAWN RACES OF EARLY MAN

SECTIONS

Introduction
1. The Early Lemur Types
2. The Dawn Mammals
3. The Mid-Mammals
4. The Primates
5. The First Human Beings
6. Evolution of the Human Mind
7. Recognition as an Inhabited World

INTRODUCTION

62:0.1 (703.1) ABOUT one million years ago the immediate ancestors of mankind made their appearance by three successive and sudden mutations stemming from early stock of the lemur type of placental mammal. The dominant factors of these early lemurs were derived from the western or later American group of the evolving life plasm. But before establishing the direct line of human ancestry, this strain was reinforced by contributions from the central life implantation evolved in Africa. The eastern life group contributed little or nothing to the actual production of the human species.

1. THE EARLY LEMUR TYPES

62:1.1 (703.2) The early lemurs concerned in the ancestry of the human species were not directly related to the pre-existent tribes of gibbons and apes then living in Eurasia and northern Africa, whose progeny have survived to the present time. Neither were they the offspring of the modern type of lemur, though springing from an ancestor

произлязоха от общи, но отдавна вече измрели предци.

common to both but long since extinct.

Макар че тези ранни лемури се появиха в западното полукълбо, началото на пряката линия млекопитаещи, водещи към човека, беше положено в Югозападна Азия, в изначалната зона на централната имплантация на живота, но на границата с източната зона. Преди няколко милиона години лемурите от североамериканския тип мигриваха на запад през Беринговия мост от суша, постепенно придвижвайки се на югозапад покрай азиатското крайбрежие. Накрая мигриращите племена достигнаха благодатния край, разположен между разширилото се в това време Средиземно море и издигналите се планински региони на Индийския полуостров. Тук, на запад от Индия, те се съединиха с други благоприятни линии, което доведе до появата на прародителите на човешката раса.

62:1.2 (703.3) While these early lemurs evolved in the Western Hemisphere, the establishment of the direct mammalian ancestry of mankind took place in southwestern Asia, in the original area of the central life implantation but on the borders of the eastern regions. Several million years ago the North American type lemurs had migrated westward over the Bering land bridge and had slowly made their way southwestward along the Asiatic coast. These migrating tribes finally reached the salubrious region lying between the then expanded Mediterranean Sea and the elevating mountainous regions of the Indian peninsula. In these lands to the west of India they united with other and favorable strains, thus establishing the ancestry of the human race.

С времето крайбрежието на Индия на югозапад от планините беше постепенно потопено, което напълно изолира този район. Северният път беше единственият, позволяващ да се добереш до този Месопотамски или Персийски полуостров или да се измъкнеш оттам, но и той периодически биваше отрязван от нахлуванията на ледниците на юг. Именно в този почти райски край от най-развитите потомци на този тип лемур – представител на класа млекопитаещи, възникнаха две важни групи: племената на съвременните човекообразни маймуни и съвременния човек.

62:1.3 (703.4) With the passing of time the seacoast of India southwest of the mountains gradually submerged, completely isolating the life of this region. There was no avenue of approach to, or escape from, this Mesopotamian or Persian peninsula except to the north, and that was repeatedly cut off by the southern invasions of the glaciers. And it was in this then almost paradisiacal area, and from the superior descendants of this lemur type of mammal, that there sprang two great groups, the simian tribes of modern times and the present-day human species.

2. РАННИТЕ МЛЕКОПИТАЕЩИ

2. THE DAWN MAMMALS

Преди малко повече от един милион години в Месопотамия *внезапно* се появиха ранните млекопитаещи, преките потомци на плацентните млекопитаещи – североамериканският тип лемур. Тези подвижни малки създания имаха височина по-малко от метър и макар че им беше несвойствено ходенето на задни крака, лесно заемаха вертикално положение. Те бяха покрити с козина, отличаваха се с живост и кряскаха по маймунски, но за разлика от човекоподобните маймуни бяха плътоядни.

62:2.1 (703.5) A little more than one million years ago the Mesopotamian dawn mammals, the direct descendants of the North American lemur type of placental mammal, *suddenly* appeared. They were active little creatures, almost three feet tall; and while they did not habitually walk on their hind legs, they could easily stand erect. They were hairy and agile and chattered in monkeylike fashion, but unlike the simian tribes, they were flesh eaters. They had a primitive opposable thumb as well as a highly useful grasping big toe. From this point onward the prehuman species successively developed the opposable thumb while they progressively lost the grasping power of the great toe. The later ape tribes retained the grasping big toe but never developed the human type of thumb.

Те имаха неразвит противопоставяем голям пръст на ръката, както и във висша степен полезен хватателен голям пръст на крака. Оттук започна последователното

62:2.2 (704.1) These dawn mammals attained full growth when three or four years of age, having a potential life span, on the average, of about twenty years. As a rule offspring were born singly,

развитие на противостоящия пръст в дочовешките видове и паралелната и все по-голяма загуба на хватателната способност на големия пръст на крака. Късните маймуни запазиха хватателния пръст на крака, но така и не придобиха човешки тип пръст на ръката.

although twins were occasional.

Тези ранни млекопитаещи достигаха полова зрелост на възраст три или четири години, а потенциалната продължителност на техния живот беше средно двадесет години. Като правило се раждаше по едно бебе, макар че понякога се раждаха и близнаци. От всички животни, съществуващи до това време на Земята, представителите на този нов вид притежаваха най-голям мозък спрямо размерите на тялото. Те изпитваха много от чувствата и притежаваха многобройни инстинкти, които по-късно бяха свойствени на първобитния човек. Те бяха крайно любопитни и изразяваха бурна радост в случай на успех в някакво начинание. В тези създания беше добре развита потребността от храна и сексуално удовлетворение, а тяхната ясно изразена сексуална избирателност се изразяваше в примитивно ухажване и избор на партньори. Те ожесточено се сражаваха, защитавайки своето племе, и проявяваха голяма нежност в семейните отношения, притежавайки чувство за самоунижение, граничещо със срама и угризенията на съвестта. Те бяха много предани и трогателно верни на своите партньори, но ако обстоятелствата ги разделяха, намираха нови самци или самки.

62:2.3 (704.2) The members of this new species had the largest brains for their size of any animal that had theretofore existed on earth. They experienced many of the emotions and shared numerous instincts which later characterized primitive man, being highly curious and exhibiting considerable elation when successful at any undertaking. Food hunger and sex craving were well developed, and a definite sex selection was manifested in a crude form of courtship and choice of mates. They would fight fiercely in defense of their kindred and were quite tender in family associations, possessing a sense of self-abasement bordering on shame and remorse. They were very affectionate and touchingly loyal to their mates, but if circumstances separated them, they would choose new partners.

Бидейки малки същества и притежавайки достатъчно съобразителност, за да разбират опасността за живота в гората, те станаха изключително плашливи, което доведе до вземането на тези разумни мерки за безопасност, които се оказаха крайно важни за оцеляването им, като например създаването на примитивни укрития на високите дървета, които ги избавяха от много от опасностите на наземния живот. Зараждането на склонността към страх у човечеството води началото си точно от тези дни.

62:2.4 (704.3) Being small of stature and having keen minds to realize the dangers of their forest habitat, they developed an extraordinary fear which led to those wise precautionary measures that so enormously contributed to survival, such as their construction of crude shelters in the high treetops which eliminated many of the perils of ground life. The beginning of the fear tendencies of mankind more specifically dates from these days.

Племенното чувство беше изразено в тези ранни млекопитаещи в по-явна, отколкото преди форма. Те наистина бяха твърде стадни същества, но ставаха изключително свадливи по всеки повод, нарушаващ техния обичаен живот, и демонстрираха избухлив нрав, ако бъдеха доведени до ярост. Но тяхната агресивност беше от полза: развитите групи без колебания се нахвърляха срещу своите по-примитивни съседи, което водеше до постепенно подобряване на този вид за сметка на подбора. Скоро те заеха господстващо положение сред неголемите създания от този регион, в резултат на което

62:2.5 (704.4) These dawn mammals developed more of a tribal spirit than had ever been previously exhibited. They were, indeed, highly gregarious but nevertheless exceedingly pugnacious when in any way disturbed in the ordinary pursuit of their routine life, and they displayed fiery tempers when their anger was fully aroused. Their bellicose natures, however, served a good purpose; superior groups did not hesitate to make war on their inferior neighbors, and thus, by selective survival, the species was progressively improved. They very soon dominated the life of the smaller creatures of this region, and very few of the older noncarnivorous

от техните по-дребни неплътоядни маймуноподобни племена оцеляха съвсем малък брой.

Тези неголеми енергични животни се размножаваха и разпространяваха по полуостров Месопотамия в течение на хиляда години, непрекъснато подобрявайки своя физически тип и обща съобразителност. И точно след седемдесет поколения от появата на това ново племе, предшественик на което беше висшият тип лемур, стана ново епохално с ъ б и т и е : *внезапното* отделяне на прародителите на следващото важно звено в еволюцията на човека на Урантия.

monkeylike tribes survived.

62:2.6 (704.5) These aggressive little animals multiplied and spread over the Mesopotamian peninsula for more than one thousand years, constantly improving in physical type and general intelligence. And it was just seventy generations after this new tribe had taken origin from the highest type of lemur ancestor that the next epoch-making development occurred — the *sudden* differentiation of the ancestors of the next vital step in the evolution of human beings on Urantia.

3. ПРОМЕЖДУТЪЧНИТЕ МЛЕКОПИТАЕЩИ

В началния етап от развитието на ранните млекопитаещи, в жилище, устроено на върха на дърво, на една от най-добрите двойки от тези подвижни създания се родиха близнаци – самец и самка. В сравнение със своите предци това бяха наистина красиви малки създания. Почти пълното отсъствие на козина не беше недостатък, тъй като те живееха в топъл и равен климат.

Когато тези дечица израснаха, техният ръст беше малко над четири фута. Във всички отношения те бяха по-големи от своите родители; техните крака бяха по-дълги, а ръцете им – по-къси. Почти напълно противостоящият голям пръст на ръката беше приблизително така добре приспособен към разнообразна дейност, както и големият пръст на съвременния човек. Те бяха изправено ходещи, а краката им бяха почти толкова пригодени за придвижване, колкото и краката на по-късните човешки раси.

Техният мозък отстъпваше на човешкия и беше с по-малък размер, но превъзхождаше доста мозъка на техните предшественици и беше сравнително по-голям. Близнаците веднага проявиха по-високи умствени способности и скоро оглавиха цялото племе ранни предшественици на човека, създавайки примитивни форми на социално устройство и икономическо разделение на труда. Тези брат и сестра встъпиха в брачни отношения и скоро им се родиха двадесет и едно деца, всяко от които много приличаше на своите родители, имаха височина над метър и двадесет сантиметра и във всички отношения превъзхождаха своите предшественици. Тази нова група образува ядрото на промеждутъчните млекопитаещи.

Когато тази нова и по-развита група стана многобройна, избухна война, безпощадна война. И когато ужасното сражение завърши,

3. THE MID-MAMMALS

62:3.1 (704.6) Early in the career of the dawn mammals, in the treetop abode of a superior pair of these agile creatures, twins were born, one male and one female. Compared with their ancestors, they were really handsome little creatures. They had little hair on their bodies, but this was no disability as they lived in a warm and equable climate.

62:3.2 (705.1) These children grew to be a little over four feet in height. They were in every way larger than their parents, having longer legs and shorter arms. They had almost perfectly opposable thumbs, just about as well adapted for diversified work as the present human thumb. They walked upright, having feet almost as well suited for walking as those of the later human races.

62:3.3 (705.2) Their brains were inferior to, and smaller than, those of human beings but very superior to, and comparatively much larger than, those of their ancestors. The twins early displayed superior intelligence and were soon recognized as the heads of the whole tribe of dawn mammals, really instituting a primitive form of social organization and a crude economic division of labor. This brother and sister mated and soon enjoyed the society of twenty-one children much like themselves, all more than four feet tall and in every way superior to the ancestral species. This new group formed the nucleus of the mid-mammals.

62:3.4 (705.3) When the numbers of this new and superior group grew great, war, relentless war, broke out; and when the terrible struggle was over,

никой от техните прародители – появили се преди ранните млекопитаещи, не остана жив. Страничната клонка на по-малко многобройните, но по-силни и разумни създания оцеля за сметка на своите предци.

Оттогава това същество стана заплаха за своя край, оставайки в него в течение на почти петнадесет хиляди години (шестстотин поколения). Към това време вече изчезнаха всички огромни хищници от предишните епохи. Големите животни от тези региони не бяха плътоядни, а големите представители на семейство котки – лъвове и тигри, все още не бяха проникнали в тази особено закътана местност. И затова, набирайки смелост, промеждутъчните предшественици на човека подчиниха на себе си цялото кътче на творението.

Тези промеждутъчни млекопитаещи във всички отношения превъзхождаха своите предци. Даже тяхната потенциална продължителност на живота се увеличи приблизително до двадесет и пет години. В новия вид се появиха ред зачатъчни човешки черти. В допълнение към наклонностите, унаследени от своите предци, тези промеждутъчни млекопитаещи бяха способни да изразяват отвращение в някои отблъскващи ситуации. Освен това в тях беше добре изразен инстинктът за прикриване; те криеха храна за последващо използване и с огромно увлечение събираха гладки кръгли речни камъни, както и някои видове кръгли камъни, годни за снаряди за отбрана или нападение.

Тези промеждутъчни млекопитаещи първи демонстрираха ясно изразени строителни наклонности, което се потвърждаваше от тяхното съперничество в устройството както на жилища по дърветата, така и на многотунелни подземни укрития, служещи им като убежища. Те станаха първият вид млекопитаещи, който осигуряваше своята безопасност за сметка както на дървесни, така и на подземни укрития. Като цяло те се отказаха от дърветата като места за постоянно обитание: денем живееха на земята, а нощем спяха на дърветата.

С течение на времето естественото увеличаване на техния брой доведе до опасно съперничество заради храната и половите партньори. Всичко това се изля в серия междуособни войни, които едва не унищожиха целия вид. Тези сражения продължаваха дотогава, докато не остана жива само една група с по-малко от сто екземпляра. Отново се възцари мир и това единствено оцеляло племе отново оборудва своите спални по върховете на дърветата и отново пристъпи към нормално, полумирно съществуване.

not a single individual of the pre-existent and ancestral race of dawn mammals remained alive. The less numerous but more powerful and intelligent offshoot of the species had survived at the expense of their ancestors.

62:3.5 (705.4) And now, for almost fifteen thousand years (six hundred generations), this creature became the terror of this part of the world. All of the great and vicious animals of former times had perished. The large beasts native to these regions were not carnivorous, and the larger species of the cat family, lions and tigers, had not yet invaded this peculiarly sheltered nook of the earth's surface. Therefore did these mid-mammals wax valiant and subdue the whole of their corner of creation.

62:3.6 (705.5) Compared with the ancestral species, the mid-mammals were an improvement in every way. Even their potential life span was longer, being about twenty-five years. A number of rudimentary human traits appeared in this new species. In addition to the innate propensities exhibited by their ancestors, these mid-mammals were capable of showing disgust in certain repulsive situations. They further possessed a well-defined hoarding instinct; they would hide food for subsequent use and were greatly given to the collection of smooth round pebbles and certain types of round stones suitable for defensive and offensive ammunition.

62:3.7 (705.6) These mid-mammals were the first to exhibit a definite construction propensity, as shown in their rivalry in the building of both treetop homes and their many-tunneled subterranean retreats; they were the first species of mammals ever to provide for safety in both arboreal and underground shelters. They largely forsook the trees as places of abode, living on the ground during the day and sleeping in the treetops at night.

62:3.8 (705.7) As time passed, the natural increase in numbers eventually resulted in serious food competition and sex rivalry, all of which culminated in a series of internecine battles that nearly destroyed the entire species. These struggles continued until only one group of less than one hundred individuals was left alive. But peace once more prevailed, and this lone surviving tribe built anew its treetop bedrooms and once again resumed a normal and semipeaceful existence.

Вие едва ли сте способни да си представите колко близко до пълно измиране биваха понякога вашите предшественици. Ако скокът на жабата – прародителката на цялото човечество, в един определен случай се беше оказал с пет сантиметра по-къс, целият ход на еволюцията щеше да е напълно различен. Лемуроподобната майка на ранните предшественици на човека не по-малко от пет пъти се намираше на косъм от смъртта преди да роди бащата на новия, по-развит род. Но най-опасен беше ударът от мълния, попаднал в дървото, на което спеше бъдещата майка на близнаците-примати. Двамата родители, принадлежащи към рода на промеждутъчните предшественици на човека, получиха шок и сериозни изгаряния; три от техните седем деца бяха убити от удар на мълния. Тези еволюиращи животни изпитваха почти суеверни чувства. Тази двойка, в чието дърво попадна мълния, оглавяваше по-прогресивната група на промеждутъчните предшественици на човека; и следвайки техния пример, повече от половината от членовете на племето напуснаха това място и се придвижиха на разстояние над три километра, където пристъпиха към изграждането на нови жилища на дърветата и нови укрития на земята – временни убежища в случай на внезапна опасност.

62:3.9 (705.8) You can hardly realize by what narrow margins your prehuman ancestors missed extinction from time to time. Had the ancestral frog of all humanity jumped two inches less on a certain occasion, the whole course of evolution would have been markedly changed. The immediate lemurlike mother of the dawn-mammal species escaped death no less than five times by mere hairbreadth margins before she gave birth to the father of the new and higher mammalian order. But the closest call of all was when lightning struck the tree in which the prospective mother of the Primates twins was sleeping. Both of these mid-mammal parents were severely shocked and badly burned; three of their seven children were killed by this bolt from the skies. These evolving animals were almost superstitious. This couple whose treetop home had been struck were really the leaders of the more progressive group of the mid-mammal species; and following their example, more than half the tribe, embracing the more intelligent families, moved about two miles away from this locality and began the construction of new treetop abodes and new ground shelters — their transient retreats in time of sudden danger.

Скоро след завършването на своето жилище тази закалена в сраженията двойка станаха щастливи родители на близнаци – най-важните и най-значителни животни, които някога са се появявали в света до това време, тъй като те бяха първите представители на новите животни – *Приматите,* представляващи следващата важна крачка в хода на дочовешката еволюция.

62:3.10 (706.1) Soon after the completion of their home, this couple, veterans of so many struggles, found themselves the proud parents of twins, the most interesting and important animals ever to have been born into the world up to that time, for they were the first of the new species of *Primates* constituting the next vital step in prehuman evolution.

Едновременно с раждането на тези близнаци-примати при друга двойка – изключително изостанали самец и самка от племето на промеждутъчните предшественици на човека с ниско ниво както на умствено, така и на физическо развитие, също се родиха близнаци. Тези близнаци, самец и самка, бяха равнодушни към завоеванията; тях ги интересуваше само храната, а тъй като не се хранеха с плът, те скоро загубиха интерес към търсенето на плячка. Тези изостанали близнаци положиха началото на съвременните човекоподобни маймуни. Техните потомци се прехвърлиха в по-топлите южни региони с мек климат и изобилие от тропически плодове, където продължаваха да съществуват до голяма степен така, както и днес, с изключение на тези клонки, които се кръстосаха с ранните типове гибони и маймуни, в резултат на което в значителна степен се изродиха.

62:3.11 (706.2) Contemporaneously with the birth of these Primates twins, another couple — a peculiarly retarded male and female of the mid-mammal tribe, a couple that were both mentally and physically inferior — also gave birth to twins. These twins, one male and one female, were indifferent to conquest; they were concerned only with obtaining food and, since they would not eat flesh, soon lost all interest in seeking prey. These retarded twins became the founders of the modern simian tribes. Their descendants sought the warmer southern regions with their mild climates and an abundance of tropical fruits, where they have continued much as of that day except for those branches which mated with the earlier types of gibbons and apes and have greatly deteriorated in consequence.

Оттук ясно се вижда, че човекът и маймуната са свързани само със своя общ произход от междинните предшественици на човека – племето, в което стана едновременно раждането и последващото разграничаване на две двойки близнаци: примитивната двойка положи началото на съвременния тип павиани, бабуни, шимпанзето и горилите; на превъзхождащата двойка беше съдено да продължи еволюционната линия, венец на която стана самият човек.

62:3.12 (706.3) And so it may be readily seen that man and the ape are related only in that they sprang from the mid-mammals, a tribe in which there occurred the contemporaneous birth and subsequent segregation of two pairs of twins: the inferior pair destined to produce the modern types of monkey, baboon, chimpanzee, and gorilla; the superior pair destined to continue the line of ascent which evolved into man himself.

Съвременният тип човек и човекоподобните маймуни действително произлязоха от едно и също племе и вид, но не от едни и същи родители. Прародителите на човека възхождат от по-развити линии на отбрани остатъци от племето на междинните предшественици на човека, докато съвременните човекоподобни маймуни (освен някои по-ранни типове лемури, гибони, маймуни и други маймуноподобни създания) са потомци на най-примитивната двойка от тази група междинни предшественици на човека, спасила се изключително за сметка на това, че по време на последното ожесточено сражение на своето племе тези две създания в течение на цели две седмици се криха в подземното убежище със запас от храна и излязоха отгоре чак тогава, когато сблъсъците бяха отдавна завършили.

62:3.13 (706.4) Modern man and the simians did spring from the same tribe and species but not from the same parents. Man's ancestors are descended from the superior strains of the selected remnant of this mid-mammal tribe, whereas the modern simians (excepting certain pre-existent types of lemurs, gibbons, apes, and other monkeylike creatures) are the descendants of the most inferior couple of this mid-mammal group, a couple who only survived by hiding themselves in a subterranean food-storage retreat for more than two weeks during the last fierce battle of their tribe, emerging only after the hostilities were well over.

4. ПРИМАТИТЕ

4. THE PRIMATES

Да се върнем към раждането на близнаците – самеца и самката, двамата най-развити членове от племето на междинните предшественици на човека. В тези най-необикновени животни-бебета имаше още по-малко козина, отколкото при родителите им, и още в много ранна възраст те предпочитаха изправеното ходене. Докато техните предци винаги се учеха да ходят на задните си крака, тези близнаци-примати от самото начало заеха вертикално положение. Те достигнаха височина около метър и петдесет, а главите им станаха по-големи, отколкото при другите членове на племето. Близнаците скоро се научиха да общуват един с друг с помощта на знаци и звуци, но така и не можаха да научат своите съплеменници да разбират тези нови символи.

62:4.1 (706.5) Going back to the birth of the superior twins, one male and one female, to the two leading members of the mid-mammal tribe: These animal babies were of an unusual order; they had still less hair on their bodies than their parents and, when very young, insisted on walking upright. Their ancestors had always learned to walk on their hind legs, but these Primates twins stood erect from the beginning. They attained a height of over five feet, and their heads grew larger in comparison with others among the tribe. While early learning to communicate with each other by means of signs and sounds, they were never able to make their people understand these new symbols.

Приблизително на възраст четиринадесет години те напуснаха племето, отивайки на запад, за да основат семейство и да положат началото на новия вид примати. И тези нови създания напълно удачно получиха названието *Примати,* тъй като бяха преките и непосредствени животински предшественици

62:4.2 (707.1) When about fourteen years of age, they fled from the tribe, going west to raise their family and establish the new species of Primates. And these new creatures are very properly denominated *Primates* since they were the direct and immediate animal ancestors of the human family itself.

на самото човешко семейство.

Така приматите се установиха в региона, който се намираше на западното крайбрежие на Месопотамския полуостров, по това време вдаващ се в южното море, а по-малко разумните и тясно свързани помежду си племена обитаваха в района на края на полуострова, както и покрай неговото източно крайбрежие.

62:4.3 (707.2) Thus it was that the Primates came to occupy a region on the west coast of the Mesopotamian peninsula as it then projected into the southern sea, while the less intelligent and closely related tribes lived around the peninsula point and up the eastern shore line.

Приматите приличаха повече на човека и по-малко на животните, отколкото промеждутъчните предшественици на човека. Пропорциите на скелета на този нов вид много напомняха пропорциите на първобитните човешки раси. В тях напълно се формираха човешкият тип ръце и крака и тези създания умееха да ходят и даже да бягат не по-лошо от своите по-късни човешки потомци. Основно те се отказаха от дървесния начин на живот, макар че нощем продължаваха да се връщат на дърветата от съображения за безопасност, тъй като – както и техните предци – те бяха изключително подложени на страх. Те все повече използваха своите ръце, което значително развиваше вродените умствени способности, но техният разум все още не можеше да се нарече човешки.

62:4.4 (707.3) The Primates were more human and less animal than their mid-mammal predecessors. The skeletal proportions of this new species were very similar to those of the primitive human races. The human type of hand and foot had fully developed, and these creatures could walk and even run as well as any of their later-day human descendants. They largely abandoned tree life, though continuing to resort to the treetops as a safety measure at night, for like their earlier ancestors, they were greatly subject to fear. The increased use of their hands did much to develop inherent brain power, but they did not yet possess minds that could really be called human.

Макар че светът на чувствата на приматите малко се отличаваше от емоциите на техните предшественици, във всички свои склонности те повече напомняха човека. Те наистина бяха великолепни и високоразвити животни, достигащи полова зрелост на възраст приблизително десет години и притежаващи естествена продължителност на живота около четиридесет години. Това значи, че те щяха да достигат тази възраст, ако умираха от естествена смърт, но в това далечно време рядко животно умираше от естествена смърт – твърде напрегната беше борбата за съществуване.

62:4.5 (707.4) Although in emotional nature the Primates differed little from their forebears, they exhibited more of a human trend in all of their propensities. They were, indeed, splendid and superior animals, reaching maturity at about ten years of age and having a natural life span of about forty years. That is, they might have lived that long had they died natural deaths, but in those early days very few animals ever died a natural death; the struggle for existence was altogether too intense.

И, ето, преминавайки пътя на развитие в течение на почти деветстотин поколения, което обхваща примерно двадесет и една хиляди години от произхода на ранните предшественици на човека, приматите *внезапно* родиха две изумителни създания – първите истински човешки същества.

62:4.6 (707.5) And now, after almost nine hundred generations of development, covering about twenty-one thousand years from the origin of the dawn mammals, the Primates *suddenly* gave birth to two remarkable creatures, the first true human beings.

Така ранните млекопитаещи, произлезли от североамериканския тип лемур, породиха промеждутъчните предшественици на човека, които на свой ред създадоха на света висшите примати, станали непосредствени предци на първобитната човешка раса. Приматите бяха последното най-важно звено в еволюцията на човека, но за по-малко от пет хиляди години нито един представител на тези необичайни племена не остана жив.

62:4.7 (707.6) Thus it was that the dawn mammals, springing from the North American lemur type, gave origin to the mid-mammals, and these mid-mammals in turn produced the superior Primates, who became the immediate ancestors of the primitive human race. The Primates tribes were the last vital link in the evolution of man, but in less than five thousand years not a single individual of these extraordinary tribes was left.

5. ПЪРВИТЕ ЧОВЕШКИ СЪЩЕСТВА

През 1934 година от нашата ера се навършиха точно 993 419 години от раждането на двете първи човешки същества.

Тези две чудесни създания бяха истински хора. Както много от техните предци, те имаха напълно оформени големи пръсти на ръката, а техните крака бяха толкова съвършени, както и краката на съвременните човешки раси. Те умееха да ходят и бягат, но не да пълзят. Хватателната функция на големия пръст на крака изчезна, при това напълно. Когато опасността ги караше да се качват по дърветата, те се качваха точно както правят това съвременните хора. Те се катереха по мечешки – а не както шимпанзето или горилата, които скачат от клон на клон.

Тези първи хора (а също и техните потомци) достигаха полова зрелост на възраст дванадесет години и притежаваха потенциална продължителност на живота около седемдесет и пет години.

В ранното им детство в тези човешки близнаци се появиха много нови емоции. Те се възхищаваха както на вещите, така и на други същества и бяха много самолюбиви. Но най-изумителното обстоятелство в развитието на тяхната емоционална сфера беше внезапната поява на нова група чисто човешки чувства – чувството на поклонение, включващо благоговението, почитанието, смиреността и даже примитивната форма на благодарност. Страхът, в съчетание с неразбиране на явленията в природата, води до появата на примитивна религия.

Покрай човешките чувства на първобитните хора в зачатъчна форма бяха свойствени и преживявания от по-висок род. Бяха им познати жалостта, срамът и позорът; те остро преживяваха любовта, ненавистта и жаждата за мъст, бидейки също така склонни и към силни чувства на ревност.

Двамата първи човека – близнаците, бяха същинско наказание за своите родители-примати. Те бяха толкова любознателни и безразсъдни, че към осемгодишна възраст успяха няколко пъти да се окажат на косъм от гибелта. Не е чудно, че на дванадесетгодишна възраст те бяха покрити с многобройни белези.

Още в ранна възраст те се научиха на словесно общуване. Към десетгодишна възраст те разработиха и усъвършенстваха състоящ се от жестове и думи език, включващ почти половин стотица понятия, и значително

5. THE FIRST HUMAN BEINGS

62:5.1 (707.7) From the year A.D. 1934 back to the birth of the first two human beings is just 993,419 years.

62:5.2 (707.8) These two remarkable creatures were true human beings. They possessed perfect human thumbs, as had many of their ancestors, while they had just as perfect feet as the present-day human races. They were walkers and runners, not climbers; the grasping function of the big toe was absent, completely absent. When danger drove them to the treetops, they climbed just like the humans of today would. They would climb up the trunk of a tree like a bear and not as would a chimpanzee or a gorilla, swinging up by the branches.

62:5.3 (708.1) These first human beings (and their descendants) reached full maturity at twelve years of age and possessed a potential life span of about seventy-five years.

62:5.4 (708.2) Many new emotions early appeared in these human twins. They experienced admiration for both objects and other beings and exhibited considerable vanity. But the most remarkable advance in emotional development was the sudden appearance of a new group of really human feelings, the worshipful group, embracing awe, reverence, humility, and even a primitive form of gratitude. Fear, joined with ignorance of natural phenomena, is about to give birth to primitive religion.

62:5.5 (708.3) Not only were such human feelings manifested in these primitive humans, but many more highly evolved sentiments were also present in rudimentary form. They were mildly cognizant of pity, shame, and reproach and were acutely conscious of love, hate, and revenge, being also susceptible to marked feelings of jealousy.

62:5.6 (708.4) These first two humans — the twins — were a great trial to their Primates parents. They were so curious and adventurous that they nearly lost their lives on numerous occasions before they were eight years old. As it was, they were rather well scarred up by the time they were twelve.

62:5.7 (708.5) Very early they learned to engage in verbal communication; by the age of ten they had worked out an improved sign and word language of almost half a hundred ideas and had greatly improved and expanded the crude communicative

подобриха и разшириха примитивния метод за общуване на своите предци. Но колкото и да се стараеха, те успяха да научат родителите си само на няколко от своите нови жестове и думи.

technique of their ancestors. But try as hard as they might, they were able to teach only a few of their new signs and symbols to their parents.

Един прекрасен ден, когато бяха на около деветгодишна възраст, близнаците се спуснаха надолу по течението на реката и свикаха важно съвещание. Всяко небесно същество, установено на Урантия, включително и аз, присъстваше като наблюдател на хода на полудневната среща. В този знаменателен ден те решиха да живеят един с друг и един за друг и това беше първият от поредицата подобни договори, най-важният от които стана решението да напуснат своите примитивни животински съплеменници и да отидат на север. Близнаците не се досещаха, че точно с това им предстоеше да сложат началото на човешкия род.

62:5.8 (708.6) When about nine years of age, they journeyed off down the river one bright day and held a momentous conference. Every celestial intelligence stationed on Urantia, including myself, was present as an observer of the transactions of this noontide tryst. On this eventful day they arrived at an understanding to live with and for each other, and this was the first of a series of such agreements which finally culminated in the decision to flee from their inferior animal associates and to journey northward, little knowing that they were thus to found the human race.

Макар че всички нас изключително много ни безпокоеше какво замисляха тези малки диваци, ние бяхме безсилни да контролираме работата на техния ум. Ние не се опитвахме – и нямахме такава възможност, произволно да въздействаме на техните решения. Но в пределите на допустимите планетарни функции ние, Носителите на Живота, съвместно с нашите партньори се уговорихме да водим човешките близнаци на север, по-далеч от покритите с козина техни съплеменници, не изцяло отказали се от живота по дърветата. И така, в резултат от самостоятелното си разумно решение близнаците *мигрираха,* а благодарение на нашето наставничество те мигрираха *на север* - в отдалечен район, където избягваха опасността от биологическа деградация чрез смесване със своите примитивни роднини от племената примати.

62:5.9 (708.7) While we were all greatly concerned with what these two little savages were planning, we were powerless to control the working of their minds; we did not — could not — arbitrarily influence their decisions. But within the permissible limits of planetary function, we, the Life Carriers, together with our associates, all conspired to lead the human twins northward and far from their hairy and partially tree-dwelling people. And so, by reason of their own intelligent choice, the twins did *migrate,* and because of our supervision they migrated *northward* to a secluded region where they escaped the possibility of biologic degradation through admixture with their inferior relatives of the Primates tribes.

Малко преди заминаването си от родните гори, по време на едно от нападенията на гибоните, те загубиха своята майка. Макар че не притежаваше разум като техния, тя изпитваше към своите деца привързаността, свойствена на висшето животно към своето поколение, и безстрашно даде своя живот в опит да спаси чудесната двойка. И жертвата ѝ не беше напразна: тя задържаше врага дотогава, докато не успя да дойде с подкрепления бащата и да принуди нападателите да избягат.

62:5.10 (708.8) Shortly before their departure from the home forests they lost their mother in a gibbon raid. While she did not possess their intelligence, she did have a worthy mammalian affection of a high order for her offspring, and she fearlessly gave her life in the attempt to save the wonderful pair. Nor was her sacrifice in vain, for she held off the enemy until the father arrived with reinforcements and put the invaders to rout.

Скоро след като тази млада двойка напусна своите съплеменници, за да положи началото на човешката раса, техният баща-примат изпадна в отчаяние. Убит от мъка, той престана да яде, отказвайки се от храна даже тогава, когато я донасяха останалите му деца. Със загубата на своите прекрасни потомци

62:5.11 (709.1) Soon after this young couple forsook their associates to found the human race, their Primates father became disconsolate — he was heartbroken. He refused to eat, even when food was brought to him by his other children. His brilliant offspring having been lost, life did not seem worth living among his ordinary fellows; so he

животът сред обикновените му съплеменници загуби всякакъв смисъл; напускайки племето, той отиде в горите, където беше нападнат от враждебни гибони и пребит до смърт.

wandered off into the forest, was set upon by hostile gibbons and beaten to death.

6. ЕВОЛЮЦИЯТА НА ЧОВЕШКИЯ РАЗУМ

Ние, Носителите на Живота на Урантия, преминахме през дълго бдително очакване още от този ден, когато за пръв път внедрихме жизнената плазма в планетарните води, и естествено появата на първите наистина разумни и волеви създания ни достави огромна радост и ни донесе висше удовлетворение.

Ние бяхме следили умственото развитие на близнаците, наблюдавайки дейността на седемте спомагателни духа на разума, прикрепени към Урантия към времето на нашето пристигане на планетата. По време на дългото еволюционно развитие на планетарния живот тези неуморими попечители на разума неизменно отбелязваха своята нарастваща способност да влизат в контакт с все повече усъвършенстващия се ум на животинските създания, издигащи се на нови степени на развитие.

Отначало само *духът на интуицията* беше способен да функционира в условията на инстинктивното и рефлекторно поведение на първобитните животни. С появата на по-високи типове на диференциране *духът на разбирането* стана способен да снабди такива създания с дара на спонтанната асоциация на идеи. По-късно наблюдавахме действията на *духа на смелостта;* еволюиращите животни наистина си изработиха примитивна форма на защитно самосъзнание. С последващата поява на млекопитаещите ние виждахме как все повече и повече проявява себе си *духът на знанието.* А еволюцията на висшите млекопитаещи доведе до действие *духа на съвета,* в резултат на което се укрепи стадният инстинкт и се появиха наченките на примитивно социално устройство.

От ранните предшественици на човека към междутъчните предшественици и примати ние наблюдавахме все по-активното служене на първите пет спомагателни духа. Но на двата оставащи духа – висшите попечители на разума, все още не се отдаваше да се проявят в урантийския тип еволюционен разум.

Представете си нашата радост, когато веднъж – близнаците тогава бяха на десет години – *духът на поклонението* за пръв път установи връзка с разума на близнаците: в

6. EVOLUTION OF THE HUMAN MIND

62:6.1 (709.2) We, the Life Carriers on Urantia, had passed through the long vigil of watchful waiting since the day we first planted the life plasm in the planetary waters, and naturally the appearance of the first really intelligent and volitional beings brought to us great joy and supreme satisfaction.

62:6.2 (709.3) We had been watching the twins develop mentally through our observation of the functioning of the seven adjutant mind-spirits assigned to Urantia at the time of our arrival on the planet. Throughout the long evolutionary development of planetary life, these tireless mind ministers had ever registered their increasing ability to contact with the successively expanding brain capacities of the progressively superior animal creatures.

62:6.3 (709.4) At first only the *spirit of intuition* could function in the instinctive and reflex behavior of the primordial animal life. With the differentiation of higher types, the *spirit of understanding* was able to endow such creatures with the gift of spontaneous association of ideas. Later on we observed the *spirit of courage* in operation; evolving animals really developed a crude form of protective self-consciousness. Subsequent to the appearance of the mammalian groups, we beheld the *spirit of knowledge* manifesting itself in increased measure. And the evolution of the higher mammals brought the function of the *spirit of counsel,* with the resulting growth of the herd instinct and the beginnings of primitive social development.

62:6.4 (709.5) Increasingly, on down through the dawn mammals, the mid-mammals, and the Primates, we had observed the augmented service of the first five adjutants. But never had the remaining two, the highest mind ministers, been able to function in the Urantia type of evolutionary mind.

62:6.5 (709.6) Imagine our joy one day — the twins were about ten years old — when the *spirit of worship* made its first contact with the mind of the female twin and shortly thereafter with the male.

началото с девойката, а скоро след това и с юношата. Ние знаехме, че нещо близко до човешкия разум достига кулминационния стадий на своето развитие, и когато около година по-късно в резултат от размишление и целенасочено решение те се договориха да напуснат дома си и да отидат на север, то именно тогава – и вече в признатия човешки разум на тези две създания, на Урантия започна да действа *духът на мъдростта.*

Последва незабавна и качествено нова мобилизация на седемте спомагателни духа на разума. Бяхме преизпълнени с очакване. Ние разбирахме, че се приближава дългоочакваният час; знаехме, че се намираме пред прага на реализацията на нашите продължителни усилия, свързани с появата на волеви създания на Урантия.

We knew that something closely akin to human mind was approaching culmination; and when, about a year later, they finally resolved, as a result of meditative thought and purposeful decision, to flee from home and journey north, then did the *spirit of wisdom* begin to function on Urantia and in these two now recognized human minds.

62:6.6 (709.7) There was an immediate and new order of mobilization of the seven adjutant mind-spirits. We were alive with expectation; we realized that the long-waited-for hour was approaching; we knew we were upon the threshold of the realization of our protracted effort to evolve will creatures on Urantia.

7. ПРИЗНАВАНЕТО КАТО ОБИТАЕМ СВЯТ

Не ни се наложи да чакаме дълго. По обед на следващия ден след бягството на близнаците в планетарния център за далечна връзка на Урантия бяха регистрирани пробни сигнали от вселенския контур. Всички ние, разбира се, бяхме развълнувани, защото разбирахме, че наближава велико събитие. Но тъй като този свят беше център за експериментален живот, ние нямахме дори и най-малка представа по какъв точно начин ще ни известят за признаването на разумния живот на Урантия. Но ние останахме в неведение още малко време. На третия ден след бягството на близнаците и преди заминаването на корпуса на Носителите на Живота на Урантия пристигна архангелът на Небадон за създаване на изходния планетарен контур на разума.

Това беше знаменателен ден за Урантия, когато нашата малка група се събра около планетарния полюс за пространствена връзка и прие първото съобщение от Салвингтон по новоустановения планетарен контур на разума. И това първо послание, продиктувано от главата на корпуса на архангелите, гласеше:

“Носители на Живота – приветстваме ви! Изпращаме ви уверение за огромното удовлетворение, което изпитват в Салвингтон, Едемия и Йерусем във връзка с регистрацията в столицата на Небадон на сигнала, означаващ, че на Урантия се е появил присъщият за волевите създания разум. Целенасоченото решение на близнаците да избягат на север и да отделят своето потомство от своите примитивни

7. RECOGNITION AS AN INHABITED WORLD

62:7.1 (709.8) We did not have to wait long. At noon, the day after the runaway of the twins, there occurred the initial test flash of the universe circuit signals at the planetary reception-focus of Urantia. We were, of course, all astir with the realization that a great event was impending; but since this world was a life-experiment station, we had not the slightest idea of just how we would be apprised of the recognition of intelligent life on the planet. But we were not long in suspense. On the third day after the elopement of the twins, and before the Life Carrier corps departed, there arrived the Nebadon archangel of initial planetary circuit establishment.

62:7.2 (710.1) It was an eventful day on Urantia when our small group gathered about the planetary pole of space communication and received the first message from Salvington over the newly established mind circuit of the planet. And this first message, dictated by the chief of the archangel corps, said:

62:7.3 (710.2) “To the Life Carriers on Urantia — Greetings! We transmit assurance of great pleasure on Salvington, Edentia, and Jerusem in honor of the registration on the headquarters of Nebadon of the signal of the existence on Urantia of mind of will dignity. The purposeful decision of the twins to flee northward and segregate their offspring from their inferior ancestors has been noted. This is the first decision of mind — the human type of mind — on Urantia and

предшественици беше отбелязано. То стана първото решение на разума – човешкия тип разум на Урантия, което автоматически създава контура на връзката, по който се предава това първо потвърждение.”

automatically establishes the circuit of communication over which this initial message of acknowledgment is transmitting.”

Следващото послание, прието по новия контур, беше приветствието на Всевишните на Едемия, съдържащо инструкции за урантийските Носители на Живота, в които ни се забраняваше да въздействаме на създадения от нас тип живот. Получихме указание да не се намесваме във въпроси, свързани с прогреса на човека. Не следва да се мисли, че Носителите на Живота някога произволно и механически се намесват в естественото превръщане на планетарните еволюционни планове, тъй като ние не правим това. Но до това време на нас ни се позволяваше по особен начин да управляваме средата и да защитаваме жизнената плазма и именно този необикновен, макар и напълно естествен, надзор следваше сега да прекратим.

62:7.4 (710.3) Next over this new circuit came the greetings of the Most Highs of Edentia, containing instructions for the resident Life Carriers forbidding us to interfere with the pattern of life we had established. We were directed not to intervene in the affairs of human progress. It should not be inferred that Life Carriers ever arbitrarily and mechanically interfere with the natural outworking of the planetary evolutionary plans, for we do not. But up to this time we had been permitted to manipulate the environment and shield the life plasm in a special manner, and it was this extraordinary, but wholly natural, supervision that was to be discontinued.

И още щом замлъкнаха Всевишните, на планетата започна да постъпва прекрасното послание на Луцифер, по това време владетел на системата Сатания. Сега Носителите на Живота можеха да слушат словата на своя собствен глава и получиха от него разрешение да се върнат в Йерусем. Посланието на Луцифер съдържаше официалното одобрение за труда на Носителите на Живота на Урантия и ни освобождаваше от всякаква бъдеща критика на каквито и да е наши усилия, насочени към подобряване на небадонските прототипи на живота, внедрени в системата Сатания.

62:7.5 (710.4) And no sooner had the Most Highs left off speaking than the beautiful message of Lucifer, then sovereign of the Satania system, began to planetize. Now the Life Carriers heard the welcome words of their own chief and received his permission to return to Jerusem. This message from Lucifer contained the official acceptance of the Life Carriers’ work on Urantia and absolved us from all future criticism of any of our efforts to improve the life patterns of Nebadon as established in the Satania system.

С тези послания от Салвингтон, Едемия и Йерусем официално завърши многовековният надзор на Носителите на Живота на Урантия. В продължение на много епохи ние изпълнявахме своите задължения и ни помагаха само седемте духа на разума и Главните Физически Регулатори. И сега, когато в еволюционните създания на планетата се появи воля, способност да избират поклонението и възхода – ние разбрахме, че нашият труд е завършен, и нашата група започна да се готви за заминаване. Предвид това, че Урантия е свят с видоизменен живот, ние получихме разрешение да оставим на планетата двама старши Носители на Живота с дванадесет помощника, а аз бях избран като един от членовете на тази група и оттогава се намирам на Урантия.

62:7.6 (710.5) These messages from Salvington, Edentia, and Jerusem formally marked the termination of the Life Carriers’ agelong supervision of the planet. For ages we had been on duty, assisted only by the seven adjutant mind-spirits and the Master Physical Controllers. And now, will, the power of choosing to worship and to ascend, having appeared in the evolutionary creatures of the planet, we realized that our work was finished, and our group prepared to depart. Urantia being a life-modification world, permission was granted to leave behind two senior Life Carriers with twelve assistants, and I was chosen as one of this group and have ever since been on Urantia.

Изминаха точно 993 408 години (спрямо 1934 година от нашата ера), откакто Урантия беше формално призната за населена от хора планета във вселената Небадон. За пореден

62:7.7 (710.6) It is just 993,408 years ago (from the year A.D. 1934) that Urantia was formally recognized as a planet of human habitation in the universe of Nebadon. Biologic evolution had once

път биологическата еволюция достигна човешките нива на волевото създание. Човекът беше пристигнал на 606 -ата планета на Сатания.

[Подготвено от Носител на Живота на Небадон, постоянно пребиваващ на Урантия.]

again achieved the human levels of will dignity; man had arrived on planet 606 of Satania.

62:7.8 (710.7) [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

Документ 63. Първото човешко семейство

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 63. ПЪРВОТО ЧОВЕШКО СЕМЕЙСТВО

Секции

Въведение
1. Андон и Фонта
2. Бягството на близнаците
3. Семейството на Андон
4. Андоническите кланове
5. Разпръскване на Андонитите
6. Онагар – първият проповедник
7. Продължаването на живота на Андон и Фонта

Въведение

УРАНТИЯ беше регистрирана като обитаем свят когато двете първи човешки същества – близнаците, бяха на единадесет години и преди те да станат родители на първото от второто поколение истински човешки същества. Посланието на архангела, изпратено от Салвингтон по случай официалната регистрация на планетата завършваше със следните думи:

"Човешкият разум се е появил на 606 -тата планета в Сатания и основателите на новата раса ще се наричат *Андон* и *Фонта.* Всички архангели се молят за това тези създания да могат да бъдат по-скоро надарени с личното присъствие на дара на духа на Всеобщия Баща".

Андон е небадонско име, което означава "първото подобно на Отеца създание, проявило свойствения на човека стремеж към съвършенство". Фонта означава "първото подобно на Сина създание, проявило свойствения на човека стремеж към съвършенство".Андон и Фонта узнаха за

PAPER 63 THE FIRST HUMAN FAMILY

SECTIONS

Introduction
1. Andon and Fonta
2. The Flight of the Twins
3. Andon's Family
4. The Andonic Clans
5. Dispersion of the Andonites
6. Onagar — The First Truth Teacher
7. The Survival of Andon and Fonta

INTRODUCTION

63:0.1 (711.1) URANTIA was registered as an inhabited world when the first two human beings — the twins — were eleven years old, and before they had become the parents of the first-born of the second generation of actual human beings. And the archangel message from Salvington, on this occasion of formal planetary recognition, closed with these words:

63:0.2 (711.2) "Man-mind has appeared on 606 of Satania, and these parents of the new race shall be called *Andon* and *Fonta.* And all archangels pray that these creatures may speedily be endowed with the personal indwelling of the gift of the spirit of the Universal Father."

63:0.3 (711.3) Andon is the Nebadon name which signifies "the first Fatherlike creature to exhibit human perfection hunger." Fonta signifies "the first Sonlike creature to exhibit human perfection hunger." Andon and Fonta never knew these names until they were bestowed upon them at the time of fusion with their Thought Adjusters.

своите имена едва след като те бяха присвоени от тях при сливането с техните Настройчици на Съзнанието. По време на своето смъртно пребиваване на Урантия те се наричаха един друг Сонта-ан и Сонта-ен: Сонта-ан означаваше “любимеца на майката”, а Сонта-ен – “любимката на бащата”. Те сами си дадоха тези имена, изразяващи взаимната им загриженост и любов.

Throughout their mortal sojourn on Urantia they called each other Sonta-an and Sonta-en, Sonta-an meaning “loved by mother,” Sonta-en signifying “loved by father.” They gave themselves these names, and the meanings are significant of their mutual regard and affection.

1. АНДОН И ФОНТА

В много отношения Андон и Фонта бяха най-изумителната човешка двойка живяла някога на земята. Тази прекрасна двойка – действителните прародители на цялото човечество, във всички отношения превъзхождаше много от своите преки потомци и коренно се отличаваше от всички свои предци – както непосредствени, така и далечни.

Родителите на първата човешка двойка очевидно малко се отличаваха от обичайните представители на своето племе, макар да принадлежаха към числото на неговите най-разумни членове – групата, първа научила се да хвърля камъни и да използва в сраженията тояги. Освен това, те използваха и островърхи отломки от камък, кремък и кости.

Веднъж Андон – още по времето, когато живееше със своите родители, прикрепи остро парче кремък към края на тояга, използвайки за това сухожилие от животно - впоследствие той нееднократно и с успех използваше това оръжие, спасявайки както собствения си живот, така и живота на своята така безстрашна и любознателна сестра, неизменно съпровождаща го във всички негови изследователски пътешествия.

Решението на Андон и Фонта да напуснат племето на приматите говори за разум с много превишаващ интелекта от по-ниско ниво, свойствен на толкова много от техните по-късни потомци, които стигнаха до смесване със своите изостанали родственици от племето на човекоподобните маймуни. Но смътното осъзнаване на това, че те са не просто животни, а нещо повече, се обясняваше с наличието на личност и се укрепваше от вътрешното присъствие на Настройчиците на Съзнанието.

1. ANDON AND FONTA

63:1.1 (711.4) In many respects, Andon and Fonta were the most remarkable pair of human beings that have ever lived on the face of the earth. This wonderful pair, the actual parents of all mankind, were in every way superior to many of their immediate descendants, and they were radically different from all of their ancestors, both immediate and remote.

63:1.2 (711.5) The parents of this first human couple were apparently little different from the average of their tribe, though they were among its more intelligent members, that group which first learned to throw stones and to use clubs in fighting. They also made use of sharp spicules of stone, flint, and bone.

63:1.3 (711.6) While still living with his parents, Andon had fastened a sharp piece of flint on the end of a club, using animal tendons for this purpose, and on no less than a dozen occasions he made good use of such a weapon in saving both his own life and that of his equally adventurous and inquisitive sister, who unfailingly accompanied him on all of his tours of exploration.

63:1.4 (711.7) The decision of Andon and Fonta to flee from the Primates tribes implies a quality of mind far above the baser intelligence which characterized so many of their later descendants who stooped to mate with their retarded cousins of the simian tribes. But their vague feeling of being something more than mere animals was due to the possession of personality and was augmented by the indwelling presence of the Thought Adjusters.

2. БЯГСТВОТО НА БЛИЗНАЦИТЕ

След като Андон и Фонта решиха да избягат на север временно ги обхвана страх, особено опасението, че ще огорчат баща си и

2. THE FLIGHT OF THE TWINS

63:2.1 (712.1) After Andon and Fonta had decided to flee northward, they succumbed to their fears for a time, especially the fear of displeasing their father

останалите членове на своето семейство. Те се опасяваха от нападения на враждебно настроените си родственици и осъзнаваха, че могат да загинат от ръцете на своите и без това ревниви съплеменници. В младостта си близнаците прекарваха голяма част от времето заедно, поради което не бяха много популярни сред своите животни-братовчеди от племето на приматите. Не повиши популярността им и това, че те си построиха отделно и доста по-хубаво жилище на дървото.

and immediate family. They envisaged being set upon by hostile relatives and thus recognized the possibility of meeting death at the hands of their already jealous tribesmen. As youngsters, the twins had spent most of their time in each other's company and for this reason had never been overly popular with their animal cousins of the Primates tribe. Nor had they improved their standing in the tribe by building a separate, and a very superior, tree home.

Именно тук, в това устроено между върховете на дърветата ново жилище, веднъж през нощта те се събудиха от силна буря и притиснали се един до друг от страх и нежност, окончателно решиха да напуснат своето племе и своя роден дом.

63:2.2 (712.2) And it was in this new home among the treetops, one night after they had been awakened by a violent storm, and as they held each other in fearful and fond embrace, that they finally and fully made up their minds to flee from the tribal habitat and the home treetops.

Към това време те вече си бяха подготвили примитивно убежище на върха на дървото на разстояние половин ден на север. Това беше тяхното тайно укритие за първия ден от пребиваването им извън пределите на родните гори. Макар че като примати близнаците смъртно се бояха да остават на земята нощем, малко преди настъпването на тъмнината те тръгнаха по своя път на север. Независимо от това, че нощният преход, даже при пълнолуние, изискваше от тях необичайна смелост, те правилно решиха, че това ще им позволи да си отидат незабелязано и да намалят вероятността от преследване от страна на техните съплеменници и роднини. И малко след настъпване на полунощ те благополучно се добраха до преди това устроеното място.

63:2.3 (712.3) They had already prepared a crude treetop retreat some half-day's journey to the north. This was their secret and safe hiding place for the first day away from the home forests. Notwithstanding that the twins shared the Primates' deathly fear of being on the ground at nighttime, they sallied forth shortly before nightfall on their northern trek. While it required unusual courage for them to undertake this night journey, even with a full moon, they correctly concluded that they were less likely to be missed and pursued by their tribesmen and relatives. And they safely made their previously prepared rendezvous shortly after midnight.

Придвижвайки се на север те откриха откритите залежи на кремък и избирайки много камъни, имащи подходяща за различни цели форма, приготвиха запас за в бъдеще. Опитвайки се да разчупят тези парчета кремък така, че те по-добре да отговарят на определени предназначения, Андон откри свойството на камъка да пуска искри и схвана идеята за получаване на огън. По това време обаче тази мисъл не се закрепи в неговото съзнание, тъй като климатът все още беше благоприятен и потребност от огън почти нямаше.

63:2.4 (712.4) On their northward journey they discovered an exposed flint deposit and, finding many stones suitably shaped for various uses, gathered up a supply for the future. In attempting to chip these flints so that they would be better adapted for certain purposes, Andon discovered their sparking quality and conceived the idea of building fire. But the notion did not take firm hold of him at the time as the climate was still salubrious and there was little need of fire.

Но есенното слънце се спускаше все по-ниско и колкото по-далеч на север се придвижваха те, толкова по-хладни ставаха нощите. За да се сгреят вече им се наложи да ползват кожи на зверове. Когато от времето на тяхното бягство мина около месец, Андон обясни на своята другарка, че знае начин за добиване на огън с помощта на кремък. В течение на два месеца те безуспешно се опитваха да запалят огън с искра. Всеки ден близнаците настойчиво правеха искри с

63:2.5 (712.5) But the autumn sun was getting lower in the sky, and as they journeyed northward, the nights grew cooler and cooler. Already they had been forced to make use of animal skins for warmth. Before they had been away from home one moon, Andon signified to his mate that he thought he could make fire with the flint. They tried for two months to utilize the flint spark for kindling a fire but only met with failure. Each day this couple would strike the flints and endeavor to ignite the wood. Finally, one evening about the time of

кремък, опитвайки се да запалят дървото. Накрая, веднъж вечерта, по залез слънце, тайната на метода беше разкрита, когато Фонта се досети да се качи на стоящото недалеч дърво и да донесе напуснато от птиците гнездо. Гнездото беше сухо и лесно възпламеняемо и затова лумна още щом на него попадна искра. Те бяха толкова учудени и изплашени от своя успех, че едва не оставиха огъня да угасне, но успяха да го запазят, прибавяйки подходящо гориво и прародителите на цялото човечество за пръв път тръгнаха да търсят дърва.

the setting of the sun, the secret of the technique was unraveled when it occurred to Fonta to climb a near-by tree to secure an abandoned bird's nest. The nest was dry and highly inflammable and consequently flared right up into a full blaze the moment the spark fell upon it. They were so surprised and startled at their success that they almost lost the fire, but they saved it by the addition of suitable fuel, and then began the first search for firewood by the parents of all mankind.

Това беше един от най-радостните епизоди в техния кратък, но богат на събития живот. Цялата нощ те останаха до своя огън, съзерцавайки горящия огън и смътно разбирайки, че са извършили откритие, което ще им позволи да удържат победа над климата и така завинаги да получат независимост от своите животински роднини от южните земи. След три дни отдих и наслаждение над огъня те продължиха своя път.

63:2.6 (712.6) This was one of the most joyous moments in their short but eventful lives. All night long they sat up watching their fire burn, vaguely realizing that they had made a discovery which would make it possible for them to defy climate and thus forever to be independent of their animal relatives of the southern lands. After three days' rest and enjoyment of the fire, they journeyed on.

Предците на Андон и Фонта – приматите, често поддържаха огъня запален от мълниите, но никога преди това земните създания не владееха метод за произволно запалване на огън. Но измина много време преди близнаците да узнаят, че сухият мъх и други материали са способни да поддържат огъня не по-зле от птичите гнезда.

63:2.7 (712.7) The Primates ancestors of Andon had often replenished fire which had been kindled by lightning, but never before had the creatures of earth possessed a method of starting fire at will. But it was a long time before the twins learned that dry moss and other materials would kindle fire just as well as birds' nests.

3. СЕМЕЙСТВОТО НА АНДОН

3. ANDON'S FAMILY

Изминаха почти две години от тази нощ, когато близнаците напуснаха своето жилище, преди да им се роди първото дете. Те го нарекоха Сонтад; и Сонтад стана първото създание родено на Урантия, увито при раждането си в защитно покривало. Беше положено началото на човешката раса и на тази нова еволюционна степен се появи инстинктивния стремеж да се грижат както трябва за все по-безпомощните младенци, което беше характерно за постепенното развитие на разума и интелектуалния тип в сравнение с по-животинските типове.

63:3.1 (713.1) It was almost two years from the night of the twins' departure from home before their first child was born. They named him Sontad; and Sontad was the first creature to be born on Urantia who was wrapped in protective coverings at the time of birth. The human race had begun, and with this new evolution there appeared the instinct properly to care for the increasingly enfeebled infants which would characterize the progressive development of mind of the intellectual order as contrasted with the more purely animal type.

На Андон и Фонта им се родиха общо деветнадесет деца и те успяха да се насладят на обществото на почти половин стотица внуци и половин дузина правнуци. Семейството обитаваше в четири съседни едно на друго скални укрития или полупещери, три от които се съединяваха с коридори, изровени в мекия варовик с помощта на кремъчни оръдия, измислени от децата на Андон.

63:3.2 (713.2) Andon and Fonta had nineteen children in all, and they lived to enjoy the association of almost half a hundred grandchildren and half a dozen great-grandchildren. The family was domiciled in four adjoining rock shelters, or semicaves, three of which were interconnected by hallways which had been excavated in the soft limestone with flint tools devised by Andon's children.

Ранните андонити притежаваха ясно

63:3.3 (713.3) These early Andonites evinced a very

изразено родово чувство; те ловуваха на групи и никога не се отделяха на голямо разстояние от дома си. Изглеждаше, че разбират изключителността на своята изолирана група живи същества и необходимостта да се държат заедно. Това чувство на близост несъмнено се обясняваше с нарастващата помощ на спомагателните духове на разума.

Андон и Фонта неуморно се трудеха над възпитанието и усъвършенстването на своя род. Те доживяха до четиридесет и две години и двамата бяха убити по време на земетресение при падане на надвиснала скала. Пет от техните деца и единадесет от внуците им загинаха заедно с тях и около двадесет от техните потомци получиха сериозни наранявания.

Веднага след смъртта на своите родители Сонтад, независимо от страшното увреждане на крака си, оглави клана, в което му помагаше умело неговата жена – голямата от сестрите. Най-напред им се наложи да устроят надеждно погребение за мъртвите си родители, братя, сестри и деца, поради което те ги затрупаха с камъни. Не следва да се придава излишно значение на този акт на погребване. Техните смътни и неопределени представи за живота след смъртта основно биваха черпени от причудливите им и пъстри сънища.

Потомците на Андон и Фонта живееха като единен клан чак до двадесетото поколение, когато съперничеството за храна и социалните търкания доведоха до началото на тяхното разпръскване.

marked clannish spirit; they hunted in groups and never strayed very far from the homesite. They seemed to realize that they were an isolated and unique group of living beings and should therefore avoid becoming separated. This feeling of intimate kinship was undoubtedly due to the enhanced mind ministry of the adjutant spirits.

63:3.4 (713.4) Andon and Fonta labored incessantly for the nurture and uplift of the clan. They lived to the age of forty-two, when both were killed at the time of an earthquake by the falling of an overhanging rock. Five of their children and eleven grandchildren perished with them, and almost a score of their descendants suffered serious injuries.

63:3.5 (713.5) Upon the death of his parents, Sontad, despite a seriously injured foot, immediately assumed the leadership of the clan and was ably assisted by his wife, his eldest sister. Their first task was to roll up stones to effectively entomb their dead parents, brothers, sisters, and children. Undue significance should not attach to this act of burial. Their ideas of survival after death were very vague and indefinite, being largely derived from their fantastic and variegated dream life.

63:3.6 (713.6) This family of Andon and Fonta held together until the twentieth generation, when combined food competition and social friction brought about the beginning of dispersion.

4. АНДОНИЧЕСКИТЕ КЛАНОВЕ

Първобитните хора — андонитите, имаха черни очи и смугла кожа с жълто-червен оттенък. Меланинът — цветната субстанция, присъстваща в кожата на всеки човек, е исконният кожен пигмент на андонитите. По своя общ вид и цвят кожите на тези ранни андонити повече напомняха на съвременните ескимоси, отколкото на който и да е друг тип хора. Те бяха първите създания, които използваха кожите на животни за защита от студа; по тялото си имаха съвсем малко повече козина, отколкото съвременния човек.

В племенния живот на животните предшественици на тези първобитни хора се криеха източниците на многобройните социални съглашения, а развитието на чувствата и умствените способности на тези същества веднага се отразиха на усъвършенстването на общественото устройство и новото разделение на родовия

4. THE ANDONIC CLANS

63:4.1 (713.7) Primitive man — the Andonites — had black eyes and a swarthy complexion, something of a cross between yellow and red. Melanin is a coloring substance which is found in the skins of all human beings. It is the original Andonic skin pigment. In general appearance and skin color these early Andonites more nearly resembled the present-day Eskimo than any other type of living human beings. They were the first creatures to use the skins of animals as a protection against cold; they had little more hair on their bodies than present-day humans.

63:4.2 (713.8) The tribal life of the animal ancestors of these early men had foreshadowed the beginnings of numerous social conventions, and with the expanding emotions and augmented brain powers of these beings, there was an immediate development in social organization and a new division of clan labor. They were exceedingly imitative, but the play instinct was only slightly developed, and the sense of humor was almost

труд. Те бяха великолепни подражатели, но игровият им инстинкт оставаше почти неразвит, а чувство за хумор практически напълно отсъстваше. Първобитният човек понякога се усмихваше, но никога не се смееше от все сърце. Хуморът беше наследство от по-късната Адамическа раса. Първобитните хора не бяха толкова чувствителни на болка и не реагираха така остро на неприятните ситуации, както много от по-късните еволюиращи смъртни. Раждането на деца не беше болезнено или мъчително изпитание за Фонта и нейните непосредствени потомци.

entirely absent. Primitive man smiled occasionally, but he never indulged in hearty laughter. Humor was the legacy of the later Adamic race. These early human beings were not so sensitive to pain nor so reactive to unpleasant situations as were many of the later evolving mortals. Childbirth was not a painful or distressing ordeal to Fonta and her immediate progeny.

Това беше чудесно племе. Мъжете геройски отстояваха безопасността на своите жени и своето потомство; жените нежно се грижеха за децата. Но техният патриотизъм се ограничаваше само със своя род. Те бяха изцяло предани на своите семейства; те без да се колебаят отдаваха живота си, защитавайки своите деца, но стремежът да осигурят по-добър живот за своите внуци беше над тяхното разбиране. В човешкото сърце все още не беше събуден алтруизма независимо от това, че на тези коренни жители на Урантия бяха свойствени всички емоции, необходими за раждането на религията.

63:4.3 (714.1) They were a wonderful tribe. The males would fight heroically for the safety of their mates and their offspring; the females were affectionately devoted to their children. But their patriotism was wholly limited to the immediate clan. They were very loyal to their families; they would die without question in defense of their children, but they were not able to grasp the idea of trying to make the world a better place for their grandchildren. Altruism was as yet unborn in the human heart, notwithstanding that all of the emotions essential to the birth of religion were already present in these Urantia aborigines.

Древните хора ги отличаваше трогателна нежност в отношенията със своите другари и безусловно истинска, макар и примитивна представа за дружбата. В по-късни времена, по време на постоянно възникващите сражения с останалите племена, нерядко можеше да се види как първобитният човек, храбро бранейки се с една ръка, се опитва да защити и спаси свой ранен другар. Много от най-благородните и във висша степен човешки черти от последващото еволюционно развитие намериха своето трогателно предварително загатване в тези първобитни хора.

63:4.4 (714.2) These early men possessed a touching affection for their comrades and certainly had a real, although crude, idea of friendship. It was a common sight in later times, during their constantly recurring battles with the inferior tribes, to see one of these primitive men valiantly fighting with one hand while he struggled on, trying to protect and save an injured fellow warrior. Many of the most noble and highly human traits of subsequent evolutionary development were touchingly foreshadowed in these primitive peoples.

Изначалният андонически род продължаваше да остава оглавяващ чак до двадесет и седмото поколение, когато сред преките потомци на Сонтад не се оказа нито едно момче и двама претенденти за ролята глава на рода встъпиха в борба за господство.

63:4.5 (714.3) The original Andonic clan maintained an unbroken line of leadership until the twenty-seventh generation, when, no male offspring appearing among Sontad's direct descendants, two rival would-be rulers of the clan fell to fighting for supremacy.

Още преди мащабното разпръскване на андоническите кланове техните ранни опити за взаимно общуване доведоха до появата на добре развит език. Този език продължаваше да се разширява, добавки към него се внасяха почти ежедневно, благодарение на новите изобретения и приспособяванията към средата, които се създаваха от тези активни, неуморими и любознателни хора. И чак до появата на цветните раси този език беше урантийската реч – езика на древното човешко семейство.

63:4.6 (714.4) Before the extensive dispersion of the Andonic clans a well-developed language had evolved from their early efforts to intercommunicate. This language continued to grow, and almost daily additions were made to it because of the new inventions and adaptations to environment which were developed by these active, restless, and curious people. And this language became the word of Urantia, the tongue of the early human family, until the later appearance of the colored races.

С течение на времето броя на андоническите кланове се увеличи и контактите на нарастващите семейства започнаха да водят до търкания и несъгласия. Мислите на тези хора бяха заети само от две неща: лов заради изхранване и сражения заради отмъщение поради някаква реална или въображаема несправедливост или оскърбление, причинено от съседното племе.

Усилваше се родовата вражда, избухваха племенни войни и сред най-добрите представители на най-способните и развити групи възникнаха сериозни загуби. Някои от тези загуби бяха невъзстановими; част от линията най-ценни по своите способности и ниво на интелект, беше изгубена завинаги. Безкрайната война на клановете постави под заплаха съществуването на тази древна раса и нейната първобитна цивилизация.

Такива примитивни създания е невъзможно да бъдат заставени да живеят дълго в мир. Човекът е потомък на войнствени животни и когато неразвитите хора се оказват тясно свързани един с друг, това води до взаимни раздразнения и оскърбления. Носителите на Живота знаят тази особеност на еволюиращите създания и предвиждат, съответно, разделяне на еволюиращите хора минимум на три – а по-често на шест различни и самостоятелни раси.

63:4.7 (714.5) As time passed, the Andonic clans grew in number, and the contact of the expanding families developed friction and misunderstandings. Only two things came to occupy the minds of these peoples: hunting to obtain food and fighting to avenge themselves against some real or supposed injustice or insult at the hands of the neighboring tribes.

63:4.8 (714.6) Family feuds increased, tribal wars broke out, and serious losses were sustained among the very best elements of the more able and advanced groups. Some of these losses were irreparable; some of the most valuable strains of ability and intelligence were forever lost to the world. This early race and its primitive civilization were threatened with extinction by this incessant warfare of the clans.

63:4.9 (714.7) It is impossible to induce such primitive beings long to live together in peace. Man is the descendant of fighting animals, and when closely associated, uncultured people irritate and offend each other. The Life Carriers know this tendency among evolutionary creatures and accordingly make provision for the eventual separation of developing human beings into at least three, and more often six, distinct and separate races.

5. РАЗПРЪСКВАНЕ НА АНДОНИТИТЕ

Древните андонически раси не проникнаха в дълбинните региони на Азия, и отначало те не се заселваха в Африка. Географията на тези времена ги водеше на север, и тези хора се придвижваха все по-далеч и по-далеч в тази посока, докато не бяха спрени от бавното нашествие на третия ледник.

Преди леденият щит да достигне Франция и Британските острови, потомците на Андон и Фонта, придвижвайки се на запад, пресякоха Европа, основавайки повече от хиляда отделни селища покрай големите реки, водещи към водите на тогава още топлото Северно море.

В древността тези андонически племена обитаваха бреговете на реките на територията на Франция. В течение на десетки хиляди години те се заселваха покрай река Сома. Сома е единствената река, руслото на която не беше изменено от ледниците и в онези дни тя се устремяваше към морето практически така, както и днес. С това се обяснява изобилието от свидетелства за обитанието на андонитите в долината, разположена покрай

5. DISPERSION OF THE ANDONITES

63:5.1 (715.1) The early Andon races did not penetrate very far into Asia, and they did not at first enter Africa. The geography of those times pointed them north, and farther and farther north these people journeyed until they were hindered by the slowly advancing ice of the third glacier.

63:5.2 (715.2) Before this extensive ice sheet reached France and the British Isles, the descendants of Andon and Fonta had pushed on westward over Europe and had established more than one thousand separate settlements along the great rivers leading to the then warm waters of the North Sea.

63:5.3 (715.3) These Andonic tribes were the early river dwellers of France; they lived along the river Somme for tens of thousands of years. The Somme is the one river unchanged by the glaciers, running down to the sea in those days much as it does today. And that explains why so much evidence of the Andonic descendants is found along the course of this river valley.

руслото на тази река.

Тези аборигени на Урантия не обитаваха на дърветата, макар че те както и преди се качваха на тях в момент на опасност. Обикновено те се разполагаха в укритие под надвисналите покрай речните брегове скали и в пещерите, разположени по склоновете на хълмове, което им осигуряваше добър обзор на подстъпите и ги защитаваше от стихиите. Така те можеха спокойно да се ползват от огън без да изпитват прекалени неудобства от дима. Те още не бяха истинските пещерни жители, макар че в последващите епохи ледените щитове, спускащи се още по на юг, прогониха техните потомци в пещерите. Те предпочитаха да се заселват в покрайнините на гората и край потоците.

63:5.4 (715.4) These aborigines of Urantia were not tree dwellers, though in emergencies they still betook themselves to the treetops. They regularly dwelt under the shelter of overhanging cliffs along the rivers and in hillside grottoes which afforded a good view of the approaches and sheltered them from the elements. They could thus enjoy the comfort of their fires without being too much inconvenienced by the smoke. They were not really cave dwellers either, though in subsequent times the later ice sheets came farther south and drove their descendants to the caves. They preferred to camp near the edge of a forest and beside a stream.

Още на ранния стадий те с голямо изкуство строяха частично заслонени жилища и демонстрираха забележителни способности по отношение на изграждането на каменни спални – куполообразни каменни хижи, в които пропълзяваха през нощта. Входът в такава хижа нощем се затваряше с помощта на голям камък, който се поставяше за тази цел вътре още преди покривните камъни да бъдат окончателно сложени на местата им.

63:5.5 (715.5) They very early became remarkably clever in disguising their partially sheltered abodes and showed great skill in constructing stone sleeping chambers, dome-shaped stone huts, into which they crawled at night. The entrance to such a hut was closed by rolling a stone in front of it, a large stone which had been placed inside for this purpose before the roof stones were finally put in place.

Андонитите бяха безстрашни и умели ловци и с изключение на диворастящите ягоди и някои дървесни плодове, се хранеха само с месо. След Андон, измислил каменната брадва, неговите потомци още в дълбините на древността изобретиха и ефективно използваха копия и харпуни. Накрая създаващият оръдията разум започна да действа заедно с използващата ги ръка и тези древни хора се научиха прекрасно да обработват кремъчни оръдия на труда. В търсене на кремък те изминаваха големи разстояния – подобно на съвременните хора, които ходят на края на света, за да търсят злато, платина и диаманти.

63:5.6 (715.6) The Andonites were fearless and successful hunters and, with the exception of wild berries and certain fruits of the trees, lived exclusively on flesh. As Andon had invented the stone ax, so his descendants early discovered and made effective use of the throwing stick and the harpoon. At last a tool-creating mind was functioning in conjunction with an implement-using hand, and these early humans became highly skillful in the fashioning of flint tools. They traveled far and wide in search of flint, much as present-day humans journey to the ends of the earth in quest of gold, platinum, and diamonds.

Така, а и в много други отношения, андоническите племена демонстрираха ниво на интелект, оказал се недостъпен за техните регресиращи потомци и след половин милион години, независимо от това, че те отново и отново откриваха различни начини за разпалване на огън.

63:5.7 (715.7) And in many other ways these Andon tribes manifested a degree of intelligence which their retrogressing descendants did not attain in half a million years, though they did again and again rediscover various methods of kindling fire.

6. ОНАГАР – ПЪРВИЯТ ПРОПОВЕДНИК

6. ONAGAR — THE FIRST TRUTH TEACHER

В течение на почти хиляда години, с все по-голямото разсейване на андонитите, културното и духовно състояние на клановете се влошаваше. Така продължи дотогава, докато не се появи Онагар, който възглави тези племена, сдоби се с установяването на

63:6.1 (715.8) As the Andonic dispersion extended, the cultural and spiritual status of the clans retrogressed for nearly ten thousand years until the days of Onagar, who assumed the leadership of these tribes, brought peace among them, and for the first time, led all of them in the worship of

мир сред тях и за пръв път ги доведе до поклонението "на Даващия Дихание на хора и животни.

Философията на Андон беше пределно объркана; той едва не стана поклонник на огъня поради огромното удовлетворение, което му донесе случайното откритие на огъня. Разумът обаче му подсказа да обърне своите мисли към слънцето като към висш и извикващ още по-голям трепет източник на топлина и светлина. Но слънцето беше твърде далеч и той така и не стана поклонник на слънцето.

Още на началния етап у андонитите се разви страх пред стихиите – гърма, мълниите, дъжда, снега, градушката и леда. Но в тези далечни дни постоянно възобновяващият се мотив беше глада, а тъй като основно живееха за сметка на животните, в тях се появи определена форма на зоолатрия. За Андон по-големите животни символизираха съзидателното могъщество и изпълването със сили. От време на време възникваше култово поклонение към различни големи животни. По време на модата на конкретно животно на стените на пещерата се появяваха неговите грубо очертани силуети, а по-късно, с развитието на изкуството, подобно животинско божество биваше гравирано като част от различни орнаменти.

Още на ранния етап сред андоническите народи се появи обичай да се въздържат от използването на месо от тези животни, на които се покланя племето. Скоро за оказване на необходимото въздействие върху съзнанието на младото поколение беше създаден култов обред, който се извършваше с тялото на едно от почитаните животни, а още по-късно техните потомци превърнаха тези примитивни действия в по-изискани обреди на жертвоприношение. Такъв е произходът на жертвоприношението като част от поклонението. Тази идея беше развита от Моисей в древноеврейския ритуал и беше, като цяло, запазена от апостол Павел като доктрина за изкупване на греха чрез "проливането на кръв".

Това, че храната беше най-важното нещо в живота на първобитните хора, се вижда от молитвата на която учеше тези прости хора Онагар – техния велик учител. Тази молитва звучеше така:

"О, Дихание на Живота, дай ни днес храна, избави ни от проклятията на леда, спаси ни от горските врагове и приеми ни милосърдно във Великото Отвъдно".

Пристанището на Онагар се намираше на северния бряг на древното Средиземно море, в областта на днешно Каспийско море, в

the "Breath Giver to men and animals."

63:6.2 (716.1) Andon's philosophy had been most confused; he had barely escaped becoming a fire worshiper because of the great comfort derived from his accidental discovery of fire. Reason, however, directed him from his own discovery to the sun as a superior and more awe-inspiring source of heat and light, but it was too remote, and so he failed to become a sun worshiper.

63:6.3 (716.2) The Andonites early developed a fear of the elements — thunder, lightning, rain, snow, hail, and ice. But hunger was the constantly recurring urge of these early days, and since they largely subsisted on animals, they eventually evolved a form of animal worship. To Andon, the larger food animals were symbols of creative might and sustaining power. From time to time it became the custom to designate various of these larger animals as objects of worship. During the vogue of a particular animal, crude outlines of it would be drawn on the walls of the caves, and later on, as continued progress was made in the arts, such an animal god was engraved on various ornaments.

63:6.4 (716.3) Very early the Andonic peoples formed the habit of refraining from eating the flesh of the animal of tribal veneration. Presently, in order more suitably to impress the minds of their youths, they evolved a ceremony of reverence which was carried out about the body of one of these venerated animals; and still later on, this primitive performance developed into the more elaborate sacrificial ceremonies of their descendants. And this is the origin of sacrifices as a part of worship. This idea was elaborated by Moses in the Hebrew ritual and was preserved, in principle, by the Apostle Paul as the doctrine of atonement for sin by "the shedding of blood."

63:6.5 (716.4) That food was the all-important thing in the lives of these primitive human beings is shown by the prayer taught these simple folks by Onagar, their great teacher. And this prayer was:

63:6.6 (716.5) "O Breath of Life, give us this day our daily food, deliver us from the curse of the ice, save us from our forest enemies, and with mercy receive us into the Great Beyond."

63:6.7 (716.6) Onagar maintained headquarters on the northern shores of the ancient Mediterranean in the region of the present Caspian Sea at a

селището, наречено Обан — междинният пункт, устроен на това място, където водещият на север път от южните региони на Месопотамия завиваше на запад. От Обан Онагар изпращаше проповедници в отдалечени селища за разпространяване на своето учение за единното Божество, а също и на представите за отвъдния свят, който той наричаше Великото Отвъдно. Тези посланици на Онагар станаха първите в света мисионери. Те бяха и първите хора, които сваряваха месото, първите, които редовно използваха огън за приготовянето на храна. Те печеха месото на краищата на пръчки, а също така и на нагорещени камъни. По-късно започнаха да пекат големи парчета месо на огъня, но техните потомци почти напълно се върнаха към употребяването на сурово месо.

settlement called Oban, the tarrying place on the westward turning of the travel trail leading up northward from the Mesopotamian southland. From Oban he sent out teachers to the remote settlements to spread his new doctrines of one Deity and his concept of the hereafter, which he called the Great Beyond. These emissaries of Onagar were the world's first missionaries; they were also the first human beings to cook meat, the first regularly to use fire in the preparation of food. They cooked flesh on the ends of sticks and also on hot stones; later on they roasted large pieces in the fire, but their descendants almost entirely reverted to the use of raw flesh.

Онагар се роди преди 983 323 години (смятано от 1934 година) и доживя до шестдесет и девет години. Изложението на постиженията на този мислител и духовен вожд на епохата до пристигането на Планетарния Принц представлява вълнуващо повествование за организацията на тези първобитни хора в истинско общество. Той въведе ефективното племенно управление, подобно на което последващите поколения не можаха да постигнат много десетилетия. За целия период до пристигането на Планетарния Принц на земята никога не се появи толкова високо духовна цивилизация. В тези прости хора имаше истинска, макар и примитивна религия, която не се запази в техните изродили се потомци.

63:6.8 (716.7) Onagar was born 983,323 years ago (from A.D. 1934), and he lived to be sixty-nine years of age. The record of the achievements of this master mind and spiritual leader of the pre-Planetary Prince days is a thrilling recital of the organization of these primitive peoples into a real society. He instituted an efficient tribal government, the like of which was not attained by succeeding generations in many millenniums. Never again, until the arrival of the Planetary Prince, was there such a high spiritual civilization on earth. These simple people had a real though primitive religion, but it was subsequently lost to their deteriorating descendants.

Макар че Андон и Фонта, както и много от техните потомци получиха Настройчици на Съзнанието, масовото пристигане на Урантия на Настройчиците и Серафимите-хранители започна едва по времето на Онагар. Това беше истински златен век на първобитния човек.

63:6.9 (717.1) Although both Andon and Fonta had received Thought Adjusters, as had many of their descendants, it was not until the days of Onagar that the Adjusters and guardian seraphim came in great numbers to Urantia. This was, indeed, the golden age of primitive man.

7. ПРОДЪЛЖАВАНЕТО НА ЖИВОТА НА АНДОН И ФОНТА

7. THE SURVIVAL OF ANDON AND FONTA

Андон и Фонта, забележителните основатели на човешката раса, получиха признание по време на съда над Урантия, състоял се след пристигането на Планетарния Принц и в надлежното време завършиха подготовката си в обителските светове със статут жители на Йерусем. Макар че никога не им се позволи да се върнат на Урантия, те знаят за основаната от тях раса. Те тъжаха заради предателството на Калигастия, скърбяха за провала на Адам, но изключително се зарадваха, получавайки

63:7.1 (717.2) Andon and Fonta, the splendid founders of the human race, received recognition at the time of the adjudication of Urantia upon the arrival of the Planetary Prince, and in due time they emerged from the regime of the mansion worlds with citizenship status on Jerusem. Although they have never been permitted to return to Urantia, they are cognizant of the history of the race they founded. They grieved over the Caligastia betrayal, sorrowed because of the Adamic failure, but rejoiced exceedingly when announcement was received that Michael had

съобщението за това, че Михаил е избрал техния свят като място за приключване на своето завършващо посвещение.

В Йерусем и Андон и Фонта – а също и няколко от техните деца, в това число и Сонтад, се сляха със своите Настройчици на Съзнанието, но повечето даже от техните преки потомци стигнаха само до сливане с Духа.

Скоро след пристигането в Йерусем, Андон и Фонта получиха от Властелина на Системата разрешение да се върнат в първия обителски свят за преминаване на служба заедно с моронтийните личности, приветстващи урантийските странстващи на времето в небесните сфери. Това назначение е безсрочно. Във връзка с настоящите откровения те искаха да изпратят на Урантия своите приветствия, но това им беше благоразумно отказано.

Такъв е разказът за най-героичната и завладяваща страница в цялата история на Урантия – разказът за еволюцията, борбата за оцеляване, смъртта и вечния живот на уникалните родители на цялото човечество.

[Представено от Носител на Живота, постоянно пребиваващ на Урантия.]

selected their world as the theater for his final bestowal.

63:7.2 (717.3) On Jerusem both Andon and Fonta were fused with their Thought Adjusters, as also were several of their children, including Sontad, but the majority of even their immediate descendants only achieved Spirit fusion.

63:7.3 (717.4) Andon and Fonta, shortly after their arrival on Jerusem, received permission from the System Sovereign to return to the first mansion world to serve with the morontia personalities who welcome the pilgrims of time from Urantia to the heavenly spheres. And they have been assigned indefinitely to this service. They sought to send greetings to Urantia in connection with these revelations, but this request was wisely denied them.

63:7.4 (717.5) And this is the recital of the most heroic and fascinating chapter in all the history of Urantia, the story of the evolution, life struggles, death, and eternal survival of the unique parents of all mankind.

63:7.5 (717.6) [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

Документ 64. Еволюционните цветни раси

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 64. ЕВОЛЮЦИОННИТЕ ЦВЕТНИ РАСИ

Секции

Въведение
1. Коренните Андонити
2. Фоксхолските племена
3. Бадонанските племена
4. Неандерталските раси
5. Произход на цветните раси
6. Шестте Сангикски раси на Урантия
7. Разпръскване на цветните раси

PAPER 64
THE EVOLUTIONARY RACES OF COLOR

SECTIONS

Introduction
1. The Andonic Aborigines
2. The Foxhall Peoples
3. The Badonan Tribes
4. The Neanderthal Races
5. Origin of the Colored Races
6. The Six Sangik Races of Urantia
7. Dispersion of the Colored Races

Въведение

ТОВА е разказът за еволюционните цветни раси на Урантия, който започва преди почти един милион години във времената на Андон и Фонта и обхваща периода от Планетарния Принц до края на ледниковия период.

Човешката раса стана на почти един милион години и първата половина от нейната история приблизително съответства на епохата до появата на Урантия на Планетарния Принц. Втората половина на историята на човечеството започва с пристигането на Планетарния Принц и появата на шестте цветни раси и приблизително съответства на периода, наричан обикновено Палеолит.

INTRODUCTION

64:0.1 (718.1) THIS is the story of the evolutionary races of Urantia from the days of Andon and Fonta, almost one million years ago, down through the times of the Planetary Prince to the end of the ice age.

64:0.2 (718.2) The human race is almost one million years old, and the first half of its story roughly corresponds to the pre-Planetary Prince days of Urantia. The latter half of the history of mankind begins at the time of the arrival of the Planetary Prince and the appearance of the six colored races and roughly corresponds to the period commonly regarded as the Old Stone Age.

1. КОРЕННИТЕ АНДОНИТИ

Първобитният човек се появи на земята в резултат на еволюционно развитие преди малко по-малко от един милион години и

1. THE ANDONIC ABORIGINES

64:1.1 (718.3) Primitive man made his evolutionary appearance on earth a little less than one million years ago, and he had a vigorous experience. He

получи добра закалка. Той инстинктивно се стремеше да избягва опасностите от смесването с по-долу стоящите племена на човекоподобните маймуни. Но пътят на изток преграждаха засушливите тибетски възвишения достигащи височина около 9 000 метра над нивото на морето. На юг или запад той не можеше да се придвижи поради разширението на Средземно море, простиращо се в това време на изток към Индийския океан, а продължавайки да върви на север, той се сблъска с настъпващия ледник и независимо от усилилата се вражда между разпръснатите племена, най-разумните групи никога не помисляха за миграция на юг и живот сред покритите си с козина, обитаващи на дърветата и интелектуално неразвити роднини.

Много от най-древните религиозни чувства на човека се появиха от усещането за безпомощност в географски затвореното положение: планини отдясно, вода отляво и лед отпред. Но тези прогресиращи андонити не желаеха да завиват назад към своите изостанали южни роднини, живеещи по дърветата.

В противоположност на своите предчовешки родственици, андонитите избягваха горите. В гората хората винаги деградираха; човека успешно се развиваше само на открити пространства и във високите ширини. Студът и гладът в откритата местност подбуждат към действие, изобретателност и находчивост. Докато в условията на трудностите и лишенията на суровия северен климат андонитите проправяха пътя на съвременната човешка раса, техните изостанали роднини блаженстваха в южните тропически гори, тяхната обща древна родина.

Тези събития станаха във времената на третия ледник, първият от известните на Геолозите период. В северна Европа придвижването на двата първи ледника беше незначително.

През по-голямата част от ледниковия период Англия беше свързана със сушата с Франция, а по-късно Африка се съедини със сицилийския мост от суша с Европа. В периода на миграция на андонитите съществуваше непрекъснат коридор от суша, който започваше на запад в Англия и преминаваше на изток през цяла Европа и Азия към Ява; Австралия отново беше изолирана, което още повече способстваше за развитието на нейната особена, специфична фауна.

Преди *950 000* години потомците на Андон и Фонта се преместиха далеч на изток и запад.

instinctively sought to escape the danger of mingling with the inferior simian tribes. But he could not migrate eastward because of the arid Tibetan land elevations, 30,000 feet above sea level; neither could he go south nor west because of the expanded Mediterranean Sea, which then extended eastward to the Indian Ocean; and as he went north, he encountered the advancing ice. But even when further migration was blocked by the ice, and though the dispersing tribes became increasingly hostile, the more intelligent groups never entertained the idea of going southward to live among their hairy tree-dwelling cousins of inferior intellect.

64:1.2 (718.4) Many of man's earliest religious emotions grew out of his feeling of helplessness in the shut-in environment of this geographic situation — mountains to the right, water to the left, and ice in front. But these progressive Andonites would not turn back to their inferior tree-dwelling relatives in the south.

64:1.3 (718.5) These Andonites avoided the forests in contrast with the habits of their nonhuman relatives. In the forests man has always deteriorated; human evolution has made progress only in the open and in the higher latitudes. The cold and hunger of the open lands stimulate action, invention, and resourcefulness. While these Andonic tribes were developing the pioneers of the present human race amidst the hardships and privations of these rugged northern climes, their backward cousins were luxuriating in the southern tropical forests of the land of their early common origin.

64:1.4 (718.6) These events occurred during the times of the third glacier, the first according to the reckoning of geologists. The first two glaciers were not extensive in northern Europe.

64:1.5 (718.7) During most of the ice age England was connected by land with France, while later on Africa was joined to Europe by the Sicilian land bridge. At the time of the Andonic migrations there was a continuous land path from England in the west on through Europe and Asia to Java in the east; but Australia was again isolated, which further accentuated the development of its own peculiar fauna.

64:1.6 (719.1) *950,000* years ago the descendants of Andon and Fonta had migrated far to the east and to the west. To the west they passed over Europe

Придвижвайки се в западна посока, те преминаха през Европа, достигайки Франция и Англия. По-късно на изток те достигнаха до Ява, където съвсем наскоро бяха намерени техните кости, останки от така наречения питекантроп, след което те се добраха до Тасмания.

to France and England. In later times they penetrated eastward as far as Java, where their bones were so recently found — the so-called Java man — and then journeyed on to Tasmania.

Групите, придвижващи се на запад, бяха по-малко подложени на пагубното влияние на изостаналите племена, имащи общ произход с тях, отколкото тези, които се отправиха на изток и свободно общуваха със своите непълноценни животински роднини. Тези изостанали индивиди постепенно се придвижиха на юг и скоро се смесиха с по-долу стоящите племена. Впоследствие все повече нечистокръвни потомци се връщаха на север, където се смесваха с бързо растящите андонически племена и такива несполучливи съюзи довеждаха неизбежно до деградация на по-развитото племе. Все по-малък брой първобитни селения продължаваха да се покланят на Даващия Дихание. Древната зачатъчна цивилизация беше на ръба на изчезването.

64:1.7 (719.2) The groups going west became less contaminated with the backward stocks of mutual ancestral origin than those going east, who mingled so freely with their retarded animal cousins. These unprogressive individuals drifted southward and presently mated with the inferior tribes. Later on, increasing numbers of their mongrel descendants returned to the north to mate with the rapidly expanding Andonic peoples, and such unfortunate unions unfailingly deteriorated the superior stock. Fewer and fewer of the primitive settlements maintained the worship of the Breath Giver. This early dawn civilization was threatened with extinction.

На Урантия винаги е било така. Цивилизациите, даващи големи надежди, една след друга деградираха и съответно изчезваха, тъй като допускаха безразсъдно смесване на високоразвитите с малкоразвити.

64:1.8 (719.3) And thus it has ever been on Urantia. Civilizations of great promise have successively deteriorated and have finally been extinguished by the folly of allowing the superior freely to procreate with the inferior.

2. ФОКСХОЛСКИТЕ ПЛЕМЕНА

2. THE FOXHALL PEOPLES

Преди *900 000* години изкуството на Андон и Фонта и културата на Онагар изчезваха от лицето на земята; културата, религията - даже изкуството на обработка на кремъка се намираше на най-ниско ниво.

64:2.1 (719.4) *900,000* years ago the arts of Andon and Fonta and the culture of Onagar were vanishing from the face of the earth; culture, religion, and even flintworking were at their lowest ebb.

В този период примитивните смесени племена започнаха в големи количества да пристигат в Англия от южните региони на Франция. Тези племена толкова широко се смесиха с горските маймуноподобни създания, че почти напълно загубиха човешки облик. В тях нямаше религии, но те владееха примитивни навици за обработка на кремъка и притежаваха достатъчно ниво на интелект за добиване на огън.

64:2.2 (719.5) These were the times when large numbers of inferior mongrel groups were arriving in England from southern France. These tribes were so largely mixed with the forest apelike creatures that they were scarcely human. They had no religion but were crude flintworkers and possessed sufficient intelligence to kindle fire.

След тях в Европа се появи народ с донякъде по-високо развитие, чиито потомци скоро се разпространиха по целия континент – от границата на ледника на север до Алпите и Средиземно море на юг. Тези племена се отнасят към така наричаната *Хейделбергска раса.*

64:2.3 (719.6) They were followed in Europe by a somewhat superior and prolific people, whose descendants soon spread over the entire continent from the ice in the north to the Alps and Mediterranean in the south. These tribes are the so-called *Heidelberg race.*

По време на този продължителен период културният упадък на фоксхолските племена в

64:2.4 (719.7) During this long period of cultural decadence the Foxhall peoples of England and the

Англия и бадонанските племена, обитаващи към северо-запад от Индия, продължаваха да запазват някои традиции на Андон и остатъци от културата на Онагар.

Фоксхолските племена се придвижиха по-далеч от другите на запад и успяха да запазят много от културата на Андон. Оцеля също така и изкуството за обработка на кремък, което те предадоха на своите потомци – древните прародители ескимосите.

Макар че останките от фоксхолските племена бяха открити в Англия последни, в действителност тези андонити бяха първите хора, заселили се в тези места. В това време моста от суша все още съединяваше Франция с Англия, а доколкото повечето древни селища на потомците на Андон в тези далечни времена се намираха покрай речните и морски брегове, днес те са скрити от водите на Ламанша и Северно море. Но три или четири поселения досега се намират над нивото на морето на крайбрежието на Англия.

Много от по-разумните и духовни фоксхолски племена запазиха своето расово превъзходство и пренесоха през вековете примитивните религиозни обичаи. След едно от поредните нашествия на ледника тези хора, смесили се впоследствие с по-късни племена, мигрираха от Англия на запад и се запазиха като съвременните ескимоси.

Badonan tribes northwest of India continued to hold on to some of the traditions of Andon and certain remnants of the culture of Onagar.

64:2.5 (719.8) The Foxhall peoples were farthest west and succeeded in retaining much of the Andonic culture; they also preserved their knowledge of flintworking, which they transmitted to their descendants, the ancient ancestors of the Eskimos.

64:2.6 (719.9) Though the remains of the Foxhall peoples were the last to be discovered in England, these Andonites were really the first human beings to live in those regions. At that time the land bridge still connected France with England; and since most of the early settlements of the Andon descendants were located along the rivers and seashores of that early day, they are now under the waters of the English Channel and the North Sea, but some three or four are still above water on the English coast.

64:2.7 (720.1) Many of the more intelligent and spiritual of the Foxhall peoples maintained their racial superiority and perpetuated their primitive religious customs. And these people, as they were later admixed with subsequent stocks, journeyed on west from England after a later ice visitation and have survived as the present-day Eskimos.

3. БАДОНАНСКИТЕ ПЛЕМЕНА

Освен фоксхолските племена на запад, още един център на културата продължаваше да се бори за съществуване на изток. Тази група обитаваше в предпланинската гориста местност на северозапад от Индия и принадлежеше към племената Бадонан – пра-пра-внука на Андон. Тези хора бяха единствените потомци на Андон, които никога не правеха човешки жертвоприношения.

Тези високопланински бадонити заемаха обширно плато, обкръжено от гори, пресечено от реки и изобилстващо с дивеч. Както и някои техни далечни тибетски родственици, те живееха в примитивни каменни жилища, в пещерите по склоновете на хълмовете и полуподземните пещери.

Докато северните племена все повече се бояха от леда, тези, които живееха наблизо до своята древна родина, започнаха изключително да се страхуват от водата. Те виждаха как Месопотамския полуостров постепенно се потопява в океана и макар че той на няколко пъти се издигаше, традициите на тези хора се формираха около опасностите

3. THE BADONAN TRIBES

64:3.1 (720.2) Besides the Foxhall peoples in the west, another struggling center of culture persisted in the east. This group was located in the foothills of the northwestern Indian highlands among the tribes of Badonan, a great-great-grandson of Andon. These people were the only descendants of Andon who never practiced human sacrifice.

64:3.2 (720.3) These highland Badonites occupied an extensive plateau surrounded by forests, traversed by streams, and abounding in game. Like some of their cousins in Tibet, they lived in crude stone huts, hillside grottoes, and semiunderground passages.

64:3.3 (720.4) While the tribes of the north grew more and more to fear the ice, those living near the homeland of their origin became exceedingly fearful of the water. They observed the Mesopotamian peninsula gradually sinking into the ocean, and though it emerged several times, the traditions of these primitive races grew up around the dangers of the sea and the fear of periodic

на морето и страха от периодическо потопяване. Именно този страх, а също и изпитанията, свързани с разливите на реките, обясняват техния стремеж да достигнат до планините, които те смятаха за безопасно за живеене място.

На изток от бадонанските племена, в Сиваликските планини на северна Индия, могат да се открият изкопаеми останки, които са по-близо до предходните типове между човека и различните дочовешки групи, отколкото другите вкаменелости на земята.

Преди *850 000* години бадонанските племена започнаха война за унищожение на своите примитивни и полуживотински съседи. За по-малко от хиляда години повечето погранични животински групи в тези региони щяха да бъдат унищожени или изгонени обратно в южните гори. Тази война, насочена към изтребването на примитивните родове, доведе до известно подобряване на планинските племена на тази епоха. Смесените потомци на това подобрено бадонанско племе се появиха на историческата арена като явно изразен нов тип – *Неандерталската раса.*

engulfment. And this fear, together with their experience with river floods, explains why they sought out the highlands as a safe place in which to live.

64:3.4 (720.5) To the east of the Badonan peoples, in the Siwalik Hills of northern India, may be found fossils that approach nearer to transition types between man and the various prehuman groups than any others on earth.

64:3.5 (720.6) *850,000* years ago the superior Badonan tribes began a warfare of extermination directed against their inferior and animalistic neighbors. In less than one thousand years most of the borderland animal groups of these regions had been either destroyed or driven back to the southern forests. This campaign for the extermination of inferiors brought about a slight improvement in the hill tribes of that age. And the mixed descendants of this improved Badonite stock appeared on the stage of action as an apparently new people — the *Neanderthal race.*

4. НЕАНДЕРТАЛСКИТЕ РАСИ

Неандерталците бяха прекрасни войни и неуморими пътешественици. От високопланинските центрове на северо-западна Индия те постепенно се разпространиха на запад във Франция, на изток в Китай и даже на юг – в северна Африка. Тяхното световно господство продължаваше почти половин милион години, чак до миграцията на еволюционните цветни раси.

Преди *800 000* години дивечът беше в изобилие, много видове елени, стада слонове и хипопотами скитаха по Европа. Изобилието от животни беше огромно, навсякъде обитаваха коне и вълци. Неандерталците бяха прекрасни ловци и сред живеещите във Франция племена за пръв път се появи обичая да дават на най-успешните ловци най-добрите жени за съпруги.

Огромна полза на тези неандерталски племена носеше северния елен: той им даваше храна, дрехи и различни оръдия на труда, за изготвянето на които се използваха рога и кости. Независимо от ниската си култура, те значително подобряваха изкуството за обработка на кремъка, издигайки го почти до това ниво, което съществуваше във времената на Андон. За брадви и пики те отново започнаха да използват големи парчета

4. THE NEANDERTHAL RACES

64:4.1 (720.7) The Neanderthalers were excellent fighters, and they traveled extensively. They gradually spread from the highland centers in northwest India to France on the west, China on the east, and even down into northern Africa. They dominated the world for almost half a million years until the times of the migration of the evolutionary races of color.

64:4.2 (720.8) *800,000* years ago game was abundant; many species of deer, as well as elephants and hippopotamuses, roamed over Europe. Cattle were plentiful; horses and wolves were everywhere. The Neanderthalers were great hunters, and the tribes in France were the first to adopt the practice of giving the most successful hunters the choice of women for wives.

64:4.3 (721.1) The reindeer was highly useful to these Neanderthal peoples, serving as food, clothing, and for tools, since they made various uses of the horns and bones. They had little culture, but they greatly improved the work in flint until it almost reached the levels of the days of Andon. Large flints attached to wooden handles came back into use and served as axes and picks.

кремък, прикрепени към дървени тояги.

Преди *750 000* години четвъртата ледена кора се спусна далеч на юг. С помощта на своите усъвършенствани оръдия неандерталците пробиваха отвори в леда, който сковаваше северните реки и ловяха приближаващата се към тези отвори риба. Тези племена винаги отстъпваха пред надигащия се лед, който този път извърши най-голямото си нахлуване в Европа.

По това време сибирският ледник извършваше своето най-голямо нахлуване в южна посока, заставяйки древния човек да отстъпи още по-далеч на юг, към земята на своите предци. Но човешките видове бяха вече обособени в такава степен, че опасността от новото смесване с останалите маймунски роднини значително намаля.

Преди *700 000* години се извършваше отстъплението на четвъртия ледник, най-обширният от всички ледници на територията на Европа; хора и животни започнаха да се връщат на север. Климатът беше прохладен и влажен и първобитният човек отново преуспяваше в Европа и западна Азия. В северните региони, все още неотдавна покрити с лед, постепенно се появиха гори.

Обширното нашествие на ледника не внесе съществени изменения в живота на млекопитаещите. Тези животни се съхраниха в тесния пояс суша между леда и Алпите и след отстъплението на ледника отново бързо се разпространиха по цяла Европа. От Африка през Сицилийския мост суша, дойдоха слонове с прави бивни, широконоси носорози, хиени и африкански лъвове и тези нови животни практически унищожиха саблезъбите тигри и хипопотами.

Преди *650 000* години климатът оставаше мек. Към средата на междуледниковия период тай стана дотолкова топъл, че Алпите почти напълно се лишиха от лед и сняг.

Преди *600 000* години отстъпващият лед достигна своята по това време най-северна точка и след прекъсване от няколко хиляди години климатичните изменения оставаха незначителни. Хората и животните в Европа почти не се измениха. Намаля известнната засушливост от предишния период и алпийските ледници се спуснаха далеч надолу покрай речните долини.

Преди *550 000* години настъпващият ледник пак изтласка хората и животните на юг. Но този път човекът имаше достатъчно пространство в широкия пояс на сушата, който се простря на североизток в Азия и се разполагаше между ледения щит и силно

64:4.4 (721.2) *750,000* years ago the fourth ice sheet was well on its way south. With their improved implements the Neanderthalers made holes in the ice covering the northern rivers and thus were able to spear the fish which came up to these vents. Ever these tribes retreated before the advancing ice, which at this time made its most extensive invasion of Europe.

64:4.5 (721.3) In these times the Siberian glacier was making its southernmost march, compelling early man to move southward, back toward the lands of his origin. But the human species had so differentiated that the danger of further mingling with its nonprogressive simian relatives was greatly lessened.

64:4.6 (721.4) *700,000* years ago the fourth glacier, the greatest of all in Europe, was in recession; men and animals were returning north. The climate was cool and moist, and primitive man again thrived in Europe and western Asia. Gradually the forests spread north over land which had been so recently covered by the glacier.

64:4.7 (721.5) Mammalian life had been little changed by the great glacier. These animals persisted in that narrow belt of land lying between the ice and the Alps and, upon the retreat of the glacier, again rapidly spread out over all Europe. There arrived from Africa, over the Sicilian land bridge, straight-tusked elephants, broad-nosed rhinoceroses, hyenas, and African lions, and these new animals virtually exterminated the saber-toothed tigers and the hippopotamuses.

64:4.8 (721.6) *650,000* years ago witnessed the continuation of the mild climate. By the middle of the interglacial period it had become so warm that the Alps were almost denuded of ice and snow.

64:4.9 (721.7) *600,000* years ago the ice had reached its then northernmost point of retreat and, after a pause of a few thousand years, started south again on its fifth excursion. But there was little modification of climate for fifty thousand years. Man and the animals of Europe were little changed. The slight aridity of the former period lessened, and the alpine glaciers descended far down the river valleys.

64:4.10 (721.8) *550,000* years ago the advancing glacier again pushed man and the animals south. But this time man had plenty of room in the wide belt of land stretching northeast into Asia and lying between the ice sheet and the then greatly expanded Black Sea extension of the

разширилата се черноморска част на Средиземно море.

Mediterranean.

По време на четвъртото и петото нашествие на ледниците се извърши по-нататъшното разпространение на първобитната култура на неандерталските раси. Но прогресът беше толкова незначителен, че опитът за създаването на Урантия на нов, модифициран тип разумен живот, като че ли действително се приближаваше към провал. В продължение на почти четвърт милиона години тези първобитни племена странстваха, ловувайки и воювайки, с прекъсвания сдобивайки се с успех в някои направления, но като цяло постепенно деградирайки, в сравнение със своите по-развити предци-андонити.

64:4.11 (721.9) These times of the fourth and fifth glaciers witnessed the further spread of the crude culture of the Neanderthal races. But there was so little progress that it truly appeared as though the attempt to produce a new and modified type of intelligent life on Urantia was about to fail. For almost a quarter of a million years these primitive peoples drifted on, hunting and fighting, by spells improving in certain directions, but, on the whole, steadily retrogressing as compared with their superior Andonic ancestors.

В тези векове на духовен мрак културата на северното човечество се спусна до най-ниското ниво. Неандерталците действително нямаха никаква религия, освен позорни суеверия. Те до смърт се бояха от облаци, особено от мъгли и гъста мъгла. С времето се появи примитивната религия, основана на страх пред природните стихии, докато култа към животните западна, тъй като развитието на оръдията на труда, в съчетание с обилието от дивеч, позволи на тези хора по-малко да се грижат за прехраната; сексуалното възнаграждение на ловците в огромна степен подобри изкуството на лова. Новата религия на страха доведе до опити за умиротворяване на невидимите сили, скрити зад природните явления и по-късно достигна своето висше развитие в практиката на заклинанията на хората за умиротворяване на тези невидими и неведоми природни сили. И тази ужасна практика на принасяне в жертва на хора се запази в най-изостаналите народи на Урантия до двадесетото столетие.

64:4.12 (721.10) During these spiritually dark ages the culture of superstitious mankind reached its lowest levels. The Neanderthalers really had no religion beyond a shameful superstition. They were deathly afraid of clouds, more especially of mists and fogs. A primitive religion of the fear of natural forces gradually developed, while animal worship declined as improvement in tools, with abundance of game, enabled these people to live with lessened anxiety about food; the sex rewards of the chase tended greatly to improve hunting skill. This new religion of fear led to attempts to placate the invisible forces behind these natural elements and culminated, later on, in the sacrificing of humans to appease these invisible and unknown physical forces. And this terrible practice of human sacrifice has been perpetuated by the more backward peoples of Urantia right on down to the twentieth century.

Тези древни неандерталци едва ли могат да бъдат наречени поклоници на слънцето. По-скоро, те живееха в страх пред тъмнината; те смъртно се бояха от нощта. Докато луната излъчваше своята слаба светлина, те все още можеха да съществуват, но с настъпването на пълна тъмнина изпадаха в паника и започваха да принасят в жертва своите най-добри мъже и жени в опит да накарат луната да свети отново. Те отдавна знаеха, че слънцето редовно се завръща, но предполагаха, че луната се е върнала само затова, защото са жертвали свои съплеменници. С развитието на тази раса обектът и предназначението на жертвоприношенията се изменяха, но принасянето в жертва на хора още дълго се запази като част от религиозните обреди.

64:4.13 (722.1) These early Neanderthalers could hardly be called sun worshipers. They rather lived in fear of the dark; they had a mortal dread of nightfall. As long as the moon shone a little, they managed to get along, but in the dark of the moon they grew panicky and began the sacrifice of their best specimens of manhood and womanhood in an effort to induce the moon again to shine. The sun, they early learned, would regularly return, but the moon they conjectured only returned because they sacrificed their fellow tribesmen. As the race advanced, the object and purpose of sacrifice progressively changed, but the offering of human sacrifice as a part of religious ceremonial long persisted.

5. ПРОИЗХОД НА ЦВЕТНИТЕ РАСИ

5. ORIGIN OF THE COLORED RACES

Преди *500 000* години бадонанските племена, обитаващи в планинския район на северо-запад в Индия, бяха въвлечени в още една мащабна расова битка. Тази жестока война продължаваше повече от сто години и когато битката завърши, живи останаха само около сто семейства. Но тези оцелели хора бяха най-разумните и перспективни от всички живеещи в това време потомци на Андон и Фонта.

64:5.1 (722.2) *500,000* years ago the Badonan tribes of the northwestern highlands of India became involved in another great racial struggle. For more than one hundred years this relentless warfare raged, and when the long fight was finished, only about one hundred families were left. But these survivors were the most intelligent and desirable of all the then living descendants of Andon and Fonta.

И ето, в сред тези високопланински бадонити стана ново и изключително събитие. Мъж и жена, живеещи в североизточната част на обитаемото в това време възвишения, *внезапно* започнаха създават необичайно разумни деца. Така се появи *Сангикското семейство* — предшествениците на всичките шест цветни раси на Урантия.

64:5.2 (722.3) And now, among these highland Badonites there was a new and strange occurrence. A man and woman living in the northeastern part of the then inhabited highland region began *suddenly* to produce a family of unusually intelligent children. This was the *Sangik family,* the ancestors of all of the six colored races of Urantia.

Тези деветнадесет на брой сангикски деца не само превъзхождаха своите съвръстници по умствени способности; тяхната кожа притежаваше уникалната способност да се оцветява в определен цвят при попадане върху нея на слънчева светлина. Сред тези деветнадесет деца пет бяха червени, две оранжеви, четири жълти, при две кожата имаше зелен цвят, при четири – син, и още при две – индигов. С възрастта тези цветове станаха по-ярко изразени, а когато по-късно младите хора създадоха потомство заедно със своите съплеменници, то цветът на кожата на техните деца съответстваше на цвета на кожата на сангикския родител.

64:5.3 (722.4) These Sangik children, nineteen in number, were not only intelligent above their fellows, but their skins manifested a unique tendency to turn various colors upon exposure to sunlight. Among these nineteen children were five red, two orange, four yellow, two green, four blue, and two indigo. These colors became more pronounced as the children grew older, and when these youths later mated with their fellow tribesmen, all of their offspring tended toward the skin color of the Sangik parent.

И сега – след като ви обърнах внимание на състоялото се приблизително по това време пристигане на Планетарния Принц – ще прекъсна хронологичния порядък на изложението, за да разгледам отделно тези шест сангикски раси на Урантия.

64:5.4 (722.5) And now I interrupt the chronological narrative, after calling attention to the arrival of the Planetary Prince at about this time, while we separately consider the six Sangik races of Urantia.

6. ШЕСТТЕ САНГИКСКИ РАСИ НА УРАНТИЯ

6. THE SIX SANGIK RACES OF URANTIA

На обикновена планета шестте еволюционни цветни раси се появяват поотделно. Първи се формира червения човек, който с векове се скита по света, преди да дойдат следващите цветни раси. Едновременната поява на всичките шест раси на Урантия, *при това в едно семейство,* беше крайно необичайно явление.

64:6.1 (722.6) On an average evolutionary planet the six evolutionary races of color appear one by one; the red man is the first to evolve, and for ages he roams the world before the succeeding colored races make their appearance. The simultaneous emergence of all six races on Urantia, *and in one family,* was most unusual.

Появата на Урантия на ранните андонити също беше ново за Сатания. Нито в един друг свят на локалната система подобна раса от волеви създания не се е появявала преди

64:6.2 (723.1) The appearance of the earlier Andonites on Urantia was also something new in Satania. On no other world in the local system has such a race of will creatures evolved in advance of

еволюционните цветни раси.

1 . *Червеният човек.* Тези необикновени представители на човешкия род в много отношения превъзхождаха Андон и Фонта. Бидейки най-разумната група, те първи сред сангикските деца създадоха племенната цивилизация и управление. Те винаги живееха в еднобрачие; даже техните смесени потомци рядко практикуваха многоженство.

В по-късните времена при тях възникнаха сериозни и продължителни разногласия в отношенията им с жълтите братя в Азия. Помагаха им лъка и стрелите, изобретени от тях още на ранния етап, но за нещастие те в значителна степен наследиха склонността на своите предци да воюват един с друг. Това ги отслаби дотолкова, че жълтите племена можаха да ги изтласкат от Азиатския континент.

Преди около осемдесет и пет хиляди години сравнително чистокръвните останки от червени хора изцяло се придвижиха в Северна Америка, скоро преходът от суша на мястото на Беринговия пролив отиде под водата и те се оказаха в изолация. Нито един червен човек не се върна оттогава в Азия. Но навсякъде в Сибир, Китай, централна Азия, Индия и Европа, те оставиха значителна част от своето потомство, смесено с другите цветни раси.

Когато червеният човек се пресели в Америка, той донесе със себе си много от ученията и традициите на своите древни предци. Неговите непосредствени предшественици бяха свързани с по-късна дейност в световната резиденция на Планетарния Принц. Но след достигането на Америките, червените хора започнаха бързо да забравят тези учения, извърши се огромен упадък на интелектуалната и духовна култура. Много скоро те отново се предадоха на толкова ожесточена взаимна вражда, че изглеждаше сякаш междуплеменните войни ще доведат до бързо унищожение на този остатък от относително чистокръвната червена раса.

Вследствие огромната деградация червените хора щяха да бъдат обречени, ако преди около шестдесет и пет хиляди години като техен вожд и духовен освободител не се появи Онамоналонтон.. Той се сдоби с установяване на временен мир между племената на червения човек на Америка и възроди тяхното поклонение пред “Великия Дух”. Онамоналонтон доживя до деветдесет и шест години, а неговото пристанище се намираше сред огромните секвои на Калифорния. Много от неговите по-късни потомци се запазиха до днешни времена и

the evolutionary races of color.

64:6.3 (723.2) 1. *The red man.* These peoples were remarkable specimens of the human race, in many ways superior to Andon and Fonta. They were a most intelligent group and were the first of the Sangik children to develop a tribal civilization and government. They were always monogamous; even their mixed descendants seldom practiced plural mating.

64:6.4 (723.3) In later times they had serious and prolonged trouble with their yellow brethren in Asia. They were aided by their early invention of the bow and arrow, but they had unfortunately inherited much of the tendency of their ancestors to fight among themselves, and this so weakened them that the yellow tribes were able to drive them off the Asiatic continent.

64:6.5 (723.4) About eighty-five thousand years ago the comparatively pure remnants of the red race went en masse across to North America, and shortly thereafter the Bering land isthmus sank, thus isolating them. No red man ever returned to Asia. But throughout Siberia, China, central Asia, India, and Europe they left behind much of their stock blended with the other colored races.

64:6.6 (723.5) When the red man crossed over into America, he brought along much of the teachings and traditions of his early origin. His immediate ancestors had been in touch with the later activities of the world headquarters of the Planetary Prince. But in a short time after reaching the Americas, the red men began to lose sight of these teachings, and there occurred a great decline in intellectual and spiritual culture. Very soon these people again fell to fighting so fiercely among themselves that it appeared that these tribal wars would result in the speedy extinction of this remnant of the comparatively pure red race.

64:6.7 (723.6) Because of this great retrogression the red men seemed doomed when, about sixty-five thousand years ago, Onamonalonton appeared as their leader and spiritual deliverer. He brought temporary peace among the American red men and revived their worship of the “Great Spirit.” Onamonalonton lived to be ninety-six years of age and maintained his headquarters among the great redwood trees of California. Many of his later descendants have come down to modern times among the Blackfoot Indians.

принадлежат към индианците от племето “Черния крак”.

С течение на времето ученията на Онамоналонтон се превърнаха в смътни предания. Отново избухнаха междуособни войни и след този велик учител нито един вожд не успя да се сдобие с всеобщ мир. Най-интелектуалните родове постепенно изчезваха в тези междуплеменни сражения. При друго развитие на събитията на североамериканския континент можеше да се появи велика цивилизация, създадена от тези умели и разумни червени хора.

64:6.8 (723.7) As time passed, the teachings of Onamonalonton became hazy traditions. Internecine wars were resumed, and never after the days of this great teacher did another leader succeed in bringing universal peace among them. Increasingly the more intelligent strains perished in these tribal struggles; otherwise a great civilization would have been built upon the North American continent by these able and intelligent red men.

След миграцията от Китай в Америка северните червени хора вече не влизаха в контакт с външния свят (с изключение на ескимосите) дотогава, докато впоследствие те не бяха открити от белия човек. За огромно съжаление, червеният човек почти не се възползва от възможността за биологично усъвършенстване за сметка на привнесена кръв от появилата се по-късно адамическа раса. Така или иначе, червените хора бяха неспособни да управляват белите хора и се отказваха доброволно да им служат. В такива случаи, ако две раси не се смесват, едната от тях е обречена.

64:6.9 (723.8) After crossing over to America from China, the northern red man never again came in contact with other world influences (except the Eskimo) until he was later discovered by the white man. It was most unfortunate that the red man almost completely missed his opportunity of being upstepped by the admixture of the later Adamic stock. As it was, the red man could not rule the white man, and he would not willingly serve him. In such a circumstance, if the two races do not blend, one or the other is doomed.

2 . *Оранжевият човек.* Важна особеност на тази раса беше нейният необичаен стремеж да строи – всичко, каквото и да е, чак до натрупването на огромни к оличества камъни, само за да види кое племе ще построи най-голяма купчина. Макар че не бяха прогресивна раса, те все пак получиха голяма полза от знанията, усвоени в училищата на Принца, където изпращаха свои представители.

64:6.10 (723.9) 2. *The orange man.* The outstanding characteristic of this race was their peculiar urge to build, to build anything and everything, even to the piling up of vast mounds of stone just to see which tribe could build the largest mound. Though they were not a progressive people, they profited much from the schools of the Prince and sent delegates there for instruction.

При отстъпването на Средиземно море на запад, оранжевата раса първа последва бреговата линия на юг, към Африка. Но те така и не завоюваха стабилно положение в Африка и бяха напълно унищожени от пристигналата впоследствие зелена раса.

64:6.11 (724.1) The orange race was the first to follow the coast line southward toward Africa as the Mediterranean Sea withdrew to the west. But they never secured a favorable footing in Africa and were wiped out of existence by the later arriving green race.

До прекратяването на своето съществуване, тази раса изпогуби значителна част от своето културно и духовно наследство. Наистина, в историята на този народ имаше период на велико възраждане, което стана под мъдрото ръководство на Поршунта – изтъкнат ум на тази нещастна раса, помагащ й в онези времена, когато тяхната столица се намираше в Армагедон, преди около триста хиляди години.

64:6.12 (724.2) Before the end came, this people lost much cultural and spiritual ground. But there was a great revival of higher living as a result of the wise leadership of Porshunta, the master mind of this unfortunate race, who ministered to them when their headquarters was at Armageddon some three hundred thousand years ago.

Последното голямо сражение между оранжевите и зелените хора стана в района на по-ниската долина на Нил в Египет. Тази дълго водена битка продължи почти сто години, а при завършването й само малцина представители на оранжевата раса останаха

64:6.13 (724.3) The last great struggle between the orange and the green men occurred in the region of the lower Nile valley in Egypt. This long-drawn-out battle was waged for almost one hundred years, and at its close very few of the orange race were left alive. The shattered remnants of these

живи. Разсеяните останки от този народ бяха погълнати от зелените и появилите се по-късно индигови хора. Но като самостоятелна раса оранжевият човек прекрати своето съществуване преди около сто хиляди години.

3. *Жълтият човек.* Първобитните жълти хора първи оставиха лова, създадоха селища и организираха бита въз основа на селското стопанство. В интелектуално отношение те донякъде отстъпваха на червените хора, но превъзхождаха всички сангикски народи в развитието на социалния и колективни аспекти на расовата цивилизация. Различните племена се учеха да живеят заедно в условията на относителен мир и благодарение на развиващия се дух на приятелство успяваха да изтласкат червената раса успоредно със своето постепенно разпространение в Азия.

Оказвайки се на голямо разстояние от центъра на световното духовно влияние, те се потопиха в голям мрак след измяната на Калигастия. Но в историята на тези хора имаше блестяща епоха, когато преди около сто хиляди години Синглангтон възглави тези племена и провъзгласи поклонението пред "Една Истина".

Оцеляването на сравнително голям брой жълти хора се дължи на междуплеменния мир. От времето на Синглангтон и чак до появата на съвременен Китай, жълтата раса се отнасяше към числото на най-мирните на Урантия. Тя получи неголямо, но чувствително наследство от привнесения впоследствие адамически род.

4. *Зеленият човек.* Зелената раса се отнасяше към най-малко способните групи първобитни хора и тя изключително отслаби себе си в резултат от постоянните миграции в различни посоки. До своето разсейване тези племена преминаваха през период на огромен разцвет на културата, което стана под ръководството на Фантад преди около триста и петдесет хиляди години.

Зелената раса се раздели на три големи клона: северните племена се оказаха в подчинение на жълтата и синята раси, които ги поробиха и погълнаха; източната група се смеси с индийските народи от тези дни, сред които и досега се запазиха техни остатъци; южната нация навлезе в Африка, където унищожи също толкова от своите изостанали оранжеви роднини.

В много отношения двете групи се оказаха равни съперници в противоборството, тъй като двете носеха в себе си наследствените признаци на гигантизма: много от техните вождове достигаха височина над два и половина метра. Тези свойствени за зеления

people were absorbed by the green and by the later arriving indigo men. But as a race the orange man ceased to exist about one hundred thousand years ago.

64:6.14 (724.4) 3. *The yellow man.* The primitive yellow tribes were the first to abandon the chase, establish settled communities, and develop a home life based on agriculture. Intellectually they were somewhat inferior to the red man, but socially and collectively they proved themselves superior to all of the Sangik peoples in the matter of fostering racial civilization. Because they developed a fraternal spirit, the various tribes learning to live together in relative peace, they were able to drive the red race before them as they gradually expanded into Asia.

64:6.15 (724.5) They traveled far from the influences of the spiritual headquarters of the world and drifted into great darkness following the Caligastia apostasy; but there occurred one brilliant age among this people when Singlangton, about one hundred thousand years ago, assumed the leadership of these tribes and proclaimed the worship of the "One Truth."

64:6.16 (724.6) The survival of comparatively large numbers of the yellow race is due to their intertribal peacefulness. From the days of Singlangton to the times of modern China, the yellow race has been numbered among the more peaceful of the nations of Urantia. This race received a small but potent legacy of the later imported Adamic stock.

64:6.17 (724.7) 4. *The green man.* The green race was one of the less able groups of primitive men, and they were greatly weakened by extensive migrations in different directions. Before their dispersion these tribes experienced a great revival of culture under the leadership of Fantad, some three hundred and fifty thousand years ago.

64:6.18 (724.8) The green race split into three major divisions: The northern tribes were subdued, enslaved, and absorbed by the yellow and blue races. The eastern group were amalgamated with the Indian peoples of those days, and remnants still persist among them. The southern nation entered Africa, where they destroyed their almost equally inferior orange cousins.

64:6.19 (724.9) In many ways both groups were evenly matched in this struggle since each carried strains of the giant order, many of their leaders being eight and nine feet in height. These giant strains of the green man were mostly confined to this southern or Egyptian nation.

човек признаци на гигантизъм се срещаха основно в южната, или египетска, нация.

Останките от победоносната зелена раса бяха впоследствие погълнати от индиговите хора – последната цветна раса, мигрирала от изходния сангикски център за разпръскване на расите.

5 . *Синият човек.* Сините хора бяха великолепен народ. Още на ранния стадий от своето съществуване те изобретиха копието и по-късно положиха началото на много съвременни видове изкуства. Синият човек притежаваше умствените способности на червения човек в съчетание с душата и чувствата на жълтия човек. Потомците на Адам го предпочитаха измежду всички останали от съхранилите се впоследствие раси.

Ранните сини хора се поддадоха на въздействието на учителите от персонала на Принц Калигастия и впоследствие бяха напълно объркани от порочните учения на тези предателски вождове. Както и другите първобитни раси, те така и не се оправиха напълно от объркването породено от предателството на Калигастия, както не можаха и до край да преодолеят и своята склонност към кървави междуособици.

Приблизително петстотин години след падението на Калигастия се извърши мащабно възраждане на образованието, а също така и – макар и примитивна, но истинска и благотворна религия. Велик учител на своята раса стана Орландоф, който върна много племена към поклонение пред истинския Бог, наричан "Върховен Вожд". Това стана най-значителният прогрес на синия човек чак до най-късните времена, когато тази раса беше изключително усъвършенствана за сметка на привнасянето на адамическа кръв.

Европейските изследвания и изучаване на палеолита основно се свеждаха до разкопките на оръдията на труда, костите и предметите на изкуството на древния син човек, тъй като той остана в Европа съвсем доскоро. Така наричаните *бели раси* на Урантия са потомци на синята раса, видоизменила се след известно смесване с жълтата и червената раси и впоследствие изключително усъвършенствана за сметка на по-голямата асимилация на виолетовата раса.

6 . *Индиговата раса.* Ако червените хора бяха най-развити от всички сангикски раси, то черните хора бяха най-изостаналите. Напускайки последни своята планинска родина, те тръгнаха за Африка, заеха целия континент и оттогава останаха там с изключение на тези случаи, когато, от век на

64:6.20 (725.1) The remnants of the victorious green men were subsequently absorbed by the indigo race, the last of the colored peoples to develop and emigrate from the original Sangik center of race dispersion.

64:6.21 (725.2) 5. *The blue man.* The blue men were a great people. They early invented the spear and subsequently worked out the rudiments of many of the arts of modern civilization. The blue man had the brain power of the red man associated with the soul and sentiment of the yellow man. The Adamic descendants preferred them to all of the later persisting colored races.

64:6.22 (725.3) The early blue men were responsive to the persuasions of the teachers of Prince Caligastia's staff and were thrown into great confusion by the subsequent perverted teachings of those traitorous leaders. Like other primitive races they never fully recovered from the turmoil produced by the Caligastia betrayal, nor did they ever completely overcome their tendency to fight among themselves.

64:6.23 (725.4) About five hundred years after Caligastia's downfall a widespread revival of learning and religion of a primitive sort — but none the less real and beneficial — occurred. Orlandof became a great teacher among the blue race and led many of the tribes back to the worship of the true God under the name of the "Supreme Chief." This was the greatest advance of the blue man until those later times when this race was so greatly upstepped by the admixture of the Adamic stock.

64:6.24 (725.5) The European researches and explorations of the Old Stone Age have largely to do with unearthing the tools, bones, and artcraft of these ancient blue men, for they persisted in Europe until recent times. The so-called *white races* of Urantia are the descendants of these blue men as they were first modified by slight mixture with yellow and red, and as they were later greatly upstepped by assimilating the greater portion of the violet race.

64:6.25 (725.6) 6. *The indigo race.* As the red men were the most advanced of all the Sangik peoples, so the black men were the least progressive. They were the last to migrate from their highland homes. They journeyed to Africa, taking possession of the continent, and have ever since remained there except when they have been

век, биваха насилствено извозвани като роби.

Изолирана в Африка, индиговата раса, както и червената, почти изцяло се лиши от расовото усъвършенстване, което би станало възможно при смесване с адамическата кръв. Откъсната от останалите, индиговата раса се сдоби само с незначителен прогрес; така продължаваше до появата на Орвонон, в управлението на който тя преживя огромно духовно възраждане. Макар че впоследствие тези хора почти напълно забравиха провъзгласения от Орвонон "Бог на Боговете", те не загубиха до край стремежа да се покланят на Неведомия; в крайна сметка, някаква форма на поклонение се запазваше в тях още преди няколко хиляди години.

Независимо от своята изостаналост, пред небесните сили тези индигови племена се намират точно в такова положение, както и която и да е друга раса.

Тези векове бяха отбелязани с ожесточени сражения между различните раси, но близо до резиденцията на Планетарния Принц най-просветените и получили съвременно образование групи живееха в относителна хармония, макар че широкото разпространение на културата сред световните раси да започна едва след краха на този режим, към който доведе бунта на Луцифер.

От време на време всеки от тези различни народи преживяваше културно и духовно възраждане. Велик учител на епохата след пристигането на Планетарния Принц беше Вансант. Но ние споменаваме само тези изтъкнати вождове и учители, които оказаха забележимо влияние на развитието и духовното състояние на цялата раса. С течение на времето в различните региони се появяваха учители, играещи по-малко забележима роля и в съвкупност, те внесоха голям принос в установяването на тези спасителни фактори, които предотвратиха пълния крак на културната цивилизация, особено в течение на дългата и мрачна епоха между бунта на Калигастия и пристигането на Адам.

Съществуват много съществени и достатъчни причини а съществуване на плана по развитието на трите или шестте цветни раси в световете на пространството. Макар че на смъртните на Урантия не е дадено напълно да оценят всички тези причини, ние искаме да ви обърнем внимание на следните фактори:

1. Разнообразието е необходимо за осигуряването на възможност за широко действие на естествения подбор – за диференцирано оцеляване на

forcibly taken away, from age to age, as slaves.

64:6.26 (725.7) Isolated in Africa, the indigo peoples, like the red man, received little or none of the race elevation which would have been derived from the infusion of the Adamic stock. Alone in Africa, the indigo race made little advancement until the days of Orvonon, when they experienced a great spiritual awakening. While they later almost entirely forgot the "God of Gods" proclaimed by Orvonon, they did not entirely lose the desire to worship the Unknown; at least they maintained a form of worship up to a few thousand years ago.

64:6.27 (725.8) Notwithstanding their backwardness, these indigo peoples have exactly the same standing before the celestial powers as any other earthly race.

64:6.28 (725.9) These were ages of intense struggles between the various races, but near the headquarters of the Planetary Prince the more enlightened and more recently taught groups lived together in comparative harmony, though no great cultural conquest of the world races had been achieved up to the time of the serious disruption of this regime by the outbreak of the Lucifer rebellion.

64:6.29 (726.1) From time to time all of these different peoples experienced cultural and spiritual revivals. Mansant was a great teacher of the post-Planetary Prince days. But mention is made only of those outstanding leaders and teachers who markedly influenced and inspired a whole race. With the passing of time, many lesser teachers arose in different regions; and in the aggregate they contributed much to the sum total of those saving influences which prevented the total collapse of cultural civilization, especially during the long and dark ages between the Caligastia rebellion and the arrival of Adam.

64:6.30 (726.2) There are many good and sufficient reasons for the plan of evolving either three or six colored races on the worlds of space. Though Urantia mortals may not be in a position fully to appreciate all of these reasons, we would call attention to the following:

64:6.31 (726.3) 1. Variety is indispensable to opportunity for the wide functioning of natural selection, differential survival of superior strains.

превъзхождащите родове.

2. По-устойчиви и подобрени раси се образуват в резултат от смесването на различни народи, когато тези различни раси са носители на прогресивни наследствени фактори. Урантийските раси биха могли да извлекат голяма полза от подобно ранно смесване, но при условие последващо усъвършенстване на такъв смесен народ за сметка на привнасяне на високоразвитото адамическо потомство. Опит за провеждане на такъв експеримент на Урантия в днешни условия би имал катастрофални последици.

3. Етническото разнообразие стимулира здравословна конкуренция.

4. Статутните различия между расите и групите вътре в една раса са задължителни за развитието на човешките качества търпимост и алтруизъм.

5. Еднородността на човешката раса е нежелателна дотогава, докато народите на развиващи се свят не достигнат сравнително високи нива на духовно развитие.

64:6.32 (726.4) 2. Stronger and better races are to be had from the interbreeding of diverse peoples when these different races are carriers of superior inheritance factors. And the Urantia races would have benefited by such an early amalgamation provided such a conjoint people could have been subsequently effectively upstepped by a thoroughgoing admixture with the superior Adamic stock. The attempt to execute such an experiment on Urantia under present racial conditions would be highly disastrous.

64:6.33 (726.5) 3. Competition is healthfully stimulated by diversification of races.

64:6.34 (726.6) 4. Differences in status of the races and of groups within each race are essential to the development of human tolerance and altruism.

64:6.35 (726.7) 5. Homogeneity of the human race is not desirable until the peoples of an evolving world attain comparatively high levels of spiritual development.

7. РАЗПРЪСКВАНЕ НА ЦВЕТНИТЕ РАСИ

Когато цветното потомство на сангикското семейство започна да се разраства и да търси път за проникване на прилежащите територии, настъпващият на юг пети ледник – третият в геоложката хронология – вече се придвижи далеч в дълбините на Европа и Азия. Древните цветни раси преминаха през жестоки изпитания поради студа и лишенията на съвременния им ледников период. В Азия ледникът покри толкова обширни пространства, че хилядолетия пречеше на миграцията в нейните източни региони. И едва при по-късното отстъпление на Средиземно море в резултат от издигането на Арабия хората можаха да достигнат Африка.

По такъв начин в течение на почти сто хиляди години тези сангикски народи се разпространяваха около предпланините, в голяма или малка степен смесвайки се един с друг, независимо от специфичната, макар и етествена антипатия, която веднага възникна между различните раси.

Между периодите на Планетарния Принц и Адам, Индия стана родина на най-смесеното население, което някога може да се срещне на земята. За нещастие, тази смес съдържаше много голям процент зелена, оранжева и индигова раса. За вторичните сангикски раси живота на юг беше по-лесен и приятен и много от тях впоследствие мигрираха в Африка.

7. DISPERSION OF THE COLORED RACES

64:7.1 (726.8) When the colored descendants of the Sangik family began to multiply, and as they sought opportunity for expansion into adjacent territory, the fifth glacier, the third of geologic count, was well advanced on its southern drift over Europe and Asia. These early colored races were extraordinarily tested by the rigors and hardships of the glacial age of their origin. This glacier was so extensive in Asia that for thousands of years migration to eastern Asia was cut off. And not until the later retreat of the Mediterranean Sea, consequent upon the elevation of Arabia, was it possible for them to reach Africa.

64:7.2 (726.9) Thus it was that for almost one hundred thousand years these Sangik peoples spread out around the foothills and mingled together more or less, notwithstanding the peculiar but natural antipathy which early manifested itself between the different races.

64:7.3 (726.10) Between the times of the Planetary Prince and Adam, India became the home of the most cosmopolitan population ever to be found on the face of the earth. But it was unfortunate that this mixture came to contain so much of the green, orange, and indigo races. These secondary Sangik peoples found existence more easy and agreeable in the southlands, and many of them

Първичните сангикски народи – високоразвитите раси, избягваха тропиците: червеният човек се отправи на североизток към Азия, по петите го следваше жълтия, а синята раса се придвижи на северозапад в Европа.

Още на ранния етап червените хора започнаха да мигрират на североизток покрай краищата на отстъпващия лед; те заобиколиха възвишенията на Индия и заеха почти цялата североизточна Азия. След тях неотстъпно следваха племената на жълтия човек, които впоследствие ги изтласкаха от Азия в Северна Америка.

Когато сравнително чистокръвните червени хора напуснаха Азия, те обединяваха единадесет племена, наброяващи малко повече от седем хиляди мъже, жени и деца. След тези племена следваха три неголеми групи със смесен произход, най-голямата от които беше съчетание между оранжевата и синята раси. Тези три групи така и не се сближиха с червения човек и скоро мигрираха на юг – в Мексико и Централна Америка, където по-късно към тях се присъедини неголяма смесена група жълти и червени хора. Всички тези племена се смесиха, образувайки нова смесена раса, която беше значително по-малко войнствена, отколкото чистокръвната червена раса. За пет хиляди години тази смесена раса се раздели на три групи, полагайки началото, съответно, на цивилизациите на Мексико, Централна Америка и Южна Америка. Освен това, южноамериканският клон наследи незначителен дял от кръвта на Адам.

До известна степен ранните червени и жълти хора се смесиха в Азия и потомците на този съюз преминаха на изток и покрай южното морско крайбрежие и съответно бяха изтласкани от бързо нарастващата жълта раса на полуострова и най-близките морски острови. Те са съвременните кафяви хора.

Жълтата раса продължаваше да заема централните региони на Източна Азия. В количествено отношение от всички цветни раси тя се запази най-добре от всички. Макар че жълтите хора от време на време участваха в расови войни, те не водеха такива непрекъснати и безпощадни войни за унищожение, както червения, зеления и оранжевия човек. Фактически тези три раси се унищожиха една друга още преди да бъдат напълно изтрити от лицето на земята от своите врагове от другите раси.

Благодарение на това, че петият ледник не се придвижи твърде далеч на юг от Европа, пътят за миграцията на тези сангикски народи

subsequently migrated to Africa. The primary Sangik peoples, the superior races, avoided the tropics, the red man going northeast to Asia, closely followed by the yellow man, while the blue race moved northwest into Europe.

64:7.4 (727.1) The red men early began to migrate to the northeast, on the heels of the retreating ice, passing around the highlands of India and occupying all of northeastern Asia. They were closely followed by the yellow tribes, who subsequently drove them out of Asia into North America.

64:7.5 (727.2) When the relatively pure-line remnants of the red race forsook Asia, there were eleven tribes, and they numbered a little over seven thousand men, women, and children. These tribes were accompanied by three small groups of mixed ancestry, the largest of these being a combination of the orange and blue races. These three groups never fully fraternized with the red man and early journeyed southward to Mexico and Central America, where they were later joined by a small group of mixed yellows and reds. These peoples all intermarried and founded a new and amalgamated race, one which was much less warlike than the pure-line red men. Within five thousand years this amalgamated race broke up into three groups, establishing the civilizations respectively of Mexico, Central America, and South America. The South American offshoot did receive a faint touch of the blood of Adam.

64:7.6 (727.3) To a certain extent the early red and yellow men mingled in Asia, and the offspring of this union journeyed on to the east and along the southern seacoast and, eventually, were driven by the rapidly increasing yellow race onto the peninsulas and near-by islands of the sea. They are the present-day brown men.

64:7.7 (727.4) The yellow race has continued to occupy the central regions of eastern Asia. Of all the six colored races they have survived in greatest numbers. While the yellow men now and then engaged in racial war, they did not carry on such incessant and relentless wars of extermination as were waged by the red, green, and orange men. These three races virtually destroyed themselves before they were finally all but annihilated by their enemies of other races.

64:7.8 (727.5) Since the fifth glacier did not extend so far south in Europe, the way was partially open for these Sangik peoples to migrate to the northwest; and upon the retreat of the ice the blue men,

на северо-запад оставаше частично открит. И след отстъпването на леда сините хора, заедно с някои други по-малки расови групи тръгнаха на запад по древните следите на Андонитите. Вълна след вълна те нахлуваха в Европа, завладявайки по-голямата част от континента.

В Европа те скоро се срещнаха с неандерталските потомци на техния общ далечен предтец – Андон. Тези по-древни европейски неандерталци бяха изтласкани на юг и изток от настъпващите ледници. По силата на своето положение те веднага се сблъскаха с нахлуващите родственици на сангикските племена и бързо ги погълнаха.

Като цяло, на първо място сангикските племена бяха по-разумни, отколкото деградиралите потомци на ранните андонити обитатели на равнините и в много отношения ги превъзхождаха. Затова смесването на тези сангикски племена с неандерталците доведе до незабавно подобряване на по-древната раса. Именно това привнасяне на сангикска кръв – основно кръвта на синия човек, доведе до забележимо усъвършенстване на неандерталците, което се прояви в тези все по-разумни племена, които, вълна след вълна, се преместваха по Европа от изток.

По време на следващия междуледников период тази нова неандерталска раса се разпространи от Англия до Индия. Останките от синята раса на древния Персийски полуостров впоследствие се смесиха с някои други раси, основно с жълтата. И появилата се в резултат разновидност по-късно донякъде подобрена за сметка на виолетовата раса на Адам, се запази под формата на смуглите чергарски племена на съвременните араби.

Всички опити за установяване степента на родство на съвременните народи със сангикските племена трябва да отчитат настъпващите впоследствие подобрения на расовите признаци в резултат от привнасянето на адамическа кръв.

По-развитите раси се стремяха да се заселят в северните или умерени климатични зони, докато оранжевата, зелената и индиговата раса, една след друга се добраха до Африка по отново издигналия се мост от суша, който отделяше отстъпващите на запад Средиземно море от Индийския океан.

Индиговите племена последни от сангикските народи мигрираха от своя изходен център за разселване на расите. Приблизително докато зелената раса изтребваше в Египет оранжевата, при това изключително отслабвайки себе си, започна големият изход на черната раса през

together with a few other small racial groups, migrated westward along the old trails of the Andon tribes. They invaded Europe in successive waves, occupying most of the continent.

64:7.9 (727.6) In Europe they soon encountered the Neanderthal descendants of their early and common ancestor, Andon. These older European Neanderthalers had been driven south and east by the glacier and thus were in position quickly to encounter and absorb their invading cousins of the Sangik tribes.

64:7.10 (727.7) In general and to start with, the Sangik tribes were more intelligent than, and in most ways far superior to, the deteriorated descendants of the early Andonic plainsmen; and the mingling of these Sangik tribes with the Neanderthal peoples led to the immediate improvement of the older race. It was this infusion of Sangik blood, more especially that of the blue man, which produced that marked improvement in the Neanderthal peoples exhibited by the successive waves of increasingly intelligent tribes that swept over Europe from the east.

64:7.11 (727.8) During the following interglacial period this new Neanderthal race extended from England to India. The remnant of the blue race left in the old Persian peninsula later amalgamated with certain others, primarily the yellow; and the resultant blend, subsequently somewhat upstepped by the violet race of Adam, has persisted as the swarthy nomadic tribes of modern Arabs.

64:7.12 (728.1) All efforts to identify the Sangik ancestry of modern peoples must take into account the later improvement of the racial strains by the subsequent admixture of Adamic blood.

64:7.13 (728.2) The superior races sought the northern or temperate climes, while the orange, green, and indigo races successively gravitated to Africa over the newly elevated land bridge which separated the westward retreating Mediterranean from the Indian Ocean.

64:7.14 (728.3) The last of the Sangik peoples to migrate from their center of race origin was the indigo man. About the time the green man was killing off the orange race in Egypt and greatly weakening himself in so doing, the great black exodus started south through Palestine along the coast; and later, when these physically strong

Палестина, покрай крайбрежието, на юг. И когато по-късно тези физически силни хора завладяха цял Египет, те изтриха от лицето на земята зелената раса за сметка единствено на численото си превъзходство. Тези индигови народи погълнаха останките от оранжевия човек и значителна част от зелената раса и благодарение на това смесване някои от индиговите племена бяха съществено подобрени.

indigo peoples overran Egypt, they wiped the green man out of existence by sheer force of numbers. These indigo races absorbed the remnants of the orange man and much of the stock of the green man, and certain of the indigo tribes were considerably improved by this racial amalgamation.

Както е видно, в началото в Египет преобладаваха оранжевите племена, после – зелените, след които последваха индиговите (черните), а още по-късно – расата, образувана в резултат от смесването на индиговия, синия и видоизменения зелен човек. Но дълго до идването на Адам сините племена в Европа и смесените раси на Арабия изтласкаха индиговата раса от Египет далеч на юг от африканския континент.

64:7.15 (728.4) And so it appears that Egypt was first dominated by the orange man, then by the green, followed by the indigo (black) man, and still later by a mongrel race of indigo, blue, and modified green men. But long before Adam arrived, the blue men of Europe and the mixed races of Arabia had driven the indigo race out of Egypt and far south on the African continent.

Приближавахме се към завършването на сангикските миграции; изчезнаха зелената и оранжевата раса, червеният човек владееше Северна Америка, жълтият – източна Азия, синият човек – Европа, а индиговата раса се пресели в Африка. Индия беше населена със смесени вторични сангикски племена, а кафявият човек, съчетаващ в себе си червената и жълтата раси – държеше островите покрай азиатското крайбрежие. Възвишенията на Южна Америка заемаше смесената раса, притежаваща определен прогресивен потенциал. Най-чистокръвните андонити обитаваха в регионите на крайния север на Европа, Исландия, Гренландия и в североизточната част на Северна Америка.

64:7.16 (728.5) As the Sangik migrations draw to a close, the green and orange races are gone, the red man holds North America, the yellow man eastern Asia, the blue man Europe, and the indigo race has gravitated to Africa. India harbors a blend of the secondary Sangik races, and the brown man, a blend of the red and yellow, holds the islands off the Asiatic coast. An amalgamated race of rather superior potential occupies the highlands of South America. The purer Andonites live in the extreme northern regions of Europe and in Iceland, Greenland, and northeastern North America.

В периодите на най-голямо нахлуване на ледниците за племената на андонитите в крайния запад съществуваше заплаха да бъдат изтласкани в морето. В течение на много години те живееха на тясна ивица земя покрай южното крайбрежие на съвременна Англия. Именно повтарящите се настъпления на леда ги заставиха да излязат в морето с идването на шестия и последен ледник. Андонитите станаха първите морски пътешественици. Те строяха лодки и се впускаха в търсенето на нови земи, в които - както те се надяваха, не ги заплашват ужасните нашествия от лед. Някои от тях стигнаха до Исландия, други – до Гренландия, но преобладаващото мнозинство загинаха в открито море от глад и жажда.

64:7.17 (728.6) During the periods of farthest glacial advance the westernmost of the Andon tribes came very near being driven into the sea. They lived for years on a narrow southern strip of the present island of England. And it was the tradition of these repeated glacial advances that drove them to take to the sea when the sixth and last glacier finally appeared. They were the first marine adventurers. They built boats and started in search of new lands which they hoped might be free from the terrifying ice invasions. And some of them reached Iceland, others Greenland, but the vast majority perished from hunger and thirst on the open sea.

Преди малко повече от осемдесет хиляди години, скоро след като червените хора достигнаха северозападната част на Северна Америка, замръзването на северните морета и приближаването на локалните ледникови полета на Гренландия накараха ескимосите –

64:7.18 (728.7) A little more than eighty thousand years ago, shortly after the red man entered northwestern North America, the freezing over of the north seas and the advance of local ice fields on Greenland drove these Eskimo descendants of the Urantia aborigines to seek a better land, a new

потомците на коренните жители на Урантия, да търсят нова, по-подходяща родина. Съпътстваше ги късмет: те успешно пресякоха тесните проливи, отделящи в това време Гренландия от североизточните масиви суша на Северна Америка и достигнаха континента приблизително двадесет и един век след като червения човек се добра до Аляска. Впоследствие част от смесеното потомство на синия човек се придвижи на запад и се сля с късните ескимоси. Този съюз оказа известно благотворно въздействие на племената на ескимосите.

Преди около пет хиляди години на юго-източните брегове на Хъдзъновия залив едно от индийските племена се натъкна на самотна група ескимоси. Двете племена зле се разбираха, но скоро се смесиха и в резултат ескимосите бяха погълнати от по-многобойните червени хора. Това е единственият случай на контакт на североамериканския червен човек с друга човешка раса чак до времето, когато преди около хиляда години белият човек успя да слезе на атлантическото крайбрежие.

В тези древни епохи борбата се отличаваше с кураж, храброст и даже с героизъм. Всички ние съжаляваме за това, че тези благородни и сурови черти на вашите древни предци изчезнаха в последващите раси. Макар че отдаваме необходимото значение на многото постижения на еволюиращата цивилизация, на нас ни липсва величествената упоритост и висшата преданост на вашите ранни предци – черти, които нерядко граничеха с благородство и възвишеност.

[Представено от Носител на Живота, постоянно пребиваващ на Урантия.]

home; and they were successful, safely crossing the narrow straits which then separated Greenland from the northeastern land masses of North America. They reached the continent about twenty-one hundred years after the red man arrived in Alaska. Subsequently some of the mixed stock of the blue man journeyed westward and amalgamated with the later-day Eskimos, and this union was slightly beneficial to the Eskimo tribes.

64:7.19 (728.8) About five thousand years ago a chance meeting occurred between an Indian tribe and a lone Eskimo group on the southeastern shores of Hudson Bay. These two tribes found it difficult to communicate with each other, but very soon they intermarried with the result that these Eskimos were eventually absorbed by the more numerous red men. And this represents the only contact of the North American red man with any other human stock down to about one thousand years ago, when the white man first chanced to land on the Atlantic coast.

64:7.20 (729.1) The struggles of these early ages were characterized by courage, bravery, and even heroism. And we all regret that so many of those sterling and rugged traits of your early ancestors have been lost to the later-day races. While we appreciate the value of many of the refinements of advancing civilization, we miss the magnificent persistency and superb devotion of your early ancestors, which oftentimes bordered on grandeur and sublimity.

64:7.21 (729.2) [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

Документ 65. Свръхуправление на еволюцията

⇦ 064 Книгата Урантия 066 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 65. СВРЪХУПРАВЛЕНИЕ НА ЕВОЛЮЦИЯТА

Секции

Въведение
1. Функции на Носителите на живота
2. Еволюционната панорама
3. Съдействието на еволюцията
4. Урантийската епопея
5. Превратностите в еволюцията на живите същества
6. Еволюционните методи на живот
7. Еволюционните нива на разума
8. Еволюцията във времето и пространството

PAPER 65 THE OVERCONTROL OF EVOLUTION

SECTIONS

Introduction
1. Life Carrier Functions
2. The Evolutionary Panorama
3. The Fostering of Evolution
4. The Urantia Adventure
5. Life-Evolution Vicissitudes
6. Evolutionary Techniques of Life
7. Evolutionary Mind Levels
8. Evolution in Time and Space

Въведение

ОСНОВНИЯТ еволюционен материален живот – животът до появата на разума, се определя от формулировките на Главните Физически Регулатори и животворящото служене на Седемте Главни Духа в съвкупност с активното участие на упълномощените Носители на Живота. В резултат от съгласуваната дейност на това тройствено съзидателно начало в организма се развиват физическите условия, необходими за функционирането на разум – материалните механизми, позволяващи разумно да се реагира на въздействието на външната среда и по-късно – на вътрешните въздействия, възникващи в самия разум.

Следователно съществуват три явно изразени нива на създаване и развитие на живота:

1. Област на физическата енергия –

INTRODUCTION

65:0.1 (730.1) BASIC evolutionary material life — premind life — is the formulation of the Master Physical Controllers and the life-impartation ministry of the Seven Master Spirits in conjunction with the active ministration of the ordained Life Carriers. As a result of the co-ordinate function of this threefold creativity there develops organismal physical capacity for mind — material mechanisms for intelligent reaction to external environmental stimuli and, later on, to internal stimuli, influences taking origin in the organismal mind itself.

65:0.2 (730.2) There are, then, three distinct levels of life production and evolution:

65:0.3 (730.3) 1. The physical-energy domain —

създаване на условията за поява на разум.

2. Служене на разума, осъществявано от спомагателните духове – създаване на условията за появата на духовни способности.

3. Снабдяването на смъртния разум с дух, връх на който става посвещаването му на Настройчика на Съзнанието.

Механичните, необучаеми нива на реагиране на организма спрямо въздействието на средата се отнасят към областта на физическите регулатори. Спомагателните духове на разума активират и регулират адаптационните – или немеханични, обучаеми типове разум, тоест тези механизми на ответни реакции, които позволяват на организма да се учи от опита. И както помощниците на духа по подобен начин манипулират потенциалите на разума, така Носителите на Живота в значителна степен и по собствено усмотрение управляват екзогенните аспекти на еволюционните процеси чак до появата на човешката воля – способността да познаеш Бога и възможността доброволно да Му се покланяш.

Именно интегрираното действие на Носителите на Живота, физическите регулатори и спомагателните духове определят направлението на органическата еволюция в обитаемите светове. И именно затова еволюцията – на Урантия или отвъд нейните предели, винаги е целенасочена и никога не е случайна.

mind-capacity production.

65:0.4 (730.4) 2. The mind ministry of the adjutant spirits — impinging upon spirit capacity.

65:0.5 (730.5) 3. The spirit endowment of mortal mind — culminating in Thought Adjuster bestowal.

65:0.6 (730.6) The mechanical-nonteachable levels of organismal environmental response are the domains of the physical controllers. The adjutant mind-spirits activate and regulate the adaptative or nonmechanical-teachable types of mind — those response mechanisms of organisms capable of learning from experience. And as the spirit adjutants thus manipulate mind potentials, so do the Life Carriers exercise considerable discretionary control over the environmental aspects of evolutionary processes right up to the time of the appearance of human will — the ability to know God and the power of choosing to worship him.

65:0.7 (730.7) It is the integrated functioning of the Life Carriers, the physical controllers, and the spirit adjutants that conditions the course of organic evolution on the inhabited worlds. And this is why evolution — on Urantia or elsewhere — is always purposeful and never accidental.

1. ФУНКЦИИ НА НОСИТЕЛИТЕ НА ЖИВОТА

Носителите на Живота са снабдени със способността за личностна трансформация – качество, което притежават само някои категории създания. Тези Синове на локалната вселена са способни да действат в три разнообразни фази на битието. Обикновено те изпълняват своите задължения като Синове в средната фаза, като каквито се появяват на света. Но в подобно състояние те биха били напълно лишени от възможността да функционират в електрохимическа среда като изготвящи съставните елементи на живото битие от физически енергии и материални частици.

Носителите на Живота са способни да действат и действат на три нива:

1. Материалното електрохимическо ниво.

2. Обикновената средна фаза на

1. LIFE CARRIER FUNCTIONS

65:1.1 (730.5) The Life Carriers are endowed with potentials of personality metamorphosis which but few orders of creatures possess. These Sons of the local universe are capable of functioning in three diverse phases of being. They ordinarily perform their duties as mid-phase Sons, that being the state of their origin. But a Life Carrier in such a stage of existence could not possibly function in the electrochemical domains as a fabricator of physical energies and material particles into units of living existence.

65:1.2 (730.6) Life Carriers are able to function and do function on the following three levels:

65:1.3 (730.7) 1. The physical level of electrochemistry.

65:1.4 (730.8) 2. The usual mid-phase of quasi-

квазиморонтийно съществуване.

3. По-високото, полудуховно ниво.

Готвейки се за нова имплантация на живот и подбирайки за това съответни региони, Носителите на Живота свикват комисия от архангели Тази група по преобразуването на Носителите на Живота се състои от десет категории разнообразни личности, включително физическите регулатори и техните партньори. Оглавява я главата на архангелите, действащ в това качество по поръчение на Гавраил и с одобрението на Извечно Древния. След включване в съответстващите контури тези същества са способни по такъв начин да модифицират Носителите на Живота, че веднага да им позволят да действат на физическите електрохимични нива.

След като са формулирани прототипите на живота и е завършена необходимата материална подготовка, веднага се активират свръхматериалните сили, имащи отношение към възпроизводството на живота и възниква живот. След това Носителите на Живота незабавно се връщат в своето нормално, среднофазово състояние на личността, в което са способни да манипулират живите елементи и да въздействат на еволюиращите организми, макар че те напълно се лишават от възможността да организират – създават, нови модели живо вещество.

При завършването на определен етап от органичната еволюция и след като във висшите еволюиращи организми се появи свободната воля от човешки тип, Носителите на Живота са длъжни или да напуснат планетата, или да положат клетва за отречение; това означава, че те са длъжни да дадат тържествено обещание да се въздържат от по-нататъшни опити за въздействие върху хода на органичната еволюция. След доброволния обет на Носителите на Живота, пожелали да останат на планетата като бъдещи съветници на тези личности, на които ще бъде доверено да съдействат за развитието на нови волеви създания, под ръководството на главата на Вечерните Звезди се свиква състоящата се от дванадесет същества комисия, упълномощена от Властелина на Системата и действаща със съгласието на Гавраил. И тези Носители на Живота веднага се превеждат на третата фаза на съществуване на личността – полудуховното ниво на битието. Аз действам на Урантия в тази трета фаза на битието от времената на Андон и Фонта.

Ние с нетърпение чакаме този час, когато вселената ще може да се утвърди в

morontial existence.

65:1.5 (730.9) 3. The advanced semispiritual level.

65:1.6 (731.1) When the Life Carriers make ready to engage in life implantation, and after they have selected the sites for such an undertaking, they summon the archangel commission of Life Carrier transmutation. This group consists of ten orders of diverse personalities, including the physical controllers and their associates, and is presided over by the chief of archangels, who acts in this capacity by the mandate of Gabriel and with the permission of the Ancients of Days. When these beings are properly encircuited, they can effect such modifications in the Life Carriers as will enable them immediately to function on the physical levels of electrochemistry.

65:1.7 (731.2) After the life patterns have been formulated and the material organizations have been duly completed, the supermaterial forces concerned in life propagation become forthwith active, and life is existent. Whereupon the Life Carriers are immediately returned to their normal mid-phase of personality existence, in which estate they can manipulate the living units and maneuver the evolving organisms, even though they are shorn of all ability to organize — create — new patterns of living matter.

65:1.8 (731.3) After organic evolution has run a certain course and free will of the human type has appeared in the highest evolving organisms, the Life Carriers must either leave the planet or take renunciation vows; that is, they must pledge themselves to refrain from all attempts further to influence the course of organic evolution. And when such vows are voluntarily taken by those Life Carriers who choose to remain on the planet as future advisers to those who shall be intrusted with the fostering of the newly evolved will creatures, there is summoned a commission of twelve, presided over by the chief of the Evening Stars, acting by authority of the System Sovereign and with permission of Gabriel; and forthwith these Life Carriers are transmuted to the third phase of personality existence — the semispiritual level of being. And I have functioned on Urantia in this third phase of existence ever since the times of Andon and Fonta.

65:1.9 (731.4) We look forward to a time when the universe may be settled in light and life, to a possible fourth stage of being wherein we shall be

светлината и живота и ще настъпи възможният четвърти стадий на съществуване, на който ще станем напълно духовни, но на нас никога не са ни откривали с помощта на какъв метод можем да получим това желано и високо състояние.

wholly spiritual, but it has never been revealed to us by what technique we may attain this desirable and advanced estate.

2. ЕВОЛЮЦИОННАТА ПАНОРАМА

Историята за възхода на човека от морските водорасли до нивото на властелина на земното творение представлява завладяващо повествуване за биологичната борба и оцеляването на разума. Изначалните предци на човека в буквален смисъл бяха тинята и калта на океанското дъно в бавно течащите и топли води на заливите и лагуните, разположени покрай обширните крайбрежия на древните вътрешни морета; това бяха същите тези води, в които Носителите на Живота осъществиха три разделни имплантации на живота на Урантия.

2. THE EVOLUTIONARY PANORAMA

65:2.1 (731.5) The story of man's ascent from seaweed to the lordship of earthly creation is indeed a romance of biologic struggle and mind survival. Man's primordial ancestors were literally the slime and ooze of the ocean bed in the sluggish and warm-water bays and lagoons of the vast shore lines of the ancient inland seas, those very waters in which the Life Carriers established the three independent life implantations on Urantia.

До ден днешен са се съхранили само няколко представители на древните типове морски растения, участващи в тези епохални изменения, които доведоха до появата на пограничните, приличащи на животни организми, посредством които ставаше постепенният преход от растителен към животински живот. Тези ранни преходни форми много напомняха съвременните водорасли, макар че не бяха идентични с тях; те бяха много истински погранични организми: не явявайки се нито растения, нито животни, те съответно доведоха до появата на истински животински форми на живот.

65:2.2 (731.6) Very few species of the early types of marine vegetation that participated in those epochal changes which resulted in the animallike borderland organisms are in existence today. The sponges are the survivors of one of these early midway types, those organisms through which the *gradual* transition from the vegetable to the animal took place. These early transition forms, while not identical with modern sponges, were much like them; they were true borderline organisms — neither vegetable nor animal — but they eventually led to the development of the true animal forms of life.

Бактериите – простите растителни организми от много примитивен тип, почти не се измениха от времето на поява на живота. В тях даже се наблюдава известна регресия, проявяваща се в паразитни свойства. Много гъбички също са пример за обратно движение в еволюцията и представляват растения, загубили способността за синтез на хлорофил и в голяма или малка степен превърнали се в паразити. И действително, повечето болестотворни бактерии и техните помощници-вируси принадлежат към тази група видоизменили се гъбички-паразити. В течение на изминалите епохи цялото огромно царство на растенията измина пътя на еволюционното развитие от предците, от който произлизат и бактериите.

65:2.3 (732.1) The bacteria, simple vegetable organisms of a very primitive nature, are very little changed from the early dawn of life; they even exhibit a degree of retrogression in their parasitic behavior. Many of the fungi also represent a retrograde movement in evolution, being plants which have lost their chlorophyll-making ability and have become more or less parasitic. The majority of disease-causing bacteria and their auxiliary virus bodies really belong to this group of renegade parasitic fungi. During the intervening ages all of the vast kingdom of plant life has evolved from ancestors from which the bacteria have also descended.

Скоро – при това *внезапно,* се появи по-висш тип протозоен животински живот. От онези далечни времена, почти без изменения, се запази амебата – типичен едноклетъчен животински организъм Тя и днес се развива

65:2.4 (732.2) The higher protozoan type of animal life soon appeared, and appeared *suddenly.* And from these far-distant times the ameba, the typical single-celled animal organism, has come on down but little modified. He disports himself today much

така, както в тази епоха, когато беше най-великото постижение на еволюцията. Това микроскопично създание и неговите протозойни роднини имат за животинското царство такова значение, каквото бактериите – за царството на растенията; те са пример за организми, запазили се на първата еволюционна степен от диференциацията на живота, точно както и пример за *несъстоялото се по-нататъшно развитие.*

Скоро ранните едноклетъчни типове животински организми се съединиха в колонии – отначало по типа Volvox, а след това по линията на превръщането в хидри и медузи. Още по-късно се появиха морските звезди, морските лилии, морските таралежи, морските краставици, стоножките, насекомите, паяците, ракообразните и родствените групи земни червеи и пиявици, след които възникнаха молюските – стриди, октоподи и охлюви. Появяваха се и изчезваха много стотици промеждутъчни видове; ние напомняме само тези, които оцеляха след продължителна борба. Заедно с появилите се впоследствие риби такива нееволюиращи видове представляват днес неизменните типове ранни и примитивни животни – клонки на дървото на живота, спрели своето развитие.

И така, всичко беше готово за появата на първите гръбначни животни – рибите. От тях се отделиха две уникални модификации: жабата и саламандърът. Именно жабата сложи началото на сериите на постепенна диференциация на животински живот, които съответно доведоха до появата на самия човек.

Жабата е един от най-древните оцелели предци на човешката раса, но и тя прекрати своето развитие, оставайки си днес почти такава, каквато бе в онези далечни времена. Жабата е единственият запазил се предшественик на древните раси. Не се запази нито един промеждутъчен предшественик на човешката раса между жабата и ескимоса.

От жабите произлязоха рептилиите – огромният и практически изчезнал тип животни, който преди да прекрати своето съществуване породи цяло семейство птици и многобройни класове млекопитаещи.

Вероятно най-големият еволюционен скок за цялата история до появата на човека стана превръщането на влечугоподобни в птица. Съвременните типове птици – орли, патици, гълъби и щрауси – произлязоха от огромните влечугоподобни, обитаващи в далечното минало.

Царството на влечугоподобните,

as he did when he was the last and greatest achievement in life evolution. This minute creature and his protozoan cousins are to the animal creation what bacteria are to the plant kingdom; they represent the survival of the first early evolutionary steps in life differentiation together with *failure of subsequent development.*

65:2.5 (732.3) Before long the early single-celled animal types associated themselves in communities, first on the plan of the Volvox and presently along the lines of the Hydra and jellyfish. Still later there evolved the starfish, stone lilies, sea urchins, sea cucumbers, centipedes, insects, spiders, crustaceans, and the closely related groups of earthworms and leeches, soon followed by the mollusks — the oyster, octopus, and snail. Hundreds upon hundreds of species intervened and perished; mention is made only of those which survived the long, long struggle. Such nonprogressive specimens, together with the later appearing fish family, today represent the stationary types of early and lower animals, branches of the tree of life which failed to progress.

65:2.6 (732.4) The stage was thus set for the appearance of the first backboned animals, the fishes. From this fish family there sprang two unique modifications, the frog and the salamander. And it was the frog which began that series of progressive differentiations in animal life that finally culminated in man himself.

65:2.7 (732.5) The frog is one of the earliest of surviving human-race ancestors, but it also failed to progress, persisting today much as in those remote times. The frog is the only species ancestor of the early dawn races now living on the face of the earth. The human race has no surviving ancestry between the frog and the Eskimo.

65:2.8 (732.6) The frogs gave rise to the Reptilia, a great animal family which is virtually extinct, but which, before passing out of existence, gave origin to the whole bird family and the numerous orders of mammals.

65:2.9 (732.7) Probably the greatest single leap of all prehuman evolution was executed when the reptile became a bird. The bird types of today — eagles, ducks, pigeons, and ostriches — all descended from the enormous reptiles of long, long ago.

65:2.10 (732.8) The kingdom of reptiles, descended

произлезли от семейство жаби, е представено днес от четири оцелели групи – крокодилите и костенурките. Двете са непрогресиращи, змиите и гущерите, заедно със своите братовчеди, алигаторите и костенурките; едната група е частично прогресираща – това е семейството на птиците; четвъртата група представлява предшествениците на млекопитаещите и образува линията, водеща непосредствено до човешките видове. Но независимо от отдавнашното им изчезване мащабността на измиращите рептилии намери своето отражение в слона и мастодонта, а техните своеобразни форми се увековечиха в скачащото кенгуру.

from the frog family, is today represented by four surviving divisions: two nonprogressive, snakes and lizards, together with their cousins, alligators and turtles; one partially progressive, the bird family, and the fourth, the ancestors of mammals and the direct line of descent of the human species. But though long departed, the massiveness of the passing Reptilia found echo in the elephant and mastodon, while their peculiar forms were perpetuated in the leaping kangaroos.

На Урантия се появиха само четиринадесет типа, последните от които станаха рибите, и нови класове не възникнаха от времето на появата на птиците и млекопитаещите.

65:2.11 (733.1) Only fourteen phyla have appeared on Urantia, the fishes being the last, and no new classes have developed since birds and mammals.

Именно от подвижния рептилен динозавър – малкото плътоядно същество, притежаващо, обаче, сравнително голям мозък, *внезапно* произлязоха плацентните млекопитаещи. Тези млекопитаещи се развиваха бързо и разнообразно, не само пораждайки общите съвременни разновидности, но и превърнали се в морски типове – такива като китовете и тюлените, а също и в летящи създания – като летящите мишки.

65:2.12 (733.2) It was from an agile little reptilian dinosaur of carnivorous habits but having a comparatively large brain that the placental mammals *suddenly* sprang. These mammals developed rapidly and in many different ways, not only giving rise to the common modern varieties but also evolving into marine types, such as whales and seals, and into air navigators like the bat family.

По такъв начин човекът произлезе от висшите млекопитаещи, водещи своя произход основно от *западната имплантация* на живота в древните защитени морета, разположени в източно-западна посока. На ранните етапи *източната и централната групи* живи организми успешно се развиваше в направление постигането на предчовешките нива на животинско съществуване. Но времето показа, че източният център за внедряване на живота не постигна удовлетворително ниво на развитие на разума, предшестващо появата на човека, тъй като повтарящите се невъзстановими загуби на висши типове зародишна плазма, които този център претърпя, завинаги го лишиха от възможността за възстановяване на човешките потенциали.

65:2.13 (733.3) Man thus evolved from the higher mammals derived principally from the *western implantation* of life in the ancient east-west sheltered seas. The *eastern* and *central groups* of living organisms were early progressing favorably toward the attainment of prehuman levels of animal existence. But as the ages passed, the eastern focus of life emplacement failed to attain a satisfactory level of intelligent prehuman status, having suffered such repeated and irretrievable losses of its highest types of germ plasm that it was forever shorn of the power to rehabilitate human potentialities.

Тъй като по своята способност и развитие на разума тази източна група толкова явно отстъпваше на двете останали, Носителите на Живота – със съгласието на висшестоящите същества – по такъв начин въздействаха на средата, че да ограничат още повече тези примитивни линии на еволюиращ живот. По всички външни признаци това унищожаване на низшите групи създания беше случайно – в действителност то беше целенасочено.

65:2.14 (733.4) Since the quality of the mind capacity for development in this eastern group was so definitely inferior to that of the other two groups, the Life Carriers, with the consent of their superiors, so manipulated the environment as further to circumscribe these inferior prehuman strains of evolving life. To all outward appearances the elimination of these inferior groups of creatures was accidental, but in reality it was altogether purposeful.

Според еволюционното развитие на

65:2.15 (733.5) Later in the evolutionary unfolding of intelligence, the lemur ancestors of the human

разума лемуровите предшественици на човека се оказаха значително по-развити в Северна Америка, отколкото в другите региони. Затова насочената миграция от зоната на активност на западната имплантация на живота – през Беринговия мост от суша и покрай крайбрежието, ги заведе в Югозападна Азия, където те продължаваха да се развиват, успешно използвайки някои наследствени фактори, привнесени от централната група живот. По такъв начин човекът произлезе от някои западни и централни разновидности живот, но в централните до близкоизточните региони.

species were far more advanced in North America than in other regions; and they were therefore led to migrate from the arena of western life implantation over the Bering land bridge and down the coast to southwestern Asia, where they continued to evolve and to benefit by the addition of certain strains of the central life group. Man thus evolved out of certain western and central life strains but in the central to near-eastern regions.

Така имплантираният на Урантия живот се развиваше чак до ледниковия период, когато се появи самият човек и започна своя богат на събития планетарен път. И тази поява на Земята на първобитния човек през ледниковия период не беше чиста случайност; тя беше преднамерена. Трудностите и суровостта на климата в ледниковата ера във всички отношения съответстваха на поставената цел: да съдействат за създаването на закален тип човек с колосална способност за оцеляване.

65:2.16 (733.6) In this way the life that was planted on Urantia evolved until the ice age, when man himself first appeared and began his eventful planetary career. And this appearance of primitive man on earth during the ice age was not just an accident; it was by design. The rigors and climatic severity of the glacial era were in every way adapted to the purpose of fostering the production of a hardy type of human being with tremendous survival endowment.

3. СЪДЕЙСТВИЕТО НА ЕВОЛЮЦИЯТА

Едва ли съвременният човешки разум е способен да си представи многото необичайни и изглеждащи гротескни особености на ранното еволюционно развитие. Зад всички тези външно странни процеси на еволюцията на живите същества стои план, предвиден за постигането на определена цел, но след активацията на жизнените прототипи ние нямаме правото произволно да се намесваме в тяхното по-нататъшно развитие.

Носителите на Живота могат само да използват всяко естествено средство, което и да е, и всички благоприятни обстоятелства за съдействие на еволюционния прогрес на експерименталния живот, но на нас не ни позволяват механично да се намесваме в еволюцията на растителния или животински живот и произволно да манипулираме неговото течение и направление.

Вие вече знаете, че смъртните на Урантия произхождат от първобитната жаба и че наследственият материал, който доведе на по-високото ниво развитие и потенциално се заключаваше в една особа, в един случай беше близък до гибел. Но от това не следва да се прави изводът, че такъв нещастен случай би сложил край на еволюцията на човечеството. В този момент ние наблюдавахме съществуването и способността за развитие на не по-малко от

3. THE FOSTERING OF EVOLUTION

65:3.1 (733.7) It will hardly be possible to explain to the present-day human mind many of the queer and apparently grotesque occurrences of early evolutionary progress. A purposeful plan was functioning throughout all of these seemingly strange evolutions of living things, but we are not allowed arbitrarily to interfere with the development of the life patterns after they have once been set in operation.

65:3.2 (733.8) Life Carriers may employ every possible natural resource and may utilize any and all fortuitous circumstances which will enhance the developmental progress of the life experiment, but we are not permitted mechanically to intervene in, or arbitrarily to manipulate the conduct and course of, either plant or animal evolution.

65:3.3 (733.9) You have been informed that Urantia mortals evolved by way of primitive frog development, and that this ascending strain, carried in potential in a single frog, narrowly escaped extinction on a certain occasion. But it should not be inferred that the evolution of mankind would have been terminated by an accident at this juncture. At that very moment we were observing and fostering no less than one thousand different and remotely situated mutating strains of life which could have been directed into various different

хиляда различни и разположени далеч един от друг мутиращи генотипа, които биха могли да бъдат интегрирани в различни прототипи на предчовешко развитие. Въпросната прародителка-жаба представляваше третата избрана от нас кандидатура. Двата предшестващи генотипа загинаха независимо от всичките ни опити да ги запазим.

Даже гибелта на Андон и Фонта до появата в тях на потомство не би могла да предотврати еволюцията на човека, макар че щеше да я забави. След появата на Андон и Фонта и до изтощаване на мутационния потенциал за животински живот се появиха не по-малко от седем хиляди благоприятни разновидности, които биха могли да се излеят в един от човешките типове на развитие. И много от тези по-добри линии впоследствие бяха асимилирани от различни клонове на разпространилите се човешки видове.

Дълго преди пристигането на планетата на биологическите усъвършенствуватели – Адам и Ева, човешките потенциали в развиващите се животински видове бяха изчерпани. Този биологически статут на животински живот се разкрива на Носителите на Живот чрез феномена мобилизация на третата фаза спомагателни духове, която автоматически настъпва с изтощаването на способността на целия животински живот да поражда мутационни потенциали предчовешки индивиди.

Човечеството на Урантия трябва да решава проблемите на смъртното развитие с този етнически материал, който е в негово разпореждане, защото в продължение на цялото бъдещо време нови раси, развиващи се от предчовешки източници, няма да се появяват. Но този факт не пречи на възможността за постигане на несравнимо по-високи нива на човешко развитие за сметка на разумното поощряване на еволюционните потенциали, все още присъстващи в смъртните раси. Това, което ние, Носителите на Живота, правим за поощряване и запазване на жизнените форми до появата на човешката воля, човекът трябва да направи сам след нашето оттегляне от активно участие в еволюцията. В общ смисъл еволюционната съдба на човека се намира в негови ръце и научната мисъл трябва рано или късно да замени безпорядъчното действие на неконтролируемия естествен отбор и случайното оцеляване.

Говорейки за поощряване на еволюцията, би било удачно да отбележим, че в далечно бъдеще, когато вие вероятно ще бъдете прикрепени към корпуса на Носителите на Живота, във ваше разпореждане ще се окажат

patterns of prehuman development. This particular ancestral frog represented our third selection, the two prior life strains having perished in spite of all our efforts toward their conservation.

65:3.4 (734.1) Even the loss of Andon and Fonta before they had offspring, though delaying human evolution, would not have prevented it. Subsequent to the appearance of Andon and Fonta and before the mutating human potentials of animal life were exhausted, there evolved no less than seven thousand favorable strains which could have achieved some sort of human type of development. And many of these better stocks were subsequently assimilated by the various branches of the expanding human species.

65:3.5 (734.2) Long before the Material Son and Daughter, the biologic uplifters, arrive on a planet, the human potentials of the evolving animal species have been exhausted. This biologic status of animal life is disclosed to the Life Carriers by the phenomenon of the third phase of adjutant spirit mobilization, which automatically occurs concomitantly with the exhaustion of the capacity of all animal life to give origin to the mutant potentials of prehuman individuals.

65:3.6 (734.3) Mankind on Urantia must solve its problems of mortal development with the human stocks it has — no more races will evolve from prehuman sources throughout all future time. But this fact does not preclude the possibility of the attainment of vastly higher levels of human development through the intelligent fostering of the evolutionary potentials still resident in the mortal races. That which we, the Life Carriers, do toward fostering and conserving the life strains before the appearance of human will, man must do for himself after such an event and subsequent to our retirement from active participation in evolution. In a general way, man's evolutionary destiny is in his own hands, and scientific intelligence must sooner or later supersede the random functioning of uncontrolled natural selection and chance survival.

65:3.7 (734.4) And in discussing the fostering of evolution, it would not be amiss to point out that, in the long future ahead, when you may sometime be attached to a corps of Life Carriers, you will have abundant and ample opportunity to offer

всички условия за внасяне на предложения и изпълняване на всякакви необходими усъвършенствания, засягащи плановете и методите за управляване на живота и неговата имплантация. Въоръжете се с търпение! Ако имате добри идеи, ако във вашия разум са съзрели предложения относно по-съвършени методи за ръководство на всяка част на вселената, то вие непременно ще имате възможност да запознаете с тях вашите партньори и колеги в бъдещите епохи.

suggestions and make any possible improvements in the plans and technique of life management and transplantation. Be patient! If you have good ideas, if your minds are fertile with better methods of administration for any part of the universal domains, you are certainly going to have an opportunity to present them to your associates and fellow administrators in the ages to come.

4. УРАНТИЙСКАТА ЕПОПЕЯ

Не изпускайте от внимание този факт, че ние бяхме изпратени на Урантия като на планета за експериментален живот. Тук ние предприехме своя шестдесети опит да модифицираме и по възможност да усъвършенстваме сатанийския вариант на небадонските модели живот. И това, че постигнахме многобройни благоприятни модификации на стандартните прототипи живот, е общопризнат факт. В частност, на Урантия ние разработихме и успешно демонстрирахме не по-малко от двадесет и осем модифицирани свойства, които ще бъдат полезни на цялата Небадон в течение на бъдещето.

Но в нито един свят внедряването на живота не е експериментално в смисъл на опит да се изпробва нещо неизпитано и неизвестно. Еволюцията на живота представлява метод, който постоянно се развива, специализира и изменя, но никога не е непремислен, неконтролируем или изцяло експериментален – тоест случаен.

Много особености на човешкия живот служат като убедително свидетелство за това, че феноменът на смъртното съществуване е бил разумно планиран, че органичната еволюция не е само космическа случайност. Наранената жива клетка показва способност за изработване на някои химически съединения, които стимулират и активират нормалните съседни клетки така, че те веднага започват да секретират определени вещества, подпомагащи заздравяването на раната. Едновременно с това нормалните и непоразени клетки започват да се размножават, за да заменят своите колеги, които биха могли да загинат в резултат на нещастен случай.

Именно това съчетание на химически въздействия и ответни реакции, свързани със заздравяването на раните и възпроизводството на клетките, представлява избрана от Носителите на Живота формула,

4. THE URANTIA ADVENTURE

65:4.1 (734.5) Do not overlook the fact that Urantia was assigned to us as a life-experiment world. On this planet we made our sixtieth attempt to modify and, if possible, improve the Satania adaptation of the Nebadon life designs, and it is of record that we achieved numerous beneficial modifications of the standard life patterns. To be specific, on Urantia we worked out and have satisfactorily demonstrated not less than twenty-eight features of life modification which will be of service to all Nebadon throughout all future time.

65:4.2 (735.1) But the establishment of life on no world is ever experimental in the sense that something untried and unknown is attempted. The evolution of life is a technique ever progressive, differential, and variable, but never haphazard, uncontrolled, nor wholly experimental, in the accidental sense.

65:4.3 (735.2) Many features of human life afford abundant evidence that the phenomenon of mortal existence was intelligently planned, that organic evolution is not a mere cosmic accident. When a living cell is injured, it possesses the ability to elaborate certain chemical substances which are empowered so to stimulate and activate the neighboring normal cells that they immediately begin the secretion of certain substances which facilitate healing processes in the wound; and at the same time these normal and uninjured cells begin to proliferate — they actually start to work creating new cells to replace any fellow cells which may have been destroyed by the accident.

65:4.4 (735.3) This chemical action and reaction concerned in wound healing and cell reproduction represents the choice of the Life Carriers of a formula embracing over one hundred thousand phases and features of possible chemical

която включва повече от сто хиляди стадия и елементи на възможни химически реакции и биологични последствия. Над половин милион специални експерименти бяха проведени от Носителите на Живота в техните лаборатории, преди да се спрат на дадената формула за провеждане на урантийския експеримент по създаването на живота.

reactions and biologic repercussions. More than half a million specific experiments were made by the Life Carriers in their laboratories before they finally settled upon this formula for the Urantia life experiment.

Когато учените на Урантия се запознаят по-добре с тези изцелителни химически вещества, те ще могат по-ефективно да лекуват увреждания и по косвен път ще придобият нови знания, необходими за контрола на някои сериозни заболявания.

65:4.5 (735.4) When Urantia scientists know more of these healing chemicals, they will become more efficient in the treatment of injuries, and indirectly they will know more about controlling certain serious diseases.

От времето на имплантацията на живота на Урантия Носителите на Живота се занимаваха с подобряването на този метод за заздравяване. В усъвършенствания вид, внедрен на един от световете на Сатания, той притежава още по-болкоуспокояващо действие и още по-добре контролира пролиферацията на окръжаващите го нормални клетки.

65:4.6 (735.5) Since life was established on Urantia, the Life Carriers have improved this healing technique as it has been introduced on another Satania world, in that it affords more pain relief and exercises better control over the proliferation capacity of the associated normal cells.

Урантийският експеримент се отличаваше с много уникални особености. Но двата най-важни епизода станаха появата на андонитите до възникването на шестте цветни раси и последващата едновременна поява на сангикските мутанти в едно семейство. Урантия е първият свят в Сатания, където шестте цветни раси произлязоха от едно и също човешко семейство. Обикновено те представляват разнообразни клонове, възхождащи към независимите мутации в предчовешките животински популации, и като правило се появяват на земята по една в течение на дълги периоди от време, започвайки с червения човек и достигайки – през останалите цветове, до индиговия.

65:4.7 (735.6) There were many unique features of the Urantia life experiment, but the two outstanding episodes were the appearance of the Andonic race prior to the evolution of the six colored peoples and the later simultaneous appearance of the Sangik mutants in a single family. Urantia is the first world in Satania where the six colored races sprang from the same human family. They ordinarily arise in diversified strains from independent mutations within the prehuman animal stock and usually appear on earth one at a time and successively over long periods of time, beginning with the red man and passing on down through the colors to indigo.

Друго значимо отклонение от нормата стана късното пристигане на Планетарния Принц. Като правило пристигането на Принца приблизително съвпада с развитието на волята. И ако това беше така, то Калигастия би могъл да пристигне на Урантия още по време на живота на Андон и Фонта, а не почти петстотин хиляди години по-късно – едновременно с възникването на шестте сангикски раси.

65:4.8 (735.7) Another outstanding variation of procedure was the late arrival of the Planetary Prince. As a rule, the prince appears on a planet about the time of will development; and if such a plan had been followed, Caligastia might have come to Urantia even during the lifetimes of Andon and Fonta instead of almost five hundred thousand years later, simultaneously with the appearance of the six Sangik races.

Ако Урантия беше обичаен обитаем свят, Планетарният Принц би бил изпратен по молба на Носителите на Живот с появата на Андон и Фонта или скоро след това. Но предвид това, че тя се отнася към планетите за видоизменение на живота, в съответствие с предварителния договор дванадесетте наблюдаващи Мелхиседек бяха насочени като съветници на Носителите на Живот, а също така и за осъществяване на общия надзор за

65:4.9 (735.8) On an ordinary inhabited world a Planetary Prince would have been granted on the request of the Life Carriers at, or sometime after, the appearance of Andon and Fonta. But Urantia having been designated a life-modification planet, it was by preagreement that the Melchizedek observers, twelve in number, were sent as advisers to the Life Carriers and as overseers of the planet until the subsequent arrival of the Planetary Prince. These Melchizedeks came at the time Andon and Fonta made the decisions

планетата чак до последващото пристигане на Планетарния Принц. Мелхиседек пристигнаха тогава, когато Андон и Фонта взеха решенията, позволили на Настройчиците на Съзнанието да се заселят в техния смъртен разум.

which enabled Thought Adjusters to indwell their mortal minds.

Действията на Носителите на Живота на Урантия по усъвършенстването на прототипите на живота в Сатания неизбежно доведоха до създаването на много – външно безполезни, промеждутъчни форми на живот, но вече извлечената благодарение на тях полза е достатъчна за това, за да оправдаят урантийските модификации на стандартните модели на живот.

65:4.10 (736.1) On Urantia the endeavors of the Life Carriers to improve the Satania life patterns necessarily resulted in the production of many apparently useless forms of transition life. But the gains already accrued are sufficient to justify the Urantia modifications of the standard life designs.

Ние се стремяхме да се сдобием с появата на воля още на ранния етап от еволюционния живот на Урантия и нашите усилия се увенчаха с успех. Обикновено волята се проявява едва след продължително съществуване на цветните раси и най-често – сред превъзхождащите типове на червения човек. Вашият свят е единствената планета в Сатания, където човешкият тип воля се появи в предцветна раса.

65:4.11 (736.2) It was our intention to produce an early manifestation of will in the evolutionary life of Urantia, and we succeeded. Ordinarily, will does not emerge until the colored races have long been in existence, usually first appearing among the superior types of the red man. Your world is the only planet in Satania where the human type of will has appeared in a precolored race.

Но в нашия стремеж да се сдобием с тази комбинация и това съчетание от наследствени фактори, които съответно доведоха до възникването на млекопитаещите предшественици на човешката раса, ние се сблъскахме с необходимостта от появата на стотици и хиляди други, сравнително безполезни комбинации и съчетания на наследствени фактори. Много от тези привидно странни странични продукти на нашите усилия навярно ще привлекат вашето внимание, когато се задълбочите в миналото на вашата планета, и мога да си представя колко загадъчни ще се сторят някои от тях за ограничения възглед на човека.

65:4.12 (736.3) But in our effort to provide for that combination and association of inheritance factors which finally gave rise to the mammalian ancestors of the human race, we were confronted with the necessity of permitting hundreds and thousands of other and comparatively useless combinations and associations of inheritance factors to take place. Many of these seemingly strange by-products of our efforts are certain to meet your gaze as you dig back into the planetary past, and I can well understand how puzzling some of these things must be to the limited human viewpoint.

5. ПРЕВРАТНОСТИТЕ В ЕВОЛЮЦИЯТА НА ЖИВИТЕ СЪЩЕСТВА

5. LIFE-EVOLUTION VICISSITUDES

Носителите на Живота бяха опечалени от предателството на Калигастия и простъпката на Адам – тези неподвластни ни трагични изкривявания, които толкова затрудниха нашите специални усилия, насочени към видоизменението на разумния живот на Урантия.

65:5.1 (736.4) It was a source of regret to the Life Carriers that our special efforts to modify intelligent life on Urantia should have been so handicapped by tragic perversions beyond our control: the Caligastia betrayal and the Adamic default.

Но причината за най-дълбокото разочарование в продължение на цялата биологична епопея беше обширната и неочаквана реверсия на някои примитивни форми растителен живот до нивото на дохлорофилните паразитни бактерии. Това непредвидено обстоятелство в еволюцията на

65:5.2 (736.5) But throughout all of this biologic adventure our greatest disappointment grew out of the reversion of certain primitive plant life to the prechlorophyll levels of parasitic bacteria on such an extensive and unexpected scale. This eventuality in plant-life evolution caused many distressful diseases in the higher mammals,

растителния живот доведе до много мъчителни заболявания на висшите млекопитаещи, особено на по-уязвимите човешки видове. Сблъсквайки се с тази сложна ситуация ние, в определена степен, не придадохме значение на възможните усложнения, защото знаехме, че последващото привнасяне на адамическа жизнена плазма ще може дотолкова да повиши съпротивляемостта на новата смесена раса, че тя да стане практически невъзприемчива към всички заболявания, предизвиквани от организмите от растителен тип. Но нашите надежди бяха обречени на провал поради нещастието, свързано с простъпката на Адам.

Вселената на Вселените, включително този неголям свят, наречен Урантия, се управлява съвсем не за това, за да получи нашето одобрение или да осигури удобно за нас съществуване, и още по-малко – за удовлетворяване на нашите хрумвания или любопитство. Ние не се съмняваме в това, че мъдрите и всемогъщи същества, отговорни за управлението на вселената, знаят с точност своите намерения; и затова Носителите на Живота и смъртният разум следва да се запасят с търпение и чистосърдечно да сътрудничат с мъдрото управление, господството на могъществото и движението на прогреса.

Разбира се, съществуват и някои компенсации за претърпените изпитания, такива като посвещаването на Михаил на Урантия. Но независимо от всички подобни съображения новите небесни наблюдатели на тази планета са напълно уверени в окончателния и еволюционен триумф на човешката раса и съответното оправдаване на нашите изначални планове и модели на живот.

6. ЕВОЛЮЦИОННИТЕ МЕТОДИ НА ЖИВОТ

Невъзможно е едновременно да се определи точното местонахождение и скорост на движещ се обект; всеки опит да се измери един от тези параметри неизбежно води до изменение на другите. С такъв парадокс се сблъсква смъртният човек, когато се захваща с химическия анализ и на протоплазмата. Химикът е способен да хвърли светлина върху химията на *мъртвата* протоплазма, но той не е способен да постигне нито физическата организация, нито динамичните процеси на *живата* протоплазма. Все по-близо ще се приближава науката до тайните на живота, но така и никога няма да ги разкрие, при това поради една единствена причина: за да изследва протоплазмата, е необходимо да я убие. Мъртвата протоплазма тежи толкова, колкото и живата, но не е едно и също нещо.

particularly in the more vulnerable human species. When we were confronted with this perplexing situation, we somewhat discounted the difficulties involved because we knew that the subsequent admixture of the Adamic life plasm would so reinforce the resisting powers of the resulting blended race as to make it practically immune to all diseases produced by the vegetable type of organism. But our hopes were doomed to disappointment owing to the misfortune of the Adamic default.

65:5.3 (736.6) The universe of universes, including this small world called Urantia, is not being managed merely to meet our approval nor just to suit our convenience, much less to gratify our whims and satisfy our curiosity. The wise and all-powerful beings who are responsible for universe management undoubtedly know exactly what they are about; and so it becomes Life Carriers and behooves mortal minds to enlist in patient waiting and hearty co-operation with the rule of wisdom, the reign of power, and the march of progress.

65:5.4 (736.7) There are, of course, certain compensations for tribulation, such as Michael's bestowal on Urantia. But irrespective of all such considerations, the later celestial supervisors of this planet express complete confidence in the ultimate evolutionary triumph of the human race and in the eventual vindication of our original plans and life patterns.

6. EVOLUTIONARY TECHNIQUES OF LIFE

65:6.1 (737.1) It is impossible accurately to determine, simultaneously, the exact location and the velocity of a moving object; any attempt at measurement of either inevitably involves change in the other. The same sort of a paradox confronts mortal man when he undertakes the chemical analysis of protoplasm. The chemist can elucidate the chemistry of *dead* protoplasm, but he cannot discern either the physical organization or the dynamic performance of *living* protoplasm. Ever will the scientist come nearer and nearer the secrets of life, but never will he find them and for no other reason than that he must kill protoplasm in order to analyze it. Dead protoplasm weighs the same as living protoplasm, but it is not the same.

Във всичко живо, във всяко живо същество е заключена изначалната способност за приспособяване. Във всяка *жива* клетка на растение или животно, във всеки *жив* организъм – материален или духовен, съществува неутолим стремеж към постигането на по-съвършено приспособяване към средата, към адаптацията, към все по-пълна реализация на живота. Тези несекващи усилия на всяко живо същество свидетелстват за вродения стремеж към съвършенство.

Най-важната крачка в тази еволюция на растенията беше появата на способността за синтез на хлорофил, а вторият най-голям успех стана превръщането на спорите в сложно семейство. Спората е по-ефективна като средство за размножаване, но неин недостатък е потенциалното разнообразие и универсалността, присъща на семената.

Един от най-полезните и сложни епизоди в еволюцията на висшите типове животни се заключаваше в появата на способността на желязото, влизащо в състава на клетките на кръвта, да изпълнява двойна функция: да доставя кислорода и да отделя въглеродния двуокис. Такава функция на червените кръвни клетки илюстрира способността на еволюиращите организми да се приспособяват към вариращата или изменящата се среда. Висшите животни – включително човекът, окисляват своите тъкани с помощта на съдържащото се в червените клетки на кръвта желязо, което пренася кислорода в живите клетки и толкова ефектно отделя въглеродния двуокис. Но на тази цел могат да служат и други метали. Сепиите използват за това медта, а асцидиите – ванадия.

Като пример за продължаването на такива биологични адаптации служи еволюцията на зъбите при висшите млекопитаещи на Урантия. Далечните предци на човека имаха тридесет и шест зъба, но в резултат на приспособяването тяхното количество се намали до тридесет и два при ранните предшественици на човека и неговите най-близки роднини. Понастоящем броят на зъбите в човека постепенно намалява до двадесет и осем. Процесът на еволюция на тази планета все още се характеризира с активност и стремеж към адаптация.

При все това много изглеждащи загадъчни приспособления на живите организми имат чисто химически, изцяло физически характер. Във всеки момент в кръвообращението на всеки човек може да протичат над 15 000 000 химически реакции между хормоните, отделяни от дузина жлези с вътрешна секреция.

65:6.2 (737.2) There is original endowment of adaptation in living things and beings. In every *living* plant or animal cell, in every *living* organism — material or spiritual — there is an insatiable craving for the attainment of ever-increasing perfection of environmental adjustment, organismal adaptation, and augmented life realization. These interminable efforts of all living things evidence the existence within them of an innate striving for perfection.

65:6.3 (737.3) The most important step in plant evolution was the development of chlorophyll-making ability, and the second greatest advance was the evolution of the spore into the complex seed. The spore is most efficient as a reproductive agent, but it lacks the potentials of variety and versatility inherent in the seed.

65:6.4 (737.4) One of the most serviceable and complex episodes in the evolution of the higher types of animals consisted in the development of the ability of the iron in the circulating blood cells to perform in the double role of oxygen carrier and carbon dioxide remover. And this performance of the red blood cells illustrates how evolving organisms are able to adapt their functions to varying or changing environment. The higher animals, including man, oxygenate their tissues by the action of the iron of the red blood cells, which carries oxygen to the living cells and just as efficiently removes the carbon dioxide. But other metals can be made to serve the same purpose. The cuttlefish employs copper for this function, and the sea squirt utilizes vanadium.

65:6.5 (737.5) The continuation of such biologic adjustments is illustrated by the evolution of teeth in the higher Urantia mammals; these attained to thirty-six in man's remote ancestors, and then began an adaptative readjustment toward thirty-two in the dawn man and his near relatives. Now the human species is slowly gravitating toward twenty-eight. The process of evolution is still actively and adaptatively in progress on this planet.

65:6.6 (737.6) But many seemingly mysterious adjustments of living organisms are purely chemical, wholly physical. At any moment of time, in the blood stream of any human being there exists the possibility of upward of 15,000,000 chemical reactions between the hormone output of a dozen ductless glands.

Низшите форми на растителен живот напълно се подчиняват на въздействието на физическата, химическата и електрическата среда. Но според възхода по стъпалата на живота седемте спомагателни духа един след друг започват да оказват помощ на разума, който придобива все по-адаптационен, съзидателен, координиращ и господстващ характер. Способността на животните да се приспособяват към въздушната, водна и наземна среда не е свръхестествена, но тя представлява свръхфизическа адаптация.

65:6.7 (737.7) The lower forms of plant life are wholly responsive to physical, chemical, and electrical environment. But as the scale of life ascends, one by one the mind ministries of the seven adjutant spirits become operative, and the mind becomes increasingly adjustive, creative, co-ordinative, and dominative. The ability of animals to adapt themselves to air, water, and land is not a supernatural endowment, but it is a superphysical adjustment.

Само химията и физиката не са достатъчни, за да обяснят как е станало развитието на човека от първобитната протоплазма на древните морета. Способността за обучение, паметта и разнообразните реакции на въздействие на средата са свойства на разума. Законите на физиката са нечувствителни към обучение; те са неприложими и неизменни. Химическите реакции не се изменят под въздействието на образованието, те са еднообразни и детерминирани. С изключение на присъствието на Безусловния Абсолют, електрическите и химически реакции са предсказуеми. Но разумът е способен да извлича полза от опита и да се учи на поведенческите реакции, които се появяват в отговор на повтарящо се стимулиране.

65:6.8 (738.1) Physics and chemistry alone cannot explain how a human being evolved out of the primeval protoplasm of the early seas. The ability to learn, memory and differential response to environment, is the endowment of mind. The laws of physics are not responsive to training; they are immutable and unchanging. The reactions of chemistry are not modified by education; they are uniform and dependable. Aside from the presence of the Unqualified Absolute, electrical and chemical reactions are predictable. But mind can profit from experience, can learn from reactive habits of behavior in response to repetition of stimuli.

Лишените от разум организми реагират на стимулите на средата, но тези организми, които реагират на служенето на разума, са способни да приспособяват самата среда и да я манипулират.

65:6.9 (738.2) Preintelligent organisms react to environmental stimuli, but those organisms which are reactive to mind ministry can adjust and manipulate the environment itself.

Физическият мозък и свързаната с него нервна система притежават вродената способност да реагират на служенето на разума точно така, както развиващият се разум на личността притежава известна вродена способност за духовна възприемчивост и затова съдържа в себе си потенциалните възможности за духовен прогрес и духовни постижения. Интелектуалната, социална, нравствена и духовна еволюция зависи от служенето на разума, осъществявано от семейството на спомагателните духове и техните свръхфизически партньори.

65:6.10 (738.3) The physical brain with its associated nervous system possesses innate capacity for response to mind ministry just as the developing mind of a personality possesses a certain innate capacity for spirit receptivity and therefore contains the potentials of spiritual progress and attainment. Intellectual, social, moral, and spiritual evolution are dependent on the mind ministry of the seven adjutant spirits and their superphysical associates.

7. ЕВОЛЮЦИОННИТЕ НИВА НА РАЗУМА

Седемте спомагателни духа на разума са разностранни попечители на разума на низшите разумни същества в локалните вселени. Помощта, оказвана на дадената категория на разума, се предоставя от столицата на локалната вселена или от един

7. EVOLUTIONARY MIND LEVELS

65:7.1 (738.4) The seven adjutant mind-spirits are the versatile mind ministers to the lower intelligent existences of a local universe. This order of mind is ministered from the local universe headquarters or from some world connected therewith, but there is influential direction of lower-mind function from

от свързаните с нея светове, но направляващо въздействие спрямо функционирането на разума на низше ниво се осъществява от столиците на системата.

the system capitals.

Много, твърде много от това, което става в еволюционния свят, зависи от тези седем помощника. Но те са опекуни на разума; те нямат отношение към физическата еволюция – областите на Носителите на Живот. При все това безупречната интеграция на тези духовни дарове с предопределения и естествен процес на еволюционния и специфичен режим на Носителите на Живота се явява причина за неспособността на смъртните да видят в явленията на разума нещо друго освен оръдие на природата и естествения процес, макар че вие донякъде се терзаете, опитвайки се да обясните всичко това, което има отношение към естествените реакции на разума, като материална субстанция. И ако развитието на Урантия в голяма степен съответстваше на изначалните планове, в явленията на разума щеше да има още по-малко от това, което да привлече вашето внимание.

65:7.2 (738.5) On an evolutionary world much, very much, depends on the work of these seven adjutants. But they are mind ministers; they are not concerned in physical evolution, the domain of the Life Carriers. Nevertheless, the perfect integration of these spirit endowments with the ordained and natural procedure of the unfolding and inherent regime of the Life Carriers is responsible for the mortal inability to discern, in the phenomenon of mind, aught but the hand of nature and the outworking of natural processes, albeit you are occasionally somewhat perplexed in explaining all of everything connected with the natural reactions of mind as it is associated with matter. And if Urantia were operating more in accordance with the original plans, you would observe even less to arrest your attention in the phenomenon of mind.

Седемте спомагателни духа напомнят повече контури, отколкото организми, и в обичайните светове те са включени в един контур с други спомагателни процеси в локалната вселена. Но на планетите с експериментален живот те са относително изолирани. А на Урантия – предвид уникалния характер на жизнените прототипи, спомагателните духове на долните степени изпитваха значително повече трудности в установяването на контакт с еволюционните организми, отколкото в случаите с по-стандартизиран тип живот.

65:7.3 (738.6) The seven adjutant spirits are more circuitlike than entitylike, and on ordinary worlds they are encircuited with other adjutant functionings throughout the local universe. On life-experiment planets, however, they are relatively isolated. And on Urantia, owing to the unique nature of the life patterns, the lower adjutants experienced far more difficulty in contacting with the evolutionary organisms than would have been the case in a more standardized type of life endowment.

Освен това в обичайния еволюционен свят седемте спомагателни духа са много по-добре синхронизирани с последователните стадии на развитие на животните, отколкото бяха на Урантия. С едно единствено изключение, опитите на тези помощници да установят контакт с еволюиращите интелекти на урантийските организми бяха свързани с най-големите трудности за цялата история на тяхното служене в световете на вселената Небадон. В организмите на този свят се появиха много форми на гранични явления: от една страна, забърканите съчетания на механични и необучаеми, от друга страна – на не механични и обучаеми реакции.

65:7.4 (738.7) Again, on an average evolutionary world the seven adjutant spirits are far better synchronized with the advancing stages of animal development than they were on Urantia. With but a single exception, the adjutants experienced the greatest difficulty in contacting with the evolving minds of Urantia organisms that they had ever had in all their functioning throughout the universe of Nebadon. On this world there developed many forms of border phenomena — confusional combinations of the mechanical-nonteachable and the nonmechanical-teachable types of organismal response.

Седемте спомагателни духа не влизат в контакт с чисто механични типове реакции на организма към средата. Такива предразумни реакции на живите организми се отнасят изключително към енергийната област на силовите центрове, физическите регулатори и техните партньори.

65:7.5 (739.1) The seven adjutant spirits do not make contact with the purely mechanical orders of organismal environmental response. Such preintelligent responses of living organisms pertain purely to the energy domains of the power centers, the physical controllers, and their associates.

Придобиването на потенциалната способност да се *учат* от опита ознаменува началото на функционирането на спомагателните духове – от низшия разум на примитивните и невидими същества до висшите типове от еволюционния спектър на човешките създания. Тези духове са източник и модел за поведение в останалите повече или по-малко тайнствени и не докрай разбирани бързи реакции на разума към материалното обкръжение. Дълго това предано и неизменно надеждно влияние трябва да продължава своята предварителна опека, преди животинският разум да достигне човешките нива на духовна възприемчивост.

65:7.6 (739.2) The acquisition of the potential of the ability to *learn* from experience marks the beginning of the functioning of the adjutant spirits, and they function from the lowliest minds of primitive and invisible existences up to the highest types in the evolutionary scale of human beings. They are the source and pattern for the otherwise more or less mysterious behavior and incompletely understood quick reactions of mind to the material environment. Long must these faithful and always dependable influences carry forward their preliminary ministry before the animal mind attains the human levels of spirit receptivity.

Тези помощници функционират изключително в сферата на еволюцията на емпиричния разум чак до нивото на шеста степен – духа на поклонението. На това ниво се извършва неизбежното съвместяване на служенето – явлението, когато висшето се съединява с низшето за съгласувана дейност, в очакване на последващо постигане на по-високи нива на развитие. Освен това действието на седмия и последен помощник – духа на истината, се съпровожда от допълнително духовно служене. В течение на цялата опека, осъществявана от духовния свят, индивидът никога не изпитва внезапни промени в духовното сътрудничество. Такива изменения винаги са постепенни и съразмерни.

65:7.7 (739.3) The adjutants function exclusively in the evolution of experiencing mind up to the level of the sixth phase, the spirit of worship. At this level there occurs that inevitable overlapping of ministry — the phenomenon of the higher reaching down to co-ordinate with the lower in anticipation of subsequent attainment of advanced levels of development. And still additional spirit ministry accompanies the action of the seventh and last adjutant, the spirit of wisdom. Throughout the ministry of the spirit world the individual never experiences abrupt transitions of spirit co-operation; always are these changes gradual and reciprocal.

Необходимо е винаги да различаваме физическите (електрохимични) и интелектуални реакции спрямо стимулите на средата. На свой ред всички те са длъжни да се възприемат като явления, отделни от духовната дейност. Областите на физическата, интелектуална и духовна гравитация са отделни сфери на космическата реалност независимо от техните тесни взаимовръзки.

65:7.8 (739.4) Always should the domains of the physical (electrochemical) and the mental response to environmental stimuli be differentiated, and in turn must they all be recognized as phenomena apart from spiritual activities. The domains of physical, mental, and spiritual gravity are distinct realms of cosmic reality, notwithstanding their intimate interrelations.

8. ЕВОЛЮЦИЯТА ВЪВ ВРЕМЕТО И ПРОСТРАНСТВОТО

8. EVOLUTION IN TIME AND SPACE

Времето и пространството са неразделими; те са свързани с вътрешна връзка. Нарушенията (измененията) в хода на времето са неизбежни в присъствието на някои пространствени условия.

65:8.1 (739.5) Time and space are indissolubly linked; there is an innate association. The delays of time are inevitable in the presence of certain space conditions.

Ако във вас възниква недоумение, че за постигането на еволюционните промени в живота се губи толкова много време, то аз бих искал да отбележа следното: ние сме неспособни да ускорим жизнения процес, да го заставим да протича по-бързо, отколкото

65:8.2 (739.6) If spending so much time in effecting the evolutionary changes of life development occasions perplexity, I would say that we cannot time the life processes to unfold any faster than the physical metamorphoses of a planet will permit. We must wait upon the natural, physical

позволява да се направи това физическата трансформация на планетата. Трябва да следваме естественото физическо развитие на света. Ние нямаме абсолютно никакви средства за въздействие върху геоложката еволюция. Ако позволяваха физическите условия, ние щяхме да завършим целия цикъл на еволюция значително по-бързо, отколкото за един милион години. Но всички сме във владение на Висшите Управители на Рая, а в Рая време не съществува.

development of a planet; we have absolutely no control over geologic evolution. If the physical conditions would allow, we could arrange for the completed evolution of life in considerably less than one million years. But we are all under the jurisdiction of the Supreme Rulers of Paradise, and time is nonexistent on Paradise.

За индивида мерило за времето е продължителността на неговия живот. По такъв начин всички създания са обусловени от времето и затова за тях еволюцията е разтегнат във времето процес. За тези от нас, чиято продължителност на живота не е ограничена от времето, еволюцията не изглежда толкова продължителен процес. В Рая, където време не съществува, всичко присъства в разума на Безкрайността и деянията на Вечността.

65:8.3 (739.7) The individual's yardstick for time measurement is the length of his life. All creatures are thus time conditioned, and therefore do they regard evolution as being a long-drawn-out process. To those of us whose life span is not limited by a temporal existence, evolution does not seem to be such a protracted transaction. On Paradise, where time is nonexistent, these things are all *present* in the mind of Infinity and the acts of Eternity.

Както еволюцията на разума се определя и забавя от бавното развитие на физическите условия, така и духовният прогрес е обусловен от развитието на разума и неизбежно се забавя от неговата деградация. Но това не означава, че духовната еволюция се определя от образованието, културата или мъдростта. Душата е способна да се формира независимо от интелектуалната култура, но не в отсъствието на умствени способности и желания – да избираш продължаване на живота и решението да се сдобиваш с все по-голямо съвършенство – стремеж да изпълниш волята на небесния Отец. Макар че продължаването на живота може да не се обуславя от знанията и мъдростта, прогресът със сигурност зависи от тях.

65:8.4 (739.8) As mind evolution is dependent on, and delayed by, the slow development of physical conditions, so is spiritual progress dependent on mental expansion and unfailingly delayed by intellectual retardation. But this does not mean that spiritual evolution is dependent on education, culture, or wisdom. The soul may evolve regardless of mental culture but not in the absence of mental capacity and desire — the choice of survival and the decision to achieve ever-increasing perfection — to do the will of the Father in heaven. Although survival may not depend on the possession of knowledge and wisdom, progression most certainly does.

В космическите лаборатории на еволюцията разумът винаги доминира над материята, а духът е извечно взаимосвързан с разума. Неспособността на тези различни дарове за синхронизация и взаимодействие може да доведе до временни забавяния, но ако индивидът действително е познал Бога, жадува да Го намери и да стане такъв, какъвто е Той, то продължаването на живота е осигурено и не зависи от ограниченията, налагани от времето. Физическото състояние може да ограничи разума, а умствената развала може да забави духовните придобивки, но нито едно от тези препятствия не е способно да сломи волята на създанието, направило чистосърдечен избор.

65:8.5 (740.1) In the cosmic evolutionary laboratories mind is always dominant over matter, and spirit is ever correlated with mind. Failure of these diverse endowments to synchronize and co-ordinate may cause time delays, but if the individual really knows God and desires to find him and become like him, then survival is assured regardless of the handicaps of time. Physical status may handicap mind, and mental perversity may delay spiritual attainment, but none of these obstacles can defeat the whole-souled choice of will.

Когато съзряват физическите условия, може да се извърши *внезапен* умствен прогрес; когато състоянието на разума става благоприятно, могат да се осъществят

65:8.6 (740.2) When physical conditions are ripe, *sudden* mental evolutions may take place; when mind status is propitious, *sudden* spiritual transformations may occur; when spiritual values

внезапни духовни трансформации; когато се извършва дължимото признаване на духовните ценности, се откриват космическите значения и личността започва все повече да се освобождава от препятствията на времето и ограниченията на пространството.

[Подготвено от Носител на Живота, постоянно пребиваващ на Урантия.]

receive proper recognition, then cosmic meanings become discernible, and increasingly the personality is released from the handicaps of time and delivered from the limitations of space.

65:8.7 (740.3) [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

Документ 66. Планетарният Принц на Урантия

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 66. ПЛАНЕТАРНИЯТ ПРИНЦ НА УРАНТИЯ

Секции

Въведение
1. Принц Калигастия
2. Персоналът на Принца
3. Далматия – Градът на Принца
4. Ранният период на дейността на стоте
5. Организацията на стоте
6. Управлението на Принца
7. Животът в Далматия
8. Нещастията, донесени от Калигастия

PAPER 66
THE PLANETARY PRINCE OF URANTIA

SECTIONS

Introduction
1. Prince Caligastia
2. The Prince's Staff
3. Dalamatia — The City of the Prince
4. Early Days of the One Hundred
5. Organization of the One Hundred
6. The Prince's Reign
7. Life in Dalamatia
8. Misfortunes of Caligastia

Въведение

В ЕДИН обикновен свят пришествието на Син-Ланонандек означава поява в разума на първобитния човек на воля – способността да се избира пътя към вечната истина. Но на Урантия Планетарният Принц пристигна почти половин милион години след появата на човешката воля.

Преди около петстотин хиляди години и едновременно с появата на шестте цветни или сангикски раси, Калигастия - Планетарният Принц, пристигна на Урантия. В това време на земята съществуваха почти половин милиард първобитни хора, разпръснати по Европа, Азия и Африка. Основаната в Месопотамия резиденция на Принца се намираше приблизително в центъра на световните раси.

INTRODUCTION

66:0.1 (741.1) THE advent of a Lanonandek Son on an average world signifies that will, the ability to choose the path of eternal survival, has developed in the mind of primitive man. But on Urantia the Planetary Prince arrived almost half a million years after the appearance of human will.

66:0.2 (741.2) About five hundred thousand years ago and concurrent with the appearance of the six colored or Sangik races, Caligastia, the Planetary Prince, arrived on Urantia. There were almost one-half billion primitive human beings on earth at the time of the Prince's arrival, and they were well scattered over Europe, Asia, and Africa. The Prince's headquarters, established in Mesopotamia, was at about the center of world population.

1. ПРИНЦ КАЛИГАСТИЯ

Калигастия беше Син-Ланонандек, 9 344 -

1. PRINCE CALIGASTIA

66:1.1 (741.3) Caligastia was a Lanonandek Son,

ия член от вторичната категория. Той притежаваше опит в управлението на делата на локалната вселена като цяло, а също и в течение на по-късните епохи в резултат на опита от ръководството на делата на локалната система Сатания в частност.

number 9,344 of the secondary order. He was experienced in the administration of the affairs of the local universe in general and, during later ages, with the management of the local system of Satania in particular.

До началото на управлението на Луцифер в Сатания, Калигастия беше прикрепен към йерусемския съвет на помощниците на Носителите на Живота. Луцифер го повиши, включвайки го в своя личен персонал и той успешно се справи с пет последователни задачи, демонстрирайки честно и отговорно отношение към своите задължения.

66:1.2 (741.4) Prior to the reign of Lucifer in Satania, Caligastia had been attached to the council of the Life Carrier advisers on Jerusem. Lucifer elevated Caligastia to a position on his personal staff, and he acceptably filled five successive assignments of honor and trust.

Калигастия отдавна се стремеше да получи назначение като Планетарен Принц, но всеки път при разглеждането на неговите молби в съветите на съзвездието на него не му се отдаваше да получи съгласието на Бащите на Съзвездия. Особено упорито Калигастия се домогваше до назначение на длъжността планетарен управител на десетична сфера – свят за видоизменен живот. Молбата му няколко пъти беше отклонявана, преди накрая да бъде назначен на Урантия.

66:1.3 (741.5) Caligastia very early sought a commission as Planetary Prince, but repeatedly, when his request came up for approval in the constellation councils, it would fail to receive the assent of the Constellation Fathers. Caligastia seemed especially desirous of being sent as planetary ruler to a decimal or life-modification world. His petition had several times been disapproved before he was finally assigned to Urantia.

Калигастия напусна Йерусем и зае отговорната длъжност на суверен владетел на света със завиден списък дела на Син верен и предан на благополучието на вселената на своя произход и пребиваване, независимо от свойствената му известна нетърпеливост в съчетание със склонност към несъгласие със съществуващия ред на нещата по редица второстепенни въпроси.

66:1.4 (741.6) Caligastia went forth from Jerusem to his trust of world dominion with an enviable record of loyalty and devotion to the welfare of the universe of his origin and sojourn, notwithstanding a certain characteristic restlessness coupled with a tendency to disagree with the established order in certain minor matters.

В този паметен ден преди половин милион години аз се намирах в Йерусем, когато блестящият Калигастия напусна столицата на системата. Нито един Планетарен Принц не е започвал управлението на света с по-богат предварителен опит или по-добри перспективи, отколкото Калигастия. Аз съм уверен в едно: изпълнявайки своята задача – предавайки разказа за това събитие по каналите за далечна връзка на вселената – аз не можех ни най-малко да предположа, че този благороден Ланонандек така скоро ще предаде свещения дълг на планетарната опека и ще опетни славното име на тази възвишена категория на вселенско синовство. Бях уверен в това, че Урантия е попаднала в числото на петте или шестте най-щастливи планети в цялата Сатания, защото на нейното кормило щеше да застане толкова опитен, блестящ и оригинален ум. Тогава още не осъзнавах, че Калигастия незабелязано се проникваше със себелюбие, тогава още не разбирах така добре цялото коварство на личната годеливост.

66:1.5 (741.7) I was present on Jerusem when the brilliant Caligastia departed from the system capital. No prince of the planets ever embarked upon a career of world rulership with a richer preparatory experience or with better prospects than did Caligastia on that eventful day one-half million years ago. One thing is certain: As I executed my assignment of putting the narrative of that event on the broadcasts of the local universe, I never for one moment entertained even in the slightest degree any idea that this noble Lanonandek would so shortly betray his sacred trust of planetary custody and so horribly stain the fair name of his exalted order of universe sonship. I really regarded Urantia as being among the five or six most fortunate planets in all Satania in that it was to have such an experienced, brilliant, and original mind at the helm of world affairs. I did not then comprehend that Caligastia was insidiously falling in love with himself; I did not then so fully understand the subtleties of personality pride.

2. ПЕРСОНАЛЪТ НА ПРИНЦА

Планетарният Принц беше изпратен за изпълнение на своята мисия не сам, а съпровождан от обичайния корпус от асистенти и административни помощници.

Главата на тази група беше Далигастия, партньор и помощник на Планетарния Принц. Далигастия също беше вторичен Син-Ланонандек, бидейки 319 407 - ия член от тази категория. По време на назначението в качеството на партньор на Калигастия той заемаше длъжност асистент.

Планетарният персонал включваше голям брой сътрудници – ангели и други небесни същества, назначени за отстояване на интересите и съдействие на благополучието на човешките раси. Но от ваша гледна точка най-интересната група бяха телесните членове на персонала на Принца, които понякога се наричаха *стотицата на Калигастия.*

Тези сто рематериализирани членове на персонала на Принца бяха избрани от Калигастия измежду 785 000 - те възходящи жители на Йерусем, пожелали да вземат участие в Урантийското приключение. Всички членове на избраната стотица бяха от различни планети и сред тях нямаше нито един от Урантия.

Йерусемитските доброволци бяха доставени на Урантия със серафически транспорт направо от столицата на системата и след пристигането останаха в серафимирано състояние дотогава, докато не бяха осигурени с личностни форми. Тези форми отговаряха на двойнствения характер на особената планетарна служба и представляваха истински тела от плът и кръв, но настроени към жизнените контури на системата.

Малко преди пристигането на тези сто йерусемски жители двамата надзиравощи Носители на Живота – постоянните обитатели на Урантия, изпълнили успешно своята задача, изпратиха в Йерусем и Едемия петиция с молба да се разреши присаждането на жинена плазма на сто избрани потомци на Андон и Фонта в материални тела, предназначени за телесния персонал на Принца. Тази молба беше удовлетворена в Йерусем и одобрена в Едемия.

Съгласно този план Носителите на Живота избраха петдесет мъже и петдесет жени – потомци на Андон и Фонта, представляващи остатъците от най-добрите родове на тази уникална раса. С едно или две изключения, тези андонити, внесли своя принос в развитието на расата, бяха непознати

2. THE PRINCE'S STAFF

66:2.1 (742.1) The Planetary Prince of Urantia was not sent out on his mission alone but was accompanied by the usual corps of assistants and administrative helpers.

66:2.2 (742.2) At the head of this group was Daligastia, the associate-assistant of the Planetary Prince. Daligastia was also a secondary Lanonandek Son, being number 319,407 of that order. He ranked as an assistant at the time of his assignment as Caligastia's associate.

66:2.3 (742.3) The planetary staff included a large number of angelic co-operators and a host of other celestial beings assigned to advance the interests and promote the welfare of the human races. But from your standpoint the most interesting group of all were the corporeal members of the Prince's staff — sometimes referred to as *the Caligastia one hundred.*

66:2.4 (742.4) These one hundred rematerialized members of the Prince's staff were chosen by Caligastia from over 785,000 ascendant citizens of Jerusem who volunteered for embarkation on the Urantia adventure. Each one of the chosen one hundred was from a different planet, and none of them were from Urantia.

66:2.5 (742.5) These Jerusemite volunteers were brought by seraphic transport direct from the system capital to Urantia, and upon arrival they were held enseraphimed until they could be provided with personality forms of the dual nature of special planetary service, literal bodies consisting of flesh and blood but also attuned to the life circuits of the system.

66:2.6 (742.6) Sometime before the arrival of these one hundred Jerusem citizens, the two supervising Life Carriers resident on Urantia, having previously perfected their plans, petitioned Jerusem and Edentia for permission to transplant the life plasm of one hundred selected survivors of the Andon and Fonta stock into the material bodies to be projected for the corporeal members of the Prince's staff. The request was granted on Jerusem and approved on Edentia.

66:2.7 (742.7) Accordingly, fifty males and fifty females of the Andon and Fonta posterity, representing the survival of the best strains of that unique race, were chosen by the Life Carriers. With one or two exceptions these Andonite contributors to the advancement of the race were strangers to one another. They were assembled

един за друг. Живеещи далеч едни от други, те бяха събрани при границата на планетарната резиденция на Принца благодарение на координираното ръководство на Настройчиците на Съзнанието и помощта на серафическото войнство. Тук стоте човешки субекта бяха предадени в ръцете на изкусна комисия доброволци от Авалон, ръководещи извличането на част от жизнената плазма на тези потомци на Андон. След това този жив материал беше пренесен в материалните тела, изготвени за стоте йерусемити – членове на персонала на Принца. В това време новопристигналите жители на столицата на системата продължаваха да се намират в състоянието на сън, в който се бяха потопили за серафическия пренос.

Тези събития, заедно със самия процес по създаването на специални тела за стотицата на Калигастия, породиха множество легенди, много от които впоследствие бяха смесени с по-късните предания, свързани с появата на планетата на Адам и Ева.

Целият процес по възстановяването на личността – от пристигането на серафическия транспорт със стоте йерусемски доброволци до възстановяването на съзнанието в тези тройствени същества от сферата, отне точно десет дни.

from widely separated places by co-ordinated Thought Adjuster direction and seraphic guidance at the threshold of the planetary headquarters of the Prince. Here the one hundred human subjects were given into the hands of the highly skilled volunteer commission from Avalon, who directed the material extraction of a portion of the life plasm of these Andon descendants. This living material was then transferred to the material bodies constructed for the use of the one hundred Jerusemite members of the Prince's staff. Meantime, these newly arrived citizens of the system capital were held in the sleep of seraphic transport.

66:2.8 (742.8) These transactions, together with the literal creation of special bodies for the Caligastia one hundred, gave origin to numerous legends, many of which subsequently became confused with the later traditions concerning the planetary installation of Adam and Eve.

66:2.9 (743.1) The entire transaction of repersonalization, from the time of the arrival of the seraphic transports bearing the one hundred Jerusem volunteers until they became conscious, threefold beings of the realm, consumed exactly ten days.

3. ДАЛМАТИЯ – ГРАДЪТ НА ПРИНЦА

Резиденцията на Планетарния Принц беше разположена в региона, където в това време се намираше Персийския залив, в областта, съответстваща на по-късната Месопотамия.

В тези дни климатът и ландшафтът на Месопотамия във всички отношения благоприятстваха начинанията на Принца и неговия персонал и съществено се отличаваха от условията, които от известно време преобладават тук. Благоприятният климат като част от естественото обкръжение беше необходим, за да подбуди първобитните урантийци към постигане на някои начални успехи в културата и цивилизацията. Централната задача по това време беше превръщането на човека от ловец в скотовъд с надеждата, че по-късно ще се превърне в мирен фермер, любител на домашното огнище.

Резиденцията на Планетарния Принц беше типичен пример за опорен център в младия развиващ се свят. Центърът на столицата на Принца представляваше много прост и красив град, обкръжен със стена висока дванадесет метра. В чест на Далигастия този всемирен културен център за

3. DALAMATIA — THE CITY OF THE PRINCE

66:3.1 (743.2) The headquarters of the Planetary Prince was situated in the Persian Gulf region of those days, in the district corresponding to later Mesopotamia.

66:3.2 (743.3) The climate and landscape in the Mesopotamia of those times were in every way favorable to the undertakings of the Prince's staff and their assistants, very different from conditions which have sometimes since prevailed. It was necessary to have such a favoring climate as a part of the natural environment designed to induce primitive Urantians to make certain initial advances in culture and civilization. The one great task of those ages was to transform man from a hunter to a herder, with the hope that later on he would evolve into a peace-loving, home-abiding farmer.

66:3.3 (743.4) The headquarters of the Planetary Prince on Urantia was typical of such stations on a young and developing sphere. The nucleus of the Prince's settlement was a very simple but beautiful city, enclosed within a wall forty feet high. This world center of culture was named Dalamatia in honor of Daligastia.

култура беше наречен Далматия.

Градът беше разделен на десет сектора, в центъра на всеки от които се намираха резиденциите на десетте съвета на телесния персонал. Централно място заемаше храма на невидимия Отец. Административните резиденции на Принца и неговите партньори бяха устроени в дванадесет зали, разположени непосредствено около храма.

Всички сгради в Далматия бяха едноетажни, с изключение на двуетажните резиденции на съветите и централния храм на Бащата на всичко съществуващо – неголяма, но триетажна постройка.

По отношение на строителния материал този град демонстрираше висшето постижение за своето време: беше построен от тухли. Камък или дърво почти не се използваха. Благодарение на Далматия значително се повиши нивото на домостроене и селска архитектура сред обкръжаващите народи.

Недалеч от резиденцията на Принца обитаваха всички цветове и слоеве на човешкото общество. Именно от тези съседни племена бяха набрани първите ученици в училищата на Принца. При цялата си примитивност древните училища на Далматия осигуряваха всичко, което можеше да се направи за благото на мъжете и жените от тази първобитна епоха.

Членовете на телесния персонал на Принца постоянно се събираха с най-добрите индивиди от съседните племена, подготвяйки тези ученици и вдъхновявайки ги, те ги изпращаха обратно като учители и лидери на своите народи.

66:3.4 (743.5) The city was laid out in ten subdivisions with the headquarters mansions of the ten councils of the corporeal staff situated at the centers of these subdivisions. Centermost in the city was the temple of the unseen Father. The administrative headquarters of the Prince and his associates was arranged in twelve chambers immediately grouped about the temple itself.

66:3.5 (743.6) The buildings of Dalamatia were all one story except the council headquarters, which were two stories, and the central temple of the Father of all, which was small but three stories in height.

66:3.6 (743.7) The city represented the best practices of those early days in building material — brick. Very little stone or wood was used. Home building and village architecture among the surrounding peoples were greatly improved by the Dalamatian example.

66:3.7 (743.8) Near the Prince's headquarters there dwelt all colors and strata of human beings. And it was from these near-by tribes that the first students of the Prince's schools were recruited. Although these early schools of Dalamatia were crude, they provided all that could be done for the men and women of that primitive age.

66:3.8 (743.9) The Prince's corporeal staff continuously gathered about them the superior individuals of the surrounding tribes and, after training and inspiring these students, sent them back as teachers and leaders of their respective peoples.

4. РАННИЯТ ПЕРИОД НА ДЕЙНОСТТА НА СТОТЕ

Пристигането на персонала на Принца направи огромно впечатление. Независимо от това, че бяха необходими хиляда години, за да може тази новина да обиколи целия свят, ученията и поведението на стоте нови обитатели оказаха влияние върху племената обитаващи близо до резиденцията на Принца в Месопотамия. И много ваши последващи митове са основани на изкривените легенди за този ранен период на дейност на членовете на персонала на принца, пресъздадени на Урантия като свръх-хора.

Сериозно препятствие за благотворното въздействие на такива извънпланетни учители е тенденцията на смъртните да се отнасят към

4. EARLY DAYS OF THE ONE HUNDRED

66:4.1 (743.10) The arrival of the Prince's staff created a profound impression. While it required almost a thousand years for the news to spread abroad, those tribes near the Mesopotamian headquarters were tremendously influenced by the teachings and conduct of the one hundred new sojourners on Urantia. And much of your subsequent mythology grew out of the garbled legends of these early days when these members of the Prince's staff were repersonalized on Urantia as supermen.

66:4.2 (744.1) The serious obstacle to the good influence of such extraplanetary teachers is the tendency of mortals to regard them as gods, but aside from the technique of their appearance on

тях като към богове, макар че с изключение на метода за своята поява на земята, стотицата на Калигастия – петдесетте мъже и петдесетте жени, не е прибягвала нито към свръхестествени методи, нито към свръхчовешки манипулации.

И все пак членовете на телесния персонал бяха свръххора. Те пристъпиха към своята мисия на Урантия като необикновени тройствени същества:

1. Те бяха телесни и относително човешки същества, тъй като съдържаха в себе си действителната жизнена плазма на човешките раси – плазмата на андонитите на Урантия.

Тези сто члена от персонала на Принца бяха поделени по равно по полов признак в съответствие с техния предишен смъртен статут. Всеки член на тази група можеше да стане един от родителите на някаква нова категория физическо същество, но получените от тях подробни инструкции позволяваха да се прибягва към това само при определени условия. Обикновено телесният персонал на Принца създава потомство малко преди завършването на специалното планетарно служене. Като правило това става с пристигането на Планетарните Адам и Ева или скоро след това.

Поради това тези особени същества имаха крайно смътна представа за това какъв тип материално същество може да се получи от техния съюз. Те така и никога не узнаха това: още преди планетарния труд да може да доведе до подобна крачка, целият режим беше обхванат от бунта и тези, които впоследствие станаха родители, бяха изолирани от жизнените контури на системата.

По отношение на цвета на кожата и езика тези материализирани членове на персонала на Калигастия съответстваха на андонитите. Те консумираха храна така, както и смъртните от съответния свят, но с едно изключение - възстановените тела на тази група изцяло се задоволяваха с вегетарианска диета. Това беше едно от съображенията, предопределили тяхното преживяване в топлия регион с изобилие от плодове и орехи. Практиката на съществуване за сметка на такава диета води началото си от времената на стотицата на Калигастия, тъй като този обичай широко се разпространи и повлия на културата на хранене на много обкръжаващи племена – групи, произлезли от някога изключително плътоядните еволюционни раси.

2. Стотицата се състоеше от материални, но свръхчовешки същества, възсъздадени на Урантия като уникални мъже и жени от висок и особен тип.

earth the Caligastia one hundred — fifty men and fifty women — did not resort to supernatural methods nor superhuman manipulations.

66:4.3 (744.2) But the corporeal staff were nonetheless superhuman. They began their mission on Urantia as extraordinary threefold beings:

66:4.4 (744.3) 1. They were corporeal and relatively human, for they embodied the actual life plasm of one of the human races, the Andonic life plasm of Urantia.

66:4.5 (744.4) These one hundred members of the Prince's staff were divided equally as to sex and in accordance with their previous mortal status. Each person of this group was capable of becoming coparental to some new order of physical being, but they had been carefully instructed to resort to parenthood only under certain conditions. It is customary for the corporeal staff of a Planetary Prince to procreate their successors sometime prior to retiring from special planetary service. Usually this is at, or shortly after, the time of the arrival of the Planetary Adam and Eve.

66:4.6 (744.5) These special beings therefore had little or no idea as to what type of material creature would be produced by their sexual union. And they never did know; before the time for such a step in the prosecution of their world work the entire regime was upset by rebellion, and those who later functioned in the parental role had been isolated from the life currents of the system.

66:4.7 (744.6) In skin color and language these materialized members of Caligastia's staff followed the Andonic race. They partook of food as did the mortals of the realm with this difference: The re-created bodies of this group were fully satisfied by a nonflesh diet. This was one of the considerations which determined their residence in a warm region abounding in fruits and nuts. The practice of subsisting on a nonflesh diet dates from the times of the Caligastia one hundred, for this custom spread near and far to affect the eating habits of many surrounding tribes, groups of origin in the once exclusively meat-eating evolutionary races.

66:4.8 (744.7) 2. The one hundred were material but superhuman beings, having been reconstituted on Urantia as unique men and women of a high and special order.

Членовете на тази група, притежаващи временен статут на жители на Йерусем, все още не се бяха слели със своите Настройчици на Съзнанието; и когато те бяха приети като доброволци за планетарно служене заедно с низходящите категории синовенство, техните Настройчици се отделиха от тях. Но тези йерусемити бяха свръхчовешки същества: в техните души зрееха плодовете на възхода. В течение на смъртния живот в плът душата се намира в зачатъчно състояние; тя се ражда (възстановява) в моронтийния живот и претърпява растеж в последователните моронтийни светове. Затова душите на стотицата на Калигастия бяха вече разширени с постепенния опит, натрупан в седемте обителски свята и позволяващ им да придобият статут на жители на Йерусем.

66:4.9 (744.8) This group, while enjoying provisional citizenship on Jerusem, were as yet unfused with their Thought Adjusters; and when they volunteered and were accepted for planetary service in liaison with the descending orders of sonship, their Adjusters were detached. But these Jerusemites were superhuman beings — they possessed souls of ascendant growth. During the mortal life in the flesh the soul is of embryonic estate; it is born (resurrected) in the morontia life and experiences growth through the successive morontia worlds. And the souls of the Caligastia one hundred had thus expanded through the progressive experiences of the seven mansion worlds to citizenship status on Jerusem.

В съответствие с получените инструкции членовете на персонала се въздържаха от полова репродукция, но те внимателно изучаваха своя личен строеж и внимателно изследваха всевъзможните аспекти на интелектуалната (разума) и моронтийната (душата) връзка. И на тридесет и третата година от своето пребиваване в Далматия – дълго преди завършването на строителството на стената, вторият и седмият член на Данитската група случайно откриха феномена, възникнал след съединяването на тяхната моронтийна същност (предполагаемо неполови и нематериални); в резултат на този експеримент се появи първото от първичните промеждутъчни създания. Новото същество беше напълно видимо от планетарния персонал и неговите небесни партньори, но невидимо за мъжете и жените на различните човешки племена. С одобрението на Планетарния Принц целият телесен персонал пристъпи към създаването на сходни същества и всички постигнаха успех, следвайки инструкциите на първата двойка от Данитската група. Съответно персоналът на Калигастия породи изначалния корпус първични промеждутъчни създания от 50 000 същества.

66:4.10 (744.9) In conformity to their instructions the staff did not engage in sexual reproduction, but they did painstakingly study their personal constitutions, and they carefully explored every imaginable phase of intellectual (mind) and morontia (soul) liaison. And it was during the thirty-third year of their sojourn in Dalamatia, long before the wall was completed, that number two and number seven of the Danite group accidentally discovered a phenomenon attendant upon the liaison of their morontia selves (supposedly nonsexual and nonmaterial); and the result of this adventure proved to be the first of the primary midway creatures. This new being was wholly visible to the planetary staff and to their celestial associates but was not visible to the men and women of the various human tribes. Upon authority of the Planetary Prince the entire corporeal staff undertook the production of similar beings, and all were successful, following the instructions of the pioneer Danite pair. Thus did the Prince's staff eventually bring into being the original corps of 50,000 primary midwayers.

Тези промеждутъчни създания оказваха огромна помощ в управлението на делата на световната столица. Те бяха невидими за хората, но първобитните обитатели на Далматия знаеха за тези невидими полудухове. В течение на много векове за тези еволюиращи смъртни целияј духовен свят се заключаваше в промеждутъчните създания.

66:4.11 (745.1) These mid-type creatures were of great service in carrying on the affairs of the world's headquarters. They were invisible to human beings, but the primitive sojourners at Dalamatia were taught about these unseen semispirits, and for ages they constituted the sum total of the spirit world to these evolving mortals.

3. Членовете на стотицата на Калигастия притежаваха лично безсмъртие – те не умираха. В техните материални форми циркулираха противотоксичните компоненти на жизнените токове на системата; и ако техният

66:4.12 (745.2) 3. The Caligastia one hundred were personally immortal, or undying. There circulated through their material forms the antidotal complements of the life currents of the system; and had they not lost contact with the life circuits

контакт с жизнените контури не беше прекъснат от бунта, те биха живели безкрайно дълго – чак до пристигането на последващия Син Божий или до освобождаването им от планетарна служба и възобновяването на прекъснатия им възход към Хавона и Рая.

Тези противотоксични допълнения на жизнените токове на Сатания се извличаха от плодовете на дървото на живота – храста на Едемия, изпратен на Урантия от Всевишните на Норлатиадек едновременно с пристигането на Калигастия. В епохата на Далматия това дърво растеше в централния двор на храма на невидимия Отец и докато материалните същества от персонала на Принца имаха достъп до дървото на живота, именно неговите плодове им осигуряваха безкраен живот – в противен случай те щяха да си остават смъртни.

Макар че тази поддръжка не представляваше някаква ценност за еволюционните раси, тя беше напълно достатъчна, за да се дари непрекъснат живот както на стотицата на Калигастия, така и на стоте свързани с нея видоизменени андонити.

В тази връзка е необходимо да поясним, че когато стоте андонити пожертваха своята човешка зародишна плазма за членовете на персонала на принца, Носителите на Живота внедриха в техните смъртни тела допълнението на системните контури. Така те получиха възможност да живеят едновременно с персонала – век след век, неподвластни на физическата смърт.

Впоследствие на стоте андонити разказаха за своето участие в създаването на нови форми за своите ръководители и тези сто андонити останаха в столицата като лични спътници на телесния персонал на Принца.

through rebellion, they would have lived on indefinitely until the arrival of a subsequent Son of God, or until their sometime later release to resume the interrupted journey to Havona and Paradise.

66:4.13 (745.3) These antidotal complements of the Satania life currents were derived from the fruit of the tree of life, a shrub of Edentia which was sent to Urantia by the Most Highs of Norlatiadek at the time of Caligastia's arrival. In the days of Dalamatia this tree grew in the central courtyard of the temple of the unseen Father, and it was the fruit of the tree of life that enabled the material and otherwise mortal beings of the Prince's staff to live on indefinitely as long as they had access to it.

66:4.14 (745.4) While of no value to the evolutionary races, this supersustenance was quite sufficient to confer continuous life upon the Caligastia one hundred and also upon the one hundred modified Andonites who were associated with them.

66:4.15 (745.5) It should be explained in this connection that, at the time the one hundred Andonites contributed their human germ plasm to the members of the Prince's staff, the Life Carriers introduced into their mortal bodies the complement of the system circuits; and thus were they enabled to live on concurrently with the staff, century after century, in defiance of physical death.

66:4.16 (745.6) Eventually the one hundred Andonites were made aware of their contribution to the new forms of their superiors, and these same one hundred children of the Andon tribes were kept at headquarters as the personal attendants of the Prince's corporeal staff.

5. ОРГАНИЗАЦИЯТА НА СТОТЕ

Стотицата на Калигастия беше разделена на десет автономни съвета по десет члена във всеки. Когато два или няколко съвета провеждаха съвместни заседания, то на такива общи събрания председателстваше Далигастия. Бяха създадени десет групи:

1. *Съвет по въпросите на храненето и материалното благополучие.* Тази група се оглавяваше от Анг. В компетенцията на този квалифициран корпус влизаха храната, водата, облеклото и помощта на материалния прогрес на хората. Те се учеха да копаят кладенци, да използват ручеите и да оросяват земята. Жителите на високопланинските региони и

5. ORGANIZATION OF THE ONE HUNDRED

66:5.1 (745.7) The one hundred were organized for service in ten autonomous councils of ten members each. When two or more of these ten councils met in joint session, such liaison gatherings were presided over by Daligastia. These ten groups were constituted as follows:

66:5.2 (745.8) 1. *The council on food and material welfare.* This group was presided over by Ang. Food, water, clothes, and the material advancement of the human species were fostered by this able corps. They taught well digging, spring control, and irrigation. They taught those from the higher altitudes and from the north improved methods of treating skins for use as clothing, and

северняците те обучаваха на усъвършенствани методи за обработка на кожата за използването им като облекло, а по-късно специалистите от тази група научиха хората да тъкат.

weaving was later introduced by the teachers of art and science.

Огромен прогрес беше достигнат в подобряването на методите за съхраняване на храната с помощта на сваряване, изсушаване и опушване. Така храната се превърна в най-древния вид собственост. Човекът се учеше да прави запаси за случаите на глада, който периодически довеждаше до рязко намаляване броя на населението на планетата.

66:5.3 (746.1) Great advances were made in methods of food storage. Food was preserved by cooking, drying, and smoking; it thus became the earliest property. Man was taught to provide for the hazards of famine, which periodically decimated the world.

2 . *Комисията по въпросите на опитомяването и използването на животните.* Този съвет се занимаваше със селекцията и отглеждането на животните най-добре приспособени към това да превозват хора и тежести, да служат като източник на храна или да се използват при обработката на земята. Начело на този компетентен корпус стоеше Бон.

66:5.4 (746.2) 2. *The board of animal domestication and utilization.* This council was dedicated to the task of selecting and breeding those animals best adapted to help human beings in bearing burdens and transporting themselves, to supply food, and later on to be of service in the cultivation of the soil. This able corps was directed by Bon.

Някои от опитомените и полезни животни днес са измрели, докато други продължават да служат и до ден днешен. Към това време кучетата вече отдавна живееха заедно с хората, а синият човек вече беше опитомил слона. Кравата беше дотолкова подобрена в резултат на щателна селекция, че стана ценен източник на храна; в порциона за хранене надлежно влязоха маслото и сиренето. Хората се научиха да използват биковете за превозване на тежести, но коня беше опитомен едва в по-късните времена. Членовете на този корпус научиха човека да използва колелото за улесняване на тегленето.

66:5.5 (746.3) Several types of useful animals, now extinct, were tamed, together with some that have continued as domesticated animals to the present day. Man had long lived with the dog, and the blue man had already been successful in taming the elephant. The cow was so improved by careful breeding as to become a valuable source of food; butter and cheese became common articles of human diet. Men were taught to use oxen for burden bearing, but the horse was not domesticated until a later date. The members of this corps first taught men to use the wheel for the facilitation of traction.

Именно тогава за пръв път започнаха да се използват пощенските гълъби, извършващи дълги прелети за предаване на съобщения или извикване на помощ. Групата на Бон успя да превърне огромните фандори в пасажерски птици, които обаче измряха преди над тридесет хиляди години.

66:5.6 (746.4) It was in these days that carrier pigeons were first used, being taken on long journeys for the purpose of sending messages or calls for help. Bon's group were successful in training the great fandors as passenger birds, but they became extinct more than thirty thousand years ago.

3 . *Съветници по въпросите на покоряването на хищните животни.* Древният човек трябваше не само да опитомява някои животни, но и да се научи да се защитава от опасността от унищожаване от страна на другите, враждебни представители на животинското царство. Тази група беше оглавена от Дан.

66:5.7 (746.5) 3. *The advisers regarding the conquest of predatory animals.* It was not enough that early man should try to domesticate certain animals, but he must also learn how to protect himself from destruction by the remainder of the hostile animal world. This group was captained by Dan.

Древната градска стена беше предназначена за защита от свирепи животни, а също за отразяване на внезапните атаки на враждебно настроените хора. Тези хора, жилищата на които нямаха стени и които живееха в гората, зависеха от укритието на

66:5.8 (746.6) The purpose of an ancient city wall was to protect against ferocious beasts as well as to prevent surprise attacks by hostile humans. Those living without the walls and in the forest were dependent on tree dwellings, stone huts, and the maintenance of night fires. It was therefore very

дърветата, каменните убежища и поддържането на нощни огньове. Затова, естествено, тези учители посвещаваха много време на обучаване на своите ученици на методите за подобряване на човешките жилища. Използвайки усъвършенствани методи и използвайки капани хората постигаха голям прогрес в покоряването на животните.

4 . *Групата за разпространяване и натрупване на знания* се занимаваше с организацията и ръководството на чисто образователни дейности в тази древна епоха. Оглавяваше я Фад. Образователните методи на Фад се заключаваха в контрол на заетостта и обучението на по-съвършени методи на труд. Фад състави първата азбука и въведе писмеността. Тази азбука включваше двадесет и пет знака. Като материал за писане древните хора използваха дървесна кора, глинени плочки, каменни пластини, подобие на пергамент от обработена кожа, както и грубо подобие на хартия, която се приготвяше от гнездата на осите. Библиотеката на Далматия, разрушена скоро след измяната на Калигастия, съдържаше над два милиона отделни единици и беше известна като "домът на Фад".

Синият човек се увличаше от азбучното писмо и постигна най-голям прогрес в тази област. Червените хора предпочитаха рисунъчното писмо, докато жълтите хора за изразяване на думи и идеи преминаха към използването на символи сходни с тези, които използват днес. Но, както и много друго, азбуката беше изгубена за света в резултат на смутовете, последвали след бунта. Измяната на Калигастия разруши надеждата за свят с един език – във всеки случай, лиши го от тази надежда за неопределено дълъг срок.

5. *Комисия по въпросите на занаятите и търговията.* Този съвет се занимаваше с развитието на производство вътре в племената и съдействаше за търговията между различните мирни групи. Негов лидер беше Нод. Този корпус поощряваше всеки вид първобитно производство. Неговите членове непосредствено влияеха на повишаването на нивото на живот за сметка на внедряването на нови предмети за потребление, които можеха да се окажат по вкуса на първобитните хора. Те значително разшириха търговията с по-качествена сол, произведена от съвета по въпросите на науката и изкуствата.

Именно тези просветителски групи, получили образование в училищата на Далматия, въведоха в практиката първите търговски кредити. В централната обменна каса те получаваха жетони, които се приемаха вместо реални стоки. Тези методи на водене

natural that these teachers should devote much time to instructing their pupils in the improvement of human dwellings. By employing improved techniques and by the use of traps, great progress was made in animal subjugation.

66:5.9 (746.7) 4. *The faculty on dissemination and conservation of knowledge.* This group organized and directed the purely educational endeavors of those early ages. It was presided over by Fad. The educational methods of Fad consisted in supervision of employment accompanied by instruction in improved methods of labor. Fad formulated the first alphabet and introduced a writing system. This alphabet contained twenty-five characters. For writing material these early peoples utilized tree barks, clay tablets, stone slabs, a form of parchment made of hammered hides, and a crude form of paperlike material made from wasps' nests. The Dalamatia library, destroyed soon after the Caligastia disaffection, comprised more than two million separate records and was known as the "house of Fad."

66:5.10 (746.8) The blue man was partial to alphabet writing and made the greatest progress along such lines. The red man preferred pictorial writing, while the yellow races drifted into the use of symbols for words and ideas, much like those they now employ. But the alphabet and much more was subsequently lost to the world during the confusion attendant upon rebellion. The Caligastia defection destroyed the hope of the world for a universal language, at least for untold ages.

66:5.11 (747.1) 5. *The commission on industry and trade.* This council was employed in fostering industry within the tribes and in promoting trade between the various peace groups. Its leader was Nod. Every form of primitive manufacture was encouraged by this corps. They contributed directly to the elevation of standards of living by providing many new commodities to attract the fancy of primitive men. They greatly expanded the trade in the improved salt produced by the council on science and art.

66:5.12 (747.2) It was among these enlightened groups educated in the Dalamatia schools that the first commercial credit was practiced. From a central exchange of credits they secured tokens which were accepted in lieu of the actual objects of barter. The world did not improve upon these

на търговията останаха неизменни в продължение на сто хиляди години.

6. *Колегия на богооткровената религия.* Работата на този орган напредваше трудно. Урантийската цивилизация в буквален смисъл на думата се изковаваше между наковалнята на необходимостта и чука на страха. Но тази група отбеляза значителен прогрес в стремежа си да замени със страха от създания (поклонението пред духовете) страха пред Създателя, преди нейните усилия да бъдат прекъснати и впоследствие изкривени в резултат на смута, до който доведоха бунта и разкола. Главата на този съвет беше Хеп.

За да не усложняват еволюционния процес никой от членовете на персонала на Принца не се опита да запознае урантийците с откровението; към него се обърнаха едва тогава, когато бяха изчерпани възможностите на еволюцията. Наистина, Хеп все пак отстъпи пред желанията на обитателите на града и основа религиозна служба. Неговата група научи далматийците на седем молитвени песнопения, а също и на ежедневна благодарност и накрая - на "молитвата на Отеца", която звучеше така:

"Всеобщи Татко, чиито Синове ние почитаме, обърни към нас своя благосклонен взор. Освободи ни от всякакъв страх, освен от страха пред теб. Направи така, че да радваме нашите божествени учители и завинаги вложи истината в нашата уста. Освободи ни от насилието и гнева; научи ни да уважаваме старшите и това, което принадлежи на нашите ближни. Дай ни в тази година зелените пасбища и тучните стада за наслада на нашите сърца. Ние възнасяме молитви за най-скорошното идване на заветния усъвършенствувател и ще изпълним волята ти в тази свят, както я изпълняват другите в далечните светове".

Макар членовете на персонала на принца да бяха ограничени от естествените средства и обикновени методи за усъвършенстване на расите, те сдържаха обещанието си, че ще се появи нова раса – дар от Адам, цел на последващия еволюционен растеж след достигането до предела на биологичното развитие.

7. *Попечители на здравето и живота.* Този съвет се занимаваше с внедряването на санитарията и развитието на основите на хигиената; възглавяваше го Лут.

Много от това, на което членове на този съвет научиха хората, беше изгубено в резултат на смутове в последващите векове и беше повторно открито през двадесети век. Те учеха хората, че приготвянето – варене или

business methods for hundreds of thousands of years.

66:5.13 (747.3) 6. *The college of revealed religion.* This body was slow in functioning. Urantia civilization was literally forged out between the anvil of necessity and the hammers of fear. But this group had made considerable progress in their attempt to substitute Creator fear for creature fear (ghost worship) before their labors were interrupted by the later confusion attendant upon the secession upheaval. The head of this council was Hap.

66:5.14 (747.4) None of the Prince's staff would present revelation to complicate evolution; they presented revelation only as the climax of their exhaustion of the forces of evolution. But Hap did yield to the desire of the inhabitants of the city for the establishment of a form of religious service. His group provided the Dalamatians with the seven chants of worship and also gave them the daily praise-phrase and eventually taught them "the Father's prayer," which was:

66:5.15 (747.5) "Father of all, whose Son we honor, look down upon us with favor. Deliver us from the fear of all save you. Make us a pleasure to our divine teachers and forever put truth on our lips. Deliver us from violence and anger; give us respect for our elders and that which belongs to our neighbors. Give us this season green pastures and fruitful flocks to gladden our hearts. We pray for the hastening of the coming of the promised uplifter, and we would do your will on this world as others do on worlds beyond."

66:5.16 (747.6) Although the Prince's staff were limited to natural means and ordinary methods of race improvement, they held out the promise of the Adamic gift of a new race as the goal of subsequent evolutionary growth upon the attainment of the height of biologic development.

66:5.17 (747.7) 7. *The guardians of health and life.* This council was concerned with the introduction of sanitation and the promotion of primitive hygiene and was led by Lut.

66:5.18 (747.8) Its members taught much that was lost during the confusion of subsequent ages, never to be rediscovered until the twentieth century. They taught mankind that cooking, boiling and roasting, was a means of avoiding sickness;

печене, на храната, е средство за предотвратяване на заболяванията и че подобна обработка на храната значително снижава детската смъртност и облекчава ранното отбиване на детето от гърдата.

also that such cooking greatly reduced infant mortality and facilitated early weaning.

Много знания, предадени на древните попечители на здравето от групата на Лут, се съхраняваха в земните племена чак до Мойсей, макар че бяха силно изкривени и претърпяха съществени изменения.

66:5.19 (747.9) Many of the early teachings of Lut's guardians of health persisted among the tribes of earth on down to the days of Moses, even though they became much garbled and were greatly changed.

Огромно препятствие в поддържането на хигиената сред невежите народи се заключаваше в това, че истинските причинители на много заболявания бяха твърде малки, за да могат да се видят с невъоръжено око, както и в това, че всички тези хора ги отличаваше суеверното отношение към огъня. Необходими бяха хилядолетия, за да ги заставиш да изгарят отпадъците; междувременно бяха подбуждани да закопават своите гниещи отпадъци. Голямо постижение на тази епоха в областта на санитарията стана разпространението на знанията за оздравителните и лечебни свойства на слънчевата светлина.

66:5.20 (748.1) The great obstacle in the way of promoting hygiene among these ignorant peoples consisted in the fact that the real causes of many diseases were too small to be seen by the naked eye, and also because they all held fire in superstitious regard. It required thousands of years to persuade them to burn refuse. In the meantime they were urged to bury their decaying rubbish. The great sanitary advance of this epoch came from the dissemination of knowledge regarding the health-giving and disease-destroying properties of sunlight.

До пристигането на Калигастия къпането беше изключително религиозен обред. Необходим беше действително голям труд, за да заставиш първобитните хора да мият своите тела за поддържане на здраве. Лут в края на краищата се сдоби с това религиозните учители да правят измиване като част от очистителните обреди, които се извършваха веднъж седмично във връзка с полудневните церемонии, свързани с поклонението пред Бащата на всичко съществуващо.

66:5.21 (748.2) Before the Prince's arrival, bathing had been an exclusively religious ceremonial. It was indeed difficult to persuade primitive men to wash their bodies as a health practice. Lut finally induced the religious teachers to include cleansing with water as a part of the purification ceremonies to be practiced in connection with the noontime devotions, once a week, in the worship of the Father of all.

Освен това попечителите на здравето се опитваха да въведат ръкостискането вместо да обменят слюнка или да пият взаимно кръвта си, което беше знак за лична дружба и символ на преданост към групата. Но когато тези примитивни народи се освобождаваха от принудителното въздействие на ученията на небесните учители, те веднага се връщаха към своите предишни невежи и суеверни обичаи, разрушаващи тяхното здраве и довеждащи до разпространяването на заболявания.

66:5.22 (748.3) These guardians of health also sought to introduce handshaking in substitution for saliva exchange or blood drinking as a seal of personal friendship and as a token of group loyalty. But when out from under the compelling pressure of the teachings of their superior leaders, these primitive peoples were not slow in reverting to their former health-destroying and disease-breeding practices of ignorance and superstition.

8 . *Планетарен съвет по въпросите на изкуството и науката.* Този съвет направи много за подобряване производствените методи на древния човек и неговите възвишени представи за красотата. Ръководител на тази група беше Мек.

66:5.23 (748.4) 8. *The planetary council on art and science.* This corps did much to improve the industrial technique of early man and to elevate his concepts of beauty. Their leader was Mek.

Макар че в целия свят изкуството и науката се намираха в упадък, далматийците бяха обучавани на основите физиката и химията. Развиваше се грънчарския занаят,

66:5.24 (748.5) Art and science were at a low ebb throughout the world, but the rudiments of physics and chemistry were taught the Dalamatians. Pottery was advanced, decorative arts were all

бяха подобрени всички приложни изкуства и издигнати на нова висота от идеалите за човешка красота. Но музиката започна да се развива истински едва с появата на виолетовата раса.

Независимо от призивите на своите учители първобитните хора не се съгласяваха да експериментират с енергията на парата. Те така и не можаха да преодолеят своя огромен страх пред взривната сила на сгъстената пара. Наистина, в края на краищата те можаха да бъдат убедени да започнат да използват метала и огъня, макар че видът на нажежения до червено метал караше древния човек да изпада в ужас.

Мек внесе голям принос в развитието на културата на андонитите и в изкуството на синия човек. Смесването на синия човек с потомците на Андон доведе по появата на художествено надарен тип хора, много от които станаха прекрасни скулптори. Те не се занимаваха с обработката на камък или мрамор, но градините на Далматия украсяваха техните изделия от втвърдена чрез изпичане глина.

Огромен прогрес беше постигнат в областта на приложните изкуства, голяма част изгубен в течение на дългите и тежки векове на бунта и повторно открит едва в ново време.

9 . *Управление по въпросите на развитието на племенните отношения.* На тази група беше поръчано развитието на човешкото общество до нивото на появата на държавата. Оглавяваше я Тут.

Тези ръководители направиха много за появата на практиката на междуплеменните бракове. Те поощряваха ухажването и женитбата, когато решението се вземаше след пълната възможност за всестранно познанство. Чисто войнствените танци станаха по-изящни и започнаха да служат за важни цели. Бяха въведени много състезателни игри, но древните хора се отличаваха със сериозен нрав; хуморът рядко украсяваше техния живот. Едва немного от тези обичаи се запазиха в течение на планетарния бунт.

Тут и неговите партньори се стремяха към развиването на мирните групови обединения, към регулиране и хуманизация на методите за водене на война, координиране на междуплеменните отношения и усъвършенстване на органите на племенното управление. Близо до Далматия възникна по-висока култура и усъвършенстваните обществени отношения оказваха много полезно въздействие върху по-отдалечените времена. Но моделът на цивилизацията,

improved, and the ideals of human beauty were greatly enhanced. But music made little progress until after the arrival of the violet race.

66:5.25 (748.6) These primitive men would not consent to experiment with steam power, notwithstanding the repeated urgings of their teachers; never could they overcome their great fear of the explosive power of confined steam. They were, however, finally persuaded to work with metals and fire, although a piece of red-hot metal was a terrorizing object to early man.

66:5.26 (748.7) Mek did a great deal to advance the culture of the Andonites and to improve the art of the blue man. A blend of the blue man with the Andon stock produced an artistically gifted type, and many of them became master sculptors. They did not work in stone or marble, but their works of clay, hardened by baking, adorned the gardens of Dalamatia.

66:5.27 (748.8) Great progress was made in the home arts, most of which were lost in the long and dark ages of rebellion, never to be rediscovered until modern times.

66:5.28 (748.9) 9. *The governors of advanced tribal relations.* This was the group intrusted with the work of bringing human society up to the level of statehood. Their chief was Tut.

66:5.29 (748.10) These leaders contributed much to bringing about intertribal marriages. They fostered courtship and marriage after due deliberation and full opportunity to become acquainted. The purely military war dances were refined and made to serve valuable social ends. Many competitive games were introduced, but these ancient folk were a serious people; little humor graced these early tribes. Few of these practices survived the subsequent disintegration of planetary insurrection.

66:5.30 (749.1) Tut and his associates labored to promote group associations of a peaceful nature, to regulate and humanize warfare, to co-ordinate intertribal relations, and to improve tribal governments. In the vicinity of Dalamatia there developed a more advanced culture, and these improved social relations were very helpful in influencing more remote tribes. But the pattern of civilization prevailing at the Prince's headquarters was quite different from the barbaric society evolving elsewhere, just as the twentieth-century

преобладаваща в резиденцията на Принца, коренно се отличаваше от варварското общество, формирало се на другите места – така, както съвременното южноафриканско общество на Кейптаун коренно се отличава от примитивната култура на обитаващите на север ниски на ръст бушмени.

1 0 . *Върховен съд по въпросите на племенната координация и междурасовото сътрудничество.* Работата на този висш съвет ръководеше Ван; този съд разглеждаше апелациите, отправяни към всичките останали девет специални комисии, контролиращи състоянието на човешките дела. Във владение на този притежаващ широки пълномощия съвет се намираха всички въпроси, имащи отношение към земните проблеми и не влизащи в компетенцията на другите групи. Този подбран корпус получи правото да изпълнява функциите на висшия съд на Урантия, след като неговият състав беше утвърден от Бащите на Съзвездия в Едемия.

society of Capetown, South Africa, is totally unlike the crude culture of the diminutive Bushmen to the north.

66:5.31 (749.2) 10. *The supreme court of tribal co-ordination and racial co-operation.* This supreme council was directed by Van and was the court of appeals for all of the other nine special commissions charged with the supervision of human affairs. This council was one of wide function, being intrusted with all matters of earthly concern which were not specifically assigned to the other groups. This selected corps had been approved by the Constellation Fathers of Edentia before they were authorized to assume the functions of the supreme court of Urantia.

6. УПРАВЛЕНИЕТО НА ПРИНЦА

Нивото на културата се определя от социалните традиции на коренните обитатели на света, а темповете на разпространение на културата изцяло зависят от способностите на жителите на планетата да усвояват нови и по-прогресивни идеи.

Сляпата привързаност към традициите осигурява стабилност и взаимодействие благодарение на сантименталното съединение на миналото с настоящето, но тя в равна степен подтиска инициативата и сковава творческите сили на личността. Целият свят се намираше в лабиринта на традиционния морал, когато пристигна стотицата на Калигастия и пристъпи към провъзгласяването на новата доктрина на личната инициатива в социалните групи на това време. Но това благотворително управление беше прекъснато така скоро, че расите не успяха напълно да се освободят от робската привързаност към традициите; Урантия и досега се намира в прекомерната власт на обичая.

Стотицата на Калигастия – випускниците на обителските светове на Сатания – бяха добре запознати с изкуството и културата на Йерусем, но такива знания са практически безсмислени в условията на варварска планета, населена с примитивни хора. Тези мъдри същества знаеха до какво може да доведе внезапната трансформация или масовото възвисяване на първобитните раси на това време. Те добре разбираха постепенността на еволюцията на човешките

6. THE PRINCE'S REIGN

66:6.1 (749.3) The degree of a world's culture is measured by the social heritage of its native beings, and the rate of cultural expansion is wholly determined by the ability of its inhabitants to comprehend new and advanced ideas.

66:6.2 (749.4) Slavery to tradition produces stability and co-operation by sentimentally linking the past with the present, but it likewise stifles initiative and enslaves the creative powers of the personality. The whole world was caught in the stalemate of tradition-bound mores when the Caligastia one hundred arrived and began the proclamation of the new gospel of individual initiative within the social groups of that day. But this beneficent rule was so soon interrupted that the races never have been wholly liberated from the slavery of custom; fashion still unduly dominates Urantia.

66:6.3 (749.5) The Caligastia one hundred — graduates of the Satania mansion worlds — well knew the arts and culture of Jerusem, but such knowledge is nearly valueless on a barbaric planet populated by primitive humans. These wise beings knew better than to undertake the *sudden* transformation, or the en masse uplifting, of the primitive races of that day. They well understood the slow evolution of the human species, and they wisely refrained from any radical attempts at modifying man's mode of life on earth.

видове и мъдро се въздържаха от каквито и да било радикални опити да видоизменят начина на живот на човека на земята.

Всяка от десетте планетарни комисии пристъпи към постепенно и естествено развитие на поверените им области. Техният план се състоеше в привличане на най-добрите умове от обкръжаващите племена и, след съответната подготовка, в изпращането им обратно към съплеменниците им като посланици на социалния прогрес.

66:6.4 (749.6) Each of the ten planetary commissions set about *slowly* and naturally to advance the interests intrusted to them. Their plan consisted in attracting the best minds of the surrounding tribes and, after training them, sending them back to their people as emissaries of social uplift.

Чужди посланици биваха изпращани към някой народ само по негова молба. Тези, които се трудеха в името на развитието и прогреса на даденото племе или раса, винаги биваха произлезли от това племе или тази раса. Членовете на стотицата на Калигастия не се опитваха да натрапят на друго племе обичаите на даже високоразвита раса. Те с неизменно търпение се трудеха над развитието и прогреса на изпитаните от времето нрави. Простодушните урантийци идваха в Далматия със своите социални обичаи не за да ги сменят с други, по-съвършени, а за да ги издигнат на нова висота чрез съприкосновение с по-висока култура и общуване с по-развити умове. Процесът беше бавен, но крайно ефективен.

66:6.5 (749.7) Foreign emissaries were never sent to a race except upon the specific request of that people. Those who labored for the uplift and advancement of a given tribe or race were always natives of that tribe or race. The one hundred would not attempt to impose the habits and mores of even a superior race upon another tribe. Always they patiently worked to uplift and advance the time-tried mores of each race. The simple folk of Urantia brought their social customs to Dalamatia, not to exchange them for new and better practices, but to have them uplifted by contact with a higher culture and by association with superior minds. The process was slow but very effectual.

Учителите в Далматия се стремяха да съединят съзнателния социален отбор и напълно естествения отбор, присъщ на биологичната еволюция. Отдаде им се, без да предизвикат в човешкото общество объркване, съществено да ускорят неговата нормална и естествена еволюция. Прогрес чрез еволюция, а не революция чрез откровение – ето в какво се заключаваше патоса на техните усилия. На човешката раса щяха да са необходими векове за придобиване на зачатъците на религията и морала и тези свръх хора бяха достатъчно мъдри, за да не лишават човечеството от незначителния напредък на прогреса поради объркването и уплахата, които неизменно възникват, когато просветени и по-развити същества се опитват да усъвършенстват изостаналите раси чрез прекомерно обучение и просвещение.

66:6.6 (750.1) The Dalamatia teachers sought to add conscious social selection to the purely natural selection of biologic evolution. They did not derange human society, but they did markedly accelerate its normal and natural evolution. Their motive was progression by evolution and not revolution by revelation. The human race had spent ages in acquiring the little religion and morals it had, and these supermen knew better than to rob mankind of these few advances by the confusion and dismay which always result when enlightened and superior beings undertake to uplift the backward races by overteaching and overenlightenment.

Когато християнските мисионери се отправят в дълбините на Африка, където децата трябва да се намират под родителска опека и да се подчиняват на родителите си до тяхната смърт, те довеждат до смущение и крах всички авторитети, опитвайки се – в продължение на едно единствено поколение, да изменят тази традиция посредством поучаване, че тези деца са длъжни да се освобождават от родителска опека при достигане на двадесет и една години.

66:6.7 (750.2) When Christian missionaries go into the heart of Africa, where sons and daughters are supposed to remain under the control and direction of their parents throughout the lifetime of the parents, they only bring about confusion and the breakdown of all authority when they seek, in a single generation, to supplant this practice by teaching that these children should be free from all parental restraint after they have attained the age of twenty-one.

7. ЖИВОТЪТ В ДАЛМАТИЯ

Макар че резиденцията на Принца се отличаваше с изискана красота и трябваше да довежда първобитните хора в състояние на благоговеен трепет, тя беше крайно скромна. Зданията бяха не твърде големи, тъй като чрез внедряване на животновъдството извънземните учители се стремяха да доведат хората към евентуално земеделие. Осигуреността със земя в пределите на градските стени беше достатъчна за осигуряването на града при население около двадесет хиляди души с пасбища и градини.

Вътрешността на централния храм за поклонение и десетте сгради за ръководещите групи свръх хора бяха наистина прекрасни произведения на изкуството. И макар жилищните здания да служеха като образец на подреденост и чистота в сравнение с по-късното ниво на развитие, всичко се отличаваше с простота и примитивност. В този център на културата не се използваха никакви чужди за Урантия методи.

В разпореждане на телесния персонал на Принца бяха прости и образцови обители, които служеха като жилища, предназначени за стимулиране и оказване на положително въздействие на учениците, временно намиращи се в световния център за обществена култура и образование.

Уреденият семеен живот и съвместното преживяване на семейството на едно относително постоянно място, водят началото си от Далматия. Основно това стана следствие от личния пример и учения на членовете на стотицата на Калгастия и техните ученици. Като обществена единица домашното огнище се утвърди едва след като свръх мъжете и свръх жените на Далматия научиха човечеството на любов и загриженост за бъдещето на своите внуци и правнуци. Дивакът обича своето дете, но цивилизованият човек обича и своите внуци.

Членовете на персонала на Принца живееха съвместно като бащи и майки. Наистина собствени деца те нямаха, но в петдесетте образцови жилища на Далматия винаги имаше не по-малко от петстотин приемни малчугана, събрани от най-развитите семейства от андоническите и сангикските раси; много от такива деца бяха сирачета. За тях беше успех да получат възпитание и образование при своите свръхродители. След това, след тригодишно пребиваване в училищата на Принца (където се обучаваха от тринадесет до петнадесет-годишната си възраст), те можеха да встъпят в брак и да

7. LIFE IN DALAMATIA

66:7.1 (750.3) The Prince's headquarters, though exquisitely beautiful and designed to awe the primitive men of that age, was altogether modest. The buildings were not especially large as it was the motive of these imported teachers to encourage the eventual development of agriculture through the introduction of animal husbandry. The land provision within the city walls was sufficient to provide for pasturage and gardening for the support of a population of about twenty thousand.

66:7.2 (750.4) The interiors of the central temple of worship and the ten council mansions of the supervising groups of supermen were indeed beautiful works of art. And while the residential buildings were models of neatness and cleanliness, everything was very simple and altogether primitive in comparison with later-day developments. At this headquarters of culture no methods were employed which did not naturally belong on Urantia.

66:7.3 (750.5) The Prince's corporeal staff presided over simple and exemplary abodes which they maintained as homes designed to inspire and favorably impress the student observers sojourning at the world's social center and educational headquarters.

66:7.4 (750.6) The definite order of family life and the living of one family together in one residence of comparatively settled location date from these times of Dalamatia and were chiefly due to the example and teachings of the one hundred and their pupils. The home as a social unit never became a success until the supermen and superwomen of Dalamatia led mankind to love and plan for their grandchildren and their grandchildren's children. Savage man loves his child, but civilized man loves also his grandchild.

66:7.5 (750.7) The Prince's staff lived together as fathers and mothers. True, they had no children of their own, but the fifty pattern homes of Dalamatia never sheltered less than five hundred adopted little ones assembled from the superior families of the Andonic and Sangik races; many of these children were orphans. They were favored with the discipline and training of these superparents; and then, after three years in the schools of the Prince (they entered from thirteen to fifteen), they were eligible for marriage and ready to receive their commissions as emissaries of the Prince to the needy tribes of their respective races.

получават назначения като посланици на Принца в нуждаещите се племена на своите раси.

Фад беше попечител на програмата за образование. В Далматия тя се осъществяваше под формата на производствени училища: учениците получаваха образование на практика, придобивайки навици чрез ежедневно изпълнение на полезни задачи. Тази програма не оставяше без внимание умственото и душевно развитие, но предпочитане се отдаваше на уроците на труда. Обучението биваше индивидуално и групово. Занятията провеждаха както мъже, така и жени – поотделно и съвместно. Половината занятия преминаваха разделно за момчетата и момичетата, а другата половина – съвместно. Трудовите умения се развиваха в учащите се индивидуално, а навиците на обществения живот биваха придобивани от тях в групи или класове. Те се учеха да общуват с младшите групи, старшите групи и с възрастните, а също така и да работят в група със своите съвръстници. Освен това тях ги запознаваха с такива обединения като семейните групи, игровите команди и училищните класове.

66:7.6 (751.1) Fad sponsored the Dalamatia plan of teaching that was carried out as an industrial school in which the pupils learned by doing, and through which they worked their way by the daily performance of useful tasks. This plan of education did not ignore thinking and feeling in the development of character; but it gave first place to manual training. The instruction was individual and collective. The pupils were taught by both men and women and by the two acting conjointly. One half of this group instruction was by sexes; the other half was coeducational. Students were taught manual dexterity as individuals and were socialized in groups or classes. They were trained to fraternize with younger groups, older groups, and adults, as well as to do teamwork with those of their own ages. They were also familiarized with such associations as family groups, play squads, and school classes.

В по-късен период сред тези, които преминаха подготовка в Месопотамия за последваща работа със своите раси, бяха андонитите от възвишенията на западна Индия заедно с представителите на червената и синята раси, а още по-късно беше приет неголям брой жълти хора.

66:7.7 (751.2) Among the later students trained in Mesopotamia for work with their respective races were Andonites from the highlands of western India together with representatives of the red men and the blue men; still later a small number of the yellow race were also received.

Хеп даде на древните раси нравствен закон: Този кодекс беше известен като “Волята на Отеца” и се състоеше от седем заповеди:

66:7.8 (751.3) Hap presented the early races with a moral law. This code was known as “The Father’s Way” and consisted of the following seven commands:

1. Не се страхувай от никакъв Бог и не служи на никакъв Бог, освен на всеобщия Баща.

66:7.9 (751.4) 1. You shall not fear nor serve any God but the Father of all.

2. Подчинявай се на Сина на Отеца – управителят на света, и не изказвай неуважение към неговите свръхчовешки помощници.

66:7.10 (751.5) 2. You shall not disobey the Father’s Son, the world’s ruler, nor show disrespect to his superhuman associates.

3. Ако са те извикали в съда, не лъжи съдиите.

66:7.11 (751.6) 3. You shall not speak a lie when called before the judges of the people.

4. Не убивай мъже, жени или деца.

66:7.12 (751.7) 4. You shall not kill men, women, or children.

5. Не кради стоката или добитъка на ближния си.

66:7.13 (751.8) 5. You shall not steal your neighbor’s goods or cattle.

6. Не се докосвай до жената на своя другар.

66:7.14 (751.9) 6. You shall not touch your friend’s wife.

7. Не изказвай неуважение към своите родители или към старейшините на племето.

66:7.15 (751.10) 7. You shall not show disrespect to your parents or to the elders of the tribe.

Такъв беше законът в Далматия в продължение на почти триста хиляди години. И много от каменните плочки, на които бяха начертани тези заповеди, лежат сега на дъното на морето край бреговете на Месопотамия и Персия. Стана привично всеки ден от седмицата да се повтаря една от тези заповеди, използвайки ги като приветствията и благодарността при приемането на храна.

66:7.16 (751.11) This was the law of Dalamatia for almost three hundred thousand years. And many of the stones on which this law was inscribed now lie beneath the waters off the shores of Mesopotamia and Persia. It became the custom to hold one of these commands in mind for each day of the week, using it for salutations and mealtime thanksgiving.

Мярката за време в тези дни беше лунния месец – периодът от двадесети осем дни. С изключение на деня и нощта това беше единственото изчисляване на времето известно на древните народи. Седемдневната неделя беше въведена от учителите в Далматия на това основание, че семейството беше една четвърт от двадесет и осем. Несъмнено е, че значението на числото седем за свръхвселената им позволи да внесат в обичайното времеизчисление духовен елемент. Но сѐдмичният период няма естествен произход.

66:7.17 (751.12) The time measurement of these days was the lunar month, this period being reckoned as twenty-eight days. That, with the exception of day and night, was the only time reckoning known to the early peoples. The seven-day week was introduced by the Dalamatia teachers and grew out of the fact that seven was one fourth of twenty-eight. The significance of the number seven in the superuniverse undoubtedly afforded them opportunity to introduce a spiritual reminder into the common reckoning of time. But there is no natural origin for the weekly period.

Територията около града беше достатъчно плътно заселена в радиус от приблизително сто и шестдесет километра. Непосредствено зад пределите на града стотици випускници от училищата на Принца се занимаваха с животновъдство и използваха на практика знанията, получени от членовете на неговия персонал и техните многобройни човешки помощници. Някои от тях се занимаваха със земеделие и градинарство.

66:7.18 (751.13) The country around the city was quite well settled within a radius of one hundred miles. Immediately surrounding the city, hundreds of graduates of the Prince's schools engaged in animal husbandry and otherwise carried out the instruction they had received from his staff and their numerous human helpers. A few engaged in agriculture and horticulture.

Човекът не беше обречен на тежкия труд на земеделеца като наказание за минали грехове. "С пот на лицето ще придобиваш хляба си" не беше наказателна присъда, произнесена поради участието на човека в безумния бунт на Луцифер под ръководството на изменника Калигастия. Обработката на земята е неотменима от създаването на прогресивна цивилизация на еволюционните светове, такова предписание беше централна част от всички учения на Планетарния Принц и неговия персонал в течение на тристата хиляди години, преминали между тяхното пристигане на Урантия и тези трагични дни, когато Калигастия свърза своята съдба с метежника Луцифер. Обработката на земята не е проклятие - обратно, това е висше благоволение за всички онези, които по такъв начин получават възможността да се предадат на най-човешката от всички човешки дейности.

66:7.19 (751.14) Mankind was not consigned to agricultural toil as the penalty of supposed sin. "In the sweat of your face shall you eat the fruit of the fields" was not a sentence of punishment pronounced because of man's participation in the follies of the Lucifer rebellion under the leadership of the traitorous Caligastia. The cultivation of the soil is inherent in the establishment of an advancing civilization on the evolutionary worlds, and this injunction was the center of all teaching of the Planetary Prince and his staff throughout the three hundred thousand years which intervened between their arrival on Urantia and those tragic days when Caligastia threw in his lot with the rebel Lucifer. Work with the soil is not a curse; rather is it the highest blessing to all who are thus permitted to enjoy the most human of all human activities.

Към началото на бунта постоянното население на Далматия наброяваше почти шест хиляди души. Това число включва само постоянните учещи се, но не обхваща посетителите и наблюдателите, които винаги биваха над хиляда човека. Но вие едва ли сте способни да си създадете представа за

66:7.20 (752.1) At the outbreak of the rebellion, Dalamatia had a resident population of almost six thousand. This number includes the regular students but does not embrace the visitors and observers, who always numbered more than one thousand. But you can have little or no concept of the marvelous progress of those faraway times;

изумителния прогрес на такава далечна епоха; практически всички чудесни постижения от това време бяха изтрити от лицето на земята в резултат от ужасяващото объркване и крайния духовен упадък, които последваха трагичното предателство и бунта на Калигастия.

practically all of the wonderful human gains of those days were wiped out by the horrible confusion and abject spiritual darkness which followed the Caligastia catastrophe of deception and sedition.

8. НЕЩАСТИЯТА, ДОНЕСЕНИ ОТ КАЛИГАСТИЯ

8. MISFORTUNES OF CALIGASTIA

Спомняйки си дългия път на Калигастия ние откриваме само една особеност от неговото поведение, на която може би следваше да обърнем внимание: той беше свръхиндивидуалист. Той беше склонен да поддържа практически всеки протест и обикновено симпатизираше на тези, които в мека форма изразяваха своето вътрешно несъгласие. Ние отбелязваме ранната тенденция да чувства отегчение от положението на подчинен, както и лека неприязън към всякаква форма на контрол. Макар че той донякъде се дразнеше при получаването на съвети от своите ръководители и в определена степен се съпротивяваше на висшата власт, на дело той беше неизменно предан на вселенските управители и се подчиняваше на разпорежданията на Бащите на Съзвездията. Чак до позорното предателство на Урантия в него не беше открит нито един истински недостатък.

66:8.1 (752.2) In looking back over the long career of Caligastia, we find only one outstanding feature of his conduct that might have challenged attention; he was ultraindividualistic. He was inclined to take sides with almost every party of protest, and he was usually sympathetic with those who gave mild expression to implied criticism. We detect the early appearance of this tendency to be restless under authority, to mildly resent all forms of supervision. While slightly resentful of senior counsel and somewhat restive under superior authority, nonetheless, whenever a test had come, he had always proved loyal to the universe rulers and obedient to the mandates of the Constellation Fathers. No real fault was ever found in him up to the time of his shameful betrayal of Urantia.

Следва да се отбележи, че както Луцифер, така и Калигастия, търпеливо са възпитавани и с любов са предупреждавани за техните опасни наклонности, а също така и с постепенното развитие на тщестлавието и свързаното с него хипертрофирано чувство за собствена значимост. Но всички тези опити да му се помогне бяха погрешно изтълкувани като неоправдана критика и посегателство върху личната свобода. Както Калигастия, така и Луцифер смятаха, че техните дружелюбни съветници са действали под влиянието на същите тези осъдителни мотиви, които все повече проникваха в тяхното собствено изкривено съзнание и погрешни помисли. Те съдеха за своите неегоистични съветници през призмата на своя собствен, все по-явен егоизъм.

66:8.2 (752.3) It should be noted that both Lucifer and Caligastia had been patiently instructed and lovingly warned respecting their critical tendencies and the subtle development of their pride of self and its associated exaggeration of the feeling of self-importance. But all of these attempts to help had been misconstrued as unwarranted criticism and as unjustified interference with personal liberties. Both Caligastia and Lucifer judged their friendly advisers as being actuated by the very reprehensible motives which were beginning to dominate their own distorted thinking and misguided planning. They judged their unselfish advisers by their own evolving selfishness.

От времето на пристигането на Принц Калигастия планетарната цивилизация се развиваше крайно успешно в течение на почти триста хиляди години. Без да се отчита този факт, че Урантия е планета за видоизменен живот и поради това е подложена на многобройни отклонения от нормите и необичайните еволюционни колебания,

66:8.3 (752.4) From the arrival of Prince Caligastia, planetary civilization progressed in a fairly normal manner for almost three hundred thousand years. Aside from being a life-modification sphere and therefore subject to numerous irregularities and unusual episodes of evolutionary fluctuation, Urantia progressed very satisfactorily in its planetary career up to the times of the Lucifer

нейната планетарна история протече напълно удовлетворително чак до бунта на Луцифер и предателството на Калигастия. Цялата последваща история носи в себе си дълбок отпечатък от тази катастрофална грешка точно както и от това, че по-късно Адам и Ева не се справиха със своята планетарна мисия.

Принцът на Урантия се отдаде на властта на мрака по време на бунта на Луцифер и с това низвергна планетата в период на продължителен хаос. Впоследствие той беше лишен от пълновластие със съгласуваните действия на управителите на съзвездия и другите вселенски власти. Както и останалите обитатели на Урантия, той изпитваше неизбежните превратности от изолацията чак до появата на Адам и в определена степен спомогна за провала на плана за усъвършенстването на човешките раси, което трябваше а стане за сметка на привнасянето на кръвта на новата виолетова раса – потомците на Адам и Ева.

Властта на падналия Принц да се намесва в човешките дела беше в огромна степен подкопана от инкарнацията на Макивента Мелхиседек в облика на смъртен във времената на Авраам, а по-късно, по време на живота на Михаил в плът, този вероломен Принц беше окончателно лишен от цялата си власт на Урантия.

Макар че представата за въплътения дявол имаше в основата си определена почва в смисъл, че на планетата се намираше отвратителния предател Калигастия, учението за способността на такъв "дявол" да влияе върху човешкия разум против неговата свободна воля и естествен избор е чиста измислица. Даже до посвещението на Михаил на Урантия нито Калгастия, нито Далигастия бяха в състояние да подтискат смъртните или да отклоняват нормалните хора против волята им. Висшата власт по въпросите на нравствения избор е свободната воля на човека; даже вътрешният Настройчик на Съзнанието се отказва да принуди човека да мисли каквото и да е, или да прави каквото и да е, противоречащо на избора на свободната воля на самия човек.

И сега този планетарен бунтовник, изцяло лишен от възможността да вреди на своите предишни подчинени, очаква окончателния съд на Извечно Древните на Уверса над всички участници в бунта на Луцифер.

[Представено от Мелхиседек от Небадон.]

rebellion and the concurrent Caligastia betrayal. All subsequent history has been definitely modified by this catastrophic blunder as well as by the later failure of Adam and Eve to fulfill their planetary mission.

66:8.4 (752.5) The Prince of Urantia went into darkness at the time of the Lucifer rebellion, thus precipitating the long confusion of the planet. He was subsequently deprived of sovereign authority by the co-ordinate action of the constellation rulers and other universe authorities. He shared the inevitable vicissitudes of isolated Urantia down to the time of Adam's sojourn on the planet and contributed something to the miscarriage of the plan to uplift the mortal races through the infusion of the lifeblood of the new violet race — the descendants of Adam and Eve.

66:8.5 (753.1) The power of the fallen Prince to disturb human affairs was enormously curtailed by the mortal incarnation of Machiventa Melchizedek in the days of Abraham; and subsequently, during the life of Michael in the flesh, this traitorous Prince was finally shorn of all authority on Urantia.

66:8.6 (753.2) The doctrine of a personal devil on Urantia, though it had some foundation in the planetary presence of the traitorous and iniquitous Caligastia, was nevertheless wholly fictitious in its teachings that such a "devil" could influence the normal human mind against its free and natural choosing. Even before Michael's bestowal on Urantia, neither Caligastia nor Daligastia was ever able to oppress mortals or to coerce any normal individual into doing anything against the human will. The free will of man is supreme in moral affairs; even the indwelling Thought Adjuster refuses to compel man to think a single thought or to perform a single act against the choosing of man's own will.

66:8.7 (753.3) And now this rebel of the realm, shorn of all power to harm his former subjects, awaits the final adjudication, by the Uversa Ancients of Days, of all who participated in the Lucifer rebellion.

66:8.8 (753.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 67. Планетарният бунт

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 67. ПЛАНЕТАРНИЯТ БУНТ

Секции

Въведение
1. Предателството на Калигастия
2. Началото на бунта
3. Седемте решаващи години
4. Стотицата на Калигастия след бунта
5. Преките последици от бунта
6. Ван — непоколебимият
7. Далечните последици от греха
8. Човешкият герой от бунта

Въведение

НЕВЪЗМОЖНО е да се разберат проблемите свързани със съществуването на човека на Урантия, без да се получи представа за някои важни епохи на миналото, особено за историята и последствията от планетарното въстание. Макар че този преврат не оказа сериозно въздействие върху хода на биологичната еволюция, той съществено измени течението на социалната еволюция и духовното развитие. Това ужасяващо бедствие в огромна степен повлия върху цялата свръхфизическа история на планетата.

1. ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА КАЛИГАСТИЯ

С изминаването на триста хиляди години от момента на встъпването на Калигастия в длъжността управител на Урантия, Сатана – помощника на Луцифер – пристигна на една от своите регулярни инспекции. В облика на явилия се на планетата Сатана нямаше ни

PAPER 67
THE PLANETARY REBELLION

SECTIONS

Introduction
1. The Caligastia Betrayal
2. The Outbreak of Rebellion
3. The Seven Crucial Years
4. The Caligastia One Hundred after Rebellion
5. Immediate Results of Rebellion
6. Van — The Steadfast
7. Remote Repercussions of Sin
8. The Human Hero of the Rebellion

INTRODUCTION

67:0.1 (754.1) THE problems associated with human existence on Urantia are impossible of understanding without a knowledge of certain great epochs of the past, notably the occurrence and consequences of the planetary rebellion. Although this upheaval did not seriously interfere with the progress of organic evolution, it did markedly modify the course of social evolution and of spiritual development. The entire superphysical history of the planet was profoundly influenced by this devastating calamity.

1. THE CALIGASTIA BETRAYAL

67:1.1 (754.2) For three hundred thousand years Caligastia had been in charge of Urantia when Satan, Lucifer's assistant, made one of his periodic inspection calls. And when Satan arrived on the planet, his appearance in no way resembled your caricatures of his nefarious majesty. He was, and still is, a Lanonandek Son of

най-малко сходство с вашите карикатурни изображения на негово величество дявола. Той беше – и досега си остава – блестящ Син-Ланонандек. “И не е чудно, защото самия Сатана е великолепно създание от светлина”.

great brilliance. “And no marvel, for Satan himself is a brilliant creature of light.”

В хода на своята инспекция Сатана съобщи на Калигастия за “Декларацията на свободата”, предложена в това време от Луцифер и както сега ни е известно, Принцът се е съгласил да предаде своята планета след обявяването на бунта. Лоялните личности на локалната вселена особено дълбоко презират Принц Калигастия поради това, че той преднамерено е предал оказаното му доверие. Синът-Създател е изразил своето презрение, казвайки: “Ти приличаш на своя ръководител Луцифер, ти греховно увековечи неговото беззаконие. Предавайки се на самовъзвеличаване, той веднага стана лъжец, тъй като не устоя в истината”.

67:1.2 (754.3) In the course of this inspection Satan informed Caligastia of Lucifer’s then proposed “Declaration of Liberty,” and as we now know, the Prince agreed to betray the planet upon the announcement of the rebellion. The loyal universe personalities look with peculiar disdain upon Prince Caligastia because of this premeditated betrayal of trust. The Creator Son voiced this contempt when he said: “You are like your leader, Lucifer, and you have sinfully perpetuated his iniquity. He was a falsifier from the beginning of his self-exaltation because he abode not in the truth.”

В сферата на управлението на локалната вселена нито една висока длъжност не се смята за по-свещена, отколкото тази, която заема Планетарния Принц, отговорен за благополучието и опеката на еволюиращите смъртни на новия обитаем свят. От всички видове зло, нито един не е по-разрушителен за личността, отколкото предателството и вероломството по отношение на оказалите ти доверие приятели. Извършвайки това преднамерено зло Калигастия дотолкова изкриви своята личност, че оттогава на неговия разум не се отдаде да възстанови пълното си равновесие.

67:1.3 (754.4) In all the administrative work of a local universe no high trust is deemed more sacred than that reposed in a Planetary Prince who assumes responsibility for the welfare and guidance of the evolving mortals on a newly inhabited world. And of all forms of evil, none are more destructive of personality status than betrayal of trust and disloyalty to one’s confiding friends. In committing this deliberate sin, Caligastia so completely distorted his personality that his mind has never since been able fully to regain its equilibrium.

Съществуват различни възгледи за греха, но от гледна точка на философията на вселената грехът е отношение на личност, която съзнателно се съпротивлява на космическата реалност. Заблуждението може да се разглежда като неправилно разбиране, или изкривяване на реалността. Злото е частично въплъщение или погрешна адаптация на божествената реалност. Грехът е умишлена съпротива на божествената реалност – съзнателно избрана съпротива на духовния прогрес, докато порокът се заключава в открито и упорито пренебрегване на признатата реалност и означава толкова дълбока дезинтеграция на личността, че граничи с космическо безумие.

67:1.4 (754.5) There are many ways of looking at sin, but from the universe philosophic viewpoint sin is the attitude of a personality who is knowingly resisting cosmic reality. Error might be regarded as a misconception or distortion of reality. Evil is a partial realization of, or maladjustment to, universe realities. But sin is a purposeful resistance to divine reality — a conscious choosing to oppose spiritual progress — while iniquity consists in an open and persistent defiance of recognized reality and signifies such a degree of personality disintegration as to border on cosmic insanity.

Ако заблуждението свидетелства за недълбок интелект, злото – за недостатъчна мъдрост, и грехът – за крайна бездуховност, то порокът е признак за постепенна загуба на личностен контрол.

67:1.5 (755.1) Error suggests lack of intellectual keenness; evil, deficiency of wisdom; sin, abject spiritual poverty; but iniquity is indicative of vanishing personality control.

И когато греха се избира и повтаря често, той може да стане навик. Закоравелите грешници лесно се отдават на порока, изцяло

67:1.6 (755.2) And when sin has so many times been chosen and so often been repeated, it may become habitual. Habitual sinners can easily become iniquitous, become wholehearted rebels

въставайки против вселената и нейните божествени реалности. Макар че всеки грях може да се прости, ние се съмняваме, че отявленият злодей би бил способен да изпита искрени страдания заради своите злодеяния или да приеме опрощение за своите грехове.

against the universe and all of its divine realities. While all manner of sins may be forgiven, we doubt whether the established iniquiter would ever sincerely experience sorrow for his misdeeds or accept forgiveness for his sins.

2. НАЧАЛОТО НА БУНТА

Веднъж, скоро след окончателната инспекция на Сатана (в северните ширини беше средата на зимата), в навечерието на реализирането на важни неща на планетарните управители на Урантия, Калигастия проведе продължително съвещание със своя помощник Далигастия, след което последният свика извънредно заседание на десетте урантийски съвета. Съвещанието се откри със съобщението на това, че Принц Калигастия възнамерява да се обяви за абсолютен владетел на Урантия и изисква всички административни групи да се откажат от своите права и да предадат своите пълномощия в ръцете на Далигастия, който ще стане довереното лице по време на реорганизацията на планетарното управление и последващото преустройство на тези служби за административна власт.

2. THE OUTBREAK OF REBELLION

67:2.1 (755.3) Shortly after Satan's inspection and when the planetary administration was on the eve of the realization of great things on Urantia, one day, midwinter of the northern continents, Caligastia held a prolonged conference with his associate, Daligastia, after which the latter called the ten councils of Urantia in session extraordinary. This assembly was opened with the statement that Prince Caligastia was about to proclaim himself absolute sovereign of Urantia and demanded that all administrative groups abdicate by resigning all of their functions and powers into the hands of Daligastia as trustee, pending the reorganization of the planetary government and the subsequent redistribution of these offices of administrative authority.

След огласяването на поразителното изискване прекрасно обръщение отправи Ван – председател на висшия координационен съвет. Този блестящ управляващ и прекрасен юрист заклейми позорно предложения от Калигастия път, характеризирайки го като граничещ с планетарен бунт и призова присъстващите да се въздържат от всякаква поддръжка на Калигастия дотогава, докато не бъде предадено възванието към Луцифер, Властелина на Системата Сатания, с което завоюва поддръжката на целия персонал. Съответно на това, възванието беше предадено в Йерусем, откъдето незабавно постъпи заповед, издигаща Калигастия в ранг владетел на Урантия и задължаваща изцяло и безпрекословно да се следват неговите разпореждания. Именно в отговор на това удиивително послание благородният Ван се обърна със своята паметна седемчасова реч, в която отправи официално обвинение на Далигастия, Калигастия и Луцифер в оскърбление на пълновластния управител на вселената Небадон; той също така се обърна и към Всевишните на Едемия с призив за предоставяне и потвърждение на тяхната поддръжка.

67:2.2 (755.4) The presentation of this astounding demand was followed by the masterly appeal of Van, chairman of the supreme council of co-ordination. This distinguished administrator and able jurist branded the proposed course of Caligastia as an act bordering on planetary rebellion and appealed to his conferees to abstain from all participation until an appeal could be taken to Lucifer, the System Sovereign of Satania; and he won the support of the entire staff. Accordingly, appeal was taken to Jerusem, and forthwith came back the orders designating Caligastia as supreme sovereign on Urantia and commanding absolute and unquestioning allegiance to his mandates. And it was in reply to this amazing message that the noble Van made his memorable address of seven hours' length in which he formally drew his indictment of Daligastia, Caligastia, and Lucifer as standing in contempt of the sovereignty of the universe of Nebadon; and he appealed to the Most Highs of Edentia for support and confirmation.

Междувременно контурите на системата бяха изключени. Урантия се оказа в изолация. Всяка група от намиращите се на планетата небесни същества внезапно и без

67:2.3 (755.5) Meantime the system circuits had been severed; Urantia was isolated. Every group of celestial life on the planet found itself suddenly and without warning isolated, utterly cut off from all

предупреждение се оказа изолирана напълно от външната помощ и съвета.

Далигастия официално провъзгласи Калигастия за “Бог на Урантия и върховен Управител”. Тази прокламация проясни създалото се положение и всяка група се уедини за обсъждане и дискусии, в резултат на които предстоеше да се определи съдбата на всяка свръхчовешка личност на планетата.

Серафимите, херувимите и другите небесни същества участваха във вземането на решенията, взети в хода на тази ожесточена борба, това продължително греховно противопоставяне. Много свръхчовешки групи, оказали се на Урантия по време на нейната изолация, бяха задържани тук и – подобно на серафимите и техните партньори, бяха принудени да избират между греха и праведността, между волята на Луцифер и великия невидим Отец.

Над седем години продължаваше тази борба. Едва след като всички въвлечени в нея личности направиха окончателен избор, се намесиха властите на Едемия. И едва тогава Ван и неговите съратници получиха поддръжката и избавлението от дългата тревога и непоносимата неопределеност.

outside counsel and advice.

67:2.4 (755.6) Daligastia formally proclaimed Caligastia “God of Urantia and supreme over all.” With this proclamation before them, the issues were clearly drawn; and each group drew off by itself and began deliberations, discussions destined eventually to determine the fate of every superhuman personality on the planet.

67:2.5 (755.7) Seraphim and cherubim and other celestial beings were involved in the decisions of this bitter struggle, this long and sinful conflict. Many superhuman groups that chanced to be on Urantia at the time of its isolation were detained here and, like the seraphim and their associates, were compelled to choose between sin and righteousness — between the ways of Lucifer and the will of the unseen Father.

67:2.6 (756.1) For more than seven years this struggle continued. Not until every personality concerned had made a final decision, would or did the authorities of Edentia interfere or intervene. Not until then did Van and his loyal associates receive vindication and release from their prolonged anxiety and intolerable suspense.

3. СЕДЕМТЕ РЕШАВАЩИ ГОДИНИ

Съобщението за началото на бунта в столицата Сатания, Йерусем, беше предадено по каналите за далечна връзка от съветите на Мелхиседек. Кризисната група на Мелхиседек веднага беше изпратена в Йерусем и Гавраил прие да представя Сина-Създател, към чиято власт беше отправено предизвикателство. След предаването на съобщението за факта на бунта в Сатания, системата беше изолирана и поставена под карантина от другите системи. “Войната в небесата” – в столицата Сатания, се разпространи по всички планети на локалната система.

Четиридесет члена от телесния персонал на стотицата на Калигастия (включително Ван), се отказаха да се присъединят към бунта. Сред храбрите и благородни защитници на Михаил и неговото вселенско управление имаше също така и много от човешките помощници от персонала (модифицирани и други). Огромни загуби имаше сред серафимите и херувимите. Почти половината от управляващите серафими и преходни попечители, служещи на планетата, се присъедини към своя ръководител Далигастия в подкрепа на каузата на Луцифер. Четиридесет хиляди сто и деветнадесет първични промеждутъчни създания се

3. THE SEVEN CRUCIAL YEARS

67:3.1 (756.2) The outbreak of rebellion on Jerusem, the capital of Satania, was broadcast by the Melchizedek council. The emergency Melchizedeks were immediately dispatched to Jerusem, and Gabriel volunteered to act as the representative of the Creator Son, whose authority had been challenged. With this broadcast of the fact of rebellion in Satania the system was isolated, quarantined, from her sister systems. There was “war in heaven,” the headquarters of Satania, and it spread to every planet in the local system.

67:3.2 (756.3) On Urantia forty members of the corporeal staff of one hundred (including Van) refused to join the insurrection. Many of the staff’s human assistants (modified and otherwise) were also brave and noble defenders of Michael and his universe government. There was a terrible loss of personalities among seraphim and cherubim. Almost one half of the administrator and transition seraphim assigned to the planet joined their leader and Daligastia in support of the cause of Lucifer. Forty thousand one hundred and nineteen of the primary midway creatures joined hands with Caligastia, but the remainder of these beings remained true to their trust.

обединиха с Калигастия, но останалите същества от тази категория запазиха верността си към своя дълг.

Вероломният Принц събра неверните промеждутъчни създания и други групи метежни личности и ги организира за изпълнение на своите разпореждания, докато Ван свика верните промеждутъчни създания и останалите предани групи и започна голяма битка за спасение на планетарния персонал и другите небесни личности, отрязани от външния свят.

В продължение на тази борба запазилите верността си същества обитаваха в неоградено и лошо защитено селище на няколко километра на изток от Далматия, но техните жилища ден и нощ се охраняваха от верните, внимателни и никога не губещи бдителност промеждутъчни създания; при това, в тяхно разпореждане се намираше безценното дърво на живота.

От началото на бунта верните херувими и серафими, с помощта на три предани промеждутъчни създания, поеха охраната на дървото на живота, разрешавайки само на четиридесет верни члена от персонала и помагащи им да модифицират смъртните да се ползват от плодовете и листата на това енергийно растение. Такива модифицирани андонити – помощници на персонала – наброяваха петдесет и шест, тъй като шестнадесет андонитни помощника не поддържаха бунта и се отказаха да следват своите стопани.

В продължение на седем решаващи години от бунта на Калигастия Ван отдаваше всичките си сили на преданата армия от хора, промеждутъчни създания и ангели. Духовната проницателност и морална устойчивост, позволили на Ван да демонстрира толкова непоколебима вярност към вселенското правителство, бяха резултат от ясното мислене, мъдрите разсъждения, логическите умозаключения, искрената мотивация, безкористната цел, разумната лоялност, емпиричната памет, дисциплинирания характер и безусловната лична преданост към изпълнението на волята на Райския Баща.

Тези седем години на очакване бяха време за самоанализ и самодисциплина. В делата на вселената такива кризи демонстрират колосалната сила на разума като фактор за духовен избор. Повечето жизненоважни решения на всяко нравствено еволюционно създание се определят от образованието, възпитанието и опита. Но вътрешният дух притежава всички възможности за установяването на пряк

67:3.3 (756.4) The traitorous Prince marshaled the disloyal midway creatures and other groups of rebel personalities and organized them to execute his bidding, while Van assembled the loyal midwayers and other faithful groups and began the great battle for the salvation of the planetary staff and other marooned celestial personalities.

67:3.4 (756.5) During the times of this struggle the loyalists dwelt in an unwalled and poorly protected settlement a few miles to the east of Dalamatia, but their dwellings were guarded day and night by the alert and ever-watchful loyal midway creatures, and they had possession of the priceless tree of life.

67:3.5 (756.6) Upon the outbreak of rebellion, loyal cherubim and seraphim, with the aid of three faithful midwayers, assumed the custody of the tree of life and permitted only the forty loyalists of the staff and their associated modified mortals to partake of the fruit and leaves of this energy plant. There were fifty-six of these modified Andonite associates of the staff, sixteen of the Andonite attendants of the disloyal staff refusing to go into rebellion with their masters.

67:3.6 (756.7) Throughout the seven crucial years of the Caligastia rebellion, Van was wholly devoted to the work of ministry to his loyal army of men, midwayers, and angels. The spiritual insight and moral steadfastness which enabled Van to maintain such an unshakable attitude of loyalty to the universe government was the product of clear thinking, wise reasoning, logical judgment, sincere motivation, unselfish purpose, intelligent loyalty, experiential memory, disciplined character, and the unquestioning dedication of his personality to the doing of the will of the Father in Paradise.

67:3.7 (756.8) This seven years of waiting was a time of heart searching and soul discipline. Such crises in the affairs of a universe demonstrate the tremendous influence of mind as a factor in spiritual choosing. Education, training, and experience are factors in most of the vital decisions of all evolutionary moral creatures. But it is entirely possible for the indwelling spirit to make direct contact with the decision-determining powers of the human personality so as to

контакт с такива способности на човешката личност, които обуславят твърдост на характера, позволявайки на всецяло посветената воля на създанието да извършва поразителни актове на преданост на волята и пътя на Райския Баща. Именно такава е историята на Амадон – модифицираният човек, помощник на Ван.

Амадон е изтъкнатият човек, героят от бунта на Луцифер. Този потомък на Андон и Фонта беше едно от тези сто създания, които пожертваха своята плазма за персонала на Калигастия и оттогава той беше прикрепен към Ван като негов партньор и човешки помощник. Амадон реши да застане на страната на своя ръководител, заедно с който той измина целия дълъг и тежък път на борбата. С въодушевление гледахме ние как това дете на еволюционните раси оставаше непреклонно пред софистиката на Далигастия, как в течение на цялата седемгодишна борба той и неговите верни другари с неизменна устойчивост отразяваха всички лъжливи учения на блестящия Калигастия.

Калигастия, притежавайки висш интелект и огромен опит във вселенските дела, се отклони от пътя, падна в обятията на злото. Амадон, притежаващ низш интелект и изцяло лишен от вселенски опит, остана непоколебим в служенето на вселената и верността на своите другари. Ван използваше и разума и духа във величествено и действено обединение на интелектуалната решимост и духовната проницателност, благодарение на което достигна висшето възможно ниво на емпирична реализация на личността. Пълното единение на разума и духа е потенциал за създаването на свръхчовешки ценности – моронтийни реалности.

Може безкрайно дълго да се разказва за поразителните събития на тези трагични дни. Накрая настана време, когато и последната личност взе окончателно решение; и тогава – но едва тогава, един от Всевишните на Едемия пристигна с кризисната група на Мелхиседек, за да поеме властта на Урантия в свои ръце. В Йерусем беше унищожена панорамната експозиция за управлението на Калигастия и беше положено началото на изпитателната ера по възстановяването на планетата.

empower the fully consecrated will of the creature to perform amazing acts of loyal devotion to the will and the way of the Father in Paradise. And this is just what occurred in the experience of Amadon, the modified human associate of Van.

67:3.8 (757.1) Amadon is the outstanding human hero of the Lucifer rebellion. This male descendant of Andon and Fonta was one of the one hundred who contributed life plasm to the Prince's staff, and ever since that event he had been attached to Van as his associate and human assistant. Amadon elected to stand with his chief throughout the long and trying struggle. And it was an inspiring sight to behold this child of the evolutionary races standing unmoved by the sophistries of Daligastia while throughout the seven-year struggle he and his loyal associates resisted with unyielding fortitude all of the deceptive teachings of the brilliant Caligastia.

67:3.9 (757.2) Caligastia, with a maximum of intelligence and a vast experience in universe affairs, went astray — embraced sin. Amadon, with a minimum of intelligence and utterly devoid of universe experience, remained steadfast in the service of the universe and in loyalty to his associate. Van utilized both mind and spirit in a magnificent and effective combination of intellectual determination and spiritual insight, thereby achieving an experiential level of personality realization of the highest attainable order. Mind and spirit, when fully united, are potential for the creation of superhuman values, even morontia realities.

67:3.10 (757.3) There is no end to the recital of the stirring events of these tragic days. But at last the final decision of the last personality was made, and then, but only then, did a Most High of Edentia arrive with the emergency Melchizedeks to seize authority on Urantia. The Caligastia panoramic reign-records on Jerusem were obliterated, and the probationary era of planetary rehabilitation was inaugurated.

4. СТОТИЦАТА НА КАЛИГАСТИЯ СЛЕД БУНТА

Последното огласяване разкри следната разстановка на силите сред членовете на

4. THE CALIGASTIA ONE HUNDRED AFTER REBELLION

67:4.1 (757.4) When the final roll was called, the corporeal members of the Prince's staff were found to have aligned themselves as follows: Van

телесния персонал на Принца. Ван и неговият координационен съвет запазиха верността си. Спасиха се Анг и трима членове на съвета по въпросите на храната. Цялата комисия по въпросите на животновъдството, както и целият съвет по въпросите на покоряването на животните бяха обхванати от бунта. Фед се спаси заедно с пет члена на образователната група. Нод, заедно с цялата комисия по въпросите на занаятите и търговията, се присъединиха към Калигастия. Хеп и цялата колегия по богооткровена религия останаха верни на Ван и неговите благородни другари. Лут, заедно с цялата комисия по въпросите на здравеопазването, се оказаха сред заблудилите се. Всички членове на съвета по въпросите на изкуството и науката запазиха своята преданост, но Тут и цялата комисия по въпросите на племенното управление се отклониха от пътя. Така от стоте члена на персонала се спасиха четиридесет, а впоследствие те бяха прехвърлени в Йерусем, където продължиха своето пътешествие към Рая.

and his entire court of co-ordination had remained loyal. Ang and three members of the food council had survived. The board of animal husbandry were all swept into rebellion as were all of the animal-conquest advisers. Fad and five members of the educational faculty were saved. Nod and all of the commission on industry and trade joined Caligastia. Hap and the entire college of revealed religion remained loyal with Van and his noble band. Lut and the whole board of health were lost. The council of art and science remained loyal in its entirety, but Tut and the commission on tribal government all went astray. Thus were forty out of the one hundred saved, later to be transferred to Jerusem, where they resumed their Paradise journey.

Шестдесетте присъединили се към бунта члена на планетарния персонал избраха за свой лидер Нод. Те служеха на метежния Принц с вяра и истина, но скоро откриха, че са се оказали лишени от поддръжка от системните контури на живота. Те осъзнаха, че са били понижени до положението на смъртни същества. Оставайки си свръхчовешки създания, те в същото време бяха материални и смъртни. В опит да увеличи техния брой, Далигастия заповяда незабавно да се прибегне към полова репродукция прекрасно знаейки, че рано или късно шестдесетте члена на изначалната стотица и техните четиридесет и четири модифицирани помощника-андонити трябваше да умрат. След падането на Далматия неверните членове на персонала мигрираха на север и изток. Техните потомци още дълго бяха известни като нодити, а района на тяхното обитание – като “земята на Нод”.

67:4.2 (757.5) The sixty members of the planetary staff who went into rebellion chose Nod as their leader. They worked wholeheartedly for the rebel Prince but soon discovered that they were deprived of the sustenance of the system life circuits. They awakened to the fact that they had been degraded to the status of mortal beings. They were indeed superhuman but, at the same time, material and mortal. In an effort to increase their numbers, Daligastia ordered immediate resort to sexual reproduction, knowing full well that the original sixty and their forty-four modified Andonite associates were doomed to suffer extinction by death, sooner or later. After the fall of Dalamatia the disloyal staff migrated to the north and the east. Their descendants were long known as the Nodites, and their dwelling place as “the land of Nod.”

Присъствието на тези необичайни мъже и жени, поставени от бунта в безизходно положение и скоро започнали да встъпват в брачни отношения със земляните, не можеше да не породи преданията, разказващи за боговете, спускащи се при хората, за да се съединят със смъртните. Така се появиха множество легенди, които - явявайки се в основата си митове, се основаваха все пак на фактическите събития, станали след завършването на бунта. Впоследствие тези легенди влязоха в преданията и традициите на различни народи, чиито прародители встъпваха в контакт с нодитите и техните потомци.

67:4.3 (758.1) The presence of these extraordinary supermen and superwomen, stranded by rebellion and presently mating with the sons and daughters of earth, easily gave origin to those traditional stories of the gods coming down to mate with mortals. And thus originated the thousand and one legends of a mythical nature, but founded on the facts of the postrebellion days, which later found a place in the folk tales and traditions of the various peoples whose ancestors had participated in these contacts with the Nodites and their descendants.

Лишените от духовна поддръжка метежни

67:4.4 (758.2) The staff rebels, deprived of spiritual

членове на персонала съответно умряха от естествена смърт. И последващото идолопоклонство се появи в хората до голяма степен от желанието да се увековечи паметта за тези дълбоко почитани същества от епохата на Калигастия.

sustenance, eventually died a natural death. And much of the subsequent idolatry of the human races grew out of the desire to perpetuate the memory of these highly honored beings of the days of Caligastia.

Когато членовете на стотицата на Калигастия се появиха на Урантия, те бяха временно разделени от своите Настройчици на Съзнанието. Веднага след пристигането на попечителските Мелхиседек всички верни личности (освен Ван) бяха върнати в Йерусем, където се присъединиха към очакващите ги Настройчици. Ние не знаем съдбата на шестдесетте метежни членове на персонала; техните Настройчици и досега се намират в Йжерусем. Положението на нещата безусловно ще остане неизменно дотогава, докато не завърши съда над всички участници в бунта на Луцифер и не бъде определена участта на всеки от тях.

67:4.5 (758.3) When the staff of one hundred came to Urantia, they were temporarily detached from their Thought Adjusters. Immediately upon the arrival of the Melchizedek receivers the loyal personalities (except Van) were returned to Jerusem and were reunited with their waiting Adjusters. We know not the fate of the sixty staff rebels; their Adjusters still tarry on Jerusem. Matters will undoubtedly rest as they now are until the entire Lucifer rebellion is finally adjudicated and the fate of all participants decreed.

На такива същества като ангелите и промеждутъчните създания им беше много трудно да разберат как толкова блестящи и ползващи се с такова доверие управители като Калигастия и Далигастия, са могли да се отклонят от пътя – да извършат предателско злодеяние. За разлика от тези, които умишлено и преднамерено вдигнаха бунта, съществата попаднали в обятията на порока бяха въведени в заблуждение от своите началници предани на своите лидери, на които се доверяваха. Също така лесно беше да се завоюва поддръжката на примитивно мислещите еволюционни смъртни.

67:4.6 (758.4) It was very difficult for such beings as angels and midwayers to conceive of brilliant and trusted rulers like Caligastia and Daligastia going astray — committing traitorous sin. Those beings who fell into sin — they did not deliberately or premeditatedly enter upon rebellion — were misled by their superiors, deceived by their trusted leaders. It was likewise easy to win the support of the primitive-minded evolutionary mortals.

Огромното мнозинство от всички човешки и свръхчовешки същества, паднали жертва в бунта на Луцифер в Йерусем, както и въстанията, избухнали на различните въведени в заблуждение планети, вече отдавна искрено се разкаяха за своите грехове. И ние дълбоко вярваме в това, че всички чистосърдечно разкаяли се грешници ще бъдат в една или друга форма възстановени в права и ще могат да се върнат към един от етапите на вселенско служене, когато Извечно Древните завършат наскоро започнатото съдебно гледане на обстоятелствата свързани с бунта в Сатания.

67:4.7 (758.5) The vast majority of all human and superhuman beings who were victims of the Lucifer rebellion on Jerusem and the various misled planets have long since heartily repented of their folly; and we truly believe that all such sincere penitents will in some manner be rehabilitated and restored to some phase of universe service when the Ancients of Days finally complete the adjudication of the affairs of the Satania rebellion, which they have so recently begun.

5. ПРЕКИТЕ ПОСЛЕДИЦИ ОТ БУНТА

5. IMMEDIATE RESULTS OF REBELLION

В течение на почти петдесет дни след началото на бунта, в Далматия и нейните покрайнини цареше дух на огромно объркване. Беше предприет опит за пълна и радикална реорганизация на целия свят; революцията дойде да смени еволюцията като метод за

67:5.1 (758.6) Great confusion reigned in Dalamatia and thereabout for almost fifty years after the instigation of rebellion. The complete and radical reorganization of the whole world was attempted; revolution displaced evolution as the policy of cultural advancement and racial improvement.

развитие на културата и подобряването на расите. Сред превъзхождащите и частично подготвените обитатели в Далматия се наблюдаваше внезапно повишаване на културното ниво, но когато новите и радикални методи се пренасяха на съседните народи, това веднага довеждаше до неописуемо объркване и расов ад. В съзнанието на полуразвитите примитивни хора от това време свободата бързо се превърна във всепозволеност.

Скоро след бунта целият метежен персонал беше принуден активно да се отбранява от полудивашките орди, атакуващи градските стени в резултат от преждевременното внушение в тях на доктрината за свободата. И още много години преди прекрасната столица да изчезне в южните води, въведените в заблуждение и заблудени полуварварски племена от отдалечените от Далматия територии се нахвърлиха на великолепния град, заставяйки метежния персонал и неговите помощници да бягат на север.

Планът на Калигастия по незабавното преустройство на човешкото общество в духа на неговите идеи за лична свобода и групови привилегии бързо доведе до повече или по-малко пълен провал. Скоро обществото се върна към предишния си биологически статус и еволюционната борба започна отново, тъй като по своето развитие то беше отхвърлено почти на това ниво, на което се намираше при създаването на режима на Калигастия – толкова ужасяващ беше хаоса, в който се оказа въвлечен света в резултат от този преврат.

След изминаването на сто и шестдесет и две години след бунта върху Далматия се стовари приливна вълна и световната столица се скри под морските води; земята се повдигна едва след като почти всички следи от благородната култура на тези забележителни векове бяха унищожени.

Към това време, когато първата планетарна столица отиде под водата, нея я населяваха само низшите типове сангикски раси на Урантия, вероотстъпници, превърнали храма на Отеца в място за поклонение на Ног – лъжливия бог на светлината и огъня.

Among the superior and partially trained sojourners in and near Dalamatia there appeared a sudden advancement in cultural status, but when these new and radical methods were attempted on the outlying peoples, indescribable confusion and racial pandemonium was the immediate result. Liberty was quickly translated into license by the half-evolved primitive men of those days.

67:5.2 (758.7) Very soon after the rebellion the entire staff of sedition were engaged in energetic defense of the city against the hordes of semisavages who besieged its walls as a result of the doctrines of liberty which had been prematurely taught them. And years before the beautiful headquarters went down beneath the southern waves, the misled and mistaught tribes of the Dalamatia hinterland had already swept down in semisavage assault on the splendid city, driving the secession staff and their associates northward.

67:5.3 (759.1) The Caligastia scheme for the immediate reconstruction of human society in accordance with his ideas of individual freedom and group liberties, proved a swift and more or less complete failure. Society quickly sank back to its old biologic level, and the forward struggle began all over, starting not very far in advance of where it was at the beginning of the Caligastia regime, this upheaval having left the world in confusion worse confounded.

67:5.4 (759.2) One hundred and sixty-two years after the rebellion a tidal wave swept up over Dalamatia, and the planetary headquarters sank beneath the waters of the sea, and this land did not again emerge until almost every vestige of the noble culture of those splendid ages had been obliterated.

67:5.5 (759.3) When the first capital of the world was engulfed, it harbored only the lowest types of the Sangik races of Urantia, renegades who had already converted the Father's temple into a shrine dedicated to Nog, the false god of light and fire.

6. ВАН — НЕПОКОЛЕБИМИЯТ

Последователите на Ван своевременно отидоха в планинските райони на запад от Индия, където не ги заплашваше опасността от нападение от страна на обърканите раси – жителите на низините, и откъдето те

6. VAN — THE STEADFAST

67:6.1 (759.4) The followers of Van early withdrew to the highlands west of India, where they were exempt from attacks by the confused races of the lowlands, and from which place of retirement they planned for the rehabilitation of the world as their

замислиха да започнат възраждане на света, подобно на своите древни предшественици бадонитите, които без да държат сметка се трудеха за благото на човечеството малко преди появата на сангикските племена.

Преди пристигането на попечителските Мелхиседек, Ван предаде управлението на човешките дела на десет комисии, във всяка от които влизаха по четири човека; тези комисии съответстваха на групите, съществуващи при режима на Принца. Старшите Носители на Живота, постоянно обитаващи на планетата, временно оглавиха този съвет от четиридесет члена, който действаше в течение на седемте години очакване. След като тридесет и деветте верни члена на персонала се върнаха в Йерусем, тези функции преминаха към аналогичните групи амадонити.

Тези *Амадонити* произлязоха от групата от 144 предани андонити, към които принадлежеше Амадон, с чието име те започнаха да се наричат. Тази група включваше тридесет и девет мъже и сто и пет жени. Петдесет и шест от тях бяха безсмъртни и всички (с изключение на Амадон) бяха преобразувани заедно с верните членове на персонала. Останалите членове на този изумителен отряд до края на своите дни в плът оставаха на земята под ръководството на Ван и Амадон. Те бяха биологичната закваска, давайки потомство и издигайки от своите редове световни лидери през цялата продължителност на тази дълга и мрачна ера, настъпила след завършването на бунта.

Ван беше оставен на Урантия до идването на Адам като фактически глава на всички свръхчовешки личности, действащи на планетата. В течение на над сто и петдесет хиляди години Ван и Амадон поддържаха своите сили благодарение на дървото на живота и специалната жизнена опека на Мелхиседек.

Дълго време урантийските дела се намираха във владение на дванадесетте Мелхиседек – съвета на планетарните попечители, утвърден с разпореждането на старшия управител на съзвездието, Всевишният Баща на Норлатиадек. В тясна връзка с попечителските Мелхиседек действаше консултативния съвет, в който влизаха: един от преданите помощници на падналия Принц, двама постоянно намиращи се на планетата Носители на Живота, преминалия стаж Тринитизиран Син, доброволен Син-Учител, Ярка Вечерна Звезда от Авалон (периодически), глава на серафимите и херувимите, съветници в две съседни планети, главен ръководител на

early Badonite predecessors had once all unwittingly worked for the welfare of mankind just before the days of the birth of the Sangik tribes.

67:6.2 (759.5) Before the arrival of the Melchizedek receivers, Van placed the administration of human affairs in the hands of ten commissions of four each, groups identical with those of the Prince's regime. The senior resident Life Carriers assumed temporary leadership of this council of forty, which functioned throughout the seven years of waiting. Similar groups of Amadonites assumed these responsibilities when the thirty-nine loyal staff members returned to Jerusem.

67:6.3 (759.6) These *Amadonites* were derived from the group of 144 loyal Andonites to which Amadon belonged, and who have become known by his name. This group comprised thirty-nine men and one hundred and five women. Fifty-six of this number were of immortality status, and all (except Amadon) were translated along with the loyal members of the staff. The remainder of this noble band continued on earth to the end of their mortal days under the leadership of Van and Amadon. They were the biologic leaven which multiplied and continued to furnish leadership for the world down through the long dark ages of the postrebellion era.

67:6.4 (759.7) Van was left on Urantia until the time of Adam, remaining as titular head of all superhuman personalities functioning on the planet. He and Amadon were sustained by the technique of the tree of life in conjunction with the specialized life ministry of the Melchizedeks for over one hundred and fifty thousand years.

67:6.5 (759.8) The affairs of Urantia were for a long time administered by a council of planetary receivers, twelve Melchizedeks, confirmed by the mandate of the senior constellation ruler, the Most High Father of Norlatiadek. Associated with the Melchizedek receivers was an advisory council consisting of: one of the loyal aids of the fallen Prince, the two resident Life Carriers, a Trinitized Son in apprenticeship training, a volunteer Teacher Son, a Brilliant Evening Star of Avalon (periodically), the chiefs of seraphim and cherubim, advisers from two neighboring planets, the director general of subordinate angelic life, and Van, the commander in chief of the midway creatures. And thus was Urantia governed and administered until the arrival of Adam. It is not

подчинените ангели, а също така и Ван – главнокомандващ промеждутъчните създания. Така се осъществяваше ръководството и управлението на Урантия до пристигането на Адам. Не е чудно, че храбрият и предан Ван влезе в съвета на планетарните попечители, така дълго управляващи делата на Урантия.

Дванадесетте попечителски Мелхиседек извършиха истински подвиг. Те запазиха остатъците от цивилизацията и тяхната планетарна политика добросъвестно се провеждаше в живота от Ван. Хиляда години след бунта по целия свят имаше вече над триста и петдесет напреднали групи. Тези предни постове на цивилизацията се състояха основно от потомци на лоялните андонити с известни примеси на сангикска кръв – на първо място, кръвта на синия човек, както и на нодитите.

Независимо от страшната деградация, до която доведе бунта, на земята съществуваха немалко многообещаващи в биологично отношение линии. Под наблюдението на попечителските Мелхиседек, Ван и Амадон продължаваха да помагат на естествената еволюция на човешката раса, спомагайки за физическото развитие на човека, докато то не достигна това кулминационно състояние, което позволи да се изпратят на Урантия Материален Син и Материална Дъщеря.

Ван и Амадон напуснаха земята скоро след пристигането на Адам и Ева. След няколко години те бяха приведени в Йерусем, където Ван се присъедини към очакващия го Настройчик. Понастоящем Ван служи на интересите на Урантия и едновременно очаква заповед за продължаване на своя дълъг, дълъг път към съвършенството на Рая и към неразкрития бъдещ формиращ се Корпус на Смъртните Завършили.

Следва да се отбележи, че когато Ван се обърна към Всевишните на Едемия след поддръжката, която Луцифер получи на Урантия от страна на Калигастия, Бащите на Съзвездието веднага изпратиха решение, в което напълно поддържаха Ван. Това решение не достигна до него поради това, че планетарните комуникационни контури бяха разединени в процеса на предаването на това съобщение. Едва наскоро беше установено, че самото постановление се е задържало в линейния предавател на енергия, където е останало по време на изолацията на Урантия. Без това откритие, направено в резултат от разследването, предприето от промеждутъчните създания на Урантия, публикуването на това решение щеше да може да се възстанови едва след възстановяването на Урантия в контурите на съзвездието. И

strange that the courageous and loyal Van was assigned a place on the council of planetary receivers which for so long administered the affairs of Urantia.

67:6.6 (760.1) The twelve Melchizedek receivers of Urantia did heroic work. They preserved the remnants of civilization, and their planetary policies were faithfully executed by Van. Within one thousand years after the rebellion he had more than three hundred and fifty advanced groups scattered abroad in the world. These outposts of civilization consisted largely of the descendants of the loyal Andonites slightly admixed with the Sangik races, particularly the blue men, and with the Nodites.

67:6.7 (760.2) Notwithstanding the terrible setback of rebellion there were many good strains of biologic promise on earth. Under the supervision of the Melchizedek receivers, Van and Amadon continued the work of fostering the natural evolution of the human race, carrying forward the physical evolution of man until it reached that culminating attainment which warranted the dispatch of a Material Son and Daughter to Urantia.

67:6.8 (760.3) Van and Amadon remained on earth until shortly after the arrival of Adam and Eve. Some years thereafter they were translated to Jerusem, where Van was reunited with his waiting Adjuster. Van now serves in behalf of Urantia while awaiting the order to go forward on the long, long trail to Paradise perfection and the unrevealed destiny of the assembling Corps of Mortal Finality.

67:6.9 (760.4) It should be recorded that, when Van appealed to the Most Highs of Edentia after Lucifer had sustained Caligastia on Urantia, the Constellation Fathers dispatched an immediate decision sustaining Van on every point of his contention. This verdict failed to reach him because the planetary circuits of communication were severed while it was in transit. Only recently was this actual ruling discovered lodged in the possession of a relay energy transmitter where it had been marooned ever since the isolation of Urantia. Without this discovery, made as the result of the investigations of the Urantia midwayers, the release of this decision would have awaited the restoration of Urantia to the constellation circuits. And this apparent accident of interplanetary communication was possible because energy transmitters can receive and transmit intelligence, but they cannot initiate communication.

това очевидно недоразумение в системата за междупланетна връзка стана възможно поради това, че предавателите на енергията са способни да приемат и предават информация, но самите те са неспособни да изпращат съобщения.

Формалният статут на Ван в съдебните архиви на Сатания беше фактически и окончателно утвърден едва след регистрацията в Йерусем на това решение на Отците на Едемия.

67:6.10 (760.5) The technical status of Van on the legal records of Satania was not actually and finally settled until this ruling of the Edentia Fathers was recorded on Jerusem.

7. ДАЛЕЧНИТЕ ПОСЛЕДИЦИ ОТ ГРЕХА

Когато създанието преднамерено и упорито отхвърля светлината, субективните (центростремителни) последствия на такова поведение са едновременно неизбежни и индивидуални и се отнасят само за Божеството и конкретното създание. Порочното волево създание само жъне такива разрушителни за душата плодове на порока.

Но по друг начин стоят нещата по отношение на външните последствия от греха. Обективните (центробежни) последствия от греха са едновременно неизбежни и колективни и се отнасят до всяко създание, действащо в пределите на сферата на влияние на такива събития.

Петдесет хиляди години след падането на планетарната администрация земните дела се намираха в запуснато и изоставено състояние; човешката раса почти нищо не прибави към общото еволюционно ниво, съществуващо до пристигането на Калигастия, което стана триста и петдесет хиляди години преди това. В някои отношения беше постигнат прогрес; в останалите области много беше изгубено.

Последствията от греха никога не биват чисто локални. Административните сектори на вселените напомнят организъм; бедата на една личност в някаква степен става обща беда. Грехът – явявайки се отношение на съществата към реалността, неизбежно носи своите отрицателни плодове на всички взаимосвързани нива на вселенски значения. Но последствията от погрешните разсъждения, злодейските постъпки или греховните намерения в пълна степен се усещат само на нивото на самите простъпки. Нарушаването на вселенския закон може да бъде съдбовно на физическо ниво без особено сериозни последствия за разума и без нанасяне на ущърб на духовния опит. Грехът е изпълнен с възможни съдбовни за запазването на личността последствия едва тогава, когато се явява отношение на цялото същество, когато става избор на разума и желание на душата.

7. REMOTE REPERCUSSIONS OF SIN

67:7.1 (760.6) The personal (centripetal) consequences of the creature's willful and persistent rejection of light are both inevitable and individual and are of concern only to Deity and to that personal creature. Such a soul-destroying harvest of iniquity is the inner reaping of the iniquitous will creature.

67:7.2 (761.1) But not so with the external repercussions of sin: The impersonal (centrifugal) consequences of embraced sin are both inevitable and collective, being of concern to every creature functioning within the affect-range of such events.

67:7.3 (761.2) By fifty thousand years after the collapse of the planetary administration, earthly affairs were so disorganized and retarded that the human race had gained very little over the general evolutionary status existing at the time of Caligastia's arrival three hundred and fifty thousand years previously. In certain respects progress had been made; in other directions much ground had been lost.

67:7.4 (761.3) Sin is never purely local in its effects. The administrative sectors of the universes are organismal; the plight of one personality must to a certain extent be shared by all. Sin, being an attitude of the person toward reality, is destined to exhibit its inherent negativistic harvest upon any and all related levels of universe values. But the full consequences of erroneous thinking, evil-doing, or sinful planning are experienced only on the level of actual performance. The transgression of universe law may be fatal in the physical realm without seriously involving the mind or impairing the spiritual experience. Sin is fraught with fatal consequences to personality survival only when it is the attitude of the whole being, when it stands for the choosing of the mind and the willing of the soul.

Последствията от злото и греха се проявяват в материалната и социална сфери и понякога могат да доведат даже до забавяне духовния прогрес на някои нива на вселенската реалност, но грехът на едно същество никога не лишава друго от реализацията на божественото право: запазването на личността. Единствено самият индивид може да постави под заплаха вечния живот с решенията, които взема неговия разум и с избора, който прави неговата душа.

67:7.5 (761.4) Evil and sin visit their consequences in material and social realms and may sometimes even retard spiritual progress on certain levels of universe reality, but never does the sin of any being rob another of the realization of the divine right of personality survival. Eternal survival can be jeopardized only by the decisions of the mind and the choice of the soul of the individual himself.

На Урантия грехът почти не се отрази на биологичната еволюция, но неговото влияние се прояви в това, че смъртните раси не успяха да извлекат всички блага от адамическото наследство. Грехът много забавя интелектуалното развитие, нравствения ръст, социалния прогрес и масовите духовни придобивки. Но той не препятства най-високите духовни постижения на всеки индивид, който взема решение да познае Бога и искрено да изпълнява неговата божествена воля.

67:7.6 (761.5) Sin on Urantia did very little to delay biologic evolution, but it did operate to deprive the mortal races of the full benefit of the Adamic inheritance. Sin enormously retards intellectual development, moral growth, social progress, and mass spiritual attainment. But it does not prevent the highest spiritual achievement by any individual who chooses to know God and sincerely do his divine will.

Калигастия вдигна въстание, Адам и Ева извършиха простъпка, но нито едно смъртно създание, родило се впоследствие на Урантия, не понесе лични духовни загуби поради тези груби грешки. Всеки урантиец, появил се на света след бунта на Калигастия, беше в една или друга степен наказан във времето, но това никога в ни най-малка степен не заплаши бъдещото благополучие на такива същества във вечността. Никой и никога не бива обричан на съдбовни духовни лишения заради чужди грехове. Независимо от широките последствия в административната, интелектуална и социална сфери, грехът е изцяло личен – както по отношение на моралната отговорност, така и по своите духовни последствия.

67:7.7 (761.6) Caligastia rebelled, Adam and Eve did default, but no mortal subsequently born on Urantia has suffered in his personal spiritual experience because of these blunders. Every mortal born on Urantia since Caligastia's rebellion has been in some manner time-penalized, but the future welfare of such souls has never been in the least eternity-jeopardized. No person is ever made to suffer vital spiritual deprivation because of the sin of another. Sin is wholly personal as to moral guilt or spiritual consequences, notwithstanding its far-flung repercussions in administrative, intellectual, and social domains.

Макар че ние сме неспособни да постигнем мъдрост, допускаща такива катастрофи, ние винаги забелязваме това благотворно въздействие, които тези локални отклонения оказват в мащабите на цялата вселена.

67:7.8 (761.7) While we cannot fathom the wisdom that permits such catastrophes, we can always discern the beneficial outworking of these local disturbances as they are reflected out upon the universe at large.

8. ЧОВЕШКИЯТ ГЕРОЙ ОТ БУНТА

8. THE HUMAN HERO OF THE REBELLION

Много храбри същества са противостояли на бунта на Луцифер в различните светове на Сатания, но документите на Салвингтон описват Амадон като най-изтъкнатата фигура в цялата система. Триумфът на този човек се заключаваше в това, че той отхвърли многобройните подстрекателства към метеж и запази непоколебима вярност към Ван. Те

67:8.1 (761.8) The Lucifer rebellion was withstood by many courageous beings on the various worlds of Satania; but the records of Salvington portray Amadon as the outstanding character of the entire system in his glorious rejection of the flood tides of sedition and in his unswerving devotion to Van — they stood together unmoved in their loyalty to the supremacy of the invisible Father and his Son Michael.

стояха рамо до рамо, непоклатими в своята преданост на върховната власт на Невидимия Баща и неговия Син Михаил.

По време на тези знаметнателни събития аз се намирах в Едемия и досега помня въодушевлението, което изпитвах вслушвайки се в пространствените съобщения на Салвингтон, ежедневно съобщаващи за невероятната устойчивост, трансцендентално самоотдаване и безпределна преданост на това някога полудиво същество, произлязло от изначалния експериментален род на андоническата раса.

От Едемия до Салвингтон и Уверса, в течение седем дълги години, първият и неизменен въпрос на всяко подчинено небесно същество за събитията свързани с метежа в Сатания беше: "Какво се чува за урантийския Амадон – запазва ли своята устойчивост?"

Макар че бунтът на Луцифер ограничи възможностите на локалната система и нейните паднали светове, макар че загубата на този Син заедно с въвеждането в заблуждение на партньорите затрудни прогреса на съзвездието Норлатиадек, помислете за значението, което имаше широката демонстрация на въодушевяващото поведение на едно единствено дете на природата и неговия решителен отряд от 143 единомишленици, устойчиво защитаващи висшите принципи на ръководство и управление на вселената пред лицето на колосалния и враждебен натиск от страна на своето вероломно началство. И повярвайте ми - сега ползата, извлечена от вселената Небадон и свръхвселената Орвонтон, значително превишава цялото сумарно зло и страдания, принесени от бунта на Луцифер.

Всичко това е възхитително трогателно и във висша степен забележително потвърждение на мъдростта на плана на Всеобщия Баща по мобилизацията в Рая на Корпуса на Смъртните Завършили по създаването на тази огромна група тайнствени служители на бъдещето на първо място от обикновените възходящи смъртни – такива, като непоклатимия Амадон.

[Представено от Мелхиседек от Небадон.]

67:8.2 (762.1) At the time of these momentous transactions I was stationed on Edentia, and I am still conscious of the exhilaration I experienced as I perused the Salvington broadcasts which told from day to day of the unbelievable steadfastness, the transcendent devotion, and the exquisite loyalty of this onetime semisavage springing from the experimental and original stock of the Andonic race.

67:8.3 (762.2) From Edentia up through Salvington and even on to Uversa, for seven long years the first inquiry of all subordinate celestial life regarding the Satania rebellion, ever and always, was: "What of Amadon of Urantia, does he still stand unmoved?"

67:8.4 (762.3) If the Lucifer rebellion has handicapped the local system and its fallen worlds, if the loss of this Son and his misled associates has temporarily hampered the progress of the constellation of Norlatiadek, then weigh the effect of the far-flung presentation of the inspiring performance of this one child of nature and his determined band of 143 comrades in standing steadfast for the higher concepts of universe management and administration in the face of such tremendous and adverse pressure exerted by his disloyal superiors. And let me assure you, this has already done more good in the universe of Nebadon and the superuniverse of Orvonton than can ever be outweighed by the sum total of all the evil and sorrow of the Lucifer rebellion.

67:8.5 (762.4) And all this is a beautifully touching and superbly magnificent illumination of the wisdom of the Father's universal plan for mobilizing the Corps of Mortal Finality on Paradise and for recruiting this vast group of mysterious servants of the future largely from the common clay of the mortals of ascending progression — just such mortals as the impregnable Amadon.

67:8.6 (762.5) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 68. Началото на цивилизацията

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 68. НАЧАЛОТО НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

Секции

Въведение
1. Предпазна социализация
2. Факторите за социално развитие
3. Социализиращото въздействие на страха пред духовете
4. Еволюцията на нравите
5. Методите за използване на земята като средство за съществуване
6. Еволюцията на културата

PAPER 68
THE DAWN OF CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction
1. Protective Socialization
2. Factors in Social Progression
3. Socializing Influence of Ghost Fear
4. Evolution of the Mores
5. Land Techniques — Maintenance Arts
6. Evolution of Culture

Въведение

ПРИСТЪПВАМЕ към разказа за дългото и трудно развитие на човека започвайки с нивото, което съвсем малко се различаваше от животинското съществуване, продължавайки с изминалите оттогава векове и завършвайки с най-новата история, когато сред по-висшите човешки раси възникна настоящата, макар и несъвършена цивилизация.

Цивилизацията е расова придобивка; тя не е неотменимо биологично свойство; поради това всички деца трябва да се възпитават в културна среда, а всяко ново младо поколение трябва отново да получава образование. Най-добрите качества на цивилизацията – научни, философски и религиозни, не се предават от едно поколение на друго като част от прякото биологично наследство. Тези културни постижения се запазват само благодарение на просветеното запазване на социалното наследство.

Началото на социалната еволюция, основана на сътрудничество, беше положено от учителите на Далматия и в продължение на

INTRODUCTION

68:0.1 (763.1) THIS is the beginning of the narrative of the long, long forward struggle of the human species from a status that was little better than an animal existence, through the intervening ages, and down to the later times when a real, though imperfect, civilization had evolved among the higher races of mankind.

68:0.2 (763.2) Civilization is a racial acquirement; it is not biologically inherent; hence must all children be reared in an environment of culture, while each succeeding generation of youth must receive anew its education. The superior qualities of civilization — scientific, philosophic, and religious — are not transmitted from one generation to another by direct inheritance. These cultural achievements are preserved only by the enlightened conservation of social inheritance.

68:0.3 (763.3) Social evolution of the co-operative order was initiated by the Dalamatia teachers, and for three hundred thousand years mankind was

триста хиляди години човечеството се възпитаваше в духа на представите за груповите видове дейност. Най-голяма полза от тези ранни социални учения извлече синята раса, известна полза – червената раса, а най-малка – черната. В последно време с най-голям социален прогрес се сдобиха жълтата и бялата раси на Урантия.

nurtured in the idea of group activities. The blue man most of all profited by these early social teachings, the red man to some extent, and the black man least of all. In more recent times the yellow race and the white race have presented the most advanced social development on Urantia.

1. ПРЕДПАЗНА СОЦИАЛИЗАЦИЯ

1. PROTECTIVE SOCIALIZATION

Обикновено в условията на такова общуване хората се научават да се отнасят един към друг добре, но по своята природа първобитният човек не беше изпълнен с братски чувства и стремеж към социални връзки със своите събратя. Древните раси по-скоро от собствен печален опит познаха, че "единството е сила"; именно този недостатък на естествена братска симпатия днес пречи за незабавното въплъщаване на братството на хората на Урантия.

68:1.1 (763.4) When brought closely together, men often learn to like one another, but primitive man was not naturally overflowing with the spirit of brotherly feeling and the desire for social contact with his fellows. Rather did the early races learn by sad experience that "in union there is strength"; and it is this lack of natural brotherly attraction that now stands in the way of immediate realization of the brotherhood of man on Urantia.

Още в дълбока древност обединението стана отплатата за оцеляването. Самотният човек беше безпомощен, ако нямаше племенен знак, потвърждаващ принадлежността му към групата, която задължително би отмъстила за всяко нападение над него. Даже във времената на Каин да бъдеш извън дома си сам и без какъвто и да е знак за групова принадлежност, означаваше да изложиш себе си на смъртна опасност. Цивилизацията се превърна в застраховка на човека от насилствена смърт, а застрахователната премия се изплаща при подчинение на многобройните правни изисквания на обществото.

68:1.2 (763.5) Association early became the price of survival. The lone man was helpless unless he bore a tribal mark which testified that he belonged to a group which would certainly avenge any assault made upon him. Even in the days of Cain it was fatal to go abroad alone without some mark of group association. Civilization has become man's insurance against violent death, while the premiums are paid by submission to society's numerous law demands.

По такъв начин основа на първобитното общество стана взаимната необходимост и голямата безопасност, която осигуряваше обединението. Развитието на човешкото общество протичаше на вековни цикли под действието на страха на хората пред изолацията и за сметка на тяхното принудително сътрудничество.

68:1.3 (763.6) Primitive society was thus founded on the reciprocity of necessity and on the enhanced safety of association. And human society has evolved in agelong cycles as a result of this isolation fear and by means of reluctant co-operation.

Първобитните хора бързо научиха, че групата е нещо неизмеримо по-стабилно, отколкото простата сума от съставящите я компоненти. Действайки съгласувано, сто човека са способни да преместят огромен камък; двадесет подготвени пазители на реда са способни да удържат разярена тълпа. И затова обществото се образува не от простото числено обединение, а като резултат от *организация* на разумно сътрудничещи си хора. Но сътрудничеството не е природна черта на човека; той се учи на сътрудничество от страх и едва по-късно открива, че то е

68:1.4 (763.7) Primitive human beings early learned that groups are vastly greater and stronger than the mere sum of their individual units. One hundred men united and working in unison can move a great stone; a score of well-trained guardians of the peace can restrain an angry mob. And so society was born, not of mere association of numbers, but rather as a result of the *organization* of intelligent co-operators. But co-operation is not a natural trait of man; he learns to co-operate first through fear and then later because he discovers it is most beneficial in meeting the difficulties of time and guarding

изключително благоприятно за преодоляване на трудностите на времето и за предпазване от предполагаемите опасности на вечността.

Така народите, създали първобитно общество още в дълбока древност, постигнаха големи успехи в покоряването на природата, точно както и в защитата против другите хора; те притежаваха по-добри възможности за оцеляване; затова независимо от многобройните спадове в своето развитие цивилизацията на Урантия неизменно прогресира. Именно благодарение на това, че обединението повишаваше вероятността за оцеляване, многобройните груби грешки, извършени от човека досега, не можаха да спрат или разрушат човешката цивилизация.

Това, че съвременното културно общество е относително ново явление, убедително се демонстрира с примера на запазилите се до днес примитивни социални условия, характерни за австралийските аборигени и африканските бушмени и пигмеи. Сред тези изостанали народи се наблюдават признаци за първобитната групова вражда, личната подозрителност и други във висша степен антисоциални черти, които са толкова типични за всички първобитни раси. Тези жалки останки от асоциалните народи на древността красноречиво свидетелстват за това, че природните индивидуалистични наклонности на човека не могат да представляват конкуренция на по-силните и могъщи организации и обединения, присъщи на социалния прогрес. Тези изостанали и недоверчиви антисоциални раси, говорещи на различни диалекти през всеки петдесет до сто километра, нагледно демонстрират в какъв свят щяхте да живеете днес, ако не бяха обединените учения на телесния персонал на Планетарния Принц и по-късните усилия на адамическата група за расовите усъвършенствуватели.

Съвременният израз “назад към природата” е невежо заблуждение, вяра в съществувалият някога митичен “златен век”. Единственото основание за легендите за златния век е историческият факт за съществуването на Далматия и Едем. Но тези усъвършенствани общества бяха далеч от реализацията на утопичните мечти.

against the supposed perils of eternity.

68:1.5 (764.1) The peoples who thus early organized themselves into a primitive society became more successful in their attacks on nature as well as in defense against their fellows; they possessed greater survival possibilities; hence has civilization steadily progressed on Urantia, notwithstanding its many setbacks. And it is only because of the enhancement of survival value in association that man’s many blunders have thus far failed to stop or destroy human civilization.

68:1.6 (764.2) That contemporary cultural society is a rather recent phenomenon is well shown by the present-day survival of such primitive social conditions as characterize the Australian natives and the Bushmen and Pygmies of Africa. Among these backward peoples may be observed something of the early group hostility, personal suspicion, and other highly antisocial traits which were so characteristic of all primitive races. These miserable remnants of the nonsocial peoples of ancient times bear eloquent testimony to the fact that the natural individualistic tendency of man cannot successfully compete with the more potent and powerful organizations and associations of social progression. These backward and suspicious antisocial races that speak a different dialect every forty or fifty miles illustrate what a world you might now be living in but for the combined teaching of the corporeal staff of the Planetary Prince and the later labors of the Adamic group of racial uplifters.

68:1.7 (764.3) The modern phrase, “back to nature,” is a delusion of ignorance, a belief in the reality of the onetime fictitious “golden age.” The only basis for the legend of the golden age is the historic fact of Dalamatia and Eden. But these improved societies were far from the realization of utopian dreams.

2. ФАКТОРИТЕ ЗА СОЦИАЛНО РАЗВИТИЕ

Цивилизованото общество се появи в резултат от най-отдавнашните стремежи на човека да преодолее своята неприязън към *изолацията.* Наистина това не задължително означава взаимна любов и днешното бурно

2. FACTORS IN SOCIAL PROGRESSION

68:2.1 (764.4) Civilized society is the result of man’s early efforts to overcome his dislike of *isolation.* But this does not necessarily signify mutual affection, and the present turbulent state of certain primitive groups well illustrates what the early

състояние на някои примитивни групи дава нагледна представа за това през какво е трябвало да преминат древните племена. Но макар че отделните индивиди да могат да се сблъскват и борят един с друг и макар че самата цивилизация може да се нарече аморфна маса, състояща се от стремежи и борба, тя свидетелства за искрена устременост, а не за мъртвото еднообразие на застоя.

tribes came up through. But though the individuals of a civilization may collide with each other and struggle against one another, and though civilization itself may appear to be an inconsistent mass of striving and struggling, it does evidence earnest striving, not the deadly monotony of stagnation.

Макар че нивото на умствените способности оказва голямо влияние върху темповете на развитие на културата, основното предназначение на обществото се заключава в това да намали фактора на риск в живота на индивида и обществото да се развива толкова бързо, колкото му се отдава да намали страданията и да увеличи фактора на удоволствието. Така целият социален организъм бавно се придвижва към подготвената от съдбата цел – унищожаване или продължаване на живота, в зависимост от това дали тази цел е самозащита или самоудовлетворение. Самозащитата поражда обществото, докато прекомерното самоудовлетворение разрушава цивилизацията.

68:2.2 (764.5) While the level of intelligence has contributed considerably to the rate of cultural progress, society is essentially designed to lessen the risk element in the individual's mode of living, and it has progressed just as fast as it has succeeded in lessening pain and increasing the pleasure element in life. Thus does the whole social body push on slowly toward the goal of destiny — extinction or survival — depending on whether that goal is self-maintenance or self-gratification. Self-maintenance originates society, while excessive self-gratification destroys civilization.

Обществото се занимава със запазване на вида, самозащита и самонаслаждение, но самосъзнанието е достойно да стане непосредствена цел на много културни групи.

68:2.3 (764.6) Society is concerned with self-perpetuation, self-maintenance, and self-gratification, but human self-realization is worthy of becoming the immediate goal of many cultural groups.

Само с присъщия на човека стаден инстинкт едва ли може да се обясни появата на такава социална организация като тази, която съществува понастоящем на Урантия. Макар тази стадност да лежи в основата на човешкото общество, значителен дял за социалността на човека е негово постижение. Две основни движещи сили, които спомогнаха за древното обединяване на хората, бяха потребността от храна и половото влечение. Тези инстинктивни подбуждащи мотиви обединяват човека със света на животните. Две други чувства, които сближаваха хората и г и *удържаха* заедно, бяха тщеславието и страха, по-специално страха пред духовете.

68:2.4 (765.1) The herd instinct in natural man is hardly sufficient to account for the development of such a social organization as now exists on Urantia. Though this innate gregarious propensity lies at the bottom of human society, much of man's sociability is an acquirement. Two great influences which contributed to the early association of human beings were food hunger and sex love; these instinctive urges man shares with the animal world. Two other emotions which drove human beings together and *held* them together were vanity and fear, more particularly ghost fear.

Историята е не повече от летопис за многовековната борба на човека за препитание. *Първобитният човек мислеше само тогава, когато беше гладен*; създаването на запаси от храна за него беше първият акт на самоотречение, самодисциплина. С развитието на обществото утоляването на глада престана да бъде единствения стимул за обединение. Множеството други видове глад, множество други потребности, появата на многобройни духовни интереси – всички това водеше към

68:2.5 (765.2) History is but the record of man's agelong food struggle. *Primitive man only thought when he was hungry;* food saving was his first self-denial, self-discipline. With the growth of society, food hunger ceased to be the only incentive for mutual association. Numerous other sorts of hunger, the realization of various needs, all led to the closer association of mankind. But today society is top-heavy with the overgrowth of supposed human needs. Occidental civilization of the twentieth century groans wearily under the tremendous overload of luxury and the inordinate

по-тясно обединяване на човечеството. Но прекомерно бързият растеж на мнимите човешки потребности заплашва да преобърне съвременното общество. Западната цивилизация на двадесети век изнемогва под страшния товар на разкоша и прекомерното умножаване на човешките желания и духовните интереси. Съвременното общество изпитва напрежение на един от най-опасните свои етапи, за който са характерни широко взаимодействие и сложна взаимозависимост.

multiplication of human desires and longings. Modern society is enduring the strain of one of its most dangerous phases of far-flung interassociation and highly complicated interdependence.

Социалното въздействие на глада, тщеславието и страха пред духовете беше постоянно, но половото удовлетворение беше временно и нередовно. Само половото влечение не можеше да накара първобитните мъже и жени да поемат върху себе си тежкия товар по запазването на семейството. Древното семейство се крепеше на половото безпокойство на мъжете, лишено от честото удовлетворение и на преданата майчинска любов на жените – любовта, която тя в определена степен споделя със самките на висшите животни. Присъствието на безпомощното дете определи бързата диференциация на заниманията на мъжете и жените: жената беше принудена да живее на постоянно място, където можеше да обработва земята. И от най-дълбока древност се смяташе, че домът е там, където е жената.

68:2.6 (765.3) Hunger, vanity, and ghost fear were continuous in their social pressure, but sex gratification was transient and spasmodic. The sex urge alone did not impel primitive men and women to assume the heavy burdens of home maintenance. The early home was founded upon the sex restlessness of the male when deprived of frequent gratification and upon that devoted mother love of the human female, which in measure she shares with the females of all the higher animals. The presence of a helpless baby determined the early differentiation of male and female activities; the woman had to maintain a settled residence where she could cultivate the soil. And from earliest times, where woman was has always been regarded as the home.

Така жените отрано станаха неотделими от развитието на социалната система – не толкова поради преходното полово влечение, колкото вследствие на потребностите от храна: жената беше важен партньор в самооосигуряването. Тя снабдяваше с храна, беше като животно за товарене, а също и компаньон, понасящ и най-грубото отношение без бурно негодуване; и в допълнение към всички тези желателни качества, тя винаги беше редом - като средство за полово удовлетворяване.

68:2.7 (765.4) Woman thus early became indispensable to the evolving social scheme, not so much because of the fleeting sex passion as in consequence of *food requirement;* she was an essential partner in self-maintenance. She was a food provider, a beast of burden, and a companion who would stand great abuse without violent resentment, and in addition to all of these desirable traits, she was an ever-present means of sex gratification.

Почти всичко, което има непреходна ценност за цивилизацията, води своето начало от семейството. Семейството беше първата миролюбива група: мъжът и жената се учеха да разрешават своите противоречия и едновременно приучваха към мирни занятия своите деца.

68:2.8 (765.5) Almost everything of lasting value in civilization has its roots in the family. The family was the first successful peace group, the man and woman learning how to adjust their antagonisms while at the same time teaching the pursuits of peace to their children.

Функцията на брака в еволюцията – осигуряване на съществуването на расата, е не само реализация на личното щастие. Истинските цели на семейството са самозащитата и продължаването на рода. Самонаслаждението е несъществено, то е необходимо само като стимул, осигуряващ половата връзка. Природата изисква оцеляване, но постиженията на цивилизацията продължават да повишават удоволствията в

68:2.9 (765.6) The function of marriage in evolution is the insurance of race survival, not merely the realization of personal happiness; self-maintenance and self-perpetuation are the real objects of the home. Self-gratification is incidental and not essential except as an incentive insuring sex association. Nature demands survival, but the arts of civilization continue to increase the pleasures of marriage and the satisfactions of family life.

брака и удовлетворението от семейния живот.

Ако понятието тщеславие включва гордост, честолюбие и чест, то тогава ние ще видим как тези качества не само помагат за образуването на човешките обединения, но и как задържат хората заедно, тъй като такива чувства губят всякакъв смисъл, ако няма аудитория, пред която да могат да бъдат демонстрирани. Тщеславието бързо се съедини с останалите чувстваи подбуди, изискващи социална арена, на която да могат да се проявяват и удовлетворяват. Именно тази група чувства породи всички видове изкуства, ритуали и всички форми на спортни игри и състезания.

68:2.10 (765.7) If vanity be enlarged to cover pride, ambition, and honor, then we may discern not only how these propensities contribute to the formation of human associations, but how they also hold men together, since such emotions are futile without an audience to parade before. Soon vanity associated with itself other emotions and impulses which required a social arena wherein they might exhibit and gratify themselves. This group of emotions gave origin to the early beginnings of all art, ceremonial, and all forms of sportive games and contests.

Тщеславието внесе огромен принос в създаването на обществото. Но понастоящем – времето на появата на тези откровения, заблужденията на самовлюбеното поколение заплашва да погуби, да унищожи цялата сложна структура на високоспециализираната цивилизация. Вместо потребностите от препитание отдавна вече дойде потребността от наслаждения; оправданите социални цели за самооосигуряване бързо се трансформират в низки и заплашващи форми на самонаслаждение. Самоосигуряването създава обществото; необузданото самонаслаждение неизбежно разрушава цивилизацията.

68:2.11 (766.1) Vanity contributed mightily to the birth of society; but at the time of these revelations the devious strivings of a vainglorious generation threaten to swamp and submerge the whole complicated structure of a highly specialized civilization. Pleasure-want has long since superseded hunger-want; the legitimate social aims of self-maintenance are rapidly translating themselves into base and threatening forms of self-gratification. Self-maintenance builds society; unbridled self-gratification unfailingly destroys civilization.

3. СОЦИАЛИЗИРАЩОТО ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА СТРАХА ПРЕД ДУХОВЕТЕ

Примитивните желания доведоха до появата на изходното общество, но страхът пред духовете го сплоти и внесе в него свръхчовешкия елемент. Обичайният страх беше физиологичен по своята природа: страхът от физическата болка, неутоленият глад или някакво земно бедствие; що се отнася до страха от духовете, това беше нов и възвишен вид страх.

Може би най-важният отделно взет фактор в еволюцията на човешкото общество бяха сънищата, в които се появяваха духове. Изобщо сънищата прекомерно тревожеха съзнанието на примитивния човек; сънищата с видения на духове довеждаха древния човек до истински ужас, хвърляйки хората в обятията им в доброволен и искрен стремеж да се обединят за взаимна защита от смътните и невидими, измислени опасности на света на духовете. Сънищата с духове станаха едно от първите различия на разума на човека от разума на животните. На животните е непозната образната представа за живота

3. SOCIALIZING INFLUENCE OF GHOST FEAR

68:3.1 (766.2) Primitive desires produced the original society, but ghost fear held it together and imparted an extrahuman aspect to its existence. Common fear was physiological in origin: fear of physical pain, unsatisfied hunger, or some earthly calamity; but ghost fear was a new and sublime sort of terror.

68:3.2 (766.3) Probably the greatest single factor in the evolution of human society was the ghost dream. Although most dreams greatly perturbed the primitive mind, the ghost dream actually terrorized early men, driving these superstitious dreamers into each other's arms in willing and earnest association for mutual protection against the vague and unseen imaginary dangers of the spirit world. The ghost dream was one of the earliest appearing differences between the animal and human types of mind. Animals do not visualize survival after death.

след смъртта.

Освен страха пред духове, в основата на обществото лежаха най-важните потребности и най-съществените биологични подбуди. Но страхът пред духовете стана новият фактор на цивилизацията, представлявайки вид страх, който оставя далеч назад елементарните потребности на индивида и значително превъзхожда даже стремежа към запазване на групата. Страхът пред душите на починалите доведе до появата на нов и поразителен вид страх: това беше довеждащият до паника ужас, който спомагваше за превръщането на неопределения социален принос на първобитния човек в по-дисциплинираните и по-добре управляеми групи на древния свят. Чрез суеверен страх пред въображаемото и свръхестественото тази безсмислена суеверност – досега не напълно изчезнала, подготви човешкия ум за откриването на истината, че "началото на мъдростта е страха пред Господ". Безпочвените страхове на еволюцията трябва да се изместват от благоговението пред Божеството – благоговение, което се внушава от откровението. Древният култ, основан на страха пред духовете, стана могъща социална връзка и от онези отдавнашни времена човечеството в по-голяма или по-малка степен се стреми към придобиването на духовност.

68:3.3 (766.4) Except for this ghost factor, all society was founded on fundamental needs and basic biologic urges. But ghost fear introduced a new factor in civilization, a fear which reaches out and away from the elemental needs of the individual, and which rises far above even the struggles to maintain the group. The dread of the departed spirits of the dead brought to light a new and amazing form of fear, an appalling and powerful terror, which contributed to whipping the loose social orders of early ages into the more thoroughly disciplined and better controlled primitive groups of ancient times. This senseless superstition, some of which still persists, prepared the minds of men, through superstitious fear of the unreal and the supernatural, for the later discovery of "the fear of the Lord which is the beginning of wisdom." The baseless fears of evolution are designed to be supplanted by the awe for Deity inspired by revelation. The early cult of ghost fear became a powerful social bond, and ever since that far-distant day mankind has been striving more or less for the attainment of spirituality.

Гладът и любовта съединяваха хората, тщеславието и страха ги удържаха заедно. Но само едните влияния, без съдействащите на мирното развитие откровения, са неспособни да противостоят на напрежението, към което водят битуващите в човешките обединения подозрителност и раздразнителност. Без помощта на свръхчовешките сили, възникващото в обществото напрежение, достигайки определен предел, довежда до взрив и съвкупността на същите тези мобилизиращи социални фактори – глад, любов, тщеславие и страх, въвлича обществото във война и кръвопролития.

68:3.4 (766.5) Hunger and love drove men together; vanity and ghost fear held them together. But these emotions alone, without the influence of peace-promoting revelations, are unable to endure the strain of the suspicions and irritations of human interassociations. Without help from superhuman sources the strain of society breaks down upon reaching certain limits, and these very influences of social mobilization — hunger, love, vanity, and fear — conspire to plunge mankind into war and bloodshed.

Стремежът на човечеството към мир не е природен дар. Той възниква от ученията на богооткровената религия, от съвкупния опит на прогресивните раси, но повече от всичко - от ученията на Исус, Принцът на Мира.

68:3.5 (766.6) The peace tendency of the human race is not a natural endowment; it is derived from the teachings of revealed religion, from the accumulated experience of the progressive races, but more especially from the teachings of Jesus, the Prince of Peace.

4. ЕВОЛЮЦИЯТА НА НРАВИТЕ

Всички съвременни социални институции се появиха в резултат от еволюцията на първобитните обичаи на вашите предци, диваците; днешните структури са видоизменените и развити обичаи на

4. EVOLUTION OF THE MORES

68:4.1 (767.1) All modern social institutions arise from the evolution of the primitive customs of your savage ancestors; the conventions of today are the modified and expanded customs of yesterday. What habit is to the individual, custom is to the

миналото. Това, което за индивида е навика, за групата е обичая; груповите обичаи се превръщат в народни или племенни традиции – в обществени структури. От тези древни източници водят своето незабележимо начало всички съвременни институции на човешкото общество.

Необходимо е да изясним, че нравите се появиха в опит да се съгласува живота на групата с условията на съществуване на масата; нравите станаха първият социален атрибут. И всички тези племенни реакции възникнаха от опита да се избегнат болката и униженията при едновременния стремеж към удоволствие и власт. Произходът на груповите традиции, както и възникването на езиците, винаги е безсъзнателно и непроизволно и затова винаги е покрито с тайна.

Страхът пред духовете доведе първобитния човек до представите за свръхестественото и така създаде порочната основа за тези мощни социални въздействия на етиката и религията, които на свой ред от поколение на поколение пазеха неприкосновени нравите и обичаите. Вярата в ревнивото отношение на мъртвците към обичаите, които те са следвали приживе, беше този фактор, който в дълбока древност доведе до формирането и укрепването на нравите; смяташе се, че починалите сурово ще накажат тези живи, които се осмеляват да се отнасят с безгрижно презрение към жизнените норми, почитани от тези мъртвци по време на живота им в плът. Най-добрата илюстрация на това е днешното почитание към предците, оказвано сред жълтата раса. Появилата се по-късно примитивна религия, укрепвайки нравите, значително усили страха пред духовете, но прогресиращата цивилизация все повече освобождава човечеството от веригите на страха и робството на суеверията.

До появата на учителите в Далматия с тяхното възпитание, освобождаващо от предразсъдъците и разширяващо кръгозора, древният човек оставаше безпомощна жертва пред ритуалните обичаи; първобитния дивак го обкръжаваха безкрайни обреди. Каквото и да правеше – от сутрешното събуждане до нощното потопяване в сън в своята пещера, всичко трябваше да се изпълнява строго по правилата, съгласно племенните традиции. Той беше роб напълно подчинен на обичая; в неговия живот нямаше нищо свободно, непроизволно или самобитно. Отсъстваше естествения прогрес към по-висок интелектуален, нравствен или социален живот.

Древният човек се задържаше стабилно във властта на обичая; дивакът беше истински роб на навика. Но от време на време се

group; and group customs develop into folkways or tribal traditions — mass conventions. From these early beginnings all of the institutions of present-day human society take their humble origin.

68:4.2 (767.2) It must be borne in mind that the mores originated in an effort to adjust group living to the conditions of mass existence; the mores were man's first social institution. And all of these tribal reactions grew out of the effort to avoid pain and humiliation while at the same time seeking to enjoy pleasure and power. The origin of folkways, like the origin of languages, is always unconscious and unintentional and therefore always shrouded in mystery.

68:4.3 (767.3) Ghost fear drove primitive man to envision the supernatural and thus securely laid the foundations for those powerful social influences of ethics and religion which in turn preserved inviolate the mores and customs of society from generation to generation. The one thing which early established and crystallized the mores was the belief that the dead were jealous of the ways by which they had lived and died; therefore would they visit dire punishment upon those living mortals who dared to treat with careless disdain the rules of living which they had honored when in the flesh. All this is best illustrated by the present reverence of the yellow race for their ancestors. Later developing primitive religion greatly reinforced ghost fear in stabilizing the mores, but advancing civilization has increasingly liberated mankind from the bondage of fear and the slavery of superstition.

68:4.4 (767.4) Prior to the liberating and liberalizing instruction of the Dalamatia teachers, ancient man was held a helpless victim of the ritual of the mores; the primitive savage was hedged about by an endless ceremonial. Everything he did from the time of awakening in the morning to the moment he fell asleep in his cave at night had to be done just so — in accordance with the folkways of the tribe. He was a slave to the tyranny of usage; his life contained nothing free, spontaneous, or original. There was no natural progress toward a higher mental, moral, or social existence.

68:4.5 (767.5) Early man was mightily gripped by custom; the savage was a veritable slave to usage; but there have arisen ever and anon those

появяваха хора, които отклонявайки се от стереотипа намираха в себе и мъжеството да предложат нов начин на мислене и по-съвършен принос в живота. И все пак инертността на първобитния човек е биологична аварийна спирачка, предпазваща го от внезапното пропадане в пагубната неприспособеност, към която води твърде бързото развитие на цивилизацията.

variations from type who have dared to inaugurate new ways of thinking and improved methods of living. Nevertheless, the inertia of primitive man constitutes the biologic safety brake against precipitation too suddenly into the ruinous maladjustment of a too rapidly advancing civilization.

Но тези обичаи не са абсолютно зло; тяхното развитие трябва да продължава. Цялостната промяна и радикалното изменение на обичаите има почти съдбовни последствия за самото съществуване на цивилизацията. Обичаят винаги биваше тази нишка, която укрепваше цивилизацията. Историческият път на човека е постлан с остатъците от отхвърлените обичаи и остарелите обществени практики. Но нито една цивилизация, отказваща се от своите традиции, не се запази, освен ако като смяна на старите обичаи не идваха по-добри и по-целесъобразни.

68:4.6 (767.6) But these customs are not an unmitigated evil; their evolution should continue. It is nearly fatal to the continuance of civilization to undertake their wholesale modification by radical revolution. Custom has been the thread of continuity which has held civilization together. The path of human history is strewn with the remnants of discarded customs and obsolete social practices; but no civilization has endured which abandoned its mores except for the adoption of better and more fit customs.

Запазването на обществото зависи на първо място от постепенната еволюция на неговите нрави. Такъв процес възниква от желанието да се експериментира: новите идеи неизбежно започват да конкурират старите. Прогресиращата цивилизация усвоява по-съвършени идеи и се запазва; съответно времето и обстоятелствата пробират по-приспособената група. Но от това не следва, че всяко изменение в човешкото общество винаги е било към по-добро. Не, далеч не е така! Защото в продължение на дългото и трудно развитие на урантийската цивилизация, прогресът многократно се сменяше с регрес.

68:4.7 (767.7) The survival of a society depends chiefly on the progressive evolution of its mores. The process of custom evolution grows out of the desire for experimentation; new ideas are put forward — competition ensues. A progressing civilization embraces the progressive idea and endures; time and circumstance finally select the fitter group for survival. But this does not mean that each separate and isolated change in the composition of human society has been for the better. No! indeed no! for there have been many, many retrogressions in the long forward struggle of Urantia civilization.

5. МЕТОДИТЕ ЗА ИЗПОЛЗВАНЕ НА ЗЕМЯТА КАТО СРЕДСТВО ЗА СЪЩЕСТВУВАНЕ

5. LAND TECHNIQUES — MAINTENANCE ARTS

Земята е етапа на обществото, а хората – актьорите. И човек трябва вечно да приспособява своята игра към състоянието на земята. Еволюцията на нравите зависи от осигуреността със земя. Това е така колкото и да е трудно за вас постигането на тази истина. Методите за използване на земята от човека, тоест наличните средства за съществуване и нивото на живота съответстват на съвкупността от народните представления, на нравите. А съвкупността на приспособения човек към изискванията на живота съответства на нивото на неговата култура.

68:5.1 (768.1) Land is the stage of society; men are the actors. And man must ever adjust his performances to conform to the land situation. The evolution of the mores is always dependent on the land-man ratio. This is true notwithstanding the difficulty of its discernment. Man's land technique, or maintenance arts, plus his standards of living, equal the sum total of the folkways, the mores. And the sum of man's adjustment to the life demands equals his cultural civilization.

Първите културни общества възникнаха покрай реките на източното полукълбо и в своето развитие цивилизацията премина през

68:5.2 (768.2) The earliest human cultures arose along the rivers of the Eastern Hemisphere, and there were four great steps in the forward march of civilization. They were:

четири най-важни етапа:

1 . *Стадият на събирането.* Принудителното въздействие на глада доведе до появата на първия вид промисъл – примитивното събиране. Понякога опашката от подтиквани от глад хора събиращи храна достигаше петнадесет километра дължина. В развитието на културата това беше стадий на примитивно номадство; такъв начин на живот се запази сред африканските бушмени.

68:5.3 (768.3) 1. *The collection stage.* Food coercion, hunger, led to the first form of industrial organization, the primitive food-gathering lines. Sometimes such a line of hunger march would be ten miles long as it passed over the land gleaning food. This was the primitive nomadic stage of culture and is the mode of life now followed by the African Bushmen.

2. *Стадият на ловуване.* Изобретяването на ловни оръдия позволи на човека да стане ловец и така в значителна степен да се избави от робската зависимост от храната. Разумният андонит, сериозно наранил в боя своя юмрук, повторно откри възможността за използването на тоягата вместо ръка, а наконечника от твърд кремък, привързан към нея с жили – вместо юмрук. Много племена самостоятелно правеха подобни открития и появата на разнообразни чукове стана един от най-важните етапи в развитието на човешката цивилизация. Понастоящем някои австралийски аборигени почти не са напреднали от този стадий.

68:5.4 (768.4) 2. *The hunting stage.* The invention of weapon tools enabled man to become a hunter and thus to gain considerable freedom from food slavery. A thoughtful Andonite who had severely bruised his fist in a serious combat rediscovered the idea of using a long stick for his arm and a piece of hard flint, bound on the end with sinews, for his fist. Many tribes made independent discoveries of this sort, and these various forms of hammers represented one of the great forward steps in human civilization. Today some Australian natives have progressed little beyond this stage.

Хората от синята раса бяха прекрасни ловци и трапери; преграждайки реките те ловяха голямо количество риба, изсушавайки излишъка за зимата. За улов на дивеч се използваха много видове остроумно направени примки и капани, но по-примитивните раси не ловуваха големи животни.

68:5.5 (768.5) The blue men became expert hunters and trappers; by fencing the rivers they caught fish in great numbers, drying the surplus for winter use. Many forms of ingenious snares and traps were employed in catching game, but the more primitive races did not hunt the larger animals.

3 . *Стадият на чергарското скотовъдство.* Този етап от цивилизацията стана възможен благодарение на опитомяването на животни. Като пример за народи, които започнаха да се занимават с чергарство в по-късните времена, могат да послужат арабите и африканските аборигени.

68:5.6 (768.6) 3. *The pastoral stage.* This phase of civilization was made possible by the domestication of animals. The Arabs and the natives of Africa are among the more recent pastoral peoples.

Чергарското скотовъдство доведе до понататъшно намаляване на робската зависимост от храната; човекът се научи а живее за сметка на прираста на капитал, увеличаването на главите на своето стадо. Той имаше повече свободно време, което му позволяваше да повишава своята култура и да постига нови успехи.

68:5.7 (768.7) Pastoral living afforded further relief from food slavery; man learned to live on the interest of his capital, the increase in his flocks; and this provided more leisure for culture and progress.

На предишните стадии мъжете и жените си сътрудничеха взаимно, но разпространяването на скотовъдството понижи жената до положението на робиня. Преди това мъжете трябваше до осигуряват животинската храна, а жените – растителната. Затова, когато човекът влезе в ерата на чергарското скотовъдство, достойнството на жените съществено спадна. На жената както и преди й се налагаше тежко да се труди, отглеждайки необходимите за живеене

68:5.8 (768.8) Prepastoral society was one of sex co-operation, but the spread of animal husbandry reduced women to the depths of social slavery. In earlier times it was man's duty to secure the animal food, woman's business to provide the vegetable edibles. Therefore, when man entered the pastoral era of his existence, woman's dignity fell greatly. She must still toil to produce the vegetable necessities of life, whereas the man need only go to his herds to provide an abundance of animal food. Man thus became relatively

зеленчуци, докато на мъжа беше достатъчно само да отиде до своето стадо, за да си осигури изобилие от животинска храна. Така мъжът стана относително независим от жената и в продължение на целия период на чергарство положението на жената постоянно се влошаваше. Към края на тази ера тя почти не се отличаваше от животното, чието задължение беше да работи и да произвежда потомство – подобно на това, както добитъкът трябваше да работи и създава своите малки. Мъжете от епохите на чергарското скотовъдство обичаха много своите животни. Толкова по-обидно беше, че в тях не се появиха по-дълбоки чувства към своите жени.

4 . *Стадият на земеделието.* Тази ера настъпи с появата на културните растения и представлява висш тип материална цивилизация. И Калигастия и Адам отделяха голямо внимание на обучението по градинарство и земеделие. Адам и Ева бяха градинари, а не пастири и в тези дни градинарството беше по-прогресивният вид култура. Отглеждането на растения облагородява всички човешки раси. Земеделието с повече от четири пъти повиши всемирната осигуреност със земя.

Занимаването със селско стопанство може да се съчетава с по-древното скотовъдство. Когато всичките три стадия съвпадат, мъжете ловуват, а жените обработват земята.

Между скотовъдците и обработващите земята винаги са възниквали триения. Ловците и скотовъдците се отличават с войнственост, на земеделеца е по-свойствено миролюбието. Връзката с животните предполага борба и сила; връзката с растенията внушава търпение, внушава мир и покой. Селското стопанство и промишленото производство са мирни занятия. Но тяхната слаба страна, както и на световни видове обществена дейност, се заключава в еднообразието и монотонността.

От стадия на ловуването – през стадия на скотовъдството, човешкото общество стигна до земеделския стадий на селското стопанство. И всеки етап на постепенно развиващата се цивилизация се съпровождаше с намаляване на чергарството. Човекът ставаше все по-уседнал.

Понастоящем промишлеността допълва селското стопанство, в резултат на което се усилва урбанизацията на обществото и в него се появяват все повече неаграрни класи. Но промишлената ера ще бъде обречена, ако нейните лидери не осъзнаят, че даже най-висшите социални постижения трябва винаги да стоят на стабилен селскостопански

independent of woman; throughout the entire pastoral age woman's status steadily declined. By the close of this era she had become scarcely more than a human animal, consigned to work and to bear human offspring, much as the animals of the herd were expected to labor and bring forth young. The men of the pastoral ages had great love for their cattle; all the more pity they could not have developed a deeper affection for their wives.

68:5.9 (769.1) 4. *The agricultural stage.* This era was brought about by the domestication of plants, and it represents the highest type of material civilization. Both Caligastia and Adam endeavored to teach horticulture and agriculture. Adam and Eve were gardeners, not shepherds, and gardening was an advanced culture in those days. The growing of plants exerts an ennobling influence on all races of mankind.

68:5.10 (769.2) Agriculture more than quadrupled the land-man ratio of the world. It may be combined with the pastoral pursuits of the former cultural stage. When the three stages overlap, men hunt and women till the soil.

68:5.11 (769.3) There has always been friction between the herders and the tillers of the soil. The hunter and herder were militant, warlike; the agriculturist is a more peace-loving type. Association with animals suggests struggle and force; association with plants instills patience, quiet, and peace. Agriculture and industrialism are the activities of peace. But the weakness of both, as world social activities, is that they lack excitement and adventure.

68:5.12 (769.4) Human society has evolved from the hunting stage through that of the herders to the territorial stage of agriculture. And each stage of this progressive civilization was accompanied by less and less of nomadism; more and more man began to live at home.

68:5.13 (769.5) And now is industry supplementing agriculture, with consequently increased urbanization and multiplication of nonagricultural groups of citizenship classes. But an industrial era cannot hope to survive if its leaders fail to recognize that even the highest social developments must ever rest upon a sound agricultural basis.

фундамент.

6. ЕВОЛЮЦИЯТА НА КУЛТУРАТА

Човекът е създание на земята, дете на природата. Колкото и упорито да се опитва да се освободи от земята, в края на краищата винаги го чака поражение. “Прах си и в прахта ще се върнеш” е буквална истина за цялото човечество. Основната борба на човека е била, е и ще бъде, борбата за земя. Първите социални обединения на първобитния човек са се създавали, за да спечелят тази борба. Осигуреността със земя лежи в основата на всяка обществена цивилизация.

С помощта на разумното използване на занаятите и науката, човекът се сдоби с увеличаване на добивите. В това време в известна степен започна да се контролира естествения прираст на населението. Така се появиха средствата и свободното време, необходими за създаването на културна цивилизация.

Човешкото общество се управлява от закон, съгласно който броят на населението е право пропорционален на развитието на методите за използване на земята и обратно пропорционален на съществуващото ниво на живота. По цялото продължение на този ранен период – още в по-голяма степен, отколкото сега, законът за търсенето и предлагането определяше приблизителната ценност на човека и земята. Във времената на излишък на земя – свободни територии, потребността от хора беше огромна, което съществено повишаваше ценността на човешкия живот; загубата на живот беше голямо нещастие. В периодите на недостиг на земя и свързаната с това пренаселеност сравнителната ценност на човешкия живот спадна и затова войните, гладът и епидемиите предизвикваха по-малко безпокойства.

Когато добивът от земята спада или броят на населението нараства, се възобновява неизбежната борба; на повърхността се проявяват най-лошите от човешките качества. Повишаването на добивите от земята, развитието на занаятите и намаляването на броя на населението – всичко това помага за развиване на най-добрите страни на човешката природа.

Животът на ръба разкрива в човека неговите неквалифицирани страни; изящните изкуства и истинският научен прогрес – точно както и духовната култура, най-успешно се развиват в големите центрове при условие, че се осигуряват със селскостопанско и промишлено население, броят на което е

6. EVOLUTION OF CULTURE

68:6.1 (769.6) Man is a creature of the soil, a child of nature; no matter how earnestly he may try to escape from the land, in the last reckoning he is certain to fail. “Dust you are and to dust shall you return” is literally true of all mankind. The basic struggle of man was, and is, and ever shall be, for land. The first social associations of primitive human beings were for the purpose of winning these land struggles. The land-man ratio underlies all social civilization.

68:6.2 (769.7) Man’s intelligence, by means of the arts and sciences, increased the land yield; at the same time the natural increase in offspring was somewhat brought under control, and thus was provided the sustenance and leisure to build a cultural civilization.

68:6.3 (769.8) Human society is controlled by a law which decrees that the population must vary directly in accordance with the land arts and inversely with a given standard of living. Throughout these early ages, even more than at present, the law of supply and demand as concerned men and land determined the estimated value of both. During the times of plentiful land — unoccupied territory — the need for men was great, and therefore the value of human life was much enhanced; hence the loss of life was more horrifying. During periods of land scarcity and associated overpopulation, human life became comparatively cheapened so that war, famine, and pestilence were regarded with less concern.

68:6.4 (770.1) When the land yield is reduced or the population is increased, the inevitable struggle is renewed; the very worst traits of human nature are brought to the surface. The improvement of the land yield, the extension of the mechanical arts, and the reduction of population all tend to foster the development of the better side of human nature.

68:6.5 (770.2) Frontier society develops the unskilled side of humanity; the fine arts and true scientific progress, together with spiritual culture, have all thrived best in the larger centers of life when supported by an agricultural and industrial population slightly under the land-man ratio. Cities always multiply the power of their inhabitants for

малко по-ниско от нивото на осигуреност на земята. Градовете винаги умножават могъществото на своето население – за добро или за зло.

either good or evil.

Размерът на семейството винаги се е управлявал от нивото на живота; колкото е по-високо това ниво, толкова е по-малко семейството – чак до постигане на постоянен статут или до постепенно измиране.

68:6.6 (770.3) The size of the family has always been influenced by the standards of living. The higher the standard the smaller the family, up to the point of established status or gradual extinction.

Във всички векове моралните и социални норми влияеха на качеството на запазилото се население, в контраст с неговото просто количество. Местните класови норми пораждаха нови социални касти, нови нрави. Ако тези норми прекалено се усложнят или започват да се отличават с прекомерна разточителност, те бързо се превръщат в самоубийствени. Кастата е пряко следствие от високото социално напрежение, към което води острата конкуренция в условията на гъсто население.

68:6.7 (770.4) All down through the ages the standards of living have determined the quality of a surviving population in contrast with mere quantity. Local class standards of living give origin to new social castes, new mores. When standards of living become too complicated or too highly luxurious, they speedily become suicidal. Caste is the direct result of the high social pressure of keen competition produced by dense populations.

Древните раси често прибягваха към различни мерки за ограничаване ръста на населението; всички примитивни племена убиваха уродливите или хилавите младенци. Младенците-момичета нерядко умъртвяваха, докато не се появи практиката за купуване на жени. Понякога удушаваха децата при раждането им, но най-често ги изхвърляха. Бащата на близнаци обикновено изискваше единия да бъде убит тъй като се смяташе, че раждането на няколко деца е резултат от магьосничество или съпружеска невярност. При все това близнаците от един пол като правило биваха оставяни живи. Макар че понякога тази забрана за близнаците биваше почти повсеместна, тя беше чужда на Андонитите; за тези народи раждането на близнаци винаги биваше смятано за щастлив знак.

68:6.8 (770.5) The early races often resorted to practices designed to restrict population; all primitive tribes killed deformed and sickly children. Girl babies were frequently killed before the times of wife purchase. Children were sometimes strangled at birth, but the favorite method was exposure. The father of twins usually insisted that one be killed since multiple births were believed to be caused either by magic or by infidelity. As a rule, however, twins of the same sex were spared. While these taboos on twins were once well-nigh universal, they were never a part of the Andonite mores; these peoples always regarded twins as omens of good luck.

Много раси усвоиха методи за прекъсване на бременността и тази практика широко се разпространи след въвеждането на табу за извънбрачно детераждане. Дълго време обикновено момичетата лишаваха младенците от живот, но в по-цивилизованите групи майката на момичето прибираше незаконно родените деца при себе си. Много примитивни кланове бяха буквално изтребени в резултат от аборти и умъртвяване на новородените. Но независимо от повелите на обичая, изключително рядко се случваше децата да бъдат умъртвявани след кърмене от гърдата – твърде силна беше майчинската любов.

68:6.9 (770.6) Many races learned the technique of abortion, and this practice became very common after the establishment of the taboo on childbirth among the unmarried. It was long the custom for a maiden to kill her offspring, but among more civilized groups these illegitimate children became the wards of the girl's mother. Many primitive clans were virtually exterminated by the practice of both abortion and infanticide. But regardless of the dictates of the mores, very few children were ever destroyed after having once been suckled — maternal affection is too strong.

Даже в двадесети век се запазват останки от тези примитивни методи за контрол над раждаемостта. Майките в едно от австралийските племена се отказват да

68:6.10 (770.7) Even in the twentieth century there persist remnants of these primitive population controls. There is a tribe in Australia whose mothers refuse to rear more than two or three

кърмят повече от две или три деца. Сравнително доскоро едно от племената на човекоядците изяждаше всеки пети младенец. Някои племена в Мадагаскар и досега унищожават всички деца, родили се в определени нещастливи дни, което води до смърт на около двадесет и пет процента от всички новородени.

От световна гледна точка в миналото пренаселеността никога не е била голям проблем, но ако войните намалеят и науката все по-успешно се справя със заболяванията, в близко бъдеще тя може да доведе до сериозни трудности. В този случай тя ще стане огромно изпитание за мъдростта на световните лидери. Стига ли на урантийските управители проницателността и смелостта, за да спомагат за разпространяването на нормалния, устойчив човек, а не на крайностите – свръхнормално и рязко повишаване на броя на субнормални хора? Следва да се помага на нормалния човек; той е гръбнакът на цивилизацията и расовият източник на гениални мутанти. Субнормалният човек трябва да се контролира от обществото; такива хора не бива да се раждат повече, отколкото това е необходимо за обслужването на най-простите операции в промишлеността – за изпълняването на такива задачи, които изискват ниво на разум превишаващо нивото на животинския разум, но които по силата на своята примитивност, биха означавали истинско робство за по-висшите човешки типове.

[Представено от Мелхиседек, някога пребивавал на Урантия.]

children. Not long since, one cannibalistic tribe ate every fifth child born. In Madagascar some tribes still destroy all children born on certain unlucky days, resulting in the death of about twenty-five per cent of all babies.

68:6.11 (770.8) From a world standpoint, overpopulation has never been a serious problem in the past, but if war is lessened and science increasingly controls human diseases, it may become a serious problem in the near future. At such a time the great test of the wisdom of world leadership will present itself. Will Urantia rulers have the insight and courage to foster the multiplication of the average or stabilized human being instead of the extremes of the supernormal and the enormously increasing groups of the subnormal? The normal man should be fostered; he is the backbone of civilization and the source of the mutant geniuses of the race. The subnormal man should be kept under society's control; no more should be produced than are required to administer the lower levels of industry, those tasks requiring intelligence above the animal level but making such low-grade demands as to prove veritable slavery and bondage for the higher types of mankind.

68:6.12 (771.1) [Presented by a Melchizedek sometime stationed on Urantia.]

Документ 69. Първобитните човешки институции

⇦ 068 Книгата Урантия 070 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 69. ПЪРВОБИТНИТЕ ЧОВЕШКИ ИНСТИТУЦИИ

Секции

Въведение
1. Основните човешки институции
2. Зараждането на промишленото производство
3. Разделението на труда
4. Възникването на търговията
5. Раждането на капитала
6. Значението на огъня за цивилизацията
7. Използване на животните
8. Владеенето на роби като фактор на цивилизацията
9. Частната собственост

PAPER 69
PRIMITIVE HUMAN INSTITUTIONS

SECTIONS

Introduction
1. Basic Human Institutions
2. The Dawn of Industry
3. The Specialization of Labor
4. The Beginnings of Trade
5. The Beginnings of Capital
6. Fire in Relation to Civilization
7. The Utilization of Animals
8. Slavery as a Factor in Civilization
9. Private Property

Въведение

В ЕМОЦИОНАЛНО отношение човекът превъзхожда своите животински предци със своята способност да възприема хумора, изкуството и религията. В социално отношение човекът демонстрира своето превъзходство с това, че създава оръдия на труда, способен е да общува и да изгражда социални институции.

Когато в течение на продължително време при хората се запазват социални групи, то в подобни маси винаги възникват определени направления на дейността, които прерастват в институции. Както показва опитът, повечето човешки институции облекчават труда и едновременно с това в една или друга степен спомагат за укрепване на груповата безопасност.

Цивилизованият човек много се гордее със своята репутация, устойчивост и приемственост на съществуващите

INTRODUCTION

69:0.1 (772.1) EMOTIONALLY, man transcends his animal ancestors in his ability to appreciate humor, art, and religion. Socially, man exhibits his superiority in that he is a toolmaker, a communicator, and an institution builder.

69:0.2 (772.2) When human beings long maintain social groups, such aggregations always result in the creation of certain activity trends which culminate in institutionalization. Most of man's institutions have proved to be laborsaving while at the same time contributing something to the enhancement of group security.

69:0.3 (772.3) Civilized man takes great pride in the character, stability, and continuity of his established institutions, but all human institutions

институции, но всички те са не повече от съвкупност от нравите на миналото, които се запазваха с помощта на табута и се облагородяваха от религията. Такова наследство ставаше традиция, а традициите съответно се превръщаха в установени практики.

are merely the accumulated mores of the past as they have been conserved by taboos and dignified by religion. Such legacies become traditions, and traditions ultimately metamorphose into conventions.

1. ОСНОВНИТЕ ЧОВЕШКИ ИНСТИТУЦИИ

Всички човешки институции служат на определена социална потребност – минала или настояща, независимо от това, че тяхното хипертрофирано развитие неизбежно принизява значимостта на отделния човек, оставяйки в сянка неговата личност и подтискайки инициативата. Човекът следва да контролира своите институции, а не да позволява на тези творения на прогресиращата цивилизация да го подчиняват на себе си.

Човешките институции се делят на три основни класа:

1 . *Институциите по самоосигуряване.* Тези институции включват онези видове дейности, които се диктуват от глада и от свързания с него инстинкт за самосъхранение. Тук влизат промишлеността, правото на собственост, завоевателните войни и целият регулативен механизъм на обществото. Рано или късно инстинктът на страха поощрява появата на тези институции за оцеляване за сметка на табутата, устройството и религиозните санкции. Но страхът, невежеството и суеверията изиграха важна роля в изначалната поява и последващото развитие на всички човешки институции.

2 . *Институциите за запазване на вида.* Това са такива обществени учреждения, които възникват от половата потребност, майчинския инстинкт, както и от по-висшите и фини чувства. Те обхващат социалните гаранции на семейството и училището, семейния живот, образованието, етиката и религията. Тук влизат брачните обичаи, отбранителните войни и създаването на семейно огнище.

3 . *Институциите за самонаслаждение.* Това са такива обичаи, които произлизат от тщеславните наклонности и чувството за собствено достойнство – те включват стила, облеклото и украшенията, нормите на поведение, войните за търсене на слава, танците, развлеченията, игрите и другите форми за чувствено удовлетворение. Но цивилизацията никога не е пораждала специални институции за самонаслаждение.

1. BASIC HUMAN INSTITUTIONS

69:1.1 (772.4) All human institutions minister to some social need, past or present, notwithstanding that their overdevelopment unfailingly detracts from the worth-whileness of the individual in that personality is overshadowed and initiative is diminished. Man should control his institutions rather than permit himself to be dominated by these creations of advancing civilization.

69:1.2 (772.5) Human institutions are of three general classes:

69:1.3 (772.6) 1. *The institutions of self-maintenance.* These institutions embrace those practices growing out of food hunger and its associated instincts of self-preservation. They include industry, property, war for gain, and all the regulative machinery of society. Sooner or later the fear instinct fosters the establishment of these institutions of survival by means of taboo, convention, and religious sanction. But fear, ignorance, and superstition have played a prominent part in the early origin and subsequent development of all human institutions.

69:1.4 (772.7) 2. *The institutions of self-perpetuation.* These are the establishments of society growing out of sex hunger, maternal instinct, and the higher tender emotions of the races. They embrace the social safeguards of the home and the school, of family life, education, ethics, and religion. They include marriage customs, war for defense, and home building.

69:1.5 (772.8) 3. *The institutions of self-gratification.* These are the practices growing out of vanity proclivities and pride emotions; and they embrace customs in dress and personal adornment, social usages, war for glory, dancing, amusement, games, and other phases of sensual gratification. But civilization has never evolved distinctive institutions of self-gratification.

Между тези три групи видове обществена дейност съществува тясна взаимовръзка и взаимозависимост. На Урантия те представляват сложна организация, която функционира като единен обществен механизъм.

69:1.6 (772.9) These three groups of social practices are intimately interrelated and minutely interdependent the one upon the other. On Urantia they represent a complex organization which functions as a single social mechanism.

2. ЗАРАЖДАНЕТО НА ПРОМИШЛЕНОТО ПРОИЗВОДСТВО

Първобитната промишленост постепенно възникна като гаранция срещу ужасите на глада. Още в дълбока древност човекът започна да се учи от животните – в плодоносна година да се запасява с храна за черни дни.

Преди древният човек да стане пестелив и да се появи примитивна промишленост обичайната участ на племето бяха лишенията и страданията. В древността човекът беше принуден да се бори за храна с целия животински свят. Тежестта на конкуренцията неизменно изтегля човека до нивото на животното; бедността е неговото естествено и преобладаващо състояние. Богатството не е природен дар; то е резултат от труд, знания и организираност.

Първобитният човек бързо осъзна предимството на обединението. Обединението водеше към организация, а първото следствие на организацията стана разделението на труда, което веднага доведе до икономия на време и материали. Това разделение на труда беше следствие от принудителната адаптация – пътя на най-слабото съпротивление. Първобитните диваци никога не работеха с радост и желание. За тях подчинението се диктуваше от необходимостта.

Първобитният човек не обичаше тежкия труд и ако не го грозеше сериозна опасност, той не бързаше. Времевият фактор на труда, представата за извършването на определена работа за определен промеждутък от време е изцяло съвременно понятие. Древните хора никога не бързаха. Само двойното въздействие на напрегнатата борба за съществуване и постоянно растящото ниво на живот приучи пасивните по природа древни раси на трудолюбие.

Трудът и творческият замисъл отличават човека от животните, чиито усилия в основата си са инстинктивни. Необходимостта да се труди е висша благословия за човека. Всички членове от персонала на Планетарния принц работеха; те направиха много, за да облагородят физическия труд на Урантия.

2. THE DAWN OF INDUSTRY

69:2.1 (773.2) Primitive industry slowly grew up as an insurance against the terrors of famine. Early in his existence man began to draw lessons from some of the animals that, during a harvest of plenty, store up food against the days of scarcity.

69:2.2 (773.3) Before the dawn of early frugality and primitive industry the lot of the average tribe was one of destitution and real suffering. Early man had to compete with the whole animal world for his food. Competition-gravity ever pulls man down toward the beast level; poverty is his natural and tyrannical estate. Wealth is not a natural gift; it results from labor, knowledge, and organization.

69:2.3 (773.4) Primitive man was not slow to recognize the advantages of association. Association led to organization, and the first result of organization was division of labor, with its immediate saving of time and materials. These specializations of labor arose by adaptation to pressure — pursuing the paths of lessened resistance. Primitive savages never did any real work cheerfully or willingly. With them conformity was due to the coercion of necessity.

69:2.4 (773.5) Primitive man disliked hard work, and he would not hurry unless confronted by grave danger. The time element in labor, the idea of doing a given task within a certain time limit, is entirely a modern notion. The ancients were never rushed. It was the double demands of the intense struggle for existence and of the ever-advancing standards of living that drove the naturally inactive races of early man into avenues of industry.

69:2.5 (773.6) Labor, the efforts of design, distinguishes man from the beast, whose exertions are largely instinctive. The necessity for labor is man's paramount blessing. The Prince's staff all worked; they did much to ennoble physical labor on Urantia. Adam was a gardener; the God of the Hebrews labored — he was the creator and upholder of all things. The Hebrews were the first

Адам беше градинар; богът на юдеите се трудеше – той беше всеобщият създател и вседържител. Древните юдеи бяха първото племе, превърнало трудолюбието във висша ценност, първият народ, провъзгласил "Който не работи, няма да яде." Но много от световните религии се върнаха към древния идеал за безделие. Юпитер беше гуляйджия, а Буда се превърна в съзерцателен поклонник на незаетостта.

Сангикските племена, които обитаваха отвъд пределите на тропиците, се отличаваха със сравнително трудолюбие. Но борбата между ленивите фанатици на магията и прозорливите поборници на труда се проточи дълго, много дълго.

Първата поява на човешката предвидливост беше насочена към поддържането на огъня, водата и храната. Но първобитният човек беше роден авантюрист; той винаги искаше да получи нещо даром и твърде често в продължение на тези древни векове успехът, постиган в резултат на старателен труд, се приписваше на магически сили. Магьосничеството неохотно отстъпваше място на прозорливостта, самоотвержеността и трудолюбието.

tribe to put a supreme premium on industry; they were the first people to decree that "he who does not work shall not eat." But many of the religions of the world reverted to the early ideal of idleness. Jupiter was a reveler, and Buddha became a reflective devotee of leisure.

69:2.6 (773.7) The Sangik tribes were fairly industrious when residing away from the tropics. But there was a long, long struggle between the lazy devotees of magic and the apostles of work — those who exercised foresight.

69:2.7 (773.8) The first human foresight was directed toward the preservation of fire, water, and food. But primitive man was a natural-born gambler; he always wanted to get something for nothing, and all too often during these early times the success which accrued from patient practice was attributed to charms. Magic was slow to give way before foresight, self-denial, and industry.

3. РАЗДЕЛЕНИЕТО НА ТРУДА

Разделението на труда в първобитното общество се определяше отначало от естествени, а впоследствие – от социални фактори. Първоначалното разделение на труда изглеждаше по следния начин:

1 . *Специализация по полов признак.* Работата на жените се определяше от наличието на дете; по своята природа жените обичат децата повече – в сравнение с мъжете. Така жените започнаха да изпълняват рутинна работа, а мъжете станаха ловци и войни, с ясно разграничени периоди на труд и почивка.

В течение на всички векове съществуваха табута, задържащи жената в строго определени рамки. Мъжът пределно егоистично избираше за себе си най-приятната работа, оставяйки най-тежкия ежедневен труд на жената. Ако мъжът винаги се е срамувал от женския труд, то жената с готовност изпълняваше мъжката работа. Но колкото и да е странно, и мъжете, и жените се трудеха съвместно над създаването и устройването на своя дом.

2 . *Изменения вследствие възрастта и болестите.* Тези различия обусловиха още един вид разделение на труда. Още в дълбока древност на старците и сакатите се налагаше

3. THE SPECIALIZATION OF LABOR

69:3.1 (773.9) The divisions of labor in primitive society were determined first by natural, and then by social, circumstances. The early order of specialization in labor was:

69:3.2 (774.1) 1. *Specialization based on sex.* Woman's work was derived from the selective presence of the child; women naturally love babies more than men do. Thus woman became the routine worker, while man became the hunter and fighter, engaging in accentuated periods of work and rest.

69:3.3 (774.2) All down through the ages the taboos have operated to keep woman strictly in her own field. Man has most selfishly chosen the more agreeable work, leaving the routine drudgery to woman. Man has always been ashamed to do woman's work, but woman has never shown any reluctance to doing man's work. But strange to record, both men and women have always worked together in building and furnishing the home.

69:3.4 (774.3) 2. *Modification consequent upon age and disease.* These differences determined the next division of labor. The old men and cripples were early set to work making tools and weapons.

да се занимават с направата на оръдия на труда и оръжия. По-късно започнаха да ги насочват към строителство на оросителни съоръжения.

They were later assigned to building irrigation works.

3. *Диференциация по религиозен признак*. Шаманите бяха първите освободени от физически труд хора; те станаха първата професионална класа. Ковачите бяха неголяма група, конкурираща се с шаманите като вълшебници. Способността на ковачите да обработват металите караше хората да се страхуват от тях. Съществуването на тенекеджии (”бели ковачи”) и специалисти по обработката на железата (”черни ковачи”) сложи началото на древната вяра в бялата и черната магия, което впоследствие породи суеверната представа за добри и зли призраци, добри и зли духове.

69:3.5 (774.4) 3. *Differentiation based on religion.* The medicine men were the first human beings to be exempted from physical toil; they were the pioneer professional class. The smiths were a small group who competed with the medicine men as magicians. Their skill in working with metals made the people afraid of them. The “white smiths” and the “black smiths” gave origin to the early beliefs in white and black magic. And this belief later became involved in the superstition of good and bad ghosts, good and bad spirits.

Ковачите станаха първата нерелигиозна група, получила особени привилегии. Смяташе се, че по време на война те запазват неутралитет, и тази допълнителна незаетост доведе до това, че като класа те се превърнаха в политически дейци на първобитното общество. Но грубите злоупотреби на ковачите със своите привилегии предизвикаха всеобщата ненавист, от което незабавно се възползваха шаманите за разпалване на ненавист към своите конкуренти. В това първо съревнование на науката с религията победи религията (суеверията). Изгонени от селото в покрайнините на селището, ковачите откриваха там ханове – първите ресторанти.

69:3.6 (774.5) Smiths were the first nonreligious group to enjoy special privileges. They were regarded as neutrals during war, and this extra leisure led to their becoming, as a class, the politicians of primitive society. But through gross abuse of these privileges the smiths became universally hated, and the medicine men lost no time in fostering hatred for their competitors. In this first contest between science and religion, religion (superstition) won. After being driven out of the villages, the smiths maintained the first inns, public lodginghouses, on the outskirts of the settlements.

4 . *Господар и роб.* Следващата диференциация на труда възникна от отношенията между победител и победен, което доведе до възникването на робство.

69:3.7 (774.6) 4. *Master and slave.* The next differentiation of labor grew out of the relations of the conqueror to the conquered, and that meant the beginning of human slavery.

5 . *Диференциация по физически и умствени способности.* По-нататъшното разделение на труда стана вследствие вродените различия между хората, тъй като хората не се раждат еднакви.

69:3.8 (774.7) 5. *Differentiation based on diverse physical and mental endowments.* Further divisions of labor were favored by the inherent differences in men; all human beings are not born equal.

Първите занаятчии бяха каменоломци и каменари; следващи станаха ковачите. По-късно получи развитие груповото разделение на труда; цели семейства и кланове се посвещаваха на определен занаят. Една от най-древните касти – жреците, без да смятаме племенните шамани, се появи в резултат от суеверното възвисяване на семейство, чиито членове бяха изкусни изготвители на мечове

69:3.9 (774.8) The early specialists in industry were the flint flakers and stone masons; next came the smiths. Subsequently group specialization developed; whole families and clans dedicated themselves to certain sorts of labor. The origin of one of the earliest castes of priests, apart from the tribal medicine men, was due to the superstitious exaltation of a family of expert swordmakers.

Първите специализирани групи станаха износителите на каменна сол и грънчарите. Жените изготвяха проста керамика, мъжете – декоративна. В някои племена с шиенето и тъкачеството се занимаваха жени, в други – мъже.

69:3.10 (774.9) The first group specialists in industry were rock salt exporters and potters. Women made the plain pottery and men the fancy. Among some tribes sewing and weaving were done by women, in others by the men.

Първите търговци бяха жени; тях често ги използваха като шпиони, за които търговията носеше второстепенен характер. Търговията бързо се разширяваше, а жените играеха ролята си на посредници – работнички на акорд. След тях се появи класата на посредниците, вземащи за своите услуги определен процент, тоест получаващи доход. Размерът на стокообмена между различните групи доведе до търговия, а вследствие обмена на стоки се появи обмен на квалифицирана работна сила.

69:3.11 (774.10) The early traders were women; they were employed as spies, carrying on commerce as a side line. Presently trade expanded, the women acting as intermediaries — jobbers. Then came the merchant class, charging a commission, profit, for their services. Growth of group barter developed into commerce; and following the exchange of commodities came the exchange of skilled labor.

4. ВЪЗНИКВАНЕТО НА ТЪРГОВИЯТА

Както след насилствения брак дойде бракът по сметка, така и заграбванията се смениха с разменна търговия. Но древната практика на безсловесен обмен и по-късната търговия с помощта на съвременните обменни методи се разделяше от продължителен период на пиратство.

Първата разменна търговия проведоха въоръжени търговци, оставили своите стоки на неутрално място. Жените организираха първите пазари; те станаха най-древните търговци и това беше така, защото те пренасяха товарите; мъжете бяха войни. Още в дълбока древност се появи търговският тезгях – стена, достатъчно широка, за да не даде на продавачите и купувачите да използват един против друг оръжие.

На такива пазари поставяха идол, охраняващ складовете със стоките, предназначени за обикновена обменна търговия. Тук нямаше кражби; да се отнесе някаква стока беше възможно, само като я замениш или закупиш; с такъв идол стоката винаги се пазеше в неприкосновеност. Древните търговци винаги бяха безупречно честни към своите съплеменници, но смятаха за напълно допустимо да излъжат чуждоземец. Още в дълбока древност даже юдеите имаха отделен етически кодекс за общуване с друговерци.

Обикновеният обмен на стоки продължаваше в течение на много векове, докато на свещеническите търговски площади не започнаха да се срещат невъоръжени хора. Такива площади се превърнаха в първите убежища и в някои страни станаха известни като “мирни градове”. Всеки изгнаник, добрал се до търговския площад, беше в безопасност.

Първите единици за тегло бяха зърна от пшеница и други житни растения. Първото средство за обмен беше една риба или една коза. По-късно единица за стокообмен стана

4. THE BEGINNINGS OF TRADE

69:4.1 (775.1) Just as marriage by contract followed marriage by capture, so trade by barter followed seizure by raids. But a long period of piracy intervened between the early practices of silent barter and the later trade by modern exchange methods.

69:4.2 (775.2) The first barter was conducted by armed traders who would leave their goods on a neutral spot. Women held the first markets; they were the earliest traders, and this was because they were the burden bearers; the men were warriors. Very early the trading counter was developed, a wall wide enough to prevent the traders reaching each other with weapons.

69:4.3 (775.3) A fetish was used to stand guard over the deposits of goods for silent barter. Such market places were secure against theft; nothing would be removed except by barter or purchase; with a fetish on guard the goods were always safe. The early traders were scrupulously honest within their own tribes but regarded it as all right to cheat distant strangers. Even the early Hebrews recognized a separate code of ethics in their dealings with the gentiles.

69:4.4 (775.4) For ages silent barter continued before men would meet, unarmed, on the sacred market place. These same market squares became the first places of sanctuary and in some countries were later known as “cities of refuge.” Any fugitive reaching the market place was safe and secure against attack.

69:4.5 (775.5) The first weights were grains of wheat and other cereals. The first medium of exchange was a fish or a goat. Later the cow became a unit of barter.

кравата.

Началото на съвременната писменост положиха древните търговски записи; първото литературно произведение на човека беше съдействащ за търговията документ – една реклама на сол. Много древни войни се водеха за природни находища – например, на сол, кремък и метали. Първият официален междуплеменен договор се отнасяше до съвместното ползване на един залеж на сол. В тези местности, за които важеше договорът, различните племена можеха дружелюбно и мирно да се отнасят едно с друго и да обменят идеи.

69:4.6 (775.6) Modern writing originated in the early trade records; the first literature of man was a trade-promotion document, a salt advertisement. Many of the earlier wars were fought over natural deposits, such as flint, salt, and metals. The first formal tribal treaty concerned the intertribalizing of a salt deposit. These treaty spots afforded opportunity for friendly and peaceful interchange of ideas and the intermingling of various tribes.

От “пръчките-послания”, завързваните на връвчици възли, рисунъчното писмо, йероглифите и поясите Вампум развитието на писмеността доведе до появата на древни, съдържащи символи азбуки. Започвайки с първобитните димни сигнали, методите за изпращане на съобщения преминаха през стадия на куриерите, вестоносците, влаковете и самолетите, а също и на телеграфа, телефона и радиото.

69:4.7 (775.7) Writing progressed up through the stages of the “message stick,” knotted cords, picture writing, hieroglyphics, and wampum belts, to the early symbolic alphabets. Message sending evolved from the primitive smoke signal up through runners, animal riders, railroads, and airplanes, as well as telegraph, telephone, and wireless communication.

Древните търговци разпространяваха по света нови идеи и усъвършенствани методи. Търговията, свързана с пътешествията, водеше към изследвания и открития. И всички тези фактори доведоха до появата на транспорта. Търговията беше великият цивилизатор посредством различни култури и подпомагане на тяхното взаимообогатяване.

69:4.8 (775.8) New ideas and better methods were carried around the inhabited world by the ancient traders. Commerce, linked with adventure, led to exploration and discovery. And all of these gave birth to transportation. Commerce has been the great civilizer through promoting the cross-fertilization of culture.

5. РАЖДАНЕТО НА КАПИТАЛА

Капиталът е труд, положен като отказ от настоящето в полза на бъдещето. Спестяванията представляват форма на защита и гаранция за поддържане на съществуването. Натрупването на запаси храна развиха самоконтрола и създаде първите проблеми, свързани с капитала и труда. Този, който имаше храна – и който беше способен да я защити от грабители, притежаваше явно предимство пред този, който нямаше храна.

Древният банкер беше най-доблестният човек в племето. При него се пазеха ценностите на цялата група и в случай на нападение в защита на неговото жилище се вдигаше целият клан. Така натрупването на личен капитал и групово богатство веднага доведе до появата на военна организация. В началото подобни мерки бяха преназначени за защита от чужди нападатели, но по-късно стана обичай да се поддържа необходимата подготовка на военната организация с помощта на набези над владенията и богатствата на съседните племена.

5. THE BEGINNINGS OF CAPITAL

69:5.1 (775.9) Capital is labor applied as a renunciation of the present in favor of the future. Savings represent a form of maintenance and survival insurance. Food hoarding developed self-control and created the first problems of capital and labor. The man who had food, provided he could protect it from robbers, had a distinct advantage over the man who had no food.

69:5.2 (775.10) The early banker was the valorous man of the tribe. He held the group treasures on deposit, while the entire clan would defend his hut in event of attack. Thus the accumulation of individual capital and group wealth immediately led to military organization. At first such precautions were designed to defend property against foreign raiders, but later on it became the custom to keep the military organization in practice by inaugurating raids on the property and wealth of neighboring tribes.

Ето основните мотиви, които водеха до натрупване на капитал:

1 . *Гладът – съчетан с предвидливост.* Запазването и съхраняването на храната означаваха власт и удобство за тези, чиято *предвидливост* беше достатъчна за осигуряване на бъдещите си потребности. Запасяването с храна беше необходима застраховка за в случай на глад и нещастие. И цялата съвкупност от първобитни нрави беше действително насочена към това, да помогне на човека да подчини настоящето на бъдещето.

2 . *Любов към семейството* — стремеж да удовлетвориш потребностите на членовете на семейството си. Капиталът представлява запазване на собственост за застраховане в случай на бъдещи потребности независимо от натиска на сегашните нужди. Част от такива бъдещи потребности може да има отношение към последващите поколения.

3 . *Тщеславие* — желанието да демонстрираш увеличаване на личната собственост. Допълнителните дрехи бяха един от първите признаци на различието. Колекционирането още от памтивека стана предмет на човешка гордост.

4 . *Положението* — стремежът да се постигне социален или политически престиж. Още в древността се появи имуществена аристокрация; правото на членство в нея зависеше от някои специални услуги, оказани от управителите, или се получаваше открито срещу пари.

5 . *Властта* — страстното желание да станеш собственик. Отдаването под наем на ценности се използваше като средство за заробване, при което размерът на процентната ставка по заема в древността беше 100% годишно. Заемодателите се превръщаха в царе благодарение на постоянна армия длъжници. Крепостните станаха един от първите видове натрупвана собственост и в древността дълговото робство стигаше дотам, че заемодателят се разпореждаше с тялото на длъжника даже след неговата смърт.

6. *Страх пред духовете на мъртвите* — заплащане на жреците за защита. Още в древните времена човекът започна да носи дарове на жреците, стремейки се да използва своята собственост за облекчаване на последващия живот. Така духовенството съсредоточи в ръцете си огромни богатства; жреците бяха главните капиталисти в древността.

7. *Половото влечение* — желанието да си

69:5.3 (776.1) The basic urges which led to the accumulation of capital were:

69:5.4 (776.2) 1. *Hunger — associated with foresight.* Food saving and preservation meant power and comfort for those who possessed sufficient *foresight* thus to provide for future needs. Food storage was adequate insurance against famine and disaster. And the entire body of primitive mores was really designed to help man subordinate the present to the future.

69:5.5 (776.3) 2. *Love of family* — desire to provide for their wants. Capital represents the saving of property in spite of the pressure of the wants of today in order to insure against the demands of the future. A part of this future need may have to do with one's posterity.

69:5.6 (776.4) 3. *Vanity* — longing to display one's property accumulations. Extra clothing was one of the first badges of distinction. Collection vanity early appealed to the pride of man.

69:5.7 (776.5) 4. *Position* — eagerness to buy social and political prestige. There early sprang up a commercialized nobility, admission to which depended on the performance of some special service to royalty or was granted frankly for the payment of money.

69:5.8 (776.6) 5. *Power* — the craving to be master. Treasure lending was carried on as a means of enslavement, one hundred per cent a year being the loan rate of these ancient times. The moneylenders made themselves kings by creating a standing army of debtors. Bond servants were among the earliest form of property to be accumulated, and in olden days debt slavery extended even to the control of the body after death.

69:5.9 (776.7) 6. *Fear of the ghosts of the dead* — priest fees for protection. Men early began to give death presents to the priests with a view to having their property used to facilitate their progress through the next life. The priesthoods thus became very rich; they were chief among ancient capitalists.

69:5.10 (776.8) 7. *Sex urge* — the desire to buy one or more wives. Man's first form of trading was

купиш една или няколко жени. Първата форма на търговия се заключаваше в разплащане с жени и се появи доста по-рано, отколкото разплащането с коне. Но търговията с наложници никога не доведе до прогрес обществото; такива операции бяха и си остават позор за расата, тъй като това едновременно пречеше на развитието на семейството и подриваше биологичното състояние на по-развитите народи.

8 . *Многобройни форми на самоудовлетворяване.* Едни се стремяха към богатство, защото то носеше власт; други с упорит труд натрупваха собственост, защото тя означаваше удобства. Древният човек (както и някои хора от по-късни времена) имаше склонност към изразходване на своите средства за предмети на разкоша. Първобитните раси се увличаха от опияняващите и наркотични вещества.

С развитието на цивилизацията в човека се появяваха нови стимули за натрупване на спестявания; към изначалната потребност от храна бързо се прибавяха нови желания. Бедността предизвикваше такова отвращение, че само за богатите се запазваше правото да отидат след смъртта си направо на небето. Собствеността беше на такава почит, че се смяташе за достатъчно да устроиш показен пир, за да изтриеш от своето име позорно лично петно.

Още в древността натрупването на богатство беше знак за социално различие. В някои племена отделни индивиди с години натрупваха собственост само за това, в един от празничните дни да я запалят или безвъзмездно да я раздадат на съплеменниците си и с това да направят впечатление. Това ги правеше велики хора. Даже съвременните народи се наслаждават на раздаването на коледни подаръци, а богатите хора имат огромни дарителски и образователни организации. Методите се изменят, но отношението на човека си остава непроменено.

При това не можем да не отбележим, че мнозина древни богаташи раздаваха значителна част от своето състояние поради страха, че ще бъдат убити от тези, които се домогваха до тяхното богатство. Нерядко състоятелните хора жертваха десетки от своите роби, за да демонстрират своето презрение към богатството.

Макар че капиталът винаги проявяваше тенденция към освобождаване на човека, той съществено усложни социалната и промишлена организация. Злоупотребата с капитала от страна на нечестните капиталисти

woman exchange; it long preceded horse trading. But never did the barter in sex slaves advance society; such traffic was and is a racial disgrace, for at one and the same time it hindered the development of family life and polluted the biologic fitness of superior peoples.

69:5.11 (776.9) 8. *Numerous forms of self-gratification.* Some sought wealth because it conferred power; others toiled for property because it meant ease. Early man (and some later-day ones) tended to squander his resources on luxury. Intoxicants and drugs intrigued the primitive races.

69:5.12 (776.10) As civilization developed, men acquired new incentives for saving; new wants were rapidly added to the original food hunger. Poverty became so abhorred that only the rich were supposed to go direct to heaven when they died. Property became so highly valued that to give a pretentious feast would wipe a dishonor from one's name.

69:5.13 (777.1) Accumulations of wealth early became the badge of social distinction. Individuals in certain tribes would accumulate property for years just to create an impression by burning it up on some holiday or by freely distributing it to fellow tribesmen. This made them great men. Even modern peoples revel in the lavish distribution of Christmas gifts, while rich men endow great institutions of philanthropy and learning. Man's technique varies, but his disposition remains quite unchanged.

69:5.14 (777.2) But it is only fair to record that many an ancient rich man distributed much of his fortune because of the fear of being killed by those who coveted his treasures. Wealthy men commonly sacrificed scores of slaves to show disdain for wealth.

69:5.15 (777.3) Though capital has tended to liberate man, it has greatly complicated his social and industrial organization. The abuse of capital by unfair capitalists does not destroy the fact that it is the basis of modern industrial society. Through capital and invention the present generation enjoys

не намалява факта, че той е основа на съвременното индустриално общество. Благодарение на капитала и изобретателността днешното поколение се ползва с по-голяма степен на свобода, отколкото което и да е от предишните. Това се констатира като факт, а не като оправдание на многото злоупотреби от страна на безразсъдни и егоистични владетели на капитала.

a higher degree of freedom than any that ever preceded it on earth. This is placed on record as a fact and not in justification of the many misuses of capital by thoughtless and selfish custodians.

6. ЗНАЧЕНИЕТО НА ОГЪНЯ ЗА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

Първобитното общество с неговите четири сектора – производствен, регулативен, религиозен и военен – се създаде благодарение на огъня, животните, робите и частната собственост.

Разпалването на огън веднага и навеки отдели хората от животните; огънят е основно изобретение или откритие за човека. Огънят позволи на хората да остават на земята нощем, тъй като всички животни се боят от огъня. Огънят помагаше на общуването след падането на мрака; той не само защитаваше от студа и дивите зверове, но се използваше и за защита от духовете. Отначало огънят се използваше повече като източник на светлина, отколкото на топлина; много изостанали племена и днес се отказват да спят без горящ цялата нощ пламък.

Огънят беше велик цивилизатор, позволил на човека за пръв път да бъде алтруист без ущърб за себе си: един съсед даваше на друг тлеещ въглен, без с нищо да обеднява. Домашният огън, за който следеше майката или голямата дъщеря, беше първият възпитател, изискващ внимание и надеждност. Древният дом беше не постройката, а семейството, събрало се около огъня – семейното огнище. Когато синът създаваше ново семейство, той отнасяше със себе си главня от семейното огнище.

Макар че Андон, първооткривателят на огъня, съумя да не го превърне в обект на поклонение, много от потомците на Андон се отнасяха към пламъка като към фетиш или дух. Те не съумяха да се възползват от санитарните възможности на огъня, тъй като се отказваха да изгарят отпадъците. Примитивният човек се боеше от огъня и винаги се стараеше да го умилостиви – така възникна опушването с тамян и посипването с благовонна пепел. При никакви обстоятелства древните хора не плюеха в огъня и никога не преминаваха между някого и горящия огън. За

6. FIRE IN RELATION TO CIVILIZATION

69:6.1 (777.4) Primitive society with its four divisions — industrial, regulative, religious, and military — rose through the instrumentality of fire, animals, slaves, and property.

69:6.2 (777.5) Fire building, by a single bound, forever separated man from animal; it is the basic human invention, or discovery. Fire enabled man to stay on the ground at night as all animals are afraid of it. Fire encouraged eventide social intercourse; it not only protected against cold and wild beasts but was also employed as security against ghosts. It was at first used more for light than heat; many backward tribes refuse to sleep unless a flame burns all night.

69:6.3 (777.6) Fire was a great civilizer, providing man with his first means of being altruistic without loss by enabling him to give live coals to a neighbor without depriving himself. The household fire, which was attended by the mother or eldest daughter, was the first educator, requiring watchfulness and dependability. The early home was not a building but the family gathered about the fire, the family hearth. When a son founded a new home, he carried a firebrand from the family hearth.

69:6.4 (777.7) Though Andon, the discoverer of fire, avoided treating it as an object of worship, many of his descendants regarded the flame as a fetish or as a spirit. They failed to reap the sanitary benefits of fire because they would not burn refuse. Primitive man feared fire and always sought to keep it in good humor, hence the sprinkling of incense. Under no circumstances would the ancients spit in a fire, nor would they ever pass between anyone and a burning fire. Even the iron pyrites and flints used in striking fire were held sacred by early mankind.

свещени се смятаха даже железният пирит и кремъкът, които се използваха за разпалване на пламъка.

Да угасиш огъня значеше да извършиш грях и ако се запалеше постройка, оставяха я да изгори. Пламъкът, горящ в храма или светилището, се смяташе за свещен; никога не го оставяха да угасне, с изключение на това, че веднъж в годината – или след някакво произшествие, се запалваше нов огън. Жените биваха избирани за жрици затова, защото бяха пазителки на семейното огнище.

Древните митове за това как боговете дали на човека огъня се появиха от наблюденията на запалените от мълнии пожари. Тези свръхестествени представи станаха непосредствената причина за поклонението пред огъня, което на свой ред доведе до обичая "преминаване през огъня" – традиции, запазили се до времето на Мойсей. И досега битува представата за преминаването през огън след смъртта. Митът за произхода на огъня силно сковаваше древния човек и досега си остава в символиката на Парсейците.

Огънят доведе до сготвянето на храната и определението "суровоядец" се превърна в насмешка. Приготвената храна надминаваше загубите на жизнената енергия, необходими за нейното преваряване, оставяйки на древния човек известна сила за развитието на социална култура, докато скотовъдството, облекчавайки препитанието, позволяваше да се отделя време за обществена дейност.

Необходимо е да се помни това, че огънят откри пътя към обработката на метала и доведе до последващото откриване на силата на парата и съвременното използване на електричеството.

69:6.5 (777.8) It was a sin to extinguish a flame; if a hut caught fire, it was allowed to burn. The fires of the temples and shrines were sacred and were never permitted to go out except that it was the custom to kindle new flames annually or after some calamity. Women were selected as priests because they were custodians of the home fires.

69:6.6 (778.1) The early myths about how fire came down from the gods grew out of the observations of fire caused by lightning. These ideas of supernatural origin led directly to fire worship, and fire worship led to the custom of "passing through fire," a practice carried on up to the times of Moses. And there still persists the idea of passing through fire after death. The fire myth was a great bond in early times and still persists in the symbolism of the Parsees.

69:6.7 (778.2) Fire led to cooking, and "raw eaters" became a term of derision. And cooking lessened the expenditure of vital energy necessary for the digestion of food and so left early man some strength for social culture, while animal husbandry, by reducing the effort necessary to secure food, provided time for social activities.

69:6.8 (778.3) It should be remembered that fire opened the doors to metalwork and led to the subsequent discovery of steam power and the present-day uses of electricity.

7. ИЗПОЛЗВАНЕ НА ЖИВОТНИТЕ

В началото целият животински свят беше враг на човека; на хората се наложи да се учат как да се защитават от зверовете. Отначало човекът се хранеше с животните, но по-късно се научи да ги опитомява и да ги кара да му служат.

Опитомяването на животни възникна случайно. Диваците ловуваха стадни животни така, както американските индианци – бизони. Обкръжавайки стадото, те можеха да управляват животните и да ги убиват според необходимостта от храна. По-късно започнаха да организират клопки, което им позволяваше да улавят наведнъж цели стада.

7. THE UTILIZATION OF ANIMALS

69:7.1 (778.4) To start with, the entire animal world was man's enemy; human beings had to learn to protect themselves from the beasts. First, man ate the animals but later learned to domesticate and make them serve him.

69:7.2 (778.5) The domestication of animals came about accidentally. The savage would hunt herds much as the American Indians hunted the bison. By surrounding the herd they could keep control of the animals, thus being able to kill them as they were required for food. Later, corrals were constructed, and entire herds would be captured.

Някои животни лесно се опитомяваха, но много от тях – например, слоновете, не се размножаваха в плен. По-късно беше открито, че някои видове животни се подчиняват на човека и се размножават в плен. Така одомашняването на животните се развиваше за сметка на селекцията – изкуство, постигнало огромен прогрес от времената на Далматия.

69:7.3 (778.6) It was easy to tame some animals, but like the elephant, many of them would not reproduce in captivity. Still further on it was discovered that certain species of animals would submit to man's presence, and that they would reproduce in captivity. The domestication of animals was thus promoted by selective breeding, an art which has made great progress since the days of Dalamatia.

Първото домашно животно стана кучето и трудният път на неговото опитомяване започна, когато едно от кучетата, целия ден неотстъпно следващо ловеца, буквално си тръгна за в къщи заедно с него. От векове кучетата се използваха като храна, на лов, за придвижване или за дружеско общуване. Отначало кучетата умееха само да вият, но по-късно се научиха да лаят. Острият нюх на кучето породи представата за това, че то е способно да вижда духове, вследствие на което започнаха култове за поклонение пред кучето. Стражевите кучета за пръв път позволиха на целия клан спокойно да спи през нощта. Тогава се появи обичаят да се използват стражеви кучета за защита на дома от духове, точно както и от материални врагове. Смяташе се, че когато кучето лае, се приближава звяр или човек, а ако вие – наоколо има духове. Даже сега мнозина вярват, че нощният кучешки вой предвещава смърт.

69:7.4 (778.7) The dog was the first animal to be domesticated, and the difficult experience of taming it began when a certain dog, after following a hunter around all day, actually went home with him. For ages dogs were used for food, hunting, transportation, and companionship. At first dogs only howled, but later on they learned to bark. The dog's keen sense of smell led to the notion it could see spirits, and thus arose the dog-fetish cults. The employment of watchdogs made it first possible for the whole clan to sleep at night. It then became the custom to employ watchdogs to protect the home against spirits as well as material enemies. When the dog barked, man or beast approached, but when the dog howled, spirits were near. Even now many still believe that a dog's howling at night betokens death.

Когато човекът беше ловец, той доста добре се отнасяше към жената, но след одомашняването на животните и смутовете, посети от бунта на Калигастия, много племена започнаха да се отнасят позорно към своите жени. Тяхното отношение твърде много напомняше отношението към своите животни. Жестокото отношение на мъжа към жената е една от най-мрачните страници от човешката история.

69:7.5 (778.8) When man was a hunter, he was fairly kind to woman, but after the domestication of animals, coupled with the Caligastia confusion, many tribes shamefully treated their women. They treated them altogether too much as they treated their animals. Man's brutal treatment of woman constitutes one of the darkest chapters of human history.

8. ВЛАДЕЕНЕТО НА РОБИ КАТО ФАКТОР НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

8. SLAVERY AS A FACTOR IN CIVILIZATION

Първобитният човек без всякакви колебания поробваше своите другари. Жената стана първият роб – семеен роб. Човекът от епохата на чергарското скотовъдство поробваше жената като низш полов партньор. Непосредствена причина за такъв вид полово робство беше намаляването на зависимостта на мъжете от жените.

69:8.1 (778.9) Primitive man never hesitated to enslave his fellows. Woman was the first slave, a family slave. Pastoral man enslaved woman as his inferior sex partner. This sort of sex slavery grew directly out of man's decreased dependence upon woman.

Неотдавна превръщането в роби беше жребият на тези военнопленници, които се отказваха да приемат религията на завоевателя. В по-дълбока древност

69:8.2 (789.1) Not long ago enslavement was the lot of those military captives who refused to accept the conqueror's religion. In earlier times captives were either eaten, tortured to death, set to fighting

пленниците ги изяждаха, измъчваха до смърт, принуждаваха ги да се бият един срещу друг, принасяха ги в жертва на духовете или ги заробваха. Владеенето на роби беше значителен прогрес в сравнение с масовите убийства и канибализъм.

each other, sacrificed to spirits, or enslaved. Slavery was a great advancement over massacre and cannibalism.

Поробването беше крачка напред в развитието на по-милосърдно отношение към военнопленниците. Битката в Аи, по време на която бяха убити всички мъже, жени и деца и само царят беше оставен жив за удовлетворяване на тщеславието на победителя, е типичен пример за варварските убийства, с които се занимаваха даже смятащите се за цивилизовани народи. Нападението над Ог – Васанския цар, беше също толкова жестоко и опустошително. Юдеите "напълно изтребиха" своите врагове, вземайки като военна плячка цялата им собственост. Те наложиха на всички градове дан на страданието, "убивайки всички мъже". Но много съвременни на тях племена, отличаващи се с по-малък племенен егоизъм, вече отдавна приемаха при себе си най-добрите пленници.

69:8.3 (789.2) Enslavement was a forward step in the merciful treatment of war captives. The ambush of Ai, with the wholesale slaughter of men, women, and children, only the king being saved to gratify the conqueror's vanity, is a faithful picture of the barbaric slaughter practiced by even supposedly civilized peoples. The raid upon Og, the king of Bashan, was equally brutal and effective. The Hebrews "utterly destroyed" their enemies, taking all their property as spoils. They put all cities under tribute on pain of the "destruction of all males." But many of the contemporary tribes, those having less tribal egotism, had long since begun to practice the adoption of superior captives.

Ловците – например, американските червени хора, не заробваха: те или приемаха, или убиваха пленниците. Владеенето на роби не получи разпространение сред чергарите, на които не беше необходима малко работна сила. На война скотовъдците обикновено убиваха всички пленени мъже, отвеждайки в робство само жените и децата. Мойсеевите закони съдържаха подробни предписания, позволяващи жената да се превърне в пленница. Ако пленената жена не удовлетворяваше, тя можеше да бъде прогонена, но на юдеите не се разрешаваше да продават такива отхвърлени спътници в робство – във всеки случай това беше най-малкото една прогресивна стъпка. Независимо от примитивните социални стандарти на юдеите те значително превъзхождаха окръжаващите ги племена.

69:8.4 (789.3) The hunter, like the American red man, did not enslave. He either adopted or killed his captives. Slavery was not prevalent among the pastoral peoples, for they needed few laborers. In war the herders made a practice of killing all men captives and taking as slaves only the women and children. The Mosaic code contained specific directions for making wives of these women captives. If not satisfactory, they could be sent away, but the Hebrews were not allowed to sell such rejected consorts as slaves — that was at least one advance in civilization. Though the social standards of the Hebrews were crude, they were far above those of the surrounding tribes.

Скотовъдците бяха първите капиталисти: техните стада представляваха капитал, а те живееха от процентите – естествения прираст. И те не бяха склонни да поверяват грижите за своето богатство на роби или жени. Но впоследствие те започнаха да залавят пленени мъже, заставяйки ги да обработват земята. Такъв е произходът на крепостните – хора, прикрепени към земята. Лесно беше да научиш африканците да обработват земята; затова те станаха велика, незаменима за роби раса.

69:8.5 (789.4) The herders were the first capitalists; their herds represented capital, and they lived on the interest — the natural increase. And they were disinclined to trust this wealth to the keeping of either slaves or women. But later on they took male prisoners and forced them to cultivate the soil. This is the early origin of serfdom — man attached to the land. The Africans could easily be taught to till the soil; hence they became the great slave race.

Владеенето на роби е неотменимо звено в развитието на човешката цивилизация. То стана този мост, през който обществото се

69:8.6 (789.5) Slavery was an indispensable link in the chain of human civilization. It was the bridge over which society passed from chaos and

придвижи от хаоса на празнотата към реда и цивилизованата дейност. То накара изостаналите и лениви народи да работят, осигурявайки по такъв начин богатството и свободното време, необходими за прогреса на по-развитите раси.

indolence to order and civilized activities; it compelled backward and lazy peoples to work and thus provide wealth and leisure for the social advancement of their superiors.

Институцията на владеенето на роби застави човека да създаде регулативен механизъм на първобитното общество; то доведе до появата на първите форми на управление. Владеенето на роби, изискващо твърдо регулиране, в средновековна Европа практически изчезна предвид неспособността на феодалите да управляват робите. Изостаналите племена от древността – такива като днешните австралийски аборигени, никога не са имали роби.

69:8.7 (789.6) The institution of slavery compelled man to invent the regulative mechanism of primitive society; it gave origin to the beginnings of government. Slavery demands strong regulation and during the European Middle Ages virtually disappeared because the feudal lords could not control the slaves. The backward tribes of ancient times, like the native Australians of today, never had slaves.

Разбира се, владеенето на роби означаваше угнетяване, но именно в училищата на гнета човекът се учеше трудолюбиво. В края на краищата робите започнаха да се ползват от благата на по-развитото общество, което те толкова неохотно помагаха да се създаде. Владеенето на роби създава организация, водеща към културни и социални постижения, но скоро то незабелязано прояжда обществото отвътре, превръщайки се в най-тежката от всички разрушителни социални болести.

69:8.8 (789.7) True, slavery was oppressive, but it was in the schools of oppression that man learned industry. Eventually the slaves shared the blessings of a higher society which they had so unwillingly helped create. Slavery creates an organization of culture and social achievement but soon insidiously attacks society internally as the gravest of all destructive social maladies.

Благодарение на откритията на съвременната техника робството остана в миналото. Владеенето на роби, както и многоженството, отмира, защото е неизгодно. Но внезапното освобождаване на голяма маса роби винаги е било гибелно; постепенното им освобождаване е свързано с по-малко беди.

69:8.9 (789.8) Modern mechanical invention rendered the slave obsolete. Slavery, like polygamy, is passing because it does not pay. But it has always proved disastrous suddenly to liberate great numbers of slaves; less trouble ensues when they are gradually emancipated.

Днес хората не са социални роби, но хиляди от тях допускат поради амбиции да заробят себе си в робството на ямата на дълговете. Принудителното робство се смени с по-съвършена форма и нова индустриална зависимост.

69:8.10 (780.1) Today, men are not social slaves, but thousands allow ambition to enslave them to debt. Involuntary slavery has given way to a new and improved form of modified industrial servitude.

Макар че идеал на обществото е всеобщата свобода, никога не следва да търпите безделието. Всеки здрав човек трябва да изпълнява поне такъв обем от работа, който е необходим за неговото самоосигуряване.

69:8.11 (780.2) While the ideal of society is universal freedom, idleness should never be tolerated. All able-bodied persons should be compelled to do at least a self-sustaining amount of work.

Съвременното общество се устреми назад. Практически изчезна робството; излизат от употреба домашните животни. В търсенето на могъщество цивилизацията се устреми назад, към огъня – към неорганичния свят. Човекът излезе от варварството с помощта на огъня, животните и робите; днес той се стреми назад, отхвърляйки услугите на робите и помощта на животните, за да изравя нови тайни, нови източници на богатство и

69:8.12 (780.3) Modern society is in reverse. Slavery has nearly disappeared; domesticated animals are passing. Civilization is reaching back to fire — the inorganic world — for power. Man came up from savagery by way of fire, animals, and slavery; today he reaches back, discarding the help of slaves and the assistance of animals, while he seeks to wrest new secrets and sources of wealth and power from the elemental storehouse of nature.

могъщество, които се пазят в хранилищата на природата.

9. ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ

Макар че първобитното общество практически беше комуна, първобитният човек не беше привърженик на съвременните комунистически доктрини. Комунизмът в тази древна епоха не беше само теория или социална доктрина; той беше проста, практическа и автоматична адаптация. Комунизмът предотвратяваше нищетата и нуждата, просията и проституцията бяха практически неизвестни на тези древни племена.

Първобитният комунизъм не особено принизяваше хората, както не възвеличаваше и посредствеността; но той действително поощряваше пасивността и безделието, подтискаше трудолюбието и разрушаваше честолюбието. Комунизмът беше необходимата опора в процеса на растеж на първобитното общество, но той отстъпи място на по-високия обществен ред, тъй като противоречеше на четири явно изразени човешки тенденции:

1. *Семейството.* Човекът се стреми не само да натрупа собственост, но и да я предаде на своето потомство. Но в древното общинно общество личния капитал или веднага се изразходваше, или след смъртта на собственика се разпределяше сред членовете на групата. Собственост не се наследяваше – налогът на наследството беше сто процента. Появилите се по-късно правила, регулиращи натрупването на капитал и наследяването на собствеността, бяха бавна крачка напред в развитието на обществото. Това е така независимо от последвалите груби злоупотреби с капитала.

2. *Религиозните тенденции.* Покрай това първобитният човек се стремеше да натрупа собственост като начален капитал за следващия живот. С това се обяснява съществуващият в течение на дълго време обичай да се погребват личните принадлежности на човека заедно с него. В древността вярваха, че само за богатите веднага след смъртта е подготвено някакво удоволствие и величие. Учителите на богооткровената религия – особено християнските проповедници – първи провъзгласиха, че бедняците имат равни с богаташите шансове за спасение.

3. *Стремежът към свобода и свободно време.* В зората на социалната еволюция пропорционалното разпределение на личните

9. PRIVATE PROPERTY

69:9.1 (780.4) While primitive society was virtually communal, primitive man did not adhere to the modern doctrines of communism. The communism of these early times was not a mere theory or social doctrine; it was a simple and practical automatic adjustment. Communism prevented pauperism and want; begging and prostitution were almost unknown among these ancient tribes.

69:9.2 (780.5) Primitive communism did not especially level men down, nor did it exalt mediocrity, but it did put a premium on inactivity and idleness, and it did stifle industry and destroy ambition. Communism was indispensable scaffolding in the growth of primitive society, but it gave way to the evolution of a higher social order because it ran counter to four strong human proclivities:

69:9.3 (780.6) 1. *The family.* Man not only craves to accumulate property; he desires to bequeath his capital goods to his progeny. But in early communal society a man's capital was either immediately consumed or distributed among the group at his death. There was no inheritance of property — the inheritance tax was one hundred per cent. The later capital-accumulation and property-inheritance mores were a distinct social advance. And this is true notwithstanding the subsequent gross abuses attendant upon the misuse of capital.

69:9.4 (780.7) 2. *Religious tendencies.* Primitive man also wanted to save up property as a nucleus for starting life in the next existence. This motive explains why it was so long the custom to bury a man's personal belongings with him. The ancients believed that only the rich survived death with any immediate pleasure and dignity. The teachers of revealed religion, more especially the Christian teachers, were the first to proclaim that the poor could have salvation on equal terms with the rich.

69:9.5 (780.8) 3. *The desire for liberty and leisure.* In the earlier days of social evolution the apportionment of individual earnings among the

доходи сред членовете на групата практически беше форма на робство; труженикът ставаше роб на безделника. В това се заключаваше самоубийствената черта на комунизма: разточителният живееше за сметка на пестеливия. Даже понастоящем прахосникът зависи от държавата (грижливите данъкоплатци), които трябва да се грижат за него. Тези, които нямат капитал, и досега смятат, че онези, които го имат, трябва да ги хранят.

group was virtually a form of slavery; the worker was made slave to the idler. This was the suicidal weakness of communism: The improvident habitually lived off the thrifty. Even in modern times the improvident depend on the state (thrifty taxpayers) to take care of them. Those who have no capital still expect those who have to feed them.

4 . *Стремежът към безопасност и могъщество.* Комунизмът беше окончателно унищожен в резултат на измамната практика на прогресивните и преуспяващи индивиди, прибягващи към различни уловки в опита си да се избавят от заробването пред ленивите безделници на своето племе. Но отначало всички подобни натрупвания се правеха тайно; небезопасността в първобитното общество пречеше на откритото натрупване на капитал. Даже в по-късните времена притежаването на прекомерно богатство беше свързано с голяма опасност; в такива случаи царят непременно измисляше някакъв повод за конфискация на имуществото на богаташа, а когато той умираше, погребението се забавяше, докато семейството не жертва крупна сума като налог на наследството – за обществени нужди или в полза на царя.

69:9.6 (780.9) 4. *The urge for security and power.* Communism was finally destroyed by the deceptive practices of progressive and successful individuals who resorted to diverse subterfuges in an effort to escape enslavement to the shiftless idlers of their tribes. But at first all hoarding was secret; primitive insecurity prevented the outward accumulation of capital. And even at a later time it was most dangerous to amass too much wealth; the king would be sure to trump up some charge for confiscating a rich man's property, and when a wealthy man died, the funeral was held up until the family donated a large sum to public welfare or to the king, an inheritance tax.

В най-древните времена жените бяха собственост на групата и в семейството господстваше майката. Цялата земя и всички жени принадлежаха на древния вожд, чието съгласие се изискваше за сключване на брак. С отмирането на комунизма жените преминаха в лично ползване и водещото положение в дома постепенно преминаваше към бащата. Така възникна семейството и преобладаващата полигамия постепенно се сменяше с моногамия. (Полигамията е запазване на чертите на робската зависимост на жените в брака. Моногамията е свободен от робство идеал на ненадминатото обединяване на един мъж и една жена във висш стремеж за създаване на семейство, възпитаване на потомство, взаимна култура и самоусъвършенстване.)

69:9.7 (781.1) In earliest times women were the property of the community, and the mother dominated the family. The early chiefs owned all the land and were proprietors of all the women; marriage required the consent of the tribal ruler. With the passing of communism, women were held individually, and the father gradually assumed domestic control. Thus the home had its beginning, and the prevailing polygamous customs were gradually displaced by monogamy. (Polygamy is the survival of the female-slavery element in marriage. Monogamy is the slave-free ideal of the matchless association of one man and one woman in the exquisite enterprise of home building, offspring rearing, mutual culture, and self-improvement.)

В началото имуществото, включително оръдията на труда и оръжието, беше общо владение на племето. Първата частна собственост станаха предметите, към които хората имаха личен допир. Ако непознатият пиеше от чаша, тя ставаше негова собственост. Всяко място, където беше пролята кръв, ставаше собственост на ранения човек или групата.

69:9.8 (781.2) At first, all property, including tools and weapons, was the common possession of the tribe. Private property first consisted of all things personally touched. If a stranger drank from a cup, the cup was henceforth his. Next, any place where blood was shed became the property of the injured person or group.

Така частната собственост от самото начало предизвикваше уважение, тъй като се

69:9.9 (781.3) Private property was thus originally respected because it was supposed to be charged

смяташе, че тя съдържа в себе си част от личността на своя собственик. Подобни суеверия бяха гаранция за честно отношение към собствеността; полиция за охрана на личното имущество не беше необходима. В пределите на групата нямаше кражби, макар че хората без колебание присвояваха имуществото на чуждите племена. Отношенията, свързани със собствеността, не завършваха със смърт: в древността личното имущество го изгаряха, по-късно го погребваха заедно с покойника, а още по-късно то преминаваше по наследство към членовете на семейството или племето.

with some part of the owner's personality. Property honesty rested safely on this type of superstition; no police were needed to guard personal belongings. There was no stealing within the group, though men did not hesitate to appropriate the goods of other tribes. Property relations did not end with death; early, personal effects were burned, then buried with the dead, and later, inherited by the surviving family or by the tribe.

Първите лични украшения станаха талисманите. Тщеславието и суеверността заставяха древния човек да се съпротивлява на всеки опит да бъде лишен от любимите му талисмани, защото такъв вид собственост се ценеше повече от предметите от първа необходимост.

69:9.10 (781.4) The ornamental type of personal effects originated in the wearing of charms. Vanity plus ghost fear led early man to resist all attempts to relieve him of his favorite charms, such property being valued above necessities.

Мястото за спане беше един от най-древните видове собственост. Впоследствие племенният вожд, разпореждащ се по поръчение на групата с цялата недвижима собственост, започна да разпределя участъците за построяване на жилища. Скоро основание за собствеността стана огнището, а още по-късно – обоснованото право над прилежащата земя.

69:9.11 (781.5) Sleeping space was one of man's earliest properties. Later, homesites were assigned by the tribal chiefs, who held all real estate in trust for the group. Presently a fire site conferred ownership; and still later, a well constituted title to the adjacent land.

Водните дупки и кладенци бяха сред първите видове частна собственост. Цялата практика на култовите обреди се използваше за охрана на водните дупки, кладенци, дървета, посеви и мед. След загубата на вяра във фетишите се появиха закони за охрана на личното имущество. Но правото на плячка – правото да ловуваш, се появи дълго преди земеделските закони. Американският червен човек никога не разбираше правата за частно владеене на земята. Бяха му чужди възгледите на белия човек.

69:9.12 (781.6) Water holes and wells were among the first private possessions. The whole fetish practice was utilized to guard water holes, wells, trees, crops, and honey. Following the loss of faith in the fetish, laws were evolved to protect private belongings. But game laws, the right to hunt, long preceded land laws. The American red man never understood private ownership of land; he could not comprehend the white man's view.

Още в древността частната собственост беше белязана със семейния символ – древния предшественик на семейния герб. Охраната на недвижимата собственост също така поверяваха и на духовете. Жреците "освещаваха" земния парцел, след което той вече се намираше под защитата на действащите тук магически табута. За собствениците на такива парцели казваха, че имат "дадено от жреците право на собственост". Юдеите проявяваха огромно уважение към тези семейни синорни знаци: "Проклет да е този, който наруши междата на съседа." На такива каменни стълбове се поставяха инициалите на жреца. Даже дърветата ставаха частна собственост, ако на тях стояха инициали.

69:9.13 (781.7) Private property was early marked by family insignia, and this is the early origin of family crests. Real estate could also be put under the watchcare of spirits. The priests would "consecrate" a piece of land, and it would then rest under the protection of the magic taboos erected thereon. Owners thereof were said to have a "priest's title." The Hebrews had great respect for these family landmarks: "Cursed be he who removes his neighbor's landmark." These stone markers bore the priest's initials. Even trees, when initialed, became private property.

В древността частна беше само реколтата, но последващите реколти даваха и право на собственост над земята; така земеделието положи началото на частното земевладеене. Отначало частното ползване беше само пожизнено и след смъртта земята се връщаше на племето. Най-древното право за владеене на земята, предаваемо от племето на неговите членове, се отнасяше към гробовете – местата за семейни погребения. В по-късните времена земята принадлежеше на този, който ú сложи ограда. Но градовете винаги отделяха част от земята за общи пасбища, а също и за използване – в случай на обсада. Такива "общински земи" представляват остатъци от древните форми на колективна собственост.

69:9.14 (782.1) In early days only the crops were private, but successive crops conferred title; agriculture was thus the genesis of the private ownership of land. Individuals were first given only a life tenureship; at death land reverted to the tribe. The very first land titles granted by tribes to individuals were graves — family burying grounds. In later times land belonged to those who fenced it. But the cities always reserved certain lands for public pasturage and for use in case of siege; these "commons" represent the survival of the earlier form of collective ownership.

С времето държавата започна да предава собствеността на частно владение, запазвайки за себе си правото на облагане с налози. Запазвайки за себе си правото на собственост, земевладелците можеха да вземат аренда и земята се превърна в източник на доходи – капитал. Съответно земята стана истински обект за покупко-продажба: тя можеше да се продаде, да се предаде правото на собственост на друг, да се заложи и да се лишиш от правото си да изкупиш заложената земя.

69:9.15 (782.2) Eventually the state assigned property to the individual, reserving the right of taxation. Having made secure their titles, landlords could collect rents, and land became a source of income — capital. Finally land became truly negotiable, with sales, transfers, mortgages, and foreclosures.

Частното владение разшири свободата и укрепи стабилността; наистина частното земевладеене получи обществено одобрение едва след провала на общинското управление и ръководство и скоро след въвеждането на земевладеенето едни след други започнаха да се появяват роби, крепостни и непритежаващи земя класи. Но усъвършенстването на техниката постепенно освобождава човека от робския труд.

69:9.16 (782.3) Private ownership brought increased liberty and enhanced stability; but private ownership of land was given social sanction only after communal control and direction had failed, and it was soon followed by a succession of slaves, serfs, and landless classes. But improved machinery is gradually setting men free from slavish toil.

Правото на собственост не е абсолютно; то има чисто социален характер. Но всяко управление, закон, порядък, граждански права, социални свободи, конвенции, мир, щастие – такива, каквито ги знаят съвременните народи, бяха създадени около частното владеене на собствеността.

69:9.17 (782.4) The right to property is not absolute; it is purely social. But all government, law, order, civil rights, social liberties, conventions, peace, and happiness, as they are enjoyed by modern peoples, have grown up around the private ownership of property.

Съвременният социален ред не е непременно правилен – божествен или свещен, но човечеството ще постъпи разумно, ако всякакви изменения се осъществяват постепенно. Това, което имате, е неизмеримо по-добро от всяка система, известна на вашите предци. Изменяйки социалния ред, се убедете в това, че го изменяте към по-добро. Не се съгласявайте на експерименти с отхвърлени от вашите предци формули. Вървете напред, а не назад! Нека еволюцията продължава! Не правете крачка назад.

69:9.18 (782.5) The present social order is not necessarily right — not divine or sacred — but mankind will do well to move slowly in making changes. That which you have is vastly better than any system known to your ancestors. Make certain that when you change the social order you change for the better. Do not be persuaded to experiment with the discarded formulas of your forefathers. Go forward, not backward! Let evolution proceed! Do not take a backward step.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.] *69:9.19 (782.6)* [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 70. Еволюция на управлението при хората

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 70. ЕВОЛЮЦИЯ НА УПРАВЛЕНИЕТО ПРИ ХОРАТА

Секции

Въведение
1. Възникването на войните
2. Социалното значение на войната
3. Първите човешки обединения
4. Клановете и племената
5. Зараждането на управлението
6. Монархическото управление
7. Първобитните клубове и тайните общества
8. Обществените класи
9. Правата на човека
10. Еволюцията на правосъдието
11. Законите и съдилищата
12. Разпределянето на гражданската власт

PAPER 70
THE EVOLUTION OF HUMAN GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction
1. The Genesis of War
2. The Social Value of War
3. Early Human Associations
4. Clans and Tribes
5. The Beginnings of Government
6. Monarchial Government
7. Primitive Clubs and Secret Societies
8. Social Classes
9. Human Rights
10. Evolution of Justice
11. Laws and Courts
12. Allocation of Civil Authority

Въведение

ЧОВЕКЪТ все още не беше успял частично да реши проблема със средствата за съществуване, когато се сблъска със задачата за регулиране на отношенията между хората. Развитието на промишленото производство изискваше законност, ред и социално приспособяване; частната собственост доведе до необходимостта от управление.

В еволюционния свят антагонизмите са естествени; светът се осигурява само за сметка на регулативната обществена система. Социалното регулиране е неотделимо от организацията на обществото; обединението предполага наличие на някаква управляваща власт. Управлението разрешава принудително противоречията, съществуващи между племената, клановете, семействата и

INTRODUCTION

70:0.1 (783.1) NO SOONER had man partially solved the problem of making a living than he was confronted with the task of regulating human contacts. The development of industry demanded law, order, and social adjustment; private property necessitated government.

70:0.2 (783.2) On an evolutionary world, antagonisms are natural; peace is secured only by some sort of social regulative system. Social regulation is inseparable from social organization; association implies some controlling authority. Government compels the co-ordination of the antagonisms of the tribes, clans, families, and individuals.

отделните хора.

Управлението се появява в резултат от неосъзнат процес; то се развива по пътя на пробите и грешките. То е необходимо за оцеляването, защото става традиционно. Анархията води към сиромашия; затова управлението е относителен закон и ред – формира се или продължава да се формира постепенно. Принудителните потребности на борбата за съществуване буквално заставяха човешкия род да върви по пътя на прогреса, към цивилизацията.

70:0.3 (783.3) Government is an unconscious development; it evolves by trial and error. It does have survival value; therefore it becomes traditional. Anarchy augmented misery; therefore government, comparative law and order, slowly emerged or is emerging. The coercive demands of the struggle for existence literally drove the human race along the progressive road to civilization.

1. ВЪЗНИКВАНЕТО НА ВОЙНИТЕ

Войната е естествено състояние и наследство на развиващия се човек, мирът е социалната мярка, определяща прогреса на цивилизацията. До частичната социализация на еволюиращите раси човекът беше крайно индивидуалистичен, изключително подозрителен и невероятно свадлив. Насилието е закон на природата, враждебността е автоматична реакция на децата на природата, докато войната – това са същите тези действия, но изпълнявани съвместно. Всеки път, когато общественият строй се подлага на изпитания поради сложности, съпровождащи обществения прогрес, неизменно се извършва бързо и разрушително връщане към тези древни методи за насилствено разрешаване на раздразненията, пораждани от човешките взаимоотношения.

Войната е животинската реакция, провокирана от неразбирането и раздразнението; мирът настъпва при цивилизовано решаване на всякакви подобни проблеми и трудности. Както сангикските раси, така и деградиралите впоследствие адамити и нодити се отличаваха с агресивност. Андонитите още в дълбока древност научиха златното правило и даже днес техните потомци – ескимосите, стриктно изпълняват този закон. Тези народи почитат обичаите; на тях им е практически непознато насилственото разрешаване на противоречията.

Андон учеше своите деца да уреждат споровете по следния начин: всеки участник в спора удряше с пръчка по дърво, едновременно проклинайки го; този, чиято пръчка се счупеше първа, се смяташе за победител. По-късните андонити обикновено разрешаваха споровете, устройвайки публични представления, на които спорещите се надсмиваха и подиграваха един друг, докато публиката определяше победителя чрез аплодисменти.

1. THE GENESIS OF WAR

70:1.1 (783.4) War is the natural state and heritage of evolving man; peace is the social yardstick measuring civilization's advancement. Before the partial socialization of the advancing races man was exceedingly individualistic, extremely suspicious, and unbelievably quarrelsome. Violence is the law of nature, hostility the automatic reaction of the children of nature, while war is but these same activities carried on collectively. And wherever and whenever the fabric of civilization becomes stressed by the complications of society's advancement, there is always an immediate and ruinous reversion to these early methods of violent adjustment of the irritations of human interassociations.

70:1.2 (783.5) War is an animalistic reaction to misunderstandings and irritations; peace attends upon the civilized solution of all such problems and difficulties. The Sangik races, together with the later deteriorated Adamites and Nodites, were all belligerent. The Andonites were early taught the golden rule, and, even today, their Eskimo descendants live very much by that code; custom is strong among them, and they are fairly free from violent antagonisms.

70:1.3 (783.6) Andon taught his children to settle disputes by each beating a tree with a stick, meanwhile cursing the tree; the one whose stick broke first was the victor. The later Andonites used to settle disputes by holding a public show at which the disputants made fun of and ridiculed each other, while the audience decided the winner by its applause.

Такъв феномен като войната можеше да възникне само тогава, когато нивото на развитие на обществото позволи на практика да се познаят периоди на мир и да се утвърдят методите за водене на война. Самото понятие „война" подразбира известна степен на организираност.

70:1.4 (783.7) But there could be no such phenomenon as war until society had evolved sufficiently far to actually experience periods of peace and to sanction warlike practices. The very concept of war implies some degree of organization.

С появата на социални групи личните раздразнения започнаха да се разтварят в настроенията на групите, което спомагаше за вътрешноплеменното спокойствие за сметка нарушаването на вътрешноплеменния мир. Затова отначало мирът се постигаше вътре в групата, която винаги изпитваше неприязън и ненавист към външния свят на чуждоземците. Древният човек смяташе за чест да пролива чужда кръв.

70:1.5 (784.1) With the emergence of social groupings, individual irritations began to be submerged in the group feelings, and this promoted intratribal tranquillity but at the expense of intertribal peace. Peace was thus first enjoyed by the in-group, or tribe, who always disliked and hated the out-group, foreigners. Early man regarded it a virtue to shed alien blood.

Но отначало даже това не помагаше. Когато древните вождове се опитваха да изглаждат недоразумения, често – минимум веднъж годишно – им се налагаше да ги разрешават с племенни битки. Разделяйки се на две групи и въоръжавайки се с камъни, членовете на клана целия ден се биеха един с друг – и то само защото получаваха удоволствие от това: на тях наистина им харесваше да се бият.

70:1.6 (784.2) But even this did not work at first. When the early chiefs would try to iron out misunderstandings, they often found it necessary, at least once a year, to permit the tribal stone fights. The clan would divide up into two groups and engage in an all-day battle. And this for no other reason than just the fun of it; they really enjoyed fighting.

Войните продължават поради самата човешка природа: човекът произлиза от животните, а на всички животни е свойствена агресивност. Ето някои причини, водещи до войни в древността:

70:1.7 (784.3) Warfare persists because man is human, evolved from an animal, and all animals are bellicose. Among the early causes of war were:

1. *Гладът,* който водеше към набези с цел завладяване на храна. Недостигът на земя водеше до война и в такива схватки бяха практически унищожавани ранните мирни племена.

70:1.8 (784.4) 1. *Hunger,* which led to food raids. Scarcity of land has always brought on war, and during these struggles the early peace tribes were practically exterminated.

2 . *Недостигът на жени*; опитът да се попълни недостигът от домашна прислуга. Кражбата на жени винаги служеше като причина за войни.

70:1.9 (784.5) 2. *Woman scarcity* — an attempt to relieve a shortage of domestic help. Woman stealing has always caused war.

3 . *Тщеславието* — стремежът да се демонстрира племенна доблест. По-развитите групи воюваха, за да наложат своя начин на живот на другите народи.

70:1.10 (784.6) 3. *Vanity* — the desire to exhibit tribal prowess. Superior groups would fight to impose their mode of life upon inferior peoples.

4 . *Робите* — потребността от допълнителна работна сила.

70:1.11 (784.7) 4. *Slaves* — need of recruits for the labor ranks.

5 . *Отмъщението* служеше като основание за войни, когато едно племе смяташе, че причина за смъртта на техния съплеменник е съседното племе. Траурът продължаваше дотогава, докато в дома не донесяха отрязаната глава. Сравнително доскоро войната с цел възмездие се смяташе за благо дело.

70:1.12 (784.8) 5. *Revenge* was the motive for war when one tribe believed that a neighboring tribe had caused the death of a fellow tribesman. Mourning was continued until a head was brought home. The war for vengeance was in good standing right on down to comparatively modern times.

6 . *Като развлечение* — в тези древни

70:1.13 (784.9) 6. *Recreation* — war was looked upon

времена младите хора смятаха войната за развлечение. Когато светът ставаше угнетяващ, а сериозен и достатъчен повод за война нямаше, съседните племена обикновено започваха бой полунашега, превръщайки набезите в развлечение, в забавно разбъркване.

7 . *Религията* — стремежът да обърнат другите в своята вяра. Всички първобитни религии одобряваха войната. Едва в последно време религията започна да се отнася към войните неодобрително. За съжаление древните жреци бяха съучастници на военната власт. Една от най-големите крачки към мир в цялата история беше опитът да се отдели държавата от църквата.

Древните племена винаги започваха войни по повеля на своите богове, по заповед на своите вождове или шамани. Юдеите вярваха в "Бога на битките"; и повествуването за техния набег над мидиамците е типичен разказ за зверската жестокост, присъща на племенните войни в древността; това нападение, когато биват убити всички мъже, а след това всички момчета и жени освен девствените, би било по вкуса на племенния вожд, живял преди двеста години. И всичко това се правеше от "името на Господа, Бога на Израил".

Такъв е разказът за еволюцията на обществото – естественото разрешение на проблемите на човешките раси, когато човекът сам твори своята съдба на земята. Подобни зверства не се внушават от Божество, независимо от тенденцията на човека да прехвърля отговорността на своите богове.

Милосърдието на бойното поле дойде при човечеството не изведнъж. Даже когато юдеите ги управляваше жена – Девора, същата тази откровена жестокост продължаваше. В победата над езичниците действията на нейния генерал доведоха дотам, че "цялото опълчение падна от меча; никой не остана жив".

Още на ранния етап от историята на тази раса се използваше намазано с отрова оръжие. Нанасяха се най-различни наранявания. Саул, без да се колебае, поиска сто обрязани филистимци като откуп, който Давид трябваше да даде за дъщерята на царя Мелхола.

Отначало войните се водеха между цели племена, но в по-късни времена спорът на двама души се разрешаваше от тях на дуел, без привличане на своите племена. Появи се и обичаят съдбата на сражението на две армии да се решава от изхода на състезанието на единоборци, избирани от всяка страна, както в

as recreation by the young men of these early times. If no good and sufficient pretext for war arose, when peace became oppressive, neighboring tribes were accustomed to go out in semifriendly combat to engage in a foray as a holiday, to enjoy a sham battle.

70:1.14 (784.10) 7. *Religion* — the desire to make converts to the cult. The primitive religions all sanctioned war. Only in recent times has religion begun to frown upon war. The early priesthoods were, unfortunately, usually allied with the military power. One of the great peace moves of the ages has been the attempt to separate church and state.

70:1.15 (784.11) Always these olden tribes made war at the bidding of their gods, at the behest of their chiefs or medicine men. The Hebrews believed in such a "God of battles"; and the narrative of their raid on the Midianites is a typical recital of the atrocious cruelty of the ancient tribal wars; this assault, with its slaughter of all the males and the later killing of all male children and all women who were not virgins, would have done honor to the mores of a tribal chieftain of two hundred thousand years ago. And all this was executed in the "name of the Lord God of Israel."

70:1.16 (784.12) This is a narrative of the evolution of society — the natural outworking of the problems of the races — man working out his own destiny on earth. Such atrocities are not instigated by Deity, notwithstanding the tendency of man to place the responsibility on his gods.

70:1.17 (784.13) Military mercy has been slow in coming to mankind. Even when a woman, Deborah, ruled the Hebrews, the same wholesale cruelty persisted. Her general in his victory over the gentiles caused "all the host to fall upon the sword; there was not one left."

70:1.18 (785.1) Very early in the history of the race, poisoned weapons were used. All sorts of mutilations were practiced. Saul did not hesitate to require one hundred Philistine foreskins as the dowry David should pay for his daughter Michal.

70:1.19 (785.2) Early wars were fought between tribes as a whole, but in later times, when two individuals in different tribes had a dispute, instead of both tribes fighting, the two disputants engaged in a duel. It also became a custom for two armies to stake all on the outcome of a contest between a representative chosen from each side, as in the

случая с Давид и Голиат.

Първото облагодетелстване от война стана практиката да се вземат пленници. На следващия етап военните действия престанаха да се разпростират над жените, след което дойде признанието на мирното население. Скоро, във връзка с усложняването на военното изкуство, се появиха военните касти и регулярните армии. Още в древността на такива войни им се забраняваше да общуват с жени, които отдавна са престанали да воюват, макар че те винаги хранеха войника и се грижеха за него, благославяйки го за битката.

Огромен напредък стана практиката за обявяване на война. Такива заявления за намерението да се започнат военни действия означаваха появата на чувство за справедливост, след което последва постепенно създаване на правила за водене на "цивилизована" война. Още в дълбока древност стана обичай да не се воюва около религиозни места, а по-късно – да не се водят военни действия по време на църковни празници. Следващото беше признаването на право на убежище; политическите бежанци се ползваха от защита.

Така прийомите за водене на война се превърнаха от първобитен лов на хора в по-уредената система на съвременните "цивилизовани" народи. Но в отношенията между хората неприязънта бавно отстъпва място на симпатията.

instance of David and Goliath.

70:1.20 (785.3) The first refinement of war was the taking of prisoners. Next, women were exempted from hostilities, and then came the recognition of noncombatants. Military castes and standing armies soon developed to keep pace with the increasing complexity of combat. Such warriors were early prohibited from associating with women, and women long ago ceased to fight, though they have always fed and nursed the soldiers and urged them on to battle.

70:1.21 (785.4) The practice of declaring war represented great progress. Such declarations of intention to fight betokened the arrival of a sense of fairness, and this was followed by the gradual development of the rules of "civilized" warfare. Very early it became the custom not to fight near religious sites and, still later, not to fight on certain holy days. Next came the general recognition of the right of asylum; political fugitives received protection.

70:1.22 (785.5) Thus did warfare gradually evolve from the primitive man hunt to the somewhat more orderly system of the later-day "civilized" nations. But only slowly does the social attitude of amity displace that of enmity.

2. СОЦИАЛНОТО ЗНАЧЕНИЕ НА ВОЙНАТА

В миналите векове ожесточените войни водеха към социални промени и спомагаха за усвояване на нови идеи – такива, каквито не можеха да хрумнат на хората по естествен път за десет хиляди години. Ужасната цена, която се налагаше да се плаща за някои предимства на войната, се заключаваше в това, че обществото временно биваше отхвърляно назад към варварството; на цивилизованото благоразумие се налагаше да се отказва от своите права; войната е силно действащо лекарство, много скъпо и пределно опасно; макар че нерядко лекува някои от социалните болести, понякога то убива пациента – разрушава обществото.

Постоянната потребност от отбрана на държавата създава много нови и прогресивни социални преобразувания. Днес обществото ползва цял ред полезни нововъведения, поначало имащи изключително военен характер. То е задължено на войната даже за появата на танца, една от древните форми на

2. THE SOCIAL VALUE OF WAR

70:2.1 (785.6) In past ages a fierce war would institute social changes and facilitate the adoption of new ideas such as would not have occurred naturally in ten thousand years. The terrible price paid for these certain war advantages was that society was temporarily thrown back into savagery; civilized reason had to abdicate. War is strong medicine, very costly and most dangerous; while often curative of certain social disorders, it sometimes kills the patient, destroys the society.

70:2.2 (785.7) The constant necessity for national defense creates many new and advanced social adjustments. Society, today, enjoys the benefit of a long list of useful innovations which were at first wholly military and is even indebted to war for the dance, one of the early forms of which was a military drill.

който бяха военните упражнения.

Войната имаше социално значение за миналите цивилизации поради следните причини:

1. Тя изискваше дисциплиниранност, укрепваше сътрудничеството.

2. Поощряваше устойчивостта и храбростта.

3. Възпитаваше и укрепваше национализма.

4. Унищожаваше слабите и неприспособени народи.

5. Развенчаваше илюзиите за първобитното равенство и избирателно разслояване на обществото.

Войната носи в себе си определена еволюционна ценност, води към естествен подбор. Но с постепенния прогрес цивилизацията трябва да се откаже от нея така, както в своето време човечеството се отказа от владеенето на роби. В древността войните следваха пътешествията и културните контакти; тези цели с по-голям успех се постигат днес с помощта на съвременните средства за транспорт и връзки. Древните войни водеха към изтребление на изостаналите народи; но в резултат от съвременните конфликти се унищожава основно най-добрият човешки материал. Отначало войните укрепваха организираността и ефективността – днес тези качества станаха цел на съвременната промишленост. В миналото войната беше социалната закваска, заставяща човечеството да върви напред; днес такъв резултат с голям успех се достига с помощта на честолюбието и изобретателността. Древните войни поддържаха представата за Бога на битките, но на съвременния човек му е казано, че Бог е любов. В миналото войната служеше за много полезни цели и беше незаменима опора при създаването на цивилизацията, но тя бързо се превръща в културен банкрут, неспособен да осигури дивиденти под формата на социална изгода, макар и донякъде съпоставими с ужасните загуби при обръщане към нея.

Някога лекарите вярваха в кръвопускането като панацея за много болести, но оттогава откриха по-добри средства за лечение на повечето от тези заболявания.

Така и международното кръвопролитие трябва непременно да отстъпи място за търсене на най-добрите методи за излекуване

70:2.3 (785.8) War has had a social value to past civilizations because it:

70:2.4 (785.9) 1. Imposed discipline, enforced co-operation.

70:2.5 (785.10) 2. Put a premium on fortitude and courage.

70:2.6 (785.11) 3. Fostered and solidified nationalism.

70:2.7 (785.12) 4. Destroyed weak and unfit peoples.

70:2.8 (785.13) 5. Dissolved the illusion of primitive equality and selectively stratified society.

70:2.9 (785.14) War has had a certain evolutionary and selective value, but like slavery, it must sometime be abandoned as civilization slowly advances. Olden wars promoted travel and cultural intercourse; these ends are now better served by modern methods of transport and communication. Olden wars strengthened nations, but modern struggles disrupt civilized culture. Ancient warfare resulted in the decimation of inferior peoples; the net result of modern conflict is the selective destruction of the best human stocks. Early wars promoted organization and efficiency, but these have now become the aims of modern industry. During past ages war was a social ferment which pushed civilization forward; this result is now better attained by ambition and invention. Ancient warfare supported the concept of a God of battles, but modern man has been told that God is love. War has served many valuable purposes in the past, it has been an indispensable scaffolding in the building of civilization, but it is rapidly becoming culturally bankrupt — incapable of producing dividends of social gain in any way commensurate with the terrible losses attendant upon its invocation.

70:2.10 (786.1) At one time physicians believed in bloodletting as a cure for many diseases, but they have since discovered better remedies for most of these disorders. And so must the international bloodletting of war certainly give place to the discovery of better methods for curing the ills of nations.

70:2.11 (786.2) The nations of Urantia have already entered upon the gigantic struggle between nationalistic militarism and industrialism, and in

на болестите, от които страдат нациите. Народите на Урантия вече встъпиха в исполинската борба на националистическия милитаризъм с индустриализма и в много отношения този конфликт е аналогичен на многовековната борба на скотовъдеца-ловец с фермера. Но ако на индустриализма е съдено да удържи връх в тази борба с милитаризма, той следва да избягва заплашващите го опасности. Процъфтяващата промишленост на Урантия е заплашвана от следните фактори:

many ways this conflict is analogous to the agelong struggle between the herder-hunter and the farmer. But if industrialism is to triumph over militarism, it must avoid the dangers which beset it. The perils of budding industry on Urantia are:

1. Силно теглене към материализма, духовна слепота.

70:2.12 (786.3) 1. The strong drift toward materialism, spiritual blindness.

2. Поклонение пред властта на богатството, изкривяване на ценностите.

70:2.13 (786.4) 2. The worship of wealth-power, value distortion.

3. Пороци на разкоша, културна незрелост.

70:2.14 (786.5) 3. The vices of luxury, cultural immaturity.

4. Все по-голяма опасност от празнота, равнодушие към служенето.

70:2.15 (786.6) 4. The increasing dangers of indolence, service insensitivity.

5. Нарастване на нежелателната расова търпимост, биологично израждане.

70:2.16 (786.7) 5. The growth of undesirable racial softness, biologic deterioration.

6. Заплаха за стандартизираното индустриално робство, закостенелост на личностите. Трудът облагородява, но отегчителната работа затъпява.

70:2.17 (786.8) 6. The threat of standardized industrial slavery, personality stagnation. Labor is ennobling but drudgery is benumbing.

Милитаризмът е автократичен и жесток – свиреп. Варварският милитаризъм повишава социалната организация на победителите, но разлага победените. Индустриализмът е по-цивилизована система и трябва така да продължава своето развитие, за да помага за инициативата и да поощрява индивидуализма. Обществото следва с всички възможни методи да благоприятства развитието на самобитността.

70:2.18 (786.9) Militarism is autocratic and cruel — savage. It promotes social organization among the conquerors but disintegrates the vanquished. Industrialism is more civilized and should be so carried on as to promote initiative and to encourage individualism. Society should in every way possible foster originality.

Прославянето на войната би било грешка; вместо това е нужно да се осъзнае значението на войната за обществото, за да може по-точно да си представим какви изисквания трябва да удовлетворяват заменящите я средства за продължаване развитието на цивилизацията. И ако вие не намерите такива адекватни замени, можете да бъдете уверени в това, че на войните още дълго няма да се сложи край.

70:2.19 (786.10) Do not make the mistake of glorifying war; rather discern what it has done for society so that you may the more accurately visualize what its substitutes must provide in order to continue the advancement of civilization. And if such adequate substitutes are not provided, then you may be sure that war will long continue.

Човекът няма да приеме мира като нормален начин на живот, докато дълбоко и многократно не се убеди в това, че светът е най-добрият гарант за материално благополучие, а също и докато обществото не стане достатъчно мъдро, за да се научи да намира мирна замяна за удовлетворяването на свойствената на човека тенденция периодически да освобождава колективния импулс, помагащ да се изливат тези вечно натрупващи се емоции и енергии, които се

70:2.20 (786.11) Man will never accept peace as a normal mode of living until he has been thoroughly and repeatedly convinced that peace is best for his material welfare, and until society has wisely provided peaceful substitutes for the gratification of that inherent tendency periodically to let loose a collective drive designed to liberate those ever-accumulating emotions and energies belonging to the self-preservation reactions of the human species.

отнасят към реакциите на хората за самосъхранение.

Но макар и мимоходом, войната следва да се уважава като школа за опит, която е заставила расата на невежите индивидуалисти да се подчинят на централизираната власт – на главния ръководител. Старомодната война, по силата на присъщите ú свойства, действително издигаше за вождове велики хора, но в съвременните войни това не се случва. В търсене на лидери обществото е длъжно сега да се обърне към мирните завоевания – към промишлеността, науката и социалните постижения.

70:2.21 (786.12) But even in passing, war should be honored as the school of experience which compelled a race of arrogant individualists to submit themselves to highly concentrated authority — a chief executive. Old-fashioned war did select the innately great men for leadership, but modern war no longer does this. To discover leaders society must now turn to the conquests of peace: industry, science, and social achievement.

3. ПЪРВИТЕ ЧОВЕШКИ ОБЕДИНЕНИЯ

В най-примитивното общество *ордата* е всичко: даже децата са нейна общинска собственост. Еволюиращото семейство смени ордата във възпитанието на децата, докато формиращите се племена и кланове заеха нейното място като социални единици.

Половото влечение и майчинската любов създават семейството. Но истинско управление се появява едва тогава, когато започват да се формират надсемейни групи. До появата на семейство лидери на орди ставаха неформално избрани индивиди. Африканските бушмени и досега се намират на този първобитен стадий; в тяхната орда няма вождове.

Кръвните връзки започнаха да обединяват семействата в кланове – родови общини, които на свой ред образуваха племена – териториални общини. Войните и външният натиск караха родовите кланове да се обединят в племена, но именно занаятите и търговията позволяваха на тези примитивни групи да запазят, макар и относителен, вътрешноплеменен мир.

Международната търговия ще съдейства за укрепване на мира на Урантия в значително по-голяма степен, отколкото каквито и да било сантиментални разсъждения за мирно планиране. За търговските отношения съдейства развитието на езика и усъвършенстването на метода за връзка, както и появата на нови средства за комуникация.

Отсъствието на общ език винаги е пречело на растежа на мирните групи, но универсалният език на съвременната търговия станаха парите. Съвременното общество не се разпада в значителна степен благодарение на промишления пазар. Стремежът към приход е могъщ цивилизатор, когато се допълва с

3. EARLY HUMAN ASSOCIATIONS

70:3.1 (787.1) In the most primitive society the *horde* is everything; even children are its common property. The evolving family displaced the horde in child rearing, while the emerging clans and tribes took its place as the social unit.

70:3.2 (787.2) Sex hunger and mother love establish the family. But real government does not appear until superfamily groups have begun to form. In the prefamily days of the horde, leadership was provided by informally chosen individuals. The African Bushmen have never progressed beyond this primitive stage; they do not have chiefs in the horde.

70:3.3 (787.3) Families became united by blood ties in clans, aggregations of kinsmen; and these subsequently evolved into tribes, territorial communities. Warfare and external pressure forced the tribal organization upon the kinship clans, but it was commerce and trade that held these early and primitive groups together with some degree of internal peace.

70:3.4 (787.4) The peace of Urantia will be promoted far more by international trade organizations than by all the sentimental sophistry of visionary peace planning. Trade relations have been facilitated by development of language and by improved methods of communication as well as by better transportation.

70:3.5 (787.5) The absence of a common language has always impeded the growth of peace groups, but money has become the universal language of modern trade. Modern society is largely held together by the industrial market. The gain motive is a mighty civilizer when augmented by the desire to serve.

желанието да служиш на хората.

В древността всяко племе съществуваше в обкръжението на концентричните кръгове на нарастващия страх и суеверия; затова някога съществуваше обичай да се убиват всички чужди, а по-късно – да се поробват. Първоначалната представа за дружба означаваше приемане в клана; смяташе се, че членството в клана се запазва и след смъртта, което беше една от първите представи за вечен живот.

70:3.6 (787.6) In the early ages each tribe was surrounded by concentric circles of increasing fear and suspicion; hence it was once the custom to kill all strangers, later on, to enslave them. The old idea of friendship meant adoption into the clan; and clan membership was believed to survive death — one of the earliest concepts of eternal life.

Церемонията по приемането за член се заключаваше в това, двете страни да пият взаимно от своята кръв. На други места вместо кръв обменяха слюнка; така се появи практиката на социалната целувка. И всички церемонии по обединението, било то брак или приемане за член на клана, неизменно завършваха с пиршество.

70:3.7 (787.7) The ceremony of adoption consisted in drinking each other's blood. In some groups saliva was exchanged in the place of blood drinking, this being the ancient origin of the practice of social kissing. And all ceremonies of association, whether marriage or adoption, were always terminated by feasting.

В по-късни времена се използваше кръв, разредена с червено вино, а с времето церемонията по приемането на нови членове започна да завършва само с червено вино. Тя се изразяваше в съприкосновение с винени чаши и тяхното последващо пресушаване. Сред юдеите съществуваше видоизменена форма на церемонията на приема. Техните арабски предци се възползваха от клетва, която тогава произнасяха, като ръката на кандидата се полагаше на детеродния орган на местния от племето. Юдеите се отнасяха към приемането в своята среда на чуждоземци с добри братски чувства. "Отнасяйте се с чуждоземците, живеещи сред вас, както към своя народ; обичайте ги както себе си."

70:3.8 (787.8) In later times, blood diluted with red wine was used, and eventually wine alone was drunk to seal the adoption ceremony, which was signified in the touching of the wine cups and consummated by the swallowing of the beverage. The Hebrews employed a modified form of this adoption ceremony. Their Arab ancestors made use of the oath taken while the hand of the candidate rested upon the generative organ of the tribal native. The Hebrews treated adopted aliens kindly and fraternally. "The stranger that dwells with you shall be as one born among you, and you shall love him as yourself."

„Дружеското отношение" към гостите беше проява на временно гостоприемство. Преди заминаването на гостите чинията се счупваше на две части и едната половина даваха на отиващия си приятел, за да може това да послужи като препоръка на хазаите за нови гости, които можеха да дойдат по-късно. Обикновено гостите внасяха своя принос, като разказваха истории за пътешествия и приключения. Древните разказвачи придобиха такава популярност, че в резултат се появиха забрани за подобни занимания, докато траеше ловният сезон или прибирането на реколтата.

70:3.9 (787.9) "Guest friendship" was a relation of temporary hospitality. When visiting guests departed, a dish would be broken in half, one piece being given the departing friend so that it would serve as a suitable introduction for a third party who might arrive on a later visit. It was customary for guests to pay their way by telling tales of their travels and adventures. The storytellers of olden times became so popular that the mores eventually forbade their functioning during either the hunting or harvest seasons.

Първите мирни съглашения бяха "кръвните връзки". Посланиците на две враждуващи племена пристигаха за сключване на мир, за да засвидетелстват своята почит, след което си правеха разрез в кожата, докато не потечеше кръв, и провъзгласяваха мир.

70:3.10 (788.1) The first treaties of peace were the "blood bonds." The peace ambassadors of two warring tribes would meet, pay their respects, and then proceed to prick the skin until it bled; whereupon they would suck each other's blood and declare peace.

Първите мирни делегации се състояха от мъже, водещи най-хубавите девойки от своето племе за сексуално удовлетворяване на някогашните си врагове – така половата страст

70:3.11 (788.2) The earliest peace missions consisted of delegations of men bringing their choice maidens for the sex gratification of their onetime enemies, the sex appetite being utilized in

се използваше за подтискане на войнствеността. Племето, удостоено с такава чест, изпращаше ответни посланици от групата на своите девойки, след което се установяваше траен мир. Скоро бяха разрешени смесените бракове между семействата на племенните вождове.

combating the war urge. The tribe so honored would pay a return visit, with its offering of maidens; whereupon peace would be firmly established. And soon intermarriages between the families of the chiefs were sanctioned.

4. КЛАНОВЕТЕ И ПЛЕМЕНАТА

Първата мирна група стана семейството, след това кланът, племето, а по-късно нацията, която съответно се превърна в съвременна териториална държава. Фактът, че днешните мирни групи вече отдавна надхвърлиха границите на кръвните връзки и обхващат нациите, дава голяма надежда независимо от това, че народите на Урантия и досега губят огромни суми за военна подготовка.

Клановете представляваха кръвно свързани групи в пределите на едно племе, съществуващи по силата на някои общи интереси:

1. Произход от общи предци.

2. Привързаност към общ религиозен тотем.

3. Общ диалект.

4. Общо място на обитаване.

5. Страх пред общите врагове.

6. Общ военен опит.

Предводителите на клана винаги са се подчинявали на вожда на племето. По-ранното племенно управление представляваше свободна конфедерация на клановете. Австралийските аборигени така и не създадоха племенната форма на управление.

Племенните вождове на мирното време обикновено принадлежаха към майчината линия; военните вождове образуваха бащината линия. Съдът при племенните вождове и първите царе се състоеше от предводителите на клановете, които обикновено бяха канени при царя няколко пъти в годината. Това му позволяваше да ги следи и да си осигурява тяхното сътрудничество. Клановете носеха полза в местното самоуправление, но те съществено задържаха формирането на крупните и силни нации.

4. CLANS AND TRIBES

70:4.1 (788.3) The first peace group was the family, then the clan, the tribe, and later on the nation, which eventually became the modern territorial state. The fact that the present-day peace groups have long since expanded beyond blood ties to embrace nations is most encouraging, despite the fact that Urantia nations are still spending vast sums on war preparations.

70:4.2 (788.4) The clans were blood-tie groups within the tribe, and they owed their existence to certain common interests, such as:

70:4.3 (788.5) 1. Tracing origin back to a common ancestor.

70:4.4 (788.6) 2. Allegiance to a common religious totem.

70:4.5 (788.7) 3. Speaking the same dialect.

70:4.6 (788.8) 4. Sharing a common dwelling place.

70:4.7 (788.9) 5. Fearing the same enemies.

70:4.8 (788.10) 6. Having had a common military experience.

70:4.9 (788.11) The clan headmen were always subordinate to the tribal chief, the early tribal governments being a loose confederation of clans. The native Australians never developed a tribal form of government.

70:4.10 (788.12) The clan peace chiefs usually ruled through the mother line; the tribal war chiefs established the father line. The courts of the tribal chiefs and early kings consisted of the headmen of the clans, whom it was customary to invite into the king's presence several times a year. This enabled him to watch them and the better secure their co-operation. The clans served a valuable purpose in local self-government, but they greatly delayed the growth of large and strong nations.

5. ЗАРАЖДАНЕТО НА УПРАВЛЕНИЕТО

5. THE BEGINNINGS OF GOVERNMENT

Всяка човешка институция има начало и гражданското управление е резултат от постепенната еволюция точно така, както и бракът, промишлеността и религията. Започвайки с древните кланове и първобитни племена, сменящи се един друг типове човешко управление постепенно възникваха и изчезваха чак до появата на тези форми на социално и гражданско регулиране, които характеризират втората третина на двадесети век.

70:5.1 (788.7) Every human institution had a beginning, and civil government is a product of progressive evolution just as much as are marriage, industry, and religion. From the early clans and primitive tribes there gradually developed the successive orders of human government which have come and gone right on down to those forms of social and civil regulation that characterize the second third of the twentieth century.

С постепенното образуване на семейните единици в организацията на клана – обединения на еднокръвните семейства, бяха заложени основите на управлението. Първото истинско правителство стана *съветът на старейшините.* Тази регулативна група се състоеше от старци, отличаващи се по някакъв начин. Мъдростта и опитът отдавна се ценяха даже от диваците. Настъпи продължителният период на господство на старейшините. Олигархията на старците постепенно се изля в идеята за патриархата

70:5.2 (788.8) With the gradual emergence of the family units the foundations of government were established in the clan organization, the grouping of consanguineous families. The first real governmental body was the *council of the elders.* This regulative group was composed of old men who had distinguished themselves in some efficient manner. Wisdom and experience were early appreciated even by barbaric man, and there ensued a long age of the domination of the elders. This reign of the oligarchy of age gradually grew into the patriarchal idea.

В древния съвет на старейшините се съдържаше потенциалът на всички правителствени функции – изпълнителна, законодателна и съдебна. При тълкуване на действащите нрави съветът ставаше съд; определяйки нови форми на обществените обичаи, той ставаше законодателен орган; въвеждайки в сила нови заповеди и закони, той представяше изпълнителен орган. Глава на съвета на старейшините стана един от предшествениците на появилите се впоследствие вождове на племето.

70:5.3 (789.1) In the early council of the elders there resided the potential of all governmental functions: executive, legislative, and judicial. When the council interpreted the current mores, it was a court; when establishing new modes of social usage, it was a legislature; to the extent that such decrees and enactments were enforced, it was the executive. The chairman of the council was one of the forerunners of the later tribal chief.

В някои племена съветите се състояха от жени и жените от време на време възглавяваха много племена. Някои племена червени хора запазиха учението на Онамоналонтон в своята привързаност към единогласното управление на “съвета на седемте”.

70:5.4 (788.10) Some tribes had female councils, and from time to time many tribes had women rulers. Certain tribes of the red man preserved the teaching of Onamonalonton in following the unanimous rule of the “council of seven.”

Човечеството с труд усвояваше истината, че в общество, където няма единство, е невъзможно да се решават нито мирни, нито военни въпроси. Примитивните “съвещания” рядко донасяха полза. Хората отдавна разбраха, че армията, възглавявана от група предводители от различни кланове, е неспособна да противостои на войската, начело на която стои един човек. Войната винаги създаваше царе.

70:5.5 (788.11) It has been hard for mankind to learn that neither peace nor war can be run by a debating society. The primitive “palavers” were seldom useful. The race early learned that an army commanded by a group of clan heads had no chance against a strong one-man army. War has always been a kingmaker.

Отначало военачалниците се избираха само за военна служба. При настъпване на мира те предаваха някои свои пълномощия, а техните задължения приемаха все по-мирен характер. Но постепенно те започнаха да посягат и на мирното време, стремейки се да продължат своето управление в периода

70:5.6 (788.12) At first the war chiefs were chosen only for military service, and they would relinquish some of their authority during peacetimes, when their duties were of a more social nature. But gradually they began to encroach upon the peace intervals, tending to continue to rule from one war on through to the next. They often saw to it that

между войните. Те правеха така, че войните да следват една след друга без големи интервали. Тези древни главнокомандващи не обичаха да живеят в мир.

one war was not too long in following another. These early war lords were not fond of peace.

В по-късни времена някои вождове се избираха не за военна, а за друга служба и критериите за отбор бяха необичайни физически данни или забележителни лични качества. Сред червената раса нерядко имаше два типа вождове: мирните племенни вождове и наследствени военачалници. Мирните управители бяха също така съдии и учители.

70:5.7 (788.13) In later times some chiefs were chosen for other than military service, being selected because of unusual physique or outstanding personal abilities. The red men often had two sets of chiefs — the sachems, or peace chiefs, and the hereditary war chiefs. The peace rulers were also judges and teachers.

Начело на някои древни общини стояха шамани, които често изпълняваха функцията на вождове. Един и същи човек можеше да изпълнява задълженията на жрец, лекар и управител. Често древните царски знаци за отличие първоначално бяха символите или емблемите, украсяващи дрехите на жреците.

70:5.8 (788.14) Some early communities were ruled by medicine men, who often acted as chiefs. One man would act as priest, physician, and chief executive. Quite often the early royal insignias had originally been the symbols or emblems of priestly dress.

Такъв е пътят за постепенното установяване на изпълнителната власт. Съветите на клановете и племената продължаваха да изпълняват съвещателна функция, явявайки се и предшественици на появилите се по-късно законодателна и съдебна клонове. Понастоящем всички тези форми на примитивно управление съществуват при различните африкански племена.

70:5.9 (788.15) And it was by these steps that the executive branch of government gradually came into existence. The clan and tribal councils continued in an advisory capacity and as forerunners of the later appearing legislative and judicial branches. In Africa, today, all these forms of primitive government are in actual existence among the various tribes.

6. МОНАРХИЧЕСКОТО УПРАВЛЕНИЕ

6. MONARCHIAL GOVERNMENT

Ефективното държавно управление възникна с появата на вожда, притежаващ цялата пълнота на изпълнителната власт. Човекът разбра, че успешното управление е възможно само чрез издигане на упълномощени личности, а не на идеи.

70:6.1 (789.8) Effective state rule only came with the arrival of a chief with full executive authority. Man found that effective government could be had only by conferring power on a personality, not by endowing an idea.

Системата на управление израсна от представите за власт, семейство или богатства. Когато патриархалният царски син ставаше истински цар, той понякога се наричаше “баща на своя народ”. По-късно се смяташе, че царете произхождат от героите. А още по-късно властта започна да се предава по наследство, което се обясняваше с вяра в божествения произход на царете.

70:6.2 (789.9) Rulership grew out of the idea of family authority or wealth. When a patriarchal kinglet became a real king, he was sometimes called “father of his people.” Later on, kings were thought to have sprung from heroes. And still further on, rulership became hereditary, due to belief in the divine origin of kings.

Предаването на властта по наследство позволяваше да се избегне анархията, довеждаща преди до смут в периода между смъртта на царя и избирането на неговия приемник. Семейството имаше биологически глава, а кланът – избран естествен предводител; но племената и появилата се впоследствие държава нямаха естествен лидер и това стана още една причина вождовете-царе да започнат да предават

70:6.3 (789.10) Hereditary kingship avoided the anarchy which had previously wrought such havoc between the death of a king and the election of a successor. The family had a biologic head; the clan, a selected natural leader; the tribe and later state had no natural leader, and this was an additional reason for making the chief-kings hereditary. The idea of royal families and aristocracy was also based on the mores of “name ownership” in the clans.

своята власт по наследство.

Представата за царските семейства и аристокрацията също се основаваше на обичаи, признаващи “именното владение” в клановете. В края на краищата приемствеността на царската власт започна да се смята за свръхестествена: предполагаха, че царската кръв може да се проследи до времената на телесния персонал на Принц Калигастия. Царете се превръщаха в идоли, внушаващи прекомерен страх, и се появи особен маниер на говорене. Не толкова отдавна се смяташе, че съприкосновението с царя избавя от недъг и някои народи на Урантия и досега вярват в божествения произход на своите привилегии.

70:6.4 (790.1) The succession of kings was eventually regarded as supernatural, the royal blood being thought to extend back to the times of the materialized staff of Prince Caligastia. Thus kings became fetish personalities and were inordinately feared, a special form of speech being adopted for court usage. Even in recent times it was believed that the touch of kings would cure disease, and some Urantia peoples still regard their rulers as having had a divine origin.

Превърнатият в идол древен цар често биваше държан в изолация; той се смяташе за твърде посветен, за да може да се гледа освен по празници и свещени дни. Обикновено се избираше олицетворяващ го представител, което положи началото на длъжността премиер-министър. Първото длъжностно лице на кабинета стана чиновник, разпореждащ се с храната; скоро след това се появиха и други. След известно време управителите започнаха да назначават свои представители, отговарящи за търговията и религията, и появата на кабинета стана непосредствена крачка към деперсонализация на изпълнителната власт. Тези помощници на древните царе станаха признатите благородници, а жената на царя постепенно се издигна до статута на царица, щом жените започнаха да се ползват с по-голямо уважение.

70:6.5 (790.2) The early fetish king was often kept in seclusion; he was regarded as too sacred to be viewed except on feast days and holy days. Ordinarily a representative was chosen to impersonate him, and this is the origin of prime ministers. The first cabinet officer was a food administrator; others shortly followed. Rulers soon appointed representatives to be in charge of commerce and religion; and the development of a cabinet was a direct step toward depersonalization of executive authority. These assistants of the early kings became the accepted nobility, and the king’s wife gradually rose to the dignity of queen as women came to be held in higher esteem.

Откриването на отровите даде на безскрупулните управители огромна власт. Древното придворно магьосничество носеше дяволски характер: омагьосаните врагове на царя скоро умираха. Но даже и най-деспотичният тиранин се подчиняваше на известни ограничения; в крайна сметка, сдържаше го неотстъпният страх от това, да бъде вероломно убит. Шаманите, знахарите и жреците винаги държаха царете за юздите, а по-късно сдържащо начало станаха земеделците – аристокрацията. Клановете и племената просто въставаха, отхвърляйки своите деспоти и тирани. Когато смесените управители биваха осъждани на смърт, често им даваха възможност да извършат самоубийство, което положи началото на древния обичай да свършваш живота си със самоубийство при някои обстоятелства.

70:6.6 (790.3) Unscrupulous rulers gained great power by the discovery of poison. Early court magic was diabolical; the king’s enemies soon died. But even the most despotic tyrant was subject to some restrictions; he was at least restrained by the ever-present fear of assassination. The medicine men, witch doctors, and priests have always been a powerful check on the kings. Subsequently, the landowners, the aristocracy, exerted a restraining influence. And ever and anon the clans and tribes would simply rise up and overthrow their despots and tyrants. Deposed rulers, when sentenced to death, were often given the option of committing suicide, which gave origin to the ancient social vogue of suicide in certain circumstances.

7. ПЪРВОБИТНИТЕ КЛУБОВЕ И ТАЙНИТЕ ОБЩЕСТВА

7. PRIMITIVE CLUBS AND SECRET SOCIETIES

Първите социални групи се определяха по кръвно родство; обединението водеше към нарастване на клана. Смесеният брак стана следващият етап на увеличаването на групата и образувалото се в резултат съставно племе стана първият истински политически орган. Следващата крачка в социалното развитие стана еволюцията на религиозните култове и политическите клубове. Първите от тях се появиха като тайни общества и имаха изключително религиозен характер; впоследствие те започнаха да изпълняват регулативна функция. В началото в тях влизаха само мъже; по-късно се появиха и женски групи. Скоро те се разделиха на два класа: социално-политически и религиозно-мистични.

70:7.1 (790.4) Blood kinship determined the first social groups; association enlarged the kinship clan. Intermarriage was the next step in group enlargement, and the resultant complex tribe was the first true political body. The next advance in social development was the evolution of religious cults and the political clubs. These first appeared as secret societies and originally were wholly religious; subsequently they became regulative. At first they were men's clubs; later women's groups appeared. Presently they became divided into two classes: sociopolitical and religio-mystical.

Тайният характер на тези общества се обясняваше с много причини, сред които бяха следните:

70:7.2 (790.5) There were many reasons for the secrecy of these societies, such as:

1. Страх да си навлечеш недоволството на управителите поради нарушаването на някакво табу.

70:7.3 (790.6) 1. Fear of incurring the displeasure of the rulers because of the violation of some taboo.

2. Изпълнение на религиозни обреди на племенното малцинство.

70:7.4 (790.7) 2. In order to practice minority religious rites.

3. Пазене на важни "духовни" или търговски тайни.

70:7.5 (790.8) 3. For the purpose of preserving valuable "spirit" or trade secrets.

4. Изпълнение на особени заклинания или магьосничество.

70:7.6 (790.9) 4. For the enjoyment of some special charm or magic.

Самата тайнственост на тези общества осигуряваше на членовете си онази власт над съплеменниците им, която дава тайната. Тайнствеността ласкае тщеславието; преминалите през обреда на посвещението бяха социалната аристокрация на своето време. След инициацията юношите ловуваха с мъжете, докато преди това събираха плодове с жените. И най-голямо унижение за юношата, позор пред цялото племе, ставаше неуспехът при изпитване на половата зрелост: в този случай го оставяха извън пределите на мъжкото общество, сред жените и децата, смятайки го за подобен на жена. Освен това на тези, които не бяха преминали инициация, не се разрешаваше да се женят.

70:7.7 (790.10) The very secrecy of these societies conferred on all members the power of mystery over the rest of the tribe. Secrecy also appeals to vanity; the initiates were the social aristocracy of their day. After initiation the boys hunted with the men; whereas before they had gathered vegetables with the women. And it was the supreme humiliation, a tribal disgrace, to fail to pass the puberty tests and thus be compelled to remain outside the men's abode with the women and children, to be considered effeminate. Besides, noninitiates were not allowed to marry.

Още в дълбока древност първобитните хора учеха своите юноши на полова сдържаност. Стана обичай да се вземат момчета от семейството в пубертетния период преди женитбата, доверявайки тяхното образование и възпитание на тайните мъжки общества. И една от основните функции на тези клубове беше контролът над поведението на младия човек, което предотвратяваше появата на незаконнородени деца.

70:7.8 (791.1) Primitive people very early taught their adolescent youths sex control. It became the custom to take boys away from parents from puberty to marriage, their education and training being intrusted to the men's secret societies. And one of the chief functions of these clubs was to keep control of adolescent young men, thus preventing illegitimate children.

Проституцията като източник на доходи

70:7.9 (791.2) Commercialized prostitution began

възникна, когато тези мъжки клубове започнаха да плащат пари за използване на жени от други племена. Но по-древните групи изобщо не страдаха от полова разпуснатост.

when these men's clubs paid money for the use of women from other tribes. But the earlier groups were remarkably free from sex laxity.

Инициацията на юношите обикновено продължаваше повече от пет години. С тези обреди бяха свързани многобройни самоизтезания и нанасяни болезнени порязвания. Първите обрязвания се извършваха като обред, свързан с посвещението в едно от такива тайни братства. Един от елементите на инициацията беше изрязването по тялото на племенните знаци; татуировката възникна от такива символични членства. Подобни изтезания, в съвкупност с многобройните лишения, се предназначаваха за закалка на юношите, за да им бъдат внушавани представи за реалността на живота и за неговите неизбежни трудности. Тази цел по-успешно се постигаше с помощта на появилите се по-късно атлетически игри и физически състезания.

70:7.10 (791.3) The puberty initiation ceremony usually extended over a period of five years. Much self-torture and painful cutting entered into these ceremonies. Circumcision was first practiced as a rite of initiation into one of these secret fraternities. The tribal marks were cut on the body as a part of the puberty initiation; the tattoo originated as such a badge of membership. Such torture, together with much privation, was designed to harden these youths, to impress them with the reality of life and its inevitable hardships. This purpose is better accomplished by the later appearing athletic games and physical contests.

Но тайните общества действително се стремяха към усъвършенстването на нравствеността на юношеството. Едно от основните предназначения на пубертетните ритуали беше да се внуши на момчето, че не трябва да докосва чужди жени.

70:7.11 (791.4) But the secret societies did aim at the improvement of adolescent morals; one of the chief purposes of the puberty ceremonies was to impress upon the boy that he must leave other men's wives alone.

След години жестока дисциплина и подготовка – и малко преди женитбата, младите хора обикновено биваха освобождавани, предоставяйки им кратко време на отдих и свобода, след което те се връщаха, за да се оженят, и до края на дните си се подчиняваха на племенните табу. Този древен обичай съществуваше през всички векове и се запази до наши дни под формата на нелепата представа за необходимостта да "улегне".

70:7.12 (791.5) Following these years of rigorous discipline and training and just before marriage, the young men were usually released for a short period of leisure and freedom, after which they returned to marry and to submit to lifelong subjection to the tribal taboos. And this ancient custom has continued down to modern times as the foolish notion of "sowing wild oats."

Впоследствие много племена решиха да формират тайни женски клубове с цел подготовка на големите момичета за омъжване и майчинство. След инициацията на девойките се разрешаваше да се омъжат и да посещават "сгледи", което в това време съответстваше на излизане в обществото. Още в древността се появиха женските ордени, даващи обет за безбрачие.

70:7.13 (791.6) Many later tribes sanctioned the formation of women's secret clubs, the purpose of which was to prepare adolescent girls for wifehood and motherhood. After initiation girls were eligible for marriage and were permitted to attend the "bride show," the coming-out party of those days. Women's orders pledged against marriage early came into existence.

Скоро се появиха публичните клубове – организации, създавани от групи неженени мъже и неомъжени жени. В действителност тези обединения бяха първите училища. И макар че мъжките и женски клубове бяха склонни да се преследват един друг, някои по-прогресивни племена – след общуване с учителите от Далматия, започнаха да експериментират със съвместно обучение и създаване на училища-интернати и за двата

70:7.14 (791.7) Presently nonsecret clubs made their appearance when groups of unmarried men and groups of unattached women formed their separate organizations. These associations were really the first schools. And while men's and women's clubs were often given to persecuting each other, some advanced tribes, after contact with the Dalamatia teachers, experimented with coeducation, having boarding schools for both sexes.

пола.

Тайните общества спомагаха за постепенното създаване на социалните касти основно за сметка на тайнствения характер на процедурата на посвещението. Членовете на тези общества първоначално носеха маски за всяване на страх в любопитните към техните скръбни обреди – поклонението пред предците. По-късно тези ритуали се превърнаха в псевдоспиритични сеанси, на които уж се появяваха духове. Древните общества за "повторно раждане" използваха своята символика и особен таен език; освен това те се отричаха от някои видове храна и напитки. Те изпълняваха функцията на нощни пазители на реда и се занимаваха с най-различна обществена дейност.

70:7.15 (791.8) Secret societies contributed to the building up of social castes chiefly by the mysterious character of their initiations. The members of these societies first wore masks to frighten the curious away from their mourning rites — ancestor worship. Later this ritual developed into a pseudo seance at which ghosts were reputed to have appeared. The ancient societies of the "new birth" used signs and employed a special secret language; they also forswore certain foods and drinks. They acted as night police and otherwise functioned in a wide range of social activities.

Всички тайни общества биваха задължавани да полагат клетва, изискваха конфиденциалност и биваха учени да пазят тайна. Тези ордени внушаваха ужас и държаха в подчинение масите; освен това те действаха като общество на бдителност и така фактически практикуваха линчуване. Те станаха първите шпиони, когато племената бяха във война, и първите агенти на тайната полиция, когато настъпеше мир. Най-доброто им качество беше това, че караха нехайния към средствата цар да се опасява за своя живот. За да ги неутрализират, царете си създаваха собствена тайна полиция.

70:7.16 (792.1) All secret associations imposed an oath, enjoined confidence, and taught the keeping of secrets. These orders awed and controlled the mobs; they also acted as vigilance societies, thus practicing lynch law. They were the first spies when the tribes were at war and the first secret police during times of peace. Best of all they kept unscrupulous kings on the anxious seat. To offset them, the kings fostered their own secret police.

Тези общества доведоха до появата на първите политически партии. Отначало управлението на партийна основа се изразяваше в противопоставяне на "силните" *срещу* "слабите". В древността смяната на правителствата ставаше едва след гражданска война – убедително доказателство за това, че слабите са станали силни.

70:7.17 (792.2) These societies gave rise to the first political parties. The first party government was "the strong" *vs.* "the weak." In ancient times a change of administration only followed civil war, abundant proof that the weak had become strong.

Търговците наемаха членовете на такива клубове за събиране на дългове, управителите – за събиране на налози. В течение на дълго време облагането с налози се посрещаше на нож. Една от най-древните форми беше десятъкът – една десета част от дохода или трофеите. Първоначално налозите се вземаха за издържането на царския двор, но се оказа, че налозите е по-лесно да се събират, отколкото да се жертват за нуждите на храма.

70:7.18 (792.3) These clubs were employed by merchants to collect debts and by rulers to collect taxes. Taxation has been a long struggle, one of the earliest forms being the tithe, one tenth of the hunt or spoils. Taxes were originally levied to keep up the king's house, but it was found that they were easier to collect when disguised as an offering for the support of the temple service.

Постепенно тези тайни общества станаха първите благотворителни организации, които по-късно се превърнаха в религиозни общества – предшественици на църквите. Съответно някои от тези общества придобиха междуплеменен характер, превръщайки се в първите международни братства.

70:7.19 (792.4) By and by these secret associations grew into the first charitable organizations and later evolved into the earlier religious societies — the forerunners of churches. Finally some of these societies became intertribal, the first international fraternities.

8. ОБЩЕСТВЕНИТЕ КЛАСИ

Умственото и физическо неравенство на хората неизбежно води до появата на обществени класи. Делението на социални слоеве отсъства само в най-примитивните и най-развити светове. В зората на цивилизацията все още не започва диференциация на различни нива, докато свят, утвърдил се в светлината и живота, основно се е избавил от такова деление на човечеството на класи, което е толкова характерно за всички промеждутъчни еволюционни стадии.

С преминаването на обществото от дивачество към варварство неговите човешки компоненти започват да показват тенденция към обединяването на класите по силата на следните причини:

1 . *Естествени:* връзка, родство и брак; първите социални различия се основаваха на пола, възрастта и кръвта – родство с вожда.

2 . *Лични:* признаване на способности, устойчивост, умения, сила на духа, след които скоро последва признаване на езиковото майсторство, знания и умствени способности.

3 . *Случайни:* войната и емиграцията водеха към разграничаването на човешки групи. Мощно въздействие върху еволюцията на класите оказаха завоеванията – отношението на победителя към победения, докато робството доведе до първото деление на обществото на свободни и крепостни.

4 . *Икономически:* богати и бедни. Богатството и владеенето на роби беше изходната причина за появата на едно от класовите общества.

5 . *Географски:* класите се образуваха с появата на селски и градски колонии. Както градът, така и селото допринасяха за разделението на скотовъди-земеделци и търговци-промишленици с техните противоположни възгледи и реакции.

6 . *Социални:* класите постепенно се образуваха в съответствие с тези оценки на социалното значение на различните групи, които се даваха от хората. Сред най-древните деления от такъв род бяха разграниченията между жреци и учители, управители и войни, капиталисти и търговци, обикновени работници и роби. Робът беше лишен от възможността за придобиване на капитал, макар че понякога наемният работник можеше да вземе решение да стане капиталист.

7. *Професионални:* с увеличаване броя на професиите се появи тенденцията към

8. SOCIAL CLASSES

70:8.1 (792.5) The mental and physical inequality of human beings insures that social classes will appear. The only worlds without social strata are the most primitive and the most advanced. A dawning civilization has not yet begun the differentiation of social levels, while a world settled in light and life has largely effaced these divisions of mankind, which are so characteristic of all intermediate evolutionary stages.

70:8.2 (792.6) As society emerged from savagery to barbarism, its human components tended to become grouped in classes for the following general reasons:

70:8.3 (792.7) 1. *Natural* — contact, kinship, and marriage; the first social distinctions were based on sex, age, and blood — kinship to the chief.

70:8.4 (792.8) 2. *Personal* — the recognition of ability, endurance, skill, and fortitude; soon followed by the recognition of language mastery, knowledge, and general intelligence.

70:8.5 (792.9) 3. *Chance* — war and emigration resulted in the separating of human groups. Class evolution was powerfully influenced by conquest, the relation of the victor to the vanquished, while slavery brought about the first general division of society into free and bond.

70:8.6 (792.10) 4. *Economic* — rich and poor. Wealth and the possession of slaves was a genetic basis for one class of society.

70:8.7 (792.11) 5. *Geographic* — classes arose consequent upon urban or rural settlement. City and country have respectively contributed to the differentiation of the herder-agriculturist and the trader-industrialist, with their divergent viewpoints and reactions.

70:8.8 (792.12) 6. *Social* — classes have gradually formed according to popular estimate of the social worth of different groups. Among the earliest divisions of this sort were the demarcations between priest-teachers, ruler-warriors, capitalist-traders, common laborers, and slaves. The slave could never become a capitalist, though sometimes the wage earner could elect to join the capitalistic ranks.

70:8.9 (793.1) 7. *Vocational* — as vocations multiplied, they tended to establish castes and

образуването на касти и гилдии. Работниците се деляха на три групи: професионални класи, където влизаха шамани, квалифицирани работници и неквалифицирани работници.

guilds. Workers divided into three groups: the professional classes, including the medicine men, then the skilled workers, followed by the unskilled laborers.

8 . *Религиозни:* древните култови клубове създаваха свои собствени класи в пределите на клановете и племената и благочестието и мистицизмът на жреците им позволяваха в течение на дълго време да остават отделна социална група.

70:8.10 (793.2) 8. *Religious* — the early cult clubs produced their own classes within the clans and tribes, and the piety and mysticism of the priests have long perpetuated them as a separate social group.

9 . *Расови:* Присъствието на две или няколко раси в пределите на дадена национална или териториална цялост обикновено довежда до образуването на расови касти. Изначалната кастова система на Индия, както и на древния Египет, се основаваха на цвета на кожата.

70:8.11 (793.3) 9. *Racial* — the presence of two or more races within a given nation or territorial unit usually produces color castes. The original caste system of India was based on color, as was that of early Egypt.

1 0 . *Възраст:* младост и зрелост. В племената момчето се намираше под контрола на бащата до неговата смърт, докато девойката се намираше под майчинска опека до своето омъжване.

70:8.12 (793.4) 10. *Age* — youth and maturity. Among the tribes the boy remained under the watchcare of his father as long as the father lived, while the girl was left in the care of her mother until married.

Гъвкавите и изменящи се обществени класи са задължителни за една еволюираща цивилизация, но когато *класата* става *каста,* когато социалното членство става строго, повишаване на социалната стабилност се придобива за сметка на понижаването на личната инициатива. Макар че социалната каста решава проблема за мястото на човека в общественото производство, тя рязко ограничава индивидуалното развитие и фактически пречи на социалното взаимодействие.

70:8.13 (793.5) Flexible and shifting social classes are indispensable to an evolving civilization, but when *class* becomes *caste,* when social levels petrify, the enhancement of social stability is purchased by diminishment of personal initiative. Social caste solves the problem of finding one's place in industry, but it also sharply curtails individual development and virtually prevents social co-operation.

Образувани по естествен начин, обществените класи ще се запазват дотогава, докато човекът не стигне до тяхното еволюционно унищожаване за сметка на разумното използване на някои биологични, интелектуални и духовни средства на прогресиращата цивилизация, например:

70:8.14 (793.6) Classes in society, having naturally formed, will persist until man gradually achieves their evolutionary obliteration through intelligent manipulation of the biologic, intellectual, and spiritual resources of a progressing civilization, such as:

1. Биологично обновяване на расите – изборно отстраняване на низшите генотипи. Това ще помогне да се отстранят много видове неравенства на смъртните.

70:8.15 (793.7) 1. Biologic renovation of the racial stocks — the selective elimination of inferior human strains. This will tend to eradicate many mortal inequalities.

2. Развитие на умствените способности с помощта на системата за образование, което ще стане възможно в резултат на такова биологично обновяване.

70:8.16 (793.8) 2. Educational training of the increased brain power which will arise out of such biologic improvement.

3. Религиозно усилване на чувството на родство и братство на смъртните.

70:8.17 (793.9) 3. Religious quickening of the feelings of mortal kinship and brotherhood.

Но тези смъртни ще могат да донесат своите истински плодове едва след много хилядолетия, макар че значителен и незабавен обществен прогрес ще бъде постигнат в резултат на разумното, мъдро и *търпеливо*

70:8.18 (793.10) But these measures can bear their true fruits only in the distant millenniums of the future, although much social improvement will immediately result from the intelligent, wise, and *patient* manipulation of these acceleration factors

използване на тези фактори за ускоряване на културния прогрес. Религията е могъщ лост, издигащ цивилизацията над хаоса, но той е безпомощен без опорна точка – здравия и нормален ум, надеждно опиращ се на здрава и нормална наследственост.

of cultural progress. Religion is the mighty lever that lifts civilization from chaos, but it is powerless apart from the fulcrum of sound and normal mind resting securely on sound and normal heredity.

9. ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

Природата не дарява човека с никакви права. Всичко, което той има, е живот, както и свят, в който да го преживее. За да се убедите в това, е достатъчно да си представите вероятния изход от срещата на невъоръжен човек с гладен тигър в първобитните гори. Главното, което даде на човека обществото, е безопасността.

Обществото постепенно предявяваше своите права. Ето правата, които човекът притежава днес:

1. Увереност в осигуреността на храна.

2. Военна отбрана – безопасност, основана на подготвеност.

3. Поддържане на вътрешния мир – предотвратяване на насилието над личността и на обществените безредия.

4. Контрол на половите отношения – брак, институцията на семейството.

5. Собственост – правото да владее.

6. Развитие на съревнование между индивиди и групи.

7. Създаване на условия за образование и възпитание на младежта.

8. Поощряване на търговията, занаятите – индустриалното развитие.

9. Подобряване на трудовите условия и възнаграждения.

10. Гаранция за свободата на вероизповеданието с цел извисяване на цялата останала обществена дейност благодарение на нейната духовна мотивация.

Когато правата са толкова древни, че е невъзможно да се установи техният произход, те често се наричат *естествени права.* В действителност правата на човека не са естествени – те са изцяло социални. Те са относителни и постоянно се изменят, явявайки се нещо не повече от правила на играта – признати регулатори на отношенията, определящи постоянно изменящите се феномени на човешкото съревнование.

Това, което може да се смята като

9. HUMAN RIGHTS

70:9.1 (793.11) Nature confers no rights on man, only life and a world in which to live it. Nature does not even confer the right to live, as might be deduced by considering what would likely happen if an unarmed man met a hungry tiger face to face in the primitive forest. Society's prime gift to man is security.

70:9.2 (793.12) Gradually society asserted its rights and, at the present time, they are:

70:9.3 (793.13) 1. Assurance of food supply.

70:9.4 (793.14) 2. Military defense — security through preparedness.

70:9.5 (793.15) 3. Internal peace preservation — prevention of personal violence and social disorder.

70:9.6 (794.1) 4. Sex control — marriage, the family institution.

70:9.7 (794.2) 5. Property — the right to own.

70:9.8 (794.3) 6. Fostering of individual and group competition.

70:9.9 (794.4) 7. Provision for educating and training youth.

70:9.10 (794.5) 8. Promotion of trade and commerce — industrial development.

70:9.11 (794.6) 9. Improvement of labor conditions and rewards.

70:9.12 (794.7) 10. The guarantee of the freedom of religious practices to the end that all of these other social activities may be exalted by becoming spiritually motivated.

70:9.13 (794.8) When rights are old beyond knowledge of origin, they are often called *natural rights.* But human rights are not really natural; they are entirely social. They are relative and ever changing, being no more than the rules of the game — recognized adjustments of relations governing the ever-changing phenomena of human competition.

70:9.14 (794.9) What may be regarded as right in one

правилно в една епоха, може да не се смята за такова в друга. Съществуването на толкова голям брой дефектни и дегенеративни хора се обяснява не с това, че те имат някакво естествено право да обременяват със себе си цивилизацията на двадесети век, а само с това, че така повелява съвременното им общество, неговите нрави.

age may not be so regarded in another. The survival of large numbers of defectives and degenerates is not because they have any natural right thus to encumber twentieth-century civilization, but simply because the society of the age, the mores, thus decrees.

Средновековна Европа не признаваше на човека почти никакви права; докато всеки човек принадлежеше на някое друго лице и всяко право беше привилегия или милост, оказана от държавата или църквата. И протестът против това заблуждение беше не по-малко заблуждение, тъй като той доведе вярата в това, че всички хора са равни по рождение.

70:9.15 (794.10) Few human rights were recognized in the European Middle Ages; then every man belonged to someone else, and rights were only privileges or favors granted by state or church. And the revolt from this error was equally erroneous in that it led to the belief that all men are born equal.

Слабите и ощетените винаги ратуваха за равни права; те винаги настояваха държавата да заставя силните и по-добрите да удовлетворяват техните потребности и да компенсират техните недостатъци, които най-често бяха резултат от тяхното равнодушие и леност.

70:9.16 (794.11) The weak and the inferior have always contended for equal rights; they have always insisted that the state compel the strong and superior to supply their wants and otherwise make good those deficiencies which all too often are the natural result of their own indifference and indolence.

Но идеалът за равенство е продукт на цивилизацията; в природата той липсва. Самата култура убедително демонстрира неравенството на хората чрез техните съвършено различни способности и възприемане на културата. Внезапното и нееволюционно постигане на естествено равенство бързо би отхвърлило цивилизования човек към жестоката практика на първобитните векове. Обществото не може да предложи равни права на всички, но то е способно да обещае честно и справедливо да удовлетворява различните права на всеки. Задача и задължение на обществото е да даде на децата на природата справедлива и мирна възможност да се занимават със самоосигуряване, да участват в запазване на вида и едновременно с това да се ползват от известен дял самонаслаждение; сумата от всички тези три неща съставлява човешкото щастие.

70:9.17 (794.12) But this equality ideal is the child of civilization; it is not found in nature. Even culture itself demonstrates conclusively the inherent inequality of men by their very unequal capacity therefor. The sudden and nonevolutionary realization of supposed natural equality would quickly throw civilized man back to the crude usages of primitive ages. Society cannot offer equal rights to all, but it can promise to administer the varying rights of each with fairness and equity. It is the business and duty of society to provide the child of nature with a fair and peaceful opportunity to pursue self-maintenance, participate in self-perpetuation, while at the same time enjoying some measure of self-gratification, the sum of all three constituting human happiness.

10. ЕВОЛЮЦИЯТА НА ПРАВОСЪДИЕТО

10. EVOLUTION OF JUSTICE

Теорията на естествената справедливост е изобретена от човека; тя няма отношение към реалността. Справедливостта в природата носи чисто хипотетичен характер и е пълна измислица. Природата знае само един вид справедливост: неизбежното съответствие на причина и следствие.

70:10.1 (794.13) Natural justice is a man-made theory; it is not a reality. In nature, justice is purely theoretic, wholly a fiction. Nature provides but one kind of justice — inevitable conformity of results to causes.

В разбиранията на човека справедливостта означава съблюдаване на права и следователно е резултат от

70:10.2 (794.14) Justice, as conceived by man, means getting one's rights and has, therefore, been a matter of progressive evolution. The concept of

прогресивната еволюция. Понятието „справедливост” може да бъде основополагащо за одухотворяването на разума, но то не се разкрива в пълна степен в световете на пространството.

justice may well be constitutive in a spirit-endowed mind, but it does not spring full-fledgedly into existence on the worlds of space.

Първобитният човек приписваше всички явления на конкретно лице. В случай на смърт дивакът питаше не *какво* е убило, а *кой* е убил. Поради това непреднамереното убийство не се признаваше, а при наказанието изобщо не се вземаха предвид мотивите на престъпника: присъдата се произнасяше в съответствие с причинените телесни повреди.

70:10.3 (794.15) Primitive man assigned all phenomena to a person. In case of death the savage asked, not *what* killed him, but *who?* Accidental murder was not therefore recognized, and in the punishment of crime the motive of the criminal was wholly disregarded; judgment was rendered in accordance with the injury done.

В най-древни времена общественото мнение действаше непосредствено; служители на закона не бяха нужни. В това общество нямаше частен живот. Съседът носеше отговорност за поведението на съседа; оттук – правото да се намесваш в личните дела. Регулирането на обществото се изграждаше на теорията за това, че групата е длъжна да се интересува от поведението на всеки индивид и в определена степен да го контролира.

70:10.4 (795.1) In the earliest primitive society public opinion operated directly; officers of law were not needed. There was no privacy in primitive life. A man’s neighbors were responsible for his conduct; therefore their right to pry into his personal affairs. Society was regulated on the theory that the group membership should have an interest in, and some degree of control over, the behavior of each individual.

Още в дълбока древност хората вярваха в това, че духовете извършват правосъдие чрез шаманите и жреците. Затова тези класи станаха първите углавни следователи и съдебни чиновници. Техните древни методи на разследване на престъпленията се заключаваха в изпитания с отрова, огън и болка. Тези жестоки изпитания бяха само примитивни видове съдебно разследване; съвсем не беше задължително спорът да се реши по справедливост. Например, ако на обвиняемия даваха отрова и той повърнеше, биваше признаван за невинен.

70:10.5 (795.2) It was very early believed that ghosts administered justice through the medicine men and priests; this constituted these orders the first crime detectors and officers of the law. Their early methods of detecting crime consisted in conducting ordeals of poison, fire, and pain. These savage ordeals were nothing more than crude techniques of arbitration; they did not necessarily settle a dispute justly. For example: When poison was administered, if the accused vomited, he was innocent.

В Стария Завет има описание на едно такова изпитание – проверка за съпружеска вярност: Ако мъжът подозираше своята съпруга в измяна, той я отвеждаше при свещеника и излагаше своите подозрения, вследствие на което свещеникът приготвяше смес от осветена вода и боклук, събран от пода на храма. След съответния обред, включващ грозни проклятия, обвиняемата биваше заставяна да изпие тази отвратителна настойка. Ако тя беше виновна, то “водата, носеща проклятие, ще премине през нея и ще стане горчива, и коремът ѝ ще се подуе, и нейната утроба ще окапе, и тази жена ще бъде прокълната в своя народ”. Ако се случваше така, че жената успее да погълне тази отвратителна настойка без симптоми на физическо заболяване, обвиненията на ревнивия мъж се снемаха от нея.

70:10.6 (795.3) The Old Testament records one of these ordeals, a marital guilt test: If a man suspected his wife of being untrue to him, he took her to the priest and stated his suspicions, after which the priest would prepare a concoction consisting of holy water and sweepings from the temple floor. After due ceremony, including threatening curses, the accused wife was made to drink the nasty potion. If she was guilty, “the water that causes the curse shall enter into her and become bitter, and her belly shall swell, and her thighs shall rot, and the woman shall be accursed among her people.” If, by any chance, any woman could quaff this filthy draught and not show symptoms of physical illness, she was acquitted of the charges made by her jealous husband.

В един или друг период от време тези жестоки методи на дознание се използваха практически във всички развиващи се

70:10.7 (795.4) These atrocious methods of crime detection were practiced by almost all the evolving tribes at one time or another. Dueling is a modern

племена. Дуелът е съвременната отживелица на процесите чрез изпитания.

survival of the trial by ordeal.

Няма нищо чудно в това, че преди три хиляди години юдеите и другите полуцивилизовани племена използваха толкова примитивни методи за раздаване на правосъдие, но наистина е поразително, че мислещите хора впоследствие запазиха подобна отживелица от варварството при събирането на свещените писания. Задълбоченият анализ би трябвало да покаже, че никое божествено същество никога не е давало на смъртния човек толкова несправедливи указания относно дознанието и съдебната процедура при подозрение в съпружеска невярност.

70:10.8 (795.5) It is not to be wondered that the Hebrews and other semicivilized tribes practiced such primitive techniques of justice administration three thousand years ago, but it is most amazing that thinking men would subsequently retain such a relic of barbarism within the pages of a collection of sacred writings. Reflective thinking should make it clear that no divine being ever gave mortal man such unfair instructions regarding the detection and adjudication of suspected marital unfaithfulness.

Още в древността обществото започна да използва отмъщението като меродавно възмездие: око за око, живот за живот. Всички еволюиращи племена признаваха кръвната мъст. Отмъщението стана цел на първобитния живот, но оттогава религията значително видоизмени ранните племенни традиции. Учителите на богооткровената религия винаги провъзгласяваха: "Отмъщението принадлежи на Мен" – казва Господ. Древното убийство за отмъщение слабо се различава от съвременните преднамерени убийства, извършвани под предлог неписания закон.

70:10.9 (795.6) Society early adopted the paying-back attitude of retaliation: an eye for an eye, a life for a life. The evolving tribes all recognized this right of blood vengeance. Vengeance became the aim of primitive life, but religion has since greatly modified these early tribal practices. The teachers of revealed religion have always proclaimed, "'Vengeance is mine,' says the Lord." Vengeance killing in early times was not altogether unlike present-day murders under the pretense of the unwritten law.

Обичайната форма на възмездие беше самоубийството. Ако човекът не можеше да отмъсти за себе си, докато е жив, той умираше, вярвайки в това, че като дух отново ще може да се върне и да стовари своя гняв върху врага. И тъй като това поверие беше твърде разпространено, заплахата, че ще свърши живота си със самоубийство на прага на врага, обикновено беше достатъчна, за да го принуди да се помири. Първобитният човек не ценеше особено много своя живот; самоубийството заради дреболии беше обичайно явление, но ученията в Далматия в значителна степен отстраниха този обичай, а вече в по-късните времена свободното време, комфортът, религията и философията обединиха своите усилия, за да направят живота по-приятен и желан. При все това гладният протест е съвременният аналог на този старинен метод за възмездие.

70:10.10 (795.7) Suicide was a common mode of retaliation. If one were unable to avenge himself in life, he died entertaining the belief that, as a ghost, he could return and visit wrath upon his enemy. And since this belief was very general, the threat of suicide on an enemy's doorstep was usually sufficient to bring him to terms. Primitive man did not hold life very dear; suicide over trifles was common, but the teachings of the Dalamatians greatly lessened this custom, while in more recent times leisure, comforts, religion, and philosophy have united to make life sweeter and more desirable. Hunger strikes are, however, a modern analogue of this old-time method of retaliation.

Една от най-древните формулировки на усъвършенствания племенен закон засягаше провъзгласяването на кръвната вражда като общоплеменно дело. Удивително е, че даже след това мъжът, изплатил за своята жена пълната сума, можеше безнаказано да я убие. При все това, обаче, при съвременните ескимоси наказанието за престъпление – даже за убийство, се определя и привежда в изпълнение от пострадалото семейство.

70:10.11 (796.1) One of the earliest formulations of advanced tribal law had to do with the taking over of the blood feud as a tribal affair. But strange to relate, even then a man could kill his wife without punishment provided he had fully paid for her. The Eskimos of today, however, still leave the penalty for a crime, even for murder, to be decreed and administered by the family wronged.

Друга крачка беше въвеждането на глоби като мерки за наказание за нарушаване на табуто. Глобите станаха първият публичен параграф за доход. Вместо кръвното отмъщение обичайна стана практиката "откуп за кръв". Такива загуби обикновено се възстановяваха с жени или добитък; измина много време преди в качеството на наказание за престъпление да започнат да определят глоби – парични компенсации. А тъй като смисълът на наказанието по принцип се свеждаше до компенсации, то в резултат на това за всичко – включително за човешкия живот, се появи своя цена, която можеше да бъде заплатена за нанесената щета. Юдеите първи отмениха практиката за изплащането на пари за убийство. Мойсей учеше: "Не вземайте откуп за живота от убиец, който е виновен за причиняване на смърт; той трябва да бъде предаден на смъртта."

70:10.12 (796.2) Another advance was the imposition of fines for taboo violations, the provision of penalties. These fines constituted the first public revenue. The practice of paying "blood money" also came into vogue as a substitute for blood vengeance. Such damages were usually paid in women or cattle; it was a long time before actual fines, monetary compensation, were assessed as punishment for crime. And since the idea of punishment was essentially compensation, everything, including human life, eventually came to have a price which could be paid as damages. The Hebrews were the first to abolish the practice of paying blood money. Moses taught that they should "take no satisfaction for the life of a murderer, who is guilty of death; he shall surely be put to death."

Така отначало правосъдието се определяше от семейството, после – от клана, а по-късно – от племето. Раздаването на истинско правосъдие започва с прехода на функцията на възмездието от частни и родствени групи към социалната група – държавата.

70:10.13 (796.3) Justice was thus first meted out by the family, then by the clan, and later on by the tribe. The administration of true justice dates from the taking of revenge from private and kin groups and lodging it in the hands of the social group, the state.

Някога обичайното наказание беше изгаряне жив. От този метод се възползваха много древни управители, включително Хамураби и Мойсей, който наставляваше, че много правонарушения – особено тежките сексуални престъпления, трябва да се наказват с изгаряне на клада. Ако "дъщерята на свещеник" или на друг виден гражданин се занимаваше с проституция, според обичая на юдеите тя трябваше да бъде "изгорена с огън".

70:10.14 (796.4) Punishment by burning alive was once a common practice. It was recognized by many ancient rulers, including Hammurabi and Moses, the latter directing that many crimes, particularly those of a grave sex nature, should be punished by burning at the stake. If "the daughter of a priest" or other leading citizen turned to public prostitution, it was the Hebrew custom to "burn her with fire."

Измяната – "продаване" или предателство на интересите на своето племе – стана първото престъпление, което водеше до смъртно наказание. Кражбата на добитък обикновено се наказваше със смърт без съд и следствие и сравнително доскоро така се наказваше конекрадството. Но с времето хората разбраха, че най-силният сдържащ фактор беше не толкова суровостта на наказанието, колкото неговата неизбежност и незабавното привеждане в изпълнение.

70:10.15 (796.5) Treason — the "selling out" or betrayal of one's tribal associates — was the first capital crime. Cattle stealing was universally punished by summary death, and even recently horse stealing has been similarly punished. But as time passed, it was learned that the severity of the punishment was not so valuable a deterrent to crime as was its certainty and swiftness.

Когато обществото е неспособно да наказва за престъпления, общественото негодувание обикновено се проявява под формата на линчуване. Предоставянето на убежище позволяваше да се избегне внезапният обществен гняв. Линчуването и дуелът представляват нежеланието на индивида да предаде възстановяването на справедливостта със собствени сили на държавата.

70:10.16 (796.6) When society fails to punish crimes, group resentment usually asserts itself as lynch law; the provision of sanctuary was a means of escaping this sudden group anger. Lynching and dueling represent the unwillingness of the individual to surrender private redress to the state.

11. ЗАКОНИТЕ И СЪДИЛИЩАТА

Между нравите и законите е толкова трудно да се направи строга разлика, както и да се определи точно кога на разсъмване денят сменя нощта. Нравите – това са закони и правила за поддържане на ред в процеса на формирането. Когато неписаните нрави съществуват в течение на дълго време, те се стремят да намерят точния израз в строги закони, конкретни правила и ясно определени социални съглашения.

В началото законът винаги е бил негативен и забранителен; с развитието на цивилизацията той става все по-позитивен и директивен. Древното общество въздействаше негативно, гарантирайки на човека правото на живот чрез разпространяващото се над всички предписание "Не убивай!". Всяко предоставяне на права или свободи на едни хора означава накърняване на свободите на други, което се осъществява посредством табуто – първобитния закон. По силата на самата същност на табуто неговият смисъл е изцяло негативен, тъй като първобитното общество беше изцяло негативно по своята организация, а древното раздаване на правосъдие се заключаваше в контрола за съблюдаването на табуто. Но първоначално тези закони се разпространяваха само сред съплеменниците, което е видно от примера на юдеите от по-късния период, имащи отделен етически кодекс за общуване с езичниците.

Полагането на клетва се появи във времената на Далматия и беше опит да се получат по-правдиви свидетелски показания. Такава клетва се заключаваше в насочено към самия себе си проклятие. Дотогава никой не би започнал да свидетелства против членовете на своята група.

Престъплението беше оскърбление на племенните нрави, грехът беше нарушение на тези табута, които биваха санкционирани от духовете, и в течение на дълго време съществуваше хаос поради неспособността да се направи разлика между престъплението и греха.

Личните интереси доведоха до появата на табу върху убийството; обществото го санкционираше като традиционен обичай; религията освети този обичай като нравствен закон. Така обединеното действие на всичките три фактора направи човешкия живот по-безопасен и свещен. Древното общество не можеше да запази своето единство, ако законите не се санкционираха от религията; суверенността беше пазителка на морала и

11. LAWS AND COURTS

70:11.1 (796.7) It is just as difficult to draw sharp distinctions between mores and laws as to indicate exactly when, at the dawning, night is succeeded by day. Mores are laws and police regulations in the making. When long established, the undefined mores tend to crystallize into precise laws, concrete regulations, and well-defined social conventions.

70:11.2 (796.8) Law is always at first negative and prohibitive; in advancing civilizations it becomes increasingly positive and directive. Early society operated negatively, granting the individual the right to live by imposing upon all others the command, "you shall not kill." Every grant of rights or liberty to the individual involves curtailment of the liberties of all others, and this is effected by the taboo, primitive law. The whole idea of the taboo is inherently negative, for primitive society was wholly negative in its organization, and the early administration of justice consisted in the enforcement of the taboos. But originally these laws applied only to fellow tribesmen, as is illustrated by the later-day Hebrews, who had a different code of ethics for dealing with the gentiles.

70:11.3 (797.1) The oath originated in the days of Dalamatia in an effort to render testimony more truthful. Such oaths consisted in pronouncing a curse upon oneself. Formerly no individual would testify against his native group.

70:11.4 (797.2) Crime was an assault upon the tribal mores, sin was the transgression of those taboos which enjoyed ghost sanction, and there was long confusion due to the failure to segregate crime and sin.

70:11.5 (797.3) Self-interest established the taboo on killing, society sanctified it as traditional mores, while religion consecrated the custom as moral law, and thus did all three conspire in rendering human life more safe and sacred. Society could not have held together during early times had not rights had the sanction of religion; superstition was the moral and social police force of the long evolutionary ages. The ancients all claimed that their olden laws, the taboos, had been given to

обществения ред в течение на дълъг еволюционен период. Всички древни хора твърдяха, че техните старинни закони – табу, са били дадени на техните предци от боговете.

their ancestors by the gods.

Законът е систематизирано изложение на продължителния човешки опит – конкретизирано и узаконено обществено мнение. Нравите служеха като необработен натрупан опит, на основание на който последващите управители формулираха писаното право. Древният съдия нямаше закони. Когато вземаше решението, той просто казваше: “Така повелява обичаят.”

70:11.6 (797.4) Law is a codified record of long human experience, public opinion crystallized and legalized. The mores were the raw material of accumulated experience out of which later ruling minds formulated the written laws. The ancient judge had no laws. When he handed down a decision, he simply said, “It is the custom.”

Позоваването на прецедент в решенията на съда представлява опит на съдиите да приспособят писаното право към изменящите се условия в обществото. Това позволява постепенно да се приспособяват към новите социални условия и едновременно да съхраняват тържествеността, присъща на верността към традициите.

70:11.7 (797.5) Reference to precedent in court decisions represents the effort of judges to adapt written laws to the changing conditions of society. This provides for progressive adaptation to altering social conditions combined with the impressiveness of traditional continuity.

Имуществените спорове се разрешаваха по различни начини:

70:11.8 (797.6) Property disputes were handled in many ways, such as:

1. С унищожаване на спорната собственост.

70:11.9 (797.7) 1. By destroying the disputed property.

2. Със сила: спорещите трябваше да я спечелят в битка.

70:11.10 (797.8) 2. By force — the contestants fought it out.

3. С арбитражен съд – с решение на трета страна.

70:11.11 (797.9) 3. By arbitration — a third party decided.

4. С обръщение към старейшините – впоследствие в съда.

70:11.12 (797.10) 4. By appeal to the elders — later to the courts.

Първите съдилища представляваха арена на истински юмручни боеве: съдиите бяха само арбитри или рефери. Те следяха боят да се води по установените правила. При встъпване в съдебно противоборство всяка страна плащаше на съдията залог за покриване на разходите и изплащаше глоба след победата на единия от тях над другия. “Правото на най-силния” оставаше в сила. Впоследствие физическите удари бяха сменени със словесния спор.

70:11.13 (797.11) The first courts were regulated fistic encounters; the judges were merely umpires or referees. They saw to it that the fight was carried on according to approved rules. On entering a court combat, each party made a deposit with the judge to pay the costs and fine after one had been defeated by the other. “Might was still right.” Later on, verbal arguments were substituted for physical blows.

Целият смисъл на първобитното правосъдие се свеждаше не толкова към това, да се вземе справедливо решение, колкото към това, да се приключи спорът и така да се предотвратят обществените безредици и насилието над личността. Но първобитният човек не изразяваше кой знае какво негодуване от това, което днес би било сметнато за несправедливо; като че ли се разбираше от само себе си, че имащите власт я използват за свои користни цели. При все това статутът на всяка цивилизация с голяма точност се определя от скрупульозността и справедливостта на нейните съдилища и от

70:11.14 (797.12) The whole idea of primitive justice was not so much to be fair as to dispose of the contest and thus prevent public disorder and private violence. But primitive man did not so much resent what would now be regarded as an injustice; it was taken for granted that those who had power would use it selfishly. Nevertheless, the status of any civilization may be very accurately determined by the thoroughness and equity of its courts and by the integrity of its judges.

честността на нейните съдии.

12. РАЗПРЕДЕЛЯНЕТО НА ГРАЖДАНСКАТА ВЛАСТ

Еволюцията на формите на управление се съпровождаше от продължителна борба около концентрацията на властта. Вселенските разпоредители от опит знаят, че еволюционните народи в обитаемите светове най-добре се управляват с помощта на представителен тип гражданско управление, при условие запазването на необходимия баланс във властта между правилно взаимодействащите клонове – изпълнителна, законодателна и съдебна.

Ако примитивната власт се основаваше на силата – физическото могъщество, то идеалното управление е такава система на представителната власт, в която лидерството се основава на способности, но в епохата на варварството войните бяха твърде чести за ефективното функциониране на представителната форма на управление. В продължителната борба между разделението на властта и едноличното управление победи абсолютизмът. Древните и неопределени пълномощия на примитивния съвет на старейшините постепенно се съсредоточиха в лицето на абсолютния монарх. С появата на истинските царе групата на старейшините остана като полузаконен, полусъдебен съвещателен орган; впоследствие се появиха неподчинените законодателни органи и съответно бяха учредени висши съдии, независими от законодателната власт.

Царете бяха изпълнители на нравите – изначалния, или неписан, закон. Впоследствие те въвеждаха в сила законодателните актове – конкретизацията на общественото мнение. Макар че народното събрание като форма за изразяване на общественото мнение се оформяше много дълго, неговата поява означаваше огромен прогрес в развитието на обществото.

Древните царе бяха съществено ограничени от нравите – традициите или общественото мнение. В последно време някои народи на Урантия кодифицираха тези нрави, превръщайки ги в документална основа на управлението.

Смъртните на Урантия са достойни за свобода; те трябва да си създават свои системи за регулиране на гражданската власт и процедурите на управление. И след това те следва да избират най-компетентните и достойни граждани на длъжността висши

12. ALLOCATION OF CIVIL AUTHORITY

70:12.1 (797.13) The great struggle in the evolution of government has concerned the concentration of power. The universe administrators have learned from experience that the evolutionary peoples on the inhabited worlds are best regulated by the representative type of civil government when there is maintained proper balance of power between the well-co-ordinated executive, legislative, and judicial branches.

70:12.2 (798.1) While primitive authority was based on strength, physical power, the ideal government is the representative system wherein leadership is based on ability, but in the days of barbarism there was entirely too much war to permit representative government to function effectively. In the long struggle between division of authority and unity of command, the dictator won. The early and diffuse powers of the primitive council of elders were gradually concentrated in the person of the absolute monarch. After the arrival of real kings the groups of elders persisted as quasi-legislative-judicial advisory bodies; later on, legislatures of co-ordinate status made their appearance, and eventually supreme courts of adjudication were established separate from the legislatures.

70:12.3 (798.2) The king was the executor of the mores, the original or unwritten law. Later he enforced the legislative enactments, the crystallization of public opinion. A popular assembly as an expression of public opinion, though slow in appearing, marked a great social advance.

70:12.4 (798.3) The early kings were greatly restricted by the mores — by tradition or public opinion. In recent times some Urantia nations have codified these mores into documentary bases for government.

70:12.5 (798.4) Urantia mortals are entitled to liberty; they should create their systems of government; they should adopt their constitutions or other charters of civil authority and administrative procedure. And having done this, they should select their most competent and worthy fellows as

чиновници. Като представители в законодателните органи те следва да избират само тези, които интелектуално и нравствено са способни да изпълняват тези свещени задължения като съдии от висшите и върховни съдилища – само тези, които притежават природни способности и мъдрост, придобита в резултат от богат опит.

Ако хората искат да запазят своята свобода, те са длъжни – решавайки какъв ще бъде техният основен закон за свобода, да го осигурят с мъдра, разумна и безстрашна интерпретация. Това би позволило да бъдат предотвратени много негативни явления:

1. Незаконната узурпация на властта на изпълнителния или законодателния клонове.

2. Машинациите на невежи и суеверни агитатори.

3. Забавянето на научния прогрес.

4. Безизходното положение, към което води засилването на посредствеността.

5. Господството на злобното малцинство.

6. Контролът от страна на амбициозни и хитри потенциални диктатори.

7. Пагубните разтърсвания, предизвиквани от паника.

8. Експлоатация от страна на недобросъвестни хора.

9. Налоговото заробване на гражданите от страна на държавата.

10. Неспособността да се осигури социална или икономическа справедливост.

11. Съюзът на църквата и държавата.

12. Загубата на свободата на личността.

Такива са задачите и целите на конституционните органи, управляващи механизма на представителната власт в еволюционния свят.

Стремежът на човечеството към създаването на Урантия на съвършено управление трябва да бъде насочен към усъвършенстването на административните средства, приспособяването им към постоянно изменящите се текущи потребности, подобряването на разпределянето на властта в правните структури и след това – към избирането на наистина мъдри управляващи. Макар че съществува божествена и идеална форма на управление, тя не може да се разкрива в откровения, а трябва бавно и с труд да се разкрива от мъжете и жените на всяка планета, във всички вселени на времето

chief executives. For representatives in the legislative branch they should elect only those who are qualified intellectually and morally to fulfill such sacred responsibilities. As judges of their high and supreme tribunals only those who are endowed with natural ability and who have been made wise by replete experience should be chosen.

70:12.6 (798.5) If men would maintain their freedom, they must, after having chosen their charter of liberty, provide for its wise, intelligent, and fearless interpretation to the end that there may be prevented:

70:12.7 (798.6) 1. Usurpation of unwarranted power by either the executive or legislative branches.

70:12.8 (798.7) 2. Machinations of ignorant and superstitious agitators.

70:12.9 (798.8) 3. Retardation of scientific progress.

70:12.10 (798.9) 4. Stalemate of the dominance of mediocrity.

70:12.11 (798.10) 5. Domination by vicious minorities.

70:12.12 (798.11) 6. Control by ambitious and clever would-be dictators.

70:12.13 (798.12) 7. Disastrous disruption of panics.

70:12.14 (798.13) 8. Exploitation by the unscrupulous.

70:12.15 (798.14) 9. Taxation enslavement of the citizenry by the state.

70:12.16 (798.15) 10. Failure of social and economic fairness.

70:12.17 (798.16) 11. Union of church and state.

70:12.18 (798.17) 12. Loss of personal liberty.

70:12.19 (798.18) These are the purposes and aims of constitutional tribunals acting as governors upon the engines of representative government on an evolutionary world.

70:12.20 (799.1) Mankind's struggle to perfect government on Urantia has to do with perfecting channels of administration, with adapting them to ever-changing current needs, with improving power distribution within government, and then with selecting such administrative leaders as are truly wise. While there is a divine and ideal form of government, such cannot be revealed but must be slowly and laboriously discovered by the men and women of each planet throughout the universes of time and space.

и пространството.

[Представено от Мелхиседек от Небадон.] 70:12.21 (799.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 71. Развитие на държавата

⇦ 070 Книгата Урантия 072 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 71. РАЗВИТИЕ НА ДЪРЖАВАТА

Секции

Въведение
1. Зачеването на държавата
2. Еволюцията на представителното управление
3. Идеалите на държавата
4. Развитие на цивилизацията
5. Еволюция на конкуренцията
6. Печалбата като мотив
7. Образованието
8. Характерът на държавността

Въведение

ДЪРЖАВАТА е полезен продукт от развитието на цивилизацията; тя представлява чистия доход, който остава след нетен приход от причинените от войните разрушения и страдания. Даже изкуството на държавното управление е само съвкупен метод, насочен към регулиране на силовото противоборство между съперничещите си племена и народи.

Съвременната държава е институция, съхранила се в течение на дългата борба за власт в групата. В края на краищата победи превъзхождащата сила, породила фактическата същност – държавата, заедно с моралния мит за абсолютния дълг на гражданина да живее и умре за нея. Но по своя произход държавата не е божествена; нейното създаване даже не беше свързано с волевите разумни човешки действия; държавата представлява изключително еволюционна институция и нейното възникване беше изцяло автоматическо.

PAPER 71
DEVELOPMENT OF THE STATE

SECTIONS

Introduction
1. The Embryonic State
2. The Evolution of Representative Government
3. The Ideals of Statehood
4. Progressive Civilization
5. The Evolution of Competition
6. The Profit Motive
7. Education
8. The Character of Statehood

INTRODUCTION

71:0.1 (800.1) THE state is a useful evolution of civilization; it represents society's net gain from the ravages and sufferings of war. Even statecraft is merely the accumulated technique for adjusting the competitive contest of force between the struggling tribes and nations.

71:0.2 (800.2) The modern state is the institution which survived in the long struggle for group power. Superior power eventually prevailed, and it produced a creature of fact — the state — together with the moral myth of the absolute obligation of the citizen to live and die for the state. But the state is not of divine genesis; it was not even produced by volitionally intelligent human action; it is purely an evolutionary institution and was wholly automatic in origin.

1. ЗАЧЕВАНЕТО НА ДЪРЖАВАТА

Държавата е териториална, социална и регулативна организация; най-силна, успешна и устойчива държава е тази, която е образувана от единна нация с общ език, нрави и институции.

Всички ранни държави бяха малки и се появиха в резултат от завоевания, а не като доброволни обединения. Много бяха основани от чергари – завоеватели, които нападаха мирните скотовъдци и уседнали земеделци, покорявайки и поробвайки ги. В такива държави, възникнали в резултат от завоевания, не можеше да не се появи социално разслоение: образуването на класи беше неизбежно, а класовата борба винаги имаше избирателен характер.

В северните племена на американската червена раса никога не е имало истинска държавност. В своето развитие те достигнаха само до свободно съюзяване на племената – най-примитивна форма на държавно устройство. Най-приличаща на държава беше Ирокезката лига, но тази група от шест народа никога не е функционирала като истинска държава и не се запази поради отсъствието на ред ключови за съвременното общество елементи:

1. Натрупване и предаване по наследство на частна собственост.

2. Градове, селско стопанство и промишленост.

3. Полезни домашни животни.

4. Практическа организация на семейството. Червеният човек се придържаше към матриархата, а имуществото се унаследяваше от племенниците-роднини.

5. Ясно обозначена територия.

6. Силен глава на изпълнителната власт.

7. Поробване на пленници – те или ги приемаха, или ги убиваха.

8. Решителни завоевания.

Червените хора бяха твърде демократични; те имаха добро управление, но то се оказа несъстоятелно. С времето при тях можеше да се появи държава, ако не беше техният преждевременен сблъсък с по-прогресивната цивилизация на белия човек, който следваше държавните методи на гърците и римляните.

Успехът на римската държава се

1. THE EMBRYONIC STATE

71:1.1 (800.3) The state is a territorial social regulative organization, and the strongest, most efficient, and enduring state is composed of a single nation whose people have a common language, mores, and institutions.

71:1.2 (800.4) The early states were small and were all the result of conquest. They did not originate in voluntary associations. Many were founded by conquering nomads, who would swoop down on peaceful herders or settled agriculturists to overpower and enslave them. Such states, resulting from conquest, were, perforce, stratified; classes were inevitable, and class struggles have ever been selective.

71:1.3 (800.5) The northern tribes of the American red men never attained real statehood. They never progressed beyond a loose confederation of tribes, a very primitive form of state. Their nearest approach was the Iroquois federation, but this group of six nations never quite functioned as a state and failed to survive because of the absence of certain essentials to modern national life, such as:

71:1.4 (800.6) 1. Acquirement and inheritance of private property.

71:1.5 (800.7) 2. Cities plus agriculture and industry.

71:1.6 (800.8) 3. Helpful domestic animals.

71:1.7 (800.9) 4. Practical family organization. These red men clung to the mother-family and nephew inheritance.

71:1.8 (800.10) 5. Definite territory.

71:1.9 (800.11) 6. A strong executive head.

71:1.10 (800.12) 7. Enslavement of captives — they either adopted or massacred them.

71:1.11 (800.13) 8. Decisive conquests.

71:1.12 (800.14) The red men were too democratic; they had a good government, but it failed. Eventually they would have evolved a state had they not prematurely encountered the more advanced civilization of the white man, who was pursuing the governmental methods of the Greeks and the Romans.

71:1.13 (801.1) The successful Roman state was

основаваше на следните фактори:

1. Патриархат.

2. Селско стопанство и опитомяване на животни.

3. Уплътняване на населението – градове.

4. Частна собственост и земя.

5. Робовладеене – класи на гражданите.

6. Покоряване и реорганизация на слабите и изостаналите народи.

7. Ясно обозначена територия с пътища.

8. Силна лична власт на управляващите.

Голямата слабост на римската цивилизация и един от факторите, които съответно доведоха до краха на империята, стана смятаното за либерално и прогресивно положение, освобождаващо юношата от опеката на семейството на възраст двадесет и една години, както и безусловното освобождаване на девойката, която имаше право безпрепятствено да се омъжи за всекиго или да напусне дома си и да води аморален начин на живот. Вредата за обществото се заключаваше не толкова в самите реформи, колкото в тяхната бързина и мащабност. Крахът на Рим показва с какво заплашва твърде стремителният растеж на държавата при едновременен вътрешен упадък.

Появата на зачатъци на държава стана възможно поради отслабването на кръвните връзки и усилването на териториалните връзки и обикновено такива племенни федерации устойчиво се циментираха със завоевания. Макар че за истинската държава е характерен суверенитетът, стоящ над всички второстепенни противоборства и групови разногласия, все пак в държавните формации от по-късен период се запазват много класове и касти – остатъци от предишни кланове и племена. Възникналите впоследствие по-големи териториални държави са преминали през продължителна и жестока борба с тези по-малки еднокръвни кланови групи и племенното управление беше необходимата преходна форма между семейната и държавна власт. По-късно много кланове възникнаха на основание търговските и други промишлени обединения.

Ако обединението на държавите търпи провал, започват обратно движение и до-държавните методи на управление – такова, каквото беше феодализмът в средновековна Европа. В това смутно време териториалната държава претърпя крах; извърши се връщане към неголемите феодални групировки, към

based on:

71:1.14 (801.2) 1. The father-family.

71:1.15 (801.3) 2. Agriculture and the domestication of animals.

71:1.16 (801.4) 3. Condensation of population — cities.

71:1.17 (801.5) 4. Private property and land.

71:1.18 (801.6) 5. Slavery — classes of citizenship.

71:1.19 (801.7) 6. Conquest and reorganization of weak and backward peoples.

71:1.20 (801.8) 7. Definite territory with roads.

71:1.21 (801.9) 8. Personal and strong rulers.

71:1.22 (801.10) The great weakness in Roman civilization, and a factor in the ultimate collapse of the empire, was the supposed liberal and advanced provision for the emancipation of the boy at twenty-one and the unconditional release of the girl so that she was at liberty to marry a man of her own choosing or to go abroad in the land to become immoral. The harm to society consisted not in these reforms themselves but rather in the sudden and extensive manner of their adoption. The collapse of Rome indicates what may be expected when a state undergoes too rapid extension associated with internal degeneration.

71:1.23 (801.11) The embryonic state was made possible by the decline of the blood bond in favor of the territorial, and such tribal federations were usually firmly cemented by conquest. While a sovereignty that transcends all minor struggles and group differences is the characteristic of the true state, still, many classes and castes persist in the later state organizations as remnants of the clans and tribes of former days. The later and larger territorial states had a long and bitter struggle with these smaller consanguineous clan groups, the tribal government proving a valuable transition from family to state authority. During later times many clans grew out of trades and other industrial associations.

71:1.24 (801.12) Failure of state integration results in retrogression to prestate conditions of governmental techniques, such as the feudalism of the European Middle Ages. During these dark ages the territorial state collapsed, and there was a reversion to the small castle groups, the reappearance of the clan and tribal stages of

клановите и племенни стадии на развитие. Даже днес такива полудържави съществуват в Азия и Африка, но не всички те са примери за връщане към предишното състояние; много от тях представляват зародиши на бъдещи държави.

development. Similar semistates even now exist in Asia and Africa, but not all of them are evolutionary reversions; many are the embryonic nucleuses of states of the future.

2. ЕВОЛЮЦИЯТА НА ПРЕДСТАВИТЕЛНОТО УПРАВЛЕНИЕ

Макар че демокрацията е идеал, тя е продукт на цивилизацията, а не на еволюцията. Не бързайте! Бъдете внимателни в избора, тъй като демокрацията е съпроводена с определени опасности:

1. Възвисяване на посредствеността.

2. Избиране на посредствени и невежи управители.

3. Неспособност да се признаят основните факти на социалната еволюция.

4. Опасност от всеобщото избирателно право, предоставено на ленивото и необразовано мнозинство.

5. Робско подчинение на общественото мнение; мнозинството не винаги е право.

Общественото мнение, общото мнение винаги е задържало развитието на обществото; при все това то е необходимо, тъй като макар и да забавя развитието на обществото, то запазва цивилизацията. Възпитанието на общественото мнение е единственият надежден и истински метод за ускоряване развитието на цивилизацията; силата е само временно средство и културният растеж все повече ще се ускорява успоредно със смяната на погребалните урни с избирателните. Общественото мнение, нравите са основната стихийна енергия в социалната революция и в развитието на държавата, но за да донесе на държавата полза, проявлението на тази енергия трябва да бъде ненасилствено.

Нивото на развитие на обществото зависи непосредствено от това, доколко ненасилственото обществено мнение е способно да контролира поведението на гражданите и държавната администрация. Истински цивилизовано управление се появи едва тогава, когато на общественото мнение беше дадено право на глас. Всеобщите избори не винаги дават правилните решения, но те са правилният път даже в случаите на неправилно решение. Еволюцията не веднага довежда до висше съвършенство – по-скоро тя върви по пътя на сравнителното и постепенно практическо приспособяване.

2. THE EVOLUTION OF REPRESENTATIVE GOVERNMENT

71:2.1 (801.13) Democracy, while an ideal, is a product of civilization, not of evolution. Go slowly! select carefully! for the dangers of democracy are:

71:2.2 (801.14) 1. Glorification of mediocrity.

71:2.3 (801.15) 2. Choice of base and ignorant rulers.

71:2.4 (801.16) 3. Failure to recognize the basic facts of social evolution.

71:2.5 (801.17) 4. Danger of universal suffrage in the hands of uneducated and indolent majorities.

71:2.6 (801.18) 5. Slavery to public opinion; the majority is not always right.

71:2.7 (802.1) Public opinion, common opinion, has always delayed society; nevertheless, it is valuable, for, while retarding social evolution, it does preserve civilization. Education of public opinion is the only safe and true method of accelerating civilization; force is only a temporary expedient, and cultural growth will increasingly accelerate as bullets give way to ballots. Public opinion, the mores, is the basic and elemental energy in social evolution and state development, but to be of state value it must be nonviolent in expression.

71:2.8 (802.2) The measure of the advance of society is directly determined by the degree to which public opinion can control personal behavior and state regulation through nonviolent expression. The really civilized government had arrived when public opinion was clothed with the powers of personal franchise. Popular elections may not always decide things rightly, but they represent the right way even to do a wrong thing. Evolution does not at once produce superlative perfection but rather comparative and advancing practical adjustment.

В еволюцията на ефективната и успешна форма на представителното управление съществуват десет степени или етапи:

1 . *Свобода на личността.* Трябва да изчезнат робството, зависимостта, всички форми на заробване на човека.

2 . *Свобода на разума.* Дотогава, докато свободните хора не станат образовани – обучени разумно да мислят и мъдро да планират, свободата обикновено носи повече вреда, отколкото полза.

3. *Непоколебимост на закона.* Свободата може да съществува само тогава, когато желанията и хрумванията на човешките управители се заменят със законодателни актове, опиращи се на признаването на основния закон.

4 . *Свобода на словото.* Представителното управление е немислимо без свободата на всички форми на изражение на човешките стремежи и възгледи.

5 . *Осигуряване на собствеността.* Всяко управление ще бъде кратко, ако не осигурява правото за използване на лична собственост в една или друга форма. Човекът желае да използва, контролира, дарява, продава, отдава под аренда и завещава личната си собственост.

6 . *Право на подаване на петиции.* Представителното управление признава на гражданите правото да бъдат изслушвани. Правото за подаване на петиции е неотменно право на свободния гражданин.

7 . *Право на управление.* Само възможността да бъде изслушван е недостатъчна; силата на петицията трябва да осигурява реалното въздействие спрямо правителството.

8 . *Всеобщо избирателно право.* Представителното управление подразбира наличие на разумен, ефективен и всеобщ контингент от избиратели. Характерът на такова управление винаги ще се определя от характера и нивото на тези, които го съставляват. С развитието на цивилизацията избирателното право – оставайки всеобщо за двата пола, ще претърпи съществени изменения, ще бъде прегрупирано и диференцирано.

9 . *Контрол над дейността на държавните служещи.* Никаква форма на гражданско управление няма да бъде полезна и ефективна, ако гражданите не притежават и не използват мъдри методи за ръководство и контрол над дейността на длъжностните лица и държавните служители.

71:2.9 (802.3) There are ten steps, or stages, to the evolution of a practical and efficient form of representative government, and these are:

71:2.10 (802.4) 1. *Freedom of the person.* Slavery, serfdom, and all forms of human bondage must disappear.

71:2.11 (802.5) 2. *Freedom of the mind.* Unless a free people are educated — taught to think intelligently and plan wisely — freedom usually does more harm than good.

71:2.12 (802.6) 3. *The reign of law.* Liberty can be enjoyed only when the will and whims of human rulers are replaced by legislative enactments in accordance with accepted fundamental law.

71:2.13 (802.7) 4. *Freedom of speech.* Representative government is unthinkable without freedom of all forms of expression for human aspirations and opinions.

71:2.14 (802.8) 5. *Security of property.* No government can long endure if it fails to provide for the right to enjoy personal property in some form. Man craves the right to use, control, bestow, sell, lease, and bequeath his personal property.

71:2.15 (802.9) 6. *The right of petition.* Representative government assumes the right of citizens to be heard. The privilege of petition is inherent in free citizenship.

71:2.16 (802.10) 7. *The right to rule.* It is not enough to be heard; the power of petition must progress to the actual management of the government.

71:2.17 (802.11) 8. *Universal suffrage.* Representative government presupposes an intelligent, efficient, and universal electorate. The character of such a government will ever be determined by the character and caliber of those who compose it. As civilization progresses, suffrage, while remaining universal for both sexes, will be effectively modified, regrouped, and otherwise differentiated.

71:2.18 (802.12) 9. *Control of public servants.* No civil government will be serviceable and effective unless the citizenry possess and use wise techniques of guiding and controlling officeholders and public servants.

1 0 . *Разумни и подготвени представители.* Съществуването на демокрация зависи от успеха на представителното управление, което е обусловено от практиката на избиране на държавните постове само на професионално подготвени, интелектуално компетентни, социално лоялни и морално достойни индивиди. Само при такива условия може да се запази избраното от народа, съществуващото с помощта на народа и действащото за благото на народа правителство.

71:2.19 (802.13) 10. *Intelligent and trained representation.* The survival of democracy is dependent on successful representative government; and that is conditioned upon the practice of electing to public offices only those individuals who are technically trained, intellectually competent, socially loyal, and morally fit. Only by such provisions can government of the people, by the people, and for the people be preserved.

3. ИДЕАЛИТЕ НА ДЪРЖАВАТА

Политическата или административна форма на управление няма голямо значение, при условие че осигурява прерогативите на обществения прогрес: свобода, сигурност, образование и социално взаимодействие. Ходът на социалната еволюция се определя не от това каква е държавата, а от това какво прави. В крайна сметка никаква държава не е способна да надмине нравствените ценности на своите граждани, проявяващи се в избрани лидери. Невежеството и егоизмът водят до крах даже висшия тип управление.

Колкото и тъжно да е, но за своето запазване обществото винаги се е нуждаело от национален егоизъм. Чак до днешни времена доктрината за избрания народ служеше за главен фактор за сплотяване на племената и формиране на нациите. Но никаква държава не е способна да постигне идеалните нива на функциониране, докато в нея не са изживени всички видове нетърпимост, вечно враждебна на прогреса. И с най-голям успех нетърпимостта се преодолява чрез съгласуване на науката, търговията, развлеченията и религията.

Идеалната държава функционира под въздействието на три могъщи и съгласувани стимула:

1. Преданост, изпълнена с любов и произтичаща от осъзнаване братството между хората.

2. Разумен патриотизъм, възпитан върху основата на мъдри образци.

3. Космическа интуиция, разбирана от гледна точка на планетарните факти, потребности и цели.

Законите на идеалната държава са малобройни. Те преминаха епохата на негативистичните табута и влязоха в ерата на позитивния прогрес на индивидуалната

3. THE IDEALS OF STATEHOOD

71:3.1 (803.1) The political or administrative form of a government is of little consequence provided it affords the essentials of civil progress — liberty, security, education, and social co-ordination. It is not what a state is but what it does that determines the course of social evolution. And after all, no state can transcend the moral values of its citizenry as exemplified in their chosen leaders. Ignorance and selfishness will insure the downfall of even the highest type of government.

71:3.2 (803.2) Much as it is to be regretted, national egotism has been essential to social survival. The chosen people doctrine has been a prime factor in tribal welding and nation building right on down to modern times. But no state can attain ideal levels of functioning until every form of intolerance is mastered; it is everlastingly inimical to human progress. And intolerance is best combated by the co-ordination of science, commerce, play, and religion.

71:3.3 (803.3) The ideal state functions under the impulse of three mighty and co-ordinated drives:

71:3.4 (803.4) 1. Love loyalty derived from the realization of human brotherhood.

71:3.5 (803.5) 2. Intelligent patriotism based on wise ideals.

71:3.6 (803.6) 3. Cosmic insight interpreted in terms of planetary facts, needs, and goals.

71:3.7 (803.7) The laws of the ideal state are few in number, and they have passed out of the negativistic taboo age into the era of the positive progress of individual liberty consequent upon

свобода, настъпваща с постигането на по-голям самоконтрол. Такава държава не само подбужда своите граждани да работят, но също така ги въвлича и в полезно и облагородяващо използване на свободното време, което с прогреса на машинния век нараства благодарение на освобождаването от тежкия труд. Свободното време трябва не само да се консумира, но и да произвежда.

enhanced self-control. The exalted state not only compels its citizens to work but also entices them into profitable and uplifting utilization of the increasing leisure which results from toil liberation by the advancing machine age. Leisure must produce as well as consume.

Нито едно общество не достига високо ниво на развитие, ако допуска безделието или се примирява с бедността. Но с бедността и зависимостта не може да се свърши никога, ако недоразвитите и дегенеративни елементи получават широка помощ и безпрепятствено се размножават.

71:3.8 (803.8) No society has progressed very far when it permits idleness or tolerates poverty. But poverty and dependence can never be eliminated if the defective and degenerate stocks are freely supported and permitted to reproduce without restraint.

Нравственото общество трябва да се стреми към поддържане на самоуважението на своите граждани и към предоставяне на всеки нормален индивид на адекватна възможност за самореализация на своите способности. Такъв план за социално развитие би довел до създаването на културно общество с високо ниво. Правителството трябва да поощрява социалната еволюция, осъществявайки минимум регулативен контрол. Най-добра е тази държава, която повече координира и по-малко управлява.

71:3.9 (803.9) A moral society should aim to preserve the self-respect of its citizenry and afford every normal individual adequate opportunity for self-realization. Such a plan of social achievement would yield a cultural society of the highest order. Social evolution should be encouraged by governmental supervision which exercises a minimum of regulative control. That state is best which co-ordinates most while governing least.

Идеалите на държавата трябва да се постигат еволюционно, за сметка на постепенния растеж на гражданското съзнание, признаването на общественото служене като дълг и привилегии. Отначало, след периода на управление на продажните политици, хората възприемат тежестта на правителствената служба като задължение, но впоследствие те се стремят към такова служене като към привилегия и висша чест.

71:3.10 (803.10) The ideals of statehood must be attained by evolution, by the slow growth of civic consciousness, the recognition of the obligation and privilege of social service. At first men assume the burdens of government as a duty, following the end of the administration of political spoilsmen, but later on they seek such ministry as a privilege, as the greatest honor. The status of any level of civilization is faithfully portrayed by the caliber of its citizens who volunteer to accept the responsibilities of statehood.

Интелектуалните достойнства на тези граждани, които доброволно поемат ангажимента по управлението на държавата, достоверно отразяват състоянието на съответното ниво на цивилизацията. Понастоящем в държавата всеобщото благоденствие на градовете и провинциите се управлява от експертите, управляващи ги точно така, както се управляват и всякакви други форми на икономически и комерсиални обединения на хора.

71:3.11 (803.11) In a real commonwealth the business of governing cities and provinces is conducted by experts and is managed just as are all other forms of economic and commercial associations of people.

В развитите държави политическата дейност се почита като висше призвание на гражданина. Най-великата цел на най-мъдрите и най-благородни граждани е да завоюват обществено признание, да бъдат избрани и назначени на отговорни правителствени постове и такива правителства присъждат своите висши награди за гражданска и

71:3.12 (803.12) In advanced states, political service is esteemed as the highest devotion of the citizenry. The greatest ambition of the wisest and noblest of citizens is to gain civil recognition, to be elected or appointed to some position of governmental trust, and such governments confer their highest honors of recognition for service upon their civil and social servants. Honors are next bestowed in the order named upon philosophers, educators, scientists,

обществена служба. По-нататък в редовете на тези, на които се присъждат награди, вървят (в посочената последователност) философи, просветители, учени, промишленици и военни. Успехите на децата са висша награда за родителите, а чисто религиозните учители – посланици на духовното царство, получават своята истинска награда в друг свят.

industrialists, and militarists. Parents are duly rewarded by the excellency of their children, and purely religious leaders, being ambassadors of a spiritual kingdom, receive their real rewards in another world.

4. РАЗВИТИЕ НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

За да оцелеят, икономиката, обществото и управлението трябва да се развиват. В еволюционния свят статистическите условия са признак на упадък; съхраняват се само тези институции, които прогресират, следвайки течението на еволюцията.

Програмата за развитие на еволюиращата цивилизация включва следните фактори:

1. Запазване на индивидуалните свободи.

2. Защита на семейството.

3. Съдействие на икономическата сигурност.

4. Предотвратяване на заболяванията.

5. Задължително образование.

6. Задължителна заетост.

7. Плодотворно използване на свободното време.

8. Грижа за нещастните.

9. Расово усъвършенстване.

10. Съдействие на науката и изкуството.

11. Съдействие на философията – мъдростта:

12. Повишаване на космическата интуиция – духовността.

И този прогрес в изкуството на цивилизацията води непосредствено към постигане на висшите човешки и божествени цели, към които се стремят смъртните: социалното постижение на братството на хората и личното богосъзнание, което започва да се разкрива в най-голямото желание на всеки индивид да изпълни волята на небесния Баща.

Появата на истинското братство означава настъпване на такъв обществен ред, когато всеки с удоволствие помага на своите братя да носят тежестта на живота и действително желае да живее съгласно златното правило. Но такова идеално общество не може да се въплъти, докато слабите или порочните чакат

4. PROGRESSIVE CIVILIZATION

71:4.1 (804.1) Economics, society, and government must evolve if they are to remain. Static conditions on an evolutionary world are indicative of decay; only those institutions which move forward with the evolutionary stream persist.

71:4.2 (804.2) The progressive program of an expanding civilization embraces:

71:4.3 (804.3) 1. Preservation of individual liberties.

71:4.4 (804.4) 2. Protection of the home.

71:4.5 (804.5) 3. Promotion of economic security.

71:4.6 (804.6) 4. Prevention of disease.

71:4.7 (804.7) 5. Compulsory education.

71:4.8 (804.8) 6. Compulsory employment.

71:4.9 (804.9) 7. Profitable utilization of leisure.

71:4.10 (804.10) 8. Care of the unfortunate.

71:4.11 (804.11) 9. Race improvement.

71:4.12 (804.12) 10. Promotion of science and art.

71:4.13 (804.13) 11. Promotion of philosophy — wisdom.

71:4.14 (804.14) 12. Augmentation of cosmic insight — spirituality.

71:4.15 (804.15) And this progress in the arts of civilization leads directly to the realization of the highest human and divine goals of mortal endeavor — the social achievement of the brotherhood of man and the personal status of God-consciousness, which becomes revealed in the supreme desire of every individual to do the will of the Father in heaven.

71:4.16 (804.16) The appearance of genuine brotherhood signifies that a social order has arrived in which all men delight in bearing one another's burdens; they actually desire to practice the golden rule. But such an ideal society cannot be realized when either the weak or the wicked lie in wait to take unfair and unholy advantage of

възможността несправедливо и нечестиво да използват тези, чиято основна подбуда е стремежът да служиш на истината, красотата и добродетелите. В такава ситуация е реален само един път: тези, които живеят по "златното правило", могат да основат прогресивно общество, в което ще изповядват своите идеали и едновременно надлежно ще се защитават от своите изостанали другари, които биха могли да се опитат да използват техните мирни наклонности или да разрушат тяхната напредваща цивилизация.

Идеализмът никога няма да се запази на еволюиращата планета, ако във всяко поколение идеалистите позволяват на хората с по-низш начин на мислене да унищожават себе си. Ето в какво е голямото изпитание на идеализма: способно ли е развитото общество да поддържа такова ниво на военна готовност, което да го защити от всякакви нападения на войнствените му съседи, без да се поддава на изкушението да използва тази военна мощ за агресивни действия против други народи с цел обогатяване и национално възвеличаване? За да оцелее, нацията трябва да се намира в състояние на готовност и само религиозният идеализъм е способен да попречи на порочното превръщане на готовността в агресия. Само любовта и братството са способни да предотвратят угнетяването на слабите от силните.

those who are chiefly actuated by devotion to the service of truth, beauty, and goodness. In such a situation only one course is practical: The "golden rulers" may establish a progressive society in which they live according to their ideals while maintaining an adequate defense against their benighted fellows who might seek either to exploit their pacific predilections or to destroy their advancing civilization.

71:4.17 (804.17) Idealism can never survive on an evolving planet if the idealists in each generation permit themselves to be exterminated by the baser orders of humanity. And here is the great test of idealism: Can an advanced society maintain that military preparedness which renders it secure from all attack by its war-loving neighbors without yielding to the temptation to employ this military strength in offensive operations against other peoples for purposes of selfish gain or national aggrandizement? National survival demands preparedness, and religious idealism alone can prevent the prostitution of preparedness into aggression. Only love, brotherhood, can prevent the strong from oppressing the weak.

5. ЕВОЛЮЦИЯ НА КОНКУРЕНЦИЯТА

Конкуренцията е неотменима от социалния прогрес, но неконтролируемата конкуренция поражда насилие. В съвременното общество конкуренцията постепенно изтласква войната с това, че определя мястото на индивида в промишленото производство, точно както и решава съдбата на самите производства. (Преднамереното убийство и войната се отличават по своя нравствен статут: убийството стана незаконно от ранните дни на съществуването на обществото, докато войната още никога не е била обявявана извън законите от цялото човечество.)

Идеалната държава регулира общественото поведение само в тази степен, която е достатъчна за изключване на насилието в конкуренцията между хората и предотвратяване на несправедливостта в личната инициатива. Огромният проблем на държавата се заключава в следното: как да се гарантира мирното и спокойно развитие на промишлеността, да се плащат налози за поддържането на държавната мощ и едновременно да не се допуска

5. THE EVOLUTION OF COMPETITION

71:5.1 (805.1) Competition is essential to social progress, but competition, unregulated, breeds violence. In current society, competition is slowly displacing war in that it determines the individual's place in industry, as well as decreeing the survival of the industries themselves. (Murder and war differ in their status before the mores, murder having been outlawed since the early days of society, while war has never yet been outlawed by mankind as a whole.)

71:5.2 (805.2) The ideal state undertakes to regulate social conduct only enough to take violence out of individual competition and to prevent unfairness in personal initiative. Here is a great problem in statehood: How can you guarantee peace and quiet in industry, pay the taxes to support state power, and at the same time prevent taxation from handicapping industry and keep the state from becoming parasitical or tyrannical?

налогооблагането да се превръща в пречка за производството, а държавата – в паразит или тиранин?

При началния етап на развитие на света конкуренцията е необходима за прогреса на цивилизацията. В процеса на еволюцията все по-ефективно става сътрудничеството. В развитата цивилизация сътрудничеството е по-ефективно, отколкото конкуренцията. Древният човек се стимулира от конкуренцията. За ранния етап на еволюцията е характерно оцеляването на тези, които са приспособени биологически, но последващите цивилизации по-успешно се развиват за сметка на разумното сътрудничество, другарското взаиморазбиране и духовното братство.

Разбира се, конкуренцията в промишлеността е крайно разорителна и във висша степен неефективна, но не следва да се одобряват никакви опити да се избавим от този празен ход, ако такива преобразувания дори в най-малка степен засягат която и да било от основните свободи на човека.

71:5.3 (805.3) Throughout the earlier ages of any world, competition is essential to progressive civilization. As the evolution of man progresses, co-operation becomes increasingly effective. In advanced civilizations co-operation is more efficient than competition. Early man is stimulated by competition. Early evolution is characterized by the survival of the biologically fit, but later civilizations are the better promoted by intelligent co-operation, understanding fraternity, and spiritual brotherhood.

71:5.4 (805.4) True, competition in industry is exceedingly wasteful and highly ineffective, but no attempt to eliminate this economic lost motion should be countenanced if such adjustments entail even the slightest abrogation of any of the basic liberties of the individual.

6. ПЕЧАЛБАТА КАТО МОТИВ

Съвременната икономика, която се мотивира от печалбата, е обречена, ако стремежът към печалба не се допълва от стремеж за служене. Безжалостната конкуренция, основана на тесногръдо удовлетворяване на собствените интереси, в крайна сметка разрушава даже това, което се опитва да запази. Мотивацията, изключваща всичко останало и съсредоточена само върху личните интереси, е несъвместима с идеалите на християнството и още по-несъвместима с ученията на Иисус.

В икономиката мотивацията на печалбата и мотивацията на служенето се отнасят така, както в религията – мотивацията на страха и мотивацията на любовта. Но не следва внезапно да се унищожава или отстранява подбудата към печалба: тя принуждава много нехайни по своята природа смъртни прилежно да се трудят. При все това съвсем не е задължително целите на този възбудител на социална енергия да бъдат винаги егоистични.

Стремежът към печалба в икономическата дейност е абсолютно низък и съвършено недостоен за развитото общество; при все това той е необходим фактор за началните етапи от съществуването на цивилизацията. Не следва да се лишава човекът от мотивацията на печалбата дотогава, докато той не овладее солидно висшите типове некомерсиални стимули в икономическите

6. THE PROFIT MOTIVE

71:6.1 (805.5) Present-day profit-motivated economics is doomed unless profit motives can be augmented by service motives. Ruthless competition based on narrow-minded self-interest is ultimately destructive of even those things which it seeks to maintain. Exclusive and self-serving profit motivation is incompatible with Christian ideals — much more incompatible with the teachings of Jesus.

71:6.2 (805.6) In economics, profit motivation is to service motivation what fear is to love in religion. But the profit motive must not be suddenly destroyed or removed; it keeps many otherwise slothful mortals hard at work. It is not necessary, however, that this social energy arouser be forever selfish in its objectives.

71:6.3 (805.7) The profit motive of economic activities is altogether base and wholly unworthy of an advanced order of society; nevertheless, it is an indispensable factor throughout the earlier phases of civilization. Profit motivation must not be taken away from men until they have firmly possessed themselves of superior types of nonprofit motives for economic striving and social serving — the transcendent urges of superlative wisdom,

стремежи и бъдещото служене – трансцендентални подбуди към висша мъдрост, високо братство и възвишени духовни постижения.

intriguing brotherhood, and excellency of spiritual attainment.

7. ОБРАЗОВАНИЕТО

В основата на стабилната държава лежи културата; в нея господстват идеалите; тях ги движи служенето. Целта на образованието трябва да бъде придобиване на умения, овладяване на мъдрост, разкриване на индивидуалността и постигането на духовни ценности.

В идеалната държава образованието продължава в течение на целия живот и в съответното време основно занимание става философията. Гражданите на такава държава се стремят към мъдростта като към метод за задълбочаване на постигането на смисъла на човешките взаимоотношения, значението на реалностите, величието на ценностите, целите на живота и висотите на космическото предназначение.

Урантийците трябва да имат представа за културното общество от нов и по-висш тип. С отмирането на икономическата система, основана само на печалбата, образованието ще се издигне на ново качествено ниво. Твърде дълго то е било провинциално, милитаристично, усилващо егоизма и развиващо кариеризма. Някога то трябва да стане всемирно, идеалистично, разкриващо индивидуалността, космическо по своето проникновение.

В последно време образованието излезе изпод контрола на духовенството и премина в ръцете на юристите и бизнесмените. В края на краищата е необходимо да го предадем на философите и учените. Учителите са длъжни да бъдат свободни същества, истински лидери, за да може философията – стремежът към мъдростта, да може да стане предмет на образованието.

Образованието е наука да се живее. То трябва да продължава в продължение на целия живот, за да може човечеството постепенно да се издигне до последователно нарастващите нива, достъпни за смъртната мъдрост:

1. Знаенето на нещата.

2. Осъзнаването на значенията.

3. Разбирането на ценностите.

4. Благородството на труда – дълг.

7. EDUCATION

71:7.1 (806.1) The enduring state is founded on culture, dominated by ideals, and motivated by service. The purpose of education should be acquirement of skill, pursuit of wisdom, realization of selfhood, and attainment of spiritual values.

71:7.2 (806.2) In the ideal state, education continues throughout life, and philosophy sometime becomes the chief pursuit of its citizens. The citizens of such a commonwealth pursue wisdom as an enhancement of insight into the significance of human relations, the meanings of reality, the nobility of values, the goals of living, and the glories of cosmic destiny.

71:7.3 (806.3) Urantians should get a vision of a new and higher cultural society. Education will jump to new levels of value with the passing of the purely profit-motivated system of economics. Education has too long been localistic, militaristic, ego exalting, and success seeking; it must eventually become world-wide, idealistic, self-realizing, and cosmic grasping.

71:7.4 (806.4) Education recently passed from the control of the clergy to that of lawyers and businessmen. Eventually it must be given over to the philosophers and the scientists. Teachers must be free beings, real leaders, to the end that philosophy, the search for wisdom, may become the chief educational pursuit.

71:7.5 (806.5) Education is the business of living; it must continue throughout a lifetime so that mankind may gradually experience the ascending levels of mortal wisdom, which are:

71:7.6 (806.6) 1. The knowledge of things.

71:7.7 (806.7) 2. The realization of meanings.

71:7.8 (806.8) 3. The appreciation of values.

71:7.9 (806.9) 4. The nobility of work — duty.

5. Мотивацията на целта – нравственост.

6. Любовта към служенето – характер.

7. Космическата интуиция – духовна проницателност.

И след това, с помощта на тези постижения, мнозина ще се издигнат на пределно за смъртния разум ниво – нивото на Богосъзнание.

71:7.10 (806.10) 5. The motivation of goals — morality.

71:7.11 (806.11) 6. The love of service — character.

71:7.12 (806.12) 7. Cosmic insight — spiritual discernment.

71:7.13 (806.13) And then, by means of these achievements, many will ascend to the mortal ultimate of mind attainment, God-consciousness.

8. ХАРАКТЕРЪТ НА ДЪРЖАВНОСТТА

Единствената свещена черта на всяка форма на човешко управление е делението на институцията на държавата на три функционални области: изпълнителна, законодателна и съдебна. Вселената се управлява в съответствие с такъв план за разделяне функциите и властта. С изключение на тази божествена концепция ефективната социална регулация на гражданското управление, една или друга форма на държавно устройство няма принципно значение, при условие че целта на гражданите е стремежът към все по-голям самоконтрол и обществено служене. Интелектуалната дълбочина, икономическата мъдрост, социалната разумност и моралната устойчивост на народа – всичко това достоверно се отразява в институцията на държавата.

Еволюцията на държавността предполага постепенен преход от едно ниво към друго в следния ред:

1. Създаване на триединно управление, състоящо се от изпълнителната, законодателната и съдебната клонки на властта.

2. Свобода на обществената, политическата и религиозната дейност.

3. Унищожаване на всички форми на робство и зависимост между хората.

4. Предоставяне на гражданите на възможности да контролират нивото на данъчното облагане.

5. Учредяване на системи за непрекъснато образование – обучение, продължаващо от люлката до гроба.

6. Необходимото съгласуване между местната и централната власт.

7. Поощряване на развитието на науката и победа над заболяванията.

8. Нужното признание на равенството на

8. THE CHARACTER OF STATEHOOD

71:8.1 (806.14) The only sacred feature of any human government is the division of statehood into the three domains of executive, legislative, and judicial functions. The universe is administered in accordance with such a plan of segregation of functions and authority. Aside from this divine concept of effective social regulation or civil government, it matters little what form of state a people may elect to have provided the citizenry is ever progressing toward the goal of augmented self-control and increased social service. The intellectual keenness, economic wisdom, social cleverness, and moral stamina of a people are all faithfully reflected in statehood.

71:8.2 (806.15) The evolution of statehood entails progress from level to level, as follows:

71:8.3 (806.16) 1. The creation of a threefold government of executive, legislative, and judicial branches.

71:8.4 (806.17) 2. The freedom of social, political, and religious activities.

71:8.5 (807.1) 3. The abolition of all forms of slavery and human bondage.

71:8.6 (807.2) 4. The ability of the citizenry to control the levying of taxes.

71:8.7 (807.3) 5. The establishment of universal education — learning extended from the cradle to the grave.

71:8.8 (807.4) 6. The proper adjustment between local and national governments.

71:8.9 (807.5) 7. The fostering of science and the conquest of disease.

71:8.10 (807.6) 8. The due recognition of sex equality

половете и съгласувана дейност на мъжете и жените в семейството, училището и църквата при специализирано участие на жените в производствената и държавна дейност.

9. Отстраняване на робската зависимост от тежкия труд благодарение на изобретяването на машините и последващите постижения на машинния век.

10. Преодоляване на многоезичието – тържество на всеобщия език.

11. Прекратяване на войните – международно разрешаване на държавните и расови разногласия с помощта на континентални съдилища на нациите, възглавявани от висш планетарен съд, който автоматически се попълва от периодически излизащите в оставка глави на континенталните съдилища. Континенталните съдии притежават властови пълномощия, световният съд е консултативно-нравствен.

12. Световен стремеж към мъдростта – възвисяване на философията. Развитие на всемирна религия, която ще стане предвестник на встъпването на планетата в началните стадии от ерата на светлината и живота.

Такива са предпоставките за прогресивното управление и отличителните признаци на идеалната институция на държавата. Урантия е далеч от претворяването на тези възвишени идеали, но цивилизованите народи вече направиха първата крачка: човечеството застана на пътя, водещ към висшите еволюционни цели.

[Подготвено от Мелхиседек от Небадон.]

and the co-ordinated functioning of men and women in the home, school, and church, with specialized service of women in industry and government.

71:8.11 (807.7) 9. The elimination of toiling slavery by machine invention and the subsequent mastery of the machine age.

71:8.12 (807.8) 10. The conquest of dialects — the triumph of a universal language.

71:8.13 (807.9) 11. The ending of war — international adjudication of national and racial differences by continental courts of nations presided over by a supreme planetary tribunal automatically recruited from the periodically retiring heads of the continental courts. The continental courts are authoritative; the world court is advisory — moral.

71:8.14 (807.10) 12. The world-wide vogue of the pursuit of wisdom — the exaltation of philosophy. The evolution of a world religion, which will presage the entrance of the planet upon the earlier phases of settlement in light and life.

71:8.15 (807.11) These are the prerequisites of progressive government and the earmarks of ideal statehood. Urantia is far from the realization of these exalted ideals, but the civilized races have made a beginning — mankind is on the march toward higher evolutionary destinies.

71:8.16 (807.12) [Sponsored by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 72. Управлението на една съседна планета

⇦ 071 Книгата Урантия 073 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 72. УПРАВЛЕНИЕТО НА ЕДНА СЪСЕДНА ПЛАНЕТА

Секции

Въведение
1. Континенталната нация
2. Политическо устройство
3. Семеен живот
4. Системата за просвещение
5. Организация на промишлеността
6. Пенсионно осигуряване
7. Облагане с данъци
8. Специалните колежи
9. Система за всеобщо избирателно право
10. Борба с престъпността
11. Военна подготовка
12. Останалите нации

PAPER 72 GOVERNMENT ON A NEIGHBORING PLANET

SECTIONS

Introduction
1. The Continental Nation
2. Political Organization
3. The Home Life
4. The Educational System
5. Industrial Organization
6. Old-Age Insurance
7. Taxation
8. The Special Colleges
9. The Plan of Universal Suffrage
10. Dealing with Crime
11. Military Preparedness
12. The Other Nations

Въведение

С РАЗРЕШЕНИЕ на Ланафорг и съгласието на Всевишните на Едемия аз съм упълномощен да ви разкажа за някои страни на социалния, нравствен и политически живот на най-развитата човешка раса, населяваща една от съседните планети в системата Сатания.

От всички светове на Сатания, изолирани заради участието си във бунта на Луцифер, тази планета преживя история, най-сходна с историята на Урантия. Несъмнено е, че получаването на разрешение за това изключително описание се обяснява именно със сходството на двете сфери, тъй като обикновено управителите на система не позволяват да се разказва на една планета за събитията на друга.

Както и Урантия, тази планета се отклони

INTRODUCTION

72:0.1 (808.1) BY PERMISSION of Lanaforge and with the approval of the Most Highs of Edentia, I am authorized to narrate something of the social, moral, and political life of the most advanced human race living on a not far-distant planet belonging to the Satania system.

72:0.2 (808.2) Of all the Satania worlds which became isolated because of participation in the Lucifer rebellion, this planet has experienced a history most like that of Urantia. The similarity of the two spheres undoubtedly explains why permission to make this extraordinary presentation was granted, for it is most unusual for the system rulers to consent to the narration on one planet of the affairs of another.

72:0.3 (808.3) This planet, like Urantia, was led astray

от истинския път поради предателството на Планетарния си Принц във връзка с бунта на Луцифер. Тя получи Материален Син, след като Адам се появи на Урантия, и този Син също не се справи със своите задължения, оставяйки сферата в изолация, тъй като Син-Арбитър никога не се е посвещавал на смъртните раси на този свят.

by the disloyalty of its Planetary Prince in connection with the Lucifer rebellion. It received a Material Son shortly after Adam came to Urantia, and this Son also defaulted, leaving the sphere isolated, since a Magisterial Son has never been bestowed upon its mortal races.

1. КОНТИНЕНТАЛНАТА НАЦИЯ

Независимо от всички тези превратности на планетарната история, на изолиран континент с размерите на Австралия се развива цивилизация с много високо ниво на развитие. Тази нация наброява около 140 милиона души. Нейният народ представлява смесена раса – основно синя и жълта, и притежава малко по-висок процент виолетова кръв, отколкото така наречената бяла раса на Урантия. Макар че тези раси все още не са се слели напълно, между тях се установиха отношения на тясна дружба и сътрудничество. Средната продължителност на живота на този континент понастоящем съставлява деветдесет години – с петнадесет процента по-висока, отколкото при който и да е друг народ на тази планета.

Несъмнено огромно предимство за индустриалното устройство на тази държава е уникалната топография на този континент. Високите планини, в които по осем месеца в годината валят силни дъждове, са разположени в самия ценнтър на страната. Такива природни условия благоприятстват използването на хидроенергия и значително опростяват оросяването на по-засушливите райони в западната четвърт на континента.

Тези хора са си самодостатъчни, тоест те са способни да съществуват безкрайно дълго, без да внасят нищо от окръжаващите ги нации. На тяхно разположение са богати природни ресурси, а благодарение на научните постижения те се научиха да компенсират недостига на предмети от първа необходимост. При оживена вътрешна търговия обемът на външната им търговия е незначителен предвид всеобщата враждебност на техните по-слабо прогресивни съседи.

Като цяло тази континентална нация следваше обичайния планетарен път: за развитие от племенния стадий до появата на силни управители изминаха хилядолетия. В замяна на абсолютните монархии дойдоха много различни форми на управление – в безкраен поток се сменяха неуспели републики, общински държави и диктатори.

1. THE CONTINENTAL NATION

72:1.1 (808.4) Notwithstanding all these planetary handicaps a very superior civilization is evolving on an isolated continent about the size of Australia. This nation numbers about 140 million. Its people are a mixed race, predominantly blue and yellow, having a slightly greater proportion of violet than the so-called white race of Urantia. These different races are not yet fully blended, but they fraternize and socialize very acceptably. The average length of life on this continent is now ninety years, fifteen per cent higher than that of any other people on the planet.

72:1.2 (808.5) The industrial mechanism of this nation enjoys a certain great advantage derived from the unique topography of the continent. The high mountains, on which heavy rains fall eight months in the year, are situated at the very center of the country. This natural arrangement favors the utilization of water power and greatly facilitates the irrigation of the more arid western quarter of the continent.

72:1.3 (808.6) These people are self-sustaining, that is, they can live indefinitely without importing anything from the surrounding nations. Their natural resources are replete, and by scientific techniques they have learned how to compensate for their deficiencies in the essentials of life. They enjoy a brisk domestic commerce but have little foreign trade owing to the universal hostility of their less progressive neighbors.

72:1.4 (808.7) This continental nation, in general, followed the evolutionary trend of the planet: The development from the tribal stage to the appearance of strong rulers and kings occupied thousands of years. The unconditional monarchs were succeeded by many different orders of government — abortive republics, communal states, and dictators came and went in endless

Това развитие продължаваше дотогава, докато преди около петстотин години, в период на политически брожения, един от диктаторите на тази нация – член на могъщия триумвират, не измени коренно своите възгледи. Той доброволно се отказа от властта, но с условието, че още един от управителите – по-подлият от двамата оставащи – също се откаже от правата на диктатор. Така върховната власт на континента премина в ръцете на един владетел. В продължение на повече от сто години обединената държава успешно се развиваше под силната монархическа власт и през това време беше създадена прекрасна конституция на свободата.

profusion. This growth continued until about five hundred years ago when, during a politically fermenting period, one of the nation's powerful dictator-triumvirs had a change of heart. He volunteered to abdicate upon condition that one of the other rulers, the baser of the remaining two, also vacate his dictatorship. Thus was the sovereignty of the continent placed in the hands of one ruler. The unified state progressed under strong monarchial rule for over one hundred years, during which there evolved a masterful charter of liberty.

Последващият преход от монархия към представително управление беше постепенен, кралете се запазваха като номинални глави и носеха чисто социален или сантиментален товар; те окончателно изчезнаха, след като не останаха наследници по мъжка линия. Днешната република съществува само от двеста години – време на непрекъснато развитие на тези методи на управление, за които смятаме да разкажем, при което последните значителни събития в промишлената и политическата сфери станаха през последното десетилетие.

72:1.5 (809.1) The subsequent transition from monarchy to a representative form of government was gradual, the kings remaining as mere social or sentimental figureheads, finally disappearing when the male line of descent ran out. The present republic has now been in existence just two hundred years, during which time there has been a continuous progression toward the governmental techniques about to be narrated, the last developments in industrial and political realms having been made within the past decade.

2. ПОЛИТИЧЕСКО УСТРОЙСТВО

Понастоящем в тази континентална нация съществува представителна система на управление, а нейната столица е разположена в центъра на страната. Централното управление представлява здрав съюз от сто сравнително свободни щата. Тези щати избират своите губернатори и законодатели за срок от десет години, при което нито едните, нито другите не могат да се преизбират. Съдиите на щатите се назначават пожизнено от губернаторите и се утвърждават от законодателните органи на щатите, в които всеки сто хиляди граждани избират по един представител.

2. POLITICAL ORGANIZATION

72:2.1 (809.2) This continental nation now has a representative government with a centrally located national capital. The central government consists of a strong federation of one hundred comparatively free states. These states elect their governors and legislators for ten years, and none are eligible for re-election. State judges are appointed for life by the governors and confirmed by their legislatures, which consist of one representative for each one hundred thousand citizens.

В зависимост от размерите на града съществуват пет различни типа столично управление, но в нито един град не се разрешава да има над един милион жители. Като цяло тези системи на столично управление са много прости, ясни и практични. Гражданите от висш тип активно се стремят да заемат многобройни длъжности в градското управление.

72:2.2 (809.3) There are five different types of metropolitan government, depending on the size of the city, but no city is permitted to have more than one million inhabitants. On the whole, these municipal governing schemes are very simple, direct, and economical. The few offices of city administration are keenly sought by the highest types of citizens.

Федералната власт включва три равни разклонения: изпълнителна, законодателна и съдебна. На всеки шест години на всеобщи

72:2.3 (809.4) The federal government embraces three co-ordinate divisions: executive, legislative, and judicial. The federal chief executive is elected

териториални избори се избира президент на федерацията. Той може да бъде преизбран само при ходатайството на не по-малко от седемдесет и пет законодателни органи на щати и съгласието на техните губернатори, но и в такъв случай само за един срок. Неговите съветници са членове на върховния кабинет, съставен от всичките живи екс-президенти.

Законодателната власт се състои от три палати:

1 . *Горната палата* се избира от производствени, професионални, селскостопански и други групи, които гласуват в съответствие със своята икономическа функция.

2 . *Долната палата* се избира от определени обществени организации, например, социалните, политически и философски групи, които не се разглеждат като производствени и професионални групи. Всички порядъчни граждани участват в изборите на представители на двете класи, но те се групират различно, в зависимост от изборите в горната или долната палата.

3 . *Третата палата* — палатата на старейшините, включва ветераните на държавна служба и обединява много известни граждани, номинирани от президента, от регионалните (субфедерални) ръководители, от главата на върховния съд, а също така и от председателите на другите две палати. Числеността на тази палата не превишава сто души, а нейните членове избират сами старейшините с мнозинство от гласове. Членството е пожизнено и при появата на вакантно място на него по установения начин се избира този от кандидатите, който е получил повечето от гласовете. Този орган има чисто съвещателна функция, но той е мощен регулатор на общественото мнение и оказва огромно въздействие върху всичките подразделения на властта.

Значителен дял от федералната административна работа се изпълнява от десет регионални (субфедерални) органа, всеки от които обединява десет щата. Тези регионални окръзи притежават само изпълнителна и административна власт и нямат законодателни или съдебни функции. Десетте регионални ръководителя се назначават лично от федералния президент и срокът на техните пълномощия – шест години, съвпада с президентския. Федералният върховен съд утвърждава назначаването на тези десет регионални ръководители и макар че те не могат да се назначат за нов срок, оттеглящият се в оставка ръководител автоматически става партньор или съветник

every six years by universal territorial suffrage. He is not eligible for re-election except upon the petition of at least seventy-five state legislatures concurred in by the respective state governors, and then but for one term. He is advised by a supercabinet composed of all living ex-chief executives.

72:2.4 (809.5) The legislative division embraces three houses:

72:2.5 (809.6) 1. The *upper house* is elected by industrial, professional, agricultural, and other groups of workers, balloting in accordance with economic function.

72:2.6 (809.7) 2. The *lower house* is elected by certain organizations of society embracing the social, political, and philosophic groups not included in industry or the professions. All citizens in good standing participate in the election of both classes of representatives, but they are differently grouped, depending on whether the election pertains to the upper or lower house.

72:2.7 (809.8) 3. The *third house* — the elder statesmen — embraces the veterans of civic service and includes many distinguished persons nominated by the chief executive, by the regional (subfederal) executives, by the chief of the supreme tribunal, and by the presiding officers of either of the other legislative houses. This group is limited to one hundred, and its members are elected by the majority action of the elder statesmen themselves. Membership is for life, and when vacancies occur, the person receiving the largest ballot among the list of nominees is thereby duly elected. The scope of this body is purely advisory, but it is a mighty regulator of public opinion and exerts a powerful influence upon all branches of the government.

72:2.8 (810.1) Very much of the federal administrative work is carried on by the ten regional (subfederal) authorities, each consisting of the association of ten states. These regional divisions are wholly executive and administrative, having neither legislative nor judicial functions. The ten regional executives are the personal appointees of the federal chief executive, and their term of office is concurrent with his — six years. The federal supreme tribunal approves the appointment of these ten regional executives, and while they may not be reappointed, the retiring executive automatically becomes the associate and adviser of his successor. Otherwise, these regional chiefs choose their own cabinets of administrative officials.

на своя приемник. В останалото главите на регионите си избират свои собствени кабинети с длъжностни лица.

Съдопроизводството на тази нация водят две основни системи съдилища: граждански и социално-икономически. Гражданските съдии действат на три нива:

1 . *Съдии от низша инстанция* — столични и местни. Техните решения могат да бъдат обжалвани във висшестоящите съдилища на щата.

2 . *Върховни съдии на щата,* чиито решения са окончателни по всички въпроси, незасягащи федералното управление и неподкопаващи гражданските права и свободи. Регионалните ръководители са снабдени с власт, позволяваща всяко дело незабавно да се предава във федералния върховен съд.

3 . *Федерален върховен съд* — висш съд, разглеждащ спорните въпроси от общодържавно значение и апелациите, подадени от върховните съдилища на щатите. Този върховен съд се състои от дванадесет човека, не по-млади от четиридесет години и не по-възрастни от седемдесет и пет години, имащи като минимум двугодишен опит от работа в едно от съдилищата на ниво щат и назначени на този висок пост от президента с одобрение на мнозинството членове на върховния кабинет и третата палата на законодателното събрание. Всички решения на върховния съдебен орган се вземат с най-малко две трети от гласовете.

Социално-икономическите съдилища действат в три категории:

1 . *Родителски съдилища,* свързани със законодателните и изпълнителните разклонения на социално-битовата система.

2 . *Образователни съдилища* — съдебни органи, свързани със системите на образование на щата и региона и обединени с изпълнителното и законодателното поделения на административния механизъм от системата на просвещение.

3 . *Промишлени съдилища* — специални съдии, снабдени с всички пълномощия за решаване на спорни икономически въпроси.

Федералният върховен съд разглежда социално-икономически въпроси само в случаите, когато за това гласуват три четвърти от членовете на тези законодателни клонки на федералната власт – палатите на старшите държавни деятели. Във всички останали случаи решенията на родителските, образователните и промишлените съдилища са окончателни.

72:2.9 (810.2) This nation is adjudicated by two major court systems — the law courts and the socioeconomic courts. The law courts function on the following three levels:

72:2.10 (810.3) 1. *Minor courts* of municipal and local jurisdiction, whose decisions may be appealed to the high state tribunals.

72:2.11 (810.4) 2. *State supreme courts,* whose decisions are final in all matters not involving the federal government or jeopardy of citizenship rights and liberties. The regional executives are empowered to bring any case at once to the bar of the federal supreme court.

72:2.12 (810.5) 3. *Federal supreme court* — the high tribunal for the adjudication of national contentions and the appellate cases coming up from the state courts. This supreme tribunal consists of twelve men over forty and under seventy-five years of age who have served two or more years on some state tribunal, and who have been appointed to this high position by the chief executive with the majority approval of the supercabinet and the third house of the legislative assembly. All decisions of this supreme judicial body are by at least a two-thirds vote.

72:2.13 (810.6) The socioeconomic courts function in the following three divisions:

72:2.14 (810.7) 1. *Parental courts,* associated with the legislative and executive divisions of the home and social system.

72:2.15 (810.8) 2. *Educational courts* — the juridical bodies connected with the state and regional school systems and associated with the executive and legislative branches of the educational administrative mechanism.

72:2.16 (810.9) 3. *Industrial courts* — the jurisdictional tribunals vested with full authority for the settlement of all economic misunderstandings.

72:2.17 (810.10) The federal supreme court does not pass upon socioeconomic cases except upon the three-quarters vote of the third legislative branch of the national government, the house of elder statesmen. Otherwise, all decisions of the parental, educational, and industrial high courts are final.

3. СЕМЕЕН ЖИВОТ

На този континент съжителството на две семейства под един покрив е противозаконно. И тъй като общото живеене беше обявено извън закона, то мнозинството многоквартирни здания бяха разрушени. Но неженените и неомъжените и досега живеят в клубове, хотели и други общежития. Минималната допустима площ на един жилищен участък е четири хиляди и петстотин квадратни метра. Цялата земя и другите видове собственост, използвани за устройство на домашния бит, са освободени от данъци до десетократно превишаване на минималния поземлен дял.

През последния век семейният живот на този народ значително се подобри. Задължителни за родителите – както за бащите, така и за майките – станаха посещенията на родителски училища за възпитание на детето. Даже фермерите, живеещи в неголеми селски селища, участващи в тези занятия задочно, посещават за устни инструкции най-близкия център за обучение веднъж на десет дни – всяка втора седмица, защото седмицата тук се състои от пет дни.

Във всяко семейство има средно пет деца, с образованието и възпитанието на които се занимават родители и опекуни, назначавани от родителските съдилища в случай на смъртта на един или двамата родители. Всяко семейство смята за огромна чест да бъде удостоено с права да стане опекун на кръгло сираче. Сред родителите се провеждат конкурсни изпити и сирачето се приема в това семейство, което е показало най-добра родителска подготовка.

Тези хора смятат семейството като основна институция на своята цивилизация. От родителите на семейството се изисква осигуряване на най-важните части на образованието и възпитанието на детето, при което бащите отделят почти толкова внимание на възпитанието на детето, колкото и майките.

Цялото полово възпитание се осъществява в дома на родителите или от официални опекуни. Нравственото възпитание се дава от учителите в училищните работилници по време на прекъсванията в занятията; но не е така с религиозното възпитание, което е изключителна привилегия на родителите, защото религията се смята за неотменима част от семейния живот. Чисто религиозно просвещение се провежда публично само в храмовете за философия; при този народ няма такива чисто религиозни институции, както църквите на Урантия.

3. THE HOME LIFE

72:3.1 (811.1) On this continent it is against the law for two families to live under the same roof. And since group dwellings have been outlawed, most of the tenement type of buildings have been demolished. But the unmarried still live in clubs, hotels, and other group dwellings. The smallest homesite permitted must provide fifty thousand square feet of land. All land and other property used for home purposes are free from taxation up to ten times the minimum homesite allotment.

72:3.2 (811.2) The home life of this people has greatly improved during the last century. Attendance of parents, both fathers and mothers, at the parental schools of child culture is compulsory. Even the agriculturists who reside in small country settlements carry on this work by correspondence, going to the near-by centers for oral instruction once in ten days — every two weeks, for they maintain a five-day week.

72:3.3 (811.3) The average number of children in each family is five, and they are under the full control of their parents or, in case of the demise of one or both, under that of the guardians designated by the parental courts. It is considered a great honor for any family to be awarded the guardianship of a full orphan. Competitive examinations are held among parents, and the orphan is awarded to the home of those displaying the best parental qualifications.

72:3.4 (811.4) These people regard the home as the basic institution of their civilization. It is expected that the most valuable part of a child's education and character training will be secured from his parents and at home, and fathers devote almost as much attention to child culture as do mothers.

72:3.5 (811.5) All sex instruction is administered in the home by parents or by legal guardians. Moral instruction is offered by teachers during the rest periods in the school shops, but not so with religious training, which is deemed to be the exclusive privilege of parents, religion being looked upon as an integral part of home life. Purely religious instruction is given publicly only in the temples of philosophy, no such exclusively religious institutions as the Urantia churches having developed among this people. In their philosophy, religion is the striving to know God and to manifest love for one's fellows through service

Според тяхната философия религията е стремеж да се познае Бог и да се прояви любов към ближния, като му служиш, но това е нетипично за положението на религията в другите нации на тази планета. Религията е дотолкова вътрешносемейна работа, че тези хора нямат публични места за чисто религиозни събирания. В политическо отношение църквата и държавата, както биха казали урантийци, са изцяло отделени, но съществува необичайно взаимопроникване на религията и философията.

for them, but this is not typical of the religious status of the other nations on this planet. Religion is so entirely a family matter among these people that there are no public places devoted exclusively to religious assembly. Politically, church and state, as Urantians are wont to say, are entirely separate, but there is a strange overlapping of religion and philosophy.

Още преди двадесет години духовните учители (сравними с урантийските пастори), периодически посещаващи всяко семейство и проверяващи децата с цел да се убедят в това, че те получават правилно възпитание от своите родители, се намираха под правителствен контрол. Понастоящем тези духовни помощници и инспектори действат под ръководството на неотдавна създадения „Фонд за духовен прогрес" – организация, съществуваща от доброволни пожертвувания. Възможно е дадената институция да получи по-нататъшно развитие едва след идването на Райски Син-Арбитър.

72:3.6 (811.6) Until twenty years ago the spiritual teachers (comparable to Urantia pastors), who visit each family periodically to examine the children to ascertain if they have been properly instructed by their parents, were under governmental supervision. These spiritual advisers and examiners are now under the direction of the newly created Foundation of Spiritual Progress, an institution supported by voluntary contributions. Possibly this institution may not further evolve until after the arrival of a Paradise Magisterial Son.

По закон децата се подчиняват на своите родители до петнадесетгодишна възраст, когато за пръв път получават граждански задължения. Започвайки от това време, пет пъти, през всеки пет години, сходни публични церемонии се провеждат сред тези възрастови групи, за които задълженията по отношение на родителите намаляват, а гражданската и социална отговорност нараства. Правото на глас се предоставя на двадесетгодишна възраст, правото за встъпване в брак без родителско съгласие – едва на двадесет и пет години, а при достигането на възраст тридесет години децата са длъжни да напуснат родителския дом.

72:3.7 (811.7) Children remain legally subject to their parents until they are fifteen, when the first initiation into civic responsibility is held. Thereafter, every five years for five successive periods similar public exercises are held for such age groups at which their obligations to parents are lessened, while new civic and social responsibilities to the state are assumed. Suffrage is conferred at twenty, the right to marry without parental consent is not bestowed until twenty-five, and children must leave home on reaching the age of thirty.

Законите, регулиращи брака и развода, са еднакви в цялата държава. Не се разрешава да встъпиш в брак до двадесет години – възрастта на предоставяне на граждански права. Разрешението за встъпване в брак се дава едва след една година от подаването на молбите за намерение и предоставянето както на жениха, така и на невестата, като свидетелство за това, че са преминали задължителния инструктаж в родителските училища относно съпружеските отговорности.

72:3.8 (812.1) Marriage and divorce laws are uniform throughout the nation. Marriage before twenty — the age of civil enfranchisement — is not permitted. Permission to marry is only granted after one year's notice of intention, and after both bride and groom present certificates showing that they have been duly instructed in the parental schools regarding the responsibilities of married life.

Процедурата по развода е изключително проста, но решението за развод, вземано от родителските съдилища, влиза в сила едва година след регистрирането на съответното заявление – а една година на тази планета е значително по-дълга, отколкото на Урантия. Независимо от либералните бракоразводни

72:3.9 (812.2) Divorce regulations are somewhat lax, but decrees of separation, issued by the parental courts, may not be had until one year after application therefor has been recorded, and the year on this planet is considerably longer than on Urantia. Notwithstanding their easy divorce laws, the present rate of divorces is only one tenth that

закони днешният процент разводи е едва една десета от нивото на разводите сред цивилизованите народи на Урантия.

of the civilized races of Urantia.

4. СИСТЕМАТА ЗА ПРОСВЕЩЕНИЕ

Системата за просвещение на тази държава се характеризира със задължително съвместно обучение на учещите се в средното училище – на възраст от пет до осемнадесет години. Тези училища поразително се отличават от урантийските. Тук няма класни стаи и за един път се изучава само един предмет. След три години обучение всички учащи се стават помощник-учители в по-младшите класове. Книгите се използват само за получаване на информация, която е необходима за решаването на проблемите, възникващи в училищните работилници и на училищните ферми. В такива работилници се произвеждат значителна част от използваните на континента мебели, а също и много механични приспособления, тъй като тази нация преживява велика епоха на изобретателство и механизация. При всяка работилница има работническа библиотека, където на разположение на учащите се има различна справочна литература. Освен това в големите ферми, съществуващи към всяко училище, в течение на целия срок на обучението се изучават селско стопанство и градинарство.

4. THE EDUCATIONAL SYSTEM

72:4.1 (812.3) The educational system of this nation is compulsory and coeducational in the precollege schools that the student attends from the ages of five to eighteen. These schools are vastly different from those of Urantia. There are no classrooms, only one study is pursued at a time, and after the first three years all pupils become assistant teachers, instructing those below them. Books are used only to secure information that will assist in solving the problems arising in the school shops and on the school farms. Much of the furniture used on the continent and the many mechanical contrivances — this is a great age of invention and mechanization — are produced in these shops. Adjacent to each shop is a working library where the student may consult the necessary reference books. Agriculture and horticulture are also taught throughout the entire educational period on the extensive farms adjoining every local school.

Умствено изостаналите хора се обучават само по селско стопанство и животновъдство и се изпращат на пожизнена издръжка в специалните попечителски колонии, където се разделят по полов признак с оглед избягване раждането на потомство – от това право са лишени всички слабоумни индивиди. Такива ограничителни мерки се използват вече от седемдесет и пет години; решението за попечителски надзор се приема от родителските съдилища.

72:4.2 (812.4) The feeble-minded are trained only in agriculture and animal husbandry, and are committed for life to special custodial colonies where they are segregated by sex to prevent parenthood, which is denied all subnormals. These restrictive measures have been in operation for seventy-five years; the commitment decrees are handed down by the parental courts.

Веднъж в годината всеки човек излиза в отпуск за един месец. Училищното обучение продължава в течение на девет от общо десет месеца, а ваканциите се прекарват в пътешествия заедно с родителите или с приятели. Такива пътешествия са част от програмата за обучение на възрастните, която продължава през целия живот. Средства за това се събират с помощта на методите, които се използват в системата на пенсионното осигуряване

72:4.3 (812.5) Everyone takes one month's vacation each year. The precollege schools are conducted for nine months out of the year of ten, the vacation being spent with parents or friends in travel. This travel is a part of the adult-education program and is continued throughout a lifetime, the funds for meeting such expenses being accumulated by the same methods as those employed in old-age insurance.

Една четвърт част от училищното време е посветена на игри – спортни състезания, в които учащите се преминават последователни етапи: от местното ниво и нивото на щата до

72:4.4 (812.6) One quarter of the school time is devoted to play — competitive athletics — the pupils progressing in these contests from the local, through the state and regional, and on to the

регионалните и общонационални състезания по умения и майсторство. По такъв начин ораторските и музикалните конкурси, както и състезанията в областта на науката и философията, привличат учащите се на всички нива – от низшите районни степени до състезанията за общонационални награди.

national trials of skill and prowess. Likewise, the oratorical and musical contests, as well as those in science and philosophy, occupy the attention of students from the lower social divisions on up to the contests for national honors.

Училищното управление е копие на държавното с неговите три взаимосвързани разклонения, при което учителският колектив действа като трето подразделение, изпълняващо консултативни и законодателни функции. Основната задача на обучението на този континент е да се направи от всеки ученик самостоятелен гражданин.

72:4.5 (812.7) The school government is a replica of the national government with its three correlated branches, the teaching staff functioning as the third or advisory legislative division. The chief object of education on this continent is to make every pupil a self-supporting citizen.

Всяко дете, завършващо училище на осемнадесет години, е изкусен занаятчия. След това започва усвояването на книгите и специалните знания – или в училищата за възрастни, или в колежи. Ако блестящ студент завърши програмата преди срока, той бива награждаван с време и средства за осъществяване на собствен проект по избрана от самия него тема. Цялата система на образование е разчетена така, че индивидът да получи адекватна подготовка.

72:4.6 (813.1) Every child graduating from the precollege school system at eighteen is a skilled artisan. Then begins the study of books and the pursuit of special knowledge, either in the adult schools or in the colleges. When a brilliant student completes his work ahead of schedule, he is granted an award of time and means wherewith he may execute some pet project of his own devising. The entire educational system is designed to adequately train the individual.

5. ОРГАНИЗАЦИЯ НА ПРОМИШЛЕНОСТТА

5. INDUSTRIAL ORGANIZATION

Производствените отношения в това общество са далеч от неговите идеали; конфликти между капитала и труда се случват и досега, но и двете страни постепенно се приспособяват към методите на честно сътрудничество. На този уникален континент работниците все повече се превръщат в акционери на промишлените концерни; всеки разумен труженик постепенно става малък капиталист.

72:5.1 (813.2) The industrial situation among this people is far from their ideals; capital and labor still have their troubles, but both are becoming adjusted to the plan of sincere co-operation. On this unique continent the workers are increasingly becoming shareholders in all industrial concerns; every intelligent laborer is slowly becoming a small capitalist.

Социалните антагонизми отслабват, расте доброжелателността. Отмяната на робството (преди повече от сто години) не доведе до сериозни икономически проблеми, тъй като това преобразувание беше постепенно: на година бяха освобождавани два процента роби. На тези от тях, които успешно преминеха умствените, нравствени и физически тестове, се предоставяше гражданство; много такива най-добри роби бяха военнопленици или техни деца. Преди около петдесет години беше депортирана последната част от останалите роби и съвсем скоро тук започнаха да решават задачата по намаляването на броя на дегенеративните и порочни социални слоеве.

72:5.2 (813.3) Social antagonisms are lessening, and good will is growing apace. No grave economic problems have arisen out of the abolition of slavery (over one hundred years ago) since this adjustment was effected gradually by the liberation of two per cent each year. Those slaves who satisfactorily passed mental, moral, and physical tests were granted citizenship; many of these superior slaves were war captives or children of such captives. Some fifty years ago they deported the last of their inferior slaves, and still more recently they are addressing themselves to the task of reducing the numbers of their degenerate and vicious classes.

В последно време сред тези хора се появиха нови методи за разрешаване на производствените конфликти и коригиране на икономическите злоупотреби, които са явно

72:5.3 (813.4) These people have recently developed new techniques for the adjustment of industrial misunderstandings and for the correction of economic abuses which are marked

подобрение в сравнение с техните предишни методи за решаването на такива проблеми. Насилието като процедура за разрешаване на лични или производствени разногласия беше обявено извън закона. Заплатата, приходите и другите икономически проблеми не са подложени на строго регулиране, но като цяло те се контролират от производствените законодателни органи, а всички спорове, възникващи във връзка с производството, се предават в промишлените съдилища.

Производствени съдилища съществуват само от тридесет години, но функционират много успешно. Последното нововъведение означава, че отсега промишлените съдилища ще признават три вида законни компенсации:

1. Законна процентна ставка на вложения капитал.

2. Заплащане – в разумни предели, на квалификациите, използвани в процеса на производството.

3. Честно и справедливо заплащане на труда.

Тези видове компенсации се изплащат, на първо място, в съответствие с договор, а в случай на заплаха от понижаване на доходите всяка от тях постепенно и пропорционално се съкращава. След това всички доходи, превишаващи постоянната заработка, се смятат като дивиденти и пропорционално се разпределят на три категории: капитал, квалификация и труд.

На всеки десет години регионалните ръководители внасят уточнения в декрета за законната продължителност на заплащания работен ден. Понастоящем промишлеността работи в режим петдневна седмица: четирите дни са работни, а петият – почивен. Тези хора работят по шест часа на ден и – както и студентите, по девет месеца в годината, която се състои от десет месеца. Отпуската обикновено се прекарва в пътешествия и тъй като в най-последно време се появиха нови видове транспорт, пътешествията станаха всеобщо увлечение. Климатът благоприятства пътешествията в течение на приблизително осем месеца в годината и тези хора използват съответната възможност максимално.

Преди двеста години в промишлеността господстваше мотивацията за доход, но днес я сменят други, по-висши движещи сили. На този континент е присъща остра конкуренция, но понастоящем тя в значителна степен премина от промишлеността към игровите форми на дейност, демонстрацията на таланти, научните и интелектуални постижения. Изключително силна е конкуренцията в общественото

improvements over their older methods of settling such problems. Violence has been outlawed as a procedure in adjusting either personal or industrial differences. Wages, profits, and other economic problems are not rigidly regulated, but they are in general controlled by the industrial legislatures, while all disputes arising out of industry are passed upon by the industrial courts.

72:5.4 (813.5) The industrial courts are only thirty years old but are functioning very satisfactorily. The most recent development provides that hereafter the industrial courts shall recognize legal compensation as falling in three divisions:

72:5.5 (813.6) 1. Legal rates of interest on invested capital.

72:5.6 (813.7) 2. Reasonable salary for skill employed in industrial operations.

72:5.7 (813.8) 3. Fair and equitable wages for labor.

72:5.8 (813.9) These shall first be met in accordance with contract, or in the face of decreased earnings they shall share proportionally in transient reduction. And thereafter all earnings in excess of these fixed charges shall be regarded as dividends and shall be prorated to all three divisions: capital, skill, and labor.

72:5.9 (813.10) Every ten years the regional executives adjust and decree the lawful hours of daily gainful toil. Industry now operates on a five-day week, working four and playing one. These people labor six hours each working day and, like students, nine months in the year of ten. Vacation is usually spent in travel, and new methods of transportation having been so recently developed, the whole nation is travel bent. The climate favors travel about eight months in the year, and they are making the most of their opportunities.

72:5.10 (813.11) Two hundred years ago the profit motive was wholly dominant in industry, but today it is being rapidly displaced by other and higher driving forces. Competition is keen on this continent, but much of it has been transferred from industry to play, skill, scientific achievement, and intellectual attainment. It is most active in social service and governmental loyalty. Among this people public service is rapidly becoming the chief

служене и предаността на своята държава. Държавната служба бързо се превръща в основна цел на тези хора. Най-богатият човек на континента, работил шест часа в кантората на своята механична работилница, бърза да отиде в местното отделение на училището за държавно управление, където се стреми да получи необходимата за държавна служба класификация.

goal of ambition. The richest man on the continent works six hours a day in the office of his machine shop and then hastens over to the local branch of the school of statesmanship, where he seeks to qualify for public service.

Физическият труд все повече излиза на почит и всички здрави граждани над осемнадесет години работят в къщи и на фермите, в едно от общопризнатите производства, на обществени длъжности (където се приемат тези, които са временно безработни) или изпълняват принудителна работа в мините.

72:5.11 (814.1) Labor is becoming more honorable on this continent, and all able-bodied citizens over eighteen work either at home and on farms, at some recognized industry, on the public works where the temporarily unemployed are absorbed, or else in the corps of compulsory laborers in the mines.

Освен това в тази нация започва да се усилва нова форма на социално отвращение – както към безделието, така и към незаслуженото богатство. Бавно, но сигурно тези хора побеждават своите машини. Някога и те се бореха за политическа, а по-късно – и за икономическа свобода. Днес те започват да използват както едната, така и другата и в добавка да ценят честно заработеното свободно време, което може да се посвети на по-нататъшно разкриване на индивидуалността.

72:5.12 (814.2) These people are also beginning to foster a new form of social disgust — disgust for both idleness and unearned wealth. Slowly but certainly they are conquering their machines. Once they, too, struggled for political liberty and subsequently for economic freedom. Now are they entering upon the enjoyment of both while in addition they are beginning to appreciate their well-earned leisure, which can be devoted to increased self-realization.

6. ПЕНСИОННО ОСИГУРЯВАНЕ

6. OLD-AGE INSURANCE

Тази държава е изпълнена с решимост да замени унизителния тип благотворителност, запазвайки човешкото достойнство с държавни застрахователни гаранции за осигуряване на старостта. Държавата осигурява всяко дете с образование, всеки човек с работа; затова тя е способна да осъществява успешно такава програма за застраховане за защита на немощните и остарелите.

72:6.1 (814.3) This nation is making a determined effort to replace the self-respect-destroying type of charity by dignified government-insurance guarantees of security in old age. This nation provides every child an education and every man a job; therefore can it successfully carry out such an insurance scheme for the protection of the infirm and aged.

Тук всеки трябва да остави платената работа на възраст шестдесет и пет години, освен в случаите, когато упълномощеният по въпросите на труда от дадения щат дава разрешение да остане на работа до седемдесетгодишна възраст. Този възрастов предел не се отнася до държавните деятели и философи. Сакатите и хроничните инвалиди могат да излязат в пенсия във всяка възраст и по решение на съда, утвърдено от упълномощените по въпросите на пенсиите в регионалното управление.

72:6.2 (814.4) Among this people all persons must retire from gainful pursuit at sixty-five unless they secure a permit from the state labor commissioner which will entitle them to remain at work until the age of seventy. This age limit does not apply to government servants or philosophers. The physically disabled or permanently crippled can be placed on the retired list at any age by court order countersigned by the pension commissioner of the regional government.

Средствата за изплащане на пенсиите за старост постъпват от четири източника:

72:6.3 (814.5) The funds for old-age pensions are derived from four sources:

1. Всеки месец федералното

72:6.4 (814.6) 1. One day's earnings each month are

правителство реквизира за тази цел по една еднодневна надница, а в тази страна работят всички.

2. Наследства: много богати граждани оставят средства за тази цел.

3. На средствата, постъпващи от принудителния труд в този фонд, се предават всички излишъци, отнасящи се към самоосигуряването и изплащането на пенсионните вноски от тези, които изпълняват принудителна работа.

4. Доходи от експлоатацията на природните ресурси. Всички природни богатства на континента се смятат за обществена доверителна собственост, намираща се в разпореждането на федералното правителство, а доходът от тези ресурси отива за осъществяване на социалните програми – такива като предотвратяване на заболяванията, обучение на високонадарени личности и разходи за образованието за перспективни индивиди в училищата за държавно управление. Половината от тези доходи се насочва към пенсионния фонд.

Макар че държавните и регионални застрахователни фондове предлагат много видове застраховки, с пенсиите по старост се разпорежда само федералното правителство, действайки чрез десет регионални отделения.

От много години тук честно се разпореждат правителствени фондове. Ако не се смятат държавната измяна и преднамереното убийство, най-суровите присъди се произнасят от съдилищата за предателство на общественото доверие. Понастоящем за обществена и политическа измяна се смятат най-отвратителните от престъпленията.

requisitioned by the federal government for this purpose, and in this country everybody works.

72:6.5 (814.7) 2. Bequests — many wealthy citizens leave funds for this purpose.

72:6.6 (814.8) 3. The earnings of compulsory labor in the state mines. After the conscript workers support themselves and set aside their own retirement contributions, all excess profits on their labor are turned over to this pension fund.

72:6.7 (814.9) 4. The income from natural resources. All natural wealth on the continent is held as a social trust by the federal government, and the income therefrom is utilized for social purposes, such as disease prevention, education of geniuses, and expenses of especially promising individuals in the statesmanship schools. One half of the income from natural resources goes to the old-age pension fund.

72:6.8 (814.10) Although state and regional actuarial foundations supply many forms of protective insurance, old-age pensions are solely administered by the federal government through the ten regional departments.

72:6.9 (814.11) These government funds have long been honestly administered. Next to treason and murder, the heaviest penalties meted out by the courts are attached to betrayal of public trust. Social and political disloyalty are now looked upon as being the most heinous of all crimes.

7. ОБЛАГАНЕ С ДАНЪЦИ

Дейността на федералното правителство има патерналистки характер само в разпореждането с пенсиите по старост, а също така и в поощряване на талантите и творческата самобитност. Малко повече внимание отделят частните лица на правителството на щатите, докато местните правителства имат много по-патерналистки или социалистически характер. Градът (или една от неговите структурни единици) се занимава с такива въпроси като здраве, санитария, строителни норми, благоустройство, водоснабдяване, осветление, отопление, организация на свободното време, музика и комуникации.

7. TAXATION

72:7.1 (815.1) The federal government is paternalistic only in the administration of old-age pensions and in the fostering of genius and creative originality; the state governments are slightly more concerned with the individual citizen, while the local governments are much more paternalistic or socialistic. The city (or some subdivision thereof) concerns itself with such matters as health, sanitation, building regulations, beautification, water supply, lighting, heating, recreation, music, and communication.

Във всяко производство се отделя голямо внимание на здравето. Някои аспекти на благосъстоянието се смятат за прерогатив на промишлеността и обществото, но проблемите на индивидуалното и семейно здраве са частен въпрос. Правителството предполага все по-малка намеса в медицината, точно както и в останалите изцяло частни въпроси.

72:7.2 (815.2) In all industry first attention is paid to health; certain phases of physical well-being are regarded as industrial and community prerogatives, but individual and family health problems are matters of personal concern only. In medicine, as in all other purely personal matters, it is increasingly the plan of government to refrain from interfering.

Градовете нямат права за облагане с данъци и не могат да правят дългове. Те получават от хазната на щата помощи за всеки човек и са длъжни да допълват тези доходи от постъпленията от намиращите се в обществено владение предприятия, а също така и за сметка на лицензирането на различните видове търговска дейност.

72:7.3 (815.3) Cities have no taxing power, neither can they go in debt. They receive per capita allowances from the state treasury and must supplement such revenue from the earnings of their socialistic enterprises and by licensing various commercial activities.

Скоростните средства за придвижване, позволяващи значително да се разширят градските граници, се намират под контрола на общинските власти. Пожарните команди използват противопожарни и застрахователни фондове и всички постройки – както в градовете, така и в селските месности, са огнеупорни от вече седемдесет и пет години.

72:7.4 (815.4) The rapid-transit facilities, which make it practical greatly to extend the city boundaries, are under municipal control. The city fire departments are supported by the fire-prevention and insurance foundations, and all buildings, in city or country, are fireproof — have been for over seventy-five years.

Тук няма пазители на реда, набираеми от общинските власти: полицейските сили се издържат от правителствата на щатите. Полицията се набира почти изключително измежду неженените мъже на възраст от двадесет и пет до петдесет години. Повечето щати вземат доста голям налог за бездетност, който се връща на всички мъже, постъпили на служба в полицията. В обикновен щат полицейските сили съставляват понастоящем само една десета от своя брой преди петдесет години.

72:7.5 (815.5) There are no municipally appointed peace officers; the police forces are maintained by the state governments. This department is recruited almost entirely from the unmarried men between twenty-five and fifty. Most of the states assess a rather heavy bachelor tax, which is remitted to all men joining the state police. In the average state the police force is now only one tenth as large as it was fifty years ago.

Системите за налогообразуване на всеки сто относително свободни и суверенни щата приличат малко една на друга, тъй като икономическите и други условия поразително се отличават в различните части на континента. Във всеки щат съществуват десет основни конституционни положения, които могат да се изменят само със съгласието на федералния върховен съд, и един от тези членове забранява да се облага с повече от еднопроцентен данък който и да е вид собственост в течение на която и да е една година, при което жилищните участъци – както в градовете, така и в селските местности, изцяло се освобождават от облагане с данък.

72:7.6 (815.6) There is little or no uniformity among the taxation schemes of the one hundred comparatively free and sovereign states as economic and other conditions vary greatly in different sections of the continent. Every state has ten basic constitutional provisions which cannot be modified except by consent of the federal supreme court, and one of these articles prevents levying a tax of more than one per cent on the value of any property in any one year, homesites, whether in city or country, being exempted.

Федералното правителство не може да има дълг, а за да могат щатите да вземат назаем, е необходимо за това да бъдат подадени една четвърт от гласовете при референдум – освен в тези случаи, когато парите са нужни за военни цели. Предвид това, че федералното правителство не може

72:7.7 (815.7) The federal government cannot go in debt, and a three-fourths referendum is required before any state can borrow except for purposes of war. Since the federal government cannot incur debt, in the event of war the National Council of Defense is empowered to assess the states for money, as well as for men and materials, as it

да взема заем в случай на война, Националният съвет за безопасност, в зависимост от необходимостта, е упълномощен да определя за щатите размера на паричните вноски, както и материалните ресурси. Но никакъв дълг не може да се погасява по-дълго от двадесет и пет години.

may be required. But no debt may run for more than twenty-five years.

Доходите, отиващи за издръжка на федералното правителство, постъпват от следните пет източника:

72:7.8 (815.8) Income to support the federal government is derived from the following five sources:

1 . *Данък върху вноса.* Всички вносни стоки преминават през тарифиране за поддържане нивото на живот на този континент – значително по-високо, отколкото сред която и да е друга нация на планетата. Тези тарифи се установяват от висшия производствен съд, след като двете палати на промишления конгрес ратифицират препоръките на главата на икономическия отдел, който се назначава на този пост със съвместно решение на тези два законодателни органа. Горната промишлена палата се избира от труда, а долната – от капитала.

72:7.9 (815.9) 1. *Import duties.* All imports are subject to a tariff designed to protect the standard of living on this continent, which is far above that of any other nation on the planet. These tariffs are set by the highest industrial court after both houses of the industrial congress have ratified the recommendations of the chief executive of economic affairs, who is the joint appointee of these two legislative bodies. The upper industrial house is elected by labor, the lower by capital.

2 . *Авторски отчисления.* Федералното правителство поощрява изобретателството и оригиналните разработки в десет регионални лаборатории, помагащи за развитието на талантите на всички видове – художници, писатели и учени, и защитава техните патенти. В замяна правителството взема половината от дохода, получен от реализацията на всякакви изобретения и творения – независимо дали се отнасят към техниката, книгите, изкуството, растенията или животните.

72:7.10 (816.1) 2. *Royalties.* The federal government encourages invention and original creations in the ten regional laboratories, assisting all types of geniuses — artists, authors, and scientists — and protecting their patents. In return the government takes one half the profits realized from all such inventions and creations, whether pertaining to machines, books, artistry, plants, or animals.

3 . *Данък наследство.* Федералното правителство взема прогресивен налог върху наследството, който се колебае от един до петдесет процента в зависимост от размера на състоянието, както и от други фактори.

72:7.11 (816.2) 3. *Inheritance tax.* The federal government levies a graduated inheritance tax ranging from one to fifty per cent, depending on the size of an estate as well as on other conditions.

4 . *Военно оборудване.* Правителството получава голям доход, отдавайки под аренда армейското и военно-морско оборудване за търговски цели и развлечения.

72:7.12 (816.3) 4. *Military equipment.* The government earns a considerable sum from the leasing of military and naval equipment for commercial and recreational usages.

5 . *Природни ресурси.* Когато за постигането на специалните цели, определени от федералната конституция, не се изисква целият обем доходи от природните ресурси, излишните постъпления се изпращат в държавната хазна.

72:7.13 (816.4) 5. *Natural resources.* The income from natural resources, when not fully required for the specific purposes designated in the charter of federal statehood, is turned into the national treasury.

С изключение на военните фондове, размерът на които се установява от Националния съвет на отбраната, сумите, отпуснати от федералния бюджет, се отделят от горната законодателна палата, одобряват се от долната палата, утвърждават се от президента и получават юридическа сила във федералната бюджетна комисия, състояща се

72:7.14 (816.5) Federal appropriations, except war funds assessed by the National Council of Defense, are originated in the upper legislative house, concurred in by the lower house, approved by the chief executive, and finally validated by the federal budget commission of one hundred. The members of this commission are nominated by the state governors and elected by the state

от сто човека. Членовете на тази комисия се назначават от губернаторите на щатите и се избират от техните законодателни органи за двадесет и четири годишен срок, при което една четвърт се преизбира на всеки шест години. Веднъж на всеки шест години този орган, с мнозинство от три четвърти гласа, избира от своите редове председател, който става директор-разпоредител на федералната хазна.

legislatures to serve for twenty-four years, one quarter being elected every six years. Every six years this body, by a three-fourths ballot, chooses one of its number as chief, and he thereby becomes director-controller of the federal treasury.

8. СПЕЦИАЛНИТЕ КОЛЕЖИ

В допълнение към основната програма за задължително образование, обхващаща възрастови групи от пет до осемнадесет години, съществуват и други видове специални учебни заведения:

1 . *Училища по държавно управление.* Съществуват три класа такива училища: федерални, регионални и училища на щатите. Държавните длъжности са разделени на четири групи. Първата група държавни постове се отнася основно към федералната администрация и всички длъжностни лица, влизащи в тази група, са длъжни да завършат както регионално, така и федерално училище за държавно управление. Във втората група гражданите имат право да се занимават с политически, изборни или неизборни длъжности при завършването на едно от десетте регионални училища за държавно управление. Подобни постове са свързани с изпълнението на задълженията в състава на регионалните администрации и управление на щатите. Третата група включва изпълнение на задълженията на ниво щати и от такива чиновници се изисква само представяне на дипломите от училището за държавно управление на ниво щата. От членовете на четвъртата и последна група длъжностни лица не се изисква диплома за държавен служащ, защото на такива длъжности можеш да бъдеш само назначен. Тук се отнасят второстепенните задължения – асистентски, секретарски и технически, изпълнявани от професионално подготвените правителствени служащи.

Съдиите на низшестоящите съдилища и съдилищата на щата имат научни степени, присвоявани от училищата за държавно управление на нивото на щата. Съдиите на тези съдилища, в компетенцията на които се намира решението на социалните, образователни и производствени въпроси, получават научна степен в регионалните училища. Членовете на федералния върховен съд са длъжни да имат научни степени, получени във всичките три вида училища за

8. THE SPECIAL COLLEGES

72:8.1 (816.6) In addition to the basic compulsory education program extending from the ages of five to eighteen, special schools are maintained as follows:

72:8.2 (816.7) 1. *Statesmanship schools.* These schools are of three classes: national, regional, and state. The public offices of the nation are grouped in four divisions. The first division of public trust pertains principally to the national administration, and all officeholders of this group must be graduates of both regional and national schools of statesmanship. Individuals may accept political, elective, or appointive office in the second division upon graduating from any one of the ten regional schools of statesmanship; their trusts concern responsibilities in the regional administration and the state governments. Division three includes state responsibilities, and such officials are only required to have state degrees of statesmanship. The fourth and last division of officeholders are not required to hold statesmanship degrees, such offices being wholly appointive. They represent minor positions of assistantship, secretaryships, and technical trusts which are discharged by the various learned professions functioning in governmental administrative capacities.

72:8.3 (816.8) Judges of the minor and state courts hold degrees from the state schools of statesmanship. Judges of the jurisdictional tribunals of social, educational, and industrial matters hold degrees from the regional schools. Judges of the federal supreme court must hold degrees from all these schools of statesmanship.

държавно управление.

2. *Училища по философия.* Тези училища съществуват при храмовете по философия и в голяма или малка степен са свързани с религията като обществена дейност.

3. *Институти по наука.* Тези технически училища са свързани повече с производството, отколкото със системата на образование, и се подразделят на петнадесет категории.

4 . *Училища за професионална подготовка.* Тези специални организации готвят научни работници за дванадесет различни професии.

5 . *Армейски и военноморски училища.* В близост до държавната столица и в двадесет и петте брегови армейски центрове са разположени организации, призвани да осъществяват военната подготовка на доброволци на възраст от осемнадесет до тридесет години. За постъпване в тези училища на лицата, по-млади от двадесет и пет години, се изисква родителско съгласие.

72:8.4 (817.1) 2. *Schools of philosophy.* These schools are affiliated with the temples of philosophy and are more or less associated with religion as a public function.

72:8.5 (817.2) 3. *Institutions of science.* These technical schools are co-ordinated with industry rather than with the educational system and are administered under fifteen divisions.

72:8.6 (817.3) 4. *Professional training schools.* These special institutions provide the technical training for the various learned professions, twelve in number.

72:8.7 (817.4) 5. *Military and naval schools.* Near the national headquarters and at the twenty-five coastal military centers are maintained those institutions devoted to the military training of volunteer citizens from eighteen to thirty years of age. Parental consent is required before twenty-five in order to gain entrance to these schools.

9. СИСТЕМА ЗА ВСЕОБЩО ИЗБИРАТЕЛНО ПРАВО

Макар че кандидати за всеки държавен пост могат да бъдат само випускници на училища за държавно управление на ниво щата, региона и федерацията, преди около петдесет години прогресивните лидери на тази нация откриха сериозни пропуски в системата за всеобщо избирателно право и взеха конституционните мерки, необходими за изменение на структурата на гласуване, която се характеризира със следните особености:

1. Всеки мъж и всяка жена на възраст двадесет години и повече имат един глас. При достигане на тази възраст всички граждани са длъжни да станат членове на две групи избиратели. В първата те влизат в съответствие със своята икономическа функция – производствена, професионална, селскостопанска или търговска; членове на втората група те стават в зависимост от своите политически, философски и социални наклонности. По такъв начин всички работещи принадлежат към една от икономическите групи избиратели и тези съюзи – както и неикономическите асоциации, се регулират до голяма степен така, както и централното правителство с неговите три раздела на властта. Членството в тези групи не може да бъде изменяно в течение на дванадесет години.

9. THE PLAN OF UNIVERSAL SUFFRAGE

72:9.1 (817.5) Although candidates for all public offices are restricted to graduates of the state, regional, or federal schools of statesmanship, the progressive leaders of this nation discovered a serious weakness in their plan of universal suffrage and about fifty years ago made constitutional provision for a modified scheme of voting which embraces the following features:

72:9.2 (817.6) 1. Every man and woman of twenty years and over has one vote. Upon attaining this age, all citizens must accept membership in two voting groups: They will join the first in accordance with their economic function — industrial, professional, agricultural, or trade; they will enter the second group according to their political, philosophic, and social inclinations. All workers thus belong to some economic franchise group, and these guilds, like the noneconomic associations, are regulated much as is the national government with its threefold division of powers. Registration in these groups cannot be changed for twelve years.

2. След издигането на губернаторите на щатите или ръководителите на регионалната администрация и получаването на мандата на висшия регионален съвет тези индивиди, които са донесли голяма полза на обществото и демонстрирали необикновена мъдрост на държавна служба, могат да получат допълнителен брой гласове, които се присъждат не по-често от веднъж на пет години и не могат да превишават девет избирателни гласа. Максималният брой гласове на избиратели е десет. Така се признават заслугите на учени, изобретатели, учители, философи и духовни лидери, които също получават допълнителна политическа власт. Тези прогресивни граждански привилегии се присъждат на висшите съвети на щата и региона, подобно на това, както от специалните колежи се присъждат научни степени, и заедно с другите звания такива граждани с гордост включват тези символи на гражданско признание в списъка на своите лични постижения.

72:9.3 (817.7) 2. Upon nomination by the state governors or by the regional executives and by the mandate of the regional supreme councils, individuals who have rendered great service to society, or who have demonstrated extraordinary wisdom in government service, may have additional votes conferred upon them not oftener than every five years and not to exceed nine such superfranchises. The maximum suffrage of any multiple voter is ten. Scientists, inventors, teachers, philosophers, and spiritual leaders are also thus recognized and honored with augmented political power. These advanced civic privileges are conferred by the state and regional supreme councils much as degrees are bestowed by the special colleges, and the recipients are proud to attach the symbols of such civic recognition, along with their other degrees, to their lists of personal achievements.

3. Всички инивиди, осъдени на принудителен труд в мините, а също така и всички държавни служащи, съществуващи от обложени с данък средства, се лишават от право на глас за съответния срок. Това не засяга възрастните хора, които от шестдесет и пет години могат да бъдат в пенсия.

72:9.4 (817.8) 3. All individuals sentenced to compulsory labor in the mines and all governmental servants supported by tax funds are, for the periods of such services, disenfranchised. This does not apply to aged persons who may be retired on pensions at sixty-five.

4. Съществуват пет категории избирателно право в зависимост от средногодишния обем данъци, изплатени за последните пет години. Големите данъкоплатци получават правото да използват допълнителни гласове – до пет включително. Такава привилегия е независима от другите, но никой и при никакви обстоятелства не може да подава повече от десет гласа.

72:9.5 (817.9) 4. There are five brackets of suffrage reflecting the average yearly taxes paid for each half-decade period. Heavy taxpayers are permitted extra votes up to five. This grant is independent of all other recognition, but in no case can any person cast over ten ballots.

5. С приемането на дадената система за избирателно право териториалната система на гласуване беше отменена в полза на икономическата или функционална система. Понастоящем всички граждани, независимо от своето местожителство, гласуват като членове на производствени, обществени или професионални групи. Така контингентът от неговите избиратели се състои от солидни, единни и разумно съставени групи, избиращи на отговорни държавни постове само най-добрите свои членове. В тази система за функционално или групово избирателно право има само едно изключение: изборите за президент се провеждат на всеки шест години чрез общонационално гласуване, при което всеки гражданин притежава само един глас.

72:9.6 (818.1) 5. At the time this franchise plan was adopted, the territorial method of voting was abandoned in favor of the economic or functional system. All citizens now vote as members of industrial, social, or professional groups, regardless of their residence. Thus the electorate consists of solidified, unified, and intelligent groups who elect only their best members to positions of governmental trust and responsibility. There is one exception to this scheme of functional or group suffrage: The election of a federal chief executive every six years is by nation-wide ballot, and no citizen casts over one vote.

Така, с изключение на изборите за президент, избирателното право се осъществява от икономически,

72:9.7 (818.2) Thus, except in the election of the chief executive, suffrage is exercised by economic, professional, intellectual, and social groupings of

професионални, интелектуални и социални групи граждани. Идеалната държава е органична и всяка свободна и разумна група граждани представлява жизнено важен и функциониращ орган в пределите на по-големия държавен организъм.

Училищата за държавно управление имат правото да заведат в съда на щата съдебно дело, насочено към лишаването от избирателно право на всеки умствено изостанал, незает, безличен или престъпен индивид. Тези хора разбират, че ако петдесет процента от нацията са непълноценни или дефектни хора, притежаващи право на глас, то такъв народ е обречен. Те предполагат, че доминирането на посредствеността влече след себе си крах на всяка държава. Гласуването е задължително и големи глоби се налагат на тези, които се въздържат от гласуване.

the citizenry. The ideal state is organic, and every free and intelligent group of citizens represents a vital and functioning organ within the larger governmental organism.

72:9.8 (818.3) The schools of statesmanship have power to start proceedings in the state courts looking toward the disenfranchisement of any defective, idle, indifferent, or criminal individual. These people recognize that, when fifty per cent of a nation is inferior or defective and possesses the ballot, such a nation is doomed. They believe the dominance of mediocrity spells the downfall of any nation. Voting is compulsory, heavy fines being assessed against all who fail to cast their ballots.

10. БОРБА С ПРЕСТЪПНОСТТА

Използваните от тези народи методи за борба с престъпността, психическите заболявания и дегенеративността, макар да са в някои отношения привлекателни, в останалото ще бъдат несъмнено шокиращи за повечето урантийци. Обикновените престъпници и дегенеративни субекти се разпределят по полов признак в различни селскостопански колонии, където произвеждат повече, отколкото потребяват. По-опасните рецидивисти и неизлечимите душевноболни се осъждат на смърт в газови камери. Не само убийството, но и много други престъпления, включително предателство на държавните интереси, се осъжда на смърт и наказанието е неизбежно и неотложно.

Тези хора преминават от негативна към позитивна ера в правото. Неотдавна те даже направиха опит за превенция на престъпленията за сметка на пожизнено затваряне в затворническите колонии на тези, които се смятат за потенциални убийци и опасни престъпници. Ако такива осъдени впоследствие докажат, че са станали по-нормални хора, те могат да бъдат или освободени условно, или администрирани. Нивото на убийствата на този континент съставлява само един процент от същия показател за другите нации.

Преди повече от сто години започнаха да се предприемат мерки, насочени към предотвратяване размножаването на престъпниците и дефектните субекти, което вече даде обнадеждаващи резултати. Тук няма затвори или болници за лишените от ум. Като

10. DEALING WITH CRIME

72:10.1 (818.4) The methods of this people in dealing with crime, insanity, and degeneracy, while in some ways pleasing, will, no doubt, in others prove shocking to most Urantians. Ordinary criminals and the defectives are placed, by sexes, in different agricultural colonies and are more than self-supporting. The more serious habitual criminals and the incurably insane are sentenced to death in the lethal gas chambers by the courts. Numerous crimes aside from murder, including betrayal of governmental trust, also carry the death penalty, and the visitation of justice is sure and swift.

72:10.2 (818.5) These people are passing out of the negative into the positive era of law. Recently they have gone so far as to attempt the prevention of crime by sentencing those who are believed to be potential murderers and major criminals to life service in the detention colonies. If such convicts subsequently demonstrate that they have become more normal, they may be either paroled or pardoned. The homicide rate on this continent is only one per cent of that among the other nations.

72:10.3 (818.6) Efforts to prevent the breeding of criminals and defectives were begun over one hundred years ago and have already yielded gratifying results. There are no prisons or hospitals for the insane. For one reason, there are only about ten per cent as many of these groups

една от причините служи фактът, че те са само около десет процента от броя на съответните групи на Урантия.

as are found on Urantia.

11. ВОЕННА ПОДГОТОВКА

Президентът на Националния съвет на отбраната може да присвоява на випускниците на федералните военни училища звание "стражи на цивилизацията" в един от седемте чина, в съответствие със способностите и подготовката. Самият Съвет се състои от двадесет и пет члена, назначавани от висшите родителски, образователни и производствени съдии и утвърждавани от федералния върховен съд. Възглавява го по длъжност началникът на главния щаб. Членовете на Съвета членуват в него до достигане на седемдесет години.

Четиригодишните курсове на обучение за тези млади офицери неизменно са свързани с овладяването на някакъв занаят или професия. Военната подготовка никога не се отдава без производствено, научно или професионално обучение. За четири години слушателите в такива училища усвояват половината от учебната програма на всяко специално учебно заведение, където обучението също продължава четири години. Така се предотвратява формирането на класа професионални военни благодарение на това, че по-големият брой мъже получават възможност да осигурят себе си и едновременно да усвоят първата част от програмата за техническо или професионално образование.

В мирно време военната служба е изключително доброволно дело; продължителността за всеки вид служба е четири години, в течение на които всеки мъж, освен овладяване на военната наука, получава един от видовете специално образование. Музикалната подготовка е едно от основните занятия в централните военни училища и двадесет и пет тренировъчни лагера, разположени по периферията на континента. В периодите на промишлен спад многото хиляди безработни автоматически се използват за поддържане на отбранителната способност на континента на сушата, морето и във въздуха.

Макар че тези хора притежават мощни въоръжени сили за защита от нахлуване от окръжаващите ги враждебни народи, за тяхна чест може да се отбележи, че вече повече от сто години тези военни средства не се използват за агресивни цели. Тази нация стана дотолкова цивилизована, че е способна енергично да защитава себе си без опасност

11. MILITARY PREPAREDNESS

72:11.1 (818.7) Graduates of the federal military schools may be commissioned as "guardians of civilization" in seven ranks, in accordance with ability and experience, by the president of the National Council of Defense. This council consists of twenty-five members, nominated by the highest parental, educational, and industrial tribunals, confirmed by the federal supreme court, and presided over ex officio by the chief of staff of co-ordinated military affairs. Such members serve until they are seventy years of age.

72:11.2 (819.1) The courses pursued by such commissioned officers are four years in length and are invariably correlated with the mastery of some trade or profession. Military training is never given without this associated industrial, scientific, or professional schooling. When military training is finished, the individual has, during his four years' course, received one half of the education imparted in any of the special schools where the courses are likewise four years in length. In this way the creation of a professional military class is avoided by providing this opportunity for a large number of men to support themselves while securing the first half of a technical or professional training.

72:11.3 (819.2) Military service during peacetime is purely voluntary, and the enlistments in all branches of the service are for four years, during which every man pursues some special line of study in addition to the mastery of military tactics. Training in music is one of the chief pursuits of the central military schools and of the twenty-five training camps distributed about the periphery of the continent. During periods of industrial slackness many thousands of unemployed are automatically utilized in upbuilding the military defenses of the continent on land and sea and in the air.

72:11.4 (819.3) Although these people maintain a powerful war establishment as a defense against invasion by the surrounding hostile peoples, it may be recorded to their credit that they have not in over one hundred years employed these military resources in an offensive war. They have become civilized to that point where they can vigorously defend civilization without yielding to the temptation

да се поддаде на изкушението да използва своето могъщество за агресия. От времето на установяване на единна континентална държава тук не е имало граждански войни, но за последните два века на тези хора девет пъти им се наложи да водят ожесточена отбранителна война, при което в три случая – против могъщите конфедерации на световните държави. Макар че тази нация поддържа достатъчна отбранителна способност за отразяване на нападенията на враждебно настроените съседи, тя отделя много повече внимание на подготовката на държавни деятели, учени и философи.

В периодите на мирно съвместно съществуване с другите страни всички подвижни отбранителни съоръжения широко се използват в занаятите и търговията, както и за развлечение. При обявяването на война се мобилизира цялата нация. По време на военните действия във всички видове промишленост се въвеждат военни отчисления, а глава на министерството стават членове на президентския кабинет.

to utilize their war powers in aggression. There have been no civil wars since the establishment of the united continental state, but during the last two centuries these people have been called upon to wage nine fierce defensive conflicts, three of which were against mighty confederations of world powers. Although this nation maintains adequate defense against attack by hostile neighbors, it pays far more attention to the training of statesmen, scientists, and philosophers.

72:11.5 (819.4) When at peace with the world, all mobile defense mechanisms are quite fully employed in trade, commerce, and recreation. When war is declared, the entire nation is mobilized. Throughout the period of hostilities military pay obtains in all industries, and the chiefs of all military departments become members of the chief executive's cabinet.

12. ОСТАНАЛИТЕ НАЦИИ

Макар че обществото и управлението на тази уникална страна в много отношения превъзхождат урантийските, необходимо е да се отбележи, че на другите континенти (а на тази планета те са единадесет) системата за управление значително отстъпва на най-прогресивните нации на Урантия.

Понастоящем правителството на тази страна се готви да установи дипломатически отношения с останалите народи и тук за пръв път се появи великият религиозен лидер, който предлага изпращането на мисионери сред съседните нации. Ние се страхуваме, че скоро те ще извършат такава грешка, каквато извършиха толкова много други преди тях, опитвайки се да наложат своята високоразвита култура и религия на другите раси. С какви удивителни неща може да се сдобие този свят, стига само висококултурната континентална нация да вземе при себе си най-добрите представители на съседните народи, а след това, давайки им образование, ги изпрати назад към своите изостанали братя като посланици на културата! Разбира се, ако на Сина-Арбитър е съдено да се появи в близко бъдеще при тази развита нация, в този свят могат скоро да станат велики събития.

Разказът за делата на една съседна планета е подготвен със специално разрешение с цел развитие на цивилизацията

12. THE OTHER NATIONS

72:12.1 (819.5) Although the society and government of this unique people are in many respects superior to those of the Urantia nations, it should be stated that on the other continents (there are eleven on this planet) the governments are decidedly inferior to the more advanced nations of Urantia.

72:12.2 (819.6) Just now this superior government is planning to establish ambassadorial relations with the inferior peoples, and for the first time a great religious leader has arisen who advocates the sending of missionaries to these surrounding nations. We fear they are about to make the mistake that so many others have made when they have endeavored to force a superior culture and religion upon other races. What a wonderful thing could be done on this world if this continental nation of advanced culture would only go out and bring to itself the best of the neighboring peoples and then, after educating them, send them back as emissaries of culture to their benighted brethren! Of course, if a Magisterial Son should soon come to this advanced nation, great things could quickly happen on this world.

72:12.3 (820.1) This recital of the affairs of a neighboring planet is made by special permission with the intent of advancing civilization and

и усъвършенстване управлението на Урантия. Ние бихме могли да разкажем много неща, които несъмнено биха заинтересували и поразили урантийците, но казаното изчерпва пределите на позволеното за нашия мандат.

При все това урантийците трябва да вземат под внимание факта, че родната им сфера, влизаща в сатанийското семейство, беше лишена от помощта, която донасят арбитражните или посвещенчески мисии на Райските Синове. Освен това между различните народи на Урантия няма такива културни бариери, които отделят описаната континентална нация от нейните събратя по планета.

Изливането на Духа на Истината осигурява духовния фундамент за реализация на великите постижения в интересите на човешката раса на посвещенческия свят. Затова Урантия е доста по-добре подготвена за по-непосредствено въплъщение на планетарното управление с неговите закони, механизми, символи, договори и език – за всичко онова, което би могло да има огромен принос в постигането на всеобщ мир и законност и да доведе до зората на истинската ера на духовни стремежи; подобна ера е планетарното преддверие към все още утопичните епохи на светлината и живота.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

augmenting governmental evolution on Urantia. Much more could be narrated that would no doubt interest and intrigue Urantians, but this disclosure covers the limits of our permissive mandate.

72:12.4 (820.2) Urantians should, however, take note that their sister sphere in the Satania family has benefited by neither magisterial nor bestowal missions of the Paradise Sons. Neither are the various peoples of Urantia set off from each other by such disparity of culture as separates the continental nation from its planetary fellows.

72:12.5 (820.3) The pouring out of the Spirit of Truth provides the spiritual foundation for the realization of great achievements in the interests of the human race of the bestowal world. Urantia is therefore far better prepared for the more immediate realization of a planetary government with its laws, mechanisms, symbols, conventions, and language — all of which could contribute so mightily to the establishment of world-wide peace under law and could lead to the sometime dawning of a real age of spiritual striving; and such an age is the planetary threshold to the utopian ages of light and life.

72:12.6 (820.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 73. Едемската градина

⇦ 072 Книгата Урантия 074 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 73. ЕДЕМСКАТА ГРАДИНА

Секции

Въведение
1. Нодитите и Амадонитите
2. Планирането на градината
3. Местоположението на градината
4. Създаването на градината
5. Градинската обител
6. Дървото на живота
7. Съдбата на Едем

Въведение

УПАДЪКЪТ на културата и духовната нищета – резултат от падението на Калигастия и последвалото след него объркване, не се отразиха почти никак на физическия или биологичен статут на урантийските народи. Органичната еволюция продължаваше с бързи темпове напълно независимо от забавянето в развитието на културата и морала, до което толкова бързо доведе враждебността.на Калигастия и Далигастия. И, ето, преди почти четиридесет хиляди години в историята на планетата настана време, когато дежурните Носители на Живота отбелязаха, че в чисто биологичен аспект еволюционният процес на Урантия започва да се приближава към своя апогей. Попечителските Мелхиседек стигнаха до такъв извод и охотно оказаха поддръжка на Носителите на Живот в съвместна петиция, отправена към Всевишните на Едемия и предлагаща да се проведе инспекция на Урантия с цел да бъде одобрено изпращането на биологически усъвършенствуватели – Материален Син и Материална Дъщеря.

Тази молба беше отправена към Всевишните на Едемия затова, защото след

PAPER 73
THE GARDEN OF EDEN

SECTIONS

Introduction
1. The Nodites and the Amadonites
2. Planning for the Garden
3. The Garden Site
4. Establishing the Garden
5. The Garden Home
6. The Tree of Life
7. The Fate of Eden

INTRODUCTION

73:0.1 (821.1) THE cultural decadence and spiritual poverty resulting from the Caligastia downfall and consequent social confusion had little effect on the physical or biologic status of the Urantia peoples. Organic evolution proceeded apace, quite regardless of the cultural and moral setback which so swiftly followed the disaffection of Caligastia and Daligastia. And there came a time in the planetary history, almost forty thousand years ago, when the Life Carriers on duty took note that, from a purely biologic standpoint, the developmental progress of the Urantia races was nearing its apex. The Melchizedek receivers, concurring in this opinion, readily agreed to join the Life Carriers in a petition to the Most Highs of Edentia asking that Urantia be inspected with a view to authorizing the dispatch of biologic uplifters, a Material Son and Daughter.

73:0.2 (821.2) This request was addressed to the Most Highs of Edentia because they had

падането на Калигастия и временното овакантяване на властта в Йерусем много урантийски дела преминаха под тяхната непосредствена юрисдикция.

Табамантия – върховният наблюдател на десетичните, или експериментални, светове, пристигна на планетата за инспекция и, запознавайки се с расовия прогрес, както се и очакваше, препоръча да се изпратят на Урантия Материални Синове. След малко по-малко от сто години след неговата инспекция Адам и Ева – Материален Син и Материална Дъщеря на локалната система – пристигнаха на Урантия и пристъпиха към решаването на трудната задача: опита да разплетат заплетените дела на планетата, закъсняваща в своето развитие поради бунта и наложената духовна изолация.

exercised direct jurisdiction over many of Urantia's affairs ever since Caligastia's downfall and the temporary vacation of authority on Jerusem.

73:0.3 (821.3) Tabamantia, sovereign supervisor of the series of decimal or experimental worlds, came to inspect the planet and, after his survey of racial progress, duly recommended that Urantia be granted Material Sons. In a little less than one hundred years from the time of this inspection, Adam and Eve, a Material Son and Daughter of the local system, arrived and began the difficult task of attempting to untangle the confused affairs of a planet retarded by rebellion and resting under the ban of spiritual isolation.

1. НОДИТИТЕ И АМАДОНИТИТЕ

На една нормална планета пристигането на Материален Син предвещава приближаването на великата епоха на изобретателството, материалния прогрес и интелектуалното просвещение. В повечето светове от постадамическата ера се установява век на изтъкнати научни постижения, но на Урантия това не беше така. Макар че обитателите на планетата бяха физически развити хора, тези племена изнемогваха под бремето на варварството и моралния застой.

В течение на десет хиляди години след бунта практически всички завоевания на администрацията на Принца бяха предадени на забвение. Състоянието на расите беше почти такова, сякаш този заблуден Син никога не се е появявал на Урантия. Единствено сред нодитите и амадонитите живееха традициите на Далматия и културата на Планетарния Принц.

Нодитите бяха потомци на метежните членове на княжеския персонал, а тяхното название произхожда от името на техния първи лидер – Нод, който тогава беше председател на комисията по въпросите на занаятите и търговията. *Амадонитите* бяха потомци на тези андонити, които запазиха предаността на Ван и Амадон.

Названието "амадонити" е по-скоро културно и религиозно определение, отколкото расов термин. В расово отношение амадонитите по принцип бяха *андонити.*

1. THE NODITES AND THE AMADONITES

73:1.1 (821.4) On a normal planet the arrival of the Material Son would ordinarily herald the approach of a great age of invention, material progress, and intellectual enlightenment. The post-Adamic era is the great scientific age of most worlds, but not so on Urantia. Though the planet was peopled by races physically fit, the tribes languished in the depths of savagery and moral stagnation.

73:1.2 (821.5) Ten thousand years after the rebellion practically all the gains of the Prince's administration had been effaced; the races of the world were little better off than if this misguided Son had never come to Urantia. Only among the Nodites and the Amadonites was there persistence of the traditions of Dalamatia and the culture of the Planetary Prince.

73:1.3 (821.6) The *Nodites* were the descendants of the rebel members of the Prince's staff, their name deriving from their first leader, Nod, onetime chairman of the Dalamatia commission on industry and trade. The *Amadonites* were the descendants of those Andonites who chose to remain loyal with Van and Amadon. "Amadonite" is more of a cultural and religious designation than a racial term; racially considered the Amadonites were essentially *Andonites.* "Nodite" is both a cultural and racial term, for the Nodites themselves constituted the eighth race of Urantia.

73:1.4 (822.1) There existed a traditional enmity between the Nodites and the Amadonites. This feud was constantly coming to the surface whenever the offspring of these two groups would

"Нодити" е както културно, така и расово определение, тъй като самите нодити представляваха осмата раса на Урантия.

Между нодитите и амадонитите съществуваше традиционна вражда, проявяваща се всеки път, когато потомците на тези две групи се опитваха да се заемат с някакво съвместно дело. Даже по-късно, във времената на Едем, те зле се разбираха помежду си.

Скоро след разрушаването на Далматия потомците на Нод се разделиха на три големи трупи. Централната остана близо до мястото на своето изначално обитаване, недалеч от главния басейн на Персийския залив. Източната група мигрира във високопланинските региони на Елам, непосредствено на изток от долината на Ефрат. Западната група се разположи по североизточните брегове на сирийското Средиземноморие и в прилежащите им територии.

Тези нодити свободно се смесваха със сангикските раси и оставиха след себе си жизнеспособно потомство. Някои потомци на метежните далматийци впоследствие се присъединиха към Ван и неговите верни последователи в земите, лежащи на север от Месопотамия. Тук, близо до езерото Ван, в региона, намиращ се на юг от Каспийско море, нодитите се съединиха и смесиха с амадонитите и се числяха сред "исполините на древните времена". До пристигането на Адам и Ева тези групи – нодити и амадонити, бяха най-развитите и културни раси на Земята.

try to engage in some common enterprise. Even later, in the affairs of Eden, it was exceedingly difficult for them to work together in peace.

73:1.5 (822.2) Shortly after the destruction of Dalamatia the followers of Nod became divided into three major groups. The central group remained in the immediate vicinity of their original home near the headwaters of the Persian Gulf. The eastern group migrated to the highland regions of Elam just east of the Euphrates valley. The western group was situated on the northeastern Syrian shores of the Mediterranean and in adjacent territory.

73:1.6 (822.3) These Nodites had freely mated with the Sangik races and had left behind an able progeny. And some of the descendants of the rebellious Dalamatians subsequently joined Van and his loyal followers in the lands north of Mesopotamia. Here, in the vicinity of Lake Van and the southern Caspian Sea region, the Nodites mingled and mixed with the Amadonites, and they were numbered among the "mighty men of old."

73:1.7 (822.4) Prior to the arrival of Adam and Eve these groups — Nodites and Amadonites — were the most advanced and cultured races on earth.

2. ПЛАНИРАНЕТО НА ГРАДИНАТА

Почти сто години преди инспекцията на Табамантия Ван и неговите партньори, от своя високопланински център на световната етика и култура, започнаха да възвестяват за пришествието на заветния Божий Син – усъвършенствувателя на расите, проповедника на истината и достоен властелин на света, благородния приемник на предателя Калигастия. Макар че мнозинството от обитателите на света в това време не проявиха никакъв или почти никакъв интерес към такова предсказание, тези, които непосредствено общуваха с Ван и Амадон, възприеха сериозно техните проповеди и започнаха да се готвят за приемането на заветния Син.

Ван разказа на своите най-близки

2. PLANNING FOR THE GARDEN

73:2.1 (822.5) For almost one hundred years prior to Tabamantia's inspection, Van and his associates, from their highland headquarters of world ethics and culture, had been preaching the advent of a promised Son of God, a racial uplifter, a teacher of truth, and the worthy successor of the traitorous Caligastia. Though the majority of the world's inhabitants of those days exhibited little or no interest in such a prediction, those who were in immediate contact with Van and Amadon took such teaching seriously and began to plan for the actual reception of the promised Son.

73:2.2 (822.6) Van told his nearest associates the

приятели за Материалните Синове на Йерусем – това, което му беше известно за тях до пристигането му на Урантия. Той добре знаеше, че тези адамически Синове винаги живеят в прости, но чудесни градински обители, и осемдесет и три години преди пристигането на Адам и Ева предложи неговата група да се посвети на провъзгласяване на тяхното пристигане и на подготовка на градина-обител за тяхното приемане.

story of the Material Sons on Jerusem; what he had known of them before ever he came to Urantia. He well knew that these Adamic Sons always lived in simple but charming garden homes and proposed, eighty-three years before the arrival of Adam and Eve, that they devote themselves to the proclamation of their advent and to the preparation of a garden home for their reception.

В своя високопланински център, а също така и от шестдесет и едно селища, разхвърляни на голямо разстояние едно от друго, Ван и Амадон набраха корпус от повече от три хиляди доброволци – на тържественото събиране тези изпълнени с ентусиазъм труженици решиха да посветят себе си на подготовката за идването на обещания, във всеки случай очакван, Син.

73:2.3 (822.7) From their highland headquarters and from sixty-one far-scattered settlements, Van and Amadon recruited a corps of over three thousand willing and enthusiastic workers who, in solemn assembly, dedicated themselves to this mission of preparing for the promised — at least expected — Son.

Ван раздели своите доброволци на сто отряда, начело на всеки от които имаше командир и помощник, който изпълняваше функциите на свързочник и влизаше в персонала на Ван. Той остави Амадон като свой личен заместник. Всички тези комисии се заеха сериозно с подготвителната работа и комисията за избиране на участък за градината тръгна да търси идеалното място.

73:2.4 (822.8) Van divided his volunteers into one hundred companies with a captain over each and an associate who served on his personal staff as a liaison officer, keeping Amadon as his own associate. These commissions all began in earnest their preliminary work, and the committee on location for the Garden sallied forth in search of the ideal spot.

Макар че Калигастия и Далигастия бяха в значителна степен лишени от своята способност да вършат зло, те правеха всичко възможно да провалят и затруднят работата по подготовката на Градината. Но техните зли интриги в голямата си част бяха сведени до нула от усилията на почти десет хиляди предани промеждутъчни създания, неуморно трудещи се за благото на това начинание.

73:2.5 (822.9) Although Caligastia and Daligastia had been deprived of much of their power for evil, they did everything possible to frustrate and hamper the work of preparing the Garden. But their evil machinations were largely offset by the faithful activities of the almost ten thousand loyal midway creatures who so tirelessly labored to advance the enterprise.

3. МЕСТОПОЛОЖЕНИЕТО НА ГРАДИНАТА

3. THE GARDEN SITE

Комисията, занимаваща се с търсене на място за Градината, отсъства около три години. Тя препоръча три възможни места: първото беше остров в Персийския залив; второто – междуречието, впоследствие заето от втората Градина; третото – дълъг тесен полуостров, почти остров, простиращ се западно от източното крайбрежие на Средиземно море.

73:3.1 (823.1) The committee on location was absent for almost three years. It reported favorably concerning three possible locations: The first was an island in the Persian Gulf; the second, the river location subsequently occupied as the second garden; the third, a long narrow peninsula — almost an island — projecting westward from the eastern shores of the Mediterranean Sea.

Комисията практически единодушно се спря на третия вариант. Изборът беше направен и двете следващи години отидоха за това, да се премести центърът по световна култура – включително и дървото на живота, на този средиземноморски полуостров. Когато пристигна Ван със своя отряд, всичките обитатели на полуострова, с изключение на

73:3.2 (823.2) The committee almost unanimously favored the third selection. This site was chosen, and two years were occupied in transferring the world's cultural headquarters, including the tree of life, to this Mediterranean peninsula. All but a single group of the peninsula dwellers peaceably vacated when Van and his company arrived.

една група, мирно си заминаха.

Този средиземноморски полуостров се отличаваше с целебен климат и равна температура; устойчивите атмосферни условия се обясняваха с окръжаващите планини и с факта, че тази област практически представляваше остров във вътрешно море. Макар че в окръжаващите възвишения падаха обилни валежи, в самата Едемия рядко валеше дъжд. Но всяка нощ, благодарение на развитата мрежа от изкуствени оросителни канали, "от земята се надигаше мъгла", която освежаваше растителността на Градината.

73:3.3 (823.3) This Mediterranean peninsula had a salubrious climate and an equable temperature; this stabilized weather was due to the encircling mountains and to the fact that this area was virtually an island in an inland sea. While it rained copiously on the surrounding highlands, it seldom rained in Eden proper. But each night, from the extensive network of artificial irrigation channels, a "mist would go up" to refresh the vegetation of the Garden.

Бреговата линия на този масив суша се издигаше високо над нивото на морето, а провлакът, съединяващ го с континента, в най-тясното си място беше широк само четиридесет и три километра. Пълноводната река, оросяваща Градината, се стичаше от по-високите райони на полуострова и оттам водите ѝ поемаха към долината на Месопотамия, до далечното море отвъд нея. Тя се захранваше от четири притока, които водеха своето начало от крайбрежните хълмове на Едемския полуостров; това именно бяха "четирите източника" на реката, която "излизаше от Едем" и за която по-късно вземаха ръкавите на реките, окръжаващи втората Градина.

73:3.4 (823.4) The coast line of this land mass was considerably elevated, and the neck connecting with the mainland was only twenty-seven miles wide at the narrowest point. The great river that watered the Garden came down from the higher lands of the peninsula and flowed east through the peninsular neck to the mainland and thence across the lowlands of Mesopotamia to the sea beyond. It was fed by four tributaries which took origin in the coastal hills of the Edenic peninsula, and these are the "four heads" of the river which "went out of Eden," and which later became confused with the branches of the rivers surrounding the second garden.

Планините, ограждащи Градината, изобилстваха със скъпоценни камъни и метали, които обаче не привличаха особено внимание. Основната идея се заключаваше в прославяне на градинарството и възвеличаване на селското стопанство.

73:3.5 (823.5) The mountains surrounding the Garden abounded in precious stones and metals, though these received very little attention. The dominant idea was to be the glorification of horticulture and the exaltation of agriculture.

Мястото, избрано за Градината, беше възможно най-красивото по своя вид в целия свят и по онова време климатът му беше идеален. На цялата Земя нямаше друг район, който с такъв успех да може да се превърне в рай за ботаническата изразителност. В това пристанище започна да се събира урантийската цивилизация. Навсякъде извън неговите предели светът пребиваваше в тъмнина, невежество и дивачество. Едем беше единственото светло петно в цялата Урантия, той беше върхът на земното очарование и скоро се превърна в идеал за изискано и усъвършенствано благоустройство на Земята.

73:3.6 (823.6) The site chosen for the Garden was probably the most beautiful spot of its kind in all the world, and the climate was then ideal. Nowhere else was there a location which could have lent itself so perfectly to becoming such a paradise of botanic expression. In this rendezvous the cream of the civilization of Urantia was forgathering. Without and beyond, the world lay in darkness, ignorance, and savagery. Eden was the one bright spot on Urantia; it was naturally a dream of loveliness, and it soon became a poem of exquisite and perfected landscape glory.

4. СЪЗДАВАНЕТО НА ГРАДИНАТА

4. ESTABLISHING THE GARDEN

Когато Материалните Синове – биологическите усъвършенствуватели, се заселят в еволюционен свят, мястото на тяхното обитание често се нарича Едемска

73:4.1 (823.7) When Material Sons, the biologic uplifters, begin their sojourn on an evolutionary world, their place of abode is often called the Garden of Eden because it is characterized by the floral beauty and the botanic grandeur of Edentia,

Градина, тъй като такава градина се отличава с растителната красота и ботаническото великолепие на столицата на съзвездието – Едемия. Ван беше добре запознат с тези обичаи и съответно се погрижи за това, целия полуостров да бъде предаден в разпореждане на Градината. Прилежащите територии от континента бяха определени за пасбища и занятия по скотовъдство. От животните в този парк можеха да се срещнат само птици и различни домашни видове животни. Съгласно указанията на Ван Едем трябваше да стане градина – и само градина. На нейната територия не беше убито нито едно животно. Месото, с което се хранеха строителите на градината в течение на всичките години на нейното създаване, постъпваше само от пазените на континента стада.

the constellation capital. Van well knew of these customs and accordingly provided that the entire peninsula be given over to the Garden. Pasturage and animal husbandry were projected for the adjoining mainland. Of animal life, only the birds and the various domesticated species were to be found in the park. Van's instructions were that Eden was to be a garden, and only a garden. No animals were ever slaughtered within its precincts. All flesh eaten by the Garden workers throughout all the years of construction was brought in from the herds maintained under guard on the mainland.

На първо място беше издигната тухлена стена, закриваща провлака до полуострова. След това можеха безпрепятствено да се занимават със самото благоустройство на земята и със строителството на жилища.

73:4.2 (824.1) The first task was the building of the brick wall across the neck of the peninsula. This once completed, the real work of landscape beautification and home building could proceed unhindered.

Между основната стена и по-малката, построена непосредствено пред нея, беше създадена зоологическа градина; промеждутъчното пространство, където обитаваха всевъзможни диви зверове, служеше като допълнителна защита от вражески атаки. Тази менажерия беше разделена на дванадесет големи участъка; оградените със стени проходи, разделящи групите зверове, водеха към дванадесетте врати на Градината, а реката и прилежащите към нея пасбища заемаха централната част на полуострова.

73:4.3 (824.2) A zoological garden was created by building a smaller wall just outside the main wall; the intervening space, occupied by all manner of wild beasts, served as an additional defense against hostile attacks. This menagerie was organized in twelve grand divisions, and walled paths led between these groups to the twelve gates of the Garden, the river and its adjacent pastures occupying the central area.

Градината се създаваше изключително със силите на доброволци; тук никога не беше използван наемен труд. Те обработваха Градината и пасяха стадата, даващи им препитание; освен това пожертвувания на храна се приемаха и от обитаващите недалеч вярващи. И това велико предприятие беше доведено до край, независимо от трудностите, свързани с всеобщия хаос, царящ в света в онези тревожни времена.

73:4.4 (824.3) In the preparation of the Garden only volunteer laborers were employed; no hirelings were ever used. They cultivated the Garden and tended their herds for support; contributions of food were also received from near-by believers. And this great enterprise was carried through to completion in spite of the difficulties attendant upon the confused status of the world during these troublous times.

Ван, незнаещ кога могат да пристигнат дългоочакваните Син и Дъщеря, предложи в случай на тяхното забавяне младото поколение също да получи необходимата подготовка за продължаването на това дело, но неговото предложение доведе до дълбоко разочарование. Изглеждаше, че със своята постъпка Ван признава своето недоверие и това стана причина за големи неприятности; редиците на строителите на Градината поредяха. При все това Ван продължаваше да следва своя план за подготовка, набирайки млади доброволци вместо дезертьорите.

73:4.5 (824.4) But it was a cause for great disappointment when Van, not knowing how soon the expected Son and Daughter might come, suggested that the younger generation also be trained in the work of carrying on the enterprise in case their arrival should be delayed. This seemed like an admission of lack of faith on Van's part and made considerable trouble, caused many desertions; but Van went forward with his plan of preparedness, meantime filling the places of the deserters with younger volunteers.

5. ГРАДИНСКАТА ОБИТЕЛ

В центъра на Едемския полуостров се намираше изисканият каменен храм на Всеобщия Баща – светинята на Градината. На север от него беше устроен административен център, на юг бяха построени жилища за работниците и техните семейства, на запад – отделен земен участък, където се предполагаше да се създадат училища за образователната система на очаквания Син, докато „в източната част на Едем“ бяха построени обители, предназначени за заветния Син и неговите преки потомци. Архитектурните планове на Едем позволяваха да се осигурят с жилища и богати земеделски земи един милион души.

Независимо от това, че към пристигането на Адам беше готова само една четвърт част от Градината, тук вече бяха прокопани хиляди километри оросителни канали, прекарани бяха повече от деветнадесет хиляди и триста километра настлани алеи и пътища. В различните сектори на Градината бяха построени малко над пет хиляди тухлени постройки, а цветята и растенията бяха безброй. В нито една група парковите здания не бяха повече от седем на брой. И независимо от своята простота на постройките на Градината беше присъщо майсторството на изпълнението. Пътищата и алеите се отличаваха с качество, благоустроените участъци – с изисканост.

Санитарните условия на Градината значително превъзхождаха всичко, което беше известно по-рано на Урантия. Питейната вода на Едем запазваше своите ценни свойства благодарение на стриктното съблюдаване на санитарните норми, предназначени за поддържането на нейната чистота. Отначало нарушаването на тези правила довеждаше до много неприятности, но Ван постепенно внуши на своите другари колко е важно да не се допуска замърсяване на водните ресурси на Градината.

Преди по-късно да бъде създадена система за отделяне на отточните води или гниещите материали едемците следваха практиката на внимателно закопаване на всички отходни или гниещи материали. Инспекторите на Амадон провеждаха ежедневни проверки за проява на възможни източници на болести. Едва в деветнадесетото столетие урантийци отново осъзнаха важността на предотвратяването на човешките заболявания. Преди крушението на адамическия режим беше построена закрита система от тухлени канализационни тръби,

5. THE GARDEN HOME

73:5.1 (824.5) At the center of the Edenic peninsula was the exquisite stone temple of the Universal Father, the sacred shrine of the Garden. To the north the administrative headquarters was established; to the south were built the homes for the workers and their families; to the west was provided the allotment of ground for the proposed schools of the educational system of the expected Son, while in the “east of Eden” were built the domiciles intended for the promised Son and his immediate offspring. The architectural plans for Eden provided homes and abundant land for one million human beings.

73:5.2 (824.6) At the time of Adam’s arrival, though the Garden was only one-fourth finished, it had thousands of miles of irrigation ditches and more than twelve thousand miles of paved paths and roads. There were a trifle over five thousand brick buildings in the various sectors, and the trees and plants were almost beyond number. Seven was the largest number of houses composing any one cluster in the park. And though the structures of the Garden were simple, they were most artistic. The roads and paths were well built, and the landscaping was exquisite.

73:5.3 (824.7) The sanitary arrangements of the Garden were far in advance of anything that had been attempted theretofore on Urantia. The drinking water of Eden was kept wholesome by the strict observance of the sanitary regulations designed to conserve its purity. During these early times much trouble came about from neglect of these rules, but Van gradually impressed upon his associates the importance of allowing nothing to fall into the water supply of the Garden.

73:5.4 (825.1) Before the later establishment of a sewage-disposal system the Edenites practiced the scrupulous burial of all waste or decomposing material. Amadon’s inspectors made their rounds each day in search for possible causes of sickness. Urantians did not again awaken to the importance of the prevention of human diseases until the later times of the nineteenth and twentieth centuries. Before the disruption of the Adamic regime a covered brick-conduit disposal system had been constructed which ran beneath the walls and emptied into the river of Eden almost a mile beyond the outer or lesser wall of the Garden.

които преминаваха под стените и изхвърляха отпадъците в реката на Едем на разстояние почти километър и половина от външната или по-малката стена на Градината.

Към времето на пристигането на Адам в Едем вече израстваха повечето растения, срещащи се в тази част на света, и много видове плодове, житни растения и орехи бяха съществено подобрени. Тук за пръв път бяха култивирани много съвременни плодове и житни растения, но множество съестни растения впоследствие изчезнаха от повърхността на Земята.

Около пет процента от Градината бяха определени за културни растения; на петнадесет процента от нейната територия беше проведена частична култивация, а останалата ú част остана в повече или по-малко естествено състояние в очакване на пристигането на Адам, тъй като се смяташе, че ще бъде най-добре да завършат устройството на парка в съответствие с неговите идеи.

Така Едемската Градина беше подготвена за пристигането на Адам и неговата съпруга. Тази Градина можеше да стане гордостта на всеки свят с подобрено управление и нормално ръководство. Адам и Ева бяха крайно доволни от общия план на Едем, макар че внесоха много изменения в интериора на своята лична обител.

Въпреки че към момента на пристигането на Адам работата по украсяването на Градината беше още далеч от своето завършване, това място вече беше перла от природна красота, а в течение на началния период от неговото пребиваване в Едем цялата Градина се преобрази, достигайки нови висоти на красота и великолепие. Нито преди, нито след това време Урантия не познава толкова великолепни и богати образци на градинарство и селско стопанство.

73:5.5 (825.2) By the time of Adam's arrival most of the plants of that section of the world were growing in Eden. Already had many of the fruits, cereals, and nuts been greatly improved. Many modern vegetables and cereals were first cultivated here, but scores of varieties of food plants were subsequently lost to the world.

73:5.6 (825.3) About five per cent of the Garden was under high artificial cultivation, fifteen per cent partially cultivated, the remainder being left in a more or less natural state pending the arrival of Adam, it being thought best to finish the park in accordance with his ideas.

73:5.7 (825.4) And so was the Garden of Eden made ready for the reception of the promised Adam and his consort. And this Garden would have done honor to a world under perfected administration and normal control. Adam and Eve were well pleased with the general plan of Eden, though they made many changes in the furnishings of their own personal dwelling.

73:5.8 (825.5) Although the work of embellishment was hardly finished at the time of Adam's arrival, the place was already a gem of botanic beauty; and during the early days of his sojourn in Eden the whole Garden took on new form and assumed new proportions of beauty and grandeur. Never before this time nor after has Urantia harbored such a beautiful and replete exhibition of horticulture and agriculture.

6. ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

В центъра на градинския храм Ван посади отдавна охраняваното дърво на живота, листата на което са предназначени за "изцеление на народите" и плодовете на което така дълго поддържаха на Земята и самия него. Ван добре знаеше, че Адам и Ева също ще зависят от този дар на Едемия за запазване на своя живот след появата си на Урантия в материален вид.

На Материалните Синов от столицата на системата не им трябва дърво на живота. Едва след пристигането си на планетата и възстановяването тук на своята личност те

6. THE TREE OF LIFE

73:6.1 (825.6) In the center of the Garden temple Van planted the long-guarded tree of life, whose leaves were for the "healing of the nations," and whose fruit had so long sustained him on earth. Van well knew that Adam and Eve would also be dependent on this gift of Edentia for their life maintenance after they once appeared on Urantia in material form.

73:6.2 (825.7) The Material Sons on the system capitals do not require the tree of life for sustenance. Only in the planetary repersonalization are they dependent on this

стават зависими от него за запазване на тяхното физическо безсмъртие.

adjunct to physical immortality.

“Дървото на познанието за доброто и злото” може да е образно изражение и символ, обхващащ огромното богатство на човешкия опит, но “дървото на живота” не беше мит: то беше реалност и в течение на дълго време съществуваше на Урантия. Когато Всевишните на Едемия одобриха назначаването на Калигастия за Планетарен Принц на Урантия и сто йерусемски жители – за членове на неговия административен персонал, то с помощта на Мелхиседек те изпратиха на планетата един храст от Едемия и с времето това растение се превърна на Урантия в дървото на живота. Тази форма на извънразумен живот е присъща на столичните сфери на съзвездията и се среща в столичните светове на локалните и свръхвселените, точно както и в сферите на Хавона – но не в столиците на системите.

73:6.3 (825.8) The “tree of the knowledge of good and evil” may be a figure of speech, a symbolic designation covering a multitude of human experiences, but the “tree of life” was not a myth; it was real and for a long time was present on Urantia. When the Most Highs of Edentia approved the commission of Caligastia as Planetary Prince of Urantia and those of the one hundred Jerusem citizens as his administrative staff, they sent to the planet, by the Melchizedeks, a shrub of Edentia, and this plant grew to be the tree of life on Urantia. This form of nonintelligent life is native to the constellation headquarters spheres, being also found on the headquarters worlds of the local and superuniverses as well as on the Havona spheres, but not on the system capitals.

Това свръхрастение натрупваше някои пространствени енергии, служещи като противоотрова за тези субстанции в животинските организми, които предизвикват процеса на стареене. Плодовете на дървото на живота служеха като свръххимически акумулатор, при изяждането на който по тайнствен начин се освобождаваше силата на вселената, продължаваща живота. Такава форма на поддръжка не даваше нищо на обикновените еволюционни същества на Урантия: тя се предназначаваше изключително за стоте материализирани члена на персонала на Калигастия и стоте модифицирани андонити, пожертвали своята жизнена плазма за персонала на Принца и, в замяна, станали притежатели на този жизнен компонент, който би им позволил да се ползват от плодовете на дървото на живота за безкрайно продължаване на своето по принцип смъртно съществуване.

73:6.4 (826.1) This superplant stored up certain space-energies which were antidotal to the age-producing elements of animal existence. The fruit of the tree of life was like a superchemical storage battery, mysteriously releasing the life-extension force of the universe when eaten. This form of sustenance was wholly useless to the ordinary evolutionary beings on Urantia, but specifically it was serviceable to the one hundred materialized members of Caligastia’s staff and to the one hundred modified Andonites who had contributed of their life plasm to the Prince’s staff, and who, in return, were made possessors of that complement of life which made it possible for them to utilize the fruit of the tree of life for an indefinite extension of their otherwise mortal existence.

Във времената на управление на Принца дървото на живота растеше в централния кръгъл двор на храма на Отеца. Когато избухна бунта, Ван и неговите другари в своя временен лагер отгледаха ново дърво от сърцевината на старото. Впоследствие този храст на Едемия беше пренесен в тяхното високопланинско убежище, където той служеше и на Ван, и на Амадон в течение на повече от сто и петдесет хиляди години.

73:6.5 (826.2) During the days of the Prince’s rule the tree was growing from the earth in the central and circular courtyard of the Father’s temple. Upon the outbreak of the rebellion it was regrown from the central core by Van and his associates in their temporary camp. This Edentia shrub was subsequently taken to their highland retreat, where it served both Van and Amadon for more than one hundred and fifty thousand years.

Занимавайки се с подготовката на Градината за Адам и Ева, Ван и неговите другари пресадиха дървото на Едемия в Едемската Градина, където, както и преди, то растеше в централната кръгла част на новия храм на Отеца. Адам и Ева периодически използваха неговите плодове за поддържане

73:6.6 (826.3) When Van and his associates made ready the Garden for Adam and Eve, they transplanted the Edentia tree to the Garden of Eden, where, once again, it grew in a central, circular courtyard of another temple to the Father. And Adam and Eve periodically partook of its fruit for the maintenance of their dual form of physical

на своята двойствена форма на физически живот.

След провала на плановете на Материалния Син на Адам и неговото семейство не беше позволено да изнесе от Градината сърцевината на дървото. Когато нодитите завладяха Едем, те чуваха, че ще станат като "богове, ако вкусят плодовете на дървото". Какво беше тяхното удивление, че дървото не се охранява. В течение на много години те свободно ядяха от неговите плодове, но без резултат: всички те бяха материални смъртни от дадения свят, на тях им липсваше дарът, без който тези плодове не можеха да упражнят своето действие. Неспособността да извлекат полза от дървото на живота ги доведе до ярост и по време на една от междуособните войни както храмът, така и дървото бяха изгорени. Остана само каменната стена, която оцеля, докато Градината потъна под водата. Така загина вторият храм на Отеца.

От онова време нататък цялата урантийска плът трябваше да следва естествения път на живота и смъртта. Адам, Ева, техните деца, децата на техните деца, както и техните приятели – всички те с течение на времето измряха и така станаха участници в програмата за възход в локалната вселена, където след материалната смърт следва възкресение в обителските светове.

life.

73:6.7 (826.4) When the plans of the Material Son went astray, Adam and his family were not permitted to carry the core of the tree away from the Garden. When the Nodites invaded Eden, they were told that they would become as "gods if they partook of the fruit of the tree." Much to their surprise they found it unguarded. They ate freely of the fruit for years, but it did nothing for them; they were all material mortals of the realm; they lacked that endowment which acted as a complement to the fruit of the tree. They became enraged at their inability to benefit from the tree of life, and in connection with one of their internal wars, the temple and the tree were both destroyed by fire; only the stone wall stood until the Garden was subsequently submerged. This was the second temple of the Father to perish.

73:6.8 (826.5) And now must all flesh on Urantia take the natural course of life and death. Adam, Eve, their children, and their children's children, together with their associates, all perished in the course of time, thus becoming subject to the ascension scheme of the local universe wherein mansion world resurrection follows material death.

7. СЪДБАТА НА ЕДЕМ

След заминаването на Адам първата Градина поредно беше завладявана от нодитите, кутитите и сунтитите. По-късно тук се заселиха северните нодити, нежелаещи да сътрудничат с адамитите. В течение на почти четири хиляди години тези слаборазвити нодити опустошаваха оставената от Адам Градина, когато – във връзка с мощната активност на окръжаващите вулкани и потопяването на моста от суша между Сицилия и Африка – източният участък на дъното на Средиземно море се издигна на огромна височина. Така загина най-прекрасното от природните творения, съществувало някога на Урантия. Потопяването не беше внезапно – за пълно потопяване на полуострова бяха необходими няколкостотин години..

Ние не можем да смятаме изчезването на Градината за следствие от провал на божествените планове или за резултат от грешките, допуснати от Адам и Ева. Ние предполагаме, че потопяването на Едем беше

7. THE FATE OF EDEN

73:7.1 (826.6) After the first garden was vacated by Adam, it was occupied variously by the Nodites, Cutites, and the Suntites. It later became the dwelling place of the northern Nodites who opposed co-operation with the Adamites. The peninsula had been overrun by these lower-grade Nodites for almost four thousand years after Adam left the Garden when, in connection with the violent activity of the surrounding volcanoes and the submergence of the Sicilian land bridge to Africa, the eastern floor of the Mediterranean Sea sank, carrying down beneath the waters the whole of the Edenic peninsula. Concomitant with this vast submergence the coast line of the eastern Mediterranean was greatly elevated. And this was the end of the most beautiful natural creation that Urantia has ever harbored. The sinking was not sudden, several hundred years being required completely to submerge the entire peninsula.

73:7.2 (827.1) We cannot regard this disappearance of the Garden as being in any way a result of the miscarriage of the divine plans or as a result of the mistakes of Adam and Eve. We do not regard the submergence of Eden as anything but a natural

само природно явление, но на нас изобщо не ни се струва случайно, че потопяването на Градината практически съвпадна по време с обединяването на резервите на виолетовата раса, поставило за своя цел възраждане на народите на своя свят.

occurrence, but it does seem to us that the sinking of the Garden was timed to occur at just about the date of the accumulation of the reserves of the violet race for undertaking the work of rehabilitating the world peoples.

Мелхиседек съветваха Адам да не пристъпва към програмата за усъвършенстване и смесване на расите дотогава, докато числеността на неговото собствено семейство не достигне половин милион души. Градината никога не е била предназначена като място за постоянно обитание на адамитите. Те трябваше да станат посланици на новия живот за целия свят; тяхното призвание трябваше да стане безкористното служене на всички бедстващи раси на Земята.

73:7.3 (827.2) The Melchizedeks counseled Adam not to initiate the program of racial uplift and blending until his own family had numbered one-half million. It was never intended that the Garden should be the permanent home of the Adamites. They were to become emissaries of a new life to all the world; they were to mobilize for unselfish bestowal upon the needy races of earth.

Съгласно инструкциите, които Адам получи от Мелхиседек, той трябваше да основе расови, континентални и областни центрове, които се намираха във владение на неговите непосредствени синове и дъщери, докато той и Ева трябваше периодически да посещават тези различни световни столици като съветници и координатори на всемирното служене, което се заключаваше в биологично усъвършенстване, интелектуално развитие и нравствено възраждане.

73:7.4 (827.3) The instructions given Adam by the Melchizedeks implied that he was to establish racial, continental, and divisional headquarters to be in charge of his immediate sons and daughters, while he and Eve were to divide their time between these various world capitals as advisers and co-ordinators of the world-wide ministry of biologic uplift, intellectual advancement, and moral rehabilitation.

[Представено от серафим Солония – “гласът в Градината”.]

73:7.5 (827.4) [Presented by Solonia, the seraphic “voice in the Garden.”]

Документ 74. Адам и Ева

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 74. АДАМ И ЕВА

Секции

Въведение
1. Адам и Ева в Йерусем
2. Пристигането на Адам и Ева
3. Адам и Ева се запознават с планетата
4. Първи вълнения
5. Управлението на Адам
6. Семейният живот на Адам и Ева
7. Животът в градината
8. Легендата за сътворението на света

PAPER 74
ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction
1. Adam and Eve on Jerusem
2. Arrival of Adam and Eve
3. Adam and Eve Learn about the Planet
4. The First Upheaval
5. Adam's Administration
6. Home Life of Adam and Eve
7. Life in the Garden
8. The Legend of Creation

Въведение

ПРЕЗ 1934 година от нашата ера се навършиха 37 848 години от годината на пристигането на Адам и Ева на Урантия. Лятото беше в разгара си и Градината беше потънала в цвят. По обяд, без предварително да бъде обявено, двата серафически транспорта, придружени от персонала от Йерусем, на когото беше поверена доставката на биологичните усъвършенствуватели на Урантия, се спуснаха бавно на повърхността на въртящата се планета недалеч от храма на Всеобщия Баща. Цялата работа по възстановяването на материалните тела на Адам и Ева беше изпълнена на територията на тази новопостроена светиня. От пристигането им изминаха десет дни, преди те да бъдат отново създадени в двойнствената им форма, за представяне като новите световни управители. Съзнанието им се върна едновременно. Материалните Синове и Дъщери винаги служат заедно. Съществено важна черта от тяхното служене е никога и никъде да не се разделят. Те са предназначени за работа по двойки и рядко

INTRODUCTION

74:0.1 (828.1) ADAM AND EVE arrived on Urantia, from the year A.D. 1934, 37,848 years ago. It was in midseason when the Garden was in the height of bloom that they arrived. At high noon and unannounced, the two seraphic transports, accompanied by the Jerusem personnel intrusted with the transportation of the biologic uplifters to Urantia, settled slowly to the surface of the revolving planet in the vicinity of the temple of the Universal Father. All the work of rematerializing the bodies of Adam and Eve was carried on within the precincts of this newly created shrine. And from the time of their arrival ten days passed before they were re-created in dual human form for presentation as the world's new rulers. They regained consciousness simultaneously. The Material Sons and Daughters always serve together. It is the essence of their service at all times and in all places never to be separated. They are designed to work in pairs; seldom do they function alone.

функционират поотделно.

1. АДАМ И ЕВА В ЙЕРУСЕМ

Планетарните Адам и Ева на Урантия бяха членове на старшия корпус от Материални Синове на Йерусем и имаха съвместен пореден номер 14, 311. Те се отнасяха към третата физическа група и на височина бяха малко над два метра и половина.

Преди избирането на Адам за изпращане на Урантия, той заедно с Ева работеха в изпитателните физически лаборатории на Йерусем. В продължение на повече от петнадесет хиляди години ръководеха отдела по експериментална енергия, прилагана към модификациите на жизнените форми. Дълго преди това те служеха като учители в гражданските училища за новопристигнали в Йерусем. Всичко това следва да се има предвид във връзка с разказа за техните понататъшни действия на Урантия.

В отговор на обявата за това, че се изискват доброволци за Адамическото начинание на Урантия, се записа целият старши корпус Материални Синове и Дъщери. Проверяващите Мелхиседек, с одобрението на Ланафорг и Всевишните на Едемия, избраха същите тези Адам и Ева, които впоследствие пристигнаха за изпълнение на функцията биологични усъвършенствуватели на Урантия.

В течение на бунта на Луцифер Адам и Ева останаха верни на Михаил; при все това, тази двойка застана пред Властелина на Системата и цялото му правителство за проверка и инструктаж. Те бяха посветени във всички детайли, свързани със състоянието на Урантийските дела; те получиха подробни указания към какви планове следва да се придържат, поемайки отговорност за свят, разкъсван от от толкова дълбоки противоречия. Те положиха съвместна клетва за вярност пред Всевишните на Едемия и Михаил Салвингтонски. Те бяха предупредени, че трябва да се смятат за подчинени на урантийския корпус на попечителските Мелхиседек, докато този управляващ орган не прецени за възможно да снеме от тях своите пълномощия относно поверения му свят.

В столицата на Сатания и други места тази йерусемска двойка остави сто свои потомци – петдесет сина и петдесет дъщери, великолепни създания, избегнали превратностите на еволюционното развитие. Към времето на изпращането на техните родители на Урантия всички те предано изпълняваха различни отговорни задачи във

1. ADAM AND EVE ON JERUSEM

74:1.1 (828.2) The Planetary Adam and Eve of Urantia were members of the senior corps of Material Sons on Jerusem, being jointly number 14,311. They belonged to the third physical series and were a little more than eight feet in height.

74:1.2 (828.3) At the time Adam was chosen to come to Urantia, he was employed, with his mate, in the trial-and-testing physical laboratories of Jerusem. For more than fifteen thousand years they had been directors of the division of experimental energy as applied to the modification of living forms. Long before this they had been teachers in the citizenship schools for new arrivals on Jerusem. And all this should be borne in mind in connection with the narration of their subsequent conduct on Urantia.

74:1.3 (828.4) When the proclamation was issued calling for volunteers for the mission of Adamic adventure on Urantia, the entire senior corps of Material Sons and Daughters volunteered. The Melchizedek examiners, with the approval of Lanaforge and the Most Highs of Edentia, finally selected the Adam and Eve who subsequently came to function as the biologic uplifters of Urantia.

74:1.4 (828.5) Adam and Eve had remained loyal to Michael during the Lucifer rebellion; nevertheless, the pair were called before the System Sovereign and his entire cabinet for examination and instruction. The details of Urantia affairs were fully presented; they were exhaustively instructed as to the plans to be pursued in accepting the responsibilities of rulership on such a strife-torn world. They were put under joint oaths of allegiance to the Most Highs of Edentia and to Michael of Salvington. And they were duly advised to regard themselves as subject to the Urantia corps of Melchizedek receivers until that governing body should see fit to relinquish rule on the world of their assignment.

74:1.5 (829.1) This Jerusem pair left behind them on the capital of Satania and elsewhere, one hundred offspring — fifty sons and fifty daughters — magnificent creatures who had escaped the pitfalls of progression, and who were all in commission as faithful stewards of universe trust at the time of their parents' departure for Urantia. And they were all present in the beautiful temple of

вселената. И всеки от тях присъстваше във величествения храм на Материалните Синове на прощалните изпитания по случай завършващото тържествено одобрение на посвещенческата мисия. Тези деца изпратиха своите родители в центъра за дематериализация за същества от тяхната категория. Те бяха последните, които се сбогуваха с тях и им пожелаха божествени успехи, след което Адам и Ева заспаха, изгубвайки осъзнаването на своята личност, което предшества подготовката за серафическия пренос. Известно време децата прекараха заедно радвайки се на това, че скоро на техните родители предстоеше да станат зрими ръководители - в действителност, единствените управители, на 606-тата планета в системата на Сатания.

the Material Sons attendant upon the farewell exercises associated with the last ceremonies of the bestowal acceptance. These children accompanied their parents to the dematerialization headquarters of their order and were the last to bid them farewell and divine speed as they fell asleep in the personality lapse of consciousness which precedes the preparation for seraphic transport. The children spent some time together at the family rendezvous rejoicing that their parents were soon to become the visible heads, in reality the sole rulers, of planet 606 in the system of Satania.

Така Адам и Ева напуснали Йерусем сред приветствията и сърдечните напътствия на неговите жители. Те се отправиха да изпълнят своите нови задължения, въоръжени с всички необходими знания и инструкции по отношение на всички функции и опасности, които ги чакаха на Урантия.

74:1.6 (829.2) And thus did Adam and Eve leave Jerusem amidst the acclaim and well-wishing of its citizens. They went forth to their new responsibilities adequately equipped and fully instructed concerning every duty and danger to be encountered on Urantia.

2. ПРИСТИГАНЕТО НА АДАМ И ЕВА

2. ARRIVAL OF ADAM AND EVE

Адам и Ева заспаха в Йерусем и когато в присъствието на огромното множество се събудиха в храма на Отеца на Урантия, пред тях стояха две същества, за които бяха слушали много: Ван и неговия предан другар Амадон. Тези двама герои от калигастийския метеж бяха първите, които приветстваха Адам и Ева в тяхната нова градинска обител.

74:2.1 (829.3) Adam and Eve fell asleep on Jerusem, and when they awakened in the Father's temple on Urantia in the presence of the mighty throng assembled to welcome them, they were face to face with two beings of whom they had heard much, Van and his faithful associate Amadon. These two heroes of the Caligastia secession were the first to welcome them in their new garden home.

Езикът на Едем беше андонически диалект в този вариант, който използваше Амадон. Ван и Амадон подобриха съществено този език, създавайки нова азбука от двадесет и четири букви, с надеждата, че с разпространяването на културата на Едем по целия свят той ще стане езикът на Урантия. Преди да напуснат Йерусем, Адам и Ева до съвършенство овладяха този човешки диалект, затова синът на Андон чу как възвишеният управител на Урантия се обръща към него на неговия собствен език.

74:2.2 (829.4) The tongue of Eden was an Andonic dialect as spoken by Amadon. Van and Amadon had markedly improved this language by creating a new alphabet of twenty-four letters, and they had hoped to see it become the tongue of Urantia as the Edenic culture would spread throughout the world. Adam and Eve had fully mastered this human dialect before they departed from Jerusem so that this son of Andon heard the exalted ruler of his world address him in his own tongue.

В този ден настана огромно вълнение и радост в целия Едем. Към гълъбарниците, в които държаха събраните отвсякъде пощенски гълъби, през глава тичаха пратениците с викове: "Пускайте птиците; нека разнесат вестта за пристигането на заветния Син". Специално за такъв случай стотици селища, чиито обитатели вярваха в идването на Адам, редовно доставяха тези домашни гълъби.

74:2.3 (829.5) And on that day there was great excitement and joy throughout Eden as the runners went in great haste to the rendezvous of the carrier pigeons assembled from near and far, shouting: "Let loose the birds; let them carry the word that the promised Son has come." Hundreds of believer settlements had faithfully, year after year, kept up the supply of these home-reared pigeons for just such an occasion.

Когато известието за пристигането на Адам се разнесе навсякъде, хиляди членове на съседните племена приеха ученията на Ван и Амадон и в течение на много месеци тълпи от поклонници пристигаха в Едем, за да приветстват Адам и Ева и почетат своя невидим Отец.

74:2.4 (829.6) As the news of Adam's arrival spread abroad, thousands of the near-by tribesmen accepted the teachings of Van and Amadon, while for months and months pilgrims continued to pour into Eden to welcome Adam and Eve and to do homage to their unseen Father.

Скоро след пристигането си Адам и Ева бяха придружени до мястото за официалната церемония на приема - огромния хълм на север от храма.Този естествен хълм беше разширен и подготвен за въвеждането в длъжност на новите управители на света. Тук на обяд комисията по приемането на Урантия приветства с добре дошли тези Син и Дъщеря на Сатания. Амадон беше председател на тази комисия, състояща се от дванадесет члена: в нея влизаха представители на всяка от 6 -те Сангикски раси; изпълняващият задълженията на глава на промеждутъчните създания, Аннан - една вярна дъщеря и представителка на Нодитите, Ной - синът на архитекта и строителя на Градината, претворяващ в живота плановете на своя покоен баща, както и двамата Носители на Живота постоянно живеещи на планетата.

74:2.5 (829.7) Soon after their awakening, Adam and Eve were escorted to the formal reception on the great mound to the north of the temple. This natural hill had been enlarged and made ready for the installation of the world's new rulers. Here, at noon, the Urantia reception committee welcomed this Son and Daughter of the system of Satania. Amadon was chairman of this committee, which consisted of twelve members embracing a representative of each of the six Sangik races; the acting chief of the midwayers; Annan, a loyal daughter and spokesman for the Nodites; Noah, the son of the architect and builder of the Garden and executive of his deceased father's plans; and the two resident Life Carriers.

Следваща по ред беше процедурата по предаването на Адам и Ева на пълномощията на планетарни попечители от ръцете на старшия Мелхиседек - глава на попечителския съвет на Урантия. Материалните Син и Дъщеря положиха клетва за вярност към Всевишните на Норлатиадек и Михаил Небадонски, след което Ван, провъзгласявайки Адам и Ева за управители на Урантия, сне от себе си своите длъжностни пълномощия, които той - по решение на попечителските Мелхиседек, притежаваше в течение на сто и петдесет хиляди години.

74:2.6 (830.1) The next act was the delivery of the charge of planetary custody to Adam and Eve by the senior Melchizedek, chief of the council of receivership on Urantia. The Material Son and Daughter took the oath of allegiance to the Most Highs of Norlatiadek and to Michael of Nebadon and were proclaimed rulers of Urantia by Van, who thereby relinquished the titular authority which for over one hundred and fifty thousand years he had held by virtue of the action of the Melchizedek receivers.

Във връзка с официалното встъпване в длъжност на управителите на света Адам и Ева бяха облечени в царствени мантии. Не всички традиции на Далматия бяха забравени в този свят; във времената на Едем още се практикуваше изкуството на тъкачеството.

74:2.7 (831.2) And Adam and Eve were invested with kingly robes on this occasion, the time of their formal induction into world rulership. Not all of the arts of Dalamatia had been lost to the world; weaving was still practiced in the days of Eden.

След това прозвуча възванието на арахангелите и предаденият по системата за далечна връзка глас на Гавраил оповести Втората епохална проверка на Урантия и възкресяването на съхранилите се спящи смъртни от втория съден период – период на благодат и милосърдие, на 606 -тата планета от Сатания. Периодът на Принца завърши, ерата на Адам - третата планетарна епоха, започна в обстановка на простота и величие. Новите управители на Урантия започнаха да властват при външно благоприятни обстоятелства, независимо от световното объркване, предизвикано от отсъствието на

74:2.8 (830.3) Then was heard the archangels' proclamation, and the broadcast voice of Gabriel decreed the second judgment roll call of Urantia and the resurrection of the sleeping survivors of the second dispensation of grace and mercy on 606 of Satania. The dispensation of the Prince has passed; the age of Adam, the third planetary epoch, opens amidst scenes of simple grandeur; and the new rulers of Urantia start their reign under seemingly favorable conditions, notwithstanding the world-wide confusion occasioned by lack of the co-operation of their predecessor in authority on the planet.

желание да сътрудничи от страна на техния предшественик на този пост.

3. АДАМ И ЕВА СЕ ЗАПОЗНАВАТ С ПЛАНЕТАТА

И сега, след официалното им встъпване в длъжност, Адам и Ева болезнено осъзнаха своята планетарна изолация. Безмълвни бяха привичните пространствени съобщения, отсъстваха всички контури за извънпланетни връзки. Техните другари от Йерусем бяха изпращани в благополучни светове, където опитни Планетарни Принцове и верен персонал бяха готови да ги приемат и да им окажат квалифицирана помощ на първия етап от запознанството със своя свят. На Урантия бунтът измени всичко. Присъствието на Планетарен Принц тук се чувстваше твърде осезателно и макар лишен от възможността да върши зло, той все още беше способен да направи задачата на Адам и Ева трудна за изпълнение, а до известна степен - дори опасна. Сериозни и изгубили илюзиите си, Синът и Дъщерята на Йерусем бродеха през тази нощ из Градината при светлината на пълната луна, обсъждайки своите планове за следващия ден.

Така приключи първия ден на Адам и Ева на изолираната Урантия, планетата въвлечена в смут от предателството на Калигастия; те вървяха и беседваха до дълбока нощ, тяхната първа нощ на земята - и им беше толкова самотно.

Своят втори ден Адам прекара в срещи с планетарните попечители и консултативния съвет. От Мелхиседек и техните партньори Адам и Ева узнаха някои нови подробности за бунта на Калигастия и за неговите последствия за развитието на този свят. Като цяло този разказ – дълъг списък от примери за погрешното управление на планетата, довеждаше до униние. Те узнаха за всички обстоятелства, свързани с пълния крах на плановете на Калигастия по ускоряването на социалната еволюция. Те също така дълбоко осъзнаха и напразността на опитите за достигането на планетарен прогрес отделно от божествения планове за развитие. Така завърши печалния, но полезен ден - техния втори ден на Урантия.

Ден трети беше посветен на оглед на Градината. Големите пасажерски птици, фандорите, ги носеха по въздуха, откъдето те се взираха в безкрайните простори на Градината – това най-прекрасно място на земята. Денят за оглед завърши с грандиозно

3. ADAM AND EVE LEARN ABOUT THE PLANET

74:3.1 (830.4) And now, after their formal installation, Adam and Eve became painfully aware of their planetary isolation. Silent were the familiar broadcasts, and absent were all the circuits of extraplanetary communication. Their Jerusem fellows had gone to worlds running along smoothly with a well-established Planetary Prince and an experienced staff ready to receive them and competent to co-operate with them during their early experience on such worlds. But on Urantia rebellion had changed everything. Here the Planetary Prince was very much present, and though shorn of most of his power to work evil, he was still able to make the task of Adam and Eve difficult and to some extent hazardous. It was a serious and disillusioned Son and Daughter of Jerusem who walked that night through the Garden under the shining of the full moon, discussing plans for the next day.

74:3.2 (830.5) Thus ended the first day of Adam and Eve on isolated Urantia, the confused planet of the Caligastia betrayal; and they walked and talked far into the night, their first night on earth — and it was so lonely.

74:3.3 (830.6) Adam's second day on earth was spent in session with the planetary receivers and the advisory council. From the Melchizedeks, and their associates, Adam and Eve learned more about the details of the Caligastia rebellion and the result of that upheaval upon the world's progress. And it was, on the whole, a disheartening story, this long recital of the mismanagement of world affairs. They learned all the facts regarding the utter collapse of the Caligastia scheme for accelerating the process of social evolution. They also arrived at a full realization of the folly of attempting to achieve planetary advancement independently of the divine plan of progression. And thus ended a sad but enlightening day — their second on Urantia.

74:3.4 (831.1) The third day was devoted to an inspection of the Garden. From the large passenger birds — the fandors — Adam and Eve looked down upon the vast stretches of the Garden while being carried through the air over this, the most beautiful spot on earth. This day of inspection ended with an enormous banquet in

пиршество в чест на всички, които се бяха трудили над създаването на тази Градина, въплътила красотата и величието на Едемия. И отново, късно след полунощ на своя трети ден, Синът и неговата спътница бродеха по Градината и разговаряха за безмерността на стоящия пред тях проблем.

honor of all who had labored to create this garden of Edenic beauty and grandeur. And again, late into the night of their third day, the Son and his mate walked in the Garden and talked about the immensity of their problems.

На четвъртия ден Адам и Ева произнесоха официално обръщение пред събранието на Градината. От хълма, където се състоя тяхното официално встъпване в длъжност, те се обърнаха към хората с реч, в която изложиха своите планове по възстановяването на света и в общи черти споделиха методите, с помощта на които възнамеряваха да възродят социалната култура на Урантия – да я издигнат от това ниско ниво, на което тя се беше спуснала в резултат от греха и бунта. Това беше велик ден и завърши с празненство, устроено в чест на съвета, който се състоеше от мъже и жени, избрани на отговорни длъжности в новото ръководство на планетарните дела. Обърнете внимание: в тази група имаше не само жени, но и мъже, което беше първият подобен случай на земята от времето на Далматия. Впечатляващо нововъведение беше да видиш как Ева - една жена, споделя почестите и отговорностите на световните дела рамо до рамо с един мъж. Така приключи четвъртия им ден на земята.

74:3.5 (831.2) On the fourth day Adam and Eve addressed the Garden assembly. From the inaugural mount they spoke to the people concerning their plans for the rehabilitation of the world and outlined the methods whereby they would seek to redeem the social culture of Urantia from the low levels to which it had fallen as a result of sin and rebellion. This was a great day, and it closed with a feast for the council of men and women who had been selected to assume responsibilities in the new administration of world affairs. Take note! women as well as men were in this group, and that was the first time such a thing had occurred on earth since the days of Dalamatia. It was an astounding innovation to behold Eve, a woman, sharing the honors and responsibilities of world affairs with a man. And thus ended the fourth day on earth.

Ден пети измина във формиране на временно правителство, чието задължение беше да функционира докато попечителските Мелхиседек напуснат Урантия.

74:3.6 (831.3) The fifth day was occupied with the organization of the temporary government, the administration which was to function until the Melchizedek receivers should leave Urantia.

Шестият ден беше посветен на оглед на многобройните видове хора и животни. Целият ден Адам и Ева, съпровождани от своите помощници, се придвижваха в източна посока покрай стените на Едем, разглеждайки животинския свят на планетата и достигайки до по-добро разбиране на това какво трябва да се направи в този свят, населен с такова разнообразие от живи същества, за да се въведе ред вместо хаоса.

74:3.7 (831.4) The sixth day was devoted to an inspection of the numerous types of men and animals. Along the walls eastward in Eden, Adam and Eve were escorted all day, viewing the animal life of the planet and arriving at a better understanding as to what must be done to bring order out of the confusion of a world inhabited by such a variety of living creatures.

Съпровождащите Адам бяха много изненадани от това доколко дълбоко той разбираше природата и функциите на хилядите и хиляди животни, които му показаха. Беше му достатъчно само да погледне към дадено животно, за да може с няколко думи да посочи неговата природа и поведение. Адам можеше веднага да опредеи произхода, природата и функцията на всяко материално създание. Тези, които го съпровождаха в тази опознавателна разходка не знаеха, че новият управител на света е един от най-добрите анатоми на цяла Сатания; Ева също беше не по-малко добър специалист. Адам порази

74:3.8 (831.5) It greatly surprised those who accompanied Adam on this trip to observe how fully he understood the nature and function of the thousands upon thousands of animals shown him. The instant he glanced at an animal, he would indicate its nature and behavior. Adam could give names descriptive of the origin, nature, and function of all material creatures on sight. Those who conducted him on this tour of inspection did not know that the world's new ruler was one of the most expert anatomists of all Satania; and Eve was equally proficient. Adam amazed his associates by describing hosts of living things too small to be seen by human eyes.

своите спътници с описанието на множество микроскопични живи същества невидими за човека.

Завършвайки шестия ден от своето пребиваване на Земята, Адам и Ева за пръв път си отдъхнаха в своя нов дом "на изток от Едем". Изминали бяха шестте първи, много наситени дни от урантийския подвиг и те с огромно удоволствие предвкусваха идването на следващия ден, изцяло свободен от каквито и да било ангажименти.

Но обстоятелствата наложиха друго. Събитията от последния ден, в който Адам така разумно и изчерпателно разказваше за животинския свят на Урантия, също както и неговата блестяща реч, произнесена на церемонията по вспъпването им в длъжност, а също таки и неговите обаятелни маниери дотолкова покориха сърцата и умовете на обитателите на Градината, че те бяха готови не само напълно да признаят новопристигналите Син и Дъщеря на Йерусем за свои управители, но вече се канеха и да паднат ничком, за да им се поклонят като на богове.

74:3.9 (831.6) When the sixth day of their sojourn on earth was over, Adam and Eve rested for the first time in their new home in "the east of Eden." The first six days of the Urantia adventure had been very busy, and they looked forward with great pleasure to an entire day of freedom from all activities.

74:3.10 (831.7) But circumstances dictated otherwise. The experience of the day just past in which Adam had so intelligently and so exhaustively discussed the animal life of Urantia, together with his masterly inaugural address and his charming manner, had so won the hearts and overcome the intellects of the Garden dwellers that they were not only wholeheartedly disposed to accept the newly arrived Son and Daughter of Jerusem as rulers, but the majority were about ready to fall down and worship them as gods.

4. ПЪРВИ ВЪЛНЕНИЯ

В тази нощ – в нощта, настъпила след шестия ден, докато Адам и Ева спяха, в близост до храма на Отеца в централната част на Едем ставаха странни събития. Тук, под меката светлина на луната, стотици развълнувани и ентусиазирани мъже и жени в течение на много часове слушаха разгорещените призиви на своите водачи. Техните намерения бяха за добро, но те просто не можеха да разберат простотата в братския и демократичен маниер на отношение на своите нови управители. Дълго преди зазоряване новите и временни управляващи световните дела практически единодушно стигнаха до извода, че Адам и неговата спътница са твърде скромни и непретенциозни. Те решиха, че самата Божественост се е спуснала на земята в плът, че Адам и Ева в действителност са богове, или полубогове, поради което заслужават благоговейно поклонение.

Неподготвеният разум на даже най-добрите хора от този свят не можеше да осъзнае поразителните събития, станали в течение на първите шест дни от пребиваването на Адам и Ева на земята и главите им се замаяха; в този вихър попадна предложението направено по обяд да доведат величествената двойка в храма на Отеца, за да може всеки да склони глава в почтително

4. THE FIRST UPHEAVAL

74:4.1 (832.1) That night, the night following the sixth day, while Adam and Eve slumbered, strange things were transpiring in the vicinity of the Father's temple in the central sector of Eden. There, under the rays of the mellow moon, hundreds of enthusiastic and excited men and women listened for hours to the impassioned pleas of their leaders. They meant well, but they simply could not understand the simplicity of the fraternal and democratic manner of their new rulers. And long before daybreak the new and temporary administrators of world affairs reached a virtually unanimous conclusion that Adam and his mate were altogether too modest and unassuming. They decided that Divinity had descended to earth in bodily form, that Adam and Eve were in reality gods or else so near such an estate as to be worthy of reverent worship.

74:4.2 (832.2) The amazing events of the first six days of Adam and Eve on earth were entirely too much for the unprepared minds of even the world's best men; their heads were in a whirl; they were swept along with the proposal to bring the noble pair up to the Father's temple at high noon in order that everyone might bow down in respectful worship and prostrate themselves in humble submission. And the Garden dwellers were really

поклонение и да падне ничком в смирена покорност. И във всички свои намерения обитателите на Градината действаха от чисто сърце.

sincere in all of this.

Ван възразяваше. Амадон остъстваше, отговаряйки за почетния караул, поставен от вечерта край Адам и Ева. Но протеста на Ван беше решително отхвърлен. Беше му заявено, че той също е твърде скромен и непретенциозен и също е полубог – иначе как щеше да му се отдава така дълго да живее на Земята и да осъществи толкова велики събития, като появяването на Адам? И когато възбудените едемити вече бяха готови да го вдигнат на ръце и да го заведат на хълма за поклонение, Ван се измъкна от тълпата и притежавайки способността да общува с промеждутъчните създания, спешно изпрати техния глава при Адам.

74:4.3 (832.3) Van protested. Amadon was absent, being in charge of the guard of honor which had remained behind with Adam and Eve overnight. But Van's protest was swept aside. He was told that he was likewise too modest, too unassuming; that he was not far from a god himself, else how had he lived so long on earth, and how had he brought about such a great event as the advent of Adam? And as the excited Edenites were about to seize him and carry him up to the mount for adoration, Van made his way out through the throng and, being able to communicate with the midwayers, sent their leader in great haste to Adam.

Наближаваше утрото на техния седми ден на земята, когато Адам и Ева узнаха за поразителното предложение на добронамерените, но заблудили се смъртни. И вследствие на това – докато пасажерските птици стремглаво летяха към тях, за да ги доставят в храма, промеждутъчните създания, способни на подобни действия, пренесоха Адам и Ева при храма на Отеца. Рано сутринта на седмия ден, на хълма, където неотдавна се състоя приема на Материалните Син и Дъщеря, Адам разказа за категориите божествено синовство и обясни на тези земни създания, че да се покланят може само на Отеца и на този, когото Отецът посочи. Адам с цялата възможна ясност заяви, че ще приеме всяка почест и уважение, но поклонение – никога!

74:4.4 (832.4) It was near the dawn of their seventh day on earth that Adam and Eve heard the startling news of the proposal of these well-meaning but misguided mortals; and then, even while the passenger birds were swiftly winging to bring them to the temple, the midwayers, being able to do such things, transported Adam and Eve to the Father's temple. It was early on the morning of this seventh day and from the mount of their so recent reception that Adam held forth in explanation of the orders of divine sonship and made clear to these earth minds that only the Father and those whom he designates may be worshiped. Adam made it plain that he would accept any honor and receive all respect, but worship never!

Това беше знаменателен ден. Около обед, почти едновременно с пристигането на серафическия посланик, доставил потвърждение от Йерусем за встъпването на управителите на света в длъжност, Адам и Ева се отделиха от тълпата и показвайки храма на Отеца, казаха: "Приближете се до материалния символ на невидимото присъствие на Отеца и склонете глави в поклонение пред този, който е създал всички нас и който ни поддържа в живота. И нека това стане искрен залог за това, че никога занапред вие няма да изпитвате съблазън да се покланяте на когото и да било другиго, освен на Бога". И всички те направиха така, както каза Адам. Скланяйки глава, Материалният Син и Материалната Дъщеря стояха с наведени глави сами на хълма, докато хората се проснаха пред храма.

74:4.5 (832.5) It was a momentous day, and just before noon, about the time of the arrival of the seraphic messenger bearing the Jerusem acknowledgment of the installation of the world's rulers, Adam and Eve, moving apart from the throng, pointed to the Father's temple and said: "Go you now to the material emblem of the Father's invisible presence and bow down in worship of him who made us all and who keeps us living. And let this act be the sincere pledge that you never will again be tempted to worship anyone but God." They all did as Adam directed. The Material Son and Daughter stood alone on the mount with bowed heads while the people prostrated themselves about the temple.

Така се появи денят за отдих. В Едем седмият ден винаги беше ден за полудневни събирания при храма; в течение на дълго

74:4.6 (832.6) And this was the origin of the Sabbath-day tradition. Always in Eden the seventh day was devoted to the noontide assembly at the temple;

време се запазваше обичая да се посвещава този ден на личната култура. Утрото се предвиждаше за физически упражнения, обедът – за духовно поклонение, следобедните часове – за умствена култура, а вечерта преминаваше в съвместни увеселения. Такъв ред никога не беше закон в Едем, но този обичай се запази докато управлението на Адам оставаше в сила на земята.

long it was the custom to devote this day to self-culture. The forenoon was devoted to physical improvement, the noontime to spiritual worship, the afternoon to mind culture, while the evening was spent in social rejoicing. This was never the law in Eden, but it was the custom as long as the Adamic administration held sway on earth.

5. УПРАВЛЕНИЕТО НА АДАМ

Почти седем години след пристигането на Адам попечителските Мелхиседек продължаваха да изпълняват своите задължения, но настана време, когато те предадоха управлението на световните дела на Адам и се върнаха в Йерусем.

Сбогуването с попечителите отне целия ден, а вечерта всеки един от Мелхиседек даде на Адам и Ева прощален съвет и им пожела всичко хубаво. Адам на няколко пъти предлагаше на своите съветници да останат на земята заедно с него, но тези молби неизменно биваха отхвърляни. И така, в полунощ серафическият транспорт на Сатания напусна планетата, отнасяйки в Йерусем четиринадесет същества, тъй като преобразуването на Ван и Амадон се извърши едновременно със заминаването на дванадесетте Мелхиседек.

Събитията на Урантия се развиваха доста добре и изглеждаше, че с времето Адам ще успее да разработи някакъв план за постепенно разпространяване на Едемската цивилизация. Следвайки съвета на Мелхиседек той започна да развива занаятите, за да може после да развие търговски отношения с външния свят. След краха на Едем тук действаха повече от сто несложни производства и съществуваха широки търговски връзки със съседните племена.

От векове Адам и Ева бяха обучавани в методи за усъвършенстване на еволюционния свят, готвейки ги като свой специализиран принос в развитието на световната цивилизация; но сега те се оказаха лице в лице с неотложни проблеми - например установяването на мир и ред на планета на диваци, варвари и полуцивилизовани човешки същества. С изключение на събраните в Градината най-добри представители на човешките раси само няколко разпокъсани групи бяха поне донякъде готови за възприемане на Адамическата култура.

Адам предприе геройски и решителен опит да създаде световно управление, но всяка

5. ADAM'S ADMINISTRATION

74:5.1 (833.1) For almost seven years after Adam's arrival the Melchizedek receivers remained on duty, but the time finally came when they turned the administration of world affairs over to Adam and returned to Jerusem.

74:5.2 (833.2) The farewell of the receivers occupied the whole of a day, and during the evening the individual Melchizedeks gave Adam and Eve their parting advice and best wishes. Adam had several times requested his advisers to remain on earth with him, but always were these petitions denied. The time had come when the Material Sons must assume full responsibility for the conduct of world affairs. And so, at midnight, the seraphic transports of Satania left the planet with fourteen beings for Jerusem, the translation of Van and Amadon occurring simultaneously with the departure of the twelve Melchizedeks.

74:5.3 (833.3) All went fairly well for a time on Urantia, and it appeared that Adam would, eventually, be able to develop some plan for promoting the gradual extension of the Edenic civilization. Pursuant to the advice of the Melchizedeks, he began to foster the arts of manufacture with the idea of developing trade relations with the outside world. When Eden was disrupted, there were over one hundred primitive manufacturing plants in operation, and extensive trade relations with the near-by tribes had been established.

74:5.4 (833.4) For ages Adam and Eve had been instructed in the technique of improving a world in readiness for their specialized contributions to the advancement of evolutionary civilization; but now they were face to face with pressing problems, such as the establishment of law and order in a world of savages, barbarians, and semicivilized human beings. Aside from the cream of the earth's population, assembled in the Garden, only a few groups, here and there, were at all ready for the reception of the Adamic culture.

74:5.5 (833.5) Adam made a heroic and determined effort to establish a world government, but he met

негова крачка се натъкваше на упорита съпротива. По това време Адам вече беше пуснал в действие система за групово управление по целия Едем и обедини всички тези братства в Едемски съюз. Но щом излезе извън пределите на Градината и се опита да въведе тези идеи сред племената, последваха неприятности, сериозни неприятности. От самото начало на своята работа извън Градината те срещаха пряката и добре организирана съпротива на Калигастия и Далигастия. Падналият Принц беше детрониран от поста представител на света, но не беше отстранен от планетата. Той все още се намираше на земята и поне до известна степен можеше да се съпротивлява на плановете на Адам за възраждане на човешкото общество. Адам се опитваше да предпази световните раси от Калигастия, но тази задача се усложняваше от това, че неговият враг беше невидим за смъртните.

with stubborn resistance at every turn. Adam had already put in operation a system of group control throughout Eden and had federated all of these companies into the Edenic league. But trouble, serious trouble, ensued when he went outside the Garden and sought to apply these ideas to the outlying tribes. The moment Adam's associates began to work outside the Garden, they met the direct and well-planned resistance of Caligastia and Daligastia. The fallen Prince had been deposed as world ruler, but he had not been removed from the planet. He was still present on earth and able, at least to some extent, to resist all of Adam's plans for the rehabilitation of human society. Adam tried to warn the races against Caligastia, but the task was made very difficult because his archenemy was invisible to the eyes of mortals.

Даже сред обитателите на Едем имаше такива, чийто разум беше смутен и които клоняха към ученията на Калигастия, призоваващи към необуздана лична свобода; те причиняваха на Адам безкрайни неприятности; неизменно разстройвайки и най-добре подготвените планове по осигуряването на постепенен прогрес и пълноценно развитие. Накрая той беше принуден да се откаже от своята програма за бърза социализация и се върна към метода за организация на Ван, като раздели обитателите на Едем на отряди от по сто човека като начело на всеки от тях стоеше командир, а под ръководството на неговия помощник бяха групи от по десет човека.

74:5.6 (833.6) Even among the Edenites there were those confused minds that leaned toward the Caligastia teaching of unbridled personal liberty; and they caused Adam no end of trouble; always were they upsetting the best-laid plans for orderly progression and substantial development. He was finally compelled to withdraw his program for immediate socialization; he fell back on Van's method of organization, dividing the Edenites into companies of one hundred with captains over each and with lieutenants in charge of groups of ten.

Адам и Ева пристигнаха, за да въведат представително управление вместо монархическо, но по цялата земя не намериха нищо, което можеше да се нарече управление. Адам временно се отказа от опитите за учредяване на представителна власт и до провала на Едемския режим успя да основе около сто далечни търговски и обществени центрове, начело на които стояха енергични негови представители. Повечето от тези центрове бяха организирани преди това от Ван и Амадон.

74:5.7 (834.1) Adam and Eve had come to institute representative government in the place of monarchial, but they found no government worthy of the name on the face of the whole earth. For the time being Adam abandoned all effort to establish representative government, and before the collapse of the Edenic regime he succeeded in establishing almost one hundred outlying trade and social centers where strong individuals ruled in his name. Most of these centers had been organized aforetime by Van and Amadon.

Практиката за изпращането на посланици от едно племе в друго датира от дните на Адам. Това беше огромна крачка напред в еволюцията на управлението.

74:5.8 (834.2) The sending of ambassadors from one tribe to another dates from the times of Adam. This was a great forward step in the evolution of government.

6. СЕМЕЙНИЯТ ЖИВОТ НА АДАМ И ЕВА

6. HOME LIFE OF ADAM AND EVE

Площта на участъка, определен за Адамическото семейство, беше малко над хиляда и триста хектара. Непосредствено

74:6.1 (834.3) The Adamic family grounds embraced a little over five square miles. Immediately surrounding this homesite, provision had been

отвъд неговите предели се намираха земи, предназначени за отглеждането на над триста хиляди чистокръвни потомци. Но беше построена само първата група от така планирания комплекс домове. Още преди на Адамическото семейство да започне да не му достига този комплекс, целият Едемски план рухна, а Градината беше изоставена.

made for the care of more than three hundred thousand of the pure-line offspring. But only the first unit of the projected buildings was ever constructed. Before the size of the Adamic family outgrew these early provisions, the whole Edenic plan had been disrupted and the Garden vacated.

Адамсин беше първородния представител на виолетовата раса на Урантия, последван от своята сестра, както и от Евасин, вторият син на Адам и Ева. До заминаването на Мелкиседек Ева роди пет деца - трима сина и две дъщери. Следващите две деца бяха близнаци. Преди извършването на своята простъпка тя роди шестдесет и три деца - тридесет и две дъщери и тридесет и един сина. Когато Адам и Ева напуснаха Градината, семейството им включваше четири поколения и наброяваше 1 647 чистокръвни потомци. След напускането на Градината те имаха четиридесет и две деца, без да се броят двете деца със смесен произход, при всяко от които единият родител беше земен смъртен. Тук не влизат адамическото потомство Нодити и еволюционните раси.

74:6.2 (834.4) Adamson was the first-born of the violet race of Urantia, being followed by his sister and Eveson, the second son of Adam and Eve. Eve was the mother of five children before the Melchizedeks left — three sons and two daughters. The next two were twins. She bore sixty-three children, thirty-two daughters and thirty-one sons, before the default. When Adam and Eve left the Garden, their family consisted of four generations numbering 1,647 pure-line descendants. They had forty-two children after leaving the Garden besides the two offspring of joint parentage with the mortal stock of earth. And this does not include the Adamic parentage to the Nodite and evolutionary races.

След отбиването от гърдата на възраст една годинка, децата на Адам не употребяваха мляко от животни. Ева използваше мляко от най-различни орехи и сока на множество плодове и познавайки в съвършенство химическия състав и съдържащата се в тях енергия, те надлежно ги смесваха и хранеха своите деца, докато в тях не се появяха зъби.

74:6.3 (834.5) The Adamic children did not take milk from animals when they ceased to nurse the mother's breast at one year of age. Eve had access to the milk of a great variety of nuts and to the juices of many fruits, and knowing full well the chemistry and energy of these foods, she suitably combined them for the nourishment of her children until the appearance of teeth.

Приготовлението на храната беше обичайна практика в целия Едем, с изключение на дома на Адам, където не се готвеше: зрелите плодове, орехи и житни култури служеха като готова храна за членовете на неговото семейство. Те ядяха веднъж на ден, малко след обяд. Освен това Адам и Ева непосредствено усвояваха "светлина и енергия" от някои космически излъчвания, използвайки за това дървото на живота.

74:6.4 (834.6) While cooking was universally employed outside of the immediate Adamic sector of Eden, there was no cooking in Adam's household. They found their foods — fruits, nuts, and cereals — ready prepared as they ripened. They ate once a day, shortly after noontime. Adam and Eve also imbibed "light and energy" direct from certain space emanations in conjunction with the ministry of the tree of life.

Телата на Адам и Ева излъчваха блещукаща светлина, но съблюдавайки обичаите на останалите, те винаги носеха дрехи. Макар че се обличаха съвсем леко през деня, през нощта те използваха завивки. Произходът на традиционния ореол около главите на благочестиви хора и светци датира от дните на Адам и Ева. Тъй като излъчваната от телата им светлина беше скривана от дрехите, забележимо беше само лъчезарното светене около техните глави. Така потомците на Адамсон винаги изразяваха своята представа за индивидите, които смятаха за необикновено развити в духовно отношение.

74:6.5 (834.7) The bodies of Adam and Eve gave forth a shimmer of light, but they always wore clothing in conformity with the custom of their associates. Though wearing very little during the day, at eventide they donned night wraps. The origin of the traditional halo encircling the heads of supposed pious and holy men dates back to the days of Adam and Eve. Since the light emanations of their bodies were so largely obscured by clothing, only the radiating glow from their heads was discernible. The descendants of Adamson always thus portrayed their concept of individuals believed to be extraordinary in spiritual development.

Адам и Ева можеха да общуват един с друг и със собствените си деца на разстояние до около осемдесет километра. Такова предаване на мисли се осъществяваше с помощта на чувствителните газови камери, намиращи се редом с техните мозъчни структури. С помощта на този механизъм те можеха да изпращат и приемат мисловни вибрации. Но те мигновено се лишиха от тази своя способност, когато техният разум се подчини на отчуждаващото и разрушително въздействие на злото.

74:6.6 (834.8) Adam and Eve could communicate with each other and with their immediate children over a distance of about fifty miles. This thought exchange was effected by means of the delicate gas chambers located in close proximity to their brain structures. By this mechanism they could send and receive thought oscillations. But this power was instantly suspended upon the mind's surrender to the discord and disruption of evil.

До шестнадесетгодишна възраст децата на Адам се занимаваха в своите собствени училища, при което по-големите деца учеха по-малките. По-малките сменяха вида на занятието на всеки тридесет минути, а по-големите деца – на всеки час. За пръв път на Урантия можеше да се види как децата на Адам и Ева играят едно с друго, да бъдат наблюдавани радостните и весели забавления, на които те се предаваха изключително за удоволствие. Игрите и чувството за хумор на съвременните хора в значителна степен бяха унаследени от адамическата раса. Всички адамити бяха изключително музикални и притежаваха остро чувство за хумор.

74:6.7 (835.1) The Adamic children attended their own schools until they were sixteen, the younger being taught by the elder. The little folks changed activities every thirty minutes, the older every hour. And it was certainly a new sight on Urantia to observe these children of Adam and Eve at play, joyous and exhilarating activity just for the sheer fun of it. The play and humor of the present-day races are largely derived from the Adamic stock. The Adamites all had a great appreciation of music as well as a keen sense of humor.

Възрастта за годеж настъпваше средно на осемнадесет години, след което в течение на две години младите хора се готвеха за поемане на съпружеските задължения. На двадесет години те получаваха правото да встъпят в брак, а след бракосъчетанието пристъпваха към делото на целия си живот или започваха специално да се подготвят за него.

74:6.8 (835.2) The average age of betrothal was eighteen, and these youths then entered upon a two years' course of instruction in preparation for the assumption of marital responsibilities. At twenty they were eligible for marriage; and after marriage they began their lifework or entered upon special preparation therefor.

Обичаят сред някои по-късни народи – да се разрешават на царските семейства, смятани за произхождащи от боговете, бракове между братя и сестри, датира от традициите сред потомците на Адам, които по необходимост встъпваха в брак помежду си. Брачните обреди на първото и второ поколение на Градината винаги се изпълняваха от Адам и Ева.

74:6.9 (835.3) The practice of some subsequent nations of permitting the royal families, supposedly descended from the gods, to marry brother to sister, dates from the traditions of the Adamic offspring — mating, as they must needs, with one another. The marriage ceremonies of the first and second generations of the Garden were always performed by Adam and Eve.

7. ЖИВОТЪТ В ГРАДИНАТА

7. LIFE IN THE GARDEN

С изключение на четиригодишното посещение на западните училища децата на Адам живееха и работеха на "изток от Едем". Те получаваха интелектуална подготовка в съответствие с методите на йерусемските училища до навършване на шестнадесет години. От шестнадесет до двадесет те се занимаваха в урантийските училища на противоположния край на Градината, а също така изпълняваха и задълженията на учители

74:7.1 (835.4) The children of Adam, except for four years' attendance at the western schools, lived and worked in the "east of Eden." They were trained intellectually until they were sixteen in accordance with the methods of the Jerusem schools. From sixteen to twenty they were taught in the Urantia schools at the other end of the Garden, serving there also as teachers in the lower grades.

на младшите класове.

Задачата на цялата система от западни училища на Градината се свеждаше до *социализация.* В почивките между сутрешните занятия учениците усвояваха практическо градинарство и земеделие; следобедната почивка преминаваше в игрови състезания. Вечерите се посвещаваха на общуване и развитие на личната дружба. Религиозното и полово възпитание се смяташе за дело на семейството и влизаше в задълженията на родителите.

Тези училища обучаваха по следните предмети:

1. Здраве и лична хигиена.

2. Златното правило – принцип на човешкото общуване.

3. Връзка на индивидуалните права с правата на групата и задълженията пред обществото.

4. История и култура на различните земни раси.

5. Методи за развитие и усъвършенстване на световната търговия.

6. Съгласуване на противоречивите задължения и емоции.

7. Поощряване на игрите, хумора и състезанията, заменящи физическата борба.

Тези училища, както и фактически всяка дейност в Градината, бяха винаги открити за посетители. Невъоръжените посетители безпрепятствено биваха допускани в Градината за кратко посещение. За да се засели в Градината урантиец, той трябваше да бъде "осиновен". Обясняваха му целите и задачите на адамическото посвещение, след което той изразяваше намерение да участва в тази мисия и тържествено заявяваше своята преданост към социалното управление на Адам и духовното владичество на Всеобщия Баща.

Законите на Градината се основаваха на по-древни кодекси на Далматия и обхващаха седем области:

1. Принципи на здравето и хигиената.

2. Социален устав на Градината.

3. Кодекс на търговията и занаятите.

4. Закони на справедливата игра и съревнованието.

5. Закони на домашното огнище.

74:7.2 (835.5) The entire purpose of the western school system of the Garden was *socialization.* The forenoon periods of recess were devoted to practical horticulture and agriculture, the afternoon periods to competitive play. The evenings were employed in social intercourse and the cultivation of personal friendships. Religious and sexual training were regarded as the province of the home, the duty of parents.

74:7.3 (835.6) The teaching in these schools included instruction regarding:

74:7.4 (835.7) 1. Health and the care of the body.

74:7.5 (835.8) 2. The golden rule, the standard of social intercourse.

74:7.6 (835.9) 3. The relation of individual rights to group rights and community obligations.

74:7.7 (835.10) 4. History and culture of the various earth races.

74:7.8 (835.11) 5. Methods of advancing and improving world trade.

74:7.9 (835.12) 6. Co-ordination of conflicting duties and emotions.

74:7.10 (835.13) 7. The cultivation of play, humor, and competitive substitutes for physical fighting.

74:7.11 (835.14) The schools, in fact every activity of the Garden, were always open to visitors. Unarmed observers were freely admitted to Eden for short visits. To sojourn in the Garden a Urantian had to be "adopted." He received instructions in the plan and purpose of the Adamic bestowal, signified his intention to adhere to this mission, and then made declaration of loyalty to the social rule of Adam and the spiritual sovereignty of the Universal Father.

74:7.12 (836.1) The laws of the Garden were based on the older codes of Dalamatia and were promulgated under seven heads:

74:7.13 (836.2) 1. The laws of health and sanitation.

74:7.14 (836.3) 2. The social regulations of the Garden.

74:7.15 (836.4) 3. The code of trade and commerce.

74:7.16 (836.5) 4. The laws of fair play and competition.

74:7.17 (836.6) 5. The laws of home life.

6. Граждански кодекси, основани на златното правило.

74:7.18 (836.7) 6. The civil codes of the golden rule.

7. Седем заповеди, основани на висшите нравствени норми.

74:7.19 (836.8) 7. The seven commands of supreme moral rule.

Нравственият закон на Едем малко се отличаваше от седемте заповеди на Далматия, но адамитите привеждаха много допълнителни аргументи в полза на тези заповеди. Например по отношение забраната да се убива, наличието на вътрешен Настройчик на Съзнанието биваше изтъквано като още един довод в полза на запазването на човешкия живот. Те учеха, че "всеки, който пролее кръв на човек сам ще бъде убит от ръката на човек, защото Бог е създал хората по свое подобие".

74:7.20 (836.9) The moral law of Eden was little different from the seven commandments of Dalamatia. But the Adamites taught many additional reasons for these commands; for instance, regarding the injunction against murder, the indwelling of the Thought Adjuster was presented as an additional reason for not destroying human life. They taught that "whoso sheds man's blood by man shall his blood be shed, for in the image of God made he man."

Публичните молитви се възнасяха в Едем по обяд, семейните – на залез слънце. Адам полагаше всички усилия за това да отучи адамитите от произнасянето на заучени молитви внушавайки им, че ефективната молитва трябва да бъде нещо строго лично – "стремеж на душата!". Но те продължаваха да използват от молитви и церемонии, които се предаваха от поколение на поколение от времето на Далматия. Освен това Адам се опитваше да замени и кървавите жертвоприношения, които се извършваха по време на религиозните обреди с дарове на земята, но до унищожаването на Градината това не даде почти никакви резултати.

74:7.21 (836.10) The public worship hour of Eden was noon; sunset was the hour of family worship. Adam did his best to discourage the use of set prayers, teaching that effective prayer must be wholly individual, that it must be the "desire of the soul"; but the Edenites continued to use the prayers and forms handed down from the times of Dalamatia. Adam also endeavored to substitute the offerings of the fruit of the land for the blood sacrifices in the religious ceremonies but had made little progress before the disruption of the Garden.

Адам се стремеше да привикне урантийските раси към идеята за равенство на половете. Това, че Ева работеше рамо до рамо със своя мъж, правеше огромно впечатление на всички обитатели на Градината. Адам с цялата възможна ясност ги учеше на това, че жената - наравно с мъжа, привнася тези жизнени фактори, които се обединяват за образуването на ново същество. Дотогава хората смятаха, че раждането на деца е присъщо само на „лоното на отеца". Дотогава те бяха гледали на майката само като на средство за износване и изхранване на бъдещото дете.

74:7.22 (836.11) Adam endeavored to teach the races sex equality. The way Eve worked by the side of her husband made a profound impression upon all dwellers in the Garden. Adam definitely taught them that the woman, equally with the man, contributes those life factors which unite to form a new being. Theretofore, mankind had presumed that all procreation resided in the "loins of the father." They had looked upon the mother as being merely a provision for nurturing the unborn and nursing the newborn.

Адам учеше своите съвременници на всичко онова, което беше достъпно на тяхното разбиране, но в действителност разбираното от тях не беше много. При все това най-разумните от земните раси с нетърпение чакаха времето, когато ще им разрешат да встъпят в брачни отношения с високоразвитите деца на виолетовата раса. И колко различна от сегашния свят можеше да стане Урантия, ако този грандиозен план за расово възвисяване беше претворен в живота! Но даже тази малка частичка кръв, която случайно стана достояние на еволюционните

74:7.23 (836.12) Adam taught his contemporaries all they could comprehend, but that was not very much, comparatively speaking. Nevertheless, the more intelligent of the races of earth looked forward eagerly to the time when they would be permitted to intermarry with the superior children of the violet race. And what a different world Urantia would have become if this great plan of uplifting the races had been carried out! Even as it was, tremendous gains resulted from the small amount of the blood of this imported race which the evolutionary peoples incidentally secured.

хора от тази привнесена раса, им донесе колосална полза.

Така се трудеше Адам в полза и за усъвършенстването на своя свят. Но на тези разнородни и нечистокръвни народи не им беше лесно да привикнат към по-прогресивен начин на живот.

74:7.24 (836.13) And thus did Adam work for the welfare and uplift of the world of his sojourn. But it was a difficult task to lead these mixed and mongrel peoples in the better way.

8. ЛЕГЕНДАТА ЗА СЪТВОРЕНИЕТО НА СВЕТА

8. THE LEGEND OF CREATION

Разказът за сътворяването на Урантия за шест дни се основава на преданията за шестте дни, използвани от Адам и Ева за първоначален оглед на Градината. Това обстоятелство наложи едва ли не печат на святост върху сѐдмичния отрязък от време, първоначално въведен от далматийците. Получи се така, че Адам прекара шест дни в разглеждане Градината и подготовка на предварителните планове за нейната реорганизация; това не беше запланувано по-рано. Избирането на седмия ден за поклонение беше чиста случайност по силата на фактите, изложени в настоящия документ.

74:8.1 (836.14) The story of the creation of Urantia in six days was based on the tradition that Adam and Eve had spent just six days in their initial survey of the Garden. This circumstance lent almost sacred sanction to the time period of the week, which had been originally introduced by the Dalamatians. Adam's spending six days inspecting the Garden and formulating preliminary plans for organization was not prearranged; it was worked out from day to day. The choosing of the seventh day for worship was wholly incidental to the facts herewith narrated.

Легендата за сътворението на света за шест дни се появи по-късно – фактически след повече от тридесет хиляди години. Възможно е едно от обстоятелствата на тази легенда – внезапната поява на слънцето и луната, да е породено от преданията за внезапното освобождаване на света от плътния пространствен облак на най-малкото вещество, което така дълго скриваше и слънцето и луната.

74:8.2 (837.1) The legend of the making of the world in six days was an afterthought, in fact, more than thirty thousand years afterwards. One feature of the narrative, the sudden appearance of the sun and moon, may have taken origin in the traditions of the onetime sudden emergence of the world from a dense space cloud of minute matter which had long obscured both sun and moon.

Разказът за сътворяването на Ева от реброто на Адам представлява сбито и объркано излагане на две събития – пристигането на Адам на земята и тези хирургически операции за обмяна на живо вещество, които бяха проведени от небесните гости на Урантия във връзка с появата на телесния персонал на Планетарния Принц повече от четиристотин и петдесет хиляди години преди това.

74:8.3 (837.2) The story of creating Eve out of Adam's rib is a confused condensation of the Adamic arrival and the celestial surgery connected with the interchange of living substances associated with the coming of the corporeal staff of the Planetary Prince more than four hundred and fifty thousand years previously.

Преданието за това, че след пристигането им за Адам и Ева са били изготвени физически тела оказа въздействие върху повечето народи на планетата. В източното полукълбо практически повсеместно вярваха в това, че човекът е бил направен ог глина. Това предание се среща по целия свят от Филипинските острови до Африка. И много народи приеха този разказ за възникването на човека от глина в резултат на особения акт на сътворението, отхвърляйки по-древните вярвания в постепенното творение –

74:8.4 (837.3) The majority of the world's peoples have been influenced by the tradition that Adam and Eve had physical forms created for them upon their arrival on Urantia. The belief in man's having been created from clay was well-nigh universal in the Eastern Hemisphere; this tradition can be traced from the Philippine Islands around the world to Africa. And many groups accepted this story of man's clay origin by some form of special creation in the place of the earlier beliefs in progressive creation — evolution.

еволюцията.

Далеч от влиянието на Далматия и Едем хората бяха склонни да вярват в постепенното развитие на човешката раса. Фактът на еволюцията не е съвременно откритие; древните хора разбираха бавния и еволюционен характер на човешкия прогрес. Древните гърци ясно си представяха това независимо от своята близост с Месопотамия. Макар че за съжаление сред различните народи се оформиха объркани представи за еволюцията, при все това много първобитни племена вярваха и учеха на това, че са произлезли от различни животни. Първобитните хора обикновено избираха за "тотеми" животни, които смятаха за свои предшественици. Някои племена от североамерикански индианци вярваха, че са произлезли от бобъра и койота. Някои африкански племена учат, че са произлезли от хиената, едно от малайските племена – от лемура, една от групите на Нова Гвинея – от папагала.

74:8.5 (837.4) Away from the influences of Dalamatia and Eden, mankind tended toward the belief in the gradual ascent of the human race. The fact of evolution is not a modern discovery; the ancients understood the slow and evolutionary character of human progress. The early Greeks had clear ideas of this despite their proximity to Mesopotamia. Although the various races of earth became sadly mixed up in their notions of evolution, nevertheless, many of the primitive tribes believed and taught that they were the descendants of various animals. Primitive peoples made a practice of selecting for their "totems" the animals of their supposed ancestry. Certain North American Indian tribes believed they originated from beavers and coyotes. Certain African tribes teach that they are descended from the hyena, a Malay tribe from the lemur, a New Guinea group from the parrot.

Вавилонците, които непосредствено общуваха с оцелелите представители на цивилизацията на адамитите, разшириха и украсиха разказа за сътворението на човека; те учеха, че хората произхождат непосредствено от боговете. Те се придържаха към представата за аристократичния произход на своята раса, която беше несъвместима с доктрината за създаване на човека от глина.

74:8.6 (837.5) The Babylonians, because of immediate contact with the remnants of the civilization of the Adamites, enlarged and embellished the story of man's creation; they taught that he had descended directly from the gods. They held to an aristocratic origin for the race which was incompatible with even the doctrine of creation out of clay.

Описанието на творението в Стария Завет се появи много години след Моисей, който никога не е учил юдеите на това изкривено предание. Но той действително даде на израилтяните просто и кратко изложение за сътворението на света с надеждата, че това ще усили неговия призив за поклонение пред Твореца – Всеобщият Баща, когото той наричаше Господ Бог на Израел.

74:8.7 (837.6) The Old Testament account of creation dates from long after the time of Moses; he never taught the Hebrews such a distorted story. But he did present a simple and condensed narrative of creation to the Israelites, hoping thereby to augment his appeal to worship the Creator, the Universal Father, whom he called the Lord God of Israel.

В своите ранни учения Моисей благоразумно се въздържаше от опити да се задълбочава в миналото и да се връща към доадамовите времена и тъй като беше върховен учител на юдеите преданията за Адам се преплетоха с повествуванията за сътворението на света. Това, че по-древните предания признаваха съществуването на доадамическата цивилизация, нагледно се демонстрира от следния факт: последващите редактори, имащи намерението да изтрият всички напомняния за хорските дела преди Адам, забравиха да премахнат красноречивото напомняне за преселването на Каин в "земите на Нод", където той си намери жена.

74:8.8 (837.7) In his early teachings, Moses very wisely did not attempt to go back of Adam's time, and since Moses was the supreme teacher of the Hebrews, the stories of Adam became intimately associated with those of creation. That the earlier traditions recognized pre-Adamic civilization is clearly shown by the fact that later editors, intending to eradicate all reference to human affairs before Adam's time, neglected to remove the telltale reference to Cain's emigration to the "land of Nod," where he took himself a wife.

В течение на още много векове след идването си в Палестина юдеите почти не познаваха писмеността. Те се научиха да използват азбуката от съседните филистимяни – политически бежанци от Крит, където в това време съществуваше по-развита цивилизация. Приблизително до 900 година преди новата ера юдеите почти нищо не записваха и тъй като писмеността се появи при тях в толкова късен период, сред народа битуваха дотолкова различни предания за сътворението на света. Но след вавилонския плен те станаха по-склонни да възприемат видоизменената месопотамска версия.

74:8.9 (838.1) The Hebrews had no written language in general usage for a long time after they reached Palestine. They learned the use of an alphabet from the neighboring Philistines, who were political refugees from the higher civilization of Crete. The Hebrews did little writing until about 900 B.C., and having no written language until such a late date, they had several different stories of creation in circulation, but after the Babylonian captivity they inclined more toward accepting a modified Mesopotamian version.

Еврейската традиция беше формирана около фигурата на Моисей, а тъй като той се опита да проследи родословното дърво от Авраам до Адам, то евреите заключиха, че Адам е първият представител на човешкия род. Яхве беше творецът и доколкото се предполагаше, че Адам е първият човек, Яхве трябваше да е създал света непосредствено преди да сътвори Адам. По-късно традиционната представа за шестте дни на Адам се сля с легендата за сътворението на света, в резултат на което почти хиляда години след пребиваването на Моисей на земята преданието за сътворяването на света за шест дни беше записано и впоследствие приписано на него.

74:8.10 (838.2) Jewish tradition became crystallized about Moses, and because he endeavored to trace the lineage of Abraham back to Adam, the Jews assumed that Adam was the first of all mankind. Yahweh was the creator, and since Adam was supposed to be the first man, he must have made the world just prior to making Adam. And then the tradition of Adam's six days got woven into the story, with the result that almost a thousand years after Moses' sojourn on earth the tradition of creation in six days was written out and subsequently credited to him.

Още преди завръщането в Йерусалим еврейските жреци завършиха писменото изложение на повествуванията за началото на нещата. Скоро те заявиха, че това описание е неотдавна намерена история за сътворението на света, написана от Моисей. Но в онова време – около 500 година преди новата ера, юдеите не смятаха тези писания за божествени откровения; те се отнасяха към тях в значителна степен така, както по-късните народи се отнасяха към митовете.

74:8.11 (838.3) When the Jewish priests returned to Jerusalem, they had already completed the writing of their narrative of the beginning of things. Soon they made claims that this recital was a recently discovered story of creation written by Moses. But the contemporary Hebrews of around 500 B.C. did not consider these writings to be divine revelations; they looked upon them much as later peoples regard mythological narratives.

Този фалшифициран документ, смятан за учението на Моисей, беше показан на Птоломей – гръцкият цар на Египет, който се разпореди комисия от седемдесет учени да подготви гръцки превод за неговата нова библиотека в Александрия. Така това описание влезе в числото на тези документи, които впоследствие станаха част от по-късната сбирка "свещени писания" на юдейската и християнска религия. Такива представи, отъждествявани с тези теологични системи, в течение на дълго време оказваха дълбоко влияние върху философията на много народи на Запада.

74:8.12 (838.4) This spurious document, reputed to be the teachings of Moses, was brought to the attention of Ptolemy, the Greek king of Egypt, who had it translated into Greek by a commission of seventy scholars for his new library at Alexandria. And so this account found its place among those writings which subsequently became a part of the later collections of the "sacred scriptures" of the Hebrew and Christian religions. And through identification with these theological systems, such concepts for a long time profoundly influenced the philosophy of many Occidental peoples.

Християнските проповедници поддържаха вярата в санкционираното сътворение на човешката раса и всичко това стана непосредствена причина за поява на хипотези

74:8.13 (838.5) The Christian teachers perpetuated the belief in the fiat creation of the human race, and all this led directly to the formation of the hypothesis of a onetime golden age of utopian

за миналия златен век на идеално блаженство и теорията за падението на човека или свръхчовека, което служеше като обяснение на неидеалното състояние на обществото. Такива възгледи за живота и мястото на човека във вселената бяха в най-добрия случай неутешителни, тъй като те се построяваха на вярата в регрес, а не прогрес, а също така предполагаха съществуването на отмъстително Божество, което е стоварило своя гняв на човешката раса в наказание за грешките, допуснати при управлението на планетата в далечото минало.

bliss and the theory of the fall of man or superman which accounted for the nonutopian condition of society. These outlooks on life and man's place in the universe were at best discouraging since they were predicated upon a belief in retrogression rather than progression, as well as implying a vengeful Deity, who had vented wrath upon the human race in retribution for the errors of certain onetime planetary administrators.

74:8.14 (838.6) "Златният век" е мит, но Едем беше реалност и цивилизацията на Градината действително беше разрушена. Адам и Ева продължиха своята дейност в Градината сто и седемнадесет години, докато – поради нетърпението на Ева и погрешните съждения на Адам, не решиха да кривнат от означения път, което веднага се превърна в тяхна лична катастрофа и пагубно забавяне на еволюционното развитие на цялата Урантия.

74:8.14 (838.6) The "golden age" is a myth, but Eden was a fact, and the Garden civilization was actually overthrown. Adam and Eve carried on in the Garden for one hundred and seventeen years when, through the impatience of Eve and the errors of judgment of Adam, they presumed to turn aside from the ordained way, speedily bringing disaster upon themselves and ruinous retardation upon the developmental progression of all Urantia.

74:8.15 (838.7) [Изложено от серафим Солония - „гласът в Градината".]

74:8.15 (838.7) [Narrated by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

Документ 75. Простъпката на Адам и Ева

⇦ 074 Книгата Урантия 076 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 75. ПРОСТЪПКАТА НА АДАМ И ЕВА

Секции

Въведение
1. Проблемът на Урантия
2. Заговорът на Калигастия
3. Изкушаването на Ева
4. Осъзнаването на простъпката
5. Последиците от простъпката
6. Адам и Ева напускат градината
7. Понижаването на статута на Адам и Ева
8. Така наричаното грехопадение на човека

PAPER 75
THE DEFAULT OF ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction
1. The Urantia Problem
2. Caligastia's Plot
3. The Temptation of Eve
4. The Realization of Default
5. Repercussions of Default
6. Adam and Eve Leave the Garden
7. Degradation of Adam and Eve
8. The So-Called Fall of Man

Въведение

ИЗМИНАХА над сто години, откакто Адам пристъпи към своята дейност на Урантия, но той не забелязваше почти никакъв прогрес извън пределите на Градината; изглеждаше, че светът твърде малко се изменя към по-добро. Реалното подобрение на расите изглеждаше възможно едва в далечно бъдеще и положението изглеждаше толкова отчаяно, че трябваше помощ, която не беше предвидена в изначалните планове. Във всеки случай такива мисли често минаваха през ума на Адам и той споделяше многократно това с Ева. Адам и неговата спътница оставаха верни на своята клетва, но те бяха изолирани от другите Материални Синове и крайно отчаяни от печалното състояние на своя свят.

INTRODUCTION

75:0.1 (839.1) AFTER more than one hundred years of effort on Urantia, Adam was able to see very little progress outside the Garden; the world at large did not seem to be improving much. The realization of race betterment appeared to be a long way off, and the situation seemed so desperate as to demand something for relief not embraced in the original plans. At least that is what often passed through Adam's mind, and he so expressed himself many times to Eve. Adam and his mate were loyal, but they were isolated from their kind, and they were sorely distressed by the sorry plight of their world.

1. ПРОБЛЕМЪТ НА УРАНТИЯ

Адамическата мисия на

1. THE URANTIA PROBLEM

75:1.1 (839.2) The Adamic mission on experimental,

експерименталната, обхваната от въстание и изолирана Урантия беше невероятно трудна задача. И още в началото от своето пребиваване на планетата Адам и Ева осъзнаха цялата сложност на своята планетарна мисия. Независимо от това те храбро пристъпиха към решаването на многобройни проблеми. Но когато се обърнеха към себе си, към делото от първостепенна важност – отстраняването на дефективните и дегенеративни генотипи, те биваха просто изумени. Не виждаха изход от това затруднително положение и не можеха да се посъветват с висшестоящите същества от Йерусем или Едемия. Изолирани от външния свят, те ежедневно се сблъскваха с поредната сложна и объркана ситуация, с поредния проблем, който изглеждаше нерешим.

rebellion-seared, and isolated Urantia was a formidable undertaking. And the Material Son and Daughter early became aware of the difficulty and complexity of their planetary assignment. Nevertheless, they courageously set about the task of solving their manifold problems. But when they addressed themselves to the all-important work of eliminating the defectives and degenerates from among the human strains, they were quite dismayed. They could see no way out of the dilemma, and they could not take counsel with their superiors on either Jerusem or Edentia. Here they were, isolated and day by day confronted with some new and complicated tangle, some problem that seemed to be unsolvable.

В нормални условия първата задача на Планетарните Адам и Ева е установяване на правилни съотношения и смесване на расите. Но на Урантия подобен проект изглеждаше практически безнадежден, защото расите, макар и приспособени в биологическо отношение, оставаха неочистени от умствено изостаналите и дефективни генотипи.

75:1.2 (839.3) Under normal conditions the first work of a Planetary Adam and Eve would be the co-ordination and blending of the races. But on Urantia such a project seemed just about hopeless, for the races, while biologically fit, had never been purged of their retarded and defective strains.

Адам и Ева се оказаха на планетата напълно неподготвени за провъзгласяването на братството между хората Този свят се влачеше опипом в изключителен духовен мрак, обхванат от хаос, взел най-лош обрат поради провала на мисията на предшестващото ръководство. Съзнанието и нравствеността се намираха на ниско ниво и вместо да пристъпят към осъществяване на религиозното обединение, те бяха принудени отново да приобщят обитателите на планетата към най-простите форми на религия. Вместо един, готов за използване език, те се сблъскаха с повсеместно разпространените и объркани стотици и стотици местни диалекти. Нито един планетарен Адам никога не се е заселвал в по-труден свят; препятствията изглеждаха непреодолими, а трудностите – неразрешими.

75:1.3 (839.4) Adam and Eve found themselves on a sphere wholly unprepared for the proclamation of the brotherhood of man, a world groping about in abject spiritual darkness and cursed with confusion worse confounded by the miscarriage of the mission of the preceding administration. Mind and morals were at a low level, and instead of beginning the task of effecting religious unity, they must begin all anew the work of converting the inhabitants to the most simple forms of religious belief. Instead of finding one language ready for adoption, they were confronted by the world-wide confusion of hundreds upon hundreds of local dialects. No Adam of the planetary service was ever set down on a more difficult world; the obstacles seemed insuperable and the problems beyond creature solution.

Те се намираха в изолация и обхващащото ги чувство на най-дълбока самота още повече се усили след скорошното отпътуване на попечителските Мелхиседек. Само опосредствано – с помощта на ангелските категории, те можеха да общуват със същества, намиращи се извън пределите на планетата. Постепенно тяхното мъжество отслабваше, те все повече падаха духом и понякога тяхната вяра беше готова да се разколебае.

75:1.4 (839.5) They were isolated, and the tremendous sense of loneliness which bore down upon them was all the more heightened by the early departure of the Melchizedek receivers. Only indirectly, by means of the angelic orders, could they communicate with any being off the planet. Slowly their courage weakened, their spirits drooped, and sometimes their faith almost faltered.

Това е истинската картина на ужаса, обхванал тези две благородни души след осъзнаването на стоящите пред тях задачи. Те и двамата прекрасно разбирали цялата

75:1.5 (840.1) And this is the true picture of the consternation of these two noble souls as they pondered the tasks which confronted them. They were both keenly aware of the enormous

мащабност на проблемите, свързани с изпълнението на тяхната планетарна задача.

Вероятно никои други Материални Син и Дъщеря на Небадон не са се сблъсквали с толкова сложна и изглеждаща безнадеждна задача, както тази, която застана пред Адам и Ева, поради плачевното състояние на Урантия. Но с времето те щяха да се сдобият с успех, ако бяха по-далновидни и *търпеливи.* И двамата обаче – особено Ева, бяха твърде нетърпеливи; те не бяха готови за дълго, дълго изпитание по търпеливост. Искаше им се да видят незабавни резултати и се сдобиха с тях, но резултатите, получени по такъв начин, доведоха до катастрофални последствия – както за тях двамата, така и за техния свят.

undertaking involved in the execution of their planetary assignment.

75:1.6 (840.2) Probably no Material Sons of Nebadon were ever faced with such a difficult and seemingly hopeless task as confronted Adam and Eve in the sorry plight of Urantia. But they would have sometime met with success had they been more farseeing and *patient.* Both of them, especially Eve, were altogether too impatient; they were not willing to settle down to the long, long endurance test. They wanted to see some immediate results, and they did, but the results thus secured proved most disastrous both to themselves and to their world.

2. ЗАГОВОРЪТ НА КАЛИГАСТИЯ

Калигастия правеше чести посещения в Градината и нееднократно беседваше с Адам и Ева, но те невъзмутимо отклоняваха всичките предлагани от него компромиси и авантюристични кроежи. Пред своите очи те имаха достатъчно резултати от бунта, за да си изградят ефикасен имунитет към всички подобни предложения. Даже младите потомци на Адам бяха невъзприемчиви към попълзновенията на Далигастия. И, разбира се, нито Калигастия, нито неговият сътрудник Далигастия можеха да повлияят на когото и да е от индивидите против неговата воля и още по-малко – да заставят децата на Адам да извършат нарушение.

Необходимо е да се помни това, че формално Калигастия продължаваше да бъде Планетарният Принц на Урантия; макар че се беше отклонил от пътя, той си оставаше висшестоящ Син на локалната вселена. Той беше окончателно детрониран едва по време на пребиваването на Урантия на Христос Михаил.

Но падналият принц беше настойчив и решителен. Той скоро прекрати опитите си да повлияе на Адам и реши да се опита да нанесе коварен и неочакван удар по Ева. Представителят на злото стигна до извода, че единствената надежда за успех е свързана с изкусното използване на подходящи лица от висшите слоеве на Нодитите – потомците на тези личности, които някога бяха помощници на членовете на неговия телесен персонал. Бяха подготвени съответните планове за вкарването в капана на майката на виолетовата раса.

На Ева и през ум не ú минаваше намерението някога да направи нещо, което да попречи на плановете на Адам, или да изложи

2. CALIGASTIA'S PLOT

75:2.1 (840.3) Caligastia paid frequent visits to the Garden and held many conferences with Adam and Eve, but they were adamant to all his suggestions of compromise and short-cut adventures. They had before them enough of the results of rebellion to produce effective immunity against all such insinuating proposals. Even the young offspring of Adam were uninfluenced by the overtures of Daligastia. And of course neither Caligastia nor his associate had power to influence any individual against his will, much less to persuade the children of Adam to do wrong.

75:2.2 (840.4) It must be remembered that Caligastia was still the titular Planetary Prince of Urantia, a misguided but nevertheless high Son of the local universe. He was not finally deposed until the times of Christ Michael on Urantia.

75:2.3 (840.5) But the fallen Prince was persistent and determined. He soon gave up working on Adam and decided to try a wily flank attack on Eve. The evil one concluded that the only hope for success lay in the adroit employment of suitable persons belonging to the upper strata of the Nodite group, the descendants of his onetime corporeal-staff associates. And the plans were accordingly laid for entrapping the mother of the violet race.

75:2.4 (840.6) It was farthest from Eve's intention ever to do anything which would militate against Adam's plans or jeopardize their planetary trust.

на опасност изпълнението на техния планетарен дълг. Знаейки голямата склонност на жените да очакват незабавни резултати, вместо да се придържат към дългосрочно планиране, в очакване на по-отдалечени във времето резултати, Мелхиседек – преди да напуснат Урантия, специално предупредиха Ева за тези характерни опасности, които съпътстваха тяхното изолирано положение на планетата, особено предупреждавайки я никога да не се отделя от своя партньор, тоест да не прилага никакви лични или тайни методи за съдействие на техните съвместни начинания. В течение на повече от сто години Ева следваше пределно точно тези указания и не ú хрумна, че все по-личните и конфиденциални визити, които ú правеше един от нодитските вождове на име Серапататия, могат да таят в себе си някаква опасност. Цялото им познанство се развиваше толкова постепенно и естествено, че тя беше сварена неподготвена.

Обитателите на Градината общуваха с Нодитите още от първите дни на съществуването на Едем. Тези смесени потомци на падналите членове на персонала на Калигастия нерядко им оказваха голяма помощ и съдействие и сега на тези Нодити предстоеше да станат причината за пълната и окончателна гибел на Едем.

Knowing the tendency of woman to look upon immediate results rather than to plan farsightedly for more remote effects, the Melchizedeks, before departing, had especially enjoined Eve as to the peculiar dangers besetting their isolated position on the planet and had in particular warned her never to stray from the side of her mate, that is, to attempt no personal or secret methods of furthering their mutual undertakings. Eve had most scrupulously carried out these instructions for more than one hundred years, and it did not occur to her that any danger would attach to the increasingly private and confidential visits she was enjoying with a certain Nodite leader named Serapatatia. The whole affair developed so gradually and naturally that she was taken unawares.

75:2.5 (840.7) The Garden dwellers had been in contact with the Nodites since the early days of Eden. From these mixed descendants of the defaulting members of Caligastia's staff they had received much valuable help and co-operation, and through them the Edenic regime was now to meet its complete undoing and final overthrow.

3. ИЗКУШАВАНЕТО НА ЕВА

Скоро след завършването на първите сто години пребиваване на Земята Серапататия, във връзка със смъртта на баща си, възглави западната – или сирийска – конфедерация на нодитските племена. Смуглият Серапататия беше блестящ потомък на бившия глава на далматийската комисия по въпросите на здравето, чиято съпруга в онези далечни дни беше една от вдъхновителките на синята раса. В течение на векове този род притежаваше власт и огромно влияние сред западните нодитски племена.

Серапататия посети няколко пъти Градината и остана дълбоко впечатлен от праведността на делото на Адам. И скоро след като стана вожд на сирийските нодити, той обяви своето намерение да установи връзка с дейността на Адам и Ева в Градината. Повечето от неговите съплеменници го последва и Адам беше зарадван от известието, че най-могъщото и разумно от всички съседни племена почти в пълен състав подкрепя плана за усъвършенстване на света; това определено вселяваше надежда. И скоро след това велико събитие Серапататия и неговата нова свита

3. THE TEMPTATION OF EVE

75:3.1 (841.1) Adam had just finished his first one hundred years on earth when Serapatatia, upon the death of his father, came to the leadership of the western or Syrian confederation of the Nodite tribes. Serapatatia was a brown-tinted man, a brilliant descendant of the onetime chief of the Dalamatia commission on health mated with one of the master female minds of the blue race of those distant days. All down through the ages this line had held authority and wielded a great influence among the western Nodite tribes.

75:3.2 (841.2) Serapatatia had made several visits to the Garden and had become deeply impressed with the righteousness of Adam's cause. And shortly after assuming the leadership of the Syrian Nodites, he announced his intention of establishing an affiliation with the work of Adam and Eve in the Garden. The majority of his people joined him in this program, and Adam was cheered by the news that the most powerful and the most intelligent of all the neighboring tribes had swung over almost bodily to the support of the program for world improvement; it was decidedly heartening. And shortly after this great event, Serapatatia and his new staff were entertained by Adam and Eve in

бяха приети от Адам и Ева в техния собствен дом.

Серапататия стана един от най-способните и умели помощници на Адам. Той беше абсолютно честен и изключително искрен във всичките си действия и никога – даже впоследствие – не осъзна, че се оказа сляпо оръдие в ръцете на коварния Калигастия.

Скоро Серапататия стана помощник-председател на Едемската комисия по въпросите на междуплеменните отношения и бяха подготвени много планове за по-решително привличане на дори най-отдалечените племена за каузата на Градината.

Той нееднократно се срещаше с Адам и Ева, особено с Ева, обсъждайки различните възможности за подобряване на техните методи. Веднъж в разговор с Ева на Серапататия му хрумна, че ще бъде много полезно, ако в очакване на значително попълнение на виолетовата раса би могло да се предприеме нещо за по-скорошното развитие на бедстващите и изпълнени с очакване племена. Серапататия утвърждаваше, че ако при нодитите – като най-прогресивната и способна за сътрудничество раса, се появеше вожд, носещ в себе си част от виолетовата кръв, то такива връзки биха свързали още по-здраво тези народи с Градината. Той искрено и сериозно предполагаше, че всичко това би донесло добро на Градината, тъй като такова дете, израснало и получило образование в Градината, би оказало огромно и благотворно влияние върху народа на своя баща.

Следва още веднъж да се подчертае, че всички предложения на Серапататия бяха пределно честни и абсолютно искрени. Той нито веднъж не се досети, че е играчка в ръцете на Калигастия и Далигастия. Серапататия напълно поддържаше плана, който предвиждаше създаването на крупен резерв за виолетовата раса, преди да се предприеме повишаване на статута на обърканите хора на Урантия. Но това щеше да отнеме стотици години, а той беше нетърпелив; той желаеше незабавни резултати – нещо, което да даде резултат в рамките на собствения му живот. Той обясняваше на Ева, че Адам често се е огорчавал поради незначителните постижения във връзка с усъвършенстването на света.

Тези тайни планове съзряваха в течение на повече от пет години. Накрая настана моментът, в който Ева се съгласи на уединена среща с Кано – най-великолепния ум и активен

their own home.

75:3.3 (841.3) Serapatatia became one of the most able and efficient of all of Adam's lieutenants. He was entirely honest and thoroughly sincere in all of his activities; he was never conscious, even later on, that he was being used as a circumstantial tool of the wily Caligastia.

75:3.4 (841.4) Presently, Serapatatia became the associate chairman of the Edenic commission on tribal relations, and many plans were laid for the more vigorous prosecution of the work of winning the remote tribes to the cause of the Garden.

75:3.5 (841.5) He held many conferences with Adam and Eve — especially with Eve — and they talked over many plans for improving their methods. One day, during a talk with Eve, it occurred to Serapatatia that it would be very helpful if, while awaiting the recruiting of large numbers of the violet race, something could be done in the meantime immediately to advance the needy waiting tribes. Serapatatia contended that, if the Nodites, as the most progressive and co-operative race, could have a leader born to them of part origin in the violet stock, it would constitute a powerful tie binding these peoples more closely to the Garden. And all of this was soberly and honestly considered to be for the good of the world since this child, to be reared and educated in the Garden, would exert a great influence for good over his father's people.

75:3.6 (841.6) It should again be emphasized that Serapatatia was altogether honest and wholly sincere in all that he proposed. He never once suspected that he was playing into the hands of Caligastia and Daligastia. Serapatatia was entirely loyal to the plan of building up a strong reserve of the violet race before attempting the world-wide upstepping of the confused peoples of Urantia. But this would require hundreds of years to consummate, and he was impatient; he wanted to see some immediate results — something in his own lifetime. He made it clear to Eve that Adam was oftentimes discouraged by the little that had been accomplished toward uplifting the world.

75:3.7 (841.7) For more than five years these plans were secretly matured. At last they had developed to the point where Eve consented to have a secret conference with Cano, the most brilliant mind and active leader of the near-by colony of friendly

предводител на съседната колония на приятелски настроените нодити. Кано се отнасяше към Адамическия режим с голяма симпатия; нещо повече, той беше истински духовен вожд на онези съседни нодити, които подпомагаха приятелските връзки с обитателите на Градината.

Nodites. Cano was very sympathetic with the Adamic regime; in fact, he was the sincere spiritual leader of those neighboring Nodites who favored friendly relations with the Garden.

Съдбовната среща стана в една есенна вечер на здрачаване, недалеч от дома на Адам. Ева никога преди това не беше срещала прекрасния и възторжен Кано, а той беше великолепен представител от останките от тези хора, чието по-високо ниво на физическо и интелектуално развитие беше наследено от далечните прародители от персонала на Принца. Кано също дълбоко вярваше в праведността на проекта на Серапататия. (Извън Градината многоженството беше обичайна практика.)

75:3.8 (842.1) The fateful meeting occurred during the twilight hours of the autumn evening, not far from the home of Adam. Eve had never before met the beautiful and enthusiastic Cano — and he was a magnificent specimen of the survival of the superior physique and outstanding intellect of his remote progenitors of the Prince's staff. And Cano also thoroughly believed in the righteousness of the Serapatatia project. (Outside of the Garden, multiple mating was a common practice.)

Ласкателствата, ентусиазмът и огромната лична убеденост доведоха до това, че Ева се повлия и веднага се съгласи да се предприеме това, което нееднократно беше обсъждано: да прибави своя собствена, скромна програма за спасяване на света към по-мащабния и имащ големи последствия Божествен план. Преди още тя да успее да осъзнае напълно ставащото, фаталната крачка беше направена. Простъпката беше извършена.

75:3.9 (842.2) Influenced by flattery, enthusiasm, and great personal persuasion, Eve then and there consented to embark upon the much-discussed enterprise, to add her own little scheme of world saving to the larger and more far-reaching divine plan. Before she quite realized what was transpiring, the fatal step had been taken. It was done.

4. ОСЪЗНАВАНЕТО НА ПРОСТЪПКАТА

4. THE REALIZATION OF DEFAULT

Небесният живот на планетата беше разбунен. Адам почувства, че нещо не е наред с Ева, и я помоли да се уедини заедно с него в Градината. И тук той за пръв път чу цялата истина за това, как в течение на дълго време беше разработван план за ускоряване на световния прогрес за сметка на едновременно движение в две направления: изпълнението на Божествения план успоредно с изпълнение на предложението на Серапататия.

75:4.1 (842.3) The celestial life of the planet was astir. Adam recognized that something was wrong, and he asked Eve to come aside with him in the Garden. And now, for the first time, Adam heard the entire story of the long-nourished plan for accelerating world improvement by operating simultaneously in two directions: the prosecution of the divine plan concomitantly with the execution of the Serapatatia enterprise.

И докато Материалните Син и Дъщеря обсъждаха това в обляната в лунна светлина Градина, „гласът в Градината“ ги осъди за непослушанието. И този глас не беше нещо друго, а моето обявяване на Едемската двойка това, че са нарушили договора за Градината; че не са се подчинили на инструкциите, дадени от Мелхиседек; че са нарушили дадената на Владетеля на вселената клетва за вярност към своя дълг.

75:4.2 (842.4) And as the Material Son and Daughter thus communed in the moonlit Garden, "the voice in the Garden" reproved them for disobedience. And that voice was none other than my own announcement to the Edenic pair that they had transgressed the Garden covenant; that they had disobeyed the instructions of the Melchizedeks; that they had defaulted in the execution of their oaths of trust to the sovereign of the universe.

Ева се съгласи да участва в съвместяването на доброто и злото. Доброто е претворяването на Божествените планове; грехът е умишлено нарушаване на Божествената воля; зло е невярното претворяване на плановете и неправилното

75:4.3 (842.5) Eve had consented to participate in the practice of good and evil. Good is the carrying out of the divine plans; sin is a deliberate transgression of the divine will; evil is the misadaptation of plans and the maladjustment of techniques resulting in universe disharmony and

използване на методите, което води до дисхармония във вселената и хаос на планетата.

Всеки път, когато двойката от Градината вземаше плод от дървото на живота, архангелът-хранител ги предупреждаваше да не се поддават на предложенията на Калигастия – да не смесват добро и зло. Наставляваха ги: „В деня, в който съчетаете добро и зло, със сигурност ще станете като смъртните в този свят; със сигурност ще умрете.“

По време на съдбовното събитие – тайната среща с Кано, Ева му разказа за това често повтарящо се предупреждение, но Кано, който не осъзнаваше значението или важността на подобно наставление, я убеди, че мъжете и жените с чисти подбуди и благи намерения са неспособни да извършат зло. Той ѝ говореше, че тя не само няма да умре, а обратно – ще се роди отново в тяхното дете, което ще расте за благословение и стабилизиране на света.

Независимо от това, че този план, насочен към изменението на Божествения промисъл, беше замислен и изпълнен с пределна искреност и висши помисли за благополучието на целия свят, той беше зло, защото представляваше порочен път за постигане на праведни цели и отклоняване от истинния път – Божествения план.

Трябва да призная, че Ева се любуваше на външността на Кано и си даваше сметка за всичко, което ѝ беше обещано от нейния съблазнител в името на „новото и задълбочено знание за човешките дела и подобреното разбиране на човешката природа в допълнение към разбирането на Адамическата природа“.

Онази нощ в Градината аз разговарях с Бащата и Майката на виолетовата раса, тъй като бях длъжен да го направя при възникналите прискърбни обстоятелства. Изслушах разказа за всичко това, което бе довело до простъпката на Майка Ева, и дадох и на двамата съвети и предложения по отношение възникналата ситуация. Някои от тези съвети те последваха, други пренебрегнаха. Тази беседа е предадена във вашите писания с думите: „И Господ Бог извика Адам и Ева и попита: „Къде сте?“ Следващите поколения обикновено приписваха всичко необичайно и удивително – природно или духовно, на личната намеса на Боговете.

planetary confusion.

75:4.4 (842.6) Every time the Garden pair had partaken of the fruit of the tree of life, they had been warned by the archangel custodian to refrain from yielding to the suggestions of Caligastia to combine good and evil. They had been thus admonished: “In the day that you commingle good and evil, you shall surely become as the mortals of the realm; you shall surely die.”

75:4.5 (842.7) Eve had told Cano of this oft-repeated warning on the fateful occasion of their secret meeting, but Cano, not knowing the import or significance of such admonitions, had assured her that men and women with good motives and true intentions could do no evil; that she should surely not die but rather live anew in the person of their offspring, who would grow up to bless and stabilize the world.

75:4.6 (842.8) Even though this project of modifying the divine plan had been conceived and executed with entire sincerity and with only the highest motives concerning the welfare of the world, it constituted evil because it represented the wrong way to achieve righteous ends, because it departed from the right way, the divine plan.

75:4.7 (843.1) True, Eve had found Cano pleasant to the eyes, and she realized all that her seducer promised by way of “new and increased knowledge of human affairs and quickened understanding of human nature as supplemental to the comprehension of the Adamic nature.”

75:4.8 (843.2) I talked to the father and mother of the violet race that night in the Garden as became my duty under the sorrowful circumstances. I listened fully to the recital of all that led up to the default of Mother Eve and gave both of them advice and counsel concerning the immediate situation. Some of this advice they followed; some they disregarded. This conference appears in your records as “the Lord God calling to Adam and Eve in the Garden and asking, ‘Where are you?’” It was the practice of later generations to attribute everything unusual and extraordinary, whether natural or spiritual, directly to the personal intervention of the Gods.

5. ПОСЛЕДИЦИТЕ ОТ ПРОСТЪПКАТА

5. REPERCUSSIONS OF DEFAULT

Разочарованието на Ева беше наистина покъртително. Адам осъзна цялата сложност на създалото се положение и макар че беше убит от мъка и подтиснат, изпитваше към своята заблудила се съпруга само жалост и съчувствие.

Именно отчаянието, обхванало Адам след осъзнаването на провала, доведе до това, че ден след провинението на Ева той потърси Лаотта – блестящата нодитска жена, възглавяваща западните училища на Градината, и преднамерено повтори греха на Ева. Но не бързайте с изводите: Адам не беше подведен – той знаеше точно какво прави и съзнателно реши да сподели с Ева нейната съдба. Той обичаше своята спътница със свръхчовешка любов и мисълта за възможността да остане на Урантия без нея, в мъчителна самота, за него беше непоносима.

Узнавайки какво се е случило с Ева, разярените обитатели на Градината станаха неуправляеми и обявиха война на съседното селище нодити. Те нахлуха през вратите на Едем и се нахвърлиха върху тези неподготвени хора, унищожавайки всички до един – мъже, жени и деца. Кано, бащата на още неродения Каин, също загина.

Осъзнавайки станалото, Серапататия беше обзет от ужас; той загуби разсъдък от страх и разкаяние. На следващия ден се хвърли във водите на голямата река.

Децата на Адам се опитваха да утешат своята обезумяла майка, докато баща им се скиташе в самота тридесет дни. Когато накрая Адам отново придоби способността да мисли трезво, той се върна в своя дом и започна да планира техните бъдещи действия.

Колко често последствията от греховете, извършени от заблудилите се родители, лягат на плещите на техните невинни деца. Честните и благородни синове и дъщери на Адам и Ева бяха сломени от неизразима мъка и от невероятната трагедия, която така внезапно и с такава жестокост се стовари върху тях. Дори след изминаването на петдесет години големите от тези деца не се бяха възстановили от мъката и тъгата на тези трагични дни, особено от ужаса от този период от тридесет дни, през които баща им липсваше от къщи, а тяхната обезумяла от мъка майка беше в пълно неведение относно мястото на неговото пребиваване или участта му.

На Ева тези тридесет дни ú се сториха като дълги години печал и страдания. Тази благоразумна душа така и не успя да се възстанови напълно от последствията на този

75:5.1 (843.3) Eve's disillusionment was truly pathetic. Adam discerned the whole predicament and, while heartbroken and dejected, entertained only pity and sympathy for his erring mate.

75:5.2 (843.4) It was in the despair of the realization of failure that Adam, the day after Eve's misstep, sought out Laotta, the brilliant Nodite woman who was head of the western schools of the Garden, and with premeditation committed the folly of Eve. But do not misunderstand; Adam was not beguiled; he knew exactly what he was about; he deliberately chose to share the fate of Eve. He loved his mate with a supermortal affection, and the thought of the possibility of a lonely vigil on Urantia without her was more than he could endure.

75:5.3 (843.5) When they learned what had happened to Eve, the infuriated inhabitants of the Garden became unmanageable; they declared war on the near-by Nodite settlement. They swept out through the gates of Eden and down upon these unprepared people, utterly destroying them — not a man, woman, or child was spared. And Cano, the father of Cain yet unborn, also perished.

75:5.4 (843.6) Upon the realization of what had happened, Serapatatia was overcome with consternation and beside himself with fear and remorse. The next day he drowned himself in the great river.

75:5.5 (843.7) The children of Adam sought to comfort their distracted mother while their father wandered in solitude for thirty days. At the end of that time judgment asserted itself, and Adam returned to his home and began to plan for their future course of action.

75:5.6 (843.8) The consequences of the follies of misguided parents are so often shared by their innocent children. The upright and noble sons and daughters of Adam and Eve were overwhelmed by the inexplicable sorrow of the unbelievable tragedy which had been so suddenly and so ruthlessly thrust upon them. Not in fifty years did the older of these children recover from the sorrow and sadness of those tragic days, especially the terror of that period of thirty days during which their father was absent from home while their distracted mother was in complete ignorance of his whereabouts or fate.

75:5.7 (843.9) And those same thirty days were as long years of sorrow and suffering to Eve. Never did this noble soul fully recover from the effects of that excruciating period of mental suffering and

мъчителен период на душевни страдания и духовна тъга. В паметта на Ева техните последващи лишения и материални затруднения не можеха ни най-малко да се сравнят с тези ужасни дни и кошмарни нощи, които тя прекара в самота и непоносима неопределеност. Тя узна за безразсъдната постъпка на Серапататия и се боеше, че нейният съпруг, обхванат от мъка, е свършил със себе си или се е отделил от света поради нейната простъпка. И когато Адам се върна, Ева беше обхваната от чувство на радост и благодарност, каквото до този момент тя не беше преживявала през целия им дълъг и труден съвместен живот, преминал в упорит труд.

spiritual sorrow. No feature of their subsequent deprivations and material hardships ever began to compare in Eve's memory with those terrible days and awful nights of loneliness and unbearable uncertainty. She learned of the rash act of Serapatatia and did not know whether her mate had in sorrow destroyed himself or had been removed from the world in retribution for her misstep. And when Adam returned, Eve experienced a satisfaction of joy and gratitude that never was effaced by their long and difficult life partnership of toiling service.

Времето минаваше, но Адам не беше сигурен за характера на тяхното правонарушение. И едва след като изминаха седемдесет дни от простъпката на Ева и попечителските Мелхиседек се върнаха на Урантия и взеха управлението на планетата под своя юрисдикция, той разбра, че те са претърпели провал.

75:5.8 (844.1) Time passed, but Adam was not certain of the nature of their offense until seventy days after the default of Eve, when the Melchizedek receivers returned to Urantia and assumed jurisdiction over world affairs. And then he knew they had failed.

Но тях ги чакаха нови неприятности. Вестта за унищожаването на нодитското селище близо до Едем бързо стигна до местните племена на Серапататия на север и скоро огромно множество започна да се готви да нахлуе в Градината. Така беше положено началото на дълга и жестока война между адамити и нодити, тъй като стълкновенията продължаваха в течение на още много години, след като Адам и неговите последователи се преселиха във втората Градина в долината на Ефрат. Водеше се ожесточена и продължителна „вражда между този мъж и жена, между неговото семе и нейното семе“.

75:5.9 (844.2) But still more trouble was brewing: The news of the annihilation of the Nodite settlement near Eden was not slow in reaching the home tribes of Serapatatia to the north, and presently a great host was assembling to march on the Garden. And this was the beginning of a long and bitter warfare between the Adamites and the Nodites, for these hostilities kept up long after Adam and his followers emigrated to the second garden in the Euphrates valley. There was intense and lasting "enmity between that man and the woman, between his seed and her seed."

6. АДАМ И ЕВА НАПУСКАТ ГРАДИНАТА

6. ADAM AND EVE LEAVE THE GARDEN

Когато Адам узна за приближаването на нодитите, той се обърна за съвет към Мелхиседек, но те отказаха да му го дадат. Те му казаха, че следва да постъпи така, както смята за нужно, и му обещаха своето приятелско участие, доколкото това беше възможно, каквото и решение да предприеме. На Мелхиседек им беше забранено да се намесват в личните планове на Адам и Ева.

75:6.1 (844.3) When Adam learned that the Nodites were on the march, he sought the counsel of the Melchizedeks, but they refused to advise him, only telling him to do as he thought best and promising their friendly co-operation, as far as possible, in any course he might decide upon. The Melchizedeks had been forbidden to interfere with the personal plans of Adam and Eve.

Адам знаеше, че той и Ева са претърпели неуспех; той разбра това по присъствието на попечителските Мелхиседек, макар че все още не знаеше нищо за техния личен статут или бъдеще. Той свика един продължил цяла нощ съвет с хиляда и двеста предани последователи, които се заклеха тържествено да следват своя вожд, и на следващия ден по

75:6.2 (844.4) Adam knew that he and Eve had failed; the presence of the Melchizedek receivers told him that, though he still knew nothing of their personal status or future fate. He held an all-night conference with some twelve hundred loyal followers who pledged themselves to follow their leader, and the next day at noon these pilgrims went forth from Eden in quest of new homes.

обед те напуснаха Едем в търсене на ново място. Адам се стремеше да избегне войната и затова реши да остави първата Градина на нодитите, без да оказва съпротива.

На третия ден след излизането от Градината едемският керван беше спрян от серафическия транспорт от Йерусем. И за пръв път Адам и Ева бяха информирани какво ще стане с техните деца. В присъствието на готовия за заминаване транспорт на онези от децата, които бяха достигнали възрастта самостоятелно да вземат решение (двадесет години), беше предоставен избор: да останат на Урантия заедно със своите родители или да станат подопечни на Всевишните на Норлатиадек. Две трети избраха да отидат в Едемия; около една трета предпочетоха да останат със своите родители. Всички деца на непълнолетна възраст бяха отведени в Едемия. Наблюдавайки тъжната сцена на раздяла на тези Материални Син и Дъщеря със своите деца, не можеше да не си дадеш сметка, че пътят на съгрешилите е труден. Понастоящем тези потомци на Адам и Ева са в Едемия; ние не знаем каква участ ги очаква.

Наистина печално беше зрелището на кервана, който се приготви да продължи своя път. Можеше ли да има нещо по-трагично! Да си дошъл в света с такива възвишени надежди, да си бил приет при такива благоприятни обстоятелства – и след това да се оттеглиш позорно от Едем, само за да загубиш повече от три четвърти от своите деца още преди да намериш ново пристанище!

Adam had no liking for war and accordingly elected to leave the first garden to the Nodites unopposed.

75:6.3 (844.5) The Edenic caravan was halted on the third day out from the Garden by the arrival of the seraphic transports from Jerusem. And for the first time Adam and Eve were informed of what was to become of their children. While the transports stood by, those children who had arrived at the age of choice (twenty years) were given the option of remaining on Urantia with their parents or of becoming wards of the Most Highs of Norlatiadek. Two thirds chose to go to Edentia; about one third elected to remain with their parents. All children of prechoice age were taken to Edentia. No one could have beheld the sorrowful parting of this Material Son and Daughter and their children without realizing that the way of the transgressor is hard. These offspring of Adam and Eve are now on Edentia; we do not know what disposition is to be made of them.

75:6.4 (844.6) It was a sad, sad caravan that prepared to journey on. Could anything have been more tragic! To have come to a world in such high hopes, to have been so auspiciously received, and then to go forth in disgrace from Eden, only to lose more than three fourths of their children even before finding a new abiding place!

7. ПОНИЖАВАНЕТО НА СТАТУТА НА АДАМ И ЕВА

Именно по времето на спирането на кервана Адам и Ева узнаха за характера на техните правонарушения и получиха уведомление за своята съдба. Да произнесе присъдата се появи Гавраил. И тя беше следната: планетарните Адам и Ева на Урантия се признават за виновни в неизпълнение на своите задължения; те са нарушили договора за доверително управление на този обитаем свят.

Макар и подтиснати от чувството за вина, Адам и Ева бяха изключително зарадвани от съобщението за това, че съдиите на Салвингтон са снели от тях всички обвинения в „оскърбление на правителството на вселената“. Не ги смятаха виновни за бунта.

На едемската двойка съобщиха, че със своите постъпки са снижили своя статут до положението на смъртните в този свят. Затова

7. DEGRADATION OF ADAM AND EVE

75:7.1 (845.1) It was while the Edenic caravan was halted that Adam and Eve were informed of the nature of their transgressions and advised concerning their fate. Gabriel appeared to pronounce judgment. And this was the verdict: The Planetary Adam and Eve of Urantia are adjudged in default; they have violated the covenant of their trusteeship as the rulers of this inhabited world.

75:7.2 (845.2) While downcast by the sense of guilt, Adam and Eve were greatly cheered by the announcement that their judges on Salvington had absolved them from all charges of standing in “contempt of the universe government.” They had not been held guilty of rebellion.

75:7.3 (845.3) The Edenic pair were informed that they had degraded themselves to the status of the mortals of the realm; that they must henceforth

занапред те са длъжни да се държат като мъж и жена на Урантия, чието бъдеще ще се определя в зависимост от бъдещето на световните раси.

conduct themselves as man and woman of Urantia, looking to the future of the world races for their future.

Дълго преди заминаването на Адам и Ева от Йерусем техните наставници им бяха обяснили последствията от всяко съществено отклонение от божествените замисли. Както до, така и след пристигането им на Урантия лично аз многократно ги бях предупреждавал за това, че понижаването на техния статут до този на смъртните ще бъде неотвратимо следствие, неизбежно и неизменно наказание за извършване на простъпка при изпълнение на планетарната мисия. Но за да можете с цялата яснота да си представите последствията от постъпката на Адам и Ева, е необходимо да разберате статута на безсмъртие на материалната категория синовство:

75:7.4 (845.4) Long before Adam and Eve left Jerusem, their instructors had fully explained to them the consequences of any vital departure from the divine plans. I had personally and repeatedly warned them, both before and after they arrived on Urantia, that reduction to the status of mortal flesh would be the certain result, the sure penalty, which would unfailingly attend default in the execution of their planetary mission. But a comprehension of the immortality status of the material order of sonship is essential to a clear understanding of the consequences attendant upon the default of Adam and Eve.

1. Подобно на техните събратя в Йерусем, Адам и Ева оставаха безсмъртни за сметка на връзката на техния интелект с принадлежащия на Духа контур на гравитацията на разума. Ако тази жизнено важна поддръжка бъде нарушена вследствие от умствено прекъсване, то създанието – независимо от своя духовен статут, се лишава от безсмъртие. Статутът на смъртни и физическата смърт бяха неизбежната последица от интелектуалната простъпка на Адам и Ева.

75:7.5 (845.5) 1. Adam and Eve, like their fellows on Jerusem, maintained immortal status through intellectual association with the mind-gravity circuit of the Spirit. When this vital sustenance is broken by mental disjunction, then, regardless of the spiritual level of creature existence, immortality status is lost. Mortal status followed by physical dissolution was the inevitable consequence of the intellectual default of Adam and Eve.

2. Освен това Материалният Син и Материалната Дъщеря на Урантия, възсъздадени в образа на смъртна плът на дадения свят, зависеха от поддържането на двойна система на циркулация на енергията: едната система се определяше от тяхната физическа същност, а другата - от свръхенергията, заключена в плодовете на дървото на живота. Ангелът-хранител винаги предупреждаваше Адам и Ева, че неизпълнението на задължението ще доведе до понижаване на статута, и след простъпката им беше отказан достъп до този източник на енергия.

75:7.6 (845.6) 2. The Material Son and Daughter of Urantia, being also personalized in the similitude of the mortal flesh of this world, were further dependent on the maintenance of a dual circulatory system, the one derived from their physical natures, the other from the superenergy stored in the fruit of the tree of life. Always had the archangel custodian admonished Adam and Eve that default of trust would culminate in degradation of status, and access to this source of energy was denied them subsequent to their default.

Да, на Калигастия се отдаде да измами Адам и Ева, но той не постигна своята цел – да ги тласне към открито въстание против правителството на вселената. Деянието им наистина беше зло, но те нямаха вина за оскърбление към истината или за съзнателно участие във бунта против праведното управление на Всеобщия Баща и Неговия Син-Създател.

75:7.7 (845.7) Caligastia did succeed in trapping Adam and Eve, but he did not accomplish his purpose of leading them into open rebellion against the universe government. What they had done was indeed evil, but they were never guilty of contempt for truth, neither did they knowingly enlist in rebellion against the righteous rule of the Universal Father and his Creator Son.

8. ТАКА НАРИЧАНОТО ГРЕХОПАДЕНИЕ НА ЧОВЕКА

8. THE SO-CALLED FALL OF MAN

Адам и Ева действително изпаднаха от своето високо положение на Материални Синове до по-ниския статут на смъртни хора. Но това не беше грехопадение на човека. Човешкият род беше усъвършенстван независимо от непосредствените резултати от простъпката на Адам и Ева. Макар че Божественият план – да се даде на народите на Урантия виолетовата раса – претърпя неуспех, смъртните раси получиха огромна полза от този ограничен принос, който Адам и Ева и техните потомци внесоха в развитието на урантийските раси.

75:8.1 (845.8) Adam and Eve did fall from their high estate of material sonship down to the lowly status of mortal man. But that was not the fall of man. The human race has been uplifted despite the immediate consequences of the Adamic default. Although the divine plan of giving the violet race to the Urantia peoples miscarried, the mortal races have profited enormously from the limited contribution which Adam and his descendants made to the Urantia races.

Нямаше никакво „грехопадение“. Историята на човешкия род е история на постепенната еволюция и адамическото посвещение остави народите на света значително по-развити в сравнение с предишното им биологично състояние. Понастоящем най-развитите етнически групи притежават наследствени фактори, придобити от цели четири отделни източника: андонитския, сангикския, нодитския и адамическия.

75:8.2 (846.1) There has been no “fall of man.” The history of the human race is one of progressive evolution, and the Adamic bestowal left the world peoples greatly improved over their previous biologic condition. The more superior stocks of Urantia now contain inheritance factors derived from as many as four separate sources: Andonite, Sangik, Nodite, and Adamic.

Не следва да се смята Адам като причина за проклятие, стоварено над човешкия род. Макар че той всъщност се провали в претворяването на Божествения план, макар че действително наруши своя договор с Божеството, макар че той и неговата спътница бяха безусловно понижени в своя статут, независимо от всичко това техният принос в еволюцията на човешкия род оказа огромно съдействие за развитието на цивилизацията на Урантия.

75:8.3 (846.2) Adam should not be regarded as the cause of a curse on the human race. While he did fail in carrying forward the divine plan, while he did transgress his covenant with Deity, while he and his mate were most certainly degraded in creature status, notwithstanding all this, their contribution to the human race did much to advance civilization on Urantia.

Оценявайки резултатите от адамическата мисия във вашия свят, справедливостта изисква да вземем под внимание планетарните условия. Адам се сблъска с почти безнадеждна задача, когато той и неговата прекрасна спътница бяха доставени от Йерусем на тази изпълнена с невежество и объркана планета. Но ако те бяха последвали съветите на Мелхиседек и техните сътрудници и *ако бяха по-търпеливи,* щяха да постигнат успех. Но Ева се поддаде на коварната пропаганда на личната свобода и независимост на планетарите действия. Тя беше подведена да направи експеримент с жизнената плазма на материалната категория „синовство“ с това, че допусна преждевременно смесване на поверената ѝ плазма с плазмата на съществуващата в това време смесена категория, възникнала от първоначалния проект на Носителите на Живота, която се съедини с плазмата на възпроизвеждащите се същества, прикрепени някога към персонала на Планетарния Принц.

75:8.4 (846.3) In estimating the results of the Adamic mission on your world, justice demands the recognition of the condition of the planet. Adam was confronted with a well-nigh hopeless task when, with his beautiful mate, he was transported from Jerusem to this dark and confused planet. But had they been guided by the counsel of the Melchizedeks and their associates, and *had they been more patient,* they would have eventually met with success. But Eve listened to the insidious propaganda of personal liberty and planetary freedom of action. She was led to experiment with the life plasm of the material order of sonship in that she allowed this life trust to become prematurely commingled with that of the then mixed order of the original design of the Life Carriers which had been previously combined with that of the reproducing beings once attached to the staff of the Planetary Prince.

Никога, в течение на целия си възход към Рая, вие няма да можете да се сдобиете с каквито и да било резултати, ако нетърпеливо се опитвате да заобиколите съществуващия Божествен план, търсейки леки пътища, собствени изобретения или други средства, насочени към подобряване по пътя към съвършенството, в съвършенството и в името на вечното съвършенство.

75:8.5 (846.4) Never, in all your ascent to Paradise, will you gain anything by impatiently attempting to circumvent the established and divine plan by short cuts, personal inventions, or other devices for improving on the way of perfection, to perfection, and for eternal perfection.

Като цяло може да се каже, че в цялата Небадон мъдростта никога не се е сблъсквала с по-обезсърчаващ провал. Но не е изненадващо, че в делата на еволюционните вселени се случват такива грешки. Ние сме част от гигантско творение и това, че не всичко работи съвършено, не е странно; нашата вселена не е създадена съвършена. Съвършенството е наша вечна цел, а не наш източник.

75:8.6 (846.5) All in all, there probably never was a more disheartening miscarriage of wisdom on any planet in all Nebadon. But it is not surprising that these missteps occur in the affairs of the evolutionary universes. We are a part of a gigantic creation, and it is not strange that everything does not work in perfection; our universe was not created in perfection. Perfection is our eternal goal, not our origin.

Ако нашата вселена беше механична, ако Първият Велик Източник и Център беше само сила, а не беше и личност, ако цялото творение представляваше обширна съвкупност от физическа материя и тази материя се подчиняваше на точни закони, тогава можеше да се постигне съвършенство даже независимо от незавършеността на статута на вселената. Щяха да изчезнат разногласията; щяха да се прекратят търканията. Но в нашата формираща се вселена на относително съвършенство и несъвършенство ние се радваме на възможността за разногласия и недоразумения, защото те свидетелстват за това, че във вселената съществува и действа личност. А ако нашето творение е подчинена на личност-реалност, то тогава вие можете да бъдете уверени в запазването на личността, в нейното развитие и постижения; ние можем да бъдем уверени в личния ръст, опит и дела. Каква прекрасна вселена – личностна и еволюираща, а не само механична или пасивно съвършена!

75:8.7 (846.6) If this were a mechanistic universe, if the First Great Source and Center were only a force and not also a personality, if all creation were a vast aggregation of physical matter dominated by precise laws characterized by unvarying energy actions, then might perfection obtain, even despite the incompleteness of universe status. There would be no disagreement; there would be no friction. But in our evolving universe of relative perfection and imperfection we rejoice that disagreement and misunderstanding are possible, for thereby is evidenced the fact and the act of personality in the universe. And if our creation is an existence dominated by personality, then can you be assured of the possibilities of personality survival, advancement, and achievement; we can be confident of personality growth, experience, and adventure. What a glorious universe, in that it is personal and progressive, not merely mechanical or even passively perfect!

[Представено от серафим Солония – „гласът в Градината“.]

75:8.8 (846.7) [Presented by Solonia, the seraphic “voice in the Garden.”]

Документ 76. Втората градина

⇦ 075 Книгата Урантия 077 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 76. ВТОРАТА ГРАДИНА

Секции

Въведение
1. Едемитите пристигат в Месопотамия
2. Каин и Авел
3. Животът в Месопотамия
4. Виолетовата раса
5. Смъртта на Адам и Ева
6. Продължаването на живота на Адам и Ева

PAPER 76
THE SECOND GARDEN

SECTIONS

Introduction
1. The Edenites Enter Mesopotamia
2. Cain and Abel
3. Life in Mesopotamia
4. The Violet Race
5. Death of Adam and Eve
6. Survival of Adam and Eve

Въведение

КОГАТО Адам взе решение да отдаде първата Градина на нодитите без бой, той и неговите спътници не можеха да се придвижат на запад, тъй като в тяхно разпореждане нямаше годни за такова пътешествие лодки. Те не можеха да отидат на север, защото северните нодити вече бяха тръгнали към Едем. Те се опасяваха да вървят на юг, където хълмистите райони гъмжаха от враждебни племена. Единственото открито направление оставаше източното и затова те се устремиха на изток, в благодатното по това време междуречие на Тигър и Ефрат. И много от тези, които останаха, по-късно се отправиха на изток, за да се присъединят към адамитите в тяхната нова долинна родина.

Каин и Санса се родиха още преди адамическият керван да се добере до своята цел, междуречието на Месопотамия. Лаотта – майката на Санса, загина при раждането на своята дъщеря. Ева понесе жестоки мъчения, но успя да оживее благодарение на своята огромна сила; тя откърми детето на Лаотта, Санса, и го отгледа заедно с Каин. Когато Санса порасна, тя се превърна в необикновено талантлива жена. Тя стана жена

INTRODUCTION

76:0.1 (847.1) WHEN Adam elected to leave the first garden to the Nodites unopposed, he and his followers could not go west, for the Edenites had no boats suitable for such a marine adventure. They could not go north; the northern Nodites were already on the march toward Eden. They feared to go south; the hills of that region were infested with hostile tribes. The only way open was to the east, and so they journeyed eastward toward the then pleasant regions between the Tigris and Euphrates rivers. And many of those who were left behind later journeyed eastward to join the Adamites in their new valley home.

76:0.2 (847.2) Cain and Sansa were both born before the Adamic caravan had reached its destination between the rivers in Mesopotamia. Laotta, the mother of Sansa, perished at the birth of her daughter; Eve suffered much but survived, owing to superior strength. Eve took Sansa, the child of Laotta, to her bosom, and she was reared along with Cain. Sansa grew up to be a woman of great ability. She became the wife of Sargan, the chief of the northern blue races, and contributed to the

на Сарган – вожда на северните племена на синята раса, и спомогна за развитието на сините хора от онова време.

advancement of the blue men of those times.

1. ЕДЕМИТИТЕ ПРИСТИГАТ В МЕСОПОТАМИЯ

Измина почти година, преди керванът на Адам да достигне река Ефрат. Поради пълноводието в течение на почти шест седмици те стояха на лагер в долината на запад от течението, докато не им се отдаде да достигнат до междуречието, където щеше да се появи втората Градина.

Когато до обитателите на тази земя достигна слух, че при тях идват царят и първосвещеникът на Едемската Градина, те бързо се оттеглиха към източните хълмове. Достигайки до целта си, Адам установи, че цялата желана територия беше свободна. Тук, в тази нова местност, Адам и неговите помощници се заеха да строят нови жилища и да създават нов център за култура и религия.

Това място беше известно на Адам като един от трите изначални варианта, избрани от комисията, която се занимаваше с търсене на подходящи места за предложената от Ван и Амадон Градина. В тези времена Тигър и Ефрат сами по себе си осигуряваха надеждна естествена преграда, а на неголямо разстояние на север от втората Градина двете реки се сближаваха, което позволяваше да се построи стена с дължина деветдесет километра за защита на южната част на междуречието.

Заселвайки се в новия Едем, на адамитите се наложи да се приспособят към примитивен начин на живот: тази земя изглеждаше наистина прокълната. Природата за пореден път диктуваше своите закони. Този път адамитите бяха принудени с тежък труд да се сдобиват с препитание на неподготвена земя и да привикнат към живот в условията на враждебната природа и противоречията на смъртното съществуване. Те завариха първата Градина частично подготвена за тях, но втората се наложи да създават със своите собствени ръце, с “пот на челото”.

1. THE EDENITES ENTER MESOPOTAMIA

76:1.1 (847.3) It required almost a full year for the caravan of Adam to reach the Euphrates River. Finding it in flood tide, they remained camped on the plains west of the stream almost six weeks before they made their way across to the land between the rivers which was to become the second garden.

76:1.2 (847.4) When word had reached the dwellers in the land of the second garden that the king and high priest of the Garden of Eden was marching on them, they had fled in haste to the eastern mountains. Adam found all of the desired territory vacated when he arrived. And here in this new location Adam and his helpers set themselves to work to build new homes and establish a new center of culture and religion.

76:1.3 (847.5) This site was known to Adam as one of the three original selections of the committee assigned to choose possible locations for the Garden proposed by Van and Amadon. The two rivers themselves were a good natural defense in those days, and a short way north of the second garden the Euphrates and Tigris came close together so that a defense wall extending fifty-six miles could be built for the protection of the territory to the south and between the rivers.

76:1.4 (847.6) After getting settled in the new Eden, it became necessary to adopt crude methods of living; it seemed entirely true that the ground had been cursed. Nature was once again taking its course. Now were the Adamites compelled to wrest a living from unprepared soil and to cope with the realities of life in the face of the natural hostilities and incompatibilities of mortal existence. They found the first garden partially prepared for them, but the second had to be created by the labor of their own hands and in the “sweat of their faces.”

2. КАИН И АВЕЛ

По-малко от две години след Каин се роди Авел – първото дете на Адам и Ева, родено във втората Градина. Когато стана на дванадесет години, той реши да стане скотовъд, а Каин избра земеделието.

2. CAIN AND ABEL

76:2.1 (848.1) Less than two years after Cain’s birth, Abel was born, the first child of Adam and Eve to be born in the second garden. When Abel grew up to the age of twelve years, he elected to be a herder; Cain had chosen to follow agriculture.

В онези времена съществуваше обичай да се правят дарения на свещенослужителите. Всеки даваше това, което имаше: скотовъдите докарваха добитък, фермерите донасяха дарове на земята. Съгласно този обичай Каин и Авел също периодически правеха дарения на свещениците. Много пъти момчетата спореха за сравнителните достойнства на своите занимания и Авел бързо забеляза, че предпочитание се отдава на неговите жертвоприношения на животни. Напразно напомняше Каин за традициите на първия Едем, където се предпочитаха даровете на земята. Авел не признаваше това и всячески се надсмиваше над смущението на своя по-голям брат.

76:2.2 (848.2) Now, in those days it was customary to make offerings to the priesthood of the things at hand. Herders would bring of their flocks, farmers of the fruits of the fields; and in accordance with this custom, Cain and Abel likewise made periodic offerings to the priests. The two boys had many times argued about the relative merits of their vocations, and Abel was not slow to note that preference was shown for his animal sacrifices. In vain did Cain appeal to the traditions of the first Eden, to the former preference for the fruits of the fields. But this Abel would not allow, and he taunted his older brother in his discomfiture.

Адам действително се стремеше да отучи обитателите на първия Едем от жертвоприношенията на животни, затова в своите спорове Каин обосновано се позоваваше на прецедент. Но организацията на религиозния живот на втория Едем беше нелеко дело. Адам беше претоварен с много проблеми, свързани със строителството, отбраната и селското стопанство. Крайно подтиснат духовно, той повери организацията на вероизповеданието и образованието на тези нодити, които се занимаваха с това в първата Градина; достатъчни бяха няколко години и извършващите богослужение нодитски свещеници започнаха да се завръщат към нормите и правилата на доадамовите времена.

76:2.3 (848.3) In the days of the first Eden, Adam had indeed sought to discourage the offering of animal sacrifice so that Cain had a justifiable precedent for his contentions. It was, however, difficult to organize the religious life of the second Eden. Adam was burdened with a thousand and one details associated with the work of building, defense, and agriculture. Being much depressed spiritually, he intrusted the organization of worship and education to those of Nodite extraction who had served in these capacities in the first garden; and in even so short a time the officiating Nodite priests were reverting to the standards and rulings of pre-Adamic times.

Момчетата никога не се погаждаха помежду си и споровете за жертвоприношенията още повече разпалваха тяхната ненавист. Авел знаеше, че е син както на Адам, така и на Ева, и не изпускаше нито един случай да напомни на Каин за това, че Адам не е негов баща. Каин не беше чистокръвен представител на виолетовата раса, тъй като неговият баща принадлежеше към тези нодити, които по-късно се смесиха със синята и червената раса, а също и с коренните андонити. И всичко това в съчетание с наследствената агресивност на Каин го караше да храни все по-голяма ненавист към своя по-млад брат.

76:2.4 (848.4) The two boys never got along well, and this matter of sacrifices further contributed to the growing hatred between them. Abel knew he was the son of both Adam and Eve and never failed to impress upon Cain that Adam was not his father. Cain was not pure violet as his father was of the Nodite race later admixed with the blue and the red man and with the aboriginal Andonic stock. And all of this, with Cain's natural bellicose inheritance, caused him to nourish an ever-increasing hatred for his younger brother.

Веднъж, когато юношите бяха съответно на осемнадесет и двадесет години, напрегнатите отношения между тях се разрешиха: насмешките на Авел доведоха неговия войнствен брат в такава ярост, че в гнева си Каин се нахвърли върху него и го уби.

76:2.5 (848.5) The boys were respectively eighteen and twenty years of age when the tension between them was finally resolved, one day, when Abel's taunts so infuriated his bellicose brother that Cain turned upon him in wrath and slew him.

Наблюдавайки поведението на Авел, можем да забележим каква роля играят средата и образованието като фактори за развитието на характера. Авел притежаваше идеална наследственост, а наследствеността

76:2.6 (848.6) The observation of Abel's conduct establishes the value of environment and education as factors in character development. Abel had an ideal inheritance, and heredity lies at the bottom of all character; but the influence of an

лежи в основата на всеки характер. Но влиянието на лошата среда практически сведе до нулата тези великолепни заложби. Авел, особено в младите си години, се подлагаше на силното въздействие на неблагоприятното обкръжение. Той щеше да стане съвършено друг човек, ако беше доживял до двадесет и пет или тридесет години, когато щеше да се прояви по-съвършената наследственост. Добрата среда не може съществено да компенсира недостатъците на характера, произтичащи от лоша наследственост, но лошата среда е способна в значителна степен да провали прекрасната наследственост, поне в младостта. Доброто социално обкръжение и надлежното образование са необходимата почва и атмосфера за извличане на всички потенциални възможности от добрата наследственост.

inferior environment virtually neutralized this magnificent inheritance. Abel, especially during his younger years, was greatly influenced by his unfavorable surroundings. He would have become an entirely different person had he lived to be twenty-five or thirty; his superb inheritance would then have shown itself. While a good environment cannot contribute much toward really overcoming the character handicaps of a base heredity, a bad environment can very effectively spoil an excellent inheritance, at least during the younger years of life. Good social environment and proper education are indispensable soil and atmosphere for getting the most out of a good inheritance.

Родителите узнаха за смъртта на Авел, когато неговите кучета докараха стадото му в къщи без своя стопанин. За Адам и Ева Каин бързо се превръщаше в мрачно напомняне за собствената им простъпка и те подкрепиха неговото решение да напусне Градината.

76:2.7 (849.1) The death of Abel became known to his parents when his dogs brought the flocks home without their master. To Adam and Eve, Cain was fast becoming the grim reminder of their folly, and they encouraged him in his decision to leave the garden.

Животът на Каин в Месопотамия не беше особено щастлив, тъй като той стана толкова необичаен символ на простъпката на Адам и Ева. Не че неговите другари се отнасяха зле с него, но той се досещаше за тяхното скрито негодувание. Но Каин знаеше, че не притежавайки племенния знак, той ще бъде убит от първите срещнати членове на съседното племе. Страхът и донякъде угризенията на съвестта му го доведоха до разкаяние. Каин нямаше Настройчик, той никога не почиташе семейната дисциплина и презираше религията на своя баща. Но сега той дойде при своята майка Ева, за да се обърне за духовна помощ и съвет, и когато искрено помоли за божествено участие, в него се всели Настройчик. И този Настройчик, който пребиваваше в него и го охраняваше, даде на Каин това преимущество и превъзходство, което го поставиха в равно положение с внушаващите огромен страх племена на Адам.

76:2.8 (849.2) Cain's life in Mesopotamia had not been exactly happy since he was in such a peculiar way symbolic of the default. It was not that his associates were unkind to him, but he had not been unaware of their subconscious resentment of his presence. But Cain knew that, since he bore no tribal mark, he would be killed by the first neighboring tribesmen who might chance to meet him. Fear, and some remorse, led him to repent. Cain had never been indwelt by an Adjuster, had always been defiant of the family discipline and disdainful of his father's religion. But he now went to Eve, his mother, and asked for spiritual help and guidance, and when he honestly sought divine assistance, an Adjuster indwelt him. And this Adjuster, dwelling within and looking out, gave Cain a distinct advantage of superiority which classed him with the greatly feared tribe of Adam.

Така Каин се отправи в земята Нод, на изток от втория Едем. Той стана велик вожд на една от групите, принадлежащи към народа на неговия баща, и в определена степен изпълни предсказанието на Серапатия, тъй като в течение на целия свой живот той действително спомагаше за укрепването на мира между това племе от нодити и адамити. Каин се ожени за Ремона – своя далечна родственица, а тяхното първо дете, Енох, стана главата на еламитските нодити. И в течение на много векове между еламитите и адамитите цареше мир.

76:2.9 (849.3) And so Cain departed for the land of Nod, east of the second Eden. He became a great leader among one group of his father's people and did, to a certain degree, fulfill the predictions of Serapatatia, for he did promote peace between this division of the Nodites and the Adamites throughout his lifetime. Cain married Remona, his distant cousin, and their first son, Enoch, became the head of the Elamite Nodites. And for hundreds of years the Elamites and the Adamites continued to be at peace.

3. ЖИВОТЪТ В МЕСОПОТАМИЯ

Колкото повече съществуваше втората Градина, толкова по-очевидни ставаха последствията от простъпката. Адам и Ева дълбоко тъгуваха по своя предишен, прекрасен и спокоен дом, по своите деца, изпратени в Едемия. Тази великолепна двойка, понижена до нивото на обикновената плът на дадения свят, действително предизвикваше съчувствие, но те достойно и мъжествено понасяха своето унизено положение.

Мъдрият Адам прекарваше голяма част от своето време с децата си и техните другари, занимавайки се с възпитанието в областта на гражданското управление, с методите за образование и религиозно служене. Ако не беше тази предвидливост, неговата смърт щеше да доведе до хаос. В действителност смъртта на Адам практически не повлия върху състоянието на делата на неговия народ. Но дълго преди своята смърт Адам и Ева разбраха, че техните деца и последователи постепенно се научиха да забравят своята слава в Едем. И за повечето от техните привърженици забвението на едемското величие беше за добро: можеше с по-голяма вероятност да се надяват на това, че няма да изпитват излишно недоволство от своята по-малко благоприятна среда.

Гражданските управители на адамитите бяха потомци на синовете на първата Градина. Първият син на Адам – Адамсин (Адам бен Адам), основа вторичния център на виолетовата раса на север от втория Едем. Вторият син на Адам – Евасин, стана прекрасен вожд и управляващ; той оказваше огромна помощ на своя баща. Евасин умря по-рано от Адамсин и неговият най-голям син – Янсад, стана приемник на Адам като глава на адамическите племена.

Религиозните управители, или духовенството, водят своето начало от Сит – най-големия от останалите живи синове на Адам и Ева, появили се във втората Градина. Той се роди сто двадесет и девет години след пристигането на Адам на Урантия. Сит посвети себе си на повишаване духовното ниво на последователите на своя баща и стана глава на новото духовенство на втората Градина. Неговият син Енос създаде новия тип поклонение, а неговият внук, Каинан, учреди мисионерска служба за окръжаващите племена, близки и далечни.

Сититското духовенство беше тройнствено начинание, включващо религията,

3. LIFE IN MESOPOTAMIA

76:3.1 (849.4) As time passed in the second garden, the consequences of default became increasingly apparent. Adam and Eve greatly missed their former home of beauty and tranquillity as well as their children who had been deported to Edentia. It was indeed pathetic to observe this magnificent couple reduced to the status of the common flesh of the realm; but they bore their diminished estate with grace and fortitude.

76:3.2 (849.5) Adam wisely spent most of the time training his children and their associates in civil administration, educational methods, and religious devotions. Had it not been for this foresight, pandemonium would have broken loose upon his death. As it was, the death of Adam made little difference in the conduct of the affairs of his people. But long before Adam and Eve passed away, they recognized that their children and followers had gradually learned to forget the days of their glory in Eden. And it was better for the majority of their followers that they did forget the grandeur of Eden; they were not so likely to experience undue dissatisfaction with their less fortunate environment.

76:3.3 (849.6) The civil rulers of the Adamites were derived hereditarily from the sons of the first garden. Adam's first son, Adamson (Adam ben Adam), founded a secondary center of the violet race to the north of the second Eden. Adam's second son, Eveson, became a masterly leader and administrator; he was the great helper of his father. Eveson lived not quite so long as Adam, and his eldest son, Jansad, became the successor of Adam as the head of the Adamite tribes.

76:3.4 (849.7) The religious rulers, or priesthood, originated with Seth, the eldest surviving son of Adam and Eve born in the second garden. He was born one hundred and twenty-nine years after Adam's arrival on Urantia. Seth became absorbed in the work of improving the spiritual status of his father's people, becoming the head of the new priesthood of the second garden. His son, Enos, founded the new order of worship, and his grandson, Kenan, instituted the foreign missionary service to the surrounding tribes, near and far.

76:3.5 (850.1) The Sethite priesthood was a threefold undertaking, embracing religion, health, and

здравето и образованието. Свещениците на този орден получаваха подготовка като изпълнители на религиозни обреди, лекари и санитарни инспектори, както и учители в училищата на градината.

Керванът на Адам достави от първата Градина в междуречието семена и луковици на стотици различни растения и житни култури. Освен това бяха докарани угоени стада и по няколко броя от всеки вид опитомени животни. Това поставяше адамитите в значително по-изгодно положение в сравнение с окръжаващите племена. Те използваха много предимства от бившата култура на първоначалната Градина.

До заминаването от първата Градина Адам и неговото семейство се хранеха само с плодове, житни култури и орехи. По пътя към Месопотамия те за пръв път започнаха да използват треви и зеленчуци. Още на началния етап от съществуването на втората Градина тук започнаха да употребяват месо, но плътта никога не беше част от редовното хранене на Адам и Ева. Нито Адамсин, нито Евасин, нито другите деца на първото поколение, родило се в първата Градина, не преминаха към месна храна.

Адамитите значително превъзхождаха съседните народи в културните си достижения и интелектуално развитие. Те създадоха трета азбука и като цяло заложиха основата за много от това, което положи началото на съвременното изкуство, наука и литература. Тук, в междуречието на Тигър и Ефрат, те съхраниха изкуството на писането, металообработката, грънчарското и тъкаческо майсторство и създадоха архитектура, която остана ненадминатa хиляди години.

За своето време семейният живот на виолетовата раса беше идеален. Децата задължително се обучаваха на земеделие, занаяти и животновъдство, тъй като получаваха образованието, необходимо за изпълнение на тайнствените задължения на ситит: свещеник, лекар и учител.

Размишлявайки за сититското духовенство, не бъркайте тези възвишени и благородни проповедници на здравето и религията, тези истински просветители с опорочените и алчни жреци на последващите племена и окръжаващи нации. Религиозните представи на сититите за Божеството и вселената бяха прогресивни и повече или по-малко правилни, нивото на тяхната медицина беше за своето време великолепно, а техните методи за обучение остават ненадминати и до ден днешен.

education. The priests of this order were trained to officiate at religious ceremonies, to serve as physicians and sanitary inspectors, and to act as teachers in the schools of the garden.

76:3.6 (850.2) Adam's caravan had carried the seeds and bulbs of hundreds of plants and cereals of the first garden with them to the land between the rivers; they also had brought along extensive herds and some of all the domesticated animals. Because of this they possessed great advantages over the surrounding tribes. They enjoyed many of the benefits of the previous culture of the original Garden.

76:3.7 (850.3) Up to the time of leaving the first garden, Adam and his family had always subsisted on fruits, cereals, and nuts. On the way to Mesopotamia they had, for the first time, partaken of herbs and vegetables. The eating of meat was early introduced into the second garden, but Adam and Eve never partook of flesh as a part of their regular diet. Neither did Adamson nor Eveson nor the other children of the first generation of the first garden become flesh eaters.

76:3.8 (850.4) The Adamites greatly excelled the surrounding peoples in cultural achievement and intellectual development. They produced the third alphabet and otherwise laid the foundations for much that was the forerunner of modern art, science, and literature. Here in the lands between the Tigris and Euphrates they maintained the arts of writing, metalworking, pottery making, and weaving and produced a type of architecture that was not excelled in thousands of years.

76:3.9 (850.5) The home life of the violet peoples was, for their day and age, ideal. Children were subjected to courses of training in agriculture, craftsmanship, and animal husbandry or else were educated to perform the threefold duty of a Sethite: to be priest, physician, and teacher.

76:3.10 (850.6) And when thinking of the Sethite priesthood, do not confuse those high-minded and noble teachers of health and religion, those true educators, with the debased and commercial priesthoods of the later tribes and surrounding nations. Their religious concepts of Deity and the universe were advanced and more or less accurate, their health provisions were, for their time, excellent, and their methods of education have never since been surpassed.

4. ВИОЛЕТОВАТА РАСА

Адам и Ева бяха основателите на виолетовата раса – деветата човешка раса, появила се на Урантия. Адам и неговите деца имаха сини очи и виолетовите народи се отличаваха със светла кожа и коси – руси, рижи или кестеняви.

Ева не изпитваше болки при раждания, нямаха родилни мъки и жените от ранните еволюционни раси. Само представителките на смесените раси, образувани от съюза на еволюционния човек с нодитите и по-късно с адамитите, изпитваха мъчителни родилни болки.

Адам и Ева, както и техните йерусемски събратя, получаваха енергия за сметка на двойното хранене, употребявайки както храна, така и светлина, с добавка на някои серафически видове енергия, неразкрити на Урантия. Тяхното урантийско потомство не наследи присъщия на техните родители дар – потреблението на енергия и циркулацията на светлина. Те имаха единната, присъща на техните родители система на кръвообращение: тяхната храна постъпваше чрез кръвта. По своята природа те бяха смъртни, макар и живеещи дълго. Наистина, с всяко следващо поколение продължителността на техния живот все повече се приближаваше до човешката норма.

Нито Адам, нито Ева, нито тяхното първо поколение се хранеха с месото на животни. Те употребяваха за храна изключително "плодове на дървета". Започвайки от второто поколение, всички потомци на Адам започнаха да се хранят с млечни продукти, но много от тях продължаваха да се придържат към вегетарианството. Много южни племена, с които те впоследствие се обединиха, също не ядяха месо. По-късно повечето от тези вегетариански племена мигрираха на изток и понастоящем съществуват в състава на народите на Индия.

Както физическото, така и духовното зрение на Адам и Ева значително превъзхождаше зрението на съвременните им народи. Техните специални органи на сетивността се отличаваха с особена острота: те бяха способни да виждат промеждутъчните създания и ангелите, Мелхиседек, както и падналия Принц Калигастия, който няколко пъти се явяваше за беседи със своя благороден приемник. Те си запазиха способността да виждат небесните същества в течение на повече от сто години след своята простъпка. Тези особени органи на сетивността бяха не така ярко изразени в

4. THE VIOLET RACE

76:4.1 (850.7) Adam and Eve were the founders of the violet race of men, the ninth human race to appear on Urantia. Adam and his offspring had blue eyes, and the violet peoples were characterized by fair complexions and light hair color — yellow, red, and brown.

76:4.2 (850.8) Eve did not suffer pain in childbirth; neither did the early evolutionary races. Only the mixed races produced by the union of evolutionary man with the Nodites and later with the Adamites suffered the severe pangs of childbirth.

76:4.3 (851.1) Adam and Eve, like their brethren on Jerusem, were energized by dual nutrition, subsisting on both food and light, supplemented by certain superphysical energies unrevealed on Urantia. Their Urantia offspring did not inherit the parental endowment of energy intake and light circulation. They had a single circulation, the human type of blood sustenance. They were designedly mortal though long-lived, albeit longevity gravitated toward the human norm with each succeeding generation.

76:4.4 (851.2) Adam and Eve and their first generation of children did not use the flesh of animals for food. They subsisted wholly upon "the fruits of the trees." After the first generation all of the descendants of Adam began to partake of dairy products, but many of them continued to follow a nonflesh diet. Many of the southern tribes with whom they later united were also nonflesh eaters. Later on, most of these vegetarian tribes migrated to the east and survived as now admixed in the peoples of India.

76:4.5 (851.3) Both the physical and spiritual visions of Adam and Eve were far superior to those of the present-day peoples. Their special senses were much more acute, and they were able to see the midwayers and the angelic hosts, the Melchizedeks, and the fallen Prince Caligastia, who several times came to confer with his noble successor. They retained the ability to see these celestial beings for over one hundred years after the default. These special senses were not so acutely present in their children and tended to diminish with each succeeding generation.

техните деца и с всяко последващо поколение все повече се притъпяваха.

В децата на Адам обикновено се заселваха Настройчици, тъй като всички те несъмнено притежаваха способност за продължаване на живота. Това знаменито потомство беше не толкова подвластно на страха, колкото бяха децата на еволюцията. В съвременните раси на Урантия има толкова много страх, защото във връзка с бързия провал на плановете по физическото усъвършенстване на расите вашите предци получиха толкова малка част от жизнената плазма на Адам.

76:4.6 (851.4) The Adamic children were usually Adjuster indwelt since they all possessed undoubted survival capacity. These superior offspring were not so subject to fear as the children of evolution. So much of fear persists in the present-day races of Urantia because your ancestors received so little of Adam's life plasm, owing to the early miscarriage of the plans for racial physical uplift.

Телесните клетки на Материалните Синове и техните потомци притежават много по-голяма съпротивляемост към заболяванията, отколкото клетките на еволюционните същества – изначалните обитатели на планетата. Клетките на коренните раси са сходни с живите възбудители на заболяванията – микроскопичните и ултрамикроскопичните организми на дадения свят. Именно затова на урантийските учени се налага да полагат толкова усилия в борбата с многобройните физически заболявания. Вие щяхте да притежавате много по-голяма съпротивляемост към болестите, ако във вашите тела течеше адамическа кръв.

76:4.7 (851.5) The body cells of the Material Sons and their progeny are far more resistant to disease than are those of the evolutionary beings indigenous to the planet. The body cells of the native races are akin to the living disease-producing microscopic and ultramicroscopic organisms of the realm. These facts explain why the Urantia peoples must do so much by way of scientific effort to withstand so many physical disorders. You would be far more disease resistant if your races carried more of the Adamic life.

Установявайки се във втората Градина в долината на Ефрат, Адам реши да остави на Урантия колкото може повече от своята жизнена плазма, която щеше да донесе на света полза след неговата смърт. В съответствие с това Ева стана глава на комисията от дванадесет члена, занимаващи се с въпросите по усъвършенстването на расите. До смъртта на Адам тази комисия избра 1, 682 жени от най-добрия урантийски тип и тези жени бяха оплодени с жизнената плазма на Адам. С изключение на 112 човека, всички техни деца доживяха до зряла възраст, така че светът по такъв начин получи полза от привнасянето на 1, 570 високо развити мъже и жени. Макар че бъдещите майки се набираха измежду всички окръжаващи племена и представляваха почти всички световни раси, повечето бяха избрани измежду най-добрите нодитски родове; те положиха началото на могъщата раса на андитите. Тези деца бяха родени и възпитани в племената, към които принадлежаха техните майки.

76:4.8 (851.6) After becoming established in the second garden on the Euphrates, Adam elected to leave behind as much of his life plasm as possible to benefit the world after his death. Accordingly, Eve was made the head of a commission of twelve on race improvement, and before Adam died this commission had selected 1,682 of the highest type of women on Urantia, and these women were impregnated with the Adamic life plasm. Their children all grew up to maturity except 112, so that the world, in this way, was benefited by the addition of 1,570 superior men and women. Though these candidate mothers were selected from all the surrounding tribes and represented most of the races on earth, the majority were chosen from the highest strains of the Nodites, and they constituted the early beginnings of the mighty Andite race. These children were born and reared in the tribal surroundings of their respective mothers.

5. СМЪРТТА НА АДАМ И ЕВА

5. DEATH OF ADAM AND EVE

Скоро след създаването на втория Едем на Адам и Ева по надлежен начин им

76:5.1 (851.7) Not long after the establishment of the second Eden, Adam and Eve were duly informed

съобщиха, че тяхното разкаяние се приема и че макар че са обречени да споделят участта, подготвена за смъртните от дадения свят, те сигурно ще получат правото да влязат в числото на съхранилите се спящи смъртни на Урантия. Те свято вярваха в това евангелие на възкресението и възраждането, толкова трогателно възвестено им от Мелхиседек. Тяхното правонарушение се заключаваше в невярно съждение, а не в греха на съзнателното и преднамерено въстание.

Като жители на Йерусем Адам и Ева не притежаваха Настройчици на Съзнанието; те нямаха Настройчици и тогава, когато действаха на Урантия във времената на първата Градина. Но скоро след понижаването на техния статут до нивото на смъртни те почувстваха в себе си ново присъствие и разбраха, че човешкият статут, в съчетание с искреното разкаяние, са позволили на Настройчиците да се заселят в тях. Именно съзнанието за това, че те притежават Настройчици, беше огромно утешение за Адам и Ева през целия останал им живот. Те знаеха, че са претърпели неуспех като Материални Синове на Сатания, но те също така знаеха и това, че Райският път все още остава открит за тях като за възходящи синове на вселената.

Адам знаеше за възкресението във връзка със завършването на съдния период, което се извърши едновременно с неговото пристигане на планетата, и предполагаше, че той и неговата спътница вероятно ще бъдат възсъздадени във връзка с пристигането на Сина от следващата категория. Той не знаеше, че Михаил, Властелинът на тази вселена, трябва скоро да се яви на Урантия. Той очакваше, че следващият ще бъде син от категорията на Авоналовците. Независимо от това неизменно утешение за Адам и Ева бяха размишленията за единственото за целия им живот лично послание, получено от Михаил, макар че им беше трудно да разберат неговия смисъл. Сред изразените (твърдения за) дружба и участие в него се казваше “Аз взех под внимание обстоятелствата на вашата простъпка, помня желанието на вашите сърца да бъдете винаги предани на волята на Моя Отец и когато дойда на Урантия, вас ще ви призоват от обятията на смъртния сън, ако подчинените Синове на моята вселена не изпратят за вас преди това.”

Това послание беше огромна загадка за Адам и Ева. Те можеха да разберат завоалираното обещание за възможно специално възкресение и такава перспектива изключително ги радваше, но те не можеха да осмислят намека за това, че е възможно да останат в покой в очакване на възкресението, свързано с личното пристигане на Михаил на

that their repentance was acceptable, and that, while they were doomed to suffer the fate of the mortals of their world, they should certainly become eligible for admission to the ranks of the sleeping survivors of Urantia. They fully believed this gospel of resurrection and rehabilitation which the Melchizedeks so touchingly proclaimed to them. Their transgression had been an error of judgment and not the sin of conscious and deliberate rebellion.

76:5.2 (852.1) Adam and Eve did not, as citizens of Jerusem, have Thought Adjusters, nor were they Adjuster indwelt when they functioned on Urantia in the first garden. But shortly after their reduction to mortal status they became conscious of a new presence within them and awakened to the realization that human status coupled with sincere repentance had made it possible for Adjusters to indwell them. It was this knowledge of being Adjuster indwelt that greatly heartened Adam and Eve throughout the remainder of their lives; they knew that they had failed as Material Sons of Satania, but they also knew that the Paradise career was still open to them as ascending sons of the universe.

76:5.3 (852.2) Adam knew about the dispensational resurrection which occurred simultaneously with his arrival on the planet, and he believed that he and his companion would probably be repersonalized in connection with the advent of the next order of sonship. He did not know that Michael, the sovereign of this universe, was so soon to appear on Urantia; he expected that the next Son to arrive would be of the Avonal order. Even so, it was always a comfort to Adam and Eve, as well as something difficult for them to understand, to ponder the only personal message they ever received from Michael. This message, among other expressions of friendship and comfort, said: “I have given consideration to the circumstances of your default, I have remembered the desire of your hearts ever to be loyal to my Father’s will, and you will be called from the embrace of mortal slumber when I come to Urantia if the subordinate Sons of my realm do not send for you before that time.”

76:5.4 (852.3) And this was a great mystery to Adam and Eve. They could comprehend the veiled promise of a possible special resurrection in this message, and such a possibility greatly cheered them, but they could not grasp the meaning of the intimation that they might rest until the time of a resurrection associated with Michael’s personal appearance on Urantia. And so the Edenic pair

Урантия. И затова едемската двойка винаги провъзгласяваше предстоящото идване на Божия Син и предаваше на своите любими вярата – в крайна сметка, поне страстната надежда – в това, че светът на техните грешки и печали ще може да се окаже сфера, избрана от управителя на тази вселена за изпълнение на мисията му на Райски посвещенчески Син. Това изглеждаше твърде хубаво, за да бъде истина, но Адам действително таеше мисълта за това, че разкъсваната от противоречия Урантия ще може съответно да се окаже най-щастливия свят в системата на Сатания – планетата, на която да завижда цялата Небадон.

always proclaimed that a Son of God would sometime come, and they communicated to their loved ones the belief, at least the longing hope, that the world of their blunders and sorrows might possibly be the realm whereon the ruler of this universe would elect to function as the Paradise bestowal Son. It seemed too good to be true, but Adam did entertain the thought that strife-torn Urantia might, after all, turn out to be the most fortunate world in the system of Satania, the envied planet of all Nebadon.

Адам доживя до 530 години; той умря от това, което може да се определи като старост. Неговият физически механизъм просто се износи; процесът на разрушение просто взе превес над процеса на възстановяване и дойде неизбежният край. Ева умря деветнадесет години по-рано поради отслабнало сърце. Те и двамата бяха погребани в центъра на храма за божествено служение, издигнат по техен план скоро след завършването на строителството на защитаващата колонията стена. Така възникна традицията знаменити и благочестиви мъже и жени да се погребват под пода на храма.

76:5.5 (852.4) Adam lived for 530 years; he died of what might be termed old age. His physical mechanism simply wore out; the process of disintegration gradually gained on the process of repair, and the inevitable end came. Eve had died nineteen years previously of a weakened heart. They were both buried in the center of the temple of divine service which had been built in accordance with their plans soon after the wall of the colony had been completed. And this was the origin of the practice of burying noted and pious men and women under the floors of the places of worship.

Свръхматериалното управление на Урантия продължаваше да съществува под ръководството на Мелхиседек, но прекият физически контакт с еволюционните р аси беше прекъснат. От далечните дни на телесния персонал на Планетарния Принц в течение на цялата епоха на Ван и Амадон и чак до пристигането на Адам и Ева на планетата се намираха физически представители на вселенското правителство. Но простъпката на Адам и Ева сложи край на този режим, просъществувал повече от четиристотин и петдесет хиляди години. В духовните сфери на ангелските помощници, заедно с Настройчиците на Съзнанието, продължаваха геройски да се борят за спасението на индивидите; но до пристигането на Макивента Мелхиседек, което стана в дните на Авраам, смъртните на Земята нямаха никакъв общ план за постигане на продължително благополучие в света. Макивента, притежавайки могъществото, търпението и властта на Божия Син, съумя да заложи фундамента за по-нататъшно усъвършенстване и духовно възраждане на нещастната Урантия.

76:5.6 (852.5) The supermaterial government of Urantia, under the direction of the Melchizedeks, continued, but direct physical contact with the evolutionary races had been severed. From the distant days of the arrival of the corporeal staff of the Planetary Prince, down through the times of Van and Amadon to the arrival of Adam and Eve, physical representatives of the universe government had been stationed on the planet. But with the Adamic default this regime, extending over a period of more than four hundred and fifty thousand years, came to an end. In the spiritual spheres, angelic helpers continued to struggle in conjunction with the Thought Adjusters, both working heroically for the salvage of the individual; but no comprehensive plan for far-reaching world welfare was promulgated to the mortals of earth until the arrival of Machiventa Melchizedek, in the times of Abraham, who, with the power, patience, and authority of a Son of God, did lay the foundations for the further uplift and spiritual rehabilitation of unfortunate Urantia.

Но нещастието не беше единствената съдба на Урантия; тя се оказа също така и най-щастливата планета в локалната вселена Небадон. Урантийци трябва да смятат всичко това за благо, тъй като простъпките на техните

76:5.7 (853.1) Misfortune has not, however, been the sole lot of Urantia; this planet has also been the most fortunate in the local universe of Nebadon. Urantians should count it all gain if the blunders of their ancestors and the mistakes of their early

предци и грешките на древните управители на света, увеличаването на злото и греха тласнаха планетата в толкова безнадежден хаос, че самото това мрачно минало привлече Михаил Небадонски – привлече го дотолкова, че той избра този свят като място за разкриване на любвеобилната личност на небесния Отец. Въпросът не е в това, че за привеждането в ред на своите объркани дела на Урантия ú беше необходим Син-Създател. По-скоро злото и грехът на Урантия позволиха на Сина-Създател да намери още по-конкретен фон за демонстрация на несравнимата любов, милосърдие и търпение на Райския Баща.

world rulers so plunged the planet into such a hopeless state of confusion, all the more confounded by evil and sin, that this very background of darkness should so appeal to Michael of Nebadon that he selected this world as the arena wherein to reveal the loving personality of the Father in heaven. It is not that Urantia needed a Creator Son to set its tangled affairs in order; it is rather that the evil and sin on Urantia afforded the Creator Son a more striking background against which to reveal the matchless love, mercy, and patience of the Paradise Father.

6. ПРОДЪЛЖАВАНЕТО НА ЖИВОТА НА АДАМ И ЕВА

Адам и Ева навлязоха в смъртен покой с дълбоката вяра в обещанието на Мелхиседек за това, че в съответното време те ще се пробудят от съня на смъртта за възобновяване на живота им в обителските светове, толкова познати им от дните, които предшестваха мисията, изпълнена от тях в материален облик на виолетовата раса на Урантия.

Тяхното забвение, потопяването в безсъзнателния сън на планетарните смъртни, не беше дълго. На третия ден след смъртта на Адам – вторият ден след преминалото с големи почести погребение, Гавраил получи разпореждане от Ланафорг, поддържано от временните Всевишни на Едемия и одобрено от представляващия Михаил Салвингтонски Извечно Единен, за провеждането на Урантия на специално възкресяване на прославените смъртни, съхранили се след простъпката на Адам и Ева. И в съответствие с този мандат за специално възкресение – двадесет и шестото на Урантия, Адам и Ева възстановиха своята личност и бяха възсъздадени във възкресителните зали на обителските светове на Сатания заедно с 1, 316 свои другари от първата Градина. Към момента на появата на Адам и Ева на Урантия много други предани души бяха вече преобразувани, доколкото тяхното пристигане се съпровождаше с раздаването на правосъдие, свързано със завършването на съдния период както над спящите съхранили се създания, така и над преуспелите живи възходящи същества.

Адам и Ева бързо преминаха през световете за последователен възход и скоро станаха жители на Йерусем – за пореден път станаха жители на своята родна планета, но този път в състава на друга категория

6. SURVIVAL OF ADAM AND EVE

76:6.1 (853.2) Adam and Eve went to their mortal rest with strong faith in the promises made to them by the Melchizedeks that they would sometime awake from the sleep of death to resume life on the mansion worlds, worlds all so familiar to them in the days preceding their mission in the material flesh of the violet race on Urantia.

76:6.2 (853.3) They did not long rest in the oblivion of the unconscious sleep of the mortals of the realm. On the third day after Adam's death, the second following his reverent burial, the orders of Lanaforge, sustained by the acting Most High of Edentia and concurred in by the Union of Days on Salvington, acting for Michael, were placed in Gabriel's hands, directing the special roll call of the distinguished survivors of the Adamic default on Urantia. And in accordance with this mandate of special resurrection, number twenty-six of the Urantia series, Adam and Eve were repersonalized and reassembled in the resurrection halls of the mansion worlds of Satania together with 1,316 of their associates in the experience of the first garden. Many other loyal souls had already been translated at the time of Adam's arrival, which was attended by a dispensational adjudication of both the sleeping survivors and of the living qualified ascenders.

76:6.3 (853.4) Adam and Eve quickly passed through the worlds of progressive ascension until they attained citizenship on Jerusem, once again to be residents of the planet of their origin but this time as members of a different order of universe

вселенски личности. Те напуснаха Йерусем като постоянни жители – като Божии Синове; върнаха се като възходящи същества – като човешки синове. Тях веднага ги прикрепиха към урантийската служба на столицата на системата и по-късно те влязоха в числото на двадесет и четирите члена на урантийския съвет, изпълняващ съвещателни и контролни функции.

Такъв е разказът за Планетарните Адам и Ева на Урантия – разказ за изпитанията, трагедията и триумфа, във всеки случай личния триумф на благонамерените, но въведени в заблуждение Материални Син и Дъщеря. Несъмнено е, че в крайна сметка това също така е и разказ за окончателния триумф на техния свят и неговите обитатели, измъчени от бунта и изтерзани от злото. Като цяло Адам и Ева внесоха огромен принос в бързото развитие на цивилизацията и ускоряването на биологическия прогрес на човечеството. Те оставиха на Земята велика култура, но тази прогресивна цивилизация не можа да оцелее предвид преждевременното отслабване и постепенното изчезване на адамическата наследственост. Народът е този, който създава цивилизацията; цивилизацията не създава народ.

[Представено серафим Солония – "гласът в Градината".]

personalities. They left Jerusem as permanent citizens — Sons of God; they returned as ascendant citizens — sons of man. They were immediately attached to the Urantia service on the system capital, later being assigned membership among the four and twenty counselors who constitute the present advisory-control body of Urantia.

76:6.4 (854.1) And thus ends the story of the Planetary Adam and Eve of Urantia, a story of trial, tragedy, and triumph, at least personal triumph for your well-meaning but deluded Material Son and Daughter and undoubtedly, in the end, a story of ultimate triumph for their world and its rebellion-tossed and evil-harassed inhabitants. When all is summed up, Adam and Eve made a mighty contribution to the speedy civilization and accelerated biologic progress of the human race. They left a great culture on earth, but it was not possible for such an advanced civilization to survive in the face of the early dilution and the eventual submergence of the Adamic inheritance. It is the people who make a civilization; civilization does not make the people.

76:6.5 (852.1) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

Документ 77. Промеждутъчните създания

⇦ 076 Книгата Урантия 078 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 77. ПРОМЕЖДУТЪЧНИТЕ СЪЗДАНИЯ

Секции

Въведение
1. Първични промеждутъчни създания
2. Нодитската раса
3. Вавилонската кула
4. Центровете на цивилизацията на нодитите
5. Адамсон и Ратта
6. Вторичните промеждутъчни създания
7. Метежните промеждутъчни създания
8. Обединяване на промеждутъчните създания
9. Постоянните жители на Урантия

PAPER 77 THE MIDWAY CREATURES

SECTIONS

Introduction
1. The Primary Midwayers
2. The Nodite Race
3. The Tower of Babel
4. Nodite Centers of Civilization
5. Adamson and Ratta
6. The Secondary Midwayers
7. The Rebel Midwayers
8. The United Midwayers
9. The Permanent Citizens of Urantia

Въведение

В ПОВЕЧЕТО обитаеми светове на Небадон се срещат една или няколко групи уникални създания, съществуващи на такова функционално ниво на живите същества, което заема промеждутъчно положение между смъртните от обитаемите сфери и ангелските категории. Оттук и тяхното название: *промеждутъчни* създания. Те изглеждат времева случайност, но са толкова широко разпространени и са толкова ценни помощници, че всички ние отдавна се отнасяме към тях като към една от задължителните категории на нашето обединено планетарно служене.

На Урантия действат две ясно изразени категории промеждутъчни създания: първичен, или старши, корпус, появил се в дните на Далматия, и вторична, или младша, група, датираща от епохата на Адам.

INTRODUCTION

77:0.1 (855.1) MOST of the inhabited worlds of Nebadon harbor one or more groups of unique beings existing on a life-functioning level about midway between those of the mortals of the realms and of the angelic orders; hence are they called *midway* creatures. They appear to be an accident of time, but they occur so widespreadly and are so valuable as helpers that we have all long since accepted them as one of the essential orders of our combined planetary ministry.

77:0.2 (855.2) On Urantia there function two distinct orders of midwayers: the primary or senior corps, who came into being back in the days of Dalamatia, and the secondary or younger group, whose origin dates from the times of Adam.

1. ПЪРВИЧНИ ПРОМЕЖДУТЪЧНИ СЪЗДАНИЯ

Първичните междинни създания произлизат от уникалната взаимовръзка между материалното и духовно ниво на Урантия. Ние знаем за съществуването на сходните създания в други светове и системи, но те са се появили по други начини.

Винаги е полезно да се помни това, че последователните посвещения на Божиите Синове, извършвани на еволюираща планета, водят до значителни изменения в духовната структура на света и съответно дотолкова изменят характера на взаимовръзката между духовните и материални фактори на планетата, че създават ситуации, действително трудни за разбиране. Статутът на стоте телесни члена от персонала на Принц Калигастия е пример за именно такава уникална взаимовръзка. Както и възходящите моронтийни жители на Йерусем, те бяха свръхматериални създания, които не са дарени със способността за репродукция. Като низходящи планетарни помощници на Урантия те представляваха полови създания, способни за пораждане на материално потомство (което впоследствие някои от тях и направиха). Ние сме неспособни удовлетворително да обясним по какъв начин сто от тези същества можаха да действат в родителска функция на свръхматериално ниво – но именно така стана. Свръхматериалната (неполова) връзка между мъжете и жените от телесния персонал доведе до появата на първото междинно същество от първичната категория.

Веднага беше забелязано, че създанието от тази категория, заемащо междинно положение между смъртните и ангелите, може да донесе огромна полза в изпълнението на задачите на княжеския център и всяка двойка от телесния персонал получи съответното разрешение за създаване на аналогично същество. В резултат се появи първата група от петдесет междинни създания.

В течение на една година Планетарният Принц наблюдаваше дейността на тези създания, след което разреши да се възпроизвеждат междинните създания без ограничения. Този план се изпълняваше дотогава, докато се запазваше създателната способност; такъв е произходът на изначалния корпус от 50 000 същества.

Поредното междинно създание се появяваше веднъж на половин година дотогава, докато на всяка двойка не се родиха по хиляда същества. Ние не можем да

1. THE PRIMARY MIDWAYERS

77:1.1 (855.3) The primary midwayers have their genesis in a unique interassociation of the material and the spiritual on Urantia. We know of the existence of similar creatures on other worlds and in other systems, but they originated by dissimilar techniques.

77:1.2 (855.4) It is well always to bear in mind that the successive bestowals of the Sons of God on an evolving planet produce marked changes in the spiritual economy of the realm and sometimes so modify the workings of the interassociation of spiritual and material agencies on a planet as to create situations indeed difficult of understanding. The status of the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff illustrates just such a unique interassociation: As ascendant morontia citizens of Jerusem they were supermaterial creatures without reproductive prerogatives. As descendant planetary ministers on Urantia they were material sex creatures capable of procreating material offspring (as some of them later did). What we cannot satisfactorily explain is how these one hundred could function in the parental role on a supermaterial level, but that is exactly what happened. A supermaterial (nonsexual) liaison of a male and a female member of the corporeal staff resulted in the appearance of the first-born of the primary midwayers.

77:1.3 (855.5) It was immediately discovered that a creature of this order, midway between the mortal and angelic levels, would be of great service in carrying on the affairs of the Prince's headquarters, and each couple of the corporeal staff was accordingly granted permission to produce a similar being. This effort resulted in the first group of fifty midway creatures.

77:1.4 (855.6) After a year of observing the work of this unique group, the Planetary Prince authorized the reproduction of midwayers without restriction. This plan was carried out as long as the power to create continued, and the original corps of 50,000 was accordingly brought into being.

77:1.5 (856.1) A period of one-half year intervened between the production of each midwayer, and when one thousand such beings had been born to each couple, no more were ever forthcoming. And

обясним защо репродуктивната способност спираше с появата на хилядния потомък. Всички по-нататъшни опити неизменно завършваха с неуспех. В администрацията на Принца този корпус се занимаваше със събиране на данни.

Тези същества посещаваха най-отдалечените ъгълчета; те наблюдаваха световните раси и оказваха на Принца и неговия персонал други неоценими услуги, въздействайки на човешкото общество, отдалечено от планетарния център.

Този режим продължаваше да съществува до трагичните дни на планетарното въстание, отклонило малко повече от четири пети от първичните междинни създания. Оставайки верен, корпусът премина във владение на попечителските Мелхиседек и до пристигането на Адам се намираше в подчинение при Ван.

there is no explanation available as to why this power was exhausted upon the appearance of the one thousandth offspring. No amount of further experimentation ever resulted in anything but failure.

77:1.6 (856.2) These creatures constituted the intelligence corps of the Prince's administration. They ranged far and wide, studying and observing the world races and rendering other invaluable services to the Prince and his staff in the work of influencing human society remote from the planetary headquarters.

77:1.7 (856.3) This regime continued until the tragic days of the planetary rebellion, which ensnared a little over four fifths of the primary midwayers. The loyal corps entered the service of the Melchizedek receivers, functioning under the titular leadership of Van until the days of Adam.

2. НОДИТСКАТА РАСА

Макар че настоящото повествувание се отнася до произхода, същността и функцията на междинните създания на Урантия, родството на две категории – първична и вторична, ни принуждава да прекъснем разказа за първичните междинни създания, за да проследим родословието, възхождащо към членовете на телесния персонал на Принц Калигастия, започвайки с планетарното въстание до епохата на Адам. В течение на ранния период от съществуването на втората Градина именно тази линия даде половината прародители на вторичната категория на междинните създания.

Физическите членове на персонала на принца бяха създадени като полови същества за участие в програмата за създаване на потомство, съвместяващо качествата на тяхната особена категория с качествата на избрани представители от адоническите племена, при което всичко това се правеше с оглед последващата поява на Адам. По това време Носителите на Живота вече имаха план за създаването на смъртни същества от нов тип, които трябваше да се появят в резултат на съюза между съвместното потомство на княжеския персонал и първото поколение деца на Адам и Ева. Този план предвиждаше появата на нова категория планетарни създания, които, както те се надяваха, щяха да успеят да станат учители-управители на човешкото общество. Пълновластието на такива същества трябваше да се проявява в социалната, а не в гражданската сфера. Но

2. THE NODITE RACE

77:2.1 (856.4) While this is the narrative of the origin, nature, and function of the midway creatures of Urantia, the kinship between the two orders — primary and secondary — makes it necessary to interrupt the story of the primary midwayers at this point in order to follow out the line of descent from the rebel members of the corporeal staff of Prince Caligastia from the days of the planetary rebellion to the times of Adam. It was this line of inheritance which, in the early days of the second garden, furnished one half of the ancestry for the secondary order of midway creatures.

77:2.2 (856.5) The physical members of the Prince's staff had been constituted sex creatures for the purpose of participating in the plan of procreating offspring embodying the combined qualities of their special order united with those of the selected stock of the Andon tribes, and all of this was in anticipation of the subsequent appearance of Adam. The Life Carriers had planned a new type of mortal embracing the union of the conjoint offspring of the Prince's staff with the first-generation offspring of Adam and Eve. They had thus projected a plan envisioning a new order of planetary creatures whom they hoped would become the teacher-rulers of human society. Such beings were designed for social sovereignty, not civil sovereignty. But since this project almost completely miscarried, we shall never know what an aristocracy of benign leadership and matchless culture Urantia was thus deprived of. For when the corporeal staff later reproduced, it was

предвид това, че този проект претърпя практически пълен провал, ние никога няма да узнаем от каква аристокрация на духа, от какво милосърдно ръководство и несравнена култура се лиши Урантия, тъй като репродукцията на членовете на телесния персонал стана по-късно, вече след бунта, когато те бяха лишени от връзка с жизнените токове на системата.

subsequent to the rebellion and after they had been deprived of their connection with the life currents of the system.

Ерата, започнала на Урантия след бунта, стана свидетел на много необичайни явления. Рушеше се великата цивилизация – културата на Далматия. “В това време на Земята живееха Нефилим (нодити) и когато тези Божии синове започнаха да взимат за жени човешките дъщери, те започнаха да им раждат “древни исполини”, “славни хора”.” Макар че членовете на персонала и техните първи потомци едва ли се явяваха “Божии синове”, в тези дни отношението към тях на еволюционните смъртни беше такова, че преданията преувеличаваха даже тяхното телосложение. Такъв е произходът на практически повсеместните фолклорни предания за боговете, които се спуснаха на Земята и заедно с човешките дъщери родиха древна раса герои. И всички подобни легенди бяха още повече объркани от расовите смесвания на появилите се по-късно адамити от периода на втората Градина.

77:2.3 (856.6) The postrebellion era on Urantia witnessed many unusual happenings. A great civilization — the culture of Dalamatia — was going to pieces. “The Nephilim (Nodites) were on earth in those days, and when these sons of the gods went in to the daughters of men and they bore to them, their children were the ‘mighty men of old,’ the ‘men of renown.’” While hardly “sons of the gods,” the staff and their early descendants were so regarded by the evolutionary mortals of those distant days; even their stature came to be magnified by tradition. This, then, is the origin of the well-nigh universal folk tale of the gods who came down to earth and there with the daughters of men begot an ancient race of heroes. And all this legend became further confused with the race mixtures of the later appearing Adamites in the second garden.

Тъй като стоте члена на телесния персонал на Принца носеха в себе си зародишната плазма на андонитите, естествено беше да се предположи, че в случай на полова репродукция тяхното потомство щеше напълно да съответства на потомството на други андонити. Но когато шестдесетте метежни члена на персонала – последователите на Нод, пристъпиха към полово размножение, се оказа, че техните деца почти във всички отношения значително превъзхождат както андонитите, така и сангикските раси. Това неочаквано превъзходство се изразяваше не само във физически и интелектуални качества, но и в духовни способности.

77:2.4 (857.1) Since the one hundred corporeal members of the Prince’s staff carried germ plasm of the Andonic human strains, it would naturally be expected that, if they engaged in sexual reproduction, their progeny would altogether resemble the offspring of other Andonite parents. But when the sixty rebels of the staff, the followers of Nod, actually engaged in sexual reproduction, their children proved to be far superior in almost every way to both the Andonite and the Sangik peoples. This unexpected excellence characterized not only physical and intellectual qualities but also spiritual capacities.

Тези мутантни черти, появили се в първото поколение нодити, станаха следствие от някои изменения в конфигурацията и химическите компоненти на гените, съдържащи се в зародишната плазма на андонитите. Въпросните изменения бяха предизвикани от присъствието в телата на членовете от княжеския персонал на мощните контури на осигуряващите живота системи на Сатания. Въздействието на тези жизнени контури причини реорганизация на хромозомите на типичния урантийски строеж, в резултат на което те стигнаха до по-голямо съответствие със стандартните сатанийски форми на

77:2.5 (857.2) These mutant traits appearing in the first Nodite generation resulted from certain changes which had been wrought in the configuration and in the chemical constituents of the inheritance factors of the Andonic germ plasm. These changes were caused by the presence in the bodies of the staff members of the powerful life-maintenance circuits of the Satania system. These life circuits caused the chromosomes of the specialized Urantia pattern to reorganize more after the patterns of the standardized Satania specialization of the ordained Nebadon life manifestation. The technique of this germ plasm metamorphosis by the action of the system life

небадонското проявление на живота. Методът за превръщане на зародишната плазма под действието и жизнените контури на системата има сходство с процесите, посредством които урантийските учени видоизменят зародишната плазма на растенията и животните, използвайки за това рентгенови лъчи.

По такъв начин произходът на нодитите е свързан с някои своеобразни и неочаквани модификации на жизнената плазма, пренесени от хирурзите на Авалон от тези пожертвали я андонити в телата на членовете на телесния персонал.

Необходимо е да си спомним това, че стоте пожертвали своята жизнена плазма андонити на свой ред станаха притежатели на органическия компонент на дървото на живота, вследствие на което в техните тела също се появиха жизнените токове на Сатания. Четиридесет и четирите модифицирани андонита, присъединили се към въстаналия персонал, също встъпиха в брачни отношения един с друг и значително укрепиха най-добрите нодитски генотипи.

Тези две групи, включващи 104 индивида, носители на модифицираната зародишна плазма на андонитите, станаха праотци на нодитите – осмата раса на Урантия. Тази нова особеност на човешкия живот на Урантия представлява поредната фаза в претворяването на изначалния план по използването на дадената планета като свят с видоизменен живот, ако не се смята това, че подобно развитие на събитията беше сред непредвидените.

Чистокръвните нодити бяха великолепна раса, но постепенно се смесиха с еволюционните народи на Земята и деградацията не се забави дълго. Десет хиляди години след бунта те регресираха дотолкова, че средната продължителност на техния живот беше не много по-голяма, отколкото тази на еволюционните раси.

Откривайки глинените таблички със записи на техните по-късни шумерски потомци нодитите, археолозите откриват списъците на шумерски царе, водещи няколко хиляди години в дълбините на вековете; и с все по-голямото задълбочаване в миналото сроковете на управление на отделните царе се увеличават приблизително от двадесет и пет или тридесет до сто и петдесет и повече години. Такова удължаване на периодите на царстването означава, че някои от ранните нодитски управители (преки потомци на княжеския персонал) действително живееха по-дълго, отколкото техните по-късни наследници, а също така показва и опита да проследят

currents is not unlike those procedures whereby Urantia scientists modify the germ plasm of plants and animals by the use of X rays.

77:2.6 (857.3) Thus did the Nodite peoples arise out of certain peculiar and unexpected modifications occurring in the life plasm which had been transferred from the bodies of the Andonite contributors to those of the corporeal staff members by the Avalon surgeons.

77:2.7 (857.4) It will be recalled that the one hundred Andonite germ plasm contributors were in turn made possessors of the organic complement of the tree of life so that the Satania life currents likewise invested their bodies. The forty-four modified Andonites who followed the staff into rebellion also mated among themselves and made a great contribution to the better strains of the Nodite people.

77:2.8 (857.5) These two groups, embracing 104 individuals who carried the modified Andonite germ plasm, constitute the ancestry of the Nodites, the eighth race to appear on Urantia. And this new feature of human life on Urantia represents another phase of the outworking of the original plan of utilizing this planet as a life-modification world, except that this was one of the unforeseen developments.

77:2.9 (857.6) The pure-line Nodites were a magnificent race, but they gradually mingled with the evolutionary peoples of earth, and before long great deterioration had occurred. Ten thousand years after the rebellion they had lost ground to the point where their average length of life was little more than that of the evolutionary races.

77:2.10 (857.7) When archaeologists dig up the clay-tablet records of the later-day Sumerian descendants of the Nodites, they discover lists of Sumerian kings running back for several thousand years; and as these records go further back, the reigns of the individual kings lengthen from around twenty-five or thirty years up to one hundred and fifty years and more. This lengthening of the reigns of these older kings signifies that some of the early Nodite rulers (immediate descendants of the Prince's staff) did live longer than their later-day successors and also indicates an effort to stretch the dynasties back to Dalamatia.

произхода на династиите от времената на Далматия.

Сведенията за подобни дълголетници се обясняват с объркването на месеците и годините като отрязъци от време. Това се вижда и по библейската генеалогия на Авраам и древните китайски летописи. Смесването на месеците – промеждутъка от време от двадесет и осем дни, с появилите се по-късно години, включващи повече от триста и петдесет дни, е причина за появата в преданията на толкова продължителни срокове на живота на хората. Съществуват писмени напомняния за човек, живял повече от деветстотин "години". Това съответства на непълни седемдесет години и векове наред подобен живот се смяташе за много дълъг – "три пъти по двадесет години и десет", както впоследствие започнаха да го обозначават.

Дълго време след Адам продължаваха да изчисляват с помощта на месеца от двадесет и осем дни. Но когато, преди около седем хиляди години, египтяните осъществиха реформата на календара, те направиха това с голяма точност, въвеждайки годината с продължителност 365 дни.

77:2.11 (857.8) The records of such long-lived individuals are also due to the confusion of months and years as time periods. This may also be observed in the Biblical genealogy of Abraham and in the early records of the Chinese. The confusion of the twenty-eight-day month, or season, with the later introduced year of more than three hundred and fifty days is responsible for the traditions of such long human lives. There are records of a man who lived over nine hundred "years." This period represents not quite seventy years, and such lives were regarded for ages as very long, "threescore years and ten" as such a life span was later designated.

77:2.12 (858.1) The reckoning of time by the twenty-eight-day month persisted long after the days of Adam. But when the Egyptians undertook to reform the calendar, about seven thousand years ago, they did it with great accuracy, introducing the year of 365 days.

3. ВАВИЛОНСКАТА КУЛА

След изчезването на Далматия нодитите се придвижиха на север и изток и скоро основаха нов град – Дилмун, станал техен национален и културен център. И след около пет хиляди години от смъртта на Нод – когато многобройното потомство на персонала на принца вече не можеше да се изхрани от земите, прилежащи към техния нов град Дилмун, както и след появата на смесените бракове с андонитските и сангикски племена, обитаващи край границите на техните владения – техните лидери решиха, че е необходимо да се вземат някакви мерки за запазването на расовото единство. За целта беше свикан съвет на племената и след продължителни дискусии беше приет планът на Вавлот, потомък на Нод.

В центъра на заетата към това време територия Вавлот предложи да се издигне претенциозен храм за прослава на техните раси. Над храма трябваше да се възвисява кула, каквато светът не е виждал. Тя трябваше да стане монументален паметник на тяхното изчезващо величие. Мнозина искаха този монумент да бъде издигнат в Дилмун, но други предполагаха, че толкова гигантско съоръжение трябва да се намира на безопасно разстояние от морето, тъй като помнеха преданията за потопяването на тяхната първа

3. THE TOWER OF BABEL

77:3.1 (858.2) After the submergence of Dalamatia the Nodites moved north and east, presently founding the new city of Dilmun as their racial and cultural headquarters. And about fifty thousand years after the death of Nod, when the offspring of the Prince's staff had become too numerous to find subsistence in the lands immediately surrounding their new city of Dilmun, and after they had reached out to intermarry with the Andonite and Sangik tribes adjoining their borders, it occurred to their leaders that something should be done to preserve their racial unity. Accordingly a council of the tribes was called, and after much deliberation the plan of Bablot, a descendant of Nod, was endorsed.

77:3.2 (858.3) Bablot proposed to erect a pretentious temple of racial glorification at the center of their then occupied territory. This temple was to have a tower the like of which the world had never seen. It was to be a monumental memorial to their passing greatness. There were many who wished to have this monument erected in Dilmun, but others contended that such a great structure should be placed a safe distance from the dangers of the sea, remembering the traditions of the engulfment of their first capital, Dalamatia.

столица – Далматия.

По плана на Вавлот новите здания трябваше да станат ядро на бъдещия център на нодитска култура и цивилизация. Неговото предложение беше прието и в съответствие с този план строителството започна. В чест на архитекта и създателя на кулата новият град трябваше да се казва *Вавлот.* По-късно това място стана известно като Вавлод и, накрая, като Вавилон.

Но нодитите така и не стигнаха до единно мнение относно плановете и предназначението на своето начинание. Между тези лидери така и не се стигна до пълно съгласие по отношение на плановете за строителството или използването на зданията след завършването на работите. Когато от началото на строителството изминаха четири и половина години, се разгоря спор за целите и мотивите за издигането на кулата. Разногласията взеха толкова ожесточена форма, че работите напълно се прекратиха. Доставчиците на храна разнесоха известията за раздора и към мястото на строителството започнаха да се стичат множество племена. Бяха предложени три различни възгледа за предназначението на кулата:

1. Първата група – почти половината от събралите се искаше кулата да стане паметник на историята и расовото превъзходство на нодитите. Те предполагаха, че кулата трябва да бъде огромна и впечатляваща постройка, която да предизвиква възхищение сред всички бъдещи поколения.

2. Следващата по големина група искаше кулата да бъде построена в памет на културата на Дилмун. Те предвиждаха, че Вавлот ще се превърне в голям център на търговията, изкуството и занаятите.

3. Най-малката група смяташе, че издигането на кулата дава възможност да се изкупи безразсъдството на техните прародители, взели участие във бунта на Калигастия. Те настояваха на това, кулата да бъде посветена на поклонението на Всеобщия Баща. Те изискваха пред града да стои една единствена цел: да стане приемник на Далматия като културен и религиозен център за окръжаващите варвари.

При гласуването религиозната група бързо претърпя поражение. Мнозинството събрали се отхвърлиха доктрината за това, че техните предци са виновни за бунта; идеята за национален позор предизвикваше в тях възмущение. Избавяйки се от едната гледна точка и не достигайки до избор между двете други в пренията, те започнаха да се бият.

77:3.3 (858.4) Bablot planned that the new buildings should become the nucleus of the future center of the Nodite culture and civilization. His counsel finally prevailed, and construction was started in accordance with his plans. The new city was to be named *Bablot* after the architect and builder of the tower. This location later became known as Bablod and eventually as Babel.

77:3.4 (858.5) But the Nodites were still somewhat divided in sentiment as to the plans and purposes of this undertaking. Neither were their leaders altogether agreed concerning either construction plans or usage of the buildings after they should be completed. After four and one-half years of work a great dispute arose about the object and motive for the erection of the tower. The contentions became so bitter that all work stopped. The food carriers spread the news of the dissension, and large numbers of the tribes began to forgather at the building site. Three differing views were propounded as to the purpose of building the tower:

77:3.5 (858.6) 1. The largest group, almost one half, desired to see the tower built as a memorial of Nodite history and racial superiority. They thought it ought to be a great and imposing structure which would challenge the admiration of all future generations.

77:3.6 (858.7) 2. The next largest faction wanted the tower designed to commemorate the Dilmun culture. They foresaw that Bablot would become a great center of commerce, art, and manufacture.

77:3.7 (859.1) 3. The smallest and minority contingent held that the erection of the tower presented an opportunity for making atonement for the folly of their progenitors in participating in the Caligastia rebellion. They maintained that the tower should be devoted to the worship of the Father of all, that the whole purpose of the new city should be to take the place of Dalamatia — to function as the cultural and religious center for the surrounding barbarians.

77:3.8 (859.2) The religious group were promptly voted down. The majority rejected the teaching that their ancestors had been guilty of rebellion; they resented such a racial stigma. Having disposed of one of the three angles to the dispute and failing to settle the other two by debate, they fell to fighting. The religionists, the noncombatants, fled to their homes in the south, while their fellows

Религиозните нодити, противници на силовата борба, избягаха към своите домове на юг, а техните другари продължаваха да се сражават, докато не се унищожиха почти напълно.

fought until well-nigh obliterated.

Преди около дванадесет хиляди години беше предприет втори опит да се построи Вавилонската кула. Смесените племена на андитите (нодити и адамити) започнаха да издигат нов храм от развалините на стария, но това съоръжение нямаше достатъчно опора. Кулата рухна под тежестта на собственото си прекомерно тегло. Този регион дълго беше известен като Вавилония.

77:3.9 (859.3) About twelve thousand years ago a second attempt to erect the tower of Babel was made. The mixed races of the Andites (Nodites and Adamites) undertook to raise a new temple on the ruins of the first structure, but there was not sufficient support for the enterprise; it fell of its own pretentious weight. This region was long known as the land of Babel.

4. ЦЕНТРОВЕТЕ НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА НА НОДИТИТЕ

4. NODITE CENTERS OF CIVILIZATION

Разселването на нодитите стана пряко следствие от междуособиците заради Вавилонската кула. Тази междуособна война рязко съкрати броя на чистокръвните нодити; в значителна степен именно по тази причина те не можаха да създадат велика доадамическа цивилизация. От това време нататък, в течение на сто и двадесет хиляди години, нодитската култура западаше, докато не беше подобрена от привнасянето на адамическата кръв. Но даже по времето на Адам нодитите си оставаха талантлив народ. Много от техните смесени потомци бяха сред строителите на Градината и няколко от груповите командири на Ван бяха нодити. В персонала на Адам влизаха някои от най-талантливите представители на тази раса.

77:4.1 (859.4) The dispersion of the Nodites was an immediate result of the internecine conflict over the tower of Babel. This internal war greatly reduced the numbers of the purer Nodites and was in many ways responsible for their failure to establish a great pre-Adamic civilization. From this time on Nodite culture declined for over one hundred and twenty thousand years until it was upstepped by Adamic infusion. But even in the times of Adam the Nodites were still an able people. Many of their mixed descendants were numbered among the Garden builders, and several of Van's group captains were Nodites. Some of the most capable minds serving on Adam's staff were of this race.

Три от четирите големи нодитски центъра бяха основани веднага след вавилонския конфликт:

77:4.2 (859.5) Three out of the four great Nodite centers were established immediately following the Bablot conflict:

1 . *Западните, или сирийски, нодити.* Останките от националисти – последователи на издигането на паметника на своята раса, заминаха на север, където впоследствие се съединиха с андонитите и по-късно основаха нодитски центрове на северозапад от Месопотамия. Тази най-голяма група от нодитското разселване внесе голям принос в появилите се впоследствие племена на асирийците.

77:4.3 (859.6) 1. *The western or Syrian Nodites.* The remnants of the nationalistic or racial memorialists journeyed northward, uniting with the Andonites to found the later Nodite centers to the northwest of Mesopotamia. This was the largest group of the dispersing Nodites, and they contributed much to the later appearing Assyrian stock.

2 . *Източните, или еламитски, нодити.* Голям брой последователи на културата и занаятите мигрира на изток, в Елам, където те се обединиха със смесените сангикски племена. Преди триста и четиридесет хиляди години еламитите станаха основно носители на сангикска кръв, макар че при тях се запазваше цивилизацията, превъзхождаща културата на околните варвари.

77:4.4 (859.7) 2. *The eastern or Elamite Nodites.* The culture and commerce advocates migrated in large numbers eastward into Elam and there united with the mixed Sangik tribes. The Elamites of thirty to forty thousand years ago had become largely Sangik in nature, although they continued to maintain a civilization superior to that of the surrounding barbarians.

След създаването на втората Градина се появи навикът близолежащите нодитски селища да се наричат “земите на Нод”. И в течение на продължителен и относително мирен период взаимоотношенията на нодитите с адамитите на тези две раси в значителна степен се смесиха, тъй като Божиите Синове (адамитите) все още вземаха за жени човешките дъщери (нодитите).

3 . *Централни, или дошумерски, нодити.* Неголяма група в района на устията на реките Тигър и Ефрат запазваше голяма расова чистота. Тя продължаваше да съществува в течение на десетилетия и съответно стана източник на онези нодити, които се смесиха с адамитите и образуваха шумерските народи от историческата епоха.

Всичко това обяснява толкова внезапната и тайнствена поява на шумерите на историческата сцена в Месопотамия. Изследователите никога няма да могат да проследят произхода на тези племена от първите шумери, които се появиха преди двеста хиляди години, след потопяването на Далматия. Не оставяйки никакви следи от произход на другите места от света, тези древни племена внезапно се появяват на хоризонта на цивилизацията с формираща се високоразвита култура, включваща храмове, металообработка, земеделие, животновъдство керамика, тъкачество, търговско законодателство, граждански кодекси, религиозни обреди и древна писменост. Към началото на историческата ера далматийската азбука беше вече отдавна забравена и шумерите използваха необичайно писмо, изобретено в Дилмун. Шумерският език – практически напълно изчезнал, не беше семитски; той имаше много общо с така наричаните индоевропейски езици.

Подробните записи, оставени от шумерите, описват необикновено селище, намиращо се в Персийския залив недалеч от мястото, където по-рано се намираше Дилмун. Египтяните наричаха този величествен древен град Дилмат, докато смесилите се с адамитите шумери бъркаха както първия, така и втория нодитски град с Далматия и наричаха всичките три Дилмун. Археолозите вече намериха древните глинени таблички, разказващи ни за този земен рай, „където Боговете за пръв път благословиха човечеството с пример за цивилизован и културен живот“. Днес тези таблички с описанията на Дилмун мълчаливо лежат върху прашните рафтове на много музеи.

Шумерите добре знаеха за съществуването на първия и втори Едем, но независимо от разпространението на

77:4.5 (859.8) After the establishment of the second garden it was customary to allude to this near-by Nodite settlement as “the land of Nod”; and during the long period of relative peace between this Nodite group and the Adamites, the two races were greatly blended, for it became more and more the custom for the Sons of God (the Adamites) to intermarry with the daughters of men (the Nodites).

77:4.6 (860.1) 3. *The central or pre-Sumerian Nodites.* A small group at the mouth of the Tigris and Euphrates rivers maintained more of their racial integrity. They persisted for thousands of years and eventually furnished the Nodite ancestry which blended with the Adamites to found the Sumerian peoples of historic times.

77:4.7 (860.2) And all this explains how the Sumerians appeared so suddenly and mysteriously on the stage of action in Mesopotamia. Investigators will never be able to trace out and follow these tribes back to the beginning of the Sumerians, who had their origin two hundred thousand years ago after the submergence of Dalamatia. Without a trace of origin elsewhere in the world, these ancient tribes suddenly loom upon the horizon of civilization with a full-grown and superior culture, embracing temples, metalwork, agriculture, animals, pottery, weaving, commercial law, civil codes, religious ceremonial, and an old system of writing. At the beginning of the historical era they had long since lost the alphabet of Dalamatia, having adopted the peculiar writing system originating in Dilmun. The Sumerian language, though virtually lost to the world, was not Semitic; it had much in common with the so-called Aryan tongues.

77:4.8 (860.3) The elaborate records left by the Sumerians describe the site of a remarkable settlement which was located on the Persian Gulf near the earlier city of Dilmun. The Egyptians called this city of ancient glory Dilmat, while the later Adamized Sumerians confused both the first and second Nodite cities with Dalamatia and called all three Dilmun. And already have archaeologists found these ancient Sumerian clay tablets which tell of this earthly paradise “where the Gods first blessed mankind with the example of civilized and cultured life.” And these tablets, descriptive of Dilmun, the paradise of men and God, are now silently resting on the dusty shelves of many museums.

77:4.9 (860.4) The Sumerians well knew of the first and second Edens but, despite extensive intermarriage with the Adamites, continued to

смесените бракове с адамити продължаваха да гледат на обитателите на Градината – техните северни съседи, като на чужда раса. Кичейки се със своята по-древна нодитска култура, шумерите пренебрегнаха открилите се пред тях славни перспективи, отдавайки предпочитание на величието и райските традиции на град Дилмун.

4 . *Северните нодити и амадонити – ванитите.* Тази група се появи още преди конфликта около Вавлот. Най-северни от нодитите, те бяха потомци на тези, които отхвърлиха ръководството на Нод и неговите приемници и преминаха към Ван и Амадон.

Някои от ранните другари на Ван впоследствие се преселиха край бреговете на езерото, което и досега носи неговото име; тук израснаха техните традиции. Тяхна свещена планина стана Арарат, имаща до голяма степен такова значение за късните ванити, каквото Синай имаше за юдеите. Преди десет хиляди години ванитските предшественици на асирийците учеха, че техният нравствен закон от седем заповеди бил получен от Ван от Боговете горе на Арарат. Те твърдо вярваха в това, че Ван и неговият другар Амадон са били взети живи от планетата, докато са били на нея, възнасяйки молитвите си.

Арарат беше свещената планина на Северна Месопотамия и тъй като възникването на много от вашите легенди за тези древни времена е свързано с вавилонското предание за потопа, не е чудно, че Арарат и окръжаващият регион влязоха в по-късното еврейско предание за Ной и вселенския потоп.

В около 35 000 година до н.е. Адамсон пристигна в едно от древните Ванитски поселения, намиращо се в източните граници на тяхната територия, и основа тук свой център на цивилизацията.

regard the garden dwellers to the north as an alien race. Sumerian pride in the more ancient Nodite culture led them to ignore these later vistas of glory in favor of the grandeur and paradisiacal traditions of the city of Dilmun.

77:4.10 (860.5) 4. *The northern Nodites and Amadonites — the Vanites.* This group arose prior to the Bablot conflict. These northernmost Nodites were descendants of those who had forsaken the leadership of Nod and his successors for that of Van and Amadon.

77:4.11 (860.6) Some of the early associates of Van subsequently settled about the shores of the lake which still bears his name, and their traditions grew up about this locality. Ararat became their sacred mountain, having much the same meaning to later-day Vanites that Sinai had to the Hebrews. Ten thousand years ago the Vanite ancestors of the Assyrians taught that their moral law of seven commandments had been given to Van by the Gods upon Mount Ararat. They firmly believed that Van and his associate Amadon were taken alive from the planet while they were up on the mountain engaged in worship.

77:4.12 (860.7) Mount Ararat was the sacred mountain of northern Mesopotamia, and since much of your tradition of these ancient times was acquired in connection with the Babylonian story of the flood, it is not surprising that Mount Ararat and its region were woven into the later Jewish story of Noah and the universal flood.

77:4.13 (860.8) About 35,000 B.C. Adamson visited one of the easternmost of the old Vanite settlements to found his center of civilization.

5. АДАМСОН И РАТТА

Обрисувайки нодитските предшественици и вторичните промеждутъчни създания, сега е необходимо да разгледаме адамическата половина на тяхното родословие, тъй като вторичните промеждутъчни създания са също така и внуци на Адамсон – първородния представител на виолетовата раса на Урантия.

Адамсон принадлежеше на тази група деца на Адам и Ева, които решиха да останат на Земята със своите родители. От Ван до Амадон този старши син на Адам често беше слушал разказа за тяхната високопланинска северна родина и известно време след

5. ADAMSON AND RATTA

77:5.1 (861.1) Having delineated the Nodite antecedents of the ancestry of the secondary midwayers, this narrative should now give consideration to the Adamic half of their ancestry, for the secondary midwayers are also the grandchildren of Adamson, the first-born of the violet race of Urantia.

77:5.2 (861.2) Adamson was among that group of the children of Adam and Eve who elected to remain on earth with their father and mother. Now this eldest son of Adam had often heard from Van and Amadon the story of their highland home in the north, and sometime after the establishment of the

създаването на втората Градина той взе решение да се отправи в търсене на земята, за която мечтаеше от младите си години.

В това време Адамсон беше на 120 години и той беше баща на тридесет и две чистокръвни деца от първата Градина. Той искаше да остане със своите родители и да им помогне в изграждането на втората Градина, но силно го подтискаше загубата на неговите съпруга и деца, решили да се отправят в Едемия заедно с тези деца на Адам, които пожелаха да станат подопечни на Всевишните.

Адамсон нямаше да остави своите родители и не беше в характера му да бяга от трудностите, но него изобщо не го удовлетворяваше населението на втората Градина. Той направи много за развитието на отбраната и строителството, но все пак реши, че при първа възможност ще отиде на север. И макар че прощаването премина в добра атмосфера, Адам и Ева бяха дълбоко опечалени от загубата на своя голям син, от неговото заминаване в непознатия и враждебен свят, откъдето, както те се опасяваха, не му беше съдено да се върне.

Отряд от двадесет и седем човека последва Адамсон на север, в търсене на хората, за чието намиране той мечтаеше от детството си. След малко повече от три години тази група действително достигна своите цели и сред намерените от тях хора Адамсон срещна прекрасна двадесетгодишна жена, смятаща се за последния чистокръвен потомък на персонала на принца. Тази жена наричаха Ратта и тя разказа, че всичките ѝ предци са потомци на двама членове от персонала на падналия принц. Тя беше последната представителка на своя род, тъй като всичките ѝ братя и сестри бяха умрели. Ратта беше вече готова никога да не се омъжи и да умре бездетна, но виждайки величествения Адамсон, тя го обикна от все сърце. И когато тя узна историята на Едем – узна за това как действително са се сбъднали предсказанията на Ван и Амадон, изслушвайки разказа за извършената в Градината простъпка, – я обхвана единственото желание да стане жена на този наследник на Адам. Същата мисъл бързо увлече и Адамсон. След малко повече от три месеца те станаха мъж и жена.

На Адамсон и Ратта им се родиха шестдесет и седем деца. Те сложиха началото на велик род световни управители, но направиха и нещо повече. Не следва да се забравя, че те и двамата бяха истински свръхчовеци. Всяко четвърто родило им се дете се отнасяше към уникалния тип и често ставаше невидимо. Такова нещо никога не се

second garden he determined to go in search of this land of his youthful dreams.

77:5.3 (861.3) Adamson was 120 years old at this time and had been the father of thirty-two pure-line children of the first garden. He wanted to remain with his parents and assist them in upbuilding the second garden, but he was greatly disturbed by the loss of his mate and their children, who had all elected to go to Edentia along with those other Adamic children who chose to become wards of the Most Highs.

77:5.4 (861.4) Adamson would not desert his parents on Urantia, he was disinclined to flee from hardship or danger, but he found the associations of the second garden far from satisfying. He did much to forward the early activities of defense and construction but decided to leave for the north at the earliest opportunity. And though his departure was wholly pleasant, Adam and Eve were much grieved to lose their eldest son, to have him go out into a strange and hostile world, as they feared, never to return.

77:5.5 (861.5) A company of twenty-seven followed Adamson northward in quest of these people of his childhood fantasies. In a little over three years Adamson's party actually found the object of their adventure, and among these people he discovered a wonderful and beautiful woman, twenty years old, who claimed to be the last pure-line descendant of the Prince's staff. This woman, Ratta, said that her ancestors were all descendants of two of the fallen staff of the Prince. She was the last of her race, having no living brothers or sisters. She had about decided not to mate, had about made up her mind to die without issue, but she lost her heart to the majestic Adamson. And when she heard the story of Eden, how the predictions of Van and Amadon had really come to pass, and as she listened to the recital of the Garden default, she was encompassed with but a single thought — to marry this son and heir of Adam. And quickly the idea grew upon Adamson. In a little more than three months they were married.

77:5.6 (861.6) Adamson and Ratta had a family of sixty-seven children. They gave origin to a great line of the world's leadership, but they did something more. It should be remembered that both of these beings were really superhuman. Every fourth child born to them was of a unique order. It was often invisible. Never in the world's history had such a thing occurred. Ratta was

беше случвало в световната история. Ратта беше твърде обезпокоена – чак до суеверен страх, но на Адамсон му беше добре известно за съществуването на първичните междинни създания и той разбра, че пред очите му става нещо подобно. Когато се появи вторият необикновен потомък, Адамсон реши да ги ожени, тъй като единият от тях беше мъж, а другият – жена. Така се появиха вторичните междинни създания. В течение на сто години, докато този феномен не се прекрати, се появиха почти две хиляди подобни същества.

greatly perturbed — even superstitious — but Adamson well knew of the existence of the primary midwayers, and he concluded that something similar was transpiring before his eyes. When the second strangely behaving offspring arrived, he decided to mate them, since one was male and the other female, and this is the origin of the secondary order of midwayers. Within one hundred years, before this phenomenon ceased, almost two thousand were brought into being.

Адамсон живя 396 години. Много пъти той се връщаше в родината си, за да посети своите родители. Всеки седем години той и Ратта се отправяха на юг, във втората Градина, и по време на такива пътешествия междинните създания му съобщаваха за състоянието на делата сред неговия народ. В течение на живота на Адамсон те оказаха огромна помощ при създаването на нов и независим световен център на истината и праведността.

77:5.7 (862.1) Adamson lived for 396 years. Many times he returned to visit his father and mother. Every seven years he and Ratta journeyed south to the second garden, and meanwhile the midwayers kept him informed regarding the welfare of his people. During Adamson's life they did great service in upbuilding a new and independent world center for truth and righteousness.

Така в разпореждане на Адамсон и Ратта се оказа корпус от великолепни помощници, трудещи се заедно с тях в продължение на техния дълъг живот и помагащи в разпространяването на новите истини и по-високите критерии за духовен, интелектуален и материален живот. И не всички резултати от тези усилия по подобряване на света бяха изтрити от последващия регрес.

77:5.8 (862.2) Adamson and Ratta thus had at their command this corps of marvelous helpers, who labored with them throughout their long lives to assist in the propagation of advanced truth and in the spread of higher standards of spiritual, intellectual, and physical living. And the results of this effort at world betterment never did become fully eclipsed by subsequent retrogressions.

В продължение на почти седем десетилетия от времето на Адамсон и Ратта адамсонитите съхраняваха висока култура. По-късно те се смесиха със съседните нодити и андонити и бяха също така причислени към "древните исполини". Някои постижения на тази епоха преминаха след един век и станаха скрита част от този културен потенциал, чийто разцвет по-късно се прояви в европейската цивилизация.

77:5.9 (862.3) The Adamsonites maintained a high culture for almost seven thousand years from the times of Adamson and Ratta. Later on they became admixed with the neighboring Nodites and Andonites and were also included among the "mighty men of old." And some of the advances of that age persisted to become a latent part of the cultural potential which later blossomed into European civilization.

Този център на цивилизацията се намираше в региона на изток от южните покрайнини на Каспийско море, недалеч от Копет Даг. Малко на север, на възвишенията на Туркестан, се намират останките от това, което някога беше адамсонитският център на виолетовата раса. В тази планинска местност на тесен и древен плодороден пояс, преминаващ през невисоките предхълмове на хребета Копет, в различни времена се сменяха една друга четири различни култури, създадени съответно от четири различни групи потомци на Адамсон. Втората от тези групи мигрира на запад – в Гърция и на островите в Средиземноморието. Останките от потомците на Адамсон мигрираха на север и запад и по-

77:5.10 (862.4) This center of civilization was situated in the region east of the southern end of the Caspian Sea, near the Kopet Dagh. A short way up in the foothills of Turkestan are the vestiges of what was onetime the Adamsonite headquarters of the violet race. In these highland sites, situated in a narrow and ancient fertile belt lying in the lower foothills of the Kopet range, there successively arose at various periods four diverse cultures respectively fostered by four different groups of Adamson's descendants. It was the second of these groups which migrated westward to Greece and the islands of the Mediterranean. The residue of Adamson's descendants migrated north and west to enter Europe with the blended stock of the last Andite wave coming out of Mesopotamia, and

късно достигнаха Европа заедно със смесеното потомство на последната вълна на андонитите, преминали през Месопотамия; те също така влязоха в числото на андито-арийските завоеватели на Индия.

they were also numbered among the Andite-Aryan invaders of India.

6. ВТОРИЧНИТЕ ПРОМЕЖДУТЪЧНИ СЪЗДАНИЯ

В сравнение с първичните промеждутъчни създания, произходът на които беше почти изцяло свръхчовешки, представителите на вторичната категория са потомци на чистокръвния адамически род, обединил се с очовечените потомци на тези, от които произлизаше родословието на старшия корпус.

От децата на Адамсон шестнадесет станаха необикновени прародители на вторичните промеждутъчни създания. Сред тези уникални деца имаше равен брой мъже и жени и веднъж на седемдесет дни, с помощта на комбинирания метод за полови и неполови връзки, всяка двойка можеше да произведе на света едно вторично промеждутъчно създание. По-рано подобно явление беше невъзможно на Земята и оттогава то никога повече не беше наблюдавано.

С изключение на тези необичайни качества, шестнадесетте деца живяха и умряха като смъртни на дадения свят, но техните потомци, притежаващи електрически тип хранене с енергия, продължават да живеят, неподлагани на ограниченията на смъртната плът.

Всяка от осемте двойки съответно произведе 248 промеждутъчни създания и така се появи изначалният вторичен корпус, наброяващ 1 984 същества. Вторичните създания се делят на осем подгрупи. Те се обозначават като А-Б-В първото, второто, третото и така нататък. Има даже Г-Д-Е първо, второ, и така нататък.

След простъпката на Адам първичните промеждутъчни създания се върнаха към попечителските Мелхиседек, а вторичната група остана прикрепена към центъра на Адамсон чак до неговата смърт. Тридесет и три вторични същества, възглавяващи своята организация към момента на смъртта на Адамсон, предприеха опит да преведат цялата категория под ръководството на Мелхиседек и с това да се обединят с първичния корпус. Когато не им се отдаде да се слеят, те напуснаха своите другари и като единна група се присъединиха към службата на планетарните попечители.

6. THE SECONDARY MIDWAYERS

77:6.1 (862.5) While the primary midwayers had a well-nigh superhuman origin, the secondary order are the offspring of the pure Adamic stock united with a humanized descendant of ancestors common to the parentage of the senior corps.

77:6.2 (862.6) Among the children of Adamson there were just sixteen of the peculiar progenitors of the secondary midwayers. These unique children were equally divided as regards sex, and each couple was capable of producing a secondary midwayer every seventy days by a combined technique of sex and nonsex liaison. And such a phenomenon was never possible on earth before that time, nor has it ever occurred since.

77:6.3 (862.7) These sixteen children lived and died (except for their peculiarities) as mortals of the realm, but their electrically energized offspring live on and on, not being subject to the limitations of mortal flesh.

77:6.4 (862.8) Each of the eight couples eventually produced 248 midwayers, and thus did the original secondary corps — 1,984 in number — come into existence. There are eight subgroups of secondary midwayers. They are designated as A-B-C the first, second, third, and so on. And then there are D-E-F the first, second, and so on.

77:6.5 (862.9) After the default of Adam the primary midwayers returned to the service of the Melchizedek receivers, while the secondary group were attached to the Adamson center until his death. Thirty-three of these secondary midwayers, the chiefs of their organization at the death of Adamson, endeavored to swing the whole order over to the service of the Melchizedeks, thus effecting a liaison with the primary corps. But failing to accomplish this, they deserted their companions and went over in a body to the service of the planetary receivers.

След смъртта на Адамсон оставащата част от вторичните промеждутъчни създания се превърна в странна, неорганизирана и никому неподчинена сила, действаща на Урантия. От това време и чак до идването на Макивента Мелхиседек те водеха безпорядъчен и неорганизиран начин на живот. Този Мелхиседек частично ги постави под свой контрол, но до появяването на Христос Михаил те продължаваха да остават източник на много неприятности. В течение на неговото пребиваване на земята всички те взеха окончателно решение по отношение на своето бъдеще и преданото мнозинство премина под ръководството на първичната категория промеждутъчни създания.

77:6.6 (863.1) After the death of Adamson the remainder of the secondary midwayers became a strange, unorganized, and unattached influence on Urantia. From that time to the days of Machiventa Melchizedek they led an irregular and unorganized existence. They were partially brought under control by this Melchizedek but were still productive of much mischief up to the days of Christ Michael. And during his sojourn on earth they all made final decisions as to their future destiny, the loyal majority then enlisting under the leadership of the primary midwayers.

7. МЕТЕЖНИТЕ ПРОМЕЖДУТЪЧНИ СЪЗДАНИЯ

По времето на бунта на Луцифер мнозинството първични промеждутъчни създания застанаха на пътя на греха. При оценката на разрушителните последствия от планетарния метеж сред другите загуби беше установено, че от първоначалните 50 000 същества 40 119 са се присъединили към отстъпника Калигастия.

Изначалният брой на вторичните създания беше 1 984 същества, от които 873 не пожелаха да се подчинят на управлението на Михаил и бяха надлежно изолирани във връзка с планетарния съд на Урантия, състоял се в деня Петдесетница. Никой не може да предскаже съдбата на тези паднали същества.

Понастоящем двете групи метежни промеждутъчни създания ги държат под стража в очакване на произнасянето на окончателните присъди над участниците в бунта в локалната система. Но те извършиха много странни постъпки на Земята преди началото на сегашния планетарен съден период.

При определени условия тези неверни промеждутъчни създания можеха да станат видими за смъртните, което на първо място важи за съучастниците на Веелзевул – лидера на отстъпническите вторични създания. Но не следва да се бъркат тези уникални създания с някои метежни херувими и серафими, които също така се намираха на Земята до смъртта и възкресението на Христос. Някои древни автори смятаха тези метежни промеждутъчни създания за зли духове и демони, а отстъпническите серафими – за зли ангели.

В нито един свят злите духове не са

7. THE REBEL MIDWAYERS

77:7.1 (863.2) The majority of the primary midwayers went into sin at the time of the Lucifer rebellion. When the devastation of the planetary rebellion was reckoned up, among other losses it was discovered that of the original 50,000, 40,119 had joined the Caligastia secession.

77:7.2 (863.3) The original number of secondary midwayers was 1,984, and of these 873 failed to align themselves with the rule of Michael and were duly interned in connection with the planetary adjudication of Urantia on the day of Pentecost. No one can forecast the future of these fallen creatures.

77:7.3 (863.4) Both groups of rebel midwayers are now held in custody awaiting the final adjudication of the affairs of the system rebellion. But they did many strange things on earth prior to the inauguration of the present planetary dispensation.

77:7.4 (863.5) These disloyal midwayers were able to reveal themselves to mortal eyes under certain circumstances, and especially was this true of the associates of Beelzebub, the leader of the apostate secondary midwayers. But these unique creatures must not be confused with certain of the rebel cherubim and seraphim who also were on earth up to the time of Christ's death and resurrection. Some of the older writers designated these rebellious midway creatures as evil spirits and demons, and the apostate seraphim as evil angels.

77:7.5 (863.6) On no world can evil spirits possess any mortal mind subsequent to the life of a

способни да се вселяват в съзнанието на смъртния след живота на Райски Посвещенчески Син. Но до идването на Урантия на Христос Михаил – до масовото пристигане на Настройчиците на Съзнанието и изливането на духа на Учителя над цялата плът – тези метежни промеждутъчни създания действително бяха способни да въздействат на съзнанието на някои низши смъртни и в определена степен да контролират техните действия. Това се постигаше до голяма степен посредством такъв метод, от какъвто се ползват преданите промеждутъчни създания, влизащи в контакт с човешкия разум на един от членовете на резервния корпус на съдбата и охраняващите го, докато Настройчикът, по същество, напуска личността за общуване със свръхчовешките разумни същества.

Paradise bestowal Son. But before the days of Christ Michael on Urantia — before the universal coming of the Thought Adjusters and the pouring out of the Master's spirit upon all flesh — these rebel midwayers were actually able to influence the minds of certain inferior mortals and somewhat to control their actions. This was accomplished in much the same way as the loyal midway creatures function when they serve as efficient contact guardians of the human minds of the Urantia reserve corps of destiny at those times when the Adjuster is, in effect, detached from the personality during a season of contact with superhuman intelligences.

И следващата фраза не е само образен израз: "И му водеха всички болни, поразени от различни недъзи, обладани от бесове и лунатици." Иисус знаеше и виждаше различието между лудостта и бесовството, макар че в умовете на неговите съвременници цареше огромен хаос по отношение на тези състояния.

77:7.6 (863.7) It is no mere figure of speech when the record states: "And they brought to Him all sorts of sick people, those who were possessed by devils and those who were lunatics." Jesus knew and recognized the difference between insanity and demoniacal possession, although these states were greatly confused in the minds of those who lived in his day and generation.

Още преди Петдесетница нито един метежен дух не беше способен да подчини на себе си нормалния човешки разум, а от този ден даже тези низши смъртни със слаб ум са защитени от подобна опасност. След изливането на Духа на Истината случаите на така наричаното изгонване на бесовете се обясняват с това, че хората приемат истерията, лудостта и слабоумието за обладаност от демони. Но фактът, че посвещението на Михаил завинаги освободи разума на всеки човек на Урантия от опасността от обладаване, изобщо не означава, че тази опасност не беше напълно реална в предишните епохи.

77:7.7 (863.8) Even prior to Pentecost no rebel spirit could dominate a normal human mind, and since that day even the weak minds of inferior mortals are free from such possibilities. The supposed casting out of devils since the arrival of the Spirit of Truth has been a matter of confounding a belief in demoniacal possession with hysteria, insanity, and feeble-mindedness. But just because Michael's bestowal has forever liberated all human minds on Urantia from the possibility of demoniacal possession, do not imagine that such was not a reality in former ages.

Понастоящем цялата група на метежните промеждутъчни създания е задържана в затвор по заповед на Всевишните на Едемия. Те вече не се скитат по света, обхванати от зъл умисъл. Независимо от присъствието на Настройчици на Съзнанието изливането на Духа на Истината над цялата плът навеки лиши неверните духове от каквато и да било възможност да проникват даже в най-слабия човешки разум. Започвайки от Петдесетница, такова явление като бесовството вече е невъзможно.

77:7.8 (864.1) The entire group of rebel midwayers is at present held prisoner by order of the Most Highs of Edentia. No more do they roam this world on mischief bent. Regardless of the presence of the Thought Adjusters, the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh forever made it impossible for disloyal spirits of any sort or description ever again to invade even the most feeble of human minds. Since the day of Pentecost there never again can be such a thing as demoniacal possession.

8. ОБЕДИНЯВАНЕ НА ПРОМЕЖДУТЪЧНИТЕ СЪЗДАНИЯ

8. THE UNITED MIDWAYERS

След последния съд над този свят, когато Михаил взе със себе си спящите съхранили се създания на времето, промеждутъчните същества бяха оставени на планетата за помощ в духовната и полудуховната сфери на дейност. Сега те функционират като единен корпус, включващ и двете категории, наброяващи 10 992 члена. Понастоящем *Обединените промеждутъчни създания на Урантия* поред се управляват от старшия член на всяка категория. Този режим беше формиран след сливането на двете групи малко след Петдесетница.

77:8.1 (864.2) At the last adjudication of this world, when Michael removed the slumbering survivors of time, the midway creatures were left behind, left to assist in the spiritual and semispiritual work on the planet. They now function as a single corps, embracing both orders and numbering 10,992. *The United Midwayers of Urantia* are at present governed alternately by the senior member of each order. This regime has obtained since their amalgamation into one group shortly after Pentecost.

Членовете на по-древната, или първична, категория са известни по номера; на тях често им дават такива названия като 1-2-3 първи, 4-5-6 първи и така нататък. На Урантия адамическите промеждутъчни създания се наричат по азбучен ред, за разлика от числовите названия на първичната категория.

77:8.2 (864.3) The members of the older or primary order are generally known by numerals; they are often given names such as 1-2-3 the first, 4-5-6 the first, and so on. On Urantia the Adamic midwayers are designated alphabetically in order to distinguish them from the numerical designation of the primary midwayers.

Двете категории са нематериални същества в това, което се отнася до храненето и потреблението на енергията, но те имат много човешки черти и са способни да разбират вашия хумор и вашите религиозни чувства. Помагайки на смъртните, те се проникват от духа на човешкия труд, отдиха и развлечението. Но промеждутъчните създания не спят, както не притежават и способност да създават потомство. В известен смисъл членовете на вторичната група се отличават по мъжки или женски качества и нерядко за тях говорят като за “той” или “тя”. Те често работят заедно в такива двойки.

77:8.3 (864.4) Both orders are nonmaterial beings as regards nutrition and energy intake, but they partake of many human traits and are able to enjoy and follow your humor as well as your worship. When attached to mortals, they enter into the spirit of human work, rest, and play. But midwayers do not sleep, neither do they possess powers of procreation. In a certain sense the secondary group are differentiated along the lines of maleness and femaleness, often being spoken of as “he” or “she.” They often work together in such pairs.

Промеждутъчните създания не са нито хора, нито ангели, но по своята природа вторичната група е по-близо до хората, отколкото до ангелите; в известна степен те принадлежат към вашите раси и затова проявяват голяма отзивчивост и съчувствие при общуване с хората. Те оказват неоценима помощ на серафимите в тяхната работа с различните човешки раси за благото на тези раси и двете категории са незаменими за тези серафими, които служат като лични хранители на смъртни.

77:8.4 (864.5) Midwayers are not men, neither are they angels, but secondary midwayers are, in nature, nearer man than angel; they are, in a way, of your races and are, therefore, very understanding and sympathetic in their contact with human beings; they are invaluable to the seraphim in their work for and with the various races of mankind, and both orders are indispensable to the seraphim who serve as personal guardians to mortals.

В съответствие с присъщите им качества и придобити способности обединените промеждутъчни създания на Урантия са организирани за служене с планетарните серафими в следните групи:

77:8.5 (864.6) The United Midwayers of Urantia are organized for service with the planetary seraphim in accordance with innate endowments and acquired skills, in the following groups:

1. *Промеждутъчни посланици.* Членовете на тази група имат имена; този неголям корпус оказва огромна помощ в еволюционния свят в установяването на бърза и надеждна лична връзка.

77:8.6 (864.7) 1. *Midway messengers.* This group bear names; they are a small corps and are of great assistance on an evolutionary world in the service of quick and reliable personal communication.

2. *Планетарни стражи.*

77:8.7 (864.8) 2. *Planetary sentinels.* Midwayers are the guardians, the sentinels, of the worlds of

Междинните създания са хранители – стражи, на световете на пространството. Те изпълняват важни функции на наблюдатели на всички многобройни явления и типове съобщения, които са необходими на свръхестествените същества от сферата. Това са патрулите на невидимата духовна сфера на планетата.

space. They perform the important duties of observers for all the numerous phenomena and types of communication which are of import to the supernatural beings of the realm. They patrol the invisible spirit realm of the planet.

3 . *Посредници при контактите.* В контактите със смъртните същества на материалните светове, например, с човека, чрез когото беше предадено настоящото съобщение, винаги се използват междинните създания. Те са важен фактор за такива връзки между духовните и материални нива.

77:8.8 (865.1) 3. *Contact personalities.* In the contacts made with the mortal beings of the material worlds, such as with the subject through whom these communications were transmitted, the midway creatures are always employed. They are an essential factor in such liaisons of the spiritual and the material levels.

4 . *Помощници на прогреса.* В тази група влизат по-духовните междинните създания, които се разпределят като помощници от различните категории серафими, действащи на планетата в социални групи.

77:8.9 (865.2) 4. *Progress helpers.* These are the more spiritual of the midway creatures, and they are distributed as assistants to the various orders of seraphim who function in special groups on the planet.

Междинните създания съществено се отличават по способността си да установяват контакт с по-високите нива серафими и по-ниските нива на своите човешки родственици. Например, на първичните и вторични междинните създания им е изключително трудно да установяват пряка връзка с материалните субстанции. Те са много по-близо до ангелския тип и затова обикновено изпълняват задълженията на сътрудници и помощници на духовните сили, постоянно пребиваващи на планетата. Те действат като спътници и водачи на небесните посетители и пребиваващи, докато вторичните създания почти изключително се назначават като попечители на материалните същества на сферата.

77:8.10 (865.3) Midwayers vary greatly in their abilities to make contact with the seraphim above and with their human cousins below. It is exceedingly difficult, for instance, for the primary midwayers to make direct contact with material agencies. They are considerably nearer the angelic type of being and are therefore usually assigned to working with, and ministering to, the spiritual forces resident on the planet. They act as companions and guides for celestial visitors and student sojourners, whereas the secondary creatures are almost exclusively attached to the ministry of the material beings of the realm.

1 111 -те предани вторични междинните създания изпълняват важни мисии на Земята. В сравнение със своите първични другари те са категорично материални. Те съществуват на самата граница на зрителния диапазон на смъртните, при което техните адаптационни способности се достатъчни за установяване на произволни физически контакти с това, което смъртните наричат "материален свят". Тези уникални създания притежават определени явно изразени възможности за въздействие върху света на пространствено-времевите вещи, включително животинския свят на планетата.

77:8.11 (865.4) The 1,111 loyal secondary midwayers are engaged in important missions on earth. As compared with their primary associates, they are decidedly material. They exist just outside the range of mortal vision and possess sufficient latitude of adaptation to make, at will, physical contact with what humans call "material things." These unique creatures have certain definite powers over the things of time and space, not excepting the beasts of the realm.

Много от по-реалните явления, които се приписваха на ангелите, се изпълняваха от вторичните междинните създания. Когато ранните проповедници на Евангелието на Иисус бяха хвърлени в затвора от невежите

77:8.12 (865.5) Many of the more literal phenomena ascribed to angels have been performed by the secondary midway creatures. When the early teachers of the gospel of Jesus were thrown into prison by the ignorant religious leaders of that day, an actual "angel of the Lord" "by night opened the

религиозни лидери на своето време, истински "ангел Господен" "през нощта отвори вратите на тъмницата и ги изведе оттам". Но приписваното на ангел освобождаване на апостол Петър, след като по заповед на Ирод беше убит Яков, в действителност беше изпълнено от вторично промеждутъчно създание.

prison doors and brought them forth." But in the case of Peter's deliverance after the killing of James by Herod's order, it was a secondary midwayer who performed the work ascribed to an angel.

Сега техният основен труд е незримата лична връзка с тези мъже и жени, които образуват планетарния резервен корпус на съдбата. Именно дейността на вторичната група, с помощта на някои членове на първичния корпус, доведе до такава координация на личности и обстоятелства на Урантия, която съответно подтикна небесните наблюдатели да се обърнат към висшестоящите инстанции. В резултат от получените разпореждания се появи поредица откровения, част от които е и настоящият разказ. Но следва с цялата възможна яснота да заявим, че промеждутъчните създания нямат отношение към отблъскващите спектакли, получили общото название "спиритизъм". Пребиваващите понастоящем на Урантия промеждутъчни създания, всяко от които притежава достойна репутация, не са свързани и с явлението, наричано "медиумизъм". Обикновено те не позволяват хората да наблюдават тяхната често необходима физическа дейност или други контакти с материалния свят в този вид, в който ги възприемат човешките сетива.

77:8.13 (865.6) Their chief work today is that of unperceived personal-liaison associates of those men and women who constitute the planetary reserve corps of destiny. It was the work of this secondary group, ably seconded by certain of the primary corps, that brought about the co-ordination of personalities and circumstances on Urantia which finally induced the planetary celestial supervisors to initiate those petitions that resulted in the granting of the mandates making possible the series of revelations of which this presentation is a part. But it should be made clear that the midway creatures are not involved in the sordid performances taking place under the general designation of "spiritualism." The midwayers at present on Urantia, all of whom are of honorable standing, are not connected with the phenomena of so-called "mediumship"; and they do not, ordinarily, permit humans to witness their sometimes necessary physical activities or other contacts with the material world, as they are perceived by human senses.

9. ПОСТОЯННИТЕ ЖИТЕЛИ НА УРАНТИЯ

Промеждутъчните създания могат да се смятат за първата група постоянни обитатели, които се срещат във вселенските светове от различен тип, в противоположност на еволюционните възходящи същества – такива като смъртните създания и ангелските войнства. Такива постоянни жители се срещат на различни стадии от възхода към Рая.

За разлика от разнообразните категории небесни същества, които се отправят на планетата за *служене,* промеждутъчните с ъ з д а н и я *живеят* в обитаем свят. Серафимите идват и си отиват, но промеждутъчните създания остават и ще остават, но даже бидейки местни жители, те при все това осъществяват попечителски функции, осигурявайки единствен и непрекъснат режим, съгласуващ и свързващ сменящите се администрации на серафическото войнство.

Като истински жители на Урантия промеждутъчните създания са кръвно

9. THE PERMANENT CITIZENS OF URANTIA

77:9.1 (865.7) Midwayers may be regarded as the first group of the permanent inhabitants to be found on the various orders of worlds throughout the universes in contrast with evolutionary ascenders like the mortal creatures and the angelic hosts. Such permanent citizens are encountered at various points in the Paradise ascent.

77:9.2 (866.1) Unlike the various orders of celestial beings who are assigned to *minister* on a planet, the midwayers *live* on an inhabited world. The seraphim come and go, but the midway creatures remain and will remain, albeit they are nonetheless ministers for being natives of the planet, and they provide the one continuing regime which harmonizes and connects the changing administrations of the seraphic hosts.

77:9.3 (866.2) As actual citizens of Urantia, the midwayers have a kinship interest in the destiny of

заинтересувани от съдбата на тази сфера. Тяхното общество се отличава с решимост, с упорит труд в името на прогреса на своята родна планета. Тази решимост се проявява в девиза на тяхната категория: "Ако обединените промеждутъчни създания се захванат за нещо, те обикновено го довеждат до край."

this sphere. They are a determined association, persistently working for the progress of their native planet. Their determination is suggested by the motto of their order: "What the United Midwayers undertake, the United Midwayers do."

Макар че способността да пресичат енергийните контури позволява на всяко промеждутъчно създание да напуска планетата, те взеха самостоятелно решение да не се отделят от своя свят до получаването в бъдеще на освобождаване от планетарните власти. Промеждутъчните същества са прикрепени към планетата до настъпването на ерата на светлината и живота. С изключение на 1-2-3 първото, нито едно предано промеждутъчно създание никога не е напускало Урантия.

77:9.4 (866.3) Although their ability to traverse the energy circuits makes planetary departure feasible to any midwayer, they have individually pledged themselves not to leave the planet prior to their sometime release by the universe authorities. Midwayers are anchored on a planet until the ages of settled light and life. With the exception of 1-2-3 the first, no loyal midway creatures have ever departed from Urantia.

1-2-3 първи – най-старшият член от първичната категория, беше освободен от непосредствените планетарни задължения малко след Петдесетница. Това благородно същество служеше като надеждна опора на Ван и Амадон в трагичните дни на планетарното въстание и неговото безстрашно ръководство имаше огромно значение за снижаването на загубите сред членовете на неговата категория. Понастоящем той служи в йерусемския съвет на двадесет и четирите и от времето на Петдесетница на него вече веднъж му се е налагало да изпълнява задълженията на управляващ Урантия.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 the first, the eldest of the primary order, was released from immediate planetary duties shortly after Pentecost. This noble midwayer stood steadfast with Van and Amadon during the tragic days of the planetary rebellion, and his fearless leadership was instrumental in reducing the casualties in his order. He serves at present on Jerusem as a member of the twenty-four counselors, having already functioned as governor general of Urantia once since Pentecost.

Промеждутъчните създания са обвързани със своята планета, но подобно на смъртните, които общуват с пътешественици от далечни страни, узнавайки за далечни кътчета на своята планета, промеждутъчните същества общуват с небесните пътешественици, за да узнаят за далечните пространства на вселената. Така те се запознават със системата и вселената – включително с Орвонтон и другите свръхвселени, готвейки се за гражданство на по-високите нива на съществуване във вселената.

77:9.6 (866.5) Midwayers are planet bound, but much as mortals talk with travelers from afar and thus learn about remote places on the planet, so do midwayers converse with celestial travelers to learn about the far places of the universe. So do they become conversant with this system and universe, even with Orvonton and its sister creations, and so do they prepare themselves for citizenship on the higher levels of creature existence.

Макар че промеждутъчните създания се появиха напълно развити, тоест не преминаваха през стадий на растеж или развитие за достигане на зрелост, те постоянно разширяват своята мъдрост и опит. Както и смъртните, те са еволюционни същества и притежават култура – истинска еволюционна придобивка. Сред промеждутъчните създания на Урантия много се отличават със забележителен ум и величествен дух.

77:9.7 (866.6) While the midwayers were brought into existence fully developed — experiencing no period of growth or development from immaturity — they never cease to grow in wisdom and experience. Like mortals they are evolutionary creatures, and they have a culture which is a bona fide evolutionary attainment. There are many great minds and mighty spirits among the Urantia midway corps.

В по-широк аспект, урантийската

77:9.8 (866.7) In the larger aspect the civilization of Urantia is the joint product of the Urantia mortals

цивилизация е съвместно произведение на урантийските смъртни и урантийските промеждутъчните създания – и това е така независимо от днешното различие между двете нива на културата, което ще може да се преодолее само в ерата на светлината и живота.

Културата на промеждутъчните създания, явявайки се придобивка на безсмъртните обитатели на планетата, е относително невъзприемчива към тези превратности на времето, с които е свързана човешката цивилизация. Поколенията хора забравят, корпусите на промеждутъчните създания помнят. И тази памет е съкровищницата на традициите на вашия обитаем свят. Затова планетарната култура се пази вечно и при съответните обстоятелства такава внимателно пазена памет за минали събития се използва: именно по този начин разказът за живота и ученията на Иисус беше предаден на промеждутъчните създания на Урантия от техните смъртни братя.

Промеждутъчните създания са умели помощници, които компенсират разрива между материалните и духовни дела на Урантия, образувал се след смъртта на Адам и Ева. Те са също така ваши по-големи братя, другари по дълга борба за постигането на Урантия на устойчив статут в светлината и живота. Корпусът от обединените промеждутъчни създания е проверен във въстание и те ще изпълняват предано своята роля в планетарната еволюция, докато тази сфера не достигне своята вековна цел – този далечен ден, когато на Земята действително ще се възцари мир, а сърцата на хората наистина ще се изпълнят с благоволение.

Предвид ценностите на изпълнявания от тези промеждутъчни създания труд ние стигнахме до заключението, че те несъмнено са важна част от духовната структура на планетата. А в световете, където бунта не нанесе вреда на планетарните дела, те оказват на серафимите още по-голяма помощ.

Цялата организация на висшите духове, ангелското войнство и промеждутъчните братя е посветена на вдъхновеното изпълнение на една от висшите задачи във вселената – Райския план за постепенен възход на еволюционните смъртни и постигането от тях на съвършенство. Този величествен план за продължаване на живота предвижда сближаване на Бога с човека, за да може след това, чрез отношенията на възвишеното другарство, да привлече човека към Бога и по-нататък, към вечно служене и божествени дела – еднакви както за смъртните, така и за промеждутъчните създания.

and the Urantia midwayers, and this is true despite the present differential between the two levels of culture, a differential which will not be compensated prior to the ages of light and life.

77:9.9 (866.8) The midway culture, being the product of an immortal planetary citizenry, is relatively immune to those temporal vicissitudes which beset human civilization. The generations of men forget; the corps of midwayers remembers, and that memory is the treasure house of the traditions of your inhabited world. Thus does the culture of a planet remain ever present on that planet, and in proper circumstances such treasured memories of past events are made available, even as the story of the life and teachings of Jesus has been given by the midwayers of Urantia to their cousins in the flesh.

77:9.10 (867.1) Midwayers are the skillful ministers who compensate that gap between the material and spiritual affairs of Urantia which appeared upon the death of Adam and Eve. They are likewise your elder brethren, comrades in the long struggle to attain a settled status of light and life on Urantia. The United Midwayers are a rebellion-tested corps, and they will faithfully enact their part in planetary evolution until this world attains the goal of the ages, until that distant day when in fact peace does reign on earth and in truth is there good will in the hearts of men.

77:9.11 (867.2) Because of the valuable work performed by these midwayers, we have concluded that they are a truly essential part of the spirit economy of the realms. And where rebellion has not marred a planet's affairs, they are of still greater assistance to the seraphim.

77:9.12 (867.3) The entire organization of high spirits, angelic hosts, and midway fellows is enthusiastically devoted to the furtherance of the Paradise plan for the progressive ascension and perfection attainment of evolutionary mortals, one of the supernal businesses of the universe — the superb survival plan of bringing God down to man and then, by a sublime sort of partnership, carrying man up to God and on to eternity of service and divinity of attainment — alike for mortal and midwayer.

[Представено от архангел на Небадон.]

77:9.13 (867.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Документ 78. Виолетовата раса след. епохата на Адам

⇦ 077 Книгата Урантия 079 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 78. ВИОЛЕТОВАТА РАСА СЛЕД ЕПОХАТА НА АДАМ

Секции

Въведение
1. Разпределянето на расите и културите
2. Адамитите във втората градина
3. Първите миграции на адамитите
4. Андитите
5. Миграцията на андитите
6. Последните преселения на андитите
7. Наводненията в Месопотамия
8. Шумерите – последните от андитите

PAPER 78 THE VIOLET RACE AFTER THE DAYS OF ADAM

SECTIONS

Introduction
1. Racial and Cultural Distribution
2. The Adamites in the Second Garden
3. Early Expansions of the Adamites
4. The Andites
5. The Andite Migrations
6. The Last Andite Dispersions
7. The Floods in Mesopotamia
8. The Sumerians — Last of the Andites

Въведение

В ПРОДЪЛЖЕНИЕ на почти тридесет хиляди години вторият Едем беше люлката на цивилизацията. Месопотамия стана крепост на адамическите народи, откъдето техните потомци се отправяха към най-далечните кътчета на света и по-късно, сливайки се с нодитските и сангикски племена, станаха известни като андити. Излезлите от този район мъже и жени положиха началото на събитията на историческата епоха и ускориха невероятно културния прогрес на Урантия.

Настоящото повествувание описва планетарната история на виолетовата раса, която започна скоро след извършването от Адам на неговата простъпка, около 35 000 години преди н.е., продължава с периода на нейното смесване с нодитските и сангикски раси и с формирането на андитите около 15 000 г. преди н.е. и завършва с окончателното й изчезване от родната Месопотамия около 2 000 години преди н.е.

INTRODUCTION

78:0.1 (868.1) THE second Eden was the cradle of civilization for almost thirty thousand years. Here in Mesopotamia the Adamic peoples held forth, sending out their progeny to the ends of the earth, and latterly, as amalgamated with the Nodite and Sangik tribes, were known as the Andites. From this region went those men and women who initiated the doings of historic times, and who have so enormously accelerated cultural progress on Urantia.

78:0.2 (868.2) This paper depicts the planetary history of the violet race, beginning soon after the default of Adam, about 35,000 B.C., and extending down through its amalgamation with the Nodite and Sangik races, about 15,000 B.C., to form the Andite peoples and on to its final disappearance from the Mesopotamian homelands, about 2000 B.C.

1. РАЗПРЕДЕЛЯНЕТО НА РАСИТЕ И КУЛТУРИТЕ

Макар че към пристигането на Адам расите се намираха на ниско интелектуално и морално ниво, изключителната ситуация, възникнала в резултат от бунта на Калигастия, изобщо не се отрази на физическата еволюция. Независимо от частичния провал на мисията на Адам неговият принос в повишаването на биологичния статут на расите донесе огромна полза на урантийците.

Освен това Адам и Ева привнесоха много ценни неща в социалния, нравствения и интелектуалния прогрес на човечеството – развитието на цивилизацията необичайно се ускори благодарение на присъствието на неговото потомство. Но като цяло преди тридесет и пет хиляди години нивото на културата в света оставаше ниско. С изключение на няколкото центъра на цивилизацията, планетата изнемогваше под бремето на варварството. Разпределението на расите и културите изглеждаше по следния начин:

1 . *Виолетовата раса – адамити и адамсонити.* Главен център на културата на адамитите беше втората Градина, разположена в триъгълника на Тигър и Ефрат; тук действително се намираше люлката на западната и индийската цивилизация. Вторичният или северен център на виолетовата раса беше крепостта на адамсонитите, разположена на изток от южното крайбрежие на Каспийско море, близо до хребета Копет Даг. От тези два центъра в съседните земи започна да се разпространява културата и жизнената плазма, което доведе до незабавно ускоряване в развитието на всички раси.

2 . *Дошумерски и други нодити.* В Месопотамия, недалеч от устието на реките, се намираха и останките от древната култура на Далматия. В продължение на хилядолетия тази група напълно се смеси със северните адамити, но тя никога не загуби всичките си нодитски традиции. Различните други нодитски групи, уседнали в Леванте, бяха като цяло погълнати от разпространилата се по-късно виолетова раса.

3. *Андонитите* обитаваха в пет или шест достатъчно типични поселения на север и изток от центъра на Адамсон. Освен това те бяха разсеяни по Туркестан, а отделни колонии се срещаха по цялата територия на Евразия, особено в планинските местности. Тези аборигени продължаваха да държат

1. RACIAL AND CULTURAL DISTRIBUTION

78:1.1 (868.3) Although the minds and morals of the races were at a low level at the time of Adam's arrival, physical evolution had gone on quite unaffected by the exigencies of the Caligastia rebellion. Adam's contribution to the biologic status of the races, notwithstanding the partial failure of the undertaking, enormously upstepped the people of Urantia.

78:1.2 (868.4) Adam and Eve also contributed much that was of value to the social, moral, and intellectual progress of mankind; civilization was immensely quickened by the presence of their offspring. But thirty-five thousand years ago the world at large possessed little culture. Certain centers of civilization existed here and there, but most of Urantia languished in savagery. Racial and cultural distribution was as follows:

78:1.3 (868.5) 1. *The violet race — Adamites and Adamsonites.* The chief center of Adamite culture was in the second garden, located in the triangle of the Tigris and Euphrates rivers; this was indeed the cradle of Occidental and Indian civilizations. The secondary or northern center of the violet race was the Adamsonite headquarters, situated east of the southern shore of the Caspian Sea near the Kopet mountains. From these two centers there went forth to the surrounding lands the culture and life plasm which so immediately quickened all the races.

78:1.4 (868.6) 2. *Pre-Sumerians and other Nodites.* There were also present in Mesopotamia, near the mouth of the rivers, remnants of the ancient culture of the days of Dalamatia. With the passing millenniums, this group became thoroughly admixed with the Adamites to the north, but they never entirely lost their Nodite traditions. Various other Nodite groups that had settled in the Levant were, in general, absorbed by the later expanding violet race.

78:1.5 (869.1) 3. *The Andonites* maintained five or six fairly representative settlements to the north and east of the Adamson headquarters. They were also scattered throughout Turkestan, while isolated islands of them persisted throughout Eurasia, especially in mountainous regions. These aborigines still held the northlands of the Eurasian

северните територии на евразийския континент, а също и Исландия и Гренландия, но към това време синята раса отдавна ги беше изтласкала от европейските равнини, а разпространилата се жълта раса – от речните долини на далекоазиатските региони.

4 . *Червеният човек* заемаше Северна и Южна Америка, изтласкан от Азия повече от петдесет хиляди години преди пристигането на Адам.

5 . *Жълтата раса.* Китайските народи заемаха солидно положение на управляващи Източна Азия. Техните най-развити поселения се намираха на северозапад от съвременен Китай, в региона, граничещ с Тибет.

6 . *Синята раса.* Сините хора бяха разсеяни по цяла Европа, но по-развитите центрове на тяхната култура се намираха в отличаващите се тогава с плодородие долини на средиземноморския басейн и в Северозападна Европа. Смесването с неандерталците изключително забави развитието на културата на синия човек, но в останалото това беше най-енергичната, предприемчива и любознателна от всички еволюционни раси на Евразия.

7 . *До-дравидийска Индия.* В Индия, където се образува сложна смес от всичките земни раси, но на първо място зелената, оранжевата и черната, се запазваше култура, малко превишаваща културата на съседните племена.

8 . *Цивилизацията на Сахара.* Най-прогресивните поселения на най-добрите елементи от индиговата раса се намираха в региона, понастоящем представляващ огромната пустиня Сахара. Тази индигово-черна група притежаваше ярко изразените признаци на изчезналата оранжева и зелена раса.

9 . *Средиземноморският басейн.* Най-смесената раса отвъд пределите на Индия заемаше региона на съвременния Средиземноморски басейн. Тук северният син човек и пришълците от Южна Сахара се срещнаха и смесиха с нодитите и адамитите, дошли от изток.

Така изглеждаше светът преди началото на голямото разпространение на виолетовата раса, започнало преди около двадесет и пет хиляди години. Надеждата за бъдещата цивилизация беше свързана с втората Градина в междуречието на Месопотамия. Тук, в Югозападна Азия, беше съсредоточен потенциалът за създаването на великата цивилизация благодарение на разпространението в света на идеите и

continent, together with Iceland and Greenland, but they had long since been driven from the plains of Europe by the blue man and from the river valleys of farther Asia by the expanding yellow race.

78:1.6 (869.2) 4. *The red man* occupied the Americas, having been driven out of Asia over fifty thousand years before the arrival of Adam.

78:1.7 (869.3) 5. *The yellow race.* The Chinese peoples were well established in control of eastern Asia. Their most advanced settlements were situated to the northwest of modern China in regions bordering on Tibet.

78:1.8 (869.4) 6. *The blue race.* The blue men were scattered all over Europe, but their better centers of culture were situated in the then fertile valleys of the Mediterranean basin and in northwestern Europe. Neanderthal absorption had greatly retarded the culture of the blue man, but he was otherwise the most aggressive, adventurous, and exploratory of all the evolutionary peoples of Eurasia.

78:1.9 (869.5) 7. *Pre-Dravidian India.* The complex mixture of races in India — embracing every race on earth, but especially the green, orange, and black — maintained a culture slightly above that of the outlying regions.

78:1.10 (869.6) 8. *The Sahara civilization.* The superior elements of the indigo race had their most progressive settlements in what is now the great Sahara desert. This indigo-black group carried extensive strains of the submerged orange and green races.

78:1.11 (869.7) 9. *The Mediterranean basin.* The most highly blended race outside of India occupied what is now the Mediterranean basin. Here blue men from the north and Saharans from the south met and mingled with Nodites and Adamites from the east.

78:1.12 (869.8) This was the picture of the world prior to the beginnings of the great expansions of the violet race, about twenty-five thousand years ago. The hope of future civilization lay in the second garden between the rivers of Mesopotamia. Here in southwestern Asia there existed the potential of a great civilization, the possibility of the spread to the world of the ideas and ideals which had been salvaged from the days of Dalamatia and the times of Eden.

идеалите, съхранили се от времената на Далматия и Едем.

Адам и Ева оставиха след себе си неголямо, но могъщо потомство и небесните наблюдатели на Урантия с вълнение чакаха да разберат как ще се справят тези потомци на заблудилите се Материален Син и Материална Дъщеря.

78:1.13 (869.9) Adam and Eve had left behind a limited but potent progeny, and the celestial observers on Urantia waited anxiously to find out how these descendants of the erring Material Son and Daughter would acquit themselves.

2. АДАМИТИТЕ ВЪВ ВТОРАТА ГРАДИНА

2. THE ADAMITES IN THE SECOND GARDEN

Хилядолетия наред синовете на Адам се трудиха в междуречието на Месопотамия, решавайки проблемите с иригацията и разливите на юг, укрепявайки границите на север и опитвайки се да запазят величествените традиции на първия Едем.

78:2.1 (869.10) For thousands of years the sons of Adam labored along the rivers of Mesopotamia, working out their irrigation and flood-control problems to the south, perfecting their defenses to the north, and attempting to preserve their traditions of the glory of the first Eden.

Героизмът, проявен при ръководството на втората Градина, представлява един от поразителните и въодушевяващи периоди в историята на Урантия. Тези възвишени души никога не пропускаха да вземат предвид целта на адамическата мисия и затова доблестно се противопоставяха на влиянието на окръжаващите и изостанали племена и заедно с това охотно изпращаха своите най-добри синове и дъщери като непрекъснат поток посланици до земните раси. Понякога такова разпространение водеше до снижаване на тяхната собствена култура, но тези високоразвити народи неизменно възстановяваха своето ниво.

78:2.2 (869.11) The heroism displayed in the leadership of the second garden constitutes one of the amazing and inspiring epics of Urantia's history. These splendid souls never wholly lost sight of the purpose of the Adamic mission, and therefore did they valiantly fight off the influences of the surrounding and inferior tribes while they willingly sent forth their choicest sons and daughters in a steady stream as emissaries to the races of earth. Sometimes this expansion was depleting to the home culture, but always these superior peoples would rehabilitate themselves.

Цивилизацията, обществото и културният статут на адамитите значително превъзхождаха средното ниво на еволюционните раси на Урантия. Само в древните селища на Ван, Амадон и на адамсонитите се запази цивилизацията, която можеше поне донякъде да се сравнява с нивото на адамитите. Но цивилизацията на втория Едем беше изкуствена структура – *тя не беше еволюционна* и затова беше обречена на деградация до достигането на естественото еволюционно ниво.

78:2.3 (870.1) The civilization, society, and cultural status of the Adamites were far above the general level of the evolutionary races of Urantia. Only among the old settlements of Van and Amadon and the Adamsonites was there a civilization in any way comparable. But the civilization of the second Eden was an artificial structure — *it had not been evolved* — and was therefore doomed to deteriorate until it reached a natural evolutionary level.

Адам остави след себе си велика интелектуална и духовна култура, но нивото на нейната механизация беше ниско, тъй като всяка цивилизация беше ограничена от намиращите се в нейно разпореждане природни ресурси, вродени таланти и достатъчно количество свободно време за успешно изобретателство. Цивилизацията на виолетовата раса се основаваше на присъствието на Адам и традициите на първия Едем. След смъртта на Адам и в съответствие с все по-голямото изтриване на тези традиции от паметта в продължение на хилядолетия културата на адамитите

78:2.4 (870.2) Adam left a great intellectual and spiritual culture behind him, but it was not advanced in mechanical appliances since every civilization is limited by available natural resources, inherent genius, and sufficient leisure to insure inventive fruition. The civilization of the violet race was predicated on the presence of Adam and on the traditions of the first Eden. After Adam's death and as these traditions grew dim through the passing millenniums, the cultural level of the Adamites steadily deteriorated until it reached a state of reciprocal balance with the status of the surrounding peoples and the naturally evolving cultural capacities of the violet race.

неотклонно се снижаваше, докато нивото на околните народи и естествено еволюиращите културни способности на виолетовата раса не установиха взаимно равновесие.

Но около 19-то хилядолетие преди н.е. адамитите бяха истинска нация, обединяваща четири и половина милиона души, и към това време милиони от техните потомци вече се бяха слели със съседните народи.

78:2.5 (870.3) But the Adamites were a real nation around 19,000 B.C., numbering four and a half million, and already they had poured forth millions of their progeny into the surrounding peoples.

3. ПЪРВИТЕ МИГРАЦИИ НА АДАМИТИТЕ

В течение на много хилядолетия виолетовата раса запазваше едемските традиции на миролюбие, именно затова тя така дълго не правеше териториални завоевания. Когато плътността на населението ставаше твърде висока, адамитите направляваха излишното количество хора към съседните народи като учители. Културният ефект на такива ранни миграции не беше устойчив, но в биологическо отношение асимилацията на адамитските учители, търговци и изследователи укрепваше окръжаващите народи.

Още на ранния етап от своето съществуване някои от адамитите се отправиха на запад, към долината на Нил; други проникнаха на изток, в Азия, но такива бяха малцинство. Основните миграции в последващите периоди се осъществяваха на север и оттам – на запад. Като цяло това беше бавно, но упорито движение в северна посока: голяма част от адамитите се придвижваше на север и, заобикаляйки Каспийско море, се отправяше на запад, в Европа.

Преди около двадесет и пет хиляди години много от чистокръвните адамити вече преминаха значителна част от своя път на запад. С проникването в северна посока в тях оставаше все по-малко от кръвта на Адам, докато – в периода на заселване на Туркестан, те не се смесиха изцяло с другите раси, особено с нодитите. Само малцина чистокръвни представители на виолетовата раса достигнаха дълбините на районите на Европа и Азия.

Приблизително от 30 -то до 10 -то хилядолетие преди н.е. в Югозападна Азия ставаха расови смесвания с епохално значение. Във високопланинските райони на Туркестан живееше силен и енергичен народ. В региона на северозапад от Индия оцеля голяма част от културата на Ван. Още по-далеч на север от тези селища се запазиха най-добрите представители на ранните андонити. И двете високоразвити раси –

3. EARLY EXPANSIONS OF THE ADAMITES

78:3.1 (870.4) The violet race retained the Edenic traditions of peacefulness for many millenniums, which explains their long delay in making territorial conquests. When they suffered from population pressure, instead of making war to secure more territory, they sent forth their excess inhabitants as teachers to the other races. The cultural effect of these earlier migrations was not enduring, but the absorption of the Adamite teachers, traders, and explorers was biologically invigorating to the surrounding peoples.

78:3.2 (870.5) Some of the Adamites early journeyed westward to the valley of the Nile; others penetrated eastward into Asia, but these were a minority. The mass movement of the later days was extensively northward and thence westward. It was, in the main, a gradual but unremitting northward push, the greater number making their way north and then circling westward around the Caspian Sea into Europe.

78:3.3 (870.6) About twenty-five thousand years ago many of the purer elements of the Adamites were well on their northern trek. And as they penetrated northward, they became less and less Adamic until, by the times of their occupation of Turkestan, they had become thoroughly admixed with the other races, particularly the Nodites. Very few of the pure-line violet peoples ever penetrated far into Europe or Asia.

78:3.4 (870.7) From about 30,000 to 10,000 B.C. epoch-making racial mixtures were taking place throughout southwestern Asia. The highland inhabitants of Turkestan were a virile and vigorous people. To the northwest of India much of the culture of the days of Van persisted. Still to the north of these settlements the best of the early Andonites had been preserved. And both of these superior races of culture and character were absorbed by the northward-moving Adamites. This amalgamation led to the adoption of many new

носителите на културата и волевите качества, бяха погълнати от придвижилите се на север адамити. Това расово смесване водеше до усвояването на много нови идеи; то спомагаше за прогреса на цивилизацията и послужи като мощен тласък към развитието на всички видове изкуство, наука и социална култура.

ideas; it facilitated the progress of civilization and greatly advanced all phases of art, science, and social culture.

Около 15-то хилядолетие преди н.е., при завършването на първата миграция на адамитите, в Европа и Централна Азия вече се намираха повече потомци на Адам, отколкото където и да е по света, включително отколкото в Месопотамия. Адамитите се вклиниха дълбоко в местата на разселване на европейския син човек. В южните протежения на тези земи, които днес се наричат Русия и Туркестан, на огромни пространства бяха навред заселени адамитите, смесени с нодити, андонити, а също и червената и жълта сангикски раси. Южна Европа и периметърът на Средиземноморския басейн бяха заети от раса, образувала се от смесването на андонитите със сангикските народи – оранжеви, зелени и индигови, с известно наличие на адамити. Мала Азия и Централно-Източна Европа се намираха във владение на племена с предимно андонитски произход.

78:3.5 (871.1) As the period of the early Adamic migrations ended, about 15,000 B.C., there were already more descendants of Adam in Europe and central Asia than anywhere else in the world, even than in Mesopotamia. The European blue races had been largely infiltrated. The lands now called Russia and Turkestan were occupied throughout their southern stretches by a great reservoir of the Adamites mixed with Nodites, Andonites, and red and yellow Sangiks. Southern Europe and the Mediterranean fringe were occupied by a mixed race of Andonite and Sangik peoples — orange, green, and indigo — with a sprinkling of the Adamite stock. Asia Minor and the central-eastern European lands were held by tribes that were predominantly Andonite.

Смесената цветна раса, която приблизително по това време вече беше значително усилена от преселниците от Месопотамия, укрепи своите позиции в Египет и се готвеше да стане приемница на изчезващата култура в долината на р. Ефрат. Черната раса се задълбочаваше на юг от Африка и, както и червената, беше практически изолирана.

78:3.6 (871.2) A blended colored race, about this time greatly reinforced by arrivals from Mesopotamia, held forth in Egypt and prepared to take over the disappearing culture of the Euphrates valley. The black peoples were moving farther south in Africa and, like the red race, were virtually isolated.

Цивилизацията в Сахара беше разрушена от засушаване, а Средиземноморският басейн – от наводнения. По това време синята раса още нямаше развита култура. Андонитите все още бяха разсеяни по регионите на Арктика и Азия. Зелените и оранжеви раси бяха унищожени като такива. Индиговият човек се придвижваше в южните региони на Африка, където му беше съдено да претърпи бавна, но продължителна расова деградация.

78:3.7 (871.3) The Saharan civilization had been disrupted by drought and that of the Mediterranean basin by flood. The blue races had, as yet, failed to develop an advanced culture. The Andonites were still scattered over the Arctic and central Asian regions. The green and orange races had been exterminated as such. The indigo race was moving south in Africa, there to begin its slow but long-continued racial deterioration.

Народите на Индия бяха в състояние на застой: тяхната цивилизация не се развиваше. Жълтият човек обединяваше своите владения в Централна Азия, кафявият човек още не пристъпваше към създаването на своя цивилизация на съседните острови на Тихия океан.

78:3.8 (871.4) The peoples of India lay stagnant, with a civilization that was unprogressing; the yellow man was consolidating his holdings in central Asia; the brown man had not yet begun his civilization on the near-by islands of the Pacific.

Такова разпределяне на расите, в съчетание със значителните климатични изменения, подготви цивилизацията на Урантия за настъпването на ерата на андитите. Тези ранни миграции продължаваха

78:3.9 (871.5) These racial distributions, associated with extensive climatic changes, set the world stage for the inauguration of the Andite era of Urantia civilization. These early migrations extended over a period of ten thousand years, from 25,000 to 15,000 B.C. The later or Andite

десет хиляди години – между 25-то и 15-то хилядолетия преди н.е. Последващите, или андитски, миграции се извършваха приблизително в периода между 16-то и 15-то хилядолетие преди н.е.

На първите вълни адамити им беше необходимо толкова много време за пресичането на Евразия, че при това те в значителна степен загубиха своята култура. Едва последващите миграции на андонитите се извършваха достатъчно бързо за запазване на културата на Едем на някакво разстояние от Месопотамия.

migrations extended from about 15,000 to 6000 B.C.

78:3.10 (871.6) It took so long for the earlier waves of Adamites to pass over Eurasia that their culture was largely lost in transit. Only the later Andites moved with sufficient speed to retain the Edenic culture at any great distance from Mesopotamia.

4. АНДИТИТЕ

Андитските народи възникнаха от първичните смесвания на чистокръвните виолетови родове с нодитите и еволюционните раси. Като цяло андитите следва да се представят като наследили много по-голям дял адамическа кръв, отколкото съвременните раси. Терминът “андити” се използва главно за означаване на тези народи, които притежаваха от една осма до една шеста част наследственост от виолетовата раса. Съвременните урантийци, даже северните бели раси, съдържат много по-малък процент от кръвта на Адам.

Най-древните андитски народи се появиха преди около двадесет и пет хиляди години в регионите, прилежащи към Месопотамия, и се състояха от смес на адамити с нодити. Втората Градина беше обкръжена с концентрични кръгове от все по-малко съдържание на виолетова кръв и именно по периферията на тази област на расови смесвания се появи андитската раса. По-късно, когато мигриращите адамити и нодити навлязоха в районите на Туркестан, отличаващи се по това време с плодородие, те бързо се смесиха с най-развитата част от местното население и образувалата се в резултат раса доведе до разпространяването на андитския тип в северна посока.

Андитите бяха най-добрите от смесените човешки племена, появили се на Урантия след чистокръвната виолетова раса. Те включваха голяма част от висшите типове, а по-късно – някои от най-добрите генотипи на жълтия, синия и зеления човек.

Тези ранни андити не бяха арийци: те бяха доарийски племена. Те не бяха бели; те бяха предшественици на белия човек. Този народ не беше нито западен, нито източен. Но именно андитската наследственост придава на многоезиковата смесица на така

4. THE ANDITES

78:4.1 (871.7) The Andite races were the primary blends of the pure-line violet race and the Nodites plus the evolutionary peoples. In general, Andites should be thought of as having a far greater percentage of Adamic blood than the modern races. In the main, the term Andite is used to designate those peoples whose racial inheritance was from one-eighth to one-sixth violet. Modern Urantians, even the northern white races, contain much less than this percentage of the blood of Adam.

78:4.2 (871.8) The earliest Andite peoples took origin in the regions adjacent to Mesopotamia more than twenty-five thousand years ago and consisted of a blend of the Adamites and Nodites. The second garden was surrounded by concentric circles of diminishing violet blood, and it was on the periphery of this racial melting pot that the Andite race was born. Later on, when the migrating Adamites and Nodites entered the then fertile regions of Turkestan, they soon blended with the superior inhabitants, and the resultant race mixture extended the Andite type northward.

78:4.3 (872.1) The Andites were the best all-round human stock to appear on Urantia since the days of the pure-line violet peoples. They embraced most of the highest types of the surviving remnants of the Adamite and Nodite races and, later, some of the best strains of the yellow, blue, and green men.

78:4.4 (872.2) These early Andites were not Aryan; they were pre-Aryan. They were not white; they were pre-white. They were neither an Occidental nor an Oriental people. But it is Andite inheritance that gives to the polyglot mixture of the so-called white races that generalized homogeneity which

наречените бели раси тази общност, която получи названието “европеидна”.

Най-чистите представители на виолетовата раса запазиха адамическите традиции на миролюбие. Именно затова техните ранни миграции имаха предимно мирен характер. Но с обединяването на адамитите с нодитите, отличаващи се по това време със своята войнственост, техните андитски потомци станаха за своето време най-блестящите и далновидни завоеватели, живели някога на Урантия. Оттогава придвижванията на месопотамците все повече се проникваше от военен дух и започнаха да напомнят истински териториални завладявания.

Тези андити обичаха приключенията и странстванията; увеличаването на дела на сангикската или андонитска кръв им придаваше склонност към уседнал живот. Но независимо от това техните следващи потомци се успокоиха, едва след като обходиха целия свят и откриха последния далечен континент.

has been called Caucasoid.

78:4.5 (872.3) The purer strains of the violet race had retained the Adamic tradition of peace-seeking, which explains why the earlier race movements had been more in the nature of peaceful migrations. But as the Adamites united with the Nodite stocks, who were by this time a belligerent race, their Andite descendants became, for their day and age, the most skillful and sagacious militarists ever to live on Urantia. Thenceforth the movements of the Mesopotamians grew increasingly military in character and became more akin to actual conquests.

78:4.6 (872.4) These Andites were adventurous; they had roving dispositions. An increase of either Sangik or Andonite stock tended to stabilize them. But even so, their later descendants never stopped until they had circumnavigated the globe and discovered the last remote continent.

5. МИГРАЦИЯТА НА АНДИТИТЕ

Културата на втората Градина се запази двадесет хиляди години, но тя преживяваше упадък, докато – приблизително петнадесет хилядолетия преди н.е. - възраждането на сифитското свещенство и управлението на Амосад не положиха началото на славна епоха. Цивилизацията, преминала по-късно на мощни вълни по Евразия, се появи веднага след голямото възраждане на Градината, което стана вследствие образуванията на андитите – широко единение на адамитите с окръжаващите ги смесени нодитски племена.

Тези андити отново се устремиха към Евразия и Северна Африка. Андитската култура беше доминираща по цялото протежение на Месопотамия до Синдзян и постоянното оттичане в посока към Европа неизменно се допълваше с нови притоци от Месопотамия. Но до началото на последната миграция за смесените потомци на Адам едва ли би било правилно да говорят за андитите като за раса, обитаваща в самата Месопотамия. Към това време даже племената на втората Градина станаха дотолкова смесени, че вече не биваше да се смятат за адамити.

Цивилизацията на Туркестан постоянно се възраждаше и обновяваше от пришълците от Месопотамия, особено от страна на андитските конни племена от по-късния период. В планините на Туркестан се формираше така наричаният индоевропейски

5. THE ANDITE MIGRATIONS

78:5.1 (872.5) For twenty thousand years the culture of the second garden persisted, but it experienced a steady decline until about 15,000 B.C., when the regeneration of the Sethite priesthood and the leadership of Amosad inaugurated a brilliant era. The massive waves of civilization which later spread over Eurasia immediately followed the great renaissance of the Garden consequent upon the extensive union of the Adamites with the surrounding mixed Nodites to form the Andites.

78:5.2 (872.6) These Andites inaugurated new advances throughout Eurasia and North Africa. From Mesopotamia through Sinkiang the Andite culture was dominant, and the steady migration toward Europe was continuously offset by new arrivals from Mesopotamia. But it is hardly correct to speak of the Andites as a race in Mesopotamia proper until near the beginning of the terminal migrations of the mixed descendants of Adam. By this time even the races in the second garden had become so blended that they could no longer be considered Adamites.

78:5.3 (872.7) The civilization of Turkestan was constantly being revived and refreshed by the newcomers from Mesopotamia, especially by the later Andite cavalrymen. The so-called Aryan mother tongue was in process of formation in the highlands of Turkestan; it was a blend of the

праезик: това беше смесица от местния андонитски диалект с езика на адамсонитите и късните андити. Много съвременни езици произлязоха от този ранен език на централноазиатските племена, покорили Европа, Индия и северните пространства по долините на Месопотамия. Този древен език придаде на западните езици цялата тази общност, която се нарича индоевропейска.

Andonic dialect of that region with the language of the Adamsonites and later Andites. Many modern languages are derived from this early speech of these central Asian tribes who conquered Europe, India, and the upper stretches of the Mesopotamian plains. This ancient language gave the Occidental tongues all of that similarity which is called Aryan.

Към 12-то хилядолетие преди н.е. три четвърти от всички андити по света обитаваха в Северна и Източна Европа; в резултат на последващото, завършващо излизане на андитите от Месопотамия шестдесет и пет процента от тези, които влизаха в тези последни вълни от емиграцията, достигна Европа.

78:5.4 (872.8) By 12,000 B.C. three quarters of the Andite stock of the world was resident in northern and eastern Europe, and when the later and final exodus from Mesopotamia took place, sixty-five per cent of these last waves of emigration entered Europe.

Андитите мигрираха не само в Европа, но и в Северен Китай и Индия, докато много групи се добраха до най-отдалечените кътчета на света като мисионери, проповедници и търговци. Те донесоха огромна полза на северните групи сангикски народи в Сахара. Но само малък брой проповедници и търговци се придвижиха по източното устие на Нил. По-късно смесените андити и египтяни преминаха покрай източното и западно крайбрежие на Африка, спускайки се значително по-долу от екватора, но не достигнаха Мадагаскар.

78:5.5 (873.1) The Andites not only migrated to Europe but to northern China and India, while many groups penetrated to the ends of the earth as missionaries, teachers, and traders. They contributed considerably to the northern groups of the Saharan Sangik peoples. But only a few teachers and traders ever penetrated farther south in Africa than the headwaters of the Nile. Later on, mixed Andites and Egyptians followed down both the east and west coasts of Africa well below the equator, but they did not reach Madagascar.

Тези андити се отнасяха към така наричаните дравидски, а по-късно – арийски завоеватели на Индия и тяхното присъствие в Централна Азия значително подобри предшествениците на урало-алтайците. Много представители на тази раса дойдоха в Китай през Синдзян и Тибет и внесоха полезни качества в китайските племена от по-късния период. От време на време неголеми групи достигаха Япония, Тайвания, Малайзия и Южен Китай, макар че само немного се добираха до Южен Китай по крайбрежния път.

78:5.6 (873.2) These Andites were the so-called Dravidian and later Aryan conquerors of India; and their presence in central Asia greatly upstepped the ancestors of the Turanians. Many of this race journeyed to China by way of both Sinkiang and Tibet and added desirable qualities to the later Chinese stocks. From time to time small groups made their way into Japan, Formosa, the East Indies, and southern China, though very few entered southern China by the coastal route.

Сто тридесет и двама представители на тази раса от онези, които се отправиха на плаване от Япония на неголеми съдове, съответно достигнаха Южна Америка и в резултат на смесените бракове с аборигените на Андите положиха началото на древния род бъдещи управители на инките. Те успешно пресякоха Тихия океан, установявайки се на много острови, лежащи на техния път. Островите Полинезия бяха по-многобройни и големи, отколкото понастоящем, и според своето придвижване тези андитски мореплаватели, а също и някои други, следващи зад тях, биологически модифицираха туземците. В резултат от проникването на андитите на тези вече несъществуващи острови възникнаха много цветущи огнища на култура. Остров Пасха

78:5.7 (873.3) One hundred and thirty-two of this race, embarking in a fleet of small boats from Japan, eventually reached South America and by intermarriage with the natives of the Andes established the ancestry of the later rulers of the Incas. They crossed the Pacific by easy stages, tarrying on the many islands they found along the way. The islands of the Polynesian group were both more numerous and larger then than now, and these Andite sailors, together with some who followed them, biologically modified the native groups in transit. Many flourishing centers of civilization grew up on these now submerged lands as a result of Andite penetration. Easter Island was long a religious and administrative center of one of these lost groups. But of the Andites who navigated the Pacific of long ago none but the one hundred and thirty-two ever

дълго време беше религиозен и административен център на една от тези изчезнали групи. Но от андитите, които в далечното минало пресякоха Тихия океан, само сто и тридесет и двама човека достигнаха американския континент.

Миграционните завоевания на андитите продължаваха до последното им разсейване между 8-то и 6-то хилядолетия преди н.е. Напускайки Месопотамия, те постоянно намаляваха биологичния резерв на своята родина и едновременно съществено укрепваха окръжаващите ги народи. И на всяка нация, към която се присъединяваха, те носеха чувството за хумор, изкуството, приключенския дух, музиката и занаятите. Те успешно опитомяваха домашните животни и бяха прекрасни земеделци. Тяхното присъствие, поне за известно време, обикновено подобряваше религиозните вярвания и нравствените устои на древните раси. Така се извършваше мирното разпространение на културата на Месопотамия в Европа, Индия, Китай, Северна Африка и на островите в Тихия океан.

reached the mainland of the Americas.

78:5.8 (873.4) The migratory conquests of the Andites continued on down to their final dispersions, from 8000 to 6000 B.C. As they poured out of Mesopotamia, they continuously depleted the biologic reserves of their homelands while markedly strengthening the surrounding peoples. And to every nation to which they journeyed, they contributed humor, art, adventure, music, and manufacture. They were skillful domesticators of animals and expert agriculturists. For the time being, at least, their presence usually improved the religious beliefs and moral practices of the older races. And so the culture of Mesopotamia quietly spread out over Europe, India, China, northern Africa, and the Pacific Islands.

6. ПОСЛЕДНИТЕ ПРЕСЕЛЕНИЯ НА АНДИТИТЕ

Трите последни андитски вълни нахлуха от Месопотамия между 8-то и 6-то хилядолетия до нашата ера. Изтичането от Месопотамия на трите големи вълни на културата стана под давлението на източните планински племена и агресивността на жителите на западните равнини. Обитателите на Ефратската долина и прилежащата територия започнаха своето последно излизане в няколко посоки:

Шестдесет и пет процента андити влязоха в Европа през Прикаспийския регион, покорявайки и смесвайки се с неотдавна образувалата се бяла раса – сместа на синия човек с по-ранните андити.

Десет процента, включително голяма група сифитски свещеници, заминаха на изток през Еламското високо плато – към Иранското плато и Туркестан. Много от техните потомци бяха по-късно изтласкани в Индия заедно със своите арийски братя от северните региони.

Десет процента от обитателите на Месопотамия, придвижващи се на север, завиха на изток и достигнаха Синдзян, където се смесиха с андито-жълтите племена. Голяма част от талантливите потомци на този расов съюз впоследствие дойде до Китай, в резултат на което допринесе за бързото и съществено подобряване на северната клонка

6. THE LAST ANDITE DISPERSIONS

78:6.1 (873.5) The last three waves of Andites poured out of Mesopotamia between 8000 and 6000 B.C. These three great waves of culture were forced out of Mesopotamia by the pressure of the hill tribes to the east and the harassment of the plainsmen of the west. The inhabitants of the Euphrates valley and adjacent territory went forth in their final exodus in several directions:

78:6.2 (873.6) Sixty-five per cent entered Europe by the Caspian Sea route to conquer and amalgamate with the newly appearing white races — the blend of the blue men and the earlier Andites.

78:6.3 (873.7) Ten per cent, including a large group of the Sethite priests, moved eastward through the Elamite highlands to the Iranian plateau and Turkestan. Many of their descendants were later driven into India with their Aryan brethren from the regions to the north.

78:6.4 (874.1) Ten per cent of the Mesopotamians turned eastward in their northern trek, entering Sinkiang, where they blended with the Andite-yellow inhabitants. The majority of the able offspring of this racial union later entered China and contributed much to the immediate improvement of the northern division of the yellow race.

на жълтата раса.

Десет процента напуснали своята родина андити пресякоха Арабия и влязоха в Египет.

Пет процента андити отказаха да напуснат своите домове – тази група, обитаваща крайбрежието около устията на реките Тигър и Ефрат и недопускаща смесване с околните изостанали племена, притежаваше изключително развита култура и включваше оцелелите потомци на превъзхождащите нодитски и адамически родове.

Андитите почти напълно изоставиха този регион към 6-то хилядолетие преди н.е., макар че техните потомци, в значителна степен смесени с окръжаващите сангикски народи и андонитите на Мала Азия, останаха, за да могат след много години да дадат отпор на агресорите, настъпващи от север и изток.

Все по-голямото проникване на изостаналите съседни племена сложи край на културната епоха на втората Градина. Цивилизацията се премести на запад – към Нил и островите на Средиземноморието, където тя продължи да процъфтява и да се развива в течение на още дълго време, след като се изчерпи нейният източник в Месопотамия. И този безпрепятствен приток на изостанали народи подготви почвата за последващото завоюване на цяла Месопотамия от северните варвари, които изтласкаха останките от надарените родове. Присъствието на тези невежи и груби агресори още дълго продължаваше да обижда изостаналите в културно отношение обитатели.

78:6.5 (874.2) Ten per cent of these fleeing Andites made their way across Arabia and entered Egypt.

78:6.6 (874.3) Five per cent of the Andites, the very superior culture of the coastal district about the mouths of the Tigris and Euphrates who had kept themselves free from intermarriage with the inferior neighboring tribesmen, refused to leave their homes. This group represented the survival of many superior Nodite and Adamite strains.

78:6.7 (874.4) The Andites had almost entirely evacuated this region by 6,000 B.C., though their descendants, largely mixed with the surrounding Sangik races and the Andonites of Asia Minor, were there to give battle to the northern and eastern invaders at a much later date.

78:6.8 (874.5) The cultural age of the second garden was terminated by the increasing infiltration of the surrounding inferior stocks. Civilization moved westward to the Nile and the Mediterranean islands, where it continued to thrive and advance long after its fountainhead in Mesopotamia had deteriorated. And this unchecked influx of inferior peoples prepared the way for the later conquest of all Mesopotamia by the northern barbarians who drove out the residual strains of ability. Even in later years the cultured residue still resented the presence of these ignorant and uncouth invaders.

7. НАВОДНЕНИЯТА В МЕСОПОТАМИЯ

Тези, които се заселваха край реките, привикваха към това, че в определени периоди от време реките излизат от бреговете си; тези периодически разливи бяха обичайно явление в техния живот. Но поради постепенните геологически изменения на север долината на Месопотамия се сблъска с нови опасности.

В течение на хилядолетия след потопяването на първия Едем продължаваше издигането на планините покрай източното крайбрежие на Месопотамия, а също така и на северозапад и североизток от нея. Подемът на планинските региони съществено се ускори около 5 000 години преди н.е., което наред с изключително усилващите се снеговалежи в северните планини всяка пролет водеше до безпрецедентни наводнения в долината на Ефрат. Есенното пълноводие ставаше все по-обширно, в резултат на което обитателите на речните райони бяха изтласкани в източните

7. THE FLOODS IN MESOPOTAMIA

78:7.1 (874.6) The river dwellers were accustomed to rivers overflowing their banks at certain seasons; these periodic floods were annual events in their lives. But new perils threatened the valley of Mesopotamia as a result of progressive geologic changes to the north.

78:7.2 (874.7) For thousands of years after the submergence of the first Eden the mountains about the eastern coast of the Mediterranean and those to the northwest and northeast of Mesopotamia continued to rise. This elevation of the highlands was greatly accelerated about 5000 B.C., and this, together with greatly increased snowfall on the northern mountains, caused unprecedented floods each spring throughout the Euphrates valley. These spring floods grew increasingly worse so that eventually the inhabitants of the river regions were driven to the eastern highlands. For almost a thousand years

планини. Тези обширни потопи доведоха до това, че в течение на почти година десетки градове оставаха практически измрели.

scores of cities were practically deserted because of these extensive deluges.

Почти пет хиляди години по-късно, когато юдейските свещеници, намиращи се във вавилонски плен, се опитваха да проследят историята на еврейския народ от времената на Адам, на тях никак не им се отдаваше да свържат двата края; тогава на един от тях му мина през ум да се откаже от този замисъл и да остави целия свят, потънал в порок, да бъде скрит от потопа от времената на Ной, за да може по-лесно да проследи родословието на Авраам непосредствено от един от трите спасили се синове на Ной.

78:7.3 (874.8) Almost five thousand years later, as the Hebrew priests in Babylonian captivity sought to trace the Jewish people back to Adam, they found great difficulty in piecing the story together; and it occurred to one of them to abandon the effort, to let the whole world drown in its wickedness at the time of Noah's flood, and thus to be in a better position to trace Abraham right back to one of the three surviving sons of Noah.

Преданията за тези времена, когато водата е покривала цялата повърхност на Земята, се срещат повсеместно. Много народи запазиха легенди за всемирния потоп, станал в една от миналите епохи. Библейското повествуване за Ной, ковчега и потопа е измислица на юдейското свещенство от времената на вавилонския плен. След установяването на живота на Урантия тук никога не се беше случвал всемирен потоп. Цялата повърхност на Земята беше покрита с вода един единствен път, което се случи в Архайската ера, преди да започне появата на сушата.

78:7.4 (875.1) The traditions of a time when water covered the whole of the earth's surface are universal. Many races harbor the story of a world-wide flood some time during past ages. The Biblical story of Noah, the ark, and the flood is an invention of the Hebrew priesthood during the Babylonian captivity. There has never been a universal flood since life was established on Urantia. The only time the surface of the earth was completely covered by water was during those Archeozoic ages before the land had begun to appear.

Но Ной е историческа личност: той беше винар от Арам – речно селище близо до Ерех. Всяка година той водеше записки за своите наблюдения над наводненията. Той си навличаше огромни насмешки с това, че странстваше нагоре-надолу по речната долина, призовавайки да се строят всички домове от дърво, във вид на салове, а с приближаването на периода на наводненията домашните животни нощем да се държат в къщи. Всяка година той отиваше в съседните речни селища, за да ги предупреди, че след еди-колко си дни ще има наводнение. Накрая настана година, когато ежегодните наводнения бяха много усилени от изключително обилните дъждове. Внезапното прииждане на вода отми цяло село; само Ной и неговото семейство се спаси в своя плаващ дом.

78:7.5 (875.2) But Noah really lived; he was a wine maker of Aram, a river settlement near Erech. He kept a written record of the days of the river's rise from year to year. He brought much ridicule upon himself by going up and down the river valley advocating that all houses be built of wood, boat fashion, and that the family animals be put on board each night as the flood season approached. He would go to the neighboring river settlements every year and warn them that in so many days the floods would come. Finally a year came in which the annual floods were greatly augmented by unusually heavy rainfall so that the sudden rise of the waters wiped out the entire village; only Noah and his immediate family were saved in their houseboat.

Тези наводнения доведоха до окончателния крах на цивилизацията на андитите. Със завършването на сезона на наводненията втората Градина прекрати своето съществуване. Само на юг и сред шумерите оставаха следи от бившата слава.

78:7.6 (875.3) These floods completed the disruption of Andite civilization. With the ending of this period of deluge, the second garden was no more. Only in the south and among the Sumerians did any trace of the former glory remain.

В тези региони на Месопотамия, както и на североизток и северозапад от тях, могат да се открият следи от една от най-древните цивилизации на Земята. Но под водите на Персийския залив има останки от още по-

78:7.7 (875.4) The remnants of this, one of the oldest civilizations, are to be found in these regions of Mesopotamia and to the northeast and northwest. But still older vestiges of the days of Dalamatia exist under the waters of the Persian Gulf, and the first Eden lies submerged under the eastern end

древната Далматия, а на дъното на източния край на Средиземно море лежи първият Едем.

8. ШУМЕРИТЕ – ПОСЛЕДНИТЕ ОТ АНДИТИТЕ

Когато последното разсейване на андитите подкопа биологичната основа на цивилизацията в Месопотамия, неголяма част от тази високоразвита раса остана в своята родина недалеч от устието на реките. Това бяха шумери и към 6 -то хилядолетие преди н.е. по своя произход те станаха предимно андити, макар че характерът на тяхната култура имаше ярко изразени нодитски черти и те се придържаха към древните традиции на Далматия. При все това тези шумери по крайбрежието бяха последните от андитите на Месопотамия. Но към това време вече стана пълно смесване на народите на Месопотамия, за което свидетелстват формите на черепите, намерени в гробниците от тази ера.

Именно в периодите на наводненията огромен разцвет достигнаха Сузите. Първият (по-долен) град беше потопен и вторият (или по-горният) стана негов приемник като център на своеобразните занаяти на своето време. Когато впоследствие наводненията станаха по-малко обширни, Ур се превърна в център на грънчарството. Преди около седем хиляди години Ур се намираше на крайбрежието на Персийския залив, но оттогава речните наноси увеличиха сушата до нейните днешни граници. Тези селища пострадаха по-малко поради наводненията благодарение на своите по-съвършени защитни съоръжения и разширяването на устията на реките.

Набезите на варварите от Туркестан и Иранското плато отдавна лишаваха от покой земеделците, живеещи в долините на Тигър и Ефрат. Този път причината за координирано нахлуване в долината на Ефрат станаха усилените засушавания на високопланинските пасбища. Това нахлуване беше особено лошо затова, защото окръжаващите скотовъди и ловци владееха голямо количество опитомени коне. Именно наличието на коне им даваше колосално военно предимство пред богатите южни съседи. Те бързо окупираха цялата Месопотамия, изтласквайки оттук останките от културата, като вълна, преминала по цяла Европа, Западна Азия и Северна Африка.

Сред завоевателите на Месопотамия имаше много представители на най-добрите андитдски родове, влизащи в състава на смесените северни народи на Туркестан, включително някои потомци на Адамсон. Тези

of the Mediterranean Sea.

8. THE SUMERIANS — LAST OF THE ANDITES

78:8.1 (875.5) When the last Andite dispersion broke the biologic backbone of Mesopotamian civilization, a small minority of this superior race remained in their homeland near the mouths of the rivers. These were the Sumerians, and by 6000 B.C. they had become largely Andite in extraction, though their culture was more exclusively Nodite in character, and they clung to the ancient traditions of Dalamatia. Nonetheless, these Sumerians of the coastal regions were the last of the Andites in Mesopotamia. But the races of Mesopotamia were already thoroughly blended by this late date, as is evidenced by the skull types found in the graves of this era.

78:8.2 (875.6) It was during the floodtimes that Susa so greatly prospered. The first and lower city was inundated so that the second or higher town succeeded the lower as the headquarters for the peculiar artcrafts of that day. With the later diminution of these floods, Ur became the center of the pottery industry. About seven thousand years ago Ur was on the Persian Gulf, the river deposits having since built up the land to its present limits. These settlements suffered less from the floods because of better controlling works and the widening mouths of the rivers.

78:8.3 (875.7) The peaceful grain growers of the Euphrates and Tigris valleys had long been harassed by the raids of the barbarians of Turkestan and the Iranian plateau. But now a concerted invasion of the Euphrates valley was brought about by the increasing drought of the highland pastures. And this invasion was all the more serious because these surrounding herdsmen and hunters possessed large numbers of tamed horses. It was the possession of horses which gave them a tremendous military advantage over their rich neighbors to the south. In a short time they overran all Mesopotamia, driving forth the last waves of culture which spread out over all of Europe, western Asia, and northern Africa.

78:8.4 (876.1) These conquerors of Mesopotamia carried in their ranks many of the better Andite strains of the mixed northern races of Turkestan, including some of the Adamson stock. These less advanced but more vigorous tribes from the north quickly and willingly assimilated the residue of the

по-малко развити, но по-решителни северни племена бързо и с готовност асимилираха останките от цивилизацията на Месопотамия и скоро се превърнаха в тези смесени народи, които обитаваха в долината на Ефрат във времената на поява на първите исторически свидетелства. Те бързо възродиха много аспекти на измиращата цивилизация на Месопотамия, заимствайки занаятите на долинните племена и значителна част от културата на шумерите. Те даже се опитаха да построят трета Вавилонска кула и впоследствие нарекоха с това име своята нация.

civilization of Mesopotamia and presently developed into those mixed peoples found in the Euphrates valley at the beginning of historic annals. They quickly revived many phases of the passing civilization of Mesopotamia, adopting the arts of the valley tribes and much of the culture of the Sumerians. They even sought to build a third tower of Babel and later adopted the term as their national name.

Когато конните варвари, настъпващи от североизток, завладяха цялата долина на Ефрат, те не покориха андитите, останали в района на устието на реката в Персийския залив. Тези шумери можаха да се защитят благодарение на по-високия интелект, по-съвършеното оръжие и разклонената система от отбранителни канали, допълващи иригационната мрежа от свързвани басейни. Те бяха сплотен народ, тъй като при тях имаше единна религия. Благодарение на това им се отдаде да запазят своята расова и национална цялост в течение на още много години, след като техните северозападни съседи бяха раздробени на изолирани градове-държави. Нито една от тези градски групи не можа да покори сплотените шумери.

78:8.5 (876.2) When these barbarian cavalrymen from the northeast overran the whole Euphrates valley, they did not conquer the remnants of the Andites who dwelt about the mouth of the river on the Persian Gulf. These Sumerians were able to defend themselves because of superior intelligence, better weapons, and their extensive system of military canals, which were an adjunct to their irrigation scheme of interconnecting pools. They were a united people because they had a uniform group religion. They were thus able to maintain their racial and national integrity long after their neighbors to the northwest were broken up into isolated city-states. No one of these city groups was able to overcome the united Sumerians.

Северните завоеватели бързо се научиха да уважават и ценят тези миролюбиви шумери като способни учители и управляващи. В своите северни съседи, точно както и във всички народи, обитаващи между Египет на запад и Индия на изток, те извикваха огромно уважение и бяха много търсени като учители по изкуства и занаяти, организатори на търговия и граждански управители.

78:8.6 (876.3) And the invaders from the north soon learned to trust and prize these peace-loving Sumerians as able teachers and administrators. They were greatly respected and sought after as teachers of art and industry, as directors of commerce, and as civil rulers by all peoples to the north and from Egypt in the west to India in the east.

След разпадането на първата шумерска конфедерация управителите на появилите се по-късно градове-държави станаха вероотстъпнически потомци на сифитските свещеници. Тези жреци наричаха себе си царе само тогава, когато завоюваха съседни градове. Чак до управлението на Саргон на градските царе не се отдаваше да образуват могъща конфедерация поради ревност към чуждите божества. Всеки град смяташе своя местен бог за по-висш от останалите и затова те се отказваха да се подчиняват на единен управител.

78:8.7 (876.4) After the breakup of the early Sumerian confederation the later city-states were ruled by the apostate descendants of the Sethite priests. Only when these priests made conquests of the neighboring cities did they call themselves kings. The later city kings failed to form powerful confederations before the days of Sargon because of deity jealousy. Each city believed its municipal god to be superior to all other gods, and therefore they refused to subordinate themselves to a common leader.

Краят на този дълъг период на слаба власт на градските духовници беше сложен от Саргон – свещенослужител от Кис, който провъзгласи себе си за цар и пристъпи към завоюване на цялата Месопотамия и принадлежащите ú територии. И за известно

78:8.8 (876.5) The end of this long period of the weak rule of the city priests was terminated by Sargon, the priest of Kish, who proclaimed himself king and started out on the conquest of the whole of Mesopotamia and adjoining lands. And for the time, this ended the city-states, priest-ruled and

време прекратиха съществуването си градовете-държави, намиращи се под бремето на своите управители-жреци, когато всеки град имаше свой местен бог и свои собствени ритуали.

priest-ridden, each city having its own municipal god and its own ceremonial practices.

След разпадането на Киската конфедерация градовете от долините навлязоха в продължителен период на непрекъснати борби за превъзходство. Властта поред преминаваше към Шумер, Акад, Кис, Ерех, Ур и Суза.

78:8.9 (876.6) After the breakup of this Kish confederation there ensued a long period of constant warfare between these valley cities for supremacy. And the rulership variously shifted between Sumer, Akkad, Kish, Erech, Ur, and Susa.

В средата на 3-то хилядолетие преди н.е. шумерите претърпяха жестоки поражения от северните суити и гуити. Лагаш – шумерската столица, построена на промита от разливите земя, падна. Ерех се задържа още тридесет години след падането на Акад. Към времето на установяване управлението на Хамурапи шумерите се сляха със северните семити и андитите на Месопотамия слязоха от страниците на историята.

78:8.10 (877.1) About 2,500 B.C. the Sumerians suffered severe reverses at the hands of the northern Suites and Guites. Lagash, the Sumerian capital built on flood mounds, fell. Erech held out for thirty years after the fall of Akkad. By the time of the establishment of the rule of Hammurabi the Sumerians had become absorbed into the ranks of the northern Semites, and the Mesopotamian Andites passed from the pages of history.

Между 2 500 и 2 000 година преди н. е. на цялото пространство от Атлантическия до Тихия океана свирепстваха чергарите. Неритите станаха причина за последното разпадане на каспийската група месопотамски потомци на смесените андонито-андитски племена. Това, което не направиха варварите, го направиха последващите климатични изменения, завършили превръщането на Месопотамия в руини.

78:8.11 (877.2) From 2,500 to 2,000 B.C. the nomads were on a rampage from the Atlantic to the Pacific. The Nerites constituted the final eruption of the Caspian group of the Mesopotamian descendants of the blended Andonite and Andite races. What the barbarians failed to do to effect the ruination of Mesopotamia, subsequent climatic changes succeeded in accomplishing.

Такъв е разказът за виолетовата раса в епохата след Адам и за съдбата на нейната родина – междуречието на Тигър и Ефрат. В крайна сметка тази древна цивилизация загина, защото по-добрите народи напуснаха тези места, а на тяхно място дойдоха техните изостанали съседи. Но дълго преди конницата на варварите да изпълни долината, значителна част от културата на Градината вече се разпространи над Азия, Африка и Европа, където създаде закваската, благодарение на която на Урантия се появи цивилизацията на двадесети век.

78:8.12 (877.3) And this is the story of the violet race after the days of Adam and of the fate of their homeland between the Tigris and Euphrates. Their ancient civilization finally fell due to the emigration of superior peoples and the immigration of their inferior neighbors. But long before the barbarian cavalrymen conquered the valley, much of the Garden culture had spread to Asia, Africa, and Europe, there to produce the ferments which have resulted in the twentieth-century civilization of Urantia.

[Представено от архангел от Небадон.]

78:8.13 (877.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Документ 79. Разпространение на андитите на изток

⇦ 078 Книгата Урантия 080 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 79. РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА АНДИТИТЕ НА ИЗТОК

Секции

Въведение
1. Андитите на Туркестан
2. Покоряването на Индия от андитите
3. Дравидийска Индия
4. Нахлуването на арийците в Индия
5. Червената и жълтата раси
6. Началото на китайската цивилизация
7. Андитите влизат в Китай
8. По-нататъшното развитие на китайската цивилизация

PAPER 79 ANDITE EXPANSION IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction
1. The Andites of Turkestan
2. The Andite Conquest of India
3. Dravidian India
4. The Aryan Invasion of India
5. Red Man and Yellow Man
6. Dawn of Chinese Civilization
7. The Andites Enter China
8. Later Chinese Civilization

Въведение

АЗИЯ е родината на човечеството. На един от южните полуострови на този континент се родиха Андон и Фонта; в планините на тази земя, която днес се нарича Афганистан, техният потомък Бадонан основа първобитен център за култура просъществувал на земята половин милион години. Тук, в този източен център на човечеството, от андонитския род се отделиха сангикските народи и Азия стана тяхната първа родина, първата ловна земя, първото бойно поле. Юго-западна Азия стана свидетел на това как една след друга тук възникнаха цивилизациите на даламатийците, нодитите, адамитите и андитите и именно оттук зачатъците на съвременната цивилизация се разпространиха по целия свят

INTRODUCTION

79:0.1 (878.1) ASIA is the homeland of the human race. It was on a southern peninsula of this continent that Andon and Fonta were born; in the highlands of what is now Afghanistan, their descendant Badonan founded a primitive center of culture that persisted for over one-half million years. Here at this eastern focus of the human race the Sangik peoples differentiated from the Andonic stock, and Asia was their first home, their first hunting ground, their first battlefield. Southwestern Asia witnessed the successive civilizations of Dalamatians, Nodites, Adamites, and Andites, and from these regions the potentials of modern civilization spread to the world.

1. АНДИТИТЕ НА ТУРКЕСТАН

В течение на повече от двадесет и пет

1. THE ANDITES OF TURKESTAN

79:1.1 (878.2) For over twenty-five thousand years, on

хиляди години, приблизително до 2-то хилядолетие преди н.е., централната част на Евразия оставаше преобладаващо, макар и във все по-малка степен, андитска. В долините на Туркестан андитите се насочиха на запад и заобикаляйки вътрешните езера достигнаха Европа, а от планинските райони на този регион те проникнаха на изток. Източен Туркестан (Синдзян) и в по-малка степен Тибет, станаха древни врати, през които тези народи на Месопотамия преодоляваха планините и излизаха към северните земи на жълтия човек. Проникването на андитите в Индия ставаше от планините на Туркестан в Пенджаб и от иранските пастбища през Белуджистан. Тези по-ранни миграции нямаха нищо общо със завоеванията. Те по-скоро представляваха непрекъснато преместване на андитските племена в западна Индия и Китай.

down to nearly 2000 B.C., the heart of Eurasia was predominantly, though diminishingly, Andite. In the lowlands of Turkestan the Andites made the westward turning around the inland lakes into Europe, while from the highlands of this region they infiltrated eastward. Eastern Turkestan (Sinkiang) and, to a lesser extent, Tibet were the ancient gateways through which these peoples of Mesopotamia penetrated the mountains to the northern lands of the yellow men. The Andite infiltration of India proceeded from the Turkestan highlands into the Punjab and from the Iranian grazing lands through Baluchistan. These earlier migrations were in no sense conquests; they were, rather, the continual drifting of the Andite tribes into western India and China.

В продължение на почти петнадесет хиляди години центровете на смесена андитска култура съществуваха в басейна на река Тарим, в Синдзян, а също и на юг, във високопланинските райони на Тибет, където андитите и андонитите масово се смесиха едни с други. Таримската долина беше най-източният аванпост на истинската андитска култура. Тук андитите строяха своите селища и установяваха търговски отношения с прогресивните китайци на изток и с андитите на север. В тези дни таримският регион беше плодородна местност; тук падаха обилни дъждове. На изток, на мястото на пустинята Гоби, имаше открити поляни, където скотовъдите постепенно преминаваха към земеделие. Тази цивилизация загина, когато влажните ветрове измениха своето направление на юго-изток, но в тези дни тя не отстъпваше на самата Месопотамия.

79:1.2 (878.3) For almost fifteen thousand years centers of mixed Andite culture persisted in the basin of the Tarim River in Sinkiang and to the south in the highland regions of Tibet, where the Andites and Andonites had extensively mingled. The Tarim valley was the easternmost outpost of the true Andite culture. Here they built their settlements and entered into trade relations with the progressive Chinese to the east and with the Andonites to the north. In those days the Tarim region was a fertile land; the rainfall was plentiful. To the east the Gobi was an open grassland where the herders were gradually turning to agriculture. This civilization perished when the rain winds shifted to the southeast, but in its day it rivaled Mesopotamia itself.

Към 8-то хилядолетие преди н.е. поради голямата засушливост в планинските региони в Азия андонитите започнаха да се придвижват към низините на реките и на крайбрежието. Усилените засушавания не само ги изтласкаха в долините на Нил, Ефрат, Инда и Хуанхъ, но и доведоха до възникването на нови черти на андитската цивилизация: появи се и започна стремително да нараства нова класа - класата на търговците.

79:1.3 (878.4) By 8000 B.C. the slowly increasing aridity of the highland regions of central Asia began to drive the Andites to the river bottoms and the seashores. This increasing drought not only drove them to the valleys of the Nile, Euphrates, Indus, and Yellow rivers, but it produced a new development in Andite civilization. A new class of men, the traders, began to appear in large numbers.

Когато поради климатичните условия за мигриращите андити стана неизгодно да се занимават с лов, те не тръгнаха по еволюционния път на древните народи, които станаха скотовъди. Появиха се занаятите и градския живот. От Египет до Месопотамия, Туркестан, реките на Китай и Индия, по-цивилизованите племена започнаха да се събират в градовете, където се занимаваха със занаяти и търговия. Търговската столица

79:1.4 (879.1) When climatic conditions made hunting unprofitable for the migrating Andites, they did not follow the evolutionary course of the older races by becoming herders. Commerce and urban life made their appearance. From Egypt through Mesopotamia and Turkestan to the rivers of China and India, the more highly civilized tribes began to assemble in cities devoted to manufacture and trade. Adonia became the central Asian commercial metropolis, being located near the

на централна Азия стана Адония, намираща се недалеч от това място, където днес се намира Ашхабад. Оживи се търговията със скъпоценни камъни, метали, дървесина и керамични изделия както на сушата, така и на морето.

Но ожесточените засушавания постепенно доведоха до масов изход на андитите на юг и изток от Каспийско море. Вълната на миграцията измени своето направление от северно на южно и вавилонските кавалеристи започнаха да нахлуват в Месопотамия.

Усилените засушавания в централна Азия обаче доведоха до още по-голямо намаляване на броя на населението и снижи войнствеността на тези хора; и когато поради по-редките дъждове чергарите андонити бяха принудени да се придвижват на юг, андитите излязоха от Туркестан. Това стана последното преместване на така наречените арийци в Левант и Индия и кулминационен момент в многовековното разпространение на смесените потомци на Адам, в течение на който всички азиатски и мнозинството островни народи на Тихи океан бяха до известна степен подобрени от тези по-съвършени раси.

По такъв начин, разпространявайки се в източното полукълбо, андитите едновременно се лишаваха от родните си места в Месопотамия и Туркестан, тъй като именно широкото придвижване на андонитите в южна посока доведе до това, че в централна Азия андонитите практически изчезнаха.

Но даже през двадесетото столетие след Христа сред урало-алтайските и тибетски народи остават следи от андитска кръв, което се вижда например от белокожите човешки типове, понякога срещащи се в тези региони. Древните китайски летописи отбелязват присъствието на рижекоси чергари на север от мирните селища на река Хуанхъ и досега са се запазили рисунки достоверно свидетелстващи за това, че в далечното минало в таримския басейн обитаваха както светлокоси андити, така и тъмнокоси монголски типове.

Последното голямо проявление на изчезналия военен гений на централно-азиатските андити стана през 1. 200 г. от н.е., когато под ръководството на Чингис хан монголите пристъпиха към завоюването на големи части от азиатския континент. Както и древните андити, тези войни провъзгласиха съществуването на „единен Бог на небето“. Преждевременното разпадане на тяхната империя забави културния обмен между запада и изтока и се превърна в огромно препятствие за растежа на монотеизма в Азия.

present city of Ashkhabad. Commerce in stone, metal, wood, and pottery was accelerated on both land and water.

79:1.5 (879.2) But ever-increasing drought gradually brought about the great Andite exodus from the lands south and east of the Caspian Sea. The tide of migration began to veer from northward to southward, and the Babylonian cavalrymen began to push into Mesopotamia.

79:1.6 (879.3) Increasing aridity in central Asia further operated to reduce population and to render these people less warlike; and when the diminishing rainfall to the north forced the nomadic Andonites southward, there was a tremendous exodus of Andites from Turkestan. This is the terminal movement of the so-called Aryans into the Levant and India. It culminated that long dispersal of the mixed descendants of Adam during which every Asiatic and most of the island peoples of the Pacific were to some extent improved by these superior races.

79:1.7 (879.4) Thus, while they dispersed over the Eastern Hemisphere, the Andites were dispossessed of their homelands in Mesopotamia and Turkestan, for it was this extensive southward movement of Andonites that diluted the Andites in central Asia nearly to the vanishing point.

79:1.8 (879.5) But even in the twentieth century after Christ there are traces of Andite blood among the Turanian and Tibetan peoples, as is witnessed by the blond types occasionally found in these regions. The early Chinese annals record the presence of the red-haired nomads to the north of the peaceful settlements of the Yellow River, and there still remain paintings which faithfully record the presence of both the blond-Andite and the brunet-Mongolian types in the Tarim basin of long ago.

79:1.9 (879.6) The last great manifestation of the submerged military genius of the central Asiatic Andites was in A.D. 1200, when the Mongols under Genghis Khan began the conquest of the greater portion of the Asiatic continent. And like the Andites of old, these warriors proclaimed the existence of “one God in heaven.” The early breakup of their empire long delayed cultural intercourse between Occident and Orient and greatly handicapped the growth of the monotheistic concept in Asia.

2. ПОКОРЯВАНЕТО НА ИНДИЯ ОТ АНДИТИТЕ

Индия е единственото място, където се смесиха всички урантийски раси, при което последната от тях станаха нахлулите тук андити. Сангикските раси се появиха в планините на северозапад от Индия и още на ранния етап от своето съществуване представителите на всяка от тях без изключение проникнаха на индийския субконтинент, оставяйки след себе си най-пъстрата расова смес, която някога е съществувала на Урантия. Древна Индия изпълняваше ролята на утайник за мигриращите раси. Някога основата на полуострова беше малко по-лоша, отколкото днес, тъй като значителна част от делтата на Инд и Ганг се появи през последните петдесет хиляди години.

Най-ранните расови смесвания станаха в резултат на общуване между мигриращите червени и жълти племена с местните андити. По-късно тази група беше отслабена от усвояването на по-голямата част от измрялата източно-зелена раса и много представители на оранжевата раса, донякъде подобрена за сметка на неголям примес на синята раса, но тя изключително много пострада в резултат от асимилацията на голям брой представители на индиговата раса. Но така наречените коренни жители на Индия едва ли приличат на тези древни хора: тези най-изостанали жители на южните и източни покрайнини никога изцяло не бяха погълнати нито от древните андити, нито от по-късно появилите се техни роднини - арийците.

Към 20-то хилядолетие преди н.е. населението на западна Индия вече получи малко адамическа кръв; в течение на цялата история на Урантия нито един народ не обединяваше толкова много различни раси. За нещастие преобладаваха вторичните сангикски раси и в истинско бедствие се превърна фактът, че в това древно расово огнище в значителна степен отсъстваха както синия, така и червения човек; голям дял от първичните сангикски родове би донесла огромна полза в укрепването на народа, който можеше да създаде още по-велика цивилизация. Но събитията се развиваха така, че червените хора се изтребваха един друг в Америка, синият човек търсеше приключения в Европа, а ранните потомци на Адам (и мнозинството от по-късните) не проявяваха голям интерес към смесване с хората с по-тъмен цвят - било то в Индия, Африка или на други места.

2. THE ANDITE CONQUEST OF INDIA

79:2.1 (879.7) India is the only locality where all the Urantia races were blended, the Andite invasion adding the last stock. In the highlands northwest of India the Sangik races came into existence, and without exception members of each penetrated the subcontinent of India in their early days, leaving behind them the most heterogeneous race mixture ever to exist on Urantia. Ancient India acted as a catch basin for the migrating races. The base of the peninsula was formerly somewhat narrower than now, much of the deltas of the Ganges and Indus being the work of the last fifty thousand years.

79:2.2 (879.8) The earliest race mixtures in India were a blending of the migrating red and yellow races with the aboriginal Andonites. This group was later weakened by absorbing the greater portion of the extinct eastern green peoples as well as large numbers of the orange race, was slightly improved through limited admixture with the blue man, but suffered exceedingly through assimilation of large numbers of the indigo race. But the so-called aborigines of India are hardly representative of these early people; they are rather the most inferior southern and eastern fringe, which was never fully absorbed by either the early Andites or their later appearing Aryan cousins.

79:2.3 (880.1) By 20,000 B.C. the population of western India had already become tinged with the Adamic blood, and never in the history of Urantia did any one people combine so many different races. But it was unfortunate that the secondary Sangik strains predominated, and it was a real calamity that both the blue and the red man were so largely missing from this racial melting pot of long ago; more of the primary Sangik strains would have contributed very much toward the enhancement of what might have been an even greater civilization. As it developed, the red man was destroying himself in the Americas, the blue man was disporting himself in Europe, and the early descendants of Adam (and most of the later ones) exhibited little desire to admix with the darker colored peoples, whether in India, Africa, or elsewhere.

Приблизително 15. 000 години преди н.е. ръстът на населението в Туркестан и Иран доведе до първата действително масова миграция на андитите по направление на Индия. В течение на повече от петнадесет века тези високоразвити племена идваха през планинските райони на Белуджистан, разпространяваха се в долините на Инд и Ганг и бавно се придвижваха към Деканското плато. Натискът на андитите на северо-запад изтласка много изостанали племена в Бирма и южен Китай, но не в тази степен, която можеше да спаси нашествениците от изчезване като раса.

79:2.4 (880.2) About 15,000 B.C. increasing population pressure throughout Turkestan and Iran occasioned the first really extensive Andite movement toward India. For over fifteen centuries these superior peoples poured in through the highlands of Baluchistan, spreading out over the valleys of the Indus and Ganges and slowly moving southward into the Deccan. This Andite pressure from the northwest drove many of the southern and eastern inferiors into Burma and southern China but not sufficiently to save the invaders from racial obliteration.

Това, че Индия не постигна хегемония в Евразия, се обяснява основно с топографията; натискът от север принуди хората да се преместват на юг, където на ограничената територия на Деканското плато, от всички страни обкръжено с море, плътността на населението продължаваше да нараства. Ако в съседство се намираха свободни земи, изостаналите племена щяха да бъдат изтласкани във всички посоки, а по-съвършената раса щеше да може да постигне високоразвита цивилизация.

79:2.5 (880.3) The failure of India to achieve the hegemony of Eurasia was largely a matter of topography; population pressure from the north only crowded the majority of the people southward into the decreasing territory of the Deccan, surrounded on all sides by the sea. Had there been adjacent lands for emigration, then would the inferiors have been crowded out in all directions, and the superior stocks would have achieved a higher civilization.

Независимо от всичко тези ранни андитски завоеватели предприеха отчаян опит да се запазят като раса и да установят поглъщащият ги поток посредством въвеждането на строги ограничения по отношение на смесените бракове. При все това към 10-то десетилетие преди н.е. андитите изчезнаха, но огромното количество хора бяха съществено подобрени благодарение на тази абсорбция.

79:2.6 (880.4) As it was, these earlier Andite conquerors made a desperate attempt to preserve their identity and stem the tide of racial engulfment by the establishment of rigid restrictions regarding intermarriage. Nonetheless, the Andites had become submerged by 10,000 B.C., but the whole mass of the people had been markedly improved by this absorption.

Расовите смесвания са винаги полезни, тъй като те благоприятстват за културното разнообразие и спомагат за развитието на цивилизацията, но ако преобладаващи са низшите расови елементи, то такива постижения се оказват краткотрайни. Смесената култура може да се запази само в случай, че възпроизводството на по-високоразвитите раси в достатъчна степен превишава възпроизводството на изостаналите. Неограниченото размножаване на низшите раси при намаляване на възпроизводството на висшите неизбежно се оказва самоубийствено за културната цивилизация.

79:2.7 (880.5) Race mixture is always advantageous in that it favors versatility of culture and makes for a progressive civilization, but if the inferior elements of racial stocks predominate, such achievements will be short-lived. A polyglot culture can be preserved only if the superior stocks reproduce themselves in a safe margin over the inferior. Unrestrained multiplication of inferiors, with decreasing reproduction of superiors, is unfailingly suicidal of cultural civilization.

Ако андитските завоеватели бяха три пъти повече, отколкото в действителност, или ако бяха изтласкали или унищожили поне най-малко пригодната третина от тези обитатели, в които течеше оранжева, зелена и индигова кръв, то Индия щеше да стане един от водещите световни центрове за културна цивилизация и несъмнено щеше да привлече

79:2.8 (880.6) Had the Andite conquerors been in numbers three times what they were, or had they driven out or destroyed the least desirable third of the mixed orange-green-indigo inhabitants, then would India have become one of the world's leading centers of cultural civilization and undoubtedly would have attracted more of the later waves of Mesopotamians that flowed into

по-значителна част от последващите миграционни вълни от Месопотамия, които се устремиха към Туркестан и оттам - на север, към Европа.

Turkestan and thence northward to Europe.

3. ДРАВИДИЙСКА ИНДИЯ

Обединяването на покорилите Индия андити и туземното население доведе до появата на този смесен народ, който беше наречен дравиди. Ранните и по-чистокръвни дравиди притежаваха огромен културен потенциал, който значително отслабваше с постепенното изтощаване на тяхната андитска наследственост. Именно това обстоятелство предопредели гибелта на цветущата цивилизация на Индия преди почти дванадесет хиляди години. Но притокът на даже това малко количество от кръвта на Адам доведе до забележимо ускоряване на социалното развитие. Тази смесена раса веднага създаде най-разностранната цивилизация от съществуващите тогава на земята.

Скоро след завоюването на Индия дравидийските андити загубиха своите расови и културни контакти с Месопотамия, но откритите впоследствие морски и керванни пътища възстановиха изгубените връзки; и за последните десет хиляди години никога напълно не загуби връзка с Месопотамия на запад и Китай на изток, макар че наличието на планински прегради в огромна степен благоприятстваше отношенията със запада.

Високоразвитата култура и религиозните наклонности на народите на Индия датират от времената на господството на дравидите и отчасти се обясняват с факта, че сифитското духовенство проникна в Индия отначало при нахлуването на андитите, а по-късно - при нашествието на арийците. Монотеизмът, пронизващ религиозната история на Индия, води своето начало от ученията на адамитите от времената на втората Градина.

Още 16. 000 години преди н.е. група от сто сифитски свещеници се появи в Индия и беше близко до това да обърне в своята вяра западната половина на този многоезичен народ. Но тяхната религия не се запази. За пет десетилетия ученията на сифитите за Райската Троица деградираха до триединния символ на бога на огъня.

Но в продължение на повече от седем хилядолетия, чак до прекратяването на миграцията на андитите, религиозният статут на обитателите на Индия беше много по-висок от общото световно ниво. В този период Индия притежаваше всички предпоставки да

3. DRAVIDIAN INDIA

79:3.1 (881.1) The blending of the Andite conquerors of India with the native stock eventually resulted in that mixed people which has been called Dravidian. The earlier and purer Dravidians possessed a great capacity for cultural achievement, which was continuously weakened as their Andite inheritance became progressively attenuated. And this is what doomed the budding civilization of India almost twelve thousand years ago. But the infusion of even this small amount of the blood of Adam produced a marked acceleration in social development. This composite stock immediately produced the most versatile civilization then on earth.

79:3.2 (881.2) Not long after conquering India, the Dravidian Andites lost their racial and cultural contact with Mesopotamia, but the later opening up of the sea lanes and the caravan routes re-established these connections; and at no time within the last ten thousand years has India ever been entirely out of touch with Mesopotamia on the west and China to the east, although the mountain barriers greatly favored western intercourse.

79:3.3 (881.3) The superior culture and religious leanings of the peoples of India date from the early times of Dravidian domination and are due, in part, to the fact that so many of the Sethite priesthood entered India, both in the earlier Andite and in the later Aryan invasions. The thread of monotheism running through the religious history of India thus stems from the teachings of the Adamites in the second garden.

79:3.4 (881.4) As early as 16,000 B.C. a company of one hundred Sethite priests entered India and very nearly achieved the religious conquest of the western half of that polyglot people. But their religion did not persist. Within five thousand years their doctrines of the Paradise Trinity had degenerated into the triune symbol of the fire god.

79:3.5 (881.6) But for more than seven thousand years, down to the end of the Andite migrations, the religious status of the inhabitants of India was far above that of the world at large. During these times India bid fair to produce the leading cultural, religious, philosophic, and commercial civilization

стане водеща цивилизация в културен, религиозен, философски и търговски аспект в света. И ако не беше пълното разтваряне на андитите сред народите на юга, може би така и щеше да стане.

Дравидийските центрове на културата бяха разположени в долините на реките - основно в долините на Инд и Ганг, както и на Деканското плато - покрай трите големи реки, течащи към морето през Източните Гати. Селищата, намиращи се покрай морското крайбрежие на западните Гати, дължаха своето значение на морските връзки с Шумер.

Дравидите бяха един от най-древните народи, започнали да строят градове и да водят широка експортно-импортна търговия - както морска, така и сухопътна. Към 7. 000 г. преди н.е. камилските кервани редовно посещаваха далечна Месопотамия; дравидийските мореплаватели пресякоха по каботажния способ Аравийско море, достигайки до градовете на Шумер в Персийския залив, а търговците, търгуващи в Бенгалския залив, достигаха даже Малайзия. От Шумер тези мореплаватели и търговци заимстваха азбуката и изкуството на писмото.

Тези търговски отношения изключително много спомагаха за по-нататъшното разнообразие на космополитическа култура, следствие на което стана ранната поява на много атрибути в градската изисканост и даже разкоша. Когато по-късно появилите сеу арийци влязоха в Индия, те не познаха в дравидите, разтворени в сангикските раси, своите андитски роднини, но наистина намериха там високоразвита култура. Независимо от своите биологични ограничения дравидите основаха превъзхождаща цивилизация. Тя обхващаше цяла Индия и се запази чак до настоящото време на платото Декан.

of the world. And but for the complete submergence of the Andites by the peoples of the south, this destiny would probably have been realized.

79:3.6 (881.6) The Dravidian centers of culture were located in the river valleys, principally of the Indus and Ganges, and in the Deccan along the three great rivers flowing through the Eastern Ghats to the sea. The settlements along the seacoast of the Western Ghats owed their prominence to maritime relationships with Sumeria.

79:3.7 (881.7) The Dravidians were among the earliest peoples to build cities and to engage in an extensive export and import business, both by land and sea. By 7000 B.C. camel trains were making regular trips to distant Mesopotamia; Dravidian shipping was pushing coastwise across the Arabian Sea to the Sumerian cities of the Persian Gulf and was venturing on the waters of the Bay of Bengal as far as the East Indies. An alphabet, together with the art of writing, was imported from Sumeria by these seafarers and merchants.

79:3.8 (881.8) These commercial relationships greatly contributed to the further diversification of a cosmopolitan culture, resulting in the early appearance of many of the refinements and even luxuries of urban life. When the later appearing Aryans entered India, they did not recognize in the Dravidians their Andite cousins submerged in the Sangik races, but they did find a well-advanced civilization. Despite biologic limitations, the Dravidians founded a superior civilization. It was well diffused throughout all India and has survived on down to modern times in the Deccan.

4. НАХЛУВАНЕТО НА АРИЙЦИТЕ В ИНДИЯ

Второто проникване на андитите в Индия стана нахлуването на арийците, продължило почти петстотин години в средата на третото хилядолетие преди Христа. Тази миграция стана завършваща с излизането на андитите от своята родина в Туркестан.

Ранните арийски центрове бяха разхвърляни по територията на северната част на Индия, особено в нейния северо-запад. Арийците така и не покориха цялата страна и това пропускане стана съдбоносно: поради своята малобройност те се оказаха в уязвимо положение и бяха погълнати от южните

4. THE ARYAN INVASION OF INDIA

79:4.1 (882.1) The second Andite penetration of India was the Aryan invasion during a period of almost five hundred years in the middle of the third millennium before Christ. This migration marked the terminal exodus of the Andites from their homelands in Turkestan.

79:4.2 (882.2) The early Aryan centers were scattered over the northern half of India, notably in the northwest. These invaders never completed the conquest of the country and subsequently met their undoing in this neglect since their lesser numbers made them vulnerable to absorption by the Dravidians of the south, who subsequently overran the entire peninsula except the Himalayan

дравиди, които впоследствие се разпространиха по целия полуостров, с изключение на хималайските провинции.

В расово отношение наследството на арийците в Индия беше незначително освен в северните провинции. На Деканското плато тяхното влияние беше по-скоро културно и религиозно, отколкото расово. Това, че сред жителите на северна Индия се запази повече от така наричаната арийска кръв, се обяснява не само с масовото присъствие на арийци в тези региони, но и с подкрепления от по-късен период - със завоеватели, търговци и мисионери. Още в първи век преди Христа продължаваше непрекъснатото проникване на арийска кръв в Пенджаб, при което последният приток стана в периода на военните походи на елинистичните народи.

На Гангската равнина арийците и дравидите в края на краищата се смесиха с образуването на високоразвита култура и този център беше впоследствие укрепен от северо-източните пришълци идващи от Китай.

В различни времена в Индия процъфтяваха многобройни типове социално устройство - от полудемократични системи арийци до деспотични и монархични форми на управление. Но най-характерната черта на обществото стана жизнеспособността на крупните социални касти създадени от армиите в опит да увековечат своята расова индивидуалност. Тази сложна кастова система се запази чак до днешни времена.

От четирите основни касти всички, освен първата, бяха създадени в напразен опит да предотвратят расовото смесване на арийските завоеватели с покорените от тях изостанали племена. Що се отнася до първата каста, учителите-свещеници, то тя произхожда от сифитите: брахманите на двадесети век след Христа - преките наследници на културата на свещениците на втората Градина независимо от това, че техните доктрини съществено се отличават от ученията на техните прославени предшественици.

Когато арийците нахлуха в Индия, те донесоха със себе си своите представи за Божеството - такива, каквито са се запазили във вековните традиции на религиите от втората Градина. Но брахманските свещеници така и не можаха да противостоят на настъплението на езичеството, възникнало при внезапен контакт с изостаналите религиозни възгледи на Деканското плато след изчезването на арийците като раса. Така огромното мнозинство от населението се оказа в оковите на поробващите суеверия, свойствени на примитивните религии; затова

provinces.

79:4.3 (882.3) The Aryans made very little racial impression on India except in the northern provinces. In the Deccan their influence was cultural and religious more than racial. The greater persistence of the so-called Aryan blood in northern India is not only due to their presence in these regions in greater numbers but also because they were reinforced by later conquerors, traders, and missionaries. Right on down to the first century before Christ there was a continuous infiltration of Aryan blood into the Punjab, the last influx being attendant upon the campaigns of the Hellenistic peoples.

79:4.4 (882.4) On the Gangetic plain Aryan and Dravidian eventually mingled to produce a high culture, and this center was later reinforced by contributions from the northeast, coming from China.

79:4.5 (882.5) In India many types of social organizations flourished from time to time, from the semidemocratic systems of the Aryans to despotic and monarchial forms of government. But the most characteristic feature of society was the persistence of the great social castes that were instituted by the Aryans in an effort to perpetuate racial identity. This elaborate caste system has been preserved on down to the present time.

79:4.6 (882.6) Of the four great castes, all but the first were established in the futile effort to prevent racial amalgamation of the Aryan conquerors with their inferior subjects. But the premier caste, the teacher-priests, stems from the Sethites; the Brahmans of the twentieth century after Christ are the lineal cultural descendants of the priests of the second garden, albeit their teachings differ greatly from those of their illustrious predecessors.

79:4.7 (882.7) When the Aryans entered India, they brought with them their concepts of Deity as they had been preserved in the lingering traditions of the religion of the second garden. But the Brahman priests were never able to withstand the pagan momentum built up by the sudden contact with the inferior religions of the Deccan after the racial obliteration of the Aryans. Thus the vast majority of the population fell into the bondage of the enslaving superstitions of inferior religions; and so it was that India failed to produce the high civilization which had been foreshadowed in earlier times.

Индия така и не можа да създаде високоразвитата цивилизация, която беше набелязана тук в предишните времена.

Духовният подем през шести век преди Христа се оказа недълговечен и угасна още преди нахлуването на мохамеданите. Но някога може да се появи още по-велик Гаутама, който да поведе цяла Индия в търсенето на живия Бог и тогава светът ще види как се реализират културните заложби на разностранния народ, толкова дълго пребиваващ в състояние на дълбок сън поради парализиращото въздействие на нееволюиращи духовни представи.

Културата действително лежи на биологичен фундамент, но само една каста не можа да увековечи арийската култура, тъй като религията - истинската религия, е неотменим източник на тази висша енергия, която подбужда човека към създаване на превъзхождаща цивилизация, основана на братството между хората.

79:4.8 (882.8) The spiritual awakening of the sixth century before Christ did not persist in India, having died out even before the Mohammedan invasion. But someday a greater Gautama may arise to lead all India in the search for the living God, and then the world will observe the fruition of the cultural potentialities of a versatile people so long comatose under the benumbing influence of an unprogressing spiritual vision.

79:4.9 (883.1) Culture does rest on a biologic foundation, but caste alone could not perpetuate the Aryan culture, for religion, true religion, is the indispensable source of that higher energy which drives men to establish a superior civilization based on human brotherhood.

5. ЧЕРВЕНАТА И ЖЪЛТАТА РАСИ

Ако разказът за Индия е историята на покоряването от нея на адамитите и тяхното последващо разтваряне сред по-древните еволюционни племена, то повествуването за източна Азия се отнася основно за първичните сангикски раси - особено за червената и жълтата. В своята маса тези две раси избягваха смесване с непълноценните неандерталски родове, които изключително забавяха развитието на синия човек в Европа - това им позволи да запазят по-висок потенциал от първичния сангикски тип.

Макар че ранните неандерталци се разпространиха по цяла Евразия, тяхното източно крило се оказа най-замърсено от непълноценни животински генотипи. Тези субчовешки видове бяха изтласкани на юг от петия ледник - от този леден щит, който в течение на толкова дълго време блокираше сангикската миграция в източна Азия. И когато червеният човек тръгна на северо-изток в обход на планинските региони на Индия, той откри, че североизточна Азия е свободна от тези субчовешки видове. Племенната организация се появи при червените хора по-рано, отколкото при другите народи и те първи мигрираха из централноазиатското огнище на сангикските раси. Низшите неандерталски родове бяха унищожени или изтласкани от континента от мигриращите тук по-късно жълти племена. Но в продължение на почти сто хиляди години, чак до появяването на жълтите племена, червеният човек оставаше владетел

5. RED MAN AND YELLOW MAN

79:5.1 (883.2) While the story of India is that of Andite conquest and eventual submergence in the older evolutionary peoples, the narrative of eastern Asia is more properly that of the primary Sangiks, particularly the red man and the yellow man. These two races largely escaped that admixture with the debased Neanderthal strain which so greatly retarded the blue man in Europe, thus preserving the superior potential of the primary Sangik type.

79:5.2 (883.3) While the early Neanderthalers were spread out over the entire breadth of Eurasia, the eastern wing was the more contaminated with debased animal strains. These subhuman types were pushed south by the fifth glacier, the same ice sheet which so long blocked Sangik migration into eastern Asia. And when the red man moved northeast around the highlands of India, he found northeastern Asia free from these subhuman types. The tribal organization of the red races was formed earlier than that of any other peoples, and they were the first to migrate from the central Asian focus of the Sangiks. The inferior Neanderthal strains were destroyed or driven off the mainland by the later migrating yellow tribes. But the red man had reigned supreme in eastern Asia for almost one hundred thousand years before the yellow tribes arrived.

на източна Азия.

Преди повече от триста хиляди години основната маса жълта раса, мигрирайки покрай крайбрежието, достигна Китай. С всяко хилядолетие жълтите хора се придвижваха все по-далеч в дълбините на континента, но чак до сравнително неотдавна, те не влизаха в контакт със своите тибетски братя.

Нарастването на населението доведе до това, че жълтата раса, придвижвайки се на север, започна да навлиза в ловните земи на червения човек. Това посегателство, задълбочено от естествения расов антагонизъм, доведе до ожесточени вражди и така започна решаващата борба за плодородните земи на източна Азия.

Повествованието за това многовековно съперничество между жълтата и червената раси засяга цяла епоха от урантийската история. В продължение на повече от двеста хиляди години между тези две високоразвити раси се водеше ожесточена и непрекратяваща се война. В началото успехът повече съпътстваше червения човек и неговите рейдове всяваха паника сред жълтите хора. Но жълтият човек се оказа способен ученик във военното изкуство и той бързо демонстрира свойствените му умения да живее в света със своите съотечественици; китайците първи разбраха, че силата е в единството. Между племената на червената раса продължаваха вътрешните конфликти и скоро те започнаха да търпят поражение след поражение от решителните и безпощадни китайци, продължаващи своето неумолимо придвижване на север.

Преди сто хиляди години останките от племената на червения човек с боеве отстъпваха след отстъпващия лед на последния ледник и когато се откри пътя на изток по моста от суша през Беринговия пролив, тези племена бързо напуснаха негостоприемните брегове на азиатския континент. Изминаха осемдесет и пет хиляди години откакто последните чистокръвни червени хора излязоха от Азия, но продължителната борба остави на победоносната жълта раса своя генетичен отпечатък. Северните китайски народи, наред с андонитските Сибирци, се смесиха с червения човек с голяма изгода за себе си.

Лишавайки се от своята азиатска родина приблизително петдесет хиляди години преди идването на Адам, североамериканските индианци не влизаха в контакт и с азиатските потомци на Адам и Ева - в епохата на миграция на андитите чистокръвните родове на червената раса се разпространяваше по

79:5.3 (883.4) More than three hundred thousand years ago the main body of the yellow race entered China from the south as coastwise migrants. Each millennium they penetrated farther and farther inland, but they did not make contact with their migrating Tibetan brethren until comparatively recent times.

79:5.4 (883.5) Growing population pressure caused the northward-moving yellow race to begin to push into the hunting grounds of the red man. This encroachment, coupled with natural racial antagonism, culminated in increasing hostilities, and thus began the crucial struggle for the fertile lands of farther Asia.

79:5.5 (883.6) The story of this agelong contest between the red and yellow races is an epic of Urantia history. For over two hundred thousand years these two superior races waged bitter and unremitting warfare. In the earlier struggles the red men were generally successful, their raiding parties spreading havoc among the yellow settlements. But the yellow man was an apt pupil in the art of warfare, and he early manifested a marked ability to live peaceably with his compatriots; the Chinese were the first to learn that in union there is strength. The red tribes continued their internecine conflicts, and presently they began to suffer repeated defeats at the aggressive hands of the relentless Chinese, who continued their inexorable march northward.

79:5.6 (883.7) One hundred thousand years ago the decimated tribes of the red race were fighting with their backs to the retreating ice of the last glacier, and when the land passage to the West, over the Bering isthmus, became passable, these tribes were not slow in forsaking the inhospitable shores of the Asiatic continent. It is eighty-five thousand years since the last of the pure red men departed from Asia, but the long struggle left its genetic imprint upon the victorious yellow race. The northern Chinese peoples, together with the Andonite Siberians, assimilated much of the red stock and were in considerable measure benefited thereby.

79:5.7 (884.1) The North American Indians never came in contact with even the Andite offspring of Adam and Eve, having been dispossessed of their Asiatic homelands some fifty thousand years before the coming of Adam. During the age of Andite migrations the pure red strains were spreading out over North America as nomadic tribes, hunters who practiced agriculture to a small

територията на Северна Америка като чергарски племена ловци, в известна степен занимаващи се със земеделие. Тези раси и културни групи оставаха в почти пълна изолация от останалия свят - от тяхното пристигане в Америка чак до края на първото хилядолетие на християнската ера, когато бяха открити от белите европейци. Дотогава ескимосите бяха най-близки до бялата раса на народа, познат на северните племена като червения човек.

extent. These races and cultural groups remained almost completely isolated from the remainder of the world from their arrival in the Americas down to the end of the first millennium of the Christian era, when they were discovered by the white races of Europe. Up to that time the Eskimos were the nearest to white men the northern tribes of red men had ever seen.

Червеният и жълтият човек са единствените човешки раси, достигащи високо ниво на цивилизацията без влиянието на андитите. Най-древната култура на америндите се появи в центъра на Онамоналонтон в Калифорния, но към 35-тото хилядолетие преди н.е. тази цивилизация вече отдавна беше изчезнала от лицето на земята. По-късните и издръжливи цивилизации в Мексико, Централна Америка и в планините на Южна Америка бяха основани от раса, която беше преобладаващо червена, но съдържаше и значителен дял жълта, оранжева и синя кръв.

79:5.8 (884.2) The red and the yellow races are the only human stocks that ever achieved a high degree of civilization apart from the influences of the Andites. The oldest Amerindian culture was the Onamonalonton center in California, but this had long since vanished by 35,000 B.C. In Mexico, Central America, and in the mountains of South America the later and more enduring civilizations were founded by a race predominantly red but containing a considerable admixture of the yellow, orange, and blue.

Тези цивилизации бяха продукт на еволюцията на сангикските раси, независимо от това, че незначителна част от андитската кръв достигна Перу. С изключение на ескимосите в Северна Америка, а също и някои полинезийски андити от Южна Америка, народите на западното полукълбо нямаха контакти с останалия свят чак до края на първото хилядолетие след Христа. В първоначалния план на Мелхиседек по усъвършенстването на урантийските раси се предвиждаше изпращането на милион чистокръвни потомци на Адам за усъвършенстване на американските червени хора.

79:5.9 (884.3) These civilizations were evolutionary products of the Sangiks, notwithstanding that traces of Andite blood reached Peru. Excepting the Eskimos in North America and a few Polynesian Andites in South America, the peoples of the Western Hemisphere had no contact with the rest of the world until the end of the first millennium after Christ. In the original Melchizedek plan for the improvement of the Urantia races it had been stipulated that one million of the pure-line descendants of Adam should go to upstep the red men of the Americas.

6. НАЧАЛОТО НА КИТАЙСКАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

6. DAWN OF CHINESE CIVILIZATION

Известно време след преминаването на червения човек в Северна Америка придвижващите се китайци принудиха андонитите да се махнат от речните долини на източна Азия, изтласквайки ги на север в Сибир и на изток от Туркестан, където скоро им предстоеше да влязат в съприкосновение с по-високата култура на андитите.

79:6.1 (884.4) Sometime after driving the red man across to North America, the expanding Chinese cleared the Andonites from the river valleys of eastern Asia, pushing them north into Siberia and west into Turkestan, where they were soon to come in contact with the superior culture of the Andites.

В Бирма и на полуостров Индокитай индийската и китайска култура се съединиха и смесиха, в резултат на което в тези региони се появиха няколко сменили се една друга цивилизации. Тук изчезналата зелена раса се запази в по-големи пропорции, отколкото на

79:6.2 (884.5) In Burma and the peninsula of Indo-China the cultures of India and China mixed and blended to produce the successive civilizations of those regions. Here the vanished green race has persisted in larger proportion than anywhere else in the world.

което и да е друго място.

Много различни раси заемаха островите в Тихи океан. Като цяло, на южните и по-обширни острови живееха народи с голям процент съдържание на зелената и индигова кръв. Северните острови се намираха във владение на андонитите, а по-късно - на расите с голям дял жълта и червена кръв. Предците на японския народ бяха изтласкани от континента само за 12. 000 години преди н.е., когато мощното настъпление на северните китайски племена в посока южното крайбрежие ги принуди да заминат от тези места. Техният завършващ изход се обясняваше не толкова с нарастването на населението, колкото с инициативата на племенния вожд, към когото се отнасяха, като към божество.

79:6.3 (884.6) Many different races occupied the islands of the Pacific. In general, the southern and then more extensive islands were occupied by peoples carrying a heavy percentage of green and indigo blood. The northern islands were held by Andonites and, later on, by races embracing large proportions of the yellow and red stocks. The ancestors of the Japanese people were not driven off the mainland until 12,000 B.C., when they were dislodged by a powerful southern-coastwise thrust of the northern Chinese tribes. Their final exodus was not so much due to population pressure as to the initiative of a chieftain whom they came to regard as a divine personage.

Както и народите на Индия и Левант победоносните племена на жълтия човек създаваха своите най-древни центрове на крайбрежията и покрай реките. По-късно за бреговите селища настанаха тежки времена, доколкото поради все по-обширните пълноводия и изместванията на руслата на реките животът в низините на градовете стана невъзможен.

79:6.4 (885.1) Like the peoples of India and the Levant, victorious tribes of the yellow man established their earliest centers along the coast and up the rivers. The coastal settlements fared poorly in later years as the increasing floods and the shifting courses of the rivers made the lowland cities untenable.

Преди двадесет хиляди години предшествениците на китайците построиха десетки могъщи центрове на първобитна култура и просвещение, особено покрай реките Хуанхъ и Яндзъ. Тези центрове започнаха да укрепват за сметка на постоянния приток на по-развити смесени племена от Синдзян и Тибет. Миграцията от Тибет в долината на Яндзъ беше не толкова мащабна, както на север, а тибетските центрове отстъпваха в развитието си на центровете на таримския басейн. Но и двата потока носеха известно количество андитска кръв на изток, към речните селища.

79:6.5 (885.2) Twenty thousand years ago the ancestors of the Chinese had built up a dozen strong centers of primitive culture and learning, especially along the Yellow River and the Yangtze. And now these centers began to be reinforced by the arrival of a steady stream of superior blended peoples from Sinkiang and Tibet. The migration from Tibet to the Yangtze valley was not so extensive as in the north, neither were the Tibetan centers so advanced as those of the Tarim basin. But both movements carried a certain amount of Andite blood eastward to the river settlements.

Превъзходството на древната жълта раса се дължеше на четири основни фактора:

79:6.6 (885.3) The superiority of the ancient yellow race was due to four great factors:

1. *Генетичен.* За разлика от своите сини роднини в Европа, както червената, така и жълтата раса основно избягваха смесването с непълноценни човешки племена. На северните китайци, вече укрепени за сметка на добавянето на голямо количество превъзхождаща червена и андоническа наследственост, скоро предстоеше да извлекат полза от значителния приток андитска кръв. В това отношение на южните китайци им провървя по-малко и в течение на дълго време те страдаха поради поглъщането на зелената раса, докато по-късно им предстоеше да бъдат още по-отслабени в резултат на масовото нашествие на низшите народи, изтласкани от Индия от нахлуването

79:6.7 (885.4) 1. *Genetic.* Unlike their blue cousins in Europe, both the red and yellow races had largely escaped mixture with debased human stocks. The northern Chinese, already strengthened by small amounts of the superior red and Andonic strains, were soon to benefit by a considerable influx of Andite blood. The southern Chinese did not fare so well in this regard, and they had long suffered from absorption of the green race, while later on they were to be further weakened by the infiltration of the swarms of inferior peoples crowded out of India by the Dravidian-Andite invasion. And today in China there is a definite difference between the northern and southern races.

на дравидите и андитите. И днес в Китай съществува явно различие между северните и южните раси.

2 . *Социални.* Жълтата раса рано осъзна важността на междуплеменния мир. Вътрешнонационалното миролюбие дотолкова спомагаше за увеличаването на населението, че тяхната цивилизация се разпространи сред много милиони хора. Между 25-то и 5-то хилядолетия преди н.е. най-високо развитата масова цивилизация на Урантия се намираше в централен и северен Китай. Жълтият човек пръв се сдоби с национална солидарност - пръв постигна широкомащабна културна, социална и политическа цивилизация:

Китайците от 15-то хилядолетие преди н.е. бяха решителни завоеватели. Тях не ги отслабваше прекомерното благоговение пред миналото. Те се предоставяха като компактна група с численост от по-малко от дванадесет милиона човека, говорещи на един език. В този период те създадоха истинска нация, значително по-дружна и еднородна, отколкото техните политически съюзи на историческата епоха.

3 . *Духовни.* В периода на андитските миграции китайците бяха сред най-духовните народи на света. Вековната привързаност към поклонението пред Единствената Истина, прокламирана от Синглангтон, ги нареждаше пред повечето от другите раси. Стимулът на прогресивната и развита религия често е решаващ фактор в развитието на културата; докато Индия вървеше към упадък Китай се движеше напред под животворното въздействие на религията, свято почитаща истината като висше Божество.

Това поклонение пред истината подтикваше към изследвания, към безстрашно изучаване на законите на природата и потенциалните възможности на човечеството. Още преди 6. 000 години китайците жадно усвояваха знанията и упорито се стремяха към постигане на истината.

4. *Географски.* От запад Китай е защитен с планини, от изток - от Тихи океан. Само от север той оставаше уязвим за нападения, но от времената на червения човек до появата на последващите потомци андонити нито една агресивна раса не обитаваше на север.

И ако не бяха планинските прегради и последващия упадък на духовната култура жълтата раса несъмнено би привлякла към себе си голяма част от мигриращите от Туркестан андити и бързо би се превърнала във водеща световна цивилизация.

79:6.8 (885.5) 2. *Social.* The yellow race early learned the value of peace among themselves. Their internal peaceableness so contributed to population increase as to insure the spread of their civilization among many millions. From 25,000 to 5000 B.C. the highest mass civilization on Urantia was in central and northern China. The yellow man was first to achieve a racial solidarity — the first to attain a large-scale cultural, social, and political civilization.

79:6.9 (885.6) The Chinese of 15,000 B.C. were aggressive militarists; they had not been weakened by an overreverence for the past, and numbering less than twelve million, they formed a compact body speaking a common language. During this age they built up a real nation, much more united and homogeneous than their political unions of historic times.

79:6.10 (885.7) 3. *Spiritual.* During the age of Andite migrations the Chinese were among the more spiritual peoples of earth. Long adherence to the worship of the One Truth proclaimed by Singlangton kept them ahead of most of the other races. The stimulus of a progressive and advanced religion is often a decisive factor in cultural development; as India languished, so China forged ahead under the invigorating stimulus of a religion in which truth was enshrined as the supreme Deity.

79:6.11 (885.8) This worship of truth was provocative of research and fearless exploration of the laws of nature and the potentials of mankind. The Chinese of even six thousand years ago were still keen students and aggressive in their pursuit of truth.

79:6.12 (885.9) 4. *Geographic.* China is protected by the mountains to the west and the Pacific to the east. Only in the north is the way open to attack, and from the days of the red man to the coming of the later descendants of the Andites, the north was not occupied by any aggressive race.

79:6.13 (886.1) And but for the mountain barriers and the later decline in spiritual culture, the yellow race undoubtedly would have attracted to itself the larger part of the Andite migrations from Turkestan and unquestionably would have quickly dominated world civilization.

7. АНДИТИТЕ ВЛИЗАТ В КИТАЙ

Преди около петнадесет хиляди години множество андити преминаваха през превала Ти Тао, заемайки горното течение на на Хуанхъ между китайските селища на провинцията Кансу. Скоро те се придвижиха на изток, в Хенан, където се намираха най-прогресивните селища. Около половината от тези, които проникваха от запад, бяха андонити, другата половина - андити.

Северните центрове на културата, разположени покрай река Хуанхъ, винаги бяха по-прогресивни, отколкото южните селища, разположени край река Яндзъ. Даже незначителният приток на високоразвити смъртни доведе до това, че за няколко десетилетия селищата, намиращи се покрай Хуанхъ, винаги бяха по-прогресивни, отколкото селищата край река Яндзъ и постигаха предимство пред своите южни братя, което продължава до ден днешен.

Работата не беше в големия брой Андити и в превъзходството на тяхната култура, а в това, че расовото смесване с тях доведе до появата на по-разностранна раса. Северните китайци придобиха точно толкова андитска наследственост, колкото да се стимулира техния природно способен ум, но недостатъчно, за да се възпламени тяхната неспокойна, изследователска любознателност, която е така характерна за северните бели раси. По-ограниченото привнасяне на андитска наследственост по-малко нарушаваше вътрешната уравновесеност на този сангикски тип.

Последващите вълни на андитите донесоха със себе си някои постижения на културата на Месопотамия; това е особено вярно за последните миграции от запад. Андитите значително подобриха икономическите и образователни методи на северните китайци и макар че влиянието на религиозната култура на жълтата раса беше кратко, по-късните потомци на андитите внесоха голям принос в последващото духовно пробуждане. Андитските традиции за красота на Едем и Далматия действително оказаха влияние върху традициите на Китай; в ранните китайски легенди „страната на боговете“ се намира на запад.

Китайският народ започна да строи градове и да се занимава с производството само на 10 -то хилядолетие преди н.е., с изменение на климата в Туркестан и пристигането на късните андитски преселници. Притокът на тази нова кръв не толкова усъвършенства цивилизацията на жълтия

7. THE ANDITES ENTER CHINA

79:7.1 (886.2) About fifteen thousand years ago the Andites, in considerable numbers, were traversing the pass of Ti Tao and spreading out over the upper valley of the Yellow River among the Chinese settlements of Kansu. Presently they penetrated eastward to Honan, where the most progressive settlements were situated. This infiltration from the west was about half Andonite and half Andite.

79:7.2 (886.3) The northern centers of culture along the Yellow River had always been more progressive than the southern settlements on the Yangtze. Within a few thousand years after the arrival of even the small numbers of these superior mortals, the settlements along the Yellow River had forged ahead of the Yangtze villages and had achieved an advanced position over their brethren in the south which has ever since been maintained.

79:7.3 (886.4) It was not that there were so many of the Andites, nor that their culture was so superior, but amalgamation with them produced a more versatile stock. The northern Chinese received just enough of the Andite strain to mildly stimulate their innately able minds but not enough to fire them with the restless, exploratory curiosity so characteristic of the northern white races. This more limited infusion of Andite inheritance was less disturbing to the innate stability of the Sangik type.

79:7.4 (886.5) The later waves of Andites brought with them certain of the cultural advances of Mesopotamia; this is especially true of the last waves of migration from the west. They greatly improved the economic and educational practices of the northern Chinese; and while their influence upon the religious culture of the yellow race was short-lived, their later descendants contributed much to a subsequent spiritual awakening. But the Andite traditions of the beauty of Eden and Dalamatia did influence Chinese traditions; early Chinese legends place “the land of the gods” in the west.

79:7.5 (886.6) The Chinese people did not begin to build cities and engage in manufacture until after 10,000 B.C., subsequent to the climatic changes in Turkestan and the arrival of the later Andite immigrants. The infusion of this new blood did not add so much to the civilization of the yellow man as it stimulated the further and rapid development

човек, колкото даде тласък на по-нататъшното бързо развитие на скритите тенденции на по-развитите китайски родове. От Хенан до Шенси потенциалните възможности на развитата цивилизация започнаха да носят своите плодове. От това време датират металообработката и всички видове занаяти.

Сходството между някои ранни китайски и месопотамски методи на времеизчисление, астрономия и управление се обясняваше с търговските връзки на тези разделени от голямо разстояние центрове. Още от дните на Шумер китайските търговци използваха сухопътните маршрути, които водеха през Туркестан в Месопотамия. И този обмен не беше едностранен: долината на Ефрат извлече от него такава голяма полза, както и народите на Гангската равнина. Но климатичните изменения и нахлуването на чергарите в третото хилядолетие до Христа доведоха до рязко намаляване обема на търговията на пътя на керваните в централна Азия.

of the latent tendencies of the superior Chinese stocks. From Honan to Shensi the potentials of an advanced civilization were coming to fruit. Metalworking and all the arts of manufacture date from these days.

79:7.6 (886.7) The similarities between certain of the early Chinese and Mesopotamian methods of time reckoning, astronomy, and governmental administration were due to the commercial relationships between these two remotely situated centers. Chinese merchants traveled the overland routes through Turkestan to Mesopotamia even in the days of the Sumerians. Nor was this exchange one-sided — the valley of the Euphrates benefited considerably thereby, as did the peoples of the Gangetic plain. But the climatic changes and the nomadic invasions of the third millennium before Christ greatly reduced the volume of trade passing over the caravan trails of central Asia.

8. ПО-НАТАТЪШНОТО РАЗВИТИЕ НА КИТАЙСКАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Докато червеният човек пострада от прекомерни войни, може смело да се твърди, че забавеното развитие на китайската държава беше обусловено от цялостността на тяхното покоряване на Азия. Китайците притежаваха огромен потенциал за расова солидарност, но тя не можа да се прояви както подобава, тъй като липсваше този устойчив подбуждащ стимул, който се явява постоянната опасност от агресия отвън.

След покоряването на източна Азия по-древното военно господство постепенно се разпадна - миналите войни бяха забравени. От геройската борба с червената раса останаха само смътни предания за древното състезание с племената стрелци. Китайците бързо преминаха към земеделие, което спомагаше за развитието на миролюбието и това, че населението беше с лихва осигурено с годна за обработка земя, още повече укрепваше мирния характер на страната.

Съзнанието за миналите постижения (понастоящем донякъде изтрило се), консерватизма на преобладаващо селскостопанска нация, а също така добре развит семеен живот - всичко това се изля в благоговение пред предците, превръщайки се в такова почитание на хората на миналото, което граничеше с религиозно поклонение. Най-сходно отношение преобладаваше сред

8. LATER CHINESE CIVILIZATION

79:8.1 (887.1) While the red man suffered from too much warfare, it is not altogether amiss to say that the development of statehood among the Chinese was delayed by the thoroughness of their conquest of Asia. They had a great potential of racial solidarity, but it failed properly to develop because the continuous driving stimulus of the ever-present danger of external aggression was lacking.

79:8.2 (887.2) With the completion of the conquest of eastern Asia the ancient military state gradually disintegrated — past wars were forgotten. Of the epic struggle with the red race there persisted only the hazy tradition of an ancient contest with the archer peoples. The Chinese early turned to agricultural pursuits, which contributed further to their pacific tendencies, while a population well below the land-man ratio for agriculture still further contributed to the growing peacefulness of the country.

79:8.3 (887.3) Consciousness of past achievements (somewhat diminished in the present), the conservatism of an overwhelmingly agricultural people, and a well-developed family life equaled the birth of ancestor veneration, culminating in the custom of so honoring the men of the past as to border on worship. A very similar attitude prevailed among the white races in Europe for some five hundred years following the disruption of Greco-Roman civilization.

белите европейски раси в течение примерно на петстотин години след краха на гръко-римската цивилизация.

Вярата в „Единната истина“ и поклонението пред нея, в духа на ученията на Салвингтон, никога не умираха напълно; но с течение на времето растящата тенденция да почитат това, което вече е било създадено, напълно затъмни търсенето на нова и по-висока истина. Постепенно вместо от стрежи към неизвестното, геният на жълтата раса започна да се направлява към запазване на известното. Именно тази е причината на застоя на това, което някога представляваше най-бързоразвиващата се цивилизация в света.

79:8.4 (887.4) The belief in, and worship of, the “One Truth” as taught by Singlangton never entirely died out; but as time passed, the search for new and higher truth became overshadowed by a growing tendency to venerate that which was already established. Slowly the genius of the yellow race became diverted from the pursuit of the unknown to the preservation of the known. And this is the reason for the stagnation of what had been the world’s most rapidly progressing civilization.

Между 4. 000 и 500 г. преди н.е. завърши политическото присъединяване на жълтата раса, но към това време вече съществуваше културен съюз на центровете на реките Яндзъ и Хуанхъ. Политическото присъединяване на по-късните племенни групи не мина без конфликти, но общественото мнение както преди се отнасяше отрицателно към войната; поклонението пред предците, разпространението на диалектите и отсъствието на необходимост от военни действия в течение на много хилядолетия превърнаха този народ в крайно миролюбива нация.

79:8.5 (887.5) Between 4000 and 500 B.C. the political reunification of the yellow race was consummated, but the cultural union of the Yangtze and Yellow river centers had already been effected. This political reunification of the later tribal groups was not without conflict, but the societal opinion of war remained low; ancestor worship, increasing dialects, and no call for military action for thousands upon thousands of years had rendered this people ultrapeaceful.

Независимо от това, че перспективите на ранното проявление на развитата държава не се оправдаха, жълтата раса постепенно овладяваше изкуството на цивилизацията - особено в областта на земеделието и градинарството. Решаването на хидротехническите проблеми, с които се сблъскаха земеделците от провинцията Шенси и Хенан, изискваше междугрупово сътрудничество. Подобни трудности по оросяването и запазването на почвата немалко спомагаха за развитието на взаимозависимостта, което водеше към укрепването на мира между групите фермери.

79:8.6 (887.6) Despite failure to fulfill the promise of an early development of advanced statehood, the yellow race did progressively move forward in the realization of the arts of civilization, especially in the realms of agriculture and horticulture. The hydraulic problems faced by the agriculturists in Shensi and Honan demanded group co-operation for solution. Such irrigation and soil-conservation difficulties contributed in no small measure to the development of interdependence with the consequent promotion of peace among farming groups.

Скоро развитието на писмеността, наред с откриването на училища, даде тласък към безпрецедентно разпространяване на знания. Но обемистата система на идеографското писмо ограничаваше броя на образователните класове независимо от ранната поява на книгопечатането. И преди всичко с бързи темпове продължаваше процеса на социална стандартизация и догматизация на религиозно-философската сфера. Развитието на религиозно почитание на предците още повече се усложни от потока на суеверията, включващи поклонение към природата, но някои следи от истинската представа за Бога се запазваха в поклонението пред върховното

79:8.7 (887.7) Soon developments in writing, together with the establishment of schools, contributed to the dissemination of knowledge on a previously unequaled scale. But the cumbersome nature of the ideographic writing system placed a numerical limit upon the learned classes despite the early appearance of printing. And above all else, the process of social standardization and religio-philosophic dogmatization continued apace. The religious development of ancestor veneration became further complicated by a flood of superstitions involving nature worship, but lingering vestiges of a real concept of God remained preserved in the imperial worship of Shang-ti.

божество Шанг-ти.

Огромната слабост в поклонението пред предците се заключава в това, че то спомага за развитието на философията, обърната към миналото. При цялата мъдрост, която може да се извлече от миналото, погрешно е то да бъде смятано за единствения източник на истината. Истината е относителна и се развива; тя *живее* в настоящето, постигайки ново изражение във всяко поколение хора - даже във всеки човешки живот.

Огромната сила на преклонение пред предците е в това значение, което при такова отношение се предава на семейството. Поразителната стабилност и жизненост на китайската култура е следствие от височайшото положение на семейството, тъй като цивилизацията зависи непосредствено от ефективното функциониране на семейството, а в Китай семейството придоби такава социална значимост и даже религиозно значение, с които са били запознати само немного други народи.

Усилването на култа към поклонение пред предците изискваше синовна привързаност и преданост към семейството, което осигури формирането на превъзходни семейни отношения и здрави семейни групи; и всичко това спомагаше за появата на следните фактори за запазване на цивилизацията.

1. Запазване на собствеността и богатството.

2. Използване на съвкупния опит на повече от едно поколения.

3. Ефективно обучение на децата на изкуството и науките на миналото.

4. Развитие на силно чувство за дълг, укрепване на морала и усилване на етическата възприемчивост.

Периодът на формиране на китайската цивилизация, назначаван с идването на андитите, продължи чак до великото етично, нравствено и полурелигиозно пробуждане в шести век преди Христа. Китайските традиции запазиха смътните предания за еволюционното минало; преходът от матриархат към патриархат, организацията на земеделието, развитието на архитектурата, зараждането на промишленото производство - всички тези фази са изложени една след друга. И настоящото повествувание с по-голяма точност отколкото всяко друго аналогично описание - рисува картината на значително развитие на китайския народ - от варварството до превръщането във високоразвита нация. През това време китайският народ премина пътя от първобитното аграрно общество до

79:8.8 (888.1) The great weakness of ancestor veneration is that it promotes a backward-looking philosophy. However wise it may be to glean wisdom from the past, it is folly to regard the past as the exclusive source of truth. Truth is relative and expanding; it *lives* always in the present, achieving new expression in each generation of men — even in each human life.

79:8.9 (888.2) The great strength in a veneration of ancestry is the value that such an attitude places upon the family. The amazing stability and persistence of Chinese culture is a consequence of the paramount position accorded the family, for civilization is directly dependent on the effective functioning of the family; and in China the family attained a social importance, even a religious significance, approached by few other peoples.

79:8.10 (888.3) The filial devotion and family loyalty exacted by the growing cult of ancestor worship insured the building up of superior family relationships and of enduring family groups, all of which facilitated the following factors in the preservation of civilization:

79:8.11 (888.4) 1. Conservation of property and wealth.

79:8.12 (888.5) 2. Pooling of the experience of more than one generation.

79:8.13 (888.6) 3. Efficient education of children in the arts and sciences of the past.

79:8.14 (888.7) 4. Development of a strong sense of duty, the enhancement of morality, and the augmentation of ethical sensitivity.

79:8.15 (888.8) The formative period of Chinese civilization, opening with the coming of the Andites, continues on down to the great ethical, moral, and semireligious awakening of the sixth century before Christ. And Chinese tradition preserves the hazy record of the evolutionary past; the transition from mother- to father-family, the establishment of agriculture, the development of architecture, the initiation of industry — all these are successively narrated. And this story presents, with greater accuracy than any other similar account, the picture of the magnificent ascent of a superior people from the levels of barbarism. During this time they passed from a primitive agricultural society to a higher social organization embracing cities, manufacture, metalworking, commercial exchange, government, writing, mathematics, art, science, and printing.

високата социална организация, включваща градове, занаяти, металообработка, търговия, управление, писменост, математика, изкуство, наука и книгопечатане.

Така древната цивилизация на жълтата раса се запази през вековете. Изминаха повече от четиридесет хиляди години от времето на първите големи успехи на китайската култура и макар че неведнъж движението вървеше назад, в сравнение с другите цивилизации, цивилизацията на синовете на Хан е най-близкият пример за непрекъснат прогрес чак до времената на двадесети век. Белите раси се сдобиха с високо ниво на развитие в техниката и религията, но те никога не надминаха китайците във верността към семейството, груповата етика и личния морал.

Тази древна култура внесе голям принос в човешкото щастие; милиони хора живяха и умряха, благословени от нейните постижения. От векове тази велика цивилизация почиваше на лаврите на миналото, но именно сега тя се пробужда, за да може отново да види трансценденталните цели на смъртното съществуване, отново да подеме неотслабваща борба за вечен прогрес.

[Представено от архангел на Небадон.]

79:8.16 (888.9) And so the ancient civilization of the yellow race has persisted down through the centuries. It is almost forty thousand years since the first important advances were made in Chinese culture, and though there have been many retrogressions, the civilization of the sons of Han comes the nearest of all to presenting an unbroken picture of continual progression right on down to the times of the twentieth century. The mechanical and religious developments of the white races have been of a high order, but they have never excelled the Chinese in family loyalty, group ethics, or personal morality.

79:8.17 (888.10) This ancient culture has contributed much to human happiness; millions of human beings have lived and died, blessed by its achievements. For centuries this great civilization has rested upon the laurels of the past, but it is even now reawakening to envision anew the transcendent goals of mortal existence, once again to take up the unremitting struggle for never-ending progress.

79:8.18 (888.11) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Документ 80. Разпространение на андитите на запад

⇦ 079 Книгата Урантия 081 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 80. РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА АНДИТИТЕ НА ЗАПАД

Секции

Въведение
1. Адамитите навлизат в Европа
2. Климатични и геоложки изменения
3. Кроманьоидният син човек
4. Нахлуване на андитите в Европа
5. Покоряването на северна Европа от андитите
6. Андитите край бреговете на Нил
7. Андитите от островите в средиземноморието
8. Дунавските андонити
9. Трите бели раси

Въведение

Макар че самият европейски син човек не постигна висока културна цивилизация, той стана тази биологична основа, въз основа на която – при смесването на слелите се с адамитите родове с последващите андитски завоеватели – възникна една от най-способните за създаване на активна цивилизация разновидности, появявали се някога на Урантия от времената на виолетовата раса и нейните андитски приемници.

Съвременният бял човек обединява запазилите се черти на адамическата раса, смесена със сангикските племена: в някаква степен – с червени и жълти, но основно – със сини. Във всички бели раси тече много от кръвта на изначалните андонити и още повече – на ранните нодити.

PAPER 80 ANDITE EXPANSION IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction
1. The Adamites Enter Europe
2. Climatic and Geologic Changes
3. The Cro-Magnoid Blue Man
4. The Andite Invasions of Europe
5. The Andite Conquest of Northern Europe
6. The Andites along the Nile
7. Andites of the Mediterranean Isles
8. The Danubian Andonites
9. The Three White Races

INTRODUCTION

80:0.1 (889.1) ALTHOUGH the European blue man did not of himself achieve a great cultural civilization, he did supply the biologic foundation which, when its Adamized strains were blended with the later Andite invaders, produced one of the most potent stocks for the attainment of aggressive civilization ever to appear on Urantia since the times of the violet race and their Andite successors.

80:0.2 (889.2) The modern white peoples incorporate the surviving strains of the Adamic stock which became admixed with the Sangik races, some red and yellow but more especially the blue. There is a considerable percentage of the original Andonite stock in all the white races and still more of the early Nodite strains.

1. АДАМИТИТЕ НАВЛИЗАТ В ЕВРОПА

Преди последните андити да бъдат изтласкани от долината на Ефрат, много от техните съплеменници бяха попадали в Европа като пътешественици, проповедници, търговци и воини. В началния период от съществуването на виолетовата раса Средиземноморската падина беше защитена от Гибралтарския проток и Сицилийския мост от сушата. Едни от най-древните морски търговски пътища се появиха на тези вътрешни езера, където синият човек от севера и жителите на Сахара от юга се срещаха с нодитите и адамитите от изток.

В източната част на средиземноморската падина нодитите основаха едно от най-развитите огнища на своята култура; от тези центрове някои от тях проникваха в Южна Европа, но на първо място – в Северна Африка. Още в дълбока древност широколиките сирийци, появили се от смесването на нодитите с андонити, се заеха с изготвянето на керамика и земеделие, заселили се в постепенно повдигащата се делта на Нил. Освен това те внасяха тук и овце, кози, едър рогат добитък и други домашни животни и внедряваха значително усъвършенствани методи за металообработка, центърът на която в онези времена беше Сирия.

В продължение на повече от тридесет хиляди години обитателите на Месопотамия пристигаха в Египет в нескончаем поток, като донасяха със себе си своето изкуство и култура и обогатяваха културните традиции на долината на Нил. Но проникването на многобройните народи в Сахара изключително много отслаби древната цивилизация на Нил и преди около петнадесет хиляди години културното ниво на Египет се спусна до своето най-ниско ниво.

Но в предшестващите времена почти нищо не възпрепятстваше миграцията на адамитите на запад. Сахара представляваше открити пасбища земя, населени със скотовъди и земеделци. Жителите на Сахара никога не се занимаваха с производство, никога не построиха градове. Тази индигово-черна група притежаваше голям дял наследственост от изчезналите зелена и оранжева раси. При все това тя успя да получи малко виолетова кръв преди подемът на сушата и изменението на посоката на влажните ветрове да разпръснат остатъците от тази процъфтяваща и миролюбива цивилизация.

Мнозинството човешки раси получиха

1. THE ADAMITES ENTER EUROPE

80:1.1 (889.3) Before the last Andites were driven out of the Euphrates valley, many of their brethren had entered Europe as adventurers, teachers, traders, and warriors. During the earlier days of the violet race the Mediterranean trough was protected by the Gibraltar isthmus and the Sicilian land bridge. Some of man's very early maritime commerce was established on these inland lakes, where blue men from the north and the Saharans from the south met Nodites and Adamites from the east.

80:1.2 (889.4) In the eastern trough of the Mediterranean the Nodites had established one of their most extensive cultures and from these centers had penetrated somewhat into southern Europe but more especially into northern Africa. The broad-headed Nodite-Andonite Syrians very early introduced pottery and agriculture in connection with their settlements on the slowly rising Nile delta. They also imported sheep, goats, cattle, and other domesticated animals and brought in greatly improved methods of metalworking, Syria then being the center of that industry.

80:1.3 (889.5) For more than thirty thousand years Egypt received a steady stream of Mesopotamians, who brought along their art and culture to enrich that of the Nile valley. But the ingress of large numbers of the Sahara peoples greatly deteriorated the early civilization along the Nile so that Egypt reached its lowest cultural level some fifteen thousand years ago.

80:1.4 (889.6) But during earlier times there was little to hinder the westward migration of the Adamites. The Sahara was an open grazing land overspread by herders and agriculturists. These Saharans never engaged in manufacture, nor were they city builders. They were an indigo-black group which carried extensive strains of the extinct green and orange races. But they received a very limited amount of the violet inheritance before the upthrust of land and the shifting water-laden winds dispersed the remnants of this prosperous and peaceful civilization.

80:1.5 (890.1) Adam's blood has been shared with most of the human races, but some secured more

известен дял кръв от Адам, но едни получиха повече, други – по-малко. Смесените раси на Индия и тъмнокожите народи на Африка не привличаха адамитите. Те биха могли широко да се смесват с червения човек, ако той не живееше в далечна Америка; те се отнасяха добре към жълтия човек, но и той обитаваше в труднодостъпните региони на Азия. Затова, подбуждани от страстта към приключения, алтруизма или изтласквани от долината на Ефрат, те напълно естествено избираха съюз със сините раси на Европа.

Синият човек, господстващ в това време в Европа, нямаше религиозни обичаи, които да отблъскват ранни преселници-адамити, и в сексуално отношение виолетовата и синя раси взаимно и силно се привличаха. Най-добрите от сините хора смятаха за чест да установят брачни отношения с адамитите. Всеки син мъж се стремеше да стане толкова умел и артистичен, за да завоюва любовта на адамитска жена, а висшето желание на сините жени беше да се сдобият с разположението на адамитски мъж.

Постепенно тези мигриращи синове на Едем се обединиха с висшите типове синя раса, като укрепиха тяхната култура и едновременно с това безжалостно изтребиха останките от неандерталските племена. Този метод на расово смесване, в съчетание с унищожението на низшите генотипове, доведе до появата на над десет силни и прогресивни групи високоразвити сини хора, една от които вие нарекохте кроманьонци.

По силата на тези и други причини, сред които не последно значение имат благоприятните направления на миграция, първите вълни месопотамска култура, с редки изключения, си проправяха път само към Европа. Именно тези обстоятелства създадоха предпоставки за появата на съвременната европейска цивилизация.

than others. The mixed races of India and the darker peoples of Africa were not attractive to the Adamites. They would have mixed freely with the red man had he not been far removed in the Americas, and they were kindly disposed toward the yellow man, but he was likewise difficult of access in faraway Asia. Therefore, when actuated by either adventure or altruism, or when driven out of the Euphrates valley, they very naturally chose union with the blue races of Europe.

80:1.6 (890.2) The blue men, then dominant in Europe, had no religious practices which were repulsive to the earlier migrating Adamites, and there was great sex attraction between the violet and the blue races. The best of the blue men deemed it a high honor to be permitted to mate with the Adamites. Every blue man entertained the ambition of becoming so skillful and artistic as to win the affection of some Adamite woman, and it was the highest aspiration of a superior blue woman to receive the attentions of an Adamite.

80:1.7 (890.3) Slowly these migrating sons of Eden united with the higher types of the blue race, invigorating their cultural practices while ruthlessly exterminating the lingering strains of Neanderthal stock. This technique of race blending, combined with the elimination of inferior strains, produced a dozen or more virile and progressive groups of superior blue men, one of which you have denominated the Cro-Magnons.

80:1.8 (890.4) For these and other reasons, not the least of which was more favorable paths of migration, the early waves of Mesopotamian culture made their way almost exclusively to Europe. And it was these circumstances that determined the antecedents of modern European civilization.

2. КЛИМАТИЧНИ И ГЕОЛОЖКИ ИЗМЕНЕНИЯ

Първото разпространение на виолетовата раса в Европа се прекрати поради някои крайно внезапни климатични и геоложки изменения. С отстъплението на северните ледникови полета влажните западни ветрове се преместиха на север, което постепенно превърна откритите пасбищни региони на Сахара в гола пустиня. Това засушаване стана причина за разсейването на брюнетите с нисък ръст – тъмнооки, но дълголики обитатели на великото плато Сахара.

2. CLIMATIC AND GEOLOGIC CHANGES

80:2.1 (890.5) The early expansion of the violet race into Europe was cut short by certain rather sudden climatic and geologic changes. With the retreat of the northern ice fields the water-laden winds from the west shifted to the north, gradually turning the great open pasture regions of Sahara into a barren desert. This drought dispersed the smaller-statured brunets, dark-eyed but long-headed dwellers of the great Sahara plateau.

По-чистокръвните индигови племена отидоха на юг, в горите на Централна Африка, където пребивават и досега. По-смесените групи се разпространиха в три направления: най-развитите западни племена мигрираха в Испания и оттам – в прилежащите части на Европа, образувайки ядрото на последващата средиземноморска раса на дълголицевите брюнети; най-малко прогресивната клонка на изток от платото Сахара мигрира в Аравия и оттам – през Северна Месопотамия и Индия – в далечен Цейлон. Централната група се премести на север и изток – в долината на Нил и в Палестина.

80:2.2 (890.6) The purer indigo elements moved southward to the forests of central Africa, where they have ever since remained. The more mixed groups spread out in three directions: The superior tribes to the west migrated to Spain and thence to adjacent parts of Europe, forming the nucleus of the later Mediterranean long-headed brunet races. The least progressive division to the east of the Sahara plateau migrated to Arabia and thence through northern Mesopotamia and India to faraway Ceylon. The central group moved north and east to the Nile valley and into Palestine.

Именно тази вторична сангикска основа придава известна степен на родство на съвременните народи, разхвърляни на Деканското плато, в Иран и Месопотамия, а също така и на двата бряга на Средиземно море.

80:2.3 (890.7) It is this secondary Sangik substratum that suggests a certain degree of kinship among the modern peoples scattered from the Deccan through Iran, Mesopotamia, and along both shores of the Mediterranean Sea.

Приблизително в това време, когато ставаха тези климатични изменения, Англия се отдели от континента и Дания се издигна от водата, докато протокът Гибралтар, защитаващ западния басейн на Средиземноморието, рухна в резултат от земетресения, което доведе до бързо повишаване на водата в това вътрешно езеро до нивото на Атлантическия океан. Скоро сицилийският мост суша потъна, превръщайки Средиземноморския басейн в едно компактно море и съединявайки го с Атлантическия океан. Тази природна катастрофа предизвика потопяване на голям брой селища и доведе до най-големия брой човешки жертви в цялата световна история на наводненията.

80:2.4 (890.8) About the time of these climatic changes in Africa, England separated from the continent, and Denmark arose from the sea, while the isthmus of Gibraltar, protecting the western basin of the Mediterranean, gave way as the result of an earthquake, quickly raising this inland lake to the level of the Atlantic Ocean. Presently the Sicilian land bridge submerged, creating one sea of the Mediterranean and connecting it with the Atlantic Ocean. This cataclysm of nature flooded scores of human settlements and occasioned the greatest loss of life by flood in all the world's history.

В резултат от потопяването на Средиземноморския басейн веднага се скъси придвижването на адамитите в западна посока; заедно с това голям наплив обитатели на Сахара ги принудиха да търсят път, по който тяхното растящо население би могло да замине на север и изток от Едем. Докато се придвижваха на север от долините на Тигър и Ефрат, потомците на Адам се натъкнаха на горните прегради и на разширилото се Каспийско море. И в продължение на много поколения адамитите ловуваха, пасяха добитъка и обработваха земята около своите селища, разхвърляни по цял Туркестан. Постепенно този величествен народ разширяваше своята територия, проникваайки в Европа. Но този път адамитите навлязоха в Европа от изток и откриха, че културата на синия човек изостава с хилядолетия от културата на Азия, тъй като този регион нямаше практически никакви връзки с Месопотамия.

80:2.5 (891.1) This engulfment of the Mediterranean basin immediately curtailed the westward movements of the Adamites, while the great influx of Saharans led them to seek outlets for their increasing numbers to the north and east of Eden. As the descendants of Adam journeyed northward from the valleys of the Tigris and Euphrates, they encountered mountainous barriers and the then expanded Caspian Sea. And for many generations the Adamites hunted, herded, and tilled the soil around their settlements scattered throughout Turkestan. Slowly this magnificent people extended their territory into Europe. But now the Adamites enter Europe from the east and find the culture of the blue man thousands of years behind that of Asia since this region has been almost entirely out of touch with Mesopotamia.

3. КРОМАНЬОИДНИЯТ СИН ЧОВЕК

Древните културни центрове на синия човек се разполагаха край всички европейски реки, но само Сона тече днес по това русло, по което течеше и в доледниковия период.

Макар че ние говорим за това, че синият човек се разпространи по целия европейски континент, тук съществуваха десетки различни расови типове. Още преди тридесет и пет хиляди години европейските сини раси представляваха крайно смесени хора с наследствени признаци както на червената, така и на жълтата раси, докато по атлантическото крайбрежие и в тези региони, където понастоящем се намира Русия, те асимилираха значително количество андонитска кръв, а на юг се смесиха с обитателите на Сахара. Но би било безполезно да се опитваме да изброим всички многобройни расови групи.

Европейската цивилизация от този ранен постадамически период по уникален начин съчетаваше в себе си енергията и майсторството на синия човек с творческото въображение на адамитите. Сините хора бяха необичайно енергична раса, но те доведоха до огромен упадък културното и духовно ниво на адамитите. На пришълците беше изключително трудно да научат на своята религия кроманьонците поради това, че толкова много от адамитите ги теглеше към заблуждаване и обезчестяване на девствениците. В течение на десет хиляди години европейската религия беше в упадък в сравнение с успехите в Индия и Египет.

Във всички свои постъпки сините хора бяха изключително честни и изцяло свободни от сексуалните пороци на смесените адамити. Те уважаваха девичеството и прибягваха към многоженство само тогава, когато войната водеше до недостиг на мъже.

Кроманьонците бяха смела и прозорлива раса. Те си изработиха ефективна система на възпитание: с децата се занимаваха и двамата родители при активно участие на големите деца. Всяко дете получаваше добра подготовка в грижи за пещерите, изкуството и обработката на кремъка. Още в млада възраст жените прекрасно владееха домашните занаяти и навиците на примитивното земеделие, а мъжете бяха умели ловци и смели войни.

Сините хора се занимаваха с лов, риболов и събирателство, а също така строяха и прекрасни лодки. Те изготвяха каменни брадви, сечаха дървета, издигаха укрития от

3. THE CRO-MAGNOID BLUE MAN

80:3.1 (891.2) The ancient centers of the culture of the blue man were located along all the rivers of Europe, but only the Somme now flows in the same channel which it followed during preglacial times.

80:3.2 (891.3) While we speak of the blue man as pervading the European continent, there were scores of racial types. Even thirty-five thousand years ago the European blue races were already a highly blended people carrying strains of both red and yellow, while on the Atlantic coastlands and in the regions of present-day Russia they had absorbed a considerable amount of Andonite blood and to the south were in contact with the Saharan peoples. But it would be fruitless to attempt to enumerate the many racial groups.

80:3.3 (891.4) The European civilization of this early post-Adamic period was a unique blend of the vigor and art of the blue men with the creative imagination of the Adamites. The blue men were a race of great vigor, but they greatly deteriorated the cultural and spiritual status of the Adamites. It was very difficult for the latter to impress their religion upon the Cro-Magnoids because of the tendency of so many to cheat and to debauch the maidens. For ten thousand years religion in Europe was at a low ebb as compared with the developments in India and Egypt.

80:3.4 (891.5) The blue men were perfectly honest in all their dealings and were wholly free from the sexual vices of the mixed Adamites. They respected maidenhood, only practicing polygamy when war produced a shortage of males.

80:3.5 (891.6) These Cro-Magnon peoples were a brave and farseeing race. They maintained an efficient system of child culture. Both parents participated in these labors, and the services of the older children were fully utilized. Each child was carefully trained in the care of the caves, in art, and in flint making. At an early age the women were well versed in the domestic arts and in crude agriculture, while the men were skilled hunters and courageous warriors.

80:3.6 (891.7) The blue men were hunters, fishers, and food gatherers; they were expert boatbuilders. They made stone axes, cut down trees, erected log huts, partly below ground and roofed with

кожи върху сглобени от греди скелети, частично закопани в земята. Съществуват народи, които и досега си строят аналогични жилища в Сибир. Южните кроманьонци обикновено живееха в пещери и гротове.

hides. And there are peoples who still build similar huts in Siberia. The southern Cro-Magnons generally lived in caves and grottoes.

В зимните студове кроманьонските стражи, охраняващи входа на пещерата, нерядко замръзваха до смърт. Те се отличаваха с безстрашие, но на първо място бяха хора на изкуството: адамическата кръв внезапно ускори творческото въображение. Изкуството на синия човек достигна своя връх преди около петнадесет хиляди години, докато по-тъмнокожите раси се придвижиха на север от Африка през Испания.

80:3.7 (892.1) It was not uncommon during the rigors of winter for their sentinels standing on night guard at cave entrances to freeze to death. They had courage, but above all they were artists; the Adamic mixture suddenly accelerated creative imagination. The height of the blue man's art was about fifteen thousand years ago, before the days when the darker-skinned races came north from Africa through Spain.

Преди около петнадесет хиляди години имаше мащабно разрастване на алпийските гори. Европейските ловци се измествaха в речните долини и на морските брегове, гонени от климатичните изменения, които превърнаха Райските ловни земи в изсушена и гола пустиня. С преместването на влажните ветрове на север огромните открити пасбища на Европа се покриха с гори.

80:3.8 (892.2) About fifteen thousand years ago the Alpine forests were spreading extensively. The European hunters were being driven to the river valleys and to the seashores by the same climatic coercion that had turned the world's happy hunting grounds into dry and barren deserts. As the rain winds shifted to the north, the great open grazing lands of Europe became covered by forests. These great and relatively sudden climatic modifications drove the races of Europe to change from open-space hunters to herders, and in some measure to fishers and tillers of the soil.

Тези мащабни и относително внезапни климатични изменения принудиха европейските раси, занимаващи се с лов в открити пространства, да преминат към скотовъдство и до известна степен – към риболовство и земеделие. Макар че тези промени доведоха до успехи в културата, те се изразиха в известна биологична деградация. В течение на предишните ловни епохи членовете на високоразвитите племена сключваха смесени бракове с висшите типове пленници, неизменно убивайки тези, които смятаха за низши. Но с появата на селища, земеделието и търговията те започнаха да оставят живи много от посредствените пленници, превръщайки ги в роби. Именно потомството на тези роби впоследствие стана причина за толкова значителен регрес на целия кроманьонски тип. Упадъкът на културата продължаваше, докато тя не получи свежо подкрепление от изток, когато – в резултат на последното и масово нахлуване на месопотамци, премина по цяла Европа, като бързо погълна кроманьонците и положи началото на цивилизациите на белите раси.

80:3.9 (892.3) These changes, while resulting in cultural advances, produced certain biologic retrogressions. During the previous hunting era the superior tribes had intermarried with the higher types of war captives and had unvaryingly destroyed those whom they deemed inferior. But as they commenced to establish settlements and engage in agriculture and commerce, they began to save many of the mediocre captives as slaves. And it was the progeny of these slaves that subsequently so greatly deteriorated the whole Cro-Magnon type. This retrogression of culture continued until it received a fresh impetus from the east when the final and en masse invasion of the Mesopotamians swept over Europe, quickly absorbing the Cro-Magnon type and culture and initiating the civilization of the white races.

4. НАХЛУВАНЕ НА АНДИТИТЕ В ЕВРОПА

4. THE ANDITE INVASIONS OF EUROPE

Макар че придвижването на андитите в Европа ставаше като непрекъснат поток, извършени бяха седем основни нахлувания;

80:4.1 (892.4) While the Andites poured into Europe in a steady stream, there were seven major invasions, the last arrivals coming on horseback in

последните андити пристигаха отгоре, на три големи вълни. Някои от тях достигнаха Европа чрез островите в Егейско море и долината на Дунав, но повечето по-ранни и чистокръвни родове мигриираха в Северозападна Европа по северния път – през пасбищните земи на Волга и Дон.

three great waves. Some entered Europe by way of the islands of the Aegean and up the Danube valley, but the majority of the earlier and purer strains migrated to northwestern Europe by the northern route across the grazing lands of the Volga and the Don.

Между третото и четвъртото нашествия една андитска орда, тръгнала от Сибир и преминавайки руските реки и Балтика, нахлу в Европа от север. Тя беше веднага асимилирана от северните андитски племена.

80:4.2 (892.5) Between the third and fourth invasions a horde of Andonites entered Europe from the north, having come from Siberia by way of the Russian rivers and the Baltic. They were immediately assimilated by the northern Andite tribes.

Първите разпространения на по-чистокръвната виолетова раса бяха далеч по-мирни, отколкото нахлуванията на техните агресивни и стремящи се към завоевания андитски потомци. Адамитите се отличаваха с миролюбие, нодитите – с войнственост. Съюзът на тези две раси, впоследствие смесили се със сангикските племена, доведе до появата на умелите, напористи андити, които водеха истински завоевателни войни.

80:4.3 (892.6) The earlier expansions of the purer violet race were far more pacific than were those of their later semimilitary and conquest-loving Andite descendants. The Adamites were pacific; the Nodites were belligerent. The union of these stocks, as later mingled with the Sangik races, produced the able, aggressive Andites who made actual military conquests.

Но именно конят беше този еволюционен фактор, който доведе до господството на андитите на Запад. Конят даваше на разселващите се андити ново предимство – мобилността, което позволи на последните групи андитски ездачи бързо да заобиколят Каспийско море и да се разпространят по цяла Европа. Всички предишни вълни от андити се придвижваха така бавно, че обикновено се разпадаха на голямо разстояние от Месопотамия. Последните вълни се премествaха с такава скорост, че достигнаха Европа като цялостни групи, запазвайки висока култура.

80:4.4 (892.7) But the horse was the evolutionary factor which determined the dominance of the Andites in the Occident. The horse gave the dispersing Andites the hitherto nonexistent advantage of mobility, enabling the last groups of Andite cavalrymen to progress quickly around the Caspian Sea to overrun all of Europe. All previous waves of Andites had moved so slowly that they tended to disintegrate at any great distance from Mesopotamia. But these later waves moved so rapidly that they reached Europe as coherent groups, still retaining some measure of higher culture.

В течение на десет хиляди години обитаемият свят, освен Китай и района на р. Ефрат, се сдоби с крайно ограничен културен прогрес, но през шестото и седмото хилядолетия преди Христа се появиха безжалостните андитски ездачи. Заедно със своето придвижване на запад през руските равнини, поглъщайки най-добрите елементи на синята раса и унищожавайки по-лошите, те се превърнаха в единна нация. Те бяха предци на така наречените нордически раси – праотците на скандинавските, германски и англосаксонски народи.

80:4.5 (893.1) The whole inhabited world, outside of China and the Euphrates region, had made very limited cultural progress for ten thousand years when the hard-riding Andite horsemen made their appearance in the sixth and seventh millenniums before Christ. As they moved westward across the Russian plains, absorbing the best of the blue man and exterminating the worst, they became blended into one people. These were the ancestors of the so-called Nordic races, the forefathers of the Scandinavian, German, and Anglo-Saxon peoples.

Измина немного време и най-добрите сини родове бяха напълно погълнати от андитите по цялата територия на Северна Европа. Само в Лапландия (и до някаква степен в Бретан) по-древните андонити можаха поне в някаква степен да запазят своята индивидуалност.

80:4.6 (893.2) It was not long before the superior blue strains had been fully absorbed by the Andites throughout all northern Europe. Only in Lapland (and to a certain extent in Brittany) did the older Andonites retain even a semblance of identity.

5. ПОКОРЯВАНЕТО НА СЕВЕРНА ЕВРОПА

ОТ АНДИТИТЕ

Северноевропейските племена постоянно укрепваха и се усъвършенстваха за сметка на непрекъснатия приток на преселници от Месопотамия, пристигащи от Туркестан и регионите на Южна Русия, и когато последните вълни андитски ездачи преминаха по Европа, тук вече имаше повече хора с андонитска наследственост, отколкото в целия останал свят.

В течение на три хилядолетия военният център на северните андити се намираше в Дания. От този център една след друга идваха вълните на завоевателите, в които оставаше все по-малко андитска кръв и които ставаха все по-светлокожи, тъй като в продължение на векове се извърши окончателно смесване на месопотамските завоеватели с покорените народи.

Макар че синият човек беше асимилиран на север и в края на краищата отстъпи пред проникналите на юг бели ездачи, придвижващите се племена на смесената бяла раса срещнаха упорита и продължителна съпротива от страна на кроманьонците. Но превъзхождащият интелект и постоянното попълнение на биологичния резерв им позволиха да изтрият по-древната раса от лицето на Земята.

Решаващите сражения между белите и сини хора станаха в долината на Сомма. Тук най-добрите представители на синята раса яростно се сражаваха с придвижващите се на юг андити и в продължение на повече от петстотин години кроманьоидите успешно защитаваха своите територии, преди да отстъпят на превъзхождащата военна стратегия на белите завоеватели. Тор – победоносният командващ северните армии, в решаващата битка на Сомма стана герой на белите северни племена и по-късно беше почитан от някои от тях като бог.

Другите цитадели на синия човек се задържаха най-дълго в Южна Франция, но последната значителна военна съпротива беше потушена на Сомма. По-нататъшните завоевания спомогнаха за разпространяването на търговията, за изключителната плътност на населението в долините на реките и за непрекъснати смесени бракове с най-добрите, заедно с безжалостно унищожаване на по-слабите.

Когато съветът на старейшините на андитското племе решаваше, че пленник с по-ниско ниво е негоден, те, изпълнявайки сложен

5. THE ANDITE CONQUEST OF NORTHERN EUROPE

80:5.1 (893.3) The tribes of northern Europe were being continuously reinforced and upstepped by the steady stream of migrants from Mesopotamia through the Turkestan-south Russian regions, and when the last waves of Andite cavalry swept over Europe, there were already more men with Andite inheritance in that region than were to be found in all the rest of the world.

80:5.2 (893.4) For three thousand years the military headquarters of the northern Andites was in Denmark. From this central point there went forth the successive waves of conquest, which grew decreasingly Andite and increasingly white as the passing centuries witnessed the final blending of the Mesopotamian conquerors with the conquered peoples.

80:5.3 (893.5) While the blue man had been absorbed in the north and eventually succumbed to the white cavalry raiders who penetrated the south, the advancing tribes of the mixed white race met with stubborn and protracted resistance from the Cro-Magnons, but superior intelligence and ever-augmenting biologic reserves enabled them to wipe the older race out of existence.

80:5.4 (893.6) The decisive struggles between the white man and the blue man were fought out in the valley of the Somme. Here, the flower of the blue race bitterly contested the southward-moving Andites, and for over five hundred years these Cro-Magnoids successfully defended their territories before succumbing to the superior military strategy of the white invaders. Thor, the victorious commander of the armies of the north in the final battle of the Somme, became the hero of the northern white tribes and later on was revered as a god by some of them.

80:5.5 (893.7) The strongholds of the blue man which persisted longest were in southern France, but the last great military resistance was overcome along the Somme. The later conquest progressed by commercial penetration, population pressure along the rivers, and by continued intermarriage with the superiors, coupled with the ruthless extermination of the inferiors.

80:5.6 (893.8) When the tribal council of the Andite elders had adjudged an inferior captive to be unfit, he was, by elaborate ceremony, committed to the

обряд, го предаваха на жреците-шамани, които го отвеждаха до реката и извършваха ритуала на посвещаването в „щастлив задгробен живот“ – смъртоносно потапяне във водата. Така завоевателите на Европа унищожаваха всички племена, които срещаха на своя път и които не се поддаваха на бърза асимилация – така дойде бързият край на синята раса.

shaman priests, who escorted him to the river and administered the rites of initiation to the “happy hunting grounds” — lethal submergence. In this way the white invaders of Europe exterminated all peoples encountered who were not quickly absorbed into their own ranks, and thus did the blue man come to an end — and quickly.

Синият кроманьоид се превърна в биологичен фундамент на съвременните европейски раси, но той оцеля само в състава на последващите по-силни завоеватели, завладели неговите родни земи. Синият човек предаде на белите европейски народи чувството за хумор и творческото въображение, придобити от андитите. Този съюз на сините хора с андитите, в резултат на който се появиха северните бели раси, веднага доведе до снижаване нивото на андитската цивилизация – задръжка, която носеше временен характер. В крайна сметка скритото превъзходство на тези северни варвари се прояви и достигна до своята кулминация в съвременната европейска цивилизация.

80:5.7 (893.9) The Cro-Magnoid blue man constituted the biologic foundation for the modern European races, but they have survived only as absorbed by the later and virile conquerors of their homelands. The blue strain contributed many sturdy traits and much physical vigor to the white races of Europe, but the humor and imagination of the blended European peoples were derived from the Andites. This Andite-blue union, resulting in the northern white races, produced an immediate lapse of Andite civilization, a retardation of a transient nature. Eventually, the latent superiority of these northern barbarians manifested itself and culminated in present-day European civilization.

Към началото на 5-то хилядолетие преди н.е. еволюиращите бели раси господстваха по цялата територия на Северна Европа, включително в Северна Германия, Северна Франция и Британските острови. В течение на известно време в Централна Европа преобладаваха сините хора и кръглоликите андонити. Последните се заселваха основно в долината на Дунав, откъдето така и никога не бяха напълно изгонени от андитите.

80:5.8 (894.1) By 5000 B.C. the evolving white races were dominant throughout all of northern Europe, including northern Germany, northern France, and the British Isles. Central Europe was for some time controlled by the blue man and the round-headed Andonites. The latter were mainly situated in the Danube valley and were never entirely displaced by the Andites.

6. АНДИТИТЕ КРАЙ БРЕГОВЕТЕ НА НИЛ

6. THE ANDITES ALONG THE NILE

От времето на завършващата миграция на андитите се извърши упадък на културата в долината на Ефрат и основният център на цивилизацията се премести в долината на Нил. Египет стана приемник на Месопотамия като център на най-прогресивната група на Земята.

80:6.1 (894.2) From the times of the terminal Andite migrations, culture declined in the Euphrates valley, and the immediate center of civilization shifted to the valley of the Nile. Egypt became the successor of Mesopotamia as the headquarters of the most advanced group on earth.

Долината на Нил започна да страда от наводнения малко преди на тях да се натъкнат долините на Месопотамия, но със значително по-малки загуби. Тези първоначални трудности с лихва се компенсираха от непрекъснатия приток на андитски преселници, затова изглеждаше, че културата на Египет – в действителност заимствана от ефратския регион, се е откъснала напред. Но в 5-то хилядолетие преди н.е., в периода на наводненията в Месопотамия, в Египет обитаваха седем различни групи. Всички те, освен една, бяха излезли от Месопотамия.

80:6.2 (894.3) The Nile valley began to suffer from floods shortly before the Mesopotamian valleys but fared much better. This early setback was more than compensated by the continuing stream of Andite immigrants, so that the culture of Egypt, though really derived from the Euphrates region, seemed to forge ahead. But in 5000 B.C., during the flood period in Mesopotamia, there were seven distinct groups of human beings in Egypt; all of them, save one, came from Mesopotamia.

Последното масово преселение на андити от долината на Ефрат беше голям успех за Египет, където се появиха много талантливи художници и занаятчии. Тези андитски занаятчии се оказаха в привични за себе си условия, тъй като те добре познаваха речния живот с неговите наводнения, иригационни работи и засушливи периоди. Благодарение на защитеното разположение на долината на Нил те много по-рядко се подлагаха на набези и нападения на врагове, отколкото по бреговете на Ефрат. Те съществено обогатиха изкуството металообработка на египтяните. Тук вместо черноморска руда те използваха желязната руда на планината Синай.

80:6.3 (894.4) When the last exodus from the Euphrates valley occurred, Egypt was fortunate in gaining so many of the most skillful artists and artisans. These Andite artisans found themselves quite at home in that they were thoroughly familiar with river life, its floods, irrigations, and dry seasons. They enjoyed the sheltered position of the Nile valley; they were there much less subject to hostile raids and attacks than along the Euphrates. And they added greatly to the metalworking skill of the Egyptians. Here they worked iron ores coming from Mount Sinai instead of from the Black Sea regions.

В дълбока древност египтяните сведоха своите градски божества в сложен национален пантеон. При тях се появи обширна теология и също толкова обширно, но обременително жречество. Няколко различни вожда се опитваха да възродят древните религиозни учения на сифитите, но тези усилия бързо претърпяха неуспех. Андитите построиха първите каменни строежи в Египет. Първата и най-съвършена от каменните пирамиди беше издигната от Имхотеп, гениалния андитски архитект, по време на неговото пребиваване на поста премиер-министър. Дотогава зданията се строяха от тухли и макар че вече в различни части от света вече се появиха каменни строежи, тази пирамида стана първото подобно съоръжение в Египет. Но от времето на този велик архитект строителното изкуство неотклонно западаше.

80:6.4 (894.5) The Egyptians very early assembled their municipal deities into an elaborate national system of gods. They developed an extensive theology and had an equally extensive but burdensome priesthood. Several different leaders sought to revive the remnants of the early religious teachings of the Sethites, but these endeavors were short-lived. The Andites built the first stone structures in Egypt. The first and most exquisite of the stone pyramids was erected by Imhotep, an Andite architectural genius, while serving as prime minister. Previous buildings had been constructed of brick, and while many stone structures had been erected in different parts of the world, this was the first in Egypt. But the art of building steadily declined from the days of this great architect.

На тази изтъкната културна епоха беше сложен внезапен край: в резултат от междуособна война по течението на Нил Египет – както това вече стана в Месопотамия – беше наводнен от низшите племена на враждебната Аравия и черните племена от юга и в продължение на повече от петстотин години нивото на неговото обществено развитие непрекъснато се снижаваше.

80:6.5 (894.6) This brilliant epoch of culture was cut short by internal warfare along the Nile, and the country was soon overrun, as Mesopotamia had been, by the inferior tribes from inhospitable Arabia and by the blacks from the south. As a result, social progress steadily declined for more than five hundred years.

7. АНДИТИТЕ ОТ ОСТРОВИТЕ В СРЕДИЗЕМНОМОРИЕТО

7. ANDITES OF THE MEDITERRANEAN ISLES

В периода на упадък на културата на Месопотамия на островите в източното Средиземноморие в течение на известно време съществуваше високоразвита цивилизация.

80:7.1 (895.1) During the decline of culture in Mesopotamia there persisted for some time a superior civilization on the islands of the eastern Mediterranean.

Около 12 000 години преди н.е. блестящото племе на андитите мигрира на Крит. Това беше единственият остров, където на толкова ранен етап се засели толкова изтъкната група и изминаха почти две хиляди

80:7.2 (895.2) About 12,000 B.C. a brilliant tribe of Andites migrated to Crete. This was the only island settled so early by such a superior group, and it was almost two thousand years before the descendants of these mariners spread to the

години преди потомците на тези мореплаватели да се разпространят на съседните острови. Това бяха теснолики и ниски на ръст андити, смесили се с ванитската клонка на северните нодити. На ръст всички те бяха под метър и осемдесет сантиметра и техните по-големи и храбри събратя буквално ги изтласкаха от континента. Преселилите се на Крит андонити бяха изкусни текстилци, металурзи, грънчари, каменоделци и строители на водопроводи. Те владееха писмото и се занимаваха със скотовъдство и земеделие.

Почти две хиляди години след колонизацията на Крит групата едри потомци на Адамсон достигна северните острови на Гърция, извършвайки почти пряк преход от своята високопланинска родина, намираща се на север от Месопотамия. Тези прародители на гърците ги заведе на запад Сато – пряк потомък на Адамсон и Ратта.

Тази група, която окончателно се установи в Гърция, се състоеше от триста и седемдесет и пет отбрани и високоразвити хора, представители на завършващия период на втората цивилизация на адамсонитите. Тези далечни потомци на Адамсон носеха в себе си най-ценните за своето време генотипи на формиращите се бели раси. Те притежаваха висок интелект и във физическо отношение представляваха най-красивите хора от времената на първия Едем.

Скоро Гърция и островите в Егейско море станаха приемници на Месопотамия и Египет като западен център на търговия, изкуство и култура, но така, както и в Египет, практически цялото изкуство и наука на егейския свят възникнаха в Месопотамия, с изключение на културата на предшествениците гърци – адамсонитите. Цялото изкуство и геният на гърците са пряко наследство на потомците на Адамсон, първия син на Адам и Ева и неговата необикновена втора жена – пряка потомка на чистокръвните нодити, членове на персонала на Принц Калигастия. Затова не е чудно, че съгласно морфологическите предания на гърците те са произлезли непосредствено от богове и свръхчовешки същества.

Егейският регион премина през пет ясно изразени културни периода, всеки от които се отличаваше с по-малка духовност от предишния. И скоро след последната славна ера на изкуството загина под товара на бързо размножаващите се и посредствени потомци на дунавските роби, доставени от по-късни поколения гърци.

Именно през тази епоха *култът към майката* сред потомците на Каин достигна най-голямо разпространение на Крит. Този култ

neighboring isles. This group were the narrow-headed, smaller-statured Andites who had intermarried with the Vanite division of the northern Nodites. They were all under six feet in height and had been literally driven off the mainland by their larger and inferior fellows. These emigrants to Crete were highly skilled in textiles, metals, pottery, plumbing, and the use of stone for building material. They engaged in writing and carried on as herders and agriculturists.

80:7.3 (895.3) Almost two thousand years after the settlement of Crete a group of the tall descendants of Adamson made their way over the northern islands to Greece, coming almost directly from their highland home north of Mesopotamia. These progenitors of the Greeks were led westward by Sato, a direct descendant of Adamson and Ratta.

80:7.4 (895.4) The group which finally settled in Greece consisted of three hundred and seventy-five of the selected and superior people comprising the end of the second civilization of the Adamsonites. These later sons of Adamson carried the then most valuable strains of the emerging white races. They were of a high intellectual order and, physically regarded, the most beautiful of men since the days of the first Eden.

80:7.5 (895.5) Presently Greece and the Aegean Islands region succeeded Mesopotamia and Egypt as the Occidental center of trade, art, and culture. But as it was in Egypt, so again practically all of the art and science of the Aegean world was derived from Mesopotamia except for the culture of the Adamsonite forerunners of the Greeks. All the art and genius of these latter people is a direct legacy of the posterity of Adamson, the first son of Adam and Eve, and his extraordinary second wife, a daughter descended in an unbroken line from the pure Nodite staff of Prince Caligastia. No wonder the Greeks had mythological traditions that they were directly descended from gods and superhuman beings.

80:7.6 (895.6) The Aegean region passed through five distinct cultural stages, each less spiritual than the preceding, and erelong the last glorious era of art perished beneath the weight of the rapidly multiplying mediocre descendants of the Danubian slaves who had been imported by the later generations of Greeks.

80:7.7 (895.7) It was during this age in Crete that the *mother cult* of the descendants of Cain attained its greatest vogue. This cult glorified Eve in the worship of the “great mother.” Images of Eve were

прославяше Ева, на която се покланяха като на „великата майка“. Изображенията на Ева бяха навсякъде. По цял Крит и Мала Азия бяха издигани публични светини. Култът към майката просъществува чак до идването на Христос и по-късно влезе в ранното християнство под формата на прославяне и поклонение пред Мария – земната майка на Иисус.

Приблизително към 6 500 г. преди н.е. настъпи огромна деградация на духовното наследство на андитите. Потомците на Адам бяха широко разсеяни и практически погълнати от по-древни и многобройни човешки раси. Този упадък на андитската цивилизация, в съвкупност с изчезването на нейните религиозни устои, остави духовно обеднелите раси на света в плачевно състояние.

Към 5-то хилядолетие преди н.е. трите най-чистокръвни разновидности на потомците на Адам обитаваха в Шумер, Северна Европа и Гърция. Цяла Месопотамия бавно се израждаше поради притока на смесени и по-тъмни раси, които проникваха от Аравия. И идването на тези низши племена още повече спомагаше за разсейването на биологичния и културен остатък от андитите. От цялата територия на плодородния полумесец най-деятелните групи се устремяваха на запад, към островите. Тези преселници отглеждаха както зърно, така и зеленчуци и те доведоха със себе си домашни животни.

Около 5 000 г. преди н.е. множество прогресивни месопотамци напуснаха долината на Ефрат и се заселиха на остров Кипър; след около две хилядолетия тази цивилизация беше изтрита от лицето на земята от ордите северни варвари.

Още една голяма колония възникна в Средиземноморието недалеч от мястото, където по-късно се появи Картаген. От Африка много андити се преместиха в Испания. По-късно те се смесиха в Швейцария със своите братя, които по-рано се преселиха в Италия от островите в Егейско море.

Когато след Месопотамия в Египет настъпи упадък на културата, много най-способни и развити семейства избягаха от Крит, което съществено укрепи тази и без това прогресивна цивилизация. А по-късно, когато пристигналите от Египет низши групи се превърнаха в заплаха за критската цивилизация, най-културните семейства се придвижиха на запад към Гърция.

Гърците бяха не само велики учители и художници – те бяха и най-големите в света

everywhere. Thousands of public shrines were erected throughout Crete and Asia Minor. And this mother cult persisted on down to the times of Christ, becoming later incorporated in the early Christian religion under the guise of the glorification and worship of Mary the earth mother of Jesus.

80:7.8 (895.8) By about 6500 B.C. there had occurred a great decline in the spiritual heritage of the Andites. The descendants of Adam were widespreadly dispersed and had been virtually swallowed up in the older and more numerous human races. And this decadence of Andite civilization, together with the disappearance of their religious standards, left the spiritually impoverished races of the world in a deplorable condition.

80:7.9 (896.1) By 5000 B.C. the three purest strains of Adam's descendants were in Sumeria, northern Europe, and Greece. The whole of Mesopotamia was being slowly deteriorated by the stream of mixed and darker races which filtered in from Arabia. And the coming of these inferior peoples contributed further to the scattering abroad of the biologic and cultural residue of the Andites. From all over the fertile crescent the more adventurous peoples poured westward to the islands. These migrants cultivated both grain and vegetables, and they brought domesticated animals with them.

80:7.10 (896.2) About 5000 B.C. a mighty host of progressive Mesopotamians moved out of the Euphrates valley and settled upon the island of Cyprus; this civilization was wiped out about two thousand years subsequently by the barbarian hordes from the north.

80:7.11 (896.3) Another great colony settled on the Mediterranean near the later site of Carthage. And from north Africa large numbers of Andites entered Spain and later mingled in Switzerland with their brethren who had earlier come to Italy from the Aegean Islands.

80:7.12 (896.4) When Egypt followed Mesopotamia in cultural decline, many of the more able and advanced families fled to Crete, thus greatly augmenting this already advanced civilization. And when the arrival of inferior groups from Egypt later threatened the civilization of Crete, the more cultured families moved on west to Greece.

80:7.13 (896.5) The Greeks were not only great teachers and artists, they were also the world's

колонизатори. Преди да бъдат сломени от наплива на посредственост, погълнала съответно тяхното изкуство и търговия, те съумяха да основат на запад от Гърция такъв брой от аванпостовете на културата, че много от тези постижения на ранната гръцка цивилизация се запазиха сред по-късните народи на Южна Европа и немалко смесени потомци на адамсонитите се оказаха в състава на племената, прилежащи на континенталните региони.

greatest traders and colonizers. Before succumbing to the flood of inferiority which eventually engulfed their art and commerce, they succeeded in planting so many outposts of culture to the west that a great many of the advances in early Greek civilization persisted in the later peoples of southern Europe, and many of the mixed descendants of these Adamsonites became incorporated in the tribes of the adjacent mainlands.

8. ДУНАВСКИТЕ АНДОНИТИ

От долината на Ефрат андитските племена мигрираха на север от Европа, където се смесиха със синия човек, и на запад, в Средиземноморския регион, където те се сляха с остатъците от смесената раса, появила се от обединяването на жителите на Сахара с южните сини хора. Тези две разклонения на бялата раса бяха и си остават разделени от голямо пространство, населено с широколики планинци – останки от андонитски племена, отдавна обитаващи в тези централни региони.

Тези потомци на Андон бяха разсеяни в по-голямата част от планинските региони на Централна и Югоизточна Европа. Често те се попълваха с преселници от Мала Азия, където обитаваха много андонити. Древните хети произхождаха непосредствено от дадената разновидност на андонитите; бледата кожа и широките лица бяха типични признаци за тази раса. Такава кръв течеше и в жилите на предшествениците на Авраам, с което в значителна степен се обяснява характерната външност на неговите по-късни еврейски потомци, които макар че притежаваха култура и религия, наследени от андонитите, говореха на съвсем различен език. Този език определено беше андонитски.

Племената, които поставяха своите домове на колове или дървени малки скелета по бреговете на италианските, швейцарски и южноевропейски езера, принадлежаха към разширяващите се граници на своите миграции с африканци, егейци и особено – с дунавци.

Дунавците бяха андонити – фермери и скотовъди, проникнали в Европа през Балканския полуостров, и бавно се придвижваха на север, по долината на Дунав. Те изготвяха керамични изделия и обработваха земята, предпочитайки да живеят в долините. Най-северното селище с дунавци се намираше на мястото на белгийския град Лиеж. Тези племена бързо деградираха с отдалечаване от центъра и от източника на

8. THE DANUBIAN ANDONITES

80:8.1 (896.6) The Andite peoples of the Euphrates valley migrated north to Europe to mingle with the blue men and west into the Mediterranean regions to mix with the remnants of the commingled Saharans and the southern blue men. And these two branches of the white race were, and now are, widely separated by the broad-headed mountain survivors of the earlier Andonite tribes which had long inhabited these central regions.

80:8.2 (896.7) These descendants of Andon were dispersed through most of the mountainous regions of central and southeastern Europe. They were often reinforced by arrivals from Asia Minor, which region they occupied in considerable strength. The ancient Hittites stemmed directly from the Andonite stock; their pale skins and broad heads were typical of that race. This strain was carried in Abraham's ancestry and contributed much to the characteristic facial appearance of his later Jewish descendants who, while having a culture and religion derived from the Andites, spoke a very different language. Their tongue was distinctly Andonite.

80:8.3 (897.1) The tribes that dwelt in houses erected on piles or log piers over the lakes of Italy, Switzerland, and southern Europe were the expanding fringes of the African, Aegean, and, more especially, the Danubian migrations.

80:8.4 (897.2) The Danubians were Andonites, farmers and herders who had entered Europe through the Balkan peninsula and were moving slowly northward by way of the Danube valley. They made pottery and tilled the land, preferring to live in the valleys. The most northerly settlement of the Danubians was at Liege in Belgium. These tribes deteriorated rapidly as they moved away from the center and source of their culture. The best pottery is the product of the earlier

своята култура. Най-добрите керамични изделия бяха изготвени в древните селища.

Под въздействието на критските мисионери в дунавците се появи култ към майката. По-късно тези племена се смесиха с групите на андонитските мореплаватели, които се добираха по вода на лодки от крайбрежието на Мала Азия и изповядваха същата религия. Така още на ранния етап значителна територия от Централна Европа беше заселена с тези смесени типове широколики бели раси, които се придържаха към култа към майката и изпълняваха религиозен обряд по кремиране на покойниците, тъй като – по своя обичай, последователите на този култ изгаряха телата на умрелите в каменни строежи.

settlements.

80:8.5 (897.3) The Danubians became mother worshipers as the result of the work of the missionaries from Crete. These tribes later amalgamated with groups of Andonite sailors who came by boats from the coast of Asia Minor, and who were also mother worshipers. Much of central Europe was thus early settled by these mixed types of the broad-headed white races which practiced mother worship and the religious rite of cremating the dead, for it was the custom of the mother cultists to burn their dead in stone huts.

9. ТРИТЕ БЕЛИ РАСИ

Към завършването на андитските миграции расовите смесвания в Европа доведоха до образуване на трите големи бели раси:

1 . *Северната бяла раса.* Тази така наричана нордическа раса беше образувана основно от сини хора и андити, но покрай това съдържаше значителен процент авдонитска кръв, наред с по-малкия дял на червена и жълта сангикска кръв. Така северната бяла раса обхвана четирите най-желателни разновидности хора. Но най-голям процент наследственост беше получен от синия човек. Типичният ранен нордически тип се отличаваше с тясно лице, висок ръст и светли коси, но тази раса вече отдавна и напълно се смеси със всички разновидности бели хора.

Първобитната култура на Европа, с която се сблъскаха нахлулите нордически племена, представляваше културата на регресиращите дунавци, смесени със синия човек. Датско-нордическата и дунавско-андонитската култури се срещнаха и сляха на Рейн, свидетелство за което е наличието на две расови групи в съвременна Германия.

Нордическите народи продължаваха да водят търговия с кехлибар от своите селища на Балтийското крайбрежие, организирайки широки търговски връзки с кръглоликите обитатели на долината на Дунав през превала Бреннер. Разширяването на контактите с дунавците доведе тези северняци до култа към майката и в течение на няколко хилядолетия кремирането на покойниците беше практически повсеместно по цяла Скандинавия. Именно затова вместо останките на ранните бели раси в погребенията, които се срещат по цяла Европа, намирате само пепел в каменни и

9. THE THREE WHITE RACES

80:9.1 (897.4) The racial blends in Europe toward the close of the Andite migrations became generalized into the three white races as follows:

80:9.2 (897.5) 1. *The northern white race.* This so-called Nordic race consisted primarily of the blue man plus the Andite but also contained a considerable amount of Andonite blood, together with smaller amounts of the red and yellow Sangik. The northern white race thus encompassed these four most desirable human stocks. But the largest inheritance was from the blue man. The typical early Nordic was long-headed, tall, and blond. But long ago this race became thoroughly mixed with all of the branches of the white peoples.

80:9.3 (897.6) The primitive culture of Europe, which was encountered by the invading Nordics, was that of the retrograding Danubians blended with the blue man. The Nordic-Danish and the Danubian-Andonite cultures met and mingled on the Rhine as is witnessed by the existence of two racial groups in Germany today.

80:9.4 (897.7) The Nordics continued the trade in amber from the Baltic coast, building up a great commerce with the broadheads of the Danube valley via the Brenner Pass. This extended contact with the Danubians led these northerners into mother worship, and for several thousands of years cremation of the dead was almost universal throughout Scandinavia. This explains why remains of the earlier white races, although buried all over Europe, are not to be found — only their ashes in stone and clay urns. These white men also built dwellings; they never lived in caves. And again this explains why there are so few evidences of the white man's early culture, although the

глинени урни. Освен това тези бели хора строяха жилища: те никога не се заселваха в пещери. С това се обяснява защо съществуват така малко следи от ранната култура на белия човек, макар че свидетелствата на предшестващата кроманьонска култура добре се запазиха на тези места, където те се оказваха погребани в пещери и гроти. Като че ли за час на мястото на съществуващата в Северна Европа първобитна култура на регресиращите дунавци и сини хора дойде значително превъзхождащият ги бял човек.

2 . *Централната бяла раса.* Макар че членовете на тази група носят в себе си чертите на синята и жълта раса, а също и на андитите, те са предимно андонити. Това са широколики, смугли и набити хора. Подобно на клин, широката основа на който остана в Азия, а острието проникна в Източна Франция, те навлязоха между нордическите и средиземноморски раси.

В продължение на почти двадесет хиляди години андитите продължаваха да изтласкват андонитите все по-далеч на север от Централна Азия. Към 3 000 година преди н.е. усилването на засушливостта на климата ги принуди да се върнат в Туркестан. Придвижването на андонитите на юг продължаваше повече от хиляда години, в течение на които те заобиколиха от двете страни Каспийско и Черно море и проникнаха в Европа през Балканите и Украйна. В това нахлуване участваха останалите групи от потомците на Адамсон, а също така и по време на неговия втори етап – значителен брой ирански андити и много потомци на сифитски свещеници.

Към 2 500 г. преди н.е. настъпващите в западно направление андонити достигнаха Европа. Тези варвари, пристигнали от хълмистите райони на Туркестан, завладяха цяла Месопотамия, Мала Азия и басейна на Дунав, което доведе до най-сериозния и продължителен от случилите се до това време упадъци на културата. Агресорите придобиха характерните андонически черти на централноевропейските раси, които оттогава запазват типично алпийски черти.

3. *Южната бяла раса.* Тъмнокосата средиземноморска раса беше образувана от андитите и сините хора с по-малък, отколкото на север, примес на андоническа кръв. Тази група също така усвои значителен дял вторична сангикска кръв, привнесена от жителите на Сахара. В по-късни времена южната клонка на бялата раса получи приток на силни андитски елементи от източното Средиземноморие.

preceding Cro-Magnon type is well preserved where it has been securely sealed up in caves and grottoes. As it were, one day in northern Europe there is a primitive culture of the retrogressing Danubians and the blue man and the next that of a suddenly appearing and vastly superior white man.

80:9.5 (897.8) 2. *The central white race.* While this group includes strains of blue, yellow, and Andite, it is predominantly Andonite. These people are broad-headed, swarthy, and stocky. They are driven like a wedge between the Nordic and Mediterranean races, with the broad base resting in Asia and the apex penetrating eastern France.

80:9.6 (898.1) For almost twenty thousand years the Andonites had been pushed farther and farther to the north of central Asia by the Andites. By 3000 B.C. increasing aridity was driving these Andonites back into Turkestan. This Andonite push southward continued for over a thousand years and, splitting around the Caspian and Black seas, penetrated Europe by way of both the Balkans and the Ukraine. This invasion included the remaining groups of Adamson's descendants and, during the latter half of the invasion period, carried with it considerable numbers of the Iranian Andites as well as many of the descendants of the Sethite priests.

80:9.7 (898.2) By 2500 B.C. the westward thrust of the Andonites reached Europe. And this overrunning of all Mesopotamia, Asia Minor, and the Danube basin by the barbarians of the hills of Turkestan constituted the most serious and lasting of all cultural setbacks up to that time. These invaders definitely Andonized the character of the central European races, which have ever since remained characteristically Alpine.

80:9.8 (898.3) 3. *The southern white race.* This brunet Mediterranean race consisted of a blend of the Andite and the blue man, with a smaller Andonite strain than in the north. This group also absorbed a considerable amount of secondary Sangik blood through the Saharans. In later times this southern division of the white race was infused by strong Andite elements from the eastern Mediterranean.

При все това разселването на андитите покрай средиземноморското крайбрежие стана едва във времената на големите нахлувания на чергари през 2 500 година преди нашата ера. В тези векове след завладяването от чергарите на източното Средиземноморие сухопътните превозвания и търговия почти напълно се прекратиха, в резултат на което настъпи бурно развитие на морските съобщения и търговия; преди четиридесет и пет столетия морската търговия в Средиземноморието процъфтяваше. Развитието на мореплаването доведе до стремително разпространение на потомците на андонитите по цялата крайбрежна територия на Средиземноморския басейн.

80:9.9 (898.4) The Mediterranean coastlands did not, however, become permeated by the Andites until the times of the great nomadic invasions of 2500 B.C. Land traffic and trade were nearly suspended during these centuries when the nomads invaded the eastern Mediterranean districts. This interference with land travel brought about the great expansion of sea traffic and trade; Mediterranean sea-borne commerce was in full swing about forty-five hundred years ago. And this development of marine traffic resulted in the sudden expansion of the descendants of the Andites throughout the entire coastal territory of the Mediterranean basin.

Тези расови смесвания легнаха в основата на южноевропейската раса – най-смесената от всичките. Оттогава в тази раса се появиха нови черти, привнесени на първо място от синьо-жълто-андитските народи на Аравия. Фактически тази средиземноморска раса е толкова широко смесена с окръжаващите я народи, че е практически неразличима като самостоятелен тип, но като цяло нейните членове са с нисък ръст, тесни лица и тъмни коси.

80:9.10 (898.5) These racial mixtures laid the foundations for the southern European race, the most highly mixed of all. And since these days this race has undergone still further admixture, notably with the blue-yellow-Andite peoples of Arabia. This Mediterranean race is, in fact, so freely admixed with the surrounding peoples as to be virtually indiscernible as a separate type, but in general its members are short, long-headed, and brunet.

На север андитите – в резултат на войни и смесени бракове, изтриха сините хора от лицето на земята, но на юг те се запазиха в голям брой. Баските и берберите представляват останките на две клонки от тази раса, но и те в значителна степен се смесиха с жителите на Сахара.

80:9.11 (898.61) In the north the Andites, through warfare and marriage, obliterated the blue men, but in the south they survived in greater numbers. The Basques and the Berbers represent the survival of two branches of this race, but even these peoples have been thoroughly admixed with the Saharans.

Така изглеждаха смесените раси в Централна Европа към началото на 3-то хилядолетие преди н.е. Независимо от частичния провал на адамическата мисия действително се извърши смесване на висшите типове.

80:9.12 (898.7) This was the picture of race mixture presented in central Europe about 3000 B.C. In spite of the partial Adamic default, the higher types did blend.

Това беше епохата на неолита, частично съвпадаща с приближаващия се бронзов век. В Скандинавия настъпи бронзовият век, свързан с култа към майката. Във Франция и Испания продължаваше неолитът, свързан с култа към слънцето. В този период се строяха кръгли и открити храмове на слънцето. Европейските бели раси бяха енергични строители, които с наслаждение издигаха огромни каменни блокове. в знак на своето поклонение към слънцето, подобно на техните по-късни потомци, построили Стоунхендж. Широко разпространеното поклонение пред слънцето показва, че това беше периодът на разцвета на земеделието в Южна Европа.

80:9.13 (898.8) These were the times of the New Stone Age overlapping the oncoming Bronze Age. In Scandinavia it was the Bronze Age associated with mother worship. In southern France and Spain it was the New Stone Age associated with sun worship. This was the time of the building of the circular and roofless sun temples. The European white races were energetic builders, delighting to set up great stones as tokens to the sun, much as did their later-day descendants at Stonehenge. The vogue of sun worship indicates that this was a great period of agriculture in southern Europe.

Суеверията на тази неотдавнашна ера на поклонение на слънцето и досега живеят в народните обичаи на Бретан. Макар че в

80:9.14 (899.1) The superstitions of this comparatively recent sun-worshiping era even now persist in the folkways of Brittany. Although Christianized for

течение на вече петнадесет века бретонците са християни, те, както и преди, използват появилите се в епохата на неолита талисмани срещу урочасване. В своите камини те и досега държат фулгурит за защита от мълнии. Бретонците никога не се смесваха с нордическите племена на Скандинавия. Те са остатък от изначалните андонитски обитатели на Западна Европа, смесени със средиземноморската раса.

Но би било заблуждение да се класифицират белите раси като нордически, алпийски и средиземноморски. Оттогава станаха твърде много расови смесвания, за да бъде възможна подобна класификация. Някога съществуваше достатъчно определено деление на белите раси на такива класи, но поради широките взаимни смесвания сега вече е невъзможно с някаква яснота да се определят тези различия. Още през 3 000 година преди н.е. древните социални групи бяха от една раса не повече, отколкото днешните обитатели на Северна Америка.

В продължение на пет хилядолетия продължаваше растежът и до някаква степен взаимопроникването на различните елементи на европейската култура. Но езиковата бариера пречеше на пълното взаимодействие на различните западни нации. През миналия век тази култура притежаваше по-добра възможност за смесване в средата на космополитното население на Северна Америка и бъдещето на този континент зависи от качествата на тези расови фактори, на които ще бъде позволено да попълват неговото настоящо и бъдещо население, точно както и от нивото на социалната култура.

[Представено от архангел от Небадон.]

over fifteen hundred years, these Bretons still retain charms of the New Stone Age for warding off the evil eye. They still keep thunderstones in the chimney as protection against lightning. The Bretons never mingled with the Scandinavian Nordics. They are survivors of the original Andonite inhabitants of western Europe, mixed with the Mediterranean stock.

80:9.15 (899.2) But it is a fallacy to presume to classify the white peoples as Nordic, Alpine, and Mediterranean. There has been altogether too much blending to permit such a grouping. At one time there was a fairly well-defined division of the white race into such classes, but widespread intermingling has since occurred, and it is no longer possible to identify these distinctions with any clarity. Even in 3000 B.C. the ancient social groups were no more of one race than are the present inhabitants of North America.

80:9.16 (899.3) This European culture for five thousand years continued to grow and to some extent intermingle. But the barrier of language prevented the full reciprocation of the various Occidental nations. During the past century this culture has been experiencing its best opportunity for blending in the cosmopolitan population of North America; and the future of that continent will be determined by the quality of the racial factors which are permitted to enter into its present and future populations, as well as by the level of the social culture which is maintained.

80:9.17 (899.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Документ 81. Развиване на съвременна цивилизация

⇦ 080 Книгата Урантия 082 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 81. РАЗВИВАНЕ НА СЪВРЕМЕННА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Секции

Въведение
1. Люлката на цивилизацията
2. Средствата на цивилизацията
3. Градове, производство и търговия
4. Смесените раси
5. Културното общество
6. Запазване на цивилизацията

PAPER 81
DEVELOPMENT OF MODERN CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction
1. The Cradle of Civilization
2. The Tools of Civilization
3. Cities, Manufacture, and Commerce
4. The Mixed Races
5. Cultural Society
6. The Maintenance of Civilization

Въведение

НЕЗАВИСИМО от излитанията и паданията, които последваха след провала на плановете по подобряването на света – плановете, заложени в мисиите на Калигастия и Адам, – основополагащата органична еволюция на човешките видове продължаваше да води расите нагоре по стъпалата на човешкия прогрес и расовото развитие. Еволюцията може да бъде задържана, но не може да бъде спряна.

Влиянието на виолетовата раса, макар и по-малобройна, отколкото се планираше, доведе до такива постижения на цивилизацията, които от времето на Адам значително превишиха прогреса на човечеството, постигнат от него за цялото му предшестващо съществуване в течение на почти един милион години.

INTRODUCTION

81:0.1 (900.1) REGARDLESS of the ups and downs of the miscarriage of the plans for world betterment projected in the missions of Caligastia and Adam, the basic organic evolution of the human species continued to carry the races forward in the scale of human progress and racial development. Evolution can be delayed but it cannot be stopped.

81:0.2 (900.2) The influence of the violet race, though in numbers smaller than had been planned, produced an advance in civilization which, since the days of Adam, has far exceeded the progress of mankind throughout its entire previous existence of almost a million years.

1. ЛЮЛКАТА НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

В продължение приблизително на тридесет и пет хиляди години след Адам

1. THE CRADLE OF CIVILIZATION

81:1.1 (900.3) For about thirty-five thousand years after the days of Adam, the cradle of civilization

люлката на цивилизацията се намираше в Югозападна Азия: тя се простираше от долината на Нил на изток и малко на север, преминаваше през Северна Арабия, обхващаше Месопотамия и достигаше до Туркестан. Решаващ фактор за появата на цивилизацията в този регион стана *климатът.*

Именно епохалните климатични и геоложки изменения в Северна Африка и Западна Азия сложиха край на ранните миграции на адамитите, преграждайки им пътя от Европа поради разширяване на Средиземно море и изменяйки направлението на миграциите северно и източно в Туркестан. Към времето на завършването на тези подеми на сушата и свързаните с тях климатични изменения, приблизително преди 15. 000 години до нашата ера, цивилизацията в цял свят беше в задънена улица, ако не се смятат културната закваска и биологическите резерви на андитите, които както преди бяха ограничавани от планините на азиатския изток и разрасналите се гори на европейския запад.

На климатичната еволюция предстоеше да завърши това, което се оказа не по силите на всички останали фактори: да застави евразийския човек да смени лова с по-прогресивни занимания – скотовъдството и земеделието. Еволюцията може да е бавна, но тя е невероятно ефективна.

Предвид това, че древните земеделци повсеместно използваха роби, в предишните времена и ловецът, и скотовъдът гледаха на фермера отвисоко. Земеделието от векове се смяташе за недостойно занятие, оттук възникна представата за това, че обработката на земята е проклятие, макар че то е най-голямото щастие. Даже във времената на Каин и Авел жертвоприношенията на овчарите се ценяха повече, отколкото даровете на земята.

При трансформацията от ловец в земеделец човек обикновено преминаваше през стадия на овчар, което се отнасяше към андитите. Но по-често, под действието на климатичните фактори, цели племена претърпяваха принудителна еволюция, превръщайки се непосредствено от ловци в преуспяващи земеделци. Наистина прекият преход от лова към обработката на земята се наблюдаваше само в тези региони, където имаше висок процент на смесване с виолетовата раса.

Еволюционните народи (особено китайците) още в древността се научиха да садят семена и да отглеждат зърнени култури благодарение наблюдаването на прорасналото зърно – случайно намокрено или оставено в гроба като храна за починалия. А на

was in southwestern Asia, extending from the Nile valley eastward and slightly to the north across northern Arabia, through Mesopotamia, and on into Turkestan. And *climate* was the decisive factor in the establishment of civilization in that area.

81:1.2 (900.4) It was the great climatic and geologic changes in northern Africa and western Asia that terminated the early migrations of the Adamites, barring them from Europe by the expanded Mediterranean and diverting the stream of migration north and east into Turkestan. By the time of the completion of these land elevations and associated climatic changes, about 15,000 B.C., civilization had settled down to a world-wide stalemate except for the cultural ferments and biologic reserves of the Andites still confined by mountains to the east in Asia and by the expanding forests in Europe to the west.

81:1.3 (900.5) Climatic evolution is now about to accomplish what all other efforts had failed to do, that is, to compel Eurasian man to abandon hunting for the more advanced callings of herding and farming. Evolution may be slow, but it is terribly effective.

81:1.4 (900.6) Since slaves were so generally employed by the earlier agriculturists, the farmer was formerly looked down on by both the hunter and the herder. For ages it was considered menial to till the soil; wherefore the idea that soil toil is a curse, whereas it is the greatest of all blessings. Even in the days of Cain and Abel the sacrifices of the pastoral life were held in greater esteem than the offerings of agriculture.

81:1.5 (900.7) Man ordinarily evolved into a farmer from a hunter by transition through the era of the herder, and this was also true among the Andites, but more often the evolutionary coercion of climatic necessity would cause whole tribes to pass directly from hunters to successful farmers. But this phenomenon of passing immediately from hunting to agriculture only occurred in those regions where there was a high degree of race mixture with the violet stock.

81:1.6 (901.1) The evolutionary peoples (notably the Chinese) early learned to plant seeds and to cultivate crops through observation of the sprouting of seeds accidentally moistened or which had been put in graves as food for the departed. But throughout southwest Asia, along the fertile river bottoms and adjacent plains, the

територията на цялата Югозападна Азия, в плодородните устия на реките и прилежащите равнини, андитите внедряваха усъвършенствани методи за обработка на земята, наследени от техните предци, които превърнаха земеделието и градинарството в главни занятия на територията на Втората градина.

Andites were carrying out the improved agricultural techniques inherited from their ancestors, who had made farming and gardening the chief pursuits within the boundaries of the second garden.

Хилядолетия наред потомците на Адам отглеждаха култивираните в Градината пшеница и овес във всички планински местности край северните граници на Месопотамия. Тук наследниците на Адам и Адамсон се срещаха, търгуваха и общуваха един с друг.

81:1.7 (901.2) For thousands of years the descendants of Adam had grown wheat and barley, as improved in the Garden, throughout the highlands of the upper border of Mesopotamia. The descendants of Adam and Adamson here met, traded, and socially mingled.

Именно принудителното изменение на условията за живот доведе до това, че толкова значителна част от човечеството стана всеядна. И съчетаването на пшеницата, ориза и зеленчуковата диета с месо, което даваха стадата, беше огромна крачка напред в укрепване на здравето и физическата сила на тези древни народи.

81:1.8 (901.3) It was these enforced changes in living conditions which caused such a large proportion of the human race to become omnivorous in dietetic practice. And the combination of the wheat, rice, and vegetable diet with the flesh of the herds marked a great forward step in the health and vigor of these ancient peoples.

2. СРЕДСТВАТА НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

2. THE TOOLS OF CIVILIZATION

Ръстът на културата зависи от развитието на средствата на цивилизацията. И тези средства, които помогнаха на човека да скъса с варварството, бяха ефективни точно дотолкова, доколкото даваха на човека възможност да се съсредоточи върху решаването на по-високи задачи.

81:2.1 (901.4) The growth of culture is predicated upon the development of the tools of civilization. And the tools which man utilized in his ascent from savagery were effective just to the extent that they released man power for the accomplishment of higher tasks.

Вие, живеещите днес в условията на пробуждащата се съвременна култура и началото на прогреса в обществените отношения, позволяващи си да отделят известно време за размишления за обществото и цивилизацията, не трябва да пренебрегвате факта, че вашите древни предци практически нямаха почивка, която да могат да посветят на дълбокомислено съзерцание и обмисляне на социалните проблеми.

81:2.2 (901.5) You who now live amid latter-day scenes of budding culture and beginning progress in social affairs, who actually have some little spare time in which to *think* about society and civilization, must not overlook the fact that your early ancestors had little or no leisure which could be devoted to thoughtful reflection and social thinking.

Първите четири велики постижения на човешката цивилизация бяха:

81:2.3 (901.6) The first four great advances in human civilization were:

1. Укротяването на огъня.

81:2.4 (901.7) 1. The taming of fire.

2. Опитомяването на животни.

81:2.5 (901.8) 2. The domestication of animals.

3. Поробването на пленници.

81:2.6 (901.9) 3. The enslavement of captives.

4. Частната собственост.

81:2.7 (901.10) 4. Private property.

Макар че първото велико откритие – огънят, съответно позволи да се отвори вратата в света на науката, той нямаше в това отношение голямо значение за първобитния

81:2.8 (901.11) While fire, the first great discovery, eventually unlocked the doors of the scientific world, it was of little value in this regard to primitive man. He refused to recognize natural causes as

човек, който не можеше да повярва в това, че обикновените явления се обясняват с естествени причини.

Скоро вместо простия разказ за Андон и кремъка, обясняващ произхода на огъня, се появи легенда за това, как някакъв Прометей похитил огъня от небесата. Древните хора търсеха свръхестествени обяснения за всички природни явления, които не се вписваха в кръга на понятните им неща; и много съвременни хора продължават да правят това. За деперсонализация на така наречените природни явления бяха необходими векове и тя все още не е доведена до край. Но искреното, честно и безстрашно търсене на истинските причини породи съвременната наука: то превърна астрологията в астрономия, алхимията в химия, магията в медицина.

В епохата, предшестваща появата на машините, единственият начин да се изпълни работата, без да се върши тя със собствените си ръце, беше да се използват за това животни. Опитомяването на животни даде на човека живи оръдия, разумното прилагане на които подготви почвата както за селско стопанство, така и за транспорт. Без тези животни човекът не би могъл да се издигне от своето примитивно положение до нивата на последващата цивилизация.

Повечето най-приспособени към одомашняване животни обитаваха Азия, особено в областите между централните и югозападни региони. Това беше една от тези причини, по силата на които цивилизацията прогресира по-бързо тук, отколкото в другите райони на света. Много от тези видове животни два пъти бяха опитомявани в по-ранни периоди и в епохата на андитите те за пореден път бяха одомашнени. Но кучето живееше заедно с ловците дотогава, докогато беше прието от синия човек много, много години преди тези времена.

Туркестанските андити първи започнаха широко да опитомяват коне, което е още едно обяснение за толкова дългото господство на тяхната култура. Към 5 000 година до н.е. фермерите в Месопотамия, Туркестан и Китай започнаха да развъждат овце, кози, крави, камили, коне, слонове и домашни птици. Като товарни животни те използваха бикове, камили, коне и якове. Едно време самият човек беше товарно животно. Един от управителите на синята раса държеше сто хиляди мъже в своята колония от носачи.

Институтите по робовладеене и частна собственост се появиха заедно със селското стопанство. Робовладеенето издигна нивото на живота на стопанина и осигури повече

explanations for commonplace phenomena.

81:2.9 (901.12) When asked where fire came from, the simple story of Andon and the flint was soon replaced by the legend of how some Prometheus stole it from heaven. The ancients sought a supernatural explanation for all natural phenomena not within the range of their personal comprehension; and many moderns continue to do this. The depersonalization of so-called natural phenomena has required ages, and it is not yet completed. But the frank, honest, and fearless search for true causes gave birth to modern science: It turned astrology into astronomy, alchemy into chemistry, and magic into medicine.

81:2.10 (901.13) In the premachine age the only way in which man could accomplish work without doing it himself was to use an animal. Domestication of animals placed in his hands living tools, the intelligent use of which prepared the way for both agriculture and transportation. And without these animals man could not have risen from his primitive estate to the levels of subsequent civilization.

81:2.11 (902.1) Most of the animals best suited to domestication were found in Asia, especially in the central to southwest regions. This was one reason why civilization progressed faster in that locality than in other parts of the world. Many of these animals had been twice before domesticated, and in the Andite age they were retamed once again. But the dog had remained with the hunters ever since being adopted by the blue man long, long before.

81:2.12 (902.2) The Andites of Turkestan were the first peoples to extensively domesticate the horse, and this is another reason why their culture was for so long predominant. By 5000 B.C. the Mesopotamian, Turkestan, and Chinese farmers had begun the raising of sheep, goats, cows, camels, horses, fowls, and elephants. They employed as beasts of burden the ox, camel, horse, and yak. Man was himself at one time the beast of burden. One ruler of the blue race once had one hundred thousand men in his colony of burden bearers.

81:2.13 (902.3) The institutions of slavery and private ownership of land came with agriculture. Slavery raised the master's standard of living and provided more leisure for social culture.

свободно време за развитие на социалната култура.

Дивакът е роб на природата, но научната цивилизация постепенно дава на човечеството все по-голяма свобода. С помощта на животните, огъня, водата, електричеството и другите неоткрити източници на енергия човекът се освободи и ще продължи да се освобождава от необходимостта от постоянен тежък труд. Независимо от временните неприятности, предизвикани от изобретяването на машините, крайните изгоди, които могат да бъдат извлечени от подобни механични открития, са безценни. Цивилизацията никога няма да достигне разцвет, толкова повече устойчиво състояние, ако човекът няма свободно време, което да му позволява да мисли, планира и измисля нови и по-добри методи за изпълнението на своите задачи.

81:2.14 (902.4) The savage is a slave to nature, but scientific civilization is slowly conferring increasing liberty on mankind. Through animals, fire, wind, water, electricity, and other undiscovered sources of energy, man has liberated, and will continue to liberate, himself from the necessity for unremitting toil. Regardless of the transient trouble produced by the prolific invention of machinery, the ultimate benefits to be derived from such mechanical inventions are inestimable. Civilization can never flourish, much less be established, until man has *leisure* to think, to plan, to imagine new and better ways of doing things.

Отначало човекът просто използваше готови укрития, живееше в дълбоки цепнатини или се заселваше в пещерите. На следващия етап той започна да използва такива природни материали като дървото и камъка за съоръжаване на примитивни жилища. Накрая той достигна творческия стадий на строителство на жилища, научавайки се да изготвя тухли и други строителни материали.

81:2.15 (902.5) Man first simply appropriated his shelter, lived under ledges or dwelt in caves. Next he adapted such natural materials as wood and stone to the creation of family huts. Lastly he entered the creative stage of home building, learned to manufacture brick and other building materials.

Народите на туркестанските плата първи от по-съвременните раси започнаха да използват дървото за строителство на домове, напомнящи сглобените от греди бараки на американските пионери. В долините човешките жилища са строяха от тухли, по-късно от изпечени тухли.

81:2.16 (902.6) The peoples of the Turkestan highlands were the first of the more modern races to build their homes of wood, houses not at all unlike the early log cabins of the American pioneer settlers. Throughout the plains human dwellings were made of brick; later on, of burned bricks.

По-древните речни народи изготвяха своите колиби от скелет от дълги пръти, които забиваха в кръг, а върховете съединяваха; получаваше се скелет, който напречно преплитаха с тръстика, така че цялата постройка напомняше огромна обърната кошница. След това го замазваха с глина; изсъхвайки на слънцето, такава постройка се превръщаше в крайно удобно, здраво и непромокаемо жилище.

81:2.17 (902.7) The older river races made their huts by setting tall poles in the ground in a circle; the tops were then brought together, making the skeleton frame for the hut, which was interlaced with transverse reeds, the whole creation resembling a huge inverted basket. This structure could then be daubed over with clay and, after drying in the sun, would make a very serviceable weatherproof habitation.

Именно по примера на тези ранни колиби по-късно възникна идеята за изплитане на всевъзможни кошници. В една от групите идеята за изготвяне на грънчарски изделия се появи по време на наблюдението на последствията от обмазването на тези скелети от пръти с влажна глина. Възможността за закаляване на керамиката с помощта на изпичане беше открита, когато една от тези обмазани с глина колиби случайно се запали. В древността занаятите често бяха следствие от случайни

81:2.18 (902.8) It was from these early huts that the subsequent idea of all sorts of basket weaving independently originated. Among one group the idea of making pottery arose from observing the effects of smearing these pole frameworks with moist clay. The practice of hardening pottery by baking was discovered when one of these clay-covered primitive huts accidentally burned. The arts of olden days were many times derived from the accidental occurrences attendant upon the daily life of early peoples. At least, this was almost wholly true of the evolutionary progress of mankind up to the coming of Adam.

произшествия в живота на ранните народи. Най-малкото такъв, с редки изключения, беше еволюционният процес до идването на Адам.

Макар че керамиката беше внедрена от персонала на Принца преди около половин милион години, изготвянето на глинени съдове практически се прекрати преди сто и петдесет хиляди години. Само дошумерските нодити от Персийския залив продължаваха да изготвят съдове от глина. Производството на керамиката се възроди във времената на Адам. Разпространението на това изкуство съвпадна с разрастването на пустинята в Африка, Аравия и Централна Азия; то се осъществяваше на последователни вълни, подобряващи производствените методи на Месопотамия и обхващащи цялото източно полукълбо.

81:2.19 (903.1) While pottery had been first introduced by the staff of the Prince about one-half million years ago, the making of clay vessels had practically ceased for over one hundred and fifty thousand years. Only the gulf coast pre-Sumerian Nodites continued to make clay vessels. The art of pottery making was revived during Adam's time. The dissemination of this art was simultaneous with the extension of the desert areas of Africa, Arabia, and central Asia, and it spread in successive waves of improving technique from Mesopotamia out over the Eastern Hemisphere.

Не винаги прогресът на андитските цивилизации може да бъде проследен по етапите на развитие на керамиката или другите изкуства. Режимите на Далматия и Едем в огромна степен усложниха спокойното течение на човешката еволюция. Често по-късните вази и прибори отстъпват на предшестващите изделия, изготвени от по-чистокръвните андитски народи.

81:2.20 (903.2) These civilizations of the Andite age cannot always be traced by the stages of their pottery or other arts. The smooth course of human evolution was tremendously complicated by the regimes of both Dalamatia and Eden. It often occurs that the later vases and implements are inferior to the earlier products of the purer Andite peoples.

3. ГРАДОВЕ, ПРОИЗВОДСТВО И ТЪРГОВИЯ

Климатичното унищожаване на богатите, открити ливади – ловните и пасбищни земи на Туркестан, започнало 12 000 г. преди н.е. в резултат от измененията на климата, принуди обитателите на този регион да се обърнат към нови занимания и примитивни занаяти. Някои от тях започнаха да развъждат домашни животни, други станаха земеделци или събирачи на храната, която вече намираха във водата, но андитите, притежаващи по-висок тип интелект, решиха да се заемат с търговия и производство. За цялото племе стана нещо обичайно да се посвещава на развитието на някой отделен отрасъл. От долината на Нил до платата Хиндукуш, от Ганг до Хуанхъ основна дейност на по-развитите племена стана обработката на земята с търговията като странично занимание.

Растежът на търговията и превръщането на нови видове суровини в различни предмети за покупко-продажба непосредствено спомагаха за появата на тези военизирани общини, които изиграха толкова значителна роля в разпространението на културата и постиженията на цивилизацията. До настъпването на ерата на широката световна

3. CITIES, MANUFACTURE, AND COMMERCE

81:3.1 (903.3) The climatic destruction of the rich, open grassland hunting and grazing grounds of Turkestan, beginning about 12,000 B.C., compelled the men of those regions to resort to new forms of industry and crude manufacturing. Some turned to the cultivation of domesticated flocks, others became agriculturists or collectors of water-borne food, but the higher type of Andite intellects chose to engage in trade and manufacture. It even became the custom for entire tribes to dedicate themselves to the development of a single industry. From the valley of the Nile to the Hindu Kush and from the Ganges to the Yellow River, the chief business of the superior tribes became the cultivation of the soil, with commerce as a side line.

81:3.2 (903.4) The increase in trade and in the manufacture of raw materials into various articles of commerce was directly instrumental in producing those early and semipeaceful communities which were so influential in spreading the culture and the arts of civilization. Before the era of extensive world trade, social communities were tribal — expanded family groups. Trade brought into fellowship different

търговия социалните общини бяха племенни и представляваха разрастващи се семейни групи. Благодарение на търговията различни типове хора се запознаваха един с друг, което помагаше за по-бързо взаимопроникване на културата.

sorts of human beings, thus contributing to a more speedy cross-fertilization of culture.

Преди около дванадесет хиляди години започна ерата на независимите градове. Тези примитивни центрове на търговията и производството винаги бяха обкръжени от зони за земеделие и скотовъдство. Макар че промишленото производство действително се развиваше благодарение на растежа на жизненото ниво, вие не трябва да имате превратни представи за битовата култура на ранния градски живот. Древните раси не се отличаваха с излишна чистоплътност и акуратност и обикновеното примитивно селище се повдигаше с тридесет до шестдесет сантиметра на всеки двадесет и пет години в резултат единствено на натрупването на мръсотия и боклук. Някои от тези древни градове се издигаха над окръжаващата територия и заради недълготрайността на техните неизпечени глинени колиби, а новите жилища обикновено се строяха направо върху развалините на старите.

81:3.3 (903.5) About twelve thousand years ago the era of the independent cities was dawning. And these primitive trading and manufacturing cities were always surrounded by zones of agriculture and cattle raising. While it is true that industry was promoted by the elevation of the standards of living, you should have no misconception regarding the refinements of early urban life. The early races were not overly neat and clean, and the average primitive community rose from one to two feet every twenty-five years as the result of the mere accumulation of dirt and trash. Certain of these olden cities also rose above the surrounding ground very quickly because their unbaked mud huts were short-lived, and it was the custom to build new dwellings directly on top of the ruins of the old.

Широкото разпространение на металите беше една от отличителните черти на тази ера на ранни промишлени и търговски градове. Вие вече открихте бронзовата култура в Туркестан, възникнала преди 9 -то хилядолетие до н.е., а андитите още в дълбока древност умееха да обработват също така и желязото, златото и медта. Но далеч от най-развитите центрове на цивилизацията условията бяха съвсем други. Не съществуваха ясни периоди – като каменния, бронзов и железен век; и трите съществуваха едновременно на различни места.

81:3.4 (903.6) The widespread use of metals was a feature of this era of the early industrial and trading cities. You have already found a bronze culture in Turkestan dating before 9000 B.C., and the Andites early learned to work in iron, gold, and copper, as well. But conditions were very different away from the more advanced centers of civilization. There were no distinct periods, such as the Stone, Bronze, and Iron Ages; all three existed at the same time in different localities.

Златото стана първият метал, за който се появи търсене: то лесно се поддаваше на обработка и в началото от него правеха само украшения. След това започнаха да използват медта, но широката употреба на медта започна едва преди нейната сплав с оловото да даде по-твърд бронз. Възможността за съединяване на медта с олово за получаването на бронз беше открита от един от адамсонитите на Туркестан, чийто меден рудник се оказа в съседство с местонаходище на олово.

81:3.5 (904.1) Gold was the first metal to be sought by man; it was easy to work and, at first, was used only as an ornament. Copper was next employed but not extensively until it was admixed with tin to make the harder bronze. The discovery of mixing copper and tin to make bronze was made by one of the Adamsonites of Turkestan whose highland copper mine happened to be located alongside a tin deposit.

С появата на примитивните занаяти и зачатъци на промишлеността търговията бързо се превърна в най-могъщото средство за разпространение на културната цивилизация. Откриването на сухопътни и морски търговски пътища съществено опрости пътешествията и смесването на културите,

81:3.6 (904.2) With the appearance of crude manufacture and beginning industry, commerce quickly became the most potent influence in the spread of cultural civilization. The opening up of the trade channels by land and by sea greatly facilitated travel and the mixing of cultures as well as the blending of civilizations. By 5000 B.C. the

както и взаимопроникването на цивилизациите. Към петото хилядолетие преди новата ера конят се използваше в целия цивилизован и полуцивилизован свят. Освен с опитомени коне тези по-късни раси разполагаха и с различни каруци и колесници. Колелото се използваше от много векове, но сега колесният транспорт получи повсеместно разпространение както за търговски, така и за военни цели.

horse was in general use throughout civilized and semicivilized lands. These later races not only had the domesticated horse but also various sorts of wagons and chariots. Ages before, the wheel had been used, but now vehicles so equipped became universally employed both in commerce and war.

Пътешестващият търговец и странстващ изследовател направиха повече за развитието на цивилизацията от историческия период, отколкото всички останали фактори, взети заедно. Към движещите сили за разпространение на културата се отнасяха и военните завоевания, колонизацията и мисионерската дейност на последващите религии, но всички те имаха второстепенно значение в сравнение с търговските връзки, които винаги се ускоряваха благодарение на бързото развитие на занаятите и приложните науки.

81:3.7 (904.3) The traveling trader and the roving explorer did more to advance historic civilization than all other influences combined. Military conquests, colonization, and missionary enterprises fostered by the later religions were also factors in the spread of culture; but these were all secondary to the trading relations, which were ever accelerated by the rapidly developing arts and sciences of industry.

Привнасянето в човешката раса на адамическата наследственост не само ускори темповете на развитие на цивилизацията, но и в значителна степен усили склонността на хората към приключения и изследвания така, че скоро голямата част на Евразия и Северна Африка се оказа заета с бързо растящо население, състоящо се от смесени потомци на андитите.

81:3.8 (904.4) Infusion of the Adamic stock into the human races not only quickened the pace of civilization, but it also greatly stimulated their proclivities toward adventure and exploration to the end that most of Eurasia and northern Africa was presently occupied by the rapidly multiplying mixed descendants of the Andites.

4. СМЕСЕНИТЕ РАСИ

4. THE MIXED RACES

Приближавайки се към началото на историческия период, виждаме, че цяла Евразия, Северна Африка и островите в Тихи океан са заселени със смесени човешки раси. Тези съвременни раси се появиха в резултат от многократни смесвания на петте основни разновидности на човешките раси на Урантия.

81:4.1 (904.5) As contact is made with the dawn of historic times, all of Eurasia, northern Africa, and the Pacific Islands is overspread with the composite races of mankind. And these races of today have resulted from a blending and reblending of the five basic human stocks of Urantia.

Всяка урантийска раса се отличаваше с някои характерни физически характеристики. Адамитите и нодитите бяха теснолики, андонитите – широколики. Сангикските раси бяха кръглолики, а жълтият и синият човек – по-близо до широколиките типове. При смесването с андонитите представителите на синята раса ставаха определено широколики. Вторичните сангикски раси бяха кръглолики до теснолики.

81:4.2 (904.6) Each of the Urantia races was identified by certain distinguishing physical characteristics. The Adamites and Nodites were long-headed; the Andonites were broad-headed. The Sangik races were medium-headed, with the yellow and blue men tending to broad-headedness. The blue races, when mixed with the Andonite stock, were decidedly broad-headed. The secondary Sangiks were medium- to long-headed.

Макар че тези пропорции на черепа са полезни при определянето на расовия произход, много по-надежден критерий е скелетът като цяло. На ранния етап на еволюцията на урантийските раси съществуваха пет изначални типове строеж на

81:4.3 (904.7) Although these skull dimensions are serviceable in deciphering racial origins, the skeleton as a whole is far more dependable. In the early development of the Urantia races there were originally five distinct types of skeletal structure:

скелета:

1. Андоничен – коренните обитатели на Урантия.

2. Първичен сангикски – червената, жълта и синя раси.

3. Вторичен сангикски – оранжевата, зелена и индигова раси.

4. Нодити – потомците на далматийците.

5. Адамити – виолетовата раса.

Предвид широкото взаимопроникване на тези пет основни групи постоянните смесвания се изразяваха в тенденция към преобладаването на сангикската наследственост, доминираща андонитския тип. Лапландците и ескимосите се появиха в резултат от смесването на андонитите със сините сангикски раси. Строежът на техния скелет е най-близо до коренния андитски тип. Но адамитите и нодитите дотолкова се смесваха с другите раси, че могат да се определят само като обобщен европеиден тип.

Затова като цяло – извличайки от земята човешките останки от последните двадесет и пет хиляди години, ще бъде невъзможно със сигурност да се отличат петте изначални типа. Изследванията на строежа на скелета ще покажат, че понастоящем човечеството се подразделя приблизително на три класа:

1 . *Европеиден:* андитски вариант на смесване на нодитите с адамити, видоизменен от първичните и (някои) вторични сангикски примеси и съществено привнасяне на андоническа кръв. В тази група влизат западните бели раси наред с някои индийски и урало-алтайски народи. Обединяващ фактор за тази група е голямата или малка пропорция андитска наследственост.

2 . *Монголоиден:* първичен сангикски тип, включващ изначалните червена, жълта и синя раси. Към тази група се отнасят китайците и америндите. В Европа монголоидният тип беше видоизменен от смесването с вторичните сангикски раси и андонитите и в още по-голяма степен – от привнасянето на андитската кръв. В тази класификация влизат малайците и другите народи на Индонезия, макар че те съдържат висок процент от вторичните сангикски раси.

3 . *Негроиден:* вторичен сангикски тип, изначално включващ оранжевата, зелена и индигова раси. Негрите са най-добър пример за този тип, който се среща по цяла Африка, Индия и Индонезия, където обитаваха вторичните сангикски раси.

81:4.4 (904.8) 1. Andonic, Urantia aborigines.

81:4.5 (904.9) 2. Primary Sangik, red, yellow, and blue.

81:4.6 (904.10) 3. Secondary Sangik, orange, green, and indigo.

81:4.7 (904.11) 4. Nodites, descendants of the Dalamatians.

81:4.8 (904.12) 5. Adamites, the violet race.

81:4.9 (904.13) As these five great racial groups extensively intermingled, continual mixture tended to obscure the Andonite type by Sangik hereditary dominance. The Lapps and the Eskimos are blends of Andonite and Sangik-blue races. Their skeletal structures come the nearest to preserving the aboriginal Andonic type. But the Adamites and the Nodites have become so admixed with the other races that they can be detected only as a generalized Caucasoid order.

81:4.10 (905.1) In general, therefore, as the human remains of the last twenty thousand years are unearthed, it will be impossible clearly to distinguish the five original types. Study of such skeletal structures will disclose that mankind is now divided into approximately three classes:

81:4.11 (905.2) 1. *The Caucasoid* — the Andite blend of the Nodite and Adamic stocks, further modified by primary and (some) secondary Sangik admixture and by considerable Andonic crossing. The Occidental white races, together with some Indian and Turanian peoples, are included in this group. The unifying factor in this division is the greater or lesser proportion of Andite inheritance.

81:4.12 (905.3) 2. *The Mongoloid* — the primary Sangik type, including the original red, yellow, and blue races. The Chinese and Amerinds belong to this group. In Europe the Mongoloid type has been modified by secondary Sangik and Andonic mixture; still more by Andite infusion. The Malayan and other Indonesian peoples are included in this classification, though they contain a high percentage of secondary Sangik blood.

81:4.13 (905.4) 3. *The Negroid* — the secondary Sangik type, which originally included the orange, green, and indigo races. This is the type best illustrated by the Negro, and it will be found through Africa, India, and Indonesia wherever the secondary Sangik races located.

В Северен Китай се извърши сливане на европеидния и монголоидния типове; в Леванте се смесиха европеидният и негроидният типове; в Индия и Южна Америка съществуват всичките три типа. Скелетните характеристики на трите останали типа се съхраняват и досега, което помага да се установят неотдавнашните предшественици на съвременните човешки раси.

81:4.14 (905.5) In North China there is a certain blending of Caucasoid and Mongoloid types; in the Levant the Caucasoid and Negroid have intermingled; in India, as in South America, all three types are represented. And the skeletal characteristics of the three surviving types still persist and help to identify the later ancestry of present-day human races.

5. КУЛТУРНОТО ОБЩЕСТВО

Биологичната еволюция и културната цивилизация не задължително биват взаимосвързани; органичната еволюция може безпрепятствено да продължава сред упадъка на културата. Но разглеждайки по-дълги периоди от човешката история, може да се забележи, че в крайна сметка между еволюцията и културата се наблюдава причинно-следствена връзка. Ако еволюцията може да прогресира в отсъствието на култура, то разцвет на културната цивилизация е невъзможен без адекватен фон – предшестващ расов прогрес. Адам и Ева не привнесоха някакви атрибути към цивилизацията, чужди на прогреса на човешкото общество, но адамическата кръв действително усили вътрешните способности на расите и ускори темповете на развитие на икономиката и прогреса на производството. Посвещението на Адам подобри умствените способности на хората, което доведе до огромно ускоряване процесите на естествената еволюция.

За сметка на земеделието, опитомяването на животните и развитието на архитектурата човечеството постепенно преодоля най-тежкия етап от своята непрестанна борба за съществуване и започна да се замисля над повишаването на качеството на живота. Така започна борбата за все по-високото ниво на материален комфорт. Благодарение на производството и промишлеността животът на смъртния човек постепенно става по-приятен.

Но културното общество изобщо не е огромен благотворителен клуб с наследени привилегии, където всичко се приема от рождение със свободен достъп и пълно равноправие. По-скоро това е благородната и вечно прогресираща гилдия на земните труженици, където се допуска само цветът на трудолюбивите, стремящи се да направят този свят по-добро място за своите деца и внуци, на които предстои да живеят и да се развиват в последващите векове. Тази гилдия на цивилизацията изисква висока встъпителна вноска, налага сурова и жестока дисциплина, взема огромна глоба от всички разколници и

5. CULTURAL SOCIETY

81:5.1 (905.6) Biologic evolution and cultural civilization are not necessarily correlated; organic evolution in any age may proceed unhindered in the very midst of cultural decadence. But when lengthy periods of human history are surveyed, it will be observed that eventually evolution and culture become related as cause and effect. Evolution may advance in the absence of culture, but cultural civilization does not flourish without an adequate background of antecedent racial progression. Adam and Eve introduced no art of civilization foreign to the progress of human society, but the Adamic blood did augment the inherent ability of the races and did accelerate the pace of economic development and industrial progression. Adam's bestowal improved the brain power of the races, thereby greatly hastening the processes of natural evolution.

81:5.2 (905.7) Through agriculture, animal domestication, and improved architecture, mankind gradually escaped the worst of the incessant struggle to live and began to cast about to find wherewith to sweeten the process of living; and this was the beginning of the striving for higher and ever higher standards of material comfort. Through manufacture and industry man is gradually augmenting the pleasure content of mortal life.

81:5.3 (906.1) But cultural society is no great and beneficent club of inherited privilege into which all men are born with free membership and entire equality. Rather is it an exalted and ever-advancing guild of earth workers, admitting to its ranks only the nobility of those toilers who strive to make the world a better place in which their children and their children's children may live and advance in subsequent ages. And this guild of civilization exacts costly admission fees, imposes strict and rigorous disciplines, visits heavy penalties on all dissenters and nonconformists, while it confers few personal licenses or privileges except those of enhanced security against common dangers and

сектанти и едновременно с това почти не предоставя лични свободи или привилегии освен по-голяма защита от общите заплахи и расови опасности.

Обществеността обединение е форма на гаранция за оцеляване, изгодността на което е усвоена от хората; затова мнозинството индивиди са готови да внесат заплащане във вид на самопожертвуване и ограничаване на личната свобода, която обществото взима от своите членове за повишаване на груповата безопасност. Накратко казано, съвременният обществен механизъм е застрахователен план, който се изработва по метода на пробите и грешките и се предназначава за осигуряването на някои гаранции и защити от опасности от връщане към ужасните и антисоциални условия, характеризиращи ранния период на съществуване на човешката раса.

Така обществото се превърна в обединена система, насочена към осигуряване на гражданските свободи чрез специалните институции, икономическите свободи – чрез капитала и изобретателността, социалните свободи – чрез културата, свободата от насилие – чрез поддържането на обществения ред от полицията.

Силата не е равнозначна на правотата, но тя действително осигурява общо признатите права на всяко следващо поколение. Основната задача на управлението е определението на подходящото, законно и справедливо регулиране на класовите различия, както и създаването на равни възможности в рамките на закона. Всяко човешко право е свързано с обществен дълг; груповата привилегия е застрахователен механизъм, неизменно изискващ пълно изплащане на възнагражденията за услуги, предоставяни на групата. Следва да се защитават както правата на групата, така и на индивида, при което е необходимо да се регулира и сексуалното поведение.

Свободата, подчинена на контрола на групата, е законна цел на социалната еволюция. Безграничната свобода е напразна и нелепа мечта на неустойчиви и смахнати човешки умове.

racial perils.

81:5.4 (906.2) Social association is a form of survival insurance which human beings have learned is profitable; therefore are most individuals willing to pay those premiums of self-sacrifice and personal-liberty curtailment which society exacts from its members in return for this enhanced group protection. In short, the present-day social mechanism is a trial-and-error insurance plan designed to afford some degree of assurance and protection against a return to the terrible and antisocial conditions which characterized the early experiences of the human race.

81:5.5 (906.3) Society thus becomes a co-operative scheme for securing civil freedom through institutions, economic freedom through capital and invention, social liberty through culture, and freedom from violence through police regulation.

81:5.6 (906.4) *Might does not make right, but it does enforce the commonly recognized rights of each succeeding generation.* The prime mission of government is the definition of the right, the just and fair regulation of class differences, and the enforcement of equality of opportunity under the rules of law. Every human right is associated with a social duty; group privilege is an insurance mechanism which unfailingly demands the full payment of the exacting premiums of group service. And group rights, as well as those of the individual, must be protected, including the regulation of the sex propensity.

81:5.7 (906.5) Liberty subject to group regulation is the legitimate goal of social evolution. Liberty without restrictions is the vain and fanciful dream of unstable and flighty human minds.

6. ЗАПАЗВАНЕ НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

Макар че биологическата еволюция винаги вървеше по нарастваща крива, съществена част от културната еволюция се разпространяваше от долината на Ефрат на вълни, които с времето постепенно отслабваха дотогава, докато чистокръвните потомци на Адам не отидоха в света за обогатяване на

6. THE MAINTENANCE OF CIVILIZATION

81:6.1 (906.6) While biologic evolution has proceeded ever upward, much of cultural evolution went out from the Euphrates valley in waves, which successively weakened as time passed until finally the whole of the pure-line Adamic posterity had gone forth to enrich the civilizations of Asia and Europe. The races did not fully blend, but their

цивилизациите на Азия и Европа. Расите не бяха смесени изцяло, но техните цивилизации в значителна степен се сляха. Макар и бавно, културата все пак се разпространи по целия свят. И тази цивилизация трябва да се поддържа и укрепва, тъй като днес не съществуват нови източници на култура – нови андити, които биха могли да внесат свежа струя и да ускорят бавното развитие на цивилизацията.

civilizations did to a considerable extent mix. Culture did slowly spread throughout the world. And this civilization must be maintained and fostered, for there exist today no new sources of culture, no Andites to invigorate and stimulate the slow progress of the evolution of civilization.

Установяването на цивилизацията, която понастоящем се създава на Урантия, се определя от следните основни фактори:

81:6.2 (906.7) The civilization which is now evolving on Urantia grew out of, and is predicated on, the following factors:

1 . *Природните условия.* Характерът и степента на развитие на материалната цивилизация в огромна степен се определят от наличните природни ресурси. Климатът, времето, многобройните физически условия са съществени фактори в развитието на културата.

81:6.3 (906.8) 1. *Natural circumstances.* The nature and extent of a material civilization is in large measure determined by the natural resources available. Climate, weather, and numerous physical conditions are factors in the evolution of culture.

В зората на ерата на андитите в целия свят съществуваха само две обширни и богати ловни пространства. Едно от тях се намираше в Северна Америка и беше заето от америнди; другото беше на север от Туркестан и се намираше частично във владение на андонито-жълтата раса. Расовият и климатичните фактори бяха решаващи за еволюцията на по-високата култура в Югозападна Азия. Андитите бяха велик народ, но най-важният фактор, определящ направлението на развитието на тяхната цивилизация, стана все по-голямата засушливост на Иран, Туркестан и Синцзян, която ги *принуди* да измислят и внедряват нови и по-съвършени методи, за да се изхранват на тези все по-обедняващи земи.

81:6.4 (907.1) At the opening of the Andite era there were only two extensive and fertile open hunting areas in all the world. One was in North America and was overspread by the Amerinds; the other was to the north of Turkestan and was partly occupied by an Andonic-yellow race. The decisive factors in the evolution of a superior culture in southwestern Asia were race and climate. The Andites were a great people, but the crucial factor in determining the course of their civilization was the increasing aridity of Iran, Turkestan, and Sinkiang, which *forced* them to invent and adopt new and advanced methods of wresting a livelihood from their decreasingly fertile lands.

Разположението на континентите и другите географски фактори в голяма степен решават дали събитията ще се развиват по мирен или военен път. Само малцина урантийци са имали някога толкова благоприятна възможност за продължително и безпрепятствено развитие, както народите на Северна Америка – защитени с обширни океани практически от всички страни.

81:6.5 (907.2) The configuration of continents and other land-arrangement situations are very influential in determining peace or war. Very few Urantians have ever had such a favorable opportunity for continuous and unmolested development as has been enjoyed by the peoples of North America — protected on practically all sides by vast oceans.

2 . *Средствата за производство.* Културата никога не се развива в условия на бедност; за прогреса на цивилизацията е необходимо свободно време. В отсъствието на материално богатство отделният човек е способен да си изработи характер, притежаващ нравствена и духовна ценност, но културна цивилизация се формира само в такива условия на материално процъфтяване, които благоприятстват свободното време, съчетано с амбиция.

81:6.6 (907.3) 2. *Capital goods.* Culture is never developed under conditions of poverty; leisure is essential to the progress of civilization. Individual character of moral and spiritual value may be acquired in the absence of material wealth, but a cultural civilization is only derived from those conditions of material prosperity which foster leisure combined with ambition.

В първобитната ера животът на Урантия

81:6.7 (907.4) During primitive times life on Urantia

беше сериозно и трудно дело. Именно за да се избави от тази непрекъсната борба и непрекъснат тежък труд, човечеството постоянно се стремеше да се доближи до благоприятния климат на тропиците. Макар че тези по-топли зони за обитаване донякъде отслабваха напрегнатата борба за съществуване, стремящите се към такъв живот раси и племена рядко използваха своето незаработено свободно време за развитие на цивилизацията. Източник на социален прогрес винаги бяха помислите и плановете на тези раси, които благодарение на своите умствени усилия се учеха да осигуряват себе си с препитание при по-малки разходи и по-кратък работен ден, получавайки така честно заработен и полезен запас от свободно време.

3 . *Научните знания.* Материалното развитие на цивилизацията започва едва с натрупването на научни данни. След изобретяването на лъка и стрелите и появата на теглещите животни измина много време, преди човекът да се научи да използва вятъра и водата, а след тях – парата и електричеството. И все пак, макар и бавно, оръдията на цивилизацията се усъвършенстваха. След тъкачеството, грънчарството, опитомяването на животни и металообработката се появиха писменост и книгопечатане.

Знанието е сила. Изобретателството винаги предшества ускоряването на развитието на културата в световен мащаб. Най-голяма полза науката и изобретателството получиха от печатния стан и взаимодействието на всички тези видове културна и изобретателска дейност в огромна степен ускори напредъка на културата.

Науката учи човека да говори на новия език на математиката и приучва неговата мисъл към висока точност. Освен това науката укрепва философията за сметка на отстраняването на лъжливите представи и очиства религията чрез разобличаването на суеверията.

4 . *Човешките ресурси.* За разпространение на цивилизацията са нужни хора. При равни други условия цивилизацията на големия народ винаги ще преобладава над цивилизацията на малкия народ. Затова ако броят на населението не достига определено ниво, то това пречи на пълното национално самоутвърждаване, но съществува определен предел в нарастването на населението, при превишаване то на който растежът става пагубен. Увеличаването на броя на населението над оптималното ниво на осигуреност със земя или понижава нивото на живот, или незабавно разширява

was a serious and sober business. And it was to escape this incessant struggle and interminable toil that mankind constantly tended to drift toward the salubrious climate of the tropics. While these warmer zones of habitation afforded some remission from the intense struggle for existence, the races and tribes who thus sought ease seldom utilized their unearned leisure for the advancement of civilization. Social progress has invariably come from the thoughts and plans of those races that have, by their intelligent toil, learned how to wrest a living from the land with lessened effort and shortened days of labor and thus have been able to enjoy a well-earned and profitable margin of leisure.

81:6.8 (907.5) 3. *Scientific knowledge.* The material aspects of civilization must always await the accumulation of scientific data. It was a long time after the discovery of the bow and arrow and the utilization of animals for power purposes before man learned how to harness wind and water, to be followed by the employment of steam and electricity. But slowly the tools of civilization improved. Weaving, pottery, the domestication of animals, and metalworking were followed by an age of writing and printing.

81:6.9 (907.6) Knowledge is power. Invention always precedes the acceleration of cultural development on a world-wide scale. Science and invention benefited most of all from the printing press, and the interaction of all these cultural and inventive activities has enormously accelerated the rate of cultural advancement.

81:6.10 (907.7) Science teaches man to speak the new language of mathematics and trains his thoughts along lines of exacting precision. And science also stabilizes philosophy through the elimination of error, while it purifies religion by the destruction of superstition.

81:6.11 (907.8) 4. *Human resources.* Man power is indispensable to the spread of civilization. All things equal, a numerous people will dominate the civilization of a smaller race. Hence failure to increase in numbers up to a certain point prevents the full realization of national destiny, but there comes a point in population increase where further growth is suicidal. Multiplication of numbers beyond the optimum of the normal man-land ratio means either a lowering of the standards of living or an immediate expansion of territorial boundaries by peaceful penetration or by military conquest, forcible occupation.

териториалните предели по пътя на мирно проникване или военно нахлуване, насилствена окупация.

Вас понякога ви шокират опустошенията, до които води войната, но следва да осъзнаете необходимостта от поява на по-голям брой мъртви, което позволява да осигурите широки условия за социално и морално развитие; при такава планетарна плодовитост скоро ви грози опасност да се сблъскате с острия проблем на пренаселеността. Повечето обитаеми светове не са големи. Урантия е типичен свят, може би малко по-малък от средното. Поддържането на числеността в оптимални предели повишава културата и предотвратява войната. Мъдра е тази нация, която знае кога следва да прекрати своя растеж.

Но континентът, притежаващ най-богатите природни ресурси и най-съвременното механично оборудване, няма да се сдобие с голям прогрес, ако нивото на неговия народ е в упадък. Знанията могат да се дават с образованието, но мъдростта, която е задължителна за истинската култура, се придобива само с опит, и то от разумни по природа мъже и жени. Такива хора са способни да учат от опита; те могат да станат истински мъдри.

5 . *Ефективността на материалните ресурси.* Много зависи от мъдрото използване на природните ресурси, научните знания , средствата за производство и възможностите на човека. Главен фактор на ранната цивилизация беше принудата, използвана от мъдрите властелини; цивилизацията буквално биваше налагана на първобитните хора от техните по-развити съвременници. Този свят в значителна степен беше управляван от добре организирани и високоразвити малцинства.

Силата не е равнозначна на правотата, но историята действително се твореше и се твори с помощта на сила. Едва неотдавна Урантия достигна този стадий, на който обществото е готово да обсъжда етическата страна на силата и правото.

6 . *Ефективността на езика.* Разпространяването на цивилизацията е невъзможно без език. Живият и развиващ се език осигурява израстването на цивилизованото мислене и планиране. В древността бяха постигнати големи успехи в еволюцията на езика. Днес съществува огромна потребност от по-нататъшно развитие на езика за облекчаване на изразяването на еволюиращата мисъл.

Езикът възникна в резултат от групово общуване, при което всяка местна група си

81:6.12 (908.1) You are sometimes shocked at the ravages of war, but you should recognize the necessity for producing large numbers of mortals so as to afford ample opportunity for social and moral development; with such planetary fertility there soon occurs the serious problem of overpopulation. Most of the inhabited worlds are small. Urantia is average, perhaps a trifle undersized. The optimum stabilization of national population enhances culture and prevents war. And it is a wise nation which knows when to cease growing.

81:6.13 (908.2) But the continent richest in natural deposits and the most advanced mechanical equipment will make little progress if the intelligence of its people is on the decline. Knowledge can be had by education, but wisdom, which is indispensable to true culture, can be secured only through experience and by men and women who are innately intelligent. Such a people are able to learn from experience; they may become truly wise.

81:6.14 (908.3) 5. *Effectiveness of material resources.* Much depends on the wisdom displayed in the utilization of natural resources, scientific knowledge, capital goods, and human potentials. The chief factor in early civilization was the *force* exerted by wise social masters; primitive man had civilization literally thrust upon him by his superior contemporaries. Well-organized and superior minorities have largely ruled this world.

81:6.15 (908.4) Might does not make right, but might does make what is and what has been in history. Only recently has Urantia reached that point where society is willing to debate the ethics of might and right.

81:6.16 (908.5) 6. *Effectiveness of language.* The spread of civilization must wait upon language. Live and growing languages insure the expansion of civilized thinking and planning. During the early ages important advances were made in language. Today, there is great need for further linguistic development to facilitate the expression of evolving thought.

81:6.17 (908.6) Language evolved out of group associations, each local group developing its own

изработи своя собствена система за обмен на думи. В своето развитие езикът премина през стадии на жестове, символи, възгласи, звукоподражания, интонации и ударения до акцентуване на гласни във възникналите по-късно азбуки. Езикът е най-важното и най-полезното оръдие на човешката мисъл, но той достига високо развитие едва тогава, когато в социалните групи се появи някакво свободно време. Тенденцията да се играе с думите води до появата на нови думи – сленг. Ако мнозинството приема сленга, то преминавайки в общо ползване, той става част от езика. Произходът на диалектите се илюстрира от примера с „детската реч“, която използват членовете на семейството при общуване с детето.

system of word exchange. Language grew up through gestures, signs, cries, imitative sounds, intonation, and accent to the vocalization of subsequent alphabets. Language is man's greatest and most serviceable thinking tool, but it never flourished until social groups acquired some leisure. The tendency to play with language develops new words — slang. If the majority adopt the slang, then usage constitutes it language. The origin of dialects is illustrated by the indulgence in "baby talk" in a family group.

Езиковата бариера винаги е била огромно препятствие по пътя на укрепването на мира. Преди културата да може да се разпространи над цялата раса, целия континент или целия свят, е необходимо да се изживеят диалектите. Всемирният език подпомага мира, осигурява развитието на културата и повишава благоденствието. Даже тогава, когато броят на световните езици се сведе до няколко, знанието на техните водещи културни народи ще има огромно значение за постигането на всеобщ мир и процъфтяване.

81:6.18 (908.7) Language differences have ever been the great barrier to the extension of peace. The conquest of dialects must precede the spread of a culture throughout a race, over a continent, or to a whole world. A universal language promotes peace, insures culture, and augments happiness. Even when the tongues of a world are reduced to a few, the mastery of these by the leading cultural peoples mightily influences the achievement of world-wide peace and prosperity.

Макар че на Урантия беше направено много малко за създаването на международен език, вие постигнахте голям успех в организацията на международна търговия. Необходимо е да се насърчава развитието на всички междунационални отношения – независимо дали те се отнасят до езика, търговията, изкуството, науката, съревнованието или религиите.

81:6.19 (908.8) While very little progress has been made on Urantia toward developing an international language, much has been accomplished by the establishment of international commercial exchange. And all these international relations should be fostered, whether they involve language, trade, art, science, competitive play, or religion.

7 . *Ефективността на механичните устройства.* Прогресът на цивилизацията е неразривно свързан с развитието и наличието на оръдия, машини и канали за разпределяне. Усъвършенстваните оръдия, оригиналните и ефективни машини определят оцеляването на съперничещите си групи в условията на прогресиращата цивилизация.

81:6.20 (909.1) 7. *Effectiveness of mechanical devices.* The progress of civilization is directly related to the development and possession of tools, machines, and channels of distribution. Improved tools, ingenious and efficient machines, determine the survival of contending groups in the arena of advancing civilization.

В древността единствената енергия, изразходвана при обработката на земята, беше енергията на самия човек. Хората дълго се съпротивляваха на използването на бикове, тъй като това ги оставяше без работа. По-късно да заменят човека дойдоха машините и всеки подобен успех е пряк принос в развитието на обществото, тъй като той освобождава енергията на човека за изпълнение на по-важни задачи.

81:6.21 (909.2) In the early days the only energy applied to land cultivation was man power. It was a long struggle to substitute oxen for men since this threw men out of employment. Latterly, machines have begun to displace men, and every such advance is directly contributory to the progress of society because it liberates man power for the accomplishment of more valuable tasks.

Направлявана от разума, науката може да стане велик социален освободител на човека.

81:6.22 (909.3) Science, guided by wisdom, may become man's great social liberator. A mechanical age can prove disastrous only to a nation whose

Техническият век може да има катастрофални последици само за такава нация, която поради своето ниско интелектуално ниво е неспособна да намери мъдри методи и надеждни решения за приспособяване към временните трудности, възникващи вследствие внезапния растеж на безработицата поради твърде бързото внедряване на новите типове облекчаващи труда механизми.

8 . *Характерът на просветителите.* Социалното наследство позволява на човека да се опира на всички предшественици, внесли свой принос в съкровищницата на културата и знанията. Най-важната роля в предаване на факела на културата на следващото поколение остава за семейството. След това идват свободното време и общественият живот, след тях – училището, което все пак е също толкова задължително за сложното високоорганизирано общество.

Насекомите се раждат напълно образовани и приспособени за живот – разбира се, за живот крайно ограничен и чисто инстинктивен. Човешките деца се раждат без образование; затова, управлявайки просвещението на младото поколение, човекът в значителна степен е способен да измени еволюционния курс на цивилизацията.

Най-важните фактори за двадесети век, оказващи влияние върху развитието на цивилизацията и прогреса на културата, са глобалният растеж на пътешествията и безпрецедентното развитие на средствата за комуникация. Но подобряването на образованието изостава от процеса на социалната структура; по същия начин съвременното признаване на етическите норми отстъпва на постиженията в чисто интелектуалните и научни области. А по отношение на духовното развитие и охрана на институцията на семейството съвременната цивилизацията е в състояние на застой.

9 . *Човешките идеали.* Идеалите на едно поколение очертават пътищата, определящи съдбата на непосредствените потомци. Качеството на обществените просветители обуславя движението на цивилизацията напред или назад. Институциите на семейството, църквата и училището на едно поколение предопределят характерната тенденция на последващото поколение. Моралният и духовен импулс на расата или нацията в значителна степен определя темповете на развитие на културата на тази цивилизация.

Идеалите възвисяват източника на социален поток. И никой поток не може да се

intellectual level is too low to discover those wise methods and sound techniques for successfully adjusting to the transition difficulties arising from the sudden loss of employment by large numbers consequent upon the too rapid invention of new types of laborsaving machinery.

81:6.23 (909.4) 8. *Character of torchbearers.* Social inheritance enables man to stand on the shoulders of all who have preceded him, and who have contributed aught to the sum of culture and knowledge. In this work of passing on the cultural torch to the next generation, the home will ever be the basic institution. The play and social life comes next, with the school last but equally indispensable in a complex and highly organized society.

81:6.24 (909.5) Insects are born fully educated and equipped for life — indeed, a very narrow and purely instinctive existence. The human baby is born without an education; therefore man possesses the power, by controlling the educational training of the younger generation, greatly to modify the evolutionary course of civilization.

81:6.25 (909.6) The greatest twentieth-century influences contributing to the furtherance of civilization and the advancement of culture are the marked increase in world travel and the unparalleled improvements in methods of communication. But the improvement in education has not kept pace with the expanding social structure; neither has the modern appreciation of ethics developed in correspondence with growth along more purely intellectual and scientific lines. And modern civilization is at a standstill in spiritual development and the safeguarding of the home institution.

81:6.26 (909.7) 9. *The racial ideals.* The ideals of one generation carve out the channels of destiny for immediate posterity. The *quality* of the social torchbearers will determine whether civilization goes forward or backward. The homes, churches, and schools of one generation predetermine the character trend of the succeeding generation. The moral and spiritual momentum of a race or a nation largely determines the cultural velocity of that civilization.

81:6.27 (909.8) Ideals elevate the source of the social stream. And no stream will rise any higher than its source no matter what technique of pressure or

издигне по-високо от своя източник – на какъвто и натиск да се поддава, по каквото и русло да се отправя. Движещата сила на даже най-материалните аспекти на културната цивилизация се заключава в най-малките материални обществени постижения. Разумът може да контролира механизма на цивилизацията, мъдростта – да го направлява, но духовният идеализъм е тази енергия, която действително възвисява и придвижва човешката култура от едно постигнато ниво към друго.

directional control may be employed. The driving power of even the most material aspects of a cultural civilization is resident in the least material of society's achievements. Intelligence may control the mechanism of civilization, wisdom may direct it, but spiritual idealism is the energy which really uplifts and advances human culture from one level of attainment to another.

В началото животът беше борба за съществуване, сега – за жизнен стандарт; на следващия етап той ще стане борба за качеството на мисленето, което е бъдещата земна цел на човешкото съществуване.

81:6.28 (910.1) At first life was a struggle for existence; now, for a standard of living; next it will be for quality of thinking, the coming earthly goal of human existence.

10. *Координацията на специалистите.* Огромно значение за развитието на цивилизацията имаше ранното разделение на труда и неговото по-късно следствие – специализацията. Понастоящем обществото зависи от ефективната координация на специалистите. Развитието на обществото принуждава да се търсят пътища за тяхното взаимодействие.

81:6.29 (910.2) 10. *Co-ordination of specialists.* Civilization has been enormously advanced by the early division of labor and by its later corollary of specialization. Civilization is now dependent on the effective co-ordination of specialists. As society expands, some method of drawing together the various specialists must be found.

В областта на обществените науки, изкуство, техниката и промишлеността ще се появяват все нови и нови специалисти, превишаващи своето ниво и умения. И тези различия в способностите и заетостта в края на краищата ще отслабят и разрушат човешкото общество, ако не им се отдаде да изработят ефективни средства за координация и взаимодействие. Но интелектът, способен на такава изобретателност и на такава специализация, трябва да бъде напълно способен да разработи адекватни методи за контрол и адаптация по отношение на всички проблеми, явяващи се следствие от бързия растеж на изобретателството и ускорените темпове на разпространяване на културата.

81:6.30 (910.3) Social, artistic, technical, and industrial specialists will continue to multiply and increase in skill and dexterity. And this diversification of ability and dissimilarity of employment will eventually weaken and disintegrate human society if effective means of co-ordination and co-operation are not developed. But the intelligence which is capable of such inventiveness and such specialization should be wholly competent to devise adequate methods of control and adjustment for all problems resulting from the rapid growth of invention and the accelerated pace of cultural expansion.

11. *Методите за трудоустрояване.* Следващата епоха в развитието на обществото ще стане въплъщение на по-доброто и по-ефективно взаимодействие и координация в условията на постоянно растящата и разклоняваща се специализация. И с появата на все нови форми на труда е необходимо да се намери някакъв път, позволяващ да се направляват хората към съответните работни места. Машинното производство не е единствената причина за безработицата сред цивилизованите народи на Урантия. Проблемът за трудоустрояването задълбочава сложността на икономическата система и все по-голямата производствена и професионална специализация.

81:6.31 (910.4) 11. *Place-finding devices.* The next age of social development will be embodied in a better and more effective co-operation and co-ordination of ever-increasing and expanding specialization. And as labor more and more diversifies, some technique for directing individuals to suitable employment must be devised. Machinery is not the only cause for unemployment among the civilized peoples of Urantia. Economic complexity and the steady increase of industrial and professional specialism add to the problems of labor placement.

Недостатъчно е само да се подготвят хората за работа; в едно комплексно общество е необходимо също така да се осигурят и ефективни методи за работно място. Преди гражданите да се обучат на високоспециализирани методи за заработка, тях следва да ги научат на един или няколко прости видове физически труд, професия или занаят, които могат да се използват в случай на временна загуба на работа по основната специалност. Нито едно общество няма да издържи продължителна издръжка на големи групи безработни. Съществуването за сметка на обществени средства с времето извращава и деморализира по-добрите граждани. Даже частната благотворителност става пагубна, когато от нея продължително се възползват трудоспособни граждани.

81:6.32 (910.5) It is not enough to train men for work; in a complex society there must also be provided efficient methods of place finding. Before training citizens in the highly specialized techniques of earning a living, they should be trained in one or more methods of commonplace labor, trades or callings which could be utilized when they were transiently unemployed in their specialized work. No civilization can survive the long-time harboring of large classes of unemployed. In time, even the best of citizens will become distorted and demoralized by accepting support from the public treasury. Even private charity becomes pernicious when long extended to able-bodied citizens.

На такова високоспециализирано общество няма да бъдат по нрава общински и феодални обичаи от древността. Разбира се, много най-прости видове услуги се поддават на приемлива и благотворителна социализация, но високообразованите и ултраспециализирани хора най-добре от всичко се управляват с помощта на разумно взаимодействие. Усъвършенстването на координацията и благожелателното управление ще доведат до по-дългосрочно сътрудничество, отколкото остарелите и примитивни методи на комунизма или регулативните диктаторски организации, основани на силата.

81:6.33 (910.6) Such a highly specialized society will not take kindly to the ancient communal and feudal practices of olden peoples. True, many common services can be acceptably and profitably socialized, but highly trained and ultraspecialized human beings can best be managed by some technique of intelligent co-operation. Modernized co-ordination and fraternal regulation will be productive of longer-lived co-operation than will the older and more primitive methods of communism or dictatorial regulative institutions based on force.

12. *Желанието да се сътрудничи.* Едно от главните препятствия по пътя на прогреса на човешкото общество е конфликтът между интересите и благополучието на по-големи и по-специализирани групи и по-малки, асоциални човешки групи, стоящи на противоположни позиции, а да не говорим за отделните антисоциално настроени индивиди.

81:6.34 (910.7) 12. *The willingness to co-operate.* One of the great hindrances to the progress of human society is the conflict between the interests and welfare of the larger, more socialized human groups and of the smaller, contrary-minded asocial associations of mankind, not to mention antisocially-minded single individuals.

Нито една национална култура няма да оцелее, ако нейните образователни методи и религиозни идеали не вдъхновяват висок тип разумен патриотизъм и национална преданост. Без такъв разумен патриотизъм и културна солидарност всички нации проявяват тенденция към дезинтеграция в резултат на провинциалната завист и отмъстителност.

81:6.35 (910.8) No national civilization long endures unless its educational methods and religious ideals inspire a high type of intelligent patriotism and national devotion. Without this sort of intelligent patriotism and cultural solidarity, all nations tend to disintegrate as a result of provincial jealousies and local self-interests.

Запазването на световната цивилизация зависи от способността на хората да се научат да живеят заедно в мир и братство. Без ефективна координация индустриалната цивилизация е заплашена от опасностите, присъщи на ултраспециализацията: еднообразност, ограниченост и тенденцията да пораждат недоверие и подозрителност.

81:6.36 (911.1) The maintenance of world-wide civilization is dependent on human beings learning how to live together in peace and fraternity. Without effective co-ordination, industrial civilization is jeopardized by the dangers of ultraspecialization: monotony, narrowness, and the tendency to breed distrust and jealousy.

13. *Ефективното и мъдро ръководство.*

81:6.37 (911.2) 13. *Effective and wise leadership.* In

Цивилизацията твърде много зависи от присъствието на въодушевяващия и ефективен дух на колективизма. От десет души ще има не повече полза, отколкото от един, ако, повдигайки голям товар, те не го вдигат заедно – едновременно. И такава съвместна работа – социално взаимодействие, зависи от ръководителите. И в миналото, и днес културната цивилизация се основаваше на разумното сътрудничество на гражданите с мъдри и прогресивни лидери; и докато човек не достигне до по-високи нива на развитие, цивилизацията ще зависи от наличието на умни и енергични ръководители.

Високоразвита цивилизация се ражда при разумно съотношение между материално богатство, интелектуално величие, морални ценности, социална мъдрост и космическа проницателност.

14. *Социалните промени.* Обществото не е божествен институт; то е феномен на постепенната еволюция; развитието на цивилизацията винаги се забавя, когато нейните лидери се бавят с внедряването в обществото на измененията, които позволяват да вървят в крак с научното развитие на епохата. Независимо от всичко това не бива да презираме старото само поради това, че е старо, както не следва и безусловно да приемаме новата идея единствено затова, защото е необичайна и нова.

Човекът не следва да се бои да експериментира в областта на обществените механизми. Но тези експерименти трябва задължително да преминават под контрола на тези, които са добре запознати с историята на еволюцията на обществото; и такива новатори винаги следва да се ръководят от мъдростта на хората, притежаващи практически опит в областта на измисления или обществен експеримент. *Никакви мащабни изменения в обществения или икономически живот не трябва да бъдат предприемани внезапно.* За всички видове адаптация на човека – физическа, социална или икономическа, е необходимо време. Само нравствените и духовни адаптации могат да се осъществяват мигновено, но и в такива случаи се изисква време за пълното разкриване на техните материални и социални последствия. Идеалите на расата са главната опора и гаранция в критичния период на прехода на цивилизацията от едно ниво на друго.

1 5 . *Предотвратяването на краха в преходния период.* Обществото е резултат от многовековната история на проби и грешки; то е това, което се е запазило в резултат от избирателната адаптация и приспособяване в течение на сменящите се един друг стадии в

civilization much, very much, depends on an enthusiastic and effective load-pulling spirit. Ten men are of little more value than one in lifting a great load unless they lift together — all at the same moment. And such teamwork — social co-operation — is dependent on leadership. The cultural civilizations of the past and the present have been based upon the intelligent co-operation of the citizenry with wise and progressive leaders; and until man evolves to higher levels, civilization will continue to be dependent on wise and vigorous leadership.

81:6.38 (911.3) High civilizations are born of the sagacious correlation of material wealth, intellectual greatness, moral worth, social cleverness, and cosmic insight.

81:6.39 (911.4) 14. *Social changes.* Society is not a divine institution; it is a phenomenon of progressive evolution; and advancing civilization is always delayed when its leaders are slow in making those changes in the social organization which are essential to keeping pace with the scientific developments of the age. For all that, things must not be despised just because they are old, neither should an idea be unconditionally embraced just because it is novel and new.

81:6.40 (911.5) Man should be unafraid to experiment with the mechanisms of society. But always should these adventures in cultural adjustment be controlled by those who are fully conversant with the history of social evolution; and always should these innovators be counseled by the wisdom of those who have had practical experience in the domains of contemplated social or economic experiment. *No great social or economic change should be attempted suddenly.* Time is essential to all types of human adjustment — physical, social, or economic. Only moral and spiritual adjustments can be made on the spur of the moment, and even these require the passing of time for the full outworking of their material and social repercussions. The ideals of the race are the chief support and assurance during the critical times when civilization is in transit from one level to another.

81:6.41 (911.6) 15. *The prevention of transitional breakdown.* Society is the offspring of age upon age of trial and error; it is what survived the selective adjustments and readjustments in the successive stages of mankind's agelong rise from animal to human levels of planetary status. The

развитието на човечеството – неговият вековен възход от нивото на животното до човешките нива на планетарен статут. Най-голямата опасност за всяка цивилизация – във всеки даден момент, е свързана с опасността от крах при прехода от устоелите методи на миналото към новите и по-добри, но неизпитани процедури на бъдещето.

Ръководството е жизнено важно за прогреса. Мъдростта, проницателността и предвиждането са необходими за устойчивото съществуване на нациите. Истинска опасност надвисва над цивилизацията едва тогава, когато започват да изчезват способните лидери. А делът на такива мъдри ръководители никога не е превишавал един процент от населението.

Именно по тези стъпала на еволюционната стълба цивилизацията се издигна до нивото, позволило да се положи началото на тези могъщи процеси, които достигнаха кулминацията си в бързо развиващата се култура на двадесети век. И само придържайки се към тези фундаментални основи, човекът може да се надява да запази своите днешни цивилизации и едновременно с това да осигури тяхното по-нататъшно развитие и гарантирано оцеляване.

Такава е същността на дългите, дълги усилия на народите на Земята по установяването на цивилизацията от времената на Адам. Съвременната култура е крайният резултат от тази напрегната еволюция. До изобретяването на книгопечатането прогресът беше относително бавен, тъй като новите поколения не можеха така бързо да се възползват от постиженията на своите предшественици. Но сега човешкото общество е устремено напред под въздействието на съвкупната движеща сила на всички епохи, преминати от цивилизациите в тяхната трудна борба.

[Подготвено от архангел на Небадон.]

great danger to any civilization — at any one moment — is the threat of breakdown during the time of transition from the established methods of the past to those new and better, but untried, procedures of the future.

81:6.42 (911.7) Leadership is vital to progress. Wisdom, insight, and foresight are indispensable to the endurance of nations. Civilization is never really jeopardized until able leadership begins to vanish. And the quantity of such wise leadership has never exceeded one per cent of the population.

81:6.43 (911.8) And it was by these rungs on the evolutionary ladder that civilization climbed to that place where those mighty influences could be initiated which have culminated in the rapidly expanding culture of the twentieth century. And only by adherence to these essentials can man hope to maintain his present-day civilizations while providing for their continued development and certain survival.

81:6.44 (912.1) This is the gist of the long, long struggle of the peoples of earth to establish civilization since the age of Adam. Present-day culture is the net result of this strenuous evolution. Before the discovery of printing, progress was relatively slow since one generation could not so rapidly benefit from the achievements of its predecessors. But now human society is plunging forward under the force of the accumulated momentum of all the ages through which civilization has struggled.

81:6.45 (912.2) [Sponsored by an Archangel of Nebadon.]

Документ 82. Еволюция на брака

⇦ 081 Книгата Урантия 083 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 82. ЕВОЛЮЦИЯ НА БРАКА

Секции

Въведение
1. Брачният инстинкт
2. Ограничителните табу
3. Ранните брачни структури
4. Бракът в епохата на отношението към собствеността
5. Ендогамията и екзогамията
6. Расовите смесвания

PAPER 82
THE EVOLUTION OF MARRIAGE

SECTIONS

Introduction
1. The Mating Instinct
2. The Restrictive Taboos
3. Early Marriage Mores
4. Marriage under the Property Mores
5. Endogamy and Exogamy
6. Racial Mixtures

Въведение

СЪПРУЖЕСКИТЕ, или брачни, отношения произтичат от двуполовостта. Съпружеството е ответно приспособяване на човека към своята разнополовост, докато семейният живот е съвкупен резултат от подобни еволюционни и адаптивни приспособявания. Съпружеството е устойчиво. То не е чисто биологична еволюция, но служи като основа на всяка социална еволюция и затова със сигурност ще се запази в една или друга форма. Съпружеството е дало на човека семейното огнище – славния венец на дългата и напрегната еволюционна борба.

Докато религиозните, обществени и образователни институти са необходими за запазването на културната еволюция, *главен двигател е семейството.* Голяма част от най-необходимото в живота детето усвоява в своето семейство и от съседите.

В древността в разпореждане на хората нямаше особено изискана социална цивилизация, но тази, с която те разполагаха, добросъвестно и успешно се предаваше на новото поколение. И вие следва да осъзнаете

INTRODUCTION

82:0.1 (913.1) MARRIAGE — mating — grows out of bisexuality. Marriage is man's reactional adjustment to such bisexuality, while the family life is the sum total resulting from all such evolutionary and adaptative adjustments. Marriage is enduring; it is not inherent in biologic evolution, but it is the basis of all social evolution and is therefore certain of continued existence in some form. Marriage has given mankind the home, and the home is the crowning glory of the whole long and arduous evolutionary struggle.

82:0.2 (913.2) While religious, social, and educational institutions are all essential to the survival of cultural civilization, *the family is the master civilizer.* A child learns most of the essentials of life from his family and the neighbors.

82:0.3 (913.3) The humans of olden times did not possess a very rich social civilization, but such as they had they faithfully and effectively passed on to the next generation. And you should recognize that most of these civilizations of the past continued to

факта, че голяма част от тези древни цивилизации продължаваше да се развива при минимално въздействие от страна на други институции, защото семейството изпълняваше своите функции ефективно. Днес човешките интереси притежават богато социално и културно наследство, което трябва да се предава на следващите поколения мъдро и ефективно. Необходимо е да се поддържа семейството като образователна институция.

evolve with a bare minimum of other institutional influences because the home was effectively functioning. Today the human races possess a rich social and cultural heritage, and it should be wisely and effectively passed on to succeeding generations. The family as an educational institution must be maintained.

1. БРАЧНИЯТ ИНСТИНКТ

Независимо от пропастта, съществуваща между личността на мъжете и на жените, половото влечение е достатъчно, за да осигури тяхното съединяване за продължаване на рода. Този инстинкт действаше ефективно много по-рано от времето, когато хората започнаха да изпитват много от това, което впоследствие започна да се нарича любов, преданост и съпружеска вярност. Половите отношения имат природен характер, а съпружеството е тяхното еволюционно социално следствие.

Сред първобитните народи половото влечение и желание не бяха преобладаващите видове страсти: те просто ги приемаха за даденост. Целият репродуктивен опит беше лишен от творческа идеализация. Всепоглъщащата полова страст на по-цивилизованите народи основно се обяснява с расовите смесвания, особено в тези случаи, когато еволюционната природа се стимулираше от асоциативното въображение и естетическото чувство на нодитите и адамитите. Но андитската наследственост беше усвоена от еволюционните раси в толкова малки пропорции, че тя не можа да осигури достатъчно подчинение на животинските страсти, пробудени и усилени от по-остро сексуално чувство и по-силно полово влечение. От еволюционните раси най-висш кодекс на междуполовите отношения притежаваше червеният човек.

С оглед на брака уреждането на половия живот е показател за следните фактори:

1. Сравнителният прогрес на цивилизацията. По цялото продължение на своето развитие цивилизацията все повече изискваше половото влечение да се удовлетворява целесъобразно и в съгласие с нравите.

2. Делът на андитската наследственост във всеки народ. В такива групи половото влечение стана израз както на висшите, така и на низшите качества на физическата и чувствена страни на човека.

1. THE MATING INSTINCT

82:1.1 (913.4) Notwithstanding the personality gulf between men and women, the sex urge is sufficient to insure their coming together for the reproduction of the species. This instinct operated effectively long before humans experienced much of what was later called love, devotion, and marital loyalty. Mating is an innate propensity, and marriage is its evolutionary social repercussion.

82:1.2 (913.5) Sex interest and desire were not dominating passions in primitive peoples; they simply took them for granted. The entire reproductive experience was free from imaginative embellishment. The all-absorbing sex passion of the more highly civilized peoples is chiefly due to race mixtures, especially where the evolutionary nature has been stimulated by the associative imagination and beauty appreciation of the Nodites and Adamites. But this Andite inheritance was absorbed by the evolutionary races in such limited amounts as to fail to provide sufficient self-control for the animal passions thus quickened and aroused by the endowment of keener sex consciousness and stronger mating urges. Of the evolutionary races, the red man had the highest sex code.

82:1.3 (913.6) The regulation of sex in relation to marriage indicates:

82:1.4 (913.7) 1. The relative progress of civilization. Civilization has increasingly demanded that sex be gratified in useful channels and in accordance with the mores.

82:1.5 (914.1) 2. The amount of Andite stock in any people. Among such groups sex has become expressive of both the highest and the lowest in both the physical and emotional natures.

Сангикските раси притежаваха нормалната, присъща на животните страст, но в тях беше слабо развито въображението или осъзнаването на красотата и привлекателността на противоположния пол. Така нареченият сексапил практически отсъства даже в съвременните примитивни раси; тези чисти в расово отношение народи демонстрират явен брачен инстинкт, но недостатъчно силна сексуална привлекателност за появата на сериозни проблеми, изискващи социален контрол.

82:1.6 (914.2) The Sangik races had normal animal passion, but they displayed little imagination or appreciation of the beauty and physical attractiveness of the opposite sex. What is called sex appeal is virtually absent even in present-day primitive races; these unmixed peoples have a definite mating instinct but insufficient sex attraction to create serious problems requiring social control.

Брачният инстинкт е една от главните физически движещи сили на човека; това е единственото чувство, което под формата на лично удовлетворение успешно залъгва егоиста, като го принуждава да сложи благополучните раси и продължаването на рода значително по-високо от индивидуалния комфорт и личната свобода от отговорност.

82:1.7 (914.3) The mating instinct is one of the dominant physical driving forces of human beings; it is the one emotion which, in the guise of individual gratification, effectively tricks selfish man into putting race welfare and perpetuation high above individual ease and personal freedom from responsibility.

Като институция бракът – от своето възникване в древността до наши дни, отразява социалната еволюция на биологичния стремеж към запазване на вида. Запазването на еволюционните човешки видове се осигурява от присъствието на този расов брачен импулс – подбудата, която неясно се нарича сексуална привлекателност. Тази огромна биологична подбуда става централен импулс за всевъзможните свързани с него инстинкти, чувства и обичаи – физически, интелектуални, нравствени и социални.

82:1.8 (914.4) As an institution, marriage, from its early beginnings down to modern times, pictures the social evolution of the biologic propensity for self-perpetuation. The perpetuation of the evolving human species is made certain by the presence of this racial mating impulse, an urge which is loosely called sex attraction. This great biologic urge becomes the impulse hub for all sorts of associated instincts, emotions, and usages — physical, intellectual, moral, and social.

За дивака подбуждаща мотивация беше препитанието, но в условията, когато цивилизацията осигурява изобилие от храна, половото влечение често пъти става доминиращ импулс и затова се нуждае постоянно от социален контрол. Инстинктивната периодичност съдържа стремежа към съвкупление в животните, но предвид това, че човекът е в толкова голяма степен самоуправляващо се същество, половото желание не е само периодично. Именно затова обществото е принудено да заставя индивида да прояви сдържаност.

82:1.9 (914.5) With the savage, the food supply was the impelling motivation, but when civilization insures plentiful food, the sex urge many times becomes a dominant impulse and therefore ever stands in need of social regulation. In animals, instinctive periodicity checks the mating propensity, but since man is so largely a self-controlled being, sex desire is not altogether periodic; therefore does it become necessary for society to impose self-control upon the individual.

Нито едно човешко чувство или подбуда, ставайки разюздано и прекомерно, не е способно да доведе до такива обиди и нещастия, както това могъщо полово влечение. Разумното подчиняване на дадения импулс за ограничаване на обществото е висш критерий за неподправения характер на всяка цивилизация. Сдържаност, все повече и повече сдържаност – ето постоянно растящото изискване на прогресиращото човечество. Скритостта, неискреността и лицемерието могат да замъглят проблемите на пола, но не

82:1.10 (914.6) No human emotion or impulse, when unbridled and overindulged, can produce so much harm and sorrow as this powerful sex urge. Intelligent submission of this impulse to the regulations of society is the supreme test of the actuality of any civilization. Self-control, more and more self-control, is the ever-increasing demand of advancing mankind. Secrecy, insincerity, and hypocrisy may obscure sex problems, but they do not provide solutions, nor do they advance ethics.

предлагат решения, както и не спомагат за развитието на етиката.

2. ОГРАНИЧИТЕЛНИТЕ ТАБУ

В опростен вид еволюцията на съпружеството е история на сдържането на половото влечение под натиска на обществените, религиозни и граждански ограничения. Природата едва ли се съобразява с индивида; тя не признава съществуването на така наричаната нравственост; тя е заинтересувана само от размножаването на видовете. Природата подбужда към репродукция, равнодушно оставяйки обществото да решава пораждaните от това проблеми, което създава постоянни и значителни трудности за еволюиращото човечество. Социалният конфликт се заключава в непрекратяващата се война между основните инстинкти и прогресиращата етика.

В древните раси нямаше никакво или почти никакво ограничаване на половите отношения. Предвид тази полова свобода отсъстваше и проституция. Днес сред пигмеите и другите изостанали народи няма институция на брака; изследването на такива народи показва, че примитивните раси се поддържат от прости брачни обичаи. Но всеки древен народ следва да се изучава и оценява само в светлината на моралните норми, отнасящи се към нравите на съответната епоха.

При все това свободната любов беше на почит само при примитивните диваци. Щом започнаха да се оформят обществени групи, започна формирането на законите и ограниченията на съпружеския живот. Така брачните отношения преминаха еволюционния път от почти пълна сексуална всезадоволеност до нормите на двадесети век с тяхното относително пълно ограничаване на половия живот.

В най-ранните стадии на племенния живот нравите и ограничителните табу, при цялата си примитивност, действително държаха мъжете и жените поотделно; това спомагаше за покоя, порядъка и трудолюбието, с което започна дългата еволюция на брака и семейството. Съответстващият на пола маниер да се облича, стилът украшения и религиозните ритуали водят своето начало от тези древни табу, които установяваха пределите на сексуалните свободи и така съответно създадоха представата за порока, престъпленията и греха. Но в течение на дълго време съществуваше обичай да се отменят

2. THE RESTRICTIVE TABOOS

82:2.1 (914.7) The story of the evolution of marriage is simply the history of sex control through the pressure of social, religious, and civil restrictions. Nature hardly recognizes individuals; it takes no cognizance of so-called morals; it is only and exclusively interested in the reproduction of the species. Nature compellingly insists on reproduction but indifferently leaves the consequential problems to be solved by society, thus creating an ever-present and major problem for evolutionary mankind. This social conflict consists in the unending war between basic instincts and evolving ethics.

82:2.2 (914.8) Among the early races there was little or no regulation of the relations of the sexes. Because of this sex license, no prostitution existed. Today, the Pygmies and other backward groups have no marriage institution; a study of these peoples reveals the simple mating customs followed by primitive races. But all ancient peoples should always be studied and judged in the light of the moral standards of the mores of their own times.

82:2.3 (915.1) Free love, however, has never been in good standing above the scale of rank savagery. The moment societal groups began to form, marriage codes and marital restrictions began to develop. Mating has thus progressed through a multitude of transitions from a state of almost complete sex license to the twentieth-century standards of relatively complete sex restriction.

82:2.4 (915.2) In the earliest stages of tribal development the mores and restrictive taboos were very crude, but they did keep the sexes apart — this favored quiet, order, and industry — and the long evolution of marriage and the home had begun. The sex customs of dress, adornment, and religious practices had their origin in these early taboos which defined the range of sex liberties and thus eventually created concepts of vice, crime, and sin. But it was long the practice to suspend all sex regulations on high festival days, especially May Day.

всички полови ограничения в дните на големите празници, особено деня Първи май.

Жените винаги бяха подлагани на по-сериозни забрани, отколкото мъжете. Древните нрави предоставяха на неомъжените жени такава степен на полова свобода, каквато и на мъжете, но от жената винаги се изискваше вярност към нейния съпруг. Първобитните съпружески отношения почти не ограничаваха половата свобода на мъжете; що се отнася до жената, то на нейната по-нататъшна сексуална свобода се налагаше табу. Омъжените жени винаги имаха някакъв знак, отделящ ги в обособена класа – например прическата, дрехите, воала, украшението или пръстена.

82:2.5 (915.3) Women have always been subject to more restrictive taboos than men. The early mores granted the same degree of sex liberty to unmarried women as to men, but it has always been required of wives that they be faithful to their husbands. Primitive marriage did not much curtail man's sex liberties, but it did render further sex license taboo to the wife. Married women have always borne some mark which set them apart as a class by themselves, such as hairdress, clothing, veil, seclusion, ornamentation, and rings.

3. РАННИТЕ БРАЧНИ СТРУКТУРИ

Съпружеството е институционална реакция на социалния организъм спрямо повсеместното биологично напрежение, предизвиквано от непрестанната подбуда на човека към репродукция – самовъзпроизвеждане. Брачните отношения винаги са естествени и според развитието на обществото от просто към сложно се извършваше съответно изменение на нравите в сферата на брачните отношения – развитие на институцията на брака. Навсякъде, където социалната еволюция стигна до стадия на формирането на нравите, съществува еволюиращата институция на брака.

Винаги съществуваха и винаги ще съществуват две явно изразени области на съпружеството: нрави – закони, регулиращи външните аспекти на брачните отношения, и интимните по своята природа лични отношения между мъжете и жените. Индивидът винаги въставаше против половите ограничения, налагани от обществото. Причината за вековния проблем на пола се заключава в следното: осигуряването е индивидуално, но то се осъществява от групата; продължаването на рода е социално, но то се осигурява от индивидуален импулс.

Нравите, ако ги уважават, са достатъчно силни, за да сдържат половото влечение и да го управляват, както е потвърдено от всички раси. Брачните норми винаги са служили като истински показател за могъществото на нравите и функционалната цялостност на гражданското управление. Но ранните структури, регулиращи половите и брачни отношения, бяха натоварени с противоречиви и примитивни ограничения. Родителите, децата, родините, обществото – във всички тези групи имаше противоречиви интереси при

3. EARLY MARRIAGE MORES

82:3.1 (915.4) Marriage is the institutional response of the social organism to the ever-present biologic tension of man's unremitting urge to reproduction — self-propagation. Mating is universally natural, and as society evolved from the simple to the complex, there was a corresponding evolution of the mating mores, the genesis of the marital institution. Wherever social evolution has progressed to the stage at which mores are generated, marriage will be found as an evolving institution.

82:3.2 (915.5) There always have been and always will be two distinct realms of marriage: the mores, the laws regulating the external aspects of mating, and the otherwise secret and personal relations of men and women. Always has the individual been rebellious against the sex regulations imposed by society; and this is the reason for this agelong sex problem: Self-maintenance is individual but is carried on by the group; self-perpetuation is social but is secured by individual impulse.

82:3.3 (915.6) The mores, when respected, have ample power to restrain and control the sex urge, as has been shown among all races. Marriage standards have always been a true indicator of the current power of the mores and the functional integrity of the civil government. But the early sex and mating mores were a mass of inconsistent and crude regulations. Parents, children, relatives, and society all had conflicting interests in the marriage regulations. But in spite of all this, those races which exalted and practiced marriage naturally evolved to higher levels and survived in

регулирането на съпружеските отношения. Но независимо от всичко това тези народи, които придаваха голямо значение на институцията на брака и я внедряваха на практика, по естествен начин се издигнаха на по-високи еволюционни нива и увеличиха броя на своето население.

increased numbers.

В първобитните времена бракът беше отплата за общественото положение; наличието на жена служеше като знак за отличие. За дивака денят на сватбата означаваше навлизане във време на отговорност и зрелост. В една епоха бракът се смяташе за обществен дълг, в друга – за религиозно задължение, в трета – за политическо изискване за осигуряване на граждани за държавата.

82:3.4 (915.7) In primitive times marriage was the price of social standing; the possession of a wife was a badge of distinction. The savage looked upon his wedding day as marking his entrance upon responsibility and manhood. In one age, marriage has been looked upon as a social duty; in another, as a religious obligation; and in still another, as a political requirement to provide citizens for the state.

Много древни племена изискваха дръзко похищаване на чуждо имущество за потвърждаване на готовността за съпружество; по-късните народи замениха тези грабителски набези с турнири и състезателни игри. Като висша награда победителите в такива състезания получаваха правото за избор на невеста от числото на най-добрите девойки. Според обичая на ловците на глави юношата имаше право да се жени едва след като придобиеше най-малко една глава, макар че понякога черепът можеше да се купи. С постепенното отмиране на обичая за купуване на жените тях започнаха да ги печелят на конкурси – практика, която все още се запазва при много групи на черния човек.

82:3.5 (916.1) Many early tribes required feats of stealing as a qualification for marriage; later peoples substituted for such raiding forays, athletic contests and competitive games. The winners in these contests were awarded the first prize — choice of the season's brides. Among the head-hunters a youth might not marry until he possessed at least one head, although such skulls were sometimes purchasable. As the buying of wives declined, they were won by riddle contests, a practice that still survives among many groups of the black man.

С развитието на цивилизацията в някои племена жените започнаха да устройват сурови изпитания за мъжката издръжливост; така те можеха да отдадат предпочитание на тези мъже, които удостояваха със своя избор. Съпружеските изпитания включваха демонстрация на изкуството на ловеца и боеца, както и на способностите за осигуряване на семейството. В течение на дълго време от жениха се изискваше в продължение на минимум една година да бъде член на семейството на невестата; тук той живееше, трудеше се, доказвайки, че е достоен за жената, която искаше да вземе за съпруга.

82:3.6 (916.2) With advancing civilization, certain tribes put the severe marriage tests of male endurance in the hands of the women; they thus were able to favor the men of their choice. These marriage tests embraced skill in hunting, fighting, and ability to provide for a family. The groom was long required to enter the bride's family for at least one year, there to live and labor and prove that he was worthy of the wife he sought.

От жената се изискваше умение да извършва тежка работа и да ражда деца. Тя трябваше да се справи с определен обем селскостопанска работа за определено време. А ако детето се появеше преди омъжването, стойността на жената нарастваше още повече, тъй като тя потвърждаваше своята способност да ражда деца.

82:3.7 (916.3) The qualifications of a wife were the ability to perform hard work and to bear children. She was required to execute a certain piece of agricultural work within a given time. And if she had borne a child before marriage, she was all the more valuable; her fertility was thus assured.

Фактът, че да не се омъжиш древните

82:3.8 (916.4) The fact that ancient peoples regarded it as a disgrace, or even a sin, not to be married,

смятаха за позор, дори за грях, обяснява произхода на детските бракове: щом като на човек му е съдено да живее в съпружество, колкото по-рано, толкова по-добре. Освен това битуваше и поверието, че неженените и неомъжените няма да попаднат в страната на духовете. Това беше още един довод в полза на детските бракове, сключвани още при раждането, а понякога и преди раждането, в зависимост от пола на детето. Древните вярваха в това, че даже покойниците трябва да сключат брак. За водене на преговорите за сключване на брак между мъртвите биваха наемани истински сватове. Някой от родителите се договаряше за участие на такива посредници за сключване на брак между умрелия син и умряла дъщеря от друго семейство.

explains the origin of child marriages; since one must be married, the earlier the better. It was also a general belief that unmarried persons could not enter spiritland, and this was a further incentive to child marriages even at birth and sometimes before birth, contingent upon sex. The ancients believed that even the dead must be married. The original matchmakers were employed to negotiate marriages for deceased individuals. One parent would arrange for these intermediaries to effect the marriage of a dead son with a dead daughter of another family.

Сред по-късните народи бракът обикновено се сключваше с достигането на полова зрелост, но развитието на тази тенденция беше непосредствено свързано с прогреса на цивилизацията. Още на ранните етапи на социалната еволюция се появиха особени безбрачни категории както мъже, така и жени; те се формираха и поддържаха от индивиди, в една или друга степен лишени от нормално полово влечение.

82:3.9 (916.5) Among later peoples, puberty was the common age of marriage, but this has advanced in direct proportion to the progress of civilization. Early in social evolution peculiar and celibate orders of both men and women arose; they were started and maintained by individuals more or less lacking normal sex urge.

Много племена позволяваха на членовете на управляващия клан да имат полови отношения с невестата непосредствено преди тя да се отдаде на своя мъж. Всеки от тези мъже даваше на девойката подарък; такъв е произходът на обичая да се подаряват сватбени подаръци. В някои групи девойката трябваше да заработи своята зестра, която се състоеше от подаръци, представяни в изложбата на невестата и получени като възнаграждение за сексуални услуги.

82:3.10 (916.6) Many tribes allowed members of the ruling group to have sex relations with the bride just before she was to be given to her husband. Each of these men would give the girl a present, and this was the origin of the custom of giving wedding presents. Among some groups it was expected that a young woman would earn her dowry, which consisted of the presents received in reward for her sex service in the bride's exhibition hall.

Някои племена женеха юношите за вдовици и по-възрастни жени, а впоследствие, когато на свой ред те самите оставаха вдовци, им позволяваха да вземат за жена девойка, обяснявайки, че в такъв случай и двамата съпрузи със сигурност няма да бъдат глупци – което, предполагаха те, би се случило, ако разрешаха в брак да встъпват юноши и девойки. Други племена ограничаваха брачните отношения с еднаква възрастова категория. Именно ограничаването на брака в определени възрастови групи породи идеята за кръвосмешение. (В Индия и досега няма възрастови ограничения за брака.)

82:3.11 (916.7) Some tribes married the young men to the widows and older women and then, when they were subsequently left widowers, would allow them to marry the young girls, thus insuring, as they expressed it, that both parents would not be fools, as they conceived would be the case if two youths were allowed to mate. Other tribes limited mating to similar age groups. It was the limitation of marriage to certain age groups that first gave origin to ideas of incest. (In India there are even now no age restrictions on marriage.)

В някои култури жените смъртно се бояха от вдовството: вдовицата или я убиваха, или ѝ позволяваха да извърши самоубийство на гроба на съпруга, тъй като се смяташе, че тя трябва да влезе в страната на духовете заедно със своя мъж. Останалата жива

82:3.12 (916.8) Under certain mores widowhood was greatly to be feared, widows being either killed or allowed to commit suicide on their husbands' graves, for they were supposed to go over into spiritland with their spouses. The surviving widow was almost invariably blamed for her husband's

вдовица практически винаги я обвиняваха за смъртта на нейния мъж. В някои племена вдовиците ги изгаряха живи. Ако вдовицата продължаваше да живее, нейният живот се превръщаше в непрекъснат траур и беше свързан с нетърпими социални ограничения, тъй като повторният брак се подлагаше на всеобщо осъждане.

В древността се поощряваше много от това, което сега се смята за аморално. В първобитните времена жените нерядко изпитваха огромна гордост от връзките на своя мъж с други жени. Девическото целомъдрие беше истинско препятствие за сключването на брак; раждането на дете преди омъжването правеше девойката много по-желана като жена, тъй като мъжът беше уверен, че неговата спътница не е безплодна.

Много първобитни племена разрешаваха изпитателния брак, който продължаваше дотогава, докато жената не забременееше, след което можеше да се проведе обичайната сватбена церемония. В други групи сватбата се правеше едва след раждането на първото дете. Ако жената се окажеше безплодна, родителите трябваше да я откупят, а бракът се обявяваше за недействителен. Нравите изискваха всяка двойка да има дете.

Такъв първобитен изпитателен брак нямаше нищо общо с всезадоволеността; това беше само честно изпитание на плодовитостта. Встъпилите във връзка индивиди сключваха брак, щом се потвърдеше тяхната способност да имат деца. Когато съвременните двойки започват съпружески живот със задната мисъл за удобен развод, в случай че не бъдат напълно удовлетворени от съвместния живот, те по същество сключват подобие на изпитателен брак, при това със значително по-нисък статут, отколкото честните и смели опити на своите по-малко цивилизовани предци.

death. Some tribes burned them alive. If a widow continued to live, her life was one of continuous mourning and unbearable social restriction since remarriage was generally disapproved.

82:3.13 (917.1) In olden days many practices now regarded as immoral were encouraged. Primitive wives not infrequently took great pride in their husbands' affairs with other women. Chastity in girls was a great hindrance to marriage; the bearing of a child before marriage greatly increased a girl's desirability as a wife since the man was sure of having a fertile companion.

82:3.14 (917.2) Many primitive tribes sanctioned trial marriage until the woman became pregnant, when the regular marriage ceremony would be performed; among other groups the wedding was not celebrated until the first child was born. If a wife was barren, she had to be redeemed by her parents, and the marriage was annulled. The mores demanded that every pair have children.

82:3.15 (917.3) These primitive trial marriages were entirely free from all semblance of license; they were simply sincere tests of fecundity. The contracting individuals married permanently just as soon as fertility was established. When modern couples marry with the thought of convenient divorce in the background of their minds if they are not wholly pleased with their married life, they are in reality entering upon a form of trial marriage and one that is far beneath the status of the honest adventures of their less civilized ancestors.

4. БРАКЪТ В ЕПОХАТА НА ОТНОШЕНИЕТО КЪМ СОБСТВЕНОСТТА

Бракът винаги е бил свързан както със собствеността, така и с религията. Собствеността правеше брака устойчив, религията – нравствен.

Първобитният брак представляваше инвестиция, икономическа сделка; той се основаваше повече на делови отношения, отколкото на сексуална заинтересуваност. Древните встъпваха в брак заради благополучието на групата; затова техните бракове се планираха и уреждаха от групата –

4. MARRIAGE UNDER THE PROPERTY MORES

82:4.1 (917.4) Marriage has always been closely linked with both property and religion. Property has been the stabilizer of marriage; religion, the moralizer.

82:4.2 (917.5) Primitive marriage was an investment, an economic speculation; it was more a matter of business than an affair of flirtation. The ancients married for the advantage and welfare of the group; wherefore their marriages were planned and arranged by the group, their parents and elders. And that the property mores were effective

от родителите и старейшините. И това, че нравите, регулиращи отношението към собствеността, действително укрепваха институцията на брака, се потвърждава от по-голямата устойчивост на брака в ранните племена, отколкото сред много съвременни народи.

in stabilizing the marriage institution is borne out by the fact that marriage was more permanent among the early tribes than it is among many modern peoples.

В зависимост от прогреса на цивилизацията и все по-голямото признаване на частната собственост най-голямото престъпление стана кражбата. Прелюбодеянието се смяташе за форма на кражба, за посегателство над правото на собственост на мъжа. Затова то не се споменава отделно в ранните кодекси и закони. До встъпването в брак жената беше собственост на своя баща, който предаваше своите права на нейния мъж и всички легализирани полови връзки произтичаха от тези априорни права на собственост. Старият Завет се отнася към жените като с разновидност на собствеността. Коранът учи, че жените са същества от втора категория. Мъжът притежаваше правото да заеме своята жена на приятел или на гост и този обичай и досега съществува сред някои народи.

82:4.3 (917.6) As civilization advanced and private property gained further recognition in the mores, stealing became the great crime. Adultery was recognized as a form of stealing, an infringement of the husband's property rights; it is not therefore specifically mentioned in the earlier codes and mores. Woman started out as the property of her father, who transferred his title to her husband, and all legalized sex relations grew out of these pre-existent property rights. The Old Testament deals with women as a form of property; the Koran teaches their inferiority. Man had the right to lend his wife to a friend or guest, and this custom still obtains among certain peoples.

Съвременната полова ревност не е вродена; тя е резултат от еволюцията на нравите. Първобитният човек не ревнуваше своята жена; той просто охраняваше собствеността си. В полово отношение предявяването към жената на по-големи изисквания, отколкото към нейния мъж, се обясняваше с това, че нейната съпружеска невярност влече след себе си появата на наследник и предаването на собствеността по наследство. Още на най-ранните стадии от развитието на цивилизацията незаконно роденото дете се ползваше с лоша слава. Отначало само жената биваше наказвана за прелюбодеяние. Впоследствие нравите предписваха да бъде наказван също така и нейният партньор и в течение на много векове оскърбеният мъж или баща имаха пълното право да убият този, който навлезе в техните владения. В съвременните народи се запазиха тези нрави с техния неписан закон, разрешаващ така наречените "престъпления в защита на честта".

82:4.4 (917.7) Modern sex jealousy is not innate; it is a product of the evolving mores. Primitive man was not jealous of his wife; he was just guarding his property. The reason for holding the wife to stricter sex account than the husband was because her marital infidelity involved descent and inheritance. Very early in the march of civilization the illegitimate child fell into disrepute. At first only the woman was punished for adultery; later on, the mores also decreed the chastisement of her partner, and for long ages the offended husband or the protector father had the full right to kill the male trespasser. Modern peoples retain these mores, which allow so-called crimes of honor under the unwritten law.

Тъй като изискването за непорочност се появи като един от аспектите на развитие на нравите, регулиращи отношенията към собствеността, то се разпространяваше в началото над омъжените жени, но не засягаше неомъжените девойки. Впоследствие от девствеността щеше да бъде заинтересуван повече бащата, отколкото женихът: непорочната девойка беше търговското имущество на бащата – това му даваше възможност да определя по-висока цена. С

82:4.5 (917.8) Since the chastity taboo had its origin as a phase of the property mores, it applied at first to married women but not to unmarried girls. In later years, chastity was more demanded by the father than by the suitor; a virgin was a commercial asset to the father — she brought a higher price. As chastity came more into demand, it was the practice to pay the father a bride fee in recognition of the service of properly rearing a chaste bride for the husband-to-be. When once started, this idea of female chastity took such hold

повишаването на търсенето на девственост се появи обичаят да се заплаща възнаграждение на бащата на невестата за това, че е отгледал непорочна девойка за нейния бъдещ съпруг. Веднъж възникнала, идеята за женската непорочност толкова завладя умовете, че девойките започнаха буквално да ги затварят и заточават за много години, за да се гарантира тяхната непорочност. Сравнително неотдавнашните морални и социални норми, а също така и проверките на девствеността автоматически породиха класата на професионалните проститутки; това бяха отхвърлени невести – жени, които при проверките, уреждани от майките на жениха, биваха признавани за лишени от девственост.

on the races that it became the practice literally to cage up girls, actually to imprison them for years, in order to assure their virginity. And so the more recent standards and virginity tests automatically gave origin to the professional prostitute classes; they were the rejected brides, those women who were found by the grooms' mothers not to be virgins.

5. ЕНДОГАМИЯТА И ЕКЗОГАМИЯТА

Още в дълбока древност дивакът забеляза, че расовото смесване повишава качеството на потомството – не затова, защото ендогамията винаги довеждаше до лоши последствия, а защото екзогамията винаги даваше сравнително по-добри резултати. Затова нравите се стремяха да закрепят ограничения на половите отношения между близките и родините. Беше признато, че екзогамията изключително повишава селективните възможности на еволюционното вариране и развитие. Появилите се в резултат от такива връзки индивиди бяха по-разностранни и притежаваха по-голяма способност за оцеляване във враждебно обкръжение; последователите на ендогамията, както и техните нрави, постепенно изчезнаха. Този процес беше бавен; дивакът не се замисляше над такива проблеми, за разлика от по-късните и прогресиращи народи, които при това забелязаха, че общата слабост понякога е следствие от прекомерното количество бракове между близки роднини.

Докато при наличие на добра наследственост резултатът от ендогамията понякога беше успешно укрепване на силните племена, красноречивите случаи на печални последствия от ендогамията на наследствено непълноценни хора оказваха по-силно въздействие върху съзнанието на човека. Затова формирането на нравите се съпровождаше с появата на все нови и нови табута, забраняващи всякакви бракове между близки роднини.

Религията отдавна служи като ефективна преграда за екзогамията; много религиозни учения обявиха брака с друговерците за нарушаване на закона. Жената обикновено беше последователка на ендогамията, а мъжът – на екзогамията. Собствеността винаги

5. ENDOGAMY AND EXOGAMY

82:5.1 (918.1) Very early the savage observed that race mixture improved the quality of the offspring. It was not that inbreeding was always bad, but that outbreeding was always comparatively better; therefore the mores tended to crystallize in restriction of sex relations among near relatives. It was recognized that outbreeding greatly increased the selective opportunity for evolutionary variation and advancement. The outbred individuals were more versatile and had greater ability to survive in a hostile world; the inbreeders, together with their mores, gradually disappeared. This was all a slow development; the savage did not consciously reason about such problems. But the later and advancing peoples did, and they also made the observation that general weakness sometimes resulted from excessive inbreeding.

82:5.2 (918.2) While the inbreeding of good stock sometimes resulted in the upbuilding of strong tribes, the spectacular cases of the bad results of the inbreeding of hereditary defectives more forcibly impressed the mind of man, with the result that the advancing mores increasingly formulated taboos against all marriages among near relatives.

82:5.3 (918.3) Religion has long been an effective barrier against outmarriage; many religious teachings have proscribed marriage outside the faith. Woman has usually favored the practice of in-marriage; man, outmarriage. Property has always influenced marriage, and sometimes, in an

влияеше на брака и понякога – в опита си да закрепят собствеността в пределите на клана – се появяваха нрави, заповядващи на жените да избират мъже сред едноплеменниците на техния баща. Разпореждания от такъв род доведоха до огромна популярност на браковете между братовчеди. Освен това от ендогамията се ползваха в стремежа си да запазят тайните на майсторството: майсторите искаха изкуството на техния занаят да си остане в семейството.

effort to conserve property within a clan, mores have arisen compelling women to choose husbands within their fathers' tribes. Rulings of this sort led to a great multiplication of cousin marriages. In-mating was also practiced in an effort to preserve craft secrets; skilled workmen sought to keep the knowledge of their craft within the family.

Оказвайки се в изолация, по-развитите групи винаги се връщаха към еднокръвните бракове. В течение на сто и петдесет хиляди години една от най-големите ендогамни групи бяха нодитите. Ендогамните нрави от по-късно време бяха в огромна степен укрепени от традициите на виолетовата раса, в която в брачни отношения отначало се налагаше да встъпват братя и сестри. Браковете между братя и сестри получиха също така разпространение в древен Египет, Сирия, Месопотамия и навсякъде, където обитаваха андити. Египтяните дълго се придържаха към такива бракове, опитвайки се да запазят чиста царската кръв – обичай, който още дълго време оставаше в сила в Персия. При месопотамците – до появата на Авраам, браковете с братовчеди бяха задължителни. Братовчедите се ползваха от преимуществени права за встъпване в брак със своите братовчеди. Самият Авраам се ожени за своята доведена сестра, но по-късните нрави на евреите забраняваха такива съюзи.

82:5.4 (918.4) Superior groups, when isolated, always reverted to consanguineous mating. The Nodites for over one hundred and fifty thousand years were one of the great in-marriage groups. The later-day in-marriage mores were tremendously influenced by the traditions of the violet race, in which, at first, matings were, perforce, between brother and sister. And brother and sister marriages were common in early Egypt, Syria, Mesopotamia, and throughout the lands once occupied by the Andites. The Egyptians long practiced brother and sister marriages in an effort to keep the royal blood pure, a custom which persisted even longer in Persia. Among the Mesopotamians, before the days of Abraham, cousin marriages were obligatory; cousins had prior marriage rights to cousins. Abraham himself married his half sister, but such unions were not allowed under the later mores of the Jews.

Първото отстъпване от практиката на браковете между братя и сестри стана с появата на многоженството, тъй като сестрата-жена грубо потъпкваше другата жена или жени. Някои племенни нрави забраняваха на вдовицата на умрелия брат да се омъжва, изисквайки останалият жив брат да замени бащата на децата на покойния брат. Не съществува биологичен инстинкт, който не би позволил да се сключва брак при една или друга степен на родство. Такива ограничения са изключително следствие от табу.

82:5.5 (919.1) The first move away from brother and sister marriages came about under the plural-wife mores because the sister-wife would arrogantly dominate the other wife or wives. Some tribal mores forbade marriage to a dead brother's widow but required the living brother to beget children for his departed brother. There is no biologic instinct against any degree of in-marriage; such restrictions are wholly a matter of taboo.

В резултат екзогамията преобладаваше, защото на нея отдаваха предпочитания мъжете: да намерят жена отвъд пределите на своята група означаваше да си осигурят по-голяма свобода от родните на жената. Колкото по-отблизо познаваш, толкова по-малко почиташ. Затова когато в брачните отношения започна да преобладава индивидуалният избор, стана обичайно да се намират партньори отвъд пределите на племето.

82:5.6 (919.2) Outmarriage finally dominated because it was favored by the man; to get a wife from the outside insured greater freedom from in-laws. Familiarity breeds contempt; so, as the element of individual choice began to dominate mating, it became the custom to choose partners from outside the tribe.

Съответно много племена забраниха браковете в пределите на клана. Други

82:5.7 (919.3) Many tribes finally forbade marriages within the clan; others limited mating to certain

ограничиха брачните отношения до определени касти. Табуто над брака с жена със същия тотем доведе до обичая да се крадат жени от съседните племена. По-късно браковете се регулираха предимно по териториален, а не по родов признак. Преди ендогамията да се превърне в съвременна екзогамия, тя премина през цял ред еволюционни степени. Даже след като табуто се разпространи над еднокръвните бракове между простолюдието, на вождовете и царете се разрешаваше да се женят за своите роднини, което позволяваше да се избегне разреждането на царската кръв и да се запази нейната чистота. Нравите обикновено разрешаваха на монарсите някои волности в половия живот.

Присъствието на по-късните андитски народи имаше по-голямо значение за усилването на желанията на сангикските раси да влизат в брачни отношения отвъд пределите на своите племена. Но екзогамията стана преобладаваща, едва след като съседните групи се научиха да живеят в относителен мир.

Екзогамията сама по себе си спомагаше за укрепването на мира: междуплеменните бракове гасяха враждебните настроения. Екзогамията водеше към междуплеменно сътрудничество и военни съюзи; тя стана преобладаваща поради това, че осигуряваше голяма сила; тя създаваше нацията. В голяма степен за екзогамията спомага развитието на търговските връзки; пътешествията и изследванията внасяха своя принос в разширяването на географията на брачните отношения и в огромна степен съдействаха за взаимопроникването на расовите култури.

Необяснимите по друг начин несъобразности на нравите, регулиращи расовите бракове, са основно следствие от влязлата в обичаите екзогамия, а също и в съпътстващата я кражба на невестата и покупката ѝ от други племена – всичко това доведе до обединяване на нравите на различни племена. Това, че тези засягащи ендогамията табута носеха социален, а не биологичен характер, добре се илюстрира със заповедта върху родствените бракове, под които попадаха много родственици от страна на жената или мъжа, които въобще нямаха отношение към кръвното родство.

castes. The taboo against marriage with a woman of one's own totem gave impetus to the custom of stealing women from neighboring tribes. Later on, marriages were regulated more in accordance with territorial residence than with kinship. There were many steps in the evolution of in-marriage into the modern practice of outmarriage. Even after the taboo rested upon in-marriages for the common people, chiefs and kings were permitted to marry those of close kin in order to keep the royal blood concentrated and pure. The mores have usually permitted sovereign rulers certain licenses in sex matters.

82:5.8 (919.4) The presence of the later Andite peoples had much to do with increasing the desire of the Sangik races to mate outside their own tribes. But it was not possible for out-mating to become prevalent until neighboring groups had learned to live together in relative peace.

82:5.9 (919.5) Outmarriage itself was a peace promoter; marriages between the tribes lessened hostilities. Outmarriage led to tribal co-ordination and to military alliances; it became dominant because it provided increased strength; it was a nation builder. Outmarriage was also greatly favored by increasing trade contacts; adventure and exploration contributed to the extension of the mating bounds and greatly facilitated the cross-fertilization of racial cultures.

82:5.10 (919.6) The otherwise inexplicable inconsistencies of the racial marriage mores are largely due to this outmarriage custom with its accompanying wife stealing and buying from foreign tribes, all of which resulted in a compounding of the separate tribal mores. That these taboos respecting in-marriage were sociologic, not biologic, is well illustrated by the taboos on kinship marriages, which embraced many degrees of in-law relationships, cases representing no blood relation whatsoever.

6. РАСОВИТЕ СМЕСВАНИЯ

Сега в света няма чисти раси. От числото на изначалните еволюционни цветни раси в света се запазиха само две – жълтата и

6. RACIAL MIXTURES

82:6.1 (919.7) There are no pure races in the world today. The early and original evolutionary peoples of color have only two representative races

черната, но и тя включва в себе си много от кръвта на изчезналите цветни народи. Макар че така наричаната бяла раса основно произлезе от древния син човек, тя в по-голяма или по-малка степен е смесена с всички раси, което в значителна степен е вярно и за червения човек в Америка.

От шестте цветни сангикски раси три бяха първични и три вторични. Макар че първичните раси – синя, червена и жълта, в много отношения превъзхождаха трите вторични, не следва да се забравя за това, че в тези вторични раси имаше много привлекателни черти, които можаха съществено да подобрят първичните раси, ако съществуваше възможност да асимилират по-добрите генотипи на вторичните.

Днешните предразсъдъци против "метисите", "хибридите" и тези със "смесената кръв" възникват поради това, че съвременните расови смесвания се извършват основно между изключително долнопробните генотипи на съответстващите раси. Неудовлетворително потомство се получава и при смесване на дегенеративните типове на една и съща раса.

Ако съвременните раси на Урантия можеха да се освободят от бремето на низшия пласт на изродилите се, антисоциални, слабоумни и негодни екземпляри, щяха да съществуват твърде малко възражения против ограничените расови смесвания. А ако такива расови смесвания можеха да стават между висшите типове на няколко раси, то възраженията щяха да бъдат още по-малко.

Тайната на създаването на нови и по-жизнеспособни генотипи се заключава в хибридизацията на най-добрите и несходни елементи. Това важи както за растенията и животните, така и за хората. Хибридизацията увеличава жизнеспособността и повишава плодовитостта. Расовите смесвания на средните и висши слоеве на различните народи изключително усилват *създателния* потенциал, което се демонстрира с примера за съвременното население на Съединените щати на Северна Америка. Когато такава брачни отношения се установяват между по-малоценните или низши слоеве, творческата способност намалява, както се вижда от примера със съвременните народи на Южна Индия.

Расовите смесвания изключително спомагат за внезапната поява на нови качества, а ако такава хибридизация е съюз от най-добрите генотипи, то тези нови качества ще бъдат също *превъзхождащи* свойства.

Дотогава, докато съвременните раси

persisting in the world, the yellow man and the black man; and even these two races are much admixed with the extinct colored peoples. While the so-called white race is predominantly descended from the ancient blue man, it is admixed more or less with all other races much as is the red man of the Americas.

82:6.2 (919.8) Of the six colored Sangik races, three were primary and three were secondary. Though the primary races — blue, red, and yellow — were in many respects superior to the three secondary peoples, it should be remembered that these secondary races had many desirable traits which would have considerably enhanced the primary peoples if their better strains could have been absorbed.

82:6.3 (920.1) Present-day prejudice against "half-castes," "hybrids," and "mongrels" arises because modern racial crossbreeding is, for the greater part, between the grossly inferior strains of the races concerned. You also get unsatisfactory offspring when the degenerate strains of the same race intermarry.

82:6.4 (920.2) If the present-day races of Urantia could be freed from the curse of their lowest strata of deteriorated, antisocial, feeble-minded, and outcast specimens, there would be little objection to a limited race amalgamation. And if such racial mixtures could take place between the highest types of the several races, still less objection could be offered.

82:6.5 (920.3) Hybridization of superior and dissimilar stocks is the secret of the creation of new and more vigorous strains. And this is true of plants, animals, and the human species. Hybridization augments vigor and increases fertility. Race mixtures of the average or superior strata of various peoples greatly increase *creative* potential, as is shown in the present population of the United States of North America. When such matings take place between the lower or inferior strata, creativity is diminished, as is shown by the present-day peoples of southern India.

82:6.6 (920.4) Race blending greatly contributes to the sudden appearance of *new* characteristics, and if such hybridization is the union of superior strains, then these new characteristics will also be *superior* traits.

82:6.7 (920.5) As long as present-day races are so

остават толкова претоварени от низши и дегенеративни генотипове, широкомащабното расово смесване би било крайно пагубно. Но повечето възражения против такива експерименти се обясняват по-скоро със социални и културни предразсъдъци, отколкото с биологични съображения. Даже средите на низшите родове хибриди често означават крачка напред в сравнение с техните предшественици. Хибридизацията води към подобряването на вида благодарение на ролята на доминантните гени. Расовите смесвания повишават вероятността за увеличаване в хибрида на броя на желателните доминанти.

overloaded with inferior and degenerate strains, race intermingling on a large scale would be most detrimental, but most of the objections to such experiments rest on social and cultural prejudices rather than on biological considerations. Even among inferior stocks, hybrids often are an improvement on their ancestors. Hybridization makes for species improvement because of the role of the *dominant genes.* Racial intermixture increases the likelihood of a larger number of the desirable *dominants* being present in the hybrid.

За последните сто години на Урантия имаше повече големи расови смесвания, отколкото за много хилядолетия. Опасността от поява на резки диспропорции в резултат от смесването на човешките раси е прекалено преувеличена. Основните проблеми, с които се сблъскваха "метисите", се обясняват със социални предразсъдъци.

82:6.8 (920.6) For the past hundred years more racial hybridization has been taking place on Urantia than has occurred in thousands of years. The danger of gross disharmonies as a result of crossbreeding of human stocks has been greatly exaggerated. The chief troubles of "half-breeds" are due to social prejudices.

Питкернският експеримент по смесването на бялата и полинезийската раси даде напълно удовлетворителни резултати благодарение на това, че белите мъже и полинезийските жени произхождаха от достатъчно добри родове. Смесените бракове между висшите типове бяла, червена и жълта раси можеха веднага да дадат много нови и биологически ефективни качества. Тези три народа принадлежат към първичните сангикски раси. Смесването на бялата и черната раси не дават толкова желателни непосредствени резултати, но мулатското потомство съвсем не е така осъдително, както се опитват да представят това социалните и расови предразсъдъци. Във физическо отношение такива хора са великолепни модели на човешкия род независимо от тяхната незначителна непълноценност в някои други отношения.

82:6.9 (920.7) The Pitcairn experiment of blending the white and Polynesian races turned out fairly well because the white men and the Polynesian women were of fairly good racial strains. Interbreeding between the highest types of the white, red, and yellow races would immediately bring into existence many new and biologically effective characteristics. These three peoples belong to the primary Sangik races. Mixtures of the white and black races are not so desirable in their immediate results, neither are such mulatto offspring so objectionable as social and racial prejudice would seek to make them appear. Physically, such white-black hybrids are excellent specimens of humanity, notwithstanding their slight inferiority in some other respects.

Когато първична сангикска раса се смесва с вторична, последната съществено се подобрява за сметка на първата. Ако такова жертвено участие на първичните раси в подобряване на вторичните групи се извършва в неголям мащаб – и в течение на продължителен период от време, то не може да предизвика сериозни възражения. В биологичен аспект вторичните сангикски раси в известно отношение превъзхождаха първичните.

82:6.10 (920.8) When a primary Sangik race amalgamates with a secondary Sangik race, the latter is considerably improved at the expense of the former. And on a small scale — extending over long periods of time — there can be little serious objection to such a sacrificial contribution by the primary races to the betterment of the secondary groups. Biologically considered, the secondary Sangiks were in some respects superior to the primary races.

В крайна сметка истинската опасност за хората лежи по-скоро в неограничената репродукция на низшите и дегенеративни типове на различните цивилизовани народи, отколкото в някаква мнима опасност от

82:6.11 (921.1) After all, the real jeopardy of the human species is to be found in the unrestrained multiplication of the inferior and degenerate strains of the various civilized peoples rather than in any supposed danger of their racial interbreeding.

тяхното расово смесване.

[Представено от главата на серафимите, разположени на Урантия.]

82:6.12 (921.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Документ 83. Институцията на брака

⇦ 082 Книгата Урантия 084 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 83. ИНСТИТУЦИЯТА НА БРАКА

Секции

Въведение
1. Бракът като обществена институция
2. Ухажването и годежът
3. Откупуването и зестрата
4. Сватбената церемония
5. Многобрачието
6. Истинската моногамия – бракът по двойки
7. Разтрогването на брачния съюз
8. Идеализирането на брака

Въведение

ТОВА е разказът за източниците на институцията на брака. Тази институция премина пътя на неотклонното развитие от случайното и безразборно съчетаване в стадото, през многобройните разновидности и адаптации, към тези норми на брака, венец на които съответно станаха чифтните съпружески отношения: съюзът на един мъж и една жена с цел създаване на семейство от висш социален тип.

Бракът нееднократно биваше подлаган на опасност и нравите, регулиращи брачните отношения, търсеха сигурна опора както в собствеността, така и в религията. Но действителен фактор, неизменно охраняващ брака и възникващото в резултат семейство, е простият и вроден биологичен ефект на това, че мъжът и жената просто не могат да преживеят един без друг независимо от това дали са най-примитивните диваци или най-културните смъртни.

Именно половото влечение превръща

PAPER 83
THE MARRIAGE INSTITUTION

SECTIONS

Introduction
1. Marriage as a Societal Institution
2. Courtship and Betrothal
3. Purchase and Dowry
4. The Wedding Ceremony
5. Plural Marriages
6. True Monogamy — Pair Marriage
7. The Dissolution of Wedlock
8. The Idealization of Marriage

INTRODUCTION

83:0.1 (922.1) THIS is the recital of the early beginnings of the institution of marriage. It has progressed steadily from the loose and promiscuous matings of the herd through many variations and adaptations, even to the appearance of those marriage standards which eventually culminated in the realization of pair matings, the union of one man and one woman to establish a home of the highest social order.

83:0.2 (922.2) Marriage has been many times in jeopardy, and the marriage mores have drawn heavily on both property and religion for support; but the real influence which forever safeguards marriage and the resultant family is the simple and innate biologic fact that men and women positively will not live without each other, be they the most primitive savages or the most cultured mortals.

83:0.3 (922.3) It is because of the sex urge that

егоистичния човек в нещо повече от животно. Половите отношения, които се изграждат върху егоизма и самонаслаждението, влекат след себе си определени последствия, свързани със самоотречението и осигуряват приемане върху себе си на алтруистични задължения и многобройни семейни задължения, носещи полза на расата. В това отношение половият живот на дивака беше негов неосъзнат и неочакван цивилизатор, тъй като това полово желание автоматически и безпогрешно принуждава човека да *мисли* и в резултат го *води към любовта.*

selfish man is lured into making something better than an animal out of himself. The self-regarding and self-gratifying sex relationship entails the certain consequences of self-denial and insures the assumption of altruistic duties and numerous race-benefiting home responsibilities. Herein has sex been the unrecognized and unsuspected civilizer of the savage; for this same sex impulse automatically and unerringly *compels man to think* and eventually *leads him to love.*

1. БРАКЪТ КАТО ОБЩЕСТВЕНА ИНСТИТУЦИЯ

Бракът е обществен механизъм, предназначен за регулиране и управление на многобройните човешки отношения, които произтичат от физическия факт разнополовост. В качеството си на такава институция бракът функционира в две направления:

1. В регулирането на личните полови отношения.

2. В регулирането на предаването и получаването на наследството, приемствеността и обществения ред, което е неговата по-древна и изначална функция.

Създаваното в брака семейство укрепва институцията на брака наред с нравите, регулиращи отношенията на собствеността. Към потенциалните фактори за устойчивост на брака се отнасят достойнството, тщеславието, рицарският дух, дългът и религиозните убеждения. Но макар че браковете могат да се одобряват или да не се одобряват свише, те едва ли се сключват на небесата. Човешкото семейство е явно изразена човешка институция, еволюционна придобивка. Бракът е обществена, а не църковна институция. Разбира се, религията трябва да оказва осезателно въздействие върху брака, но тя не трябва да се опитва да го постави под своето изключително управление и контрол.

Примитивният брак беше основно производствена институция; та той и сега нерядко има социален или делови характер. В резултат на расови смесвания с андитите и благодарение на нравите на еволюиращата цивилизация в брака постепенно се появява все повече място за взаимозависимост, романтика, родителски чувства, поезия, нежност, етичност и даже идеализъм. Изборът на партньор и така наричаната романтична любов, обаче, не бяха характерни за примитивните брачни отношения. В дълбока

1. MARRIAGE AS A SOCIETAL INSTITUTION

83:1.1 (922.4) Marriage is society's mechanism designed to regulate and control those many human relations which arise out of the physical fact of bisexuality. As such an institution, marriage functions in two directions:

83:1.2 (922.5) 1. In the regulation of personal sex relations.

83:1.3 (922.6) 2. In the regulation of descent, inheritance, succession, and social order, this being its older and original function.

83:1.4 (922.7) The family, which grows out of marriage, is itself a stabilizer of the marriage institution together with the property mores. Other potent factors in marriage stability are pride, vanity, chivalry, duty, and religious convictions. But while marriages may be approved or disapproved on high, they are hardly made in heaven. The human family is a distinctly human institution, an evolutionary development. Marriage is an institution of society, not a department of the church. True, religion should mightily influence it but should not undertake exclusively to control and regulate it.

83:1.5 (922.8) Primitive marriage was primarily industrial; and even in modern times it is often a social or business affair. Through the influence of the mixture of the Andite stock and as a result of the mores of advancing civilization, marriage is slowly becoming mutual, romantic, parental, poetical, affectionate, ethical, and even idealistic. Selection and so-called romantic love, however, were at a minimum in primitive mating. During early times husband and wife were not much together; they did not even eat together very often. But among the ancients, personal affection was

древност мъжът и жената рядко биваха заедно; обикновено те даже се хранеха поотделно. Но личната привързаност на древните мъже и жени не беше здраво свързана с половото влечение; те се харесваха помежду си основно затова, защото живееха и работеха заедно.

not strongly linked to sex attraction; they became fond of one another largely because of living and working together.

2. УХАЖВАНЕТО И ГОДЕЖЪТ

Примитивните бракове винаги се планираха от родителите на момчето и момичето. На преходния стадий между тези обичаи и свободен избор съществуваха брачни посредници или професионални сватове. Такива сватове в начало бяха бръснарите, а по-късно – свещениците. Първоначално бракът беше прерогатив на групата, след това – на семейството, и едва неотдавна стана лично дело.

Средството на примитивния брак беше не влечението, а принудата. В древността жената изпитваше не равнодушие към половия живот, а само полова непълноценност, както ú се внушаване от съществуващите нрави. Както кражбата предшестваше продажбата, така и бракът по принуда предшестваше брака по съгласие. Някои жени помагаха на пленяването, за да се освободят от властта на старейшините; те предпочитаха да попаднат в ръцете на мъж на тяхната възраст от друго племе. Такова псевдобягство беше преходният стадий между хващането насила и завоюването на сърцето с помощта на личното обаяние.

Древен вид сватбена церемония беше инсценираното бягство – нещо като репетиция за истинското бягство, който някога беше повсеместна практика. По-късно шеговитото похищаване на невестата стана част от сватбения обряд. Престорената съпротива на съвременните девойки на "похищението", тяхната сдържаност по отношение на брака – всичко това са останки от древните обичаи. Пренасянето на невестата през прага води началото си от цял ред древни традиции, в това число и похищаването на невестата.

В течение на дълго време жената беше лишена от възможността свободно да се разпорежда със себе си в брака, но на най-умните жени винаги се отдаваше да заобиколят това ограничение, умело ползвайки се от своята съобразителност. На стадия на ухажването активна страна обикновено е мъжът, но не винаги. Понякога в явна или неявна форма инициатива проявява жената и с развитието на цивилизацията жената играеше все по-забележима роля на всички стадии на

2. COURTSHIP AND BETROTHAL

83:2.1 (923.1) Primitive marriages were always planned by the parents of the boy and girl. The transition stage between this custom and the times of free choosing was occupied by the marriage broker or professional matchmaker. These matchmakers were at first the barbers; later, the priests. Marriage was originally a group affair; then a family matter; only recently has it become an individual adventure.

83:2.2 (923.2) Coercion, not attraction, was the approach to primitive marriage. In early times woman had no sex aloofness, only sex inferiority as inculcated by the mores. As raiding preceded trading, so marriage by capture preceded marriage by contract. Some women would connive at capture in order to escape the domination of the older men of their tribe; they preferred to fall into the hands of men of their own age from another tribe. This pseudo elopement was the transition stage between capture by force and subsequent courtship by charming.

83:2.3 (923.3) An early type of wedding ceremony was the mimic flight, a sort of elopement rehearsal which was once a common practice. Later, mock capture became a part of the regular wedding ceremony. A modern girl's pretensions to resist "capture," to be reticent toward marriage, are all relics of olden customs. The carrying of the bride over the threshold is reminiscent of a number of ancient practices, among others, of the days of wife stealing.

83:2.4 (923.4) Woman was long denied full freedom of self-disposal in marriage, but the more intelligent women have always been able to circumvent this restriction by the clever exercise of their wits. Man has usually taken the lead in courtship, but not always. Woman sometimes formally, as well as covertly, initiates marriage. And as civilization has progressed, women have had an increasing part in all phases of courtship and marriage.

ухажването и брака.

Усилването на ролята на любовта, романтиката и личния избор в периода на предбрачните ухажвания е принос на андитите в световните раси. Отношенията между половете се развиват благоприятно. Много прогресиращи народи заменят мотивите на изгодата и собствеността с донякъде идеализирани представи за половата привлекателност. При избора на спътници в живота половото желание и чувството на любов започват да заменят хладните сметки.

Някога сгодяването се приравняваше към брака; в древността половата връзка в периода на сгодяването беше нормално явление. В последните векове религията въведе табу на половите отношения в периода между годежа и брака.

83:2.5 (923.5) Increasing love, romance, and personal selection in premarital courtship are an Andite contribution to the world races. The relations between the sexes are evolving favorably; many advancing peoples are gradually substituting somewhat idealized concepts of sex attraction for those older motives of utility and ownership. Sex impulse and feelings of affection are beginning to displace cold calculation in the choosing of life partners.

83:2.6 (923.6) The betrothal was originally equivalent to marriage; and among early peoples sex relations were conventional during the engagement. In recent times, religion has established a sex taboo on the period between betrothal and marriage.

3. ОТКУПУВАНЕТО И ЗЕСТРАТА

Древните хора не се доверяваха на любовните обещания. Те смятаха, че залог за сигурност в съюза трябва да бъде материализирана гаранция – собственост. Затова заплатената за жената сума се смяташе за конфискувана собственост, за залог, който мъжът неизбежно губеше в случай на развод или неизпълнение на своя дълг. В много племена мъжът, заплатил за невестата, имаше право да я дамгоса със своето клеймо. Африканците и досега купуват своите жени. Жената, взета по любов – или жената на белия човек, се сравнява с котката, защото тя нищо не струва.

На сгледата на невестата позволяваха да се издокарват и гримират дъщерите за общия оглед, за да получат за тях голямо заплащане като жени. Но продажбата на жената се отличаваше от търговията с животните: в по-късните племена жената не можеше да преминава към друг собственик. Тази покупка не се свеждаше и до хладнокръвно заплащане на пари: при покупката на жени услугата се приравняваше към наличност. Ако мъжът беше подходящ във всички отношения, но не можеше да заплати за своята жена, получаваше възможността да се ожени, ставайки приемен син на бащата на момичето. А ако търсещият жена бедняк нямаше сумата, която искаше алчният баща, старейшините често оказваха върху родителя натиск, след който той намаляваше своите апетити – в противен случай момичето можеше да избяга от къщи.

Цивилизацията се развиваше и бащите вече не искаха да изглеждат търговци на своите дъщери. Затова, продължавайки да

3. PURCHASE AND DOWRY

83:3.1 (923.7) The ancients mistrusted love and promises; they thought that abiding unions must be guaranteed by some tangible security, property. For this reason, the purchase price of a wife was regarded as a forfeit or deposit which the husband was doomed to lose in case of divorce or desertion. Once the purchase price of a bride had been paid, many tribes permitted the husband's brand to be burned upon her. Africans still buy their wives. A love wife, or a white man's wife, they compare to a cat because she costs nothing.

83:3.2 (924.1) The bride shows were occasions for dressing up and decorating daughters for public exhibition with the idea of their bringing higher prices as wives. But they were not sold as animals — among the later tribes such a wife was not transferable. Neither was her purchase always just a cold-blooded money transaction; service was equivalent to cash in the purchase of a wife. If an otherwise desirable man could not pay for his wife, he could be adopted as a son by the girl's father and then could marry. And if a poor man sought a wife and could not meet the price demanded by a grasping father, the elders would often bring pressure to bear upon the father which would result in a modification of his demands, or else there might be an elopement.

83:3.3 (924.2) As civilization progressed, fathers did not like to appear to sell their daughters, and so, while continuing to accept the bride purchase

приемат пари като заплащане за своите невести, те въведоха обичая да подаряват на съпружеската двойка ценни подаръци, които приблизително съответстваха на заплатената сума. А когато обичаят да се заплаща отиде в миналото, подаръците се превърнаха в зестра.

Смисълът на зестрата се заключаваше в това, да се създаде дълбок разрив с тези времена, когато жените бяха робини, спътници в живота – собственост. Мъжът не можеше да се разведе с жената, без да ú изплати зестрата. В някои племена родителите на невестата и жениха правеха съвместна парична вноска; ако едната от страните оставеше другата, тя се лишаваше от своя дял, който по същество служеше за брачен залог. В периода на преход от покупка на жена към получаването на зестра, ако жената биваше закупена, децата принадлежаха на бащата, ако не – те принадлежаха на семейството на жената.

price, they initiated the custom of giving the pair valuable presents which about equaled the purchase money. And upon the later discontinuance of payment for the bride, these presents became the bride's dowry.

83:3.4 (924.3) The idea of a dowry was to convey the impression of the bride's independence, to suggest far removal from the times of slave wives and property companions. A man could not divorce a dowered wife without paying back the dowry in full. Among some tribes a mutual deposit was made with the parents of both bride and groom to be forfeited in case either deserted the other, in reality a marriage bond. During the period of transition from purchase to dowry, if the wife were purchased, the children belonged to the father; if not, they belonged to the wife's family.

4. СВАТБЕНАТА ЦЕРЕМОНИЯ

Сватбената церемония възникна от факта, че сватбата изначално беше общинско дело, а не просто кулминацията на решение, взето от двама индивиди. Брачните отношения засягаха не само личността, но и групата.

Целият живот на селските хора беше изпълнен с магии, ритуали, обреди; и бракът не правеше изключение. С развитието на цивилизацията колкото по-сериозно ставаше отношението към брака, толкова по-пищна ставаше сватбената церемония. Както и днес, в древността бракът беше един от факторите, влияещи върху отношенията на собствеността, което изискваше законна процедура, докато максимално широката публичност беше необходима за утвърждаване на социалния статут на бъдещите деца. Първобитните хора не водеха записки, затова при брака трябваше да присъстват колкото се може повече свидетели.

Отначало сватбената церемония повече напомняше годеж и се заключаваше в публичното обявяване на намерението да живеят заедно; по-късно тя се превърна в съвместно хранене. В някои племена родителите просто отвеждаха дъщерята при мъжа. В други случаи единственият ритуал беше официалният обмен на подаръци, след което бащата на невестата я представяше на жениха. В много народи на Левант стана обичай да се оставят настрани формалностите, скрепявайки брака с полови сношения. За първи път по-усъвършенствана сватбена церемония се появи при червения

4. THE WEDDING CEREMONY

83:4.1 (924.4) The wedding ceremony grew out of the fact that marriage was originally a community affair, not just the culmination of a decision of two individuals. Mating was of group concern as well as a personal function.

83:4.2 (924.5) Magic, ritual, and ceremony surrounded the entire life of the ancients, and marriage was no exception. As civilization advanced, as marriage became more seriously regarded, the wedding ceremony became increasingly pretentious. Early marriage was a factor in property interests, even as it is today, and therefore required a legal ceremony, while the social status of subsequent children demanded the widest possible publicity. Primitive man had no records; therefore must the marriage ceremony be witnessed by many persons.

83:4.3 (924.6) At first the wedding ceremony was more on the order of a betrothal and consisted only in public notification of intention of living together; later it consisted in formal eating together. Among some tribes the parents simply took their daughter to the husband; in other cases the only ceremony was the formal exchange of presents, after which the bride's father would present her to the groom. Among many Levantine peoples it was the custom to dispense with all formality, marriage being consummated by sex relations. The red man was the first to develop the more elaborate celebration of weddings.

човек.

Хората прекомерно се бояха от бездетност, а тъй като безплодието се обясняваше с машинациите на духовете, то желанието да се гарантира плодовитост доведе до появата в сватбения обряд на някои магически и религиозни ритуали. С цел осигуряването на щастлив брак и способности за възпроизвеждане на потомството се използваха всевъзможни талисмани. Съветваха се даже с астролози, които трябваше да удостоверят щастливото за съчетаващите се страни разположение на звездите. Едно време на всички сватби на богати хора се принасяха човешки жертви.

83:4.4 (924.7) Childlessness was greatly dreaded, and since barrenness was attributed to spirit machinations, efforts to insure fecundity also led to the association of marriage with certain magical or religious ceremonials. And in this effort to insure a happy and fertile marriage, many charms were employed; even the astrologers were consulted to ascertain the birth stars of the contracting parties. At one time the human sacrifice was a regular feature of all weddings among well-to-do people.

Сватбата се стремяха да отпразнуват в щастлив ден, за предпочитане в четвъртък, а особено благоприятно за брачната церемония се смяташе пълнолунието. Сред много народи на Близкия Изток имаше обичай да се обсипват младоженците със зърно – смяташе се, че този магически ритуал ги дарява със способността да имат деца. Някои източни народи използваха за такива случаи ориз.

83:4.5 (925.1) Lucky days were sought out, Thursday being most favorably regarded, and weddings celebrated at the full of the moon were thought to be exceptionally fortunate. It was the custom of many Near Eastern peoples to throw grain upon the newlyweds; this was a magical rite which was supposed to insure fecundity. Certain Oriental peoples used rice for this purpose.

Огънят и водата се смятаха за най-добрите средства за защита от привидения и зли духове. Затова на сватбите обикновено се използваха огънят на жертвеника и свещи, а също така и поръсване със светена вода. В течение на дълго време съществуваше обичай да се назначава лъжлив ден за сватбата, а след това внезапно да се отлага празникът, за да бъдат объркани призраците и духовете.

83:4.6 (925.2) Fire and water were always considered the best means of resisting ghosts and evil spirits; hence altar fires and lighted candles, as well as the baptismal sprinkling of holy water, were usually in evidence at weddings. For a long time it was customary to set a false wedding day and then suddenly postpone the event so as to put the ghosts and spirits off the track.

Дразненето на младоженците и шегите с тях по време на медения месец са останки от тези далечни дни, когато предполагаха, че е по-добре да се преструваш на беден и нещастен пред духовете, за да не предизвикваш тяхната завист. Булчинският воал е наследен от времената, когато се смяташе за необходимо да скриеш невестата, за да не могат да я познаят призраците, както и за това, да се скрие нейната красота от очите на ревнивите и завистливи духове. Преди началото на сватбената церемония краката на невестата не биваше да докосват земята. Даже в двадесети век се запазва християнският обичай да се постила килим от мястото на сватбения екипаж до църковния олтар.

83:4.7 (925.3) The teasing of newlyweds and the pranks played upon honeymooners are all relics of those far-distant days when it was thought best to appear miserable and ill at ease in the sight of the spirits so as to avoid arousing their envy. The wearing of the bridal veil is a relic of the times when it was considered necessary to disguise the bride so that ghosts might not recognize her and also to hide her beauty from the gaze of the otherwise jealous and envious spirits. The bride's feet must never touch the ground just prior to the ceremony. Even in the twentieth century it is still the custom under the Christian mores to stretch carpets from the carriage landing to the church altar.

Един от най-древните видове сватбени церемонии беше освещаването от жреци на брачното ложе за осигуряване на способността за раждане на деца. Този обичай се оформи дълго преди появата на сватбения обряд. В онези времена поканените на сватбата хора трябваше да преминават нощем през спалнята, ставайки свидетели на

83:4.8 (925.4) One of the most ancient forms of the wedding ceremony was to have a priest bless the wedding bed to insure the fertility of the union; this was done long before any formal wedding ritual was established. During this period in the evolution of the marriage mores the wedding guests were expected to file through the bedchamber at night, thus constituting legal witness to the consummation of marriage.

законните брачни отношения.

Елементът случайност – това, че независимо от всевъзможните предбрачни изпитания някои бракове се оказваха неуспешни, принуди първобитния човек да иска гаранции за нещастен брак, обръщайки се за помощ към жреците и магиите. Този стремеж доведе пряко до съвременното църковно венчаване. Но в продължение на много години се смяташе, че бракът се определя от решенията на родителите на жениха и невестата, а по-късно – от самите бъдещи съпрузи, докато в течение на последните петстотин години църквата и държавата си присвоиха съответните пълномощия и понастоящем приемат да обявяват за сключването на брака.

83:4.9 (925.5) The luck element, that in spite of all premarital tests certain marriages turned out bad, led primitive man to seek insurance protection against marriage failure; led him to go in quest of priests and magic. And this movement culminated directly in modern church weddings. But for a long time marriage was generally recognized as consisting in the decisions of the contracting parents — later of the pair — while for the last five hundred years church and state have assumed jurisdiction and now presume to make pronouncements of marriage.

5. МНОГОБРАЧИЕТО

На ранния етап от еволюцията неомъжените жени принадлежаха на мъжете на своето племе. По-късно по едно време жената имаше само един мъж. Тази практика – един-мъж-по-едно-време, беше първото отдръпване от безразборните стадни отношения. Докато на жената се позволяваше да има връзка само с един мъж, нейният съпруг можеше да прекъсва такива временни връзки по свое усмотрение. При все това тези слабо регулируеми връзки бяха първата крачка по пътя към отношенията по двойки в противоположност на отношенията в стадото. На този стадий на развитие на брака децата обикновено принадлежаха на майката.

Следващата крачка в еволюцията на брачните отношения стана *груповият брак.* Този промеждутъчен общински стадий на брака беше принудителна мярка в развитието на семейството, тъй както нравите, регулиращи брачните отношения, бяха все още недостатъчно устойчиви, за да направят връзките по двойки постоянни. Към този тип се отнасяха браковете между братя и сестри; петима братя от едно семейство можеха да се оженят за петте сестри от друго. В целия свят по-свободните форми на общински брак постепенно се превръщаха в различни видове групов брак. И такива групови връзки основно се регулираха от тези нрави, които засягаха техния тотем. Семейният живот се развиваше бавно и уверено, тъй като осигурявайки запазването на голям брой деца, регулирането на брака и половия живот спомагаше за запазването на самото племе.

В най-развитите племена груповите бракове постепенно отстъпиха място на практиката на полигамията – полигиния и

5. PLURAL MARRIAGES

83:5.1 (925.6) In the early history of marriage the unmarried women belonged to the men of the tribe. Later on, a woman had only one husband at a time. This practice of *one-man-at-a-time* was the first step away from the promiscuity of the herd. While a woman was allowed but one man, her husband could sever such temporary relationships at will. But these loosely regulated associations were the first step toward living pairwise in distinction to living herdwise. In this stage of marriage development children usually belonged to the mother.

83:5.2 (925.7) The next step in mating evolution was the *group marriage.* This communal phase of marriage had to intervene in the unfolding of family life because the marriage mores were not yet strong enough to make pair associations permanent. The brother and sister marriages belonged to this group; five brothers of one family would marry five sisters of another. All over the world the looser forms of communal marriage gradually evolved into various types of group marriage. And these group associations were largely regulated by the totem mores. Family life slowly and surely developed because sex and marriage regulation favored the survival of the tribe itself by insuring the survival of larger numbers of children.

83:5.3 (926.1) Group marriages gradually gave way before the emerging practices of polygamy — polygyny and polyandry — among the more

полиандрия. Но полиандрията никога не беше разпространено явление, оставайки обикновено атрибут на кралете и богатите жени; освен това като правило тя се практикуваше вътре в семейството – една жена принадлежеше на няколко братя. Кастовите и икономически ограничения съответно принуждаваха няколко мъже да се задоволят с една жена. Но и в такива случаи жената се омъжваше само за един мъж, помирявайки се с останалите като с "чичовци" на съвместното потомство.

Юдейският обичай, изискващ мъжът да вземе за жена вдовицата на брата с цел "да отгледа семето вместо своя брат" - т.нар. „левиратен брак", беше разпространен сред повече от половината народи на древния свят. Това е остатък от времето, когато бракът беше по-скоро семеен въпрос, отколкото индивидуална връзка.

В различните времена институцията полигиния признаваше четири типа жени:

1. Официални, или законни, жени.

2. Жени по любов и съгласие.

3. Наложници, договорни жени.

4. Робини.

Истинската полигиния, когато всички жени и деца имаха еднакъв статут, беше много рядко явление. Обикновено даже в случай на многобрачие в дома домакинстваше главната жена – официален партньор. Само тя участваше в ритуала по сключването на брака и децата само на такава съпруга – закупена или получена заедно със зестрата, можеха да стават наследници, с изключение на случаите на специално съглашение с официалната жена.

Официалната жена не беше задължително любимата жена; в древността като правило тя не беше такава. Любимите жени, или възлюбените, се появиха едва след значителния прогрес на расите, особено след смесването на еволюционните племена с нодитите и адамитите.

Табуто, в съответствие с което мъжът можеше да има само една жена, доведе до появата на наложници. Наложничеството беше стъпало по пътя към моногамията, първата крачка, скъсваща с откровената полигамия. При евреите, римляните и китайците наложниците много често бяха слугините на жената. По-късно – например, при евреите, законната жена се смяташе за майка на всички деца, родили се на нейния мъж.

Древните табу на половите отношения с

advanced tribes. But polyandry was never general, being usually limited to queens and rich women; furthermore, it was customarily a family affair, one wife for several brothers. Caste and economic restrictions sometimes made it necessary for several men to content themselves with one wife. Even then, the woman would marry only one, the others being loosely tolerated as "uncles" of the joint progeny.

83:5.4 (926.2) The Jewish custom requiring that a man consort with his deceased brother's widow for the purpose of "raising up seed for his brother," was the custom of more than half the ancient world. This was a relic of the time when marriage was a family affair rather than an individual association.

83:5.5 (926.3) The institution of polygyny recognized, at various times, four sorts of wives:

83:5.6 (926.4) 1. The ceremonial or legal wives.

83:5.7 (926.5) 2. Wives of affection and permission.

83:5.8 (926.6) 3. Concubines, contractual wives.

83:5.9 (926.7) 4. Slave wives.

83:5.10 (926.8) True polygyny, where all the wives are of equal status and all the children equal, has been very rare. Usually, even with plural marriages, the home was dominated by the head wife, the status companion. She alone had the ritual wedding ceremony, and only the children of such a purchased or dowered spouse could inherit unless by special arrangement with the status wife.

83:5.11 (926.9) The status wife was not necessarily the love wife; in early times she usually was not. The love wife, or sweetheart, did not appear until the races were considerably advanced, more particularly after the blending of the evolutionary tribes with the Nodites and Adamites.

83:5.12 (926.10) The taboo wife — one wife of legal status — created the concubine mores. Under these mores a man might have only one wife, but he could maintain sex relations with any number of concubines. Concubinage was the steppingstone to monogamy, the first move away from frank polygyny. The concubines of the Jews, Romans, and Chinese were very frequently the handmaidens of the wife. Later on, as among the Jews, the legal wife was looked upon as the mother of all children born to the husband.

83:5.13 (926.11) The olden taboos on sex relations

бременна или кърмеща майка доведоха до широко разпространение на полигинията. Честите бременности в съчетание с тежкия труд бързо състаряваха първобитните жени. (Такава преуморена жена преживяваше само за сметка на това, че всеки месец за една седмица се изолираше от останалите – стига само да не беше бременна.) Нерядко, уморена от честите раждания, жената молеше своя мъж да си вземе друга, по-млада жена, която да може да ражда деца и да помага в домакинството. Половата ревност не съществуваше дори като помен.

Броят на жените се ограничаваше само от възможностите на мъжа да ги осигури. Богатите и силни мъже желаеха многобройно потомство и тъй като детската смъртност беше много висока, за създаването на голямо семейство се изискваше голям брой жени. Много от тях бяха само работна сила, жени-робини.

Човешките обичаи се усъвършенстват, но много бавно. Предназначението на харема беше създаването на силен и многоброен клан от кръвни родственици за поддръжка на трона. Веднъж даден вожд реши, че трябва да се задоволи с една жена и че не следва да държи харем, и веднага го разпусна. Недоволните жени отидоха по домовете си и техните оскърбени роднини се нахвърлиха на вожда и незабавно се разправиха с него.

6. ИСТИНСКАТА МОНОГАМИЯ – БРАКЪТ ПО ДВОЙКИ

Моногамията е монопол; тя е добра за тези, които са достигнали това желателно състояние, но се превръща в биологична трудност за тези, които не са толкова успешни. Но напълно независимо от ефекта, който тя оказва на индивида, моногамията е несъмнено най-добрият дар за децата.

Най-древната моногамия възникна под гнета на обстоятелствата – бедността. Моногамията е културна и социална, изкуствена и неестествена – тоест неестествена за еволюционния човек. Тя беше естествена за по-чистокръвните нодити и адамити и винаги е била огромна културна ценност за всички развити раси.

Племената на халдейците признаваха на жената правото да изисква от своя бъдещ съпруг обещанието да не си взема втора жена или наложница; както гърците, така и римляните бяха привърженици на еднобрачието. Поклонението пред предците

with a pregnant or nursing wife tended greatly to foster polygyny. Primitive women aged very early because of frequent childbearing coupled with hard work. (Such overburdened wives only managed to exist by virtue of the fact that they were put in isolation one week out of each month when they were not heavy with child.) Such a wife often grew tired of bearing children and would request her husband to take a second and younger wife, one able to help with both childbearing and the domestic work. The new wives were therefore usually hailed with delight by the older spouses; there existed nothing on the order of sex jealousy.

83:5.14 (926.12) The number of wives was only limited by the ability of the man to provide for them. Wealthy and able men wanted large numbers of children, and since the infant mortality was very high, it required an assembly of wives to recruit a large family. Many of these plural wives were mere laborers, slave wives.

83:5.15 (927.1) Human customs evolve, but very slowly. The purpose of a harem was to build up a strong and numerous body of blood kin for the support of the throne. A certain chief was once convinced that he should not have a harem, that he should be contented with one wife; so he promptly dismissed his harem. The dissatisfied wives went to their homes, and their offended relatives swept down on the chief in wrath and did away with him then and there.

6. TRUE MONOGAMY — PAIR MARRIAGE

83:6.1 (927.2) Monogamy is monopoly; it is good for those who attain this desirable state, but it tends to work a biologic hardship on those who are not so fortunate. But quite regardless of the effect on the individual, monogamy is decidedly best for the children.

83:6.2 (927.3) The earliest monogamy was due to force of circumstances, poverty. Monogamy is cultural and societal, artificial and unnatural, that is, unnatural to evolutionary man. It was wholly natural to the purer Nodites and Adamites and has been of great cultural value to all advanced races.

83:6.3 (927.4) The Chaldean tribes recognized the right of a wife to impose a premarital pledge upon her spouse not to take a second wife or concubine; both the Greeks and the Romans favored monogamous marriage. Ancestor worship has always fostered monogamy, as has the

винаги укрепваше моногамията. Такова въздействие оказваше и християнството, което погрешно смята брака за свещен. Даже повишаването на нивото на живот неизменно въставаше против полигамията. Към времето на идването на Михаил на Урантия практически целият цивилизован свят се издигна до нивото на принципното признаване на моногамията. Но това пасивно еднобрачие не означаваше, че човечеството се е научило на истински брак по двойки.

Christian error of regarding marriage as a sacrament. Even the elevation of the standard of living has consistently militated against plural wives. By the time of Michael's advent on Urantia practically all of the civilized world had attained the level of theoretical monogamy. But this passive monogamy did not mean that mankind had become habituated to the practice of real pair marriage.

Стремейки се към моногамната цел на идеалния брак по двойки, който в крайна сметка е подобие на монополната полова връзка, обществото не трябва да си затваря очите пред тези нещастни мъже и жени, които не могат да си намерят място в този нов, усъвършенстван социален порядък – още повече ако са направили всичко възможно за подчинение на неговите изисквания. Неспособността за придобиване на партньор на социалната арена в условията на конкуренция може да се обясни с непреодолимите трудности или безкрайните ограничения, които се налагат на днешните нрави. Наистина моногамията е идеална за тези, които се придържат към нея, но тя неизбежно носи огромни тежести за тези, които са останали извън нея, в студа на самотното съществуване.

83:6.4 (927.5) While pursuing the monogamic goal of the ideal pair marriage, which is, after all, something of a monopolistic sex association, society must not overlook the unenviable situation of those unfortunate men and women who fail to find a place in this new and improved social order, even when having done their best to co-operate with, and enter into, its requirements. Failure to gain mates in the social arena of competition may be due to insurmountable difficulties or multitudinous restrictions which the current mores have imposed. Truly, monogamy is ideal for those who are in, but it must inevitably work great hardship on those who are left out in the cold of solitary existence.

Нещастното малцинство винаги е страдало в името на това, мнозинството да може да се развива в условията на еволюиращите нрави на прогресиращата цивилизация; но избраното мнозинство е длъжно да се отнася с неизменна доброта и съпричастие към своите по-малко щастливи другари, на които се налага да се разплащат за неспособността да образуват такива идеални полови съюзи, позволяващи да удовлетворяват всички биологични подбуди, одобрявани от висшите нрави на прогресиращата социална еволюция.

83:6.5 (927.6) Always have the unfortunate few had to suffer that the majority might advance under the developing mores of evolving civilization; but always should the favored majority look with kindness and consideration on their less fortunate fellows who must pay the price of failure to attain membership in the ranks of those ideal sex partnerships which afford the satisfaction of all biologic urges under the sanction of the highest mores of advancing social evolution.

Моногамията винаги е била, е и вечно ще бъде идеалистична цел на половата еволюция на човека. Този идел за истински брак по двойки предполага самоотречение и именно затова този брак толкова често се разпада само поради това, че на едната или и на двете страни не ú достига най-висшето от всички човешки достойнства – твърдото самообладание.

83:6.6 (927.7) Monogamy always has been, now is, and forever will be the idealistic goal of human sex evolution. This ideal of true pair marriage entails self-denial, and therefore does it so often fail just because one or both of the contracting parties are deficient in that acme of all human virtues, rugged self-control.

Моногамията е това мерило, с което се измерва прогресът на социалната цивилизация в противоположност на чисто биологичната еволюция. Моногамията не задължително носи биологичен или природен характер, но тя е съвършено необходима за непосредственото запазване и по-

83:6.7 (927.8) Monogamy is the yardstick which measures the advance of social civilization as distinguished from purely biologic evolution. Monogamy is not necessarily biologic or natural, but it is indispensable to the immediate maintenance and further development of social civilization. It contributes to a delicacy of

нататъшното развитие на социалната цивилизация. Тя спомага за изискаността на чувствата, за очистването на нравствеността и духовния растеж, които са абсолютно невъзможни в полигамията. Жената не може да стане идеална майка, ако е принудена постоянно да се бори със съперници, домогвайки се до разположението на своя мъж.

Бракът по двойки спомага и укрепва това близко разбиране и успешно сътрудничество, които са най-желателни за родителското щастие, благополучието на детето и социалната ефективност. Бракът, който започна с груба принуда, постепенно се превръща във великолепна институция за лична култура, сдържаност, самоизразяване и запазване на вида.

sentiment, a refinement of moral character, and a spiritual growth which are utterly impossible in polygamy. A woman never can become an ideal mother when she is all the while compelled to engage in rivalry for her husband's affections.

83:6.8 (928.1) Pair marriage favors and fosters that intimate understanding and effective co-operation which is best for parental happiness, child welfare, and social efficiency. Marriage, which began in crude coercion, is gradually evolving into a magnificent institution of self-culture, self-control, self-expression, and self-perpetuation.

7. РАЗТРОГВАНЕТО НА БРАЧНИЯ СЪЮЗ

На ранния етап от еволюцията на брачните нрави съпружеството беше свободен съюз, който можеше да се прекратява по желание, при което децата винаги оставаха при майката; майката и детето са свързани с инстинктивни връзки, които не зависят от развитието на нравите.

Сред примитивните народи само всеки втори брак биваше успешен. Най-често съпрузите се развеждаха поради безплодие, вината за което се приписваше на жената; смяташе се, че в света на духовете бездетните жени стават на змии. При по-примитивните нрави правото на развод принадлежеше само на мъжа и при някои народи тези норми се запазиха чак до двадесети век.

С развитието на нравите в някои племена се появиха две форми на брак: обикновеният, допускащ развод брак и бракът, сключен със свещеник, който не можеше да бъде разтрогнат. С появата на практиката покупка на жена и получаване на зестра наказанието за несполучилия брак – разплата със собственост, оказа голямо влияние за намаляването на разводите. И действително, този древен фактор на собственост циментира много съвременни съюзи.

Социалният натиск под формата на обществено положение и имуществени привилегии винаги беше мощен фактор за запазването на табуто и нравите, регулиращи брака. В продължение на векове институцията на брака постоянно се усъвършенстваше и в съвременния свят той достигна високо ниво на развитие независимо от това, че над него е надвиснала сериозна опасност под формата

7. THE DISSOLUTION OF WEDLOCK

83:7.1 (928.2) In the early evolution of the marital mores, marriage was a loose union which could be terminated at will, and the children always followed the mother; the mother-child bond is instinctive and has functioned regardless of the developmental stage of the mores.

83:7.2 (928.3) Among primitive peoples only about one half the marriages proved satisfactory. The most frequent cause for separation was barrenness, which was always blamed on the wife; and childless wives were believed to become snakes in the spirit world. Under the more primitive mores, divorce was had at the option of the man alone, and these standards have persisted to the twentieth century among some peoples.

83:7.3 (928.4) As the mores evolved, certain tribes developed two forms of marriage: the ordinary, which permitted divorce, and the priest marriage, which did not allow for separation. The inauguration of wife purchase and wife dowry, by introducing a property penalty for marriage failure, did much to lessen separation. And, indeed, many modern unions are stabilized by this ancient property factor.

83:7.4 (928.5) The social pressure of community standing and property privileges has always been potent in the maintenance of the marriage taboos and mores. Down through the ages marriage has made steady progress and stands on advanced ground in the modern world, notwithstanding that it is threateningly assailed by widespread dissatisfaction among those peoples where individual choice — a new liberty — figures most

на широко разпространено недоволство сред тези народи, за които доминиращ фактор е новият вид свобода – индивидуалният избор. Макар че тези трудности на растежа възникват при най-прогресивните раси вследствие ускорението на социалната еволюция, при по-малко развитите народи бракът продължава да процъфтява и бавно да се усъвършенства, ръководейки се от нравите в миналото.

Новата и рязка замяна на стария, съществуващ от векове имуществен мотив с по-идеалния, но крайно индивидуалистичен чувствен мотив неизбежно доведе до временна нестабилност в институцията на брака. Човешките мотиви за сключване на брак винаги превишаваха значително битовия морал на съпружеския живот и в дванадесетия-двадесетия векове западните идеали за брака внезапно значително изпревариха егоцентричните и само частично контролируеми полови подбуди на расите. Във всяко общество присъствието на голям брой неангажирани в брак хора означава временно крушение или смяна на нравите.

В продължение на векове истинско изпитание за брака беше постоянната близост, която е неизбежна във всеки семеен живот. Двама разглезени и покварени млади хора, приучени към постоянно снизходително отношение и към пълно удовлетворяване на собствените си тщеславие и егоизъм, едва ли могат да се надяват на голям успех в брака и семейния живот – на пожизнено партньорство, което предполага скромност, компромис, преданост и безкористно посвещаване на себе си на възпитаването на децата.

Живото въображение и измислената романтика на стадия на ухажването е основна причина за увеличаването на броя на разводите сред съвременните западни народи, което още повече се усложнява с повишаването на личната и икономическа свобода на жените. Лесният развод, когато е следствие от недостиг на самообладание или на неспособност за нормално лично приспособяване, не е нищо друго освен най-краткия път назад, към тези примитивни стадии на развитие на обществото, които човекът е преодолял едва неотдавна, при това в резултат на толкова тежки лични мъчения и расови страдания.

Докато в обществото няма нужното възпитание на децата и младежите, докато в него отсъства необходимата предбрачна подготовка, докато за арбитър при встъпането в брак служи неблагоразумният и незрял юношески идеализъм, дотогава разводът ще си остава разпространена практика. И дотогава, докато обществото не започне да

largely. While these upheavals of adjustment appear among the more progressive races as a result of suddenly accelerated social evolution, among the less advanced peoples marriage continues to thrive and slowly improve under the guidance of the older mores.

83:7.5 (928.6) The new and sudden substitution of the more ideal but extremely individualistic love motive in marriage for the older and long-established property motive, has unavoidably caused the marriage institution to become temporarily unstable. Man's marriage motives have always far transcended actual marriage morals, and in the nineteenth and twentieth centuries the Occidental ideal of marriage has suddenly far outrun the self-centered and but partially controlled sex impulses of the races. The presence of large numbers of unmarried persons in any society indicates the temporary breakdown or the transition of the mores.

83:7.6 (928.7) The real test of marriage, all down through the ages, has been that continuous intimacy which is inescapable in all family life. Two pampered and spoiled youths, educated to expect every indulgence and full gratification of vanity and ego, can hardly hope to make a great success of marriage and home building — a lifelong partnership of self-effacement, compromise, devotion, and unselfish dedication to child culture.

83:7.7 (929.1) The high degree of imagination and fantastic romance entering into courtship is largely responsible for the increasing divorce tendencies among modern Occidental peoples, all of which is further complicated by woman's greater personal freedom and increased economic liberty. Easy divorce, when the result of lack of self-control or failure of normal personality adjustment, only leads directly back to those crude societal stages from which man has emerged so recently and as the result of so much personal anguish and racial suffering.

83:7.8 (929.2) But just so long as society fails to properly educate children and youths, so long as the social order fails to provide adequate premarital training, and so long as unwise and immature youthful idealism is to be the arbiter of the entrance upon marriage, just so long will divorce remain prevalent. And in so far as the social group falls short of providing marriage

дава на младите хора нужната и необходима за встъпване в брак подготовка, разводът ще си остава социален предпазен клапан, предотвратяващ по-нататъшното влошаване на положението в периодите на бързото развитие на еволюиращите нрави.

Очевидно е, че древните се отнасяха към брака така сериозно, както и някои съвременни народи. И многото прибързани и неуспешни бракове в днешно време не свидетелстват за особен прогрес в сравнение с древната практика за проверка на юношите и девойките относно готовността им за брачни отношения. Огромното противоречие в съвременното общество се заключава в това, че то превъзнася любовта и идеализира брака, едновременно осъждайки изчерпателното изучаване на едното и другото.

preparation for youths, to that extent must divorce function as the social safety valve which prevents still worse situations during the ages of the rapid growth of the evolving mores.

83:7.9 (929.3) The ancients seem to have regarded marriage just about as seriously as some present-day people do. And it does not appear that many of the hasty and unsuccessful marriages of modern times are much of an improvement over the ancient practices of qualifying young men and women for mating. The great inconsistency of modern society is to exalt love and to idealize marriage while disapproving of the fullest examination of both.

8. ИДЕАЛИЗИРАНЕТО НА БРАКА

Бракът, венец на който е семейството, действително представлява най-възвишеният човешки институт, но той е дълбоко човешки по своята природа и никога не бива да бъде наричан свещен. Сифитските духовници превърнаха бракосъчетанието в религиозен обряд, но от времето на Едем в продължение на хилядолетия бракът си оставаше чисто социална и гражданска институция.

Приравняването на човешките обединения към божествените е във висша степен неуместно. Съюзът на мъжа и жената, свързани в брачни и семейни отношения, е материална функция на смъртните и еволюционни светове. Разбира се, в резултат от искрения стремеж на мъжа и жената към прогрес може да се постигнат големи духовни успехи, но това не означава непременно, че бракът е свещен. Духовният прогрес е следствие на искреното усърдие в други области на човешките стремежи.

Бракът не може да се сравнява нито с отношението на Настройчика към човечеството, нито с приятелските отношения на Христос Михаил към своите човешки събратя. Практически нищо в тези отношения не е съпоставимо с отношенията между мъжа и жената. Крайно прискръбно е, че погрешните възгледи на хората за тези взаимоотношения доведоха до такова объркване в разбирането на статута на брака.

Прискръбна е и представата на някои хора за това, че брачните отношения се осъществяват за сметка на божествено действие. Такива възгледи водят непосредствено към идеята за неразтрогваемостта на брачния договор,

8. THE IDEALIZATION OF MARRIAGE

83:8.1 (929.4) Marriage which culminates in the home is indeed man's most exalted institution, but it is essentially human; it should never have been called a sacrament. The Sethite priests made marriage a religious ritual; but for thousands of years after Eden, mating continued as a purely social and civil institution.

83:8.2 (929.5) The likening of human associations to divine associations is most unfortunate. The union of husband and wife in the marriage-home relationship is a material function of the mortals of the evolutionary worlds. True, indeed, much spiritual progress may accrue consequent upon the sincere human efforts of husband and wife to progress, but this does not mean that marriage is necessarily sacred. Spiritual progress is attendant upon sincere application to other avenues of human endeavor.

83:8.3 (929.6) Neither can marriage be truly compared to the relation of the Adjuster to man nor to the fraternity of Christ Michael and his human brethren. At scarcely any point are such relationships comparable to the association of husband and wife. And it is most unfortunate that the human misconception of these relationships has produced so much confusion as to the status of marriage.

83:8.4 (929.7) It is also unfortunate that certain groups of mortals have conceived of marriage as being consummated by divine action. Such beliefs lead directly to the concept of the indissolubility of the marital state regardless of the circumstances or wishes of the contracting parties. But the very fact

независимо от обстоятелствата или пожеланията на ангажираните в брак страни, макар че самият факт на разтрогване на брака свидетелства за това, че Божеството е непричастно към такива съюзи. Ако някога Бог е съединил някои две неща или личност, те ще си останат съединени, докато Божията воля не се разпореди за тяхното разединяване. По отношение на такава човешка институция като брака кой ще се наеме да съди за това, кои брачни съюзи се сключват с одобрението на вселенските наблюдатели, а кои са човешки по своята природа и произход?

При все това в небесните сфери съществува идеален брак. В столицата на всяка локална система Материалните Синове и Дъщери на Бога действително олицетворяват висшите идеали на съюза на мъжа и жената, свързани с връзките на брака с цел продължаване на рода и възпитаване на потомство. В края на краищата идеалният брак на смъртните е по *човешки* свещен.

Бракът винаги е бил и си остава висшата мечта на човека за временна идеалност. Макар че тази прекрасна мечта рядко се реализира в цялата си пълнота, тя продължава да живее като възвишен идеал, неизменно увличащ еволюиращото човечество и принуждаващ го да прилага все повече усилия за постигане на човешко щастие. Но необходимо е да учите девойките и младежите на някои реалности на брака дотогава, докато те се сблъскват със суровите изисквания, на които се натъкват съществуващите в семейството взаимоотношения; юношеският идеализъм трябва в известна степен да бъде намален от известна степен предбрачна разочарованост.

Не следва обаче да пречите на юношеската идеализация на брака; подобни мечти рисуват във въображението целите на семейния живот. Такова отношение е както стимулиращо, така и полезно, стига само да не пречи на практическите и ежедневни изисквания на съпружеския и последващия семеен живот.

В последно време идеалите на брака претърпяха огромен прогрес. В някои народи жената се ползва с практически равни права със своя съпруг. Макар че по принцип семейството се превръща в съюз на предани партньори, целта на които е възпитанието на децата при запазване на съпружеската вярност. Но даже този най-нов вариант на брака не трябва да стига до крайности – до предоставяне на пълен взаимен монопол над личността и индивидуалността. Бракът не е само индивидуален идеал; той е еволюиращо социално партньорство между мъжа и жената, съществуващо и функциониращо в условията

of marriage dissolution itself indicates that Deity is not a conjoining party to such unions. If God has once joined any two things or persons together, they will remain thus joined until such a time as the divine will decrees their separation. But, regarding marriage, which is a human institution, who shall presume to sit in judgment, to say which marriages are unions that might be approved by the universe supervisors in contrast with those which are purely human in nature and origin?

83:8.5 (930.1) Nevertheless, there is an ideal of marriage on the spheres on high. On the capital of each local system the Material Sons and Daughters of God do portray the height of the ideals of the union of man and woman in the bonds of marriage and for the purpose of procreating and rearing offspring. After all, the ideal mortal marriage is *humanly* sacred.

83:8.6 (930.2) Marriage always has been and still is man's supreme dream of temporal ideality. Though this beautiful dream is seldom realized in its entirety, it endures as a glorious ideal, ever luring progressing mankind on to greater strivings for human happiness. But young men and women should be taught something of the realities of marriage before they are plunged into the exacting demands of the interassociations of family life; youthful idealization should be tempered with some degree of premarital disillusionment.

83:8.7 (930.3) The youthful idealization of marriage should not, however, be discouraged; such dreams are the visualization of the future goal of family life. This attitude is both stimulating and helpful providing it does not produce an insensitivity to the realization of the practical and commonplace requirements of marriage and subsequent family life.

83:8.8 (930.4) The ideals of marriage have made great progress in recent times; among some peoples woman enjoys practically equal rights with her consort. In concept, at least, the family is becoming a loyal partnership for rearing offspring, accompanied by sexual fidelity. But even this newer version of marriage need not presume to swing so far to the extreme as to confer mutual monopoly of all personality and individuality. Marriage is not just an individualistic ideal; it is the evolving social partnership of a man and a woman, existing and functioning under the current mores, restricted by the taboos, and enforced by the laws and regulations of society.

на съвременните нрави, ограничавано от табу и регулирано от законите и от правилата на обществото.

В сравнение с миналите епохи през двадесети век бракът се издигна на ново ниво независимо от това, че понастоящем институцията на семейството се подлага на сериозно изпитание поради проблеми, толкова внезапно стоварили се върху социалната организация в резултат на стремителната еманципация на жената – предоставянето ú на свободата, от която тя така дълго беше лишена в течение на бавната еволюция на нравите на миналите поколения.

[Представено от главата на серафимите, разположени на Урантия.]

83:8.9 (930.5) Twentieth-century marriages stand high in comparison with those of past ages, notwithstanding that the home institution is now undergoing a serious testing because of the problems so suddenly thrust upon the social organization by the precipitate augmentation of woman's liberties, rights so long denied her in the tardy evolution of the mores of past generations.

83:8.10 (930.6) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Документ 84. Бракът и семейният живот

⇦ 083 Книгата Урантия 085 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 84. БРАКЪТ И СЕМЕЙНИЯТ ЖИВОТ

Секции

Въведение
1. Първобитните връзки по двойки
2. Ранният матриархат
3. Семейството в епохата на патриархата
4. Положението на жената в древното общество
5. Жената в условията на еволюиращите нрави
6. партньорството между мъжете и жените
7. Идеалът за семеен живот
8. Опасността от самонаслаждението

PAPER 84 MARRIAGE AND FAMILY LIFE

SECTIONS

Introduction
1. Primitive Pair Associations
2. The Early Mother-Family
3. The Family under Father Dominance
4. Woman's Status in Early Society
5. Woman under the Developing Mores
6. The Partnership of Man and Woman
7. The Ideals of Family Life
8. Dangers of Self-Gratification

Въведение

МАТЕРИАЛНАТА необходимост създаде брака, половото желание го украси, религията го санкционира и възвиси, държавата се нуждаеше от него и го регулира, а в последващите времена еволюиращата любов започва да узаконява и прославя брака като предшественик и създател на най-полезната и възвишена институция на цивилизацията – семейството. Създаването на семейство трябва да бъде централна част и същност на цялата възпитателна дейност.

Съвкуплението е само акт за запазване на вида, свързан с една или друга степен на самонаслаждение; бракът, създаването на семейство в значителна степен се отнасят към самоосигуряването и подразбират еволюцията на обществото. Самото общество е съвкупна структура, състояща се от семейни единици. Индивидите са крайно преходни като планетарни фактори; само семейството е

INTRODUCTION

84:0.1 (931.1) MATERIAL necessity founded marriage, sex hunger embellished it, religion sanctioned and exalted it, the state demanded and regulated it, while in later times evolving love is beginning to justify and glorify marriage as the ancestor and creator of civilization's most useful and sublime institution, the home. And home building should be the center and essence of all educational effort.

84:0.2 (931.2) Mating is purely an act of self-perpetuation associated with varying degrees of self-gratification; marriage, home building, is largely a matter of self-maintenance, and it implies the evolution of society. Society itself is the aggregated structure of family units. Individuals are very temporary as planetary factors — only families are continuing agencies in social evolution. The family is the channel through which

възобновяващо средство на социалната еволюция. Семейството – това е русло, по което реката на културата и знанието тече от едно поколение към друго.

Семейството по принцип е социална институция. Бракът възникна от сътрудничеството в самосъхранение и съвместното продължаване на рода, при което елементът самонаслаждение беше в значителна степен случаен. При все това семейството действително обединява всичките три функции на човешкото съществуване, докато продължаването на живота го прави основна човешка институция, а половите отношения го отделят от всички останали видове социални дейности.

the river of culture and knowledge flows from one generation to another.

84:0.3 (931.3) The home is basically a sociologic institution. Marriage grew out of co-operation in self-maintenance and partnership in self-perpetuation, the element of self-gratification being largely incidental. Nevertheless, the home does embrace all three of the essential functions of human existence, while life propagation makes it the fundamental human institution, and sex sets it off from all other social activities.

1. ПЪРВОБИТНИТЕ ВРЪЗКИ ПО ДВОЙКИ

Бракът не беше основан на половите сношения – те имаха второстепенно значение. Първобитният човек не се нуждаеше от брак, тъй като удовлетворяваше половата си страст свободно, без да се обременява с отговорността към жена, деца и дом.

Поради физическата си и емоционална привързаност към своите деца жената зависи от сътрудничеството на мъжа, което я подбужда да търси надеждна защита в брака. Що се отнася до мъжете, то никаква представа за биологичното влечение не ги водеше към брак, а още повече – да ги задържа в него. Бракът стана привлекателен за мъжете не благодарение на любовта, а в резултат от глада, който за пръв път доведе дивака до жената – до това примитивно укритие, което тя делеше със своите деца.

Причина за брака стана не осъзнаването на отговорностите, които се установяват от половите отношения. Първобитният човек не разбираше връзките между половия акт и последващото раждане на дете. Някога мнозина вярваха в това, че девственицата е способна да забременее. Още в дълбока древност в дивака се появи мисъл за това, че младенците се създават в света на духовете; смяташе се, че бременността е резултат от вселяването в жената на дух – на развиваща се душа. Освен това се смяташе и че бременността на девственицата или неомъжената жена може да се предизвика с диета и урочасване; впоследствие зараждането на живота започна да се свързва с дишането и слънчевата светлина.

Много древни народи смятаха, че духовете са свързани с морето, затова девствениците бяха така жестоко ограничавани в къпането: младите жени много

1. PRIMITIVE PAIR ASSOCIATIONS

84:1.1 (931.4) Marriage was not founded on sex relations; they were incidental thereto. Marriage was not needed by primitive man, who indulged his sex appetite freely without encumbering himself with the responsibilities of wife, children, and home.

84:1.2 (931.5) Woman, because of physical and emotional attachment to her offspring, is dependent on co-operation with the male, and this urges her into the sheltering protection of marriage. But no direct biologic urge led man into marriage — much less held him in. It was not love that made marriage attractive to man, but food hunger which first attracted savage man to woman and the primitive shelter shared by her children.

84:1.3 (931.6) Marriage was not even brought about by the conscious realization of the obligations of sex relations. Primitive man comprehended no connection between sex indulgence and the subsequent birth of a child. It was once universally believed that a virgin could become pregnant. The savage early conceived the idea that babies were made in spiritland; pregnancy was believed to be the result of a woman's being entered by a spirit, an evolving ghost. Both diet and the evil eye were also believed to be capable of causing pregnancy in a virgin or unmarried woman, while later beliefs connected the beginnings of life with the breath and with sunlight.

84:1.4 (932.1) Many early peoples associated ghosts with the sea; hence virgins were greatly restricted in their bathing practices; young women were far more afraid of bathing in the sea at high tide than

повече се бояха от къпането при прилив, отколкото от половите сношения. Уродите и недоносените се смятаха за потомци на животни, които са проникнали в тялото на жената вследствие на невнимателно къпане или в резултат на интригите на зли духове. Естествено, диваците, без да се замислят, душаха такива потомци при раждането им.

Първата крачка по пътя към просвещението стана вярата в това, че половите отношения откриват пътя за проникване в жената на оплодотворяващия дух. Оттогава човекът откри, че бащата и майката в равна степен жертват живи наследствени фактори, водещи към зачатието на потомство. Но даже в двадесети век много родители в една или друга степен, както преди, се опитват да държат своите деца в неведение относно произхода на човешкия живот.

Известно подобие на семейство се осигуряваше от факта, че репродуктивната функция влече след себе си отношенията между майката и детето. Майчинската любов е инстинктивна; за разлика от брака тя не се поражда от нравите. При всички млекопитаещи майчинската любов е вродено свойство, дар на спомагателните духове на разума на локалната вселена. По своята сила и преданост такава любов винаги е право пропорционална на продължителността на периода на безпомощност на детето.

Отношенията между майката и детето са естествени, стабилни и устойчиви; природата на тези отношения е такава, че те принуждаваха първобитните жени да се подчиняват на много необичайни условия и да претърпяват неизказани трудности. Непреодолимото чувство на майчинска любов е препятствие, което винаги е поставяло жената в изключително неизгодно положение във всичките ѝ сблъсъци с мъжа. Но това не прави майчинския инстинкт на човека всесилен: него могат да го подтиснат честолюбието, егоизмът и религиозните убеждения.

Макар че връзката майка и дете не е нито брак, нито семейство, тя е ядро, от което възникват и едното, и другото. Огромният прогрес в еволюцията на брачните отношения настъпи тогава, когато временните двойки започнаха да се запазват достатъчно дълго, за да отгледат потомство, тъй като това беше вече създаване на семейство.

Независимо от антагонизма на тези ранни двойки, независимо от неустойчивостта на връзките партньорските отношения между мъже и жени значително повишиха шансовете

of having sex relations. Deformed or premature babies were regarded as the young of animals which had found their way into a woman's body as a result of careless bathing or through malevolent spirit activity. Savages, of course, thought nothing of strangling such offspring at birth.

84:1.5 (932.2) The first step in enlightenment came with the belief that sex relations opened up the way for the impregnating ghost to enter the female. Man has since discovered that father and mother are equal contributors of the living inheritance factors which initiate offspring. But even in the twentieth century many parents still endeavor to keep their children in more or less ignorance as to the origin of human life.

84:1.6 (932.3) A family of some simple sort was insured by the fact that the reproductive function entails the mother-child relationship. Mother love is instinctive; it did not originate in the mores as did marriage. All mammalian mother love is the inherent endowment of the adjutant mind-spirits of the local universe and is in strength and devotion always directly proportional to the length of the helpless infancy of the species.

84:1.7 (932.4) The mother and child relation is natural, strong, and instinctive, and one which, therefore, constrained primitive women to submit to many strange conditions and to endure untold hardships. This compelling mother love is the handicapping emotion which has always placed woman at such a tremendous disadvantage in all her struggles with man. Even at that, maternal instinct in the human species is not overpowering; it may be thwarted by ambition, selfishness, and religious conviction.

84:1.8 (932.5) While the mother-child association is neither marriage nor home, it was the nucleus from which both sprang. The great advance in the evolution of mating came when these temporary partnerships lasted long enough to rear the resultant offspring, for that was homemaking.

84:1.9 (932.6) Regardless of the antagonisms of these early pairs, notwithstanding the looseness of the association, the chances for survival were greatly improved by these male-female

за преживяване. В сътрудничество мъжът и жената, даже ако не се смятат семейството и потомството, в много отношения значително превъзхождат както двама мъже, така и две жени. Такова образуване на полови двойки подобри преживяемостта; именно с него започна човешкото общество. Освен това разделението на труда по полов признак повиши комфорта и направи хората по-щастливи.

partnerships. A man and a woman, co-operating, even aside from family and offspring, are vastly superior in most ways to either two men or two women. This pairing of the sexes enhanced survival and was the very beginning of human society. The sex division of labor also made for comfort and increased happiness.

2. РАННИЯТ МАТРИАРХАТ

Още в дълбока древност периодичните кръвотечения при жените и загубата на нейната кръв при раждането внушиха мисълта за това, че кръвта е творец на детето (както и обител на душата), и породиха понятието за кръвно родство между хората. На ранния етап на еволюцията родословието се водеше само по майчина линия, тъй като само за едната страна на наследствеността можеше да се съди поне с някаква определеност.

Първобитното семейство, произхождащо от инстинктивната и биологична кръвна връзка на майката с детето, неизбежно се основаваше на матриархата; и много племена дълго време се придържаха към тази практика. Матриархатът беше

единственият възможен вариант за преход от стадния групов брак към по-късния и подобрен семеен живот на полигамния и моногамен патриархат. Матриархатът служеше за естествена биологична форма на семейство; патриархатът е нейната социална, икономическа и политическа форма. Дългото съществуване на матриархата при червения човек в Северна Америка е една от основните причини, обясняващи защо високоразвитите в останалите отношения ирокези така и не създадоха истинска държава. При матриархата от практически висшата власт в дома се ползваше майката на жената; даже братята на жената и техните синове вземаха по-активно участие във воденето на семейните дела, отколкото мъжът. Бащите често ги преименуваха в чест на собствените им деца.

Най-древните раси почти не признаваха ролята на бащата, предполагайки, че детето произхожда изцяло от майката. Те смятаха, че

2. THE EARLY MOTHER-FAMILY

84:2.1 (932.7) The woman's periodic hemorrhage and her further loss of blood at childbirth early suggested blood as the creator of the child (even as the seat of the soul) and gave origin to the blood-bond concept of human relationships. In early times all descent was reckoned in the female line, that being the only part of inheritance which was at all certain.

84:2.2 (932.8) The primitive family, growing out of the instinctive biologic blood bond of mother and child, was inevitably a mother-family; and many tribes long held to this arrangement. The mother-family was the only possible transition from the stage of group marriage in the horde to the later and improved home life of the polygamous and monogamous father-families. The mother-family was natural and biologic; the father-family is social, economic, and political. The persistence of the mother-family among the North American red men is one of the chief reasons why the otherwise progressive Iroquois never became a real state.

84:2.3 (933.1) Under the mother-family mores the wife's mother enjoyed virtually supreme authority in the home; even the wife's brothers and their sons were more active in family supervision than was the husband. Fathers were often renamed after their own children.

84:2.4 (933.2) The earliest races gave little credit to the father, looking upon the child as coming altogether from the mother. They believed that

децата напомнят на бащата поради близостта си с него, тъй като вярваха в това, че децата са «маркирани» така поради това, че майката иска те да приличат на бащата. По-късно, при прехода от матриархата към патриархата, цялата заслуга за появата на детето бащата започна да приписва на себе си и много табута, засягащи бременната жена, впоследствие се разпространиха и върху нейния мъж. Когато се приближаваше срокът за раждането, бъдещият баща спираше да работи, а с началото на раждането той, както и жената, лягаха в постелята, прекарвайки там три до осем дни. За разлика от жената, която можеше да стане на следващия ден, за да се заеме с тежка работа, мъжът оставаше в постелята и приемаше поздравления; всичко това беше част от ранните нрави, насочени към това, да се утвърди правото на бащата върху детето.

children resembled the father as a result of association, or that they were “marked” in this manner because the mother desired them to look like the father. Later on, when the switch came from the mother-family to the father-family, the father took all credit for the child, and many of the taboos on a pregnant woman were subsequently extended to include her husband. The prospective father ceased work as the time of delivery approached, and at childbirth he went to bed, along with the wife, remaining at rest from three to eight days. The wife might arise the next day and engage in hard labor, but the husband remained in bed to receive congratulations; this was all a part of the early mores designed to establish the father’s right to the child.

Отначало мъжът обикновено отиваше да живее в клана на жената, но в по-късни времена – след като мъжът изплатеше назначената за невестата сума или я отработеше – той можеше да взема жената и децата в своя род. С прехода от матриархат към патриархат се обясняват изглеждащите в други условия безсмислени забрани на едни типове бракове между братовчеди, докато други бракове при такава степен на родство бяха разрешени.

84:2.5 (933.3) At first, it was the custom for the man to go to his wife’s people, but in later times, after a man had paid or worked out the bride price, he could take his wife and children back to his own people. The transition from the mother-family to the father-family explains the otherwise meaningless prohibitions of some types of cousin marriages while others of equal kinship are approved.

С отмирането на нравите от ловния период, когато занимаването със скотовъдство позволи на мъжа да контролира основния източник на храна, матриархатът бързо отмина в миналото. Така стана просто затова, защото матриархатът не можеше успешно да се конкурира с по-новата структура на патриархата. Властта на мъжете, явяващи се роднини на майката, не можеше да съперничи с властта, съсредоточена в мъжа-баща. На жената не беше по силите да съвместява бременността с всяко ръководство на текущите дела и нарастващите домашни пълномощия. Появата на практиките кражба, а по-късно – закупуване на жената, ускори отмирането на матриархата.

84:2.6 (933.4) With the passing of the hunter mores, when herding gave man control of the chief food supply, the mother-family came to a speedy end. It failed simply because it could not successfully compete with the newer father-family. Power lodged with the male relatives of the mother could not compete with power concentrated in the husband-father. Woman was not equal to the combined tasks of childbearing and of exercising continuous authority and increasing domestic power. The oncoming of wife stealing and later wife purchase hastened the passing of the mother-family.

Епохалният преход от матриархата към патриархата е едно от най-радикалните и резки преобразувания, осъществени някога от човешкия род. Тази промяна веднага доведе до усилването на социалната активност и ускори еволюцията на семейството.

84:2.7 (933.5) The stupendous change from the mother-family to the father-family is one of the most radical and complete right-about-face adjustments ever executed by the human race. This change led at once to greater social expression and increased family adventure.

3. СЕМЕЙСТВОТО В ЕПОХАТА НА ПАТРИАРХАТА

3. THE FAMILY UNDER FATHER DOMINANCE

Възможно е инстинктът на майчинството да водеше жената до съпружеството, но именно голямата сила на мъжете в съчетание с въздействието на нравите фактически я принуждаваше да остава в брака. Пастирският начин на живот водеше към създаването на нова система от нрави – патриархалното семейство; и основа на единството на семейството в периода на господство на нравите, присъщи на епохата на скотовъдството и ранното земеделие, беше деспотичната и безпрекословна власт на бащата. Всяко общество, било то национално или родово, премина през стадия на автократичната патриархална власт.

84:3.1 (933.6) It may be that the instinct of motherhood led woman into marriage, but it was man's superior strength, together with the influence of the mores, that virtually compelled her to remain in wedlock. Pastoral living tended to create a new system of mores, the patriarchal type of family life; and the basis of family unity under the herder and early agricultural mores was the unquestioned and arbitrary authority of the father. All society, whether national or familial, passed through the stage of the autocratic authority of a patriarchal order.

Слабото внимание, отделяно на женския пол в епохата на Стария Завет, е истинско отражение на нравите на скотовъдците. Всички древноеврейски патриарси бяха скотовъдци, което потвърждава фразата: "Господ е Пастир мой."

84:3.2 (934.1) The scant courtesy paid womankind during the Old Testament era is a true reflection of the mores of the herdsmen. The Hebrew patriarchs were all herdsmen, as is witnessed by the saying, "The Lord is my Shepherd."

Но мъжът беше не повече виновен за невисокото мнение за жената, битуващо в миналите епохи отколкото самата жена. Тя не можа да завоюва социално признание в първобитните времена, тъй като не действаше в изключителни положения – не извършваше ефективни подвизи и не проявяваше героизъм в кризисни ситуации. Майчинството беше явно препятствие в борбата за оцеляване; майчинската любов правеше от жените лоши защитнички на племето.

84:3.3 (934.2) But man was no more to blame for his low opinion of woman during past ages than was woman herself. She failed to get social recognition during primitive times because she did not function in an emergency; she was not a spectacular or crisis hero. Maternity was a distinct disability in the existence struggle; mother love handicapped women in the tribal defense.

Освен това първобитната жена неосъзнато попадаше в зависимост от мъжа, възхищавайки се от неговата войнственост и мъжественост. Такова прославяне на война усилваше мъжкото тщеславие, в равна степен подтискайки тщеславието на жената и правейки я по-зависима. Военната униформа и днес предизвиква трепет в женското сърце.

84:3.4 (934.3) Primitive women also unintentionally created their dependence on the male by their admiration and applause for his pugnacity and virility. This exaltation of the warrior elevated the male ego while it equally depressed that of the female and made her more dependent; a military uniform still mightily stirs the feminine emotions.

Сред най-развитите раси жените не са така едри и силни като мъжете. Бидейки по-слаба, жената ставаше по-тактична. Тя бързо се научи да използва своята полова привлекателност. Тя стана по-внимателна и консервативна, отколкото мъжът, макар и по-лекомислена. Мъжът превъзхождаше жената на бойното поле и в лова, но от памтивека губеше от жената в домашните сражения.

84:3.5 (934.4) Among the more advanced races, women are not so large or so strong as men. Woman, being the weaker, therefore became the more tactful; she early learned to trade upon her sex charms. She became more alert and conservative than man, though slightly less profound. Man was woman's superior on the battlefield and in the hunt; but at home woman has usually outgeneraled even the most primitive of men.

Скотовъдеца го хранеше неговото стадо, но в продължение на пастирската епоха на жената ú се налагаше да осигурява растителна храна. Първобитният човек странеше от земята: тя беше твърде мирна, твърде непривлекателна. Освен това битуваше отдавнашното суеверие, съгласно което жената – като майка от майката природа,

84:3.6 (934.5) The herdsman looked to his flocks for sustenance, but throughout these pastoral ages woman must still provide the vegetable food. Primitive man shunned the soil; it was altogether too peaceful, too unadventuresome. There was also an old superstition that women could raise better plants; they were mothers. In many backward tribes today, the men cook the meat, the

отглежда по-богата реколта. Днес в много от изостаналите племена мъжете приготвят месо, а жените – зеленчуци, и когато примитивните австралийски племена се намират на път, жените никога не се докосват до дивеч, а мъжете не се спират, за да изкопават корени.

women the vegetables, and when the primitive tribes of Australia are on the march, the women never attack game, while a man would not stoop to dig a root.

На жената винаги се е налагало да работи; поне до днешните времена жената беше истински производител. Мъжът обикновено избираше по-лесния път и това неравенство съществуваше в продължение на цялата история на човешкия род. На жените винаги лягаше тежък товар: те носеха семейната собственост и се грижеха за децата, освобождавайки мъжа за сражения или лов.

84:3.7 (934.6) Woman has always had to work; at least right up to modern times the female has been a real producer. Man has usually chosen the easier path, and this inequality has existed throughout the entire history of the human race. Woman has always been the burden bearer, carrying the family property and tending the children, thus leaving the man's hands free for fighting or hunting.

Първото освобождаване на жената настъпи, когато мъжът се съгласи да обработва земята – съгласи се да изпълнява работа, която преди това се смяташе за женска. Огромна крачка напред беше направена тогава, когато пленниците от мъжки пол престанаха да ги убиват и започнаха да ги превръщат в роби – в селскостопански работници. Това доведе до освобождаване на жената, която получи възможност да отделя повече време за създаването на домашното огнище и възпитаване на децата.

84:3.8 (934.7) Woman's first liberation came when man consented to till the soil, consented to do what had theretofore been regarded as woman's work. It was a great step forward when male captives were no longer killed but were enslaved as agriculturists. This brought about the liberation of woman so that she could devote more time to homemaking and child culture.

Осигуряването на по-малките деца с мляко от животните доведе до по-ранно отделяне от гърдата. По силата на това жените започнаха да раждат повече деца, тъй като майките се освобождаваха от настъпващото понякога временно безплодие. Освен това използването на краве и козе мляко рязко намали детската смъртност. До настъпването на пастирския период в развитието на обществото майките обикновено кърмеха детето със своето мляко, докато не навърши четири или пет години.

84:3.9 (934.8) The provision of milk for the young led to earlier weaning of babies, hence to the bearing of more children by the mothers thus relieved of their sometimes temporary barrenness, while the use of cow's milk and goat's milk greatly reduced infant mortality. Before the herding stage of society, mothers used to nurse their babies until they were four and five years old.

Когато първобитните войни намаляха, започна да намалява неравенството в разделението на труда между мъжете и жените. Но жените както и преди трябваше да изпълняват истинската работа, докато мъжете стояха на пост. Нито един лагер или селище не можеше да бъдат оставени без охрана нито през деня, нито през нощта, но и в това дело на мъжете им помагаха опитомените кучета. Като цяло появата на земеделието повиши престижа и социалното положение на жената, поне докато мъжът сам не се превърна в земеделец. И още щом мъжът се зае с обработка на земята, незабавно се извърши радикално усъвършенстване на методите за водене на селското стопанство, което продължаваше сред следващите поколения. На лов и на война мъжът усвои значението на организацията и използва това знание в промишлеността, а по-късно, поемайки върху

84:3.10 (934.9) Decreasing primitive warfare greatly lessened the disparity between the division of labor based on sex. But women still had to do the real work while men did picket duty. No camp or village could be left unguarded day or night, but even this task was alleviated by the domestication of the dog. In general, the coming of agriculture has enhanced woman's prestige and social standing; at least this was true up to the time man himself turned agriculturist. And as soon as man addressed himself to the tilling of the soil, there immediately ensued great improvement in methods of agriculture, extending on down through successive generations. In hunting and war man had learned the value of organization, and he introduced these techniques into industry and later, when taking over much of woman's work, greatly improved on her loose methods of labor.

себе си значителна част от труда на жената, в огромна степен усъвършенства нейните примитивни методи на труд.

4. ПОЛОЖЕНИЕТО НА ЖЕНАТА В ДРЕВНОТО ОБЩЕСТВО

Като цяло във всяка епоха жената е надежден критерий за еволюционния прогрес на брака като социална институция, докато прогресът на самия брак е достатъчно точен показател за развитието на човешката цивилизация.

Положението на жената винаги е било социален парадокс, тя винаги изкусно управляваше мъжа, винаги използваше по-силното полово чувство на мъжа за своите интереси и за своето развитие. Умело използвайки половата привлекателност, на нея често ú се отдаваше да задържа мъжа в своя власт – даже тогава, когато беше негова пълна робиня.

В древността жената беше за мъжа не приятелка, любима, любовница и партньор, а по-скоро – предмет на собственост, слугиня или робиня, а по-късно – икономически партньор, играчка и родилка. При все това необходимите и даващи удовлетворение полови отношения задължително включваха елемент на избор и сътрудничество от страна на жената и това винаги позволяваше на умната жена да влияе съществено върху своето непосредствено положение независимо от общото социално положение на слабия пол. Но недоверието на мъжа и неговата подозрителност съвсем не отслабваха от факта, че във всички времена на жената се налагаше да прибягва към хитрости в опита да облекчи своето робство.

Мъжете и жените винаги се разбираха зле. На мъжа беше трудно да разбере жената, на която гледаше с причудлива смесица от невежо недоверие и боязливо очарование, ако не с подозрение и презрение. Много племенни и народни легенди вменяват вина на Ева, Пандора или още някоя представителка на женския пол. Тези повествувания винаги се изкривяваха така, че да представят жената като носеща на мъжа зло. Всичко това отразява недоверието към жената, което някога беше всеобщо. Като първа от причините, привеждани в защита на безбрачното духовенство, се посочваше покварeността на жената. Фактът, че повечето мними вещици бяха жени, не подобряваше традиционната представа за този пол.

В течение на дълго време мъжете смятаха

4. WOMAN'S STATUS IN EARLY SOCIETY

84:4.1 (935.1) Generally speaking, during any age woman's status is a fair criterion of the evolutionary progress of marriage as a social institution, while the progress of marriage itself is a reasonably accurate gauge registering the advances of human civilization.

84:4.2 (935.2) Woman's status has always been a social paradox; she has always been a shrewd manager of men; she has always capitalized man's stronger sex urge for her own interests and to her own advancement. By trading subtly upon her sex charms, she has often been able to exercise dominant power over man, even when held by him in abject slavery.

84:4.3 (935.3) Early woman was not to man a friend, sweetheart, lover, and partner but rather a piece of property, a servant or slave and, later on, an economic partner, plaything, and childbearer. Nonetheless, proper and satisfactory sex relations have always involved the element of choice and co-operation by woman, and this has always given intelligent women considerable influence over their immediate and personal standing, regardless of their social position as a sex. But man's distrust and suspicion were not helped by the fact that women were all along compelled to resort to shrewdness in the effort to alleviate their bondage.

84:4.4 (935.4) The sexes have had great difficulty in understanding each other. Man found it hard to understand woman, regarding her with a strange mixture of ignorant mistrust and fearful fascination, if not with suspicion and contempt. Many tribal and racial traditions relegate trouble to Eve, Pandora, or some other representative of womankind. These narratives were always distorted so as to make it appear that the woman brought evil upon man; and all this indicates the onetime universal distrust of woman. Among the reasons cited in support of a celibate priesthood, the chief was the baseness of woman. The fact that most supposed witches were women did not improve the olden reputation of the sex.

84:4.5 (935.5) Men have long regarded women as

жените за странни, даже ненормални. Нещо повече – те вярваха, че жените нямат душа, и затова не им даваха име. В древността съществуваше огромен страх пред първото полово сношение с жена. Затова обикновено пръв с девствеността се съвкупляваше жрецът. За зловеща се смяташе даже сянката на жената.

Някога битуваше мнението, че раждането на дете прави жената опасна и нечиста. И много племенни нрави изискваха след раждането майката да извършва сложни очистителни обреди. С изключение на тези групи, където в раждането вземаше участие мъжът, от раждащата се пазеха, оставяха я сама. Древните хора се стремяха да не допускат раждане в дома. В края на краищата на възрастните жени беше позволено да помагат на майката при раждане и тази практика доведе до появата на професионалните акушерки. По време на раждането, в опита да се облекчат страданията, се говореха и правеха много глупости. Според обичая новороденото го напръскваха със светена вода, за да възпрепятстват проникването на духове.

В несмесените племена раждането на детето протичаше сравнително лесно и продължаваше не повече от два-три часа; в смесените раси то рядко бива толкова лесно. Ако жената умреше при раждане, особено при раждане на близнаци, смятаха я за виновна в прелюбодеяние с духове. Впоследствие по-развитите племена гледаха на смъртта при раждане като на воля на небесата; смяташе се, че такава майка е загинала за благородно дело.

Така наричаната скромност на жената с оглед на дрехите и демонстрацията на нейната външност се породиха от смъртния страх, че може да бъде видяна по време на менструация. Това се смяташе за тежък грях, за нарушаване на табуто. Древните нрави изискваха всяка жена – от младостта ѝ до края на детеродния период, веднъж в месеца, в течение на една седмица, да се намира в пълна изолация от семейството и обществото. Всичко, до което можеше да се докосне, на което можеше да седне или легне, се смяташе за осквернено. В течение на дълго време се запазваше обичаят за жестоко пребиване на девойката след всяка менструация в стремеж да се изгони от нейното тяло злия дух. Но когато жената излизаше от възрастта на детераждането, обикновено ѝ отделяха повече внимание, предоставяйки ѝ големи права и привилегии. С оглед на всичко това презрителното отношение към жените не беше странно. Даже гърците смятаха жената в период на менструация за една от трите злини,

peculiar, even abnormal. They have even believed that women did not have souls; therefore were they denied names. During early times there existed great fear of the first sex relation with a woman; hence it became the custom for a priest to have initial intercourse with a virgin. Even a woman's shadow was thought to be dangerous.

84:4.6 (935.6) Childbearing was once generally looked upon as rendering a woman dangerous and unclean. And many tribal mores decreed that a mother must undergo extensive purification ceremonies subsequent to the birth of a child. Except among those groups where the husband participated in the lying-in, the expectant mother was shunned, left alone. The ancients even avoided having a child born in the house. Finally, the old women were permitted to attend the mother during labor, and this practice gave origin to the profession of midwifery. During labor, scores of foolish things were said and done in an effort to facilitate delivery. It was the custom to sprinkle the newborn with holy water to prevent ghost interference.

84:4.7 (935.7) Among the unmixed tribes, childbirth was comparatively easy, occupying only two or three hours; it is seldom so easy among the mixed races. If a woman died in childbirth, especially during the delivery of twins, she was believed to have been guilty of spirit adultery. Later on, the higher tribes looked upon death in childbirth as the will of heaven; such mothers were regarded as having perished in a noble cause.

84:4.8 (936.1) The so-called modesty of women respecting their clothing and the exposure of the person grew out of the deadly fear of being observed at the time of a menstrual period. To be thus detected was a grievous sin, the violation of a taboo. Under the mores of olden times, every woman, from adolescence to the end of the childbearing period, was subjected to complete family and social quarantine one full week each month. Everything she might touch, sit upon, or lie upon was "defiled." It was for long the custom to brutally beat a girl after each monthly period in an effort to drive the evil spirit out of her body. But when a woman passed beyond the childbearing age, she was usually treated more considerately, being accorded more rights and privileges. In view of all this it was not strange that women were looked down upon. Even the Greeks held the menstruating woman as one of the three great causes of defilement, the other two being pork and garlic.

при което двете други бяха свинското и чесънът.

Независимо от цялата си нелепост тези древни поверия носеха определена полза, тъй като веднъж в месеца, поне докато бяха млади, изтощените жени получаваха една седмица за дългоочаквана почивка и полезни размишления. Благодарение на това те можеха да наострят своя ум, което в останалото време им помагаше да общуват с мъжете. Освен това карантината, на която се подлагаха жените, не позволяваше на мъжете да се отдават прекомерно на своето полово желание, което косвено спомагаше за ограничаване ръста на населението и за по-голяма сдържаност.

84:4.9 (936.2) However foolish these olden notions were, they did some good since they gave overworked females, at least when young, one week each month for welcome rest and profitable meditation. Thus could they sharpen their wits for dealing with their male associates the rest of the time. This quarantine of women also protected men from over-sex indulgence, thereby indirectly contributing to the restriction of population and to the enhancement of self-control.

Огромен напредък беше постигнат, след като мъжът беше лишен от правото да убива жена си по своя воля. Такава крачка напред стана правото на жената да притежава сватбени подаръци. По-късно тя получи законното право да владее и управлява собственост и даже да се избавя от нея, но в течение на дълго време тя не можеше да заема църковни или държавни постове. С жените винаги се отнасяха малко или много като със собственост, което продължава и през двадесетия век след Христос. В общосветовен мащаб жената още не се е освободила от сковаващата власт на мъжете. Даже при развитите народи стремежът на мъжете да защитят жената винаги представляваше утвърждаване на тяхното превъзходство.

84:4.10 (936.3) A great advance was made when a man was denied the right to kill his wife at will. Likewise, it was a forward step when a woman could own the wedding gifts. Later, she gained the legal right to own, control, and even dispose of property, but she was long deprived of the right to hold office in either church or state. Woman has always been treated more or less as property, right up to and in the twentieth century after Christ. She has not yet gained world-wide freedom from seclusion under man's control. Even among advanced peoples, man's attempt to protect woman has always been a tacit assertion of superiority.

Но първобитните жени не изпитваха по отношение на себе си чувство на жалост, както това става с техните съвременни сестри. Независимо от всичко те бяха достатъчно щастливи и доволни; те не можеха дори да си представят по-добър или друг начин на съществуване.

84:4.11 (936.4) But primitive women did not pity themselves as their more recently liberated sisters are wont to do. They were, after all, fairly happy and contented; they did not dare to envision a better or different mode of existence.

5. ЖЕНАТА В УСЛОВИЯТА НА ЕВОЛЮИРАЩИТЕ НРАВИ

5. WOMAN UNDER THE DEVELOPING MORES

В запазването на вида жената има равни с мъжа права, но вземайки участие в самоосигуряването, тя се труди в явно неблагоприятни условия. И ограничението, което се налага от принудителното майчинство, могат да компенсират само просветените нрави на прогресиращата цивилизация, а също така и растящото чувство на лично придобита мъжка справедливост.

84:5.1 (936.5) In self-perpetuation woman is man's equal, but in the partnership of self-maintenance she labors at a decided disadvantage, and this handicap of enforced maternity can only be compensated by the enlightened mores of advancing civilization and by man's increasing sense of acquired fairness.

С развитието на обществото сред жените се формираха по-високи стандарти на полов живот, тъй като те повече страдаха от последствията на нарушаването на нравите,

84:5.2 (936.6) As society evolved, the sex standards rose higher among women because they suffered more from the consequences of the transgression of the sex mores. Man's sex standards are only

регулиращи половите отношения. Нормите на сексуално поведение за мъжете се подобряват крайно бавно и под въздействието само на чувството за справедливост, необходимо за цивилизованите отношения. Природата не познава никаква справедливост – тя принуждава да страда от родилни мъки само жената.

tardily improving as a result of the sheer sense of that fairness which civilization demands. Nature knows nothing of fairness — makes woman alone suffer the pangs of childbirth.

Съвременната идея за равенството на половете е прекрасна и достойна за прогресиращата цивилизация, но в природата тя липсва. Когато силата подменя правото, мъжът я налага на жената; когато в обществото се появят повече правосъдие, мир и справедливост, жената постепенно се освобождава от робство и забвение. Като цяло във всяка епоха социалното положение на жените е обратно пропорционално на нивото на войнственост на всяка нация.

84:5.3 (936.7) The modern idea of sex equality is beautiful and worthy of an expanding civilization, but it is not found in nature. When might is right, man lords it over woman; when more justice, peace, and fairness prevail, she gradually emerges from slavery and obscurity. Woman's social position has generally varied inversely with the degree of militarism in any nation or age.

Но нещата не стояха така, че мъжът в началото да отнеме съзнателно и преднамерено правата от жените, а след това, постепенно и неохотно, да им ги отдаде; всичко това беше неосъзнат и незаплануван епизод от социалната еволюция. Когато за жената действително настана време за нови права, тя ги получи, при което съвсем независимо от съзнателното отношение на мъжете. Бавно, но сигурно нравите се изменяха така, че да осигурят социалните изменения, които са част от устойчивата еволюция на обществото. Благодарение на развитието на нравите отношението към жените постепенно се подобряваше. Племената, които упорстваха в своето жестоко отношение към жените, не се запазиха.

84:5.4 (937.1) But man did not consciously nor intentionally seize woman's rights and then gradually and grudgingly give them back to her; all this was an unconscious and unplanned episode of social evolution. When the time really came for woman to enjoy added rights, she got them, and all quite regardless of man's conscious attitude. Slowly but surely the mores change so as to provide for those social adjustments which are a part of the persistent evolution of civilization. The advancing mores slowly provided increasingly better treatment for females; those tribes which persisted in cruelty to them did not survive.

Сред адамитите и нодитите жените се ползваха с все по-голямо уважение и ученията на Едем относно мястото на жените в обществото обикновено оказваха въздействие на тези групи, които се подлагаха на влиянието на мигриращите андити.

84:5.5 (937.1) The Adamites and Nodites accorded women increased recognition, and those groups which were influenced by the migrating Andites have tended to be influenced by the Edenic teachings regarding women's place in society.

Древните китайци и гърци се отнасяха към жените по-добре, отколкото повечето от обкръжаващите племена. Но юдеите се отнасяха към тях с изключителна подозрителност. На Запад доктрината на ап. Павел, ставайки част от християнството, усложни еманципацията на жените, макар че християнството действително спомагаше за развитие на нравите за сметка на предявяването на по-строги изисквания към половия живот на мъжете. В исляма – в условията на особеното унижение, присъщо на статута на жената, нейното съществуване е почти безнадеждно, а някои други източни религии ù отреждат още по-незавидна участ.

84:5.6 (937.1) The early Chinese and the Greeks treated women better than did most surrounding peoples. But the Hebrews were exceedingly distrustful of them. In the Occident woman has had a difficult climb under the Pauline doctrines which became attached to Christianity, although Christianity did advance the mores by imposing more stringent sex obligations upon man. Woman's estate is little short of hopeless under the peculiar degradation which attaches to her in Mohammedanism, and she fares even worse under the teachings of several other Oriental religions.

Науката, а не религията, доведе до

84:5.7 (937.1) Science, not religion, really emancipated woman; it was the modern factory

истинска еманципация на жените; именно съвременното производство позволи на жената в значителна степен да излезе извън пределите на семейството. В новия механизъм за осигуряване на средства за съществуване физическите способности на мъжете престанаха да бъдат задължително условие; науката така измени условията на живота, че превъзходството на мъжката сила над женската стана по-малко изразително.

which largely set her free from the confines of the home. Man's physical abilities became no longer a vital essential in the new maintenance mechanism; science so changed the conditions of living that man power was no longer so superior to woman power.

Тези промени спомагаха за освобождаване на жената от домашно робство и доведоха до такова изменение на нейния статут, че понастоящем нейната лична свобода и полова активност практически е равна на мъжката. Някога ценността на жената се заключаваше в нейните способности да произвежда храна, но изобретателността и богатството ú позволиха да създаде нов свят, нова сфера на действие – сферата на изящността и очарованието. Така промишлеността спечели несъзнателната и неумишлена борба за социална и икономическа еманципация на жените. Еволюцията за пореден път можа да се сдобие с това, което се оказа не по силите даже на откровение.

84:5.8 (937.1) These changes have tended toward woman's liberation from domestic slavery and have brought about such a modification of her status that she now enjoys a degree of personal liberty and sex determination that practically equals man's. Once a woman's value consisted in her food-producing ability, but invention and wealth have enabled her to create a new world in which to function — spheres of grace and charm. Thus has industry won its unconscious and unintended fight for woman's social and economic emancipation. And again has evolution succeeded in doing what even revelation failed to accomplish.

По диаметралната противоположност на своите прояви реакцията на просветените народи спрямо несправедливите нрави, регулиращи положението на жените в обществото, действително напомня движението на махало. В промишлено развитите страни жената получи почти всички права и е освободена от много задължения, например – от служба в армията. Всяко отслабване на борбата за съществуване се отразяваше на еманципацията на жената, извличаща непосредствена полза от всяка крачка по посока на моногамията. Слабата страна винаги се сдобива с непропорционално голяма изгода при всяко усъвършенстване на нравите в процеса на постепенната еволюция на обществото.

84:5.9 (937.1) The reaction of enlightened peoples from the inequitable mores governing woman's place in society has indeed been pendulumlike in its extremeness. Among industrialized races she has received almost all rights and enjoys exemption from many obligations, such as military service. Every easement of the struggle for existence has redounded to the liberation of woman, and she has directly benefited from every advance toward monogamy. The weaker always makes disproportionate gains in every adjustment of the mores in the progressive evolution of society.

Говорейки за идеалния брак по двойки, накрая жената се сдоби с признание, достойнство, независимост, равенство и образование. Но ще бъде ли тя достойна за всички тези нови и безпрецедентни завоевания? Ще отговори ли съвременната жена на това велико социално освобождение с безделие, безразличие, бездетност и невярност? Днес, в двадесети век, жената се подлага на най-решаващото изпитание за цялата своя история!

84:5.10 (937.1) In the ideals of pair marriage, woman has finally won recognition, dignity, independence, equality, and education; but will she prove worthy of all this new and unprecedented accomplishment? Will modern woman respond to this great achievement of social liberation with idleness, indifference, barrenness, and infidelity? Today, in the twentieth century, woman is undergoing the crucial test of her long world existence!

Като равен партньор на мъжете в продължаването на рода жената играе също толкова важна роля и в претворяването на расовата еволюция; затова еволюцията

84:5.11 (938.1) Woman is man's equal partner in race reproduction, hence just as important in the unfolding of racial evolution; therefore has evolution increasingly worked toward the

водеше към все по-голямо утвърждаване на правата на жените. Но правата на жените и правата на мъжете не са едно и също нещо. Жената е способна да преуспее за сметка на правата на мъжа не повече, отколкото мъжът – за сметка на правата на жената.

Всеки пол има свои характерни сфери на съществуване заедно със своите собствени права в пределите на тази сфера. Ако жената се стреми да използва буквално всички права на мъжете, то рано или късно безжалостната хладна конкуренция задължително ще замени това рицарско отношение и особеното внимание, с което днес се ползват много жени и с което те едва неотдавна се сдобиха от мъжете.

Цивилизацията никога няма да може да унищожи пропастта, съществуваща между поведението на половете. Нравите се изменят през вековете; инстинктът не се изменя никога. Вроденото майчинско чувство никога няма да позволи на еманципираната жена да стане сериозен съперник на мъжете в промишлеността. Всеки пол завинаги ще остане преобладаващ в своята собствена област – областта, предопределена за биологична диференциация и различен начин на мислене.

Всеки пол винаги ще има своя собствена сфера, макар че те непрестанно ще се пресичат. Само в социално отношение мъжете и жените ще се конкурират на равни начала.

realization of women's rights. But women's rights are by no means men's rights. Woman cannot thrive on man's rights any more than man can prosper on woman's rights.

84:5.12 (938.2) Each sex has its own distinctive sphere of existence, together with its own rights within that sphere. If woman aspires literally to enjoy all of man's rights, then, sooner or later, pitiless and emotionless competition will certainly replace that chivalry and special consideration which many women now enjoy, and which they have so recently won from men.

84:5.13 (938.3) Civilization never can obliterate the behavior gulf between the sexes. From age to age the mores change, but instinct never. Innate maternal affection will never permit emancipated woman to become man's serious rival in industry. Forever each sex will remain supreme in its own domain, domains determined by biologic differentiation and by mental dissimilarity.

84:5.14 (938.4) Each sex will always have its own special sphere, albeit they will ever and anon overlap. Only socially will men and women compete on equal terms.

6. ПАРТНЬОРСТВОТО МЕЖДУ МЪЖЕТЕ И ЖЕНИТЕ

Инстинктът за самосъхранение безпогрешно съединява мъжете и жените за продължаване на рода, но само това не може да ги принуди да останат заедно за взаимно сътрудничество – създаване на семейството.

Във всяка успешна човешка институция присъстват противоречиви лични интереси, приспособени така, че да осигурят практическата работна хармония, и в това отношение създаването на семейство не е изключение. Бракът е основа на семейството – има по-висше проявление на това антагонистично сътрудничество, с което толкова често се характеризира съприкосновението на природата и обществото. Конфликтът е неизбежен. Половите отношения са вродени, естествени. Но бракът е не биологично, а социално явление. Страстта осигурява сближаването на мъжете и жените, но по-слабият родителски инстинкт и социални нрави ги удържат заедно.

6. THE PARTNERSHIP OF MAN AND WOMAN

84:6.1 (938.5) The reproductive urge unfailingly brings men and women together for self-perpetuation but, alone, does not insure their remaining together in mutual co-operation — the founding of a home.

84:6.2 (938.6) Every successful human institution embraces antagonisms of personal interest which have been adjusted to practical working harmony, and homemaking is no exception. Marriage, the basis of home building, is the highest manifestation of that antagonistic co-operation which so often characterizes the contacts of nature and society. The conflict is inevitable. Mating is inherent; it is natural. But marriage is not biologic; it is sociologic. Passion insures that man and woman will come together, but the weaker parental instinct and the social mores hold them together.

В практическо отношение мъжът и жената са две особени разновидности на един и същи вид, живеещи в тясно и интимно общуване. Техните възгледи и целият комплекс жизнени реакции са принципно различни; те са напълно неспособни до края и истински да се постигнат един друг. Пълното взаиморазбиране на половете е непостижимо.

Очевидно жените притежават по-голяма интуиция от мъжете, но те, както е видно, не са толкова логични. При все това жената винаги беше носител на нравствени идеали и духовен лидер на човечеството. Ръката, която люлее люлката, както преди е на "ти" със съдбата.

Различията в природата, реакциите, възгледите и мисленето между мъжете и жените в никакъв случай не трябва да предизвикват безпокойство: към тях следва да се отнасяте като към изключително полезни за човечеството както в индивидуален, така и в колективен аспект. Много категории вселенски създания се сътворяват в двойните фази на проявите на личността. При смъртните, Материалните Синове и мидсонитите тези различни типове се обозначават като мъжки и женски; сред серафимите, херувимите и Моронтийните Спътници те се определят като позитивен – или активен, и негативен – или пасивен. Такива двойни асоциации повишават изключително разностранността и преодоляват вродените ограничения – така, както и някои триединни обединения в системата Рай-Хавона.

Мъжете и жените са нужни един на друг както в моронтийния и духовния, така и в смъртния живот. Различията във възгледите между половете се запазват и след първия живот, в течение на целия възход в локалната вселена и свръхвселената. И даже в Хавона тези странстващи, които някога са били мъж и жена, ще си помагат както преди един на друг при възхода им към Рая. Никога, даже в Корпуса за Завършилите, метаморфозата на даденото същество няма да стигне до това, да се изтрият тези личностни тенденции, които хората наричат мъжки и женски. Тези две разновидности на човека ще се увеличават, стимулират, въодушевяват и поддържат взаимно; те винаги ще зависят от взаимното сътрудничество в решаването на сложните вселенски проблеми и преодоляването на разнообразните космически трудности.

Макар че мъжете и жените никога няма да могат да разчитат на пълно взаиморазбиране, те успешно се допълват един друг и независимо от по-голямата или по-малка антагонистичност тяхното сътрудничество е способно да поддържа и възпроизвежда обществото. Бракът е институция, призвана да

84:6.3 (938.7) Male and female are, practically regarded, two distinct varieties of the same species living in close and intimate association. Their viewpoints and entire life reactions are essentially different; they are wholly incapable of full and real comprehension of each other. Complete understanding between the sexes is not attainable.

84:6.4 (938.8) Women seem to have more intuition than men, but they also appear to be somewhat less logical. Woman, however, has always been the moral standard-bearer and the spiritual leader of mankind. The hand that rocks the cradle still fraternizes with destiny.

84:6.5 (938.9) The differences of nature, reaction, viewpoint, and thinking between men and women, far from occasioning concern, should be regarded as highly beneficial to mankind, both individually and collectively. Many orders of universe creatures are created in dual phases of personality manifestation. Among mortals, Material Sons, and midsoniters, this difference is described as male and female; among seraphim, cherubim, and Morontia Companions, it has been denominated positive or aggressive and negative or retiring. Such dual associations greatly multiply versatility and overcome inherent limitations, even as do certain triune associations in the Paradise-Havona system.

84:6.6 (939.1) Men and women need each other in their morontial and spiritual as well as in their mortal careers. The differences in viewpoint between male and female persist even beyond the first life and throughout the local and superuniverse ascensions. And even in Havona, the pilgrims who were once men and women will still be aiding each other in the Paradise ascent. Never, even in the Corps of the Finality, will the creature metamorphose so far as to obliterate the personality trends that humans call male and female; always will these two basic variations of humankind continue to intrigue, stimulate, encourage, and assist each other; always will they be mutually dependent on co-operation in the solution of perplexing universe problems and in the overcoming of manifold cosmic difficulties.

84:6.7 (939.2) While the sexes never can hope fully to understand each other, they are effectively complementary, and though co-operation is often more or less personally antagonistic, it is capable of maintaining and reproducing society. Marriage is an institution designed to compose sex differences, meanwhile effecting the continuation

изглажда половите различия и едновременно с това да осигурява запазването на цивилизацията и продължаването на рода.

Бракът е източник на всички човешки институции, тъй като води непосредствено до създаване и поддържане на семейството – структурната основа на обществото. Семейството е неразривно свързано с механизма на самоосигуряването; то е единствената надежда за продължаване на рода в рамките на цивилизованите нрави и едновременно с това то с голям успех предлага и някои във висша степен удачни видове самонаслаждение. Семейството е най-великото чисто човешко постижение на хората, тъй като то съвместява еволюцията на биологичните отношения на мъжете и жените със социалните отношения на съпруга и съпругата.

of civilization and insuring the reproduction of the race.

84:6.8 (939.3) Marriage is the mother of all human institutions, for it leads directly to home founding and home maintenance, which is the structural basis of society. The family is vitally linked to the mechanism of self-maintenance; it is the sole hope of race perpetuation under the mores of civilization, while at the same time it most effectively provides certain highly satisfactory forms of self-gratification. The family is man's greatest purely human achievement, combining as it does the evolution of the biologic relations of male and female with the social relations of husband and wife.

7. ИДЕАЛЪТ ЗА СЕМЕЕН ЖИВОТ

Половите отношения са инстинктивни и техен естествен резултат са децата; така автоматически възниква семейството. Каквито са системите на дадения народ или нация, такова е и обществото. Ако са благополучни семействата, благополучно е и обществото. Огромната културна устойчивост на еврейския и китайски народи се обяснява с устойчивостта на техните семейства.

Инстинктът на любов и грижи за децата направи от жената страна, заинтересувана от появата на брак и първобитен семеен живот. Мъжът беше въвлечен в създаването на семейство под натиска на по-късните нрави и социалните съглашения. Интересът към създаване на институциите на брака и семейството се пробуждаше в мъжа бавно поради това, че за него половият акт не е свързан с някакви биологични последствия.

Половата връзка е естествена, но бракът е социален и винаги се е регулирал от нравите. Нравите (религиозни, нравствени и етически), наред със собствеността, гордостта и рицарския дух, стабилизират институцията на брака и семейството. При всяко колебание на нравите се нарушава устойчивостта на брака и семейството. Понастоящем бракът излиза от стадия, на който се регулираше от отношенията на собствеността, и преминава в ерата на междуличностните отношения. По-рано мъжът защитаваше жената, тъй като тя беше неговото имущество, а жената му се подчиняваше по същата причина. Каквато и да биваше тази система по същество, тя осигуряваше стабилност. Днес жената вече не се смята за собственост и възникват нови

7. THE IDEALS OF FAMILY LIFE

84:7.1 (939.4) Sex mating is instinctive, children are the natural result, and the family thus automatically comes into existence. As are the families of the race or nation, so is its society. If the families are good, the society is likewise good. The great cultural stability of the Jewish and of the Chinese peoples lies in the strength of their family groups.

84:7.2 (939.5) Woman's instinct to love and care for children conspired to make her the interested party in promoting marriage and primitive family life. Man was only forced into home building by the pressure of the later mores and social conventions; he was slow to take an interest in the establishment of marriage and home because the sex act imposes no biologic consequences upon him.

84:7.3 (939.6) Sex association is natural, but marriage is social and has always been regulated by the mores. The mores (religious, moral, and ethical), together with property, pride, and chivalry, stabilize the institutions of marriage and family. Whenever the mores fluctuate, there is fluctuation in the stability of the home-marriage institution. Marriage is now passing out of the property stage into the personal era. Formerly man protected woman because she was his chattel, and she obeyed for the same reason. Regardless of its merits this system did provide stability. Now, woman is no longer regarded as property, and new mores are emerging designed to stabilize the marriage-home institution:

нрави, предназначени за стабилизация на институцията на брака и семейството:

1. Новата роля на религиите – учението за важността на родителския опит, идеята за размножаване на гражданите на вселената, разширеното разбиране на привилегиите да се създава потомство – да се дават на Бащата синове.

2. Новата роля на науката – продължаването на рода става все по-доброволно, подчинено на контрола на човека. В древността неразбирането довеждаше до появата на деца без всякакво желание за това.

3. Ново предназначение получават съблазните на удоволствието – появява се нов фактор за оцеляване на расите: древните хора хвърляха ненужните деца, обричайки ги на смърт; съвременните хора се отказват да ги раждат.

4. Усилване на родителския инстинкт. Понастоящем всяко поколение се стреми да отстрани от своя репродуктивен поток тези индивиди, в които родителският инстинкт е недостатъчно силно развит, за да осигуряват раждането на деца – бъдещите родители на следващото поколение.

Но семейството като институция – като партньорство на един мъж и една жена – придобива по-конкретни очертания от времето на Далмация преди около половин милион години; оттеглянето от моногамната практика на Андон и неговите преки потомци стана дълго преди това. При все това до появата на нодитите и по-късните адамити нивото на развитие на семейния живот оставаше незавидно. Адам и Ева оказаха устойчиво влияние на цялото човечество; за пръв път в историята на света можеше да се види как мъжете и жените работят рамо до рамо в Градината. Идеалът на Едем – цялото семейство в ролята на градинари, беше нова идея на Урантия.

Ранното семейство представляваше работна група роднини и роби, всички членове на която живееха заедно. Бракът и семейния живот не винаги съвпадаха, но неизбежно бяха тясно свързани един с друг. Жената винаги се стремеше към отделно семейство и съответно се сдоби със своето.

Любовта към децата е всеобща и има голямо значение за запазването на вида. Древните хора винаги жертваха интересите на майките заради благополучието на детето. Ескимоската майка и досега излизва своето дете вместо измиване. Но първобитните майки хранеха и се грижеха за своите деца, само докато те бяха малки. Както и животните, те ги

84:7.4 (939.7) 1. The new role of religion — the teaching that parental experience is essential, the idea of procreating cosmic citizens, the enlarged understanding of the privilege of procreation — giving sons to the Father.

84:7.5 (940.1) 2. The new role of science — procreation is becoming more and more voluntary, subject to man's control. In ancient times lack of understanding insured the appearance of children in the absence of all desire therefor.

84:7.6 (940.2) 3. The new function of pleasure lures — this introduces a new factor into racial survival; ancient man exposed undesired children to die; moderns refuse to bear them.

84:7.7 (940.3) 4. The enhancement of parental instinct — each generation now tends to eliminate from the reproductive stream of the race those individuals in whom parental instinct is insufficiently strong to insure the procreation of children, the prospective parents of the next generation.

84:7.8 (940.4) But the home as an institution, a partnership between one man and one woman, dates more specifically from the days of Dalamatia, about one-half million years ago, the monogamous practices of Andon and his immediate descendants having been abandoned long before. Family life, however, was not much to boast of before the days of the Nodites and the later Adamites. Adam and Eve exerted a lasting influence on all mankind; for the first time in the history of the world men and women were observed working side by side in the Garden. The Edenic ideal, the whole family as gardeners, was a new idea on Urantia.

84:7.9 (940.5) The early family embraced a related working group, including the slaves, all living in one dwelling. Marriage and family life have not always been identical but have of necessity been closely associated. Woman always wanted the individual family, and eventually she had her way.

84:7.10 (940.6) Love of offspring is almost universal and is of distinct survival value. The ancients always sacrificed the mother's interests for the welfare of the child; an Eskimo mother even yet licks her baby in lieu of washing. But primitive mothers only nourished and cared for their children when very young; like the animals, they discarded them as soon as they grew up.

изоставяха, веднага щом децата порастваха. Устойчивите и продължителни човешки асоциации никога не се основаваха само на едно биологично чувство. Животните обичат своите деца; човекът – цивилизованият човек – обича своите внуци. Колкото е по-висша цивилизацията, толкова е по-голяма радостта на родителите от постиженията и успехите на своите деца; така се появява новото и по-високо осъзнаване на *фамилната* гордост.

Enduring and continuous human associations have never been founded on biologic affection alone. The animals love their children; man — civilized man — loves his children's children. The higher the civilization, the greater the joy of parents in the children's advancement and success; thus the new and higher realization of *name* pride comes into existence.

В древността големите семейства не се основаваха непременно на любов. Голям брой деца бяха желателни по силата на много причини:

84:7.11 (940.7) The large families among ancient peoples were not necessarily affectional. Many children were desired because:

1. Те притежаваха стойност като работници.

84:7.12 (940.8) 1. They were valuable as laborers.

2. Те служеха за застраховка при старост.

84:7.13 (940.9) 2. They were old-age insurance.

3. Дъщерите можеха да бъдат продавани.

84:7.14 (940.10) 3. Daughters were salable.

4. Синовете осигуряваха закрила и защита.

84:7.15 (940.11) 4. Family pride required extension of name.

5. Гордостта за семейството изискваше продължаване на рода.

84:7.16 (940.12) 5. Sons afforded protection and defense.

6. Страхът от духове пораждаше страх от самотата.

84:7.17 (940.13) 6. Ghost fear produced a dread of being alone.

7. Някои религии изискваха потомство.

84:7.18 (940.14) 7. Certain religions required offspring.

За тези, които се покланят на предците, неспособността да имат синове е висша и неизпълнима трагедия. Синовете им бяха нужни преди всичко, за да могат да изпълнят своите задължения по следсмъртните обреди – да извършат жертвоприношенията, необходими за еволюцията на духа в задгробния живот.

84:7.19 (940.15) Ancestor worshipers view the failure to have sons as the supreme calamity for all time and eternity. They desire above all else to have sons to officiate in the post-mortem feasts, to offer the required sacrifices for the ghost's progress through spiritland.

Древните диваци приучваха своите деца на дисциплина от най-ранна възраст; детето бързо разбираше, че непослушанието означава за него неприятности или даже смърт точно така, както и за животните. Именно предпазването на детето от естествените последствия от неразумното поведение, осигурявано от цивилизацията, е толкова съществена причина за съвременното непослушание.

84:7.20 (941.1) Among ancient savages, discipline of children was begun very early; and the child early realized that disobedience meant failure or even death just as it did to the animals. It is civilization's protection of the child from the natural consequences of foolish conduct that contributes so much to modern insubordination.

Ескимоските деца прекрасно минават без особена дисциплина и наказания просто затова, защото по природа са послушни малки животинчета. Почти толкова послушни са и децата на червения и жълтия човек. Но в тези раси, които съдържат андитска наследственост, децата не са така спокойни: надарени с голямо въображение и страст към приключенията, те се нуждаят от по-голяма подготовка и дисциплина. Съвременните проблеми по възпитанието на децата постоянно се усложняват от различни

84:7.21 (941.2) Eskimo children thrive on so little discipline and correction simply because they are naturally docile little animals; the children of both the red and the yellow men are almost equally tractable. But in races containing Andite inheritance, children are not so placid; these more imaginative and adventurous youths require more training and discipline. Modern problems of child culture are rendered increasingly difficult by:

обстоятелства:

1. Голяма степен на расови смесвания.

2. Изкуствено и повърхностно образование.

3. Невъзможност за възпитаване на детето чрез подражаване на родителите, които прекарват твърде много време извън семейството.

В древността представите за семейна дисциплина бяха биологични, произтичащи от съзнанието, че родителите са творци на своето дете. Усъвършенстващите се идеали за семеен живот водят до представата за това, че вместо появата на определени родителски права въвеждането на детето в този свят влече след себе си висша отговорност, съществуваща в живота на човека.

В цивилизованото общество на родителите се падат всички задължения, на детето – всички права. Уважението към родителите се появява в детето не от съзнанието за това, че то им е задължено за появата си на света, а като естествен отклик на грижата, възпитанието и привързаността, които се проявяват в любовта към него и в оказването на помощта, необходима за преодоляването на трудностите в живота. Истинският родител е неизменен помощник и опекун, което разумното дете с времето започва да разбира и цени.

В условията на днешната индустриална и урбанистична ера институцията на брака се развива в съответствие с новите икономически тенденции. Семейният живот става все по-скъп, докато децата, които някога бяха графа приходи, се превърнаха в графа разходи. Но съдбата на самата цивилизация, както и преди, се определя от наличието в едно поколение на желанието да внесе своя принос в благополучието на следващото и бъдещите поколения. И всеки опит да се прехвърлят родителските права на държавата или църквата ще се окаже пагубен за благополучието и развитието на цивилизацията.

Бракът, включително децата от последващия семеен живот, пробужда в човека висши потенциални възможности и едновременно с това указва идеалния път за изразяване на тези пробуждащи се атрибути на смъртната личност. Семейството осигурява биологичното продължаване на вида; то е естествената социална среда, където подрастващите деца могат да осъзнаят етиката на кръвното родство. Семейството е основна клетка за възпитаването на братски

84:7.22 (941.3) 1. The large degree of race mixture.

84:7.23 (941.4) 2. Artificial and superficial education.

84:7.24 (941.5) 3. Inability of the child to gain culture by imitating parents — the parents are absent from the family picture so much of the time.

84:7.25 (941.6) The olden ideas of family discipline were biologic, growing out of the realization that parents were creators of the child's being. The advancing ideals of family life are leading to the concept that bringing a child into the world, instead of conferring certain parental rights, entails the supreme responsibility of human existence.

84:7.26 (941.7) Civilization regards the parents as assuming all duties, the child as having all the rights. Respect of the child for his parents arises, not in knowledge of the obligation implied in parental procreation, but naturally grows as a result of the care, training, and affection which are lovingly displayed in assisting the child to win the battle of life. The true parent is engaged in a continuous service-ministry which the wise child comes to recognize and appreciate.

84:7.27 (941.8) In the present industrial and urban era the marriage institution is evolving along new economic lines. Family life has become more and more costly, while children, who used to be an asset, have become economic liabilities. But the security of civilization itself still rests on the growing willingness of one generation to invest in the welfare of the next and future generations. And any attempt to shift parental responsibility to state or church will prove suicidal to the welfare and advancement of civilization.

84:7.28 (941.9) Marriage, with children and consequent family life, is stimulative of the highest potentials in human nature and simultaneously provides the ideal avenue for the expression of these quickened attributes of mortal personality. The family provides for the biologic perpetuation of the human species. The home is the natural social arena wherein the ethics of blood brotherhood may be grasped by the growing children. The family is the fundamental unit of fraternity in which parents and children learn those lessons of patience,

отношения, където родителите и децата усвояват уроците за издръжливост, алтруизъм, търпимост и снизходителност, които са толкова необходими за въплъщаване на братството на всички хора.

Човешкото общество можеше да стане много по-добро, ако цивилизованите раси прибягваха по-често към андонитската практика на семейните съвети. При андитите нямаше патриархална или автократична форма на семейно управление. Те бяха дружелюбни и общителни, свободно и открито обсъждаха всяко засягащо семейството предложение и решение. Те поддържаха идеални братски отношения по всички въпроси, отнасящи се до управлението на семейството. В идеалното семейство както детската, така и родителската любов се усилват за сметка на братската преданост.

Семейният живот е източник на истинска нравственост, той предшества осъзнаването на предаността към дълга. Укрепването на семейните връзки стабилизира личността и стимулира нейния растеж, волю-неволю принуждавайки я да се приспособява към други разнообразни личности. Нещо повече: истинското семейство – доброто семейство, разкрива на създалите го родители отношението на Създателя към своите деца, а за децата такива истински родители са едновременно и въплъщение на първия от дългия ред все по-големи разкрития на любовта на Райския родител към вселенските деца.

8. ОПАСНОСТТА ОТ САМОНАСЛАЖДЕНИЕТО

Огромната опасност за семейния живот е заплашителното разпространяване на самонаслаждението, съвременната мания за получаване на удоволствие. Някога основанието на брака беше икономическият мотив; половото влечение имаше второстепенно значение. Бракът, основан на самоосигуряване, водеше до запазване на вида и едновременно до осигуряване на една от най-желателните форми на самонаслаждение. Бракът е единствената институция на човешкото общество, която обхваща и трите велики стимула на живота.

Първоначално собствеността беше основната институция за самоосигуряване, а бракът функционираше като единствена институция за запазване на вида. Макар че удоволствието от храната, игрите и хумора, наред с периодическите любовни утехи, бяха

altruism, tolerance, and forbearance which are so essential to the realization of brotherhood among all men.

84:7.29 (941.10) Human society would be greatly improved if the civilized races would more generally return to the family-council practices of the Andites. They did not maintain the patriarchal or autocratic form of family government. They were very brotherly and associative, freely and frankly discussing every proposal and regulation of a family nature. They were ideally fraternal in all their family government. In an ideal family filial and parental affection are both augmented by fraternal devotion.

84:7.30 (942.1) Family life is the progenitor of true morality, the ancestor of the consciousness of loyalty to duty. The enforced associations of family life stabilize personality and stimulate its growth through the compulsion of necessitous adjustment to other and diverse personalities. But even more, a true family — a good family — reveals to the parental procreators the attitude of the Creator to his children, while at the same time such true parents portray to their children the first of a long series of ascending disclosures of the love of the Paradise parent of all universe children.

8. DANGERS OF SELF-GRATIFICATION

84:8.1 (942.2) The great threat against family life is the menacing rising tide of self-gratification, the modern pleasure mania. The prime incentive to marriage used to be economic; sex attraction was secondary. Marriage, founded on self-maintenance, led to self-perpetuation and concomitantly provided one of the most desirable forms of self-gratification. It is the only institution of human society which embraces all three of the great incentives for living.

84:8.2 (942.3) Originally, property was the basic institution of self-maintenance, while marriage functioned as the unique institution of self-perpetuation. Although food satisfaction, play, and humor, along with periodic sex indulgence, were means of self-gratification, it remains a fact that the evolving mores have failed to build any distinct

средства за удовлетворяване на личните желания, следва да констатираме, че еволюиращите нрави така и не създадоха отделна институция за самонаслаждение. Именно отсъствието на специализирани методи за получаване на удоволствие доведе до това, че всички човешки институции са толкова обхванати от преследването на наслажденията. Натрупването на собственост става метод за още по-голямо самонаслаждение, а бракът често се разглежда само като средство за получаване на удоволствие. Тази прекомерност, тази широко разпространена мания за наслаждения понастоящем се оказва най-голямата опасност от всички, които някога са надвисвали над социалната еволюционна институция на семейството – домашното огнище.

institution of self-gratification. And it is due to this failure to evolve specialized techniques of pleasurable enjoyment that all human institutions are so completely shot through with this pleasure pursuit. Property accumulation is becoming an instrument for augmenting all forms of self-gratification, while marriage is often viewed only as a means of pleasure. And this overindulgence, this widely spread pleasure mania, now constitutes the greatest threat that has ever been leveled at the social evolutionary institution of family life, the home.

Виолетовата раса допълни емпиричния опит на човечеството с ново и не докрай реализирано свойство – игрови инстинкт в съчетание с чувство за хумор. Тези качества бяха в известна степен присъщи на сангикските раси и андонитите, но адамическата наследственост издигна тази примитивна наклонност до нивото на *потенциален източник на удоволствия* — нова, възвишена форма на самонаслаждение. Освен утоляването на глада основен тип самонаслаждение е половото удовлетворение и даденият вид чувствено удоволствие беше изключително усилен от смесването на сангикските раси с андитите.

84:8.3 (942.4) The violet race introduced a new and only imperfectly realized characteristic into the experience of humankind — the play instinct coupled with the sense of humor. It was there in measure in the Sangiks and Andonites, but the Adamic strain elevated this primitive propensity into the *potential of pleasure,* a new and glorified form of self-gratification. The basic type of self-gratification, aside from appeasing hunger, is sex gratification, and this form of sensual pleasure was enormously heightened by the blending of the Sangiks and the Andites.

Свойственото на постандитските раси съчетание на нетърпеливост, любопитство, жажда за приключения и неуморна гонитба на удоволствия са наистина сериозна опасност. Духовният глад е невъзможно да се утоли с физически удоволствия; любовта към семейството и децата не се укрепва от неблагоразумна гонитба на наслаждения. Даже ако изчерпвате възможностите на изкуството, цвета, звука, ритъма, музиката и украшенията, вие не можете да се надявате, че ще се възвисите за сметка на своята душа или ще дадете храна на духа. Тщеславието и маниерността са лоши съветници по въпросите на създаването на семейството и възпитаването на децата; гордостта и съперничеството са безсилни да развият в следващите поколения качествата, необходими за запазването на живота.

84:8.4 (942.5) There is real danger in the combination of restlessness, curiosity, adventure, and pleasure-abandon characteristic of the post-Andite races. The hunger of the soul cannot be satisfied with physical pleasures; the love of home and children is not augmented by the unwise pursuit of pleasure. Though you exhaust the resources of art, color, sound, rhythm, music, and adornment of person, you cannot hope thereby to elevate the soul or to nourish the spirit. Vanity and fashion cannot minister to home building and child culture; pride and rivalry are powerless to enhance the survival qualities of succeeding generations.

Всички прогресиращи небесни същества се възползват от отдиха и услугите на управляващите реверсията. Всякакви полезни развлечения и развиващи игри са добри; освежаващият сън, отдихът, възстановяването на силите и всяко прекарване на времето, спасяващи от скуката и еднообразието, си струват изразходването за тях време.

84:8.5 (942.6) Advancing celestial beings all enjoy rest and the ministry of the reversion directors. All efforts to obtain wholesome diversion and to engage in uplifting play are sound; refreshing sleep, rest, recreation, and all pastimes which prevent the boredom of monotony are worth while. Competitive games, storytelling, and even the taste of good food may serve as forms of self-

Състезателните игри, устните разкази и даже вкусът на добрата храна могат да се използват за самонаслаждение. (Когато използвате сол, за да подправите храната, замислете се за това, че в продължение на почти един милион години единственият начин да се посоли храната беше тя да бъде потопена в пепел.)

Нека човекът се радва на живота; нека хората намерят хиляда и един начина за получаване на удоволствие; нека еволюиращото човечество изпробва всички законни видове самонаслаждение – плодове на дългата биологична борба за повишаването на своя статут. Човекът безусловно заслужи някои от днешните си радости и удоволствия. Но не изпускайте от вниманието си крайната цел! Удоволствията са действително пагубни, ако им се отдаде да разрушат собствеността, ставаща институция за самоосигуряване, и самонаслаждението действително се оказва съдбовно, ако води до провал на брака, до упадък на семейството и унищожаване на домашното огнище – висшата еволюционна придобивка на човека и единствената надежда на цивилизацията за оцеляване.

[Представено от главата на серафимите, разположени на Урантия.]

gratification. (When you use salt to savor food, pause to consider that, for almost a million years, man could obtain salt only by dipping his food in ashes.)

84:8.6 (943.1) Let man enjoy himself; let the human race find pleasure in a thousand and one ways; let evolutionary mankind explore all forms of legitimate self-gratification, the fruits of the long upward biologic struggle. Man has well earned some of his present-day joys and pleasures. But look you well to the goal of destiny! Pleasures are indeed suicidal if they succeed in destroying property, which has become the institution of self-maintenance; and self-gratifications have indeed cost a fatal price if they bring about the collapse of marriage, the decadence of family life, and the destruction of the home — man's supreme evolutionary acquirement and civilization's only hope of survival.

84:8.7 (943.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Документ 85. Източниците на поклонение

⇦ 084 Книгата Урантия 086 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 85. ИЗТОЧНИЦИТЕ НА ПОКЛОНЕНИЕ

Секции

Въведение
1. Поклонението пред камъните и хълмовете
2. Поклонението пред растенията и дърветата
3. Поклонението пред животните
4. Поклонението пред стихиите
5. Поклонението пред небесните тела
6. Поклонението пред човека
7. Спомагателните духове на поклонението и мъдростта

PAPER 85
THE ORIGINS OF WORSHIP

SECTIONS

Introduction
1. Worship of Stones and Hills
2. Worship of Plants and Trees
3. The Worship of Animals
4. Worship of the Elements
5. Worship of the Heavenly Bodies
6. Worship of Man
7. The Adjutants of Worship and Wisdom

Въведение

АКО не вземаме под внимание моралните връзки и не отчитаме всички духовни въздействия, то произходът на примитивната религия беше биологически и се определяше от естествения ход на еволюцията. Във висшите животни има страх, но няма илюзии, затова няма и религия. Човекът създава свои първобитни религии от своя страх и посредством своите илюзии.

В процеса на еволюцията на човешките видове примитивните форми на поклонение се появяват дълго преди разума на човека да стане способен да формулира по-сложни представи за сегашния и отвъдния живот, заслужаващи названието религия. По своята природа ранната религия беше изцяло рационална и се основаваше само на асоциативни обстоятелства. Предметите на поклонение се подсказваха от самата обкръжаваща действителност, представяща природни обекти, които бяха или под ръка, или

INTRODUCTION

85:0.1 (944.1) PRIMITIVE religion had a biologic origin, a natural evolutionary development, aside from moral associations and apart from all spiritual influences. The higher animals have fears but no illusions, hence no religion. Man creates his primitive religions out of his fears and by means of his illusions.

85:0.2 (944.2) In the evolution of the human species, worship in its primitive manifestations appears long before the mind of man is capable of formulating the more complex concepts of life now and in the hereafter which deserve to be called religion. Early religion was wholly intellectual in nature and was entirely predicated on associational circumstances. The objects of worship were altogether suggestive; they consisted of the things of nature which were close at hand, or which loomed large in the commonplace experience of the simple-minded

изглеждаха важни в ежедневния опит на недалечните първобитни урантийци.

Щом религията преодоля поклонението пред природата, в нея се появиха духовни корени, но тя винаги се определяше от социалната среда. С развитието на поклонението пред природата в човека се образува представа за разделението на труда в свръхестествения свят: той смяташе, че природни духове има в езерата, дърветата, водопадите, дъжда и стотици други обикновени земни явления.

В едно или друго време смъртният човек боготвореше всичко на земята, включително и самия себе си. Освен това, той се прекланяше на всичко, което можеше да си въобрази на небето или под повърхността на земята. Първобитният човек се боеше от проявлението на силите; той се покланяше на всяко природно явление, което не можеше да разбере. Наблюденията на могъщи природни сили като шормове, наводнения, земетресения, свличания, вулкани, пожари, жега и студ правеха огромно впечатление на еволюиращото човешко съзнание. И досега ставащите в живота необясними явления се наричат "деяния Божии" и ”мистериозни повели на съдбата”.

primitive Urantians.

85:0.3 (944.3) When religion once evolved beyond nature worship, it acquired roots of spirit origin but was nevertheless always conditioned by the social environment. As nature worship developed, man’s concepts envisioned a division of labor in the supermortal world; there were nature spirits for lakes, trees, waterfalls, rain, and hundreds of other ordinary terrestrial phenomena.

85:0.4 (944.4) At one time or another mortal man has worshiped everything on the face of the earth, including himself. He has also worshiped about everything imaginable in the sky and beneath the surface of the earth. Primitive man feared all manifestations of power; he worshiped every natural phenomenon he could not comprehend. The observation of powerful natural forces, such as storms, floods, earthquakes, landslides, volcanoes, fire, heat, and cold, greatly impressed the expanding mind of man. The inexplicable things of life are still termed “acts of God” and “mysterious dispensations of Providence.”

1. ПОКЛОНЕНИЕТО ПРЕД КАМЪНИТЕ И ХЪЛМОВЕТЕ

Първият предмет, станал обект на поклонение за развиващия се човек, беше камъка. Народността Катери в южна Индия и многобройните племена на южна Индия и досега се покланя на камъни. За възглавница на Яков служеше камък, защото той му се покланяше и даже изливаше на него миро. Рахил криеше свещени камъни в своята шатра.

Камъните първи поразиха древния човек със своята необикновеност поради внезапната си поява на повърхността на разораното поле или ливадите. Хората не бяха в състояние да вземат под внимание ерозията или последствията от обръщането на почвата. Освен това камъните правеха огромно впечатление на древните народи с честото си сходство с животните. Вниманието на цивилизования човек привличат многобройните каменни формации в планините така приличащи на мордите на животни и даже на човешки лица. Но най-дълбоко впечатление правеха метеоритните камъни. Първобитните хора виждаха как те със свистене прекосяват атмосферата в своето пламтящо великолепие. Падащата звезда внушаваше на древните хора

1. WORSHIP OF STONES AND HILLS

85:1.1 (944.5) The first object to be worshiped by evolving man was a stone. Today the Kateri people of southern India still worship a stone, as do numerous tribes in northern India. Jacob slept on a stone because he venerated it; he even anointed it. Rachel concealed a number of sacred stones in her tent.

85:1.2 (944.6) Stones first impressed early man as being out of the ordinary because of the manner in which they would so suddenly appear on the surface of a cultivated field or pasture. Men failed to take into account either erosion or the results of the overturning of soil. Stones also greatly impressed early peoples because of their frequent resemblance to animals. The attention of civilized man is arrested by numerous stone formations in the mountains which so much resemble the faces of animals and even men. But the most profound influence was exerted by meteoric stones which primitive humans beheld hurtling through the atmosphere in flaming grandeur. The shooting star was awesome to early man, and he easily believed that such blazing streaks marked the passage of a spirit on its way to earth. No wonder men were led to worship such phenomena,

ужас и на тях им беше лесно да повярват, че неговата горяща следа е оставена от устремен към земята дух. Не е чудно, че хората започнаха да се покланят на подобни явления, особено ако след това намираха и самите метеорити. Това водеше до още по-голямо почитание към всички останали камъни. Много жители на Бенгалия се покланят на мтеорита паднал на Земята през 1880 година след н.е.

especially when they subsequently discovered the meteors. And this led to greater reverence for all other stones. In Bengal many worship a meteor which fell to earth in A.D. 1880.

Древните кланове и племена имаха свои свещени камъни и повече то съвременни народи с огромно благоговение се отнасят към някои типове камъни, които се смятат за скъпоценни. В Индия почитаха група от пет камъка, в Гърция - от тридесет; червените хора обикновено почитаха камъните поставени в кръг. Предизвиквайки Юпитер, римляните винаги хвърляха камък във въздуха. В Индия до ден днешен камъка може да се използва като свидетел. На някои места камъка може да служи като талисман на законността - благодарение на престижа на камъка, правонарушителя може да бъде извикан в съда. Но простите смъртни не винаги отъждествяват Божеството с обекта на почитание. Такива фетиши нерядко са само символи на истинските обекти на поклонение.

85:1.3 (945.1) All ancient clans and tribes had their sacred stones, and most modern peoples manifest a degree of veneration for certain types of stones — their jewels. A group of five stones was reverenced in India; in Greece it was a cluster of thirty; among the red men it was usually a circle of stones. The Romans always threw a stone into the air when invoking Jupiter. In India even to this day a stone can be used as a witness. In some regions a stone may be employed as a talisman of the law, and by its prestige an offender can be haled into court. But simple mortals do not always identify Deity with an object of reverent ceremony. Such fetishes are many times mere symbols of the real object of worship.

С особено уважение древните народи се отнасяха към дупките в камъните. Смяташе се, че такива порести камъни са необичайно ефикасни при лечение на заболявания. Ушите не ги пробиваха, за да окачват камъни, а самите камъни гипоставяха в ушите така, че дупката в ухото да остане открита. До ден днешен суеверните хора пробиват в монетите дупки. Африканските аборигени вдигат голям шум заради своите каменни фетиши. Фактически във всички останали племена и народи камъните и досега си остават обект на суеверно почитание. Поклонението пред камъни както преди си остава широко разпространено в света явление. Надгробният камък е дошъл до наши дни символ на изображенията и идолите, които изрязваха в камъните във връзка с вярата в призраци и духовете на починалите им събратя.

85:1.4 (945.2) The ancients had a peculiar regard for holes in stones. Such porous rocks were supposed to be unusually efficacious in curing diseases. Ears were not perforated to carry stones, but the stones were put in to keep the ear holes open. Even in modern times superstitious persons make holes in coins. In Africa the natives make much ado over their fetish stones. In fact, among all backward tribes and peoples stones are still held in superstitious veneration. Stone worship is even now widespread over the world. The tombstone is a surviving symbol of images and idols which were carved in stone in connection with beliefs in ghosts and the spirits of departed fellow beings.

След поклонението пред камъните се появи поклонение пред хълмовете и първите обекти на почитание станаха големите каменни формации. Скоро хората започнаха да вярват в това, че боговете обитават в планините; това стана една от причините за поклонение пред планинските върхове. С времето определени планинини започнаха да се свързват с определени богове, в резултат на което те станаха свещени. Невежите и суеверни аборигени вярваха, че пещерите водят към подземния свят обитаван от злите духове и демони в противоположност на планините, които се отъждествяваха с по-

85:1.5 (945.3) Hill worship followed stone worship, and the first hills to be venerated were large stone formations. It presently became the custom to believe that the gods inhabited the mountains, so that high elevations of land were worshiped for this additional reason. As time passed, certain mountains were associated with certain gods and therefore became holy. The ignorant and superstitious aborigines believed that caves led to the underworld, with its evil spirits and demons, in contrast with the mountains, which were identified with the later evolving concepts of good spirits and deities.

късните представи за добрите духове и божества.

2. ПОКЛОНЕНИЕТО ПРЕД РАСТЕНИЯТА И ДЪРВЕТАТА

В началото растенията предизвикваха страх; по-късно станаха обект на поклонение, доколкото от тях започнаха да получават опияняващи течности. Първобитните хора вярваха, че опиянението прави човека божествен. Смяташе се, че в такъв опит се съдържа нещо необичайно и свято. Даже в наше време спиртните напитки ги наричат "духове".

Древният човек гледаше на прорастващото зърно със суеверен и благоговеен страх. Апостол Павел не беше първият, който извлече дълбоки духовни уроци от прорастващото зърно и построи на него религиозното вероучение.

Култовете на поклонение пред дървета се отнасят към най-древните религиозни явления. Всички ранни бракове се правеха под дърветата и когато жената искаше дете, съответно я намираха в гората, страстно прегръщаща могъщ дъб. Много растения и дървета биваха почитани поради действителните или въображаеми техни целителни свойства. Дивакът вярваше, че всички химически явления се обясняват с непосредственото действие на свръхестествени сили.

Сред разни племена и народи съществуваха най-различни представи за дървесните духове. В някои дървета обитаваха добри духове, в други - кошмарни и жестоки. Финландците вярваха в това, че повечето дървета са обител на добри духове. Швейцарците дълго не се доверяваха на дърветата предполагайки, че в тях обитават хитри духове. Обитателите на Индия и източна Русия смятаха дървесните духове за зли. В Патагония и досега се покланят на дървета; такъв култ имаше у древните семити. В продължение на много години след като древните евреи престанаха да се покланят на дървета, те продължаваха да почитат своите различни богове в горичките. С изключение на Китай в целия свят някога е съществувал култ към *дървото на живота.*

Вярата в това, че подземните скъпоценни метали или вода могат да се откриват с помощта на "вълшебната" лоза е останка от култа към дърветата. Майското дърво, новогодишната елха и суеверното почукване на дърво увековечиха някои древни обичаи на

2. WORSHIP OF PLANTS AND TREES

85:2.1 (945.4) Plants were first feared and then worshiped because of the intoxicating liquors which were derived therefrom. Primitive man believed that intoxication rendered one divine. There was supposed to be something unusual and sacred about such an experience. Even in modern times alcohol is known as “spirits.”

85:2.2 (945.5) Early man looked upon sprouting grain with dread and superstitious awe. The Apostle Paul was not the first to draw profound spiritual lessons from, and predicate religious beliefs on, the sprouting grain.

85:2.3 (945.6) The cults of tree worship are among the oldest religious groups. All early marriages were held under the trees, and when women desired children, they would sometimes be found out in the forest affectionately embracing a sturdy oak. Many plants and trees were venerated because of their real or fancied medicinal powers. The savage believed that all chemical effects were due to the direct activity of supernatural forces.

85:2.4 (945.7) Ideas about tree spirits varied greatly among different tribes and races. Some trees were indwelt by kindly spirits; others harbored the deceptive and cruel. The Finns believed that most trees were occupied by kind spirits. The Swiss long mistrusted the trees, believing they contained tricky spirits. The inhabitants of India and eastern Russia regard the tree spirits as being cruel. The Patagonians still worship trees, as did the early Semites. Long after the Hebrews ceased tree worship, they continued to venerate their various deities in the groves. Except in China, there once existed a universal cult of the *tree of life.*

85:2.5 (946.1) The belief that water or precious metals beneath the earth’s surface can be detected by a wooden divining rod is a relic of the ancient tree cults. The Maypole, the Christmas tree, and the superstitious practice of rapping on wood perpetuate certain of the ancient customs of

поклонение към дървета и по-късни култове към дърветата.

Много от тези най-древни форми на преклонение пред природата се сляха с появилите се по-късно методи на поклонение, но най-ранните типове поклонение, активирани от спомагателни духове на разума, действаха дълго преди пробуждащата се религиозна природа на човечеството да стане напълно възприемчива към стимула на духовното въздействие.

tree worship and the later-day tree cults.

85:2.6 (946.2) Many of these earliest forms of nature veneration became blended with the later evolving techniques of worship, but the earliest mind-adjutant-activated types of worship were functioning long before the newly awakening religious nature of mankind became fully responsive to the stimulus of spiritual influences.

3. ПОКЛОНЕНИЕТО ПРЕД ЖИВОТНИТЕ

Първобитният човек изпитваше особено приятелско чувство към висшите животни. Неговите предци живееха и даже се съвокупляваха с тях. Още в древността в южна Азия вярваха в това, че душите на хората се връщат на земята като животни. Тази вяра беше остатък от още по-ранната практика на поклонение пред животните.

Древните хора почитаха животните заради тяхната сила и хитрост. Те предполагаха, че острото обоняние и зрение на някои създания служат като признак за това, че им помагат духове. В едно или друго време всички раси се покланяха на животни. Сред обектите на поклонение бяха създания, които се смятаха за полухора и полуживотни - например кентаври и русалки.

Древните евреи се покланяха на змиите чак до времената на Езекия, а индусите и днес поддържат дружески отношения със своите домашни змии. Поклонението на дракона сред китайците е остатък от култа към змията. Змийската мъдрост беше символ на гръцките лекари и досега служи като емблема на съвременната медицина. Изкуството на заклинанията на змиите се предава от времената на шаманките, привързани към *култа на любов към змиите,* в които в резултат на ежедневните змийски ухапвания се изработваше имунитет - фактически истинска зависимост към отровата, без която вече не можеха.

Поклонението пред насекоми и други животни способства по-късно за грешно разбиране на златното правило - да се постъпва с другите (с всички форми на живот) така, както бихте искали да постъпват с вас. Някога древните хора вярваха в това, че вятъра се предизвиква от крилата на птиците и затова се бояха от всички крилати създания и им се покланяха. Древните скандинавци смятаха, че причината за затъмненията беше вълка, изяждащ част от слънцето или луната. Индусите често изобразяват Вишну с конска

3. THE WORSHIP OF ANIMALS

85:3.1 (946.3) Primitive man had a peculiar and fellow feeling for the higher animals. His ancestors had lived with them and even mated with them. In southern Asia it was early believed that the souls of men came back to earth in animal form. This belief was a survival of the still earlier practice of worshiping animals.

85:3.2 (946.4) Early men revered the animals for their power and their cunning. They thought the keen scent and the farseeing eyes of certain creatures betokened spirit guidance. The animals have all been worshiped by one race or another at one time or another. Among such objects of worship were creatures that were regarded as half human and half animal, such as centaurs and mermaids.

85:3.3 (946.5) The Hebrews worshiped serpents down to the days of King Hezekiah, and the Hindus still maintain friendly relations with their house snakes. The Chinese worship of the dragon is a survival of the snake cults. The wisdom of the serpent was a symbol of Greek medicine and is still employed as an emblem by modern physicians. The art of snake charming has been handed down from the days of the female shamans of the *snake love cult,* who, as the result of daily snake bites, became immune, in fact, became genuine venom addicts and could not get along without this poison.

85:3.4 (946.6) The worship of insects and other animals was promoted by a later misinterpretation of the golden rule — doing to others (every form of life) as you would be done by. The ancients once believed that all winds were produced by the wings of birds and therefore both feared and worshiped all winged creatures. The early Nordics thought that eclipses were caused by a wolf that devoured a portion of the sun or moon. The Hindus often show Vishnu with a horse's head. Many times an animal symbol stands for a forgotten god or a vanished cult. Early in evolutionary religion the

глава. Често символичното изображение на животното олицетворява забравен бог или изчезнал култ. Още на ранния стадий на развитието на еволюционната религия агнето стана типично жертвено животно, а гълъба - символ на мира и любовта.

В религията символиката може да бъде полезна или вредна в зависимост от това доколко тя замества или не замества изначалната идея за поклонението. При това символиката не бива да се бърка с прякото идолопоклонство, при което материалният обект е непосредственият и действителен обект на поклонение.

lamb became the typical sacrificial animal and the dove the symbol of peace and love.

85:3.5 (946.7) In religion, symbolism may be either good or bad just to the extent that the symbol does or does not displace the original worshipful idea. And symbolism must not be confused with direct idolatry wherein the material object is directly and actually worshiped.

4. ПОКЛОНЕНИЕТО ПРЕД СТИХИИТЕ

Човечеството се покланяше на земята, въздуха, водата и огъня. Първобитните раси почитаха ручеите и се покланяха на реките. В Монголия и досега процъфтява могъщия култ към реката. Умиването стана религиозен обред във Вавилон, а гърците ежегодно устройваха ритуално къпане. На древните хора беше лесно да си представят, че духовете обитават в ромолящия ручей, в бликащия фонтан, в течащата река и в бурния поток. Движещата се вода правеше силно впечатление на тези наивни създания внушавайки им вяра в това, че тя оживява под действието на духове и свръхестествени сили. Понякога на потъващия човек му отказваха помощ от страх, че ще оскърбят някой речен бог.

В разни времена и в различните народи религиозни стимули бяха най-разнообразни предмети и събития. Много племена в Индия и досега се покланят на дъгата. И в Индия и в Африка хората предполагат, че дъгата е гигантска небесна змия; както юдеите, така и християните я смятат за "знамение на завета". Точно така влиянията, които на едно място се смятат за благотворни, на други места могат да се разглеждат като пагубни. В Южна Америка Източният вятър е благо, защото носи дъжд; в Индия той е дявол, тъй като носи прах и засушаване. Древните бедуини вярваха в това, че един от природните духове предизвиква пясъчни бури и даже във времената на Моисей вярата в природни духове беше достатъчно силна, за да ги увековечи в древноевропейската теология като ангели на огъня, водата и въздуха.

Мъглата, дъждът и градушката бяха обекти на поклонение сред много първобитни племена и култове към природата. Бурите - с техния гръм и мълнии, внушаваха на ранния човек благоговеен страх. Него дотолкова го

4. WORSHIP OF THE ELEMENTS

85:4.1 (946.8) Mankind has worshiped earth, air, water, and fire. The primitive races venerated springs and worshiped rivers. Even now in Mongolia there flourishes an influential river cult. Baptism became a religious ceremonial in Babylon, and the Creeks practiced the annual ritual bath. It was easy for the ancients to imagine that the spirits dwelt in the bubbling springs, gushing fountains, flowing rivers, and raging torrents. Moving waters vividly impressed these simple minds with beliefs of spirit animation and supernatural power. Sometimes a drowning man would be refused succor for fear of offending some river god.

85:4.2 (947.1) Many things and numerous events have functioned as religious stimuli to different peoples in different ages. A rainbow is yet worshiped by many of the hill tribes of India. In both India and Africa the rainbow is thought to be a gigantic celestial snake; Hebrews and Christians regard it as “the bow of promise.” Likewise, influences regarded as beneficent in one part of the world may be looked upon as malignant in other regions. The east wind is a god in South America, for it brings rain; in India it is a devil because it brings dust and causes drought. The ancient Bedouins believed that a nature spirit produced the sand whirls, and even in the times of Moses belief in nature spirits was strong enough to insure their perpetuation in Hebrew theology as angels of fire, water, and air.

85:4.3 (947.2) Clouds, rain, and hail have all been feared and worshiped by numerous primitive tribes and by many of the early nature cults. Windstorms with thunder and lightning overawed early man. He was so impressed with these elemental

поразяваха тези стихийни вълнения, че той смяташе гърма за гласа на разгневен бог. Поклонението пред огъня и страха от мълнията бяха свързани едно с друго и широко разпространени сред много древни групи.

В съзнанието на обхванатите от страх първобитни смъртни страхът от огъня се смесваше с магията. Поклонникът на магията живо помнеше един случай на положителен резултат от сътворението на магически заклинания, напълно забравяйки цял ред отрицателни резултати, пълни провали. Почитането на огъня достигна своя връх в Персия, където то се запази в течение на дълго време. Някои племена се покланяха на огъня като на същинско божество, други го почитаха като пламтящ символ на очистващия дух на почитаните от тях божества. Да следят за свещения огън поръчваха на весталките - и в двадесети век, както и преди, свещите горят като част от ритуала на много религиозни служби.

disturbances that thunder was regarded as the voice of an angry god. The worship of fire and the fear of lightning were linked together and were widespread among many early groups.

85:4.4 (947.3) Fire was mixed up with magic in the minds of primitive fear-ridden mortals. A devotee of magic will vividly remember one positive chance result in the practice of his magic formulas, while he nonchalantly forgets a score of negative results, out-and-out failures. Fire reverence reached its height in Persia, where it long persisted. Some tribes worshiped fire as a deity itself; others revered it as the flaming symbol of the purifying and purging spirit of their venerated deities. Vestal virgins were charged with the duty of watching sacred fires, and in the twentieth century candles still burn as a part of the ritual of many religious services.

5. ПОКЛОНЕНИЕТО ПРЕД НЕБЕСНИТЕ ТЕЛА

Поклонението премина през естествен път на развитие - от камъните, хълмовете, дърветата и животните, през стадия на боязливото почитание пред стихиите, към обожествяването на слънцето, луната и звездите. В Индия и други места звездите се смятаха за прославени души на велики хора отишли си от живота в плът. Халдейските привърженици на култа към звездите се смятаха за деца на бащата-небе и майката-земя.

Поклонението пред луната предшестваше поклонението пред слънцето. Почитанието на луната достигна своето висше развитие в ерата на лова, а поклонението пред слънцето стана главен религиозен обряд в последващата епоха на земеделие. За пръв път поклонението пред слънцето получи широко разпространение в Индия и тук то се запазваше по-дълго от всякъде. В Персия почитанието пред слънцето впоследствие породи култа към Митрата. В много народи слънцето се смяташе за прародител на техните царе. Халдеите поставяха слънцето в центъра на "седемте кръга на вселената". По-късните цивилизации наричаха в чест на слънцето първия ден от седмицата.

За Бог на слънцето се смяташе мистичния баща на непорочно заченатите синове на предначертаната съдба; предполагаха, че такива синове периодически ги изпращат като

5. WORSHIP OF THE HEAVENLY BODIES

85:5.1 (947.4) The worship of rocks, hills, trees, and animals naturally developed up through fearful veneration of the elements to the deification of the sun, moon, and stars. In India and elsewhere the stars were regarded as the glorified souls of great men who had departed from the life in the flesh. The Chaldean star cultists considered themselves to be the children of the sky father and the earth mother.

85:5.2 (947.5) Moon worship preceded sun worship. Veneration of the moon was at its height during the hunting era, while sun worship became the chief religious ceremony of the subsequent agricultural ages. Solar worship first took extensive root in India, and there it persisted the longest. In Persia sun veneration gave rise to the later Mithraic cult. Among many peoples the sun was regarded as the ancestor of their kings. The Chaldeans put the sun in the center of “the seven circles of the universe.” Later civilizations honored the sun by giving its name to the first day of the week.

85:5.3 (947.6) The sun god was supposed to be the mystic father of the virgin-born sons of destiny who ever and anon were thought to be bestowed as saviors upon favored races. These supernatural infants were always put adrift upon

спасители, като дар на избрани раси. Тези свръхестествени младенци винаги ги пускаха по течението на една от свещените реки, а след това по някакъв удивителен начин ги спасяваха, след което те израстваха, за да станат чудотворни личности и спасители на своите народи.

some sacred river to be rescued in an extraordinary manner, after which they would grow up to become miraculous personalities and the deliverers of their peoples.

6. ПОКЛОНЕНИЕТО ПРЕД ЧОВЕКА

Поклонил се на всичко и всички на земята и на небето, човекът без колебание удостои с такова обожание и самия себе си. Простодушният дивак не прави ясна разлика между животните, хората и боговете.

В древността всички необичайни хора се смятаха за свръххора, които внушаваха такъв страх, че на тях гледаха с благоговеен ужас; до известна степен буквално им се покланяха. Даже раждането на близнаци се смяташе или за изключително щастливо, или за изключително нещастно събитие. Лунатиците, епилептиците и слабоумните често бяха обект на поклонение за своите нормални събратя, които предполагаха, че такива ненормални същества служат за обител на боговете. Покланяха се на жреците, царете и пророците; в древността вярваха, че святостта на благочестивите хора им е изпратена от божествата.

Когато умираха племенните вождове, причисляваха ги към *божествата.* По-късно, когато изтъкнати души напускаха този свят, ги причисляваха към лика на *светиите.* Без странична помощ еволюцията никога не би пораждала богове, които да превъзхождат прославените, възвишени и високоразвити духове на починалите смъртни. В периода на ранната еволюция религията твореше своите собствени Богове. Еволюционната религия твори своите собствени богове по образ и подобие на смъртния човек; богооткровената религия се стреми към развитието и възвисяването на смъртния човек по образ и подобие на Бога.

Боговете-духове, имащи привидно човешки произход, следва да се отличават от природните богове, тъй като поклонението пред природата действително доведе до появата на пантеон - природни духове, възвисени до положението на богове. Култовете към природата продължаваха да се развиват наред с появилите се по-късно култове към духовете, оказвайки си взаимно влияние. Много религиозни системи включваха двойнствена представа за божествата - природни богове и богове-духове. В някои теологии тези представи по заплетен начин се

6. WORSHIP OF MAN

85:6.1 (948.1) Having worshiped everything else on the face of the earth and in the heavens above, man has not hesitated to honor himself with such adoration. The simple-minded savage makes no clear distinction between beasts, men, and gods.

85:6.2 (948.2) Early man regarded all unusual persons as superhuman, and he so feared such beings as to hold them in reverential awe; to some degree he literally worshiped them. Even having twins was regarded as being either very lucky or very unlucky. Lunatics, epileptics, and the feeble-minded were often worshiped by their normal-minded fellows, who believed that such abnormal beings were indwelt by the gods. Priests, kings, and prophets were worshiped; the holy men of old were looked upon as inspired by the deities.

85:6.3 (948.3) Tribal chiefs died and were *deified.* Later, distinguished souls passed on and were *sainted.* Unaided evolution never originated gods higher than the glorified, exalted, and evolved spirits of deceased humans. In early evolution religion creates its own gods. In the course of revelation the Gods formulate religion. Evolutionary religion creates its gods in the image and likeness of mortal man; revelatory religion seeks to evolve and transform mortal man into the image and likeness of God.

85:6.4 (948.4) The ghost gods, who are of supposed human origin, should be distinguished from the nature gods, for nature worship did evolve a pantheon — nature spirits elevated to the position of gods. The nature cults continued to develop along with the later appearing ghost cults, and each exerted an influence upon the other. Many religious systems embraced a dual concept of deity, nature gods and ghost gods; in some theologies these concepts are confusingly intertwined, as is illustrated by Thor, a ghost hero who was also master of the lightning.

преплитат, което се вижда от примера с Тор - героят-дух, който също така бил и властелин на мълниите.

Но поклонението пред човека достигна своя апогей, когато временните представители започнаха да изискват подобно благоговение от своите подчинени и, в потвърждение на такива изисквания, да заявяват за своя божествен произход.

85:6.5 (948.5) But the worship of man by man reached its height when temporal rulers commanded such veneration from their subjects and, in substantiation of such demands, claimed to have descended from deity.

7. СПОМАГАТЕЛНИТЕ ДУХОВЕ НА ПОКЛОНЕНИЕТО И МЪДРОСТТА

Може на някого да се стори, че поклонението пред природата е възникнало естествено и непроизволно в съзнанието на първобитните мъже и жени. Така беше. Но в течение на цялото това време в същото това примитивно съзнание действаше шестия спомагателен дух, посветен на тези народи като направляващо влияние на съответната степен на еволюцията на човека. Този дух постоянно пробуждаше в човешките раси стремеж към поклонението, колкото и примитивни да бяха първите му форми. Духът на поклонението положи явно начало на стремежа на човека към поклонение независимо от това, че подбуждащата сила на този стремеж беше животинския страх и че първите му проявления бяха съсредоточени върху обектите на природата.

Вие трябва да помните, че направляващ и определящ фактор за всяко еволюционно развитие е чувството, а не мисълта. За примитивното съзнание чувствата на страх, опасност, почитание и поклонение се отличават слабо едно от друго.

Когато стремежът към поклонение се наставлява и направлява от мъдростта - съзерцателното и емпирично мислене, тогава поклонението започва да се превръща във феномен на истинската религия. Когато служенето на седмия спомагателен дух - духът на мъдростта става ефективно, тогава в своето поклонение човекът започва да се отвръща от природата и природните обекти и обръща своя поглед към Бога на природата и вечния Създател на всички природни неща.

[Представено от Ярка Вечерна Звезда на Небадон.]

7. THE ADJUTANTS OF WORSHIP AND WISDOM

85:7.1 (948.6) Nature worship may seem to have arisen naturally and spontaneously in the minds of primitive men and women, and so it did; but there was operating all this time in these same primitive minds the sixth adjutant spirit, which had been bestowed upon these peoples as a directing influence of this phase of human evolution. And this spirit was constantly stimulating the worship urge of the human species, no matter how primitive its first manifestations might be. The spirit of worship gave definite origin to the human impulse to worship, notwithstanding that animal fear motivated the expression of worshipfulness, and that its early practice became centered upon objects of nature.

85:7.2 (948.7) You must remember that feeling, not thinking, was the guiding and controlling influence in all evolutionary development. To the primitive mind there is little difference between fearing, shunning, honoring, and worshiping.

85:7.3 (948.8) When the worship urge is admonished and directed by wisdom — meditative and experiential thinking — it then begins to develop into the phenomenon of real religion. When the seventh adjutant spirit, the spirit of wisdom, achieves effective ministration, then in worship man begins to turn away from nature and natural objects to the God of nature and to the eternal Creator of all things natural.

85:7.4 (949.1) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Документ 86. Ранната еволюция на религията

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 86. РАННАТА ЕВОЛЮЦИЯ НА РЕЛИГИЯТА

Секции

Въведение
1. Случайност: сполука и несполука
2. Персонификацията на случайността
3. Смъртта – необяснимото
4. Представата за продължаването на живота след смъртта
5. Представата за призрака-душа
6. Средата на призраците-духове
7. Функцията на примитивната религия

Въведение

ЕВОЛЮЦИЯТА на примитивното влечение към поклонението и превръщането му в религия не зависят от откровение. За осигуряването на такова развитие е напълно достатъчно нормално функциониране на човешкия интелект под направляващото въздействие на шестия и седмия спомагателни духове на разума, отнасящи се към всеобщото даряване с дух.

В зависимост от персонализацията, одухотворяването и накрая – от обожествяването на природата в съзнанието на човека, най-древният дорелигиозен страх пред природните сили постепенно ставаше религиозен. Затова примитивната религия беше естествена биологична последица от психическата инерция на развиващия се животински разум, след като в този разум се появяха представи за свръхестественото.

1. СЛУЧАЙНОСТ: СПОЛУКА И НЕСПОЛУКА

PAPER 86 EARLY EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction
1. Chance: Good Luck and Bad Luck
2. The Personification of Chance
3. Death — The Inexplicable
4. The Death-Survival Concept
5. The Ghost-Soul Concept
6. The Ghost-Spirit Environment
7. The Function of Primitive Religion

INTRODUCTION

86:0.1 (950.1) THE evolution of religion from the preceding and primitive worship urge is not dependent on revelation. The normal functioning of the human mind under the directive influence of the sixth and seventh mind-adjutants of universal spirit bestowal is wholly sufficient to insure such development.

86:0.2 (950.2) Man's earliest prereligious fear of the forces of nature gradually became religious as nature became personalized, spiritized, and eventually deified in human consciousness. Religion of a primitive type was therefore a natural biologic consequence of the psychologic inertia of evolving animal minds after such minds had once entertained concepts of the supernatural.

1. CHANCE: GOOD LUCK AND BAD LUCK

Освен естественото влечение към поклонението корените на ранната еволюционна религия произлизаха от съприкосновението на човека със случайността – така наричаната сполука, обикновени случайности. Първобитният човек ловуваше за препитание. Резултатите от лова не могат винаги да бъдат еднакви, което неизбежно води до появата в човека на опит, който се интерпретира от него като сполука и несполука. Малшансът играеше огромна роля в съдбите на мъжете и жените, чийто изпълнен с опасности и рискове живот постоянно се намираше на края на пропастта.

86:1.1 (950.3) Aside from the natural worship urge, early evolutionary religion had its roots of origin in the human experiences of chance — so-called luck, commonplace happenings. Primitive man was a food hunter. The results of hunting must ever vary, and this gives certain origin to those experiences which man interprets as *good luck* and *bad luck*. Mischance was a great factor in the lives of men and women who lived constantly on the ragged edge of a precarious and harassed existence.

Предвид ограничеността на интелектуалния кръгозор дивакът в такава степен съсредоточаваше своето внимание върху случайностите, че случайността се превръщаше в постоянен фактор на неговия живот. Първобитните урантийци се бореха за съществуване, а не за ниво на живот; в техния изпълнен с опасности живот важна роля играеше случайността. Като облак на отчаяние надвисваше над тези диваци вечният страх пред неизвестното и незримо бедствие, напълно затъмнявайки всички удоволствия. Те живееха в постоянен страх да не извършат нещо такова, което да повлече след себе си несполука. Суеверните диваци винаги се бояха от превратностите на сполуката: те смятаха такова провървяване за сигурен предвестник на беда.

86:1.2 (950.4) The limited intellectual horizon of the savage so concentrates the attention upon chance that luck becomes a constant factor in his life. Primitive Urantians struggled for existence, not for a standard of living; they lived lives of peril in which chance played an important role. The constant dread of unknown and unseen calamity hung over these savages as a cloud of despair which effectively eclipsed every pleasure; they lived in constant dread of doing something that would bring bad luck. Superstitious savages always feared a run of good luck; they viewed such good fortune as a certain harbinger of calamity.

Този постоянен страх пред несполуката оказваше парализиращо въздействие. Защо да се стараеш да направиш нещо и да пожънеш плодовете на несполуката – нищо за нещо, когато можеш да плуваш по течението и да срещнеш сполуката – нещо за нищо? Лекомислените хора забравят сполуката, приемат я като разбираща се от само себе си; несполуката оставя в тяхната памет мъчителни спомени.

86:1.3 (950.5) This ever-present dread of bad luck was paralyzing. Why work hard and reap bad luck — nothing for something — when one might drift along and encounter good luck — something for nothing? Unthinking men forget good luck — take it for granted — but they painfully remember bad luck.

Първобитният човек живееше в неувереност и постоянен страх пред случайността – несполуката. Животът беше игра на случая, хазартна игра. Не е чудно, че частично цивилизованите хора и досега вярват в случайността и проявяват дълбоко вкоренилата се склонност към хазартните игри. Първобитният човек се колебаеше между две могъщи влечения – страстното желание да получи нещо срещу нищо и страха да получи нищо срещу нещо. И този хазарт на живота беше основното влечение на варварина, което пленяваше неговия разум.

86:1.4 (950.6) Early man lived in uncertainty and in constant fear of chance — bad luck. Life was an exciting game of chance; existence was a gamble. It is no wonder that partially civilized people still believe in chance and evince lingering predispositions to gambling. Primitive man alternated between two potent interests: the passion of getting something for nothing and the fear of getting nothing for something. And this gamble of existence was the main interest and the supreme fascination of the early savage mind.

По-късно към такива възгледи и сполука се придържаха скотовъдците, а появилите се по-късно земеделци все по-ясно осъзнаваха, че върху реколтата оказват непосредствено

86:1.5 (951.1) The later herders held the same views of chance and luck, while the still later agriculturists were increasingly conscious that crops were immediately influenced by many things

влияние много почти или напълно неподвластни на човека неща. Земеделецът ставаше жертва на засушавания, наводнения, жега и студове. И тъй като всички тези природни фактори влияеха на благосъстоянието на човека, той ги смяташе за сполука или несполука.

Тази представа за случайността и сполуката пронизваше философията на всички древни народи. Даже в по-новите времена – в Мъдростите на Соломон, беше казано: "Обърнах се и видях, че не винаги печели най-бързият, не винаги получава богатството умният и не винаги получава похвала ловкият, но съдбата и случайността се падат на всекиго. Защото човекът не познава своята съдба; както рибите попадат в пагубната мрежа и както птиците се заплитат в примката, така и синовете човешки попадат в беда, когато тя неочаквано връхлети върху тях."

over which man had little or no control. The farmer found himself the victim of drought, floods, hail, storms, pests, and plant diseases, as well as heat and cold. And as all of these natural influences affected individual prosperity, they were regarded as good luck or bad luck.

86:1.6 (951.2) This notion of chance and luck strongly pervaded the philosophy of all ancient peoples. Even in recent times in the Wisdom of Solomon it is said: "I returned and saw that the race is not to the swift, nor the battle to the strong, neither bread to the wise, nor riches to men of understanding, nor favor to men of skill; but fate and chance befall them all. For man knows not his fate; as fishes are taken in an evil net, and as birds are caught in a snare, so are the sons of men snared in an evil time when it falls suddenly upon them."

2. ПЕРСОНИФИКАЦИЯТА НА СЛУЧАЙНОСТТА

Безпокойството беше естественото състояние на разума на дивака. Когато мъжете и жените стават жертви на прекомерно безпокойство, те просто се връщат към естественото състояние на своите далечни предци; а когато безпокойството става действително мъчително, то подтиска активността и неизменно довежда до еволюционни изменения и биологични адаптации. Болката и страданието са принципно важни за постепенната еволюция.

Борбата за съществуване е толкова мъчителна, че някои изостанали племена и досега стенат и скърбят при всяко ново изгряване на слънцето. Първобитният човек постоянно питаше: "Кой ме измъчва?" Не намирайки материален източник за своите нещастия, той се спря на духовното обяснение. И така се роди религията на страха пред тайнственото, трепетът пред незримото, ужасът пред неведомото. Така отначало случайността, а след това тайната доведоха до това, че страхът пред природата се превърна в един от факторите в борбата за съществуване.

Примитивният интелект беше логичен, но не му достигаха идеи за установяване на разумните връзки; разумът на дивака беше необразован, абсолютно неизкушен. Ако едно събитие следваше след друго, дивакът ги смяташе за причина и следствие. Това, което цивилизованият човек разглежда като суеверие, за дивака беше само незнание.

2. THE PERSONIFICATION OF CHANCE

86:2.1 (951.3) Anxiety was a natural state of the savage mind. When men and women fall victims to excessive anxiety, they are simply reverting to the natural estate of their far-distant ancestors; and when anxiety becomes actually painful, it inhibits activity and unfailingly institutes evolutionary changes and biologic adaptations. Pain and suffering are essential to progressive evolution.

86:2.2 (951.4) The struggle for life is so painful that certain backward tribes even yet howl and lament over each new sunrise. Primitive man constantly asked, "Who is tormenting me?" Not finding a material source for his miseries, he settled upon a spirit explanation. And so was religion born of the fear of the mysterious, the awe of the unseen, and the dread of the unknown. Nature fear thus became a factor in the struggle for existence first because of chance and then because of mystery.

86:2.3 (951.5) The primitive mind was logical but contained few ideas for intelligent association; the savage mind was uneducated, wholly unsophisticated. If one event followed another, the savage considered them to be cause and effect. What civilized man regards as superstition was just plain ignorance in the savage. Mankind has been slow to learn that there is not necessarily any relationship between purposes and results.

Човечеството бавно усвояваше истината, че между намерението и резултата може и да няма никаква връзка. Хората едва сега започват да разбират, че влиянието на битието възниква между действията и техните последствия. Дивакът се опитва да придаде личностна форма на всичко неосезаемо и абстрактно; така и природата, и случаят се олицетворяват като призраци – духове, а по-късно – като богове.

Human beings are only just beginning to realize that the reactions of existence appear between acts and their consequences. The savage strives to personalize everything intangible and abstract, and thus both nature and chance become personalized as ghosts — spirits — and later on as gods.

По своята природа човекът се стреми да вярва в това, което смята за най-добро за себе си, с което са свързани неговите непосредствени или далечни интереси; личният интерес в значителна степен затъмнява логиката. Разумът на дивака се отличава от разума на цивилизования човек повече по съдържанието, отколкото по същността си; това е по-скоро разлика в степента, а не в качеството.

86:2.4 (951.6) Man naturally tends to believe that which he deems best for him, that which is in his immediate or remote interest; self-interest largely obscures logic. The difference between the minds of savage and civilized men is more one of content than of nature, of degree rather than of quality.

Но да продължаваш да приписваш трудни за разбиране неща на свръхестественото – това е не повече от удобен и необременителен начин за избавление от всички видове тежък интелектуален труд. Случайността е само термин, измислен за обозначаване на непостижимото във всяка епоха съществуване на човека. Той обозначава тези явления, които хората се неспособни или не желаят да познаят. Случайността е дума, означаваща, че човекът е твърде невеж и твърде ленив, за да изясни причините. Хората смятат естественото събитие за случайност или за несполука едва тогава, когато са лишени от любопитство и въображение, когато на расите не им стигат инициатива и кураж. Рано или късно изследването на явленията на живота ще изкорени вярата на човека в случайността, в сполуката и в така наричаните случайности, заменяйки ги с вселенския закон и ред, където всяко следствие се предшества от определена причина. Така вместо страха от съществуването идва радостта от живота.

86:2.5 (951.7) But to continue to ascribe things difficult of comprehension to supernatural causes is nothing less than a lazy and convenient way of avoiding all forms of intellectual hard work. Luck is merely a term coined to cover the inexplicable in any age of human existence; it designates those phenomena which men are unable or unwilling to penetrate. Chance is a word which signifies that man is too ignorant or too indolent to determine causes. Men regard a natural occurrence as an accident or as bad luck only when they are destitute of curiosity and imagination, when the races lack initiative and adventure. Exploration of the phenomena of life sooner or later destroys man's belief in chance, luck, and so-called accidents, substituting therefor a universe of law and order wherein all effects are preceded by definite causes. Thus is the fear of existence replaced by the joy of living.

Дивакът смяташе цялата своя природа за жива, намираща се в нечия власт. Цивилизованият човек и досега рита и обсипва с проклятия оказалия се на пътя му неодушевен предмет, в който се е спънал. За първобитния човек нищо и никога не беше случайно; винаги всичко беше преднамерено. Областта на съдбата, действието на случая, светът на духовете бяха за него такива неорганизирани и случайни, както и първобитното общество. На сполуката и несполуката се гледаше като на капризни и импулсивни реакции на света на духовете; по-късно – като на настроение на боговете.

86:2.6 (952.1) The savage looked upon all nature as alive, as possessed by something. Civilized man still kicks and curses those inanimate objects which get in his way and bump him. Primitive man never regarded anything as accidental; always was everything intentional. To primitive man the domain of fate, the function of luck, the spirit world, was just as unorganized and haphazard as was primitive society. Luck was looked upon as the whimsical and temperamental reaction of the spirit world; later on, as the humor of the gods.

Но не всички религии възникнаха от анимизма. Едновременно с анимизма

86:2.7 (952.2) But all religions did not develop from animism. Other concepts of the supernatural were

съществуваха и други представи за свръхестественото и тези вярвания също водеха към поклонение. Натурализмът не е религия, той е нейно производно.

contemporaneous with animism, and these beliefs also led to worship. Naturalism is not a religion — it is the offspring of religion.

3. СМЪРТТА – НЕОБЯСНИМОТО

За еволюиращия човек смъртта беше висше разтърсване, най-загадъчното съчетание на случая и тайните. Не светостта на живота, а разтърсването от смъртта подбуди страха и стана мощен тласък за развитието на религията. Обичайната причина за смърт сред диваците беше насилието, затова ненасилствената смърт се превръщаше във все по-голяма тайна. Смъртта като естествен и очакван изход беше непонятна за самосъзнанието на примитивните хора и бяха необходими много векове преди човекът да осъзнае нейната неизбежност.

Древният човек приемаше живота като даденост, смятайки смъртта за някакво наказание. Всички народи имат свои легенди за хора, които смъртта е подминала – преживяването на ранното отношение към смъртта. В съзнанието на човека вече съществуваше смътна представа за неопределен и неорганизиран свят на духовете – област, от която се появи всичко непостижимо в човешкия живот, и смъртта беше добавена към този дълъг списък с необясними явления.

Отначало се смяташе, че всички човешки болести и естествената смърт се случват под влиянието на духовете. Даже днес някои цивилизовани народи предполагат, че заболяванията се навличат от "дявола" и търсят изцеление в религиозните обреди. Последващите и по-сложни теологични системи както преди приписват смъртта на действието на света на духовете; всичко това доведе до появата на такива доктрини като първородния грях и падението на човека.

Именно осъзнаването на своята безпомощност пред могъщите сили на природата заедно с признаването на слабостта на човека пред лицето на болестите и смъртта подтикна дивака да проси помощ от свръхматериалния свят, който в неговите смътни представи беше източник на тези тайнствени превратности на живота.

3. DEATH — THE INEXPLICABLE

86:3.1 (952.3) Death was the supreme shock to evolving man, the most perplexing combination of chance and mystery. Not the sanctity of life but the shock of death inspired fear and thus effectively fostered religion. Among savage peoples death was ordinarily due to violence, so that nonviolent death became increasingly mysterious. Death as a natural and expected end of life was not clear to the consciousness of primitive people, and it has required age upon age for man to realize its inevitability.

86:3.2 (952.4) Early man accepted life as a fact, while he regarded death as a visitation of some sort. All races have their legends of men who did not die, vestigial traditions of the early attitude toward death. Already in the human mind there existed the nebulous concept of a hazy and unorganized spirit world, a domain whence came all that is inexplicable in human life, and death was added to this long list of unexplained phenomena.

86:3.3 (952.5) All human disease and natural death was at first believed to be due to spirit influence. Even at the present time some civilized races regard disease as having been produced by "the enemy" and depend upon religious ceremonies to effect healing. Later and more complex systems of theology still ascribe death to the action of the spirit world, all of which has led to such doctrines as original sin and the fall of man.

86:3.4 (952.6) It was the realization of impotency before the mighty forces of nature, together with the recognition of human weakness before the visitations of sickness and death, that impelled the savage to seek for help from the supermaterial world, which he vaguely visualized as the source of these mysterious vicissitudes of life.

4. ПРЕДСТАВАТА ЗА ПРОДЪЛЖАВАНЕТО НА ЖИВОТА СЛЕД СМЪРТТА

Представата за свръхматериалния аспект

4. THE DEATH-SURVIVAL CONCEPT

86:4.1 (952.7) The concept of a supermaterial phase

на смъртната личност се роди от неосъзнатите и напълно случайни асоциации с ежедневни събития, а също така и от суеверни сънища. Появата на мъртвия вожд в съня едновременно на няколко члена от неговото племе изглеждаше убедително доказателство за това, че предишният вожд действително се е върнал в някаква форма. Всичко това беше много реално за дивака, който се събуждаше от собствения си вик, треперейки и обливайки се в пот.

of mortal personality was born of the unconscious and purely accidental association of the occurrences of everyday life plus the ghost dream. The simultaneous dreaming about a departed chief by several members of his tribe seemed to constitute convincing evidence that the old chief had really returned in some form. It was all very real to the savage who would awaken from such dreams reeking with sweat, trembling, and screaming.

Това, че вярата в задгробния живот се роди от сънищата, обяснява постоянния стремеж да си представяш незрими неща с езика на зримите неща. И скоро тази нова представа за бъдещия живот, възникнала под влиянието на видените насън призраци, започна успешно да неутрализира страха от смъртта, свързан с биологичния инстинкт за самосъхранение.

86:4.2 (953.1) The dream origin of the belief in a future existence explains the tendency always to imagine unseen things in the terms of things seen. And presently this new dream-ghost-future-life concept began effectively to antidote the death fear associated with the biologic instinct of self-preservation.

Древният човек също така много се вълнуваше от своето дишане, особено в студения климат, когато при издишване от устата излизаше пара. *Дъхът на живота* се смяташе за този феномен, който отделя живите от мъртвите. Човекът знаеше, че неговото дихание е способно да напусне тялото, и виждайки се в съня си да извършва всевъзможни странни неща, той се убеждаваше в това, че в човека има нещо нематериално. Най-примитивната представа за човешката душа – призрака, възникна от системата от представи за дишането и сънищата.

86:4.3 (953.2) Early man was also much concerned about his breath, especially in cold climates, where it appeared as a cloud when exhaled. The *breath of life* was regarded as the one phenomenon which differentiated the living and the dead. He knew the breath could leave the body, and his dreams of doing all sorts of queer things while asleep convinced him that there was something immaterial about a human being. The most primitive idea of the human soul, the ghost, was derived from the breath-dream idea-system.

Всъщност дивакът си представяше себе си двойно: като тяло и като дихание. Диханието минус тялото представляваше дух, призрак. Макар че призраците или духовете имаха явно човешки произход, те биваха смятани за свръххора. Изглеждаше, че тази вяра в съществуването на безтелесните духове обяснява необичайните, изключителни, редки и необясними явления.

86:4.4 (953.3) Eventually the savage conceived of himself as a double — body and breath. The breath minus the body equaled a spirit, a ghost. While having a very definite human origin, ghosts, or spirits, were regarded as superhuman. And this belief in the existence of disembodied spirits seemed to explain the occurrence of the unusual, the extraordinary, the infrequent, and the inexplicable.

Примитивната доктрина за продължаването на живота след смъртта не беше задължително вяра в безсмъртието. Съществата, способни да броят само до двадесет, мислеха не за безкрайността и вечността, които не можеха да постигнат, а за повтарящите се инкарнации.

86:4.5 (953.4) The primitive doctrine of survival after death was not necessarily a belief in immortality. Beings who could not count over twenty could hardly conceive of infinity and eternity; they rather thought of recurring incarnations.

Оранжевата раса беше повече от другите склонна да вярва в преселението на душите и въплъщението. Мисълта за реинкарнацията,прераждането или превъплъщението възникна от наблюдаването на външното и вътрешно сходство между родители и деца. Обичаят да се кръщава детето в чест на баби и дядовци или други

86:4.6 (953.5) The orange race was especially given to belief in transmigration and reincarnation. This idea of reincarnation originated in the observance of hereditary and trait resemblance of offspring to ancestors. The custom of naming children after grandparents and other ancestors was due to belief in reincarnation. Some later-day races believed that man died from three to seven times. This belief (residual from the teachings of Adam

предци се обяснява с вярата в реинкарнацията. Някои последващи народи вярваха в това, че човекът умира от три до седем пъти. Това поверие (останало от ученията на Адам за обителските светове), точно както и много други останки от богооткровената религия, се среща сред иначе абсурдните учения на диваците от двадесети век.

about the mansion worlds), and many other remnants of revealed religion, can be found among the otherwise absurd doctrines of twentieth-century barbarians.

Древният човек нямаше представи за ада или за бъдещите наказания. За дивака бъдещият живот беше такъв, какъвто и този – като се изключат всички несполуки. По-късно се появи представата за различната съдба за добрите и лошите души – за небесата и ада. Но във връзка с това, че по мнението на древните човек встъпваше в следващия живот, още щом напуснеше този, те не виждаха смисъл в стареенето и изнемощяването. Възрастните хора предпочитаха да ги убиват, когато станат твърде немощни.

86:4.7 (953.6) Early man entertained no ideas of hell or future punishment. The savage looked upon the future life as just like this one, minus all ill luck. Later on, a separate destiny for good ghosts and bad ghosts — heaven and hell — was conceived. But since many primitive races believed that man entered the next life just as he left this one, they did not relish the idea of becoming old and decrepit. The aged much preferred to be killed before becoming too infirm.

Почти всяка група имаше своя представа за съдбата на призрака-душа. Гърците смятаха, че слабите хора имат слаби души. Затова те измислиха Ада – мястото, където се приемат такива анемични души. Също така се смяташе и че подобни хилави субекти хвърлят и по-къси сенки. Ранните андити вярваха в това, че техните души се връщат в родината на предците. Някога китайците и египтяните смятаха, че душата и тялото остават заедно. При египтяните това се прояви в грижливото устройство на гробниците и в усилията по консервацията на телата. Даже съвременните хора се стремят да преустановят разлагането на труповете. В представите на древните евреи безтелесният двойник на човека отиваше в Шеол, откъдето вече не можеше да се върне в света на живите. Това беше действително важна крачка напред в учението за еволюцията на душите.

86:4.8 (953.7) Almost every group had a different idea regarding the destiny of the ghost soul. The Greeks believed that weak men must have weak souls; so they invented Hades as a fit place for the reception of such anemic souls; these unrobust specimens were also supposed to have shorter shadows. The early Andites thought their ghosts returned to the ancestral homelands. The Chinese and Egyptians once believed that soul and body remained together. Among the Egyptians this led to careful tomb construction and efforts at body preservation. Even modern peoples seek to arrest the decay of the dead. The Hebrews conceived that a phantom replica of the individual went down to Sheol; it could not return to the land of the living. They did make that important advance in the doctrine of the evolution of the soul.

5. ПРЕДСТАВАТА ЗА ПРИЗРАКА-ДУША

Нематериалната част от човека наричаха различно: призрак, дух, сянка, фантом, привидение и накрая – *душа.* За древния човек душата беше негов двойник, съществуващ в съня; тя напълно и във всички отношения съответстваше на самия смъртен, с изключение на това, че не реагираше на съприкосновение. Вярата в двойниците, съществуващи в съня, доведе непосредствено до представата за това, че всяко нещо – живо или неживо, има душа. Такива възгледи обясняват жизнеспособността на вярванията в природни духове; ескимосите и досега смятат, че всяко природно нещо има свой дух.

5. THE GHOST-SOUL CONCEPT

86:5.1 (953.8) The nonmaterial part of man has been variously termed ghost, spirit, shade, phantom, specter, and latterly *soul.* The soul was early man's dream double; it was in every way exactly like the mortal himself except that it was not responsive to touch. The belief in dream doubles led directly to the notion that all things animate and inanimate had souls as well as men. This concept tended long to perpetuate the nature-spirit beliefs; the Eskimos still conceive that everything in nature has a spirit.

Призракът-душа може да се чуе и види, но не да се докосне. Постепенно човешките сънища доведоха до такова развитие и разширяване на активността на еволюиращия свят на духовете, че смъртта започна да се вижда като "изпускане на духа". Във всички първобитни племена, с изключение на тези, които се развиха малко над нивото на животните, се появи някаква концепция за душата. С напредъка на цивилизацията тази суеверна концепция за душата се разрушава и човекът започва напълно да зависи от откровенията и от личния религиозен опит за формиране на нова представа за душата като за съвместно творение на познаващия Бога разум и заселващия се в него божествен дух – Настройчика на Съзнанието.

86:5.2 (954.1) The ghost soul could be heard and seen, but not touched. Gradually the dream life of the race so developed and expanded the activities of this evolving spirit world that death was finally regarded as "giving up the ghost." All primitive tribes, except those little above animals, have developed some concept of the soul. As civilization advances, this superstitious concept of the soul is destroyed, and man is wholly dependent on revelation and personal religious experience for his new idea of the soul as the joint creation of the God-knowing mortal mind and its indwelling divine spirit, the Thought Adjuster.

Древните смъртни обикновено не различаваха вселяващия се в човека дух и имащата еволюционен произход душа. Дивакът пребиваваше в пълно недоумение, не знаейки дали призракът-душа е някакво природно свойство на тялото или представлява външна субстанция, във владение на която се намира тялото. Отсъствието на рационални доводи в съчетание с разсеяността обяснява пълната несъстоятелност на възгледите на диваците за душата, призраците и духовете. Смяташе се, че душата се съотнася към тялото така, както ароматът – с цвета.

86:5.3 (954.2) Early mortals usually failed to differentiate the concepts of an indwelling spirit and a soul of evolutionary nature. The savage was much confused as to whether the ghost soul was native to the body or was an external agency in possession of the body. The absence of reasoned thought in the presence of perplexity explains the gross inconsistencies of the savage view of souls, ghosts, and spirits.

Древните хора вярваха, че душата е способна да напуска тялото по различни начини:

86:5.4 (954.3) The soul was thought of as being related to the body as the perfume to the flower. The ancients believed that the soul could leave the body in various ways, as in:

1. Обикновена краткотрайна загуба на съзнанието.

86:5.5 (954.4) 1. Ordinary and transient fainting.

2. Сън, естествени сънища.

86:5.6 (954.5) 2. Sleeping, natural dreaming.

3. Кома и загуба на съзнанието във връзка със заболявания и нещастни случаи.

86:5.7 (954.6) 3. Coma and unconsciousness associated with disease and accidents.

4. Смърт – окончателно разделяне с тялото.

86:5.8 (954.7) 4. Death, permanent departure.

Дивакът смяташе кихането за несполучлив опит на душата да напусне тялото. Тялото беше способно да попречи на такъв опит, когато се намираше в състояние на бодърстване и нащрек. Впоследствие кихането винаги се съпровождаше с някакъв религиозен израз, например: "Бог да те благослови!"

86:5.9 (954.8) The savage looked upon sneezing as an abortive attempt of the soul to escape from the body. Being awake and on guard, the body was able to thwart the soul's attempted escape. Later on, sneezing was always accompanied by some religious expression, such as "God bless you!"

Още в древността сънят се смяташе за потвърждение на това, че призракът-душа е способен да напуска тялото, и хората вярваха в това, че можеш да я върнеш, произнасяйки или извиквайки името на спящия. Предполагаха, че при други форми на

86:5.10 (954.9) Early in evolution sleep was regarded as proving that the ghost soul could be absent from the body, and it was believed that it could be called back by speaking or shouting the sleeper's name. In other forms of unconsciousness the soul was thought to be farther away, perhaps trying to

безсъзнателно състояние душата отива още по-далеч, вероятно се опитва да се изплъзне завинаги, приближавайки се към смъртта. На сънищата гледаха като на впечатленията на душата, получени от нея по време на сън при временното ѝ пребиваване извън тялото. Дивакът смята своите сънища за също толкова реални, колкото и всички впечатления в състояние на бодърстване. Древните хора се стараеха да будят спящите постепенно, за да успее душата да се върне в тялото.

escape for good — impending death. Dreams were looked upon as the experiences of the soul during sleep while temporarily absent from the body. The savage believes his dreams to be just as real as any part of his waking experience. The ancients made a practice of awaking sleepers gradually so that the soul might have time to get back into the body.

Във всички епохи човекът биваше обхващан от благоговеен страх при появата на нощните видения и древните евреи не бяха изключение. Те действително вярваха в това, че Бог говори с тях в съня, независимо от предписанията на Мойсей, насочени против такива възгледи. И Мойсей беше прав, тъй като обичайните сънища не са този метод, към който прибягват личностите от духовния свят, когато се устремят да установят връзка с материалните същества.

86:5.11 (954.10) All down through the ages men have stood in awe of the apparitions of the night season, and the Hebrews were no exception. They truly believed that God spoke to them in dreams, despite the injunctions of Moses against this idea. And Moses was right, for ordinary dreams are not the methods employed by the personalities of the spiritual world when they seek to communicate with material beings.

Древните хора вярваха в това, че душата може да се всели в животни и даже в неодушевени предмети. Кулминацията на тази представа стана вярата в таласъми – отъждествяването на хора с животни. През деня човекът можеше да е послушен гражданин, а през нощта, когато заспиваше, душата му можеше да се всели във вълк или в друго животно, бродейки наоколо и извършвайки опустошителни набези.

86:5.12 (954.11) The ancients believed that souls could enter animals or even inanimate objects. This culminated in the werewolf ideas of animal identification. A person could be a law-abiding citizen by day, but when he fell asleep, his soul could enter a wolf or some other animal to prowl about on nocturnal depredations.

Първобитните хора смятаха, че душата е свързана с диханието и че нейните свойства могат да се дават или пренасят чрез диханието. Храбрият вожд дишаше към новороденото, предавайки му смелост. Сред ранните християни процедурата по изливането на Светия Дух се съпровождаше с това, че на кандидатите им дишаха. Псалмопевецът каза: “От Божието слово е създадено небето, от диханието Му – цялото небесно войнство.” Дълго време съществуваше обичай, при който големият син се опитваше да улови последното дихание на умиращия си баща.

86:5.13 (955.1) Primitive men thought that the soul was associated with the breath, and that its qualities could be imparted or transferred by the breath. The brave chief would breathe upon the newborn child, thereby imparting courage. Among early Christians the ceremony of bestowing the Holy Spirit was accompanied by breathing on the candidates. Said the Psalmist: “By the word of the Lord were the heavens made and all the host of them by the breath of his mouth.” It was long the custom of the eldest son to try to catch the last breath of his dying father.

Впоследствие наравно с диханието започнаха да се боят от и да почитат сянката. Понякога като доказателство за съществуването на двойник се смяташе отражението на човека във водата и огледалата предизвикваха суеверен трепет. И досега много цивилизовани хора обръщат огледалото към стената в случай на смърт. Някои изостанали племена както преди смятат, че картините, рисунките, моделите или изображенията извличат от тялото цялата душа или част от нея, поради което ги забраняват.

86:5.14 (955.2) The shadow came, later on, to be feared and revered equally with the breath. The reflection of oneself in the water was also sometimes looked upon as proof of the double self, and mirrors were regarded with superstitious awe. Even now many civilized persons turn the mirror to the wall in the event of death. Some backward tribes still believe that the making of pictures, drawings, models, or images removes all or a part of the soul from the body; hence such are forbidden.

Обикновено душата се отъждествяваше с диханието, но различните народи смятаха за нейно местонахождение също така главата, косите, сърцето, черния дроб, кръвта и тлъстините. Фразата "гласът на кръвта на Авел, крещящ от земята" отразява древната вяра в това, че душата се съдържа в кръвта. Семитите учеха, че душата се намира в телесните мазнини, и в много народи животинската мас беше забранена храна. Ловуването на глави и снемането на скалпове бяха особени начини за пленяване на вражеската душа. В последно време за прозорци на душата се смятат очите.

86:5.15 (955.3) The soul was generally thought of as being identified with the breath, but it was also located by various peoples in the head, hair, heart, liver, blood, and fat. The "crying out of Abel's blood from the ground" is expressive of the onetime belief in the presence of the ghost in the blood. The Semites taught that the soul resided in the bodily fat, and among many the eating of animal fat was taboo. Head hunting was a method of capturing an enemy's soul, as was scalping. In recent times the eyes have been regarded as the windows of the soul.

Тези, които се придържаха към ученията за наличие на три или четири души, вярваха, че загубата на едната означаваше неразположение, на две – болест, на три – смърт. Едната душа живееше в дъха, другата – в главата, третата – в косите, четвъртата – в сърцето. На болните препоръчваха разходки на чист въздух с надеждата да върнат заблудилата се душа. Предполагаха, че великите шамани могат да заменят болната душа на заболелия човек с нова; това беше "ново раждане".

86:5.16 (955.4) Those who held the doctrine of three or four souls believed that the loss of one soul meant discomfort, two illness, three death. One soul lived in the breath, one in the head, one in the hair, one in the heart. The sick were advised to stroll about in the open air with the hope of recapturing their strayed souls. The greatest of the medicine men were supposed to exchange the sick soul of a diseased person for a new one, the "new birth."

Сред децата на Бадонан се формира вярата в две души: дихание и тяло. Впоследствие тази философия на човешкото битие намери своето отражение във възгледите на гърците. Самите гърци вярваха в три души: растителната душа се намираше в стомаха, животинската – в сърцето, интелектуалната – в главата. Ескимосите вярват в това, че човекът се състои от три части: тяло, душа и име.

86:5.17 (955.5) The children of Badonan developed a belief in two souls, the breath and the shadow. The early Nodite races regarded man as consisting of two persons, soul and body. This philosophy of human existence was later reflected in the Greek viewpoint. The Greeks themselves believed in three souls; the vegetative resided in the stomach, the animal in the heart, the intellectual in the head. The Eskimos believe that man has three parts: body, soul, and name.

6. СРЕДАТА НА ПРИЗРАЦИТЕ-ДУХОВЕ

Човекът наследи природната среда, придоби социалната среда и измисли средата на призраците. Държавата е реакцията на човека спрямо неговото природно обкръжение, семейството – спрямо социалното обкръжение, църквата – спрямо неговото илюзорно обкръжение на призраците.

6. THE GHOST-SPIRIT ENVIRONMENT

86:6.1 (955.6) Man inherited a natural environment, acquired a social environment, and imagined a ghost environment. The state is man's reaction to his natural environment, the home to his social environment, the church to his illusory ghost environment.

Още на най-ранния етап от историята на човечеството същностите на въображаемия свят на призраците и духовете получиха всеобщо признание и появилият се измислен свят на духовете се превърна в една от движещите сили на първобитното общество. С възникването на този нов фактор в мисленето и поведението на човека се измени целият интелектуален и нравствен живот на човечеството.

86:6.2 (955.7) Very early in the history of mankind the realities of the imaginary world of ghosts and spirits became universally believed, and this newly imagined spirit world became a power in primitive society. The mental and moral life of all mankind was modified for all time by the appearance of this new factor in human thinking and acting.

Страхът на смъртния човек изпълни това

86:6.3 (955.8) Into this major premise of illusion and

илюзорно и невежо допускане със всякакви последващи суеверия и цялата религия на първобитните народи. Чак до появата на богооткровения в това се заключаваше единствената религия на човека и до ден днешен много народи разполагат само с тази примитивна еволюционна религия.

ignorance, mortal fear has packed all of the subsequent superstition and religion of primitive peoples. This was man's only religion up to the times of revelation, and today many of the world's races have only this crude religion of evolution.

С развитието на еволюцията сполуката започнаха да я свързват с добрите духове, а несполуката – с лошите. Неприятностите, с които бяха свързани принудителните приспособявания към изменящата се среда, смятаха за несполука, за недоволство на духовете-призраци. При първобитния човек религията се установяваше постепенно и се строеше върху вродения стремеж към поклонение и неправилно разбиране на случая. За преодоляването на случайността цивилизованият човек сключва застрахователен договор; вместо измислените духове и капризни богове съвременната наука предлага на знаещия математик статистика.

86:6.4 (955.9) As evolution progressed, good luck became associated with good spirits and bad luck with bad spirits. The discomfort of enforced adaptation to a changing environment was regarded as ill luck, the displeasure of the spirit ghosts. Primitive man slowly evolved religion out of his innate worship urge and his misconception of chance. Civilized man provides schemes of insurance to overcome these chance occurrences; modern science puts an actuary with mathematical reckoning in the place of fictitious spirits and whimsical gods.

Всяко ново поколение осмива нелепите предразсъдъци на своите предшественици, докато в своето собствено мислене и поклонение изпада в такива заблуждения, които ще предизвикат усмивката на просветените потомци.

86:6.5 (956.1) Each passing generation smiles at the foolish superstitions of its ancestors while it goes on entertaining those fallacies of thought and worship which will give cause for further smiling on the part of enlightened posterity.

Но накрая съзнанието на първобитния човек беше обзето от мисли, излизащи извън пределите на всичките му вродени биологични подбуди; накрая човекът се приближи към създаването на изкуството на живота, в основата на което лежи нещо повече, отколкото реакции на материални стимули. Формираха се зачатъците на примитивното философско отношение към живота. Наближаваше появата на свръхматериални норми на живота, тъй като ако в гнева си духът-призрак навлича несполука, а в доброто разположение – сполука, то нужно е по съответен начин да се регулира човешкото поведение. Възникна представата за добро и зло. И всичко това стана дълго преди появата на Земята на каквото и да е откровение.

86:6.6 (956.2) But at last the mind of primitive man was occupied with thoughts which transcended all of his inherent biologic urges; at last man was about to evolve an art of living based on something more than response to material stimuli. The beginnings of a primitive philosophic life policy were emerging. A supernatural standard of living was about to appear, for, if the spirit ghost in anger visits ill luck and in pleasure good fortune, then must human conduct be regulated accordingly. The concept of right and wrong had at last evolved; and all of this long before the times of any revelation on earth.

С появата на тези понятия беше положено началото на дълга и изнурителна борба за усмиряване на вечно недоволните духове, робската зависимост от еволюционния религиозен страх – продължително изразходване на човешки сили за гробници, дворци, жертвоприношения и духовенство. Цената беше огромна и страшна, но резултатът си струваше всички тези загуби, тъй като така човек достига до естественото осъзнаване на доброто и злото: роди се човешката етика!

86:6.7 (956.3) With the emergence of these concepts, there was initiated the long and wasteful struggle to appease the ever-displeased spirits, the slavish bondage to evolutionary religious fear, that long waste of human effort upon tombs, temples, sacrifices, and priesthoods. It was a terrible and frightful price to pay, but it was worth all it cost, for man therein achieved a natural consciousness of relative right and wrong; human ethics was born!

7. ФУНКЦИЯТА НА ПРИМИТИВНАТА РЕЛИГИЯ

Дивакът изпитваше потребност от безопасност и затова с готовност изплащаше обременителни вноски под формата на страх, суеверия, ужас и приношения на жреците по сметката на своята застрахователна полица – магическо застраховане от нещастия. Примитивната религия беше само внасяне на застрахователни вноски от опасностите за живота в гората; цивилизованият човек заплаща материални вноски, застраховащи от нещастни случаи в производството и от превратности на съвременния живот.

Съвременното общество иззема застраховането от сферата на свещениците и религията, поставяйки го в сферата на икономиката. Религията все повече се занимава със застраховането на живота след смъртта. Съвременните хора – поне мислещите от тях, вече не заплащат несъразмерни застрахователни вноски за обуздаване на случая. Религията постепенно се издига към по-високи философски нива в противоположност на нейната предишна функция – застраховане от несполуки.

Но тези по-древни представи за религията помагаха на хората да не се превръщат във фаталисти и в безнадеждни песимисти; хората вярваха, че са способни най-малкото да направят нещо, за да повлияят на своята съдба. Религията, която се основаваше на страха от призраци, внушаваше на хората, че те трябва *да регулират своето поведение,* че съществува свръхматериален свят, разпореждащ се с човешката съдба.

Съвременните цивилизовани раси едва сега започват да се разделят със страха от призраците като обяснение на случайността и обичайното неравенство. Човечеството постепенно се освобождава от тази кабала, в която се намираше, обяснявайки своите злополучия с помощта на призраци и духове. При все това, отказвайки се от погрешната доктрина за това, че причината за превратностите на живота са духовете, човекът открива поразителна готовност да приема почти също толкова лъжливото учение, предлагащо да обясни всяко неравенство между хората с политическите злоупотреби, социалната несправедливост и промишлената конкуренция. Но новите закони, разширяването на филантропията и по-нататъшната реорганизация на промишлеността – колкото и благотворни да са сами по себе си, няма да изменят вродените качества и жизнените случайности. Само

7. THE FUNCTION OF PRIMITIVE RELIGION

86:7.1 (956.4) The savage felt the need of insurance, and he therefore willingly paid his burdensome premiums of fear, superstition, dread, and priest gifts toward his policy of magic insurance against ill luck. Primitive religion was simply the payment of premiums on insurance against the perils of the forests; civilized man pays material premiums against the accidents of industry and the exigencies of modern modes of living.

86:7.2 (956.5) Modern society is removing the business of insurance from the realm of priests and religion, placing it in the domain of economics. Religion is concerning itself increasingly with the insurance of life beyond the grave. Modern men, at least those who think, no longer pay wasteful premiums to control luck. Religion is slowly ascending to higher philosophic levels in contrast with its former function as a scheme of insurance against bad luck.

86:7.3 (956.6) But these ancient ideas of religion prevented men from becoming fatalistic and hopelessly pessimistic; they believed they could at least do something to influence fate. The religion of ghost fear impressed upon men that they must *regulate their conduct,* that there was a supermaterial world which was in control of human destiny.

86:7.4 (956.7) Modern civilized races are just emerging from ghost fear as an explanation of luck and the commonplace inequalities of existence. Mankind is achieving emancipation from the bondage of the ghost-spirit explanation of ill luck. But while men are giving up the erroneous doctrine of a spirit cause of the vicissitudes of life, they exhibit a surprising willingness to accept an almost equally fallacious teaching which bids them attribute all human inequalities to political misadaptation, social injustice, and industrial competition. But new legislation, increasing philanthropy, and more industrial reorganization, however good in and of themselves, will not remedy the facts of birth and the accidents of living. Only comprehension of facts and wise manipulation within the laws of nature will enable man to get what he wants and to avoid what he does not want. Scientific knowledge, leading to scientific action, is the only antidote for so-called accidental ills.

разбирането на обстоятелствата и мъдрото използване на законите на природата ще позволят на човека да се сдобие с желаното и да избегне нежелателното. Научното знание, водещо към научно обоснованите действия, е единственото средство за избавяне от така наричаните злополучия.

Промишленото производство, войните, робовладеенето и гражданското управление се появиха в резултат от социалната еволюция на човека в неговата природна среда; така и религията възникна като реакция на хората спрямо измислената среда на въображаемия свят на призраците. Религията беше еволюционно следствие на стремежа към самоосигуряване и тя се справи със своята задача независимо от това, че изначално се строеше на погрешни представи и беше напълно лишена от логика.

С помощта на могъщите, привеждащи в трепет сили на лъжливия страх примитивната религия подготви в човешкия разум почва за посвещаване на истинската духовна сила със свръхестествен произход – Настройчика на Съзнанието. И оттогава божествените Настройчици се стремят към това, да превърнат страха пред Бога в любов към Бога. Еволюцията може да е бавна, но тя е безпогрешно ефективна.

[Представено от Вечерна Звезда на Небадон.]

86:7.5 (957.1) Industry, war, slavery, and civil government arose in response to the social evolution of man in his natural environment; religion similarly arose as his response to the illusory environment of the imaginary ghost world. Religion was an evolutionary development of self-maintenance, and it has worked, notwithstanding that it was originally erroneous in concept and utterly illogical.

86:7.6 (957.2) Primitive religion prepared the soil of the human mind, by the powerful and awesome force of false fear, for the bestowal of a bona fide spiritual force of supernatural origin, the Thought Adjuster. And the divine Adjusters have ever since labored to transmute God-fear into God-love. Evolution may be slow, but it is unerringly effective.

86:7.7 (957.3) [Presented by an Evening Star of Nebadon.]

Документ 87. Култовете към духове

⇦ 086 Книгата Урантия 088 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 87. КУЛТОВЕТЕ КЪМ ДУХОВЕ

Секции

Въведение
1. Страхът от духове
2. Умиротворяването на духовете
3. Поклонението пред предците
4. Добрите и злите духове
5. Еволюцията на култа към духове
6. Принудата и заклинанието
7. Природата на култа

PAPER 87
THE GHOST CULTS

SECTIONS

Introduction
1. Ghost Fear
2. Ghost Placation
3. Ancestor Worship
4. Good and Bad Spirit Ghosts
5. The Advancing Ghost Cult
6. Coercion and Exorcism
7. Nature of Cultism

Въведение

КУЛТЪТ към духове се формира като средство за защита от нещастия; първобитните религиозни обреди на този култ възникнаха поради страха от несполуки и необичайния страх от мъртвите. Нито една от тези ранни религии нямаше каквото и да е отношение към признаването на Божествата или почитането на свръхестественото; такива обреди бяха основно негативни, насочени към това, да се избегнат, изгонят или принудят духовете. Култът към духовете беше само застраховка от нещастия; той нямаше никакво отношение към приноса, който се прави с оглед на по-висок приход в бъдеще.

В продължение на дълго време човекът водеше ожесточена борба с култа към духове. Нищо в историята на цивилизацията не е способно да предизвика по-голямо съжаление, отколкото видът на човек, станал жалък роб пред страха от призраци. Именно от раждането си този страх на човечеството встъпи в пътя на религиозната еволюция. Човешкото въображение напусна брега на своето “аз” и сега вече не хвърля котва, докато не стигне до представата за истинското

INTRODUCTION

87:0.1 (958.1) THE ghost cult evolved as an offset to the hazards of bad luck; its primitive religious observances were the outgrowth of anxiety about bad luck and of the inordinate fear of the dead. None of these early religions had much to do with the recognition of Deity or with reverence for the superhuman; their rites were mostly negative, designed to avoid, expel, or coerce ghosts. The ghost cult was nothing more nor less than insurance against disaster; it had nothing to do with investment for higher and future returns.

87:0.2 (958.2) Man has had a long and bitter struggle with the ghost cult. Nothing in human history is designed to excite more pity than this picture of man’s abject slavery to ghost-spirit fear. With the birth of this very fear mankind started on the upgrade of religious evolution. Human imagination cast off from the shores of self and will not again find anchor until it arrives at the concept of a true Deity, a real God.

Божество, истинския Бог.

1. СТРАХЪТ ОТ ДУХОВЕ

Смъртта предизвикваше страх затова, защото означаваше освобождаване на поредния дух от неговото физическо тяло. Древните хора правеха всичко възможно, за да предотвратят смъртта, да избавят себе си от необходимостта да се борят с още един дух. Те се стремяха на всяка цена да принудят духа да напусне мястото на смъртта и да се отправи в задгробния свят. Най-силен страх духовете предизвикваха в периода между своята предполагаема поява в момента на смъртта и последващото отпътуване към своята родина, което беше смътна и примитивна представа за псевдонебесата.

Макар че дивакът даряваше духовете със свръхестествени способности, той едва ли ги смяташе за притежатели на свръхестествен разум. Хората прибягваха към различни хитрости и уловки в опита си да изиграят и заблудят духовете. Цивилизованият човек и досега възлага големи надежди на това, че външната набожност ще може по някакъв начин да излъже даже всезнаещото Божество.

Първобитните хора се опасяваха от болести, тъй като виждаха, че болестта нерядко е предвестник на смъртта. Ако на племенния шаман не се отдадеше да излекува страдащия човек, болния обикновено го пренасяха от семейното жилище в друго, по-малко, или го оставяха да умре в самота на открит въздух. Домът, в който някой умираше, обикновено биваше унищожаван, а когато това не станеше, такъв дом винаги го заобикаляха. Този страх пречеше на древния човек да издига по-големи жилища; той също така осуетяваше и строителството на постоянните селения и градове.

Когато член на клана умираше, диваците по цяла нощ бодърстваха, разговаряйки помежду си, тъй като се опасяваха, че ако заспят близо до трупа, те също могат да умрат. Заразяването от трупа утвърждаваше страха пред покойниците и всички народи – в един или друг период, използваха сложен обряд, предназначен да очисти човека след контакта с покойния. Древните хора вярваха, че на трупа трябва да се осигури светлина; тялото на покойника никога не го оставяха на тъмно. В двадесети век край починалите както и преди горят свещи и хората и досега стоят край смъртния одър. Така наричаният цивилизован човек едва ли е изгонил страха от своята философия на живота.

Но независимо от целия свой страх хората

1. GHOST FEAR

87:1.1 (958.3) Death was feared because death meant the liberation of another ghost from its physical body. The ancients did their best to prevent death, to avoid the trouble of having to contend with a new ghost. They were always anxious to induce the ghost to leave the scene of death, to embark on the journey to deadland. The ghost was feared most of all during the supposed transition period between its emergence at the time of death and its later departure for the ghost homeland, a vague and primitive concept of pseudo heaven.

87:1.2 (958.4) Though the savage credited ghosts with supernatural powers, he hardly conceived of them as having supernatural intelligence. Many tricks and stratagems were practiced in an effort to hoodwink and deceive the ghosts; civilized man still pins much faith on the hope that an outward manifestation of piety will in some manner deceive even an omniscient Deity.

87:1.3 (958.5) The primitives feared sickness because they observed it was often a harbinger of death. If the tribal medicine man failed to cure an afflicted individual, the sick man was usually removed from the family hut, being taken to a smaller one or left in the open air to die alone. A house in which death had occurred was usually destroyed; if not, it was always avoided, and this fear prevented early man from building substantial dwellings. It also militated against the establishment of permanent villages and cities.

87:1.4 (958.6) The savages sat up all night and talked when a member of the clan died; they feared they too would die if they fell asleep in the vicinity of a corpse. Contagion from the corpse substantiated the fear of the dead, and all peoples, at one time or another, have employed elaborate purification ceremonies designed to cleanse an individual after contact with the dead. The ancients believed that light must be provided for a corpse; a dead body was never permitted to remain in the dark. In the twentieth century, candles are still burned in death chambers, and men still sit up with the dead. So-called civilized man has hardly yet completely eliminated the fear of dead bodies from his philosophy of life.

87:1.5 (959.1) But despite all this fear, men still

както преди се стремяха да излъжат духовете. Ако жилището, където умираше човек, не биваше унищожено, то трупа го изнасяха през отвор в стената, но в никакъв случай не през вратата. Тези мерки за безопасност се вземаха, за да объркат духа и да не му позволят да остане, и да се предпазят от неговото връщане. Освен това участниците в траурната церемония се връщаха от погребението по друг път, за да не може духът да ги последва. Връщането назад и множеството други начини се използваха, за да попречат на духа да се върне от гроба. За да излъжат духа, членовете на противоположните полове често си сменяха дрехите. Траурните дрехи трябваше да изменят външността на живите, а по-късно – да отдадат дан на уважение към мъртвия и така да удовлетворят исканията на духовете.

sought to trick the ghost. If the death hut was not destroyed, the corpse was removed through a hole in the wall, never by way of the door. These measures were taken to confuse the ghost, to prevent its tarrying, and to insure against its return. Mourners also returned from a funeral by a different road, lest the ghost follow. Backtracking and scores of other tactics were practiced to insure that the ghost would not return from the grave. The sexes often exchanged clothes in order to deceive the ghost. Mourning costumes were designed to disguise survivors; later on, to show respect for the dead and thus appease the ghosts.

2. УМИРОТВОРЯВАНЕТО НА ДУХОВЕТЕ

Негативната програма за умиротворяване на духовете се появи в религията дълго преди позитивната програма за сдържане на духовете и отнасянето към тях с молби. Първите актове на поклонение бяха призвани да защитят и не бяха израз на почитание. Съвременният човек смята за разумно да се застрахова от пожар; така и за дивака висшата мъдрост се заключаваше в това, да се застрахова от навличаните от духове нещастия. Стремежът да се осигури тази защита се изразяваше в методи и обреди, използвани в култа към духовете.

В древността хората вярваха в това, че най-голямото желание на духа е най-скорошното му "изгонване", за да може спокойно да се отправи в задгробния свят. Всяко погрешно действие или нарушаване на процедурата, допуснато от живите при изпълнението на ритуала по изгонването на духа, неизбежно пречеше на прехода на духа в света на призраците. Смяташе се, че това не се харесва на духа, и разгневеният дух се представяше като източник на бедствия, несполуки и нещастия.

Погребалната церемония възникна от стремежа на човека да принуди душата-призрак да отиде в бъдещата си обител, а заупокойната проповед от началото се предназначаваше да разкаже на новия дух как да попадне там. Съществуваше обичай да се оставят в гроба или близо до него храна и дрехи, необходими за неговото пътешествие. Диваците смятаха, че "изгонването на духа" с цел да го принудят да напусне околностите на гроба трае от три дни до година. Ескимосите и досега вярват в това, че душата пребивава

2. GHOST PLACATION

87:2.1 (959.2) In religion the negative program of ghost placation long preceded the positive program of spirit coercion and supplication. The first acts of human worship were phenomena of defense, not reverence. Modern man deems it wise to insure against fire; so the savage thought it the better part of wisdom to provide insurance against ghost bad luck. The effort to secure this protection constituted the techniques and rituals of the ghost cult.

87:2.2 (959.3) It was once thought that the great desire of a ghost was to be quickly "laid" so that it might proceed undisturbed to deadland. Any error of commission or omission in the acts of the living in the ritual of laying the ghost was sure to delay its progress to ghostland. This was believed to be displeasing to the ghost, and an angered ghost was supposed to be a source of calamity, misfortune, and unhappiness.

87:2.3 (959.4) The funeral service originated in man's effort to induce the ghost soul to depart for its future home, and the funeral sermon was originally designed to instruct the new ghost how to get there. It was the custom to provide food and clothes for the ghost's journey, these articles being placed in or near the grave. The savage believed that it required from three days to a year to "lay the ghost" — to get it away from the vicinity of the grave. The Eskimos still believe that the soul stays with the body three days.

редом с мъртвото тяло три дни.

След смъртта съблюдаваха мълчание или оплакваха покойника, за да не привличат духа назад към къщи. Обичайната форма на оплакване бяха самоизтезанията – нанасянето на телесни рани. Много просветители безрезултатно се опитваха да сложат край на това. Смяташе се, че съблюдаването на пост и другите форми на самоотречение са в угода на духовете, които получават удоволствие от неприятностите, постигнали живите в преходния период, когато духовете се крият наблизо, преди да се отправят в задгробния свят.

87:2.4 (959.5) Silence or mourning was observed after a death so that the ghost would not be attracted back home. Self-torture — wounds — was a common form of mourning. Many advanced teachers tried to stop this, but they failed. Fasting and other forms of self-denial were thought to be pleasing to the ghosts, who took pleasure in the discomfort of the living during the transition period of lurking about before their actual departure for deadland.

Дългите и чести периоди на бездейност в течение на траура по мъртвия бяха едно от основните препятствия за развитие на цивилизацията. Всяка година седмици и даже месеци минаваха буквално напразно в непродуктивно и безполезно оплакване на покойниците. Поканата на погребението на професионални оплаквачки показва, че оплакването беше ритуал, а не израз на скръб. Съвременните хора могат да оплакват покойния от уважение към него или от чувството на тежка загуба, но древният човек го правеше от *страх.*

87:2.5 (959.6) Long and frequent periods of mourning inactivity were one of the great obstacles to civilization's advancement. Weeks and even months of each year were literally wasted in this nonproductive and useless mourning. The fact that professional mourners were hired for funeral occasions indicates that mourning was a ritual, not an evidence of sorrow. Moderns may mourn the dead out of respect and because of bereavement, but the ancients did this because of *fear.*

Имената на покойниците никога не се произнасяха на глас. Нещо повече, често те се изключваха от езика. Тези имена ставаха табу, което беше причина за постоянно обедняване на езиците. В края на краищата това доведе до разпространението на евфемизми и образни изрази, като "името или деня, които никога не се споменават".

87:2.6 (959.7) The names of the dead were never spoken. In fact, they were often banished from the language. These names became taboo, and in this way the languages were constantly impoverished. This eventually produced a multiplication of symbolic speech and figurative expression, such as "the name or day one never mentions."

В древността хората се стремяха на всяка цена да се избавят от духа и затова му предлагаха всичко, което може да се пожелае в течение на живота. На духа му бяха нужни жени и слуги; осигуреният дивак разчиташе на това, че като минимум една жена-робиня ще бъде погребана жива заедно с него. В съответствие с по-късния обичай жената се самоубиваше на гроба на мъжа. Ако умираше дете, то майката, лелята или бабата често ги удушаваха, за да може възрастният дух да съпровожда духа на детето и да се грижи за него. И тези, които по такъв начин се отказваха от живота, обикновено правеха това доброволно; действително, ако биха нарушили обичая, страхът да не разгневят духа би лишил техния живот даже от тези немного радости, които бяха достъпни за първобитните хора.

87:2.7 (960.1) The ancients were so anxious to get rid of a ghost that they offered it everything which might have been desired during life. Ghosts wanted wives and servants; a well-to-do savage expected that at least one slave wife would be buried alive at his death. It later became the custom for a widow to commit suicide on her husband's grave. When a child died, the mother, aunt, or grandmother was often strangled in order that an adult ghost might accompany and care for the child ghost. And those who thus gave up their lives usually did so willingly; indeed, had they lived in violation of custom, their fear of ghost wrath would have denuded life of such few pleasures as the primitives enjoyed.

Като правило голяма група хора ги екзекутираха за съпровождане на покойния вожд; робите ги убиваха, когато умираше техният господар, за да могат да му служат и в света на призраците. На остров Борнео и

87:2.8 (960.2) It was customary to dispatch a large number of subjects to accompany a dead chief; slaves were killed when their master died that they might serve him in ghostland. The Borneans still provide a courier companion; a slave is speared to death to make the ghost journey with his deceased

досега се придържат към този обичай: робите ги убиваха с копия, за да могат като духове да тръгнат на път заедно със своя стопанин. Смяташе се, че духовете на хора, умрели от насилствена смърт, са доволни, когато техни роби стават духовете на техните убийци; тази представа подтикваше хората да ловуват за глави.

master. Ghosts of murdered persons were believed to be delighted to have the ghosts of their murderers as slaves; this notion motivated men to head hunting.

Смяташе се, че на духовете им харесва миризмата на храна; в древността подаванията на храна на погребения бяха повсеместна практика. Примитивната молитва се заключаваше в това, че преди да се пристъпи към трапезата, трябва да се хвърли малко храна в огъня за задоволяване исканията на духовете при едновременно мърморене на магически заклинания.

87:2.9 (960.3) Ghosts supposedly enjoyed the smell of food; food offerings at funeral feasts were once universal. The primitive method of saying grace was, before eating, to throw a bit of food into the fire for the purpose of appeasing the spirits, while mumbling a magic formula.

Хората вярваха, че покойниците ще се възползват от призраците на принадлежащите им приживе оръдия на труда и оръжия. Да счупиш предмета, значеше да го "убиеш" и така да пуснеш неговия призрак за служене в света на духовете. Жертваха също така и имущество, което запалваха и закопаваха. В древността щетите от погребенията бяха огромни. По-късните раси изготвяха хартиени макети и рисунки, жертвайки ги вместо истинските предмети и хора. Огромна крачка напред в развитието на цивилизацията беше направена, когато вместо запалване и погребване на собствеността започнаха да я предават по наследство. Индианците ирокези проведоха много реформи за намаляване на свързаните с погребенията щети. Запазването на собствеността им позволи да станат най-могъщите от северните червени хора. Смята се, че съвременният човек не се бои от духове, но властта на обичая е силна: много земни богатства и досега отиват по ритуали и погребални обреди.

87:2.10 (960.4) The dead were supposed to use the ghosts of the tools and weapons that were theirs in life. To break an article was to "kill it," thus releasing its ghost to pass on for service in ghostland. Property sacrifices were also made by burning or burying. Ancient funeral wastes were enormous. Later races made paper models and substituted drawings for real objects and persons in these death sacrifices. It was a great advance in civilization when the inheritance of kin replaced the burning and burying of property. The Iroquois Indians made many reforms in funeral waste. And this conservation of property enabled them to become the most powerful of the northern red men. Modern man is not supposed to fear ghosts, but custom is strong, and much terrestrial wealth is still consumed on funeral rituals and death ceremonies.

3. ПОКЛОНЕНИЕТО ПРЕД ПРЕДЦИТЕ

3. ANCESTOR WORSHIP

Развитието на култа към духове неизбежно доведе до поклонение пред предците, тъй като то стана свързващо звено между обикновените призраци и по-висшите духове – предвестници на боговете. Ранните богове бяха просто отишли си хора, спечелили слава приживе.

87:3.1 (960.5) The advancing ghost cult made ancestor worship inevitable since it became the connecting link between common ghosts and the higher spirits, the evolving gods. The early gods were simply glorified departed humans.

Първоначално поклонението пред предците беше по-близо до страха, отколкото до поклонението, но такива вярвания несъмнено спомагаха за по-нататъшното разпространяване на страха пред духовете и поклонението пред тях. Привържениците на древните култове на поклонение пред предците се бояха даже да се прозинат, за да

87:3.2 (960.6) Ancestor worship was originally more of a fear than a worship, but such beliefs did definitely contribute to the further spread of ghost fear and worship. Devotees of the early ancestor-ghost cults even feared to yawn lest a malignant ghost enter their bodies at such a time.

не пуснат в този момент в своето тяло зловреден дух.

Традицията да се осиновяват деца възникна от стремежа да се осигури увереност в това, че след смъртта ще има кой да извършва приношения в името на покоя и благополучието на душите. Дивакът живееше в страх пред духовете на своите съплеменници и прекарваше свободното си време, подготвяйки безопасното поведение за своя собствен дух след смъртта.

87:3.3 (960.7) The custom of adopting children was to make sure that someone would provide offerings after death for the peace and progress of the soul. The savage lived in fear of the ghosts of his fellows and spent his spare time planning for the safe conduct of his own ghost after death.

Повечето племена отбелязваха празник на всички души най-малко веднъж годишно. Римляните имаха ежегодно дванадесет такива празника заедно със съпровождащите ги церемонии. Половината от всички дни в годината се посвещаваха на всевъзможни ритуали, свързани с тези древни култове. Един от римските императори се опита да реформира този обичай, намалявайки броя на празничните дни в годината до 135.

87:3.4 (960.8) Most tribes instituted an all-souls' feast at least once a year. The Romans had twelve ghost feasts and accompanying ceremonies each year. Half the days of the year were dedicated to some sort of ceremony associated with these ancient cults. One Roman emperor tried to reform these practices by reducing the number of feast days to 135 a year.

Култът към духове постоянно се усъвършенстваше. Тъй като се смяташе, че духовете се издигат от стадия на несъвършеното битие на по-висока степен, то развитието на култа съответно доведе до поклонение пред небесните духове и даже богове. Но, независимо от различните вярвания в по-висши духове, всички племена и раси някога вярваха в призраци.

87:3.5 (961.1) The ghost cult was in continuous evolution. As ghosts were envisioned as passing from the incomplete to the higher phase of existence, so did the cult eventually progress to the worship of spirits, and even gods. But regardless of varying beliefs in more advanced spirits, all tribes and races once believed in ghosts.

4. ДОБРИТЕ И ЗЛИТЕ ДУХОВЕ

4. GOOD AND BAD SPIRIT GHOSTS

Страхът пред духове беше източник на цялата световна религия; с векове много племена се придържаха към древната вяра в духове от един тип. Те учеха, че ако призракът е предразположен – човека го съпътства сполука, а ако е разсърден – го постига нещастие.

87:4.1 (961.2) Ghost fear was the fountainhead of all world religion; and for ages many tribes clung to the old belief in one class of ghosts. They taught that man had good luck when the ghost was pleased, bad luck when he was angered.

С развитието на култа, основан върху страх пред духовете, се появи представа за духовете от по-висок порядък – духове, които е невъзможно да се отъждествят с някой конкретен човек. Това бяха висши, прославени духове, напуснали света на призраците и издигнали се в света на Духа.

87:4.2 (961.3) As the cult of ghost fear expanded, there came about the recognition of higher types of spirits, spirits not definitely identifiable with any individual human. They were graduate or glorified ghosts who had progressed beyond the domain of ghostland to the higher realms of spiritland.

Представата за съществуването на два типа духове постепенно се разпространи в целия свят. Този нов дуалистичен спиритизъм не се наложи да бъде предаван от едно племе на друго – той възникна самостоятелно по целия свят. По своето въздействие на развиващия се еволюционен разум силата на някаква представа се съдържа не в неговата реалност или разумност, а в неговата ясност и възможности за всеобщото, бързо и просто

87:4.3 (961.4) The notion of two kinds of spirit ghosts made slow but sure progress throughout the world. This new dual spiritism did not have to spread from tribe to tribe; it sprang up independently all over the world. In influencing the expanding evolutionary mind, the power of an idea lies not in its reality or reasonableness but rather in its *vividness* and the universality of its ready and simple application.

използване.

Още по-късно във въображението на човека се появи представата за добри и зли свръхестествени сили; някои призраци никога не се издигаха до нивото на добрите духове. Ранният моноспиритизъм, основан на страха пред духовете, постепенно се превръщаше в дуалистичен спиритизъм – нова представа за неизмеримото управление на земните дела. Накрая за сполука или несполука започнаха да разглеждат действието на съпътстващите сили. От тези два типа за по-активен и многочислен се смяташе този, който носеше нещастия.

87:4.4 (961.5) Still later the imagination of man envisioned the concept of both good and bad supernatural agencies; some ghosts never evolved to the level of good spirits. The early monospiritism of ghost fear was gradually evolving into a dual spiritism, a new concept of the invisible control of earthly affairs. At last good luck and bad luck were pictured as having their respective controllers. And of the two classes, the group that brought bad luck were believed to be the more active and numerous.

Окончателно формирайки се, доктрината за добрите и зли духове стана най-разпространеното и устойчиво от всички религиозни вярвания. Този дуализъм представляваше огромен религиозно-философски прогрес, тъй като той позволяваше на човека да обясни както сполуката, така и несполуката и едновременно да вярва в свръхматериалните същества, които бяха поне донякъде последователни в своето поведение. От духовете можеха да се очакват добри или зли постъпки; за разлика от ранните представи за призраците, присъщи на моноспиритизма на най-примитивните религии, тях не ги смятаха за намиращи се изцяло под властта на емоциите. Накрая за въображението на човека станаха достъпни свръхматериалните сили, които бяха логични в своето поведение, което се яви едно от най-знаменателните открития на истината за цялата история на еволюцията на религията и развитието на човешката философия.

87:4.5 (961.6) When the doctrine of good and bad spirits finally matured, it became the most widespread and persistent of all religious beliefs. This dualism represented a great religio-philosophic advance because it enabled man to account for both good luck and bad luck while at the same time believing in supermortal beings who were to some extent consistent in their behavior. The spirits could be counted on to be either good or bad; they were not thought of as being completely temperamental as the early ghosts of the monospiritism of most primitive religions had been conceived to be. Man was at last able to conceive of supermortal forces that were consistent in behavior, and this was one of the most momentous discoveries of truth in the entire history of the evolution of religion and in the expansion of human philosophy.

При все това еволюционната религия заплати огромна цена за концепцията на дуалистичния спиритизъм. Древната философия на човека можеше да съвмести постоянството на поведението на духовете с превратностите на земната съдба само за сметка на постулирането на два вида духове – добри и зли. И макар че съответното вероучение позволи на човека да съгласува тази игра на случая с представите за неизменните свръхматериални сили на цялото космическо единство, на боговете на еволюционната религия обикновено се противопоставяха силите на мрака.

87:4.6 (961.7) Evolutionary religion has, however, paid a terrible price for the concept of dual spiritism. Man's early philosophy was able to reconcile spirit constancy with the vicissitudes of temporal fortune only by postulating two kinds of spirits, one good and the other bad. And while this belief did enable man to reconcile the variables of chance with a concept of unchanging supermortal forces, this doctrine has ever since made it difficult for religionists to conceive of cosmic unity. The gods of evolutionary religion have generally been opposed by the forces of darkness.

Трагедията на всичко това се заключаваше в това, че във времената, когато тези идеи се вкореняваха в примитивното съзнание на човека в целия свят, в действителност не съществуваха зли и внасящи раздор духове. Такова прискръбно положение се наложи едва след бунта на Калигастия и продължи само до Петдесетница. Представите за добро и зло

87:4.7 (962.1) The tragedy of all this lies in the fact that, when these ideas were taking root in the primitive mind of man, there really were no bad or disharmonious spirits in all the world. Such an unfortunate situation did not develop until after the Caligastic rebellion and only persisted until Pentecost. The concept of good and evil as cosmic co-ordinates is, even in the twentieth century, very much alive in human philosophy;

като за равни космически начала са крайно характерни даже за човешката философия на двадесети век. Мнозинството урантийски религии и досега носят на себе си това родилно петно от културата на отдавна отминалите дни – периода на появата на култа към духове.

most of the world's religions still carry this cultural birthmark of the long-gone days of the emerging ghost cults.

5. ЕВОЛЮЦИЯТА НА КУЛТА КЪМ ДУХОВЕ

Първобитните хора предполагаха, че духовете и призраците притежават неограничени права и нямат никакви задължения. Смяташе се, че духовете виждат в човека създание, обременено с многобройни задължения и лишено от каквито и да било права. Струваше им се, че духовете гледат с презрение на човека, който вечно не се справя със своите духовни задължения. На човечеството беше свойствено да вярва, че духовете облагат човечеството с постоянна дан, изисквайки слугуване като заплащане за невмешателството в хорските дела, и най-малкото непровървяване приписваха на действията на духове. Древният човек дотолкова се боеше от някакъв пропуск, че след принасянето на жертви на всичките известни му духове извършваше още един ритуал – за "неведомите богове" – само за да може напълно да се обезопаси.

И, ето, вместо простия култ на призраците идват обредите на по-прогресивния и относително сложен култ на духовете-призраци – служенето и поклонението на по-висши духове, формирал се в примитивното въображение на човека. Религиозните обреди трябва да вървят в крак с еволюцията и духовния прогрес. Развиващият се култ представляваше само изкуство по самоосигуряване по отношение на вярата в свръхестествени същества, самоадаптацията и духовната среда. Промишлените и военни организации бяха средства за адаптация към естествената и социална среда. Подобно на това, както бракът възникна за удовлетворяване на потребностите на разнополовите същества, така и религиозната организация се появи в отговор на вярата във висши духовни сили и духовни същества. Религията представлява адаптацията на човека към своите илюзии относно тайните на случая. Страхът пред духове и последващото поклонение пред тях се използваха като гаранция спрямо нещастия, като метод за постигане на процъфтяване.

В представите на дивака добрите духове се занимават със своята работа, почти нищо не изисквайки от хората. Именно на злите призраци и духове се налага да бъдат държани

5. THE ADVANCING GHOST CULT

87:5.1 (962.2) Primitive man viewed the spirits and ghosts as having almost unlimited rights but no duties; the spirits were thought to regard man as having manifold duties but no rights. The spirits were believed to look down upon man as constantly failing in the discharge of his spiritual duties. It was the general belief of mankind that ghosts levied a continuous tribute of service as the price of noninterference in human affairs, and the least mischance was laid to ghost activities. Early humans were so afraid they might overlook some honor due the gods that, after they had sacrificed to all known spirits, they did another turn to the "unknown gods," just to be thoroughly safe.

87:5.2 (962.3) And now the simple ghost cult is followed by the practices of the more advanced and relatively complex spirit-ghost cult, the service and worship of the higher spirits as they evolved in man's primitive imagination. Religious ceremonial must keep pace with spirit evolution and progress. The expanded cult was but the art of self-maintenance practiced in relation to belief in supernatural beings, self-adjustment to spirit environment. Industrial and military organizations were adjustments to natural and social environments. And as marriage arose to meet the demands of bisexuality, so did religious organization evolve in response to the belief in higher spirit forces and spiritual beings. Religion represents man's adjustment to his illusions of the mystery of chance. Spirit fear and subsequent worship were adopted as insurance against misfortune, as prosperity policies.

87:5.3 (962.4) The savage visualizes the good spirits as going about their business, requiring little from human beings. It is the bad ghosts and spirits who must be kept in good humor. Accordingly, primitive

в благодушно разположение. Съответно първобитните народи отделяха много повече внимание на злите призраци, отколкото на милосърдните духове.

Смяташе се, че особено дразнещо действаха завистливите и зли духове на преуспяващия човек чрез друг човек или с помощта на урочасване. В тази част на култа, която беше свързана с отклоняване от коварните замисли на духа, много внимание се отделяше на техниката на *лошите очи.* Страхът от урочасване стана почти всемирно явление. Красивите жени носеха воал за защита от урочасване; впоследствие и много жени, желаещи да ги смятат за красиви, започнаха да носят воал. Поради страх пред злите духове децата рядко излизаха от къщи след настъпването на мрака и древните молитви винаги включваха молбата "избави ни от лоши очи".

В Корана има цяла глава, посветена на лошите очи и магическите заклинания – в тях дълбоко вярваха и евреите. Целият фалически култ възникна като защита от урочасване. Репродуктивните органи се смятаха за единствения фетиш, който може да защити от урочасване. Лошите очи породиха първите суеверия, засягащи вътреутробните родилни петна при децата, майчинските белези – и в своето време този култ беше практически повсеместен.

Завистта е дълбоко вкоренило се в човека качество; затова първобитният човек го приписваше на своите ранни богове. И доколкото в миналото човекът се опитваше да излъже призраците, скоро той започна да заблуждава духовете. Той казваше: "Щом духовете завиждат на нашата красота и благополучие, ние ще загрозяваме себе си и ще се изказваме пренебрежително за своя успех." Затова в древността смиреността не беше принизено "аз", а опит да бъдат изиграни и измамени завистливите духове.

За да не събуждат в духовете завист към благополучието на хората, обсипваха с проклятия талисман, любима вещ или човек. Така се появи обичаят да се намали значението на приветствените забележки по адрес на семейството или по свой собствен адрес, което постепенно се превърна в скромността, сдържаността и учтивостта, присъщи на културния човек. По тази причина беше прието да изглеждаш некрасив. Красотата извикваше в духовете завист; тя издаваше позорната човешка гордост. Дивакът искаше да има некрасиво име. Този аспект на култа беше огромна пречка за развитието на изкуството. Заради него светът в течение на дълго време оставаше унил и неугледен.

peoples paid more attention to their malevolent ghosts than to their benign spirits.

87:5.4 (962.5) Human prosperity was supposed to be especially provocative of the envy of evil spirits, and their method of retaliation was to strike back through a human agency and by the technique of the *evil eye.* That phase of the cult which had to do with spirit avoidance was much concerned with the machinations of the evil eye. The fear of it became almost world-wide. Pretty women were veiled to protect them from the evil eye; subsequently many women who desired to be considered beautiful adopted this practice. Because of this fear of bad spirits, children were seldom allowed out after dark, and the early prayers always included the petition, "deliver us from the evil eye."

87:5.5 (962.6) The Koran contains a whole chapter devoted to the evil eye and magic spells, and the Jews fully believed in them. The whole phallic cult grew up as a defense against the evil eye. The organs of reproduction were thought to be the only fetish which could render it powerless. The evil eye gave origin to the first superstitions respecting prenatal marking of children, maternal impressions, and the cult was at one time well-nigh universal.

87:5.6 (963.1) Envy is a deep-seated human trait; therefore did primitive man ascribe it to his early gods. And since man had once practiced deception upon the ghosts, he soon began to deceive the spirits. Said he, "If the spirits are jealous of our beauty and prosperity, we will disfigure ourselves and speak lightly of our success." Early humility was not, therefore, debasement of ego but rather an attempt to foil and deceive the envious spirits.

87:5.7 (963.2) The method adopted to prevent the spirits from becoming jealous of human prosperity was to heap vituperation upon some lucky or much loved thing or person. The custom of depreciating complimentary remarks regarding oneself or family had its origin in this way, and it eventually evolved into civilized modesty, restraint, and courtesy. In keeping with the same motive, it became the fashion to look ugly. Beauty aroused the envy of spirits; it betokened sinful human pride. The savage sought for an ugly name. This feature of the cult was a great handicap to the advancement of art, and it long kept the world somber and ugly.

При култа на духовете животът беше в най-добрия случай хазартна игра, резултат от управлението на духовете. Бъдещето на човека беше плод на неговите усилия, трудолюбие или талант само в тази степен, в която те можеха да се използват за въздействие над духовете. Ритуалите по умиротворяване на духовете като тежко бреме лягаха на човека, правейки живота уморителен и фактически непоносим. От век на век, от поколение на поколение един народ след друг се опитваше да усъвършенства тази доктрина на висшите призраци, но все още нито едно поколение не се решаваше напълно да се откаже от нея.

87:5.8 (963.3) Under the spirit cult, life was at best a gamble, the result of spirit control. One's future was not the result of effort, industry, or talent except as they might be utilized to influence the spirits. The ceremonies of spirit propitiation constituted a heavy burden, rendering life tedious and virtually unendurable. From age to age and from generation to generation, race after race has sought to improve this superghost doctrine, but no generation has ever yet dared to wholly reject it.

Намеренията и желанията на духовете се изучаваха с помощта на знамения, оракули и знаци. Такива съобщения, изпращани от духове, се тълкуваха посредством предсказания, прорицания, магии, "съд Божий" и астрология. Целият култ беше система, призвана да умиротвори, удовлетвори и да се откупи от духовете с помощта на този замаскиран подкуп.

87:5.9 (963.4) The intention and will of the spirits were studied by means of omens, oracles, and signs. And these spirit messages were interpreted by divination, soothsaying, magic, ordeals, and astrology. The whole cult was a scheme designed to placate, satisfy, and buy off the spirits through this disguised bribery.

Така се установи новата и развита световна философия, включваща три понятия:

87:5.10 (963.5) And thus there grew up a new and expanded world philosophy consisting in:

1. *Дълг:* това, което е необходимо да се прави за поддържане на благоприятно – или поне неутрално – разположение на духовете.

87:5.11 (963.6) 1. *Duty* — those things which must be done to keep the spirits favorably disposed, at least neutral.

2. *Добро:* правилното поведение и ритуали, предназначени за активното привличане на духовете на своя страна.

87:5.12 (963.7) 2. *Right* — the correct conduct and ceremonies designed to win the spirits actively to one's interests.

3. *Истина:* правилно разбиране на духовете и съответното поведение по отношение на тях – а следователно и по отношение на живота и смъртта.

87:5.13 (963.8) 3. *Truth* — the correct understanding of, and attitude toward, spirits, and hence toward life and death.

Древните хора се стремяха да узнаят своето бъдеще не само от едното любопитство: те искаха да предотвратят нещастието. Предсказанията бяха само опит да избегнат неприятностите. В тези времена сънищата се смятаха за пророчески, а във всичко необичайно се виждаше знамение. Даже днес цивилизованите народи упорито вярват в знаци, знамения и прочее останки от суеверията, характерни за развитието на древния култ към духовете. Бавно, много бавно на човека предстои да се откаже от тези методи, с помощта на които той така дълго и така мъчително се издигаше по еволюционните стъпала на живота.

87:5.14 (963.9) It was not merely out of curiosity that the ancients sought to know the future; they wanted to dodge ill luck. Divination was simply an attempt to avoid trouble. During these times, dreams were regarded as prophetic, while everything out of the ordinary was considered an omen. And even today the civilized races are cursed with the belief in signs, tokens, and other superstitious remnants of the advancing ghost cult of old. Slow, very slow, is man to abandon those methods whereby he so gradually and painfully ascended the evolutionary scale of life.

6. ПРИНУДАТА И ЗАКЛИНАНИЕТО

6. COERCION AND EXORCISM

Когато човекът вярваше само в призраци, религиозният ритуал беше по-личен, по-малко

87:6.1 (963.10) When men believed in ghosts only, religious ritual was more personal, less organized,

организиран, но с появата на вярата във висши духове възникна потребността от "възвишени духовни методи" на отношението към тях. Този опит да се усъвършенства и развие методът на умилостивяване доведе непосредствено до създаването на средства за защита от духове. Човекът наистина се чувстваше безпомощен пред лицето на безконтролните сили, действащи в земния живот, и чувството за непълноценност го тласкаше в търсене на компенсираща адаптация – метода, който би помогнал да се повишат шансовете на човека в неговата неравна схватка с Космоса.

but the recognition of higher spirits necessitated the employment of "higher spiritual methods" in dealing with them. This attempt to improve upon, and to elaborate, the technique of spirit propitiation led directly to the creation of defenses against the spirits. Man felt helpless indeed before the uncontrollable forces operating in terrestrial life, and his feeling of inferiority drove him to attempt to find some compensating adjustment, some technique for evening the odds in the one-sided struggle of man versus the cosmos.

В зората на този култ стремежът на човека да повлияе на действията на призраците се свеждаше до умилостивяване, до опити да се откупи от злополуките за сметка на подкуп. Когато развитието на култа към призраците доведе до представата за добри и зли духове, тези ритуали придобиха по-позитивен характер – появи се стремеж да се сдобие със сполука. Създадената от човека религия сега вече не беше толкова негативистична, при което човекът не се задоволяваше само с единия стремеж да спечели сполука: скоро той започна да строи планове, с помощта на които можеха да бъдат склонени духовете към сътрудничество. Религиозният човек вече не се чувстваше беззащитен пред лицето на безкрайните изисквания на призраците – фантоми на собственото му въображение; дивакът започна да измисля средства, с помощта на които можеше да повлияе на действията на духовете и да ги подбуди към сътрудничество.

87:6.2 (964.1) In the early days of the cult, man's efforts to influence ghost action were confined to propitiation, attempts by bribery to buy off ill luck. As the evolution of the ghost cult progressed to the concept of good as well as bad spirits, these ceremonies turned toward attempts of a more positive nature, efforts to win good luck. Man's religion no longer was completely negativistic, nor did he stop with the effort to win good luck; he shortly began to devise schemes whereby he could compel spirit co-operation. No longer does the religionist stand defenseless before the unceasing demands of the spirit phantasms of his own devising; the savage is beginning to invent weapons wherewith he may coerce spirit action and compel spirit assistance.

Първите опити на човека да защити себе си бяха насочени против призраците. С течение на времето живите започнаха да измислят методи за съпротива спрямо мъртвите. Бяха разработени много техники за плашене и изгонване на призраци, сред които могат да бъдат отделени следните:

87:6.3 (964.2) Man's first efforts at defense were directed against the ghosts. As the ages passed, the living began to devise methods of resisting the dead. Many techniques were developed for frightening ghosts and driving them away, among which may be cited the following:

1. Отсичане на главата и вързване на телата в гроба.

87:6.4 (964.3) 1. Cutting off the head and tying up the body in the grave.

2. Засипване с камъни на жилището на покойника.

87:6.5 (964.4) 2. Stoning the death house.

3. Кастрация или пречупване на краката на трупа.

87:6.6 (964.5) 3. Castration or breaking the legs of the corpse.

4. Погребване под камъни – един от източниците на съвременните надгробни паметници.

87:6.7 (964.6) 4. Burying under stones, one origin of the modern tombstone.

5. Кремация – по-късно изобретение за предотвратяване на неприятностите, навличани от духовете.

87:6.8 (964.7) 5. Cremation, a later-day invention to prevent ghost trouble.

6. Изхвърляне на телата в морето.

87:6.9 (964.8) 6. Casting the body into the sea.

7. Оставяне на телата да ги изядат дивите

87:6.10 (964.9) 7. Exposure of the body to be eaten by

животни.

Хората вярваха, че духовете ги тревожи и плаши шум; виковете, звънците и барабаните ги изгонваха от живите. Тези древни методи и досега се запазват в обичая “бдение” при гроба. За пропъждане на нежелани духове се използваше миризмата от лошо миришещо вариво. Изготвяха се отвратителни изображения на духове: виждайки себе си, духовете трябваше бързо да избягат. Смяташе се, че кучетата притежават способността да чувстват приближаването на призраците и да предупреждават за това със своя лай, а петлите започват да кукуригат. Ветропоказателите с формата на петел дължат своята поява на това суеверие.

За най-добра защита от призраци се смяташе водата. Предпочитание се отдаваше на святата вода – тази, в която измиваха краката си жреците. Както огънят, така и водата се смятаха за непреодолими прегради за призраците. Древните римляни три пъти обикаляха трупа с вода; в двадесети век тялото го напръскват със светена вода, а умиването на ръцете на гробището, както и преди, е еврейски обряд. По-късно кръщението стана част от обряда умиване; първобитните къпания бяха религиозен обряд. Едва в последно време къпането стана санитарна практика.

Но човекът не спря до изгонването на духовете: скоро с помощта на религиозните ритуали и други методи той се опита да принуди духовете да действат. Заклинанието беше използване на един дух за подчиняване или изгонване на друг. Същата тактика се използваше за плашене на призраците и духовете. Съществуващата в дуалистичния спиритизъм представа за добрите и злите сили даде на човека прекрасна възможност да се опита да сблъска тези сили една с друга, тъй като ако силният човек можеше да победи слабия, то могъщият дух със сигурност можеше да вземе връх над слабия призрак. Проклятията, произнасяни от първобитните хора, представляваха форма на принуда, предназначена за внушаване на благоговеен страх от низшите духове. По-късно този обичай се разпространи в произнасяне на проклятия над враговете.

В течение на дълго време се смяташе, че връщайки се към обичаите, създадени от по-древни нрави, можеш да принудиш духовете и полубоговете да извършат желаните действия. Същата грешка допуска и съвременният човек. Вие се отнасяте един към друг, използвайки прост, ежедневен език, но започвайки да се молите, се връщате към по-древния стил на другото поколение – така наричания

wild animals.

87:6.11 (964.10) Ghosts were supposed to be disturbed and frightened by noise; shouting, bells, and drums drove them away from the living; and these ancient methods are still in vogue at “wakes” for the dead. Foul-smelling concoctions were utilized to banish unwelcome spirits. Hideous images of the spirits were constructed so that they would flee in haste when they beheld themselves. It was believed that dogs could detect the approach of ghosts, and that they gave warning by howling; that cocks would crow when they were near. The use of a cock as a weather vane is in perpetuation of this superstition.

87:6.12 (964.11) Water was regarded as the best protection against ghosts. Holy water was superior to all other forms, water in which the priests had washed their feet. Both fire and water were believed to constitute impassable barriers to ghosts. The Romans carried water three times around the corpse; in the twentieth century the body is sprinkled with holy water, and hand washing at the cemetery is still a Jewish ritual. Baptism was a feature of the later water ritual; primitive bathing was a religious ceremony. Only in recent times has bathing become a sanitary practice.

87:6.13 (964.12) But man did not stop with ghost coercion; through religious ritual and other practices he was soon attempting to compel spirit action. Exorcism was the employment of one spirit to control or banish another, and these tactics were also utilized for frightening ghosts and spirits. The dual-spiritism concept of good and bad forces offered man ample opportunity to attempt to pit one agency against another, for, if a powerful man could vanquish a weaker one, then certainly a strong spirit could dominate an inferior ghost. Primitive cursing was a coercive practice designed to overawe minor spirits. Later this custom expanded into the pronouncing of curses upon enemies.

87:6.14 (965.1) It was long believed that by reverting to the usages of the more ancient mores the spirits and demigods could be forced into desirable action. Modern man is guilty of the same procedure. You address one another in common, everyday language, but when you engage in prayer, you resort to the older style of another generation, the so-called solemn style.

церемониален стил.

С това се обясняват многобройните случаи на завръщане към религиозните обреди от сексуален характер, например, към храмовата проституция. Такива връщания към първобитните обичаи се смятаха за защита от много беди. В съзнанието на простодушните народи подобни действия бяха напълно лишени от това, което съвременните хора биха нарекли промискуитет.

87:6.15 (965.2) This doctrine also explains many religious-ritual reversions of a sex nature, such as temple prostitution. These reversions to primitive customs were considered sure guards against many calamities. And with these simple-minded peoples all such performances were entirely free from what modern man would term promiscuity.

След това дойдоха ритуалните обещания, след които се появиха религиозните обети и свещени клетви. Повечето такива клетви се съпровождаха със самоизтезаване и самоосакатяване, а по-късно – с пост и молитва. Впоследствие за сигурен метод на принуда започнаха да смятат самопожертвуването, особено отказа от полов живот. Така първобитният човек още на ранния етап на развитие стигна до ясно изразен аскетизъм в своята религиозна практика, вярвайки в ефективността на самоизтезанието и самоотречението като ритуали, способни да принудят неразположените духове да действат благоприятно в отговор на всичките му страдания и лишения.

87:6.16 (965.3) Next came the practice of ritual vows, soon to be followed by religious pledges and sacred oaths. Most of these oaths were accompanied by self-torture and self-mutilation; later on, by fasting and prayer. Self-denial was subsequently looked upon as being a sure coercive; this was especially true in the matter of sex suppression. And so primitive man early developed a decided austerity in his religious practices, a belief in the efficacy of self-torture and self-denial as rituals capable of coercing the unwilling spirits to react favorably toward all such suffering and deprivation.

Съвременният човек вече не се опитва открито да принуждава духовете, макар че все още проявява склонност да се пазари с Божеството. Той и досега се кълне, чука на дърво, заключва се с пръсти и съпровожда с плюване някоя изтъркана фраза, която някога беше магическо заклинание.

87:6.17 (965.4) Modern man no longer attempts openly to coerce the spirits, though he still evinces a disposition to bargain with Deity. And he still swears, knocks on wood, crosses his fingers, and follows expectoration with some trite phrase; once it was a magical formula.

7. ПРИРОДАТА НА КУЛТА

7. NATURE OF CULTISM

Жизнеспособността на култовия тип социална организация се обясняваше с това, че той даде символиката, необходима за запазване и поощряване на моралните възгледи и религиозните устои. Култът израсна от традициите на “древните кланове” и беше увековечен като призната институция; всички кланове изповядват някаква разновидност на култа. Всеки въодушевяващ идеал се стреми да придобие увековечаваща го символика – да намери метод за проява в културата, който би му осигурил съществуване и би разширил възможностите за неговата реализация. И култът постига това за сметка на поощряването и удовлетворяването на чувствата.

87:7.1 (965.5) The cult type of social organization persisted because it provided a symbolism for the preservation and stimulation of moral sentiments and religious loyalties. The cult grew out of the traditions of “old families” and was perpetuated as an established institution; all families have a cult of some sort. Every inspiring ideal grasps for some perpetuating symbolism — seeks some technique for cultural manifestation which will insure survival and augment realization — and the cult achieves this end by fostering and gratifying emotion.

Още от зората на цивилизацията всяко привлекателно движение в социалната култура или развитие на религията създаваше ритуал, символичен обряд. Колкото по-малко осъзнато беше развитието, довеждащо до появата на

87:7.2 (965.6) From the dawn of civilization every appealing movement in social culture or religious advancement has developed a ritual, a symbolic ceremonial. The more this ritual has been an unconscious growth, the stronger it has gripped its

ритуал, толкова по-силно той привързваше към себе си своите привърженици. Култът запазваше възгледите и удовлетворяваше емоциите, но той винаги беше най-голямото препятствие на пътя към социалното преустройство и духовния растеж.

Независимо от това, че култът неизменно забавяше социалния прогрес, прискръбно е, че толкова много съвременни хора, вярващи в нравствените норми и духовни идеали, нямат на свое разположение адекватна символика – култа, даващ взаимна поддръжка, това, което би им дало усещане за съпричастност. Но религиозният култ е невъзможно да се измисли; той трябва да възникне. Не съществуват две групи с идентични култове, ако техните ритуали не са сведени към единен стандарт с волево решение на властите.

Ранният християнски култ беше най-ефективен, привлекателен и устойчив от всички създадени някога или измислени ритуали. Но във века на науката неговата ценност в значителна степен беше разрушена поради унищожаване на толкова много от неговите изначални основополагащи принципи. Християнският култ беше отслабен вследствие загубата на много принципни идеи.

В миналото истината бързо растеше и свободно се развиваше, когато култът беше гъвкав, а неговата символика – изменчива. Неизчерпаемата истина и адаптируемият култ спомогнаха за бързо социално развитие. Безсмисленият култ профанира религията, стремейки се да изтласка философията и да пороби мисълта; истинският култ се развива.

Независимо от своите недостатъци и ограничения всяко ново разкриване на истината пораждаше нов култ. Така и новата концепция за религията на Иисус трябваше да създаде друга, съответстваща ú символика. Съвременният човек трябва да намери адекватен израз за своите нови развиващи се идеи, идеали и устои. Такива възвишени символи трябва да произтичат от религиозния живот, от духовния опит. И тази висока символика на по-развитата цивилизация трябва да се основава на концепцията за Бащинството на Бога и да се изпълва с могъщи идеали на братството между хората.

Старите култове бяха твърде егоцентрични; новите трябваше да бъдат породени от практическата любов. Както и старите култове, новият култ трябва да укрепва възгледите, да утолява чувствата и да поощрява предаността – но не само това: той трябва да спомага за духовния прогрес, да разширява космическите значения, да повишава нравствените ценности, да

devotees. The cult preserved sentiment and satisfied emotion, but it has always been the greatest obstacle to social reconstruction and spiritual progress.

87:7.3 (965.7) Notwithstanding that the cult has always retarded social progress, it is regrettable that so many modern believers in moral standards and spiritual ideals have no adequate symbolism — no cult of mutual support — nothing to *belong* to. But a religious cult cannot be manufactured; it must grow. And those of no two groups will be identical unless their rituals are arbitrarily standardized by authority.

87:7.4 (965.8) The early Christian cult was the most effective, appealing, and enduring of any ritual ever conceived or devised, but much of its value has been destroyed in a scientific age by the destruction of so many of its original underlying tenets. The Christian cult has been devitalized by the loss of many fundamental ideas.

87:7.5 (965.9) In the past, truth has grown rapidly and expanded freely when the cult has been elastic, the symbolism expansile. Abundant truth and an adjustable cult have favored rapidity of social progression. A meaningless cult vitiates religion when it attempts to supplant philosophy and to enslave reason; a genuine cult grows.

87:7.6 (966.1) Regardless of the drawbacks and handicaps, every new revelation of truth has given rise to a new cult, and even the restatement of the religion of Jesus must develop a new and appropriate symbolism. Modern man must find some adequate symbolism for his new and expanding ideas, ideals, and loyalties. This enhanced symbol must arise out of religious living, spiritual experience. And this higher symbolism of a higher civilization must be predicated on the concept of the Fatherhood of God and be pregnant with the mighty ideal of the brotherhood of man.

87:7.7 (966.2) The old cults were too egocentric; the new must be the outgrowth of applied love. The new cult must, like the old, foster sentiment, satisfy emotion, and promote loyalty; but it must do more: It must facilitate spiritual progress, enhance cosmic meanings, augment moral values, encourage social development, and stimulate a high type of personal religious living. The new cult must provide supreme goals of living which are

поощрява социалното развитие и да стимулира висок тип индивидуален религиозен живот. Новият култ е длъжен да предлага висшите цели на живота, които са както преходни, така и вечни – социални и духовни.

both temporal and eternal — social and spiritual.

Никакъв култ не е способен да се запази и да внесе принос в обществения прогрес и индивидуалното духовно развитие, ако не е основан на биологичното, социологично и религиозно значение на *семейството.* Устойчивият култ трябва да символизира постоянство в условията на непрекратяващи се изменения, да прославя обединяващото начало в потока разнообразни социални метаморфози. Той трябва да се опира на истинските значения, да възвисява красивите отношения и да прославя благите ценности, присъщи на истинското великодушие.

87:7.8 (966.3) No cult can endure and contribute to the progress of social civilization and individual spiritual attainment unless it is based on the biologic, sociologic, and religious significance of the *home.* A surviving cult must symbolize that which is permanent in the presence of unceasing change; it must glorify that which unifies the stream of ever-changing social metamorphosis. It must recognize true meanings, exalt beautiful relations, and glorify the good values of real nobility.

Но огромната трудност по намирането на нова и удовлетворяваща символика се заключава в следното: като група съвременните хора се придържат към научното отношение, избягват суеверията и изпитват отвращение към невежеството, но индивидуално всички те копнеят за тайнственото и благоговеят пред неизвестното. Никакъв култ не може да се запази, ако не заключава в себе си някаква притегателна тайна и не съдържа някаква непостижима ценност. И при това новата символика трябва да има значение за групата, но да бъде понятна и за индивида. Всяка полезна символика трябва да се изразява в такива форми, които индивидът може да овладее по своя собствена инициатива и от които може да се възползва съвместно със своите другари. Ако новият култ можеше да бъде динамичен, а не статичен, той действително може да внесе ценен принос както в земния, така и в духовния прогрес на човечеството.

87:7.9 (966.4) But the great difficulty of finding a new and satisfying symbolism is because modern men, as a group, adhere to the scientific attitude, eschew superstition, and abhor ignorance, while as individuals they all crave mystery and venerate the unknown. No cult can survive unless it embodies some masterful mystery and conceals some worthful unattainable. Again, the new symbolism must not only be significant for the group but also meaningful to the individual. The forms of any serviceable symbolism must be those which the individual can carry out on his own initiative, and which he can also enjoy with his fellows. If the new cult could only be dynamic instead of static, it might really contribute something worth while to the progress of mankind, both temporal and spiritual.

Но култът – символичната система от ритуали, девизи или цели – няма да действа, ако се окаже твърде сложен. Освен това е необходимо самоотдаване – реакция, присъща на предаността. Всяка успешна религия задължително създава съответна символика и нейните последователи не трябва да допускат лишаване от жизненост на своя ритуал в сковаващите, изкривени и удушаващи стереотипни обреди, които са способни само да изкривят и забавят всеки социален, нравствен и духовен прогрес. Никакъв култ не може да се запази, ако забавя нравственото развитие и е неспособен да благоприятства духовния прогрес. Култът е този скелет, около който нараства живата и динамична плът на личния духовен опит – истинската религия.

87:7.10 (966.5) But a cult — a symbolism of rituals, slogans, or goals — will not function if it is too complex. And there must be the demand for devotion, the response of loyalty. Every effective religion unerringly develops a worthy symbolism, and its devotees would do well to prevent the crystallization of such a ritual into cramping, deforming, and stifling stereotyped ceremonials which can only handicap and retard all social, moral, and spiritual progress. No cult can survive if it retards moral growth and fails to foster spiritual progress. The cult is the skeletal structure around which grows the living and dynamic body of personal spiritual experience — true religion.

[Представено от Ярка Вечерна Звезда на

87:7.11 (966.6) [Presented by a Brilliant Evening Star

Небадон.]	of Nebadon.]

Документ 88. Фетиши, талисмани и магия

⇦ 087 Книгата Урантия 089 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 88. ФЕТИШИ, ТАЛИСМАНИ И МАГИЯ

Секции

Въведение
1. Вяра във фетишите
2. Еволюция на фетиша
3. Тотемизъм
4. Магия
5. Магически талисмани
6. Магически ритуали

Въведение

ПРЕДСТАВАТА за духа, вселяващ се в неодушевен предмет, животно или човек, е най-древното и достойно за уважение вярване, съществуващо откакто започна еволюцията на религията. Учението за обладаност от духа представлява *фетишизъм.* Дивакът не се прекланя непременно пред фетиша; той напълно закономерно се покланя и благоговее пред заключения във фетиша дух.

Отначало пребиваващият във фетиша дух се смяташе за призрака на умрял човек; по-късно започнаха да предполагат, че във фетишите се вселяват по-висши духове. Съответно култът към фетишите обедини всички примитивни представи за призраци, души, духове и демонична обладаност.

1. ВЯРА ВЪВ ФЕТИШИТЕ

Първобитният човек се стремеше да направи фетиш от всичко необичайно; затова появата на много фетиши беше случайна. Човекът заболява, нещо се случва – и той оздравява. Същото се отнася и до

PAPER 88 FETISHES, CHARMS, AND MAGIC

SECTIONS

Introduction
1. Belief in Fetishes
2. Evolution of the Fetish
3. Totemism
4. Magic
5. Magical Charms
6. The Practice of Magic

INTRODUCTION

88:0.1 (967.1) THE concept of a spirit's entering into an inanimate object, an animal, or a human being, is a very ancient and honorable belief, having prevailed since the beginning of the evolution of religion. This doctrine of spirit possession is nothing more nor less than *fetishism.* The savage does not necessarily worship the fetish; he very logically worships and reverences the spirit resident therein.

88:0.2 (967.2) At first, the spirit of a fetish was believed to be the ghost of a dead man; later on, the higher spirits were supposed to reside in fetishes. And so the fetish cult eventually incorporated all of the primitive ideas of ghosts, souls, spirits, and demon possession.

1. BELIEF IN FETISHES

88:1.1 (967.3) Primitive man always wanted to make anything extraordinary into a fetish; chance therefore gave origin to many. A man is sick, something happens, and he gets well. The same thing is true of the reputation of many medicines

репутацията на много лекарства и на случайните методи за лечение на заболяванията. Предметите, свързани със съновиденията, лесно се превръщаха във фетиши. Такива ставаха вулканите – но не планините, кометите – но не звездите. Древните хора смятаха падащите звезди и метеори за свидетелство за пристигането на Земята на духове-посетители.

and the chance methods of treating disease. Objects connected with dreams were likely to be converted into fetishes. Volcanoes, but not mountains, became fetishes; comets, but not stars. Early man regarded shooting stars and meteors as indicating the arrival on earth of special visiting spirits.

Първите фетиши бяха камъчета с необичайни отметки и оттогава човекът винаги търсеше "свещени камъни". Някога огърлицата представляваше колекция от свещени камъни – цял набор от талисмани. Камъни-фетиши имаха много племена, но броени от тях се запазиха като такива, например, Каабският и Скунският камък. Водата и огънят също се отнасяха към древните фетиши. Поклонението пред огъня и вярата в святата вода съществуват до ден днешен.

88:1.2 (967.4) The first fetishes were peculiarly marked pebbles, and "sacred stones" have ever since been sought by man; a string of beads was once a collection of sacred stones, a battery of charms. Many tribes had fetish stones, but few have survived as have the Kaaba and the Stone of Scone. Fire and water were also among the early fetishes, and fire worship, together with belief in holy water, still survives.

Фетишизацията на дърветата стана в по-късните времена, но сред някои племена поклонението пред природата доведе до вярата в талисмани, в които се вселяват различни природни духове. Когато растенията и плодовете ставаха фетиши, биваше забранявано да се ядат. Едни от първите в тази категория попаднаха ябълките – левантийските народи никога не ги употребяваха за храна.

88:1.3 (967.5) Tree fetishes were a later development, but among some tribes the persistence of nature worship led to belief in charms indwelt by some sort of nature spirit. When plants and fruits became fetishes, they were taboo as food. The apple was among the first to fall into this category; it was never eaten by the Levantine peoples.

Ако животно се хранеше с човешка плът, то се превръщаше във фетиш. Така кучето стана свещеното животно на парсите. Ако фетишът е животно и в него постоянно пребивава дух, то фетишизмът може да въздейства на реинкарнацията. Диваците в много отношения завиждаха на животните. Те не чувстваха своето превъзходство и често получаваха имена в чест на любимите си зверове.

88:1.4 (967.6) If an animal ate human flesh, it became a fetish. In this way the dog came to be the sacred animal of the Parsees. If the fetish is an animal and the ghost is permanently resident therein, then fetishism may impinge on reincarnation. In many ways the savages envied the animals; they did not feel superior to them and were often named after their favorite beasts.

Когато животното ставаше фетиш, на неговото месо налагаха забрана. Поради своето сходство с хората човекообразните маймуни и макаците още в древността станаха свещени животни; по-късно с такова отношение удостоиха змиите, птиците и свинете. Едно време фетиш беше кравата: над кравето мляко беше наложено табу, а нейните изпражнения се ползваха с голямо почитание. В Палестина съществуваше култ към змията, особено у финикийците, които наред с евреите смятаха змията за изразител на злите духове. Даже много съвременни хора вярват в магьоснически способности на влечугоподобните. Змията биваше почитана по цялото пространство между Аравия и Индия до племената на индианците хопи с техните танци на змията.

88:1.5 (967.7) When animals became fetishes, there ensued the taboos on eating the flesh of the fetish animal. Apes and monkeys, because of resemblance to man, early became fetish animals; later, snakes, birds, and swine were also similarly regarded. At one time the cow was a fetish, the milk being taboo while the excreta were highly esteemed. The serpent was revered in Palestine, especially by the Phoenicians, who, along with the Jews, considered it to be the mouthpiece of evil spirits. Even many moderns believe in the charm powers of reptiles. From Arabia on through India to the snake dance of the Moqui tribe of red men the serpent has been revered.

Някои дни от седмицата бяха фетиши. От векове петъкът се смяташе за нещастен ден, а тринадесет – за злополучно число. Щастливите числа – три и седем, се появиха в резултат на последващите откровения; четири беше щастливото число при първобитния човек, който още в древността откри четирите страни на света. Смяташе се, че броенето на добитъка и другата собственост носи нещастие; древните хора винаги се противяха на "преброяването" на населението – "изчисляването на хората".

88:1.6 (968.1) Certain days of the week were fetishes. For ages Friday has been regarded as an unlucky day and the number thirteen as an evil numeral. The lucky numbers three and seven came from later revelations; four was the lucky number of primitive man and was derived from the early recognition of the four points of the compass. It was held unlucky to count cattle or other possessions; the ancients always opposed the taking of a census, "numbering the people."

Първобитният човек не правеше ненужен фетиш от секса; репродуктивната функция привличаше само ограничено внимание. Отношението на дивака беше естествено; в него отсъстваха непристойността или похотливостта.

88:1.7 (968.2) Primitive man did not make an undue fetish out of sex; the reproductive function received only a limited amount of attention. The savage was natural minded, not obscene or prurient.

Могъщ фетиш беше слюнката; плюейки на човека, от него можеше да изгониш дяволите. Старшият или знатен човек оказваше висша чест на този, когото плюеше. Някои части от човешкото тяло се смятаха за потенциални фетиши, особено косите и ноктите. Високо се ценяха дългите нокти, израснали на пръстите на вожда, а техните изрезки се превръщаха в могъщ фетиш. Фетишизацията на скалпове е една от главните причини за последващия лов на глави. Ценен фетиш беше пъпната връв; такова отношение и досега съществува в Африка. Първата играчка на човека беше запазената пъпна връв. Често украсявана с бисер, тя се превърна в първата огърлица.

88:1.8 (968.3) Saliva was a potent fetish; devils could be driven out by spitting on a person. For an elder or superior to spit on one was the highest compliment. Parts of the human body were looked upon as potential fetishes, particularly the hair and nails. The long-growing fingernails of the chiefs were highly prized, and the trimmings thereof were a powerful fetish. Belief in skull fetishes accounts for much of later-day head-hunting. The umbilical cord was a highly prized fetish; even today it is so regarded in Africa. Mankind's first toy was a preserved umbilical cord. Set with pearls, as was often done, it was man's first necklace.

Гърбавите и сакати деца ставаха фетиши; смяташе се, че лунатиците са побъркани. Първобитният човек не отличаваше гения от безумния; идиотите или ги пребиваха до смърт, или ги почитаха като фетиши. Истерията все повече потвърждаваше разпространението на вярването в магьосничеството; епилептиците често ставаха жреци и шамани. На пиянството гледаха като на вид обладаност от духове: когато дивакът вземаше участие в гуляй, той поставяше в косите си лист, за да снеме от себе си отговорността за своите постъпки. Отровите и силните напитки станаха фетиши: смяташе се, че в тях се вселяват духове.

88:1.9 (968.4) Hunchbacked and crippled children were regarded as fetishes; lunatics were believed to be moon-struck. Primitive man could not distinguish between genius and insanity; idiots were either beaten to death or revered as fetish personalities. Hysteria increasingly confirmed the popular belief in witchcraft; epileptics often were priests and medicine men. Drunkenness was looked upon as a form of spirit possession; when a savage went on a spree, he put a leaf in his hair for the purpose of disavowing responsibility for his acts. Poisons and intoxicants became fetishes; they were deemed to be possessed.

Мнозина гледаха на гениите като на фетиши, обладани от мъдър дух. Тези надарени хора бързо се научиха да прибягват до измама и мошеничество за своите егоистични цели. Човекът-фетиш се смяташе за свръхчовек; той беше божествен и даже непогрешим. Затова вождовете, царете, жреците, прорицателите и църковните управители съответно придобиваха огромна неограничена власт.

88:1.10 (968.5) Many people looked upon geniuses as fetish personalities possessed by a wise spirit. And these talented humans soon learned to resort to fraud and trickery for the advancement of their selfish interests. A fetish man was thought to be more than human; he was divine, even infallible. Thus did chiefs, kings, priests, prophets, and church rulers eventually wield great power and exercise unbounded authority.

2. ЕВОЛЮЦИЯ НА ФЕТИША

Смяташе се, че призраците предпочитат да се вселяват в един от предметите, принадлежали при живота в плът. С тази вяра се обяснява действеността на много съвременни реликви. Древните винаги почитаха костите на своите вождове и скелетните останки на светците и героите и досега довеждат много хора до суеверен трепет. До ден днешен се извършва поклонничество пред гробниците на великите хора.

Вярата в светите мощи е останка от древния култ на фетишите. Светите мощи представляват опит на съвременните религии да рационализират фетишите на диваците и така да ги възвисят, правейки ги достойни и уважавани в съвременните религиозни системи. Вярата във фетиши и магия се смята за езичество, но поклонението пред светите мощи и вярата в чудеса не предизвикват възражения.

Огънят – огнището, се превърна в някакво подобие на фетиша, в свещено място. Поначало светините и храмовете ставаха фетиши затова, защото тук погребваха мъртвите. Светилището на древните евреи беше възвисено от Мойсей до това положение, при което то стана вместилище на свръхфетиша – съществуващата в това време представа за закона Божий. Но израилтяните никога не се отказваха от особената ханаанска вяра в каменните жертвеници. “И този камък, който поставих на паметника, ще бъде дом Божий.” Те дълбоко вярваха в това, че Духът на техния Бог пребивава в такива каменни жертвеници, които фактически бяха фетиши.

Най-древните изображения се създаваха за това, да запазят облика на прославените покойници и да увековечат тяхната памет; това бяха истински паметници. Идолите представляваха усъвършенстване на фетишизма. Първобитните хора вярваха в това, че под въздействието на обряда на освещаването духът прониква в изображението. Така, благославяйки определени предмети, ги превръщаха в талисмани.

Мойсей се опита да обуздае поклонението пред фетишите сред древните евреи, допълвайки втората заповед на древния далматийски кодекс. Той предпазливо им предписа да не правят никакви изображения, които могат да се превърнат в свещени фетиши. Мойсей каза направо: “Не си правете идоли или изображения на това, което е горе на небето или долу на земята, или което е във

2. EVOLUTION OF THE FETISH

88:2.1 (968.6) It was a supposed preference of ghosts to indwell some object which had belonged to them when alive in the flesh. This belief explains the efficacy of many modern relics. The ancients always revered the bones of their leaders, and the skeletal remains of saints and heroes are still regarded with superstitious awe by many. Even today, pilgrimages are made to the tombs of great men.

88:2.2 (968.7) Belief in relics is an outgrowth of the ancient fetish cult. The relics of modern religions represent an attempt to rationalize the fetish of the savage and thus elevate it to a place of dignity and respectability in the modern religious systems. It is heathenish to believe in fetishes and magic but supposedly all right to accept relics and miracles.

88:2.3 (969.1) The hearth — fireplace — became more or less of a fetish, a sacred spot. The shrines and temples were at first fetish places because the dead were buried there. The fetish hut of the Hebrews was elevated by Moses to that place where it harbored a superfetish, the then existent concept of the law of God. But the Israelites never gave up the peculiar Canaanite belief in the stone altar: “And this stone which I have set up as a pillar shall be God’s house.” They truly believed that the spirit of their God dwelt in such stone altars, which were in reality fetishes.

88:2.4 (969.2) The earliest images were made to preserve the appearance and memory of the illustrious dead; they were really monuments. Idols were a refinement of fetishism. The primitives believed that a ceremony of consecration caused the spirit to enter the image; likewise, when certain objects were blessed, they became charms.

88:2.5 (969.3) Moses, in the addition of the second commandment to the ancient Dalamatian moral code, made an effort to control fetish worship among the Hebrews. He carefully directed that they should make no sort of image that might become consecrated as a fetish. He made it plain, “You shall not make a graven image or any likeness of anything that is in heaven above, or on the earth beneath, or in the waters of the earth.”

водите земни.” Макар че тази заповед съществено забави развитието на изкуствата при евреите, тя действително намали поклонението пред фетишите. Но Мойсей беше твърде мъдър, за да се опита с един замах да изтласка древните фетиши, и затова се съгласи да помести в ковчега, който беше едновременно походен жертвеник и религиозна светиня, някои свети мощи наред със скрижалите.

While this commandment did much to retard art among the Jews, it did lessen fetish worship. But Moses was too wise to attempt suddenly to displace the olden fetishes, and he therefore consented to the putting of certain relics alongside the law in the combined war altar and religious shrine which was the ark.

Съответно фетиши станаха и думите, особено такива, които се смятаха за слова Божии; така свещените книги на много религии се превърнаха във фетишистки затвор, сковаващ духовното въображение на човека. Неговата заповед впоследствие се използва, за да очернят изкуството и да възпрепятстват наслаждението и възхищението от прекрасното.

88:2.6 (969.4) Words eventually became fetishes, more especially those which were regarded as God’s words; in this way the sacred books of many religions have become fetishistic prisons incarcerating the spiritual imagination of man. Moses’ very effort against fetishes became a supreme fetish; his commandment was later used to stultify art and to retard the enjoyment and adoration of the beautiful.

В древността недопускащата възражение дума-фетиш беше внушаващата страх догма – най-страшният от всички тирани, поробващи човека. Догматичният фетиш довежда смъртния човек до самозаблуда, удържайки го в менгемето на сляпата вяра, фанатизма, суеверието, нетърпимостта и най-зверските форми на варварска жестокост. Съвременното уважение към мъдростта и истината е само неотдавнашно избавление от тенденцията към фетишизация, обръщането към по-високо ниво на мислене и логика. Що се отнася до събирането на фетишизирани писания, които за различните религиозни хора са свещени книги, то смята се, че не само съдържанието на такива книги е истинско, но и че те съдържат цялата истина. Ако в една от свещените книги бъде казано, че Земята е плоска, то в течение на много поколения здравомислещи по принцип мъже и жени ще отхвърлят явните свидетелства за това, че планетата е кръгла.

88:2.7 (969.5) In olden times the fetish word of authority was a fear-inspiring *doctrine,* the most terrible of all tyrants which enslave men. A doctrinal fetish will lead mortal man to betray himself into the clutches of bigotry, fanaticism, superstition, intolerance, and the most atrocious of barbarous cruelties. Modern respect for wisdom and truth is but the recent escape from the fetish-making tendency up to the higher levels of thinking and reasoning. Concerning the accumulated fetish writings which various religionists hold as *sacred books,* it is not only believed that what is in the book is true, but also that every truth is contained in the book. If one of these sacred books happens to speak of the earth as being flat, then, for long generations, otherwise sane men and women will refuse to accept positive evidence that the planet is round.

Обичаят да се отваря една от свещените книги, за да се погледне първият попаднал ти откъс, следването на който може да стане определящо за вземането на важни жизнени решения или планове, не е нищо друго освен откровен фетишизъм. Да се полага клетва над “свещена книга” или да се кълнеш в предмет на най-висше почитание е вид изтънчен фетишизъм.

88:2.8 (969.6) The practice of opening one of these sacred books to let the eye chance upon a passage, the following of which may determine important life decisions or projects, is nothing more nor less than arrant fetishism. To take an oath on a “holy book” or to swear by some object of supreme veneration is a form of refined fetishism.

Но преходът от страха, който внушаваха на дивака фетиши във вид на изрезки от ноктите на племенния вожд, поклонение пред грандиозното събиране на послания, закони, легенди, алегории, митове, поеми и хроники, отразяващи цялата поверена във вековете нравствена мъдрост, представлява истински революционен прогрес поне дотогава, докато тези писания не ги обединят в “свещена книга”.

88:2.9 (969.7) But it does represent real evolutionary progress to advance from the fetish fear of a savage chief’s fingernail trimmings to the adoration of a superb collection of letters, laws, legends, allegories, myths, poems, and chronicles which, after all, reflect the winnowed moral wisdom of many centuries, at least up to the time and event of their being assembled as a “sacred book.”

За да се превърнат във фетиш думите, трябваше да се смятат за спуснати и призоваването на такива предполагаемо свещени писания водеше непосредствено до установяването на *властта* на църквата, докато еволюцията на гражданските форми водеше до осъществяването на *властта* на държавата.

88:2.10 (970.1) To become fetishes, words had to be considered inspired, and the invocation of supposed divinely inspired writings led directly to the establishment of the *authority* of the church, while the evolution of civil forms led to the fruition of the *authority* of the state.

3. ТОТЕМИЗЪМ

Фетишизмът се наблюдаваше във всички първобитни култове – от най-древната вяра в свещените камъни до идолопоклонството, канибализма, обожествяването на природата и тотемизма.

Тотемизмът е съчетание на социалните и религиозни обреди. Първоначално хората вярваха в това, че почтителното отношение към тотемното животно, смятащо се за биологичен предтеча, служи като гаранция за прехрана. Тотемът беше едновременно символ на групата и неин бог. Такъв бог беше персонификация на клана. Тотемизмът представляваше един от стадиите в опит да се социализира религията, която е по принцип лично дело. Съответно тотемът се превърна във флаг или националния символ на различни съвременни народи.

Торбичката-фетиш, торбичката на шамана, представляваше чувалче, съдържащо предизвикващ уважение набор от изпълнени с призраци предмети, и древните шамани никога не позволяваха на своята кесийка – на този символ на тяхното могъщество, да се докосва до земята. Цивилизованите хора на двадесети век също следят техните флагове – емблемите на националното съзнание, никога да не се докосват до земята.

Към емблемите на жреците и царете започнаха съответно да се отнасят като към фетиши и фетишът на висшия статут премина през многобройни стадии на развитие – от клановете към племената, от сюзеренитета към суверенитета, от тотемите – към флаговете. Фетишизираните царе царстваха по “божествено право” и възникваха много други форми на управление. Хората превърнаха във фетиш и демокрацията, възвисявайки и обожествявайки представите на обикновения човек, когато те в съвкупност се наричат “обществено мнение”. Само по себе си мнението на отделния човек се смята за нещо незначително, но когато много хора съвместно изпълняват функциите на демократичното общество, същото посредствено съждение става критерий за справедливост и еталон на праведност.

3. TOTEMISM

88:3.1 (970.2) Fetishism ran through all the primitive cults from the earliest belief in sacred stones, through idolatry, cannibalism, and nature worship, to totemism.

88:3.2 (970.3) Totemism is a combination of social and religious observances. Originally it was thought that respect for the totem animal of supposed biologic origin insured the food supply. Totems were at one and the same time symbols of the group and their god. Such a god was the clan personified. Totemism was one phase of the attempted socialization of otherwise personal religion. The totem eventually evolved into the flag, or national symbol, of the various modern peoples.

88:3.3 (970.4) A fetish bag, a medicine bag, was a pouch containing a reputable assortment of ghost-impregnated articles, and the medicine man of old never allowed his bag, the symbol of his power, to touch the ground. Civilized peoples in the twentieth century see to it that their flags, emblems of national consciousness, likewise never touch the ground.

88:3.4 (970.5) The insignia of priestly and kingly office were eventually regarded as fetishes, and the fetish of the state supreme has passed through many stages of development, from clans to tribes, from suzerainty to sovereignty, from totems to flags. Fetish kings have ruled by “divine right,” and many other forms of government have obtained. Men have also made a fetish of democracy, the exaltation and adoration of the common man’s ideas when collectively called “public opinion.” One man’s opinion, when taken by itself, is not regarded as worth much, but when many men are collectively functioning as a democracy, this same mediocre judgment is held to be the arbiter of justice and the standard of righteousness.

4. МАГИЯ

Цивилизованият човек енергично се заема с решаването на проблема на реалната среда с помощта на науката; дивакът се опитваше да решава реалните проблеми на илюзорната среда на духовете с помощта на магиите. Магията беше метод за манипулиране на въображаемата среда на духовете, чиито машинации безкрайно обясняваха необяснимото. Тя беше изкуство за осигуряване на доброволно сътрудничество на духовете, а също така за принуждаването им към оказване на помощ чрез използването на фетиши или на други, по-могъщи духове.

Целта на магиите, вълшебствата и магьосничеството беше двойна:

1. Предсказване на бъдещето.

2. Да се въздейства по благоприятен начин на средата.

Науката си поставя същите цели, както и магията. Човечеството прогресира от магиите към науката не с помощта на медитации и разсъждения, а по-скоро за сметка на продължителния опит, постепенно и мъчително. Човекът бавно се отдръпваше към истината, започвайки с грешките, продължавайки грешките и накрая, достигайки прага на истината. Едва с появата на научните методи той се обръща с лице напред. Но на първобитния човек предстоеше да експериментира или да загине.

Очарованието на древното суеверие породи научната любознателност. В тези примитивни суеверия се заключаваше прогресивната динамична емоция – страхът в съчетание с любопитството; древната магия съдържаше прогресивна движеща сила. Тези суеверия свидетелстваха за появата в човека на желание да познава и контролира планетарната среда.

Магията оказваше толкова силно влияние върху дивака поради неговата неспособност да осмисли естествената смърт. Възникналата впоследствие представа за първородния грях помогна значително да се отслаби властта на магията над човека, тъй като тя обясняваше естествената смърт. По онова време десет невинни човека нерядко биваха лишавани от живот поради мнимата им отговорност за естествената смърт на един човек. Това е една от причините за бавния растеж на населението в древния свят, което важи и днес за някои африкански племена. Обвиняемият обикновено признаваше своята вина, даже ако това означаваше сигурна смърт.

4. MAGIC

88:4.1 (970.6) Civilized man attacks the problems of a real environment through his science; savage man attempted to solve the real problems of an illusory ghost environment by magic. Magic was the technique of manipulating the conjectured spirit environment whose machinations endlessly explained the inexplicable; it was the art of obtaining voluntary spirit co-operation and of coercing involuntary spirit aid through the use of fetishes or other and more powerful spirits.

88:4.2 (970.7) The object of magic, sorcery, and necromancy was twofold:

88:4.3 (970.8) 1. To secure insight into the future.

88:4.4 (970.9) 2. Favorably to influence environment.

88:4.5 (970.10) The objects of science are identical with those of magic. Mankind is progressing from magic to science, not by meditation and reason, but rather through long experience, gradually and painfully. Man is gradually backing into the truth, beginning in error, progressing in error, and finally attaining the threshold of truth. Only with the arrival of the scientific method has he faced forward. But primitive man had to experiment or perish.

88:4.6 (970.11) The fascination of early superstition was the mother of the later scientific curiosity. There was progressive dynamic emotion — fear plus curiosity — in these primitive superstitions; there was progressive driving power in the olden magic. These superstitions represented the emergence of the human desire to know and to control planetary environment.

88:4.7 (971.1) Magic gained such a strong hold upon the savage because he could not grasp the concept of natural death. The later idea of original sin helped much to weaken the grip of magic on the race in that it accounted for natural death. It was at one time not at all uncommon for ten innocent persons to be put to death because of supposed responsibility for one natural death. This is one reason why ancient peoples did not increase faster, and it is still true of some African tribes. The accused individual usually confessed guilt, even when facing death.

Магията е естествена за дивака. Той вярва, че врага действително можеш да го убиеш, правейки магия над кичур от неговите коси или изрезки от нокти. Смъртното действие на ухапванията на змията се приписваше на магията на магьосника. Трудността на борбата с магията се заключаваше в това, че страхът е способен да убие. Първобитните хора дотолкова се бояха от магията, че тя действително ги убиваше и такива последствия бяха достатъчно, за да укрепят тази погрешна вяра. В случай на неуспех винаги се намираше някакво правдоподобно обяснение; неудачната магия се поправяше с нова магия.

88:4.8 (971.2) Magic is natural to a savage. He believes that an enemy can actually be killed by practicing sorcery on his shingled hair or fingernail trimmings. The fatality of snake bites was attributed to the magic of the sorcerer. The difficulty in combating magic arises from the fact that fear can kill. Primitive peoples so feared magic that it did actually kill, and such results were sufficient to substantiate this erroneous belief. In case of failure there was always some plausible explanation; the cure for defective magic was more magic.

5. МАГИЧЕСКИ ТАЛИСМАНИ

Тъй като всичко, което имаше отношение към тялото, можеше да стане фетиш, най-древната магия използваше коси и нокти. Атмосферата на скритост, обкръжаваща физиологичното функциониране, произтичаше от страх пред врага, който можеше да завладее нещо, извлечено от тялото, и да се възползва от това за нанасяне на вреда с помощта на магиите. Затова всички изпражнения внимателно се закопаваха. Хората се стараеха да не плюят в присъствието на други, тъй като се бояха, че слюнката може да бъде използвана за вредоносна магия; плюнките винаги се прикриваха. Даже останките от храна, дрехи и украшения можеха да станат средства за магия. Дивакът никога не оставяше на масата след себе си огризки. И всичко това се правеше от опасение, че враговете могат да използват тези вещи за извършването на магически обреди, а не от осъзнаването на хигиенното значение на подобна практика.

5. MAGICAL CHARMS

88:5.1 (971.3) Since anything connected with the body could become a fetish, the earliest magic had to do with hair and nails. Secrecy attendant upon body elimination grew up out of fear that an enemy might get possession of something derived from the body and employ it in detrimental magic; all excreta of the body were therefore carefully buried. Public spitting was refrained from because of the fear that saliva would be used in deleterious magic; spittle was always covered. Even food remnants, clothing, and ornaments could become instruments of magic. The savage never left any remnants of his meal on the table. And all this was done through fear that one's enemies might use these things in magical rites, not from any appreciation of the hygienic value of such practices.

Магическите талисмани се приготвяха от най-разнообразни неща: човешка плът, голям зъб от тигър, зъби от крокодил, семена от отровни растения, змийска отрова и човешки коси. Голяма магическа сила притежаваха костите на покойници. В магиите можеше да се използва даже прахта, оставаща в следите от краката. Древните хора свято вярваха в любовните талисмани. Кръвта и другите видове телесни секрети можеха да осигурят магическо въздействие на любовта.

88:5.2 (971.4) Magical charms were concocted from a great variety of things: human flesh, tiger claws, crocodile teeth, poison plant seeds, snake venom, and human hair. The bones of the dead were very magical. Even the dust from footprints could be used in magic. The ancients were great believers in love charms. Blood and other forms of bodily secretions were able to insure the magic influence of love.

Смяташе се, че в магиите могат с успех да се използват изображенията. Хората вярваха, че лошото или добро отнасяне с изготвената фигурка се отразява на реалния човек. Правейки покупки, суеверният човек дъвчеше парченце твърдо дърво, за да смекчи сърцето на продавача.

88:5.3 (971.5) Images were supposed to be effective in magic. Effigies were made, and when treated ill or well, the same effects were believed to rest upon the real person. When making purchases, superstitious persons would chew a bit of hard wood in order to soften the heart of the seller.

Огромна магическа сила притежаваше млякото от черна крава; с такива свойства се отличаваха и черните котки. Магически бяха тоягата или пръчката наред с барабаните, звънчетата и възлите. Всички древни предмети бяха магически талисмани. Обичаите на новата или по-развита цивилизация се посрещаха с неодобрение поради привидно пагубните им магически свойства. В течение на дълго време такова беше отношението и към писмото, книгопечатането и картините.

88:5.4 (971.6) The milk of a black cow was highly magical; so also were black cats. The staff or wand was magical, along with drums, bells, and knots. All ancient objects were magical charms. The practices of a new or higher civilization were looked upon with disfavor because of their supposedly evil magical nature. Writing, printing, and pictures were long so regarded.

Първобитният човек смяташе, че към имената следва да се отнася с уважение, особено към имената на боговете. Името се смяташе за същност – за фактор, отличаващ се от физическата индивидуалност; почитаха го наравно с душата и сянката. Човекът залагаше своето име, когато вземаше назаем, и не можеше да се ползва от него, докато не го откупи, връщайки дълга. Днес хората подписват от свое име полици. Личното име бързо стана значителен фактор в магиите. Дивакът имаше две имена: главното име се смяташе за твърде свещено, за да може да се използва в обикновени ситуации; така се появи ежедневното име – прякорът. Дивакът никога не съобщаваше своето име на непознати хора. Всяко произшествие с необикновен характер го принуждаваше да взема ново име. Понякога причината за това беше опитът да излекува болест или да сложи край на несполуките. Дивакът получаваше ново име, купувайки го от вожда на племето; хората и досега влагат пари в звания и титли. Но сред най-примитивните племена – като африканските бушмени, имена не съществуват.

88:5.5 (971.7) Primitive man believed that names must be treated with respect, especially names of the gods. The name was regarded as an entity, an influence distinct from the physical personality; it was esteemed equally with the soul and the shadow. Names were pawned for loans; a man could not use his name until it had been redeemed by payment of the loan. Nowadays one signs his name to a note. An individual's name soon became important in magic. The savage had two names; the important one was regarded as too sacred to use on ordinary occasions, hence the second or everyday name — a nickname. He never told his real name to strangers. Any experience of an unusual nature caused him to change his name; sometimes it was in an effort to cure disease or to stop bad luck. The savage could get a new name by buying it from the tribal chief; men still invest in titles and degrees. But among the most primitive tribes, such as the African Bushmen, individual names do not exist.

6. МАГИЧЕСКИ РИТУАЛИ

С магия се занимаваха посредством вълшебни пръчици, знахарски обреди и магически формули и извършващият ритуала обикновено биваше разсъблечен. Сред първобитните магове имаше повече жени, отколкото мъже. За магиите знахарството означава тайнство, а не лечение. Дивакът никога не лекуваше самия себе си. Той използваше само тези лекарства, които го съветваха специалистите по магиите. Знахарите-шамани на двадесети век много приличат на древните магове.

6. THE PRACTICE OF MAGIC

88:6.1 (972.1) Magic was practiced through the use of wands, "medicine" ritual, and incantations, and it was customary for the practitioner to work unclothed. Women outnumbered the men among primitive magicians. In magic, "medicine" means mystery, not treatment. The savage never doctored himself; he never used medicines except on the advice of the specialists in magic. And the voodoo doctors of the twentieth century are typical of the magicians of old.

Магията можеше да бъде публична и частна. Магията, която се практикуваше от шаман или жрец, донасяше, както се предполагаше, полза на цялото племе. Вещиците, магьосниците и вълшебниците осъществяваха частна магия – личната и егоистична магия, която се използваше като

88:6.2 (972.2) There was both a public and a private phase to magic. That performed by the medicine man, shaman, or priest was supposed to be for the good of the whole tribe. Witches, sorcerers, and wizards dispensed private magic, personal and selfish magic which was employed as a coercive method of bringing evil on one's enemies.

принудителен метод за навличане на нещастие на враговете. Дуалистичният спиритизъм – представата за добри и зли духове, породи последващите вярвания в бялата и черна магия. И според еволюцията на религията магия започнаха да наричат такива въздействия на духовете, които ставаха отвъд рамките на своя култ, както и древните вярвания в призраци.

The concept of dual spiritism, good and bad spirits, gave rise to the later beliefs in white and black magic. And as religion evolved, magic was the term applied to spirit operations outside one's own cult, and it also referred to older ghost beliefs.

Във висша степен магически бяха комбинациите от думи, ритуалните песнопения и заклинанията. Някои ранни заклинания се превърнаха съответно в молитви. Скоро се появи имитационната магия: молитвите се превръщаха в представи, а магическите танци бяха не нещо друго, а инсценирани молитви. Молитвата постепенно замени магията като част от ритуала на жертвоприношенията.

88:6.3 (972.3) Word combinations, the ritual of chants and incantations, were highly magical. Some early incantations finally evolved into prayers. Presently, imitative magic was practiced; prayers were acted out; magical dances were nothing but dramatic prayers. Prayer gradually displaced magic as the associate of sacrifice.

Жестът – бидейки по-древен, отколкото речта, беше по-свят и магически и се смяташе, че голяма магическа сила притежават подражанията. Червените хора често устройваха танци на бизони: един от тях изобразяваше бизона, а ако го хванеха, то това обещаваше сполука в най-близкия лов. Сексуалните празненства на Първи май бяха само имитационна магия – недвусмислени призиви към сексуалните страсти на растителния свят. Куклата за пръв път се появи като магически талисман на безплодната жена.

88:6.4 (972.4) Gesture, being older than speech, was the more holy and magical, and mimicry was believed to have strong magical power. The red men often staged a buffalo dance in which one of their number would play the part of a buffalo and, in being caught, would insure the success of the impending hunt. The sex festivities of May Day were simply imitative magic, a suggestive appeal to the sex passions of the plant world. The doll was first employed as a magic talisman by the barren wife.

Магията беше тази странична клонка от дървото на еволюционната религия, която с времето донесе плодовете на научния век. Вярата в астрологията доведе до развитието на астрономията, вярата във философския камък – до изкуството в обработката на металите, докато вярата в магическите числа създаде математиката.

88:6.5 (972.5) Magic was the branch off the evolutionary religious tree which eventually bore the fruit of a scientific age. Belief in astrology led to the development of astronomy; belief in a philosopher's stone led to the mastery of metals, while belief in magic numbers founded the science of mathematics.

Но в света имаше толкова талисмани, че това в значителна степен доведе до унищожаването на всяко честолюбие и инициативи. Плодовете от допълнителния труд или усърдие се преценяваха като резултати от магията. Ако на полето на един човек израстваха повече зърна, отколкото при неговия съсед, него можеха да го доведат при вожда и да го обвинят в примамване на изобилието от зърно от съседското поле. Действително, обширните познания бяха опасни в дните на варварството – такива хора винаги можеха да бъдат обвинени в черна магия и да ги екзекутират.

88:6.6 (972.6) But a world so filled with charms did much to destroy all personal ambition and initiative. The fruits of extra labor or of diligence were looked upon as magical. If a man had more grain in his field than his neighbor, he might be haled before the chief and charged with enticing this extra grain from the indolent neighbor's field. Indeed, in the days of barbarism it was dangerous to know very much; there was always the chance of being executed as a black artist.

Науката постепенно отстранява от живота елемента на хазартните игри. Но ако се случи така, че съвременните методи за образование претърпят крах – ще стане практически незабавно връщане към първобитната вяра в

88:6.7 (972.7) Gradually science is removing the gambling element from life. But if modern methods of education should fail, there would be an almost immediate reversion to the primitive beliefs in magic. These superstitions still linger in the minds

магията. Такива суеверия и досега си остават в съзнанието на много от така наречените цивилизовани хора. Езикът съдържа вкаменелости, които свидетелстват за това, че човешката раса в течение на дълго време беше потопена в суеверия; това са такива думи като “омагьосан”, “родил се под нещастна звезда”, “обладаност”, “вдъхновение”,“отвличам тайно”, “простодушие”, “омайващ”, “като поразен от гръм”, “удивен”. Разумните хора и досега вярват в сполуката, урочасването и астрологията.

of many so-called civilized people. Language contains many fossils which testify that the race has long been steeped in magical superstition, such words as spellbound, ill-starred, possessions, inspiration, spirit away, ingenuity, entrancing, thunderstruck, and astonished. And intelligent human beings still believe in good luck, the evil eye, and astrology.

Древната магия беше този пашкул, от който се появи съвременната наука; тя беше необходима за своето време, но сега вече не носи полза. Фантомът на невежите суеверия тревожеше примитивния човешки ум, докато той не придоби способността да поражда научни представи. Днес Урантия преминава през междинен период от своята еволюция. Половината човечество се стреми към светлината на истината и към откриваните от науката факти, докато другата половина тъне в обятията на древните суеверия и само леко замаскираната магия.

88:6.8 (973.1) Ancient magic was the cocoon of modern science, indispensable in its time but now no longer useful. And so the phantasms of ignorant superstition agitated the primitive minds of men until the concepts of science could be born. Today, Urantia is in the twilight zone of this intellectual evolution. One half the world is grasping eagerly for the light of truth and the facts of scientific discovery, while the other half languishes in the arms of ancient superstition and but thinly disguised magic.

[Представено от Ярка Вечерна Звезда на Небадон.]

88:6.9 (973.2) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Документ 89. Грях, жертвоприношение и изкупление

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 89. ГРЯХ, ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕ И ИЗКУПЛЕНИЕ

Секции

Въведение
1. Табу
2. Концепцията за греха
3. Самоотречението и унижението
4. Произход на жертвоприношенията
5. Жертвоприношение и канибализъм
6. Еволюцията на жертвоприношенията на хора
7. Преобразуването на жертвоприношенията на хора
8. Изкуплението на заветите
9. Жертвоприношенията и причастията
10. Опрощаването на греха

PAPER 89
SIN, SACRIFICE, AND ATONEMENT

SECTIONS

Introduction
1. The Taboo
2. The Concept of Sin
3. Renunciation and Humiliation
4. Origins of Sacrifice
5. Sacrifices and Cannibalism
6. Evolution of Human Sacrifice
7. Modifications of Human Sacrifice
8. Redemption and Covenants
9. Sacrifices and Sacraments
10. Forgiveness of Sin

Въведение

ПЪРВОБИТНИЯТ човек смяташе, че е в дълг на духовете и трябва да върне този дълг. В разбирането на дивака духовете имаха всички основания да му навлекат много повече нещастия. С времето тази представа се изля в доктрината за греха и спасението. Смяташе се, че душата идва в този свят опетнена – от първородния грях. Душата е необходимо да се откупи; за целта е нужен козел на изкуплението. Освен това, че ловецът на глави беше привърженик на култа на черепите, той можеше да замени своя живот с чужд – да намери човек на изкуплението.

Още в древността дивакът беше дълбоко уверен в това, че духовете изпитват върховно удовлетворение, гледайки нещастието, страданията и униженията на хората.

INTRODUCTION

89:0.1 (974.1) PRIMITIVE man regarded himself as being in debt to the spirits, as standing in need of redemption. As the savages looked at it, in justice the spirits might have visited much more bad luck upon them. As time passed, this concept developed into the doctrine of sin and salvation. The soul was looked upon as coming into the world under forfeit — original sin. The soul must be ransomed; a scapegoat must be provided. The head-hunter, in addition to practicing the cult of skull worship, was able to provide a substitute for his own life, a scapeman.

89:0.2 (974.2) The savage was early possessed with the notion that spirits derive supreme satisfaction from the sight of human misery, suffering, and humiliation. At first, man was only concerned with

Първоначално човека го вълнуваше само грехът на действията, но впоследствие започна да го безпокои и грехът на бездействията. Около тези две понятия се формира цялата последваща система от жертвоприношения. Този нов ритуал се изразяваше в съблюдаване на обредите по умилостивяването. Първобитните хора смятаха, че с помощта на особени ритуални действия можеш да завоюваш разположението на боговете; само развитата цивилизация признава неизменния, спокоен и благословен Бог. Изкуплението беше по-скоро гаранция спрямо най-близките нещастия, отколкото принос за бъдещо блаженство. И всички ритуали на отклоняване, заклинания, принуда и умилостивяване се сливат един с друг.

sins of commission, but later he became exercised over sins of omission. And the whole subsequent sacrificial system grew up around these two ideas. This new ritual had to do with the observance of the propitiation ceremonies of sacrifice. Primitive man believed that something special must be done to win the favor of the gods; only advanced civilization recognizes a consistently even-tempered and benevolent God. Propitiation was insurance against immediate ill luck rather than investment in future bliss. And the rituals of avoidance, exorcism, coercion, and propitiation all merge into one another.

1. ТАБУ

Съблюдавайки табуто, човекът се опитваше да се отклони от нещастията; избягвайки нещо, той се стремеше да се предпази от оскърбленията на духовете-призраци. Отначало табутата нямаха религиозен смисъл, но скоро започнаха да се одобряват от призраци или духове и, усилени по такъв начин, се превърнаха в създатели на законите и институциите. Табуто е източник на ритуални норми и предшественик на примитивно самообладание. Това беше най-древната и в течение на дълго време единствена форма на обществено регулиране. Тя и досега лежи в основата на регулиращата социална структура.

Почтителното отношение, пробуждано от тези забрани в съзнанието на дивака, с точност съответстваше на неговия страх пред силите, които предполагаемо поставяха тези заповеди. За пръв път табутата възникваха поради случайни сблъсъци с несполуките. По-късно започнаха да ги въвеждат вождовете и шаманите – магьосници, които – както се смяташе – се ръководеха от духове-призраци и даже от богове. Страхът пред възмездието от духа беше толкова голям в съзнанието на първобитния човек, че съответно, нарушавайки табуто, той умираше от ужас и такива драматични епизоди укрепваха властта на табуто над живите.

Сред първите забрани бяха ограниченията над присвояването на жени и друга собственост. С повишаването на значението на религиите в еволюцията на табуто предметът на забраната започна да се смята за нечист, а впоследствие – за дяволски. Писмените свидетелства на древните евреи изобилстват с напомняния за неща чисти и нечисти, свети и дяволски, но в

1. THE TABOO

89:1.1 (974.3) Observance of a taboo was man's effort to dodge ill luck, to keep from offending the spirit ghosts by the avoidance of something. The taboos were at first nonreligious, but they early acquired ghost or spirit sanction, and when thus reinforced, they became lawmakers and institution builders. The taboo is the source of ceremonial standards and the ancestor of primitive self-control. It was the earliest form of societal regulation and for a long time the only one; it is still a basic unit of the social regulative structure.

89:1.2 (974.4) The respect which these prohibitions commanded in the mind of the savage exactly equaled his fear of the powers who were supposed to enforce them. Taboos first arose because of chance experience with ill luck; later they were proposed by chiefs and shamans — fetish men who were thought to be directed by a spirit ghost, even by a god. The fear of spirit retribution is so great in the mind of a primitive that he sometimes dies of fright when he has violated a taboo, and this dramatic episode enormously strengthens the hold of the taboo on the minds of the survivors.

89:1.3 (974.5) Among the earliest prohibitions were restrictions on the appropriation of women and other property. As religion began to play a larger part in the evolution of the taboo, the article resting under ban was regarded as unclean, subsequently as unholy. The records of the Hebrews are full of the mention of things clean and unclean, holy and unholy, but their beliefs along these lines were far less cumbersome and extensive than were those

това отношение техните вероучения бяха значително по-малко обременителни и пространствени, отколкото при много други народи.

Седемте предписания на Далмация и Едем, точно както и Десетте Божии заповеди на древните евреи, бяха типично табу, всяко от които беше изразено в същата негативна форма, както и най-древните забрани. Но тези най-нови кодекси носеха явно освобождаване в този смисъл, че те дойдоха да сменят хиляди предишни табу. Нещо повече – тези заповеди определено обещаваха нещо в замяна на послушанието.

Източник на древните табу над храната бяха фетишизмът и тотемизмът. Свинята беше свещено животно при финикийците, кравата – при индусите. Табуто над свинското сред египтяните беше увековечено от юдаизма и исляма. Една от разновидностите на табуто над храната беше вярата в това, че ако бременната жена мисли твърде много за определена храна, то родилото се дете ще бъде отражение на тази храна. Подобни блюда ставаха табу за такова дете.

Скоро табуто се разпространи над маниера на ядене; така възникнаха древните и съвременни правила на етикета. Кастовите системи и социалните слоеве са изчезващи останки от древните забрани. Табутата бяха високо ефективни за формирането на обществата, но те бяха крайно обременителни. Системата на негативните забрани запазваше не само полезни и конструктивни правила, но също така и остарели безполезни табу.

Но никое цивилизовано общество, заедно със своята критика на първобитния човек, нямаше да може да се появи без тези всеобхватни и разнообразни табу, а табуто никак нямаше да може да се съхрани, ако не бяха поддържащите предписания на първобитната религия. Много от най-важните фактори на човешката еволюция изискваха големи загуби и струваха огромни усилия, жертви и самоотречение, но тези постижения – проявление на самообладание, бяха стъпалата, по които човекът се изкачваше по възходящата стълба на цивилизацията.

of many other peoples.

89:1.4 (975.1) The seven commandments of Dalamatia and Eden, as well as the ten injunctions of the Hebrews, were definite taboos, all expressed in the same negative form as were the most ancient prohibitions. But these newer codes were truly emancipating in that they took the place of thousands of pre-existent taboos. And more than this, these later commandments definitely promised something in return for obedience.

89:1.5 (975.2) The early food taboos originated in fetishism and totemism. The swine was sacred to the Phoenicians, the cow to the Hindus. The Egyptian taboo on pork has been perpetuated by the Hebraic and Islamic faiths. A variant of the food taboo was the belief that a pregnant woman could think so much about a certain food that the child, when born, would be the echo of that food. Such viands would be taboo to the child.

89:1.6 (975.3) Methods of eating soon became taboo, and so originated ancient and modern table etiquette. Caste systems and social levels are vestigial remnants of olden prohibitions. The taboos were highly effective in organizing society, but they were terribly burdensome; the negative-ban system not only maintained useful and constructive regulations but also obsolete, outworn, and useless taboos.

89:1.7 (975.4) There would, however, be no civilized society to sit in criticism upon primitive man except for these far-flung and multifarious taboos, and the taboo would never have endured but for the upholding sanctions of primitive religion. Many of the essential factors in man's evolution have been highly expensive, have cost vast treasure in effort, sacrifice, and self-denial, but these achievements of self-control were the real rungs on which man climbed civilization's ascending ladder.

2. КОНЦЕПЦИЯТА ЗА ГРЕХА

Страхът от случайностите и благоговейният страх пред нещастията буквално принудиха човека да измисли примитивната религия като предполагаемо спасение от тези бедствия. От магиите и призраците религията еволюира в посока към духовете, фетишите и табуто. Всяко

2. THE CONCEPT OF SIN

89:2.1 (975.5) The fear of chance and the dread of bad luck literally drove man into the invention of primitive religion as supposed insurance against these calamities. From magic and ghosts, religion evolved through spirits and fetishes to taboos. Every primitive tribe had its tree of forbidden fruit, literally the apple but figuratively consisting of a

първобитно племе имаше собствено дърво със забранени плодове, своя ябълка, състояща се, образно казано, от хиляди клонки, огъващи се под тежестта на всевъзможни табу. И забраненото дърво винаги казваше: “Не смей!”

thousand branches hanging heavy with all sorts of taboos. And the forbidden tree always said, “Thou shalt not.”

Когато разумът на дивака еволюира до това ниво, на което в него възникнаха представи за добрите и зли духове, а също така и когато табуто получи официалното одобрение на развиващата се религия, се установиха всички условия за появата на новата концепция за *греха.* Понятието за греха получи световно признание още преди настъпването на периода на богооткровената религия. Само с помощта на концепциите за греха примитивният разум можеше логически да обоснове естествената смърт. Грехът беше нарушаване на табуто, а смъртта – наказанието за извършения грях.

89:2.2 (975.6) As the savage mind evolved to that point where it envisaged both good and bad spirits, and when the taboo received the solemn sanction of evolving religion, the stage was all set for the appearance of the new conception of *sin.* The idea of sin was universally established in the world before revealed religion ever made its entry. It was only by the concept of sin that natural death became logical to the primitive mind. Sin was the transgression of taboo, and death was the penalty of sin.

Грехът се отличаваше с ритуалност, а не с рационалност; това беше деяние, а не мисъл. И цялата концепция за греха беше усилена от отдавнашните легенди за Дилмун и онези дни, когато на Земята беше малък рай. Освен това преданието за Адам и Едемската градина укрепиха мечтата за “златния век”, съществуващ в зората на човечеството. И всичко това потвърждаваше представите, изразени впоследствие във вярата в това, че човекът се е появил като особено творение, че той е тръгнал по своя път към съвършенството и че нарушаването на табуто – греха, принизи човека до последващото му печално състояние.

89:2.3 (975.7) Sin was ritual, not rational; an act, not a thought. And this entire concept of sin was fostered by the lingering traditions of Dilmun and the days of a little paradise on earth. The tradition of Adam and the Garden of Eden also lent substance to the dream of a onetime “golden age” of the dawn of the races. And all this confirmed the ideas later expressed in the belief that man had his origin in a special creation, that he started his career in perfection, and that transgression of the taboos — sin — brought him down to his later sorry plight.

Привичното нарушаване на табуто стана порок; първобитният закон смяташе порока за престъпление; в религията той стана грях. Сред ранните племена нарушаването на табуто беше съчетание между престъпление и грях. Общите бедствия винаги се разглеждаха като наказание за племенния грях. При тези, които предполагаха, че процъфтяването и праведността са неразделни, очевидното преуспяване на негодниците предизвикваше такова безпокойство, че се наложи да се измисли адът – като наказание за нарушителите на табуто; броят на местата за такива бъдещи наказания се колебаеше от едно до пет.

89:2.4 (976.1) The habitual violation of a taboo became a vice; primitive law made vice a crime; religion made it a sin. Among the early tribes the violation of a taboo was a combined crime and sin. Community calamity was always regarded as punishment for tribal sin. To those who believed that prosperity and righteousness went together, the apparent prosperity of the wicked occasioned so much worry that it was necessary to invent hells for the punishment of taboo violators; the numbers of these places of future punishment have varied from one to five.

Още на ранния етап от развитието на примитивната религия се появиха понятията за изповедта и прощаването. Хората предварително молеха прошка за греховете, които смятаха да извършат през следващата седмица. Изповедта беше само обряд за опрощаване на греховете, както и публично оповестяване на скверността, с ритуалните вопли: “Нечист, нечист!” След това се появиха

89:2.5 (976.2) The idea of confession and forgiveness early appeared in primitive religion. Men would ask forgiveness at a public meeting for sins they intended to commit the following week. Confession was merely a rite of remission, also a public notification of defilement, a ritual of crying “unclean, unclean!” Then followed all the ritualistic schemes of purification. All ancient peoples practiced these meaningless ceremonies. Many

всевъзможни ритуални системи за пречистване. Всички древни народи се ползваха от тези безбройни ритуали. Много обреди на древни племена, имащи на пръв поглед хигиенно значение, се използваха основно за ритуални цели.

apparently hygienic customs of the early tribes were largely ceremonial.

3. САМООТРЕЧЕНИЕТО И УНИЖЕНИЕТО

Следваща крачка в еволюционната религия стана самоотречението. Постенето беше всеобща практика. Скоро стана обичайно да се отказваш от много видове физически наслаждения, особено от наслажденията от сексуален характер. Съблюдаването на поста навлезе солидно в много древни религии и премина практически във всички съвременни теологични системи.

Приблизително по времето, когато варварите се отърсваха от разорителната практика на изгаряне и погребване на собствеността заедно с покойника, когато започна да се формира икономическата структура на расите, се появи новата религиозна доктрина на самоотречението и десетки хиляди искрени душú започнаха да се стремят към бедността. Собствеността се разглеждаше като духовно препятствие. Тези представи за опасностите от владеенето на материална собственост получиха широко разпространение във времената на Филон (Александрийски – б.р.) и ап. Павел и оттогава оказват забележимо влияние върху европейската философия.

Бедността беше само част от ритуала по умъртвяването на плътта, който за съжаление навлезе в писанията и ученията на много религии – особено в християнството. Покаянието е негативната форма на този често пъти нелеп ритуал на самоотречението. Но всичко това приучи дивака на *самообладание,* което беше забележителен прогрес в социалната революция. Самоотречението и самообладанието бяха двете най-големи социални завоевания на ранната еволюционна религия. Самоотречението и самообладанието дадоха на човека нова философия за живота; те го учеха на изкуството за увеличаване на дробта на живота за сметка на намаляване на знаменателя на личните изисквания, вместо вечните опити да се увеличи числителят на егоистичното самонаслаждение.

Тези древни представи за самодисциплината включваха телесни наказания и всевъзможни видове физически изтезания. С особена активност жреците на култа на майката проповядваха ученията за благото на физическите страдания, като

3. RENUNCIATION AND HUMILIATION

89:3.1 (976.3) Renunciation came as the next step in religious evolution; fasting was a common practice. Soon it became the custom to forgo many forms of physical pleasure, especially of a sexual nature. The ritual of the fast was deeply rooted in many ancient religions and has been handed down to practically all modern theologic systems of thought.

89:3.2 (976.4) Just about the time barbarian man was recovering from the wasteful practice of burning and burying property with the dead, just as the economic structure of the races was beginning to take shape, this new religious doctrine of renunciation appeared, and tens of thousands of earnest souls began to court poverty. Property was regarded as a spiritual handicap. These notions of the spiritual dangers of material possession were widespreadly entertained in the times of Philo and Paul, and they have markedly influenced European philosophy ever since.

89:3.3 (976.5) Poverty was just a part of the ritual of the mortification of the flesh which, unfortunately, became incorporated into the writings and teachings of many religions, notably Christianity. Penance is the negative form of this ofttimes foolish ritual of renunciation. But all this taught the savage *self-control,* and that was a worth-while advancement in social evolution. Self-denial and self-control were two of the greatest social gains from early evolutionary religion. Self-control gave man a new philosophy of life; it taught him the art of augmenting life's fraction by lowering the denominator of personal demands instead of always attempting to increase the numerator of selfish gratification.

89:3.4 (976.6) These olden ideas of self-discipline embraced flogging and all sorts of physical torture. The priests of the mother cult were especially active in teaching the virtue of physical suffering, setting the example by submitting themselves to castration. The Hebrews, Hindus, and Buddhists

пример подлагайки се на кастрация. Древните евреи, индуси и будисти бяха убедени привърженици на доктрината за физическото унижение.

were earnest devotees of this doctrine of physical humiliation.

Във всички древни епохи с помощта на тези методи хората се стремяха да получат допълнителен кредит в счетоводните книги на своите богове. Някога, в условията на емоционален стрес, беше обичайно да даваш клетва за самоотречение и самоизтезание. С времето тези клетви приеха форма на договор с боговете и в този смисъл представляваха истински еволюционен прогрес, тъй като се смяташе, че боговете бяха длъжни да извършат нещо определено в отговор на самоизтезаването и умъртвяването на плътта. Клетвите бяха както негативни, така и позитивни. Понастоящем най-последователните привърженици на такива вредни и екстремални обети са някои групи в Индия.

89:3.5 (976.7) All through the olden times men sought in these ways for extra credits on the self-denial ledgers of their gods. It was once customary, when under some emotional stress, to make vows of self-denial and self-torture. In time these vows assumed the form of contracts with the gods and, in that sense, represented true evolutionary progress in that the gods were supposed to do something definite in return for this self-torture and mortification of the flesh. Vows were both negative and positive. Pledges of this harmful and extreme nature are best observed today among certain groups in India.

Напълно естествено е, че култът към самоотречение и самоунижение не може да не обърне внимание на половото удовлетворение. Въздържанието възникна като обичай, към който се придържаха войниците пред боя; в по-късни времена то стана практика на "светците". Този култ се примиряваше с брака само като с по-малкото зло, отколкото разврата. Много от великите световни религии изпитваха неблагоприятното въздействие на този древен култ, но най-дълбоки следи той остави върху християнството. Апостол Павел беше привърженик на този култ и неговите лични възгледи са отразени в учението, налагани на християнската теология: "Най-добре е за мъжа да не се докосва до жена."; "Аз бих искал всички хора да приличат на мен." "На безбрачните и вдовиците казвам: за тях е най-добре, ако останат като мен." Ап. Павел прекрасно знаеше: такива учения не са част от Евангелието на Иисус, което се потвърждава от следната негова фраза: "Това казвам като позволение, а не като заповед." Но този култ доведе ап. Павел до високомерно отношение към жените. И най-обидното е в това, че дълго време неговото лично мнение оказваше влияние върху учението на великата световна религия. Ако целият свят буквално последваше съвета на този изготвител на палатки и проповедник, то човечеството би стигнало до бърз и безславен край. Нещо повече, въвличането на религията в древния култ на въздържането направо води към война против брака и семейството – истински фундамент на обществото и основна институция на човешкия прогрес. Не е чудно това, че всички подобни вярвания спомагаха за появата на безбрачното духовенство в различните религии и народи.

89:3.6 (977.1) It was only natural that the cult of renunciation and humiliation should have paid attention to sexual gratification. The continence cult originated as a ritual among soldiers prior to engaging in battle; in later days it became the practice of "saints." This cult tolerated marriage only as an evil lesser than fornication. Many of the world's great religions have been adversely influenced by this ancient cult, but none more markedly than Christianity. The Apostle Paul was a devotee of this cult, and his personal views are reflected in the teachings which he fastened onto Christian theology: "It is good for a man not to touch a woman." "I would that all men were even as I myself." "I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them to abide even as I." Paul well knew that such teachings were not a part of Jesus' gospel, and his acknowledgment of this is illustrated by his statement, "I speak this by permission and not by commandment." But this cult led Paul to look down upon women. And the pity of it all is that his personal opinions have long influenced the teachings of a great world religion. If the advice of the tentmaker-teacher were to be literally and universally obeyed, then would the human race come to a sudden and inglorious end. Furthermore, the involvement of a religion with the ancient continence cult leads directly to a war against marriage and the home, society's veritable foundation and the basic institution of human progress. And it is not to be wondered at that all such beliefs fostered the formation of celibate priesthoods in the many religions of various peoples.

Някога на човека му предстои да се научи да се ползва от свобода без всепозволеност, от храна без преяждане, от удоволствие без разгул. Като метод за контрол на поведението самообладанието е по-добро от крайното самоотречение. Самият Иисус никога не е внушавал тези неразумни убеждения на Своите последователи.

89:3.7 (977.2) Someday man should learn how to enjoy liberty without license, nourishment without gluttony, and pleasure without debauchery. Self-control is a better human policy of behavior regulation than is extreme self-denial. Nor did Jesus ever teach these unreasonable views to his followers.

4. ПРОИЗХОД НА ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЯТА

Като част от религиозните обреди жертвоприношението, наред с много други ритуали на поклонението, нямаше прост и единен източник. Тенденцията да се прекланяш пред могъществото и да падаш ничком в боготворящо обожание в присъствието на тайна загатва за раболепието на кучето пред своя стопанин. От порива към поклонението до акта на жертвоприношението има само една крачка. Първобитният човек измерваше ценността на своето жертвоприношение с изпитваната болка. Когато жертвоприношението за пръв път стана атрибут на религиозния обряд, за жертвоприношение се смяташе само това, което причиняваше болка. Към първите видове жертвоприношения се отнасяха такива действия като скубането на косите, разрязването на плътта, самоосакатяването, избиването на зъби и отрязването на пръсти. С развитието на цивилизацията тези примитивни представи за жертвоприношения бяха издигнати до нивото на ритуалите на самопожертвуването, аскетизма, постничеството, лишенията и последващата християнска доктрина за очистване чрез страдания, мъки и умъртвяване на плътта.

4. ORIGINS OF SACRIFICE

89:4.1 (977.3) Sacrifice as a part of religious devotions, like many other worshipful rituals, did not have a simple and single origin. The tendency to bow down before power and to prostrate oneself in worshipful adoration in the presence of mystery is foreshadowed in the fawning of the dog before its master. It is but one step from the impulse of worship to the act of sacrifice. Primitive man gauged the value of his sacrifice by the pain which he suffered. When the idea of sacrifice first attached itself to religious ceremonial, no offering was contemplated which was not productive of pain. The first sacrifices were such acts as plucking hair, cutting the flesh, mutilations, knocking out teeth, and cutting off fingers. As civilization advanced, these crude concepts of sacrifice were elevated to the level of the rituals of self-abnegation, asceticism, fasting, deprivation, and the later Christian doctrine of sanctification through sorrow, suffering, and the mortification of the flesh.

Още на ранния етап от развитието на религията в нея се появиха две концепции за жертвоприношения: представата за жертва-дар, което подразбираше отношение на благодарност, и жертва-дълг, което включваше понятието изкупление. Впоследствие се появи и представата за замяна.

89:4.2 (977.4) Early in the evolution of religion there existed two conceptions of the sacrifice: the idea of the gift sacrifice, which connoted the attitude of thanksgiving, and the debt sacrifice, which embraced the idea of redemption. Later there developed the notion of substitution.

Още по-късно човекът започна да смята, че жертвата от всякакъв характер може да служи като средство за предаване на съобщенията на боговете. Тя може да бъде приятно благоухание в ноздрите на божеството. Така се появиха тамянът и другите естетически атрибути на жертвените ритуали, които впоследствие се превърнаха в религиозни празници, с времето ставащи все по-изискани и натруфени.

89:4.3 (977.5) Man still later conceived that his sacrifice of whatever nature might function as a message bearer to the gods; it might be as a sweet savor in the nostrils of deity. This brought incense and other aesthetic features of sacrificial rituals which developed into sacrificial feasting, in time becoming increasingly elaborate and ornate.

С развитието на религията жертвените ритуали на примирението и умилостивяването дойдоха, за да сменят по-древните методи за

89:4.4 (978.1) As religion evolved, the sacrificial rites of conciliation and propitiation replaced the older methods of avoidance, placation, and exorcism.

отклонение, умиротворяване и заклинания.

Съгласно най-древните представи жертвата беше подаяние, вземано от духовете в замяна на тяхното невмешателство. И чак по-късно се появи понятието за изкуплението. С отдалечаването на човека от представите за еволюционното възникване на човечеството и докато преданията за времето на Планетарния Принц и пребиваването на Адам се процеждаха през вековете, широко разпространение получи концепцията за греха и първородния грях, в резултат на което жертвите, принасяни за изкупление на случайни и лични грехове, започнаха да се разглеждат като жертвоприношения за изкупление на греха на целия човешки род. Изкуплението чрез жертвоприношение беше всеобхватна гаранция, покриваща негодуванието и ревността на даже неведоми богове.

89:4.5 (978.2) The earliest idea of the sacrifice was that of a neutrality assessment levied by ancestral spirits; only later did the idea of atonement develop. As man got away from the notion of the evolutionary origin of the race, as the traditions of the days of the Planetary Prince and the sojourn of Adam filtered down through time, the concept of sin and of original sin became widespread, so that sacrifice for accidental and personal sin evolved into the doctrine of sacrifice for the atonement of racial sin. The atonement of the sacrifice was a blanket insurance device which covered even the resentment and jealousy of an unknown god.

В обкръжението на такова количество обидчиви духове и алчни богове на първобитния човек му се налагаше да си има работа с цяло войнство божества-кредитори, затова в течение на целия си живот човекът се нуждаеше от многобройни жреци, ритуали и жертви, за да се избави от духовната задълженост. Поради доктрината за първородния грях или вродената вина на човешкия род всеки човек тръгваше по своя жизнен път под бремето на дълга пред духовните сили.

89:4.6 (978.3) Surrounded by so many sensitive spirits and grasping gods, primitive man was face to face with such a host of creditor deities that it required all the priests, ritual, and sacrifices throughout an entire lifetime to get him out of spiritual debt. The doctrine of original sin, or racial guilt, started every person out in serious debt to the spirit powers.

Подаръци и подкупи се дават на хората; но когато те се предлагат на боговете, то за тях говорят като за посветени, станали свещени, или ги наричат жертвоприношения. Отречението беше негативна форма на умилостивяване; жертвоприношението стана неговата позитивна форма. Актът на умилостивяване включваше възхвала, прославяне, ласкателства и даже развлечение. Съвременните форми на божествено поклонение представляват останки от именно тези позитивни обреди от древния култ към умилостивяване. Настоящите форми на поклонение са просто ритуализация на древните жертвени методи за позитивно умилостивяване.

89:4.7 (978.4) Gifts and bribes are given to men; but when tendered to the gods, they are described as being dedicated, made sacred, or are called sacrifices. Renunciation was the negative form of propitiation; sacrifice became the positive form. The act of propitiation included praise, glorification, flattery, and even entertainment. And it is the remnants of these positive practices of the olden propitiation cult that constitute the modern forms of divine worship. Present-day forms of worship are simply the ritualization of these ancient sacrificial techniques of positive propitiation.

Жертвоприношението на животни имаше за първобитния човек несравнимо по-голямо значение, отколкото за съвременните раси. Тези варвари действително смятаха животните за свои близки роднини. С времето човекът стана практичен по отношение на своите жертвоприношения и престана да принася в жертва работния си добитък. Отначало той жертваше най-добрата част от всичко, включително домашните си животни.

89:4.8 (978.5) Animal sacrifice meant much more to primitive man than it could ever mean to modern races. These barbarians regarded the animals as their actual and near kin. As time passed, man became shrewd in his sacrificing, ceasing to offer up his work animals. At first he sacrificed the *best* of everything, including his domesticated animals.

Съвсем не е празна хвалба твърдението на един от управителите на Египет за това, че е пожертвал 113 433 роба, 493 386 глави добитък, 88 кораба, 2 756 златни изображения, 331 702 съда с мед и масло, 228 380 съда с вино, 680 714 гъски, 6 744 428 хляба и 5 740 352 чувала с монети. И за да има възможност да направи това, на него вероятно му се е наложило да събере жестока дан от своите подчинени, работещи с пот на лицето си.

В края на краищата суровата необходимост принуди тези полуварвари да изяждат материалната част на своите жертви, след като боговете бяха успели да се насладят на душата на жертвените дарове. И древната свещена храна беше този предлог, който послужи като оправдание за обичая, който в съвременната църковна практика се превърна в причастие.

89:4.9 (978.6) It was no empty boast that a certain Egyptian ruler made when he stated that he had sacrificed: 113,433 slaves, 493,386 head of cattle, 88 boats, 2,756 golden images, 331,702 jars of honey and oil, 228,380 jars of wine, 680,714 geese, 6,744,428 loaves of bread, and 5,740,352 sacks of corn. And in order to do this he must needs have sorely taxed his toiling subjects.

89:4.10 (978.7) Sheer necessity eventually drove these semisavages to eat the material part of their sacrifices, the gods having enjoyed the soul thereof. And this custom found justification under the pretense of the ancient sacred meal, a communion service according to modern usage.

5. ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕ И КАНИБАЛИЗЪМ

Съвременните представи за ранния канибализъм в основата си са неверни; той беше част от нравите на древното общество. Макар че канибализмът традиционно предизвиква ужас сред съвременните цивилизовани хора, той беше съставна част от социалната и религиозна структура на първобитното общество. Практиката на канибализма беше продиктувана от групови интереси. Тя възникна под натиска на необходимостта и се поддържаше с робската зависимост от суеверията и невежеството. Това беше социален, икономически, религиозен и военен обичай.

Древният човек беше човекоядец. Човешкото месо му харесваше и затова той го предлагаше като жертвена храна на духовете и на своите първобитни богове. Тъй като призраците-духове представляваха само видоизменени хора и тъй като храната беше първата потребност на човека, то тя трябваше да бъде такава и за духа.

Някога канибализмът беше едва ли не всеобщо явление сред развиващите се раси. Той беше свойствен на всички сангикски раси, но първоначално отсъстваше сред андонитите, нямаше го и сред нодитите и адамитите. Сред андитите канибализмът се появи, едва след като те напълно се смесиха с еволюционните раси.

Вкусът към човешкото месо нараства. Употребяването за храна на човешка плът – поради глада, като атрибут на приятелските

5. SACRIFICES AND CANNIBALISM

89:5.1 (978.8) Modern ideas of early cannibalism are entirely wrong; it was a part of the mores of early society. While cannibalism is traditionally horrible to modern civilization, it was a part of the social and religious structure of primitive society. Group interests dictated the practice of cannibalism. It grew up through the urge of necessity and persisted because of the slavery of superstition and ignorance. It was a social, economic, religious, and military custom.

89:5.2 (979.1) Early man was a cannibal; he enjoyed human flesh, and therefore he offered it as a food gift to the spirits and his primitive gods. Since ghost spirits were merely modified men, and since food was man's greatest need, then food must likewise be a spirit's greatest need.

89:5.3 (979.2) Cannibalism was once well-nigh universal among the evolving races. The Sangiks were all cannibalistic, but originally the Andonites were not, nor were the Nodites and Adamites; neither were the Andites until after they had become grossly admixed with the evolutionary races.

89:5.4 (979.3) The taste for human flesh grows. Having been started through hunger, friendship, revenge, or religious ritual, the eating of human flesh goes on to habitual cannibalism. Man-eating

отношения, от мъст или като част на религиозния ритуал – превърна канибализма в навик. Човекоядството възникна поради оскъдността на храна, макар че обикновено това не беше основна причина. При все това, с изключение на случаите на глад, ескимосите и ранните андонити рядко ставаха канибали. Червените хора, особено в Централна Америка, бяха човекоядци. Някога първобитните майки като обичайна практика убиваха и изяждаха собствените си деца, за да си възстановят силите, изгубени по време на бременността, а в Куинсленд и досега нерядко убиват и изяждат първото си дете. До сравнително неотдавна много африкански племена прибягваха преднамерено към канибализма – като към военна мярка за плашене на своите съседи.

В някои случаи канибализмът се появяваше вследствие деградацията на някога развитите родове, но най-голямо разпространение той получи сред еволюционните раси. Човекоядството възникваше в тези времена, когато човек изпитваше остра ненавист към своите врагове. Яденето на човешка плът стана част от тържествената церемония на възмездието; смяташе се, че така можеш да унищожиш духа на врага или да го слееш с духа на изялия плътта човек. В своето време широко разпространение получи вярването в това, че магьосниците придобиват своите способности благодарение на канибализма.

Някои групи канибали употребяваха за храна само членовете на своите племена. Такова псевдодуховно кръстосване предполагаемо подчертаваше племенната солидарност. Наистина, те също така ядяха и враговете си – от отмъщение към тях и с цел да си присвоят силата им. Смяташе се, че когато се изяжда тялото на приятел или на съплеменник, на неговата душа се оказва чест, докато изяждането на врага служеше като мярка за наказание. Разумът на примитивния човек не претендираше за логичност.

В някои племена престарелите хора желаеха да бъдат изядени от собствените си деца; в други обикновено се въздържаха от изяждането на близки родственици – техните тела се продаваха или обменяха за чужди. Водеше се оживена търговия с жени и деца, угоени за клане. Когато болестите или войните не се справяха с ограничаването на раждаемостта, излишъкът безцеремонно се изяждаше.

Канибализмът постепенно изчезваше под въздействието на редица фактори:

1. Понякога той се превръщаше в обща

has arisen through food scarcity, though this has seldom been the underlying reason. The Eskimos and early Andonites, however, seldom were cannibalistic except in times of famine. The red men, especially in Central America, were cannibals. It was once a general practice for primitive mothers to kill and eat their own children in order to renew the strength lost in childbearing, and in Queensland the first child is still frequently thus killed and devoured. In recent times cannibalism has been deliberately resorted to by many African tribes as a war measure, a sort of frightfulness with which to terrorize their neighbors.

89:5.5 (979.4) Some cannibalism resulted from the degeneration of once superior stocks, but it was mostly prevalent among the evolutionary races. Man-eating came on at a time when men experienced intense and bitter emotions regarding their enemies. Eating human flesh became part of a solemn ceremony of revenge; it was believed that an enemy's ghost could, in this way, be destroyed or fused with that of the eater. It was once a widespread belief that wizards attained their powers by eating human flesh.

89:5.6 (979.5) Certain groups of man-eaters would consume only members of their own tribes, a pseudospiritual inbreeding which was supposed to accentuate tribal solidarity. But they also ate enemies for revenge with the idea of appropriating their strength. It was considered an honor to the soul of a friend or fellow tribesman if his body were eaten, while it was no more than just punishment to an enemy thus to devour him. The savage mind made no pretensions to being consistent.

89:5.7 (979.6) Among some tribes aged parents would seek to be eaten by their children; among others it was customary to refrain from eating near relations; their bodies were sold or exchanged for those of strangers. There was considerable commerce in women and children who had been fattened for slaughter. When disease or war failed to control population, the surplus was unceremoniously eaten.

89:5.8 (979.7) Cannibalism has been gradually disappearing because of the following influences:

89:5.9 (979.8) 1. It sometimes became a communal ceremony, the assumption of collective

церемония, поемане на колективна вина за произнасяне на смъртно наказание над съплеменник. Кръвната вина престава да бъде престъпление, когато се раздели с всички, с обществото. Последните случаи на канибализъм в Азия се отнасяха към изяждането на екзекутирани престъпници.

2. Още в дълбока древност той се превърна в религиозен ритуал, но растящият страх пред духовете не винаги спомагаше за намаляване на канибализма.

3. В края на краищата той еволюира до това положение, при което за храна се използваха само определени части от тялото – такива, които предполагаемо съдържаха душата или части от духа. Получи разпространение традицията да пият кръв и стана обичайно явление да се смесват "ядивните" части от тялото с лекарства.

4. Той стана култ за мъжете; на жените се забраняваше да ядат човешка плът

5. На следващия етап той стана прерогатив само на вождовете, жреците и шаманите.

6. След това в по-развитите племена той се превърна в табу. Табуто над канибализма за пръв път се появи в Далматия и постепенно се разпространи по целия свят. Нодитите поощряваха кремацията като метод за борба с канибализма, тъй като някога беше обичайна практика да изкопават телата и да ги изяждат.

7. Човешките жертви възвестиха края на канибализма. Превръщайки се в храна за висшите хора – вождовете, плътта на човека започна съответно да се предназначава за още по-висши духове; така принасянето в жертва на хора можа да сложи край на канибализма, изключение представляваха само най-изостаналите племена. Когато човешките жертви станаха разпространена практика, канибализмът се превърна в табу; човешката плът се предназначаваше само за боговете. Човекът имаше право да изяжда само малко ритуално парче – да се причестява.

Накрая общо разпространение получи използването за жертвоприношения на животни вместо хора и даже сред най-изостаналите племена употребяването на храна доведе до огромно намаляване на канибализма. Кучето беше първото одомашнено животно, което се ценеше високо и като такова, и като храна.

responsibility for inflicting the death penalty upon a fellow tribesman. The blood guilt ceases to be a crime when participated in by all, by society. The last of cannibalism in Asia was this eating of executed criminals.

89:5.10 (979.9) 2. It very early became a religious ritual, but the growth of ghost fear did not always operate to reduce man-eating.

89:5.11 (979.10) 3. Eventually it progressed to the point where only certain parts or organs of the body were eaten, those parts supposed to contain the soul or portions of the spirit. Blood drinking became common, and it was customary to mix the "edible" parts of the body with medicines.

89:5.12 (980.1) 4. It became limited to men; women were forbidden to eat human flesh.

89:5.13 (980.2) 5. It was next limited to the chiefs, priests, and shamans.

89:5.14 (980.3) 6. Then it became taboo among the higher tribes. The taboo on man-eating originated in Dalamatia and slowly spread over the world. The Nodites encouraged cremation as a means of combating cannibalism since it was once a common practice to dig up buried bodies and eat them.

89:5.15 (980.4) 7. Human sacrifice sounded the death knell of cannibalism. Human flesh having become the food of superior men, the chiefs, it was eventually reserved for the still more superior spirits; and thus the offering of human sacrifices effectively put a stop to cannibalism, except among the lowest tribes. When human sacrifice was fully established, man-eating became taboo; human flesh was food only for the gods; man could eat only a small ceremonial bit, a sacrament.

89:5.16 (980.5) Finally animal substitutes came into general use for sacrificial purposes, and even among the more backward tribes dog-eating greatly reduced man-eating. The dog was the first domesticated animal and was held in high esteem both as such and as food.

6. ЕВОЛЮЦИЯТА НА

6. EVOLUTION OF HUMAN SACRIFICE

ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЯТА НА ХОРА

Принасянето в жертва на хора беше косвен резултат от канибализма, точно както и средство за избавление от него. Обичаят да се изпращат духове заедно с покойника за съпровождането му в задгробния живот също доведе до отслабване на практиката на канибализма, тъй като не беше прието да се изяждат пожертваните хора. В една или друга форма, в един или друг период нито една раса не беше напълно свободна от тези човешки жертви, макар че в сравнение с другите андонитите, нодитите и адамитите се отличаваха с най-малко пристрастие към канибализма.

89:6.1 (980.6) Human sacrifice was an indirect result of cannibalism as well as its cure. Providing spirit escorts to the spirit world also led to the lessening of man-eating as it was never the custom to eat these death sacrifices. No race has been entirely free from the practice of human sacrifice in some form and at some time, even though the Andonites, Nodites, and Adamites were the least addicted to cannibalism.

Жертвоприношението на хора беше практически повсеместно. То се запазваше в религиозните обичаи на китайците, индусите, египтяните, древните евреи, месопотамци, гърци, римляни и много други народи и дори до неотдавна съществуваше сред изостаналите племена на Африка и Австралия. Цивилизацията на американските индианци от по-късния период започна с канибализма и затова потъна в човешките жертви, особено в Централна и Южна Америка. Халдеите първи се отказаха от принасянето в жертва на хората, в обичайни случаи заменяйки ги с животни. Преди около две хиляди години мекосърдечен японски император въведе в практиката глинените изображения, които принасяха в жертва вместо хора, но в Северна Европа жертвоприношението на хора изчезна едва преди по-малко от хиляда години. В някои изостанали племена хората и досега доброволно принасят себе си в жертва, което е разновидност на религиозното или ритуалното самоубийство. Някога шаманът на едно от племената заповяда да се принесе в жертва дълбоко уважаван старец. Хората се възмутиха и отказаха да се подчинят. Тогава старецът се лиши от живот чрез ръцете на собствения си син. Древните действително вярваха в този обичай.

89:6.2 (980.7) Human sacrifice has been virtually universal; it persisted in the religious customs of the Chinese, Hindus, Egyptians, Hebrews, Mesopotamians, Greeks, Romans, and many other peoples, even on to recent times among the backward African and Australian tribes. The later American Indians had a civilization emerging from cannibalism and, therefore, steeped in human sacrifice, especially in Central and South America. The Chaldeans were among the first to abandon the sacrificing of humans for ordinary occasions, substituting therefor animals. About two thousand years ago a tenderhearted Japanese emperor introduced clay images to take the place of human sacrifices, but it was less than a thousand years ago that these sacrifices died out in northern Europe. Among certain backward tribes, human sacrifice is still carried on by volunteers, a sort of religious or ritual suicide. A shaman once ordered the sacrifice of a much respected old man of a certain tribe. The people revolted; they refused to obey. Whereupon the old man had his own son dispatch him; the ancients really believed in this custom.

Историята не знае по-трагичен и трогателен случай, характерен за разкъсващите душата разногласия на древните и почитани от векове религиозни обичаи с противоположните изисквания на развиващата се цивилизация, от древноеврейското повествуване за Йефтай и неговата единствена дъщеря. Следвайки обичая и действайки, подтикван от благи намерения, този човек даде безразсъдна клетва, сключвайки съглашение с “бога на битките” и съгласявайки се да заплати определена цена за победата над своите врагове. Тази цена се заключаваше в това, да принесе в жертва първия, който излезе от

89:6.3 (980.8) There is no more tragic and pathetic experience on record, illustrative of the heart-tearing contentions between ancient and time-honored religious customs and the contrary demands of advancing civilization, than the Hebrew narrative of Jephthah and his only daughter. As was common custom, this well-meaning man had made a foolish vow, had bargained with the “god of battles,” agreeing to pay a certain price for victory over his enemies. And this price was to make a sacrifice of that which first came out of his house to meet him when he returned to his home. Jephthah thought that one of his trusty slaves would thus be on hand to greet him, but it turned out that his daughter and only

вратите на неговия дом, за да го посрещне при връщането му у дома. Йефтай предполагаше, че ще може да се възползва от един от верните си роби, но се случи така, че да го поздрави по случай връщането му в къщи излезе неговата единствена дъщеря. И така, независимо че в този случай става дума за сравнително неотдавнашно време и, по общо мнение, за цивилизован народ, тази прекрасна девойка, след два месеца, прекарани в оплакване на своята съдба, действително беше принесена в жертва от своя баща, с одобрението на неговите съплеменници. И всичко това беше извършено независимо от факта, че Мойсей беше наложил забрана над принасянето в жертва на хора. Но мъжете и жените изпитват влечение към глупавите и ненужни клетви, а в тези времена хората смятаха всички такива обещания за истински свети.

child came out to welcome him home. And so, even at that late date and among a supposedly civilized people, this beautiful maiden, after two months to mourn her fate, was actually offered as a human sacrifice by her father, and with the approval of his fellow tribesmen. And all this was done in the face of Moses' stringent rulings against the offering of human sacrifice. But men and women are addicted to making foolish and needless vows, and the men of old held all such pledges to be highly sacred.

В древността, пристъпвайки към строителството на някакво значително здание, обикновено умъртвяваха човек като "жертва за основите". Така се появяваше призракът-дух, охраняващ и защитаващ стоежа. Древните китайци, смятайки да отлеят камбана, трябваше да следват изискванията на обичая – да жертват като минимум една девойка за подобряване на качеството на камбанния звън; избраната девойка хвърляха жива в разтопения метал.

89:6.4 (981.1) In olden times, when a new building of any importance was started, it was customary to slay a human being as a "foundation sacrifice." This provided a ghost spirit to watch over and protect the structure. When the Chinese made ready to cast a bell, custom decreed the sacrifice of at least one maiden for the purpose of improving the tone of the bell; the girl chosen was thrown alive into the molten metal.

Сред много групи съществуваше вековният обичай да зазиждат живи роби в имащи важно значение стени. В по-късни времена североевропейските племена започнаха да зазиждат сянката на някой минаващ, вместо да погребват живи хора в стените на нови здания. Китайците погребваха в стената тези работници, които са умрели при строителството.

89:6.5 (981.2) It was long the practice of many groups to build slaves alive into important walls. In later times the northern European tribes substituted the walling in of the shadow of a passerby for this custom of entombing living persons in the walls of new buildings. The Chinese buried in a wall those workmen who died while constructing it.

При издигането на стените на Йерихон палестинският цар "положи в основата първия си син Авирам, зазида във вратата по-малкия си син Сегуб". Независимо че това стана сравнително неотдавна, този баща не само зазида двамата си синове живи в ниша в основите на градските врати, но и неговите действия се описват като извършени по "повеля на Господа". Мойсей забрани такива жертви в основите, но скоро след неговата смърт израилтяните се върнаха към тях. Съществуващият в двадесети век ритуал по поставянето на дребни украшения и паметни знаци в крайъгълния камък на нов дом напомня първобитните жертви, зазиждани в основите.

89:6.6 (981.3) A petty king in Palestine, in building the walls of Jericho, "laid the foundation thereof in Abiram, his first-born, and set up the gates thereof in his youngest son, Segub." At that late date, not only did this father put two of his sons alive in the foundation holes of the city's gates, but his action is also recorded as being "according to the word of the Lord." Moses had forbidden these foundation sacrifices, but the Israelites reverted to them soon after his death. The twentieth-century ceremony of depositing trinkets and keepsakes in the cornerstone of a new building is reminiscent of the primitive foundation sacrifices.

В течение на дълго време съществуваше обичай да се посвещават първите плодове на духовете. Всички тези обреди, понастоящем

89:6.7 (981.4) It was long the custom of many peoples to dedicate the first fruits to the spirits. And these observances, now more or less

повече или по-малко символични, са останки от древните ритуали, включващи принасянето в жертва на хора. Жертването на първородното дете беше широко разпространено сред древните народи, особено сред финикийците, които последни се отказаха от тази практика. Принасяйки жертва, обикновено казваха "Живот за живот". Сега, погребвайки тялото, вие казвате "Прах при праха".

Макар че зрелището на Авраам, принуден да лиши от живот своя син Исаак, е шокиращо за цивилизованите чувства, то не беше нещо ново или необичайно за хората от онази епоха. В продължение на дълго време бащите, следвайки обичая, в минути на огромно душевно напрежение жертваха своите първородни синове. Сред много народи има аналогични предания, тъй като някога съществуваше всемирна и дълбока вяра в това, че при всяко изключително или необикновено събитие е необходимо да се принесе в жертва човек.

symbolic, are all survivals of the early ceremonies involving human sacrifice. The idea of offering the first-born as a sacrifice was widespread among the ancients, especially among the Phoenicians, who were the last to give it up. It used to be said upon sacrificing, "life for life." Now you say at death, "dust to dust."

89:6.8 (981.5) The spectacle of Abraham constrained to sacrifice his son Isaac, while shocking to civilized susceptibilities, was not a new or strange idea to the men of those days. It was long a prevalent practice for fathers, at times of great emotional stress, to sacrifice their first-born sons. Many peoples have a tradition analogous to this story, for there once existed a world-wide and profound belief that it was necessary to offer a human sacrifice when anything extraordinary or unusual happened.

7. ПРЕОБРАЗУВАНЕТО НА ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЯТА НА ХОРА

Мойсей се опита да сложи край на принасянето в жертва на хора, заменяйки го с откуп. Той въведе систематичен план, който позволи на неговия народ да се избави от най-лошите последствия от необмислени и безразсъдни клетви. Земята, собствеността и децата можеше да изкупиш за определена сума, която се изплащаше на жреците. Тези групи, които престанаха да принасят в жертва своите първородни, скоро получиха огромно предимство пред по-малко прогресивните съседи, продължаващи да извършват тези зверства. Много изостанали племена не само бяха изключително отслабени от загубата на синовете си, но често пъти при тях се прекъсваше даже приемствеността на вождовете.

Вследствие на изчезващото жертвоприношение на хора беше обичай да се маже с кръв прагът за защита на първородния син. Често това се извършваше по време на един от свещените празници през годината. Някога ритуалът се изпълняваше в повечето региони на света – от Мексико до Египет.

Даже след като повечето хора престанаха да извършват ритуални убийства на деца, съществуваше обичай да се захвърля младенецът на произвола на съдбата, оставяйки го в пустинята или на вода в неголяма лодка. Ако детето оцеляваше,

7. MODIFICATIONS OF HUMAN SACRIFICE

89:7.1 (981.6) Moses attempted to end human sacrifices by inaugurating the ransom as a substitute. He established a systematic schedule which enabled his people to escape the worst results of their rash and foolish vows. Lands, properties, and children could be redeemed according to the established fees, which were payable to the priests. Those groups which ceased to sacrifice their first-born soon possessed great advantages over less advanced neighbors who continued these atrocious acts. Many such backward tribes were not only greatly weakened by this loss of sons, but even the succession of leadership was often broken.

89:7.2 (982.1) An outgrowth of the passing child sacrifice was the custom of smearing blood on the house doorposts for the protection of the first-born. This was often done in connection with one of the sacred feasts of the year, and this ceremony once obtained over most of the world from Mexico to Egypt.

89:7.3 (982.2) Even after most groups had ceased the ritual killing of children, it was the custom to put an infant away by itself, off in the wilderness or in a little boat on the water. If the child survived, it was thought that the gods had intervened to preserve him, as in the traditions of Sargon, Moses, Cyrus, and Romulus. Then came the practice of

смятаха, че това е станало благодарение на вмешателството на боговете. Така, съгласно легендите, боговете спасиха Саргон, Мойсей, Кир и Ромул. След това се появи обичаят да се превръщат първородните момчета в свещена жертва: оставяха ги да пораснат, след което, вместо да ги убиват, ги изгонваха от къщи. Такъв е произходът на колониите. Римляните се придържаха към този обичай в своята програма за колонизация.

Жертвоприношението на хора доведе до появата на много причудливи съчетания на сексуалната разпуснатост с първобитното поклонение. В древността ако жената се сблъскваше с ловец на глави, тя можеше да си откупи живота, отдавайки му се. По-късно девойката, избрана за свещена жертва на боговете, можеше да вземе решението да откупи своя живот, посвещавайки своето тяло на пожизнена свещена сексуална служба в храма; така тя можеше да изработи пари за своя откуп. Древните смятаха за изключително облагородяващи половите отношения с жена, изкупваща по този начин своя живот. Връзката със свещената девойка беше религиозен ритуал, който, освен всичко, служеше като приемливо оправдание за получаването на обикновено сексуално удовлетворение. Това беше разновидност на ловка самозаблуда, на която с удоволствие се предаваха както девойките, така и тези, които се ползваха от техните услуги. Нравите винаги изостават от еволюционния прогрес на цивилизацията, одобрявайки по-древните и варварски сексуални обичаи на развиващите се народи.

Съответно осветеният разврат се разпространи по цяла Южна Европа и Азия. Сред всички народи парите, заработени с храмова проституция, се смятаха за свещени – това беше висок дар, предлаган на боговете. Най-добрите типове жени се стичаха на пазарите на храмовия секс и посвещаваха своите заработки на всевъзможни свещени служби и обществено полезни дела. Много жени от висшите класи натрупваха своята зестра благодарение на временна сексуална служба в храмовете и повечето мъже предпочитаха да вземат за съпруги такива жени.

dedicating the first-born sons as sacred or sacrificial, allowing them to grow up and then exiling them in lieu of death; this was the origin of colonization. The Romans adhered to this custom in their scheme of colonization.

89:7.4 (982.3) Many of the peculiar associations of sex laxity with primitive worship had their origin in connection with human sacrifice. In olden times, if a woman met head-hunters, she could redeem her life by sexual surrender. Later, a maiden consecrated to the gods as a sacrifice might elect to redeem her life by dedicating her body for life to the sacred sex service of the temple; in this way she could earn her redemption money. The ancients regarded it as highly elevating to have sex relations with a woman thus engaged in ransoming her life. It was a religious ceremony to consort with these sacred maidens, and in addition, this whole ritual afforded an acceptable excuse for commonplace sexual gratification. This was a subtle species of self-deception which both the maidens and their consorts delighted to practice upon themselves. The mores always drag behind in the evolutionary advance of civilization, thus providing sanction for the earlier and more savagelike sex practices of the evolving races.

89:7.5 (982.4) Temple harlotry eventually spread throughout southern Europe and Asia. The money earned by the temple prostitutes was held sacred among all peoples — a high gift to present to the gods. The highest types of women thronged the temple sex marts and devoted their earnings to all kinds of sacred services and works of public good. Many of the better classes of women collected their dowries by temporary sex service in the temples, and most men preferred to have such women for wives.

8. ИЗКУПЛЕНИЕТО НА ЗАВЕТИТЕ

Изкупителните жертви и храмовата проституция бяха в действителност видоизменени от жертвоприношенията на хора. След това се появи мнимото жертвоприношение на дъщери. Този ритуал се състоеше в кръвопускане с посвещаване на себе си на пожизнена девственост и беше

8. REDEMPTION AND COVENANTS

89:8.1 (982.5) Sacrificial redemption and temple prostitution were in reality modifications of human sacrifice. Next came the mock sacrifice of daughters. This ceremony consisted in bloodletting, with dedication to lifelong virginity, and was a moral reaction to the older temple harlotry. In more recent times virgins dedicated themselves

морална реакция на по-древното храмово разпътство. Впоследствие девствениците посвещаваха себе си на служене, състоящо се в поддържането на свещения храмов огън.

to the service of tending the sacred temple fires.

В края на краищата хората започнаха да допускат, че жертването на някаква част от тялото може да замени по-древната и пълна човешка жертва. Физическото осакатяване също се смяташе за приемлива замяна. Като жертва се предлагаха коси, нокти, кръв и даже пръсти на крака или ръката. По-късният и почти повсеместен ритуал по обрязването беше следствие от култа на частичната жертва; той носеше изключително жертвен характер, без каквито и да било хигиенни съображения. При мъжете обрязваха крайната плът, а при жените пробиваха ушите.

89:8.2 (982.6) Men eventually conceived the idea that the offering of some part of the body could take the place of the older and complete human sacrifice. Physical mutilation was also considered to be an acceptable substitute. Hair, nails, blood, and even fingers and toes were sacrificed. The later and well-nigh universal ancient rite of circumcision was an outgrowth of the cult of partial sacrifice; it was purely sacrificial, no thought of hygiene being attached thereto. Men were circumcised; women had their ears pierced.

Впоследствие, вместо да отрязват пръстите, започнаха да ги свързват заедно. Бръсненето на главите и подстригването на косите също бяха видове религиозно посвещаване. Първоначално превръщането на мъжете в евнуси беше видоизменение на представата за човешката жертва. Пробиването на носа и устните и досега се практикува в Африка, а татуировката е видоизменена художествена форма на по-древния и примитивен обичай да се оставят на тялото белези.

89:8.3 (983.1) Subsequently it became the custom to bind fingers together instead of cutting them off. Shaving the head and cutting the hair were likewise forms of religious devotion. The making of eunuchs was at first a modification of the idea of human sacrifice. Nose and lip piercing is still practiced in Africa, and tattooing is an artistic evolution of the earlier crude scarring of the body.

Съответно под влияние на прогресивните учения обичаят за принасяне на жертви започна да се свързва с понятието завет. Накрая се появи представа за боговете, сключващи постоянен договор с човека, което стана важна крачка в стабилизиране на религията. Законът – завет, изтласква сполуката, страха и суеверието.

89:8.4 (983.2) The custom of sacrifice eventually became associated, as a result of advancing teachings, with the idea of the covenant. At last, the gods were conceived of as entering into real agreements with man; and this was a major step in the stabilization of religion. Law, a covenant, takes the place of luck, fear, and superstition.

Човекът не можеше даже да мечтае за сключването на договор с Божеството, докато неговата представа за Бога не достигна ниво, на което управителите на вселената се смятаха за заслужаващи доверие. Древната представа на човека за Бога беше дотолкова антропоморфична, че той беше неспособен да си представи надеждно Божество, докато сам не стана относително надежден, нравствен и етичен.

89:8.5 (983.3) Man could never even dream of entering into a contract with Deity until his concept of God had advanced to the level whereon the universe controllers were envisioned as dependable. And man's early idea of God was so anthropomorphic that he was unable to conceive of a dependable Deity until he himself became relatively dependable, moral, and ethical.

Но накрая мисълта за съюз с боговете стана реалност. *С времето еволюиращият човек придоби такова морално достойнство, че се осмели да сключва договори със своите богове.* Така жертвоприношението постепенно се превърна в игра – във философска сделка с Бога. Всичко това беше нов начин за застраховане против нещастия или по-скоро усъвършенстван метод за по-определено придобиване на успех. Не се заблуждавайте, ранните жертвоприношения не бяха

89:8.6 (983.4) But the idea of making a covenant with the gods did finally arrive. *Evolutionary man eventually acquired such moral dignity that he dared to bargain with his gods.* And so the business of offering sacrifices gradually developed into the game of man's philosophic bargaining with God. And all this represented a new device for insuring against bad luck or, rather, an enhanced technique for the more definite purchase of prosperity. Do not entertain the mistaken idea that these early sacrifices were a free gift to the gods, a spontaneous offering of gratitude or

безвъзмезден дар към боговете, доброволен израз на признателност или благодарност; те не бяха и проява на истинско поклонение.

Примитивните форми на молитва бяха не нещо друго, а търговия с духовете, спор с боговете. Това напомня разменната търговия, в която молбите и убежденията се предлагаха в обмен на нещо по-реално и скъпо струващо. Развитието сред хората на търговски отношения внедри духа на търговията и развиде изкуството на стокообмена; сега тези черти започнаха да се проявяват в човешките методи на поклонение. И така, както едни хора умееха по-добре да търгуват, отколкото други, така и молитвите на едни хора се смятаха за по-добри, отколкото молитвите на други. С голямо уважение се ползваше молитвата на справедливия човек. Справедлив човек беше този, който се е разплатил с духовете, напълно е изпълнил всяко ритуално задължение по отношение на боговете.

Ранната молитва едва ли беше поклонение; тя беше сделка-умоляване за здраве, богатство и живот. И в много отношения с течение на времето молитвите малко се измениха. Те както и преди се четат по книги, произнасят се проформа и се изписват за прикрепване на колела или за окачване по дърветата, за да може духането на вятъра да освободи човека от необходимостта да хаби собственото си дихание.

thanksgiving; they were not expressions of true worship.

89:8.7 (983.5) Primitive forms of prayer were nothing more nor less than bargaining with the spirits, an argument with the gods. It was a kind of bartering in which pleading and persuasion were substituted for something more tangible and costly. The developing commerce of the races had inculcated the spirit of trade and had developed the shrewdness of barter; and now these traits began to appear in man's worship methods. And as some men were better traders than others, so some were regarded as better prayers than others. The prayer of a just man was held in high esteem. A just man was one who had paid all accounts to the spirits, had fully discharged every ritual obligation to the gods.

89:8.8 (983.6) Early prayer was hardly worship; it was a bargaining petition for health, wealth, and life. And in many respects prayers have not much changed with the passing of the ages. They are still read out of books, recited formally, and written out for emplacement on wheels and for hanging on trees, where the blowing of the winds will save man the trouble of expending his own breath.

9. ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЯТА И ПРИЧАСТИЯТА

Еволюцията на урантийските ритуали издигна жертвоприношението на хората от нивото на кървавото човекоядство до по-високи и символични нива. Древните ритуали по жертвоприношение породиха последващите ритуали на причастието. Още сравнително неотдавна само жрецът опитваше канибалската жертва или капка човешка кръв, след което всички останали ядяха заменящото човека животно. В по-късни времена тези древни представи за откупа, изкуплението и заветите се превърнаха в обреди по причестяването. И цялата тази еволюция на ритуалите оказа огромно социализиращо въздействие.

Във връзка с култа към Божията майка в Мексико и на други места с времето започнаха да използват пречистването с колачета и вино, вместо с плът и кръв – атрибути от по-древното жертвоприношение на хора. В продължение на дълго време юдеите

9. SACRIFICES AND SACRAMENTS

89:9.1 (983.7) The human sacrifice, throughout the course of the evolution of Urantian rituals, has advanced from the bloody business of man-eating to higher and more symbolic levels. The early rituals of sacrifice bred the later ceremonies of sacrament. In more recent times the priest alone would partake of a bit of the cannibalistic sacrifice or a drop of human blood, and then all would partake of the animal substitute. These early ideas of ransom, redemption, and covenants have evolved into the later-day sacramental services. And all this ceremonial evolution has exerted a mighty socializing influence.

89:9.2 (984.1) In connection with the Mother of God cult, in Mexico and elsewhere, a sacrament of cakes and wine was eventually utilized in lieu of the flesh and blood of the older human sacrifices. The Hebrews long practiced this ritual as a part of their Passover ceremonies, and it was from this ceremonial that the later Christian version of the

използваха този ритуал по време на празнуването на Пасха и именно от този обред впоследствие възникна християнската версия на причастието.

sacrament took its origin.

Древните социални братства се основаваха на ритуала пиене на кръв; ранната еврейска община се скрепяваше с кървава церемония. Ап. Павел се готвеше да създаде нов християнски култ към "кръвта на вечния завет". И макар че обремени християнството с ненужни учения за кръвта и жертвите, той действително веднъж и завинаги приключи с доктрините, които изповядваха изкупление посредством човешки или животински жертви. Неговите теологични компромиси показват, че даже откровението трябва да се подчинява на постепенното управление на еволюцията. Съгласно ап. Павел Христос стана последната изчерпваща жертва; и сега божественият Съдия е удовлетворен напълно и завинаги.

89:9.3 (984.2) The ancient social brotherhoods were based on the rite of blood drinking; the early Jewish fraternity was a sacrificial blood affair. Paul started out to build a new Christian cult on "the blood of the everlasting covenant." And while he may have unnecessarily encumbered Christianity with teachings about blood and sacrifice, he did once and for all make an end of the doctrines of redemption through human or animal sacrifices. His theologic compromises indicate that even revelation must submit to the graduated control of evolution. According to Paul, Christ became the last and all-sufficient human sacrifice; the divine Judge is now fully and forever satisfied.

Така, в продължение на много векове, култът към жертвоприношенията се превърна в култ към причастието. Затова причастията на съвременните религии са законни приемници на отблъскващите древни церемонии на жертвоприношенията на хора и още по-древните канибалски ритуали. Много и досега зависят от кръвта за спасение, но това в крайна сметка придоби образен, символичен и мистичен характер.

89:9.4 (984.3) And so, after long ages the cult of the sacrifice has evolved into the cult of the sacrament. Thus are the sacraments of modern religions the legitimate successors of those shocking early ceremonies of human sacrifice and the still earlier cannibalistic rituals. Many still depend upon blood for salvation, but it has at least become figurative, symbolic, and mystic.

10. ОПРОЩАВАНЕТО НА ГРЕХА

10. FORGIVENESS OF SIN

Древният човек можеше да осъзнае разположението на Бога само чрез жертвоприношения. Съвременният човек е длъжен да си изработи нови методи за самоосъзнаване на спасението. Съзнанието за греха продължава да живее в разума на смъртните, но представите за спасение са отживели и остарели. Реалността на духовните потребности се запазва, но интелектуалният прогрес разруши предишните пътища за постигане на мир и утешение за разума и душата.

89:10.1 (984.4) Ancient man only attained consciousness of favor with God through sacrifice. Modern man must develop new techniques of achieving the self-consciousness of salvation. The consciousness of sin persists in the mortal mind, but the thought patterns of salvation therefrom have become outworn and antiquated. The reality of the spiritual need persists, but intellectual progress has destroyed the olden ways of securing peace and consolation for mind and soul.

Грехът трябва да бъде преосмислян като преднамерено нелоялно отношение към Божеството. Съществуват няколко степени на нелоялност: непълната лоялност или присъщата нерешителност; раздвоената лоялност, свойствена на конфликтността; изчезващата лоялност, присъща на безразличието; и загубата на лоялност, която се изразява в следване на безбожни идеали.

89:10.2 (984.5) Sin must be redefined as deliberate disloyalty to Deity. There are degrees of disloyalty: the partial loyalty of indecision; the divided loyalty of confliction; the dying loyalty of indifference; and the death of loyalty exhibited in devotion to godless ideals.

Чувството или усещането за вина е осъзнаване на нарушаването на нравите; то не задължително е грях. Ако няма съзнателна нелоялност към Божеството, няма и истински

89:10.3 (984.6) The sense or feeling of guilt is the consciousness of the violation of the mores; it is not necessarily sin. There is no real sin in the absence of conscious disloyalty to Deity.

грях.

Възможността за осъзнаване на вината е знак за трансценденталното различие на човека. Този знак не заклеймява човека като подло същество, а обратно – отделя го като създание на потенциално величие и вечно възходяща слава. Такова чувство за недостойнство е начален стимул, призван бързо и успешно до доведе към тези завоевания на вярата, които извеждат смъртния разум към величествените нива на нравственото благородство, космическата проницателност и духовен живот; тъй като всички значения на човешкото съществуване се превръщат от временни във вечни и всички ценности се възвисяват от човешки до божествени.

89:10.4 (984.7) The possibility of the recognition of the sense of guilt is a badge of transcendent distinction for mankind. It does not mark man as mean but rather sets him apart as a creature of potential greatness and ever-ascending glory. Such a sense of unworthiness is the initial stimulus that should lead quickly and surely to those faith conquests which translate the mortal mind to the superb levels of moral nobility, cosmic insight, and spiritual living; thus are all the meanings of human existence changed from the temporal to the eternal, and all values are elevated from the human to the divine.

Покаянието – признаването на греха, е мъжествено съпротивляване на нелоялността, но то в никакъв случай не смекчава пространствено-времевите последствия от такава нелоялност. Но покаянието – искреното осъзнаване на природата на греха, е задължително за религиозния растеж и духовния прогрес.

89:10.5 (984.8) The confession of sin is a manful repudiation of disloyalty, but it in no wise mitigates the time-space consequences of such disloyalty. But confession — sincere recognition of the nature of sin — is essential to religious growth and spiritual progress.

Опрощаването на греха от Божеството е възобновяване на отношението на лоялност, което следва след периода на осъзнаване от човека на прекратяването на тези взаимоотношения в резултат от съзнателен бунт. Опрощението не е нужно да се търси – достатъчно е то да се приеме като осъзнато възстановяване на отношенията на лоялност между създанията и Създателя. И всички верни Божии синове са щастливи, предани в служенето и постигат все нови успехи в своя възход към Рая.

89:10.6 (985.1) The forgiveness of sin by Deity is the renewal of loyalty relations following a period of the human consciousness of the lapse of such relations as the consequence of conscious rebellion. The forgiveness does not have to be sought, only received as the consciousness of re-establishment of loyalty relations between the creature and the Creator. And all the loyal sons of God are happy, service-loving, and ever-progressive in the Paradise ascent.

[Представено от Ярка Вечерна Звезда на Небадон.]

89:10.7 (985.2) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Документ 90. Шаманство – знахари и жреци

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 90. ШАМАНСТВО – ЗНАХАРИ И ЖРЕЦИ

Секции

Въведение
1. Първите шамани – знахарите
2. Ритуалите на шаманите
3. Теорията за болестта и смъртта в шаманството
4. Медицината при шаманите
5. Жреците и ритуалите

PAPER 90
SHAMANISM — MEDICINE MEN AND PRIESTS

SECTIONS

Introduction
1. The First Shamans — The Medicine Men
2. Shamanistic Practices
3. The Shamanic Theory of Disease and Death
4. Medicine under the Shamans
5. Priests and Rituals

Въведение

В СВОЯТА еволюция религиозните обреди изминаха пътя от примиренията, отклоненията, заклинанията, принужденията, умиротворяванията и умилостивяванията до жертвоприношенията, изкуплението и спасението. Методите на религиозните ритуали започнаха с примитивните култове, преминаха през стадия на фетишите и се издигнаха до магиите и чудесата; когато в отговор на по-нататъшното усложняване на представите на човека за свръхматериалните сфери ритуалът стана по-сложен, той не можеше да не се окаже във властта на знахарите, шаманите и жреците.

Постепенно, с развитието на представите на първобитния човек, духовният свят започна да се смята за глух към обръщенията на простите смъртни. Само изключителните хора можеха да се удостоят с вниманието на боговете; само необикновеният мъж или необикновената жена можеха да бъдат чути от духовете. Така религията навлиза в нова фаза – този стадий, на който тя постепенно преминава в ръцете на посредници; между

INTRODUCTION

90:0.1 (986.1) THE evolution of religious observances progressed from placation, avoidance, exorcism, coercion, conciliation, and propitiation to sacrifice, atonement, and redemption. The technique of religious ritual passed from the forms of the primitive cult through fetishes to magic and miracles; and as ritual became more complex in response to man's increasingly complex concept of the supermaterial realms, it was inevitably dominated by medicine men, shamans, and priests.

90:0.2 (986.2) In the advancing concepts of primitive man the spirit world was eventually regarded as being unresponsive to the ordinary mortal. Only the exceptional among humans could catch the ear of the gods; only the extraordinary man or woman would be heard by the spirits. Religion thus enters upon a new phase, a stage wherein it gradually becomes secondhanded; always does a medicine man, a shaman, or a priest intervene between the religionist and the object of worship.

вярващите и обекта на поклонение непременно стои знахар, шаман или жрец. И днес повечето урантийски системи на организираната религиозна вяра преминават през това ниво на еволюционно развитие.

Еволюционната религия се ражда от простия и всесилен страх – страха, който овладява човешкия разум при сблъскване с неизвестното, необяснимото или непостижимото. Съответно религията постига изключително простото осъзнаване на всемогъщата любов, която неудържимо изпълва човешката душа, пробудила се към разбирането за безграничността на чувствата на Всеобщия Баща към синовете на вселената. Но началото и завършването на религиозната еволюция отделят дългите векове на шаманите, които приемат да застанат между човека и Бога като посредници, тълкуватели и молители.

And today most Urantia systems of organized religious belief are passing through this level of evolutionary development.

90:0.3 (986.3) Evolutionary religion is born of a simple and all-powerful fear, the fear which surges through the human mind when confronted with the unknown, the inexplicable, and the incomprehensible. Religion eventually achieves the profoundly simple realization of an all-powerful love, the love which sweeps irresistibly through the human soul when awakened to the conception of the limitless affection of the Universal Father for the sons of the universe. But in between the beginning and the consummation of religious evolution, there intervene the long ages of the shamans, who presume to stand between man and God as intermediaries, interpreters, and intercessors.

1. ПЪРВИТЕ ШАМАНИ – ЗНАХАРИТЕ

Шаманът е високопоставен знахар, ритуален магьосник и централна фигура във всички обреди на еволюционната религия. В много племена шаманът изпревари по ранг военачалника, което положи началото на господството на църквата над държавата. Понякога шаманът действаше като жрец и даже като царстващ жрец. В някои последващи племена съществуваха както древни шамани-знахари (прорицатели), така и появилите се по-късно шамани-жреци. И в много случаи длъжността на шамана ставаше наследствена.

Тъй като в древността всичко ненормално се обясняваше с обладаност, всяка поразяваща душевна или физическа ненормалност се смяташе като достатъчно основание за това да станеш знахар. Много от тези мъже бяха епилептици, много от жените – истерички, и в далечното минало на тези два типа се падаха множество случаи на инспирация, а също обладаност от духовете и дявола. Много от тези най-древни жреци се отнасяха към типа хора, които в по-късни времена наричаха параноици.

Макар и способни на мошеничество в дреболиите, абсолютното мнозинство шамани вярваха във факта на своята обладаност от духове. Жените, способни да влизат в транс или каталептичен припадък, се превръщаха в могъщи шаманки; впоследствие такива жени ставаха прорицателки и спиритични медиуми. Техните каталептични трансове обикновено

1. THE FIRST SHAMANS — THE MEDICINE MEN

90:1.1 (986.4) The shaman was the ranking medicine man, the ceremonial fetishman, and the focus personality for all the practices of evolutionary religion. In many groups the shaman outranked the war chief, marking the beginning of the church domination of the state. The shaman sometimes functioned as a priest and even as a priest-king. Some of the later tribes had both the earlier shaman-medicine men (seers) and the later appearing shaman-priests. And in many cases the office of shaman became hereditary.

90:1.2 (986.5) Since in olden times anything abnormal was ascribed to spirit possession, any striking mental or physical abnormality constituted qualification for being a medicine man. Many of these men were epileptic, many of the women hysteric, and these two types accounted for a good deal of ancient inspiration as well as spirit and devil possession. Quite a few of these earliest of priests were of a class which has since been denominated paranoiac.

90:1.3 (987.1) While they may have practiced deception in minor matters, the great majority of the shamans believed in the fact of their spirit possession. Women who were able to throw themselves into a trance or a cataleptic fit became powerful shamanesses; later, such women became prophets and spirit mediums. Their cataleptic trances usually involved alleged communications with the ghosts of the dead.

включваха мнимото общуване с духовете на умрелите. Много шаманки бяха и професионални танцьорки.

Но не всички шамани бяха жертва на самоизмама; много от тях бяха ловки и умели мошеници. С развитието на този занаят от новака се изискваше десетгодишно ученичество – период на лишения и самоотречение, преди да стане знахар. Сред шаманите се установи професионален стил на обличане и тяхното поведение се отличаваше с тайнственост. Те често използваха наркотични средства, с помощта на които въвеждаха себе си в определени физически състояния, поразяващи и озадачаващи съплеменниците им. Ловките трикове изглеждаха на простите хора свръхестествени и хитрите жреци първи започнаха да се ползват от говорене чрез стомаха. Много от древните шамани непроизволно изпадаха в хипноза; други предизвикваха самохипноза, продължително взирайки се в своя пъп.

Макар че много шамани прибягваха към подобни уловки и мошеничество, тяхната репутация като класа се основаваше все пак на очевидни постижения. Ако шаманът претърпеше несполука и не можеше да представи правдоподобно обяснение, то него или го понижаваха, или го убиваха. Затова честните шамани загиваха още в ранна възраст; оживяваха само хитрите актьори.

Именно шаманизмът изсе цялостното управление на племенните дела от ръцете на най-старите и най-силните и го предаде на хитрите, умните и далновидните.

Many female shamans were also professional dancers.

90:1.4 (987.2) But not all shamans were self-deceived; many were shrewd and able tricksters. As the profession developed, a novice was required to serve an apprenticeship of ten years of hardship and self-denial to qualify as a medicine man. The shamans developed a professional mode of dress and affected a mysterious conduct. They frequently employed drugs to induce certain physical states which would impress and mystify the tribesmen. Sleight-of-hand feats were regarded as supernatural by the common folk, and ventriloquism was first used by shrewd priests. Many of the olden shamans unwittingly stumbled onto hypnotism; others induced autohypnosis by prolonged staring at their navels.

90:1.5 (987.3) While many resorted to these tricks and deceptions, their reputation as a class, after all, stood on apparent achievement. When a shaman failed in his undertakings, if he could not advance a plausible alibi, he was either demoted or killed. Thus the honest shamans early perished; only the shrewd actors survived.

90:1.6 (987.4) It was shamanism that took the exclusive direction of tribal affairs out of the hands of the old and the strong and lodged it in the hands of the shrewd, the clever, and the farsighted.

2. РИТУАЛИТЕ НА ШАМАНИТЕ

Викането на духове представляваше крайно точна и изключително сложна процедура, сравнима със съвременните църковни обреди на древен език. Отдавна хората се стремяха към свръхчовешка помощ – *откровение*; и те вярваха, че шаманите действително получават такива откровения. Макар че шаманите използваха цялата сила на своето внушение, то беше почти винаги негативно; едва в последно време започна да се използва методът на положителното внушение. На ранния стадий от развитието на своя занаят шаманите започнаха да се специализират в области като сътворяване на дъжд, лечение на болести и разследване на престъпления. Но основната им функция се заключаваше не в лечението на заболявания, а по-скоро в знания и подчинение на себе си на съпровождащите живота опасности.

Древната черна магия – както религиозна,

2. SHAMANISTIC PRACTICES

90:2.1 (987.5) Spirit conjuring was a very precise and highly complicated procedure, comparable to present-day church rituals conducted in an ancient tongue. The human race very early sought for superhuman help, for *revelation;* and men believed that the shaman actually received such revelations. While the shamans utilized the great power of suggestion in their work, it was almost invariably negative suggestion; only in very recent times has the technique of positive suggestion been employed. In the early development of their profession the shamans began to specialize in such vocations as rain making, disease healing, and crime detecting. To heal diseases was not, however, the chief function of a shamanic medicine man; it was, rather, to know and to control the hazards of living.

90:2.2 (987.6) Ancient black art, both religious and

така и светска – се наричаше бяла, когато с нея се занимаваха жреци, ясновидци, шамани и знахари. Тези, които практикуваха черна магия, се наричаха чародеи, вълшебници, магове, вещици, магьосници, некроманти, заклинатели и гадатели. С времето всички подобни контакти със свръхестествени сили започнаха да се отнасят или към магьосничеството, или към шаманството.

Магьосничеството включваше *магията,* която се правеше от предишните, обикновени и непризнати духове; шаманството имаше работа с *чудеса* — дело на ръцете на обикновени и признати племенни богове. В по-късни времена магьосникът започна да се асоциира с дявола и така се установиха предпоставки за многобройни и сравнително неотдавнашни случаи на проява на религиозна нетърпимост. За много първобитни племена магьосничеството беше религия.

Шаманите свято вярваха в значението на случая за разкриване волята на духовете; преди вземането на решение те често хвърляха жребий. Съвременните останки от тази тенденция са видни не само от примера на многото хазартни игри, но и в добре известното "броене". В древността този, до когото завършваше броенето, трябваше да умре; по-късно той се превърна във *водещ* в някои детски игри. Това, което беше сериозна работа за първобитния човек, се превърна в развлечение за съвременното дете.

Знахарите изцяло се доверяваха на знаци и знамения, например: "Когато чуеш как шумолят върховете на черничевите дървета, пробуди се за действие." Още на ранния етап на съществуване на човешкия род шаманите обърнаха своето внимание към звездите. По целия свят започнаха да изповядват и практикуват първобитна астрология. Широко разпространение получи и тълкуването на сънищата. Скоро след това се появиха тези истерични шаманки, които заявяваха, че са способни да общуват с духовете на умрелите.

Макар че сътворителите на дъжда или шаманите на времето се появиха още в древността, те се запазиха чак до наши дни. За ранните земеделци жестокото засушаване означаваше смърт; затова първобитната магия обръщаше повече внимание на управлението на времето. Времето и досега е обичайна тема за разговор на съвременните хора. Всички древни народи вярваха в способността на шамана да извиква дъжд. Но в случай на провал него като правило го убиваха, ако не успееше да представи за свое оправдание уважителна причина.

Отново и отново императорите изгонваха

secular, was called white art when practiced by either priests, seers, shamans, or medicine men. The practitioners of the black art were called sorcerers, magicians, wizards, witches, enchanters, necromancers, conjurers, and soothsayers. As time passed, all such purported contact with the supernatural was classified either as witchcraft or shamancraft.

90:2.3 (987.7) Witchcraft embraced the *magic* performed by earlier, irregular, and unrecognized spirits; shamancraft had to do with *miracles* performed by regular spirits and recognized gods of the tribe. In later times the witch became associated with the devil, and thus was the stage set for the many comparatively recent exhibitions of religious intolerance. Witchcraft was a religion with many primitive tribes.

90:2.4 (987.8) The shamans were great believers in the mission of chance as revelatory of the will of the spirits; they frequently cast lots to arrive at decisions. Modern survivals of this proclivity for casting lots are illustrated, not only in the many games of chance, but also in the well-known "counting-out" rhymes. Once, the person counted out must die; now, he is only *it* in some childish game. That which was serious business to primitive man has survived as a diversion of the modern child.

90:2.5 (988.1) The medicine men put great trust in signs and omens, such as, "When you hear the sound of a rustling in the tops of the mulberry trees, then shall you bestir yourself." Very early in the history of the race the shamans turned their attention to the stars. Primitive astrology was a world-wide belief and practice; dream interpreting also became widespread. All this was soon followed by the appearance of those temperamental shamanesses who professed to be able to communicate with the spirits of the dead.

90:2.6 (988.2) Though of ancient origin, the rain makers, or weather shamans, have persisted right on down through the ages. A severe drought meant death to the early agriculturists; weather control was the object of much ancient magic. Civilized man still makes the weather the common topic of conversation. The olden peoples all believed in the power of the shaman as a rain maker, but it was customary to kill him when he failed, unless he could offer a plausible excuse to account for the failure.

90:2.7 (988.3) Again and again did the Caesars

астролозите, но те винаги се връщаха, защото народът вярваше в техните способности. Невъзможно беше да ги прогониш, а още в шестнадесети век след Христа църковните и държавни ръководители на Запада покровителстваха астрологията. Хиляди по общо мнение умни хора и досега вярват в това, че човек може да се роди под щастлива или нещастна звезда, че взаимното разположение на небесните светила определя изхода на различните земни начинания. Лековерните и досега са постоянни клиенти на гадателките.

Гърците вярваха в силата на съвета на оракулите, китайците използваха магията за защита от демони, шаманството процъфтяваше в Индия и то и досега открито съществува в Централна Азия. В много райони на света от него се отказаха едва в последно време.

От време на време се появяваха истински пророци и учители, осъждащи разобличаването на шаманизма. За последните сто години такъв пророк се появи даже сред изчезващите червени хора: това беше Тенскватава от племето Шони, предсказал слънчевото затъмнение през 1808 година и осъдил пороците на белия човек. Много истински учители се появяваха в различни племена и в различни раси през дългите векове на дългата история на еволюцията. И те винаги ще се появяват, за да могат във всяка епоха да отправят призив към тези шамани и жреци, които се противят на всеобщото образование и се опитват да спрат научния прогрес.

С помощта на различни начини и нечестни методи древните шамани си създадоха репутацията на глашатаи на Бога и стражи на съдбата. Те ръсеха новородените с вода и им даваха имена; те обрязваха крайната плът при момчетата. Те възглавяваха погребалните процесии и обявяваха за успешното пристигане на покойника в света на духовете.

Шаманстващите жреци и знахари нерядко ставаха много богати хора, които натрупваха състояние за сметка на различни възнаграждения, приемани под формата на пожертвувания пред духовете. Твърде често в ръцете на шамана преминаваше цялото материално богатство на неговото племе. След смъртта на богатия човек неговото имущество обикновено се разделяше по равно между шамана и някоя обществена или благотворителна организация. Такава практика и досега се съхранява в някои райони на Тибет, където половината от мъжкото население се отнася към тази непроизводствена класа.

banish the astrologers, but they invariably returned because of the popular belief in their powers. They could not be driven out, and even in the sixteenth century after Christ the directors of Occidental church and state were the patrons of astrology. Thousands of supposedly intelligent people still believe that one may be born under the domination of a lucky or an unlucky star; that the juxtaposition of the heavenly bodies determines the outcome of various terrestrial adventures. Fortunetellers are still patronized by the credulous.

90:2.8 (988.4) The Greeks believed in the efficacy of oracular advice, the Chinese used magic as protection against demons, shamanism flourished in India, and it still openly persists in central Asia. It is an only recently abandoned practice throughout much of the world.

90:2.9 (988.5) Ever and anon, true prophets and teachers arose to denounce and expose shamanism. Even the vanishing red man had such a prophet within the past hundred years, the Shawnee Tenskwatawa, who predicted the eclipse of the sun in 1806 and denounced the vices of the white man. Many true teachers have appeared among the various tribes and races all through the long ages of evolutionary history. And they will ever continue to appear to challenge the shamans or priests of any age who oppose general education and attempt to thwart scientific progress.

90:2.10 (988.6) In many ways and by devious methods the olden shamans established their reputations as voices of God and custodians of providence. They sprinkled the newborn with water and conferred names upon them; they circumcised the males. They presided over all burial ceremonies and made due announcement of the safe arrival of the dead in spiritland.

90:2.11 (988.7) The shamanic priests and medicine men often became very wealthy through the accretion of their various fees which were ostensibly offerings to the spirits. Not infrequently a shaman would accumulate practically all the material wealth of his tribe. Upon the death of a wealthy man it was customary to divide his property equally with the shaman and some public enterprise or charity. This practice still obtains in some parts of Tibet, where one half the male population belongs to this class of nonproducers.

Шаманите се обличаха добре и обикновено имаха по няколко жени; свободни от всякакви племенни ограничения, те станаха първата аристокрация. Непрекъснато и навсякъде това бяха хора с неизменно съзнание и морал. Те се разправяха със своите съперници, обявявайки ги за вещици или магьосници, и често придобиваха такова влияние и власт, че подчиняваха на себе си вождовете или царете.

Първобитните хора се отнасяха към шаманите като към неизбежно зло; от шаманите се бояха, но не ги обичаха. Древният човек уважаваше знанието; той почиташе и възнаграждаваше мъдростта. Шаманът беше на първо място мошеник, но преклонението пред шаманизма добре показва каква цена се наложи да се заплати за мъдростта в процеса на еволюцията на човечеството.

90:2.12 (989.1) The shamans dressed well and usually had a number of wives; they were the original aristocracy, being exempt from all tribal restrictions. They were very often of low-grade mind and morals. They suppressed their rivals by denominating them witches or sorcerers and very frequently rose to such positions of influence and power that they were able to dominate the chiefs or kings.

90:2.13 (989.2) Primitive man regarded the shaman as a necessary evil; he feared him but did not love him. Early man respected knowledge; he honored and rewarded wisdom. The shaman was mostly fraud, but the veneration for shamanism well illustrates the premium put upon wisdom in the evolution of the race.

3. ТЕОРИЯТА ЗА БОЛЕСТТА И СМЪРТТА В ШАМАНСТВОТО

Тъй като древният човек смяташе, че той и неговото материално обкръжение непосредствено реагират на капризите на духове и призраци, то не е удивително, че материалните въпроси заемаха особено място в неговата религия. Съвременният човек решава своите материални проблеми като такива; той разбира, че материята се подчинява на разумно управление от интелекта. Първобитният човек също се опитваше да видоизмени и даже да подчини на себе си физическите проявления на живота и енергията; и тъй като ограниченото разбиране на космоса го доведе до вярата в това, че призраците, духовете и боговете лично, непосредствено и изцяло контролират живота и материята, то той не можеше да не се опита да завоюва разположението и поддръжката на тези свръхчовешки сили.

В тази светлина стават понятни много ирационални и необясними страни от древните култове. Културните ритуали представляваха опит на първобитния човек да подчини на себе си този материален свят, в който той се оказа. И много от неговите усилия бяха насочени към продължаване на живота и осигуряване на здравето. Тъй като всички болести и самата смърт изначално се смятаха за духовни явления, то шаманите, изпълняващи задълженията на знахари и жреци, неизбежно ставаха също така лекари и хирурзи.

Първобитният интелект може да бъде ограничен от недостиг на знания, но при

3. THE SHAMANIC THEORY OF DISEASE AND DEATH

90:3.1 (989.3) Since ancient man regarded himself and his material environment as being directly responsive to the whims of the ghosts and the fancies of the spirits, it is not strange that his religion should have been so exclusively concerned with material affairs. Modern man attacks his material problems directly; he recognizes that matter is responsive to the intelligent manipulation of mind. Primitive man likewise desired to modify and even to control the life and energies of the physical domains; and since his limited comprehension of the cosmos led him to the belief that ghosts, spirits, and gods were personally and immediately concerned with the detailed control of life and matter, he logically directed his efforts to winning the favor and support of these superhuman agencies.

90:3.2 (989.4) Viewed in this light, much of the inexplicable and irrational in the ancient cults is understandable. The ceremonies of the cult were primitive man's attempt to control the material world in which he found himself. And many of his efforts were directed to the end of prolonging life and insuring health. Since all diseases and death itself were originally regarded as spirit phenomena, it was inevitable that the shamans, while functioning as medicine men and priests, should also have labored as doctors and surgeons.

90:3.3 (989.5) The primitive mind may be handicapped by lack of facts, but it is for all that

всичко това той е логичен. Когато замислящите се хора наблюдават болестта и смъртта, те се старят да разберат причината за тези нещастия и съгласно своето разбиране шаманите и жреците предлагаха свои теории за болестите:

1 . *Призраци – пряко въздействие на духовете.* Първата хипотеза, издигната като обяснение на заболяванията и смъртта, се заключаваше в това, че духовете предизвикват болест, отклонявайки душата от тялото; ако на душата не се отдаде да се върне, настъпва смърт. Древните хора дотолкова се бояха от тези болестотворни призраци, че болните нерядко ги захвърляха даже без храна и вода. Независимо от това, че тези убеждения се градяха на погрешни възгледи, те осигуряваха надеждна изолация на поразените от недъг хора и предотвратяваха разпространението на инфекциозните заболявания.

2 . *Насилие – очевидни случаи.* В някои случаи причините за травми или смърт биваха толкова очевидни, че те бяха скоро иззети от категорията на въздействие на духовете. Смъртта или раняването, получени в сражения или в схватка с животни, а също така и други лесно познаваеми фактори, се смятаха за естествени явления. Но в течение на дълго време хората вярваха, че духовете са все пак виновни за закъснялото лечение или за възпалилите се рани, даже ако те се бяха появили вследствие на “естествени” причини. Ако не им се отдаваше да открият естествения фактор, то за виновни за болестта и смъртта пак се смятаха призраците.

И днес в Африка и на други места се срещат примитивни племена, които убиват някого от съплеменниците си при всяка насилствена смърт. Техните знахари показват виновните. Ако майката умира при раждане, то детето веднага го удушават – живот за живот.

3 . *Магия – влияние на враговете.* Много болести се смятаха за резултат от магьосничество – урочасване и магически насочен лък. По едно време беше наистина опасно да сочиш някого с пръст. Соченето с пръст и досега се смята за невъзпитано. В случай на непонятно заболяване и смърт древните хора устройваха официално дознание, отваряха тялото и стигаха до някакви изводи относно причините за смъртта. В противен случай смъртта се приписваше на магьосничество, което изискваше екзекуция на виновния за него магьосник. Тези древни следствени аутопсии спасиха живота на много мними магьосници. В някои племена се смяташе, че човек може да умре в резултат от собственото си магьосничество и в такива

logical. When thoughtful men observe disease and death, they set about to determine the causes of these visitations, and in accordance with their understanding, the shamans and the scientists have propounded the following theories of affliction:

90:3.4 (989.6) 1. *Ghosts — direct spirit influences.* The earliest hypothesis advanced in explanation of disease and death was that spirits caused disease by enticing the soul out of the body; if it failed to return, death ensued. The ancients so feared the malevolent action of disease-producing ghosts that ailing individuals would often be deserted without even food or water. Regardless of the erroneous basis for these beliefs, they did effectively isolate afflicted individuals and prevent the spread of contagious disease.

90:3.5 (989.7) 2. *Violence — obvious causes.* The causes for some accidents and deaths were so easy to identify that they were early removed from the category of ghost action. Fatalities and wounds attendant upon war, animal combat, and other readily identifiable agencies were considered as natural occurrences. But it was long believed that the spirits were still responsible for delayed healing or for the infection of wounds of even “natural” causation. If no observable natural agent could be discovered, the spirit ghosts were still held responsible for disease and death.

90:3.6 (990.1) Today, in Africa and elsewhere may be found primitive peoples who kill someone every time a nonviolent death occurs. Their medicine men indicate the guilty parties. If a mother dies in childbirth, the child is immediately strangled — a life for a life.

90:3.7 (990.2) 3. *Magic — the influence of enemies.* Much sickness was thought to be caused by bewitchment, the action of the evil eye and the magic pointing bow. At one time it was really dangerous to point a finger at anyone; it is still regarded as ill-mannered to point. In cases of obscure disease and death the ancients would hold a formal inquest, dissect the body, and settle upon some finding as the cause of death; otherwise the death would be laid to witchcraft, thus necessitating the execution of the witch responsible therefor. These ancient coroner’s inquests saved many a supposed witch’s life. Among some it was believed that a tribesman could die as a result of his own witchcraft, in which event no one was accused.

случаи никой не се смяташе виновен.

4 . *Грях – наказание за нарушаване на табуто.* Не чак толкова отдавна се смяташе, че болестта е наказание за грях – личен или родов. Сред народите, преминаващи този етап на еволюцията, преобладава теорията за това, че човек може да заболее само в резултат от нарушаването на табу. В такива поверия болестта и страданията "носят стрелите на Вседържителя". В течение на дълго време китайците и месопотамците смятаха болестта за резултат от действията на зли демони, макар че в търсенето на причините за страданията халдейците гледаха и звездите. Дадената теория за заболяванията като следствия на божествения гняв и досега преобладава сред много смятащи се за цивилизовани групи урантийци.

5 . *Естествени причини.* Човечеството крайно бавно проникваше в материалните тайни на взаимната връзка между причини и следствия във физическия свят на енергията, материята и живота. Древните гърци, съхранили традициите на учението на Адамсон, едни от първите разбраха, че всяко заболяване е следствие от естествени причини. Развитието на научната ера бавно и неотвратимо разрушава древните човешки теории за болестта и смъртта. Треската стана един от първите човешки недъзи, изтрити от категорията на свръхестествените разстройства, и ерата на науката разбива все нови и нови окови на невежеството, така дълго лишили от свобода човешкия разум. Разбирането на стареенето и инфекциозните заболявания постепенно изтрива страха на човека пред призраците, духовете и боговете като лични виновници за човешките нещастия и душевни страдания.

Еволюцията неизменно постига своята цел: тя изпълва човека със суеверен страх пред неизвестното и ужас пред невидимото, което служи за опора за създаването на концепцията за Бога. И засвидетелствайки раждането на развитата представа за Божеството, възникващо благодарение на координираното действие на откровението, същият еволюционен метод неизбежно привежда в движение тези сили на мислите, които безжалостно унищожават станалата ненужна опора.

90:3.8 (990.3) 4. *Sin — punishment for taboo violation.* In comparatively recent times it has been believed that sickness is a punishment for sin, personal or racial. Among peoples traversing this level of evolution the prevailing theory is that one cannot be afflicted unless one has violated a taboo. To regard sickness and suffering as "arrows of the Almighty within them" is typical of such beliefs. The Chinese and Mesopotamians long regarded disease as the result of the action of evil demons, although the Chaldeans also looked upon the stars as the cause of suffering. This theory of disease as a consequence of divine wrath is still prevalent among many reputedly civilized groups of Urantians.

90:3.9 (990.4) 5. *Natural causation.* Mankind has been very slow to learn the material secrets of the interrelationship of cause and effect in the physical domains of energy, matter, and life. The ancient Greeks, having preserved the traditions of Adamson's teachings, were among the first to recognize that all disease is the result of natural causes. Slowly and certainly the unfolding of a scientific era is destroying man's age-old theories of sickness and death. Fever was one of the first human ailments to be removed from the category of supernatural disorders, and progressively the era of science has broken the fetters of ignorance which so long imprisoned the human mind. An understanding of old age and contagion is gradually obliterating man's fear of ghosts, spirits, and gods as the personal perpetrators of human misery and mortal suffering.

90:3.10 (990.5) Evolution unerringly achieves its end: It imbues man with that superstitious fear of the unknown and dread of the unseen which is the scaffolding for the God concept. And having witnessed the birth of an advanced comprehension of Deity, through the co-ordinate action of revelation, this same technique of evolution then unerringly sets in motion those forces of thought which will inexorably obliterate the scaffolding, which has served its purpose.

4. МЕДИЦИНАТА ПРИ ШАМАНИТЕ

Целият живот на древните хора беше свързан с предпазването от опасности; тяхната религия в значителна степен беше метод за прекратяване на заболяванията. И

4. MEDICINE UNDER THE SHAMANS

90:4.1 (990.6) The entire life of ancient men was prophylactic; their religion was in no small measure a technique for disease prevention. And regardless of the error in their theories, they were

независимо от погрешността на своите теории хората искрено ги приемаха на практика; те имаха безгранична вяра в своите методи на лечение, което само по себе си е могъщо лекарство.

wholehearted in putting them into effect; they had unbounded faith in their methods of treatment, and that, in itself, is a powerful remedy.

В края на краищата вярата, която се изискваше за оздравяване след безсмисленото лечение при древните шамани, не се отличаваше съществено от тази вяра, която е нужна, за да се получи излекуване след посещението на някои от техните днешни последователи, занимаващи се с ненаучно лекуване на заболяванията.

90:4.2 (991.1) The faith required to get well under the foolish ministrations of one of these ancient shamans was, after all, not materially different from that which is required to experience healing at the hands of some of his later-day successors who engage in the nonscientific treatment of disease.

Най-примитивните племена изключително много се бояха от болните и в продължение на много векове тях внимателно ги избягваха и срамно ги пренебрегваха. Това, че с развитието на шаманството се появиха жреците и знахарите, съгласяващи се да лекуват болести, беше огромен прогрес на хуманизма. По-късно целият клан започна да се събира при постелята на болния, за да помогне на шамана да изгони болестотворните призраци. Нерядко диагностициращият шаман беше жена, докато с лечението се занимаваше мъж. Обичаен метод за диагностика беше изследването на вътрешностите на някое животно.

90:4.3 (991.2) The more primitive tribes greatly feared the sick, and for long ages they were carefully avoided, shamefully neglected. It was a great advance in humanitarianism when the evolution of shamancraft produced priests and medicine men who consented to treat disease. Then it became customary for the entire clan to crowd into the sickroom to assist the shaman in howling the disease ghosts away. It was not uncommon for a woman to be the diagnosing shaman, while a man would administer treatment. The usual method of diagnosing disease was to examine the entrails of an animal.

Болестта лекуваха с монотонно пеене, виене, полагане на ръце; на пациента му дишаха и ползваха много други начини. По-късно широко разпространение получи храмовият сън, по време на който предполагаемо настъпваше изцеление. С времето, във връзка с храмовия сън, знахарите започнаха да се залавят с истинска хирургия; една от първите операции беше трепанация на черепа за освобождаване на духа, предизвикващ главоболието. Шаманите се научиха да лекуват фрактури и дислокации, да отварят циреи и абсцеси; шаманките станаха прекрасни акушерки.

90:4.4 (991.3) Disease was treated by chanting, howling, laying on of hands, breathing on the patient, and many other techniques. In later times the resort to temple sleep, during which healing supposedly took place, became widespread. The medicine men eventually essayed actual surgery in connection with temple slumber; among the first operations was that of trephining the skull to allow a headache spirit to escape. The shamans learned to treat fractures and dislocations, to open boils and abscesses; the shamanesses became adept at midwifery.

Обичаен метод за лечение беше натъркването на заразен или увреден участък от тялото с магически предмет, след което талисманът се изхвърляше и човекът предполагаемо оздравяваше. Ако някой случайно вземеше използвания талисман, се смяташе, че веднага му се прехвърлят инфекцията или петното. Измина много време, преди хората да започнат да използват треви и други истински лекарства. Масажът се появи във връзка със заклинанието – "изтриването" на духа от тялото, и беше усъвършенстван благодарение на натриването на лекарство, подобно на съвременното втриване на мехлеми. Смяташе се, че поставянето на вендузи, изсмукването и кръвопускането, които се използваха на поразените места,

90:4.5 (991.4) It was a common method of treatment to rub something magical on an infected or blemished spot on the body, throw the charm away, and supposedly experience a cure. If anyone should chance to pick up the discarded charm, it was believed he would immediately acquire the infection or blemish. It was a long time before herbs and other real medicines were introduced. Massage was developed in connection with incantation, rubbing the spirit out of the body, and was preceded by efforts to rub medicine in, even as moderns attempt to rub liniments in. Cupping and sucking the affected parts, together with bloodletting, were thought to be of value in getting rid of a disease-producing spirit.

спомагат да се избавиш от болестотворен дух.

Тъй като водата беше могъщ фетиш, тя се използваше при лечението на много заболявания. В течение на дълго време хората вярваха, че болестотворният дух може да бъде изгонен с изпотяване. Високо се ценяха парните вани; скоро естествените горещи водоизточници се превърнаха в популярни курорти. Древният човек забеляза, че топлото премахва болката; той използваше слънчевата светлина, пресните органи на животни, горещата кал и горещите камъни и много от тези методи се използват и досега. Ритмичните удари служеха като средство за въздействие върху духовете; повсеместно се използваха тамтами.

90:4.6 (991.5) Since water was a potent fetish, it was utilized in the treatment of many ailments. For long it was believed that the spirit causing the sickness could be eliminated by sweating. Vapor baths were highly regarded; natural hot springs soon blossomed as primitive health resorts. Early man discovered that heat would relieve pain; he used sunlight, fresh animal organs, hot clay, and hot stones, and many of these methods are still employed. Rhythm was practiced in an effort to influence the spirits; the tom-toms were universal.

Някои народи предполагаха, че болестта е резултат от нечестивия сговор на духовете с животните. Така се породи вярата в това, че за лечение на всяко заболяване, предизвикано от животни, съществува целебно растение. Особено убедени последователи на тази теория за универсалните растителни лечебни свойства бяха червените хора; те винаги капваха кръв във вдлъбнатината, която оставаше на мястото на изтръгнатото растение.

90:4.7 (991.6) Among some people disease was thought to be caused by a wicked conspiracy between spirits and animals. This gave rise to the belief that there existed a beneficent plant remedy for every animal-caused disease. The red men were especially devoted to the plant theory of universal remedies; they always put a drop of blood in the root hole left when the plant was pulled up.

В лечението често се използваше постене, диета, ревулсивни средства. На голяма почит бяха течностите от човешкото тяло, определено притежаващи магически свойства; затова сред най-древните средства бяха кръвта и урината, към които скоро се прибавиха и корени и различни соли. Шаманите вярваха, че болестта може да се изгони с помощта на лекарства, притежаващи лоша миризма и вкус. Още в дълбока древност обичайно лечение стана изчистването на червата, а сред първите успехи на фармацевтиката беше откриването на ценните свойства на пресния кокос и хинина.

90:4.8 (991.7) Fasting, dieting, and counterirritants were often used as remedial measures. Human secretions, being definitely magical, were highly regarded; blood and urine were thus among the earliest medicines and were soon augmented by roots and various salts. The shamans believed that disease spirits could be driven out of the body by foul-smelling and bad-tasting medicines. Purging very early became a routine treatment, and the values of raw cocoa and quinine were among the earliest pharmaceutical discoveries.

Гърците първи разработиха действително рационални начини за лечение на болните. Както гърците, така и египтяните придобиха своите познания по медицина от обитателите на долината на р. Ефрат. Маслото и виното бяха най-древните средства за лечението на рани; бобровата мас и опиумът се използваха от шумерите. Много от тези тайни и ефективни лекарствени средства от древността загубиха своята сила, след като станаха известни; за успеха на мошеничеството и суеверията е необходим покровът на тайните. Само фактите и истината се стремят към ярката светлина на разбирането; само те приветстват образованието и просвещението, към които водят научните изследвания.

90:4.9 (992.1) The Greeks were the first to evolve truly rational methods of treating the sick. Both the Greeks and the Egyptians received their medical knowledge from the Euphrates valley. Oil and wine was a very early medicine for treating wounds; castor oil and opium were used by the Sumerians. Many of these ancient and effective secret remedies lost their power when they became known; secrecy has always been essential to the successful practice of fraud and superstition. Only facts and truth court the full light of comprehension and rejoice in the illumination and enlightenment of scientific research.

5. ЖРЕЦИТЕ И РИТУАЛИТЕ

Същността на ритуала е в съвършенството на неговото изпълнение; при диваците той трябва да се изпълнява с абсолютна точност. Само изпълненият по всички правила обряд притежава такава сила, която може да подчини духовете. Ако ритуалът е несъвършен, той е способен да предизвика само гнева и негодуванието на боговете. Доколкото бавно развиващият се разум на човека предполагаше, че *начинът за изпълнение на ритуала* е решаващ фактор за неговата ефективност, рано или късно древните шамани трябваше да се превърнат в духовенство, подготвящо ръководството на скрупульозни обреди. Така в продължение на десетки хиляди години безкрайните ритуали пречеха на развитието на обществото. Това проклятие на цивилизацията с непоносим товар утежняваше всяка жизнена крачка, всяко начинание на човешкия род.

Ритуалът е начин за освещаване на обичая; ритуалите водят към създаване и увековечаване на митовете, а също така спомагат и за съхраняването на социалните и религиозни обичаи. От друга страна, самите ритуали се пораждаха от митове. Често ритуалите носят в началото социален, после икономически характер и накрая придобиват светостта и величието на религиозния обряд. Практиката на ритуала може да бъде лична или групова – или и едната, и другата, което се вижда от примера с молитвите, танца и драмите.

Думите станаха част от ритуал, например, употребата на такива изрази като “амин” и “селах”. Навикът да се кълнеш, богохулството, е проституиране на отдавнашния ритуал за повтаряне на светите имена. Много древен ритуал е извършването на посещения на светите места. На следващия етап ритуалът се превърна в изискани обреди по очистване и канонизация. Обредите на посвещението на първобитните племена в действителност бяха примитивен религиозен ритуал. Методите на поклонение, които се използваха в тайните обреди на древните мистерийни култове, бяха не нещо друго, а непрекъснато изпълнение на разраснал се религиозен обряд. Накрая ритуалът се превърна в съвременни типове обществени церемонии и религиозно поклонение – служби, включващи молитви, песнопения, разпевно четене с отговори на хор и други индивидуални и групови духовни обреди.

Еволюцията на свещенослужителите започна с шаманите и премина през стадиите на оракули, прорицатели, певци, танцьори,

5. PRIESTS AND RITUALS

90:5.1 (992.2) The essence of the ritual is the perfection of its performance; among savages it must be practiced with exact precision. It is only when the ritual has been correctly carried out that the ceremony possesses compelling power over the spirits. If the ritual is faulty, it only arouses the anger and resentment of the gods. Therefore, since man’s slowly evolving mind conceived that the *technique of ritual* was the decisive factor in its efficacy, it was inevitable that the early shamans should sooner or later evolve into a priesthood trained to direct the meticulous practice of the ritual. And so for tens of thousands of years endless rituals have hampered society and cursed civilization, have been an intolerable burden to every act of life, every racial undertaking.

90:5.2 (992.3) Ritual is the technique of sanctifying custom; ritual creates and perpetuates myths as well as contributing to the preservation of social and religious customs. Again, ritual itself has been fathered by myths. Rituals are often at first social, later becoming economic and finally acquiring the sanctity and dignity of religious ceremonial. Ritual may be personal or group in practice — or both — as illustrated by prayer, dancing, and drama.

90:5.3 (992.4) Words become a part of ritual, such as the use of terms like amen and selah. The habit of swearing, profanity, represents a prostitution of former ritualistic repetition of holy names. The making of pilgrimages to sacred shrines is a very ancient ritual. The ritual next grew into elaborate ceremonies of purification, cleansing, and sanctification. The initiation ceremonies of the primitive tribal secret societies were in reality a crude religious rite. The worship technique of the olden mystery cults was just one long performance of accumulated religious ritual. Ritual finally developed into the modern types of social ceremonials and religious worship, services embracing prayer, song, responsive reading, and other individual and group spiritual devotions.

90:5.4 (992.5) The priests evolved from shamans up through oracles, diviners, singers, dancers, weathermakers, guardians of religious relics,

създатели на време, пазители на религиозни реликви, опекуни на храмове и предсказатели – до действителни ръководители на религиозно поклонение. Съответно службата стана наследствена; появи се постоянната каста на свещенослужителите.

С развитието на религията духовниците започнаха да се специализират съгласно своите дарования или особени наклонности. Едни ставаха певци, други отслужваха молебени, трети извършваха обредите по жертвоприношенията. По-късно се появиха ораторите – проповедниците. А когато религията се превърна в институция, тези свещенослужители започнаха да твърдят, че те "държат ключа от небето".

Духовниците винаги се стремяха да поразят простите хора и да извикат у тях благоговение, използвайки за провеждането на религиозните ритуали един от древните езици и изпълнявайки различни магически пасове, призвани дотолкова да мистифицират вярващите, че да усилят в тях съзнанието за благочестието и авторитета на свещениците. Във всичко това се съдържа голяма опасност от подмяна на религията с ритуал.

Духовенството направи много, за да задържи развитието на науката и да възпрепятства духовния прогрес; от друга страна, то помогна да се укрепи цивилизацията и да се усъвършенстват някои области на културата. Но много съвременни свещенослужители престанаха да ръководят ритуала на поклонението пред Бога, превключвайки своето внимание към теологията – опита да дадеш определение на Бога.

Духовниците несъмнено бяха камък на шията на човечеството, но неоценимо е значението на истинските религиозни вождове, показващи пътя към по-висши и по-добри реалности.

[Представено от Мелхиседек от Небадон.]

temple custodians, and foretellers of events, to the status of actual directors of religious worship. Eventually the office became hereditary; a continuous priestly caste arose.

90:5.5 (992.6) As religion evolved, priests began to specialize according to their innate talents or special predilections. Some became singers, others prayers, and still others sacrificers; later came the orators — preachers. And when religion became institutionalized, these priests claimed to "hold the keys of heaven."

90:5.6 (992.7) The priests have always sought to impress and awe the common people by conducting the religious ritual in an ancient tongue and by sundry magical passes so to mystify the worshipers as to enhance their own piety and authority. The great danger in all this is that the ritual tends to become a substitute for religion.

90:5.7 (993.1) The priesthoods have done much to delay scientific development and to hinder spiritual progress, but they have contributed to the stabilization of civilization and to the enhancement of certain kinds of culture. But many modern priests have ceased to function as directors of the ritual of the worship of God, having turned their attention to theology — the attempt to define God.

90:5.8 (993.2) It is not denied that the priests have been a millstone about the neck of the races, but the true religious leaders have been invaluable in pointing the way to higher and better realities.

90:5.9 (993.3) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 91. Еволюция на молитвата

⇦ 090 Книгата Урантия 092 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 91. ЕВОЛЮЦИЯ НА МОЛИТВАТА

Секции

Въведение
1. Примитивната молитва
2. Еволюцията на молитвата
3. Молитвата и второто "аз"
4. Етичната молитва
5. Социалните последствия на молитвата
6. Компетенцията на молитвата
7. Мистицизъм, екстаз и вдъхновение
8. Моленето като личен опит
9. Условия за ефективност на молитвата

Въведение

МОЛИТВАТА като религиозно средство възникна от предшестващите я монологични и диалогични изрази с нере лигиозен характер. Неизбежно следствие от постигнатото от първобитния човек самосъзнание стана осъзнаването от него на външния свят, придобиването на двойната способност за социална реакция и осъзнаване на Бога.

Най-древните молитви не се отнасяха към Божеството. Тези изрази много напомняха думите, с които общувате един с друг, захващайки се за важно дело: "Пожелай ми късмет!" Първобитният човек беше роб на магията; случаят – сполука и несполука – се намесваше във всички сфери на живота. Отначало такива молби за късмет бяха монолози, приличащи на размишляване на глас на човека, извършващ магически обред. На следващия етап тези вярващи в случая хора си осигуряваха поддръжката на своите приятели и семейства и скоро те вече изпълняваха някакво подобие на обред с участието на

PAPER 91
THE EVOLUTION OF PRAYER

SECTIONS

Introduction
1. Primitive Prayer
2. Evolving Prayer
3. Prayer and the Alter Ego
4. Ethical Praying
5. Social Repercussions of Prayer
6. The Province of Prayer
7. Mysticism, Ecstasy, and Inspiration
8. Praying as a Personal Experience
9. Conditions of Effective Prayer

INTRODUCTION

91:0.1 (994.1) PRAYER, as an agency of religion, evolved from previous nonreligious monologue and dialogue expressions. With the attainment of self-consciousness by primitive man there occurred the inevitable corollary of other-consciousness, the dual potential of social response and God recognition.

91:0.2 (994.2) The earliest prayer forms were not addressed to Deity. These expressions were much like what you would say to a friend as you entered upon some important undertaking, "Wish me luck." Primitive man was enslaved to magic; luck, good and bad, entered into all the affairs of life. At first, these luck petitions were monologues — just a kind of thinking out loud by the magic server. Next, these believers in luck would enlist the support of their friends and families, and presently some form of ceremony would be performed which included the whole clan or tribe.

целия клан или племе.

С появата на представите за призраци и духове тези молби започнаха да се отправят към свръхчовешките същества, а след това, когато човекът осъзна съществуването на боговете, подобни изрази достигнаха нивото на сегашните молитви. Например, примитивната религиозна молитва на някои австралийски племена предшестваше вярата в духове и свръхчовешки личности.

Днес към такъв обичай се придържа индийското племе Тода, чиито молитви нямат конкретен адресат. Така постъпваха и ранните народи, докато в тях се пробуди религиозно съзнание. Наистина, за племето Тода този факт свидетелства за това, че тяхната израждаща се религия регресира до това примитивно ниво. Днешните ритуали на млекарите жреци на това племе изобщо не са религиозен обред, тъй като тези неличностни молитви никак не спомагат за съхраняването или подобряването на социалните, морални или духовни ценности.

Дорелигиозните молитви бяха често ритуалите мана при меланизийците, вярата в удах при африканските пигмеи и поклоненията маниту при африканците. Африканските племена Баганда едва неотдавна се разделиха с молитвите, свързани с вярата в мана. Забърквайки се в дебрите на ранната еволюция, човекът се молеше на местни и национални богове, фетиши, амулети, призраци, владетели и обикновени хора.

91:0.3 (994.3) When the concepts of ghosts and spirits evolved, these petitions became superhuman in address, and with the consciousness of gods, such expressions attained to the levels of genuine prayer. As an illustration of this, among certain Australian tribes primitive religious prayers antedated their belief in spirits and superhuman personalities.

91:0.4 (994.4) The Toda tribe of India now observes this practice of praying to no one in particular, just as did the early peoples before the times of religious consciousness. Only, among the Todas, this represents a regression of their degenerating religion to this primitive level. The present-day rituals of the dairymen priests of the Todas do not represent a religious ceremony since these impersonal prayers do not contribute anything to the conservation or enhancement of any social, moral, or spiritual values.

91:0.5 (994.5) Prereligious praying was part of the mana practices of the Melanesians, the oudah beliefs of the African Pygmies, and the manitou superstitions of the North American Indians. The Baganda tribes of Africa have only recently emerged from the mana level of prayer. In this early evolutionary confusion men pray to gods — local and national — to fetishes, amulets, ghosts, rulers, and to ordinary people.

1. ПРИМИТИВНАТА МОЛИТВА

Функцията на ранната еволюционна религия се заключава в съхранение и укрепване на постепенно формиращите се основни социални, морални и духовни ценности. Тази мисия на религията не се осъзнава от човечеството, но тя се осъществява основно за сметка на молитвите. Молитвата символизира непреднамерения, но при все това личен и колективен опит на всяка група да осигури (да реализира) запазването на висши ценности. Но ако не беше защитната сила на молитвите, всички свети дни бързо щяха да се превърнат в обикновени дни на отдих.

Религията и нейните средства, главното от които е молитвата, се обединяват само с тези ценности, които се признават от обществото и се одобряват от групата. Затова, когато първобитния човек се опитваше да удовлетвори своите най-неизменни емоции или да постигне откровено егоистични цели, той се лишаваше от утешението, което дава

1. PRIMITIVE PRAYER

91:1.1 (994.6) The function of early evolutionary religion is to conserve and augment the essential social, moral, and spiritual values which are slowly taking form. This mission of religion is not consciously observed by mankind, but it is chiefly effected by the function of prayer. The practice of prayer represents the unintended, but nonetheless personal and collective, effort of any group to secure (to actualize) this conservation of higher values. But for the safeguarding of prayer, all holy days would speedily revert to the status of mere holidays.

91:1.2 (995.1) Religion and its agencies, the chief of which is prayer, are allied only with those values which have general social recognition, group approval. Therefore, when primitive man attempted to gratify his baser emotions or to achieve unmitigated selfish ambitions, he was deprived of the consolation of religion and the assistance of prayer. If the individual sought to

религията, и поддръжката, която предлага молитвата. Ако стремежите на индивида имаха антисоциален характер, на него му се налагаше да търси помощта на нерелигиозната магия, да се обръща към магьосници и така да се лишава от помощта на молитвата. Затова молитвата още в дълбока древност стана могъща опора на социалната еволюция, моралния прогрес и духовните постижения.

accomplish anything antisocial, he was obliged to seek the aid of nonreligious magic, resort to sorcerers, and thus be deprived of the assistance of prayer. Prayer, therefore, very early became a mighty promoter of social evolution, moral progress, and spiritual attainment.

Но разумът на първобитния човек не се отличаваше нито с логичност, нито с последователност. Ранният човек не разбираше, че материалният свят не се отнася към компетенцията на молитвите. Тези простодушни души предполагаха, че храната, кръвта, дъждът, плячката и други материални неща подобряват общественото благополучие, и затова започнаха да се молят за физически блага. Макар че беше извращение на молитвата, това съдействаше на стремежа да се сдобиваш с материални цели за сметка на социални и етически действия. Независимо от това, че такова проституиране на молитвата понижаваше духовните ценности на народите, то въпреки това непосредствено повишаваше техните икономически, социални и етически нрави.

91:1.3 (995.2) But the primitive mind was neither logical nor consistent. Early men did not perceive that material things were not the province of prayer. These simple-minded souls reasoned that food, shelter, rain, game, and other material goods enhanced the social welfare, and therefore they began to pray for these physical blessings. While this constituted a perversion of prayer, it encouraged the effort to realize these material objectives by social and ethical actions. Such a prostitution of prayer, while debasing the spiritual values of a people, nevertheless directly elevated their economic, social, and ethical mores.

Молитвата е монологична само в разума от най-примитивен тип. Още на ранния етап тя се превръща в диалог и бързо достига нивото на групово поклонение. Молитвата означава, че догматичните заклинания на примитивната религия са достигнали такова ниво, на което човешкият разум осъзнава реалността на благотворителните сили или същества, способни да повишат социалните ценности и да разширят нравствените идеали, както и това, че тези сили са свръхчовешки и различни от вътрешното “аз” на самоосъзнаващия се човек и неговите смъртни събратя. Затова истинската молитва възниква, едва след като факторът на религиозната помощ започне да се осъзнава като личностен.

91:1.4 (995.3) Prayer is only monologuous in the most primitive type of mind. It early becomes a dialogue and rapidly expands to the level of group worship. Prayer signifies that the premagical incantations of primitive religion have evolved to that level where the human mind recognizes the reality of beneficent powers or beings who are able to enhance social values and to augment moral ideals, and further, that these influences are superhuman and distinct from the ego of the self-conscious human and his fellow mortals. True prayer does not, therefore, appear until the agency of religious ministry is visualized as *personal.*

Молитвата почти не е свързана с анимизма, но такива вярвания могат да съществуват наред с религиозните чувства. В много случаи религията и анимизмът имаха религиозни източници.

91:1.5 (995.4) Prayer is little associated with animism, but such beliefs may exist alongside emerging religious sentiments. Many times, religion and animism have had entirely separate origins.

Тези смъртни, които не са се освободили от примитивните окови на страха, ги заплашва истинска опасност; тя се заключава в това, че всичките им молитви могат да доведат само до болезнено чувство за греховност – реална или измислена. Но в съвременния свят малцина прекарват в молитви толкова време, че да стигнат до това пагубно размишление за собствената недостойност или греховност. Опасностите, свързани с изкривяването и извращаването на молитвата, се заключават в

91:1.6 (995.5) With those mortals who have not been delivered from the primitive bondage of fear, there is a real danger that all prayer may lead to a morbid sense of sin, unjustified convictions of guilt, real or fancied. But in modern times it is not likely that many will spend sufficient time at prayer to lead to this harmful brooding over their unworthiness or sinfulness. The dangers attendant upon the distortion and perversion of prayer consist in ignorance, superstition, crystallization, devitalization, materialism, and

невежество, суеверия, кристализиране, загуба на жизнеспособност, меркантилност и фанатизъм.

fanaticism.

2. ЕВОЛЮЦИЯТА НА МОЛИТВАТА

Първите молитви бяха само изричане на желания, изразяване на искрени желания. На следващия етап молитвата се превърна в метод, позволяващ да влезеш във взаимодействие с духове. След това тя се издигна до по-висока функция – помощ на религията в запазването на всички истински ценности.

Както молитвата, така и магията се появиха в резултат на адаптационните реакции на човека в урантийската среда. Но – с изключение на това свойство – те имат малко общи неща. Молитвата винаги служеше като признак за позитивно въздействие на молещото се "аз"; тя винаги беше психично явление и понякога – духовно. Магията обикновено означаваше опит да се манипулира реалността, без да се засяга "аз"-ът на въздействащия субект – на този, който я практикува. Независимо от самостоятелния произход на магиите и молитвите те често бяха взаимосвързани на по-късните стадии от своето развитие. Понякога, възвисявайки своите цели, магията се издигаше от магически формули – чрез ритуали и заклинания, към преддверието на истинската молитва. Понякога молитвата ставаше твърде меркантилна, деградирайки и превръщайки се в псевдомагически метод на отклоняване от загуба на усилията, необходими за решаването на земните проблеми.

Когато човекът разбра, че молитвата е неспособна да принуди боговете, тя започна повече да напомня молба, стремеж да спечели разположение. Но в своето висше проявление молитвата е истинско общуване на човека със своя Творец.

Във всяка религия появата на идеята за жертвоприношението неизбежно намалява висшата ефективност на истинската молитва, тъй като човекът се опитва да предложи материални жертви вместо пожертването на своята воля, посветена на изпълнението на волята на Бога.

Когато религията е лишена от личността на Бога, нейните молитви преминават на нивото на теологията и философията. Когато висшата проява на религията е концепцията за безликото Божество, както например в пантеистичния идеализъм, такава представа, създавайки основа за някои форми на мистичното общуване, се оказва при все това

2. EVOLVING PRAYER

91:2.1 (995.6) The first prayers were merely verbalized wishes, the expression of sincere desires. Prayer next became a technique of achieving spirit co-operation. And then it attained to the higher function of assisting religion in the conservation of all worth-while values.

91:2.2 (995.7) Both prayer and magic arose as a result of man's adjustive reactions to Urantian environment. But aside from this generalized relationship, they have little in common. Prayer has always indicated positive action by the praying ego; it has been always psychic and sometimes spiritual. Magic has usually signified an attempt to manipulate reality without affecting the ego of the manipulator, the practitioner of magic. Despite their independent origins, magic and prayer often have been interrelated in their later stages of development. Magic has sometimes ascended by goal elevation from formulas through rituals and incantations to the threshold of true prayer. Prayer has sometimes become so materialistic that it has degenerated into a pseudomagical technique of avoiding the expenditure of that effort which is requisite for the solution of Urantian problems.

91:2.3 (996.1) When man learned that prayer could not coerce the gods, then it became more of a petition, favor seeking. But the truest prayer is in reality a communion between man and his Maker.

91:2.4 (996.2) The appearance of the sacrifice idea in any religion unfailingly detracts from the higher efficacy of true prayer in that men seek to substitute the offerings of material possessions for the offering of their own consecrated wills to the doing of the will of God.

91:2.5 (996.3) When religion is divested of a personal God, its prayers translate to the levels of theology and philosophy. When the highest God concept of a religion is that of an impersonal Deity, such as in pantheistic idealism, although affording the basis for certain forms of mystic communion, it proves fatal to the potency of true prayer, which always stands for man's communion with a personal and

пагубна за ефективната истинска молитва, която винаги символизира общуването на човека с личностно и висше същество.

Както на ранните периоди от еволюцията на човешките раси, така и в настояще време в ежедневния опит на обикновения смъртен молитвата в значителна степен е феномен на общуване на молещия се със собственото си подсъзнание. Но съществува и такава област от молитвата, в която интелектуално активният и духовно прогресиращ индивид постига по-голям или по-малък контакт с нивата на свръхсъзнание в човешкия разум – областта на пребиваващия в него Настройчик на Съзнанието. Освен това съществува явен духовен аспект на истинската молитва, свързан с нейното приемане и признаване на духовните сили на вселената, което коренно се отличава от всяко човешко и интелектуално общуване.

Молитвата внася огромен принос в развитието на религиозното чувство на развиващия се човешки разум. Тя е могъщ фактор, който спомага за предотвратяване изолацията на човешката личност.

Молитвата представлява единствения метод, свързан с естествените религии на расовата еволюция, който представлява съставна част от емпиричните ценности на висшите религии на етическо съвършенство – религията на откровението.

3. МОЛИТВАТА И ВТОРОТО "АЗ"

Когато децата едва започват да се ползват от езика, за тях е типично да мислят на глас, да изразяват своите мисли с думи, дори ако наоколо няма никой, който да може да ги чуе. С развитието на творческото въображение в тях се появява тенденция да разговарят с въображаеми събеседници. Така събуждащото се "аз" се стреми да установи връзка с въображаемото *второ "аз".* С помощта на този метод детето бързо се учи да превежда своята монологична реч в псевдодиалози, в които неговото второ "аз" отговаря на изречените на глас мисли и желания. Ставащото на ум размишление на възрастния човек основно протича в разговорна форма.

Ранните и примитивни форми на молитвата много напомняха полумагическите речитативи на съвременното племе Тода – молитви, ненасочени към никого конкретно. Но с възникването на представите за второто "аз" такива молитви придобиха тенденцията да се превръщат в диалогичен вид общуване. С

superior being.

91:2.6 (996.4) During the earlier times of racial evolution and even at the present time, in the day-by-day experience of the average mortal, prayer is very much a phenomenon of man's intercourse with his own subconscious. But there is also a domain of prayer wherein the intellectually alert and spiritually progressing individual attains more or less contact with the superconscious levels of the human mind, the domain of the indwelling Thought Adjuster. In addition, there is a definite spiritual phase of true prayer which concerns its reception and recognition by the spiritual forces of the universe, and which is entirely distinct from all human and intellectual association.

91:2.7 (996.5) Prayer contributes greatly to the development of the religious sentiment of an evolving human mind. It is a mighty influence working to prevent isolation of personality.

91:2.8 (996.6) Prayer represents one technique associated with the natural religions of racial evolution which also forms a part of the experiential values of the higher religions of ethical excellence, the religions of revelation.

3. PRAYER AND THE ALTER EGO

91:3.1 (996.7) Children, when first learning to make use of language, are prone to think out loud, to express their thoughts in words, even if no one is present to hear them. With the dawn of creative imagination they evince a tendency to converse with imaginary companions. In this way a budding ego seeks to hold communion with a fictitious *alter ego.* By this technique the child early learns to convert his monologue conversations into pseudo dialogues in which this alter ego makes replies to his verbal thinking and wish expression. Very much of an adult's thinking is mentally carried on in conversational form.

91:3.2 (996.8) The early and primitive form of prayer was much like the semimagical recitations of the present-day Toda tribe, prayers that were not addressed to anyone in particular. But such techniques of praying tend to evolve into the dialogue type of communication by the emergence of the idea of an alter ego. In time the alter-ego concept is exalted to a superior status of divine

времето концепцията на второто “аз” се въздига във висш статут на божествено величие и като средство на религията се появява молитвата. На този примитивен вид молитва предстои да премине многобройни стадии на дълъг еволюционен процес преди да достигне нивото на разумната и истински етична молитва.

dignity, and prayer as an agency of religion has appeared. Through many phases and during long ages this primitive type of praying is destined to evolve before attaining the level of intelligent and truly ethical prayer.

В разбиранията на сменящите се едно друго поколения молещи се смъртни второто “аз” еволюира през стадия на призраците, фетишите и духовете към политеизма и накрая, към Единия Бог – божественото Същество, олицетворяващо висшите идеали и най-възвишените помисли на възнасящото молитвите “аз”. Така молитвата действа като най-могъщото средство на религията за съхраняване на висшите ценности и идеали на молещите се. От момента на появата на представите за второто “аз” и чак до възникването на концепциите за божествения и небесен Баща молитвата неизменно укрепваше социалността, нравствеността и духовността.

91:3.3 (997.1) As it is conceived by successive generations of praying mortals, the alter ego evolves up through ghosts, fetishes, and spirits to polytheistic gods, and eventually to the One God, a divine being embodying the highest ideals and the loftiest aspirations of the praying ego. And thus does prayer function as the most potent agency of religion in the conservation of the highest values and ideals of those who pray. From the moment of the conceiving of an alter ego to the appearance of the concept of a divine and heavenly Father, prayer is always a socializing, moralizing, and spiritualizing practice.

Простата, произтичаща от вярата молитва служи за доказателство за могъщата еволюция на човешкия опит, благодарение на която древните беседи с измисления символ на второто “аз”, свойствени на примитивните религии, се възвисиха до нивото на общуване с Духа на Безкрайното и до истинското осъзнаване на реалността на вечния Бог – Райския Баща на цялото разумно творение.

91:3.4 (997.2) The simple prayer of faith evidences a mighty evolution in human experience whereby the ancient conversations with the fictitious symbol of the alter ego of primitive religion have become exalted to the level of communion with the spirit of the Infinite and to that of a bona fide consciousness of the reality of the eternal God and Paradise Father of all intelligent creation.

Освен всичко онова, което съставлява свръхличностното съдържание на молитвения опит, е необходимо да се помни, че етичната молитва е прекрасен път за възвисяване на “аз”-а и укрепването му за по-съвършен живот и високи постижения. Молитвата подбужда човешкото “аз” да търси помощ от две страни: материална помощ – от намиращия се в подсъзнанието резервоар на смъртния опит; вдъхновение – от граничещите със свръхсъзнанието области, където става контакт с духовността, Тайнствения Наставник.

91:3.5 (997.3) Aside from all that is superself in the experience of praying, it should be remembered that ethical prayer is a splendid way to elevate one’s ego and reinforce the self for better living and higher attainment. Prayer induces the human ego to look both ways for help: for material aid to the subconscious reservoir of mortal experience, for inspiration and guidance to the superconscious borders of the contact of the material with the spiritual, with the Mystery Monitor.

Молитвата винаги е била и ще бъде двуединен човешки опит: психологическа процедура, взаимосвързана с духовния метод. И тези две функции на молитвата никога няма да могат напълно да се отделят една от друга.

91:3.6 (997.4) Prayer ever has been and ever will be a twofold human experience: a psychologic procedure interassociated with a spiritual technique. And these two functions of prayer can never be fully separated.

Просветената молитва е длъжна да осъзнава не само външния и личностен Бог – тя предполага осъзнаването на вътрешна и неличностна Божественост, на пребиваващия в човека Настройчик. Напълно уместно е молещият се човек да се опитва да постигне концепцията на Всеобщия Баща в Рая; но за

91:3.7 (997.5) Enlightened prayer must recognize not only an external and personal God but also an internal and impersonal Divinity, the indwelling Adjuster. It is altogether fitting that man, when he prays, should strive to grasp the concept of the Universal Father on Paradise; but the more effective technique for most practical purposes will be to revert to the concept of a near-by alter ego,

повечето практически цели по-ефективен метод би бил да се обърнеш към представата за намиращото се наблизо второ “аз”, както би направил това примитивният разум, след което да осъзнаеш, че идеята на това второ “аз” се превърна от чиста фикция в истина за Бога, Който действително се вселява в смъртния човек като Настройчик, за да може човекът да говори като че ли лице в лице с истинското, автентично и божествено второ “аз”, пребиваващо в него и явяващо се самото присъствие и същност на живия Бог – Всеобщия Баща.

just as the primitive mind was wont to do, and then to recognize that the idea of this alter ego has evolved from a mere fiction to the truth of God’s indwelling mortal man in the factual presence of the Adjuster so that man can talk face to face, as it were, with a real and genuine and divine alter ego that indwells him and is the very presence and essence of the living God, the Universal Father.

4. ЕТИЧНАТА МОЛИТВА

Никоя молитва не може да бъде етична, ако молителят се стреми към егоистично превъзходство над своите другари. Егоистичната и меркантилна молитва е несъвместима с етичните религии, които са основани на алтруистична и божествена любов. Всяко моление, лишено от етичност, е връщане към примитивните нива на псевдомагията и е недостойно за прогресиращите цивилизации и просветени религии. Егоистичната молитва нарушава духа на всяка етика, основана на милосърдна справедливост.

Молитвата никога не бива да се извращава дотолкова, че да замени действието и ръководния принцип в последователната борба за идеалистични цели – постигането на свръх-“аз”-а.

Във всички свои молитви бъдете *безпристрастни*; не очаквайте от Бога пристрастност, не очаквайте да ви обича повече от останалите свои деца – вашите другари, съседи и даже врагове. Но в естествените или еволюционни религии молитвата поначало е етична, каквато става тя в последващите богооткровени религии. Всяко молене – както индивидуално така и групово – може да бъде егоистично или алтруистично. Тоест молитвата може да бъде съсредоточена към самия себе си или към другите. Когато молитвата не моли нищо за молещия се или за неговите другари, такива състояния на душите водят до нивата на истинското поклонение. Егоистичните молитви включват изповеди и моления и често се изразяват в молбите за материални блага. Молитвата става толкова по-етична, когато има отношение към прощаването и търси мъдрост за по-добро самообладание.

Докато неегоистичният тип молитва укрепява и утешава, меркантилната молитва непременно води до разочарование и

4. ETHICAL PRAYING

91:4.1 (997.6) No prayer can be ethical when the petitioner seeks for selfish advantage over his fellows. Selfish and materialistic praying is incompatible with the ethical religions which are predicated on unselfish and divine love. All such unethical praying reverts to the primitive levels of pseudo magic and is unworthy of advancing civilizations and enlightened religions. Selfish praying transgresses the spirit of all ethics founded on loving justice.

91:4.2 (997.7) Prayer must never be so prostituted as to become a substitute for action. All ethical prayer is a stimulus to action and a guide to the progressive striving for idealistic goals of superself-attainment.

91:4.3 (998.1) In all your praying be *fair;* do not expect God to show partiality, to love you more than his other children, your friends, neighbors, even enemies. But the prayer of the natural or evolved religions is not at first ethical, as it is in the later revealed religions. All praying, whether individual or communal, may be either egoistic or altruistic. That is, the prayer may be centered upon the self or upon others. When the prayer seeks nothing for the one who prays nor anything for his fellows, then such attitudes of the soul tend to the levels of true worship. Egoistic prayers involve confessions and petitions and often consist in requests for material favors. Prayer is somewhat more ethical when it deals with forgiveness and seeks wisdom for enhanced self-control.

91:4.4 (998.2) While the nonselfish type of prayer is strengthening and comforting, materialistic praying is destined to bring disappointment and

изтрезняване, тъй като развитието на науката показва, че човек живее във физическата вселена на закона и реда. За ранния период в развитието на индивида или расите са характерни примитивните, егоистични и меркантилни молитви. И в известен смисъл всички подобни прошения се оказват ефективни, тъй като те неизбежно водят към тези опити и усилия, които помагат да се получи отговор на такива молитви. Истинската молитва, основана на вярата, винаги съдейства за подобряване на начина на живот, даже ако такива молби не заслужават духовно признание. Но духовно развитият човек трябва да проявява огромна предпазливост, опитвайки се да отучи от такива молитви примитивния или незрял разум.

Помнете, даже ако самата молитва не изменя на Бога, тя много често довежда до огромни и продължителни изменения в такъв човек, който се моли с вяра и твърда надежда. За много мъже и жени от еволюцията на прогресиращите раси молитвата предвещаваше душевен мир, добро настроение, спокойствие, мъжество, самообладание и възвишеност на съжденията.

disillusionment as advancing scientific discoveries demonstrate that man lives in a physical universe of law and order. The childhood of an individual or a race is characterized by primitive, selfish, and materialistic praying. And, to a certain extent, all such petitions are efficacious in that they unvaryingly lead to those efforts and exertions which are contributory to achieving the answers to such prayers. The real prayer of faith always contributes to the augmentation of the technique of living, even if such petitions are not worthy of spiritual recognition. But the spiritually advanced person should exercise great caution in attempting to discourage the primitive or immature mind regarding such prayers.

91:4.5 (998.3) Remember, even if prayer does not change God, it very often effects great and lasting changes in the one who prays in faith and confident expectation. Prayer has been the ancestor of much peace of mind, cheerfulness, calmness, courage, self-mastery, and fair-mindedness in the men and women of the evolving races.

5. СОЦИАЛНИТЕ ПОСЛЕДСТВИЯ НА МОЛИТВАТА

В поклонението на предците молитвата води към култивиране на идеалите от миналото. Ако молитвата е един от аспектите на поклонение на Божеството, тя превъзхожда всяка подобна практика, тъй като води към култивирането на божествени идеали. Когато второто “аз” на молещия се започва да се възприема като висше и божествено начало, идеалите на човека се възвисяват от чисто човешки до най-висши божествени нива и резултат от всички такива молитви е усъвършенстването на човешкия характер и всестранното обединение на човешката личност.

Но молитвата не трябва задължително и винаги да е лична. Груповото или колективно молене е изключително ефективно според своите социални последствия. Когато група хора е въвлечена в съвместно молене за получаване на морална поддръжка и духовен подем, такива молитви се отразяват на индивидите, съставляващи дадената група; всички те стават по-добре благодарение на своето участие. Такива молитвени обреди могат да помогнат даже на цял град или нация. Изповедта, покаянието и молитвата са повдигали отделни хора, градове, нации и цели раси за титанични преобразуващи усилия,

5. SOCIAL REPERCUSSIONS OF PRAYER

91:5.1 (998.4) In ancestor worship, prayer leads to the cultivation of ancestral ideals. But prayer, as a feature of Deity worship, transcends all other such practices since it leads to the cultivation of divine ideals. As the concept of the alter ego of prayer becomes supreme and divine, so are man’s ideals accordingly elevated from mere human toward supernal and divine levels, and the result of all such praying is the enhancement of human character and the profound unification of human personality.

91:5.2 (998.5) But prayer need not always be individual. Group or congregational praying is very effective in that it is highly socializing in its repercussions. When a group engages in community prayer for moral enhancement and spiritual uplift, such devotions are reactive upon the individuals composing the group; they are all made better because of participation. Even a whole city or an entire nation can be helped by such prayer devotions. Confession, repentance, and prayer have led individuals, cities, nations, and whole races to mighty efforts of reform and courageous deeds of valorous achievement.

подвизи, водещи към доблестни дела.

Ако действително искате да се избавите от навика да критикувате своя другар, най-бързият и надежден метод за постигането на такава промяна в отношението е да възприемете като правило да се молите за този човек всеки ден от своя живот. Но социалните последствия от подобни молитви зависят основно от две условия:

1. Човекът, за когото се молите, трябва да знае за това.

2. Молещият се човек трябва да се намира в тесен социален контакт с този, за когото се моли.

Молитвата е този метод, който рано или късно превръща всяка религия в институция. С времето молитвата започва да се асоциира с многобройни производни средства, някои от които полезни такива като свещениците, свещените книги, ритуалните поклонения и обреди, а други са явно вредни.

Но разумът, в голяма степен озарен от духа, трябва да прояви сдържаност и търпимост по отношение на по-слабо озарените умове, на които е нужна символика за мобилизация на своето слабо духовно зрение. Силните не трябва да гледат с презрение на слабите. Тези, чието богосъзнание не се нуждае от символи, не трябва да лишават от великодушната помощ на символа тези, на които им е трудно да се покланят на Божеството и да почитат истината, красотата и добродетелта, без да прибягват към формата на ритуала. В молитвеното поклонение за повечето смъртни присъства символичния образ на обекта и целите на техните моления.

91:5.3 (998.6) If you truly desire to overcome the habit of criticizing some friend, the quickest and surest way of achieving such a change of attitude is to establish the habit of praying for that person every day of your life. But the social repercussions of such prayers are dependent largely on two conditions:

91:5.4 (998.7) 1. The person who is prayed for should know that he is being prayed for.

91:5.5 (999.1) 2. The person who prays should come into intimate social contact with the person for whom he is praying.

91:5.6 (999.2) Prayer is the technique whereby, sooner or later, every religion becomes institutionalized. And in time prayer becomes associated with numerous secondary agencies, some helpful, others decidedly deleterious, such as priests, holy books, worship rituals, and ceremonials.

91:5.7 (999.3) But the minds of greater spiritual illumination should be patient with, and tolerant of, those less endowed intellects that crave symbolism for the mobilization of their feeble spiritual insight. The strong must not look with disdain upon the weak. Those who are God-conscious without symbolism must not deny the grace-ministry of the symbol to those who find it difficult to worship Deity and to revere truth, beauty, and goodness without form and ritual. In prayerful worship, most mortals envision some symbol of the object-goal of their devotions.

6. КОМПЕТЕНЦИЯТА НА МОЛИТВАТА

Молитвата е неспособна да окаже непосредствено въздействие върху физическата среда на молещия се, с изключение на случаите, в които тя се съгласува с волята и действията на личностните духовни сили и материалните наблюдатели на сферите. Макар че съществуват явни ограничения, засягащи компетенцията на изразените в молитвата прошения, такива ограничения не се разпространяват по равно спрямо *вярата* на молещите се.

Молитвата не е метод за лечение на истински органични заболявания, но в огромна степен хората могат да се наслаждават на прекрасно здраве и да се избавят от

6. THE PROVINCE OF PRAYER

91:6.1 (999.4) Prayer, unless in liaison with the will and actions of the personal spiritual forces and material supervisors of a realm, can have no direct effect upon one's physical environment. While there is a very definite limit to the province of the petitions of prayer, such limits do not equally apply to the *faith* of those who pray.

91:6.2 (999.5) Prayer is not a technique for curing real and organic diseases, but it has contributed enormously to the enjoyment of abundant health and to the cure of numerous mental, emotional,

многобройни психически, емоционални и нервни разстройства благодарение на молитвата. И даже в случай на истински инфекциозни заболявания молитвата нееднократно усилваше действеността на другите методи за лечение. Молитвата превърна много раздразнени и вечно недоволни инвалиди в образци на издръжливост, направи ги пример за подражание в очите на другите страдащи хора.

and nervous ailments. And even in actual bacterial disease, prayer has many times added to the efficacy of other remedial procedures. Prayer has turned many an irritable and complaining invalid into a paragon of patience and made him an inspiration to all other human sufferers.

Колкото и трудно да беше да се примирят научните съмнения в ефективността на молитвата с постоянния стремеж за помощ и водителство от божествените сили, никога не забравяйте за това, че искрената вяра на вярващия човек е могъщо средство, спомагащо за личното щастие и самообладание, за социална хармония, морален прогрес и духовни постижения.

91:6.3 (999.6) No matter how difficult it may be to reconcile the scientific doubtings regarding the efficacy of prayer with the ever-present urge to seek help and guidance from divine sources, never forget that the sincere prayer of faith is a mighty force for the promotion of personal happiness, individual self-control, social harmony, moral progress, and spiritual attainment.

Молитвата – даже като чисто човешка практика, като диалог с второто “аз”, е метод за най-ефективно пробуждане на тези скрити сили на човека, които са заложени в човешкия разум и се пазят в областта на подсъзнанието. Молитвата е благотворна психологична практика покрай нейното религиозно значение и духовен смисъл. Това, че мнозинството хора, попадайки в трудно положение, по един или друг начин се обръщат към молитвата и молят за помощ някакъв източник, е факт от човешкия опит.

91:6.4 (999.7) Prayer, even as a purely human practice, a dialogue with one’s alter ego, constitutes a technique of the most efficient approach to the realization of those reserve powers of human nature which are stored and conserved in the unconscious realms of the human mind. Prayer is a sound psychologic practice, aside from its religious implications and its spiritual significance. It is a fact of human experience that most persons, if sufficiently hard pressed, will pray in some way to some source of help.

Не бъдете толкова нехайни, че да молите Бога да реши вашите трудности, а винаги, без да се колебаете, се обръщайте към Него за мъдрост и устойчивост на духа, които да ви водят и поддържат, докато вие решително и мъжествено решавате възникващите проблеми.

91:6.5 (999.8) Do not be so slothful as to ask God to solve your difficulties, but never hesitate to ask him for wisdom and spiritual strength to guide and sustain you while you yourself resolutely and courageously attack the problems at hand.

Молитвата беше необходим фактор за прогреса и запазването на религиозната цивилизация; тя и днес може да внесе огромен принос в по-нататъшното укрепване и развитие на духовността на обществото, ако само тези, които възнасят своите молитви, правят това в светлината на научните факти, философията на мъдростта, интелектуалната честност и духовната вяра. Молете се така, както съветваше своите ученици Иисус – искрено, неегоистично, честно и без съмнения.

91:6.6 (999.9) Prayer has been an indispensable factor in the progress and preservation of religious civilization, and it still has mighty contributions to make to the further enhancement and spiritualization of society if those who pray will only do so in the light of scientific facts, philosophic wisdom, intellectual sincerity, and spiritual faith. Pray as Jesus taught his disciples — honestly, unselfishly, with fairness, and without doubting.

Но ефективността на молитвата в личния и духовен опит на молещия се в никаква степен не зависи от умственото разбиране, философската проницателност, социалното ниво, културния статут или другите смъртни придобивки на човека. Психичните и духовни явления, съпътстващи молитвата на вярващия човек, са непосредствени, лични и емпирични. Не съществуват много начини, с помощта на

91:6.7 (1000.1) But the efficacy of prayer in the personal spiritual experience of the one who prays is in no way dependent on such a worshiper’s intellectual understanding, philosophic acumen, social level, cultural status, or other mortal acquirements. The psychic and spiritual concomitants of the prayer of faith are immediate, personal, and experiential. There is no other technique whereby every man, regardless of all other mortal accomplishments, can so effectively

които всеки човек, независимо от всички останали присъщи смъртни постижения, да може толкова ефективно и непосредствено да се доближи до прага на тази област, където е способен да се обръща към Твореца и където съзнанието се докосва до реалността на Създателя – вътрешния Настройчик на Съзнанието.

7. МИСТИЦИЗЪМ, ЕКСТАЗ И ВДЪХНОВЕНИЕ

Мистицизмът като метод, позволяващ на човека да осъзнае присъствието в себе си на Божеството, заслужава пълно одобрение, но когато такава практика води до социална изолация и се превръща в религиозен фанатизъм, тя е достойна само за порицание. Твърде често това, което възбуденият мистик приема за божествено вдъхновение, е проява на неговото подсъзнание. Макар че религиозното съзерцание нерядко помага за връзката на смъртния разум с вътрешния Настройчик, често с това спомага за беззаветното и предано служене и безкористна помощ на своите събратя.

Великите религиозни учители и пророци на миналото не бяха крайни мистици. Тези познали Бога мъже и жени по най-добрия начин служеха на своя Бог, оказвайки безкористна помощ на своите събратя. Иисус често се уединяваше със Своите апостоли за кратко, за да се отдаде на размишления и молитва, но Той правеше така, за да може по-голяма част от времето да прекарва в общуване с хората и в служене на тях. Човешката душа се нуждае както от духовна дейност, така и от духовна храна.

Религиозният екстаз е разрешен, когато е резултат от здрави предпоставки, но такъв опит най-често от всичко представлява продукт на емоционално въздействие, а не проява на истински духовен характер. Религиозните хора не трябва да разглеждат всяко остро психологично предчувствие и всяко силно емоционално преживяване като божествено откровение или духовно общуване. Истинският духовен екстаз обикновено се съчетава с най-дълбоко външно спокойствие и почти пълно самообладание. Но истинската пророческа визия е свръхпсихологично предчувствие. Такова преживяване не е псевдохалюцинация, както не е и приличащ на състояние на транс екстаз.

Човешкият разум е способен да действа в отговор на така нареченото вдъхновение, когато е чувствителен или към пробуждането

and immediately approach the threshold of that realm wherein he can communicate with his Maker, where the creature contacts with the reality of the Creator, with the indwelling Thought Adjuster.

7. MYSTICISM, ECSTASY, AND INSPIRATION

91:7.1 (1000.2) Mysticism, as the technique of the cultivation of the consciousness of the presence of God, is altogether praiseworthy, but when such practices lead to social isolation and culminate in religious fanaticism, they are all but reprehensible. Altogether too frequently that which the overwrought mystic evaluates as divine inspiration is the uprisings of his own deep mind. The contact of the mortal mind with its indwelling Adjuster, while often favored by devoted meditation, is more frequently facilitated by wholehearted and loving service in unselfish ministry to one's fellow creatures.

91:7.2 (1000.3) The great religious teachers and the prophets of past ages were not extreme mystics. They were God-knowing men and women who best served their God by unselfish ministry to their fellow mortals. Jesus often took his apostles away by themselves for short periods to engage in meditation and prayer, but for the most part he kept them in service-contact with the multitudes. The soul of man requires spiritual exercise as well as spiritual nourishment.

91:7.3 (1000.4) Religious ecstasy is permissible when resulting from sane antecedents, but such experiences are more often the outgrowth of purely emotional influences than a manifestation of deep spiritual character. Religious persons must not regard every vivid psychologic presentiment and every intense emotional experience as a divine revelation or a spiritual communication. Genuine spiritual ecstasy is usually associated with great outward calmness and almost perfect emotional control. But true prophetic vision is a superpsychologic presentiment. Such visitations are not pseudo hallucinations, neither are they trancelike ecstasies.

91:7.4 (1000.5) The human mind may perform in response to so-called inspiration when it is sensitive either to the uprisings of the subconscious or to the stimulus of the

на подсъзнанието, или към въздействието на свръхсъзнанието. Във всеки случай такива разширения на съзнанието се представят на индивидите като повече или по-малко чужди. Безконтролното мистично въодушевление и буйният религиозен екстаз не са потвърждение на привидното божествено вдъхновение.

Практическото изпитание на всички тези необичайни религиозни преживявания на мистицизма, екстаза и вдъхновението се заключава в това, да се изясни помагат ли те на индивида да се сдобие със следните резултати:

1. Да придобие по-добро и по-пълноценно физическо здраве.

2. Да действа по-ефективно и с голяма полза в сферата на умствената дейност.

3. По-пълно и с по-голяма радост да споделя своя религиозен опит с другите.

4. Да достигне още по-голяма духовност в своя ежедневен живот и заедно с това честно да изпълнява прозаичните си задължения, свързани с обикновеното смъртно съществуване.

5. Повече да обича и цени истината, красотата и добродетелта.

6. Да пази признатите социални, морални, етически и духовни ценности.

7. Да разширява своята духовна проницателност – богосъзнанието.

Но молитвата не притежава реална връзка с тези изключителни видове религиозен опит. Когато молитвата става излишно естетична, когато се състои почти изцяло от прекрасно и блажено съзерцание на Райската божественост, тя в значителна степен губи своето социализиращо въздействие и може да отведе своите привърженици към мистицизма и самоизолацията. Прекомерната склонност на молеция се в уединение носи със себе си определена опасност, което се поправя и предотвратява при груповото колективно молене.

superconscious. In either case it appears to the individual that such augmentations of the content of consciousness are more or less foreign. Unrestrained mystical enthusiasm and rampant religious ecstasy are not the credentials of inspiration, supposedly divine credentials.

91:7.5 (1000.6) The practical test of all these strange religious experiences of mysticism, ecstasy, and inspiration is to observe whether these phenomena cause an individual:

91:7.6 (1000.7) 1. To enjoy better and more complete physical health.

91:7.7 (1000.8) 2. To function more efficiently and practically in his mental life.

91:7.8 (1000.9) 3. More fully and joyfully to socialize his religious experience.

91:7.9 (1000.10) 4. More completely to spiritualize his day-by-day living while faithfully discharging the commonplace duties of routine mortal existence.

91:7.10 (1001.1) 5. To enhance his love for, and appreciation of, truth, beauty, and goodness.

91:7.11 (1001.2) 6. To conserve currently recognized social, moral, ethical, and spiritual values.

91:7.12 (1001.3) 7. To increase his spiritual insight — God-consciousness.

91:7.13 (1001.4) But prayer has no real association with these exceptional religious experiences. When prayer becomes overmuch aesthetic, when it consists almost exclusively in beautiful and blissful contemplation of paradisiacal divinity, it loses much of its socializing influence and tends toward mysticism and the isolation of its devotees. There is a certain danger associated with overmuch private praying which is corrected and prevented by group praying, community devotions.

8. МОЛЕНЕТО КАТО ЛИЧЕН ОПИТ

На молитвата е свойствена истинска спонтанност, тъй като първобитният човек започна да се моли дълго преди в него да се появи макар и най-малката представа за Бога. Обикновено древният човек се молеше в две противоположни ситуации: остро нуждаейки се, той изпитваше подбуда да се обърне за помощ; ликувайки, той се отдаваше на

8. PRAYING AS A PERSONAL EXPERIENCE

91:8.1 (1001.5) There is a truly spontaneous aspect to prayer, for primitive man found himself praying long before he had any clear concept of a God. Early man was wont to pray in two diverse situations: When in dire need, he experienced the impulse to reach out for help; and when jubilant, he indulged the impulsive expression of joy.

импулсивна проява на радост.

Молитвата не е продължение на магията; и едната, и другата възникнаха независимо една от друга. Магията беше опит да се приспособи Божеството към някакви условия; молитвата е стремеж да се приспособи личността към волята на Божеството. Истинската молитва е и морална, и религиозна; магията не се отличава нито с едното, нито с другото.

Молитвата може да стане общоприет обичай; мнозина се молят затова, защото така правят другите. Други се молят поради страх от нещо ужасно, което може да се случи, ако те престанат да се обръщат със своите редовни смирени молитви.

За някои хора молитвата е израз на тиха благодарност, за други – колективна похвала, социален израз на религиозно чувство. Понякога тя е подражание на религията на друг човек, докато в истинската молитва се извършва искрено и доверително обръщане на духовната същност на създанието към вездесъщото присъствие на Духа на Създателя.

Молитвата може да бъде спонтанен израз на богосъзнението или безсмислено повторение на теологични щампи. Тя може да бъде възторжена похвала на позналата Бога душа или робска покорност на скования от страх смъртен. Понякога тя е патетичен израз на духовните стремежи, понякога креслив, показен израз на набожност. Молитвата може да бъде радостна похвала или смирена молба за прошка.

Молитвата може да бъде детска молба за невъзможното – или зряла молба за нравствен растеж и духовна сила. Тя може да моли за хляба насъщен – или да заключава в себе си чистосърдечния стремеж да намериш Бога и да изпълниш Неговата воля. Това може да бъде изцяло егоистична молба – или истинска и величествена крачка към въплъщение на безкористното братство.

Молитвата може да бъде гневен призив за мъст или милосърдно застъпничество за своите врагове. Тя може да е израз на надеждата да измениш на Бога или могъща техника за изменение на собственото "аз". Тя може да е раболепната молба на пропадналия грешник пред привидно непреклонните Съдии или радостното излияние на освободения син на милосърдния небесен Баща.

Съвременния човек го довежда до недоумение идеята за изцяло лично общуване с Бога. Много хора престанаха да се молят редовно; те се обръщат към молитва едва тогава, когато изпитват особени затруднения,

91:8.2 (1001.6) Prayer is not an evolution of magic; they each arose independently. Magic was an attempt to adjust Deity to conditions; prayer is the effort to adjust the personality to the will of Deity. True prayer is both moral and religious; magic is neither.

91:8.3 (1001.7) Prayer may become an established custom; many pray because others do. Still others pray because they fear something direful may happen if they do not offer their regular supplications.

91:8.4 (1001.8) To some individuals prayer is the calm expression of gratitude; to others, a group expression of praise, social devotions; sometimes it is the imitation of another's religion, while in true praying it is the sincere and trusting communication of the spiritual nature of the creature with the anywhere presence of the spirit of the Creator.

91:8.5 (1001.9) Prayer may be a spontaneous expression of God-consciousness or a meaningless recitation of theologic formulas. It may be the ecstatic praise of a God-knowing soul or the slavish obeisance of a fear-ridden mortal. It is sometimes the pathetic expression of spiritual craving and sometimes the blatant shouting of pious phrases. Prayer may be joyous praise or a humble plea for forgiveness.

91:8.6 (1001.10) Prayer may be the childlike plea for the impossible or the mature entreaty for moral growth and spiritual power. A petition may be for daily bread or may embody a wholehearted yearning to find God and to do his will. It may be a wholly selfish request or a true and magnificent gesture toward the realization of unselfish brotherhood.

91:8.7 (1001.11) Prayer may be an angry cry for vengeance or a merciful intercession for one's enemies. It may be the expression of a hope of changing God or the powerful technique of changing one's self. It may be the cringing plea of a lost sinner before a supposedly stern Judge or the joyful expression of a liberated son of the living and merciful heavenly Father.

91:8.8 (1001.12) Modern man is perplexed by the thought of talking things over with God in a purely personal way. Many have abandoned regular praying; they only pray when under unusual pressure — in emergencies. Man should be

когато се оказват в изключителни ситуации. Човекът не бива да се бои да говори с Бога, но само инфантилният човек може да се опитва да уговаря Бог или да предполага, че е способен да Го измени.

unafraid to talk to God, but only a spiritual child would undertake to persuade, or presume to change, God.

Но истинската молитва действително постига реалността. Даже надигащият се въздушен поток няма да помогне на птицата да набере височина, ако тя не разтвори своите крила. Молитвата възвисява човека, защото е метод за постигане на прогрес за сметка на използването на възходящите духовни потоци на вселената.

91:8.9 (1002.1) But real praying does attain reality. Even when the air currents are ascending, no bird can soar except by outstretched wings. Prayer elevates man because it is a technique of progressing by the utilization of the ascending spiritual currents of the universe.

Истинската молитва помага на духовния растеж, изменя възгледите и носи това удовлетворение, което дава общуването с божествеността. Тя е самопроизволен поток богосъзнание.

91:8.10 (1002.2) Genuine prayer adds to spiritual growth, modifies attitudes, and yields that satisfaction which comes from communion with divinity. It is a spontaneous outburst of God-consciousness.

Бог отговаря на молитвите на човека, като разширява неговото разбиране за истината, подобрява възприятието на красотата и задълбочава представата за добродетелите. Молитвата е субективна постъпка, но тя влиза в съприкосновение с могъщите обективни реалности на духовните нива на човешкия опит. Тя е значителен стремеж на човека към свръхчовешки ценности. Молитвата е най-мощният стимул за духовен растеж.

91:8.11 (1002.3) God answers man's prayer by giving him an increased revelation of truth, an enhanced appreciation of beauty, and an augmented concept of goodness. Prayer is a subjective gesture, but it contacts with mighty objective realities on the spiritual levels of human experience; it is a meaningful reach by the human for superhuman values. It is the most potent spiritual-growth stimulus.

Думите са несъществени за молитвата – те са само интелектуалното русло, по което може да отправи своето течение реката на духовната молба. Словесното значение на молитвата при нейното индивидуално възнасяне се заключава само в самовнушение, а при съвместни моления – в групови внушения. Бог отговаря не на думите, а на състоянието на душата.

91:8.12 (1002.4) Words are irrelevant to prayer; they are merely the intellectual channel in which the river of spiritual supplication may chance to flow. The word value of a prayer is purely autosuggestive in private devotions and sociosuggestive in group devotions. God answers the soul's attitude, not the words.

Молитвата не е метод за избавяне от конфликти, а по-скоро стимул за растеж в самата конфликтна ситуация. Молете се само за ценности, а не за вещи; за израстване, а не за удовлетворение.

91:8.13 (1002.5) Prayer is not a technique of escape from conflict but rather a stimulus to growth in the very face of conflict. Pray only for values, not things; for growth, not for gratification.

9. УСЛОВИЯ ЗА ЕФЕКТИВНОСТ НА МОЛИТВАТА

9. CONDITIONS OF EFFECTIVE PRAYER

Ако искате вашите молитви да бъдат ефективни, трябва да помните законите, определящи успеха на моленията:

91:9.1 (1002.6) If you would engage in effective praying, you should bear in mind the laws of prevailing petitions:

1. За да станат вашите молитви убедителни, трябва да се научите искрено и мъжествено да гледате в очите проблемите на вселенската реалност. Трябва да притежавате космическа устойчивост.

91:9.2 (1002.7) 1. You must qualify as a potent prayer by sincerely and courageously facing the problems of universe reality. You must possess cosmic stamina.

2. Вие трябва предварително да

91:9.3 (1002.8) 2. You must have honestly exhausted

изчерпите своите адаптационни възможности. Трябва да проявите усърдие.

3. Вие трябва да посветите всяко желание на своя разум и всеки стремеж на своята душа към преобразяващите обятия на духовен растеж. Трябва да изпитате разширение на значението и възвишените ценности.

4. Вие трябва беззаветно да изберете изпълнението на божествената воля. Трябва да напуснете мъртвата зона на нерешителността.

5. Вие не само признавате волята на Отеца и решавате да я изпълните, но също така и безусловно и енергично посвещавате себе си на действително изпълнение волята на Отеца.

6. В своята молитва вие трябва да молите само за божествена мъдрост за решаване на свойствените на човека проблеми, с които ще се срещате при възхода си към Рая – придобиване на божествено съвършенство.

7. Вие трябва да имате вяра – жива вяра.

[Представено от главата на промеждутъчните създания на Урантия.]

the human capacity for human adjustment. You must have been industrious.

91:9.4 (1002.9) 3. You must surrender every wish of mind and every craving of soul to the transforming embrace of spiritual growth. You must have experienced an enhancement of meanings and an elevation of values.

91:9.5 (1002.10) 4. You must make a wholehearted choice of the divine will. You must obliterate the dead center of indecision.

91:9.6 (1002.11) 5. You not only recognize the Father's will and choose to do it, but you have effected an unqualified consecration, and a dynamic dedication, to the actual doing of the Father's will.

91:9.7 (1002.12) 6. Your prayer will be directed exclusively for divine wisdom to solve the specific human problems encountered in the Paradise ascension — the attainment of divine perfection.

91:9.8 (1002.13) 7. And you must have faith — living faith.

91:9.9 (1002.14) [Presented by the Chief of the Urantia Midwayers.]

Документ 92. По-нататъшната еволюция на религията

⇦ 091 Книгата Урантия 093 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 92. ПО-НАТАТЪШНАТА ЕВОЛЮЦИЯ НА РЕЛИГИЯТА

Секции

Въведение
1. Еволюционната природа на религията
2. Религията и нравите
3. Природата на еволюционната религия
4. Дарът на откровението
5. Великите религиозни вождове
6. Съставните религии
7. По-нататъшната еволюция на религията

PAPER 92
THE LATER EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction
1. The Evolutionary Nature of Religion
2. Religion and the Mores
3. The Nature of Evolutionary Religion
4. The Gift of Revelation
5. The Great Religious Leaders
6. The Composite Religions
7. The Further Evolution of Religion

Въведение

РЕЛИГИЯТА на естествения произход беше част от еволюционния опит на човека дълго преди появата на Урантия на някакви систематични откровения. Но тази *естествено* образувала се религия беше, в своята същност, резултат от свръхживотинските способности на човека. Постепенното установяване на еволюционната религия на човека, протичащо в продължение на хилядолетния емпиричен път, ставаше благодарение на помощта на някои вътрешни фактори, въздействащи на дивака, варварина и цивилизования човек:

1. *Спомагателен дух на поклонението* — появата в животното на съзнание със свръхживотински потенциали за възприемане на реалността, което може да се нарече първична човешка способност за възприемане на Божеството.

2. *Спомагателен дух на мъдростта* — проява на тенденцията в прекланящия се разум да намира по-високи форми за изразяване на своето поклонение, да ги

INTRODUCTION

92:0.1 (1003.1) MAN possessed a religion of natural origin as a part of his evolutionary experience long before any systematic revelations were made on Urantia. But this religion of *natural* origin was, in itself, the product of man's superanimal endowments. Evolutionary religion arose slowly throughout the millenniums of mankind's experiential career through the ministry of the following influences operating within, and impinging upon, savage, barbarian, and civilized man:

92:0.2 (1003.2) 1. *The adjutant of worship* — the appearance in animal consciousness of superanimal potentials for reality perception. This might be termed the primordial human instinct for Deity.

92:0.3 (1003.3) 2. *The adjutant of wisdom* — the manifestation in a worshipful mind of the tendency to direct its adoration in higher channels of expression and toward ever-expanding concepts

приближава до постоянно разширяващата се представа за реалността на Божеството.

3 . *Свети Дух* — изначален дар на свръхразума, неизбежно появяващ се във всички пълноценни човешки личности. Това служене на жадуващия поклонение и мъдрост разум създава способността за осъзнаване на постулата за продължаването на човешкия живот – както под формата на теологична концепция, така и в неподправения личностен опит.

Съгласуваното действие на тези трима божествени опекуни е напълно достатъчно за зараждане и растеж на еволюционната религия. Впоследствие тези влияния се усилват от Настройчиците на Съзнанието, серафимите и Духа на Истината, при което всички те ускоряват темповете на еволюционно развитие. Тези сили вече отдавна действат на Урантия и те ще продължават да функционират тук дотогава, докогато тази планета остава обитаема сфера. Значителна част от потенциала на тези божествени сили засега още не е могла да се прояви. Много неща ще намерят своето изражение в бъдещите епохи с възхода на религията на все по-нови нива, към небесните висоти на моронтийните ценности и духовните истини.

of Deity reality.

92:0.4 (1003.4) 3. *The Holy Spirit* — this is the initial supermind bestowal, and it unfailingly appears in all bona fide human personalities. This ministry to a worship-craving and wisdom-desiring mind creates the capacity to self-realize the postulate of human survival, both in theologic concept and as an actual and factual personality experience.

92:0.5 (1003.5) The co-ordinate functioning of these three divine ministrations is quite sufficient to initiate and prosecute the growth of evolutionary religion. These influences are later augmented by Thought Adjusters, seraphim, and the Spirit of Truth, all of which accelerate the rate of religious development. These agencies have long functioned on Urantia, and they will continue here as long as this planet remains an inhabited sphere. Much of the potential of these divine agencies has never yet had opportunity for expression; much will be revealed in the ages to come as mortal religion ascends, level by level, toward the supernal heights of morontia value and spirit truth.

1. ЕВОЛЮЦИОННАТА ПРИРОДА НА РЕЛИГИЯТА

Еволюцията на религията започва от ранните страхове и призраци и преминава през много последващи стадии на развитие, включително опитите първо да принудиш, а по-късно и да уговориш духовете. Племенните фетиши се превърнаха в тотемни и племенни богове; магическите заклинания – в съвременни молитви. Обрязването на крайната плът, първоначално явяващо се жертва, се превърна в хигиенна мярка.

Варварското детство на човешкия род се съпровождаше с развитието на религията от поклонението пред природата към поклонение пред призраци и фетишизъм. Със зараждането на цивилизацията човекът започна да се придържа към по-мистични и символични вярвания, докато днес, в навечерието на своята зрелост, човечеството започва да става готово за възприемането на истинската религия и даже за началото на разкриването на самата истина.

Религията възниква като биологична реакция на разума спрямо духовните вярвания и обкръжението; във всеки народ тя умира или

1. THE EVOLUTIONARY NATURE OF RELIGION

92:1.1 (1003.6) The evolution of religion has been traced from early fear and ghosts down through many successive stages of development, including those efforts first to coerce and then to cajole the spirits. Tribal fetishes grew into totems and tribal gods; magic formulas became modern prayers. Circumcision, at first a sacrifice, became a hygienic procedure.

92:1.2 (1003.7) Religion progressed from nature worship up through ghost worship to fetishism throughout the savage childhood of the races. With the dawn of civilization the human race espoused the more mystic and symbolic beliefs, while now, with approaching maturity, mankind is ripening for the appreciation of real religion, even a beginning of the revelation of truth itself.

92:1.3 (1004.1) Religion arises as a biologic reaction of mind to spiritual beliefs and the environment; it is the last thing to perish or change in a race.

се изменя последна. Във всички епохи религията е приспособяване на обществото към загадъчното. Като социална институция тя включва ритуали, символи, култове, свещени писания, жертвеници, светини и храмове. На всички религии са свойствени светената вода, светите мощи, фетишите, талисманите, филоните, камбаните, барабаните и духовенството. Чисто еволюционната религия не може напълно да се освободи нито от магията, нито от магьосничеството.

Religion is society's adjustment, in any age, to that which is mysterious. As a social institution it embraces rites, symbols, cults, scriptures, altars, shrines, and temples. Holy water, relics, fetishes, charms, vestments, bells, drums, and priesthoods are common to all religions. And it is impossible entirely to divorce purely evolved religion from either magic or sorcery.

Тайната и могъществото винаги са пробуждали религиозни чувства и страх, докато емоциите във всички епохи са били могъщ фактор, определящ тяхното развитие. Основен религиозен стимул винаги е бил страхът; страхът рисува боговете на еволюционната религия и мотивира религиозните ритуали на първобитните вярващи. С развитието на цивилизацията страхът се видоизменя под действието на благоговението, възторга, уважението и съчувствието и в бъдеще още повече се обуславя от разкаянието и покаянието.

92:1.4 (1004.2) Mystery and power have always stimulated religious feelings and fears, while emotion has ever functioned as a powerful conditioning factor in their development. Fear has always been the basic religious stimulus. Fear fashions the gods of evolutionary religion and motivates the religious ritual of the primitive believers. As civilization advances, fear becomes modified by reverence, admiration, respect, and sympathy and is then further conditioned by remorse and repentance.

Сред един от азиатските народи съществуваше учението за това, че "Бог е големият страх"; това е продукт на чисто еволюционната религия. Иисус, разкриването на религиозен живот от висш тип, провъзгласи, че "Бог е любов".

92:1.5 (1004.3) One Asiatic people taught that "God is a great fear"; that is the outgrowth of purely evolutionary religion. Jesus, the revelation of the highest type of religious living, proclaimed that "God is love."

2. РЕЛИГИЯТА И НРАВИТЕ

2. RELIGION AND THE MORES

Религията е най-устойчивата и най-неподатливата от всички човешки институции, но все пак, макар и със закъснение, тя се приспособява към измененията в обществото. В края на краищата еволюционната религия действително започва да отразява изменящите се нрави, които на свой ред можеха да се подложат на въздействието на богооткровената религия. Бавно и неизбежно, макар и с неохота, религията (поклонението) следва мъдростта – знанието, направлявано от емпиричния разум и озарявано от божественото откровение.

92:2.1 (1004.4) Religion is the most rigid and unyielding of all human institutions, but it does tardily adjust to changing society. Eventually, evolutionary religion does reflect the changing mores, which, in turn, may have been affected by revealed religion. Slowly, surely, but grudgingly, does religion (worship) follow in the wake of wisdom — knowledge directed by experiential reason and illuminated by divine revelation.

Религията се придържа към нравите; това, което е *било,* е древно и се смята за свято. По силата именно на тази и никаква друга причина каменните оръдия се запазиха още дълго след настъпването на бронзовия и железния векове. Известно е следното твърдение: "Ако ми правите олтара от камъни, не вземайте камъни дялани, защото ако използвате свои оръдия при направата му, те ще го осквернят." Индусите и досега запалват своя жертвен огън с помощта на примитивни пръчици. В историята на еволюционната религия

92:2.2 (1004.5) Religion clings to the mores; that which *was* is ancient and supposedly sacred. For this reason and no other, stone implements persisted long into the age of bronze and iron. This statement is of record: "And if you will make me an altar of stone, you shall not build it of hewn stone, for, if you use your tools in making it, you have polluted it." Even today, the Hindus kindle their altar fires by using a primitive fire drill. In the course of evolutionary religion, novelty has always been regarded as sacrilege. The sacrament must consist, not of new and manufactured food, but of

новаторството винаги се е смятало за светотатство. За принасянето на свещена жертва следваше да се използва не съвременна и преработена храна, а най-примитивната, тоест "месо, изпечено на огъня, с пресен хляб и горчиви треви". Всички социални обичаи и даже правови процедури се придържат към старинните форми.

the most primitive of viands: "The flesh roasted with fire and unleavened bread served with bitter herbs." All types of social usage and even legal procedures cling to the old forms.

Когато съвременният човек с удивление открива в свещените писания на различните религии толкова много от онова, което може да се смята за оскърбително, той трябва да се замисли за това, че сменящите се едно друго поколения се бояха да унищожат нещо, което е било свято и свещено за техните предци. Много неща, които на едно поколение изглеждат неприлични, в предшестващите поколения се смятаха за част от общопризнатите нрави и даже от общоприетите религиозни ритуали. Безкрайните опити да се съгласуват древните, но заслужаващи порицание обичаи с нови постижения на мисълта, да се намерят удовлетворителни теории, призвани да оправдаят запазването на древните и остарели обичаи в рамките на вярата, послужиха като причина за много спорове.

92:2.3 (1004.6) When modern man wonders at the presentation of so much in the scriptures of different religions that may be regarded as obscene, he should pause to consider that passing generations have feared to eliminate what their ancestors deemed to be holy and sacred. A great deal that one generation might look upon as obscene, preceding generations have considered a part of their accepted mores, even as approved religious rituals. A considerable amount of religious controversy has been occasioned by the never-ending attempts to reconcile olden but reprehensible practices with newly advanced reason, to find plausible theories in justification of creedal perpetuation of ancient and outworn customs.

Нелепи обаче са опитите за внезапно ускоряване на религиозния прогрес. Даден народ или нация могат да усвоят от прогресивната религия само това, което в разумни предели се съгласува и е съвместимо с еволюционния статут и съответства на нейните способности за адаптация. Социалните, климатични, политически и икономически условия – всичко това влияе върху определени направления и развитие на религиозната еволюция. Социалната етика не зависи от религията – еволюционната религия; по-скоро всички форми на религията се диктуват от морала на хората.

92:2.4 (1004.7) But it is only foolish to attempt the too sudden acceleration of religious growth. A race or nation can only assimilate from any advanced religion that which is reasonably consistent and compatible with its current evolutionary status, plus its genius for adaptation. Social, climatic, political, and economic conditions are all influential in determining the course and progress of religious evolution. Social morality is not determined by religion, that is, by evolutionary religion; rather are the forms of religion dictated by the racial morality.

Хората приемат необичайната и нова религия само формално. В действителност те я приспособяват към своите нрави и предишни религиозни традиции. Това добре се вижда от примера с едно новозеландско племе, чиито жреци след формалното приемане на християнството заявиха, че са получили откровение непосредствено от архангел Гавраил, съобщаващ, че това племе е станало богоизбран народ и че на него му е позволено свободно да практикува безразборни сексуални връзки, точно както и многобройни други достойни за порицание древни обичаи. И всички тези новоизпечени християни веднага се обърнаха към тази нова и по-малко взискателна версия на християнството.

92:2.5 (1005.1) Races of men only superficially accept a strange and new religion; they actually adjust it to their mores and old ways of believing. This is well illustrated by the example of a certain New Zealand tribe whose priests, after nominally accepting Christianity, professed to have received direct revelations from Gabriel to the effect that this selfsame tribe had become the chosen people of God and directing that they be permitted freely to indulge in loose sex relations and numerous other of their olden and reprehensible customs. And immediately all of the new-made Christians went over to this new and less exacting version of Christianity.

По едно или друго време религията допускаше всевъзможни прояви на

92:2.6 (1005.2) Religion has at one time or another sanctioned all sorts of contrary and inconsistent

своенравното и непоследователно поведение и някога одобряваше практически всичко, което понастоящем се смята за безнравствено или греховно. Съзнанието, което не е възпитано от опита и лишенията с помощта на разума, никога не е било и никога няма да бъде надежден и непогрешим показател за поведението на човека. Съзнанието не е божествен глас, обърнат към човешката душа; това е само съвкупното морално и етическо съдържание на нравите на всеки стадий от съществуването; съзнанието представлява само човешка представа за идеалното реагиране на всяка съвкупност от обстоятелства.

behavior, has at some time approved of practically all that is now regarded as immoral or sinful. Conscience, untaught by experience and unaided by reason, never has been, and never can be, a safe and unerring guide to human conduct. Conscience is not a divine voice speaking to the human soul. It is merely the sum total of the moral and ethical content of the mores of any current stage of existence; it simply represents the humanly conceived ideal of reaction in any given set of circumstances.

3. ПРИРОДАТА НА ЕВОЛЮЦИОННАТА РЕЛИГИЯ

Изучаването на човешката религия е изследване на социалните слоеве, съдържащи изкопаеми остатъци от минали епохи. Нравите на антропоморфичните богове са точно изражение на морала на тези хора, които за пръв път измислиха такива божества. Древните религии и митологии достоверно предават вярванията и легендите на народи, отдавна преминали в небитието. Старинните култови обреди се съхраняват наред с новите икономически обичаи и успехи на социалната еволюция и, разбира се, изглеждат съвсем безсмислени. Останките от култа дават истинската картина на расовите религии на миналото. Винаги помнете това, че култовете се създават не заради търсенето на истината, а за разпространението на съответните убеждения.

Религията винаги в значителна степен се изразяваше в обреди, ритуали, обичаи, церемонии и догми. Като правило нея я разваляше неизменното пагубно заблуждение – илюзията за избраността на народа. Принципните религиозни понятия – заклинание, инспирация, откровение, умилостивяване, живот след смъртта, тайнство, ритуал, изкупление, спасение, избавление, завет, скверност, очистване, пророчество, първороден грях, – всички те водят началото си от ранните времена на изначалния страх от призраци.

Първобитната религия представлява не нещо друго, а продължаване на борбата за материално съществуване в задгробния живот. Привързаността към такива убеждения означаваше разпространение на борбата за самоосигуряване в областта на въображаемия свят на призраците и духовете. Но, изпитвайки съблазънта да критикувате еволюционната

3. THE NATURE OF EVOLUTIONARY RELIGION

92:3.1 (1005.3) The study of human religion is the examination of the fossil-bearing social strata of past ages. The mores of the anthropomorphic gods are a truthful reflection of the morals of the men who first conceived such deities. Ancient religions and mythology faithfully portray the beliefs and traditions of peoples long since lost in obscurity. These olden cult practices persist alongside newer economic customs and social evolutions and, of course, appear grossly inconsistent. The remnants of the cult present a true picture of the racial religions of the past. Always remember, the cults are formed, not to discover truth, but rather to promulgate their creeds.

92:3.2 (1005.4) Religion has always been largely a matter of rites, rituals, observances, ceremonies, and dogmas. It has usually become tainted with that persistently mischief-making error, the chosen-people delusion. The cardinal religious ideas of incantation, inspiration, revelation, propitiation, repentance, atonement, intercession, sacrifice, prayer, confession, worship, survival after death, sacrament, ritual, ransom, salvation, redemption, covenant, uncleanness, purification, prophecy, original sin — they all go back to the early times of primordial ghost fear.

92:3.3 (1005.5) Primitive religion is nothing more nor less than the struggle for material existence extended to embrace existence beyond the grave. The observances of such a creed represented the extension of the self-maintenance struggle into the domain of an imagined ghost-spirit world. But when tempted to criticize evolutionary religion, be careful. Remember, that is *what happened;* it is a

религия, бъдете внимателни. Помнете: това, което е било, е *исторически факт.* И също така си спомнете, че силата на всяка идея се заключава не толкова в нейната достоверност или истинност, а по-скоро – в нейната способност да пробудиш жив интерес в хората.

historical fact. And further recall that the power of any idea lies, not in its certainty or truth, but rather in the vividness of its human appeal.

Еволюционната религия не допуска изменения или ревизия; за разлика от науката тя не предвижда постепенно самокоригиране. Формиращата се религия внушава уважение затова, защото нейните привърженици вярват в нея като в *Истината*; на теория "вярата, която някога е предадена на светците", трябва да бъде толкова окончателна, колкото и непогрешима. Култът се противи на развитието, тъй като истинският прогрес непременно води до видоизменение или унищожение на самия култ; затова ревизията винаги трябва да му бъде налагана със сила.

92:3.4 (1006.1) Evolutionary religion makes no provision for change or revision; unlike science, it does not provide for its own progressive correction. Evolved religion commands respect because its followers believe it is *The Truth;* "the faith once delivered to the saints" must, in theory, be both final and infallible. The cult resists development because real progress is certain to modify or destroy the cult itself; therefore must revision always be forced upon it.

Само два фактора са способни да модифицират и възвисят догмите на естествената религия: натискът на бавно усъвършенстващите се нрави и периодическите просвещения – епохалното откровение. И не е удивително, че прогресът беше бавен: в древността прогресивния и изобретателен човек го убиваха като магьосник. Култът бавно се развива на периоди, обхващащи много поколения – вековни цикли. И при все това той се усъвършенства. Еволюционната вяра в призраците заложи фундамента за философията на богооткровената религия, която с времето ще разруши суеверието, породило еволюционната религия.

92:3.5 (1006.2) Only two influences can modify and uplift the dogmas of natural religion: the pressure of the slowly advancing mores and the periodic illumination of epochal revelation. And it is not strange that progress was slow; in ancient days, to be progressive or inventive meant to be killed as a sorcerer. The cult advances slowly in generation epochs and agelong cycles. But it does move forward. Evolutionary belief in ghosts laid the foundation for a philosophy of revealed religion which will eventually destroy the superstition of its origin.

Религията препятстваше социалното развитие по много начини, но без нея нямаше да има нито устойчив морал, нито етика, нито някаква значителна цивилизация. Религията породи много видове светска култура: скулптурата възникна от изготвянето на идоли, архитектурата – от строителството на храмове, поезията – от заклинанията, музиката – от религиозните песнопения, драмата – от ритуалните действия за получаване на помощ от духовете, танците – от сезонните празници.

92:3.6 (1006.3) Religion has handicapped social development in many ways, but without religion there would have been no enduring morality nor ethics, no worth-while civilization. Religion enmothered much nonreligious culture: Sculpture originated in idol making, architecture in temple building, poetry in incantations, music in worship chants, drama in the acting for spirit guidance, and dancing in the seasonal worship festivals.

Но отдавайки дължимата роля на религията в развитието и запазването на цивилизацията, следва да се отбележи, че естествената религия направи също така много и за нанасяне на вреда и ущърб на същата тази цивилизация, която в останалото укрепваше и поддържаше. Религията препятстваше промишлената активност и икономическото развитие; тя прахосваше работната сила и пилееше пари; тя не винаги носеше полза на семейството; тя недостатъчно поощряваше мира и добрата

92:3.7 (1006.4) But while calling attention to the fact that religion was essential to the development and preservation of civilization, it should be recorded that natural religion has also done much to cripple and handicap the very civilization which it otherwise fostered and maintained. Religion has hampered industrial activities and economic development; it has been wasteful of labor and has squandered capital; it has not always been helpful to the family; it has not adequately fostered peace and good will; it has sometimes neglected education and retarded science; it has unduly

воля; понякога пренебрегваше образованието и забавяше развитието на науката; тя прекомерно обедняваше живота в името на мнимото обогатяване след смъртта. Еволюционната религия – човешката религия – действително беше виновна за тези и много други грешки, заблуди и пропуски. При все това тя поддържаше културната етика, цивилизования морал и социалното единение, подготви почвата за последващата богооткровена религия, способна да компенсира тези многобройни еволюционни недостатъци.

impoverished life for the pretended enrichment of death. Evolutionary religion, human religion, has indeed been guilty of all these and many more mistakes, errors, and blunders; nevertheless, it did maintain cultural ethics, civilized morality, and social coherence, and made it possible for later revealed religion to compensate for these many evolutionary shortcomings.

Еволюционната религия беше най-скъпоструващата, макар и несравнимо ефективна, институция на човека. Човешката религия може да бъде оправдана само в светлината на еволюционната цивилизация. Ако човекът не беше усъвършенстващ се продукт на животинската еволюция, то такъв път на еволюционното развитие нямаше да има оправдание.

92:3.8 (1006.5) Evolutionary religion has been man's most expensive but incomparably effective institution. Human religion can be justified only in the light of evolutionary civilization. If man were not the ascendant product of animal evolution, then would such a course of religious development stand without justification.

Религията спомагаше за натрупване на капитал; тя поощряваше някои видове труд; свободното време на духовниците съдейства за развитието на изкуството и натрупването на знания; съответно човешкият род извлече голяма полза от всички тези ранни грешки на етическия метод. Шаманите – честни и нечестни, струваха изключително скъпо, но си струваха всички тези разходи. Учените, както и самата наука, се появиха в средата на паразитиращото духовенство. Религията укрепваше цивилизацията и осигуряваше приемствеността в обществото; във всички времена тя изпълняваше функцията на полиция на нравите. Благодарение на религията в хората се появи дисциплина и самообладание, подготвили почвата за *мъдростта.* Религията е ефективен източник на еволюцията, безжалостно подгонващ ленивото и страдащо човечество, пребиваващо в естественото си състояние на интелектуална инерция, напред и нагоре, към по-високите нива на разума и мъдростта.

92:3.9 (1006.6) Religion facilitated the accumulation of capital; it fostered work of certain kinds; the leisure of the priests promoted art and knowledge; the race, in the end, gained much as a result of all these early errors in ethical technique. The shamans, honest and dishonest, were terribly expensive, but they were worth all they cost. The learned professions and science itself emerged from the parasitical priesthoods. Religion fostered civilization and provided societal continuity; it has been the moral police force of all time. Religion provided that human discipline and self-control which made *wisdom* possible. Religion is the efficient scourge of evolution which ruthlessly drives indolent and suffering humanity from its natural state of intellectual inertia forward and upward to the higher levels of reason and wisdom.

Еволюционната религия – това свещено наследство за възходящите създания с животински произход, трябва постоянно да се подобрява и облагородява за сметка на очистващото действие на богооткровената религия и огненото огнище на истинската наука.

92:3.10 (1006.7) And this sacred heritage of animal ascent, evolutionary religion, must ever continue to be refined and ennobled by the continuous censorship of revealed religion and by the fiery furnace of genuine science.

4. ДАРЪТ НА ОТКРОВЕНИЕТО

4. THE GIFT OF REVELATION

Откровението е еволюционно, но то е винаги прогресивно. По цялото продължение на многовековната история на обитаемия свят

92:4.1 (1007.1) Revelation is evolutionary but always progressive. Down through the ages of a world's history, the revelations of religion are ever-

религиозните откровения стават все по-мащабни и непрекъснато набират все по-голяма просветителска сила. Откровението е призвано да класифицира и очиства сменящите се едни други еволюционни религии. Но за да възвисят еволюционните енергии и да ги издигнат на ново ниво, такива божествени откровения трябва да излагат учения, не твърде далечни от образа на мисли и реакции на съответната епоха. Затова откровението не може да не се съотнася с еволюцията.

expanding and successively more enlightening. It is the mission of revelation to sort and censor the successive religions of evolution. But if revelation is to exalt and upstep the religions of evolution, then must such divine visitations portray teachings which are not too far removed from the thought and reactions of the age in which they are presented. Thus must and does revelation always keep in touch with evolution. Always must the religion of revelation be limited by man's capacity of receptivity.

Но независимо от техните външни връзки или произход богооткровената религия неизменно се характеризира с вяра в някакво Божество, имащо висша ценност, и в една от концепциите за запазване на личната индивидуалност след смъртта.

92:4.2 (1007.2) But regardless of apparent connection or derivation, the religions of revelation are always characterized by a belief in some Deity of final value and in some concept of the survival of personality identity after death.

Еволюционната религия е чувствена, а не логична. Тя е реакцията на човека спрямо вярата в хипотетичния свят на призраците и духовете, спрямо човешкия религиозен рефлекс, който се възбужда от осъзнаването на неведомия страх пред него. Богооткровената религия се издига от реалния духовен свят; тя е отговор от свръхинтелектуалния космос на потребността на човека да вярва във вселенските Божества и да разчита на тях. Еволюционната религия изобразява лъкатушното блуждаене на човечеството в търсенето на истината; богооткровената религия *е* тази истина.

92:4.3 (1007.3) Evolutionary religion is sentimental, not logical. It is man's reaction to belief in a hypothetical ghost-spirit world — the human belief-reflex, excited by the realization and fear of the unknown. Revelatory religion is propounded by the real spiritual world; it is the response of the superintellectual cosmos to the mortal hunger to believe in, and depend upon, the universal Deities. Evolutionary religion pictures the circuitous gropings of humanity in quest of truth; revelatory religion *is* that very truth.

В историята е имало много случаи на религиозни откровения, но само пет от тях имаха епохално значение. Те бяха следните:

92:4.4 (1007.4) There have been many events of religious revelation but only five of epochal significance. These were as follows:

1. *Учениятa на Даламатия.* За пръв път истинската концепция за Първия източник и Център беше провъзгласена на Урантия от корпуса от стоте члена на телесния персонал на Принц Калигастия. Това разкриване на Божеството се задълбочаваше в течение на повече от триста хиляди години, докато не беше прекъснато от планетарното въстание и краха на просветителския режим. С изключение на дейността на Ван, далматийското откровение премина безследно практически за целия свят. Даже нодитите забравиха тази истина към времето на пристигането на Адам. От всички раси, възприели учениятa на стоте, най-дълго ги запази червеният човек, но в религията на америндите идеята за Великия Дух беше само мъглява представа, която значително се проясни и укрепи след съприкосновението с християнството.

92:4.5 (1007.5) 1. *The Dalamatian teachings.* The true concept of the First Source and Center was first promulgated on Urantia by the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff. This expanding revelation of Deity went on for more than three hundred thousand years until it was suddenly terminated by the planetary secession and the disruption of the teaching regime. Except for the work of Van, the influence of the Dalamatian revelation was practically lost to the whole world. Even the Nodites had forgotten this truth by the time of Adam's arrival. Of all who received the teachings of the one hundred, the red men held them longest, but the idea of the Great Spirit was but a hazy concept in Amerindian religion when contact with Christianity greatly clarified and strengthened it.

2. *Учениятa на Едем.* Адам и Ева отново запознаха еволюционните народи с представата за Всеобщия Баща. Крахът на

92:4.6 (1007.6) 2. *The Edenic teachings.* Adam and Eve again portrayed the concept of the Father of all to the evolutionary peoples. The disruption of the first Eden halted the course of the Adamic

първия Едем прекъсна адамическото откровение още преди то да успее истински да се състои. Но претърпелите несполука учения на Адам бяха продължени от сифитските свещеници и някои от тези истини никога не умираха на Урантия. Ученията на сифитите измениха целия ход на развитието на религията в Леванте. И все пак към 2500 година до н.е. човечеството в значителна степен изгуби откровението, появило се в епохата на Едем.

3 . *Мелхиседек Салимски.* Изключителният Син на Небадон положи началото на третото разкриване на истината на Урантия. Основните заповеди в неговото учение бяха доверието и вярата. Той учеше хората да се доверяват ва всемогъщото милосърдие на Бога и провъзгласи, че вярата е този акт, благодарение на който човек се сдобива с Божието благоволение. Неговите учения постепенно се смесиха с вероученията и обредите сред различните еволюционни религии и съответно се превърнаха в тези теологични системи, които съществуваха на Урантия в началото на първото хилядолетие от християнската ера.

4. *Иисус от Назарет.* Христос Михаил за четвърти път разкри на Урантия понятието за Бога като за Всеобщ Баща и оттогава това учение като цяло остава в сила. Същността на това учение бяха любовта и служенето – изпълненото с любов поклонение, което създанието-син по собствена воля изразява в знак на признаване на преданата опека на Бога-Баща и като отговор на тази опека; доброволното служене, което такива създания-синове посвещават на своите братя, радвайки се на съзнанието за това, че при това те също така служат и на Бога-Баща.

5. *Урантийските документи.* Истинските документи, в това число и настоящият, представляват най-последното изложение на истината пред смъртните на Урантия. Тези документи се отличават от всички предидущи откровения, тъй като те не са подготвени само от една вселенска личност, а от много същества. Но изчерпващо откровение може да бъде само достигането на Всеобщия Баща. Всички останали видове небесна помощ са не повече от частични, преходни и практически приспособени към локалните условия във времето и пространството. Макар че такива признания може би намаляват непосредственото въздействие и авторитетност на всички откровения, на Урантия настана време, когато подобни откровени заявления стават целесъобразни, даже ако са свързани с риска да бъдат отслабени бъдещото въздействие и авторитетност на това най-последно от всички

revelation before it had ever fully started. But the aborted teachings of Adam were carried on by the Sethite priests, and some of these truths have never been entirely lost to the world. The entire trend of Levantine religious evolution was modified by the teachings of the Sethites. But by 2500 B.C. mankind had largely lost sight of the revelation sponsored in the days of Eden.

92:4.7 (1007.7) 3. *Melchizedek of Salem.* This emergency Son of Nebadon inaugurated the third revelation of truth on Urantia. The cardinal precepts of his teachings were *trust* and *faith.* He taught trust in the omnipotent beneficence of God and proclaimed that faith was the act by which men earned God's favor. His teachings gradually commingled with the beliefs and practices of various evolutionary religions and finally developed into those theologic systems present on Urantia at the opening of the first millennium after Christ.

92:4.8 (1008.1) 4. *Jesus of Nazareth.* Christ Michael presented for the fourth time to Urantia the concept of God as the Universal Father, and this teaching has generally persisted ever since. The essence of his teaching was *love* and *service,* the loving worship which a creature son voluntarily gives in recognition of, and response to, the loving ministry of God his Father; the freewill service which such creature sons bestow upon their brethren in the joyous realization that in this service they are likewise serving God the Father.

92:4.9 (1008.2) 5. *The Urantia Papers.* The papers, of which this is one, constitute the most recent presentation of truth to the mortals of Urantia. These papers differ from all previous revelations, for they are not the work of a single universe personality but a composite presentation by many beings. But no revelation short of the attainment of the Universal Father can ever be complete. All other celestial ministrations are no more than partial, transient, and practically adapted to local conditions in time and space. While such admissions as this may possibly detract from the immediate force and authority of all revelations, the time has arrived on Urantia when it is advisable to make such frank statements, even at the risk of weakening the future influence and authority of this, the most recent of the revelations of truth to the mortal races of Urantia.

разкрития на истината пред смъртните раси на Урантия.

5. ВЕЛИКИТЕ РЕЛИГИОЗНИ ВОЖДОВЕ

В еволюционната религия боговете се представят като подобни на човека. В богооткровената религия хората ги учат, че те са Божии синове – крайно въплъщение на божествеността. В синтетическите учения, съставени от ученията на богооткровения и продукти на еволюцията, концепцията за Бога е съчетание на следните фактори:

1. Предшестващите идеи на еволюционните култове.

2. Възвишените идеали на богооткровената религия.

3. Личните възгледи на великите религиозни вождове, пророци и учители на човечеството.

Началото на много религиозни епохи беше положено с живота и ученията на изтъкнати хора; мнозинството значителни нравствени движения в световната история беше породено от техните вождове. И хората винаги бяха склонни да се покланят пред вожда, даже ако при това страдаха неговите учения; да се покланят на личността на вожда, даже ако забравяха провъзгласяваните от него истини. За това има основания: в еволюционния човек живее инстинктивният стремеж към помощ свише и отвън. Този горещ стремеж е призван да изпревари появата на Земята на Планетарния Принц и последващите Материални Синове. На Урантия човекът беше лишен от тези свръхчовешки вождове и управители и затова се опитваше да попълни тази загуба, обкръжавайки своите човешки вождове с легенди за техния свръхестествен произход и чудотворен живот.

Много раси смятаха, че техните вождове са се родили от девственици. Животът на такива хора изобилства с чудеса и всяка група неизменно вярва в завръщането на своя вожд. Племената на Централна Азия и досега очакват завръщането на Чингиз хан; в Тибет, Китай и Индия такава личност е Буда; в исляма – това е Мохамед; сред америндите такъв беше Хесунанин Онамоналонтон; древните юдеи, в мнозинството си, очакваха завръщането на Адам като материален управител. Във Вавилон бог Мардук представляваше увековечената легенда за Адам – представата за Божия син, свързващото звено между човека и Бога. След появата на земята на Адам така наричаните Божии синове станаха обичайно явление

5. THE GREAT RELIGIOUS LEADERS

92:5.1 (1008.3) In evolutionary religion, the gods are conceived to exist in the likeness of man's image; in revelatory religion, men are taught that they are God's sons — even fashioned in the finite image of divinity; in the synthesized beliefs compounded from the teachings of revelation and the products of evolution, the God concept is a blend of:

92:5.2 (1008.4) 1. The pre-existent ideas of the evolutionary cults.

92:5.3 (1008.5) 2. The sublime ideals of revealed religion.

92:5.4 (1008.6) 3. The personal viewpoints of the great religious leaders, the prophets and teachers of mankind.

92:5.5 (1008.7) Most great religious epochs have been inaugurated by the life and teachings of some outstanding personality; leadership has originated a majority of the worth-while moral movements of history. And men have always tended to venerate the leader, even at the expense of his teachings; to revere his personality, even though losing sight of the truths which he proclaimed. And this is not without reason; there is an instinctive longing in the heart of evolutionary man for help from above and beyond. This craving is designed to anticipate the appearance on earth of the Planetary Prince and the later Material Sons. On Urantia man has been deprived of these superhuman leaders and rulers, and therefore does he constantly seek to make good this loss by enshrouding his human leaders with legends pertaining to supernatural origins and miraculous careers.

92:5.6 (1008.8) Many races have conceived of their leaders as being born of virgins; their careers are liberally sprinkled with miraculous episodes, and their return is always expected by their respective groups. In central Asia the tribesmen still look for the return of Genghis Khan; in Tibet, China, and India it is Buddha; in Islam it is Mohammed; among the Amerinds it was Hesunanin Onamonalonton; with the Hebrews it was, in general, Adam's return as a material ruler. In Babylon the god Marduk was a perpetuation of the Adam legend, the son-of-God idea, the connecting link between man and God. Following the appearance of Adam on earth, so-called sons of God were common among the world races.

между планетарните раси.

Но независимо от суеверния и благоговеен страх, който извикваха тези учители, те действително бяха онези временни личностни опори, с помощта на които лостовете на богооткровената истина усъвършенстваха човешката нравственост, философия и религия.

За милион години от своята история човечеството издигна не една стотица религиозни лидери – от Онагар до Гуру Нанак. Неведнъж приливът на религиозна истина и духовна вяра се сменяше с отлив и в миналото всяко възраждане на урантийската религия се отъждествяваше с живота и ученията на някакъв религиозен вожд. Говорейки за учителите от последния период, може да се окаже полезно те да се обединят в седем основни религиозни епохи на постадамическата Урантия:

1 . *Сифитски период.* Сифитските свещеници, възродили се под ръководството на Амосад, станаха велики учители в постадамическата епоха. Те проповядваха във всички андитски земи и най-дълго тяхното влияние се чувстваше сред гърците и шумерите, а също и индусите, сред които те се съхраниха до наши дни като индуските брамини. Сифитите и техните последователи съумяха частично да съхранят разкритата от Адам представа за Троицата.

2. *Ерата на мисионерите на Мелхиседек.* Възраждането на урантийската религия стана възможно в значителна степен благодарение на усилията на проповедниците, подготвени от Макивента Мелхиседек, който живееше и учеше в Салим почти две хиляди години до Христа. Тези мисионери провъзгласиха, че вярата е отплата за божествено благоволение, и макар че техните учения не доведоха до непосредствената поява на новите религии, те станаха това основание, върху което на последващите учители на истината беше съдено да създадат религията на Урантия.

3. *Постмелхиседекската ера.* Макар че в този период проповядваха както Аменемоп, така и Ехнатон, изтъкнат религиозен гений на постмелхиседекската ера стана Мойсей – вождът на една от групите от левантийски бедуини и основател на юдейската религия. Мойсей учеше на монотеизъм. Той каза: “Слушай, Израилю: Господ, Бог наш, е един Господ”, “Господ е Бог и няма друг Бог освен Него”. Той упорито се стремеше да изкорени от своя народ останките от култа към духовете и даже изискваше смъртно наказание за неговите привърженици. Монотеизмът на Мойсей беше фалшифициран от неговите

92:5.7 (1009.1) But regardless of the superstitious awe in which they were often held, it remains a fact that these teachers were the temporal personality fulcrums on which the levers of revealed truth depended for the advancement of the morality, philosophy, and religion of mankind.

92:5.8 (1009.2) There have been hundreds upon hundreds of religious leaders in the million-year human history of Urantia from Onagar to Guru Nanak. During this time there have been many ebbs and flows of the tide of religious truth and spiritual faith, and each renaissance of Urantian religion has, in the past, been identified with the life and teachings of some religious leader. In considering the teachers of recent times, it may prove helpful to group them into the seven major religious epochs of post-Adamic Urantia:

92:5.9 (1009.3) 1. *The Sethite period.* The Sethite priests, as regenerated under the leadership of Amosad, became the great post-Adamic teachers. They functioned throughout the lands of the Andites, and their influence persisted longest among the Greeks, Sumerians, and Hindus. Among the latter they have continued to the present time as the Brahmans of the Hindu faith. The Sethites and their followers never entirely lost the Trinity concept revealed by Adam.

92:5.10 (1009.4) 2. *Era of the Melchizedek missionaries.* Urantia religion was in no small measure regenerated by the efforts of those teachers who were commissioned by Machiventa Melchizedek when he lived and taught at Salem almost two thousand years before Christ. These missionaries proclaimed faith as the price of favor with God, and their teachings, though unproductive of any immediately appearing religions, nevertheless formed the foundations on which later teachers of truth were to build the religions of Urantia.

92:5.11 (1009.5) 3. *The post-Melchizedek era.* Though Amenemope and Ikhnaton both taught in this period, the outstanding religious genius of the post-Melchizedek era was the leader of a group of Levantine Bedouins and the founder of the Hebrew religion — Moses. Moses taught monotheism. Said he: “Hear, O Israel, the Lord our God is one God.” “The Lord he is God. There is none beside him.” He persistently sought to uproot the remnants of the ghost cult among his people, even prescribing the death penalty for its practitioners. The monotheism of Moses was adulterated by his successors, but in later times they did return to many of his teachings. The greatness of Moses lies in his wisdom and

приемници, но впоследствие те действително се върнаха към много от неговите учения. Величието на Мойсей се заключава в неговата мъдрост и прозорливост. Много хора притежаваха по-висша представа за Бога, но никой никога не е постигал такъв успех в обръщането на голям брой хора в толкова прогресивна вяра.

4 . *Шести век до Христа.* В течение на този век – един от най-великите периоди на религиозното пробуждане за цялата история на Урантия, се появиха много провъзгласяващи истината хора. Сред тях е необходимо да споменем Гаутама, Конфуций, Лао Цзъ, Заратустра и учителите на джайнизма. Ученията на Гаутама получиха широко разпространение в Азия и милиони хора го почитат като Буда. Конфуций беше за китайския морал това, което беше Платон за гръцката философия, и макар ученията и на единия, и на другия да оказаха въздействие на религията, строго погледнато, нито един от тях не беше проповедник; Лао Цзъ долови повече от Бога в Дао, отколкото Конфуций в хуманността или Платон в идеализма. Заратустра, макар и попаднал под силното влияние на господстващата представа за двойствеността на духовния свят, неговите добро и зло начала, заедно с това определено възвиси идеята за единното и вечно Божество и окончателните победи на светлината над тъмнината.

5 . *Първи век след Христа.* Като религиозен учител Иисус Назарянин започна своя път от култа, създаден от Йоан Кръстител, и доколкото можа, се отдалечи от съблюдаването на постите и външната обредност. Освен Иисус много велики учители в тази ера бяха Павел Тарсянин и Филон Александрийски. Техните религиозни представи изиграха главна роля в еволюцията на вярата, която носи името на Христа.

6 . *Шести век след Христа.* Мохамед основа религия, превъзхождаща много учения от това време. Той излезе с протест против социалните изисквания, които се съдържаха във вероученията на чуждоземците, и против необрязаността на религиозния живот на своя собствен народ.

7 . *Петнадесети век след Христа.* Този период се ознаменува с две религиозни движения: разкол на християнството на Запад и поява на новата синтетическа религия на Изток. В Европа формализираното християнство достигна такава степен на негъвкавост, при която по-нататъшният растеж беше несъвместим с единството. На Изток Нанак и неговите последователи обединиха ученията на исляма, индуизма и будизма в

sagacity. Other men have had greater concepts of God, but no one man was ever so successful in inducing large numbers of people to adopt such advanced beliefs.

92:5.12 (1009.6) 4. *The sixth century before Christ.* Many men arose to proclaim truth in this, one of the greatest centuries of religious awakening ever witnessed on Urantia. Among these should be recorded Gautama, Confucius, Lao-tse, Zoroaster, and the Jainist teachers. The teachings of Gautama have become widespread in Asia, and he is revered as the Buddha by millions. Confucius was to Chinese morality what Plato was to Greek philosophy, and while there were religious repercussions to the teachings of both, strictly speaking, neither was a religious teacher; Lao-tse envisioned more of God in Tao than did Confucius in humanity or Plato in idealism. Zoroaster, while much affected by the prevalent concept of dual spiritism, the good and the bad, at the same time definitely exalted the idea of one eternal Deity and of the ultimate victory of light over darkness.

92:5.13 (1010.1) 5. *The first century after Christ.* As a religious teacher, Jesus of Nazareth started out with the cult which had been established by John the Baptist and progressed as far as he could away from fasts and forms. Aside from Jesus, Paul of Tarsus and Philo of Alexandria were the greatest teachers of this era. Their concepts of religion have played a dominant part in the evolution of that faith which bears the name of Christ.

92:5.14 (1010.2) 6. *The sixth century after Christ.* Mohammed founded a religion which was superior to many of the creeds of his time. His was a protest against the social demands of the faiths of foreigners and against the incoherence of the religious life of his own people.

92:5.15 (1010.3) 7. *The fifteenth century after Christ.* This period witnessed two religious movements: the disruption of the unity of Christianity in the Occident and the synthesis of a new religion in the Orient. In Europe institutionalized Christianity had attained that degree of inelasticity which rendered further growth incompatible with unity. In the Orient the combined teachings of Islam, Hinduism, and Buddhism were synthesized by Nanak and his followers into Sikhism, one of the most advanced

сикхизма – една от най-прогресивните религии в Азия.

Бъдещето на Урантия несъмнено е свързано с появата на учители за религиозната истина – Бащинството на Бога и братството на всички създания. Остава само да се надяваме на това, че страстните и чисти сърца на тези бъдещи пророци ще бъдат посветени не толкова на укрепването на междурелигиозните бариери, колкото на разширяването на религиозното братство между вярващите в духа – многобройни привърженици на различни интелектуални богословски теории, които са толкова характери за Урантия и Сатания.

religions of Asia.

92:5.16 (1010.4) The future of Urantia will doubtless be characterized by the appearance of teachers of religious truth — the Fatherhood of God and the fraternity of all creatures. But it is to be hoped that the ardent and sincere efforts of these future prophets will be directed less toward the strengthening of interreligious barriers and more toward the augmentation of the religious brotherhood of spiritual worship among the many followers of the differing intellectual theologies which so characterize Urantia of Satania.

6. СЪСТАВНИТЕ РЕЛИГИИ

Урантийските религии на двадесети век представляват интересен материал за изследване на социалната еволюция на религиозното влечение при човека. Много вероучения почти не се измениха от времето на култа към духовете. Като класа африканските пигмеи нямат религиозни реакции, макар че някои от тях в някаква степен вярват в духовната среда. Днес те се намират на този стадий на развитие, на който беше първобитният човек в началото на еволюцията на религията. Основата на примитивната религия беше вярата в живота след смъртта. Поклонението на личностния Бог свидетелства за еволюционния прогрес, даже първия етап на откровението. Сред даяките се развиха само най-примитивните религиозни обреди. Още сравнително неотдавна най-неопределените представи за Бога съществуваха сред ескимосите и америндите, които вярваха в духове и имаха смътна представа за живота след смъртта. Сред съвременните австралийски аборигени има само страх пред духовете, боязън от тъмнината и примитивно поклонение пред предците. При зулусите едва сега се появява религия, основана на страха пред духовете и на жертвоприношенията. Много африкански племена освен тези, които изпитаха влиянието на християнските и мюсюлмански мисионери, още не са се издигнали в своето религиозно развитие над нивото на фетишите. Но някои групи отдавна се придържат към идеите на монотеизма, като например потомците на древните тракийци, които вярваха също в безсмъртието.

На Урантия еволюционната и богооткровена религия се развива рамо до рамо, обединявайки се и сраствайки се с разнообразните теологични системи, съществуващи в света от времето на

6. THE COMPOSITE RELIGIONS

92:6.1 (1010.5) Twentieth-century Urantia religions present an interesting study of the social evolution of man's worship impulse. Many faiths have progressed very little since the days of the ghost cult. The Pygmies of Africa have no religious reactions as a class, although some of them believe slightly in a spirit environment. They are today just where primitive man was when the evolution of religion began. The basic belief of primitive religion was survival after death. The idea of worshiping a personal God indicates advanced evolutionary development, even the first stage of revelation. The Dyaks have evolved only the most primitive religious practices. The comparatively recent Eskimos and Amerinds had very meager concepts of God; they believed in ghosts and had an indefinite idea of survival of some sort after death. Present-day native Australians have only a ghost fear, dread of the dark, and a crude ancestor veneration. The Zulus are just evolving a religion of ghost fear and sacrifice. Many African tribes, except through missionary work of Christians and Mohammedans, are not yet beyond the fetish stage of religious evolution. But some groups have long held to the idea of monotheism, like the onetime Thracians, who also believed in immortality.

92:6.2 (1010.6) On Urantia, evolutionary and revelatory religion are progressing side by side while they blend and coalesce into the diversified theologic systems found in the world in the times of the inditement of these papers. These religions,

съставяне на настоящите документи. Може да се предложи следният списък на тези религии на Урантия от двадесети век:

1. Индуизъм – най-древната.

2. Юдаизъм.

3. Будизъм.

4. Конфуциански учения.

5. Даоски вероучения.

6. Зороастризъм.

7. Шинтоизъм.

8. Джайнизъм.

9. Християнство.

10. Ислям.

11. Сикхизъм – най-новата.

Най-развитите религии на древността бяха юдаизмът и индуизмът и всяка от тях оказа огромно влияние върху историята на развитието на религията на Изтока и Запада. Както индусите, така и юдеите вярваха в боговдъхновеността и богооткровеността на своите религии и смятаха, че всички останали учения са изкривени форми на единствената истинска вяра.

Индия е разделена между привържениците на индуизма, сикхизма, исляма и джайнизма, при което всяка изобразява Бога, човека и вселената в свое, отличаващо се от другите разбиране. Китай се придържа към даоските учения и конфуцианството; в Япония почитат шинтоизма.

Велики междунационални и междурасови учения са юдаизмът, будизмът, християнството и ислямът. Регионите, обхванати от будизма, се простират от о. Цейлон до Бирма – през Тибет и Китай, до Япония. Будизмът не можа да се приспособи към нравите на много народи и в това отношение е сравним само с християнството.

Древноеврейската религия заключава в себе си философския преход от политеизма към монотеизма; тя е еволюционно свързващо звено между религиите на еволюцията и религиите на откровенията. Древните евреи са единственият от народите на Запада, преминал целия път от ранните еволюционни богове чак до Бога на откровението. Но широко разпространение тази истина получи само в дните на пророк Исая, който за пореден път учеше на смесена представа, обединяваща националното божество и Всеобщия Творец: “О, Господ Саваот, Бог на

the religions of twentieth-century Urantia, may be enumerated as follows:

92:6.3 (1011.1) 1. Hinduism — the most ancient.

92:6.4 (1011.2) 2. The Hebrew religion.

92:6.5 (1011.3) 3. Buddhism.

92:6.6 (1011.4) 4. The Confucian teachings.

92:6.7 (1011.5) 5. The Taoist beliefs.

92:6.8 (1011.6) 6. Zoroastrianism.

92:6.9 (1011.7) 7. Shinto.

92:6.10 (1011.8) 8. Jainism.

92:6.11 (1011.9) 9. Christianity.

92:6.12 (1011.10) 10. Islam.

92:6.13 (1011.11) 11. Sikhism — the most recent.

92:6.14 (1011.12) The most advanced religions of ancient times were Judaism and Hinduism, and each respectively has greatly influenced the course of religious development in Orient and Occident. Both Hindus and Hebrews believed that their religions were inspired and revealed, and they believed all others to be decadent forms of the one true faith.

92:6.15 (1011.13) India is divided among Hindu, Sikh, Mohammedan, and Jain, each picturing God, man, and the universe as these are variously conceived. China follows the Taoist and the Confucian teachings; Shinto is revered in Japan.

92:6.16 (1011.14) The great international, interracial faiths are the Hebraic, Buddhist, Christian, and Islamic. Buddhism stretches from Ceylon and Burma through Tibet and China to Japan. It has shown an adaptability to the mores of many peoples that has been equaled only by Christianity.

92:6.17 (1011.15) The Hebrew religion encompasses the philosophic transition from polytheism to monotheism; it is an evolutionary link between the religions of evolution and the religions of revelation. The Hebrews were the only western people to follow their early evolutionary gods straight through to the God of revelation. But this truth never became widely accepted until the days of Isaiah, who once again taught the blended idea of a racial deity combined with a Universal Creator: “O Lord of Hosts, God of Israel, you are God, even you alone; you have made heaven and earth.” At one time the hope of the survival of Occidental

Израил, Ти, Боже, само Ти един; Ти сътвори небесата и земята.” В своето време надеждата за спасение на западната цивилизация се свързваше с възвишените древноеврейски концепции за добродетелите и прогресивните елински представи за красотата.

civilization lay in the sublime Hebraic concepts of goodness and the advanced Hellenic concepts of beauty.

Християнската религия е религия за живота и ученията на Христос, основана на юдаизма, модифицирана чрез усвояване на някои учения на зороастризма и гръцката философия и формулирана предимно от трима индивиди: Филон, Петър и Павел. От времето на Павел тя претърпя цял ред еволюционни изменения и дотолкова се проникна от западния дух, че много неевропейски народи съвсем естествено гледат на християнството като на чуждо откровение на чуждороден Бог и за чужденци.

92:6.18 (1011.16) The Christian religion is the religion about the life and teachings of Christ based upon the theology of Judaism, modified further through the assimilation of certain Zoroastrian teachings and Greek philosophy, and formulated primarily by three individuals: Philo, Peter, and Paul. It has passed through many phases of evolution since the time of Paul and has become so thoroughly Occidentalized that many non-European peoples very naturally look upon Christianity as a strange revelation of a strange God and for strangers.

Ислямът е религиозно-културна общност в Северна Африка, Левант и Югоизточна Азия. Именно еврейската теология в съчетание с последващите християнски учения превърна исляма в монотеистична религия. Привържениците на Мохамед бяха озадачени от напредничавите учения за Троицата; за тях беше непонятна доктрината за трите божествени личности като едно Божество. Опитът *внезапно* да бъде склонен еволюционният разум към възприемането на прогресивната богооткровена религия на истината винаги е съпроводен с големи трудности. Човекът е еволюционно създание и трябва да придобие своята религия основно с помощта на еволюционни методи.

92:6.19 (1011.17) Islam is the religio-cultural connective of North Africa, the Levant, and southeastern Asia. It was Jewish theology in connection with the later Christian teachings that made Islam monotheistic. The followers of Mohammed stumbled at the advanced teachings of the Trinity; they could not comprehend the doctrine of three divine personalities and one Deity. It is always difficult to induce evolutionary minds *suddenly* to accept advanced revealed truth. Man is an evolutionary creature and in the main must get his religion by evolutionary techniques.

В своето време поклонението пред предците е било явен прогрес в религиозната еволюция, но толкова удивителен, колкото и печален е фактът, че тази примитивна идея се запазва в Китай, Япония, Индия наред с изобилието от относително по-прогресивни възгледи, например, будизма и индуизма. На Запад поклонението пред предците прерасна в преклонение пред националните богове и почитание пред народните герои. В двадесети век тази националистична религия на преклонението пред героите се проявява в различните радикални и националистически светски течения, характерни за много нации и народи на Запада. Сходно отношение се среща в знаменитите университети и големи промишлени общности на англоезичните народи. Не е твърде далечна от тези представи идеята за това, че религията е само “общ стремеж към щастлив живот”. “Националните религии” са не повече от връщане към древноримското поклонение пред императора и към шинтоизма, поклонението пред държавата в образа на императорското семейство.

92:6.20 (1012.1) Ancestor worship onetime constituted a decided advance in religious evolution, but it is both amazing and regrettable that this primitive concept persists in China, Japan, and India amidst so much that is relatively more advanced, such as Buddhism and Hinduism. In the Occident, ancestor worship developed into the veneration of national gods and respect for racial heroes. In the twentieth century this hero-venerating nationalistic religion makes its appearance in the various radical and nationalistic secularisms which characterize many races and nations of the Occident. Much of this same attitude is also found in the great universities and the larger industrial communities of the English-speaking peoples. Not very different from these concepts is the idea that religion is but “a shared quest of the good life.” The “national religions” are nothing more than a reversion to the early Roman emperor worship and to Shinto — worship of the state in the imperial family.

7. ПО-НАТАТЪШНАТА ЕВОЛЮЦИЯ НА РЕЛИГИЯТА

Религията никога няма да може да стане научен факт. Философията действително е способна да се опира на научна основа, но религията винаги ще бъде или еволюционна, или богооткровена, или тяхното възможно съчетание, каквото е тя в днешния свят.

Новите религии не се изобретяват – те или съзряват, или възникват като внезапно откровение. Всички нови еволюционни религии са само развиващи се отражения на древните вероучения, нови адаптации и приспособления. Старото не спира да съществува; то се слива с новото, подобно на това, както сикхизмът се зароди и разцъфтя на почвата и от формите на индуизма, будизма, исляма и другите култове от това време. Първобитната религия се отличаваше с по-голяма демократичност: дивакът с лекота заимстваше и споделяше. Едва с появата на богооткровената религия възниква теологичният егоизъм с неговото диктаторство и нетърпимост.

Всички многобройни религии на Урантия са добри в тази степен, в която довеждат човека до Бога и позволяват на човека да осъзнае Отеца. За всяка религия би било заблуда да се смята, че нейните положения са Истината; такива възгледи говорят повече за теологично невежество, отколкото за убеденост на вярата. Не съществува нито една урантийска религия, която да не би могла с полза за себе си да изучава и усвоява най-добрите от истините, съдържащи се във всички други вероучения, тъй като всички те съдържат истината. Вярващите биха се сдобили с по-голям успех, заимствайки най-доброто от живата духовна вяра на своите ближни, отколкото понасяйки онова по-лошо, което и досега присъства в техните суеверия и изживели себе си ритуали.

Всички тези религии са се появили в резултат на различни интелектуални реакции на хората спрямо еднакво духовно ръководство. Те никога няма да се сдобият с еднообразието на ученията, догматите и ритуалите, тъй като всичко това е интелектуално. Но те са способни да достигнат и някога ще постигнат единството на истинското поклонение на вселенския Отец, тъй като то е духовно, а в духа – и такава е извечната истина – всички хора са равни.

Ценностите, осъзнавани от примитивната религия, в много отношения бяха материални,

7. THE FURTHER EVOLUTION OF RELIGION

92:7.1 (1012.2) Religion can never become a scientific fact. Philosophy may, indeed, rest on a scientific basis, but religion will ever remain either evolutionary or revelatory, or a possible combination of both, as it is in the world today.

92:7.2 (1012.3) New religions cannot be invented; they are either evolved, or else they are *suddenly revealed.* All new evolutionary religions are merely advancing expressions of the old beliefs, new adaptations and adjustments. The old does not cease to exist; it is merged with the new, even as Sikhism budded and blossomed out of the soil and forms of Hinduism, Buddhism, Islam, and other contemporary cults. Primitive religion was very democratic; the savage was quick to borrow or lend. Only with revealed religion did autocratic and intolerant theologic egotism appear.

92:7.3 (1012.4) The many religions of Urantia are all good to the extent that they bring man to God and bring the realization of the Father to man. It is a fallacy for any group of religionists to conceive of their creed as *The Truth;* such attitudes bespeak more of theological arrogance than of certainty of faith. There is not a Urantia religion that could not profitably study and assimilate the best of the truths contained in every other faith, for all contain truth. Religionists would do better to borrow the best in their neighbors' living spiritual faith rather than to denounce the worst in their lingering superstitions and outworn rituals.

92:7.4 (1012.5) All these religions have arisen as a result of man's variable intellectual response to his identical spiritual leading. They can never hope to attain a uniformity of creeds, dogmas, and rituals — these are intellectual; but they can, and some day will, realize a unity in true worship of the Father of all, for this is spiritual, and it is forever true, in the spirit all men are equal.

92:7.5 (1012.6) Primitive religion was largely a material-value consciousness, but civilization

но цивилизацията възвисява религиозни ценности, тъй като истинската религия е посвещаването на “аз”-а на съществени и висши ценности. Според развитието на религията етиката става философия на морала, а моралът – средство за самодисциплина, опираща се на критериите за висшите значения и ценности, божествените и духовни идеали. Така религията става стихийна и изтънчена страст, този жив опит, който се отдава на предаността на любовта.

elevates religious values, for true religion is the devotion of the self to the service of meaningful and supreme values. As religion evolves, ethics becomes the philosophy of morals, and morality becomes the discipline of self by the standards of highest meanings and supreme values — divine and spiritual ideals. And thus religion becomes a spontaneous and exquisite devotion, the living experience of the loyalty of love.

Качеството на религията се определя от следните фактори:

92:7.6 (1013.1) The quality of a religion is indicated by:

1. Еднакви ценности – преданост.

92:7.7 (1013.2) 1. Level of values — loyalties.

2. Дълбочина на значението – способност на индивида за идеалистично възприемане на тези висши ценности.

92:7.8 (1013.3) 2. Depth of meanings — the sensitization of the individual to the idealistic appreciation of these highest values.

3. Интензивност на посвещението – степен на привързаността към тези божествени ценности.

92:7.9 (1013.4) 3. Consecration intensity — the degree of devotion to these divine values.

4. Свободен прогрес на личността по космическия път на идеалистичния духовен живот, осъзнаване статута на Божия син и нескончаемото развитие в статута гражданин на вселената.

92:7.10 (1013.5) 4. The unfettered progress of the personality in this cosmic path of idealistic spiritual living, realization of sonship with God and never-ending progressive citizenship in the universe.

Развитието на религиозните значения в самосъзнанието на детето се извършва тогава, когато то прехвърля своите представи за всемогъщество от своите родители на Бога. И целият религиозен опит на такова дете зависи от това, което е преобладавало в неговите отношения с родителите: страх или любов. На робите винаги им беше изключително трудно да превърнат своя страх пред господаря в любов към Бога. Цивилизацията, науката и прогресивните религии трябва да освободят човечеството от тези страхове, породени от благоговейния ужас, който предизвикваха природните явления. Затова просвещението трябва да избави образованите смъртни от всякаква зависимост от посредниците в общуването с Божеството.

92:7.11 (1013.6) Religious meanings progress in self-consciousness when the child transfers his ideas of omnipotence from his parents to God. And the entire religious experience of such a child is largely dependent on whether fear or love has dominated the parent-child relationship. Slaves have always experienced great difficulty in transferring their master-fear into concepts of God-love. Civilization, science, and advanced religions must deliver mankind from those fears born of the dread of natural phenomena. And so should greater enlightenment deliver educated mortals from all dependence on intermediaries in communion with Deity.

Тези промеждутъчни стадии на идолопоклоннически колебания в преноса на благоговение от човешкото и видимото към божественото и невидимото са неизбежни, но до тяхното намаляване трябва да доведе осъзнаването на помощта, която оказва вътрешният божествен дух. При все това огромно влияние на човека оказваха не само неговата представа за Божеството, но и характерът на героите, избрани от него за почитание. Крайно прискърбно е, че тези, които стигнаха до поклонение пред божествения и възкръснал Христос, не забелязаха човека, доблестния и храбър герой

92:7.12 (1013.7) These intermediate stages of idolatrous hesitation in the transfer of veneration from the human and the visible to the divine and invisible are inevitable, but they should be shortened by the consciousness of the facilitating ministry of the indwelling divine spirit. Nevertheless, man has been profoundly influenced, not only by his concepts of Deity, but also by the character of the heroes whom he has chosen to honor. It is most unfortunate that those who have come to venerate the divine and risen Christ should have overlooked the man — the valiant and courageous hero — Joshua ben Joseph.

– Йешуа бен Йосиф.

Съвременният човек притежава адекватно религиозно съзнание, но неговите вероизповедни обичаи са объркани и дискредитирани от ускорените социални метаморфози и безпрецедентното развитие на науката. Мислещите мъже и жени имат нужда от преосмислена религия и това изискване ще принуди религията да направи преоценка на своите ценности.

На съвременните хора се налага да коригират човешките ценности в живота на едно поколение в по-голяма степен, отколкото това беше правено за последните две хиляди години. Всичко това влияе на общественото отношение към религията, тъй като религията винаги е и начин на живот и начин на мислене.

Истинската религия винаги е длъжна едновременно да бъде и вечен фундамент, и пътеводна звезда за всички устойчиви цивилизации.

[Представено от Мелхиседек от Небадон.]

92:7.13 (1013.8) Modern man is adequately self-conscious of religion, but his worshipful customs are confused and discredited by his accelerated social metamorphosis and unprecedented scientific developments. Thinking men and women want religion redefined, and this demand will compel religion to re-evaluate itself.

92:7.14 (1013.9) Modern man is confronted with the task of making more readjustments of human values in one generation than have been made in two thousand years. And this all influences the social attitude toward religion, for religion is a way of living as well as a technique of thinking.

92:7.15 (1013.10) True religion must ever be, at one and the same time, the eternal foundation and the guiding star of all enduring civilizations.

92:7.16 (1013.11) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 93. Макивента Мелхиседек

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 93. МАКИВЕНТА МЕЛХИСЕДЕК

Секции

Въведение
1. Инкарнацията на Макивента
2. Салимският мъдрец
3. Ученията на Мелхиседек
4. Религията на Салим
5. Избирането на Авраам
6. Заветът на Мелхиседек с Авраам
7. Мисионерите на Мелхиседек
8. Заминаването на Мелхиседек
9. След заминаването на Мелхиседек
10. Сегашният статут на Макивента Мелхиседек

Въведение

МЕЛХИСЕДЕК са широко известни като изключителни Синове предвид поразителния спектър от задачи изпълнявани от тях в световете на локалната вселена. При възникването на всяка извънредна ситуация, или при необходимост да се предприеме нещо необичайно, с изпълнението на задачата често се залавя един от Мелхиседек. Отличителното свойство на синовете от тази категория е способността да действат в изключителни обстоятелства и на най-различни нива на вселената чак до физическото ниво на проява на личността. Такава широка способност за функционално изменение на личността притежават в известна степен само Носителите на Живота.

Вселенските Синове от категорията Мелхиседек бяха необичайно активни на Урантия. Корпус от дванадесет синове Мелхиседек служеше тук заедно с Носителите

PAPER 93 MACHIVENTA MELCHIZEDEK

SECTIONS

Introduction
1. The Machiventa Incarnation
2. The Sage of Salem
3. Melchizedek's Teachings
4. The Salem Religion
5. The Selection of Abraham
6. Melchizedek's Covenant with Abraham
7. The Melchizedek Missionaries
8. Departure of Melchizedek
9. After Melchizedek's Departure
10. Present Status of Machiventa Melchizedek

INTRODUCTION

93:0.1 (1014.1) THE Melchizedeks are widely known as emergency Sons, for they engage in an amazing range of activities on the worlds of a local universe. When any extraordinary problem arises, or when something unusual is to be attempted, it is quite often a Melchizedek who accepts the assignment. The ability of the Melchizedek Sons to function in emergencies and on widely divergent levels of the universe, even on the physical level of personality manifestation, is peculiar to their order. Only the Life Carriers share to any degree this metamorphic range of personality function.

93:0.2 (1014.2) The Melchizedek order of universe sonship has been exceedingly active on Urantia. A corps of twelve served in conjunction with the Life Carriers. A later corps of twelve became receivers

на Живота. Следващият корпус от дванадесет Синове започна да изпълнява задълженията на планетарни попечители скоро след бунта на Калигастия и остана на власт чак до пристигането на Адам и Ева. След падението на Адам и Ева тези дванадесет Мелхиседек се върнаха на Урантия и продължиха да служат като планетарни попечители дотогава, докато Иисус Назарянин, като Син Човешки, стана фактическият Планетарен Принц на Урантия.

for your world shortly after the Caligastia secession and continued in authority until the time of Adam and Eve. These twelve Melchizedeks returned to Urantia upon the default of Adam and Eve, and they continued thereafter as planetary receivers on down to the day when Jesus of Nazareth, as the Son of Man, became the titular Planetary Prince of Urantia.

1. ИНКАРНАЦИЯТА НА МАКИВЕНТА

В течение на хилядолетията, последвали провала на мисията на Адам на Урантия, съществуваше опасност от пълна загуба на богооткровената истина. Независимо от своя интелектуален прогрес човешките раси постепенно регресираха в духовно отношение. Около 3 000 години до н.е. представата за Бога стана крайно разтеглива в съзнанието на човека.

Дванадесетте попечителски Мелхиседек знаеха за предстоящото посвещаване на Михаил на тяхната планета, но не знаеха колко скоро ще стане това; затова, след сериозно съвещание, те изпратиха до Всевишните на Едемия молба за вземане на мерки за запазването на Урантия на светлината на истината. Тяхната молба беше отхвърлена със заповед, гласяща, че “воденето на всички дела на 606-тата планета на Сатания се намира в ръцете на попечителските Мелхиседек”. След това попечителите се обърнаха за помощ към Бащата-Мелхиседек, но им се наложи да се задоволят със съвета да действат по свое усмотрение, подкрепяйки истината по най-приемливия начин чак “до пристигането на посвещенческия Син”, който “ще възстанови планетарните права и приключи с безправието и неопределеността”.

Именно поради това, че на Мелхиседек им се наложи изцяло да разчитат на собствените си сили, един от планетарните попечители – Макивента Мелхиседек, доброволно се зае да извърши това, което беше извършвано само шест пъти за цялата история на Небадон: да се въплъти на Земята като смъртен обитател на дадения свят, да се посвети на оказването на планетарна помощ в ролята на извънреден Син. Салвингтонските власти дадоха своето съгласие и в Палестина, недалеч от това място, където предстоеше да се появи град Салим, стана физическата инкарнация на Макивента Мелхиседек. Цялата процедура по материализацията на този Син-Мелхиседек беше изпълнена от планетарните попечители при участието на Носителите на Живота, някои Главни Физически Регулатори и други

1. THE MACHIVENTA INCARNATION

93:1.1 (1014.3) Revealed truth was threatened with extinction during the millenniums which followed the miscarriage of the Adamic mission on Urantia. Though making progress intellectually, the human races were slowly losing ground spiritually. About 3000 B.C. the concept of God had grown very hazy in the minds of men.

93:1.2 (1014.4) The twelve Melchizedek receivers knew of Michael’s impending bestowal on their planet, but they did not know how soon it would occur; therefore they convened in solemn council and petitioned the Most Highs of Edentia that some provision be made for maintaining the light of truth on Urantia. This plea was dismissed with the mandate that “the conduct of affairs on 606 of Satania is fully in the hands of the Melchizedek custodians.” The receivers then appealed to the Father Melchizedek for help but only received word that they should continue to uphold truth in the manner of their own election “until the arrival of a bestowal Son,” who “would rescue the planetary titles from forfeiture and uncertainty.”

93:1.3 (1014.5) And it was in consequence of having been thrown so completely on their own resources that Machiventa Melchizedek, one of the twelve planetary receivers, volunteered to do that which had been done only six times in all the history of Nebadon: to personalize on earth as a temporary man of the realm, to bestow himself as an emergency Son of world ministry. Permission was granted for this adventure by the Salvington authorities, and the actual incarnation of Machiventa Melchizedek was consummated near what was to become the city of Salem, in Palestine. The entire transaction of the materialization of this Melchizedek Son was completed by the planetary receivers with the co-operation of the Life Carriers, certain of the Master Physical Controllers, and other celestial personalities resident on Urantia.

небесни личности намиращи се на Урантия.

2. САЛИМСКИЯТ МЪДРЕЦ

Макивента беше посветен на човешките раси на Урантия 1 973 години преди раждането на Иисус. Неговата поява беше незабележителна; неговата материализация премина незабелязано за човешките очи. За пръв път смъртен човек го видя в този паметен ден, когато той влезе в палатката на Амдон – халдейски пастир с шумерски произход. Той обяви за своята мисия с простите думи, отправени към този пастир: “Аз съм Мелхиседек, свещеник на Ел-Елион, Всевишния и единствен Бог”.

Когато пастирът дойде на себе си от изумление, той засипа непознатия с въпроси, след което помоли Мелхиседек да сподели с него трапезата му. И за пръв път за целия си дълъг път във вселената Макивента вкуси материалната храна, която предстоеше да го поддържа в продължение на деветдесет и четири годишния му живот като материално същество.

В тази нощ, докато си говореха под звездите, Мелхиседек пристъпи към своята мисия по разкриването на истината за реалността на Бога, когато, махвайки широко с ръка, той се обърна към Амдон и каза: “Ел-Елион, Всевишният – е създател на звездите и небосвода, точно както и на тази земя, на която живеем и той е също така висшия Бог на небесата”.

За няколко години Мелхиседек събра около себе си група ученици последователи и вярващи, които образуваха ядрото на бъдещата салимска община. Скоро по цяла Палестина той вече беше известен като свещеника Ел-Елион, Всевишният и салимският мъдрец. В обкръжаващите племена често го наричаха салимски шейх, или цар. Салим беше това място, което след изчезването на Мелхиседек се превърна в град Йевус, впоследствие наречен Йерусалим.

По своята външност Мелхиседек напомняше представител на смесените нодитски и шумерски народи на това време; той достигаше около сто и осемдесет сантиметра на височина и имаше внушителен вид. Той говореше на халдейски и владееше половин дузина други езици. По своя маниер да се облича той приличаше на ханаанските свещеници с изключение на това, че на гърдите си носеше емблема с три концентрични кръга – приетият в Сатания символ на Райската Троица. В течение на неговото служене тази емблема стана за

2. THE SAGE OF SALEM

93:2.1 (1015.1) It was 1,973 years before the birth of Jesus that Machiventa was bestowed upon the human races of Urantia. His coming was unspectacular; his materialization was not witnessed by human eyes. He was first observed by mortal man on that eventful day when he entered the tent of Amdon, a Chaldean herder of Sumerian extraction. And the proclamation of his mission was embodied in the simple statement which he made to this shepherd, “I am Melchizedek, priest of El Elyon, the Most High, the one and only God.”

93:2.2 (1015.2) When the herder had recovered from his astonishment, and after he had plied this stranger with many questions, he asked Melchizedek to sup with him, and this was the first time in his long universe career that Machiventa had partaken of material food, the nourishment which was to sustain him throughout his ninety-four years of life as a material being.

93:2.3 (1015.3) And that night, as they talked out under the stars, Melchizedek began his mission of the revelation of the truth of the reality of God when, with a sweep of his arm, he turned to Amdon, saying, “El Elyon, the Most High, is the divine creator of the stars of the firmament and even of this very earth on which we live, and he is also the supreme God of heaven.”

93:2.4 (1015.4) Within a few years Melchizedek had gathered around himself a group of pupils, disciples, and believers who formed the nucleus of the later community of Salem. He was soon known throughout Palestine as the priest of El Elyon, the Most High, and as the sage of Salem. Among some of the surrounding tribes he was often referred to as the sheik, or king, of Salem. Salem was the site which after the disappearance of Melchizedek became the city of Jebus, subsequently being called Jerusalem.

93:2.5 (1015.5) In personal appearance, Melchizedek resembled the then blended Nodite and Sumerian peoples, being almost six feet in height and possessing a commanding presence. He spoke Chaldean and a half dozen other languages. He dressed much as did the Canaanite priests except that on his breast he wore an emblem of three concentric circles, the Satania symbol of the Paradise Trinity. In the course of his ministry this insignia of three concentric circles became regarded as so sacred by his followers that they never dared to use it, and it was soon forgotten with the passing of a few generations.

неговите последователи дотолкова свещена, че те не смееха да я използват и след няколко поколения тя беше забравена.

Макар че по своя начин на живот Макивента приличаше на мъж от дадения свят, той не се ожени, но и не можеше да остави на Земята потомство. Независимо от това, че неговото тяло напомняше на тялото на човек от мъжки пол, то в действителност се отнасяше към този тип специално създадени тела, от които се ползваха стоте материализирани члена на персонала на Принц Калигастия с изключение на това, че то не съдържаше в себе си жизнената плазма на някоя от човешките раси. Нямаше го на Урантия и дървото на живота. Ако Макивента беше останал на Земята дълго време, неговият физически механизъм щеше да започне постепенно да се разрушава. Но той завърши своята посвещенческа мисия на възраст деветдесет и четири години – дълго преди да започне дезинтеграцията на неговото материализирано тяло.

93:2.6 (1015.6) Though Machiventa lived after the manner of the men of the realm, he never married, nor could he have left offspring on earth. His physical body, while resembling that of the human male, was in reality on the order of those especially constructed bodies used by the one hundred materialized members of Prince Caligastia's staff except that it did not carry the life plasm of any human race. Nor was there available on Urantia the tree of life. Had Machiventa remained for any long period on earth, his physical mechanism would have gradually deteriorated; as it was, he terminated his bestowal mission in ninety-four years long before his material body had begun to disintegrate.

Инкарнираният Мелхиседек получи Настройчик на Съзнанието, който пребиваваше в тази свръхчовешка личност като временен наблюдател и възпитател на плътта, набирайки опит и практически запознавайки се с урантийските проблеми и методиката на пребиваване в инкарниран Син. Именно този опит позволи на този дух на Отеца доблестно да функционира в човешкия разум на последващия Син Божий, Михаил, когато той се появи на Земята в плът. Това е единственият Настройчик на Съзнанието, който е действал в разума на две същества на Урантия, но и двата разума бяха както божествени, така и човешки.

93:2.7 (1016.1) This incarnated Melchizedek received a Thought Adjuster, who indwelt his superhuman personality as the monitor of time and the mentor of the flesh, thus gaining that experience and practical introduction to Urantian problems and to the technique of indwelling an incarnated Son which enabled this spirit of the Father to function so valiantly in the human mind of the later Son of God, Michael, when he appeared on earth in the likeness of mortal flesh. And this is the only Thought Adjuster who ever functioned in two minds on Urantia, but both minds were divine as well as human.

По време на своята инкарнация в плът Макивента поддържаше пълноценна връзка с единадесетте члена на корпуса на планетарните попечители, но той не можеше да общува с другите категории небесни личности. С изключение на контактите с попечителските Мелхиседек, възможностите на Макивента да установява връзка със свръхчовешките разумни същества не се отличаваха от възможностите на човека.

93:2.8 (1016.2) During the incarnation in the flesh, Machiventa was in full contact with his eleven fellows of the corps of planetary custodians, but he could not communicate with other orders of celestial personalities. Aside from the Melchizedek receivers, he had no more contact with superhuman intelligences than a human being.

3. УЧЕНИЯТА НА МЕЛХИСЕДЕК

3. MELCHIZEDEK'S TEACHINGS

След изминаването на десет години Мелхиседек създаде свои училища в Салим, вземайки за образец древната система изработена от сифитските свещеници на втория Едем. Даже понятието десетина, въведено по-късно от новообърнатия във вярата Авраам, беше също така почерпено от

93:3.1 (1016.3) With the passing of a decade, Melchizedek organized his schools at Salem, patterning them on the olden system which had been developed by the early Sethite priests of the second Eden. Even the idea of a tithing system, which was introduced by his later convert Abraham, was also derived from the lingering

оцелелите предания, разказващи за методите на древните сифити.

Мелхиседек учеше на концепцията за единния Бог, всеобщото Божество, но позволяваше на хората да свържат това учение с Бащата на Съзвездие Норлатиадек, когото той нарече Ел-Елион – Всевишния. Мелхиседек пазеше почти пълно мълчание по отношение на статута на Луцифер и положението на делата в Йерусем. Едва след като завърши посвещението на Михаил, Ланафорг - Властелинът на Системата, започна активно да се занимава с проблемите на Урантия. За повечето ученици на Салим Едемия беше небесата, а Всевишният - Бога.

Трите концентрични кръга, взети от Мелхиседек като символ на своето посвещение, от повечето ученици бяха изтълкувани като символ на трите царства: на хората, ангелите и Бога. На тях им беше позволено да си останат с това убеждение; за цялото пребиваване на Мелхиседек на Земята само няколко от неговите последователи узнаха, че тези три кръга символизират безкрайността, вечността и всеобщността на Райската Троица - източникът на божествена поддръжка и ръководство; даже Авраам беше склонен да смята, че тази емблема обозначава тримата Всевишни на Едемия и на него му беше казано, че Тримата Всевишни действат като един. Обучавайки на концепцията за Троицата, символично изразена в тази емблема, Мелхиседек обикновено я съотнасяше с тримата представители на категорията Ворондадек от съзвездие Норлатиадек.

Общувайки със своите неизкушени последователи Мелхиседек ограничаваше своето учение до факта на управлението на Всевишните на Едемия - Боговете на Урантия. Но някои хора той учеше на по-сложната истина, разказвайки им за ръководството и организацията на локалната вселена, а на своя блестящ последовател Нордан, който беше кенеанин и на неговата увлечена група, той разкриваше истината за свръхвселената и даже за Хавона.

Членовете на семейството Катро, в което Мелхиседек преживя повече от тридесет години, знаеха много от по-висшите истини и ги пазеха в своя род чак до раждането на техния прославен потомък Мойсей, който наследи от тях увлекателното предание за времената на Мелхиседек. Това предание се предаваше от поколение на поколение от страна на бащата, а също така и от други източници – от страна на майката.

Мелхиседек учеше своите последователи

traditions of the methods of the ancient Sethites.

93:3.2 (1016.4) Melchizedek taught the concept of one God, a universal Deity, but he allowed the people to associate this teaching with the Constellation Father of Norlatiadek, whom he termed El Elyon — the Most High. Melchizedek remained all but silent as to the status of Lucifer and the state of affairs on Jerusem. Lanaforge, the System Sovereign, had little to do with Urantia until after the completion of Michael's bestowal. To a majority of the Salem students Edentia was heaven and the Most High was God.

93:3.3 (1016.5) The symbol of the three concentric circles, which Melchizedek adopted as the insignia of his bestowal, a majority of the people interpreted as standing for the three kingdoms of men, angels, and God. And they were allowed to continue in that belief; very few of his followers ever knew that these three circles were emblematic of the infinity, eternity, and universality of the Paradise Trinity of divine maintenance and direction; even Abraham rather regarded this symbol as standing for the three Most Highs of Edentia, as he had been instructed that the three Most Highs functioned as one. To the extent that Melchizedek taught the Trinity concept symbolized in his insignia, he usually associated it with the three Vorondadek rulers of the constellation of Norlatiadek.

93:3.4 (1016.6) To the rank and file of his followers he made no effort to present teaching beyond the fact of the rulership of the Most Highs of Edentia — Gods of Urantia. But to some, Melchizedek taught advanced truth, embracing the conduct and organization of the local universe, while to his brilliant disciple Nordan the Kenite and his band of earnest students he taught the truths of the superuniverse and even of Havona.

93:3.5 (1016.7) The members of the family of Katro, with whom Melchizedek lived for more than thirty years, knew many of these higher truths and long perpetuated them in their family, even to the days of their illustrious descendant Moses, who thus had a compelling tradition of the days of Melchizedek handed down to him on this, his father's side, as well as through other sources on his mother's side.

93:3.6 (1016.8) Melchizedek taught his followers all they had capacity to receive and assimilate. Even

на всичко това, което можеха да възприемат и усвоят. Даже много съвременни идеи за небесата и земята, за човека, за Бога и ангелите, не са се отдалечили много от тези учения на Мелхиседек. Но този велик учител подчини всички на доктрината за единния Бог – вселенското Божество, небесния Създател, божествения Баща. Поставяйки акцент именно на това учение, Мелхиседек апелира към човешката потребност от поклонение, а също така готвеше пътя и за последващата поява на Михаил като Син на същия този Всеобщ Баща.

Мелхиседек учеше, че в определения час друг Син Божий ще дойде, както него, в плът, но че той ще бъде роден от жена. Именно затова многобройните последващи учители смятаха, че Исус е свещеник или свещенослужител "навеки подобен на Мелхиседек".

Така Мелхиседек прокара пътя и подготви полето за дейност за световното разпространение на монотеизма, необходими за посвещаване на истинския Райски Син на Единния Бог, толкова ярко описан им като Отецът на всичко съществуващо и представен на Авраам като Бог, готов да приеме човека с единственото условие за лична вяра. И когато Михаил се появи на Земята, той потвърди всичко, на което учеше Мелхиседек по отношение на Райския Баща.

many modern religious ideas about heaven and earth, of man, God, and angels, are not far removed from these teachings of Melchizedek. But this great teacher subordinated everything to the doctrine of one God, a universe Deity, a heavenly Creator, a divine Father. Emphasis was placed upon this teaching for the purpose of appealing to man's adoration and of preparing the way for the subsequent appearance of Michael as the Son of this same Universal Father.

93:3.7 (1017.1) Melchizedek taught that at some future time another Son of God would come in the flesh as he had come, but that he would be born of a woman; and that is why numerous later teachers held that Jesus was a priest, or minister, "forever after the order of Melchizedek."

93:3.8 (1017.2) And thus did Melchizedek prepare the way and set the monotheistic stage of world tendency for the bestowal of an actual Paradise Son of the one God, whom he so vividly portrayed as the Father of all, and whom he represented to Abraham as a God who would accept man on the simple terms of personal faith. And Michael, when he appeared on earth, confirmed all that Melchizedek had taught concerning the Paradise Father.

4. РЕЛИГИЯТА НА САЛИМ

Обредите на салимското вероизповедание бяха много прости. Всеки човек, поставил своя подпис или личен знак на глинените таблички – списъците на паството на Мелхиседек, заучаваше и приемаше следното вероучение:

1. Вярвам в Ел-Елион, Всевишния Бог, единствения Всеобщ Баща и Създател на всичко съществуващо.

2. Приемам завета на Мелхиседек от Всевишния, който ме дарява с Божието благоволение заради моята вяра, а не заради жертвоприношенията или изгорените приношения.

3. Обещавам да изпълнявам седемте заповеди на Мелхиседек и да разказвам на всички хора благата вест за този завет с Всевишния.

В това се заключаваше символа на вярата на салимската община. Но даже такава кратка и проста декларация за вяра беше прекалено сложна и прогресивна за хората от онова време. Те просто не можеха да разберат как

4. THE SALEM RELIGION

93:4.1 (1017.3) The ceremonies of the Salem worship were very simple. Every person who signed or marked the clay-tablet rolls of the Melchizedek church committed to memory, and subscribed to, the following belief:

93:4.2 (1017.4) 1. I believe in El Elyon, the Most High God, the only Universal Father and Creator of all things.

93:4.3 (1017.5) 2. I accept the Melchizedek covenant with the Most High, which bestows the favor of God on my faith, not on sacrifices and burnt offerings.

93:4.4 (1017.6) 3. I promise to obey the seven commandments of Melchizedek and to tell the good news of this covenant with the Most High to all men.

93:4.5 (1017.7) And that was the whole of the creed of the Salem colony. But even such a short and simple declaration of faith was altogether too much and too advanced for the men of those days. They simply could not grasp the idea of

може да се получи божествено благоволение за нищо – с помощта на вярата. Те бяха напълно уверени в това, че човек се ражда длъжник пред боговете. Прекалено дълго и твърде убедено те бяха принасяли своите жертви и дарове на жреците, за да са способни да разберат благата вест: спасението - божественото благоволение, е безплатен дар за всички онези, които вярват в завета на Мелхиседек. Даже това, което Авраам, макар и не до край, вярваше, "му вмениха в праведност".

getting divine favor for nothing — by faith. They were too deeply confirmed in the belief that man was born under forfeit to the gods. Too long and too earnestly had they sacrificed and made gifts to the priests to be able to comprehend the good news that salvation, divine favor, was a free gift to all who would believe in the Melchizedek covenant. But Abraham did believe halfheartedly, and even that was "counted for righteousness."

Седемте заповеди, провъзгласени от Мелхиседек, бяха съставени в духа на древния висш закон на Далматия и много напомняха седемте наставления, които се изучаваха в училищата на втория Едем. Ето как звучаха заповедите на религията на Салим:

93:4.6 (1017.8) The seven commandments promulgated by Melchizedek were patterned along the lines of the ancient Dalamatian supreme law and very much resembled the seven commands taught in the first and second Edens. These commands of the Salem religion were:

1. Не се покланяй на никакъв Бог освен на Висшия Създател на небесата и земята.

93:4.7 (1017.9) 1. You shall not serve any God but the Most High Creator of heaven and earth.

2. Не се съмнявай в това, че вярата е единственото условие за вечно спасение.

93:4.8 (1017.10) 2. You shall not doubt that faith is the only requirement for eternal salvation.

3. Не произнасяй лъжливо свидетелство.

93:4.9 (1017.11) 3. You shall not bear false witness.

4. Не убивай.

93:4.10 (1017.12) 4. You shall not kill.

5. Не кради.

93:4.11 (1017.13) 5. You shall not steal.

6. Не прелюбодействай.

93:4.12 (1018.1) 6. You shall not commit adultery.

7. Почитай своите родители и по-възрастните.

93:4.13 (1018.2) 7. You shall not show disrespect for your parents and elders.

Макар че в общината жертвоприношението се забраняваше, Мелхиседек добре разбираше колко трудно се изкореняват старите обичаи и благоразумно предложи на тези хора хляб и вино вместо предишното жертвоприношение от плът и кръв. Написано е: "Мелхиседек, царят Саламски, изнесе хляб и вино." Но даже това предпазливо нововъведение не се увенча с пълен успех; в покрайнините на Салим всяко от различните племена имаше свои допълнителни центрове, където те извършваха жертвоприношения и изгаряха дарения. Даже Авраам прибягна към тази варварска практика след победата на Кедорлаомер: той просто не можеше а се успокои, докато не принесе традиционната жертва. И Мелхиседек така и не успя напълно да изкорени тази склонност към жертвоприношенията от религиозните обреди на своите последователи, даже и на Авраам.

93:4.14 (1018.3) While no sacrifices were permitted within the colony, Melchizedek well knew how difficult it is to suddenly uproot long-established customs and accordingly had wisely offered these people the substitute of a sacrament of bread and wine for the older sacrifice of flesh and blood. It is of record, "Melchizedek, king of Salem, brought forth bread and wine." But even this cautious innovation was not altogether successful; the various tribes all maintained auxiliary centers on the outskirts of Salem where they offered sacrifices and burnt offerings. Even Abraham resorted to this barbarous practice after his victory over Chedorlaomer; he simply did not feel quite at ease until he had offered a conventional sacrifice. And Melchizedek never did succeed in fully eradicating this proclivity to sacrifice from the religious practices of his followers, even of Abraham.

Както и Иисус, Мелхиседек строго се придържаше към своята посвещенческа мисия. Той не се опита да измени нравите и обичаите на света, да усъвършенства хигиеничните норми или научните истини. Той дойде, за да изпълни две задачи: да запази

93:4.15 (1018.4) Like Jesus, Melchizedek attended strictly to the fulfillment of the mission of his bestowal. He did not attempt to reform the mores, to change the habits of the world, nor to promulgate even advanced sanitary practices or scientific truths. He came to achieve two tasks: to

истината за единния Бог и да подготви пътя за последващото смъртно посвещение на Райския Син на този Всеобщ Баща.

В продължение на деветдесет и четири години Мелхиседек учеше в Салим на основите на богооткровената истина и в течение на това време Авраам три пъти посети занятията в неговото училище. Накрая той се обърна във вероучението на Салим, ставайки един от най-блестящите ученици и последователи на Мелхиседек.

keep alive on earth the truth of the one God and to prepare the way for the subsequent mortal bestowal of a Paradise Son of that Universal Father.

93:4.16 (1018.5) Melchizedek taught elementary revealed truth at Salem for ninety-four years, and during this time Abraham attended the Salem school three different times. He finally became a convert to the Salem teachings, becoming one of Melchizedek's most brilliant pupils and chief supporters.

5. ИЗБИРАНЕТО НА АВРААМ

Макар че да се говори за "избран народ" може да е заблуждение, няма да е грешка да наречем Авраам избран човек. Мелхиседек действително възложи на Авраам отговорността за запазването на истината за единния Бог в противоположност на господстващата вяра в множество божества.

Изборът на Палестина като място на дейност на Мелхиседек отчасти се обяснява с желанието му да влезе в контакт със семействата, в които може да се роди бъдещият вожд. По времето на инкарнацията на Мелхиседек на Земята имаше много семейства така добре подготвени за възприемането на салимското учение, както и семейството на Авраам. Не по-малко надарени семейства съществуваха сред червените и жълти хора, а също така и сред потомците на андитите на запад и север. От друга страна, обаче, нито един от тези райони не беше толкова благоприятно разположен за бъдещата поява на Мелхиседек на земята, както източното крайбрежие на Средиземно море. Мисията на Мелхиседек в Палестина и последващата поява на Михаил сред евреите в огромна степен се определяха от географията – от разположението на Палестина в центъра на търговията, пътешествията и цивилизацията на тази епоха.

Известно време попечителските Мелхиседек изучаваха предшествениците на Авраам и бяха уверени в това, че в едно от поколенията ще се появят потомци, отличаващи се с ум, инициативност, прозорливост и прямота. Децата на Фарра – бащата на Адам, отговаряха на всички тези очаквания. Именно възможността да се установи връзка с тези разностранни деца имаше голямо значение за появата на Макивента в Салим, а не в Египет, Китай, Индия, или сред северните племена.

Фарра и неговото семейство бяха колебливи сторонници на религията на Салим,

5. THE SELECTION OF ABRAHAM

93:5.1 (1018.6) Although it may be an error to speak of "chosen people," it is not a mistake to refer to Abraham as a chosen individual. Melchizedek did lay upon Abraham the responsibility of keeping alive the truth of one God as distinguished from the prevailing belief in plural deities.

93:5.2 (1018.7) The choice of Palestine as the site for Machiventa's activities was in part predicated upon the desire to establish contact with some human family embodying the potentials of leadership. At the time of the incarnation of Melchizedek there were many families on earth just as well prepared to receive the doctrine of Salem as was that of Abraham. There were equally endowed families among the red men, the yellow men, and the descendants of the Andites to the west and north. But, again, none of these localities were so favorably situated for Michael's subsequent appearance on earth as was the eastern shore of the Mediterranean Sea. The Melchizedek mission in Palestine and the subsequent appearance of Michael among the Hebrew people were in no small measure determined by geography, by the fact that Palestine was centrally located with reference to the then existent trade, travel, and civilization of the world.

93:5.3 (1018.8) For some time the Melchizedek receivers had been observing the ancestors of Abraham, and they confidently expected offspring in a certain generation who would be characterized by intelligence, initiative, sagacity, and sincerity. The children of Terah, the father of Abraham, in every way met these expectations. It was this possibility of contact with these versatile children of Terah that had considerable to do with the appearance of Machiventa at Salem, rather than in Egypt, China, India, or among the northern tribes.

93:5.4 (1019.1) Terah and his whole family were halfhearted converts to the Salem religion, which

която се проповядваше в Халдея. Те разбраха за Мелхиседек от проповедта на Овид – финикийски учител, възвестяващ салимските вероучения в Ур. Те излязоха от Ур с намерението да стигнат до Салим, но братът на Авраам, Нахор, който не беше виждал Мелхиседек, не прояви особен ентусиазъм и ги уговори да останат в Харан. Измина много време от тяхното пристигане в Палестина преди те да се съгласят да унищожат *всички* донесени със себе си домашни богове; бавно и постепенно те замениха множеството месопотамски богове с единния Бог от Салим.

Няколко седмици след смъртта на бащата на Авраам, Фарра, Мелхиседек изпрати един от своите ученици, Ярам Хетенянин, за да може той да предаде на Авраам и Нахор следната покана: "Заповядайте в Салим, за да чуете нашите учения – истината за вечния Творец; и във вашето, братя, благословено потомство ще бъде благословен целия свят". Нахор, не приел изцяло евангелието на Мелхиседек, остана; той построи силен град-държава, наречен на негово име. Но племенникът на Авраам, Лот, реши да отиде заедно със своя чичо в Салим.

След пристигането в Салим, Авраам и Лот се установиха в крепостта, намираща се във възвишенията недалеч от града. Тук те можеха да се защитят от многобройните неочаквани набези на северните племена. В тези времена хеттеите, асирийците, филистимляните и други групи постоянно нападаха племената в централна и южна Палестина. От своето укрепление Авраам и Лот извършваха чести странствания в Салим.

Скоро след като Авраам и Лот се установиха недалеч от Салим, те тръгнаха към долината на река Нил, за да се запасят с храна, тъй като в това време в Палестина имаше суша. По време на тяхното кратко посещение в Египет Авраам откри, че на египетския трон седи негов далечен роднина и възглави два триумфални похода на този цар. Последният период на пребиваване в Египет Авраам и неговата жена Сара живееха с двора, а преди да напуснат Египет той получи полагащата му се част от трофеите, взети във военните походи.

От Авраам се изискваше огромна решителност, за да се откаже от почестите в египетския двор и да се върне към по-духовния труд започнат от Макивента. Но Мелхиседек го почитаха и в Египет и когато фараонът чу подробния разказ на Авраам, той се обърна към него с настоятелния съвет да се върне, за да изпълни своята клетва – да служи на делото на Салим.

had been preached in Chaldea; they learned of Melchizedek through the preaching of Ovid, a Phoenician teacher who proclaimed the Salem doctrines in Ur. They left Ur intending to go directly through to Salem, but Nahor, Abraham's brother, not having seen Melchizedek, was lukewarm and persuaded them to tarry at Haran. And it was a long time after they arrived in Palestine before they were willing to destroy *all* of the household gods they had brought with them; they were slow to give up the many gods of Mesopotamia for the one God of Salem.

93:5.5 (1019.2) A few weeks after the death of Abraham's father, Terah, Melchizedek sent one of his students, Jaram the Hittite, to extend this invitation to both Abraham and Nahor: "Come to Salem, where you shall hear our teachings of the truth of the eternal Creator, and in the enlightened offspring of you two brothers shall all the world be blessed." Now Nahor had not wholly accepted the Melchizedek gospel; he remained behind and built up a strong city-state which bore his name; but Lot, Abraham's nephew, decided to go with his uncle to Salem.

93:5.6 (1019.3) Upon arriving at Salem, Abraham and Lot chose a hilly fastness near the city where they could defend themselves against the many surprise attacks of northern raiders. At this time the Hittites, Assyrians, Philistines, and other groups were constantly raiding the tribes of central and southern Palestine. From their stronghold in the hills Abraham and Lot made frequent pilgrimages to Salem.

93:5.7 (1019.4) Not long after they had established themselves near Salem, Abraham and Lot journeyed to the valley of the Nile to obtain food supplies as there was then a drought in Palestine. During his brief sojourn in Egypt Abraham found a distant relative on the Egyptian throne, and he served as the commander of two very successful military expeditions for this king. During the latter part of his sojourn on the Nile he and his wife, Sarah, lived at court, and when leaving Egypt, he was given a share of the spoils of his military campaigns.

93:5.8 (1019.5) It required great determination for Abraham to forgo the honors of the Egyptian court and return to the more spiritual work sponsored by Machiventa. But Melchizedek was revered even in Egypt, and when the full story was laid before Pharaoh, he strongly urged Abraham to return to the execution of his vows to the cause of Salem.

Авраам имаше величествени и честолюбиви планове и връщайки се от Египет, запозна Лот със своя замисъл: да подчини целия Ханаан и да доведе неговите народи под властта на Салим. Лот беше по-склонен към делови живот; затова, след едно от поредните разногласия, той се върна в Содом, за да се заеме с търговия и животновъдство. На Лот не му харесваха нито военния, нито пастирския живот.

93:5.9 (1019.6) Abraham had kingly ambitions, and on the way back from Egypt he laid before Lot his plan to subdue all Canaan and bring its people under the rule of Salem. Lot was more bent on business; so, after a later disagreement, he went to Sodom to engage in trade and animal husbandry. Lot liked neither a military nor a herder's life.

Връщайки се със своето семейство в Салим, Авраам пристъпи към внимателна подготовка на военните планове. Скоро той беше признат за граждански управител на територията на Салим - под неговото ръководство се намираше конфедерация от седем съседни племена. С голям труд на Мелхиседек се отдаде да удържи Авраам, който гореше от желание да върви напред и с помощта на меча да обедини съседните племена, за да могат те по-бързо да узнаят истината на Салим.

93:5.10 (1019.7) Upon returning with his family to Salem, Abraham began to mature his military projects. He was soon recognized as the civil ruler of the Salem territory and had confederated under his leadership seven near-by tribes. Indeed, it was with great difficulty that Melchizedek restrained Abraham, who was fired with a zeal to go forth and round up the neighboring tribes with the sword that they might thus more quickly be brought to a knowledge of the Salem truths.

Мелхиседек поддържаше мирни отношения със всички съседни племена; той не беше привърженик на военните мерки и нито веднъж не беше атакуван от армиите, които се движеха в различни направления. Той напълно се съгласяваше с това, че Авраам следва да измисли отбранителна политика за Салим подобна на тази, която беше приета по-късно, но не споделяше стигащите далеч завоевателски планове на своя ученик; затова техните отношения се прекъснаха, макар че те се разделиха като приятели и Авраам отиде в Хеврон, който той смяташе да превърне в своя военна столица.

93:5.11 (1019.8) Melchizedek maintained peaceful relations with all the surrounding tribes; he was not militaristic and was never attacked by any of the armies as they moved back and forth. He was entirely willing that Abraham should formulate a defensive policy for Salem such as was subsequently put into effect, but he would not approve of his pupil's ambitious schemes for conquest; so there occurred a friendly severance of relationship, Abraham going over to Hebron to establish his military capital.

Благодарение на близките отношения с Мелхиседек Авраам се ползваше с огромно предимство пред обкръжаващите незначителни царе; всички те почитаха Мелхиседек и изключително много се бояха от Авраам. Авраам знаеше за техния страх и само чакаше удобен случай, за да атакува своите съседи; такъв повод стана нападението на някои от тези управители над владенията на племенника на Авраам, Лот, който живееше в Содом. Чувайки за това, Авраам, начело на седемте съюзни племена, настъпи срещу врага. Дойде реда на неговата армия, която наброяваше над 4 000 човека; командните постове заемаха 318 от неговите лични гвардейци.

93:5.12 (1020.1) Abraham, because of his close connection with the illustrious Melchizedek, possessed great advantage over the surrounding petty kings; they all revered Melchizedek and unduly feared Abraham. Abraham knew of this fear and only awaited an opportune occasion to attack his neighbors, and this excuse came when some of these rulers presumed to raid the property of his nephew Lot, who dwelt in Sodom. Upon hearing of this, Abraham, at the head of his seven confederated tribes, moved on the enemy. His own bodyguard of 318 officered the army, numbering more than 4,000, which struck at this time.

Когато Мелхиседек узна за обявената от Авраам война, той тръгна на път, за да го разубеди, но срещна своя бивш ученик едва тогава, когато той се връщаше с победа от бойното поле. Авраам твърдеше, че Бога на Салим му е донесъл победата над враговете и настоя за отделянето на една десета част от

93:5.13 (1020.2) When Melchizedek heard of Abraham's declaration of war, he went forth to dissuade him but only caught up with his former disciple as he returned victorious from the battle. Abraham insisted that the God of Salem had given him victory over his enemies and persisted in giving a tenth of his spoils to the Salem treasury.

трофеите в салимската хазна. Останалите деветдесет процента той премести в своята столица Хеврон.

След това сражение в Сидимската долина Авраам стана вожд на втората конфедерация от единадесет племена и не само плати една десета на Мелхиседек, но и следеше за това така да постъпят и всички околни племена. Неговите дипломатически отношения с царя на Содом, както и този страх, който той навсякъде предизвикваше доведоха до това, че содомските и други царе се присъединиха към военната хевронска конфедерация; Авраам беше действително близо до своята цел – създаването на могъща държава в Палестина.

The other ninety per cent he removed to his capital at Hebron.

93:5.14 (1020.3) After this battle of Siddim, Abraham became leader of a second confederation of eleven tribes and not only paid tithes to Melchizedek but saw to it that all others in that vicinity did the same. His diplomatic dealings with the king of Sodom, together with the fear in which he was so generally held, resulted in the king of Sodom and others joining the Hebron military confederation; Abraham was really well on the way to establishing a powerful state in Palestine.

6. ЗАВЕТЪТ НА МЕЛХИСЕДЕК С АВРААМ

Целта на Авраам беше покоряването на Ханаан. Неговата решимост беше разколебавана само от това, че Мелхиседек не одобряваше този замисъл. Но, когато Авраам вече съвсем твърдо беше решил да пристъпи към осъществяването на своето начинание, той започна да се терзае от мисълта за това, че няма син, който би могъл да стане наследник на бъдещото царство. Той се договори за нова среща с Мелхиседек; и именно в хода на тази среща салимският свещеник, зримият Син Божий, убеди Авраам да се откаже от своите стремежи към материални завоевания и от тленната власт и да се обърне към духовна представа за небесното царство.

Мелхиседек обясни на Авраам цялата безсмисленост на борбата с конфедерацията на амореите, но недвусмислено даде да се разбере, че безразсъдните обичаи на тези изостанали племена ги водят към самоунищожение, в резултат на което след няколко поколения те ще бъдат толкова отслабени, че към това време те, нараствайки по брой, ще могат лесно да ги победят.

Тук, в Салим, Мелхиседек официално сключи завет с Авраам. Той каза на Авраам: “Погледни в небето и преброй звездите, ако можеш да ги преброиш; толкова потомци ще имаш”. И Авраам повярва на Мелхиседек и “това му беше вменено в праведност”. И тогава Мелхиседек разказа на Авраам за бъдещото покоряване на Ханаан от неговите потомци след тяхното временно пребиваване в Египет.

Заветът, който Мелхиседек сключи с Авраам, представлява велик урантийски

6. MELCHIZEDEK’S COVENANT WITH ABRAHAM

93:6.1 (1020.4) Abraham envisaged the conquest of all Canaan. His determination was only weakened by the fact that Melchizedek would not sanction the undertaking. But Abraham had about decided to embark upon the enterprise when the thought that he had no son to succeed him as ruler of this proposed kingdom began to worry him. He arranged another conference with Melchizedek; and it was in the course of this interview that the priest of Salem, the visible Son of God, persuaded Abraham to abandon his scheme of material conquest and temporal rule in favor of the spiritual concept of the kingdom of heaven.

93:6.2 (1020.5) Melchizedek explained to Abraham the futility of contending with the Amorite confederation but made it equally clear that these backward clans were certainly committing suicide by their foolish practices so that in a few generations they would be so weakened that the descendants of Abraham, meanwhile greatly increased, could easily overcome them.

93:6.3 (1020.6) And Melchizedek made a formal covenant with Abraham at Salem. Said he to Abraham: “Look now up to the heavens and number the stars if you are able; so numerous shall your seed be.” And Abraham believed Melchizedek, “and it was counted to him for righteousness.” And then Melchizedek told Abraham the story of the future occupation of Canaan by his offspring after their sojourn in Egypt.

93:6.4 (1020.7) This covenant of Melchizedek with Abraham represents the great Urantian agreement

договор между божествеността и човешкия род, в което Бог се съгласява да изпълни *всичко* ; човекът се съгласява само да *вярва* в обещанията на Бога и да следва неговите повели. Досега се е смятало, че спасение може да се постигне само с дела – жертви и дарове; и ето, Мелхиседек отново възвести на Урантия благата вест за това, че спасението - благоволение на Бога, се постига с *вяра.* Но това евангелие на простата вяра в Бога беше твърде напредничаво; последващите семитски племена предпочетоха да се върнат към по-древната практика на жертвоприношенията и изкуплението на греховете чрез проливане на кръв.

between divinity and humanity whereby God agrees to do *everything;* man only agrees to *believe* God's promises and follow his instructions. Heretofore it had been believed that salvation could be secured only by works — sacrifices and offerings; now, Melchizedek again brought to Urantia the good news that salvation, favor with God, is to be had by *faith.* But this gospel of simple faith in God was too advanced; the Semitic tribesmen subsequently preferred to go back to the older sacrifices and atonement for sin by the shedding of blood.

Скоро след сключването на този завет, в съответствие с обещанието на Мелхиседек, на Авраам му се роди син Исаак. С раждането на Исак, Авраам започна да се отнася към своя договор с Мелхиседек изключително сериозно и отиде в Салим, за да формулира завета в писмен вид. Именно във връзка с това публично и официално приемане на завета Аврам измени своето име на Авраам.

93:6.5 (1021.1) It was not long after the establishment of this covenant that Isaac, the son of Abraham, was born in accordance with the promise of Melchizedek. After the birth of Isaac, Abraham took a very solemn attitude toward his covenant with Melchizedek, going over to Salem to have it stated in writing. It was at this public and formal acceptance of the covenant that he changed his name from Abram to Abraham.

Повечето салимски вярващи практикуваха обрязването на крайната плът, макар че Мелхиседек никога не вменяваха това в задължение. И макар че Авраам винаги беше яростен противник на обрязването, той реши да придаде на своя договор с Мелхиседек особена тържественост, официално одобрявайки ритуала на обрязването като знак за потвърждаване на салимския завет.

93:6.6 (1021.2) Most of the Salem believers had practiced circumcision, though it had never been made obligatory by Melchizedek. Now Abraham had always so opposed circumcision that on this occasion he decided to solemnize the event by formally accepting this rite in token of the ratification of the Salem covenant.

Именно след този искрен публичен отказ на Авраам от личните си амбиции в името на по-значителните планове на Мелхиседек, три небесни същества се явиха пред него в долината на Мамр. Това събитие е факт, независимо от неговата връзка с по-късните измислици, имащи отношение към естественото унищожение на Содом и Гомор. Легендите за събитието от тези дни показват колко изостанали бяха морала и етиката даже в толкова неотдавнашни времена.

93:6.7 (1021.3) It was following this real and public surrender of his personal ambitions in behalf of the larger plans of Melchizedek that the three celestial beings appeared to him on the plains of Mamre. This was an appearance of fact, notwithstanding its association with the subsequently fabricated narratives relating to the natural destruction of Sodom and Gomorrah. And these legends of the happenings of those days indicate how retarded were the morals and ethics of even so recent a time.

След тържественото сключване на завета Авраам и Мелхиседек напълно възстановиха своите отношения. Авраам отново стана граждански и военен представител на салимската колония, броят на която достигна сто хиляди члена от братството на Мелхиседек, редовно плащащи десятък. Авраам значително подобри салимския храм и осигури цялото училище с нови палатки. Той не само разшири системата на десятъка, но и усъвършенства много методи на организация на занятията в училището, в добавка към своя огромен принос в подобряване на ръководството на мисионерската служба. Освен това той направи много за повишаване

93:6.8 (1021.4) Upon the consummation of the solemn covenant, the reconciliation between Abraham and Melchizedek was complete. Abraham again assumed the civil and military leadership of the Salem colony, which at its height carried over one hundred thousand regular tithe payers on the rolls of the Melchizedek brotherhood. Abraham greatly improved the Salem temple and provided new tents for the entire school. He not only extended the tithing system but also instituted many improved methods of conducting the business of the school, besides contributing greatly to the better handling of the department of missionary propaganda. He also did much to effect improvement of the herds and the

на главите добитък и реорганизация на млечното производство в Салим. Авраам беше трезв и умел бизнесмен, богат човек за своето време; той не се отличаваше с особена набожност, но беше абсолютно искрен и вярваше в Макивента Мелхиседек.

reorganization of the Salem dairying projects. Abraham was a shrewd and efficient business man, a wealthy man for his day; he was not overly pious, but he was thoroughly sincere, and he did believe in Machiventa Melchizedek.

7. МИСИОНЕРИТЕ НА МЕЛХИСЕДЕК

7. THE MELCHIZEDEK MISSIONARIES

В продължение на няколко години Мелхиседек продължаваше за възпитава своите ученици и да готви онези салимски мисионери, които проникнаха във всички съседни племена, особено в Египет, Месопотамия и Мала Азия. С течение на времето тези проповедници се отделяха все повече от Салим, носейки със себе си евангелието на Макивента – вярата в Бога и доверието към него.

93:7.1 (1021.5) Melchizedek continued for some years to instruct his students and to train the Salem missionaries, who penetrated to all the surrounding tribes, especially to Egypt, Mesopotamia, and Asia Minor. And as the decades passed, these teachers journeyed farther and farther from Salem, carrying with them Machiventa's gospel of belief and faith in God.

Потомците на Адамсон, чиито селища се разполагаха около езерото Ван, охотно слушаха хетейските проповедници на салимския култ. От тези места, където някога се намираше центъра на андитска култура, проповедниците отиваха в отдалечени райони на Европа и Азия. Салимските мисионери проникнаха във всички региони на Европа и достигнаха даже Британските острови. Една група се добра до андитите на Исландия през Фарерските острови, докато друга пресече Китай и достигна източните острови, обитавани от японците. Животът и опита на изтъкнатите мъже и жени, отправили се на път от Салим, Месопотамия и от бреговете на езерото Ван за просвещаване на племената от източното полукълбо, представляват героична страница в историята на човешкия род.

93:7.2 (1021.6) The descendants of Adamson, clustered about the shores of the lake of Van, were willing listeners to the Hittite teachers of the Salem cult. From this onetime Andite center, teachers were dispatched to the remote regions of both Europe and Asia. Salem missionaries penetrated all Europe, even to the British Isles. One group went by way of the Faroes to the Andonites of Iceland, while another traversed China and reached the Japanese of the eastern islands. The lives and experiences of the men and women who ventured forth from Salem, Mesopotamia, and Lake Van to enlighten the tribes of the Eastern Hemisphere present a heroic chapter in the annals of the human race.

Но задачата беше толкова огромна, а племената - толкова изостанали, че резултатите бяха неясни и неопределени. От поколение на поколение на различни места евангелието на Салим попадаше на благодатна почва, но с изключение на Палестина, идеята за единен Бог така и не можа да завоюва устойчиво признание в цяло племе или народ. Дълго преди идването на Иисус ученията на ранните салимски мисионери се оказаха като цяло разтворени в древните и по-широко разпространени суеверия и поверия. Изначалното евангелие на Мелхиседек беше почти изцяло погълнато от вярванията във Великата Майка, Слънцето, а също и в други древни култове.

93:7.3 (1022.1) But the task was so great and the tribes were so backward that the results were vague and indefinite. From one generation to another the Salem gospel found lodgment here and there, but except in Palestine, never was the idea of one God able to claim the continued allegiance of a whole tribe or race. Long before the coming of Jesus the teachings of the early Salem missionaries had become generally submerged in the older and more universal superstitions and beliefs. The original Melchizedek gospel had been almost wholly absorbed in the beliefs in the Great Mother, the Sun, and other ancient cults.

Вие, които се ползвате днес от предимствата на книгопечатането, зле разбирате колко нелеко беше поддържането на истината в тези древни времена, с каква лекота едно поколение забравяше новите

93:7.4 (1022.2) You who today enjoy the advantages of the art of printing little understand how difficult it was to perpetuate truth during these earlier times; how easy it was to lose sight of a new doctrine from one generation to another. There was always

учения на своите предшественици. Съществуваше неизменна тенденция новите доктрини да се подчиняват на по-древните учения и магии. Новото откровение винаги се осквернява от предишните еволюционни вярвания.

a tendency for the new doctrine to become absorbed into the older body of religious teaching and magical practice. A new revelation is always contaminated by the older evolutionary beliefs.

8. ЗАМИНАВАНЕТО НА МЕЛХИСЕДЕК

Скоро след разрушаването на Содом и Гомор Мелхиседек реши да завърши своето изключително посвещение на Урантия. Решението за завършването на пребиваването му в плът беше взето под въздействието на цяла поредица обстоятелства, главното от които беше нарастващата тенденция на обкръжаващите племена и даже на най-близките му съратници да се отнасят към него като към полубог, като към свръхестествено същество, каквото той беше; но в тяхното отношение се появи прекомерно благоговение и огромен суеверен страх. В допълнение към тези причини Мелхиседек искаше своевременно да напусне мястото на своя земен труд, за да може до смъртта на Авраам истината за единния и единствен Бог да успее да се укрепи в умовете на неговите последователи. Затова една вечер Мелхиседек се оттегли за почивка в своята шатра, пожелавайки на своите спътници лека нощ и когато дойдоха при него на следващата сутрин, той вече не беше там, тъй като неговите приятели го бяха взели.

8. DEPARTURE OF MELCHIZEDEK

93:8.1 (1022.3) It was shortly after the destruction of Sodom and Gomorrah that Machiventa decided to end his emergency bestowal on Urantia. Melchizedek's decision to terminate his sojourn in the flesh was influenced by numerous conditions, chief of which was the growing tendency of the surrounding tribes, and even of his immediate associates, to regard him as a demigod, to look upon him as a supernatural being, which indeed he was; but they were beginning to reverence him unduly and with a highly superstitious fear. In addition to these reasons, Melchizedek wanted to leave the scene of his earthly activities a sufficient length of time before Abraham's death to insure that the truth of the one and only God would become strongly established in the minds of his followers. Accordingly Machiventa retired one night to his tent at Salem, having said good night to his human companions, and when they went to call him in the morning, he was not there, for his fellows had taken him.

9. СЛЕД ЗАМИНАВАНЕТО НА МЕЛХИСЕДЕК

Внезапното изчезване на Мелхиседек стана огромно изпитание за Авраам. Независимо от това, че Макивента недвусмислено предупреждаваше своите последователи за това, че един ден на него ще му се наложи да изчезне така, както някога се е появил, те не можеха да се появят със загубата на своя изумителен вожд. Огромната организация, създадена в Салим, почти напълно изчезна, макар че именно на преданията за тези времена се опираше Моисей извеждайки евреите-роби от Египет.

Загубата на Мелхиседек опечали сърцето на Авраам и тази печал не го остави до самата му смърт. Той напусна Хеврон, отказвайки се от своите планове за създаване на материално царство, а сега, загубвайки своя съратник по създаването на царството на духа, той напусна Салим отправяйки се на юг, за да живее по-близо до своите предприятия в Херара.

9. AFTER MELCHIZEDEK'S DEPARTURE

93:9.1 (1022.4) It was a great trial for Abraham when Melchizedek so suddenly disappeared. Although he had fully warned his followers that he must sometime go as he had come, they were not reconciled to the loss of their wonderful leader. The great organization built up at Salem nearly disappeared, though the traditions of these days were what Moses built upon when he led the Hebrew slaves out of Egypt.

93:9.2 (1022.5) The loss of Melchizedek produced a sadness in the heart of Abraham that he never fully overcame. Hebron he had abandoned when he gave up the ambition of building a material kingdom; and now, upon the loss of his associate in the building of the spiritual kingdom, he departed from Salem, going south to live near his interests at Gerar.

Веднага след изчезването на Мелхиседек Авраам беше обхванат от страх и боязън. Пристигайки в Херара, той скри своето име, в резултат на което Авимелех си присвои неговата жена. (Веднъж през нощта, скоро след своята женитба за Сара, Авраам подслуша заговорници, канещи се да го убият, за да вземат неговата великолепна жена. Този страх постоянно преследваше Авраам – вожда, отличил се с неизменна храброст и безстрашие; през целия си живот той се боеше, че ще го убият тайно, за да завладеят Сара. Това обяснява защо в три отделни случая този мъжествен човек прояви истинска страхливост.)

93:9.3 (1022.6) Abraham became fearful and timid immediately after the disappearance of Melchizedek. He withheld his identity upon arrival at Gerar, so that Abimelech appropriated his wife. (Shortly after his marriage to Sarah, Abraham one night had overheard a plot to murder him in order to get his brilliant wife. This dread became a terror to the otherwise brave and daring leader; all his life he feared that someone would kill him secretly in order to get Sarah. And this explains why, on three separate occasions, this brave man exhibited real cowardice.)

Но нищо не можеше да спре Авраам от изпълнението на неговата мисия като приемник на Мелхиседек. Скоро при него се появиха новообърнати във вярата сред филистимляните и поданиците на Авимелех и сключвайки с тях договор, той на свой ред прие от тях много суеверия, в частност - порочната практика за принасяне в жертва на първородния син. Така Авраам отново стана велик палестински лидер. Пред него се прекланяха всички групи, почитаха го всички царе. Той беше духовен вожд на всички обкръжаващи племена и продължаваше да оказва влияние в течение на известно време даже след своята смърт. В последните години на живота си се върна в Хеврон – в местата на своята пожизнена дейност, където се труди заедно с Мелхиседек. Последната постъпка на Авраам беше изпращането на доверени слуги в намиращия се на границата с Месопотамия град на неговия брат, Нахор, за да потърсят сред родните невеста за сина на Авраам – Исаак. В течение на дълго време членовете на този клан се придържаха към обичая да сключват брак със своите брато чеди. Авраам умря с твърдата вяра в Бога – тази вяра, на която го научи Мелхиседек в изчезналите училища на Салим.

93:9.4 (1023.1) But Abraham was not long to be deterred in his mission as the successor of Melchizedek. Soon he made converts among the Philistines and of Abimelech's people, made a treaty with them, and, in turn, became contaminated with many of their superstitions, particularly with their practice of sacrificing first-born sons. Thus did Abraham again become a great leader in Palestine. He was held in reverence by all groups and honored by all kings. He was the spiritual leader of all the surrounding tribes, and his influence continued for some time after his death. During the closing years of his life he once more returned to Hebron, the scene of his earlier activities and the place where he had worked in association with Melchizedek. Abraham's last act was to send trusty servants to the city of his brother, Nahor, on the border of Mesopotamia, to secure a woman of his own people as a wife for his son Isaac. It had long been the custom of Abraham's people to marry their cousins. And Abraham died confident in that faith in God which he had learned from Melchizedek in the vanished schools of Salem.

На новото поколение не му беше лесно да разбере разказа за Мелхиседек; не минаха и петстотин години и мнозина започнаха да смятат цялото това повествувание за измислица. Исаак достатъчно точно се придържаше към учението на своя баща и запазваше вярност към евангелието на салимската община, но на Яков му беше по-трудно да постигне смисъла на тези предания. Йосиф твърдо вярваше в Мелхиседек и основно поради тази причина се ползваше сред своите братя с репутацията на мечтател. Почестите, оказани на Йосиф в Египет, в голяма степен се обясняваха с паметта за неговия прадядо Авраам. Йосиф получи предложение да оглави египетските армии, но предвид своята дълбока привързаност към

93:9.5 (1023.2) It was hard for the next generation to comprehend the story of Melchizedek; within five hundred years many regarded the whole narrative as a myth. Isaac held fairly well to the teachings of his father and nourished the gospel of the Salem colony, but it was harder for Jacob to grasp the significance of these traditions. Joseph was a firm believer in Melchizedek and was, largely because of this, regarded by his brothers as a dreamer. Joseph's honor in Egypt was chiefly due to the memory of his great-grandfather Abraham. Joseph was offered military command of the Egyptian armies, but being such a firm believer in the traditions of Melchizedek and the later teachings of Abraham and Isaac, he elected to serve as a civil administrator, believing that he could thus better labor for the advancement of the kingdom of

традициите на Мелхиседек и последващите учения на Авраам и Исаак, той реши да служи като граждански управител бидейки уверен в това, че така ще може да донесе повече полза за приближаването на небесното царство.

Учението на Мелхиседек беше пълно и изчерпващо, но писмените свидетелства за тези времена впоследствие се струваха на древноеврейските свещеници невероятни и фантастични, макар че мнозина от тях в някаква степен разбираха тези записи, поне до времето, когато във Вавилон бяха внесени многобройни изменения в текста на Стария Завет.

Това, което в Стария Завет е представено като беседи на Авраам с Бога, в действителност бяха разговорите на Авраам с Мелхиседек. Последващите преписвачи смятаха, че "Мелхиседек е синоним на Бога". Споменаването на многобройните срещи на Авраам с "ангела Господен" се отнасяше до честите му посещения при Мелхиседек.

Древноеврейските разкази за Исаак, Яков и Йосиф са много по-достоверни от разказите за Авраам, макар че и тук има много изкривени факти – умишлени и неумишлени изменения, внесени при съставянето на тези повествувания от еврейските свещеници по време на вавилнския плен. Кеттура не беше жена на Авраам; както и Агар, тя беше само наложница. Цялата собственост на Авраам премина на Исаак, сина на Сара - неговата законна жена. Авраам не беше в толкова преклонна възраст, както се говори в писмените свидетелства, а неговата жена беше значително по-млада. Тяхната възраст беше преднамерено изменена, за да може впоследствие да се представи раждането на Исаак като чудо.

Националната гордост на евреите беше изключително подтисната от вавилонския плен. Не желаейки да се помири с чувството за национална непълноценност, те отидоха в другата крайност – национален и расов егоизъм, изкривявайки и извращавайки своите традиции с намерението да възнесат себе си като богоизбран народ над другите. Във връзка с това те внимателно поправиха всички свои свидетелства, за да поставят Авраам и другите национални герои значително над всички останали лица, включително над самия Мелхиседек. Затова древноеврейските преписвачи унищожиха всички намиращи се в тяхно разпореждане напомняния за този важен период, запазвайки само разказа за срещата на Авраам с Мелхиседек след сиддимското сражение, което - както смятаха, обви Авраам със слава.

heaven.

93:9.6 (1023.3) The teaching of Melchizedek was full and replete, but the records of these days seemed impossible and fantastic to the later Hebrew priests, although many had some understanding of these transactions, at least up to the times of the en masse editing of the Old Testament records in Babylon.

93:9.7 (1023.4) What the Old Testament records describe as conversations between Abraham and God were in reality conferences between Abraham and Melchizedek. Later scribes regarded the term Melchizedek as synonymous with God. The record of so many contacts of Abraham and Sarah with "the angel of the Lord" refers to their numerous visits with Melchizedek.

93:9.8 (1023.5) The Hebrew narratives of Isaac, Jacob, and Joseph are far more reliable than those about Abraham, although they also contain many diversions from the facts, alterations made intentionally and unintentionally at the time of the compilation of these records by the Hebrew priests during the Babylonian captivity. Keturah was not a wife of Abraham; like Hagar, she was merely a concubine. All of Abraham's property went to Isaac, the son of Sarah, the status wife. Abraham was not so old as the records indicate, and his wife was much younger. These ages were deliberately altered in order to provide for the subsequent alleged miraculous birth of Isaac.

93:9.9 (1023.6) The national ego of the Jews was tremendously depressed by the Babylonian captivity. In their reaction against national inferiority they swung to the other extreme of national and racial egotism, in which they distorted and perverted their traditions with the view of exalting themselves above all races as the chosen people of God; and hence they carefully edited all their records for the purpose of raising Abraham and their other national leaders high up above all other persons, not excepting Melchizedek himself. The Hebrew scribes therefore destroyed every record of these momentous times which they could find, preserving only the narrative of the meeting of Abraham and Melchizedek after the battle of Siddim, which they deemed reflected great honor upon Abraham.

Така, забравяйки Мелхиседек, те забравиха и учението на този извънреден Син за духовната мисия на обещания посвещенчески Син; забвението на характера на тази мисия беше толкова пълно и окончателно, че едва немного от техните потомци можаха или пожелаха да узнаят и приемат Михаил, когато той се появи на Земята в плът, както и беше предсказано от Мелхиседек.

93:9.10 (1024.1) And thus, in losing sight of Melchizedek, they also lost sight of the teaching of this emergency Son regarding the spiritual mission of the promised bestowal Son; lost sight of the nature of this mission so fully and completely that very few of their progeny were able or willing to recognize and receive Michael when he appeared on earth and in the flesh as Machiventa had foretold.

Но един от авторите на “Послания до Евреите” разбра мисията на Мелхиседек, защото е казано: “Този Мелхиседек, свещеник на Всевишния, беше и цар на света; без баща, без майка, без родословие, нямащ нито начало на дните, нито край на живота, но подобен на Божия Син, той си остава свещеник во веки веков.” Този автор нарече мисията на Мелхиседек разновидност на последващото посвещение на Михаил потвърждавайки, че Иисус е бил “свещени, навеки подобен на Мелхиседек”. Макар че това сравнение не е съвсем удачно, реален факт е това, че Христос получи временни права над Урантия “по разпореждане на дванадесетте попечителски Мелхиседек”, изпълняващи своите задължения по време на неговото посвещение в този свят.

93:9.11 (1024.2) But one of the writers of the Book of Hebrews understood the mission of Melchizedek, for it is written: “This Melchizedek, priest of the Most High, was also king of peace; without father, without mother, without pedigree, having neither beginning of days nor end of life but made like a Son of God, he abides a priest continually.” This writer designated Melchizedek as a type of the later bestowal of Michael, affirming that Jesus was “a minister forever on the order of Melchizedek.” While this comparison was not altogether fortunate, it was literally true that Christ did receive provisional title to Urantia “upon the orders of the twelve Melchizedek receivers” on duty at the time of his world bestowal.

10. СЕГАШНИЯТ СТАТУТ НА МАКИВЕНТА МЕЛХИСЕДЕК

В течение на инкарнацията на Макивента съветът на попечителските Мелхиседек на Урантия функционираше в състав единадесет члена. Когато Макивента стигна до заключението, че неговата мисия като извънреден Син е наближила своя край, той съобщи за това на своите единадесет партньори, които веднага се приготвиха да използват метода, с помощта на който му предстоеше да се освободи от плът и благополучно да възстанови изначалното си, присъщо на Мелхиседек, състояние. И на третия ден след изчезването от Салим той се появи сред своите единадесет приятели по служене на Урантия и възобнови прекъснатата си дейност като един от планетарните попечители на 606-тата планета от системата на Сатания.

10. PRESENT STATUS OF MACHIVENTA MELCHIZEDEK

93:10.1 (1024.3) During the years of Machiventa’s incarnation the Urantia Melchizedek receivers functioned as eleven. When Machiventa considered that his mission as an emergency Son was finished, he signalized this fact to his eleven associates, and they immediately made ready the technique whereby he was to be released from the flesh and safely restored to his original Melchizedek status. And on the third day after his disappearance from Salem he appeared among his eleven fellows of the Urantia assignment and resumed his interrupted career as one of the planetary receivers of 606 of Satania.

Макивента завърши своето посвещение като създание от плът и кръв така внезапно и просто, както я започна. Нито появата, нито заминаването на Мелхиседек се съпровождаха с някакви необичайни оповестявания или знамения; неговата поява на Урантия не беше отбелязана, нито огласена от възкръснали, нито от извършване на планетарен съден

93:10.2 (1024.4) Machiventa terminated his bestowal as a creature of flesh and blood just as suddenly and unceremoniously as he had begun it. Neither his appearance nor departure were accompanied by any unusual announcement or demonstration; neither resurrection roll call nor ending of planetary dispensation marked his appearance on Urantia; his was an emergency bestowal. But Machiventa

период, тъй като това посвещение беше извънредно. Но Макивента завърши своето пребиваване в плът едва тогава, когато беше надлежно освободен от изпълнението на своите задължения от Бащата-Мелхиседек и информиран за това, че неговото извънредно посвещение е одобрено от главата на изпълнителната власт на Небадон, Гавраил Салвингтонски.

Макивента Мелхиседек продължаваше да проявява огромен интерес към делата на потомците на тези хора, които приеха неговото учение в течение на живота му в плът. Но сродилите се с кенеяни, наследници на Авраам и Исак, бяха единствената линия, в която в продължение на дълго време се запазваше повече или по-малко ясна представа за салимските учения.

Все същият Мелхиседек в продължение на деветнадесет последващи века продължаваше да сътрудничи с много пророци и гадатели, стремейки се да запази салимските истини, докато не удари часа за поява на земята на Михаил.

Макивента остана на длъжността планетарен попечител чак до триумфалното посвещение на Михаил на Урантия. Впоследствие, той беше прикрепен към урантийската служба в Йерусем като един от двадесет и четирите управляващи и едва неотдавна беше повишен до положението на личен посланик на Сина-Създател в Йерусем с длъжност Заместник на Планетарния Принц на Урантия. Ние предполагаме, че пълното завръщане на Макивента Мелхиседек към задълженията, присъщи за дадената категория синовство, няма да стане дотогава, докато Урантия остава обитаема планета и че той ще продължава да се проявява, изразявайки се с категорията време, като вечен планетарен попечител, представлявайки Христос Михаил.

Предвид това, че посвещението на Макивента носеше извънреден характер, в архивите няма указания за неговата бъдеща съдба. Може би корпусът на Мелхиседек на Небадон е изгубил завинаги един от своите членове. Неотдавнашните решения на Всевишните на Едемия, потвърдени впоследствие от Извечно Древните на Уверса, дават всички основания да се предполага, че на този посвещенчески Мелхиседек е съдено да заеме мястото на падналия Планетарен Принц Калигастия. Ако нашите предположения в това отношение са верни, то напълно е възможно Макивента Мелхиседек отново да се яви лично на Урантия в някакъв друг вид и да поеме върху себе си задълженията на детронирания Планетарен Принц, представлявайки Христос Михаил, който

did not end his sojourn in the flesh of human beings until he had been duly released by the Father Melchizedek and had been informed that his emergency bestowal had received the approval of the chief executive of Nebadon, Gabriel of Salvington.

93:10.3 (1024.5) Machiventa Melchizedek continued to take a great interest in the affairs of the descendants of those men who had believed in his teachings when he was in the flesh. But the progeny of Abraham through Isaac as intermarried with the Kenites were the only line which long continued to nourish any clear concept of the Salem teachings.

93:10.4 (1024.6) This same Melchizedek continued to collaborate throughout the nineteen succeeding centuries with the many prophets and seers, thus endeavoring to keep alive the truths of Salem until the fullness of the time for Michael's appearance on earth.

93:10.5 (1025.1) Machiventa continued as a planetary receiver up to the times of the triumph of Michael on Urantia. Subsequently, he was attached to the Urantia service on Jerusem as one of the four and twenty directors, only just recently having been elevated to the position of personal ambassador on Jerusem of the Creator Son, bearing the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. It is our belief that, as long as Urantia remains an inhabited planet, Machiventa Melchizedek will not be fully returned to the duties of his order of sonship but will remain, speaking in the terms of time, forever a planetary minister representing Christ Michael.

93:10.6 (1025.2) As his was an emergency bestowal on Urantia, it does not appear from the records what Machiventa's future may be. It may develop that the Melchizedek corps of Nebadon have sustained the permanent loss of one of their number. Recent rulings handed down from the Most Highs of Edentia, and later confirmed by the Ancients of Days of Uversa, strongly suggest that this bestowal Melchizedek is destined to take the place of the fallen Planetary Prince, Caligastia. If our conjectures in this respect are correct, it is altogether possible that Machiventa Melchizedek may again appear in person on Urantia and in some modified manner resume the role of the dethroned Planetary Prince, or else appear on earth to function as vicegerent Planetary Prince representing Christ Michael, who now actually holds the title of Planetary Prince of Urantia. While

понастоящем фактически притежава правата на Планетарен Принц на Урантия. Макар че на нас все още съвсем не ни е ясно каква може да бъде съдбата на Макивента, станалите съвсем неотдавна събития убедително свидетелстват в полза на това, че подобни предположения вероятно не са далеч от истината.

Ние добре разбираме как Михаил, благодарение на своя триумф на Урантия, стана приемник и на Калигастия и на Адам – как той стана Планетарен Принц на Мира и втория Адам. И сега ние виждаме как на този Мелхиседек се присъжда званието Заместник на Планетарния Принц на Урантия. Ще бъде ли назначен той и за заместник на Материалния Син на Урантия? Възможно ли е да стане безпрецедентно и неочаквано събитие – връщане на планетата на Адам и Ева или на част от тяхното потомство като представители на Михаил, с права на заместници на втория Адам на Урантия?

Всички тези предположения свързани с увереността в бъдещото появяване както на Син-Арбитър, така и на Троичен Син-Учител, а също така и предвид недвусмисленото обещание на Сина-Създател да се върне, превръща Урантия в планета с неопределено бъдеще и в една от най-интересните и загадъчни сфери в цялата вселена Небадон. Напълно е възможно в една от бъдещите епохи, с приближаването на Урантия към ерата на светлината и живота и завършването на разглеждането на обстоятелствата около бунта на Луцифер и предателството на Калигастия от съдебните инстанции, да станем свидетели едновременно на присъствието на Урантия на Макивента, Адам, Ева и Христос Михаил, както и на Син-Арбитър или на Троични Синове-Учители.

Съществата от нашата категория отдавна смятат, че присъствието на Макивента в състава на йерусемския корпус на управляващите на Урантия - съвета на двадесет и четирите, е достатъчно свидетелство за потвърждаване на нашата увереност в това, че на него му е съдено и по нататък да съпровожда смъртните на Урантия, съгласно вселенския план за развитие и възход чак до Райския Корпус за Завършилите. Ние знаем, че този път е подготвен за Адам и Ева, които ще се присъединят към своите земни другари в техния подвиг за възход към Рая след като Урантия се утвърди в светлината и живота.

Преди по-малко от хиляда години все същият Мекивента Мелхиседек, бил някога салимския мъдрец, в течение на сто години незримо присъстваше на Урантия на

it is far from clear to us as to what Machiventa's destiny may be, nevertheless, events which have so recently taken place strongly suggest that the foregoing conjectures are probably not far from the truth.

93:10.7 (1025.3) We well understand how, by his triumph on Urantia, Michael became the successor of both Caligastia and Adam; how he became the planetary Prince of Peace and the second Adam. And now we behold the conferring upon this Melchizedek of the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. Will he also be constituted Vicegerent Material Son of Urantia? Or is there a possibility that an unexpected and unprecedented event is to take place, the sometime return to the planet of Adam and Eve or certain of their progeny as representatives of Michael with the titles vicegerents of the second Adam of Urantia?

93:10.8 (1025.4) And all these speculations associated with the certainty of future appearances of both Magisterial and Trinity Teacher Sons, in conjunction with the explicit promise of the Creator Son to return sometime, make Urantia a planet of future uncertainty and render it one of the most interesting and intriguing spheres in all the universe of Nebadon. It is altogether possible that, in some future age when Urantia is approaching the era of light and life, after the affairs of the Lucifer rebellion and the Caligastia secession have been finally adjudicated, we may witness the presence on Urantia, simultaneously, of Machiventa, Adam, Eve, and Christ Michael, as well as either a Magisterial Son or even Trinity Teacher Sons.

93:10.9 (1025.5) It has long been the opinion of our order that Machiventa's presence on the Jerusem corps of Urantia directors, the four and twenty counselors, is sufficient evidence to warrant the belief that he is destined to follow the mortals of Urantia on through the universe scheme of progression and ascension even to the Paradise Corps of the Finality. We know that Adam and Eve are thus destined to accompany their earth fellows on the Paradise adventure when Urantia has become settled in light and life.

93:10.10 (1025.6) Less than a thousand years ago this same Machiventa Melchizedek, the onetime sage of Salem, was invisibly present on Urantia for a period of one hundred years, acting as resident

длъжността управляващ тази планета; и ако днешната система на ръководство на планетарните дела се запази, на него му предстои да се върне тук със същия статут след малко повече от хиляда години.

Такъв е разказът за Макивента Мелхиседек – една от най-уникалните фигури в историята на Урантия, на личността на когото вероятно предстои да изиграе важна роля в бъдещите събития на вашия необичаен и удивителен свят.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

governor general of the planet; and if the present system of directing planetary affairs should continue, he will be due to return in the same capacity in a little over one thousand years.

93:10.11 (1026.1) This is the story of Machiventa Melchizedek, one of the most unique of all characters ever to become connected with the history of Urantia and a personality who may be destined to play an important role in the future experience of your irregular and unusual world.

93:10.12 (1026.1) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 94. Учениятa на Мелхиседек. на изток

⇦ 093 Книгата Урантия 095 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 94. УЧЕНИЯТА НА МЕЛХИСЕДЕК НА ИЗТОК

Секции

Въведение
1. Салимските учения във ведическа Индия
2. Брахманизмът
3. Брахманската философия
4. Индуистката религия
5. Борбата за истината в Китай
6. Лао-Дзъ и Конфуций
7. Гаутама Сидхартха
8. Будистката вяра
9. Разпространяването на будизма
10. Религията в Тибет
11. Философията на будизма
12. Концепцията за Бога в будизма

Въведение

ДРЕВНИТЕ проповедници на салимската религия достигаха до най-отдалечените племена на Африка и Евразия, неизменно проповядвайки евангелието на Макивента за вярата в единния вселенски Бог и доверието към него като единствената цена за заплащане на божественото благоволение. Цялата ранна мисионерска дейност на салимския и други центрове се строеше по образеца на завета на Мелхиседек с Авраам. Нито една урантийска религия не разполагаше с такива увлечени и енергични мисионери, както тези благородни мъже и жени, които носеха учениятa на Мелхиседек във всички ъгълчета на източното полукълбо. Тези мисионери, набрани сред много народи и раси, разпространяваха своите учения основно чрез местните прозелити. На

PAPER 94 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction
1. The Salem Teachings in Vedic India
2. Brahmanism
3. Brahmanic Philosophy
4. The Hindu Religion
5. The Struggle for Truth in China
6. Lao-Tse and Confucius
7. Gautama Siddhartha
8. The Buddhist Faith
9. The Spread of Buddhism
10. Religion in Tibet
11. Buddhist Philosophy
12. The God Concept of Buddhism

INTRODUCTION

94:0.1 (1027.1) THE early teachers of the Salem religion penetrated to the remotest tribes of Africa and Eurasia, ever preaching Machiventa's gospel of man's faith and trust in the one universal God as the only price of obtaining divine favor. Melchizedek's covenant with Abraham was the pattern for all the early propaganda that went out from Salem and other centers. Urantia has never had more enthusiastic and aggressive missionaries of any religion than these noble men and women who carried the teachings of Melchizedek over the entire Eastern Hemisphere. These missionaries were recruited from many peoples and races, and they largely spread their teachings through the medium of native converts. They established training centers in different parts of the world where they taught the natives the

много места те създаваха училища, в които посвещаваха местните жители в салимската религия и назначаваха тези ученици като учители сред своите народи.

Salem religion and then commissioned these pupils to function as teachers among their own people.

1. САЛИМСКИТЕ УЧЕНИЯ ВЪВ ВЕДИЧЕСКА ИНДИЯ

Във времената на Мелхиседек Индия беше космополитична страна, която недълго преди това се оказа под политическото и религиозно господство на арийско-андитските нашественици нахлули тук от север и запад. В това време само северните и западни части на полуострова представляваха райони на пълно разпространение на арийците. Тези ведически пришълци донесоха със себе си многобройни племенни божества. Техните религиозни обреди напомняха ритуалите на техните по-древни андитски предци: бащата както и преди действаше като жрец, майката - като жрица, а семейното огнище служеше като жертвеник.

В това време ведическият култ се развиваше и видоизменяше под ръководството на кастата брахмани – учители-жреци, постепенно подчиняващи на себе си разширяващия се култов ритуал. Процесът на сливане на съществуващите някога тридесет и три арийски божества вървеше с пълен ход, когато салимските мисионери проникнаха северната част на Индия.

Политеизмът на тези арийци представляваше деградация на техния по-ранен монотеизъм, което стана след разделянето на племена, всяко от които се покланяше пред своя бог. В течение на първите векове на второто хилядолетие до Христа прераждането на изначалния монотеизъм и тринитарността на андитска Месопотамия преминаваше стадий на повторен синтез. Многобройните богове бяха организирани в пантеон под триединното начало на Дяус-баща – владетелят на небесата, Индра - буйната владетелка на атмосферата, и Агни — триглавия бог на огъня, владетеля на земята и остатъчен символ от по-древната представа за Троицата.

Явните генотеистични тенденции проправяха пътя за развития монотеизъм. Най-древното от божествата – Агни, нерядко ставаше баща-глава, върховен бог на целия пантеон. Принципът на бащата-божество, понякога наричан Праджапати, понякога наричан Брахман, изчезна в последващата теологична борба на брахманските жреци със салимските проповедници. *Брахман* се

1. THE SALEM TEACHINGS IN VEDIC INDIA

94:1.1 (1027.2) In the days of Melchizedek, India was a cosmopolitan country which had recently come under the political and religious dominance of the Aryan-Andite invaders from the north and west. At this time only the northern and western portions of the peninsula had been extensively permeated by the Aryans. These Vedic newcomers had brought along with them their many tribal deities. Their religious forms of worship followed closely the ceremonial practices of their earlier Andite forebears in that the father still functioned as a priest and the mother as a priestess, and the family hearth was still utilized as an altar.

94:1.2 (1027.3) The Vedic cult was then in process of growth and metamorphosis under the direction of the Brahman caste of teacher-priests, who were gradually assuming control over the expanding ritual of worship. The amalgamation of the onetime thirty-three Aryan deities was well under way when the Salem missionaries penetrated the north of India.

94:1.3 (1027.4) The polytheism of these Aryans represented a degeneration of their earlier monotheism occasioned by their separation into tribal units, each tribe having its venerated god. This devolution of the original monotheism and trinitarianism of Andite Mesopotamia was in process of resynthesis in the early centuries of the second millennium before Christ. The many gods were organized into a pantheon under the triune leadership of Dyaus pitar, the lord of heaven; Indra, the tempestuous lord of the atmosphere; and Agni, the three-headed fire god, lord of the earth and the vestigial symbol of an earlier Trinity concept.

94:1.4 (1027.5) Definite henotheistic developments were paving the way for an evolved monotheism. Agni, the most ancient deity, was often exalted as the father-head of the entire pantheon. The deity-father principle, sometimes called Prajapati, sometimes termed Brahma, was submerged in the theologic battle which the Brahman priests later fought with the Salem teachers. *The Brahman* was conceived as the energy-divinity principle activating the entire Vedic pantheon.

представяше като принцип на енергията-божественост, активиращ целия ведически пантеон.

Салимските мисионери проповядваха за единния Бог Мелхиседек, Всевишния на небесата. Такава представа не се разминаваше с появяващата се концепция за Бащата-Брахман като източник на всички богове, но салимската доктрина беше неритуалистична и затова беше в разрез с догмите, традициите и ученията на брахманското духовенство Брахманските жреци никога не биха могли да приемат салимското учение за спасение чрез вярата, за благоволението на Бога без ритуали и жертвоприношения.

Отказът от евангелието на Мелхиседек за доверието към Бога и спасението чрез вярата изигра решаваща роля в историята на Индия. Салимските мисионери направиха много за развенчаването на вярата във всички древни богове на ведизма, но вождовете – ведическите жреци, се отказаха да приемат учението на Мелхиседек за единния Бог и единната проста вяра.

За борбата със салимските проповедници брахманите избраха част от своите свещени писания на това време и тази компилация, в нейната по-късна редакция, стигна до съвременността като Риг-веда – една от най-древните свещени книги. След нея последваха втората, третата и четвъртата Веди, тъй като брахманите се стремяха да закрепят, формализират и увековечат ритуалите на поклонението и жертвоприношенията на народите от това време. По красота и истинност на постижението най-добрите от тези писания са равни на всеки друг сбор от текстове със сходен характер. Но с проникването в тази по-развита религия на хиляди и хиляди суеверия, култове и ритуали на южна Индия, тя все повече се превръщаше в най-разнообразната теологична система, създавана някога от смъртен човек. Изучаването на ведите разкрива някои от най-високите и най-низките представи за Божеството известни в историята на религията.

94:1.5 (1028.1) The Salem missionaries preached the one God of Melchizedek, the Most High of heaven. This portrayal was not altogether disharmonious with the emerging concept of the Father-Brahma as the source of all gods, but the Salem doctrine was nonritualistic and hence ran directly counter to the dogmas, traditions, and teachings of the Brahman priesthood. Never would the Brahman priests accept the Salem teaching of salvation through faith, favor with God apart from ritualistic observances and sacrificial ceremonials.

94:1.6 (1028.2) The rejection of the Melchizedek gospel of trust in God and salvation through faith marked a vital turning point for India. The Salem missionaries had contributed much to the loss of faith in all the ancient Vedic gods, but the leaders, the priests of Vedism, refused to accept the Melchizedek teaching of one God and one simple faith.

94:1.7 (1028.3) The Brahmans culled the sacred writings of their day in an effort to combat the Salem teachers, and this compilation, as later revised, has come on down to modern times as the Rig-Veda, one of the most ancient of sacred books. The second, third, and fourth Vedas followed as the Brahmans sought to crystallize, formalize, and fix their rituals of worship and sacrifice upon the peoples of those days. Taken at their best, these writings are the equal of any other body of similar character in beauty of concept and truth of discernment. But as this superior religion became contaminated with the thousands upon thousands of superstitions, cults, and rituals of southern India, it progressively metamorphosed into the most variegated system of theology ever developed by mortal man. An examination of the Vedas will disclose some of the highest and some of the most debased concepts of Deity ever to be conceived.

2. БРАХМАНИЗМЪТ

С проникването на салимските мисионери на юг, в заселения с дравиди Декан, те се натъкнаха на нарастващата кастова система, създадена от арийците за предотвратяване на загубите на националната самобитност поради наплива на вторичните сангикски народи. Предвид това, че самата същност на тази

2. BRAHMANISM

94:2.1 (1028.4) As the Salem missionaries penetrated southward into the Dravidian Deccan, they encountered an increasing caste system, the scheme of the Aryans to prevent loss of racial identity in the face of a rising tide of the secondary Sangik peoples. Since the Brahman priest caste was the very essence of this system, this social

система беше каста брахмански жреци, това социално устройство изключително много забави успехите на салимските проповедници. Кастовата система не можа да спаси арийската раса, но на нея й се отдаде да увековечи брамините, които на свой ред запазиха своята религиозна хегемония в Индия чак до днешните времена.

И сега, с отслабването на ведизма поради отказ от по-висшата истина, култа на арийците започна да се подлага на все по-големи посегателства от страна на Декан. В отчаян опит да сдържи тази вълна, заплашваща да ги унищожи като раса и да предаде на забвение тяхната религия, кастата на брахманите се опита да се възнесе над всички останали. Те учеха, че жертвоприношението на божеството е всесилно и всемогъщо по своята ефективност. Те провъзгласиха два основополагащи божествени принципа на вселенското божество Брахма и на жреците-брахмани. Сред никой друг народ на Урантия, жреците не се осмеляваха да се възнесат даже над своите богове, да си присвоят почестите, падащи се на техните богове. Но в своите претенциозни утвърждения те отидоха толкова далеч, че цялата тази съмнителна система рухна под натиска на примитивните култове на обкръжаващите по-слабо развити цивилизации. Неблагоразумното високомерие на жреците въвлече цяла Индия в бездната на инерцията и песимизма, погълнала и самото огромно ведическо жречество.

Прекомерното съсредоточаване на “аза” неизбежно доведе до страх пред нееволюционното увековечаване на “аза” в безкрайния кръговрат на последователни инкарнации в образа на човек, звяр или растение. От всички пагубни вярвания, които можеха да бъдат прикрепени към това, което може би беше зараждащ се монотеизъм, нито едно не беше толкова затъпяващо, колкото вярата в реинкарнацията на душите, привнесена от дравидския Декан. Тази вяра в повтарящите се, уморителни и унили преселения лиши борещите се смъртни от тяхната отдавнашна и съкровена надежда за придобиване в смъртта на освобождението и духовния прогрес, които бяха част от тяхната по-древна ведическа вяра.

Скоро след това водещо към философска безпомощност учение се появи доктрината за вечното спасение от “аза” чрез потопяване във вселенския покой и мир в абсолютно единение с Брахман – свръхдушата на цялото творение. Човешките желания и стремежи бяха всъщност отнети от хората и практически унищожни. В продължение на повече от две хилядолетия най-добрите умове на Индия се стремяха да се освободят от всички желания, което широко

order greatly retarded the progress of the Salem teachers. This caste system failed to save the Aryan race, but it did succeed in perpetuating the Brahmans, who, in turn, have maintained their religious hegemony in India to the present time.

94:2.2 (1028.5) And now, with the weakening of Vedism through the rejection of higher truth, the cult of the Aryans became subject to increasing inroads from the Deccan. In a desperate effort to stem the tide of racial extinction and religious obliteration, the Brahman caste sought to exalt themselves above all else. They taught that the sacrifice to deity in itself was all-efficacious, that it was all-compelling in its potency. They proclaimed that, of the two essential divine principles of the universe, one was Brahman the deity, and the other was the Brahman priesthood. Among no other Urantia peoples did the priests presume to exalt themselves above even their gods, to relegate to themselves the honors due their gods. But they went so absurdly far with these presumptuous claims that the whole precarious system collapsed before the debasing cults which poured in from the surrounding and less advanced civilizations. The vast Vedic priesthood itself floundered and sank beneath the black flood of inertia and pessimism which their own selfish and unwise presumption had brought upon all India.

94:2.3 (1029.1) The undue concentration on self led certainly to a fear of the nonevolutionary perpetuation of self in an endless round of successive incarnations as man, beast, or weeds. And of all the contaminating beliefs which could have become fastened upon what may have been an emerging monotheism, none was so stultifying as this belief in transmigration — the doctrine of the reincarnation of souls — which came from the Dravidian Deccan. This belief in the weary and monotonous round of repeated transmigrations robbed struggling mortals of their long-cherished hope of finding that deliverance and spiritual advancement in death which had been a part of the earlier Vedic faith.

94:2.4 (1029.2) This philosophically debilitating teaching was soon followed by the invention of the doctrine of the eternal escape from self by submergence in the universal rest and peace of absolute union with Brahman, the oversoul of all creation. Mortal desire and human ambition were effectually ravished and virtually destroyed. For more than two thousand years the better minds of India have sought to escape from all desire, and thus was opened wide the door for the entrance of

разтвори вратата пред толкова по-късни култове и учения, които фактически заключиха душите на много индийски народи в оковите на духовната безнадеждност. От всички цивилизации ведо-арийската заплати най-страшната цена за отказа си от салимското евангелие.

Само едната кастовост не можа да увековечи религиозно-културната система на арийците и с проникването на низшите религии на Декан на север настъпи век на отчаяние и безнадеждност. Именно в този мрачен период се появи и досега съществува култа към неубиване. Много от новите култове бяха открито атеистични и утвърждаващи, че спасението, доколкото е възможно, се достига само за сметка на собствените самостоятелни усилия на човека. Но в много положения на тази злополучна философия могат да бъдат открити остатъци от изкривявания на ученията на Мелхиседек и даже на Адам.

Това беше времето на съставянето на последните свещенически книги на индуизма – брахманите и упанишадите. Отхвърлящи ученията за личната религия чрез опита на личната вяра в единния Бог, осквернени от потоците на разлагащите се и отслабващи култове и вероучения на Декан с техния антропоморфизъм и реинкарнации, брахманското жречество излезе с бурен протест против тези развращаващи вярвания; появи се явен стремеж към търсене на *истинска реалност.* Брахманите се заеха да освобождават индийската концепция за божеството от антропоморфизма, но при това изпаднаха в тежко заблуждение, лишавайки своята представа за Бога от личностния аспект, в резултат на което вместо величествения духовен идеал за Всеобщия Баща в тях се установи смътна метафизична представа за всеобхватния Абсолют.

В своя стремеж към самосъхранение брахманите отхвърлиха единния Бог на Мелхиседек, оставайки с хипотезата за съществуването на Брахмана – това неопределено и измамливо философско “аз”, това неличностно и безсилно *то,* поради което духовният живот на Индия от онези прискърбни дни пребиваваше в състояние на безпомощност и подтиснатост чак до двадесети век.

Именно в периода на създаването на упанишадите в Индия се появи будизма. Но, независимо от неговия хилядолетен успех, той не можеше да се състезава с появилия се по-късно индуизъм. Въпреки своя по-висок морал неговите ранни изображения на Бога бяха даже по-малко определени, отколкото в индуизма, който признаваше по-малък брой

those later cults and teachings which have virtually shackled the souls of many Hindu peoples in the chains of spiritual hopelessness. Of all civilizations, the Vedic-Aryan paid the most terrible price for its rejection of the Salem gospel.

94:2.5 (1029.3) Caste alone could not perpetuate the Aryan religio-cultural system, and as the inferior religions of the Deccan permeated the north, there developed an age of despair and hopelessness. It was during these dark days that the cult of taking no life arose, and it has ever since persisted. Many of the new cults were frankly atheistic, claiming that such salvation as was attainable could come only by man’s own unaided efforts. But throughout a great deal of all this unfortunate philosophy, distorted remnants of the Melchizedek and even the Adamic teachings can be traced.

94:2.6 (1029.4) These were the times of the compilation of the later scriptures of the Hindu faith, the Brahmanas and the Upanishads. Having rejected the teachings of personal religion through the personal faith experience with the one God, and having become contaminated with the flood of debasing and debilitating cults and creeds from the Deccan, with their anthropomorphisms and reincarnations, the Brahmanic priesthood experienced a violent reaction against these vitiating beliefs; there was a definite effort to seek and to find *true reality.* The Brahmans set out to deanthropomorphize the Indian concept of deity, but in so doing they stumbled into the grievous error of depersonalizing the concept of God, and they emerged, not with a lofty and spiritual ideal of the Paradise Father, but with a distant and metaphysical idea of an all-encompassing Absolute.

94:2.7 (1029.5) In their efforts at self-preservation the Brahmans had rejected the one God of Melchizedek, and now they found themselves with the hypothesis of Brahman, that indefinite and illusive philosophic self, that impersonal and impotent *it* which has left the spiritual life of India helpless and prostrate from that unfortunate day to the twentieth century.

94:2.8 (1029.6) It was during the times of the writing of the Upanishads that Buddhism arose in India. But despite its successes of a thousand years, it could not compete with later Hinduism; despite a higher morality, its early portrayal of God was even less well-defined than was that of Hinduism, which provided for lesser and personal deities. Buddhism finally gave way in northern India before

Божества, притежаващи при това и личностни качества. В резултат, в северна Индия будизмът отстъпи място на войнствения ислям с неговите точни представи за Аллах като за върховен Бог на вселената.

the onslaught of a militant Islam with its clear-cut concept of Allah as the supreme God of the universe.

3. БРАХМАНСКАТА ФИЛОСОФИЯ

Макар че висшият стадий на брахманизма едва ли представляваше религия, тя наистина стана едно от най-възвишените достижения на смъртния разум в областта на философията и метафизиката. Отправяйки се в търсене на крайната реалност, индийския разум не се спря, докато не засегна практически всички аспекти на теологията, с изключение на най-важните двойни концепции на религията: съществуването на Всеобщия Баща на всички вселенски създания и реалности на опита по възхода във вселената на тези създания, стремящи се да достигнат вечния Баща, който им беше повелил да бъдат така съвършенни, както е самия той.

В концепцията на брахмана умовете от това време действително се захванаха за идеята за някакъв вездесъщ Абсолют, тъй като този постулат едновременно се отъждествяваше със съзидателната енергия и космическа реакция. Смяташе се, че Брахманът не се поддава на някакво определение и може да бъде разбран само с помощта на последователното отрицание на всички крайни свойства. Макар че концепцията на Брахмана несъмнено е вяра в абсолютното и даже безкрайно същество, дадената представа беше по принцип лишена от личностни атрибути и затова не можеше да бъде възприета чрез личния опит на вярващите.

Брахман-Нараяна се преставяше за Абсолютът, безкрайното ТО Е, изначалната съцидателна сила на потенциалния космос, Всеобщото “Аз”, съществуващо в статично и потенциално състояние в продължение на цялата вечност. Ако философите от това време бяха способни да направят следващата крачка в създаването на своята концепция за божество, ако те можеха да представят Брахман като асоциативно и творческо начало, като личност, познаваема от създадени и еволюиращи същества, то такова учение би могло да стане най-развитата урантийска представа за Божеството, тъй като то включваше в себе си петте нива на функциониране на всеобхватното божество и би могло евентуално да предвиди останалите две.

В някои свои фази концепцията за

3. BRAHMANIC PHILOSOPHY

94:3.1 (1030.1) While the highest phase of Brahmanism was hardly a religion, it was truly one of the most noble reaches of the mortal mind into the domains of philosophy and metaphysics. Having started out to discover final reality, the Indian mind did not stop until it had speculated about almost every phase of theology excepting the essential dual concept of religion: the existence of the Universal Father of all universe creatures and the fact of the ascending experience in the universe of these very creatures as they seek to attain the eternal Father, who has commanded them to be perfect, even as he is perfect.

94:3.2 (1030.2) In the concept of Brahman the minds of those days truly grasped at the idea of some all-pervading Absolute, for this postulate was at one and the same time identified as creative energy and cosmic reaction. Brahman was conceived to be beyond all definition, capable of being comprehended only by the successive negation of all finite qualities. It was definitely a belief in an absolute, even an infinite, being, but this concept was largely devoid of personality attributes and was therefore not experiencible by individual religionists.

94:3.3 (1030.3) Brahman-Narayana was conceived as the Absolute, the infinite IT IS, the primordial creative potency of the potential cosmos, the Universal Self existing static and potential throughout all eternity. Had the philosophers of those days been able to make the next advance in deity conception, had they been able to conceive of the Brahman as associative and creative, as a personality approachable by created and evolving beings, then might such a teaching have become the most advanced portraiture of Deity on Urantia since it would have encompassed the first five levels of total deity function and might possibly have envisioned the remaining two.

94:3.4 (1030.4) In certain phases the concept of the

Единната Всеобща Свръхдуша като всеобхватна съвкупност на съществуване на всички създания плътно подведе индийските философи към истината за Висшето Същество, но тази истина не им донесе полза, тъй като те не можаха да разработят някакъв обоснован или личностен подход към достигането на своята теоретична монотеистична цел – Брахман-Нараяна.

От своя страна, принципът на кармата – принцип на непрекъснатостта на причинността, е най-близък към истината за отражателния синтез на всички пространствено-времени действия във Висшето Божество. Но този постулат предвижда не равноправно и личностно достижение на Божеството на индивидуалните вярващи, а само поглъщане, в крайна сметка, на всяка личност от Всеобщата Свръхдуша.

Освен това философията на брахманизма плътно се приближи до осъзнаването на вътрешния Настройчик на Съзнанието, което, обаче, доведе само до извръщаването на тази истина поради погрешността на нейното разбиране. Учението за това, че душата е вселилия се в човека Брахман, можеше да разчисти пътя за прогресивната религия, ако тази представа не беше изцяло изкривена от вярата в това, че човешката индивидуалност не съществува отделно от пребиваващата в нея Всеобща Индивидуалност.

В докртината за сливането на индивидуалната душа със Свръхдушата, индийските теолози не оставиха място за спасение на нещо човешко, нещо ново и неповторимо, нещо такова, което щеше да се ражда от съюза на волята на човека с волята на Бога. Учението за възвръщането на душата при Брахман е съзвучно с истината за завръщането на Настройчика в лоното на Всеобщия Баща, но има нещо, което се различава от Настройчика, което също продължава да живее – моронтийното въплъщение на човешката личност. И тази жизнено важна представа по фатален начин отсъстващше във философията на брахманизма.

Философията на брахманизма се доближи към много факти на вселената и се приближи към многобройните космически истини, но тя твърде често ставаше жертва на неспособността да се направи разлика между няколко нива на реалността, такива, като абсолютното, трансценденталното и крайното. Тя не можа да вземе под внимание факта, че явяващото се крайно-илюзорно на абсолютно ниво може да бъде абсолютно реално на крайно ниво. Освен това, тя не обърна никакво внимание на основополагащата личност на

One Universal Oversoul as the totality of the summation of all creature existence led the Indian philosophers very close to the truth of the Supreme Being, but this truth availed them naught because they failed to evolve any reasonable or rational personal approach to the attainment of their theoretic monotheistic goal of Brahman-Narayana.

94:3.5 (1030.5) The karma principle of causality continuity is, again, very close to the truth of the repercussional synthesis of all time-space actions in the Deity presence of the Supreme; but this postulate never provided for the co-ordinate personal attainment of Deity by the individual religionist, only for the ultimate engulfment of all personality by the Universal Oversoul.

94:3.6 (1030.6) The philosophy of Brahmanism also came very near to the realization of the indwelling of the Thought Adjusters, only to become perverted through the misconception of truth. The teaching that the soul is the indwelling of the Brahman would have paved the way for an advanced religion had not this concept been completely vitiated by the belief that there is no human individuality apart from this indwelling of the Universal One.

94:3.7 (1030.7) In the doctrine of the merging of the self-soul with the Oversoul, the theologians of India failed to provide for the survival of something human, something new and unique, something born of the union of the will of man and the will of God. The teaching of the soul's return to the Brahman is closely parallel to the truth of the Adjuster's return to the bosom of the Universal Father, but there is something distinct from the Adjuster which also survives, the morontial counterpart of mortal personality. And this vital concept was fatally absent from Brahmanic philosophy.

94:3.8 (1031.1) Brahmanic philosophy has approximated many of the facts of the universe and has approached numerous cosmic truths, but it has all too often fallen victim to the error of failing to differentiate between the several levels of reality, such as absolute, transcendental, and finite. It has failed to take into account that what may be finite-illusory on the absolute level may be absolutely real on the finite level. And it has also taken no cognizance of the essential personality of the Universal Father, who is personally contactable on all levels from the evolutionary creature's limited

Всеобщия Баща, с който може да се поддържа лична връзка на всички нива – от нивото на еволюционно създание, с неговия ограничен опит за общуване с Бога, до нивото на Вечния Син, притежаващ неограничен опит за общуване с Райския Баща.

experience with God on up to the limitless experience of the Eternal Son with the Paradise Father.

4. ИНДУИСТКАТА РЕЛИГИЯ

С течение на времето, населението на Индия отчасти се върна към древните ритуали на ведите, модифицираните учения на мисионерите на Мелхиседек и закрепени впоследствие от брахманските жреци. Тази най-древна и най-космополитическа от световните религии претърпя понататъшни изменения под влияние на будизма и джайнизма, а също така последващите въздействия на мюсюлманството и християнството. Но към времето на своята поява в Индия ученията на Иисус дотолкова се просмукаха от културата на Запада, че станаха "религията на белия човек" и оттам чужда на индуисткото съзнание.

Понастоящем индуистката теология описва четири низходящи нива на божеството и божествеността:

1 . *Брахманът:* Абсолютът, Безкрайното, ТО Е.

2 . *Тримурти:* върховната триада на индуизма. В това обединение първият член на триадата, *Брахма,* се представя като самосъздаден от Брахман – безкрайността. Ако не беше тясната връзка с пантеистичното Безкрайно, Брахма можеше да стане основа за концепцията на Всеобщия Баща. Брахма също така се отъждествява със съдбата.

Поклонението на втория и трети член на триадата Шива и Вишну възникна в първото хилядолетие след Христа. *Шива* е владетел на живота и смъртта, бог на плодородието и върховен разрушител. *Вишну* е изключително популярен благодарение на вярата в това, че той периодически се въплъщава в човешка форма. Така във въображението на индийците Вишну става реален и жив. Някои хора смятат за висше божество Шива или Вишну.

3. *Ведически и постведически божества.* Много от древните арийски богове като Агни, Индра, Сома, се запазиха като второстепенни по отношение на трима члена на Тримурти. От времето на древна ведическа Индия се появиха многобройни допълнителни богове, които също влязоха в индуисткия пантеон.

4 . *Полубожествата:* свръхора, полубогове, герои, демони, призраци, зли и

4. THE HINDU RELIGION

94:4.1 (1031.2) With the passing of the centuries in India, the populace returned in measure to the ancient rituals of the Vedas as they had been modified by the teachings of the Melchizedek missionaries and crystallized by the later Brahman priesthood. This, the oldest and most cosmopolitan of the world's religions, has undergone further changes in response to Buddhism and Jainism and to the later appearing influences of Mohammedanism and Christianity. But by the time the teachings of Jesus arrived, they had already become so Occidentalized as to be a "white man's religion," hence strange and foreign to the Hindu mind.

94:4.2 (1031.3) Hindu theology, at present, depicts four descending levels of deity and divinity:

94:4.3 (1031.4) 1. *The Brahman,* the Absolute, the Infinite One, the IT IS.

94:4.4 (1031.5) 2. *The Trimurti,* the supreme trinity of Hinduism. In this association *Brahma,* the first member, is conceived as being self-created out of the Brahman — infinity. Were it not for close identification with the pantheistic Infinite One, Brahma could constitute the foundation for a concept of the Universal Father. Brahma is also identified with fate.

94:4.5 (1031.6) The worship of the second and third members, Siva and Vishnu, arose in the first millennium after Christ. *Siva* is lord of life and death, god of fertility, and master of destruction. *Vishnu* is extremely popular due to the belief that he periodically incarnates in human form. In this way, Vishnu becomes real and living in the imaginations of the Indians. Siva and Vishnu are each regarded by some as supreme over all.

94:4.6 (1031.7) 3. *Vedic and post-Vedic deities.* Many of the ancient gods of the Aryans, such as Agni, Indra, Soma, have persisted as secondary to the three members of the Trimurti. Numerous additional gods have arisen since the early days of Vedic India, and these have also been incorporated into the Hindu pantheon.

94:4.7 (1031.8) 4. *The demigods:* supermen, semigods, heroes, demons, ghosts, evil spirits,

добри духове, чудовища, гоблини и светци от по-късни култове.

Макар че индуизмът вече отдавна е неспособен да вдъхне нов живот в индийския народ тази религия обикновено се отличавае с търпимост. Великата сила на индуизма е във факта, че той се оказа най-адаптивната и аморфна религия от всички появили се на Урантия религии. Той е способен практически на безкрайни изменения и лесно се приспособява в необичайно широки предели – от високите и полумонотеистични разсъждения на интелектуалния брахман до неприкрития фашизъм и примитивните култови обреди на унижените и угнетени класове невежи вярващи.

Индуизмът оцеля затова, защото в своята същност беше неотменима част от основата на обществения строй на Индия. В него я няма огромната йерархия, която можеше да бъде разтревожена или унищожена; той е тясно свързан с начина на живот на народа. Неговата способност да се приспособява към изменящите се условия превъзхожда всички останали култове, а неговото отношение към другите религии се отличава с търпимост и готовност да заимства техните елементи: Гаутама Буда и даже самият Христос се смятаха за въплъщения на Вишну.

Днес в Индия съществува огромна потребност от евангелието на Иисус – Бащинството на Бога и синовството, както и произтичащото от него братство на всички хора, което на лично ниво се проявява в преданата опека и общественото служене. В Индия има философска структура и система на вероизповедания; не достига само пробуждащата се искра, която е динамичната любов, описана в изначалното евангелие на Сина Човешки – евангелие очистено от западните догми и доктрини, превръщащи посвещенческия живот на Михаил в религия на белия човек.

sprites, monsters, goblins, and saints of the later-day cults.

94:4.8 (1031.9) While Hinduism has long failed to vivify the Indian people, at the same time it has usually been a tolerant religion. Its great strength lies in the fact that it has proved to be the most adaptive, amorphic religion to appear on Urantia. It is capable of almost unlimited change and possesses an unusual range of flexible adjustment from the high and semimonotheistic speculations of the intellectual Brahman to the arrant fetishism and primitive cult practices of the debased and depressed classes of ignorant believers.

94:4.9 (1032.1) Hinduism has survived because it is essentially an integral part of the basic social fabric of India. It has no great hierarchy which can be disturbed or destroyed; it is interwoven into the life pattern of the people. It has an adaptability to changing conditions that excels all other cults, and it displays a tolerant attitude of adoption toward many other religions, Gautama Buddha and even Christ himself being claimed as incarnations of Vishnu.

94:4.10 (1032.2) Today, in India, the great need is for the portrayal of the Jesusonian gospel — the Fatherhood of God and the sonship and consequent brotherhood of all men, which is personally realized in loving ministry and social service. In India the philosophical framework is existent, the cult structure is present; all that is needed is the vitalizing spark of the dynamic love portrayed in the original gospel of the Son of Man, divested of the Occidental dogmas and doctrines which have tended to make Michael's life bestowal a white man's religion.

5. БОРБАТА ЗА ИСТИНАТА В КИТАЙ

С придвижването на салимските мисионери в Азия, разпространявайки учението за Всевишния Бог и спасението чрез вярата, те поглъщаха много аспекти на философските и религиозни мисли на различните страни. Но учителите изпратени от Мелхиседек и неговите приемници не измениха на своя дълг: те действително достигнаха всички народи на Евразия и в средата на второто хилядолетие до Христа преди да пристигнат в Китай. В течение на повече от сто години в своя център в района на Си-Фук посланниците на Салим готвеха китайските

5. THE STRUGGLE FOR TRUTH IN CHINA

94:5.1 (1032.3) As the Salem missionaries passed through Asia, spreading the doctrine of the Most High God and salvation through faith, they absorbed much of the philosophy and religious thought of the various countries traversed. But the teachers commissioned by Melchizedek and his successors did not default in their trust; they did penetrate to all peoples of the Eurasian continent, and it was in the middle of the second millennium before Christ that they arrived in China. At See Fuch, for more than one hundred years, the Salemites maintained their headquarters, there training Chinese teachers who taught throughout

учители, които проповядваха по цялата територия на обитание на жълтата раса.

Пряко следствие от това учение стана възникването в Китай на най-древната форма на даоизма – религия напълно отличаваща се от тази, която носи това име днес. Ранният даоизъм, или протодаоизмът, беше смес от различни положения:

1. Остатъчните учения на Синглангтон, за които се запази представа за Шан-ди, Бога на Небесата. Във времената на Синглангтон китайският народ практически премина към монотеизма, съсредоточавайки своето учение около поклонението ва Единната Истина, по-късно известна като Духът на Небесата, управителят на вселената. И жълтата раса никога не загуби напълно своята древна представа за Божеството, макар че в последващите векове в тяхната религия постепенно проникнаха много второстепенни богове и духове.

2. Религията на Салим за Бсевишното Божество-Създател, готово да дари човека със своето благоволение в отговор на неговата вяра. Но безспорен факт е това, че към времето на проникване на мисионерите в земите на жълтата раса тяхната проповед значително се отличаваше от простите салимски учения съществуващи във времената на Макивента.

3. Концепцията за Брахмана-Абсолют на индийските философи в съчетание със стремежа да се избавиш от всяко зло. Възможно най-силното външно влияние на салимската религия при нейното разпространение на изток оказаха индийските проповедници на ведизма, които въведоха в салимската идея за спасението своята представа за Брахман-Абсолюта.

Това смесено вероучение се разпространи по всички територии заселени с жълтата и кафяви раси, ставайки основополагащ фактор за тяхната религиозно-философска мисъл. В Япония този протодаоизъм беше известен като синтоизъм и народът на тази страна, намиращ се на огромно разстояние от палестинския Салим, узна за инкарнацията на Макивента Мелхиседек, който живя на земята за да не забрави човечеството името на Бога.

В Китай всички тези вероучения бяха впоследствие объркани и смесени с постоянно растящия култ на поклонение пред предците. Но от времето на Синглангтон китайците никога не бяха ставали безпомощни роби на духовенството. Жълтата раса първа премина от кабалата на варварството към организираната цивилизация, тъй като тя първа придоби някаква степен на свобода от

all the domains of the yellow race.

94:5.2 (1032.4) It was in direct consequence of this teaching that the earliest form of Taoism arose in China, a vastly different religion than the one which bears that name today. Early or proto-Taoism was a compound of the following factors:

94:5.3 (1032.5) 1. The lingering teachings of Singlangton, which persisted in the concept of Shang-ti, the God of Heaven. In the times of Singlangton the Chinese people became virtually monotheistic; they concentrated their worship on the One Truth, later known as the Spirit of Heaven, the universe ruler. And the yellow race never fully lost this early concept of Deity, although in subsequent centuries many subordinate gods and spirits insidiously crept into their religion.

94:5.4 (1032.6) 2. The Salem religion of a Most High Creator Deity who would bestow his favor upon mankind in response to man's faith. But it is all too true that, by the time the Melchizedek missionaries had penetrated to the lands of the yellow race, their original message had become considerably changed from the simple doctrines of Salem in the days of Machiventa.

94:5.5 (1032.7) 3. The Brahman-Absolute concept of the Indian philosophers, coupled with the desire to escape all evil. Perhaps the greatest extraneous influence in the eastward spread of the Salem religion was exerted by the Indian teachers of the Vedic faith, who injected their conception of the Brahman — the Absolute — into the salvationistic thought of the Salemites.

94:5.6 (1033.1) This composite belief spread through the lands of the yellow and brown races as an underlying influence in religio-philosophic thought. In Japan this proto-Taoism was known as Shinto, and in this country, far-distant from Salem of Palestine, the peoples learned of the incarnation of Machiventa Melchizedek, who dwelt upon earth that the name of God might not be forgotten by mankind.

94:5.7 (1033.2) In China all of these beliefs were later confused and compounded with the ever-growing cult of ancestor worship. But never since the time of Singlangton have the Chinese fallen into helpless slavery to priestcraft. The yellow race was the first to emerge from barbaric bondage into orderly civilization because it was the first to achieve some measure of freedom from the abject fear of the gods, not even fearing the ghosts of the

малодушния страх пред боговете; даже страхът пред духовете на покойниците тук не беше така силен, както при другите раси. Поражението на Китай се обяснява с това, че той не отиде по-далеч от освобождението от жреците и се сблъска с почти толкова пагубно заблуждение – поклонение пред предците.

Но усилията на посланниците на Салим не бяха напразни. Именно върху фундамента на техните евангелия построиха своите учения великите китайски философи от шести век. Нравствената атмосфера и духовните възгледи на епохата на Лао-Цзъ и Конфуций израстнаха от ученията на салимските мисионери от по-ранния период.

dead as other races feared them. China met her defeat because she failed to progress beyond her early emancipation from priests; she fell into an almost equally calamitous error, the worship of ancestors.

94:5.8 (1033.3) But the Salemites did not labor in vain. It was upon the foundations of their gospel that the great philosophers of sixth-century China built their teachings. The moral atmosphere and the spiritual sentiments of the times of Lao-tse and Confucius grew up out of the teachings of the Salem missionaries of an earlier age.

6. ЛАО-ДЗЪ И КОНФУЦИЙ

Приблизително шестотин години преди пристигането на Михаил, на Мелхиседек, отдавна вече завършил своето пребиваване в плът започна да му се струва, че чистотата на оставеното от него на земята учение го заплашва твърде голяма опасност поради повсеместното му смесване с по-древни урантийски вярвания. Известно време се оформяше впечатлението, че неговата мисия - мисията на предшественик на Михаил може да завърши с неуспех. И в шести век до Христа, благодарение на необичайното въздействие на духовни сили, не до край разбрано даже от планетарните наблюдатели, Урантия стана място на действително необичайно изложение на разнообразни религиозни истини. С помощта на няколко човешки учители салимското евангелие беше възстановено и придоби нов живот и в тази си форма то в значителна степен се запази чак до времето на съставяне на настоящите документи.

В целия цивилизован свят това уникално столетие на духовен прогрес се характеризира с появата на велики учители в областта на религията, морала и философията. В Китай двама изтъкнати учителя бяха Лао-Цзъ и Конфуций.

Лао-Цзъ се опираше непосредствено на понятията на салимската традиция, провъзгласявайки Дао за Единната Първопричина на цялото творение. Лао беше човек с огромна духовна проницателност. Той учеше, че “извечната цел на човека е вечен съюз с Дао – Висшия Бог и Всеобщ Цар”. Неговото разбиране на пределната причинност се отличаваше с дълбочина на постиженията, тъй като той пишеше: “Единството възниква от Абсолютното Дао и от Единството възниква космическото Двуединство и от такова Двуединство се ражда Триединството и

6. LAO-TSE AND CONFUCIUS

94:6.1 (1033.4) About six hundred years before the arrival of Michael, it seemed to Melchizedek, long since departed from the flesh, that the purity of his teaching on earth was being unduly jeopardized by general absorption into the older Urantia beliefs. It appeared for a time that his mission as a forerunner of Michael might be in danger of failing. And in the sixth century before Christ, through an unusual co-ordination of spiritual agencies, not all of which are understood even by the planetary supervisors, Urantia witnessed a most unusual presentation of manifold religious truth. Through the agency of several human teachers the Salem gospel was restated and revitalized, and as it was then presented, much has persisted to the times of this writing.

94:6.2 (1033.5) This unique century of spiritual progress was characterized by great religious, moral, and philosophic teachers all over the civilized world. In China, the two outstanding teachers were Lao-tse and Confucius.

94:6.3 (1033.6) *Lao-tse* built directly upon the concepts of the Salem traditions when he declared Tao to be the One First Cause of all creation. Lao was a man of great spiritual vision. He taught that man’s eternal destiny was “everlasting union with Tao, Supreme God and Universal King.” His comprehension of ultimate causation was most discerning, for he wrote: “Unity arises out of the Absolute Tao, and from Unity there appears cosmic Duality, and from such Duality, Trinity springs forth into existence, and Trinity is the primal source of all reality.” “All reality is ever in balance between the potentials

Триединството е първоизточникът на цялата реалност". "Цялата космическа реалност пребивава в състояние на постоянно равновесие между потенциалното и актуалното и духа на божествеността извечно съгласува тези начала".

and the actuals of the cosmos, and these are eternally harmonized by the spirit of divinity."

Лао-цзъ също беше един от първите, който изложи учението за въздаянието на добро и зло: "Добродетелта поражда добродетел, но за истински добродетелния човек злото също поражда добродетел".

94:6.4 (1033.7) Lao-tse also made one of the earliest presentations of the doctrine of returning good for evil: "Goodness begets goodness, but to the one who is truly good, evil also begets goodness."

Той учеше, че създанието се връща към Създателя и представяше живота като възникването на личност от космически потенциали, сравнявайки смъртта със завръщането на това създание в къщи. Той притежаваше необичайна представа за истинската вяра, която също сравняваше с "отношението на малко дете".

94:6.5 (1033.8) He taught the return of the creature to the Creator and pictured life as the emergence of a personality from the cosmic potentials, while death was like the returning home of this creature personality. His concept of true faith was unusual, and he too likened it to the "attitude of a little child."

Лао-цзъ добре рабираше вечната цел на Бога, тъй като казваше: "Абсолютното Божество не прилага усилия, но винаги тържествува; то не принуждава човечеството, но винаги е готово да откликне на неговите истинни желания; волята на Бога е вечна в своето търпение и вечна в неизбежността на своето изражение". Изразявайки истината за това , че е по-блажено да даваш, отколкото да вземаш, той каза за истинно вярващите: "Добродетелният човек се стреми да не задържа истината за себе си, а да посвети това богатство на своите приятели, тъй като именно в това се заключава претворяването на истината. Волята на Абсолютния Бог винаги облагодетелства и никога не разрушава; целта на истинно вярващия е винаги да действа, но никога не принуждава".

94:6.6 (1034.1) His understanding of the eternal purpose of God was clear, for he said: "The Absolute Deity does not strive but is always victorious; he does not coerce mankind but always stands ready to respond to their true desires; the will of God is eternal in patience and eternal in the inevitability of its expression." And of the true religionist he said, in expressing the truth that it is more blessed to give than to receive: "The good man seeks not to retain truth for himself but rather attempts to bestow these riches upon his fellows, for that is the realization of truth. The will of the Absolute God always benefits, never destroys; the purpose of the true believer is always to act but never to coerce."

Учението на Лао за несъпротивляването и за това различие, което той прекарваше между *действието* и *принудата* по-късно бяха извратени, превръщайки се в принципа "да видиш, да направиш и да не мислиш за нищо". Но Лао никога не учеше на такива лъжливи представи макар че неговата концепция за несъпротивляването изигра своята роля в последващото развитие на пацифистките тенденции сред народите на Китай.

94:6.7 (1034.2) Lao's teaching of nonresistance and the distinction which he made between *action* and *coercion* became later perverted into the beliefs of "seeing, doing, and thinking nothing." But Lao never taught such error, albeit his presentation of nonresistance has been a factor in the further development of the pacific predilections of the Chinese peoples.

Но популярният даоизъм на Урантия прз двадесети век има много малко общо с възвишените възгледи и космически представи на древния философ, учещ на своето разбиране на истината, което се заключаваше в следното: вярата в Абсолютния Бог е източник на тази божествена енергия, която ще възроди света и с помощта на която човекът възхожда към духовно единение с Дао – Вечното Божество и Създателя-Абсолют на вселените.

94:6.8 (1034.3) But the popular Taoism of twentieth-century Urantia has very little in common with the lofty sentiments and the cosmic concepts of the old philosopher who taught the truth as he perceived it, which was: That faith in the Absolute God is the source of that divine energy which will remake the world, and by which man ascends to spiritual union with Tao, the Eternal Deity and Creator Absolute of the universes.

Конфуций (Кунг-Фу-цзъ) беше по-млад съвременник на Лао в Китай през шести век. Конфуций положи в основата на своята доктрина най-добрите нравствени традиции, почерпени от дългата история на жълтата раса. Освен това върху него оказаха известно влияние запазилите се предания за салимските мисионери. Неговият главен труд представляваше сбор от мъдри изречения на древни философи. Този учител беше отхвърлен приживе, но оттогава неговите писания и учения оказват огромно въздействие в Китай и Япония. Конфуций отправи предизвикателство към шаманите, заменяйки магията с морал. Но той се престара, превръщайки *порядъка* в нов фетиш и учредявайки уважение към древния етикет, който почитат в Китай и досега – времето на написване на настоящите повествувания.

94:6.9 (1034.4) *Confucius* (Kung Fu-tze) was a younger contemporary of Lao in sixth-century China. Confucius based his doctrines upon the better moral traditions of the long history of the yellow race, and he was also somewhat influenced by the lingering traditions of the Salem missionaries. His chief work consisted in the compilation of the wise sayings of ancient philosophers. He was a rejected teacher during his lifetime, but his writings and teachings have ever since exerted a great influence in China and Japan. Confucius set a new pace for the shamans in that he put morality in the place of magic. But he built too well; he made a new fetish out of *order* and established a respect for ancestral conduct that is still venerated by the Chinese at the time of this writing.

Конфуцианската проповед на морала се основаваше на теорията за това, че земният път е изкривена сянка на небесния път; че истинският модел на преходната цивилизация е огледално изображение на вечния порядък на небесата. Потенциалната концепция за Бога беше почти напълно подчинена в конфуцианството на това особено значение, което се придаваше на Небесния Път, космическия модел.

94:6.10 (1034.5) The Confucian preachment of morality was predicated on the theory that the earthly way is the distorted shadow of the heavenly way; that the true pattern of temporal civilization is the mirror reflection of the eternal order of heaven. The potential God concept in Confucianism was almost completely subordinated to the emphasis placed upon the Way of Heaven, the pattern of the cosmos.

С изключение на немногобройните привърженици Изтокът забрави ученията на Лао, но трудовете на Конфуций оттогава са основен компонент на морала в културата на почти една трета Урантийци. Макар че конфуцианските заповеди увековечаваха това по-добро, което беше в миналото, в определен смисъл те противоречаха на самия китайски дух на изследванията, който доведе до постижения предизвикващи такова поклонение. На влиянието на тези доктрини безуспешно се опитваха да противостоят имперските стремежи на Цин Ши Хуанг Ди и ученията на Мо Ди провъзгласиха, че братството може да бъде основано не на етически дълг, а на любов към Бога. Той се стремеше да възроди древното търсене на нова истина, но неговите учения претърпяха неуспех поради решителната съпротива на учениците на Конфуций.

94:6.11 (1034.6) The teachings of Lao have been lost to all but a few in the Orient, but the writings of Confucius have ever since constituted the basis of the moral fabric of the culture of almost a third of Urantians. These Confucian precepts, while perpetuating the best of the past, were somewhat inimical to the very Chinese spirit of investigation that had produced those achievements which were so venerated. The influence of these doctrines was unsuccessfully combated both by the imperial efforts of Ch'in Shih Huang Ti and by the teachings of Mo Ti, who proclaimed a brotherhood founded not on ethical duty but on the love of God. He sought to rekindle the ancient quest for new truth, but his teachings failed before the vigorous opposition of the disciples of Confucius.

Подобно на много други учители по духовност и морал и Конфуций и Лао-цзъ с времето започнаха да бъдат обожествявани от своите последователи в епохата на духовния упадък, който настъпи в Китай в периода между деградацията и извращенията на даоизма и идването на будистките мисионери от Индия. В течение на тези вредни в духовно отношение векове религията на жълтата раса се изроди в жалка теология, която гъмжеше от

94:6.12 (1034.7) Like many other spiritual and moral teachers, both Confucius and Lao-tse were eventually deified by their followers in those spiritually dark ages of China which intervened between the decline and perversion of the Taoist faith and the coming of the Buddhist missionaries from India. During these spiritually decadent centuries the religion of the yellow race degenerated into a pitiful theology wherein swarmed devils, dragons, and evil spirits, all

дяволи, дракони и зли духове - всичко това свидетелстваше за завръщане на страховете на непросветения смъртен разум. И Китай, някога възглавяващ човешкия род благодарение на своята прогресивна религия, изостана – изостана поради временната си неспособност да тръгне по истински път на развитие на това богосъзнание, което е непременно условие за истинския прогрес не само на отделен смъртен, но и на забърканите и сложни цивилизации, характерни за развитието на културата и обществото на еволюционната пространствено-времева планета.

betokening the returning fears of the unenlightened mortal mind. And China, once at the head of human society because of an advanced religion, then fell behind because of temporary failure to progress in the true path of the development of that God-consciousness which is indispensable to the true progress, not only of the individual mortal, but also of the intricate and complex civilizations which characterize the advance of culture and society on an evolutionary planet of time and space.

7. ГАУТАМА СИДХАРТХА

Едновременно с Лао-цзъ и Конфуциий в Китай, в Индия се появи още един велик учител на истината. Гаутама Сидхартха се роди в шести век в северната индийска провинция Непал. По-късно неговите последователи превърнаха Гаутама в сина на неизказано богат управител, макар че в действителност той беше наследник на незначителен вожд, който управляваше благодарение на покорността на обитателите на отдалечената планинска долина в Южните Хималаи.

След шест години безуспешно практикуване на йога Гаутама формулира положенията, от които израстна философията на будизма. Сидхартха встъпи в решителна, макар и напразна борба с усилването на кастовата система. Този млад пророк се отличаваше с възвишена искреност и удивително безкористие, изключително привличащи хората от това време. Той призоваваше да се откажат от търсенето на индивидуално спасение чрез физически лишения и лични страдания. И той призоваваше своите последователи да разнесат неговото евангелие по целия свят.

На фона на объркани и изобилстващи с крайности култове на Индия живителна промяна станаха по-трезвите и умерени учения на Гаутама. Той осъждаше боговете, жреците и техните жертвоприношения, но не съумя да в и д и *личността* на Единния Всеобщ. Невярвайки в съществуването на индивидуалната човешка душа Гаутама разбира се героично се бореше с осветените традиции на вярването в преселение на душите. Той предприе благородния опит да освободи хората от страха, да им позволи да се чувстват непринудено в своя дом – голямата вселена, но не му се отдаде да им укаже пътя водещ към реалния небесен дом на възходящите смъртни – Раят, и към

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

94:7.1 (1035.1) Contemporary with Lao-tse and Confucius in China, another great teacher of truth arose in India. Gautama Siddhartha was born in the sixth century before Christ in the north Indian province of Nepal. His followers later made it appear that he was the son of a fabulously wealthy ruler, but, in truth, he was the heir apparent to the throne of a petty chieftain who ruled by sufferance over a small and secluded mountain valley in the southern Himalayas.

94:7.2 (1035.2) Gautama formulated those theories which grew into the philosophy of Buddhism after six years of the futile practice of Yoga. Siddhartha made a determined but unavailing fight against the growing caste system. There was a lofty sincerity and a unique unselfishness about this young prophet prince that greatly appealed to the men of those days. He detracted from the practice of seeking individual salvation through physical affliction and personal pain. And he exhorted his followers to carry his gospel to all the world.

94:7.3 (1035.3) Amid the confusion and extreme cult practices of India, the saner and more moderate teachings of Gautama came as a refreshing relief. He denounced gods, priests, and their sacrifices, but he too failed to perceive the *personality* of the One Universal. Not believing in the existence of individual human souls, Gautama, of course, made a valiant fight against the time-honored belief in transmigration of the soul. He made a noble effort to deliver men from fear, to make them feel at ease and at home in the great universe, but he failed to show them the pathway to that real and supernal home of ascending mortals — Paradise — and to the expanding service of eternal existence.

разширяващото се служене на вечния живот.

Гаутама беше итински пророк и ако се беше вслушал съветите на отшелника Годад щеше да успее да пробуди в цяла Индия това въодушевление, което би донесло възраждане на салимското евангелие – спасението чрез вяра. Годад беше родом от семейство пазещо традициите на мисионерите на Мелхиседек.

94:7.4 (1035.4) Gautama was a real prophet, and had he heeded the instruction of the hermit Godad, he might have aroused all India by the inspiration of the revival of the Salem gospel of salvation by faith. Godad was descended through a family that had never lost the traditions of the Melchizedek missionaries.

Гаутама основа своето училище във Варнаси. На втората година от неговото съществуване един от учениците, Баутан, сподели с учителя преданието на салимските мисионери за завета на Мелхиседек с Авраам. И макар че Сидхартха не притежаваше ясна представа за Всеобщия Баща, той стана последовател на прогресивните възгледи за спасение чрез вяра, проста вяра. Обявявайки за това на своите последователи, той започна да отправя групи свои ученици по шестдесет човека във всяка за провъзгласяване на народа на Индия на “благата вест за свободното спасение, за това, че всички хора - и висши и низши, могат да придобият блаженство благодарение на вярата в праведността и справедливостта”.

94:7.5 (1035.5) At Benares Gautama founded his school, and it was during its second year that a pupil, Bautan, imparted to his teacher the traditions of the Salem missionaries about the Melchizedek covenant with Abraham; and while Siddhartha did not have a very clear concept of the Universal Father, he took an advanced stand on salvation through faith — simple belief. He so declared himself before his followers and began sending his students out in groups of sixty to proclaim to the people of India “the glad tidings of free salvation; that all men, high and low, can attain bliss by faith in righteousness and justice.”

Жената на Гаутама вярваше в евангелието на своя мъж и основа орден на монахини. Неговият син стана приемник на Отеца и значително разшири култа; той разбра новата идея за спасение чрез вяра, но в последните години от своя живот, бидейки вече на преклонна възраст, прояви нерешителност по отношение на салимското евангелие за постигането на божествено благоволение с помощта само на едната вяра и неговите предсмъртни слова бяха: “Творете своето спасение”.

94:7.6 (1035.6) Gautama’s wife believed her husband’s gospel and was the founder of an order of nuns. His son became his successor and greatly extended the cult; he grasped the new idea of salvation through faith but in his later years wavered regarding the Salem gospel of divine favor through faith alone, and in his old age his dying words were, “Work out your own salvation.”

Когато евангелието на Гаутама беше възвестявано в своя висш вид, неговата проповед за вселенско спасение свободна от жертвоприношения, изтезания, ритуали и жреци беше революционно и удивително за своето време учение. Това учение стигна поразително близо до това да стане възраждане на салимското евангелие. Много отчаяни души намериха в него свое пристанище и независимо от неговото гротескно извращение в последващите векове то и досега си остава надежда за милиони хора.

94:7.7 (1036.1) When proclaimed at its best, Gautama’s gospel of universal salvation, free from sacrifice, torture, ritual, and priests, was a revolutionary and amazing doctrine for its time. And it came surprisingly near to being a revival of the Salem gospel. It brought succor to millions of despairing souls, and notwithstanding its grotesque perversion during later centuries, it still persists as the hope of millions of human beings.

В доктрините на Сидхартха имаше много по-големи истини, отколкото в съвременните култове, носещи неговото име. Съвременният будизъм също така малко напомня за ученията на Гаутама Сидхартха, както християнството – за учението на Иисус Назарянин.

94:7.8 (1036.2) Siddhartha taught far more truth than has survived in the modern cults bearing his name. Modern Buddhism is no more the teachings of Gautama Siddhartha than is Christianity the teachings of Jesus of Nazareth.

8. БУДИСТКАТА ВЯРА

За да стане будист човек трябваше само публично да заяви за своята вяра, повтаряйки словата на Утешението: “Аз намирам своето утешение в Буда; аз намирам своето утешение в Учението; аз намирам своето утешение в Братството”.

Будизмът беше породен от историческо лице, а не от мит. Последователите на Гаутама го наричаха Шаста, което означава “учител”. Макар че тои не претендираше за свръхчовешки произход, учениците на Гаутама скоро започнаха да го наричат *просветлен,* Буда, а впоследствие – Шакямуни Буда.

Изначалното евангелие на Гаутама се основаваше на четири благородни истини:

1. Благородната истина на страданието.

2. Причината за страданието.

3. Освобождението от страдания.

4. Пътят, водещ към освобождението от страдания.

С доктрината за страданието и освобождаването от него беше тясно свързана философията на Осемкратния Път: правилните възгледи, стремления, реч, поведение, средства за съществуване, усилия, грижливост и съзерцание. В намеренията на Гаутама не влизаше унищожаването на всяко усилие, желания и страст за освобождаване от страдание. Неговото учение беше отправено по-скоро към това да покаже на смъртния разум колко напразно е да свързва своите надежди и стремежи само с едни временни и материални цели. Въпросът беше не толкова да се избягва любовта на своите другари, колкото за това взорът на истински вярващия да бъде обърнат също отвъд пределите на връзките с материалния свят, към реалностите на вечното бъдеще.

В проповедите на Гаутама съществуваха пет морални заповеди:

1. Не убивай.

2. Не кради.

3. Не бъди непристоен.

4. Не лъжи.

5. Не пий опияняващи напитки.

Съществуваха няколко допълнителни или второстепенни заповеди, съблюдаването на които не беше задължително за вярващите.

8. THE BUDDHIST FAITH

94:8.1 (1036.3) To become a Buddhist, one merely made public profession of the faith by reciting the Refuge: “I take my refuge in the Buddha; I take my refuge in the Doctrine; I take my refuge in the Brotherhood.”

94:8.2 (1036.4) Buddhism took origin in a historic person, not in a myth. Gautama’s followers called him Sasta, meaning master or teacher. While he made no superhuman claims for either himself or his teachings, his disciples early began to call him *the enlightened one,* the Buddha; later on, Sakyamuni Buddha.

94:8.3 (1036.5) The original gospel of Gautama was based on the four noble truths:

94:8.4 (1036.6) 1. The noble truths of suffering.

94:8.5 (1036.7) 2. The origins of suffering.

94:8.6 (1036.8) 3. The destruction of suffering.

94:8.7 (1036.9) 4. The way to the destruction of suffering.

94:8.8 (1036.10) Closely linked to the doctrine of suffering and the escape therefrom was the philosophy of the Eightfold Path: right views, aspirations, speech, conduct, livelihood, effort, mindfulness, and contemplation. It was not Gautama’s intention to attempt to destroy all effort, desire, and affection in the escape from suffering; rather was his teaching designed to picture to mortal man the futility of pinning all hope and aspirations entirely on temporal goals and material objectives. It was not so much that love of one’s fellows should be shunned as that the true believer should also look beyond the associations of this material world to the realities of the eternal future.

94:8.9 (1036.11) The moral commandments of Gautama’s preachment were five in number:

94:8.10 (1036.12) 1. You shall not kill.

94:8.11 (1036.13) 2. You shall not steal.

94:8.12 (1036.14) 3. You shall not be unchaste.

94:8.13 (1036.15) 4. You shall not lie.

94:8.14 (1036.16) 5. You shall not drink intoxicating liquors.

94:8.15 (1036.17) There were several additional or secondary commandments, whose observance was optional with believers.

Сидхартха едва ли вярваше в безсмъртието на човешката личност; неговата философия признаваше само нещо като функционална непрекъснатост. Той нито веднъж не даде ясно определение на това какво именно включва в учението за нирвана. Този факт, че теоретически тя можеше да бъде изпитана в течение на смъртното съществуване говори за това, че тя не се разглеждаше като състояние на пълно унищожение. Под нирвана се подразбираше висше просветление и небесно блаженство, когато се рушат всички връзки, свързващи човека с материалния свят; появява се свобода от желание за смъртен живот и освобождаване от всяка опасност от повторно преживяване на инкарнация.

94:8.16 (1036.18) Siddhartha hardly believed in the immortality of the human personality; his philosophy only provided for a sort of functional continuity. He never clearly defined what he meant to include in the doctrine of Nirvana. The fact that it could theoretically be experienced during mortal existence would indicate that it was not viewed as a state of complete annihilation. It implied a condition of supreme enlightenment and supernal bliss wherein all fetters binding man to the material world had been broken; there was freedom from the desires of mortal life and deliverance from all danger of ever again experiencing incarnation.

В съответствие с изначалните учения на Гаутама спасението, покрай божествената помощ, се постига за сметка на човешките усилия; тук няма място за спасителната вяра или за молитвите обърнати към свръхчовешките сили. В своя опит да сведе до минимум суеверията на Индия Гаутама се стремеше да отврати хората от вулгарните твърдения на магическото спасение. И в това той остави на своите приемници широко поле за погрешни тълкувания на своето учение и им позволи да твърдят, че всеки опит на човека да постигне нещо е неприятен и болезнен. Неговите последователи не забелязаха, че висшето щастие е свързано с разумен и увлечен стремеж към достойни цели и че такива постижения са истински прогрес в космическото самопознание.

94:8.17 (1037.1) According to the original teachings of Gautama, salvation is achieved by human effort, apart from divine help; there is no place for saving faith or prayers to superhuman powers. Gautama, in his attempt to minimize the superstitions of India, endeavored to turn men away from the blatant claims of magical salvation. And in making this effort, he left the door wide open for his successors to misinterpret his teaching and to proclaim that all human striving for attainment is distasteful and painful. His followers overlooked the fact that the highest happiness is linked with the intelligent and enthusiastic pursuit of worthy goals, and that such achievements constitute true progress in cosmic self-realization.

Великата истина на учението на Сидхартха беше тезисът за вселената на абсолютната справедливост. Това беше най-добрата философия без Бог, създадена някога от смъртния човек. Тя представляваше идеален хуманизъм, лишил от всякакви основания суеверията, магическите ритуали и страха от призраци и демони.

94:8.18 (1037.2) The great truth of Siddhartha's teaching was his proclamation of a universe of absolute justice. He taught the best godless philosophy ever invented by mortal man; it was the ideal humanism and most effectively removed all grounds for superstition, magical rituals, and fear of ghosts or demons.

Огромната слабост на изначалното евангелие на будизма се заключаваше в това, че то не създаде религия на безкористното обществено служене. В течение на дълго време будисткото братство беше не братство на вярващи, а по-скоро община на тези, които се готвеха за ролята на учители. Гаутама им забраняваше да получават пари при това опитвайки се да предотврати нарастването на йерархичните тенденции. Дейността на самия Гаутама се отличаваше с огромна социална насоченост; наистина, неговия живот беше значително повече от неговите проповеди.

94:8.19 (1037.3) The great weakness in the original gospel of Buddhism was that it did not produce a religion of unselfish social service. The Buddhistic brotherhood was, for a long time, not a fraternity of believers but rather a community of student teachers. Gautama forbade their receiving money and thereby sought to prevent the growth of hierarchal tendencies. Gautama himself was highly social; indeed, his life was much greater than his preachment.

9. РАЗПРОСТРАНЯВАНЕТО НА БУДИЗМА

9. THE SPREAD OF BUDDHISM

Будизмът получи широко разпространение затова, защото предлагаше спасение чрез вяра в Буда, просветленият. Той повече съответстваше на истините на Мелхиседек, отколкото на която и да е друга религиозна система в цяла източна Азия. Но като религия Будизмът получи широко признание едва след като беше приет принадлежащият към низшата каста властник Ашока, който, след египетския Еханатон, беше един от най-изумителните граждански управители в периода между Мелхиседек и Михаил. Ашока създаде великата китайска империя благодарение на проповядването на будизма от неговите мисионери. В течение на двадесет и пет години той подготви и изпрати в най-отдалечените ъгълчета на известния по това време свят повече от седемнадесет хиляди мисионери. За едно поколение той превърна будизма в господстваща религия на половината от целия свят. Скоро будизмът се утвърди в Тибет, Кашмир, Цейлон, Бирма, Ява, Сиам, Корея, Китай и Япония. Като цяло тази религия неизмеримо превъзхождаше тези, които изтласкваше или усъвършенстваше.

94:9.1 (1037.4) Buddhism prospered because it offered salvation through belief in the Buddha, the enlightened one. It was more representative of the Melchizedek truths than any other religious system to be found throughout eastern Asia. But Buddhism did not become widespread as a religion until it was espoused in self-protection by the low-caste monarch Asoka, who, next to Ikhnaton in Egypt, was one of the most remarkable civil rulers between Melchizedek and Michael. Asoka built a great Indian empire through the propaganda of his Buddhist missionaries. During a period of twenty-five years he trained and sent forth more than seventeen thousand missionaries to the farthest frontiers of all the known world. In one generation he made Buddhism the dominant religion of one half the world. It soon became established in Tibet, Kashmir, Ceylon, Burma, Java, Siam, Korea, China, and Japan. And generally speaking, it was a religion vastly superior to those which it supplanted or upstepped.

Разпространението на будизма от неговата родина по цяла Азия е едно от най-завладяващите повествувания за духовната преданост и мисионерска настойчивост на искрено вярващите. Проповедниците на евангелието на Гаутама не само мъжествено гледаха в очите опасностите, дебнещи ги по сухопътните керванни пътища, но и рискуваха своя живот в китайските морета, продължавайки своята мисия извън пределите на азиатския континент и донасяйки до всички народи идеите на своята вяра. Но този будизъм вече не беше простото учение на Гаутама: той се превърна в евангелие, което придоби свръхестествени черти и направи Сидхартха бог. И колкото повече се отдалечаваше будизмът от своята високопланинска родина в Индия, толкова по-малко той напомняше ученията на Гаутама и толкова повече подхождаше на тези религии, които изтласкваше.

94:9.2 (1037.5) The spread of Buddhism from its homeland in India to all of Asia is one of the thrilling stories of the spiritual devotion and missionary persistence of sincere religionists. The teachers of Gautama's gospel not only braved the perils of the overland caravan routes but faced the dangers of the China Seas as they pursued their mission over the Asiatic continent, bringing to all peoples the message of their faith. But this Buddhism was no longer the simple doctrine of Gautama; it was the miraculized gospel which made him a god. And the farther Buddhism spread from its highland home in India, the more unlike the teachings of Gautama it became, and the more like the religions it supplanted, it grew to be.

Впоследствие голямо внимание върху будизма оказаха даоизмът в Китай, синтоизмът в Япония и християнството в Тибет. В Индия след хиляда години, будизмът просто загуби силата си и угасна. Той се проникна от брахманизма и впоследствие напълно отстъпи своите позиции на исляма, докато в много други източни страни се изроди в ритуал, който Гаутама Сидхартха никога не би признал.

94:9.3 (1038.1) Buddhism, later on, was much affected by Taoism in China, Shinto in Japan, and Christianity in Tibet. After a thousand years, in India Buddhism simply withered and expired. It became Brahmanized and later abjectly surrendered to Islam, while throughout much of the rest of the Orient it degenerated into a ritual which Gautama Siddhartha would never have recognized.

На юг фундаменталисткия стереотип на ученията на Сидхартха се съхрани в Цейлон, Бирма и Индокитай. Тази клонка на будизма –

94:9.4 (1038.2) In the south the fundamentalist stereotype of the teachings of Siddhartha persisted in Ceylon, Burma, and the Indo-China

хинаяна, се придържа към по-древна или асоциална доктрина.

Но още преди краха на будизма в Индия китайските и североиндийски групи-последователи на Гаутама, започнаха да развиват учението махаяна за "Големият Път" към спасението – за разлика от пуристите на юга, които бяха привърженици на хинаяна, или "Малкия Път". Последователите на махаяна се освободиха от социалните ограничения присъщи на будистката доктрина и оттогава тази северна клонка продължава да се развива в Китай и Япония.

Днес будизмът е жива развиваща се религия тъй като успява в значителна степен да запази високите нравствени ценности на своите привърженици. Той поощрява спокойствието и самообладанието, повишава безметежността и щастието и помага да се предотвратят мъката и скръбта. Тези, които вярват в тази философия, живеят по-щастлив живот, отколкото много от онези, който не вярват в нея.

peninsula. This is the Hinayana division of Buddhism which clings to the early or asocial doctrine.

94:9.5 (1038.3) But even before the collapse in India, the Chinese and north Indian groups of Gautama's followers had begun the development of the Mahayana teaching of the "Great Road" to salvation in contrast with the purists of the south who held to the Hinayana, or "Lesser Road." And these Mahayanists cast loose from the social limitations inherent in the Buddhist doctrine, and ever since has this northern division of Buddhism continued to evolve in China and Japan.

94:9.6 (1038.4) Buddhism is a living, growing religion today because it succeeds in conserving many of the highest moral values of its adherents. It promotes calmness and self-control, augments serenity and happiness, and does much to prevent sorrow and mourning. Those who believe this philosophy live better lives than many who do not.

10. РЕЛИГИЯТА В ТИБЕТ

В Тибет може да се срещне най-причудливото съчетание на ученията на Мелхиседек с будизма, индуизма, даоизма и християнството. Когато будистките мисионери достигнаха Тибет, те се сблъскаха с примитивно варварство, което много напомняше това състояние, в което християнските мисионери завариха северните племена на Европа.

Тези простодушни тибетци не желаеха напълно да се разделят със своята древна магия и талисмани. Изучаването на религиозните обреди, влизащи в съвременните тибетски ритуали, показва прекомерно разраснало се братство на жреците с бръснати глави, които се възползват от претрупан ритуал, включващ звънчета, песнопения, благовония, процесии, броеници, идоли, талисмани, скулптурни изображения, светена вода, ярки одежди и сложни хорове. Те се отличават със сковани догми и застинали символи на вярата, мистичните ритуали и специалните постове. Тяхната йерархия включва монаси, монахини, абати и Великия Лама. Те се молят на ангелите, светците, Светата Майка и боговете. Те практикуват изповеди и вярват в чистилището. Техните манастири са огромни, техните събори са величествени. Те се занимават с безкрайно повторение на свещени ритуали и вярват в това, че такива обреди донасят спасение.

10. RELIGION IN TIBET

94:10.1 (1038.5) In Tibet may be found the strangest association of the Melchizedek teachings combined with Buddhism, Hinduism, Taoism, and Christianity. When the Buddhist missionaries entered Tibet, they encountered a state of primitive savagery very similar to that which the early Christian missionaries found among the northern tribes of Europe.

94:10.2 (1038.6) These simple-minded Tibetans would not wholly give up their ancient magic and charms. Examination of the religious ceremonials of present-day Tibetan rituals reveals an overgrown brotherhood of priests with shaven heads who practice an elaborate ritual embracing bells, chants, incense, processionals, rosaries, images, charms, pictures, holy water, gorgeous vestments, and elaborate choirs. They have rigid dogmas and crystallized creeds, mystic rites and special fasts. Their hierarchy embraces monks, nuns, abbots, and the Grand Lama. They pray to angels, saints, a Holy Mother, and the gods. They practice confessions and believe in purgatory. Their monasteries are extensive and their cathedrals magnificent. They keep up an endless repetition of sacred rituals and believe that such ceremonials bestow salvation. Prayers are fastened to a wheel, and with its turning they believe the petitions become efficacious. Among no other people of modern times can be found the observance of so much from so many religions; and it is inevitable

Текстовете на молитвата се привързват към колело и те вярват, че въртенето на колелото придава на техните молби сила. Нито в един друг народ от съвременността не невъзможно да се срещнат толкова изобилни заимствания от толкова различни религии; такава съвкупна литургия неизбежно става необичайно тежка и непоносимо обременителна.

that such a cumulative liturgy would become inordinately cumbersome and intolerably burdensome.

Сред тибетците има нещо от всички водещи религии, с изключение на простото учение на евангелието на Исус за човека като за Божий син, братството на хората и възхода на все по-високи нива на гражданството и вечната вселена.

94:10.3 (1038.7) The Tibetans have something of all the leading world religions except the simple teachings of the Jesusonian gospel: sonship with God, brotherhood with man, and ever-ascending citizenship in the eternal universe.

11. ФИЛОСОФИЯТА НА БУДИЗМА

11. BUDDHIST PHILOSOPHY

В Китай будизмът се появи в първото хилядолетие след Христа и той се вписваше добре в религиозните традиции на жълтата раса. Покланяйки се на предците, в течение на дълго време жълтите хора се молеха на своите покойници; сега те можеха да се молят и за тях. Будизмът бързо се смеси с остатъците от ритуалните обреди на разрушаващият се даоизъм. Скоро тази нова синтетическа религия, с нейните храмове и стройни религиозни обреди, стана общопризнат култ на народите на Китай, Корея и Япония.

94:11.1 (1038.8) Buddhism entered China in the first millennium after Christ, and it fitted well into the religious customs of the yellow race. In ancestor worship they had long prayed to the dead; now they could also pray for them. Buddhism soon amalgamated with the lingering ritualistic practices of disintegrating Taoism. This new synthetic religion with its temples of worship and definite religious ceremonial soon became the generally accepted cult of the peoples of China, Korea, and Japan.

Макар че в някои отношения е прискърбно, че будизмът получи широко разпространение едва след като последователите на Гаутама дотолкова извратиха култовите традиции и учения, че го превърнаха в божество, при все това този мит за човешкия живот на Буда - при положение, че беше украсен от множество чудеса, се оказа изключително привлекателен за последователите на северното евангелие на будизма или на махаяна.

94:11.2 (1039.1) While in some respects it is unfortunate that Buddhism was not carried to the world until after Gautama's followers had so perverted the traditions and teachings of the cult as to make of him a divine being, nonetheless this myth of his human life, embellished as it was with a multitude of miracles, proved very appealing to the auditors of the northern or Mahayana gospel of Buddhism.

Някои от последващите привърженици на Шакямуни Буда учеха, че неговият дух периодически се връща на земята като жив Буда. Това откри пътя за безкраен поток от статуи и храмове на Буда, будистки ритуали и самозванци, наричащи себе си "живия Буда". Така религията на великия индийски протестант се оказа объркана от същите тези ритуални обреди и заклинания, с които той толкова безстрашно се бореше и които толкова героично осъждаше.

94:11.3 (1039.2) Some of his later followers taught that Sakyamuni Buddha's spirit returned periodically to earth as a living Buddha, thus opening the way for an indefinite perpetuation of Buddha images, temples, rituals, and impostor "living Buddhas." Thus did the religion of the great Indian protestant eventually find itself shackled with those very ceremonial practices and ritualistic incantations against which he had so fearlessly fought, and which he had so valiantly denounced.

Огромният прогрес на будистката философия се заключаваше в нейното разбиране на относителността на всяка истина. Тази хипотеза позволи на будистите да съгласуват и свързват заедно разминаванията в своите собствени религиозни писания точно както и различията

94:11.4 (1039.3) The great advance made in Buddhist philosophy consisted in its comprehension of the relativity of all truth. Through the mechanism of this hypothesis Buddhists have been able to reconcile and correlate the divergencies within their own religious scriptures as well as the differences between their own and many others. It

между своите и много други писания. Те учеха, че малката истина е за малките умове, а голямата истина – за великите умове.

Също така, съгласно тази философия, ввъ всеки човек е заключена присъщата на Буда (божествена) същност, че човекът, благодарение на своите собствени усилия, може да стигне до реализация на своята вътрешна божественост. Това учение е едно от най-ясните изложения на истината за вътрешните Настройчици правено някога от урантийска религияи.

Заедно с това огромният недостатък на изначалното евангелие на Сидхартха в този вид, в който то беше изтълкувано от неговите последователи се заключава в това, че то се опитваше да завърши освобождението на човешкото "аз" от всички ограничения на смъртната същност чрез изолацията на "аза" от обективната реалност. Истинската космическа самореализация е следствие от отъждествяването с космическата реалност и с крайния космос на енергията, разума и духа, свързани в пространството и обусловени във времето.

Но макар че церемониите и външните ритуали на будизма бяха в огромна степен изкривени от обредите и ритуалите на тези страни, където той получи разпространение, това израждане нямаше толкова явен характер в мъдрия живот на великите мислители, които от време на време приемаха тази система от мисли и вяра. Повече от две хилядолетия усилията на много от най-добрите умове на Азия бяха съсредоточени върху проблема за изясняването на абсолютната истина и истината за Абсолюта.

Развитието на представата за Абсолюта стана възможно благодарение на използването на много канали на мисли и сложна аргументация. Усъвършенстването на доктрината за безкрайността не получи толкова ясно определение, както еволюцията на концепцията за Бога - в юдейската теология. При все това може да се отделят няколко общи нива, които будистките умове постигнаха, на които те се задържаха и които те преминаха по своя път към създаването на представи за Първоизточника на вселените.

1. *Легендата за Гаутама.* В основата на тази представа лежеше историческия факт за живота и ученията на Сидхартха – индийският принц-пророк. Преминавайки през вековете и просторите на Азия, тази легенда все повече се превръщаше в мит. В резултат тя престана да бъде представа за Гаутама като просветлен и започна да придобива допълнителни черти.

was taught that the small truth was for little minds, the large truth for great minds.

94:11.5 (1039.4) This philosophy also held that the Buddha (divine) nature resided in all men; that man, through his own endeavors, could attain to the realization of this inner divinity. And this teaching is one of the clearest presentations of the truth of the indwelling Adjusters ever to be made by a Urantian religion.

94:11.6 (1039.5) But a great limitation in the original gospel of Siddhartha, as it was interpreted by his followers, was that it attempted the complete liberation of the human self from all the limitations of the mortal nature by the technique of isolating the self from objective reality. True cosmic self-realization results from identification with cosmic reality and with the finite cosmos of energy, mind, and spirit, bounded by space and conditioned by time.

94:11.7 (1039.6) But though the ceremonies and outward observances of Buddhism became grossly contaminated with those of the lands to which it traveled, this degeneration was not altogether the case in the philosophical life of the great thinkers who, from time to time, embraced this system of thought and belief. Through more than two thousand years, many of the best minds of Asia have concentrated upon the problem of ascertaining absolute truth and the truth of the Absolute.

94:11.8 (1039.7) The evolution of a high concept of the Absolute was achieved through many channels of thought and by devious paths of reasoning. The upward ascent of this doctrine of infinity was not so clearly defined as was the evolution of the God concept in Hebrew theology. Nevertheless, there were certain broad levels which the minds of the Buddhists reached, tarried upon, and passed through on their way to the envisioning of the Primal Source of universes:

94:11.9 (1039.8) 1. *The Gautama legend.* At the base of the concept was the historic fact of the life and teachings of Siddhartha, the prophet prince of India. This legend grew in myth as it traveled through the centuries and across the broad lands of Asia until it surpassed the status of the idea of Gautama as the enlightened one and began to take on additional attributes.

2 . *Многото Буди.* Изтъкваше се аргумента за това, че ако Гаутама дойде сред народите на Индия, то в далечно бъдеще човешките раси трябваше да бъдат и несъмнено ще бъдат благословени и с други учители на истината. Това породи представата, че съществува неограничен, безкраен брой Буди и даже за това, че всеки човек може да се стреми да стане Буда – да придобие неговата божественост.

3 . *Абсолютният Буда.* Когато броят на Будите започна да се приближава към безкрайност, мислителите от онова време стигнаха до необходимостта от повторно обединение на тази обременителна представа. Съгласно новото учение всички Буди бяха проявление на някаква висша същност, някакъв Вечен, притежаващ безкрайно и неопределено съществуване, някакъв Абсолютен Източник на цялата реалност. От това време будистката концепция за Божеството – в своята висша форма, се отделя от човешката личност на Гаутама Сидхартха и се освобождава от сковаващите я антропоморфични ограничения. Окончателната концепция за Вечния Буда напълно позволява да го отъждествиш с Абсолюта, а понякога – даже с безкрайното АЗ СЪМ.

Независимо от това, че тази идея за Абсолютното Божество никога не стана особено популярна сред народите на Азия, тя все пак позволи на мислещите хора от тези страни да обединят своята философия и да съгласуват своята космология. Концепцията за Абсолютния Буда понякога е квазиличностна, понякога – напълно безличностна и достига даже до представата за безкрайността на създателната сила. Макар че такива идеи са полезни за философията, те не са принципни за религиозното развитие. Даже антропоморфичният Яхве представлява по-голяма религиозна ценност, отколкото безкрайно далечния Абсолют на будизма и брахманизма.

Понякога Абсолютът се представяше даже за заключен в безкрайното АЗ СЪМ. Но такива разсъждения бяха слабо утешение за страдащите маси, които се надяваха да чуят думите на надеждата, да чуят простото евангелие на Салим гласящо, че вярата в Бога ще донесе божествено благоволение и вечен живот.

12. КОНЦЕПЦИЯТА ЗА БОГА В БУДИЗМА

Огромната слабост на космологията на

94:11.10 (1040.1) 2. *The many Buddhas.* It was reasoned that, if Gautama had come to the peoples of India, then, in the remote past and in the remote future, the races of mankind must have been, and undoubtedly would be, blessed with other teachers of truth. This gave rise to the teaching that there were many Buddhas, an unlimited and infinite number, even that anyone could aspire to become one — to attain the divinity of a Buddha.

94:11.11 (1040.2) 3. *The Absolute Buddha.* By the time the number of Buddhas was approaching infinity, it became necessary for the minds of those days to reunify this unwieldy concept. Accordingly it began to be taught that all Buddhas were but the manifestation of some higher essence, some Eternal One of infinite and unqualified existence, some Absolute Source of all reality. From here on, the Deity concept of Buddhism, in its highest form, becomes divorced from the human person of Gautama Siddhartha and casts off from the anthropomorphic limitations which have held it in leash. This final conception of the Buddha Eternal can well be identified as the Absolute, sometimes even as the infinite I AM.

94:11.12 (1040.3) While this idea of Absolute Deity never found great popular favor with the peoples of Asia, it did enable the intellectuals of these lands to unify their philosophy and to harmonize their cosmology. The concept of the Buddha Absolute is at times quasi-personal, at times wholly impersonal — even an infinite creative force. Such concepts, though helpful to philosophy, are not vital to religious development. Even an anthropomorphic Yahweh is of greater religious value than an infinitely remote Absolute of Buddhism or Brahmanism.

94:11.13 (1040.4) At times the Absolute was even thought of as contained within the infinite I AM. But these speculations were chill comfort to the hungry multitudes who craved to hear words of promise, to hear the simple gospel of Salem, that faith in God would assure divine favor and eternal survival.

12. THE GOD CONCEPT OF BUDDHISM

94:12.1 (1040.5) The great weakness in the

будизма беше в две неща: в нейната замърсеност от многобройните суеверия на Индия и Китай и в нейното възвисяване на Буда – отначало като просветлен, а след това като Вечен Буда. Точно както и християнството, пострадало от усвояването на много погрешни философски възгледи на човека, будизмът носи в себе си следи от човешки произход. Но в продължение на последните две и половина хилядолетия ученията на Гаутама продължаваха да се развиват. За просветения будист Буда е толкова далеч от човешката личност на Гаутама, колкото Йехова на просветения християнин – от духа-демон Хорив. Терминологичната оскъдност в съчетание със сантименталното запазване на древните наименования често води до неспособност да се разбере истинското значение на еволюцията на религиозните представи.

Постепенно в будизма започна да се формира концепцията за Бога, противопоставяна на Абсолюта. Нейните източници започват от онези далечни времена, когато сред последователите на Буда възникна разделение на “Малкия Път” и “Големия Път”. Именно в “Големия Път” окончателно съзря дуалистичната концепция за Бога и Абсолюта. Крачка след крачка, век след век, представата за Бога се развиваше, докато с появата в Япония на ученията на Рионин, Хонен Шонин и Шинран то донесе, накрая, своите плодове: вярата в Амида Буда.

Привържениците на това учение смятат, че след смъртта, преди да потъне в нирвана - висшето възможно съществуване, душата може да избере пребиваване в Рая. Те провъзгласяват, че новото спасение се постига благодарение на вярата в божественото милосърдие и любвеобилната грижа на Амида – Бога на Рая, намиращ се на запад. В своята философия амидаистите постулират Безкрайната Реалност, която напълно излиза извън пределите на крайното човешко разбиране; в своята религия те се придържат към вярата в милостивия Амида, който толкова обича този свят, че няма да понесе дори само един смъртен, призоваващ негово име с истинска вяра и имащ чисто сърце, да не може да постигне небесно щастие в Рая.

Великата сила на будизма се заключава в това, че неговите последователи са свободни да избират истината от всички религии; Урантийските религии рядко се отличават с такава свобода на избора. В това отношение японската секта Шин стана една от най-протресивните религиозни групи на света; тя възроди древният мисионерски дух на последователите на Гаутама и започна да

cosmology of Buddhism was twofold: its contamination with many of the superstitions of India and China and its sublimation of Gautama, first as the enlightened one, and then as the Eternal Buddha. Just as Christianity has suffered from the absorption of much erroneous human philosophy, so does Buddhism bear its human birthmark. But the teachings of Gautama have continued to evolve during the past two and one-half millenniums. The concept of Buddha, to an enlightened Buddhist, is no more the human personality of Gautama than the concept of Jehovah is identical with the spirit demon of Horeb to an enlightened Christian. Paucity of terminology, together with the sentimental retention of olden nomenclature, is often provocative of the failure to understand the true significance of the evolution of religious concepts.

94:12.2 (1040.6) Gradually the concept of God, as contrasted with the Absolute, began to appear in Buddhism. Its sources are back in the early days of this differentiation of the followers of the Lesser Road and the Greater Road. It was among the latter division of Buddhism that the dual conception of God and the Absolute finally matured. Step by step, century by century, the God concept has evolved until, with the teachings of Ryonin, Honen Shonin, and Shinran in Japan, this concept finally came to fruit in the belief in Amida Buddha.

94:12.3 (1041.1) Among these believers it is taught that the soul, upon experiencing death, may elect to enjoy a sojourn in Paradise prior to entering Nirvana, the ultimate of existence. It is proclaimed that this new salvation is attained by faith in the divine mercies and loving care of Amida, God of the Paradise in the west. In their philosophy, the Amidists hold to an Infinite Reality which is beyond all finite mortal comprehension; in their religion, they cling to faith in the all-merciful Amida, who so loves the world that he will not suffer one mortal who calls on his name in true faith and with a pure heart to fail in the attainment of the supernal happiness of Paradise.

94:12.4 (1041.2) The great strength of Buddhism is that its adherents are free to choose truth from all religions; such freedom of choice has seldom characterized a Urantian faith. In this respect the Shin sect of Japan has become one of the most progressive religious groups in the world; it has revived the ancient missionary spirit of Gautama’s followers and has begun to send teachers to other peoples. This willingness to appropriate truth from

насочва учителите към другите народи. Готовността да се ползва от истината от всякакви и всички източници е действително достойна за одобрение тенденция сред вярващите от първата половина на двадесетото столетие след Христа.

Самият будизъм преживява ренесанс през двадесети век. Съприкосновението с християнството съществено усили социалните аспекти на будизма. В сърцата на монасите-свещеници – членовете на братството, отново се възроди стремежа към знания и широкото разпространение на образованието сред привържениците на тази вяра непременно ще доведе до нови постижения в еволюционната религия.

Днес, когато се пишат настоящите повествувания, значителна част от Азия възлага своята надежда на будизма. Ще успеят ли привържениците на тази благородна вяра, проявили такова мъжество в течение на мрачните векове на миналото, още веднъж да чуят истината за разширените космически реалности – така, както някога учениците на великия индийски учител чуха провъзгласената от него нова истина? Ще може ли тази древна вяра още веднъж да откликне на вдъхновяващото въздействие на новите концепции за Бога и Абсолюта, които те така дълго търсеха?

Цялата Урантия чака провъзгласяването на облагородяващата проповед на Михаил, свободна от доктрините и догмите, натрупали се в продължение на деветнадесет века контакт с религиите от еволюционен произход. Настана време да се запознаят привържениците на будизма, християнството, индуизма и на другите религии не с евангелието за Иисус, а с живата духовна реалност на евангелието на Иисус.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

any and all sources is indeed a commendable tendency to appear among religious believers during the first half of the twentieth century after Christ.

94:12.5 (1041.3) Buddhism itself is undergoing a twentieth-century renaissance. Through contact with Christianity the social aspects of Buddhism have been greatly enhanced. The desire to learn has been rekindled in the hearts of the monk priests of the brotherhood, and the spread of education throughout this faith will be certainly provocative of new advances in religious evolution.

94:12.6 (1041.4) At the time of this writing, much of Asia rests its hope in Buddhism. Will this noble faith, that has so valiantly carried on through the dark ages of the past, once again receive the truth of expanded cosmic realities even as the disciples of the great teacher in India once listened to his proclamation of new truth? Will this ancient faith respond once more to the invigorating stimulus of the presentation of new concepts of God and the Absolute for which it has so long searched?

94:12.7 (1041.5) All Urantia is waiting for the proclamation of the ennobling message of Michael, unencumbered by the accumulated doctrines and dogmas of nineteen centuries of contact with the religions of evolutionary origin. The hour is striking for presenting to Buddhism, to Christianity, to Hinduism, even to the peoples of all faiths, not the gospel about Jesus, but the living, spiritual reality of the gospel of Jesus.

94:12.8 (1041.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 95. Учениятa на Мелхиседек. в Левант

⇦ 094 Книгата Урантия 096 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 95. УЧЕНИЯТА НА МЕЛХИСЕДЕК В ЛЕВАНТ

Секции

Въведение
1. Салимската религия в Месопотамия
2. Религията на древен Египет
3. Еволюцията на морала
4. Учението на Аменемоп
5. Необикновеният Ехнатон
6. Салимските учения в Иран
7. Салимските учения в Арабия

PAPER 95 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE LEVANT

SECTIONS

Introduction
1. The Salem Religion in Mesopotamia
2. Early Egyptian Religion
3. Evolution of Moral Concepts
4. The Teachings of Amenemope
5. The Remarkable Ikhnaton
6. The Salem Doctrines in Iran
7. The Salem Teachings in Arabia

Въведение

КАКТО Индия породи много религии и философии в Източна Азия, така и Левант стана родина на вероученията на Запада. Салимските мисионери се разпространиха по цяла Югозападна Азия – Палестина, Месопотамия, Египет, Иран и Арабия, навсякъде провъзгласявайки благата вест за евангелието на Макивента Мелхиседек. В някои от тези страни техните учения донесоха плодове; в други мисионерската дейност протичаше с временен успех. В едни случаи неуспехите се обясняваха с недостатъчно мъдрост, а в други – с независещи от тях обстоятелства.

INTRODUCTION

95:0.1 (1042.1) AS INDIA gave rise to many of the religions and philosophies of eastern Asia, so the Levant was the homeland of the faiths of the Occidental world. The Salem missionaries spread out all over southwestern Asia, through Palestine, Mesopotamia, Egypt, Iran, and Arabia, everywhere proclaiming the good news of the gospel of Machiventa Melchizedek. In some of these lands their teachings bore fruit; in others they met with varying success. Sometimes their failures were due to lack of wisdom, sometimes to circumstances beyond their control.

1. САЛИМСКАТА РЕЛИГИЯ В МЕСОПОТАМИЯ

Към началото на второто хилядолетие до н.е. учениятa на сифитите практически изчезнаха от религиите на Месопотамия, които в значителна степен попаднаха под влиянието

1. THE SALEM RELIGION IN MESOPOTAMIA

95:1.1 (1042.2) By 2000 B.C. the religions of Mesopotamia had just about lost the teachings of the Sethites and were largely under the influence of the primitive beliefs of two groups of invaders,

на примитивните вярвания на две нахлули тук групи: семитските бедуини, проникнали от западната пустиня, и конните варвари, дошли от север.

the Bedouin Semites who had filtered in from the western desert and the barbarian horsemen who had come down from the north.

Но обичаят на ранните адамически народи – съблюдаване на седмия ден от седмицата, в една или друга форма се запази в Месопотамия. Само че в епохата на Мелхиседек седмият ден се смяташе за най-проклетия. В злополучния седми ден действаха множество табу: беше противозаконно да тръгваш на път, да готвиш храна или да разпалваш огън. Връщайки се в Палестина, евреите донесоха със себе си много месопотамски табу, свързани със съблюдаването във Вавилон на седмия ден – събота.

95:1.2 (1042.3) But the custom of the early Adamite peoples in honoring the seventh day of the week never completely disappeared in Mesopotamia. Only, during the Melchizedek era, the seventh day was regarded as the worst of bad luck. It was taboo-ridden; it was unlawful to go on a journey, cook food, or make a fire on the evil seventh day. The Jews carried back to Palestine many of the Mesopotamian taboos which they had found resting on the Babylonian observance of the seventh day, the Shabattum.

Макар че салимските проповедници съществено подобриха и усъвършенстваха религията на Месопотамия, на тях не им се отдаде да се сдобият с признание на различните народи на единия Бог. Тяхното учение господстваше в течение на повече от сто и петдесет години, след което то постепенно отстъпи място на по-древната вяра в множествеността на божествата.

95:1.3 (1042.4) Although the Salem teachers did much to refine and uplift the religions of Mesopotamia, they did not succeed in bringing the various peoples to the permanent recognition of one God. Such teaching gained the ascendancy for more than one hundred and fifty years and then gradually gave way to the older belief in a multiplicity of deities.

Салимските проповедници значително съкратиха месопотамския пантеон; имаше време, когато останаха седем главни божества: Бел, Шамаш, Набу, Ану, Ейя, Мардук и Син. В периода на разцвет на новото учение те възнесоха трима богове над останалите. Така се появи вавилонската триада: Бел, Ейя и Ану – боговете на земята, морето и небето. На другите места се появиха свои триади, всяка от които напомняше троичните учения на андитите и шумерите и се основаваше на вярата в посланиците на Салим в трите кръга – емблемата на Мелхиседек.

95:1.4 (1042.5) The Salem teachers greatly reduced the number of the gods of Mesopotamia, at one time bringing the chief deities down to seven: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk, and Sin. At the height of the new teaching they exalted three of these gods to supremacy over all others, the Babylonian triad: Bel, Ea, and Anu, the gods of earth, sea, and sky. Still other triads grew up in different localities, all reminiscent of the trinity teachings of the Andites and the Sumerians and based on the belief of the Salemites in Melchizedek's insignia of the three circles.

На Салимските проповедници така и не им се отдаде да преодолеят популярността на Иштар – майката на боговете и духа на сексуалната плодовитост. Те направиха много за това, да облагородят поклонението пред тази богиня, но вавилоняните и техните съседи не можаха напълно да се откажат от замаскираните форми на сексуално поклонение. По цялата Месопотамия жените се придържаха към разпространения обичай поне един път в младостта си да се отдадат на непознат. Те предполагаха, че именно това изисква от тях Иштар, и вярваха, че тяхната плодовитост зависи основно от тази сексуална жертва.

95:1.5 (1042.6) Never did the Salem teachers fully overcome the popularity of Ishtar, the mother of gods and the spirit of sex fertility. They did much to refine the worship of this goddess, but the Babylonians and their neighbors had never completely outgrown their disguised forms of sex worship. It had become a universal practice throughout Mesopotamia for all women to submit, at least once in early life, to the embrace of strangers; this was thought to be a devotion required by Ishtar, and it was believed that fertility was largely dependent on this sex sacrifice.

Разпространението на ученията на Мелхиседек даваше прекрасни резултати, докато Набодад – главата на училището в

95:1.6 (1043.1) The early progress of the Melchizedek teaching was highly gratifying until Nabodad, the leader of the school at Kish, decided to make a

Киш, не реши да организира широко настъпление над господстващата практика на храмовата проституция. Но на салимските мисионери не се отдаде да проведат своя социална реформа и под отломките от това начинание бяха погребани и всички техни други по-важни духовни и философски учения.

Веднага след поражението на салимското учение се извърши широко разпространение на култа към Иштар – ритуала, който към това време вече завоюва Левант. В Палестина това беше Ашторет, в Египет – Изида, в Гърция – Афродита, при северните племена – Астарта. Именно във връзка с възраждането на поклонението към Иштар вавилонските жреци отново станаха звездобройци; астрологията преживяваше своя последен разцвет в Месопотамия, излезе на мода предсказването на съдбата и започна многовековно израждане на свещенослужителите.

Мелхиседек призоваваше своите последователи да разказват за единия Бог, Баща и Творец на всяка същност, и да не се проповядва нищо освен евангелието за божественото благоволение, за спечелването на което е достатъчна само вяра. Но обичайната грешка на учителите на новата истина се състоеше в това, че те се опитваха да постигнат невъзможното, стремейки се да заменят постепенната еволюция с внезапна революция. Мисионерите на Мелхиседек издигнаха моралните изисквания в Месопотамия на твърде голяма за хората висота; те искаха твърде много и техните благородни стремежи завършиха с поражение. Те бяха насочени като проповедници на конкретното евангелие, провъзгласяващо истината за реалността на Всеобщия Баща, но прекомерно се увлякоха от несъмнено благородното дело за поправяне на нравите и тяхната велика мисия, лишена от своя главен ориентир, завърши практически с пълно поражение и забвение.

След едно поколение салимският център в Киш престана да съществува и пропагандата на вярата в Единия Бог по същество се прекрати в цяла Месопотамия. Но остатъците от салимските училища оцеляха. Неголеми отделни групи хора продължаваха да вярват в единия Създател и се бореха против идолопоклонството и аморалността на месопотамските жреци.

Именно салимските мисионери написаха много от псалмите на Стария Завет в периода, настъпил след отказа от тяхното учение. Псалмите, изсечени върху камъни, впоследствие бяха открити от пленени древноеврейски свещеници и включени от тях в сборник църковни химни, авторството на

concerted attack upon the prevalent practices of temple harlotry. But the Salem missionaries failed in their effort to bring about this social reform, and in the wreck of this failure all their more important spiritual and philosophic teachings went down in defeat.

95:1.7 (1043.2) This defeat of the Salem gospel was immediately followed by a great increase in the cult of Ishtar, a ritual which had already invaded Palestine as Ashtoreth, Egypt as Isis, Greece as Aphrodite, and the northern tribes as Astarte. And it was in connection with this revival of the worship of Ishtar that the Babylonian priests turned anew to stargazing; astrology experienced its last great Mesopotamian revival, fortunetelling became the vogue, and for centuries the priesthood increasingly deteriorated.

95:1.8 (1043.3) Melchizedek had warned his followers to teach about the one God, the Father and Maker of all, and to preach only the gospel of divine favor through faith alone. But it has often been the error of the teachers of new truth to attempt too much, to attempt to supplant slow evolution by sudden revolution. The Melchizedek missionaries in Mesopotamia raised a moral standard too high for the people; they attempted too much, and their noble cause went down in defeat. They had been commissioned to preach a definite gospel, to proclaim the truth of the reality of the Universal Father, but they became entangled in the apparently worthy cause of reforming the mores, and thus was their great mission sidetracked and virtually lost in frustration and oblivion.

95:1.9 (1043.4) In one generation the Salem headquarters at Kish came to an end, and the propaganda of the belief in one God virtually ceased throughout Mesopotamia. But remnants of the Salem schools persisted. Small bands scattered here and there continued their belief in the one Creator and fought against the idolatry and immorality of the Mesopotamian priests.

95:1.10 (1043.5) It was the Salem missionaries of the period following the rejection of their teaching who wrote many of the Old Testament Psalms, inscribing them on stone, where later-day Hebrew priests found them during the captivity and subsequently incorporated them among the collection of hymns ascribed to Jewish authorship.

които се приписваше на евреите. Тези прекрасни псалми от Вавилон не бяха написани в храмовете на Бел-Мардук; те бяха творение на потомците на по-ранните салимски мисионери и поразително се отличават от магическите конгломерации на вавилонските жреци. Книгата на Йов достатъчно добре отразява ученията на салимската школа в Киш и в цяла Месопотамия.

Значителна част от религиозната култура на Месопотамия попадна в древноеврейската литература и обредите на богослужението чрез Египет благодарение на Аменемоп и Ехнатон. Египтяните удивително точно запазиха ученията за обществения дълг, които бяха заимствани от ранните месопотамски андити и впоследствие в много отношения забравени от вавилонците, заемащи долината на р. Ефрат.

These beautiful psalms from Babylon were not written in the temples of Bel-Marduk; they were the work of the descendants of the earlier Salem missionaries, and they are a striking contrast to the magical conglomerations of the Babylonian priests. The Book of Job is a fairly good reflection of the teachings of the Salem school at Kish and throughout Mesopotamia.

95:1.11 (1043.6) Much of the Mesopotamian religious culture found its way into Hebrew literature and liturgy by way of Egypt through the work of Amenemope and Ikhnaton. The Egyptians remarkably preserved the teachings of social obligation derived from the earlier Andite Mesopotamians and so largely lost by the later Babylonians who occupied the Euphrates valley.

2. РЕЛИГИЯТА НА ДРЕВЕН ЕГИПЕТ

По същество най-дълбоки корени изначалните учения на Мелхиседек пуснаха в Египет, откъдето впоследствие се разпространиха в Европа. Еволюционната религия по долината на Нил периодически се усъвършенстваше благодарение на пристигането тук на най-добрите групи нодити, адамити и по-късно андити от долината на Ефрат. От време на време сред гражданските управители на Египет се появяваха много шумери. Ако Индия от това време се отличаваше с най-голямото взаимопроникване на световните раси, то Египет спомагаше за развитието на най-смесения тип религиозна философия на Урантия, разпространена от долината на Нил в много части на света. Евреите получиха своите представи за произхода на света в значителна степен от вавилонците, но понятието за божественото Провидение те наследиха от египтяните.

Именно политическите и морални, а не философските или религиозни тенденции правеха Египет по-благоприятно от Месопотамия място за разпространение на салимските учения. Пробивайки си път до трона, всеки египетски племенен вожд се стремеше да увековечи собствената си династия, провъзгласявайки своя бог за изначалното божество и създател на всички други богове. Така египтяните постепенно привикнаха към идеята за свръхбог, за промеждутъчна степен на пътя към последващата доктрина за всеобщото създателно Божество. В течение на много векове идеята за монотеизма претърпяваше в Египет възходи и падения, вярата в единия Бог винаги срещаше поддръжка, но никога не

2. EARLY EGYPTIAN RELIGION

95:2.1 (1043.7) The original Melchizedek teachings really took their deepest root in Egypt, from where they subsequently spread to Europe. The evolutionary religion of the Nile valley was periodically augmented by the arrival of superior strains of Nodite, Adamite, and later Andite peoples of the Euphrates valley. From time to time, many of the Egyptian civil administrators were Sumerians. As India in these days harbored the highest mixture of the world races, so Egypt fostered the most thoroughly blended type of religious philosophy to be found on Urantia, and from the Nile valley it spread to many parts of the world. The Jews received much of their idea of the creation of the world from the Babylonians, but they derived the concept of divine Providence from the Egyptians.

95:2.2 (1044.1) It was political and moral, rather than philosophic or religious, tendencies that rendered Egypt more favorable to the Salem teaching than Mesopotamia. Each tribal leader in Egypt, after fighting his way to the throne, sought to perpetuate his dynasty by proclaiming his tribal god the original deity and creator of all other gods. In this way the Egyptians gradually got used to the idea of a supergod, a steppingstone to the later doctrine of a universal creator Deity. The idea of monotheism wavered back and forth in Egypt for many centuries, the belief in one God always gaining ground but never quite dominating the evolving concepts of polytheism.

господстваше над развиващите се представи за политеизма.

Векове наред египетските народи се покланяха на природни богове. По-точно, всяко от четиридесетте отделни племена имаше свой групов бог: едно племе почиташе бика, друго – лъва, трето – овена, и така нататък. Още по-рано те представляваха тотемни племена, напомнящи америндите.

С времето египтяните забелязаха, че мъртвите тела, поместени в гробове, изкопани направо в земята, се запазват – балсамират, за сметка на действието на пясъка, наситен с натриев карбонат, докато труповете, оставени в тухлени гробници, се разлагаха. Тези наблюдения доведоха до експерименти, в резултат на които се появи практиката на балсамирането на покойниците. Египтяните вярваха, че такова запазване на телата помага за преминаването през бъдещия живот. За да може в далечно бъдеще, след разлагането на тялото, човекът да може да бъде надеждно разпознат, заедно с трупа в гробницата поставяха и статуя на покойника и изрязваха неговото изображение върху ковчега. Изготвянето на такива статуи в огромна степен усъвършенства египетското изкуство.

Векове наред египтяните вярваха в гробниците като гаранция за безопасност на тялото и приятно продължаване на живота след смъртта. Последващата еволюция на магическите обреди – макар и обременяващи живота от люлката до гроба – се оказа ефективно средство, избавящо от религията на гробниците. Жреците нанасяха на гроба магически текст, който трябваше да защитава "човека от вземането на сърцето му в подземния свят". Скоро се появи сбор от разнообразни магически текстове, запазил се като „Книга на мъртвите". Но магическият ритуал от долината на Нил още на ранния стадий от своето развитие засягаше съвестта и моралния облик, и то в такава степен, в каквато не често се постигаше от ритуалите в онези дни. И впоследствие тези нравствени и етически идеали станаха по-верен залог за спасение, отколкото изкусно направените гробници.

Добра илюстрация на суеверията от това време е повсеместната вяра в ефективността на слюнката като ефективно целително средство. Тази представа възникна в Египет и се разпространи оттам в Арабия и Месопотамия. В легендарното сражение на Хор със Сет младият бог си загуби окото, но след поражението на Сет мъдрият бог Тот плю на раната и изцели Хор, връщайки му окото.

В течение на дълго време египтяните

95:2.3 (1044.2) For ages the Egyptian peoples had been given to the worship of nature gods; more particularly did each of the two-score separate tribes have a special group god, one worshiping the bull, another the lion, a third the ram, and so on. Still earlier they had been totem tribes, very much like the Amerinds.

95:2.4 (1044.3) In time the Egyptians observed that dead bodies placed in brickless graves were preserved — embalmed — by the action of the soda-impregnated sand, while those buried in brick vaults decayed. These observations led to those experiments which resulted in the later practice of embalming the dead. The Egyptians believed that preservation of the body facilitated one's passage through the future life. That the individual might properly be identified in the distant future after the decay of the body, they placed a burial statue in the tomb along with the corpse, carving a likeness on the coffin. The making of these burial statues led to great improvement in Egyptian art.

95:2.5 (1044.4) For centuries the Egyptians placed their faith in tombs as the safeguard of the body and of consequent pleasurable survival after death. The later evolution of magical practices, while burdensome to life from the cradle to the grave, most effectually delivered them from the religion of the tombs. The priests would inscribe the coffins with charm texts which were believed to be protection against a "man's having his heart taken away from him in the nether world." Presently a diverse assortment of these magical texts was collected and preserved as The Book of the Dead. But in the Nile valley magical ritual early became involved with the realms of conscience and character to a degree not often attained by the rituals of those days. And subsequently these ethical and moral ideals, rather than elaborate tombs, were depended upon for salvation.

95:2.6 (1044.5) The superstitions of these times are well illustrated by the general belief in the efficacy of spittle as a healing agent, an idea which had its origin in Egypt and spread therefrom to Arabia and Mesopotamia. In the legendary battle of Horus with Set the young god lost his eye, but after Set was vanquished, this eye was restored by the wise god Thoth, who spat upon the wound and healed it.

95:2.7 (1044.6) The Egyptians long believed that the stars twinkling in the night sky represented the

вярваха, че звездите, проблясващи в нощното небе, означават спасилите се души на достойните покойници. Те предполагаха, че други спасили се души се поглъщат от Слънцето. По едно време слънцепоклонството стана разновидност на поклонението на предците. Наклоненият вход на голямата пирамида сочеше точно Полярната звезда, за да може душата на царя, издигаща се от гробницата, да може да се отправи направо към състоящите се от неподвижни звезди устойчиви и неизменни съзвездия, които се смятаха за обители на царете.

survival of the souls of the worthy dead; other survivors they thought were absorbed into the sun. During a certain period, solar veneration became a species of ancestor worship. The sloping entrance passage of the great pyramid pointed directly toward the Pole Star so that the soul of the king, when emerging from the tomb, could go straight to the stationary and established constellations of the fixed stars, the supposed abode of the kings.

Косите лъчи на Слънцето, пронизващи облачния покров на Земята, се смятаха за признак за спускането на Земята на небесната стълба за възход на небето пред царя и другите праведни души. “Възползвайки се от това сияние като от стълба, цар Пепи се изкачи по него към своята майка.”

95:2.8 (1045.1) When the oblique rays of the sun were observed penetrating earthward through an aperture in the clouds, it was believed that they betokened the letting down of a celestial stairway whereon the king and other righteous souls might ascend. “King Pepi has put down his radiance as a stairway under his feet whereon to ascend to his mother.”

Когато Мелхиседек се яви в плът, религията на египтяните превъзхождаше с много религията на окръжаващите народи. Те вярваха, че лишавайки се от тяло, душата, надлежно въоръжена с магически формули, може да се изплъзне от преграждащите пътя ѝ зли духове и да достигне съдната зала на Озирис, където душата, невиновна в “убийство, грабежи, лъжи, прелюбодеяния, кражба и егоизъм”, биваше допускана в царството на блаженството. Ако измерената на везните душа се окажеше непълноценна, изпращаха я в ада, в Мястото за Изгаряне. В сравнение с вярванията на много съседни народи това беше относително прогресивна представа за бъдещия живот.

95:2.9 (1045.2) When Melchizedek appeared in the flesh, the Egyptians had a religion far above that of the surrounding peoples. They believed that a disembodied soul, if properly armed with magic formulas, could evade the intervening evil spirits and make its way to the judgment hall of Osiris, where, if innocent of “murder, robbery, falsehood, adultery, theft, and selfishness,” it would be admitted to the realms of bliss. If this soul were weighed in the balances and found wanting, it would be consigned to hell, to the Devouress. And this was, relatively, an advanced concept of a future life in comparison with the beliefs of many surrounding peoples.

Концепцията за следсмъртен съд за греховете, извършени по време на живота на Земята в плът, попадна в юдейската теология от Египет. В целия еврейски Псалтир думата “съд” се употребява само веднъж и именно този псалом беше написан от египтянин.

95:2.10 (1045.3) The concept of judgment in the hereafter for the sins of one’s life in the flesh on earth was carried over into Hebrew theology from Egypt. The word judgment appears only once in the entire Book of Hebrew Psalms, and that particular psalm was written by an Egyptian.

3. ЕВОЛЮЦИЯТА НА МОРАЛА

3. EVOLUTION OF MORAL CONCEPTS

Макар че културата и религията на Египет бяха главно наследени от месопотамските андити и предадени на последващите цивилизации основно чрез древните евреи и гърци, социалният и етически идеализъм на египтяните се появи в долината на Нил като чисто еволюционно явление. Независимо от това, че много истини и културни ценности бяха заимствани от андитите, в епохата до посвещението на Михаил нравствената култура като чисто човешко явление достигна в Египет по-голямо развитие, отколкото в

95:3.1 (1045.4) Although the culture and religion of Egypt were chiefly derived from Andite Mesopotamia and largely transmitted to subsequent civilizations through the Hebrews and Greeks, much, very much, of the social and ethical idealism of the Egyptians arose in the valley of the Nile as a purely evolutionary development. Notwithstanding the importation of much truth and culture of Andite origin, there evolved in Egypt more of moral culture as a purely human development than appeared by similar natural techniques in any other circumscribed area

който и да е друг ограничен регион, където съществуваха аналогични естествени процеси.

Нравствената еволюция не се определя само с откровения. Високите морални критерии се извеждат от собствения опит на човека. Благодарение на присъствието на вътрешния божествен дух човекът е способен да развие в себе си даже духовни качества и космическа проницателност. Такава естествена еволюция на съвестта и моралните качества спомагаха също така и за периодическите идвания на учителите на истината: в древността – от втория Едем, а впоследствие – от салимския център на Мелхиседек.

Хиляди години преди салимското евангелие да проникне в Египет духовните лидери на Египет учеха хората да бъдат справедливи, честни и да избягват алчността. Три хилядолетия преди появата на древноеврейските свещени писания девиз на египтяните бяха думите: "Твърдо стои на краката си само този, чийто образец е праведността и който върви по предначертания от нея път." Те учеха на мекост, умереност и благоразумие. "Постъпвайте правилно и се отнасяйте справедливо с всички" – гласеше заповедта на един от великите учители на тази епоха. Египетската триада на този век беше Истина – Справедливост – Праведност. От всички чисто човешки религии на Урантия нито една не надмина социалните идеали и нравственото величие на този древен хуманизъм от долината на Нил.

Такива еволюиращи етически идеи и нравствени идеали се оказаха благодатна почва за запазилите се учения на салимската религия. Понятията „добро" и „зло" бързо намериха отклик сред народа, който вярваше, че „животът се дава на умиротворените, смъртта – на виновните". "Умиротворен е този, чиито постъпки предизвикват любов; виновен е този, чиито постъпки извикват ненавист." Векове наред обитателите на долината на Нил следваха в своя живот тези развиващи се етически и социални норми, докато не приеха по-късните представи за добро и лошо – представите за доброто и злото.

Египет се отличаваше със своята интелектуалност и нравственост, но не с твърде голяма духовност. За шест хиляди години в средата на египтяните се появиха само четири велики пророка. В течение на известно време те следваха Аменемоп; Охбан убиха; Ехнатон приеха, но не изцяло и само за кратко; Мойсей отхвърлиха. И отново, само по силата на политически, а не на религиозни причини, на Авраам и по-късно на Йосиф се

prior to the bestowal of Michael.

95:3.2 (1045.5) Moral evolution is not wholly dependent on revelation. High moral concepts can be derived from man's own experience. Man can even evolve spiritual values and derive cosmic insight from his personal experiential living because a divine spirit indwells him. Such natural evolutions of conscience and character were also augmented by the periodic arrival of teachers of truth, in ancient times from the second Eden, later on from Melchizedek's headquarters at Salem.

95:3.3 (1045.6) Thousands of years before the Salem gospel penetrated to Egypt, its moral leaders taught justice, fairness, and the avoidance of avarice. Three thousand years before the Hebrew scriptures were written, the motto of the Egyptians was: "Established is the man whose standard is righteousness; who walks according to its way." They taught gentleness, moderation, and discretion. The message of one of the great teachers of this epoch was: "Do right and deal justly with all." The Egyptian triad of this age was Truth-Justice-Righteousness. Of all the purely human religions of Urantia none ever surpassed the social ideals and the moral grandeur of this onetime humanism of the Nile valley.

95:3.4 (1045.7) In the soil of these evolving ethical ideas and moral ideals the surviving doctrines of the Salem religion flourished. The concepts of good and evil found ready response in the hearts of a people who believed that "Life is given to the peaceful and death to the guilty." "The peaceful is he who does what is loved; the guilty is he who does what is hated." For centuries the inhabitants of the Nile valley had lived by these emerging ethical and social standards before they ever entertained the later concepts of right and wrong — good and bad.

95:3.5 (1046.1) Egypt was intellectual and moral but not overly spiritual. In six thousand years only four great prophets arose among the Egyptians. Amenemope they followed for a season; Okhban they murdered; Ikhnaton they accepted but halfheartedly for one short generation; Moses they rejected. Again was it political rather than religious circumstances that made it easy for Abraham and, later on, for Joseph to exert great influence throughout Egypt in behalf of the Salem teachings

отдаде да окажат огромно влияние върху целия Египет като проповедници на салимските учения за единия Бог. Но когато салимските мисионери за пръв път достигнаха Египет, те откриха, че тази високоетична еволюционна култура беше смесена с по-малко строгите нравствени норми на месопотамските емигранти. Тези древни проповедници от долината на Нил първи провъзгласиха, че съвестта е повеля на Бога, глас на Божеството.

of one God. But when the Salem missionaries first entered Egypt, they encountered this highly ethical culture of evolution blended with the modified moral standards of Mesopotamian immigrants. These early Nile valley teachers were the first to proclaim conscience as the mandate of God, the voice of Deity.

4. УЧЕНИЕТО НА АМЕНЕМОП

С течение на времето в Египет се появи учител, когото мнозина наричаха "синът човешки", а други – Аменемоп. Този пророк издигна съвестта до положението на висш съдия, различаващ доброто и злото; той призоваваше да се наказва за греховете и провъзгласи спасение чрез обръщане към слънчевото божество.

Аменемоп учеше, че богатствата и успехът са Божий дар, и тази идея беше проникната в цялата появила се впоследствие юдейска философия. Този благороден учител вярваше, че богосъзнанието е определящ фактор на всяко поведение, че всеки момент трябва да се преживява в осъзнаване присъствието на Бога и отговорността пред Него. Ученията на този мъдрец бяха впоследствие преведени на иврит и станаха свещена книга за древните евреи дълго преди Старият Завет да се появи в писмен вид. Основната проповед на този благодетелен човек беше свързана с наставленията, дадени на неговия син – да бъде прям и честен на отговорна държавна служба, и тези благородни възгледи от далечното минало биха направили чест на всеки съвременен държавен деятел.

Този нилски мъдрец учеше, че "богатствата се губят, придобиват крила и отлитат.", че всичко земно е ефимерно. Неговата най-велика молитва беше "да се избавим от страха". Той призоваваше всички да се отвърнат от "словата хорски" към "делата Божии". Всъщност той учеше: човек предполага, но Бог разполага. Преведени на иврит, неговите учения определиха философията на книгата с притчи от Стария Завет. Преведени на гръцки, те наложиха отпечатък върху цялата последваща гръцка религиозна философия. Александрийският философ от по-късни времена – Филон, имаше екземпляр от „Книгата на Премъдростите".

Аменемоп се стремеше да запази етиката на еволюцията и нравствеността на откровенията и в своите съчинения ги предаде

4. THE TEACHINGS OF AMENEMOPE

95:4.1 (1046.2) In due time there grew up in Egypt a teacher called by many the "son of man" and by others Amenemope. This seer exalted conscience to its highest pinnacle of arbitrament between right and wrong, taught punishment for sin, and proclaimed salvation through calling upon the solar deity.

95:4.2 (1046.3) Amenemope taught that riches and fortune were the gift of God, and this concept thoroughly colored the later appearing Hebrew philosophy. This noble teacher believed that God-consciousness was the determining factor in all conduct; that every moment should be lived in the realization of the presence of, and responsibility to, God. The teachings of this sage were subsequently translated into Hebrew and became the sacred book of that people long before the Old Testament was reduced to writing. The chief preachment of this good man had to do with instructing his son in uprightness and honesty in governmental positions of trust, and these noble sentiments of long ago would do honor to any modern statesman.

95:4.3 (1046.4) This wise man of the Nile taught that "riches take themselves wings and fly away" — that all things earthly are evanescent. His great prayer was to be "saved from fear." He exhorted all to turn away from "the words of men" to "the acts of God." In substance he taught: Man proposes but God disposes. His teachings, translated into Hebrew, determined the philosophy of the Old Testament Book of Proverbs. Translated into Greek, they gave color to all subsequent Hellenic religious philosophy. The later Alexandrian philosopher, Philo, possessed a copy of the Book of Wisdom.

95:4.4 (1046.5) Amenemope functioned to conserve the ethics of evolution and the morals of revelation and in his writings passed them on both to the

както на древните евреи, така и на гърците. Той не беше най-великият от религиозните учители на своето време, но стана най-влиятелният от тях предвид това, че наложи отпечатък на последващите идеи на двете най-важни за растежа на западната цивилизация свързващи звена: древните евреи, достигащи върха на западната религиозна вяра, и гърците, издигнали чисто философската мисъл до висшето европейско ниво.

В еврейската „Книга на притчите" глава петнадесета, седемнадесета и двадесета, както и от седемнадесетия стих на двадесет и втора глава до двадесет и втория стих на двадесет и четвърта глава, са взети почти дословно от „Премъдростите на Аменемоп". Първият псалом от еврейския Псалтир беше написан от Аменемоп и е самата същност на ученията на Ехнатон.

Hebrews and to the Greeks. He was not the greatest of the religious teachers of this age, but he was the most influential in that he colored the subsequent thought of two vital links in the growth of Occidental civilization — the Hebrews, among whom evolved the acme of Occidental religious faith, and the Greeks, who developed pure philosophic thought to its greatest European heights.

95:4.5 (1046.6) In the Book of Hebrew Proverbs, chapters fifteen, seventeen, twenty, and chapter twenty-two, verse seventeen, to chapter twenty-four, verse twenty-two, are taken almost verbatim from Amenemope's Book of Wisdom. The first psalm of the Hebrew Book of Psalms was written by Amenemope and is the heart of the teachings of Ikhnaton.

5. НЕОБИКНОВЕНИЯТ ЕХНАТОН

Въздействието на ученията на Аменемоп върху египтяните постепенно отслабваше, когато благодарение на влиянието на някакъв египетски лекар, привърженик на салимската доктрина, една от представителките на царското семейство се увлече от ученията на Мелхиседек. Тази жена убеди египетския фараон Ехнатон да приеме доктрината за Единия Бог.

За цялото време, преминало оттогава, когато Мелхиседек прекрати своето съществуване в плът, нито един човек нямаше толкова ясна представа за богооткровената религия на Салим, както Ехнатон. В някои отношения този млад египетски цар беше една от най-необикновените личности в историята на човечеството. В това време – времето на все по-голяма духовна депресия в Месопотамия, той запази в Египет учението за Ел-Елион, по този начин съхранявайки философския източник на монотеизма, жизнено необходим като религиозна предпоставка за бъдещото посвещение на Михаил. В признание на този подвиг, както и по силата на други причини, детето Иисус беше отведено в Египет, където някои духовни приемници на Ехнатон го видяха и отчасти разбраха някои аспекти на неговата божествена мисия на Урантия.

Мойсей – най-голямата фигура между Мелхиседек и Иисус – беше съвместен дар на света от древните евреи и египетското царско семейство. И ако Ехнатон притежаваше многостранността и способностите на Мойсей, ако той беше демонстрирал политически

5. THE REMARKABLE IKHNATON

95:5.1 (1047.1) The teachings of Amenemope were slowly losing their hold on the Egyptian mind when, through the influence of an Egyptian Salemite physician, a woman of the royal family espoused the Melchizedek teachings. This woman prevailed upon her son, Ikhnaton, Pharaoh of Egypt, to accept these doctrines of One God.

95:5.2 (1047.2) Since the disappearance of Melchizedek in the flesh, no human being up to that time had possessed such an amazingly clear concept of the revealed religion of Salem as Ikhnaton. In some respects this young Egyptian king is one of the most remarkable persons in human history. During this time of increasing spiritual depression in Mesopotamia, he kept alive the doctrine of El Elyon, the One God, in Egypt, thus maintaining the philosophic monotheistic channel which was vital to the religious background of the then future bestowal of Michael. And it was in recognition of this exploit, among other reasons, that the child Jesus was taken to Egypt, where some of the spiritual successors of Ikhnaton saw him and to some extent understood certain phases of his divine mission to Urantia.

95:5.3 (1047.3) Moses, the greatest character between Melchizedek and Jesus, was the joint gift to the world of the Hebrew race and the Egyptian royal family; and had Ikhnaton possessed the versatility and ability of Moses, had he manifested a political genius to match his surprising religious

гений, равен на неговия талант като религиозен вожд, то Египет можеше да стане великата монотеистична нация на това време; ако се беше случило така, напълно бе възможно Иисус да преживее голяма част от своя смъртен живот в Египет.

Никога, за цялата история, нито един цар не е обръщал цялата нация от политеизъм в монотеизъм с такава методичност, както този необикновен Ехнатон. Наистина поразяваше решимостта, с която този млад управител скъса с миналото, измени своето име, напусна своята столица, построи напълно нов град и създаде ново изкуство и литература за целия народ. Но той действаше твърде бързо; той създаде твърде много – повече, отколкото можеше да се запази след неговата смърт. В допълнение на него не му се отдаде да осигури материалното благополучие и процъфтяване за своя народ, който единодушно въстана против религиозните учения, когато нещастията и тиранията нахлуха впоследствие в Египет.

Ако този човек, надарен с поразителна яснота на вижданията и необикновена целеустременост, притежаваше политическата прозорливост на Мойсей, той можеше да измени цялата история на еволюцията на религията и разкриването на истината в западния свят. В течение на своя живот той съумя да обуздае жреците, на които като правило не се доверяваше, но те тайно запазваха своите култове и преминаха към активни действия, още щом младият цар се лиши от власт. И те не пропуснаха възможността да свържат последващите нещастия на Египет с установяването на монотеизма в периода на неговото управление.

Ехнатон много мъдро се стремеше към установяването на монотеизма чрез образа на бога-слънце. Решението да се премине към поклонение на Всеобщия Баща чрез поглъщане на всички богове от поклонението пред слънцето беше прието след съвет, даден му от лекар-салимит. Ехнатон взе общите положения на съществуващата в това време вяра в Атон, засягаща бащинството и майчинството на Божеството, и създаде религия, която признаваше съкровеното отношение на поклонението между човека и Бога.

Ехнатон беше достатъчно мъдър, за да запази външното поклонение на Атон, бога-слънце, и едновременно да поведе своите другари към тайното поклонение на Единия Бог – Създателя Атон и Висшия Баща на всичко съществуващо. Този млад учител-цар беше плодовит писател, автор на трактата "Единият Бог" – книга, състояща се от

leadership, then would Egypt have become the great monotheistic nation of that age; and if this had happened, it is barely possible that Jesus might have lived the greater portion of his mortal life in Egypt.

95:5.4 (1047.4) Never in all history did any king so methodically proceed to swing a whole nation from polytheism to monotheism as did this extraordinary Ikhnaton. With the most amazing determination this young ruler broke with the past, changed his name, abandoned his capital, built an entirely new city, and created a new art and literature for a whole people. But he went too fast; he built too much, more than could stand when he had gone. Again, he failed to provide for the material stability and prosperity of his people, all of which reacted unfavorably against his religious teachings when the subsequent floods of adversity and oppression swept over the Egyptians.

95:5.5 (1047.5) Had this man of amazingly clear vision and extraordinary singleness of purpose had the political sagacity of Moses, he would have changed the whole history of the evolution of religion and the revelation of truth in the Occidental world. During his lifetime he was able to curb the activities of the priests, whom he generally discredited, but they maintained their cults in secret and sprang into action as soon as the young king passed from power; and they were not slow to connect all of Egypt's subsequent troubles with the establishment of monotheism during his reign.

95:5.6 (1047.6) Very wisely Ikhnaton sought to establish monotheism under the guise of the sun-god. This decision to approach the worship of the Universal Father by absorbing all gods into the worship of the sun was due to the counsel of the Salemite physician. Ikhnaton took the generalized doctrines of the then existent Aton faith regarding the fatherhood and motherhood of Deity and created a religion which recognized an intimate worshipful relation between man and God.

95:5.7 (1048.1) Ikhnaton was wise enough to maintain the outward worship of Aton, the sun-god, while he led his associates in the disguised worship of the One God, creator of Aton and supreme Father of all. This young teacher-king was a prolific writer, being author of the exposition entitled "The One God," a book of thirty-one chapters, which the priests, when returned to power, utterly destroyed.

тридесет и една глави, напълно унищожена от жреците, след като те се върнаха на власт. Освен това Ехнатон написа сто тридесет и седем химна; деветнадесет от тях са включени в Псалтира на Стария Завет и тяхното авторство се приписва на древните евреи.

Ikhnaton also wrote one hundred and thirty-seven hymns, twelve of which are now preserved in the Old Testament Book of Psalms, credited to Hebrew authorship.

В ежедневния живот думата за религията на Ехнатон беше "праведност", но той бързо разшири понятието за праведните постъпки, включвайки в него както интернационална, така и национална етика. Това беше поколение на поразително лично благочестие, което се характеризираше с истински стремеж на най-разумните мъже и жени да намерят Бога и да Го познаят. В онези дни социалният статут или богатството не даваха на никого от египтяните каквото и да е предимство пред закона. Семейният живот на Египет направи много за запазване и развитие на нравствената култура и стана вдъхновяващ пример за последващия възвишен семеен живот на евреите в Палестина.

95:5.8 (1048.2) The supreme word of Ikhnaton's religion in daily life was "righteousness," and he rapidly expanded the concept of right doing to embrace international as well as national ethics. This was a generation of amazing personal piety and was characterized by a genuine aspiration among the more intelligent men and women to find God and to know him. In those days social position or wealth gave no Egyptian any advantage in the eyes of the law. The family life of Egypt did much to preserve and augment moral culture and was the inspiration of the later superb family life of the Jews in Palestine.

Фаталната слабост на евангелието на Ехнатон се заключаваше в неговата най-голяма истина – учението за това, че Атон беше създател не само на Египет, но и на "целия свят, хора и зверове и всички други земи, даже Сирия и Куш, покрай египетската земя. Той на всички намира място, утолява нуждите на всички хора". Тези представи за Божеството бяха високи и възвишени, но те не бяха националистически. Такава интернационалност на религията не можа да укрепи морала на египетската армия на бойното поле, в същото време оказвайки се ефективно оръдие, обърнато против младия цар и неговата нова религия. Неговата концепция за Божеството значително превъзхождаше последващата представа на евреите, но тя беше твърде прогресивна, за да служи на задачите за формиране на нацията.

95:5.9 (1048.3) The fatal weakness of Ikhnaton's gospel was its greatest truth, the teaching that Aton was not only the creator of Egypt but also of the "whole world, man and beasts, and all the foreign lands, even Syria and Kush, besides this land of Egypt. He sets all in their place and provides all with their needs." These concepts of Deity were high and exalted, but they were not nationalistic. Such sentiments of internationality in religion failed to augment the morale of the Egyptian army on the battlefield, while they provided effective weapons for the priests to use against the young king and his new religion. He had a Deity concept far above that of the later Hebrews, but it was too advanced to serve the purposes of a nation builder.

Макар че монотеистичният идеал пострада със заминаването на Ехнатон, представата за Единия Бог се запази в съзнанието на много групи. Зетят на Ехнатон се присъедини към жреците, върна се към поклонение на предишните богове и, изменяйки своето име, започна да се нарича Тутанкамон. Тива отново стана столица; жреците заграбваха все нови земи и в края на краищата завладяха една седма част от целия Египет; скоро един от представителите на тази каста жреци реши да завладее короната.

95:5.10 (1048.4) Though the monotheistic ideal suffered with the passing of Ikhnaton, the idea of one God persisted in the minds of many groups. The son-in-law of Ikhnaton went along with the priests, back to the worship of the old gods, changing his name to Tutankhamen. The capital returned to Thebes, and the priests waxed fat upon the land, eventually gaining possession of one seventh of all Egypt; and presently one of this same order of priests made bold to seize the crown.

Но жреците не можаха напълно да се справят с монотеизма. Все по-често те бяха принудени да обединяват своите богове и да пишат техните имена с тире; египетският пантеон продължаваше да се топи. Ехнатон

95:5.11 (1048.5) But the priests could not fully overcome the monotheistic wave. Increasingly they were compelled to combine and hyphenate their gods; more and more the family of gods contracted. Ikhnaton had associated the flaming

свърза горещия небесен диск със Създателя Бог и този образ продължаваше да гори в сърцата на хората, даже на жреците, още дълго след като младият реформатор премина в отвъдния свят. Идеята на монотеизма никога не е умирала в сърцата на хората в Египет и в света. Тя се запазваше чак до пристигането на Сина-Създател на този божествен Баща – единия Бог, да се покланя на когото Ехнатон страстно призоваваше целия Египет.

Слабостта на доктрината на Ехнатон се заключаваше в провъзгласяването на толкова прогресивна религия, че само образованите египтяни можеха напълно да постигнат нейния смисъл. Простите земеделци никога истински не разбираха това евангелие и затова бяха готови да се върнат към жреците – към предишното поклонение пред Изида и нейния съпруг Озирис, който като по чудо възкръсна, след като беше зверски убит от Сет – бога на тъмнината и злото.

Учението за безсмъртието на всички хора беше твърде прогресивно за египтяните. Възкресението беше привилегия само за царете и богатите; затова техните тела биваха така внимателно балсамирани и запазвани в гробниците в очакване на съдния ден. Но в края на краищата демократичността на спасението и възкресението, както учеше Ехнатон, възтържествува; впоследствие египтяните започнаха да вярват даже в продължаването на живота на безсловесните животни.

Макар че опитът на този египетски управител да наложи на своя народ поклонение пред единия Бог се оказа неуспешен, следва да се отбележи, че последствията от неговата работа се чувстваха векове наред както в Палестина, така и в Гърция и че така Египет стана свързващо звено, предаващо както еволюционната култура на Нил, така и богооткровената религия на Ефрат на всички последващи народи на Запада.

Славата на тази велика ера на нравствено развитие и духовен растеж по долината на Нил започна бързо да запада приблизително по това време, когато започна да се зараждa националният живот на древните евреи, и след пристигането в Египет тези бедуини отнесоха със себе си много от ученията на Ехнатон и увековечиха неговите доктрини в своята национална религия.

disc of the heavens with the creator God, and this idea continued to flame up in the hearts of men, even of the priests, long after the young reformer had passed on. Never did the concept of monotheism die out of the hearts of men in Egypt and in the world. It persisted even to the arrival of the Creator Son of that same divine Father, the one God whom Ikhnaton had so zealously proclaimed for the worship of all Egypt.

95:5.12 (1048.6) The weakness of Ikhnaton's doctrine lay in the fact that he proposed such an advanced religion that only the educated Egyptians could fully comprehend his teachings. The rank and file of the agricultural laborers never really grasped his gospel and were, therefore, ready to return with the priests to the old-time worship of Isis and her consort Osiris, who was supposed to have been miraculously resurrected from a cruel death at the hands of Set, the god of darkness and evil.

95:5.13 (1049.1) The teaching of immortality for all men was too advanced for the Egyptians. Only kings and the rich were promised a resurrection; therefore did they so carefully embalm and preserve their bodies in tombs against the day of judgment. But the democracy of salvation and resurrection as taught by Ikhnaton eventually prevailed, even to the extent that the Egyptians later believed in the survival of dumb animals.

95:5.14 (1049.2) Although the effort of this Egyptian ruler to impose the worship of one God upon his people appeared to fail, it should be recorded that the repercussions of his work persisted for centuries both in Palestine and Greece, and that Egypt thus became the agent for transmitting the combined evolutionary culture of the Nile and the revelatory religion of the Euphrates to all of the subsequent peoples of the Occident.

95:5.15 (1049.3) The glory of this great era of moral development and spiritual growth in the Nile valley was rapidly passing at about the time the national life of the Hebrews was beginning, and consequent upon their sojourn in Egypt these Bedouins carried away much of these teachings and perpetuated many of Ikhnaton's doctrines in their racial religion.

6. САЛИМСКИТЕ УЧЕНИЯ В ИРАН

Напускайки Палестина, някои мисионери на Мелхиседек пресякоха Месопотамия и

6. THE SALEM DOCTRINES IN IRAN

95:6.1 (1049.4) From Palestine some of the Melchizedek missionaries passed on through

стигнаха до огромното Иранско плато. Повече от петстотин години салимските проповедници успешно действаха в Иран и вече цялата нация клонеше към религията на Мелхиседек, когато смяната на властващите доведе до жестоки преследвания, фактически слагащи край на монотеизма на салимския култ. Учението за завета на Авраам почти напълно изчезна в Персия, когато във великия век на нравствения ренесанс – шести век до Христа, се появи Заратустра, раздухвайки тлеещите въглени на салимското евангелие.

Основателят на новата религия беше енергичен и смел юноша. По време на своето първо странстване в месопотамския Ур той се запозна с преданията за Калигастия и бунта на Луцифер, които заедно с много други разкази оказаха огромно влияние върху неговата религиозна натура. И, ето, под впечатлението на видян в Ур сън той реши да се върне в своята северна родина и да измени из основи религията на своя народ. Той попи древноеврейската идея за Бога на правосъдието – представата на Мойсей за божествеността. В неговото съзнание съществуваше ясната концепция за върховния Бог; всички останали богове той смяташе за дяволи и ги свали до положението на демоните, за които слушаше в Месопотамия. В Ур той се запозна с древното предание за Седемте Главни Духа и в съответствие с него създаде плеяда от седем върховни богове начело с Ахура-Мазда. Подчинените богове той свърза с идеализацията на Справедливия Закон, Благата Мисъл, Благородното Управление, Светия Характер, Здравето и Безсмъртието.

Тази нова религия беше религия на действието, на труда, а не на молитвите и ритуалите. Нейният Бог беше същество с висша мъдрост и покровител на цивилизацията; това беше активна религиозна философия, която поемаше върху себе си смелостта да се сражава със злото, бездействието и изостаналостта.

Заратустра не проповядваше поклонение пред огъня, но се стремеше да използва пламъка като символ на чистия и мъдър Дух на всеобщото и висшето господство. (Печално, но факт е, че късните му последователи почитаха този символичен огън и се молеха на него.) Накрая, след обръщането в тази религия на иранския принц, тя започна да се разпространява с меч. И Заратустра загина геройски в сраженията за това, което той смяташе за “истина за Господа на светлината”.

Зороастризмът е единствената урантийска религия, в която са увековечени далматийските и едемически учения за

Mesopotamia and to the great Iranian plateau. For more than five hundred years the Salem teachers made headway in Iran, and the whole nation was swinging to the Melchizedek religion when a change of rulers precipitated a bitter persecution which practically ended the monotheistic teachings of the Salem cult. The doctrine of the Abrahamic covenant was virtually extinct in Persia when, in that great century of moral renaissance, the sixth before Christ, Zoroaster appeared to revive the smouldering embers of the Salem gospel.

95:6.2 (1049.5) This founder of a new religion was a virile and adventurous youth, who, on his first pilgrimage to Ur in Mesopotamia, had learned of the traditions of the Caligastia and the Lucifer rebellion — along with many other traditions — all of which had made a strong appeal to his religious nature. Accordingly, as the result of a dream while in Ur, he settled upon a program of returning to his northern home to undertake the remodeling of the religion of his people. He had imbibed the Hebraic idea of a God of justice, the Mosaic concept of divinity. The idea of a supreme God was clear in his mind, and he set down all other gods as devils, consigned them to the ranks of the demons of which he had heard in Mesopotamia. He had learned of the story of the Seven Master Spirits as the tradition lingered in Ur, and, accordingly, he created a galaxy of seven supreme gods with Ahura-Mazda at its head. These subordinate gods he associated with the idealization of Right Law, Good Thought, Noble Government, Holy Character, Health, and Immortality.

95:6.3 (1049.6) And this new religion was one of action — work — not prayers and rituals. Its God was a being of supreme wisdom and the patron of civilization; it was a militant religious philosophy which dared to battle with evil, inaction, and backwardness.

95:6.4 (1049.7) Zoroaster did not teach the worship of fire but sought to utilize the flame as a symbol of the pure and wise Spirit of universal and supreme dominance. (All too true, his later followers did both reverence and worship this symbolic fire.) Finally, upon the conversion of an Iranian prince, this new religion was spread by the sword. And Zoroaster heroically died in battle for that which he believed was the “truth of the Lord of light.”

95:6.5 (1050.1) Zoroastrianism is the only Urantian creed that perpetuates the Dalamatian and Edenic teachings about the Seven Master Spirits. While

Седемте Главни Духа. Макар че това вероучение не създаде концепция за Троицата, то в известна степен се приближи до учението за Бог-Седмократния. Изначалният зороастризъм не беше чист дуализъм; макар че ранните учения изобразяваха злото като съществуващо във времето наравно с доброто, то определено се поглъщаше във вечността от пределната реалност на доброто. Едва в последвалите времена хората започнаха да вярват в това, че доброто и злото си съперничат при равни условия.

failing to evolve the Trinity concept, it did in a certain way approach that of God the Sevenfold. Original Zoroastrianism was not a pure dualism; though the early teachings did picture evil as a time co-ordinate of goodness, it was definitely eternity-submerged in the ultimate reality of the good. Only in later times did the belief gain credence that good and evil contended on equal terms.

Макар че традиционните представи на евреите за небесата и ада, точно както и доктрината за дяволите – в този вид, в който тя съществува в техните свещени книги, се срещаха в древните предания за бунта на Луцифер и Калигастия, основно те бяха заимствани от зороастризма в онези времена, когато евреите се намираха под политическото и културно господство на персите. Подобно на египтяните, Заратустра проповядваше за "Съдния ден", но той свързваше това събитие с края на света.

95:6.6 (1050.2) The Jewish traditions of heaven and hell and the doctrine of devils as recorded in the Hebrew scriptures, while founded on the lingering traditions of Lucifer and Caligastia, were principally derived from the Zoroastrians during the times when the Jews were under the political and cultural dominance of the Persians. Zoroaster, like the Egyptians, taught the "day of judgment," but he connected this event with the end of the world.

Даже религията, която дойде в Персия, за да смени зороастризма, изпита върху себе си забележимото влияние на това учение. Когато иранското духовенство реши да унищожи учението на Заратустра, то възкреси древното поклонение пред Митра. Митраизмът се разпространи в цял Левант и средиземноморския регион и в течение на известно време съществуваше наред с юдаизма и християнството. Така ученията на Заратустра последователно оставиха следа на трите велики религии: юдаизма, християнството и чрез тях – на исляма.

95:6.7 (1050.3) Even the religion which succeeded Zoroastrianism in Persia was markedly influenced by it. When the Iranian priests sought to overthrow the teachings of Zoroaster, they resurrected the ancient worship of Mithra. And Mithraism spread throughout the Levant and Mediterranean regions, being for some time a contemporary of both Judaism and Christianity. The teachings of Zoroaster thus came successively to impress three great religions: Judaism and Christianity and, through them, Mohammedanism.

Но огромна пропаст лежи между възвишените учения и благородни псалми на Заратустра и съвременните изкривявания на неговите учения от парсите с техния огромен страх пред покойниците и вярата в небивалици, до които никога не се е принизявал Заратустра.

95:6.8 (1050.4) But it is a far cry from the exalted teachings and noble psalms of Zoroaster to the modern perversions of his gospel by the Parsees with their great fear of the dead, coupled with the entertainment of beliefs in sophistries which Zoroaster never stooped to countenance.

Този велик човек принадлежеше на уникалната група хора, която се появи в шести век до Христа, за да запази светлината на Салим – да не даде напълно и окончателно да угасне този огън, който със слаба светлина светеше в мрака на света, показвайки на човека пътя към вечния живот.

95:6.9 (1050.5) This great man was one of that unique group that sprang up in the sixth century before Christ to keep the light of Salem from being fully and finally extinguished as it so dimly burned to show man in his darkened world the path of light leading to everlasting life.

7. САЛИМСКИТЕ УЧЕНИЯ В АРАБИЯ

7. THE SALEM TEACHINGS IN ARABIA

Ученията на Мелхиседек за единия Бог се вкорениха в Арабската пустиня сравнително неотдавна. Така както в Гърция, салимските

95:7.1 (1050.6) The Melchizedek teachings of the one God became established in the Arabian desert at a comparatively recent date. As in Greece, so in

мисионери претърпяха неуспех и в Арабия затова, защото неправилно изтълкуваха инструкциите на Мелхиседек относно прекомерната организация. Но разбраното по своему предупреждение на Мелхиседек – да се въздържат от всякакви опити да разпространяват евангелието с помощта на военна сила или гражданска принуда, не ги спря.

Даже в Китай или Рим ученията на Мелхиседек не претърпяха такъв пълен провал, както в този пустинен регион в съседство със самия Салим. В продължение на още много години след като повечето народи на Изтока и Запада започнаха да изповядват съответно будизма и християнството, Арабската пустиня оставаше такава, каквато беше в продължение на хилядолетия. Всяко племе се покланяше на своя древен фетиш и в много семейства имаше домашни богове. Дълго време продължи борбата между вавилонската Иштар, древноеврейския Яхве, иранския Ахура и християнския Отец на Господ Иисус Христос. Нито веднъж нито една от техните концепции не можа напълно да измести другите.

В различни места на Арабската пустиня обитаваха семейства и кланове, които се придържаха към смътната представа за единия Бог. Такива групи свято пазеха преданията за Мелхиседек, Авраам, Мойсей и Заратустра. Съществуваха много центрове, които можеха да се отзоват на евангелието на Иисус, но за разлика от отстъпчивите и изобретателни мисионери, действащи в средиземноморските страни, християнските мисионери от Арабската пустиня бяха сурови и непреклонни хора. Ако последователите на Иисус се бяха отнесли по-сериозно към повелята "идете по целия свят и проповядвайте евангелието" и ако бяха по-снизходителни в своите проповеди и по-малко взискателни във второстепенните, измислени от тях социални изисквания, много земи с радост щяха да възприемат простото евангелие на сина на дърводелеца – в това число и Арабия.

Независимо от факта, че на великите монотеистични вероучения на Левант не се отдаде да се закрепят в Арабия, тази пустиня успя да създаде религията, която като по-малко строга в своите социални изисквания беше все пак монотеистична.

Примитивните и неорганизирани вярвания на пустинята се отличаваха само с един фактор, характерен за цялото племе, раса или нация, а именно – със своеобразното и повсеместно уважение, с което почти всички

Arabia the Salem missionaries failed because of their misunderstanding of Machiventa's instructions regarding overorganization. But they were not thus hindered by their interpretation of his admonition against all efforts to extend the gospel through military force or civil compulsion.

95:7.2 (1050.7) Not even in China or Rome did the Melchizedek teachings fail more completely than in this desert region so very near Salem itself. Long after the majority of the peoples of the Orient and Occident had become respectively Buddhist and Christian, the desert of Arabia continued as it had for thousands of years. Each tribe worshiped its olden fetish, and many individual families had their own household gods. Long the struggle continued between Babylonian Ishtar, Hebrew Yahweh, Iranian Ahura, and Christian Father of the Lord Jesus Christ. Never was one concept able fully to displace the others.

95:7.3 (1051.1) Here and there throughout Arabia were families and clans that held on to the hazy idea of the one God. Such groups treasured the traditions of Melchizedek, Abraham, Moses, and Zoroaster. There were numerous centers that might have responded to the Jesusonian gospel, but the Christian missionaries of the desert lands were an austere and unyielding group in contrast with the compromisers and innovators who functioned as missionaries in the Mediterranean countries. Had the followers of Jesus taken more seriously his injunction to "go into all the world and preach the gospel," and had they been more gracious in that preaching, less stringent in collateral social requirements of their own devising, then many lands would gladly have received the simple gospel of the carpenter's son, Arabia among them.

95:7.4 (1051.2) Despite the fact that the great Levantine monotheisms failed to take root in Arabia, this desert land was capable of producing a faith which, though less demanding in its social requirements, was nonetheless monotheistic.

95:7.5 (1051.3) There was only one factor of a tribal, racial, or national nature about the primitive and unorganized beliefs of the desert, and that was the peculiar and general respect which almost all Arabian tribes were willing to pay to a certain black

арабски племена се отнасяха към някакъв черен каменен фетиш в един от храмовете на Мека. Тази точка на съприкосновение и общо поклонение впоследствие доведе до появата на исляма. Това, което Яхве – духът на вулкана, беше за еврейските семити, Каабският камък стана за техните арабски роднини.

Силата на исляма е в неговото ясно и отчетливо изображение на Аллах като единственото единно тройнствено Божество, неговата слабост – в използването на военна сила за разпространяване на вярата и във влошаването на положението на жената. Но ислямът последователно се придържаше към своята представа за Едното Всеобщо Божество на всичко съществуващо, "който познава незримото и зримото. Той е милосърден и състрадателен". "Наистина Бог е изобилен в Своето великодушие към всички хора." "И когато съм болен, именно Той ще ме изцели." "Защото всеки път, когато трима водят беседа, Бог присъства като четвърти", тъй като нима Той не е първият и последният, видимият и потайният?

[Представено от Мелхиседек от Небадон.]

stone fetish in a certain temple at Mecca. This point of common contact and reverence subsequently led to the establishment of the Islamic religion. What Yahweh, the volcano spirit, was to the Jewish Semites, the Kaaba stone became to their Arabic cousins.

95:7.6 (1051.4) The strength of Islam has been its clear-cut and well-defined presentation of Allah as the one and only Deity; its weakness, the association of military force with its promulgation, together with its degradation of woman. But it has steadfastly held to its presentation of the One Universal Deity of all, "who knows the invisible and the visible. He is the merciful and the compassionate." "Truly God is plenteous in goodness to all men." "And when I am sick, it is he who heals me." "For whenever as many as three speak together, God is present as a fourth," for is he not "the first and the last, also the seen and the hidden"?

95:7.7 (1051.5) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 96. Яхве – Бог на евреите

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 96. ЯХВЕ – БОГ НА ЕВРЕИТЕ

Секции

Въведение
1. Представата за божеството при семитите
2. Семитските народи
3. Несравнимият Мойсей
4. Провъзгласяването на Яхве
5. Ученията на Мойсей
6. Представата за Бога след смъртта на Мойсей
7. Псалмите и книгата на Йов

PAPER 96
YAHWEH — GOD OF THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction
1. Deity Concepts among the Semites
2. The Semitic Peoples
3. The Matchless Moses
4. The Proclamation of Yahweh
5. The Teachings of Moses
6. The God Concept after Moses' Death
7. Psalms and the Book of Job

Въведение

ПОСТИГАЙКИ Божеството, човек в началото включва в своята представа за него всички богове, след това започва да подчинява всички чужди богове на племенното божество и накрая изключва всички освен единия Бог, притежаващ крайна и висша ценност. Евреите съединиха всички богове в своята по-възвишена концепция за Господ Бога на Израил. Индусите също обединиха своите разнообразни божества в "единна духовност на боговете", представена в Риг-Веда, докато месопотамците в това време сведоха своите богове до по-централизираната представа за Бел-Мардук. Тези монотеистични идеи съзряха в целия свят, скоро след като Макивента Мелхиседек се появи в палестинския Салим. Но концепцията на Мелхиседек се отличаваше от еволюционната философия включване, подчиняване и изключване; тя се основаваше само на *създателната сила* и много скоро оказа въздействие върху висшата представа за божеството на Месопотамия, Индия и

INTRODUCTION

96:0.1 (1052.1) IN CONCEIVING of Deity, man first includes all gods, then subordinates all foreign gods to his tribal deity, and finally excludes all but the one God of final and supreme value. The Jews synthesized all gods into their more sublime concept of the Lord God of Israel. The Hindus likewise combined their multifarious deities into the "one spirituality of the gods" portrayed in the Rig-Veda, while the Mesopotamians reduced their gods to the more centralized concept of Bel-Marduk. These ideas of monotheism matured all over the world not long after the appearance of Machiventa Melchizedek at Salem in Palestine. But the Melchizedek concept of Deity was unlike that of the evolutionary philosophy of inclusion, subordination, and exclusion; it was based exclusively on *creative power* and very soon influenced the highest deity concepts of Mesopotamia, India, and Egypt.

Египет.

Кенеите и някои други ханаански племена традиционно почитаха салимската религия. В това се заключаваше една от целите на инкарнацията на Мелхиседек – да се укрепи религията на единия Бог дотолкова, че да се подготви пътят за посвещение на Земята на Сина на единия Бог. Михаил едва ли можеше да пристигне на Урантия преди тук да се е формирал вярващ във Всеобщия Баща народ, сред който той да може да се появи.

Палестинските кенеи продължаваха да изповядват салимската религия като своя вяра. Тази религия – във вида, в който тя беше впоследствие приета от древните евреи – отначало изпита въздействието на нравствените учения на Египет, по-късно – теологията на Вавилон, и накрая – представите за добро и зло, съществуващи в Иран. Фактически древноеврейската религия е основана на завета на Авраам с Макивента Мелхиседек. В еволюционен аспект тя е продукт на много уникални ситуативни обстоятелства, но от гледна точка на културата съдържа многобройни заимствания от религията, морала и философията на целия Левант. Именно чрез юдейската религия значителна част от нравственото наследство и религиозна мисъл на Египет, Месопотамия и Иран беше предадена на народите на Запада.

96:0.2 (1052.2) The Salem religion was revered as a tradition by the Kenites and several other Canaanite tribes. And this was one of the purposes of Melchizedek's incarnation: That a religion of one God should be so fostered as to prepare the way for the earth bestowal of a Son of that one God. Michael could hardly come to Urantia until there existed a people believing in the Universal Father among whom he could appear.

96:0.3 (1052.3) The Salem religion persisted among the Kenites in Palestine as their creed, and this religion as it was later adopted by the Hebrews was influenced, first, by Egyptian moral teachings; later, by Babylonian theologic thought; and lastly, by Iranian conceptions of good and evil. Factually the Hebrew religion is predicated upon the covenant between Abraham and Machiventa Melchizedek, evolutionally it is the outgrowth of many unique situational circumstances, but culturally it has borrowed freely from the religion, morality, and philosophy of the entire Levant. It is through the Hebrew religion that much of the morality and religious thought of Egypt, Mesopotamia, and Iran was transmitted to the Occidental peoples.

1. ПРЕДСТАВАТА ЗА БОЖЕСТВОТО ПРИ СЕМИТИТЕ

Ранните семити смятаха, че всяко нещо има свой дух. Това бяха духове от животинския и растителния свят; годишни духове, владетели на потомството; духове на огъня, водата и въздуха. Това беше истински пантеон на духове, от които се бояха и на които се покланяха. И учението на Мелхиседек за Всеобщия Създател не можа напълно да унищожи вярата в подчинените духове или природнити богове.

Прогресът на древните евреи – от политеизма, през хенотеизма, към монотеизма, не беше непрестанно и непрекъснато концептуално развитие. В еволюцията на своите представи за Божеството те неведнъж се връщаха назад, докато във всяка епоха сред различните групи вярващи семити съществуваха различни понятия за Бога. В техните концепции за Бога периодически се използваха многобройни термини и за предотвратяване на объркването тези различни наименования на Божеството ще бъдат определени съгласно тяхното място в

1. DEITY CONCEPTS AMONG THE SEMITES

96:1.1 (1052.4) The early Semites regarded everything as being indwelt by a spirit. There were spirits of the animal and vegetable worlds; annual spirits, the lord of progeny; spirits of fire, water, and air; a veritable pantheon of spirits to be feared and worshiped. And the teaching of Melchizedek regarding a Universal Creator never fully destroyed the belief in these subordinate spirits or nature gods.

96:1.2 (1052.5) The progress of the Hebrews from polytheism through henotheism to monotheism was not an unbroken and continuous conceptual development. They experienced many retrogressions in the evolution of their Deity concepts, while during any one epoch there existed varying ideas of God among different groups of Semite believers. From time to time numerous terms were applied to their concepts of God, and in order to prevent confusion these various Deity titles will be defined as they pertain to the evolution of Jewish theology:

еволюцията на еврейската теология:

1. *Яхве* беше бог на южните палестински племена, които свързваха тази представа за божеството с планината Хорив, синайския вулкан. Яхве беше само един от стотиците и хиляди природни богове, които завладяха вниманието и изискваха поклонение от семитските племена и народи.

96:1.3 (1053.1) 1. *Yahweh* was the god of the southern Palestinian tribes, who associated this concept of deity with Mount Horeb, the Sinai volcano. Yahweh was merely one of the hundreds and thousands of nature gods which held the attention and claimed the worship of the Semitic tribes and peoples.

2. *Ел-Елион.* В продължение на много векове след пристигането на Мелхиседек в Салим неговото учение за Божеството съществуваше в различни варианти, но обикновено се означаваше с думите Ел-Елион – Всевишният Бог на небесата. Много семити, в това число и непосредствените потомци на Авраам, в различни периоди се покланяха и на Яхве, и на Ел-Елион.

96:1.4 (1053.2) 2. *El Elyon.* For centuries after Melchizedek's sojourn at Salem his doctrine of Deity persisted in various versions but was generally connoted by the term El Elyon, the Most High God of heaven. Many Semites, including the immediate descendants of Abraham, at various times worshiped both Yahweh and El Elyon.

3. *Ел-Шаддай.* Трудно е да се обясни какво именно означава Ел-Шаддай. Тази представа за Бога беше сложен резултат на заимстване от ученията, изложени от Аменемоп в Книгата на Мъдростта, изменени от Ехнатон в доктрината за Атон и претърпели по-нататъшно изменение под влиянието на ученията на Мелхиседек, въплътени в представите за Ел-Елион. Но с проникването на образа на Ел-Шаддай в съзнанието на древните евреи в него започнаха да се появяват много черти, свойствени на вярата в Яхве, която изповядваха обитателите на пустинята.

96:1.5 (1053.3) 3. *El Shaddai.* It is difficult to explain what El Shaddai stood for. This idea of God was a composite derived from the teachings of Amenemope's Book of Wisdom modified by Ikhnaton's doctrine of Aton and further influenced by Melchizedek's teachings embodied in the concept of El Elyon. But as the concept of El Shaddai permeated the Hebrew mind, it became thoroughly colored with the Yahweh beliefs of the desert.

Една от господстващите религиозни идеи на това време беше египетската концепция за божественото Провидение – учението за това, че материалният разцвет е награда за служенето на Ел-Шаддай.

96:1.6 (1053.4) One of the dominant ideas of the religion of this era was the Egyptian concept of divine Providence, the teaching that material prosperity was a reward for serving El Shaddai.

4. *Ел.* Сред целия този хаос от термини и неопределени понятия много благочестиви вярващи искрено се стремяха към поклонение пред всички тези формиращи се представи за божественост; така, имайки предвид съставното Божество, започнаха да използват името Ел. Този термин включваше и други природни богове на бедуините.

96:1.7 (1053.5) 4. *El.* Amid all this confusion of terminology and haziness of concept, many devout believers sincerely endeavored to worship all of these evolving ideas of divinity, and there grew up the practice of referring to this composite Deity as El. And this term included still other of the Bedouin nature gods.

5. *Елохим.* Дълго време в Киш и Ур съществуваха шумеро-халдейски групи, които проповядваха триединната концепция за Бога, основана на преданията за времената на Адам и Мелхиседек. Това учение премина в Египет, където на Троицата се покланяха под името Елохим, или в единствено число Елоах. Египетските, а по-късно александрийските философи с юдейски произход учеха на това единство на множеството Богове и във времената на Изхода [бягството от Египет – б.р.] много съветници на Мойсей вярваха в тази Троица. Но концепцията за тринитарния Елохим стана действителна част от

96:1.8 (1053.6) 5. *Elohim.* In Kish and Ur there long persisted Sumerian-Chaldean groups who taught a three-in-one God concept founded on the traditions of the days of Adam and Melchizedek. This doctrine was carried to Egypt, where this Trinity was worshiped under the name of Elohim, or in the singular as Eloah. The philosophic circles of Egypt and later Alexandrian teachers of Hebraic extraction taught this unity of pluralistic Gods, and many of Moses' advisers at the time of the exodus believed in this Trinity. But the concept of the trinitarian Elohim never became a real part of Hebrew theology until after they had come under the political influence of the Babylonians.

древноеврейската теология, едва след като евреите се оказаха под политическото влияние на Вавилон.

6 . *Иносказателни имена.* Семитите не обичаха да наричат своето Божество по име. Затова понякога прибягваха към многобройни иносказания като Божия Дух, Господ, Ангел Господен, Всемогъщия, Святия, Всевишния, Адонай, Извечно Древния, Господ Бог на Израил, Създателя на Небето и Земята, Кириос, Ях, Господ Саваот и Отец Небесен.

Йехова е термин, използван от неотдавна за обозначаване на завършеността на представата за Яхве, която окончателно се установи в процеса на дългата история на евреите. Но името Йехова влезе в употреба едва хиляда и петстотин години след времената на Иисус.

Приблизително до 2000 година до н. е. планината Синай периодически се превръщаше в действащ вулкан и редки изригвания ставаха още в периода на пребиваването на израилтяните в този регион. Огънят и димът, заедно с оглушителните взривове, които съпровождаха изригванията на тази вулканчна планина, поразяваха обитаващите наблизо бедуини и ги довеждаха в състояние на благоговеен ужас и огромен страх пред Яхве. Впоследствие духът на планината Хорив стана бог на древноеврейските семитски племена, които започнаха да вярват в неговата върховност по отношение на всички останали богове.

Хананеите отдавна се покланяха на Яхве и макар че много кенеи в голяма или малка степен вярваха в Ел-Елион – свръхбога на салимската религия, повечето хананеи не се разделиха със своите племенни божества. Те не бързаха да се отказват от своите национални божества заради междунационалния, а още по-малко – заради междупланетен Бог. Те не бяха склонни да вярват във всеобщото божество и затова тези племена продължаваха да се покланят на своите племенни божества, включително на Яхве, както и на сребърния и на златния телци, които символизираха представата на пастирите-бедуини за духа на синайския вулкан.

Макар че сирийците се покланяха на своите богове, те също така вярваха в древноеврейския бог Яхве, тъй като пророците казаха на сирийския цар: “Техните богове са богове на планината; затова надделяха над нас. Хайде да се сражаваме с тях в равнината и тогава ние със сигурност ще победим.”

96:1.9 (1053.7) 6. *Sundry names.* The Semites disliked to speak the name of their Deity, and they therefore resorted to numerous appellations from time to time, such as: The Spirit of God, The Lord, The Angel of the Lord, The Almighty, The Holy One, The Most High, Adonai, The Ancient of Days, The Lord God of Israel, The Creator of Heaven and Earth, Kyrios, Jah, The Lord of Hosts, and The Father in Heaven.

96:1.10 (1053.8) *Jehovah* is a term which in recent times has been employed to designate the completed concept of Yahweh which finally evolved in the long Hebrew experience. But the name Jehovah did not come into use until fifteen hundred years after the times of Jesus.

96:1.11 (1054.1) Up to about 2000 B.C., Mount Sinai was intermittently active as a volcano, occasional eruptions occurring as late as the time of the sojourn of the Israelites in this region. The fire and smoke, together with the thunderous detonations associated with the eruptions of this volcanic mountain, all impressed and awed the Bedouins of the surrounding regions and caused them greatly to fear Yahweh. This spirit of Mount Horeb later became the god of the Hebrew Semites, and they eventually believed him to be supreme over all other gods.

96:1.12 (1054.2) The Canaanites had long revered Yahweh, and although many of the Kenites believed more or less in El Elyon, the supergod of the Salem religion, a majority of the Canaanites held loosely to the worship of the old tribal deities. They were hardly willing to abandon their national deities in favor of an international, not to say an interplanetary, God. They were not universal-deity minded, and therefore these tribes continued to worship their tribal deities, including Yahweh and the silver and golden calves which symbolized the Bedouin herders' concept of the spirit of the Sinai volcano.

96:1.13 (1054.3) The Syrians, while worshiping their gods, also believed in Yahweh of the Hebrews, for their prophets said to the Syrian king: “Their gods are gods of the hills; therefore they were stronger than we; but let us fight against them on the plain, and surely we shall be stronger than they.”

С развитието на човешката култура второстепенните богове се подчиняват на върховното божество; великият Юпитер остава само във възклицанията. За монотеистите подчинените богове се превръщат в духове, демони, орисници, нереиди, феи, духчета, гноми, предсмъртни привидения и лоши очи. Древните евреи преминаха през хенотеизма и в течение на дълго време вярваха в съществуването на духовете на боговете, различни от Яхве, но все повече клоняха към вяра в това, че тези чуждородни божества са подчинени на Яхве. Те се съгласяваха с реалността на бога на амореите Хамос, но твърдяха, че той е подвластен на Яхве.

96:1.14 (1054.4) As man advances in culture, the lesser gods are subordinated to a supreme deity; the great Jove persists only as an exclamation. The monotheists keep their subordinate gods as spirits, demons, fates, Nereids, fairies, brownies, dwarfs, banshees, and the evil eye. The Hebrews passed through henotheism and long believed in the existence of gods other than Yahweh, but they increasingly held that these foreign deities were subordinate to Yahweh. They conceded the actuality of Chemosh, god of the Amorites, but maintained that he was subordinate to Yahweh.

От всички представи за Бога, които възникваха сред смъртните, идеята за Яхве претърпя най-големи изменения. Нейната постепенна еволюция може да се сравни само с метаморфозите на концепцията за Буда в Азия, които съответно доведоха до представата за Всеобщия Абсолют, тъй както концепцията за Яхве доведе до идеята за Всеобщия Баща. Но исторически факт си остава обстоятелството, че макар че евреите да измениха своите представи за Божеството, превърнало се от племенен бог на планината Хорив в любвеобилния и милосърден Бог-Създател от по-късните времена, те не промениха неговото име; в продължение на цялата история на развитието на своята представа за Божеството те го наричаха с едно и също име – Яхве.

96:1.15 (1054.5) The idea of Yahweh has undergone the most extensive development of all the mortal theories of God. Its progressive evolution can only be compared with the metamorphosis of the Buddha concept in Asia, which in the end led to the concept of the Universal Absolute even as the Yahweh concept finally led to the idea of the Universal Father. But as a matter of historic fact, it should be understood that, while the Jews thus changed their views of Deity from the tribal god of Mount Horeb to the loving and merciful Creator Father of later times, they did not change his name; they continued all the way along to call this evolving concept of Deity, Yahweh.

2. СЕМИТСКИТЕ НАРОДИ

2. THE SEMITIC PEOPLES

Семитите на Изтока бяха добре организирани и добре управляеми ездачи, които нахлуваха в източните региони на плодородния полумесец, където се обединиха с вавилонците. Халдеите, живеещи в близост до Ур, се отнасяха към най-развитите племена на източните семити. Финикийците бяха високоразвита и добре организирана група от смесени семити, владеещи западната част на Палестина покрай средиземноморското крайбрежие. В расово отношение семитите принадлежаха към най-смесените народи на Урантия и притежаваха наследствени фактори, получени почти от всичките девет световни раси.

96:2.1 (1054.6) The Semites of the East were well-organized and well-led horsemen who invaded the eastern regions of the fertile crescent and there united with the Babylonians. The Chaldeans near Ur were among the most advanced of the eastern Semites. The Phoenicians were a superior and well-organized group of mixed Semites who held the western section of Palestine, along the Mediterranean coast. Racially the Semites were among the most blended of Urantia peoples, containing hereditary factors from almost all of the nine world races.

Отново и отново аравийските семити със сила си проправяха път в северната Обетована земя – земята, в която течеше “мляко и мед”, но всеки път ги изтласкваха по-организираните и цивилизовани северни семити и хети. По-късно, по време на

96:2.2 (1054.7) Again and again the Arabian Semites fought their way into the northern Promised Land, the land that “flowed with milk and honey,” but just as often were they ejected by the better-organized and more highly civilized northern Semites and Hittites. Later, during an unusually severe famine, these roving Bedouins entered Egypt in large

необичайно жестокия глад, много от тези чергарски бедуини пристигнаха в Египет като наемни работници за участие в строителните работи, но само за да изпитат горчивата участ на робите, тежкия ежедневен труд на прости и унизени работници по долината на Нил.

Едва след епохата на Макивента и Авраам някои семитски племена, поради своите своеобразни вярвания, започнаха да се наричат деца на Израил, а по-късно – юдеи, евреи и "избран народ". Авраам не беше бащата на цялата еврейска нация. Той не беше даже прародител на всички тези семитски бедуини, които бяха държани в плен в Египет. Наистина, неговите потомци, пришълци от Египет, действително образуваха ядрото на бъдещия еврейски народ, но абсолютното мнозинство мъже и жени, влизащи в колената на Израил, никога не са били в Египет. Те бяха само чергари, които бяха решили да приемат Мойсей като свой вожд, когато децата на Авраам и техните семитски съратници от Египет пресякоха Северна Арабия.

Учението на Мелхиседек за Ел-Елион, Всевишния, и обещанието за божествено благоволение чрез вярата бяха в голяма степен забравени към времената на поробване от египтяните на семитските племена, на които скоро предстоеше да образуват еврейската нация. Но в течение на целия свой плен тези аравийски чергари, следващи древните традиции, пазеха вярата в Яхве като за свое национално божество.

Повече от сто различни аравийски племена се покланяха на Яхве и ако не се смятат отгласите от изложената от Мелхиседек концепция за Ел-Елион, получила разпространение сред повече образовани египетски прослойки, включително смесените египетски и древноеврейски кланове, то религията на простите роби – пленените евреи, беше видоизменен вариант на стария ритуал на поклонение пред Яхве, основан на магии и жертвоприношения.

numbers as contract laborers on the Egyptian public works, only to find themselves undergoing the bitter experience of enslavement at the hard daily toil of the common and downtrodden laborers of the Nile valley.

96:2.3 (1055.1) It was only after the days of Machiventa Melchizedek and Abraham that certain tribes of Semites, because of their peculiar religious beliefs, were called the children of Israel and later on Hebrews, Jews, and the "chosen people." Abraham was not the racial father of all the Hebrews; he was not even the progenitor of all the Bedouin Semites who were held captive in Egypt. True, his offspring, coming up out of Egypt, did form the nucleus of the later Jewish people, but the vast majority of the men and women who became incorporated into the clans of Israel had never sojourned in Egypt. They were merely fellow nomads who chose to follow the leadership of Moses as the children of Abraham and their Semite associates from Egypt journeyed through northern Arabia.

96:2.4 (1055.2) The Melchizedek teaching concerning El Elyon, the Most High, and the covenant of divine favor through faith, had been largely forgotten by the time of the Egyptian enslavement of the Semite peoples who were shortly to form the Hebrew nation. But throughout this period of captivity these Arabian nomads maintained a lingering traditional belief in Yahweh as their racial deity.

96:2.5 (1055.3) Yahweh was worshiped by more than one hundred separate Arabian tribes, and except for the tinge of the El Elyon concept of Melchizedek which persisted among the more educated classes of Egypt, including the mixed Hebrew and Egyptian stocks, the religion of the rank and file of the Hebrew captive slaves was a modified version of the old Yahweh ritual of magic and sacrifice.

3. НЕСРАВНИМИЯТ МОЙСЕЙ

Началото на еволюцията на древните представи и идеали за Висшия Създател е свързано с изхода на семитите от Египет под ръководството на великия вожд, учител и организатор – Мойсей. Неговата майка произхождаше от царско египетско семейство; баща му-семит служеше като посредник между властите и пленените бедуини. Затова Мойсей притежаваше качества, наследени от най-добрите расови източници; неговите предци

3. THE MATCHLESS MOSES

96:3.1 (1055.4) The beginning of the evolution of the Hebraic concepts and ideals of a Supreme Creator dates from the departure of the Semites from Egypt under that great leader, teacher, and organizer, Moses. His mother was of the royal family of Egypt; his father was a Semitic liaison officer between the government and the Bedouin captives. Moses thus possessed qualities derived from superior racial sources; his ancestry was so highly blended that it is impossible to classify him

бяха дотолкова смесени, че е невъзможно да го причислим към някаква определена расова група. Ако той принадлежеше към този смесен тип, то никога нямаше да може да прояви необикновената разностранност и способност към адаптация, които му позволиха да се справи с тази разнообразна орда, присъединила се към семитските бедуини, избягали под негово предводителство от Египет в Арабската пустиня.

Независимо от съблазнителността на културата на нилското царство Мойсей реши да сподели съдбата с народа, на когото принадлежеше неговият баща. Докато този велик организатор разработваше планове за освобождението на народа на неговия баща, бедуинските пленници имаха жалко подобие на религия. Всъщност те нямаха истинска представа за Бога, нито надежда в този свят.

Нито един вожд не се е залавял с превъзпитанието и възвисяването на по-жалка, подтисната, угнетена и невежа група хора. Но в кръвта на тези роби се таяха скрити възможности за развитие и в тяхната среда имаше достатъчен брой създадени предводители, обучени от Мойсей при подготовката на бунта и порива към свобода, за да образуват група от способни организатори. Тези по-развити хора служеха като местни надзорници над своите съплеменници. Те получиха известно образование благодарение на авторитета на Мойсей сред управителите на Египет.

Мойсей се опита да се договори за свободата на своите събратя-семити по дипломатически път. Заедно със своя брат той сключи с египетския цар договор, който им даваше правото мирно да напуснат долината на Нил и да отидат в Аравийската пустиня. За своята дълга служба в Египет те трябваше да получат неголямо заплащане в пари и имущество. От своя страна евреите се задължаваха да поддържат дружески отношения с фараоните и да не влизат в каквито и да било антиегипетски съюзи. Но по-късно царят сметна за възможно да се откаже от този договор под предлог, че шпиони са му донесли за вероломството на бедуинските роби. Той твърдеше, че те се стремят към свобода с цел да вдигнат чергарите от пустинята на борба с Египет.

Но Мойсей не униваше. Той чакаше своя час и след по-малко от година, когато цялата египетска армия беше заета едновременно с отразяването на ливийското настъпление на юг и с нахлуването на гърците по море на север, този безстрашен организатор, чрез дръзко нощно бягство, изведе своите съотечественици от Египет. Този порив към

in any one racial group. Had he not been of this mixed type, he would never have displayed that unusual versatility and adaptability which enabled him to manage the diversified horde which eventually became associated with those Bedouin Semites who fled from Egypt to the Arabian Desert under his leadership.

96:3.2 (1055.5) Despite the enticements of the culture of the Nile kingdom, Moses elected to cast his lot with the people of his father. At the time this great organizer was formulating his plans for the eventual freeing of his father's people, the Bedouin captives hardly had a religion worthy of the name; they were virtually without a true concept of God and without hope in the world.

96:3.3 (1055.6) No leader ever undertook to reform and uplift a more forlorn, downcast, dejected, and ignorant group of human beings. But these slaves carried latent possibilities of development in their hereditary strains, and there were a sufficient number of educated leaders who had been coached by Moses in preparation for the day of revolt and the strike for liberty to constitute a corps of efficient organizers. These superior men had been employed as native overseers of their people; they had received some education because of Moses' influence with the Egyptian rulers.

96:3.4 (1056.1) Moses endeavored to negotiate diplomatically for the freedom of his fellow Semites. He and his brother entered into a compact with the king of Egypt whereby they were granted permission peaceably to leave the valley of the Nile for the Arabian Desert. They were to receive a modest payment of money and goods in token of their long service in Egypt. The Hebrews for their part entered into an agreement to maintain friendly relations with the Pharaohs and not to join in any alliance against Egypt. But the king later saw fit to repudiate this treaty, giving as his reason the excuse that his spies had discovered disloyalty among the Bedouin slaves. He claimed they sought freedom for the purpose of going into the desert to organize the nomads against Egypt.

96:3.5 (1056.2) But Moses was not discouraged; he bided his time, and in less than a year, when the Egyptian military forces were fully occupied in resisting the simultaneous onslaughts of a strong Libyan thrust from the south and a Greek naval invasion from the north, this intrepid organizer led his compatriots out of Egypt in a spectacular night flight. This dash for liberty was carefully planned

свободата беше внимателно планиран и умело изпълнен. И те се сдобиха с успех независимо от това, че по петите ги преследваше фараонът с неголям отряд. Всички египтяни паднаха от ръцете на отбраняващите се бегълци, оставяйки множество трофеи. Тази плячка беше умножена с ограбваното от напредващата армия от избягали роби по пътя към пустинната родина на предците им.

and skillfully executed. And they were successful, notwithstanding that they were hotly pursued by Pharaoh and a small body of Egyptians, who all fell before the fugitives' defense, yielding much booty, all of which was augmented by the loot of the advancing host of escaping slaves as they marched on toward their ancestral desert home.

4. ПРОВЪЗГЛАСЯВАНЕТО НА ЯХВЕ

Еволюцията и възвишените учения на Мойсей оказаха влияние върху почти половината от целия свят. Това влияние се запазва и през двадесети век. Макар че Мойсей разбираше по-прогресивната египетска религиозна философия, бедуинските роби почти нищо не знаеха за тези учения, но все още помнеха бога на планината Хорив, когото техните предци наричаха Яхве.

Мойсей беше слушал за ученията на Макивента Мелхиседек както от баща си, така и от майка си и именно с общността на религиозните възгледи се обяснява необичайният съюз на жените от царското семейство и мъжете от рода на пленниците. Тъстът на Мойсей беше кеней, вярващ в Ел-Елион, но родителите на освободителя вярваха в Ел-Шаддай. Затова Мойсей беше възпитан в шаддаизма; под влиянието на своя тъст той стана ел елионист; а към времето на създаването на еврейския лагер в планината Синай след бягството от Египет формулира нова и разгърната концепция за Божеството (с използване на всички предшестващи вероучения), която той благоразумно реши да провъзгласи на своя народ като разширена представа за техния древен племенен бог – Яхве.

Мойсей се опита да запознае тези бедуини с идеите за Ел-Елион, но още преди да напуснат Египет той се убеди, че те никога няма да успеят истински да разберат това учение. Затова той съзнателно реши да направи компромис – да превърне племенния бог на пустинята в единен и единствен бог на своите последователи. В ученията на Мойсей нямаше определени твърдения, че сред другите народи и нации няма други богове, но той решително настояваше на това, че Яхве е над всички и е по-висш от всички – особено за евреите. Но той винаги се чувстваше неловко, когато се опитваше да изложи на тези невежи роби новата и по-висша идея за Божеството под древното име Яхве, извечен символ на което беше златният телец на бедуинските племена.

4. THE PROCLAMATION OF YAHWEH

96:4.1 (1056.3) The evolution and elevation of the Mosaic teaching has influenced almost one half of all the world, and still does even in the twentieth century. While Moses comprehended the more advanced Egyptian religious philosophy, the Bedouin slaves knew little about such teachings, but they had never entirely forgotten the god of Mount Horeb, whom their ancestors had called Yahweh.

96:4.2 (1056.4) Moses had heard of the teachings of Machiventa Melchizedek from both his father and his mother, their commonness of religious belief being the explanation for the unusual union between a woman of royal blood and a man from a captive race. Moses' father-in-law was a Kenite worshiper of El Elyon, but the emancipator's parents were believers in El Shaddai. Moses thus was educated an El Shaddaist; through the influence of his father-in-law he became an El Elyonist; and by the time of the Hebrew encampment about Mount Sinai after the flight from Egypt, he had formulated a new and enlarged concept of Deity (derived from all his former beliefs), which he wisely decided to proclaim to his people as an expanded concept of their olden tribal god, Yahweh.

96:4.3 (1056.5) Moses had endeavored to teach these Bedouins the idea of El Elyon, but before leaving Egypt, he had become convinced they would never fully comprehend this doctrine. Therefore he deliberately determined upon the compromise adoption of their tribal god of the desert as the one and only god of his followers. Moses did not specifically teach that other peoples and nations might not have other gods, but he did resolutely maintain that Yahweh was over and above all, especially to the Hebrews. But always was he plagued by the awkward predicament of trying to present his new and higher idea of Deity to these ignorant slaves under the guise of the ancient term Yahweh, which had always been symbolized by the golden calf of the Bedouin tribes.

Обстоятелството, че Яхве беше бог на спасилите се с бягство древни евреи, обяснява защо те така дълго оставаха в района на планината Синай и защо получиха именно тук Десетте Заповеди, провъзгласени от Мойсей от името на Яхве – бога на Хорив. В течение на това дълго пребиваване на Синай стана по-нататъшното усъвършенстване на религиозните обреди на новоразвилата се юдейска религия.

96:4.4 (1056.6) The fact that Yahweh was the god of the fleeing Hebrews explains why they tarried so long before the holy mountain of Sinai, and why they there received the ten commandments which Moses promulgated in the name of Yahweh, the god of Horeb. During this lengthy sojourn before Sinai the religious ceremonials of the newly evolving Hebrew worship were further perfected.

Едва ли Мойсей щеше някога да се сдобие с успех при създаването на този в известен смисъл прогресивен ритуален култ и да съхрани своите последователи цели и невредими в продължение на четвърт век, ако не беше мощното изригване на планината Хорив на третата седмица от тяхното почтително пребиваване в нейното подножие. “Планината на Яхве беше в огън и се издигаше дим като дим от пещ и цялата планина потрепери.” Вземайки под внимание този катаклизъм, не е странно, че на Мойсей се отдаде да внуши на своите събратя учението за това, че техният Бог е “голям, ужасен унищожителен огън, страшен и всемогъщ”.

96:4.5 (1057.1) It does not appear that Moses would ever have succeeded in the establishment of his somewhat advanced ceremonial worship and in keeping his followers intact for a quarter of a century had it not been for the violent eruption of Horeb during the third week of their worshipful sojourn at its base. “The mountain of Yahweh was consumed in fire, and the smoke ascended like the smoke of a furnace, and the whole mountain quaked greatly.” In view of this cataclysm it is not surprising that Moses could impress upon his brethren the teaching that their God was “mighty, terrible, a devouring fire, fearful, and all-powerful.”

Мойсей провъзгласи Яхве за Господ Бог на Израел, избрал евреите за свой народ; Мойсей създаваше нова нация и постъпваше мъдро, придавайки на своето религиозно учение национален характер и говорейки на своите последователи, че Яхве е суров надзирател, “ревнив Бог”. При все това той се стремеше да разшири тяхната представа за божествеността, внушавайки им, че Яхве е “Бог на духовете на всяка плът”, че “вечният Бог е твое убежище, неговата власт е непреходна”. Мойсей учеше, че Яхве е верен на Завета, че той „няма да ви остави, няма да ви погуби и няма да забрави Завета с вашите бащи, защото Господ ви обича и ще удържи своето обещание, дадено на вашите предци”.

96:4.6 (1057.2) Moses proclaimed that Yahweh was the Lord God of Israel, who had singled out the Hebrews as his chosen people; he was building a new nation, and he wisely nationalized his religious teachings, telling his followers that Yahweh was a hard taskmaster, a “jealous God.” But nonetheless he sought to enlarge their concept of divinity when he taught them that Yahweh was the “God of the spirits of all flesh,” and when he said, “The eternal God is your refuge, and underneath are the everlasting arms.” Moses taught that Yahweh was a covenant-keeping God; that he “will not forsake you, neither destroy you, nor forget the covenant of your fathers because the Lord loves you and will not forget the oath by which he swore to your fathers.”

Мойсей предприе героичен опит да издигне образа на Яхве до положението на висше Божество, представяйки го като “Бога на истината, непорочен, справедлив и праведен във всичките свои пътища”. Но независимо от това възвишено учение ограничеността на разбиране на неговите последователи принуди Мойсей да говори за подобие на Бога на човека, за неговата склонност към пристъпи на ярост, гняв и жестокост и даже за неговата отмъстителност и чувствителност към поведението на хората.

96:4.7 (1057.3) Moses made a heroic effort to uplift Yahweh to the dignity of a supreme Deity when he presented him as the “God of truth and without iniquity, just and right in all his ways.” And yet, despite this exalted teaching, the limited understanding of his followers made it necessary to speak of God as being in man’s image, as being subject to fits of anger, wrath, and severity, even that he was vengeful and easily influenced by man’s conduct.

В ученията на Мойсей този племенен природен бог Яхве стана Господ Бог на Израел, който беше заедно с евреите в пустинята и даже в изгнанието, където скоро се появи представата за него като за Бог на всички народи. Последващият плен, който

96:4.8 (1057.4) Under the teachings of Moses this tribal nature god, Yahweh, became the Lord God of Israel, who followed them through the wilderness and even into exile, where he presently was conceived of as the God of all peoples. The later captivity that enslaved the Jews in Babylon

направи евреите роби във Вавилон, окончателно освободи формиращата се представа за Яхве като за монотеистичната роля на Бог на всички нации.

Най-уникалната и поразителна черта на религиозната история на древните евреи е тази постоянна еволюция на концепцията за Божеството; започвайки с примитивния бог на планината Хорив и еволюирайки в учениятa на цял ред духовни лидери, тя достигна високо ниво на развити,е отразено в доктрините за Божеството на двамата Исая, които провъзгласиха величествената концепция за любвеобилния и милосърден Бог-Създател.

finally liberated the evolving concept of Yahweh to assume the monotheistic role of the God of all nations.

96:4.9 (1057.5) The most unique and amazing feature of the religious history of the Hebrews concerns this continuous evolution of the concept of Deity from the primitive god of Mount Horeb up through the teachings of their successive spiritual leaders to the high level of development depicted in the Deity doctrines of the Isaiahs, who proclaimed that magnificent concept of the loving and merciful Creator Father.

5. УЧЕНИЯТА НА МОЙСЕЙ

В Мойсей по необикновен начин се съчетаваха качествата на военен лидер, обществен деятел и религиозен учител. Той беше най-важният от всички световни учители и лидери в периода между Макивента и Иисус. Мойсей се опитваше да проведе в Израел много реформи, за които няма писмени свидетелства. За времето на един човешки живот той избави многоезичната орда от така наричаните древни евреи от робство и нецивилизовано скитничество, едновременно полагайки основата за последващото раждане на нацията и запазване на расите.

За огромната дейност на Мойсей са се запазили толкова малко свидетелства защото във времената на Изхода древните евреи нямаха писменост. Повествуването за епохата и дейността на Мойсей беше съставено въз основа на преданията, съществуващи след изминаването на над хиляда години от смъртта на великия вожд.

Освен това много от усъвършенстванията, внесени от Мойсей в религията на египтяните и окръжаващите ги левантийски племена, се обясняваха с кенейските традиции, възхождащи до епохата на Мелхиседек. Без учението на Макивента, предадено на Авраам и неговите съвременници, древните евреи биха излезли от Египет лишени от всякаква надежда. Мойсей и неговият тъст Йотор събраха останките от традициите на Мелхиседек; от тези учения, съединени с образоваността на египтяните, се ръководеше Мойсей при създаването на усъвършенстваната религия и обреди на израилтяните. Мойсей беше организатор; той избра най-доброто от религиите и нравите на Египет и Палестина и свързвайки тези обичаи с традициите на учениятa на Мелхиседек, създаде системата от религиозни обреди на древните евреи.

5. THE TEACHINGS OF MOSES

96:5.1 (1057.6) Moses was an extraordinary combination of military leader, social organizer, and religious teacher. He was the most important individual world teacher and leader between the times of Machiventa and Jesus. Moses attempted to introduce many reforms in Israel of which there is no record. In the space of one man's life he led the polyglot horde of so-called Hebrews out of slavery and uncivilized roaming while he laid the foundation for the subsequent birth of a nation and the perpetuation of a race.

96:5.2 (1057.7) There is so little on record of the great work of Moses because the Hebrews had no written language at the time of the exodus. The record of the times and doings of Moses was derived from the traditions extant more than one thousand years after the death of the great leader.

96:5.3 (1058.1) Many of the advances which Moses made over and above the religion of the Egyptians and the surrounding Levantine tribes were due to the Kenite traditions of the time of Melchizedek. Without the teaching of Machiventa to Abraham and his contemporaries, the Hebrews would have come out of Egypt in hopeless darkness. Moses and his father-in-law, Jethro, gathered up the residue of the traditions of the days of Melchizedek, and these teachings, joined to the learning of the Egyptians, guided Moses in the creation of the improved religion and ritual of the Israelites. Moses was an organizer; he selected the best in the religion and mores of Egypt and Palestine and, associating these practices with the traditions of the Melchizedek teachings, organized the Hebrew ceremonial system of worship.

Мойсей вярваше в Провидението; увличаха го египетските учения, отнасящи се до свръхестественото управление на Нил и други природни стихии. Той притежаваше възвишена представа за Бога, но беше пределно искрен, когато учеше евреите, че ако се покоряват на Бога, то "Той ще ви възлюби и благослови, ще направи многоброен вашия народ. Той ще размножи плода от вашата утроба и плода на вашата земя – хляба, виното, маслото и вашите стада. Благословенията ваши ще надминат благословенията на всички други народи и Господ, вашият Бог, ще отведе от вас всички болести и няма да допусне до вас нито една от ужасните болести на Египет". Той даже каза: "Помнете Господа, вашия Бог, защото това ще ви даде сила да придобиете богатство." "И вие ще давате назаем на много народи, а самите вие назаем няма да вземате." Вие ще господствате над много народи, но те няма да господстват над вас."

96:5.4 (1058.2) Moses was a believer in Providence; he had become thoroughly tainted with the doctrines of Egypt concerning the supernatural control of the Nile and the other elements of nature. He had a great vision of God, but he was thoroughly sincere when he taught the Hebrews that, if they would obey God, "He will love you, bless you, and multiply you. He will multiply the fruit of your womb and the fruit of your land — the corn, wine, oil, and your flocks. You shall be prospered above all people, and the Lord your God will take away from you all sickness and will put none of the evil diseases of Egypt upon you." He even said: "Remember the Lord your God, for it is he who gives you the power to get wealth." "You shall lend to many nations, but you shall not borrow. You shall reign over many nations, but they shall not reign over you."

Но беше наистина тъжно да се гледа как великият разум на Мойсей се стараеше да приспособи възвишената представа за Ел-Елион към разбиранията на неграмотните и невежи евреи. На събранието на своите вождове той гръмогласно завеща: "Има само един Господ, вашият Бог, и няма друг Бог освен Него", докато на разноликата тълпа той заявяваше: "Кой ще се сравни с вашия Бог сред всички богове?" Мойсей мъжествено и отчасти успешно се обяви против фетишите и идолопоклонството, заявявайки: "В този ден, когато вашият Бог говореше с вас на планината Хорив от огъня, Бог нямаше образ." Освен това той забрани да се правят каквито и да било идоли.

96:5.5 (1058.3) But it was truly pitiful to watch this great mind of Moses trying to adapt his sublime concept of El Elyon, the Most High, to the comprehension of the ignorant and illiterate Hebrews. To his assembled leaders he thundered, "The Lord your God is one God; there is none beside him"; while to the mixed multitude he declared, "Who is like your God among all the gods?" Moses made a brave and partly successful stand against fetishes and idolatry, declaring, "You saw no similitude on the day that your God spoke to you at Horeb out of the midst of the fire." He also forbade the making of images of any sort.

Мойсей се боеше да провъзгласи милосърдието на Яхве и предпочиташе да внуши благоговеен страх пред Божието правосъдие, говорейки: "Господ, вашият Бог, е Бог на боговете, Владетел на владетелите, великият Бог, могъщият и страшен Бог, в очите на Когото всички са равни." Опитвайки се да обуздае буйните кланове, той заявяваше: "Вашият Бог умъртвява, когато Го напуснете; той изцелява и оживява, когато Му се покорявате." Но Мойсей учеше тези племена, че те ще станат избран народ Божий, само при условие че "изпълняват всичките Му заповеди и съблюдават всичките Му закони".

96:5.6 (1058.4) Moses feared to proclaim the mercy of Yahweh, preferring to awe his people with the fear of the justice of God, saying: "The Lord your God is God of Gods, and Lord of Lords, a great God, a mighty and terrible God, who regards not man." Again he sought to control the turbulent clans when he declared that "your God kills when you disobey him; he heals and gives life when you obey him." But Moses taught these tribes that they would become the chosen people of God only on condition that they "kept all his commandments and obeyed all his statutes."

В онези древни времена евреите почти не ги учеха за милосърдието на Бога. Те познаваха Бога като "Всемогъщия; Господ – великият Войн, Бог на сраженията, славен в Своето могъщество, разбиващ Своите врагове". "Господ, твоят Бог, е с теб в твоя стан, за да те спаси." Израилтяните вярваха, че техният Бог ги обича, но че Той също така е

96:5.7 (1058.5) Little of the mercy of God was taught the Hebrews during these early times. They learned of God as "the Almighty; the Lord is a man of war, God of battles, glorious in power, who dashes in pieces his enemies." "The Lord your God walks in the midst of the camp to deliver you." The Israelites thought of their God as one who loved them, but who also "hardened Pharaoh's

и този, който е „ожесточил сърцето на фараона” и “проклел техните врагове”.

Макар че Мойсей даде на децата на Израил някаква представа за всеобщото и благотворно Божество, като цяло, в тяхното ежедневно възприятие, Яхве слабо се отличаваше от племенните богове на съседните народи. Тяхната представа за Бога беше примитивна, груба и антропоморфична. След кончината на Мойсей тези бедуински племена бързо се върнаха към своите полуварварски идеи – предишните богове на Хорив и пустинята. Разширеното и по-възвишено виждане на Бога, периодически излагано от Мойсей пред своите предводители, скоро бе забравено, докато мнозинството хора се обърнаха към поклонението пред своите фетиши – златните телци, символизиращи Яхве в очите на палестинските пастири.

Когато Мойсей предаде евреите под командването на Иисус Навин, от него вече бяха събрани хиляди непреки потомци на Авраам, Нахор, Лот и други представители на родствени племена, превърнати в самостоятелна и отчасти самоуправляваща се нация от войни-чергари.

6. ПРЕДСТАВАТА ЗА БОГА СЛЕД СМЪРТТА НА МОЙСЕЙ

След смъртта на Мойсей неговата възвишена представа за Яхве започна бързо да се изражда. Иисус Навин и вождовете на Израил почитаха Мойсеевите традиции за премъдрия, благотворен и всемогъщ Бог, но простият народ скоро се върна към по-древния образ на Яхве, който се установи някога в пустинята. И тази постепенна деградация на концепцията за Божеството се задълбочаваше при сменящите се управления на различните племенни шейхове, така наричаните Съдии.

Обаянието на необикновената личност на Мойсей поддържаше в сърцата на неговите последователи увлечение към все по-разширяващата се представа за Бога; но достигайки плодородната земя на Палестина, те бързо се превърнаха от пастири-чергари в уседнали и, в известна степен, улегнали земеделци. Тази еволюция на начина на живот и изменението на религиозните възгледи изискваха повече или по-малко пълна промяна в тяхната представа за същността на техния Бог Яхве. На първия етап от превръщането на суровия, груб, взискателен и гневен пустинен Бог на планината Синай в по-късната

heart” and “cursed their enemies.”

96:5.8 (1058.6) While Moses presented fleeting glimpses of a universal and beneficent Deity to the children of Israel, on the whole, their day-by-day concept of Yahweh was that of a God but little better than the tribal gods of the surrounding peoples. Their concept of God was primitive, crude, and anthropomorphic; when Moses passed on, these Bedouin tribes quickly reverted to the semibarbaric ideas of their olden gods of Horeb and the desert. The enlarged and more sublime vision of God which Moses every now and then presented to his leaders was soon lost to view, while most of the people turned to the worship of their fetish golden calves, the Palestinian herdsman’s symbol of Yahweh.

96:5.9 (1059.1) When Moses turned over the command of the Hebrews to Joshua, he had already gathered up thousands of the collateral descendants of Abraham, Nahor, Lot, and other of the related tribes and had whipped them into a self-sustaining and partially self-regulating nation of pastoral warriors.

6. THE GOD CONCEPT AFTER MOSES’ DEATH

96:6.1 (1059.2) Upon the death of Moses his lofty concept of Yahweh rapidly deteriorated. Joshua and the leaders of Israel continued to harbor the Mosaic traditions of the all-wise, beneficent, and almighty God, but the common people rapidly reverted to the older desert idea of Yahweh. And this backward drift of the concept of Deity continued increasingly under the successive rule of the various tribal sheiks, the so-called Judges.

96:6.2 (1059.3) The spell of the extraordinary personality of Moses had kept alive in the hearts of his followers the inspiration of an increasingly enlarged concept of God; but when they once reached the fertile lands of Palestine, they quickly evolved from nomadic herders into settled and somewhat sedate farmers. And this evolution of life practices and change of religious viewpoint demanded a more or less complete change in the character of their conception of the nature of their God, Yahweh. During the times of the beginning of the transmutation of the austere, crude, exacting, and thunderous desert god of Sinai into the later appearing concept of a God of love, justice, and mercy, the Hebrews almost lost sight of Moses’

представа за Бога на любовта, правосъдието и милосърдието евреите почти напълно забравиха възвишените учения на Мойсей. Те едва не изгубиха всяка представа за монотеизма, едва не пропуснаха възможността да станат жизнено важно свързващо звено в духовната еволюция на Урантия на тази общност от хора, която запази ученията на Мелхиседек за единия Бог чак до инкарнацията на посвещенческия Син на този Баща на всички същества.

lofty teachings. They came near losing all concept of monotheism; they nearly lost their opportunity of becoming the people who would serve as a vital link in the spiritual evolution of Urantia, the group who would conserve the Melchizedek teaching of one God until the times of the incarnation of a bestowal Son of that Father of all.

Отчаяните опити на Иисус Навин да запази представата за върховния Яхве в съзнанието на съплеменниците си станаха причина за оповестяването: “Аз ще бъда с теб, както бях с Мойсей, и няма да отстъпя от теб, и няма да те изоставя.” Иисус Навин смяташе, че на този маловерен народ, твърде разположен към своята древна национална религия, но неразположен да върви напред по пътя на религията на вярата и праведността, е необходимо сурово евангелие. Основната мисъл на учението на Иисус Навин станаха думите: “Яхве е Бог свети, Бог ревнив; той няма да търпи беззаконието ваше и греховете ваши.” Най-висшата представа на това време изобразяваше Яхве като “Бог на силата, правосъдието и справедливостта”.

96:6.3 (1059.4) Desperately Joshua sought to hold the concept of a supreme Yahweh in the minds of the tribesmen, causing it to be proclaimed: “As I was with Moses, so will I be with you; I will not fail you nor forsake you.” Joshua found it necessary to preach a stern gospel to his disbelieving people, people all too willing to believe their old and native religion but unwilling to go forward in the religion of faith and righteousness. The burden of Joshua’s teaching became: “Yahweh is a holy God; he is a jealous God; he will not forgive your transgressions nor your sins.” The highest concept of this age pictured Yahweh as a “God of power, judgment, and justice.”

Но даже в този мрачен период от време на време се появяваха учители- самотници, провъзгласяващи идващото от Мойсей видение за божествеността: “Вие, деца на порока, не можете да служите на Господа, тъй като Той е Бог свети.” “Може ли смъртният човек да бъде по-справедлив от Бога? Можеш ли, човече, да бъдеш по-чист от твоя Творец?” “Можеш ли да откриеш Бога? Можеш ли в съвършенство да постигнеш Вседържителя? Да, Бог е велик и ние не Го познаваме. Докосвайки се до Вседържителя, ние не Го постигаме.”

96:6.4 (1059.5) But even in this dark age, every now and then a solitary teacher would arise proclaiming the Mosaic concept of divinity: “You children of wickedness cannot serve the Lord, for he is a holy God.” “Shall mortal man be more just than God? shall a man be more pure than his Maker?” “Can you by searching find out God? Can you find out the Almighty to perfection? Behold, God is great and we know him not. Touching the Almighty, we cannot find him out.”

7. ПСАЛМИТЕ И КНИГАТА НА ЙОВ

7. PSALMS AND THE BOOK OF JOB

Под ръководството на шейхове и свещеници древните евреи донякъде укрепиха своите позиции в Палестина. Но скоро се оттеглиха назад към изостаналите вярвания на пустинята и приеха от хананеите техните по-малко прогресивни религиозни обреди. За тях станаха свойствени идолопоклонството и всезадоволеността, а тяхната представа за Божеството падна значително под египетската и месопотамската концепция за Бога, които се поддържаха от няколко оцелели салимски групи и са описани в някои псалми от така наричаната „Книга на Йов”.

96:7.1 (1060.1) Under the leadership of their sheiks and priests the Hebrews became loosely established in Palestine. But they soon drifted back into the benighted beliefs of the desert and became contaminated with the less advanced Canaanite religious practices. They became idolatrous and licentious, and their idea of Deity fell far below the Egyptian and Mesopotamian concepts of God that were maintained by certain surviving Salem groups, and which are recorded in some of the Psalms and in the so-called Book of Job.

Псалмите са произведения на десетки или

96:7.2 (1060.2) The Psalms are the work of a score or

повече автори; много от тях бяха написани от египетски и месопотамски учители. Във времената, когато Левант се покланяше на природните богове, съществуваха достатъчно много хора, вярващи във върховността на Ел-Елион, Всевишния.

more of authors; many were written by Egyptian and Mesopotamian teachers. During these times when the Levant worshiped nature gods, there were still a goodly number who believed in the supremacy of El Elyon, the Most High.

Нито един друг религиозен труд не изразява такава дълбока набожност и такова изобилие на вдъхновените идеи за Бога, както Псалтирът. И читателят би могъл да получи голяма полза, ако, четейки внимателно тази прекрасна сбирка на религиозни съчинения, обръща внимание на източника и хронологията на всеки отделен химн, изпълнен с възхвали и поклонения, и помни, че нито един друг сборник от текстове не обхваща толкова огромен промеждутък от време. Псалтирът е изложение на различните представи за Бога, към които се придържаха привържениците на салимската религия на цялата територия на Левант, и обхваща целия период от Аменемоп до Исая. В псалмите Бог е представен във всички фази на разбиране – от примитивната идея за племенно божество до изключително разширения идеал на по-късните евреи, в който Яхве бива изобразен като любвеобилен Управител и милосърден Баща.

96:7.3 (1060.3) No collection of religious writings gives expression to such a wealth of devotion and inspirational ideas of God as the Book of Psalms. And it would be very helpful if, in the perusal of this wonderful collection of worshipful literature, consideration could be given to the source and chronology of each separate hymn of praise and adoration, bearing in mind that no other single collection covers such a great range of time. This Book of Psalms is the record of the varying concepts of God entertained by the believers of the Salem religion throughout the Levant and embraces the entire period from Amenemope to Isaiah. In the Psalms God is depicted in all phases of conception, from the crude idea of a tribal deity to the vastly expanded ideal of the later Hebrews, wherein Yahweh is pictured as a loving ruler and merciful Father.

При такъв подход Псалтирът представлява най-ценният и полезен набор от религиозни възгледи, събирани някога от човек, чак до двадесети век. Боготворящият дух на този сборник от химни превъзхожда всички останали свещени книги на света.

96:7.4 (1060.4) And when thus regarded, this group of Psalms constitutes the most valuable and helpful assortment of devotional sentiments ever assembled by man up to the times of the twentieth century. The worshipful spirit of this collection of hymns transcends that of all other sacred books of the world.

В продължение на почти триста години множество религиозни учители на Месопотамия създаваха многоликия образ на Божеството, представен в Книгата на Йов. Запознавайки се с възвишената представа за божествеността, от която е проникнат този сборник от месопотамски вероучения, ще видите, че в периода на духовен упадък на Палестина истинската представа за Бога най-добре се запази именно в околностите на Ур в Халдея.

96:7.5 (1060.5) The variegated picture of Deity presented in the Book of Job was the product of more than a score of Mesopotamian religious teachers extending over a period of almost three hundred years. And when you read the lofty concept of divinity found in this compilation of Mesopotamian beliefs, you will recognize that it was in the neighborhood of Ur of Chaldea that the idea of a real God was best preserved during the dark days in Palestine.

Обитателите на Палестина често постигаха мъдростта и вездесъщността на Бога, но рядко – Неговата любов и милосърдие. Яхве от това време “изпраща зли духове за покоряване на душите на Неговите врагове”; Той благоприятства Своите собствени послушни деца, проклинайки и сурово осъждайки всички останали. “Той спира замислите на лукавите и хваща мъдрите в собствените им капани.”

96:7.6 (1060.6) In Palestine the wisdom and all-pervasiveness of God was often grasped but seldom his love and mercy. The Yahweh of these times “sends evil spirits to dominate the souls of his enemies”; he prospers his own and obedient children, while he curses and visits dire judgments upon all others. “He disappoints the devices of the crafty; he takes the wise in their own deceit.”

Само в Ур се появи човек, заявил на всеослушание за милосърдието на Бога: “Той ще се моли на Бога и ще придобие Неговото благоволение, и с радост ще се взира в

96:7.7 (1060.7) Only at Ur did a voice arise to cry out the mercy of God, saying: “He shall pray to God and shall find favor with him and shall see his face with joy, for God will give to man divine

Неговото лице, тъй като Бог ще възвърне на човека божествената праведност.” Така се проповядва от Ур спасението, божественото благоволение чрез вяра: “Той ще прояви милосърдие над каещите се и ще каже: “Спаси го от смърт, защото Аз открих как да платя неговите грехове.” Ако някой каже: “Аз греших и изменях на правдата и това не ми донесе полза”, Бог ще спаси неговата душа от преизподнята и той ще види светлината”. Нито веднъж от времената на Мелхиседек Левант не е чувал толкова гръмки и въодушевляващи проповеди за спасение на човека, както това необикновено учение на Елиуй – пророк от Ур и свещеник на салимските вярващи, представляващи това, което е останало от колонията на Мелхиседек в Месопотамия.

Така останките от салимските мисионери на Месопотамия пазеха светлината на истината в периода на разединение на древноеврейските народи чак до появата на първия от дългата поредица учители на Израил. Без да скръстват ръце, тези учители създаваха една представа след друга, докато не достигнаха до идеала за Всеобщия Баща-Създател на всички същества – най-висшата представа за Яхве.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

righteousness.” Thus from Ur there is preached salvation, divine favor, by faith: “He is gracious to the repentant and says, ‘Deliver him from going down in the pit, for I have found a ransom.’ If any say, ‘I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not,’ God will deliver his soul from going into the pit, and he shall see the light.” Not since the times of Melchizedek had the Levantine world heard such a ringing and cheering message of human salvation as this extraordinary teaching of Elihu, the prophet of Ur and priest of the Salem believers, that is, the remnant of the onetime Melchizedek colony in Mesopotamia.

96:7.8 (1061.1) And thus did the remnants of the Salem missionaries in Mesopotamia maintain the light of truth during the period of the disorganization of the Hebrew peoples until the appearance of the first of that long line of the teachers of Israel who never stopped as they built, concept upon concept, until they had achieved the realization of the ideal of the Universal and Creator Father of all, the acme of the evolution of the Yahweh concept.

96:7.9 (1061.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 97. Развитие на представите. за Бога сред древните евреи

⇦ 096 Книгата Урантия 098 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 97. РАЗВИТИЕ НА ПРЕДСТАВИТЕ ЗА БОГА СРЕД ДРЕВНИТЕ ЕВРЕИ

Секции

Въведение
1. Самуил – първият от древноеврейските пророци
2. Илия и Елисей
3. Яхве и Ваал
4. Амос и Осия
5. Първият Исая
6. безстрашният Еремия
7. Вторият Исая
8. Свещената и светска история
9. Древноеврейската история
10. Древноеврейската религия

PAPER 97 EVOLUTION OF THE GOD CONCEPT AMONG THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction
1. Samuel — First of the Hebrew Prophets
2. Elijah and Elisha
3. Yahweh and Baal
4. Amos and Hosea
5. The First Isaiah
6. Jeremiah the Fearless
7. The Second Isaiah
8. Sacred and Profane History
9. Hebrew History
10. The Hebrew Religion

Въведение

ДУХОВНИТЕ вождове на древните евреи направиха това, което никога и никой преди тях не беше успявал – те лишиха своя Бог от човешки качества, без да Го превръщат в абстрактно Божество, понятно само на философите. Даже простите хора бяха способни да се отнасят към формиращия се образ на Яхве като към Баща – ако не на индивида, то поне на нациите.

Представата за личността на Бога, ясно изложена в салимските учения във времената на Мелхиседек, беше мъглява и неясна в дните на бягството от Египет и само постепенно, от поколение на поколение, се формира в съзнанието на древните евреи в отговор на ученията на техните духовни вождове. Осъзнаването на личността на Яхве беше доста по-продължително в своята постепенна еволюция, отколкото осъзнаването

INTRODUCTION

97:0.1 (1062.1) THE spiritual leaders of the Hebrews did what no others before them had ever succeeded in doing — they deanthropomorphized their God concept without converting it into an abstraction of Deity comprehensible only to philosophers. Even common people were able to regard the matured concept of Yahweh as a Father, if not of the individual, at least of the race.

97:0.2 (1062.2) The concept of the personality of God, while clearly taught at Salem in the days of Melchizedek, was vague and hazy at the time of the flight from Egypt and only gradually evolved in the Hebraic mind from generation to generation in response to the teaching of the spiritual leaders. The perception of Yahweh's personality was much more continuous in its progressive evolution than was that of many other of the Deity attributes. From Moses to Malachi there occurred an almost

на много други атрибути на Божеството. От Мойсей до Малахия в съзнанието на древните евреи продължаваше почти непрекъснатото възвисяване на личността на Бога и в резултат тази представа беше издигната на нова висота и прославена от ученията на Иисус за небесния Отец.

unbroken ideational growth of the personality of God in the Hebrew mind, and this concept was eventually heightened and glorified by the teachings of Jesus about the Father in heaven.

1. САМУИЛ – ПЪРВИЯТ ОТ ДРЕВНОЕВРЕЙСКИТЕ ПРОРОЦИ

Враждебният натиск на околните палестински народи скоро принуди древноеврейските водачи да разберат, че надеждата за спасение е само в конфедеративен съюз на племена, подчинени на централната власт. И тази централизация на административната власт създаде по-благоприятни условия за просветителската и реформаторска дейност на Самуил.

Самуил беше пришълец от древен род салимски учители, запазили истините на Мелхиседек като част от своята религия. Този пророк беше мъжествен и решителен човек. Само огромната преданост в съчетание с необикновена целеустременост му позволиха да издържи почти всеобщата съпротива, на която се натъкна, опитвайки се да върне целия Израил към поклонението пред върховния Яхве от времената на Мойсей. Но и той се сдоби само с частичен успех; успя да обърне към служене на по-висшата представа за Яхве само най-интелектуалната половина на древните евреи; останалите продължаваха да се покланят на племенните богове на своята страна и да се придържат към по-примитивни представи за Яхве.

Самуил се отнасяше към типа грубовати, но дейни хора и беше практически реформатор, който заедно със своите другари можеше за един ден да разруши десетки изображения на Ваал. Той се сдобиваше с прогрес само за сметка на сила и принуда; почти не проповядваше, още по-малко учеше, но наистина действаше. Днес той можеше да издевателства над жрец на Ваал; утре – да съсече пленен цар. Той изцяло вярваше в единия Бог и притежаваше ясна представа за този един Бог като създател на небето и земята. “Основата на земята е в Господ и Той утвърди на нея света.”

Но големият принос на Самуил в развитието на концепцията за Божеството стана неговото гръмогласно провъзгласяване н а *неизменността* на Яхве – вечно въплъщение на постоянното съвършенство и божественост. В тези времена Яхве се

1. SAMUEL — FIRST OF THE HEBREW PROPHETS

97:1.1 (1062.3) Hostile pressure of the surrounding peoples in Palestine soon taught the Hebrew sheiks they could not hope to survive unless they confederated their tribal organizations into a centralized government. And this centralization of administrative authority afforded a better opportunity for Samuel to function as a teacher and reformer.

97:1.2 (1062.4) Samuel sprang from a long line of the Salem teachers who had persisted in maintaining the truths of Melchizedek as a part of their worship forms. This teacher was a virile and resolute man. Only his great devotion, coupled with his extraordinary determination, enabled him to withstand the almost universal opposition which he encountered when he started out to turn all Israel back to the worship of the supreme Yahweh of Mosaic times. And even then he was only partially successful; he won back to the service of the higher concept of Yahweh only the more intelligent half of the Hebrews; the other half continued in the worship of the tribal gods of the country and in the baser conception of Yahweh.

97:1.3 (1062.5) Samuel was a rough-and-ready type of man, a practical reformer who could go out in one day with his associates and overthrow a score of Baal sites. The progress he made was by sheer force of compulsion; he did little preaching, less teaching, but he did act. One day he was mocking the priest of Baal; the next, chopping in pieces a captive king. He devotedly believed in the one God, and he had a clear concept of that one God as creator of heaven and earth: “The pillars of the earth are the Lord’s, and he has set the world upon them.”

97:1.4 (1063.1) But the great contribution which Samuel made to the development of the concept of Deity was his ringing pronouncement that Yahweh was *changeless,* forever the same embodiment of unerring perfection and divinity. In these times Yahweh was conceived to be a fitful

представяше като променлив, ревнив и своенравен Бог, вечно съжаляващ за една или друга своя постъпка; Сега, за пръв път от толкова време, откакто древните евреи излязоха от Египет, те чуха поразителните слова: "Опората на Израил няма да каже неистина и няма да се разкае, тъй като Той не е човек, за да се разкайва." Беше провъзгласено постоянство в отношенията с Божествеността. Самуил отново повтори, че Мелхиседек е сключил с Авраам завет, и заяви, че Господ, Бог на Израил, е източникът на всяка истина, устойчивост и постоянство. Древните евреи винаги гледаха на своя Бог като на човек, свръхчовек, прославен дух с неизвестен произход. Сега те чуха за това, че предишния дух на Хорив се е възвисил до положението на неизменен Бог, притежаващ съвършенството на създател. Самуил помогна на еволюиращата представа за Бога да се издигне над променливия човешки разум и превратностите на смъртното съществуване. В неговото учение започна възходът на Бога на древните евреи от идеята, съставляваща нивото на племенните богове, към идеала за всемогъщия и неизменния Създател и *Блюстител* на цялото творение.

God of jealous whims, always regretting that he had done thus and so; but now, for the first time since the Hebrews sallied forth from Egypt, they heard these startling words, "The Strength of Israel will not lie nor repent, for he is not a man, that he should repent." Stability in dealing with Divinity was proclaimed. Samuel reiterated the Melchizedek covenant with Abraham and declared that the Lord God of Israel was the source of all truth, stability, and constancy. Always had the Hebrews looked upon their God as a man, a superman, an exalted spirit of unknown origin; but now they heard the onetime spirit of Horeb exalted as an unchanging God of creator perfection. Samuel was aiding the evolving God concept to ascend to heights above the changing state of men's minds and the vicissitudes of mortal existence. Under his teaching, the God of the Hebrews was beginning the ascent from an idea on the order of the tribal gods to the ideal of an all-powerful and changeless Creator and *Supervisor* of all creation.

Той отново проповядваше искреността на Бога, неговата вярност към завета. Каза Самуил: "Господ няма да остави своя народ." „Той сключи с нас вечен завет, твърд и ненарушим". Така по цялата Палестина прозвуча призивът да се върне към поклонението пред върховния Яхве. Този енергичен учител извечно провъзгласяваше: "Велик си ти, Господи, Боже, тъй като няма никой подобен на тебе, както няма друг Бог освен тебе."

97:1.5 (1063.2) And he preached anew the story of God's sincerity, his covenant-keeping reliability. Said Samuel: "The Lord will not forsake his people." "He has made with us an everlasting covenant, ordered in all things and sure." And so, throughout all Palestine there sounded the call back to the worship of the supreme Yahweh. Ever this energetic teacher proclaimed, "You are great, O Lord God, for there is none like you, neither is there any God beside you."

По-рано древните евреи съдеха за благоволението на Яхве основно от гледна точка на материалното благополучие. Огромно сътресение за Израил стана смелото изявление на Самуил, което едва не му струва живота: "Господ лишава от средства и донася богатство, той уважава и възвисява. Той издига от праха бедните и възвисява просяците до нивото на велможите, давайки им в наследство престола на славата." За пръв път от времето на Мойсей бяха провъзгласени толкова утешителни обещания към унижените и ощетените и хиляди отчаяли се бедняци получиха надежда за това, че и те ще могат да подобрят своя духовен статут.

97:1.6 (1063.3) Theretofore the Hebrews had regarded the favor of Yahweh mainly in terms of material prosperity. It was a great shock to Israel, and almost cost Samuel his life, when he dared to proclaim: "The Lord enriches and impoverishes; he debases and exalts. He raises the poor out of the dust and lifts up the beggars to set them among princes to make them inherit the throne of glory." Not since Moses had such comforting promises for the humble and the less fortunate been proclaimed, and thousands of despairing among the poor began to take hope that they could improve their spiritual status.

Но Самуил съвсем малко се отдалечи от представите за племенния бог. Той провъзгласяваше Яхве, който сътвори всички хора, но на първо място се грижеше за евреите, своя избран народ. Независимо от това тази концепция за Бога, както и в дните на Мойсей, изобразяваше свято и справедливо

97:1.7 (1063.4) But Samuel did not progress very far beyond the concept of a tribal god. He proclaimed a Yahweh who made all men but was occupied chiefly with the Hebrews, his chosen people. Even so, as in the days of Moses, once more the God concept portrayed a Deity who is holy and upright. "There is none as holy as the Lord. Who can be

Божество. “Няма Бог, толкова свят като Господ. Кой ще се сравни с този свят Господ Бог?”

С годините посивелият стар вожд усъвършенства своето разбиране за Бога, тъй като заяви: “Господ е Бог знаещ и делата му са премерени. Господ ще съди във всички краища на земята, постъпвайки милосърдно с милосърдните, честно с честните.” Тук вече се виждат проблясъците на милосърдието, макар че то е ограничено до милосърдните. По-късно той отиде още по-далеч, когато в часа на народното нещастие призова своя народ: “Да се отдадем на волята на Господа, защото велико е неговото милосърдие.” “За Господа е лесно да спаси малцина или много.”

Постепенното развитие на представите за характера на Яхве продължаваше с усилията на приемниците на Самуил. Те се стремяха да представят Яхве като верен на завета на Бога, но не им се отдаде така бързо да вървят напред, както на Самуил. Те не можаха да продължат развитието на идеята за Божието милосърдие в сравнение с представите, които се оформиха у по-късния Самуил. Извършваше се постоянно движение назад – връщане към признаването на други богове, независимо от утвърждаването на върховността на Яхве. “Царството принадлежи на Теб, о, Господи, Ти, глава и владетел над всички.”

Лайтмотивът на тази ера беше божественото могъщество; пророците на тази епоха проповядваха религия, призвана да укрепи царя на еврейския трон. „На Теб, о, Господи, принадлежат величието, могъществото, славата, победата и честта. В твоите ръце са могъществото и силата, Ти всекиго можеш да направиш велик и могъщ.” Такава беше представата за Бога във времената на Самуил и неговите непосредствени приемници.

compared to this holy Lord God?”

97:1.8 (1063.5) As the years passed, the grizzled old leader progressed in the understanding of God, for he declared: “The Lord is a God of knowledge, and actions are weighed by him. The Lord will judge the ends of the earth, showing mercy to the merciful, and with the upright man he will also be upright.” Even here is the dawn of mercy, albeit it is limited to those who are merciful. Later he went one step further when, in their adversity, he exhorted his people: “Let us fall now into the hands of the Lord, for his mercies are great.” “There is no restraint upon the Lord to save many or few.”

97:1.9 (1063.6) And this gradual development of the concept of the character of Yahweh continued under the ministry of Samuel’s successors. They attempted to present Yahweh as a covenant-keeping God but hardly maintained the pace set by Samuel; they failed to develop the idea of the mercy of God as Samuel had later conceived it. There was a steady drift back toward the recognition of other gods, despite the maintenance that Yahweh was above all. “Yours is the kingdom, O Lord, and you are exalted as head above all.”

97:1.10 (1064.1) The keynote of this era was divine power; the prophets of this age preached a religion designed to foster the king upon the Hebrew throne. “Yours, O Lord, is the greatness and the power and the glory and the victory and the majesty. In your hand is power and might, and you are able to make great and to give strength to all.” And this was the status of the God concept during the time of Samuel and his immediate successors.

2. ИЛИЯ И ЕЛИСЕЙ

В десети век до Христа древноеврейската нация се раздели на две царства. Във всяко от тези държавни образувания много проповедници на истината се стремяха да сдържат реакционната вълна на духовното разложение, което започна и катастрофално нарастваше след войната, завършвайки с разделянето на държавата. Но тези усилия по развитието на древноеврейската религии се увенчаха с успех, едва след като със своето учение се появи решителен и безстрашен борец за праведност – Илия. Той възстанови в северното царство понятие за Бога, сравнимо

2. ELIJAH AND ELISHA

97:2.1 (1064.2) In the tenth century before Christ the Hebrew nation became divided into two kingdoms. In both of these political divisions many truth teachers endeavored to stem the reactionary tide of spiritual decadence that had set in, and which continued disastrously after the war of separation. But these efforts to advance the Hebraic religion did not prosper until that determined and fearless warrior for righteousness, Elijah, began his teaching. Elijah restored to the northern kingdom a concept of God comparable with that held in the days of Samuel. Elijah had little opportunity to present an advanced concept of God; he was kept

с това, което съществуваше в дните на Самуил. Илия почти нямаше възможност да предложи прогресивна концепция за Бога. Както и Самуил, той беше зает с отхвърляне на олтарите на Ваал и разрушаването на идеалите на лъжебоговете. Независимо от противодействието на идолопоклонническия монарх той продължаваше своите реформи. Неговата задача беше още по-голяма и трудна, отколкото тази, която стоеше пред Самуил.

Когато Илия беше отзован, неговият верен сподвижник Елисей продължи неговия труд и с безценната помощ на малко известния Михей запази светлината на истината в Палестина.

Но това време не се съпровождаше с прогрес в представите за Божеството. Древните евреи още не се бяха издигнали даже до идеала на Мойсей. Ерата на Илия и Елисей завърши със завръщането на най-добрите класове към поклонението пред върховния Яхве и възстановяването на идеята за Всеобщия Създател приблизително в това състояние, в което я остави Самуил.

busy, as Samuel had been before him, overthrowing the altars of Baal and demolishing the idols of false gods. And he carried forward his reforms in the face of the opposition of an idolatrous monarch; his task was even more gigantic and difficult than that which Samuel had faced.

97:2.2 (1064.3) When Elijah was called away, Elisha, his faithful associate, took up his work and, with the invaluable assistance of the little-known Micaiah, kept the light of truth alive in Palestine.

97:2.3 (1064.4) But these were not times of progress in the concept of Deity. Not yet had the Hebrews ascended even to the Mosaic ideal. The era of Elijah and Elisha closed with the better classes returning to the worship of the supreme Yahweh and witnessed the restoration of the idea of the Universal Creator to about that place where Samuel had left it.

3. ЯХВЕ И ВААЛ

Продължителният спор между вярващите в Яхве и последователите на Ваал се обясняваше по-скоро със социално-икономически сблъсък на идеологии, отколкото с различия в религиозната вяра.

Обитателите на Палестина се отличаваха със своето отношение към частното земевладеене. За южните, или чергарски, аравийски племена (яхвеитите) земята беше неотчуждаема – като дар на Божеството на клана. Те смятаха, че земята не трябва да се продава или залага. “Рече Яхве, казвайки: “Не трябва да продавате земята, тъй като земята принадлежи на мен.”

Северните и по-уседнали хананеи (ваалитите) свободно купуваха, продаваха и залагаха своите земи. Думата „Ваал” означава “собственик”. Култът към Ваал се основаваше на две основни доктрини. Първата се заключаваше в легализацията на обмена на собственост, контракти и договори – права за покупка и продажба на земята. Второ, смяташе се, че Ваал изпраща дъжд – той беше бог на плодородието на земята. Добрата реколта зависеше от благосклонността на Ваал. Този култ основно беше свързан със *земята* — владеенето на земята и нейното плодородие.

Като цяло последователите на Ваал притежаваха домове, земи и роби. Това бяха аристократи-земеделци, които живееха в градовете. Всеки Ваал имаше светиня,

3. YAHWEH AND BAAL

97:3.1 (1064.5) The long-drawn-out controversy between the believers in Yahweh and the followers of Baal was a socioeconomic clash of ideologies rather than a difference in religious beliefs.

97:3.2 (1064.6) The inhabitants of Palestine differed in their attitude toward private ownership of land. The southern or wandering Arabian tribes (the Yahwehites) looked upon land as an inalienable — as a gift of Deity to the clan. They held that land could not be sold or mortgaged. “Yahweh spoke, saying, ‘The land shall not be sold, for the land is mine.’”

97:3.3 (1064.7) The northern and more settled Canaanites (the Baalites) freely bought, sold, and mortgaged their lands. The word Baal means owner. The Baal cult was founded on two major doctrines: First, the validation of property exchange, contracts, and covenants — the right to buy and sell land. Second, Baal was supposed to send rain — he was a god of fertility of the soil. Good crops depended on the favor of Baal. The cult was largely concerned with *land,* its ownership and fertility.

97:3.4 (1065.1) In general, the Baalites owned houses, lands, and slaves. They were the aristocratic landlords and lived in the cities. Each Baal had a sacred place, a priesthood, and the

жречество и “святи жени” – ритуалните проститутки.

Това принципно разминаване в отношението към земята доведе до остро противоборство на социалните, икономически, морални и религиозни възгледи на ханааните и юдеите. Социално-икономическите противоречия прераснаха в определен религиозен спор едва от времето на Илия. С появата на този енергичен пророк борбата около този въпрос премина в по-религиозно русло – Яхве против Ваал – и завърши с триумф на Яхве и последващо развитие към монотеизма.

В противоречието между Яхве и Ваал Илия направи изместване към религиозен, а не земеделски аспект на юдейската и ханаанска идеология. Когато Ахав изтреби семейството на Навутей в резултат на заговор с цел да завладее тяхната земя, Илия превърна старите неписани поземлени закони в нравствен проблем и поведе решителна борба с ваалитите. Това беше също така борба на селските жители против доминирането на градовете. Превръщането на Яхве в Елохим стана основно при Илия. Този пророк започна своето служене като привърженик на поземлената реформа и го завърши с възвисяване на Божеството. Вааловци имаше много, а Яхве беше един – монотеизмът удържа връх над политеизма.

“holy women,” the ritual prostitutes.

97:3.5 (1065.2) Out of this basic difference in the regard for land, there evolved the bitter antagonisms of social, economic, moral, and religious attitudes exhibited by the Canaanites and the Hebrews. This socioeconomic controversy did not become a definite religious issue until the times of Elijah. From the days of this aggressive prophet the issue was fought out on more strictly religious lines — Yahweh *vs.* Baal — and it ended in the triumph of Yahweh and the subsequent drive toward monotheism.

97:3.6 (1065.3) Elijah shifted the Yahweh-Baal controversy from the land issue to the religious aspect of Hebrew and Canaanite ideologies. When Ahab murdered the Naboths in the intrigue to get possession of their land, Elijah made a moral issue out of the olden land mores and launched his vigorous campaign against the Baalites. This was also a fight of the country folk against domination by the cities. It was chiefly under Elijah that Yahweh became Elohim. The prophet began as an agrarian reformer and ended up by exalting Deity. Baals were many, Yahweh was *one* — monotheism won over polytheism.

4. АМОС И ОСИЯ

Огромна крачка при прехода от племенния бог – Яхве на ранните евреи, на когото в течение на толкова дълго време служеха с помощта на жертвоприношения и ритуали, към Бога, наказващ престъпленията и аморалноста даже в средата на своя народ, направи Амос – родом от хълмистия юг, той дойде като изобличител на престъпността, пиянството, тиранията и аморалността на северните племена. Никога от времето на Мойсей в Палестина не са били провъзгласявани толкова безпощадни истини.

Амос не беше просто реставратор или реформатор – той откри нови представи за Божеството. Той провъзгласи много от това, за което заявяваха неговите предшественици, и поведе смела атака срещу вярването в едно Божествено Същество, което подкрепяше греха в своя така наречен избран народ. За пръв път от времето на Мелхиседек човекът подлагаше на осъждане двойния стандарт на националното правосъдие и морал. За пръв път в своята история евреите чуха, че техният собствен Бог Яхве ще бъде така нетърпим

4. AMOS AND HOSEA

97:4.1 (1065.4) A great step in the transition of the tribal god — the god who had so long been served with sacrifices and ceremonies, the Yahweh of the earlier Hebrews — to a God who would punish crime and immorality among even his own people, was taken by Amos, who appeared from among the southern hills to denounce the criminality, drunkenness, oppression, and immorality of the northern tribes. Not since the times of Moses had such ringing truths been proclaimed in Palestine.

97:4.2 (1065.5) Amos was not merely a restorer or reformer; he was a discoverer of new concepts of Deity. He proclaimed much about God that had been announced by his predecessors and courageously attacked the belief in a Divine Being who would countenance sin among his so-called chosen people. For the first time since the days of Melchizedek the ears of man heard the denunciation of the double standard of national justice and morality. For the first time in their history Hebrew ears heard that their own God, Yahweh, would no more tolerate crime and sin in

към греха в техния живот, както и в живота на всеки друг народ. Амос създаде образа на суровия и справедлив Бог от Самуил и Илия, но той видя също така и Бога, неправещ различие между евреите и който и да е друг народ, когато работата опира до наказание за престъпления. Това беше пряка атака срещу егоистичната доктрина за "избрания народ", дълбоко възмутила много евреи от онова време.

Каза Амос: "Търсете този, който направи горите и създаде вятъра, който създаде седемте звезди и Орион, който превръща тъмнината в ясно утро, а деня прави тъмен като нощ." Разобличавайки полурелигиозните, приспособяващи се и понякога аморални събратя, той се стремеше да опише небратимото правосъдие на неизменния Яхве, когато каза за злодеите: „Даже ако те се скрият в преизподнята, ще ги извлече оттам моята ръка; даже ако се издигнат към небесата, ще ги сваля оттам." "И даже ако ги поведат в плен враговете, ще заповядам на меча на правосъдието и той ще ги срази." Амос още повече порази своите слушатели, когато, насочвайки към тях обвиняващ пръст, провъзгласи от името на Яхве: "Аз няма да забравя никога и нищо, направено от вас." "Аз ще разсипя дома на Израил по всички народи, както се изсипват зърна в сито."

Амос провъзгласи Яхве за "Бог на всички народи" и предупреди израилтяните, че ритуалът не трябва да заменя праведността. И преди този храбър учител да бъде убит с камъни, посетите от него семена на истината успяха да спасят учението за върховния Яхве; той осигури по-нататъшната еволюция на откровението на Мелхиседек.

Осия – последовател на Амос и неговата доктрина за всеобщия Бог на правосъдието, възроди представата на Мойсей за Бога на любовта. Той проповядваше прощаване чрез разкаяние, а не чрез жертвоприношение. Той провъзгласи евангелието на любовта и божественото милосърдие, казвайки: "Аз навеки ще се сгодя с теб; да, Аз ще се сгодя с теб по правда и справедливост, с любов и милосърдие. И Аз ще се сгодя с теб във вярност." "Ще благоволя да ги обичам свободно, защото Аз вече не им се гневя."

Осия беше верен продължител на моралните предупреждения на Амос, говорейки за Бога: "По желание свое ще ги накажа." Но израилтяните прецениха неговите слова като жестокост, граничеща с предателство, когато той каза: "Ще кажа на тези, които не са били мой народ: "Ти си моят народ", а той ще каже: "Ти си моят Бог." Той продължи проповедта за разкаянието и

their lives than he would among any other people. Amos envisioned the stern and just God of Samuel and Elijah, but he also saw a God who thought no differently of the Hebrews than of any other nation when it came to the punishment of wrongdoing. This was a direct attack on the egoistic doctrine of the "chosen people," and many Hebrews of those days bitterly resented it.

97:4.3 (1065.6) Said Amos: "He who formed the mountains and created the wind, seek him who formed the seven stars and Orion, who turns the shadow of death into the morning and makes the day dark as night." And in denouncing his half-religious, timeserving, and sometimes immoral fellows, he sought to portray the inexorable justice of an unchanging Yahweh when he said of the evildoers: "Though they dig into hell, thence shall I take them; though they climb up to heaven, thence will I bring them down." "And though they go into captivity before their enemies, thence will I direct the sword of justice, and it shall slay them." Amos further startled his hearers when, pointing a reproving and accusing finger at them, he declared in the name of Yahweh: "Surely I will never forget any of your works." "And I will sift the house of Israel among all nations as wheat is sifted in a sieve."

97:4.4 (1066.1) Amos proclaimed Yahweh the "God of all nations" and warned the Israelites that ritual must not take the place of righteousness. And before this courageous teacher was stoned to death, he had spread enough leaven of truth to save the doctrine of the supreme Yahweh; he had insured the further evolution of the Melchizedek revelation.

97:4.5 (1066.2) Hosea followed Amos and his doctrine of a universal God of justice by the resurrection of the Mosaic concept of a God of love. Hosea preached forgiveness through repentance, not by sacrifice. He proclaimed a gospel of loving-kindness and divine mercy, saying: "I will betroth you to me forever; yes, I will betroth you to me in righteousness and judgment and in loving-kindness and in mercies. I will even betroth you to me in faithfulness." "I will love them freely, for my anger is turned away."

97:4.6 (1066.3) Hosea faithfully continued the moral warnings of Amos, saying of God, "It is my desire that I chastise them." But the Israelites regarded it as cruelty bordering on treason when he said: "I will say to those who were not my people, 'you are my people'; and they will say, 'you are our God.'" He continued to preach repentance and forgiveness, saying, "I will heal their backsliding; I will love them freely, for my anger is turned away."

прощаването, казвайки: “Аз ще ги изцеля от вероотстъпничеството, ще благоволя да ги обичам, тъй като вече не им се гневя.” Осия винаги провъзгласяваше надеждата и прощаването. Неговата основна мисъл неизменно се заключаваше в следните думи: “Ще бъда милосърден към своя народ. Те няма да познават друг Бог освен мен, защото няма друг спасител освен мен.”

Always Hosea proclaimed hope and forgiveness. The burden of his message ever was: “I will have mercy upon my people. They shall know no God but me, for there is no savior beside me.”

Амос пробуди националното съзнание на евреите, признали, че Яхве не затваря очи пред техните престъпления и грехове само заради предполагаемата богоизбраност, докато Осия взе първите ноти в бъдещите милосърдни акорди на божественото състрадание и любов, толкова възвишено възпети от Исая и неговите сподвижници.

97:4.7 (1066.4) Amos quickened the national conscience of the Hebrews to the recognition that Yahweh would not condone crime and sin among them because they were supposedly the chosen people, while Hosea struck the opening notes in the later merciful chords of divine compassion and loving-kindness which were so exquisitely sung by Isaiah and his associates.

5. ПЪРВИЯТ ИСАЯ

5. THE FIRST ISAIAH

Това беше време, когато едни обявяваха за заплахите от наказания за лични грехове и национални престъпления на северните колена, а други предсказваха нещастия като въздаяние за простъпките на южното царство. Именно върху вълната на пробуждането на съвестта и съзнанието на древноеврейските племена се появи първият Исая.

97:5.1 (1066.5) These were the times when some were proclaiming threatenings of punishment against personal sins and national crime among the northern clans while others predicted calamity in retribution for the transgressions of the southern kingdom. It was in the wake of this arousal of conscience and consciousness in the Hebrew nations that the first Isaiah made his appearance.

Исая продължи проповедта за вечната природа на Бога, неговата безкрайна мъдрост, неговото неизменно съвършенство и надеждност. Той представи Бога на Израил, като каза: “И ще превърна правосъдието в мерило, а добродетелта във везни.” “Господ ще те избави от твоята скръб и от твоя страх, и от тежкия гнет, с който ти беше поробен.” “И зад гърба си ще чуеш глас, който ще каже: “Ето пътя, върви по него.” “Ето Бог, моето спасение; на него ще се уповавам и няма да се боя, тъй като Господ е моята сила и моята песен.” “Елате и ще разсъдим, казва Господ. – Ако вашите грехове са като пурпур, ще побелеят като сняг; ако са пурпурно-червени, ще ги избеля като вълна.”

97:5.2 (1066.6) Isaiah went on to preach the eternal nature of God, his infinite wisdom, his unchanging perfection of reliability. He represented the God of Israel as saying: “Judgment also will I lay to the line and righteousness to the plummet.” “The Lord will give you rest from your sorrow and from your fear and from the hard bondage wherein man has been made to serve.” “And your ears shall hear a word behind you, saying, ‘this is the way, walk in it.’” “Behold God is my salvation; I will trust and not be afraid, for the Lord is my strength and my song.” “‘Come now and let us reason together,’ says the Lord, ‘though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like the crimson, they shall be as wool.’”

Обръщайки се към обхванатите от страх и малодушие евреи, този пророк каза: „Станете и се радвайте, защото дойде вашата светлина и славата на Господа се издигна над вас.” “Духът на Господа е над мен, защото Господ ме помаза да благовестявам на бедните; той ме изпрати да изцелявам съкрушени сърца, да възвестявам свободата на пленените и да освобождавам духовните пленници.” “С радост ще се радвам за Господа, ще се развесели душата ми за моя Бог, защото даде ми той одеждите на спасението, облече ме в ризата на праведността.” “Във всички беди той беше заедно с нас и ангелът на неговото присъствие

97:5.3 (1066.7) Speaking to the fear-ridden and soul-hungry Hebrews, this prophet said: “Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you.” “The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the meek; he has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives and the opening of the prison to those who are bound.” “I will greatly rejoice in the Lord, my soul shall be joyful in my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with his robe of righteousness.” “In all their afflictions he was afflicted, and the angel of his presence saved them. In his love and in his

ги спасяваше. Със своята любов и благосърдие той ги изкупваше.”

pity he redeemed them.”

След първия Исая се появиха Михей и Авдий, които потвърдиха неговото утоляващо душата евангелие и привнесоха в него още по-голяма красота. Тези двама храбри посланика смело разобличаваха подчинения на духовенството еврейски ритуал и безстрашно осъждаха цялата система на жертвоприношения.

97:5.4 (1067.1) This Isaiah was followed by Micah and Obadiah, who confirmed and embellished his soul-satisfying gospel. And these two brave messengers boldly denounced the priest-ridden ritual of the Hebrews and fearlessly attacked the whole sacrificial system.

Михей разобличаваше “управителите, които вземат подкупи, и свещениците, които учат за заплата, и пророците, които гадаят за пари”. Той учеше, че ще настане ден, свободен от суеверия и духовенство, казвайки: “Но всеки ще седи под своята собствена лоза и няма да се бои от никого, защото всеки човек ще живее съгласно собственото си разбиране за Бога.”

97:5.5 (1067.2) Micah denounced “the rulers who judge for reward and the priests who teach for hire and the prophets who divine for money.” He taught of a day of freedom from superstition and priestcraft, saying: “But every man shall sit under his own vine, and no one shall make him afraid, for all people will live, each one according to his understanding of God.”

Същността на проповедите на Михей винаги оставаше неизменна: “Ще се представя ли пред Бога с изгорени приношения? Ще бъде ли доволен Господ, ако му принеса хиляда овена или десет хиляди реки масло? Да принеса ли моята първа рожба като изкупление за моето престъпление, плод от утробата ми за греха на моята душа? Той ми показа, човече, какво е добро и какво иска от теб Господ: да действаш справедливо, да обичаш милосърдието и да живееш смирено пред твоя Бог.” Това беше велика епоха; беше наистина поразително време, когато преди повече от две и половина хиляди години смъртните хора слушаха толкова спасителни проповеди и някои им вярваха. И ако не беше упоритата съпротива на духовенството, тези учители щяха да могат да унищожат цялата кървава обредност на еврейския религиозен ритуал.

97:5.6 (1067.3) Ever the burden of Micah’s message was: “Shall I come before God with burnt offerings? Will the Lord be pleased with a thousand rams or with ten thousand rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? He has shown me, O man, what is good; and what does the Lord require of you but to do justly and to love mercy and to walk humbly with your God.” And it was a great age; these were indeed stirring times when mortal man heard, and some even believed, such emancipating messages more than two and a half millenniums ago. And but for the stubborn resistance of the priests, these teachers would have overthrown the whole bloody ceremonial of the Hebrew ritual of worship.

6. БЕЗСТРАШНИЯТ ЕРЕМИЯ

6. JEREMIAH THE FEARLESS

Въпреки че няколко учители продължаваха да развиват евангелието на Исая, именно на Йеремия беше съдено да направи следващата дръзновена крачка в интернационализацията на Яхве – Бога на евреите.

97:6.1 (1067.4) While several teachers continued to expound the gospel of Isaiah, it remained for Jeremiah to take the next bold step in the internationalization of Yahweh, God of the Hebrews.

Йеремия безстрашно провъзгласи, че Яхве не стои на страната на евреите в тяхната въоръжена борба с други нации. Той заяви, че Яхве е Бог на цялата земя, на всички нации и народи. Учението на Йеремия беше пик на нарастващата вълна на интернационализацията на Бога на Израил. Веднъж и завинаги този неустрашим проповедник провъзгласи, че Яхве е Бог на всички нации, че не съществува Озирис за

97:6.2 (1067.5) Jeremiah fearlessly declared that Yahweh was not on the side of the Hebrews in their military struggles with other nations. He asserted that Yahweh was God of all the earth, of all nations and of all peoples. Jeremiah’s teaching was the crescendo of the rising wave of the internationalization of the God of Israel; finally and forever did this intrepid preacher proclaim that Yahweh was God of all nations, and that there was no Osiris for the Egyptians, Bel for the

египтяните, Бел за вавилонците, Ашура за асирийците или Дагон за филистимците. Така древноеврейската религия даде приноса си в това всемирно възраждане на монотеизма, което започна приблизително от това време. Представата за Яхве се издигна най-после до нивото на Божество с планетарно и даже космическо значение. Но на многото сподвижници на Йеремия беше трудно да си представят Яхве отделно от еврейската нация.

Йеремия проповядваше също така и за справедливия и любвеобилен Бог, описан от Исая, провъзгласявайки: "Да, с любов вечна Аз ви възлюбих и затова простирам към вас благоволение." "Защото не по волята на сърцето си наказва Той синовете човешки.".

Каза този безстрашен пророк: "Праведен е нашият Господ, Той замисля и извършва велики дела. Той вижда всичко, което правят хората, за да въздаде на всеки по пътя му и според неговите заслуги." Но като богохулна измяна бяха възприети неговите слова, казани при обсадата на Йерусалим: "Сега Аз отдадох всички тези страни на Навуходоносор, царя на Вавилон, моя роб." А когато Йеремия посъветва градът да бъде предаден, свещениците и гражданските управители го хвърлиха в помийната яма на една мрачна тъмница.

Babylonians, Ashur for the Assyrians, or Dagon for the Philistines. And thus did the religion of the Hebrews share in that renaissance of monotheism throughout the world at about and following this time; at last the concept of Yahweh had ascended to a Deity level of planetary and even cosmic dignity. But many of Jeremiah's associates found it difficult to conceive of Yahweh apart from the Hebrew nation.

97:6.3 (1067.6) Jeremiah also preached of the just and loving God described by Isaiah, declaring: "Yes, I have loved you with an everlasting love; therefore with loving-kindness have I drawn you." "For he does not afflict willingly the children of men."

97:6.4 (1067.7) Said this fearless prophet: "Righteous is our Lord, great in counsel and mighty in work. His eyes are open upon all the ways of all the sons of men, to give every one according to his ways and according to the fruit of his doings." But it was considered blasphemous treason when, during the siege of Jerusalem, he said: "And now have I given these lands into the hand of Nebuchadnezzar, the king of Babylon, my servant." And when Jeremiah counseled the surrender of the city, the priests and civil rulers cast him into the miry pit of a dismal dungeon.

7. ВТОРИЯТ ИСАЯ

Крахът на древноеврейската нация и месопотамският плен можеха да донесат огромна полза на нейната развиваща се теология, ако не бяха активните действия на еврейските свещеници. Вавилонските армии разбиха тяхната нация, интернационалните проповеди на духовните вождове нанесоха вреда на техния националистически Яхве. Именно горчивината от загубата на своя национален бог принуди еврейското духовенство да включи в древноеврейскатта история маса небивалици и привидно чудодейни случаи в опит да възстанови евреите в статута на избран от Бога народ и даже в неговото ново и разширено разбиране като интернационален Бог на всички нации.

По време на плена голямо влияние върху евреите оказаха вавилонските предания и легенди. Наистина следва да се отбележи, че пленниците неизменно подобряваха нравствения характер и духовно значение на тези халдейски разкази, които приемаха независимо от това, че те непременно изкривяваха тези легенди така, че да въздадат нужното на предшествениците на Израил и да

7. THE SECOND ISAIAH

97:7.1 (1068.1) The destruction of the Hebrew nation and their captivity in Mesopotamia would have proved of great benefit to their expanding theology had it not been for the determined action of their priesthood. Their nation had fallen before the armies of Babylon, and their nationalistic Yahweh had suffered from the international preachments of the spiritual leaders. It was resentment of the loss of their national god that led the Jewish priests to go to such lengths in the invention of fables and the multiplication of miraculous appearing events in Hebrew history in an effort to restore the Jews as the chosen people of even the new and expanded idea of an internationalized God of all nations.

97:7.2 (1068.2) During the captivity the Jews were much influenced by Babylonian traditions and legends, although it should be noted that they unfailingly improved the moral tone and spiritual significance of the Chaldean stories which they adopted, notwithstanding that they invariably distorted these legends to reflect honor and glory upon the ancestry and history of Israel.

обгърнат със слава неговата история.

За древноеврейските свещеници и книжовници съществуваше само една цел: възраждането на еврейската нация, прославата на древноеврейската традиция, възвеличаването на своята расова история. Ако някой изпитва негодувание поради това, че тези свещеници наложиха своите погрешни идеи над толкова значителна част от западния свят, то такъв човек следва да помни, че те не правеха това преднамерено. Те твърдяха, че пишат по усет; те не заявяваха, че пишат свещена книга. Те само съставяха книга за укрепването на угасващото мъжество на своите събратя по плен. Те съвсем определено се стремяха към повишаване на националния дух и морал на своите съотечественици. Превръщането на тези и други писания в ръководство, състоящо се от привидно безупречни учения, беше вече дело на хора от по-късните времена.

97:7.3 (1068.3) These Hebrew priests and scribes had a single idea in their minds, and that was the rehabilitation of the Jewish nation, the glorification of Hebrew traditions, and the exaltation of their racial history. If there is resentment of the fact that these priests have fastened their erroneous ideas upon such a large part of the Occidental world, it should be remembered that they did not intentionally do this; they did not claim to be writing by inspiration; they made no profession to be writing a sacred book. They were merely preparing a textbook designed to bolster up the dwindling courage of their fellows in captivity. They were definitely aiming at improving the national spirit and morale of their compatriots. It remained for later-day men to assemble these and other writings into a guide book of supposedly infallible teachings.

След пленяването еврейското духовенство широко се възползва от тези писания, но тяхното въздействие върху събратята им по плен беше изключително затруднено от присъствието на младия и неукротим пророк – Исая втори, който напълно прие учението на по-възрастния Исая за Бога на справедливостта, любовта, праведността и милосърдието. Както и Йеремия, той вярваше в това, че Яхве е станал Бог на всички народи. Той проповядваше тези истории за Бога с такава убедителност, че обръщаше в новата вяра както евреите, така и техните поробители. Този млад пророк остави писмено изложение за своите учения, които враждебните и злопаметни свещеници се стремяха да представят като нямащи никакво отношение към него, макар че чистото уважение към красотата и величието на тези учения стана причина да ги включат в книга първа на Исая. Затова писанията на този втори Исая могат да бъдат намерени в едноименната книга от четиридесета до петдесет и пета глава включително.

97:7.4 (1068.4) The Jewish priesthood made liberal use of these writings subsequent to the captivity, but they were greatly hindered in their influence over their fellow captives by the presence of a young and indomitable prophet, Isaiah the second, who was a full convert to the elder Isaiah's God of justice, love, righteousness, and mercy. He also believed with Jeremiah that Yahweh had become the God of all nations. He preached these theories of the nature of God with such telling effect that he made converts equally among the Jews and their captors. And this young preacher left on record his teachings, which the hostile and unforgiving priests sought to divorce from all association with him, although sheer respect for their beauty and grandeur led to their incorporation among the writings of the earlier Isaiah. And thus may be found the writings of this second Isaiah in the book of that name, embracing chapters forty to fifty-five inclusive.

Нито един пророк или религиозен учител между Макивента и Иисус не е постигал такава висока представа за Бога, когото Исая втори възвести в дните на плена. Провъзгласеният от този духовен вожд Бог не беше ограниченото и антропоморфно създание на човека. "Погледни, Той повдига островите като песъчинки." "И както небето е по-високо от земята, така моите пътища са по-висши от вашите пътища и моите мисли са по-висши от вашите мисли."

97:7.5 (1068.5) No prophet or religious teacher from Machiventa to the time of Jesus attained the high concept of God that Isaiah the second proclaimed during these days of the captivity. It was no small, anthropomorphic, man-made God that this spiritual leader proclaimed. "Behold he takes up the isles as a very little thing." "And as the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways and my thoughts higher than your thoughts."

Накрая Макивента Мелхиседек видя как човешките учители провъзгласяват пред смъртния човек истинския Бог. След Исая

97:7.6 (1069.1) At last Machiventa Melchizedek beheld human teachers proclaiming a real God to mortal man. Like Isaiah the first, this leader preached a

първи този вожд проповядваше Бога като всеобщ създател и вседържител. “Аз създадох земята и утвърдих на нея човека. Аз я сътворих не напразно, а за да бъде населена.” “Аз съм първият и последният, няма друг Бог освен мен.” Говорейки от името на Господ, Бог на Израил, този нов пророк каза: “Небесата могат да изчезнат и земята да остарее, но моята праведност ще пребъде вечно, моето спасение – во веки веков.” “Не бой се, защото аз съм с теб; не се безпокой, защото аз съм твоя Бог.” “Няма друг Бог освен мен – Бог справедлив и спасител.”

И утешение за еврейските пленници, както и за много хиляди оттогава, беше да слушат думи, подобни на тези: “Така казва Господ: Аз те сътворих, аз те изкупих, аз те нарекох; ти си мой.” “Когато прекосяваш реката, аз съм с теб, защото ти си скъп за моите очи.” “Може ли жената да забрави своето кърмаче, да не пожали сина, излязъл от нейната утроба? Да, тя може да забрави, но аз няма да забравя своите деца, защото погледнете: аз ги начертах на своите длани, аз даже покрих сянката им със своята ръка.” „Нека нечестивите хора оставят своите пътища, а неправедните – своите помисли, и нека отново дойдат до Господа, защото той е многомилостив.”

Вслушайте се още веднъж в проповедта за новото разкритие на Бога на Салим: “Както пастир ще пасе Той стадото свое; агънцата ще взема на ръце и носи на гърдите си. Той връща на уморения силата и дарява крепкост на изнемогващите. Вярващите в Господа отново придобиват сила, разтварят крила като орли; те бягат и не слабеят, вървят и умора не знаят.”

Този Исая широко разпространи евангелието, разширявайки представата за върховния Яхве. Той съперничеше на Мойсей по красноречие, изобразявайки Господ, Бог на Израел, като Всеобщ Създател. Неговото описание на безкрайните атрибути на Всеобщия Баща се отличаваше с поетичност. Никой и никога не е произнасял нищо по-прекрасно за небесния Баща. Както и псалмите, писанията на Исая принадлежат към числото на най-възвишените и верни изображения на духовната концепция за Бога, чути някога от смъртния човек до пристигането на Михаил на Урантия. Вслушайте се в това изображение на Божеството: “Аз съм висок и възвишен, аз обитавам във вечността.” “Аз съм първият и последният и няма друг Бог освен мен.” “Ръката на Господа не се скъси, за да не може Той да спасява, и ухото му не натежа, за да не може Той да слуша.” Нова за еврейството доктрина стана настойчивата проповед за божественото постоянство, за

God of universal creation and upholding. “I have made the earth and put man upon it. I have created it not in vain; I formed it to be inhabited.” “I am the first and the last; there is no God beside me.” Speaking for the Lord God of Israel, this new prophet said: “The heavens may vanish and the earth wax old, but my righteousness shall endure forever and my salvation from generation to generation.” “Fear you not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God.” “There is no God beside me — a just God and a Savior.”

97:7.7 (1069.2) And it comforted the Jewish captives, as it has thousands upon thousands ever since, to hear such words as: “Thus says the Lord, ‘I have created you, I have redeemed you, I have called you by your name; you are mine.’” “When you pass through the waters, I will be with you since you are precious in my sight.” “Can a woman forget her suckling child that she should not have compassion on her son? Yes, she may forget, yet will I not forget my children, for behold I have graven them upon the palms of my hands; I have even covered them with the shadow of my hands.” “Let the wicked forsake his ways and the unrighteous man his thoughts, and let him return to the Lord, and he will have mercy upon him, and to our God, for he will abundantly pardon.”

97:7.8 (1069.3) Listen again to the gospel of this new revelation of the God of Salem: “He shall feed his flock like a shepherd; he shall gather the lambs in his arms and carry them in his bosom. He gives power to the faint, and to those who have no might he increases strength. Those who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings as eagles; they shall run and not be weary; they shall walk and not faint.”

97:7.9 (1069.4) This Isaiah conducted a far-flung propaganda of the gospel of the enlarging concept of a supreme Yahweh. He vied with Moses in the eloquence with which he portrayed the Lord God of Israel as the Universal Creator. He was poetic in his portrayal of the infinite attributes of the Universal Father. No more beautiful pronouncements about the heavenly Father have ever been made. Like the Psalms, the writings of Isaiah are among the most sublime and true presentations of the spiritual concept of God ever to greet the ears of mortal man prior to the arrival of Michael on Urantia. Listen to his portrayal of Deity: “I am the high and lofty one who inhabits eternity.” “I am the first and the last, and beside me there is no other God.” “And the Lord’s hand is not shortened that it cannot save, neither his ear heavy that it cannot hear.” And it was a new doctrine in Jewry when this benign but commanding prophet persisted in the preachment of divine constancy, God’s faithfulness. He declared that “God would not forget, would not

предаността на Бога на този милосърден, но мъжествен пророк. Той заяви, че “Бог няма да ви забрави, няма да ви остави”.

forsake.”

Този изтъкнат учител провъзгласи, че човек и Бог са свързани с най-тясна връзка, казвайки: “Всеки, който се нарича с моето име, Аз сътворих за слава моя и те ще възвестяват моята възхвала. Аз, аз сам отпускам греховете твои заради самия себе си и греховете твои няма да помня.”

97:7.10 (1069.5) This daring teacher proclaimed that man was very closely related to God, saying: “Every one who is called by my name I have created for my glory, and they shall show forth my praise. I, even I, am he who blots out their transgressions for my own sake, and I will not remember their sins.”

Вслушайте се в това, как този велик евреин разрушава учението за националния Бог, прославяйки божествеността на Всеобщия Баща, за когото той казва: “Моят трон са небесата, земята е подножие за моите нозе.” И заедно с това Бог на Исая беше свят, величав, справедлив и непостижим. Почти напълно изчезна представата за гневния, отмъстителен и ревнив Яхве, на когото се покланяха бедуините в пустинята. Новата концепция за върховния и всеобщ Яхве се появи в съзнанието на смъртните хора, за да не изчезне вече никога от тяхното полезрение. Претворяването на божествената справедливост положи началото на разрушаването на примитивната магия и биологическия страх. Накрая човекът се запозна с вселената на закона и порядъка, с вселенския Бог, притежаващ надеждни и неизменни атрибути.

97:7.11 (1069.6) Hear this great Hebrew demolish the concept of a national God while in glory he proclaims the divinity of the Universal Father, of whom he says, “The heavens are my throne, and the earth is my footstool.” And Isaiah’s God was none the less holy, majestic, just, and unsearchable. The concept of the angry, vengeful, and jealous Yahweh of the desert Bedouins has almost vanished. A new concept of the supreme and universal Yahweh has appeared in the mind of mortal man, never to be lost to human view. The realization of divine justice has begun the destruction of primitive magic and biologic fear. At last, man is introduced to a universe of law and order and to a universal God of dependable and final attributes.

И този проповедник на небесния Бог никога не преставаше да провъзгласява своя Бог на любовта: “Аз живея на високо свято място с тези, чийто дух е съкрушен и смирен.” Все нови думи на утешение намираше този велик учител за своите съвременници: “И Господ ще ви води винаги и ще насища вашите души. Вие ще бъдете като напоена с вода градина, като ручей, който никога не пресъхва. И ако врагът придойде като река, духът Господен ще въздигне преграда.” И отново разрушаващото страха евангелие на Мелхиседек и раждащата доверие религия на Салим засияха с ярка светлина за благото на човечеството.

97:7.12 (1070.1) And this preacher of a supernal God never ceased to proclaim this *God of love.* “I dwell in the high and holy place, also with him who is of a contrite and humble spirit.” And still further words of comfort did this great teacher speak to his contemporaries: “And the Lord will guide you continually and satisfy your soul. You shall be like a watered garden and like a spring whose waters fail not. And if the enemy shall come in like a flood, the spirit of the Lord will lift up a defense against him.” And once again did the fear-destroying gospel of Melchizedek and the trust-breeding religion of Salem shine forth for the blessing of mankind.

Осъщественото от този далновиден и мъжествен Исая, възвишеното изображение на величието и универсалното могъщество на върховния Яхве – Бога на любовта, управителя на вселената и нежния Баща на цялото човечество, напълно затъмни националистическия Яхве. От тези богати на събития дни висшата западна концепция за Бога винаги включваше всеобща справедливост, божествено милосърдие и вечна праведност. На превъзходен език, с несравнимо достойнство този велик учител описа всемогъщия Създател като вселюбящ Баща.

97:7.13 (1070.2) The farseeing and courageous Isaiah effectively eclipsed the nationalistic Yahweh by his sublime portraiture of the majesty and universal omnipotence of the supreme Yahweh, God of love, ruler of the universe, and affectionate Father of all mankind. Ever since those eventful days the highest God concept in the Occident has embraced universal justice, divine mercy, and eternal righteousness. In superb language and with matchless grace this great teacher portrayed the all-powerful Creator as the all-loving Father.

Този пророк от периода на вавилонския плен проповядваше на своя народ и на представителите на много други народи, слушащи го на бреговете на реките във Вавилон. И този втори Исая направи немалко, за да неутрализира множеството лъжливи и национал-егоистични представи за явяването на обещания Месия. Този опит успя не напълно. Ако свещениците не бяха насочили своите усилия към построяване на лъжлив национализъм, ученията на първия и втория Исая щяха да създадат условия, които биха позволили да познаят и приемат обещания Месия.

97:7.14 (1070.3) This prophet of the captivity preached to his people and to those of many nations as they listened by the river in Babylon. And this second Isaiah did much to counteract the many wrong and racially egoistic concepts of the mission of the promised Messiah. But in this effort he was not wholly successful. Had the priests not dedicated themselves to the work of building up a misconceived nationalism, the teachings of the two Isaiahs would have prepared the way for the recognition and reception of the promised Messiah.

8. СВЕЩЕНАТА И СВЕТСКА ИСТОРИЯ

Традицията, в съответствие с която фактите от жизнения опит на древните евреи се разглеждат като свещена история, а събитията в останалия свят – като светска история, в значителна степен обяснява това объркано положение, в което попада човешкият разум при интерпретацията на историята. Причина за това е отсъствието на светска история на евреите. След като свещениците от вавилонския плен подготвиха ново изложение на привидно чудодейните отношения на Бога с древните евреи, тоест създадоха свещената история на Израил в този вид, в който тя съществува в Стария Завет, те старателно и напълно унищожиха съществуващите паметници на древноеврейската история – такива книги като “Деянията на царете израилски” и “Деяния на царете юдейски”, наред с някои други повече или по-малко точни изложения на древноеврейската история.

За да разберем защо пленените и зависими евреи до такава степен се страхуваха от разрушителния натиск и неизбежното насилие на светската история, че се заеха с пълното преписване и поправка на своята история, необходимо е накратко да погледнем фактите от техния объркан национален опит. Следва да помним, че евреите не са създали адекватна нетеологическа философия на живота. Те се бореха със своите начални, почерпани от Египет представи за божественото възнаграждение за праведност в съчетание със страшните наказания за греховете. Драмата на Йов беше нещо като протест против тази погрешна философия. Откровеният песимизъм на Еклисиаст беше мъдра земна реакция спрямо тази свръхоптимистична вяра в Провидението.

Но петстотинте години господство на чуждоземни управители бяха твърде дълъг

8. SACRED AND PROFANE HISTORY

97:8.1 (1070.4) The custom of looking upon the record of the experiences of the Hebrews as sacred history and upon the transactions of the rest of the world as profane history is responsible for much of the confusion existing in the human mind as to the interpretation of history. And this difficulty arises because there is no secular history of the Jews. After the priests of the Babylonian exile had prepared their new record of God’s supposedly miraculous dealings with the Hebrews, the sacred history of Israel as portrayed in the Old Testament, they carefully and completely destroyed the existing records of Hebrew affairs — such books as “The Doings of the Kings of Israel” and “The Doings of the Kings of Judah,” together with several other more or less accurate records of Hebrew history.

97:8.2 (1070.5) In order to understand how the devastating pressure and the inescapable coercion of secular history so terrorized the captive and alien-ruled Jews that they attempted the complete rewriting and recasting of their history, we should briefly survey the record of their perplexing national experience. It must be remembered that the Jews failed to evolve an adequate nontheologic philosophy of life. They struggled with their original and Egyptian concept of divine rewards for righteousness coupled with dire punishments for sin. The drama of Job was something of a protest against this erroneous philosophy. The frank pessimism of Ecclesiastes was a worldly wise reaction to these overoptimistic beliefs in Providence.

97:8.3 (1071.1) But five hundred years of the overlordship of alien rulers was too much for even

срок даже за търпеливите и многострадални евреи. Пророците и свещениците заридаха: “Дълго ли, Господи, дълго ли?” Честните евреи търсеха отговор в Писанията, но ги обземаше още по-голямо смущение. Един от прорицателите на древността обеща, че Бог ще защити и освободи своя “избран народ”. Амос заплашваше, че Бог ще се отвърне от Израил, ако неговият народ не се върне към своите предишни критерии за праведност. Авторът на Второзаконието представи Великия избор между доброто и злото, благословението и проклятието. Първият Исая проповядваше милосърдния цар-освободител. Йеремия провъзгласи ерата на съкровена праведност – завет, начертан върху скрижалите на сърцето. Вторият Исая говореше за спасението чрез жертвоприношение и изкупление. Йезекиил провъзгласи освобождението чрез служене във вярата, а Ездра обеща благополучие чрез законопослушание. Независимо от всичко това евреите продължаваха да остават в робство а тяхното освобождение се отлагаше. Тогава се яви Даниил със своята драма на неминуемата “криза” – крушението на огромния образ и незабавното установяване на вечното царството на праведността, царството на Месията.

И всички тези напразни надежди доведоха до толкова дълбоко национално разочарование и безизходност, че смутените еврейски вождове не познаха и не приеха божествения Райски Син, който скоро им се яви в плът – в облика на Сина Човешки.

Всички съвременни религии изпадат в дълбоко заблуждение, давайки чудотворно обяснение на някои епохи от човешката история. Макар да е вярно, че Бог действително нееднократно се намесваше със своята съдбовна Бащинска ръка в потока от хорски дела, погрешно е да се смятат теологичните догми и религиозни суеверия за свръхестествена утайка, възникваща в този поток на човешката история под действието на чудотворни процеси. Фактът, че “Всевишните управляват в царството на хората”, още не превръща светската история в така наричаната свещена история.

Авторите на Новия Завет и последващите християнски писатели още повече изкривиха еврейската история със своите благонамерени опити да придадат на древноеврейските пророци трансцендентален смисъл. Така използването на древноеврейската история и от еврейските, и от християнските писатели доведе до пагубни последствия. Светската история на древните евреи беше напълно догматизирана. Тя се превърна в измислена

the patient and long-suffering Jews. The prophets and priests began to cry: “How long, O Lord, how long?” As the honest Jew searched the Scriptures, his confusion became worse confounded. An olden seer promised that God would protect and deliver his “chosen people.” Amos had threatened that God would abandon Israel unless they re-established their standards of national righteousness. The scribe of Deuteronomy had portrayed the Great Choice — as between the good and the evil, the blessing and the curse. Isaiah the first had preached a beneficent king-deliverer. Jeremiah had proclaimed an era of inner righteousness — the covenant written on the tablets of the heart. The second Isaiah talked about salvation by sacrifice and redemption. Ezekiel proclaimed deliverance through the service of devotion, and Ezra promised prosperity by adherence to the law. But in spite of all this they lingered on in bondage, and deliverance was deferred. Then Daniel presented the drama of the impending “crisis” — the smiting of the great image and the immediate establishment of the everlasting reign of righteousness, the Messianic kingdom.

97:8.4 (1071.2) And all of this false hope led to such a degree of racial disappointment and frustration that the leaders of the Jews were so confused they failed to recognize and accept the mission and ministry of a divine Son of Paradise when he presently came to them in the likeness of mortal flesh — incarnated as the Son of Man.

97:8.5 (1071.3) All modern religions have seriously blundered in the attempt to put a miraculous interpretation on certain epochs of human history. While it is true that God has many times thrust a Father’s hand of providential intervention into the stream of human affairs, it is a mistake to regard theologic dogmas and religious superstition as a supernatural sedimentation appearing by miraculous action in this stream of human history. The fact that the “Most Highs rule in the kingdoms of men” does not convert secular history into so-called sacred history.

97:8.6 (1071.4) New Testament authors and later Christian writers further complicated the distortion of Hebrew history by their well-meant attempts to transcendentalize the Jewish prophets. Thus has Hebrew history been disastrously exploited by both Jewish and Christian writers. Secular Hebrew history has been thoroughly dogmatized. It has been converted into a fiction of sacred history and has become inextricably bound up with the moral concepts and religious teachings of the so-called

свещена история и сложно се преплете с моралните представи и религиозни учения на така наричаните християнски народи.

Кратко изложение на основните моменти от древноеврейската история ще покаже как историческите факти бяха дотолкова изменени във Вавилон от еврейските духовници, че обикновената светска история на техните народи се превърна в измислена свещена история.

Christian nations.

97:8.7 (1071.5) A brief recital of the high points in Hebrew history will illustrate how the facts of the record were so altered in Babylon by the Jewish priests as to turn the everyday secular history of their people into a fictitious and sacred history.

9. ДРЕВНОЕВРЕЙСКАТА ИСТОРИЯ

Никога не са съществували дванадесет израилски племена. В Палестина се заселиха само три или четири племена. Древноеврейската нация се появи в резултат от съюза на така наричаните израилтяни с хананейци. “И живяха синовете на Израил сред хананейци.” Древните евреи никога не са гонили хананейците от Палестина независимо от това, че свещениците без колебание твърдят обратното.

Националното съзнание на израилтяните произлезе от възвишенията на Ефрем; по-късното еврейско съзнание възникна в южния клан на Юда. Евреите (юдеи) винаги се стараеха да очернят и оклеветят историята на северните израилтяни (ефремци).

Претенциозната история на древните евреи започва с повествуването за това, как Саул събирал северните колена за отразяване на нападението на амонитците над дружеските племена на галаадяните на изток от р. Йордан. Заставайки като глава на армията, наброяваща малко повече от три хиляди човека, той разби врага и именно след този подвиг ефремците го направиха свой цар. Преиначавайки разказа за този епизод, пленените свещеници увеличиха числеността на армията на Саул до 330 000 човека и добавиха “мъжете Юдини” към списъка на племената, участващи в сражението.

Веднага след поражението на амонитците Саул беше избран за цар по общо решение на своята войска. Никой от свещениците или пророците не взе участие в това. Но впоследствие свещениците записаха, че Саул бил коронован от пророк Самуил по повеля на небесата. Те направиха това, за да положат началото на “божествена наследствена линия” за царството на Давид в Юдея.

Най-значителните изкривявания на еврейската история засягат Давид. След победата на Саул над амонитците (която той

9. HEBREW HISTORY

97:9.1 (1071.6) There never were twelve tribes of the Israelites — only three or four tribes settled in Palestine. The Hebrew nation came into being as the result of the union of the so-called Israelites and the Canaanites. “And the children of Israel dwelt among the Canaanites. And they took their daughters to be their wives and gave their daughters to the sons of the Canaanites.” The Hebrews never drove the Canaanites out of Palestine, notwithstanding that the priests’ record of these things unhesitatingly declared that they did.

97:9.2 (1071.7) The Israelitish consciousness took origin in the hill country of Ephraim; the later Jewish consciousness originated in the southern clan of Judah. The Jews (Judahites) always sought to defame and blacken the record of the northern Israelites (Ephraimites).

97:9.3 (1072.1) Pretentious Hebrew history begins with Saul’s rallying the northern clans to withstand an attack by the Ammonites upon their fellow tribesmen — the Gileadites — east of the Jordan. With an army of a little more than three thousand he defeated the enemy, and it was this exploit that led the hill tribes to make him king. When the exiled priests rewrote this story, they raised Saul’s army to 330,000 and added “Judah” to the list of tribes participating in the battle.

97:9.4 (1072.2) Immediately following the defeat of the Ammonites, Saul was made king by popular election by his troops. No priest or prophet participated in this affair. But the priests later on put it in the record that Saul was crowned king by the prophet Samuel in accordance with divine directions. This they did in order to establish a “divine line of descent” for David’s Judahite kingship.

97:9.5 (1072.3) The greatest of all distortions of Jewish history had to do with David. After Saul’s victory over the Ammonites (which he ascribed to

приписа на Яхве) филистимците се разтревожиха и започнаха да нападат северните племена. Давид и Саул никога не са намирали общ език. Давид заедно с отряд от шестстотин човека влезе в пределите на филистимския съюз и, вдигайки се по крайбрежието, излезе при долината на Ездрелон. Недалеч от Гет, филистимците заповядаха на Давид да отстъпи; те се опасяваха, че той ще се съедини със Саул. Давид се оттегли, филистимците атакуваха и разбиха Саул. Те нямаше да могат да направят това, ако Давид беше останал верен на Израил. Армията на Давид представляваше многоезично сборище от бунтари, в голямата си част представляващи останки от общества и хора, бягащи от правосъдието.

Yahweh) the Philistines became alarmed and began attacks on the northern clans. David and Saul never could agree. David with six hundred men entered into a Philistine alliance and marched up the coast to Esdraelon. At Gath the Philistines ordered David off the field; they feared he might go over to Saul. David retired; the Philistines attacked and defeated Saul. They could not have done this had David been loyal to Israel. David's army was a polyglot assortment of malcontents, being for the most part made up of social misfits and fugitives from justice.

Поради трагичното поражение на Саул от филистимците при Гелвуя Яхве падна в очите на ханааните в сравнение с другите богове. В обичайния случай поражението на Саул щеше да бъде приписано на отстъпничество от Яхве, но този път юдейските редактори го обясниха с отстъпления от ритуала. Легендата за Саул и Самуил им беше необходима като предпоставка за царуването на Давид.

97:9.6 (1072.4) Saul's tragic defeat at Gilboa by the Philistines brought Yahweh to a low point among the gods in the eyes of the surrounding Canaanites. Ordinarily, Saul's defeat would have been ascribed to apostasy from Yahweh, but this time the Judahite editors attributed it to ritual errors. They required the tradition of Saul and Samuel as a background for the kingship of David.

Давид, заедно с неголяма войска, устрои своята столица в нееврейския град Хеврон. Скоро неговите съотечественици го провъзгласиха за цар на новото царство Юдейско. Юдея се състоеше основно от нееврейски елементи: кенеи, халевеи, йевусеи и други хананеи. Бидейки чергари-пастири, те бяха предани на юдейската идея за земевладеенето. Тези племена се придържаха към идеологията на клановете, обитаващи в пустинята.

97:9.7 (1072.5) David with his small army made his headquarters at the non-Hebrew city of Hebron. Presently his compatriots proclaimed him king of the new kingdom of Judah. Judah was made up mostly of non-Hebrew elements — Kenites, Calebites, Jebusites, and other Canaanites. They were nomads — herders — and so were devoted to the Hebrew idea of land ownership. They held the ideologies of the desert clans.

Различието на свещената история от светската добре се илюстрира от два различни разказа за коронуването на Давид, които се привеждат в Стария Завет. По недоглеждане на свещениците се запази част от светския разказ за това как най-близките последователи на Давид (неговата войска) го направиха цар; по-късно свещениците съчиниха пространното и скучно изложение на свещената история, където се описва как пророк Самуил, по повеля на небесата, избра Давид сред неговите братя и официално, със сложна и тържествена церемония, го помаза да царства над евреите, след което го провъзгласи за приемник на Саул.

97:9.8 (1072.6) The difference between sacred and profane history is well illustrated by the two differing stories concerning making David king as they are found in the Old Testament. A part of the secular story of how his immediate followers (his army) made him king was inadvertently left in the record by the priests who subsequently prepared the lengthy and prosaic account of the sacred history wherein is depicted how the prophet Samuel, by divine direction, selected David from among his brethren and proceeded formally and by elaborate and solemn ceremonies to anoint him king over the Hebrews and then to proclaim him Saul's successor.

Неведнъж се случваше така, че свещениците, съчинявайки своите измислени разкази за чудодейните отношения на Бога с Израил, забравяха напълно да изтрият недвусмислените изложения на фактите, вече съществуващи в хрониките от това време.

97:9.9 (1072.6) So many times did the priests, after preparing their fictitious narratives of God's miraculous dealings with Israel, fail fully to delete the plain and matter-of-fact statements which already rested in the records.

Стремейки се да си създаде политическа репутация, Давид отначало се ожени за дъщерята на Саул, после – за вдовицата на богатия идумеянин Навал, а след това – за дъщерята на Талмай, царя Гесурски. Той си взе за съпруги шест йевуски жени, без да се брои Вирсавия – жената на хетееца Урия.

Именно с такива методи и от такива хора Давид създаде измислицата за божественото царство – Юдея – като приемник на славата и традициите на изчезващото северно царство на ефремците – Израил. Разнообразната Юдея на Давид беше повече нееврейска, отколкото еврейска; независимо от това старейшините ефремци дойдоха при него и "помазаха Давид за цар на Израил". Предвид военната заплаха Давид сключи договор с йевусейците, а столица на единното царство направи Йевус (Йерусалим) – града-крепост, намиращ се на половината път между Юдея и Израил. Осъзнавайки ставащото, филистимците нападнаха Давид. След ожесточено сражение те бяха разбити и за пореден път Яхве стана "Господ Бог Саваот".

Но Яхве не можа да сподели част от своята слава с ханаанските богове, тъй като основната част от армията на Давид беше нееврейска. Така във вашите писания (по недоглеждане на юдейските редактори) се появи красноречиво свидетелство: "Яхве разби враговете мои пред мен. Затова това място беше назовано Ваал-Перацим." Те направиха така, защото осемдесет процента от войните на Давид се покланяха на Ваал.

Давид обясни поражението на Саул при Гелвуя с това, че Саул нападна ханаанския град Гаваон, чиито жители имаха мирен договор с ефремците. Поради това Яхве се отвърна от него. Даже във времената на Саул Давид защитаваше ханаанския град Кеил от филистимците, а впоследствие направи един от ханаанските градове своя столица. Верен на политиката на компромисите с хананеите, Давид издаде седем потомъка на Саул на гаваонците, които ги екзекутираха.

След поражението на филистимците Давид завладя "ковчега на Яхве", пренесе го в Йерусалим и направи поклонението на Яхве официална религия на своето царство. Като следваща крачка той започна да взема високи подкупи от идумейците, моавитяните, амонитците и сирийците.

В нарушение на древноеврейските нрави продажните чиновници на Давид започнаха да придобиват за лично ползване северните земи и скоро взеха под свой контрол караванните мита, които преди това вземаха филистимците. След това стана серия

97:9.10 (1072.7) David sought to build himself up politically by first marrying Saul's daughter, then the widow of Nabal the rich Edomite, and then the daughter of Talmai, the king of Geshur. He took six wives from the women of Jebus, not to mention Bathsheba, the wife of the Hittite.

97:9.11 (1073.1) And it was by such methods and out of such people that David built up the fiction of a divine kingdom of Judah as the successor of the heritage and traditions of the vanishing northern kingdom of Ephraimite Israel. David's cosmopolitan tribe of Judah was more gentile than Jewish; nevertheless the oppressed elders of Ephraim came down and "anointed him king of Israel." After a military threat, David then made a compact with the Jebusites and established his capital of the united kingdom at Jebus (Jerusalem), which was a strong-walled city midway between Judah and Israel. The Philistines were aroused and soon attacked David. After a fierce battle they were defeated, and once more Yahweh was established as "The Lord God of Hosts."

97:9.12 (1073.2) But Yahweh must, perforce, share some of this glory with the Canaanite gods, for the bulk of David's army was non-Hebrew. And so there appears in your record (overlooked by the Judahite editors) this telltale statement: "Yahweh has broken my enemies before me. Therefore he called the name of the place Baal-Perazim." And they did this because eighty per cent of David's soldiers were Baalites.

97:9.13 (1073.3) David explained Saul's defeat at Gilboa by pointing out that Saul had attacked a Canaanite city, Gibeon, whose people had a peace treaty with the Ephraimites. Because of this, Yahweh forsook him. Even in Saul's time David had defended the Canaanite city of Keilah against the Philistines, and then he located his capital in a Canaanite city. In keeping with the policy of compromise with the Canaanites, David turned seven of Saul's descendants over to the Gibeonites to be hanged.

97:9.14 (1073.4) After the defeat of the Philistines, David gained possession of the "ark of Yahweh," brought it to Jerusalem, and made the worship of Yahweh official for his kingdom. He next laid heavy tribute on the neighboring tribes — the Edomites, Moabites, Ammonites, and Syrians.

97:9.15 (1073.5) David's corrupt political machine began to get personal possession of land in the north in violation of the Hebrew mores and presently gained control of the caravan tariffs formerly collected by the Philistines. And then came a series of atrocities climaxed by the murder

жестокости, кулминацията на които беше убийството на Урия. Всички съдебни апелации се разглеждаха в Йерусалим; "старейшините" повече не можеха да извършват правосъдие. Не е чудно, че избухна бунт. Днес Авесалом може да бъде наречен демагог; неговата майка беше хананейка. Освен сина на Вирсавия, Соломон, съществуваха и половин дузина други претенденти за трона.

След смъртта на Давид Соломон напълно очисти своята държавна машина от северните влияния, но запази цялата тирания и налогооблагане, съществуващи при режима на неговия баща. Разкошният двор на Соломон и широката програма за строителство разориха страната: бяха построени Ливанският дом, дворецът на дъщерята на фараона, храмът на Яхве, царския дворец и бяха възстановени стените на много градове. Соломон построи огромен еврейски флот, който под управлението на сирийски моряци търгуваше с целия свят. Неговият харем наброяваше почти хиляда [седемстотин жени и триста наложници – III Цар. 113; б.р.].

Към това време храмът на Яхве в Силом беше дискредитиран и център на целия религиозен живот на нацията стана пищният дворцов параклис в Йевус. Северното царство се върна към поклонението пред Елохим. То беше под покровителството на фараоните, които по-късно поробиха Юдея и наложиха на южното царство данък.

Периоди на подем се сменяха с периоди на упадък – войни на Израил и Юдея. След четири години гражданска война и смяна на три династии Израил се оказа под властта на градските деспоти, които започнаха да търгуват със земя. Даже цар Амврий се опита да купи имението на Семир. Но смъртна опасност надвисна, когато Салманасар III реши да разпространи своята власт над средиземноморското крайбрежие. Царят на ефремците Ахав се обедини с десет други групи и води битка при Каркар. Сражението завърши наравно. Асириецът беше спрян, но множество воини от съюзната армия останаха на бойното поле. Това голямо сражение даже не се споменава в Стария Завет.

Нови неприятности възникнаха, когато Ахав се опита да купи земя от Навутей. Неговата жена-финикийка подправи подписа на Ахав на документи, в които се отдаваше разпореждане да се конфискува земята на Навутей, обвинен в оскверняване на имената на "Елохим и царя". Навутей и неговите синове бяха веднага екзекутирани. На мястото на събитията се появи решителният Илия, обвинявайки Ахав в убийството на Навутеите. Така Илия, един от най-големите пророци,

of Uriah. All judicial appeals were adjudicated at Jerusalem; no longer could "the elders" mete out justice. No wonder rebellion broke out. Today, Absalom might be called a demagogue; his mother was a Canaanite. There were a half dozen contenders for the throne besides the son of Bathsheba — Solomon.

97:9.16 (1073.6) After David's death Solomon purged the political machine of all northern influences but continued all of the tyranny and taxation of his father's regime. Solomon bankrupted the nation by his lavish court and by his elaborate building program: There was the house of Lebanon, the palace of Pharaoh's daughter, the temple of Yahweh, the king's palace, and the restoration of the walls of many cities. Solomon created a vast Hebrew navy, operated by Syrian sailors and trading with all the world. His harem numbered almost one thousand.

97:9.17 (1073.7) By this time Yahweh's temple at Shiloh was discredited, and all the worship of the nation was centered at Jebus in the gorgeous royal chapel. The northern kingdom returned more to the worship of Elohim. They enjoyed the favor of the Pharaohs, who later enslaved Judah, putting the southern kingdom under tribute.

97:9.18 (1073.8) There were ups and downs — wars between Israel and Judah. After four years of civil war and three dynasties, Israel fell under the rule of city despots who began to trade in land. Even King Omri attempted to buy Shemer's estate. But the end drew on apace when Shalmaneser III decided to control the Mediterranean coast. King Ahab of Ephraim gathered ten other groups and resisted at Karkar; the battle was a draw. The Assyrian was stopped but the allies were decimated. This great fight is not even mentioned in the Old Testament.

97:9.19 (1074.1) New trouble started when King Ahab tried to buy land from Naboth. His Phoenician wife forged Ahab's name to papers directing that Naboth's land be confiscated on the charge that he had blasphemed the names of "Elohim and the king." He and his sons were promptly executed. The vigorous Elijah appeared on the scene denouncing Ahab for the murder of the Naboths. Thus Elijah, one of the greatest of the prophets, began his teaching as a defender of the old land mores as against the land-selling attitude of the

започна своите проповеди със защита на предишното отношение към земята – против търгуващите със земя поклонници на Ваал, против стремежите на градовете към господство над провинцията. Но тази реформа се увенча с успех, едва след като провинциалният земевладелец Ииуй обедини своите сили с селския вожд Йонадав, унищожавайки пророците на Ваал (търговци на недвижими имоти) в Самария.

Baalim, against the attempt of the cities to dominate the country. But the reform did not succeed until the country landlord Jehu joined forces with the gypsy chieftain Jehonadab to destroy the prophets (real estate agents) of Baal at Samaria.

Новият живот започна, след като Йоахас и неговия син Йеровоам избавиха Израил от враговете. Но в това време в Самария вече управляваше престъпната аристокрация, съперничеща си по своите безчинства с династията на Давид от предишните дни. Държавата и църквата действаха ръка за ръка. Опитът да подтиснат свободата на словото застави Илия, Амос и Осия да пишат тайно, което действително положи началото на еврейската и християнската Библии.

97:9.20 (1074.2) New life appeared as Jehoash and his son Jeroboam delivered Israel from its enemies. But by this time there ruled in Samaria a gangster-nobility whose depredations rivaled those of the Davidic dynasty of olden days. State and church went along hand in hand. The attempt to suppress freedom of speech led Elijah, Amos, and Hosea to begin their secret writing, and this was the real beginning of the Jewish and Christian Bibles.

Но северното царство изчезна, едва след като царят на Израил, сключвайки договор с царя на Египет, отказа да плати данък на Асирия. Последва тригодишна обсада, завършила с пълното унищожаване на северното царство. Така изчезна Ефрем (Израил). Юдея – тоест евреите, "остатъкът от Израил" – започна да съсредоточава земя в ръцете на шепа хора, както каза Исая, "прибавяйки дом към дома и поле към полето". Скоро в Йерусалим, наред с храма на Яхве, се появи храм на Ваал. Краят на тази власт на терор беше положен от монотеистичното въстание, вдигнато от непълнолетния цар Йоас, който в течение на тридесет и пет години отстояваше вярата в Яхве.

97:9.21 (1074.3) But the northern kingdom did not vanish from history until the king of Israel conspired with the king of Egypt and refused to pay further tribute to Assyria. Then began the three years' siege followed by the total dispersion of the northern kingdom. Ephraim (Israel) thus vanished. Judah — the Jews, the "remnant of Israel" — had begun the concentration of land in the hands of the few, as Isaiah said, "Adding house to house and field to field." Presently there was in Jerusalem a temple of Baal alongside the temple of Yahweh. This reign of terror was ended by a monotheistic revolt led by the boy king Joash, who crusaded for Yahweh for thirty-five years.

Източник на неприятности за следващия цар, Амасия, станаха обложените с данък и въстанали идумейци и техните съседи. След блестяща победа Амасия тръгна назад, за да нападне своите северни съседи, но претърпя също толкова съкрушително поражение. След това избухна селски бунт. Въстаналите убиха царя, а на трона поставиха неговия шестнадесетгодишен син. Това беше Азария, когото Исая нарича Озия. След Озия делата тръгнаха все по-зле и в течение на сто години Юдея плащаше данък на асирийските царе. Исая първи обеща, че Йерусалим, градът на Яхве, ще стои вечно. Но Йеремия не се побоя да предскаже неговото падане.

97:9.22 (1074.4) The next king, Amaziah, had trouble with the revolting tax-paying Edomites and their neighbors. After a signal victory he turned to attack his northern neighbors and was just as signally defeated. Then the rural folk revolted; they assassinated the king and put his sixteen-year-old son on the throne. This was Azariah, called Uzziah by Isaiah. After Uzziah, things went from bad to worse, and Judah existed for a hundred years by paying tribute to the kings of Assyria. Isaiah the first told them that Jerusalem, being the city of Yahweh, would never fall. But Jeremiah did not hesitate to proclaim its downfall.

Причината за действителния крах на Юдея стана кликата на богатите и продажни политици, действащи в управлението на непълнолетния цар Манасий. Изменението на условията спомогна за връщането към култа към Ваал, разрешаващ да се търгува със земята, което противоречеше на идеологията

97:9.23 (1074.5) The real undoing of Judah was effected by a corrupt and rich ring of politicians operating under the rule of a boy king, Manasseh. The changing economy favored the return of the worship of Baal, whose private land dealings were against the ideology of Yahweh. The fall of Assyria and the ascendancy of Egypt brought deliverance

на Яхве. Падението на Асирия и усилването на Египет за известно време донесоха на Юдея избавление и народът взе властта в свои ръце. При Йосия той приключи с йерусалимската клика продажни политици.

Но тази ера завърши с трагедия, когато Йосия реши да встъпи в бой с Нехао, опитвайки се да спре неговата огромна армия, придвижваща се из Египет край брега на морето, на помощ на сражаващите се с Вавилон асирийци. Йосия започна да плаща данък на Египет. В Йерусалим политическата партия на Ваал се върна към властта и това беше началото на *действителната* зависимост от Египет. В последвалия след това период от време ваалитите контролираха както съдиите, така и духовенството. Поклонението на Ваал представляваше икономическа и социална система, имаща отношение както към правата за собственост, така и към плодородието на земята.

След свалянето на Нехао от Навуходоносор Юдея попадна под властта на Вавилон и беше оставена в покой десет години, но скоро въстана. Когато Навуходоносор застана против Юдея, нейните жители, за да повлияят на Яхве, започнаха да провеждат социални реформи, в частност – освобождаване на робите. След временното извеждане на вавилонската армия евреите се зарадваха, повярвали в това, че реформата им е донесла избавление. Именно тогава Йеремия ги предупреди за надвисналата опасност и скоро Навуходоносор се върна.

Краят на Юдея дойде внезапно. Градът беше разрушен, а народът изгонен във Вавилон. Противопоставянето на Яхве и Ваал завърши с плен и пленът стана това сътресение, което доведе останките от Израил към монотеизъм.

Във Вавилон евреите стигнаха до извода, че не могат да съществуват в Палестина във вид на неголяма група със своите особени социални и икономически обичаи и че тяхната идеология може да възтържествува само в случай на обръщане в нея на друговерци. Така се роди новата представа за съдбата – идеята за това, че евреите са длъжни да станат избраните слуги на Яхве. Еврейската религия на Стария Завет истински се формира в годините на плен.

Доктрината за безсмъртието също се формира във Вавилон. По-рано евреите смятаха, че идеята за бъдещ живот намалява значението на техните евангелия на социалната справедливост. Сега теологията за пръв път измести социологията и икономиката.

to Judah for a time, and the country folk took over. Under Josiah they destroyed the Jerusalem ring of corrupt politicians.

97:9.24 (1074.6) But this era came to a tragic end when Josiah presumed to go out to intercept Necho's mighty army as it moved up the coast from Egypt for the aid of Assyria against Babylon. He was wiped out, and Judah went under tribute to Egypt. The Baal political party returned to power in Jerusalem, and thus began the *real* Egyptian bondage. Then ensued a period in which the Baalim politicians controlled both the courts and the priesthood. Baal worship was an economic and social system dealing with property rights as well as having to do with soil fertility.

97:9.25 (1075.1) With the overthrow of Necho by Nebuchadnezzar, Judah fell under the rule of Babylon and was given ten years of grace, but soon rebelled. When Nebuchadnezzar came against them, the Judahites started social reforms, such as releasing slaves, to influence Yahweh. When the Babylonian army temporarily withdrew, the Hebrews rejoiced that their magic of reform had delivered them. It was during this period that Jeremiah told them of the impending doom, and presently Nebuchadnezzar returned.

97:9.26 (1075.2) And so the end of Judah came suddenly. The city was destroyed, and the people were carried away into Babylon. The Yahweh-Baal struggle ended with the captivity. And the captivity shocked the remnant of Israel into monotheism.

97:9.27 (1075.3) In Babylon the Jews arrived at the conclusion that they could not exist as a small group in Palestine, having their own peculiar social and economic customs, and that, if their ideologies were to prevail, they must convert the gentiles. Thus originated their new concept of destiny — the idea that the Jews must become the chosen servants of Yahweh. The Jewish religion of the Old Testament really evolved in Babylon during the captivity.

97:9.28 (1075.4) The doctrine of immortality also took form at Babylon. The Jews had thought that the idea of the future life detracted from the emphasis of their gospel of social justice. Now for the first time theology displaced sociology and economics. Religion was taking shape as a system of human thought and conduct more and more to be separated from politics, sociology, and economics.

Така истината за еврейския народ показва, че свещената история в значителна степен се оказва само хроника на обикновената светска история. Юдаизмът беше тази почва, върху която израсна християнството, но евреите не бяха свръхестествен народ.

97:9.29 (1075.5) And so does the truth about the Jewish people disclose that much which has been regarded as sacred history turns out to be little more than the chronicle of ordinary profane history. Judaism was the soil out of which Christianity grew, but the Jews were not a miraculous people.

10. ДРЕВНОЕВРЕЙСКАТА РЕЛИГИЯ

Израилските вождове внушаваха на израилтяните, че те са избран народ не заради особени привилегии и изключително божествено благоволение, а в името на особено служене – да носят истината за единия Бог на всички хора. Те обещаха на евреите, че ако изпълнят даденото им предназначение, ще станат духовни вождове на всички хора и бъдещият Месия ще управлява тях и всички хора като Княз на Мира.

Получавайки от персите свобода, евреите се върнаха в Палестина, но само за да попаднат в кабалата на собствените си закони, жертвоприношения и ритуали, подчинени на свещениците. И тъй както еврейските племена отхвърлиха чудесния разказ за Бога, с който към тях се обърна в своята прощална реч Мойсей, в полза на ритуалите по жертвоприношенията и епитимиите, така и останките от тази древноеврейска нация отхвърлиха величествената представа за Бога на втория Исая, отдавайки предпочитание на правилата, предписанията и ритуалите на все по-многобройното духовенство.

Националният егоизъм, лъжливата вяра в неправилно представяния обещан Месия, усилването на кабалата и тиранията на духовенството – всичко това накара да замлъкнат техните духовни лидери (с изключение на Даниил, Йезекиил, Агей и Малахия); и от това време до идването на Йоан Кръстител целият Израил преживяваше все по-голям духовен упадък. Но евреите никога не изгубиха своята представа за Всеобщия Баща; те продължават да следват тази концепция за Божеството и в края на двадесети век след Христа.

От Мойсей до Йоан Кръстител се проточи непрекъснат ред правоверни учители, които предаваха факела на монотеизма от едно поколение на друго, неизменно порицавайки безсъвестните управители, разобличавайки меркантилното духовенство и призовавайки хората да бъдат предани на върховния Яхве – Господ Бог на Израил.

10. THE HEBREW RELIGION

97:10.1 (1075.6) Their leaders had taught the Israelites that they were a chosen people, not for special indulgence and monopoly of divine favor, but for the special service of carrying the truth of the one God over all to every nation. And they had promised the Jews that, if they would fulfill this destiny, they would become the spiritual leaders of all peoples, and that the coming Messiah would reign over them and all the world as the Prince of Peace.

97:10.2 (1075.7) When the Jews had been freed by the Persians, they returned to Palestine only to fall into bondage to their own priest-ridden code of laws, sacrifices, and rituals. And as the Hebrew clans rejected the wonderful story of God presented in the farewell oration of Moses for the rituals of sacrifice and penance, so did these remnants of the Hebrew nation reject the magnificent concept of the second Isaiah for the rules, regulations, and rituals of their growing priesthood.

97:10.3 (1075.8) National egotism, false faith in a misconceived promised Messiah, and the increasing bondage and tyranny of the priesthood forever silenced the voices of the spiritual leaders (excepting Daniel, Ezekiel, Haggai, and Malachi); and from that day to the time of John the Baptist all Israel experienced an increasing spiritual retrogression. But the Jews never lost the concept of the Universal Father; even to the twentieth century after Christ they have continued to follow this Deity conception.

97:10.4 (1076.1) From Moses to John the Baptist there extended an unbroken line of faithful teachers who passed the monotheistic torch of light from one generation to another while they unceasingly rebuked unscrupulous rulers, denounced commercializing priests, and ever exhorted the people to adhere to the worship of the supreme Yahweh, the Lord God of Israel.

Като нация евреите с времето загубиха своята политическа индивидуалност, но древната еврейска религия, основана на искрената вяра в единия и всеобщ Бог, продължава да живее в сърцата на разпръснатите изгнаници. И тази религия е жива затова, защото ú се отдаде да запази висшите ценности на своите последователи. Еврейската религия действително запази народните идеали, но тя не можа да стане двигател на прогреса и вдъхновител на творческите открития на философията в сферите на истината. Еврейската религия има много слаби страни – например, недостатъчността на философията и почти пълно отсъствие на естетически качества, но тя действително запази нравствените ценности; затова тя се съхрани. В сравнение с други концепции за Божеството представата за върховния Яхве беше определена, жива, личностна и нравствена.

97:10.5 (1076.2) As a nation the Jews eventually lost their political identity, but the Hebrew religion of sincere belief in the one and universal God continues to live in the hearts of the scattered exiles. And this religion survives because it has effectively functioned to conserve the highest values of its followers. The Jewish religion did preserve the ideals of a people, but it failed to foster progress and encourage philosophic creative discovery in the realms of truth. The Jewish religion had many faults — it was deficient in philosophy and almost devoid of aesthetic qualities — but it did conserve moral values; therefore it persisted. The supreme Yahweh, as compared with other concepts of Deity, was clear-cut, vivid, personal, and moral.

Немного народи обичаха справедливостта, мъдростта, истината и праведността както евреите, но от всички народи те в най-малка степен допринесоха за интелектуално осмисляне и духовно разбиране на тези божествени качества. Макар че теологията на юдаизма се отказа да разшири своите граници, тя изигра важна роля в развитието на две други световни религии – християнството и исляма.

97:10.6 (1076.3) The Jews loved justice, wisdom, truth, and righteousness as have few peoples, but they contributed least of all peoples to the intellectual comprehension and to the spiritual understanding of these divine qualities. Though Hebrew theology refused to expand, it played an important part in the development of two other world religions, Christianity and Mohammedanism.

Еврейската религия се запази и благодарение на своите институции. За религията е трудно да оцелее като частна практика на изолирани индивиди. Извечната грешка на религиозните вождове се заключава в това, че виждайки злото в институционална религия, те се стремят да унищожат самия метод на групови действия. Те биха могли да се сдобият с повече, реформирайки ритуалите, а не унищожавайки ги. В това отношение Йезекиил беше по-мъдър от своите съвременници; макар че той се присъедини към тях в изискванията за лична морална отговорност, неговата цел беше също така създаването и безупречното изпълнение на по-съвършен и чист ритуал.

97:10.7 (1076.4) The Jewish religion persisted also because of its institutions. It is difficult for religion to survive as the private practice of isolated individuals. This has ever been the error of the religious leaders: Seeing the evils of institutionalized religion, they seek to destroy the technique of group functioning. In place of destroying all ritual, they would do better to reform it. In this respect Ezekiel was wiser than his contemporaries; though he joined with them in insisting on personal moral responsibility, he also set about to establish the faithful observance of a superior and purified ritual.

Така, сменящи се един друг, учителите на Израил извършиха най-големия подвиг за цялата история на еволюцията на религията на Урантия: постепенната, но непрекъсната трансформация на варварската представа за свирепия демон Яхве – ревнивия и жесток бог-дух на сипещия огън и жупел синайски вулкан, в последващата величествена и божествена концепция за върховния Яхве, създателя на всичко съществуващо, любвеобилния и милосърден Баща на цялото човечество. И тази древноеврейска концепция за Бога

97:10.8 (1076.5) And thus the successive teachers of Israel accomplished the greatest feat in the evolution of religion ever to be effected on Urantia: the gradual but continuous transformation of the barbaric concept of the savage demon Yahweh, the jealous and cruel spirit god of the fulminating Sinai volcano, to the later exalted and supernal concept of the supreme Yahweh, creator of all things and the loving and merciful Father of all mankind. And this Hebraic concept of God was the highest human visualization of the Universal Father up to that time when it was further enlarged

оставаше висшата човешка представа за Всеобщия Баща, чак докато тя получи ново и толкова съвършено развитие в личните учения и жизнен пример на неговия Син – Михаил Небадонски.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

and so exquisitely amplified by the personal teachings and life example of his Son, Michael of Nebadon.

97:10.9 (1076.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 98. Учениятa на Мелхиседек. на запад

⇦ 097 Книгата Урантия 099 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 98. УЧЕНИЯТА НА МЕЛХИСЕДЕК НА ЗАПАД

Секции

Въведение
1. Религията на Салим при гърците
2. Гръцката философска мисъл
3. Учениятa на Мелхиседек в Рим
4. Мистерийните култове
5. Култът към Митра
6. Митраизмът и християнството
7. Християнската религия

PAPER 98 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction
1. The Salem Religion among the Greeks
2. Greek Philosophic Thought
3. The Melchizedek Teachings in Rome
4. The Mystery Cults
5. The Cult of Mithras
6. Mithraism and Christianity
7. The Christian Religion

Въведение

УЧЕНИЯТА на Мелхиседек достигаха до Европа по най-различни пътища, но главно през Египет. Те станаха съставна част на западната философия, след като напълно се пропиха с елински, а по-късно – с християнски дух. Идеалите на западния свят бяха основно наследени от Сократ, а последващата религиозна философия на Запад стана философията на Иисус, модифицирана и изкривена в процеса на съприкосновение с развиващата се западна философия и религия; кулминационен пункт на целия този процес стана създаването на християнската църква.

В течение на дълго време салимските мисионери продължаваха своята дейност в Европа, постепенно вливайки се в много периодически възникващи култови и ритуални групи. Сред тези, които съхраняваха учениятa на Салим в най-чист вид, следва да отбележим циниците. Тези проповедници на вярата в Бога и доверие в него все още действаха в Европа в епохата на Римската империя в първи век след Христа и

INTRODUCTION

98:0.1 (1077.1) THE Melchizedek teachings entered Europe along many routes, but chiefly they came by way of Egypt and were embodied in Occidental philosophy after being thoroughly Hellenized and later Christianized. The ideals of the Western world were basically Socratic, and its later religious philosophy became that of Jesus as it was modified and compromised through contact with evolving Occidental philosophy and religion, all of which culminated in the Christian church.

98:0.2 (1077.2) For a long time in Europe the Salem missionaries carried on their activities, becoming gradually absorbed into many of the cults and ritual groups which periodically arose. Among those who maintained the Salem teachings in the purest form must be mentioned the Cynics. These preachers of faith and trust in God were still functioning in Roman Europe in the first century after Christ, being later incorporated into the newly forming Christian religion.

впоследствие взеха участие в създаването на новоформиращата се християнска религия.

Much of the Salem doctrine was spread in Europe by the Jewish mercenary soldiers who fought in so many of the Occidental military struggles. In ancient times the Jews were famed as much for military valor as for theologic peculiarities.

Салимското учение се разпространяваше в Европа в значителна степен благодарение на еврейските наемници, които участваха в безброй сражения за западния свят. В древни времена евреите се славеха с героизма си на бойното поле не по-малко, отколкото със своеобразието на теологията си.

The basic doctrines of Greek philosophy, Jewish theology, and Christian ethics were fundamentally repercussions of the earlier Melchizedek teachings.

В своята същност основните доктрини на гръцката философия, еврейската теология и християнска етика бяха отражение на предшестващото ги учение на Мелхиседек.

1. РЕЛИГИЯТА НА САЛИМ ПРИ ГЪРЦИТЕ

1. THE SALEM RELIGION AMONG THE GREEKS

The Salem missionaries might have built up a great religious structure among the Greeks had it not been for their strict interpretation of their oath of ordination, a pledge imposed by Machiventa which forbade the organization of exclusive congregations for worship, and which exacted the promise of each teacher never to function as a priest, never to receive fees for religious service, only food, clothing, and shelter. When the Melchizedek teachers penetrated to pre-Hellenic Greece, they found a people who still fostered the traditions of Adamson and the days of the Andites, but these teachings had become greatly adulterated with the notions and beliefs of the hordes of inferior slaves that had been brought to the Greek shores in increasing numbers. This adulteration produced a reversion to a crude animism with bloody rites, the lower classes even making ceremonial out of the execution of condemned criminals.

Салимските мисионери биха могли да създадат сред гърците обширна религиозна структура, ако не беше тяхната строга интерпретация на клетвата, полагана при посвещаването в духовен сан: въведеният от Мелхиседек обет забраняваше формирането на особени конгрегации за вероизповедания и изискваше от всеки учител обещанието никога да не изпълнява задълженията на свещеника, никога да не получава заплащане за религиозна служба – само храна, дрехи и подслон. Когато проповедниците на Мелхиседек проникнаха в доелинска Гърция, те срещнаха там народ, който все още не се придържаше към традициите, съществуващи във времената на Адамсон и андитите. Но тези учения бяха грубо изкривени от понятията и поверията, привнесени от ордите на слаборазвитите роби, във все по-големи количества доставяни при бреговете на Гърция. В резултат от тези фалшификации стана връщане към примитивния анимизъм и кървавите ритуали, при което низшите класи превърнаха в особен ритуал даже екзекуцията на осъдените престъпници.

The early influence of the Salem teachers was nearly destroyed by the so-called Aryan invasion from southern Europe and the East. These Hellenic invaders brought along with them anthropomorphic God concepts similar to those which their Aryan fellows had carried to India. This importation inaugurated the evolution of the Greek family of gods and goddesses. This new religion was partly based on the cults of the incoming Hellenic barbarians, but it also shared in the myths of the older inhabitants of Greece.

Първоначалното влияние на салимските учители беше почти изцяло сведено до нула от така наричаното арийско нахлуване от Южна Европа и Изтока. Тези елински завоеватели донесоха със себе си антропоморфически концепции за Бога, приличащи на тези, с които техните събратя, арийците, запознаха Индия. Това заимстване положи началото на развитие на гръцкото семейство на боговете и богините. Новата религия частично се основаваше на култовете към навлизащите елински варвари, но тя също така използваше и митовете на по-древните обитатели на Гърция.

The Hellenic Greeks found the Mediterranean world largely dominated by the

Виждайки, че преимуществен култ на Средиземноморието е култът към Богината-

Майка, елинските гърци наложиха на тези народи своя мъжки бог – Деус-Зевс, който – подобно на Яхве при хенотеистичните семити – към това време вече стана глава на целия гръцки пантеон на подчинените му богове. Придържайки се към концепцията за Зевс, гърците можеха с времето да стигнат до истински монотеизъм, ако Съдбата не беше останала въплъщение на висшето управляващо начало. Бог, имащ крайна ценност, трябва сам по себе си да е извършител и творец на съдбата.

mother cult, and they imposed upon these peoples their man-god, Dyaus-Zeus, who had already become, like Yahweh among the henotheistic Semites, head of the whole Greek pantheon of subordinate gods. And the Greeks would have eventually achieved a true monotheism in the concept of Zeus except for their retention of the overcontrol of Fate. A God of final value must, himself, be the arbiter of fate and the creator of destiny.

Скоро тези фактори на религиозната еволюция доведоха до раждането на разпространеното вярване в безгрижните богове-олимпийци, притежаващи по-скоро човешки, отколкото божествени качества, и никога не предизвикващи сред разумните гърци особено сериозно отношение към себе си. Тези божества, създадени от тях самите, не събуждаха в тях нито голяма любов, нито голям страх. Зевс и неговото семейство от полухора-полубогове пораждаха патриотични и национални чувства, които обаче едва ли имаха отношение към почитанието или поклонението.

98:1.4 (1078.2) As a consequence of these factors in religious evolution, there presently developed the popular belief in the happy-go-lucky gods of Mount Olympus, gods more human than divine, and gods which the intelligent Greeks never did regard very seriously. They neither greatly loved nor greatly feared these divinities of their own creation. They had a patriotic and racial feeling for Zeus and his family of half men and half gods, but they hardly reverenced or worshiped them.

В съзнанието на елините дотолкова се опорочиха доктрините на ранните салимски учители, насочени против духовенството, че в Гърция никога не се появи някакво значително свещеничество. Даже създаването на изображения на боговете се отнасяше повече към изкуството, отколкото към поклонението.

98:1.5 (1078.3) The Hellenes became so impregnated with the antipriestcraft doctrines of the earlier Salem teachers that no priesthood of any importance ever arose in Greece. Even the making of images to the gods became more of a work in art than a matter of worship.

Олимпийските богове са типичен пример за антропоморфизъм. Но гръцката митология се отличава повече с естетичност, отколкото с етичност. Ценността на гръцката религия се заключаваше в това, че тя изобразяваше вселенска, управляема група божества. И все пак в своето развитие гръцкият морал, етика и философия скоро далеч надминаха представата за Бога и този дисбаланс между интелектуалния и духовен растеж беше толкова опасен за Гърция, какъвто се оказа и за Индия.

98:1.6 (1078.4) The Olympian gods illustrate man's typical anthropomorphism. But the Greek mythology was more aesthetic than ethic. The Greek religion was helpful in that it portrayed a universe governed by a deity group. But Greek morals, ethics, and philosophy presently advanced far beyond the god concept, and this imbalance between intellectual and spiritual growth was as hazardous to Greece as it had proved to be in India.

2. ГРЪЦКАТА ФИЛОСОФСКА МИСЪЛ

Ако не предизвиква към себе си сериозно отношение, повърхностната религия не може да оцелее, особено ако е лишена от духовенство, което би укрепило нейните външни проявления и би изпълвало сърцата на нейните привърженици със страх и благоговение. Олимпийската религия не обещаваше спасение, както и не утоляваше духовната жажда на своите вярващи; затова тя нямаше бъдеще. Не минаха и хиляда години от

2. GREEK PHILOSOPHIC THOUGHT

98:2.1 (1078.5) A lightly regarded and superficial religion cannot endure, especially when it has no priesthood to foster its forms and to fill the hearts of the devotees with fear and awe. The Olympian religion did not promise salvation, nor did it quench the spiritual thirst of its believers; therefore was it doomed to perish. Within a millennium of its inception it had nearly vanished, and the Greeks were without a national religion, the gods of Olympus having lost their hold upon the better

момента на нейното възникване и тя практически изчезна и гърците останаха без национална религия, тъй като най-добрите умове престанаха да се интересуват от боговете на Олимп.

minds.

Такова беше положението, когато в течение на шести век до Христа Изтокът и Левант преживяха възраждане на духовното съзнание и ново пробуждане на интереса към монотеизма. Но Западът оставаше встрани от този процес; нито Европа, нито Северна Африка взеха участие в религиозното възраждане. При все това гърците се сдобиха действително с великолепни резултати в интелектуалното развитие. Те започнаха да побеждават страха и вече не разглеждаха религията като противоотрова на страха, но не видяха, че истинската религия е лекарство за разяждащите душата съмнения, духовните терзания и нравственото отчаяние. Те се стремяха да утешат душата с дълбокомислие – с философия и метафизика. От размишления за самосъхранение – спасение, те преминаха към самоосъзнаване и самопознание.

98:2.2 (1078.6) This was the situation when, during the sixth century before Christ, the Orient and the Levant experienced a revival of spiritual consciousness and a new awakening to the recognition of monotheism. But the West did not share in this new development; neither Europe nor northern Africa extensively participated in this religious renaissance. The Greeks, however, did engage in a magnificent intellectual advancement. They had begun to master fear and no longer sought religion as an antidote therefor, but they did not perceive that true religion is the cure for soul hunger, spiritual disquiet, and moral despair. They sought for the solace of the soul in deep thinking — philosophy and metaphysics. They turned from the contemplation of self-preservation — salvation — to self-realization and self-understanding.

Със строгостта на мисленето гърците се стремяха да постигнат такова осъзнаване на увереността, което би заменило вярата в спасението, но техните усилия се оказаха напразни. Само най-разумните представители на висшите класове елински народи можеха да постигнат ново учение; обикновените хора – потомци на робите на предишните поколения, бяха неспособни да възприемат този нов заместител на религията.

98:2.3 (1078.7) By rigorous thought the Greeks attempted to attain that consciousness of security which would serve as a substitute for the belief in survival, but they utterly failed. Only the more intelligent among the higher classes of the Hellenic peoples could grasp this new teaching; the rank and file of the progeny of the slaves of former generations had no capacity for the reception of this new substitute for religion.

Философите презираха всякакви форми на поклонение независимо от това, че всички те в една или друга степен се придържаха към салимската доктрина – вярата във "вселенския Разум", "идеята за Бог" и "Великия Източник". В степента, в която гръцките философи признаваха божественото и свръхкрайното, те бяха откровени монотеисти; те се отнасяха без особено почитание към плеядата богове и богини на Олимп.

98:2.4 (1079.1) The philosophers disdained all forms of worship, notwithstanding that they practically all held loosely to the background of a belief in the Salem doctrine of "the Intelligence of the universe," "the idea of God," and "the Great Source." In so far as the Greek philosophers gave recognition to the divine and the superfinite, they were frankly monotheistic; they gave scant recognition to the whole galaxy of Olympian gods and goddesses.

Гръцките поети от пети и шести век пр. Хр., особено Пиндар, се опитваха да реформират гръцката религия. Те възвисиха нейните идеали, но си оставаха повече служители на изкуството, отколкото на религията. На тях не им се отдаде да създадат метод, който би спомогнал за развитието и запазването на висшите идеали.

98:2.5 (1079.2) The Greek poets of the fifth and sixth centuries, notably Pindar, attempted the reformation of Greek religion. They elevated its ideals, but they were more artists than religionists. They failed to develop a technique for fostering and conserving supreme values.

Ксенофан проповядваше за единия Бог, но в неговите представи божеството беше твърде пантеистично, за да стане личностен Баща на смъртния човек. По своите убеждения Анаксагор беше механист, ако не

98:2.6 (1079.3) Xenophanes taught one God, but his deity concept was too pantheistic to be a personal Father to mortal man. Anaxagoras was a mechanist except that he did recognize a First Cause, an Initial Mind. Socrates and his successors, Plato and Aristotle, taught that virtue

се смята това, че той признаваше Първопричината – Изначалния Разум. Сократ и неговите последователи Платон и Аристотел учеха, че добродетелта е знание, великодушието – здраве на душата, че е по-добре да страдаш от несправедливост, отколкото да бъдеш виновен за нея, че е порочно да плащаш за злото със зло и че боговете са мъдри и добри. В тяхното разбиране основни добродетели бяха мъдростта, мъжеството, въздържанието и справедливостта.

is knowledge; goodness, health of the soul; that it is better to suffer injustice than to be guilty of it, that it is wrong to return evil for evil, and that the gods are wise and good. Their cardinal virtues were: wisdom, courage, temperance, and justice.

Еволюцията на религиозната философия сред елинските и древноеврейски народи е нагледен пример за противоположната дейност на църквата като институция, определяща културния прогрес. В Палестина човешкото мислене беше дотолкова подчинено на духовници и се контролираше от религиозни книги, че религията и моралът изцяло погълнаха философията и естетиката. В Гърция, предвид почти пълното отсъствие на свещеници и "свещени писания", човешкият разум си оставаше свободен и нескован, което позволи да се постигне поразителна дълбочина на мисълта. Но религията като личен опит изостана от интелектуалните изследвания на същностите и реалностите на космоса.

98:2.7 (1079.4) The evolution of religious philosophy among the Hellenic and Hebrew peoples affords a contrastive illustration of the function of the church as an institution in the shaping of cultural progress. In Palestine, human thought was so priest-controlled and scripture-directed that philosophy and aesthetics were entirely submerged in religion and morality. In Greece, the almost complete absence of priests and "sacred scriptures" left the human mind free and unfettered, resulting in a startling development in depth of thought. But religion as a personal experience failed to keep pace with the intellectual probings into the nature and reality of the cosmos.

В Гърция вярата беше подчинена на мисленето; в Палестина мисленето се намираше в подчинение на вярата. Силата на християнството в значителна степен се обяснява с неговите широки заимствания както от еврейския морал, така и от гръцката мисъл.

98:2.8 (1079.5) In Greece, believing was subordinated to thinking; in Palestine, thinking was held subject to believing. Much of the strength of Christianity is due to its having borrowed heavily from both Hebrew morality and Greek thought.

В Палестина религиозната догма закостеня дотолкова, че се превърна в заплаха за по-нататъшното развитие; в Гърция човешката мисъл стана толкова абстрактна, че концепцията за Бога се изля в мъгляви пантеистични разсъждения, в които имаше много общо с неличностната Безкрайност на брахманските философи.

98:2.9 (1079.6) In Palestine, religious dogma became so crystallized as to jeopardize further growth; in Greece, human thought became so abstract that the concept of God resolved itself into a misty vapor of pantheistic speculation not at all unlike the impersonal Infinity of the Brahman philosophers.

Но простите хора от това време не разбираха гръцката философия с нейните идеи за самопостигане и абстрактното Божество и не проявяваха към нея особен интерес; те по-скоро жадуваха обещания за спасение, стремяха се към личностния Бог, Който може да чуе техните молитви. Те изгонваха философите и преследваха оцелелите привърженици на салимския култ – двете доктрини в значителна степен се сляха и бяха готови за диво оргиастично потопяване в безразсъдството на материалните култове, разпространяващи се по това време в Средиземноморието. Елевсинските мистерии се развиваха заедно с пантеона олимпийци и

98:2.10 (1079.7) But the average men of these times could not grasp, nor were they much interested in, the Greek philosophy of self-realization and an abstract Deity; they rather craved promises of salvation, coupled with a personal God who could hear their prayers. They exiled the philosophers, persecuted the remnants of the Salem cult, both doctrines having become much blended, and made ready for that terrible orgiastic plunge into the follies of the mystery cults which were then overspreading the Mediterranean lands. The Eleusinian mysteries grew up within the Olympian pantheon, a Greek version of the worship of fertility; Dionysus nature worship flourished; the best of the cults was the Orphic brotherhood,

представяха гръцката версия на поклонението пред плодовитостта; в образа на Дионис процъфтяваше поклонение пред природата. Най-добрият от култовете беше орфическото братство, чиито нравствени проповеди и обещания за спасение привличаха към себе си много хора.

Цяла Гърция използваше тези нови начини за придобиване на спасение, тези буйни емоционални ритуали. Нито една нация не е постигала такива висоти на художествената философия за толкова кратко време; нито една не е създавала толкова прогресивна система на етика, практически незнаеща Божеството и напълно лишена от обещания за човешкото спасение; нито една нация не се е потопявала толкова стремително, толкова дълбоко и с такава неистовост до подобни дълбини на интелектуалната изостаналост, нравствената развала и духовната нищета, както тези гръцки народи, хвърлили се в безумния водовъртеж на мистерийните култове.

Религиите можеха в течение на дълго време да съществуват без философска поддръжка, но рядко някоя философия като такава може дълго да се запази без каквото и да е отъждествяване с религията. Философията се съотнася с религията така, както мисленият образ – с действието. Но идеално за човека е това положение, при което философията, религията и науката са слети в изпълнение на смисъла на единно цяло посредством съвместното действие на мъдростта, вярата и опита.

whose moral preachments and promises of salvation made a great appeal to many.

98:2.11 (1080.1) All Greece became involved in these new methods of attaining salvation, these emotional and fiery ceremonials. No nation ever attained such heights of artistic philosophy in so short a time; none ever created such an advanced system of ethics practically without Deity and entirely devoid of the promise of human salvation; no nation ever plunged so quickly, deeply, and violently into such depths of intellectual stagnation, moral depravity, and spiritual poverty as these same Greek peoples when they flung themselves into the mad whirl of the mystery cults.

98:2.12 (1080.2) Religions have long endured without philosophical support, but few philosophies, as such, have long persisted without some identification with religion. Philosophy is to religion as conception is to action. But the ideal human estate is that in which philosophy, religion, and science are welded into a meaningful unity by the conjoined action of wisdom, faith, and experience.

3. УЧЕНИЯТА НА МЕЛХИСЕДЕК В РИМ

Последващата религия на латинските народи, стигаща в своите корени до ранните форми на поклонение на семейните богове и превръщаща се в племенно почитание на бога на войната Марс, по естествен начин напомняше по-скоро политически обряд, отколкото интелектуална система – подобие на гръцка или брахманска, или по-духовната религия на някои други народи.

В епохата на великото монотеистично възраждане на евангелието на Мелхиседек в шести век до Христа само редки салимски мисионери съумяваха да се доберат до Италия, а тези, на които това се отдаваше, се оказаха неспособни да преодолеят влиянието на бързо разпространяващото се етруско духовенство с неговата нова плеяда богове и храмове, обединени в държавните религии на

3. THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN ROME

98:3.1 (1080.3) Having grown out of the earlier religious forms of worship of the family gods into the tribal reverence for Mars, the god of war, it was natural that the later religion of the Latins was more of a political observance than were the intellectual systems of the Greeks and Brahmans or the more spiritual religions of several other peoples.

98:3.2 (1080.4) In the great monotheistic renaissance of Melchizedek's gospel during the sixth century before Christ, too few of the Salem missionaries penetrated Italy, and those who did were unable to overcome the influence of the rapidly spreading Etruscan priesthood with its new galaxy of gods and temples, all of which became organized into the Roman state religion. This religion of the Latin tribes was not trivial and venal like that of the Greeks, neither was it austere and tyrannical like

Рим. В противоположност на религията на гърците религията на латинските племена не беше незначителна и продажна, а в сравнение с древноеврейската тя не се отличаваше със суров и тираничен характер. Основно тя се ограничаваше със съблюдаването на церемонии, клетви и табу.

that of the Hebrews; it consisted for the most part in the observance of mere forms, vows, and taboos.

Огромно влияние върху римската религия оказаха културните заимствания от Гърция. Съответно, повечето олимпийски богове бяха пренесени на римска почва и влязоха в римския пантеон. В течение на дълго време гърците се покланяха на домашното огнище – богинята на огнището беше целомъдрената Хестия; римската богиня на семейното огнише беше Веста. Зевс стана Юпитер, Афродита – Венера; аналогични паралели се появиха и при много други олимпийски божества.

98:3.3 (1080.5) Roman religion was greatly influenced by extensive cultural importations from Greece. Eventually most of the Olympian gods were transplanted and incorporated into the Latin pantheon. The Greeks long worshiped the fire of the family hearth — Hestia was the virgin goddess of the hearth; Vesta was the Roman goddess of the home. Zeus became Jupiter; Aphrodite, Venus; and so on down through the many Olympian deities.

Религиозните инициации на римските юноши се съпровождаха с тържествено посвещение на служене на държавата. Полагането на клетви и приемането на поданство по същество бяха религиозни обреди. Латинските народи строяха храмове, олтари и светини, а във времената на кризи прибягваха към помощта на оракули. Те пазеха останките на героите, по-късно – мощите на християнските светии.

98:3.4 (1080.6) The religious initiation of Roman youths was the occasion of their solemn consecration to the service of the state. Oaths and admissions to citizenship were in reality religious ceremonies. The Latin peoples maintained temples, altars, and shrines and, in a crisis, would consult the oracles. They preserved the bones of heroes and later on those of the Christian saints.

Този формален и безстрастен вид псевдорелигиозен патриотизъм беше обречен на крах – така, както високоинтелектуалното и художествено поклонение на гърците падна пред пламенното и дълбоко емоционално поклонение, свойствено на мистерийните култове. Най-големият от тези разрушителни култове беше тайната религия на сектата „Божията Майка”, седалището на която тогава се намираше точно на мястото, където днес е катедралата „Свети Петър” в Рим.

98:3.5 (1080.7) This formal and unemotional form of pseudoreligious patriotism was doomed to collapse, even as the highly intellectual and artistic worship of the Greeks had gone down before the fervid and deeply emotional worship of the mystery cults. The greatest of these devastating cults was the mystery religion of the Mother of God sect, which had its headquarters, in those days, on the exact site of the present church of St. Peter’s in Rome.

Младата римска държава провеждаше политика на завоевания, но тя на свой ред беше завоювана от култове, ритуали, мистерии и концепции за Бога, заимствани от Египет, Гърция и Левант. Тези привнесени култове продължаваха да процъфтяват по цялата територия на Римската империя чак до възцаряването на Август, който – изключително по политически и граждански мотиви – извърши героичен и в известен смисъл успешен опит да приключи с мистериите и да възроди по-древната политическа религия.

98:3.6 (1080.8) The emerging Roman state conquered politically but was in turn conquered by the cults, rituals, mysteries, and god concepts of Egypt, Greece, and the Levant. These imported cults continued to flourish throughout the Roman state up to the time of Augustus, who, purely for political and civic reasons, made a heroic and somewhat successful effort to destroy the mysteries and revive the older political religion.

Един от жреците на държавната религия разказа на Август за древните опити на салимските учители да разпространят доктрината за единия Бог – крайното Божество, имащо власт над всички свръхестествени същества. Тази идея толкова

98:3.7 (1081.1) One of the priests of the state religion told Augustus of the earlier attempts of the Salem teachers to spread the doctrine of one God, a final Deity presiding over all supernatural beings; and this idea took such a firm hold on the emperor that he built many temples, stocked them well with beautiful images, reorganized the state priesthood,

увлече императора, че той построи множество дворци, украси ги с прекрасни изваяния, проведе реорганизация на държавното жречество, възроди държавната религия, назначи себе си за върховен жрец на всички хора и, като император, без колебание провъзгласи себе си за върховен бог.

По време на живота на Август неговата нова религия процъфтяваше, към нея се придържаха по цялата империя, с изключение на Палестина – родината на евреите. И тази ера на човешките богове продължаваше дотогава, докато броят на самопровъзгласените богове в официалната римска религия не превиши две десетици, при което всеки от тях заявяваше за своето чудотворно раждане и други свръхчовешки атрибути.

Последната съпротива на намаляващата група салимски вярващи беше появата на група убедени проповедници – циници, призоваващи римляните да се откажат от своите диви и безсмислени религиозни ритуали и да се върнат към вероизповеданието, включващо евангелието на Мелхиседек в неговото видоизменено и изкривено състояние, до което то достигна след съприкосновението с философията на гърците. Но повечето от хората отхвърлиха циниците; те предпочитаха да се отдават на ритуалите на мистериите, които не само даваха надежда за лично спасение, но също така удовлетворяваха и страстта към развлеченията, острите усещания и увеселения.

re-established the state religion, appointed himself acting high priest of all, and as emperor did not hesitate to proclaim himself the supreme god.

98:3.8 (1081.2) This new religion of Augustus worship flourished and was observed throughout the empire during his lifetime except in Palestine, the home of the Jews. And this era of the human gods continued until the official Roman cult had a roster of more than twoscore self-elevated human deities, all claiming miraculous births and other superhuman attributes.

98:3.9 (1081.3) The last stand of the dwindling band of Salem believers was made by an earnest group of preachers, the Cynics, who exhorted the Romans to abandon their wild and senseless religious rituals and return to a form of worship embodying Melchizedek's gospel as it had been modified and contaminated through contact with the philosophy of the Greeks. But the people at large rejected the Cynics; they preferred to plunge into the rituals of the mysteries, which not only offered hopes of personal salvation but also gratified the desire for diversion, excitement, and entertainment.

4. МИСТЕРИЙНИТЕ КУЛТОВЕ

Повечето народи на гръко-латинския свят, изгубили своите примитивни семейни и държавни религии и неспособни или нежелаещи да проникнат в същността на гръцката философия, обърнаха своя взор към зрелищните и емоционално наситени мистерийни култове, заимствани от Египет и Левант. Простите хора жадуваха обещания за спасение – религиозно утешение в този живот и гаранция за надеждата за задгробен живот.

Най-разпространените мистерийни култове бяха три:

1. Фригийски култ на Кибела и нейния син Атис.

2. Египетски култ към Озирис и неговата майка Изида.

3. Ирански култ към поклонение на Митра като спасител и изкупител на греховното

4. THE MYSTERY CULTS

98:4.1 (1081.4) The majority of people in the Greco-Roman world, having lost their primitive family and state religions and being unable or unwilling to grasp the meaning of Greek philosophy, turned their attention to the spectacular and emotional mystery cults from Egypt and the Levant. The common people craved promises of salvation — religious consolation for today and assurances of hope for immortality after death.

98:4.2 (1081.5) The three mystery cults which became most popular were:

98:4.3 (1081.6) 1. The Phrygian cult of Cybele and her son Attis.

98:4.4 (1081.7) 2. The Egyptian cult of Osiris and his mother Isis.

98:4.5 (1081.8) 3. The Iranian cult of the worship of Mithras as the savior and redeemer of sinful

човечество.

Фригийските и египетски мистерии учеха, че божественият син (съответно Атис и Озирис) е преживял смъртта и е бил възкресен с помощта на божествените сили, а също така и че всеки човек, преминал съответния обряд на посвещение в мистерията и благоговейно отбелязващ годишнината от смъртта и възкресението на бога, се причислява по такъв начин към неговата божествена природа и безсмъртие.

Фригийските ритуали бяха впечатляващи, но унизителни. Техните кървави празненства показват колко изродили се и примитивни са станали тези мистерии на Левант. Най-святият ден беше Черният Петък – "денят на кръвта", който се отбелязваше в памет на самоубийството на Атис. Тридневното прославяне на жертвите и смъртта на Атис се сменяха с веселие в чест на неговото възкресение.

В сравнение с фригийския култ ритуалите за поклонение пред Изида и Озирис се отличаваха с по-голяма изтънченост и изразителност. Източник на египетския ритуал стана легендата за древния бог Нил – умрелия и възкръснал бог, представата за когото възникна от наблюденията на ежегодното повяхване на растителния свят, сменящо се с пролетното възраждане на всички живи растения. Безумието на тези мистерийни култове и оргиите, с които се съпровождаха техните ритуали и които сякаш водеха към екстаз познанията за божественост, понякога имаха крайно отблъскващ характер.

mankind.

98:4.6 (1081.9) The Phrygian and Egyptian mysteries taught that the divine son (respectively Attis and Osiris) had experienced death and had been resurrected by divine power, and further that all who were properly initiated into the mystery, and who reverently celebrated the anniversary of the god's death and resurrection, would thereby become partakers of his divine nature and his immortality.

98:4.7 (1081.10) The Phrygian ceremonies were imposing but degrading; their bloody festivals indicate how degraded and primitive these Levantine mysteries became. The most holy day was Black Friday, the "day of blood," commemorating the self-inflicted death of Attis. After three days of the celebration of the sacrifice and death of Attis the festival was turned to joy in honor of his resurrection.

98:4.8 (1082.1) The rituals of the worship of Isis and Osiris were more refined and impressive than were those of the Phrygian cult. This Egyptian ritual was built around the legend of the Nile god of old, a god who died and was resurrected, which concept was derived from the observation of the annually recurring stoppage of vegetation growth followed by the springtime restoration of all living plants. The frenzy of the observance of these mystery cults and the orgies of their ceremonials, which were supposed to lead up to the "enthusiasm" of the realization of divinity, were sometimes most revolting.

5. КУЛТЪТ КЪМ МИТРА

С времето фригийските и египетски мистерии отстъпиха пред най-великите от мистерийните култове – поклонението към Митра. Култът към Митра импониираше на най-широките слоеве хора и постепенно изтласка и двата свои предшественика. Митраизмът се разпространи из цялата Римска империя благодарение на римските легиони, които бяха набрани в Левант, където тази религия се ползваше с популярност, и накъдето и да се отправяха легионерите, те навсякъде носеха своята вяра. В сравнение с по-ранните мистерийни култове новият религиозен ритуал беше огромна крачка напред.

Култът към Митра се появи в Иран и дълго време съществуваше в своята родина независимо от яростната съпротива от страна на последователите на Заратустра. Основно именно чрез култа към Митра религията на Заратустра оказа влияние върху появилото се

5. THE CULT OF MITHRAS

98:5.1 (1082.2) The Phrygian and Egyptian mysteries eventually gave way before the greatest of all the mystery cults, the worship of Mithras. The Mithraic cult made its appeal to a wide range of human nature and gradually supplanted both of its predecessors. Mithraism spread over the Roman Empire through the propagandizing of Roman legions recruited in the Levant, where this religion was the vogue, for they carried this belief wherever they went. And this new religious ritual was a great improvement over the earlier mystery cults.

98:5.2 (1082.3) The cult of Mithras arose in Iran and long persisted in its homeland despite the militant opposition of the followers of Zoroaster. But by the time Mithraism reached Rome, it had become greatly improved by the absorption of many of Zoroaster's teachings. It was chiefly through the

по-късно християнство.

Култът към Митра изобразяваше войнствен бог, родил се от огромна скала, извършващ героични постъпки и с удара на своите стрели каращ от камъка да рукне вода. Този култ разказва за потопа, по време на който се е спасил само един човек в специално построен съд, и за прощалната трапеза, която Митра разделил с бога-слънце, преди да се възнесе на небето. Този бог-слънце, Sol Invictus, беше дегенерация на Ахура-Мазда – представите за божество в зороастризма. Митра се смяташе за спасил се поборник на бога-слънце в неговата борба с бога на тъмнината. След убийството на митическия свещен бик Митра бил признат за безсмъртен, възвисен до положението на застъпник на човешкия род пред небесните богове.

Привържениците на този култ извършваха своите обреди в пещерите и други тайни места, пееха химни, мърмореха магически заклинания, ядяха плътта на заклани животни и пиеха тяхната кръв. Поклоненията се извършваха три пъти на ден. С най-изискан ритуал се съпровождаше ежегодният празник на Митра, който се отбелязваше на двадесет и пети декември. Хората вярваха в това, че вкусвайки жертвена плът, човек придобива вечен живот и след смъртта може веднага да попадне в лоното на Митра, където ще пребивава в блаженство чак до съдния ден. В съдния ден Митра ще отключи със своите ключове от небето вратата на Рая и ще пусне тук благочестивите, след което всички непричестили се – и живи, и мъртви – ще бъдат унищожени при завръщането на Митра на Земята. Този култ учеше, че след смъртта човек ще застане пред Митра за произнасяне на присъда и че с настъпването на края на света Митра ще призове всички мъртви от гроба за Страшния съд. Грешниците ще изгорят в огън, а праведниците ще царуват заедно с Митра.

Отначало това беше религия само за мъже и съществуваха седем ордена, в които можеха последователно да се посвещават вярващите. По-късно жените и дъщерите на вярващите започнаха да допускат в храмовете Великата Майка, присъединяваща се към храмовете на Митра. Женският култ представляваше смесване на ритуалите на митраизма и фригийския култ към Кибела – майката на Атис.

6. МИТРАИЗМЪТ И ХРИСТИЯНСТВОТО

Mithraic cult that Zoroaster's religion exerted an influence upon later appearing Christianity.

98:5.3 (1082.4) The Mithraic cult portrayed a militant god taking origin in a great rock, engaging in valiant exploits, and causing water to gush forth from a rock struck with his arrows. There was a flood from which one man escaped in a specially built boat and a last supper which Mithras celebrated with the sun-god before he ascended into the heavens. This sun-god, or Sol Invictus, was a degeneration of the Ahura-Mazda deity concept of Zoroastrianism. Mithras was conceived as the surviving champion of the sun-god in his struggle with the god of darkness. And in recognition of his slaying the mythical sacred bull, Mithras was made immortal, being exalted to the station of intercessor for the human race among the gods on high.

98:5.4 (1082.5) The adherents of this cult worshiped in caves and other secret places, chanting hymns, mumbling magic, eating the flesh of the sacrificial animals, and drinking the blood. Three times a day they worshiped, with special weekly ceremonials on the day of the sun-god and with the most elaborate observance of all on the annual festival of Mithras, December twenty-fifth. It was believed that the partaking of the sacrament ensured eternal life, the immediate passing, after death, to the bosom of Mithras, there to tarry in bliss until the judgment day. On the judgment day the Mithraic keys of heaven would unlock the gates of Paradise for the reception of the faithful; whereupon all the unbaptized of the living and the dead would be annihilated upon the return of Mithras to earth. It was taught that, when a man died, he went before Mithras for judgment, and that at the end of the world Mithras would summon all the dead from their graves to face the last judgment. The wicked would be destroyed by fire, and the righteous would reign with Mithras forever.

98:5.5 (1082.6) At first it was a religion only for men, and there were seven different orders into which believers could be successively initiated. Later on, the wives and daughters of believers were admitted to the temples of the Great Mother, which adjoined the Mithraic temples. The women's cult was a mixture of Mithraic ritual and the ceremonies of the Phrygian cult of Cybele, the mother of Attis.

6. MITHRAISM AND CHRISTIANITY

До появата на мистерийните култове и християнството личната религия като отделна институция практически не съществуваше в цивилизованите страни на Северна Африка и Европа; религията беше повече дело на семейството и на градовете-държави, политическо и имперско дело. Сред елинските гърци така и не възникна централизирана религиозна система; техните ритуали имаха местно значение, те нямаха духовенство и "свещени книги". На техните религиозни институции не им достигаше мощната и подбуждаща сила, способна да запази висшите нравствени и духовни ценности. В това отношение Гърция имаше много общо с Рим. Макар да е вярно, че формализацията на религията обикновено намалява нейната духовност, също толкова верен е и фактът, че досега още на нито една религия не се е отдало да се запази без помощта на формалната организация в един или друг вид, в една или друга степен.

98:6.1 (1083.1) Prior to the coming of the mystery cults and Christianity, personal religion hardly developed as an independent institution in the civilized lands of North Africa and Europe; it was more of a family, city-state, political, and imperial affair. The Hellenic Greeks never evolved a centralized worship system; the ritual was local; they had no priesthood and no "sacred book." Much as the Romans, their religious institutions lacked a powerful driving agency for the preservation of higher moral and spiritual values. While it is true that the institutionalization of religion has usually detracted from its spiritual quality, it is also a fact that no religion has thus far succeeded in surviving without the aid of institutional organization of some degree, greater or lesser.

Затова западната религия продължаваше да чезне, докато не настана времето на скептиците, циниците, епикурейците и стоиците, но преди всичко докато не започна великото състезание на митраизма и новата религия – християнството на ап. Павел.

98:6.2 (1083.2) Occidental religion thus languished until the days of the Skeptics, Cynics, Epicureans, and Stoics, but most important of all, until the times of the great contest between Mithraism and Paul's new religion of Christianity.

В течение на трети век след Христа митраистките и християнските църкви твърде много си приличаха една на друга – и външно, и по характера на своите ритуали. Местата за вероизповедание в по-голямата си част се намираха под земята; и в двата култа се използваха олтари, на фона на които се намираха различни изображения на страданията на спасителя, принесъл избавление на прокълнатото за своите грехове човечество.

98:6.3 (1083.3) During the third century after Christ, Mithraic and Christian churches were very similar both in appearance and in the character of their ritual. A majority of such places of worship were underground, and both contained altars whose backgrounds variously depicted the sufferings of the savior who had brought salvation to a sin-cursed human race.

При влизането в храма митраистите винаги топяха пръсти в светена вода. И тъй като на някои места се срещаха хора, които едновременно изповядваха и двете религии, то въведоха този обичай в повечето християнски църкви, намиращи се близо до Рим. И в двете религии се използваше умиване, както и причастие с хляб и вино. Ако не говорим за Митра и Иисус, най-голямото различие на митраизма от християнството беше това, че първият поощряваше войнствеността, а на второто беше свойствено свръхмиролюбието. Търпимостта на митраизма към другите религии (с изключение на късното християнство) доведе до пълното му изчезване. Но решаващ фактор в борбата между тях беше приемането на жените като пълноправни членове в християнската вяра.

98:6.4 (1083.4) Always had it been the practice of Mithraic worshipers, on entering the temple, to dip their fingers in holy water. And since in some districts there were those who at one time belonged to both religions, they introduced this custom into the majority of the Christian churches in the vicinity of Rome. Both religions employed baptism and partook of the sacrament of bread and wine. The one great difference between Mithraism and Christianity, aside from the characters of Mithras and Jesus, was that the one encouraged militarism while the other was ultrapacific. Mithraism's tolerance for other religions (except later Christianity) led to its final undoing. But the deciding factor in the struggle between the two was the admission of women into the full fellowship of the Christian faith.

Накрая номиналната християнска вяра стана господстваща на Запад. Гръцката

98:6.5 (1083.5) In the end the nominal Christian faith dominated the Occident. Greek philosophy

философия ú даде историческите ценности, митраизмът – религиозните обреди, християнството като такова – метода за запазване на нравствените и социални ценности.

supplied the concepts of ethical value; Mithraism, the ritual of worship observance; and Christianity, as such, the technique for the conservation of moral and social values.

7. ХРИСТИЯНСКАТА РЕЛИГИЯ

Синът-Създател се въплъти в образа на смъртен човек и посвети себе си на човешкия род на Урантия не за умиротворяване на гневния Бог, а за да убеди цялото човечество да осъзнае любовта на Отеца и своя статут на деца Божии. В края на краищата даже великият защитник на доктрината за изкуплението (ап. Павел – б.р.) частично разбра тази истина, провъзгласявайки, че “Бог в Христа примири света със Себе Си”.

Въпросът за произхода и разпространението на християнската религия излиза извън рамките на настоящия документ. Достатъчно е да се каже, че тя е построена около личността на Иисус Назарянин – небадонския Син-Михаил, въплътил се в образа на човек и известен на Урантия като Христос, Помазаника. Християнството се разпространяваше в Левант и на Запад от последователите на този галилеец, мисионерският плам на когото не отстъпваше на старанието на знаменитите му предшественици – сифитите и салимитите, а също и на техните убедени азиатски съвременници, проповедниците на будизма.

Като урантийска система на вярване християнската религия възникна чрез съединяване на ученията, влиянията, култовете и индивидуалните отношения на отделните личности:

1. Ученията на Мелхиседек, които са основополагащ фактор за всички религии на Запада и Изтока, появили се за последните четири хиляди години.

2. Древноеврейската система на морал, етика, теология и вяра както в Провидението, така и във върховния Яхве.

3. Ученията на зороастризма за борбата между космическото добро и зло, което към това време вече остави своята следа в юдаизма и митраизма. В резултат на продължителните сблъсъци на митраизма с християнството в периода на борба между двете религии доктрината на иранския пророк стана мощен фактор при определянето на теологичния и философски тип и структура на ученията, догмите и космологията на елинизираните и латинизирани версии на ученията на Иисус.

7. THE CHRISTIAN RELIGION

98:7.1 (1083.6) A Creator Son did not incarnate in the likeness of mortal flesh and bestow himself upon the humanity of Urantia to reconcile an angry God but rather to win all mankind to the recognition of the Father’s love and to the realization of their sonship with God. After all, even the great advocate of the atonement doctrine realized something of this truth, for he declared that “God was in Christ reconciling the world to himself.”

98:7.2 (1083.7) It is not the province of this paper to deal with the origin and dissemination of the Christian religion. Suffice it to say that it is built around the person of Jesus of Nazareth, the humanly incarnate Michael Son of Nebadon, known to Urantia as the Christ, the anointed one. Christianity was spread throughout the Levant and Occident by the followers of this Galilean, and their missionary zeal equaled that of their illustrious predecessors, the Sethites and Salemites, as well as that of their earnest Asiatic contemporaries, the Buddhist teachers.

98:7.3 (1084.1) The Christian religion, as a Urantian system of belief, arose through the compounding of the following teachings, influences, beliefs, cults, and personal individual attitudes:

98:7.4 (1084.2) 1. The Melchizedek teachings, which are a basic factor in all the religions of Occident and Orient that have arisen in the last four thousand years.

98:7.5 (1084.3) 2. The Hebraic system of morality, ethics, theology, and belief in both Providence and the supreme Yahweh.

98:7.6 (1084.4) 3. The Zoroastrian conception of the struggle between cosmic good and evil, which had already left its imprint on both Judaism and Mithraism. Through prolonged contact attendant upon the struggles between Mithraism and Christianity, the doctrines of the Iranian prophet became a potent factor in determining the theologic and philosophic cast and structure of the dogmas, tenets, and cosmology of the Hellenized and Latinized versions of the teachings of Jesus.

4. Мистерийни култове – особено митраизмът, но също така и поклоненията пред Великата Майка във фригийския култ. Даже легендите за раждането на Иисус на Урантия се смесваха с римската версия за чудотворното раждане на иранския герой-спасител Митра, чието явяване на Земята е било предполагаемо засвидетелствано само от няколко пастири, които, узнавайки за предстоящото събитие от ангелите, принесли своите дарове.

98:7.7 (1084.5) 4. The mystery cults, especially Mithraism but also the worship of the Great Mother in the Phrygian cult. Even the legends of the birth of Jesus on Urantia became tainted with the Roman version of the miraculous birth of the Iranian savior-hero, Mithras, whose advent on earth was supposed to have been witnessed by only a handful of gift-bearing shepherds who had been informed of this impending event by angels.

5. Историческият факт за човешкия живот на Йешуа Бен Йосиф – реалното съществуване на Иисус Назарянин като прославения Христос, Божия Син.

98:7.8 (1084.6) 5. The historic fact of the human life of Joshua ben Joseph, the reality of Jesus of Nazareth as the glorified Christ, the Son of God.

6. Личните възгледи на Павел Тарсянин. Следва да се отбележи, че в годините на неговата младост митраизмът беше господстващата религия на Тарс. Павел не предполагаше, че неговите благонамерени послания към своите прозелити ще станат за последващите християни "слово Божие". Такива учители действат от най-добри подбуди и не бива да ги смятаме отговорни за това, как се използват техните писания от потомците им.

98:7.9 (1084.7) 6. The personal viewpoint of Paul of Tarsus. And it should be recorded that Mithraism was the dominant religion of Tarsus during his adolescence. Paul little dreamed that his well-intentioned letters to his converts would someday be regarded by still later Christians as the "word of God." Such well-meaning teachers must not be held accountable for the use made of their writings by later-day successors.

7. Философската мисъл на елинистичните народи на Александрия, Антиохия, Гърция, Сиракуза и Рим. Гръцката философия по-добре се съчетаваше с предложената от Павел версия на християнството, отколкото с която и да е друга съвременна религиозна система, и стана много важен фактор за успеха на християнството на Запад. Заедно с теологията на Павел гръцката философия и досега е основа на европейската етика.

98:7.10 (1084.8) 7. The philosophic thought of the Hellenistic peoples, from Alexandria and Antioch through Greece to Syracuse and Rome. The philosophy of the Greeks was more in harmony with Paul's version of Christianity than with any other current religious system and became an important factor in the success of Christianity in the Occident. Greek philosophy, coupled with Paul's theology, still forms the basis of European ethics.

Според своето проникване на Запад изначалните учения на Иисус придобиваха все повече западен характер и с това изгубваха своята потенциална притегателност за всички раси и всички типове хора. Днес християнството се превърна в религия, добре приспособена към социалните, икономически и политически нрави на белите раси. То отдавна престана да бъде религията на Иисус, макар че за тези индивиди, които искрено се стремят да следват това учение, то и досега е доблестно изложение на прекрасната религия, разказваща за Иисус. То прослави Иисус като Христос, месиански Божий помазаник, но в значителна степен забрави личното евангелие на Учителя – бащинството на Бога и братството на всички хора.

98:7.11 (1084.9) As the original teachings of Jesus penetrated the Occident, they became Occidentalized, and as they became Occidentalized, they began to lose their potentially universal appeal to all races and kinds of men. Christianity, today, has become a religion well adapted to the social, economic, and political mores of the white races. It has long since ceased to be the religion of Jesus, although it still valiantly portrays a beautiful religion about Jesus to such individuals as sincerely seek to follow in the way of its teaching. It has glorified Jesus as the Christ, the Messianic anointed one from God, but has largely forgotten the Master's personal gospel: the Fatherhood of God and the universal brotherhood of all men.

С това завършва дългият разказ за ученията на Макивента Мелхиседек на Урантия. Изминаха повече от четири хиляди години от времето, когато този изключителен Син се посвети на Урантия, и за това време

98:7.12 (1085.1) And this is the long story of the teachings of Machiventa Melchizedek on Urantia. It is nearly four thousand years since this emergency Son of Nebadon bestowed himself on Urantia, and in that time the teachings of the

ученията на свещеника Ел-Елион, “Всевишния Бог”, станаха достояние на всички раси и народи. Макивента достигна целта на своето необичайно посвещение: когато Михаил се готвеше за поява на Урантия, в сърцата на мъжете и жените вече съществуваше представата за Бога – същата представа за Бога, която отново и отново пламти в живия духовен опит на разнообразните деца на Всеобщия Баща в техния увлекателен временен живот на окръжаващите планети на пространството.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

“priest of El Elyon, the Most High God,” have penetrated to all races and peoples. And Machiventa was successful in achieving the purpose of his unusual bestowal; when Michael made ready to appear on Urantia, the God concept was existent in the hearts of men and women, the same God concept that still flames anew in the living spiritual experience of the manifold children of the Universal Father as they live their intriguing temporal lives on the whirling planets of space.

98:7.13 (1085.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 99. Социалните проблеми на религията

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 99. СОЦИАЛНИТЕ ПРОБЛЕМИ НА РЕЛИГИЯТА

Секции

Въведение
1. Религията и преобразуването на обществото
2. Слабостта на институционалната религия
3. Религията и вярващият
4. Трудностите на преходния период
5. Социалните аспекти на религията
6. Институционалната религия
7. Приносът на религията

Въведение

РЕЛИГИЯТА постига своето висше социално служене, когато е най-малко свързана със светските институции на обществото. В миналите векове, предвид на това, че социалните реформи основно се ограничаваха в сферата на нравствеността, на религията не ú се налагаше да се приспособява към радикалните изменения в икономическата и политическа система. Главният проблем на религията беше стремежът да замени злото с добро в пределите на съществуващия социален порядък на политическата и икономическа култура. Затова религията косвено спомагаше за запазване на установилия се в обществото ред, за укрепване на съществуващия тип цивилизация.

Но религията няма нужда да има непосредствено отношение към създаването на нови социални системи, нито към запазването на стари. Истинската религия действително се противи на насилието като

PAPER 99
THE SOCIAL PROBLEMS OF RELIGION

SECTIONS

Introduction
1. Religion and Social Reconstruction
2. Weakness of Institutional Religion
3. Religion and the Religionist
4. Transition Difficulties
5. Social Aspects of Religion
6. Institutional Religion
7. Religion's Contribution

INTRODUCTION

99:0.1 (1086.1) RELIGION achieves its highest social ministry when it has least connection with the secular institutions of society. In past ages, since social reforms were largely confined to the moral realms, religion did not have to adjust its attitude to extensive changes in economic and political systems. The chief problem of religion was the endeavor to replace evil with good within the existing social order of political and economic culture. Religion has thus indirectly tended to perpetuate the established order of society, to foster the maintenance of the existent type of civilization.

99:0.2 (1086.2) But religion should not be directly concerned either with the creation of new social orders or with the preservation of old ones. True religion does oppose violence as a technique of social evolution, but it does not oppose the

метод за социална еволюция, но тя не се противи на разумните опити на обществото да адаптира своите обичаи и да приспособи своите институции към нови икономически условия и културни изисквания.

В миналото религията понякога действително одобряваше социалните реформи, но в двадесети век на нея ú се налагаше да се сблъсква с необходимостта от приспособяване към широкомащабно и продължително социално преустройство. Условията за живот се изменят толкова стремително, че е необходимо значително да се ускори преобразуването на обществените институции. Затова религията трябва бързо да се адаптира към този нов и постоянно изменящ се социален ред.

intelligent efforts of society to adapt its usages and adjust its institutions to new economic conditions and cultural requirements.

99:0.3 (1086.3) Religion did approve the occasional social reforms of past centuries, but in the twentieth century it is of necessity called upon to face adjustment to extensive and continuing social reconstruction. Conditions of living alter so rapidly that institutional modifications must be greatly accelerated, and religion must accordingly quicken its adaptation to this new and ever-changing social order.

1. РЕЛИГИЯТА И ПРЕОБРАЗУВАНЕТО НА ОБЩЕСТВОТО

Техническите изобретения и разпространението на знания видоизменят цивилизацията; някои икономически приспособления и социални промени са задължителни за предотвратяването на културната катастрофа. Ще е необходимо хилядолетие преди този нов, бъдещ социален ред да стане устойчив. Хората трябва да се примирят с процеса на промените, адаптациите и повторните адаптации. Човечеството се намира на пътя на нова, неразкрита планетарна съдба.

Религията трябва да стане осезателен и динамичен фактор за морална устойчивост и духовен прогрес, действащ в условията на постоянно изменящите се обстоятелства и нескончаемите икономически преобразувания.

Урантийското общество не може да се надява на това, че ще му се отдаде да остане в устойчиво състояние така, както това ставаше в предишните векове. Социалният кораб излезе от тихите заливи на устойчивите традиции и се отправи в плаване по бурните морета на еволюционната съдба; и както никога преди в световната история, човешката душа трябва точно да разгледа навигационните карти на морала и задължително да следва компаса на религията. Висшата мисия на религията като социален фактор е стабилизацията на идеалите на човечеството в това опасно време на преход от един стадий на цивилизацията към друг, от едно ниво на култура към друго.

В религията няма да се появят нови задължения, но неотложната ú задача се

1. RELIGION AND SOCIAL RECONSTRUCTION

99:1.1 (1086.4) Mechanical inventions and the dissemination of knowledge are modifying civilization; certain economic adjustments and social changes are imperative if cultural disaster is to be avoided. This new and oncoming social order will not settle down complacently for a millennium. The human race must become reconciled to a procession of changes, adjustments, and readjustments. Mankind is on the march toward a new and unrevealed planetary destiny.

99:1.2 (1086.5) Religion must become a forceful influence for moral stability and spiritual progression functioning dynamically in the midst of these ever-changing conditions and never-ending economic adjustments.

99:1.3 (1086.6) Urantia society can never hope to settle down as in past ages. The social ship has steamed out of the sheltered bays of established tradition and has begun its cruise upon the high seas of evolutionary destiny; and the soul of man, as never before in the world's history, needs carefully to scrutinize its charts of morality and painstakingly to observe the compass of religious guidance. The paramount mission of religion as a social influence is to stabilize the ideals of mankind during these dangerous times of transition from one phase of civilization to another, from one level of culture to another.

99:1.4 (1087.1) Religion has no new duties to perform, but it is urgently called upon to function as a wise

състои в това, да действа като мъдър ръководител и опитен съветник във всички тези нови и бързо изменящи се ситуации. Обществото става по-механично, по-тясно, по-сложно, а взаимозависимостта на неговите отделни части е по-опасна. Задачата на религията е да не допусне тези взаимовръзки да доведат до взаимен регрес или дори до унищожение. Религията трябва да служи като космическа сол, непозволяваща на ферментите на развитието да унищожат културния аромат на цивилизацията. Само с помощта на религията тези нови социални отношения и икономически катаклизми могат да доведат до устойчиво братство.

guide and experienced counselor in all of these new and rapidly changing human situations. Society is becoming more mechanical, more compact, more complex, and more critically interdependent. Religion must function to prevent these new and intimate interassociations from becoming mutually retrogressive or even destructive. Religion must act as the cosmic salt which prevents the ferments of progression from destroying the cultural savor of civilization. These new social relations and economic upheavals can result in lasting brotherhood only by the ministry of religion.

Отричащият Бога хуманизъм е по човешки благороден жест, но истинската религия е единствената сила, способна да доведе до устойчиво повишаване на чувствителността на една специална група към нуждите и страданията на други. В миналото институционалната религия можеше да остава пасивна, когато горните слоеве на обществото бяха глухи за страданията и угнетеното състояние на безпомощните низши слоеве, но днес низшите социални класи вече не са нито толкова откровено невежи, нито толкова политически безпомощни.

99:1.5 (1087.2) A godless humanitarianism is, humanly speaking, a noble gesture, but true religion is the only power which can lastingly increase the responsiveness of one social group to the needs and sufferings of other groups. In the past, institutional religion could remain passive while the upper strata of society turned a deaf ear to the sufferings and oppression of the helpless lower strata, but in modern times these lower social orders are no longer so abjectly ignorant nor so politically helpless.

Религията не трябва да се занимава непосредствено със светската задача за социално преустройство и икономическа реорганизация. Но тя трябва активно да върви в крак с всички успехи на цивилизацията, ясно и решително потвърждавайки своите нравствени и духовни пълномощия и духовни заповеди, своята прогресивна философия на човешкия живот и трансценденталното спасение. Духът на религията е вечен, но формата на нейното изражение трябва отново да се определя при всяко обновление на речника на човешкия език.

99:1.6 (1087.3) Religion must not become organically involved in the secular work of social reconstruction and economic reorganization. But it must actively keep pace with all these advances in civilization by making clear-cut and vigorous restatements of its moral mandates and spiritual precepts, its progressive philosophy of human living and transcendent survival. The spirit of religion is eternal, but the form of its expression must be restated every time the dictionary of human language is revised.

2. СЛАБОСТТА НА ИНСТИТУЦИОНАЛНАТА РЕЛИГИЯ

Институционалната религия е неспособна да стане вдъхновител и ръководител на това надигащо се всемирно социално преустройство и икономическа реорганизация, тъй като за съжаление тя – в по-голяма или по-малка степен – стана органична част от соцално-икономическата система, на която е съдено да бъде преобразувана. Само истинската религия, основана на личен духовен опит, е способна да изпълнява полезна и съзидателна функция в условията на днешната криза на цивилизацията.

2. WEAKNESS OF INSTITUTIONAL RELIGION

99:2.1 (1087.4) Institutional religion cannot afford inspiration and provide leadership in this impending world-wide social reconstruction and economic reorganization because it has unfortunately become more or less of an organic part of the social order and the economic system which is destined to undergo reconstruction. Only the real religion of personal spiritual experience can function helpfully and creatively in the present crisis of civilization.

Институционалната религия се оказа в безизходно положение, в омагьосан кръг. Тя е неспособна да преустрои обществото, без първоначално да преустрои себе си; но явявайки се толкова неотменна част от съществуващия ред, тя е неспособна да преустрои себе си, докато не бъде радикално преустроено обществото.

99:2.2 (1087.5) Institutional religion is now caught in the stalemate of a vicious circle. It cannot reconstruct society without first reconstructing itself; and being so much an integral part of the established order, it cannot reconstruct itself until society has been radically reconstructed.

Вярващите трябва да функционират в обществото, промишлеността и политиката като индивиди, а не като групи, партии или институции. Религиозната група, която позволява на себе си да действа като такава отделно от религиозната дейност, веднага става политическа партия, икономическа организация или социална институция. Религиозният колективизъм трябва да ограничи своите усилия в съдействието на религиозни цели.

99:2.3 (1087.6) Religionists must function in society, in industry, and in politics as individuals, not as groups, parties, or institutions. A religious group which presumes to function as such, apart from religious activities, immediately becomes a political party, an economic organization, or a social institution. Religious collectivism must confine its efforts to the furtherance of religious causes.

В социалното преустройство вярващите – в сравнение с невярващите хора – представляваха голяма ценност само дотолкова, доколкото религията разшири тяхната далновидност и ги снабди с тази висша социална мъдрост, която се ражда от искреното желание да обичаш Бога с висша любов и да обичаш всеки човек като свой брат в Царството небесно. Идеалният социален ред е този, в който всеки човек обича своя ближен така, както обича себе си.

99:2.4 (1087.7) Religionists are of no more value in the tasks of social reconstruction than nonreligionists except in so far as their religion has conferred upon them enhanced cosmic foresight and endowed them with that superior social wisdom which is born of the sincere desire to love God supremely and to love every man as a brother in the heavenly kingdom. An ideal social order is that in which every man loves his neighbor as he loves himself.

Възможно е в миналото институционалната църква действително да изглеждаше, че служи на обществото, прославяйки съществуващите политически и икономически процедури, но ако иска да се запази, тя трябва колкото се може по-бързо да се откаже от тази роля. Единствено подобаващо отношение на църквата е проповядването на отказ от насилието, доктрината за мирната еволюция, вместо насилствена революция – мира на Земята и добрата воля сред хората.

99:2.5 (1087.8) The institutionalized church may have appeared to serve society in the past by glorifying the established political and economic orders, but it must speedily cease such action if it is to survive. Its only proper attitude consists in the teaching of nonviolence, the doctrine of peaceful evolution in the place of violent revolution — peace on earth and good will among all men.

На съвременната религия ú е трудно да измени своето отношение към стремителните социални промени само затова, защото се оказа скована от своята институционалност, традиции и догми. На религията, основана върху живия опит, не ú е трудно да запази преднината си пред тези промени и икономически разтърсвания, когато със своите действия тя неизменно укрепва морала и е социален ръководител и духовен кормчия. Истинската религия пренася от една епоха в друга това ценно нещо, което съществува в културата, а също и тази мъдрост, която се ражда в опита на хората, познали Бога и стремящи се да станат като Него.

99:2.6 (1088.1) Modern religion finds it difficult to adjust its attitude toward the rapidly shifting social changes only because it has permitted itself to become so thoroughly traditionalized, dogmatized, and institutionalized. The religion of living experience finds no difficulty in keeping ahead of all these social developments and economic upheavals, amid which it ever functions as a moral stabilizer, social guide, and spiritual pilot. True religion carries over from one age to another the worth-while culture and that wisdom which is born of the experience of knowing God and striving to be like him.

3. РЕЛИГИЯТА И ВЯРВАЩИЯТ

Ранното християнство беше напълно свободно от каквито и да е граждански задължения, социални задължения и икономически обединения. Едва най-късното християнство, превръщайки се в институт, стана органическа част от политическата и социална структура на западната цивилизация.

Небесното царство не е нито социален, нито икономически принос; то представлява изключително духовно братство на позналите Бога индивиди. Разбира се, такова братство само по себе си е нов и удивителен социален феномен, който влече след себе си поразителни политически и икономически последствия.

Вярващият не е глух за болестите на обществото, невнимателен към гражданската справедливост, неспособен за икономическо мислене или равнодушен към политическата тирания. Религията непосредствено влияе на социалното преустройство затова, защото дарява индивидуалния гражданин с дух и идеал. Отношението на такива индивидуални вярващи косвено въздейства върху културната цивилизация според това, как те стават активни и влиятелни членове на различни социални, морални, икономически и политически групи.

Постигането на висока културна цивилизация предполага: първо, наличието на идеален тип гражданин; и второ – на идеални и адекватни социални механизми, с помощта на които тези граждани биха могли да контролират икономическите и политически интитуции на такова развито човешко общество.

Поради преувеличена лъжлива сантименталност църквата в течение на дълго време опекунстваше нямащите и нещастните и всичко това се смяташе за благо дело; но същата тази сантименталност доведе до неразумно запазване на изродилите се в расово отношение елементи, което изключително много забави прогреса на цивилизацията.

Много реорганизатори на обществото яростно нападат институционалната религия, но те самите всъщност са дълбоко религиозни в разпространяването на своите социални реформи. Излиза, че религиозната мотивация – лична и повече или по-малко неосъзната, играе огромна роля в съвременната програма за социално преустройство.

Огромната слабост на цялата тази

3. RELIGION AND THE RELIGIONIST

99:3.1 (1088.2) Early Christianity was entirely free from all civil entanglements, social commitments, and economic alliances. Only did later institutionalized Christianity become an organic part of the political and social structure of Occidental civilization.

99:3.2 (1088.3) The kingdom of heaven is neither a social nor economic order; it is an exclusively spiritual brotherhood of God-knowing individuals. True, such a brotherhood is in itself a new and amazing social phenomenon attended by astounding political and economic repercussions.

99:3.3 (1088.4) The religionist is not unsympathetic with social suffering, not unmindful of civil injustice, not insulated from economic thinking, neither insensible to political tyranny. Religion influences social reconstruction directly because it spiritualizes and idealizes the individual citizen. Indirectly, cultural civilization is influenced by the attitude of these individual religionists as they become active and influential members of various social, moral, economic, and political groups.

99:3.4 (1088.5) The attainment of a high cultural civilization demands, first, the ideal type of citizen and, then, ideal and adequate social mechanisms wherewith such a citizenry may control the economic and political institutions of such an advanced human society.

99:3.5 (1088.6) The church, because of overmuch false sentiment, has long ministered to the underprivileged and the unfortunate, and this has all been well, but this same sentiment has led to the unwise perpetuation of racially degenerate stocks which have tremendously retarded the progress of civilization.

99:3.6 (1088.7) Many individual social reconstructionists, while vehemently repudiating institutionalized religion, are, after all, zealously religious in the propagation of their social reforms. And so it is that religious motivation, personal and more or less unrecognized, is playing a great part in the present-day program of social reconstruction.

99:3.7 (1088.8) The great weakness of all this

непризната и безсъзнателна религиозна дейност се заключава в това, че тя е неспособна да извлече полза от откритата религиозна критика и така да се издигне до полезните нива на самокоригирането. Истина е, че религията не се развива, ако не е дисциплинирана от конструктивна критика, не е усилена от философията, не е очистена от науката и не е възпитана от предано приятелство.

unrecognized and unconscious type of religious activity is that it is unable to profit from open religious criticism and thereby attain to profitable levels of self-correction. It is a fact that religion does not grow unless it is disciplined by constructive criticism, amplified by philosophy, purified by science, and nourished by loyal fellowship.

Винаги съществува огромна опасност от изкривяване и извращаване на религията за постигане на лъжливи цели – както това става по време на война, когато всяка от противоборстващите страни проституира своята религия, превръщайки я във военна пропаганда. Лишеното от любов старание винаги е във вреда на религията, докато притесненията направляват религиозната дейност към постигането на някаква социологическа или теологическа цел.

99:3.8 (1088.9) There is always the great danger that religion will become distorted and perverted into the pursuit of false goals, as when in times of war each contending nation prostitutes its religion into military propaganda. Loveless zeal is always harmful to religion, while persecution diverts the activities of religion into the achievement of some sociologic or theologic drive.

Религията може да се огради от участие в нечестивите светски съглашения само чрез следните средства:

99:3.9 (1089.1) Religion can be kept free from unholy secular alliances only by:

1. Критическа и коригираща философия.

99:3.10 (1089.2) 1. A critically corrective philosophy.

2. Неучастие в каквито и да било социални, икономически и политически съюзи.

99:3.11 (1089.3) 2. Freedom from all social, economic, and political alliances.

3. Творчески, утешаващи и развиващи любов приятелства.

99:3.12 (1089.4) 3. Creative, comforting, and love-expanding fellowships.

4. Последователно задълбочаване на духовната проницателност и възприемане на космическите значения.

99:3.13 (1089.5) 4. Progressive enhancement of spiritual insight and the appreciation of cosmic values.

5. Предотвратяване на фанатизма чрез уравновесяващо влияние на рационалното и научно отношение.

99:3.14 (1089.6) 5. Prevention of fanaticism by the compensations of the scientific mental attitude.

Като група вярващите трябва да имат отношение само към *религията,* макар че като отделен гражданин всеки вярващ може да стане изтъкнат лидер на някакво движение за социално, икономическо или политическо преустройство.

99:3.15 (1089.7) Religionists, as a group, must never concern themselves with anything but *religion,* albeit any one such religionist, as an individual citizen, may become the outstanding leader of some social, economic, or political reconstruction movement.

Задачата на религията е да създава, поддържа и стимулира в индивидуалния гражданин такава космическа преданост, която ще го доведе до успех в развитието на всички тези трудни, но желателни видове обществено служене.

99:3.16 (1089.7) It is the business of religion to create, sustain, and inspire such a cosmic loyalty in the individual citizen as will direct him to the achievement of success in the advancement of all these difficult but desirable social services.

4. ТРУДНОСТИТЕ НА ПРЕХОДНИЯ ПЕРИОД

4. TRANSITION DIFFICULTIES

Истинската религия прави вярващия социално значим и го дарява със способност за постигане на самата същност на другарството между хората. Но

99:4.1 (1089.9) Genuine religion renders the religionist socially fragrant and creates insights into human fellowship. But the formalization of religious groups many times destroys the very values for

формализацията на религиозните групи нерядко разрушава същите тези ценности, заради съдействието на които се създава. Човешката дружба и божествената религия са взаимополезни и в значителна степен поучителни при балансираното и съгласувано развитие на всяка от тях. Религията изпълва с ново значение всички групови обединения – семейства, училища и клубове. Тя придава нов смисъл на отдиха и възвисява истинския хумор.

the promotion of which the group was organized. Human friendship and divine religion are mutually helpful and significantly illuminating if the growth in each is equalized and harmonized. Religion puts new meaning into all group associations — families, schools, and clubs. It imparts new values to play and exalts all true humor.

Духовното постижение трансформира ръководството на обществото; религията не позволява на колективните движения да забравят своите истински цели. Заедно с децата религията е велик обединител на семейството, при условие че представлява жива и растяща вяра. Семейният живот е невъзможен без деца; той може да мине без религия, но подобно препятствие многократно умножава трудностите на този съкровен човешки съюз. След личния религиозен опит семейният живот в първите десетилетия на двадесети век повече от всичко страда от упадъка, настъпил в резултат на прехода от религиозното послушание към формиращите се нови значения и ценности.

99:4.2 (1089.10) Social leadership is transformed by spiritual insight; religion prevents all collective movements from losing sight of their true objectives. Together with children, religion is the great unifier of family life, provided it is a living and growing faith. Family life cannot be had without children; it can be lived without religion, but such a handicap enormously multiplies the difficulties of this intimate human association. During the early decades of the twentieth century, family life, next to personal religious experience, suffers most from the decadence consequent upon the transition from old religious loyalties to the emerging new meanings and values.

Истинската религия е изпълненият със смисъл път на динамичния живот в условията на обикновената реалност на ежедневното съществуване. Но за да може религията да поощрява индивидуалното развитие на характера и да повишава интегрирането на личността, не следва да я стандартизирате. За да може тя да стимулира оценката на опита и да бъде притегателна ценност, не бива да я превръщате в стереотип. За да спомага за висша преданост, не следва да я формализирате.

99:4.3 (1089.11) True religion is a meaningful way of living dynamically face to face with the commonplace realities of everyday life. But if religion is to stimulate individual development of character and augment integration of personality, it must not be standardized. If it is to stimulate evaluation of experience and serve as a value-lure, it must not be stereotyped. If religion is to promote supreme loyalties, it must not be formalized.

Каквито и сътресения да съпровождат социалното и икономическо развитие на цивилизацията, религията си остава истинска и полезна, ако развива в индивида опит, в който господстват истината, красотата, добродетелта, тъй като такава е истинската духовна концепция на висшата реалност. Чрез любовта и поклонението тази концепция придобива смисъл като братско отношение на човек към човека и синовно отношение на човека към Бога.

99:4.4 (1089.12) No matter what upheavals may attend the social and economic growth of civilization, religion is genuine and worth while if it fosters in the individual an experience in which the sovereignty of truth, beauty, and goodness prevails, for such is the true spiritual concept of supreme reality. And through love and worship this becomes meaningful as fellowship with man and sonship with God.

В края на краищата именно това, в което човек вярва, а не това, което знае, определя неговото поведение и лични действия. Знаенето само на фактите оказва съвсем незначително въздействие на обикновения човек, ако не е активизирано от емоциите. Но религиозната активация е свръхемоционална, религията обединява целия човешки опит на трансцендентални нива, докосвайки се до и

99:4.5 (1090.1) After all, it is what one believes rather than what one knows that determines conduct and dominates personal performances. Purely factual knowledge exerts very little influence upon the average man unless it becomes emotionally activated. But the activation of religion is superemotional, unifying the entire human experience on transcendent levels through contact with, and release of, spiritual energies in the mortal

освобождавайки присъстващите в смъртния живот духовни енергии.

В условията на психологически неустойчивия двадесети век с неговите икономически сътресения, противоречиви морални доктрини и социални вълнения, характерни за циклоничните преходни периоди на научната ера – хиляди и хиляди мъже и жени по човешки се отклониха от пътя; те изпитват тревога, вълнение, страх, неувереност и безпокойство; както никога преди това те се нуждаят от утешението и устойчивостта, които може да им даде разумната религия. На фона на безпрецедентния научен прогрес и развитие на техниката съществуват духовна стагнация и философски хаос.

Не съществува опасност от това, религията да се превръща все повече и повече в частен въпрос – личен опит, при условие че не губи мотивацията си за неегоистично и предано обществено служене. Религията беше подложена на много второстепенни въздействия: внезапно сливане на културите, смесване на вероизповеданията, отслабване на властта от църквата, промени в семейния живот, а също така и на урбанизацията и механизацията.

Най-голямата духовна опасност за човека е в частичния прогрес – сложната ситуация на незавършения растеж: отказ от еволюционните религии на страха без незабавно обръщане към богооткровената религия на любовта. Съвременната наука, особено психологията, отслаби само тези религии, които в голяма степен зависят от страха, суеверията и емоциите.

Преходният период винаги се съпровожда с объркване и спокойствието ще надделее в религиозния свят едва тогава, когато завърши великата борба на трите съревноваващи се с философията религии:

1. Присъщата на много религии спиритическа вяра (в едно провиденциално Божество).

2. Присъщите на много философии хуманистична и идеалистична вяра.

3. Присъщите на много науки механистични и идеалистични концепции.

И тези три частични подхода към реалността на космоса съответно трябва да бъдат съгласувани с богооткровено изложение на религията, философията и космологията, изобразяващо триединното съществуване на духа, разума и енергията, произлизащи от Райската Троица и постигащи пространствено-времево обединение в Божеството Бог-

life.

99:4.6 (1090.2) During the psychologically unsettled times of the twentieth century, amid the economic upheavals, the moral crosscurrents, and the sociologic rip tides of the cyclonic transitions of a scientific era, thousands upon thousands of men and women have become humanly dislocated; they are anxious, restless, fearful, uncertain, and unsettled; as never before in the world's history they need the consolation and stabilization of sound religion. In the face of unprecedented scientific achievement and mechanical development there is spiritual stagnation and philosophic chaos.

99:4.7 (1090.3) There is no danger in religion's becoming more and more of a private matter — a personal experience — provided it does not lose its motivation for unselfish and loving social service. Religion has suffered from many secondary influences: sudden mixing of cultures, intermingling of creeds, diminution of ecclesiastical authority, changing of family life, together with urbanization and mechanization.

99:4.8 (1090.4) Man's greatest spiritual jeopardy consists in partial progress, the predicament of unfinished growth: forsaking the evolutionary religions of fear without immediately grasping the revelatory religion of love. Modern science, particularly psychology, has weakened only those religions which are so largely dependent upon fear, superstition, and emotion.

99:4.9 (1090.5) Transition is always accompanied by confusion, and there will be little tranquillity in the religious world until the great struggle between the three contending philosophies of religion is ended:

99:4.10 (1090.6) 1. The spiritistic belief (in a providential Deity) of many religions.

99:4.11 (1090.7) 2. The humanistic and idealistic belief of many philosophies.

99:4.12 (1090.8) 3. The mechanistic and naturalistic conceptions of many sciences.

99:4.13 (1090.9) And these three partial approaches to the reality of the cosmos must eventually become harmonized by the revelatory presentation of religion, philosophy, and cosmology which portrays the triune existence of spirit, mind, and energy proceeding from the Trinity of Paradise and attaining time-space unification within the Deity of the Supreme.

Върховния.

5. СОЦИАЛНИТЕ АСПЕКТИ НА РЕЛИГИЯТА

Макар че религията е изключително личен духовен опит, познаването на Бога като Баща, следствието на този опит – тоест познаването на хората като свои братя, изисква приспособяването на своето “аз” към “аз”-а на другите хора, което предполага съществуването на социален или групов аспект на религиозния живот. Религията отначало се заключава във вътрешната или лична адаптация, след което става дело на социално служене или адаптация към групата. Появата на религиозната група е неизбежно следствие от човешката общителност. По-нататъшната съдба на тези религиозни групи в значителна степен зависи от мъдростта на техните ръководители. В примитивното общество религиозната група обикновено слабо се отличава от икономическите или политически групи. Религията винаги е охранявала нравите и укрепвала обществото. Това остава вярно и досега, въпреки ученията на много съвременни социалисти и хуманисти.

Винаги помнете: истинската религия се заключава в това, да познаваш Бога като свой Баща и човека – като свой брат. Религията не е робската вяра в заплахата с наказание или в магическите обещания за бъдещи тайнствени награди.

Религията на Иисус е най-динамичното влияние от всички, които са оказвали въздействие върху човешкия род. Иисус разби традицията, унищожи догмата и призова човечеството към постигането на неговите най-висши идеали във времето и вечността – да станеш съвършен, както е съвършен небесният Отец.

Религията е способна истински да действа, едва след като религиозната група се отдели от всички религиозни групи; така се появява социалното обединение на духовните членове на небесното Царство.

Доктрината за пълната греховност на човека в значителна степен унищожи потенциалната способност на религията да оказва възвисяващо и вдъхновяващо социално въздействие. Иисус се стремеше да възстанови достойнството на човека, когато заяви, че всички хора са деца на Бога.

Всяка религиозна вяра, способна да одухотвори вярващия, задължително влече след себе си дълбоки последствия в социалния живот на такъв вярващ. Религиозният опит неизменно донася

5. SOCIAL ASPECTS OF RELIGION

99:5.1 (1090.10) While religion is exclusively a personal spiritual experience — knowing God as a Father — the corollary of this experience — knowing man as a brother — entails the adjustment of the self to other selves, and that involves the social or group aspect of religious life. Religion is first an inner or personal adjustment, and then it becomes a matter of social service or group adjustment. The fact of man’s gregariousness perforce determines that religious groups will come into existence. What happens to these religious groups depends very much on intelligent leadership. In primitive society the religious group is not always very different from economic or political groups. Religion has always been a conservator of morals and a stabilizer of society. And this is still true, notwithstanding the contrary teaching of many modern socialists and humanists.

99:5.2 (1091.1) Always keep in mind: True religion is to know God as your Father and man as your brother. Religion is not a slavish belief in threats of punishment or magical promises of future mystical rewards.

99:5.3 (1091.2) The religion of Jesus is the most dynamic influence ever to activate the human race. Jesus shattered tradition, destroyed dogma, and called mankind to the achievement of its highest ideals in time and eternity — to be perfect, even as the Father in heaven is perfect.

99:5.4 (1091.3) Religion has little chance to function until the religious group becomes separated from all other groups — the social association of the spiritual membership of the kingdom of heaven.

99:5.5 (1091.4) The doctrine of the total depravity of man destroyed much of the potential of religion for effecting social repercussions of an uplifting nature and of inspirational value. Jesus sought to restore man’s dignity when he declared that all men are the children of God.

99:5.6 (1091.5) Any religious belief which is effective in spiritualizing the believer is certain to have powerful repercussions in the social life of such a religionist. Religious experience unfailingly yields the “fruits of the spirit” in the daily life of the spirit-

“плодовете на духа” в ежедневния живот на водения от духа смъртен.

led mortal.

Така неизбежно, както наличието в хората на обща вяра, е създаването на някои религиозни групи, определящо с времето общи цели. Някога вярващите ще се съберат заедно и действително ще започнат да си сътрудничат, изхождайки от единството на идеалите и намеренията, вместо да се опитват да се сдобият с това, изхождайки от психологическите мнения и теологичните възгледи. Вярващите хора трябва да ги обединяват не символите на вярата, а целите. Предвид това, че истинската религия е дело на личния духовен опит, всеки отделен вярващ неизбежно ще има свое собствено и индивидуално тълкуване на реализацията на този духовен опит. Нека терминът “вяра” означава отношението на индивида към Бога, а не догматични формулировки за това, за което някои групи смъртни са могли да се договорят като за общ религиозен възглед. “Имаш ли вяра? Имай я в себе си.”

99:5.7 (1091.6) Just as certainly as men share their religious beliefs, they create a religious group of some sort which eventually creates common goals. Someday religionists will get together and actually effect co-operation on the basis of unity of ideals and purposes rather than attempting to do so on the basis of psychological opinions and theological beliefs. Goals rather than creeds should unify religionists. Since true religion is a matter of personal spiritual experience, it is inevitable that each individual religionist must have his own and personal interpretation of the realization of that spiritual experience. Let the term “faith” stand for the individual’s relation to God rather than for the creedal formulation of what some group of mortals have been able to agree upon as a common religious attitude. “Have you faith? Then have it to yourself.”

Това, че вярата има отношение само към постигането на идеалните ценности, е показано в определенията, които се привеждат в Новия Завет; той провъзгласява, че вярата е същност на очакваното и потвърждение на невидимото.

99:5.8 (1091.7) That faith is concerned only with the grasp of ideal values is shown by the New Testament definition which declares that faith is the substance of things hoped for and the evidence of things not seen.

Първобитният човек малко се стремеше към това,да предаде своите религиозни убеждения с думи. Неговата религия се изразяваше повече в танца, отколкото в мислите. Съвременните хора измислиха множество символи на вярата и създадоха многобройни изпитания на религиозната вяра. Вярващите хора на бъдещето са длъжни да живеят религиозен живот, изцяло да посвещават себе си на служенето на братството между хората. За човека отдавна е време да придобие религиозен опит, толкова личен и толкова възвишен, че да може да се реализира и изрази само с „чувства, твърде дълбоки за думите”.

99:5.9 (1091.8) Primitive man made little effort to put his religious convictions into words. His religion was danced out rather than thought out. Modern men have thought out many creeds and created many tests of religious faith. Future religionists must live out their religion, dedicate themselves to the wholehearted service of the brotherhood of man. It is high time that man had a religious experience so personal and so sublime that it could be realized and expressed only by “feelings that lie too deep for words.”

Иисус не изискваше от своите последователи да се събират периодически за церемониално произнасяне на слова, демонстриращи общата вяра. Той им предписваше да се събират заедно, за да могат действително *да направят нещо* — да вземат участие в общата вечеря в памет на неговия посвещенчески живот на Урантия.

99:5.10 (1091.9) Jesus did not require of his followers that they should periodically assemble and recite a form of words indicative of their common beliefs. He only ordained that they should gather together to actually *do something* — partake of the communal supper of the remembrance of his bestowal life on Urantia.

Колко неправи са християните, когато, представяйки Христос като висш идеал за духовен вожд, смеят да изискват от осъзналите Бога мъже и жени да отхвърлят историческото ръководство на тези познали Бога хора, които са спомогнали за тяхното

99:5.11 (1091.10) What a mistake for Christians to make when, in presenting Christ as the supreme ideal of spiritual leadership, they dare to require God-conscious men and women to reject the historic leadership of the God-knowing men who have contributed to their particular national or racial illumination during past ages.

специфично национално или расово просвещение в отминалите епохи.

6. ИНСТИТУЦИОНАЛНАТА РЕЛИГИЯ

Сектантството е болест на институционалната религия, догматизмът – поробване на духовната природа. Много по-добре е да имаш религия без църкви, отколкото църкви без религия. Религиозното брожение на двадесети век само по себе си още не говори за духовен упадък. Обърквене предшества както растежа, така и разрушението.

Социализацията на религията преследва реална цел. Задачата на груповата религиозна дейност – да се преобразува религиозната преданост; да се умножава привлекателността на истината, красотата и добродетелта; да се усилва притегателността на висшите ценности; да се усъвършенства служенето в духа на алтруистичното приятелство; да се прославят потенциалните възможности на семейния живот; да се развива религиозното образование; да се предоставят мъдрите съвети и духовното наставничество; и да се поощрява груповото поклонение. И всички живи религии поощряват човешката дружба, запазват нравствеността, спомагат за добросъседските отношения и улесняват разпространението на най-важното евангелие, заключено в съответните проповеди за вечно спасение.

Но с превръщането на религията в обществена институция нейната способност да твори добро се намалява, докато възможността да носи зло многократно нараства. Към опасностите от формализираната религия се отнасят: появата на строги и вкаменели възгледи; придобиването на все по-големи имуществени права при усилване на секуларизацията; тенденцията към стандартизация и закостеняване на истината; отклонение на религията от служенето на Бога в полза на служенето на църквата; склонност на ръководителите да се превръщат в администратори вместо в духовници; тенденция към образуването на секти и конкуриращи се течения; установяване на деспотична власт на духовенството; създаване на аристократичното отношение на “избрания народ”; поощряване на лъжливите и преувеличени идеи за святост; превръщането на религията във всекидневие и лишаване от жизненост на поклонението; тенденция към преклонение пред миналото и пренебрегване на изискванията на днешния ден; неспособност да се предложи съвременно

6. INSTITUTIONAL RELIGION

99:6.1 (1092.1) Sectarianism is a disease of institutional religion, and dogmatism is an enslavement of the spiritual nature. It is far better to have a religion without a church than a church without religion. The religious turmoil of the twentieth century does not, in and of itself, betoken spiritual decadence. Confusion goes before growth as well as before destruction.

99:6.2 (1092.2) There is a real purpose in the socialization of religion. It is the purpose of group religious activities to dramatize the loyalties of religion; to magnify the lures of truth, beauty, and goodness; to foster the attractions of supreme values; to enhance the service of unselfish fellowship; to glorify the potentials of family life; to promote religious education; to provide wise counsel and spiritual guidance; and to encourage group worship. And all live religions encourage human friendship, conserve morality, promote neighborhood welfare, and facilitate the spread of the essential gospel of their respective messages of eternal salvation.

99:6.3 (1092.3) But as religion becomes institutionalized, its power for good is curtailed, while the possibilities for evil are greatly multiplied. The dangers of formalized religion are: fixation of beliefs and crystallization of sentiments; accumulation of vested interests with increase of secularization; tendency to standardize and fossilize truth; diversion of religion from the service of God to the service of the church; inclination of leaders to become administrators instead of ministers; tendency to form sects and competitive divisions; establishment of oppressive ecclesiastical authority; creation of the aristocratic “chosen-people” attitude; fostering of false and exaggerated ideas of sacredness; the routinizing of religion and the petrification of worship; tendency to venerate the past while ignoring present demands; failure to make up-to-date interpretations of religion; entanglement with functions of secular institutions; it creates the evil discrimination of religious castes; it becomes an intolerant judge of orthodoxy; it fails to hold the interest of adventurous youth and gradually loses the saving message of the gospel of eternal salvation.

тълкуване на религията; въвличане във функцията на светските институции; такава религия създава порочно деление на религиозни касти и става нетърпим ортодоксален съдия; тя е неспособна да задържи интереса на авантюристичния младеж и постепенно губи спасителния смисъл на евангелието за вечното спасение.

Формалната религия сдържа хората в тяхната лична духовна дейност, вместо да ги освобождава за по-активно служене като строители на царството.

99:6.4 (1092.4) Formal religion restrains men in their personal spiritual activities instead of releasing them for heightened service as kingdom builders.

7. ПРИНОСЪТ НА РЕЛИГИЯТА

Макар че църквата и другите религиозни групи трябва да странят от всяка светска дейност, религиите не следва да предприемат нищо, което би могло да възпрепятства или забави социалната координация на човешките институции. Животът трябва да продължава да се изпълва с все по-голям смисъл, човекът трябва да продължава да реформира своята философия и да очиства своята религия.

Политическата наука трябва да преобразува икономиката и промишлеността с помощта на методите, които заимства от обществените науки, както и благодарение на интуицията и подбудите, които изхождат от религиозния живот. Във всяко социално преобразуване религията привнася укрепваща преданост на трансценденталния обект – неизменната цел, намираща се отвъд пределите на и над непосредствената преходна цел. В хаотичните условия на бързо променящото се обкръжение на смъртния човек му е необходима поддръжката на широката космическа перспектива.

Религията вдъхновява човека да живее мъжествено и радостно в този свят; тя обединява търпението със страстта, проницателността с устрема, съчувствието с могъществото и идеалите с енергията.

Човекът никога няма да може мъдро да реши мирските въпроси или да преодолее егоизма на личните интереси, ако не се предаде на медитативно размишление в присъствието на владичеството на Бога и ако не отчете реалностите на божествените значения и духовни ценности.

Икономическата взаимозависимост и социалното другарство с времето ще доведат до братство. Човекът по природа е мечтател, но науката го отрезвява дотолкова, че активизацията на човека от религията вече не е свързана до такава степен с риска от прибързани, неадекватни реакции.

7. RELIGION'S CONTRIBUTION

99:7.1 (1092.5) Though churches and all other religious groups should stand aloof from all secular activities, at the same time religion must do nothing to hinder or retard the social co-ordination of human institutions. Life must continue to grow in meaningfulness; man must go on with his reformation of philosophy and his clarification of religion.

99:7.2 (1092.6) Political science must effect the reconstruction of economics and industry by the techniques it learns from the social sciences and by the insights and motives supplied by religious living. In all social reconstruction religion provides a stabilizing loyalty to a transcendent object, a steadying goal beyond and above the immediate and temporal objective. In the midst of the confusions of a rapidly changing environment mortal man needs the sustenance of a far-flung cosmic perspective.

99:7.3 (1093.1) Religion inspires man to live courageously and joyfully on the face of the earth; it joins patience with passion, insight to zeal, sympathy with power, and ideals with energy.

99:7.4 (1093.2) Man can never wisely decide temporal issues or transcend the selfishness of personal interests unless he meditates in the presence of the sovereignty of God and reckons with the realities of divine meanings and spiritual values.

99:7.5 (1093.3) Economic interdependence and social fraternity will ultimately conduce to brotherhood. Man is naturally a dreamer, but science is sobering him so that religion can presently activate him with far less danger of precipitating fanatical reactions. Economic necessities tie man up with reality, and personal religious experience brings

Икономическата необходимост привързва човека към действителността и личният религиозен опит поставя този човек лице в лице с вечните реалности на едно неизменно разширяващо се космическо гражданство.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

this same man face to face with the eternal realities of an ever-expanding and progressing cosmic citizenship.

99:7.6 (1093.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 100. Религията в опита на човека

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 100. РЕЛИГИЯТА В ОПИТА НА ЧОВЕКА

Секции

Въведение
1. Религиозният растеж
2. Духовният растеж
3. Концепциите за висшата ценност
4. Проблемите на растежа
5. Обръщането и мистицизмът
6. Признаците на религиозния живот
7. Върхът на религиозния живот

Въведение

ОПИТЪТ на динамичния религиозен живот превръща посредствения индивид в личност, снабдена с идеалистично могъщество. Религията спомага за прогреса на всички, благоприятствайки прогреса на всеки индивид, а прогресът на всеки се усилва благодарение на постиженията на всички.

Духовният растеж се стимулира взаимно от тясното общуване с други вярващи. Пораждайки обективно влечение вместо субективно наслаждение, любовта е тази почва, на която се извършва религиозният растеж – още повече че тя носи висше субективно удовлетворение. И религията облагородява обикновеното ежедневно съществуване.

1. РЕЛИГИОЗНИЯТ РАСТЕЖ

Макар че религията осигурява развитието на значенията и растежа на ценностите, възвисяването на чисто личните оценки до абсолютни нива винаги води до зло. Детето

PAPER 100
RELIGION IN HUMAN EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction
1. Religious Growth
2. Spiritual Growth
3. Concepts of Supreme Value
4. Problems of Growth
5. Conversion and Mysticism
6. Marks of Religious Living
7. The Acme of Religious Living

INTRODUCTION

100:0.1 (1094.1) THE experience of dynamic religious living transforms the mediocre individual into a personality of idealistic power. Religion ministers to the progress of all through fostering the progress of each individual, and the progress of each is augmented through the achievement of all.

100:0.2 (1094.2) Spiritual growth is mutually stimulated by intimate association with other religionists. Love supplies the soil for religious growth — an objective lure in the place of subjective gratification — yet it yields the supreme subjective satisfaction. And religion ennobles the commonplace drudgery of daily living.

1. RELIGIOUS GROWTH

100:1.1 (1094.3) While religion produces growth of meanings and enhancement of values, evil always results when purely personal evaluations are elevated to the levels of absolutes. A child

оценява своя опит по наличието в него на удоволствия; степента на зрелост е право пропорционална на замяната на личните удоволствия с висши значения – преданост на най-висшите представи за разнообразните жизнени ситуации и космически отношения.

evaluates experience in accordance with the content of pleasure; maturity is proportional to the substitution of higher meanings for personal pleasure, even loyalties to the highest concepts of diversified life situations and cosmic relations.

Някои хора са твърде заети да растат и подлагат себе си на огромната опасност от духовен застой. Необходимо е да се създават условия за израстване на ценностната система в различните векове, в сменящите се една друга култури и преходните стадии на еволюиращата цивилизация. Основни забавители за растежа са предубеждението и невежеството.

100:1.2 (1094.4) Some persons are too busy to grow and are therefore in grave danger of spiritual fixation. Provision must be made for growth of meanings at differing ages, in successive cultures, and in the passing stages of advancing civilization. The chief inhibitors of growth are prejudice and ignorance.

Дайте на всяко дете възможност да придобие собствен духовен опит, не му налагайте готовия опит на възрастния човек. Помнете, че ежегодният прогрес в съществуващата система на образование може още да не означава интелектуален прогрес, а още по-малко – духовен растеж. Разширяването на речника не свидетелства за развитие на характера. Истински показател на растежа е не толкова резултата, колкото прогреса. Признаците за действителен растеж в образованието служат на по-високи идеали, на разширеното осъзнаване на ценностите, на новите значения на ценностите и на повишаване предаността на висшите ценности.

100:1.3 (1094.5) Give every developing child a chance to grow his own religious experience; do not force a ready-made adult experience upon him. Remember, year-by-year progress through an established educational regime does not necessarily mean intellectual progress, much less spiritual growth. Enlargement of vocabulary does not signify development of character. Growth is not truly indicated by mere products but rather by progress. Real educational growth is indicated by enhancement of ideals, increased appreciation of values, new meanings of values, and augmented loyalty to supreme values.

Устойчиво действие върху детето оказва само предаността на окръжаващите го възрастни; наставленията, или даже примерът, не притежават продължително въздействие. Преданите хора са растящи хора, а растежът представлява вълнуваща и въодушевяваща реалност. Живейте предано днес – растете и утрешният ден сам ще се погрижи за себе си. Най-бързият път за превръщането на поповата лъжичка в жаба е всеки миг да бъдеш верен на себе си като попова лъжичка.

100:1.4 (1094.6) Children are permanently impressed only by the loyalties of their adult associates; precept or even example is not lastingly influential. Loyal persons are growing persons, and growth is an impressive and inspiring reality. Live loyally today — grow — and tomorrow will attend to itself. The quickest way for a tadpole to become a frog is to live loyally each moment as a tadpole.

Почвата, необходима за религиозен растеж, предполага живот, характеризиращ се с последователно самопретворяване, съгласуване на естествените наклонности, любознателност и разумен риск, чувство на удовлетворение, стимулиращо въздействие на страха, пробуждащо внимателност и предпазливост, стремеж към необичайното и естествено осъзнаване на своята ограниченост – скромността. Освен това основание за растежа е откриването на своята индивидуалност, съпровождано със самокритика, основаваща се на собствена система от ценности и лични идеали.

100:1.5 (1094.7) The soil essential for religious growth presupposes a progressive life of self-realization, the co-ordination of natural propensities, the exercise of curiosity and the enjoyment of reasonable adventure, the experiencing of feelings of satisfaction, the functioning of the fear stimulus of attention and awareness, the wonder-lure, and a normal consciousness of smallness, humility. Growth is also predicated on the discovery of selfhood accompanied by self-criticism — conscience, for conscience is really the criticism of oneself by one's own value-habits, personal ideals.

Съществено въздействие върху религиозния опит оказват физическото здраве,

100:1.6 (1095.1) Religious experience is markedly influenced by physical health, inherited temperament, and social environment. But these

наследеният темперамент и социалната среда. Но тези преходни условия не възпрепятстват вътрешния духовен прогрес на душата, стремяща се да изпълни волята на небесния Баща. Във всички нормални смъртни присъстват определени вътрешни стимули за растеж и самопретворяване, ако не са подтиснати по особен начин. Верен метод за развитие на това определящо качество – способността за духовен растеж, е запазването на отношенията на беззаветна преданост към висшите ценности.

temporal conditions do not inhibit inner spiritual progress by a soul dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. There are present in all normal mortals certain innate drives toward growth and self-realization which function if they are not specifically inhibited. The certain technique of fostering this constitutive endowment of the potential of spiritual growth is to maintain an attitude of wholehearted devotion to supreme values.

Религията е невъзможно да се посвети, получи, заеме, научи или изгуби. Тя е личен опит, който нараства пропорционално на растящия стремеж към крайните ценности. Така космическият растеж съпровожда натрупването на значения и непрестанно възвисяване на ценностите. Но растежът на самото великодушие е винаги неосъзнат.

100:1.7 (1095.2) Religion cannot be bestowed, received, loaned, learned, or lost. It is a personal experience which grows proportionally to the growing quest for final values. Cosmic growth thus attends on the accumulation of meanings and the ever-expanding elevation of values. But nobility itself is always an unconscious growth.

Склонността към религиозно мислене и постъпки помагат на духовния растеж. В човека може да се появи предразположение към положителни реакции на духовните подбуди – нещо като условен духовен рефлекс. Към качествата, благоприятстващи религиозния растеж, се отнасят тънката чувствителност към божествените ценности, признанието на религиозния живот в другите хора, медитативното размишление за космическите значения, религиозното решаване на проблемите, посвещаването на собствения си духовен живот на събратя, отклонението от егоизма, отказът да се разчита на божественото милосърдие, животът, преминаващ сякаш в присъствието на Бога. Факторите за религиозен растеж могат да бъдат осмислени, но самият растеж е неосъзнат.

100:1.8 (1095.3) Religious habits of thinking and acting are contributory to the economy of spiritual growth. One can develop religious predispositions toward favorable reaction to spiritual stimuli, a sort of conditioned spiritual reflex. Habits which favor religious growth embrace cultivated sensitivity to divine values, recognition of religious living in others, reflective meditation on cosmic meanings, worshipful problem solving, sharing one's spiritual life with one's fellows, avoidance of selfishness, refusal to presume on divine mercy, living as in the presence of God. The factors of religious growth may be intentional, but the growth itself is unvaryingly unconscious.

При все това безсъзнателността на религиозния растеж не означава, че сферата на тази активност са предполагаемо подсъзнателните нива на човешкия интелект; по-скоро тя означава, че тази дейност протича на свръхсъзнателните нива на смъртния разум. Опитът по осъзнаване на реалността на безсъзнателния религиозен растеж е единственото положително потвърждение на функционалното съществуване на свръхсъзнанието.

100:1.9 (1095.4) The unconscious nature of religious growth does not, however, signify that it is an activity functioning in the supposed subconscious realms of human intellect; rather does it signify creative activities in the superconscious levels of mortal mind. The experience of the realization of the reality of unconscious religious growth is the one positive proof of the functional existence of the superconsciousness.

2. ДУХОВНИЯТ РАСТЕЖ

2. SPIRITUAL GROWTH

Духовното развитие зависи – първо, от поддържането на жива духовна връзка с истинските духовни сили; и второ, от постоянното принасяне на духовни плодове: служене на своите събратя, дарявайки ги с

100:2.1 (1095.5) Spiritual development depends, first, on the maintenance of a living spiritual connection with true spiritual forces and, second, on the continuous bearing of spiritual fruit: yielding the ministry to one's fellows of that which has been

това, което е било получено от собствените духовни благотворители. Духовният прогрес е основан върху интелектуално осмисляне на духовната бедност в съчетание с осъзнаването у себе си на жаждата за съвършенство, желанието да познаеш Бога и да станеш такъв като Него, с беззаветен стремеж да изпълняваш волята на небесния Баща.

Първият етап на духовния растеж е разбирането на потребностите, вторият – постигането на средствата, третият – разкриването на ценностите. Свидетелство за истинското духовно развитие е появата на такава човешка личност, която се подбужда от любовта, движима от алтруистичната помощ и изцяло посветена на чистосърдечното поклонение на съвършените идеали на божествеността. И целият този опит е реалността на религията за разлика от чисто теологическите вероучения.

Религията е способна да се издигне до такова ниво на опита, на което тя става просветен и мъдър метод за духовна реакция на вселената. Такава възвишена религия може да функционира на трите нива на човешката личност: интелектуално, моронтийно и духовно – в разума, развиващата се душа и заедно с вътрешния дух.

Духовността става едновременно показател за близостта на човека към Бога и мярка на неговата полезност за своите ближни. Духовността повишава способността да виждаш красотата в материалното, да познаваш истината в значенията и да откриваш добродетели в ценностите. Духовното развитие се определя от способността за него и е право пропорционално на отстраняването на егоистичните свойства на любовта.

Действителният духовен статут е мярка за постигането на Божеството, за съзвучието с Настройчика. Постижението на пределната духовност е еквивалентно на постигането на максималната реалност – максималното богоподобие. Вечният живот е нескончаемо търсене на безкрайните ценности.

Целта на самопретворяването на човека трябва да бъде духовна, а не материална. Единствените реалности, достойни да се стремите към тях, са божествени, духовни и вечни. Смъртният човек има правото да получава физически удоволствия и удовлетворение от любовта; той извлича полза от верността на човешките съобщества и преходните институции; но всичко това не е този вечен фундамент, на който се гради безсмъртната личност, призвана да излезе

received from one's spiritual benefactors. Spiritual progress is predicated on intellectual recognition of spiritual poverty coupled with the self-consciousness of perfection-hunger, the desire to know God and be like him, the wholehearted purpose to do the will of the Father in heaven.

100:2.2 (1095.6) Spiritual growth is first an awakening to needs, next a discernment of meanings, and then a discovery of values. The evidence of true spiritual development consists in the exhibition of a human personality motivated by love, activated by unselfish ministry, and dominated by the wholehearted worship of the perfection ideals of divinity. And this entire experience constitutes the reality of religion as contrasted with mere theological beliefs.

100:2.3 (1095.7) Religion can progress to that level of experience whereon it becomes an enlightened and wise technique of spiritual reaction to the universe. Such a glorified religion can function on three levels of human personality: the intellectual, the morontial, and the spiritual; upon the mind, in the evolving soul, and with the indwelling spirit.

100:2.4 (1096.1) Spirituality becomes at once the indicator of one's nearness to God and the measure of one's usefulness to fellow beings. Spirituality enhances the ability to discover beauty in things, recognize truth in meanings, and discover goodness in values. Spiritual development is determined by capacity therefor and is directly proportional to the elimination of the selfish qualities of love.

100:2.5 (1096.2) Actual spiritual status is the measure of Deity attainment, Adjuster attunement. The achievement of finality of spirituality is equivalent to the attainment of the maximum of reality, the maximum of Godlikeness. Eternal life is the endless quest for infinite values.

100:2.6 (1096.3) The goal of human self-realization should be spiritual, not material. The only realities worth striving for are divine, spiritual, and eternal. Mortal man is entitled to the enjoyment of physical pleasures and to the satisfaction of human affections; he is benefited by loyalty to human associations and temporal institutions; but these are not the eternal foundations upon which to build the immortal personality which must transcend space, vanquish time, and achieve the eternal destiny of divine perfection and finaliter service.

извън пределите на пространството, да преодолее времето и да постигне вечната цел – божественото съвършенство и служенето като завършил.

Иисус описваше най-дълбоката увереност на позналия Бога човек, когато казваше: “Даже ако всичко земно рухне, какво значение има това за богопозналия, вярващ в Царството човек?” Временната безопасност е уязвима, но духовната увереност е непревземаема. Когато прииждащите вълни на човешките напасти егоизъм, жестокост, ненавист, злоба и ревност се лутат из смъртната душа, вие можете да бъдете напълно уверени в това, че съществува един абсолютно непристъпен вътрешен бастион – цитаделата на духа; в крайна сметка това важи за всеки човек, който е поверил опазването на своята душа на пребиваващия в него дух на вечния Бог.

100:2.7 (1096.4) Jesus portrayed the profound surety of the God-knowing mortal when he said: “To a God-knowing kingdom believer, what does it matter if all things earthly crash?” Temporal securities are vulnerable, but spiritual sureties are impregnable. When the flood tides of human adversity, selfishness, cruelty, hate, malice, and jealousy beat about the mortal soul, you may rest in the assurance that there is one inner bastion, the citadel of the spirit, which is absolutely unassailable; at least this is true of every human being who has dedicated the keeping of his soul to the indwelling spirit of the eternal God.

След такава духовна придобивка – независимо дали тя е следствие от постепенен растеж или от специфична криза, се извършва нова ориентация на личността и развитие на новия стандарт ценности. Мотивацията на такива родени в духа индивиди се изменя дотолкова, че те са способни невъзмутимо да гледат как загиват техните най-съкровени мечти и най-дълбоки надежди; те действително знаят, че такива катастрофи са само насочващи по нов път катаклизми, които разрушават временните творения на човека, преди да възпитат по-величествените и трайни реалности на новото и по-възвишено ниво на вселенски постижения.

100:2.8 (1096.5) After such spiritual attainment, whether secured by gradual growth or specific crisis, there occurs a new orientation of personality as well as the development of a new standard of values. Such spirit-born individuals are so remotivated in life that they can calmly stand by while their fondest ambitions perish and their keenest hopes crash; they positively know that such catastrophes are but the redirecting cataclysms which wreck one’s temporal creations preliminary to the rearing of the more noble and enduring realities of a new and more sublime level of universe attainment.

3. КОНЦЕПЦИИТЕ ЗА ВИСШАТА ЦЕННОСТ

Религията не е метод за постигане на покой и умиротворение; тя е импулс, организиращ душата за динамично служене. Тя е посвещение на самия себе си на преданото служене – любов към Бога и служене на човека. Религията заплаща всяка цена, необходима за постигане на висшата цел – наградата на вечността. Религиозната лоялност е присъща на осветената завършеност, която се отличава с величествено благородство. Такива чувства на преданост дават социален ефект и развиват духа.

За вярващия думата “Бог” става символ на приближаването към висшата реалност и осъзнаването на божествената ценност. Доброто и злото не се определят от човешките симпатии и антипатии; моралните ценности не израстват от изпълнението на желанията или от чувството на разочарование и

3. CONCEPTS OF SUPREME VALUE

100:3.1 (1096.6) Religion is not a technique for attaining a static and blissful peace of mind; it is an impulse for organizing the soul for dynamic service. It is the enlistment of the totality of selfhood in the loyal service of loving God and serving man. Religion pays any price essential to the attainment of the supreme goal, the eternal prize. There is a consecrated completeness in religious loyalty which is superbly sublime. And these loyalties are socially effective and spiritually progressive.

100:3.2 (1096.7) To the religionist the word God becomes a symbol signifying the approach to supreme reality and the recognition of divine value. Human likes and dislikes do not determine good and evil; moral values do not grow out of wish fulfillment or emotional frustration.

безизходност.

Размишлявайки за ценностите, вие трябва да отличавате това, което *е* ценност, от това, което *притежава* ценност. Вие трябва да виждате зависимостта, която съществува между приятната дейност и нейната осмислена интеграция и разширена реализация на все по-високи и по-високи нива на човешкия опит.

Значението е нещо, прибавяно от опита към ценностите; то е правилното осъзнаване на ценностите. Изолираното и чисто егоистично удоволствие може да означава практическа девалвация на значенията, безсмислено развлечение, граничещо с относително зло. Ценностите са емпирични тогава, когато реалностите са осмислени и интелектуално асоциирани, когато такива отношения се осъзнават и по достойнство се оценяват от разума.

Ценностите никога не са статични; реалността означава изменение, растеж. Изменението без растеж – без разширяване на значенията и повишаване на ценностите – не съдържа в себе си ценности и е потенциално зло. Колкото по-голяма е способността за космическа адаптация, толкова по-големи значения се съдържат във всеки опит. Ценностите не са концептуални илюзии; те са реални, но те винаги зависят от отношенията. Ценностите винаги са и актуални, и потенциални – не това, което е било, а това, което е и което ще бъде.

Обединяването на актуалното и потенциалното тъждество на растежа е емпирична реализация на ценностите. Но растежът не е просто прогрес. Прогресът винаги има значение, но без растежа той е относително лишен от стойност. Висшата ценност на човешкия живот се заключава в растежа на ценностите, в развитието на значенията и в реализация на космическата взаимосвързаност на всеки от тези видове опит. Такъв опит е еквивалентен на богосъзнание. Притежаващ такова съзнание смъртен, без да е свръхестествен, наистина става свръхчовек – в него се развива безсмъртна душа.

Човекът е неспособен да предизвиква растеж, но е способен да създаде благоприятни условия за това. Растежът е винаги безсъзнателен – независимо дали е физически, интелектуален или духовен. Така расте любовта: не е възможно да я създадеш, произведеш или купиш; тя трябва да израсте. Еволюцията е космически метод за растеж. Социалният растеж е невъзможно да се осигури със закони, а нравствен растеж не се постига с усъвършенстване на управлението.

100:3.3 (1096.8) In the contemplation of values you must distinguish between that which *is* value and that which *has* value. You must recognize the relation between pleasurable activities and their meaningful integration and enhanced realization on ever progressively higher and higher levels of human experience.

100:3.4 (1097.1) Meaning is something which experience adds to value; it is the appreciative consciousness of values. An isolated and purely selfish pleasure may connote a virtual devaluation of meanings, a meaningless enjoyment bordering on relative evil. Values are experiential when realities are meaningful and mentally associated, when such relationships are recognized and appreciated by mind.

100:3.5 (1097.2) Values can never be static; reality signifies change, growth. Change without growth, expansion of meaning and exaltation of value, is valueless — is potential evil. The greater the quality of cosmic adaptation, the more of meaning any experience possesses. Values are not conceptual illusions; they are real, but always they depend on the fact of relationships. Values are always both actual and potential — not what was, but what is and is to be.

100:3.6 (1097.3) The association of actuals and potentials equals growth, the experiential realization of values. But growth is not mere progress. Progress is always meaningful, but it is relatively valueless without growth. The supreme value of human life consists in growth of values, progress in meanings, and realization of the cosmic interrelatedness of both of these experiences. And such an experience is the equivalent of God-consciousness. Such a mortal, while not supernatural, is truly becoming superhuman; an immortal soul is evolving.

100:3.7 (1097.4) Man cannot cause growth, but he can supply favorable conditions. Growth is always unconscious, be it physical, intellectual, or spiritual. Love thus grows; it cannot be created, manufactured, or purchased; it must grow. Evolution is a cosmic technique of growth. Social growth cannot be secured by legislation, and moral growth is not had by improved administration. Man may manufacture a machine, but its real value must be derived from human culture and personal appreciation. Man's sole contribution to growth is the mobilization of the

Човекът може да създаде машина, но нейната истинска ценност трябва да се определи от човешката култура и личното възприятие. Единственият принос на човека за растежа е мобилизацията на всички възможности на своята личност – живата вяра.

total powers of his personality — living faith.

4. ПРОБЛЕМИТЕ НА РАСТЕЖА

Религиозният живот е посветен живот, а посветеният живот е живот творчески – неподправен и спонтанен. Новите религиозни прозрения се раждат в сблъсъци, вследствие на които човек започва да избира нови, по-добри навици на реагиране и оставя предишните, по-лоши начини. Новите значения възникват само в конфликтни ситуации, а конфликтите се запазват само поради отказа да се поддържат по-високите ценности, стоящи зад висши значения.

Религиозните дилеми са неизбежни; растежът е невъзможен без психически конфликт и духовно вълнение. Формирането на философска норма на живот предполага сериозно сътресение във философските сфери на разума. Предаността към великото, добродетелното, истинното и благородното не се появява без борба. Ясността на духовното видение и усилването на космическата проницателност изискват усилия. И човешкият интелект протестира, когато го отучват да живее за сметка на недуховните енергии на временното съществуване. Ленивият животински разум ще въстане против тези усилия, които са необходими за решаването на космическите проблеми.

Но големият проблем на религиозния начин на живот се заключава в задачата по обединението на душевните сили на личността под ръководството на ЛЮБОВТА. Здравето, умствената ефективност и щастието възникват вследствие обединяването на физическите системи, системите на разума и системите на духа.Човекът добре разбира какво е здраве и здравомислие, но той наистина няма практически никаква представа за това какво е щастие. Висшето щастие е неразривно свързано с духовния прогрес. Духовният растеж донася устойчива радост, покой, който надхвърля всякакво разбиране.

Във физическия живот органите на чувствата съобщават за присъствието на вещите; разумът открива реалностите на значенията; но духовният опит разкрива на индивида истинските ценности на живота. Тези високи нива на човешки живот се постигат във висшата любов към Бога и безкористната любов към човека. Ако обичате

4. PROBLEMS OF GROWTH

100:4.1 (1097.5) Religious living is devoted living, and devoted living is creative living, original and spontaneous. New religious insights arise out of conflicts which initiate the choosing of new and better reaction habits in the place of older and inferior reaction patterns. New meanings only emerge amid conflict; and conflict persists only in the face of refusal to espouse the higher values connoted in superior meanings.

100:4.2 (1097.6) Religious perplexities are inevitable; there can be no growth without psychic conflict and spiritual agitation. The organization of a philosophic standard of living entails considerable commotion in the philosophic realms of the mind. Loyalties are not exercised in behalf of the great, the good, the true, and the noble without a struggle. Effort is attendant upon clarification of spiritual vision and enhancement of cosmic insight. And the human intellect protests against being weaned from subsisting upon the nonspiritual energies of temporal existence. The slothful animal mind rebels at the effort required to wrestle with cosmic problem solving.

100:4.3 (1097.7) But the great problem of religious living consists in the task of unifying the soul powers of the personality by the dominance of LOVE. Health, mental efficiency, and happiness arise from the unification of physical systems, mind systems, and spirit systems. Of health and sanity man understands much, but of happiness he has truly realized very little. The highest happiness is indissolubly linked with spiritual progress. Spiritual growth yields lasting joy, peace which passes all understanding.

100:4.4 (1098.1) In physical life the senses tell of the existence of things; mind discovers the reality of meanings; but the spiritual experience reveals to the individual the true values of life. These high levels of human living are attained in the supreme love of God and in the unselfish love of man. If you love your fellow men, you must have discovered their values. Jesus loved men so much because

вашите ближни, то вие със сигурност сте открили за себе си тяхната ценност. Иисус се отнасяше към хората с такава любов, защото толкова високо ги ценеше. Най-добрият начин да откриете ценността на вашите ближни е да узнаете техните мотиви. Ако някой ви дразни, предизвиква във вас неприязън, следва да се опитате благожелателно да застанете на неговата гледна точка, да разберете какво е станало причина за толкова нежелателно поведение. Ако веднъж разберете своя ближен, вие ще станете търпим и тази търпимост ще се превърне в дружба и ще прерасне в любов.

he placed such a high value upon them. You can best discover values in your associates by discovering their motivation. If someone irritates you, causes feelings of resentment, you should sympathetically seek to discern his viewpoint, his reasons for such objectionable conduct. If once you understand your neighbor, you will become tolerant, and this tolerance will grow into friendship and ripen into love.

В своето въображение си представете един от вашите първобитни предци от пещерния период – кроткия, уродлив, отвратителен, озъбен дивак, който – разкрачил крака и размахвайки тоягата – гледа пред себе си, дишайки ненавист и злоба. Такова зрелище едва ли ще демонстрира божественото достойнство на човека. Но позволете ни да раздалечим рамките. Пред този възбуден човек, привел се към земята, има саблезъб тигър, а зад него – жена с две деца. Вие веднага разбирате, че подобна картина отразява зараждането на много прекрасни и благородни човешки качества, макар че и в двата случая пред вас стои един и същи човек – единствената разлика се заключава в това, че във втория случай са ви позволили да разширите перспективата си. Затова ви става понятна мотивацията на този еволюиращ смъртен. Неговото отношение става похвално, защото вие го разбирате. Ако само можехте да си представите мотивите на своите ближни – колко по-добре щяхте да започнете да ги разбирате! Ако само бихте познали своите събратя, щяхте да ги заобичате.

100:4.5 (1098.2) In the mind's eye conjure up a picture of one of your primitive ancestors of cave-dwelling times — a short, misshapen, filthy, snarling hulk of a man standing, legs spread, club upraised, breathing hate and animosity as he looks fiercely just ahead. Such a picture hardly depicts the divine dignity of man. But allow us to enlarge the picture. In front of this animated human crouches a saber-toothed tiger. Behind him, a woman and two children. Immediately you recognize that such a picture stands for the beginnings of much that is fine and noble in the human race, but the man is the same in both pictures. Only, in the second sketch you are favored with a widened horizon. You therein discern the motivation of this evolving mortal. His attitude becomes praiseworthy because you understand him. If you could only fathom the motives of your associates, how much better you would understand them. If you could only know your fellows, you would eventually fall in love with them.

Вие не можете истински да обичате своите събратя за сметка само на волево усилие. Любовта се ражда само от дълбокото разбиране на мотивите и чувствата на ближния. Важно е не толкова да обичате всички хора днес, колкото всеки ден да се учите да обичате още един човек. Ако всеки ден или всяка седмица започвате да разбирате още един свой събрат – и ако такъв е пределът на вашите способности, то в този случай се извършва действителна социализация и истинско одухотворяване на вашата личност. Любовта е заразителна, а когато човешкото чувство е разумно и мъдро, любовта става по-привлекателна от ненавистта. Но само истинската и безкористна любов действително се предава на другите. Ако всеки смъртен можеше да стане средоточие на динамичното чувство, милосърдният вирус на любовта скоро щеше да запълни чувствения поток на човешките

100:4.6 (1098.3) You cannot truly love your fellows by a mere act of the will. Love is only born of thoroughgoing understanding of your neighbor's motives and sentiments. It is not so important to love all men today as it is that each day you learn to love one more human being. If each day or each week you achieve an understanding of one more of your fellows, and if this is the limit of your ability, then you are certainly socializing and truly spiritualizing your personality. Love is infectious, and when human devotion is intelligent and wise, love is more catching than hate. But only genuine and unselfish love is truly contagious. If each mortal could only become a focus of dynamic affection, this benign virus of love would soon pervade the sentimental emotion-stream of humanity to such an extent that all civilization would be encompassed by love, and that would be the realization of the brotherhood of man.

емоции дотолкова, че цялата цивилизация щеше да бъде обхваната от любов – и това би станало съвършено братство на хората.

5. ОБРЪЩАНЕТО И МИСТИЦИЗМЪТ

Светът е пълен с изгубени души – изгубени не в теологичен смисъл, а в смисъл на направлението, тоест души, които в ерата на философското разочарование се хвърлят от един "изъм" и култ към друг. Малцина се научиха да заменят авторитета на религиите с философията на живота. (Символите на социализираната религия не бива да се отхвърлят като път за растежа, макар че руслото на реката все още не е самата река.)

Еволюцията на религиозния растеж води от застоя, през противоречията – към координацията, от неувереността към непоколебимата вяра, от объркването на космическото съзнание към обединяването на личността, от временната цел към вечната, от оковите на страха към свободата на божественото синовство.

Следва веднага да кажем, че заявленията за преданост към висшите идеали – психическото, емоционално и духовно усещане на богосъзнанието, може да бъдат следствие от някои критични ситуации, например, в случай на криза. Апостол Павел изпита такова внезапно и поразило го обръщане в оня знаменателен ден на пътя, водещ към Дамаск. През аналогичен опит премина Гаутама Сидхарта в онази нощ, когато, седейки в самота, се опитваше да проникне в тайната на окончателната истина. Сходен опит имаха и много други хора, но мнозина искрено вярващи прогресираха в духа без внезапни обръщания.

Повечето впечатляващи феномени, свързани с така наречените религиозни обръщания, имат изключително психологически характер, но понякога действително стават обръщания, имащи и духовен произход. Много често, при всеобхватната умствена мобилизация на всяко ниво от психическия стремеж нагоре и духовното обръщане, при съвършенство на човешката мотивация – преданост на божествената идея, вътрешният дух внезапно се съединява с нижележащия разум за синхронизация с целеустремената и посветена воля, присъща на свръхсъзнателния разум на вярващия смъртен. Именно в такъв опит – обединение на интелектуални и духовни явления, се заключава обръщането, определяно от фактори, които се намират отвъд пределите и по-високо от чисто психологическото ниво.

5. CONVERSION AND MYSTICISM

100:5.1 (1098.4) The world is filled with lost souls, not lost in the theologic sense but lost in the directional meaning, wandering about in confusion among the isms and cults of a frustrated philosophic era. Too few have learned how to install a philosophy of living in the place of religious authority. (The symbols of socialized religion are not to be despised as channels of growth, albeit the river bed is not the river.)

100:5.2 (1098.5) The progression of religious growth leads from stagnation through conflict to co-ordination, from insecurity to undoubting faith, from confusion of cosmic consciousness to unification of personality, from the temporal objective to the eternal, from the bondage of fear to the liberty of divine sonship.

100:5.3 (1099.1) It should be made clear that professions of loyalty to the supreme ideals — the psychic, emotional, and spiritual awareness of God-consciousness — may be a natural and gradual growth or may sometimes be experienced at certain junctures, as in a crisis. The Apostle Paul experienced just such a sudden and spectacular conversion that eventful day on the Damascus road. Gautama Siddhartha had a similar experience the night he sat alone and sought to penetrate the mystery of final truth. Many others have had like experiences, and many true believers have progressed in the spirit without sudden conversion.

100:5.4 (1099.2) Most of the spectacular phenomena associated with so-called religious conversions are entirely psychologic in nature, but now and then there do occur experiences which are also spiritual in origin. When the mental mobilization is absolutely total on any level of the psychic upreach toward spirit attainment, when there exists perfection of the human motivation of loyalties to the divine idea, then there very often occurs a sudden down-grasp of the indwelling spirit to synchronize with the concentrated and consecrated purpose of the superconscious mind of the believing mortal. And it is such experiences of unified intellectual and spiritual phenomena that constitute the conversion which consists in factors over and above purely psychologic involvement.

Заедно с това, само едната емоция е лъжливо обръщане: човек трябва не само да чувства, но и да вярва. Дотолкова, доколкото психическата мобилизация е частична, а мотивацията на човешката преданост – непълна, дотолкова опитът от обръщането ще остава съчетание с интелектуалната, емоционална и духовна реалност.

Ако човек е готов да признае теоретическия подсъзнателен разум като практическа работна хипотеза в рамките на принципно единния интелектуален живот, то в такъв случай, за да бъде последователен, той трябва съответно да постулира аналогична област на възходящата интелектуална активност като свръхсъзнателно ниво – зоната на непосредствен контакт с вътрешната духовна същност, Настройчика на Съзнанието. Огромната опасност във всякакви подобни умозрителни разсъждения за психиката се заключава в това, че виденията и други така наричани мистични преживявания, наред с обичайните сънища, могат да се сметнат за божествени съобщения, възприемани с разума. В миналото божествените същества откриваха себе си на някои богопознали личности не поради мистични трансове или болезнени видения, а въпреки всякакви подобни феномени.

В противоположност на стремежа към обръщането най-добрият подход към моронтийните зони на подобен контакт с Настройчика на Съзнанието е живата вяра и искреното поклонение, чистата и безкористна молитва. Твърде често спомените, изтласквани на безсъзнателното ниво на човешкия разум, погрешно се приемаха за божествени откровения и духовни наставления.

Съществува огромна опасност, свързана с вкоренилата се практика на религиозното мечтателство. Мистицизмът може да стане начин за бягство от реалността, макар че понякога той служи като средство за истинско духовно общуване. Кратковременното излизане от суетата на живота не може да представлява сериозна опасност, но продължителната изолация на личността е крайно нежелателна. При никакви обстоятелства не следва да се развива изолираното призрачно съзнание като вид религиозен опит.

Признаци за мистичното състояние са разсеяното съзнание с ярки островчета съсредоточено внимание при сравнително пасивен интелект. Всичко това приближава съзнанието по-скоро към безсъзнателната област, отколкото към зоната на духовен контакт – свръхсъзнателната област. Много

100:5.5 (1099.3) But emotion alone is a false conversion; one must have faith as well as feeling. To the extent that such psychic mobilization is partial, and in so far as such human-loyalty motivation is incomplete, to that extent will the experience of conversion be a blended intellectual, emotional, and spiritual reality.

100:5.6 (1099.4) If one is disposed to recognize a theoretical subconscious mind as a practical working hypothesis in the otherwise unified intellectual life, then, to be consistent, one should postulate a similar and corresponding realm of ascending intellectual activity as the superconscious level, the zone of immediate contact with the indwelling spirit entity, the Thought Adjuster. The great danger in all these psychic speculations is that visions and other so-called mystic experiences, along with extraordinary dreams, may be regarded as divine communications to the human mind. In times past, divine beings have revealed themselves to certain God-knowing persons, not because of their mystic trances or morbid visions, but in spite of all these phenomena.

100:5.7 (1099.5) In contrast with conversion-seeking, the better approach to the morontia zones of possible contact with the Thought Adjuster would be through living faith and sincere worship, wholehearted and unselfish prayer. Altogether too much of the uprush of the memories of the unconscious levels of the human mind has been mistaken for divine revelations and spirit leadings.

100:5.8 (1099.6) There is great danger associated with the habitual practice of religious daydreaming; mysticism may become a technique of reality avoidance, albeit it has sometimes been a means of genuine spiritual communion. Short seasons of retreat from the busy scenes of life may not be seriously dangerous, but prolonged isolation of personality is most undesirable. Under no circumstances should the trancelike state of visionary consciousness be cultivated as a religious experience.

100:5.9 (1099.7) The characteristics of the mystical state are diffusion of consciousness with vivid islands of focal attention operating on a comparatively passive intellect. All of this gravitates consciousness toward the subconscious rather than in the direction of the zone of spiritual contact, the superconscious.

мистици довеждаха умствената дисоциация до нивото на аномалните умствени проявления.

По-здравото отношение към духовното съзерцание са изпълненото с размисъл поклонение и благодарствените молитви. Непосредственото общуване с Настройчика на Съзнанието – подобно на това, което се наблюдаваше в последните години от живота на Иисус в плът, не следва да се бърка с така наричания мистичен опит. Факторите, които водят към началото на мистичното общуване, свидетелстват за опасността от подобни психически състояния. Мистичното състояние се благоприятства от такива неща като физическа умора, постене, психична разсеяност, дълбоки естетически преживявания, силни сексуални импулси, страх, безпокойство, ярост, бясно танцуване. Много от това, което възниква в резултат на подобна предварителна подготовка, се ражда в подсъзнателния разум.

Колкото и благоприятни да са условията за мистични явления, следва ясно да се помни, че Иисус Назарянин никога не е прибягвал към подобни методи за общуване с Райския Баща. При Иисус нямаше подсъзнателни халюцинации или свръхсъзнателни видения.

Many mystics have carried their mental dissociation to the level of abnormal mental manifestations.

100:5.10 (1100.1) The more healthful attitude of spiritual meditation is to be found in reflective worship and in the prayer of thanksgiving. The direct communion with one's Thought Adjuster, such as occurred in the later years of Jesus' life in the flesh, should not be confused with these so-called mystical experiences. The factors which contribute to the initiation of mystic communion are indicative of the danger of such psychic states. The mystic status is favored by such things as: physical fatigue, fasting, psychic dissociation, profound aesthetic experiences, vivid sex impulses, fear, anxiety, rage, and wild dancing. Much of the material arising as a result of such preliminary preparation has its origin in the subconscious mind.

100:5.11 (1100.2) However favorable may have been the conditions for mystic phenomena, it should be clearly understood that Jesus of Nazareth never resorted to such methods for communion with the Paradise Father. Jesus had no subconscious delusions or superconscious illusions.

6. ПРИЗНАЦИТЕ НА РЕЛИГИОЗНИЯ ЖИВОТ

Еволюционните религии и богооткровените религии могат съществено да се отличават по метода си, но в своите мотиви те в много отношения си приличат. Религията не е специфична функция на живота. Тя по-скоро е начин на живот. Истинската религия е беззаветна преданост на някаква реалност, която вярващият смята за висша ценност за себе си и цялото човечество. И първостепенните характеристики на всички религии са безусловната привързаност и беззаветната преданост към висшите ценности. Такава религиозна преданост към висшите ценности се проявява по отношение на предполагаемо невярващата майка към своето дете и в горещата привързаност на невярващия човек към своето дело.

Приетата от вярващите висша ценност може да бъде недостойна или даже лъжлива, но тя си остава религиозна. Религията е неподправена само дотолкова, доколкото ценността, която се смята за висша, представлява истинска космическа реалност, изпълнена с неподправена духовна значимост.

Човешкото реагиране на религиозния импулс се характеризира с благородство и

6. MARKS OF RELIGIOUS LIVING

100:6.1 (1100.3) Evolutionary religions and revelatory religions may differ markedly in method, but in motive there is great similarity. Religion is not a specific function of life; rather is it a mode of living. True religion is a wholehearted devotion to some reality which the religionist deems to be of supreme value to himself and for all mankind. And the outstanding characteristics of all religions are: unquestioning loyalty and wholehearted devotion to supreme values. This religious devotion to supreme values is shown in the relation of the supposedly irreligious mother to her child and in the fervent loyalty of nonreligionists to an espoused cause.

100:6.2 (1100.4) The accepted supreme value of the religionist may be base or even false, but it is nevertheless religious. A religion is genuine to just the extent that the value which is held to be supreme is truly a cosmic reality of genuine spiritual worth.

100:6.3 (1100.5) The marks of human response to the religious impulse embrace the qualities of nobility

величие. Искрено вярващият съзнава своя статут на гражданин на вселената и знае, че влиза в контакт със свръхчовешки сили. Той изпитва трепет и се изпълва с енергия от увереност в причастността към висшето и прославено приятелство с Божиите синове. Съзнанието за собствената ценност на такъв човек се е разширило за сметка на стимула, който придава стремеж към изпълнение на най-висши вселенски задачи – стремежа към висши цели.

and grandeur. The sincere religionist is conscious of universe citizenship and is aware of making contact with sources of superhuman power. He is thrilled and energized with the assurance of belonging to a superior and ennobled fellowship of the sons of God. The consciousness of self-worth has become augmented by the stimulus of the quest for the highest universe objectives — supreme goals.

Вътрешното "аз" е отстъпило под напора на всеобхватната мотивация, укрепваща самодисциплината, намаляваща емоционалния конфликт и правеща смъртния живот действително достоен. Болезненото признаване на човешката ограниченост се сменя с естественото осъзнаване на недостатъците на смъртното същество заедно с решимостта и духовния стремеж към висши вселенски и свръхвселенски цели. И този упорит стремеж към постигане на свръхсмъртни идеали винаги се характеризира с повишено спокойствие, сдържаност, устойчивост и търпимост.

100:6.4 (1100.6) The self has surrendered to the intriguing drive of an all-encompassing motivation which imposes heightened self-discipline, lessens emotional conflict, and makes mortal life truly worth living. The morbid recognition of human limitations is changed to the natural consciousness of mortal shortcomings, associated with moral determination and spiritual aspiration to attain the highest universe and superuniverse goals. And this intense striving for the attainment of supermortal ideals is always characterized by increasing patience, forbearance, fortitude, and tolerance.

Но истинската религия е жива любов, живот в служене. Изолираността на религиозния човек от много чисто временни и незначителни неща никога не го води до социална изолация и не трябва да унищожава чувството му за хумор. Без да изключва нещо от човешкия опит, истинската религия придава нови значения на всичко в живота. Тя изработва нов тип увлеченост, устрем и мъжество. Тя може дори да пробуди духа за борба с вярата, нещо, представляващо огромна опасност, когато не се контролира от духовно проникновение и привързаност към ежедневните социални задължения, основани на човешката преданост.

100:6.5 (1100.7) But true religion is a living love, a life of service. The religionist's detachment from much that is purely temporal and trivial never leads to social isolation, and it should not destroy the sense of humor. Genuine religion takes nothing away from human existence, but it does add new meanings to all of life; it generates new types of enthusiasm, zeal, and courage. It may even engender the spirit of the crusader, which is more than dangerous if not controlled by spiritual insight and loyal devotion to the commonplace social obligations of human loyalties.

Една от най-поразителните особености на религиозния живот е динамичният и възвишен покой – този покой, който е по-високо от всяко човешко разбиране, това космическо самообладание, което говори за отсъствието на съмнения и объркване. Такива нива на духовната устойчивост не знаят разочарования. Такива вярващи са подобни на апостол Павел, казващ: "Аз съм убеден, че нито смъртта, нито животът, нито ангелите, нито духовете висши, нито силите, нищо в настоящето и нищо в бъдещето, нищо над нас и нищо под нас, и нищо друго не може да ни отнеме Божията любов."

100:6.6 (1101.1) One of the most amazing earmarks of religious living is that dynamic and sublime peace, that peace which passes all human understanding, that cosmic poise which betokens the absence of all doubt and turmoil. Such levels of spiritual stability are immune to disappointment. Such religionists are like the Apostle Paul, who said: "I am persuaded that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come, nor height, nor depth, nor anything else shall be able to separate us from the love of God."

Чувството на увереност, свързано със съзнанието за тържествуващо блаженство, не напуска човека, който е постигнал реалността на Висшето и върви към своята цел – Пределното.

100:6.7 (1101.2) There is a sense of security, associated with the realization of triumphing glory, resident in the consciousness of the religionist who has grasped the reality of the Supreme, and who pursues the goal of the Ultimate.

В това, което се отнася до предаността и величието, еволюционната религия е също така изпълнена с всички тези качества, тъй като тя е истински опит. Но богооткровената религия е толкова *ненадмината,* колкото и истинска. Новата преданост, представляваща разширение на духовното зрение, създава нови нива на любовта и привързаността, служенето и приятелството; и цялата тази подобрена социална перспектива разширява съзнанието за Бащинството на Бога и братството между хората.

100:6.8 (1101.3) Even evolutionary religion is all of this in loyalty and grandeur because it is a genuine experience. But revelatory religion is *excellent* as well as genuine. The new loyalties of enlarged spiritual vision create new levels of love and devotion, of service and fellowship; and all this enhanced social outlook produces an enlarged consciousness of the Fatherhood of God and the brotherhood of man.

Характерното отличие на богооткровената религия от еволюционната става ново качество на божествената мъдрост, което се прибавя към чисто емпиричната човешка мъдрост. Но именно опитът на човешката религия изработва способност за по-нататъшно възприятие на разширяващите се посвещения на божествената мъдрост и космическа проницателност.

100:6.9 (1101.4) The characteristic difference between evolved and revealed religion is a new quality of divine wisdom which is added to purely experiential human wisdom. But it is experience in and with the human religions that develops the capacity for subsequent reception of increased bestowals of divine wisdom and cosmic insight.

7. ВЪРХЪТ НА РЕЛИГИОЗНИЯ ЖИВОТ

Макар че обичайният смъртен на Урантия е неспособен да постигне това висше съвършенство на характера, който притежаваше Иисус Назарянин в своя живот в плът, всеки вярващ смъртен е напълно способен да придобие силна и обединена личност, подражавайки на безупречната личност на Иисус. Уникалното качество на личността на Учителя беше не толкова неговото съвършенство, колкото неговата симетрия, неговата съвършена и балансирана ценност. Най-удачната характеристика на Иисус се заключава в словата на този, който, показвайки Учителя, стоящ пред своите обвинители, каза: “Ето Човека!”

7. THE ACME OF RELIGIOUS LIVING

100:7.1 (1101.5) Although the average mortal of Urantia cannot hope to attain the high perfection of character which Jesus of Nazareth acquired while sojourning in the flesh, it is altogether possible for every mortal believer to develop a strong and unified personality along the perfected lines of the Jesus personality. The unique feature of the Master’s personality was not so much its perfection as its symmetry, its exquisite and balanced unification. The most effective presentation of Jesus consists in following the example of the one who said, as he gestured toward the Master standing before his accusers, “Behold the man!”

Неизчерпаемата доброта на Иисус трогваше сърцата на хората, но непоколебимата сила на характера поразяваше неговите последователи. Той беше действително искрен; в него нямаше никакво лицемерие. На него му беше чужда изкуствеността, той беше неизменно въплъщение на живителна неподправеност. Никога не си служеше с лицемерие, никога не прибягваше към мистификации. Той живееше истината точно такава, каквато я проповядваше. Той *беше* истината. Беше принуден да провъзгласи спасителната истина на своето поколение, макар че такава прямота понякога предизвикваше болка. Той беше безусловно предан на всяка истина.

100:7.2 (1101.6) The unfailing kindness of Jesus touched the hearts of men, but his stalwart strength of character amazed his followers. He was truly sincere; there was nothing of the hypocrite in him. He was free from affectation; he was always so refreshingly genuine. He never stooped to pretense, and he never resorted to shamming. He lived the truth, even as he taught it. He was the truth. He was constrained to proclaim saving truth to his generation, even though such sincerity sometimes caused pain. He was unquestioningly loyal to all truth.

Но Учителят беше толкова благоразумен, толкова достъпен в общуването. Цялото му служене се отличаваше с огромна практическа

100:7.3 (1101.7) But the Master was so reasonable, so approachable. He was so practical in all his ministry, while all his plans were characterized by

насоченост, докато всеки негов план се характеризираше с толкова осветен здрав смисъл. Той беше напълно лишен от каквито и да било причудливи, ексцентрични наклонности или странности. Той никога не биваше капризен, своенравен или истеричен. Във всички свои учения и дела той неизменно се отличаваше с възвишена проницателност в съчетание с необикновено разбиране за това какво е уместно и какво – не.

such sanctified common sense. He was so free from all freakish, erratic, and eccentric tendencies. He was never capricious, whimsical, or hysterical. In all his teaching and in everything he did there was always an exquisite discrimination associated with an extraordinary sense of propriety.

Синът Човешки винаги се отличаваше с високо самообладание. Даже враговете се отнасяха към него с неподправено уважение; самото му присъствие им внушаваше страх. Иисус не познаваше страха. Той беше изпълнен с божествено въодушевление, но никога не ставаше фанатичен. Беше емоционално активен, но никога не ставаше вятърничев. Той притежаваше въображение, но винаги беше практичен. Искрено гледаше в очите реалностите на живота, но никога не биваше унил или скучен. Той беше храбър, но никога не ставаше безразсъден. Беше благоразумен, но никога не биваше страхлив. Той беше отзивчив, но не сантиментален; необикновен, но не ексцентричен. Беше набожен човек, но не лицемерно набожен. Той се отличаваше с толкова високо самообладание благодарение на съвършената цялостност на своята натура.

100:7.4 (1102.1) The Son of Man was always a well-poised personality. Even his enemies maintained a wholesome respect for him; they even feared his presence. Jesus was unafraid. He was surcharged with divine enthusiasm, but he never became fanatical. He was emotionally active but never flighty. He was imaginative but always practical. He frankly faced the realities of life, but he was never dull or prosaic. He was courageous but never reckless; prudent but never cowardly. He was sympathetic but not sentimental; unique but not eccentric. He was pious but not sanctimonious. And he was so well-poised because he was so perfectly unified.

Самобитността на Иисус не беше ограничена с нищо. Той не беше свързан с обичаи или скован от поробваща низка традиционност. Неговата реч се отличаваше с непоколебима увереност, неговите учения – с абсолютна неопровержимост. Но неговата величествена самобитност не закриваше от взора му бисерите от истината в ученията на неговите предшественици и съвременници. И най-самобитното в неговите учения беше поставянето на преден план на любовта и милосърдието вместо страха и жертвоприношенията.

100:7.5 (1102.2) Jesus' originality was unstifled. He was not bound by tradition or handicapped by enslavement to narrow conventionality. He spoke with undoubted confidence and taught with absolute authority. But his superb originality did not cause him to overlook the gems of truth in the teachings of his predecessors and contemporaries. And the most original of his teachings was the emphasis of love and mercy in the place of fear and sacrifice.

Иисус се отличаваше с изключителна широта на възгледите. Той учеше своите последователи да проповядват Евангелието на всички народи. На него му бяха чужди каквито и да било предразсъдъци. Отзивчивото му сърце прегръщаше цялото човечество – даже вселената. Неговата неизменна покана беше: "Нека този, който копнее, да дойде."

100:7.6 (1102.3) Jesus was very broad in his outlook. He exhorted his followers to preach the gospel to all peoples. He was free from all narrow-mindedness. His sympathetic heart embraced all mankind, even a universe. Always his invitation was, "Whosoever will, let him come."

За Иисус вярно беше казано: "Той се уповаваше на Бога." Като човек сред хората, той се отнасяше към небесния Баща с необикновено, възвишено доверие. Той се доверяваше на Отеца така, както детето се доверява на своя земен родител. Неговата вяра беше съвършена, но тя никога не беше

100:7.7 (1102.4) Of Jesus it was truly said, "He trusted God." As a man among men he most sublimely trusted the Father in heaven. He trusted his Father as a little child trusts his earthly parent. His faith was perfect but never presumptuous. No matter how cruel nature might appear to be or how indifferent to man's welfare on earth, Jesus never

безцеремонна. Колкото и жестока да беше природата, колкото и безразлично да беше нейното отношение към благополучието на човека на Земята, вярата на Иисус оставаше непоколебима. На него му беше непознато разочарованието, той си оставаше невъзприемчив към преследванията. Него не го обиждаше очевидното поражение.

Той обичаше хората като братя и в същото време виждаше колко различни бяха те по своите вътрешни дарования и придобити качества. “Той ходеше, творейки добро.”

Иисус беше необикновено жизнерадостен човек, но той не беше сляп или безразсъден оптимист. Неговото неизменно наставление беше: “Не падайте духом!” Той беше способен да запазва своето уверено отношение благодарение на непоколебимото доверие в Бога и твърдата увереност в човека. Той беше винаги трогателно състрадателен към всички хора, защото ги обичаше и вярваше в тях. Заедно с това той беше неизменно верен на своите убеждения и величествено твърд в своята привързаност към изпълнението на волята на Отеца.

Учителят винаги беше щедър. Той неуморно повтаряше: “По-блаженно е да даваш, отколкото да взимаш.” Той каза: “Даром получихте, даром давайте.” И заедно с това, при цялата му неограничена щедрост, той никога не се отличаваше с разточителност или екстравагантност. Той учеше, че за придобиване на спасение е необходимо да вярваш. “Защото всеки молещ ще получи.”

Той беше прям, но неизменно добър. Казваше: “Ако това не беше така, щях да ви кажа.” Той беше искрен, но винаги дружелюбен. Открито говореше за своята любов към грешника и своята ненавист към греха. Но в цялата му поразително искреност той беше безупречно справедлив.

Иисус се отличаваше с жизнерадостност, макар че понякога му се налагаше да изпие от чашата хорската тъга. Той безстрашно посрещаше реалността на битието и при все това с огромно въодушевление се отнасяше към Евангелието на царството. Но той управляваше своето въодушевление, никога то не управляваше него. Той беше безусловно предан на “делото на Отеца”. Това божествено въодушевление караше неговите духовни събратя да мислят, че той не беше на себе си, но гледащата отстрани вселена го оцени като образец на благоразумие и висша смъртна преданост към благородните изисквания на духовния живот. И неговият сдържан ентусиазъм заразяваше; другарите му не можеха да не споделят неговия божествен

faltered in his faith. He was immune to disappointment and impervious to persecution. He was untouched by apparent failure.

100:7.8 (1102.5) He loved men as brothers, at the same time recognizing how they differed in innate endowments and acquired qualities. “He went about doing good.”

100:7.9 (1102.6) Jesus was an unusually cheerful person, but he was not a blind and unreasoning optimist. His constant word of exhortation was, “Be of good cheer.” He could maintain this confident attitude because of his unswerving trust in God and his unshakable confidence in man. He was always touchingly considerate of all men because he loved them and believed in them. Still he was always true to his convictions and magnificently firm in his devotion to the doing of his Father’s will.

100:7.10 (1102.7) The Master was always generous. He never grew weary of saying, “It is more blessed to give than to receive.” Said he, “Freely you have received, freely give.” And yet, with all of his unbounded generosity, he was never wasteful or extravagant. He taught that you must believe to receive salvation. “For every one who seeks shall receive.”

100:7.11 (1102.8) He was candid, but always kind. Said he, “If it were not so, I would have told you.” He was frank, but always friendly. He was outspoken in his love for the sinner and in his hatred for sin. But throughout all this amazing frankness he was unerringly *fair.*

100:7.12 (1102.9) Jesus was consistently cheerful, notwithstanding he sometimes drank deeply of the cup of human sorrow. He fearlessly faced the realities of existence, yet was he filled with enthusiasm for the gospel of the kingdom. But he controlled his enthusiasm; it never controlled him. He was unreservedly dedicated to “the Father’s business.” This divine enthusiasm led his unspiritual brethren to think he was beside himself, but the onlooking universe appraised him as the model of sanity and the pattern of supreme mortal devotion to the high standards of spiritual living. And his controlled enthusiasm was contagious; his associates were constrained to share his divine optimism.

оптимизъм.

Този галилеец не беше печален човек; неговата душа умееше да се радва. Той винаги повтаряше: “Радвайте се и ликувайте!” Но когато дългът изискваше това, беше готов мъжествено да върви през “тъмната долина на смъртта”. Той беше радостен и заедно с това смирен.

Неговото мъжество можеше да се сравни само с неговото търпение. Когато го подтикваха към извършване на несвоевременно действие, той само отговаряше: “Моето време още не е дошло.” Никога не бързаше; запазваше величествено спокойствие. Но него често го възмущаваше злото, той беше нетърпим към греха. Нерядко чувстваше огромната вътрешна подбуда да възпрепятства това, което пречеше на благополучието на неговите земни деца. Но възмущението му от греха никога не се проявяваше в гневно отношение към грешника.

Неговата храброст възхищаваше, но на него му беше непознато безразсъдството. Негов девиз бяха думите: “Не се страхувайте”. Храбростта му беше възвишена, неговото безстрашие нерядко се отличаваше с героизъм. Но тази храброст се съчетаваше с благоразумие и се подчиняваше на разума. Това беше мъжеството родено от вяра, а не безразсъдността на сляпата самонадеяност. Той беше истинно храбър, но никога не ставаше дързък.

Учителят беше образец на благоговение. Още от младите му години неговата молитва започваше с думите: “Татко наш небесен, да бъде свято името Ти.” Той се отнасяше с уважение даже към несъвършената религия на своите другари. Но това не му попречи да подлага на критика религиозните традиции или рязко да атакува заблужденията на човешката вяра. Той почиташе истинската святост и при все това можеше справедливо да каже, обръщайки се към своите последователи: “Кой от вас би ме обвинил в грях?”

Иисус беше велик със своята добродетелност и заедно с това намираше общ език с малките деца. Той беше мек и непретенциозен в своя личен живот и заедно с това беше най-съвършеният човек във вселената. Неговите другари го наричаха „Учителя” по собствена воля.

Иисус беше абсолютно цялостна човешка личност. И днес, както някога в Галилея, той продължава да обединява човешкия опит и да координира човешките стремежи. Той обединява живота, облагородява характера и прави понятен опита. Той влиза в човешкия разум, за да го възвиси, трансформира и

100:7.13 (1103.1) This man of Galilee was not a man of sorrows; he was a soul of gladness. Always was he saying, “Rejoice and be exceedingly glad.” But when duty required, he was willing to walk courageously through the “valley of the shadow of death.” He was gladsome but at the same time humble.

100:7.14 (1103.2) His courage was equaled only by his patience. When pressed to act prematurely, he would only reply, “My hour has not yet come.” He was never in a hurry; his composure was sublime. But he was often indignant at evil, intolerant of sin. He was often mightily moved to resist that which was inimical to the welfare of his children on earth. But his indignation against sin never led to anger at the sinner.

100:7.15 (1103.3) His courage was magnificent, but he was never foolhardy. His watchword was, “Fear not.” His bravery was lofty and his courage often heroic. But his courage was linked with discretion and controlled by reason. It was courage born of faith, not the recklessness of blind presumption. He was truly brave but never audacious.

100:7.16 (1103.4) The Master was a pattern of reverence. The prayer of even his youth began, “Our Father who is in heaven, hallowed be your name.” He was even respectful of the faulty worship of his fellows. But this did not deter him from making attacks on religious traditions or assaulting errors of human belief. He was reverential of true holiness, and yet he could justly appeal to his fellows, saying, “Who among you convicts me of sin?”

100:7.17 (1103.5) Jesus was great because he was good, and yet he fraternized with the little children. He was gentle and unassuming in his personal life, and yet he was the perfected man of a universe. His associates called him Master unbidden.

100:7.18 (1103.6) Jesus was the perfectly unified human personality. And today, as in Galilee, he continues to unify mortal experience and to co-ordinate human endeavors. He unifies life, ennobles character, and simplifies experience. He enters the human mind to elevate, transform, and transfigure it. It is literally true: “If any man has

преобрази. Буквално вярно е, че: “Ако някой е в Христа, то той е ново творение. Старото умира, вижте: всичко става ново.”

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

Christ Jesus within him, he is a new creature; old things are passing away; behold, all things are becoming new.”

100:7.19 (1103.7) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 101. Истинската природа на религията

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 101. ИСТИНСКАТА ПРИРОДА НА РЕЛИГИЯТА

Секции

Въведение
1. Истинската религия
2. Действителността на религията
3. Свойствата на религията
4. Ограниченията на откровението
5. Религията, разширена с откровение
6. Растящият религиозен опит
7. Личната философия на религията
8. Вярата и вярването
9. Религията и моралът
10. Религията като освободител на човека

PAPER 101
THE REAL NATURE OF RELIGION

SECTIONS

Introduction
1. True Religion
2. The Fact of Religion
3. The Characteristics of Religion
4. The Limitations of Revelation
5. Religion Expanded by Revelation
6. Progressive Religious Experience
7. A Personal Philosophy of Religion
8. Faith and Belief
9. Religion and Morality
10. Religion as Man's Liberator

Въведение

КАТО вид човешки опит религията обхваща и първобитното робство, на което еволюиращият дивак обрича своя страх, и възвишената прекрасна свобода, която носи вярата на цивилизованите смъртни, притежаващи висше съзнание за своя статут като деца на вечния Бог.

Религията е предшественица на развитите етика и нравственост, възникващи в процеса на постепенната социална еволюция. Но като такава религията не е чисто морално движение, макар че етическият и морален импулс на човешкото общество оказват огромно въздействие върху външното и социално проявление на религията. Религията винаги въодушевява еволюиращата човешка природа, но тя не е тайната на тази еволюция.

Религията – убедеността и вярата в личността, винаги тържествува над

INTRODUCTION

101:0.1 (1104.1) RELIGION, as a human experience, ranges from the primitive fear slavery of the evolving savage up to the sublime and magnificent faith liberty of those civilized mortals who are superbly conscious of sonship with the eternal God.

101:0.2 (1104.2) Religion is the ancestor of the advanced ethics and morals of progressive social evolution. But religion, as such, is not merely a moral movement, albeit the outward and social manifestations of religion are mightily influenced by the ethical and moral momentum of human society. Always is religion the inspiration of man's evolving nature, but it is not the secret of that evolution.

101:0.3 (1104.3) Religion, the conviction-faith of the personality, can always triumph over the

повърхностната и противоречива логика на отчаянието, породено от невярващия материален разум. Истинският и неподправен вътрешен глас, тази "истинска светлина, освещаваща всеки човек, който се появява в този свят", действително съществува. И това духовно ръководство се отличава от етическото подбуждане на човешкото съзнание. Чувството на религиозна увереност е нещо повече от емоционално чувство. Религиозната увереност излиза извън пределите на доводите на интелекта и даже на логиката на философията. Религията *е* вяра, доверие и увереност.

superficially contradictory logic of despair born in the unbelieving material mind. There really is a true and genuine inner voice, that "true light which lights every man who comes into the world." And this spirit leading is distinct from the ethical prompting of human conscience. The feeling of religious assurance is more than an emotional feeling. The assurance of religion transcends the reason of the mind, even the logic of philosophy. Religion *is* faith, trust, and assurance.

1. ИСТИНСКАТА РЕЛИГИЯ

Истинската религия не е система на философско вероучение, към която може да се стигне по логически път и която може да се обоснове с естествени доказателства – тя не е и фантастичен и митичен опит на неописуемите екстатични чувства, достъпни само за романтичните привърженици на мистицизма. Религията не е продукт на рационални аргументации, но при поглед отвътре тя е напълно обоснована. Религията не е производна на логиката на човешката философия, но като нравствен опит тя е напълно логична. Религията е преживяване на божествеността в съзнанието на нравствено еволюиращото смъртно същество; тя изразява истинския опит на вечните реалности на времето, духовното удовлетворение на създанието още при живота му в плът.

Настройчикът на Съзнанието не разполага с някакъв особен механизъм, посредством който да достига до самоизражение; не съществува някаква мистична религиозна способност за възприемане или изразяване на религиозните чувства. Такъв опит става възможен благодарение на естествения предопределен механизъм на смъртния разум. И в това се заключава едно от обясненията на трудностите, с които се сблъсква Настройчикът при непосредствено общуване с материалния разум – мястото на неговото постоянно пребиваване.

Божественият дух установява връзка със смъртния човек не в сферата на чувствата или емоциите, а в областта на висшето и най-одухотворено мислене. Именно вашитем *и* сли, а не чувства, ви водят към Бога. Божествената същност може да се види само с очите на разума. Но този разум, който действително постига Бога, който слуша вътрешния Настройчик, е разум чист. "Без святост никой няма да види Господа." Цялото това вътрешно духовно общуване се нарича духовна

1. TRUE RELIGION

101:1.1 (1104.4) True religion is not a system of philosophic belief which can be reasoned out and substantiated by natural proofs, neither is it a fantastic and mystic experience of indescribable feelings of ecstasy which can be enjoyed only by the romantic devotees of mysticism. Religion is not the product of reason, but viewed from within, it is altogether reasonable. Religion is not derived from the logic of human philosophy, but as a mortal experience it is altogether logical. Religion is the experiencing of divinity in the consciousness of a moral being of evolutionary origin; it represents true experience with eternal realities in time, the realization of spiritual satisfactions while yet in the flesh.

101:1.2 (1104.5) The Thought Adjuster has no special mechanism through which to gain self-expression; there is no mystic religious faculty for the reception or expression of religious emotions. These experiences are made available through the naturally ordained mechanism of mortal mind. And therein lies one explanation of the Adjuster's difficulty in engaging in direct communication with the material mind of its constant indwelling.

101:1.3 (1104.6) The divine spirit makes contact with mortal man, not by feelings or emotions, but in the realm of the highest and most spiritualized thinking. It is your *thoughts,* not your feelings, that lead you Godward. The divine nature may be perceived only with the eyes of the mind. But the mind that really discerns God, hears the indwelling Adjuster, is the pure mind. "Without holiness no man may see the Lord." All such inner and spiritual communion is termed spiritual insight. Such religious experiences result from the

проницателност. Такъв религиозен опит е следствие от съвкупното влияние на разума на Настройчика и Духа на Истината, функциониращи и въздействащи в средата на идеи, идеали, прозрения и духовни стремежи на еволюиращите Божии синове.

impress made upon the mind of man by the combined operations of the Adjuster and the Spirit of Truth as they function amid and upon the ideas, ideals, insights, and spirit strivings of the evolving sons of God.

Следователно религията живее и се развива не за сметка на зрението и чувствата, а за сметка на прозрението и вярата. Тя се заключава не в откриването на нови факти или в придобиване на уникален опит, а в откриването на нови и духовни *значения* на вече известни на човечеството факти. Висшият религиозен опит не зависи от предшестващото проявление на вярата, от следване на традициите и от подчинение на авторитета. Не е религия и пораждането на възвишени чувства и на чисто мистични преживявания. По-скоро тя представлява най-дълбокият действителен опит на духовно общуване с въздействащите върху човека духовни същности, пребиваващи в човешкия разум, и в тази степен, в която подобен опит е определим в термините на психологията, религията е просто опит за преживяване на реалността на вярата в Бога като реалността на такъв чисто личен опит.

101:1.4 (1105.1) Religion lives and prospers, then, not by sight and feeling, but rather by faith and insight. It consists not in the discovery of new facts or in the finding of a unique experience, but rather in the discovery of new and spiritual *meanings* in facts already well known to mankind. The highest religious experience is not dependent on prior acts of belief, tradition, and authority; neither is religion the offspring of sublime feelings and purely mystical emotions. It is, rather, a profoundly deep and actual experience of spiritual communion with the spirit influences resident within the human mind, and as far as such an experience is definable in terms of psychology, it is simply the experience of experiencing the reality of believing in God as the reality of such a purely personal experience.

Макар че религията не е продукт на рационалистически спекулации с материалната космология, тя при все това е резултат от всецяло умствено постижение, водещо началото си от опита на човешкия разум. Религията не се ражда нито от мистично съзерцание, нито от отделни размишления, макар че тя винаги остава в по-голяма или по-малка степен загадка, извечно неопределима и необяснима в термините на чисто интелектуалните обосновавания и философската логика. Бисерите на истинската религия се зараждат в областта на нравственото съзнание на човека и се проявяват в процеса на растежа на неговата духовна проницателност – тази способност на човешката личност, която се появява благодарение на присъствието на разкриващия Бога Настройчик на Съзнанието в жадуващия Бога смъртен разум.

101:1.5 (1105.2) While religion is not the product of the rationalistic speculations of a material cosmology, it is, nonetheless, the creation of a wholly rational insight which originates in man's mind-experience. Religion is born neither of mystic meditations nor of isolated contemplations, albeit it is ever more or less mysterious and always indefinable and inexplicable in terms of purely intellectual reason and philosophic logic. The germs of true religion originate in the domain of man's moral consciousness, and they are revealed in the growth of man's spiritual insight, that faculty of human personality which accrues as a consequence of the presence of the God-revealing Thought Adjuster in the God-hungry mortal mind.

Вярата обединява нравствената проницателност със способността съзнателно да се различават ценностите, а предшестващото по-рано еволюционно чувство за дълг завършва родословната истинска религия. С времето религиозният опит се проявява в известно осъзнаване на Бога и безспорната увереност в спасението на вярващата личност.

101:1.6 (1105.3) Faith unites moral insight with conscientious discriminations of values, and the pre-existent evolutionary sense of duty completes the ancestry of true religion. The experience of religion eventually results in the certain consciousness of God and in the undoubted assurance of the survival of the believing personality.

Както е видно, природата на религиозните стремежи и духовни подбуди не е такава, че да принуди човека само да *желае* да вярва в

101:1.7 (1105.4) Thus it may be seen that religious longings and spiritual urges are not of such a nature as would merely lead men to *want* to

Бога; по-скоро тяхната същност и могъщество оставят в човека дълбоки следи – убеждението, че той би *следвало* да вярва в Бога. Чувството за еволюционен дълг и задълженията, появяващи се вследствие на озарението, което идва заедно с откровението, правят толкова дълбоко впечатление на нравствената природа на човека, че той окончателно постига това състояние на разума и това отношение на душата, при които достига до извода, че той *няма право да не вярва в Бога.* Накрая висшата и свръхфилософска мъдрост на такива просветени и дисциплинирани индивиди ги учи на това, че да се съмняваш в Бога или да не се доверяваш на Неговите добродетели би означавало да се окажеш неверен по отношение на *най-реалната* и *най-дълбока* същност, съдържаща се в човешкия разум и душа – неговия божествен Настройчик.

believe in God, but rather are they of such nature and power that men are profoundly impressed with the conviction that they *ought* to believe in God. The sense of evolutionary duty and the obligations consequent upon the illumination of revelation make such a profound impression upon man's moral nature that he finally reaches that position of mind and that attitude of soul where he concludes that he *has no right not to believe in God.* The higher and superphilosophic wisdom of such enlightened and disciplined individuals ultimately instructs them that to doubt God or distrust his goodness would be to prove untrue to the *realest* and *deepest* thing within the human mind and soul — the divine Adjuster.

2. ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА НА РЕЛИГИЯТА

Действителността на религията като цяло се заключава в религиозния опит на обикновените разумни хора. И само в този смисъл религията може да се отнесе към областта на науката или психологията. Доказателството за това, че откровението е откровение, се заключава във все този факт на човешкия опит: в това, че откровението действително синтезира външното различие на естествените науки и религиозната теология в последователната и логична философия на вселената – съгласуваното и ненадминато обяснение както на науката, така и на религията, създаващо хармония на разума и удовлетворяващо духа, отговарящо в човешкия опит на тези въпроси на смъртния разум, чрез които той се стреми да узнае *по какъв начин* Безкрайното претворява своята воля и замисли в материята заедно с разума и съобразно с духа.

Аргументацията е метод на науката; вярата е метод на религията; логиката е изпробван метод на философията. Откровението компенсира отсъствието на моронтийна гледна точка, предоставяйки метод за достигането на единство в разбирането на реалността и отношенията на веществото и духа благодарение на посредничеството на разума. Истинското откровение никога не е за науката неестествено, за религията – необосновано, или за философията – алогично.

Опирайки се на научните изследвания, аргументацията може да доведе назад – чрез природата, към Първата Причина, но е нужна религиозна вяра, за да преобразува Първата

2. THE FACT OF RELIGION

101:2.1 (1105.5) The fact of religion consists wholly in the religious experience of rational and average human beings. And this is the only sense in which religion can ever be regarded as scientific or even psychological. The proof that revelation is revelation is this same fact of human experience: the fact that revelation does synthesize the apparently divergent sciences of nature and the theology of religion into a consistent and logical universe philosophy, a co-ordinated and unbroken explanation of both science and religion, thus creating a harmony of mind and satisfaction of spirit which answers in human experience those questionings of the mortal mind which craves to know *how* the Infinite works out his will and plans in matter, with minds, and on spirit.

101:2.2 (1106.1) Reason is the method of science; faith is the method of religion; logic is the attempted technique of philosophy. Revelation compensates for the absence of the morontia viewpoint by providing a technique for achieving unity in the comprehension of the reality and relationships of matter and spirit by the mediation of mind. And true revelation never renders science unnatural, religion unreasonable, or philosophy illogical.

101:2.3 (1106.2) Reason, through the study of science, may lead back through nature to a First Cause, but it requires religious faith to transform the First Cause of science into a God of salvation; and

Причина на науката в Бога на спасението; а за обосноваването на такава вяра и такава духовна проницателност се изисква също така и откровение.

Съществуват две основни причини за вярата в Бога, благоприятстващи човешкото спасение:

1. Човешкият опит, личната увереност, по някакъв начин регистрируемите надежда и доверие, пораждани от Настройчика на Съзнанието.

2. Откриването на истината – било то чрез непосредствено лично служене на Духа на Истината, чрез планетарно посвещение на божествените Синове или чрез писмени откровения.

Науката завършва своите търсения на причини в хипотезата за Първата Причина. Религията не се спира в своя порив към вярата дотогава, докато не придобие увереност в съществуването на Бога на спасението. Изтънченото научно изследване логически предполага реалността и съществуването на Абсолюта. Религията безрезервно вярва в съществуването и реалността на Бога, Който благоприятства спасението на личността. Това, което се оказва съвършено недостъпно за метафизиката и частично недостъпно за философията, е достъпно за религията – тя потвърждава, че Първата Причина в науката и Богът на спасението в религията са *едно и също Божество.*

Аргументацията служи като доказателство в науката, вярата е доказателство в религията, логиката – доказателство във философията, но откровението се потвърждава само в човешкия *опит.* Науката дава знания; религията дава щастие; философията дава единство; откровението потвърждава емпиричната съгласуваност на този триединен подход към вселенската реалност.

Съзерцаването на природата е способно да разкрие само Бога на природата, Бога на движението. В природата се откриват само вещество, движение и одушевеност – живот. При определени условия веществото, в съчетание с енергията, се проявява като живи форми, но докато естественият живот е непрекъснат като явление, той е съвършено мимолетен за индивидуалните форми. Природата не дава основание за логическа вяра в спасението на човешката личност. Религиозният човек, който намира Бога в природата, вече – и на първо място, е намерил такъв личен Бог в своята собствена душа.

Вярата разкрива Бога в душата.

revelation is further required for the validation of such a faith, such spiritual insight.

101:2.4 (1106.3) There are two basic reasons for believing in a God who fosters human survival:

101:2.5 (1106.4) 1. Human experience, personal assurance, the somehow registered hope and trust initiated by the indwelling Thought Adjuster.

101:2.6 (1106.5) 2. The revelation of truth, whether by direct personal ministry of the Spirit of Truth, by the world bestowal of divine Sons, or through the revelations of the written word.

101:2.7 (1106.6) Science ends its reason-search in the hypothesis of a First Cause. Religion does not stop in its flight of faith until it is sure of a God of salvation. The discriminating study of science logically suggests the reality and existence of an Absolute. Religion believes unreservedly in the existence and reality of a God who fosters personality survival. What metaphysics fails utterly in doing, and what even philosophy fails partially in doing, revelation does; that is, affirms that this First Cause of science and religion's God of salvation are *one and the same Deity.*

101:2.8 (1106.7) Reason is the proof of science, faith the proof of religion, logic the proof of philosophy, but revelation is validated only by human *experience.* Science yields knowledge; religion yields happiness; philosophy yields unity; revelation confirms the experiential harmony of this triune approach to universal reality.

101:2.9 (1106.8) The contemplation of nature can only reveal a God of nature, a God of motion. Nature exhibits only matter, motion, and animation — life. Matter plus energy, under certain conditions, is manifested in living forms, but while natural life is thus relatively continuous as a phenomenon, it is wholly transient as to individualities. Nature does not afford ground for logical belief in human-personality survival. The religious man who finds God in nature has already and first found this same personal God in his own soul.

101:2.10 (1106.9) Faith reveals God in the soul.

Откровението, заменящо в обикновения еволюционен свят моронтийната проницателност, позволява на човека да види в природата този Бог, Когото вярата показва в душата му. Така откровението успешно прокарва мостове между материалното и духовното, между съ зданието и Съ здателя, между човека и Бога.

Действително съ зерцанието на природата логически показва, че нея я управлява разумът, че тя се намира под наблюдение на живото съ щество, но това ни най-малко не разкрива удовлетворителен образ на личностния Бог. От друга страна, природата не открива нищо, което да позволи да се гледа на нея като на произведение на Бога на религията. Бог е невъзможно да бъде намерен само чрез природата, но ако човек вече е намерил Бога, то изследването на природата напълно се съгласува с едно по-високо и по-духовно тълкуване на вселената.

Като епохално явление откровението е периодично; като личен човешки опит то е непрекъснато. Божествеността действа в личността на смъртния човек като Настройчика – дара на Отеца, в качеството на Духа на Истината – дара на Сина, и в качеството на Светия Дух – дара на Вселенския Дух, докато и трите тези свръхсмъртни дара се обединяват в емпиричната еволюция на човека в служене на Бога-Висшия.

Истинската религия е проникване в реалността – роденото във вяра дете със смъртно съзнание, а не просто интелектуален възход към някаква система от догматични доктрини. Истинската религия се заключава в опита на това, което "самият Дух потвърждава на нашия дух – че ние сме деца Божии". Религията се заключава не в теологични твърдения, а в духовно проникновение и възвишено доверие на душата.

Вашата най-дълбока същност – божественият Настройчик, пробужда във вас жажда към праведност, уверен стремеж към божествено съвършенство. Религията е осъзнаване във вярата на този вътрешен стремеж към постигането на божествеността; така се появяват това доверие и тази увереност на душата, които вие ще осъзнавате като път за спасение – метод за оцеляване на личността и на всички тези ценности, които вие смятате на истински и добродетелни.

Осъзнаването на религията никога не е зависело и никога няма да зависи от голямата образованост или изкусната логика. То се заключава в духовната проницателност и именно по силата на тази причина някои от

Revelation, the substitute for morontia insight on an evolutionary world, enables man to see the same God in nature that faith exhibits in his soul. Thus does revelation successfully bridge the gulf between the material and the spiritual, even between the creature and the Creator, between man and God.

101:2.11 (1107.1) The contemplation of nature does logically point in the direction of intelligent guidance, even living supervision, but it does not in any satisfactory manner reveal a personal God. On the other hand, nature discloses nothing which would preclude the universe from being looked upon as the handiwork of the God of religion. God cannot be found through nature alone, but man having otherwise found him, the study of nature becomes wholly consistent with a higher and more spiritual interpretation of the universe.

101:2.12 (1107.2) Revelation as an epochal phenomenon is periodic; as a personal human experience it is continuous. Divinity functions in mortal personality as the Adjuster gift of the Father, as the Spirit of Truth of the Son, and as the Holy Spirit of the Universe Spirit, while these three supermortal endowments are unified in human experiential evolution as the ministry of the Supreme.

101:2.13 (1107.3) True religion is an insight into reality, the faith-child of the moral consciousness, and not a mere intellectual assent to any body of dogmatic doctrines. True religion consists in the experience that "the Spirit itself bears witness with our spirit that we are the children of God." Religion consists not in theologic propositions but in spiritual insight and the sublimity of the soul's trust.

101:2.14 (1107.4) Your deepest nature — the divine Adjuster — creates within you a hunger and thirst for righteousness, a certain craving for divine perfection. Religion is the faith act of the recognition of this inner urge to divine attainment; and thus is brought about that soul trust and assurance of which you become conscious as the way of salvation, the technique of the survival of personality and all those values which you have come to look upon as being true and good.

101:2.15 (1107.5) The realization of religion never has been, and never will be, dependent on great learning or clever logic. It is spiritual insight, and that is just the reason why some of the world's greatest religious teachers, even the prophets, have sometimes possessed so little of the wisdom

най-великите религиозни учители и даже пророци демонстрираха толкова малко мирска мъдрост. Религиозната вяра в равна степен е достъпна както за образованите, така и за необразованите хора.

of the world. Religious faith is available alike to the learned and the unlearned.

Религията винаги трябва да бъде свой собствен критик и съдия; нея е невъзможно да я научиш, още по-малко – да я разбереш отстрани. Единствената ви гаранция за личностния Бог е вашето собствено постижение на своята вяра в духовните същности, както и на свързания с тях опит. На никого от вашите ближни, притежаващи аналогичен опит, не са необходими доказателства за личността или реалността на Бога, докато в същото време за всички други хора, непритежаващи такава увереност в Бога, нито един от възможните доводи няма да е напълно убедителен.

101:2.16 (1107.6) Religion must ever be its own critic and judge; it can never be observed, much less understood, from the outside. Your only assurance of a personal God consists in your own insight as to your belief in, and experience with, things spiritual. To all of your fellows who have had a similar experience, no argument about the personality or reality of God is necessary, while to all other men who are not thus sure of God no possible argument could ever be truly convincing.

Психологията действително може да се опита да изучи феномените на религиозните реакции на социалното обкръжение, но тя няма ни най-малка надежда някога да познае действителните вътрешни мотиви и въздействие на религията. Само теологията – област на вярата и метод на откровението, е способна на някаква разумна оценка на природата и съдържанието на религиозния опит.

101:2.17 (1107.7) Psychology may indeed attempt to study the phenomena of religious reactions to the social environment, but never can it hope to penetrate to the real and inner motives and workings of religion. Only theology, the province of faith and the technique of revelation, can afford any sort of intelligent account of the nature and content of religious experience.

3. СВОЙСТВАТА НА РЕЛИГИЯТА

3. THE CHARACTERISTICS OF RELIGION

Религията е толкова жизнеспособна, че се съхранява при отсъствие на знания. Тя продължава да живее независимо от привнасянето на погрешна космология и лъжливи философии; тя преживява даже хаоса на метафизиката. Във всички тези исторически превратности на религията в нея неизменно се запазва това, което е неотменимо от прогреса и оцеляването на човека: етичната съвест и нравственото съзнание.

101:3.1 (1107.8) Religion is so vital that it persists in the absence of learning. It lives in spite of its contamination with erroneous cosmologies and false philosophies; it survives even the confusion of metaphysics. In and through all the historic vicissitudes of religion there ever persists that which is indispensable to human progress and survival: the ethical conscience and the moral consciousness.

Проницателността на вярата или духовната интуиция е способност, с която космическият разум, заедно с Настройчика на Съзнанието, дарява човека – дарът на Отеца. Духовният разум – интелектът на душите, е дарът на Светия Дух, дар от Създателния Дух – на човека. Духовната философия – мъдростта на реалностите на духа, се дарява от Духа на Истината, съвместен дар от посвещенческите Синове на човешките деца. Координацията и взаимовръзката на тези духовни способности образува духовната личност на човека в нейната потенциална съдба.

101:3.2 (1108.1) Faith-insight, or spiritual intuition, is the endowment of the cosmic mind in association with the Thought Adjuster, which is the Father's gift to man. Spiritual reason, soul intelligence, is the endowment of the Holy Spirit, the Creative Spirit's gift to man. Spiritual philosophy, the wisdom of spirit realities, is the endowment of the Spirit of Truth, the combined gift of the bestowal Sons to the children of men. And the co-ordination and interassociation of these spirit endowments constitute man a spirit personality in potential destiny.

Именно тази духовна личност в

101:3.3 (1108.2) It is this same spirit personality, in

примитивна и зачатъчна форма преживява естествената смърт на плътта, пребивавайки във владение на Настройчика. Тази сложна духовна същност в съвкупност с човешкия опит е способна, следвайки живия път, указан от божествените Синове (и намирайки се под опеката на Настройчика), да преживее разрушаването на материалната индивидуалност на разума и материята, когато такова временно партньорство на физическото и духовното се разтрогва при прекратяването на необходимото за живота движение.

Чрез религиозната вяра душата на човека разкрива себе си и демонстрира потенциалната божественост на своята формираща същност по характерен начин, който заставя смъртната личност да реагира на някои ситуации, мъчителни в интелектуално отношение и представляващи изпитания в социален план. Автентичната духовна вяра (истинско нравствено съзнание) се разкрива в това, че тя:

1. Подбужда етиката и нравите да се развиват независимо от неблагоприятните наследствени животински наклонности.

2. Поражда възвишеното доверие към добродетелността на Бога даже пред лицето на жестоки разочарования и съкрушителни поражения.

3. Генерира дълбоко мъжество и увереност независимо от враждебните природни обстоятелства и физическите бедствия.

4. Демонстрира непостижима уравновесеност и неизменно спокойствие независимо от трудно излечимите заболявания и даже острата физическа болка.

5. Демонстрира загадъчно спокойствие и самообладание независимо от лошото отношение и вопиющата несправедливост.

6. Запазва божествената вяра в окончателната победа независимо от жестокостта на привидно сляпата съдба и пълното безразличие на природните сили към човешкото благополучие.

7. Съхранява непоколебима вяра в Бога независимо от всякакви логически доказателства за противоположното и успешно противостои на всяка друга интелектуална софистика.

8. Продължава несъкрушимо да вярва в спасението на душата независимо от измамните учения на лъжливата наука и мнимите увещания на порочната философия.

9. Живее и тържествува независимо от

primitive and embryonic form, the Adjuster possession of which survives the natural death in the flesh. This composite entity of spirit origin in association with human experience is enabled, by means of the living way provided by the divine Sons, to survive (in Adjuster custody) the dissolution of the material self of mind and matter when such a transient partnership of the material and the spiritual is divorced by the cessation of vital motion.

101:3.4 (1108.3) Through religious faith the soul of man reveals itself and demonstrates the potential divinity of its emerging nature by the characteristic manner in which it induces the mortal personality to react to certain trying intellectual and testing social situations. Genuine spiritual faith (true moral consciousness) is revealed in that it:

101:3.5 (1108.4) 1. Causes ethics and morals to progress despite inherent and adverse animalistic tendencies.

101:3.6 (1108.5) 2. Produces a sublime trust in the goodness of God even in the face of bitter disappointment and crushing defeat.

101:3.7 (1108.6) 3. Generates profound courage and confidence despite natural adversity and physical calamity.

101:3.8 (1108.7) 4. Exhibits inexplicable poise and sustaining tranquillity notwithstanding baffling diseases and even acute physical suffering.

101:3.9 (1108.8) 5. Maintains a mysterious poise and composure of personality in the face of maltreatment and the rankest injustice.

101:3.10 (1108.9) 6. Maintains a divine trust in ultimate victory in spite of the cruelties of seemingly blind fate and the apparent utter indifference of natural forces to human welfare.

101:3.11 (1108.10) 7. Persists in the unswerving belief in God despite all contrary demonstrations of logic and successfully withstands all other intellectual sophistries.

101:3.12 (1108.11) 8. Continues to exhibit undaunted faith in the soul's survival regardless of the deceptive teachings of false science and the persuasive delusions of unsound philosophy.

101:3.13 (1108.12) 9. Lives and triumphs irrespective of

съкрушаващия натиск на сложните и непропорционално развити цивилизации на съвременността.

10. Допринася за запазване на алтруизма независимо от човешкия егоизъм, социалните антагонизми, промишлената алчност и политическите грешки.

11. Целенасочено се придържа към възвишената вяра във вселенското единство и божественото ръководство независимо от смущаващото присъствие на злото и греха.

12. Продължава, независимо от всичко, да се покланя на Бога. Смее да заяви: “Даже ако Той ме убие, аз ще Му служа.”

Следователно ние можем да съдим за божествения дух или духове, пребиваващи в човека, по три феномена: първо, по неговия личен опит – религиозната вяра; второ, по откровението – лично и общочовешко; и трето, по удивителното проявление на тези необикновени и неестествени реакции на неговото материално обкръжение, илюстрация на което служат дванадесетте гореизложени вида духовно отношение в действителните, тежки условия на реалното човешко съществуване. Освен тях има и други.

Именно такава жизнетворяща и енергична дейност на вярата в областта на религията дава на смъртния човек правото да утвърждава, че религиозният опит – този увенчаващ човешката природа дар – е негово лично притежание и духовна реалност.

the crushing overload of the complex and partial civilizations of modern times.

101:3.14 (1108.13) 10. Contributes to the continued survival of altruism in spite of human selfishness, social antagonisms, industrial greeds, and political maladjustments.

101:3.15 (1108.14) 11. Steadfastly adheres to a sublime belief in universe unity and divine guidance regardless of the perplexing presence of evil and sin.

101:3.16 (1108.15) 12. Goes right on worshiping God in spite of anything and everything. Dares to declare, “Even though he slay me, yet will I serve him.”

101:3.17 (1108.16) We know, then, by three phenomena, that man has a divine spirit or spirits dwelling within him: first, by personal experience — religious faith; second, by revelation — personal and racial; and third, by the amazing exhibition of such extraordinary and unnatural reactions to his material environment as are illustrated by the foregoing recital of twelve spiritlike performances in the presence of the actual and trying situations of real human existence. And there are still others.

101:3.18 (1109.1) And it is just such a vital and vigorous performance of faith in the domain of religion that entitles mortal man to affirm the personal possession and spiritual reality of that crowning endowment of human nature, religious experience.

4. ОГРАНИЧЕНИЯТА НА ОТКРОВЕНИЕТО

Предвид това, че вашият свят като правило не знае изворите – даже физическите извори, се оказа, че има смисъл от време на време да ви просвещаваме в областта на космологията. И това винаги е създавало неприятности за бъдещето. Законите на откровенията ограничаващо ни свързват със своята забрана за предаване на незаслужени и преждевременни знания. На всяка космология, представена като част от богооткровената религия, е съдено в най-кратък срок да остарее. Затова в бъдеще, запознавайки се с такова откровение, хората ще бъдат склонни да отхвърлят заключения в него елемент на неподправена религиозна истина поради грешки, открити при буквалното тълкуване на свързаната с такова откровение космология.

Човечеството трябва да разбере, че ние – тези, които вземаме участие в разкриването на истината – сме изключително ограничени от строгите инструкции на висшестоящите

4. THE LIMITATIONS OF REVELATION

101:4.1 (1109.2) Because your world is generally ignorant of origins, even of physical origins, it has appeared to be wise from time to time to provide instruction in cosmology. And always has this made trouble for the future. The laws of revelation hamper us greatly by their proscription of the impartation of unearned or premature knowledge. Any cosmology presented as a part of revealed religion is destined to be outgrown in a very short time. Accordingly, future students of such a revelation are tempted to discard any element of genuine religious truth it may contain because they discover errors on the face of the associated cosmologies therein presented.

101:4.2 (1109.3) Mankind should understand that we who participate in the revelation of truth are very rigorously limited by the instructions of our superiors. We are not at liberty to anticipate the

scientific discoveries of a thousand years. Revelators must act in accordance with the instructions which form a part of the revelation mandate. We see no way of overcoming this difficulty, either now or at any future time. We full well know that, while the historic facts and religious truths of this series of revelatory presentations will stand on the records of the ages to come, within a few short years many of our statements regarding the physical sciences will stand in need of revision in consequence of additional scientific developments and new discoveries. These new developments we even now foresee, but we are forbidden to include such humanly undiscovered facts in the revelatory records. Let it be made clear that revelations are not necessarily inspired. The cosmology of these revelations is *not inspired.* It is limited by our permission for the co-ordination and sorting of present-day knowledge. While divine or spiritual insight is a gift, *human wisdom must evolve.*

101:4.3 (1109.4) Truth is always a revelation: autorevelation when it emerges as a result of the work of the indwelling Adjuster; epochal revelation when it is presented by the function of some other celestial agency, group, or personality.

101:4.4 (1109.5) In the last analysis, religion is to be judged by its fruits, according to the manner and the extent to which it exhibits its own inherent and divine excellence.

101:4.5 (1109.6) Truth may be but relatively inspired, even though revelation is invariably a spiritual phenomenon. While statements with reference to cosmology are never inspired, such revelations are of immense value in that they at least transiently clarify knowledge by:

101:4.6 (1109.7) 1. The reduction of confusion by the authoritative elimination of error.

101:4.7 (1109.8) 2. The co-ordination of known or about-to-be-known facts and observations.

101:4.8 (1110.1) 3. The restoration of important bits of lost knowledge concerning epochal transactions in the distant past.

101:4.9 (1110.2) 4. The supplying of information which

същества. Ние нямаме право да предвиждаме научните открития за хиляда години напред. Авторите на откровения са длъжни да се придържат към тези инструкции, които са част от съответния мандат. Ние не виждаме възможност да преодолеем тази трудност – нито сега, нито когато и да е в бъдещето. Макар историческите факти и религиозните истини в тази поредица откровения да остават в сила много векове, ние напълно си даваме сметка за това, че много от нашите изявления за физическите науки скоро ще се нуждаят от преразглеждане в съответствие с по-нататъшното развитие на науката и новите открития. Още сега ние предвиждаме тези нови разкрития, но на нас ни е забранено да включваме такива неизвестни на човека факти в материалите на откровенията. Следва с пълна степен на определеност да заявим, че откровенията не винаги са непременно инспирирани. Космологията на настоящите откровения *не е инспирирана.* Тя е ограничена с разрешението, получено от нас за координиране и систематизация на съвременните знания. Докато божествената или духовна проницателност е дар, *човешката мъдрост трябва да еволюира.*

Истината винаги е откровение: самооткровение, когато тя възниква в резултат на дейността на вътрешния Настройчик; епохално откровение, когато тя се претворява в действие от някаква небесна сила, група или личност.

В крайна сметка религията трябва да се оценява по нейните плодове – в съответствие с това, как и в каква степен тя демонстрира своето собствено неотменимо божествено съвършенство.

Истината може да бъде само относително свещена независимо от това, че откровението неизменно е духовно явление. Макар че изявленията, отнасящи се към космологията, никога не са инспирирани, такива откровения представляват огромна ценност, тъй като те, макар и временно, усъвършенстват знанието за сметка на следните фактори:

1. Отстраняване на объркванията благодарение на компетентното премахване на заблужденията.

2. Съгласуване на фактите и наблюденията – известни или такива, на които предстои да станат известни в най-близко бъдеще.

3. Възстановяване на важни изгубени сведения за епохални процеси от далечното минало.

4. Осигуряване на информация за

запълване на най-важните празнини в знанията, които в останалите аспекти са придобити.

5. Представяне на космически сведения по такъв начин, който позволява да бъдат осветени духовните учения, съдържащи се в съпровождащото откровение.

will fill in vital missing gaps in otherwise earned knowledge.

101:4.10 (1110.3) 5. Presenting cosmic data in such a manner as to illuminate the spiritual teachings contained in the accompanying revelation.

5. РЕЛИГИЯТА, РАЗШИРЕНА С ОТКРОВЕНИЕ

Откровението е метод, който позволява да се икономисат безброй векове принудителен труд – извличане на придобиваните в процеса на духовното развитие истини и очистването им от грешките на еволюционното развитие.

Науката се занимава с *факти,* религията има отношение само към *ценностите.* С помощта на просветлената философия разумът се стреми да обедини значенията както на фактите, така и на ценностите, благодарение на което той стига до концепцията за всецяла *реалност.* Помнете, че науката е област от знанието, философията – сфера на мъдростта, а религията – област на опита на вярата. При все това религията съществува в две фази на проявление:

1. Еволюционна религия. Опитът на примитивно поклонение, религията, която е производна на разума.

2. Богооткровена религия. Вселенският светоглед, който е производен на духа; увереност и вяра в запазването на вечните реалности, в спасението на личността и в бъдещото придобиване на космическото Божество, чието предназначение е направило всичко това възможно. Богооткровената религия е част от вселенския план, който се заключава в това, че рано или късно на еволюционната религия е съдено да претърпи духовно разширение за сметка на откровение.

Както науката, така и религията започват с допускане на някои общоприети основи за логическа постройка. Затова философията също е длъжна да започне своя път с признаване на реалността на три неща:

1. Материалното тяло.

2. Свръхматериалния аспект на човека – душата или неговия вътрешен дух.

3. Човешкия разум – механизма на взаимообщуване и взаимовръзка на духа и материята, на областта на материалното и областта на духовното.

5. RELIGION EXPANDED BY REVELATION

101:5.1 (1110.4) Revelation is a technique whereby ages upon ages of time are saved in the necessary work of sorting and sifting the errors of evolution from the truths of spirit acquirement.

101:5.2 (1110.5) Science deals with *facts;* religion is concerned only with *values.* Through enlightened philosophy the mind endeavors to unite the meanings of both facts and values, thereby arriving at a concept of complete *reality.* Remember that science is the domain of knowledge, philosophy the realm of wisdom, and religion the sphere of the faith experience. But religion, nonetheless, presents two phases of manifestation:

101:5.3 (1110.6) 1. Evolutionary religion. The experience of primitive worship, the religion which is a mind derivative.

101:5.4 (1110.7) 2. Revealed religion. The universe attitude which is a spirit derivative; the assurance of, and belief in, the conservation of eternal realities, the survival of personality, and the eventual attainment of the cosmic Deity, whose purpose has made all this possible. It is a part of the plan of the universe that, sooner or later, evolutionary religion is destined to receive the spiritual expansion of revelation.

101:5.5 (1110.8) Both science and religion start out with the assumption of certain generally accepted bases for logical deductions. So, also, must philosophy start its career upon the assumption of the reality of three things:

101:5.6 (1110.9) 1. The material body.

101:5.7 (1110.10) 2. The supermaterial phase of the human being, the soul or even the indwelling spirit.

101:5.8 (1110.11) 3. The human mind, the mechanism for intercommunication and interassociation between spirit and matter, between the material and the spiritual.

Учените събират факти, философите координират идеи, пророците извисяват идеали. Чувствата и емоциите са неизбежни спътници на религията, но те не са религия. Религията може да бъде чувстването на опита, но тя едва ли е опит на чувстването. Нито логиката (рационализирането), нито емоцията (чувството) са неотменима част от религиозния опит, макар че и двете могат да бъдат различно свързани с вярата при задълбочаване на духовното проникване в реалността, при което всичко това става в съответствие със статута и особеностите на темперамента на индивидуалния разум.

101:5.9 (1110.12) Scientists assemble facts, philosophers co-ordinate ideas, while prophets exalt ideals. Feeling and emotion are invariable concomitants of religion, but they are not religion. Religion may be the feeling of experience, but it is hardly the experience of feeling. Neither logic (rationalization) nor emotion (feeling) is essentially a part of religious experience, although both may variously be associated with the exercise of faith in the furtherance of spiritual insight into reality, all according to the status and temperamental tendency of the individual mind.

Еволюционната религия е творение на спомагателния дух на разума, отнасящо се към локалната вселена и отговарящо за създаването и развитието в еволюиращия човек на способност към поклонение. Такива примитивни религии имат непосредствено отношение към етиката и морала – чувството за човешки *дълг.* Те са основани на фундамента на съвестта и водят към стабилизиране на относително етични цивилизации.

101:5.10 (1110.13) Evolutionary religion is the outworking of the endowment of the local universe mind adjutant charged with the creation and fostering of the worship trait in evolving man. Such primitive religions are directly concerned with ethics and morals, the sense of human *duty.* Such religions are predicated on the assurance of conscience and result in the stabilization of relatively ethical civilizations.

Религиите, разкривани лично, се появяват при съдействието на посвещенческите духове, представляващи трите лица на Райската Троица, и те преди всичко са свързани с разпространението на *истината.* Еволюционната религия довежда до съзнанието на индивида идеята за личния дълг; богооткровената религия поставя все по-голям акцент върху любовта, златното правило.

101:5.11 (1111.1) Personally revealed religions are sponsored by the bestowal spirits representing the three persons of the Paradise Trinity and are especially concerned with the expansion of *truth.* Evolutionary religion drives home to the individual the idea of personal duty; revealed religion lays increasing emphasis on loving, the golden rule.

Еволюционната религия е основана само на вярата. Откровението дава допълнителна увереност, защото то се опира на разширяването на излагането на истините, разкриващи божествеността и реалността, и също така на все по-ценното свидетелство за действителния опит, който се натрупва вследствие на практическия съюз между, еволюционната вяра и богооткровената истина. Такъв практически съюз на човешката вяра и божествената истина е признак на характера уверено вървящ към действителното придобиване на морантийна личност.

101:5.12 (1111.2) Evolved religion rests wholly on faith. Revelation has the additional assurance of its expanded presentation of the truths of divinity and reality and the still more valuable testimony of the actual experience which accumulates in consequence of the practical working union of the faith of evolution and the truth of revelation. Such a working union of human faith and divine truth constitutes the possession of a character well on the road to the actual acquirement of a morontial personality.

Еволюционната религия дава само убедеността, произтичаща от вярата, и увереността, пораждана от съзнанието, богооткровената религия – в допълнение към убедеността на вярата – дава тази истина, която е присъща на живото емпирично познание на реалността на откровението. Третата степен в религията, или третата фаза в опита на религията, има отношение към морантийното състояние, задълбоченото

101:5.13 (1111.3) Evolutionary religion provides only the assurance of faith and the confirmation of conscience; revelatory religion provides the assurance of faith plus the truth of a living experience in the realities of revelation. The third step in religion, or the third phase of the experience of religion, has to do with the morontia state, the firmer grasp of mota. Increasingly in the morontia progression the truths of revealed religion are expanded; more and more you will know the

постижение на мота. Истините на богооткровената религия продължават да се разширяват според придвижването по моронтийния път; вие все по-дълбоко ще постигате истините, разкриващи висши ценности, божествени добродетели, вселенски отношения, вечни реалности и пределни цели.

С напредъка по моронтийния път увереността, пораждана от истината, все повече заменя със себе си увереността, произтичаща от вярата. Когато бъдете окончателно приети в действителния духовен свят, увереността, явяваща се следствие на чисто духовна проницателност, ще действа вместо вярата и истината – или по-скоро, заедно с тях, допълвайки тези предишни методи на придобиване на лична увереност и наслагвайки се върху тях.

truth of supreme values, divine goodnesses, universal relationships, eternal realities, and ultimate destinies.

101:5.14 (1111.4) Increasingly throughout the morontia progression the assurance of truth replaces the assurance of faith. When you are finally mustered into the actual spirit world, then will the assurances of pure spirit insight operate in the place of faith and truth or, rather, in conjunction with, and superimposed upon, these former techniques of personality assurance.

6. РАСТЯЩИЯТ РЕЛИГИОЗЕН ОПИТ

Моронтийната фаза на богооткровената религия е свързана *с опита за продължаване на живота* и нейна огромна подбуда е постигането на духовно съвършенство. Тук влиза и висшият мотив на поклонение заедно с подбуждащия призив към разширяване на етическото служене. Моронтийната проницателност се изразява в постоянно растящо съзнание за Седмократния, Висшия и даже Пределния.

В течение на цялото натрупване на религиозен опит, започвайки с неговото най-древно зараждане на материално ниво и чак до времето на придобиване на пълен духовен статут, Настройчикът остава тайна на личното претворяване на реалноста на съществуването на Висшия; същият този Настройчик пази и тайните на вашата вяра в трансценденталното придобиване на Пределния. Емпиричната личност на еволюиращия човек, обединена със заключената в Настройчика същност на екзистенциалния Бог, създава потенциална възможност за завършване на висшето съществуване и по същността си е основа за свръхкрайното възникване на трансцендентална личност.

Нравствената воля включва решения, произтичащи от аргументирано знание, разширени от мъдрост и утвърдени от религиозна вяра. Такива решения са актове на нравствената природа и свидетелстват за съществуването на нравствена личност – предшественика на моронтийна личност и, в крайна сметка, на истински духовен статут.

Еволюционният тип знания е само натрупване на протоплазмен материал на

6. PROGRESSIVE RELIGIOUS EXPERIENCE

101:6.1 (1111.5) The morontia phase of revealed religion has to do with the *experience of survival,* and its great urge is the attainment of spirit perfection. There also is present the higher urge of worship, associated with an impelling call to increased ethical service. Morontia insight entails an ever-expanding consciousness of the Sevenfold, the Supreme, and even the Ultimate.

101:6.2 (1111.6) Throughout all religious experience, from its earliest inception on the material level up to the time of the attainment of full spirit status, the Adjuster is the secret of the personal realization of the reality of the existence of the Supreme; and this same Adjuster also holds the secrets of your faith in the transcendental attainment of the Ultimate. The experiential personality of evolving man, united to the Adjuster essence of the existential God, constitutes the potential completion of supreme existence and is inherently the basis for the superfinite eventuation of transcendental personality.

101:6.3 (1111.7) Moral will embraces decisions based on reasoned knowledge, augmented by wisdom, and sanctioned by religious faith. Such choices are acts of moral nature and evidence the existence of moral personality, the forerunner of morontia personality and eventually of true spirit status.

101:6.4 (1111.8) The evolutionary type of knowledge is but the accumulation of protoplasmic memory

паметта; той е най-примитивната форма на съзнание в създаденото същество. Мъдростта включва идеите, формулирани от използването на протоплазмената памет в процеса на асоциациите и рекомбинациите, и такива явления отличават човешкия разум от чисто животинския разум. Животните притежават знания, но само на човека е присъща мъдрост. Истината става достъпна на дарения с мъдрост индивид благодарение на посвещаването на такъв разум на духовните същности на Бащата и Синовете – Настройчика на Съзнанието и Духа на Истината.

material; this is the most primitive form of creature consciousness. Wisdom embraces the ideas formulated from protoplasmic memory in process of association and recombination, and such phenomena differentiate human mind from mere animal mind. Animals have knowledge, but only man possesses wisdom capacity. Truth is made accessible to the wisdom-endowed individual by the bestowal on such a mind of the spirits of the Father and the Sons, the Thought Adjuster and the Spirit of Truth.

По време на посвещението си на Урантия Христос Михаил се намираше под властта на еволюционната религия чак до своето кръщение. От момента на кръщението и чак до разпятието той продължаваше своя труд под обединеното начало на еволюционната и богооткровената религия. От утрото на своето възкресение и чак до своето възнесение той премина през многобройните фази на моронтийния живот, предназначени за преход на смъртните от света на материята в света на духа. След възнесението си Михаил постигна съвършенство в опита на Върховността – реализацията на Висшия; и бидейки единственото същество в Небадон, притежаващо неограничена способност за опитно постигане на реалността на Висшия, той веднага постигна висшия статут – положението на пълновластен управител в своята локална вселена и по отношение на нея.

101:6.5 (1112.1) Christ Michael, when bestowed on Urantia, lived under the reign of evolutionary religion up to the time of his baptism. From that moment up to and including the event of his crucifixion he carried forward his work by the combined guidance of evolutionary and revealed religion. From the morning of his resurrection until his ascension he traversed the manifold phases of the morontia life of mortal transition from the world of matter to that of spirit. After his ascension Michael became master of the experience of Supremacy, the realization of the Supreme; and being the one person in Nebadon possessed of unlimited capacity to experience the reality of the Supreme, he forthwith attained to the status of the sovereignty of supremacy in and to his local universe.

Що се отнася до човека, то бъдещото сливане и произтичащото от това единство с вътрешния Настройчик – синтез на личността на човека със същността на Бога – го прави, в потенциал, жива частица от Бога-Висшия и дава на това някога смъртно същество вечно наследствено право за безкрайни стремежи към завършеност на вселенското служене на Висшия и заедно с Висшия.

101:6.6 (1112.2) With man, the eventual fusion and resultant oneness with the indwelling Adjuster — the personality synthesis of man and the essence of God — constitute him, in potential, a living part of the Supreme and insure for such a onetime mortal being the eternal birthright of the endless pursuit of finality of universe service for and with the Supreme.

Откровението учи човека, че за да започне грандиозното и увлекателно пътешествие в пространството с помощта на прогреса във времето, той следва отначало да организира знанията в идеи-решения; след това да поръча на мъдростта непрестанно да се труди над благородната задача да превръща абстрактните идеи във все по-практични, но при все това възвишени идеали – такива концепции, които са толкова разумни като идеите и толкова логични като идеалите, че Настройчикът се залавя за такова тяхно съчетание и одухотворяване, при което да може да ги асоциира крайният разум, и то да ги асоциира дотолкова, че да могат да станат действително човешко допълнение, готово, по

101:6.7 (1112.3) Revelation teaches mortal man that, to start such a magnificent and intriguing adventure through space by means of the progression of time, he should begin by the organization of knowledge into idea-decisions; next, mandate wisdom to labor unremittingly at its noble task of transforming self-possessed ideas into increasingly practical but nonetheless supernal ideals, even those concepts which are so reasonable as ideas and so logical as ideals that the Adjuster dares so to combine and spiritize them as to render them available for such association in the finite mind as will constitute them the actual human complement thus made ready for the action of the Truth Spirit of the Sons, the time-space manifestations of Paradise truth —

такъв начин, за действието на Духа на Истината на Синовете – пространствено-времевите проявления на истините на Рая – всеобщата истина. Координацията на идеи-решения, логически идеали и божествени истини съставлява праведността на характера – предпоставката за допуск на смъртното същество в неизменно разширяващите се и все по-духовни реалности на морантийните светове.

Учениятa на Иисус станаха първата урантийска религия, в която хармоничното съчетание на знания, мъдрост, вяра, истина и любов се осъществи с такава всеобхватност, че позволи едновременно и изцяло да осигури временния покой, интелектуалната увереност, нравствената просветеност, философската устойчивост, етичната чувствителност, богосъзнанието и твърдата увереност в продължаването на личния живот. Вярата на Иисус посочи пътя към окончателното спасение на хората – към пределното постижение за смъртните във вселената, тъй като тя осигуряваше следното:

1. Спасение от материалните окови в личното претворяване на синовството по отношение на Бога, Който е Дух.

2. Спасение от интелектуалните връзки – човекът ще познае истината и истината е призвана да го направи свободен.

3. Спасение от духовната слепота – човешката реализация на братството между смъртните същества и свойственото на морантийните същества осъзнаване на братството между всички вселенски създания; откриването на духовните реалности и разкриването на добродетелите на духовните ценности в помощта и служенето.

4. Спасение от непълнотите на “аз”-а посредством постигането на духовните нива на вселената и крайната реализация на хармонията на Хавона и съвършенството на Рая.

5. Спасение от “аз”-а: освобождаване от ограниченото самосъзнание чрез постигане на космическите нива на Висшия разум и за сметка на координация с постиженията на всички останали самосъзнаващи се същества.

6. Спасение от времето: достигането на вечен живот, нескончаемото движение напред в осъзнаването на Бога и служенето на Него.

7. Спасение от крайното: достигане на единство с Божеството във Висшия и чрез него, създаващо възможност за трансцендентално откритие на Пределния на постзавършителните нива на абсонитното.

universal truth. The co-ordination of idea-decisions, logical ideals, and divine truth constitutes the possession of a righteous character, the prerequisite for mortal admission to the ever-expanding and increasingly spiritual realities of the morontia worlds.

101:6.8 (1112.4) The teachings of Jesus constituted the first Urantian religion which so fully embraced a harmonious co-ordination of knowledge, wisdom, faith, truth, and love as completely and simultaneously to provide temporal tranquillity, intellectual certainty, moral enlightenment, philosophic stability, ethical sensitivity, God-consciousness, and the positive assurance of personal survival. The faith of Jesus pointed the way to finality of human salvation, to the ultimate of mortal universe attainment, since it provided for:

101:6.9 (1112.5) 1. Salvation from material fetters in the personal realization of sonship with God, who is spirit.

101:6.10 (1112.6) 2. Salvation from intellectual bondage: man shall know the truth, and the truth shall set him free.

101:6.11 (1112.7) 3. Salvation from spiritual blindness, the human realization of the fraternity of mortal beings and the morontian awareness of the brotherhood of all universe creatures; the service-discovery of spiritual reality and the ministry-revelation of the goodness of spirit values.

101:6.12 (1113.1) 4. Salvation from incompleteness of self through the attainment of the spirit levels of the universe and through the eventual realization of the harmony of Havona and the perfection of Paradise.

101:6.13 (1113.2) 5. Salvation from self, deliverance from the limitations of self-consciousness through the attainment of the cosmic levels of the Supreme mind and by co-ordination with the attainments of all other self-conscious beings.

101:6.14 (1113.3) 6. Salvation from time, the achievement of an eternal life of unending progression in God-recognition and God-service.

101:6.15 (1113.4) 7. Salvation from the finite, the perfected oneness with Deity in and through the Supreme by which the creature attempts the transcendental discovery of the Ultimate on the postfinaliter levels of the absonite.

Такова седмократно спасение е еквивалентно на завършеността и съвършенството на реализацията на пределния опит на Всеобщия Баща. И всичко това потенциално се съдържа в реалността на вярата, присъща на религиозния опит на човека. Това е възможно, защото вярата на Христа използваше и разкриваше реалности, излизащи даже извън рамките на пределното. Вярата на Иисус се приближаваше към статута на вселенския Абсолют дотолкова, доколкото този феномен е възможен в еволюиращия пространствено-времеви космос.

Приемайки вярата на Иисус, смъртният човек е способен да предвкуси във времето реалностите на вечността. Иисус откри в човешкия опит Крайния Баща и неговите смъртни братя в плът могат, следвайки го, да придобият същия опит в откриването на Отеца. Даже в своя днешен статут те са способни да постигнат в този опит такова удовлетворение, каквото постигна Иисус в своя статут. След завършващото посвещение на Михаил във вселената Небадон се извърши актуализация на новите потенциали, един от които стана новата светлина, озарила пътя, водещ всички същества към Отеца – пътя, който могат да преодолеят даже смъртните от плът и кръв в течение на своя изначален живот на планетите на пространството. Иисус беше и е новият жив път, заставайки на който, човек може да придобие божественото наследство, което ще му принадлежи, ако той само пожелае това. Животът на Иисус е неизчерпаема демонстрация както на началата, така и на пределите на вероизповедния опит на човека – в това число на божествения човек.

101:6.16 (1113.5) Such a sevenfold salvation is the equivalent of the completeness and perfection of the realization of the ultimate experience of the Universal Father. And all this, in potential, is contained within the reality of the faith of the human experience of religion. And it can be so contained since the faith of Jesus was nourished by, and was revelatory of, even realities beyond the ultimate; the faith of Jesus approached the status of a universe absolute in so far as such is possible of manifestation in the evolving cosmos of time and space.

101:6.17 (1113.6) Through the appropriation of the faith of Jesus, mortal man can foretaste in time the realities of eternity. Jesus made the discovery, in human experience, of the Final Father, and his brothers in the flesh of mortal life can follow him along this same experience of Father discovery. They can even attain, as they are, the same satisfaction in this experience with the Father as did Jesus as he was. New potentials were actualized in the universe of Nebadon consequent upon the terminal bestowal of Michael, and one of these was the new illumination of the path of eternity that leads to the Father of all, and which can be traversed even by the mortals of material flesh and blood in the initial life on the planets of space. Jesus was and is the new and living way whereby man can come into the divine inheritance which the Father has decreed shall be his for but the asking. In Jesus there is abundantly demonstrated both the beginnings and endings of the faith experience of humanity, even of divine humanity.

7. ЛИЧНАТА ФИЛОСОФИЯ НА РЕЛИГИЯТА

Идеята е само теоретичен план за действие, докато положителното решение е утвърден план за действие. Стереотипът е план за действие, приет без утвърждаване. Този материал, от който се строи личната философия на религията, се извлича както от вътрешния, така и от външния опит на индивида. Социалният статут, икономическите условия, образователните възможности, нравствените течения, институционалните влияния, политическите събития, расовите тенденции и религиозните учения на съответното време и място – всичко това има значение при определяне личната философия на религията. Природният темперамент и интелектуални влечения също съществено влияят на типа религиозна философия. Професията, семейството и родините – всичко това влияе на еволюцията на личните

7. A PERSONAL PHILOSOPHY OF RELIGION

101:7.1 (1113.7) An idea is only a theoretical plan for action, while a positive decision is a validated plan of action. A stereotype is a plan of action accepted without validation. The materials out of which to build a personal philosophy of religion are derived from both the inner and the environmental experience of the individual. The social status, economic conditions, educational opportunities, moral trends, institutional influences, political developments, racial tendencies, and the religious teachings of one's time and place all become factors in the formulation of a personal philosophy of religion. Even the inherent temperament and intellectual bent markedly determine the pattern of religious philosophy. Vocation, marriage, and kindred all influence the evolution of one's personal standards of life.

жизнени ценности.

Философията на религията произтича от основополагащия растеж на идеи и от емпиричния живот, при което и едното, и другото се модифицират от тенденцията за подражаване на партньорите. Основателността на философските изводи зависи от дълбокото, искрено и проницателно мислене в съчетание с възприемчивостта към значенията и точността на оценките. Моралните страхливци никога не постигат височината на философската мисъл; за да се издигнат на нови нива на опита и да се опитат да изследват неизследваните области на интелектуалния живот, се изисква мъжество.

101:7.2 (1113.8) A philosophy of religion evolves out of a basic growth of ideas plus experimental living as both are modified by the tendency to imitate associates. The soundness of philosophic conclusions depends on keen, honest, and discriminating thinking in connection with sensitivity to meanings and accuracy of evaluation. Moral cowards never achieve high planes of philosophic thinking; it requires courage to invade new levels of experience and to attempt the exploration of unknown realms of intellectual living.

И веднага се появяват нови системи от ценности; по новому се определят принципите и нормите; преразглеждат се обичаите и идеалите; постига се някаква идея за Бога, която се съпровожда с разширяващи се представи за отношението към Него.

101:7.3 (1114.1) Presently new systems of values come into existence; new formulations of principles and standards are achieved; habits and ideals are reshaped; some idea of a personal God is attained, followed by enlarging concepts of relationship thereto.

Огромното различие между религиозната и нерелигиозна философия на живота се заключава в природата и нивото на осъзнаване на ценностите, а също така и в това, което е обект на предано отношение. Съществуват четири фази в еволюцията на религиозната философия. Такъв опит може да стане чисто конформистки, подчиняващ се на традициите и властите. Или той може да се удовлетворява с незначителни постижения, достатъчни само за това, да осигури устойчивостта на всекидневното съществуване, и затова бързо се спира на това случайно ниво. Такива смъртни смятат, че всичко ще се нареди от само себе си. Третата група се издига до нивото на логическата интелектуалност, където обаче се спира в своето развитие вследствие на робската зависимост от културата. Наистина е обидно да се види как гигантският интелект здраво удържа жестоко надмощие над културната кабала. Толкова печално е да бъдат наблюдавани тези, които заменят своята зависимост от културата на материалистичните окови за това, което погрешно се нарича наука. Четвъртото ниво на философията постига свобода от всякакви обикновени и традиционни ограничения и се решава да мисли, действа и живее честно, предано, безстрашно и правдиво.

101:7.4 (1114.2) The great difference between a religious and a nonreligious philosophy of living consists in the nature and level of recognized values and in the object of loyalties. There are four phases in the evolution of religious philosophy: Such an experience may become merely conformative, resigned to submission to tradition and authority. Or it may be satisfied with slight attainments, just enough to stabilize the daily living, and therefore becomes early arrested on such an adventitious level. Such mortals believe in letting well enough alone. A third group progress to the level of logical intellectuality but there stagnate in consequence of cultural slavery. It is indeed pitiful to behold giant intellects held so securely within the cruel grasp of cultural bondage. It is equally pathetic to observe those who trade their cultural bondage for the materialistic fetters of a science, falsely so called. The fourth level of philosophy attains freedom from all conventional and traditional handicaps and dares to think, act, and live honestly, loyally, fearlessly, and truthfully.

Пробен камък на всяка религиозна философия е нейната способност или неспособност да различава реалностите на материалния и духовния светове при едновременно осъзнаване на техните обединения в интелектуалните усилия и социалното служене. Благоразумната философия не смесва Божието с кесаревото.

101:7.5 (1114.3) The acid test for any religious philosophy consists in whether or not it distinguishes between the realities of the material and the spiritual worlds while at the same moment recognizing their unification in intellectual striving and in social serving. A sound religious philosophy does not confound the things of God with the things of Caesar. Neither does it recognize the

Тя не признава като заместител на религията и естетическия култ, ако е основан само на чудеса.

Философията преобразува примитивната религия, която в значителна степен беше приказка, породена от съзнанието, в жив опит във възходящите ценности на космическите реалности.

aesthetic cult of pure wonder as a substitute for religion.

101:7.6 (1114.4) Philosophy transforms that primitive religion which was largely a fairy tale of conscience into a living experience in the ascending values of cosmic reality.

8. ВЯРАТА И ВЯРВАНЕТО

Вярването достига нивото на вярата, когато започва да мотивира живота и да определя начина на живот. Приемането на едно учение за вярно не е вяра; това е само вярване. Точно така не са вяра и увереността или убедеността. Състоянието на разума достига нивото на вяра само тогава, когато тя оказва решаващо влияние върху начина на живот. Вярата е жив атрибут на неподправен личностен религиозен опит. Човекът вярва в истината, възхищава се от красотата и почита добродетелта, но не им се покланя; такова присъщо на спасителната вяра отношение е съсредоточено само върху Бога, Който е олицетворение на всички тези атрибути и безкрайно повече.

Вярването винаги е ограничаващо и свързващо; вярата – разширяваща и освобождаваща. Вярването задържа, вярата освобождава. Но живата религиозна вяра е нещо повече от съвкупност от благородни вярвания; тя е нещо повече от възвишена философска система: тя е жив опит, свързан с духовни значения, божествени идеали и висши ценности, тя е знание за Бога и служене на човека. Вярването може да стане принадлежност на групата, но вярата трябва да бъде лична. Теологичните вярвания могат да бъдат внушени на групата, но вярата може да се пробуди само в сърцето на индивидуалния вярващ.

Вярата фалшифицира оказаното ú доверие, когато си позволява да отрича реалността и да натрапва на своите привърженици измислено знание. Вярата става изменница, когато поощрява предателството на интелектуалната цялостност и принизява верността на висшите ценности и божествени идеали. Вярата никога не се отдръпва от необходимото решаване на проблемите на смъртния живот. Живата вяра не поощрява фанатизма, гоненията и нетолерантността.

Вярата никога не сковава творческото въображение; тя е свободна от неразумното и предвзето отношение към научните открития. Вярата вдъхва живот на религията и

8. FAITH AND BELIEF

101:8.1 (1114.5) Belief has attained the level of faith when it motivates life and shapes the mode of living. The acceptance of a teaching as true is not faith; that is mere belief. Neither is certainty nor conviction faith. A state of mind attains to faith levels only when it actually dominates the mode of living. Faith is a living attribute of genuine personal religious experience. One believes truth, admires beauty, and reverences goodness, but does not worship them; such an attitude of saving faith is centered on God alone, who is all of these personified and infinitely more.

101:8.2 (1114.6) Belief is always limiting and binding; faith is expanding and releasing. Belief fixates, faith liberates. But living religious faith is more than the association of noble beliefs; it is more than an exalted system of philosophy; it is a living experience concerned with spiritual meanings, divine ideals, and supreme values; it is God-knowing and man-serving. Beliefs may become group possessions, but faith must be personal. Theologic beliefs can be suggested to a group, but faith can rise up only in the heart of the individual religionist.

101:8.3 (1114.7) Faith has falsified its trust when it presumes to deny realities and to confer upon its devotees assumed knowledge. Faith is a traitor when it fosters betrayal of intellectual integrity and belittles loyalty to supreme values and divine ideals. Faith never shuns the problem-solving duty of mortal living. Living faith does not foster bigotry, persecution, or intolerance.

101:8.4 (1115.1) Faith does not shackle the creative imagination, neither does it maintain an unreasoning prejudice toward the discoveries of scientific investigation. Faith vitalizes religion and

принуждава религиозния човек геройски да върви през живота, запазвайки вярност към златното правило. Пламенността на вярата се определя от знанията, а нейните усилия са прелюдията към възвишения покой.

constrains the religionist heroically to live the golden rule. The zeal of faith is according to knowledge, and its strivings are the preludes to sublime peace.

9. РЕЛИГИЯТА И МОРАЛЪТ

Никакво религиозно откровение не може да се смята за автентично, ако не признава налаганите от етическите задължения изисквания, създадени и развити от предшестващата еволюционна религия. Откровението неизменно разширява етическия хоризонт на еволюционната религия и така неизменно разширява нравствените задължения на всички предишни откровения.

Когато вие събирате смелост да критикувате примитивната религия на човека (или религията на примитивния човек), следва да помните, че трябва да съдите за такива диваци и да оценявате техния религиозен опит в съответствие с тяхната просветеност и ниво на съзнание. Би било грешка да съдите за религиите на другите хора през призмата на своите собствени критерии за знания и истина.

Истинската религия е тази възвишена и дълбока увереност на душата, която настоятелно убеждава човека в погрешността на неверието в моронтийните реалности, съставящи неговите висши етически и нравствени представи, неговото висше тълкуване на най-големите ценности на живота и на най-дълбоките реалности на вселената. И такава религия е просто опит за подчиняване на интелектуалната привързаност към висшите повели на духовното съзнание.

Стремежът към прекрасното е част от религията само дотолкова, доколкото е етичен и в тази степен, в която той обогатява представата за нравственото. Изкуството е религиозно само тогава, когато е проникнато от цел, породена от висока духовна мотивация.

Просветленото духовно съзнание на цивилизования човек има отношение не толкова към някакво специфично интелектуално вярване или особен начин на живот, колкото към откриването на истината на живота, добродетелния и правилен метод на реагиране на повтарящи се ситуации от смъртното съществуване. Нравственото съзнание е само название за признаване на осъзнаването от човека на тези физически и формиращи се моронтийни ценности, на всекидневното управление и ръководство на които човекът е длъжен да се подчинява поради повелята на чувството за дълг.

9. RELIGION AND MORALITY

101:9.1 (1115.2) No professed revelation of religion could be regarded as authentic if it failed to recognize the duty demands of ethical obligation which had been created and fostered by preceding evolutionary religion. Revelation unfailingly enlarges the ethical horizon of evolved religion while it simultaneously and unfailingly expands the moral obligations of all prior revelations.

101:9.2 (1115.3) When you presume to sit in critical judgment on the primitive religion of man (or on the religion of primitive man), you should remember to judge such savages and to evaluate their religious experience in accordance with their enlightenment and status of conscience. Do not make the mistake of judging another's religion by your own standards of knowledge and truth.

101:9.3 (1115.4) True religion is that sublime and profound conviction within the soul which compellingly admonishes man that it would be wrong for him not to believe in those morontial realities which constitute his highest ethical and moral concepts, his highest interpretation of life's greatest values and the universe's deepest realities. And such a religion is simply the experience of yielding intellectual loyalty to the highest dictates of spiritual consciousness.

101:9.4 (1115.5) The search for beauty is a part of religion only in so far as it is ethical and to the extent that it enriches the concept of the moral. Art is only religious when it becomes diffused with purpose which has been derived from high spiritual motivation.

101:9.5 (1115.6) The enlightened spiritual consciousness of civilized man is not concerned so much with some specific intellectual belief or with any one particular mode of living as with discovering the truth of living, the good and right technique of reacting to the ever-recurring situations of mortal existence. Moral consciousness is just a name applied to the human recognition and awareness of those ethical and emerging morontial values which duty demands that man shall abide by in the day-by-day control and guidance of conduct.

Макар и признавайки несъвършенството на религията, можем да открием минимум две практически проявления на нейната природа и функции:

1. Тенденцията на духовното пробуждане и философско въздействие на религията принуждават човека да пренесе оценката на нравствените ценности непосредствено във външната среда, в делата на своите ближни; това е етическата реакция на религията.

2. Религията създава в човешкия разум одухотвореното съзнание за божествената реалност, основано на предшестващите концепции за нравствените ценности и извлечено от тях с помощта на религиозната вяра, а също и съгласувано с наложените над тях представи за духовните ценности. Така религията става блюстител на смъртните дела, форма на възвишено нравствено доверие и увереност в реалността, усъвършенстваните реалности на времето и безсмъртните реалности на вечността.

Религиозната вяра се превръща в свързващото звено между нравственото съзнание и духовните представи за вечната реалност. Религията се превръща в пътя за освобождаване на човека от ограниченията на временния и естествен свят и придобиване на небесните реалности на вечния и духовен свят, използвайки метода за спасение – постепенната моронтийна трансформация.

101:9.6 (1115.7) Though recognizing that religion is imperfect, there are at least two practical manifestations of its nature and function:

101:9.7 (1115.8) 1. The spiritual urge and philosophic pressure of religion tend to cause man to project his estimation of moral values directly outward into the affairs of his fellows — the ethical reaction of religion.

101:9.8 (1115.9) 2. Religion creates for the human mind a spiritualized consciousness of divine reality based on, and by faith derived from, antecedent concepts of moral values and co-ordinated with superimposed concepts of spiritual values. Religion thereby becomes a censor of mortal affairs, a form of glorified moral trust and confidence in reality, the enhanced realities of time and the more enduring realities of eternity.

101:9.9 (1116.1) Faith becomes the connection between moral consciousness and the spiritual concept of enduring reality. Religion becomes the avenue of man's escape from the material limitations of the temporal and natural world to the supernal realities of the eternal and spiritual world by and through the technique of salvation, the progressive morontia transformation.

10. РЕЛИГИЯТА КАТО ОСВОБОДИТЕЛ НА ЧОВЕКА

Разумният човек знае, че той е дете на природата, частица от материалната вселена; подобно на това той не вижда съхраняването на индивидуалната личност в движенията и напреженията, присъщи на математическото ниво на енергийната вселена. Човек няма да може някога да постигне духовна реалност и чрез изучаването на физическите причини и следствия.

Освен това човек знае, че е част от космоса на идеите, но макар идеята да може да преживее смъртния живот, в самата идея няма нищо, което да свидетелства за продължаване живота на човека, притежаващ такава идея. Така, даже изчерпвайки възможностите на логиката и рационалните аргументи, логикът или рационалистът никога няма да могат да разкрият вечната истина за спасението на личността.

Материалното ниво на закона осигурява непрекъснатост на причинността –

10. RELIGION AS MAN'S LIBERATOR

101:10.1 (1116.2) Intelligent man knows that he is a child of nature, a part of the material universe; he likewise discerns no survival of individual personality in the motions and tensions of the mathematical level of the energy universe. Nor can man ever discern spiritual reality through the examination of physical causes and effects.

101:10.2 (1116.3) A human being is also aware that he is a part of the ideational cosmos, but though concept may endure beyond a mortal life span, there is nothing inherent in concept which indicates the personal survival of the conceiving personality. Nor will the exhaustion of the possibilities of logic and reason ever reveal to the logician or to the reasoner the eternal truth of the survival of personality.

101:10.3 (1116.4) The material level of law provides for causality continuity, the unending response of

нескончаемото противодействие, което е следствие на предшестващото действие; нивото на разума предполага увековечаване на непрекъснатостта на идеята – нескончаемия поток концептуални потенции, излизащи от предшестващите представи. Но нито едно от тези вселенски нива не разкрива на любознателния смъртен човек пътя към спасението от частичността на статута и непоносимата неопределеност, причината за която се заключава в усещането на преходността на своята реалност във вселената, тленността на своята личност, обречена на унищожение след изтощаването на ограничените запаси от жизнена енергия.

Само следвайки морантийния път, водещ към духовна проницателност, човек е способен да разбие оковите, присъщи на неговия смъртен статут във вселената. Енергията и разумът действително изхождат от Рая и Божеството, но нито енергийните, нито интелектуалните способности на човека изхождат непосредствено от Райското Божество. Само в духовен смисъл човекът е дете Божие. Това е вярно поради факта, че понастоящем Райският Баща дарява човека и пребивава в него само в духовен смисъл. Човечеството никога няма да може да открие божествеността, освен като следва пътя на религиозния опит и истинската религиозна вяра. Вероизповедното приемане на истината за Бога позволява на човека да се освободи от строгите рамки на материалните ограничения и му дава обоснована надежда за уверен преход от материалния свят, където настъпва смърт, в духовния свят, където животът е вечен.

Предназначението на религията не е в това, да удовлетвори любопитството, което извиква Бог, а по-скоро в това, да даде интелектуално постоянство и философска надеждност, да стабилизира и обогати човешкия живот за сметка на сливането на смъртното с божественото, частичнот о със съвъ ршеното, човека с Бога. Именно в религиозния опит представите на човека за идеалното се изпълват с реалност.

Не е възможно нито научно, нито логическо доказателство за божествеността. Само с единия разум е невъзможно да се обосноват ценностите и добродетелите на религиозния опит. Но извечна истина е: този, който желае да изпълни волята на Бога, ще разбере състоятелността на духовните ценности. Това е предел за онова, което може да бъде предложено на смъртно ниво като доказателства за реалността на религиозния опит. Такава вяра предлага единственото спасение от захвата на механичния свят и лъжливите представи, възникващи поради

effect to antecedent action; the mind level suggests the perpetuation of ideational continuity, the unceasing flow of conceptual potentiality from pre-existent conceptions. But neither of these levels of the universe discloses to the inquiring mortal an avenue of escape from partiality of status and from the intolerable suspense of being a transient reality in the universe, a temporal personality doomed to be extinguished upon the exhaustion of the limited life energies.

101:10.4 (1116.5) It is only through the morontial avenue leading to spiritual insight that man can ever break the fetters inherent in his mortal status in the universe. Energy and mind do lead back to Paradise and Deity, but neither the energy endowment nor the mind endowment of man proceeds directly from such Paradise Deity. Only in the spiritual sense is man a child of God. And this is true because it is only in the spiritual sense that man is at present endowed and indwelt by the Paradise Father. Mankind can never discover divinity except through the avenue of religious experience and by the exercise of true faith. The faith acceptance of the truth of God enables man to escape from the circumscribed confines of material limitations and affords him a rational hope of achieving safe conduct from the material realm, whereon is death, to the spiritual realm, wherein is life eternal.

101:10.5 (1116.6) The purpose of religion is not to satisfy curiosity about God but rather to afford intellectual constancy and philosophic security, to stabilize and enrich human living by blending the mortal with the divine, the partial with the perfect, man and God. It is through religious experience that man's concepts of ideality are endowed with reality.

101:10.6 (1116.7) Never can there be either scientific or logical proofs of divinity. Reason alone can never validate the values and goodnesses of religious experience. But it will always remain true: Whosoever wills to do the will of God shall comprehend the validity of spiritual values. This is the nearest approach that can be made on the mortal level to offering proofs of the reality of religious experience. Such faith affords the only escape from the mechanical clutch of the material world and from the error distortion of the incompleteness of the intellectual world; it is the only discovered solution to the impasse in mortal

несъвършенствата на интелектуалния свят; в това, което се отнася до продължаване на съществуването на индивидуалната личност, тя е единственият открит изход от задънената улица на смъртното мислене. Тя е единственият път за завършване на реалността, ключът към вечния живот във вселенското творение на любовта, закона, единството и постепенното придобиване на Божеството.

thinking regarding the continuing survival of the individual personality. It is the only passport to completion of reality and to eternity of life in a universal creation of love, law, unity, and progressive Deity attainment.

Религията успешно излекува човека от чувството на идеалистична изолация или духовна самота; тя приема вярващия като Божий син, гражданин на нова, изпълнена със смисъл вселена. Религията убеждава човека в това, че следвайки светлината на праведността, която той чувства в своята душа, той с това отъждествява себе си с плана на Безкрайния и предназначенията на Вечния. Такава освободена душа веднага започва да възприема тази нова вселена като свой дом.

101:10.7 (1117.1) Religion effectually cures man's sense of idealistic isolation or spiritual loneliness; it enfranchises the believer as a son of God, a citizen of a new and meaningful universe. Religion assures man that, in following the gleam of righteousness discernible in his soul, he is thereby identifying himself with the plan of the Infinite and the purpose of the Eternal. Such a liberated soul immediately begins to feel at home in this new universe, his universe.

Когато преживеете подобна трансформация във вярата, вие преставате да бъдете покорна частица на математическия космос и ставате притежаващ воля син на Всеобщия Баща. Такъв освободен син вече не е самотен в своето сражение с непоносимата съдба – прекратяването на временното съществуване; той вече не се бори с цялата природа без никакви надежди за успех; него вече не го изважда от равновесие парализиращият страх от това, че може би се е доверил на безнадежден фантом или е свързал своите надежди с причудливо заблуждение.

101:10.8 (1117.2) When you experience such a transformation of faith, you are no longer a slavish part of the mathematical cosmos but rather a liberated volitional son of the Universal Father. No longer is such a liberated son fighting alone against the inexorable doom of the termination of temporal existence; no longer does he combat all nature, with the odds hopelessly against him; no longer is he staggered by the paralyzing fear that, perchance, he has put his trust in a hopeless phantasm or pinned his faith to a fanciful error.

Обратното – сега синовете на Бога съвместно встъпват в сражение в името на тържеството на реалностите над сенките на незавършеността на битието. Най-после всички създания разбират факта, че в небесната борба за придобиване на вечен живот и божествен статут Бог и цялото божествено войнство на практически безкрайната вселена са на тяхна страна. Такива освободени от вяра синове несъмнено са встъпили в протичащата във времето борба на страната на висшите сили и божествените личности на вечността; за тях сега се сражават даже летящите по своите орбити звезди; най-после те гледат вселената отвътре, от гледната точка на Бога – и неопределеността на материалната изолация се преобразува в увереността на вечното духовно развитие. Даже самото време става само сянка на вечността, хвърляна от Райските реалности върху движещото се одеяние на пространството.

101:10.9 (1117.3) Now, rather, are the sons of God enlisted together in fighting the battle of reality's triumph over the partial shadows of existence. At last all creatures become conscious of the fact that God and all the divine hosts of a well-nigh limitless universe are on their side in the supernal struggle to attain eternity of life and divinity of status. Such faith-liberated sons have certainly enlisted in the struggles of time on the side of the supreme forces and divine personalities of eternity; even the stars in their courses are now doing battle for them; at last they gaze upon the universe from within, from God's viewpoint, and all is transformed from the uncertainties of material isolation to the sureties of eternal spiritual progression. Even time itself becomes but the shadow of eternity cast by Paradise realities upon the moving panoply of space.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

101:10.10 (1117.4) [Presented by a Melchizedek of

Nebadon.]

Документ 102. Основите на религиозната вяра

⇦ 101 Книгата Урантия 103 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 102. ОСНОВИТЕ НА РЕЛИГИОЗНАТА ВЯРА

Секции

Въведение
1. Религиозната убеденост
2. Религията и реалността
3. Знанието, мъдростта и проницателността
4. Фактът на опита
5. Върховността на целенасочения потенциал
6. Несъмнеността на религиозната вяра
7. Неизбежността на божественото
8. Доказателствата на религията

PAPER 102
THE FOUNDATIONS OF RELIGIOUS FAITH

SECTIONS

Introduction
1. Assurances of Faith
2. Religion and Reality
3. Knowledge, Wisdom, and Insight
4. The Fact of Experience
5. The Supremacy of Purposive Potential
6. The Certainty of Religious Faith
7. The Certitude of the Divine
8. The Evidences of Religion

Въведение

ЗА НЕВЯРВАЩИЯ материалист човекът е само еволюционна случайност. Неговите надежди за продължаване на живота са плод на смъртното въображение; неговите страхове, любов, желания и убеждения са само реакция на случайни съчетания на някои безжизнени атоми на материята. Никаква проява на енергия или изражение на доверието няма да могат да го пренесат отвъд гроба. Благочестивият труд и въодушевяващият гений на най-добрите представители на човечеството са обречени на унищожение чрез смъртта – дългата и самотна нощ на вечното забвение и гибелта на душата. Неизразимото отчаяние е единствената награда на човека за живота му, преживян в труд под временното слънце на смъртното съществуване. Всеки нов ден бавно и вярно затяга примката на безжалостната съдба, която по решение на враждебната и безпощадна материална вселена ще бъде завършващо оскърбление на всичко прекрасно, благородно, възвишено и

INTRODUCTION

102:0.1 (1118.1) TO THE unbelieving materialist, man is simply an evolutionary accident. His hopes of survival are strung on a figment of mortal imagination; his fears, loves, longings, and beliefs are but the reaction of the incidental juxtaposition of certain lifeless atoms of matter. No display of energy nor expression of trust can carry him beyond the grave. The devotional labors and inspirational genius of the best of men are doomed to be extinguished by death, the long and lonely night of eternal oblivion and soul extinction. Nameless despair is man's only reward for living and toiling under the temporal sun of mortal existence. Each day of life slowly and surely tightens the grasp of a pitiless doom which a hostile and relentless universe of matter has decreed shall be the crowning insult to everything in human desire which is beautiful, noble, lofty, and good.

добродетелно в човешките желания.

Но пределът на човека в неговото вечно предназначение не е в това; такова видение е само вик на отчаяние на заблудилата се душа, отклонила се от пътя в духовен мрак, продължаваща своята борба пред лицето на механистичната софистика на материалната философия и ослепена от объркванията и изкривяванията, с които е изпълнено сложното знание. И цялата тази съдба на безизходността, цялата тази съдба на отчаянието завинаги се разсейва от едно смело усилие на вярата, произлизащо от най-скромното и необразовано от Божиите деца на Земята.

102:0.2 (1118.2) But such is not man's end and eternal destiny; such a vision is but the cry of despair uttered by some wandering soul who has become lost in spiritual darkness, and who bravely struggles on in the face of the mechanistic sophistries of a material philosophy, blinded by the confusion and distortion of a complex learning. And all this doom of darkness and all this destiny of despair are forever dispelled by one brave stretch of faith on the part of the most humble and unlearned of God's children on earth.

Тази спасителна вяра се ражда в човешкото сърце, когато нравственото съзнание на човека разбира, че човешките ценности могат да бъдат преобразувани в смъртен опит от материални в духовни, от човешки в божествени, от временни във вечни.

102:0.3 (1118.3) This saving faith has its birth in the human heart when the moral consciousness of man realizes that human values may be translated in mortal experience from the material to the spiritual, from the human to the divine, from time to eternity.

1. РЕЛИГИОЗНАТА УБЕДЕНОСТ

Превръщането на примитивното и еволюционно чувство за дълг на човека в по-високата и надеждна вяра във вечните реалности на откровението се обяснява с дейността на Настройчика на Съзнанието. За да може човекът да разбере пътя на вярата – път, водещ към висше постижение, неговото сърце трябва да жадува за съвършенство. Всеки човек, решил да изпълнява божествената воля, познава пътя на истината. Буквално вярно е: "Човешкото е нужно да го познаеш, за да го обикнеш, но божественото трябва да го обичаш, за да го познаеш." Но честните колебания и искрени съмнения не са грях; такова отношение само задържа постепенното движение към придобиването на съвършенство. Детската доверчивост е ключът към царството на небесния възход, но прогресът като цяло зависи от енергичното проявление на твърдата и дълбока вяра на зрелия човек.

1. ASSURANCES OF FAITH

102:1.1 (1118.4) The work of the Thought Adjuster constitutes the explanation of the translation of man's primitive and evolutionary sense of duty into that higher and more certain faith in the eternal realities of revelation. There must be perfection hunger in man's heart to insure capacity for comprehending the faith paths to supreme attainment. If any man chooses to do the divine will, he shall know the way of truth. It is literally true, "Human things must be known in order to be loved, but divine things must be loved in order to be known." But honest doubts and sincere questionings are not sin; such attitudes merely spell delay in the progressive journey toward perfection attainment. Childlike trust secures man's entrance into the kingdom of heavenly ascent, but progress is wholly dependent on the vigorous exercise of the robust and confident faith of the full-grown man.

Научните доводи са основани на емпиричните факти на времето; религиозната вяра строи своите доводи от позицията на духовната програма на вечността. Истинската мъдрост ни убеждава да позволим на вярата чрез религиозна проницателност и духовна трансформация да направят за нас това, в което са безсилни знанията и разсъжденията.

102:1.2 (1119.1) The reason of science is based on the observable facts of time; the faith of religion argues from the spirit program of eternity. What knowledge and reason cannot do for us, true wisdom admonishes us to allow faith to accomplish through religious insight and spiritual transformation.

Разкриването на истината на Урантия, обречена на изолация след бунта, твърде често се смесваше с изявленията на частични и преходни космологии. Истината остава неизменна от поколение на поколение, но

102:1.3 (1119.2) Owing to the isolation of rebellion, the revelation of truth on Urantia has all too often been mixed up with the statements of partial and transient cosmologies. Truth remains unchanged from generation to generation, but the associated

съпътстващите учения за физическия свят се изменят от ден на ден, от година на година. Не следва да се омаловажава вечната истина само поради това, че тя се оказва в съседство с остарели идеи, засягащи материалния свят. Колкото повече научни факти знаете, толкова по-малка може да бъде вашата увереност; колкото по-религиозни ставате, толкова по-голяма става вашата убеденост.

teachings about the physical world vary from day to day and from year to year. Eternal truth should not be slighted because it chances to be found in company with obsolete ideas regarding the material world. The more of science you know, the less sure you can be; the more of religion you *have,* the more certain you are.

Научната достоверност води своето начало изцяло от интелекта; религиозната убеденост изхожда от самите основи на *цялата личност.* Науката апелира към разбирането на ума; религията апелира към лоялността и предаността на тялото, разума и духа – към цялата личност.

102:1.4 (1119.3) The certainties of science proceed entirely from the intellect; the certitudes of religion spring from the very foundations of the *entire personality.* Science appeals to the understanding of the mind; religion appeals to the loyalty and devotion of the body, mind, and spirit, even to the whole personality.

Бог е толкова всецяло реален и абсолютен, че никой материален признак или демонстрация на така нареченото чудо не могат да служат като потвърждение на неговата реалност. Ние винаги ще Го познаваме затова, защото Му се доверяваме и нашата вяра в Него е изцяло основана на нашето лично участие в божествените проявления на неговата безкрайна реалност.

102:1.5 (1119.4) God is so all real and absolute that no material sign of proof or no demonstration of so-called miracle may be offered in testimony of his reality. Always will we know him because we trust him, and our belief in him is wholly based on our personal participation in the divine manifestations of his infinite reality.

Вътрешният Настройчик на Съзнанието неизбежно пробужда в душата на човека истинската и търсеща жажда за съвършенство заедно с ненаситно любопитство, което може адекватно да се удовлетвори само в общуване с Бога – божествения Източник на този Настройчик. Жадуващата човешка душа не е съгласна на по-малко от лично познаване на живия Бог. Бог може да бъде колкото искате по-голям от висшата и съвършена нравствена личност, но за нашата ненаситна и крайна представа Той не може да бъде нещо по-малко.

102:1.6 (1119.5) The indwelling Thought Adjuster unfailingly arouses in man's soul a true and searching hunger for perfection together with a far-reaching curiosity which can be adequately satisfied only by communion with God, the divine source of that Adjuster. The hungry soul of man refuses to be satisfied with anything less than the personal realization of the living God. Whatever more God may be than a high and perfect moral personality, he cannot, in our hungry and finite concept, be anything less.

2. РЕЛИГИЯТА И РЕАЛНОСТТА

2. RELIGION AND REALITY

Наблюдателните умове и проницателните души ще познаят религията, срещайки я в живота на своите ближни. Религията не изисква определение; ние всички знаем нейните социални, интелектуални, нравствени и духовни плодове. И всичко това произлиза от факта, че религията е достояние на човечеството; тя не е плод на културата. Разбира се, субективната представа за религията продължава да запазва човешки черти, изпълнена с кабалата на невежеството, робската зависимост от суеверията, лъжите на софистиката и заблужденията на лъжливата философия.

102:2.1 (1119.6) Observing minds and discriminating souls know religion when they find it in the lives of their fellows. Religion requires no definition; we all know its social, intellectual, moral, and spiritual fruits. And this all grows out of the fact that religion is the property of the human race; it is not a child of culture. True, one's perception of religion is still human and therefore subject to the bondage of ignorance, the slavery of superstition, the deceptions of sophistication, and the delusions of false philosophy.

Една от характерните особености на истинската религиозна убеденост се

102:2.2 (1119.7) One of the characteristic peculiarities of genuine religious assurance is that, notwithstanding the absoluteness of its

заключава в това, че независимо от абсолютността на утвърдената и непоколебима позиция духът на нейното изражение е толкова сдържан и умерен, че тя никога няма да остави ни най-малкото впечатление за самоувереност или егоистична екзалтация. Мъдростта на религиозния опит е парадоксална с това, че тя недвусмислено е рожба и на човека, и на Настройчика. Религиозната сила не е продукт на лични привилегии на индивида, а следствие от възвишеното партньорство на човека и вечния източник на всяка мъдрост. Затова думите и действията на истинската и честна религия стават непреодолим авторитет за всички просветени смъртни.

Факторите на религиозния опит лошо се поддават на определение и анализ, но не е трудно да забележимо, че хората, за които религията е станала втора природа, живеят и действат така, сякаш се намират в присъствието на Вечния. Вярващите хора реагират на този временен живот така, сякаш безсмъртието вече се намира в пределите на тяхната власт. В живота на такива смъртни има здрава самобитност и спонтанност на изражението, завинаги отделяща ги от техните събратя, които са попили в себе си само мъдростта на света. Създава се впечатлението, че вярващите успешно се освобождават от изнурителното бързане и мъчителния стрес, с които се съпровождат злополучията, присъщи на скоротечните потоци на времето; устойчивостта на тяхната личност и спокойствието на характера са необясними за законите на физиологията, психологията и социологията.

Времето е постоянен фактор в придобиването на знания; даровете на религията са достъпни веднага, независимо от важността на растежа в благодат – явния прогрес във всички аспекти на религиозния опит. Знанието е вечно търсене; вие винаги научавате нещо ново, но сте неспособни някога да стигнете до пълно знание на абсолютната истина. Единствено само знанието не дава абсолютна увереност – само все по-голяма вероятност за приближение; но духовно озарената религиозна душа *знае,* при това знае *сега.* И при все това тази най-дълбока и положителна увереност не довежда до това, здравомислещият вярващ да започне да проявява по-малки интереси към излитанията и паданията по пътя на развитието на човешката мъдрост, материалната страна на която се ограничава с постиженията на бавно прогресираща наука.

Даже научните открития не са истински *реални* в емпиричното съзнание на човека, докато не им бъде дадено обяснение и не

affirmations and the stanchness of its attitude, the spirit of its expression is so poised and tempered that it never conveys the slightest impression of self-assertion or egoistic exaltation. The wisdom of religious experience is something of a paradox in that it is both humanly original and Adjuster derivative. Religious force is not the product of the individual's personal prerogatives but rather the outworking of that sublime partnership of man and the everlasting source of all wisdom. Thus do the words and acts of true and undefiled religion become compellingly authoritative for all enlightened mortals.

102:2.3 (1119.8) It is difficult to identify and analyze the factors of a religious experience, but it is not difficult to observe that such religious practitioners live and carry on as if already in the presence of the Eternal. Believers react to this temporal life as if immortality already were within their grasp. In the lives of such mortals there is a valid originality and a spontaneity of expression that forever segregate them from those of their fellows who have imbibed only the wisdom of the world. Religionists seem to live in effective emancipation from harrying haste and the painful stress of the vicissitudes inherent in the temporal currents of time; they exhibit a stabilization of personality and a tranquillity of character not explained by the laws of physiology, psychology, and sociology.

102:2.4 (1120.1) Time is an invariable element in the attainment of knowledge; religion makes its endowments immediately available, albeit there is the important factor of growth in grace, definite advancement in all phases of religious experience. Knowledge is an eternal quest; always are you learning, but never are you able to arrive at the full knowledge of absolute truth. In knowledge alone there can never be absolute certainty, only increasing probability of approximation; but the religious soul of spiritual illumination *knows,* and knows *now.* And yet this profound and positive certitude does not lead such a sound-minded religionist to take any less interest in the ups and downs of the progress of human wisdom, which is bound up on its material end with the developments of slow-moving science.

102:2.5 (1120.2) Even the discoveries of science are not truly *real* in the consciousness of human experience until they are unraveled and correlated,

бъде открита тяхната взаимовръзка, докато техните съществени факти не станат действително *значение* благодарение на включването в мисловните потоци на разума. Смъртният човек гледа даже на своето физическо обкръжение от нивото на разума, в перспективата на психологическото възприятие. Затова не е удивително, че предлагайки изключително цялостно тълкуване на вселената, човек се стреми да отъждестви това енергийно единство на своята наука с духовното единство на своя религиозен опит. Разумът е единство; смъртното създание съществува на нивото на разума и възприема вселенските реалности през призмата на умствените си способности. Гледната точка на разума не разкрива екзистенциалното единство на източника на реалността – Първия Източник и Център, но тя е способна да предаде и някога ще предаде на човека емпиричния синтез на енергията, разума и духа като Висшето Същество. Но разумът никога няма да се сдобие с успех в това обединение на разнообразните проявления на реалността, не притежавайки ясно съзнание за материалните неща, интелектуалните значения и духовните ценности; само в хармония с триединството на функционалната реалност има единство и само в единството има лично удовлетворение от реализацията на космическото постоянство и последователност.

until their relevant facts actually become *meaning* through encircuitment in the thought streams of mind. Mortal man views even his physical environment from the mind level, from the perspective of its psychological registry. It is not, therefore, strange that man should place a highly unified interpretation upon the universe and then seek to identify this energy unity of his science with the spirit unity of his religious experience. Mind is unity; mortal consciousness lives on the mind level and perceives the universal realities through the eyes of the mind endowment. The mind perspective will not yield the existential unity of the source of reality, the First Source and Center, but it can and sometime will portray to man the experiential synthesis of energy, mind, and spirit in and as the Supreme Being. But mind can never succeed in this unification of the diversity of reality unless such mind is firmly aware of material things, intellectual meanings, and spiritual values; only in the harmony of the triunity of functional reality is there unity, and only in unity is there the personality satisfaction of the realization of cosmic constancy and consistency.

В човешкия опит единството най-добре се изразява във философията. И макар че плътта на философската мисъл трябва винаги да се основава на материалните факти, душата и енергията на истината на истинските движещи сили на философията е духовна проницателност на смъртните.

102:2.6 (1120.3) Unity is best found in human experience through philosophy. And while the body of philosophic thought must ever be founded on material facts, the soul and energy of true philosophic dynamics is mortal spiritual insight.

По своята природа еволюционният човек не намира удоволствия в упорития труд. За да не изостава жизненият опит на човека от настойчивите изисквания и подбуди на растящия религиозен опит, е необходима постоянна активност в областта на духовния растеж, интелектуалното развитие, разширяването на фактическите знания и социалното служене. Истинската религия е невъзможна отделно от високата активност на личността. Затова най-ленивите хора често бягат от строгостта на истинската религиозна дейност с помощта на изкусна самозаблуда, стремейки се да намерят убежище в лъжливото укритие на стереотипните доктрини и догми. Но истинската религия е жива. Интелектуалното закостеняване на религиозните концепции е равносилно на духовна смърт. Вие сте неспособни да си съставите представа за религията без идеи, но когато религията се свежда само до *идеи,*

102:2.7 (1120.4) Evolutionary man does not naturally relish hard work. To keep pace in his life experience with the impelling demands and the compelling urges of a growing religious experience means incessant activity in spiritual growth, intellectual expansion, factual enlargement, and social service. There is no real religion apart from a highly active personality. Therefore do the more indolent of men often seek to escape the rigors of truly religious activities by a species of ingenious self-deception through resorting to a retreat to the false shelter of stereotyped religious doctrines and dogmas. But true religion is alive. Intellectual crystallization of religious concepts is the equivalent of spiritual death. You cannot conceive of religion without ideas, but when religion once becomes reduced only to an *idea,* it is no longer religion; it has become merely a species of human philosophy.

тя престава да бъде религия и става само разновидност на човешката философия.

Има и други типове неустойчиви и недисциплинирани души, готови да използват сантименталните религиозни идеи за бягство от дразнещите изисквания на живота. Когато някои нерешителни и покорни смъртни се опитват да се избавят от непоносимия гнет на еволюционния живот, на тях им се струва, че религията – такава, каквато я виждат те, предлага най-близкото убежище, най-краткия път за спасение. Но мисията на религията се заключава в това, да подготви човека за смело и даже героично противостоене на превратностите на живота. Религията е висше дарование на еволюционния човек – единственото, което му позволява да живее и "да бъде твърд, сякаш виждайки Този, Който е невидим". Що се отнася до мистицизма, то той често бива сходен с оттегляне от живота и се приема от тези хора, на които не е по душа по-трудоемката религиозна дейност, присъща на открития религиозен живот в общуването с хората. Истинската религия трябва да *действа.* Поведението ще бъде следствие на религията, когато човекът действително я овладее, или по-точно, когато на религията бъде позволено да овладее човека. Религията никога няма да се удовлетвори само с едното разсъждение или пасивното чувстване.

Ние не си затваряме очите пред факта, че религията често пъти действа неразумно, даже не религиозно, но тя *действа.* Религиозните заблуждения водеха до кървави преследвания, но от памтивека религията се отличаваше с дейност; тя е активна!

102:2.8 (1121.1) Again, there are other types of unstable and poorly disciplined souls who would use the sentimental ideas of religion as an avenue of escape from the irritating demands of living. When certain vacillating and timid mortals attempt to escape from the incessant pressure of evolutionary life, religion, as they conceive it, seems to present the nearest refuge, the best avenue of escape. But it is the mission of religion to prepare man for bravely, even heroically, facing the vicissitudes of life. Religion is evolutionary man's supreme endowment, the one thing which enables him to carry on and "endure as seeing Him who is invisible." Mysticism, however, is often something of a retreat from life which is embraced by those humans who do not relish the more robust activities of living a religious life in the open arenas of human society and commerce. True religion must *act.* Conduct will be the result of religion when man actually has it, or rather when religion is permitted truly to possess the man. Never will religion be content with mere thinking or unacting feeling.

102:2.9 (1121.2) We are not blind to the fact that religion often acts unwisely, even irreligiously, but it *acts.* Aberrations of religious conviction have led to bloody persecutions, but always and ever religion does something; it is dynamic!

3. ЗНАНИЕТО, МЪДРОСТТА И ПРОНИЦАТЕЛНОСТТА

Непълноценността на интелекта или оскъдността на образованието са неизбежно препятствие за високите религиозни постижения, тъй като толкова мизерно духовно обкръжение лишава религията от нейния главен канал за философско съприкосновение със света на научното знание. Интелектуалните фактори на религията са важни, но тяхното прекомерно развитие е не по-малък ограничаващ и сдържащ фактор. Религията трябва постоянно да се труди в условията на един принудителен парадокс: необходимостта от ефективно използване на мисълта, в същото време съмнявайки се в духовната полза от всяко мислене.

Религиозните спекулации са неизбежни, но винаги пагубни; спекулацията неизменно

3. KNOWLEDGE, WISDOM, AND INSIGHT

102:3.1 (1121.3) Intellectual deficiency or educational poverty unavoidably handicaps higher religious attainment because such an impoverished environment of the spiritual nature robs religion of its chief channel of philosophic contact with the world of scientific knowledge. The intellectual factors of religion are important, but their overdevelopment is likewise sometimes very handicapping and embarrassing. Religion must continually labor under a paradoxical necessity: the necessity of making effective use of thought while at the same time discounting the spiritual serviceableness of all thinking.

102:3.2 (1121.4) Religious speculation is inevitable but always detrimental; speculation invariably falsifies its object. Speculation tends to translate religion

фалшифицира своя обект. Спекулацията се стреми да превърне религията в нещо материално или хуманистично и така, по пътя на прякото вмешателство в ясността на логическите мисли, косвено принуждава религията да се представи като функция на времения свят – същия този свят, на който тя трябва да служи като вечно противопоставяне. Затова религията винаги ще се характеризира с парадокси, причината за които се заключава в отсъствието на емпирична връзка между материалните и духовни нива на вселената – моронтийните мота, свръхфилософската възприемчивост и разпознаването на истината и усещането на единство.

into something material or humanistic, and thus, while directly interfering with the clarity of logical thought, it indirectly causes religion to appear as a function of the temporal world, the very world with which it should everlastingly stand in contrast. Therefore will religion always be characterized by paradoxes, the paradoxes resulting from the absence of the experiential connection between the material and the spiritual levels of the universe — morontia mota, the superphilosophic sensitivity for truth discernment and unity perception.

Материалните чувства – човешките емоции, водят непосредствено към мирни действия, егоистични актове. Религиозната проницателност, духовните мотивации водят непосредствено към религиозни действия – безкористни актове на социалното служене и алтруистичното човеколюбие.

102:3.3 (1121.5) Material feelings, human emotions, lead directly to material actions, selfish acts. Religious insights, spiritual motivations, lead directly to religious actions, unselfish acts of social service and altruistic benevolence.

Религиозната страст е неутолимо търсене на божествена реалност. Религиозният опит е осъзнаването на това, че си придобил Бога. А когато човек действително намери Бога, душата му се препълва с толкова неописуемия и неудържим възторг на откриването, че го овладява потребност от любвеобилно служене и общуване със своите по-малко просветлени събратя – не за да разказва, че е открил Бога, а за да излее над тях препълващата душата му вечна добродетел, да оживи и облагороди с нея своите ближни. Неподправената религия води до разширяване на социалното служене.

102:3.4 (1121.6) Religious desire is the hunger quest for divine reality. Religious experience is the realization of the consciousness of having found God. And when a human being does find God, there is experienced within the soul of that being such an indescribable restlessness of triumph in discovery that he is impelled to seek loving service-contact with his less illuminated fellows, not to disclose that he has found God, but rather to allow the overflow of the welling-up of eternal goodness within his own soul to refresh and ennoble his fellows. Real religion leads to increased social service.

Науката, знанието води до *фактическо* осъзнаване; религията, опитът води към *ценностно* осъзнаване; философията, мъдростта води към *координирано* осъзнаване; откровението (заменящо моронтийните мота) води към осъзнаването на *истинската реалност*; координацията на съзнанието, отразяващо факти, ценности и истинска реалност, е осъзнаването на реалността на личността, максималността на битието, заедно с вярата във възможността за оцеляване на дадената конкретна личност.

102:3.5 (1122.1) Science, knowledge, leads to *fact* consciousness; religion, experience, leads to *value* consciousness; philosophy, wisdom, leads t o *co-ordinate* consciousness; revelation (the substitute for morontia mota) leads to the consciousness of *true reality;* while the co-ordination of the consciousness of fact, value, and true reality constitutes awareness of personality reality, maximum of being, together with the belief in the possibility of the survival of that very personality.

Знанието води до разделение на хората, пораждайки социални слоеве и касти. Религията води към служене на хората, създавайки етика и алтруизъм. Мъдростта води към по-високо и успешно съдружие както на идеи, така и на хора. Откровението освобождава хората и им помага да застанат на пътя на вечния подвиг.

102:3.6 (1122.2) Knowledge leads to placing men, to originating social strata and castes. Religion leads to serving men, thus creating ethics and altruism. Wisdom leads to the higher and better fellowship of both ideas and one's fellows. Revelation liberates men and starts them out on the eternal adventure.

Науката класифицира хората, религията обича хората – такива като вас; мъдростта различава хората по достойнство,

102:3.7 (1122.3) Science sorts men; religion loves men, even as yourself; wisdom does justice to differing men; but revelation glorifies man and discloses his capacity for partnership with God.

откровението прославя човека и разкрива неговата способност да бъде партньор на Бога.

Науката напразно се опитва да създаде братство на културата; религията поражда братството на духа. Философията се стреми към братството на мъдростта; откровението изобразява вечното братство – Райския Корпус на Завършилите.

Знанията пораждат гордост от факта на личността; мъдростта е осъзнаване на значението на личността; религията е опит за познаване на ценността на личността; откровението е увереността в запазването на личността след смъртта.

Науката се опитва да идентифицира, анализира и класифицира отделните части на безкрайния космос. Религията обхваща идеята за цялото, целия космос. Философията се опитва да свърже материалните части на науката с постиганата от духа концепция за цялото. Там, където такъв опит е недостъпен за философията, откровението се сдобива с успех, потвърждавайки, че космическият кръг е всеобщ и вечен, абсолютен и безкраен. Следователно този космос на Безкрайния АЗ СЪМ е безпределен, безграничен и всеобхватен – извънвремеви, извънпространствен и безусловен. И ние свидетелстваме, че Безкрайното АЗ СЪМ е и Бащата на Михаил Небадонски, и Богът на човешкото спасение.

Науката показва Божеството като *факт*; философията представя *идеята* за Абсолюта; религията вижда Бога като любяща *духовна личност.* Откровението потвърждава единството и факта на Божеството, идеите за Абсолюта и духовната личност на Бога и освен това представлява тази концепция в качеството на нашия Баща – всеобщия факт на съществуването, вечните идеи на разума и безкрайния дух на живота.

Стремежът към знания е наука; стремежът към мъдрост е философия; любовта към Бога е религия; жаждата за истина *е* откровение. Но именно вътрешният Настройчик на Съзнанието съединява в човека чувството за реалност с духовното вникване в космоса.

В науката идеята предшества нейното осъзнато изражение; в религията, опитът за осъзнаване предшества изразяването на идеята. Съществува огромно различие между еволюционната воля да вярваш и творението на просветения ум, религиозната проницателност и откровение – *волята, която вярва.*

В процеса на еволюцията религията често

102:3.8 (1122.4) Science vainly strives to create the brotherhood of culture; religion brings into being the brotherhood of the spirit. Philosophy strives for the brotherhood of wisdom; revelation portrays the eternal brotherhood, the Paradise Corps of the Finality.

102:3.9 (1122.5) Knowledge yields pride in the fact of personality; wisdom is the consciousness of the meaning of personality; religion is the experience of cognizance of the value of personality; revelation is the assurance of personality survival.

102:3.10 (1122.6) Science seeks to identify, analyze, and classify the segmented parts of the limitless cosmos. Religion grasps the idea-of-the-whole, the entire cosmos. Philosophy attempts the identification of the material segments of science with the spiritual-insight concept of the whole. Wherein philosophy fails in this attempt, revelation succeeds, affirming that the cosmic circle is universal, eternal, absolute, and infinite. This cosmos of the Infinite I AM is therefore endless, limitless, and all-inclusive — timeless, spaceless, and unqualified. And we bear testimony that the Infinite I AM is also the Father of Michael of Nebadon and the God of human salvation.

102:3.11 (1122.7) Science indicates Deity as a *fact;* philosophy presents the *idea* of an Absolute; religion envisions God as a loving *spiritual personality.* Revelation affirms the *unity* of the fact of Deity, the idea of the Absolute, and the spiritual personality of God and, further, presents this concept as our Father — the universal fact of existence, the eternal idea of mind, and the infinite spirit of life.

102:3.12 (1122.8) The pursuit of knowledge constitutes science; the search for wisdom is philosophy; the love for God is religion; the hunger for truth *is* a revelation. But it is the indwelling Thought Adjuster that attaches the feeling of reality to man's spiritual insight into the cosmos.

102:3.13 (1122.9) In science, the idea precedes the expression of its realization; in religion, the experience of realization precedes the expression of the idea. There is a vast difference between the evolutionary will-to-believe and the product of enlightened reason, religious insight, and revelation — the *will that believes.*

102:3.14 (1122.10) In evolution, religion often leads to

води човека към създаване на собствени представи за Бога; откровението демонстрира феномена на Бога, развиващ самия човек, докато в земния живот на Христос Михаил ние виждаме феномена на Бога, разкриващ Себе Си на човека. Еволюцията се стреми да направи Бога човекоподобен; откровението се стреми да направи човека Богоподобен.

man's creating his concepts of God; revelation exhibits the phenomenon of God's evolving man himself, while in the earth life of Christ Michael we behold the phenomenon of God's revealing himself to man. Evolution tends to make God manlike; revelation tends to make man Godlike.

Науката бива удовлетворявана само от първопричини, религията – от върховна личност, философията – от единство. Откровението утвърждава единството и благотворността и на трите. *Вечната реалност* е благо за вселената, а не лъжливи временни представи за пространственото зло. В духовния опит на всички личности е извечна истината за това, че реалното е доброто и че доброто е реалното.

102:3.15 (1122.11) Science is only satisfied with first causes, religion with supreme personality, and philosophy with unity. Revelation affirms that these three are one, and that all are good. The *eternal real* is the good of the universe and not the time illusions of space evil. In the spiritual experience of all personalities, always is it true that the real is the good and the good is the real.

4. ФАКТЪТ НА ОПИТА

4. THE FACT OF EXPERIENCE

Благодарение на присъствието във вашия разум на Настройчика на Съзнанието познаването на разума на Бога за вас не е по-голяма тайна, отколкото осъзнаването на своята способност да се познае всеки друг разум – човешки или свръхчовешки. В религията и общественото съзнание има обща черта – те се основават върху осъзнаване на съществуването на други интелекти. Методът, с помощта на който сте способни да възприемете нечия идея като ваша собствена, е същият този метод, с помощта на който можете да "позволите на разума, който е бил в Христа, да бъде също така и във вас".

102:4.1 (1123.1) Because of the presence in your minds of the Thought Adjuster, it is no more of a mystery for you to know the mind of God than for you to be sure of the consciousness of knowing any other mind, human or superhuman. Religion and social consciousness have this in common: They are predicated on the consciousness of other-mindness. The technique whereby you can accept another's idea as yours is the same whereby you may "let the mind which was in Christ be also in you."

Какво е човешкият опит? Това е просто взаимодействие между активното и питащо "аз" и всяка друга активна и външна реалност. Голямата част от опита се определя от дълбочината на представите и мярката за всеобхватност на възприятието на реалностите на външния свят. Движението на опита е равно по сила на изчакващото въображение и остротата на сензорното откритие на външните качества на възприемаемата реалност. Фактът на опита е открит в самосъзнанието и в наличието на други реалии – други неща, други разуми и други духове.

102:4.2 (1123.2) What is human experience? It is simply any interplay between an active and questioning self and any other active and external reality. The mass of experience is determined by depth of concept plus totality of recognition of the reality of the external. The motion of experience equals the force of expectant imagination plus the keenness of the sensory discovery of the external qualities of contacted reality. The fact of experience is found in self-consciousness plus other-existences — other-thingness, other-mindness, and other-spiritness.

Още на най-ранния етап човекът осъзнава, че не е самотен в света или във вселената. В него се изработва естествено спонтанно самосъзнание за съществуването и на други интелекти в средата, окръжаваща неговото собствено "аз". Вярата преобразува този естествен опит в религия, във възприемане на Бога като реалност – източник, същност и цел, на друга разумност.

102:4.3 (1123.3) Man very early becomes conscious that he is not alone in the world or the universe. There develops a natural spontaneous self-consciousness of other-mindness in the environment of selfhood. Faith translates this natural experience into religion, the recognition of God as the reality — source, nature, and destiny — of *other-mindness.* But such a knowledge of God is ever and always a reality of personal

Но такова познаване на Бога винаги и извечно е реалност на личния опит. Ако Бог не беше личност, той нямаше да може да стане жива част от реалния религиозен опит на човешката личност.

experience. If God were not a personality, he could not become a living part of the real religious experience of a human personality.

Елементът на заблуждение, присъстващ в религиозния опит на човека, е право пропорционален на съдържанието в него на материализъм, осквернявящ духовната концепция за Всеобщия Баща. Преддуховното придвижване на човека във вселената се заключава в опита за освобождаване на себе си от такива погрешни идеи за същността на Бога и за реалността на чистия и истински дух. Божеството е нещо повече от духа, но духовният подход е единствено възможен за възходящия човек.

102:4.4 (1123.4) The element of error present in human religious experience is directly proportional to the content of materialism which contaminates the spiritual concept of the Universal Father. Man's prespirit progression in the universe consists in the experience of divesting himself of these erroneous ideas of the nature of God and of the reality of pure and true spirit. Deity is more than spirit, but the spiritual approach is the only one possible to ascending man.

Молитвата действително е част от религиозния опит, но съвременните религии ѝ отделят твърде много внимание, при това нерядко забравяйки за по-същественото общуване – поклонението. Поклонението задълбочава и разширява способността на разума за рефлексия. Молитвата може да обогати живота, но именно поклонението озарява съдбата.

102:4.5 (1123.5) Prayer is indeed a part of religious experience, but it has been wrongly emphasized by modern religions, much to the neglect of the more essential communion of worship. The reflective powers of the mind are deepened and broadened by worship. Prayer may enrich the life, but worship illuminates destiny.

Богооткровената религия представлява обединяващия елемент на човешкото битие. Откровението обединява историята, координира геологията, астрономията, физиката, химията, биологията, социологията и психологията. Духовният опит е истинската душа на човешкия космос.

102:4.6 (1123.6) Revealed religion is the unifying element of human existence. Revelation unifies history, co-ordinates geology, astronomy, physics, chemistry, biology, sociology, and psychology. Spiritual experience is the real soul of man's cosmos.

5. ВЪРХОВНОСТТА НА ЦЕЛЕНАСОЧЕНИЯ ПОТЕНЦИАЛ

5. THE SUPREMACY OF PURPOSIVE POTENTIAL

Макар че установяването на факта на вярването не е еквивалентно на установяването на факта за това, което е обект на вярването, при все това еволюционното развитие на примитивния живот до статута на личността действително демонстрира факта на изначалното съществуване на потенциала на личността. Във времевите вселени потенциалното винаги превъзхожда актуалното. В еволюиращия космос потенциално е това, което трябва да бъде, а това, което трябва да бъде, е постепенното разкриване на целенасочените повели на Божеството.

102:5.1 (1123.7) Although the establishment of the fact of belief is not equivalent to establishing the fact of that which is believed, nevertheless, the evolutionary progression of simple life to the status of personality does demonstrate the fact of the existence of the potential of personality to start with. And in the time universes, potential is always supreme over the actual. In the evolving cosmos the potential is what is to be, and what is to be is the unfolding of the purposive mandates of Deity.

Същата тази целенасочена върховност се проявява в развиващата се в човешкия разум способност за формиране и възприемане на идеите – превръщане на примитивния животински страх във все по-благоговейно отношение към Бога и все по-дълбок трепет

102:5.2 (1124.1) This same purposive supremacy is shown in the evolution of mind ideation when primitive animal fear is transmuted into the constantly deepening reverence for God and into increasing awe of the universe. Primitive man had more religious fear than faith, and the supremacy

пред вселената. При първобитния човек религиозният страх превъзхождаше вярата и господстващото положение на потенциалните същности на духа по отношение на актуалните същности на разума се проявява тогава, когато този малодушен страх се преобразува в жива вяра – вяра в духовните реалности.

Психологизацията е приложима към еволюционната религия, но не към духовната по своята природа религия на личния опит. Човешкият морал е способен да признава ценности, но само религията може да запази, възвиси и одухотвори такива ценности. Но независимо от подобни действия религията е нещо повече от имащ емоционален характер морал. Религията се отнася към морала така, както любовта към дълга, както синовството към служенето, както същността към субстанцията. Моралът разкрива един всемогъщ Извършител – Божество, на Което служат; религията разкрива един любвеобилен Баща – Бога, на Когото се покланят и Когото обичат. Това е така, защото духовната потенциалност на религията преобладава над актуалността на дълга на еволюционния морал.

of spirit potentials over mind actuals is demonstrated when this craven fear is translated into living faith in spiritual realities.

102:5.3 (1124.2) You can psychologize evolutionary religion but not the personal-experience religion of spiritual origin. Human morality may recognize values, but only religion can conserve, exalt, and spiritualize such values. But notwithstanding such actions, religion is something more than emotionalized morality. Religion is to morality as love is to duty, as sonship is to servitude, as essence is to substance. Morality discloses an almighty Controller, a Deity to be served; religion discloses an all-loving Father, a God to be worshiped and loved. And again this is because the spiritual potentiality of religion is dominant over the duty actuality of the morality of evolution.

6. НЕСЪМНЕНОСТТА НА РЕЛИГИОЗНАТА ВЯРА

Философското унищожаване на религиозния страх и постоянният прогрес на науката в огромна степен спомагат за отмирането на лъжливите богове; и макар че такива загуби от измислените от човека божества могат за известно време да затъмнят духовния взор, те унищожават това невежество и суеверие, които в течение на толкова дълго време скриваха образа на живия Бог на вечна любов. Отношението между създанието и Създателя е жив опит, динамична религиозна вяра, неподдаваща се на точно определение. Да бъде изолирана част от живота и да бъде наречена тя религия, означава да бъде разрушен животът и да бъде изкривена религията. Именно затова Богът на поклонението изисква или пълна преданост, или никаква.

Боговете на примитивните хора бяха само техни собствени сенки; живият Бог е божествената светлина, временните прекъсвания на която образуват извънпространствените сенки на цялото творение.

Религиозният човек на философското постигане вярва в личностния Бог на личното спасение – нещо повече от реалност, ценност,

6. THE CERTAINTY OF RELIGIOUS FAITH

102:6.1 (1124.3) The philosophic elimination of religious fear and the steady progress of science add greatly to the mortality of false gods; and even though these casualties of man-made deities may momentarily befog the spiritual vision, they eventually destroy that ignorance and superstition which so long obscured the living God of eternal love. The relation between the creature and the Creator is a living experience, a dynamic religious faith, which is not subject to precise definition. To isolate part of life and call it religion is to disintegrate life and to distort religion. And this is just why the God of worship claims all allegiance or none.

102:6.2 (1124.4) The gods of primitive men may have been no more than shadows of themselves; the living God is the divine light whose interruptions constitute the creation shadows of all space.

102:6.3 (1124.5) The religionist of philosophic attainment has faith in a personal God of personal salvation, something more than a reality, a value, a level of achievement, an exalted process, a

ниво на постижение, възвишен процес, преобразуване, пространствено-времеви предел, идеализация, персонализацията на енергията, същността на гравитацията, човешка проекция, идеализацията на "аз"-а, природния стремеж нагоре, склонността към добродетели, постъпателното движение на еволюцията или съвършената хипотеза. Религиозният човек вярва в Бога на любовта. Любовта е същността на религията и източникът на високоразвитата цивилизация.

transmutation, the ultimate of time-space, an idealization, the personalization of energy, the entity of gravity, a human projection, the idealization of self, nature's upthrust, the inclination to goodness, the forward impulse of evolution, or a sublime hypothesis. The religionist has faith in a God of love. Love is the essence of religion and the wellspring of superior civilization.

В религиозния опит на индивида вярата преобразува философския Бог на възможностите в спасителния Бога на увереността. Скептицизмът може да отправя предизвикателства към теологичните теории, но увереността в надеждността на личния опит укрепва истинността на това вероучение, което е прераснало във вяра.

102:6.4 (1124.6) Faith transforms the philosophic God of probability into the saving God of certainty in the personal religious experience. Skepticism may challenge the theories of theology, but confidence in the dependability of personal experience affirms the truth of that belief which has grown into faith.

Убеденото отношение към Бога може да бъде резултат от разумна аргументация, но индивидът познава Бога само чрез вярата, чрез личния опит. В много от това, което се отнася до живота, е необходимо да се отчита и възможността, но влизайки в съприкосновение с космическата реалност, може да се усети увереност, когато такива значения и ценности се постигат с жива вяра. Позналата Бога душа има смелостта да каже "аз знам", даже ако невярващият се съмнява в това знание за Бога, отричайки такава увереност поради това, че тя не до край се подкрепя от интелектуалната логика. На всеки такъв съмняващ се вярващ може само да се отговори: "Ти откъде знаеш, че аз не знам?"

102:6.5 (1124.7) Convictions about God may be arrived at through wise reasoning, but the individual becomes God-knowing only by faith, through personal experience. In much that pertains to life, probability must be reckoned with, but when contacting with cosmic reality, certainty may be experienced when such meanings and values are approached by living faith. The God-knowing soul dares to say, "I know," even when this knowledge of God is questioned by the unbeliever who denies such certitude because it is not wholly supported by intellectual logic. To every such doubter the believer only replies, "How do you know that I do not know?"

Макар че разумът винаги може да се усъмни във вярата, вярата винаги може да допълни и разума, и логиката. Разумът създава вероятност, която вярата е способна да трансформира в нравствена увереност и даже в духовен опит. Бог е първата истина и последният факт, затова цялата истина произлиза от Него, докато всички факти съществуват по отношение на Него. Бог е абсолютната истина. Можеш да познаеш Бога като истина, но за да разбереш – да обясниш Бога, е необходимо да изучиш факта на вселената на вселените. Само живата вяра е способна да прекоси огромната пропаст между опита на истината на Бога и невежеството по отношение на факта на Бога. Само единият разум е неспособен да постигне хармония между безкрайната истина и вселенския факт.

102:6.6 (1125.1) Though reason can always question faith, faith can always supplement both reason and logic. Reason creates the probability which faith can transform into a moral certainty, even a spiritual experience. God is the first truth and the last fact; therefore does all truth take origin in him, while all facts exist relative to him. God is absolute truth. As truth one may know God, but to understand — to explain — God, one must explore the fact of the universe of universes. The vast gulf between the experience of the truth of God and ignorance as to the fact of God can be bridged only by living faith. Reason alone cannot achieve harmony between infinite truth and universal fact.

Вярването може да бъде неспособно да се бори с нерешителността и да се справя със страха, но вярата неизменно удържа победа над съмнението, тъй като тя винаги е и положителна, и жива. Положителното винаги притежава предимство пред отрицателното,

102:6.7 (1125.2) Belief may not be able to resist doubt and withstand fear, but faith is always triumphant over doubting, for faith is both positive and living. The positive always has the advantage over the negative, truth over error, experience over theory, spiritual realities over the isolated facts of time and

истината – пред заблуждението, опитът – пред теорията, духовните реалности – пред изолираните факти на времето и пространството. Убедителното свидетелство за тази духовна увереност са социалните плодове на духа – истинският духовен опит на вярващите хора. Иисус каза: “Ако се обичате един друг, както ви обичам Аз, то всеки ще знае, че вие сте Мои ученици.”

За науката Бог е възможност, за психологията – желателност, за философията – вероятност, за религията – увереност, действителност на религиозния опит. Разумът изисква философията, неспособна да намери Бога на вероятността, да се отнася с голямо уважение към тази религиозна вяра, която е способна да намери и намира Бога на увереността. Науката също не следва да пренебрегва религиозния опит на това основание, че той се строи върху доверчивост – поне дотогава, докато тя продължава да изхожда от предположението, че интелектуалните и философски дарования на човека се предшестват от дълъг ред намаляващи интелектуални способности, започвайки с примитивния живот, изцяло лишен от някакво мислене и чувства.

Фактите на еволюцията не следва да се противопоставят на истината, заключваща се в реалността на увереността, която се ражда в духовния опит на религиозния живот на богопозналия смъртен. Разумният човек е длъжен да престане да разсъждава като дете и да се опита да се обърне към последователната логика на възрастните хора – логика, която допуска представа за истината наред с наблюдаването на факта. Научният материализъм доказа своята несъстоятелност, тъй като всеки път, сблъсквайки се с периодично възникващото вселенско явление, той повтаря своите обикновени възражения, смятайки това, което бива признавано за висшестоящо, като следствие на това, което бива признавано за по-долу стоящо. Последователността изисква признаване на целенасочена дейност на Създателя.

Органичната еволюция е факт; целенасочената, или постепенна, еволюция е истина, правеща състоятелни противоречивите феномени на възходящите постижения на еволюцията. Колкото по-високо стига всеки ученик в своята наука, толкова повече той ще се отказва от теорията на материалистичния факт в полза на космическата истина за преобладаването на Висшия Разум. Материализмът понижава цената на човешкия живот; евангелието на Иисус в огромна степен възвисява и божествено възвеличава всеки смъртен.

space. The convincing evidence of this spiritual certainty consists in the social fruits of the spirit which such believers, faithers, yield as a result of this genuine spiritual experience. Said Jesus: “If you love your fellows as I have loved you, then shall all men know that you are my disciples.”

102:6.8 (1125.3) To science God is a possibility, to psychology a desirability, to philosophy a probability, to religion a certainty, an actuality of religious experience. Reason demands that a philosophy which cannot find the God of probability should be very respectful of that religious faith which can and does find the God of certitude. Neither should science discount religious experience on grounds of credulity, not so long as it persists in the assumption that man’s intellectual and philosophic endowments emerged from increasingly lesser intelligences the further back they go, finally taking origin in primitive life which was utterly devoid of all thinking and feeling.

102:6.9 (1125.4) The facts of evolution must not be arrayed against the truth of the reality of the certainty of the spiritual experience of the religious living of the God-knowing mortal. Intelligent men should cease to reason like children and should attempt to use the consistent logic of adulthood, logic which tolerates the concept of truth alongside the observation of fact. Scientific materialism has gone bankrupt when it persists, in the face of each recurring universe phenomenon, in refunding its current objections by referring what is admittedly higher back into that which is admittedly lower. Consistency demands the recognition of the activities of a purposive Creator.

102:6.10 (1125.5) Organic evolution is a fact; purposive or progressive evolution is a truth which makes consistent the otherwise contradictory phenomena of the ever-ascending achievements of evolution. The higher any scientist progresses in his chosen science, the more will he abandon the theories of materialistic fact in favor of the cosmic truth of the dominance of the Supreme Mind. Materialism cheapens human life; the gospel of Jesus tremendously enhances and supernally exalts every mortal. Mortal existence must be visualized as consisting in the intriguing and fascinating experience of the realization of the reality of the

Смъртното съществуване следва да се представя като очаровател опит от осъзнаването на тази реалност, която се заключава в срещата между възходящото човешко начало и низходящото и спасително божествено начало.

meeting of the human upreach and the divine and saving downreach.

7. НЕИЗБЕЖНОСТТА НА БОЖЕСТВЕНОТО

Бидейки самосъществуващ, Всеобщият Баща е също така и самотълкуващ; Той действително живее във всеки разумен смъртен. Но вие не можете да бъдете уверени в съществуването на Бога, докато не Го познаете; синовството е единственият опит, който прави бащинството несъмнено. Вселената повсеместно се изменя. Една изменящата се вселена е зависима вселена; такова творение не може да бъде нито окончателно, нито абсолютно. Една крайна вселена изцяло зависи от Пределното и Абсолютното. Бог и вселената не са идентични: едното е причина, другото – следствие. Причината е абсолютна, безкрайна, вечна и неизменна; следствието е пространствено-времево и трансцендентално, но вечно изменящо се, вечно растящо.

Бог е единственият самопричинен факт в цялата вселена. В Него е отгатването на последователността, плана и предназначението на цялото творение на неща и същества. Повсеместно изменящата се вселена се регулира и стабилизира от абсолютно неизменни закони – навиците на неизменния Бог. Фактът на Бога – божественият закон, е постоянен; истината за Бога – Неговата връзка с вселените, е относително откровение, постоянно приспособявано към непрекъснато развиващата се вселена.

Тези, които биха искали да измислят религия без Бог, приличат на хората, желаещи да събират плодове без дървета, да имат деца в отсъствие на родители. Следствие без причина е невъзможно; безпричинно е само АЗ СЪМ. Фактът на религиозния опит предполага Бог и такъв Бог на личния опит трябва да бъде личностно Божество. Вие не можете да се молите на химическа формула, да умолявате математическо уравнение, да се покланяте на хипотеза, да се облягате на постулат, да общувате с процес, да служите на абстракции или нежно да дружите със закон.

Разбира се, много явно религиозни черти могат да имат нерелигиозни корени. Човек може с разума си да отрича Бога и да бъде морално добродетелен, предан, да почита родителите си, да бъде честен и даже

7. THE CERTITUDE OF THE DIVINE

102:7.1 (1126.1) The Universal Father, being self-existent, is also self-explanatory; he actually lives in every rational mortal. But you cannot be sure about God unless you know him; sonship is the only experience which makes fatherhood certain. The universe is everywhere undergoing change. A changing universe is a dependent universe; such a creation cannot be either final or absolute. A finite universe is wholly dependent on the Ultimate and the Absolute. The universe and God are not identical; one is cause, the other effect. The cause is absolute, infinite, eternal, and changeless; the effect, time-space and transcendental but ever changing, always growing.

102:7.2 (1126.2) God is the one and only self-caused fact in the universe. He is the secret of the order, plan, and purpose of the whole creation of things and beings. The everywhere-changing universe is regulated and stabilized by absolutely unchanging laws, the habits of an unchanging God. The fact of God, the divine law, is changeless; the truth of God, his relation to the universe, is a relative revelation which is ever adaptable to the constantly evolving universe.

102:7.3 (1126.3) Those who would invent a religion without God are like those who would gather fruit without trees, have children without parents. You cannot have effects without causes; only the I AM is causeless. The fact of religious experience implies God, and such a God of personal experience must be a personal Deity. You cannot pray to a chemical formula, supplicate a mathematical equation, worship a hypothesis, confide in a postulate, commune with a process, serve an abstraction, or hold loving fellowship with a law.

102:7.4 (1126.4) True, many apparently religious traits can grow out of nonreligious roots. Man can, intellectually, deny God and yet be morally good, loyal, filial, honest, and even idealistic. Man may graft many purely humanistic branches onto his

идеалистичен. Човекът е способен да прояви в своята дълбочинно-духовна основа множество чисто хуманистични качества и така, явно, да докаже истинността на своите твърдения, представени в защита на безбожната религия, но такъв опит е лишен от спасителни ценности – познаване на Бога и възход към Него. Такъв смъртен опит донася само социални, а не духовни плодове. Присадката определя същността на плода независимо от това, че жизнените сокове постъпват от корените на изначалните божествени способности както на разума, така и на духа.

basic spiritual nature and thus apparently prove his contentions in behalf of a godless religion, but such an experience is devoid of survival values, God-knowingness and God-ascension. In such a mortal experience only social fruits are forthcoming, not spiritual. The graft determines the nature of the fruit, notwithstanding that the living sustenance is drawn from the roots of original divine endowment of both mind and spirit.

Интелектуалният признак на религията е увереността, философската характеристика – последователността, социалните плодове са любовта и служенето.

102:7.5 (1126.5) The intellectual earmark of religion is certainty; the philosophical characteristic is consistency; the social fruits are love and service.

Позналият Бога индивид не е този, който е сляп за трудностите или който не мисли за последствията, стоящи на пътя на откриването на Бога в лабиринта на суеверията, традициите и материалистичните тенденции на съвременността. Той се сблъсква с всички тези неблагоприятни обстоятелства, но удържа над тях победа, преодолява ги с помощта на живата вяра, и независимо от тях постига висотите на духовния опит. Но много хора, притежаващи вътрешна увереност в Бога, действително се боят да заявят за своето чувство на увереност поради многобройността и хитростта на тези, които събират възражения и преувеличават трудностите, свързани с вярата в Бога. За да се търсят недостатъци, да се задават въпроси или да се изтъкват възражения, не се изисква голям ум. Но наистина блестящ ум е нужен, за да отговори на тези въпроси и да разрешава подобни трудности; вярата определено е най-прекрасният метод за разрешаване на всякакви повърхностни спорове.

102:7.6 (1126.6) The God-knowing individual is not one who is blind to the difficulties or unmindful of the obstacles which stand in the way of finding God in the maze of superstition, tradition, and materialistic tendencies of modern times. He has encountered all these deterrents and triumphed over them, surmounted them by living faith, and attained the highlands of spiritual experience in spite of them. But it is true that many who are inwardly sure about God fear to assert such feelings of certainty because of the multiplicity and cleverness of those who assemble objections and magnify difficulties about believing in God. It requires no great depth of intellect to pick flaws, ask questions, or raise objections. But it does require brilliance of mind to answer these questions and solve these difficulties; faith certainty is the greatest technique for dealing with all such superficial contentions.

Ако науката, философията или социологията са готови да прибегнат към догматизъм в спора с пророците на истинската религия, то позналите Бога хора са длъжни да отговорят на такова необосновано доктринерство с помощта на този по-прозорлив догматизъм, който се ражда от несъмнеността на личния духовен опит. “Аз зная какво съм изпитал, защото съм син на АЗ СЪМ.” Ако на личния опит на вярващия противостои догма, то този син на вярата в емпирично познаваемия Баща може да отговори с тази неопровержима догма – изявлението за това, че той е свързан с Всеобщия Баща чрез синовство.

102:7.7 (1127.1) If science, philosophy, or sociology dares to become dogmatic in contending with the prophets of true religion, then should God-knowing men reply to such unwarranted dogmatism with that more farseeing dogmatism of the certainty of personal spiritual experience, “I know what I have experienced because I am a son of I AM.” If the personal experience of a faither is to be challenged by dogma, then this faith-born son of the experiencible Father may reply with that unchallengeable dogma, the statement of his actual sonship with the Universal Father.

Последователно догматична може да бъде само безусловната реалност, само Абсолютът. Този, който застава на пътя на

102:7.8 (1127.2) Only an unqualified reality, an absolute, could dare consistently to be dogmatic. Those who assume to be dogmatic must, if

последователния догматизъм, рано или късно трябва да се окаже във властта на Абсолюта на енергията, Всеобщността на истината и Безкрайността на любовта.

Ако тези, които се придържат към нерелигиозен подход и космическа реалност, си позволяват да оспорват несъмнеността на вярата въз основа на нейната недоказаност, то притежаващият духовен опит човек може по същия начин да се обърне към догматичното възражение против фактите на науката и убежденията на философията, позовавайки се на това, че те също не са доказани; и те са такива емпирични явления в съзнанието на учения или философа.

От всички видове вселенски опит ние можем да бъдем повече от всичко уверени в Бога – най-неизбежното от всички присъствия, най-реалният от всички факти, най-живата от всички истини, най-любящият от всички приятели и най-божествената от всички ценности.

consistent, sooner or later be driven into the arms of the Absolute of energy, the Universal of truth, and the Infinite of love.

102:7.9 (1127.3) If the nonreligious approaches to cosmic reality presume to challenge the certainty of faith on the grounds of its unproved status, then the spirit experiencer can likewise resort to the dogmatic challenge of the facts of science and the beliefs of philosophy on the grounds that they are likewise unproved; they are likewise experiences in the consciousness of the scientist or the philosopher.

102:7.10 (1127.4) Of God, the most inescapable of all presences, the most real of all facts, the most living of all truths, the most loving of all friends, and the most divine of all values, we have the right to be the most certain of all universe experiences.

8. ДОКАЗАТЕЛСТВАТА НА РЕЛИГИЯТА

Най-висшето доказателство за реалността и ефективноста на религията се заключава във *факта на човешкия опит,* а именно в това, че плашливият и подозрителен по природа човек, от раждането си надарен със силен инстинкт за самосъхранение и жадуващ спасение след смъртта, е готов напълно да се довери на своите най-дълбоки интереси по отношение на настоящата и бъдеща опека и ръководство на тази сила и същество, което в своята вяра той назовава Бог. В това се заключава най-важната истина на всяка религия. Що се отнася до изискванията, предявявани от тази сила или същество към човека в отговор на загрижеността и окончателното спасение, то няма две религии, които да се придържат към еднакви възгледи; фактически всички те в една или друга степен се различават в мненията си.

Оценявайки статута на всяка религия по еволюционната стълбица, най-добрият критерий за нея могат да бъдат нейните нравствени възгледи и етически норми. Колкото по-висш е типът религия, толкова по-голямо е взаимното поощрение, от една страна, от религията и, от друга – от постоянно усъвършенстващия се социален морал и етическа култура. Ние не можем да съдим за религията по състоянието на съпътстващата я цивилизация; по-верен път за оценка на истинската природа на цивилизацията е да се погледне на нея през призмата на чистотата и благородството на нейната религия. Много от

8. THE EVIDENCES OF RELIGION

102:8.1 (1127.5) The highest evidence of the reality and efficacy of religion consists in the *fact of human experience;* namely, that man, naturally fearful and suspicious, innately endowed with a strong instinct of self-preservation and craving survival after death, is willing fully to trust the deepest interests of his present and future to the keeping and direction of that power and person designated by his faith as God. That is the one central truth of all religion. As to what that power or person requires of man in return for this watchcare and final salvation, no two religions agree; in fact, they all more or less disagree.

102:8.2 (1127.6) Regarding the status of any religion in the evolutionary scale, it may best be judged by its moral judgments and its ethical standards. The higher the type of any religion, the more it encourages and is encouraged by a constantly improving social morality and ethical culture. We cannot judge religion by the status of its accompanying civilization; we had better estimate the real nature of a civilization by the purity and nobility of its religion. Many of the world's most notable religious teachers have been virtually unlettered. The wisdom of the world is not necessary to an exercise of saving faith in eternal realities.

най-забележителните религиозни учители бяха практически неграмотни. Мъдростта на света не е задължителна за спасителната вяра във вечните реалности.

Различията между религиите на разни епохи изцяло се определят от това, че хората различно разбират реалността и нееднакво възприемат нравствените ценности, етическите отношения и духовните реалности.

Етиката е вечното социално или расово огледало, достоверно отразяващо иначе незабележимия, по принцип вътрешен духовен и религиозен прогрес. Човекът винаги мислеше за Бога, ползвайки се от най-добрите известни му категории – своите най-дълбоки идеи и най-висши идеали. Даже историческата религия създаваше свои концепции за Бога и върху основата на най-висшите признати ценности. Всяко разумно създание нарича Бога най-добрата и най-висшата известна му същност.

Всеки път, когато религията се свеждаше до разсъдъчни категории и интелектуално изражение, тя си позволяваше да критикува цивилизацията и еволюционния прогрес, оценявайки ги в съответствие със своите собствени критерии за етическа култура и морален прогрес.

Макар че личната религия предшества еволюцията на човешкия морал, налага се да признаем, че институционалната религия неизменно изоставаше от постепенно изменящите се нрави на човешките раси. Организираната религия доказа своята консервативна мудност. Пророците обикновено водеха хората напред по пътя на религиозното развитие; теолозите обикновено ги задържаха. Предвид това, че религията е свързана с вътрешния или личен опит, тя е неспособна да изпревари съществено интелектуалната еволюция на расите.

Но религията никога не се подобрява с обръщането към така наречените чудеса, стремежът към които е връщане към примитивните религии на магиите. Истинската религия няма никакво отношение към мнимите чудеса и богооткровената религия никога не се позовава на чудеса в потвърждение на своите права. Религията винаги израства от личния опит и се опира на него. И вашата най-висша земна религия, животът на Иисус, беше именно такъв личен опит: човекът, смъртният човек, търсещ Бога и намиращ Го в цялата пълнота в течение на един кратък живот в плът, докато в този човешки опит се появи Бог, търсещ човека и намиращ го за пълно удовлетворение на съвършената душа, характеризирана от безкрайната върховност. И това е религия, макар най-висшата от

102:8.3 (1127.7) The difference in the religions of various ages is wholly dependent on the difference in man's comprehension of reality and on his differing recognition of moral values, ethical relationships, and spirit realities.

102:8.4 (1127.8) Ethics is the external social or racial mirror which faithfully reflects the otherwise unobservable progress of internal spiritual and religious developments. Man has always thought of God in the terms of the best he knew, his deepest ideas and highest ideals. Even historic religion has always created its God conceptions out of its highest recognized values. Every intelligent creature gives the name of God to the best and highest thing he knows.

102:8.5 (1128.1) Religion, when reduced to terms of reason and intellectual expression, has always dared to criticize civilization and evolutionary progress as judged by its own standards of ethical culture and moral progress.

102:8.6 (1128.2) While personal religion precedes the evolution of human morals, it is regretfully recorded that institutional religion has invariably lagged behind the slowly changing mores of the human races. Organized religion has proved to be conservatively tardy. The prophets have usually led the people in religious development; the theologians have usually held them back. Religion, being a matter of inner or personal experience, can never develop very far in advance of the intellectual evolution of the races.

102:8.7 (1128.3) But religion is never enhanced by an appeal to the so-called miraculous. The quest for miracles is a harking back to the primitive religions of magic. True religion has nothing to do with alleged miracles, and never does revealed religion point to miracles as proof of authority. Religion is ever and always rooted and grounded in personal experience. And your highest religion, the life of Jesus, was just such a personal experience: man, mortal man, seeking God and finding him to the fullness during one short life in the flesh, while in the same human experience there appeared God seeking man and finding him to the full satisfaction of the perfect soul of infinite supremacy. And that is religion, even the highest yet revealed in the universe of Nebadon — the earth life of Jesus of Nazareth.

религиите, и все пак разкрита във вселената Небадон – земният живот на Иисус от Назарет.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

102:8.8 (1128.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 103. Действителността на религиозния опит

⇦ 102 Книгата Урантия 104 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 103. ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА НА РЕЛИГИОЗНИЯ ОПИТ

Секции

Въведение
1. Философия на религията
2. Религията и индивида
3. Религията и човешкият род
4. Духовното общуване
5. Произходът на идеалите
6. Философската координация
7. Науката и религията
8. Философията и религията
9. Същността на религията

Въведение

ВСИЧКИ истински религиозни реакции на човека се инициират на ранния етап на неговото развитие от спомагателните духове на поклонението и се контролират от спомагателния дух на разума. Първият свръхразумен дар на човека се заключава в съединяването на личността с контура на Светия Дух – пораждането на Създателния Дух на вселената; и дълго преди посвещенията на божествените Синове или вселенското посвещение на Настройчиците задача на това въздействие става разширяването на възгледа човека за етиката, религията и духовността. След посвещението на Райските Синове, освободилият се Дух на Истината внася огромен принос в повишаването на човешката способност да възприема религиозните истини. С прогреса на еволюцията в обитаемия свят нараства ролята на Настройчиците на Съзнанието във формирането на религиозна интуиция от по-

PAPER 103 THE REALITY OF RELIGIOUS EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction
1. Philosophy of Religion
2. Religion and the Individual
3. Religion and the Human Race
4. Spiritual Communion
5. The Origin of Ideals
6. Philosophic Co-ordination
7. Science and Religion
8. Philosophy and Religion
9. The Essence of Religion

INTRODUCTION

103:0.1 (1129.1) ALL of man's truly religious reactions are sponsored by the early ministry of the adjutant of worship and are censored by the adjutant of wisdom. Man's first supermind endowment is that of personality encircuitment in the Holy Spirit of the Universe Creative Spirit; and long before either the bestowals of the divine Sons or the universal bestowal of the Adjusters, this influence functions to enlarge man's viewpoint of ethics, religion, and spirituality. Subsequent to the bestowals of the Paradise Sons the liberated Spirit of Truth makes mighty contributions to the enlargement of the human capacity to perceive religious truths. As evolution advances on an inhabited world, the Thought Adjusters increasingly participate in the development of the higher types of human religious insight. The Thought Adjuster is the cosmic window through which the finite creature may faith-glimpse the certainties and divinities of limitless Deity, the Universal Father.

висок тип. Настройчикът на Съзнанието е космическият прозорец, през който крайното създание, благодарение на проницателността на вярата, е способно да види несъмнеността и божествеността на безкрайното Божество – Всеобщият Баща.

Религиозните тенденции се присъщи на човешкия род; те се проявяват повсеместно и имат явно естествен произход; примитивните религии са винаги еволюционни в своето възникване. С развитието на естествения религиозен опит иначе бавното протичане на планетарната еволюция периодически се прекъсва от откровения на истината.

Понастоящем на Урантия съществуват четири вида религии:

1. Естествена или еволюционна религия.

2. Свръхестествена или богооткровена религия.

3. Практическа или ежедневна религия – различни степени на съчетаване на естествената и свръхестествената религия.

4. Философски религии – изкуствени или философски теологически доктрини и религии породени от разсъдъка.

103:0.2 (1129.2) The religious tendencies of the human races are innate; they are universally manifested and have an apparently natural origin; primitive religions are always evolutionary in their genesis. As natural religious experience continues to progress, periodic revelations of truth punctuate the otherwise slow-moving course of planetary evolution.

103:0.3 (1129.3) On Urantia, today, there are four kinds of religion:

103:0.4 (1129.4) 1. Natural or evolutionary religion.

103:0.5 (1129.5) 2. Supernatural or revelatory religion.

103:0.6 (1129.6) 3. Practical or current religion, varying degrees of the admixture of natural and supernatural religions.

103:0.7 (1129.7) 4. Philosophic religions, man-made or philosophically thought-out theologic doctrines and reason-created religions.

1. ФИЛОСОФИЯ НА РЕЛИГИЯТА

Единството на религиозния опит сред членовете на социалната или религиозната група се обяснява с еднаквата същност на пребиваващите в индивида частици на Бога. Именно това божествено начало в човека поражда безкористна заинтересованост от благополучието на другите хора. Но предвид това, че личността е неповторима – не съществуват двама еднакви смъртни, не може да има и двама души еднакво интерпретиращи водителството и подбудите на живеещия в техния разум дух на божествеността. Група смъртни е способна да изпитва духовно единство, но такива създания никога няма да могат да постигнат философско еднообразие. Разнообразието в интерпретацията на религиозната мисъл и опит се демонстрира от факта, че теолозите и философите на двадесети век са дали повече от петстотин различни определения на религията. В действителност всеки човек определя религията изхождайки от своето собствено емпирично разбиране на божествените импулси изпращани от пребиваващия в него дух на Бога и затова такива интерпретации задължително ще бъдат уникални и съвършено неприличащи на религиозната философия на всички останали хора.

1. PHILOSOPHY OF RELIGION

103:1.1 (1129.8) The unity of religious experience among a social or racial group derives from the identical nature of the God fragment indwelling the individual. It is this divine in man that gives origin to his unselfish interest in the welfare of other men. But since personality is unique — no two mortals being alike — it inevitably follows that no two human beings can similarly interpret the leadings and urges of the spirit of divinity which lives within their minds. A group of mortals can experience spiritual unity, but they can never attain philosophic uniformity. And this diversity of the interpretation of religious thought and experience is shown by the fact that twentieth-century theologians and philosophers have formulated upward of five hundred different definitions of religion. In reality, every human being defines religion in the terms of his own experiential interpretation of the divine impulses emanating from the God spirit that indwells him, and therefore must such an interpretation be unique and wholly different from the religious philosophy of all other human beings.

Когато един смъртен е напълно съгласен с религиозната философия на друг смъртен, то такова явление означава, че две такива същества притежават еднакъв *религиозен опит* по тези въпроси, на които те дават еднакво философско-религиозно тълкуване.

103:1.2 (1130.1) When one mortal is in full agreement with the religious philosophy of a fellow mortal, that phenomenon indicates that these two beings have had a similar *religious experience* touching the matters concerned in their similarity of philosophic religious interpretation.

Макар че вашата религия е основана на личния опит, изключително важно е да знаете огромно множество други примери за религиозен опит (различните тълкувания предлагани от различни смъртни), за да не позволите на своя собствен религиозен живот да стане егоцентричен – ограничен, егоистичен и асоциален.

103:1.3 (1130.2) While your religion is a matter of personal experience, it is most important that you should be exposed to the knowledge of a vast number of other religious experiences (the diverse interpretations of other and diverse mortals) to the end that you may prevent your religious life from becoming egocentric — circumscribed, selfish, and unsocial.

Рационализмът греши, когато предполага, че религията в началото е примитивно вярване в нещо, което бива последвано от преследване на ценности. Религията е на първо място стремеж към ценности, след което се формира система на обяснителни вярвания. За хората е много по-лесно да стигнат до съгласие по отношение на религиозни ценности – цели, отколкото по отношение на вярвания – интерпретации. С това се обяснява факта, че в религията може да съществува съгласие по отношение на ценностите и целите и едновременно да се наблюдава обезкуражаващото явление: запазване на вярването в стотици противоречащи си едно на друго религиозни течения. По силата на тази причина даденият човек може да запазва своя религиозен опит отхвърляйки или изменяйки много от своите религиозни вярвания. Религията продължава да съществува независимо от революционните промени в религиозните вярвания. Не теологията създава религията, а религията е тази, която създава теологическата философия.

103:1.4 (1130.3) Rationalism is wrong when it assumes that religion is at first a primitive belief in something which is then followed by the pursuit of values. Religion is primarily a pursuit of values, and then there formulates a system of interpretative beliefs. It is much easier for men to agree on religious values — goals — than on beliefs — interpretations. And this explains how religion can agree on values and goals while exhibiting the confusing phenomenon of maintaining a belief in hundreds of conflicting beliefs — creeds. This also explains why a given person can maintain his religious experience in the face of giving up or changing many of his religious beliefs. Religion persists in spite of revolutionary changes in religious beliefs. Theology does not produce religion; it is religion that produces theologic philosophy.

Това, че религиозните хора вярваха в много неща, които беше лъжливи, не лишава религията от състоятелност, тъй като тя е основана на признаването на ценностите и се потвърждава от вярата опираща се на личен религиозен опит. Така религията е основана на опита и религиозната мисъл, а теологията – философия на религията, е добросъвестен опит за интерпретация на този опит. Такива обяснителни вярвания могат да бъдат истински или лъжливи, или могат да съчетават истината със заблуждението.

103:1.5 (1130.4) That religionists have believed so much that was false does not invalidate religion because religion is founded on the recognition of values and is validated by the faith of personal religious experience. Religion, then, is based on experience and religious thought; theology, the philosophy of religion, is an honest attempt to interpret that experience. Such interpretative beliefs may be right or wrong, or a mixture of truth and error.

Осъзнаването на признаването на духовните ценности е опит излизащ извън рамките на понятийната сфера. В нито един човешки език няма думи, с които да може да се изрази това “чувство”, “усещане”, “интуиция” или “опит” – това, което ние решихме да наричаме Бого-съзнание. Пребиващият в човека дух на Бога не е личностен –

103:1.6 (1130.5) The realization of the recognition of spiritual values is an experience which is superideational. There is no word in any human language which can be employed to designate this “sense,” “feeling,” “intuition,” or “experience” which we have elected to call God-consciousness. The spirit of God that dwells in man is not personal — the Adjuster is prepersonal — but this Monitor

Настройчикът е доличностен, но този Наставник представлява ценност, разпространява аромата на божественост, която е личностна в най-висшия и безкраен смисъл. Ако Бог не беше поне личностен, той не би могъл да притежава съзнание, а ако нямаше съзнание, щеше да стои по-ниско от човека.

presents a value, exudes a flavor of divinity, which is personal in the highest and infinite sense. If God were not at least personal, he could not be conscious, and if not conscious, then would he be infrahuman.

2. РЕЛИГИЯТА И ИНДИВИДА

Религията функционира в разума на човека и се реализира в опита преди да се появи в човешкото съзнание. Детето успява да преживее около девет месеца преди да изпита *раждането.* Но "раждането" на религията не е внезапно: то представлява постепенно формиране. И все пак рано или късно идва "денят на раждането". Вие встъпвате в небесното царство само "родени отново" – родени в Духа. Много духовни раждания се съпровождат със силно терзание на духа и сериозно възбуждане на психиката подобно на това както много физически раждания се характеризират с "бурни и мъчителни родилни болки" и други аномалии при "освобождаването от бременността". В други случаи духовното раждане е следствие от естествен и нормален растеж в процеса на възприемането на висшите ценности и усъвършенствания на духовния опит, макар че религиозното развитие е невъзможно без съзнателно усилие, без позитивни и лични стремежи. Религията никога не е пасивен опит, отрицателно отношение. Това, което е наречено "раждане на религията" няма пряка връзка с така наречения опит с обръщането, с който обикновено се характеризират религиозните епизоди случващи се с възрастта в резултат на разстройство на психиката, подтискане на емоциите и кризи на характера.

Но хората, възпитани от своите родители в съзнание за това, че те самите са деца на любвеобилния небесен Баща, не са длъжни да гледат подозрително на своите смъртни другари, които са могли да постигнат такова съзнание за дружеска връзка с Бога едва след психична криза, емоционален стрес.

Еволюционната почва в разума на човека, в която израстват семената на богооткровената религия, са тази нравствена природа, която още на най-ранния си етап поражда обществено съзнание. Първите подбуди на нравствената природа на детето имат отношение не към пола, чувството за вина, или самолюбието, а към импулсите на справедливостта, честността и желанието за доброта – оказването на полезна помощ на

2. RELIGION AND THE INDIVIDUAL

103:2.1 (1130.6) Religion is functional in the human mind and has been realized in experience prior to its appearance in human consciousness. A child has been in existence about nine months before it experiences *birth.* But the "birth" of religion is not sudden; it is rather a gradual emergence. Nevertheless, sooner or later there is a "birth day." You do not enter the kingdom of heaven unless you have been "born again" — born of the Spirit. Many spiritual births are accompanied by much anguish of spirit and marked psychological perturbations, as many physical births are characterized by a "stormy labor" and other abnormalities of "delivery." Other spiritual births are a natural and normal growth of the recognition of supreme values with an enhancement of spiritual experience, albeit no religious development occurs without conscious effort and positive and individual determinations. Religion is never a passive experience, a negative attitude. What is termed the "birth of religion" is not directly associated with so-called conversion experiences which usually characterize religious episodes occurring later in life as a result of mental conflict, emotional repression, and temperamental upheavals.

103:2.2 (1131.1) But those persons who were so reared by their parents that they grew up in the consciousness of being children of a loving heavenly Father, should not look askance at their fellow mortals who could only attain such consciousness of fellowship with God through a psychological crisis, an emotional upheaval.

103:2.3 (1131.2) The evolutionary soil in the mind of man in which the seed of revealed religion germinates is the moral nature that so early gives origin to a social consciousness. The first promptings of a child's moral nature have not to do with sex, guilt, or personal pride, but rather with impulses of justice, fairness, and urges to kindness — helpful ministry to one's fellows. And when such early moral awakenings are nurtured, there occurs a gradual development of the

своите другари. И възпитанието на такива ранни прояви на нравственост води до постепенно развитие на религиозен живот относително свободен от конфликти, сътресения и кризи.

Още в началото на своя живот всеки човек изпитва нещо като конфликт между егоистичността и алтруистичните пориви и често първият опит за богосъзнание идва в резултат на търсенето на свръхчовешка помощ за разрешаването на такива нравствени конфликти.

Психологията на детето по природа е позитивна, а не негативна. В много случаи причината за негативизма на смъртния човек се заключава във възпитанието им. Когато се казва, че детето е позитивно, се имат предвид неговите нравствени подбуди – тези сили на разума, появата на които сигнализира пристигането на Настройчик на Съзнанието.

Ако обучението на детето не се извращава, неговият разум се развива позитивно и според проявата на религиозно съзнание води към праведност и социално служене, а не негативно - далеч от греха и вината. Развитието на религиозния опит може да доведе или да не доведе до конфликт, но в него винаги присъстват неизбежни решения, усилия и функция на човешката воля.

Нравственият избор винаги се съпровожда с по-голям или по-малък нравствен конфликт. И първият такъв конфликт в съзнанието на детето възниква между егоистичните подбуди и алтруистичните пориви. Настройчикът на Съзнанието не пренебрегва личностните ценности на егоистичния мотив, но той оказва своето въздействие така, че известно предпочитание да се окаже на алтруистичния импулс водещ към човешкото щастие и радостите на небесното царство.

Когато нравственото същество избира безкористността независимо от подбудите към егоизъм, то това е елементарен религиозен опит. Нито едно животно не е способно на такъв избор; подобно решение е както човешко, така и религиозно. То включва факта на богосъзнанието и проявява порив към социално служене – основата на човешкото братство. Когато разумът прави правилен нравствен избор посредством действията на свободната воля, то такова решение представлява религиозен опит.

Но преди детето да се е развило достатъчно, за да бъдат формирани нравствени качества позволяващи му да прави избор в полза на алтруистичното служене, в него е успял да се развие силен и монолитен

religious life which is comparatively free from conflicts, upheavals, and crises.

103:2.4 (1131.3) Every human being very early experiences something of a conflict between his self-seeking and his altruistic impulses, and many times the first experience of God-consciousness may be attained as the result of seeking for superhuman help in the task of resolving such moral conflicts.

103:2.5 (1131.4) The psychology of a child is naturally positive, not negative. So many mortals are negative because they were so trained. When it is said that the child is positive, reference is made to his moral impulses, those powers of mind whose emergence signals the arrival of the Thought Adjuster.

103:2.6 (1131.5) In the absence of wrong teaching, the mind of the normal child moves positively, in the emergence of religious consciousness, toward moral righteousness and social ministry, rather than negatively, away from sin and guilt. There may or may not be conflict in the development of religious experience, but there are always present the inevitable decisions, effort, and function of the human will.

103:2.7 (1131.6) Moral choosing is usually accompanied by more or less moral conflict. And this very first conflict in the child mind is between the urges of egoism and the impulses of altruism. The Thought Adjuster does not disregard the personality values of the egoistic motive but does operate to place a slight preference upon the altruistic impulse as leading to the goal of human happiness and to the joys of the kingdom of heaven.

103:2.8 (1131.7) When a moral being chooses to be unselfish when confronted by the urge to be selfish, that is primitive religious experience. No animal can make such a choice; such a decision is both human and religious. It embraces the fact of God-consciousness and exhibits the impulse of social service, the basis of the brotherhood of man. When mind chooses a right moral judgment by an act of the free will, such a decision constitutes a religious experience.

103:2.9 (1131.8) But before a child has developed sufficiently to acquire moral capacity and therefore to be able to choose altruistic service, he has already developed a strong and well-unified egoistic nature. And it is this factual situation that

егоистичен характер. Именно тази реална ситуация поражда теорията на борбата между "висшата" и "низшата" природа между "предишния човек на греха" и "новия човек" на благодатта. Още в най-ранна възраст нормалното дете започва да усвоява това, че е "по-блажено да даваш, отколкото да вземаш".

Обикновено човек свързва стремежа към удовлетворяването на собствените потребности със своето его – собственото "аз". В противовес на това той е склонен да свързва своите алтруистични желания с някакво външно въздействие – Бога. Такъв възглед е съвършено верен, тъй като всички неегоистични желания действително са следствие от направляващото въздействие на вътрешния Настройчик на Съзнанието, а Настройчикът е частица от Бога. Импулсът на Духовния Наставник се възприема в човешкото съзнание като подбуда към алтруизъм, отзивчиво отношение към своите другари. Във всеки случай такъв е ранният и основополагащ опит в съзнанието на детето. Ако растящото дете е неспособно да обедини своята личност, хипертрофираният алтруистичен порив може да нанесе сериозен ущърб на благополучието на вътрешното "аз". Въведеното в заблуждение съзнание става причина за много конфликти, безпокойства, преживявания и безкрайни човешки нещастия.

gives rise to the theory of the struggle between the "higher" and the "lower" natures, between the "old man of sin" and the "new nature" of grace. Very early in life the normal child begins to learn that it is "more blessed to give than to receive."

103:2.10 (1131.9) Man tends to identify the urge to be self-serving with his ego — himself. In contrast he is inclined to identify the will to be altruistic with some influence outside himself — God. And indeed is such a judgment right, for all such nonself desires do actually have their origin in the leadings of the indwelling Thought Adjuster, and this Adjuster is a fragment of God. The impulse of the spirit Monitor is realized in human consciousness as the urge to be altruistic, fellow-creature minded. At least this is the early and fundamental experience of the child mind. When the growing child fails of personality unification, the altruistic drive may become so overdeveloped as to work serious injury to the welfare of the self. A misguided conscience can become responsible for much conflict, worry, sorrow, and no end of human unhappiness.

3. РЕЛИГИЯТА И ЧОВЕШКИЯТ РОД

Макар че вярата в духове, сънища, а също и в различни суеверия изиграха роля в процеса на еволюцията на примитивните религии, вие не следва да забравяте за влиянието на клановия или племенния дух на солидарност. Именно взаимоотношенията в групата доведоха до тази социална ситуация, която предложи алтернатива на конфликта на егоистичните и алтруистичните наклонности в нравственото съзнание на първобитния човек. Независимо от вярата им в духове, съсредоточаването на религията на примитивните австралийци и досега си остава клана. Като тенденция такива религиозни представи с времето се персонализират – в началото във вид на животни, по-късно – като свръхчовек и Бог. Даже примитивните африкански бушмени, поверията на които и досега се намират на ниските нива на тотемизма, осъзнават различието между лични и групови интереси, а това е елементарната способност да различаваш световните ценности от свещените. Но социалната група не е източникът на религиозния опит. Независимо от влиянието на всички тези първобитни фактори за развитието на

3. RELIGION AND THE HUMAN RACE

103:3.1 (1132.1) While the belief in spirits, dreams, and diverse other superstitions all played a part in the evolutionary origin of primitive religions, you should not overlook the influence of the clan or tribal spirit of solidarity. In the group relationship there was presented the exact social situation which provided the challenge to the egoistic-altruistic conflict in the moral nature of the early human mind. In spite of their belief in spirits, primitive Australians still focus their religion upon the clan. In time, such religious concepts tend to personalize, first, as animals, and later, as a superman or as a God. Even such inferior races as the African Bushmen, who are not even totemic in their beliefs, do have a recognition of the difference between the self-interest and the group-interest, a primitive distinction between the values of the secular and the sacred. But the social group is not the source of religious experience. Regardless of the influence of all these primitive contributions to man's early religion, the fact remains that the true religious impulse has its origin in genuine spirit presences activating the will to be unselfish.

религията в древния човек източникът на истински религиозен импулс както преди е присъствието на истинските духовни сили, подбуждащи волята към приемането на безкористни решения.

По-късната религия се предзнаменува от примитивни вярвания в природни чудеса и тайни, в неличностен авторитет. Но рано или късно еволюиращата религия изисква от индивида той да принесе на олтара на групата лична жертва – да направи нещо за това другите хора да станат по-щастливи и по-добри. Крайното призвание на религията е да служи на Бога и човека.

Религията е призвана да измени обкръжаващата човека среда, но тази религия, която съществува понастоящем в смъртните, в значителна степен е неспособна да се справи с тази задача. Твърде често средата е подчинявала религията.

Помнете, че във всички векове най-важният религиозен опит бяха чувствата, в които се пробуждаха нравствените ценности и социалните значения, а не разсъжденията относно теологичните догми или философските теории. Религията се развива благоприятно според това как елемента на магията се изтласква от представите за морала.

Преминавайки в своето развитие през суеверията на свръхестественото излъчване, магията, поклонението пред природата, страха от духове и поклонението пред животните, човекът премина към различни ритуали, посредством които религиозното отношение на индивида се превърна в групови реакции на клана. Впоследствие такива обреди бяха съсредоточени и закрепени в племенните вярвания, а с времето тези страхове и поверия се персонализираха в богове. Но в цялата тази религиозна еволюция присъстваше някакъв нравствен елемент. Импулсът, съобщаван на човека от вътрешния Бог, винаги е притежавал сила. И тези могъщи въздействия – едното от които човешко, а другото – божествено, осигуриха запазването на религията в продължение на векове независимо от това, че тя неведнъж се намираше на ръба на гибел поради многобройните пагубни тенденции и непремирими противоречия.

103:3.2 (1132.2) Later religion is foreshadowed in the primitive belief in natural wonders and mysteries, the impersonal mana. But sooner or later the evolving religion requires that the individual should make some personal sacrifice for the good of his social group, should do something to make other people happier and better. Ultimately, religion is destined to become the service of God and of man.

103:3.3 (1132.3) Religion is designed to change man's environment, but much of the religion found among mortals today has become helpless to do this. Environment has all too often mastered religion.

103:3.4 (1132.4) Remember that in the religion of all ages the experience which is paramount is the feeling regarding moral values and social meanings, not the thinking regarding theologic dogmas or philosophic theories. Religion evolves favorably as the element of magic is replaced by the concept of morals.

103:3.5 (1132.5) Man evolved through the superstitions of mana, magic, nature worship, spirit fear, and animal worship to the various ceremonials whereby the religious attitude of the individual became the group reactions of the clan. And then these ceremonies became focalized and crystallized into tribal beliefs, and eventually these fears and faiths became personalized into gods. But in all of this religious evolution the moral element was never wholly absent. The impulse of the God within man was always potent. And these powerful influences — one human and the other divine — insured the survival of religion throughout the vicissitudes of the ages and that notwithstanding it was so often threatened with extinction by a thousand subversive tendencies and hostile antagonisms.

4. ДУХОВНОТО ОБЩУВАНЕ

Характерното различие на светското събиране от религиозната среща се състои в това, че в сравнение със светската, религиозната среща е проникната от атмосфера на *общуване.* Така в човешката група се изработва чувството за приятелски

4. SPIRITUAL COMMUNION

103:4.1 (1133.1) The characteristic difference between a social occasion and a religious gathering is that in contrast with the secular the religious is pervaded by the atmosphere of *communion.* In this way human association generates a feeling of fellowship with the divine, and this is the beginning

взаимоотношения с божественото, с което започва груповото поклонение. Най-древният вид социално общуване беше участието в общата трапеза и затова в древните религии някаква част от обредната жертва трябваше да се изяжда от вярващите. Тази форма на духовно общуване се запазва и в християнското причастие. Атмосферата на общуване предоставя живителен и успокоителен период на примирие между своето користно "аз" и алтруистичното подбуждане на вътрешния Духовен Наставник и е предверие на истинското поклонение – практиката на присъствието на Бога, която води до появата на братството на хората.

Когато първобитният човек чувстваше, че неговото общуване с Бога е прекъснато, той прибягваше към жертвоприношения в опит да се сдобие с примирение, да възстанови дружеските отношения. Жаждата за праведност води до откриване на истината, а истината повишава идеалите, което създава нови проблеми за индивидуалния вярващ, тъй като нашите идеали имат тенденцията да нарастват в геометрична прогресия, а нашата способност да живеем съгласно тези идеали се подобрява само в аритметична прогресия.

Чувството за вина (не съзнанието за греха) произхожда или от прекъснатото духовно общуване, или от понижаване нивото на нравствените идеали на индивида. Изходът от това неприятно положение е само в осъзнаването на това, че висшите нравствени идеали на човека не задължително означават Божията воля. Човекът не може да се надява на това, че неговият живот ще съответства на неговите най-висши идеали, но той може да бъде верен своята цел: да търси Бога, постепенно придобивайки все по-голямо сходство с него.

Иисус отхвърли всички ритуали на жертвоприношението и изкуплението. Той разруши основата за всеки подобен измислен страх и чувство на изолация във вселената като провъзгласи, че човекът е дете Божие; отношението на създанието и Създателя се постави на основата на отношенията дете-родител. Бог става любящ Баща по отношение на своите смъртни синове и дъщери. Навечно се отменят всякакви ритуали, които не са законна част на тези съкровени семейни отношения.

Отношението на Бога-Баща към своето дете се определя не от действителната добродетел или достойнство на създанието, а от признаването на мотивацията на детето – от неговите цели и намерения. Такива взаимоотношения са отношения между родител и дете движени от божествената

of group worship. Partaking of a common meal was the earliest type of social communion, and so did early religions provide that some portion of the ceremonial sacrifice should be eaten by the worshipers. Even in Christianity the Lord's Supper retains this mode of communion. The atmosphere of the communion provides a refreshing and comforting period of truce in the conflict of the self-seeking ego with the altruistic urge of the indwelling spirit Monitor. And this is the prelude to true worship — the practice of the presence of God which eventuates in the emergence of the brotherhood of man.

103:4.2 (1133.2) When primitive man felt that his communion with God had been interrupted, he resorted to sacrifice of some kind in an effort to make atonement, to restore friendly relationship. The hunger and thirst for righteousness leads to the discovery of truth, and truth augments ideals, and this creates new problems for the individual religionists, for our ideals tend to grow by geometrical progression, while our ability to live up to them is enhanced only by arithmetical progression.

103:4.3 (1133.3) The sense of guilt (not the consciousness of sin) comes either from interrupted spiritual communion or from the lowering of one's moral ideals. Deliverance from such a predicament can only come through the realization that one's highest moral ideals are not necessarily synonymous with the will of God. Man cannot hope to live up to his highest ideals, but he can be true to his purpose of finding God and becoming more and more like him.

103:4.4 (1133.4) Jesus swept away all of the ceremonials of sacrifice and atonement. He destroyed the basis of all this fictitious guilt and sense of isolation in the universe by declaring that man is a child of God; the creature-Creator relationship was placed on a child-parent basis. God becomes a loving Father to his mortal sons and daughters. All ceremonials not a legitimate part of such an intimate family relationship are forever abrogated.

103:4.5 (1133.5) God the Father deals with man his child on the basis, not of actual virtue or worthiness, but in recognition of the child's motivation — the creature purpose and intent. The relationship is one of parent-child association and is actuated by divine love.

любов.

5. ПРОИЗХОДЪТ НА ИДЕАЛИТЕ

Ранният еволюционен разум поражда чувството за социален дълг и морални задължения извлечени основно от емоционален страх. По-позитивната подбуда към социалното служене и безкористният идеализъм възниква като непосредствен импулс на божествения дух пребиваващ в човешкия разум.

Идеята-идеал за правене на добро на други хора - импулсът, подбуждащ да си откажеш нещо заради своя ближен отначало е крайно ограничен. Първобитният

човек смята за свои ближни само тези, които са близки до него, тези, които се отнасят към него дружелюбно; с развитието на религиозната цивилизация представата за ближния се разширява и включва клана, племето и нацията. По-късно Иисус включи в него цялото човечество, като ни поръча да обичаме даже своите врагове. И във всеки нормален човек има нещо, което му говори за нравствеността, за справедливостта на това учение. Даже тези, които по-малко от всичко следват този идеал признават, че на теория той е правилен.

Всички хора осъзнават нравственото начало на тази всеобща човешка подбуда към безкористност и алтруизъм. Хуманистът приписва тази подбуда на естествената дейност на човешкия разум; вярващият е по-близко до истината признавайки, че истински безкористният стимул на смъртния разум е реакция на вътрешното духовно ръководство на Настройчика на Съзнанието.

Но не винаги може да се разчита на човешката интерпретация на тези ранни конфликти – желанието да служиш на своето “аз” и на “аз-а” на другите. Само достатъчно монолитната личност е способна да бъде арбитър в многообразните сблъсъци на егоистичните стремежи и пробуждащото се социално съзнание. “Аз”-ът има такива права каквито и ближните. Нито едната от тези две

5. THE ORIGIN OF IDEALS

103:5.1 (1133.6) The early evolutionary mind gives origin to a feeling of social duty and moral obligation derived chiefly from emotional fear. The more positive urge of social service and the idealism of altruism are derived from the direct impulse of the divine spirit indwelling the human mind.

103:5.2 (1133.7) This idea-ideal of doing good to others — the impulse to deny the ego something for the benefit of one’s neighbor — is very circumscribed at first. Primitive man regards as neighbor only those very close to him, those who treat him neighborly; as religious civilization advances, one’s neighbor expands in concept to embrace the clan, the tribe, the nation. And then Jesus enlarged the neighbor scope to embrace the whole of humanity, even that we should love our enemies. And there is something inside of every normal human being that tells him this teaching is moral — right. Even those who practice this ideal least, admit that it is right in theory.

103:5.3 (1134.1) All men recognize the morality of this universal human urge to be unselfish and altruistic. The humanist ascribes the origin of this urge to the natural working of the material mind; the religionist more correctly recognizes that the truly unselfish drive of mortal mind is in response to the inner spirit leadings of the Thought Adjuster.

103:5.4 (1134.2) But man’s interpretation of these early conflicts between the ego-will and the other-than-self-will is not always dependable. Only a fairly well unified personality can arbitrate the multiform contentions of the ego cravings and the budding social consciousness. The self has rights as well as one’s neighbors. Neither has exclusive claims upon the attention and service of the individual. Failure to resolve this problem gives origin to the earliest type of human guilt feelings.

103:5.5 (1134.3) Human happiness is achieved only when the ego desire of the self and the altruistic urge of the higher self (divine spirit) are co-ordinated and reconciled by the unified will of the integrating and supervising personality. The mind of evolutionary man is ever confronted with the intricate problem of refereeing the contest between the natural expansion of emotional impulses and the moral growth of unselfish urges predicated on

страни не притежава изключителни права над вниманието на индивида и неговото служене. Неспособността да разреши този проблем води до най-древната разновидност на чувството за вина на човека.

spiritual insight — genuine religious reflection.

Човекът постига щастие едва тогава, когато егоистичното желание на "аз" (божествения дух) се координират и примиряват с обединената воля на интегриращата и координираща личност. Разумът на еволюционния човек винаги се сблъсква с трудния проблем на разрешаването на спора между естествения растеж на емоционалните импулси и нравствения растеж на безкористните подбуди, основани на духовната интуиция – истинската религиозна рефлексия.

103:5.6 (1134.4) The attempt to secure equal good for the self and for the greatest number of other selves presents a problem which cannot always be satisfactorily resolved in a time-space frame. Given an eternal life, such antagonisms can be worked out, but in one short human life they are incapable of solution. Jesus referred to such a paradox when he said: "Whosoever shall save his life shall lose it, but whosoever shall lose his life for the sake of the kingdom, shall find it."

Опитът да се осигури еднаква полза за себе си и за най-голям брой други хора представлява проблем, който не винаги може да се реши удовлетворително в пространствено-времевия контекст. В аспекта на вечния живот такива антагонизми са разрешими, но те са непримирими в течение на краткия човешки живот. Иисус е имал предвид този парадокс, когато е казвал: "Този, който запази своя живот, ще го загуби, а този, който отдаде живота си за царството, ще го придобие".

103:5.7 (1134.5) The pursuit of the ideal — the striving to be Godlike — is a continuous effort before death and after. The life after death is no different in the essentials than the mortal existence. Everything we do in this life which is good contributes directly to the enhancement of the future life. Real religion does not foster moral indolence and spiritual laziness by encouraging the vain hope of having all the virtues of a noble character bestowed upon one as a result of passing through the portals of natural death. True religion does not belittle man's efforts to progress during the mortal lease on life. Every mortal gain is a direct contribution to the enrichment of the first stages of the immortal survival experience.

Следването на идеала – стремежът да бъдеш подобен на Бога, не се прекратява както до смъртта, така и след нея. В своята същност животът след смъртта не се отличава от смъртното съществуване. Цялото благо, извършвано от нас в този живот, пряко спомага за усъвършенстването на бъдещия живот. Истинската религия не поощрява моралното безделие и духовната леност, не поощрява напразната надежда за това, че резултатът от преминаването през вратата на естествената смърт ще бъде даряване с всички добродетели, присъщи на благодатния характер. Истинската религия не намалява стремежа на човека да се сдобие с прогрес в течение на дадения му живот. Всяко постижение на смъртния е пряк принос към обогатяването на първите етапи на опита от безсмъртния живот.

103:5.8 (1134.6) It is fatal to man's idealism when he is taught that all of his altruistic impulses are merely the development of his natural herd instincts. But he is ennobled and mightily energized when he learns that these higher urges of his soul emanate from the spiritual forces that indwell his mortal mind.

Когато на човека се внушава, че неговите алтруистични пориви са не повече от развит природен стаден инстинкт, това погубва неговия идеализъм. Но когато човек научи, че тези висши подбуди на душата произхождат от пребиваващите в неговия смъртен разум духовни сили, това го облагородява и пробужда в него огромна енергия.

103:5.9 (1134.7) It lifts man out of himself and beyond himself when he once fully realizes that there lives and strives within him something which is eternal and divine. And so it is that a living faith in the superhuman origin of our ideals validates our belief that we are the sons of God and makes real our altruistic convictions, the feelings of the brotherhood of man.

Когато човек истински осъзнае, че в него живее и действа нещо вечно и божествено, той се възвисява над своето “аз”, излиза извън неговите предели. Така живата вяра в свръхчовешкия източник на нашите идеали става потвърждение на нашата вяра в това, че ние сме Божии синове и прави истински нашите алтруистични убеждения – чувството за братство между хората.

В областта на своя дух човек действително притежава свободна воля. Смъртният човек не е нито безпомощен роб на неумолимото владичество на всемогъщия Бог, нито жертва на сляпата фаталност на механистичния и космически детерминизъм. Наистина, човек сам е твореца на своята вечна съдба. Но спасението и облагородяването на човека не се извършва по принуда. Духовният растеж възниква в недрата на развиващата се душа. Принудата може да деформира личността, но никога не стимулира растежа. Даже тази принуда, която осъществява образованието, помага само негативно – в този смисъл, че то може да спомага за предотвратяване на гибелния опит. Най-голям духовен растеж се извършва при минимално външно въздействие. “Където е духът господен, там има свобода”. Човекът се развива най-добре тогава, когато натискът от страна на семейството, обкръжението, църквата и държавата е най-малко. Но това не следва да се разбира, че в прогресивното общество няма място за семейство, социални институти, църква и държава.

Когато член на социална религиозна група удовлетворява изискванията на такава група, следва да се поощрява неговото религиозно право свободно да изразява личните тълкувания на истината на религиозната вяра и фактите на религиозния опит. Увереността на религиозната група в бъдеще зависи от духовното единство, а не от теологичното еднообразие. Религиозната група трябва да бъде в състояние да използва правото на свободомислие без да се превръща в “група от свободомислещи”. Всяка църква, която се покланя на живия Бог, утвърждава братството на хората и има смелост да освободи своите членове от всеки догматичен натиск, може с надежда да гледа в бъдещето.

103:5.10 (1134.8) Man, in his spiritual domain, does have a free will. Mortal man is neither a helpless slave of the inflexible sovereignty of an all-powerful God nor the victim of the hopeless fatality of a mechanistic cosmic determinism. Man is most truly the architect of his own eternal destiny.

103:5.11 (1135.1) But man is not saved or ennobled by pressure. Spirit growth springs from within the evolving soul. Pressure may deform the personality, but it never stimulates growth. Even educational pressure is only negatively helpful in that it may aid in the prevention of disastrous experiences. Spiritual growth is greatest where all external pressures are at a minimum. “Where the spirit of the Lord is, there is freedom.” Man develops best when the pressures of home, community, church, and state are least. But this must not be construed as meaning that there is no place in a progressive society for home, social institutions, church, and state.

103:5.12 (1135.2) When a member of a social religious group has complied with the requirements of such a group, he should be encouraged to enjoy religious liberty in the full expression of his own personal interpretation of the truths of religious belief and the facts of religious experience. The security of a religious group depends on spiritual unity, not on theological uniformity. A religious group should be able to enjoy the liberty of freethinking without having to become “freethinkers.” There is great hope for any church that worships the living God, validates the brotherhood of man, and dares to remove all creedal pressure from its members.

6. ФИЛОСОФСКАТА КООРДИНАЦИЯ

Теологията изучава действията и реакциите на човешкия дух; тя никога няма да се превърне в наука, тъй като трябва в по-голяма или по-малка степен да се обединява с психологията в личното си изразяване и с философията в своето систематично

6. PHILOSOPHIC CO-ORDINATION

103:6.1 (1135.3) Theology is the study of the actions and reactions of the human spirit; it can never become a science since it must always be combined more or less with psychology in its personal expression and with philosophy in its systematic portrayal. Theology is always the study

изложение. Теологията е винаги изучаване на *вашата* религия; изучаването на религията на друг човек е психология.

Когато човекът пристъпва към изучаване и изследване на своята вселена *отвън,* той създава различните физически науки; когато пристъпва към изследване на себе си и на вселената *отвътре,* той поставя началото на теологията и метафизиката. Последващото изкуство на философията се развива в стремеж да се хармонизират множеството несъответствия, отначало неизбежно възникващи между откритията и ученията на тези две диаметрално противоположни пътища за приближаване към вселената на неща и същества.

Религията е свързана от духовна гледна точка с осъзнаване на *вътрешния* характер на човешкия опит. Духовната природа на човека му позволява да обърне външната страна на вселената навътре. Затова е вярно, че при изключително вътрешен поглед от позицията на опита на личността, цялото творение се представя като духовно по своята природа.

Когато човек аналитично изследва вселената с помощта на своите материални способности – физическите органи на чувствата и свързаното с тях умствено възприятие, космосът изглежда механичен и енергийно-материален. Такъв метод на изследване на реалността представлява обръщане на вътрешната страна на вселената наопаки.

Логичната и последователна представа за вселената не може да бъде построена на постулатите на материализма или спиритизма, тъй като тези две системи на мислене, въздигнати в абсолют, неизбежно изкривяват представата за космоса, при което първата има работа с вселена вътрешната страна на която става външна, а втората изразява вселена външната страна на която става вътрешна. По този начин няма ни най-малка надежда науката или религията самостоятелно да могат да постигнат адекватно разбиране на вселенските истини и отношения без ръководство от страна на човешката философия и разяснения от страна на божественото откровение.

В своето изражение и самопостижение вътрешният дух на човека неизбежно зависи от устройството и от начина на действие на разума. Така външното емпирично постижение на човека в материалната реалност трябва да се основава на умственото осъзнаване на придобиващата опит личност. Затова духовният и материален, вътрешен и външен човешки опит винаги се съпоставя с

of *your* religion; the study of another's religion is psychology.

103:6.2 (1135.4) When man approaches the study and examination of his universe from the *outside,* he brings into being the various physical sciences; when he approaches the research of himself and the universe from the *inside,* he gives origin to theology and metaphysics. The later art of philosophy develops in an effort to harmonize the many discrepancies which are destined at first to appear between the findings and teachings of these two diametrically opposite avenues of approaching the universe of things and beings.

103:6.3 (1135.5) Religion has to do with the spiritual viewpoint, the awareness of the *insideness* of human experience. Man's spiritual nature affords him the opportunity of turning the universe outside in. It is therefore true that, viewed exclusively from the insideness of personality experience, all creation appears to be spiritual in nature.

103:6.4 (1135.6) When man analytically inspects the universe through the material endowments of his physical senses and associated mind perception, the cosmos appears to be mechanical and energy-material. Such a technique of studying reality consists in turning the universe inside out.

103:6.5 (1135.7) A logical and consistent philosophic concept of the universe cannot be built up on the postulations of either materialism or spiritism, for both of these systems of thinking, when universally applied, are compelled to view the cosmos in distortion, the former contacting with a universe turned inside out, the latter realizing the nature of a universe turned outside in. Never, then, can either science or religion, in and of themselves, standing alone, hope to gain an adequate understanding of universal truths and relationships without the guidance of human philosophy and the illumination of divine revelation.

103:6.6 (1136.1) Always must man's inner spirit depend for its expression and self-realization upon the mechanism and technique of the mind. Likewise must man's outer experience of material reality be predicated on the mind consciousness of the experiencing personality. Therefore are the spiritual and the material, the inner and the outer, human experiences always correlated with the mind function and conditioned, as to their conscious realization, by the mind activity. Man

функцията на разума и в това, което засяга тяхното съзнателно постигане, той се обуславя от неговата дейност. Човекът усеща материята в своя разум; той изпитва духовната реалност в душата си, но осъзнава този опит в своя разум. Разумът е вечният съгласуващ, обуславящ и определящ съвкупното съдържание на смъртния опит. Както енергийните същности, така и духовните ценности се изменят в процеса на интерпретацията, която се осъществява в съзнанието посредством разума.

experiences matter in his mind; he experiences spiritual reality in the soul but becomes conscious of this experience in his mind. The intellect is the harmonizer and the ever-present conditioner and qualifier of the sum total of mortal experience. Both energy-things and spirit values are colored by their interpretation through the mind media of consciousness.

Причината за трудността, с която се сблъсквате в стремежа си към по-съгласувана координация на науката и религията се заключава в това, че вие сте напълно незапознати с промеждутъчната област – моронтийния свят на неща и същества. Локалната вселена е представена от три степени или стадии на проявление на реалността: материя, моронтия и дух. Моронтийният подход снема всички отклонения между откритията на физическите науки и функционирането на духа на религията. Познавателният метод на науката е аргументацията; интуитивният метод на религията е вярата; методът на моронтийното ниво са мотата. Мота – това е възприемчивостта към свръхматериалната реалност започваща да компенсира незавършеността на растежа благодарение на това, че нейна субстанция е знанието-разум, а нейна същност – вярата-интуиция. Мота – това е свръхфилософско съгласуване на възприятията на разноплановата реалност непостижимо от материалните личности; частично се определя от опита на преживелите материалния живот в плът. Но много смъртни съзнаваха желателността на някакъв метод за осигуряване на съгласуваното взаимодействие на полярните области – наука и религия; и метафизиката е резултат от безуспешния опит на човека да запълни тази добре известна празнота. Но човешката метафизика се оказа повече плашеща, отколкото разясняваща. Метафизиката символизира добронамерен, но напразен опит на човека да компенсира отсъствието на мотата на моронтия.

103:6.7 (1136.2) Your difficulty in arriving at a more harmonious co-ordination between science and religion is due to your utter ignorance of the intervening domain of the morontia world of things and beings. The local universe consists of three degrees, or stages, of reality manifestation: matter, morontia, and spirit. The morontia angle of approach erases all divergence between the findings of the physical sciences and the functioning of the spirit of religion. Reason is the understanding technique of the sciences; faith is the insight technique of religion; mota is the technique of the morontia level. Mota is a supermaterial reality sensitivity which is beginning to compensate incomplete growth, having for its substance knowledge-reason and for its essence faith-insight. Mota is a superphilosophical reconciliation of divergent reality perception which is nonattainable by material personalities; it is predicated, in part, on the experience of having survived the material life of the flesh. But many mortals have recognized the desirability of having some method of reconciling the interplay between the widely separated domains of science and religion; and metaphysics is the result of man's unavailing attempt to span this well-recognized chasm. But human metaphysics has proved more confusing than illuminating. Metaphysics stands for man's well-meant but futile effort to compensate for the absence of the mota of morontia.

Метафизиката претърпя поражение; мотата за човека са недостъпни. Откровението е единственият метод способен да компенсира отсъствието в материалния свят на възприемчивостта към истината, присъща на мотата. Откровението решително отстранява бъркотията, към която разсъдъчната метафизика довежда в еволюционния свят.

103:6.8 (1136.3) Metaphysics has proved a failure; mota, man cannot perceive. Revelation is the only technique which can compensate for the absence of the truth sensitivity of mota in a material world. Revelation authoritatively clarifies the muddle of reason-developed metaphysics on an evolutionary sphere.

Науката е опит на човека да изучи своето физическо обкръжение, света на енергията-вещество; религията е човешкия опит за

103:6.9 (1136.4) Science is man's attempted study of his physical environment, the world of energy-matter; religion is man's experience with the

постижение на космоса на духовните ценности; философията възникна вследствие стремежа на човешкия разум да организира и съотнесе получените от тези противоположни представи данни в някакво подобие на разумно и цялостно отношение към космоса. Философията, очистена чрез откровение, функционира удовлетворително в отсъствието на мота и в условията на криза и провал на нейната рационална човешка замяна – метафизиците.

Древният човек не правеше разлика между енергийните и духовни нива. Първи да разделят математиката и волята се опитаха виолетовата раса и нейните андитски приемници. Все повече цивилизовани хора повтаряха пътя на древните гърци и шумери отличаващи неодушевеното и одушевеното. С развитието на цивилизацията на философията ще бъде все по-трудно да прехвърля мост през пропастта разделяща понятията дух и енергия. Но в пространство-времето тези разминавания се съвместяват с Висшия.

Науката винаги трябва да се основава на разума макар че въображението и догадките спомагат да се разширят нейните граници. Религията извечно зависи от вярата макар че разумът е стабилизиращ фактор и полезен слуга. Винаги ги е имало и винаги ще ги има въвеждащи в заблуждение тълкувания на явленията както на естествения, така и на духовния свят погрешно наричани науки и религии.

Човекът се опитваше да построи своята философска система в условията на непълно овладяване на науката, лошо разбиране на религиите и неуспехи в метафизиката. И на съвременните хора действително би се отдало да създадат достойна и привлекателна философия за човека и своята вселена, ако не беше разрива на принципно важната и задължителна метафизическа връзка между световете на материята и духа – ако не беше безсилието на метафизиците не съумели да прехвърлят мост през моронтийната пропаст, разделяща физическото и духовното. В смъртния човек няма представа за моронтийния разум и материалното; *откровението* е единственият метод компенсиращ недостатъка на понятийните данни крайно необходими на човека за създаване на логическа философия на вселената и удовлетворително разбиране на своето надеждно и постоянно място в тази вселена.

Откровението е единствената надежда на човека да може да премине през пропастта на моронтия. Без помощта на мотата вярата и разума са неспособни да постигнат и построят

cosmos of spirit values; philosophy has been developed by man's mind effort to organize and correlate the findings of these widely separated concepts into something like a reasonable and unified attitude toward the cosmos. Philosophy, clarified by revelation, functions acceptably in the absence of mota and in the presence of the breakdown and failure of man's reason substitute for mota — metaphysics.

103:6.10 (1136.5) Early man did not differentiate between the energy level and the spirit level. It was the violet race and their Andite successors who first attempted to divorce the mathematical from the volitional. Increasingly has civilized man followed in the footsteps of the earliest Greeks and the Sumerians who distinguished between the inanimate and the animate. And as civilization progresses, philosophy will have to bridge ever-widening gulfs between the spirit concept and the energy concept. But in the time of space these divergencies are at one in the Supreme.

103:6.11 (1137.1) Science must always be grounded in reason, although imagination and conjecture are helpful in the extension of its borders. Religion is forever dependent on faith, albeit reason is a stabilizing influence and a helpful handmaid. And always there have been, and ever will be, misleading interpretations of the phenomena of both the natural and the spiritual worlds, sciences and religions falsely so called.

103:6.12 (1137.2) Out of his incomplete grasp of science, his faint hold upon religion, and his abortive attempts at metaphysics, man has attempted to construct his formulations of philosophy. And modern man would indeed build a worthy and engaging philosophy of himself and his universe were it not for the breakdown of his all-important and indispensable metaphysical connection between the worlds of matter and spirit, the failure of metaphysics to bridge the morontia gulf between the physical and the spiritual. Mortal man lacks the concept of morontia mind and material; and *revelation* is the only technique for atoning for this deficiency in the conceptual data which man so urgently needs in order to construct a logical philosophy of the universe and to arrive at a satisfying understanding of his sure and settled place in that universe.

103:6.13 (1137.3) Revelation is evolutionary man's only hope of bridging the morontia gulf. Faith and reason, unaided by mota, cannot conceive and construct a logical universe. Without the insight of

логическа вселена. Без интуицията на мота смъртният човек не е в състояние да познае добродетелта, любовта и истината в явленията на материалния свят.

mota, mortal man cannot discern goodness, love, and truth in the phenomena of the material world.

Когато човешката философия започне твърде много да клони към света на материята, тя става рационалистична или *натуралистична.* Когато философията особено започне да клони към духовното ниво, тя става *идеалистична* или даже мистична. Когато философията е толкова неудачна, че да клони към метафизиката, тя неизбежно става *скептична,* забъркана. В миналите векове мнозинството човешки знания и интелектуални оценки се падаха на един от трите вида изкривено възприятие. За философията е непозволено да изразява своите интерпретации на реалността в линейния стил на логиката; тя е длъжна извечно да се съобразява с елиптичната симетрия на реалността и същественото изкривяване на всякакви представи за връзките.

103:6.14 (1137.4) When the philosophy of man leans heavily toward the world of matter, it becomes rationalistic or *naturalistic.* When philosophy inclines particularly toward the spiritual level, it becomes *idealistic* or even mystical. When philosophy is so unfortunate as to lean upon metaphysics, it unfailingly becomes *skeptical,* confused. In past ages, most of man's knowledge and intellectual evaluations have fallen into one of these three distortions of perception. Philosophy dare not project its interpretations of reality in the linear fashion of logic; it must never fail to reckon with the elliptic symmetry of reality and with the essential curvature of all relation concepts.

Висшата постижима за смъртния човек философия трябва логически да се основава на доводите на науката, религиозната вяра и проникването в истината, което става възможно благодарение на откровението. С помощта на този съюз, човекът е способен отчасти да компенсира своя неуспех в създаването на адекватна метафизика и своята неспособност да разбере мотата на моронтия.

103:6.15 (1137.5) The highest attainable philosophy of mortal man must be logically based on the reason of science, the faith of religion, and the truth insight afforded by revelation. By this union man can compensate somewhat for his failure to develop an adequate metaphysics and for his inability to comprehend the mota of the morontia.

7. НАУКАТА И РЕЛИГИЯТА

7. SCIENCE AND RELIGION

Науката се поддържа от разума, религията – от вярата. Макар че вярата не се опира на разума, тя се поддава на обосноваване; не бидейки зависима от логиката, тя при все това се поддържа от убедителна логика. Вярата не може да бъде подхранвана даже от идеалната философия; в действителност – наред с науката, тя сама е източник на такава философия. Надеждно ръководство за вярата, човешката религиозна интуиция, може да стане само откровението; надеждно средство за възвишената вяра може да бъде само личния смъртен опит заедно с присъствието на духовен Настройчик – Бога, който е дух.

103:7.1 (1137.6) Science is sustained by reason, religion by faith. Faith, though not predicated on reason, is reasonable; though independent of logic, it is nonetheless encouraged by sound logic. Faith cannot be nourished even by an ideal philosophy; indeed, it is, with science, the very source of such a philosophy. Faith, human religious insight, can be surely instructed only by revelation, can be surely elevated only by personal mortal experience with the spiritual Adjuster presence of the God who is spirit.

Истинското спасение е метод за божествена еволюция на смъртния разум от нивото на отъждествяване с материята чрез свързващите сфери на моронтия, към високия вселенски статут на съотнасяне с духа. И така, както материалният интуитивен инстинкт в процеса на земната еволюция предшества появата на разумно знание, така проявата на интуитивната духовна проницателност

103:7.2 (1137.7) True salvation is the technique of the divine evolution of the mortal mind from matter identification through the realms of morontia liaison to the high universe status of spiritual correlation. And as material intuitive instinct precedes the appearance of reasoned knowledge in terrestrial evolution, so does the manifestation of spiritual intuitive insight presage the later appearance of morontia and spirit reason and experience in the

предшества последващата поява на моронтиен и духовен разум и опит в божествената програма на небесната еволюция – превръщането на потенциалите на човека тленен в действителността и божествеността на човека вечен, Райският завършил.

Но според това как възходящият човек се стреми към центъра – към Рая и познаването на Бога, той едновременно се стреми и навън, в пространството – към енергийното разбиране на материалния космос. Развитието на науката не е ограничено от земния живот на човека; неговият опит за възход във вселената и свръхвселената не на последно място ще се заключава в изучаване на превращенията на енергията и метаморфозата на веществата. Бог е дух, но Божеството е единство, а единството на Божеството не само обхваща духовните ценности на Всеобщия Баща и Вечния Син, но също така обхваща и енергийните факти на Всеобщия Властелин и Райския Остров, докато тези две фази на вселенска реалност са съвършено съотнесени в интелектуалните взаимовръзки на Съвместния Извършител и обединени на крайното ниво във формиращото се Божество на Висшето Същество.

Обединението на научното отношение и религиозното постижение с помощта на емпиричната философия е част от дългия човешки опит от възхода към Рая. Приближенията на математиката и несъмнеността на интуицията винаги ще се нуждаят от съгласуваща функция – логиката на разума на всички нива на опита, чак до максималното придобиване на Висшия.

Но логиката е неспособна да съгласува данните на науката и прозренията на религията, ако и научната и религиозната страна на личността не се подчиняват на истината, ако отсъства искрено желание да се следва истината където и да изведе тя, на каквито и изводи да се натъкне.

Логиката е метод на философията - метод за нейното изразяване. В пределите на истинската наука аргументацията винаги се поддава на подобряване посредством истинската логика; в пределите на истинската религия, вярата, изхождайки от вътрешната гледна точка, винаги е логична, даже ако изглежда съвършено необоснована при научен поглед отвън. При поглед отвън навътре, вселената може да ви се стори материална; ако я погледнете отвътре навън, същата тази вселена може да изглежда съвършено духовна. Рационалната аргументация израства от материалното съзнание, вярата – от духовното съзнание, но с помощта на философията,

supernal program of celestial evolution, the business of transmuting the potentials of man the temporal into the actuality and divinity of man the eternal, a Paradise finaliter.

103:7.3 (1138.1) But as ascending man reaches inward and Paradiseward for the God experience, he will likewise be reaching outward and spaceward for an energy understanding of the material cosmos. The progression of science is not limited to the terrestrial life of man; his universe and superuniverse ascension experience will to no small degree be the study of energy transmutation and material metamorphosis. God is spirit, but Deity is unity, and the unity of Deity not only embraces the spiritual values of the Universal Father and the Eternal Son but is also cognizant of the energy facts of the Universal Controller and the Isle of Paradise, while these two phases of universal reality are perfectly correlated in the mind relationships of the Conjoint Actor and unified on the finite level in the emerging Deity of the Supreme Being.

103:7.4 (1138.2) The union of the scientific attitude and the religious insight by the mediation of experiential philosophy is part of man's long Paradise-ascension experience. The approximations of mathematics and the certainties of insight will always require the harmonizing function of mind logic on all levels of experience short of the maximum attainment of the Supreme.

103:7.5 (1138.3) But logic can never succeed in harmonizing the findings of science and the insights of religion unless both the scientific and the religious aspects of a personality are truth dominated, sincerely desirous of following the truth wherever it may lead regardless of the conclusions which it may reach.

103:7.6 (1138.4) Logic is the technique of philosophy, its method of expression. Within the domain of true science, reason is always amenable to genuine logic; within the domain of true religion, faith is always logical from the basis of an inner viewpoint, even though such faith may appear to be quite unfounded from the inlooking viewpoint of the scientific approach. From outward, looking within, the universe may appear to be material; from within, looking out, the same universe appears to be wholly spiritual. Reason grows out of material awareness, faith out of spiritual awareness, but through the mediation of a philosophy strengthened by revelation, logic may confirm both the inward and the outward view,

усилена от откровението, логиката е способна да потвърди както вътрешния, така и външния погледи, с това укрепвайки както науката, така и религията. Така, чрез общата връзка с логиката на философията и науката и религията могат да стават все по-търпими една към друга, проявявайки все по-малко скептицизъм.

thereby effecting the stabilization of both science and religion. Thus, through common contact with the logic of philosophy, may both science and religion become increasingly tolerant of each other, less and less skeptical.

Това, което е необходимо и на развиващата се наука и на религията, - е по-взискателна и смела самокритика, по-голямо разбиране на незавършеността на еволюционния статут. Нерядко и религиозните и научните учители са твърде самоуверени и догматични. Научната и религиозна самокритика може да се отнася само към *фактите.* Достатъчно е човек да отстъпи от фактите, и неговият разум губи своето оглавяващо положение, или бързо се изражда в подобие на лъжлива логика.

103:7.7 (1138.5) What both developing science and religion need is more searching and fearless self-criticism, a greater awareness of incompleteness in evolutionary status. The teachers of both science and religion are often altogether too self-confident and dogmatic. Science and religion can only be self-critical of their *facts.* The moment departure is made from the stage of facts, reason abdicates or else rapidly degenerates into a consort of false logic.

Истината – разбирането на космическите отношения, вселенските факти и духовните ценности – се открива най-добре чрез служенето на Духа на Истината и се подлага на най-добра критическа оценка в откровения. Но откровението не се поражда нито от науката, нито от религията; неговата функция се заключава в координирането на науката и религията с истинската реалност. В отсъствието на откровения, или в случай на неспособност да го приеме или разбере, смъртният човек винаги е прибягвал към внимателни търсения в областта на метафизиката – единственото човешко подобие на откровение на истината или на мотата на морontийната личност.

103:7.8 (1138.6) The truth — an understanding of cosmic relationships, universe facts, and spiritual values — can best be had through the ministry of the Spirit of Truth and can best be criticized by *revelation.* But revelation originates neither a science nor a religion; its function is to co-ordinate both science and religion with the truth of reality. Always, in the absence of revelation or in the failure to accept or grasp it, has mortal man resorted to his futile gesture of metaphysics, that being the only human substitute for the revelation of truth or for the mota of morontia personality.

Науката на материалния свят позволява на човека да контролира и в някаква степен да подчинява себе си на физическата среда. Религията на духовния опит е източник на приятелския порив, позволяващ на хората да живеят заедно в сложните условия на цивилизацията на научния век. Метафизиката, и в още по-голяма степен откровението, се явяват свързващо звено както за научни, така и за религиозни открития, което позволява на човека да се опитва логически да съотнесе тези отделни, но взаимосвързани области на мисли във възвишената философия, която би се отличавала с устойчивост на науката и увереност в религията.

103:7.9 (1139.1) The science of the material world enables man to control, and to some extent dominate, his physical environment. The religion of the spiritual experience is the source of the fraternity impulse which enables men to live together in the complexities of the civilization of a scientific age. Metaphysics, but more certainly revelation, affords a common meeting ground for the discoveries of both science and religion and makes possible the human attempt logically to correlate these separate but interdependent domains of thought into a well-balanced philosophy of scientific stability and religious certainty.

В условията на смъртното съществуване абсолютните доказателства са невъзможни; и науката и религията са основани на допускания. На морontийно ниво постулатите - както на науката, така и на религията, се поддават на частичното потвърждение от логиката на мотата. На духовно ниво – нивото на постигане на материален статут,

103:7.10 (1139.2) In the mortal state, nothing can be absolutely proved; both science and religion are predicated on assumptions. On the morontia level, the postulates of both science and religion are capable of partial proof by mota logic. On the spiritual level of maximum status, the need for finite proof gradually vanishes before the actual experience of and with reality; but even then there

потребността от крайно доказателство постепенно отстъпва пред действителния опит на реалността и причастността към реалността; но и тогава много от това, което лежи отвъд пределите на крайното остава недоказано.

Всички области на човешката мисъл са основани на някакви допускания, които се приемат, макар и без доказателства, благодарение на принципната възприемчивост към реалността свойствена на разума на човека. Науката тръгва по своя прехвален път на рационална аргументация като започва с *допускането* на реалността на три неща: материя, движение и живот. Религията започва с допускането на действителността на три неща: разум, дух и вселена – Висшето Същество.

Науката става област на мислите обхващаща въпросите на математиката, енергията и материята във времето и пространството. Религията включва в своята сфера не само крайния и временен дух, но и духа на вечността и върховността. Само благодарение на въздействието на продължителния опит мотата на тези две противоположни възприятия на вселената могат да стигнат до аналогични интерпретации на причините, функциите, отношенията, реалностите и целите. Максималното съгласуване на различията на енергията и духа се постига в контура на Седемте Главни Духа; тяхното първо обединение – в Божеството на Бога-Висшия; тяхното окончателно единство е в безкрайността на Първия Източник и Център, АЗ СЪМ.

Съждението е признаване на изводите на съзнанието по отношение на опита на физическия свят на енергията и материята и причастността към този свят. *Вярата* е акта на признаване на обосноваността на духовното съзнание – същността, която няма други смъртни доказателства. *Логиката* е синтетичното развитие на единството на вярата и съжденията в търсене на истината и е основана на принципните интелектуални свойства на смъртните същества, на вътрешното осъзнаване на неща, значения и ценности.

Присъствието на Настройчика на Съзнанието е действително потвърждение на духовната реалност, но истинността на това присъствие е невъзможно да се демонстрира на външния свят – тя е достъпна само за този, който по такъв начин постига пребиваващия в него Бог. Съзнанието за присъствието на Настройчик е основано на интелектуалното възприемане на истината, на свръхразумното осъзнаване на добродетелите и личностна

is much beyond the finite that remains unproved.

103:7.11 (1139.3) All divisions of human thought are predicated on certain assumptions which are accepted, though unproved, by the constitutive reality sensitivity of the mind endowment of man. Science starts out on its vaunted career of reasoning by *assuming* the reality of three things: matter, motion, and life. Religion starts out with the assumption of the validity of three things: mind, spirit, and the universe — the Supreme Being.

103:7.12 (1139.4) Science becomes the thought domain of mathematics, of the energy and material of time in space. Religion assumes to deal not only with finite and temporal spirit but also with the spirit of eternity and supremacy. Only through a long experience in mota can these two extremes of universe perception be made to yield analogous interpretations of origins, functions, relations, realities, and destinies. The maximum harmonization of the energy-spirit divergence is in the encircuitment of the Seven Master Spirits; the first unification thereof, in the Deity of the Supreme; the finality unity thereof, in the infinity of the First Source and Center, the I AM.

103:7.13 (1139.5) *Reason* is the act of recognizing the conclusions of consciousness with regard to the experience in and with the physical world of energy and matter. *Faith* is the act of recognizing the validity of spiritual consciousness — something which is incapable of other mortal proof. *Logic* is the synthetic truth-seeking progression of the unity of faith and reason and is founded on the constitutive mind endowments of mortal beings, the innate recognition of things, meanings, and values.

103:7.14 (1139.6) There is a real proof of spiritual reality in the presence of the Thought Adjuster, but the validity of this presence is not demonstrable to the external world, only to the one who thus experiences the indwelling of God. The consciousness of the Adjuster is based on the intellectual reception of truth, the supermind perception of goodness, and the personality motivation to love.

подбуда към любов.

Науката открива материалния свят, религията го оценява, философията се опитва да интерпретира неговите значения, координирайки научния материален възглед с религиозна духовна представа. Но историята е област, в която науката и религията могат никога да не стигнат до пълно съгласие.

103:7.15 (1139.7) Science discovers the material world, religion evaluates it, and philosophy endeavors to interpret its meanings while co-ordinating the scientific material viewpoint with the religious spiritual concept. But history is a realm in which science and religion may never fully agree.

8. ФИЛОСОФИЯТА И РЕЛИГИЯТА

Макар че науката и философията могат да допускат вероятността за Бог с помощта на своите аргументи и логика, само личният религиозен опит на водения от духа човек може да потвърди несъмнеността на такова висше личностно Божество. В резултат от подобна инкарнация на живата истина на философската хипотеза, вероятността за Бога става религиозна реалност.

Бъркотията съпровождаща емпиричното постигане на несъмнеността на Бога е следствие от различните интерпретации и изложения на такъв опит от различни индивиди и раси. Опитът от Бога може да бъде изцяло достоверен, но разсъжденията *относно* Бога – бидейки интелектуални и философски, се различават едно от друго и често биват непоследователни и погрешни.

Добрият и благороден човек може дълбоко да обича своята жена, но да бъде напълно неспособен удовлетворително да издържи писмен изпит по психология на съпружеската любов. Друг човек, почти или съвсем необичащ своята съпруга, може много успешно да издържи такъв изпит. Несъвършенството на проникването на обичащия човек в истинския характер на своята любима в никаква степен не намалява реалността или искреността на неговата любов.

Ако вие действително вярвате в Бога – познали сте го чрез вяра и го обичате, не допускайте каквото и да било принизяване или отслабване на реалността на такъв опит от инсинуациите на съмняващата се наука, интригите на логиката, постулатите на философията или ловките предложения на благонамерените души готови да създадат религия без Бог.

Неувереността на съмняващия се материалист не трябва да тревожи увереността на богопозналия вярващ; обратното, основаната на опита дълбока вяра и непоколебима увереност на вярващия са длъжни да хвърлят могъщо предизвикателство към съмненията на невярващия.

8. PHILOSOPHY AND RELIGION

103:8.1 (1140.1) Although both science and philosophy may assume the probability of God by their reason and logic, only the personal religious experience of a spirit-led man can affirm the certainty of such a supreme and personal Deity. By the technique of such an incarnation of living truth the philosophic hypothesis of the probability of God becomes a religious reality.

103:8.2 (1140.2) The confusion about the experience of the certainty of God arises out of the dissimilar interpretations and relations of that experience by separate individuals and by different races of men. The experiencing of God may be wholly valid, but the discourse *about* God, being intellectual and philosophical, is divergent and oftentimes confusingly fallacious.

103:8.3 (1140.3) A good and noble man may be consummately in love with his wife but utterly unable to pass a satisfactory written examination on the psychology of marital love. Another man, having little or no love for his spouse, might pass such an examination most acceptably. The imperfection of the lover's insight into the true nature of the beloved does not in the least invalidate either the reality or sincerity of his love.

103:8.4 (1140.4) If you truly believe in God — by faith know him and love him — do not permit the reality of such an experience to be in any way lessened or detracted from by the doubting insinuations of science, the caviling of logic, the postulates of philosophy, or the clever suggestions of well-meaning souls who would create a religion without God.

103:8.5 (1140.5) The certainty of the God-knowing religionist should not be disturbed by the uncertainty of the doubting materialist; rather should the uncertainty of the unbeliever be mightily challenged by the profound faith and unshakable certainty of the experiential believer.

За да може философията да донесе най-голяма полза и на науката и на религията, тя трябва да избягва крайностите както на материализма, така и на пантеизма. Само такава философия, която признава реалността на личността – постоянството сред измененията, може да има нравствена ценност за човека, може да служи като свързващо звено между теориите на материалната наука и духовната религия. Откровението е компенсация за недостатъците на еволюиращата философия.

103:8.6 (1140.6) Philosophy, to be of the greatest service to both science and religion, should avoid the extremes of both materialism and pantheism. Only a philosophy which recognizes the reality of personality — permanence in the presence of change — can be of moral value to man, can serve as a liaison between the theories of material science and spiritual religion. Revelation is a compensation for the frailties of evolving philosophy.

9. СЪЩНОСТТА НА РЕЛИГИЯТА

Теологията се занимава с интелектуалното съдържание на религията, метафизиката (откровението) – с нейните философски аспекти. Религиозният опит *е* духовното съдържание на религията. Независимо от митологичните приумици и психологическите илюзии, характерни за интелектуалното съдържание на религията, независимо от погрешните метафизични допускания и водещите към самозаблуда методи, независимо от политическите изкривявания и социално икономическите извращения на философското съдържание на религията, - духовният опит на личната религия остава неподправен и действителен.

Религията има отношение не само към мисленето, но и към чувствата, действията и начина на живот. Мисленето е по-тясно свързано с материалния живот и трябва – като цяло, но не напълно, да се подчинява на разума и фактите на науката, а също така, в своите нематериални стремежи към сферите на духа – на истината. Колкото и илюзорна и погрешна да е теологията на индивида, неговата религия може да бъде абсолютно неподправена и извечно истинска.

В своята изначална форма будизмът представляваше една от най-добрите религии без Бог за цялата еволюционна история на Урантия, макар че с развитието на това вероучение в него се появи Бог. Религия без вяра е противоречие; без Бога тя е философски непоследователна и интелектуално абсурдна.

Магическият и митологичен произход на естествената религия не принизява реалността и истинността на последващите богооткровени религии и съвършенствата на спасителното евангелие на Иисус. Животът на Иисус и неговите учения окончателно освободиха религията от суеверието на магията, илюзията на митологията и оковите на традиционния догматизъм. Но тази древна

9. THE ESSENCE OF RELIGION

103:9.1 (1140.7) Theology deals with the intellectual content of religion, metaphysics (revelation) with the philosophic aspects. Religious experience *is* the spiritual content of religion. Notwithstanding the mythologic vagaries and the psychologic illusions of the intellectual content of religion, the metaphysical assumptions of error and the techniques of self-deception, the political distortions and the socioeconomic perversions of the philosophic content of religion, the spiritual experience of personal religion remains genuine and valid.

103:9.2 (1140.8) Religion has to do with feeling, acting, and living, not merely with thinking. Thinking is more closely related to the material life and should be in the main, but not altogether, dominated by reason and the facts of science and, in its nonmaterial reaches toward the spirit realms, by truth. No matter how illusory and erroneous one's theology, one's religion may be wholly genuine and everlastingly true.

103:9.3 (1141.1) Buddhism in its original form is one of the best religions without a God which has arisen throughout all the evolutionary history of Urantia, although, as this faith developed, it did not remain godless. Religion without faith is a contradiction; without God, a philosophic inconsistency and an intellectual absurdity.

103:9.4 (1141.2) The magical and mythological parentage of natural religion does not invalidate the reality and truth of the later revelational religions and the consummate saving gospel of the religion of Jesus. Jesus' life and teachings finally divested religion of the superstitions of magic, the illusions of mythology, and the bondage of traditional dogmatism. But this early magic and mythology very effectively prepared the way for later and

магия и митология крайно ефективно проправиха пътя към последващата и по-съвършена религия благодарение на това, че допускаха съществуването и реалността на свръхматериалните ценности и същества.

Макар че религиозният опит е чисто субективен духовен феномен, подобен опит включва позитивното и живото, присъщо на вярата отношение към висшите сфери на обективната вселенска реалност. Идеалът на религиозната философия – такава вяра-доверие, която би помогнала на човека безусловно да се облегне на абсолютната любов на безкрайния Баща на вселената на вселените. Такъв истински религиозен опит значително превъзхожда философското обективиране на идеалистичното желание; той действително приема спасението за даденост и се съсредоточава само върху познаването на волята на Райския Баща и нейното изпълнение. Отличителни признаци на такава религия са: вяра във висшето Божество, надежда за вечен живот и любов – на първо място, любовта към ближните.

Когато теологията поробва религията, религията умира; тя се превръща в доктрина, а не в живот. Задачата на теологията е само да помогне на човека да осъзнае личния си духовен опит. Теологията представлява религиозен опит да определи, проясни, развие и обоснове емпиричните твърдения на религията, които в крайна сметка могат да бъдат обосновани само от живата вяра. Във висшата философия на вселената мъдростта, както и разума, става съюзница на вярата. Разумът, мъдростта и вярата представляват най-висшите човешки постижения на хората. Разумът запознава човека със света на фактите, с нещата; мъдростта го запознава със света на истината, с отношенията, вярата го въвежда в света на божествеността, духовния опит.

Вярата е винаги готова да води след себе си разума, докато не се изчерпят неговите способности; тя продължава пътя заедно с мъдростта, докато не изчерпи философските възможности; и след това тя намира в себе си мъжеството да продължи безкрайния и вечен вселенски път, съпровождана само от *ИСТИНАТА.*

Науката (знанието) се опира на неотменимото (спомагателния дух) допускане, че разумът е действителен и че вселената може да бъде разбрана. Философията (координираното постижение) се опира на неотменимото (духът на мъдростта) допускане, че мъдростта е действителна, че материалната вселена може да бъде съгласувана с духовната. Религията (истината

superior religion by assuming the existence and reality of supermaterial values and beings.

103:9.5 (1141.3) Although religious experience is a purely spiritual subjective phenomenon, such an experience embraces a positive and living faith attitude toward the highest realms of universe objective reality. The ideal of religious philosophy is such a faith-trust as would lead man unqualifiedly to depend upon the absolute love of the infinite Father of the universe of universes. Such a genuine religious experience far transcends the philosophic objectification of idealistic desire; it actually takes salvation for granted and concerns itself only with learning and doing the will of the Father in Paradise. The earmarks of such a religion are: faith in a supreme Deity, hope of eternal survival, and love, especially of one's fellows.

103:9.6 (1141.4) When theology masters religion, religion dies; it becomes a doctrine instead of a life. The mission of theology is merely to facilitate the self-consciousness of personal spiritual experience. Theology constitutes the religious effort to define, clarify, expound, and justify the experiential claims of religion, which, in the last analysis, can be validated only by living faith. In the higher philosophy of the universe, wisdom, like reason, becomes allied to faith. Reason, wisdom, and faith are man's highest human attainments. Reason introduces man to the world of facts, to things; wisdom introduces him to a world of truth, to relationships; faith initiates him into a world of divinity, spiritual experience.

103:9.7 (1141.5) Faith most willingly carries reason along as far as reason can go and then goes on with wisdom to the full philosophic limit; and then it dares to launch out upon the limitless and never-ending universe journey in the sole company of TRUTH.

103:9.8 (1141.6) Science (knowledge) is founded on the inherent (adjutant spirit) assumption that reason is valid, that the universe can be comprehended. Philosophy (co-ordinate comprehension) is founded on the inherent (spirit of wisdom) assumption that wisdom is valid, that the material universe can be co-ordinated with the spiritual. Religion (the truth of personal spiritual experience) is founded on the inherent (Thought

за личния духовен опит), се основава на неотменимото (Настройчика на Съзнанието) допускане, че вярата е действителна, че Бог е познаваем и постижим.

Adjuster) assumption that faith is valid, that God can be known and attained.

Пълното осъзнаване на реалността на смъртния живот се заключава във все по-голямата готовност да вярвате в тези допускания на разума, мъдростта и вярата. Такъв живот се подбужда от истината и е изпълнен с любов; в това се състоят идеалите на обективната космическа реалност, съществуването на която е материално недоказуемо.

103:9.9 (1141.7) The full realization of the reality of mortal life consists in a progressive willingness to believe these assumptions of reason, wisdom, and faith. Such a life is one motivated by truth and dominated by love; and these are the ideals of objective cosmic reality whose existence cannot be materially demonstrated.

Научавайки се да разпознава доброто и злото разумът проявява мъдрост; когато мъдростта избира между доброто и злото, истината и заблуждението, тя показва, че я ръководи духът. Така функцията на разума, душата и духа извечно се намират в тясно обединение и функционална взаимовръзка. Разумът е свързан с фактическо знание, мъдростта – с философията на откровението, вярата – с живия духовен опит. Чрез истината човек придобива красота, благодарение на духовната любов той възхожда към добродетели.

103:9.10 (1142.1) When reason once recognizes right and wrong, it exhibits wisdom; when wisdom chooses between right and wrong, truth and error, it demonstrates spirit leading. And thus are the functions of mind, soul, and spirit ever closely united and functionally interassociated. Reason deals with factual knowledge; wisdom, with philosophy and revelation; faith, with living spiritual experience. Through truth man attains beauty and by spiritual love ascends to goodness.

Вярата води към познаване на Бога, а не само към мистичното усещане на божественото присъствие. Вярата не трябва да се подлага на прекомерно въздействие на своите емоционални последствия. Истинската религия е опит на вярата и знанието, точно както и удовлетворяване на чувствата.

103:9.11 (1142.2) Faith leads to knowing God, not merely to a mystical feeling of the divine presence. Faith must not be overmuch influenced by its emotional consequences. True religion is an experience of believing and knowing as well as a satisfaction of feeling.

Реалността на религиозния опит е пропорционална на неговата духовност и такава реалност излиза от пределите на разума, науката, философията, мъдростта, и всички останали човешки постижения. Убежденията от такъв опит са неопровержими; логиката на религиозния живот е неоспорима; увереността на такова знание е свръхчовешка, удовлетворението е благородно и божествено, смелостта е неукротима, привързаността е несъмнена, предаността е съвършена, целите са окончателни – вечни, пределни и всеобщи.

103:9.12 (1142.3) There is a reality in religious experience that is proportional to the spiritual content, and such a reality is transcendent to reason, science, philosophy, wisdom, and all other human achievements. The convictions of such an experience are unassailable; the logic of religious living is incontrovertible; the certainty of such knowledge is superhuman; the satisfactions are superbly divine, the courage indomitable, the devotions unquestioning, the loyalties supreme, and the destinies final — eternal, ultimate, and universal.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

103:9.13 (1142.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 104. Развитие на концепцията за Троицата

⇦ 103 Книгата Урантия 105 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 104. РАЗВИТИЕ НА КОНЦЕПЦИЯТА ЗА ТРОИЦАТА

Секции

Въведение
1. Урантийските концепции за Троицата
2. Единството на Троицата и множествеността на Божеството
3. Троиците и триединствата
4. Седемте триединства
5. Тройствените съюзи

PAPER 104
GROWTH OF THE TRINITY CONCEPT

SECTIONS

Introduction
1. Urantian Trinity Concepts
2. Trinity Unity and Deity Plurality
3. Trinities and Triunities
4. The Seven Triunities
5. Triodities

Въведение

КОНЦЕПЦИЯТА за Троицата в богооткровената религия не следва да се смесва с триадните вярвания, присъщи на еволюционните религии. Идеите за триадата възникнаха по аналогия с много неща, но основно поради трите стави на пръстите, поради това, че за устойчивост на табуретката са ú необходими поне три крака, поради това, че палатка може да се укрепи на три точки; освен това в течение на дълго време първобитният човек умееше да брои само до три.

С изключение на някои естествени двойки като минало и настояще, ден и нощ, топло и студено, мъж и жена, човекът обикновено е склонен да мисли с триади: вчера, днес, утре; съмване, среда на деня, залез; баща, майка и дете. Победителя го приветстват с трикратно «ура». Покойниците ги погребват на третия ден, а духа го умиротворяват с три умивания.

Вследствие на тези естествени асоциации в човешкия опит триадата се появи в религията и това стана дълго преди Райската Троица на Божествата, или поне някой от нейните представители, да бъде разкрита на

INTRODUCTION

104:0.1 (1143.1) THE Trinity concept of revealed religion must not be confused with the triad beliefs of evolutionary religions. The ideas of triads arose from many suggestive relationships but chiefly because of the three joints of the fingers, because three legs were the fewest which could stabilize a stool, because three support points could keep up a tent; furthermore, primitive man, for a long time, could not count beyond three.

104:0.2 (1143.2) Aside from certain natural couplets, such as past and present, day and night, hot and cold, and male and female, man generally tends to think in triads: yesterday, today, and tomorrow; sunrise, noon, and sunset; father, mother, and child. Three cheers are given the victor. The dead are buried on the third day, and the ghost is placated by three ablutions of water.

104:0.3 (1143.3) As a consequence of these natural associations in human experience, the triad made its appearance in religion, and this long before the Paradise Trinity of Deities, or even any of their representatives, had been revealed to mankind.

човечеството. По-късно триадни богове се появиха при персите, индусите, гърците, египтяните, вавилонците, римляните и скандинавците, но това все още не бяха истински троици. Всички триадни богове имаха естествен произход и по едно или друго време се появиха сред мнозинството разумни народи на Урантия. Понякога концепцията за еволюционна триада се смесва с концепцията за Троицата, разкрита в откровенията; в такива случаи често е невъзможно да ги отличим една от друга.

Later on, the Persians, Hindus, Greeks, Egyptians, Babylonians, Romans, and Scandinavians all had triad gods, but these were still not true trinities. Triad deities all had a natural origin and have appeared at one time or another among most of the intelligent peoples of Urantia. Sometimes the concept of an evolutionary triad has become mixed with that of a revealed Trinity; in these instances it is often impossible to distinguish one from the other.

1. УРАНТИЙСКИТЕ КОНЦЕПЦИИ ЗА ТРОИЦАТА

Първото урантийско откровение, водещо към постигането на Райската Троица, осъществи персоналът на Принц Калигастия преди около половин милион години. Тази най-древна представа за Троицата се запази в смутните времена, настъпили след планетарното въстание.

За втори път тази идея беше изложена от Адам и Ева в първата и втората градини. Остатъци от това учение съществуваха още във времената на Макивента Мелхиседек приблизително тридесет и пет хиляди години по-късно, тъй като сифитската концепция за Троицата се запазваше и в Месопотамия, и в Египет, но особено в Индия, където в течение на дълго време тя живееше в образа на Агни – триглавия ведически бог на огъня.

Третото разкриване на Троицата беше представено от Макивента Мелхиседек и символ на неговото учение станаха трите концентрични кръга, изобразени на гърдите на салимския мъдрец. Но на Макивента му беше много трудно да разкрие на палестинските бедуини Всеобщия Баща, Вечния Син и Безкрайния Дух. Мнозинството от неговите ученици предполагаха, че Троицата се състои от тримата Всевишни на Норлатиадек; някои смятаха, че в Троицата влизат Властелините на Системи, Бащата на Съзвездието и Божеството-Създател на локалната вселена; и само у малцина възникна смътната представа за Райската взаимовръзка на Бащата, Сина и Духа.

Благодарение на усилията на салимските мисионери ученията на Мелхиседек за Троицата постепенно се разпространиха над голяма част от Евразия и Северна Африка. Често е трудно да се направи разлика между триадите и троиците, съществуващи в по-късния андитски период и в епохата след Мелхиседек, когато двете концепции в

1. URANTIAN TRINITY CONCEPTS

104:1.1 (1143.4) The first Urantian revelation leading to the comprehension of the Paradise Trinity was made by the staff of Prince Caligastia about one-half million years ago. This earliest Trinity concept was lost to the world in the unsettled times following the planetary rebellion.

104:1.2 (1143.5) The second presentation of the Trinity was made by Adam and Eve in the first and second gardens. These teachings had not been wholly obliterated even in the times of Machiventa Melchizedek about thirty-five thousand years later, for the Trinity concept of the Sethites persisted in both Mesopotamia and Egypt but more especially in India, where it was long perpetuated in Agni, the Vedic three-headed fire god.

104:1.3 (1143.6) The third presentation of the Trinity was made by Machiventa Melchizedek, and this doctrine was symbolized by the three concentric circles which the sage of Salem wore on his breast plate. But Machiventa found it very difficult to teach the Palestinian Bedouins about the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. Most of his disciples thought that the Trinity consisted of the three Most Highs of Norlatiadek; a few conceived of the Trinity as the System Sovereign, the Constellation Father, and the local universe Creator Deity; still fewer even remotely grasped the idea of the Paradise association of the Father, Son, and Spirit.

104:1.4 (1144.1) Through the activities of the Salem missionaries the Melchizedek teachings of the Trinity gradually spread throughout much of Eurasia and northern Africa. It is often difficult to distinguish between the triads and the trinities in the later Andite and the post-Melchizedek ages, when both concepts to a certain extent intermingled and coalesced.

определена степен се смесиха и сраснаха.

Тринитарната представа на индусите се изразяваше като Същество, Разум и Радост. (По-късно в Индия се оформи представата за Брахма, Шива и Вишну.) Макар че ранни описания на Троицата се появиха в Индия заедно със сифитските свещеници, последващите идеи за Троицата, привнесени от салимските мисионери, бяха развити от местните индийски мислители благодарение на съединяването на тези доктрини с еволюционните представи за триадите.

104:1.5 (1144.2) Among the Hindus the trinitarian concept took root as Being, Intelligence, and Joy. (A later Indian conception was Brahma, Siva, and Vishnu.) While the earlier Trinity portrayals were brought to India by the Sethite priests, the later ideas of the Trinity were imported by the Salem missionaries and were developed by the native intellects of India through a compounding of these doctrines with the evolutionary triad conceptions.

Будизмът създаде две доктрини с тринитарен характер. В по-ранната влизаха Учителят, Законът и Братството; такава беше представата на Гаутама Сидхарта. По-късната идея, получила разпространение сред представителите на северното разклонение на будизма, включваше Висшия Господ, Светия Дух и Въплътения Спасител.

104:1.6 (1144.3) The Buddhist faith developed two doctrines of a trinitarian nature: The earlier was Teacher, Law, and Brotherhood; that was the presentation made by Gautama Siddhartha. The later idea, developing among the northern branch of the followers of Buddha, embraced Supreme Lord, Holy Spirit, and Incarnate Savior.

Тези представи на индусите и будистите бяха истински тринитарни постулати, тоест идеята за тройственото проявление на един монотеистичен Бог. Истинската тринитарна концепция не е просто съединяване на трима отделни богове в една група.

104:1.7 (1144.4) And these ideas of the Hindus and Buddhists were real trinitarian postulates, that is, the idea of a threefold manifestation of a monotheistic God. A true trinity conception is not just a grouping together of three separate gods.

Древните евреи знаеха за Троицата от преданията на кенеите, възникнали в епохата на Мелхиседек, но монотеистичното старание, с което те изповядваха единия Бог – Яхве, дотолкова засенчи всички останали учения, че към времето на появата на Иисус доктрината за Елохим практически изчезна от еврейската теология. Съзнанието на древните евреи не можа да примири тринитарната концепция с монотеистичната вяра в Единия Господ, Бога на Израил.

104:1.8 (1144.5) The Hebrews knew about the Trinity from the Kenite traditions of the days of Melchizedek, but their monotheistic zeal for the one God, Yahweh, so eclipsed all such teachings that by the time of Jesus' appearance the Elohim doctrine had been practically eradicated from Jewish theology. The Hebrew mind could not reconcile the trinitarian concept with the monotheistic belief in the One Lord, the God of Israel.

Последователите на исляма също не можаха да обхванат идеята за Троицата. На развиващия се монотеизъм винаги му е трудно да се примири с тринитарността в условията на борба с политеизма. Идеята за Троицата най-добре се придобива в тези религии, където съществува здрава монотеистична традиция в съвкупност с доктринална гъвкавост. На големите монотеисти – ревнивите евреи и мюсюлмани, им беше трудно да направят разлика между поклонение на трима богове – политеизъм и тринитарност, и поклонение на едно Божество, съществуващо в триединно проявление на божественост и личност.

104:1.9 (1144.6) The followers of the Islamic faith likewise failed to grasp the idea of the Trinity. It is always difficult for an emerging monotheism to tolerate trinitarianism when confronted by polytheism. The trinity idea takes best hold of those religions which have a firm monotheistic tradition coupled with doctrinal elasticity. The great monotheists, the Hebrews and Mohammedans, found it difficult to distinguish between worshiping three gods, polytheism, and trinitarianism, the worship of one Deity existing in a triune manifestation of divinity and personality.

Иисус учеше своите апостоли на истината за ипостасите на Райската Троица, но те мислеха, че той се изразява образно и символично. Възпитани в юдейски монотеизъм, те възприемаха зле каквото и да било вероучение, което – както им се струваше

104:1.10 (1144.7) Jesus taught his apostles the truth regarding the persons of the Paradise Trinity, but they thought he spoke figuratively and symbolically. Having been nurtured in Hebraic monotheism, they found it difficult to entertain any belief that seemed to conflict with their dominating concept of

– противоречеше на тяхната господстваща представа за Яхве. И ранните християни наследиха от древните евреи предубедено отношение към концепцията за Троицата.

Yahweh. And the early Christians inherited the Hebraic prejudice against the Trinity concept.

Първата християнска Троица беше провъзгласена в Антиохия и беше представена като Бог, Неговото Слово и Неговата Мъдрост. На ап. Павел му беше известна Райската Троица на Бащата, Сина и Духа, но той рядко Я проповядваше, споменавайки за нея само в някои от своите послания до новосъздаваните църкви. Впрочем Павел, както и неговите събратя-апостоли, прие Иисус, Сина-Създател на локалната вселена, за Второто Лице на Божеството, Вечния Син на Рая.

104:1.11 (1144.8) The first Trinity of Christianity was proclaimed at Antioch and consisted of God, his Word, and his Wisdom. Paul knew of the Paradise Trinity of Father, Son, and Spirit, but he seldom preached about it and made mention thereof in only a few of his letters to the newly forming churches. Even then, as did his fellow apostles, Paul confused Jesus, the Creator Son of the local universe, with the Second Person of Deity, the Eternal Son of Paradise.

Християнската концепция за Троицата, която започна да завоюва признание към края на първи век след Христа, включваше Всеобщия Баща, Сина-Създател на Небадон и Божествената Попечителка на Салвингтон – Майчинския Дух на локалната вселена и съзидателната съпруга на Сина-Създател.

104:1.12 (1144.9) The Christian concept of the Trinity, which began to gain recognition near the close of the first century after Christ, was comprised of the Universal Father, the Creator Son of Nebadon, and the Divine Minister of Salvington — Mother Spirit of the local universe and creative consort of the Creator Son.

От времето на Иисус и чак до настоящото откровение фактическият състав на Троицата (като се изключат няколко индивида, на които това беше специално разкрито) не беше известен на Урантия. Но макар че християнската представа за Троицата беше погрешна по отношение на факта, тя беше практически вярна по отношение на духовните връзки. Озадачаваха само философските изводи и космологичните последствия: на много от тези, чийто разум притежаваше космическа насоченост, им беше трудно да повярват в това, че второто лице на безкрайната Троица някога е пребивавало на Урантия; и макар че в духа това е вярно, то не е факт от реалността. Създателите-Михаиловци напълно въплъщават в себе си божествения Вечен Син, но те не са абсолютната личност.

104:1.13 (1145.1) Not since the times of Jesus has the factual identity of the Paradise Trinity been known on Urantia (except by a few individuals to whom it was especially revealed) until its presentation in these revelatory disclosures. But though the Christian concept of the Trinity erred in fact, it was practically true with respect to spiritual relationships. Only in its philosophic implications and cosmological consequences did this concept suffer embarrassment: It has been difficult for many who are cosmic minded to believe that the Second Person of Deity, the second member of an infinite Trinity, once dwelt on Urantia; and while in spirit this is true, in actuality it is not a fact. The Michael Creators fully embody the divinity of the Eternal Son, but they are not the absolute personality.

2. ЕДИНСТВОТО НА ТРОИЦАТА И МНОЖЕСТВЕНОСТТА НА БОЖЕСТВОТО

2. TRINITY UNITY AND DEITY PLURALITY

Монотеизмът се появи като философски протест против несъстоятелността на политеизма. В началото той се развиваше под формата на пантеистични обединения, в които свръхестествените способности се разпределяха сред членовете на пантеона, след това – чрез гностично въздигане на един бог над другите, и накрая, чрез изключване на всички богове освен Единия Бог, изразяващ крайна ценност.

104:2.1 (1145.2) Monotheism arose as a philosophic protest against the inconsistency of polytheism. It developed first through pantheon organizations with the departmentalization of supernatural activities, then through the henotheistic exaltation of one god above the many, and finally through the exclusion of all but the One God of final value.

Учението за троичността израства от емпиричния протест против невъзможността

104:2.2 (1145.3) Trinitarianism grows out of the experiential protest against the impossibility of

да се представи единичността на изключителното, лишено от човешки черти Божество, несъотносимо по своето значение с нищо във вселената. При наличие на достатъчно време философията по-скоро се стреми да извлече личните качества от чисто монотеистичната концепция за Божеството, понижавайки така дадената идея за несъотнесения Бог до статута на пантеистичен Абсолют. Винаги е било трудно да се разбере личността на Бога, при Когото няма равноправни личностни отношения с други равни на Него личностни същества. Категорията на личността в Божеството предполага съществуването на такова Божество по отношение на друго и равно на него личностно Божество.

conceiving the oneness of a deanthropomorphized solitary Deity of unrelated universe significance. Given a sufficient time, philosophy tends to abstract the personal qualities from the Deity concept of pure monotheism, thus reducing this idea of an unrelated God to the status of a pantheistic Absolute. It has always been difficult to understand the personal nature of a God who has no personal relationships in equality with other and co-ordinate personal beings. Personality in Deity demands that such Deity exist in relation to other and equal personal Deity.

Чрез осъзнаване на концепцията за Троицата човешкият разум придобива надежда за частичното разбиране на взаимовръзката между любовта и закона в пространствено-времевите творения. Благодарение на духовната вяра човек постига любовта на Бога, но скоро установява, че тази духовна вяра не влияе върху предопределените закони на материалната вселена. Независимо от устойчивостта на вярата на човека в Бога като негов Райски Баща разширяващите се космически хоризонти изискват също така осъзнаване на реалността на Райското Божество като универсален закон, осъзнаване на присъщата на Троицата върховна власт, която, простирайки се извън Рая, засенчва дори еволюиращите локални вселени на Синовете-Създатели и Съзидателните Дъщери на трите вечни лица, чийто съюз в Божеството *е* факт, реалност и вечна неделимост на Райската Троица.

104:2.3 (1145.4) Through the recognition of the Trinity concept the mind of man can hope to grasp something of the interrelationship of love and law in the time-space creations. Through spiritual faith man gains insight into the love of God but soon discovers that this spiritual faith has no influence on the ordained laws of the material universe. Irrespective of the firmness of man's belief in God as his Paradise Father, expanding cosmic horizons demand that he also give recognition to the reality of Paradise Deity as universal law, that he recognize the Trinity sovereignty extending outward from Paradise and overshadowing even the evolving local universes of the Creator Sons and Creative Daughters of the three eternal persons whose deity union *is* the fact and reality and eternal indivisibility of the Paradise Trinity.

И същата тази Райска Троица е реална същност – макар и не личност, но истинска и абсолютна реалност, съвместима със съществуващите личности на Бащата, Сина и Духа. Троицата е свръхсумарна реалност на Божеството – реалност, възникваща от съвместяването на трите Райски Божества. Качествата, свойствата и функциите на Троицата не са простата сума от атрибутите на трите Райски Божества; функциите на Троицата са нещо уникално, оригинално и неподдаващо се на изчерпващо предсказване върху основата на анализ на атрибутите на Бащата, Сина и Духа.

104:2.4 (1145.5) And this selfsame Paradise Trinity is a real entity — not a personality but nonetheless a true and absolute reality; not a personality but nonetheless compatible with coexistent personalities — the personalities of the Father, the Son, and the Spirit. The Trinity is a supersummative Deity reality eventuating out of the conjoining of the three Paradise Deities. The qualities, characteristics, and functions of the Trinity are not the simple sum of the attributes of the three Paradise Deities; Trinity functions are something unique, original, and not wholly predictable from an analysis of the attributes of Father, Son, and Spirit.

Ще приведем пример: в течение на своето пребиваване на земята Учителят внушаваше на своите последователи, че правосъдието никога не е *личен* акт; то винаги е функция на *групата.* Така и Боговете, като отделни същества, не раздават правосъдие. Но именно тази функция те изпълняват като единно цяло

104:2.5 (1146.1) For example: The Master, when on earth, admonished his followers that justice is never a *personal* act; it is always a *group* function. Neither do the Gods, as persons, administer justice. But they perform this very function as a collective whole, as the Paradise Trinity.

– като Райската Троица.

Концептуалното разбиране на троичното обединение на Бащата, Сина и Духа подготвя човешкия разум за последващо възприемане на някои други тройствени отношения. Теологичният подход може напълно да бъде удовлетворен от концепцията за Райската Троица, но философският и космологичният подходи изискват осъзнаване на други триединни асоциации на Първия Източник и Център, тези триединства, в които Безкрайното функционира в различни универсално проявявани, неприсъщи на Отеца качества – отношенията на Бога на силата, енергията, причинността, реакцията, потенциалността, актуалността, гравитацията, напрежението, еталона, принципа и единството.

104:2.6 (1146.2) The conceptual grasp of the Trinity association of Father, Son, and Spirit prepares the human mind for the further presentation of certain other threefold relationships. Theological reason may be fully satisfied by the concept of the Paradise Trinity, but philosophical and cosmological reason demand the recognition of the other triune associations of the First Source and Center, those triunities in which the Infinite functions in various non-Father capacities of universal manifestation — the relationships of the God of force, energy, power, causation, reaction, potentiality, actuality, gravity, tension, pattern, principle, and unity.

3. ТРОИЦИТЕ И ТРИЕДИНСТВАТА

Макар че в някои случаи човечеството стигаше до разбирането на Троицата, образувана от трите лица на Божеството, за съблюдаване на последователността човешкият разум е длъжен да осъзнава наличието на определени отношения между всичките седем Абсолюта. Но всичко това, което е вярно за Райската Троица, не е задължително вярно за *триединството,* макар че триединството е нещо различно от троичността. В някои функционални аспекти триединството може да бъде аналогично на троичността, но по своята същност то никога не съответства на троичността.

Смъртният човек преживява велика урантийска епоха, белязана с разширяване на кръгозора и развиване на представите, и неговата философия за космоса трябва да се развива с по-бързи темпове, за да не изостава от разширяването на интелектуалната арена на човешката мисъл. Развивайки своето космическо съзнание, смъртният човек разбира взаимосвързаността на всичко, което му се открива в материалната наука, интелектуалната философия и духовните постижения. Но при своята вяра в единството на космоса човекът осъзнава многообразието на битието. Независимо от всевъзможните концепции, говорещи за неизменността на Божеството, човек разбира, че живее във вселена на постоянно изменение и емпиричен растеж. Осъзнавайки запазването на духовните ценности, човек заедно с това трябва постоянно да се съобразява с математиката и предматематиката на силата, енергията и мощността.

В един или друг вид вечната изпълненост

3. TRINITIES AND TRIUNITIES

104:3.1 (1146.3) While mankind has sometimes grasped at an understanding of the Trinity of the three persons of Deity, consistency demands that the human intellect perceive that there are certain relationships between all seven Absolutes. But all that which is true of the Paradise Trinity is not necessarily true of a *triunity,* for a triunity is something other than a trinity. In certain functional aspects a triunity may be analogous to a trinity, but it is never homologous in nature with a trinity.

104:3.2 (1146.4) Mortal man is passing through a great age of expanding horizons and enlarging concepts on Urantia, and his cosmic philosophy must accelerate in evolution to keep pace with the expansion of the intellectual arena of human thought. As the cosmic consciousness of mortal man expands, he perceives the interrelatedness of all that he finds in his material science, intellectual philosophy, and spiritual insight. Still, with all this belief in the unity of the cosmos, man perceives the diversity of all existence. In spite of all concepts concerning the immutability of Deity, man perceives that he lives in a universe of constant change and experiential growth. Regardless of the realization of the survival of spiritual values, man has ever to reckon with the mathematics and premathematics of force, energy, and power.

104:3.3 (1146.5) In some manner the eternal

на безкрайността трябва да бъде съгласувана с времения растеж на еволюиращите вселени и незавършеността на техните емпирични обитатели. Идеята за всеобхватната безкрайност трябва да бъде по някакъв начин сегментирана и обусловена, за да могат смъртният интелект и моронтийната душа да постигнат тази концепции, имаща крайна ценност и одухотворяващо значение.

repleteness of infinity must be reconciled with the time-growth of the evolving universes and with the incompleteness of the experiential inhabitants thereof. In some way the conception of total infinitude must be so segmented and qualified that the mortal intellect and the morontia soul can grasp this concept of final value and spiritualizing significance.

Докато разсъдъкът изисква монотеистично единство на космическата реалност, крайният опит се нуждае от постулата на множествените Абсолюти и от тяхната координация в космическите взаимоотношения. Без координирано съществуване е невъзможна появата на разнообразието на абсолютните отношения, няма шанс за действието на диференциращите, варираци, модифициращи, отслабващи, определящи и намаляващи фактори.

104:3.4 (1146.6) While reason demands a monotheistic unity of cosmic reality, finite experience requires the postulate of plural Absolutes and of their co-ordination in cosmic relationships. Without co-ordinate existences there is no possibility for the appearance of diversity of absolute relationships, no chance for the operation of differentials, variables, modifiers, attenuators, qualifiers, or diminishers.

В настоящите документи всеобхватната реалност (безкрайност) е представена в този вид, в който тя съществува в седемте Абсолюта:

104:3.5 (1146.7) In these papers total reality (infinity) has been presented as it exists in the seven Absolutes:

1. Всеобщият Баща.

104:3.6 (1146.8) 1. The Universal Father.

2. Вечният Син.

104:3.7 (1146.9) 2. The Eternal Son.

3. Безкрайният Дух.

104:3.8 (1146.10) 3. The Infinite Spirit.

4. Райският Остров.

104:3.9 (1147.1) 4. The Isle of Paradise.

5. Божеството-Абсолют.

104:3.10 (1147.2) 5. The Deity Absolute.

6. Всеобщият Абсолют.

104:3.11 (1147.3) 6. The Universal Absolute.

7. Безусловният Абсолют.

104:3.12 (1147.4) 7. The Unqualified Absolute.

Първият Източник и Център, който е Баща за Вечния Син, служи и като Еталон за Райския Остров. Той е личност, безусловно въплътена в Сина, но в Божеството-Абсолют той е личност, изразена в потенциал. Отецът е енергия, разкрита в системата Рай-Хавона, и едновременно с това енергия, скрита в Безусловния Абсолют. Безкрайният извечно проявява Себе Си в непрестанните действия на Съвместния Извършител, докато Той вечно функционира в компенсиращите, но неведоми действия на Всеобщия Абсолют. Такива са връзките на Отеца с шестте равноправни Абсолюта и така всичките седем обхващат кръга на безкрайността чрез нескончаемите цикли на вечността.

104:3.13 (1147.5) The First Source and Center, who is Father to the Eternal Son, is also Pattern to the Paradise Isle. He is personality unqualified in the Son but personality potentialized in the Deity Absolute. The Father is energy revealed in Paradise-Havona and at the same time energy concealed in the Unqualified Absolute. The Infinite is ever disclosed in the ceaseless acts of the Conjoint Actor while he is eternally functioning in the compensating but enshrouded activities of the Universal Absolute. Thus is the Father related to the six co-ordinate Absolutes, and thus do all seven encompass the circle of infinity throughout the endless cycles of eternity.

Явно триединството на абсолютните отношения е неизбежно. Личността се стреми към обединяване с други личности както на абсолютно, така и на всички останали нива. Обединяването на трите Райски личности увековечава първото триединство – личностния съюз на Бащата, Сина и Духа.

104:3.14 (1147.6) It would seem that triunity of absolute relationships is inevitable. Personality seeks other personality association on absolute as well as on all other levels. And the association of the three Paradise personalities eternalizes the first triunity, the personality union of the Father, the Son, and the Spirit. For when these three persons, *as*

Защото, когато тези три лица – *като лица* – се съединяват за съвместно действие, те образуват триединство на функционалната цялостност, което, не явявайки се троична органична същност, при все това представлява триединство – тройствено функционално съвкупно единение.

persons, conjoin for united function, they thereby constitute a triunity of functional unity, not a trinity — an organic entity — but nonetheless a triunity, a threefold functional aggregate unanimity.

Райската Троица не е триединство. Тя не е функционално единение, представлявайки неразделно и неделимо Божество. Бащата, Синът и Духът (като лица) могат да поддържат отношение с Райската Троица, тъй като Троицата *е* за тях неразделно Божество. Бащата, Синът и Духът не поддържат подобно лично отношение с първото триединство, тъй като то *е* техен функционален съюз, който те образуват като три лица. Само като Троица, като неразделно Божество – те поддържат съвместно външно отношение с триединството на тяхната лична съвкупност.

104:3.15 (1147.7) The Paradise Trinity is not a triunity; it is not a functional unanimity; rather is it undivided and indivisible Deity. The Father, Son, and Spirit (as persons) can sustain a relationship to the Paradise Trinity, for the Trinity *is* their undivided Deity. The Father, Son, and Spirit sustain no such personal relationship to the first triunity, for that *is* their functional union as three persons. Only as the Trinity — as undivided Deity — do they collectively sustain an external relationship to the triunity of their personal aggregation.

Затова Райската Троица заема уникално положение сред абсолютните взаимоотношения – съществуват няколко екзистенциални триединства, но само една екзистенциална Троица. Триединството *не е* същност. То е функционално, а не органично. Неговите членове са партньори, а не съставни части. Съставните части на триединството могат да бъдат същности, но само триединството е обединение.

104:3.16 (1147.8) Thus does the Paradise Trinity stand unique among absolute relationships; there are several existential triunities but only one existential Trinity. A triunity is *not* an entity. It is functional rather than organic. Its members are partners rather than corporative. The components of the triunities may be entities, but a triunity itself is an association.

При все това в едно отношение триединството и троичността са сравними едно с друго: както едното, така и другото се проявяват във функции, представляващи нещо различно от видимите суми на атрибутите на съставните части. Но макар че те са сравними от функционална гледна точка, в останалото те не показват категориална връзка. Те се съотнасят приблизително така, както функцията към структурата. Но функцията на триединното обединение не е функцията на троичната структура или същност.

104:3.17 (1147.9) There is, however, one point of comparison between trinity and triunity: Both eventuate in functions that are something other than the discernible sum of the attributes of the component members. But while they are thus comparable from a functional standpoint, they otherwise exhibit no categorical relationship. They are roughly related as the relation of function to structure. But the function of the triunity association is not the function of the trinity structure or entity.

И все пак триединствата са реални; съвършено реални. В тях се извършва функционализация на всеобхватната реалност и чрез тях Всеобщият Баща осъществява непосредствено и лично управление на основните функции на безкрайността.

104:3.18 (1147.10) The triunities are nonetheless real; they are very real. In them is total reality functionalized, and through them does the Universal Father exercise immediate and personal control over the master functions of infinity.

4. СЕДЕМТЕ ТРИЕДИНСТВА

Предприемайки опит за описване на седемте триединства, е необходимо да подчертаем, че Всеобщият Баща е първичният член на всяко от тях. Той е, бил е и вечно ще бъде: Първият Всеобщ Баща-Източник, Абсолютен Център, Първо-причина, Всеобщ Властител, Безграничен Активизатор,

4. THE SEVEN TRIUNITIES

104:4.1 (1147.11) In attempting the description of seven triunities, attention is directed to the fact that the Universal Father is the primal member of each. He is, was, and ever will be: the First Universal Father-Source, Absolute Center, Primal Cause, Universal Controller, Limitless Energizer, Original Unity, Unqualified Upholder, First Person of Deity,

Изначално Единство, Безусловен Вседържител, Първото Лице на Божеството, Изходният Космически Еталон и Същността на Безкрая. Всеобщият Баща е лична причина за Абсолютите; той е Абсолют на Абсолютите.

Характерът и смисълът на седемте триединства може да се представи по следния начин:

Първото триединство е личностно-целенасочено триединство. Това обединение включва личността на три Божества:

1. Всеобщия Баща.

2. Вечния Син.

3. Безкрайния Дух.

Тройственият съюз на любовта, милосърдието и служенето е целенасочено и личностно обединение на трите вечни Райски личности. Това обединение се характеризира с божествени отношения на братство, любов към създанията, бащини деяния и съдействие на възхода. Божествените личности на това първо триединство са Богове, които даряват с личност, посвещават дух и даряват разум.

Даденото триединство се отличава с безкрайно волеизявление; то действа по цялото протежение на вечното настояще и по минало-настоящо-бъдещото течение на времето. Това обединение поражда безкрайност на волеизявлението и предлага такива методи, посредством които личностното Божество се саморазкрива пред създанията на еволюиращия космос.

Второто триединство е триединство на силата и еталона. Независимо дали това е мъничък ултиматон, сияйна звезда или въртяща се мъглявина, даже централна вселена или свръхвселена, физическият еталон – космическата конфигурация на всяка материална организация, от най-малката до най-голямата, винаги се извежда от функцията на това триединство. Тази група се състои от:

1. Баща-Син.

2. Райски Остров.

3. Съвместен Извършител.

Енергията е организирана от космическите посредници на Третия Източник и Център; различните форми на енергията се появяват в съответствие с еталоните на Рая – абсолютната материализация; но зад всички тези нескончаеми превръщания се намира присъствието на Бащата-Сина, чийто съюз за пръв път е активирал еталона на Рая в появата на Хавона вследствие раждането на Безкрайния Дух – Съвместния Извършител.

Primal Cosmic Pattern, and Essence of Infinity. The Universal Father is the personal cause of the Absolutes; he is the absolute of Absolutes.

104:4.2 (1148.1) The nature and meaning of the seven triunities may be suggested as:

104:4.3 (1148.2) *The First Triunity — the personal-purposive triunity.* This is the grouping of the three Deity personalities:

104:4.4 (1148.3) 1. The Universal Father.

104:4.5 (1148.4) 2. The Eternal Son.

104:4.6 (1148.5) 3. The Infinite Spirit.

104:4.7 (1148.6) This is the threefold union of love, mercy, and ministry — the purposive and personal association of the three eternal Paradise personalities. This is the divinely fraternal, creature-loving, fatherly-acting, and ascension-promoting association. The divine personalities of this first triunity are personality-bequeathing, spirit-bestowing, and mind-endowing Gods.

104:4.8 (1148.7) This is the triunity of infinite volition; it acts throughout the eternal present and in all of the past-present-future flow of time. This association yields volitional infinity and provides the mechanisms whereby personal Deity becomes self-revelatory to the creatures of the evolving cosmos.

104:4.9 (1148.8) *The Second Triunity — the power-pattern triunity.* Whether it be a tiny ultimaton, a blazing star, or a whirling nebula, even the central or superuniverses, from the smallest to the largest material organizations, always is the physical pattern — the cosmic configuration — derived from the function of this triunity. This association consists of:

104:4.10 (1148.9) 1. The Father-Son.

104:4.11 (1148.10) 2. The Paradise Isle.

104:4.12 (1148.11) 3. The Conjoint Actor.

104:4.13 (1148.12) Energy is organized by the cosmic agents of the Third Source and Center; energy is fashioned after the pattern of Paradise, the absolute materialization; but behind all of this ceaseless manipulation is the presence of the Father-Son, whose union first activated the Paradise pattern in the appearance of Havona concomitant with the birth of the Infinite Spirit, the Conjoint Actor.

В своя религиозен опит създанията влизат в съприкосновение с Бога, Който е любов, но подобно духовно проникване никога не трябва да засенчва разумното признаване на вселенския факт на еталона, който е Раят. Райските личности си осигуряват доброволното поклонение на създанията за сметка на неотразимата сила на божествената любов и водят всички такива родени в духа личности към небесно наслаждение – нескончаемото служене в качеството на завършили Божии синове. Второто триединство е създател на пространствената арена, върху която се разгръщат тези процеси; то определя типовете космическа конфигурация.

104:4.14 (1148.13) In religious experience, creatures make contact with the God who is love, but such spiritual insight must never eclipse the intelligent recognition of the universe fact of the pattern which is Paradise. The Paradise personalities enlist the freewill adoration of all creatures by the compelling power of divine love and lead all such spirit-born personalities into the supernal delights of the unending service of the finaliter sons of God. The second triunity is the architect of the space stage whereon these transactions unfold; it determines the patterns of cosmic configuration.

Любовта може да характеризира първото триединство, но еталонът е галактическото проявление на второто триединство. Това, което е първото единство за еволюиращите личности, е второто единство за еволюиращите вселени. Еталонът и личността са две велики проявления на деянията на Първия Източник и Център; но колкото и да е трудно това за разбиране, истината е, че еталонът на могъществото и любвеобилната личност са една и съща всеобща реалност; Райският Остров и Вечният Син са равни, но противоположни разкрития на непостижимата същност на Всеобщия Баща-Сила.

104:4.15 (1148.14) Love may characterize the divinity of the first triunity, but pattern is the galactic manifestation of the second triunity. What the first triunity is to evolving personalities, the second triunity is to the evolving universes. Pattern and personality are two of the great manifestations of the acts of the First Source and Center; and no matter how difficult it may be to comprehend, it is nonetheless true that the power-pattern and the loving person are one and the same universal reality; the Paradise Isle and the Eternal Son are co-ordinate but antipodal revelations of the unfathomable nature of the Universal Father-Force.

Третото триединство е духовно-еволюционно триединство. Цялата съвкупност от духовни проявления започва и свършва в това обединение, състоящо се от:

104:4.16 (1149.1) *The Third Triunity — the spirit-evolutional triunity.* The entirety of spiritual manifestation has its beginning and end in this association, consisting of:

1. Всеобщия Баща.

104:4.17 (1149.2) 1. The Universal Father.

2. Сина-Дух.

104:4.18 (1149.3) 2. The Son-Spirit.

3. Божеството-Абсолют.

104:4.19 (1149.4) 3. The Deity Absolute.

От духовната потенция до Райския Дух, проявлението на всеки дух в реалността се осъществява в това триединно обединяване на чисто духовната същност на Отеца, активните духовни ценности на Сина-Духа и неограничените духовни потенциали на Божеството-Абсолют. Това триединство включва изначалното възникване, изчерпващото проявление и крайната цел на екзистенциалните ценности на духа.

104:4.20 (1149.5) From spirit potency to Paradise spirit, all spirit finds reality expression in this triune association of the pure spirit essence of the Father, the active spirit values of the Son-Spirit, and the unlimited spirit potentials of the Deity Absolute. The existential values of spirit have their primordial genesis, complete manifestation, and final destiny in this triunity.

Отецът съществува преди духа; Синът-Дух функционира като активен съзидателен дух; Божеството-Абсолют съществува като всеобхватен дух и даже излиза извън пределите на духа.

104:4.21 (1149.6) The Father exists before spirit; the Son-Spirit functions as active creative spirit; the Deity Absolute exists as all-encompassing spirit, even beyond spirit.

Четвъртото триединство е триединството на безкрайността на енергията. В пределите на това триединство се увековечават началата и завършеците на

104:4.22 (1149.7) *The Fourth Triunity — the triunity of energy infinity.* Within this triunity there eternalizes the beginnings and the endings of all energy reality, from space potency to monota. This grouping

цялата енергийна реалност – от пространствената потенция до монота. Тази група обхваща следното:

1. Бащата-Дух.

2. Райския Остров.

3. Безусловния Абсолют.

Раят е центърът на енерго-силовата активация на космоса – вселенското местоположение на Първия Източник и Център, космическият център на Безусловния Абсолют и източникът на цялата енергия. В това триединство екзистенциално присъства енергийният потенциал на безкрайния космос, само частично проявление на който са голямата вселена и съществуващият всемир.

Четвъртото триединство осъществява абсолютно управление на основните единици космическа енергия, освобождавайки ги от господството на Безусловния Абсолют, право пропорционално на проявлението в емпиричните Божества на субабсолютната способност да контролират и стабилизират видоизменящия се космос.

Това триединство *е* сила и енергия. Безпределните възможности на Безусловния Абсолют са съсредоточени около абсолутума на Райския Остров, откъдето излизат невъобразими възбуждения на обикновено статичната неподвижност на Безусловния. И нескончаемото биене на материалното сърце на Рая в безкрайния космос се съгласува с непостижимия еталон и неизповедимите планове на Безкрайния Активизатор – Първия Източник и Център.

Петото триединство е триединство на реактивната безкрайност. Тази група се състои от:

1. Всеобщия Баща.

2. Всеобщия Абсолют.

3. Безкрайния Абсолют.

Тази група увековечава функционалната реализация в безкрайността на всичко, което се поддава на актуализация в пределите на божествената реалност. Това триединство проявява способност за неограничено реагиране на волевите, причинните, напрягащите и еталонните действия и присъствия на другите триединства.

Шестото триединство е триединство на космически обединеното Божество. Тази група се състои от:

1. Всеобщия Баща.

2. Божеството-Абсолют.

embraces the following:

104:4.23 (1149.8) 1. The Father-Spirit.

104:4.24 (1149.9) 2. The Paradise Isle.

104:4.25 (1149.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.26 (1149.11) Paradise is the center of the force-energy activation of the cosmos — the universe position of the First Source and Center, the cosmic focal point of the Unqualified Absolute, and the source of all energy. Existentially present within this triunity is the energy potential of the cosmos-infinite, of which the grand universe and the master universe are only partial manifestations.

104:4.27 (1149.12) The fourth triunity absolutely controls the fundamental units of cosmic energy and releases them from the grasp of the Unqualified Absolute in direct proportion to the appearance in the experiential Deities of subabsolute capacity to control and stabilize the metamorphosing cosmos.

104:4.28 (1149.13) This triunity *is* force and energy. The endless possibilities of the Unqualified Absolute are centered around the absolutum of the Isle of Paradise, whence emanate the unimaginable agitations of the otherwise static quiescence of the Unqualified. And the endless throbbing of the material Paradise heart of the infinite cosmos beats in harmony with the unfathomable pattern and the unsearchable plan of the Infinite Energizer, the First Source and Center.

104:4.29 (1149.14) *The Fifth Triunity — the triunity of reactive infinity.* This association consists of:

104:4.30 (1149.15) 1. The Universal Father.

104:4.31 (1149.16) 2. The Universal Absolute.

104:4.32 (1149.17) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.33 (1149.18) This grouping yields the eternalization of the functional infinity realization of all that is actualizable within the domains of nondeity reality. This triunity manifests unlimited reactive capacity to the volitional, causative, tensional, and patternal actions and presences of the other triunities.

104:4.34 (1150.1) *The Sixth Triunity — the triunity of cosmic-associated Deity.* This grouping consists of:

104:4.35 (1150.2) 1. The Universal Father.

104:4.36 (1150.3) 2. The Deity Absolute.

3. Всеобщия Абсолют.

Това обединение на съществуващото в космоса Божество изразява иманентността на Божеството в съчетание с трансценденталността на Божеството. Това е последното "протягане" на божествеността на нивата на безкрайността към тези реалности, които се намират отвъд пределите на обожествената реалност.

Седмото триединство е триединството на безкрайното единство. Този претворяем в безкрайността съюз функционално се проявява във времето и вечността, изразявайки равно обединение на актуалности и потенциалности. Тази група се състои от:

1. Всеобщия Баща.

2. Съвместния Извършител.

3. Всеобщия Абсолют.

Съвместният Извършител осъществява всеобща интеграция на различните функционални аспекти на цялата претворена реалност на всички нива на проявление – от крайните, през трансценденталните и чак до абсолютните. Всеобщият Абсолют в съвършенство компенсира различията, присъщи на разнообразните аспекти на незавършената реалност – от неограничените потенциали на активно-волевата и причинна реалност на Божеството до безграничните възможности на статичната, реактивна, не отнасяща се към Божеството реалност в непостижимите сфери на Безусловния Абсолют.

Функционирайки в това триединство, Съвместният Извършител и Всеобщият Абсолют реагират еднакво на присъствието на отнасящите се и неотнасящи се към Божеството реалности, точно както и Първият Източник и Център, който в това отношение по същество е концептуално неотличим от АЗ СЪМ.

Тези приближения са достатъчни, за да се поясни концепцията за триединствата. Не познавайки пределното ниво на триединствата, вие сте неспособни докрай да разберете първите седем от тях. Приемайки за неразумно да се заемаме с по-нататъшни уточнения, ние все пак можем да съобщим, че съществуват петнадесет триединни обединения на Първия Източник и Център, осем от които не са разкрити в настоящите документи. Тези неразкрити обединения имат отношение към реалностите, актуалностите и потенциалностите, намиращи се отвъд пределите на емпиричното ниво на

104:4.37 (1150.4) 3. The Universal Absolute.

104:4.38 (1150.5) This is the association of Deity-in-the-cosmos, the immanence of Deity in conjunction with the transcendence of Deity. This is the last outreach of divinity on the levels of infinity toward those realities which lie outside the domain of deified reality.

104:4.39 (1150.6) *The Seventh Triunity — the triunity of infinite unity.* This is the unity of infinity functionally manifest in time and eternity, the co-ordinate unification of actuals and potentials. This group consists of:

104:4.40 (1150.7) 1. The Universal Father.

104:4.41 (1150.8) 2. The Conjoint Actor.

104:4.42 (1150.9) 3. The Universal Absolute.

104:4.43 (1150.10) The Conjoint Actor universally integrates the varying functional aspects of all actualized reality on all levels of manifestation, from finites through transcendentals and on to absolutes. The Universal Absolute perfectly compensates the differentials inherent in the varying aspects of all incomplete reality, from the limitless potentialities of active-volitional and causative Deity reality to the boundless possibilities of static, reactive, nondeity reality in the incomprehensible domains of the Unqualified Absolute.

104:4.44 (1150.11) As they function in this triunity, the Conjoint Actor and the Universal Absolute are alike responsive to Deity and to nondeity presences, as also is the First Source and Center, who in this relationship is to all intents and purposes conceptually indistinguishable from the I AM.

104:4.45 (1150.12) These approximations are sufficient to elucidate the concept of the triunities. Not knowing the ultimate level of the triunities, you cannot fully comprehend the first seven. While we do not deem it wise to attempt any further elaboration, we may state that there are fifteen triune associations of the First Source and Center, eight of which are unrevealed in these papers. These unrevealed associations are concerned with realities, actualities, and potentialities which are beyond the experiential level of supremacy.

върховността.

Триединствата са функционалният балансьор на безкрайнстта, обединението на уникалността на Седемте Абсолюта на Безкрайността. Именно екзистенциалното присъствие на триединствата позволява на Бащата-АЗ СЪМ да изпитва функционално единение в безкрайността независимо от разнообразното проявление на безкрайността в седем Абсолюта. Първият Източник и Център е обединяващият член на всички триединства; в Него всичко има своето безусловно начало, вечно съществуване и безкрайна цел – "в Него се заключава всичко".

Макар че тези обединения са неспособни да увеличат безкрайността на Бащата-АЗ СЪМ, изглежда, че именно благодарение на Него за тях стават възможни суббезкрайните и субабсолютните проявления на Неговата реалност. Седемте триединства умножават многостранността, увековеч ават нови дълбини, изпълват божествеността с нови ценности, откриват нови възможности, разкриват нови значения и всички тези разнообразни проявления във времето и пространството, и вечния космос съществуват в хипотетичната неподвижност на изначалната безкрайност на АЗ СЪМ.

104:4.46 (1150.13) The triunities are the functional balance wheel of infinity, the unification of the uniqueness of the Seven Infinity Absolutes. It is the existential presence of the triunities that enables the Father-I AM to experience functional infinity unity despite the diversification of infinity into seven Absolutes. The First Source and Center is the unifying member of all triunities; in him all things have their unqualified beginnings, eternal existences, and infinite destinies — "in him all things consist."

104:4.47 (1150.14) Although these associations cannot augment the infinity of the Father-I AM, they do appear to make possible the subinfinite and subabsolute manifestations of his reality. The seven triunities multiply versatility, eternalize new depths, deitize new values, disclose new potentialities, reveal new meanings; and all these diversified manifestations in time and space and in the eternal cosmos are existent in the hypothetical stasis of the original infinity of the I AM.

5. ТРОЙСТВЕНИТЕ СЪЮЗИ

Съществуват някои други триединни взаимовръзки, невключващи Отеца, но те не са истински триединства и винаги се разглеждат отделно от триединствата на Отеца. Те имат различни названия: спомагателни триединства, еднородни триединства и *тройствени съюзи.* Те са следствие от съществуването на триединствата. Две от тези обединения имат следния строеж:

Тройственият Съюз на Актуалността е представен от взаимоотношенията на трите абсолютни актуални същности:

1. Вечния Син.

2. Райския Остров.

3. Съвместния Извършител.

Вечният Син е абсолютът на реалността на духа, абсолютната личност. Райският Остров е абсолютът на реалността на космоса, абсолютният еталон. Съвместният Извършител е абсолютът на реалността на разума, равноправният партньор на абсолютната реалност на духа и екзистенциалният синтез на личността и енергията в Божеството. Това тройствено

5. TRIODITIES

104:5.1 (1151.1) There are certain other triune relationships which are non-Father in constitution, but they are not real triunities, and they are always distinguished from the Father triunities. They are called variously, associate triunities, co-ordinate triunities, and *triodities.* They are consequential to the existence of the triunities. Two of these associations are constituted as follows:

104:5.2 (1151.2) *The Triodity of Actuality.* This triodity consists in the interrelationship of the three absolute actuals:

104:5.3 (1151.3) 1. The Eternal Son.

104:5.4 (1151.4) 2. The Paradise Isle.

104:5.5 (1151.5) 3. The Conjoint Actor.

104:5.6 (1151.6) The Eternal Son is the absolute of spirit reality, the absolute personality. The Paradise Isle is the absolute of cosmic reality, the absolute pattern. The Conjoint Actor is the absolute of mind reality, the co-ordinate of absolute spirit reality, and the existential Deity synthesis of personality and power. This triune association eventuates the co-ordination of the sum total of actualized reality — spirit, cosmic, or mindal. It is

обединение привежда в координация цялата съвкупна актуализирана реалност – реалността на духа, космоса или разума. То е безусловно в актуалността.

Тройственият Съюз на Потенциалността представлява обединение на трите Абсолюта на потенциалността:

1. Божеството-Абсолют.

2. Всеобщия Абсолют.

3. Безусловния Абсолют.

Такава е взаимовръзката на резервоарите на безкрайността, които са вместилища на цялата латентна енергийна реалност – реалността на духа, разума или космоса. Това обединение осъществява интеграцията на цялата скрита енергийна реалност. То е безкрайно в потенциал.

Както триединствата на първо място са свързани с функционалното обединение на безкрайността, така и тройствените съюзи участват в космическото проявление на емпиричните Божества. Ако връзката на триединствата с емпиричните Божества – Висш, Пределен и Абсолютен, е опосредствана, то за тройните съюзи тази връзка е непосредствена. Тройствените съюзи се образуват в разкриващия се енерго-личностен синтез, в който се формира Висшето Същество. И за времевите създания на пространството Висшето Същество е разкриване на единството на АЗ СЪМ.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

unqualified in actuality.

104:5.7 (1151.7) *The Triodity of Potentiality.* This triodity consists in the association of the three Absolutes of potentiality:

104:5.8 (1151.8) 1. The Deity Absolute.

104:5.9 (1151.9) 2. The Universal Absolute.

104:5.10 (1151.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:5.11 (1151.11) Thus are interassociated the infinity reservoirs of all latent energy reality — spirit, mindal, or cosmic. This association yields the integration of all latent energy reality. It is infinite in potential.

104:5.12 (1151.12) As the triunities are primarily concerned with the functional unification of infinity, so are triodities involved in the cosmic appearance of experiential Deities. The triunities are indirectly concerned, but the triodities are directly concerned, in the experiential Deities — Supreme, Ultimate, and Absolute. They appear in the emerging power-personality synthesis of the Supreme Being. And to the time creatures of space the Supreme Being is a revelation of the unity of the I AM.

104:5.13 (1151.13) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 105. Божество и реалност

⇦ 104 Книгата Урантия 106 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 105. БОЖЕСТВО И РЕАЛНОСТ

PAPER 105
DEITY AND REALITY

Секции

Въведение
1. Философската концепция за "АЗ СЪМ"
2. "АЗ СЪМ" като триединно и седмократно
3. Седемте Абсолюта на Безкрайността
4. Единството, двойствеността и триединството
5. Разпространяване на крайната реалност
6. Последствия от крайната реалност
7. Възникването на трансценденталните същности

SECTIONS

Introduction
1. The Philosophic Concept of the I AM
2. The I AM as Triune and as Sevenfold
3. The Seven Absolutes of Infinity
4. Unity, Duality, and Triunity
5. Promulgation of Finite Reality
6. Repercussions of Finite Reality
7. Eventuation of Transcendentals

Въведение

ДАЖЕ висшите категории на населяващите вселената разумни същества са способни само частично да постигнат безкрайността и само относително да разберат крайността на реалността. В опита да проникне в тайните на вечността на всичко това, което се нарича *реално,* човешкият разум, разглеждайки дадения проблем, може с полза за себе си да си представи вечността-безкрайността като почти неограничена елипса, явяваща се следствие на една абсолютна причина и функционираща по целия този безкраен разнообразен вселенски кръг в извечния стремеж към някаква абсолютна и безкрайна потенциалност на предназначението.

Когато смъртният интелект се опитва да постигне концепцията за тоталната реалност, такъв краен разум се сблъсква лице в лице с реалността на безкрайността; тоталността на

INTRODUCTION

105:0.1 (1152.1) TO EVEN high orders of universe intelligences infinity is only partially comprehensible, and the finality of reality is only relatively understandable. The human mind, as it seeks to penetrate the eternity-mystery of the origin and destiny of all that is called *real,* may helpfully approach the problem by conceiving eternity-infinity as an almost limitless ellipse which is produced by one absolute cause, and which functions throughout this universal circle of endless diversification, ever seeking some absolute and infinite potential of destiny.

105:0.2 (1152.2) When the mortal intellect attempts to grasp the concept of reality totality, such a finite mind is face to face with infinity-reality; reality totality *is* infinity and therefore can never be fully

реалността *е* безкрайност и затова няма да може да бъде изчерпващо разбрана от разума, чиято способност за концептуално постижение е суббезкрайна.

Човешкият разум едва ли е способен да си състави адекватна представа за вечните съществувания, а без това е невъзможно да изложим даже нашите концепции за тоталността на реалността. При все това можем да се опитаме да се заемем с това, макар прекрасно да разбираме, че нашите понятия неизбежно ще бъдат подложени на съществено изкривяване в процеса на тълкуването и модификациите, разчетени за нивото на разбиране на смъртния разум.

comprehended by any mind that is subinfinite in concept capacity.

105:0.3 (1152.3) The human mind can hardly form an adequate concept of eternity existences, and without such comprehension it is impossible to portray even our concepts of reality totality. Nevertheless, we may attempt such a presentation, although we are fully aware that our concepts must be subjected to profound distortion in the process of translation-modification to the comprehension level of mortal mind.

1. ФИЛОСОФСКАТА КОНЦЕПЦИЯ ЗА "АЗ СЪМ"

Философите на вселените отнасят изначалната причинност на безкрайността към Всеобщия Баща, функциониращ като безкрайното, вечното и абсолютното АЗ СЪМ.

Съществуват много опасности, свързани с излагането пред смъртния интелект на тази идея за безкрайното АЗ СЪМ, тъй като дадената концепция е толкова далеч от емпиричното човешко разбиране, че е съпроводена със сериозно изкривяване на значенията и неправилно разбиране на ценностите. При все това философската концепция АЗ СЪМ действително предлага на крайните същества някакъв фундамент в опита им да постигнат частично разбиране на абсолютните източници и безкрайните предназначения. Но необходимо е ясно да заявим, че във всички наши усилия да хвърлим светлина върху произхода и претворяването в реалността на концепцията АЗ СЪМ е – във всякакви личностни значения и ценности – синоним на Първото Лице на Божеството, Всеобщия Баща на всички личности. Но този постулат АЗ СЪМ е невъзможно толкова ясно да се идентифицира в пределите на небожествената вселенска реалност.

АЗ СЪМ е Безкрайното; АЗ СЪМ също така е и безкрайността. От гледна точка на последователността на времето цялата реалност води своето начало от безкрайното АЗ СЪМ, чието изключително съществуване в миналата безкрайна вечност трябва да бъде за крайното създание първият философски постулат. Кон цепцията за АЗ СЪМ подразбира *безусловна безкрайност* – недиференцираната реалност на всичко, което е могло някога да се появи в цялата безкрайна вечност.

1. THE PHILOSOPHIC CONCEPT OF THE I AM

105:1.1 (1152.4) Absolute primal causation in infinity the philosophers of the universes attribute to the Universal Father functioning as the infinite, the eternal, and the absolute I AM.

105:1.2 (1152.5) There are many elements of danger attendant upon the presentation to the mortal intellect of this idea of an infinite I AM since this concept is so remote from human experiential understanding as to involve serious distortion of meanings and misconception of values. Nevertheless, the philosophic concept of the I AM does afford finite beings some basis for an attempted approach to the partial comprehension of absolute origins and infinite destinies. But in all our attempts to elucidate the genesis and fruition of reality, let it be made clear that this concept of the I AM is, in all personality meanings and values, synonymous with the First Person of Deity, the Universal Father of all personalities. But this postulate of the I AM is not so clearly identifiable in undeified realms of universal reality.

105:1.3 (1152.6) The I AM is the Infinite; the I AM is also infinity. From the sequential, time viewpoint, all reality has its origin in the infinite I AM, whose solitary existence in past infinite eternity must be a finite creature's premier philosophic postulate. The concept of the I AM connotes *unqualified infinity,* the undifferentiated reality of all that could ever be in all of an infinite eternity.

Като екзистенциална концепция АЗ СЪМ не е обожествено или необожествено, нито е актуално или потенциално, личностно или безличностно, статично или динамично. Никакво определение не е приложимо към Безкрайното. Може само да се констатира, че АЗ СЪМ *съществува.* Философският постулат за АЗ СЪМ е единственото вселенско понятие, което в известен смисъл е по-сложно за разбиране, отколкото концепцията за Безусловния Абсолют.

105:1.4 (1153.1) As an existential concept the I AM is neither deified nor undeified, neither actual nor potential, neither personal nor impersonal, neither static nor dynamic. No qualification can be applied to the Infinite except to state that the I AM *is.* The philosophic postulate of the I AM is one universe concept which is somewhat more difficult of comprehension than that of the Unqualified Absolute.

На Крайния разум му е необходимо начало и макар че действително начало реалността никога не е имала, при все това съществуват някои отношения на причинността, чрез които реалността е свързана с безкрайността. Предреалността – изначалната, вечностна ситуация – можем да си представим като нещо, подобно на следното: в някакъв безкрайно далечен хипотетичен момент на вечното минало АЗ СЪМ е въобразимо едновременно като субстанция и несубстанция, причина и следствие, волеизявление и реакция. В този хипотетичен вечностен момент диференциация няма никъде в цялата безкрайност. Безкрайността е изпълнена с Безкрайното; Безкрайното обхваща безкрайността. Това е този хипотетичен статичен момент от вечността, когато актуалното е все още заключено в потенциалите, а потенциалите още не са се проявили в безкрайността на АЗ СЪМ. Но даже в тази предполагаема ситуация ние трябва да допуснем съществуването на възможността за лична воля.

105:1.5 (1153.2) To the finite mind there simply must be a beginning, and though there never was a real beginning to reality, still there are certain source relationships which reality manifests to infinity. The prereality, primordial, eternity situation may be thought of something like this: At some infinitely distant, hypothetical, past-eternity moment, the I AM may be conceived as both thing and no thing, as both cause and effect, as both volition and response. At this hypothetical eternity moment there is no differentiation throughout all infinity. Infinity is filled by the Infinite; the Infinite encompasses infinity. This is the hypothetical static moment of eternity; actuals are still contained within their potentials, and potentials have not yet appeared within the infinity of the I AM. But even in this conjectured situation we must assume the existence of the possibility of self-will.

Винаги помнете това, че човешкото разбиране за Всеобщия Баща е личен опит. Като духовен Баща Бог е достъпен за вашето разбиране и за разбирането на другите смъртни, но *вашата емпирична вероизповедна представа за Всеобщия Баща винаги ще бъде по-малко от вашия философски постулат за безкрайността на Първия Източник и Център, АЗ СЪМ.* Когато говорим за Отеца, имаме предвид Бога, който може да бъде разбран от своите създания – както висши, така и низши, но в Божеството е скрито много повече от това, което е недостъпно за разбирането на вселенските създания. Бог – ваш и мой Баща, е този аспект на Безкрайното, който възприемаме в нашите личности като действителна емпирична реалност, но АЗ СЪМ извечно остава наша хипотеза за всичко това, което, както ние чувстваме, е неизповедимо в Първия Източник и Център. И даже тази хипотеза може би е далеч от предаването на непостижимата безкрайност на изначалната реалност.

105:1.6 (1153.3) Ever remember that man's comprehension of the Universal Father is a personal experience. God, as your spiritual Father, is comprehensible to you and to all other mortals; but *your experiential worshipful concept of the Universal Father must always be less than your philosophic postulate of the infinity of the First Source and Center, the I AM.* When we speak of the Father, we mean God as he is understandable by his creatures both high and low, but there is much more of Deity which is not comprehensible to universe creatures. God, your Father and my Father, is that phase of the Infinite which we perceive in our personalities as an actual experiential reality, but the I AM ever remains as our hypothesis of all that we feel is unknowable of the First Source and Center. And even that hypothesis probably falls far short of the unfathomed infinity of original reality.

Вселената на вселените, с неизброимото множество на населяващите я личности, е обширен и сложен организъм, но Първият Източник и Център е безкрайно по-сложен от вселените и личностите, ставащи реални в отговор на неговото волеизявление. Когато ви обхваща благоговеен трепет, внушаван от величието на света, замислете се, че това невъобразимо творение може да бъде само частично изражение на Безкрайното.

Безкрайността е действително далечна от емпиричното ниво на смъртното разбиране, но даже в тази урантийска епоха вашите представи за безкрайното растат и те ще продължават да растат в течение на целия ви нескончаем път, отиващ напред – в безкрайността на бъдещето. За крайните създания безусловната безкрайност е лишена от смисъл, но безкрайността е способна на самоограничаване и е изразима в реалността на всички нива на съществуване във вселената. И това лице, което Безкрайното обръща към всички вселенски личности, е лицето на Баща – Всеобщия Баща на любовта.

105:1.7 (1153.4) The universe of universes, with its innumerable host of inhabiting personalities, is a vast and complex organism, but the First Source and Center is infinitely more complex than the universes and personalities which have become real in response to his willful mandates. When you stand in awe of the magnitude of the master universe, pause to consider that even this inconceivable creation can be no more than a partial revelation of the Infinite.

105:1.8 (1153.5) Infinity is indeed remote from the experience level of mortal comprehension, but even in this age on Urantia your concepts of infinity are growing, and they will continue to grow throughout your endless careers stretching onward into future eternity. Unqualified infinity is meaningless to the finite creature, but infinity is capable of self-limitation and is susceptible of reality expression to all levels of universe existences. And the face which the Infinite turns toward all universe personalities is the face of a Father, the Universal Father of love.

2. "АЗ СЪМ" КАТО ТРИЕДИННО И СЕДМОКРАТНО

Разглеждайки произхода на реалността, винаги помнете това, че цялата абсолютна реалност е от вечността, че нейното съществуване няма начало. Говорейки за Абсолютната реалност, ние имаме предвид трите екзистенциални лица на Божеството, Райския Остров и трите Абсолюта. Тези седем реалности са еднакво вечни независимо от това, че ние използваме пространствено-времеви подход, разказвайки на хората за техния последователен произход.

Следвайки хронологичното описание на произхода на реалността, е необходимо да постулираме теоретичния момент на "първото" изявление на волята и "първата" възникнала вследствие на това реакция в пределите на АЗ СЪМ. В нашите опити да опишем произхода и образуването на реалността даденият стадий може да бъде представен като самодиференциация – *Безкрайният* се отделя поради това, че се определя като *Безкрайно,* но постулирането на това двойствено отношение трябва винаги да се разширява до триединната концепция чрез признаването на вечния континуум на *Безкрайността,* АЗ СЪМ.

Това самопревръщане на АЗ СЪМ достига кулминация в множествената диференциация на обожествената и необожествената

2. THE I AM AS TRIUNE AND AS SEVENFOLD

105:2.1 (1153.6) In considering the genesis of reality, ever bear in mind that all absolute reality is from eternity and is without beginning of existence. By absolute reality we refer to the three existential persons of Deity, the Isle of Paradise, and the three Absolutes. These seven realities are co-ordinately eternal, notwithstanding that we resort to time-space language in presenting their sequential origins to human beings.

105:2.2 (1154.1) In following the chronological portrayal of the origins of reality, there must be a postulated theoretical moment of "first" volitional expression and "first" repercussional reaction within the I AM. In our attempts to portray the genesis and generation of reality, this stage may be conceived as the self-differentiation of *The Infinite One* from *The Infinitude,* but the postulation of this dual relationship must always be expanded to a triune conception by the recognition of the eternal continuum of *The Infinity,* the I AM.

105:2.3 (1154.2) This self-metamorphosis of the I AM culminates in the multiple differentiation of deified reality and of undeified reality, of potential and

реалност, на потенциалната и актуалната реалност, а също така и на някои други реалности, които едва ли се поддават на класификация. Тези диференциации на теоретичното монистично АЗ СЪМ са вечно интегрирани от отношенията, едновременно възникващи в пределите на това АЗ СЪМ – появява се допотенциална, доактуална, доличностна, единосъщна предреалност, която, макар че е безкрайна, се разкрива като абсолютна в присъствието на Първия Източник и Център и като личност – в безграничната любов на Всеобщия Баща.

За сметка на тези вътрешни метаморфози АЗ СЪМ създава основа за седмократно самоотношение. Философската (времева) концепция за изключителността на АЗ СЪМ и междутъчната (времева) концепция за АЗ СЪМ като триединство сега могат да бъдат разширени, за да включат в себе си представата за седмократността на АЗ СЪМ. Този седмократен, или седмоаспектен, характер може да бъде представен най-добре по отношение на Седемте Абсолюта на Безкрайността:

1. *Всеобщият Баща.* АЗ СЪМ като баща на Вечния Син. Такова е изходното отношение на актуалностите. Абсолютната личност на Сина прави абсолютен факта на бащинството на Бога и създава статут на потенциално синовство на всички личности. Това отношение установява личността на Безкрайното и завършва неговото духовно разкриване в личността на Първородния Син. Този аспект на АЗ СЪМ частично се познава на духовно ниво даже в опита на смъртните, които докато са още в плът, могат да се покланят на нашия Баща.

2 . *Всеобщият Властелин.* АЗ СЪМ – причина за вечния Рай. Такова е първичното безличностно отношение на актуалностите, изначалното недуховно обединение. Всеобщият Баща е Бог-като-любов; Всеобщият Властелин е Бог-като-еталон. Това отношение създава потенциал от форми, конфигурации и определя основния еталон на неличностното и недуховно качества – оригинала, от който се създават всички копия.

3 . *Всеобщият Създател.* АЗ СЪМ като единно цяло с Вечния Син. Този съюз на Бащата и Сина (в присъствието на Рая) поражда съзидателния цикъл, който завършва с появата на съвместната личност и вечната вселена. От гледна точка на крайния смъртен истинското начало на реалността се заключава в появата във вечността на Хавона. Този творчески акт на Божеството се извършва и опосредства от Бога на Действието, който всъщност е единството на

actual reality, and of certain other realities that can hardly be so classified. These differentiations of the theoretical monistic I AM are eternally integrated by simultaneous relationships arising within the same I AM — the prepotential, preactual, prepersonal, monothetic prereality which, though infinite, is revealed as absolute in the presence of the First Source and Center and as personality in the limitless love of the Universal Father.

105:2.4 (1154.3) By these internal metamorphoses the I AM is establishing the basis for a sevenfold self-relationship. The philosophic (time) concept of the solitary I AM and the transitional (time) concept of the I AM as triune can now be enlarged to encompass the I AM as sevenfold. This sevenfold — or seven phase — nature may be best suggested in relation to the Seven Absolutes of Infinity:

105:2.5 (1154.4) 1. *The Universal Father.* I AM father of the Eternal Son. This is the primal personality relationship of actualities. The absolute personality of the Son makes absolute the fact of God's fatherhood and establishes the potential sonship of all personalities. This relationship establishes the personality of the Infinite and consummates its spiritual revelation in the personality of the Original Son. This phase of the I AM is partially experiencible on spiritual levels even by mortals who, while yet in the flesh, may worship our Father.

105:2.6 (1154.5) 2. *The Universal Controller.* I AM cause of eternal Paradise. This is the primal impersonal relationship of actualities, the original nonspiritual association. The Universal Father is God-as-love; the Universal Controller is God-as-pattern. This relationship establishes the potential of form — configuration — and determines the master pattern of impersonal and nonspiritual relationship — the master pattern from which all copies are made.

105:2.7 (1154.6) 3. *The Universal Creator.* I AM one with the Eternal Son. This union of the Father and the Son (in the presence of Paradise) initiates the creative cycle, which is consummated in the appearance of conjoint personality and the eternal universe. From the finite mortal's viewpoint, reality has its true beginnings with the eternity appearance of the Havona creation. This creative act of Deity is by and through the God of Action, who is in essence the unity of the Father-Son manifested on and to all levels of the actual.

Бащата-Сина, представено на всички нива и относно всички нива на актуалното. Затова божествената съзидателност неизменно се характеризира с единство и това единство е външното отражение на абсолютната цялостност на двойствеността на Бащата-Сина и тройствеността на Бащата-Сина-Духа.

4 . *Безкрайният Вседържител.* АЗ СЪМ като самоасоцииращa същност. Такова е изначалното обединение на статичните и потенциални същности на реалността. В това отношение всички условни и безусловни същности са компенсирани. Този аспект най-добре се разбира като Всеобщия Абсолют – обединителя на Божеството и Безусловните Абсолюти.

5 . *Безкрайният Потенциал.* АЗ СЪМ като самообусловена същност. Този намиращ се в безкрайността жалон служи като вечно свидетелство на доброволното самоограничаване на АЗ СЪМ, благодарение на което беше постигнато тройственото изражение и саморазкриване. Този аспект на АЗ СЪМ обикновено се разбира като Божеството-Абсолют.

6 . *Безкрайната Способност.* Статично-реактивно АЗ СЪМ. Тази безгранична матрица създава възможност за бъдещото разпространяване на космоса. Даденият аспект на АЗ СЪМ може би се разбира най-добре като свръхгравитационното присъствие на Безусловния Абсолют.

7. *Всеобщият Безкраен.* АЗ СЪМ като АЗ СЪМ. Това е статичното, самонасочено отношение на Безкрайността, вечният факт на безкрайността-реалност и всеобщата истина на реалността-безкрайност. В тази степен, в която такова отношение е постижимо като личност, то се разкрива на вселените като божествения Баща на всички личности – даже на абсолютната личност. В степента, в която това отношение е изразимо безличностно, неговото съприкосновение с вселената се изразява като абсолютна връзка на чистата енергия с чистия дух в присъствието на Всеобщия Баща. В степента, в която това отношение е представимо като абсолют, то се разкрива в първичността на Първия Източник и Център; всички ние живеем чрез Него, движим се и съществуваме – от създанията на пространството до жителите на Рая. И това е еднакво вярно както по отношение на мирозданието, така и по отношение на безкрайно малкия ултиматон. Това е еднакво вярно както по отношение на това, което ще бъде, така и по отношение на това, което е и което е било.

Therefore is divine creativity unfailingly characterized by unity, and this unity is the outward reflection of the absolute oneness of the duality of the Father-Son and of the Trinity of the Father-Son-Spirit.

105:2.8 (1155.1) 4. *The Infinite Upholder.* I AM self-associative. This is the primordial association of the statics and potentials of reality. In this relationship, all qualifieds and unqualifieds are compensated. This phase of the I AM is best understood as the Universal Absolute — the unifier of the Deity and the Unqualified Absolutes.

105:2.9 (1155.2) 5. *The Infinite Potential.* I AM self-qualified. This is the infinity bench mark bearing eternal witness to the volitional self-limitation of the I AM by virtue of which there was achieved threefold self-expression and self-revelation. This phase of the I AM is usually understood as the Deity Absolute.

105:2.10 (1155.3) 6. *The Infinite Capacity.* I AM static-reactive. This is the endless matrix, the possibility for all future cosmic expansion. This phase of the I AM is perhaps best conceived as the supergravity presence of the Unqualified Absolute.

105:2.11 1155.4) 7. *The Universal One of Infinity.* I AM as I AM. This is the stasis or self-relationship of Infinity, the eternal fact of infinity-reality and the universal truth of reality-infinity. In so far as this relationship is discernible as personality, it is revealed to the universes in the divine Father of all personality — even of absolute personality. In so far as this relationship is impersonally expressible, it is contacted by the universe as the absolute coherence of pure energy and of pure spirit in the presence of the Universal Father. In so far as this relationship is conceivable as an absolute, it is revealed in the primacy of the First Source and Center; in him we all live and move and have our being, from the creatures of space to the citizens of Paradise; and this is just as true of the master universe as of the infinitesimal ultimaton, just as true of what is to be as of that which is and of what has been.

3. СЕДЕМТЕ АБСОЛЮТА НА БЕЗКРАЙНОСТТА

Седемте първични отношения в пределите на АЗ СЪМ се увековечават като Седемте Абсолюта на Безкрайността. Но макар че можем да опишем произхода на реалността и диференциацията на безкрайността посредством последователно изложение, в действителност всичките седем Абсолюта са безусловно и равноправно вечни. Възможно е на смъртния разум да му е необходимо да има представа за техните източници, но тази представа винаги трябва да се изтласква на заден план от осъзнаването на това, че седемте Абсолюта не са имали начало; те са вечни и такива са били винаги. Седемте Абсолюта са предпоставката за реалността. В настоящите документи те са описани по следния начин:

1 . *Първият Източник и Център.* Първото Лице на Божеството и основен еталон за не-божеството, Бог, Всеобщият Баща, създател, управляващ и вседържител; всеобщата любов, вечният дух, безкрайната енергия; потенциал на всичко потенциално и източник на всичко актуално; статичност на всяка неизменност и динамизъм на всяко изменение; източник на еталони и Бащата на личности. В своята съвкупност всичките седем Абсолюта съответстват на безкрайността, но самият Всеобщ Баща е действително безкраен.

2 . *Вторият Източник и Център.* Второто лице на Божеството, Вечният и Първороден Син; абсолютните личностни реалности на АЗ СЪМ и основата за въплъщаване и разкриване на "личността АЗ СЪМ". Нито една личност не може да се надява да постигне Всеобщия Баща, освен чрез Вечния Син; по същия начин нито една личност не може да постигне духовни нива на съществуване извън действието и помощта на такъв абсолютен еталон на всички личности. Във Втория Източник и Център духът е безусловен, а личността – абсолютна.

3 . *Райският Източник и Център.* Вторият еталон не-божество, вечният Райски Остров; основата за реализация на разкриването на съдържанието на "АЗ СЪМ сила" и фундаментът за създаването на гравитационно управление във всички вселени. Раят е абсолютът на еталоните по отношение на актуализираната, недуховна, неличностна и волева реалност. Така, както духовната енергия е свързана с Всеобщия Баща чрез абсолютната личност на Майчинския Син, така цялата космическа

3. THE SEVEN ABSOLUTES OF INFINITY

105:3.1 (1155.5) The seven prime relationships within the I AM eternalize as the Seven Absolutes of Infinity. But though we may portray reality origins and infinity differentiation by a sequential narrative, in fact all seven Absolutes are unqualifiedly and co-ordinately eternal. It may be necessary for mortal minds to conceive of their beginnings, but always should this conception be overshadowed by the realization that the seven Absolutes had no beginning; they are eternal and as such have always been. The seven Absolutes are the premise of reality. They have been described in these papers as follows:

105:3.2 (1155.6) 1. *The First Source and Center.* First Person of Deity and primal nondeity pattern, God, the Universal Father, creator, controller, and upholder; universal love, eternal spirit, and infinite energy; potential of all potentials and source of all actuals; stability of all statics and dynamism of all change; source of pattern and Father of persons. Collectively, all seven Absolutes equivalate to infinity, but the Universal Father himself actually is infinite.

105:3.3 (1155.7) 2. *The Second Source and Center.* Second Person of Deity, the Eternal and Original Son; the absolute personality realities of the I AM and the basis for the realization-revelation of "I AM personality." No personality can hope to attain the Universal Father except through his Eternal Son; neither can personality attain to spirit levels of existence apart from the action and aid of this absolute pattern for all personalities. In the Second Source and Center spirit is unqualified while personality is absolute.

105:3.4 (1156.1) 3. *The Paradise Source and Center.* Second nondeity pattern, the eternal Isle of Paradise; the basis for the realization-revelation of "I AM force" and the foundation for the establishment of gravity control throughout the universes. Regarding all actualized, nonspiritual, impersonal, and nonvolitional reality, Paradise is the absolute of patterns. Just as spirit energy is related to the Universal Father through the absolute personality of the Mother-Son, so is all cosmic energy grasped in the gravity control of the First Source and Center through the absolute

енергия е обхваната от гравитационното управление на Първия Източник и Център чрез абсолютния еталон на Райския Остров. Раят не се намира в пространството; пространството съществува относително спрямо Рая и връзката с движението е опосредствана от Рая. Вечният Остров се намира в състояние на абсолютен покой; всички останали форми на организираната и организуемата енергия пребивават в състояние на вечно движение; в цялото пространство неподвижно е само присъствието на Безусловния Абсолют и Безусловният е равностоен на Рая. Раят съществува в центъра на пространството, Безусловният Абсолют насища това пространство и цялото относително битие е заключено в пределите на тази сфера.

pattern of the Paradise Isle. Paradise is not in space; space exists relative to Paradise, and the chronicity of motion is determined through Paradise relationship. The eternal Isle is absolutely at rest; all other organized and organizing energy is in eternal motion; in all space, only the presence of the Unqualified Absolute is quiescent, and the Unqualified is co-ordinate with Paradise. Paradise exists at the focus of space, the Unqualified pervades it, and all relative existence has its being within this domain.

4. *Третият Източник и Център.* Третото Лице на Божеството, Съвместният Извършител; безкрайният обединител на космическите енергии на Рая с духовните енергии на Вечния Син; съвършеният координатор на подбудите на волята и механиката на силата; обединител на цялата претворена и претворяема реалност. Чрез служене на своите многолики деца Безкрайният Дух разкрива милосърдието на Вечния Син, едновременно действайки като безкраен оператор, извечно съединяващ еталона на Рая с енергиите на пространството. Все същият Съвместен Извършител, този Бог на Действието, е съвършено изражение на безграничните планове и цели на Бащата-Сина, докато самият той служи като източник на разум и посвещава интелект на създанията на необятния космос.

105:3.5 (1156.2) 4. *The Third Source and Center.* Third Person of Deity, the Conjoint Actor; infinite integrator of Paradise cosmic energies with the spirit energies of the Eternal Son; perfect co-ordinator of the motives of will and the mechanics of force; unifier of all actual and actualizing reality. Through the ministrations of his manifold children the Infinite Spirit reveals the mercy of the Eternal Son while at the same time functioning as the infinite manipulator, forever weaving the pattern of Paradise into the energies of space. This selfsame Conjoint Actor, this God of Action, is the perfect expression of the limitless plans and purposes of the Father-Son while functioning himself as the source of mind and the bestower of intellect upon the creatures of a far-flung cosmos.

5 . *Божеството-Абсолют.* Причинните, потенциално личностни възможности на всеобщата реалност, тоталността на целия потенциал на Божеството. Божеството-Абсолют е целенасочено обуславящо начало на безусловните, абсолютни и небожествени реалности. Божеството-Абсолют обуславя абсолютното и абсолютизира условното – поставя началото на предназначението.

105:3.6 (1156.3) 5. *The Deity Absolute.* The causational, potentially personal possibilities of universal reality, the totality of all Deity potential. The Deity Absolute is the purposive qualifier of the unqualified, absolute, and nondeity realities. The Deity Absolute is the qualifier of the absolute and the absolutizer of the qualified — the destiny inceptor.

6 . *Безусловният Абсолют.* Статичен, реактивен и бездействащ; неразкритата космическа безкрайност на АЗ СЪМ; тоталност на небожествената реалност и крайност на целия неличностен потенциал. Действието на Безусловния е ограничено от пространството, но присъствието на Безусловния е неограничено, безкрайно. Съществува концептуална периферия на света, но присъствието на Безусловното е безгранично; даже вечността не може да изчерпи безкрайната неподвижност на този небожествен Абсолют.

105:3.7 (1156.4) 6. *The Unqualified Absolute.* Static, reactive, and abeyant; the unrevealed cosmic infinity of the I AM; totality of nondeified reality and finality of all nonpersonal potential. Space limits the function of the Unqualified, but the presence of the Unqualified is without limit, infinite. There is a concept periphery to the master universe, but the presence of the Unqualified is limitless; even eternity cannot exhaust the boundless quiescence of this nondeity Absolute.

7. *Всеобщият Абсолют.* Обединител на обожественото и необожественото; съгласувател на абсолютното и относителното. Всеобщият Абсолют (бидейки статичен, потенциален и асоциативен) компенсира напрежението между извечно съществуващото и незавършеното.

Седемте Абсолюта на Безкрайността са източниците на реалността. От гледна точка на смъртния разум Първият Източник и Център се вижда като предшестващ всички абсолюти. Но подобен постулат, макар и полезен, е неправмерен предвид съ-съществуването във вечността на Сина, Духа, трите Абсолюта и Райския Остров.

Това, че Абсолютите са проявления на АЗ СЪМ – Първия Източник и Център, е *истина*; това, че Абсолютите никога не са имали начало и че те са равноценни вечни същности наред с Първия Източник и Център, е *факт.* Отношенията на Абсолютите във вечността не винаги могат да се покажат, без да се сблъскаме с парадоксите на езика на времето и концептуалните модели на пространството. Но независимо от объркването, свързано с произхода на Седемте Абсолюта на Безкрайността, цялата реалност е основана на тяхното вечно съществуване и безкрайни отношения, което е и факт, и истина.

105:3.8 (1156.5) 7. *The Universal Absolute.* Unifier of the deified and the undeified; correlator of the absolute and the relative. The Universal Absolute (being static, potential, and associative) compensates the tension between the ever-existent and the uncompleted.

105:3.9 (1156.6) The Seven Absolutes of Infinity constitute the beginnings of reality. As mortal minds would regard it, the First Source and Center would appear to be antecedent to all absolutes. But such a postulate, however helpful, is invalidated by the eternity coexistence of the Son, the Spirit, the three Absolutes, and the Paradise Isle.

105:3.10 (1157.1) It is a *truth* that the Absolutes are manifestations of the I AM-First Source and Center; it is a *fact* that these Absolutes never had a beginning but are co-ordinate eternals with the First Source and Center. The relationships of absolutes in eternity cannot always be presented without involving paradoxes in the language of time and in the concept patterns of space. But regardless of any confusion concerning the origin of the Seven Absolutes of Infinity, it is both fact and truth that all reality is predicated upon their eternity existence and infinity relationships.

4. ЕДИНСТВОТО, ДВОЙСТВЕНОСТТА И ТРИЕДИНСТВОТО

Философите на вселената постулират вечното съществуване на АЗ СЪМ като изначален източник на цялата реалност. Наред с това те постулират самосегментацията на АЗ СЪМ на първичните самоотношения – седемте аспекта на безкрайността. И едновременно с това допускане се предлага трети постулат – появата във вечността на Седемте Абсолюта на Безкрайността и увековечаването на действеното обединение на седемте аспекта на АЗ СЪМ и тези седем Абсолюта.

Така саморазкриването на АЗ СЪМ се развива от статичното “Аз”, чрез самосегментацията и самоотношението към абсолютните отношения – отношения със самоизвлечените Абсолюти. Така се появява двойствеността на вечното обединение на Седемте Абсолюта на Безкрайността със седмократната безкрайност на самосегментираните аспекти на саморазкриващото се АЗ СЪМ. Тези двойствени отношения, които се увековечават по отношение на вселените като седемте Абсолюта, увековечават изходното основание

4. UNITY, DUALITY, AND TRIUNITY

105:4.1 (1157.2) The universe philosophers postulate the eternity existence of the I AM as the primal source of all reality. And concomitant therewith they postulate the self-segmentation of the I AM into the primary self-relationships — the seven phases of infinity. And simultaneous with this assumption is the third postulate — the eternity appearance of the Seven Absolutes of Infinity and the eternalization of the duality association of the seven phases of the I AM and these seven Absolutes.

105:4.2 (1157.3) The self-revelation of the I AM thus proceeds from static self through self-segmentation and self-relationship to absolute relationships, relationships with self-derived Absolutes. Duality becomes thus existent in the eternal association of the Seven Absolutes of Infinity with the sevenfold infinity of the self-segmented phases of the self-revealing I AM. These dual relationships, eternalizing to the universes as the seven Absolutes, eternalize the basic foundations for all universe reality.

за цялата вселенска реалност.

Понякога казват, че единството поражда двойственост, че двойствеността поражда триединство и че триединството е вечният предшественик на всичко съществуващо. Действително, съществуват три големи класа изначални отношения:

1. *Отношения на единство.* Отношения, съществуващи в пределите на АЗ СЪМ, единството на което се разглежда като тройствена, а след това като седмократна самодиференциация.

2 . *Отношения на двойственост.* Отношения, съществуващи между АЗ СЪМ като седмократна същност и Седемте Абсолюта на Безкрайността.

3. О *тношения на триединство.* Тук се отнасят функционалните обединения на Седемте Абсолюта на Безкрайността.

Отношения на триединство възникват от отношения на двойственост предвид неизбежността на взаимоотношенията на Абсолютите. Такива триединни обединения увековечават потенциала на цялата реалност; те обхващат както обожествената, така и необожествената реалност.

АЗ СЪМ – това е безусловната безкрайност като *единство.* Двойствеността увековечават *основите* на реалността. Триединствата довеждат до реализация на безкрайността като универсална *функция.*

Доекзистенциалното става екзистенциално в седемте Абсолюта, а екзистенциалното става функционално в триединствата – основната асоциация на Абсолютите. Увековечаването на триединствата означава, че вселенската сцена е подготвена – съществуването на потенциалното и присъствието на актуалното, и цялата вечност, в цялата своя пълнота, става свидетел на диверсификацията на космическата енергия, разпространяването на Райския дух и даряването с разум наред с посвещаването на личност, за сметка на което всички тези производни същности на Божеството и Рая се обединяват в опита на нивото на създанието и с помощта на други методи на по-високо ниво.

105:4.3 (1157.4) It has been sometime stated that unity begets duality, that duality begets triunity, and that triunity is the eternal ancestor of all things. There are, indeed, three great classes of primordial relationships, and they are:

105:4.4 (1157.5) 1. *Unity relationships.* Relations existent within the I AM as the unity thereof is conceived as a threefold and then as a sevenfold self-differentiation.

105:4.5 (1157.6) 2. *Duality relationships.* Relations existent between the I AM as sevenfold and the Seven Absolutes of Infinity.

105:4.6 (1157.7) 3. *Triunity relationships.* These are the functional associations of the Seven Absolutes of Infinity.

105:4.7 (1157.8) Triunity relationships arise upon duality foundations because of the inevitability of Absolute interassociation. Such triunity associations eternalize the potential of all reality; they encompass both deified and undeified reality.

105:4.8 (1157.9) The I AM is unqualified infinity as *unity.* The dualities eternalize reality *foundations.* The triunities eventuate the realization of infinity as universal *function.*

105:4.9 (1157.10) Pre-existentials become existential in the seven Absolutes, and existentials become functional in the triunities, the basic association of Absolutes. And concomitant with the eternalization of the triunities the universe stage is set — the potentials are existent and the actuals are present — and the fullness of eternity witnesses the diversification of cosmic energy, the outspreading of Paradise spirit, and the endowment of mind together with the bestowal of personality, by virtue of which all of these Deity and Paradise derivatives are unified in experience on the creature level and by other techniques on the supercreature level.

5. РАЗПРОСТРАНЯВАНЕ НА КРАЙНАТА РЕАЛНОСТ

Тъй както изначалната диверсификация на АЗ СЪМ трябва да се обяснява с неотменимата и самостоятелна воля, така и

5. PROMULGATION OF FINITE REALITY

105:5.1 (1158.1) Just as the original diversification of the I AM must be attributed to inherent and self-contained volition, so must the promulgation of

разпространяването на крайната реалност трябва да се приписва на волевите актове на Райските Божества, отразили се в адаптациите на функционалните триединства.

Струва ни се, че преди разпространението на божествеността над областта на крайното цялата диверсификация на реалността ставаше на абсолютните нива. Но волевият акт, водещ до разпространяването на крайната реалност, подразбира обусловеност на абсолютността и предполага възникването на относителни същности.

Макар че ние строим своето повествуване като последователност от събития и описваме историческата поява на крайното като непосредствено производно на абсолютното, следва да се помни, че трансценденталното е съществувало както до, така и след цялото крайно. По отношение на крайното трансценденталните пределности са както негови причини, така и завършености.

Възможността на крайното е заключена в Безкрайното, но преобразуването на възможностите във вероятност и неизбежност трябва да се обяснява със самосъществуващата свободна воля на Първия Източник и Център, активиращ всички триединни обединения. Само безкрайността на волята на Отеца е способна по такъв начин да обуслови абсолютното ниво на битието, че да доведе до възникването на пределното или да създаде крайното.

С появата на относителната и обусловена реалност се появява нов цикъл на реалността, цикълът на растежа – величествено спускане от висотите на безкрайността в областта на крайното, което извечно се стреми към центъра, към Рая и Божеството, в неизменно търсене на тези високи цели, които са съизмерими със своя източник в безкрайността.

Тези невъобразими процеси ознаменуват началото на историята на вселената, появата на самото време. За създанията началото на крайното *е* възникването на реалността; от позицията на техния разум до възникването на крайни същности действителност е немислима. Тази нова крайна реалност съществува в два изначални фази:

1 . *Първични максимуми* — във висша степен съвършена реалност, хавонският тип вселена и създадени същества.

2 . *Вторични максимуми* — във висша степен усъвършенствана реалност, свръхвселенски тип създадени същества и творение.

И така, такива са двете изначални

finite reality be ascribed to the volitional acts of Paradise Deity and to the repercussional adjustments of the functional triunities.

105:5.2 (1158.2) Prior to the deitization of the finite, it would appear that all reality diversification took place on absolute levels; but the volitional act promulgating finite reality connotes a qualification of absoluteness and implies the appearance of relativities.

105:5.3 (1158.3) While we present this narrative as a sequence and portray the historic appearance of the finite as a direct derivative of the absolute, it should be borne in mind that transcendentals both preceded and succeeded all that is finite. Transcendental ultimates are, in relation to the finite, both causal and consummational.

105:5.4 (1158.4) Finite possibility is inherent in the Infinite, but the transmutation of possibility to probability and inevitability must be attributed to the self-existent free will of the First Source and Center, activating all triunity associations. Only the infinity of the Father's will could ever have so qualified the absolute level of existence as to eventuate an ultimate or to create a finite.

105:5.5 (1158.5) With the appearance of relative and qualified reality there comes into being a new cycle of reality — the growth cycle — a majestic downsweep from the heights of infinity to the domain of the finite, forever swinging inward to Paradise and Deity, always seeking those high destinies commensurate with an infinity source.

105:5.6 (1158.6) These inconceivable transactions mark the beginning of universe history, mark the coming into existence of time itself. To a creature, the beginning of the finite *is* the genesis of reality; as viewed by creature mind, there is no actuality conceivable prior to the finite. This newly appearing finite reality exists in two original phases:

105:5.7 (1158.7) 1. *Primary maximums,* the supremely perfect reality, the Havona type of universe and creature.

105:5.8 (1158.8) 2. *Secondary maximums,* the supremely perfected reality, the superuniverse type of creature and creation.

105:5.9 (1158.9) These, then, are the two original

проявления: същностно съвършеното и еволюционно съвършеното. Те са съгласувани във вечностните отношения, но в пределите на времето изглеждат различни. Факторът време означава растеж за това, което расте; вторичните крайни същности растат; следователно това, което расте, не може да не изглежда незавършено във времето. Но дадените различия, толкова важни от тази страна на Рая, не съществуват във вечността.

Ние говорим за съвършеното и усъвършенстваното като за първични и вторични максимуми, но съществува и още един тип: вследствие тринитизацията и другите отношения между първичните и вторични същности се появяват *третични максимуми* — неща, значения и ценности, които не са нито съвършени, нито усъвършенствани и заедно с това съгласувани с двата изначални фактора.

manifestations: the constitutively perfect and the evolutionally perfected. The two are co-ordinate in eternity relationships, but within the limits of time they are seemingly different. A time factor means growth to that which grows; secondary finites grow; hence those that are growing must appear as incomplete in time. But these differences, which are so important this side of Paradise, are nonexistent in eternity.

105:5.10 (1158.10) We speak of the perfect and the perfected as primary and secondary maximums, but there is still another type: Trinitizing and other relationships between the primaries and the secondaries result in the appearance of *tertiary maximums* — things, meanings, and values that are neither perfect nor perfected yet are co-ordinate with both ancestral factors.

6. ПОСЛЕДСТВИЯ ОТ КРАЙНАТА РЕАЛНОСТ

Цялата поява на крайни същности отразява прехода от потенциалното към актуалното в пределите на абсолютните обединения на функционалната безкрайност . От многото последствия на съзидателното претворяване могат да бъдат споменати четири:

1. *Реакцията на божеството* — появата на трите нива на емпирична върховност: действителната върховност на личностния дух в Хавона, потенциалната върховност на личностното могъщество в бъдещата голяма вселена и способността за някаква неизвестна функция на емпиричния разум, действащ на известно ниво на върховност в мирозданието на бъдещето.

2 . *Реакцията на вселената* включваше активацията на плановете за създаването на пространственото ниво на свръхвселените и тази революция продължава в течение на цялата физическа организация на седемте свръхвселени.

3 . *Последствия в сферата на създанията.* Следствие на дадената реакция на разпространяването на крайната реалност стана появата на съвършените същества – вечните обитатели на Хавона и усъвършенстваните възходящи еволюционни създания на седемте свръхвселени. Но постигането на съвършенство в еволюционния (съзидателно-времевия) опит предполага, че отправна точка е не съвършенството, а нещо друго. Така в еволюционните творения се

6. REPERCUSSIONS OF FINITE REALITY

105:6.1 (1159.1) The entire promulgation of finite existences represents a transference from potentials to actuals within the absolute associations of functional infinity. Of the many repercussions to creative actualization of the finite, there may be cited:

105:6.2 (1159.2) 1. *The deity response,* the appearance of the three levels of experiential supremacy: the actuality of personal-spirit supremacy in Havona, the potential for personal-power supremacy in the grand universe to be, and the capacity for some unknown function of experiential mind acting on some level of supremacy in the future master universe.

105:6.3 (1159.3) 2. *The universe response* involved an activation of the architectural plans for the superuniverse space level, and this evolution is still progressing throughout the physical organization of the seven superuniverses.

105:6.4 (1159.4) 3. *The creature repercussion* to finite-reality promulgation resulted in the appearance of perfect beings on the order of the eternal inhabitants of Havona and of perfected evolutionary ascenders from the seven superuniverses. But to attain perfection as an evolutionary (time-creative) experience implies something other-than-perfection as a point of departure. Thus arises imperfection in the evolutionary creations. And this is the origin of potential evil. Misadaptation, disharmony, and

появява несъвършенството. А това е източникът на потенциално зло. Несъответствието, дисхармонията, конфликтът – всичко това е неразривно свързано с еволюционния растеж, започвайки с физическите вселени и свършвайки с личностните създания.

4 . *Реакцията на божествеността спрямо несъвършенството,* свързана с изоставането на еволюцията, се разкрива в компенсиращото присъствие на Бог-Седмократния, благодарение на действията на когото усъвършенстващото начало е свързано както със съвършеното, така и с усъвършенстваното. Това изоставане е неотменимо от еволюцията, която е творчество във времето. Предвид тази и други причини всемогъщата енергия на Висшето е основана на успехите на божествеността на Бог-Седмократния. Това изоставане във времето позволява на създанията да участват в божественото творение – на личностните създания се предоставя възможност да стават партньори на Божеството в постигането на максималното развитие. Така и материалният разум на смъртното създание става партньор на божествения Настройчик в претворяването на двойствеността на безсмъртната душа. Бог-Седмократният също осигурява метод за компенсация на емпиричните ограничения, налагани от довъзхожденческото несъвършенство.

conflict, all these things are inherent in evolutionary growth, from physical universes to personal creatures.

105:6.5 (1159.5) 4. *The divinity response* to the imperfection inherent in the time lag of evolution is disclosed in the compensating presence of God the Sevenfold, by whose activities that which is perfecting is integrated with both the perfect and the perfected. This time lag is inseparable from evolution, which is creativity in time. Because of it, as well as for other reasons, the almighty power of the Supreme is predicated on the divinity successes of God the Sevenfold. This time lag makes possible creature participation in divine creation by permitting creature personalities to become partners with Deity in the attainment of maximum development. Even the material mind of the mortal creature thus becomes partner with the divine Adjuster in the dualization of the immortal soul. God the Sevenfold also provides techniques of compensation for the experiential limitations of inherent perfection as well as compensating the preascension limitations of imperfection.

7. ВЪЗНИКВАНЕТО НА ТРАНСЦЕНДЕНТАЛНИТЕ СЪЩНОСТИ

Трансценденталните същности са суббезкрайни и субабсолютни, но свръхкрайни и над нивото на създанията. Трансценденталното възниква като интегриращо ниво, корелиращо свръхценностите на абсолютното с максималните ценности на крайното. От гледна точка на създанията това, което е трансцендентално, би изглеждало като възникнало като следствие на крайното; при поглед от вечността то предшества крайното; има и такива, които смятат трансценденталното за “пред-ехо” на крайното.

Трансценденталността не означава задължително отсъствие на развитие, но в краен смисъл тя е свръхеволюционна; тя не е и неемпирична, но тя е свръхопит в този смисъл, в който той се разбира от създанията. Може би най-добра илюстрация на такъв парадокс е съвършената централна вселена: тя едва ли е абсолютна – само самият Рай е

7. EVENTUATION OF TRANSCENDENTALS

105:7.1 (1159.6) Transcendentals are subinfinite and subabsolute but superfinite and supercreatural. Transcendentals eventuate as an integrating level correlating the supervalues of absolutes with the maximum values of finites. From the creature standpoint, that which is transcendental would appear to have eventuated as a consequence of the finite; from the eternity viewpoint, in anticipation of the finite; and there are those who have considered it as a “pre-echo” of the finite.

105:7.2 (1159.7) That which is transcendental is not necessarily nondevelopmental, but it is superevolutional in the finite sense; neither is it nonexperiential, but it is superexperience as such is meaningful to creatures. Perhaps the best illustration of such a paradox is the central universe of perfection: It is hardly absolute — only the Paradise Isle is truly absolute in the

действително абсолютен в "материализирания" смисъл. Не се отнася тя и към крайните еволюционни творения, каквито са седемте свръхвселени. Хавона е вечна, но тя не е неизменна – в тази вселена е възможен растеж. Тя е населена със създания (местните на Хавона), които в действителност никога не са създавани, защото съществуват вечно. Затова Хавона е пример за същност, която, строго казано, не е крайна, но и все още не отговаря на условията на абсолютното. Освен това Хавона служи като буфер между абсолютния Рай и крайните създания, което е илюстрация на още една функция на трансценденталните същности. Но самата Хавона не е трансцендентална – Хавона е Хавона.

"materialized" sense. Neither is it a finite evolutionary creation as are the seven superuniverses. Havona is eternal but not changeless in the sense of being a universe of nongrowth. It is inhabited by creatures (Havona natives) who never were actually created, for they are eternally existent. Havona thus illustrates something which is not exactly finite nor yet absolute. Havona further acts as a buffer between absolute Paradise and finite creations, still further illustrating the function of transcendentals. But Havona itself is not a transcendental — it is Havona.

Както Висшето се асоциира с крайното, така Пределното се отъждествява с трансценденталното. Но макар да сравняваме тук Висшето и Пределното, различието между тях превъзхожда различието в степените; те се различават също така и по качество. Пределното е нещо повече от свръх-Висшето, проектирано на нивото на трансценденталното. Пределното е всичко това и повече от това: Пределното е възникването на новите реалности на Божеството, обуславянето на новите фази на това, което преди беше безусловно.

105:7.3 (1160.1) As the Supreme is associated with finites, so the Ultimate is identified with transcendentals. But though we thus compare Supreme and Ultimate, they differ by something more than degree; the difference is also a matter of quality. The Ultimate is something more than a super-Supreme projected on the transcendental level. The Ultimate is all of that, but more: The Ultimate is an eventuation of new Deity realities, the qualification of new phases of the theretofore unqualified.

С трансценденталното ниво са свързани следните реалности:

105:7.4 (1160.2) Among those realities which are associated with the transcendental level are the following:

1. Божественото присъствие на Пределното.

105:7.5 (1160.3) 1. The Deity presence of the Ultimate.

2. Концепцията за вселената.

105:7.6 (1160.4) 2. The concept of the master universe.

3. Архитектите на Мирозданието.

105:7.7 (1160.5) 3. The Architects of the Master Universe.

4. Двете категории Райски организатори на силата.

105:7.8 (1160.6) 4. The two orders of Paradise force organizers.

5. Някои изменения в пространствения потенциал.

105:7.9 (1160.7) 5. Certain modifications in space potency.

6. Някои ценности на духа.

105:7.10 (1160.8) 6. Certain values of spirit.

7. Някои значения на разума.

105:7.11 (1160.9) 7. Certain meanings of mind.

8. Абсонитните качества и реалности.

105:7.12 (1160.10) 8. Absonite qualities and realities.

9. Всемогъществото, всезнанието и вездесъщността.

105:7.13 (1160.11) 9. Omnipotence, omniscience, and omnipresence.

10. Пространството.

105:7.14 (1160.12) 10. Space.

Вселената, в която живеем понастоящем, може да се представя като съществуваща на крайно, трансцендентално и абсолютно нива. Такава е космическата сцена, където се разиграва нескончаемата драма на

105:7.15 (1160.13) The universe in which we now live may be thought of as existing on finite, transcendental, and absolute levels. This is the cosmic stage on which is enacted the endless drama of personality performance and energy

личностното действие и енергийно превращение.

И всички тези многобройни реалности са обединени *абсолютно* от няколкото триединства, *функционално* — от Архитектите на Вселената, и *относително* — от Седемте Главни Духа, субвисшите координатори на божествеността на Бог-Седмократния.

Бог-Седмократният представлява разкриване на личността и божествеността на Всеобщия Баща пред създанията както с максимален, така и със субмаксимален статут, но съществуват други седмократни отношения на Първия Източник и Център, които не се отнасят към изразяването на божественото духовно служене на Бога, Който е Дух.

Във вечността на миналото силите на Абсолютите, духовете на Божеството и личностите на Боговете се задвижиха в отговор на изначалното лично волеизявление на самосъщностната лична воля. В тази вселенска епоха всички ние сме свидетели на колосални последствия – необятната космическа панорама на субабсолютните проявления на безграничните потенциали, заключени във всички тези реалности. И напълно е възможно продължаващата диверсификация на изначалната реалност на Първия Източник и Център да може да продължава напред и напред, епоха след епоха, проникваики все по-далеч и по-далеч в непостижимите предели на абсолютната безкрайност.

[Представено от Мелхиседек от Небадон.]

metamorphosis.

105:7.16 (1160.14) And all of these manifold realities are unified *absolutely* by the several triunities, *functionally* by the Architects of the Master Universe, and *relatively* by the Seven Master Spirits, the subsupreme co-ordinators of the divinity of God the Sevenfold.

105:7.17 (1160.15) God the Sevenfold represents the personality and divinity revelation of the Universal Father to creatures of both maximum and submaximum status, but there are other sevenfold relationships of the First Source and Center which do not pertain to the manifestation of the divine spiritual ministry of the God who is spirit.

105:7.18 (1160.16) In the eternity of the past the forces of the Absolutes, the spirits of the Deities, and the personalities of the Gods stirred in response to the primordial self-will of self-existent self-will. In this universe age we are all witnessing the stupendous repercussions of the far-flung cosmic panorama of the subabsolute manifestations of the limitless potentials of all these realities. And it is altogether possible that the continued diversification of the original reality of the First Source and Center may proceed onward and outward throughout age upon age, on and on, into the faraway and inconceivable stretches of absolute infinity.

105:7.19 (1161.1) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 106. Вселенските нива на реалността

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 106. ВСЕЛЕНСКИТЕ НИВА НА РЕАЛНОСТТА

Секции

Въведение
1. Първичната асоциация на крайните функционални същности
2. Вторична висша крайна интеграция
3. Трансценденталното третично обединяване на реалността
4. Пределната четвъртична интеграция
5. Петата степен – фазата на коабсолютно обединение
6. Шестата степен – фазата на абсолютната интеграция
7. Окончателността на предназначението
8. Троицата на троиците
9. Екзистенциалното безкрайно обединение

PAPER 106
UNIVERSE LEVELS OF REALITY

SECTIONS

Introduction
1. Primary Association of Finite Functionals
2. Secondary Supreme Finite Integration
3. Transcendental Tertiary Reality Association
4. Ultimate Quartan Integration
5. Coabsolute or Fifth-Phase Association
6. Absolute or Sixth-Phase Integration
7. Finality of Destiny
8. The Trinity of Trinities
9. Existential Infinite Unification

Въведение

НЕДОСТАТЪЧНО е това, че смъртният трябва да знае нещо за връзките на Божеството с възникването и появата на космическа реалност; той следва да притежава и някакво разбиране за взаимоотношенията, съществуващи между него самия и многобройните нива на екзистенциална и емпирична реалност, за потенциалната и актуална реалност. Земната ориентация на човека, неговото разбиране за космоса и неговата духовна насоченост се усъвършенстват за сметка на по-доброто разбиране на вселенските реалности и методите за тяхната взаимовръзка, интеграция и обединение.

Съществуващата голяма вселена и еволюиращото мироздание се състоят от

INTRODUCTION

106:0.1 (1162.1) IT IS not enough that the ascending mortal should know something of the relations of Deity to the genesis and manifestations of cosmic reality; he should also comprehend something of the relationships existing between himself and the numerous levels of existential and experiential realities, of potential and actual realities. Man's terrestrial orientation, his cosmic insight, and his spiritual directionization are all enhanced by a better comprehension of universe realities and their techniques of interassociation, integration, and unification.

106:0.2 (1162.2) The present grand universe and the emerging master universe are made up of many

многобройни форми и фази на реалността, които на свой ред съществуват на няколко нива на функционална активност. В настоящите документи вече говорихме за многобройните съществуващи и скрити същности и днес, за по-голямо удобство, те са групирани в следните категории:

1. *Незавършени крайни същности.* Това е настоящия статут на възходящите създания на голямата вселена, настоящият статут на урантийските смъртни. Това ниво обхваща стадия на съществуване на созданията – от планетарните смъртни до, но не включвайки, созданията, достигнали своето предназначение. Това ниво образува настоящата периферия на съзидателната активност на времето и пространството. То изглежда като намиращо се в движение навън по отношение на Рая, тъй като завършването на вселенската епоха, което ознаменува достигането от голямата вселена на статута на светлината и живота, несъмнено ще бъде също така и свидетел на появата на нов тип еволюционен растеж в първото външно ниво на пространството.

2. *Максимални крайни същности.* Това е настоящият статут на всички емпирични създания, достигнали своето предназначение – това, което е разкрито в пределите на днешната вселенска епоха. Вселените също са способни да достигнат максимален статут – както физически, така и духовен. Но терминът "максимален" сам по себе си е относителен: максимален по отношение на какво? И това, което е максимално и изглежда като крайно в дадената вселенска епоха, може да бъде не повече от истинско начало от гледна точка на бъдещите епохи. Някои аспекти на Хавона се отнасят очевидно към максималния тип.

3. *Трансцендентални същности.* Това свръхкрайно ниво (априорно) следва крайното развитие. То предполага пред-краен произход на крайните начала и пост-крайна значимост на всички очевидни крайни завършвания или предназначения. Много от това, което влиза в системата Рай-Хавона, се отнася към трансценденталния тип.

4. *Пределни същности.* Това ниво обединява онова, което е съществено за мироздaнието и влиза в съприкосновение с нивото на завършеното мироздание. Рай-Хавона (особено кръга светове на Отеца) в много отношения изразява пределна значимост.

5. *Коабсолюти.* Това ниво предполага проекция на емпиричните същности в областта на съзидателното изражение на свръхмироздaнието.

forms and phases of reality which, in turn, are existent on several levels of functional activity. These manifold existents and latents have been previously suggested in these papers, and they are now grouped for conceptual convenience in the following categories:

106:0.3 (1162.3) 1. *Incomplete finites.* This is the present status of the ascending creatures of the grand universe, the present status of Urantia mortals. This level embraces creature existence from the planetary human up to, but not including, destiny attainers. It pertains to universes from early physical beginnings up to, but not including, settlement in light and life. This level constitutes the present periphery of creative activity in time and space. It appears to be moving outward from Paradise, for the closing of the present universe age, which will witness the grand universe attainment of light and life, will also and surely witness the appearance of some new order of developmental growth in the first outer space level.

106:0.4 (1162.4) 2. *Maximum finites.* This is the present status of all experiential creatures who have attained destiny — destiny as revealed within the scope of the present universe age. Even universes can attain to the maximum of status, both spiritually and physically. But the term "maximum" is itself a relative term — maximum in relation to what? And that which is maximum, seemingly final, in the present universe age may be no more than a real beginning in terms of the ages to come. Some phases of Havona appear to be on the maximum order.

106:0.5 (1162.5) 3. *Transcendentals.* This superfinite level (antecedently) follows finite progression. It implies the prefinite genesis of finite beginnings and the postfinite significance of all apparent finite endings or destinies. Much of Paradise-Havona appears to be on the transcendental order.

106:0.6 (1162.6) 4. *Ultimates.* This level encompasses that which is of master universe significance and impinges on the destiny level of the completed master universe. Paradise-Havona (especially the circuit of the Father's worlds) is in many respects of ultimate significance.

106:0.7 (1163.1) 5. *Coabsolutes.* This level implies the projection of experientials upon a supermaster universe field of creative expression.

6 . *Абсолюти.* Това ниво подразбира вечностното присъствие на седемте екзистенциални Абсолюта. В някаква степен то може също така да включва и асоциативното емпирично постижение, но дори и да е така, ние не разбираме как – възможно е това да става посредством контактния потенциал на личността.

106:0.8 (1163.2) 6. *Absolutes.* This level connotes the eternity presence of the seven existential Absolutes. It may also involve some degree of associative experiential attainment, but if so, we do not understand how, perhaps through the contact potential of personality.

7 . *Безкрайност.* Това ниво е пред-екзистенциално и пост-емпирично. Безусловното единство е хипотетична реалност преди всички начала и след всички завършвания.

106:0.9 (1163.3) 7. *Infinity.* This level is pre-existential and postexperiential. Unqualified unity of infinity is a hypothetical reality before all beginnings and after all destinies.

В настоящата вселенска епоха и от гледна точка на смъртното създание дадените нива на реалността са удобни компромисни символизации. Съществуват и ред други възгледи за реалността от позицията на несмъртното същество, а също така и от гледна точка на други вселенски епохи. Затова следва да се има предвид, че представените тук концепции са изцяло относителни – относителни в този смисъл, че са обусловени и ограничени от следните фактори:

106:0.10 (1163.4) These levels of reality are convenient compromise symbolizations of the present universe age and for the mortal perspective. There are a number of other ways of looking at reality from other-than-mortal perspective and from the standpoint of other universe ages. Thus it should be recognized that the concepts herewith presented are entirely relative, relative in the sense of being conditioned and limited by:

1. Ограниченията на смъртния език.

106:0.11 (1163.5) 1. The limitations of mortal language.

2. Ограниченията на смъртния разум.

106:0.12 (1163.6) 2. The limitations of the mortal mind.

3. Ограниченото развитие на седемте свръхвселени.

106:0.13 (1163.7) 3. The limited development of the seven superuniverses.

4. Вашето незнание на шестте основни цели в развитието на свръхвселените, което не е свързано с възхода на смъртните към Рая.

106:0.14 (1163.8) 4. Your ignorance of the six prime purposes of superuniverse development which do not pertain to the mortal ascent to Paradise.

5. Вашата неспособност за поне частично постигане на вечната перспектива.

106:0.15 (1163.9) 5. Your inability to grasp even a partial eternity viewpoint.

6. Вашата невъзможност за описване на космическата еволюция и предназначенията по отношение на всички вселенски епохи – не само относно настоящата епоха на еволюционно разгръщане на седемте свръхвселени.

106:0.16 (1163.10) 6. The impossibility of depicting cosmic evolution and destiny in relation to all universe ages, not just in regard to the present age of the evolutionary unfolding of the seven superuniverses.

7. Неспособността на някое създание да разбере какво действително се има предвид под пред-екзистенциално или пост-емпирично – това, което съществува преди началата и след завършванията.

106:0.17 (1163.11) 7. The inability of any creature to grasp what is really meant by pre-existentials or by postexperientials — that which lies before beginnings and after destinies.

Растежът на реалността е обусловен от обстоятелствата на сменящите се една друга вселенски епохи. В епохата на Хавона в централната вселена нямаше никакви революционни изменения, но в течение на настоящите периоди на епохата на свръхвселените тя претърпява някои постепенни изменени, предизвикани от координацията с еволюционните свръхвселени. Еволюиращите понастоящем

106:0.18 (1163.12) Reality growth is conditioned by the circumstances of the successive universe ages. The central universe underwent no evolutionary change in the Havona age, but in the present epochs of the superuniverse age it is undergoing certain progressive changes induced by co-ordination with the evolutionary superuniverses. The seven superuniverses, now evolving, will sometime attain the settled status of light and life, will attain the growth limit for the present universe

седем свръхвселени някога ще постигнат устойчивия статут на светлината и живота – предела на своя растеж в рамките на настоящата вселенска епоха. Но несъмнено е, че следващата епоха – епохата на първото външно ниво на пространството, ще освободи свръхвселените от ограниченията, свързани с предназначението на настоящия век. Насищането продължава непрекъснато да се налага над завършеността.

Такива са някои от ограниченията, с които се сблъскваме в опита си да представим единна концепция за космическия растеж на нещата, значенията и ценностите, както и на техния синтез на възходящите нива на реалността.

age. But beyond doubt, the next age, the age of the first outer space level, will release the superuniverses from the destiny limitations of the present age. Repletion is continually being superimposed upon completion.

106:0.19 (1163.13) These are some of the limitations which we encounter in attempting to present a unified concept of the cosmic growth of things, meanings, and values and of their synthesis on ever-ascending levels of reality.

1. ПЪРВИЧНАТА АСОЦИАЦИЯ НА КРАЙНИТЕ ФУНКЦИОНАЛНИ СЪЩНОСТИ

Първичните, или възникващи в духа, фази на крайната реалност непосредствено се проявяват на нивото на създанията като съвършени личности, а на нивата на вселените – като съвършеното творение, Хавона. Така даже емпиричното Божество бива изразено в духовната личност на Бога-Висшия в Хавона. Но за вторичните, еволюционни, обусловени от времето и материята фази на крайното космическата интегрираност е само резултат от растеж и придобиване. С времето на всички вторични или усъвършенстващи се крайни същности е съдено да се издигнат до ниво, съответстващо на нивото на първичното съвършенство, но подобна съдба е подложена на забавяне във времето – същественото свойство на свръхвселените, което генетически не се открива в централната вселена. (Ние знаем за съществуването на третични крайни същности, но методът на тяхната интеграция засега все още остава неразкрит.)

Това съществуващо в свръхвселената забавяне във времето, това препятствие за постигането на съвършенство обуславя участието на създанията в еволюционния растеж. Така то позволява на създанието да стане партньор на Създателя в еволюцията на същото това създание. И в течение на тези периоди на постепенен растеж несъвършеното се съотнася със съвършеното благодарение на служенето на Бог-Седмократния.

Съществуването на Бог-Седмократния означава, че Райското Божество съзнава преградите на времето в еволюционните вселени на пространството. На каквато и далечина от Рая, в каквато и да е дълбочина

1. PRIMARY ASSOCIATION OF FINITE FUNCTIONALS

106:1.1 (1163.14) The primary or spirit-origin phases of finite reality find immediate expression on creature levels as perfect personalities and on universe levels as the perfect Havona creation. Even experiential Deity is thus expressed in the spirit person of God the Supreme in Havona. But the secondary, evolutionary, time-and-matter-conditioned phases of the finite become cosmically integrated only as a result of growth and attainment. Eventually all secondary or perfecting finites are to attain a level equal to that of primary perfection, but such destiny is subject to a time delay, a constitutive superuniverse qualification which is not genetically found in the central creation. (We know of the existence of tertiary finites, but the technique of their integration is as yet unrevealed.)

106:1.2 (1164.1) This superuniverse time lag, this obstacle to perfection attainment, provides for creature participation in evolutionary growth. It thus makes it possible for the creature to enter into partnership with the Creator in the evolution of that selfsame creature. And during these times of expanding growth the incomplete is correlated with the perfect through the ministry of God the Sevenfold.

106:1.3 (1164.2) God the Sevenfold signifies the recognition by Paradise Deity of the barriers of time in the evolutionary universes of space. No matter how remote from Paradise, how deep in space, a material survival personality may take origin, God the Sevenfold will be found there

на пространството да се появи материална личност, притежаваща потенциал за съхранение, там непременно ще присъства Бог-Седмократният със своето любвеобилно и милосърдно служене на истината, красотата и добродетелта, призван да помогне на това незавършено, борещо се еволюционно създание. Божественото служене на Седмократния се простира навътре към центъра, през Вечния Син към Райския Баща, и навън – посредством Извечно Древните към Бащите на вселените – Синовете-Създатели.

Бидейки личностно същество, възходящо благодарение на развитието на своя дух, човек разкрива личностната и духовна божественост на Седмократното Божество; но има и други страни на Седмократния, нямащи отношение към развитието на личността. Аспектите на божественост на тази група Божества понастоящем са интегрирани за сметка на връзката между Седемте Главни Духа и Съвместния Извършител, но им предстои навеки да се обединят в еволюиращата личност на Висшето Същество. Останалите страни на Седмократното Божество по различен начин са интегрирани в днешната вселенска епоха, но на всички тях също им предстои да се обединят във Висшето Същество. Във всички свои аспекти Бог-Седмократният е източник на относителното единство на функционалната реалност на настоящата голяма вселена.

present and engaged in the loving and merciful ministry of truth, beauty, and goodness to such an incomplete, struggling, and evolutionary creature. The divinity ministry of the Sevenfold reaches inward through the Eternal Son to the Paradise Father and outward through the Ancients of Days to the universe Fathers — the Creator Sons.

106:1.4 (1164.3) Man, being personal and ascending by spiritual progression, finds the personal and spiritual divinity of the Sevenfold Deity; but there are other phases of the Sevenfold which are not concerned with the progression of personality. The divinity aspects of this Deity grouping are at present integrated in the liaison between the Seven Master Spirits and the Conjoint Actor, but they are destined to be eternally unified in the emerging personality of the Supreme Being. The other phases of the Sevenfold Deity are variously integrated in the present universe age, but all are likewise destined to be unified in the Supreme. The Sevenfold, in all phases, is the source of the relative unity of the functional reality of the present grand universe.

2. ВТОРИЧНА ВИСША КРАЙНА ИНТЕГРАЦИЯ

Така, както Бог-Седмократният осъществява функционална координация на крайната еволюция, така Висшето Същество с течение на времето синтезира постигането на предназначението. Висшето Същество е кулминация на еволюцията на голямата вселена в Божеството – физическата еволюция около духовното ядро и окончателното господство на духовното ядро над обкръжаващите го въртящи се сфери на физическата еволюция. И всичко това става в съответствие с мандатите на личността: Райската личност във висш смисъл, личността на Създателя в смисъла на вселената, смъртната личност в човешки смисъл, личността на Висшия в кулминационен или емпирично-съвкупен смисъл.

Концепцията за Висшия трябва да осигурява условията за различаване на духовната личност, еволюционната сила, както и синтеза на енергията и личността – обединяването на еволюционната енергия с

2. SECONDARY SUPREME FINITE INTEGRATION

106:2.1 (1164.4) As God the Sevenfold functionally co-ordinates finite evolution, so does the Supreme Being eventually synthesize destiny attainment. The Supreme Being is the deity culmination of grand universe evolution — physical evolution around a spirit nucleus and eventual dominance of the spirit nucleus over the encircling and whirling domains of physical evolution. And all of this takes place in accordance with the mandates of personality: Paradise personality in the highest sense, Creator personality in the universe sense, mortal personality in the human sense, Supreme personality in the culminating or experiential totaling sense.

106:2.2 (1164.5) The concept of the Supreme must provide for the differential recognition of spirit person, evolutionary power, and power-personality synthesis — the unification of evolutionary power with, and its dominance by, spirit personality.

духовната личност и подчиняването на нея.

В крайна сметка духът идва от Рая чрез Хавона. Енергията-вещество очевидно възниква в дълбините на пространството и се преобразува в сила от децата на Безкрайния Дух съвместно с Божиите Синове-Създатели. И цялото това развитие е емпирично – протичащо във времето и пространството и въвличащо широк кръг живи същества, включвайки както божествените Създатели, така и еволюционните създания.

Божествените Създатели постоянно разширяват своята силова власт в голямата вселена, обхващайки все по-устойчиви и стабилни пространствено-времеви еволюционни творения, което е разцвет на емпиричните сили на Бог-Седмократния. Тук влиза целият диапазон на постигане на божествеността във времето и пространството – от посветените на Всеобщия Баща Настройчици до посвещенческия живот на Райските Синове. Такава придобита сила е изразена сила, емпирична сила; тя се отличава от силата на вечността, непостижимата сила, екзистенциалната сила на Райските Божества.

Самата тази емпирична енергия, произтичаща от божествените постижения на Бог-Седмократния, изразява свързващите свойства на божественост с това, че тя се синтезира, обобщава като всемогъщата енергия, присъща на постигнатото емпирично съвършенство на еволюиращите творения. На свой ред тази всемогъща енергия претърпява сливане с духовната личност на направляващата сфера на външния кръг на световете на Хавона, влизайки в съюз с личността на хавонското присъствие на Бога-Висшия. Така емпиричното Божество достига върха на дългата еволюционна борба, предавайки породената от пространството и времето енергия на духовното присъствие и божествената личност, пребиваваща в централната вселена. Така Висшето Същество рано или късно достига положение, при което обхваща абсолютно всичко, което се развива във времето и пространството, едновременно дарявайки тези качества с духовна личност. Тъй като създанията, в това число и смъртните, са лични участници в този

106:2.3 (1164.6) Spirit, in the last analysis, comes from Paradise through Havona. Energy-matter seemingly evolves in the depths of space and is organized as power by the children of the Infinite Spirit in conjunction with the Creator Sons of God. And all of this is experiential; it is a transaction in time and space involving a wide range of living beings including even Creator divinities and evolutionary creatures. The power mastery of the Creator divinities in the grand universe slowly expands to encompass the evolutionary settling and stabilizing of the time-space creations, and this is the flowering of the experiential power of God the Sevenfold. It encompasses the whole gamut of divinity attainment in time and space from the Adjuster bestowals of the Universal Father to the life bestowals of the Paradise Sons. This is earned power, demonstrated power, experiential power; it stands in contrast to the eternity power, the unfathomable power, the existential power of the Paradise Deities.

106:2.4 (1165.1) This experiential power arising out of the divinity achievements of God the Sevenfold itself manifests the cohesive qualities of divinity by synthesizing — totalizing — as the almighty power of the attained experiential mastery of the evolving creations. And this almighty power in turn finds spirit-personality cohesion on the pilot sphere of the outer belt of Havona worlds in union with the spirit personality of the Havona presence of God the Supreme. Thus does experiential Deity culminate the long evolutionary struggle by investing the power product of time and space with the spirit presence and divine personality resident in the central creation.

106:2.5 (1165.2) Thus does the Supreme Being eventually attain to the embrace of all of everything evolving in time and space while investing these qualities with spirit personality. Since creatures, even mortals, are personality participants in this majestic transaction, so do they certainly attain the capacity to know the Supreme and to perceive the Supreme as true children of such an evolutionary Deity.

величествен процес, те, като истински деца на еволюиращото Божество, непременно постигат способността да познават и постигат Висшето Същество.

Михаил Небадонски е подобен на Райския Баща, тъй като той също притежава такова Райско съвършенство; така и еволюционните смъртни с времето ще станат подобни на емпиричния Висшия, тъй като те наистина ще притежават неговото еволюционно съвършенство.

Бог-Висшият е емпиричен Бог; затова той е напълно познаваем в опита. Екзистенциалните реалности на седемте Абсолюта е невъзможно да се постигнат с помощта на метода на опитното познание; само *личностните реалности* на Отеца, Сина и Духа могат да се постигат от личността на крайното създание чрез молитви и поклонение.

При завършването на синтеза на енергията и личността на Висшето Същество ще стане обединяване на цялата абсолютност на няколкото тройствени съюза, по отношение на които е възможно такова обединение, и тази величествена еволюционна личност ще стане емпирично разбираема и постижима за всички крайни личности. Когато възходящите създания достигнат постулирания седми стадий на духовното съществуване, то в това качество те ще осъзнаят новото значение-ценност на абсолютността и безкрайността на тройствените съюзи в тази степен, в която това се разкрива на субабсолютните нива на Висшето Същество, което е познаваемо в опита. Но възможно е постигането на тези стадии на максимално развитие да може да се осъществи едва след координираното утвърждаване на цялата голяма вселена в светлината и живота.

106:2.6 (1165.3) Michael of Nebadon is like the Paradise Father because he shares his Paradise perfection; so will evolutionary mortals sometime attain to kinship with the experiential Supreme, for they will truly share his evolutionary perfection.

106:2.7 (1165.4) God the Supreme is experiential; therefore is he completely experiencible. The existential realities of the seven Absolutes are not perceivable by the technique of experience; only the *personality realities* of the Father, Son, and Spirit can be grasped by the personality of the finite creature in the prayer-worship attitude.

106:2.8 (1165.5) Within the completed power-personality synthesis of the Supreme Being there will be associated all of the absoluteness of the several triodities which could be so associated, and this majestic personality of evolution will be experientially attainable and understandable by all finite personalities. When ascenders attain the postulated seventh stage of spirit existence, they will therein experience the realization of a new meaning-value of the absoluteness and infinity of the triodities as such is revealed on subabsolute levels in the Supreme Being, who is experiencible. But the attainment of these stages of maximum development will probably await the co-ordinate settling of the entire grand universe in light and life.

3. ТРАНСЦЕНДЕНТАЛНОТО ТРЕТИЧНО ОБЕДИНЯВАНЕ НА РЕАЛНОСТТА

Абсонитните Архитекти създават замисъла; Висшите Създатели го претворяват; Висшето Същество ще го завърши в цялата му пълнота в този вид, в който той е бил сътворен във времето от Висшите Създатели и проектиран в пространството от Архитектите на Мирозданието.

В течение на настоящата вселенска епоха административната координация на света е функция на Архитектите на Мирозданието. Но появата на Всемогъщия-Висшия в края на сегашната вселенска епоха ще означава, че еволюционните крайни същности са

3. TRANSCENDENTAL TERTIARY REALITY ASSOCIATION

106:3.1 (1165.6) The absonite architects eventuate the plan; the Supreme Creators bring it into existence; the Supreme Being will consummate its fullness as it was time created by the Supreme Creators, and as it was space forecast by the Master Architects.

106:3.2 (1165.7) During the present universe age the administrative co-ordination of the master universe is the function of the Architects of the Master Universe. But the appearance of the Almighty Supreme at the termination of the present universe age will signify that the evolutionary finite

постигнали първия стадий на емпиричното си предназначение. Това събитие несъмнено ще доведе до завършването на функциите на първата емпирична Троица – съюза на Висшите Създатели, Висшето Същество и Архитектите на Мирозданието. На тази Троица ú предстои да осъществи по-нататъшната еволюционна интеграция на мирозданието.

Райската Троица е истински безкрайна и нито една Троица не може да бъде безкрайна, ако не включва тази изначална Троица. Но изначалната Троица е резултат от изключителното обединяване на абсолютните Божества; субабсолютните същества нямаха никакво отношение към това изходно обединяване. Тези появяващи се впоследствие емпирични Троици включват в себе си даже личностни приноси на създанията. Това е несъмнено вярно по отношение на Пределната Троица, в която самото присъствие на Синовете-Владетели сред отнасящите се към дадената Троица Висши Създатели означава едновременното наличие на действителния и истински опит на създанията *в* самото това троично обединение.

Първата емпирична Троица създава условия за групово постигане на пределните възможности. Груповите обединения са способни да изпреварват и даже да надминат индивидуалните способности; това остава вярно дори отвъд пределите на крайното ниво. В бъдещите епохи – след като седемте свръхвселени се утвърдят в светлината и живота – Корпусът на Завършилите несъмнено ще обнародва замислите на Райските Божества в този вид, в който те се предписват от Пределната Троица, докато чрез синтез енергиите и личностите се обединяват във Висшето Същество.

Във всички огромни вселенски процеси на миналата и бъдеща безкрайност ние забелязваме разпространяването на постижимите елементи на Всеобщия Баща. В своята философия ние постулираме, че в качеството си АЗ СЪМ Той насища със себе си цялата безкрайност, но никое създание не е способно емпирично да обхване такъв постулат. С развитието на вселените, а също така и с разпространяването на гравитацията и любовта в организираното във времето пространство, ние започваме все по-добре и по-добре да разбираме Първия Източник и Център. Ние виждаме как действието на гравитацията прониква в пространственото присъствие на Безусловния Абсолют и откриваме духовни създания, развиващи се и разпространяващи се в пределите на божествеността на Божеството-Абсолют, докато и космическата, и духовната еволюция

has attained the first stage of experiential destiny. This happening will certainly lead to the completed function of the first experiential Trinity — the union of the Supreme Creators, the Supreme Being, and the Architects of the Master Universe. This Trinity is destined to effect the further evolutionary integration of the master creation.

106:3.3 (1166.1) The Paradise Trinity is truly one of infinity, and no Trinity can possibly be infinite that does not include this original Trinity. But the original Trinity is an eventuality of the exclusive association of absolute Deities; subabsolute beings had nothing to do with this primal association. The subsequently appearing and experiential Trinities embrace the contributions of even creature personalities. Certainly this is true of the Trinity Ultimate, wherein the very presence of the Master Creator Sons among the Supreme Creator members thereof betokens the concomitant presence of actual and bona fide creature experience *within* this Trinity association.

106:3.4 (1166.2) The first experiential Trinity provides for group attainment of ultimate eventualities. Group associations are enabled to anticipate, even to transcend, individual capacities; and this is true even beyond the finite level. In the ages to come, after the seven superuniverses have been settled in light and life, the Corps of the Finality will doubtless be promulgating the purposes of the Paradise Deities as they are dictated by the Trinity Ultimate, and as they are power-personality unified in the Supreme Being.

106:3.5 (1166.3) Throughout all the gigantic universe developments of past and future eternity, we detect the expansion of the comprehensible elements of the Universal Father. As the I AM, we philosophically postulate his permeation of total infinity, but no creature is able experientially to encompass such a postulate. As the universes expand, and as gravity and love reach out into time-organizing space, we are able to understand more and more of the First Source and Center. We observe gravity action penetrating the space presence of the Unqualified Absolute, and we detect spirit creatures evolving and expanding within the divinity presence of the Deity Absolute while both cosmic and spirit evolution are by mind and experience unifying on finite deity levels as the Supreme Being and are co-ordinating on transcendental levels as the Trinity Ultimate.

се обединяват с разума и опита на нивата на крайното божество като Висшето Същество и се координират на трансцендентални нива като Пределната Троица.

4. ПРЕДЕЛНАТА ЧЕТВЪРТИЧНА ИНТЕГРАЦИЯ

Райската Троица несъмнено изпълнява координираща функция в пределен смисъл, но в даденото отношение тя функционира като самообусловен абсолют; емпиричната Пределна Троица координира трансценденталното като трансцендентална същност. Във вечното бъдеще, за сметка на голямото единство, тази емпирична Троица ще продължава да активизира възникващото присъствие на Пределното Божество.

Ако предназначението на Пределната Троица е координацията на всеобхватното творение, то Бог-Пределният представлява трансценденталният синтез на енергия и личност, придаващ насоченост на цялото мироздание. Пълното възникване на Пределния предполага завършеност на мирозданието и подразбира всецялото разкриване на това трансцендентално Божество.

Ние не знаем до какви изменения може да доведе пълното разкриване на Пределния. Както Висшият, така и Пределният присъстват понастоящем в Хавона, но ако присъствието на Висшия е духовно и личностно, то присъствието на Пределния е абсонитно и свръхличностно.

На вас също така ви е разказано за съществуването на Условните Наместници на Крайния, макар че не ви е разкрито нито мястото на тяхното настоящо пребиваване, нито функцията им. Но независимо от административните последствия на проявлението на Пределното Божество личностните ценности на тази трансцендентална божественост ще бъдат емпирично постижими за всички личности, които са участвали в актуализацията на даденото ниво на Божеството. Преодоляването на крайното може да доведе само до достигане на пределното. Бог-Пределният съществува отвъд пределите на времето и пространството, но при все това е субабсолютен, независимо от присъщата му способност за функционално обединение с абсолютите.

4. ULTIMATE QUARTAN INTEGRATION

106:4.1 (1166.4) The Paradise Trinity certainly co-ordinates in the ultimate sense but functions in this respect as a self-qualified absolute; the experiential Trinity Ultimate co-ordinates the transcendental as a transcendental. In the eternal future this experiential Trinity will, through augmenting unity, further activate the eventuating presence of Ultimate Deity.

106:4.2 (1166.5) While the Trinity Ultimate is destined to co-ordinate the master creation, God the Ultimate is the transcendental power-personalization of the directionization of the entire master universe. The completed eventuation of the Ultimate implies the completion of the master creation and connotes the full emergence of this transcendental Deity.

106:4.3 (1166.6) What changes will be inaugurated by the full emergence of the Ultimate we do not know. But as the Supreme is now spiritually and personally present in Havona, so also is the Ultimate there present but in the absonite and superpersonal sense. And you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate, though you have not been informed of their present whereabouts or function.

106:4.4 (1167.1) But irrespective of the administrative repercussions attendant upon the emergence of Ultimate Deity, the personal values of his transcendental divinity will be experiencible by all personalities who have been participants in the actualization of this Deity level. Transcendence of the finite can lead only to ultimate attainment. God the Ultimate exists in transcendence of time and space but is nonetheless subabsolute notwithstanding inherent capacity for functional association with absolutes.

5. ПЕТАТА СТЕПЕН – ФАЗАТА НА КОАБСОЛЮТНО ОБЕДИНЕНИЕ

Пределният е връх на трансценденталната реалност така, както Висшият – пик на еволюционно-емпиричната реалност. И реалното проявление на тези две емпирични Божества полага основите за втората емпирична Троица. Това е Абсолютната Троица – съюзът на Бог-Висшия, Бог-Пределния и неразкрития Завършил Вселенския Път. Тази Троица притежава теоретичната способност да активира Абсолютите на потенциалността – Божеството-Абсолют, Всеобщия Абсолют и Безусловния Абсолют. Но приключването на формирането на тази Абсолютна Троица може да се състои само след завършване еволюцията на цялото мироздание – от Хавона до четвъртото и най-външно ниво на пространството.

Следва ясно да се разбира, че тези емпирични Троици са корелативни, при което не само по отношение на личностните качества на емпиричната Божественост, но и по отношение на всички неличностни свойства, с които се характеризира единството, постигнато от тях в Божеството. Макар че даденото повествуване основно засяга личностните аспекти на обединение на космоса, истината се състои в това, че на неличностните аспекти на вселената на вселените също предстои да се обединят, което се илюстрира от синтеза на енергията и личността, извършващ се понастоящем във връзка с еволюцията на Висшето Същество. Тези духовно-личностни качества на Висшия са неотделими от енергийните прерогативи на Всемогъщия, при което те и двете се допълват от неизвестния потенциал на разума на Висшето Същество. Така и Бог-Пределният не трябва да се разглежда като личност отделно от неличностните аспекти на Пределното Божество. На абсолютно ниво Божеството-Абсолют и Безусловният Абсолют са неотделими и неразличими в присъствието на Всеобщия Абсолют.

Сами по себе си троичните единства не са личностни, но и не противоречат на личността. По-скоро те обхващат личността и я корелират съвместно с неличностните реалности. Затова троичните единства винаги с а *божествени* реалности, но никога не са *личностни* реалности. Личностните аспекти на троичното единство са присъщи на неговите индивидуални членове, а като отделни личности те *не се* явяват такова единство. Те придобиват троичност само като съобщност, а

5. COABSOLUTE OR FIFTH-PHASE ASSOCIATION

106:5.1 (1167.2) The Ultimate is the apex of transcendental reality even as the Supreme is the capstone of evolutionary-experiential reality. And the actual emergence of these two experiential Deities lays the foundation for the second experiential Trinity. This is the Trinity Absolute, the union of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. And this Trinity has theoretical capacity to activate the Absolutes of potentiality — Deity, Universal, and Unqualified. But the completed formation of this Trinity Absolute could take place only after the completed evolution of the entire master universe, from Havona to the fourth and outermost space level.

106:5.2 (1167.3) It should be made clear that these experiential Trinities are correlative, not only of the personality qualities of experiential Divinity, but also of all the other-than-personal qualities which characterize their attained Deity unity. While this presentation deals primarily with the personal phases of the unification of the cosmos, it is nonetheless true that the impersonal aspects of the universe of universes are likewise destined to undergo unification as is illustrated by the power-personality synthesis now going on in connection with the evolution of the Supreme Being. The spirit-personal qualities of the Supreme are inseparable from the power prerogatives of the Almighty, and both are complemented by the unknown potential of Supreme mind. Neither can God the Ultimate as a person be considered apart from the other-than-personal aspects of Ultimate Deity. And on the absolute level the Deity and the Unqualified Absolutes are inseparable and indistinguishable in the presence of the Universal Absolute.

106:5.3 (1167.4) Trinities are, in and of themselves, not personal, but neither do they contravene personality. Rather do they encompass it and correlate it, in a collective sense, with impersonal functions. Trinities are, then, always *deity* reality but never *personality* reality. The personality aspects of a trinity are inherent in its individual members, and as individual persons they are *not* that trinity. Only as a collective are they trinity; that *is* trinity. But always is trinity inclusive of all encompassed deity; trinity is deity unity.

такава съобщност е троичността. Но троичността винаги обхваща цялото божество; троичното единство е единство на божеството.

Трите Абсолюта – Божеството-Абсолют, Всеобщият Абсолют и Безусловният Абсолют – не са троично единство, тъй като всички те не са божество. Само обожествената същност може да стане троична; всички останали обединения са триединства или тройствени съюзи.

106:5.4 (1167.5) The three Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified — are not trinity, for all are not deity. Only the deified can become trinity; all other associations are triunities or triodities.

6. ШЕСТАТА СТЕПЕН – ФАЗАТА НА АБСОЛЮТНАТА ИНТЕГРАЦИЯ

Днешният потенциал на мирозданието едва ли е абсолютен, макар че той напълно може да бъде близък до пределното, и ние смятаме за невъзможно пълното разкриване на абсолютните значения-ценности в пределите на субабсолютния космос. Затова се натъкваме на значителна трудност, опитвайки се да представим всеобхватното изражение на безграничните възможности на трите Абсолюта или даже опитвайки се да визуализираме емпиричното въплъщение на Бога-Абсолют на засега още неличностното ниво на Божеството-Абсолют.

Пространствената арена на мирозданието изглежда адекватна за актуализацията на Висшето Същество, за формирането и пълното функциониране на Пределната Троица, за възникването на Бог-Пределния и даже за зараждането на Абсолютната Троица. Но нашите концепции, засягащи пълното функциониране на тази втора емпирична Троица, подразбират нещо, излизащо извън пределите даже на необятното мироздание.

Ако ние допускаме съществуването на безкрайния космос – някакъв безграничен космос, излизащ отвъд пределите на мирозданието, и ако ние предполагаме, че окончателното развитие на Абсолютната Троица ще стане на такава свръхпределна сцена на действие, то тогава има основание да се смята, че пълноценната функция на Абсолютната Троица ще постигне окончателно изражение в творенията на безкрайността и ще завърши абсолютната актуализация на *всички* потенциали. Интеграцията и обединяването на растящите сегменти на реалността ще се приближат към абсолютността на статута, пропорционално на съдържанието на цялата реалност в обединените по такъв начин сегменти.

С други думи, Абсолютната Троица, както предполага и нейното название, е действително абсолютна по отношение на

6. ABSOLUTE OR SIXTH-PHASE INTEGRATION

106:6.1 (1167.6) The present potential of the master universe is hardly absolute, though it may well be near-ultimate, and we deem it impossible to achieve the full revelation of absolute meaning-values within the scope of a subabsolute cosmos. We therefore encounter considerable difficulty in attempting to conceive of a total expression of the limitless possibilities of the three Absolutes or even in attempting to visualize the experiential personalization of God the Absolute on the now impersonal level of the Deity Absolute.

106:6.2 (1168.1) The space-stage of the master universe seems to be adequate for the actualization of the Supreme Being, for the formation and full function of the Trinity Ultimate, for the eventuation of God the Ultimate, and even for the inception of the Trinity Absolute. But our concepts regarding the full function of this second experiential Trinity seem to imply something beyond even the wide-spreading master universe.

106:6.3 (1168.2) If we assume a cosmos-infinite — some illimitable cosmos on beyond the master universe — and if we conceive that the final developments of the Absolute Trinity will take place out on such a superultimate stage of action, then it becomes possible to conjecture that the completed function of the Trinity Absolute will achieve final expression in the creations of infinity and will consummate the absolute actualization of *all* potentials. The integration and association of ever-enlarging segments of reality will approach absoluteness of status proportional to the inclusion of all reality within the segments thus associated.

106:6.4 (1168.3) Stated otherwise: The Trinity Absolute, as its name implies, is really absolute in total function. We do not know how an absolute

всеобхватната функция. Ние не знаем как абсолютната функция може да постигне абсолютно изражение на условна, обособена или ограничена от каквито и да са други рамки основа. Затова трябва да допуснем, че всяка подобна всеобхватна функция ще бъде (потенциално) безусловна. Освен това на нас ни се струва, че безусловното също ще бъде безгранично поне в качествен аспект, макар че ние не сме толкова уверени по отношение на количествените отношения.

function can achieve total expression on a qualified, limited, or otherwise restricted basis. Hence we must assume that any such totality function will be unconditioned (in potential). And it would also appear that the unconditioned would also be unlimited, at least from a qualitative standpoint, though we are not so sure regarding quantitative relationships.

Но в едно сме уверени: ако екзистенциалната Райска Троица е безкрайна, а емпиричната Пределна Троица – суббезкрайна, то да се класифицира Абсолютната Троица не е толкова лесно. Независимо от това, че по своя произход и състав е емпирична, тя явно нахлува в пределите на екзистенциалните Абсолюти на потенциалността.

106:6.5 (1168.4) Of this, however, we are certain: While the existential Paradise Trinity is infinite, and while the experiential Trinity Ultimate is subinfinite, the Trinity Absolute is not so easy to classify. Though experiential in genesis and constitution, it definitely impinges upon the existential Absolutes of potentiality.

Макар че стремежът към постигане на толкова отдалечени свръхчовешки концепции едва ли е полезен за човешкия разум, ние всички бихме искали да предположим, че вечното действие на Абсолютната Троица може да се осмисли като достигащо апогея в определената емпиризация на Абсолютите на потенциалността. Явно такъв извод е обоснован по отношение на Всеобщия Абсолют, ако не на Безусловния Абсолют; в крайна сметка, ние знаем, че Всеобщият Абсолют е не само статичен и потенциален, но и асоциативен в пълния смисъл, в който тези думи се отнасят до Божеството. Но по отношение на постижимите ценности на божествеността и личностите тези предполагаеми събития подразбират появата на личността на Божеството-Абсолют, а също така и появата на тези свръхличностни ценности и тези ултраличностни значения, които са присъщи на завършването на формирането на личността на Бог-Абсолюта – третото и последното от тези емпирични Божества.

106:6.6 (1168.5) While it is hardly profitable for the human mind to seek to grasp such faraway and superhuman concepts, we would suggest that the eternity action of the Trinity Absolute may be thought of as culminating in some kind of experientialization of the Absolutes of potentiality. This would appear to be a reasonable conclusion with respect to the Universal Absolute, if not the Unqualified Absolute; at least we know that the Universal Absolute is not only static and potential but also associative in the total Deity sense of those words. But in regard to the conceivable values of divinity and personality, these conjectured happenings imply the personalization of the Deity Absolute and the appearance of those superpersonal values and those ultrapersonal meanings inherent in the personality completion of God the Absolute — the third and last of the experiential Deities.

7. ОКОНЧАТЕЛНОСТТА НА ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО

7. FINALITY OF DESTINY

Някои от трудностите, свързани с формирането на представи за интегрирането на безкрайната реалност, се заключават в това, че всички подобни идеи обхващат нещо, отнасящо се към окончателността на всеобщото развитие – някаква емпирична реализация на всичко, което би могло да бъде. Невъзможно е да си представим, че количествената безкрайност е била някога напълно реализирана в своята завършеност.

106:7.1 (1168.6) Some of the difficulties in forming concepts of infinite reality integration are inherent in the fact that all such ideas embrace something of the finality of universal development, some kind of an experiential realization of all that could ever be. And it is inconceivable that quantitative infinity could ever be completely realized in finality. Always there must remain unexplored possibilities in the three potential Absolutes which no quantity of experiential development could ever exhaust.

Винаги трябва да остават неизползвани възможности в трите потенциални Абсолюта, които е невъзможно да изчерпиш с каквото и да е количество емпирично развитие. Макар че самата вечност е абсолютна, тя не е нещо повече от абсолютна.

Even a tentative concept of final integration is inseparable from the fruitions of unqualified eternity and is, therefore, practically nonrealizable at any conceivable future time.

Даже хипотетичната концепция за окончателна интеграция е неотделима от постиженията на безусловната безкрайност и затова е практически нереализуема в обозримото бъдеще.

106:7.3 (1169.2) Destiny is established by the volitional act of the Deities who constitute the Paradise Trinity; destiny is established in the vastness of the three great potentials whose absoluteness encompasses the possibilities of all future development; destiny is probably consummated by the act of the Consummator of Universe Destiny, and this act is probably involved with the Supreme and the Ultimate in the Trinity Absolute. Any experiential destiny can be at least partially comprehended by experiencing creatures; but a destiny which impinges on infinite existentials is hardly comprehensible. Finality destiny is an existential-experiential attainment which appears to involve the Deity Absolute. But the Deity Absolute stands in eternity relationship with the Unqualified Absolute by virtue of the Universal Absolute. And these three Absolutes, experiential in possibility, are actually existential and more, being limitless, timeless, spaceless, boundless, and measureless — truly infinite.

Предназначението се утвърждава от волеизявлението на Божествата, образуващи Райската Троица; предназначението се утвърждава в необятността на трите велики потенциала, чиято абсолютност обхваща възможностите на цялото бъдещо развитие; предназначението вероятно се изчерпва със Завършилия Вселенския Път и към този акт вероятно имат отношение Бог-Висшият и Бог-Пределният в Абсолютната Троица. Всяко емпирично предназначение може да бъде, макар и отчасти, постигнато от придобиващите опит създания, но предназначението, засягащо областта на безкрайните екзистенциални същности, едва ли е постижимо. Окончателността на предназначението е екзистенциално-емпирично постижение, което очевидно включва Божеството-Абсолют. Но Божеството-Абсолют е свързано във вечността с Безусловния Абсолют благодарение на Всеобщия Абсолют. И тези три Абсолюта, емпирични по своите възможности, в действителност са екзистенциални и нещо повече, явявайки се неограничени, извънвремеви, извънпространствени, безпределни и безмерни, те са истински безкрайни.

106:7.4 (1169.3) The improbability of goal attainment does not, however, prevent philosophical theorizing about such hypothetical destinies. The actualization of the Deity Absolute as an attainable absolute God may be practically impossible of realization; nevertheless, such a finality fruition remains a theoretical possibility. The involvement of the Unqualified Absolute in some inconceivable cosmos-infinite may be measurelessly remote in the futurity of endless eternity, but such a hypothesis is nonetheless valid. Mortals, morontians, spirits, finaliters, Transcendentalers, and others, together with the universes themselves and all other phases of reality, certainly do have a *potentially final destiny that is absolute in value;* but we doubt that any being or universe will ever completely attain all of the aspects of such a destiny.

Но невъзможността за постигане на предназначението не препятства философското теоретизиране относно такива хипотетични категории. Актуализацията на Божеството-Абсолют като постижим абсолютен Бог може да бъде практически нереализуема; при все това такова окончателно постижение си остава теоретична възможност. Присъствието на Безусловния Абсолют в някакъв непостижим безкраен космос може да бъде безмерно отдалечено в бъдещността на нескончаемата вечност – и независимо от това такава хипотеза е обоснована. Смъртните и моронтийните създания, духовните същества, завършилите, Трансценденталите и другите, заедно със самите вселени и всички останали аспекти на реалността, несъмнено имат *потенциално окончателно предназначение, притежаващо абсолютна ценност*; но ние се съмняваме в това, че някое създание или вселена ще могат някога да изчерпят всички аспекти на такова

предназначение, притежаващо абсолютна ценност; но ние се съмняваме в това, че каквото и да е създание или вселена ще могат някога да изчерпят всички аспекти на такова предназначение.

Какъвто и прогрес в разбирането на Отеца да постигнете, вашият разум винаги ще бъде смайван от неразкритата безкрайност на Отеца-АЗ СЪМ, неизвестната огромност на Когото ще си остава неизмерима и непостижима в течение на всички цикли на вечността. Каквито и висоти в постижението на Бога да достигнете, в Него винаги ще има значително повече от това, за което вие дори няма да подозирате. И ние предполагаме, че това е толкова вярно на трансценденталните нива, колкото и в сферите на крайното съществуване. Търсенето на Бога няма край!

Такава невъзможност да постигнеш Бога в краен смисъл в никаква степен не трябва да обезкуражава вселенските създания; наистина, вие сте способни да постигнете и постигате нивата на Божествата Седмократния, Висшия и Пределния, а това означава за вас онова, което безкрайното осъзнаване на Бог-Отеца означава за Вечния Син и Съвместния Извършител в техния абсолютен статут на съществуване във вечността. Безкрайността на Бога изобщо не трябва да безпокои създанията. Обратното – тя трябва да служи на висшата увереност в това, че в продължение на цялата нескончаема бъдещност възходящата личност ще разполага с възможности за личностно развитие и обединение с Божеството, които няма да може да изчерпи или завърши дори вечността.

Мирозданието изглежда за крайните създания на голямата вселена практически безкрайно, но ние не се съмняваме, че абсонитните архитекти на мирозданието разбират нейната съотнесеност с недостъпното за въображението развитие в нескончаемото АЗ СЪМ. Даже самото пространство е само пределно условие – условие на ограничение *в рамките на* относителната абсолютност на спокойните зони на промеждутъчното пространство.

Ние не се съмняваме в това, че в непостижимо отдалечен момент на вечното бъдеще, когато завърши образованието на цялото мироздание, ние, обръщайки своя взор към цялата негова минала история, ще видим в нея само началото, просто сътворяването на определени крайни и трансцендентални основи за още по-велики и увлекателни метаморфози на непознатата безкрайност. И в такъв момент вечното бъдещо мироздание все още ще изглежда младо; действително, то

106:7.5 (1169.4) No matter how much you may grow in Father comprehension, your mind will always be staggered by the unrevealed infinity of the Father-I AM, the unexplored vastness of which will always remain unfathomable and incomprehensible throughout all the cycles of eternity. No matter how much of God you may attain, there will always remain much more of him, the existence of which you will not even suspect. And we believe that this is just as true on transcendental levels as it is in the domains of finite existence. The quest for God is endless!

106:7.6 (1169.5) Such inability to attain God in a final sense should in no manner discourage universe creatures; indeed, you can and do attain Deity levels of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate, which mean to you what the infinite realization of God the Father means to the Eternal Son and to the Conjoint Actor in their absolute status of eternity existence. Far from harassing the creature, the infinity of God should be the supreme assurance that throughout all endless futurity an ascending personality will have before him the possibilities of personality development and Deity association which even eternity will neither exhaust nor terminate.

106:7.7 (1169.6) To finite creatures of the grand universe the concept of the master universe seems to be well-nigh infinite, but doubtless the absonite architects thereof perceive its relatedness to future and unimagined developments within the unending I AM. Even space itself is but an ultimate condition, a condition of qualification *within* the relative absoluteness of the quiet zones of midspace.

106:7.8 (1170.1) At the inconceivably distant future eternity moment of the final completion of the entire master universe, no doubt we will all look back upon its entire history as only the beginning, simply the creation of certain finite and transcendental foundations for even greater and more enthralling metamorphoses in uncharted infinity. At such a future eternity moment the master universe will still seem youthful; indeed, it will be always young in the face of the limitless possibilities of never-ending eternity.

винаги ще бъде младо пред лицето на безграничните възможности на нескончаемата вечност.

Невъзможността за постигане на безкрайното предназначение в никаква степен не може да служи като препятствие за създаването на представи за такова предназначение и ние можем смело да заявим, че ако трите абсолютни потенциала някога биха могли да станат напълно актуализирани, то би се появила възможност да си представим окончателната интеграция на всеобхватната реалност. Такова еволюционно претворяване е основано на завършването на актуализацията на Безусловния Абсолют, Всеобщия Абсолют и Божеството-Абсолют – трите потенциалности, чийто съюз образува неразкритостта на АЗ СЪМ, неосъществените реалности на вечността, неопределените възможности на цялата бъдещност и повече от това.

Такива възможности са най-малкото отдалечени; при все това ние предполагаме, че в механизмите, личностите и обединенията на трите Троици ние откриваме теоретичната възможност за повторно единение на седемте абсолютни аспекта на Отеца-АЗ СЪМ. И това ни приближава съвсем близо до концепцията за съставената от три части Троица, обхващаща екзистенциалната Райска Троица и двете последващи Троици, емпирични по своята природа и произход.

8. ТРОИЦАТА НА ТРОИЦИТЕ

На нас не ни е лесно да опишем на човешкия разум същността на Троицата на Троиците; тази Троица представлява действителната съвкупност на всецялостността на емпиричната безкрайност в този вид, в който тя се изразява в теоретически безкрайния характер на реализацията на вечността. В Троицата на Троиците емпиричното безкрайно достига до такова ниво, на което се отъждествява с екзистенциалното безкрайно, при което и двете представляват единно цяло в до-емпиричното, до-екзистенциалното АЗ СЪМ. Троицата на Троиците е окончателно изражение на всичко, което се подразбира в петнадесетте триединства и свързаните с тях тройствени съюзи. На относителните същества е трудно да разберат окончателните същности – били те екзистенциални, или емпирични; затова такива същности винаги трябва да се представят като относителни категории.

Троицата на Троиците съществува в

106:7.9 (1170.2) The improbability of infinite destiny attainment does not in the least prevent the entertainment of ideas about such destiny, and we do not hesitate to say that, if the three absolute potentials could ever become completely actualized, it would be possible to conceive of the final integration of total reality. This developmental realization is predicated on the completed actualization of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes, the three potentialities whose union constitutes the latency of the I AM, the suspended realities of eternity, the abeyant possibilities of all futurity, and more.

106:7.10 (1170.3) Such eventualities are rather remote to say the least; nevertheless, in the mechanisms, personalities, and associations of the three Trinities we believe we detect the theoretical possibility of the reuniting of the seven absolute phases of the Father-I AM. And this brings us face to face with the concept of the threefold Trinity encompassing the Paradise Trinity of existential status and the two subsequently appearing Trinities of experiential nature and origin.

8. THE TRINITY OF TRINITIES

106:8.1 (1170.4) The nature of the Trinity of Trinities is difficult to portray to the human mind; it is the actual summation of the entirety of experiential infinity as such is manifested in a theoretical infinity of eternity realization. In the Trinity of Trinities the experiential infinite attains to identity with the existential infinite, and both are as one in the pre-experiential, pre-existential I AM. The Trinity of Trinities is the final expression of all that is implied in the fifteen triunities and associated triodities. Finalities are difficult for relative beings to comprehend, be they existential or experiential; therefore must they always be presented as relativities.

106:8.2 (1170.5) The Trinity of Trinities exists in

няколко аспекта. Тя съдържа възможности, вероятности и неизбежност, поразяващи въображението на същества, нивото на които значително превишава нивото на човека. Тя съдържа изводи, за които вероятно не се досещат небесните философи, тъй като тези изводи са заключени в триединствата, а триединствата, в крайна сметка, са непостижими.

Съществуват няколко начина за описване на Троицата на Троиците. Ние избрахме концепцията с трите нива, а именно:

1. Нивото на трите Троици.

2. Нивото на емпиричното Божество.

3. Нивото на АЗ СЪМ.

Това са нива на все по-голямо обединяване. В действителност Троицата на Троиците е първото ниво, докато второто и третото нива са производни обединения на първото ниво.

ПЪРВОТО НИВО. Смята се, че на това изначално ниво на обединяване трите Троици функционират като безупречно синхронизирани, макар и различни, групи божествени личности:

1 . *Райската Троица,* обединението на трите Райски Божества – Бащата, Сина и Духа. Следва да се помни, че Райската Троица подразбира тройствена функция – абсолютна функция, трансцендентална функция (Троица на Пределността) и крайна функция (Троица на Върховността). Райската Троица е всяко от тях и всички тях винаги и във всеки момент.

2 . *Пределната Троица* — божественото обединение на Висшите Създатели, Бог-Висшия и Архитектите на Мирозданието. Макар че това адекватно изразява аспектите на божествеността на дадената Троица, следва да се отбележи, че съществуват други фази на дадената Троица, които обаче се представят като намиращи се в съвършено съгласуване с аспектите на божествеността.

3 . *Абсолютната Троица* — групата, състояща се от Бог-Висшия, Бог-Пределния и Завършилия Вселенския Път по отношение на всички ценности на божествеността. Някои други аспекти на тази триединна група са свързани с онези ценности на разширяващия се космос, които не се отнасят към божествеността. Но те се обединяват от аспектите на божествеността подобно на това, както енергийните и личностни аспекти на емпиричните Божества се намират понастоящем в процес на емпиричен синтез.

several phases. It contains possibilities, probabilities, and inevitabilities that stagger the imaginations of beings far above the human level. It has implications that are probably unsuspected by the celestial philosophers, for its implications are in the triunities, and the triunities are, in the last analysis, unfathomable.

106:8.3 (1170.6) There are a number of ways in which the Trinity of Trinities can be portrayed. We elect to present the three-level concept, which is as follows:

106:8.4 (1170.7) 1. The level of the three Trinities.

106:8.5 (1170.8) 2. The level of experiential Deity.

106:8.6 (1170.9) 3. The level of the I AM.

106:8.7 (1170.10) These are levels of increasing unification. Actually the Trinity of Trinities is the first level, while the second and third levels are unification-derivatives of the first.

106:8.8 (1171.1) THE FIRST LEVEL: On this initial level of association it is believed that the three Trinities function as perfectly synchronized, though distinct, groupings of Deity personalities.

106:8.9 (1171.2) 1. *The Paradise Trinity,* the association of the three Paradise Deities — Father, Son, and Spirit. It should be remembered that the Paradise Trinity implies a threefold function — an absolute function, a transcendental function (Trinity of Ultimacy), and a finite function (Trinity of Supremacy). The Paradise Trinity is any and all of these at any and all times.

106:8.10 (1171.3) 2. *The Ultimate Trinity.* This is the deity association of the Supreme Creators, God the Supreme, and the Architects of the Master Universe. While this is an adequate presentation of the divinity aspects of this Trinity, it should be recorded that there are other phases of this Trinity, which, however, appear to be perfectly co-ordinating with the divinity aspects.

106:8.11 (1171.4) 3. *The Absolute Trinity.* This is the grouping of God the Supreme, God the Ultimate, and the Consummator of Universe Destiny in regard to all divinity values. Certain other phases of this triune grouping have to do with other-than-divinity values in the expanding cosmos. But these are unifying with the divinity phases just as the power and the personality aspects of the experiential Deities are now in process of experiential synthesis.

Обединяването на тези три Троици в Троицата на Троиците създава възможности за неограничена интеграция на реалността. Тази група заключава в себе си причинното, промеждутъчното и окончателното; пораждащото, реализиращото и завършващото; източниците, съществуването и предназначението. Партньорството на Отеца и Сина преминава стадиите на съюза на Сина и Духа, след това на Духа и Висшия и по-нататък – на Висшия и Пределния, Пределния и Абсолютния, чак до Абсолютния и Отеца-Безкрайния – завършека на целия цикъл на реалността. Подобно на това в другите аспекти, не толкова непосредствено свързани с божествеността и личността, Първият Велик Източник и Център самопретворява безграничността на реалността около кръга на вечността: от абсолютността на само-съществуването – чрез нескончаемостта на саморазкриването, до окончателността на самопретворяването; от абсолюта на екзистенциалните същности до завършеността на емпиричните същности.

106:8.12 (1171.5) The association of these three Trinities in the Trinity of Trinities provides for a possible unlimited integration of reality. This grouping contains causes, intermediates, and finals; inceptors, realizers, and consummators; beginnings, existences, and destinies. The Father-Son partnership has become Son-Spirit and then Spirit-Supreme and on to Supreme-Ultimate and Ultimate-Absolute, even to Absolute and Father-Infinite — the completion of the cycle of reality. Likewise, in other phases not so immediately concerned with divinity and personality, does the First Great Source and Center self-realize the limitlessness of reality around the circle of eternity, from the absoluteness of self-existence, through the endlessness of self-revelation, to the finality of self-realization — from the absolute of existentials to the finality of experientials.

ВТОРОТО НИВО. Координацията на трите Троици неизбежно води до асоциативен съюз на емпиричните Божества, които по своя произход са свързани с тези Троици. Същността на това второ ниво понякога се излага по следния начин:

106:8.13 (1171.6) THE SECOND LEVEL: The co-ordination of the three Trinities inevitably involves the associative union of the experiential Deities, who are genetically associated with these Trinities. The nature of this second level has been sometimes presented as:

1 . *Висшето* — Божеството, явяващо се следствие от единството на Райската Троица в емпирична връзка със Синовете-Създатели и Съзидателните Деца на Райските Божества. Висшето Божество е въплътеният в Божеството завършек на първия стадий на крайната еволюция.

106:8.14 (1171.7) 1. *The Supreme.* This is the deity consequence of the unity of the Paradise Trinity in experiential liaison with the Creator-Creative children of the Paradise Deities. The Supreme is the deity embodiment of the completion of the first stage of finite evolution.

2 . *Пределното* — Божеството, явяващо се следствие от възникналото единство на втората Троица, трансцендентално и абсонитно въплъщение на божествеността. Пределното се заключава в разноаспектното единство на много качества и съответната човешка представа трябва да включва поне тези аспекти на пределността, които се отнасят към контрола и управлението, които са лично познаваеми и напрегнато обединяващи. Но съществуват също така и много други неразкрити аспекти на това възникнало Божество. Макар че Пределното и Висшето Божества са съпоставими, те не са идентични, както Пределното не е просто разширение на Висшето.

106:8.15 (1171.8) 2. *The Ultimate.* This is the deity consequence of the eventuated unity of the second Trinity, the transcendental and absonite personification of divinity. The Ultimate consists in a variably regarded unity of many qualities, and the human conception thereof would do well to include at least those phases of ultimacy which are control directing, personally experiencible, and tensionally unifying, but there are many other unrevealed aspects of the eventuated Deity. While the Ultimate and the Supreme are comparable, they are not identical, neither is the Ultimate merely an amplification of the Supreme.

3 . *Абсолютното.* Съществуват многобройни теории по отношение на характера на този трети член от второто ниво на Троицата на Троиците. Бог-Абсолютът е неизменно свързан с това обединение като личностно следствие на окончателната

106:8.16 (1172.1) 3. *The Absolute.* There are many theories held as to the character of the third member of the second level of the Trinity of Trinities. God the Absolute is undoubtedly involved in this association as the personality consequence of the final function of the Trinity Absolute, yet the

функция на Абсолютната Троица и при все това Божеството-Абсолют е екзистенциална реалност, съществуваща във вечността.

Концептуалната трудност по отношение на този трети член се заключава в това, че допускането на такъв член действително предполага наличието на само един Абсолют. Теоретически, ако такова събитие се случеше, ние бихме станали свидетели на *емпиричното* обединяване на трите Абсолюта в единно цяло. И нас ни учат, че в безкрайността и *екзистенциално* съществува само един Абсолют. Макар че по-малко от всичко е понятно кой може да бъде този трети член, често се постулира, че той може да се състои от Божеството-Абсолют, Всеобщия Абсолют и Безусловния Абсолют, по някакъв начин свързани и проявяващи се в космоса. Несъмнено е, че Троицата на Троиците едва ли би могла да постигне пълнота на функцията без пълно обединение на трите Абсолюта, а трите Абсолюта едва ли могат да бъдат обединени без пълната реализация на всичките безкрайни потенциали.

Възможно най-малкото изкривяване на истината би било да се смята третият член на Троицата на Троиците за Всеобщ Абсолют, при условие че за дадената концепция Всеобщият Абсолют е не само статичен и потенциален, но и асоциативен Но ние все още не разбираме отношенията към съзидателните и еволюционни аспекти на функциите на всеобхватното Божество.

Макар че е трудно да се състави завършена представа за Троицата на Троиците, условната представа е не толкова сложна. Ако второто ниво на Троицата на Троиците се схваща като личностно в основата си, става напълно възможно да се постулира съюз на Бог-Висшия, Бог-Пределния и Бог-Абсолюта като личностно следствие от съюза на личностните Троици, предшестващи тези емпирични Божества. Ние се придържаме към мнението, че тези три емпирични Божества несъмнено ще се обединят на второто ниво, което ще стане пряко следствие от растящото единство на предшестващите ги и причинни Троици, съставляващи първото ниво.

Първото ниво се състои от трите Троици; второто ниво съществува като личностно обединение на емпирично-еволюиращите, емпирично-възникнали и емпирично-екзистенциални личности на Божествата. И независимо от всяка концептуална трудност в разбирането на пълната Троица на Троиците личностното обединение на тези три Божества на второто ниво се появи в нашата вселенска епоха в придобиването на божествени

Deity Absolute is an existential reality of eternity status.

106:8.17 (1172.2) The concept difficulty regarding this third member is inherent in the fact that the presupposition of such a membership really implies just one Absolute. Theoretically, if such an event could take place, we should witness the *experiential* unification of the three Absolutes as one. And we are taught that, in infinity and *existentially,* there is one Absolute. While it is least clear as to who this third member can be, it is often postulated that such may consist of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes in some form of unimagined liaison and cosmic manifestation. Certainly, the Trinity of Trinities could hardly attain to complete function short of the full unification of the three Absolutes, and the three Absolutes can hardly be unified short of the complete realization of all infinite potentials.

106:8.18 (1172.3) It will probably represent a minimum distortion of truth if the third member of the Trinity of Trinities is conceived as the Universal Absolute, provided this conception envisions the Universal not only as static and potential but also as associative. But we still do not perceive the relationship to the creative and evolutional aspects of the function of total Deity.

106:8.19 (1172.4) Though a completed concept of the Trinity of Trinities is difficult to form, a qualified concept is not so difficult. If the second level of the Trinity of Trinities is conceived as essentially personal, it becomes quite possible to postulate the union of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute as the personal repercussion of the union of the personal Trinities who are ancestral to these experiential Deities. We venture the opinion that these three experiential Deities will certainly unify on the second level as the direct consequence of the growing unity of their ancestral and causative Trinities who constitute the first level.

106:8.20 (1172.5) The first level consists of three Trinities; the second level exists as the personality association of experiential-evolved, experiential-eventuated, and experiential-existential Deity personalities. And regardless of any conceptual difficulty in understanding the complete Trinity of Trinities, the personal association of these three Deities on the second level has become manifest to our own universe age in the phenomenon of the deitization of Majeston, who was actualized on this

качества от Маджестон, който беше актуализиран на това второ ниво от Божеството-Абсолют, действащо чрез Пределното и в отговор на изначалната създателна повеля на Висшето Същество.

ТРЕТОТО НИВО. Безусловната хипотеза за второто ниво на Троицата на Троиците обхваща корелацията на всеки аспект от всеки вид реалност, който е съществувал, съществува или би могъл да съществува в цялата безкрайност. Висшето Същество е не само дух, но също така и разум, сила и опит. Бог-Пределният е всичко това и много повече, докато съвместната концепция за единството на Божеството-Абсолют, Всеобщия Абсолют и Безусловния Абсолют включва абсолютната завършеност на реализацията на цялата реалност.

В съюза на Бог-Висшия, Бог-Пределния и завършения Абсолют може да се извърши функционално възсъединяване на тези аспекти на безкрайността, които бяха изначално сегментирани от АЗ СЪМ и следствие на които беше появата на Седемте Абсолюта на Безкрайността. Макар че философите на вселената смятат това за изключително малко вероятно, ние все пак често си задаваме въпроса: ако предположим, че второто ниво на Троицата на Троиците някога постигне троично единство, какво ще стане вследствие на такова единение на Божествата? Ние не знаем отговора на този въпрос, но сме уверени, че това би довело до непосредствена реализация на АЗ СЪМ като емпирично постижима същност. От гледна точка на личностните същества това би могло да означава, че непостижимото АЗ СЪМ е станало познаваемо в опита като Отеца-Безкрайния. Какви могат да бъдат абсолютните предназначения от неличностна гледна точка е друг въпрос, отговор на който може да даде само вечността. Но гледайки на тези отделни възможности като личностни създания, ние стигаме до извода, че окончателното предназначение на всички личности е окончателното познаване на Всеобщия Баща на тези личности.

От философска гледна точка в миналата вечност има само АЗ СЪМ, освен него няма нищо. Гледайки напред, в бъдещата вечност, ние не виждаме някаква възможност за изменение на АЗ СЪМ като екзистенциална същност, но сме склонни да предвидим колосални промени по отношение на емпиричната същност. Подобна концепция за АЗ СЪМ предполага пълно самопретворяване – тя обхваща тези безкрайни милиарди личности, които станаха волеви участници в саморазкриването на АЗ СЪМ и които ще останат във вечността абсолютни волеви

second level by the Deity Absolute, acting through the Ultimate and in response to the initial creative mandate of the Supreme Being.

106:8.21 (1172.6) THE THIRD LEVEL: In an unqualified hypothesis of the second level of the Trinity of Trinities, there is embraced the correlation of every phase of every kind of reality that is, or was, or could be in the entirety of infinity. The Supreme Being is not only spirit but also mind and power and experience. The Ultimate is all this and much more, while, in the conjoined concept of the oneness of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, there is included the absolute finality of all reality realization.

106:8.22 (1172.7) In the union of the Supreme, Ultimate, and the complete Absolute, there could occur the functional reassembly of those aspects of infinity which were originally segmentalized by the I AM, and which resulted in the appearance of the Seven Absolutes of Infinity. Though the universe philosophers deem this to be a most remote probability, still, we often ask this question: If the second level of the Trinity of Trinities could ever achieve trinity unity, what then would transpire as a consequence of such deity unity? We do not know, but we are confident that it would lead directly to the realization of the I AM as an experiential attainable. From the standpoint of personal beings it could mean that the unknowable I AM had become experiencible as the Father-Infinite. What these absolute destinies might mean from a nonpersonal standpoint is another matter and one which only eternity could possibly clarify. But as we view these remote eventualities as personal creatures, we deduce that the final destiny of all personalities is the final knowing of the Universal Father of these selfsame personalities.

106:8.23 (1173.1) As we philosophically conceive of the I AM in past eternity, he is alone, there is none beside him. Looking forward into future eternity, we do not see that the I AM could possibly change as an existential, but we are inclined to forecast a vast experiential difference. Such a concept of the I AM implies full self-realization — it embraces that limitless galaxy of personalities who have become volitional participants in the self-revelation of the I AM, and who will remain eternally as absolute volitional parts of the totality of infinity, final sons of the absolute Father.

частици от всеобхватната безкрайност, окончателни синове на абсолютния Баща.

9. ЕКЗИСТЕНЦИАЛНОТО БЕЗКРАЙНО ОБЕДИНЕНИЕ

В концепцията за Троицата на Троиците ние постулираме възможно емпирично обединяване на безпределната реалност и понякога предполагаме, че всичко това може да стане в пределно отдалечената вечност. Но в тази епоха присъства действителното съществуващо обединение на безкрайността – то също така съществуваше и във всички минали и ще съществува във всички бъдещи вселенски епохи; подобно обединение екзистенциално присъства в Райската Троица. Обединяването на безкрайността като емпирична реалност е невероятно отдалечено събитие, но безусловното единство на безкрайността още сега преобладава в дадения момент на вселенското съществуване и обединява наличните в цялата реалност различия с екзистенциално величие, което е *абсолютно.*

Когато крайните създания се опитват да представят безкрайното обединение на окончателните нива на завършената вечност, те се сблъскват с интелектуалните ограничения, присъщи на тяхното крайно съществуване. Времето, пространството и опитът се ограничават от способността на създанията за формиране на представи; и при все това без време, извън пространството и освен в опита нито едно създание не е способно да постигне даже ограничено разбиране на вселенската реалност. Без усещане за времето никое еволюционно създание не би могло да постигне отношения с последователността. Без чувство за пространство никакво създание не би могло да разбере отношенията на едновременност. Без опита еволюционното създание не би могло даже да съществува; само Седемте Абсолюта на Безкрайността действително излизат извън пределите на опита и даже те в някои аспекти могат да бъдат емпирични.

Времето, пространството и опитът са най-големите помощници на човека в относителното възприемане на реалността и едновременно с това неговите най-големи препятствия за пълното ú възприятие. Смъртните и много други вселенски създания са принудени да осмислят потенциалното като актуализируемо в пространството и реализируемо във времето, но целият този процес представлява пространствено-времево явление, в действителност не ставащо в Рая и

9. EXISTENTIAL INFINITE UNIFICATION

106:9.1 (1173.2) In the concept of the Trinity of Trinities we postulate the possible experiential unification of limitless reality, and we sometimes theorize that all this may happen in the utter remoteness of far-distant eternity. But there is nonetheless an actual and present unification of infinity in this very age as in all past and future universe ages; such unification is existential in the Paradise Trinity. Infinity unification as an experiential reality is unthinkably remote, but an unqualified unity of infinity now dominates the present moment of universe existence and unites the divergencies of all reality with an existential majesty that is *absolute.*

106:9.2 (1173.3) When finite creatures attempt to conceive of infinite unification on the finality levels of consummated eternity, they are face to face with intellect limitations inherent in their finite existences. Time, space, and experience constitute barriers to creature concept; and yet, without time, apart from space, and except for experience, no creature could achieve even a limited comprehension of universe reality. Without time sensitivity, no evolutionary creature could possibly perceive the relations of sequence. Without space perception, no creature could fathom the relations of simultaneity. Without experience, no evolutionary creature could even exist; only the Seven Absolutes of Infinity really transcend experience, and even these may be experiential in certain phases.

106:9.3 (1173.4) Time, space, and experience are man's greatest aids to relative reality perception and yet his most formidable obstacles to complete reality perception. Mortals and many other universe creatures find it necessary to think of potentials as being actualized in space and evolving to fruition in time, but this entire process is a time-space phenomenon which does not actually take place on Paradise and in eternity. On the absolute level there is neither time nor space; all potentials may be there perceived as actuals.

вечността. На абсолютно ниво няма нито време, нито пространство; всичко потенциално там може да се възприема като актуално.

Концепцията за обединяването на цялата реалност, било в днешната, било в някаква друга вселенска епоха, има принципно двойствен характер: екзистенциален и емпиричен. Подобно единство се намира в процес на емпирична реализация в Троицата на Троиците, но степента на очевидната актуализация на тази тройна Троица е право пропорционална на изчезването в космоса на обусловеността и несъвършенствата на реалността. Но всеобхватната интеграция на реалността безусловно, вечностно и екзистенциално присъства в Райската Троица, в която – в същия този момент от вселенската история – безкрайната реалност е абсолютно обединена.

106:9.4 (1173.5) The concept of the unification of all reality, be it in this or any other universe age, is basically twofold: existential and experiential. Such a unity is in process of experiential realization in the Trinity of Trinities, but the degree of the apparent actualization of this threefold Trinity is directly proportional to the disappearance of the qualifications and imperfections of reality in the cosmos. But total integration of reality is unqualifiedly and eternally and existentially present in the Paradise Trinity, within which, at this very universe moment, infinite reality is absolutely unified.

Парадоксът, създаден от емпирични и екзистенциални възгледи, е неизбежен и основан отчасти на това, че и Райската Троица, и Троицата на Троиците са взаимоотношения с вечността, всяко от които е постижимо за смъртните само като пространствено-времева относителност. Човешката представа за постепенната емпирична актуализация на Троицата на Троиците от гледна точка на времето трябва да бъде допълнена от допълнителния постулат за това, че тя вече *е* фактически съществуваща от гледна точка на вечността. Но как могат да се примирят тези два възгледа? На крайните смъртни ние предлагаме да приемат истината за това, че Райската Троица е екзистенциално обединяване на безкрайността и че неспособността да бъде открито действително присъствие и завършено изражение на емпиричната Троица на Троиците е отчасти следствие на ответното изкривяване, предизвикано от:

106:9.5 (1174.1) The paradox created by the experiential and the existential viewpoints is inevitable and is predicated in part on the fact that the Paradise Trinity and the Trinity of Trinities are each an eternity relationship which mortals can only perceive as a time-space relativity. The human concept of the gradual experiential actualization of the Trinity of Trinities — the time viewpoint — must be supplemented by the additional postulate that this *is* already a factualization — the eternity viewpoint. But how can these two viewpoints be reconciled? To finite mortals we suggest the acceptance of the truth that the Paradise Trinity is the existential unification of infinity, and that the inability to detect the actual presence and completed manifestation of the experiential Trinity of Trinities is in part due to reciprocal distortion because of:

1. Ограничения човешки мироглед, неспособността да се постигне концепцията за безусловна вечност.

106:9.6 (1174.2) 1. The limited human viewpoint, the inability to grasp the concept of unqualified eternity.

2. Несъвършения човешки статут, отдалечеността от абсолютното ниво на емпиричните същности.

106:9.7 (1174.3) 2. The imperfect human status, the remoteness from the absolute level of experientials.

3. Целта на човешкото съществуване – факта, че човечеството е замислено като развиващо се за сметка на опита и поради това, по силата на своята природа и същност, трябва да зависи от опита. Само Абсолютът може да бъде и екзистенциален, и емпиричен.

106:9.8 (1174.4) 3. The purpose of human existence, the fact that mankind is designed to evolve by the technique of experience and, therefore, must be inherently and constitutively dependent on experience. Only an Absolute can be both existential and experiential.

В Райската Троица Всеобщият Баща представлява АЗ СЪМ на Троицата на Троиците и невъзможността за опитно познание на Отеца като безкрайност се

106:9.9 (1174.5) The Universal Father in the Paradise Trinity is the I AM of the Trinity of Trinities, and the failure to experience the Father as infinite is due to finite limitations. The concept of the *existential,*

обяснява с ограничеността на крайното битие. Концепцията за *екзистенциалното,* обособеното, съществуващото преди Троицата и непостижимото АЗ СЪМ, както и *постулатът* на емпиричното, съществуващо след Троицата на Троиците и постижимото АЗ СЪМ, са една и съща хипотеза; в Безкрайното не е станало никакво действително изменение; цялото предполагаемо развитие се обяснява с разширяващите се възможности за възприемане на реалността и правилното разбиране на космоса.

solitary, pre-Trinity nonattainable I AM and the postulate of the *experiential* post-Trinity of Trinities and attainable I AM are one and the same hypothesis; no actual change has taken place in the Infinite; all apparent developments are due to increased capacities for reality reception and cosmic appreciation.

В крайна сметка АЗ СЪМ трябва да съществува *преди* всичко екзистенциално и *след* всичко емпирично. Макар че такива идеи може да не проясняват парадоксите на вечността и безкрайността, възникващи в човешкия разум, те трябва поне да подтикнат такъв краен интелект към нови усилия, насочени към решаването на тези безкрайни проблеми – тези проблеми, които ще продължат да ви озадачават в Салвингтон, а също така и по-късно, като завършили, и впоследствие, в продължение на цялото нескончаемо бъдеще, по вашия вечен път в необятните простори на вселените.

106:9.10 (1174.6) The I AM, in the final analysis, must exist *before* all existentials and *after* all experientials. While these ideas may not clarify the paradoxes of eternity and infinity in the human mind, they should at least stimulate such finite intellects to grapple anew with these never-ending problems, problems which will continue to intrigue you on Salvington and later as finaliters and on throughout the unending future of your eternal careers in the wide-spreading universes.

Рано или късно всички вселенски личности започват да осъзнават, че окончателното търсене на вечността се заключава в нескончаемото изследване на безкрайността, непрекратяващата се експедиция в абсолютността на Първия Източник и Център. Рано или късно всички ние започваме да осъзнаваме, че всеки растеж на създание е пропорционален с отъждествяването с Отеца. Ние стигаме до разбирането на това, че претворяването в живота на волята на Отеца е безсрочен пропуск за нескончаемите възможности на самата безкрайност. Някога смъртните ще разберат, че успехът в търсенето на Безкрайното е право пропорционален на постигането на подобие на Отеца и че в тази вселенска епоха реалностите на Отеца се разкриват в качествата на божествеността. И тези качества на божествеността се усвояват от личностите на вселенските създания в опита на божествения живот, а божественият живот означава претворяване в живота на волята на Бога.

106:9.11 (1174.7) Sooner or later all universe personalities begin to realize that the final quest of eternity is the endless exploration of infinity, the never-ending voyage of discovery into the absoluteness of the First Source and Center. Sooner or later we all become aware that all creature growth is proportional to Father identification. We arrive at the understanding that living the will of God is the eternal passport to the endless possibility of infinity itself. Mortals will sometime realize that success in the quest of the Infinite is directly proportional to the achievement of Fatherlikeness, and that in this universe age the realities of the Father are revealed within the qualities of divinity. And these qualities of divinity are personally appropriated by universe creatures in the experience of living divinely, and to live divinely means actually to live the will of God.

За материалните, еволюционните, крайните създания животът, основан върху претворяване в него на волята на Отеца, води непосредствено към върховността на духа в областта на личността и с една крачка приближава такива създания към разбирането на Отеца-Безкрайния. Такъв посветен на Отеца живот е живот, основан на истината, възприемащ красотата и изпълнен с добродетели. Такова познало Бога същество е

106:9.12 (1175.1) To material, evolutionary, finite creatures, a life predicated on the living of the Father's will leads directly to the attainment of spirit supremacy in the personality arena and brings such creatures one step nearer the comprehension of the Father-Infinite. Such a Father life is one predicated on truth, sensitive to beauty, and dominated by goodness. Such a God-knowing person is inwardly illuminated by worship and outwardly devoted to the wholehearted service

вътрешно озарено от поклонение, а в своите външни прояви е изцяло посветено на искреното служене на всеобщото братство на всички личности – служене и помощ, изпълнени с милосърдие и подбуждани от любовта, докато всички тези жизнени качества се обединяват в еволюиращата личност на все по-високи нива на космическа мъдрост, самопретворяване, търсене на Бога и поклонение на Отеца.

[Представено от Мелхиседек на Небадон.]

of the universal brotherhood of all personalities, a service ministry which is filled with mercy and motivated by love, while all these life qualities are unified in the evolving personality on ever-ascending levels of cosmic wisdom, self-realization, God-finding, and Father worship.

106:9.13 (1175.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Документ 107. Произход и същност. на Настройчиците на Съзнанието

⇦ 106 Книгата Урантия 108 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 107. ПРОИЗХОД И СЪЩНОСТ НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ НА СЪЗНАНИЕТО

Секции

Въведение
1. Произходът на Настройчиците на Съзнанието
2. Класификацията на Настройчиците
3. Сферата на Божествата – родина на Настройчиците
4. Същността и присъствието на Настройчиците
5. Разумността на Настройчиците
6. Настройчиците като чисто духовни същности
7. Настройчиците и личността

PAPER 107 ORIGIN AND NATURE OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction
1. Origin of Thought Adjusters
2. Classification of Adjusters
3. The Divinington Home of Adjusters
4. Nature and Presence of Adjusters
5. Adjuster Mindedness
6. Adjusters as Pure Spirits
7. Adjusters and Personality

Въведение

МАКАР че Всеобщият Баща лично се намира в Рая, в самия център на вселените, Той също така действително присъства в световете на пространството в разума на своите безбройни деца на времето, тъй като Той пребивава в тях в качеството на Тайнствените Наблюдатели. Вечният Баща е безкрайно далеч от своите смъртни синове и едновременно с това – свързан с тях с най-съкровената връзка.

Настройчиците са реалността на любовта на Отеца, въплътена в душите на хората; те са истинският заключен в смъртния разум залог за вечния път на човека; те представляват същността на усъвършенстваната личност на завършващ човек, предвкусвана във времето с

INTRODUCTION

107:0.1 (1176.1) ALTHOUGH the Universal Father is personally resident on Paradise, at the very center of the universes, he is also actually present on the worlds of space in the minds of his countless children of time, for he indwells them as the Mystery Monitors. The eternal Father is at one and the same time farthest removed from, and most intimately associated with, his planetary mortal sons.

107:0.2 (1176.2) The Adjusters are the actuality of the Father's love incarnate in the souls of men; they are the veritable promise of man's eternal career imprisoned within the mortal mind; they are the essence of man's perfected finaliter personality, which he can foretaste in time as he progressively

постепенното усвояване на божествения метод, благодарение на който, възхождайки крачка след крачка от една вселена към друга, човек подчинява своя живот на волята на Отеца, докато действително не постигне божественото присъствие на своя Райски Баща.

Повелявайки на човека да бъде така съвършен, както е самият Той Бог слезе като Настройчик, за да стане емпиричен партньор на човека в постигането на означената по такъв начин небесна цел. Частицата на Бога, пребиваваща в разума на човека, е абсолютна и безусловна гаранция за това, че човек може да намери Всеобщия Баща в съюз с Божествения Настройчик, който дойде от Бога, за да намери човека и да го превърне в син още по време на живота му в плът.

Всеки смъртен, видял Сина-Създател, е видял Всеобщия Баща и в този, в когото пребивава Божественият Настройчик, пребивава и Райският Баща. Всеки смъртен, който осъзнато или неосъзнато следва ръководството на пребиващия в него Настройчик, живее в съгласие с волята на Бога. Осъзнаването на присъствието на Настройчика е осъзнаване на присъствието на Бога. Вечното сливане на Настройчика с еволюционната душа на човека е фактически опит на вечния съюз с Бога като вселенски партньор на Божеството.

Именно Настройчикът пробужда в човека неутолимо желание и постоянен стремеж да стане такъв като Бога, да постигне Рая, където в действителното присъствие на Божеството човек ще може да се покланя на безкрайния източник на божествения дар. Настройчикът е живото присъствие, което непосредствено съединява смъртния син с неговия Райски Баща, притегляйки го все по-близо и по-близо към Отеца. Присъствайки в нас, Настройчикът компенсира, изравнявайки колосалното напрежение на вселената, създадено от разстоянието, отделящо човека от Бога, а също така и степента на частичност на човека в сравнение с всеобщността на вечния Баща.

Настройчикът е абсолютна същност на безкрайно същество, заключена в разума на крайното създание – същност, която в зависимост от избора на такъв смъртен е способна в крайна сметка да завърши този временен съюз между Бога и човека и наистина да създаде нов тип същества за нескончаемо вселенско служене. Настройчикът е божествена вселенска реалност, фактическо изразяване на истината за това, че Бог е Баща на човека. Настройчикът е безупречният космически

masters the divine technique of achieving the living of the Father's will, step by step, through the ascension of universe upon universe until he actually attains the divine presence of his Paradise Father.

107:0.3 (1176.3) God, having commanded man to be perfect, even as he is perfect, has descended as the Adjuster to become man's experiential partner in the achievement of the supernal destiny which has been thus ordained. The fragment of God which indwells the mind of man is the absolute and unqualified assurance that man can find the Universal Father in association with this divine Adjuster, which came forth from God to find man and sonship him even in the days of the flesh.

107:0.4 (1176.4) Any mortal who has seen a Creator Son has seen the Universal Father, and he who is indwelt by a divine Adjuster is indwelt by the Paradise Father. Every mortal who is consciously or unconsciously following the leading of his indwelling Adjuster is living in accordance with the will of God. Consciousness of Adjuster presence is consciousness of God's presence. Eternal fusion of the Adjuster with the evolutionary soul of man is the factual experience of eternal union with God as a universe associate of Deity.

107:0.5 (1176.5) It is the Adjuster who creates within man that unquenchable yearning and incessant longing to be like God, to attain Paradise, and there before the actual person of Deity to worship the infinite source of the divine gift. The Adjuster is the living presence which actually links the mortal son with his Paradise Father and draws him nearer and nearer to the Father. The Adjuster is our compensatory equalization of the enormous universe tension which is created by the distance of man's removal from God and by the degree of his partiality in contrast with the universality of the eternal Father.

107:0.6 (1176.6) The Adjuster is an absolute essence of an infinite being imprisoned within the mind of a finite creature which, depending on the choosing of such a mortal, can eventually consummate this temporary union of God and man and veritably actualize a new order of being for unending universe service. The Adjuster is the divine universe reality which factualizes the truth that God is man's Father. The Adjuster is man's infallible cosmic compass, always and unerringly pointing the soul Godward.

компас на човека, неизменно и безпогрешно обръщащ душата към Бога.

В еволюционните светове волевите създания преминават през три общи стадия на развитие: от пристигането на Настройчика до възмъжаването – на Урантия това става на възраст от около двадесет години, Наставниците понякога се наричат Преобразуватели на Съзнанието. След това и чак до настъпването на зрелостта – на приблизително четиридесет години, Тайнствените Наставници се наричат Настройчици на Съзнанието. След достигането на зрелостта и до освобождаването от плът за тях често говорят като за Регулатори на Съзнанието. Тези три стадия на смъртния живот никак не са свързани с трите стадия на прогреса на Настройчика във възпроизвеждането на разума и еволюцията на душата.

107:0.7 (1177.1) On the evolutionary worlds, will creatures traverse three general developmental stages of being: From the arrival of the Adjuster to comparative full growth, about twenty years of age on Urantia, the Monitors are sometimes designated Thought Changers. From this time to the attainment of the age of discretion, about forty years, the Mystery Monitors are called Thought Adjusters. From the attainment of discretion to deliverance from the flesh, they are often referred to as Thought Controllers. These three phases of mortal life have no connection with the three stages of Adjuster progress in mind duplication and soul evolution.

1. ПРОИЗХОДЪТ НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ НА СЪЗНАНИЕТО

1. ORIGIN OF THOUGHT ADJUSTERS

След като Настройчиците на Съзнанието са същност на изначалното Божество, никой не може да се смята в правото си да разсъждава авторитетно за тяхната природа и произход; аз мога само да разкажа за преданията на Салвингтон и възгледите на Уверса; аз мога само да поясня нашето отношение с тези Тайнствени Наставници и свързаните с тях същества, които се срещат по цялата голяма вселена.

107:1.1 (1177.2) Since Thought Adjusters are of the essence of original Deity, no one may presume to discourse authoritatively upon their nature and origin; I can only impart the traditions of Salvington and the beliefs of Uversa; I can only explain how we regard these Mystery Monitors and their associated entities throughout the grand universe.

Независимо от различията в мненията относно метода на посвещаване на Настройчиците на Съзнанието съществува единен възглед за техния произход; всички са съгласни, че те произхождат непосредствено от Всеобщия Баща, Първият Източник и Център. Те не са създадени същества; те са фрагментарни образувания, представляващи фактическото присъствие на безкрайния Бог. Както и техните много на брой неразкрити съюзници, Настройчиците са чиста, с нищо несмесена божественост, безусловни и пълноценни частици на Божеството; те са от Бога и, доколкото ние сме способни да разберем, *те са Бог.*

107:1.2 (1177.3) Though there are diverse opinions regarding the mode of the bestowal of Thought Adjusters, there exist no such differences concerning their origin; all are agreed that they proceed direct from the Universal Father, the First Source and Center. They are not created beings; they are fragmentized entities constituting the factual presence of the infinite God. Together with their many unrevealed associates, the Adjusters are undiluted and unmixed divinity, unqualified and unattenuated parts of Deity; they are of God, and as far as we are able to discern, *they are God.*

На нас не ни е известно от кой момент започва тяхното разделно съществуване извън абсолютността на Първия Източник и Център; не знаем и техния брой. Ние почти нищо не знаем за тяхното съществуване до пристигането на планетите на времето и внедряването им в човешкия разум, но от момента на вселяване в разума ние в по-

107:1.3 (1177.4) As to the time of their beginning separate existences apart from the absoluteness of the First Source and Center, we do not know; neither do we know their number. We know very little concerning their careers until they arrive on the planets of time to indwell human minds, but from that time on we are more or less familiar with their cosmic progressions up to and including the consummation of their triune destinies: attainment

голяма или по-малка степен сме запознати с тяхната космическа еволюция чак до завършека на триединното им предназначение: придобиването на личност чрез сливането си с един от възходящите смъртни, придобиване на личност с разрешението на Всеобщия Баща или освобождаване от известните задания, изпълнявани от Настройчиците на Съзнанието.

of personality by fusion with some mortal ascender, attainment of personality by fiat of the Universal Father, or liberation from the known assignments of Thought Adjusters.

Макар да не притежаваме достоверни знания, ние при все това предполагаме, че броят на Настройчиците постоянно расте с нарастването на вселените и с увеличаването на количеството кандидати за сливане. Но напълно е възможно да грешим, опитвайки се да присвоим на Настройчиците количествено изражение; както и самият Бог, тези фрагменти на Неговата непостижима природа могат да бъдат екзистенциално безкрайни.

107:1.4 (1177.5) Although we do not know, we presume that Adjusters are being constantly individualized as the universe enlarges, and as the candidates for Adjuster fusion increase in numbers. But it may be equally possible that we are in error in attempting to assign a numerical magnitude to the Adjusters; like God himself, these fragments of his unfathomable nature may be existentially infinite.

Методът на поява на Настройчиците на Съзнанието се отнася към една от неразкритите функции на Всеобщия Баща. Ние имаме основание да предполагаме, че нито един от другите абсолютни партньори на Първия Източник и Център няма никакво отношение към създаването на частиците на Отеца. Настройчиците са буквално и вечно божествени дарове; те са на Бога, от Бога и подобни на Бога.

107:1.5 (1177.6) The technique of the origin of the Thought Adjusters is one of the unrevealed functions of the Universal Father. We have every reason to believe that none of the other absolute associates of the First Source and Center have aught to do with the production of Father fragments. Adjusters are simply and eternally the divine gifts; they are of God and from God, and they are like God.

В отношенията си със слелите се с тях създания те демонстрират божествена любов и духовна опека, които изчерпващо потвърждават, че Бог е Дух. Но в допълнение към това трансцендентално служене стават много неща, които никога не са разкривани на смъртните от Урантия. Не докрай разбираме ние и това, което в действителност става, когато Всеобщият Баща отдава Своя частица, на която предстои да стане личност на създание на времето. Възходящото развитие на Райските завършили засега все още не е разкрило всички възможности, заключени в това небесно партньорство между човека и Бога. В крайна сметка частиците от Отеца трябва да са дарът на абсолютния Бог за тези създания, чийто път включва възможността за постигане на Бога като абсолют.

107:1.6 (1177.7) In their relationship to fusion creatures they reveal a supernal love and spiritual ministry that is profoundly confirmative of the declaration that God is spirit. But there is much that takes place in addition to this transcendent ministry that has never been revealed to Urantia mortals. Neither do we fully understand just what really transpires when the Universal Father gives of himself to be a part of the personality of a creature of time. Nor has the ascending progression of the Paradise finaliters as yet disclosed the full possibilities inherent in this supernal partnership of man and God. In the last analysis, the Father fragments must be the gift of the absolute God to those creatures whose destiny encompasses the possibility of the attainment of God as absolute.

Както Всеобщият Баща фрагментира Своето доличностно Божество, така Безкрайният Дух индивидуализира частиците на своя предразумен дух за внедряване и действително сливане с еволюционните души на спасилите се смъртни, отнасящи се към типа сливане с духа. Но Вечният Син по своята природа не се поддава на такава фрагментация; духът на Първородния Син е или всеобхватен, или конкретно-личностен. Създанията, отнасящи се към типа сливане

107:1.7 (1178.1) As the Universal Father fragmentizes his prepersonal Deity, so does the Infinite Spirit individuate portions of his premind spirit to indwell and actually to fuse with the evolutionary souls of the surviving mortals of the spirit-fusion series. But the nature of the Eternal Son is not thus fragmentable; the spirit of the Original Son is either diffuse or discretely personal. Son-fused creatures are united with individualized bestowals of the spirit of the Creator Sons of the Eternal Son.

със Сина, се обединяват с индивидуализираните дарове на духа на Синовете-Създатели – децата на Вечния Син

2. КЛАСИФИКАЦИЯТА НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ

Настройчиците се индивидуализират като безопитни същности и на всеки от тях предстои да стане освободен, слял се или Личностен Наставник. Ние предполагаме, че съществуват седем категории Настройчици на Съзнанието, макар че не докрай разбираме тази класификация. Обикновено използваме следните названия за различните категории:

1. *Безопитни Настройчици:* тези, които за пръв път служат в разума на еволюционни кандидати за вечно спасение. В аспекта на вечността Тайнствените Наставници са еднообразни в своята божествена природа. Напускайки за пръв път Сферата на Божеството, те са еднакви в своята емпирична природа; появата на последващите емпирични различия е резултат от практическия опит на вселенското служене.

2. *Опитни Настройчици:* тези, които са прослужили в течение на един или няколко периода заедно с волеви създания в световете, където се извършва окончателно сливане с индивидуалността на временното създание и индивидуализираната частица от духа на Третия Източник и Център в неговото проявление в локалната вселена.

3. *Висши Настройчици:* тези Наблюдатели, които са извършили пътешествие във времето, служейки в еволюционните светове, но чиито човешки партньори по една или друга причина са се отклонили от вечния живот, както и тези, които впоследствие са били отправени за служене на други смъртни, населяващи други еволюционни светове. Макар че Висшият Настройчик не е по-божествен от безопитния Наставник, той притежава голям опит и е способен да извършва в човека това, което не е по силата на по-малко опитния Настройчик.

4. *Изчезнали Настройчици.* Тук в нашите усилия да проследим пътя на развитие на Тайнствените Наблюдатели се появява празнота. Съществува четвърти стадий на служене, по отношение на който ние не можем да кажем нищо определено. Мелхиседек учат, че Настройчиците от четвърти стадий изпълняват особени поръчения, странствайки по вселената на вселените. Единичните Посланици са склонни да предполагат, че Настройчиците се съединяват с Първия

2. CLASSIFICATION OF ADJUSTERS

107:2.1 (1178.2) Adjusters are individuated as virgin entities, and all are destined to become either liberated, fused, or Personalized Monitors. We understand that there are seven orders of Thought Adjusters, although we do not altogether comprehend these divisions. We often refer to the different orders as follows:

107:2.2 (1178.3) 1. *Virgin Adjusters,* those serving on their initial assignment in the minds of evolutionary candidates for eternal survival. Mystery Monitors are eternally uniform in divine nature. They are also uniform in experiential nature as they first go out from Divinington; subsequent experiential differentiation is the result of actual experience in universe ministry.

107:2.3 (1178.4) 2. *Advanced Adjusters,* those who have served one or more seasons with will creatures on worlds where the final fusion takes place between the identity of the creature of time and an individualized portion of the spirit of the local universe manifestation of the Third Source and Center.

107:2.4 (1178.5) 3. *Supreme Adjusters,* those Monitors that have served in the adventure of time on the evolutionary worlds, but whose human partners for some reason declined eternal survival, and those that have been subsequently assigned to other adventures in other mortals on other evolving worlds. A supreme Adjuster, though no more divine than a virgin Monitor, has had more experience, can do things in the human mind which a less experienced Adjuster could not do.

107:2.5 (1178.6) 4. *Vanished Adjusters.* Here occurs a break in our efforts to follow the careers of the Mystery Monitors. There is a fourth stage of service about which we are not sure. The Melchizedeks teach that the fourth-stage Adjusters are on detached assignments, roaming the universe of universes. The Solitary Messengers are inclined to believe that they are at one with the First Source and Center, enjoying a period of refreshing association with the Father himself. And it is entirely possible that an Adjuster could be

Източник и Център, използвайки това време за живителна връзка със самия Отец. Напълно вероятно е Настройчикът да е способен да странства по света и едновременно да се намира в единение с вездесъщия Отец.

roaming the master universe simultaneously with being at one with the omnipresent Father.

5 . *Освободени Настройчици:* тези Тайнствени Наблюдатели, които са завинаги освободени от временно служене на смъртните от еволюиращите сфери. Какви функции могат да изпълняват те ние не знаем.

107:2.6 (1178.7) 5. *Liberated Adjusters,* those Mystery Monitors that have been eternally liberated from the service of time for the mortals of the evolving spheres. What functions may be theirs, we do not know.

6 . *Слели се Настройчици,* завършили – тези, които са се слели с възходящите създания на свръхвселените, вечностните партньори на временните възходящи същества от Райския Корпус на Завършилите. Настройчиците на Съзнанието обикновено се сливат с възходящите смъртни на времето и заедно с такива спасени смъртни се регистрират при посещенията си на Сферите на Възхода; те следват пътя на възходящите същества. След сливането с възходящата еволюционна душа Настройчикът явно преминава от абсолютното екзистенциално ниво на вселената в крайното емпирично ниво на функционалното обединение с възходящата личност. Макар че слелият се Настройчик запазва всички качества на екзистенциалната божествена природа, той става неразривно свързан с възхода на спасения смъртен.

107:2.7 (1179.1) 6. *Fused Adjusters* — finaliters — those who have become one with the ascending creatures of the superuniverses, the eternity partners of the time ascenders of the Paradise Corps of the Finality. Thought Adjusters ordinarily become fused with the ascending mortals of time, and with such surviving mortals they are registered in and out of Ascendington; they follow the course of ascendant beings. Upon fusion with the ascending evolutionary soul, it appears that the Adjuster translates from the absolute existential level of the universe to the finite experiential level of functional association with an ascending personality. While retaining all of the character of the existential divine nature, a fused Adjuster becomes indissolubly linked with the ascending career of a surviving mortal.

7 . *Личностните Настройчици:* тези, които са служили в инкарнирани Райски Синове, както и тези, които са се сдобили с необикновени постижения в течение на пребиваването в смъртните, но чиито подопечни са отхвърлили спасението. Имаме основания да предполагаме, че такива Настройчици придобиват личностен статут по препоръки от Извечно Древните на тази свръхвселена, в която са изпълнявали своята задача.

107:2.8 (1179.2) 7. *Personalized Adjusters,* those who have served with the incarnated Paradise Sons, together with many who have achieved unusual distinction during the mortal indwelling, but whose subjects rejected survival. We have reasons for believing that such Adjusters are personalized on the recommendations of the Ancients of Days of the superuniverse of their assignment.

Съществуват много варианти за класифицирането на тези тайнствени частици на Бога: в зависимост от вселената на служенето, успешността на пребиваването в индивидуалния смъртен и даже по расовия произход на смъртния кандидат за сливане.

107:2.9 (1179.3) There are many ways in which these mysterious God fragments can be classified: according to universe assignment, by the measure of success in the indwelling of an individual mortal, or even by the racial ancestry of the mortal candidate for fusion.

3. СФЕРАТА НА БОЖЕСТВАТА – РОДИНА НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ

3. THE DIVININGTON HOME OF ADJUSTERS

Цялата вселенска дейност, свързана с изпращането, управлението, ръководството и възвръщането на Тайнствените Наставници след служенето във всичките седем свръхвселени, изглежда съсредоточена в свещената сфера – Сферата на Божествата. Доколкото ми е известно, никой освен

107:3.1 (1179.4) All universe activities related to the dispatch, management, direction, and return of the Mystery Monitors from service in all of the seven superuniverses seem to be centered on the sacred sphere of Divinington. As far as I know, none but Adjusters and other entities of the Father have been on that sphere. It seems likely that

Настройчиците и другите същества на Отеца никога не е бил на тази сфера. Напълно вероятно е Сферата на Божествата да е родина както на Настройчиците, така и на много неразкрити доличностни същества. Ние предполагаме, че тези събратя могат да бъдат по някакъв начин свързани с днешното и бъдещо служене на Тайнствените Наставници. Но ние не знаем това със сигурност.

numerous unrevealed prepersonal entities share Divinington as a home sphere with the Adjusters. We conjecture that these fellow entities may in some manner be associated with the present and future ministry of the Mystery Monitors. But we really do not know.

Когато Настройчиците на Съзнанието се връщат при Отеца, те се връщат в сферата на техния предполагаем произход – Сферата на Божествата; възможно е като част от този опит да има непосредствен контакт с Райската личност на Отеца, точно както и с особеното проявление на божествеността на Отеца, която, както се съобщава, се намира на тази тайна сфера.

107:3.2 (1179.5) When Thought Adjusters return to the Father, they go back to the realm of supposed origin, Divinington; and probably as a part of this experience, there is actual contact with the Father's Paradise personality as well as with the specialized manifestation of the Father's divinity which is reported to be situated on this secret sphere.

Макар че ние знаем по нещо за всичките седем тайни сфери на Рая, за сферите на Божествата ни е известно по-малко, отколкото за другите. Съществата с високи духовни категории получават само три божествени предписания, а именно:

107:3.3 (1179.6) Although we know something of all the seven secret spheres of Paradise, we know less of Divinington than of the others. Beings of high spiritual orders receive only three divine injunctions, and they are:

1. Винаги да проявяват надлежното уважение към опита и способностите на старшите и висшестоящи същества.

107:3.4 (1179.7) 1. Always to show adequate respect for the experience and endowments of their seniors and superiors.

2. Винаги да се отнасят тактично към ограниченията и неопитността на младшите и низшестоящите същества.

107:3.5 (1179.8) 2. Always to be considerate of the limitations and inexperience of their juniors and subordinates.

3. Никога да не се опитват да посетят Сферата на Божествата.

107:3.6 (1179.9) 3. Never to attempt a landing on the shores of Divinington.

Аз често съм размишлявал за съвършената безполезност на моето хипотетично посещение на Сферата на Божествата; възможно е никога да не видя нито един местен обитател, с изключение на Личностните Настройчици, които съм виждал и на други места. Аз съм абсолютно уверен в това, че на Сферата на Божествата няма нищо, което би представлявало за мен някаква ценност или което би могло да ми бъде от полза, нищо, което би могло съществено да спомогне за моя растеж и развитие – иначе нямаше да ми бъде забранено да се появявам там.

107:3.7 (1179.10) I have often reflected that it would be quite useless for me to go to Divinington; I probably should be unable to see any resident beings except such as the Personalized Adjusters, and I have seen them elsewhere. I am very sure there is nothing on Divinington of real value or profit to me, nothing essential to my growth and development, or I should not have been forbidden to go there.

Предвид това, че Сферата на Божествата не може да ни даде никакви или почти никакви сведения за природата и произхода на Настройчиците, ние сме принудени да се сдобиваме с информация от всевъзможни източници – явява се необходимост да събираме, класифицираме и съпоставяме тези натрупани данни, за да получим съдържателна информация.

107:3.8 (1180.1) Since we can learn little or nothing of the nature and origin of Adjusters from Divinington, we are compelled to gather information from a thousand and one different sources, and it is necessary to assemble, associate, and correlate this accumulated data in order that such knowledge may be informative.

Доблестта и мъдростта на Настройчиците на Съзнанието свидетелстват за това, че те са

107:3.9 (1180.2) The valor and wisdom exhibited by Thought Adjusters suggest that they have

преминали основна и всестранна подготовка. Предвид това, че те не са личности, тази подготовка трябва да се провежда в образователните учреждения на Сферата на Божествата. Ние не се съмняваме, че персоналът на училищата за подготовка на Настройчиците в Сферата на Божествата се състои от уникални Личностни Настройчици. И със сигурност знаем, че начело на този централен наблюдателен корпус стои сега вече Личностният Настройчик на първия Райски Син от категорията на Михаиловците, завършил своето седмократно посвещение на расите и народите на своята вселена.

Ние наистина знаем много малко за неличностните Настройчици; ние общуваме и поддържаме връзка само с личностните категории. Те получават име на Сферата на Божествата и винаги се известни по име, а не по номер. Личностните Настройчици живеят постоянно в Сферата на Божествата; тази свещена сфера е техен дом. Те напускат тази обител само по волята на Всеобщия Баща. Само малцина от тях се срещат в пределите на локалните вселени, но повечето от тях присъстват в централната вселена.

4. СЪЩНОСТТА И ПРИСЪСТВИЕТО НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ

Да кажем, че Настройчикът е божествен, означава само да признаем характера на неговия произход. Крайно вероятно е такава чистота на божествеността да обхваща същността на потенциала на всички атрибути на Божеството, които могат да се заключават в подобна частица, въплъщаваща абсолютната същност на всеобщото присъствие на вечния и безкраен Райски Баща.

Действителният източник на Настройчиците трябва да бъде безкраен и чак до сливането му с безсмъртната душа на еволюиращия смъртен реалността на Настройчика трябва да граничи с абсолютността. Настройчиците не са абсолюти във всеобщия смисъл, в смисъла на Божествата, но е възможно те да са истински абсолюти в пределите на потенциалните възможности, а не относно своята природа. Те са ограничени в екстензивността, но в интензивността на значенията, ценностите и факта *те са абсолютни.* По тази причина ние понякога наричаме тези божествени дарове „условни абсолютни частици на Отеца".

Нито един Настройчик никога не е проявявал нелоялност по отношение на

undergone a training of tremendous scope and range. Since they are not personalities, this training must be imparted in the educational institutions of Divinington. The unique Personalized Adjusters no doubt constitute the personnel of the Adjuster training schools of Divinington. And we do know that this central and supervising corps is presided over by the now Personalized Adjuster of the first Paradise Son of the Michael order to complete his sevenfold bestowal upon the races and peoples of his universe realms.

107:3.10 (1180.3) We really know very little about the nonpersonalized Adjusters; we only contact and communicate with the personalized orders. These are christened on Divinington and are always known by name and not by number. The Personalized Adjusters are permanently domiciled on Divinington; that sacred sphere is their home. They go out from that abode only by the will of the Universal Father. Very few are found in the domains of the local universes, but larger numbers are present in the central universe.

4. NATURE AND PRESENCE OF ADJUSTERS

107:4.1 (1180.4) To say that a Thought Adjuster is divine is merely to recognize the nature of origin. It is highly probable that such purity of divinity embraces the essence of the potential of all attributes of Deity which can be contained within such a fragment of the absolute essence of the universal presence of the eternal and infinite Paradise Father.

107:4.2 (1180.5) The actual source of the Adjuster must be infinite, and before fusion with the immortal soul of an evolving mortal, the reality of the Adjuster must border on absoluteness. Adjusters are not absolutes in the universal sense, in the Deity sense, but they are probably true absolutes within the potentialities of their fragmented nature. They are qualified as to universality but not as to nature; in extensiveness they are limited, but in intensiveness of meaning, value, and fact *they are absolute.* For this reason we sometimes denominate the divine gifts as the qualified absolute fragments of the Father.

107:4.3 (1180.6) No Adjuster has ever been disloyal to the Paradise Father; the lower orders of personal

Райския Баща; на низшите категории личностни същества понякога им се налага да се борят със своите нелоялни другари – но никога с Настройчици; те са висши и непогрешими в своята божествена област – служене на създанията и функциониране във вселената.

creatures may sometimes have to contend with disloyal fellows, but never the Adjusters; they are supreme and infallible in their supernal sphere of creature ministry and universe function.

Неличностните Настройчици са видими само за Личностните Настройчици. Съществата от моята категория – Единичните Посланици, а също така и Свещените Троични Духове, са способни да забелязват присъствието на Настройчици благодарение на феномена духовна възприемчивост; даже серафимите понякога могат да различат духовното светене, предполагаемо свързвано с присъствието на Наставници в материалния разум на човека. Но никой от нас не е способен действително и фактически да вижда Настройчиците, докато те не станат личностни, макар тяхната същност да е достъпна за възприятие в съюз със слелите се личности на възходящи смъртни от еволюционните светове. Всеобщата невидимост на Настройчиците е убедително свидетелство за техния висок и божествен произход и божествена природа.

107:4.4 (1180.7) Nonpersonalized Adjusters are visible only to Personalized Adjusters. My order, the Solitary Messengers, together with Inspired Trinity Spirits, can detect the presence of Adjusters by means of spiritual reactive phenomena; and even seraphim can sometimes discern the spirit luminosity of supposed association with the presence of Monitors in the material minds of men; but none of us are able actually to discern the real presence of Adjusters, not unless they have been personalized, albeit their natures are perceivable in union with the fused personalities of the ascending mortals from the evolutionary worlds. The universal invisibility of the Adjusters is strongly suggestive of their high and exclusive divine origin and nature.

Това божествено присъствие се съпровожда с характерна светлина – духовно светене, което обикновено се свързва с Настройчика на Съзнанието. Във вселената Небадон това светене на Рая е широко известно като “направляваща светлина”; на Уверса то се нарича “светлината на живота”. На Урантия това явление понякога се нарича “тази истинска светлина, която освещава всеки роден в този свят”.

107:4.5 (1181.1) There is a characteristic light, a spirit luminosity, which accompanies this divine presence, and which has become generally associated with Thought Adjusters. In the universe of Nebadon this Paradise luminosity is widespreadly known as the “pilot light”; on Uversa it is called the “light of life.” On Urantia this phenomenon has sometimes been referred to as that “true light which lights every man who comes into the world.”

Всяко същество, постигнало Всеобщия Баща, е способно да види Личностните Настройчици на Съзнанието. Настройчиците на всички стадии, точно както и всички останали същества, същности, духове, личности и духовни проявления, винаги са видни за тези Висши Съзидателни Личности, които водят своето начало от Райските Божества и оглавяват основни правителства на голямата вселена.

107:4.6 (1181.2) To all beings who have attained the Universal Father, the Personalized Thought Adjusters are visible. Adjusters of all stages, together with all other beings, entities, spirits, personalities, and spirit manifestations, are always discernible by those Supreme Creator Personalities who originate in the Paradise Deities, and who preside over the major governments of the grand universe.

Способни ли сте вие действително да осъзнаете истинското значение на това, че във вас пребивава Настройчик? Действително ли разбирате какво означава да притежаваш абсолютна частица от абсолютното и безкрайно Божество – Всеобщия Баща, пребиваващ във вас и сливащ се с вашата крайна смъртна същност? Когато смъртният човек се слива с неподправената частица на екзистенциалната Причина за всеобхватния космос, това завинаги отстранява каквито и да са ограничения за извършваното от такива

107:4.7 (1181.3) Can you really realize the true significance of the Adjuster’s indwelling? Do you really fathom what it means to have an absolute fragment of the absolute and infinite Deity, the Universal Father, indwelling and fusing with your finite mortal natures? When mortal man fuses with an actual fragment of the existential Cause of the total cosmos, no limit can ever be placed upon the destiny of such an unprecedented and unimaginable partnership. In eternity, man will be discovering not only the infinity of the objective Deity but also the unending potentiality of the

безпрецедентни и невъобразими партньори. Във вечността човекът ще открива не само безкрайността на обективното Божество, но и нескончаемата потенциалност на субективната частица на същия този Бог. Настройчикът винаги ще разкрива на смъртната личност чудото на Бога и такова божествено откровение никога не изчерпва себе си, тъй като Настройчикът е от Бога и за смъртния човек той е подобен на Бога.

subjective fragment of this same God. Always will the Adjuster be revealing to the mortal personality the wonder of God, and never can this supernal revelation come to an end, for the Adjuster is of God and as God to mortal man.

5. РАЗУМНОСТТА НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ

Еволюционните смъртни са склонни да гледат на разума като на космически посредник между духа и материята, тъй като във вашето разбиране за разума такава е неговата основна функция. Затова на хората е доста трудно да разберат, че Настройчиците на Съзнанието притежават разум, тъй като Настройчиците са частици от Бога, съществуващи на абсолютното ниво на реалността, което не само е доличностно, но също така предшества и всякакво разграничение на енергията и духа. На монистично ниво, предшестващо диференциацията на енергията и духа, посредническата функция на разума е невъзможна, тъй като не съществуват различия, които биха се нуждали от посредник.

Тъй като Настройчиците са способни да се трудят, планират и обичат, те са длъжни да притежават качества на индивидуалността, съизмерими с разума. Те притежават неограничена способност да общуват един с друг – по-точно, това важи за всички видове Наблюдатели освен първия или безопитния тип. Що се отнася до характера и смисъла на техните съобщения, то ние почти нищо не можем да ви разкрием, тъй като това за нас е неизвестно. Ние също така знаем, че Настройчиците трябва да бъдат надарени с някакъв разум, тъй като в противен случай не биха могли да станат личностни.

Разумността на Настройчиците на Съзнанието прилича на *разумността* на Всеобщия Баща и Вечния Син, тоест разумност, която предшества *разумите* на Съвместния Извършител.

Типът разум, постулиран в Настройчика, трябва да напомня многобройните други категории на доличностните образувания, които предполагаемо също водят началото си от Първия Източник и Център. Макар че много от тези категории още не са разкрити на Урантия, всички те показват качества на разумност. Тези индивидуализирани образувания на изначалното Божество също

5. ADJUSTER MINDEDNESS

107:5.1 (1181.4) Evolutionary mortals are prone to look upon mind as a cosmic mediation between spirit and matter, for that is indeed the principal ministry of mind as discernible by you. Hence it is quite difficult for humans to perceive that Thought Adjusters have minds, for Adjusters are fragmentations of God on an absolute level of reality which is not only prepersonal but also prior to all energy and spirit divergence. On a monistic level antecedent to energy and spirit differentiation there could be no mediating function of mind, for there are no divergencies to be mediated.

107:5.2 (1181.5) Since Adjusters can plan, work, and love, they must have powers of selfhood which are commensurate with mind. They are possessed of unlimited ability to communicate with each other, that is, all forms of Monitors above the first or virgin groups. As to the nature and purport of their intercommunications, we can reveal very little, for we do not know. And we further know that they must be minded in some manner else they could never be personalized.

107:5.3 (1181.6) The mindedness of the Thought Adjuster is like the *mindedness* of the Universal Father and the Eternal Son — that which is ancestral to the *minds* of the Conjoint Actor.

107:5.4 (1181.7) The type of mind postulated in an Adjuster must be similar to the mind endowment of numerous other orders of prepersonal entities which presumably likewise originate in the First Source and Center. Though many of these orders have not been revealed on Urantia, they all disclose minded qualities. It is also possible for these individuations of original Deity to become unified with numerous evolving types of nonmortal

могат да се обединяват с многобройните развиващи се типове несмъртни същества и даже с ограничен брой нееволюционни същества, които са придобили способността за сливане с подобни частици на Божеството.

Когато Настройчикът на Съзнанието се слива с развиващата се безсмъртна моронтийна душа на спасилия се смъртен, неговият разум се възприема като съществуващ отделно от разума на създанието само дотогава, докато възходящият смъртен постигне духовните нива на прогреса във вселената.

След постижението в опита за възход на нивото на завършилите тези духове от шеста степен очевидно преобразуват някакъв елемент на разума, представляващ съюз между определени аспекти на смъртния разум и разума на Настройчика, който съюз дотогава е изпълнявал функцията на свързващо звено между божествените и човешки аспекти на възходящите личности. Възможно е това емпирично качество на разума да придобива свойства на върховността и впоследствие да разширява емпиричната способност на еволюционното Божество – Висшето Същество.

beings and even with a limited number of nonevolutionary beings who have developed capacity for fusion with such Deity fragments.

107:5.5 (1182.1) When a Thought Adjuster is fused with the evolving immortal morontia soul of the surviving human, the mind of the Adjuster can only be identified as persisting apart from the creature's mind until the ascending mortal attains spirit levels of universe progression.

107:5.6 (1182.2) Upon the attainment of the finaliter levels of ascendant experience, these spirits of the sixth stage appear to transmute some mind factor representing a union of certain phases of the mortal and Adjuster minds which had previously functioned as liaison between the divine and human phases of such ascending personalities. This experiential mind quality probably "supremacizes" and subsequently augments the experiential endowment of evolutionary Deity — the Supreme Being.

6. НАСТРОЙЧИЦИТЕ КАТО ЧИСТО ДУХОВНИ СЪЩНОСТИ

В качеството, в което Настройчиците на Съзнанието се срещат в опита на създанието, те показват свойствени на духовното влияние присъствие и водителство. Настройчикът действително е дух, чист дух – но не само дух. На нас никога не ни се е отдавало да предложим удовлетворителна класификация на Тайнствените Наблюдатели; всичко, което може да се каже за тях с пълна определеност, е това, че те са наистина богоподобни.

Настройчикът е вечностна възможност за човека; човекът е личностна възможност за Настройчика. Вашите лични Настройчици се опитват да ви одухотворят с надеждата да увековечат вашата временна индивидуалност. Настройчиците са изпълнени с прекрасната и самопосвещаваща се любов на Бащата на духовните същества. Те истински и божествено ви обичат; те са заключени в разума на хората пленници на духовната надежда. Те жадуват вашият смъртен разум да постигне божественост, което ще сложи край на тяхната самота, ще ги освободи заедно с вас от ограниченията, налагани от материалното обличане и одеждите на времето.

6. ADJUSTERS AS PURE SPIRITS

107:6.1 (1182.3) As Thought Adjusters are encountered in creature experience, they disclose the presence and leading of a spirit influence. The Adjuster is indeed a spirit, pure spirit, but spirit plus. We have never been able satisfactorily to classify Mystery Monitors; all that can certainly be said of them is that they are truly Godlike.

107:6.2 (1182.4) The Adjuster is man's eternity possibility; man is the Adjuster's personality possibility. Your individual Adjusters work to spiritize you in the hope of eternalizing your temporal identity. The Adjusters are saturated with the beautiful and self-bestowing love of the Father of spirits. They truly and divinely love you; they are the prisoners of spirit hope confined within the minds of men. They long for the divinity attainment of your mortal minds that their loneliness may end, that they may be delivered with you from the limitations of material investiture and the habiliments of time.

Вашият път към Рая е път на духовните постижения и същността на Настройчика постепенно и достоверно ще ви разкрива духовната същност на Всеобщия Баща. Може би след възхода в Рая и на постзавършителните стадии от вечния път Настройчикът ще сътрудничи със своя партньор, някога бивш човек, не в духовен, а в някакъв друг план; но възходът към Рая и служенето като завършил представляват партньорство между познаващия Бога одухотворяващ смъртен и неговия духовен опекун – разкриващия Бога Настройчик.

107:6.3 (1182.5) Your path to Paradise is the path of spirit attainment, and the Adjuster nature will faithfully unfold the revelation of the spiritual nature of the Universal Father. Beyond the Paradise ascent and in the postfinaliter stages of the eternal career, the Adjuster may possibly contact with the onetime human partner in other than spirit ministry; but the Paradise ascent and the finaliter career are the partnership between the God-knowing spiritualizing mortal and the spiritual ministry of the God-revealing Adjuster.

Ние знаем, че Настройчиците на Съзнанието представляват дух, чист дух – вероятно абсолютен дух. Но Настройчикът трябва да бъде нещо повече от изключително духовна реалност. В допълнение към предполагаемата разумност в него присъстват също така и факторите чиста енергия. Ако си спомните, че Бог е източник на чистия дух и чистата енергия, няма да ви бъде така трудно да разберете, че Неговите частици са и едното, и другото. Вярно е, че Настройчиците пресичат пространството, използвайки мигновеното действие на всеобщите гравитационни контури на Райския Остров.

107:6.4 (1182.6) We know that Thought Adjusters are spirits, pure spirits, presumably absolute spirits. But the Adjuster must also be something more than exclusive spirit reality. In addition to conjectured mindedness, factors of pure energy are also present. If you will remember that God is the source of pure energy and of pure spirit, it will not be so difficult to perceive that his fragments would be both. It is a fact that the Adjusters traverse space over the instantaneous and universal gravity circuits of the Paradise Isle.

Съществуването на подобна връзка на Тайнствените Наставници с материалните контури на вселената на вселените действително озадачава. Но остава си факт това, че те мълниеносно пресичат цялата голяма вселена по контура на материалната гравитация. Напълно е възможно те да са способни да проникват даже в нивата на външното пространство. Те несъмнено биха могли да проникват в тези региони заедно с гравитационното присъствие на Рая и макар че личностите от моята категория, използвайки контурите на разума на Съвместния Извършител, също са способни да излизат извън пределите на голямата вселена, ние никога не сме били уверени в това, че ни се е отдавало да забележим присъствието на Настройчиците в неизследваните региони на външното пространство.

107:6.5 (1182.7) That the Mystery Monitors are thus associated with the material circuits of the universe of universes is indeed puzzling. But it remains a fact that they flash throughout the entire grand universe over the material-gravity circuits. It is entirely possible that they may even penetrate the outer space levels; they certainly could follow the gravity presence of Paradise into these regions, and though my order of personality can traverse the mind circuits of the Conjoint Actor also beyond the confines of the grand universe, we have never been sure of detecting the presence of Adjusters in the uncharted regions of outer space.

Но независимо от това, че Настройчиците използват контурите на материалната гравитация, те не ú се подчиняват така, както материално творение. Настройчиците са частици от предшественика на гравитацията, а не нейни следствия; тяхната сегментация се извършва на такова ниво на битието, което хипотетично предшества появата на гравитацията.

107:6.6 (1183.1) And yet, while the Adjusters utilize the material-gravity circuits, they are not subject thereto as is material creation. The Adjusters are fragments of the ancestor of gravity, not the consequentials of gravity; they have segmentized on a universe level of existence which is hypothetically antecedent to gravity appearance.

Настройчиците на Съзнанието не знаят отдих до времето на посвещаването им и чак до деня, когато след естествената кончина на своите смъртни подопечни те получават

107:6.7 (1183.2) Thought Adjusters have no relaxation from the time of their bestowal until the day of their release to start for Divinington upon the natural death of their mortal subjects. And those whose

освобождение и се насочват към Сферата на Божествата. Тези от тях, чиито подопечни не преминават през вратата на естествената смърт, не получават даже такъв временен отдих. Настройчиците на Съзнанието не се нуждаят от възстановяване на енергията; те са енергия – енергия от най-висшия и най-божествен тип.

subjects do not pass through the portals of natural death do not even experience this temporary respite. Thought Adjusters do not require energy intake; they are energy, energy of the highest and most divine order.

7. НАСТРОЙЧИЦИТЕ И ЛИЧНОСТТА

Настройчиците на Съзнанието не са личности, но те представляват реални образувания; те действително и в съвършенство са индивидуализирани, макар че никога не стават неподправено личностни в течение на своето пребиваване в смъртните. Настройчиците на Съзнанието не са истински личности; те са *истински реалности,* реалности в най-чистата им форма, известна във вселената на вселените – те са божественото присъствие. Макар че те не са личности, тях обикновено ги наричат същества, а понякога, имайки предвид духовните аспекти на тяхното днешно служене на смъртните, ги наричат духовни същности.

Ако Настройчиците на Съзнанието не са личности и не притежават прерогативи на волята и способност за избор, то как те могат да избират смъртни подопечни и да изразяват доброволно желание да пребивават в такива създания в еволюционните светове? Такъв въпрос е лесно да се зададе, но е напълно възможно все още нито едно същество във вселената да не е намерило точния му отговор. Даже личности от моята категория – Единичните Посланици, не докрай разбират как неличностните образувания могат да се даряват с воля, възможност за избор и любов.

Ние често разсъждаваме за това, че Настройчиците на Съзнанието трябва да притежават воля на всички *доличностни* нива на избора. Те по собствена инициатива се внедряват в хората, те планират вечен път за човека, те приспособяват, видоизменят и заменят тези планове с други в зависимост от обстоятелствата и тези действия свидетелстват за наличие на неподправена воля. Те са предани на смъртните, те функционират в кризисни ситуации, те са винаги готови за решителни действия в съответствие с човешкия избор и всичко това са истински волеви реакции. Във всички ситуации, нямащи отношение към областта на човешката воля, те безспорно демонстрират поведение, което свидетелства за използването на възможности във всички отношения, еквивалентни на волята, на височайшето решение.

7. ADJUSTERS AND PERSONALITY

107:7.1 (1183.3) Thought Adjusters are not personalities, but they are real entities; they are truly and perfectly individualized, although they are never, while indwelling mortals, actually personalized. Thought Adjusters are not true personalities; they are *true realities,* realities of the purest order known in the universe of universes — they are the divine presence. Though not personal, these marvelous fragments of the Father are commonly referred to as beings and sometimes, in view of the spiritual phases of their present ministry to mortals, as spirit entities.

107:7.2 (1183.4) If Thought Adjusters are not personalities having prerogatives of will and powers of choice, how then can they select mortal subjects and volunteer to indwell these creatures of the evolutionary worlds? This is a question easy to ask, but probably no being in the universe of universes has ever found the exact answer. Even my order of personality, the Solitary Messengers, does not fully understand the endowment of will, choice, and love in entities that are not personal.

107:7.3 (1183.5) We have often speculated that Thought Adjusters must have volition on all *prepersonal* levels of choice. They volunteer to indwell human beings, they lay plans for man's eternal career, they adapt, modify, and substitute in accordance with circumstances, and these activities connote genuine volition. They have affection for mortals, they function in universe crises, they are always waiting to act decisively in accordance with human choice, and all these are highly volitional reactions. In all situations not concerned with the domain of the human will, they unquestionably exhibit conduct which betokens the exercise of powers in every sense the equivalent of will, maximated decision.

Тогава защо тези Настройчици на Съзнанието са подчинени на волята на смъртните, ако те притежават собствена воля? Както ние предполагаме, това става затова, защото макар волята на Настройчиците да е абсолютна по своята природа, тя е доличностна по своето проявление. Човешката воля действа на личностното ниво на вселенската реалност и по целия космос безличностно – неличностно, субличностно и доличностно – неизменно реагира на волята и действието на съществуващата личност.

107:7.4 (1183.6) Why then, if Thought Adjusters possess volition, are they subservient to the mortal will? We believe it is because Adjuster volition, though absolute in nature, is prepersonal in manifestation. Human will functions on the personality level of universe reality, and throughout the cosmos the impersonal — the nonpersonal, the subpersonal, and the prepersonal — is ever responsive to the will and acts of existent personality.

По цялата вселена на създадени същества и неличностни енергии ние виждаме, че волята, волеизявлението, изборът и любовта не съществуват отделно от личността. С изключение на Настройчиците и други аналогични същности, ние не знаем случаи, когато тези атрибути на личността биха действали в обединение с безличностните реалности. Би било невярно да наричаме Настройчика субличностен, точно както би било неправилно да посочваме подобно образувание като свръхличностно, но е напълно допустимо да наричаме такова същество доличностно.

107:7.5 (1183.7) Throughout a universe of created beings and nonpersonal energies we do not observe will, volition, choice, and love manifested apart from personality. Except in the Adjusters and other similar entities we do not witness these attributes of personality functioning in association with impersonal realities. It would not be correct to designate an Adjuster as subpersonal, neither would it be proper to allude to such an entity as superpersonal, but it would be entirely permissible to term such a being prepersonal.

На нашите категории същества тези частици на Божеството са известни като божествени дарове. Ние осъзнаваме, че Настройчиците са божествени по произход и че те представляват вероятно потвърждение и демонстрация на факта, че Всеобщият Баща е запазил за Себе Си възможността за пряка и неограничена връзка с всички заедно и с всяко от материалните създания поотделно по цялото пространство на Своите наистина неограничени сфери и че всичко това съществува напълно независимо от Неговото присъствие в личностите на Своите Райски Синове или опосредствана помощ чрез личността на Безкрайния Дух.

107:7.6 (1184.1) To our orders of being these fragments of Deity are known as the divine gifts. We recognize that the Adjusters are divine in origin, and that they constitute the probable proof and demonstration of a reservation by the Universal Father of the possibility of direct and unlimited communication with any and all material creatures throughout his virtually infinite realms, and all of this quite apart from his presence in the personalities of his Paradise Sons or through his indirect ministrations in the personalities of the Infinite Spirit.

Всяко създадено същество с огромна радост би приело Тайнствения Наставник, но с такава способност са снабдени само еволюционните волеви създания – бъдещите завършили.

107:7.7 (1184.2) There are no created beings that would not delight to be hosts to the Mystery Monitors, but no orders of beings are thus indwelt excepting evolutionary will creatures of finaliter destiny.

[Представено от Единичен Посланик на Орвонтон.]

107:7.8 (1184.3) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Документ 108. Мисия и дейност. на Настройчиците на Съзнанието

⇦ 107 Книгата Урантия 109 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 108. МИСИЯ И ДЕЙНОСТ НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ НА СЪЗНАНИЕТО

Секции

Въведение
1. Избирането и назначаването
2. Предпоставките за вселяване на Настройчик
3. Организацията и управлението
4. Връзката с другите духовни явления
5. Мисията на Настройчиците
6. Бог в човека

PAPER 108 MISSION AND MINISTRY OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction
1. Selection and Assignment
2. Prerequisites of Adjuster Indwelling
3. Organization and Administration
4. Relation to Other Spiritual Influences
5. The Adjuster's Mission
6. God in Man

Въведение

МИСИЯТА на Настройчиците на Съзнанието по отношение на човешките раси се заключава в това, да представят, да бъдат Всеобщия Баща за смъртните създания на времето и пространството; в това се състои основният труд на божествените дарове. Освен това тяхната мисия е свързана с възвисяването на смъртния разум и превода на безсмъртната душа на божествените висоти и духовните нива на Райско съвършенство. В този опит по преобразуването на човешката същност на преходното създание в божествената същност на вечен завършил Настройчиците пораждат уникален тип същество – същество, създавано от вечния съюз на съвършения Настройчик и усъвършенстваното създание, при това възпроизвеждането на такова същество би било невъзможно за сметка на някакъв друг вселенски метод.

В цялата вселена нищо не е способно да осъществи факта на опита на

INTRODUCTION

108:0.1 (1185.1) THE mission of the Thought Adjusters to the human races is to represent, to be, the Universal Father to the mortal creatures of time and space; that is the fundamental work of the divine gifts. Their mission is also that of elevating the mortal minds and of translating the immortal souls of men up to the divine heights and spiritual levels of Paradise perfection. And in the experience of thus transforming the human nature of the temporal creature into the divine nature of the eternal finaliter, the Adjusters bring into existence a unique type of being, a being consisting in the eternal union of the perfect Adjuster and the perfected creature which it would be impossible to duplicate by any other universe technique.

108:0.2 (1185.2) Nothing in the entire universe can substitute for the fact of experience on

неекзистенциални нива. Както винаги, безкрайният Бог е изчерпващ и завършен, безкрайно включвайки в Себе Си всичко освен злото и опита на създанията. Бог е неспособен да сгреши; Той е непогрешим. Бог не може емпирично да знае това, което никога не е изпитвал лично; предзнанието на Бога е екзистенциално. Именно затова Духът на Отеца се спуска от Рая, за да може заедно с крайните смъртни да сподели всеки неподправен опит по протежение на възходящия път; именно за сметка на такъв метод екзистенциалният Бог може да стане истински и фактически емпиричен Баща на човека. Безкрайността на вечния Бог обхваща вероятността на крайния опит, който се реализира в служене на частиците-Настройчици, действително споделящи превратностите на жизнения опит на хората.

nonexistential levels. The infinite God is, as always, replete and complete, infinitely inclusive of all things except evil and creature experience. God cannot do wrong; he is infallible. God cannot experientially know what he has never personally experienced; God's preknowledge is existential. Therefore does the spirit of the Father descend from Paradise to participate with finite mortals in every bona fide experience of the ascending career; it is only by such a method that the existential God could become in truth and in fact man's experiential Father. The infinity of the eternal God encompasses the potential for finite experience, which indeed becomes actual in the ministry of the Adjuster fragments that actually share the life vicissitude experiences of human beings.

1. ИЗБИРАНЕТО И НАЗНАЧАВАНЕТО

Когато Настройчиците тръгват от Сферата на Божествата, за да пристъпят към своето служене на смъртните, те са идентични по отношение на екзистенциалната божественост, но се различават един от друг по емпирични качества, определяни от предишната им връзка с еволюционни създания. Ние сме неспособни да обясним принципите за назначаване на Настройчиците, но предполагаме, че тези божествени дарове се посвещават съгласно някакъв мъдър и действен принцип – вечното съответствие с оглед личността на своя подопечен. Ние действително забелязваме, че по-опитните Настройчици често пребивават в човешки разум от по-висок тип; затова предаваните по наследство качества по всяка вероятност са съществен фактор при избирането на Настройчика и при определянето на неговото назначение.

Макар че не знаем това със сигурност, ние твърдо вярваме, че всички Настройчици на Съзнанието са доброволци. Но преди да изявят това доброволно желание, те получават цялата информация за съответния кандидат. Серафическите схеми за наследствеността и прогнозите за модели на жизненото поведение се предават чрез Рая в резервния корпус на Настройчиците на Сферата на Божествата с помощта на системата за отражение, съединяваща столиците на локалните вселени със столиците на свръхвселените. Такава предварителна оценка включва в себе си не само наследствените фактори на смъртния кандидат, но и оценката на вероятните интелектуални способности и духовни взаимоотношения. Така Настройчикът

1. SELECTION AND ASSIGNMENT

108:1.1 (1185.3) When Adjusters are dispatched for mortal service from Divinington, they are identical in the endowment of existential divinity, but they vary in experiential qualities proportional to previous contact in and with evolutionary creatures. We cannot explain the basis of Adjuster assignment, but we conjecture that these divine gifts are bestowed in accordance with some wise and efficient policy of eternal fitness of adaptation to the indwelt personality. We do observe that the more experienced Adjuster is often the indweller of the higher type of human mind; human inheritance must therefore be a considerable factor in determining selection and assignment.

108:1.2 (1185.4) Although we do not definitely know, we firmly believe that all Thought Adjusters are volunteers. But before ever they volunteer, they are in possession of full data respecting the candidate for indwelling. The seraphic drafts of ancestry and projected patterns of life conduct are transmitted via Paradise to the reserve corps of Adjusters on Divinington by the reflectivity technique extending inward from the capitals of the local universes to the headquarters of the superuniverses. This forecast covers not only the hereditary antecedents of the mortal candidate but also the estimate of probable intellectual endowment and spiritual capacity. The Adjusters thus volunteer to indwell minds of whose intimate natures they have been fully apprised.

доброволно решава да се всели в разума, чиято природа знае до тънкости.

Изявилият желание да служи Настройчик се интересува преди всичко от три качества на човешкия кандидат:

1 . *Интелектуална способност.* Дали разумът е психически нормален? Какъв е интелектуалният му потенциал, умствените му способности? Способен ли е индивидът да се превърне в истинско волево създание? Ще може ли мъдростта да прояви себе си?

2. *Духовно възприятие.* Перспективите за развитие на благоговението – раждането и растежът на религиозния характер. Какви са потенциалните възможности на душата, каква е възможността за духовна възприемчивост?

3. *Съвместни интелектуални и духовни дарования.* Степента на възможното съединяване, обединяване на тези способности за формиране на силен човешки характер и съдействие на уверената еволюция върху безсмъртната, способна да се съхрани душа.

Ние предполагаме, че разполагайки с подобна информация, Наставниците изявяват доброволно желание да получат назначение. Възможно е желаещите да се окажат няколко; може би ръководните личностни категории избират от тази група доброволци този Настройчик, който е най-добре приспособен за изпълняването на задачата по одухотворяване и увековечаване на личността на дадения смъртен кандидат. (В процеса на назначаването и служенето на Настройчика полът на създанието няма значение.)

Краткия промеждутък от време между изявяването на желанието и непосредственото изпращане Настройчикът прекарва, предполагаемо, в школите за Личностни Наставници на Сферите на Божеството, където действащият модел на разума на поредния смъртен се използва в помощ на получилия задача Настройчик за разработване на най-ефективните планове за въздействие върху личността и одухотворяване на разума. Такъв модел на разума се формулира с помощта на комбиниране на данните, постъпващи чрез службата за отражение на свръхвселената. Поне такова е нашето разбиране – представата, която ние притежаваме въз основа на информацията, получена в общуване с много Личностни Настройчици в течение на дългото вселенско служене на Единичните Посланици.

Напускайки Сферата на Божеството, Настройчиците практически веднага се оказват в умовете на своите избрани

108:1.3 (1186.1) The volunteering Adjuster is particularly interested in three qualifications of the human candidate:

108:1.4 (1186.2) 1. *Intellectual capacity.* Is the mind normal? What is the intellectual potential, the intelligence capacity? Can the individual develop into a bona fide will creature? Will wisdom have an opportunity to function?

108:1.5 (1186.3) 2. *Spiritual perception.* The prospects of reverential development, the birth and growth of the religious nature. What is the potential of soul, the probable spiritual capacity of receptivity?

108:1.6 (1186.4) 3. *Combined intellectual and spiritual powers.* The degree to which these two endowments may possibly be associated, combined, so as to produce strength of human character and contribute to the certain evolution of an immortal soul of survival value.

108:1.7 (1186.5) With these facts before them, it is our belief that the Monitors freely volunteer for assignment. Probably more than one Adjuster volunteers; perhaps the supervising personalized orders select from this group of volunteering Adjusters the one best suited to the task of spiritualizing and eternalizing the personality of the mortal candidate. (In the assignment and service of the Adjusters the sex of the creature is of no consideration.)

108:1.8 (1186.6) The short time intervening between the volunteering and the actual dispatch of the Adjuster is presumably spent in the Divinington schools of the Personalized Monitors where a working pattern of the waiting mortal mind is utilized in instructing the assigned Adjuster as to the most effective plans for personality approach and mind spiritization. This mind model is formulated through a combination of data supplied by the superuniverse reflectivity service. At least this is our understanding, a belief which we hold as the result of putting together information secured by contact with many Personalized Adjusters throughout the long universe careers of the Solitary Messengers.

108:1.9 (1186.7) When once the Adjusters are actually dispatched from Divinington, practically no time intervenes between that moment and the hour of

подопечни. Средно за преместването на Настройчика от Сферата на Божеството до Урантия отиват 117 часа, 42 минути и 7 секунди. По същество цялото това време се изразходва за регистрация в Уверса.

their appearance in the minds of their chosen subjects. The average transit time of an Adjuster from Divinington to Urantia is 117 hours, 42 minutes, and 7 seconds. Virtually all of this time is occupied with registration on Uversa.

2. ПРЕДПОСТАВКИТЕ ЗА ВСЕЛЯВАНЕ НА НАСТРОЙЧИК

Макар че Настройчиците изявяват желание да служат веднага след предаването на Сферата на Божеството на личностни прогнози, те получават непосредствено назначение, едва след като техните смъртни подопечни вземат първото нравствено решение. Първият нравствен избор на човешкото дете автоматически се отбелязва от седмия спомагателен дух на разума и веднага, чрез Създателния Дух на локалната вселена, се регистрира във всеобщия гравитационен контур на разума на Съвместния Извършител в присъствието на Главния Дух на съответната свръхвселена, който предава тази информация на Сферата на Божеството. Средно Настройчиците достигат своите човешки подопечни на Урантия непосредствено преди навършването от тях на шест години. В днешното поколение този срок е равен на пет години, десет месеца и четири дни, тоест вселяването се извършва на 2134-ия ден от земния живот.

Настройчиците могат да се внедрят само в такъв човешки разум, който е надлежно подготвен от вътрешната помощ на спомагателните духове на разума и включен към контура на Светия Дух. Разумът на създанието трябва да прояви стремеж към поклонение и да свидетелства за мъдрост, демонстрирайки способност да избира между формиращите се значения на доброто и злото – способност за нравствен избор.

Така човешкият разум става готов за приемането на Настройчика, но обикновено той не веднага се вселява в такъв интелект – с изключение на световете, където Духът на Истината функционира като духовен координатор на тези различни духовни помощници. Присъствието на този дух на посвещенческите Синове гарантира появата на Настройчици от този момент, когато започва да функционира седмият спомагателен дух на разума, изпращащ на Майчинския Дух на Вселената сигнал, че е постигнал потенциална координация в смъртния разум на шестте обединени спомагателни духа от предшестващото служене на подобен смъртен разум. Затова от деня Петдесетница насам божествените

2. PREREQUISITES OF ADJUSTER INDWELLING

108:2.1 (1186.8) Though the Adjusters volunteer for service as soon as the personality forecasts have been relayed to Divinington, they are not actually assigned until the human subjects make their first moral personality decision. The first moral choice of the human child is automatically indicated in the seventh mind-adjutant and registers instantly, by way of the local universe Creative Spirit, over the universal mind-gravity circuit of the Conjoint Actor in the presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, who forthwith dispatches this intelligence to Divinington. Adjusters reach their human subjects on Urantia, on the average, just prior to the sixth birthday. In the present generation it is running five years, ten months, and four days; that is, on the 2,134th day of terrestrial life.

108:2.2 (1187.1) The Adjusters cannot invade the mortal mind until it has been duly prepared by the indwelling ministry of the adjutant mind-spirits and encircuited in the Holy Spirit. And it requires the co-ordinate function of all seven adjutants to thus qualify the human mind for the reception of an Adjuster. Creature mind must exhibit the worship outreach and indicate wisdom function by exhibiting the ability to choose between the emerging values of good and evil — moral choice.

108:2.3 (1187.2) Thus is the stage of the human mind set for the reception of Adjusters, but as a general rule they do not immediately appear to indwell such minds except on those worlds where the Spirit of Truth is functioning as a spiritual co-ordinator of these different spirit ministries. If this spirit of the bestowal Sons is present, the Adjusters unfailingly come the instant the seventh adjutant mind-spirit begins to function and signalizes to the Universe Mother Spirit that it has achieved in potential the co-ordination of the associated six adjutants of prior ministry to such a mortal intellect. Therefore have the divine Adjusters been universally bestowed upon all normal minds of moral status on Urantia ever since the day of Pentecost.

Настройчици повсеместно се посвещават на Урантия на всички психически нормални интелекти със смъртен статут.

Даже ако разумът е дарен с Духа на Истината, Настройчиците не могат произволно да се внедрят в смъртния интелект преди първото нравствено решение. Но след като такова решение е взето, духовният помощник придобива пълномощия, дарявани непосредствено от Сферата на Божеството. Не съществуват посредници или други междинни инстанции или сили, действията на които биха отделяли Настройчиците от техните човешки подопечни; Бог и човекът са свързани с пряка връзка.

До настъпването на времето, когато над обитателите на еволюционния свят се излива Духът на Истината, посвещаването на Настройчика очевидно се определя от много духовни фактори и личностни отношения. Ние не докрай разбираме законите, регулиращи такива посвещения; не разбираме какво именно определя освобождаването на Настройчиците, изявяващи желание да се заселят в такива развиващи се интелекти. Но ние действително забелязваме многобройните влияния и състояния, които вероятно са свързани с пристигането на Настройчиците в подобен разум до посвещаването на Духа на Истината, и те са:

1. Назначаването на личен серафически хранител. Ако дотогава смъртният не е притежавал Настройчик, назначаването на личен хранител води след себе си пристигането на Настройчик. Съществува напълно определена, но неизвестна взаимовръзка между служенето на Настройчиците и служенето на личните серафически хранители.

2. Достигането на третия кръг интелектуални постижения и духовни дела. Аз забелязах, че Настройчиците пристигат в смъртния разум след встъпване в третия кръг, още преди да успеят да съобщят за това постигане на личностите от локалната вселена, занимаващи се с подобни въпроси.

3. Вземането на висше решение с необичайно духовно значение. Такова човешко поведение в критична за личността планетарна ситуация обикновено се съпровожда с незабавно пристигане на очакващия своя час Настройчик.

4. Духът на братство. Когато развиващият се смъртен – независимо от постигането на психическите кръгове и назначаването на лични хранители, в отсъствието на всичко, което би напомняло решение, взето в условия на криза, се изпълва с любов към своите

108:2.4 (1187.3) Even with a Spirit of Truth endowed mind, the Adjusters cannot arbitrarily invade the mortal intellect prior to the appearance of moral decision. But when such a moral decision has been made, this spirit helper assumes jurisdiction direct from Divinington. There are no intermediaries or other intervening authorities or powers functioning between the divine Adjusters and their human subjects; God and man are directly related.

108:2.5 (1187.4) Before the times of the pouring out of the Spirit of Truth upon the inhabitants of an evolutionary world, the Adjusters' bestowal appears to be determined by many spirit influences and personality attitudes. We do not fully comprehend the laws governing such bestowals; we do not understand just what determines the release of the Adjusters who have volunteered to indwell such evolving minds. But we do observe numerous influences and conditions which appear to be associated with the arrival of the Adjusters in such minds prior to the bestowal of the Spirit of Truth, and they are:

108:2.6 (1187.5) 1. The assignment of personal seraphic guardians. If a mortal has not been previously indwelt by an Adjuster, the assignment of a personal guardian brings the Adjuster forthwith. There exists some very definite but unknown relation between the ministry of Adjusters and the ministry of personal seraphic guardians.

108:2.7 (1187.6) 2. The attainment of the third circle of intellectual achievement and spiritual attainment. I have observed Adjusters arrive in mortal minds upon the conquest of the third circle even before such an accomplishment could be signalized to the local universe personalities concerned with such matters.

108:2.8 (1187.7) 3. Upon the making of a supreme decision of unusual spiritual import. Such human behavior in a personal planetary crisis usually is attended by the immediate arrival of the waiting Adjuster.

108:2.9 (1187.8) 4. The spirit of brotherhood. Regardless of the attainment of the psychic circles and the assignment of personal guardians — in the absence of anything resembling a crisis decision — when an evolving mortal becomes dominated by the love of his fellows and

ближни и посвещава себе си на безкористна помощ на братята си в плът, поредният Настройчик непременно низхожда, за да се засели в разума на такъв смъртен попечител.

5. Заявяване на намерението да се изпълнява волята на Бога. Ние забелязваме, че много смъртни от пространствените светове могат и да правят впечатление на същества, готови за приемането на Настройчици, но Наставници не се появяват. Продължавайки да следим такива създания в техния ежедневен живот, ние виждаме, че скоро те спокойно, почти неосъзнато стигат до решението да започнат да се стремят към изпълняването на волята на небесния Баща. И тогава отбелязваме незабавно изпращане на Настройчици на Съзнанието.

6. Влияние на Висшето Същество. Ние забелязваме, че в тези светове, където Настройчиците не се сливат с развиващите се души на смъртните обитатели, те понякога се посвещават в отговор на действието на фактори, които излизат извън рамките на нашето разбиране. Предполагаме, че такива посвещения се определят от някакво рефлекторно космическо действие, възникващо във Висшето Същество. С какво се обяснява фактът, че такива Настройчици са неспособни да се слеят или не се сливат с определени типове еволюиращ смъртен разум, ние не знаем. Подобни процеси никога не са ни били разкривани.

consecrated to unselfish ministry to his brethren in the flesh, the waiting Adjuster unvaryingly descends to indwell the mind of such a mortal minister.

108:2.10 (1188.1) 5. Declaration of intention to do the will of God. We observe that many mortals on the worlds of space may be apparently in readiness to receive Adjusters, and yet the Monitors do not appear. We go on watching such creatures as they live from day to day, and presently they quietly, almost unconsciously, arrive at the decision to begin the pursuit of the doing of the will of the Father in heaven. And then we observe the immediate dispatch of the Thought Adjusters.

108:2.11 (1188.2) 6. Influence of the Supreme Being. On worlds where the Adjusters do not fuse with the evolving souls of the mortal inhabitants, we observe Adjusters sometimes bestowed in response to influences which are wholly beyond our comprehension. We conjecture that such bestowals are determined by some cosmic reflex action originating in the Supreme Being. As to why these Adjusters can not or do not fuse with these certain types of evolving mortal minds we do not know. Such transactions have never been revealed to us.

3. ОРГАНИЗАЦИЯТА И УПРАВЛЕНИЕТО

Доколкото знаем, Настройчиците са организирани като независим корпус, който действа във вселената на вселените и се управлява, очевидно, непосредствено от Сферата на Божеството. Настройчиците са еднородни във всичките седем свръхвселени и всички локални вселени се обслужват от идентични типове Тайнствени Наставници. На основание на нашите наблюдения на нас ни е известно, че съществуват многобройни групи Настройчици, при което подобно деление се определя от такива фактори като раси, съдни периоди, светове, системи и вселени. Но изключително трудно е да държиш сметка за тези божествени дарове предвид тяхната взаимозаменяемост в цялата голяма вселена.

Отвъд пределите на Сферата на Божеството изчерпателни сведения за Настройчиците съществуват само в столиците на седемте свръхвселени. Номерът и категорията на всеки Настройчик, вселяващ се във всеки възходящ смъртен, се съобщават от Райските упълномощени в столицата на

3. ORGANIZATION AND ADMINISTRATION

108:3.1 (1188.3) As far as we know, Adjusters are organized as an independent working unit in the universe of universes and are apparently administered directly from Divinington. They are uniform throughout the seven superuniverses, all local universes being served by identical types of Mystery Monitors. We do know from observation that there are numerous series of Adjusters involving a serial organization that extends through races, over dispensations, and to worlds, systems, and universes. It is, however, exceedingly difficult to keep track of these divine gifts since they function interchangeably throughout the grand universe.

108:3.2 (1188.4) Adjusters are of complete record (outside of Divinington) only on the headquarters of the seven superuniverses. The number and order of each Adjuster indwelling each ascending creature are reported out by the Paradise authorities to the headquarters of the superuniverse, and from there are communicated

свръхвселената, откъдето се предават в столицата на съответната локална вселена и по-нататък, на конкретната планета. Но архивите на локалната вселена не разкриват пълния брой на Настройчиците на Съзнанието. Небадонският архив съдържа само броя на назначенията в локалната вселена, присвоен от представители на Извечно Древните. Истинската значимост на пълния брой Настройчици е известно само на Сферата на Божеството.

Човешките подопечни често са известни с номерата на своите Настройчици; смъртните получават истински вселенски имена след сливането си с Настройчика и свидетелство за този съюз е новото име, посветено на новото създание от пазителите на съдбата.

Макар че в Орвонтон имаме сведения за Настройчиците на Съзнанието и макар че не притежаваме абсолютно никаква власт над тях и не сме свързани с тях на организационно ниво, ние твърдо вярваме в това, че съществува най-тясна административна връзка между индивидуалните светове на локалните вселени и централната обител на божествените дарове на Сферата на Божеството. На нас ни е известно със сигурност, че след появата на Райски Посвещенчески Син еволюционният свят получава Личностен Настройчик като планетарен ръководител на Настройчиците.

Интересно е да отбележим, че вселенските инспектори, правейки проверка на планетата, винаги се обръщат към планетарния глава на Настройчиците на Съзнанието, точно както дават предписания на главните серафими и на ръководителите на другите категории същества, прикрепени към управлението на развиващия се свят. Неотдавна Урантия беше подложена на поредна инспекция от Табамантия – пълноправния наблюдател на всички планети за експериментален живот във вселената Небадон. И материалите от архивите свидетелстват за това, че в допълнение към наставленията и вердиктите предадени на различните ръководители на свръхчовешките личности, той изрази благодарност и към главата на Настройчиците, макар че ние не знаем дали той се намира на планетата, в Салвингтон, на Уверса или на Сферата на Божеството. Табамантия каза следното:

“Аз се явих при вас, ръководителите – значително по-висши, отколкото аз самият – като лице, в чиято временна власт се намират планетите от експерименталната серия; аз се явих, за да изразя възхищение и най-дълбоко уважение към великолепната група небесни попечители – Тайнствените Наблюдатели,

to the headquarters of the local universe concerned and relayed to the particular planet involved. But the local universe records do not disclose the full number of the Thought Adjusters; the Nebadon records contain only the local universe assignment number as designated by the representatives of the Ancients of Days. The real significance of the Adjuster’s complete number is known only on Divinington.

108:3.3 (1188.5) Human subjects are often known by the numbers of their Adjusters; mortals do not receive real universe names until after Adjuster fusion, which union is signalized by the bestowal of the new name upon the new creature by the destiny guardian.

108:3.4 (1188.6) Though we have the records of Thought Adjusters in Orvonton, and though we have absolutely no authority over them or administrative connection with them, we firmly believe that there is a very close administrative connection between the individual worlds of the local universes and the central lodgment of the divine gifts on Divinington. We do know that, following the appearance of a Paradise bestowal Son, an evolutionary world has a Personalized Adjuster assigned to it as the planetary supervisor of Adjusters.

108:3.5 (1189.1) It is interesting to note that local universe inspectors always address themselves, when carrying out a planetary examination, to the planetary chief of Thought Adjusters, just as they deliver charges to the chiefs of seraphim and to the leaders of other orders of beings attached to the administration of an evolving world. Not long since, Urantia underwent such a periodic inspection by Tabamantia, the sovereign supervisor of all life-experiment planets in the universe of Nebadon. And the records reveal that, in addition to his admonitions and indictments delivered to the various chiefs of superhuman personalities, he also delivered the following acknowledgment to the chief of Adjusters, whether located on the planet, on Salvington, Uversa, or Divinington, we do not definitely know, but he said:

108:3.6 (1189.2) “Now to you, superiors far above me, I come as one placed in temporary authority over the experimental planetary series; and I come to express admiration and profound respect for this magnificent group of celestial ministers, the Mystery Monitors, who have volunteered to serve on this irregular sphere. No matter how trying the

изявили желание да служат на тази необичайна сфера. Вие запазвате непоколебимост при всяка, даже най-тежка криза. Както свидетелстват архивите на Небадон и комисията на Орвонтон, против божествените Настройчици никога не е отправяно обвинение. Вие винаги запазвате вярност към своя дълг; вие сте божествено предани. Вие сте помагали да се поправят грешките и да се компенсират недостатъците на всички тези, които се трудят на тази объркана планета. Вие сте удивителни същества – пазители на добродетелите в душите на този изостанал свят. Аз ви изразявам своето почитание, макар че формално вие се подчинявате на мен като доброволни попечители. Аз се прекланям пред вас в смирено признание на вашата възвишена безкористност, вашата отзивчива опека и вашата безпристрастна преданост. Вие по достойнство се наричате богоподобни опекуни на смъртните обитатели на този разкъсван от противоречия, измъчен от страдания и поразен от болести свят. Аз ви изразявам своето почитание! Моето отношение към вас граничи с поклонение!”

crises, you never falter. Not on the records of Nebadon nor before the commissions of Orvonton has there ever been offered an indictment of a divine Adjuster. You have been true to your trusts; you have been divinely faithful. You have helped to adjust the mistakes and to compensate for the shortcomings of all who labor on this confused planet. You are marvelous beings, guardians of the good in the souls of this backward realm. I pay you respect even while you are apparently under my jurisdiction as volunteer ministers. I bow before you in humble recognition of your exquisite unselfishness, your understanding ministry, and your impartial devotion. You deserve the name of the Godlike servers of the mortal inhabitants of this strife-torn, grief-stricken, and disease-afflicted world. I honor you! I all but worship you!”

Изхождайки от много косвени данни, ние предполагаме, че Настройчиците са прекрасно организирани, че съществува дълбоко разумно и ефективно управление на тези божествени дарове, което се води от някакъв далечен и централен източник – вероятно от Сферата на Божеството. Ние знаем, че те се появяват в световете от Сферите на Божеството и те несъмнено се връщат в тях след смъртта на своите подопечни.

108:3.7 (1189.3) As a result of many suggestive lines of evidence, we believe that the Adjusters are thoroughly organized, that there exists a profoundly intelligent and efficient directive administration of these divine gifts from some far-distant and central source, probably Divinington. We know that they come from Divinington to the worlds, and undoubtedly they return thereto upon the deaths of their subjects.

Крайно сложно е да се открият механизмите на управление, съществуващи във висшите категории духове. Макар че моята категория личности е заета с изпълнението на своите специфични задължения, ние не се съмняваме, че заедно с многобройните личностни и безличностни суб-божествени групи ние неосъзнато изпълняваме корелиращи функции в необятната вселена на вселените. Както предполагаме, това се обяснява с факта, че ние сме единствената (с изключение на Личностните Настройчици) група личностни създания, притежаващи еднаква способност да осъзнават присъствието на многобройните категории доличностни същества.

108:3.8 (1189.4) Among the higher spirit orders it is exceedingly difficult to discover the mechanisms of administration. My order of personalities, while engaged in the prosecution of our specific duties, is undoubtedly unconsciously participating with numerous other personal and impersonal sub-Deity groups who unitedly are functioning as far-flung universe correlators. We suspect that we are thus serving because we are the only group of personalized creatures (aside from Personalized Adjusters) who are uniformly conscious of the presence of numerous orders of the prepersonal entities.

Ние осъзнаваме присъствието на Настройчиците, които са частици от доличностното Божество на Първия Източник и Център. Усещаме присъствието на Свещените Троични Духове, които представляват свръхличностни изражения на Райската Троица. Така ние безпогрешно определяме духовното присъствие на някои

108:3.9 (1189.5) We are aware of the presence of the Adjusters, who are fragments of the prepersonal Deity of the First Source and Center. We sense the presence of the Inspired Trinity Spirits, who are superpersonal expressions of the Paradise Trinity. We likewise unfailingly detect the spirit presence of certain unrevealed orders springing from the Eternal Son and the Infinite Spirit. And we

неразкрити категории, породени от Вечния Син и Безкрайния Дух. А ние притежаваме някаква възприемчивост и към други неразкрити пред вас същества.

Мелхиседек от Небадон учат, че Единичните Посланици са личностните координатори на тези различни фактори, регистрирани в разширяващото се Божество на еволюционното Висше Същество. Крайно вероятно е ние да сме участници в емпиричното обединение на много необяснени явления на времето, но ние не осъзнаваме, че действаме в такова качество.

are not wholly unresponsive to still other entities unrevealed to you.

108:3.10 (1190.1) The Melchizedeks of Nebadon teach that the Solitary Messengers are the personality co-ordinators of these various influences as they register in the expanding Deity of the evolutionary Supreme Being. It is very possible that we may be participants in the experiential unification of many of the unexplained phenomena of time, but we are not consciously certain of thus functioning.

4. ВРЪЗКАТА С ДРУГИТЕ ДУХОВНИ ЯВЛЕНИЯ

С изключение на възможната координация с други частици на Божеството, Настройчиците не са свързани с някакви други същества в своята област на дейност в смъртния разум. Тайнствените Наблюдатели са красноречиво свидетелство за факта, че независимо от очевидния отказ на Отеца от използване на всякаква непосредствена лична сила и власт по цялата голяма вселена в полза на децата на Райските Божества, Висшият Създател, Отецът, явно е оставил за Себе Си неоспоримото право да присъства в умовете и душите на еволюиращите създания, за да може със Своите действия да привлича към Себе Си цялото творение на създадените същества в координация с духовното притегляне на Райските Синове. Пребивавайки на Урантия, вашият Райски посвещенчески Син каза: “Аз, ако бъда възнесен над Земята, ще привлека към себе си всички хора.” Ние осъзнаваме и разбираме тази притегателна духовна сила на Райските Синове и техните съзидателни партньори, но не докрай разбираме методите, с помощта на които премъдрият Баща действа в тези Тайнствени Наблюдатели и чрез тях, толкова героично живеещи и действащи в човешкия разум.

Макар че тези тайнствени присъствия не са подчинени, не са координирани и явно не са свързани с функционирането на вселената на вселените, макар че те действат независимо в разума на човешките деца, те неусетно подбуждат своите подопечни създания да се стремят към божествени идеали, неизменно ще ги въвлекат нагоре, към замислите и целите на бъдещия по-добър живот. Тези Тайнствени Наблюдатели постоянно помагат в създаването на духовните владения на Михаил в цялата вселена Небадон и едновременно с това по тайнствен начин спомагат за

4. RELATION TO OTHER SPIRITUAL INFLUENCES

108:4.1 (1190.2) Apart from possible co-ordination with other Deity fragments, the Adjusters are quite alone in their sphere of activity in the mortal mind. The Mystery Monitors eloquently bespeak the fact that, though the Father may have apparently resigned the exercise of all direct personal power and authority throughout the grand universe, notwithstanding this act of abnegation in behalf of the Supreme Creator children of the Paradise Deities, the Father has certainly reserved to himself the unchallengeable right to be present in the minds and souls of his evolving creatures to the end that he may so act as to draw all creature creation to himself, co-ordinately with the spiritual gravity of the Paradise Sons. Said your Paradise bestowal Son when yet on Urantia, “I, if I am lifted up, will draw all men.” This spiritual drawing power of the Paradise Sons and their creative associates we recognize and understand, but we do not so fully comprehend the methods of the all-wise Father’s functioning in and through these Mystery Monitors that live and work so valiantly within the human mind.

108:4.2 (1190.3) While not subordinate to, co-ordinate with, or apparently related to, the work of the universe of universes, though acting independently in the minds of the children of men, unceasingly do these mysterious presences urge the creatures of their indwelling toward divine ideals, always luring them upward toward the purposes and aims of a future and better life. These Mystery Monitors are continually assisting in the establishment of the spiritual dominion of Michael throughout the universe of Nebadon while mysteriously contributing to the stabilization of the sovereignty of the Ancients of Days in Orvonton. The

стабилизиране на владичеството на Извечно Древните в Орвонтон. Настройчиците *са* Божията воля и тъй като Божиите деца на Висшия Създател също въплъщават лично същата тази воля, неизбежна е взаимозависимостта в действията на Настройчиците и владичеството на вселенските управители. Макар че между присъствието на Отеца в Настройчиците и владичеството на Отеца, въплътен в Михаил Небадонски, отсъства явна връзка, те не могат да не бъдат различни проявления на една и съща божественост.

Adjusters *are* the will of God, and since the Supreme Creator children of God also personally embody that same will, it is inevitable that the actions of Adjusters and the sovereignty of the universe rulers should be mutually interdependent. Though apparently unconnected, the Father presence of the Adjusters and the Father sovereignty of Michael of Nebadon must be diverse manifestations of the same divinity.

Създава се впечатление, че Настройчиците на Съзнанието се появяват и изчезват напълно независимо от каквито и да са други духовни присъствия. Изглежда, че те функционират в съгласие с вселенските закони, които съществено се отличават от законите, управляващи и контролиращи действията на всички други духовни фактори. Но независимо от такава очевидна необвързаност продължителното наблюдение безспорно разкрива факта, че всички те действат в човешкия разум, поддържайки безупречна синхронност и съгласуваност с всички останали духовни попечители, включително със спомагателните духове на разума, Светия Дух, Духа на Истината и други влияния.

108:4.3 (1190.4) Thought Adjusters appear to come and go quite independent of any and all other spiritual presences; they seem to function in accordance with universe laws quite apart from those which govern and control the performances of all other spirit influences. But regardless of such apparent independence, long-range observation unquestionably discloses that they function in the human mind in perfect synchrony and co-ordination with all other spirit ministries, including adjutant mind-spirits, Holy Spirit, Spirit of Truth, and other influences.

Когато бунт доведé до изолация на света, когато планетата я изключват от всички културни връзки с външния свят, което стана с Урантия след метежа на Калигастия, то, не смятайки личните посланици, остава само един начин за пряка междупланетна или вселенска връзка – чрез Настройчиците на сферите. Каквито и събития да стават в даден свят или вселена, те никога не засягат самите Настройчици. Изолацията на планетата в никаква степен не влияе на Настройчиците и на тяхната способност да общуват с всяка част от локалната вселена, свръхвселената или централната вселена. Именно по тази причина в изолираните светове толкова често се осъществяват контакти с висшите и самодействащи Настройчици от резервния корпус на съдбата. Обръщането към този метод позволява да се заобиколят ограниченията, предизвикани от изолацията на планетата. В последните години на Урантия действа контур на архангелите, но това средство за комуникация се използва основно за нуждите на самите архангели.

108:4.4 (1190.5) When a world is isolated by rebellion, when a planet is cut off from all outside encircuited communication, as was Urantia after the Caligastia upheaval, aside from personal messengers there remains but one possibility of direct interplanetary or universe communication, and that is through the liaison of the Adjusters of the spheres. No matter what happens on a world or in a universe, the Adjusters are never directly concerned. The isolation of a planet in no way affects the Adjusters and their ability to communicate with any part of the local universe, superuniverse, or the central universe. And this is the reason why contacts with the supreme and the self-acting Adjusters of the reserve corps of destiny are so frequently made on quarantined worlds. Recourse is had to such a technique as a means of circumventing the handicaps of planetary isolation. In recent years the archangels' circuit has functioned on Urantia, but that means of communication is largely limited to the transactions of the archangel corps itself.

Ние сме запознати с много духовни явления в необятната вселена, които сме неспособни докрай да разберем. Ние все още не сме познали напълно всичко онова, което ни обкръжава; и аз вярвам, че значителна част от тази загадъчна дейност се изпълнява от

108:4.5 (1191.1) We are cognizant of many spirit phenomena in the far-flung universe which we are at a loss fully to understand. We are not yet masters of all that is transpiring about us; and I believe that much of this inscrutable work is wrought by the Gravity Messengers and certain

Гравитационните посланици и някои типове Тайнствени Наставници. Не смятам, че Настройчиците са посветени изключително на преустройството на човешкия разум. Аз съм убеден в това, че Личностните Наставници и другите категории неразкрити доличностни духове представляват пряка и неразкрита връзка на Всеобщия Баща със създанията на световете.

types of Mystery Monitors. I do not believe that Adjusters are devoted solely to the remaking of mortal minds. I am persuaded that the Personalized Monitors and other orders of unrevealed prepersonal spirits are representative of the Universal Father's direct and unexplained contact with the creatures of the realms.

5. МИСИЯТА НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ

Изявявайки доброволно желание да се вселят в такива сложни същества като обитателите на Урантия, Настройчиците се сблъскват с трудна задача. Но те се захващат да изпълнят това поръчение, състоящо се в това, пребивавайки във вашия разум, да възприемат наставленията на намиращите се в света духовни разумни същества и да се опитат по новому да изложат, изтълкуват тези духовни послания пред материалния разум. Те са неотменими от възхода към Рая.

Това, което Настройчикът на Съзнанието не може да използва във вашия настоящ живот, тези истини, които той не може успешно да предаде на сродения с него човек, той предано ще съхрани за използване на следващия етап на съществуване, точно така, както понастоящем той пренася от кръг на кръг това, което не му се отдаде да включи в опита на своя подопечен вследствие на неспособност или невъзможност на човека да осигури достатъчна степен на сътрудничество.

В едно можете да не се съмнявате: Настройчиците никога не губят нищо от повереното им; ние не знаем за нито една простъпка на тези духовни помощници. Случва се така, че ангели и други висши типове духовни същества, не изключвайки тези типове Синове, които съществуват в локалните вселени, понякога да тръгнат по пътя на злото, отклоняват се понякога от божествения път, но Настройчиците никога не залитат. Те са абсолютно надеждни и това е в еднаква степен вярно за всичките седем групи.

Вашият Настройчик е потенциалът за вашия нов, следващ тип на съществуване, преждевременното посвещаване на вашето вечно богосиновство с Бога. За сметка на съгласието на вашата воля и с помощта на такова съгласие Настройчикът притежава способност да подчини свойствените на създанието тенденции на материалния разум към преобразуващите действия, изхождащи от подбудите и целите на формиращата се моронтийна душа.

5. THE ADJUSTER'S MISSION

108:5.1 (1191.2) The Adjusters accept a difficult assignment when they volunteer to indwell such composite beings as live on Urantia. But they have assumed the task of existing in your minds, there to receive the admonitions of the spiritual intelligences of the realms and then to undertake to redictate or translate these spiritual messages to the material mind; they are indispensable to the Paradise ascension.

108:5.2 (1191.3) What the Thought Adjuster cannot utilize in your present life, those truths which he cannot successfully transmit to the man of his betrothal, he will faithfully preserve for use in the next stage of existence, just as he now carries over from circle to circle those items which he fails to register in the experience of the human subject, owing to the creature's inability, or failure, to give a sufficient degree of co-operation.

108:5.3 (1191.4) One thing you can depend upon: The Adjusters will never lose anything committed to their care; never have we known these spirit helpers to default. Angels and other high types of spirit beings, not excepting the local universe type of Sons, may occasionally embrace evil, may sometimes depart from the divine way, but Adjusters never falter. They are absolutely dependable, and this is equally true of all seven groups.

108:5.4 (1191.5) Your Adjuster is the potential of your new and next order of existence, the advance bestowal of your eternal sonship with God. By and with the consent of your will, the Adjuster has the power to subject the creature trends of the material mind to the transforming actions of the motivations and purposes of the emerging morontial soul.

Тайнствените Наблюдатели не помагат на съзнанието; те настройват съзнанието. Заедно с материалния разум, настройвайки и одухотворявайки го, те се трудят над създаването на нов разум, предназначен за новите светове и новото име на вашия бъдещ път. Тяхната мисия основно е свързана с вашия бъдещ, а не настоящ живот. Те се наричат небесни, а не земни помощници. Те не са заинтересувани от това, вашият смъртен път да бъде лек; те по-скоро се стремят да направят вашия живот умерено сложен и тежък, което стимулира способността ви да вземате многобройни решения. Присъствието на великия Настройчик на Съзнанието не означава лек живот и свобода от напрегнато мислене, но такъв божествен дар е призван да даде възвишен вътрешен покой и величествено спокойствие на духа.

108:5.5 (1191.6) The Mystery Monitors are not thought helpers; they are thought adjusters. They labor with the material mind for the purpose of constructing, by adjustment and spiritualization, a new mind for the new worlds and the new name of your future career. Their mission chiefly concerns the future life, not this life. They are called heavenly helpers, not earthly helpers. They are not interested in making the mortal career easy; rather are they concerned in making your life reasonably difficult and rugged, so that decisions will be stimulated and multiplied. The presence of a great Thought Adjuster does not bestow ease of living and freedom from strenuous thinking, but such a divine gift should confer a sublime peace of mind and a superb tranquillity of spirit.

Вашите преходни и променливи чувства на радост и печал са основно чисто човешки и материални реакции на вътрешния психически климат и спрямо вашето външно материално обкръжение. Затова не очаквайте от Настройчика егоистично утешение и поддръжка в смъртния живот. Задачата на Настройчика е да ви подготви за вечния път, да осигури продължаването на вашия живот. Призванието на Тайнствените Наставници се заключава не в това, да успокояват вашите бурни чувства или да опекунстват вашето оскърбено достойнство; вниманието и времето на Настройчика са посветени на подготовката на вашата душа за дългия възход.

108:5.6 (1192.1) Your transient and ever-changing emotions of joy and sorrow are in the main purely human and material reactions to your internal psychic climate and to your external material environment. Do not, therefore, look to the Adjuster for selfish consolation and mortal comfort. It is the business of the Adjuster to prepare you for the eternal adventure, to assure your survival. It is not the mission of the Mystery Monitor to smooth your ruffled feelings or to minister to your injured pride; it is the preparation of your soul for the long ascending career that engages the attention and occupies the time of the Adjuster.

Аз се съмнявам в своята способност да обясня какво именно прави Настройчикът във вашия разум и за вашата душа. Не съм уверен дали съм напълно запознат с това, какво в действителност става в космическото обединяване на божествения Наставник и човешкия разум. За нас това е определена тайна – не по отношение на плана и целите, а по отношение на това, което се отнася непосредствено до начина за осъществяване. Именно затова на нас ни е така трудно да подберем подходящо име за тези божествени дарове, посветени на смъртните хора.

108:5.7 (1192.2) I doubt that I am able to explain to you just what the Adjusters do in your minds and for your souls. I do not know that I am fully cognizant of what is really going on in the cosmic association of a divine Monitor and a human mind. It is all somewhat of a mystery to us, not as to the plan and purpose but as to the actual mode of accomplishment. And this is just why we are confronted with such difficulty in finding an appropriate name for these supernal gifts to mortal men.

Настройчиците на Съзнанието искат да заменят вашите страхове с убеденост, любов и увереност; но те не могат да направят това механично и произволно; това е ваша задача. Провеждайки в живота тези решения, които ви освобождават от оковите на страха, вие именно с това създавате психическата опорна точка, към която Настройчикът може впоследствие да приложи духовния лост на възвисяващото и развиващо просвещение.

108:5.8 (1192.3) The Thought Adjusters would like to change your feelings of fear to convictions of love and confidence; but they cannot mechanically and arbitrarily do such things; that is your task. In executing those decisions which deliver you from the fetters of fear, you literally supply the psychic fulcrum on which the Adjuster may subsequently apply a spiritual lever of uplifting and advancing illumination.

Когато възникват жестоки и явни конфликти между висшите и низшите

108:5.9 (1192.4) When it comes to the sharp and well-defined conflicts between the higher and lower

тенденции на расите, между това, което *действително е* добро или зло (а не това, което вие наричате такова), вие можете да разчитате на това, че Настройчикът винаги – по определен и решителен начин – ще участва в подобен опит. Това, че такава активност на Настройчика може да не се осъзнава от човешкия партньор, в никаква степен не намалява нейната ценност и реалност.

Ако вие имате личен хранител на съдбата и не ви се отдава да продължите живота си, този ангел-хранител трябва да бъде разпитан, за да докаже преданото изпълнение на своя дълг. Що се отнася до Настройчиците на Съзнанието, те не биват подлагани на такава проверка, когато на техните подопечни не се отдаде да продължат живота си. Ние всички знаем, че служенето на ангела може и да не достигне съвършенство, но действията на Настройчиците на Съзнанието се отличават с Райско съвършенство; тяхната мисия се характеризира с безупречен метод, който не може да бъде критикуван от никое същество отвъд пределите на Сферата на Божеството. Вие сте дарени със съвършени проводници; затова със сигурност сте способни да постигнете своята цел – съвършенството.

tendencies of the races, between what *really is* right or wrong (not merely what you may call right and wrong), you can depend upon it that the Adjuster will always participate in some definite and active manner in such experiences. The fact that such Adjuster activity may be unconscious to the human partner does not in the least detract from its value and reality.

108:5.10 (1192.5) If you have a personal guardian of destiny and should fail of survival, that guardian angel must be adjudicated in order to receive vindication as to the faithful execution of her trust. But Thought Adjusters are not thus subjected to examination when their subjects fail to survive. We all know that, while an angel might possibly fall short of the perfection of ministry, Thought Adjusters work in the manner of Paradise perfection; their ministry is characterized by a flawless technique which is beyond the possibility of criticism by any being outside of Divinington. You have perfect guides; therefore is the goal of perfection certainly attainable.

6. БОГ В ЧОВЕКА

Истинско чудо на божествено покровителство е това, че възвишените и съвършени Настройчици предлагат себе си за фактическо съществуване в разума на материални създания – такива, каквито са смъртните на Урантия, за да претворят действително в живота изпитателния съюз със земните същества от животински произход.

Какъвто и да е бил предшестващият статут на обитателите на света, след посвещаването на божествения Син и след посвещаването на човечеството на Духа на Истината Настройчиците се устремяват в такъв свят за вселяване в разума на всички психически нормални волеви създания. При завършването на мисията на Райския посвещенчески Син тези Наставници наистина стават “царството небесно вътре във вас”. Чрез посвещаването на божествените дарове за Отеца става максимално възможно приближаването към греха и злото, тъй като Настройчикът наистина идва да съществува в смъртния разум в най-гъстата човешка нечестивост. Особено непоносими за Настройчиците са вашите чисто користни и егоистични мисли; тях ги мъчи неуважението към това, което е прекрасно и божествено. Много видове нелеп животински страх и инфантилно безпокойство на човека са

6. GOD IN MAN

108:6.1 (1192.6) It is indeed a marvel of divine condescension for the exalted and perfect Adjusters to offer themselves for actual existence in the minds of material creatures, such as the mortals of Urantia, really to consummate a probationary union with the animal-origin beings of earth.

108:6.2 (1193.1) No matter what the previous status of the inhabitants of a world, subsequent to the bestowal of a divine Son and after the bestowal of the Spirit of Truth upon all humans, the Adjusters flock to such a world to indwell the minds of all normal will creatures. Following the completion of the mission of a Paradise bestowal Son, these Monitors truly become the “kingdom of heaven within you.” Through the bestowal of the divine gifts the Father makes the closest possible approach to sin and evil, for it is literally true that the Adjuster must coexist in the mortal mind even in the very midst of human unrighteousness. The indwelling Adjusters are particularly tormented by those thoughts which are purely sordid and selfish; they are distressed by irreverence for that which is beautiful and divine, and they are virtually thwarted in their work by many of man’s foolish animal fears and childish anxieties.

действително препятствие за тяхната дейност.

Тайнствените Наблюдатели несъмнено са посвещение на Всеобщия Баща, отражение на образа Божий по цялата вселена. Някога великият Учител призова хората да се възродят в духа на своя разум, да станат нови хора, които, подобно на Бога, са създадени в праведност и изпълнени с истина. Настройчикът е печатът на божествеността, присъствието на Бога. "Образът Божий" има отношение не към физическото подобие или ограничените възможности на материалните способности на създанията, а към дара на духовното присъствие на Всеобщия Баща при небесното посвещаване на Настройчиците на Съзнанието на скромните създания на вселените.

Настройчикът е вашият източник на духовно постижение и вашата вътрешна надежда за придобиване на божествен характер. Той е сила, привилегия и възможност за продължаването на живота, което толкова изчерпващо и навечно ви отличава от чисто животинските създания. Той е висш и истинно вътрешен духовен стимулатор на мисли – в противовес на външните, физически стимули, които постъпват в разума чрез нервно-енергийния механизъм на материалното тяло.

Тези предани попечители на бъдещия път безпогрешно възпроизвеждат точния духовен аналог на всяко интелектуално творение; за сметка на това те бавно, но вярно ви възсъздават такива, каквито вие действително сте (само в духовен смисъл) за възкресяване в световете за продължаване на живота. И всички тези тънки духовни възсъздавания се запазват във формиращата се реалност на вашата еволюираща и безсмъртна душа – вашето морантийно "аз". Тези реалности действително съществуват независимо от това, че на Настройчика рядко му се отдава да възвиси тези възпроизведени творения дотолкова, че да могат да ги осветят лъчите на съзнанието.

Така, както вие сте земните родители на своето дете, така и Настройчикът е божественият родител на вашето истинско "аз", вашето висше и развиващо се "аз", вашето по-съвършено морантийно и бъдещо духовно "аз". Именно тази еволюираща морантийна душа виждат съдиите и цензорите, провъзгласявайки продължаване на вашия живот и пропускайки ви нагоре към новите светове и нескончаемото съществуване във вечен съюз с вашия предан партньор – Бога, Настройчика.

Настройчиците са вечните предшественици, божествените оригинали на

108:6.3 (1193.2) The Mystery Monitors are undoubtedly the bestowal of the Universal Father, the reflection of the image of God abroad in the universe. A great teacher once admonished men that they should be renewed in the spirit of their minds; that they become new men who, like God, are created in righteousness and in the completion of truth. The Adjuster is the mark of divinity, the presence of God. The "image of God" does not refer to physical likeness nor to the circumscribed limitations of material creature endowment but rather to the gift of the spirit presence of the Universal Father in the supernal bestowal of the Thought Adjusters upon the humble creatures of the universes.

108:6.4 (1193.3) The Adjuster is the wellspring of spiritual attainment and the hope of divine character within you. He is the power, privilege, and the possibility of survival, which so fully and forever distinguishes you from mere animal creatures. He is the higher and truly internal spiritual stimulus of thought in contrast with the external and physical stimulus, which reaches the mind over the nerve-energy mechanism of the material body.

108:6.5 (1193.4) These faithful custodians of the future career unfailingly duplicate every mental creation with a spiritual counterpart; they are thus slowly and surely re-creating you as you really are (only spiritually) for resurrection on the survival worlds. And all of these exquisite spirit re-creations are being preserved in the emerging reality of your evolving and immortal soul, your morontia self. These realities are actually there, notwithstanding that the Adjuster is seldom able to exalt these duplicate creations sufficiently to exhibit them to the light of consciousness.

108:6.6 (1193.5) And as you are the human parent, so is the Adjuster the divine parent of the real you, your higher and advancing self, your better morontial and future spiritual self. And it is this evolving morontial soul that the judges and censors discern when they decree your survival and pass you upward to new worlds and never-ending existence in eternal liaison with your faithful partner — God, the Adjuster.

108:6.7 (1193.6) The Adjusters are the eternal ancestors, the divine originals, of your evolving immortal souls; they are the unceasing urge that

вашите формиращи се безсмъртни души; те са нескончаемата подбуда, която води човека към стремежа да овладее в съвършенство своето днешно материално съществуване в света на бъдещия духовен път. Наблюдателите са заложници на неумиращите надежди, източници на вечното развитие. И как се радват те при повече или по-малко пряко общуване със своите подопечни! Как ликуват те, когато могат да се откажат от символиката и другите косвени методи и да отправят своите послания непосредствено към интелекта на своите човешки партньори!

Вие, хората, пристъпихте към нескончаемото разкриване на почти безкрайната панорама – едно безкрайно развитие на вечните, непрестанно разширяващи се възможности на живителното служене, несравнен подвиг, възвишена неизвестност и безгранично постижение. Когато над главата ви се събират облаци, вашата вяра трябва да приеме истината за присъствието на вътрешния Настройчик, за да може през мъглата на човешката неувереност да видите ясното сияние на слънцето на вечната праведност сред мамещите висоти на обителските светове на Сатания.

[Представено от Единичен Посланик на Орвонтон.]

leads man to attempt the mastery of the material and present existence in the light of the spiritual and future career. The Monitors are the prisoners of undying hope, the founts of everlasting progression. And how they do enjoy communicating with their subjects in more or less direct channels! How they rejoice when they can dispense with symbols and other methods of indirection and flash their messages straight to the intellects of their human partners!

108:6.8 (1194.1) You humans have begun an endless unfolding of an almost infinite panorama, a limitless expanding of never-ending, ever-widening spheres of opportunity for exhilarating service, matchless adventure, sublime uncertainty, and boundless attainment. When the clouds gather overhead, your faith should accept the fact of the presence of the indwelling Adjuster, and thus you should be able to look beyond the mists of mortal uncertainty into the clear shining of the sun of eternal righteousness on the beckoning heights of the mansion worlds of Satania.

108:6.9 (1194.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Документ 109. Връзка на Настройчиците. с вселенските създания

⇦ 108 Книгата Урантия 110 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 109. ВРЪЗКА НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ С ВСЕЛЕНСКИТЕ СЪЗДАНИЯ

Секции

Въведение
1. Развитието на Настройчиците
2. Самодействащите Настройчици
3. Връзката на Настройчиците с типовете смъртни
4. Настройчиците и човешката личност
5. Материалните препятствия за вселяване на Настройчик
6. Съхраняването на истинските ценности
7. Предназначението на Личностните Настройчици

PAPER 109 RELATION OF ADJUSTERS TO UNIVERSE CREATURES

SECTIONS

Introduction
1. Development of Adjusters
2. Self-Acting Adjusters
3. Relation of Adjusters to Mortal Types
4. Adjusters and Human Personality
5. Material Handicaps to Adjuster Indwelling
6. The Persistence of True Values
7. Destiny of Personalized Adjusters

Въведение

НАСТРОЙЧИЦИТЕ на Съзнанието са децата на вселенския път и на безопитните Настройчици действително се налага да натрупват опит според растежа и развитието на смъртните създания. Така, както личността на човешкото дете се развива, готвейки се за трудностите на еволюционното битие, така и Настройчикът придобива величие в подготовката за следващия етап на възходящия живот. Така, както в игрите и общуването през ранното детство детето развива необходимата за възрастния човек адаптационна гъвкавост, така и вътрешният Настройчик придобива необходимите за следващия стадий на космически живот навици благодарение на осъществяваното в течение на смъртния живот предварително планиране и репетиции за тези видове дейност, които имат отношение към

INTRODUCTION

109:0.1 (1195.1) THE Thought Adjusters are the children of the universe career, and indeed the virgin Adjusters must gain experience while mortal creatures grow and develop. As the personality of the human child expands for the struggles of evolutionary existence, so does the Adjuster wax great in the rehearsals of the next stage of ascending life. As the child acquires adaptative versatility for his adult activities through the social and play life of early childhood, so does the indwelling Adjuster achieve skill for the next stage of cosmic life by virtue of the preliminary mortal planning and rehearsing of those activities which have to do with the morontia career. Human existence constitutes a period of practice which is effectively utilized by the Adjuster in preparing for the increased responsibilities and the greater opportunities of a future life. But the Adjuster's efforts, while living within you, are not so much

моронтийния път. Човешкият живот е период на практика и този живот ефективно се използва от Настройчиците за подготовка за нарастващата отговорност и по-широки възможности на бъдещия живот. Но макар че Настройчикът пребивава вътре във вас, неговите основни усилия са свързани с временния живот и планетарното съществуване – той подготвя еволюиращия разум на човека за реалностите на вселенския път.

concerned with the affairs of temporal life and planetary existence. Today, the Thought Adjusters are, as it were, rehearsing the realities of the universe career in the evolving minds of human beings.

1. РАЗВИТИЕТО НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ

Предполагаме, че докато напуснат Сферата на Божеството, безопитните Настройчици преминават всеобхватна и детайлна програма за подготовка и развитие, но ние почти нищо не знаем за това. Не се съмняваме, че Настройчиците, притежаващи опит в пребиваването в смъртните, също преминават всестранна предварителна подготовка, преди да се впуснат в изпълнението на нови мисии и за пореден път да се съединят със смъртните. Но и това не ни е известно със сигурност.

Личностните Настройчици ми разказваха, че всеки път, когато на дарен с Наставник смъртен не му се отдаде да придобие вечен живот, Настройчикът – след завръщането в Сферата на Божеството – преминава разширен курс на подготовка. Тази допълнителна подготовка става възможна благодарение на опита по пребиваването в човека и тя винаги се провежда преди завръщането на Настройчика в еволюционните светове на времето.

Нищо в космоса не може да замени истинския опит от живота. Съвършенството на божествеността на отново формирания Настройчик на Съзнанието в никаква степен не дарява този Тайнствен Наблюдател със способностите на опитен опекун. Опитът е неотделим от живото битие. Това е единственото, което е необходимо да се придобие в *самия живот*; никаква мярка за божественост не може да ви освободи от тази необходимост. Затова, както всички същества, живеещи и функциониращи в пределите на днешната сфера на Висшето, Настройчиците на Съзнанието трябва да придобият опит; те трябва да преминават пътя на развитието от низшите безопитни групи до по-висшите, по-опитни групи.

Настройчиците претърпяват явна еволюция в смъртния разум; реалният опит става тяхно вечно достояние. Благодарение на всевъзможните контакти с материалните раси

1. DEVELOPMENT OF ADJUSTERS

109:1.1 (1195.2) There must be a comprehensive and elaborate plan for the training and development of virgin Adjusters before they are sent forth from Divinington, but we really do not know very much about it. There undoubtedly also exists an extensive system for retraining Adjusters of indwelling experience before they embark upon new missions of mortal association, but, again, we do not actually know.

109:1.2 (1195.3) I have been told by Personalized Adjusters that every time a Monitor-indwelt mortal fails of survival, when the Adjuster returns to Divinington, an extended course of training is engaged in. This additional training is made possible by the experience of having indwelt a human being, and it is always imparted before the Adjuster is remanded to the evolutionary worlds of time.

109:1.3 (1195.4) Actual living experience has no cosmic substitute. The perfection of the divinity of a newly formed Thought Adjuster does not in any manner endow this Mystery Monitor with experienced ministrative ability. Experience is inseparable from a living existence; it is the one thing which no amount of divine endowment can absolve you from the necessity of securing by *actual living.* Therefore, in common with all beings living and functioning within the present sphere of the Supreme, Thought Adjusters must acquire experience; they must evolve from the lower, inexperienced, to the higher, more experienced, groups.

109:1.4 (1196.1) Adjusters pass through a definite developmental career in the mortal mind; they achieve a reality of attainment which is eternally theirs. They progressively acquire Adjuster skill

те овладяват все по-нови, присъщи на Настройчиците умения и способности извън зависимостта от продължаване или прекратяване на живота на техните конкретни смъртни подопечни. Те също така са равни партньори на човешкия разум в поощряването на еволюцията на безсмъртната душа, притежаваща потенциал за спасение.

and ability as a result of any and all contacts with the material races, regardless of the survival or nonsurvival of their particular mortal subjects. They are also equal partners of the human mind in fostering the evolution of the immortal soul of survival capacity.

Първият стадий на еволюция на Настройчика настъпва при сливането със спасилата се душа на смъртното същество. Така, докато на вас ви е присъщо развитие навътре и нагоре, от човека към Бога, то на Настройчиците е присъщо еволюиране навън и надолу – от Бога към човека. Затова в крайна сметка този съюз на божественото и човешкото начала вечно ще бъде син човешки и син Божий.

109:1.5 (1196.2) The first stage of Adjuster evolution is attained in fusion with the surviving soul of a mortal being. Thus, while you are in nature evolving inward and upward from man to God, the Adjusters are in nature evolving outward and downward from God to man; and so will the final product of this union of divinity and humanity eternally be the son of man and the son of God.

2. САМОДЕЙСТВАЩИТЕ НАСТРОЙЧИЦИ

На вас ви е известна класификацията на Настройчиците с оглед на опита – безопитни, опитни и висши. Вие следва също така да знаете определен функционален клас – класа на самодействащите Настройчици. Самодействащият Настройчик отговаря на следните условия:

1. Той притежава определен необходим опит от еволюиращия живот на волевото създание – или като временен обитател в света, където Настройчиците се предоставят на смъртните подопечни само за известно време, или на планетата на непосредственото сливане, където човекът не е могъл да продължи своя живот. Такъв Наставник е или опитен, или висш Настройчик.

2. Той се е сдобил с равновесие в човека, преминал третия психически кръг, и се е разпоредил за прикрепване към него на личен серафически хранител.

3. Той има подопечен, взел висше решение – да встъпи в тържествен и искрен съюз с Настройчика. Настройчикът предварително се готви за практическо сливане и смята съюза за физически извършен.

4. Той има подопечен, включен в резервния корпус на съдбата в еволюционния свят на възход на смъртните.

5. В някакъв период от време, докато неговият подопечен е спял, той временно е напускал разума на своето смъртно пребиваване за изпълнение на важна мисия на посредничество, установявайки контакт, пререгистрация или друго всечовешко служене, свързано с духовното управление на

2. SELF-ACTING ADJUSTERS

109:2.1 (1196.3) You have been informed of the classification of Adjusters in relation to experience — virgin, advanced, and supreme. You should also recognize a certain functional classification — the self-acting Adjusters. A self-acting Adjuster is one who:

109:2.2 (1196.4) 1. Has had certain requisite experience in the evolving life of a will creature, either as a temporary indweller on a type of world where Adjusters are only loaned to mortal subjects or on an actual fusion planet where the human failed of survival. Such a Monitor is either an advanced or a supreme Adjuster.

109:2.3 (1196.5) 2. Has acquired the balance of spiritual power in a human who has made the third psychic circle and has had assigned to him a personal seraphic guardian.

109:2.4 (1196.6) 3. Has a subject who has made the supreme decision, has entered into a solemn and sincere betrothal with the Adjuster. The Adjuster looks beforehand to the time of actual fusion and reckons the union as an event of fact.

109:2.5 (1196.7) 4. Has a subject who has been mustered into one of the reserve corps of destiny on an evolutionary world of mortal ascension.

109:2.6 (1196.8) 5. At some time, during human sleep, has been temporarily detached from the mind of mortal incarceration to perform some exploit of liaison, contact, reregistration, or other extrahuman service associated with the spiritual administration of the world of assignment.

дадения свят.

6. Той е служил по време на криза и е бил причастен към опита на човешкото същество, явяващо се материално допълнение към духовната личност. На тази духовна личност е било поръчано да извърши някакъв космически подвиг, имащ принципно значение за духовната организация на планетата.

109:2.7 (1196.9) 6. Has served in a time of crisis in the experience of some human being who was the material complement of a spirit personality intrusted with the enactment of some cosmic achievement essential to the spiritual economy of the planet.

Създава се впечатление, че самодействащите Настройчици притежават голяма степен самостоятелност по всички въпроси, незасягащи личностите на своите непосредствени подопечни, което се потвърждава от многобройните дела както вътре, така и отвъд пределите на смъртните, към които са прикрепени. Такива Настройчици участват в много видове дейност в света на своето пребиваване, но най-често те действат като незабелязани заселници в избраните от самите тях обители на смъртните.

109:2.8 (1196.10) Self-acting Adjusters seem to possess a marked degree of will in all matters not involving the human personalities of their immediate indwelling, as is indicated by their numerous exploits both within and without the mortal subjects of attachment. Such Adjusters participate in numerous activities of the realm, but more frequently they function as undetected indwellers of the earthly tabernacles of their own choosing.

Несъмнено е, че по-висшите и по-опитни типове Настройчици са способни да общуват със своите събратя в другите светове. Но докато самодействащите Настройчици действително поддържат такова взаимно общуване, те прибягват към него само на нивата на съответната им взаимна активност и с цел съхраняването на попечителската информация, необходима за служенето на Настройчика в световете на своето пребиваване, макар да е известно, че понякога, във времена на криза, те са участвали в решаването на междупланетни въпроси.

109:2.9 (1196.11) Undoubtedly these higher and more experienced types of Adjusters can communicate with those in other realms. But while self-acting Adjusters do thus intercommunicate, they do so only on the levels of their mutual work and for the purpose of preserving custodial data essential to the Adjuster ministry of the realms of their sojourn, though on occasions they have been known to function in interplanetary matters during times of crisis.

Висшите и самодействащи Настройчици са способни да напускат човешкото тяло по собствено желание. Вселяващият се в човека Настройчик е не органическа или биологична част от смъртния живот, а божествено допълнение към този живот. Той е бил предвиден от началните планове за появата на живот, но не е неотменима част от материалното съществуване. При все това следва да се отбележи, че след своето вселяване в смъртната обител Настройчикът я напуска крайно рядко – дори временно.

109:2.10 (1197.1) Supreme and self-acting Adjusters can leave the human body at will. The indwellers are not an organic or biologic part of mortal life; they are divine superimpositions thereon. In the original life plans they were provided for, but they are not indispensable to material existence. Nevertheless it should be recorded that they very rarely, even temporarily, leave their mortal tabernacles after they once take up their indwelling.

Свръхдействащ е такъв Настройчик, който се е справил с поверената му задача и само очаква разлагането на материалната обвивка или преместването на безсмъртната душа.

109:2.11 (1197.2) The superacting Adjusters are those who have achieved the conquest of their intrusted tasks and only await the dissolution of the material-life vehicle or the translation of the immortal soul.

3. ВРЪЗКАТА НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ С ТИПОВЕТЕ СМЪРТНИ

3. RELATION OF ADJUSTERS TO MORTAL TYPES

Характерът на конкретната дейност на

109:3.1 (1197.3) The character of the detailed work of

Тайнствените Наставници варира в зависимост от характера на техните задачи – от това, дали те са Настройчици за *връзка* или Настройчици за *сливане.* Някои Настройчици се предоставят на човека само за срока на неговия временен живот; други се посвещават като кандидати за придобиване на личност и получават разрешение за вечно сливане със своите подопечни в случай на продължаването на техния живот. Съществуват също така и неголеми вариации в тяхната дейност сред различните планетарни типове, също както в различните системи и вселени. Но като цяло техният труд е удивително еднороден – повече, отколкото при която и да е друга категория небесни създания.

Mystery Monitors varies in accordance with the nature of their assignments, as to whether or not they are *liaison* or *fusion* Adjusters. Some Adjusters are merely loaned for the temporal lifetimes of their subjects; others are bestowed as personality candidates with permission for everlasting fusion if their subjects survive. There is also a slight variation in their work among the different planetary types as well as in different systems and universes. But, on the whole, their labors are remarkably uniform, more so than are the duties of any of the created orders of celestial beings.

В някои примитивни светове (образуващи първата група) Настройчикът се вселява в разума на създанията за емпирична подготовка – основно за самообразование и постепенно развитие. Обикновено безопитните Настройчици се изпращат в такива сфери на ранния етап на тяхното съществуване. В този период първобитните хора се приближават към долината на решенията, но сравнително немного избират възхода към нравствените висоти, намиращи се зад хълмовете на самообладанието и придобиването на характер, за да се издигнат на още по-високи нива на появяващата се духовност. (Наистина, мнозина от тези, на които не се отдаде да се слеят с Настройчика, продължават да живеят като слели се с Духа.) Настройчиците придобиват ценна подготовка и натрупват удивителен опит във временното обединяване с примитивния разум и впоследствие те са способни да използват този опит за благото на по-развитите същества от други светове. *В цялата обширна вселена всичко, което е достойно за запазване, се запазва завинаги.*

109:3.2 (1197.4) On certain primitive worlds (the series one group) the Adjuster indwells the mind of the creature as an experiential training, chiefly for self-culture and progressive development. Virgin Adjusters are usually sent to such worlds during the earlier times when primitive men are arriving in the valley of decision, but when comparatively few will elect to ascend the moral heights beyond the hills of self-mastery and character acquirement to attain the higher levels of emerging spirituality. (Many, however, who fail of Adjuster fusion do survive as Spirit-fused ascenders.) The Adjusters receive valuable training and acquire wonderful experience in transient association with primitive minds, and they are able subsequently to utilize this experience for the benefit of superior beings on other worlds. *Nothing of survival value is ever lost in all the wide universe.*

В света от друг тип (втората група) Настройчици се предоставят на смъртните същества само за известно време. Тук Наставниците са неспособни да придобият личност чрез сливане със своите подопечни, но те действително им оказват огромна помощ по времето на смъртния им живот, много по-голяма от тази, която могат да окажат смъртните на Урантия. В такива светове Настройчиците се предоставят на смъртните създания за срок от един живот като еталони за постигане на по-голяма духовност, като временни помощници в усъвършенстването на характера, достоен за спасение. Настройчиците не се завръщат след естествената смърт; такива спасили се смъртни придобиват вечен живот чрез сливане с Духа.

109:3.3 (1197.5) On another type of world (the series two group) the Adjusters are merely loaned to mortal beings. Here the Monitors can never attain fusion personality through such indwelling, but they do afford great help to their human subjects during the mortal lifetime, far more than they are able to give to Urantia mortals. The Adjusters are here loaned to the mortal creatures for a single life span as patterns for their higher spiritual attainment, temporary helpers in the intriguing task of perfecting a survival character. The Adjusters do not return after natural death; these surviving mortals attain eternal life through Spirit fusion.

В светове, подобни на Урантия (третата

109:3.4 (1197.6) On worlds such as Urantia (the

група), се извършва истинско сгодяване с божествения дар – сгодяване, решаващо въпроса за живота и смъртта. Ако продължите да живеете, ще се осъществи вечен съюз, вечно сливане, съединяващо човека и Настройчика в единно същество.

series three group) there is a real betrothal with the divine gifts, a life and death engagement. If you survive, there is to be an eternal union, an everlasting fusion, the making of man and Adjuster one being.

В световете от тази група, населени със смъртни с тридялов мозък, Настройчиците са способни да установят много по-реален контакт със своите подопечни в течение на времения им живот, отколкото в създанията с едно- и двудялов мозък. Но в това, което се отнася до следсмъртния път, типовете същества с тридялов мозък преминават точно такъв път, както и расите с еднодялов и двудялов мозък – както на Урантия.

109:3.5 (1197.7) In the three-brained mortals of this series of worlds, the Adjusters are able to gain far more actual contact with their subjects during the temporal life than in the one- and two-brained types. But in the career after death, the three-brained type proceed just as do the one-brained type and the two-brained peoples — the Urantia races.

След пребиваването на Райския посвещенчески Син в световете, населени със същества с мозък от двудяловия тип, безопитните Настройчици рядко биват прикрепвани към създания, притежаващи безусловна способност за продължаване на живота. Ние предполагаме, че в такива светове практически всички Настройчици, вселяващи се в разумни и способни да продължат своя живот мъже и жени, се отнасят към числото на Наставниците от опитния или висшия тип.

109:3.6 (1198.1) On the two-brain worlds, subsequent to the sojourn of a Paradise bestowal Son, virgin Adjusters are seldom assigned to persons who have unquestioned capacity for survival. It is our belief that on such worlds practically all Adjusters indwelling intelligent men and women of survival capacity belong to the advanced or to the supreme type.

Сред много ранни еволюционни раси на Урантия съществуваха три групи същества. Ярко изразените животински черти на първата група правеха вселяването на Настройчици напълно невъзможно. Членовете на втората група демонстрираха несъмнена способност за прием на Настройчици и ги получаваха веднага след достигане на възрастта на моралната отговорност. Съществуваше и трети клас, заемащ гранично положение: те притежаваха способност за приемане на Настройчици, но Наставниците можеха да се вселяват в тях само в отговор на лична молба на индивида.

109:3.7 (1198.2) In many of the early evolutionary races of Urantia, three groups of beings existed. There were those who were so animalistic that they were utterly lacking in Adjuster capacity. There were those who exhibited undoubted capacity for Adjusters and promptly received them when the age of moral responsibility was attained. There was a third class who occupied a borderline position; they had capacity for Adjuster reception, but the Monitors could only indwell the mind on the personal petition of the individual.

Но в тези същества, които са практически лишени от възможността да продължат живота си поради своята лоша наследственост, придобита от негодни и слабо развити предци, множество безопитни Настройчици получиха ценен предварителен опит от общуване с еволюционния разум, благодарение на което станаха по-добре подготвени за последващото назначение в друг свят, в разум от по-висш тип.

109:3.8 (1198.3) But with those beings who are virtually disqualified for survival by disinheritance through the agency of unfit and inferior ancestors, many a virgin Adjuster has served a valuable preliminary experience in contacting evolutionary mind and thus has become better qualified for a subsequent assignment to a higher type of mind on some other world.

4. НАСТРОЙЧИЦИТЕ И ЧОВЕШКАТА ЛИЧНОСТ

4. ADJUSTERS AND HUMAN PERSONALITY

Вътрешните Настройчици оказват огромна

109:4.1 (1198.4) The higher forms of intelligent

помощ на висшите форми на разумно общуване между хората. Животните действително изпитват дружески чувства, но те са неспособни да си съобщават едно на друго понятия; те могат да изразяват емоции, но не идеи и идеали. По същия начин преди посвещаването на Настройчици на Съзнанието човекът с животински произход е неспособен за високо интелектуално общуване или духовна връзка със своите събратя – наистина, след като при такива еволюционни създания се появи реч, те тръгват по правия път, водещ до получаване на Настройчици.

Действително, при животните съществува примитивна форма на общуване, но в такива първични отношения напълно или почти напълно отсъства *личността.* Настройчиците не са личности; те са доличностни същества. Но те са породени от Източника на личностите и тяхното присъствие съществено повишава качествените проявления на човешката личност; това е особено вярно в тези случаи, когато Настройчикът притежава предшестващ опит.

Типът Настройчик има голямо значение за потенциалните способности на човешката личност да изрази себе си. Векове наред много от великите интелектуални и духовни вождове на Урантия оказваха своето влияние главно благодарение на превъзходството и предшестващия опит на своите вътрешни Настройчици.

Вътрешните Настройчици широко сътрудничат с други духовни влияния в преобразуването и облагородяването на потомците на примитивните хора от древността. Ако Настройчиците, пребиваващи в разума на обитателите на Урантия, бъдат отзовани, светът постепенно ще се върне към живота и обичаите на хората от първобитната епоха; божествените Наставници са един от реалните потенциали за прогресираща цивилизация.

Аз наблюдавах вселяването на Настройчик на Съзнанието в урантийски разум; съгласно архивите на Уверса това внедряване беше вече шестнадесетото за дадения Настройчик в Орвонтон. Ние не знаем дали този Наставник имаше аналогичен опит в други свръхвселени, но аз предполагам, че е имал. Този чудесен Наставник е една от най-полезните и могъщи сили, съществуващи на Урантия в днешната епоха. Това, което други, отказвали се от спасение, са загубили, този човек (и заедно с него целият ваш свят) сега го придобива. От този, който няма необходимите за продължаване на живота качества, ще вземат даже този опитен Настройчик, който той сега притежава, докато

intercommunication between human beings are greatly helped by the indwelling Adjusters. Animals do have fellow feelings, but they do not communicate concepts to each other; they can express emotions but not ideas and ideals. Neither do men of animal origin experience a high type of intellectual intercourse or spiritual communion with their fellows until the Thought Adjusters have been bestowed, albeit, when such evolutionary creatures develop speech, they are on the highroad to receiving Adjusters.

109:4.2 (1198.5) Animals do, in a crude way, communicate with each other, but there is little or no *personality* in such primitive contact. Adjusters are not personality; they are prepersonal beings. But they do hail from the source of personality, and their presence does augment the qualitative manifestations of human personality; especially is this true if the Adjuster has had previous experience.

109:4.3 (1198.6) The type of Adjuster has much to do with the potential for expression of the human personality. On down through the ages, many of the great intellectual and spiritual leaders of Urantia have exerted their influence chiefly because of the superiority and previous experience of their indwelling Adjusters.

109:4.4 (1198.7) The indwelling Adjusters have in no small measure co-operated with other spiritual influences in transforming and humanizing the descendants of the primitive men of olden ages. If the Adjusters indwelling the minds of the inhabitants of Urantia were to be withdrawn, the world would slowly return to many of the scenes and practices of the men of primitive times; the divine Monitors are one of the real potentials of advancing civilization.

109:4.5 (1198.8) I have observed a Thought Adjuster indwelling a mind on Urantia who has, according to the records on Uversa, indwelt fifteen minds previously in Orvonton. We do not know whether this Monitor has had similar experiences in other superuniverses, but I suspect so. This is a marvelous Adjuster and one of the most useful and potent forces on Urantia during this present age. What others have lost, in that they refused to survive, this human being (and your whole world) now gains. From him who has not survival qualities, shall be taken away even that experienced Adjuster which he now has, while to him who has survival prospects, shall be given even the pre-experienced Adjuster of a slothful deserter.

на онзи, който има възможност да се спаси, ще бъде посветен даже неопитният Настройчик на ленивия отстъпник.

В известен смисъл Настройчиците могат да спомагат за някакво взаимно обогатяване на планетите в сферите на истината, красотата и добродетелта. Но на тях рядко им се предоставя възможността за втори път да се внедрят на една и съща планета; понастоящем на Урантия няма нито един Настройчик, който да е служил тук преди това. Аз зная какво говоря, тъй като в архивите на Уверса се пазят техните номера и служебни досиета.

109:4.6 (1199.1) In a sense the Adjusters may be fostering a certain degree of planetary cross-fertilization in the domains of truth, beauty, and goodness. But they are seldom given two indwelling experiences on the same planet; there is no Adjuster now serving on Urantia who has been on this world previously. I know whereof I speak since we have their numbers and records in the archives of Uversa.

5. МАТЕРИАЛНИТЕ ПРЕПЯТСТВИЯ ЗА ВСЕЛЯВАНЕ НА НАСТРОЙЧИК

На висшите и самодействащи Настройчици често се отдава да внесат в човешките мисли фактори с духовно значение, когато мисловният поток тече в освободеното, но контролирано русло на творческото въображение. В такова време, а понякога и насън, на Настройчика се отдава да спре умствените токове, да задържи и измени направлението на протичане на мислите; и всичко това се извършва, за да се осъществи дълбоко духовно преобразувание в по-висшите тайници на свръхсъзнанието. Такива сили и енергии на разума стават все по-съзвучни с определени тонове на духовното ниво на настоящето и бъдещето.

Понякога на човека се отдава да преживее моменти на озарение, да чуе незамлъкващия вътрешен божествен глас, което му позволява отчасти да осъзнае мъдростта, истината, добродетелта и красотата на постоянно пребиваваща във вас потенциална личност.

Но вашите неустойчиви и бързо менящи се настроения често водят до нарушаване на плановете и преустановяване дейността на Настройчиците. На техния труд пречат не само природните особености на смъртните раси, но и вашите собствени предубедени мнения, формирали се представи и вкоренили се предразсъдъци. Поради тези препятствия в съзнанието често се проявяват само техните незавършени творения, което води към неизбежно смесване на понятията. Затова при анализа на умствените ситуации надежден е само един подход: във всяка мисъл, във всеки опит веднага да признавате само това, което те действително и принципно са, да не обръщате внимание на това, което биха могли да бъдат.

Огромният проблем на живота се

5. MATERIAL HANDICAPS TO ADJUSTER INDWELLING

109:5.1 (1199.2) Supreme and self-acting Adjusters are often able to contribute factors of spiritual import to the human mind when it flows freely in the liberated but controlled channels of creative imagination. At such times, and sometimes during sleep, the Adjuster is able to arrest the mental currents, to stay the flow, and then to divert the idea procession; and all this is done in order to effect deep spiritual transformations in the higher recesses of the superconsciousness. Thus are the forces and energies of mind more fully adjusted to the key of the contactual tones of the spiritual level of the present and the future.

109:5.2 (1199.3) It is sometimes possible to have the mind illuminated, to hear the divine voice that continually speaks within you, so that you may become partially conscious of the wisdom, truth, goodness, and beauty of the potential personality constantly indwelling you.

109:5.3 (1199.4) But your unsteady and rapidly shifting mental attitudes often result in thwarting the plans and interrupting the work of the Adjusters. Their work is not only interfered with by the innate natures of the mortal races, but this ministry is also greatly retarded by your own preconceived opinions, settled ideas, and long-standing prejudices. Because of these handicaps, many times only their unfinished creations emerge into consciousness, and confusion of concept is inevitable. Therefore, in scrutinizing mental situations, safety lies only in the prompt recognition of each and every thought and experience for just what it actually and fundamentally is, disregarding entirely what it might have been.

109:5.4 (1199.5) The great problem of life is the

заключава в приспособяването на наследствените тенденции към изискванията на духовните подбуди, внушавани от божественото присъствие на Тайнствения Наставник. Макар че на вселенския и свръхвселенски път нито един човек не може да служи на двама господари, в течение на този живот, който живеете понастоящем на Урантия, вие неизбежно сте длъжни да служите на двама господари. Вие сте длъжни да овладявате изкуството на постоянния временен компромис, присъщо на човека, и едновременно да изказвате духовна преданост само на един господар; именно затова толкова много хора се спъват и падат, губят търпение и не издържат на напрежението на еволюционната борба.

Макар че както наследствените данни на главния мозък, така и механизмът на електрохимическата регулация ограничават сферата на ефективната дейност на Настройчика, никакви наследствени недостатъци (в психически нормалния разум) не могат да възпрепятстват духовното придобиване. Наследствеността е способна да повлияе върху темповете на личностните постижения, но тя не предотвратява окончателното извършване на възходящия подвиг. Ако вие поискате да сътрудничите със своя Настройчик, рано или късно божественият дар ще доведе до появата на безсмъртна моронтийна душа и след сливането с нея ще представи ново създание на пълновластния Син-Владетел на локалната вселена, а рано или късно – и на Бащата на Настройчиците в Рая.

adjustment of the ancestral tendencies of living to the demands of the spiritual urges initiated by the divine presence of the Mystery Monitor. While in the universe and superuniverse careers no man can serve two masters, in the life you now live on Urantia every man must perforce serve two masters. He must become adept in the art of a continuous human temporal compromise while he yields spiritual allegiance to but one master; and this is why so many falter and fail, grow weary and succumb to the stress of the evolutionary struggle.

109:5.5 (1199.6) While the hereditary legacy of cerebral endowment and that of electrochemical overcontrol both operate to delimit the sphere of efficient Adjuster activity, no hereditary handicap (in normal minds) ever prevents eventual spiritual achievement. Heredity may interfere with the rate of personality conquest, but it does not prevent eventual consummation of the ascendant adventure. If you will co-operate with your Adjuster, the divine gift will, sooner or later, evolve the immortal morontia soul and, subsequent to fusion therewith, will present the new creature to the sovereign Master Son of the local universe and eventually to the Father of Adjusters on Paradise.

6. СЪХРАНЯВАНЕТО НА ИСТИНСКИТЕ ЦЕННОСТИ

Настройчиците никога не претърпяват поражение; нищо от това, което е достойно за съхраняване, не се губи; всяка значима ценност във всяко волево създание несъмнено се съхранява независимо от спасението или неспасението на откриващата значения, оценяваща личност. Така става: макар че смъртното създание може да отхвърли спасението, жизненият му опит не преминава напразно; вечният Настройчик пренася достойните черти на такъв външно неудачен живот в един от другите светове, където посвещава тези продължаващи да съществуват значения и ценности на по-висш тип разум – такъв, който е способен да продължи своето съществуване. Никой достоен опит никога не се оказва напразен; нито едно истинско значение или реална ценност никога не загива.

6. THE PERSISTENCE OF TRUE VALUES

109:6.1 (1200.1) Adjusters never fail; nothing worth surviving is ever lost; every meaningful value in every will creature is certain of survival, irrespective of the survival or nonsurvival of the meaning-discovering or evaluating personality. And so it is, a mortal creature may reject survival; still the life experience is not wasted; the eternal Adjuster carries the worth-while features of such an apparent life of failure over into some other world and there bestows these surviving meanings and values upon some higher type of mortal mind, one of survival capacity. No worth-while experience ever happens in vain; no true meaning or real value ever perishes.

Ако смъртният партньор е кандидат за сливане и напуска Тайнствения Наставник, ако човешкият партньор отхвърли пътя на възхода, Настройчикът, след освобождаването си при естествената смърт (или преди нея), отнася със себе си всичко, породено от разума на прекратяващото съществуването си създание и достойно за съхраняване. Ако на даден Настройчик нееднократно не се отдава да се слее с личността поради това, че неговите подопечни, един след друг, прекратяват съществуването си, а също така и ако този Наставник впоследствие стане личностен, то целият опит от пребиваването във всички тези смъртни интелекти и овладяното от тях ще стане действителна собственост на такъв нов Личностен Настройчик – достояние, което той ще притежава и от което ще се ползва в продължение на всички бъдещи епохи. Личностният Настройчик от тази категория е сложно съчетание от всички съхранили се черти на всички приемали го в миналото създания.

109:6.2 (1200.2) As related to fusion candidates, if a Mystery Monitor is deserted by the mortal associate, if the human partner declines to pursue the ascending career, when released by natural death (or prior thereto), the Adjuster carries away everything of survival value which has evolved in the mind of that nonsurviving creature. If an Adjuster should repeatedly fail to attain fusion personality because of the nonsurvival of successive human subjects, and if this Monitor should subsequently be personalized, all the acquired experience of having indwelt and mastered all these mortal minds would become the actual possession of such a newly Personalized Adjuster, an endowment to be enjoyed and utilized throughout all future ages. A Personalized Adjuster of this order is a composite assembly of all the survival traits of all his former creature hosts.

Когато притежаващите дълъг вселенски опит Настройчици изявят желание да се вселят в божествените Синове, изпълняващи мисии на посвещение, те прекрасно разбират, че в такова служене не могат да придобият личност. Но нерядко Бащата на духовете дарява на такива доброволци личност и ги назначава за ръководители на своите събратя. Това са тези личности, които са удостоени с власт на Сферата на Божеството. Техните уникални същности включват разнообразната палитра от човешки качества, придобити в течение на пребиваването в смъртните, точно както и духовен отпечатък от човешката божественост на посвещенческия Райски Син, придобит в течение на завършващото вселяване.

109:6.3 (1200.3) When Adjusters of long universe experience volunteer to indwell divine Sons on bestowal missions, they full well know that personality attainment can never be achieved through this service. But often does the Father of spirits grant personality to these volunteers and establish them as directors of their kind. These are the personalities honored with authority on Divinington. And their unique natures embody the mosaic humanity of their multiple experiences of mortal indwelling and also the spirit transcript of the human divinity of the Paradise bestowal Son of the terminal indwelling experience.

Дейността на Настройчиците във вашата локална вселена се направлява от Личния Настройчик на Михаил Небадонски – този същия Наставник, който крачка след крачка водеше Михаил, преживял живот в плът в облика на Йешуа бен Йосиф. Този необикновен Настройчик беше верен на своя дълг, осъществявайки доблестно и мъдро ръководство на човешката природа и неизменно наставлявайки смъртния разум на Райския Син в избиране съвършената воля на Отеца. Този Настройчик преди това служеше с Макивента Мелхиседек в дните на Авраам и вземаше участие във велики дела както до това вселяване, така и в промеждутъците между своите посвещенчески мисии.

109:6.4 (1200.4) The activities of Adjusters in your local universe are directed by the Personalized Adjuster of Michael of Nebadon, that very Monitor who guided him step by step when he lived his human life in the flesh of Joshua ben Joseph. Faithful to his trust was this extraordinary Adjuster, and wisely did this valiant Monitor direct the human nature, ever guiding the mortal mind of the Paradise Son in the choosing of the path of the Father's perfect will. This Adjuster had previously served with Machiventa Melchizedek in the days of Abraham and had engaged in tremendous exploits both previous to this indwelling and between these bestowal experiences.

Този Настройчик постигна истински триумф в разума на Иисус – този разум, който

109:6.5 (1200.5) This Adjuster did indeed triumph in Jesus' human mind — that mind which in each of

във всяка от повтарящите се жизнени ситуации запазваше безрезервна преданост към волята на Отеца, казвайки: “Да бъде Твоята воля, не Моята.” Такава несъмнена преданост е истински ключ към освобождаването от ограниченията на човешката природа към окончателно постигане на божественост.

life’s recurring situations maintained a consecrated dedication to the Father’s will, saying, “Not my will, but yours, be done.” Such decisive consecration constitutes the true passport from the limitations of human nature to the finality of divine attainment.

Понастоящем непостижимата същност на величествената личност на същия този Настройчик отразява предкръщенческата човечност на Йешуа бен Йосиф – вечния и жив отпечатък на вечните и живи ценности, създадени от най-великия от всички урантийци в скромните условия на един обикновен живот, напълно изчерпващ постижимите в смъртния опит духовни ценности.

109:6.6 (1200.6) This same Adjuster now reflects in the inscrutable nature of his mighty personality the prebaptismal humanity of Joshua ben Joseph, the eternal and living transcript of the eternal and living values which the greatest of all Urantians created out of the humble circumstances of a commonplace life as it was lived to the complete exhaustion of the spiritual values attainable in mortal experience.

На всичко, притежаващо постоянна ценност и поверено на Настройчик, е осигурено вечно съществуване. Понякога Наставникът задържа това достояние за бъдещо посвещение на смъртен разум; в други случаи, а също така и при придобиване на личност, над тези спасени и съхранени ценности се установява опека за бъдещо използване при служенето на Архитектите на Мирозданието.

109:6.7 (1201.1) Everything of permanent value which is intrusted to an Adjuster is assured eternal survival. In certain instances the Monitor holds these possessions for bestowal on a mortal mind of future indwelling; in others, and upon personalization, these surviving and conserved realities are held in trust for future utilization in the service of the Architects of the Master Universe.

7. ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЛИЧНОСТНИТЕ НАСТРОЙЧИЦИ

7. DESTINY OF PERSONALIZED ADJUSTERS

Ние не можем да кажем способни ли са тези частици на Бащата, които не са Настройчици, да станат личности, но вие вече знаете, че личността е суверенен дар на свободно изявяващия Своята воля Всеобщ Баща. Доколкото ни е известно, този тип частици на Отеца, който представляват Настройчиците, постига личност само чрез придобиване на личностни качества в процеса на служене и помощ на личностното същество. Обител на Личностните Настройчици е Сферата на Божеството, където те инструктират и направляват своите доличностни другари.

109:7.1 (1201.2) We cannot state whether or not non-Adjuster Father fragments are personalizable, but you have been informed that personality is the sovereign freewill bestowal of the Universal Father. As far as we know, the Adjuster type of Father fragment attains personality only by the acquirement of personal attributes through service-ministry to a personal being. These Personalized Adjusters are at home on Divinington, where they instruct and direct their prepersonal associates.

Личностните Настройчици не са ограничени от нищо, те са свободни и суверенни; те представляват стабилизиращо и компенсиращо начало на необятната вселена на вселените. В тях се съчетава опитът на Създателя и създанията – екзистенциален и емпиричен. Те са съвместни същества на времето и вечността. В управлението на вселената те обединяват доличностното и личностното.

109:7.2 (1201.3) Personalized Thought Adjusters are the untrammeled, unassigned, and sovereign stabilizers and compensators of the far-flung universe of universes. They combine the Creator and creature experience — existential and experiential. They are conjoint time and eternity beings. They associate the prepersonal and the personal in universe administration.

Личностните Настройчици са премъдри и могъщи изпълнители на Архитектите на

109:7.3 (1201.4) Personalized Adjusters are the all-wise and powerful executives of the Architects of

Всемира. Те са личностни изразители на цялата пълнота на опеката на Всеобщия Баща – личностна, доличностна и свръхличностна. Те са личностни попечители на това, което е изключително, необичайно и неочаквано във всички светове на трансценденталните абсонитни сфери, лежащи в областта на Бог-Пределния чак до нивото на Бог-Абсолюта.

Обхващайки в себе си всички известни отношения на личността, Личностните Настройчици са изключителни същества на вселените; те са вселичностни – те съществуват преди личността, те са личност и те съществуват след личността. Те представляват личността на Всеобщия Баща такъв, какъвто е във вечното минало, вечното настояще и вечното бъдеще.

Отецът посвети на Вечния Син екзистенциална личност от безкраен и абсолютен тип, но за своя собствена опека Той реши да остави присъщия на Настройчика личностен тип емпирична личност, посвещавана на екзистенциалния доличностен Настройчик; така в бъдещето на тях двамата им е съдено да станат вечна свръхличност, осъществяваща трансцендентално служене в абсонитните светове на нивата на Пределното, Висшето-Пределното и даже Пределното-Абсолютното.

Във вселените Личностните Настройчици рядко биват незаети. Понякога те се съвещават с Извечно Древните и понякога Личностните Настройчици на седмократните Синове-Създатели идват в столичните светове на съзвездията за съвещания с управителите на съзвездия Ворондадек.

Когато планетарният наблюдател на Урантия от категорията на Ворондадек – Височайшият Опекун, неотдавна приел задълженията на извънредния регент на вашия свят, представи своите пълномощия в присъствието на местния управляващ, той пристъпи към управлението на Урантия заедно с напълно комплектован, набран от самия него персонал. Той незабавно разпредели планетарните задължения сред своите партньори и помощници. Но той не е избирал тези Личностни Настройчици, които се явиха пред него в момента, когато пристъпи към изпълнението на своите задължения. Той даже не знаеше, че тяхната поява ще бъде такава, тъй като по времето на предишното регентство те не проявяваха своето божествено присъствие по подобен начин. И Всевишният регент не възлагаше задачи на тези изявили доброволно желание Личностни Настройчици и не определяше техните задължения. При все това три от тези вселичностни същества бяха сред най-активните от многобройните

the Master Universe. They are the personal agents of the full ministry of the Universal Father — personal, prepersonal, and superpersonal. They are the personal ministers of the extraordinary, the unusual, and the unexpected throughout all the realms of the transcendental absonite spheres of the domain of God the Ultimate, even to the levels of God the Absolute.

109:7.4 (1201.5) They are the exclusive beings of the universes who embrace within their being all the known relationships of personality; they are omnipersonal — they are before personality, they are personality, and they are after personality. They minister the personality of the Universal Father as in the eternal past, the eternal present, and the eternal future.

109:7.5 (1201.6) Existential personality on the order of the infinite and absolute, the Father bestowed upon the Eternal Son, but he chose to reserve for his own ministry the experiential personality of the type of the Personalized Adjuster bestowed upon the existential prepersonal Adjuster; and they are thus both destined to the future eternal superpersonality of the transcendental ministry of the absonite realms of the Ultimate, the Supreme-Ultimate, even to the levels of the Ultimate-Absolute.

109:7.6 (1201.7) Seldom are the Personalized Adjusters seen at large in the universes. Occasionally they consult with the Ancients of Days, and sometimes the Personalized Adjusters of the sevenfold Creator Sons come to the headquarters worlds of the constellations to confer with the Vorondadek rulers.

109:7.7 (1201.8) When the planetary Vorondadek observer of Urantia — the Most High custodian who not long since assumed an emergency regency of your world — asserted his authority in the presence of the resident governor general, he began his emergency administration of Urantia with a full staff of his own choosing. He immediately assigned to all his associates and assistants their planetary duties. But he did not choose the three Personalized Adjusters who appeared in his presence the instant he assumed the regency. He did not even know they would thus appear, for they did not so manifest their divine presence at the time of a previous regency. And the Most High regent did not assign service or designate duties for these volunteer Personalized Adjusters. Nevertheless, these three omnipersonal beings were among the most active of the numerous orders of celestial beings then serving on Urantia.

категории небесни същества, служещи в това време на Урантия.

Личностните Настройчици предоставят разнообразни услуги на многобройните категории вселенски личности, но на нас не ни е позволено да обсъждаме такива въпроси с еволюционните създания, дарени с Настройчици. Тези необикновени, пребиваващи в хората божествени същества са сред най-изумителните личности в цялата голяма вселена и никой не се наема да предскаже характера на тяхната бъдеща мисия.

[Представено от Единичен Посланик на Орвонтон.]

109:7.8 (1202.1) Personalized Adjusters perform a wide range of services for numerous orders of universe personalities, but we are not permitted to discuss these ministries with Adjuster-indwelt evolutionary creatures. These extraordinary human divinities are among the most remarkable personalities of the entire grand universe, and no one dares to predict what their future missions may be.

109:7.9 (1202.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Документ 110. Връзка на Настройчиците. с индивидуалните смъртни

⇦ 109 Книгата Урантия 111 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 110. ВРЪЗКА НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ С ИНДИВИДУАЛНИТЕ СМЪРТНИ

Секции

Въведение
1. Вселяването в смъртния разум
2. Настройчиците и човешката воля
3. Сътрудничеството с Настройчика
4. Дейността на Настройчика в разума
5. Погрешните представи за ръководството на Настройчиците
6. Седемте психически кръга
7. Постигането на безсмъргие

PAPER 110 RELATION OF ADJUSTERS TO INDIVIDUAL MORTALS

SECTIONS

Introduction
1. Indwelling the Mortal Mind
2. Adjusters and Human Will
3. Co-operation with the Adjuster
4. The Adjuster's Work in the Mind
5. Erroneous Concepts of Adjuster Guidance
6. The Seven Psychic Circles
7. The Attainment of Immortality

Въведение

ПРЕДОСТАВЯНЕТО на свобода на несъвършените същества води до трагедии и съвършеното изначално Божество повсеместно разделя тези страдания с присъщите Му съпричастие, любов и преданост.

Доколкото съм запознат с положението на делата във вселената, аз смятам любовта и предаността на Настройчиците на Съзнанието за най-истински божественото чувство в цялото творение. Любовта на Синовете в тяхното служене на расите е великолепна, но предаността на Настройчика към индивида се отличава с трогателно-възвишен божествено-бащински характер. Очевидно Райският Баща е оставил за Себе Си този вид лична връзка със Своите индивидуални създания като изключителен прерогатив на Твореца. И в цялата вселена на вселените няма нищо, което би могло да се сравни с изумителното служене на тези безличностни същества, които по

INTRODUCTION

110:0.1 (1203.1) THE endowment of imperfect beings with freedom entails inevitable tragedy, and it is the nature of the perfect ancestral Deity to universally and affectionately share these sufferings in loving companionship.

110:0.2 (1203.2) As far as I am conversant with the affairs of a universe, I regard the love and devotion of a Thought Adjuster as the most truly divine affection in all creation. The love of the Sons in their ministry to the races is superb, but the devotion of an Adjuster to the individual is touchingly sublime, divinely Fatherlike. The Paradise Father has apparently reserved this form of personal contact with his individual creatures as an exclusive Creator prerogative. And there is nothing in all the universe of universes exactly comparable to the marvelous ministry of these impersonal entities that so fascinatingly indwell the children of the evolutionary planets.

толкова чудесен начин се вселяват в децата на еволюционните планети.

1. ВСЕЛЯВАНЕТО В СМЪРТНИЯ РАЗУМ

Не следва да се смята, че Настройчиците живеят в материалния мозък на човека. Те не са органична част от физическите създания на световете. По-вярна би била представата, съгласно която Настройчикът пребивава в смъртния разум, а не в пределите на един физически орган. Косвено и незабелязано Настройчикът постоянно общува с подопечния му човек – особено в течение на възвишеното вероизповедно общуване на разума с духа в областта на свръхсъзнанието.

Жалко, че не мога да помогна на еволюиращите смъртни по-добре да разберат и по-пълно да осъзнаят безкористния и величествен труд на живеещите в тях Настройчици, толкова беззаветно предани на задачата за повишаване на духовното благополучие на човека. Тези Наставници са ефективни попечители на по-висшите функции на човешкия разум; с мъдростта и опита се обръщат те към духовния потенциал на човешкия интелект. Тези небесни помощници са предани на изпълнението на грандиозна задача – те са призвани успешно да ви преведат по пътя, водещ надълбоко и нагоре, към божествените небеса и щастие. Тези неуморими труженици се посветени на бъдещото претворяване на победата на божествената истина във вашия вечен живот. Те са тези бдителни стражи, които водят богопозналия човешки разум встрани от спотаеното зло, умело направлявайки еволюиращата човешка душа към далечните и вечни брегове – божествени пристани на съвършенството. Настройчиците – вашите предани кормчии, са надеждни и уверени водачи, водещи ви през мрачните и забъркани лабиринти на краткия земен път; това са търпеливите учители, неизменно подбуждащи своите подопечни да вървят напред, към все по-голямо съвършенство. Това са грижливите пазители на възвишените ценности, раждащи се в характера на създанието. На мен би ми се искало да се отнасяте към тях с по-голяма любов, да сътрудничите по-широко с тях и да ги цените повече.

Макар пребиваващите във вас божествени същества да са основно заети с вашата духовна подготовка за следващия стадий на безкрайното съществуване, те са дълбоко заинтересувани и от вашето всемирно благополучие, от вашите практически успехи на Земята. Те се радват да съдействат за

1. INDWELLING THE MORTAL MIND

110:1.1 (1203.3) Adjusters should not be thought of as living in the material brains of human beings. They are not organic parts of the physical creatures of the realms. The Thought Adjuster may more properly be envisaged as indwelling the mortal mind of man rather than as existing within the confines of a single physical organ. And indirectly and unrecognized the Adjuster is constantly communicating with the human subject, especially during those sublime experiences of the worshipful contact of mind with spirit in the superconsciousness.

110:1.2 (1203.4) I wish it were possible for me to help evolving mortals to achieve a better understanding and attain a fuller appreciation of the unselfish and superb work of the Adjusters living within them, who are so devoutly faithful to the task of fostering man's spiritual welfare. These Monitors are efficient ministers to the higher phases of men's minds; they are wise and experienced manipulators of the spiritual potential of the human intellect. These heavenly helpers are dedicated to the stupendous task of guiding you safely inward and upward to the celestial haven of happiness. These tireless toilers are consecrated to the future personification of the triumph of divine truth in your life everlasting. They are the watchful workers who pilot the God-conscious human mind away from the shoals of evil while expertly guiding the evolving soul of man toward the divine harbors of perfection on far-distant and eternal shores. The Adjusters are loving leaders, your safe and sure guides through the dark and uncertain mazes of your short earthly career; they are the patient teachers who so constantly urge their subjects forward in the paths of progressive perfection. They are the careful custodians of the sublime values of creature character. I wish you could love them more, co-operate with them more fully, and cherish them more affectionately.

110:1.3 (1204.1) Although the divine indwellers are chiefly concerned with your spiritual preparation for the next stage of the never-ending existence, they are also deeply interested in your temporal welfare and in your real achievements on earth. They are delighted to contribute to your health, happiness, and true prosperity. They are not indifferent to your

вашето здраве, щастие и истинско процъфтяване. Те не са безразлични към вашия успех във всички области на планетарното развитие, които не са във вреда на вечния прогрес на вашия бъдещ живот.

Вашите ежедневни дела и разнообразните подробности от живота ви интересуват и безпокоят Настройчиците дотолкова, доколкото тези обстоятелства оказват влияние върху избора на това, което е важно за вашето временно,самоопределение, и обуславят насъщните духовни решения, с това въздействайки върху решаването на проблема за съхраняването на вашата душа и вечния прогрес. Настройчикът, който е пасивен в това, което се отнася към чисто всемирното благополучие, е божествено деен във всичко, засягащо вашето вечно бъдеще.

Настройчикът остава с вас при всички бедствия и в продължение на всички болести, които не унищожават до край умствените способности. Колко обидно е съзнателното оскверняване и другото замърсяване на физическото тяло, което трябва да служи за земна обител на този чудесен Божий дар. Всички физически отрови изключително много затрудняват усилията на Настройчика, насочени към възвисяването на материалния разум, докато духовната отрова на страха, гнева, завистта, ревността, подозрителността и нетърпимостта също са огромна пречка за духовния прогрес на еволюиращата душа.

Понастоящем вие преминавате през този период от време, когато Настройчикът търси вашето разположение; оправдайте доверието, оказано ви от божествения дух, който се стреми към вечен съюз с вашия разум и душа, и тогава ще се осъществи това моронтийно единство, тази възвишена хармония, тази космическа координация, тази божествена съзвучност, това небесно сливане, това безкрайно съединяване на индивидуалностите, това единство на съществото, което е толкова съвършено и окончателно, че даже и най-опитните личности никога не могат да отличат или разпознаят индивидуалностите на слелите се партньори – смъртния човек и божествения Настройчик.

success in all matters of planetary advancement which are not inimical to your future life of eternal progress.

110:1.4 (1204.2) Adjusters are interested in, and concerned with, your daily doings and the manifold details of your life just to the extent that these are influential in the determination of your significant temporal choices and vital spiritual decisions and, hence, are factors in the solution of your problem of soul survival and eternal progress. The Adjuster, while passive regarding purely temporal welfare, is divinely active concerning all the affairs of your eternal future.

110:1.5 (1204.3) The Adjuster remains with you in all disaster and through every sickness which does not wholly destroy the mentality. But how unkind knowingly to defile or otherwise deliberately to pollute the physical body, which must serve as the earthly tabernacle of this marvelous gift from God. All physical poisons greatly retard the efforts of the Adjuster to exalt the material mind, while the mental poisons of fear, anger, envy, jealousy, suspicion, and intolerance likewise tremendously interfere with the spiritual progress of the evolving soul.

110:1.6 (1204.4) Today you are passing through the period of the courtship of your Adjuster; and if you only prove faithful to the trust reposed in you by the divine spirit who seeks your mind and soul in eternal union, there will eventually ensue that morontia oneness, that supernal harmony, that cosmic co-ordination, that divine attunement, that celestial fusion, that never-ending blending of identity, that oneness of being which is so perfect and final that even the most experienced personalities can never segregate or recognize as separate identities the fusion partners — mortal man and divine Adjuster.

2. НАСТРОЙЧИЦИТЕ И ЧОВЕШКАТА ВОЛЯ

Когато Настройчикът на Съзнанието се внедрява в човешкия разум, той донася със себе си еталон за жизнения път – идеала за живота, установен и предопределен от него самия и от Личностните Настройчици на Сферата на Божеството и утвърден от Личностния Настройчик на Урантия. Затова

2. ADJUSTERS AND HUMAN WILL

110:2.1 (1204.5) When Thought Adjusters indwell human minds, they bring with them the model careers, the ideal lives, as determined and foreordained by themselves and the Personalized Adjusters of Divinington, which have been certified by the Personalized Adjuster of Urantia. Thus they begin work with a definite and predetermined plan

той пристъпва към своя труд с точен и зададен план за интелектуалното и духовно развитие на човешкия подопечен, но нито един човек не е задължен да приема този план. Всеки човек има свое предназначение, но приемането от вас на това божествено предназначение не е предопределено; всеки от вас е свободен да отклони всяка част или цялата програма на Настройчика на Съзнанието. Неговата мисия се заключава в осъществяването на такива интелектуални изменения и постигане на такива духовни преобразувания, които могат да срещнат вашето доброволно и разумно одобрение и така да окажат по-голямо влияние върху направлението на развитието на личността; но никога и при никакви обстоятелства божествените Наблюдатели не ви използват и не оказват никакво произволно влияние на вашия избор и решения. Настройчиците уважават суверенността на вашата личност; *те винаги се подчиняват на вашата воля.*

Те са настойчиви, изобретателни и съвършени в своите методи на работа, но никога не прибягват към насилие по отношение на волевата индивидуалност на приемащите ги създания. Нито един човек няма да бъде одухотворен с божествен Наставник против неговата воля; продължаването на живота е дар на Боговете, който трябва да бъде желан от създанията на времето. В края на краищата, както ще покаже летописът на вашия живот, в крайна сметка всичко, което Настройчикът може да направи за вас, ще бъде постигнато с ваше участие и с ваше съгласие. Вие ще бъдете доброволен партньор на Настройчика на всеки етап от тази колосална трансформация, която се извършва в течение на възхода.

Настройчикът не се опитва да контролира вашия мисловен процес като такъв; той по-скоро се стреми да го одухотворява, да го обърне към вечността. Нито ангелите, нито Настройчиците се стремят непосредствено да въздействат на човешкото мислене. Това е изключителен прерогатив на вашата личност. Настройчиците се стараят да подобрят, видоизменят, направляват и контролират вашия мисловен процес; но на първо място те са посветени на създаването на духовен аналог на вашия път, морантиен дубликат на вашето истинско прогресиращо "аз", необходим за продължаването на живота.

Настройчиците действат на висшите нива на човешкия разум, където непрестанно се стремят да създадат морантиен дубликат за всяко понятие, заключено в смъртния интелект. Затова съществуват две реалности, които се сблъскват и съсредоточават в контурите на човешкия разум: първата – това е

for the intellectual and spiritual development of their human subjects, but it is not incumbent upon any human being to accept this plan. You are all subjects of predestination, but it is not foreordained that you must accept this divine predestination; you are at full liberty to reject any part or all of the Thought Adjusters' program. It is their mission to effect such mind changes and to make such spiritual adjustments as you may willingly and intelligently authorize, to the end that they may gain more influence over the personality directionization; but under no circumstances do these divine Monitors ever take advantage of you or in any way arbitrarily influence you in your choices and decisions. The Adjusters respect your sovereignty of personality; *they are always subservient to your will.*

110:2.2 (1204.6) They are persistent, ingenious, and perfect in their methods of work, but they never do violence to the volitional selfhood of their hosts. No human being will ever be spiritualized by a divine Monitor against his will; survival is a gift of the Gods which must be desired by the creatures of time. In the final analysis, whatever the Adjuster has succeeded in doing for you, the records will show that the transformation has been accomplished with your co-operative consent; you will have been a willing partner with the Adjuster in the attainment of every step of the tremendous transformation of the ascension career.

110:2.3 (1205.1) The Adjuster is not trying to control your thinking, as such, but rather to spiritualize it, to eternalize it. Neither angels nor Adjusters are devoted directly to influencing human thought; that is your exclusive personality prerogative. The Adjusters are dedicated to improving, modifying, adjusting, and co-ordinating your thinking processes; but more especially and specifically they are devoted to the work of building up spiritual counterparts of your careers, morontia transcripts of your true advancing selves, for survival purposes.

110:2.4 (1205.2) Adjusters work in the spheres of the higher levels of the human mind, unceasingly seeking to produce morontia duplicates of every concept of the mortal intellect. There are, therefore, two realities which impinge upon, and are centered in, the human mind circuits: one, a mortal self evolved from the original plans of the

смъртното “аз”, възникнало върху основата на изначалните планове на Носителите на Живота, втората – безсмъртната същност, породена от висшите Сфери на Божеството, пребиваващият във вас Божий дар. Но смъртното “аз” е и личностно “аз”; то притежава личност.

Life Carriers, the other, an immortal entity from the high spheres of Divinington, an indwelling gift from God. But the mortal self is also a personal self; it has personality.

Като личностно създание вие притежавате разум и воля. Като доличностно създание Настройчикът притежава предразум и предволя. Ако вие дотолкова се съгласувате с разума на Настройчика, че напълно се схождате с него по възгледи, то у вас се появява единен разум и вашият разум получава подкрепа от разума на Настройчика. Впоследствие, ако вашата воля заповядва да се изпълни и осигурява изпълнението на решението на този нов обединен разум, то благодарение на вашите решения доличностната воля на Настройчика постига личностно изражение и в това, което се отнася до тази конкретна дейност, вие и Настройчикът ставате единни. Вашият разум постига хармония с божествеността, а волята на Настройчика придобива личностно изражение.

110:2.5 (1205.3) You as a personal creature have mind and will. The Adjuster as a prepersonal creature has premind and prewill. If you so fully conform to the Adjuster’s mind that you see eye to eye, then your minds become one, and you receive the reinforcement of the Adjuster’s mind. Subsequently, if your will orders and enforces the execution of the decisions of this new or combined mind, the Adjuster’s prepersonal will attains to personality expression through your decision, and as far as that particular project is concerned, you and the Adjuster are one. Your mind has attained to divinity attunement, and the Adjuster’s will has achieved personality expression.

В интелектуално отношение вие се приближавате към моронтийния тип битие в тази степен, в която осъзнавате това единение. Моронтийният разум е термин, който обозначава същността и съвкупността на сътрудничещите си разуми, имащи различна материална и духовна природа. Следователно моронтийният интелект означава двойствен разум, съществуващ в локалната вселена и подчиняващ се на единната воля. В случая със смъртните това е такава човешка воля, която става божествена благодарение на отъждествяването на човешкия разум с разумното начало на Бога.

110:2.6 (1205.4) To the extent that this identity is realized, you are mentally approaching the morontia order of existence. Morontia mind is a term signifying the substance and sum total of the co-operating minds of diversely material and spiritual natures. Morontia intellect, therefore, connotes a dual mind in the local universe dominated by one will. And with mortals this is a will, human in origin, which is becoming divine through man’s identification of the human mind with the mindedness of God.

3. СЪТРУДНИЧЕСТВОТО С НАСТРОЙЧИКА

Настройчиците участват в свещения и величествен вековен замисъл; те са въвлечени в едно от висшите дела на времето в пространството. И колко голяма е тяхната радост, когато вашето сътрудничество им позволява да ви помогнат в кратката борба във времето, докато продължават да решават своите по-значителни задачи на вечността. Но обикновено, когато вашият Настройчик се опитва да общува с вас, неговите послания се губят в материалните водовъртежи, възникващи в енергийните потоци на човешкия разум; само рядко вие улавяте ехо, слабо и далечно ехо, на божествения глас.

3. CO-OPERATION WITH THE ADJUSTER

110:3.1 (1205.5) Adjusters are playing the sacred and superb game of the ages; they are engaged in one of the supreme adventures of time in space. And how happy they are when your co-operation permits them to lend assistance in your short struggles of time as they continue to prosecute their larger tasks of eternity. But usually, when your Adjuster attempts to communicate with you, the message is lost in the material currents of the energy streams of human mind; only occasionally do you catch an echo, a faint and distant echo, of the divine voice.

Успехът на Настройчика в превеждането

110:3.2 (1205.6) The success of your Adjuster in the

ви през смъртния живот и осигуряването на вашето спасение зависи не толкова от теориите, върху които се строят вашите вярвания, колкото от вашите решения, от целеустремеността ви и от непоколебимата ви *вяра.* Всички тези атрибути, присъщи на растежа на личността, стават могъщи фактори на вашия прогрес, тъй като те спомагат за сътрудничеството с Настройчика; те ви помагат да прекратите своето противодействие. Настройчиците на Съзнанието постигат успех или, както изглежда, търпят поражение в своите земни начинания точно в същата степен, в която на смъртните се отдава или не се отдава да следват плана, съгласно който те са длъжни да преминат възходящия път за развитие и да постигнат съвършенство. Тайната на спасението е скрита във висшето човешко желание да станеш подобен на Бога, а също така и в свързаната с това желание готовност да правиш всичко това и да бъдеш всичко това, което е необходимо за окончателното удовлетворяване на това всепоглъщащо желание.

enterprise of piloting you through the mortal life and bringing about your survival depends not so much on the theories of your beliefs as upon your decisions, determinations, and steadfast *faith.* All these movements of personality growth become powerful influences aiding in your advancement because they help you to co-operate with the Adjuster; they assist you in ceasing to resist. Thought Adjusters succeed or apparently fail in their terrestrial undertakings just in so far as mortals succeed or fail to co-operate with the scheme whereby they are to be advanced along the ascending path of perfection attainment. The secret of survival is wrapped up in the supreme human desire to be Godlike and in the associated willingness to do and be any and all things which are essential to the final attainment of that overmastering desire.

Когато говорим за успех или неуспех на Настройчика, имаме предвид продължаването на живота на човека. *Настройчиците никога не претърпяват поражение*; те са божествени по същество и победоносно завършват всяко свое начинание.

110:3.3 (1206.1) When we speak of an Adjuster's success or failure, we are speaking in terms of human survival. *Adjusters never fail;* they are of the divine essence, and they always emerge triumphant in each of their undertakings.

Аз не мога да не отбележа, че множество хора посвещават маса време и умствена енергия на глупости и почти напълно изпускат от внимание по-основните реалности, изпълнението на вечното значение – същите тези дела, които спомагат за създаването на по-хармоничен работен съюз с вашия Настройчик. Голямата цел на човешкото съществуване е постигане на съзвучие с божествения вътрешен Настройчик; великото постижение на смъртния живот е постигане на истинска и отзивчива преданост към вечните цели на божествения дух, който търпеливо чака и се труди във вашия разум. Но посветеното и целеустремено усилие, насочено към реализацията на вечния път, никак не противоречи на веселия и радостен живот, на успешната и достойна кариера на Земята. Сътрудничеството с Настройчика на Съзнанието не влече след себе си само изтезания, мнимо благочестие или лицемерно и умишлено самоунищожение. Идеалният живот е животът в преданото служене, а не в тревоги и страх.

110:3.4 (1206.2) I cannot but observe that so many of you spend so much time and thought on mere trifles of living, while you almost wholly overlook the more essential realities of everlasting import, those very accomplishments which are concerned with the development of a more harmonious working agreement between you and your Adjusters. The great goal of human existence is to attune to the divinity of the indwelling Adjuster; the great achievement of mortal life is the attainment of a true and understanding consecration to the eternal aims of the divine spirit who waits and works within your mind. But a devoted and determined effort to realize eternal destiny is wholly compatible with a lighthearted and joyous life and with a successful and honorable career on earth. Co-operation with the Thought Adjuster does not entail self-torture, mock piety, or hypocritical and ostentatious self-abasement; the ideal life is one of loving service rather than an existence of fearful apprehension.

Объркването, смущението, дори обезсърчаването и обезкуражаването не задължително означават съпротива срещу ръководството на вътрешния Настройчик. Такива отношения понякога могат да

110:3.5 (1206.3) Confusion, being puzzled, even sometimes discouraged and distracted, does not necessarily signify resistance to the leadings of the indwelling Adjuster. Such attitudes may sometimes connote lack of active co-operation

означават отсъствие на активно сътрудничество с божествения Наставник и затова са способни донякъде да забавят духовния прогрес, но подобни интелектуално-емоционални трудности не оказват никакво влияние върху несъмнеността на спасението на позналата Бога душа. Само едното невежество не може да попречи на продължаването на живота, точно както и предизвиканите от смущение съмнения или породената от страх неувереност. Само съзнателната съпротива спрямо ръководството на Настройчика може да възпрепятства спасението на еволюиращата безсмъртна душа.

with the divine Monitor and may, therefore, somewhat delay spiritual progress, but such intellectual emotional difficulties do not in the least interfere with the certain survival of the God-knowing soul. Ignorance alone can never prevent survival; neither can confusional doubts nor fearful uncertainty. Only conscious resistance to the Adjuster's leading can prevent the survival of the evolving immortal soul.

Вие не трябва да се отнасяте към сътрудничеството със своя Настройчик като към строго съзнателен процес, тъй като той не е такъв; но вашите мотиви и решения, вашата предана целеустременост и висши желания действително съставляват реално и ефективно сътрудничество. Вие сте способни съзнателно да се сдобиете с по-голяма хармония с Настройчика за сметка на следното:

110:3.6 (1206.4) You must not regard co-operation with your Adjuster as a particularly conscious process, for it is not; but your motives and your decisions, your faithful determinations and your supreme desires, do constitute real and effective co-operation. You can consciously augment Adjuster harmony by:

1. Решението да отговаряте на божественото ръководство, искреният стремеж да положите в основата на своя живот най-висшите представи за истината, красотата и добродетелите и след това да съгласувате тези божествени качества посредством мъдростта, поклонението, вярата и любовта.

110:3.7 (1206.5) 1. Choosing to respond to divine leading; sincerely basing the human life on the highest consciousness of truth, beauty, and goodness, and then co-ordinating these qualities of divinity through wisdom, worship, faith, and love.

2. Любовта към Бога и желанието да станеш такъв като Него е истинско признание на божественото бащинство и любвеобилното поклонение на небесния Отец.

110:3.8 (1206.6) 2. Loving God and desiring to be like him — genuine recognition of the divine fatherhood and loving worship of the heavenly Parent.

3. Любовта към човека и искреният стремеж да му служиш е беззаветно признание на братството на хората в съчетание с разумната и мъдра любов към всеки от вашите близки.

110:3.9 (1206.7) 3. Loving man and sincerely desiring to serve him — wholehearted recognition of the brotherhood of man coupled with an intelligent and wise affection for each of your fellow mortals.

4. Радостното приемане на космическо гражданство е честно признание за своите нарастващи задължения по отношение на Висшето Същество, осъзнаване на зависимостта между еволюционния човек и разкриващото се Божество. Така се ражда космическата нравственост и се пробужда разбирането на всеобщия дълг.

110:3.10 (1206.8) 4. Joyful acceptance of cosmic citizenship — honest recognition of your progressive obligations to the Supreme Being, awareness of the interdependence of evolutionary man and evolving Deity. This is the birth of cosmic morality and the dawning realization of universal duty.

4. ДЕЙНОСТТА НА НАСТРОЙЧИКА В РАЗУМА

4. THE ADJUSTER'S WORK IN THE MIND

Настройчиците са способни да получават непрекъснат поток от космически съобщения, постъпващи през основните контури на

110:4.1 (1207.1) Adjusters are able to receive the continuous stream of cosmic intelligence coming in over the master circuits of time and space; they

времето и пространството; те притежават свободен достъп до духовната информация и енергии на вселените. Но могъщите заселници могат да предадат само малка част от тази мъдрост и истини на разума на своите смъртни подопечни поради отсъствието на природно сходство и липсата на ответно възприятие.

Настройчикът на Съзнанието постоянно се стреми да окаже такова духовно въздействие на вашия разум, че да развие вашата моронтийна душа. Но самите вие почти никога не осъзнавате тази вътрешна опека. Вие сте напълно неспособни да различите плодовете на вашия собствен материален интелект от тези, които са следствие от съвместната дейност на вашата душа и Настройчика.

Някои неочаквани мисли, умозаключения и други мислени образи са понякога преки или косвени резултати от дейността на Настройчика; но по-често от всичко те представляват внезапно проявяване в съзнанието на идеи, формирали се в дълбините на разума, което е естествено и ежедневно проявление на нормалната и обикновена психическа функция, присъща на контурите на развиващия се животински разум. (За разлика от тези продукти на подсъзнанието откровенията на Настройчика се проявяват чрез сферата на свръхсъзнанието.)

Доверете на Настройчика всичко, което се отнася до разумната дейност и се намира отвъд пределите на рутинното съзнание. В надлежното време – ако не в този свят, то в обителските светове – те подробно ще се отчитат за своето служене и в резултат ще разкрият тези значения и ценности, които са били поверени на тяхната опека и съхранение. Ако вие съхраните живота си, те ще възстановят всички истински ценности на човешкия разум.

Съществува огромна пропаст между човешкото и божественото, между човека и Бога. Урантийските раси са толкова подчинени на електрохимичната регулация, толкова напомнят животните в своето ежедневно поведение, толкова са емоционални в своите обичайни реакции, че на Наставниците е изключително трудно да ги водят и направляват. За вас са толкова нехарактерни смелите решения и преданото сътрудничество, че пребиваващият във вас Настройчик смята за практически невъзможно да общува непосредствено с човешкия разум. Даже тогава, когато му се отдава да покаже на еволюиращата душа проблясъка на нова истина, духовното откровение често дотолкова

are in full touch with the spirit intelligence and energy of the universes. But these mighty indwellers are unable to transmit very much of this wealth of wisdom and truth to the minds of their mortal subjects because of the lack of commonness of nature and the absence of responsive recognition.

110:4.2 (1207.2) The Thought Adjuster is engaged in a constant effort so to spiritualize your mind as to evolve your morontia soul; but you yourself are mostly unconscious of this inner ministry. You are quite incapable of distinguishing the product of your own material intellect from that of the conjoint activities of your soul and the Adjuster.

110:4.3 (1207.3) Certain abrupt presentations of thoughts, conclusions, and other pictures of mind are sometimes the direct or indirect work of the Adjuster; but far more often they are the sudden emergence into consciousness of ideas which have been grouping themselves together in the submerged mental levels, natural and everyday occurrences of normal and ordinary psychic function inherent in the circuits of the evolving animal mind. (In contrast with these subconscious emanations, the revelations of the Adjuster appear through the realms of the superconscious.)

110:4.4 (1207.4) Trust all matters of mind beyond the dead level of consciousness to the custody of the Adjusters. In due time, if not in this world then on the mansion worlds, they will give good account of their stewardship, and eventually will they bring forth those meanings and values intrusted to their care and keeping. They will resurrect every worthy treasure of the mortal mind if you survive.

110:4.5 (1207.5) There exists a vast gulf between the human and the divine, between man and God. The Urantia races are so largely electrically and chemically controlled, so highly animallike in their common behavior, so emotional in their ordinary reactions, that it becomes exceedingly difficult for the Monitors to guide and direct them. You are so devoid of courageous decisions and consecrated co-operation that your indwelling Adjusters find it next to impossible to communicate directly with the human mind. Even when they do find it possible to flash a gleam of new truth to the evolving mortal soul, this spiritual revelation often so blinds the creature as to precipitate a convulsion of fanaticism or to initiate some other intellectual upheaval which results disastrously.

ослепява съзнанието, че предизвиква спазми на фанатизъм или довежда до друго интелектуално сътресение с катастрофални последици. Много нови религии и странни учения възникнаха от неуспешни, несъвършени, неправилно изтълкувани и изкривени съобщения на Настройчиците на Съзнанието.

Many a new religion and strange “ism” has arisen from the aborted, imperfect, misunderstood, and garbled communications of the Thought Adjusters.

Както свидетелстват архивите на Йерусем, в течение на много хиляди години във всяко ново поколение се появяваха все по-малко същества, способни благополучно да взаимодействат със самодействащите Настройчици. Такова положение предизвиква тревога и надзиращите личности на Сатания приветстват предложенията на някои от вашите непосредствени планетарни наблюдатели, предлагащи да вземат мерки за развитие и съхраняване на висшите духовни типове урантийски раси.

110:4.6 (1207.6) For many thousands of years, so the records of Jerusem show, in each generation there have lived fewer and fewer beings who could function safely with self-acting Adjusters. This is an alarming picture, and the supervising personalities of Satania look with favor upon the proposals of some of your more immediate planetary supervisors who advocate the inauguration of measures designed to foster and conserve the higher spiritual types of the Urantia races.

5. ПОГРЕШНИТЕ ПРЕДСТАВИ ЗА РЪКОВОДСТВОТО НА НАСТРОЙЧИЦИТЕ

5. ERRONEOUS CONCEPTS OF ADJUSTER GUIDANCE

Не бъркайте и не смесвайте мисията и влиянието на Настройчика с това, което обикновено се нарича съзнание; те нямат пряко отношение едно към друго. Съзнанието е присъща на човека чисто психическа реакция. Него не бива да го презирате, но то едва ли е обърнат към душата глас на Бога, гласът, който действително би принадлежал на Настройчика, ако можеше да бъде чут. Вярно е, че вашето съзнание ви насочва към правилните постъпки; но в допълнение към това Настройчикът се стреми да ви съобщи какво именно е правилно, а това е възможно в тези случаи, когато чувствате ръководството на Наставника, и в тази степен, в която сте способни на това.

110:5.1 (1207.7) Do not confuse and confound the mission and influence of the Adjuster with what is commonly called conscience; they are not directly related. Conscience is a human and purely psychic reaction. It is not to be despised, but it is hardly the voice of God to the soul, which indeed the Adjuster’s would be if such a voice could be heard. Conscience, rightly, admonishes you to do right; but the Adjuster, in addition, endeavors to tell you what truly is right; that is, when and as you are able to perceive the Monitor’s leading.

Човешките сънища, тези безредни и разпокъсани картини на несъгласувания спящ разум, са адекватно потвърждение на неспособността на Настройчика да хармонизира и свърже различните фактори на човешкия разум. Настройчиците просто не могат за един живот произволно да координират и синхронизират два толкова неприличащи си и различни по характер типове мислене като човешкото и божественото. Когато това им се отдаде, както им се отдаваше в миналото, такива души се пренасят непосредствено в обителските светове, без необходимостта да преминават през опита на смъртта.

110:5.2 (1208.1) Man’s dream experiences, that disordered and disconnected parade of the un-co-ordinated sleeping mind, present adequate proof of the failure of the Adjusters to harmonize and associate the divergent factors of the mind of man. The Adjusters simply cannot, in a single lifetime, arbitrarily co-ordinate and synchronize two such unlike and diverse types of thinking as the human and the divine. When they do, as they sometimes have, such souls are translated directly to the mansion worlds without the necessity of passing through the experience of death.

По време на сън Настройчикът се опитва да се сдобие само с това, което вече е било

110:5.3 (1208.2) During the slumber season the Adjuster attempts to achieve only that which the will of the indwelt personality has previously fully

напълно одобрено от волята на подопечната му личност благодарение на тези решения и избори, които са направени в периода на бодърстването и затова са останали в сферата на свръхсъзнанието – граничната област на взаимоотношения между човешкото и божественото.

approved by the decisions and choosings which were made during times of fully wakeful consciousness, and which have thereby become lodged in the realms of the supermind, the liaison domain of human and divine interrelationship.

Когато приемащите ги създания спят, Настройчиците се опитват да закрепят своите творения на висшите нива на материалния разум и някои от вашите гротескни сънища свидетелстват за неуспешния опит да се установи ефективна връзка. Абсурдните сънища не само потвърждават натиска на неизразените чувства, но и свидетелстват за кошмарни изкривявания при предаването на духовните концепции, представени от Настройчиците. Вашите собствени страсти, подбуди и свойствени ви тенденции нахлуват в съзнанието и божествените послания, които вътрешният Настройчик се опитва да закрепи в човешката психика по време на безсъзнателния сън, се изтласкват от неизразени желания.

110:5.4 (1208.3) While their mortal hosts are asleep, the Adjusters try to register their creations in the higher levels of the material mind, and some of your grotesque dreams indicate their failure to make efficient contact. The absurdities of dream life not only testify to pressure of unexpressed emotions but also bear witness to the horrible distortion of the representations of the spiritual concepts presented by the Adjusters. Your own passions, urges, and other innate tendencies translate themselves into the picture and substitute their unexpressed desires for the divine messages which the indwellers are endeavoring to put into the psychic records during unconscious sleep.

Изключително опасно е да се теоретизира за това в каква степен Настройчикът има отношение към сънищата. Настройчиците действително действат в съня, но вашите обичайни сънища са чисто физиологически и психологически явления. Също толкова опасни са опитите да различим възприемането на концепциите на Настройчика от повече или по-малко непрекъснатото и осъзнато възприемане на предписанията на смъртното съзнание. Това са тези проблеми, които ще се наложи да решавате с помощта на проницателността си и личния си избор. Но за човека би било за предпочитане да се заблуди – да отхвърли това, което идва от Настройчика, приемайки го за чисто човешки опит, отколкото да допусне груба грешка, възнасяйки реакциите на смъртния разум в сферата на божественото. Не забравяйте, че влиянието на Настройчика на Съзнанието е в по-голямата си част, ако не и напълно, свръхсъзнателен опит.

110:5.5 (1208.4) It is extremely dangerous to postulate as to the Adjuster content of the dream life. The Adjusters do work during sleep, but your ordinary dream experiences are purely physiologic and psychologic phenomena. Likewise, it is hazardous to attempt the differentiation of the Adjusters' concept registry from the more or less continuous and conscious reception of the dictations of mortal conscience. These are problems which will have to be solved through individual discrimination and personal decision. But a human being would do better to err in rejecting an Adjuster's expression through believing it to be a purely human experience than to blunder into exalting a reaction of the mortal mind to the sphere of divine dignity. Remember, the influence of a Thought Adjuster is for the most part, though not wholly, a superconscious experience.

Според възхода в психическите кръгове – в различна, но нарастваща степен, понякога непосредствено, но по-често опосредствано – вие действително общувате със своя Настройчик. Но опасно е да предполагате, че всяка нова представа, възникваща в човешкото съзнание, е продиктувана от Настройчика. По-често всичко това, което съществата от вашата категория приемат за глас на Настройчика, в действителност е породено от вашия собствен интелект. Това е хлъзгав път и всеки човек трябва да решава дадените проблеми индивидуално, в съответствие със своята природна човешка

110:5.6 (1208.5) In varying degrees and increasingly as you ascend the psychic circles, sometimes directly, but more often indirectly, you do communicate with your Adjusters. But it is dangerous to entertain the idea that every new concept originating in the human mind is the dictation of the Adjuster. More often, in beings of your order, that which you accept as the Adjuster's voice is in reality the emanation of your own intellect. This is dangerous ground, and every human being must settle these problems for himself in accordance with his natural human wisdom and superhuman insight.

мъдрост и свръхчовешка проницателност.

Настройчикът на човека, чрез когото се осъществява настоящата връзка, се ползва с толкова голяма свобода на действие основно благодарение на това, че този човек е почти напълно безразличен към някакво външно проявление на вътрешното присъствие на Настройчика; наистина е благотворно, че неговото съзнание остава съвършено безучастно към цялата тази процедура. Той притежава един от най-опитните Настройчици на своето време и поколение и при все това неговата пасивност и липса на интерес към явленията, свързани с присъствието в неговия разум на този разностранен Настройчик, е, по мнението на хранителя на съдбата, рядка и случайна реакция. И всичко това представлява благоприятно съгласуване на влиянията – благоприятно както за Настройчика в сферата на духовната активност, така и за неговия човешки партньор от гледна точка на неговото здраве, ефективност и спокойствие.

110:5.7 (1208.6) The Adjuster of the human being through whom this communication is being made enjoys such a wide scope of activity chiefly because of this human's almost complete indifference to any outward manifestations of the Adjuster's inner presence; it is indeed fortunate that he remains consciously quite unconcerned about the entire procedure. He holds one of the highly experienced Adjusters of his day and generation, and yet his passive reaction to, and inactive concern toward, the phenomena associated with the presence in his mind of this versatile Adjuster is pronounced by the guardian of destiny to be a rare and fortuitous reaction. And all this constitutes a favorable co-ordination of influences, favorable both to the Adjuster in the higher sphere of action and to the human partner from the standpoints of health, efficiency, and tranquillity.

6. СЕДЕМТЕ ПСИХИЧЕСКИ КРЪГА

Съвкупността на реализацията на личността в материалния свят се заключава в последователното покоряване на седемте психически кръга от смъртната потенциалност. Встъпването в седмия кръг ознаменува начало на функционирането на истинската човешка личност. Завършването на първия кръг показва относителната зрелост на смъртното същество. Макар че преминаването на седемте кръга на космическия растеж не е равнозначно на сливане с Настройчика, усвояването на тези кръгове ознаменува постигането на тези степени, които водят към такова сливане.

Настройчикът е ваш равноправен партньор в постигането на седемте кръга – придобиването на относителна и смъртна зрелост. Заедно с вас вашият Настройчик възхожда от седмия кръг към първия, но той достига статута на висш и самодействащ Настройчик напълно независимо от активното участие на смъртния разум.

Психическите кръгове не са нито чисто интелектуални, нито изцяло морантийни; те имат отношение към статута на личността, постиженията на интелекта, растежа на душите и възприемчивостта към Настройчика. Успешното преминаване на тези нива изисква хармонично функциониране на *цялата личност,* а не само на един от нейните аспекти; растежът на частите не е тъждествен с истинската зрелост на цялото; в

6. THE SEVEN PSYCHIC CIRCLES

110:6.1 (1209.1) The sum total of personality realization on a material world is contained within the successive conquest of the seven psychic circles of mortal potentiality. Entrance upon the seventh circle marks the beginning of true human personality function. Completion of the first circle denotes the relative maturity of the mortal being. Though the traversal of the seven circles of cosmic growth does not equal fusion with the Adjuster, the mastery of these circles marks the attainment of those steps which are preliminary to Adjuster fusion.

110:6.2 (1209.2) The Adjuster is your equal partner in the attainment of the seven circles — the achievement of comparative mortal maturity. The Adjuster ascends the circles with you from the seventh to the first but progresses to the status of supremacy and self-activity quite independent of the active co-operation of the mortal mind.

110:6.3 (1209.3) The psychic circles are not exclusively intellectual, neither are they wholly morontial; they have to do with personality status, mind attainment, soul growth, and Adjuster attunement. The successful traversal of these levels demands the harmonious functioning of the *entire personality,* not merely of some one phase thereof. The growth of the parts does not equal the true maturation of the whole; the parts really grow in proportion to the expansion of the entire self —

действителност частите растат пропорционално на ръста на цялото “аз” – всецялото “аз”: материално, интелектуално и духовно.

the whole self — material, intellectual, and spiritual.

Когато развитието на интелекта изпреварва развитието на духа, такова положение прави общуването с Настройчика на Съзнанието толкова трудно, колкото и опасно. Така непропорционалното развитие на духа довежда до фанатични изкривявания на тълкуването на духовното ръководство, осъществявано от божествения заселник. Недостигът на духовни способности изключително усложнява предаването на духовните истини, намиращи се във висшето свръхсъзнание, на такъв материален интелект. Само разумът, който е абсолютно уравновесен, поместен в чистоплътно тяло, се отличава с устойчивост на нервната енергия и балансирани химични функции – тоест при постигане на триединно хармонично развитие на физическите, умствени и духовни способности могат да се съобщят максимум светлина и истина, минимално рискувайки мирското или реалното благополучие на подобно същество. Именно посредством такъв балансиран растеж човек възхожда от един кръг на планетарно развитие към друг, от седмия до първия.

110:6.4 (1209.4) When the development of the intellectual nature proceeds faster than that of the spiritual, such a situation renders communication with the Thought Adjuster both difficult and dangerous. Likewise, overspiritual development tends to produce a fanatical and perverted interpretation of the spirit leadings of the divine indweller. Lack of spiritual capacity makes it very difficult to transmit to such a material intellect the spiritual truths resident in the higher superconsciousness. It is to the mind of perfect poise, housed in a body of clean habits, stabilized neural energies, and balanced chemical function — when the physical, mental, and spiritual powers are in triune harmony of development — that a maximum of light and truth can be imparted with a minimum of temporal danger or risk to the real welfare of such a being. By such a balanced growth does man ascend the circles of planetary progression one by one, from the seventh to the first.

Настройчикът е винаги редом с вас, винаги е част от вас, но на него рядко му се отдава да говори с вас направо, като едно същество с друго. Кръг след кръг вашите интелектуални решения, нравствен избор и духовно развитие повишават способността на Настройчика да функционира във вашия разум; кръг след кръг вие възхождате от низшите нива на връзка с Настройчика и съзвучност на разума, позволявайки на Наставника все по-успешно, ярко и убедително да изобразява своите представи за съдбата на развиващото се съзнание на тази стремяща се към Бога разум-душа.

110:6.5 (1209.5) The Adjusters are always near you and of you, but rarely can they speak directly, as another being, to you. Circle by circle your intellectual decisions, moral choosings, and spiritual development add to the ability of the Adjuster to function in your mind; circle by circle you thereby ascend from the lower stages of Adjuster association and mind attunement, so that the Adjuster is increasingly enabled to register his picturizations of destiny with augmenting vividness and conviction upon the evolving consciousness of this God-seeking mind-soul.

Всяко ваше решение или пречи, или помага на дейността на Настройчика; тези решения определят и вашия прогрес в кръговете, отразяващи постиженията на човека. Вярно е, че върху възхода към новия кръг в огромна степен влияе висшият характер на решенията, тяхната връзка със съответната криза; при все това броят на решенията, честите и настойчиви повторения също имат съществено значение за превърнатата в автоматизъм. сигурност на подобни реакции

110:6.6 (1210.1) Every decision you make either impedes or facilitates the function of the Adjuster; likewise do these very decisions determine your advancement in the circles of human achievement. It is true that the supremacy of a decision, its crisis relationship, has a great deal to do with its circle-making influence; nevertheless, numbers of decisions, frequent repetitions, persistent repetitions, are also essential to the habit-forming certainty of such reactions.

Трудно е с точност да се определят седемте кръга на човешкия прогрес, тъй като тези нива зависят от човека: при всеки индивид те са различни и очевидно се определят от неговата способност за растеж.

110:6.7 (1210.2) It is difficult precisely to define the seven levels of human progression, for the reason that these levels are personal; they are variable for each individual and are apparently determined by the growth capacity of each human being. The

Усвояването на тези нива на космическа еволюция се отразява по три начина:

1 . *Съзвучност с Настройчика.* Одухотворяващият разум се приближава към присъствието на Настройчика пропорционално на достигнатия кръг.

2 . *Еволюция на душата.* Появата на моронтийна душа означава степента и дълбочината на усвояване на кръговете.

3. *Реалност на личността.* Степента на реалните личности пряко се определя от преодоляването на кръговете. Хората стават по-реални според възхода от седмия кръг на смъртното съществуване към първия.

Пресичайки тези кръгове, детето на материалната еволюция се превръща в зрял и потенциално безсмъртен човек. На мястото на призрачната реалност, съществуваща в зачатъчно състояние в човека, преминаващ седмия кръг, идва по-ясното проявяване на възникващата моронтийна природа на обитател на локалната вселена.

Макар че е невъзможно с точност да се определят седемте нива или психически кръгове на човешкия растеж, могат да бъдат предложени максимални и минимални предели на тези стадии на постижение на зрелостта:

Седми кръг. Това ниво се постига тогава, когато хората изработят в себе си способност за личен избор, индивидуално решение, нравствена отговорност, както и постигане на духовна индивидуалност. Това е свидетелство за обединяване функцията на седемте спомагателни духа на разума, направлявани от духа на мъдростта, и признак на това, че смъртното създание е влязло в сферата на влияние на Светия Дух, а също така – на Урантия, за първото действие на Духа на Истината и вселяването на Настройчик в смъртния разум. Влизането в седмия кръг прави смъртното създание истински потенциален обитател на локалната вселена.

Трети кръг. Трудът на Настройчика става много по-ефективен, след като възходящият смъртен постигне третия кръг и получи личен серафически хранител на съдбата. Макар че между Настройчика и серафическия хранител няма очевидно взаимодействие, при все това след прикрепването на личен серафически съпровождащ се наблюдава явно подобряване на всички аспекти на космическите постижения и духовното развитие. След постигането на третия кръг Настройчикът се стреми към моронтизация на разума на човека в течение на оставащия смъртен живот, към преминаване на все още непреминатите кръгове и достигане до заключителния стадий

conquest of these levels of cosmic evolution is reflected in three ways:

110:6.8 (1210.3) 1. *Adjuster attunement.* The spiritizing mind nears the Adjuster presence proportional to circle attainment.

110:6.9 (1210.4) 2. *Soul evolution.* The emergence of the morontia soul indicates the extent and depth of circle mastery.

110:6.10 (1210.5) 3. *Personality reality.* The degree of selfhood reality is directly determined by circle conquest. Persons become more real as they ascend from the seventh to the first level of mortal existence.

110:6.11 (1210.6) As the circles are traversed, the child of material evolution is growing into the mature human of immortal potentiality. The shadowy reality of the embryonic nature of a seventh circler is giving way to the clearer manifestation of the emerging morontia nature of a local universe citizen.

110:6.12 (1210.7) While it is impossible precisely to define the seven levels, or psychic circles, of human growth, it is permissible to suggest the minimum and maximum limits of these stages of maturity realization:

110:6.13 (1210.8) *The seventh circle.* This level is entered when human beings develop the powers of personal choice, individual decision, moral responsibility, and the capacity for the attainment of spiritual individuality. This signifies the united function of the seven adjutant mind-spirits under the direction of the spirit of wisdom, the encircuitment of the mortal creature in the influence of the Holy Spirit, and, on Urantia, the first functioning of the Spirit of Truth, together with the reception of a Thought Adjuster in the mortal mind. Entrance upon the seventh circle constitutes a mortal creature a truly potential citizen of the local universe.

110:6.14 (1210.9) *The third circle.* The Adjuster's work is much more effective after the human ascender attains the third circle and receives a personal seraphic guardian of destiny. While there is no apparent concert of effort between the Adjuster and the seraphic guardian, nonetheless there is to be observed an unmistakable improvement in all phases of cosmic achievement and spiritual development subsequent to the assignment of the personal seraphic attendant. When the third circle is attained, the Adjuster endeavors to morontiaize the mind of man during the remainder of the mortal life span, to make the remaining circles, and achieve the final stage of the divine-human association before natural death dissolves the

на връзката на божественото с човешкото преди естествената смърт да разтрогне това уникално партньорство.

unique partnership.

Първи кръг. Обикновено Настройчикът не може да разговаря направо и непосредствено с вас, докато не достигнете първия и заключителен кръг на постепенните дела на смъртния човек. Това ниво представлява най-висшата реализация на отношенията на разума с Настройчика, възможни в човешкия опит преди освобождаването на еволюиращата моронтийна душа от материалната обвивка. Що се отнася до разума, емоциите и космическата проницателност, то постигането на първия психически кръг е най-близкият възможен подход за сближаване на материалния разум и духовния Настройчик в човешкия опит.

110:6.15 (1210.10) *The first circle.* The Adjuster cannot, ordinarily, speak directly and immediately with you until you attain the first and final circle of progressive mortal achievement. This level represents the highest possible realization of mind-Adjuster relationship in the human experience prior to the liberation of the evolving morontia soul from the habiliments of the material body. Concerning mind, emotions, and cosmic insight, this achievement of the first psychic circle is the nearest possible approach of material mind and spirit Adjuster in human experience.

Може би по-удачно название за тези кръгове на еволюция на смъртните би било *космически нива* — действителните постижения на значението и осъзнаването на ценностите, съпровождащи постепенното приближаване към моронтийното съзнание – първата връзка на еволюиращата душа с формиращото се Висше Същество. И именно тази връзка никога няма да позволи напълно да се обясни значението на космическите кръгове на материалния разум. Постигането на тези нива има само косвено отношение към богосъзнанието. Седмият или шести кръг могат да бъдат кръгове на почти също толкова истинско богопознание – осъзнаване на синовството, колкото вторият или първият, но кръговете с по-ниско ниво се характеризират със значително по-малко осъзнаване на емпиричната връзка с Висшето Същество, на вселенското гражданство. Постигането на тези космически кръгове ще стане част от опита на възходящите създания в обителските светове, ако те не достигнат това преди настъпването на естествената смърт.

110:6.16 (1211.1) Perhaps these psychic circles of mortal progression would be better denominated *cosmic levels* — actual meaning grasps and value realizations of progressive approach to the morontia consciousness of initial relationship of the evolutionary soul with the emerging Supreme Being. And it is this very relationship that makes it forever impossible fully to explain the significance of the cosmic circles to the material mind. These circle attainments are only relatively related to God-consciousness. A seventh or sixth circler can be almost as truly God-knowing — sonship conscious — as a second or first circler, but such lower circle beings are far less conscious of experiential relation to the Supreme Being, universe citizenship. The attainment of these cosmic circles will become a part of the ascenders' experience on the mansion worlds if they fail of such achievement before natural death.

Благодарение на мотивацията, която дава вярата, пълното осъзнаване от човека на богосиновството е емпирично придобиване, но *действието* — изпълнението на решенията – е съвършено необходимо, за да може човекът постепенно да осъзнае все по-голямото си родство с *космическата действителност* на Висшето Същество. Вярата превръща потенциалното в актуално в света на духа, но потенциалното става актуално в крайните светове на Висшето само чрез осъзнаване на опита на избора. Но направеният избор – да се изпълнява волята на Бога – съединява духовната вяра с материалните решения в личностната постъпка, по този начин осигурявайки божествена и духовна опорна точка за по-ефективно действие на човешкия и материален лост – жаждата за богопознание.

110:6.17 (1211.2) The motivation of faith makes experiential the full realization of man's sonship with God, but *action,* completion of decisions, is essential to the evolutionary attainment of consciousness of progressive kinship with the *cosmic actuality* of the Supreme Being. Faith transmutes potentials to actuals in the spiritual world, but potentials become actuals in the finite realms of the Supreme only by and through the realization of choice-experience. But choosing to do the will of God joins spiritual faith to material decisions in personality action and thus supplies a divine and spiritual fulcrum for the more effective functioning of the human and material leverage of God-hunger. Such a wise co-ordination of material and spiritual forces greatly augments both cosmic realization of the Supreme and morontia comprehension of the Paradise Deities.

Такова мъдро съгласуване на материалните и духовни сили изключително разширява както космическото претворяване на Висшето, така и моронтийното разбиране на Райските Божества.

Овладяването на космическите кръгове е свързано с количествения растеж на моронтийната душа, с разбирането на висшите значения. Но качественият статут на тази безсмъртна душа *изцяло* зависи от постиженията на живата вяра в ценността на този факт, че смъртният човек е син на вечния Бог и притежава потенциална възможност за достигане на Рая. Затова създанието, пребиваващо в седмия кръг, отива в обителските светове за по-нататъшна количествена реализация на космическия растеж точно така, както и съществото, преминаващо втория или даже първия кръг.

Съществува само опосредствана връзка между постигането на космическите кръгове и действителния религиозен опит; такива постижения са взаимни и поради това – взаимно обогатяващи. Чисто духовното развитие може и да няма голямо значение за планетарното материално благополучие, но преминаването през поредния кръг винаги повишава вероятността за успех и постижения на смъртния човек.

При движение от седмия кръг към третия все по-забележимо и обединено става действието на седемте спомагателни духа на разума, призвани да отстранят зависимостта на смъртния разум от реалностите, които са свързани с механизмите на материалния живот, преди да пристъпи към разширяване на запознаването с моронтийните нива на опита. Започвайки от третия кръг, влиянието на спомагателните духове постепенно отслабва.

Седемте кръга обхващат смъртния опит от висшето – от чисто животинските нива до низшето, гранично ниво на собственото моронтийно самосъзнание като личностен опит. Овладяването на първия космически кръг свидетелства за постигането на предморонтийна смъртна зрелост и се ознаменува със завършване на съвместното служене на спомагателните духове на разума като специфично влияние на действието на разума в човешката личност. Отвъд пределите на първия кръг разумът все повече наподобява разумност на моронтийния стадий на еволюцията – стадия на съвместно служене на космическия разум и свръхспомагателния дар на Създателния Дух на локалната вселена.

Трите велики дни в индивидуалния път на Настройчика са: първият – проникване на

110:6.18 (1211.3) The mastery of the cosmic circles is related to the quantitative growth of the morontia soul, the comprehension of supreme meanings. But the qualitative status of this immortal soul is *wholly* dependent on the grasp of living faith upon the Paradise-potential fact-value that mortal man is a son of the eternal God. Therefore does a seventh circler go on to the mansion worlds to attain further quantitative realization of cosmic growth just as does a second or even a first circler.

110:6.19 (1211.4) There is only an indirect relation between cosmic-circle attainment and actual spiritual religious experience; such attainments are reciprocal and therefore mutually beneficial. Purely spiritual development may have little to do with planetary material prosperity, but circle attainment always augments the potential of human success and mortal achievement.

110:6.20 (1211.5) From the seventh to the third circle there occurs increased and unified action of the seven adjutant mind-spirits in the task of weaning the mortal mind from its dependence on the realities of the material life mechanisms preparatory to increased introduction to morontia levels of experience. From the third circle onward the adjutant influence progressively diminishes.

110:6.21 (1211.6) The seven circles embrace mortal experience extending from the highest purely animal level to the lowest actual contactual morontia level of self-consciousness as a personality experience. The mastery of the first cosmic circle signalizes the attainment of premorontia mortal maturity and marks the termination of the conjoint ministry of the adjutant mind-spirits as an exclusive influence of mind action in the human personality. Beyond the first circle, mind becomes increasingly akin to the intelligence of the morontia stage of evolution, the conjoined ministry of the cosmic mind and the superadjutant endowment of the Creative Spirit of a local universe.

110:6.22 (1212.1) The great days in the individual careers of Adjusters are: first, when the human subject breaks through into the third psychic circle,

подопечния човек в третия психически кръг, което осигурява повишаване на автономността на Наставника и разширяването на неговите функции (ако, разбира се, вътрешният обитател преди това не е бил самодействащ Настройчик); след това – постигането от човешкия партньор на първия психически кръг, което позволява на човека и Настройчика да общуват един с друг, поне до известна степен; и накрая – окончателното им и вечно сливане.

thus insuring the Monitor's self-activity and increased range of function (provided the indweller was not already self-acting); then, when the human partner attains the first psychic circle, and they are thereby enabled to intercommunicate, at least to some degree; and last, when they are finally and eternally fused.

7. ПОСТИГАНЕТО НА БЕЗСМЪРТИЕ

Преминаването през седемте космически кръга не е тъждествено със сливането с Настройчика. Много урантийски смъртни са преминали своите кръгове. Но сливането зависи от други, по-велики и по-възвишени духовни придобивки, от постигането на окончателна и пълна съзвучност на смъртната воля с волята на Бога в този вид, в който тя е представена от Настройчика на Съзнанието.

Когато човек завършва преминаването на кръговете на космическото постижение, а също така и когато взетото от смъртните окончателно решение позволява на Настройчика да завърши обединяването на човешката индивидуалност с моронтийната душа в течение на еволюционния физически живот, Настройчикът и обединилата се с него душа самостоятелно отиват в обителските светове и с разпореждане на Уверса се осигурява незабавно сливане на Настройчика с моронтийната душа. Такова сливане по време на смъртния живот води до мигновено унищожаване на материалното тяло; този, който се окаже свидетел на подобно зрелище, вижда само как възнасящият се смъртен изчезва "в огнена колесница".

Повечето Настройчици, които са възнесли своите подопечни от Урантия, са притежавали огромен опит и многократно са се вселявали в смъртни от други сфери. Помнете, че Настройчиците придобиват ценен опит от вътрешното пребиваване на тези планети, където те се предоставят на своите подопечни само за срока на техния живот; от това не следва, че Настройчиците придобиват опита, необходим за по-сложна дейност, единствено в смъртните подопечни, на които не се е отдало да се спасят.

След сливането си със смъртните Настройчиците споделят вашата съдба и опит; *те са самите вас.* След сливането на безсмъртната моронтийна душа и свързания с нея Настройчик целият опит и всички ценности на единия стават с времето достояние и на другия, така че двамата

7. THE ATTAINMENT OF IMMORTALITY

110:7.1 (1212.2) The achievement of the seven cosmic circles does not equal Adjuster fusion. There are many mortals living on Urantia who have attained their circles; but fusion depends on yet other greater and more sublime spiritual achievements, upon the attainment of a final and complete attunement of the mortal will with the will of God as it is resident in the Thought Adjuster.

110:7.2 (1212.3) When a human being has completed the circles of cosmic achievement, and further, when the final choosing of the mortal will permits the Adjuster to complete the association of human identity with the morontial soul during evolutionary and physical life, then do such consummated liaisons of soul and Adjuster go on independently to the mansion worlds, and there is issued the mandate from Uversa which provides for the immediate fusion of the Adjuster and the morontial soul. This fusion during physical life instantly consumes the material body; the human beings who might witness such a spectacle would only observe the translating mortal disappear "in chariots of fire."

110:7.3 (1212.4) Most Adjusters who have translated their subjects from Urantia were highly experienced and of record as previous indwellers of numerous mortals on other spheres. Remember, Adjusters gain valuable indwelling experience on planets of the loan order; it does not follow that Adjusters only gain experience for advanced work in those mortal subjects who fail to survive.

110:7.4 (1212.5) Subsequent to mortal fusion the Adjusters share your destiny and experience; *they are you.* After the fusion of the immortal morontia soul and the associated Adjuster, all of the experience and all of the values of the one eventually become the possession of the other, so that the two are actually one entity. In a certain

действително се превръщат в единна същност. В известен смисъл това ново същество е насочено от вечното минало към вечното бъдеще. Всичко, което е било някога човешко в спасяващата се душа, и всичко, което е емпирично божествено в Настройчика, става сега действително достояние на новата и вечно възходяща вселенска личност. Но на всяко вселенско ниво Настройчикът е способен да дари новото съзнание само с тези атрибути, които отговарят на значенията и ценностите на това ниво. Абсолютното *единение* с божествения Наставник, пълното изчерпване на възможностите на Настройчика може да се състои във вечността едва след окончателното постигане на Всеобщия Баща – Отеца на духовете, вечния източник на тези божествени дарове.

sense, this new being is of the eternal past as well as for the eternal future. All that was once human in the surviving soul and all that is experientially divine in the Adjuster now become the actual possession of the new and ever-ascending universe personality. But on each universe level the Adjuster can endow the new creature only with those attributes which are meaningful and of value on that level. An absolute *oneness* with the divine Monitor, a complete exhaustion of the endowment of an Adjuster, can only be achieved in eternity subsequent to the final attainment of the Universal Father, the Father of spirits, ever the source of these divine gifts.

Когато еволюиращата душа и божественият Настройчик се слеят окончателно и завинаги, всяка страна придобива всички достъпни за емпиричното познание качества на другата. Тази съгласувана личност притежава цялата памет на спасението, която някога се е заключавала в смъртния разум, а впоследствие се е намирала в моронтийната душа. Освен това потенциалният завършил придобива цялата емпирична памет на Настройчика, включваща всички случаи на вселяване в смъртни в течение на цялото време. Наистина ще е необходимо вечно бъдеще, за да може Настройчикът напълно да дари личностното партньорство със значенията и ценностите, които този божествен Наставник носи със себе си напред от вечността на миналото.

110:7.5 (1212.6) When the evolving soul and the divine Adjuster are finally and eternally fused, each gains all of the experiencible qualities of the other. This co-ordinate personality possesses all of the experiential memory of survival once held by the ancestral mortal mind and then resident in the morontia soul, and in addition thereto this potential finaliter embraces all the experiential memory of the Adjuster throughout the mortal indwellings of all time. But it will require an eternity of the future for an Adjuster ever completely to endow the personality partnership with the meanings and values which the divine Monitor carries forward from the eternity of the past.

Но по отношение на преобладаващото мнозинство урантийци Настройчикът е принуден търпеливо да чака това избавление, което носи смъртта; той е длъжен да чака освобождаването на формиращата се душа от почти пълното господство на енергийните структури и химически сили, свойствени на вашия материален тип съществуване. Главната трудност, с която се сблъсквате при съприкосновение със своя Настройчик, се съдържа именно в присъщата ви материална природа. Рядко смъртният е истински мислител; вие не довеждате духовното развитие и дисциплината на своя разум до това състояние, което благоприятства връзката с божествения Настройчик. Човешкият разум е почти напълно глух към духовните послания, които представляват всеобщи транслации на разнообразните, изпълнени с любов вселенски послания, произхождащи от Отеца на милосърдието и превеждани от Настройчика. Наставникът практически няма възможност да регистрира тези въодушевяващи духовни повели в

110:7.6 (1213.1) But with the vast majority of Urantians the Adjuster must patiently await the arrival of death deliverance; must await the liberation of the emerging soul from the well-nigh complete domination of the energy patterns and chemical forces inherent in your material order of existence. The chief difficulty you experience in contacting with your Adjusters consists in this very inherent material nature. So few mortals are real thinkers; you do not spiritually develop and discipline your minds to the point of favorable liaison with the divine Adjusters. The ear of the human mind is almost deaf to the spiritual pleas which the Adjuster translates from the manifold messages of the universal broadcasts of love proceeding from the Father of mercies. The Adjuster finds it almost impossible to register these inspiring spirit leadings in an animal mind so completely dominated by the chemical and electrical forces inherent in your physical natures.

животинския разум, който толкова изцяло е подчинен на химическите и електрически сили, присъщи на вашата физическа природа.

Настройчиците се радват, когато установяват връзка със смъртния разум; но на тях им се налага да се запасят с търпение през дългите години самота, в течение на които не им се отдава да проникнат през съпротивата на животинската същност и да общуват с вас непосредствено. Колкото по-високо се издигат Настройчиците на Съзнанието по стълбата на служенето, толкова по-голяма става ефективността им. Но дотогава, докато вие пребивавате в плът, те никога няма да могат да ви приветстват с такова дълбоко, благожелателно и изразително чувство, което ще познаете, когато като разум с разума се срещнете с тях в обителските светове.

110:7.7 (1213.2) Adjusters rejoice to make contact with the mortal mind; but they must be patient through the long years of silent sojourn during which they are unable to break through animal resistance and directly communicate with you. The higher the Thought Adjusters ascend in the scale of service, the more efficient they become. But never can they greet you, in the flesh, with the same full, sympathetic, and expressionful affection as they will when you discern them mind to mind on the mansion worlds.

В течение на смъртния живот материалното тяло и разум ви отделят от вашия Настройчик и пречат на свободното общуване; след смъртта и вечното сливане вие и вашият Настройчик ставате единно цяло – вие сте неразличими като отделни същества и изчезва необходимостта от общуване в този смисъл, в който го разбирате вие.

110:7.8 (1213.3) During mortal life the material body and mind separate you from your Adjuster and prevent free communication; subsequent to death, after the eternal fusion, you and the Adjuster are one — you are not distinguishable as separate beings — and thus there exists no need for communication as you would understand it.

Макар че вътрешният глас на Настройчика никога не замлъква, повечето от вас рядко чуват непосредствения глас на Настройчика в течение на своя живот. Хората, намиращи се под третия и втория кръгове на постижение, рядко чуват непосредствения глас на Настройчика, с изключение на моментите на върховно желание, в критични ситуации, както и вследствие на вземането на висше решение.

110:7.9 (1213.4) While the voice of the Adjuster is ever within you, most of you will hear it seldom during a lifetime. Human beings below the third and second circles of attainment rarely hear the Adjuster's direct voice except in moments of supreme desire, in a supreme situation, and consequent upon a supreme decision.

При установяване и прекратяване на връзката между смъртния разум, принадлежащ към члена на резервния корпус на съдбата, и планетарните наблюдатели вътрешният глас на Настройчика понякога се оказва в такива условия, когато в него се появява възможност да предаде съобщение на смъртния партньор. Неотдавна едно от тези съобщения беше предадено на Урантия от един самодействащ Настройчик на своя човешки другар, член на резервния корпус на съдбата. Това послание беше предхождано от следните думи: "А сега, не нанасяйки вреда и не подлагайки на опасност предмета на моята внимателна грижа, а също така не опитвайки се да го приведа в крайно подтиснато или обезкуражено състояние, предайте му от мое име това възвание." По-нататък следваше прекрасно по своята трогателност и обаяние наставление. Освен другото Настройчикът призоваваше: "По-предано и чистосърдечно да си сътрудничи с мен, по-радостно да приема определяните от мен задачи, с по-голяма

110:7.10 (1213.5) During the making and breaking of a contact between the mortal mind of a destiny reservist and the planetary supervisors, sometimes the indwelling Adjuster is so situated that it becomes possible to transmit a message to the mortal partner. Not long since, on Urantia, such a message was transmitted by a self-acting Adjuster to the human associate, a member of the reserve corps of destiny. This message was introduced by these words: "And now, without injury or jeopardy to the subject of my solicitous devotion and without intent to overchastise or discourage, for me, make record of this my plea to him." Then followed a beautifully touching and appealing admonition. Among other things, the Adjuster pleaded "that he more faithfully give me his sincere co-operation, more cheerfully endure the tasks of my emplacement, more faithfully carry out the program of my arrangement, more patiently go through the trials of my selection, more persistently and cheerfully tread the path of my choosing, more humbly receive credit that may accrue as a result of my ceaseless endeavors —

преданост да изпълнява съставената от мен програма, по-търпеливо да преминава през избраните от мен изпитания, по-настойчиво и радостно да върви по избрания от мен път, по-скромно да се отнася към признанието, което може да дойде в резултат от моите нескончаеми усилия. Така предавам моето наставление на човека, в когото пребивавам. На него посветих висшата преданост и любов на божествен дух. Освен това кажете на моя възлюбен подопечен, че ще действам с мъдрост и могъщество до самия край, до завършването на последната земна битка; аз ще запазя верността на поверената ми личност. И аз я призовавам да се съхрани, да не ме разочарова, да не ме лишава от наградата за устойчивата и упорита борба. От човешката воля зависи постигането от нас на личност. Кръг след кръг търпеливо възвисявах този човешки разум и имам свидетелство за това, че главата на нашата категория одобрява моите действия. Кръг след кръг се приближавах към съдния ден. Очаквам огласяването на съдбата с удоволствие и без опасения; готов съм напълно да се доверя на съда на Извечно Древните."

[Представено от Единичен Посланик на Орвонтон.]

thus transmit my admonition to the man of my indwelling. Upon him I bestow the supreme devotion and affection of a divine spirit. And say further to my beloved subject that I will function with wisdom and power until the very end, until the last earth struggle is over; I will be true to my personality trust. And I exhort him to survival, not to disappoint me, not to deprive me of the reward of my patient and intense struggle. On the human will our achievement of personality depends. Circle by circle I have patiently ascended this human mind, and I have testimony that I am meeting the approval of the chief of my kind. Circle by circle I am passing on to judgment. I await with pleasure and without apprehension the roll call of destiny; I am prepared to submit all to the tribunals of the Ancients of Days."

110:7.11 (1214.1) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Документ 111. Настройчикът и душата

⇦ 110 Книгата Урантия 112 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 111. НАСТРОЙЧИКЪТ И ДУШАТА

Секции

Въведение
1. Разумът като арена на избора
2. Същността на душата
3. Еволюиращата душа
4. Вътрешният живот
5. Посвещаването на избора
6. Парадоксът на човека
7. Проблемът с Настройчика

Въведение

ПРИСЪСТВИЕТО на божествения Настройчик в разума на човека завинаги лишава науката или философията от възможността да постигне удовлетворително разбиране на еволюиращата човешка душа. Морontийната душа е дете на вселената; истински тя се познава само чрез космическата интуиция и духовното откритие.

Концепцията за душата и вътрешния дух не е нова за Урантия; тя често се е появявала в различни планетарни вярвания. Множество източни и някои западни религии са постигнали истината за това, че хората съвместяват божественото наследство и човешката наследственост. Усещането на вътрешното присъствие на Божеството, в допълнение към неговата външна вездесъщност, отдавна беше част от много урантийски религии. Отдавна човек вярваше в това, че в него се развива някаква жизнено важна същност, на която е съдено да преживее кратко тленно съществуване.

Преди човекът да разбере, че неговата еволюираща душа е породена от божествен

PAPER 111
THE ADJUSTER AND THE SOUL

SECTIONS

Introduction
1. The Mind Arena of Choice
2. Nature of the Soul
3. The Evolving Soul
4. The Inner Life
5. The Consecration of Choice
6. The Human Paradox
7. The Adjuster's Problem

INTRODUCTION

111:0.1 (1215.1) THE presence of the divine Adjuster in the human mind makes it forever impossible for either science or philosophy to attain a satisfactory comprehension of the evolving soul of the human personality. The morontia soul is the child of the universe and may be really known only through cosmic insight and spiritual discovery.

111:0.2 (1215.2) The concept of a soul and of an indwelling spirit is not new to Urantia; it has frequently appeared in the various systems of planetary beliefs. Many of the Oriental as well as some of the Occidental faiths have perceived that man is divine in heritage as well as human in inheritance. The feeling of the inner presence in addition to the external omnipresence of Deity has long formed a part of many Urantian religions. Men have long believed that there is something growing within the human nature, something vital that is destined to endure beyond the short span of temporal life.

111:0.3 (1215.3) Before man realized that his evolving soul was fathered by a divine spirit, it was thought

дух, той смяташе, че тя се намира в различни части на тялото: в очите, в черния дроб, в бъбрека, в сърцето, и по-късно – в мозъка. Дивакът свързваше с душата с кръвта, дишането, сянката и собственото си отражение във водата.

В концепцията за *атмана* индуските учители действително се приближиха към осъзнаването на природата и присъствието на Настройчика, но те не видяха, че наред с Наставника човекът притежава развиваща се и потенциално безсмъртна душа. На свой ред китайците различаваха два аспекта на човека: *ян* и *ин,* душа и дух. Египтяните и много африкански племена също вярваха в две начала – *ка* и *ба*; за предсъществуващ обикновено се смяташе духът, не душата.

Обитателите на долината на Нил, че на всеки покровителстван индивид при раждането, или скоро след това, се посвещава охраняващ дух, когото те наричаха Ка. Те учеха, че този дух-хранител остава заедно със своя смъртен подопечен в течение на целия му живот и преминава преди него в бъдещото състояние. На стените на храма в Луксор е изобразено раждането на Аменхотеп III: малкият принц седи на дланите на бог Нил, а край него се намира друго дете, приличащо му като две капки вода и явяващо се символ на тази същност, която египтяните наричаха Ка. Тази скулптура беше завършена в петнадесети век до Христа.

Ка се смяташе за върховен духовен гений, който се стреми да наставлява свързаната с него смъртна душа в по-добър път на тленното съществуване, но особено – да повлияе на съдбата на подопечния човек в задгробния свят. Когато египтянинът от този период умираше, се смяташе, че на противоположния бряг на Голямата Река го чака Ка. Отначало предполагаха, че Ка могат да имат само царете, но скоро вече се смяташе, че такава имат всички праведни хора. Един от египетските управители, говорейки за Ка в своето сърце, каза: “Аз се вслушвах в неговите речи; аз се боях да наруша неговите наставления. Благодарение на него постигнах много; моят успех се обяснява с това, което той ме подбуждаше да правя; аз се отличих благодарение на неговото водителство.” Мнозина вярваха в това, че Ка е “оракул, изпратен от Бога и пребиваващ във всеки човек”. Мнозина вярваха, че им предстои да “прекарат вечността с радост в сърцето и благословението на пребиваващия в човека Бог”.

Във всяка раса на еволюиращите урантийски смъртни има дума, съответстваща на понятието „душа”. Мнозина примитивни

to reside in different physical organs — the eye, liver, kidney, heart, and later, the brain. The savage associated the soul with blood, breath, shadows and with reflections of the self in water.

111:0.4 (1215.4) In the conception of the *atman* the Hindu teachers really approximated an appreciation of the nature and presence of the Adjuster, but they failed to distinguish the copresence of the evolving and potentially immortal soul. The Chinese, however, recognized two aspects of a human being, the *yang* and the *yin,* the soul and the spirit. The Egyptians and many African tribes also believed in two factors, the *ka* and the *ba;* the soul was not usually believed to be pre-existent, only the spirit.

111:0.5 (1215.5) The inhabitants of the Nile valley believed that each favored individual had bestowed upon him at birth, or soon thereafter, a protecting spirit which they called the ka. They taught that this guardian spirit remained with the mortal subject throughout life and passed before him into the future estate. On the walls of a temple at Luxor, where is depicted the birth of Amenhotep III, the little prince is pictured on the arm of the Nile god, and near him is another child, in appearance identical with the prince, which is a symbol of that entity which the Egyptians called the ka. This sculpture was completed in the fifteenth century before Christ.

111:0.6 (1215.6) The ka was thought to be a superior spirit genius which desired to guide the associated mortal soul into the better paths of temporal living but more especially to influence the fortunes of the human subject in the hereafter. When an Egyptian of this period died, it was expected that his ka would be waiting for him on the other side of the Great River. At first, only kings were supposed to have kas, but presently all righteous men were believed to possess them. One Egyptian ruler, speaking of the ka within his heart, said: “I did not disregard its speech; I feared to transgress its guidance. I prospered thereby greatly; I was thus successful by reason of that which it caused me to do; I was distinguished by its guidance.” Many believed that the ka was “an oracle from God in everybody.” Many believed that they were to “spend eternity in gladness of heart in the favor of the God that is in you.”

111:0.7 (1216.1) Every race of evolving Urantia mortals has a word equivalent to the concept of soul. Many primitive peoples believed the soul looked out upon

народи смятаха, че душата гледа света с очите на човека; затова те толкова панически се бояха от злополучията, които могат да навлекат лошите очи. В течение на дълго време те вярваха, че "духът човешки е светилник Божий". В Риг-Веда е казано: "Моят разум говори на моето сърце."

the world through human eyes; therefore did they so cravenly fear the malevolence of the evil eye. They have long believed that "the spirit of man is the lamp of the Lord." The Rig-Veda says: "My mind speaks to my heart."

1. РАЗУМЪТ КАТО АРЕНА НА ИЗБОРА

Макар че трудът на Настройчиците е духовен по своята природа, на тях им се налага да построяват цялата своя дейност върху интелектуален фундамент. Разумът е човешката почва, на която духовният Наставник трябва да отгледа моронтийната душа в сътрудничество с подопечната личност.

Съществува космическо единство на няколкото интелектуални нива на вселената на вселените. Подобно на това как мъглявините се раждат от космическите енергии на вселенското пространство, интелектуалните "аз" водят своите начала от космическия разум. Със съгласието на смъртния разум, на човешкото (следователно личностно) ниво на интелектуалните "аз" потенциалната възможност за духовна еволюция придобива господстващ характер, което става благодарение на духовните способности на човешката личност и съзидателното присъствие в такива човешки "аз" на същностния център, имащ абсолютна ценност. Но такова духовно господство над материалния разум зависи от два вида опит: този разум трябва вече да е преминал стадия на служене на седемте спомагателни духа и материалното (личностно) "аз" трябва да избере сътрудничество с вътрешния Настройчик в създаването и укрепването на моронтийното „аз" – еволюционната и потенциално безсмъртна душа.

Материалният разум е тази арена, на която човешката личност живее, осъзнава себе си, взема решения, идва при Бога или Го изоставя, увековечава или унищожава себе си.

Материалната еволюция ви е дала жизнен механизъм – вашето тяло; самият Отец ви е дарил с най-чистата от съществуващите във вселената духовни реалности – вашия Настройчик на Съзнанието. Но на ваше разположение е даден разум, подчинен на решенията ви, и именно посредством разума вие живеете или умирате. Именно в този разум и с този разум вие вземате тези нравствени решения, които ви позволяват да се наподобите на Настройчика – а значи и на Бога.

1. THE MIND ARENA OF CHOICE

111:1.1 (1216.2) Though the work of Adjusters is spiritual in nature, they must, perforce, do all their work upon an intellectual foundation. Mind is the human soil from which the spirit Monitor must evolve the morontia soul with the co-operation of the indwelt personality.

111:1.2 (1216.3) There is a cosmic unity in the several mind levels of the universe of universes. Intellectual selves have their origin in the cosmic mind much as nebulae take origin in the cosmic energies of universe space. On the human (hence personal) level of intellectual selves the potential of spirit evolution becomes dominant, with the assent of the mortal mind, because of the spiritual endowments of the human personality together with the creative presence of an entity-point of absolute value in such human selves. But such a spirit dominance of the material mind is conditioned upon two experiences: This mind must have evolved up through the ministry of the seven adjutant mind-spirits, and the material (personal) self must choose to co-operate with the indwelling Adjuster in creating and fostering the morontia self, the evolutionary and potentially immortal soul.

111:1.3 (1216.4) Material mind is the arena in which human personalities live, are self-conscious, make decisions, choose God or forsake him, eternalize or destroy themselves.

111:1.4 (1216.5) Material evolution has provided you a life machine, your body; the Father himself has endowed you with the purest spirit reality known in the universe, your Thought Adjuster. But into your hands, subject to your own decisions, has been given mind, and it is by mind that you live or die. It is within this mind and with this mind that you make those moral decisions which enable you to achieve Adjusterlikeness, and that is Godlikeness.

Смъртният разум представлява временна интелектуална система, предоставена на човека за ползване за срока на материалния му живот; използвайки този разум, хората или приемат, или отхвърлят възможността за вечно съществуване. Разумът е практически единствената намираща се на ваше разположение и подчинена на вашата воля част от вселенската реалност и душата – вашето моронтийно "аз" – с точност изобразява плодовете от временните решения, вземани от смъртния "аз". Отдолу човешкото съзнание меко се опира на електрохимическия механизъм, а отгоре то едва доловимо влиза в съприкосновение със системата на духовно-моронтийната енергия. В течение на своя смъртен живот човек никога не осъзнава напълно нито едната, нито другата система; затова трябва да действа в своя разум, който той осъзнава. Продължаването на живота се осигурява не толкова от това, което разумът разбира, колкото от това, което той се стреми да разбере; духовната индивидуалност се определя не толкова от това, което разумът представлява, колкото от това, което се стреми да стане. Възходът във вселената зависи не толкова от богосъзнанието, колкото от страстния стремеж към Бога. Важно е не толкова това, което сте днес, колкото това, което ставате ден след ден и във вечността.

111:1.5 (1216.6) Mortal mind is a temporary intellect system loaned to human beings for use during a material lifetime, and as they use this mind, they are either accepting or rejecting the potential of eternal existence. Mind is about all you have of universe reality that is subject to your will, and the soul — the morontia self — will faithfully portray the harvest of the temporal decisions which the mortal self is making. Human consciousness rests gently upon the electrochemical mechanism below and delicately touches the spirit-morontia energy system above. Of neither of these two systems is the human being ever completely conscious in his mortal life; therefore must he work in mind, of which he is conscious. And it is not so much what mind comprehends as what mind desires to comprehend that insures survival; it is not so much what mind is like as what mind is striving to be like that constitutes spirit identification. It is not so much that man is conscious of God as that man yearns for God that results in universe ascension. What you are today is not so important as what you are becoming day by day and in eternity.

Разумът е космическият инструмент, от който човешката воля може да извлече дисонансните акорди на разрушението – и същата тази човешка воля е способна да изпълни изискани мелодии на отъждествяване с Бога и последващото вечно битие. В крайна сметка посветеният на човека Настройчик е невъзприемчив към злото и е неспособен за греховността, но смъртният разум действително може да извърти, изкриви, направи порочна и безобразна в резултат от греховните интриги извратената и себична човешка воля. По аналогичен начин същият този разум може да бъде направен благороден, прекрасен, истински и добродетелен, действително велик – в съгласие с просветлената от духа воля на богопозналия човек.

111:1.6 (1217.1) Mind is the cosmic instrument on which the human will can play the discords of destruction, or upon which this same human will can bring forth the exquisite melodies of God identification and consequent eternal survival. The Adjuster bestowed upon man is, in the last analysis, impervious to evil and incapable of sin, but mortal mind can actually be twisted, distorted, and rendered evil and ugly by the sinful machinations of a perverse and self-seeking human will. Likewise can this mind be made noble, beautiful, true, and good — actually great — in accordance with the spirit-illuminated will of a God-knowing human being.

Еволюционният разум е напълно устойчив и надежден само тогава, когато проявява себе си в двете крайни форми на космическа интелектуалност – изцяло механична или напълно духовна. Между интелектуалните крайности на чисто механичното управление и истински духовната същност лежи обширната група еволюиращи и възходящи разуми, чиято устойчивост и покой зависят от избора на личността и отъждествяването с духа.

111:1.7 (1217.2) Evolutionary mind is only fully stable and dependable when manifesting itself upon the two extremes of cosmic intellectuality — the wholly mechanized and the entirely spiritualized. Between the intellectual extremes of pure mechanical control and true spirit nature there intervenes that enormous group of evolving and ascending minds whose stability and tranquillity are dependent upon personality choice and spirit identification.

Но човекът не се подчинява на Настройчика пасивно и с робска покорност.

111:1.8 (1217.3) But man does not passively, slavishly, surrender his will to the Adjuster. Rather does he

По-скоро той взема активно позитивно и проникнатото от дух на сътрудничество решение: да следва указанията на Настройчика в тези случаи, когато такива указания осъзнато се различават от желанията и подбудите на естествения природен разум, и в тази степен, в която е способен на това човек. Настройчиците въздействат на разума, но те никога не подчиняват разума на човека против неговата воля; за Настройчиците човешкият разум е най-висшата инстанция. Такова е отношението и уважението на Настройчиците към разума в техния стремеж към постигането на духовни цели – настройката на съзнанието и преобразуването на характера върху почти безграничното поле на дейност на еволюиращия човешки интелект.

Разумът е вашият кораб, Настройчикът – вашият лоцман, човешката воля – вашият капитан. Стопанинът на смъртния съд трябва да бъде достатъчно мъдър, за да довери на божествения лоцман превеждането на възходящата душа в моронтийните пристанища на вечния живот. Само егоизмът, леността и греховността на човешката воля са способни да отхвърлят указанията на такъв любящ лоцман и в резултат да доведат до разбиване на смъртния живот в предателските плитчини на отхвърленото милосърдие и рифовете на греховността. С вашето съгласие този верен лоцман надеждно ще ви преведе през преградите на времето и ограниченията на пространството към самия източник на божествен разум и по-нататък, чак до Райския Баща на Настройчиците.

actively, positively, and co-operatively choose to follow the Adjuster's leading when and as such leading consciously differs from the desires and impulses of the natural mortal mind. The Adjusters manipulate but never dominate man's mind against his will; to the Adjusters the human will is supreme. And they so regard and respect it while they strive to achieve the spiritual goals of thought adjustment and character transformation in the almost limitless arena of the evolving human intellect.

111:1.9 (1217.4) Mind is your ship, the Adjuster is your pilot, the human will is captain. The master of the mortal vessel should have the wisdom to trust the divine pilot to guide the ascending soul into the morontia harbors of eternal survival. Only by selfishness, slothfulness, and sinfulness can the will of man reject the guidance of such a loving pilot and eventually wreck the mortal career upon the evil shoals of rejected mercy and upon the rocks of embraced sin. With your consent, this faithful pilot will safely carry you across the barriers of time and the handicaps of space to the very source of the divine mind and on beyond, even to the Paradise Father of Adjusters.

2. СЪЩНОСТТА НА ДУШАТА

Във всички отнасящи се до разума функции на космическия интелект целостността на разума преобладава над отделните интелектуални функции. В своята същност разумът е функционално единство; именно затова разумът неизменно демонстрира това основополагащо единство даже тогава, когато му пречат, препятстват неразумните действия и решения на въведеното в заблуждение "аз". И това единство на разума постоянно се стреми към съгласуване с духа на всички нива на връзка с тези "аз", които притежават величието на волята и прерогативите на възхода.

Материалният разум на смъртния човек е космическият тъкачен стан, създаващ моронтийната тъкан, върху която вътрешният Настройчик на Съзнанието нанася духовните шарки от вселенски характер, вечните ценности и божествените значения – съхраняващата се душа, за която са

2. NATURE OF THE SOUL

111:2.1 (1217.5) Throughout the mind functions of cosmic intelligence, the totality of mind is dominant over the parts of intellectual function. Mind, in its essence, is functional unity; therefore does mind never fail to manifest this constitutive unity, even when hampered and hindered by the unwise actions and choices of a misguided self. And this unity of mind invariably seeks for spirit co-ordination on all levels of its association with selves of will dignity and ascension prerogatives.

111:2.2 (1217.6) The material mind of mortal man is the cosmic loom that carries the morontia fabrics on which the indwelling Thought Adjuster threads the spirit patterns of a universe character of enduring values and divine meanings — a surviving soul of ultimate destiny and unending career, a potential finaliter.

подготвени пределната участ и нескончаемият път на потенциалния завършил.

Човешката личност се отъждествява с разума и духа, които се задържат във функционална взаимовръзка от живота в материалното тяло. В резултат от тази функционална взаимовръзка на разума и духа възниква не просто комбинация от качества или атрибути на разума и духа, а съвършено нова, оригинална и уникална вселенска ценност, притежаваща потенциално вечно съществуване – *душата.*

111:2.3 (1218.1) The human personality is identified with mind and spirit held together in functional relationship by life in a material body. This functioning relationship of such mind and spirit does not result in some combination of the qualities or attributes of mind and spirit but rather in an entirely new, original, and unique universe value of potentially eternal endurance, the *soul.*

Съществуват три, а не два фактора в еволюционното сътворение на такава безсмъртна душа. Тези три предпоставки за появата на моронтийна човешка душа са:

111:2.4 (1218.2) There are three and not two factors in the evolutionary creation of such an immortal soul. These three antecedents of the morontia human soul are:

1. *Човешкият разум* и всички космически влияния, предшестващи го и въздействащи на него.

111:2.5 (1218.3) 1. *The human mind* and all cosmic influences antecedent thereto and impinging thereon.

2. *Божественият дух,* пребиваващ в този човешки разум, и всички потенциали, заключени в такава частица абсолютна духовност, точно както и всички допълнителни духовни влияния и фактори на човешкия живот.

111:2.6 (1218.4) 2. *The divine spirit* indwelling this human mind and all potentials inherent in such a fragment of absolute spirituality together with all associated spiritual influences and factors in human life.

3 . *Взаимовръзка между материалния разум и божествения дух,* която заключва в себе си ценността и значението, несрещани в нито един от допринасящите фактори на такава връзка. Реалността на това уникално взаимоотношение е не материална или духовна, а моронтийна. Това е душата.

111:2.7 (1218.5) 3. *The relationship between material mind and divine spirit,* which connotes a value and carries a meaning not found in either of the contributing factors to such an association. The reality of this unique relationship is neither material nor spiritual but morontial. It is the soul.

Междудутъчните създания отдавна наричат тази еволюираща душа „междудутъчен разум", противопоставяйки му низшия, или материален, разум и висшия, или космически, разум. Този междудутъчен разум действително е моронтиен феномен, тъй като той съществува в областта между материалното и духовното. Потенциалните възможности на такава моронтийна еволюция се определят от две вселенски подбуди на разума: стремежа на крайния разум на създанията да познаят Бога и придобият божествеността на Създателя и стремежа на безкрайния разум на Създателя да познае човека и да придобие *опита* на създанието.

111:2.8 (1218.6) The midway creatures have long denominated this evolving soul of man the mid-mind in contradistinction to the lower or material mind and the higher or cosmic mind. This mid-mind is really a morontia phenomenon since it exists in the realm between the material and the spiritual. The potential of such a morontia evolution is inherent in the two universal urges of mind: the impulse of the finite mind of the creature to know God and attain the divinity of the Creator, and the impulse of the infinite mind of the Creator to know man and attain the *experience* of the creature.

Този божествен процес на развитие на безсмъртната душа става възможен благодарение на това, че смъртният разум е първо личностен и, второ, влиза в съприкосновение с реалностите на свръх-животинското ниво; този разум използва свръхматериална космическа опека, осигуряваща еволюцията на едно нравствено начало, способно да взема нравствени решения, благодарение на което се установява истинска творческа връзка със съвкупната

111:2.9 (1218.7) This supernal transaction of evolving the immortal soul is made possible because the mortal mind is first personal and second is in contact with superanimal realities; it possesses a supermaterial endowment of cosmic ministry which insures the evolution of a moral nature capable of making moral decisions, thereby effecting a bona fide creative contact with the associated spiritual ministries and with the indwelling Thought Adjuster.

духовна опека и вътрешния Настройчик на Съзнанието.

Неизбежно следствие от такова допирно одухотворяване на човешкия разум е постепенното раждане на душата – съвместното дете на разума, съществуващо на нивата на спомагателните духове и човешката воля, господстваща над разума, жадуваща да познае Бога и действаща в сътрудничество с духовните сили на вселената, подвластни на действителната частица от самия Бог на цялото творение – Тайнствения Наставник. Така материалната и смъртна реалност на "аз"-а излиза извън пределите на временните ограничения, присъщи на механизма на физическия живот, и достига ново изражение и нова идентификация във формиращото се средство за запазване на личната индивидуалност – моронтийна и безсмъртна душа.

111:2.10 (1218.8) The inevitable result of such a contactual spiritualization of the human mind is the gradual birth of a soul, the joint offspring of an adjutant mind dominated by a human will that craves to know God, working in liaison with the spiritual forces of the universe which are under the overcontrol of an actual fragment of the very God of all creation — the Mystery Monitor. And thus does the material and mortal reality of the self transcend the temporal limitations of the physical-life machine and attain a new expression and a new identification in the evolving vehicle for selfhood continuity, the morontia and immortal soul.

3. ЕВОЛЮИРАЩАТА ДУША

Грешките на смъртния разум и простъпките на човека могат съществено да отсрочат еволюцията на душата, макар че са неспособни да възпрепятстват такъв феномен, след като той е бил инициран от вътрешния Настройчик със съгласието на волята на създанието. Но във всеки момент до настъпването на естествената смърт тази материална човешка воля притежава възможността да отмени своето решение и да отхвърли продължаването на живота. Даже след продължаването на живота си възходящият смъртен запазва за себе си правото да се откаже от вечния живот; във всеки момент до сливането с Настройчика еволюиращото възходящо създание може да избере да се отрече от волята на Райския Баща. Сливането с Настройчика означава, че възходящият смъртен завинаги и безрезервно е решил да изпълнява волята на Отеца.

В течение на живота в плът развиващата се душа получава възможност да укрепи свръхматериалните решения на смъртния разум. Бидейки свръхматериална, душата сама по себе си не действа на материалното ниво на човешкия опит. От друга страна, без участие на едно от духовните същества на Божеството, такова като Настройчика, тази субдуховна душа е неспособна да действа и по-високо от моронтийното ниво. Освен това душата не взема окончателни решения дотогава, докато смъртта или преобразуването не разтрогнат нейния материален съюз със смъртния разум, с изключение на тези случаи, когато този материален разум свободно и доброволно

3. THE EVOLVING SOUL

111:3.1 (1218.9) The mistakes of mortal mind and the errors of human conduct may markedly delay the evolution of the soul, although they cannot inhibit such a morontia phenomenon when once it has been initiated by the indwelling Adjuster with the consent of the creature will. But at any time prior to mortal death this same material and human will is empowered to rescind such a choice and to reject survival. Even after survival the ascending mortal still retains this prerogative of choosing to reject eternal life; at any time before fusion with the Adjuster the evolving and ascending creature can choose to forsake the will of the Paradise Father. Fusion with the Adjuster signalizes the fact that the ascending mortal has eternally and unreservedly chosen to do the Father's will.

111:3.2 (1219.1) During the life in the flesh the evolving soul is enabled to reinforce the supermaterial decisions of the mortal mind. The soul, being supermaterial, does not of itself function on the material level of human experience. Neither can this subspiritual soul, without the collaboration of some spirit of Deity, such as the Adjuster, function above the morontia level. Neither does the soul make final decisions until death or translation divorces it from material association with the mortal mind except when and as this material mind delegates such authority freely and willingly to such a morontia soul of associated function. During life the mortal will, the personality power of decision-choice, is resident in the material mind circuits; as terrestrial mortal growth proceeds, this

предава такива пълномощия на функционално свързаната с него моронтийна душа. В течение на живота на смъртното създание неговата воля – способността на личността да взема решения и да прави избор, е заключена в материалните контури на разума; с продължаването на земното развитие на смъртния това "аз" заедно със своята безценна способност за избор все повече се отъждествява с формиращата същност, моронтийната душа; след смъртта и възкресението в обителските светове личността на човека напълно се идентифицира с моронтийното "аз". Така душата е зародиш на бъдещия моронтиен носител за въплъщение на личностната индивидуалност.

Отначало същността на безсмъртната душа е изцяло моронтийна, но тя притежава толкова огромен потенциал за развитие, че неизменно възхожда към истински духовните нива, на които е възможно сливане с духовните същества на Божеството, обикновено със същия дух на Всеобщия Баща, който инициира подобно съзидателно явление в разума на създанието.

Както човешкият разум, така и божественият Настройчик осъзнават присъствието и отличаващия се от тях характер на еволюиращата душа – Настройчикът напълно, разумът отчасти. В зависимост от своя собствен еволюционен растеж душата все по-пълно осъзнава и разума, и Настройчика като свързани със себе си същности. Душата придобива свойства както на човешкия разум, така и на божествения дух, но при това тя целенасочено еволюира в направление към такава функция на разума, значенията на който се стремят към съгласуване с истински духовната ценност.

Смъртният път – еволюцията на душата, е не толкова изпитание, колкото образование. Вярата в съхранението на висшите ценности служи като стожер на религията; истинският религиозен опит се заключава в единението с висшите ценности и космически значения, с осъзнаването на вселенската реалност.

Разумът знае количеството, реалността – значенията. Но качеството – ценността, се *усещат.* Това, което усеща, е съвместното произведение на разума, който знае, и свързания с него дух, който изпълва с реалност.

В степента, в която еволюиращата моронтийна душа на човека се изпълва с истина, красота и добродетел като ценно претворяване на богосъзнанието, появяващото се в резултат същество става неразрушимо. Ако в развиващата се човешка душа не се

self, with its priceless powers of choice, becomes increasingly identified with the emerging morontia-soul entity; after death and following the mansion world resurrection, the human personality is completely identified with the morontia self. The soul is thus the embryo of the future morontia vehicle of personality identity.

111:3.3 (1219.2) This immortal soul is at first wholly morontia in nature, but it possesses such a capacity for development that it invariably ascends to the true spirit levels of fusion value with the spirits of Deity, usually with the same spirit of the Universal Father that initiated such a creative phenomenon in the creature mind.

111:3.4 (1219.3) Both the human mind and the divine Adjuster are conscious of the presence and differential nature of the evolving soul — the Adjuster fully, the mind partially. The soul becomes increasingly conscious of both the mind and the Adjuster as associated identities, proportional to its own evolutionary growth. The soul partakes of the qualities of both the human mind and the divine spirit but persistently evolves toward augmentation of spirit control and divine dominance through the fostering of a mind function whose meanings seek to co-ordinate with true spirit value.

111:3.5 (1219.4) The mortal career, the soul's evolution, is not so much a probation as an education. Faith in the survival of supreme values is the core of religion; genuine religious experience consists in the union of supreme values and cosmic meanings as a realization of universal reality.

111:3.6 (1219.5) Mind knows quantity, reality, meanings. But quality — values — is *felt.* That which feels is the mutual creation of mind, which knows, and the associated spirit, which reality-izes.

111:3.7 (1219.6) In so far as man's evolving morontia soul becomes permeated by truth, beauty, and goodness as the value-realization of God-consciousness, such a resultant being becomes indestructible. If there is no survival of eternal values in the evolving soul of man, then mortal existence is without meaning, and life itself is a

увековечават непреходни ценности, то смъртното битие няма смисъл и самият живот е трагична илюзия. Но извечна истина е: това, което започвате във времето, вие със сигурност ще завършите във вечността – ако то е достойно за завършване.

tragic illusion. But it is forever true: What you begin in time you will assuredly finish in eternity — if it is worth finishing.

4. ВЪТРЕШНИЯТ ЖИВОТ

Осъзнаването е интелектуалният процес на търсене на съответствие между получаваните от външния свят сензорни впечатления и структурите на паметта на индивида.Разбирането означава, че тези осъзнати сензорни впечатления и свързаните с тях структури на паметта стават интегрирани или организирани в една динамична верига на принципите.

Значенията се образуват при съчетаването на осъзнаването и разбирането. Не съществуват значения в изцяло сензорния или материалния свят. Значенията и ценностите се постигат само във вътрешните или свръхматериални сфери на човешкия опит.

Всеки прогрес на истинската цивилизация се ражда в този вътрешен свят на човечеството. Само вътрешният живот е истински творчески. Цивилизацията едва ли е способна да прогресира, когато голяма част от младежите на всяко поколение посвещават своето внимание и енергия на материалистичния стремеж нкъм сензорния или външен свят.

Вътрешният и външен свят притежават различен набор от ценности. Всяка цивилизация се намира в опасност, когато три четвърти от нейните младежи избират материалистични професии и посвещават себе си на външната, сензорна дейност. Цивилизацията се намира в опасност, когато младите хора не смятат за нужно да се занимават с етика, социология, евгеника, философия, изкуство, религия и космология.

Само на висшите нива на свръхсъзнателния разум, влизащи в съприкосновение с духовната сфера на човешкия опит, могат да се открият тези висши концепции в съчетание с действените образци, които ще спомагат за създаването на по-добра и по-устойчива цивилизация. На личността е присъщо творчество, но то се проявява само във вътрешния живот на индивида.

Кристалите на снега винаги имат шестоъгълна форма, но не съществуват две еднакви снежинки. Децата принадлежат към определени типове, но нито едно дете не е

4. THE INNER LIFE

111:4.1 (1219.7) Recognition is the intellectual process of fitting the sensory impressions received from the external world into the memory patterns of the individual. Understanding connotes that these recognized sensory impressions and their associated memory patterns have become integrated or organized into a dynamic network of principles.

111:4.2 (1220.1) Meanings are derived from a combination of recognition and understanding. Meanings are nonexistent in a wholly sensory or material world. Meanings and values are only perceived in the inner or supermaterial spheres of human experience.

111:4.3 (1220.2) The advances of true civilization are all born in this inner world of mankind. It is only the inner life that is truly creative. Civilization can hardly progress when the majority of the youth of any generation devote their interests and energies to the materialistic pursuits of the sensory or outer world.

111:4.4 (1220.3) The inner and the outer worlds have a different set of values. Any civilization is in jeopardy when three quarters of its youth enter materialistic professions and devote themselves to the pursuit of the sensory activities of the outer world. Civilization is in danger when youth neglect to interest themselves in ethics, sociology, eugenics, philosophy, the fine arts, religion, and cosmology.

111:4.5 (1220.4) Only in the higher levels of the superconscious mind as it impinges upon the spirit realm of human experience can you find those higher concepts in association with effective master patterns which will contribute to the building of a better and more enduring civilization. Personality is inherently creative, but it thus functions only in the inner life of the individual.

111:4.6 (1220.5) Snow crystals are always hexagonal in form, but no two are ever alike. Children conform to types, but no two are exactly alike, even in the case of twins. Personality follows

точно копие на друго, даже когато са близнаци. Личността съответства на някой тип, но тя е винаги уникална.

Щастието и радостта се раждат във вътрешния свят. Вие сте неспособни да изпитате истинска радост насаме със самите себе си. Животът в самота е губителен за щастието. Даже семействата и нациите ще се радват повече на живота, ако споделят този живот с други.

Вие сте неспособни напълно да контролирате външния свят – обкръжаващата среда. Повече от всичко се поддава на вашето управление именно творческото начало на вътрешния свят, тъй като тук вашата личност е в значителна степен свободна от сковаващите закони на априорната причинност. На личността е присъща относителна независимост на волята.

Тъй като вътрешният живот на човека се отличава с неподправено творчество, всеки носи отговорност за своя избор: ще бъде ли това творчество спонтанно и съвършено случайно или контролируемо, управлявано и конструктивно. Как може творческото въображение да даде достойни плодове, ако полето на неговата дейност е вече препълнено с предразсъдъци, ненавист, страх, злоба, мъст и фанатизъм?

Идеите могат да се стимулират от външния свят, но идеалите се раждат само в творческите предели на вътрешния свят. Днес нациите на света се управляват от хора, в които няма недостиг на идеи, но напълно отсъстват идеали. С това се обясняват бедността, разводите, войните и расовата ненавист.

Проблемът се заключава в следното: ако вътрешният "аз" на човека, притежаващ свободна воля, бива дарен с творчески способности, то ние сме длъжни да признаем, че творчеството на свободната воля включва потенциалната възможност за деструктивна дейност. А когато творчеството е насочено към унищожение, вие се сблъсквате с опустошението, причина за което са злото и грехът – насилие, войни и разрушение. Злото е предубеденост на творчеството, която тласка към дезинтеграция и в крайна сметка – към разрушение. Всеки конфликт е зло в този смисъл, че той подтиска творческата функция на вътрешния живот, явявайки се разновидност на гражданска война в личността.

Вътрешното творчество спомага за облагородяването на характера за сметка на интеграцията на личността и обединяване на самоосъзнаването. Извечна истина е:

types but is always unique.

111:4.7 (1220.6) Happiness and joy take origin in the inner life. You cannot experience real joy all by yourself. A solitary life is fatal to happiness. Even families and nations will enjoy life more if they share it with others.

111:4.8 (1220.7) You cannot completely control the external world — environment. It is the creativity of the inner world that is most subject to your direction because there your personality is so largely liberated from the fetters of the laws of antecedent causation. There is associated with personality a limited sovereignty of will.

111:4.9 (1220.8) Since this inner life of man is truly creative, there rests upon each person the responsibility of choosing as to whether this creativity shall be spontaneous and wholly haphazard or controlled, directed, and constructive. How can a creative imagination produce worthy children when the stage whereon it functions is already preoccupied by prejudice, hate, fears, resentments, revenge, and bigotries?

111:4.10 (1220.9) Ideas may take origin in the stimuli of the outer world, but ideals are born only in the creative realms of the inner world. Today the nations of the world are directed by men who have a superabundance of ideas, but they are poverty-stricken in ideals. That is the explanation of poverty, divorce, war, and racial hatreds.

111:4.11 (1220.10) This is the problem: If freewill man is endowed with the powers of creativity in the inner man, then must we recognize that freewill creativity embraces the potential of freewill destructivity. And when creativity is turned to destructivity, you are face to face with the devastation of evil and sin — oppression, war, and destruction. Evil is a partiality of creativity which tends toward disintegration and eventual destruction. All conflict is evil in that it inhibits the creative function of the inner life — it is a species of civil war in the personality.

111:4.12 (1221.1) Inner creativity contributes to ennoblement of character through personality integration and selfhood unification. It is forever true: The past is unchangeable; only the future can

миналото е неизменно; само бъдещето може да се измени с помощта на днешната съзидателност на вътрешния "аз".

be changed by the ministry of the present creativity of the inner self.

5. ПОСВЕЩАВАНЕТО НА ИЗБОРА

Изпълняването на волята на Бога е ни повече, ни по-малко изразяване от създанието на желанието да сподели своя вътрешен живот с Бога – със същия този Бог, благодарение на Когото е станал възможен животът на създанието, притежаващ вътрешни значения и ценности. Да споделяш значи да се уподобяваш на Бога, да бъдеш божествен. Бог споделя всичко с Вечния Син и Безкрайния Дух, а Те на свой ред споделят всичко с божествените Синове и Духовните Дъщери на вселените.

Подражаването на Бога е ключ към съвършенството; в изпълнението на Неговата воля е тайната на вечния живот и съвършенството, постигано във вечния живот.

Смъртните живеят в Бога и затова Бог е пожелал да живее в смъртните. Така, както хората се доверяват на Него, така и Той, при това първи, повери на хората част от Себе Си; Той се съгласи да живее в хората, да пребивава в тях, да се подчинява на тяхната воля.

Мирът в този живот, съхраняването на живота след смъртта, съвършенството в следващия живот, служенето във вечността – всичко това се постига (в духа) *сега,* когато личността на създанието се съгласява – решава – да подчини своята воля на волята на Отеца. И Отецът вече е направил своя избор – той е подчинил своята частица на волята, която притежава личността на създанието.

Такъв избор за създанието е не подчинение на волята, а нейно посвещаване, разширяване, прославяне и усъвършенстване; такъв избор възнася своята воля до създанието от нивото на преходното значение към по-високо положение, в което личността на сина-създател става причастна към личността на духовния Баща.

Този избор – да изпълнява волята на Отеца – е духовното откриване на духовния Баща от смъртния човек, макар че ще измине цяла епоха преди синът-създание да може действително да се окаже в реалното присъствие на Бога в Рая. Този избор се заключава не толкова в отричане на волята на създанието – "Да се изпълни Твоята воля, не моята", колкото в увереното утвърждаване от създанията: "*Моята* воля е да се извърши *Твоята* воля." И ако този избор е направен, то

5. THE CONSECRATION OF CHOICE

111:5.1 (1221.2) The doing of the will of God is nothing more or less than an exhibition of creature willingness to share the inner life with God — with the very God who has made such a creature life of inner meaning-value possible. Sharing is Godlike — divine. God shares all with the Eternal Son and the Infinite Spirit, while they, in turn, share all things with the divine Sons and spirit Daughters of the universes.

111:5.2 (1221.3) The imitation of God is the key to perfection; the doing of his will is the secret of survival and of perfection in survival.

111:5.3 (1221.4) Mortals live in God, and so God has willed to live in mortals. As men trust themselves to him, so has he — and first — trusted a part of himself to be with men; has consented to live in men and to indwell men subject to the human will.

111:5.4 (1221.5) Peace in this life, survival in death, perfection in the next life, service in eternity — all these are achieved (in spirit) *now* when the creature personality consents — chooses — to subject the creature will to the Father's will. And already has the Father chosen to make a fragment of himself subject to the will of the creature personality.

111:5.5 (1221.6) Such a creature choice is not a surrender of will. It is a consecration of will, an expansion of will, a glorification of will, a perfecting of will; and such choosing raises the creature will from the level of temporal significance to that higher estate wherein the personality of the creature son communes with the personality of the spirit Father.

111:5.6 (1221.7) This choosing of the Father's will is the spiritual finding of the spirit Father by mortal man, even though an age must pass before the creature son may actually stand in the factual presence of God on Paradise. This choosing does not so much consist in the negation of creature will — "Not my will but yours be done" — as it consists in the creature's positive affirmation: "It is *my* will that *your* will be done." And if this choice is made, sooner or later will the God-choosing son find inner union (fusion) with the indwelling God

рано или късно избиращият Бога син ще постигне вътрешно единение (сливане) с пребиваващата в него частица на Бога, докато същият този усъвършенстващ се син открие за себе си личностното удовлетворение в религиозното общуване между личността на човека и личността на неговия Творец: две личности, чиито творчески атрибути навечно се съединяват в доброволна взаимност – раждането на още едно вечно партньорство между волята на човека и волята на Бога.

fragment, while this same perfecting son will find supreme personality satisfaction in the worship communion of the personality of man and the personality of his Maker, two personalities whose creative attributes have eternally joined in self-willed mutuality of expression — the birth of another eternal partnership of the will of man and the will of God.

6. ПАРАДОКСЪТ НА ЧОВЕКА

Много от преходните неприятности на човека произтичат от неговата двойствена връзка с космоса. Човекът е част от природата – той съществува в природата и заедно с това е способен да преодолее природата. Човекът е краен, но той е дарен с искрата на безкрайността. Такова двойствено положение не само създава потенциална опасност от зло, но също така поражда и много социални и морални ситуации, изпълнени с голяма неопределеност и немалко безпокойство.

Храбростта, необходима за покоряването на природата и преодоляването на собственото “аз”, е храброст, която не може да устои пред съблазните на личната гордост. Смъртният човек, способен да излезе извън пределите на “аз”-а, може да се поддаде на съблазънта да обожести своето собствено самосъзнание. Дилемата на смъртния човек се заключава в двойствен факт: той е свързан с природата и едновременно с това притежава уникална свобода – свободата на духовен избор и действия. На материални нива човек се оказва зависим от природата, докато на духовно ниво той тържествува над природата и над всичко временно и крайно. Такъв парадокс е неотделим от съблазънта, потенциалното зло, грешките във взетите решения, а когато “аз”-ът става горд и високомерен, то следствие от това може да стане грехът.

Проблемът за греха не съществува сам по себе си в крайния свят. Фактът на крайността не означава порочност или греховност. Крайният свят е сътворен от безкрайния Създател – той е дело на ръцете на божествените Синове и затова не може да не б ъ д е *добър.* Само злоупотребата, изкривяването и извращението, съществуващи в крайния свят, пораждат зло и грях.

Духът е способен да владее разума; по такъв начин разумът може да управлява енергията. Но разумът е способен да управлява енергията едва посредством своята

6. THE HUMAN PARADOX

111:6.1 (1221.8) Many of the temporal troubles of mortal man grow out of his twofold relation to the cosmos. Man is a part of nature — he exists in nature — and yet he is able to transcend nature. Man is finite, but he is indwelt by a spark of infinity. Such a dual situation not only provides the potential for evil but also engenders many social and moral situations fraught with much uncertainty and not a little anxiety.

111:6.2 (1222.1) The courage required to effect the conquest of nature and to transcend one’s self is a courage that might succumb to the temptations of self-pride. The mortal who can transcend self might yield to the temptation to deify his own self-consciousness. The mortal dilemma consists in the double fact that man is in bondage to nature while at the same time he possesses a unique liberty — freedom of spiritual choice and action. On material levels man finds himself subservient to nature, while on spiritual levels he is triumphant over nature and over all things temporal and finite. Such a paradox is inseparable from temptation, potential evil, decisional errors, and when self becomes proud and arrogant, sin may evolve.

111:6.3 (1222.2) The problem of sin is not self-existent in the finite world. The fact of finiteness is not evil or sinful. The finite world was made by an infinite Creator — it is the handiwork of his divine Sons — and therefore it must be *good.* It is the misuse, distortion, and perversion of the finite that gives origin to evil and sin.

111:6.4 (1222.3) The spirit can dominate mind; so mind can control energy. But mind can control energy only through its own intelligent manipulation of the metamorphic potentials inherent in the

собствена разумна манипулация на метаморфическите потенциали, присъщи на математическото причинно-следствено ниво на физическите сфери. Управлението на енергията не е вътрешно свойство на разума; това е прерогатив на Божеството. Но разумът на създанията е способен да манипулира и манипулира енергията в тази степен, в която овладява енергийните тайни на физическата вселена.

mathematical level of the causes and effects of the physical domains. Creature mind does not inherently control energy; that is a Deity prerogative. But creature mind can and does manipulate energy just in so far as it has become master of the energy secrets of the physical universe.

Когато човекът желае да видоизмени физическата реалност – било самия себе си, или своята среда – на него му се отдава да направи това в тази степен, в която той открива пътя и начините, позволяващи да се контролира материята и да се управлява енергията. Разумът, лишен от помощ, няма възможност да въздейства на нещо материално освен своя собствен физически механизъм, с който той е неизбежно свързан. Но чрез разумното използване на механизма на своето тяло разумът е способен да създава други механизми – и даже енергийни и живи връзки, използвайки които, този разум придобива все по-голяма способност да контролира и даже да подчинява своето физическо ниво във вселената.

111:6.5 (1222.4) When man wishes to modify physical reality, be it himself or his environment, he succeeds to the extent that he has discovered the ways and means of controlling matter and directing energy. Unaided mind is impotent to influence anything material save its own physical mechanism, with which it is inescapably linked. But through the intelligent use of the body mechanism, mind can create other mechanisms, even energy relationships and living relationships, by the utilization of which this mind can increasingly control and even dominate its physical level in the universe.

Науката е източник на фактите и разумът е неспособен да действа в отсъствието на факти. Фактите са тези тухлички, от които се строи мъдростта и които се циментират с жизнен опит. Човекът може да намери любовта на Бога без факти; човекът може да открие законите на Бога без любов; но човекът никога няма да може да осъзнае безкрайната симетрия, небесната хармония и съвършеното изобилие на всеобхватната същност на Първия Източник и Център, докато не намери божествения закон и божествената любов и емпирично не ги обедини в своя собствена еволюираща космическа философия.

111:6.6 (1222.5) Science is the source of facts, and mind cannot operate without facts. They are the building blocks in the construction of wisdom which are cemented together by life experience. Man can find the love of God without facts, and man can discover the laws of God without love, but man can never begin to appreciate the infinite symmetry, the supernal harmony, the exquisite repleteness of the all-inclusive nature of the First Source and Center until he has found divine law and divine love and has experientially unified these in his own evolving cosmic philosophy.

Развитието на материалното знание позволява да се придобие по-голямо интелектуално осъзнаване на значенията, заключени в идеите и ценностите, заключени в идеалите. Човекът е способен да открие истината в своя вътрешен опит, но на него му трябва ясно знаене на фактите, за да може да приложи своето лично откритие на истината към жестоките изисквания на ежедневния материален живот.

111:6.7 (1222.6) The expansion of material knowledge permits a greater intellectual appreciation of the meanings of ideas and the values of ideals. A human being can find truth in his inner experience, but he needs a clear knowledge of facts to apply his personal discovery of truth to the ruthlessly practical demands of everyday life.

Напълно естествено е, че смъртния човек го овладява чувство на неувереност, когато вижда себе си безизходно свързан с природата, макар че той притежава духовни възможности, които са напълно трансцендентни по отношение на всичко временно и трайно. Само религиозната убеденост – живата вяра, може да бъде опора

111:6.8 (1222.7) It is only natural that mortal man should be harassed by feelings of insecurity as he views himself inextricably bound to nature while he possesses spiritual powers wholly transcendent to all things temporal and finite. Only religious confidence — living faith — can sustain man amid such difficult and perplexing problems.

на човека пред лицето на такива сложни и забъркани проблеми.

От всички опасности, които дебнат смъртната природа на човека и заплашват неговата духовна цялостност, най-голяма е гордостта. Мъжеството е доблестно, егоизмът – тщеславен и самоубийствен. Не следва да се отнасяте осъдително към разумната увереност в себе си. Способността на човека да надмине себе си е единственото, което го отличава от животинския свят.

Гордостта е измамна и отровна, тя поражда греха винаги, когато се среща в индивид, група, раса или нация. Буквална е истината: "Гордостта предшества падението."

111:6.9 (1223.1) Of all the dangers which beset man's mortal nature and jeopardize his spiritual integrity, pride is the greatest. Courage is valorous, but egotism is vainglorious and suicidal. Reasonable self-confidence is not to be deplored. Man's ability to transcend himself is the one thing which distinguishes him from the animal kingdom.

111:6.10 (1223.2) Pride is deceitful, intoxicating, and sin-breeding whether found in an individual, a group, a race, or a nation. It is literally true, "Pride goes before a fall."

7. ПРОБЛЕМЪТ С НАСТРОЙЧИКА

Несигурността в съчетание с увереността – ето същността на Райския път: неизвестността във времето и в разума, неизвестността в отношенията на събитията, разкриващи възхода към Рая; увереността в духа и вечността, увереността, която дава безусловното доверие на сина-създание към божественото съчувствие и безкрайната любов на Всеобщия Баща; неизвестността на неопитния гражданин на вселената; увереността на възходящия син във вселенските обители на един всемогъщ, премъдър и любвеобилен Баща.

Ще ни позволите ли да се обърнем към вас с наставлението да се вслушвате в далечните отзвуци на преданите възвания на Настройчика към вашата душа? Пребиваващият във вас Настройчик не може да прекрати или поне материално да измени борбата, която вие водите по своя временен път; Настройчикът е неспособен да намали трудностите на живота, докато вие вървите в този свят на упорит труд. Божественият квартирант може само търпеливо да чака, докато вие се сражавате за своя живот – този, който преживявате на планетата; но ако само бихте поискали, вие бихте могли – в труд и грижи, в сражения и упорит труд – да дадете на Настройчика възможност да се бори заедно с вас и за вас. Какво утешение и въодушевление, какъв възторг и удивление бихте могли да почувствате, ако само бихте позволили на Настройчика постоянно да ви рисува картините на действителната подбуда, крайната цел и вечния смисъл на цялата тази напрегната борба с делничните проблеми на вашия днешен материален свят!

Защо вие не помагате на Настройчика да ви укрепи с духовни истини, притежаващи космическа сила, докато се борите със

7. THE ADJUSTER'S PROBLEM

111:7.1 (1223.3) Uncertainty with security is the essence of the Paradise adventure — uncertainty in time and in mind, uncertainty as to the events of the unfolding Paradise ascent; security in spirit and in eternity, security in the unqualified trust of the creature son in the divine compassion and infinite love of the Universal Father; uncertainty as an inexperienced citizen of the universe; security as an ascending son in the universe mansions of an all-powerful, all-wise, and all-loving Father.

111:7.2 (1223.4) May I admonish you to heed the distant echo of the Adjuster's faithful call to your soul? The indwelling Adjuster cannot stop or even materially alter your career struggle of time; the Adjuster cannot lessen the hardships of life as you journey on through this world of toil. The divine indweller can only patiently forbear while you fight the battle of life as it is lived on your planet; but you could, if you only would — as you work and worry, as you fight and toil — permit the valiant Adjuster to fight with you and for you. You could be so comforted and inspired, so enthralled and intrigued, if you would only allow the Adjuster constantly to bring forth the pictures of the real motive, the final aim, and the eternal purpose of all this difficult, uphill struggle with the commonplace problems of your present material world.

111:7.3 (1223.5) Why do you not aid the Adjuster in the task of showing you the spiritual counterpart of all these strenuous material efforts? Why do you not

светските трудности, свойствени за живота на създанията? Защо не призовавате небесния помощник да ви ободри с ясното виждане, присъщо на вечния възглед за всеобщия живот, докато не ви дават покой ежеминутните проблеми? Защо се отказвате от просвещението и вдъхновението, което дава вселенският възглед, и влачите съществуване сред ограниченията на времето и се забърквате в лабиринта на неопределеността, с който е свързан смъртният ви път? Защо не позволявате на Настройчика да одухотвори вашето мислене, даже ако ви се налага да вървите по материалните пътеки на земните усилия?

allow the Adjuster to strengthen you with the spiritual truths of cosmic power while you wrestle with the temporal difficulties of creature existence? Why do you not encourage the heavenly helper to cheer you with the clear vision of the eternal outlook of universal life as you gaze in perplexity at the problems of the passing hour? Why do you refuse to be enlightened and inspired by the universe viewpoint while you toil amidst the handicaps of time and flounder in the maze of uncertainties which beset your mortal life journey? Why not allow the Adjuster to spiritualize your thinking, even though your feet must tread the material paths of earthly endeavor?

Висшите човешки раси на Урантия представляват сложна смес; те са съчетание от много раси и племена с различен произход. Тази сложна природа изключително усложнява дейността на Наставниците в течение на живота и определено умножава проблемите както на Настройчика, така и на серафима-хранител след смъртта. Не толкова отдавна аз се намирах в Салвингтон, където чух официалния доклад на хранителя на съдбата в оправдаване на тези трудности, с които беше съпроводена помощта на неговия смъртен подопечен. Този серафим каза:

111:7.4 (1223.6) The higher human races of Urantia are complexly admixed; they are a blend of many races and stocks of different origin. This composite nature renders it exceedingly difficult for the Monitors to work efficiently during life and adds definitely to the problems of both the Adjuster and the guardian seraphim after death. Not long since I was present on Salvington and heard a guardian of destiny present a formal statement in extenuation of the difficulties of ministering to her mortal subject. This seraphim said:

“Многото ми трудности се обясняваха с нескончаемите конфликти на двете страни на моя подопечен: на дейното трудолюбие пречеше животинската леност; на идеалите, свойствени на високо развития народ, противоречаха инстинктите на изостаналата раса; на високите помисли на изтъкнатия разум противодействаха подбудите на примитивната наследственост; на устремения в бъдещето поглед на прозорливия Наставник пречеше късогледството на създанията на времето; прогресивните планове на възходящото същество се видоизменяха от желанията и стремежите на материалната природа; проблясъците на вселенския интелект се гасяха от химико-енергийните повели на развиващата се раса; подбудите на ангелите срещаха съпротивата на емоциите на животното; възпитанието на интелекта се анулираше от инстинктивните тенденции; на опита на индивида противостояха съвкупните наклонности на расата; целите на по-добрите страни се помрачаваха от попълзновенията на по-лошите; полетът на гения се неутрализираше от товара на посредствеността; прогресът на добродетелите се забавяше от инерцията на порока; изкуството на прекрасното се оскверняваше от присъствието на злото; здравето, жизнерадостността се подриваха от болезнената немощ; източникът на вярата се отравяше от отровата на страха; изворът на

111:7.5 (1223.7) “Much of my difficulty was due to the unending conflict between the two natures of my subject: the urge of ambition opposed by animal indolence; the ideals of a superior people crossed by the instincts of an inferior race; the high purposes of a great mind antagonized by the urge of a primitive inheritance; the long-distance view of a far-seeing Monitor counteracted by the nearsightedness of a creature of time; the progressive plans of an ascending being modified by the desires and longings of a material nature; the flashes of universe intelligence cancelled by the chemical-energy mandates of the evolving race; the urge of angels opposed by the emotions of an animal; the training of an intellect annulled by the tendencies of instinct; the experience of the individual opposed by the accumulated propensities of the race; the aims of the best overshadowed by the drift of the worst; the flight of genius neutralized by the gravity of mediocrity; the progress of the good retarded by the inertia of the bad; the art of the beautiful besmirched by the presence of evil; the buoyancy of health neutralized by the debility of disease; the fountain of faith polluted by the poisons of fear; the spring of joy embittered by the waters of sorrow; the gladness of anticipation disillusioned by the bitterness of realization; the joys of living ever threatened by the sorrows of death. Such a life on such a planet! And yet, because of the ever-present help and urge of the Thought Adjuster, this soul did achieve a fair degree of happiness and

веселието се размътваше от стихиите на скръбта; радостта на очакването се сменяше с тъгата на осъзнаването; щастието на живота винаги можеше да се смени с тъгата на смъртта. Какъв живот и на каква планета! И при все това, благодарение на постоянната помощ и подтици на Настройчика на Съзнанието, тази душа все пак постигна достатъчна степен щастие и успех и вече се възнесе към съдните зали на обителските светове.”

[Представено от Единичен Посланик на Орвонтон.]

success and has even now ascended to the judgment halls of mansonia.”

111:7.6 (1224.1) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Документ 112. Запазване на личността

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 112. ЗАПАЗВАНЕ НА ЛИЧНОСТТА

Секции

Въведение
1. Личността и реалността
2. Вътрешното “аз”
3. Феноменът на смъртта
4. Настройчиците след смъртта
5. Съхраняването на човешкия "аз"
6. Морантийният "аз"
7. Сливането с Настройчика

Въведение

ЕВОЛЮЦИОННИТЕ планети са сферите на поява на човека, изходните светове за възход на смъртните. Вашият отправен пункт е Урантия – тук вие и вашият божествен Настройчик на Съзнанието се съединявате във временен съюз. Вие сте получили като дар съвършен проводник; затова, ако честно преминете дистанцията във времето и овладеете крайната цел – вярата, вашата награда ще бъде вечността: вие завинаги ще се обедините с преминаващия във вас Настройчик. Именно тогава ще започне вашият истински живот – възходящият живот, по отношение на който днешното смъртно състояние е само преддверие. Именно тогава пред вас ще се открие възвишената и прогресивна мисия на завършили във вечността. И в продължение на всички тези сменящи се една друга епохи и стадии на еволюционен растеж единственото ваше начало, оставащо абсолютно неизменно, е личността – постоянството сред измененията.

Макар че би било твърде самонадеяно да се опитваме да определим личността, може да се окаже полезно да си спомним нещо от това,

PAPER 112
PERSONALITY SURVIVAL

SECTIONS

Introduction
1. Personality and Reality
2. The Self
3. The Phenomenon of Death
4. Adjusters after Death
5. Survival of the Human Self
6. The Morontia Self
7. Adjuster Fusion

INTRODUCTION

112:0.1 (1225.1) THE evolutionary planets are the spheres of human origin, the initial worlds of the ascending mortal career. Urantia is your starting point; here you and your divine Thought Adjuster are joined in temporary union. You have been endowed with a perfect guide; therefore, if you will sincerely run the race of time and gain the final goal of faith, the reward of the ages shall be yours; you will be eternally united with your indwelling Adjuster. Then will begin your real life, the ascending life, to which your present mortal state is but the vestibule. Then will begin your exalted and progressive mission as finaliters in the eternity which stretches out before you. And throughout all of these successive ages and stages of evolutionary growth, there is one part of you that remains absolutely unaltered, and that is personality — permanence in the presence of change.

112:0.2 (1225.2) While it would be presumptuous to attempt the definition of personality, it may prove helpful to recount some of the things which are

което ви е известно за нея:

1. Личността е присъстващо в реалността качество, което се посвещава на самия Всеобщ Баща или на действащия от негово име Съвместен Извършител.

2. Тя може да се посвещава на всяка жива енергийна система, включваща разум или дух.

3. Тя не е изцяло подвластна на оковите на априорната причинност. Тя е относително съзидателна или взаимосъзидателна.

4. Когато личността се посвещава на еволюционните материални създания, тя кара духа да се стреми към господство над енергия-веществото посредством разума.

5. Макар че личността не е свързана с индивидуалността, тя е способна да обедини индивидуалността на всяка жива енергийна система.

6. Тя разкрива само качествена реакция на контурите на личността, в противоположност на трите енергии, които демонстрират както качествена, така и количествена реакция спрямо гравитацията.

7. Личността е неизменна сред промените.

8. Тя е способна да направи подарък на Бога – доброволно да посвети себе си на извършването на Божията воля.

9. Тя се характеризира с нравственост – осъзнаване на относителността на връзката с другите хора. Тя разпознава нивата на поведение и демонстрира взискателност, правейки разлика между тях.

10. Личността е уникална, абсолютно уникална: тя е уникална във времето и пространството; тя е уникална във вечността и в Рая; уникална е посветената личност, нейни копия не съществуват; тя е уникална във всеки миг от съществуването; тя е уникална в отношението си към Бога – Той не отдава значение на обществените различия, но не съединява личностите, тъй като те са несъединими – те се асоциират, но не се сумират.

11. Личността реагира непосредствено на присъствието на друга личност.

12. Тя е единственото, което може да се прибави към духа, именно с това илюстрирайки първичността на Бащата по отношение на Сина. (Разумът не задължително трябва да се прибави към духа.)

13. Личността може да се съхрани след естествената смърт заедно с

known about personality:

112:0.3 (1225.3) 1. Personality is that quality in reality which is bestowed by the Universal Father himself or by the Conjoint Actor, acting for the Father.

112:0.4 (1225.4) 2. It may be bestowed upon any living energy system which includes mind or spirit.

112:0.5 (1225.5) 3. It is not wholly subject to the fetters of antecedent causation. It is relatively creative or cocreative.

112:0.6 (1225.6) 4. When bestowed upon evolutionary material creatures, it causes spirit to strive for the mastery of energy-matter through the mediation of mind.

112:0.7 (1225.7) 5. Personality, while devoid of identity, can unify the identity of any living energy system.

112:0.8 (1225.8) 6. It discloses only qualitative response to the personality circuit in contradistinction to the three energies which show both qualitative and quantitative response to gravity.

112:0.9 (1225.9) 7. Personality is changeless in the presence of change.

112:0.10 (1225.10) 8. It can make a gift to God — dedication of the free will to the doing of the will of God.

112:0.11 (1225.11) 9. It is characterized by morality — awareness of relativity of relationship with other persons. It discerns conduct levels and choosingly discriminates between them.

112:0.12 (1225.12) 10. Personality is unique, absolutely unique: It is unique in time and space; it is unique in eternity and on Paradise; it is unique when bestowed — there are no duplicates; it is unique during every moment of existence; it is unique in relation to God — he is no respecter of persons, but neither does he add them together, for they are nonaddable — they are associable but nontotalable.

112:0.13 (1226.1) 11. Personality responds directly to other-personality presence.

112:0.14 (1226.2) 12. It is one thing which can be added to spirit, thus illustrating the primacy of the Father in relation to the Son. (Mind does not have to be added to spirit.)

112:0.15 (1226.3) 13. Personality may survive mortal death with identity in the surviving soul. The Adjuster and the personality are changeless; the

индивидуалността на съхранилата се душа. Настройчикът и личността са неизменни; съществуващото между тях отношение (в душата) е само изменение, постоянна еволюция; и ако това изменение (растеж) се прекрати, душата загива.

14. Личността притежава уникално усещане за време, което обаче се отличава от възприемането на времето от разума или духа.

1. ЛИЧНОСТТА И РЕАЛНОСТТА

Личност се посвещава от Всеобщия Баща на своите създания като потенциална вечна придобивка. Такъв божествен дар е предназначен за функционирането на многобройни нива и в последователни вселенски ситуации – от низшите крайни до висшите абсонитни и чак до границите на абсолютното. Така личността действа в три космически плоскости или в три вселенски фази:

1 . *Позиционен статут.* Личността функционира еднакво ефективно в локалната вселена, свръхвселената и централната вселена.

2 . *Смислов статут.* Личността действа еднакво ефективно на крайно, абсонитно и съединявайки се с абсолютните нива.

3 . *Ценностен статут.* Личността може да бъде емпирически осъзната в сменящите се един друг материални, морантийни и духовни светове.

Личността притежава усъвършенстван диапазон космически измерения. Съществуват три измерения на крайната личност. Ето тяхното примерно функционално значение:

1 . *Дължината* отразява направлението и природата на развитие: движението през пространството и съответно на времето – еволюцията.

2 . *Вертикалната* дълбочина обхваща характерните за живите организми мотиви и отношения, различните нива на самовъплъщение и общия феномен на реакция спрямо окръжаващата среда.

3 . *Ширината* включва областта на координация, асоциация, както и организацията на индивидуалността.

Типът личност, посвещаван на смъртните на Урантия, притежава потенциална способност за седем измерения на самоизразяване или реализация на

relationship between them (in the soul) is nothing but change, continuing evolution; and if this change (growth) ceased, the soul would cease.

112:0.16 (1226.4) 14. Personality is uniquely conscious of time, and this is something other than the time perception of mind or spirit.

1. PERSONALITY AND REALITY

112:1.1 (1226.5) Personality is bestowed by the Universal Father upon his creatures as a potentially eternal endowment. Such a divine gift is designed to function on numerous levels and in successive universe situations ranging from the lowly finite to the highest absonite, even to the borders of the absolute. Personality thus performs on three cosmic planes or in three universe phases:

112:1.2 (1226.6) 1. *Position status.* Personality functions equally efficiently in the local universe, in the superuniverse, and in the central universe.

112:1.3 (1226.7) 2. *Meaning status.* Personality performs effectively on the levels of the finite, the absonite, and even as impinging upon the absolute.

112:1.4 (1226.8) 3. *Value status.* Personality can be experientially realized in the progressive realms of the material, the morontial, and the spiritual.

112:1.5 (1226.9) Personality has a perfected range of cosmic dimensional performance. The dimensions of finite personality are three, and they are roughly functional as follows:

112:1.6 (1226.10) 1. *Length* represents direction and nature of progression — movement through space and according to time — evolution.

112:1.7 (1226.11) 2. *Vertical depth* embraces the organismal drives and attitudes, the varying levels of self-realization and the general phenomenon of reaction to environment.

112:1.8 (1226.12) 3. *Breadth* embraces the domain of co-ordination, association, and selfhood organization.

112:1.9 (1226.13) The type of personality bestowed upon Urantia mortals has a potentiality of seven dimensions of self-expression or person-realization. These dimensional phenomena are realizable as three on the finite level, three on the

индивидуалността. Три такива измерения се реализират на крайно ниво, три – на абсонитно, и едно – на абсолютно. На субабсолютните нива това седмо измерение, или измерението на всеобщност, е емпирически познаваемо като *факт* на личността. Това висше измерение на личността представлява асоциируем абсолют и макар че то не е безкрайно, потенциално постига суббезкрайно проникване на абсолютно ниво.

Крайните измерения на личността се отнасят към космическата дължина, дълбочина и ширина. Дължината съответства на значението; дълбочината означава ценност; ширината обхваща проницателността – способността да изпитва неоспоримо осъзнаване на космическата реалност.

На морантийното ниво всички крайни измерения на материалното ниво изключително нарастват и се появява възможност за осъзнаване на величините, отнасящи се към някои нови измерения. Целият този нараснал в продължение на морантийното ниво опит чудесно се съединява с висшето или личностно измерение благодарение на въздействието на мота, както и с помощта на морантийната математика.

Много неприятности, с които смъртните се сблъскват при изучаването на човешката личност, биха могли да се избегнат, ако крайното създание помнеше, че нивата на измеренията и нивата на духа не са координирани в емпиричната реализация на личността.

Животът всъщност е процес, протичащ между организма (индивидуалността) и окръжаващата среда. Личността придава на тази връзка на организма със средата ценността на индивидуалността и значението на приемствеността. Затова е необходимо да се види, че феноменът на стимулираната реакция не е само механически процес, тъй като един от факторите на тази съвкупна ситуация е личност. Неизменно истинно е потвърждението за това, че на механизмите е присъща пасивност, докато на организма е свойствена активност.

Физическият живот е процес, който протича не толкова вътре в организма, колкото *между* организма и окръжаващата среда. Всеки подобен процес в тенденция създава свойствени на организмите типове реакции на средата. И всички такива *направляващи типове* оказват огромно въздействие при избора на цел.

Именно посредством разума вътрешното “аз” и средата установяват осмислен контакт.

absonite level, and one on the absolute level. On subabsolute levels this seventh or totality dimension is experiencible as the *fact* of personality. This supreme dimension is an associable absolute and, while not infinite, is dimensionally potential for subinfinite penetration of the absolute.

112:1.10 (1226.14) The finite dimensions of personality have to do with cosmic length, depth, and breadth. Length denotes meaning; depth signifies value; breadth embraces insight — the capacity to experience unchallengeable consciousness of cosmic reality.

112:1.11 (1227.1) On the morontia level all of these finite dimensions of the material level are greatly enhanced, and certain new dimensional values are realizable. All these enlarged dimensional experiences of the morontia level are marvelously articulated with the supreme or personality dimension through the influence of mota and also because of the contribution of morontia mathematics.

112:1.12 (1227.2) Much trouble experienced by mortals in their study of human personality could be avoided if the finite creature would remember that dimensional levels and spiritual levels are not co-ordinated in experiential personality realization.

112:1.13 (1227.3) Life is really a process which takes place between the organism (selfhood) and its environment. The personality imparts value of identity and meanings of continuity to this organismal-environmental association. Thus it will be recognized that the phenomenon of stimulus-response is not a mere mechanical process since the personality functions as a factor in the total situation. It is ever true that mechanisms are innately passive; organisms, inherently active.

112:1.14 (1227.4) Physical life is a process taking place not so much within the organism as *between* the organism and the environment. And every such process tends to create and establish organismal patterns of reaction to such an environment. And all such *directive patterns* are highly influential in goal choosing.

112:1.15 (1227.5) It is through the mediation of mind that the self and the environment establish

Способността и желанието на организма да установи такива съществени контакти със средата (реакция на стимул) изразява *отношението* на цялата личност.

Личността не може да действа много успешно в изолация. Човекът по своята природа е социално същество; владее го духът на причастността. Буквална истина е: "Никой човек не живее за себе си."

Но понятието за личност, както и смисълът на всецелостността на живото и функциониращото създание, означава много повече от интеграцията на отношенията: то изразява *обединението* на всички фактори на реалността, точно както и координация на отношенията. Отношенията съществуват между два обекта, но три или повече обекта образуват *система,* а такава система е много повече от просто разширено или комплексно отношение. Това различие има принципно значение, тъй като в космическата система индивидуалните членове са свързани един с друг само чрез отношението към цялото и чрез индивидуалността на цялото.

В човешкия организъм съвкупността на всички части създава неговия образ – индивидуалността, но такъв процес няма абсолютно нищо общо с личността, която е обединяващо начало на всички тези фактори в тяхната връзка с космическите реалности.

В агрегациите частите се добавят; в системите частите се *подреждат.* Системите са значими благодарение на своята организация – позиционните ценности. В добрата система всеки съставен елемент има свое положение в космоса. В лошата – нещо или съответства, или е нарушено – изведено от строя. В човешката система именно личността обединява всички видове дейност и на свой ред им придава качества на автентичност и съзидателност.

meaningful contact. The ability and willingness of the organism to make such significant contacts with environment (response to a drive) represents the *attitude* of the whole personality.

112:1.16 (1227.6) Personality cannot very well perform in isolation. Man is innately a social creature; he is dominated by the craving of belongingness. It is literally true, "No man lives unto himself."

112:1.17 (1227.7) But the concept of the personality as the meaning of the whole of the living and functioning creature means much more than the integration of relationships; it signifies the *unification* of all factors of reality as well as co-ordination of relationships. Relationships exist between two objects, but three or more objects eventuate a *system,* and such a system is much more than just an enlarged or complex relationship. This distinction is vital, for in a cosmic system the individual members are not connected with each other except in relation to the whole and through the individuality of the whole.

112:1.18 (1227.8) In the human organism the summation of its parts constitutes selfhood — individuality — but such a process has nothing whatever to do with personality, which is the unifier of all these factors as related to cosmic realities.

112:1.19 (1227.9) In aggregations parts are added; in systems parts are *arranged.* Systems are significant because of organization — positional values. In a good system all factors are in cosmic position. In a bad system something is either missing or displaced — deranged. In the human system it is the personality which unifies all activities and in turn imparts the qualities of identity and creativity.

2. ВЪТРЕШНОТО "АЗ"

При изучаването на индивидуалността е полезно да се помни за следните фактори:

1. Физическите системи са подчинени.

2. Интелектуалните системи са съгласувани.

3. Личността е доминираща.

4. Вътрешната духовна сила е потенциално направляваща.

Във всички представи за

2. THE SELF

112:2.1 (1227.10) It would be helpful in the study of selfhood to remember:

112:2.2 (1227.11) 1. That physical systems are subordinate.

112:2.3 (1227.12) 2. That intellectual systems are co-ordinate.

112:2.4 (1227.13) 3. That personality is superordinate.

112:2.5 (1227.14) 4. That the indwelling spiritual force is potentially directive.

112:2.6 (1228.1) In all concepts of selfhood it should be recognized that the fact of life comes first, its

индивидуалността е необходимо да се отчита, че отначало възниква фактът от живота и след това – неговата оценка или интерпретация. Човешкото дете отначало *живее* и след това *мисли* за своя живот. В космическата система проникновението предшества предвиждането.

evaluation or interpretation later. The human child first *lives* and subsequently *thinks* about his living. In the cosmic economy insight precedes foresight.

Вселенският факт на Бога, Който става човек, навеки измени всички значения и ценности на човешката личност. Любовта, в истинския смисъл на тази дума, подразбира взаимна загриженост на цялостни личности, било то личности човешки или божествени – или човешки *и* божествени. Частите на вътрешното "аз" могат да функционират по най-различен начин – мислене, чувстване, желание, но само съгласуваните атрибути на цялата личност са съсредоточени в разумното действие; и всички тези сили се обединяват с духовната способност на смъртния разум, когато човек чистосърдечно и безкористно обича друго същество, човешко или божествено.

112:2.7 (1228.2) The universe fact of God's becoming man has forever changed all meanings and altered all values of human personality. In the true meaning of the word, love connotes mutual regard of whole personalities, whether human or divine or human *and* divine. Parts of the self may function in numerous ways — thinking, feeling, wishing — but only the co-ordinated attributes of the whole personality are focused in intelligent action; and all of these powers are associated with the spiritual endowment of the mortal mind when a human being sincerely and unselfishly loves another being, human or divine.

Всички представи за реалността, съществуващи в смъртните, са основани на допускането за реалността на човешката личност; всички концепции за свръхчовешките реалности са основани на придобития личностен опит със и във космическите реалности на някои свързани с човека духовни същества и божествени личности. С изключение на личността, всичко недуховно, което е в човешкия опит, е средство за постигане на целта. Всяко истинско взаимоотношение на смъртния човек с други същества – човешки или божествени, е само цел. И постигането на такива другарски отношения с личността на Божеството са вечната цел за възход във вселената.

112:2.8 (1228.3) All mortal concepts of reality are based on the assumption of the actuality of human personality; all concepts of superhuman realities are based on the experience of the human personality with and in the cosmic realities of certain associated spiritual entities and divine personalities. Everything nonspiritual in human experience, excepting personality, is a means to an end. Every true relationship of mortal man with other persons — human or divine — is an end in itself. And such fellowship with the personality of Deity is the eternal goal of universe ascension.

Притежаването на личност определя човека като духовно същество, тъй като единствено индивидуалността и самосъзнанието на личността са дарове на свръхматериалния свят. Самият факт, че смъртният материалист може да отрича съществуването на свръхматериалните реалности, вече демонстрира дейното присъствие в неговия разум на духовния синтез и космическото съзнание.

112:2.9 (1228.4) The possession of personality identifies man as a spiritual being since the unity of selfhood and the self-consciousness of personality are endowments of the supermaterial world. The very fact that a mortal materialist can deny the existence of supermaterial realities in and of itself demonstrates the presence, and indicates the working, of spirit synthesis and cosmic consciousness in his human mind.

Съществува огромна космическа пропаст между материята и мисълта и неизмеримо по-широка пропаст разделя материалния разум и духовната любов. Никаква теория на механистичните електронни връзки или на материалистичните енергийни явления не може да обясни съзнанието, още по-малко – самосъзнанието.

112:2.10 (1228.5) There exists a great cosmic gulf between matter and thought, and this gulf is immeasurably greater between material mind and spiritual love. Consciousness, much less self-consciousness, cannot be explained by any theory of mechanistic electronic association or materialistic energy phenomena.

Според стремежа на разума към пределно изследване на реалността материята престава

112:2.11 (1228.6) As mind pursues reality to its ultimate analysis, matter vanishes to the material senses but may still remain real to mind. When spiritual

да съществува за материалните чувства, но може да остане реална за разума. Когато духовната интуиция до самата си основа прониква в тази реалност, която остава след изчезването на материята, тази реалност изчезва за разума, но присъщата на духа интуиция съхранява способността си за постигане на космическите реалности и висшите ценности от духовен характер. Съответно на това науката отстъпва място на философията, докато философията трябва да отстъпи пред изводите, присъщи на неподправения духовен опит. Мисленето отстъпва място на мъдростта, а мъдростта се разтваря в просветено и разумно поклонение.

В науката човешкото "аз" изучава материалния свят; философията е изучаване на това изучаване на материалния свят; религията – истинският духовен опит, е емпиричното осъзнаване на космическата реалност, заключена в изучаването на целия този относителен синтез на енергийни субстанции на времето и пространството. Да са строи философията на вселената изключително върху материализма означава да се пренебрегва фактът, че всички материални обекти изначално се възприемат като реални в опита на човешкото съзнание. Изследователят не може да бъде предмет на изследването; анализът изисква някаква степен на абстрахиране от предмета, който се изучава.

Във времето мисленето води към мъдрост, а мъдростта води към поклонение; във вечността поклонението води към мъдрост, а мъдростта води до окончателност на мислите.

Възможността за обединяване на еволюиращото "аз" е заключена в свойствата на съставляващите го фактори: основните енергии, най-важните тъкани, основополагащото химическо свръхуправление, върховните идеи, висшите мотиви, върховните цели и божествения дух, посветен на Рая – тайната на самопознанието на духовната природа на човека.

Целта на космическата еволюция се заключава в постигането на единство на личността чрез все по-голямо господство на духа, чрез волева реакция на ученията и ръководството на Настройчика на Съзнанието. Личността – и човешка и свръхчовешка, се характеризира с вътрешно космическо свойство, което може да се определи като "еволюцията на подчинението" – разширяване на контрола както над себе си, така и над своята среда.

Възходящата, някога човешка, личност

insight pursues that reality which remains after the disappearance of matter and pursues it to an ultimate analysis, it vanishes to mind, but the insight of spirit can still perceive cosmic realities and supreme values of a spiritual nature. Accordingly does science give way to philosophy, while philosophy must surrender to the conclusions inherent in genuine spiritual experience. Thinking surrenders to wisdom, and wisdom is lost in enlightened and reflective worship.

112:2.12 (1228.7) In science the human self observes the material world; philosophy is the observation of this observation of the material world; religion, true spiritual experience, is the experiential realization of the cosmic reality of the observation of the observation of all this relative synthesis of the energy materials of time and space. To build a philosophy of the universe on an exclusive materialism is to ignore the fact that all things material are initially conceived as real in the experience of human consciousness. The observer cannot be the thing observed; evaluation demands some degree of transcendence of the thing which is evaluated.

112:2.13 (1228.8) In time, thinking leads to wisdom and wisdom leads to worship; in eternity, worship leads to wisdom, and wisdom eventuates in the finality of thought.

112:2.14 (1229.1) The possibility of the unification of the evolving self is inherent in the qualities of its constitutive factors: the basic energies, the master tissues, the fundamental chemical overcontrol, the supreme ideas, the supreme motives, the supreme goals, and the divine spirit of Paradise bestowal — the secret of the self-consciousness of man's spiritual nature.

112:2.15 (1229.2) The purpose of cosmic evolution is to achieve unity of personality through increasing spirit dominance, volitional response to the teaching and leading of the Thought Adjuster. Personality, both human and superhuman, is characterized by an inherent cosmic quality which may be called "the evolution of dominance," the expansion of the control of both itself and its environment.

112:2.16 (1229.3) An ascending onetime human personality passes through two great phases of

преминава през два големи стадия на нарастващо волево подчинение на своето “аз” и във вселената:

1. Предзавършващ или боготърсещ опит, който се заключава в разширяване на самовъплъщението посредством развитие и актуализация на индивидуалността наред с решаване на космическите проблеми и последващо овладяване на вселената.

2. Постзавършващ или богоразкриващ опит на творческото разширяване на самовъплъщаването чрез разкриване на емпиричното Висше Същество пред търсещите Бога разумни същества, още не постигнали божествените нива на богоподобие.

Низходящите личности придобиват аналогичен опит в своите различни вселенски дела, докато се стремят към повишаване на способността да познаваш и изпълняваш божествената воля на Висшето, Пределното и Абсолютното Божества.

В течение на физическия живот материалното “аз”, егоистичното начало на човешката индивидуалност, зависи от продължаването на функцията на материалния жизнен носител, от непрекъснатото съществуване на неустойчивото равновесие на енергии и интелект от това, което на Урантия се нарича *живот.* Но индивидуалността, притежаваща необходимата за съхранение ценност, способна да преодолее опита на смъртта, еволюира само за сметка на създаването на условията, необходими за преноса на местонахождението на индивидуалното начало на развиващата се личност от преходния жизнен носител – материалното тяло, в по-устойчивата и безсмъртна същност на морontийната душа и по-нататък на тези нива, където в душата се влива реалността на духа и където тя в резултат придобива статута на духовна реалност. Този действителен преход от материалната връзка към отъждествяването с морontия се осъществява за сметка на искрените, твърди и целеустремени решения на човека, насочени към търсенето на Бога.

increasing volitional dominance over the self and in the universe:

112:2.17 (1229.4) 1. The prefinaliter or God-seeking experience of augmenting the self-realization through a technique of identity expansion and actualization together with cosmic problem solving and consequent universe mastery.

112:2.18 (1229.5) 2. The postfinaliter or God-revealing experience of the creative expansion of self-realization through revealing the Supreme Being of experience to the God-seeking intelligences who have not yet attained the divine levels of Godlikeness.

112:2.19 (1229.6) Descending personalities attain analogous experiences through their various universe adventures as they seek for enlarged capacity for ascertaining and executing the divine wills of the Supreme, Ultimate, and Absolute Deities.

112:2.20 (1229.7) The material self, the ego-entity of human identity, is dependent during the physical life on the continuing function of the material life vehicle, on the continued existence of the unbalanced equilibrium of energies and intellect which, on Urantia, has been given the name *life.* But selfhood of survival value, selfhood that can transcend the experience of death, is only evolved by establishing a potential transfer of the seat of the identity of the evolving personality from the transient life vehicle — the material body — to the more enduring and immortal nature of the morontia soul and on beyond to those levels whereon the soul becomes infused with, and eventually attains the status of, spirit reality. This actual transfer from material association to morontia identification is effected by the sincerity, persistence, and steadfastness of the God-seeking decisions of the human creature.

3. ФЕНОМЕНЪТ НА СМЪРТТА

Урантийците обикновено признават само един вид смърт – физическото прекратяване на жизнените енергии. Но в действителност съществуват три вида смърт, имащи отношение към запазването на личността:

1 . *Духовна (смърт на душата).* Ако и

3. THE PHENOMENON OF DEATH

112:3.1 (1229.8) Urantians generally recognize only one kind of death, the physical cessation of life energies; but concerning personality survival there are really three kinds:

112:3.2 (1229.9) 1. *Spiritual (soul) death.* If and when

когато смъртният човек окончателно отблъсне продължаването на живота, ако по общо мнение на Настройчика и запазващия се серафим той бъде обявен за духовно безнадежден, за морontийно несъстоятелен, то след регистрацията на това единодушно мнение в Уверса и потвърждаването на тези изводи от Цензорите и техните отразяващи партньори управителите на Орвонтон се разпореждат за незабавно освобождаване на вътрешния Наставник. Но това освобождаване на Настройчика изобщо не влияе на задълженията на личния или груповия Серафим, свързан с този индивид, когото Настройчикът е напуснал. Такъв тип смърт е окончателен по своето значение, независимо от временното продължаване на активността на живите енергии на физическите и интелектуални механизми. От космическа гледна точка смъртният е вече мъртъв; продължаващият живот говори само за устойчивостта на материалния импулс на космическите енергии.

mortal man has finally rejected survival, when he has been pronounced spiritually insolvent, morontially bankrupt, in the conjoint opinion of the Adjuster and the surviving seraphim, when such co-ordinate advice has been recorded on Uversa, and after the Censors and their reflective associates have verified these findings, thereupon do the rulers of Orvonton order the immediate release of the indwelling Monitor. But this release of the Adjuster in no way affects the duties of the personal or group seraphim concerned with that Adjuster-abandoned individual. This kind of death is final in its significance irrespective of the temporary continuation of the living energies of the physical and mind mechanisms. From the cosmic standpoint the mortal is already dead; the continuing life merely indicates the persistence of the material momentum of cosmic energies.

2 . *Интелектуална (смърт на разума).* Когато жизнено важни кръгове, свързани с дейността на висшите спомагателни духове на разума, се нарушават поради помрачаване на ума или вследствие на частично разрушаване на механизма на мозъка, а също така и ако такива състояния са преминали критичната точка и увреждането е станало непоправимо, вътрешният Настройчик незабавно се освобождава и заминава за Сферата на Божеството. В архивите на вселената личността на смъртния се смята за мъртва при всяко разрушаване на жизнено важните интелектуални контури, необходими за волевата дейност на човека. Това е смърт независимо от продължаващото функциониране на живите механизми на физическото тяло. Без волевия разум тялото вече не е човешко, но съгласно предшестващия избор на човешката воля душата на такъв индивид може да се запази.

112:3.3 (1230.1) 2. *Intellectual (mind) death.* When the vital circuits of higher adjutant ministry are disrupted through the aberrations of intellect or because of the partial destruction of the mechanism of the brain, and if these conditions pass a certain critical point of irreparability, the indwelling Adjuster is immediately released to depart for Divinington. On the universe records a mortal personality is considered to have met with death whenever the essential mind circuits of human will-action have been destroyed. And again, this is death, irrespective of the continuing function of the living mechanism of the physical body. The body minus the volitional mind is no longer human, but according to the prior choosing of the human will, the soul of such an individual may survive.

3. *Физическа смърт (смърт на тялото и разума).* Когато човека го постигне смърт, Настройчикът остава в убежището на разума до прекратяването на неговите функции като интелектуален механизъм, тоест приблизително до този момент, когато измеримите енергии на мозъка прекратяват своите ритмични, необходими за живота пулсации. След това разрушаване Настройчикът напуска изчезващия разум толкова просто, както когато преди години се е появил и през Уверса се отправя към Сферата на Божеството.

112:3.4 (1230.2) 3. *Physical (body and mind) death.* When death overtakes a human being, the Adjuster remains in the citadel of the mind until it ceases to function as an intelligent mechanism, about the time that the measurable brain energies cease their rhythmic vital pulsations. Following this dissolution the Adjuster takes leave of the vanishing mind, just as unceremoniously as entry was made years before, and proceeds to Divinington by way of Uversa.

След смъртта материалното тяло се връща в света на елементите, от който е било извлечено, но два нематериални фактора на

112:3.5 (1230.3) After death the material body returns to the elemental world from which it was derived, but two nonmaterial factors of surviving personality

съхранилата се личност остават: Предсъществуващият Настройчик на Съзнанието, който заедно с копието от паметта за преживения смъртен живот отива към Сферата на Божеството, а също така и безсмъртната моронтийна душа на починалия човек, оставаща в разпореждане на хранителя на съдбата. Тези аспекти и форми на душата – тези някога кинетични, а сега статични формули на индивидуалност, са задължителни за възстановяването на личността в световете на моронтия; именно повторното съединяване на Настройчика с душата е това, което възстановява съхранилата се личност, което ви връща съзнанието в момента на моронтийното ви пробуждане.

На тези, които нямат лични серафически хранители, предано и умело служат груповите хранители, съхраняващи индивидуалността и възкресяващи личността. Серафимите са незаменими за възсъздаването на личността.

След смъртта Настройчикът на Съзнанието временно губи личност, но не и индивидуалност; човешкият подопечен временно губи индивидуалност, но не личност; в обителските светове те отново се съединяват, проявявайки се като вечна същност. Напусналият земята Настройчик на Съзнанието никога не се връща тук като съществото, в което е пребивавал в миналото; личността никога не се проявява без волята на човека; след смъртта лишеният от Настройчик човек никога не проявява активна индивидуалност и не установява каквато и да е връзка с живите същества на земята. Такива лишени от Настройчик души са напълно и абсолютно безсъзнателни в течение на своя дълъг или кратък сън на смъртта. Никакво проявление на личността или способността за общуване с други личности не са невъзможни до завършването на процеса на възстановяването. На тези, които отиват в обителските светове, не се разрешава да отправят послания до своите любими, останали на Урантия. Забраната за такова общуване до завършването на съдния период се практикува във всички вселени.

persist: The pre-existent Thought Adjuster, with the memory transcription of the mortal career, proceeds to Divinington; and there also remains, in the custody of the destiny guardian, the immortal morontia soul of the deceased human. These phases and forms of soul, these once kinetic but now static formulas of identity, are essential to repersonalization on the morontia worlds; and it is the reunion of the Adjuster and the soul that reassembles the surviving personality, that reconsciousizes you at the time of the morontia awakening.

112:3.6 (1230.4) For those who do not have personal seraphic guardians, the group custodians faithfully and efficiently perform the same service of identity safekeeping and personality resurrection. The seraphim are indispensable to the reassembly of personality.

112:3.7 (1230.5) Upon death the Thought Adjuster temporarily loses personality, but not identity; the human subject temporarily loses identity, but not personality; on the mansion worlds both reunite in eternal manifestation. Never does a departed Thought Adjuster return to earth as the being of former indwelling; never is personality manifested without the human will; and never does a dis-Adjustered human being after death manifest active identity or in any manner establish communication with the living beings of earth. Such dis-Adjustered souls are wholly and absolutely unconscious during the long or short sleep of death. There can be no exhibition of any sort of personality or ability to engage in communications with other personalities until after completion of survival. Those who go to the mansion worlds are not permitted to send messages back to their loved ones. It is the policy throughout the universes to forbid such communication during the period of a current dispensation.

4. НАСТРОЙЧИЦИТЕ СЛЕД СМЪРТТА

След настъпването на смъртта на материалната, интелектуална или духовна природа на човека Настройчикът се прощава с приемалия го смъртен и се отправя към Сферата на Божеството. С помощта на системата за отражение се осъществява връзката на Настройчика с ръководителите на правителствата на локалната вселена и

4. ADJUSTERS AFTER DEATH

112:4.1 (1231.1) When death of a material, intellectual, or spiritual nature occurs, the Adjuster bids farewell to the mortal host and departs for Divinington. From the headquarters of the local universe and the superuniverse a reflective contact is made with the supervisors of both governments, and the Monitor is registered out by the same number that recorded entry into the

свръхвселена, след което Настройчикът бива отчислен от регистъра под този номер, под който е било зарегистрирано неговото встъпване в пределите на времето.

По някакъв не напълно понятен начин Всеобщите Цензори са способни да придобиват кратко изложение на човешкия живот в този му вид, в който той е фиксиран в направеното от Настройчика точно копие на духовните ценности и моронтийни значения на разума – бившето място за неговото пребиваване. Цензорите са способни да получат в свое разпореждане мнението на Настройчика за наличието в човека на необходимия за продължаване на живота характер и духовни качества и цялата тази информация, заедно със серафическите данни, е готова за представяне, когато настава срокът за съд над съответния индивид. Тази информация се използва също и за потвърждение на тези свръхвселенски разпореждания, които позволяват на някои възходящи създания веднага да започнат моронтиен живот, тоест след физическото разрушаване да преминат в обителските светове още преди формалното завършване на планетарния съден период.

След физическата смърт, с изключение на индивидите, преобразувани от числото на живите, освободеният Настройчик незабавно отива в своята родна сфера, Сферата на Божеството. Какво именно става в този свят по време на очакването на физическото възраждане на съхранилия се смъртен зависи основно от това, възхожда ли човекът в обителските светове по свое индивидуално право, или дочаква периодическия сбор на съхранилите се спящи създания на съответната планетарна епоха.

Ако смъртният партньор принадлежи към група, членовете на която ще възстановят личността си при завършването на съдния период, то вместо веднага да се върне в обителския свят на системата, където е преминавало неговото предишно служене, Настройчикът ще избере една от следните временни задачи:

1. Зачисляване в редиците на изчезналите Наблюдатели за неразкрито служене.

2. Назначаване за някакъв срок за изучаване режима на Рая.

3. Зачисляване в едно от многото подготвителни училища на Сферата на Божеството.

4. Временно изпълнение на функциите на практикант на една от останалите шест свещени сфери, образуващи кръговете на

domains of time.

112:4.2 (1231.2) In some way not fully understood, the Universal Censors are able to gain possession of an epitome of the human life as it is embodied in the Adjuster's duplicate transcription of the spiritual values and morontia meanings of the indwelt mind. The Censors are able to appropriate the Adjuster's version of the deceased human's survival character and spiritual qualities, and all this data, together with the seraphic records, is available for presentation at the time of the adjudication of the individual concerned. This information is also used to confirm those superuniverse mandates which make it possible for certain ascenders immediately to begin their morontia careers, upon mortal dissolution to proceed to the mansion worlds ahead of the formal termination of a planetary dispensation.

112:4.3 (1231.3) Subsequent to physical death, except in individuals translated from among the living, the released Adjuster goes immediately to the home sphere of Divinington. The details of what transpires on that world during the time of awaiting the factual reappearance of the surviving mortal depend chiefly on whether the human being ascends to the mansion worlds in his own individual right or awaits a dispensational summoning of the sleeping survivors of a planetary age.

112:4.4 (1231.4) If the mortal associate belongs to a group that will be repersonalized at the end of a dispensation, the Adjuster will not immediately return to the mansion world of the former system of service but will, according to choice, enter upon one of the following temporary assignments:

112:4.5 (1231.5) 1. Be mustered into the ranks of vanished Monitors for undisclosed service.

112:4.6 (1231.6) 2. Be assigned for a period to the observation of the Paradise regime.

112:4.7 (1231.7) 3. Be enrolled in one of the many training schools of Divinington.

112:4.8 (1231.8) 4. Be stationed for a time as a student observer on one of the other six sacred spheres which constitute the Father's circuit of Paradise

Райските светове на Отеца.

5. Зачисляване в щата на посланиците при Личностните Настройчици.

6. Изпълнение на задълженията на младши инструктор в училищата за безопитни Наставници на Сферата на Божеството.

7. Избиране на възможната група светове за последващо служене, в случай че има достатъчно основание да се предполага, че човешкият партньор може да отхвърли продължаването на живота.

Ако ви е постигнала смърт и сте успели да се издигнете до третия кръг или по-високо ниво, вследствие на което към вас е прикрепен личен хранител на съдбата, и ако представеното от Настройчика окончателно копие на заключението, свидетелстващо за наличие на необходимия за съхраняване характер бъде безусловно утвърдено от хранителите на съдбата – тоест ако и серафимът, и Настройчикът се придържат към единно мнение по всеки пункт от натрупаните от тях материали от преживения живот и своите препоръки, ако Всеобщите Цензори и техните уверски отражателни партньори потвърдят тези данни и направят това еднозначно и безусловно, то в такъв случай Извечно Древните мълниеносно изпращат по комуникационните контури в Салвингтон приоритетно разпореждане, позволяващо на съдиите на Небадон да произнесат постановление за незабавно препращане на съхранилата се душа във възкресителните зали на обителските светове.

На мен ми е известно, че ако човекът продължава живота си без всякаква отсрочка, то Настройчикът се регистрира на Сферата на Божеството, изпраща се в Райското духовно присъствие на Всеобщия Баща, незабавно се връща в обятията на Личностните Настройчици на свръхвселената и локалната вселена на своето служене и получава одобрение от главата на Личностните Наставници на Сферата на Божеството, а след това без забавяне преминава към "осъществяване на преноса на индивидуалността", след което на третия срок го извикват в обителския свят в настоящата личностна форма, подготвена за прием на съхранилата се душа на земния смъртен в тази форма, която е била проектирана от хранителя на съдбата.

5. СЪХРАНЯВАНЕТО НА ЧОВЕШКИЯ "АЗ"

Индивидуалността е космическа реалност, било то реалност материална,

worlds.

112:4.9 (1231.9) 5. Be assigned to the messenger service of the Personalized Adjusters.

112:4.10 (1231.10) 6. Become an associate instructor in the Divinington schools devoted to the training of Monitors belonging to the virgin group.

112:4.11 (1231.11) 7. Be assigned to select a group of possible worlds on which to serve in the event that there is reasonable cause for believing that the human partner may have rejected survival.

112:4.12 (1231.12) If, when death overtakes you, you have attained the third circle or a higher realm and therefore have had assigned to you a personal guardian of destiny, and if the final transcript of the summary of survival character submitted by the Adjuster is unconditionally certified by the destiny guardian — if both seraphim and Adjuster essentially agree in every item of their life records and recommendations — if the Universal Censors and their reflective associates on Uversa confirm this data and do so without equivocation or reservation, in that event the Ancients of Days flash forth the mandate of advanced standing over the communication circuits to Salvington, and, thus released, the tribunals of the Sovereign of Nebadon will decree the immediate passage of the surviving soul to the resurrection halls of the mansion worlds.

112:4.13 (1232.1) If the human individual survives without delay, the Adjuster, so I am instructed, registers at Divinington, proceeds to the Paradise presence of the Universal Father, returns immediately and is embraced by the Personalized Adjusters of the superuniverse and local universe of assignment, receives the recognition of the chief Personalized Monitor of Divinington, and then, at once, passes into the "realization of identity transition," being summoned therefrom on the third period and on the mansion world in the actual personality form made ready for the reception of the surviving soul of the earth mortal as that form has been projected by the guardian of destiny.

5. SURVIVAL OF THE HUMAN SELF

112:5.1 (1232.2) Selfhood is a cosmic reality whether material, morontial, or spiritual. The actuality of the

моронтийна или духовна. Реалността на *личностното* начало е посвещението на Всеобщия Баща, действащ в себе си и от себе си или чрез своите многобройни вселенски представители. Да се каже, че съществото е личностно, значи да се признае относителната индивидуализация на такова същество в пределите на космическия организъм. Живият космос е само безкрайно интегрирана агрегация на реалните единици, всяка от които е относително предназначена за подготвеното за цялото предназначение. Но тези от тях, които са личностни, са дарени с истинска възможност за избор – да приемат тази участ или да я отхвърлят.

Това, което произхожда от Отеца, е така вечно, както и Отецът, и също толкова истинско по отношение на личността, която Бог ви дава по свое собствено доброволно решение, колкото и по отношение на божествения Настройчик на Съзнанието – действителната частица на Бога. Човешката личност е вечна, но по отношение на индивидуалността тя е условна вечна реалност. Появила се по волята на Отеца, личността ще постигне нивото на Божеството, но човекът трябва да реши ще присъства ли той при постигането на такава участ или не. При отсъствие на подобен избор личността постига емпиричното Божество непосредствено, ставайки частица от Висшето Същество. Този цикъл е предопределен, но участието в него на човека е доброволно, лично и емпирично.

Индивидуалността на смъртното същество е преходно, обусловено от времето състояние на живот във вселената; тя е реална само дотолкова, доколкото личността решава да продължи своето съществуване във вселената. В това се състои принципното различие на човека от една енергийна система. Енергийната система трябва да продължава своето действие, тя е лишена от избор; но човекът напълно се разпорежда със своята собствена участ. Настройчикът наистина е път към Рая, но човекът сам трябва да върви по този път по силата на своето собствено решение, на своя доброволен избор.

Хората притежават индивидуалност само в материален смисъл. Такива качества на "аз"-а се изразяват от материалния разум, действащ в енергийната система на интелекта. Когато казват, че човекът притежава индивидуалност, то това означава признаване на онова, което принадлежи на контура на разума, поставен в зависимост от действията и решенията на волята на човешката личност. Но тази проява е материална и чисто временна точно така, както човешкият

personal is the bestowal of the Universal Father acting in and of himself or through his manifold universe agencies. To say that a being is personal is to recognize the relative individuation of such a being within the cosmic organism. The living cosmos is an all but infinitely integrated aggregation of real units, all of which are relatively subject to the destiny of the whole. But those that are personal have been endowed with the actual choice of destiny acceptance or of destiny rejection.

112:5.2 (1232.3) That which comes from the Father is like the Father eternal, and this is just as true of personality, which God gives by his own freewill choice, as it is of the divine Thought Adjuster, an actual fragment of God. Man's personality is eternal but with regard to identity a conditioned eternal reality. Having appeared in response to the Father's will, personality will attain Deity destiny, but man must choose whether or not he will be present at the attainment of such destiny. In default of such choice, personality attains experiential Deity directly, becoming a part of the Supreme Being. The cycle is foreordained, but man's participation therein is optional, personal, and experiential.

112:5.3 (1232.4) Mortal identity is a transient time-life condition in the universe; it is real only in so far as the personality elects to become a continuing universe phenomenon. This is the essential difference between man and an energy system: The energy system must continue, it has no choice; but man has everything to do with determining his own destiny. The Adjuster is truly the path to Paradise, but man himself must pursue that path by his own deciding, his freewill choosing.

112:5.4 (1232.5) Human beings possess identity only in the material sense. Such qualities of the self are expressed by the material mind as it functions in the energy system of the intellect. When it is said that man has identity, it is recognized that he is in possession of a mind circuit which has been placed in subordination to the acts and choosing of the will of the human personality. But this is a material and purely temporary manifestation, just as the human embryo is a transient parasitic stage of human life. Human beings, from a cosmic

ембрион е преходна паразитираща фаза в човешкия живот. От космическа перспектива хората се раждат, живеят и умират в течение на относително кратък миг; те са недълговечни. Но личността на смъртния човек посредством собствения си избор притежава способността да пренесе местонахождението на индивидуалността от преходната система на материалния интелект в по-високо организираната система на моронтийната душа, която съвместно с Настройчика на Съзнанието се създава като ново средство за проявление на личността.

Именно тази способност за избор – вселенският признак за принадлежност към волевите създания – представлява най-голямата възможност за човека и неговата висша космическа отговорност. От целостността на човешката воля зависи вечната съдба на бъдещия завършил; от чистосърдечността на свободната воля на смъртното същество зависи придобиването от Настройчика на вечна личност; от добросъвестността на избора, направен от смъртния, зависи придобиването от Всеобщия Баща на нов възходящ син; от настойчивостта и мъдростта на решенията и действията на човека зависи актуалността на емпиричната еволюция на Висшето Същество.

Макар че рано или късно е необходимо да се преминат космическите кръгове за растеж на личността, ако по независеща от вас причина произшествия във времето и препятствия на материалното съществуване не ви позволят да овладеете тези нива на вашата планета и ако вашите намерения и желания притежават необходимата за продължаване на живота ценност, то в такъв случай се вземат решения за продължаване на изпитателния срок. Ще ви бъде предоставено допълнително време, в течение на което можете да докажете себе си.

Всеки път, когато възниква съмнение в целесъобразността на придвижването на човешката индивидуалност в обителските светове, вселенските правителства неизменно вземат решение в полза на този индивид; те без колебания привеждат такава душа в статута на преходно същество, едновременно продължавайки да наблюдават формиращото се моронтийно намерение и духовна цел. Божественото правосъдие е неминуемо и на божественото правосъдие се предоставя по-нататъшна възможност за продължаване на своята опека.

Правителствата на Орвонтон и Небадон не претендират за абсолютно съвършенство в детайлното претворяване на всеобщия план за възстановяване личността на смъртните, но те

perspective, are born, live, and die in a relative instant of time; they are not enduring. But mortal personality, through its own choosing, possesses the power of transferring its seat of identity from the passing material-intellect system to the higher morontia-soul system which, in association with the Thought Adjuster, is created as a new vehicle for personality manifestation.

112:5.5 (1233.1) And it is this very power of choice, the universe insignia of freewill creaturehood, that constitutes man's greatest opportunity and his supreme cosmic responsibility. Upon the integrity of the human volition depends the eternal destiny of the future finaliter; upon the sincerity of the mortal free will the divine Adjuster depends for eternal personality; upon the faithfulness of mortal choice the Universal Father depends for the realization of a new ascending son; upon the steadfastness and wisdom of decision-actions the Supreme Being depends for the actuality of experiential evolution.

112:5.6 (1233.2) Though the cosmic circles of personality growth must eventually be attained, if, through no fault of your own, the accidents of time and the handicaps of material existence prevent your mastering these levels on your native planet, if your intentions and desires are of survival value, there are issued the decrees of probation extension. You will be afforded additional time in which to prove yourself.

112:5.7 (1233.3) If ever there is doubt as to the advisability of advancing a human identity to the mansion worlds, the universe governments invariably rule in the personal interests of that individual; they unhesitatingly advance such a soul to the status of a transitional being, while they continue their observations of the emerging morontia intent and spiritual purpose. Thus divine justice is certain of achievement, and divine mercy is accorded further opportunity for extending its ministry.

112:5.8 (1233.4) The governments of Orvonton and Nebadon do not claim absolute perfection for the detail working of the universal plan of mortal repersonalization, but they do claim to, and

твърдят – и това действително е така, че проявяват издръжливост, търпимост, разбиране и милосърдно съчувствие. Ние по-скоро ще рискуваме въстание в системата, отколкото да се подложим на опасността да се лишим дори един борещ се смъртен от който и да е еволюционен свят от вечната радост по продължаването на възходящия път.

actually do, manifest patience, tolerance, understanding, and merciful sympathy. We had rather assume the risk of a system rebellion than to court the hazard of depriving one struggling mortal from any evolutionary world of the eternal joy of pursuing the ascending career.

Това изобщо не означава, че човешките същества, отхвърлили първата възможност, неизбежно получават втора. Но то действително означава, че в опита на всички волеви създания трябва да има една истинска възможност да направят един несъмнен, осъзнат и окончателен избор. Пълновластните Съдии на вселената няма да лишат нито едно същество от статута на личност, ако то не е направило окончателен и изчерпващ вечен избор; човешката душа трябва да получи и ще получи всестранна възможност за разкриване на своето истинско намерение и действителна цел.

112:5.9 (1233.5) This does not mean that human beings are to enjoy a second opportunity in the face of the rejection of a first, not at all. But it does signify that all will creatures are to experience one true opportunity to make one undoubted, self-conscious, and final choice. The sovereign Judges of the universes will not deprive any being of personality status who has not finally and fully made the eternal choice; the soul of man must and will be given full and ample opportunity to reveal its true intent and real purpose.

Когато по-развити в духовно и космическо отношение смъртни умират, те веднага попадат в обителските светове. Като цяло това положение действа за тези, на които са присвоени лични серафически хранители. Останалите смъртни могат да бъдат задържани до изнасянето на съдебно решение, след което те могат или да продължат за обителските светове, или да влязат в числото на съхранилите се спящи смъртни, масовото възстановяване на личността на които ще стане в края на текущия планетарен съден период.

112:5.10 (1233.6) When the more spiritually and cosmically advanced mortals die, they proceed immediately to the mansion worlds; in general, this provision operates with those who have had assigned to them personal seraphic guardians. Other mortals may be detained until such time as the adjudication of their affairs has been completed, after which they may proceed to the mansion worlds, or they may be assigned to the ranks of the sleeping survivors who will be repersonalized en masse at the end of the current planetary dispensation.

Съществуват две трудности, с които аз се сблъсквам в своите опити да обясня какво именно става с *вас* при смъртта – с това *вас,* които се различава от напускащия ви Настройчик. Една от тях се заключава в това, че на вашето ниво на разбиране е невъзможно адекватно да опишем този процес, ставащ в пограничната област на физическия и моронтийния светове. Другата трудност се обяснява с ограниченията, наложени от небесните управители на Урантия над моите пълномощия на просветител. Има много интересни подробности, за които бих могъл да разкажа, но се въздържам от това по препоръка на вашите непосредствени планетарни управляващи. Ето какво мога да съобщя, оставайки в рамките на позволеното.

112:5.11 (1233.7) There are two difficulties that hamper my efforts to explain just what happens to *you* in death, the surviving *you* which is distinct from the departing Adjuster. One of these consists in the impossibility of conveying to your level of comprehension an adequate description of a transaction on the borderland of the physical and morontia realms. The other is brought about by the restrictions placed upon my commission as a revelator of truth by the celestial governing authorities of Urantia. There are many interesting details which might be presented, but I withhold them upon the advice of your immediate planetary supervisors. But within the limits of my permission I can say this much:

Съществува нещо реално, нещо, отнасящо се до еволюцията на човека, нещо допълнително по отношение на Тайнствения Наблюдател, което преживява смъртта. Тази нова същност е душата, преживяваща смъртта както на вашето физическо тяло, така и на материалния разум. Дадената същност е

112:5.12 (1234.1) There is something real, something of human evolution, something additional to the Mystery Monitor, which survives death. This newly appearing entity is the soul, and it survives the death of both your physical body and your material mind. This entity is the conjoint child of the combined life and efforts of the human you in

съвместното дете на обединения живот и усилия на вашето човешко начало и вашето божествено начало, Настройчика. Това дете на човешкия и божествен произход е съхраняващ се земен фактор – моронтийното “аз”, безсмъртна душа.

Това дете, носещо в себе си постоянно значение и необходимата за продължаването на живота ценност, остава напълно безсъзнателно в течение на периода от време, отделящ смъртта от възстановяването на личността, и се намира в разпореждане на серафическия хранител на съдбата в течение на целия този срок на очакване. След смъртта вие ще функционирате като съзнателно същество, едва след като придобиете своето ново моронтийно съзнание в обителските светове на Сатания.

С настъпването на смъртта функционалната индивидуалност, свързана с човешката личност, се прекъсва поради прекратяването на необходимото за живота движение. Макар че човешката личност превъзхожда своите съставни части, тя зависи от тях за съхраняването на функционалната индивидуалност. Прекратяването на живота убива мозъчните структури, необходими за действие на разума, а разрушаването на разума гаси смъртното съзнание. Съзнанието на даденото същество може да се възстанови едва след създаването на такива космически условия, които ще позволят на тази човешка личност отново да функционира във връзка с жива енергия.

Независимо дали се извършва възсъздаване на личността на съхраняващите се смъртни за трети срок или те възхождат при групово възкресение по време на техния преход от родния свят в моронтийните светове информацията за строежа на личността предано се пази от архангелите в световете, където те изпълняват специални функции. За разлика от серафимите-хранители, опекунстващи душата, тези същества не са опекуни на личността. При все това е вярно, че всеки идентифицируем фактор на личността се намира в пълна безопасност под охраната на тези надеждни същества, пазещи съхранилите се смъртни. Що се отнася до точното местопребиваване на личността на смъртното същество в периода между смъртта и възстановяването, то ние не знаем това.

Необходимите за възстановяването на личността условия се създават във възкресителните зали на моронтийните приемни планети от локалната вселена. Тук, в залите на възсъздаването на живота, упълномощените наблюдатели осигуряват такова съотношение на вселенската енергия –

liaison with the divine you, the Adjuster. This child of human and divine parentage constitutes the surviving element of terrestrial origin; it is the morontia self, the immortal soul.

112:5.13 (1234.2) This child of persisting meaning and surviving value is wholly unconscious during the period from death to repersonalization and is in the keeping of the seraphic destiny guardian throughout this season of waiting. You will not function as a conscious being, following death, until you attain the new consciousness of morontia on the mansion worlds of Satania.

112:5.14 (1234.3) At death the functional identity associated with the human personality is disrupted through the cessation of vital motion. Human personality, while transcending its constituent parts, is dependent on them for functional identity. The stoppage of life destroys the physical brain patterns for mind endowment, and the disruption of mind terminates mortal consciousness. The consciousness of that creature cannot subsequently reappear until a cosmic situation has been arranged which will permit the same human personality again to function in relationship with living energy.

112:5.15 (1234.4) During the transit of surviving mortals from the world of origin to the mansion worlds, whether they experience personality reassembly on the third period or ascend at the time of a group resurrection, the record of personality constitution is faithfully preserved by the archangels on their worlds of special activities. These beings are not the custodians of personality (as the guardian seraphim are of the soul), but it is nonetheless true that every identifiable factor of personality is effectually safeguarded in the custody of these dependable trustees of mortal survival. As to the exact whereabouts of mortal personality during the time intervening between death and survival, we do not know.

112:5.16 (1234.5) The situation which makes repersonalization possible is brought about in the resurrection halls of the morontia receiving planets of a local universe. Here in these life-assembly chambers the supervising authorities provide that relationship of universe energy — morontial, mindal, and spiritual — which makes possible the

моронтийна, умствена и духовна, което позволява да се възстанови съзнанието на спящото съхранило се същество. Възсъединяването на съставните части на това, което някога е представлявало материална личност, включва няколко етапа:

1. Изготвянето на подходяща форма, конфигурация на моронтийната енергия, в която новото съхранило се създание ще може да влезе в контакт с недуховната реалност и в пределите на която може да се включи към съответния контур моронтийният вариант на космическия разум.

2. Завръщане на Настройчика към очакващото моронтийно създание. Настройчикът е вечният опекун на вашата възходяща индивидуалност; вашият Наставник е абсолютен гарант за това, че само вие и никой друг ще заемете моронтийната форма, създадена за пробуждането на вашата личност. И Настройчикът ще присъства при възсъздаването на вашата личност, за да може отново да поеме върху себе си ролята на проводник, водещ вашето съхранило се "аз" към Рая.

3. Когато тези необходими за възстановяването на личността елементи бъдат събрани, серафическият хранител на потенциалните фактори на спящата безсмъртна душа с помощта на многобройни космически личности посвещава тази моронтийна същност на очакващата моронтийна разумно-телесна форма и с това свързва еволюционното дете на Висшия във вечен съюз с очакващия Настройчик. С това се завършва възсъздаването на личността, възстановяването на паметта, интуицията и съзнанието – индивидуалността.

Фактът на възстановяването на личността се заключава в това, че пробуждащият се човешки "аз" овладява въведената в действие моронтийна фаза на ново отделение космически разум. Феноменът на личността се определя от неизменната уникалност на характера на индивидуалните реакции спрямо вселенското обкръжение, което е осъществимо само с помощта на разума. Индивидуалното "аз" се съхранява независимо от постоянните изменения на всички фактори, образуващи това "аз"; във физическия живот измененията стават постепенно; по време на смъртта и след възстановяването на личността промяната е внезапна. Истинската реалност на всяка индивидуалност (личност) е способна да действа, реагирайки на вселенските условия благодарение на постоянното изменение на съставляващите я компоненти; застоят неизменно се превръща в смърт. Човешкият живот е нескончаеми

reconsciousizing of the sleeping survivor. The reassembly of the constituent parts of a onetime material personality involves:

112:5.17 (1234.6) 1. The fabrication of a suitable form, a morontia energy pattern, in which the new survivor can make contact with nonspiritual reality, and within which the morontia variant of the cosmic mind can be encircuited.

112:5.18 (1234.7) 2. The return of the Adjuster to the waiting morontia creature. The Adjuster is the eternal custodian of your ascending identity; your Monitor is the absolute assurance that you yourself and not another will occupy the morontia form created for your personality awakening. And the Adjuster will be present at your personality reassembly to take up once more the role of Paradise guide to your surviving self.

112:5.19 (1235.1) 3. When these prerequisites of repersonalization have been assembled, the seraphic custodian of the potentialities of the slumbering immortal soul, with the assistance of numerous cosmic personalities, bestows this morontia entity upon and in the awaiting morontia mind-body form while committing this evolutionary child of the Supreme to eternal association with the waiting Adjuster. And this completes the repersonalization, reassembly of memory, insight, and consciousness — identity.

112:5.20 (1235.2) The fact of repersonalization consists in the seizure of the encircuited morontia phase of the newly segregated cosmic mind by the awakening human self. The phenomenon of personality is dependent on the persistence of the identity of selfhood reaction to universe environment; and this can only be effected through the medium of mind. Selfhood persists in spite of a continuous change in all the factor components of self; in the physical life the change is gradual; at death and upon repersonalization the change is sudden. The true reality of all selfhood (personality) is able to function responsively to universe conditions by virtue of the unceasing changing of its constituent parts; stagnation terminates in inevitable death. Human life is an endless change of the factors of life unified by the stability of the unchanging personality.

изменения на факторите на живота, обединени от устойчивостта на неизменната личност.

112:5.21 (1235.3) And when you thus awaken on the mansion worlds of Jerusem, you will be so changed, the spiritual transformation will be so great that, were it not for your Thought Adjuster and the destiny guardian, who so fully connect up your new life in the new worlds with your old life in the first world, you would at first have difficulty in connecting the new morontia consciousness with the reviving memory of your previous identity. Notwithstanding the continuity of personal selfhood, much of the mortal life would at first seem to be a vague and hazy dream. But time will clarify many mortal associations.

След такова пробуждане в обителските светове на Йерусем вие ще се измените дотолкова, вашата трансформация ще бъде толкова огромна, че ако не бяха Настройчикът на Съзнанието и хранителят на съдбата, които напълно съединяват вашия нов живот в новите светове с вашия стар живот в първия свят, би ви било отначало трудно да съедините новото моронтийно съзнание с възраждащата се памет за вашата минала индивидуалност. Независимо от съхраняването на личната индивидуалност много от това, което се отнася до вашия смъртен живот, отначало ще ви се стори смътен и неопределен сън. Но времето ще помогне да се прояснят много смъртни асоциации.

112:5.22 (1235.4) The Thought Adjuster will recall and rehearse for you only those memories and experiences which are a part of, and essential to, your universe career. If the Adjuster has been a partner in the evolution of aught in the human mind, then will these worth-while experiences survive in the eternal consciousness of the Adjuster. But much of your past life and its memories, having neither spiritual meaning nor morontia value, will perish with the material brain; much of material experience will pass away as onetime scaffolding which, having bridged you over to the morontia level, no longer serves a purpose in the universe. But personality and the relationships between personalities are never scaffolding; mortal memory of personality relationships has cosmic value and will persist. On the mansion worlds you will know and be known, and more, you will remember, and be remembered by, your onetime associates in the short but intriguing life on Urantia.

Настройчикът на Съзнанието ще оживи и възстанови за вас само тези спомени и този опит, които са станали неотменима част от вашия вселенски път. Ако Настройчикът е вземал участие в някаква еволюция на вашия разум, то съответният ценен опит ще се съхрани във вечното съзнание на Настройчика. Но много от вашия минал живот и неговите спомени, нямайки нито духовно значение, нито моронтийна ценност, ще загине заедно с материалния мозък; значителна част от материалния опит ще изчезне – подобно на опора, която – след като ви е позволила да преминете на моронтийното ниво – вече не служи на никаква цел във вселената. Но личността и взаимоотношенията между личностите никога не изпълняват функцията на опора: смъртната памет за личните взаимоотношения ще придобие космическа ценност и ще продължи своето съществуване. В обителските светове вие ще познавате и ще бъдете разпознавани; и нещо повече, ще помните своите минали другари в краткия, но увлекателен живот на Урантия, и те ще помнят вас.

6. МОРОНТИЙНИЯТ "АЗ"

6. THE MORONTIA SELF

112:6.1 (1235.5) Just as a butterfly emerges from the caterpillar stage, so will the true personalities of human beings emerge on the mansion worlds, for the first time revealed apart from their onetime enshroudment in the material flesh. The morontia career in the local universe has to do with the continued elevation of the personality mechanism from the beginning morontia level of soul existence up to the final morontia level of progressive spirituality.

Така както пеперудата се появява от гъсеницата, така истинската човешка личност за пръв път се проявява в обителските светове без своята предишна обвивка, материалната плът. Моронтийният път в локалната вселена е свързан с постоянно възвисяване на механизма на личността – от началното моронтийно ниво на съществуване на душата до крайното моронтийно ниво на прогресиращата духовност.

112:6.2 (1235.6) It is difficult to instruct you regarding your morontia personality forms for the local

Трудно ни е да ви разкажем за формите на вашата моронтийна личност, предназначена за

вашето придвижване в локалната вселена. Вие ще бъдете снабдени с моронтийните структури на прояви на личността, а такива одеяния в крайна сметка са недостъпни за вашето разбиране. Макар че тези форми са напълно реални, те се отличават от тези енергийни структури от материален тип, които сега са ви понятни. При все това те имат същото предназначение в световете на локалната вселена, както и вашите планетарни тела на планетите с хора.

В някаква степен външният вид на материалната телесна форма съответства на характера на индивидуалната личност; в ограничени предели физическото тяло действително отразява нещо, присъщо на природата на личността. В още по-голяма степен това се отнася до моронтийната форма. Във физическия живот смъртните могат да бъдат външно прекрасни и вътрешно уродливи; в моронтийния живот, и още повече на висшите нива, формата на личността ще зависи непосредствено от характера на вътрешното ú съдържание. На духовното ниво външната форма и вътрешната природа започват да се приближават към пълно отъждествяване, което става все по-съвършено на повишаващите се духовни нива.

В моронтийно състояние възходящият смъртен бива дарен с небадонска модификация на космическия разум на Главния Дух на Орвонтон. С изключение на недиференцирания контур на разума на Създателния Дух, смъртният интелект като такъв е загинал, прекратил е своето съществуване като локализирана вселенска същност. Но значенията и ценностите на смъртния разум не са загинали. Някои аспекти на разума продължават да живеят в съхраняващата се душа; някои емпирични ценности на миналия човешки разум се намират в разпореждане на Настройчика, а в локалната вселена се пази информация за човешкия живот, преживян в плът, заедно с определени живи свидетелства, заключени в многобройни същества, имащи отношение към окончателната оценка на възходящия смъртен – от серафимите до Всеобщите Цензори и може би до много по-далеч, чак до Висшия.

Волята на създанията не може да съществува извън разума, но тя се съхранява независимо от загубата на материалния интелект. В периода непосредствено след своето съхранение възходящата личност в огромна степен се ръководи от особеностите на характера, наследени от живота в предишния човешки облик, а също така от появяващото се ново влияние на моронтийната мота. Такива ръководства по моронтийно поведение удовлетворително изпълняват

universe career. You will be endowed with morontia patterns of personality manifestability, and these are investments which, in the last analysis, are beyond your comprehension. Such forms, while entirely real, are not energy patterns of the material order which you now understand. They do, however, serve the same purpose on the local universe worlds as do your material bodies on the planets of human nativity.

112:6.3 (1236.1) To a certain extent, the appearance of the material body-form is responsive to the character of the personality identity; the physical body does, to a limited degree, reflect something of the inherent nature of the personality. Still more so does the morontia form. In the physical life, mortals may be outwardly beautiful though inwardly unlovely; in the morontia life, and increasingly on its higher levels, the personality form will vary directly in accordance with the nature of the inner person. On the spiritual level, outward form and inner nature begin to approximate complete identification, which grows more and more perfect on higher and higher spirit levels.

112:6.4 (1236.2) In the morontia estate the ascending mortal is endowed with the Nebadon modification of the cosmic-mind endowment of the Master Spirit of Orvonton. The mortal intellect, as such, has perished, has ceased to exist as a focalized universe entity apart from the undifferentiated mind circuits of the Creative Spirit. But the meanings and values of the mortal mind have not perished. Certain phases of mind are continued in the surviving soul; certain experiential values of the former human mind are held by the Adjuster; and there persist in the local universe the records of the human life as it was lived in the flesh, together with certain living registrations in the numerous beings who are concerned with the final evaluation of the ascending mortal, beings extending in range from seraphim to Universal Censors and probably on beyond to the Supreme.

112:6.5 (1236.3) Creature volition cannot exist without mind, but it does persist in spite of the loss of the material intellect. During the times immediately following survival, the ascending personality is in great measure guided by the character patterns inherited from the human life and by the newly appearing action of morontia mota. And these guides to mansonia conduct function acceptably in the early stages of the morontia life and prior to the emergence of morontia will as a full-fledged volitional expression of the ascending personality.

своята функция в ранните стадии на моронтийния живот чак до появата на моронтийната воля като пълноценно волеизявление на възходящата личност.

В локалната вселена няма влияния, сравними със семейството на спомагателните духове на разума на човешкото съществуване. Моронтийният разум трябва да се развие за сметка на непосредствения контакт с космическия разум и този космически разум е модифициран и преобразуван от съзидателния източник на интелект на локалната вселена – Божествената Попечителка.

До смъртта на самосъзнанието смъртният разум не зависи от присъствието на Настройчика; за да приведе в действие такъв разум, на спомагателния дух му е необходима само съответна конфигурация от материална енергия. Но моронтийната душа, лишена от механизма на материалния разум, е неспособна да съхрани самосъзнание без помощта на Настройчика, доколкото тя превъзхожда нивото на спомагателните духове. При все това в тази развиваща се душа се съхранява характер – следствие от решенията на предишния разум, принадлежащ към нивото на спомагателните духове, и този характер става активна памет, след като неговите структури получат необходимата енергия от върналия се Настройчик.

Съхраняването на паметта е доказателство за съхраняване на идентичността на изначалната индивидуалност; това е важно условие за възстановяване на пълното самосъзнание, необходимо за продължаването на съществуването и развитието на личността. Смъртните, възнасящи се без Настройчици, зависят от ръководството на серафическите спътници за възстановяването на човешката памет; в останалото моронтийните души на слелите се с Духа смъртни са неограничени. Типът памет се съхранява в душата и този тип изисква присъствието на предишния Настройчик, за да стане *веднага* обект на самосъзнанието като продължение на паметта. Без помощта на Настройчика на съхранилия се смъртен му е необходимо значително време, за да усвои отново и познае – възстанови, пазещите се в паметта и осъзнаваеми значения и ценности на предишното съществуване.

Достойната за съхранение душа с точност отразява както качествените, така и количествените действия и мотивации на материалния интелект – предишното местонахождение на индивидуалността. При избора на истини, красота и добродетели смъртният разум тръгва по доморонтийния

112:6.6 (1236.4) There are no influences in the local universe career comparable to the seven adjutant mind-spirits of human existence. The morontia mind must evolve by direct contact with cosmic mind, as this cosmic mind has been modified and translated by the creative source of local universe intellect — the Divine Minister.

112:6.7 (1236.5) Mortal mind, prior to death, is self-consciously independent of the Adjuster presence; adjutant mind needs only the associated material-energy pattern to enable it to operate. But the morontia soul, being superadjutant, does not retain self-consciousness without the Adjuster when deprived of the material-mind mechanism. This evolving soul does, however, possess a continuing character derived from the decisions of its former associated adjutant mind, and this character becomes active memory when the patterns thereof are energized by the returning Adjuster.

112:6.8 (1236.6) The persistence of memory is proof of the retention of the identity of original selfhood; it is essential to complete self-consciousness of personality continuity and expansion. Those mortals who ascend without Adjusters are dependent on the instruction of seraphic associates for the reconstruction of human memory; otherwise the morontia souls of the Spirit-fused mortals are not limited. The pattern of memory persists in the soul, but this pattern requires the presence of the former Adjuster to become *immediately* self-realizable as continuing memory. Without the Adjuster, it requires considerable time for the mortal survivor to re-explore and relearn, to recapture, the memory consciousness of the meanings and values of a former existence.

112:6.9 (1237.1) The soul of survival value faithfully reflects both the qualitative and the quantitative actions and motivations of the material intellect, the former seat of the identity of selfhood. In the choosing of truth, beauty, and goodness, the mortal mind enters upon its premorontia universe career under the tutelage of the seven adjutant

вселенски път под опеката на седемте спомагателни духове на разума, обединени от ръководството на духа на мъдростта. Впоследствие, след завършването на седемте кръга на доморонтийните дела, съвместяването на дара на моронтийния разум с разума, намиращ се под опеката на спомагателните духове, поставя началото на преддуховния или моронтиен път на придвижване в локалната вселена.

Когато едно същество напусне своята родна планета, то се разделя с опеката на спомагателните духове и става изцяло зависимо от моронтийния интелект. Когато едно възходящо същество напусне локалната вселена, то вече е постигнало своето духовно ниво на съществуване, издигайки се над нивото на моронтия. Отсега нататък тази духовна същност започва да реагира на непосредственото служене на космическия разум на Орвонтон.

mind-spirits unified under the direction of the spirit of wisdom. Subsequently, upon the completion of the seven circles of premorontia attainment, the superimposition of the endowment of morontia mind upon adjutant mind initiates the prespiritual or morontia career of local universe progression.

112:6.10 (1237.2) When a creature leaves his native planet, he leaves the adjutant ministry behind and becomes solely dependent on morontia intellect. When an ascender leaves the local universe, he has attained the spiritual level of existence, having passed beyond the morontia level. This newly appearing spirit entity then becomes attuned to the direct ministry of the cosmic mind of Orvonton.

7. СЛИВАНЕТО С НАСТРОЙЧИКА

Сливането с Настройчика дарява личността с вечни реалности, които преди това са били само потенциални. Сред тези нови способности можем да отбележим следните: закрепване на качествата на божествеността, опита и паметта на миналата вечност, безсмъртието, както и една от фазите на условната потенциална абсолютност.

След завършването на земния път, преминат във временна форма, на вас ви предстои да се пробудите на бреговете на по-добър свят и с времето да се съедините във вечна прегръдка с вашия предан Настройчик. Това сливане представлява тайната на съединяването на Бога и човека, тайната на крайната еволюция на създанията, но то е вечно истинско. Сливането е тайната на Свещената сфера на Възхода и нито едно създание, с изключение на тези, които са изпитали сливането с духа на Божеството, не е способно да постигне истинското значение на действителните ценности, съединявани при вечното единение на индивидуалността на създанията на времето с духа на Райското Божество.

Обикновено сливането с Настройчика става в течение на пребиваването на възходящото създание в своята локална вселена. То може да се случи на изконната планета като възвисяване над естествената смърт; то може да се състои в един от обителските светове или в столицата на системата; то може да стане и по-късно, по време на пребиваването в съзвездието, а в

7. ADJUSTER FUSION

112:7.1 (1237.3) Thought Adjuster fusion imparts eternal actualities to personality which were previously only potential. Among these new endowments may be mentioned: fixation of divinity quality, past-eternity experience and memory, immortality, and a phase of qualified potential absoluteness.

112:7.2 (1237.4) When your earthly course in temporary form has been run, you are to awaken on the shores of a better world, and eventually you will be united with your faithful Adjuster in an eternal embrace. And this fusion constitutes the mystery of making God and man one, the mystery of finite creature evolution, but it is eternally true. Fusion is the secret of the sacred sphere of Ascendington, and no creature, save those who have experienced fusion with the spirit of Deity, can comprehend the true meaning of the actual values which are conjoined when the identity of a creature of time becomes eternally one with the spirit of Paradise Deity.

112:7.3 (1237.5) Fusion with the Adjuster is usually effected while the ascender is resident within his local system. It may occur on the planet of nativity as a transcendence of natural death; it may take place on any one of the mansion worlds or on the headquarters of the system; it may even be delayed until the time of the constellation sojourn; or, in special instances, it may not be consummated until the ascender is on the local

някои особени случаи то може да се извърши едва след пристигането на възходящото същество в столицата на локалната вселена.

universe capital.

Сливането с Настройчика отстранява каквито и да са опасности от вечния път на такава личност. Небесните същества се проверяват по цялото протежение на техния дълъг опит, но смъртните се подлагат на относително кратко и интензивно изпитание в еволюционните и моронтийните светове.

112:7.4 (1237.6) When fusion with the Adjuster has been effected, there can be no future danger to the eternal career of such a personality. Celestial beings are tested throughout a long experience, but mortals pass through a relatively short and intensive testing on the evolutionary and morontia worlds.

Сливането с Настройчика става едва след провъзгласяването на решението на свръхвселената за това, че човешкото същество окончателно и необратимо е избрало вечния път. Появата на такова решение санкционира възсъединяването, което ще позволи на слялата се личност в края на краищата да напусне локалната вселена и по някое време да стигне до столицата на свръхвселената – това място, откъдето странстващият във времето в отдалеченото бъдеще ще бъде секонафимиран за дългия полет до централната вселена на Хавона и пътешествието към Божеството.

112:7.5 (1237.7) Fusion with the Adjuster never occurs until the mandates of the superuniverse have pronounced that the human nature has made a final and irrevocable choice for the eternal career. This is the at-onement authorization, which, when issued, constitutes the clearance authority for the fused personality eventually to leave the confines of the local universe to proceed sometime to the headquarters of the superuniverse, from which point the pilgrim of time will, in the distant future, enseconaphim for the long flight to the central universe of Havona and the Deity adventure.

В еволюционните светове индивидуалността е материална; тя е вещ във вселената и като такава трябва да се подчинява на законите на материалното съществуване. Тя е факт на времето и е чувствителна към неговите превратности. *Тук трябва да бъдат формулирани решенията, необходими за продължаването на живота.* В моронтийното състояние индивидуалното “аз” става нова и по-устойчива вселенска реалност и продължаването на неговия растеж е основано на все по-голяма възприемчивост към вселенските контури на разума и духа. *Тук се потвърждават решенията, необходими за продължаването на живота.* Когато “аз”-ът постига духовно ниво, той става трайна ценност във вселената и тази нова ценност е основана на факта, че *решенията, необходими за продължаването на живота, са взети* — факт, който е потвърден от вечното сливане с Настройчика на Съзнанието. И достигайки статута на имащ истинска вселенска ценност, създанието става потенциално свободно за търсенето на най-висшата вселенска ценност – Бога.

112:7.6 (1238.1) On the evolutionary worlds, selfhood is material; it is a thing in the universe and as such is subject to the laws of material existence. It is a fact in time and is responsive to the vicissitudes thereof. *Survival decisions must here be formulated.* In the morontia state the self has become a new and more enduring universe reality, and its continuing growth is predicated on its increasing attunement to the mind and spirit circuits of the universes. *Survival decisions are now being confirmed.* When the self attains the spiritual level, it has become a secure value in the universe, and this new value is predicated upon the fact that *survival decisions have been made,* which fact has been witnessed by eternal fusion with the Thought Adjuster. And having achieved the status of a true universe value, the creature becomes liberated in potential for the seeking of the highest universe value — God.

Такива слели се същества са двойствени по отношение на своите вселенски реакции: те представляват отделни моронтийни индивиди, напомнящи серафими, и освен това са същества, потенциално принадлежащи към категорията на Райските завършили.

112:7.7 (1238.2) Such fused beings are twofold in their universe reactions: They are discrete morontia individuals not altogether unlike seraphim, and they are also beings in potential on the order of the Paradise finaliters.

Но слелият се индивид в действителност е единна личност, единно същество, чието единство е недостъпно за анализ от някое

112:7.8 (1238.3) But the fused individual is really one personality, one being, whose unity defies all attempts at analysis by any intelligence of the universes. And so, having passed the tribunals of

разумно същество във вселените. И така, преминавайки съдилищата на локалната вселена, от най-низшето до най-висшето, нито едно от които не е могло да различи човека от Настройчика, едната част от другата, накрая вие ще застанете пред Властелина на Небадон – Бащата на вашата локална вселена. И тук, от ръката на самото същество, чието съзидателно Бащинство в тази вселена на времето е направило възможен факта на вашия живот, на вас ще ви бъдат предоставени пълномощия, които с времето ще ви дадат правото да продължите по свръхвселенския път в търсене на Всеобщия Баща.

the local universe from the lowest to the highest, none of which have been able to identify man or Adjuster, the one apart from the other, you shall finally be taken before the Sovereign of Nebadon, your local universe Father. And there, at the hand of the very being whose creative fatherhood in this universe of time has made possible the fact of your life, you will be granted those credentials which entitle you eventually to proceed upon your superuniverse career in quest of the Universal Father.

Завоювал ли е победоносният Настройчик личността благодарение на своето величествено служене на човека или доблестният човек е придобил безсмъртие благодарение на своя чистосърдечен стремеж да стане подобен на Настройчика? Нито едното, нито другото: със съвместни усилия те са се сдобили с еволюцията на един член на една от най-уникалните категории възходящи личности на Висшето, който винаги ще бъде полезен, предан и ефективен кандидат за по-нататъшен растеж и развитие, неизменно устремен нагоре и непрекратяващ своя небесен възход дотогава, докато не бъдат преминати седемте кръга на Хавона, докато родилата се на Земята душа не застане пред Всеобщия Баща, покланяйки му се и осъзнавайки неговата неподправена личност.

112:7.9 (1238.4) Has the triumphant Adjuster won personality by the magnificent service to humanity, or has the valiant human acquired immortality through sincere efforts to achieve Adjusterlikeness? It is neither; but they together have achieved the evolution of a member of one of the unique orders of the ascending personalities of the Supreme, one who will ever be found serviceable, faithful, and efficient, a candidate for further growth and development, ever ranging upward and never ceasing the supernal ascent until the seven circuits of Havona have been traversed and the onetime soul of earthly origin stands in worshipful recognition of the actual personality of the Father on Paradise.

В продължение на целия този количествен възход Настройчикът на Съзнанието е божествен залог за пълната духовна стабилизация на възходящия смъртен в бъдеще. Междувременно присъствието на свободна воля у смъртното създание предоставя на Настройчика вечния канал за освобождаване на божествената и безкрайна същност. Сега тези две индивидуалности са се слели в едно; никакво събитие във времето или вечността няма да може някога да раздели човека и Настройчика; те са неразделими, навечно слети.

112:7.10 (1238.5) Throughout all this magnificent ascent the Thought Adjuster is the divine pledge of the future and full spiritual stabilization of the ascending mortal. Meanwhile the presence of the mortal free will affords the Adjuster an eternal channel for the liberation of the divine and infinite nature. Now have these two identities become one; no event of time or of eternity can ever separate man and Adjuster; they are inseparable, eternally fused.

В световете на сливане с Настройчика участта на Тайнствения Наставник съвпада с участта на възходящия смъртен: Райския Корпус на Завършилите. Нито Настройчикът, нито човекът могат да постигнат тази уникална цел без всестранното сътрудничество и преданата помощ на другия. Това необикновено партньорство е едно от най-поразителните и завладяващи от всички космически феномени на тази вселенска епоха.

112:7.11 (1238.6) On the Adjuster-fusion worlds the destiny of the Mystery Monitor is identical with that of the ascending mortal — the Paradise Corps of the Finality. And neither Adjuster nor mortal can attain that unique goal without the full co-operation and faithful help of the other. This extraordinary partnership is one of the most engrossing and amazing of all the cosmic phenomena of this universe age.

От момента на сливането с Настройчика възходящото същество получава статута на

112:7.12 (1239.1) From the time of Adjuster fusion the status of the ascender is that of the evolutionary

еволюционно създание. Човекът пръв беше дарен с личност и затова той превъзхожда Настройчика във всичко, което се отнася до признаването на личността. Райският център на такова сляло се същество е Сферата на Възхода, а не Сферата на Божеството и това уникално съчетание на Бога и човека се смята за възходящ смъртен по целия път до Корпуса на Завършилите.

След сливането на Настройчик с възходящ смъртен номерът на този Настройчик се изтрива от архивите на свръхвселената. Аз не зная какво става в архивите на Сферата на Божеството, но предполагам, че регистрацията на този Настройчик се пренася в тайните предели на вътрешните дворове на Грандфанда, изпълняващ задълженията на глава на Корпуса на Завършилите.

Сливането с Настройчика означава, че Всеобщият Баща е изпълнил своето обещание – да подари себе си на своите материални създания; Той е изпълнил обещанието и е завършил плана за вечно посвещаване на божественост на човечеството. Настъпва времето на човешките усилия, насочени към осъзнаване и претворяване на безграничните възможности, заключени в небесното партньорство с Бога – партньорство, станало по такъв начин реалност.

Известната днес участ на съхранилите се смъртни е Райският Корпус на Завършилите; едновременно този корпус е целта, която определя съдбата на Всички Настройчици на Съзнанието, съединили се във вечен съюз със своите смъртни партньори. Понастоящем Райските Завършили се трудят по цялата голяма вселена, участвайки в много дела, но всички ние предполагаме, че в далечното бъдеще ги чакат други, още по-възвишени задачи, след като седемте свръхвселени се утвърдят в светлината и живота и от крайния Бог окончателно падне завесата на тайните, скриваща сега това Висше Божество.

В определени предели вие сте запознати с организацията и персонала на централната вселена, свръхестествените и локалните вселени; вие знаете нещо за статута и произхода на някои личности – разнообразни същества, управляващи понастоящем тези обширни творения. На вас са ви разказали също така и за това, че в процес на организация се намират гигантски галактики, представляващи вселените от първото външно ниво на пространството и разположени на огромна далечина от периферията на голямата вселена. В тези повествувания, между другото, се споменаваше и за това, че Висшето Същество трябва да разкрие своята

creature. The human member was the first to enjoy personality and, therefore, outranks the Adjuster in all matters concerned with the recognition of personality. The Paradise headquarters of this fused being is Ascendington, not Divinington, and this unique combination of God and man ranks as an ascending mortal all the way up to the Corps of the Finality.

112:7.13 (1239.2) When once an Adjuster fuses with an ascending mortal, the number of that Adjuster is stricken from the records of the superuniverse. What happens on the records of Divinington, I do not know, but I surmise that the registry of that Adjuster is removed to the secret circles of the inner courts of Grandfanda, the acting head of the Corps of the Finality.

112:7.14 (1239.3) With Adjuster fusion the Universal Father has completed his promise of the gift of himself to his material creatures; he has fulfilled the promise, and consummated the plan, of the eternal bestowal of divinity upon humanity. Now begins the human attempt to realize and to actualize the limitless possibilities that are inherent in the supernal partnership with God which has thus factualized.

112:7.15 (1239.4) The present known destiny of surviving mortals is the Paradise Corps of the Finality; this is also the goal of destiny for all Thought Adjusters who become joined in eternal union with their mortal companions. At present the Paradise finaliters are working throughout the grand universe in many undertakings, but we all conjecture that they will have other and even more supernal tasks to perform in the distant future after the seven superuniverses have become settled in light and life, and when the finite God has finally emerged from the mystery which now surrounds this Supreme Deity.

112:7.16 (1239.5) You have been instructed to a certain extent about the organization and personnel of the central universe, the superuniverses, and the local universes; you have been told something about the character and origin of some of the various personalities who now rule these far-flung creations. You have also been informed that there are in process of organization vast galaxies of universes far out beyond the periphery of the grand universe, in the first outer space level. It has also been intimated in the course of these narratives that the Supreme Being is to disclose his unrevealed tertiary function in these now uncharted regions of outer space; and you have also been told that the finaliters of the Paradise

неизвестна третична функция в тези неизучени днес региони на външното пространство; на вас също така ви е съобщено, че завършилите от Райския Корпус са емпиричните деца на Висшето Божество.

Ние вярваме, че на слелите се с Настройчика смъртни, заедно с техните партньори-завършили, е съдено да изпълнят някаква функция в управлението на вселените от първото външно ниво на пространството. Ние никак не се съмняваме, че в необходимото време тези исполински галактики ще станат обитаеми вселени. И ние сме еднакво уверени и в това, че сред техните управляващи ще могат да се срещнат Райски завършили, чиято същност е космически резултат от сливането на създанието и Създателя.

Какво бъдеще! Каква романтика! Гигантско творение, на което предстои да бъде управлявано от децата на Висшето Божество, тези дарени с личност и слели се с хората Настройчици, тези слели се с Настройчици и дарени с вечност смъртни, тези тайнствени съчетания и вечни обединения на най-висшето известно проявление на същността на Първия Източник и Център и низшата форма на разумен живот, способна да разбере и постигне Всеобщия Баща! Ние смятаме, че такива смесени същества, въплътили партньорството на Създателя и създанието, ще станат великолепни управители, несравними управляващи, отзивчиви и благожелателни ръководители на всякакви и всички форми на разумен живот, които могат да се появят в тези бъдещи вселени от първото външно ниво на пространството.

Наистина вие, смъртните, сте със земен животински произход, вие действително сте създадени от прах. Но ако сериозно поискате, ако истински пожелаете, то наследството на вековете със сигурност ще стане ваше и ще дойде време, когато ще служите във вселените във вашия истински статут – деца на Висшия Бог на опита, божествени синове на Райския Баща на всички личности.

[Представено от Единичен Посланик на Орвонтон.]

corps are the experiential children of the Supreme.

112:7.17 (1239.6) We believe that the mortals of Adjuster fusion, together with their finaliter associates, are destined to function in some manner in the administration of the universes of the first outer space level. We have not the slightest doubt that in due time these enormous galaxies will become inhabited universes. And we are equally convinced that among the administrators thereof will be found the Paradise finaliters whose natures are the cosmic consequence of the blending of creature and Creator.

112:7.18 (1239.7) What an adventure! What a romance! A gigantic creation to be administered by the children of the Supreme, these personalized and humanized Adjusters, these Adjusterized and eternalized mortals, these mysterious combinations and eternal associations of the highest known manifestation of the essence of the First Source and Center and the lowest form of intelligent life capable of comprehending and attaining the Universal Father. We conceive that such amalgamated beings, such partnerships of Creator and creature, will become superb rulers, matchless administrators, and understanding and sympathetic directors of any and all forms of intelligent life which may come into existence throughout these future universes of the first outer space level.

112:7.19 (1240.1) True it is, you mortals are of earthly, animal origin; your frame is indeed dust. But if you actually will, if you really desire, surely the heritage of the ages is yours, and you shall someday serve throughout the universes in your true characters — children of the Supreme God of experience and divine sons of the Paradise Father of all personalities.

112:7.20 (1240.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Документ 113. Серафическите хранители на съдбата

⇦ 112 Книгата Урантия 114 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 113. СЕРАФИЧЕСКИТЕ ХРАНИТЕЛИ НА СЪДБАТА

Секции

Въведение
1. Ангелите-хранители
2. Хранителите на съдбата
3. Връзката с другите духовни влияния
4. Областите на дейност на Серафимите
5. Серафическото служене на смъртните
6. Ангелите-хранители след смъртта
7. Серафимите и възходът

Въведение

СЛЕД като ви разказахме за Попечителските Духове на Времето и Войнството на Посланиците, преминаваме към разглеждането на ангелите-хранители – на серафимите, посветени на опеката на индивидуалните смъртни, за възвисяването и усъвършенстването на които е създадена цялата обширна програма за съхраняване и духовно развитие. В миналите векове тези хранители на съдбата бяха практически единствената известна на Урантия група ангели. Планетарните серафими действително са попечителски духове, изпратени за служене на тези, на които предстои да придобият вечен живот. Тези съпровождащи серафими действаха като духовни помощници на смъртните хора във времената на велики събития от миналото и настоящето. В много откровения “словото се изказваше чрез ангели”; много повели на небесата се “приемаха чрез служенето на ангелите”.

Серафимите са традиционните небесни ангели; те са попечителските духове, които се намират така близо до вас и правят толкова много за вас. Те служат на Урантия от момента

PAPER 113 SERAPHIC GUARDIANS OF DESTINY

SECTIONS

Introduction
1. The Guardian Angels
2. The Destiny Guardians
3. Relation to Other Spirit Influences
4. Seraphic Domains of Action
5. Seraphic Ministry to Mortals
6. Guardian Angels after Death
7. Seraphim and the Ascendant Career

INTRODUCTION

113:0.1 (1241.1) HAVING presented the narratives of the Ministering Spirits of Time and the Messenger Hosts of Space, we come to the consideration of the guardian angels, seraphim devoted to the ministry to individual mortals, for whose elevation and perfection all of the vast survival scheme of spiritual progression has been provided. In past ages on Urantia, these destiny guardians were about the only group of angels that had recognition. The planetary seraphim are indeed ministering spirits sent forth to do service for those who shall survive. These attending seraphim have functioned as the spiritual helpers of mortal man in all the great events of the past and the present. In many a revelation “the word was spoken by angels”; many of the mandates of heaven have been “received by the ministry of angels.”

113:0.2 (1241.2) Seraphim are the traditional angels of heaven; they are the ministering spirits who live so near you and do so much for you. They have ministered on Urantia since the earliest times of

на появата на нея на човешки разум.

1. АНГЕЛИТЕ-ХРАНИТЕЛИ

Учението за ангелите-хранители не е измислица; някои групи хора действително имат лични ангели. Именно в признаване на този факт Иисус, говорейки за децата на небесното царство, каза: “Внимавайте, не презирайте никого от тези деца, защото Аз ви казвам, че техните ангели винаги виждат духовното присъствие на Моя Отец.”

Първоначално серафимите определено се изпращаха в съответствие с принадлежността на урантийците към една или друга раса. Но от времето на посвещаването на Михаил те получават назначения в зависимост от разумността, духовността и предназначението на човека. В интелектуално отношение човечеството се дели на три класа:

1. Субнормални хора – онези, които не притежават нормална волева способност; такива, които не вземат обикновени решения. В този клас влизат тези, които са неспособни да осмислят Бога; тези, в които липсва способност за разумно поклонение на Божеството. Към субнормалните същества са прикрепени състоящият се от една рота корпус на серафимите и батальонът на херувимите, призвани да им служат и наблюдават за това, справедливостта и милосърдието да бъдат разпространявани над тях в техния нелек живот на тази сфера.

2. Нормален: обикновеният тип човешки разум. От гледна точка на серафическото служене повечето мъже и жени се разделят на седем класа в съответствие с това в кой от кръговете на човешкия прогрес и духовен растеж се намират те.

3. Свръхнормален: хора, вземащи велики решения и притежаващи несъмнени потенциални способности за духовни постижения; мъже и жени, намиращи се в повече или по-малко тясна връзка с пребиваващите в тях Настройчици; членове на различни резервни корпуси на съдбата. Ако индивидът се приема в който и да е от няколкото резервни корпуса на съдбата, то независимо от този кръг, в който той се намира, към него веднага се прикрепва личен серафим и, започвайки от това време и чак до завършването на земния му път, този смъртен ще се ползва от постоянната помощ и непрекъсната опека на ангела-хранител. Също така ако човек взема Висшето Решение и действително се сгоди със своя Настройчик, към такава душа веднага се прикрепва личен хранител.

human intelligence.

1. THE GUARDIAN ANGELS

113:1.1 (1241.3) The teaching about guardian angels is not a myth; certain groups of human beings do actually have personal angels. It was in recognition of this that Jesus, in speaking of the children of the heavenly kingdom, said: “Take heed that you despise not one of these little ones, for I say to you, their angels do always behold the presence of the spirit of my Father.”

113:1.2 (1241.4) Originally, the seraphim were definitely assigned to the separate Urantia races. But since the bestowal of Michael, they are assigned in accordance with human intelligence, spirituality, and destiny. Intellectually, mankind is divided into three classes:

113:1.3 (1241.5) 1. The subnormal minded — those who do not exercise normal will power; those who do not make average decisions. This class embraces those who cannot comprehend God; they lack capacity for the intelligent worship of Deity. The subnormal beings of Urantia have a corps of seraphim, one company, with one battalion of cherubim, assigned to minister to them and to witness that justice and mercy are extended to them in the life struggles of the sphere.

113:1.4 (1241.6) 2. The average, normal type of human mind. From the standpoint of seraphic ministry, most men and women are grouped in seven classes in accordance with their status in making the circles of human progress and spiritual development.

113:1.5 (1241.7) 3. The supernormal minded — those of great decision and undoubted potential of spiritual achievement; men and women who enjoy more or less contact with their indwelling Adjusters; members of the various reserve corps of destiny. No matter in what circle a human happens to be, if such an individual becomes enrolled in any of the several reserve corps of destiny, right then and there, personal seraphim are assigned, and from that time until the earthly career is finished, that mortal will enjoy the continuous ministry and unceasing watchcare of a guardian angel. Also, when any human being makes *the* supreme decision, when there is a real betrothal with the Adjuster, a personal guardian is immediately assigned to that soul.

При служенето на така наречените нормални същества серафимите получават назначение в зависимост от съответстващия кръг на интелектуални и духовни постижения на човека. В разума, заключен в смъртната обвивка, вие започвате от седмия кръг и се движите към центъра, стремейки се да разберете, покорите и усъвършенствате своето "аз", и кръг след кръг се придвижвате напред, докато (ако този път не се прекъсне от естествената смърт, пренасяща вашата борба в обителските светове) не достигнете първия или вътрешен кръг на относителна свръзка и общуване с вътрешния Настройчик.

За охрана и опека на хиляда смъртни от изходния или седми кръг се назначава е дин ангел-хранител заедно с рота помощници-херувими. В шестия кръг една серафическа двойка заедно с рота херувими се придава в помощ на тези възходящи смъртни, които са организирани в групи по петстотин човека. С достигането до петия кръг хората се прегрупират в роти, състоящи се от приблизително сто човека, които са опекунствани от двойка серафими-хранители и група херувими. След достигането на четвъртия кръг смъртните се обединяват в групи по десет човека, които по аналогичен начин се намират на попечение от двойка серафими и помагащата им рота херувими.

Когато смъртният разум отхвърли от себе си товара на животинската наследственост и достигне третия кръг на човешката разумност и придобита духовност, то, започвайки от това време, личният ангел (фактически два ангела) ще бъде изцяло и напълно посветен на този възходящ смъртен. Така тези човешки души, в допълнение към постоянното присъствие на все по-ефективните Настройчици на Съзнанието, получават пълната помощ на личните хранители на съдбата във всички свои усилия, свързани с преминаването на третия кръг, пресичането на втория и достигането на първия.

113:1.6 (1242.1) In the ministry to so-called normal beings, seraphic assignments are made in accordance with the human attainment of the circles of intellectuality and spirituality. You start out in your mind of mortal investment in the seventh circle and journey inward in the task of self-understanding, self-conquest, and self-mastery; and circle by circle you advance until (if natural death does not terminate your career and transfer your struggles to the mansion worlds) you reach the first or inner circle of relative contact and communion with the indwelling Adjuster.

113:1.7 (1242.2) Human beings in the initial or seventh circle have one guardian angel with one company of assisting cherubim assigned to the watchcare and custody of one thousand mortals. In the sixth circle, a seraphic pair with one company of cherubim is assigned to guide these ascending mortals in groups of five hundred. When the fifth circle is attained, human beings are grouped in companies of approximately one hundred, and a pair of guardian seraphim with a group of cherubim is placed in charge. Upon attainment of the fourth circle, mortal beings are assembled in groups of ten, and again charge is given to a pair of seraphim, assisted by one company of cherubim.

113:1.8 (1242.3) When a mortal mind breaks through the inertia of animal legacy and attains the third circle of human intellectuality and acquired spirituality, a personal angel (in reality two) will henceforth be wholly and exclusively devoted to this ascending mortal. And thus these human souls, in addition to the ever-present and increasingly efficient indwelling Thought Adjusters, receive the undivided assistance of these personal guardians of destiny in all their efforts to finish the third circle, traverse the second, and attain the first.

2. ХРАНИТЕЛИТЕ НА СЪДБАТА

Серафимите стават известни като хранители на съдбата, едва след като бъдат прикрепени към човешка душа, достигнала поне едно от следните три постижения: вземане на висше решение да станеш подобен на Бога, встъпване в третия кръг или зачисляване в един от резервните корпуси на съдбата.

В еволюцията на расите хранителите на съдбата се прикрепват към най-първото

2. THE DESTINY GUARDIANS

113:2.1 (1242.4) Seraphim are not known as guardians of destiny until such time as they are assigned to the association of a human soul who has realized one or more of three achievements: has made a supreme decision to become Godlike, has entered the third circle, or has been mustered into one of the reserve corps of destiny.

113:2.2 (1242.5) In the evolution of races a guardian of destiny is assigned to the very first being who attains the requisite circle of conquest. On Urantia

същество, достигнало кръга, необходим за придобиване на личен опекун. Първият смъртен на Урантия, получил личен хранител, беше Рантовок – древен мъдрец на червената раса.

the first mortal to secure a personal guardian was Rantowoc, a wise man of the red race of long ago.

Всички назначения на ангелите се осъществяват на доброволни начала, при което серафимите винаги се избират в зависимост от човешките потребности и статута на ангелската двойка, с оглед на опита, уменията и мъдростта на серафима. Само отдавна намиращите се на служба, най-опитните и изпитани серафими стават хранители на съдбата. Много хранители придобиха богат опит в световете, чиито обитатели не се сливат с Настройчиците. Както и Настройчиците, серафимите съпровождат такива същества в течение на един живот, след което се освобождават за получаване на нова задача. Много урантийски хранители притежават подобен практически опит, придобит в други светове.

113:2.3 (1242.6) All angelic assignments are made from a group of volunteering seraphim, and these appointments are always in accordance with human needs and with regard to the status of the angelic pair — in the light of seraphic experience, skill, and wisdom. Only seraphim of long service, the more experienced and tested types, are assigned as destiny guards. Many guardians have gained much valuable experience on those worlds which are of the non-Adjuster fusion series. Like the Adjusters, the seraphim attend these beings for a single lifetime and then are liberated for new assignment. Many guardians on Urantia have had this previous practical experience on other worlds.

Ако на хората не се отдаде да придобият вечен живот, техните личностни или групови хранители могат нееднократно да служат в аналогично качество на същата планета. В серафимите се изработва емоционално отношение към индивидуалните светове и се появява особена любов към някои раси и типове смъртни създания, с които те са били свързани с толкова тясна и съкровена връзка.

113:2.4 (1243.1) When human beings fail to survive, their personal or group guardians may repeatedly serve in similar capacities on the same planet. The seraphim develop a sentimental regard for individual worlds and entertain a special affection for certain races and types of mortal creatures with whom they have been so closely and intimately associated.

В ангелите се появява дълбока привързаност към своите човешки партньори; и ако вие бихте могли да видите серафимите, вие също щяхте да се проникнете към тях от топло чувство. Ако вместо материалните тела бяхте дарени с духовни, то по много свойства на личността вие бихте били много близки до ангелите. С изключение на някои специфични емоции, те изпитват такива чувства, каквито и вие. Единственото овладяващо ви чувство, което в известен смисъл им е трудно да разберат, това е наследеният от животните страх, така дълбоко вкоренил се в съзнанието на редовия урантиец. На ангелите действително не им е лесно да разберат защо вие с такова упорство позволявате на своите висши интелектуални способности и даже религиозна вяра да бъдат подчинявани на страха и деморализирани от паническия ужас и тревога, лишаващи ви от човешко достойнство.

113:2.5 (1243.2) The angels develop an abiding affection for their human associates; and you would, if you could only visualize the seraphim, develop a warm affection for them. Divested of material bodies, given spirit forms, you would be very near the angels in many attributes of personality. They share most of your emotions and experience some additional ones. The only emotion actuating you which is somewhat difficult for them to comprehend is the legacy of animal fear that bulks so large in the mental life of the average inhabitant of Urantia. The angels really find it hard to understand why you will so persistently allow your higher intellectual powers, even your religious faith, to be so dominated by fear, so thoroughly demoralized by the thoughtless panic of dread and anxiety.

Всички серафими имат лични имена, но в регистъра на назначенията за служене в световете те нерядко фигурират под планетарни номера. В своя вселенски център те се регистрират по име и номер. Хранителят на съдбата на човека, използван за установяването на тази контактна връзка, е 3-ти номер от 17-а група, 126-а рота на 4-ти

113:2.6 (1243.3) All seraphim have individual names, but in the records of assignment to world service they are frequently designated by their planetary numbers. At the universe headquarters they are registered by name and number. The destiny guardian of the human subject used in this contactual communication is number 3 of group 17, of company 126, of battalion 4, of unit 384, of

батальон, 384-та бригада, 6-и легион, 37-мо войнство на 182 314-а серафическа армия на Небадон. Номерът на текущото планетарно назначение на този серафим, прикрепен на Урантия към дадения човек, е 3 641 852.

Подборът на серафимите за изпълнението на задълженията на личните хранители – назначаването на ангелите като хранители на съдбата, винаги става на доброволна основа. В града, където сега се намираме, един от смъртните беше неотдавна приет в резервния корпус на съдбата и тъй като всички такива хора получават лични ангели-хранители, то повече от сто компетентни серафими изявиха желание да получат това назначение. Планетарният ръководител избра дванадесет най-опитни индивида и впоследствие назначи тези серафими, които сметна за най-приспособени, за да водят дадения човек по неговия жизнен път. По-точно, беше избрана двойка в равна степен квалифицирани серафими; един от членовете на серафическата двойка винаги ще бъде на пост.

На серафимите се налага да решават сложни задачи, но всеки от членовете на ангелската двойка е способен да се справи с всички попечителски задължения. Както и херувимите, серафимите обикновено служат по двойки, но за разлика от своите по-малко съвършени партньори серафимите понякога се трудят самостоятелно. Практически във всички свои отношения с хората те могат да функционират като индивиди. И двата члена на ангелската двойка са необходими само за свръзка и служене във висшите контури на вселените.

След като серафическата двойка пристъпи към изпълнението на задълженията на ангелите-хранители, и двата ú члена служат до края на живота на съответния човек. Допълващото същество (един от двата ангела) става регистратор на служенето. Тези взаимодопълващи се серафими са регистриращи ангели на смъртните в еволюционните светове. Самата регистрация се води от двойка херувими (херувим и сановим), неизменно свързани със серафическите хранители, но отговарящ за регистрацията винаги е един от серафимите.

Хранителят периодически се освобождава от своето допълващо същество за отдих и възстановяване на жизнената енергия в контурите на вселената и по време на неговото отсъствие свързаният с него херувим действа като регистратор, което става и тогава, когато по аналогичен начин отсъства допълващ серафим.

legion 6, of host 37, of the 182,314th seraphic army of Nebadon. The current planetary assignment number of this seraphim on Urantia and to this human subject is 3,641,852.

113:2.7 (1243.4) In the ministry of personal guardianship, the assignment of angels as destiny guardians, seraphim always volunteer their services. In the city of this visitation a certain mortal was recently admitted to the reserve corps of destiny, and since all such humans are personally attended by guardian angels, more than one hundred qualified seraphim sought the assignment. The planetary director selected twelve of the more experienced individuals and subsequently appointed the seraphim whom they selected as best adapted to guide this human being through his life journey. That is, they selected a certain pair of equally qualified seraphim; one of this seraphic pair will always be on duty.

113:2.8 (1243.5) Seraphic tasks may be unremitting, but either of the angelic pair can discharge all ministering responsibilities. Like cherubim, seraphim usually serve in pairs, but unlike their less advanced associates, the seraphim sometimes work singly. In practically all their contacts with human beings they can function as individuals. Both angels are required only for communication and service on the higher circuits of the universes.

113:2.9 (1243.6) When a seraphic pair accept guardian assignment, they serve for the remainder of the life of that human being. The complement of being (one of the two angels) becomes the recorder of the undertaking. These complemental seraphim are the recording angels of the mortals of the evolutionary worlds. The records are kept by the pair of cherubim (a cherubim and a sanobim) who are always associated with the seraphic guardians, but these records are always sponsored by one of the seraphim.

113:2.10 (1244.1) For purposes of rest and recharging with the life energy of the universe circuits, the guardian is periodically relieved by her complement, and during her absence the associated cherubim functions as the recorder, as is also the case when the complemental seraphim is similarly absent.

3. ВРЪЗКАТА С ДРУГИТЕ ДУХОВНИ ВЛИЯНИЯ

Едно от най-важните задължения на хранителя на съдбата по отношение на своя смъртен подопечен е осъществяването на личната координация на многобройните безличностни духовни влияния, които пребивават вътре в разума, обкръжават го, влизайки в съприкосновение с него и с душата на еволюиращото материално създание. Хората са личности и на неличностните духове или на доличностните същности е изключително трудно да установят пряк контакт с такива извънредно материални и индивидуални интелекти. Служенето на ангелите-хранители в по-голяма или по-малка степен обединява всички подобни влияния, правейки ги по-осезаеми за развиващата се нравствена природа на еволюиращата човешка личност.

На първо място, това се отнася до способността на серафическия хранител да корелира разнообразните сили и многобройните влияния на Безкрайния Дух – от физическите регулатори и спомагателните духове на разума до Светия Дух на Божествената Попечителка и Вездесъщия Дух – присъствието на Третия Райски Източник и Център. Обединявайки тези обширни попечителски фактори на Безкрайния Дух и придавайки им по-личен характер, серафимът пристъпва към привеждането на това интегрирано влияние на Съвместния Извършител в определено съотношение с духовните присъствия на Бащата и Сина.

Настройчикът е духовното присъствие на Бащата, Духът на Истината – духовното присъствие на Синовете. Тези божествени дарове се съединяват и координират на по-ниските нива от духовния опит на човека благодарение участието на серафимите-хранители. Тези ангелски помощници притежават дара на обединението на любовта на Бащата и милосърдието на Сина в своето служене на смъртните създания.

С това се обяснява защо серафическият хранител става личен хранител на структурата на разума, формулите на паметта и реалностите на душата на придобилия вечен живот смъртен в периода, отделящ физическата смърт от морontийното възкресение. Само попечителските деца на Безкрайния Дух са способни по такъв начин да действат за човешкото създание на стадия на преход от едно вселенско ниво на друго, по-високо ниво. Даже тогава, когато в завършващия сън на прехода се устремите от

3. RELATION TO OTHER SPIRIT INFLUENCES

113:3.1 (1244.2) One of the most important things a destiny guardian does for her mortal subject is to effect a personal co-ordination of the numerous impersonal spirit influences which indwell, surround, and impinge upon the mind and soul of the evolving material creature. Human beings are personalities, and it is exceedingly difficult for nonpersonal spirits and prepersonal entities to make direct contact with such highly material and discretely personal minds. In the ministry of the guarding angel all of these influences are more or less unified and made more nearly appreciable by the expanding moral nature of the evolving human personality.

113:3.2 (1244.3) More especially can and does this seraphic guardian correlate the manifold agencies and influences of the Infinite Spirit, ranging from the domains of the physical controllers and the adjutant mind-spirits up to the Holy Spirit of the Divine Minister and to the Omnipresent Spirit presence of the Paradise Third Source and Center. Having thus unified and made more personal these vast ministries of the Infinite Spirit, the seraphim then undertakes to correlate this integrated influence of the Conjoint Actor with the spirit presences of the Father and the Son.

113:3.3 (1244.4) The Adjuster is the presence of the Father; the Spirit of Truth, the presence of the Sons. These divine endowments are unified and co-ordinated on the lower levels of human spiritual experience by the ministry of the guardian seraphim. The angelic servers are gifted in combining the love of the Father and the mercy of the Son in their ministry to mortal creatures.

113:3.4 (1244.5) And herein is revealed the reason why the seraphic guardian eventually becomes the personal custodian of the mind patterns, memory formulas, and soul realities of the mortal survivor during that interval between physical death and morontia resurrection. None but the ministering children of the Infinite Spirit could thus function in behalf of the human creature during this phase of transition from one level of the universe to another and higher level. Even when you engage in your terminal transition slumber, when you pass from time to eternity, a high supernaphim likewise

времето във вечността, висшият свръхнафим ще споделя този преход заедно с вас, служейки като хранител на вашата индивидуалност и гарант за лична цялостност.

На духовното ниво серафимите правят личности много безличностни и доличностни видове служещи във вселената; те са координатори. На интелектуално равнище те корелират разума и моронтия; те изпълняват функцията на тълкуватели. А на физическото ниво те манипулират земната среда благодарение на своята връзка с Главните Физически Регулатори и взаимодействието на промеждутъчните създания.

Такъв е разказът за разнообразните и сложни функции на съпровождащите серафими; но как на толкова ниска по ранг ангелска личност, създадена на ниво, само с малко превишаващо човешкото, се отдава да се справя с толкова трудни и комплексни задачи? Ние не знаем със сигурност това, но предполагаме, че по някакъв неведом начин на това феноменално служене помага неизвестна и неразкрита активност на Висшето Същество – претворяващото се Божество на еволюиращите вселени на времето и пространството. По целия път на постепенното придобиване на вечен живот, постигано във Висшето Същество и благодарение на него, серафимите са неотменим фактор за продължаване еволюцията на смъртните.

shares the transit with you as the custodian of creature identity and the surety of personal integrity.

113:3.5 (1244.6) On the spiritual level, seraphim make personal many otherwise impersonal and prepersonal ministries of the universe; they are co-ordinators. On the intellectual level they are the correlators of mind and morontia; they are interpreters. And on the physical level they manipulate terrestrial environment through their liaison with the Master Physical Controllers and through the co-operative ministry of the midway creatures.

113:3.6 (1244.7) This is a recital of the manifold and intricate function of an attending seraphim; but how does such a subordinate angelic personality, created but a little above the universe level of humanity, do such difficult and complex things? We do not really know, but we conjecture that this phenomenal ministry is in some undisclosed manner facilitated by the unrecognized and unrevealed working of the Supreme Being, the actualizing Deity of the evolving universes of time and space. Throughout the entire realm of progressive survival in and through the Supreme Being, seraphim are an essential part of continuing mortal progression.

4. ОБЛАСТИТЕ НА ДЕЙНОСТ НА СЕРАФИМИТЕ

Серафимите-хранители не са разум, макар че те произхождат от същия източник – Съзидателния Дух, който поражда смъртния разум. Серафимите са стимулатори на разума; те постоянно се опитват да помогнат на човешкия разум да вземе такива решения, които ще му позволят да премине поредния кръг. За разлика от Настройчика, който действа отвътре и чрез душата, те оказват своето влияние отвън и го насочват навътре, използвайки социалната, етическа и нравствена среда на хората. Серафимите не са тази притегателна сила на Всеобщия Баща, която въплъщават Настройчиците, но те действат като лични представители на Безкрайния Дух.

Смъртният човек, изпитващ направляващото въздействие на Настройчика, се поддава също и на водителството на серафимите. Настройчикът е същността на вечната природа на човека, а серафимът –

4. SERAPHIC DOMAINS OF ACTION

113:4.1 (1245.1) The guardian seraphim are not mind, though they do spring from the same source that also gives origin to mortal mind, the Creative Spirit. Seraphim are mind stimulators; they continually seek to promote circle-making decisions in human mind. They do this, not as does the Adjuster, operating from within and through the soul, but rather from the outside inward, working through the social, ethical, and moral environment of human beings. Seraphim are not the divine Adjuster lure of the Universal Father, but they do function as the personal agency of the ministry of the Infinite Spirit.

113:4.2 (1245.2) Mortal man, subject to Adjuster leading, is also amenable to seraphic guidance. The Adjuster is the essence of man's eternal nature; the seraphim is the teacher of man's evolving nature — in this life the mortal mind, in the next the morontia soul. On the mansion worlds

учител на неговата еволюираща природа: в този живот – смъртния разум, в следващия живот – моронтийната душа. В обителските светове вие ще осъзнавате и знаете своите серафически възпитатели, но в първия живот хората обикновено нищо не знаят за тях.

you will be conscious and aware of seraphic instructors, but in the first life men are usually unaware of them.

Серафимите действат като учители, насочващи човешката личност по пътя на новия и прогресивен опит. Да се приеме ръководството на серафима рядко означава да се осигури лек живот. Следвайки тяхното ръководство, вие със сигурност ще се натъкнете на трудно достъпни върхове на нравствен избор и духовен прогрес и ако ви стига мъжество, ще ги преодолеете.

113:4.3 (1245.3) Seraphim function as teachers of men by guiding the footsteps of the human personality into paths of new and progressive experiences. To accept the guidance of a seraphim rarely means attaining a life of ease. In following this leading you are sure to encounter, and if you have the courage, to traverse, the rugged hills of moral choosing and spiritual progress.

Импулсите към поклонение в значителна степен възникват вследствие духовните подбуди на висшите спомагателни духове на разума, укрепени от ръководството на Настройчика. Но желанието да се молиш, което толкова често изпитват богопозналите смъртни, често възниква под въздействието на серафимите. Серафимите-хранители постоянно манипулират средата на обитание на смъртните с цел задълбочаване на космическата интуиция на възходящия човек. Това се прави с цел кандидатът за продължаване на живота да може по-добре да осъзнае присъствието на вътрешния Настройчик и с това по-активно да сътрудничи с духовната мисия на божественото духовно присъствие.

113:4.4 (1245.4) The impulse of worship largely originates in the spirit promptings of the higher mind adjutants, reinforced by the leadings of the Adjuster. But the urge to pray so often experienced by God-conscious mortals very often arises as the result of seraphic influence. The guarding seraphim is constantly manipulating the mortal environment for the purpose of augmenting the cosmic insight of the human ascender to the end that such a survival candidate may acquire enhanced realization of the presence of the indwelling Adjuster and thus be enabled to yield increased co-operation with the spiritual mission of the divine presence.

Макар че вътрешният Настройчик и обкръжаващите серафими очевидно не поддържат връзки един с друг, техните действия неизменно се отличават със съвършена хармония и изключително съгласие. Серафимите проявяват най-голяма активност тогава, когато Настройчиците са най-малко активни, но тяхното служене по удивителен начин е взаимосвързано. Такова великолепно сътрудничество едва ли може да бъде случайно или несъществено.

113:4.5 (1245.5) While there is apparently no communication between the indwelling Adjusters and the encompassing seraphim, they always seem to work in perfect harmony and exquisite accord. The guardians are most active at those times when the Adjusters are least active, but their ministry is in some manner strangely correlated. Such superb co-operation could hardly be either accidental or incidental.

Попечителската личност на серафима-хранител, духовното присъствие на Бога във вътрешния Настройчик, действието на контура на Светия Дух и съзнанието на Сина в Духа на Истината – всички те са божествено взаимосвързани в изпълненото със смисъл единство за духовно служене, присъстващо в смъртната личност и предназначено за нея. Макар че тези небесни влияния произхождат от различни източници и нива, всички те са интегрирани в разкриващото се и еволюиращо присъствие на Висшето Същество.

113:4.6 (1245.6) The ministering personality of the guardian seraphim, the God presence of the indwelling Adjuster, the encircuited action of the Holy Spirit, and the Son-consciousness of the Spirit of Truth are all divinely correlated into a meaningful unity of spiritual ministry in and to a mortal personality. Though hailing from different sources and different levels, these celestial influences are all integrated in the enveloping and evolving presence of the Supreme Being.

5. СЕРАФИЧЕСКОТО СЛУЖЕНЕ НА

5. SERAPHIC MINISTRY TO MORTALS

СМЪРТНИТЕ

Ангелите не посягат на неприкосновеността на човешкия разум; те не манипулират волята на смъртните; те не влизат в преки отношения с вътрешните Настройчици. Хранителят на съдбата ви въздейства по всевъзможни начини, ненарушаващи достойнството на вашата личност; при никакви обстоятелства тези ангели не посягат на свободната изява на човешката воля. Нито ангелите, нито някакви други категории вселенски личности притежават способности или пълномощия, позволяващи да се съкратят или ограничат прерогативите на човешкия избор.

113:5.1 (1245.7) Angels do not invade the sanctity of the human mind; they do not manipulate the will of mortals; neither do they directly contact with the indwelling Adjusters. The guardian of destiny influences you in every possible manner consistent with the dignity of your personality; under no circumstances do these angels interfere with the free action of the human will. Neither angels nor any other order of universe personality have power or authority to curtail or abridge the prerogatives of human choosing.

Ангелите се намират така близо до вас и тяхната грижа за вас е свързана с такива преживявания, че те, образно казано, "се обливат в сълзи поради вашата нетърпимост и упорство". Серафимите не проливат физически сълзи; те нямат физически тела, нито пък имат крила. Но те притежават духовни емоции и действително изразяват чувства и настроения от духовен характер, които в определен смисъл са сравними с човешките емоции.

113:5.2 (1246.1) Angels are so near you and care so feelingly for you that they figuratively "weep because of your willful intolerance and stubbornness." Seraphim do not shed physical tears; they do not have physical bodies; neither do they possess wings. But they do have spiritual emotions, and they do experience feelings and sentiments of a spiritual nature which are in certain ways comparable to human emotions.

Серафимите действат във ваш интерес напълно независимо от вашите преки прошения; те изпълняват разпореждания на висшестоящите същества и затова изпълняват своите задължения извън зависимостта от вашите приумици или променливи настроения. Това не означава, че вие сте неспособни да опростите или усложните тяхната задача, а това, че ангелите нямат непосредствено отношение към вашите молби или молитви.

113:5.3 (1246.2) The seraphim act in your behalf quite independent of your direct appeals; they are executing the mandates of their superiors, and thus they function regardless of your passing whims or changing moods. This does not imply that you may not make their tasks either easier or more difficult, but rather that angels are not directly concerned with your appeals or with your prayers.

В течение на живота в плът разумът на ангелите е лишен от пряк достъп до смъртния човек. Серафимите са не повелители или управляващи; те са само хранители. Те ви *охраняват*; те не се стремят към пряко въздействие върху вас; вие сами трябва да продължите собствения си път, но действията на тези ангели ви помагат да извлечете най-голяма полза от маршрута, който сте избрали. Обикновено те не прибягват към произволни нахлувания в ежедневните събития на човешкия живот. Но когато получат указание от своите ръководители да извършат необикновен подвиг, вие можете да не се съмнявате, че тези хранители ще намерят възможност да изпълнят такова разпореждане. Затова те нахлуват в човешката драма само в крайни случаи и обикновено по пряка повеля на своите ръководители. Това са тези същества, които ще ви следват в продължение на много епохи. Така те се запознават със своята бъдеща дейност и свързаната с тях

113:5.4 (1246.3) In the life of the flesh the intelligence of angels is not directly available to mortal men. They are not overlords or directors; they are simply guardians. The seraphim *guard* you; they do not seek directly to influence you; you must chart your own course, but these angels then act to make the best possible use of the course you have chosen. They do not (ordinarily) arbitrarily intervene in the routine affairs of human life. But when they receive instructions from their superiors to perform some unusual exploit, you may rest assured that these guardians will find some means of carrying out these mandates. They do not, therefore, intrude into the picture of human drama except in emergencies and then usually on the direct orders of their superiors. They are the beings who are going to follow you for many an age, and they are thus receiving an introduction to their future work and personality association.

личност.

При определени обстоятелства серафимите са способни да действат като материални попечители на хората, но те крайно рядко функционират като такива. С помощта на междинните създания и физическите регулатори те могат да изпълняват най-разнообразни функции за хората и даже да установяват непосредствен контакт с хората, което обаче става само в изключителни случаи. Като правило действията на серафимите не довеждат до изменение на условията на материалната сфера. Но са възниквали такива ситуации, които са поставяли под заплаха важни звена във веригата на човешката еволюция, и в такива случаи серафическите хранители са действали както подобава по собствено усмотрение.

113:5.5 (1246.4) Seraphim are able to function as material ministers to human beings under certain circumstances, but their action in this capacity is very rare. They are able, with the assistance of the midway creatures and the physical controllers, to function in a wide range of activities in behalf of human beings, even to make actual contact with mankind, but such occurrences are very unusual. In most instances the circumstances of the material realm proceed unaltered by seraphic action, although occasions have arisen, involving jeopardy to vital links in the chain of human evolution, in which seraphic guardians have acted, and properly, on their own initiative.

6. АНГЕЛИТЕ-ХРАНИТЕЛИ СЛЕД СМЪРТТА

Докосвайки се до някои обстоятелства от служенето на серафимите в течение на естествения живот, аз ще се постарая да ви разкажа за действията на хранителите на съдбата по време на следсмъртната дезинтеграция на техните човешки другари. След смъртта хранителят на съдбата предано пази информацията за вашия живот, подробното описание на индивидуалността и морантийната същност на човешката душа, формирана в резултат на съвместните усилия на смъртния разум и божествения Настройчик, а също така и всички други ценности, свързани с вашето бъдещо съществуване – всичко, което е ваше съдържание, действително съдържание, с изключение на съхраняващата се индивидуалност, представена от заминаващия си Настройчик и реалността на личността.

Още щом в разума на човека угасне пътеводната светлина – това духовно светене, което серафимите свързват с присъствието на Настройчика, съпровождащият ангел последователно представя личен доклад на командващия ангел на групата, ротата, батальона, бригадата, легиона и войнството; и преминавайки надлежната регистрация за участие в завършващия подвиг във времето и пространството, такъв ангел получава от планетарния глава на серафимите свидетелство, представено на Вечерната Звезда (или на друг заместител на Гавраил), командващ серафическата армия, към която се отнася съответният кандидат за възход във вселената. Получавайки разрешение от командващия това висше серафическо формирование, такъв хранител на съдбата

6. GUARDIAN ANGELS AFTER DEATH

113:6.1 (1246.5) Having told you something of the ministry of seraphim during natural life, I will endeavor to inform you about the conduct of the guardians of destiny at the time of the mortal dissolution of their human associates. Upon your death, your records, identity specifications, and the morontia entity of the human soul — conjointly evolved by the ministry of mortal mind and the divine Adjuster — are faithfully conserved by the destiny guardian together with all other values related to your future existence, everything that constitutes you, the real you, except the identity of continuing existence represented by the departing Adjuster and the actuality of personality.

113:6.2 (1246.6) The instant the pilot light in the human mind disappears, the spirit luminosity which seraphim associate with the presence of the Adjuster, the attending angel reports in person to the commanding angels, successively, of the group, company, battalion, unit, legion, and host; and after being duly registered for the final adventure of time and space, such an angel receives certification by the planetary chief of seraphim for reporting to the Evening Star (or other lieutenant of Gabriel) in command of the seraphic army of this candidate for universe ascension. And upon being granted permission from the commander of this highest organizational unit, such a guardian of destiny proceeds to the first mansion world and there awaits the consciousizing of her former ward in the flesh.

продължава към първия обителски свят, където дочаква възстановяването на съзнанието на това същество, което е било негов бивш подопечен при живота му в плът.

Ако на човешката душа не се отдаде да придобие вечен живот след прикрепването на личен ангел, съпровождащият серафим трябва да пристигне в столицата на локалната вселена, за да потвърди пълнотата на всички сведения, предадени по-рано и изложени от допълващото го същество. След това той се представя пред съдиите на архангелите, които са длъжни да снемат от него вината за неуспеха на неговия подопечен в делото по продължаването на живота, след което той за пореден път се връща в световете, където се прикрепва към нов смъртен, притежаващ потенциална способност за възход, или получава назначение в друга област на серафическото служене.

Но ангелите опекунстват еволюционните създания по много различни пътища, без да се ограничават от функциите на личното и групово служене. Личните хранители, чиито подопечни не отиват веднага в обителските светове, не бездействат в очакване на периодичното огласяване за раздаване на правосъдие, а получават нови назначения за изпълнение на многобройни задачи в цялата вселена.

Серафимът-хранител е опекун, комуто са поверени непреходните ценности на душата на смъртния човек така, както отсъстващият Настройчик *е* индивидуалността на такова безсмъртно вселенско същество. Когато тези две същества обединят своите усилия във възстановителните зали на обителския свят съобразно новоизготвената моронтийна форма, става възстановяване на същностните фактори на личността на възходящия смъртен.

Настройчикът ще ви върне индивидуалността; серафимът-хранител ще ви върне личността, след което отново ще се представи на верния Наставник на вашите земни дни.

Така става и при завършването на планетарната епоха: когато събират тези, които се намират в низшите кръгове на смъртните постижения, именно груповите хранители възстановяват своите подопечни във възкресителните зали на обителските сфери, което е отразено и във вашите свидетелства: "И ще изпрати гръмогласно ангелите Свои и ще съберат те избранниците Му отвсякъде, от единия край на небесата до другия."

Техниката на правосъдието изисква личните и групови хранители да отговарят при

113:6.3 (1247.1) In case the human soul fails of survival after having received the assignment of a personal angel, the attending seraphim must proceed to the headquarters of the local universe, there to witness to the complete records of her complement as previously reported. Next she goes before the tribunals of the archangels, to be absolved from blame in the matter of the survival failure of her subject; and then she goes back to the worlds, again to be assigned to another mortal of ascending potentiality or to some other division of seraphic ministry.

113:6.4 (1247.2) But angels minister to evolutionary creatures in many ways aside from the services of personal and group guardianship. Personal guardians whose subjects do not go immediately to the mansion worlds do not tarry there in idleness awaiting the dispensational roll calls of judgment; they are reassigned to numerous ministering missions throughout the universe.

113:6.5 (1247.3) The guardian seraphim is the custodial trustee of the survival values of mortal man's slumbering soul as the absent Adjuster *is* the identity of such an immortal universe being. When these two collaborate in the resurrection halls of mansonia in conjunction with the newly fabricated morontia form, there occurs the reassembly of the constituent factors of the personality of the mortal ascender.

113:6.6 (1247.4) The Adjuster will identify you; the guardian seraphim will repersonalize you and then re-present you to the faithful Monitor of your earth days.

113:6.7 (1247.5) And even so, when a planetary age ends, when those in the lower circles of mortal achievement are forgathered, it is their group guardians who reassemble them in the resurrection halls of the mansion spheres, even as your record tells: "And he shall send his angels with a great voice and shall gather together his elect from one end of the realm to another."

113:6.8 (1247.6) The technique of justice demands that personal or group guardians shall respond to

периодическите извиквания по списък от името на непостигналите вечен живот личности. Настройчиците на такива непостигнали вечен живот същества не се връщат; и когато ги извикват по списък, серафимите отговарят, но Настройчиците не се отзовават. В това се заключава "възкресението на неправедните", в действителност – официалното признаване на прекратяването на тяхното съществуване. Огласяването на правосъдието следва веднага след огласяването на милосърдието – възкресяването на спящите смъртни, придобили вечен живот. Но тези въпроси се отнасят изключително към компетенцията на върховните и всезнаещи Съдии, определящи ценностите, необходими за продължаване на живота. Ние нямаме никакво отношение към подобни проблеми, свързани с присъждането на правосъдие.

the dispensational roll call in behalf of all nonsurviving personalities. The Adjusters of such nonsurvivors do not return, and when the rolls are called, the seraphim respond, but the Adjusters make no answer. This constitutes the "resurrection of the unjust," in reality the formal recognition of the cessation of creature existence. This roll call of justice always immediately follows the roll call of mercy, the resurrection of the sleeping survivors. But these are matters which are of concern to none but the supreme and all-knowing Judges of survival values. Such problems of adjudication do not really concern us.

Груповите хранители могат да служат на планетата в течение на много епохи и да опекунстват потопяването в сън на душите на много хиляди придобили вечен живот спящи смъртни. Те могат да служат в много различни светове на една и съща система, тъй като възкресителният отговор се дава в обителските светове.

113:6.9 (1247.7) Group guardians may serve on a planet age after age and eventually become custodians of the slumbering souls of thousands upon thousands of sleeping survivors. They can so serve on many different worlds in a given system since the resurrection response occurs on the mansion worlds.

Всички лични и групови хранители от системата на Сатания, отклонили се от пътя по време на бунта на Луцифер, трябва да се намират под арест в Йерусем чак до завършването на съда над метежниците независимо от това, че много от тях искрено се разкаяха за извършеното. По собствена инициатива Всеобщите Цензори вече иззеха от тези непокорни и неверни хранители всички аспекти на поверените им души и предадоха тези моронтийни реалности на съхранение при доброволци-секонафими, при които те се намират в безопасност.

113:6.10 (1247.8) All personal and group guardians in the system of Satania who went astray in the Lucifer rebellion, notwithstanding that many sincerely repented of their folly, are to be detained on Jerusem until the final adjudication of the rebellion. Already have the Universal Censors arbitrarily taken from these disobedient and unfaithful guardians all aspects of their soul trusts and lodged these morontia realities for safekeeping in the custody of volunteer seconaphim.

7. СЕРАФИМИТЕ И ВЪЗХОДЪТ

Наистина епохално събитие по пътя на възходящия смъртен става неговото първо пробуждане на бреговете на обителския свят; там той за пръв път действително вижда отдавна обикналите го и неразделни ангелски спътници на земния живот; там той действително осъзнава индивидуалността и присъствието на божествения Наблюдател, който така дълго се е намирал в неговия разум на Земята. Такъв опит е чудесно пробуждане, истинско възкресение.

7. SERAPHIM AND THE ASCENDANT CAREER

113:7.1 (1248.1) It is indeed an epoch in the career of an ascending mortal, this first awakening on the shores of the mansion world; there, for the first time, actually to see your long-loved and ever-present angelic companions of earth days; there also to become truly conscious of the identity and presence of the divine Monitor who so long indwelt your mind on earth. Such an experience constitutes a glorious awakening, a real resurrection.

В моронтийните сфери съпровождащите

113:7.2 (1248.2) On the morontia spheres the attending seraphim (there are two of them) are

серафими (двамата ангели) са вашите гостоприемни спътници. Тези ангели не само общуват с вас в течение на вашето постепенно преминаване през преходните светове, правейки всичко възможно, за да ви помогнат да придобиете морантиен и духовен статут, но се ползват също така и от възможността да напреднат в собственото си развитие за сметка на обучението в съществуващите в обителските светове училища за повишаване квалификацията на еволюционните серафими.

your open companions. These angels not only consort with you as you progress through the career of the transition worlds, in every way possible assisting you in the acquirement of morontia and spirit status, but they also avail themselves of the opportunity to advance by study in the extension schools for evolutionary seraphim maintained on the mansion worlds.

Човешкият род беше създаден на ниво, малко по-ниско от най-простите типове ангелски категории. Затова вашата първа задача в морантийния живот ще бъде изпълняване задълженията на помощници на серафимите при извършването на текущата работа, която ще ви очаква при постигане на осъзнаването на личността след освобождаването ви от връзките на плътта.

113:7.3 (1248.3) The human race was created just a little lower than the more simple types of the angelic orders. Therefore will your first assignment of the morontia life be as assistants to the seraphim in the immediate work awaiting at the time you attain personality consciousness subsequent to your liberation from the bonds of the flesh.

Преди смъртните да напуснат обителските светове при всеки от тях се появяват постоянни серафически партньори или хранители. В процеса на вашия възход в морантийните сфери именно серафическите хранители са тези същества, които стават свидетели и потвърждават вашия вечен съюз с Настройчиците на Съзнанието. Със съвместни усилия те създадоха вашите личностни индивидуалности на сътворените в плът деца на временните светове. След това, след като достигнете зряло морантийно състояние, те ще ви съпровождат през Йерусем и свързаните с него светове на прогрес и култура на локалната система. След това те ще отидат заедно с вас в Едемия с нейните седемдесет сфери за развита социализация, а впоследствие ще ви доведат при Мелхиседек и ще ви съпровождат в течение на вашия възвишен живот в столичните светове на вселената. Когато усвоите мъдростта и културата на Мелхиседек, те ще ви пренесат в Салвингтон, където ще се срещнете лице в лице с Властелина на цялата Небадон. Тези серафически помощници ще ви преведат през малкия и голям сектори на свръхвселената и по-нататък – към приемните светове на Уверса, оставайки с вас дотогава, докато вие не бъдете секонафимирани за дългия полет до Хавона.

113:7.4 (1248.4) Before leaving the mansion worlds, all mortals will have permanent seraphic associates or guardians. And as you ascend the morontia spheres, eventually it is the seraphic guardians who witness and certify the decrees of your eternal union with the Thought Adjusters. Together they have established your personality identities as children of the flesh from the worlds of time. Then, with your attainment of the mature morontia estate, they accompany you through Jerusem and the associated worlds of system progress and culture. After that they go with you to Edentia and its seventy spheres of advanced socialization, and subsequently will they pilot you to the Melchizedeks and follow you through the superb career of the universe headquarters worlds. And when you have learned the wisdom and culture of the Melchizedeks, they will take you on to Salvington, where you will stand face to face with the Sovereign of all Nebadon. And still will these seraphic guides follow you through the minor and major sectors of the superuniverse and on to the receiving worlds of Uversa, remaining with you until you finally enseconaphim for the long Havona flight.

Някои от хранителите на съдбата, прикрепени към създанието в течение на неговия смъртен път, следват през Хавона заедно с възходящите странстващи. Други за известно време се разделят със своите стари смъртни другари и докато тези смъртни пресичат кръговете на централната вселена, техните хранители на съдбата достигат кръговете на Сферата на Серафимите. Те ще чакат на бреговете на Рая, докато техните

113:7.5 (1248.5) Some of the destiny guardians of attachment during the mortal career follow the course of the ascending pilgrims through Havona. The others bid their long-time mortal associates a temporary farewell, and then, while these mortals traverse the circles of the central universe, these guardians of destiny achieve the circles of Seraphington. And they will be in waiting on the shores of Paradise when their mortal associates awaken from the last transit sleep of time into the

смъртни партньори се пробудят от последния сън, означаващ преход от времето в новия опит на вечността. Впоследствие такива възходящи серафими постъпват в различните служби на корпуса на завършилите и в Серафическия Корпус на Завършилите.

Човек и ангел могат да се съединят отново във вечно служене или това може да не стане, но където и да отидат серафимите по силата на своите задачи, те винаги поддържат връзка със своите предишни подопечни от еволюционните светове – възходящите смъртни на времето. Близките отношения и нежната привързаност, появили се в сферите на произход на хората, никога не се забравят, никога не се прекъсват напълно. Във вечността хора и ангели ще си сътрудничат в божественото служене така, както по пътя на времето.

За серафимите най-верният път за постигане на Райските Божества е успешното превеждане на душите с еволюционен произход към вратите на Рая. Именно затова с най-висока оценка се удостояват тези серафими, които изпълняват задълженията на хранители на съдбата.

Само хранители на съдбата се зачисляват в основния или този на смъртните Корпус на Завършилите и такива двойки посвещават себе си на висшето дело – единението на индивидуалността. Такива двойки серафими постигат двояко духовно обединение на Сферата на Серафимите преди да бъдат зачислени в корпуса на завършилите. В този опит двете ангелски същности, взаимодопълващи се във всички вселенски функции, постигат пределно духовно двуединство, вследствие на което в тях възниква нова способност да приемат различната от Настройчик частица на Всеобщия Баща и да се слеят с нея. По такъв начин някои от вашите предани серафически партньори във времето стават ваши завършили партньори във вечността – деца на Висшето и съвършени синове на Райския Баща.

[Представено от главата на серафимите, настанени на Урантия.]

new experiences of eternity. Such ascending seraphim subsequently enter upon divergent services in the finaliter corps and in the Seraphic Corps of Completion.

113:7.6 (1248.6) Man and angel may or may not be reunited in eternal service, but wherever seraphic assignment may take them, the seraphim are always in communication with their former wards of the evolutionary worlds, the ascendant mortals of time. The intimate associations and the affectionate attachments of the realms of human origin are never forgotten nor ever completely severed. In the eternal ages men and angels will co-operate in the divine service as they did in the career of time.

113:7.7 (1249.1) For seraphim, the surest way of achieving the Paradise Deities is by successfully guiding a soul of evolutionary origin to the portals of Paradise. Therefore is the assignment of guardian of destiny the most highly prized seraphic duty.

113:7.8 (1249.2) Only destiny guardians are mustered into the primary or mortal Corps of the Finality, and such pairs have engaged in the supreme adventure of identity at-oneness; the two beings have achieved spiritual bi-unification on Seraphington prior to their reception into the finaliter corps. In this experience the two angelic natures, so complemental in all universe functions, achieve ultimate spirit two-in-oneness, repercussing in a new capacity for the reception of, and fusion with, a non-Adjuster fragment of the Paradise Father. And so do some of your loving seraphic associates in time also become your finaliter associates in eternity, children of the Supreme and perfected sons of the Paradise Father.

113:7.9 (1249.3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Документ 114. Серафическо планетарно управление

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 114. СЕРАФИЧЕСКО ПЛАНЕТАРНО УПРАВЛЕНИЕ

Секции

Въведение
1. Върховната власт над Урантия
2. Съветът на планетарните наблюдатели
3. Местният управляващ
4. Всевишният наблюдател
5. Планетарното правителство
6. Главните Серафими за планетарен надзор
7. Резервният корпус на съдбата

PAPER 114 SERAPHIC PLANETARY GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction
1. The Sovereignty of Urantia
2. The Board of Planetary Supervisors
3. The Resident Governor General
4. The Most High Observer
5. The Planetary Government
6. The Master Seraphim of Planetary Supervision
7. The Reserve Corps of Destiny

Въведение

ВСЕВИШНИТЕ управляват над царствата на хората, опирайки се на много небесни сили и посредници, но главно – на серафимите.

Състоялото се днес по обед извикване по списък на планетарните ангели – хранители и други – обхвана 501 234 619 двойки серафими. Под мое ръководство се намират двеста серафически войнства – 597 196 800 двойки серафими или 1 194 393 600 ангели. Но се регистрираха 1 002 469 238 индивида, откъдето следва, че 191 924 362 ангела са отсъствали от този свят, изпълнявайки задачи, свързани с транспортиране, доставка на съобщения и смърт. (На Урантия има приблизително еднакво количество херувими и серафими, при което и едните, и другите имат сходна организация.)

Серафимите и обединените с тях херувими са тясно свързани с детайлното осъществяване на свръхчовешкото

INTRODUCTION

114:0.1 (1250.1) THE Most Highs rule in the kingdoms of men through many celestial forces and agencies but chiefly through the ministry of seraphim.

114:0.2 (1250.2) At noon today the roll call of planetary angels, guardians, and others on Urantia was 501,234,619 pairs of seraphim. There were assigned to my command two hundred seraphic hosts — 597,196,800 pairs of seraphim, or 1,194,393,600 individual angels. The registry, however, shows 1,002,469,238 individuals; it follows therefore that 191,924,362 angels were absent from this world on transport, messenger, and death duty. (On Urantia there are about the same number of cherubim as seraphim, and they are similarly organized.)

114:0.3 (1250.3) Seraphim and their associated cherubim have much to do with the details of the superhuman government of a planet, especially of

планетарно управление, особено в световете, изолирани вследствие на въстания. С помощта на умелите промеждутъчни създания ангелите действат на Урантия като непосредствени свръхматериални попечители, изпълняващи разпорежданията на местния управляващ, а също така и на неговите помощници и подчинени. Освен функциите на групови и лични пазители серафимите – като клас, се занимават с изпълнението и на много други задачи.

worlds which have been isolated by rebellion. The angels, ably assisted by the midwayers, function on Urantia as the actual supermaterial ministers who execute the mandates of the resident governor general and all his associates and subordinates. Seraphim as a class are occupied with many assignments other than those of personal and group guardianship.

Урантия не е оставена без надлежен и ефективен надзор от страна на управителите на системата, съзвездието и вселената. Но управлението на планетата носи изключителен характер в системата на Сатания и даже в цялата Небадон. В нашия случай уникалността на плана за надзор се дължи на ред необичайни обстоятелства:

114:0.4 (1250.4) Urantia is not without proper and effective supervision from the system, constellation, and universe rulers. But the planetary government is unlike that of any other world in the Satania system, even in all Nebadon. This uniqueness in your plan of supervision is due to a number of unusual circumstances:

1. Статута на Урантия като планета за видоизменен живот.

114:0.5 (1250.5) 1. The life modification status of Urantia.

2. Трудностите, свързани с бунта на Луцифер.

114:0.6 (1250.6) 2. The exigencies of the Lucifer rebellion.

3. Сривовете, предизвикани от Адамическата простъпка.

114:0.7 (1250.7) 3. The disruptions of the Adamic default.

4. Отклоненията от нормата, произтичащи от това, че Урантия беше един от посвещенческите светове на Властелина на Вселената. Михаил Небадонски е Планетарният Принц на Урантия.

114:0.8 (1250.8) 4. The irregularities growing out of the fact that Urantia was one of the bestowal worlds of the Universe Sovereign. Michael of Nebadon is the Planetary Prince of Urantia.

5. Специалната функция на двадесет и четирите планетарни ръководители.

114:0.9 (1250.9) 5. The special function of the twenty-four planetary directors.

6. Разполагането на планетата на контур на архангелите.

114:0.10 (1250.10) 6. The location on the planet of an archangels' circuit.

7. Неотдавнашното назначение на Макивента Мелхиседек, някога инкарниран в плът като наместник на Планетарния Принц.

114:0.11 (1250.11) 7. The more recent designation of the onetime incarnated Machiventa Melchizedek as vicegerent Planetary Prince.

1. ВЪРХОВНАТА ВЛАСТ НАД УРАНТИЯ

1. THE SOVEREIGNTY OF URANTIA

Изначално върховна власт над Урантия притежаваше властелинът на системата на Сатания, управляващ планетата с правата на опекун. За пръв път той предаде своите пълномощия на смесена комисия, състояла се от самите Мелхиседек и Носителите на Живота, и тази група действаше на Урантия чак до пристигането на назначения по установения ред Планетарен Принц. След паданетона Принц Калигастия, по време на бунта на Луцифер, Урантия нямаше надеждни и устойчиви връзки със своите административни части, докато Михаил не завърши своето посвещение в плът и докато Извечно Единният не го провъзгласи за

114:1.1 (1250.12) The original sovereignty of Urantia was held in trust by the sovereign of the Satania system. It was first delegated by him to a joint commission of Melchizedeks and Life Carriers, and this group functioned on Urantia until the arrival of a regularly constituted Planetary Prince. Subsequent to the downfall of Prince Caligastia, at the time of the Lucifer rebellion, Urantia had no sure and settled relationship with the local universe and its administrative divisions until the completion of Michael's bestowal in the flesh, when he was proclaimed, by the Union of Days, Planetary Prince of Urantia. Such a proclamation in surety and in principle forever settled the status of your world, but in practice the Sovereign

Планетарен Принц на Урантия. Това твърдо и принципно провъзгласяване навеки утвърди статута на вашия свят, но на практика Пълновластният Син-Създател не предприе никакви действия по отношение на личното управление на планетата, ако не се смятат създанията на йерусемската комисия от двадесет и четири бивши урантийци, дарени с пълномощията на негови лични представители в управлението на Урантия и всички останали изолирани планети в системата. Един от членовете на този съвет се намира постоянно на Урантия с правата на местен управляващ.

Creator Son made no gesture of personal administration of the planet aside from the establishment of the Jerusem commission of twenty-four former Urantians with authority to represent him in the government of Urantia and all other quarantined planets in the system. One of this council is now always resident on Urantia as resident governor general.

Неотдавна Макивента Мелхиседек прие пълномощията на представител на Михаил с правата на наместник на Планетарния Принц, но този Син на локалната вселена не предприе абсолютно нищо за промяна на днешния планетарен режим – поредното управление на местните управляващи.

114:1.2 (1251.1) Vicegerent authority to act for Michael as Planetary Prince has been recently vested in Machiventa Melchizedek, but this Son of the local universe has made not the slightest move toward modifying the present planetary regime of the successive administrations of the resident governors general.

Малко вероятно е в течение на днешния съден период в управлението на Урантия да бъдат направени някакви съществени изменения, освен ако наместникът на Планетарния Принц не дойде тук, за да поеме отговорността, съответстваща на неговото звание. На някои от нашите партньори им се струва възможно в недалечно бъдеще вместо плановото изпращане на Урантия на един от двадесет и четирите съветника за изпълнение функцията на управляващ да се състои официалното пристигане на Макивента Мелхиседек с мандата на наместник на пълномощния управител на Урантия. Като изпълняващ задълженията на Планетарен Принц той несъмнено ще остане начело на планетата чак до завършването на съда над участниците в бунта на Луцифер и вероятно до утвърждаването на планетата в светлината и живота в далечното бъдеще.

114:1.3 (1251.2) There is little likelihood that any marked change will be made in the government of Urantia during the present dispensation unless the vicegerent Planetary Prince should arrive to assume his titular responsibilities. It appears to certain of our associates that at some time in the near future the plan of sending one of the twenty-four counselors to Urantia to act as governor general will be superseded by the formal arrival of Machiventa Melchizedek with the vicegerent mandate of the sovereignty of Urantia. As acting Planetary Prince he would undoubtedly continue in charge of the planet until the final adjudication of the Lucifer rebellion and probably on into the distant future of planetary settlement in light and life.

Някои смятат, че Макивента ще пристигне за лично управление на урантийските дела едва при завършване на днешния съден период. По мнението на други наместникът на Принца като такъв ще може да пристигне едва след повторното пришествие на Михаил на Урантия, обещано от него при живота му в плът. Има и такива, които очакват пристигането на Мелхиседек във всеки момент – към тяхното число се отнася и авторът на настоящото повествувание.

114:1.4 (1251.3) Some believe that Machiventa will not come to take personal direction of Urantian affairs until the end of the current dispensation. Others hold that the vicegerent Prince may not come, as such, until Michael sometime returns to Urantia as he promised when still in the flesh. Still others, including this narrator, look for Melchizedek's appearance any day or hour.

2. СЪВЕТЪТ НА ПЛАНЕТАРНИТЕ НАБЛЮДАТЕЛИ

От времето на посвещението на Михаил във вашия свят общото управление на Урантия

2. THE BOARD OF PLANETARY SUPERVISORS

114:2.1 (1251.4) Since the times of Michael's bestowal on your world the general management of Urantia has been intrusted to a special group on Jerusem

беше поръчано на специалната йерусемска група, състояща се от двадесет и четири бивши урантийци. На нас не са ни известни условията за приемане в тази комисия, но ние обърнахме внимание на това, че всички членове внесоха своя принос в разширяващото се пълновластие на Висшия в системата на Сатания. Всички те бяха по природа истински водачи в своето функциониране на Урантия и (с изключение на Макивента Мелхиседек) още повече развиха тези качества в обителските светове и укрепиха своята подготовка, получена от тях като жители на Йерусем. Членовете на съвета на двадесет и четиримата се номинират от кабинета на Ланафорг, утвърждават се от Всевишните на Едемия, одобряват се от Пълномощните Стражи на Йерусем и се назначават от Гавраил Салвингтонски в съответствие с разпореждането на Михаил. Тези, които получават временно назначение, притежават толкова широки пълномощия, колкото и постоянните членове на този комитет от специални наблюдатели.

of twenty-four onetime Urantians. Qualification for membership on this commission is unknown to us, but we have observed that those who have been thus commissioned have all been contributors to the enlarging sovereignty of the Supreme in the system of Satania. By nature they were all real leaders when they functioned on Urantia, and (excepting Machiventa Melchizedek) these qualities of leadership have been further augmented by mansion world experience and supplemented by the training of Jerusem citizenship. Members are nominated to the twenty-four by the cabinet of Lanaforge, seconded by the Most Highs of Edentia, approved by the Assigned Sentinel of Jerusem, and appointed by Gabriel of Salvington in accordance with the mandate of Michael. The temporary appointees function just as fully as do the permanent members of this commission of special supervisors.

Този съвет на планетарните ръководители е свързан на първо място с надзора над онези видове дейност в този свят, които са следствие от преживяното тук от Михаил завършващо посвещение. Те поддържат с Михаил активна непосредствена връзка, осъществявана чрез същата тази Ярка Вечерна Звезда, която съпровождаше Иисус в течение на неговото посвещение в облика на смъртен.

114:2.2 (1251.5) This board of planetary directors is especially concerned with the supervision of those activities on this world which result from the fact that Michael here experienced his terminal bestowal. They are kept in close and immediate touch with Michael by the liaison activities of a certain Brilliant Evening Star, the identical being who attended upon Jesus throughout the mortal bestowal.

Понастоящем Йоан, известен ви като “Кръстителят”, е председател на този съвет на неговите заседания в Йерусем. Но глава на съвета по длъжност е Пълномощният Страж на Сатания – непосредствен и личен представител на Спомагателния Инспектор на Салвингтон и Върховния Администратор на Орвонтон.

114:2.3 (1252.1) At the present time one John, known to you as “the Baptist,” is chairman of this council when it is in session on Jerusem. But the ex officio head of this council is the Assigned Sentinel of Satania, the direct and personal representative of the Associate Inspector on Salvington and of the Supreme Executive of Orvonton.

Членовете на този комитет от бивши урантийци действат също така и като консултанти, под ръководството на които се намират тридесет и шестте останали свята на системата, изолирани вследствие бунта. Те оказват крайно ценна услуга на Ланафорг – Властелина на Системата, помагайки му да поддържа тесни и благожелателни отношения с тези планети, които и досега в по-голяма или по-малка степен се подчиняват на свръхуправлението на Бащите на Съзвездието Норлатиадек. Тези двадесет и четирима съветника, като индивиди, често посещават всеки от изолираните светове, особено Урантия.

114:2.4 (1252.2) The members of this same commission of former Urantians also act as advisory supervisors of the thirty-six other rebellion-isolated worlds of the system; they perform a very valuable service in keeping Lanaforge, the System Sovereign, in close and sympathetic touch with the affairs of these planets, which still remain more or less under the overcontrol of the Constellation Fathers of Norlatiadek. These twenty-four counselors make frequent trips as individuals to each of the quarantined planets, especially to Urantia.

У всеки от останалите изолирани светове съществува свой и аналогичен съвещателен

114:2.5 (1252.3) Each of the other isolated worlds is advised by similar and varying sized commissions

комитет с различен брой членове – бивши обитатели на съответния свят, но всички тези комитети се подчиняват на урантийската група на двадесет и четиримата. Макар че членовете на урантийския комитет проявяват жив интерес към всички аспекти от прогреса на хората във всеки от изолираните светове на Сатания, на първо място и главно те се занимават с благополучието и прогреса на смъртните раси на Урантия, тъй като от всички планети техният непосредствен и пряк надзор засяга само Урантия, но даже и тук техните пълномощия не са изчерпващи, ако не смятаме някои области, свързани с продължаването на живота на смъртните създания.

Никой не знае колко дълго тези двадесет и четирима урантийски съветника ще пребивават в днешното състояние, откъснато от обичайната програма на дейност във вселената. Несъмнено те ще останат в своето настоящо качество чак до някакво изменение в планетарния статут, например, до края на съдния период, до приемането на всички пълномощия от Макивента Мелхиседек, до завършването на съда над участниците в бунта на Луцифер или до повторната поява на Михаил в света на своето заключително посвещение. Явно днешният местен управляващ на Урантия е склонен да предполага, че всички освен Макивента ще могат да продължат възхода към Рая, веднага след като системата Сатания бъде възстановена в контурите на съзвездието. Но съществуват и други мнения.

of its onetime inhabitants, but these other commissions are subordinate to the Urantian group of twenty-four. While the members of the latter commission are thus actively interested in every phase of human progress on each quarantined world in Satania, they are especially and particularly concerned with the welfare and advancement of the mortal races of Urantia, for they immediately and directly supervise the affairs of none of the planets except Urantia, and even here their authority is not complete excepting in certain domains concerned with mortal survival.

114:2.6 (1252.4) No one knows how long these twenty-four Urantia counselors will continue in their present status, detached from the regular program of universe activities. They will no doubt continue to serve in their present capacities until some change in planetary status ensues, such as the end of a dispensation, the assumption of full authority by Machiventa Melchizedek, the final adjudication of the Lucifer rebellion, or the reappearance of Michael on the world of his final bestowal. The present resident governor general of Urantia seems inclined to the opinion that all but Machiventa may be released for Paradise ascension the moment the system of Satania is restored to the constellation circuits. But other opinions are also current.

3. МЕСТНИЯТ УПРАВЛЯВАЩ

На всеки сто години урантийско време йерусемският корпус на двадесет и четиримата планетарни инспектори изпраща един от своите членове за пребиваване във вашия свят като свой представител – като местен управляващ. В периода на подготовка на настоящите документи беше извършена смяна на изпълнителното длъжностно лице – вместо деветнадесетия управляващ дойде двадесетият. Името на този днешен планетарен инспектор не ви се съобщава само затова, защото на човека е толкова свойствено да се прекланя, дори да обожествява, своите необикновени съотечественици и висшестоящи човешки същества.

Личната власт на местния управляващ в управлението на дадения свят се ограничава с функциите на представител на двадесет и четиримата йерусемски съветника. Той действа като координатор на свръхчовешката администрация и е уважаем глава и

3. THE RESIDENT GOVERNOR GENERAL

114:3.1 (1252.5) Every one hundred years of Urantia time, the Jerusem corps of twenty-four planetary supervisors designate one of their number to sojourn on your world to act as their executive representative, as resident governor general. During the times of the preparation of these narratives this executive officer was changed, the nineteenth so to serve being succeeded by the twentieth. The name of the current planetary supervisor is withheld from you only because mortal man is so prone to venerate, even to deify, his extraordinary compatriots and superhuman superiors.

114:3.2 (1252.6) The resident governor general has no actual personal authority in the management of world affairs except as the representative of the twenty-four Jerusem counselors. He acts as the co-ordinator of superhuman administration and is the respected head and universally recognized

общопризнат лидер на небесните същества, функциониращи на Урантия. Всички категории ангелски войнства се отнасят към него както към свой координиращ ръководител, а в очите на обединените междудъчни създания – след като 1-2-3 първи напусна планетата, за да стане един от двадесет и четиримата съветника, сменящите се един друг управляващи се превърнаха за тях в истински планетарни отци.

leader of the celestial beings functioning on Urantia. All orders of angelic hosts regard him as their co-ordinating director, while the United Midwayers, since the departure of 1-2-3 the first to become one of the twenty-four counselors, really look upon the successive governors general as their planetary fathers.

Макар че управляващият не притежава на планетата фактическа лична власт, всеки ден той взема десетки решения и постановления, приемани като окончателни за всички личности, до които се отнасят. Той е много повече бащински съветник, отколкото администратор. В някои отношения той действа така, както и Планетарният Принц, но неговото управление е значително по-близо до управлението на материалните Синове.

114:3.3 (1253.1) Although the governor general does not possess actual and personal authority on the planet, he hands down scores of rulings and decisions each day which are accepted as final by all personalities concerned. He is much more of a fatherly adviser than a technical ruler. In certain ways he functions as would a Planetary Prince, but his administration much more closely resembles that of the Material Sons.

Правителството на Урантия е представено в съветите на Йерусем в съответствие с решение, съгласно което завръщащият се управляващ става временен член на кабинета на Планетарните Принцове при Властелина на Системата. Очакваше се, че след назначението на Макивента за наместник на Принца той веднага ще заеме своето място в съвета на Планетарните Принцове на Сатания, но засега той не е предприел никакви действия в тази посока.

114:3.4 (1253.2) The Urantia government is represented in the councils of Jerusem in accordance with an arrangement whereby the returning governor general sits as a temporary member of the System Sovereign's cabinet of Planetary Princes. It was expected, when Machiventa was designated vicegerent Prince, that he would immediately assume his place in the council of the Planetary Princes of Satania, but thus far he has made no gesture in this direction.

Свръхматериалното правителство на Урантия не поддържа особено тесни системни отношения с административните единици на локалната вселена от по-високо ниво. В известен смисъл местният управляващ представлява Салвингтон, както и Йерусем, тъй като той действа по поръчение на двадесет и четиримата съветника, които са непосредствени представители на Михаил и Гавраил. Освен това, като жител на Йерусем, управляващият планетата може да действа като представител на Властелина на Системата. Правителството на съзвездието е представено непосредствено от Сина-Ворондадек – наблюдателят на Едемия.

114:3.5 (1253.3) The supermaterial government of Urantia does not maintain a very close organic relationship with the higher units of the local universe. In a way, the resident governor general represents Salvington as well as Jerusem since he acts on behalf of the twenty-four counselors, who are directly representative of Michael and Gabriel. And being a Jerusem citizen, the planetary governor can function as a spokesman for the System Sovereign. The constellation authorities are represented directly by a Vorondadek Son, the Edentia observer.

4. ВСЕВИШНИЯТ НАБЛЮДАТЕЛ

Върховната власт над Урантия се усложнява още и от това, че скоро след станалото тук въстание правителството на Норлатиадек едностранно си присвои властта над планетата. На Урантия, както и преди, се намира Син-Ворондадек – наблюдател, представляващ Всевишните на Едемия, който предвид отсъствието на непосредствени действия от страна на Михаил се явява

4. THE MOST HIGH OBSERVER

114:4.1 (1253.4) The sovereignty of Urantia is further complicated by the onetime arbitrary seizure of planetary authority by the government of Norlatiadek shortly after the planetary rebellion. There is still resident on Urantia a Vorondadek Son, an observer for the Most Highs of Edentia and, in the absence of direct action by Michael, trustee of planetary sovereignty. The present Most High observer (and sometime regent) is the

опекун, дарен с висша планетарна власт. Настоящият Всевишен наблюдател (понякога изпълняващ и задълженията на регент) е двадесет и третото лице, което служи в това качество на Урантия.

twenty-third thus to serve on Urantia.

Съществува определен кръг планетарни проблеми, досега намиращи се под контрола на Всевишните на Едемия, присвоили си съответните пълномощия по време на бунта на Луцифер. По тези въпроси властта принадлежи на Сина-Ворондадек – наблюдателя на Норлатиадек, който поддържа много тесни отношения от консултативен характер с планетарните инспектори. Представителите на расите проявяват на Урантия голяма активност и главите на техните различни групи са неофициално прикрепени към местния наблюдател – Ворондадек, действащ като техен консултиращ ръководител.

114:4.2 (1253.5) There are certain groups of planetary problems which are still under the control of the Most Highs of Edentia, jurisdiction over them having been seized at the time of the Lucifer rebellion. Authority in these matters is exercised by a Vorondadek Son, the Norlatiadek observer, who maintains very close advisory relations with the planetary supervisors. The race commissioners are very active on Urantia, and their various group chiefs are informally attached to the resident Vorondadek observer, who acts as their advisory director.

В случай на криза действителен и пълноправен глава на правителството във всички отношения, с изключение на някои чисто духовни въпроси, става този Син-Ворондадек на Едемия, който понастоящем изпълнява задълженията на наблюдател. (По отношение на изключително духовните проблеми, а също и по някои въпроси от изключително личен характер с висша власт явно е надарен главният архангел, прикрепен към създадения неотдавна на Урантия регионален център за дадената категория.)

114:4.3 (1253.6) In a crisis the actual and sovereign head of the government, excepting in certain purely spiritual matters, would be this Vorondadek Son of Edentia now on observation duty. (In these exclusively spiritual problems and in certain purely personal matters, the supreme authority seems to be vested in the commanding archangel attached to the divisional headquarters of that order which was recently established on Urantia.)

Всевишният наблюдател има право по собствено усмотрение да взема в свои ръце управлението на планетата по време на остра планетарна криза и е известно, че в историята на Урантия такова нещо се е случвало тридесет и три пъти. В такива случаи Всевишният наблюдател изпълнява задълженията на Всевишен регент и осъществява върховното ръководство над всички попечители и управляващи, присъстващи на планетата, с изключение на регионалната организация на архангелите.

114:4.4 (1253.7) A Most High observer is empowered, at his discretion, to seize the planetary government in times of grave planetary crises, and it is of record that this has happened thirty-three times in the history of Urantia. At such times the Most High observer functions as the Most High regent, exercising unquestioned authority over all ministers and administrators resident on the planet excepting only the divisional organization of the archangels.

Регентското управление на Ворондадек не е специфична особеност на планетите, изолирани в резултат на въстание, тъй като Всевишните имат право по всяко време да се намесват в делата на обитаемите светове, предлагайки висшата мъдрост на управителите на съзвездия при решаването на проблемите, възникващи в царствата на хората.

114:4.5 (1253.8) Vorondadek regencies are not peculiar to rebellion-isolated planets, for the Most Highs may intervene at any time in the affairs of the inhabited worlds, interposing the superior wisdom of the constellation rulers in the affairs of the kingdoms of men.

5. ПЛАНЕТАРНОТО ПРАВИТЕЛСТВО

5. THE PLANETARY GOVERNMENT

Наистина не е лесно да се опише днешната система на управление на Урантия.

114:5.1 (1254.1) The actual administration of Urantia is indeed difficult to describe. There exists no formal

Тук няма каквото и да е управление с оглед принципите на организация на вселената – например, законодателна, изпълнителна и съдебна власт. Съветът на двадесет и четиримата наподобява най-вече законодателен клон на планетарното управление. Управляващият изпълнява функцията на временен консултативен президент, а право на вето притежава Всевишният наблюдател. С изключение на помирителните комисии, на планетата няма абсолютно никаква действаща съдебна власт.

По-голямата част от проблемите, отнасящи се към серафимите и промеждутъчните създания, по взаимно съгласие се разрешава с управляващия. Но с изключение на тези случаи, когато той огласява разпореждания на двадесет и четиримата съветника, всяко негово решение може да бъде обжалвано в помирителните комисии, в местните администрации, учредени за изпълнението на планетарни функции, или даже пред Властелина на Системата на Сатания.

Отсъствието на телесния персонал на един Планетарен Принц и материалния режим на Адамически Син и Дъщеря частично се компенсира от специалното служене на серафимите и специалното служене на промеждутъчните създания. Отсъствието на Планетарен Принц успешно се компенсира от триединното присъствие на архангелите, Всевишния наблюдател и управляващия.

Това доста свободно организирано и отчасти персонално осъществявано управление е по-ефективно, отколкото можеше да се очаква, благодарение на икономисващото време съдействие на архангелите и постоянната готовност на техния контур, който толкова често се използва в изключителни планетарни ситуации и за решаване на административни проблеми. Технически планетата продължава да остава изолирана от духовните контури на Норлатиадек, но в изключителни ситуации сега това ограничение може да се заобиколи, използвайки контура на архангелите. Разбира се, планетарната изолация практически никак не влияе на индивидуалните смъртни от времето на изливане на Духа на Истината над цялата плът преди деветнадесет столетия.

Всеки административен ден на Урантия започва със съвещание, на което присъстват управляващият, планетарният глава на архангелите, Всевишният наблюдател, надзиравашият свръхнафим, главата на местните Носители на Живота и поканените гости измежду висшите Синове на вселената или някои стажанти, които могат да се окажат

government along the lines of universe organization, such as separate legislative, executive, and judicial departments. The twenty-four counselors come the nearest to being the legislative branch of the planetary government. The governor general is a provisional and advisory chief executive with the veto power resident in the Most High observer. And there are no absolutely authoritative judicial powers operative on the planet — only the conciliating commissions.

114:5.2 (1254.2) A majority of the problems involving seraphim and midwayers are, by mutual consent, decided by the governor general. But except when voicing the mandates of the twenty-four counselors, his rulings are all subject to appeal to conciliating commissions, to local authorities constituted for planetary function, or even to the System Sovereign of Satania.

114:5.3 (1254.3) The absence of the corporeal staff of a Planetary Prince and the material regime of an Adamic Son and Daughter is partially compensated by the special ministry of seraphim and by the unusual services of the midway creatures. The absence of the Planetary Prince is effectively compensated by the triune presence of the archangels, the Most High observer, and the governor general.

114:5.4 (1254.4) This rather loosely organized and somewhat personally administered planetary government is more than expectedly effective because of the timesaving assistance of the archangels and their ever-ready circuit, which is so frequently utilized in planetary emergencies and administrative difficulties. Technically, the planet is still spiritually isolated in the Norlatiadek circuits, but in an emergency this handicap can now be circumvented through utilization of the archangels' circuit. Planetary isolation is, of course, of little concern to individual mortals since the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh nineteen hundred years ago.

114:5.5 (1254.5) Each administrative day on Urantia begins with a consultative conference, which is attended by the governor general, the planetary chief of archangels, the Most High observer, the supervising supernaphim, the chief of resident Life Carriers, and invited guests from among the high Sons of the universe or from among certain of the student visitors who may chance to be sojourning

на планетата.

Самият административен кабинет на управляващия се състои от дванадесет серафима, които изпълняват задълженията на главите на дванадесетте групи особени ангели, действащи като непосредствени свръхчовешки ръководители на планетарния прогрес и стабилност.

on the planet.

114:5.6 (1254.6) The direct administrative cabinet of the governor general consists of twelve seraphim, the acting chiefs of the twelve groups of special angels functioning as the immediate superhuman directors of planetary progress and stability.

6. ГЛАВНИТЕ СЕРАФИМИ ЗА ПЛАНЕТАРЕН НАДЗОР

Когато първият управляващ пристигна на Урантия, което стана едновременно с изливането на Духа на Истината, го съпровождаха дванадесет корпуса специални серафими – випускници от училищата на Сферата на Серафимите, веднага получили назначения в някои специални планетарни служби. Тези възвишени ангели са известни като главни серафими за планетарен надзор, които, подчинявайки се на свръхуправлението на планетарния Всевишен наблюдател, се намират под непосредственото ръководство на местния управляващ.

Макар че тези дванадесет групи ангели функционират под общия надзор на местния управляващ, техен непосредствен ръководен орган е серафическият съвет, в който влизат дванадесет глави на съответстващи групи. Този съвет служи също така и като създаден на доброволни начала кабинет на местния управляващ.

Като планетарен глава на серафимите аз възглавявам този съвет на главите на серафическите корпуси и съм свръхнафим от първичната категория, изявил желание да служи на Урантия като приемник на бившия глава на ангелските войнства на планетата, нарушили своите задължения по време на отцепването, причинено от Калигастия.

Дванадесетте корпуса на главните серафими за планетарен надзор изпълняват на Урантия няколко функции:

1. *Ангели на епохата.* Това са ангелите на днешната епоха – групата от дадения съден период. На тези небесни попечители е поверено общото наблюдение и ръководство на делата на всяко поколение, тъй като те трябва да се вписват в общата картина на тази епоха, в която се появяват. Този корпус от ангели на епохата, който служи на Урантия понастоящем, е третата група, насочена към планетата в течение на текущия период.

2. *Ангели на прогреса.* На тези серафими е поверена инициацията на еволюционния

6. THE MASTER SERAPHIM OF PLANETARY SUPERVISION

114:6.1 (1254.7) When the first governor general arrived on Urantia, concurrent with the outpouring of the Spirit of Truth, he was accompanied by twelve corps of special seraphim, Seraphington graduates, who were immediately assigned to certain special planetary services. These exalted angels are known as the master seraphim of planetary supervision and are, aside from the overcontrol of the planetary Most High observer, under the immediate direction of the resident governor general.

114:6.2 (1255.1) These twelve groups of angels, while functioning under the general supervision of the resident governor general, are immediately directed by the seraphic council of twelve, the acting chiefs of each group. This council also serves as the volunteer cabinet of the resident governor general.

114:6.3 (1255.2) As planetary chief of seraphim, I preside over this council of seraphic chiefs, and I am a volunteer supernaphim of the primary order serving on Urantia as the successor of the onetime chief of the angelic hosts of the planet who defaulted at the time of the Caligastia secession.

114:6.4 (1255.3) The twelve corps of the master seraphim of planetary supervision are functional on Urantia as follows:

114:6.5 (1255.4) 1. *The epochal angels.* These are the angels of the current age, the dispensational group. These celestial ministers are intrusted with the oversight and direction of the affairs of each generation as they are designed to fit into the mosaic of the age in which they occur. The present corps of epochal angels serving on Urantia is the third group assigned to the planet during the current dispensation.

114:6.6 (1255.5) 2. *The progress angels.* These seraphim are intrusted with the task of initiating the

прогрес на последователните социални периоди. Те спомагат за развитието на вродените прогресивни тенденции на еволюционните създания; те постоянно се трудят над това, да приведат всичко в необходимия вид. Сегашната група е втората по ред, назначена на планетата.

3 . *Пазители на религията.* Това са "ангелите на църквите" – искрени борци за това, което е и което е било. Те се опитват да съхранят оцелелите идеали, за да може надеждно да предадат нравствените ценности от една епоха на друга. Те са съперници на ангелите на прогреса, които при предаването на безсмъртните ценности от поколение на поколение постоянно се стремят да ги доведат от древните и отиващи си форми към нови и затова по-малко устойчиви типове мислене и поведение. Тези ангели действително се съревновават за духовни форми, но те не са източникът на ултрасектантството и безцелните разногласия между професионалните религиозни деятели. Сега функциониращият корпус е петият по ред, изпълняващ дадената функция.

4 . *Ангели на държавата.* Това са "ангелите с тръбите", ръководители на политическите процеси в държавите на Урантия. Действащата понастоящем група, осъществяваща свръхуправлението на международните отношения, е четвъртият корпус, служещ на планетата. Именно благодарение на служенето на тази серафическа група "Всевишните управляват в царствата на хората".

5. *Ангели на расите.* Това са тези, които се трудят за опазването на еволюционните раси на времето независимо от техните политически и религиозни пристрастия. На Урантия съществуват останки от девет човешки раси, смесването и обединяването на които доведе до появата на съвременните хора. В своето служене тези серафими са тясно свързани с упълномощените раси и намиращата се понастоящем на Урантия група е изначалният корпус, изпратен на планетата скоро след Петдесетница [онзи ден след Възнесението на Иисус Христос, в който Светият Дух се явил във вид на огнени езици на апостолите; смята се за рожден на християнската Църква – ср. Деян. 2 гл.; б.р.].

6. *Ангели на бъдещето.* Това са ангелите-проектанти, които съставят прогнозите за бъдещите векове и разработват плановете за реализация на всичко най-добро, което носи със себе си всеки нов и прогресиращ период; те са архитектите на последващите епохи. Групата, присъстваща понастоящем на планетата, действа като такава от началото на

evolutionary progress of the successive social ages. They foster the development of the inherent progressive trend of evolutionary creatures; they labor incessantly to make things what they ought to be. The group now on duty is the second to be assigned to the planet.

114:6.7 (1255.6) 3. *The religious guardians.* These are the "angels of the churches," the earnest contenders for that which is and has been. They endeavor to maintain the ideals of that which has survived for the sake of the safe transit of moral values from one epoch to another. They are the checkmates of the angels of progress, all the while seeking to translate from one generation to another the imperishable values of the old and passing forms into the new and therefore less stabilized patterns of thought and conduct. These angels do contend for spiritual forms, but they are not the source of ultrasectarianism and meaningless controversial divisions of professed religionists. The corps now functioning on Urantia is the fifth thus to serve.

114:6.8 (1255.7) 4. *The angels of nation life.* These are the "angels of the trumpets," directors of the political performances of Urantia national life. The group now functioning in the overcontrol of international relations is the fourth corps to serve on the planet. It is particularly through the ministry of this seraphic division that "the Most Highs rule in the kingdoms of men."

114:6.9 (1255.8) 5. *The angels of the races.* Those who work for the conservation of the evolutionary races of time, regardless of their political entanglements and religious groupings. On Urantia there are remnants of nine human races which have commingled and combined into the people of modern times. These seraphim are closely associated with the ministry of the race commissioners, and the group now on Urantia is the original corps assigned to the planet soon after the day of Pentecost.

114:6.10 (1255.9) 6. *The angels of the future.* These are the projection angels, who forecast a future age and plan for the realization of the better things of a new and advancing dispensation; they are the architects of the successive eras. The group now on the planet has thus functioned since the beginning of the current dispensation.

текущия съден период.

7. *Ангели на просвещението.* Понастоящем Урантия получава помощ от третия корпус серафими, посветени на развитието на планетарното образование. Тези ангели са занимават с умственото и нравствено възпитание на индивидите, семействата, групите, училищата, общините, нациите и на цели раси.

8. *Ангели на здравето.* Тези серафически попечители са назначени за съдействие на такава дейност на хората, която е насочена към укрепване здравето за предотвратяване на заболявания. Днешният корпус е шестата група, служеща в течение на този период.

9. *Серафими на семейството.* Понастоящем Урантия използва услугите на петата група ангелски попечители, посветени на запазването и развитието на семейството – основната институция на човешката цивилизация.

10. *Ангели на промишлеността.* Тази серафическа група съдейства за развитието на промишленото производство и подобряването на икономическите условия за живот на народите от Урантия. От времето на посвещението на Михаил този корпус се е сменял седем пъти.

11. *Ангели на развлечението.* Тези серафими спомагат за развитието на стойностите на развлеченията, хумора и отдиха. Те неизменно се стремят да разнообразяват отдиха, възстановяващ човешките сили, и с това помагат за по-плодотворен отдих. Настоящият корпус е третият от дадената категория, опекунстващ Урантия.

12. *Ангели на свръхчовешкото служене.* Това са ангелите на ангелите, тези серафими, които опекунстват целия останал свръхчовешки живот на планетата – както временен, така и постоянен. Този корпус служи от началото на текущия съден период.

Когато тези групи главни серафими се разминават в мненията си по процедурни или принципни въпроси на планетарната политика, техните разногласия обикновено се разрешават от управляващия, но всички негови решения могат да се обжалват в съответствие с характера и сериозността на спорните въпроси.

Нито една от тези ангелски групи не осъществява пряк или произволен контрол в сферите, към които са прикрепени. Те не могат напълно да контролират съответните области от дейността, но са способни да въздействат и действително въздействат върху

114:6.11 (1256.1) 7. *The angels of enlightenment.* Urantia is now receiving the help of the third corps of seraphim dedicated to the fostering of planetary education. These angels are occupied with mental and moral training as it concerns individuals, families, groups, schools, communities, nations, and whole races.

114:6.12 (1256.2) 8. *The angels of health.* These are the seraphic ministers assigned to the assistance of those mortal agencies dedicated to the promotion of health and the prevention of disease. The present corps is the sixth group to serve during this dispensation.

114:6.13 (1256.3) 9. *The home seraphim.* Urantia now enjoys the services of the fifth group of angelic ministers dedicated to the preservation and advancement of the home, the basic institution of human civilization.

114:6.14 (1256.4) 10. *The angels of industry.* This seraphic group is concerned with fostering industrial development and improving economic conditions among the Urantia peoples. This corps has been seven times changed since the bestowal of Michael.

114:6.15 (1256.5) 11. *The angels of diversion.* These are the seraphim who foster the values of play, humor, and rest. They ever seek to uplift man's recreational diversions and thus to promote the more profitable utilization of human leisure. The present corps is the third of that order to minister on Urantia.

114:6.16 (1256.6) 12. *The angels of superhuman ministry.* These are the angels of the angels, those seraphim who are assigned to the ministry of all other superhuman life on the planet, temporary or permanent. This corps has served since the beginning of the current dispensation.

114:6.17 (1256.7) When these groups of master seraphim disagree in matters of planetary policy or procedure, their differences are usually composed by the governor general, but all his rulings are subject to appeal in accordance with the nature and gravity of the issues involved in the disagreement.

114:6.18 (1256.8) None of these angelic groups exercise direct or arbitrary control over the domains of their assignment. They cannot fully control the affairs of their respective realms of action, but they can and do so manipulate planetary conditions and so associate

планетарните условия и съчетават обстоятелствата така, че да въздействат благоприятно в поверените им сфери на човешката дейност.

Главните серафими за планетарен надзор използват много фактори за изпълнение на своите мисии. Те акумулират идеи, фиксират интелекта и покровителстват проекти. Макар че са неспособни да внедрят в човешкия разум нови и по-висши представи, нерядко те усилват някой висш идеал, който вече е възникнал в интелекта на даден човек.

Но освен тези многобройни средства за позитивно действие главните серафими осигуряват защитата на планетарния прогрес от съдбоносна опасност посредством мобилизацията, подготовката и поддръжката на резервен корпус на съдбата. Основната функция на тези резервисти е да предотвратят краха на еволюционното развитие; това са тези мерки за предпазване, които се вземат от небесните сили за в случай на неочакваност: те служат като гаранция от катастрофа.

circumstances as favorably to influence the spheres of human activity to which they are attached.

114:6.19 (1256.9) The master seraphim of planetary supervision utilize many agencies for the prosecution of their missions. They function as ideational clearinghouses, mind focalizers, and project promoters. While unable to inject new and higher conceptions into human minds, they often act to intensify some higher ideal which has already appeared within a human intellect.

114:6.20 (1256.10) But aside from these many means of positive action, the master seraphim insure planetary progress against vital jeopardy through the mobilization, training, and maintenance of the reserve corps of destiny. The chief function of these reservists is to insure against breakdown of evolutionary progress; they are the provisions which the celestial forces have made against surprise; they are the guarantees against disaster.

7. РЕЗЕРВНИЯТ КОРПУС НА СЪДБАТА

Резервният корпус на съдбата се състои от живеещи на планетата мъже и жени, допуснати до специално служене в рамките на свръхчовешкото управление на планетарните дела. В този корпус влизат мъже и жени от всяко поколение, избирани от духовните ръководители на дадената сфера, за да помогнат да бъдат донесени милосърдието и мъдростта до децата на времето в еволюционните светове. Като правило използването на смъртни като връзка при провеждането в живота на плановете за възход започва веднага, след като те станат достатъчно компетентни и надеждни за поемане на такава отговорност. Съответно, щом на сцената на земните действия се появят мъже и жени с достатъчни умствени способности, адекватни на нравствения статут и с необходимата духовност, те веднага биват причислявани към съответната небесна група от планетарни личности като човешки посредници, смъртни помощници.

Когато като защитници на планетарната съдба биват избирани хора, когато те стават ключови фигури в плановете, осъществявани от световните управляващи, то планетарният глава на серафимите утвърждава тяхното временно прикрепване към корпуса на серафимите и назначава лични хранители на съдбата за служене с тези смъртни резервисти. Всички резервисти притежават самоосъзнаващи се Настройчици и повечето

7. THE RESERVE CORPS OF DESTINY

114:7.1 (1257.1) The reserve corps of destiny consists of living men and women who have been admitted to the special service of the superhuman administration of world affairs. This corps is made up of the men and women of each generation who are chosen by the spirit directors of the realm to assist in the conduct of the ministry of mercy and wisdom to the children of time on the evolutionary worlds. It is the general practice in the conduct of the affairs of the ascension plans to begin this liaison utilization of mortal will creatures immediately they are competent and trustworthy to assume such responsibilities. Accordingly, as soon as men and women appear on the stage of temporal action with sufficient mental capacity, adequate moral status, and requisite spirituality, they are quickly assigned to the appropriate celestial group of planetary personalities as human liaisons, mortal assistants.

114:7.2 (1257.2) When human beings are chosen as protectors of planetary destiny, when they become pivotal individuals in the plans which the world administrators are prosecuting, at that time the planetary chief of seraphim confirms their temporal attachment to the seraphic corps and appoints personal destiny guardians to serve with these mortal reservists. All reservists have self-conscious Adjusters, and most of them function in the higher cosmic circles of intellectual

от тях действат във висшите космически кръгове за интелектуални постижения и духовни придобивки.

Смъртни от дадения свят се избират за служене в резервния корпус на съдбата на обитаемите светове при наличие в тях на определени качества:

1. Особена способност да бъдат тайно подготвени за възможно изпълнение на многобройни изключителни поръчения, отнасящи се към различни области на световната дейност.

2. Беззаветна преданост към някакво особено социално, икономическо, политическо, духовно или друго дело, в съчетание с готовност да го изпълняват, без да очакват признание или награди от хората.

3. Притежаване на необикновено разностранен Настройчик на Съзнанието, имащ евентуално доурантийски опит в решаването на планетарни проблеми и борба със заплашващи света изключителни ситуации.

Всяка област на планетарното небесно служене има право да разполага с един корпус свързващи смъртни резервисти. В един средно голям обитаем свят се използват седемдесет отделни корпуса на съдбата, които са непосредствено свързани с текущото свръхчовешко управление на делата на света. На Урантия съществуват дванадесет резервни корпуса на съдбата – по един на всяка планетарна група за серафически надзор.

Дванадесетте групи урантийски резервисти се състоят от смъртни обитатели на сферата, преминали обучението, необходимо за заемане на ключови позиции на Земята, и поддържани в състояние на готовност за в случай на изключителна планетарна ситуация. Понастоящем този корпус наброява 962 индивида. Най-малкият корпус включва 41 човека, най-големият – 172. С изключение на неколцина – по-малко от две десетки контактни личности, членовете на тази уникална група изобщо не осъзнават, че тях ги подготвят за възможни действия за в случай на определени планетарни кризи. Тези смъртни резервисти се избират от корпуса, към който се прикрепват, получавайки еднакво обучение и тренировка на дълбочинните нива на разума с използване на съвместната методика на Настройчика на Съзнанието и серафическия хранител. Често в такова неосъзнавано обучение участват много други небесни личности и в цялата тази специална подготовка важна и неоценима помощ оказват промеждутъчните създания.

achievement and spiritual attainment.

114:7.3 (1257.3) Mortals of the realm are chosen for service in the reserve corps of destiny on the inhabited worlds because of:

114:7.4 (1257.4) 1. Special capacity for being secretly rehearsed for numerous possible emergency missions in the conduct of various activities of world affairs.

114:7.5 (1257.5) 2. Wholehearted dedication to some special social, economic, political, spiritual, or other cause, coupled with willingness to serve without human recognition and rewards.

114:7.6 (1257.6) 3. The possession of a Thought Adjuster of extraordinary versatility and probable pre-Urantia experience in coping with planetary difficulties and contending with impending world emergency situations.

114:7.7 (1257.7) Each division of planetary celestial service is entitled to a liaison corps of these mortals of destiny standing. The average inhabited world employs seventy separate corps of destiny, which are intimately connected with the superhuman current conduct of world affairs. On Urantia there are twelve reserve corps of destiny, one for each of the planetary groups of seraphic supervision.

114:7.8 (1257.8) The twelve groups of Urantia destiny reservists are composed of mortal inhabitants of the sphere who have been rehearsed for numerous crucial positions on earth and are held in readiness to act in possible planetary emergencies. This combined corps now consists of 962 persons. The smallest corps numbers 41 and the largest 172. With the exception of less than a score of contact personalities, the members of this unique group are wholly unconscious of their preparation for possible function in certain planetary crises. These mortal reservists are chosen by the corps to which they are respectively attached and are likewise trained and rehearsed in the deep mind by the combined technique of Thought Adjuster and seraphic guardian ministry. Many times numerous other celestial personalities participate in this unconscious training, and in all this special preparation the midwayers perform valuable and indispensable services.

В много светове специално приспособените вторични промеждутъчни създания са способни да постигат различна степен на контакт с Настройчиците на Съзнанието на определени благоприятно устроени смъртни, което се осъществява за сметка на умелото проникване в техния разум, служещ като място на пребиваване на Настройчика. (Именно благодарение на такова удачно съчетание на космическите адаптации тези откровения се въплътиха в англоезична форма на Урантия.) Такива потенциални контактни смъртни от еволюционните светове влизат в състава на многобройните резервни корпуси и в определена степен именно благодарение на тези неголеми групи далновидни личности се развива духовната цивилизация и Всевишните могат да управляват в царствата на хората. Така мъжете и жените от тези резервни корпуси на съдбата в различна степен могат да общуват с Настройчиците благодарение на посредническата помощ на промеждутъчните създания; но тези смъртни почти не са известни на своите събратя, ако не се смятат техните изключителни социални ситуации и духовни кризи, когато действията на резервистите помагат да се предотврати крахът на еволюционните култури или унищожаването на светлината на живата истина. На Урантия тези резервисти на съдбата рядко са били прославяни върху страниците на човешката история.

114:7.9 (1258.1) On many worlds the better adapted secondary midway creatures are able to attain varying degrees of contact with the Thought Adjusters of certain favorably constituted mortals through the skillful penetration of the minds of the latters' indwelling. (And it was by just such a fortuitous combination of cosmic adjustments that these revelations were materialized in the English language on Urantia.) Such potential contact mortals of the evolutionary worlds are mobilized in the numerous reserve corps, and it is, to a certain extent, through these small groups of forward-looking personalities that spiritual civilization is advanced and the Most Highs are able to rule in the kingdoms of men. The men and women of these reserve corps of destiny thus have various degrees of contact with their Adjusters through the intervening ministry of the midway creatures; but these same mortals are little known to their fellows except in those rare social emergencies and spiritual exigencies wherein these reserve personalities function for the prevention of the breakdown of evolutionary culture or the extinction of the light of living truth. On Urantia these reservists of destiny have seldom been emblazoned on the pages of human history.

Резервистите неосъзнато действат като хранители на най-съществената планетарна информация. Често след кончината на един от членовете на резервния корпус някоя важна информация, заключена в разума на умиращия резервист, се предава на неговия по-млад приемник, което се осъществява посредством връзката между двата Настройчика на Съзнанието. По отношение на тези резервни корпуси Настройчиците несъмнено действат също така и по много други, неизвестни за нас начини.

114:7.10 (1258.2) The reservists unconsciously act as conservators of essential planetary information. Many times, upon the death of a reservist, a transfer of certain vital data from the mind of the dying reservist to a younger successor is made by a liaison of the two Thought Adjusters. The Adjusters undoubtedly function in many other ways unknown to us, in connection with these reserve corps.

Макар че резервният корпус на съдбата няма на Урантия постоянен глава, в него са образувани постоянни съвети, съставляващи неговата административна структура: съвет по съдопроизводство, съвет по проблемите на историческата достоверност, съвет по въпросите на политическия суверенитет и много други. От време на време, в съответствие с организацията на корпуса, номиналните (смъртни) глави на целия резервен корпус биват насочвани към тези постоянни съвети за изпълнение на специфичните функции. Срокът на пълномощията на такъв глава на резервисти обикновено не превишава няколко часа и се

114:7.11 (1258.3) On Urantia the reserve corps of destiny, though having no permanent head, does have its own permanent councils which constitute its governing organization. These embrace the judiciary council, the historicity council, the council on political sovereignty, and many others. From time to time, in accordance with the corps organization, titular (mortal) heads of the whole reserve corps have been commissioned by these permanent councils for specific function. The tenure of such reservist chiefs is usually a matter of a few hours' duration, being limited to the accomplishment of some specific task at hand.

определя от времето, необходимо за изпълнението на поредната специфична задача.

Съставът на резервния корпус на Урантия, наброяващ рекорден брой членове в дните на адамитите и андитите, неотклонно намаляваше с разтварянето на виолетовата кръв и достигна своето най-ниско ниво в дните на Петдесетница. Оттогава числеността на корпуса постепенно нараства.

(Космическият резервен корпус на жителите на Урантия, притежаващи вселенско съзнание, понастоящем наброява над хиляда смъртни, чието разбиране за космическото гражданство излиза далеч извън пределите на тяхната земна обител, но на мен ми е забранено да разкривам истинския характер и функцията на тази уникална група хора.)

Смъртните на Урантия не трябва да допускат относителната духовна изолация на света от някои контури на локалната вселена да предизвиква усещане за космическа изоставеност или планетарно сиротство. На планетата действа напълно определен и ефективен свръхчовешки надзор за състоянието на световните дела и човешките съдби.

Но в името на справедливостта е необходимо да кажем, че в най-добрия случай у вас може да се създаде само далечна представа за идеално планетарно управление. Започвайки с най-ранните етапи от епохата на Планетарния Принц, Урантия страдаше от грешки в претворяването на божествения план за световен прогрес и расово развитие. Управлението на лоялните обитаеми светове на Сатания се различава от управлението на Урантия. При все това в сравнение с други изолирани светове вашето планетарно управление се прояви не чак толкова зле; може да се каже, че в един или два свята нещата вървят по-зле, а в няколко – по-добре, но повечето се намират на еднакво с вашето ниво.

Изглежда, че никой в локалната вселена не знае кога ще завърши неопределеното състояние на планетарната администрация. Мелхиседек от Небадон клонят към мнението, че в планетарното управление няма да станат съществени изменения чак до второто лично пришествие на Михаил на Урантия. Несъмнено е, че тогава, ако не и по-рано, в управлението на световете ще се извършат радикални изменения. Но явно никой не е способен даже да предположи какъв може да бъде характерът на такива промени в планетарната администрация. В цялата история на обитаемите светове на вселената Небадон не

114:7.12 (1258.4) The Urantia reserve corps had its largest membership in the days of the Adamites and Andites, steadily declining with the dilution of the violet blood and reaching its low point around the time of Pentecost, since which time reserve corps membership has steadily increased.

114:7.13 (1258.5) (The cosmic reserve corps of universe-conscious citizens on Urantia now numbers over one thousand mortals whose insight of cosmic citizenship far transcends the sphere of their terrestrial abode, but I am forbidden to reveal the real nature of the function of this unique group of living human beings.)

114:7.14 (1258.6) Urantia mortals should not allow the comparative spiritual isolation of their world from certain of the local universe circuits to produce a feeling of cosmic desertion or planetary orphanage. There is operative on the planet a very definite and effective superhuman supervision of world affairs and human destinies.

114:7.15 (1258.7) But it is true that you can have, at best, only a meager idea of an ideal planetary government. Since the early times of the Planetary Prince, Urantia has suffered from the miscarriage of the divine plan of world growth and racial development. The loyal inhabited worlds of Satania are not governed as is Urantia. Nevertheless, compared with the other isolated worlds, your planetary governments have not been so inferior; only one or two worlds may be said to be worse, and a few may be slightly better, but the majority are on a plane of equality with you.

114:7.16 (1259.1) No one in the local universe seems to know when the unsettled status of the planetary administration will terminate. The Nebadon Melchizedeks are inclined to the opinion that little change will occur in the planetary government and administration until Michael's second personal arrival on Urantia. Undoubtedly at this time, if not before, sweeping changes will be effected in planetary management. But as to the nature of such modifications of world administration, no one seems to be able even to conjecture. There is no precedent for such an episode in all the history of the inhabited worlds of the universe of Nebadon. Among the many things difficult to understand concerning the future government of Urantia, a

е имало нито един аналогичен случай. Сред многото трудно обясними неща, засягащи бъдещото управление на Урантия, едно от най-забележителните е разполагането на планетата на културен и регионален център на архангелите.

Вашият изолиран свят не е забравен в съветите на вселената. Не си мислете, че вследствие бунта Урантия е изоставена на произвола на съдбата, заклеймена с греха и лишена от божествени грижи. Навсякъде – от Уверса до Салвингтон и Йерусем и даже в Хавона и в Рая – всички знаят за нашето съществуване; и вас – смъртните, живеещи на Урантия, ви обичат така нежно и ви опекунстват с такава преданост, както ако неверният Планетарен Принц никога не беше предавал вашата сфера – и дори повече от това. Извечна истина е: "Самият Отец ви обича."

[Представено от главата на серафимите, разположени на Урантия.]

prominent one is the location on the planet of a circuit and divisional headquarters of the archangels.

114:7.17 (1259.2) Your isolated world is not forgotten in the counsels of the universe. Urantia is not a cosmic orphan stigmatized by sin and shut away from divine watchcare by rebellion. From Uversa to Salvington and on down to Jerusem, even in Havona and on Paradise, they all know we are here; and you mortals now dwelling on Urantia are just as lovingly cherished and just as faithfully watched over as if the sphere had never been betrayed by a faithless Planetary Prince, even more so. It is eternally true, "the Father himself loves you."

114:7.18 (1259.3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Документ 115. Висшето Същество

⇦ 114 Книгата Урантия 116 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 115. ВИСШЕТО СЪЩЕСТВО

Секции

Въведение
1. Относителност на понятийните структури
2. Абсолютната основа на върховността
3. Изначалното, актуалното и потенциалното
4. Източници на висша реалност
5. Връзката на Висшия с Райската Троица
6. Връзката на Висшия с тройствените съюзи
7. Същността на Висшия

Въведение

КОГАТО става дума за Бога-Баща, великото отношение е отношението на синовството. Когато става дума за Бога-Висшия, условие за придобиване на статут е постижението – необходимо е да направиш нещо, точно както и да бъдеш нещо.

1. ОТНОСИТЕЛНОСТ НА ПОНЯТИЙНИТЕ СТРУКТУРИ

Частичните, несъвършени и еволюиращи интелекти биха били безпомощни в мирозданието, не биха били способни да формират нито един рационален мисловен образ, ако не беше вътрешната способност на всеки разум – висш или низш, да създава *вселенска рамка,* в която протича процесът на мисленето. Ако на разума не е по силите да обхване следствията, ако той не може да проникне в истинските първопричини, то такъв

PAPER 115 THE SUPREME BEING

SECTIONS

Introduction
1. Relativity of Concept Frames
2. The Absolute Basis for Supremacy
3. Original, Actual, and Potential
4. Sources of Supreme Reality
5. Relation of the Supreme to the Paradise Trinity
6. Relation of the Supreme to the Triodities
7. The Nature of the Supreme

INTRODUCTION

115:0.1 (1260.1) WITH God the Father, sonship is the great relationship. With God the Supreme, achievement is the prerequisite to status — one must do something as well as be something.

1. RELATIVITY OF CONCEPT FRAMES

115:1.1 (1260.2) Partial, incomplete, and evolving intellects would be helpless in the master universe, would be unable to form the first rational thought pattern, were it not for the innate ability of all mind, high or low, to form a *universe frame* in which to think. If mind cannot fathom conclusions, if it cannot penetrate to true origins, then will such mind unfailingly postulate conclusions and invent origins that it may have a means of logical thought within the frame of these mind-created postulates.

разум неизменно постулира следствия и измисля първопричини, за да има в свое разпореждане средства за логическо мислене в пределите на тези създадени от разума постулати. И макар че съществуващите в създанията вселенски мисловни структури са необходими за рационалните интелектуални операции, всички те в по-голяма или по-малка степен са погрешни.

Концептуалните рамки на вселената са само относително верни; това са полезни опори, необходимостта от които с времето отпада във връзка с разпространението на по-широкото разбиране за космоса. Постигането на истината, красотата и добродетелта, нравствеността, етиката, дългът, любовта, божествеността, произходът, битието, целите, предназначенията, времето, пространството и даже Божеството са само относително верни. Понятието „Бог" е неизмеримо по-широко от понятието за Баща, но концепцията за Баща е висшата човешка представа за Бога; при все това изобразяването на отношенията между Създателя и създанието чрез взаимоотношенията между Бащата и Сина ще бъде разширено с тези свръхсмъртни концепции за Божеството, до които вие ще се издигнете в Орвонтон, в Хавона и в Рая. Човекът трябва да мисли в рамките на смъртната вселена, но това не означава, че той е неспособен да си представи други, по-висши рамки, в пределите на които може да протича мисловният процес.

За да се помогне на смъртните създания в разбирането на вселената на вселените, различните нива на космическата реалност получиха названията крайно, абсонитно и абсолютно. От тези нива само абсолютното е безусловно вечно, истински екзистенциално. Абсонитното и крайното са производни, модификации, ограничения и отслабване на изначалната и изконна абсолютна реалност на безкрайността.

Областта на крайното съществува благодарение на вечния замисъл на Бога. Крайните създания, висши и низши, могат да предлагат и предлагат теории, обясняващи необходимостта от крайното в системата на космоса, но по принцип крайното съществува затова, защото такава е била волята на Бога. Вселената не може да бъде разбрана, точно както не може крайното създание рационално да обясни своето собствено индивидуално съществуване, без да се обръща към предшестващите актове и пред-съществуващото волеизявление на изходните същества, Създатели или родители.

And while such universe frames for creature thought are indispensable to rational intellectual operations, they are, without exception, erroneous to a greater or lesser degree.

115:1.2 (1260.3) Conceptual frames of the universe are only relatively true; they are serviceable scaffolding which must eventually give way before the expansions of enlarging cosmic comprehension. The understandings of truth, beauty, and goodness, morality, ethics, duty, love, divinity, origin, existence, purpose, destiny, time, space, even Deity, are only relatively true. God is much, much more than a Father, but the Father is man's highest concept of God; nonetheless, the Father-Son portrayal of Creator-creature relationship will be augmented by those supermortal conceptions of Deity which will be attained in Orvonton, in Havona, and on Paradise. Man must think in a mortal universe frame, but that does not mean that he cannot envision other and higher frames within which thought can take place.

115:1.3 (1260.4) In order to facilitate mortal comprehension of the universe of universes, the diverse levels of cosmic reality have been designated as finite, absonite, and absolute. Of these only the absolute is unqualifiedly eternal, truly existential. Absonites and finites are derivatives, modifications, qualifications, and attenuations of the original and primordial absolute reality of infinity.

115:1.4 (1260.5) The realms of the finite exist by virtue of the eternal purpose of God. Finite creatures, high and low, may propound theories, and have done so, as to the necessity of the finite in the cosmic economy, but in the last analysis it exists because God so willed. The universe cannot be explained, neither can a finite creature offer a rational reason for his own individual existence without appealing to the prior acts and pre-existent volition of ancestral beings, Creators or procreators.

2. АБСОЛЮТНАТА ОСНОВА НА

2. THE ABSOLUTE BASIS FOR SUPREMACY

ВЪРХОВНОСТТА

От екзистенциална гледна точка в галактиките не може да стане нищо ново, тъй като присъщата за АЗ СЪМ пълнота на безкрайността извечно се съдържа в седемте Абсолюта – функционално асоциирана в триединствата и опосредствано асоциирана в тройствените съюзи. Но фактът на такова екзистенциално присъствие на безкрайността в тези абсолютни обединения по никакъв начин не прави невъзможна реализацията на новите космически емпирични същности. От гледна точка на крайното създание безкрайността включва в себе си много от това, което е потенциално, много от това, което се отнася към бъдеща възможност, а не към настоящата действителност.

Ценността е уникален елемент на вселенската реалност. Ние не разбираме как може да се повиши ценността на което и да е безкрайно и божествено. Но ние забелязваме, че даже в отношенията на безкрайното Божество е възможна модификация, ако не прибавяне, на *значения.* За емпиричните вселени даже божествените ценности нарастват като актуалности за сметка на разширеното разбиране на значенията на реалността.

Цялата програма за всеобщо съзидание и еволюция на всички опитни нива се свежда очевидно към превръщането на потенциалното в актуално; и това преобразуване в равна степен се отнася към сферите на пространствена, интелектуална и духовна потенция.

Външно методът, с помощта на който възможностите на космоса преминават в плана на действителното битие, варира от ниво на ниво: на крайно ниво – това е емпирична еволюция, а на абсонитно – емпирично възникване. Екзистенциалната безкрайност действително е безусловна в своята всеобхватност и самата тази всеобхватност трябва по необходимост да включва даже възможността за еволюционно крайно постижение в опита. Възможността за такъв емпиричен растеж се превръща във вселенска актуалност благодарение на отношенията, присъщи на тройствените съюзи и въздействащи на Висшето и във Висшето.

3. ИЗНАЧАЛНОТО, АКТУАЛНОТО И ПОТЕНЦИАЛНОТО

Концептуално абсолютният космос е

115:2.1 (1261.1) From the existential standpoint, nothing new can happen throughout the galaxies, for the completion of infinity inherent in the I AM is eternally present in the seven Absolutes, is functionally associated in the triunities, and is transmitively associated in the triodities. But the fact that infinity is thus existentially present in these absolute associations in no way makes it impossible to realize new cosmic experientials. From a finite creature's viewpoint, infinity contains much that is potential, much that is on the order of a future possibility rather than a present actuality.

115:2.2 (1261.2) Value is a unique element in universe reality. We do not comprehend how the value of anything infinite and divine could possibly be increased. But we discover that *meanings* can be modified if not augmented even in the relations of infinite Deity. To the experiential universes even divine values are increased as actualities by enlarged comprehension of reality meanings.

115:2.3 (1261.3) The entire scheme of universal creation and evolution on all experiencing levels is apparently a matter of the conversion of potentialities into actualities; and this transmutation has to do equally with the realms of space potency, mind potency, and spirit potency.

115:2.4 (1261.4) The apparent method whereby the possibilities of the cosmos are brought into actual existence varies from level to level, being experiential evolution in the finite and experiential eventuation in the absonite. Existential infinity is indeed unqualified in all-inclusiveness, and this very all-inclusiveness must, perforce, encompass even the possibility for evolutionary finite experiencing. And the possibility for such experiential growth becomes a universe actuality through triodity relationships impinging upon and in the Supreme.

3. ORIGINAL, ACTUAL, AND POTENTIAL

115:3.1 (1261.5) The absolute cosmos is conceptually

безпределен; да се определят величината и характерът на тази основна реалност значи да се обуслови безкрайността и да се наруши чистотата на концепцията за вечността. Идеята за безкрайното-вечното, вечното-безкрайното е безусловна по величина и абсолютна по факт. В миналото, настоящето или бъдещето на Урантия няма език, който би могъл адекватно да изрази реалността на безкрайността или безкрайността на реалността. Човекът – крайно създание в безкрайния космос – е принуден да се задоволява с изкривени отражения и приблизителни представи за това безгранично, безпределно, нямащо начало и край битие, да разбере което на него наистина не му е по силите.

without limit; to define the extent and nature of this primal reality is to place qualifications upon infinity and to attenuate the pure concept of eternity. The idea of the infinite-eternal, the eternal-infinite, is unqualified in extent and absolute in fact. There is no language in the past, present, or future of Urantia adequate to express the reality of infinity or the infinity of reality. Man, a finite creature in an infinite cosmos, must content himself with distorted reflections and attenuated conceptions of that limitless, boundless, never-beginning, never-ending existence the comprehension of which is really beyond his ability.

Човекът никога няма да може да се надява на постижение в концепциите на абсолюта, без да се опита отначало да наруши единството на такава реалност. Разумът е обединение на всички различия, но в отсъствието на такива различия разумът губи фундамент, на който би могъл да се опита да формулира представите, необходими в процеса на разбирането.

115:3.2 (1261.6) Mind can never hope to grasp the concept of an Absolute without attempting first to break the unity of such a reality. Mind is unifying of all divergencies, but in the very absence of such divergencies, mind finds no basis upon which to attempt to formulate understanding concepts.

Изисква се предварителна сегментация на безкрайността, пребиваваща в състояние на изначална неподвижност, за да може човекът да се опита да я разбере. В безкрайността съществува единство, което е изразено в настоящите документи като АЗ СЪМ – първата същност, която разумът на създанието постулира. Но създанието е неспособно да разбере как това единство става двуединство, триединство и множественост, оставайки в същото време безусловно единство. Човекът се сблъсква със същия проблем, когато се замисля над неделимото Божество на Троицата, съществуващо наред с въплъщението на Бога в множество личности.

115:3.3 (1261.7) The primordial stasis of infinity requires segmentation prior to human attempts at comprehension. There is a unity in infinity which has been expressed in these papers as the I AM — the premier postulate of the creature mind. But never can a creature understand how it is that this unity becomes duality, triunity, and diversity while yet remaining an unqualified unity. Man encounters a similar problem when he pauses to contemplate the undivided Deity of Trinity alongside the plural personalization of God.

Само отдалечеността на човека от безкрайността е причина за това, че това понятие се изразява с една дума. Макар че, от една страна, безкрайността е ЕДИНСТВО, а, от друга – РАЗНООБРАЗИЕ без край или граница. От гледна точка на крайните разумни същества безкрайността е максимален парадокс на философията и метафизиката на крайните създания. Макар че в опита за поклонение духовната природа на човека го тегли нагоре, към безкрайния Баща, интелектуалната способност на човека за разбиране се изчерпва с максималната концепция за Висшето Същество. Отвъд пределите на Висшето представите все повече се свеждат до названия; те във все по-малка степен са истински обозначения на реалността; те все повече се превръщат в

115:3.4 (1262.1) It is only man's distance from infinity that causes this concept to be expressed as one word. While infinity is on the one hand UNITY, on the other it is DIVERSITY without end or limit. Infinity, as it is observed by finite intelligences, is the maximum paradox of creature philosophy and finite metaphysics. Though man's spiritual nature reaches up in the worship experience to the Father who is infinite, man's intellectual comprehension capacity is exhausted by the maximum conception of the Supreme Being. Beyond the Supreme, concepts are increasingly names; less and less are they true designations of reality; more and more do they become the creature's projection of finite understanding toward the superfinite.

проекция на крайното разбиране на свръхкрайното от създанията.

Единната основна концепция за абсолютното ниво подразбира постулирането на три аспекта:

1. *Изначално.* Безусловната концепция за Първия Източник и Център – това изначално изражение на АЗ СЪМ, от което води началото си цялата реалност.

2. *Актуално.* Съюзът на трите Абсолюта на актуалността – Втория, Третия и Райския Източници и Центрове. Този тройствен съюз на Вечния Син, Безкрайния Дух и Райския Остров представлява актуалното разкриване на изначалността на Първия Източник и Център.

3 . *Потенциално.* Съюзът на трите Абсолюта на потенциалността – Божеството-Абсолют, Безусловния Абсолют и Всеобщия Абсолют. Този тройствен съюз на екзистенциалната потенциалност представлява потенциалното разкриване на изначалността на Първия Източник и Център.

Взаимовръзката на Изначалното, Актуалното и Потенциалното поражда напрежение в пределите на безкрайността, резултат от което е възможността за всеки извършващ се във вселената растеж, а растежът е същност на Седмократното, Висшето и Пределното.

В обединението на Божеството-Абсолют, Безусловния Абсолют и Всеобщия Абсолют потенциалността е абсолютна, докато актуалността е възникваща; в обединението на Втория, Третия и Райския Източници и Центрове актуалността е абсолютна, докато потенциалността е възникваща; по отношение на изначалността на Първия Източник и Център ние не можем да кажем явяват ли се актуалността и потенциалността съществуващи или възникващи – *Отецът е* всичко.

От гледна точка на времето Актуалното е това, което е било и което е, Потенциалното е това, което възниква и ще бъде, а Изначалното е това, което е. От гледна точка на вечността различията между Изначалното, Актуалното и Потенциалното не са толкова очевидни. Тези качества нямат такива различия на нивата на Рая и вечността. Във вечността всичко съществува – но само все още не е разкрито във времето и пространството.

От гледна точка на създанието актуалността е субстанция, потенциалността – способност. Актуалността съществува в самия център, откъдето тя се разпространява по

115:3.5 (1262.2) One basic conception of the absolute level involves a postulate of three phases:

115:3.6 (1262.3) 1. *The Original.* The unqualified concept of the First Source and Center, that source manifestation of the I AM from which all reality takes origin.

115:3.7 (1262.4) 2. *The Actual.* The union of the three Absolutes of actuality, the Second, Third, and Paradise Sources and Centers. This triodity of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Paradise Isle constitutes the actual revelation of the originality of the First Source and Center.

115:3.8 (1262.5) 3. *The Potential.* The union of the three Absolutes of potentiality, the Deity, Unqualified, and Universal Absolutes. This triodity of existential potentiality constitutes the potential revelation of the originality of the First Source and Center.

115:3.9 (1262.6) The interassociation of the Original, the Actual, and the Potential yields the tensions within infinity which result in the possibility for all universe growth; and growth is the nature of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate.

115:3.10 (1262.7) In the association of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, potentiality is absolute while actuality is emergent; in the association of the Second, Third, and Paradise Sources and Centers, actuality is absolute while potentiality is emergent; in the originality of the First Source and Center, we cannot say that either actuality or potentiality is either existent or emergent — *the Father is.*

115:3.11 (1262.8) From the time viewpoint, the Actual is that which was and is; the Potential is that which is becoming and will be; the Original is that which is. From the eternity viewpoint, the differences between the Original, the Actual, and the Potential are not thus apparent. These triune qualities are not so distinguished on Paradise-eternity levels. In eternity all is — only has all not yet been revealed in time and space.

115:3.12 (1262.9) From a creature's viewpoint, actuality is substance, potentiality is capacity. Actuality exists centermost and expands therefrom into peripheral infinity; potentiality comes inward from

направление на периферийната безкрайност; потенциалността се приближава към центъра от периферията на безкрайността и се събира във всеобщия център на всички неща. Изначалността е това, което отначало извиква, а след това уравновесява двойното движение – цикличното превръщане на реалността от потенциални същности в актуални и появата на потенциални възможности в съществуващите актуални същности.

the infinity periphery and converges at the center of all things. Originality is that which first causes and then balances the dual motions of the cycle of reality metamorphosis from potentials to actuals and the potentializing of existing actuals.

Трите Абсолюта на потенциалността действат само на вечното ниво на космоса; затова те никога не функционират като такива на субабсолютни нива. На низходящите нива на реалността тройственият съюз на потенциалността се проявява в Пределното и се отразява във Висшето. По отношение на някои части на едното от субабсолютните нива актуализацията на потенциалното във времето може да не се състои, но като цяло това е възможно. В крайна сметка Волята на Бога винаги тържествува – не винаги по отношение на индивидуалната част, но неизменно по отношение на единното цяло.

115:3.13 (1262.10) The three Absolutes of potentiality are operative on the purely eternal level of the cosmos, hence never function as such on subabsolute levels. On the descending levels of reality the triodity of potentiality is manifest with the Ultimate and upon the Supreme. The potential may fail to time-actualize with respect to a part on some subabsolute level, but never in the aggregate. The will of God does ultimately prevail, not always concerning the individual but invariably concerning the total.

Именно в тройствения съюз на актуалността се намира центърът на всичко съществуващо в космоса; било то дух, разум или енергия – всичко е съсредоточено в това обединение на Сина, Духа и Рая. Личността на духа-Син е еталон за всяка личност във всички вселени. Субстанцията на Райския Остров е еталонът, съвършено разкритие на който е Хавона, а усъвършенстващо се – свръхвселените. Съвместният Извършител е едновременно разумната активация на космическата енергия, концептуализацията на духовната цел и обединяването на математическите причини и следствия на материалните нива с волевите цели и мотиви на духовното ниво. В крайната вселена и по отношение на нея Синът, Духът и Раят действат в Пределното и въздействат на него в тази степен, в която той е ограничен и обусловен във Висшето.

115:3.14 (1263.1) It is in the triodity of actuality that the existents of the cosmos have their center; be it spirit, mind, or energy, all center in this association of the Son, the Spirit, and Paradise. The personality of the spirit Son is the master pattern for all personality throughout all universes. The substance of the Paradise Isle is the master pattern of which Havona is a perfect, and the superuniverses are a perfecting, revelation. The Conjoint Actor is at one and the same time the mind activation of cosmic energy, the conceptualization of spirit purpose, and the integration of the mathematical causes and effects of the material levels with the volitional purposes and motives of the spiritual level. In and to a finite universe the Son, Spirit, and Paradise function in and upon the Ultimate as he is conditioned and qualified in the Supreme.

Актуалността (на Божеството) е това, към което човек се стреми във възхода си към Рая. Потенциалността (на човешката божественост) е това, което се развива в човека при това търсене. Изначалното е това, което прави възможно съществуването и интеграцията на човека актуален, човека потенциален и човека вечен.

115:3.15 (1263.2) Actuality (of Deity) is what man seeks in the Paradise ascent. Potentiality (of human divinity) is what man evolves in that search. The Original is what makes possible the coexistence and integration of man the actual, man the potential, and man the eternal.

В крайна сметка динамиката на космоса се заключава в непрекъснатия преход на реалността от потенциалност в актуалност. На теория може да съществува предел на това превръщане, но на практика това е невъзможно, тъй като както Потенциалното,

115:3.16 (1263.3) The final dynamics of the cosmos have to do with the continual transfer of reality from potentiality to actuality. In theory, there may be an end to this metamorphosis, but in fact, such is impossible since the Potential and the Actual are both encircuited in the Original (the I AM), and

така и Актуалното се обхващат от Изначалното (АЗ СЪМ) и това отъждествяване завинаги изключва вероятността от ограничаване на еволюционното развитие на вселената. Всичко, което се отъждествява с АЗ СЪМ, съдържа неизчерпаеми възможности за развитие, тъй като актуалността на заключените в АЗ СЪМ потенциални същности също е абсолютна. Актуалното винаги ще разкрива нови пътища за реализация на невъзможните по-рано потенциални същности – всяко взето от човека решение не само актуализира новата реалност в неговия опит, но и разкрива в него нова способност за растеж. Във всяко дете живее възрастен човек, а във всеки зрял богопознаващ човек живее моронтиен напредващ.

this identification makes it forever impossible to place a limit on the developmental progression of the universe. Whatsoever is identified with the I AM can never find an end to progression since the actuality of the potentials of the I AM is absolute, and the potentiality of the actuals of the I AM is also absolute. Always will actuals be opening up new avenues of the realization of hitherto impossible potentials — every human decision not only actualizes a new reality in human experience but also opens up a new capacity for human growth. The man lives in every child, and the morontia progressor is resident in the mature God-knowing man.

В мащаба на целия космос прекратяване на растежа е невъзможно, тъй като основанието за растеж – абсолютните актуални същности, е безусловно, а неговите прерогативи – абсолютните потенциални същности, са неограничени. От практическа гледна точка философите на вселената стигнаха до извода, че такова нещо като *край* не съществува.

115:3.17 (1263.4) Statics in growth can never appear in the total cosmos since the basis for growth — the absolute actuals — is unqualified, and since the possibilities for growth — the absolute potentials — are unlimited. From a practical viewpoint the philosophers of the universe have come to the conclusion that there is no such thing as an *end.*

От ограничена гледна точка действително съществуват много завършвания, много прекратявания на дейността, но в разширен аспект на по-високо вселенско ниво съществуват не завършвания, а само преходи от една фаза към друга. Съществуването на мирозданието е свързано с няколко основни вселенски епохи – епохата на Хавона, епохата на свръхвселените и епохата на външната вселена. Но даже тези следващи един след друг основни периоди не са повече от условни етапи на нескончаемия път на вечността.

115:3.18 (1263.5) From a circumscribed view there are, indeed, many ends, many terminations of activities, but from a larger viewpoint on a higher universe level, there are no endings, merely transitions from one phase of development to another. The major chronicity of the master universe is concerned with the several universe ages, the Havona, the superuniverse, and the outer universe ages. But even these basic divisions of sequence relationships cannot be more than relative landmarks on the unending highway of eternity.

Само окончателното проникване в истината, красотата и добродетелта на Висшето Същество би могло да разкрие на прогресиращото създание тези абсонитни качества на пределна божественост, които лежат отвъд рамките на концептуалните нива на истината, красотата и добродетелта.

115:3.19 (1263.6) The final penetration of the truth, beauty, and goodness of the Supreme Being could only open up to the progressing creature those absonite qualities of ultimate divinity which lie beyond the concept levels of truth, beauty, and goodness.

4. ИЗТОЧНИЦИ НА ВИСША РЕАЛНОСТ

4. SOURCES OF SUPREME REALITY

Всяко разглеждане на *произхода* на Бога-Висшия трябва да започва от Райската Троица, тъй като Троицата е изначално Божество, докато Висшият е производно Божество. Всяко разглеждане на *растежа* на Бога-Висшия трябва да включва екзистенциални тройствени съюзи, тъй като те обхващат цялата абсолютна актуалност и цялата безкрайна потенциалност (в

115:4.1 (1263.7) Any consideration of the *origins* of God the Supreme must begin with the Paradise Trinity, for the Trinity is original Deity while the Supreme is derived Deity. Any consideration of the *growth* of the Supreme must give consideration to the existential triodities, for they encompass all absolute actuality and all infinite potentiality (in conjunction with the First Source and Center). And the evolutionary Supreme is the culminating

съвкупност с Първия Източник и Център). Еволюционният Висш е кулминационният и, в личностен аспект, волевото средоточие на превращението – преобразуването на потенциалните същности в актуални в пределите на крайното ниво на битието. Двата тройствени съюза – актуален и потенциален – включват цялата съвкупност от взаимовръзките на растежа във вселените.

and personally volitional focus of the transmutation — the transformation — of potentials to actuals in and on the finite level of existence. The two triodities, actual and potential, encompass the totality of the interrelationships of growth in the universes.

Източникът на Висшия е Райската Троица – вечното, актуално и неделимо Божество. Бог-Висшият е, на първо място, духовно лице; и това духовно лице произхожда от Троицата. Но Висшето е освен това Божество на растежа – еволюционния растеж – и този растеж води своето начало от двата тройствени съюза: актуалния и потенциалния.

115:4.2 (1264.1) The source of the Supreme is in the Paradise Trinity — eternal, actual, and undivided Deity. The Supreme is first of all a spirit person, and this spirit person stems from the Trinity. But the Supreme is secondly a Deity of growth — evolutionary growth — and this growth derives from the two triodities, actual and potential.

Ако ви е трудно да разберете как безкрайните тройствени съюзи могат да функционират на крайно ниво, замислете се за това, че самата безкрайност трябва да включва в себе си потенциалността на крайното; безкрайността обхваща всичко – от низшето и пределно обусловеното крайно съществуване до висшите и безусловно абсолютни реалности.

115:4.3 (1264.2) If it is difficult to comprehend that the infinite triodities can function on the finite level, pause to consider that their very infinity must in itself contain the potentiality of the finite; infinity encompasses all things ranging from the lowest and most qualified finite existence to the highest and unqualifiedly absolute realities.

Сложно е не толкова да осмислиш, че безкрайното действително включва в себе си крайното, колкото да разбереш как точно това безкрайно фактически се проявява в крайното. Но Настройчиците на Съзнанието, пребиваващи в смъртния човек, служат като едно от вечните доказателства за това, че даже абсолютният Бог (като Абсолют) е способен да установи и действително установява пряка връзка с най-низшите и най-незначителните от всички волеви създания на вселената.

115:4.4 (1264.3) It is not so difficult to comprehend that the infinite does contain the finite as it is to understand just how this infinite actually is manifest to the finite. But the Thought Adjusters indwelling mortal man are one of the eternal proofs that even the absolute God (as absolute) can and does actually make direct contact with even the lowest and least of all universe will creatures.

Тройствените съюзи, в своята съвкупност обхващащи актуалното и потенциалното, се проявяват на крайно ниво във взаимодействието с Висшето Същество. Начинът за такова проявление е и пряк, и косвен: пряк в такава степен, в каквато тройствените отношения се отразяват непосредствено във Висшия; косвен в такава степен, в каквато произтичат посредством възникналото ниво на абсонитните същности.

115:4.5 (1264.4) The triodities which collectively encompass the actual and the potential are manifest on the finite level in conjunction with the Supreme Being. The technique of such manifestation is both direct and indirect: direct in so far as triodity relations repercuss directly in the Supreme and indirect in so far as they are derived through the eventuated level of the absonite.

Висшата реалност, която е всецялата крайна реалност, се намира в процес на динамичен растеж между безусловните потенциални същности на външното пространство и безусловните актуални същности във всеобщия център на всички неща. Така в сътрудничеството на абсонитните посредници на Рая с Висшите Създателни Личности на времето се извършва реализация на областта на

115:4.6 (1264.5) Supreme reality, which is total finite reality, is in process of dynamic growth between the unqualified potentials of outer space and the unqualified actuals at the center of all things. The finite domain thus factualizes through the co-operation of the absonite agencies of Paradise and the Supreme Creator Personalities of time. The act of maturing the qualified possibilities of the three great potential Absolutes is the absonite function of the Architects of the Master Universe and their transcendental associates. And when

крайното. Актът на узряване на условните възможности на трите велики потенциални Абсолюта е абсонитната функция на Архитектите на Мирозданието и техните трансцендентални партньори. И след като тези възможности достигнат някакво ниво на зрелост, Висшите Създателни Личности пристигат от Рая, за да пристъпят към вековната задача за превръщане на формиращите се вселени във фактическо битие.

these eventualities have attained to a certain point of maturation, the Supreme Creator Personalities emerge from Paradise to engage in the agelong task of bringing the evolving universes into factual being.

Растежът на Върховността произтича от тройствените съюзи; духовното лице на Висшия произхожда от Троицата; но енергийните прерогативи на Всемогъщия са основани върху успеха на божествеността на Бог-Седмократния тогава, когато съвместяването на енергийните прерогативи на Всемогъщия-Висшия с духовното лице на Бога-Висшия се осъществява благодарение на служенето на Съвместния Извършител, посветил разума на Висшия като обединяващ фактор в това еволюционно Божество.

115:4.7 (1264.6) The growth of Supremacy derives from the triodities; the spirit person of the Supreme, from the Trinity; but the power prerogatives of the Almighty are predicated on the divinity successes of God the Sevenfold, while the conjoining of the power prerogatives of the Almighty Supreme with the spirit person of God the Supreme takes place by virtue of the ministry of the Conjoint Actor, who bestowed the mind of the Supreme as the conjoining factor in this evolutionary Deity.

5. ВРЪЗКАТА НА ВИСШИЯ С РАЙСКАТА ТРОИЦА

Реалността на личностната и духовна същност на Висшето Същество се намира в абсолютна зависимост от съществуването и действията на Райската Троица. Докато растежът на Висшия се определя от отношенията, съществуващи в тройствените съюзи, духовната личност на Бога-Висшия зависи от Райската Троица и се образува от нея; Райската Троица извечно остава абсолютен централен източник на съвършена и безкрайна устойчивост, около който постепенно се осъществява еволюционният растеж на Висшия.

5. RELATION OF THE SUPREME TO THE PARADISE TRINITY

115:5.1 (1264.7) The Supreme Being is absolutely dependent on the existence and action of the Paradise Trinity for the reality of his personal and spirit nature. While the growth of the Supreme is a matter of triodity relationship, the spirit personality of God the Supreme is dependent upon, and is derived from, the Paradise Trinity, which ever remains as the absolute center-source of perfect and infinite stability around which the evolutionary growth of the Supreme progressively unfolds.

Функцията на Троицата се съотнася с функцията на Висшия, тъй като Троицата действа на всички (съвкупни) нива, включително нивото на действие на Върховността. Но подобно на това, както епохата на Хавона се сменя с епохата на свръхвселените, така и видимото действие на Троицата като непосредствен създател се сменя със създателните актове на децата на Райските Божества.

115:5.2 (1265.1) The function of the Trinity is related to the function of the Supreme, for the Trinity is functional on all (total) levels, including the level of the function of Supremacy. But as the age of Havona gives way to the age of the superuniverses, so does the discernible action of the Trinity as immediate creator give way to the creative acts of the children of the Paradise Deities.

6. ВРЪЗКАТА НА ВИСШИЯ С ТРОЙСТВЕНИТЕ СЪЮЗИ

Тройственият съюз на актуалността продължава да функционира непосредствено в

6. RELATION OF THE SUPREME TO THE TRIODITIES

115:6.1 (1265.2) The triodity of actuality continues to function directly in the post-Havona epochs;

постхавонските епохи: гравитацията на Рая обхваща основните единици на материалното битие, гравитацията на духа на Вечния Син въздейства непосредствено на основополагащите ценности на духовното битие, а гравитацията на разума на Съвместния Извършител неизменно удържа всички най-важни значения на разумното битие.

Но предвид на това, че всеки етап на творческа активност се разпространява навън, през непознатия космос, този тройствен съюз функционира и съществува при все по-голямо отдалечаване от непосредственото действие на съзидателните сили и божествените личности на централното местоположение – абсолютния Райски Остров и намиращите се на него абсолютни Божества. Затова последващите нива на космическото съществуване стават все по-зависими от процесите, ставащи в пределите на трите Абсолютни потенциалности на безкрайността.

Висшето Същество обхваща възможностите за космическо служене, неизразени в явна форма във Вечния Син, Безкрайния Дух или неличностните реалности на Райския Остров. С това твърдение ние отдаваме дължимото на абсолютността на тези три основни актуалности, но растежът на Висшия е основан не само на дадените актуалности на Божеството и Рая, но е свързан също така и с процесите, ставащи в Божеството-Абсолют, Всеобщия Абсолют и Безусловния Абсолют.

Висшето Същество расте не само според постигането на богоподобие на Създателите и създанията на еволюиращите вселени; това крайно Божество претърпява растеж също така и в резултат на това, че създанията и Създателите овладяват крайните възможности на голямата вселена. Движението на Висшия е двойно: центростремително – към Рая и Божеството, и центробежно – към безграничността на Абсолюта на потенциалностите.

В течение на днешната вселенска епоха това двойно движение се разкрива във възходящите и низходящи личности от голямата вселена. Висшите Съзидателни Личности и всички техни божествени партньори отразяват центробежното, отклоняващо се движение на Висшия, докато възходящите странстващи на седемте свръхвселени свидетелстват за центростремителна, приближаваща се тенденция на Върховността.

Крайното Божество винаги се стреми към двойна корелация – вътрешна насоченост към

Paradise gravity grasps the basic units of material existence, the spirit gravity of the Eternal Son operates directly upon the fundamental values of spirit existence, and the mind gravity of the Conjoint Actor unerringly clutches all vital meanings of intellectual existence.

115:6.2 (1265.3) But as each stage of creative activity proceeds out through uncharted space, it functions and exists farther and farther removed from direct action by the creative forces and divine personalities of central emplacement — the absolute Isle of Paradise and the infinite Deities resident thereon. These successive levels of cosmic existence become, therefore, increasingly dependent upon developments within the three Absolute potentialities of infinity.

115:6.3 (1265.4) The Supreme Being embraces possibilities for cosmic ministry that are not apparently manifested in the Eternal Son, the Infinite Spirit, or the nonpersonal realities of the Isle of Paradise. This statement is made with due regard for the absoluteness of these three basic actualities, but the growth of the Supreme is not only predicated on these actualities of Deity and Paradise but is also involved in developments within the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes.

115:6.4 (1265.5) The Supreme not only grows as the Creators and creatures of the evolving universes attain to Godlikeness, but this finite Deity also experiences growth as a result of the creature and Creator mastery of the finite possibilities of the grand universe. The motion of the Supreme is twofold: intensively toward Paradise and Deity and extensively toward the limitlessness of the Absolutes of potential.

115:6.5 (1265.6) In the present universe age this dual motion is revealed in the descending and ascending personalities of the grand universe. The Supreme Creator Personalities and all their divine associates are reflective of the outward, diverging motion of the Supreme, while the ascending pilgrims from the seven superuniverses are indicative of the inward, converging trend of Supremacy.

115:6.6 (1265.7) Always is the finite Deity seeking for dual correlation, inward toward Paradise and the Deities thereof and outward toward infinity and the

Рая и неговите Божества и външна насоченост към безкрайността и нейните Абсолюти. Мощното изригване на носещата създателното начало на Рая божественост, намираща личностно изражение в Синовете-Създатели и силово изражение в регулаторите на енергии, свидетелства за съществуването на обширен поток на Върховност, изтичащ навън, в областта на потенциалността, докато безкрайната процесия на възходящите създания от голямата вселена свидетелства за мощен поток на Върховността, устремен към центъра, към единение с Райското Божество.

Хората знаят, че движението на невидимия може понякога да се види, наблюдавайки въздействието на такова движение върху видимото. Ние, обитателите на вселената, отдавна се научихме да откриваме движенията и тенденциите на върховността, наблюдавайки резултатите от такива процеси в личности и форми на голямата вселена.

Макар и да не сме уверени, ние все пак предполагаме, че Висшият, като крайно отражение на Райското Божество, се намира в процес на вечно придвижване във външното пространство; но като ограничено изражение на трите Абсолютни потенциала на външното пространство това Висше Същество вечно се стреми към връзка с Рая. И тези двойствени движения явно обясняват голямата част от основната дейност в организираните понастоящем вселени.

Absolutes therein. The mighty eruption of the Paradise-creative divinity personalizing in the Creator Sons and powerizing in the power controllers, signifies the vast outsurge of Supremacy into the domains of potentiality, while the endless procession of the ascending creatures of the grand universe witnesses the mighty insurge of Supremacy toward unity with Paradise Deity.

115:6.7 (1265.8) Human beings have learned that the motion of the invisible may sometimes be discerned by observing its effects on the visible; and we in the universes have long since learned to detect the movements and trends of Supremacy by observing the repercussions of such evolutions in the personalities and patterns of the grand universe.

115:6.8 (1266.1) Though we are not sure, we believe that, as a finite reflection of Paradise Deity, the Supreme is engaged in an eternal progression into outer space; but as a qualification of the three Absolute potentials of outer space, this Supreme Being is forever seeking for Paradise coherence. And these dual motions seem to account for most of the basic activities in the presently organized universes.

7. СЪЩНОСТТА НА ВИСШИЯ

В Бога-Висшия Бащата-АЗ СЪМ е постигнал относително пълно освобождаване от ограниченията, присъщи на безкрайността на статута, вечността на битието и абсолютността на Своята природа. Но Бог-Висшият беше освободен от всички екзистенциални ограничения само за сметка на това, което се подлага на емпирична обусловеност, присъща на всеобщия характер на неговата дейност. Постигайки способността за придобиване на опит, крайното Божество става също така зависимо от него; постигайки освобождаване от вечността, Всемогъщият се сблъсква с преградите на времето; що се отнася до опита, свързан с растежа и развитието, то той може да се появи при Висшия едва вследствие частичността на съществуването и непълнотата на неговата същност, неабсолютността на битието.

Всичко това вероятно става според плана на Отеца, Който е поставил: крайния прогрес в

7. THE NATURE OF THE SUPREME

115:7.1 (1266.2) In the Deity of the Supreme the Father-I AM has achieved relatively complete liberation from the limitations inherent in infinity of status, eternity of being, and absoluteness of nature. But God the Supreme has been freed from all existential limitations only by having become subject to experiential qualifications of universal function. In attaining capacity for experience, the finite God also becomes subject to the necessity therefor; in achieving liberation from eternity, the Almighty encounters the barriers of time; and the Supreme could only know growth and development as a consequence of partiality of existence and incompleteness of nature, nonabsoluteness of being.

115:7.2 (1266.3) All this must be according to the Father's plan, which has predicated finite progress

зависимост от усилията, постиженията на създанията – в зависимост от настойчивостта, развитието на личността – в зависимост от вярата. Предопределяйки с това емпиричната еволюция на Висшия, Отецът е направил възможно съществуването във вселените на крайните създания и бъдещото постигане от тях – по пътя на емпиричното развитие – на божествеността на Върховността.

upon effort, creature achievement upon perseverance, and personality development upon faith. By thus ordaining the experience-evolution of the Supreme, the Father has made it possible for finite creatures to exist in the universes and, by experiential progression, sometime to attain the divinity of Supremacy.

С изключение на безусловните ценности на седемте Абсолюта, цялата реалност – включително Висшето и даже Пределният – е относителна. Фактът на Върховността е основан върху енергията на Рая, личността на Сина и действието на Съвместния Извършител, но растежът на Висшия е скрит в Божеството-Абсолют, Безусловния Абсолют и Всеобщия Абсолют. И това синтезиращо и обединяващо Божество – Бог-Висшият, е персонификация на крайната сянка, хвърляна през цялата голяма вселена на безкрайното единство от непостижимата същност на Райския Баща, Първия Източник и Център.

115:7.3 (1266.4) Including the Supreme and even the Ultimate, all reality, excepting the unqualified values of the seven Absolutes, is relative. The fact of Supremacy is predicated on Paradise power, Son personality, and Conjoint action, but the growth of the Supreme is involved in the Deity Absolute, the Unqualified Absolute, and the Universal Absolute. And this synthesizing and unifying Deity — God the Supreme — is the personification of the finite shadow cast athwart the grand universe by the infinite unity of the unsearchable nature of the Paradise Father, the First Source and Center.

В степента, в която тайнствените съюзи действат непосредствено на крайно ниво, те влизат в съприкосновение с Висшия – това Божество, което е средоточие и космическа съвкупност на крайните ограничения, налагани върху същността на Абсолюта на Актуалното и Абсолюта на Потенциалното.

115:7.4 (1266.5) To the extent that the triodities are directly operative on the finite level, they impinge upon the Supreme, who is the Deity focalization and cosmic summation of the finite qualifications of the natures of the Absolute Actual and the Absolute Potential.

Райската Троица се смята за абсолютна неизбежност; Седемте Главни Духа са очевидно Троични неизбежности; актуализацията на Висшия в енергия-разум-дух-личност вероятно е еволюционна неизбежност.

115:7.5 (1266.6) The Paradise Trinity is considered to be the absolute inevitability; the Seven Master Spirits are apparently Trinity inevitabilities; the power-mind-spirit-personality actualization of the Supreme must be the evolutionary inevitability.

По всяка вероятност Бог-Висшият не е бил неизбежен в безусловната безкрайност, но той изглежда такъв на всички нива на относителност. Той е неотменим фокусиращ, сумиращ и обхващащ началото на еволюционния опит, ефективно обединяващ резултатите от дадения метод за възприемане на реалността в същността на своята Божественост. И всичко това той очевидно извършва, за да допринесе за появата на *неизбежното възникване* — свръхопита и свръхкрайното проявление на Бог-Пределния.

115:7.6 (1266.7) God the Supreme does not appear to have been inevitable in unqualified infinity, but he seems to be on all relativity levels. He is the indispensable focalizer, summarizer, and encompasser of evolutionary experience, effectively unifying the results of this mode of reality perception in his Deity nature. And all this he appears to do for the purpose of contributing to the appearance of the *inevitable eventuation,* the superexperience and superfinite manifestation of God the Ultimate.

Висшето Същество е невъзможно да бъде осъзнато напълно, без да се вземат под внимание източникът, функцията и предназначението: връзката с пораждащата Троица, вселената на своята дейност и Троицата-Пределната на непосредственото му предназначение.

115:7.7 (1267.1) The Supreme Being cannot be fully appreciated without taking into consideration source, function, and destiny: relationship to the originating Trinity, the universe of activity, and the Trinity Ultimate of immediate destiny.

В процеса на сумиране на еволюционния опит Висшият съединява крайното с абсонитното – така, както разумът на

115:7.8 (1267.2) By the process of summating evolutionary experience the Supreme connects the finite with the absonite, even as the mind of the

Съвместния Извършител интегрира божествената духовност на личностния Син с неизменните енергии на райския еталон и както присъствието на Всеобщия Абсолют обединява активацията на Божеството с реактивността на Безусловния. И даденото единство очевидно е разкриване на неоткритото влияние на изначалното единство на Първия Баща-Причина, Източник-Еталон на всички неща и всички същества.

[Подготвено от Могъщ Посланик, временно пребиваващ на Урантия.]

Conjoint Actor integrates the divine spirituality of the personal Son with the immutable energies of the Paradise pattern, and as the presence of the Universal Absolute unifies Deity activation with the Unqualified reactivity. And this unity must be a revelation of the undetected working of the original unity of the First Father-Cause and Source-Pattern of all things and all beings.

115:7.9 (1267.3) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Документ 116. Всемогъщият-Висшият

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 116. ВСЕМОГЪЩИЯТ-ВИСШИЯТ

Секции

Въведение
1. Висшият Разум
2. Всемогъщият и Бог-Седмократният
3. Всемогъщият и Райското Божество
4. Всемогъщият и Висшите Създатели
5. Всемогъщият и Седмократните Управляващи
6. Господството на Духа
7. Живият организъм на Голямата Вселена

Въведение

АКО човекът осъзнаеше, че на неговите Създатели – на неговите непосредствени ръководители – е присъща не само божественост, но и крайност и че Бог на времето и пространството е еволюиращо и неабсолютно Божество, то противоречията на временните неравенства биха престанали да бъдат непонятни религиозни парадокси. Би било прекратено проституирането на религиозната вяра в угода на социалното самодоволство на щастливците и тя не би служила само за едното поощрение на стоическото смирение на нещастните жертви на социалната бедност.

Наблюдавайки възвишено-съвършените сфери на Хавона, би било толкова обосновано, колкото и логично да се предположи, че те са създадени от съвършен, безкраен и абсолютен Създател. Но всяко обективно същество, изхождащо от тези основания и логика и наблюдаващо объркването, несъвършенствата и несправедливостите на

PAPER 116
THE ALMIGHTY SUPREME

SECTIONS

Introduction
1. The Supreme Mind
2. The Almighty and God the Sevenfold
3. The Almighty and Paradise Deity
4. The Almighty and the Supreme Creators
5. The Almighty and the Sevenfold Controllers
6. Spirit Dominance
7. The Living Organism of the Grand Universe

INTRODUCTION

116:0.1 (1268.1) IF MAN recognized that his Creators — his immediate supervisors — while being divine were also finite, and that the God of time and space was an evolving and nonabsolute Deity, then would the inconsistencies of temporal inequalities cease to be profound religious paradoxes. No longer would religious faith be prostituted to the promotion of social smugness in the fortunate while serving only to encourage stoical resignation in the unfortunate victims of social deprivation.

116:0.2 (1268.2) When viewing the exquisitely perfect spheres of Havona, it is both reasonable and logical to believe they were made by a perfect, infinite, and absolute Creator. But that same reason and logic would compel any honest being, when viewing the turmoil, imperfections, and inequities of Urantia, to conclude that your world had been made by, and was being managed by,

Урантия, не може да не стигне до заключението, че вашият свят е сътворен и се управлява от Създатели, които са субабсолютни, предбезкрайни и далеч не съвършени.

Creators who were subabsolute, preinfinite, and other than perfect.

Емпиричният растеж подразбира партньорство между създанията и Създателя – съюз на Бога и човека. Растежът е отличителният признак на емпиричното Божество: Хавона не претърпя растеж; Хавона е и винаги е била; тя е екзистенциална, както и вечните Богове, които са неин източник. Но голямата вселена се характеризира с растеж.

116:0.3 (1268.3) Experiential growth implies creature-Creator partnership — God and man in association. Growth is the earmark of experiential Deity: Havona did not grow; Havona is and always has been; it is existential like the everlasting Gods who are its source. But growth characterizes the grand universe.

Всемогъщият-Висшият е живо и еволюиращо Божество на енергия и личност. Неговите настоящи владения – голямата вселена, също са растяща сфера на енергия и личност. Неговото предназначение е съвършенството, но неговият днешен опит включва елементи на растежа и незавършения статут.

116:0.4 (1268.4) The Almighty Supreme is a living and evolving Deity of power and personality. His present domain, the grand universe, is also a growing realm of power and personality. His destiny is perfection, but his present experience encompasses the elements of growth and incomplete status.

Висшето Същество функционира: на първо място в централната вселена – като духовна личност, на второ място в голямата вселена – като Бог-Всемогъщия, енергийна личност. Третата функция на Висшия в мирозданието понастоящем е скрита, съществуваща само като неизвестен потенциал на разума. Никой не знае какво именно ще разкрие този трети стадий от развитието на Висшето Същество. Някои предполагат, че след утвърждаването на свръхвселените в светлината и живота Висшият ще управлява от Уверса като всемогъщ емпиричен властелин на голямата вселена и едновременно ще разширява сферата на своето владичество като свръхмогъщ властелин на вселените на външното пространство. Други смятат, че третият стадий на Върховността ще бъде свързан с третото ниво на проявление на Божеството. Но никой не знае това със сигурност.

116:0.5 (1268.5) The Supreme Being functions primarily in the central universe as a spirit personality; secondarily in the grand universe as God the Almighty, a personality of power. The tertiary function of the Supreme in the master universe is now latent, existing only as an unknown mind potential. No one knows just what this third development of the Supreme Being will disclose. Some believe that, when the superuniverses are settled in light and life, the Supreme will become functional from Uversa as the almighty and experiential sovereign of the grand universe while expanding in power as the superalmighty of the outer universes. Others speculate that the third stage of Supremacy will involve the third level of Deity manifestation. But none of us really know.

1. ВИСШИЯТ РАЗУМ

Опитът на развиващата се личност на всяко създание е едно от стъпалата на опита на Всемогъщия-Висшия. Разумното подчиняване на всеки физически сегмент от свръхвселените е част от растящото управление на Всемогъщия-Висшия. Творческият синтез на енергията и личността е част от съзидателната подбуда, присъща на Висшия Разум, и е самата същност на еволюционния растеж на единството във Висшето Същество.

Съюзът на енергийните и личностни

1. THE SUPREME MIND

116:1.1 (1268.6) The experience of every evolving creature personality is a phase of the experience of the Almighty Supreme. The intelligent subjugation of every physical segment of the superuniverses is a part of the growing control of the Almighty Supreme. The creative synthesis of power and personality is a part of the creative urge of the Supreme Mind and is the very essence of the evolutionary growth of unity in the Supreme Being.

116:1.2 (1269.1) The union of the power and

атрибути на Върховността е функция на Висшия Разум; и следствието на завършената еволюция на Всемогъщия-Висшия ще бъде единното и личностно Божество, а не просто слабо съгласувана асоциация на божествените атрибути. В по-широка перспектива няма да има Всемогъщ отделно от Висшия, Висш отделно от Всемогъщия.

В течение на еволюционните епохи потенциалът на физическата енергия на Висшия е заключен в Седем Висши Управляващи Енергии, а неговият интелектуален потенциал почива в Седемте Главни Духа. Безкрайният Разум е функция на Безкрайния Дух, космическият разум – служенето на Седемте Главни Духа; Висшият Разум претърпява процес на актуализация в координацията на голямата вселена и функционална асоциация с разкриването и постигането на Бог-Седмократния.

Пространствено-времевият разум – космическият разум, действа различно в седемте свръхвселени, но с помощта на неизвестен на нас асоциативен метод той се координира във Висшето Същество. Върховното управление на голямата вселена, осъществявано от Всемогъщия, не се отнася изключително към физическия и духовния планове. В седемте свръхвселени то е главно материално и духовно, но съществуват и такива феномени на Висшето, които са едновременно и интелектуални, и духовни.

Ние действително знаем за разума на Върховността по-малко, отколкото за всеки друг аспект на това развиващо се Божество. Този разум е безспорно активен в цялата голяма вселена и се смята, че той притежава потенциално предназначение, свързано с изпълнението на необичайно широката си функция в мирозданието. Но едно знаем със сигурност: докато физическото начало е способно да достигне предела на своя растеж и духът може да се сдобие със съвършенството на своето развитие, разумът никога няма да престане да прогресира – той е емпиричен метод за нескончаем прогрес. Висшият е емпирично Божество и затова той никога няма да постигне окончателност на развитие на разума.

personality attributes of Supremacy is the function of Supreme Mind; and the completed evolution of the Almighty Supreme will result in one unified and personal Deity — not in any loosely co-ordinated association of divine attributes. From the broader perspective, there will be no Almighty apart from the Supreme, no Supreme apart from the Almighty.

116:1.3 (1269.2) Throughout the evolutionary ages the physical power potential of the Supreme is vested in the Seven Supreme Power Directors, and the mind potential reposes in the Seven Master Spirits. The Infinite Mind is the function of the Infinite Spirit; the cosmic mind, the ministry of the Seven Master Spirits; the Supreme Mind is in process of actualizing in the co-ordination of the grand universe and in functional association with the revelation and attainment of God the Sevenfold.

116:1.4 (1269.3) The time-space mind, the cosmic mind, is differently functioning in the seven superuniverses, but it is co-ordinated by some unknown associative technique in the Supreme Being. The Almighty overcontrol of the grand universe is not exclusively physical and spiritual. In the seven superuniverses it is primarily material and spiritual, but there are also present phenomena of the Supreme which are both intellectual and spiritual.

116:1.5 (1269.4) We really know less about the mind of Supremacy than about any other aspect of this evolving Deity. It is unquestionably active throughout the grand universe and is believed to have a potential destiny of master universe function which is of vast extent. But this we do know: Whereas physique may attain completed growth, and whereas spirit may achieve perfection of development, mind never ceases to progress — it is the experiential technique of endless progress. The Supreme is an experiential Deity and therefore never achieves completion of mind attainment.

2. ВСЕМОГЪЩИЯТ И БОГ-СЕДМОКРАТНИЯТ

Управлението на вселенското енергийно присъствие на Всемогъщия произхожда едновременно с появата върху арената на космическото действие на висшите създатели

2. THE ALMIGHTY AND GOD THE SEVENFOLD

116:2.1 (1269.5) The appearance of the universe power presence of the Almighty is concomitant with the appearance on the stage of cosmic action of the high creators and controllers of the

и управители на еволюционните свръхвселени.

Бог-Висшият придобива своите духовни и личностни атрибути от Райската Троица, но актуализацията на неговата енергия се осъществява в действията на Синовете-Създатели, Извечно Древните и Главните Духове, чиито съвместни актове са източникът на неговото нарастващо могъщество като всесилен властелин в седемте свръхвселени и по отношение на тях.

Безусловното Райско Божество е непостижимо за еволюиращите създания на времето и пространството. Вечността и безкрайността ознаменуват себе си с такова ниво на божествена реалност, което е недостъпно за разбирането на пространствено-времевите създания. Безкрайността на Божеството и абсолютността на владичеството са неотменими качества на Райската Троица, а Троицата представлява реалност, която в определен смисъл излиза извън пределите на разбиране на смъртния човек. На пространствено-времевите създания са нужни първопричини, съотношения и предназначения, за да осмислят съществуващите във вселената връзки и да разберат значението на заключените в божествеността ценности. Затова Райското Божество смекчава и по друг начин обуславя извънрайските олицетворения на божествеността, с това пораждайки Висшите Създатели и техните партньори, които извечно носят светлината на живота във все нови и нови предели, все по-далеч от нейния Райски източник, докато не намери своето най-отдалечено и прекрасно изражение в земните животи, преживявани от посвещенческите Синове в еволюционните светове.

Такъв е произходът на Бог-Седмократния, последователните нива на когото се срещат със смъртния човек в следния порядък:

1. Синовете-Създатели (и Съзидателните Духове).

2. Извечно Древните.

3. Седемте Главни Духа.

4. Висшето Същество.

5. Съвместният Извършител.

6. Вечният Син.

7. Всеобщият Баща.

Първите три нива са Висшите Създатели; трите последни нива са Райските Божества. Висшето извечно заема промеждутъчно положение като емпирично духовно олицетворение на Райската Троица и

evolutionary superuniverses.

116:2.2 (1269.6) God the Supreme derives his spirit and personality attributes from the Paradise Trinity, but he is power-actualizing in the doings of the Creator Sons, the Ancients of Days, and the Master Spirits, whose collective acts are the source of his growing power as almighty sovereign to and in the seven superuniverses.

116:2.3 (1269.7) Unqualified Paradise Deity is incomprehensible to the evolving creatures of time and space. Eternity and infinity connote a level of deity reality which time-space creatures cannot comprehend. Infinity of deity and absoluteness of sovereignty are inherent in the Paradise Trinity, and the Trinity is a reality which lies somewhat beyond the understanding of mortal man. Time-space creatures must have origins, relativities, and destinies in order to grasp universe relationships and to understand the meaning values of divinity. Therefore does Paradise Deity attenuate and otherwise qualify the extra-Paradise personalizations of divinity, thus bringing into existence the Supreme Creators and their associates, who ever carry the light of life farther and farther from its Paradise source until it finds its most distant and beautiful expression in the earth lives of the bestowal Sons on the evolutionary worlds.

116:2.4 (1270.1) And this is the origin of God the Sevenfold, whose successive levels are encountered by mortal man in the following order:

116:2.5 (1270.2) 1. The Creator Sons (and Creative Spirits).

116:2.6 (1270.3) 2. The Ancients of Days.

116:2.7 (1270.4) 3. The Seven Master Spirits.

116:2.8 (1270.5) 4. The Supreme Being.

116:2.9 (1270.6) 5. The Conjoint Actor.

116:2.10 (1270.7) 6. The Eternal Son.

116:2.11 (1270.8) 7. The Universal Father.

116:2.12 (1270.9) The first three levels are the Supreme Creators; the last three levels are the Paradise Deities. The Supreme ever intervenes as the experiential spirit personalization of the Paradise Trinity and as the experiential focus of

емпирично средоточие на всемогъщата еволюционна енергия на породените от Райските Божества създания. Висшето Същество е максимално разкриване на Божеството за седемте свръхвселени и за настоящата вселенска епоха.

Изхождайки от логиката на смъртните, би могло да се направи изводът, че емпиричното възсъединяване на съвкупните действия на първите три нива на Бог-Седмократния би било равностойно на нивото на Райското Божество, но това не е така. Райското Божество е *екзистенциално* Божество. Висшите Създатели в своето божествено единство на енергия и личност представляват себе си и изразяват нов силов потенциал на *емпиричното* Божество. И този имащ емпиричен произход силов потенциал влиза в неизбежен съюз с емпиричното Божество с троичен произход – Висшето Същество.

Бог-Висшият не е Райската Троица, както не е той и нито един от тези свръхвселенски Създатели, чиито функции действително синтезира в своето еволюиращо всемогъщество, нито всички тях в съвкупност. Макар че източникът на произхода на Бог-Висшия да е Троицата, за еволюционните създания той става енергийна личност едва чрез координиращите функции на трите първи нива на Бог-Седмократния. Понастоящем Всемогъщият-Висшият се реализира във времето и пространството чрез дейността на Висшите Съзидателни Личности така, както във вечността Съвместният Извършител мигновено възниква по волята на Всеобщия Баща и Вечния Син. Тези същества, принадлежащи към първите три нива на Бог-Седмократния, са самата същност и източник на енергии на Всемогъщия-Висшия. Затова те трябва извечно да го съпровождат и да поддържат неговите административни действия.

the evolutionary almighty power of the creator children of the Paradise Deities. The Supreme Being is the maximum revelation of Deity to the seven superuniverses and for the present universe age.

116:2.13 (1270.10) By the technique of mortal logic it might be inferred that the experiential reunification of the collective acts of the first three levels of God the Sevenfold would equivalate to the level of Paradise Deity, but such is not the case. Paradise Deity is *existential* Deity. The Supreme Creators, in their divine unity of power and personality, are constitutive and expressive of a new power potential of *experiential* Deity. And this power potential of experiential origin finds inevitable and inescapable union with the experiential Deity of Trinity origin — the Supreme Being.

116:2.14 (1270.11) God the Supreme is not the Paradise Trinity, neither is he any one or all of those superuniverse Creators whose functional activities actually synthesize his evolving almighty power. God the Supreme, while of origin in the Trinity, becomes manifest to evolutionary creatures as a personality of power only through the co-ordinated functions of the first three levels of God the Sevenfold. The Almighty Supreme is now factualizing in time and space through the activities of the Supreme Creator Personalities, even as in eternity the Conjoint Actor flashed into being by the will of the Universal Father and the Eternal Son. These beings of the first three levels of God the Sevenfold are the very nature and source of the power of the Almighty Supreme; therefore must they ever accompany and sustain his administrative acts.

3. ВСЕМОГЪЩИЯТ И РАЙСКОТО БОЖЕСТВО

Дейността на Райските Божества е не само непосредствена, чрез обхващащите цялата вселена гравитационни контури, но и опосредствана, осъществявана чрез различни посредници и други проявления, като например:

1 . *Средоточията на разума на Третия Източник и Център.* Крайните области на енергията и духа буквално се скрепват от присъствията на разума на Съвместния Извършител. Това е вярно за широкия спектър

3. THE ALMIGHTY AND PARADISE DEITY

116:3.1 (1270.12) The Paradise Deities not only act directly in their gravity circuits throughout the grand universe, but they also function through their various agencies and other manifestations, such as:

116:3.2 (1270.13) 1. *The mind focalizations of the Third Source and Center.* The finite domains of energy and spirit are literally held together by the mind presences of the Conjoint Actor. This is true from the Creative Spirit in a local universe through the Reflective Spirits of a superuniverse to the Master

на духовните същества, започвайки със Създателния Дух на локалната вселена, Отражателните Духове на свръхвселената и завършвайки с Главните Духове на голямата вселена. Контурите на разума, изхождащи от тези разнообразни разумни същества, представляват космическата арена, на която създанията правят своя избор. Разумът е еластичната реалност, с която с такава лекота могат да се разпореждат и създания, и Създатели; това е най-важното звено, съединяващо материята и духа. Посвещаването на разума на Третия Източник и Център обединява духовното лице на Бог-Висшия с емпиричната енергия на еволюционния Всемогъщ.

Spirits in the grand universe. The mind circuits emanating from these varied intelligence focuses represent the cosmic arena of creature choice. Mind is the flexible reality which creatures and Creators can so readily manipulate; it is the vital link connecting matter and spirit. The mind bestowal of the Third Source and Center unifies the spirit person of God the Supreme with the experiential power of the evolutionary Almighty.

2 . *Разкриване личността на Втория Източник и Център.* Присъствието на разума на Съвместния Извършител обединява божествения дух с конфигурацията на енергия. Посвещенческите инкарнации на Вечния Син и неговите Райски Синове обединяват, а фактически сливат в едно цяло божествената същност на Създателя с еволюиращата същност на създанието. Висшият е и създание, и създател; възможността за неговото съществуване в такова качество се разкрива в посвещенческите деяния на Вечния Син и неговите неподчинени и подчинени Синове. Синовете от посвещенческата категория – Михаил и Авоналовците, действително прибавят към своята божествена същност и неподправената същност на създанията, която стана тяхна собствена за сметка на преживяването на настоящия живот на създанията в еволюционните светове. Когато божественото става подобно на човешкото, такова отношение носи в себе си възможността за превръщането на човешкото в божествено.

116:3.3 (1271.1) 2. *The personality revelations of the Second Source and Center.* The mind presences of the Conjoint Actor unify the spirit of divinity with the pattern of energy. The bestowal incarnations of the Eternal Son and his Paradise Sons unify, actually fuse, the divine nature of a Creator with the evolving nature of a creature. The Supreme is both creature and creator; the possibility of his being such is revealed in the bestowal actions of the Eternal Son and his co-ordinate and subordinate Sons. The bestowal orders of sonship, the Michaels and the Avonals, actually augment their divine natures with bona fide creature natures which have become theirs by the living of the actual creature life on the evolutionary worlds. When divinity becomes like humanity, inherent in this relationship is the possibility that humanity can become divine.

3. *Присъствието на Първия Източник и Център, пребиваващ в създанията.* Разумът обединява духовните причинности с енергийните реакции; посвещенческото служене обединява низхождането на божествеността с възхода на създанията; и пребиващите в създанията частици на Всеобщия Баща действително обединяват еволюиращите създания с Бога в Рая. Съществуват много подобни разновидности на духовното присъствие на Отеца, които се вселяват в многобройните категории личности, а в смъртния човек такива божествени частици на Бога са Настройчиците на Съзнанието. Тайнствените Наставници стават за човека това, което Райската Троица е за Висшето Същество. Настройчиците са абсолютни основи, а на абсолютните основи, в резултат от свободния избор, може да се развие божествената реалност на вечностната

116:3.4 (1271.2) 3. *The indwelling presences of the First Source and Center.* Mind unifies spirit causations with energy reactions; bestowal ministry unifies divinity descensions with creature ascensions; and the indwelling fragments of the Universal Father actually unify the evolving creatures with God on Paradise. There are many such presences of the Father which indwell numerous orders of personalities, and in mortal man these divine fragments of God are the Thought Adjusters. The Mystery Monitors are to human beings what the Paradise Trinity is to the Supreme Being. The Adjusters are absolute foundations, and upon absolute foundations freewill choice can cause to be evolved the divine reality of an eternaliter nature, finaliter nature in the case of man, Deity nature in God the Supreme.

същност: за човека – това е завършилият, за Божеството – Бог-Висшият.

Посвещаването на създанията, осъществявано от Райските категории Синове, позволява на тези божествени Синове да обогатят своите личности за сметка на придобиването на действителна същност на вселенските създания, докато за самите създания такива посвещения неизменно разкриват Райския път за постигане на божествеността. Посвещенията на Настройчиците на Всеобщия Баща му позволяват да привлече към себе си личностите на притежаващите свободен избор волеви създания. И във всички такива отношения, съществуващи в крайните вселени, Съвместният Извършител е неизменен източник на служене на разума, благодарение на който се осъществяват тези действия.

С помощта на тези и много други методи Райските Божества участват в еволюционните процеси на времето, разкриващи се на въртящите се планети на пространството и достигащи своята кулминация във Висшето – личностно следствие от цялата еволюция.

116:3.5 (1271.3) The creature bestowals of the Paradise orders of sonship enable these divine Sons to enrich their personalities by the acquisition of the actual nature of universe creatures, while such bestowals unfailingly reveal to the creatures themselves the Paradise path of divinity attainment. The Adjuster bestowals of the Universal Father enable him to draw the personalities of the volitional will creatures to himself. And throughout all these relationships in the finite universes the Conjoint Actor is the ever-present source of the mind ministry by virtue of which these activities take place.

116:3.6 (1271.4) In these and many other ways do the Paradise Deities participate in the evolutions of time as they unfold on the circling planets of space, and as they culminate in the emergence of the Supreme personality consequence of all evolution.

4. ВСЕМОГЪЩИЯТ И ВИСШИТЕ СЪЗДАТЕЛИ

Единството на Висшето Цяло зависи от постепенното обединяване на крайните части; актуализацията на Висшето е следствие и производно именно от тези обединения на факторите на върховността – създатели, създания, интелекти и енергии на вселените.

В продължение на тези епохи, когато суверенността на Върховността претърпява развитие във времето, всемогъщата енергия на Висшето зависи от Божествените действия на Бог-Седмократния, при което явно съществуват особено тесни отношения между Висшето Същество и Съвместния Извършител заедно с неговите първични личности – Седемте Главни Духа. Както Съвместният Извършител, така и Безкрайният Дух действат по много начини, компенсиращи несъвършенството на еволюционното Божество, и поддържат много тесни отношения с Висшия. В определена степен толкова тесни отношения с Висшето съществуват и в Главните Духове, особено в Седмия Главен Дух, който говори от името на Висшия. Този Главен Дух познава Висшия – той поддържа с него лична връзка.

На ранния стадий от съставянето на плана за сътворението на свръхвселените

4. THE ALMIGHTY AND THE SUPREME CREATORS

116:4.1 (1271.5) The unity of the Supreme Whole is dependent on the progressive unification of the finite parts; the actualization of the Supreme is resultant from, and productive of, these very unifications of the factors of supremacy — the creators, creatures, intelligences, and energies of the universes.

116:4.2 (1272.1) During those ages in which the sovereignty of Supremacy is undergoing its time development, the almighty power of the Supreme is dependent on the divinity acts of God the Sevenfold, while there seems to be a particularly close relationship between the Supreme Being and the Conjoint Actor together with his primary personalities, the Seven Master Spirits. The Infinite Spirit as the Conjoint Actor functions in many ways which compensate the incompletion of evolutionary Deity and sustains very close relations to the Supreme. This closeness of relationship is shared in measure by all of the Master Spirits but especially by Master Spirit Number Seven, who speaks for the Supreme. This Master Spirit knows — is in personal contact with — the Supreme.

116:4.3 (1272.2) Early in the projection of the superuniverse scheme of creation, the Master

Главните Духове се обединиха с породилата ги Троица в съвместно създаване на четиридесет и деветте Отражателни Духа, а Висшето Същество от своя страна осъществи творчески акт, станал кулминацията на съвместните актове на Райската Троица и съзидателните деца на Райското Божество. Появи се Маджестон, явяващ се оттогава средоточие на космическото присъствие на Висшия Разум, докато Главните Духове остават източници-центрове на обширното служене на космическия разум.

Spirits joined with the ancestral Trinity in the cocreation of the forty-nine Reflective Spirits, and concomitantly the Supreme Being functioned creatively as the culminator of the conjoined acts of the Paradise Trinity and the creative children of Paradise Deity. Majeston appeared and ever since has focalized the cosmic presence of the Supreme Mind, while the Master Spirits continue as source-centers for the far-flung ministry of the cosmic mind.

Но Главните Духове продължават да контролират Отражателните Духове. Седмият Главен Дух (осъществяващ общо наблюдение над Орвонтон от централната вселена) поддържа лична връзка с намиращите се на Уверса седем Отражателни Духа (и осъществява общо наблюдение над тях). При изпълнение на контролно-административни функции между свръхвселените или в пределите на свръхвселената той използва отражателна връзка с Отражателните Духове от своя собствен тип, които се намират в столицата на всяка свръхвселена.

116:4.4 (1272.3) But the Master Spirits continue in supervision of the Reflective Spirits. The Seventh Master Spirit is (in his overall supervision of Orvonton from the central universe) in personal contact with (and has overcontrol of) the seven Reflective Spirits located on Uversa. In his inter- and intrasuperuniverse controls and administrations he is in reflective contact with the Reflective Spirits of his own type located on each superuniverse capital.

Тези Главни Духове не само поддържат и разширяват владичеството на Върховността, но на свой ред изпитват въздействието на съзидателните замисли на Висшия. Обикновено съвместните творения на Главните Духове се отнасят към полуматериалния тип (управляващите енергиите и т.н.), докато индивидуалните творения принадлежат към духовния тип (свръхнафими и т.н.). Но когато Главните Духове *съвместно* създали Седемте Духа на Кръговете в отговор на волята и замисъла на Висшето Същество, то следва да се отбележи, че те са произвели духовно, а не материално или полуматериално потомство.

116:4.5 (1272.4) These Master Spirits are not only the supporters and augmenters of the sovereignty of Supremacy, but they are in turn affected by the creative purposes of the Supreme. Ordinarily, the collective creations of the Master Spirits are of the quasi-material order (power directors, etc.), while their individual creations are of the spiritual order (supernaphim, etc.). But when the Master Spirits *collectively* produced the Seven Circuit Spirits in response to the will and purpose of the Supreme Being, it is to be noted that the offspring of this creative act are spiritual, not material or quasi-material.

Това, което се отнася към Главните Духове на свръхвселените, се отнася и до триединните управители на тези свръхтворения – Извечно Древните. Тези олицетворения на справедливостта и правосъдието на Троицата във времето и пространството са практически лостове за мобилизация на всемогъществото на Висшия, изпълняващи функцията на седмократни средоточия на еволюцията на тринитарното владичество в регионите на времето и пространството. Намирайки се на половината път между Рая и еволюционните светове, тези властелини на троичния произход виждат и двете страни, познават и двете страни и съгласуват и двете страни.

116:4.6 (1272.5) And as it is with the Master Spirits of the superuniverses, so is it with the triune rulers of these supercreations — the Ancients of Days. These personifications of Trinity justice-judgment in time and space are the field fulcrums for the mobilizing almighty power of the Supreme, serving as the sevenfold focal points for the evolution of trinitarian sovereignty in the domains of time and space. From their vantage point midway between Paradise and the evolving worlds, these Trinity-origin sovereigns see both ways, know both ways, and co-ordinate both ways.

Но истинските лаборатории, в които се разработват експериментите с разума, изследванията на галактиките, методите за

116:4.7 (1272.6) But the local universes are the real laboratories in which are worked out the mind experiments, galactic adventures, divinity

разкриването на божествеността и развитието на личността, са локалните вселени, в своята космическа съвкупност образуващи действителния фундамент, на който Висшият достига еволюцията на своето божествено начало в опита и посредством опита.

unfoldings, and personality progressions which, when cosmically totaled, constitute the actual foundation upon which the Supreme is achieving deity evolution in and by experience.

В локалните вселени даже Създателите еволюират: духовното присъствие на Съвместния Извършител преминава развитие от средоточието на живата енергия до божествената личност на Вселенския Майчински Дух; Синът-Създател преминава пътя от екзистенциалната Райска Божественост до емпиричната същност на висшето владичество. Локалните вселени са отправни точки на истинската еволюция – местата на поява на действително несъвършени личности, дарени със способността по собствена воля да участват в създаването на самите себе си такива, каквито им е съдено да станат.

116:4.8 (1272.7) In the local universes even the Creators evolve: The presence of the Conjoint Actor evolves from a living power focus to the status of the divine personality of a Universe Mother Spirit; the Creator Son evolves from the nature of existential Paradise divinity to the experiential nature of supreme sovereignty. The local universes are the starting points of true evolution, the spawning grounds of bona fide imperfect personalities endowed with the freewill choice of becoming cocreators of themselves as they are to be.

В своите посвещения на еволюционните светове Синовете-Арбитри с времето придобиват същност, изразяваща божествеността на Рая в емпиричното обединение с висшите духовни ценности на материалната човешка природа. В тези и други посвещения Създателите Михаиловци също придобиват същността на своите деца в локалните вселени и способността да виждат космоса с техните очи. Такива Синове-Властелини се приближават към съвършенството на овладяването на субвърховния опит; а когато тяхното пълновластие в локалните вселени се разширява и включва в себе си свързаните с тях Съзидателни Духове, то може да се каже, че то се приближава към пределите на върховността по отношение на днешните потенциали на еволюционната голяма вселена.

116:4.9 (1273.1) The Magisterial Sons in their bestowals upon the evolutionary worlds eventually acquire natures expressive of Paradise divinity in experiential unification with the highest spiritual values of material human nature. And through these and other bestowals the Michael Creators likewise acquire the natures and cosmic viewpoints of their actual local universe children. Such Master Creator Sons approximate the completion of subsupreme experience; and when their local universe sovereignty is enlarged to embrace the associated Creative Spirits, it may be said to approximate the limits of supremacy within the present potentials of the evolutionary grand universe.

Когато посвещенческите Синове откриват за човека нови пътища за търсене на Бога, те не творят тези пътища за постигане на божествеността, а освещават вечните стълбове по пътя на прогреса, водещи чрез присъствието на Висшия към Райския Баща.

116:4.10 (1273.2) When the bestowal Sons reveal new ways for man to find God, they are not creating these paths of divinity attainment; rather are they illuminating the everlasting highways of progression which lead through the presence of the Supreme to the person of the Paradise Father.

Локалната вселена е отправният пункт за личностите, които са най-отдалечени от Бога и които затова са способни да изпитат най-голяма степен на духовен възход във вселената, да постигнат максимално емпирично участие в сътворяването на самите себе си. Същите тези локални вселени подобно на това представляват опит с максимално възможна дълбочина за низходящите личности и значението на този опит за такива личности е също толкова смислено, колкото значението на опита от възхода към Рая за еволюиращите създания.

116:4.11 (1273.3) The local universe is the starting place for those personalities who are farthest from God, and who can therefore experience the greatest degree of spiritual ascent in the universe, can achieve the maximum of experiential participation in the cocreation of themselves. These same local universes likewise provide the greatest possible depth of experience for the descending personalities, who thereby achieve something which is to them just as meaningful as the Paradise ascent is to an evolving creature.

Очевидно смъртният човек е необходим за пълнотата на функцията на Бог-Седмократния в процеса на постигането от тази група божествени същества на своя апогей – актуализацията на Висшия. Съществуват много други вселенски личности, които са също толкова необходими за установяването на всемогъщата енергия на Висшия, но настоящото описание се дава за наставление на хората и затова то в значителна степен е ограничено от тези фактори, които влияят на еволюцията на Бог-Седмократния, които имат отношение към смъртния човек.

116:4.12 (1273.4) Mortal man appears to be necessary to the full function of God the Sevenfold as this divinity grouping culminates in the actualizing Supreme. There are many other orders of universe personalities who are equally necessary to the evolution of the almighty power of the Supreme, but this portrayal is presented for the edification of human beings, hence is largely limited to those factors operating in the evolution of God the Sevenfold which are related to mortal man.

5. ВСЕМОГЪЩИЯТ И СЕДМОКРАТНИТЕ УПРАВЛЯВАЩИ

Вие вече знаете за връзката на Бог-Седмократния с Висшето Същество и сега трябва да разбирате, че Седмократният включва и управляващите, и създателите на голямата вселена. Към седмократните управляващи на голямата вселена се отнасят следните същества:

1. Главните Физически Регулатори.

2. Висшите Енергийни Центрове.

3. Висшите Управляващи Енергията.

4. Всемогъщият-Висшият.

5. Богът на Действието – Безкрайният Дух.

6. Райският Остров.

7. Източникът на Рая — Всеобщият Баща.

Тези седем групи са функционално неотделими от Бог-Седмократния и образуват нивото на физическо управление, осъществявано от това обединение на Божествата.

В свръхвселенски смисъл разделянето на енергиите и духа (произхождащо от съвместното присъствие на Вечния Син и Райския Остров) получи символичен израз, когато Седемте Главни Духа се обединиха за извършването на своя първи съвместен творчески акт. Това събитие ознаменува появата на Седемте Висши Управляващи Енергията. Едновременно с това стана отделянето на духовните контури на Главните Духове, рязко отличаващи се от физическата дейност, оставаща във владение на управляващите енергията, и веднага се появи космическият разум – новият фактор, координиращ материята и духа.

5. THE ALMIGHTY AND THE SEVENFOLD CONTROLLERS

116:5.1 (1273.5) You have been instructed in the relationship of God the Sevenfold to the Supreme Being, and you should now recognize that the Sevenfold encompasses the controllers as well as the creators of the grand universe. These sevenfold controllers of the grand universe embrace the following:

116:5.2 (1273.6) 1. The Master Physical Controllers.

116:5.3 (1273.7) 2. The Supreme Power Centers.

116:5.4 (1273.8) 3. The Supreme Power Directors.

116:5.5 (1273.9) 4. The Almighty Supreme.

116:5.6 (1273.10) 5. The God of Action — the Infinite Spirit.

116:5.7 (1273.11) 6. The Isle of Paradise.

116:5.8 (1273.12) 7. The Source of Paradise — the Universal Father.

116:5.9 (1273.13) These seven groups are functionally inseparable from God the Sevenfold and constitute the physical-control level of this Deity association.

116:5.10 (1273.14) The bifurcation of energy and spirit (stemming from the conjoint presence of the Eternal Son and the Paradise Isle) was symbolized in the superuniverse sense when the Seven Master Spirits unitedly engaged in their first act of collective creation. This episode witnessed the appearance of the Seven Supreme Power Directors. Concomitant therewith the spiritual circuits of the Master Spirits contrastively differentiated from the physical activities of power director supervision, and immediately did the cosmic mind appear as a new factor co-ordinating matter and spirit.

Всемогъщият-Висшият еволюира като върховен управляващ на физическото могъщество на голямата вселена. В настоящата вселенска епоха този потенциал на физическо могъщество изглежда съсредоточен в Седемте Висши Управляващи Енергията, действащи чрез стационарните местоположения на енергийните центрове и подвижните присъствия на физическите регулатори.

116:5.11 (1274.1) The Almighty Supreme is evolving as the overcontroller of the physical power of the grand universe. In the present universe age this potential of physical power appears to be centered in the Seven Supreme Power Directors, who operate through the fixed locations of the power centers and through the mobile presences of the physical controllers.

Времевите вселени са несъвършени; съвършенството е тяхното предназначение. Борбата за съвършенство засяга не само интелектуалното и духовното нива, но и физическото ниво на енергията и масата. Утвърждаването на седемте свръхвселени в светлината и живота предполага постигането от тях на физическа устойчивост. Смята се, че окончателното постигане на материално равновесие ще ознаменува завършването на еволюцията на физическото управление на Всемогъщия.

116:5.12 (1274.2) The time universes are not perfect; that is their destiny. The struggle for perfection pertains not only to the intellectual and the spiritual levels but also to the physical level of energy and mass. The settlement of the seven superuniverses in light and life presupposes their attainment of physical stability. And it is conjectured that the final attainment of material equilibrium will signify the completed evolution of the physical control of the Almighty.

На ранния етап от изграждането на вселената даже Райските Създатели отделят основно внимание на материалното равновесие. Структурата на локалната вселена придобива определени контури не само в резултат от дейността на енергийните центрове, но и благодарение на пространственото присъствие на Създателния Дух. В тези ранни епохи на изграждане на локалната вселена Синът-Създател демонстрира слабо понятното свойство на управление на материята и напуска своята столична планета, едва след като локалната вселена е станала като цяло устойчива.

116:5.13 (1274.3) In the early days of universe building even the Paradise Creators are primarily concerned with material equilibrium. The pattern of a local universe takes shape not only as a result of the activities of the power centers but also because of the space presence of the Creative Spirit. And throughout these early epochs of local universe building the Creator Son exhibits a little-understood attribute of material control, and he does not leave his capital planet until the gross equilibrium of the local universe has been established.

В крайна сметка всяка енергия реагира на разума и физическите регулатори са деца на Бога на разума, активиращ еталона на Рая. Интелектуалните способности на управляващите енергията неизменно са посветени на осъществяването на физическата регулация. Тяхната борба за физическо господство над отношенията на енергията и движенията на масата се прекратява едва след постигането на крайната победа над енергията и движенията на масата, които образуват постоянната област на тяхната дейност.

116:5.14 (1274.4) In the final analysis, all energy responds to mind, and the physical controllers are the children of the mind God, who is the activator of Paradise pattern. The intelligence of the power directors is unremittingly devoted to the task of bringing about material control. Their struggle for physical dominance over the relationships of energy and the motions of mass never ceases until they achieve finite victory over the energies and masses which constitute their perpetual domains of activity.

Борбата на духа във времето и пространството се заключава в еволюцията на духовното господство над материята посредством (личностния) разум; физическата (неличностна) еволюция на вселените се заключава в съгласуването на космическата енергия и представите за устойчивостта, които се съдържат в разума, подчинен на

116:5.15 (1274.5) The spirit struggles of time and space have to do with the evolution of spirit dominance over matter by the mediation of (personal) mind; the physical (nonpersonal) evolution of the universes has to do with bringing cosmic energy into harmony with the equilibrium concepts of mind subject to the overcontrol of spirit. The total evolution of the entire grand

свръхуправлението на духа. Цялостната еволюция на съвкупната голяма вселена се заключава в личностното обединяване на контролиращия енергията разум и координирания с духа интелект и тя ще се разкрие в пълното проявление на всемогъщата енергия на Висшия.

universe is a matter of the personality unification of the energy-controlling mind with the spirit-co-ordinated intellect and will be revealed in the full appearance of the almighty power of the Supreme.

Трудността в постигането на състояние на динамично равновесие се обяснява с факта на растеж на космоса. Появата на новата енергия и новата маса постоянно поставя под заплаха контурите, установени във физическото творение. Растящата вселена е неустойчива вселена. Поради това нито една част от космическото цяло не може да придобие истинска устойчивост, докато в надлежното време не бъде постигната материална завършеност на седемте свръхвселени.

116:5.16 (1274.6) The difficulty in arriving at a state of dynamic equilibrium is inherent in the fact of the growing cosmos. The established circuits of physical creation are being continually jeopardized by the appearance of new energy and new mass. A growing universe is an unsettled universe; hence no part of the cosmic whole can find real stability until the fullness of time witnesses the material completion of the seven superuniverses.

В устойчивите вселени на светлината и живота не стават неочаквани физически явления, имащи принципно значение. Тук е постигнат относително пълен контрол над материалното творение; при все това проблемите по взаимоотношенията на устойчивите и еволюиращи вселени продължават да се намират в центъра на вниманието на Управляващите Вселенската Енергия. Но тези проблеми постепенно ще изчезнат с намаляването на творческата активност при приближаването на голямата вселена към апогея на еволюционното изразяване.

116:5.17 (1274.7) In the settled universes of light and life there are no unexpected physical events of major importance. Relatively complete control over the material creation has been achieved; still the problems of the relationship of the settled universes to the evolving universes continue to challenge the skill of the Universe Power Directors. But these problems will gradually vanish with the diminution of new creative activity as the grand universe approaches culmination of evolutionary expression.

6. ГОСПОДСТВОТО НА ДУХА

6. SPIRIT DOMINANCE

В еволюционните свръхвселени енергията-материя преобладава във всичко освен в личността, където духът чрез посредничеството на разума се стреми да придобие господстващо положение. Целта на еволюционните вселени е подчиняване на енергията-материя чрез разума, съгласуването на разума с духа и всичко това се постига благодарение на съзидателното и обединяващо присъствие на личността. По такъв начин по отношение на личността физическите системи действително стават подчинени, интелектуалните системи – съгласувани, а духовните системи – ръководни.

116:6.1 (1275.1) In the evolutionary superuniverses energy-matter is dominant except in personality, where spirit through the mediation of mind is struggling for the mastery. The goal of the evolutionary universes is the subjugation of energy-matter by mind, the co-ordination of mind with spirit, and all of this by virtue of the creative and unifying presence of personality. Thus, in relation to personality, do physical systems become subordinate; mind systems, co-ordinate; and spirit systems, directive.

Този съюз на енергия и личност се изразява на нивата на божеството във Висшия и като Висшия. Но действителната еволюция на духовното господство е такъв растеж, който е основан на свободните волеви актове на Създателите и създанията на голямата вселена.

116:6.2 (1275.2) This union of power and personality is expressive on deity levels in and as the Supreme. But the actual evolution of spirit dominance is a growth which is predicated on the freewill acts of the Creators and creatures of the grand universe.

Но абсолютните нива енергията и духа т

116:6.3 (1275.3) On absolute levels, energy and spirit

На абсолютните нива енергията и духът съставляват единно цяло. Но при прехода на други нива веднага възниква разлика и според движението на енергията и духа навън от Рая пропастта между тях се увеличава дотогава, докато в локалните вселени те не станат напълно различни. Те вече не са нито идентични, нито приличащи си едно на друго и е необходимо посредничеството на разума, за да осигури тяхната взаимовръзка.

On absolute levels, energy and spirit are one. But the moment departure is made from such absolute levels, difference appears, and as energy and spirit move spaceward from Paradise, the gulf between them widens until in the local universes they have become quite divergent. They are no longer identical, neither are they alike, and mind must intervene to interrelate them.

Фактът, че енергията може да се насочва от действията на регулиращите личности, демонстрира чувствителността на енергиите към въздействието на разума. Фактът, че масата може да се стабилизира от действията на същите тези регулатори, показва чувствителността на масата към подреждащото присъствие на разума. И фактът, че самият дух, присъстващ във волевата личност, може с помощта на разума да се стреми към подчиняване на енергията-материя, говори за потенциалното единство на цялото крайно творение.

116:6.4 (1275.4) That energy can be directionized by the action of controller personalities discloses the responsiveness of energy to mind action. That mass can be stabilized through the action of these same controlling entities indicates the responsiveness of mass to the order-producing presence of mind. And that spirit itself in volitional personality can strive through mind for the mastery of energy-matter discloses the potential unity of all finite creation.

По цялата вселена на вселените съществува взаимосвързаност на всички сили и личности. Синовете-Създатели и Съзидателните Духове зависят от сътрудничеството на енергийните центрове и физическите регулатори в организацията на вселените; дейността на Висшите Управляващи Енергията би била непълна без свръхуправлението на Главните Духове. Устройството на физическия живот на човека го прави отчасти невъзприемчив към повелите на (личностния) разум. На свой ред същият този разум се подчинява на целенасоченото водителство на духа и резултат от такова еволюционно развитие става появата на новото дете на Висшия – новото личностно обединяване на няколко вида космическа реалност.

116:6.5 (1275.5) There is an interdependence of all forces and personalities throughout the universe of universes. Creator Sons and Creative Spirits depend on the co-operative function of the power centers and physical controllers in the organization of universes; the Supreme Power Directors are incomplete without the overcontrol of the Master Spirits. In a human being the mechanism of physical life is responsive, in part, to the dictates of (personal) mind. This very mind may, in turn, become dominated by the leadings of purposive spirit, and the result of such evolutionary development is the production of a new child of the Supreme, a new personal unification of the several kinds of cosmic reality.

С цялото нещата стоят така, както и с частите: на духовното лице на Висшия е необходима еволюционната енергия на Всемогъщия, за да постигне пълнотата на Божеството и да достигне своята цел – обединение в Троицата. Това се осъществява от личностите на пространството и времето, но кулминацията и завършването на дадената дейност е акт на Всемогъщия-Висшия. И макар че растежът на цялото е по такъв начин съединяване в едно на съвкупността от растежа на частите, оттук следва и това, че еволюцията на частите е непълно отражение на целенасочения растеж на цялото.

116:6.6 (1275.6) And as it is with the parts, so it is with the whole; the spirit person of Supremacy requires the evolutionary power of the Almighty to achieve completion of Deity and to attain destiny of Trinity association. The effort is made by the personalities of time and space, but the culmination and consummation of this effort is the act of the Almighty Supreme. And while the growth of the whole is thus a totalizing of the collective growth of the parts, it equally follows that the evolution of the parts is a segmented reflection of the purposive growth of the whole.

В Рая монота и дух съществуват като единно цяло и се отличават само по названието. В Хавона, макар че притежават явни различия, материята и духът по самата

116:6.7 (1275.7) On Paradise, monota and spirit are as one — indistinguishable except by name. In Havona, matter and spirit, while distinguishably different, are at the same time innately harmonious. In the seven superuniverses,

си природа са хармонични. Що се отнася до седемте свръхвселени обаче, тук отклонението е огромно: дълбока пропаст лежи между космическата енергия и божествения дух; с това се обяснява наличието на по-голяма емпирична възможност за действието на разума, призван да хармонизира и съответно да обедини физическата форма с духовните цели. В еволюиращите във времето вселени на пространството се извършва по-голямо отслабване на божествеността, тук се налага да се решават и по-трудни задачи и тук се предоставят големи възможности за придобиване на опит при решаването на тези задачи. И цялото това съществуващо в свръхвселената положение разширява арената на еволюционното битие, където са осигурени равни възможности за придобиване на космически опит – както за създанията, така и за Създателите, даже за Висшето Божество.

however, there is great divergence; there is a wide gulf between cosmic energy and divine spirit; therefore is there a greater experiential potential for mind action in harmonizing and eventually unifying physical pattern with spiritual purposes. In the time-evolving universes of space there is greater divinity attenuation, more difficult problems to be solved, and larger opportunity to acquire experience in their solution. And this entire superuniverse situation brings into being a larger arena of evolutionary existence in which the possibility of cosmic experience is made available alike to creature and Creator — even to Supreme Deity.

Господството на духа, което е екзистенциално на абсолютните нива, става еволюционен опит на крайните нива и в седемте свръхвселени. И този опит принадлежи по равно на всички – от смъртния човек до Висшето Същество. Всички се борят, борят се лично за постигане на целта; всички участват, участват лично в осъществяването на своята участ.

116:6.8 (1276.1) The dominance of spirit, which is existential on absolute levels, becomes an evolutionary experience on finite levels and in the seven superuniverses. And this experience is shared alike by all, from mortal man to the Supreme Being. All strive, personally strive, in the achievement; all participate, personally participate, in the destiny.

7. ЖИВИЯТ ОРГАНИЗЪМ НА ГОЛЯМАТА ВСЕЛЕНА

Голямата вселена е не само грандиозно материално творение, което се отличава с физическо великолепие, духовно величие и интелектуален размах. Това също така е и изумителен и чувствителен жив организъм. В обширното творение – в животрептящия космос – пулсира истински живот. Физическата реалност на вселените символизира постигаемата реалност на Всемогъщия-Висшия; и този материален жив организъм е пронизан от контурите на разума, подобно на човешко тяло, покрито от мрежа чувствителни нервни влакна. Физическата вселена е наситена с енергийни контури, ефективно активиращи материалното творение, подобно на човешкото тяло, получаващо храна и енергия благодарение на кръвообращението, разпределящо усвояваните енергийни продукти на храненето. Обширната вселена не е лишена и от тези координиращи центрове на величествено свръхуправление, които можем да сравним с деликатната система на химическата регулация на човешкия организъм. Но ако вие бяхте запознати със строежа на енергийния център, бихме могли, по аналогия, да ви разкажем доста повече за

7. THE LIVING ORGANISM OF THE GRAND UNIVERSE

116:7.1 (1276.2) The grand universe is not only a material creation of physical grandeur, spirit sublimity, and intellectual magnitude, it is also a magnificent and responsive living organism. There is actual life pulsating throughout the mechanism of the vast creation of the vibrant cosmos. The physical reality of the universes is symbolic of the perceivable reality of the Almighty Supreme; and this material and living organism is penetrated by intelligence circuits, even as the human body is traversed by a network of neural sensation paths. This physical universe is permeated by energy lanes which effectively activate material creation, even as the human body is nourished and energized by the circulatory distribution of the assimilable energy products of nourishment. The vast universe is not without those co-ordinating centers of magnificent overcontrol which might be compared to the delicate chemical-control system of the human mechanism. But if you only knew something about the physique of a power center, we could, by analogy, tell you so much more about the physical universe.

физическата вселена.

Както смъртните зависят от слънчевата енергия за продължаването на живота, така и голямата вселена зависи от неизчерпаемите енергии, излъчвани от долния Рай за поддържане на физическата активност и космическите движения в пространството.

Разумът е даден на смъртните затова, за да може с негова помощ те да могат да осъзнаят своята индивидуалност и личност; и разумът – даже такъв като Разума на Висшия – е посветен на тоталността на крайното и духът на тази еволюираща личност на космоса извечно се стреми към господство над енергията-материя.

Смъртният човек реагира на духовното ръководство подобно на това, както голямата вселена реагира спрямо необятния обхват на духовната гравитация на Вечния Син – всеобщата свръхматериална връзка на вечните духовни ценности във всички творения на крайния космос на времето и пространството.

Хората са способни на вечно самоотъждествяване с цялата и нерушима вселенска реалност – сливане с вътрешния Настройчик на Съзнанието. Така и Висшият се намира във вечна зависимост от абсолютната устойчивост на Изначалното Божество, Райската Троица.

Стремежът на човека към Райското съвършенство, неговата борба за придобиване на Бога създава истинско напрежение на божествеността в живия космос, което може да се разреши само за сметка на еволюцията на безсмъртната душа; именно такава еволюция произхожда от опита на отделното смъртно създание. Но когато всички създания и всички Създатели в голямата вселена еднакво се борят за постигане на Бога и божествено съвършенство, се създава огромно космическо напрежение, което се разрешава само чрез величествения синтез на всемогъщата енергия с духовното лице на еволюиращия Бог на всички създания – Висшето Същество.

[Подготвено от Могъщ Посланик, временно пребиваващ на Урантия.]

116:7.2 (1276.3) Much as mortals look to solar energy for life maintenance, so does the grand universe depend upon the unfailing energies emanating from nether Paradise to sustain the material activities and cosmic motions of space.

116:7.3 (1276.4) Mind has been given to mortals wherewith they may become self-conscious of identity and personality; and mind — even a Supreme Mind — has been bestowed upon the totality of the finite whereby the spirit of this emerging personality of the cosmos ever strives for the mastery of energy-matter.

116:7.4 (1276.5) Mortal man is responsive to spirit guidance, even as the grand universe responds to the far-flung spirit-gravity grasp of the Eternal Son, the universal supermaterial cohesion of the eternal spiritual values of all the creations of the finite cosmos of time and space.

116:7.5 (1276.6) Human beings are capable of making an everlasting self-identification with total and indestructible universe reality — fusion with the indwelling Thought Adjuster. Likewise does the Supreme everlastingly depend on the absolute stability of Original Deity, the Paradise Trinity.

116:7.6 (1276.7) Man's urge for Paradise perfection, his striving for God-attainment, creates a genuine divinity tension in the living cosmos which can only be resolved by the evolution of an immortal soul; this is what happens in the experience of a single mortal creature. But when all creatures and all Creators in the grand universe likewise strive for God-attainment and divine perfection, there is built up a profound cosmic tension which can only find resolution in the sublime synthesis of almighty power with the spirit person of the evolving God of all creatures, the Supreme Being.

116:7.7 (1277.1) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Документ 117. Бог-Висшият

⇦ 116 Книгата Урантия 118 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 117. БОГ-ВИСШИЯТ

Секции

Въведение
1. Природата на Висшето Същество
2. Източникът на еволюционния растеж
3. Значението на Висшия за вселенските създания
4. Крайният Бог
5. Свръхдушата на творението
6. Търсенето на Висшия
7. Бъдещето на Висшия

PAPER 117
GOD THE SUPREME

SECTIONS

Introduction
1. Nature of the Supreme Being
2. The Source of Evolutionary Growth
3. Significance of the Supreme to Universe Creatures
4. The Finite God
5. The Oversoul of Creation
6. The Quest for the Supreme
7. The Future of the Supreme

Въведение

КАКВОТО и да е нашето място във вселената, в степента, в която изпълняваме волята на Бога, ние спомагаме за актуализацията на всемогъщия потенциал на Висшия. Волята на Бога е целта на Първия Източник и Център, потенциално изразена в трите Абсолюта, олицетворена във Вечния Син, свързана за вселенско действие в Безкрайния Дух и увековечена във вечните еталони на Рая. И Бог-Висшият се превръща в най-висшето крайно изражение на всеобхватната воля на Бога.

Ако някога всички обитатели на голямата вселена относително изцяло подчинят своя живот на волята на Бога, то пространствено-временните творения ще се утвърдят в светлината и живота и Всемогъщият – потенциалното божество на Върховността, ще придобие фактическо съществуване в божествената личност на Бога-Висшия.

Когато еволюиращият разум става възприемчив към контурите на космическия разум, когато еволюиращата вселена

INTRODUCTION

117:0.1 (1278.1) TO THE extent that we do the will of God in whatever universe station we may have our existence, in that measure the almighty potential of the Supreme becomes one step more actual. The will of God is the purpose of the First Source and Center as it is potentialized in the three Absolutes, personalized in the Eternal Son, conjoined for universe action in the Infinite Spirit, and eternalized in the everlasting patterns of Paradise. And God the Supreme is becoming the highest finite manifestation of the total will of God.

117:0.2 (1278.2) If all grand universers should ever relatively achieve the full living of the will of God, then would the time-space creations be settled in light and life, and then would the Almighty, the deity potential of Supremacy, become factual in the emergence of the divine personality of God the Supreme.

117:0.3 (1278.3) When an evolving mind becomes attuned to the circuits of cosmic mind, when an evolving universe becomes stabilized after the

придобива устойчивост по образеца на централната вселена, когато развиващият се дух влиза в съприкосновение с обединеното служене на Главните Духове, когато възходящата смъртна личност става чувствителна към божественото ръководство на вътрешния Настройчик, тогава с още една степен нараства реалността на Висшия във вселените и божествеността на Висшия се приближава с още една крачка към своята реализация в космоса.

Еволюцията на частите и индивидите на голямата вселена е отражение на всеобхватната еволюция на Висшия, докато Висшият, на свой ред, е синтез на съвкупната всеобхватност на цялата еволюция на голямата вселена. От гледна точка на смъртния и едното, и другото – както в еволюционен, така и в емпиричен аспект – са взаимообусловени.

pattern of the central universe, when an advancing spirit contacts the united ministry of the Master Spirits, when an ascending mortal personality finally attunes to the divine leading of the indwelling Adjuster, then has the actuality of the Supreme become real by one more degree in the universes; then has the divinity of Supremacy advanced one more step toward cosmic realization.

117:0.4 (1278.4) The parts and individuals of the grand universe evolve as a reflection of the total evolution of the Supreme, while in turn the Supreme is the synthetic cumulative total of all grand universe evolution. From the mortal viewpoint both are evolutionary and experiential reciprocals.

1. ПРИРОДАТА НА ВИСШЕТО СЪЩЕСТВО

Висшето Същество е изпълнената с физическа хармония красота, надарената с интелектуално значение истина и породената от духовната ценност добродетел. То е наслаждението от истинския успех и радостта от вечното придобиване. То е свръхдушата на голямата вселена, съзнанието на крайния космос, съвършенството на крайната реалност и персонификацията на опита на Създатели и създания. В продължение на цялата бъдеща вечност Бог-Висшият ще бъде изразител на реалността на волевия опит в троичните отношения на Божеството.

В лицето на висшите Създатели Боговете се спуснаха от Рая във владение на времето и пространството, за да сътворят и развият създания, способни да достигнат Рая – създания, които могат да извършат възхода към Рая в търсене на Отеца. Тези вселенска процесия на низходящи, разкриващи Бога Създатели и възходящи, търсещи Бога създания разкрива характера на еволюцията на Висшето като Божество, в което както низходящите, така и възходящите същества достигат до взаиморазбиране, откриват вечното и всеобщото братство. Така Висшето Същество става крайният синтез на опита на причината – съвършени Създатели, и следствието – усъвършенствани създания.

Голямата вселена заключава в себе си възможността за пълно обединяване и неизменно се стреми към него, което произтича от това, че днешното космическо битие е следствие от съзидателните актове и силовите мандати на Райската Троица,

1. NATURE OF THE SUPREME BEING

117:1.1 (1278.5) The Supreme is the beauty of physical harmony, the truth of intellectual meaning, and the goodness of spiritual value. He is the sweetness of true success and the joy of everlasting achievement. He is the oversoul of the grand universe, the consciousness of the finite cosmos, the completion of finite reality, and the personification of Creator-creature experience. Throughout all future eternity God the Supreme will voice the reality of volitional experience in the trinity relationships of Deity.

117:1.2 (1278.6) In the persons of the Supreme Creators the Gods have descended from Paradise to the domains of time and space, there to create and to evolve creatures with Paradise-attainment capacity who can ascend thereto in quest of the Father. This universe procession of descending God-revealing Creators and ascending God-seeking creatures is revelatory of the Deity evolution of the Supreme, in whom both descenders and ascenders achieve mutuality of understanding, the discovery of eternal and universal brotherhood. The Supreme Being thus becomes the finite synthesis of the experience of the perfect-Creator cause and the perfecting-creature response.

117:1.3 (1279.1) The grand universe contains the possibility of, and ever seeks for, complete unification, and this grows out of the fact that this cosmic existence is a consequence of the creative acts and the power mandates of the Paradise Trinity, which is unqualified unity. This very

представляваща безусловно единство. Именно това тринитарно единство се изразява в крайния космос във Висшия, чиято реалност става все по-явна според достигането от вселените на максимално ниво на отъждествяване с Троицата.

trinitarian unity is expressed in the finite cosmos in the Supreme, whose reality becomes increasingly apparent as the universes attain to the maximum level of Trinity identification.

Волята на Създателя и волята на създанието са качествено различни, но те са и емпирично сходни, тъй като създанието и Създателят са способни да си сътрудничат за постигане на вселенско съвършенство. Човекът е способен да се труди съвместно с Бога и с това да участва в създаването на вечен завършил. Бог е способен да действа даже в облика на човек при инкарнациите на Неговите Синове, които с това придобиват висшия достъпен за създанията опит.

117:1.4 (1279.2) The will of the Creator and the will of the creature are qualitatively different, but they are also experientially akin, for creature and Creator can collaborate in the achievement of universe perfection. Man can work in liaison with God and thereby cocreate an eternal finaliter. God can work even as humanity in the incarnations of his Sons, who thereby achieve the supremacy of creature experience.

Във Висшето Същество Създателят и създанието са обединени в едно Божество, чиято воля е изражение на една божествена личност. И тази воля на Висшия е нещо повече, отколкото волята на Създателя или създанията, подобно на това, както суверенната воля на Сина-Владетел на Небадон е понастоящем нещо по-голямо, отколкото съчетанието на божествената и човешката воля. Съюзът, обединяващ Райското съвършенство и пространствено-времевия опит, поражда нова значима ценност на нивата на реалността на божеството.

117:1.5 (1279.3) In the Supreme Being, Creator and creature are united in one Deity whose will is expressive of one divine personality. And this will of the Supreme is something more than the will of either creature or Creator, even as the sovereign will of the Master Son of Nebadon is now something more than a combination of the will of divinity and humanity. The union of Paradise perfection and time-space experience yields a new meaning value on deity levels of reality.

Еволюиращата божествена природа на Висшия става точно изображение на уникалния опит на всички създания и всички Създатели в голямата вселена. Във Висшия създател и създание са слети заедно; те са завинаги съединени с този опит, който се роди в превратностите, свързани с решенията на многобройните проблеми – проблема, с който се сблъсква цялото крайно творение, следвайки вечния път в търсене на съвършенство и освобождаване от оковите на непълноценността.

117:1.6 (1279.4) The evolving divine nature of the Supreme is becoming a faithful portrayal of the matchless experience of all creatures and of all Creators in the grand universe. In the Supreme, creatorship and creaturehood are at one; they are forever united by that experience which was born of the vicissitudes attendant upon the solution of the manifold problems which beset all finite creation as it pursues the eternal path in quest of perfection and liberation from the fetters of incompleteness.

Истината, красотата и добродетелта са взаимосвързани в служенето на Духа, величието на Рая, милосърдието на Сина и опита на Висшето. Бог-Висшият *е* истина, красота и добродетел, тъй като тези присъщи на божествеността понятия представляват крайните максимуми на опита по формирането и възприемането на идеи. Вечните източници на тези триединни свойства на божествеността се намират на свръхкрайно ниво, но създанието е способно да възприема такива източници като свръхистина, свръхкрасота и свръхдобродетел.

117:1.7 (1279.5) Truth, beauty, and goodness are correlated in the ministry of the Spirit, the grandeur of Paradise, the mercy of the Son, and the experience of the Supreme. God the Supreme *is* truth, beauty, and goodness, for these concepts of divinity represent finite maximums of ideational experience. The eternal sources of these triune qualities of divinity are on superfinite levels, but a creature could only conceive of such sources as supertruth, superbeauty, and supergoodness.

Михаил – създателят, разкри божествената любов на Създателя-Баща към своите земни деца.Откривайки и приемайки

117:1.8 (1279.6) Michael, a creator, revealed the divine love of the Creator Father for his terrestrial children. And having discovered and received this divine affection, men can aspire to reveal this love

тази божествена любов, хората могат да се стремят да я разкрият на своите братя в плът. Такава любов на създанията е истинско отражение на любовта на Висшия.

Съдържанието на Висшия се отличава със симетричност. Първият Източник и Център е потенциален в трите велики Абсолюта, актуален в Рая, в Сина и в Духа; но Висшият е и актуален, и потенциален – това същество, притежаващо върховна личност и всемогъща енергия, реагира както на усилията на създанията, така и на замисъла на Създателя; то лично въздейства върху вселената и лично реагира спрямо въздействието на целокупната вселена; то е едновременно висш създател и висше създание. Божеството на Върховността изразява по такъв начин съвкупността на всичко крайно.

to their brethren in the flesh. Such creature affection is a true reflection of the love of the Supreme.

117:1.9 (1279.7) The Supreme is symmetrically inclusive. The First Source and Center is potential in the three great Absolutes, is actual in Paradise, in the Son, and in the Spirit; but the Supreme is both actual and potential, a being of personal supremacy and of almighty power, responsive alike to creature effort and Creator purpose; self-acting upon the universe and self-reactive to the sum total of the universe; and at one and the same time the supreme creator and the supreme creature. The Deity of Supremacy is thus expressive of the sum total of the entire finite.

2. ИЗТОЧНИКЪТ НА ЕВОЛЮЦИОННИЯ РАСТЕЖ

Висшият е Божество-във-времето; в него се заключава тайната на времевия растеж на създанията; то също така е и победа над несъвършеното настояще и постигането на усъвършенстващото се бъдеще. И окончателните плодове на целия краен растеж се заключават в енергия, управлявана от духа посредством разума и благодарение на съзидателното присъствие на личността. Кулминационно следствие от целия този растеж е Висшето Същество.

За смъртния човек съществуването е еквивалентно на растеж. Наистина, то може да изглежда такова даже в по-широк вселенски смисъл, тъй като управляваното от духа битие действително изглежда, че има за свое следствие емпиричен растеж – повишаване на статута. Но ние отдавна предполагаме, че настоящият растеж, с който се характеризира съществуването на създанията в течение на настоящата вселенска епоха, е функция на Висшия. Ние смятаме и че такъв тип растеж е свойствен на епохата на растеж на Висшия и че той ще завърши със завършването на тази епоха.

Погледнете статута на синовете, тринитизирани от създания. Те се раждат и живеят в настоящата вселенска епоха; те имат личност, те са надарени с разум и дух. Те притежават опит и помнят своя опит, но те не *растат* така, както възходящите същества. Съгласно нашето разбиране ние предполагаме, че тези синове, тринитизирани от създания, съществувайки *в* днешната

2. THE SOURCE OF EVOLUTIONARY GROWTH

117:2.1 (1280.1) The Supreme is God-in-time; his is the secret of creature growth in time; his also is the conquest of the incomplete present and the consummation of the perfecting future. And the final fruits of all finite growth are: power controlled through mind by spirit by virtue of the unifying and creative presence of personality. The culminating consequence of all this growth is the Supreme Being.

117:2.2 (1280.2) To mortal man, existence is equivalent to growth. And so indeed it would seem to be, even in the larger universe sense, for spirit-led existence does seem to result in experiential growth — augmentation of status. We have long held, however, that the present growth which characterizes creature existence in the present universe age is a function of the Supreme. We equally hold that this kind of growth is peculiar to the age of the growth of the Supreme, and that it will terminate with the completion of the growth of the Supreme.

117:2.3 (1280.3) Consider the status of the creature-trinitized sons: They are born and live in the present universe age; they have personalities, together with mind and spirit endowments. They have experiences and the memory thereof, but they do not *grow* as do ascenders. It is our belief and understanding that these creature-trinitized sons, while they are *in* the present universe age, are really *of* the next universe age — the age which will follow the completion of the growth of

вселенска епоха, принадлежат *на* следващата вселенска епоха, която ще започне след завършването на растежа на Висшия. Затова те не влизат *в* състава на Висшия в неговия настоящ статут, за който са характерни незавършеност и растеж, който е резултат от тази незавършеност. Следователно те не вземат участие в емпиричния растеж в течение на настоящата вселенска епоха и се намират в резерв за използване в следващата вселенска епоха.

the Supreme. Hence they are not *in* the Supreme as of his present status of incompleteness and consequent growth. Thus they are nonparticipating in the experiential growth of the present universe age, being held in reserve for the next universe age.

Членовете на моята собствена категория – Могъщите Посланици, бидейки обхванати от Троицата, не участват в растежа на настоящата вселенска епоха. В определен смисъл по своя статут ние се отнасяме към предишната вселенска епоха – както фактически и Неизменните Синове на Троицата. Ясно е едно: нашият статут е фиксиран от обятията на Троицата, вследствие на което опитът не довежда до по-нататъшен растеж.

117:2.4 (1280.4) My own order, the Mighty Messengers, being Trinity embraced, are nonparticipating in the growth of the present universe age. In a sense we are in status as of the preceding universe age as in fact are the Stationary Sons of the Trinity. One thing is certain: Our status is fixed by the Trinity embrace, and experience no longer eventuates in growth.

Това не се отнася до завършилите или до които и да са други еволюционни или емпирични категории, участващи в процеса на растеж на Висшия. Вие, смъртните, живеещи понастоящем на Урантия, притежаващи възможност да се стремите към достигането на Рая и статута на завършили, трябва да разберете, че такова предназначение е реализируемо, само защото вие сте от Висшия и му принадлежите и с това участвате в цикъла на растеж на Висшия.

117:2.5 (1280.5) This is not true of the finaliters nor of any other of the evolutionary and experiential orders which are participants in the growth process of the Supreme. You mortals now living on Urantia who may aspire to Paradise attainment and finaliter status should understand that such a destiny is only realizable because you are in and of the Supreme, hence are participants in the cycle of the growth of the Supreme.

Някога растежът на Висшия ще се прекрати; неговият статут ще бъде завършен (в енергийно-духовен смисъл). Това завършване на еволюцията на Висшия ознаменува завършването на еволюцията на създанията като части на Върховността. Ние не знаем какъв тип растеж може да бъде характерен за вселените на външното пространство. Но сме напълно уверени, че той напълно ще се различава от всичко, което е известно в настоящата епоха на еволюция на седемте свръхвселени. Функцията на еволюционните обитатели на голямата вселена несъмнено ще се заключава в компенсираща дейност по отношение на обитателите на външното пространство, лишени от растежа на Върховността.

117:2.6 (1280.6) There will come an end sometime to the growth of the Supreme; his status will achieve completion (in the energy-spirit sense). This termination of the evolution of the Supreme will also witness the ending of creature evolution as a part of Supremacy. What kind of growth may characterize the universes of outer space, we do not know. But we are very sure that it will be something very different from anything that has been seen in the present age of the evolution of the seven superuniverses. It will undoubtedly be the function of the evolutionary citizens of the grand universe to compensate the outer-spacers for this deprivation of the growth of Supremacy.

При завършването на настоящата вселенска епоха Висшето Същество ще действа като емпиричен властелин на голямата вселена. Обитателите на външното пространство – същества от следващата вселенска епоха, ще притежават постсвръхвселенски потенциал за растеж, способност за еволюционни постижения, предполагащи владичество на Всемогъщия-

117:2.7 (1280.7) As existent upon the consummation of the present universe age, the Supreme Being will function as an experiential sovereign in the grand universe. Outer-spacers — citizens of the next universe age — will have a postsuperuniverse growth potential, a capacity for evolutionary attainment presupposing the sovereignty of the Almighty Supreme, hence excluding creature participation in the power-personality synthesis of

Висшия, което означава, че такива създания ще бъдат лишени от възможността да участват в синтеза на енергии и личности, извършващ се в настоящата вселенска епоха.

Затова незавършеността на Висшия може да се разглежда като благо, защото то прави възможен еволюционния растеж на сътворените създания от днешните вселени. Празнотата също има свое достойнство, защото тя може да бъде емпирично запълнена.

Един от най-интересните въпроси на крайната философия е следният: извършва ли се актуализация на Висшето Същество в отговор на еволюцията на голямата вселена или крайният космос постепенно еволюира в отговор на постепенната актуализация на Висшия? Или може би в своето развитие те са взаимозависими и взаимообусловени от еволюционните същности, всяка от които предизвиква растежа на другата? В едно сме сигурни: създанията и вселените, висши и низши, се развиват във Висшето и според тяхното развитие възниква обединена съвкупност на цялата крайна активност в настоящата вселенска епоха. Такава е появата на Висшето Същество, че за всички личности всемогъщата енергия на Бога-Висшия е еволюция.

the present universe age.

117:2.8 (1281.1) Thus may the incompleteness of the Supreme be regarded as a virtue since it makes possible the evolutionary growth of the creature-creation of the present universes. Emptiness does have its virtue, for it may become experientially filled.

117:2.9 (1281.2) One of the most intriguing questions in finite philosophy is this: Does the Supreme Being actualize in response to the evolution of the grand universe, or does this finite cosmos progressively evolve in response to the gradual actualization of the Supreme? Or is it possible that they are mutually interdependent for their development? that they are evolutionary reciprocals, each initiating the growth of the other? Of this we are certain: Creatures and universes, high and low, are evolving within the Supreme, and as they evolve, there is appearing the unified summation of the entire finite activity of this universe age. And this is the appearance of the Supreme Being, to all personalities the evolution of the almighty power of God the Supreme.

3. ЗНАЧЕНИЕТО НА ВИСШИЯ ЗА ВСЕЛЕНСКИТЕ СЪЗДАНИЯ

Космическата реалност, определяна ту като Висшето Същество, ту като Бога-Висшия, ту като Всемогъщия-Висшия, е комплексен и всеобщ синтез от възникващите фази на всички крайни реалности. Обширната диверсификация на вечната енергия, божествения дух и всеобщия разум достига крайна кулминация в еволюцията на Висшия, който е съвкупно изражение на целия краен растеж, самопретворяем на божествените нива на максималното крайно завършване.

Висшето Същество е това русло, по което тече съзидателната безкрайност на тройствените съюзи, кристализиращо в галактическата панорама на пространството, на фона на която се разгръща величествената личностна драма на времето – покоряване на енергията-вещество от духа чрез посредничеството на разума.

Иисус каза: “Аз съм живият път” – той е живият път от материалното ниво на самосъзнание до духовното ниво на богосъзнанието. И така, както той представлява живия път на възхода от “аз”-а до Бога, така и Висшият е живият път от

3. SIGNIFICANCE OF THE SUPREME TO UNIVERSE CREATURES

117:3.1 (1281.3) The cosmic reality variously designated as the Supreme Being, God the Supreme, and the Almighty Supreme, is the complex and universal synthesis of the emerging phases of all finite realities. The far-flung diversification of eternal energy, divine spirit, and universal mind attains finite culmination in the evolution of the Supreme, who is the sum total of all finite growth, self-realized on deity levels of finite maximum completion.

117:3.2 (1281.4) The Supreme is the divine channel through which flows the creative infinity of the triodities that crystallizes into the galactic panorama of space, against which takes place the magnificent personality drama of time: the spirit conquest of energy-matter through the mediation of mind.

117:3.3 (1281.5) Said Jesus: “I am the living way,” and so he is the living way from the material level of self-consciousness to the spiritual level of God-consciousness. And even as he is this living way of ascension from the self to God, so is the Supreme the living way from finite consciousness

крайното съзнание до трансценденталността на съзнанието чак до проникването в абсонитността.

Вашият Син-Създател действително е способен да бъде такъв жив канал, водещ от човечността към божествеността, тъй като той лично, от собствен опит, е преминал този вселенски път на развитие – от истинската човечност на Йешуа бен Йосиф, Сина Човешки, до Райската божественост на Михаил Небадонски – Сина на безкрайния Бог. Подобно на това и Висшето Същество може да функционира като вселенски път за преодоляване на ограниченията на крайния статут, тъй като то е действително въплъщение и личностно олицетворение на еволюцията, прогреса и одухотворяването на всички създания. Така и опитът на низхождащите от Рая личности в голямата вселена е част от неговия опит, допълващ неговия съвкупен възходящ опит с този на странстващите на времето.

Това, че смъртният човек е сътворен по образ Божий, не е само метафора. От физическа гледна точка това твърдение едва ли е вярно, но по отношение на някои вселенски потенциалности то е действителен факт. В човешкия род се разгръща нещо, подобно

на тази драма на еволюционното постижение, която в неизмеримо по-голям мащаб се извършва във вселената на вселените. В присъствието на крайните потенциалности на Висшия човекът – една волева личност, придобива съзидателни черти в съюз с Настройчика – безличностното същество, в резултат на което разцъфва безсмъртната душа. Във вселените на пространствено-времевите личности Създателите действат съвместно с безличностния дух на Райската Троица, благодарение на което те стават създатели на новия енергиен потенциал, присъщ на реалността на Божеството.

Бидейки създание, смъртният човек не е точно подобие на Висшето Същество, което е Божество, но в известен смисъл еволюцията на човека действително напомня растежа на Висшия. Човекът осъзнато преминава пътя на развитие от материалното към духовното за

to transcendence of consciousness, even to the insight of absonity.

117:3.4 (1281.6) Your Creator Son can actually be such a living channel from humanity to divinity since he has personally experienced the fullness of the traversal of this universe path of progression, from the true humanity of Joshua ben Joseph, the Son of Man, to the Paradise divinity of Michael of Nebadon, the Son of the infinite God. Similarly can the Supreme Being function as the universe approach to the transcendence of finite limitations, for he is the actual embodiment and personal epitome of all creature evolution, progression, and spiritualization. Even the grand universe experiences of the descending personalities from Paradise are that part of his experience which is complemental to his summation of the ascending experiences of the pilgrims of time.

117:3.5 (1281.7) Mortal man is more than figuratively made in the image of God. From a physical standpoint this statement is hardly true, but with reference to certain universe potentialities it is an actual fact. In the human race, something of the same drama of evolutionary attainment is being unfolded as takes place, on a vastly larger scale, in the universe of universes. Man, a volitional personality, becomes creative in liaison with an Adjuster, an impersonal entity, in the presence of the finite potentialities of the Supreme, and the result is the flowering of an immortal soul. In the universes the Creator personalities of time and space function in liaison with the impersonal spirit of the Paradise Trinity and become thereby creative of a new power potential of Deity reality.

117:3.6 (1282.1) Mortal man, being a creature, is not exactly like the Supreme Being, who is deity, but man's evolution does in some ways resemble the growth of the Supreme. Man consciously grows from the material toward the spiritual by the strength, power, and persistency of his own decisions; he also grows as his Thought Adjuster develops new techniques for reaching down from the spiritual to the morontial soul levels; and once the soul comes into being, it begins to grow in and of itself.

117:3.7 (1282.2) This is somewhat like the way in which the Supreme Being expands. His sovereignty grows in and out of the acts and achievements of the Supreme Creator Personalities; that is the evolution of the majesty of his power as the ruler of the grand universe. His

сметка на твърдостта, силата и настойчивостта на своите собствени решения; той расте също така и според начина, по който Настройчикът на Съзнанието създава нови методи, позволяващи му да се спусне от духовното ниво на нивото на морontийната душа; и веднъж появила се, душата започва да расте самостоятелно.

deity nature is likewise dependent on the pre-existent unity of the Paradise Trinity. But there is still another aspect to the evolution of God the Supreme: He is not only Creator-evolved and Trinity-derived; he is also self-evolved and self-derived. God the Supreme is himself a volitional, creative participant in his own deity actualization. The human morontial soul is likewise a volitional, cocreative partner in its own immortalization.

Това отчасти напомня метода за разширяване на Висшето Същество. Неговото пълновластие расте чрез деянията и постиженията на Висшите Създателни Личности; такава е еволюцията на величието на неговото могъщество като управител на голямата вселена. Неговата божествена същност зависи също така и от пред-съществуващото единство на Райската Троица. Но има още един аспект на еволюцията на Бога-Висшия: той не само възниква от деянията на Създателите и произхожда от Троицата; той също така формира само себе си и произхожда от самия себе си. Самото Божество – Бог-Висшият – е волеви, създателен участник в своята собствена актуализация като божество. Така и морontийната човешка душа е волеви партньор в творческото постигане на своето собствено безсмъртие.

117:3.8 (1282.3) The Father collaborates with the Conjoint Actor in manipulating the energies of Paradise and in rendering these responsive to the Supreme. The Father collaborates with the Eternal Son in the production of Creator personalities whose acts will sometime culminate in the sovereignty of the Supreme. The Father collaborates with both Son and Spirit in the creation of Trinity personalities to function as rulers of the grand universe until such time as the completed evolution of the Supreme qualifies him to assume that sovereignty. The Father co-operates with his Deity and non-Deity co-ordinates in these and many other ways in the furtherance of the evolution of Supremacy, but he also functions alone in these matters. And his solitary function is probably best revealed in the ministry of the Thought Adjusters and their associated entities.

В сътрудничество със Съвместния Извършител Отецът манипулира енергиите на Рая, осигурявайки тяхната възприемчивост към действията на Висшето. Заедно с Вечния Син Отецът сътворява личностите на Създателите, чиито деяния с времето ще доведат до владичество на Висшия. Заедно със Сина и Духа Отецът създава троични личности, призвани да действат като управители в голямата вселена чак до настъпването на такова време, когато завършването на еволюцията на Висшето ще му позволи да приеме това пълновластие. По този и много други начини Отецът сътрудничи с другите равноправни същества – Божества и не-Божества, помагайки на еволюцията на Върховността, но Той също така действа в тези области самостоятелно. Тази самостоятелна функция на Отеца вероятно най-добре се разкрива в служенето на Настройчиците и свързаните с тях същества.

117:3.9 (1282.4) Deity is unity, existential in the Trinity, experiential in the Supreme, and, in mortals, creature-realized in Adjuster fusion. The presence of the Thought Adjusters in mortal man reveals the essential unity of the universe, for man, the lowest possible type of universe personality, contains within himself an actual fragment of the highest and eternal reality, even the original Father of all personalities.

Божеството е единство – екзистенциално в Троицата, емпирично във висшето, реализирано на нивото на смъртните създания в сливането с Настройчиците. Присъствието на Настройчик на Съзнанието в смъртния човек разкрива принципното единство на вселената, тъй като човекът – най-низшият възможен тип вселенска личност – съдържа в себе си действителна частица от висшата и вечна реалност, частица от самия Баща на

117:3.10 (1282.5) The Supreme Being evolves by virtue of his liaison with the Paradise Trinity and in consequence of the divinity successes of the creator and administrator children of that Trinity. Man's immortal soul evolves its own eternal destiny by association with the divine presence of the Paradise Father and in accordance with the personality decisions of the human mind. What the Trinity is to God the Supreme, the Adjuster is to evolving man.

всички личности.

Висшето Същество еволюира благодарение на своята връзка с Райската Троица и вследствие успеха на божествеността на създателните и управляващи деца на тази Троица. Безсмъртната душа на човека разкрива своето собствено безсмъртно предназначение благодарение на връзката с божественото присъствие на Райския Баща и в съгласие с личностните решения на човешкия разум. Троицата е за Бога-Висшия това, което е Настройчикът за еволюиращия човек.

117:3.11 (1282.6) During the present universe age the Supreme Being is apparently unable to function directly as a creator except in those instances where the finite possibilities of action have been exhausted by the creative agencies of time and space. Thus far in universe history this has transpired but once; when the possibilities of finite action in the matter of universe reflectivity had been exhausted, then did the Supreme function as the creative culminator of all antecedent creator actions. And we believe he will again function as a culminator in future ages whenever antecedent creatorship has completed an appropriate cycle of creative activity.

В течение на сегашната вселенска епоха Висшето Същество очевидно е неспособно да функционира непосредствено като създател, с изключение на тези случаи, когато творческите сили на времето и пространството са изчерпали крайните възможности за действие. Досега в историята на вселените такова нещо се е случвало само веднъж – когато бяха изчерпани възможностите на крайното действие в областите на вселенското отражение и функционирането на Висшия се яви кулминацията на всички предшестващи творчески актове. Ние предполагаме, че и в бъдеще то ще действа така всеки път, когато предшестващата създателност е завършила съответния цикъл на творческа активност.

117:3.12 (1283.1) The Supreme Being did not create man, but man was literally created out of, his very life was derived from, the potentiality of the Supreme. Nor does he evolve man; yet is the Supreme himself the very essence of evolution. From the finite standpoint, we actually live, move, and have our being within the immanence of the Supreme.

Висшето Същество не е създавало човек, но човекът е бил в буквалния смисъл на думата създаден от една от потенциалностите на Висшия; самият негов живот произхожда от тази потенциалност. Не се занимава Висшето Същество и с развитието на човека; при все това само Висшият е същността на развитието. От крайна гледна точка ние действително живеем, движим се и съществуваме в иманентността на Висшия Очевидно Висшият е неспособен да инициира изначалната причинност, но тя изглежда като катализатор на вселенския растеж и явно му е съдено да осигури всеобхватната кулминация на предназначението на всички емпирични еволюционни същества. Отецът поражда концепцията за вечния космос; Синовете-Създатели претворяват тази идея във времето и пространството в съгласие и в сътрудничество със Създателните Духове; Висшият довежда до кулминация съвкупното развитие на крайното и установява неговата връзка с предназначението на абсонитното.

117:3.13 (1283.2) The Supreme apparently cannot initiate original causation but appears to be the catalyzer of all universe growth and is seemingly destined to provide totality culmination as regards the destiny of all experiential-evolutionary beings. The Father originates the concept of a finite cosmos; the Creator Sons factualize this idea in time and space with the consent and co-operation of the Creative Spirits; the Supreme culminates the total finite and establishes its relationship with the destiny of the absonite.

4. КРАЙНИЯТ БОГ

Наблюдавайки постоянната борба на

4. THE FINITE GOD

117:4.1 (1283.3) As we view the ceaseless struggles

сътворените създания за съвършенство на статута и божественост на битието, ние неизбежно стигаме до мисълта, че тези нескончаеми усилия свидетелстват за непрекъснатата борба на Висшия за божествено самопретворяване. Бог-Висшият е крайното Божество и то трябва да се справя с проблемите на крайното във всеобхватния смисъл на тази дума. Нашите усилия в борбата с превратностите на времето в еволюционните процеси на пространството са отражения на неговите усилия, насочени към постигане на реалността на "аз"-а и завършване на пълновластието в пределите на сферата на действие, която се разширява от неговата еволюционна същност до крайните възможни предели.

of the creature creation for perfection of status and divinity of being, we cannot but believe that these unending efforts bespeak the unceasing struggle of the Supreme for divine self-realization. God the Supreme is the finite Deity, and he must cope with the problems of the finite in the total sense of that word. Our struggles with the vicissitudes of time in the evolutions of space are reflections of his efforts to achieve reality of self and completion of sovereignty within the sphere of action which his evolving nature is expanding to the outermost limits of possibility.

В цялата голяма вселена Висшият се бори за самоизразяване. Неговата божествена еволюция в определена степен зависи от мъдростта на постъпките, извършвани от всяка съществуваща личност. Когато едно човешко същество избира вечен живот, то става сътворец на съдбата; и в живота на такъв възходящ смъртен крайният Бог придобива още по-голяма степен на личностно самопретворяване и разширява своето емпирично владичество. Но ако създанието отхвърли вечния път, то еволюцията на тази част от Висшия, която е зависела от избора на това създание, претърпява неизбежна задръжка; такава загуба може да се компенсира с аналогичен или съпоставим опит; що се отнася до личността на непридобилото вечен живот същество, то тя се поглъща от свръхдушата на творението, ставайки част от Бога-Висшия.

117:4.2 (1283.4) Throughout the grand universe the Supreme struggles for expression. His divine evolution is in measure predicated on the wisdom-action of every personality in existence. When a human being chooses eternal survival, he is cocreating destiny; and in the life of this ascending mortal the finite God finds an increased measure of personality self-realization and an enlargement of experiential sovereignty. But if a creature rejects the eternal career, that part of the Supreme which was dependent on this creature's choice experiences inescapable delay, a deprivation which must be compensated by substitutional or collateral experience; as for the personality of the nonsurvivor, it is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the Deity of the Supreme.

Бог се отличава с такова доверие и любов, че даже на хората Той поверява частица от Своята божествена същност за съхраняване и самопретворяване. Същността на Отеца, духовното присъствие на Настройчика, е неразрушима независимо от избора на смъртното същество. Детето на Висшия – развиващото се "аз", може да бъде разрушено независимо от това, че потенциално обединяващата личност на такова заблудило се "аз" ще се съхрани като фактор на Божеството на Върховността.

117:4.3 (1283.5) God is so trusting, so loving, that he gives a portion of his divine nature into the hands of even human beings for safekeeping and self-realization. The Father nature, the Adjuster presence, is indestructible regardless of the choice of the mortal being. The child of the Supreme, the evolving self, can be destroyed notwithstanding that the potentially unifying personality of such a misguided self will persist as a factor of the Deity of Supremacy.

Човешката личност действително е способна да разруши индивидуалността на създанието и макар че всичко това, което е било ценно в живота на такъв космически самоубиец, ще се съхрани, *тези качества няма да се съхранят като индивидуално създание.* Висшият отново ще се проявява в създания на вселените, но никога повече като същото това лице; уникалната личност, отклонилото възхода същество ще се върне към Висшия, както капката вода се връща в

117:4.4 (1283.6) The human personality can truly destroy individuality of creaturehood, and though all that was worth while in the life of such a cosmic suicide will persist, *these qualities will not persist as an individual creature.* The Supreme will again find expression in the creatures of the universes but never again as that particular person; the unique personality of a nonascender returns to the Supreme as a drop of water returns to the sea.

морето.

Всяко изолирано действие на личностните части на крайното е относително несъществено по отношение на бъдещата поява на Висшето Цяло, но при все това цялото зависи от съвкупните действия на многобройните части. Личността на индивидуалния смъртен е незначителна върху фона на всеобхватната Върховност, но личността на всеки човек представя незаменимо значение-ценност в състава на крайното: веднъж изразена, личността никога никъде не намира идентично изражение освен в продължаващото съществуване на тази жива личност.

117:4.5 (1284.1) Any isolated action of the personal parts of the finite is comparatively irrelevant to the eventual appearance of the Supreme Whole, but the whole is nonetheless dependent on the total acts of the manifold parts. The personality of the individual mortal is insignificant in the face of the total of Supremacy, but the personality of each human being represents an irreplaceable meaning-value in the finite; personality, having once been expressed, never again finds identical expression except in the continuing existence of that living personality.

И така, едновременно с нашия стремеж да изразим себе си Висшият – в нас и заедно с нас – се стреми да изрази своята божествена същност. Всеки път, когато ние намираме Отеца, Висшият отново намира Райския Създател на всичко съществуващо. Според това, как решаваме проблемите по самопретворяването, Бог на опита постига всемогъща върховност във вселените на времето и пространството.

117:4.6 (1284.2) And so, as we strive for self-expression, the Supreme is striving in us, and with us, for deity expression. As we find the Father, so has the Supreme again found the Paradise Creator of all things. As we master the problems of self-realization, so is the God of experience achieving almighty supremacy in the universes of time and space.

Възходът на човечеството във вселената изисква усилия; еволюцията на Висшия също така е невъзможна без целенасочени и разумни действия. Само с пасивност създанията не могат да постигнат съвършенство; само в непрестанната опека на крайното творение духът на Върховността е способен да реализира енергията на Всемогъщия.

117:4.7 (1284.3) Mankind does not ascend effortlessly in the universe, neither does the Supreme evolve without purposeful and intelligent action. Creatures do not attain perfection by mere passivity, nor can the spirit of Supremacy factualize the power of the Almighty without unceasing service ministry to the finite creation.

Временната връзка на човека с Висшия служи като основа за космическия морал – всеобщата чувствителност към *дълга* и неговото приемане. Този морал превъзхожда времевото чувство за добро и зло; той е непосредствено основан на личното, осъзнато разбиране на емпиричните задължения по отношение на емпиричното Божество. Смъртният човек и всички останали крайни създания са сътворени от живия потенциал на енергията, разума и духа, съществуващ във Висшия. Именно на Висшия се опира възходящият съюз на Настройчика и смъртното същество при създаването на безсмъртния и божествен характер на завършилия. Именно от самата реалност Висшият Настройчик със съгласието на човешката воля тъче структурите на вечната същност на възходящия Божий Син.

117:4.8 (1284.4) The temporal relation of man to the Supreme is the foundation for cosmic morality, the universal sensitivity to, and acceptance of, *duty.* This is a morality which transcends the temporal sense of relative right and wrong; it is a morality directly predicated on the self-conscious creature's appreciation of experiential obligation to experiential Deity. Mortal man and all other finite creatures are created out of the living potential of energy, mind, and spirit existent in the Supreme. It is upon the Supreme that the Adjuster-mortal ascender draws for the creation of the immortal and divine character of a finaliter. It is out of the very reality of the Supreme that the Adjuster, with the consent of the human will, weaves the patterns of the eternal nature of an ascending son of God.

Развитието на прогреса на Настройчика в одухотворяването и увековечаването на човешката личност пряко спомага за разширяването на суверенността на Висшия. Такива постижения в човешката еволюция

117:4.9 (1284.5) The evolution of Adjuster progress in the spiritualizing and eternalizing of a human personality is directly productive of an enlargement of the sovereignty of the Supreme. Such achievements in human evolution are at the same time achievements in the evolutionary actualization

едновременно са и постижения в еволюционната актуализация на Висшия. Макар това, че създанията не еволюират без Висшия, да е истина, възможно е и пълната еволюция на Висшия да е точно така непостижима без завършване на еволюцията на всички създания. В това се състои огромната космическа отговорност на самосъзнаващите се личности: Висшето Божество в определен смисъл зависи от избора на смъртните създания. И с помощта на непостижимите средства за вселенско отражение Извечно Древните получават точна и пълна представа за взаимния прогрес на еволюцията на създанията и еволюцията на Висшия.

of the Supreme. While it is true that creatures could not evolve without the Supreme, it is probably also true that the evolution of the Supreme can never be fully attained independent of the completed evolution of all creatures. Herein lies the great cosmic responsibility of self-conscious personalities: That Supreme Deity is in a certain sense dependent on the choosing of the mortal will. And the mutual progression of creature evolution and of Supreme evolution is faithfully and fully indicated to the Ancients of Days over the inscrutable mechanisms of universe reflectivity.

Огромното предизвикателство, хвърлено на смъртния човек, се заключава в следното: ще решите ли вие да въплътите познаваемите в опита ценностни значения на космоса в своята формираща се индивидуалност или, отхвърляйки предложението за живот, ще допуснете тези тайни на Върховността да останат неразкрити, очакващи действията на друго създание в друго време, което по *своему* ще се постарае да внесе собствен принос в еволюцията на крайния Бог? Но това ще бъде вече неговият принос във Висшия, а не вашият.

117:4.10 (1284.6) The great challenge that has been given to mortal man is this: Will you decide to personalize the experiencible value meanings of the cosmos into your own evolving selfhood? or by rejecting survival, will you allow these secrets of Supremacy to lie dormant, awaiting the action of another creature at some other time who will in *his* way attempt a creature contribution to the evolution of the finite God? But that will be his contribution to the Supreme, not yours.

Огромната борба в тази вселенска епоха е борбата между потенциалното и актуалното, стремежът към актуализация на всичко това, което още не е намерило своето изражение. Ако смъртният човек застане на епохалния път за възход към Рая, то с това той следва движенията на времето, които подобно на струи текат в потока на вечността; ако смъртният човек отхвърли продължаването на живота, то той се движи против течението на събитията в крайните вселени. Механичното творение неумолимо се движи в съгласие с разкриващото се предназначение на Райския Баща, но волевото творение притежава избора да приеме или отхвърли ролята на участието на личността в делата на вечността. Смъртният човек е неспособен да унищожи висшите ценности на човешкото съществуване, но той съвсем определено е способен да предотврати еволюцията на тези ценности в своя собствен личен опит. В степента, в която по такъв начин човешкото "аз" отказва да вземе участие във възхода към Рая, в същата степен се извършва забавяне на Висшето в постигането от него на изражение на своята божественост в голямата вселена.

117:4.11 (1284.7) The great struggle of this universe age is between the potential and the actual — the seeking for actualization by all that is as yet unexpressed. If mortal man proceeds upon the Paradise adventure, he is following the motions of time, which flow as currents within the stream of eternity; if mortal man rejects the eternal career, he is moving counter to the stream of events in the finite universes. The mechanical creation moves on inexorably in accordance with the unfolding purpose of the Paradise Father, but the volitional creation has the choice of accepting or of rejecting the role of personality participation in the adventure of eternity. Mortal man cannot destroy the supreme values of human existence, but he can very definitely prevent the evolution of these values in his own personal experience. To the extent that the human self thus refuses to take part in the Paradise ascent, to just that extent is the Supreme delayed in achieving divinity expression in the grand universe.

На смъртния човек беше доверено не само духовното присъствие на Райския Баща – неговия Настройчик, но и разпореждането със съдбата на безкрайно малка частица от

117:4.12 (1285.1) Into the keeping of mortal man has been given not only the Adjuster presence of the Paradise Father but also control over the destiny of an infinitesimal fraction of the future of the

бъдещия Висш. Защото както човекът достига предназначеното за човека, така и Висшето постига своето предназначение на нивото на Божеството.

Supreme. For as man attains human destiny, so does the Supreme achieve destiny on deity levels.

Затова всеки от вас стои пред решението, което е стояло пред всеки от нас: ще подведете ли вие Бога на времето, който е толкова зависим от решенията на крайния разум? Ще подведете ли вие Висшата личност на вселените поради леността – признака на животинския регрес? Ще подведете ли вие възвишения брат на всички създания, който така зависи от всяко от създанията? Ще можете ли вие да си позволите да преминете в света на нереализираното, когато пред вас лежи очарователна перспектива – вселенският път, божественото откриване на Райския Баща и божественото участие в търсенията и еволюцията на Бога на Върховността?

117:4.13 (1285.2) And so the decision awaits each of you as it once awaited each of us: Will you fail the God of time, who is so dependent upon the decisions of the finite mind? will you fail the Supreme personality of the universes by the slothfulness of animalistic retrogression? will you fail the great brother of all creatures, who is so dependent on each creature? can you allow yourself to pass into the realm of the unrealized when before you lies the enchanting vista of the universe career — the divine discovery of the Paradise Father and the divine participation in the search for, and the evolution of, the God of Supremacy?

Даровете на Бога – неговото посвещаване на реалността – не са отчуждаване от Себе Си; той не отделя от Себе Си творението, но Той е създал напрежения в творенията, въртящи се около Рая. Бог преди всичко обича човека и му дарява потенциално безсмъртие – вечна реалност. И любящият Бога човек действително става вечен. И ето в какво е тайната – колкото повече се приближава човек до Бога чрез любовта, толкова по-голяма става реалността, актуалността на такъв човек. Колкото повече човек се отделя от Бога, толкова повече той се приближава към нереалността – прекратяването на съществуването. Когато човекът посвещава своята воля на изпълнението на волята на Отеца, когато човек отдава на Бога всичко, което *има,* тогава Бог прави този човек повече, отколкото той е.

117:4.14 (1285.3) God's gifts — his bestowal of reality — are not divorcements from himself; he does not alienate creation from himself, but he has set up tensions in the creations circling Paradise. God first loves man and confers upon him the potential of immortality — eternal reality. And as man loves God, so does man become eternal in actuality. And here is mystery: The more closely man approaches God through love, the greater the reality — actuality — of that man. The more man withdraws from God, the more nearly he approaches nonreality — cessation of existence. When man consecrates his will to the doing of the Father's will, when man gives God all that he *has,* then does God make that man more than he is.

5. СВРЪХДУШАТА НА ТВОРЕНИЕТО

5. THE OVERSOUL OF CREATION

Великият Висш – това е космическата свръхдуша на голямата вселена. В него качествата и количествата на космоса действително намират подобаващо за божество отражение; неговата присъща за божество природа представлява пъстра картина на съвкупната грамадност на цялата същност на създания и Създатели във всички еволюиращи вселени. И Висшият е също така актуализиращо се Божество, въплъщаващо съзидателна воля, което обхваща проявяващия се замисъл на вселената.

117:5.1 (1285.4) The great Supreme is the cosmic oversoul of the grand universe. In him the qualities and quantities of the cosmos do find their deity reflection; his deity nature is the mosaic composite of the total vastness of all creature-Creator nature throughout the evolving universes. And the Supreme is also an actualizing Deity embodying a creative will which embraces an evolving universe purpose.

Интелектуалните, потенциално личностни "аз" на крайното възникват от Третия Източник и Център и постигат краен пространствено-времеви синтез в Бога-Висшия. Когато създанието се подчинява на волята на

117:5.2 (1285.5) The intellectual, potentially personal selves of the finite emerge from the Third Source and Center and achieve finite time-space Deity synthesis in the Supreme. When the creature submits to the will of the Creator, he does not

Създателя, то не подтиска своята личност и не се отказва от нея; действайки по такъв начин, индивидуалните личностни участници в актуализацията на крайния Бог не губят индивидуалността на своята воля. Обратно – такива личности все повече растат за сметка на участието в този велик подвиг на Божеството; в този съюз с божествеността човек се възвисява, обогатява, одухотворява и обединява своето еволюиращо "аз", еволюирайки до самото преддверие на висшия статут.

Еволюиращата безсмъртна душа на човека – съвместното творение на материалния разум и Настройчика – възхожда като такава към Рая и впоследствие, след зачисляването в Корпуса на Завършилите, придобива нова връзка с контура на духовната гравитация на Вечния Син, което се постига с помощта на емпиричния метод, известен като *трансцендентация на завършилия.* В резултат такива завършили стават приемливи кандидати за емпирично признаване като личности на Бога-Висшия. И когато тези смъртни разумни същества, изпълнявайки неизвестни бъдещи задачи на Корпуса на Завършилите, постигнат седмия стадий на духовното битие, техният двуединен интелект ще стане триединен. Двата съзвучни разума – човешкият и божественият, ще се възвисят в съюз с емпиричния разум на Висшето Същество, който тогава вече ще е завършил своята актуализация.

Във вечното бъдеще актуализацията на Бога-Висшия – неговото съзидателно изражение и духовно изображение, ще се осъществи в одухотворения разум, безсмъртната душа на възходящия човек така, както разкриването на Всеобщия Баща е станало в земния живот на Иисус.

Човек не се обединява с Висшия и не се разтваря в него като индивидуалност, но вселенските последствия от опита на всички хора наистина образуват част от божествено емпиричното познаване на Висшето. "Делата са наши, последствията – Божии."

Преминавайки през нарастващите нива на вселените, прогресиращата личност оставя зад себе си следа от актуализирана реалност. Растящите творения на времето и пространството, било то разум, дух или енергия, се видоизменят при преминаване на личностите през техните сфери. Когато човекът действа, Висшият реагира и това явление представлява факта на прогреса.

Огромните контури на енергията, разума и духа никога не се намират в постоянно владение на възходящата личност; тези

submerge or surrender his personality; the individual personality participants in the actualization of the finite God do not lose their volitional selfhood by so functioning. Rather are such personalities progressively augmented by participation in this great Deity adventure; by such union with divinity man exalts, enriches, spiritualizes, and unifies his evolving self to the very threshold of supremacy.

117:5.3 (1286.1) The evolving immortal soul of man, the joint creation of the material mind and the Adjuster, ascends as such to Paradise and subsequently, when mustered into the Corps of the Finality, becomes allied in some new way with the spirit-gravity circuit of the Eternal Son by a technique of experience known as *finaliter transcendation.* Such finaliters thus become acceptable candidates for experiential recognition as personalities of God the Supreme. And when these mortal intellects in the unrevealed future assignments of the Corps of the Finality attain the seventh stage of spirit existence, such dual minds will become triune. These two attuned minds, the human and the divine, will become glorified in union with the experiential mind of the then actualized Supreme Being.

117:5.4 (1286.2) In the eternal future, God the Supreme will be actualized — creatively expressed and spiritually portrayed — in the spiritualized mind, the immortal soul, of ascendant man, even as the Universal Father was so revealed in the earth life of Jesus.

117:5.5 (1286.3) Man does not unite with the Supreme and submerge his personal identity, but the universe repercussions of the experience of all men do thus form a part of the divine experiencing of the Supreme. "The act is ours, the consequences God's."

117:5.6 (1286.4) The progressing personality leaves a trail of actualized reality as it passes through the ascending levels of the universes. Be they mind, spirit, or energy, the growing creations of time and space are modified by the progression of personality through their domains. When man acts, the Supreme reacts, and this transaction constitutes the fact of progression.

117:5.7 (1286.5) The great circuits of energy, mind, and spirit are never the permanent possessions of ascending personality; these ministries remain forever a part of Supremacy. In the mortal

видове служене извечно се явяват част от Върховността. В смъртния опит човешкият интелект принадлежи на ритмичните пулсации на спомагателните духове на разума и осъществява своите решения в тази област, която се образува за сметка на въвлечеността в това служене. След естествената смърт човешкото "аз" завинаги се отделя от контура на спомагателните духове. Макар че тези духове явно никога не предават на една личност опита на другата, те са способни да предават и предават безличностните последствия от решенията и действията чрез Бог-Седмократния на Бог-Висшия. (Това се отнася поне за спомагателните духове на поклонението и мъдростта.)

experience the human intellect resides in the rhythmic pulsations of the adjutant mind-spirits and effects its decisions within the arena produced by encircuitment within this ministry. Upon mortal death the human self is everlastingly divorced from the adjutant circuit. While these adjutants never seem to transmit experience from one personality to another, they can and do transmit the impersonal repercussions of decision-action through God the Sevenfold to God the Supreme. (At least this is true of the adjutants of worship and wisdom.)

Така стои въпросът и с духовните контури – човекът ги използва по време на своя възход във вселените, но те никога не му принадлежат като част от неговата вечна личност. Но тези контури на духовна опека, било то Духът на Истината, Светият Дух или духовното присъствие на свръхвселената, са възприемчиви и чувствителни към проявяващите се ценности на възходящата личност и тези ценности с точност се предават чрез Седмократния Висшия.

117:5.8 (1286.6) And so it is with the spiritual circuits: Man utilizes these in his ascent through the universes, but he never possesses them as a part of his eternal personality. But these circuits of spiritual ministry, whether Spirit of Truth, Holy Spirit, or superuniverse spirit presences, are receptive and reactive to the emerging values in ascending personality, and these values are faithfully transmitted through the Sevenfold to the Supreme.

Макар че такива духовни влияния като Светия Дух и Духа на Истината се отнасят към опеката, осъществявана в локалната вселена, тяхното ръководство не се ограничава само с географските предели на даденото локално творение. Напускайки границите на своята родна локална вселена, възходящият смъртен не се лишава от цялата опека на Духа на Истината, който с такова постоянство го е наставлявал и извеждал от философските лабиринти на материалните и моронтийните светове при всяка криза на възхода, неизменно помагайки на Райския странстващ и всеки път казвайки му: "Това е пътят." Когато с помощта на духа, на проявяващото се Висше Същество и на службата за свръхвселенско отражение вие напуснете владенията на локалната вселена, то вас и по-нататък ще ви води към Рая утешаващият и направляващ дух на посвещенческите Райски Божии Синове.

117:5.9 (1286.7) While such spiritual influences as the Holy Spirit and the Spirit of Truth are local universe ministrations, their guidance is not wholly confined to the geographic limitations of a given local creation. As the ascending mortal passes beyond the boundaries of his local universe of origin, he is not entirely deprived of the ministry of the Spirit of Truth which has so constantly taught and guided him through the philosophic mazes of the material and morontial worlds, in every crisis of ascension unfailingly directing the Paradise pilgrim, ever saying: "This is the way." When you leave the domains of the local universe, through the ministry of the spirit of the emerging Supreme Being and through the provisions of superuniverse reflectivity, you will still be guided in your Paradise ascent by the comforting directive spirit of the Paradise bestowal Sons of God.

Как тези многобройни контури на космическото служене регистрират значенията, ценностите и фактите на еволюционния опит на Висшия? Ние не знаем това със сигурност, но предполагаме, че такава регистрация се извършва чрез Висшите Създатели с Райски произход, непосредствено посвещаващи се на тези пространствено-времеви контури. Интелектуално-емпиричните акумулации на спомагателните духове на разума, опекунстващи физическото ниво на интелекта,

117:5.10 (1287.1) How do these manifold circuits of cosmic ministry register the meanings, values, and facts of evolutionary experience in the Supreme? We are not exactly certain, but we believe that this registry takes place through the persons of the Supreme Creators of Paradise origin who are the immediate bestowers of these circuits of time and space. The mind-experience accumulations of the seven adjutant mind-spirits, in their ministry to the physical level of intellect, are a part of the local universe experience of the Divine Minister, and through this Creative Spirit

са част от опита на Божествената Попечителка на локалната вселена и чрез този Създателен Дух те вероятно се регистрират в разума на Върховността. Вероятно по такъв начин, с помощта на аналогични методи, в лицето на Върховността се регистрира и опитът на смъртните, получен в общуването с Духа на Истината и Светия Дух.

Даже опитът на човека и Настройчика трябва да се отразява в божествеността на Божеството-Висшето, тъй като когато Настройчиците придобиват опит, те стават сродни на Висшето, а еволюиращата душа на смъртния човек се създава от предсъществуващата възможност за такъв опит в пределите на Висшия.

Така разнообразният опит на цялото творение действително става част от еволюцията на Висшия. Създанията само използват качествата и количествата на крайното в своя възход към Отеца; безличностните последствия от такова използване остават вечно част от живия космос – Висшата личност.

Това, което самият човек взема със себе си като притежание на своята личност, е запечатаният в неговия характер опит от използването на интелектуалните и духовни контури на голямата вселена при своя възход към Рая. Когато човек взема решение и когато претворява това решение в действие, той придобива опит и значенията и ценностите на този опит завинаги остават част от неговия вечен характер на всички нива – от крайното до окончателното. Притежаващият космическа нравственост и божествена духовност характер представлява главната маса лични решения на създанията, озарени от искреното поклонение, прославени от разумната любов и претворени в братското служене.

С времето еволюиращият Висш рано или късно ще компенсира неспособността на крайните създания да постигнат повече от ограничена емпирична връзка с вселената на вселените. Създанията са способни да постигнат Райския Баща, но техният еволюционен разум, явявайки се краен, е неспособен действително да разбере безкрайния и абсолютен Отец. При все това, тъй като целият опит на създанията се регистрира във Висшия и става негова част, след като всички създания постигнат последното ниво на крайното съществуване и след като съвкупното развитие на вселената направи възможно постигането от тях на Бога-Висшия като действително духовно присъствие на божествеността, тогава – по силата на самия факт на такава връзка – се установява връзка с всеобхватния опит.

they probably find registry in the mind of Supremacy. Likewise are mortal experiences with the Spirit of Truth and the Holy Spirit probably registered by similar techniques in the person of Supremacy.

117:5.11 (1287.2) Even the experience of man and Adjuster must find echo in the divinity of God the Supreme, for, as the Adjusters experience, they are like the Supreme, and the evolving soul of mortal man is created out of the pre-existent possibility for such experience within the Supreme.

117:5.12 (1287.3) In this manner do the manifold experiences of all creation become a part of the evolution of Supremacy. Creatures merely utilize the qualities and quantities of the finite as they ascend to the Father; the impersonal consequences of such utilization remain forever a part of the living cosmos, the Supreme person.

117:5.13 (1287.4) What man himself takes with him as a personality possession are the character consequences of the experience of having used the mind and spirit circuits of the grand universe in his Paradise ascent. When man decides, and when he consummates this decision in action, man experiences, and the meanings and the values of this experience are forever a part of his eternal character on all levels, from the finite to the final. Cosmically moral and divinely spiritual character represents the creature's capital accumulation of personal decisions which have been illuminated by sincere worship, glorified by intelligent love, and consummated in brotherly service.

117:5.14 (1287.5) The evolving Supreme will eventually compensate finite creatures for their inability ever to achieve more than limited experience contact with the universe of universes. Creatures can attain the Paradise Father, but their evolutionary minds, being finite, are incapable of really understanding the infinite and absolute Father. But since all creature experiencing registers in, and is a part of, the Supreme, when all creatures attain the final level of finite existence, and after total universe development makes possible their attainment of God the Supreme as an actual divinity presence, then, inherent in the fact of such contact, is contact with total experience. The finite of time contains within itself the seeds of eternity; and we are taught that, when the fullness of evolution witnesses the exhaustion of the capacity for cosmic growth, the total finite will embark upon the absonite phases of the eternal career in quest

Крайните същности на времето таят в себе си семената на вечността; нас ни учат, че след като целостността на еволюцията стане свидетел на изтощаването на способността за космически растеж, всеобхватното крайно ще премине към абсонитните стадии на вечния път в търсене на Отеца като Пределен.

of the Father as Ultimate.

6. ТЪРСЕНЕТО НА ВИСШИЯ

Ние търсим Висшия във вселените, но не го намираме. “Той е вътрешното и външното на всички неща и същества, движещи се и неподвижни. Оставайки далечен, той е близък, неузнаваем в своята тайна.” Всемогъщият-Висшият е формата на онова, което още не е оформено, еталонът на това, което още не е създадено. Бог-Висшият е вашият вселенски дом и когато вие го намерите, това ще бъде подобно на завръщане в къщи. Той е вашият емпиричен родител; той също е израснал в опита на божествения родител точно така, както и в опита на хората. Той ви познава, защото прилича и на създател, и на създание.

Ако вие действително желаете да намерите Бога, то във вашия разум не може да не се появи осъзнаване на Висшия. Така, както Бог е ваш божествен Баща, така Висшият е ваша божествена Майка, която ви отглежда в течение на целия ви живот във вселената. “Колко всеобхватен е Висшият – той е навсякъде! От неговото присъствие зависи животът на безбройните сътворени същества и нито едно не бива отхвърлено.”

Това, което Михаил е за Небадон, Висшият е за крайния космос; неговото Божество е великият път, по който любовта на Отеца тече навън към цялото творение, и то е великият път, по който крайните създания вървят към центъра в търсене на Отеца, Който е любов. Даже Настройчиците на Съзнанието са свързани с него: по своята изначална божествена същност те са подобни на Отеца, но придобивайки опит от събитията на времето, ставащи във вселените на пространството, те стават подобни на Висшия.

Актът на вземане от създанията на решение да изпълняват волята на Създателя представлява космическа ценност от вселенско значение, което веднага предизвиква реакцията на някаква неразкрита, но повсеместна координационна сила, може би проявление на все по-широкото действие на Висшето Същество.

Моронтийната душа на еволюиращия смъртен наистина е син на действащия чрез Настройчика Всеобщ Баща и дете на ответното космическо действие на Висшето

6. THE QUEST FOR THE SUPREME

117:6.1 (1287.6) We seek the Supreme in the universes, but we find him not. “He is the within and the without of all things and beings, moving and quiescent. Unrecognizable in his mystery, though distant, yet is he near.” The Almighty Supreme is “the form of the yet unformed, the pattern of the yet uncreated.” The Supreme is your universe home, and when you find him, it will be like returning home. He is your experiential parent, and even as in the experience of human beings, so has he grown in the experience of divine parenthood. He knows you because he is creaturelike as well as creatorlike.

117:6.2 (1288.1) If you truly desire to find God, you cannot help having born in your minds the consciousness of the Supreme. As God is your divine Father, so is the Supreme your divine Mother, in whom you are nurtured throughout your lives as universe creatures. “How universal is the Supreme — he is on all sides! The limitless things of creation depend on his presence for life, and none are refused.”

117:6.3 (1288.2) What Michael is to Nebadon, the Supreme is to the finite cosmos; his Deity is the great avenue through which the love of the Father flows outward to all creation, and he is the great avenue through which finite creatures pass inward in their quest of the Father, who is love. Even Thought Adjusters are related to him; in original nature and divinity they are like the Father, but when they experience the transactions of time in the universes of space, they become like the Supreme.

117:6.4 (1288.3) The act of the creature’s choosing to do the will of the Creator is a cosmic value and has a universe meaning which is immediately reacted to by some unrevealed but ubiquitous force of co-ordination, probably the functioning of the ever-enlarging action of the Supreme Being.

117:6.5 (1288.4) The morontia soul of an evolving mortal is really the son of the Adjuster action of the Universal Father and the child of the cosmic reaction of the Supreme Being, the Universal

Същество, Всеобщата Майка. Майчинското влияние преобладава в човешката личност в течение на цялото детство на растящата душа в локалната вселена. Влиянието на родителите-Божество става по-балансирано след сливането с Настройчика и в течение на пребиваването в свръхвселената, но когато създанието на времето започва да пресича вечната централна вселена, същността на Отеца става все по-очевидна, постигайки върховете на крайното изражение, след като създанието познае Всеобщия Баща и бъде прието в Корпуса на Завършилите.

Mother. The mother influence dominates the human personality throughout the local universe childhood of the growing soul. The influence of the Deity parents becomes more equal after the Adjuster fusion and during the superuniverse career, but when the creatures of time begin the traversal of the central universe of eternity, the Father nature becomes increasingly manifest, attaining its height of finite manifestation upon the recognition of the Universal Father and the admission into the Corps of the Finality.

В опита и чрез опита от постигането от възходящия "аз" на статута на завършил колосално действие върху неговите емпирични майчински качества оказват присъствието на духа на Вечния Син и присъствието на разума на Безкрайния Дух, които влизат в съприкосновение с такова "аз" и го изпълват. По-късно, в сферите на активност на завършилите в голямата вселена, се извършва ново пробуждане на скрития майчински потенциал на Висшия – нова реализация на емпиричните значения, нов синтез на емпиричните ценности на целия възходящ път. Изглежда това самопретворяване ще продължава в живота на завършилите от шеста степен дотогава, докато майчинското наследство на Висшия не достигне крайна синхронност с наследството на Отеца, заключено в Настройчика. Този загадъчен период на функциониране в голямата вселена е продължение на зрелия етап от живота на възвисяващия се и усъвършенстван смъртен.

117:6.6 (1288.5) In and through the experience of finaliter attainment the experiential mother qualities of the ascending self become tremendously affected by contact and infusion with the spirit presence of the Eternal Son and the mind presence of the Infinite Spirit. Then, throughout the realms of finaliter activity in the grand universe, there appears a new awakening of the latent mother potential of the Supreme, a new realization of experiential meanings, and a new synthesis of experiential values of the entire ascension career. It appears that this realization of self will continue in the universe careers of the sixth-stage finaliters until the mother inheritance of the Supreme attains to finite synchrony with the Adjuster inheritance of the Father. This intriguing period of grand universe function represents the continuing adult career of the ascendant and perfected mortal.

Възможно е след завършването на шестата степен на съществуването и навлизането в седмата, завършваща степен на духовния статут да настъпи време на прогресивни епохи на обогатяване на опита, задълбочаване на мъдростта и въплъщаване на божествеността. В същността на завършилия това явно ще е аналогично на успешното завършване на борбата на разума за самопретворяване на духа, завършването на съгласуването на възходящата същност на човека с божествената същност на Настройчика в пределите на крайните възможности. Така това величествено вселенско “аз” става вечен син-завършил на Райския Баща, както и вечно вселенско дете на Висшата Майка – едно вселенско “аз”, способно да представлява както Бащата, така и Майката на вселените и личностите във всяка дейност или начинание, които се отнасят към крайното управление на създанията, на създадените или на еволюиращите неща и същества.

117:6.7 (1288.6) Upon the completion of the sixth stage of existence and the entrance upon the seventh and final stage of spirit status, there will probably ensue the advancing ages of enriching experience, ripening wisdom, and divinity realization. In the nature of the finaliter this will probably equal the completed attainment of the mind struggle for spirit self-realization, the completion of the co-ordination of the ascendant man-nature with the divine Adjuster-nature within the limits of finite possibilities. Such a magnificent universe self thus becomes the eternal finaliter son of the Paradise Father as well as the eternal universe child of the Mother Supreme, a universe self qualified to represent both the Father and Mother of universes and personalities in any activity or undertaking pertaining to the finite administration of created, creating, or evolving things and beings.

Всички развиващи своята душа хора са в буквалния смисъл еволюционни синове на

117:6.8 (1289.1) All soul-evolving humans are literally the evolutionary sons of God the Father and God

Бога-Баща и Бога-Майка – Висшето Същество. Но дотогава, докато смъртният човек не осъзнае това божествено наследство в своята душа, неговата увереност в родството с Божеството трябва да се въплъщава във вярата. Опитът от човешкия живот е космическият пашкул, в който неличностните вселенски способности на Висшето Същество и неличностното вселенско присъствие на Всеобщия Баща (които не са личности) формират моронтийната душа на времето и характера на завършилия, съединяващ в себе си човешкото и божествено начало – същество, за което са подготвени вселенско предназначение и вечно служене.

the Mother, the Supreme Being. But until such time as mortal man becomes soul-conscious of his divine heritage, this assurance of Deity kinship must be faith realized. Human life experience is the cosmic cocoon in which the universe endowments of the Supreme Being and the universe presence of the Universal Father (none of which are personalities) are evolving the morontia soul of time and the human-divine finaliter character of universe destiny and eternal service.

Хората твърде често забравят за това, че Бог е най-големият опит в човешкото съществуване. Другите видове опит са ограничени по своя характер и съдържание, но опитът на Бога е ограничен само от способността за постигането му, която създанието притежава, и такъв опит сам по себе си разширява тази способност. Когато хората търсят Бога, те търсят всичко. Когато намират Бога, те са намерили всичко. Търсенето на Бога е безмерно посвещаване на любовта, което влече след себе си поразително откриване на нова, още по-голяма любов, жадуваща да бъде посветена.

117:6.9 (1289.2) Men all too often forget that God is the greatest experience in human existence. Other experiences are limited in their nature and content, but the experience of God has no limits save those of the creature's comprehension capacity, and this very experience is in itself capacity enlarging. When men search for God, they are searching for everything. When they find God, they have found everything. The search for God is the unstinted bestowal of love attended by amazing discoveries of new and greater love to be bestowed.

Всяка истинска любов е от Бога и човекът получава божествената любов, посвещавайки я на своите ближни. Любовта е динамична. Невъзможно е да я удържиш, тя е изпълнена с живот, тя е свободна, тя вълнува и винаги се намира в движение. На човека никога не се отдава да вземе любовта на Отеца и да я заключи в своето сърце. Любовта на Отеца може да стане истинска за смъртния човек, само когато премине през неговата личност и той на свой ред посвети тази любов на своите ближни. Великият кръговрат на любовта изтича от Отеца чрез неговите синове към братята и оттам – до Висшия. Любовта на Отеца се проявява в смъртната личност благодарение на служенето на вътрешния Настройчик. Богопознаният син разкрива тази любов на своите вселенски братя и това братско чувство е основата на любовта на Висшия.

117:6.10 (1289.3) All true love is from God, and man receives the divine affection as he himself bestows this love upon his fellows. Love is dynamic. It can never be captured; it is alive, free, thrilling, and always moving. Man can never take the love of the Father and imprison it within his heart. The Father's love can become real to mortal man only by passing through that man's personality as he in turn bestows this love upon his fellows. The great circuit of love is from the Father, through sons to brothers, and hence to the Supreme. The love of the Father appears in the mortal personality by the ministry of the indwelling Adjuster. Such a God-knowing son reveals this love to his universe brethren, and this fraternal affection is the essence of the love of the Supreme.

Пътят към Висшия преминава само през опита и в сегашните епохи на творението са известни само три начина, с помощта на които създанията могат да постигнат Върховността:

117:6.11 (1289.4) There is no approach to the Supreme except through experience, and in the current epochs of creation there are only three avenues of creature approach to Supremacy:

1. Жителите на Рая низхождат от вечния Остров през Хавона, където придобиват способност за разбиране на Върховността чрез наблюдаване на различията между реалностите на Рая и Хавона посредством

117:6.12 (1289.5) 1. The Paradise Citizens descend from the eternal Isle through Havona, where they acquire capacity for Supremacy comprehension through observation of the Paradise-Havona reality differential and by exploratory discovery of the

изследване на многобройните видове дейности на Висшите Съзидателни Личности – от Главните Духове до Синовете-Създатели.

2. Пространствено-времевите възходящи създания от еволюционните вселени на Висшите Създатели се приближават плътно до Висшия при пресичането на Хавона като първа крачка към по-доброто осъзнаване на единството на Райската Троица.

3. Местните на Хавона придобиват разбиране на Висшия чрез общуването с низходящите странстващи на Рая и възходящите странстващи на седемте свръхвселени. Местните на Хавона по своята природа са способни да хармонизират принципно различните възгледи на жителите на вечния Остров и обитателите на еволюционните вселени.

За еволюционните създания съществуват седем велики начина за приближаване към Всеобщия Баща. Пътят на всяко от тези възнесения към Рая преминава през божествеността на един от Седемте Главни Духа; и всеки начин става възможен благодарение разширената възприемчивост към опита, появяваща се в създанията в резултат на служенето в тази свръхвселена, която отразява същността на съответния Главен Дух. Съвкупността от тези седем опита очертава известните понастоящем предели на осмислянето от създанието на реалността и актуалността на Бог-Висшия.

Не само собствената ограниченост на човека му пречи да намери крайния Бог; причината е и в незавършеността на вселената; именно незавършеността на всички създания – минали, настоящи, бъдещи – прави Висшето непостижимо. Всеки индивид, постигнал божествените нива на богоподобие, е способен да намери Бога-Баща, но личното постигане на Бога-Висшия ще стане възможно за *отделното* създание чак тогава, когато в далечно бъдеще, чрез всеобщо постигане на съвършенство, ще го намерят *всички* създания едновременно.

Независимо от това, че в настоящата вселенска епоха вие сте неспособни да го намерите лично така, както сте способни да намерите и както ще намерите Бащата, Сина и Духа, възходът към Рая и последващата дейност във вселената постепенно ще създадат във вашето съзнание представа за вселенското присъствие и космическите действия на Бога на целия опит. Плодовете на духа са същността на Висшето и то подлежи на реализиране в човешкия опит.

Предстоящото за човека в бъдеще постигане на Висшия ще стане в резултат от

manifold activities of the Supreme Creator Personalities, ranging from the Master Spirits to the Creator Sons.

117:6.13 (1289.6) 2. The time-space ascenders coming up from the evolutionary universes of the Supreme Creators make close approach to the Supreme in the traversal of Havona as a preliminary to the augmenting appreciation of the unity of the Paradise Trinity.

117:6.14 (1289.7) 3. The Havona natives acquire a comprehension of the Supreme through contacts with descending pilgrims from Paradise and ascending pilgrims from the seven superuniverses. Havona natives are inherently in position to harmonize the essentially different viewpoints of the citizens of the eternal Isle and the citizens of the evolutionary universes.

117:6.15 (1290.1) To evolutionary creatures there are seven great approaches to the Universal Father, and each of these Paradise ascensions passes through the divinity of one of the Seven Master Spirits; and each such approach is made possible by an enlargement of experience receptivity consequent upon the creature's having served in the superuniverse reflective of the nature of that Master Spirit. The sum total of these seven experiences constitutes the present-known limits of a creature's consciousness of the reality and actuality of God the Supreme.

117:6.16 (1290.2) It is not only man's own limitations which prevent him from finding the finite God; it is also the incompletion of the universe; even the incompletion of all creatures — past, present, and future — makes the Supreme inaccessible. God the Father can be found by any individual who has attained the divine level of Godlikeness, but God the Supreme will never be personally discovered by any *one* creature until that far-distant time when, through the universal attainment of perfection, *all* creatures will simultaneously find him.

117:6.17 (1290.3) Despite the fact that you cannot, in this universe age, personally find him as you can and will find the Father, the Son, and the Spirit, nevertheless, the Paradise ascent and subsequent universe career will gradually create in your consciousness the recognition of the universe presence and the cosmic action of the God of all experience. The fruits of the spirit are the substance of the Supreme as he is realizable in human experience.

117:6.18 (1290.4) Man's sometime attainment of the Supreme is consequent upon his fusion with the

сливането му с духа на Райското Божество. За урантийците този дух е присъствието на Райския Баща в Настройчика; и макар че Тайнственият Наставник произхожда от Отеца и е подобен на Отеца, ние се съмняваме, че даже такъв божествен дар е способен да изпълни неизпълнимото – да разкрие същността на безкрайния Бог пред крайното създание. Както предполагаме ние, това, което Настройчикът ще разкрие на бъдещите завършили от седма степен, ще бъде божествеността и същността на Бога-Висшия. И това разкриване ще означава за крайното същество това, което разкриването на Безкрайното би означавало за абсолютното същество.

spirit of Paradise Deity. With Urantians this spirit is the Adjuster presence of the Universal Father; and though the Mystery Monitor is from the Father and like the Father, we doubt that even such a divine gift can achieve the impossible task of revealing the nature of the infinite God to a finite creature. We suspect that what the Adjusters will reveal to future seventh-stage finaliters will be the divinity and nature of God the Supreme. And this revelation will be to a finite creature what the revelation of the Infinite would be to an absolute being.

Висшият не е безкраен, но той вероятно обхваща цялата безкрайност, която безкрайното създание ще може някога да осъзнае. За да разбереш нещо повече, отколкото Висшият, е нужно да бъдеш повече от краен!

117:6.19 (1290.5) The Supreme is not infinite, but he probably embraces all of infinity that a finite creature can ever really comprehend. To understand more than the Supreme is to be more than finite!

Всички емпирични творения са взаимосвързани в реализацията на своето предназначение. Само екзистенциалната реалност е самодостатъчна и самосъществуваща. Хавона и седемте свръхвселени са необходими една за друга за постигане на максималната степен на постигане на крайното; точно така някога те ще зависят и от бъдещите вселени на външното пространство за преодоляването на крайния статут.

117:6.20 (1290.6) All experiential creations are interdependent in their realization of destiny. Only existential reality is self-contained and self-existent. Havona and the seven superuniverses require each other to achieve the maximum of finite attainment; likewise will they be sometime dependent on the future universes of outer space for finite transcendence.

Възходящият човек е способен да намери Отеца; Бог е екзистенциален и затова реален независимо от статута на опита, постигнат от цялата вселена. Но нито едно отделно взето възходящо създание няма да може някога да намери Висшия, докато всички възходящи същества не достигнат максимална вселенска зрелост, която да им позволи едновременно да вземат участие в това откритие.

117:6.21 (1290.7) A human ascender can find the Father; God is existential and therefore real, irrespective of the status of experience in the total universe. But no single ascender will ever find the Supreme until all ascenders have reached that maximum universe maturity which qualifies them simultaneously to participate in this discovery.

Отецът не отдава значение на обществените различия; Той се отнася към всеки от Своите възходящи синове както към космически индивиди. Висшият също не отдава значение на обществените различия; той се отнася към своите емпирични деца както към единно космическо цяло.

117:6.22 (1290.8) The Father is no respecter of persons; he treats each of his ascending sons as cosmic individuals. The Supreme likewise is no respecter of persons; he treats his experiential children as a single cosmic total.

Човекът може да намери Отеца в своето сърце, но той е длъжен да търси Висшия в сърцата на всички други хора; и когато всички създания в съвършенство разкрият любовта на Висшия, тогава той ще стане вселенска действителност за всички съзнания. И това е само друг начини да се изрази мисълта, че вселените ще преминат в устойчивото състояние на светлината и живота.

117:6.23 (1290.9) Man can discover the Father in his heart, but he will have to search for the Supreme in the hearts of all other men; and when all creatures perfectly reveal the love of the Supreme, then will he become a universe actuality to all creatures. And that is just another way of saying that the universes will be settled in light and life.

Постигането на съвършено самовъплъщаване от всички личности и постигането на съвършена устойчивост от всички вселени е равносилно на постигането на Висшия и свидетелства за освобождаването на цялата крайна реалност от ограниченията, свойствени на несъвършенството на битието. Такова изтощаване на всички крайни потенциали води до завършване на постигането на Висшия и, от друга страна, може да се определи като завършена еволюционна актуализация на самото Висше Същество.

117:6.24 (1291.1) The attainment of perfected self-realization by all personalities plus the attainment of perfected equilibrium throughout the universes equals the attainment of the Supreme and witnesses the liberation of all finite reality from the limitations of incomplete existence. Such an exhaustion of all finite potentials yields the completed attainment of the Supreme and may be otherwise defined as the completed evolutionary actualization of the Supreme Being himself.

Хората намират Висшия не внезапно и зрелищно, подобно на земетресение, което разтрошава скали и образува пропасти, а бавно и търпеливо, подобно на река, която спокойно отмива почвата от своето русло.

117:6.25 (1291.2) Men do not find the Supreme suddenly and spectacularly as an earthquake tears chasms into the rocks, but they find him slowly and patiently as a river quietly wears away the soil beneath.

Когато намерите Отеца, вие ще откриете великата причина за вашия духовен възход във вселените; когато намерите Висшия, вие ще откриете великото следствие от вашето придвижване към Рая.

117:6.26 (1291.3) When you find the Father, you will find the great cause of your spiritual ascent in the universes; when you find the Supreme, you will discover the great result of your career of Paradise progression.

Но никой от богопозналите смъртни никога няма да бъде самотен в своето пътешествие през космоса, тъй като той знае, че всяка своя крачка извършва заедно с Отеца, докато самият път, по който върви, е присъствието на Висшия.

117:6.27 (1291.4) But no God-knowing mortal can ever be lonely in his journey through the cosmos, for he knows that the Father walks beside him each step of the way, while the very way that he is traversing is the presence of the Supreme.

7. БЪДЕЩЕТО НА ВИСШИЯ

7. THE FUTURE OF THE SUPREME

Завършването на реализацията на всички крайни потенциали е равносилно на завършването на реализацията на целия еволюционен опит. Това предполага окончателното проявяване на Висшия като всемогъщото присъствие на Божеството във вселените. Ние смятаме, че на този стадий на развитие Висшето ще бъде толкова явно личностно същество, колкото и Вечният Син, ще бъде толкова реално надарено със сила, колкото и Райският Остров, ще бъде толкова всецяло обединено, колкото и Съвместният Извършител, и всичко това ще стане в пределите, ограничени от крайните възможности на Върховността в кулминационното развитие на настоящата вселенска епоха.

117:7.1 (1291.5) The completed realization of all finite potentials equals the completion of the realization of all evolutionary experience. This suggests the final emergence of the Supreme as an almighty Deity presence in the universes. We believe that the Supreme, in this stage of development, will be as discretely personalized as is the Eternal Son, as concretely powerized as is the Isle of Paradise, as completely unified as is the Conjoint Actor, and all of this within the limitations of the finite possibilities of Supremacy at the culmination of the present universe age.

Макар че такава концепция за бъдещото Висше Божество е абсолютно правилна, ние бихме искали да обърнем внимание на някои проблеми, свързани с тази представа:

117:7.2 (1291.6) While this is an entirely proper concept of the future of the Supreme, we would call attention to certain problems inherent in this concept:

1. Безусловните Наблюдатели на Висшия едва ли могат да се изпълнят с божественост на някакъв стадий преди завършването на неговата еволюция и при все това същите тези

117:7.3 (1291.7) 1. The Unqualified Supervisors of the Supreme could hardly be deitized at any stage prior to his completed evolution, and yet these same supervisors even now qualifiedly exercise

наблюдатели вече условно се ползват от присъщото за върховността пълновластие по отношение на вселените, утвърдили се в светлината и живота.

2. Висшето едва ли би могло да функционира в Пределната Троица, без да достигне пълна актуалност на вселенския статут, и при все това Пределната Троица още сега е условна реалност и вие вече знаете за съществуването на Условните Наместници на Пределния.

3. Висшият не е напълно реално същество за вселенските създания, но съществуват много основания, позволяващи да се направи изводът, че той е напълно реален за Седмократното Божество, простиращо се от Всеобщия Баща в Рая до Синовете-Създатели и Съзидателните Духове на локалните вселени.

Възможно е в горните предели на крайното ниво – там, където времето се съединява с областта на преодоляното време – последователността да става неясна и изтрита. Възможно е Висшият да е способен да предвиди своето вселенско присъствие на свръхвремевите нива и след това, в ограничени предели, да прогнозира бъдещата еволюция, отразявайки това прогнозирано бъдеще назад към създадените нива на Иманентността на Проектираната Незавършеност. Такива явления могат да се наблюдават всеки път, когато крайното влиза в контакт със свръхкрайното, както това става в опита на хората, обитавани от Настройчици на Съзнанието – истински залог за бъдещите вселенски постижения на човека в течение на цялата вечност.

Когато възходящите смъртни бъдат приети в корпуса на завършилите на Рая, те полагат клетва за вярност пред Бога-Висшия, *което е* Троицата в разбирането на всички крайни създадени личности, и впоследствие, в процеса на функционирането на завършилите в еволюиращите вселени, те се подчиняват на изключителното разпореждане на Рая чак до епохалното утвърждаване на локалните вселени в светлината и живота. Според това как новите организации за управление на тези усъвършенствани творения започват да отразяват проявяващото се пълновластие на Висшия, ние забелязваме, че далечните отряди на завършилите признават юрисдикцията на тези нови правителства. Изглежда, че Бог-Висшият се развива като обединител на еволюционните Корпуси на Завършилите, но е много вероятно Висшият, като член на Пределната Троица, да ръководи вечната съдба на тези седем корпуса.

the sovereignty of supremacy concerning the universes settled in light and life.

117:7.4 (1291.8) 2. The Supreme could hardly function in the Trinity Ultimate until he had attained complete actuality of universe status, and yet the Trinity Ultimate is even now a qualified reality, and you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate.

117:7.5 (1291.9) 3. The Supreme is not completely real to universe creatures, but there are many reasons for deducing that he is quite real to the Sevenfold Deity, extending from the Universal Father on Paradise to the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes.

117:7.6 (1291.10) It may be that on the upper limits of the finite, where time conjoins transcended time, there is some sort of blurring and blending of sequence. It may be that the Supreme is able to forecast his universe presence onto these supertime levels and then to a limited degree anticipate future evolution by reflecting this future forecast back to the created levels as the Immanence of the Projected Incomplete. Such phenomena may be observed wherever finite makes contact with superfinite, as in the experiences of human beings who are indwelt by Thought Adjusters that are veritable predictions of man's future universe attainments throughout all eternity.

117:7.7 (1292.1) When mortal ascenders are admitted to the finaliter corps of Paradise, they take an oath to the Paradise Trinity, and in taking this oath of allegiance, they are thereby pledging eternal fidelity to God the Supreme, who *is* the Trinity as comprehended by all finite creature personalities. Subsequently, as the finaliter companies function throughout the evolving universes, they are solely amenable to the mandates of Paradise origin until the eventful times of the settling of local universes in light and life. As the new governmental organizations of these perfected creations begin to be reflective of the emerging sovereignty of the Supreme, we observe that the outlying finaliter companies then acknowledge the jurisdictional authority of such new governments. It appears that God the Supreme is evolving as the unifier of the evolutionary Corps of the Finality, but it is highly probable that the eternal destiny of these seven corps will be directed by the Supreme as a member of the Ultimate Trinity.

Висшето Същество съдържа в себе си три свръхчовешки възможности за проявление във вселената:

1. Абсонитно участие в първата емпирична Троица.

2. Взаимно-абсолютно участие във втората емпирична Троица.

3. Взаимно-безкрайно участие в Троицата на Троиците; но ние нямаме удовлетворителна представа какво действително означава това.

Това е една от общоприетите хипотези относно бъдещето, което очаква Бог-Висшия, но съществуват също така и много хипотези за неговите връзки с днешната голяма вселена след постигането от нея на статута на светлината и живота.

Настоящата цел на свръхвселените се заключава в това, изхождайки от своето състояние и в пределите на своите възможности, да станат така съвършени, както Хавона. Това съвършенство се отнася до физическите и духовни постижения и включва в себе си също така и развитието на администрация, на система за управление и на братски взаимоотношения. Смята се, че в бъдещите епохи в свръхвселените постепенно ще бъдат изживени възможностите за дисхармония, несъгласуваност и неправилни решения. Енергийните контури ще бъдат напълно балансирани и изцяло подчинени на разума, докато духът в присъствието на личност ще е постигнал господство над разума.

Предполага се, че в това намиращо се в далечното бъдеще време духовното лице на Висшия и придобитата енергия на Всемогъщия ще постигнат съгласуваност на развитието и че те, обединени във Висшия Разум и с негова помощ, ще се реализират като Висше Същество, като завършена актуалност във вселените – актуалност, достъпна за наблюдение от всички създадени разумни същества, предизвикваща реакцията на всички създадени енергии, съгласувана във всички духовни същности и познаваема в опита на всички вселенски личности.

Тази концепция предполага истинско пълновластие на Висшия в голямата вселена. Напълно е възможно днешните троични управляващи да продължат да действат като негови наместници, но ние предполагаме, че съществуващите днес граници между седемте свръхвселени постепенно ще изчезнат и цялата голяма вселена ще функционира като усъвършенствано цяло.

Възможно е Висшият да се намира лично

117:7.8 (1292.2) The Supreme Being contains three superfinite possibilities for universe manifestation:

117:7.9 (1292.3) 1. Absonite collaboration in the first experiential Trinity.

117:7.10 (1292.4) 2. Coabsolute relationship in the second experiential Trinity.

117:7.11 (1292.5) 3. Coinfinite participation in the Trinity of Trinities, but we have no satisfactory concept as to what this really means.

117:7.12 (1292.6) This is one of the generally accepted hypotheses of the future of the Supreme, but there are also many speculations concerning his relations to the present grand universe subsequent to its attainment of the status of light and life.

117:7.13 (1292.7) The present goal of the superuniverses is to become, as they are and within their potentials, perfect, even as is Havona. This perfection pertains to physical and spiritual attainment, even to administrative, governmental, and fraternal development. It is believed that, in the ages to come, the possibilities for disharmony, maladjustment, and misadaptation will be eventually exhausted in the superuniverses. The energy circuits will be in perfect balance and in complete subjugation to mind, while spirit, in the presence of personality, will have achieved the dominance of mind.

117:7.14 (1292.8) It is conjectured that at this far-distant time the spirit person of the Supreme and attained power of the Almighty will have achieved co-ordinate development, and that both, as unified in and by the Supreme Mind, will factualize as the Supreme Being, a completed actuality in the universes — an actuality which will be observable by all creature intelligences, reacted to by all created energies, co-ordinated in all spiritual entities, and experienced by all universe personalities.

117:7.15 (1292.9) This concept implies the actual sovereignty of the Supreme in the grand universe. It is altogether likely that the present Trinity administrators will continue as his vicegerents, but we believe that the present demarcations between the seven superuniverses will gradually disappear, and that the entire grand universe will function as a perfected whole.

117:7.16 (1292.10) It is possible that the Supreme may

в Уверса – столицата на Орвонтон, откъдето да ръководи управлението на временните творения, но това е само предположение. Но несъмнено е това, че личността на Висшето Същество определено ще бъде достъпна на някакво конкретно място, макар че неговото вездесъщо Божество вероятно както преди ще продължи да насища със себе си вселената на вселените. Каква ще бъде връзката на обитателите на свръхвселената с Висшия от тази епоха – ние не знаем, но тя може да напомня днешното взаимоотношение между местните на Хавона и Райската Троица.

Усъвършенстваната голяма вселена на тези бъдещи дни ще се отличава значително от това, което е тя днес. Ще отидат в миналото увлекателните дела – организирането на галактиките на пространството, имплантирането на живот в изменчивите светове на времето и развитието на хармония от хаоса, на красота от потенциалите, на истина – от значенията, на добродетели – от ценностите. Ще завърши крайното предназначение на времевите вселени! Възможно е да настъпи време на покой, на отдих от вековната борба за еволюционно съвършенство. Но не задълго! Несъмнено, уверено и необратимо загадката на възникващото Божество на Бог-Пределния ще отправи предизвикателство към тези усъвършенствани граждани на неизменните вселени точно така, както някога търсенето на Бога-Висшия се превърна в изпитание за техните борещи се еволюционни предци. Завесата на космическата съдба ще се вдигне, за да открие трансценденталното величие на пленителните абсонитни търсения на Всеобщия Баща на тези нови, по-високи нива, които се разкриват в пределния опит на създанията.

[Подготвено от Могъщ Посланик, временно пребиваващ на Урантия.]

then be personally resident on Uversa, the headquarters of Orvonton, from which he will direct the administration of the time creations, but this is really only a conjecture. Certainly, though, the personality of the Supreme Being will be definitely contactable at some specific locality, although the ubiquity of his Deity presence will probably continue to permeate the universe of universes. What the relation of the superuniverse citizens of that age will be to the Supreme we do not know, but it may be something like the present relationship between the Havona natives and the Paradise Trinity.

117:7.17 (1293.1) The perfected grand universe of those future days will be vastly different from what it is at present. Gone will be the thrilling adventures of the organization of the galaxies of space, the planting of life on the uncertain worlds of time, and the evolving of harmony out of chaos, beauty out of potentials, truth out of meanings, and goodness out of values. The time universes will have achieved the fulfillment of finite destiny! And perhaps for a space there will be rest, relaxation from the agelong struggle for evolutionary perfection. But not for long! Certainly, surely, and inexorably the enigma of the emerging Deity of God the Ultimate will challenge these perfected citizens of the settled universes just as their struggling evolutionary forebears were once challenged by the quest for God the Supreme. The curtain of cosmic destiny will draw back to reveal the transcendent grandeur of the alluring absonite quest for the attainment of the Universal Father on those new and higher levels revealed in the ultimate of creature experience.

117:7.18 (1293.2) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Документ 118. Висшият и Пределният – време и пространство

⇦ 117 Книгата Урантия 119 ⇨

ЧАСТ III. ИСТОРИЯТА НА УРАНТИЯ

ДОКУМЕНТ 118. ВИСШИЯТ И ПРЕДЕЛНИЯТ – ВРЕМЕ И ПРОСТРАНСТВО

Секции

Въведение
1. Времето и вечността
2. Вездесъщността и повсеместността
3. Пространствено-времевите отношения
4. Първичната и вторичната причинност
5. Всемогъществото и взаимоприемливостта
6. Всемогъществото и всетворението
7. Всеведението и предназначението
8. Управлението и свръхуправлението
9. Механизмите на вселената
10. Функцията на провидението

PAPER 118 SUPREME AND ULTIMATE — TIME AND SPACE

SECTIONS

Introduction
1. Time and Eternity
2. Omnipresence and Ubiquity
3. Time-Space Relationships
4. Primary and Secondary Causation
5. Omnipotence and Compossibility
6. Omnipotence and Omnificence
7. Omniscience and Predestination
8. Control and Overcontrol
9. Universe Mechanisms
10. Functions of Providence

Въведение

ПО ОТНОШЕНИЕ на няколко същности за Божеството може да се каже следното:

1. Отецът е самосъществуващо “аз”.

2. Синът е съ-съществуващото “аз”.

3. Духът е съвместно-съществуващо “аз”.

4. Висшият е еволюционно-емпирично “аз”.

5. Седмократният е божественост, разпространяваща “аз”.

6. Пределният е трансцендентално-емпирично “аз”.

7. Абсолютният е екзистенциално-емпирично “аз”.

Макар че Бог-Седмократният е необходим

INTRODUCTION

118:0.1 (1294.1) CONCERNING the several natures of Deity, it may be said:

118:0.2 (1294.2) 1. The Father is self-existent self.

118:0.3 (1294.3) 2. The Son is coexistent self.

118:0.4 (1294.4) 3. The Spirit is conjoint-existent self.

118:0.5 (1294.5) 4. The Supreme is evolutionary-experiential self.

118:0.6 (1294.6) 5. The Sevenfold is self-distributive divinity.

118:0.7 (1294.7) 6. The Ultimate is transcendental-experiential self.

118:0.8 (1294.8) 7. The Absolute is existential-experiential self.

118:0.9 (1294.9) While God the Sevenfold is

за еволюционното постигане на Висшия, Висшият също е необходим за евентуалната поява на Пределния. Двойното присъствие на Висшия и Пределния представлява основно обединяване на субабсолютното и производно Божество, тъй като те взаимозависимо се допълват в постигането на своето предназначение. Заедно те образуват емпиричния мост, съединяващ началото и завършването на целия съзидателен растеж в мирозданието на голямата вселена.

Съзидателното развитие никога не свършва, но винаги носи удовлетворение; то е безкрайно в своето протежение, но то винаги е пронизано от моментите на личностно удовлетворение от постигането на предходната цел, която служи като толкова ефективно и мобилизиращо начало за новите дела в космическото развитие, изследването на вселената и постигането на Божеството.

Макар че областта на математиката е свързана с качествени ограничения, тя все пак осигурява за крайния разум концептуална основа за размишление за безкрайността. Количествено ограничение на числата не съществува даже в разбирането на крайния разум. Колкото и голямо да е числото, към него винаги може да се прибави още едно число. Освен това вие сте способни да разберете, че колкото и пъти да прибавите нова величина, резултатът ще бъде безкрайно далеч от безкрайността, тъй като всеки път ще може да се прибавя още по едно число.

В същото време безкрайните редове могат да се сумират във всеки момент и такова цяло (по-точно субцяло) донася на даденото същество в даденото време цялата пълнота на радостта от постигането на целите. Но рано или късно същото това същество започва да жадува за нови и по-високи цели, започва да се стреми към тях и такива присъщи на растежа дерзания винаги ще се очакват в циклите на вечността, всяко в своето време.

Всяка последваща вселенска епоха е преддверие на новата ера на космически растеж и всяка космическа ера става непосредствена съдба на предшестващите стадии. Хавона сама по себе си е съвършено, но ограничено по своето съвършенство творение; разпространявайки се в еволюционните вселени, съвършенството на Хавона придобива не само космическо предназначение, но и освобождаване от ограниченията на доеволюционното битие.

indispensable to the evolutionary attainment of the Supreme, the Supreme is also indispensable to the eventual emergence of the Ultimate. And the dual presence of the Supreme and the Ultimate constitutes the basic association of subabsolute and derived Deity, for they are interdependently complemental in the attainment of destiny. Together they constitute the experiential bridge linking the beginnings and the completions of all creative growth in the master universe.

118:0.10 (1294.10) Creative growth is unending but ever satisfying, endless in extent but always punctuated by those personality-satisfying moments of transient goal attainment which serve so effectively as the mobilization preludes to new adventures in cosmic growth, universe exploration, and Deity attainment.

118:0.11 (1294.11) While the domain of mathematics is beset with qualitative limitations, it does provide the finite mind with a conceptual basis of contemplating infinity. There is no quantitative limitation to numbers, even in the comprehension of the finite mind. No matter how large the number conceived, you can always envisage one more being added. And also, you can comprehend that that is short of infinity, for no matter how many times you repeat this addition to number, still always one more can be added.

118:0.12 (1294.12) At the same time, the infinite series can be totaled at any given point, and this total (more properly, a subtotal) provides the fullness of the sweetness of goal attainment for a given person at a given time and status. But sooner or later, this same person begins to hunger and yearn for new and greater goals, and such adventures in growth will be forever forthcoming in the fullness of time and the cycles of eternity.

118:0.13 (1294.13) Each successive universe age is the antechamber of the following era of cosmic growth, and each universe epoch provides immediate destiny for all preceding stages. Havona, in and of itself, is a perfect, but perfection-limited, creation; Havona perfection, expanding out into the evolutionary superuniverses, finds not only cosmic destiny but also liberation from the limitations of pre-evolutionary existence.

1. ВРЕМЕТО И ВЕЧНОСТТА

1. TIME AND ETERNITY

За да може по-уверено да се ориентира в космоса, човек трябва колкото може по-добре да разбира връзката на Божеството с космоса. Макар че абсолютното Божество е по своята природа вечно, Боговете са свързани с времето като придобиван във вечността опит. В еволюционните вселени вечността има временна непрекъснатост – непрекъснатото *сега.*

118:1.1 (1295.1) It is helpful to man's cosmic orientation to attain all possible comprehension of Deity's relation to the cosmos. While absolute Deity is eternal in nature, the Gods are related to time as an experience in eternity. In the evolutionary universes eternity is temporal everlastingness — the everlasting *now.*

Решавайки да изпълни волята на Отеца, личността на смъртното създание е способна да се увековечи благодарение на отъждествяването си с пребиваващия в нея дух. Такова посвещаване на волята е равностойно на осъществяване във вечността на реалността на целта. Това значи, че целта на създанието е станала неизменна относно непрекъснатата последователност от моменти – иначе казано, течението на времето няма да се съпровожда с изменение на целите на създанието. Дали такива моменти ще бъдат милион или милиард, няма значение. По отношение на целта на създанието броят е изгубил смисъл. Така решението на създанието и решението на Бога довеждат до вечните реалности на нескончаемия съюз, в който духът на Бога и същността на човека се обединяват за извечно служене на децата на Бога и техния Райски Баща.

118:1.2 (1295.2) The personality of the mortal creature may eternalize by self-identification with the indwelling spirit through the technique of choosing to do the will of the Father. Such a consecration of will is tantamount to the realization of eternity-reality of purpose. This means that the purpose of the creature has become fixed with regard to the succession of moments; stated otherwise, that the succession of moments will witness no change in creature purpose. A million or a billion moments makes no difference. Number has ceased to have meaning with regard to the creature's purpose. Thus does creature choice plus God's choice eventuate in the eternal realities of the never-ending union of the spirit of God and the nature of man in the everlasting service of the children of God and of their Paradise Father.

Съществува пряка връзка между зрелостта и единицата за възприемане на времето за всеки даден интелект. Единицата за време може да бъде ден, година или по-дълъг период, но тя неизменно е критерий, с помощта на който съзнаващото "аз" оценява обстоятелствата на живота и посредством който постигащият интелект определя и оценява фактите на временното съществуване.

118:1.3 (1295.3) There is a direct relationship between maturity and the unit of time consciousness in any given intellect. The time unit may be a day, a year, or a longer period, but inevitably it is the criterion by which the conscious self evaluates the circumstances of life, and by which the conceiving intellect measures and evaluates the facts of temporal existence.

Опитът, мъдростта и разсъдителността са следствие от удължаването на единицата за време в смъртното съществуване. Когато човешкият разум се завръща към миналото, той оценява миналия опит, за да го използва в настоящата ситуация. Когато човек се обръща към бъдещето, той се опитва да оцени бъдещото значение на възможното действие. Възползвайки се по такъв начин и от опита, и от мъдростта, човешката воля предлага съждение и взема решение в настоящето, в резултат на което се появява план за действие, породен както от миналото, така и от бъдещето.

118:1.4 (1295.4) Experience, wisdom, and judgment are the concomitants of the lengthening of the time unit in mortal experience. As the human mind reckons backward into the past, it is evaluating past experience for the purpose of bringing it to bear on a present situation. As mind reaches out into the future, it is attempting to evaluate the future significance of possible action. And having thus reckoned with both experience and wisdom, the human will exercises judgment-decision in the present, and the plan of action thus born of the past and the future becomes existent.

В процеса на съзряване на развиващото се "аз" миналото и бъдещето се съединяват, за да хвърлят светлина върху истинското значение на настоящето. Ставайки все по-зряло, това "аз" черпи опит от все по-дълбокото минало, докато проницателността

118:1.5 (1295.5) In the maturity of the developing self, the past and future are brought together to illuminate the true meaning of the present. As the self matures, it reaches further and further back into the past for experience, while its wisdom forecasts seek to penetrate deeper and deeper

на неговата мъдрост се стреми да проникне във все по-далечното бъдеще. И според това, как постигащото "аз" разширява своето проникване както в миналото, така и в бъдещето, неговите съждения все по-малко и по-малко зависят от преминаващото настояще. По такъв начин решението-действие започва да се освобождава от оковите на изменчивото настояще и едновременно с това започва да приема вид, имащ значение за миналото-бъдещето.

into the unknown future. And as the conceiving self extends this reach ever further into both past and future, so does judgment become less and less dependent on the momentary present. In this way does decision-action begin to escape from the fetters of the moving present, while it begins to take on the aspects of past-future significance.

Търпението е нужно на тези смъртни, които използват кратки времеви единици; настоящата зрелост превъзхожда търпението със своята сдържаност, която се ражда в истинското разбиране.

118:1.6 (1295.6) Patience is exercised by those mortals whose time units are short; true maturity transcends patience by a forbearance born of real understanding.

Да станеш зрял, това значи да живееш по-интензивно в настоящето, едновременно освобождавайки се от ограниченията на настоящето. Зрелите планове, основани на миналия опит, се претворяват в настоящето така, че да подобрят ценностите на бъдещето.

118:1.7 (1295.7) To become mature is to live more intensely in the present, at the same time escaping from the limitations of the present. The plans of maturity, founded on past experience, are coming into being in the present in such manner as to enhance the values of the future.

Единицата време, съответстваща на незрелостта, концентрира значението-ценност в настоящия момент по такъв начин, че го лишава от истинска връзка с не-настоящето – минало-бъдеще. С достигането на зрелостта единицата-време достига величината, при която става разкриването на еднородната връзка между минало-настояще-бъдеще, в резултат на което "аз"-ът започва да постига цялостност на събитията, започва да вижда пейзажа на времето в панорамната перспектива на разширените хоризонти, започва може би да предполага съществуване, нямащо начало и край, на вечния континуум, фрагментите на който се наричат време.

118:1.8 (1295.8) The time unit of immaturity concentrates meaning-value into the present moment in such a way as to divorce the present of its true relationship to the not-present — the past-future. The time unit of maturity is proportioned so to reveal the co-ordinate relationship of past-present-future that the self begins to gain insight into the wholeness of events, begins to view the landscape of time from the panoramic perspective of broadened horizons, begins perhaps to suspect the nonbeginning, nonending eternal continuum, the fragments of which are called time.

На нивата на абсолютното и безкрайното моментът на настоящето съдържа в себе си цялото минало и цялото бъдеще. АЗ СЪМ означава също така и АЗ БЯХ, и АЗ ЩЕ БЪДА. И това представя нашата най-добра концепция за вечността и вечното.

118:1.9 (1296.1) On the levels of the infinite and the absolute the moment of the present contains all of the past as well as all of the future. I AM signifies also I WAS and I WILL BE. And this represents our best concept of eternity and the eternal.

На абсолютното и вечно ниво потенциалната реалност е също толкова значима, колкото и актуалната реалност. Само на крайното ниво и само от гледна точка на свързаните от времето създания между тях се вижда толкова огромно различие. За Бога – като Абсолют – взелият вечното решение възходящ смъртен вече е Райски завършил. Но благодарение на пребиваващия в човека Настройчик на Съзнанието Вечният Баща не е ограничен само от осъзнаването на този факт, но е способен също така и да знае за всеки епизод от временната борба с проблемите, възникващи по пътя на възхода на създанието от животното до богоподобните нива на

118:1.10 (1296.2) On the absolute and eternal level, potential reality is just as meaningful as actual reality. Only on the finite level and to time-bound creatures does there appear to be such a vast difference. To God, as absolute, an ascending mortal who has made the eternal decision is already a Paradise finaliter. But the Universal Father, through the indwelling Thought Adjuster, is not thus limited in awareness but can also know of, and participate in, every temporal struggle with the problems of the creature ascent from animallike to Godlike levels of existence.

битието, както и да взема участие в тази борба.

2. ВЕЗДЕСЪЩНОСТТА И ПОВСЕМЕСТНОСТТА

Повсеместността на Божеството не следва да се бърка с пределността на божествената вездесъщност. По волята на Всеобщия Баща Висшият, Пределният и Абсолютът компенсират, координират и обединяват Неговата пространствено-времева повсеместност и преодолялата пространството и времето вездесъщност с Неговото извънвремево и извънпространствено всеобщо и абсолютно присъствие. И вие следва да помните, че повсеместността на Божеството, толкова често асоциируема с пространството, не е задължително обусловена от времето.

Като смъртни и моронтийни възходящи създания вие все по-добре постигате Бога благодарение на служенето на Бог-Седмократния. Чрез Хавона вие откривате Бог-Висшия. В Рая вие Го намирате като личност, а скоро след като станете завършил, вие ще се опитате да Го познаете като Пределен. Изглежда, че след постигането на Пределния завършилите имат само един път – да пристъпят към търсене на Абсолюта. Нито един от завършилите няма да се терзае от неведение на пътя към Божеството-Абсолют, тъй като възхождайки на нивото на висшето и пределното, той е намерил Бога-Баща. Такива завършили несъмнено ще вярват в това, че ако техните търсения на Бога-Абсолют се увенчаят с успех, те ще открият същия Бог – Райския Баща, проявяващ Себе Си на още по-безкрайни и универсални нива. Несъмнено е, че постигането на Бога в Абсолюта ще разкрие Първичния Прародител на вселените, точно както и Окончателния Баща на личностите.

Възможно е Бог-Висшият да не е демонстрация на пространствено-времевата вездесъщност на Божеството, но той е буквално проявление на божествената повсеместност. Между духовното присъствие на Твореца и материалните проявления на творението съществува обширна област на повсеместно *ставане* — вселенската поява на еволюционното Божество.

Ние сме уверени, че ако Бог-Висшият някога подчини вселените на времето и пространството на своето непосредствено управление, то такова управление на Божеството ще се осъществява под свръх-управлението на Пределния. В такъв случай

2. OMNIPRESENCE AND UBIQUITY

118:2.1 (1296.3) The ubiquity of Deity must not be confused with the ultimacy of the divine omnipresence. It is volitional with the Universal Father that the Supreme, the Ultimate, and the Absolute should compensate, co-ordinate, and unify his time-space ubiquity and his time-space-transcended omnipresence with his timeless and spaceless universal and absolute presence. And you should remember that, while Deity ubiquity may be so often space associated, it is not necessarily time conditioned.

118:2.2 (1296.4) As mortal and morontia ascenders you progressively discern God through the ministry of God the Sevenfold. Through Havona you discover God the Supreme. On Paradise you find him as a person, and then as finaliters you will presently attempt to know him as Ultimate. Being finaliters, there would seem to be but one course to pursue after having attained the Ultimate, and that would be to begin the quest of the Absolute. No finaliter will be disturbed by the uncertainties of the attainment of the Deity Absolute since at the end of the supreme and ultimate ascensions he encountered God the Father. Such finaliters will no doubt believe that, even if they should be successful in finding God the Absolute, they would only be discovering the same God, the Paradise Father manifesting himself on more nearly infinite and universal levels. Undoubtedly the attainment of God in absolute would reveal the Primal Ancestor of universes as well as the Final Father of personalities.

118:2.3 (1296.5) God the Supreme may not be a demonstration of the time-space omnipresence of Deity, but he is literally a manifestation of divine ubiquity. Between the spiritual presence of the Creator and the material manifestations of creation there exists a vast domain of the ubiquitous *becoming* — the universe emergence of evolutionary Deity.

118:2.4 (1296.6) If God the Supreme ever assumes direct control of the universes of time and space, we are confident such a Deity administration will function under the overcontrol of the Ultimate. In such an event God the Ultimate would begin to become manifest to the universes of time as the transcendental Almighty (the Omnipotent)

Бог-Пределният ще започне да се проявява във вселените на времето като трансценденталния Всемогъщ (Всесилния), под свръх-управлението на когото в аспекта на административните функции на Всемогъщия-Висшия ще се намират свръх-времето и преодоляното пространство.

exercising the overcontrol of supertime and transcended space concerning the administrative functions of the Almighty Supreme.

След нас и смъртните могат да си зададат въпроса: ако развитието на Бога-Висшия до положение на глава на административната власт в голямата вселена се съпровожда с разширено проявление на Бога-Пределния, то ще се съпровожда ли съответстващото проявление на Бога-Пределния в постулираните вселени на външното пространство с аналогични и нарастващи разкрития на Бога-Абсолют? Но ние не знаем със сигурност това.

118:2.5 (1297.1) The mortal mind may ask, even as we do: If the evolution of God the Supreme to administrative authority in the grand universe is attended by augmented manifestations of God the Ultimate, will a corresponding emergence of God the Ultimate in the postulated universes of outer space be attended by similar and enhanced revelations of God the Absolute? But we really do not know.

3. ПРОСТРАНСТВЕНО-ВРЕМЕВИТЕ ОТНОШЕНИЯ

3. TIME-SPACE RELATIONSHIPS

Само благодарение на своята повсеместност Божеството можа да обедини пространствено-времевите проявления в крайната концепция, тъй като времето е последователност от моменти, докато пространството е система от свързани точки. В крайна сметка вие постигате времето чрез анализ, а пространството – чрез синтез. Вие координирате и асоциирате тези две неприличащи си понятия благодарение на интегриращата интуиция на личността. От всички представители на животинския свят само човекът притежава тази способност за пространствено-времево възприятие. За животното движението притежава значение, но само за личностното създание движението представлява ценност.

118:3.1 (1297.2) Only by ubiquity could Deity unify time-space manifestations to the finite conception, for time is a succession of instants while space is a system of associated points. You do, after all, perceive time by analysis and space by synthesis. You co-ordinate and associate these two dissimilar conceptions by the integrating insight of personality. Of all the animal world only man possesses this time-space perceptibility. To an animal, motion has a meaning, but motion exhibits value only to a creature of personality status.

Нещата са обусловени от времето, но истината е извън времето. Колкото повече истина сте познали, толкова повече истина *сте,* толкова повече сте способни да познаете миналото и да постигнете бъдещето.

118:3.2 (1297.3) Things are time conditioned, but truth is timeless. The more truth you know, the more truth you *are,* the more of the past you can understand and of the future you can comprehend.

Истината е невъзмутима – завинаги свободна от всякакви мимолетни превратности, но никога неувяхваща, нелишена от жизненост, оставаща неизменно трепетна и гъвкава. – лъчезарно жива. Но когато истината се съединява с факта, то както времето, така и пространството обуславят нейното значение и корелират нейната ценност. Такива реалности на истината, съединени с факта, се превръщат в представи и съответно преминават в областта на относителните космически реалности.

118:3.3 (1297.4) Truth is inconcussible — forever exempt from all transient vicissitudes, albeit never dead and formal, always vibrant and adaptable — radiantly alive. But when truth becomes linked with fact, then both time and space condition its meanings and correlate its values. Such realities of truth wedded to fact become concepts and are accordingly relegated to the domain of relative cosmic realities.

Съединяването на абсолютната и вечна

118:3.4 (1297.5) The linking of the absolute and eternal

истина на Създателя с фактическия опит на крайното и времево създание довеждат до възникването на нова и проявяваща се ценност на Висшия. Концепцията за Висшия е задължителна за координацията на божествения и неизменен небесен свят с крайния и постоянно изменящ се земен свят.

От цялото неабсолютно пространството очевидно е най-близко от всичко до абсолютното. Явно пространството е абсолютно пределно. Действителната трудност в разбирането на пространството на материално ниво се обяснява с това, че докато материалните тела съществуват в пространството, пространството също съществува в същите тези материални тела. Макар че към пространството се отнася много от това, което е абсолютно, това не означава, че пространството е абсолютно.

По-добре могат да бъдат разбрани пространствените отношения, ако си представим, че, относително казано, пространството в крайна сметка е свойство на всички материални тела. Затова, когато тяло се премества в пространството, то носи в себе си и свойствата на пространството – именно това пространство, което е заключено в такова движещо се тяло, е негова част.

Всички конфигурации на реалността заемат пространство на материалните нива, но духовните конфигурации съществуват само относително в пространството; те не заемат и не изместват пространство, нито го съдържат в себе си. За нас основната загадка на пространството се явява конфигурацията на идея. Влизайки в областта на разума, ние се сблъскваме с много проблеми. Заема ли пространство конфигурацията, реалността на една идея? Ние не знаем отговора, макар да сме уверени в това, че конфигурацията на една идея не съдържа в себе си пространство. Но едва ли би било вярно да твърдим, че нематериалното винаги е извънпространствено.

truth of the Creator with the factual experience of the finite and temporal creature eventuates a new and emerging value of the Supreme. The concept of the Supreme is essential to the co-ordination of the divine and unchanging overworld with the finite and ever-changing underworld.

118:3.5 (1297.6) Space comes the nearest of all nonabsolute things to being absolute. Space is apparently absolutely ultimate. The real difficulty we have in understanding space on the material level is due to the fact that, while material bodies exist in space, space also exists in these same material bodies. While there is much about space that is absolute, that does not mean that space is absolute.

118:3.6 (1297.7) It may help to an understanding of space relationships if you would conjecture that, relatively speaking, space is after all a property of all material bodies. Hence, when a body moves through space, it also takes all its properties with it, even the space which is in and of such a moving body.

118:3.7 (1297.8) All patterns of reality occupy space on the material levels, but spirit patterns only exist in relation to space; they do not occupy or displace space, neither do they contain it. But to us the master riddle of space pertains to the pattern of an idea. When we enter the mind domain, we encounter many a puzzle. Does the pattern — the reality — of an idea occupy space? We really do not know, albeit we are sure that an idea pattern does not contain space. But it would hardly be safe to postulate that the immaterial is always nonspatial.

4. ПЪРВИЧНАТА И ВТОРИЧНАТА ПРИЧИННОСТ

Много от теологическите трудности и метафизическите дилеми на смъртния човек се обясняват с неправилното определяне на положението на личността на Божеството, в резултат на което безкрайните и абсолютни атрибути се приписват на подчинената Божественост и еволюционното Божество. Вие не трябва да забравяте, че освен действителната Първопричина съществуват

4. PRIMARY AND SECONDARY CAUSATION

118:4.1 (1298.1) Many of the theologic difficulties and the metaphysical dilemmas of mortal man are due to man's mislocation of Deity personality and consequent assignment of infinite and absolute attributes to subordinate Divinity and to evolutionary Deity. You must not forget that, while there is indeed a true First Cause, there are also a host of co-ordinate and subordinate causes, both associate and secondary causes.

също така и множество неподчинени и подчинени причини – както съпътстващи, така и второстепенни.

Най-същественото различие между първичните и вторични причини се заключава в това, че първопричините пораждат изначалните следствия, които не наследяват някакви фактори, явяващи се производни на предшестващата причинност. Вторичните причини предизвикват следствия, които неизменно показват черти, наследени от друга предшестваща причинност.

Чисто статичните потенциали, заключени в Безусловния Абсолют, реагират на тази причинност на Божеството-Абсолют, която е следствие от действията на Райската Троица. В присъствието на Всеобщия Абсолют тези изпълнени с причинност статични потенциали веднага стават активни и чувствителни към въздействието на някои трансцендентални сили, чието влияние преобразува статута на тези активирани потенциали, като ги превръща в истински вселенски възможности за развитие – актуализирани способности за растеж. Именно с помощта на тези съзрели потенциали създателите и управляващите на голямата вселена разиграват нескончаемата драма на космическата еволюция.

Ако не се отчитат екзистенциалните същности, причинността по принцип има тройствен характер. В това, което засяга нейните действия в днешната вселенска епоха и е приложимо към крайното ниво на седемте свръхвселени, можем да я представим по следния начин:

1 . *Активация на статистически потенциали.* Създаване на предназначение във Всеобщия Абсолют от актовете на Божеството-Абсолют, въздействащи в Безусловния Абсолют и на Безусловния Абсолют, както и вследствие волевите разпореждания на Райската Троица.

2 . *Възникване на вселенски възможности.* Това подразбира трансформацията на неидентифицираните потенциали в точно очертани и ясни планове. Това е действието на пределността на Божеството и на многобройните сили на трансцендентално ниво. Такива актове в съвършенство предвиждат бъдещите потребности на цялото мироздание. Именно обособяването на потенциалите определя съществуването на Архитектите на Мирозданието като истинско въплъщение на заключената в Божеството концепция за вселените. В пространствено отношение мащабите на техните планове изглеждат в крайна сметка ограничени от концептуалната

118:4.2 (1298.2) The vital distinction between first causes and second causes is that first causes produce original effects which are free from inheritance of any factor derived from any antecedent causation. Secondary causes yield effects which invariably exhibit inheritance from other and preceding causation.

118:4.3 (1298.3) The purely static potentials inherent in the Unqualified Absolute are reactive to those causations of the Deity Absolute which are produced by the actions of the Paradise Trinity. In the presence of the Universal Absolute these causative-impregnated static potentials forthwith become active and responsive to the influence of certain transcendental agencies whose actions result in the transmutation of these activated potentials to the status of true universe possibilities for development, actualized capacities for growth. It is upon such matured potentials that the creators and controllers of the grand universe enact the never-ending drama of cosmic evolution.

118:4.4 (1298.4) Causation, disregarding existentials, is threefold in its basic constitution. As it operates in this universe age and concerning the finite level of the seven superuniverses, it may be conceived as follows:

118:4.5 (1298.5) 1. *Activation of static potentials.* The establishment of destiny in the Universal Absolute by the actions of the Deity Absolute, operating in and upon the Unqualified Absolute and in consequence of the volitional mandates of the Paradise Trinity.

118:4.6 (1298.6) 2. *Eventuation of universe capacities.* This involves the transformation of undifferentiated potentials into segregated and defined plans. This is the act of the Ultimacy of Deity and of the manifold agencies of the transcendental level. Such acts are in perfect anticipation of the future needs of the entire master universe. It is in connection with the segregation of potentials that the Architects of the Master Universe exist as the veritable embodiments of the Deity concept of the universes. Their plans appear to be ultimately space limited in extent by the concept periphery of the master universe, but *as plans* they are not otherwise conditioned by time or space.

периферия на мирозданието, но като *планове* те по принцип не са ограничени от времето или пространството.

3 . *Сътворяване и еволюция на вселенските актуални същности.* Именно в своето въздействие върху космоса, наситен със съзидаващи възможности за присъствие на Пределността на Божеството, Висшите Създатели преобразуват съзрялата потенциалност в емпирична актуалност. В мащаба на мирозданието всяка актуализация на потенциалната реалност е ограничена от пределната способност за развитие и е обусловена от времето и пространството на завършващите стадии на проявление. В космически смисъл излизащите от Рая Синове-Създатели са в действителност *трансформиращи* създатели. Но това в никаква степен не означава, че човешката представа за тях като за създатели е невярна: от крайна гледна точка те безусловно могат да бъдат създатели и действително създават.

118:4.7 (1298.7) 3. *Creation and evolution of universe actuals.* It is upon a cosmos impregnated by the capacity-producing presence of the Ultimacy of Deity that the Supreme Creators operate to effect the time transmutations of matured potentials into experiential actuals. Within the master universe all actualization of potential reality is limited by ultimate capacity for development and is time-space conditioned in the final stages of emergence. The Creator Sons going out from Paradise are, in actuality, *transformative* creators in the cosmic sense. But this in no manner invalidates man's concept of them as creators; from the finite viewpoint they certainly can and do create.

5. ВСЕМОГЪЩЕСТВОТО И ВЗАИМОПРИЕМЛИВОСТТА

Всемогъществото на Божеството не означава способността да се изпълни неизпълнимото. В пределите на пространство-времето и изхождайки от представите на смъртния човек, даже безкрайният Бог е неспособен да създава квадратни кръгове или да твори зло, явяващо се в своята същност добро. Бог е неспособен да извърши несвойствени на Бога неща. Такова противоречие във философските термини е еквивалентно на несъществуващото и означава, че по такъв начин не се създава нищо. Присъщото на личността качество не може да бъде едновременно богоподобно и небогоподобно. На божествената възможност е присъща взаимо-приемливост. И всичко това произтича от факта, че всемогъществото не само създава неща, притежаващи същност, но и поражда същността на всички неща и същества.

В началото на битието Отецът извършва всичко, но според разкриването на панорамата на вечността в отговор на волята и повелите на Безкрайното става все по-очевидно, че създанията, в това число и хората, са призвани да станат партньори на Бога в окончателната реализация на своето предназначение. Това важи даже за живота в плът; когато Бог и човекът станат партньори, е невъзможно да бъдат ограничени бъдещите възможности на такъв съюз. Когато човек осъзнае, че Всеобщият Баща е негов партньор

5. OMNIPOTENCE AND COMPOSSIBILITY

118:5.1 (1299.1) The omnipotence of Deity does not imply the power to do the nondoable. Within the time-space frame and from the intellectual reference point of mortal comprehension, even the infinite God cannot create square circles or produce evil that is inherently good. God cannot do the ungodlike thing. Such a contradiction of philosophic terms is the equivalent of nonentity and implies that nothing is thus created. A personality trait cannot at the same time be Godlike and ungodlike. Compossibility is innate in divine power. And all of this is derived from the fact that omnipotence not only creates things with a nature but also gives origin to the nature of all things and beings.

118:5.2 (1299.2) In the beginning the Father does all, but as the panorama of eternity unfolds in response to the will and mandates of the Infinite, it becomes increasingly apparent that creatures, even men, are to become God's partners in the realization of finality of destiny. And this is true even in the life in the flesh; when man and God enter into partnership, no limitation can be placed upon the future possibilities of such a partnership. When man realizes that the Universal Father is his partner in eternal progression, when he fuses with the indwelling Father presence, he has, in

във вечното развитие, когато той се слива с пребиваващото в него присъствие на Отеца, то в своя дух той вече е разбил оковите на времето и е стъпил на пътя на вечния прогрес в търсенето на Всеобщия Баща.

Съзнанието на смъртния преминава от факта към значението и от значението към ценностите. Съзнанието на Създателя преминава от заключените в мислите ценности, през заключеното в думата значение, към факта на действието. Всеки път Бог трябва да действа, за да излезе от задънената улица на безусловното единство, присъщо на екзистенциалната безкрайност. Всеки път Божеството трябва да поражда образцова вселена, съвършени личности, изначална истина, красота и добродетел, към които да се стремят всички творения, съществуващи под нивото на Божеството. Всеки път Бог трябва отначало да намери човека, за да може човекът да намери впоследствие Бога. Всеки път отначало трябва да има Всеобщ Баща, преди да може да възникне всеобщо синовство и произтичащото от него всеобщо братство.

spirit, broken the fetters of time and has already entered upon the progressions of eternity in the quest for the Universal Father.

118:5.3 (1299.3) Mortal consciousness proceeds from the fact, to the meaning, and then to the value. Creator consciousness proceeds from the thought-value, through the word-meaning, to the fact of action. Always must God act to break the deadlock of the unqualified unity inherent in existential infinity. Always must Deity provide the pattern universe, the perfect personalities, the original truth, beauty, and goodness for which all subdeity creations strive. Always must God first find man that man may later find God. Always must there be a Universal Father before there can ever be universal sonship and consequent universal brotherhood.

6. ВСЕМОГЪЩЕСТВОТО И ВСЕТВОРЕНИЕТО

Бог е истински всемогъщ, но не всетворящ – той не прави лично всичко онова, което се прави. Всемогъществото обхваща енергийния потенциал на Всемогъщия-Висшия и Висшето Същество, но волевите актове на Бога-Висшия не са лични дела на Бог-Безкрайния.

Да се отстоява всетворението на първичното Божество би означавало да се лишат от права почти един милион Райски Синове-Създатели, а да не говорим за безкрайното войнство от разнообразни други категории сътрудничещи с тях съзидателни помощници. Има само една безпричинна Причина в цялата вселена. Всички останали причини са производни на този един Пръв Велик Източник и Център. И нищо в тази философия не посяга върху свободната воля на милиардите деца на Божеството, разпръснати по необятната вселена.

В локалните предели волеизявлението може да изглежда безпричинна причина, но то винаги проявява наследствени черти, свързващи го с уникалните, изначални и абсолютни Първопричини.

Всяко волеизявление е относително. В изначален смисъл само на Бащата-АЗ СЪМ е свойствена окончателност на волеизявлението, в абсолютен смисъл само

6. OMNIPOTENCE AND OMNIFICENCE

118:6.1 (1299.4) God is truly omnipotent, but he is not omnificent — he does not personally do all that is done. Omnipotence embraces the power-potential of the Almighty Supreme and the Supreme Being, but the volitional acts of God the Supreme are not the personal doings of God the Infinite.

118:6.2 (1299.5) To advocate the omnificence of primal Deity would be equal to disenfranchising well-nigh a million Creator Sons of Paradise, not to mention the innumerable hosts of various other orders of concurring creative assistants. There is but one uncaused Cause in the whole universe. All other causes are derivatives of this one First Great Source and Center. And none of this philosophy does any violence to the free-willness of the myriads of the children of Deity scattered through a vast universe.

118:6.3 (1299.6) Within a local frame, volition may appear to function as an uncaused cause, but it unfailingly exhibits inheritance factors which establish relationship with the unique, original, and absolute First Causes.

118:6.4 (1299.7) All volition is relative. In the originating sense, only the Father-I AM possesses finality of volition; in the absolute sense, only the Father, the Son, and the Spirit exhibit the prerogatives of

Отецът, Синът и Духът притежават прерогативи на волеизявление, необусловено от времето и неограничено от пространството. Смъртният човек е надарен със свободна воля, способност за избор и макар че такъв избор не е абсолютен, той при все това е относително окончателен на даденото ниво и в това, което се отнася до участта на правещата избора личност.

volition unconditioned by time and unlimited by space. Mortal man is endowed with free will, the power of choice, and though such choosing is not absolute, nevertheless, it is relatively final on the finite level and concerning the destiny of the choosing personality.

На всяко ниво освен абсолютното волеизявлението се сблъсква с ограничеността на самата личност, притежаваща способност за избор. Човекът не може да избира отвъд пределите на това, което е достъпно за избор. Например, той не може да реши да стане не човек, а нещо друго – с изключение на това, че може да реши да стане нещо повече, отколкото просто човек: той може да вземе решение да застане на пътя на възхода във вселената, но това е възможно само благодарение на съвпадането на човешкото решение с божествената воля. А това, за което жадува синът и което желае Отецът, задължително ще се извърши.

118:6.5 (1300.1) Volition on any level short of the absolute encounters limitations which are constitutive in the very personality exercising the power of choice. Man cannot choose beyond the range of that which is choosable. He cannot, for instance, choose to be other than a human being except that he can elect to become more than a man; he can choose to embark upon the voyage of universe ascension, but this is because the human choice and the divine will happen to be coincident upon this point. And what a son desires and the Father wills will certainly come to pass.

В живота на смъртното създание постоянно се появяват и изчезват възможности за различно поведение и в течение на тези периоди от време, когато съществуват възможности за избор, човешката личност всеки път избира един от тези многобройни начини за действие. Преходното волеизявление е свързано с времето и на него му се налага да дочака своя час, за да намери възможност за своето изражение. Духовното волеизявление, постигайки частично избавление от временната последователност, вече вкусва освобождаването от оковите на времето и това е възможно поради това, че духовното волеизявление се самоотъждествява с Божията воля.

118:6.6 (1300.2) In the mortal life, paths of differential conduct are continually opening and closing, and during the times when choice is possible the human personality is constantly deciding between these many courses of action. Temporal volition is linked to time, and it must await the passing of time to find opportunity for expression. Spiritual volition has begun to taste liberation from the fetters of time, having achieved partial escape from time sequence, and that is because spiritual volition is self-identifying with the will of God.

Волеизявлението – актът на избор – трябва да действа в рамките на вселената, която се е актуализирала в резултат на по-висш предшестващ избор. Целият диапазон на човешката воля е строго ограничен от областта на крайното, с изключение на едно: когато човек реши да намери Бога и да стане подобен на Него, такъв избор е свръхкраен; само вечността може да покаже дали той е също така и свръхабсонитен.

118:6.7 (1300.3) Volition, the act of choosing, must function within the universe frame which has actualized in response to higher and prior choosing. The entire range of human will is strictly finite-limited except in one particular: When man chooses to find God and to be like him, such a choice is superfinite; only eternity can disclose whether this choice is also superabsonite.

Да осъзнаеш всемогъществото на Божеството значи да изпиташ чувство на увереност в придобиването на опит от космическото гражданство, да бъдеш уверен в безопасността на дългото пътешествие към Рая. Но да се съгласиш със софизма на всетворението значи да попаднеш в колосалното заблуждение на пантеизма.

118:6.8 (1300.4) To recognize Deity omnipotence is to enjoy security in your experience of cosmic citizenship, to possess assurance of safety in the long journey to Paradise. But to accept the fallacy of omnificence is to embrace the colossal error of pantheism.

7. ВСЕВЕДЕНИЕТО И ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО

В голямата вселена волята на Създателя и волята на създанието действа в тези предели и в съответствие с тези възможности, които са установени от Архитектите на Мирозданието. При все това такова предопределяне на максималните предели в никаква степен не лишава създанията от пълноправност на волята в тези граници. Не е ограничаване на крайното волеизявление и пределното априорно знание – пълното вземане под внимание на всички възможности за краен избор. Зрелият и далновиден човек може да бъде в състояние с голяма точност да предвиди решението на някой от по-младите си ближни, но неговото предвиждане в никаква степен не намалява свободата и неподправеността на самото решение. Боговете мъдро са ограничили сферата на действие на незрялата воля, но при все това в тези установени предели тя е истинска воля.

Даже висшата корелация на целият минал, настоящ и бъдещ избор не зачертава неподправеността на такива решения. Тя по-скоро говори за предопределената тенденция на космоса и предполага наличието на априорно знание за тези волеви същества, които могат да вземат или да не вземат решение да внесат своя принос в емпиричната актуализация на цялата реалност.

На крайно ниво грешката в избора е свързана с времето и ограничена от времето. Тя може да съществува само във времето и *в* пределите на еволюиращото присъствие на Висшето Същество. Възможността за такъв погрешен избор се обяснява със съществуването на време и показва (освен незавършеността на Висшия) този определен диапазон на избора, с който незрелите създания трябва да бъдат дарявани за извършване на прогрес във вселената посредством осъществяване на свободно-волева връзка с реалността.

В обусловеното от времето пространство грехът явно потвърждава временния характер на свободата, даже всепозволеността на крайната воля. Грехът отразява незрелостта, опиянена от свободата на относително суверенната воля на личността, едновременно с това неспособността ú да постигне висшите ангажименти и задължения на космическото гражданство.

В крайните сфери порокът разкрива преходния характер на реалността на всяка нетъждествена с Бога индивидуалност. Едва след като създанието се отъждести с Бога,

7. OMNISCIENCE AND PREDESTINATION

118:7.1 (1300.5) The function of Creator will and creature will, in the grand universe, operates within the limits, and in accordance with the possibilities, established by the Master Architects. This foreordination of these maximum limits does not, however, in the least abridge the sovereignty of creature will within these boundaries. Neither does ultimate foreknowledge — full allowance for all finite choice — constitute an abrogation of finite volition. A mature and farseeing human being might be able to forecast the decision of some younger associate most accurately, but this foreknowledge takes nothing away from the freedom and genuineness of the decision itself. The Gods have wisely limited the range of the action of immature will, but it is true will, nonetheless, within these defined limits.

118:7.2 (1300.6) Even the supreme correlation of all past, present, and future choice does not invalidate the authenticity of such choosings. It rather indicates the foreordained trend of the cosmos and suggests foreknowledge of those volitional beings who may, or may not, elect to become contributory parts of the experiential actualization of all reality.

118:7.3 (1300.7) Error in finite choosing is time bound and time limited. It can exist only in time and *within* the evolving presence of the Supreme Being. Such mistaken choosing is time possible and indicates (besides the incompleteness of the Supreme) that certain range of choice with which immature creatures must be endowed in order to enjoy universe progression by making freewill contact with reality.

118:7.4 (1301.1) Sin in time-conditioned space clearly proves the temporal liberty — even license — of the finite will. Sin depicts immaturity dazzled by the freedom of the relatively sovereign will of personality while failing to perceive the supreme obligations and duties of cosmic citizenship.

118:7.5 (1301.2) Iniquity in the finite domains reveals the transient reality of all God-unidentified selfhood. Only as a creature becomes God identified, does he become truly real in the

то става истински реално във вселените. Крайната личност не е самосъздадена, но на свръхвселенската арена на избора тя действително сама определя своята участ.

Посвещаването на живота на материално-енергийните системи ги дарява със способността за самосъхранение, възпроизводство и самоадаптация. Посвещаването на личността дарява живите същества с нови прерогативи за самоопределяне, саморазвитие и самоотъждествяване с духа на Божеството при сливането си с него.

Съществуването на живота на субличностно ниво е свидетелство за това, че енергията-материя се активира от разума: отначало като физически регулатори, след това като спомагателни духове на разума. Дарът на личността произхожда от Отеца и придава на живата система уникални прерогативи за избор. Но ако личността е надарена с прерогативите на волевия избор – отъждествяването с реалността, и ако този избор е истински и свободен, то еволюиращата личност трябва да има възможност и за друг избор, водещ я към задънена улица, дезинтеграция и унищожаване. Невъзможно е да се изключи вероятността за космическо самоунищожаване, ако развиващата се личност е призвана да бъде истински свободна в използването на крайната воля.

Затова ограничаването на пределите на избор на личността върху по-ниските нива на съществуването повишава нейната безопасност. Според възхода във вселените изборът става все по-свободен; изборът се приближава към божествената свобода, когато възходящата личност постигне божественост на своя статут, върховност на посвещаването на целите на вселената, завършеност на придобиването на космическа мъдрост и окончателност на отъждествяването на създанието с волята и пътищата Божии.

8. УПРАВЛЕНИЕТО И СВРЪХУПРАВЛЕНИЕТО

В пространствено-времевите творения свободната воля е скована от принуди и ограничения. Еволюцията на материалния живот отначало е механична, след това се активира от разума и (след посвещаването на личността) може да стане направлявана духом. Органичната еволюция в обитаемите светове е физически ограничена от потенциалите, заложени от Носителите на

universes. Finite personality is not self-created, but in the superuniverse arena of choice it does self-determine destiny.

118:7.6 (1301.3) The bestowal of life renders material-energy systems capable of self-perpetuation, self-propagation, and self-adaptation. The bestowal of personality imparts to living organisms the further prerogatives of self-determination, self-evolution, and self-identification with a fusion spirit of Deity.

118:7.7 (1301.4) Subpersonal living things indicate mind activating energy-matter, first as physical controllers, and then as adjutant mind-spirits. Personality endowment comes from the Father and imparts unique prerogatives of choice to the living system. But if personality has the prerogative of exercising volitional choice of reality identification, and if this is a true and free choice, then must evolving personality also have the possible choice of becoming self-confusing, self-disrupting, and self-destroying. The possibility of cosmic self-destruction cannot be avoided if the evolving personality is to be truly free in the exercise of finite will.

118:7.8 (1301.5) Therefore is there increased safety in narrowing the limits of personality choice throughout the lower levels of existence. Choice becomes increasingly liberated as the universes are ascended; choice eventually approximates divine freedom when the ascending personality achieves divinity of status, supremacy of consecration to the purposes of the universe, completion of cosmic-wisdom attainment, and finality of creature identification with the will and the way of God.

8. CONTROL AND OVERCONTROL

118:8.1 (1301.6) In the time-space creations, free will is hedged about with restraints, with limitations. Material-life evolution is first mechanical, then mind activated, and (after the bestowal of personality) it may become spirit directed. Organic evolution on the inhabited worlds is physically limited by the potentials of the original physical-life implantations of the Life Carriers.

Живота при изначалното имплантиране на физическия живот.

Смъртният човек е машина, жив механизъм; неговите корени действително са във физическия свят на енергията. Много човешки реакции по своята природа са механични; много в живота е механистично. Но по своето устройство човекът е значително повече, отколкото просто машина: той е дарен с разум и притежава дух; и макар че в течение на своя материален живот на него не му е по силите да се освободи от химическата и електрическа механика на своето битие, той е способен да се учи все по-добре да подчинява този механизъм на физическия живот, направляващ мъдростта на опита посредством посвещаването на човешкия разум на изпълнението на духовните подбуди на пребиваващия в него Настройчик на Съзнанието.

118:8.2 (1301.7) Mortal man is a machine, a living mechanism; his roots are truly in the physical world of energy. Many human reactions are mechanical in nature; much of life is machinelike. But man, a mechanism, is much more than a machine; he is mind endowed and spirit indwelt; and though he can never throughout his material life escape the chemical and electrical mechanics of his existence, he can increasingly learn how to subordinate this physical-life machine to the directive wisdom of experience by the process of consecrating the human mind to the execution of the spiritual urges of the indwelling Thought Adjuster.

Духът освобождава волята; механизмът я ограничава. Несъвършеният избор, неконтролиран от механизма и нетъждествен с духа, е опасен и неустойчив. Преобладаването на механично начало осигурява устойчивостта в ущърб на прогреса; съюзът с духа освобождава избора от връзката с физическото ниво и едновременно с това осигурява божествена устойчивост благодарение на задълбоченото постигане на вселената и разширеното разбиране на космоса.

118:8.3 (1301.8) The spirit liberates, and the mechanism limits, the function of will. Imperfect choice, uncontrolled by mechanism, unidentified with spirit, is dangerous and unstable. Mechanical dominance insures stability at the expense of progress; spirit alliance liberates choice from the physical level and at the same time assures the divine stability produced by augmented universe insight and increased cosmic comprehension.

Създанието го заплашва огромна опасност – ако, освобождавайки се от оковите на жизнения механизъм, то не компенсира тази загуба на устойчивост за сметка на хармонична и устойчива връзка с духа. Когато волята на създанието стане относително свободна от механична устойчивост, неговото вътрешно “аз” може да се опита да придобие още по-голяма свобода без укрепване на връзката с духа.

118:8.4 (1302.1) The great danger that besets the creature is that, in achieving liberation from the fetters of the life mechanism, he will fail to compensate this loss of stability by effecting a harmonious working liaison with spirit. Creature choice, when relatively liberated from mechanical stability, may attempt further self-liberation independent of greater spirit identification.

Целият принцип на биологичната еволюция изключва възможността за поява в обитаемите светове на примитивни хора, надарени с някаква значителна способност за самоограничаване. Затова този творчески замисъл, целта на който е била еволюцията, осигурява и външните ограничения на времето и пространството, глада и страха, съществено стеснявайки субдуховния избор на такива неразвити създания. Според това, доколко разумът на човека успешно преодолява все по-трудни прегради, същият този творчески замисъл осигурява продължителното натрупване, предавано на расите по наследство, и мъчително, на трохички събираната емпирична мъдрост, с други думи, осигурява поддържането на равновесие между

118:8.5 (1302.2) The whole principle of biologic evolution makes it impossible for primitive man to appear on the inhabited worlds with any large endowment of self-restraint. Therefore does the same creative design which purposed evolution likewise provide those external restraints of time and space, hunger and fear, which effectively circumscribe the subspiritual choice range of such uncultured creatures. As man’s mind successfully overstrides increasingly difficult barriers, this same creative design has also provided for the slow accumulation of the racial heritage of painfully garnered experiential wisdom — in other words, for the maintenance of a balance between the diminishing external restraints and the augmenting internal restraints.

отслабващата външна и нарастващата вътрешна сдържаност.

Бавното протичане на еволюцията, на културния прогрес на човечеството свидетелства за ефективността на това задържане – материалната инерция, което толкова успешно гаси опасната скорост на прогреса. Така самото време смекчава и частично неутрализира резултатите от преждевременното и потенциално погубващо освобождаване на човешката дейност от най-близките прегради. Защото когато прогресът на културата става твърде бърз, когато материалните постижения изпреварват еволюцията на поклонението и мъдростта, то това означава, че цивилизацията носи в себе си семената на регреса; и ако такива човешки общества не получават поддръжка за сметка на бързия растеж на емпиричната мъдрост, те не се удържат на високите, но преждевременни нива на постижение и "средновековните" бездействия на разума стават свидетел на неизбежното възстановяване на дисбаланса между личната свобода и самоконтрола.

118:8.6 (1302.3) The slowness of evolution, of human cultural progress, testifies to the effectiveness of that brake — material inertia — which so efficiently operates to retard dangerous velocities of progress. Thus does time itself cushion and distribute the otherwise lethal results of premature escape from the next-encompassing barriers to human action. For when culture advances overfast, when material achievement outruns the evolution of worship-wisdom, then does civilization contain within itself the seeds of retrogression; and unless buttressed by the swift augmentation of experiential wisdom, such human societies will recede from high but premature levels of attainment, and the "dark ages" of the interregnum of wisdom will bear witness to the inexorable restoration of the imbalance between self-liberty and self-control.

Злото на Калигастия се заключаваше в това, че той заобиколи времевия регулатор на постепенното освобождаване на човека – необосновано унищожи сдържащите бариери, емпирично непреодолени от разума на смъртните от онова време.

118:8.7 (1302.4) The iniquity of Caligastia was the by-passing of the time governor of progressive human liberation — the gratuitous destruction of restraining barriers, barriers which the mortal minds of those times had not experientially overridden.

Този разум, който е способен на частично съкращаване от времето и пространството, със самото това действие доказва, че е надарен със семената на мъдростта, способни да служат като ефективна замяна на преодоляната бариера на сдържаността.

118:8.8 (1302.5) That mind which can effect a partial abridgment of time and space, by this very act proves itself possessed of the seeds of wisdom which can effectively serve in lieu of the transcended barrier of restraint.

Луцифер също се опита да наруши действието на времевия регулатор, блокиращ преждевременното придобиване на някои свободи в локалната система. Утвърждавайки се в светлината и живота, една локална система емпирично ще постигне тези възгледи и тази дълбочина на постижението, когато се появи възможност да се използват много методи, които биха се оказали вредни и разрушителни за тази система в епохата на нейното неустойчиво съществуване.

118:8.9 (1302.6) Lucifer similarly sought to disrupt the time governor operating in restraint of the premature attainment of certain liberties in the local system. A local system settled in light and life has experientially achieved those viewpoints and insights which make feasible the operation of many techniques that would be disruptive and destructive in the presettled eras of that very realm.

Когато човек отхвърля от себе си оковите на страха, когато с помощта на своите машини той съединява континенти и океани, а с помощта на своята писменост – поколения и векове, то всяко преодоляно ограничение той трябва доброволно да замени с ново ограничение, съответстващо на нравствените повели на разширяващата се човешка мъдрост. Това доброволно самоналожено ограничение е едновременно и най-силният, и

118:8.10 (1302.7) As man shakes off the shackles of fear, as he bridges continents and oceans with his machines, generations and centuries with his records, he must substitute for each transcended restraint a new and voluntarily assumed restraint in accordance with the moral dictates of expanding human wisdom. These self-imposed restraints are at once the most powerful and the most tenuous of all the factors of human civilization — concepts of justice and ideals of brotherhood. Man even qualifies himself for the restraining garments of

най-слабият от всички фактори на човешката цивилизация – това са идеите за справедливост и идеалите на братството. Човекът придобива даже способността да се облича в сдържащото одеяние на милосърдието, когато се реши да заобича своите другари и постигне началото на духовното братство, когато вземе решението да се отнася към тях така, както би искал те да се отнасят към самия него, тоест така, както по негово мнение към тях би се отнесъл Бог.

mercy when he dares to love his fellow men, while he achieves the beginnings of spiritual brotherhood when he elects to mete out to them that treatment which he himself would be accorded, even that treatment which he conceives that God would accord them.

Автоматическата вселенска реакция е устойчиво и по някакъв начин продължаващо в космоса явление. Личността, познала Бога, желаеща да изпълни Неговата воля и отличаваща се с духовна проницателност, притежава божествена устойчивост и вечно съществуване. Великото дело на човека във вселената се заключава в прехода на неговия смъртен разум от състоянието на механична статичност до божествеността на духовната динамичност и той постига тази трансформация за сметка на силите и постоянството на своите личностни решения във всяка от жизнените ситуации, провъзгласявайки: “Моята воля е в това, да се изпълни Твоята воля.”

118:8.11 (1303.1) An automatic universe reaction is stable and, in some form, continuing in the cosmos. A personality who knows God and desires to do his will, who has spirit insight, is divinely stable and eternally existent. Man’s great universe adventure consists in the transit of his mortal mind from the stability of mechanical statics to the divinity of spiritual dynamics, and he achieves this transformation by the force and constancy of his own personality decisions, in each of life’s situations declaring, “It is my will that your will be done.”

9. МЕХАНИЗМИТЕ НА ВСЕЛЕНАТА

9. UNIVERSE MECHANISMS

Времето и пространството образуват единния механизъм на мирозданието. Те са устройствата, благодарение на които крайните създания получават възможност да съ-съществуват в космоса с Безкрайното. Крайните създания са действено изолирани от абсолютните нива от времето и пространството. Но тази изолираща среда, без която съществуването на смъртните би било невъзможно, непосредствено стеснява радиуса на крайното действие. Без нейното присъствие нито едно създание не би могло да действа, но тя определено ограничава действията на всяко създание.

118:9.1 (1303.2) Time and space are a conjoined mechanism of the master universe. They are the devices whereby finite creatures are enabled to coexist in the cosmos with the Infinite. Finite creatures are effectively insulated from the absolute levels by time and space. But these insulating media, without which no mortal could exist, operate directly to limit the range of finite action. Without them no creature could act, but by them the acts of every creature are definitely limited.

Механизмите, създадени от по-висши типове разум, функционират затова, за да освободят техните съзидателни източници, но в определена степен те неизменно ограничават дейността на всички подчинени разумни същества. За вселенските създания това ограничение става очевидно както устройството на вселените. Човекът не притежава от нищо нескована свободна воля; сферата на неговия избор е ограничена, но в пределите на тази сфера неговата воля е относително суверенна.

118:9.2 (1303.3) Mechanisms produced by higher minds function to liberate their creative sources but to some degree unvaryingly limit the action of all subordinate intelligences. To the creatures of the universes this limitation becomes apparent as the mechanism of the universes. Man does not have unfettered free will; there are limits to his range of choice, but within the radius of this choice his will is relatively sovereign.

Жизненият механизъм на смъртната

118:9.3 (1303.4) The life mechanism of the mortal

личност – човешкото тяло, е продукт на свръхсмъртния замисъл; затова такъв механизъм никога няма да може да се управлява в съвършенство от самия човек. Едва когато възходящият човек, сливайки се с Настройчика, вече сам създава механизма за изразяване на своята личност, той ще постигне усъвършенствания контрол над него.

Голямата вселена е и механизъм, и организъм, механичен и жив – жив механизъм, привеждан в движение от Висшия Разум, съгласуващ се с Висшия Дух и придобиващ изражение на максималните нива на обединяване на енергията и личността в образа на Висшето Същество. Но да се отрича механизмът на крайното творение значи да се отрича фактът и да се пренебрегва реалността.

Механизмите са продукти на разума – творческия разум, опериращ с космическите потенциали и въздействащ им. Механизмите са фиксирани кристализации на мислите на Създателя и те извечно действат в съгласие с породилия ги волеви замисъл. Но целенасочеността на всеки механизъм се определя от неговия произход, а не от функцията му.

Не следва да се смята, че тези механизми ограничават действието на Божеството. По-скоро истината се заключава в това, че именно в тези механични форми Божеството е достигнало един от аспектите на вечното изражение. Основните вселенски механизми се появиха в отговор на абсолютната воля на Първия Източник и Център и затова те ще продължават вечно да действат в съвършена хармония с плана на Безкрайното; те действително са неволните еталони на този план.

В известна степен ние разбираме по какъв начин механизмът на Рая се съотнася с личността на Вечния Син – това е функцията на Съвместния Извършител. Ние имаме свои предположения относно въздействията на Всеобщия Абсолют върху теоретичните механизми на Безусловния и потенциалното лице на Божеството-Абсолют. Но в еволюиращите Божества Висшия и Пределния ние забелязваме, че някои безличностни аспекти действително се обединяват с техните волеви противоположности; така възниква ново отношение между еталона и индивида.

Във вечността на миналото Баща и Син придобиха съюз в това единство на изражението, каквото е Безкрайният Дух. Ако във вечността на бъдещето Синовете-Създатели и Съзидателните Духове на

personality, the human body, is the product of supermortal creative design; therefore it can never be perfectly controlled by man himself. Only when ascending man, in liaison with the fused Adjuster, self-creates the mechanism for personality expression, will he achieve perfected control thereof.

118:9.4 (1303.5) The grand universe is mechanism as well as organism, mechanical and living — a living mechanism activated by a Supreme Mind, co-ordinating with a Supreme Spirit, and finding expression on maximum levels of power and personality unification as the Supreme Being. But to deny the mechanism of the finite creation is to deny fact and to disregard reality.

118:9.5 (1303.6) Mechanisms are the products of mind, creative mind acting on and in cosmic potentials. Mechanisms are the fixed crystallizations of Creator thought, and they ever function true to the volitional concept that gave them origin. But the purposiveness of any mechanism is in its origin, not in its function.

118:9.6 (1303.7) These mechanisms should not be thought of as limiting the action of Deity; rather is it true that in these very mechanics Deity has achieved one phase of eternal expression. The basic universe mechanisms have come into existence in response to the absolute will of the First Source and Center, and they will therefore eternally function in perfect harmony with the plan of the Infinite; they are, indeed, the nonvolitional patterns of that very plan.

118:9.7 (1303.8) We understand something of how the mechanism of Paradise is correlated with the personality of the Eternal Son; this is the function of the Conjoint Actor. And we have theories regarding the operations of the Universal Absolute with respect to the theoretical mechanisms of the Unqualified and the potential person of the Deity Absolute. But in the evolving Deities of Supreme and Ultimate we observe that certain impersonal phases are being actually united with their volitional counterparts, and thus there is evolving a new relationship between pattern and person.

118:9.8 (1304.1) In the eternity of the past the Father and the Son found union in the unity of the expression of the Infinite Spirit. If, in the eternity of the future, the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes of time and space should attain creative union in the realms of outer

пространствено-времевите локални вселени постигнат творчески съюз в сферите на външното пространство, какъв ще бъде резултатът от техния съюз като съвместно изражение на тяхната божествена същност? Напълно е възможно да станем свидетели на неразкрито по-рано проявление на Пределното Божество – нов тип свръхуправляващ. Такива същества биха притежавали уникални личностни прерогативи, въплъщавайки съюза на личностния Създател, безличностния Съзидателен Дух, опита на смъртните създания и постепенното въплъщение на Божествената Попечителка. Такива същества биха били пределни в този смисъл, че биха обединявали в себе си личностната и безличностна реалност, едновременно с това съчетавайки опита на Създателя и създанията. Каквито и да са атрибутите на такива трети лица на тези постулирани функционални троици в творенията на външното пространство, тяхната връзка с техните Бащи-Създатели и Съзидателните Майки с нещо ще напомня връзката на Безкрайния Дух с Всеобщия Баща и Вечния Син.

Бог-Висшият е въплъщението на целия вселенски опит, средоточието на цялата крайна еволюция, максималното изражение на цялата реалност на създанията, претворението на космическата мъдрост, въплъщението на хармоничната красота на времевите галактики, истината, заключена в значенията на космическия разум, и добродетелта на висшите духовни ценности. И във вечното бъдеще Бог-Висшият ще синтезира тези многобройни и разнообразни крайни същности в едно емпирично значимо цяло така, както понастоящем те са екзистенциално обединени на абсолютните нива в Райската Троица.

space, what would their unity create as the combined expression of their divine natures? It may well be that we are to witness a hitherto unrevealed manifestation of Ultimate Deity, a new type of superadministrator. Such beings would embrace unique prerogatives of personality, being the union of personal Creator, impersonal Creative Spirit, mortal-creature experience, and progressive personalization of the Divine Minister. Such beings could be ultimate in that they would embrace personal and impersonal reality, while they would combine the experiences of Creator and creature. Whatever the attributes of such third persons of these postulated functioning trinities of the creations of outer space, they will sustain something of the same relation to their Creator Fathers and their Creative Mothers that the Infinite Spirit does to the Universal Father and the Eternal Son.

118:9.9 (1304.2) God the Supreme is the personalization of all universe experience, the focalization of all finite evolution, the maximation of all creature reality, the consummation of cosmic wisdom, the embodiment of the harmonious beauties of the galaxies of time, the truth of cosmic mind meanings, and the goodness of supreme spirit values. And God the Supreme will, in the eternal future, synthesize these manifold finite diversities into one experientially meaningful whole, even as they are now existentially united on absolute levels in the Paradise Trinity.

10. ФУНКЦИЯТА НА ПРОВИДЕНИЕТО

Провидение не означава, че Бог предварително е решил всичко за нас. Бог твърде много ни обича, за да постъпи така, тъй като това би било не друго, а космическа тирания. Човекът действително притежава относителни възможности за избор. Не е божествена любов и това късогледо чувство, което би могло да разглези и развали децата човешки.

Бащата, Синът и Духът – като Троицата – не са Всемогъщият-Висшият, но без тях е невъзможно проявлението на върховността на Всемогъщия. *Растежът* на Всемогъщия е съсредоточен в Абсолютите на актуалността и е основан върху Абсолютите на

10. FUNCTIONS OF PROVIDENCE

118:10.1 (1304.3) Providence does not mean that God has decided all things for us and in advance. God loves us too much to do that, for that would be nothing short of cosmic tyranny. Man does have relative powers of choice. Neither is the divine love that shortsighted affection which would pamper and spoil the children of men.

118:10.2 (1304.4) The Father, Son, and Spirit — as the Trinity — are not the Almighty Supreme, but the supremacy of the Almighty can never be manifest without them. The *growth* of the Almighty is centered on the Absolutes of actuality and predicated on the Absolutes of potentiality. But the

потенциалността. Но *функциите* на Всемогъщия-Висшия са свързани с функциите на Райската Троица.

Явно всички аспекти на вселенска активност частично се възсъединяват във Висшето Същество от личността на това емпирично Божество. Затова, когато искаме да представим Троицата като единен Бог и ограничаваме тази концепция с известната понастоящем и организирана голяма вселена, ние откриваме, че еволюиращото Висше Същество е частично изображение на Райската Троица. Освен това ние виждаме, че в голямата вселена това Висше Божество се развива чрез личностен синтез на крайната материя, разума и духа.

Боговете имат атрибути, но Троицата има функции и подобно на Троицата провидението е функция, заключаваща в себе си неличностното свръхуправление на вселената на вселените, което се простира от еволюционните нива на Седмократния, синтезиращи се в енергиите на Всемогъщия, пресича трансценденталните сфери на Пределността на Божеството и обхваща още по-високи нива.

Бог обича всяко създание като Свое дете и тази любов защитава всяко създание в течение на цялото време и вечност. Провидението функционира по отношение на цялото и засяга функцията на всяко създание в степента, в която тази функция е свързана с цялото. Провиденциалното вмешателство по отношение на всяко същество свидетелства за важността на *функцията* на това същество за еволюционния растеж на някакво цяло; такова цяло може да бъде цялата раса, цялата нация, цялата планета и даже цяло от още по-високо ниво. Именно важността на функцията на създанието води до вмешателство на провидението, а не важността на създанието като личност.

При все това Отецът като личност, със Своята бащина ръка, може във всеки момент да измени течението на космическите събития в пълно съответствие с волята на Бога, в съзвучие с мъдростта на Бога и дотолкова, доколкото това се мотивира от любовта на Бога.

Но това, което човек нарича провидение, по-често от всичко е продукт на неговото собствено въображение – случайно съвпадение на обстоятелствата, игра на случая. Заедно с това в крайната сфера на вселенското битие съществува реално и проявяващо се провидение – истинска и претворяваща корелация на енергията на пространството, движенията на времето,

functions of the Almighty Supreme are related to the functions of the Paradise Trinity.

118:10.3 (1304.5) It would appear that, in the Supreme Being, all phases of universe activity are being partially reunited by the personality of this experiential Deity. When, therefore, we desire to view the Trinity as one God, and if we limit this concept to the present known and organized grand universe, we discover that the evolving Supreme Being is the partial portraiture of the Paradise Trinity. And we further find that this Supreme Deity is evolving as the personality synthesis of finite matter, mind, and spirit in the grand universe.

118:10.4 (1304.6) The Gods have attributes but the Trinity has functions, and like the Trinity, providence *is* a function, the composite of the other-than-personal overcontrol of the universe of universes, extending from the evolutionary levels of the Sevenfold synthesizing in the power of the Almighty on up through the transcendental realms of the Ultimacy of Deity.

118:10.5 (1304.7) God loves each creature as a child, and that love overshadows each creature throughout all time and eternity. Providence functions with regard to the total and deals with the function of any creature as such function is related to the total. Providential intervention with regard to any being is indicative of the importance of the *function* of that being as concerns the evolutionary growth of some total; such total may be the total race, the total nation, the total planet, or even a higher total. It is the importance of the function of the creature that occasions providential intervention, not the importance of the creature as a person.

118:10.6 (1305.1) Nevertheless, the Father as a person may at any time interpose a fatherly hand in the stream of cosmic events all in accordance with the will of God and in consonance with the wisdom of God and as motivated by the love of God.

118:10.7 (1305.2) But what man calls providence is all too often the product of his own imagination, the fortuitous juxtaposition of the circumstances of chance. There is, however, a real and emerging providence in the finite realm of universe existence, a true and actualizing correlation of the energies of space, the motions of time, the thoughts of intellect, the ideals of character, the desires of spiritual natures, and the purposive volitional acts of evolving personalities. The

мислите на интелекта, идеалите на характера, желанията на духовното свойство и целенасочените волеви актове на еволюиращите личности. Обстоятелствата на материалните сфери придобиват последна крайна интеграция в съединяващите се присъствия на Висшия и Пределния.

circumstances of the material realms find final finite integration in the interlocking presences of the Supreme and the Ultimate.

Според това как механизмите на голямата вселена се усъвършенстват и постигат окончателна точност благодарение на свръхуправлението на разума и според това как разумът на създанията възхожда към съвършенството на постигането на божествеността благодарение на усъвършенстваната интеграция с духа, а също и според това как в резултат на това Висшият се проявява като *действителен* обединител ва всички тези вселенски явления – все по-забележимо става провидението.

118:10.8 (1305.3) As the mechanisms of the grand universe are perfected to a point of final precision through the overcontrol of mind, and as creature mind ascends to the perfection of divinity attainment through perfected integration with spirit, and as the Supreme consequently emerges as an *actual* unifier of all these universe phenomena, so does providence become increasingly discernible.

Някои от поразително благоприятните условия, преобладаващи понякога в еволюционните светове, могат да бъдат следствие от постепенно проявяващото се присъствие на Висшия, предвиждането на неговата бъдеща дейност във вселената. Голяма част от това, което смъртният би нарекъл провиденциално, не е такова. Неговите съждения за подобни неща са изключително ограничени от неспособността да проникне в истинския смисъл на жизнените обстоятелства. Много от това, което смъртният би нарекъл успех, в действителност може да е неуспех; усмивката на Фортуна – незаслуженият отдих и незаработеното богатство, може да бъде най-голямото от човешките бедствия; очевидната жестокост на злата съдба, която стоварва беди над нещастния смъртен, може в действителност да бъде закаляващият огън, превръщащ мекото желязо в незрялата личност в закалената стомана на истинския характер.

118:10.9 (1305.4) Some of the amazingly fortuitous conditions occasionally prevailing on the evolutionary worlds may be due to the gradually emerging presence of the Supreme, the foretasting of his future universe activities. Most of what a mortal would call providential is not; his judgment of such matters is very handicapped by lack of farsighted vision into the true meanings of the circumstances of life. Much of what a mortal would call good luck might really be bad luck; the smile of fortune that bestows unearned leisure and undeserved wealth may be the greatest of human afflictions; the apparent cruelty of a perverse fate that heaps tribulation upon some suffering mortal may in reality be the tempering fire that is transmuting the soft iron of immature personality into the tempered steel of real character.

Провидението действа в еволюционните вселени, откривайки се на създанията точно в тази степен, в която те са получили способност да разбират предназначението на еволюиращите вселени. Способността за пълно постигане на вселенските цели е равносилна на завършването на еволюционното развитие на създанията и може да бъде иначе изразена като постигане на Висшия в пределите на днешната незавършеност на вселените.

118:10.10 (1305.5) There is a providence in the evolving universes, and it can be discovered by creatures to just the extent that they have attained capacity to perceive the purpose of the evolving universes. Complete capacity to discern universe purposes equals the evolutionary completion of the creature and may otherwise be expressed as the attainment of the Supreme within the limits of the present state of the incomplete universes.

Любовта на Отеца въздейства непосредствено върху сърцето на индивида независимо от действието или реакциите на другите индивиди; тази връзка е лична – човек и Бог. Безличностното присъствие на Божеството (Всемогъщия-Висшия и Райската Троица) изразява отношението към цялото, а

118:10.11 (1305.6) The love of the Father operates directly in the heart of the individual, independent of the actions or reactions of all other individuals; the relationship is personal — man and God. The impersonal presence of Deity (Almighty Supreme and Paradise Trinity) manifests regard for the whole, not for the part. The providence of the

не към частите. Провидението, заключено в свръхуправлението на Върховността, става все по-очевидно според прогреса на всички основни части на вселената в постигането на крайните цели. Постепенното утвърждаване на системите, съзвездията, вселените и свръхвселените в светлината и живота води към все по-голямо проявяване на Висшия като изпълнен със смисъл съгласувател на всичко преходно при едновременно и постепенно проявяване на Пределния като трансцендентален обединител на всички неща.

overcontrol of Supremacy becomes increasingly apparent as the successive parts of the universe progress in the attainment of finite destinies. As the systems, constellations, universes, and superuniverses become settled in light and life, the Supreme increasingly emerges as the meaningful correlator of all that is transpiring, while the Ultimate gradually emerges as the transcendental unifier of all things.

На началните стадии от съществуването на даден еволюционен свят естествените явления в материалното обкръжение на хората и личните желания на човека често изглеждат антагонистични. На смъртния често му е доста трудно да разбере много от това, което става в еволюционния свят – естественият закон нерядко изглежда жесток, безсърдечен и безразличен към всичко това, което в разбиранията на човека е истинско, прекрасно и благо. Но при прогресирането на човечеството в своето планетарно развитие ние забелязваме, че неговите възгледи се изменят под въздействието на следните фактори:

118:10.12 (1306.1) In the beginnings on an evolutionary world the natural occurrences of the material order and the personal desires of human beings often appear to be antagonistic. Much that takes place on an evolving world is rather hard for mortal man to understand — natural law is so often apparently cruel, heartless, and indifferent to all that is true, beautiful, and good in human comprehension. But as humanity progresses in planetary development, we observe that this viewpoint is modified by the following factors:

1 . *Разширяване на проницателността на човека* – по-доброто му разбиране на света, в който живее; повишаването на неговите способности да постига фактите на времето, изпълнените със смисъл рационални идеи, породени от духовна проницателност. Дотогава, докато хората използват само едно мерило за физическите неща, те никога няма да имат надежда за придобиване на единство във времето и пространството.

118:10.13 (1306.2) 1. *Man's augmenting vision* — his increased understanding of the world in which he lives; his enlarging capacity for the comprehension of the material facts of time, the meaningful ideas of thought, and the valuable ideals of spiritual insight. As long as men measure only by the yardstick of the things of a physical nature, they can never hope to find unity in time and space.

2 . *Усилване на контрола на човека* – постепенното натрупване на знания за законите на материалния свят, целите на духовното битие и възможностите на философската координация на тези две реалности. Човекът-варварин беше безпомощен пред натиска на природните сили, той беше роб, подчинен на жестокото господство на своите собствени страхове. Полуцивилизованият човек започва да отключва килера на тайните на естествените сфери и неговата наука бавно, но успешно разрушава предразсъдъците му, едновременно с това предоставяйки ново и разширено опитно основание за разбирането на философските значения и ценности на истинския духовен опит. Цивилизованият човек някога ще постигне относително господство над физическите сили на своята планета; любовта на Бога плодотворно ще се излее в неговото сърце в любов към събратята му, а ценностите на човешкото

118:10.14 (1306.3) 2. *Man's increasing control* — the gradual accumulation of the knowledge of the laws of the material world, the purposes of spiritual existence, and the possibilities of the philosophic co-ordination of these two realities. Man, the savage, was helpless before the onslaughts of natural forces, was slavish before the cruel mastery of his own inner fears. Semicivilized man is beginning to unlock the storehouse of the secrets of the natural realms, and his science is slowly but effectively destroying his superstitions while at the same time providing a new and enlarged factual basis for the comprehension of the meanings of philosophy and the values of true spiritual experience. Man, the civilized, will someday achieve relative mastery of the physical forces of his planet; the love of God in his heart will be effectively outpoured as love for his fellow men, while the values of human existence will be nearing the limits of mortal capacity.

съществуване ще се приближат към пределите на възможностите на смъртния.

3 . *Вселенска интеграция на човека* – задълбочаването на човешката проницателност заедно с повишаването на емпиричните постижения на човека го приближават към хармонията с обединяващите присъствия на Върховността – Райската Троица и Висшето Същество. Именно това създава пълновластието на Висшия в световете, отдавна утвърдили се в светлината и живота. Такива прогресивни планети действително са хармонични поеми, прекрасни платна на въплътената добродетел, постигната в търсенето на космическата истина. И ако това може да стане с една планета, то още по-велики неща могат да се случат на една система и на по-големите части от голямата вселена при постигане на устойчивото състояние, свидетелстващо за изчерпване на потенциалите на крайния растеж.

118:10.15 (1306.4) 3. *Man's universe integration* — the increase of human insight plus the increase of human experiential achievement brings him into closer harmony with the unifying presences of Supremacy — Paradise Trinity and Supreme Being. And this is what establishes the sovereignty of the Supreme on the worlds long settled in light and life. Such advanced planets are indeed poems of harmony, pictures of the beauty of achieved goodness attained through the pursuit of cosmic truth. And if such things can happen to a planet, then even greater things can happen to a system and the larger units of the grand universe as they too achieve a settledness indicating the exhaustion of the potentials for finite growth.

На такава прогресивна планета провидението става действителност, обстоятелствата на живота придобиват взаимосвързаност, но това става не само поради това, че човекът е постигнал господство над материалните проблеми на своя свят; то става възможно също така и затова, защото той е започнал да живее в съгласие с насоката в развитието на вселените; той върви по пътя на Върховността към постигането на Всеобщия Баща.

118:10.16 (1306.5) On a planet of this advanced order, providence has become an actuality, the circumstances of life are correlated, but this is not only because man has come to dominate the material problems of his world; it is also because he has begun to live according to the trend of the universes; he is following the pathway of Supremacy to the attainment of the Universal Father.

Царството Божие е в сърцата на хората и когато това царство стане реалност в сърцето на всеки обитател на света, тогава управлението на Бога става реалност на такава планета; и в това е придобитото съвършенство на владичеството на Висшето Същество.

118:10.17 (1306.6) The kingdom of God is in the hearts of men, and when this kingdom becomes actual in the heart of every individual on a world, then God's rule has become actual on that planet; and this is the attained sovereignty of the Supreme Being.

За да реализира провидението във времето, човекът е длъжен да изпълни задачата на постигането на съвършенство. Но човекът е способен още сега да вкуси вечностните значения на това провидение, като се замисля над вселенския факт, че всички неща, било то добри или зли, съдействат за развитието на богопозналите смъртни в техния стремеж към Отеца на всичко съществуващо.

118:10.18 (1306.7) To realize providence in time, man must accomplish the task of achieving perfection. But man can even now foretaste this providence in its eternity meanings as he ponders the universe fact that all things, be they good or evil, work together for the advancement of God-knowing mortals in their quest for the Father of all.

Провидението става все по-забележимо в зависимост от това, как хората се стремят към върха от материалното към духовното. Постигайки пълна духовна проницателност, възходящата личност е способна да открие хармония в това, което преди това е било хаос. Даже морантийните мота представляват истински прогрес в тази посока.

118:10.19 (1306.8) Providence becomes increasingly discernible as men reach upward from the material to the spiritual. The attainment of completed spiritual insight enables the ascending personality to detect harmony in what was theretofore chaos. Even morontia mota represents a real advance in this direction.

Провидението е част от свръхуправлението на незавършения Висшия, проявено в незавършените вселени, по силата на което то винаги ще се характеризира със следните качества:

1 . *Частичност* — поради незавършеността на актуализацията на Висшето Същество, и

2 . *Непредсказуемост* — поради променливостта в отношението на създанието, която винаги варира от ниво на ниво, като по този начин предизвиква колебания в отвetните реакции във Висшето.

Когато хората се молят за вмешателство на провидението в обстоятелствата на живота, то често отговор на техните молитви става изменение на собственото им отношение към живота. Но провидението не е капризно, както няма отношение то и към измислиците или магиите. То представлява бавното и уверено проявление на могъщия владетел на крайните вселени, чието величествено присъствие понякога се забелязва от еволюиращите създания, прогресиращи във вселената. Провидението е уверено и неизменно придвижване на галактиките на пространството и личностите на времето към целите на вечността: отначало във Висшето, после – в Пределното и може би в Абсолюта. И ние предполагаме, че във вечността съществува същото това провидение и то е волята, действията, замисълът на Райската Троица, по този начин мотивиращи космическата панорама на неизброимите вселени.

[Подготвено от Могъщ Посланик, временно пребиваващ на Урантия.]

118:10.20 (1307.1) Providence is in part the overcontrol of the incomplete Supreme manifested in the incomplete universes, and it must therefore ever be:

118:10.21 (1307.2) 1. *Partial* — due to the incompleteness of the actualization of the Supreme Being, and

118:10.22 (1307.3) 2. *Unpredictable* — due to the fluctuations in creature attitude, which ever varies from level to level, thus causing apparently variable reciprocal response in the Supreme.

118:10.23 (1307.4) When men pray for providential intervention in the circumstances of life, many times the answer to their prayer is their own changed attitudes toward life. But providence is not whimsical, neither is it fantastic nor magical. It is the slow and sure emergence of the mighty sovereign of the finite universes, whose majestic presence the evolving creatures occasionally detect in their universe progressions. Providence is the sure and certain march of the galaxies of space and the personalities of time toward the goals of eternity, first in the Supreme, then in the Ultimate, and perhaps in the Absolute. And in infinity we believe there is the same providence, and this is the will, the actions, the purpose of the Paradise Trinity thus motivating the cosmic panorama of universes upon universes.

118:10.24 (1307.5) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Документ 119. Посвещенията на Христос Михаил

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 119. ПОСВЕЩЕНИЯТА НА ХРИСТОС МИХАИЛ

Секции

Въведение
1. Първото посвещение
2. Второто посвещение
3. Третото посвещение
4. Четвъртото посвещение
5. Петото посвещение
6. Шестото посвещение
7. Седмото, последно посвещение
8. Следпосвещенческият статут на Михаил

PAPER 119
THE BESTOWALS OF CHRIST MICHAEL

SECTIONS

Introduction
1. The First Bestowal
2. The Second Bestowal
3. The Third Bestowal
4. The Fourth Bestowal
5. The Fifth Bestowal
6. The Sixth Bestowal
7. The Seventh and Final Bestowal
8. Michael's Postbestowal Status

Въведение

ЯВЯВАЙКИ се главата на Вечерните Звезди на Небадон, аз съм изпратен на Урантия от Гавраил, за да разкажа за седемте посвещения на Властелина на Вселената – Михаил Небадонски, а името ми е Гавалия. В своето изложение аз ще се придържам стриктно към ограниченията, наложени ми от моите пълномощия.

Посвещението е неотменим атрибут на Райските Синове на Всеобщия Баща. В своя стремеж да се приближат към жизнения опит на подчинените им живи създания различните категории Райски Синове отразяват божествената същност на техните Райски Родители. Начало на този обичай положи Вечният Син на Райската Троица, седемкратно посветил се на седемте кръга на Хавона в епохата на възхода на Грандфанда и първите странстващи, пристигащи от времето и пространството. И Вечният Син продължава да посвещава себе си на локалните вселени на пространството в лицето на своите

INTRODUCTION

119:0.1 (1308.1) CHIEF of the Evening Stars of Nebadon, I am assigned to Urantia by Gabriel on the mission of revealing the story of the seven bestowals of the Universe Sovereign, Michael of Nebadon, and my name is Gavalia. In making this presentation, I will adhere strictly to the limitations imposed by my commission.

119:0.2 (1308.2) The attribute of bestowal is inherent in the Paradise Sons of the Universal Father. In their desire to come close to the life experiences of their subordinate living creatures, the various orders of the Paradise Sons are reflecting the divine nature of their Paradise parents. The Eternal Son of the Paradise Trinity led the way in this practice, having seven times bestowed himself upon the seven circuits of Havona during the times of the ascension of Grandfanda and the first of the pilgrims from time and space. And the Eternal Son continues to bestow himself upon the local universes of space in the persons of his representatives, the Michael and Avonal Sons.

представители – Синовете от категорията на Михаиловците и Авоналовците.

Когато Вечният Син посвещава на една запланувана локална вселена Син-Създател, този Син-Създател поема пълна отговорност за изпълнението, управлението и строежа на тази нова вселена, в частност, той дава на вечната Троица тържествена клетва да не става пълновластен управител на новото творение преди успешното завършване от него на седем посвещения като създания и утвърждаването му от Извечно Древните на съответната свръхвселена. Такова задължение се поема от всеки Син-Михаил, изявяващ желание да напусне Рая, за да пристъпи към формиране и създаване на вселена.

119:0.3 (1308.3) When the Eternal Son bestows a Creator Son upon a projected local universe, that Creator Son assumes full responsibility for the completion, control, and composure of that new universe, including the solemn oath to the eternal Trinity not to assume full sovereignty of the new creation until his seven creature bestowals shall have been successfully completed and certified by the Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. This obligation is assumed by every Michael Son who volunteers to go out from Paradise to engage in universe organization and creation.

Смисълът на тези въплъщения като създания се заключава в това, да позволи на такива Създатели да станат мъдри, благожелателни, справедливи и внимателни властелини. Справедливостта е присъща на тези божествени Синове, но опитът от сменящите се едно друго посвещения им придава милосърдна отзивчивост; милосърдието им е свойствено, но подобен опит им позволява да станат милосърдни в нови, допълнителни аспекти. Тези посвещения са последните степени на тяхното образование и подготовка за изпълнението на възвишените задачи, свързани с управлението на локалните вселени в духа на божествената праведност и справедливите решения.

119:0.4 (1308.4) The purpose of these creature incarnations is to enable such Creators to become wise, sympathetic, just, and understanding sovereigns. These divine Sons are innately just, but they become understandingly merciful as a result of these successive bestowal experiences; they are naturally merciful, but these experiences make them merciful in new and additional ways. These bestowals are the last steps in their education and training for the sublime tasks of ruling the local universes in divine righteousness and by just judgment.

Макар че многобройните блага се полагат на много светове, системи и съзвездия, точно както и различните категории вселенски разумни същества, засегнати от тези посвещения и изпитали на себе си тяхното благотворно въздействие, при все това първата по ред задача на такива деяния е завършването на личната подготовка и вселенско образование на самия Син-Създател. Тези посвещения нямат принципно значение за мъдрото, безпристрастно и ефективно управление на локалната вселена, но те са абсолютно необходими за справедливото, милосърдно и отзивчиво управление на такова творение, изобилстващо с различни форми на живот и милиарди разумни, но несъвършени създания.

119:0.5 (1308.5) Though numerous incidental benefits accrue to the various worlds, systems, and constellations, as well as to the different orders of universe intelligences affected and benefited by these bestowals, still they are primarily designed to complete the personal training and universe education of a Creator Son himself. These bestowals are not essential to the wise, just, and efficient management of a local universe, but they are absolutely necessary to a fair, merciful, and understanding administration of such a creation, teeming with its varied forms of life and its myriads of intelligent but imperfect creatures.

Синовете-Михаиловци пристъпват към създаването на вселена с чувството на цялостна и справедлива доброжелателност към различните категории създадени от тях същества. Те притежават неизтощимо милосърдие към всички тези разнообразни създания, точно както и жалост към тези, които са се отклонили от пътя, потъвайки в тресавището на собствения си егоизъм. Но

119:0.6 (1308.6) The Michael Sons begin their work of universe organization with a full and just sympathy for the various orders of beings whom they have created. They have vast stores of mercy for all these differing creatures, even pity for those who err and flounder in the selfish mire of their own production. But such endowments of justice and righteousness will not suffice in the estimate of the Ancients of Days. These triune rulers of the

вродената справедливост и праведност са недостатъчни за Извечно Древните. Тези триединни управители на свръхвселените никога няма да утвърдят даден Син-Създател като Властелин на Вселена, докато той действително не познае възгледите на своите собствени създания благодарение на фактическия опит, получен в средата на тяхното съществуване в облика на самите тези създания. Така тези Синове стават разумни и внимателни управители; те *познават* различните групи, които управляват и над които се разпространява тяхната вселенска власт. Благодарение на живия опит те овладяват практическо милосърдие, способност за справедливо съждение и търпение, които се раждат в емпиричното съществуване в облика на създания.

Понастоящем локалната вселена Небадон се управлява от Син-Създател, завършил своя път на посвещения; милосърдно и справедливо господства този властелин в обширните владения на своята еволюираща и усъвършенстваща се вселена. Михаил Небадонски е 611 121-ото посвещение на Вечния Син на пространствено-времевите вселени и той пристъпи към създаването на вашата локална вселена преди около четиристотин милиарда години. Михаил се подготви за своето първо неизпитано пътешествие – своето първо посвещение, приблизително по това време, когато Урантия започна да придобива своята настояща форма, тоест преди около един милиард години. Неговите посвещения се осъществяваха с интервал от приблизително сто и петдесет милиона години и последното от тях премина на Урантия преди деветнадесет столетия. Аз пристъпвам към излагането на същността и характера на тези посвещения в тази степен, в която ми позволяват моите пълномощия.

superuniverses will never certify a Creator Son as Universe Sovereign until he has really acquired the viewpoint of his own creatures by actual experience in the environment of their existence and as these very creatures themselves. In this way such Sons become intelligent and understanding rulers; they come to *know* the various groups over which they rule and exercise universe authority. By living experience they possess themselves of practical mercy, fair judgment, and the patience born of experiential creature existence.

119:0.7 (1309.1) The local universe of Nebadon is now ruled by a Creator Son who has completed his service of bestowal; he reigns in just and merciful supremacy over all the vast realms of his evolving and perfecting universe. Michael of Nebadon is the 611,121st bestowal of the Eternal Son upon the universes of time and space, and he began the organization of your local universe about four hundred billion years ago. Michael made ready for his first bestowal adventure about the time Urantia was taking on its present form, one billion years ago. His bestowals have occurred about one hundred and fifty million years apart, the last taking place on Urantia nineteen hundred years ago. I will now proceed to unfold the nature and character of these bestowals as fully as my commission permits.

1. ПЪРВОТО ПОСВЕЩЕНИЕ

Събитието, състояло се в Салвингтон преди около милиард години, носеше тържествен характер: събралите се тук ръководители и глави на вселената Небадон чуха обявяването на Михаил за това, че скоро властта в Небадон ще премине към неговия старши брат Емануил за времето, през което той, Михаил, ще отсъства, изпълнявайки неразкрита мисия. Това беше единственото съобщение по отношение на ставащото, ако не се смята предаденото по системата за далечна връзка прощално обръщение към Бащите на Съзвездията, в което, сред други инструкции, се казваше: “И за този срок аз ви

1. THE FIRST BESTOWAL

119:1.1 (1309.2) It was a solemn occasion on Salvington almost one billion years ago when the assembled directors and chiefs of the universe of Nebadon heard Michael announce that his elder brother, Immanuel, would presently assume authority in Nebadon while he (Michael) would be absent on an unexplained mission. No other announcement was made about this transaction except that the farewell broadcast to the Constellation Fathers, among other instructions, said: “And for this period I place you under the care and keeping of Immanuel while I go to do the bidding of my Paradise Father.”

оставям под опеката на Емануил, докато аз отсъствам, изпълнявайки призива на моя Райски Баща.”

Отправил своето прощално послание, Михаил се появи на стартовото поле на Салвингтон, както това вече беше ставало неведнъж, когато се готвеше да отиде в Уверса или Рая, но този път той се появи сам. Своето прощално обръщение той завърши с думите: “Аз ви напускам не задълго. Зная, че много от вас биха искали да ме съпровождат, но не можете да отидете там, закъдето съм тръгнал. На вас не ви е дадено да направите това, което се готвя да направя аз. На мен ми предстои да изпълня волята на Райските Божества и когато завърша своята мисия и придобия този опит, отново ще заема своето място сред вас.” Произнасяйки тези думи, Михаил Небадонски изчезна от полезрението на събралите се и се появи едва след двадесет години стандартно време. В целия Салвингтон само Божествената Попечителка и Емануил знаеха за ставащото, а Извечно Единният сподели своята тайна само с главния администратор на вселената, Гавраил, Ясната Утринна Звезда.

Всички обитатели на Салвингтон, столичните светове на съзвездията и системите се събраха в своите приемни станции за вселенска връзка, надявайки се да узнаят нещо за мисията и местонахождението на Сина-Създател. Едва на третия ден след заминаването на Михаил се появи съобщение, което можеше да внесе някаква яснота. В този ден в Салвингтон беше прието послание, предадено от сферата на Мелхиседек – централния свят от тази категория в Небадон, което само констатира необичайното и нечувано явление: “Днес на обед в приемното поле на този свят се появи необичаен Син-Мелхиседек – не от нашето число, но напълно приличащ на нас. Той пристигна в съпровод само на един омниафим, с мандат на Уверса с разпореждане на Извечно Древния, утвърдено от Емануил Салвингтонски, насочен към името на нашия глава и предписващ да бъде приет този нов Мелхиседек в нашата категория и да бъде прикрепен към извънредната служба на Мелхиседек в Небадон. Бяха дадени съответните указания; разпореждането е изпълнено.”

Това е практически всичко, което може да се намери в архивите на Салвингтон относно първото посвещение на Михаил. Нова информация се появи едва след сто години урантийско време, когато беше регистриран фактът на завръщането на Михаил и неговото необявено възобновяване на функциите на ръководител на вселената. Но в света на Мелхиседек може да се види необичаен

119:1.2 (1309.3) After sending this farewell broadcast, Michael appeared on the dispatching field of Salvington, just as on many previous occasions when preparing for departure to Uversa or Paradise except that he came alone. He concluded his statement of departure with these words: “I leave you but for a short season. Many of you, I know, would go with me, but whither I go you cannot come. That which I am about to do, you cannot do. I go to do the will of the Paradise Deities, and when I have finished my mission and have acquired this experience, I will return to my place among you.” And having thus spoken, Michael of Nebadon vanished from the sight of all those assembled and did not reappear for twenty years of standard time. In all Salvington, only the Divine Minister and Immanuel knew what was taking place, and the Union of Days shared his secret only with the chief executive of the universe, Gabriel, the Bright and Morning Star.

119:1.3 (1309.4) All the inhabitants of Salvington and those dwelling on the constellation and system headquarters worlds assembled about their respective receiving stations for universe intelligence, hoping to get some word of the mission and whereabouts of the Creator Son. Not until the third day after Michael’s departure was any message of possible significance received. On this day a communication was registered on Salvington from the Melchizedek sphere, the headquarters of that order in Nebadon, which simply recorded this extraordinary and never-before-heard-of transaction: “At noon today there appeared on the receiving field of this world a strange Melchizedek Son, not of our number but wholly like our order. He was accompanied by a solitary omniaphim who bore credentials from Uversa and presented orders addressed to our chief, derived from the Ancients of Days and concurred in by Immanuel of Salvington, directing that this new Melchizedek Son be received into our order and assigned to the emergency service of the Melchizedeks of Nebadon. And it has been so ordered; it has been done.”

119:1.4 (1310.1) And this is about all that appears on the records of Salvington regarding the first Michael bestowal. Nothing more appears until after one hundred years of Urantia time, when there was recorded the fact of Michael’s return and unannounced resumption of the direction of universe affairs. But a strange record is to be found on the Melchizedek world, a recital of the service of this unique Melchizedek Son of the

документ – разказът за служенето на този уникален Син-Мелхиседек, член на извънредния корпус на дадената епоха. Това свидетелство се пази в скромен храм, който понастоящем стои пред дома на Бащата-Мелхиседек и представлява разказ за служенето на този временен Син-Мелхиседек във връзка с изпълнението от него на двадесет и четири извънредни вселенски мисии. Едва неотдавна отново прочетено от мен, това повествувание завършва със следните думи:

"И в този ден, на обед, без предварително обявяване и в присъствието на само трима члена от нашето братство, този временен Син на нашата категория изчезна от нашия свят така, както се появи, съпровождан от само един омниафим; завършвайки това свидетелство, ние потвърждаваме, че този посетител живя като Мелхиседек в образа на Мелхиседек; той се трудеше като Мелхиседек, предано изпълнявайки всички свои задачи като извънреден Син от нашата категория. С общо съгласие той стана глава на Мелхиседек, заслужавайки нашата любов и поклонение със своята несравнена мъдрост, възвишена любов и висша преданост към своето дело. Той ни обичаше, разбираше ни и служеше заедно с нас и ние завинаги ще останем негови верни и предани събратя-Мелхиседек, тъй като този, който дойде в нашия свят като непознат, навеки стана вселенски попечител, носещ в себе си същността на Мелхиседек."

Ето всичко, което ми е позволено да ви разкажа за първото посвещение на Михаил. Разбира се, ние добре разбираме, че този удивителен Мелхиседек, толкова тайнствено служил заедно с Мелхиседек преди един милиард години, беше не друг, а въплътилият се Михаил, изпълняващ своето първо посвещение. В архивите няма определени свидетелства, че този уникален и деен Мелхиседек е бил Михаил. Но съгласно всеобщото мнение е било точно така. Възможно е действителното изложение на този факт да може да се намери само в архивите на Сферата на Сина, но архивите на този таен свят са закрити за нас. Само в този свещен свят на божествените Синове са докрай известни тайните на въплъщението и посвещението. Всички ние знаем фактите, свързани с посвещенията на Михаил, но не разбираме как са се осъществявали те. Ние не знаем как управителят на вселената, създателят на Мелхиседек, е способен по толкова внезапен и тайнствен начин да стане един от тях и като член от тяхната категория да живее сред тях и да се труди сред тях като Син-Мелхиседек в течение на сто години. Но това беше така.

emergency corps of that age. This record is preserved in a simple temple which now occupies the foreground of the home of the Father Melchizedek, and it comprises the narration of the service of this transitory Melchizedek Son in connection with his assignment to twenty-four missions of universe emergency. And this record, which I have so recently reviewed, ends thus:

119:1.5 (1310.2) "And at noon on this day, without previous announcement and witnessed by only three of our brotherhood, this visiting Son of our order disappeared from our world as he came, accompanied only by a solitary omniaphim; and this record is now closed with the certification that this visitor lived as a Melchizedek, in the likeness of a Melchizedek he worked as a Melchizedek, and he faithfully performed all of his assignments as an emergency Son of our order. By universal consent he has become chief of Melchizedeks, having earned our love and adoration by his matchless wisdom, supreme love, and superb devotion to duty. He loved us, understood us, and served with us, and forever we are his loyal and devoted fellow Melchizedeks, for this stranger on our world has now eternally become a universe minister of Melchizedek nature."

119:1.6 (1310.3) And that is all I am permitted to tell you of the first bestowal of Michael. We, of course, fully understand that this strange Melchizedek who so mysteriously served with the Melchizedeks a billion years ago was none other than the incarnated Michael on the mission of his first bestowal. The records do not specifically state that this unique and efficient Melchizedek was Michael, but it is universally believed that he was. Probably the actual statement of that fact cannot be found outside of the records of Sonarington, and the records of that secret world are not open to us. Only on this sacred world of the divine Sons are the mysteries of incarnation and bestowal fully known. We all know of the facts of the Michael bestowals, but we do not understand how they are effected. We do not know how the ruler of a universe, the creator of the Melchizedeks, can so suddenly and mysteriously become one of their number and, as one of them, live among them and work as a Melchizedek Son for one hundred years. But it so happened.

2. ВТОРОТО ПОСВЕЩЕНИЕ

В продължение на почти сто и петдесет милиона години от посвещаването на Михаил в образа на Мелхиседек във вселената Небадон всичко беше благополучно. Но ето че след изминаването на това време в 11 -та система на 37 -то съзвездие започна да се създава тревожна ситуация. Тя беше свързана със заблуждение на Сина-Ланонандек, Властелина на Системата, по отношение на което Бащите на Съзвездията произнесоха решение, утвърдено от Райския съветник – Извечно Верния, но протестиращият Властелин на Система не искаше да се примири с такова решение. След повече от сто години недоволният Син вдигна своите партньори на едно от най-широко разпространените и разрушителни въстания против пълновластието на Сина-Създател, избухвали някога във вселената Небадон – въстание, отдавна разгледано в съдилищата и прекратено от действието на Извечно Древните на Уверса.

В течение на повече от двадесет години стандартно време на Небадон този метежен Властелин на Система, Лутентия, господстваше на своята столична планета, след което Всевишните, с одобрението на Уверса, се разпоредиха за неговата изолация и се обърнаха към управителите на Салвингтон с молба да изпратят нов Властелин на Система, който да поеме управлението на тази раздирана от противоречия, попаднала в задънена улица система от обитаеми светове.

Едновременно с получаването в Салвингтон на тази молба Михаил се обърна с второто от своите удивителни изявления, в което изрази намерението да напусне столицата на вселената, за да "изпълня призива на моя Райски Баща", обещавайки "да се върна в необходимото време" и съсредоточавайки цялата власт в ръцете на своя Райски брат Емануил – Извечно Единния.

След това използвайки същия метод, както и при заминаването за посвещаване в образа на Мелхиседек, Михаил отново се прости със своята столична сфера. Три дни след това необяснено прощаване в резервния корпус на първичните Синове-Ланонандек на Небадон се появи нов и непознат Син. Този нов Син се яви по обед без обявяване, съпровождан само от един тертиафим, представяйки мандат от Извечно Древния на Уверса, който беше утвърден от Емануил Салвингтонски и предписваше да се назначи

2. THE SECOND BESTOWAL

119:2.1 (1310.4) For almost one hundred and fifty million years after the Melchizedek bestowal of Michael, all went well in the universe of Nebadon, when trouble began to brew in system 11 of constellation 37. This trouble involved a misunderstanding by a Lanonandek Son, a System Sovereign, which had been adjudicated by the Constellation Fathers and approved by the Faithful of Days, the Paradise counselor to that constellation, but the protesting System Sovereign was not fully reconciled to the verdict. After more than one hundred years of dissatisfaction he led his associates in one of the most widespread and disastrous rebellions against the sovereignty of the Creator Son ever instigated in the universe of Nebadon, a rebellion long since adjudicated and ended by the action of the Ancients of Days on Uversa.

119:2.2 (1311.1) This rebel System Sovereign, Lutentia, reigned supreme on his headquarters planet for more than twenty years of standard Nebadon time; whereupon, the Most Highs, with approval from Uversa, ordered his segregation and requisitioned the Salvington rulers for the designation of a new System Sovereign to assume direction of that strife-torn and confused system of inhabited worlds.

119:2.3 (1311.2) Simultaneously with the reception of this request on Salvington, Michael initiated the second of those extraordinary proclamations of intention to be absent from the universe headquarters for the purpose of "doing the bidding of my Paradise Father," promising to "return in due season" and concentrating all authority in the hands of his Paradise brother, Immanuel, the Union of Days.

119:2.4 (1311.3) And then, by the same technique observed at the time of his departure in connection with the Melchizedek bestowal, Michael again took leave of his headquarters sphere. Three days after this unexplained leave-taking there appeared among the reserve corps of the primary Lanonandek Sons of Nebadon, a new and unknown member. This new Son appeared at noon, unannounced and accompanied by a lone tertiaphim who bore credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington, directing that this new Son be

този нов Син в 11-та система на 37-то съзвездие като приемник на преместения Лутентия, а също така го снабди с всички пълномощия, необходими за изпълняване на задълженията на Властелин на Системата чак до назначаването на нов властелин.

assigned to system 11 of constellation 37 as the successor of the deposed Lutentia and with full authority as acting System Sovereign pending the appointment of a new sovereign.

В течение на повече от седемнадесет години по вселенското времеизчисление този удивителен и неизвестен временен управител водеше делата и мъдро разрешаваше трудностите, с които се сблъска тази попаднала в задънена улица и деморализирана система. Нито един Властелин на Система не се е ползвал с такава гореща любов или такова масово почитане и уважение. Справедливо и милосърдно новият управител въвеждаше ред в тази неспокойна система и едновременно с това търпеливо помагаше на всички свои подопечни; той даже оказа чест на своя метежен предшественик, предлагайки му съвместно управление, в случай че той поднесе извиненията си на Емануил за своето неблагоразумие. Но Лутентия отхвърли предложеното му милосърдие, знаейки добре, че този необичаен Властелин на Система беше не друг, а Михаил – същият този вселенски управител, към когото той толкова скоро бе отправил предизвикателство. Но милиони объркани и заблудени последователи на Лутентия получиха прошка от този нов управител, известен по това време като Властелина-Спасител на Системата Палония.

119:2.5 (1311.4) For more than seventeen years of universe time this strange and unknown temporary ruler administered the affairs and wisely adjudicated the difficulties of this confused and demoralized local system. No System Sovereign was ever more ardently loved or more widespreadly honored and respected. In justice and mercy this new ruler set the turbulent system in order while he painstakingly ministered to all his subjects, even offering his rebellious predecessor the privilege of sharing the system throne of authority if he would only apologize to Immanuel for his indiscretions. But Lutentia spurned these overtures of mercy, well knowing that this new and strange System Sovereign was none other than Michael, the very universe ruler whom he had so recently defied. But millions of his misguided and deluded followers accepted the forgiveness of this new ruler, known in that age as the Savior Sovereign of the system of Palonia.

Но ето че настана този паметен ден, когато пристигна новият Властелин на Система, назначен от властите на вселената като постоянен приемник на преместения Лутентия, и цялата Палония скърбеше, разделяйки се с най-благородния и най-милосърден управител на система, известен някога в Небадон. Обичаше го цялата система, пред него се прекланяха неговите събратя от всички групи Синове-Ланонандек. Неговото отпътуване не беше незабележимо: в деня, когато той напускаше столицата на системата, беше устроено пищно празненство. Даже неговият заблудил се предшественик отправи следното послание: “Справедлив и праведен си ти във всички свои дела. Макар че аз както и преди отхвърлям управлението на Рая, съм принуден да призная, че ти си справедлив и милосърден управляващ.”

119:2.6 (1311.5) And then came that eventful day on which there arrived the newly appointed System Sovereign, designated by the universe authorities as the permanent successor of the deposed Lutentia, and all Palonia mourned the departure of the most noble and the most benign system ruler that Nebadon had ever known. He was beloved by all the system and adored by his fellows of all groups of the Lanonandek Sons. His departure was not unceremonious; a great celebration was arranged when he left the system headquarters. Even his erring predecessor sent this message: “Just and righteous are you in all your ways. While I continue in rejection of the Paradise rule, I am compelled to confess that you are a just and merciful administrator.”

И след това временният глава на метежната система напусна планетата, която управляваше в течение на кратък срок, и след три дни Михаил се появи в Салвингтон и възобнови ръководството си над вселената Небадон. Скоро последва третата уверска декларация за повишаване пълномощията на Михаил и неговата власт. Първата декларация

119:2.7 (1312.1) And then did this transient ruler of a rebellious system take leave of the planet of his short administrative sojourn, while on the third day thereafter Michael appeared on Salvington and resumed the direction of the universe of Nebadon. There soon followed the third Uversa proclamation of the advancing jurisdiction of the sovereignty and authority of Michael. The first proclamation was

се появи във връзка с неговото пристигане в Небадон, втората беше обнародвана скоро след неговото посвещение в образа на Мелхиседек; и ето сега, след завършването на втората мисия – посвещението в облика на Ланонандек, се появи третата.

made at the time of his arrival in Nebadon, the second was issued soon after the completion of the Melchizedek bestowal, and now the third follows upon the termination of the second or Lanonandek mission.

3. ТРЕТОТО ПОСВЕЩЕНИЕ

Висшият съвет на Салвингтон тъкмо успя да завърши обсъждането на обръщението на Носителите на Живота на планета 217 в система 87 от съзвездие 61, в което те молеха да им изпратят на помощ Материален Син. В онези времена тази планета влизаше в състава на система от обитаеми светове, където още един Властелин на Система се беше отклонил от пътя; по онова време това беше второто въстание от този род в цялата Небадон.

По молба на Михаил действията по отношение на петицията, отправена от Носителите на Живота на тази планета, бяха преустановени в очакване на разглеждането ѝ от Емануил и получаването на неговия отзив. Това не беше обичайната процедура. Аз добре помня, че всички ние очаквахме нещо необикновено и не ни се наложи да чакаме дълго. Със своето следващо решение Михаил предаде управлението на вселената на Емануил, а командването на небесните сили повери на Гавраил и снемайки по такъв начин от себе си административните пълномощия, той се прости с Вселенския Майчински Дух и изчезна от стартовото поле на Салвингтон точно така, както това вече беше ставало в двата предидущи случая.

Както можеше да се очаква, на третия ден в столичния свят на 87-та система, влизаща в 61-то съзвездие, се появи необичаен Материален Син, съпровождан само от един секонафим, и представи мандата на Извечно Древния на Уверса, утвърден от Емануил Салвингтонски. Временният Властелин на Системата веднага назначи този нов и тайнствен Материален Син, изпълняващ задълженията на Планетарен Принц от свят 217, и това назначение беше веднага утвърдено от Всевишните от съзвездие 61.

Така започна нелекият живот на този уникален Материален Син в изолирания свят в условията на разкол и въстание; в свят, намиращ се в блокирана система, лишена от каквато и да било пряка връзка с външния свят; в свят, където му се наложи да се труди в самота в продължение на живота на цяло планетарно поколение. Този извънреден Материален Син се сдоби с покаяние и

3. THE THIRD BESTOWAL

119:3.1 (1312.2) The supreme council on Salvington had just finished the consideration of the call of the Life Carriers on planet 217 in system 87 in constellation 61 for the dispatch to their assistance of a Material Son. Now this planet was situated in a system of inhabited worlds where another System Sovereign had gone astray, the second such rebellion in all Nebadon up to that time.

119:3.2 (1312.3) Upon the request of Michael, action on the petition of the Life Carriers of this planet was deferred pending its consideration by Immanuel and his report thereon. This was an irregular procedure, and I well remember how we all anticipated something unusual, and we were not long held in suspense. Michael proceeded to place universe direction in the hands of Immanuel, while he intrusted command of the celestial forces to Gabriel, and having thus disposed of his administrative responsibilities, he took leave of the Universe Mother Spirit and vanished from the dispatching field of Salvington precisely as he had done on two previous occasions.

119:3.3 (1312.4) And, as might have been expected, on the third day thereafter there appeared, unannounced, on the headquarters world of system 87 in constellation 61, a strange Material Son, accompanied by a lone seconaphim, accredited by the Uversa Ancients of Days, and certified by Immanuel of Salvington. Immediately the acting System Sovereign appointed this new and mysterious Material Son acting Planetary Prince of world 217, and this designation was at once confirmed by the Most Highs of constellation 61.

119:3.4 (1312.5) Thus did this unique Material Son begin his difficult career on a quarantined world of secession and rebellion, located in a beleaguered system without any direct communication with the outside universe, working alone for one whole generation of planetary time. This emergency Material Son effected the repentance and reclamation of the defaulting Planetary Prince and his entire staff and witnessed the restoration of the

поправяне на падналия Планетарен Принц и целия му персонал и стана свидетел на връщането на планетата към вярно служене под управлението на Рая – в този вид, в който то е установено в локалните вселени. В надлежното време на тази възродена и спасена планета пристигнаха Материален Син и Материална Дъщеря и веднъж по обед, след като те бяха по подобаващ начин въведени в длъжност като зрими планетарни управители, този временен или извънреден Планетарен Принц официално се прости с планетата и изчезна. След това на третия ден Михаил се появи на своето привично място в Салвингтон и скоро по свръхвселенската система за далечна връзка беше предадена декларация на Извечно Древния, обявяваща за поредния напредък във владичеството на Михаил Небадонски.

За съжаление аз нямам право да разкажа за търпението, силата на духа и умението, с които този Материален Син посрещаше трудностите на попадналата в задънена улица планета. Възстановяването на този изолиран свят е една от най-вълнуващите страници в небадонските хроники на спасението. Към края на тази мисия за цялата Небадон стана понятно защо техният любим управител реши да измине пътя на повтарящите се посвещения в образа на представител на една от по-долу стоящите категории разумни същества.

Посвещенията на Михаил като Син-Мелхиседек, после като Син-Ланонандек, а след това като Материален Син са еднакво тайнствени и не се поддават на обяснение. Във всеки отделен случай той се появяваше *внезапно* като напълно развит индивид от съответната категория. Тайната на такива въплъщения е известна само на тези, които са допуснати до вътрешния кръг от архивите на свещената Сфера на Сина.

От времето на удивителното посвещаване като Планетарен Принц в един от изолираните и обхванати от въстание светове нито един Материален Син и нито една Материална Дъщеря на Небадон даже не са си помисляли да се оплачат от своето назначение или да се позоват на трудностите на своите планетарни мисии. Защото Материалните Синове винаги знаят, че в лицето на Сина-Създател на вселената те ще срещнат разбиращ властелин и отзивчив приятел – този, който е “изпитан и изкушен във всичко” така, както са длъжни да преминат изкушенията и самите те.

След всяка от тези мисии настъпваше период на още по-предано служене, на укрепване на лоялността сред всички небесни разумни същества от вселенски произход, докато всяка нова посвещенческа епоха се

planet to the loyal service of the Paradise rule as established in the local universes. In due time a Material Son and Daughter arrived on this rejuvenated and redeemed world, and when they had been duly installed as visible planetary rulers, the transitory or emergency Planetary Prince took formal leave, disappearing at noon one day. On the third day thereafter, Michael appeared in his accustomed place on Salvington, and very soon the superuniverse broadcasts carried the fourth proclamation of the Ancients of Days announcing the further advancement of the sovereignty of Michael in Nebadon.

119:3.5 (1312.6) I regret that I do not have permission to narrate the patience, fortitude, and skill with which this Material Son met the trying situations on this confused planet. The reclamation of this isolated world is one of the most beautifully touching chapters in the annals of salvation throughout Nebadon. By the end of this mission it had become evident to all Nebadon as to why their beloved ruler chose to engage in these repeated bestowals in the likeness of some subordinate order of intelligent being.

119:3.6 (1313.1) The bestowals of Michael as a Melchizedek Son, then as a Lanonandek Son, and next as a Material Son are all equally mysterious and beyond explanation. In each instance he appeared *suddenly* and as a fully developed individual of the bestowal group. The mystery of such incarnations will never be known except to those who have access to the inner circle of the records on the sacred sphere of Sonarington.

119:3.7 (1313.2) Never, since this marvelous bestowal as the Planetary Prince of a world in isolation and rebellion, have any of the Material Sons or Daughters in Nebadon been tempted to complain of their assignments or to find fault with the difficulties of their planetary missions. For all time the Material Sons know that in the Creator Son of the universe they have an understanding sovereign and a sympathetic friend, one who has in “all points been tried and tested,” even as they must also be tried and tested.

119:3.8 (1313.3) Each of these missions was followed by an age of increasing service and loyalty among all celestial intelligences of universe origin, while each succeeding bestowal age was characterized by advancement and improvement in all methods

характеризираше с прогрес и усъвършенстване на всички видове вселенска администрация и всички методи на управление. От времето на това посвещение нито един Материален Син или Дъщеря не се присъединиха осъзнато към въстание против Михаил; те твърде силно го обичат и почитат, за да бъдат способни някога съзнателно да го отхвърлят. В последно време Адамовците биваха отклонявани от истинския път само вследствие предателството и софистиката на метежни личности от по-висш тип.

of universe administration and in all techniques of government. Since this bestowal no Material Son or Daughter has ever knowingly joined in rebellion against Michael; they love and honor him too devotedly ever consciously to reject him. Only through deception and sophistry have the Adams of recent times been led astray by higher types of rebel personalities.

4. ЧЕТВЪРТОТО ПОСВЕЩЕНИЕ

Приближаваше се краят на едно от периодическите хилядолетни огласявания на Уверса, когато Михаил пристъпи към предаване на управлението на Небадон в ръцете на Емануил и Гавраил; и, разбира се, помнейки какво се беше случвало в миналото, всички ние се приготвихме да станем свидетели на отпътуването на Михаил за осъществяването на четвъртата посвещенческа мисия и не се наложи да чакаме дълго, тъй като скоро той се появи на стартовото поле на Салвингтон и изчезна от погледа ни.

На третия ден след това изчезване сред предадената в Уверса по системата за далечна връзка информация ние отбелязахме важно съобщение, изпратено от центъра на небадонските серафими. “Съобщаваме за неочакваното пристигане на неизвестен серафим, съпровождан от единичен свръхнафим и Гавраил Салвингтонски. По резултатите от проверката този свръхнафим съответства на висшата категория ангели и той вече е зачислен в корпуса на обучаващите съветници.”

По време на това серафическо посвещение Михаил отсъстваше от Салвингтон в течение на четиридесет години стандартно вселенско време. През това време той служеше като обучаващ съветник – вие бихте казали, като личен секретар – при двадесет и шест различни изтъкнати учители, действащи в двадесет и два различни свята. По време на своето последно или завършващо назначение той изпълняваше задълженията на съветник и помощник, прикрепен към посвещенческата мисия на Троичен Син-Учител в свят 462 от система 84, влизаща в съзвездие 3 на вселената Небадон.

За всичките седем години от това назначение Троичният Син-Учител нито

4. THE FOURTH BESTOWAL

119:4.1 (1313.4) It was at the end of one of the periodic millennial roll calls of Uversa that Michael proceeded to place the government of Nebadon in the hands of Immanuel and Gabriel; and, of course, recalling what had happened in times past following such action, we all prepared to witness Michael’s disappearance on his fourth mission of bestowal, and we were not long kept waiting, for he shortly went out upon the Salvington dispatching field and was lost to our view.

119:4.2 (1313.5) On the third day after this bestowal disappearance we observed, in the universe broadcasts to Uversa, this significant news item from the seraphic headquarters of Nebadon: “Reporting the unannounced arrival of an unknown seraphim, accompanied by a solitary supernaphim and Gabriel of Salvington. This unregistered seraphim qualifies as of the Nebadon order and bears credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington. This seraphim tests out as belonging to the supreme order of the angels of a local universe and has already been assigned to the corps of the teaching counselors.”

119:4.3 (1313.6) Michael was absent from Salvington during this, the seraphic bestowal, for a period of over forty standard universe years. During this time he was attached as a seraphic teaching counselor, what you might denominate a private secretary, to twenty-six different master teachers, functioning on twenty-two different worlds. His last or terminal assignment was as counselor and helper attached to a bestowal mission of a Trinity Teacher Son on world 462 in system 84 of constellation 3 in the universe of Nebadon.

119:4.4 (1314.1) Never, throughout the seven years of this assignment, was this Trinity Teacher Son

веднъж не беше напълно уверен в личността на своя серафически партньор. Разбира се, в този период към всеки серафим се отнасяха с повишен интерес и внимание. Всички ние прекрасно знаехме, че нашият любим Властелин се намира някъде във вселената в облика на серафим, но никога не ни се отдаваше да установим неговата самоличност; той беше идентифициран едва след прикрепването му към посвещенческата мисия на този Троичен Син-Учител. Но в течение на цялата ера към висшите серафими се отнасяха с особена грижовност – та нали всеки от нас, нищо не подозирайки, можеше да приема при себе си Властелина на вселената, изпълняващ мисията си на посвещение в облика на създание. Така по отношение на ангелите стана извечна истина, че техният Създател и Управител е бил "във всичко изпитан и изкушен в образа на серафим".

wholly persuaded as to the identity of his seraphic associate. True, all seraphim during that age were regarded with peculiar interest and scrutiny. Full well we all knew that our beloved Sovereign was abroad in the universe, disguised as a seraphim, but never could we be certain of his identity. Never was he positively identified until the time of his attachment to the bestowal mission of this Trinity Teacher Son. But always throughout this era were the supreme seraphim regarded with special solicitude, lest any of us should find that we had unawares been host to the Sovereign of the universe on a mission of creature bestowal. And so it has become forever true, concerning angels, that their Creator and Ruler has been "in all points tried and tested in the likeness of seraphic personality."

Според това как всяко поредно посвещение все повече засягаше същността на низшите форми на живот Гавраил ставаше все по-тясно свързан с тези инкарнантни приключения, действайки като вселенски посредник между посветения Михаил и временния вселенски управител Емануил.

119:4.5 (1314.2) As these successive bestowals partook increasingly of the nature of the lower forms of universe life, Gabriel became more and more an associate of these incarnation adventures, functioning as the universe liaison between the bestowed Michael and the acting universe ruler, Immanuel.

Михаил премина през посвещенческия път вече на три категории от своите създадени вселенски Синове: Мелхиседек, Ланонандек и Материалните Синове. На следващия етап той низхожда до въплъщение в образа на ангел – висш серафим, преди да се обърне към различните степени на възходящия път на най-низшата форма от своите волеви създания, еволюиращите смъртни на времето и пространството.

119:4.6 (1314.3) Now has Michael passed through the bestowal experience of three orders of his created universe Sons: the Melchizedeks, the Lanonandeks, and the Material Sons. Next he condescends to personalize in the likeness of angelic life as a supreme seraphim before turning his attention to the various phases of the ascending careers of his lowest form of will creatures, the evolutionary mortals of time and space.

5. ПЕТОТО ПОСВЕЩЕНИЕ

Преди малко повече от триста милиона години по урантийско времеизчисление ние станахме свидетели на още едно предаване на вселенските пълномощия на Емануил и на подготовката на Михаил за заминаване. Това събитие се отличаваше от предишните: този път той обяви, че мястото на неговото назначение е Уверса, столицата на свръхвселената Орвонтон. В необходимото време нашият Властелин замина, но по системата за далечна връзка не бяха предадени каквито и да са съобщения за пристигането на Михаил в резиденцията на Извечно Древния. Скоро след като той напусна Салвингтон, сред уверските съобщения действително се появи следното показателно изявление: "Днес, съпровождан от Гавраил Небадонски, тук неочаквано пристигна нямащ номер възходящ странстващ

5. THE FIFTH BESTOWAL

119:5.1 (1314.4) A little over three hundred million years ago, as time is reckoned on Urantia, we witnessed another of those transfers of universe authority to Immanuel and observed the preparations of Michael for departure. This occasion was different from the previous ones in that he announced that his destination was Uversa, headquarters of the superuniverse of Orvonton. In due time our Sovereign departed, but the broadcasts of the superuniverse never made mention of Michael's arrival at the courts of the Ancients of Days. Shortly after his departure from Salvington there did appear in the Uversa broadcasts this significant statement: "There arrived today an unannounced and unnumbered ascendant pilgrim of mortal origin from the universe of Nebadon, certified by Immanuel of Salvington and accompanied by Gabriel of Nebadon. This unidentified being presents the

със смъртен произход от вселената Небадон с удостоверение от Емануил Салвингтонски. По своя статут това неидентифицирано същество е истински дух и то е прието в нашето братство."

status of a true spirit and has been received into our fellowship."

Ако ви се наложеше да посетите днес Уверса, вие бихте могли да чуете подробните разкази за онези дни, когато тук пребиваваше Евентод – този особен и непознат странстващ на времето и пространството, известен на Уверса под това име. И този възходящ смъртен, най-малкото великолепна личност, съществуваща точно по подобие на възходящ смъртен, живял и достигнал духовния стадий на своето развитие, живееше и действаше в Уверса в течение на единадесет години от стандартното време на Орвонтон. Както и неговите ближни от различните локални вселени на Орвонтон, това същество получаваше задачи и изпълняваше задълженията на духовен смъртен. "Той беше изпитан и изкушен във всичко, подобно на неговите събратя", и във всеки отделен случай той оправда доверието на своите ръководители, едновременно с това неизменно внушавайки уважението на своите духовни събратя и предизвиквайки в тях преданост и възхищение

119:5.2 (1314.5) If you should visit Uversa today, you would hear the recounting of the days when Eventod sojourned there, this particular and unknown pilgrim of time and space being known on Uversa by that name. And this ascending mortal, at least a superb personality in the exact likeness of the spirit stage of the ascending mortals, lived and functioned on Uversa for a period of eleven years of Orvonton standard time. This being received the assignments and performed the duties of a spirit mortal in common with his fellows from the various local universes of Orvonton. In "all points he was tested and tried, even as his fellows," and on all occasions he proved worthy of the confidence and trust of his superiors, while he unfailingly commanded the respect and loyal admiration of his fellow spirits.

В Салвингтон ние с най-голям интерес следяхме успехите на този духовен странстващ, прекрасно разбирайки – благодарение на присъствието на Гавраил, че този непретенциозен и нямащ номер духовен странстващ е не някой друг, а посветеният управител на нашата локална вселена. Тази първа поява на превъплътения Михаил в ролята на представител на една от степените на еволюцията на смъртните се превърна в събитие, което вълнуваше и очароваше цялата Небадон. Ние бяхме чували за такива неща, но сега сами ставахме свидетели на това. Той се появи в Уверса като напълно развит и в съвършенство подготвен духовен смъртен и остана като такъв чак до заминаването на поредната група възходящи смъртни в Хавона; после той проведе беседа с Извечно Древния, след което веднага и незабавно напусна Уверса, съпровождан от Гавраил, и скоро се появи на своето обичайно място в Салвингтон.

119:5.3 (1315.1) On Salvington we followed the career of this spirit pilgrim with consummate interest, knowing full well, by the presence of Gabriel, that this unassuming and unnumbered pilgrim spirit was none other than the bestowed ruler of our local universe. This first appearance of Michael incarnated in the role of one stage of mortal evolution was an event which thrilled and enthralled all Nebadon. We had heard of such things but now we beheld them. He appeared on Uversa as a fully developed and perfectly trained spirit mortal and, as such, continued his career up to the occasion of the advancement of a group of ascending mortals to Havona; whereupon he held converse with the Ancients of Days and immediately, in the company of Gabriel, took sudden and unceremonious leave of Uversa, appearing shortly thereafter in his accustomed place on Salvington.

Едва след завършването на това посвещение ние най-после се досетихме, че Михаил вероятно възнамерява да се въплъти в образите на различни категории от неговите вселенски личности – от висшите Мелхиседек до смъртните от плът и кръв в еволюционните светове на времето и пространството. Приблизително по това време в училищата на Мелхиседек започнаха да говорят за предполагаемото въплъщение на Михаил в облика на смъртен в плът и се появиха много

119:5.4 (1315.2) Not until the completion of this bestowal did it finally dawn upon us that Michael was probably going to incarnate in the likeness of his various orders of universe personalities, from the highest Melchizedeks right on down to the mortals of flesh and blood on the evolutionary worlds of time and space. About this time the Melchizedek colleges began to teach the probability of Michael's sometime incarnating as a mortal of the flesh, and there occurred much speculation as to the possible technique of such

разсъждения за възможния метод на такова непостижимо въплъщение. Това, което Михаил лично извърши, пребивавайки в ролята на възходящ смъртен, предизвика прилив на нов, допълнителен интерес към целия план от еволюцията на създанията – към техния възход както през локалната вселена, така и през свръхвселената.

При все това начинът за осъществяване на тези последователни посвещения си оставаше загадка. Даже Гавраил признава, че не разбира метода, с помощта на който този Райски Син и вселенски Създател можеше, по своя воля, да приема личността и да преживява живота на едно от своите подчинени създания.

an inexplicable bestowal. That Michael had in person performed in the role of an ascending mortal lent new and added interest to the whole scheme of creature progression all the way up through both the local universe and the superuniverse.

119:5.5 (1315.3) Still, the technique of these successive bestowals remained a mystery. Even Gabriel confesses that he does not comprehend the method whereby this Paradise Son and universe Creator could, at will, assume the personality and live the life of one of his own subordinate creatures.

6. ШЕСТОТО ПОСВЕЩЕНИЕ

Сега, когато целият Салвингтон беше запознат с процедурата, предшестваща поредното посвещение, Михаил събра обитателите на столичната планета и за пръв път разкри оставащата част от плана за въплъщение, обявявайки, че скоро му предстои да напусне Салвингтон, за да премине пътя на моронтиен смъртен в резиденциите на Всевишните Бащи на централната планета от петото съзвездие. И след това ние за пръв път чухме обявление за това, че неговото седмо и завършващо посвещение ще бъде в плът, в облика на смъртен от един от еволюционните светове.

Преди да напусне Салвингтон и да пристъпи към своето шесто посвещение, Михаил се обърна към събралите се обитатели на сферата и замина пред погледите на всички, съпровождан от единичен серафим и от Ясната Утринна Звезда на Небадон. Макар че ръководството на вселената за пореден път беше поверено на Емануил, бе извършено по-широко разпределяне на административните задължения.

Михаил се появи в столицата на петото съзвездие като напълно развит моронтиен смъртен с възходящ статут. Аз съжалявам, че не ми е позволено да засегна подробности от живота на този нямащ номер моронтиен смъртен, тъй като това беше една от най-поразителните епохи в опита от посвещенията на Михаил даже с оглед на неговото драматично и трагично пребиваване на Урантия. Но едно от ограниченията, с които бях свързан, приемайки тази задача, ми забранява да разкривам детайли от възхитителния живот на Михаил като моронтиен смъртен на сферата Ендант.

6. THE SIXTH BESTOWAL

119:6.1 (1315.4) Now that all Salvington was familiar with the preliminaries of an impending bestowal, Michael called the sojourners on the headquarters planet together and, for the first time, unfolded the remainder of the incarnation plan, announcing that he was soon to leave Salvington for the purpose of assuming the career of a morontia mortal at the courts of the Most High Fathers on the headquarters planet of the fifth constellation. And then we heard for the first time the announcement that his seventh and final bestowal would be made on some evolutionary world in the likeness of mortal flesh.

119:6.2 (1315.5) Before leaving Salvington for the sixth bestowal, Michael addressed the assembled inhabitants of the sphere and departed in full view of everyone, accompanied by a lone seraphim and the Bright and Morning Star of Nebadon. While the direction of the universe had again been intrusted to Immanuel, there was a wider distribution of administrative responsibilities.

119:6.3 (1315.6) Michael appeared on the headquarters of constellation five as a full-fledged morontia mortal of ascending status. I regret that I am forbidden to reveal the details of this unnumbered morontia mortal's career, for it was one of the most extraordinary and amazing epochs in Michael's bestowal experience, not even excepting his dramatic and tragic sojourn on Urantia. But among the many restrictions imposed upon me in accepting this commission is one which forbids my undertaking to unfold the details of this wonderful career of Michael as the morontia mortal of Endantum.

Когато, завършвайки своето моронтийно посвещение, Михаил се върна, ние видяхме, че нашият Създател е станал такова като нас създание, че Властелинът на Вселената се оказа също така приятел и отзивчив помощник на даже най-низшия тип разумни създания, обитаващи в неговите владения. Ние и преди това отбелязвахме все по-голямо усилване на гледната точка на създанието в управлението на вселената, тъй като този процес беше постепенен, но това стана по-очевидно след завършването на посвещението в облика на моронтиен смъртен и още по-забележително – след завръщането на Михаил от Урантия, където той живя като син на дърводелец.

119:6.4 (1316.1) When Michael returned from this morontia bestowal, it was apparent to all of us that our Creator had become a fellow creature, that the Universe Sovereign was also the friend and sympathetic helper of even the lowest form of created intelligence in his realms. We had noted this progressive acquirement of the creature's viewpoint in universe administration before this, for it had been gradually appearing, but it became more apparent after the completion of the morontia mortal bestowal, even still more so after his return from the career of the carpenter's son on Urantia.

Гавраил ни съобщи предварително за освобождаването на Михаил от моронтийно посвещение, във връзка с което ние устроихме в Салвингтон подобаваща среща. Много милиони същества пристигнаха тук от столичните светове на небадонските съзвездия и повечето от обитателите на съседните на Салвингтон светове се събраха тук, за да го поздравят със завръщането към управлението на неговата вселена. В отговор на нашите многобройни приветствени обръщения и изразяване на признателност за това, че един Властелин е проявил толкова жив интерес към своите създания, той само отговори: "Аз само изпълнявах поръченията на Своя Отец. Аз правя само това, което радва Райските Синове, които обичат своите създания и всячески се стремят да ги разберат."

119:6.5 (1316.2) We were informed in advance by Gabriel of the time of Michael's release from the morontia bestowal, and accordingly we arranged a suitable reception on Salvington. Millions upon millions of beings were assembled from the constellation headquarters worlds of Nebadon, and a majority of the sojourners on the worlds adjacent to Salvington were gathered together to welcome him back to the rulership of his universe. In response to our many addresses of welcome and expressions of appreciation of a Sovereign so vitally interested in his creatures, he only replied: "I have simply been about my Father's business. I am only doing the pleasure of the Paradise Sons who love and crave to understand their creatures."

Но оттогава и чак до онзи час, когато Михаил пристъпи към осъществяването на своя урантийски подвиг в образа на Сина Човешки, цялата Небадон продължаваше да обсъжда многобройните дела на Пълновластния Управител на Ендант при осъществяването на своето посвещенческо въплъщение в облика на моронтиен смъртен, вървящ по пътя на еволюционния възход и изкушен във всичко, както и неговите събратя, събрани от материалните светове на цялото съзвездие, в което премина неговото служене.

119:6.6 (1316.3) But from that day down to the hour when Michael embarked upon his Urantia adventure as the Son of Man, all Nebadon continued to discuss the many exploits of their Sovereign Ruler as he functioned on Endantum as the bestowal incarnation of a morontia mortal of evolutionary ascension, being in all points tested like his fellows assembled from the material worlds of the entire constellation of his sojourn.

7. СЕДМОТО, ПОСЛЕДНО ПОСВЕЩЕНИЕ

7. THE SEVENTH AND FINAL BESTOWAL

В течение на десет хиляди години ние очаквахме последното, седмо посвещение на Михаил. Гавраил ни учеше, че завършващото посвещение ще стане в плът – в облика на смъртен, но ние нищо не знаехме за времето, мястото и начина на извършване на този кулминационен подвиг.

119:7.1 (1316.4) For tens of thousands of years we all looked forward to the seventh and final bestowal of Michael. Gabriel had taught us that this terminal bestowal would be made in the likeness of mortal flesh, but we were wholly ignorant of the time, place, and manner of this culminating adventure.

Обявлението, че Михаил е избрал Урантия като място за своето последно

119:7.2 (1316.5) The public announcement that Michael had selected Urantia as the theater for his

посвещение, беше направено скоро, след като узнахме за простъпката на Адам и Ева. Така, в продължение на повече от тридесет и пет хиляди години, вашата планета заемаше видно положение в съветите на цялата вселена. Всички етапи на урантийското посвещение (с изключение на тайната на инкарнацията) се осъществяваха открито. От първата до последната крачка – чак до триумфалното завръщане на Михаил в Салвингтон като върховен Властелин на Вселената – се даваше най-широка вселенска гласност на всичко, което ставаше във вашия неголям, но дълбоко почитан свят.

final bestowal was made shortly after we learned about the default of Adam and Eve. And thus, for more than thirty-five thousand years, your world occupied a very conspicuous place in the councils of the entire universe. There was no secrecy (aside from the incarnation mystery) connected with any step in the Urantia bestowal. From first to last, up to the final and triumphant return of Michael to Salvington as supreme Universe Sovereign, there was the fullest universe publicity of all that transpired on your small but highly honored world.

Макар че се досещахме какъв ще бъде методът на посвещение, чак до самата инкарнация ние не знаехме, че Михаил ще се появи на Земята като безпомощно дете. Дотогава той винаги се беше появявал като напълно развит индивид, принадлежащ към тази група личности, която беше избрана преди посвещението, затова всички ние бяхме развълнувани от предаденото от Салвингтон съобщение за младенеца, родил се във Витлеем на Урантия.

119:7.3 (1316.6) While we believed that this would be the method, we never knew, until the time of the event itself, that Michael would appear on earth as a helpless infant of the realm. Theretofore had he always appeared as a fully developed individual of the personality group of the bestowal selection, and it was a thrilling announcement which was broadcast from Salvington telling that the babe of Bethlehem had been born on Urantia.

И тогава ние не само осъзнахме, че нашият Създател и приятел извършва най-опасната крачка по своя път, явно рискувайки своето положение и власт по време на това посвещение в образа на безпомощно дете, но също така разбрахме, че неговият опит, получен в това завършващо смъртно посвещение, завинаги ще го въздигне на трона като неоспорим върховен властелин на вселената Небадон. В течение на една трета столетие по урантийското времеизчисление всички погледи във всички части на локалната вселена бяха приковани към Урантия. Всички разумни същества съзнаваха, че се извършва последното посвещение, и тъй като вече отдавна знаехме за бунта на Луцифер, то ние прекрасно разбирахме колко напрегната ще бъде борбата, на която беше съдено да се разгърне, след като нашият управител слезе до въплъщение на Урантия в скромния образ и подобие на смъртна плът.

119:7.4 (1316.7) We then not only realized that our Creator and friend was taking the most precarious step in all his career, apparently risking his position and authority on this bestowal as a helpless infant, but we also understood that his experience in this final and mortal bestowal would eternally enthrone him as the undisputed and supreme sovereign of the universe of Nebadon. For a third of a century of earth time all eyes in all parts of this local universe were focused on Urantia. All intelligences realized that the last bestowal was in progress, and as we had long known of the Lucifer rebellion in Satania and of the Caligastia disaffection on Urantia, we well understood the intensity of the struggle which would ensue when our ruler condescended to incarnate on Urantia in the humble form and likeness of mortal flesh.

Йешуа бен Йосиф, еврейското бебе, беше заченато и родено в този свят така, както и всички останали младенци преди и след него, *с изключение* на това, че това конкретно дете беше въплъщението на Михаил Небадонски, божествен Син на Рая и създател на цялата тази локална вселена от неща и същества. И тази тайна на посвещаването на Божеството в човешката форма на Иисус, раждането на когото в този свят във всички останали аспекти беше естествено, няма да бъде разкрита никога. Даже във вечността вие няма да узнаете начина и метода на въплъщаване на Създателя в образа и подобието на своите

119:7.5 (1317.1) Joshua ben Joseph, the Jewish baby, was conceived and was born into the world just as all other babies before and since *except* that this particular baby was the incarnation of Michael of Nebadon, a divine Son of Paradise and the creator of all this local universe of things and beings. And this mystery of the incarnation of Deity within the human form of Jesus, otherwise of natural origin on the world, will forever remain unsolved. Even in eternity you will never know the technique and method of the incarnation of the Creator in the form and likeness of his creatures. That is the secret of Sonarington, and such mysteries are the exclusive possession of those divine Sons who

създания. Това е тайната на Сферата на Сина, а подобни тайни се намират в изключително владение на тези божествени Синове, които са преминали през опита на посвещението.

have passed through the bestowal experience.

Някои земни мъдреци знаеха за предстоящото пристигане на Михаил на Урантия. Благодарение на контактите между световете тези притежаващи духовна интуиция хора узнаха за предстоящото посвещение на Михаил на Урантия. И серафимът, чрез промеждутъчните създания, действително извести за тази група халдейски свещеници, главата на които беше Арднон. Тези Божии хора посетиха новороденото дете. Единственото свръхестествено събитие, свързано с раждането на Иисус, беше оповестяването на Арднон и неговите другари от страна на серафима, по-рано прикрепен към Адам и Ева в първата Градина.

119:7.6 (1317.2) Certain wise men of earth knew of Michael's impending arrival. Through the contacts of one world with another, these wise men of spiritual insight learned of the forthcoming bestowal of Michael on Urantia. And the seraphim did, through the midway creatures, make announcement to a group of Chaldean priests whose leader was Ardnon. These men of God visited the newborn child in the manger. The only supernatural event associated with the birth of Jesus was this announcement to Ardnon and his associates by the seraphim of former attachment to Adam and Eve in the first garden.

Човешките родители на Иисус бяха обикновени хора от своето време и поколение и този въплътен Божий Син беше роден от жена и възпитан като обикновено дете на своя народ и век.

119:7.7 (1317.3) Jesus' human parents were average people of their day and generation, and this incarnated Son of God was thus born of woman and was reared in the ordinary manner of the children of that race and age.

Разказът за пребиваването на Михаил на Урантия, изложението за смъртното посвещение на Сина-Създател във вашия свят излиза извън рамките и целта на настоящото повествувание.

119:7.8 (1317.4) The story of Michael's sojourn on Urantia, the narrative of the mortal bestowal of the Creator Son on your world, is a matter beyond the scope and purpose of this narrative.

8. СЛЕДПОСВЕЩЕНЧЕСКИЯТ СТАТУТ НА МИХАИЛ

8. MICHAEL'S POSTBESTOWAL STATUS

След успешното завършващо посвещение на Урантия Михаил беше не само утвърден от Извечно Древните като Пълновластен управител на Небадон, но също така и одобрен от Всеобщия Баща като признат ръководител на създадената от самия Михаил локална вселена. След завръщането в Салвингтон на този Михаил Синът Човешки и Синът Божий беше провъзгласен за постоянен управител на Небадон. От Уверса постъпи осмата декларация за владичеството на Михаил, а от Рая – съвместно изявление на Всеобщия Баща и Вечния Син, което назначаваше този Богочовек за едноличен глава на вселената и предписваше на намиращия се в Салвингтон Извечно Единен да изрази своето решение да се върне в Рая. На намиращия се в столиците на съзвездието Извечно Верен също беше предложено да излезе от състава на съветите на Всевишните. Но Михаил не се съгласи със заминаването на Троичните Синове – съветници и помощници. Събирайки ги в Салвингтон, той лично ги помоли да продължат да изпълняват своите

119:8.1 (1317.5) After Michael's final and successful bestowal on Urantia he was not only accepted by the Ancients of Days as sovereign ruler of Nebadon, but he was also recognized by the Universal Father as the established director of the local universe of his own creation. Upon his return to Salvington this Michael, the Son of Man and the Son of God, was proclaimed the settled ruler of Nebadon. From Uversa came the eighth proclamation of Michael's sovereignty, while from Paradise came the joint pronouncement of the Universal Father and the Eternal Son constituting this union of God and man sole head of the universe and directing the Union of Days stationed on Salvington to signify his intention of withdrawing to Paradise. The Faithfuls of Days on the constellation headquarters were also instructed to retire from the councils of the Most Highs. But Michael would not consent to the withdrawal of the Trinity Sons of counsel and co-operation. He assembled them on Salvington and personally requested them forever to remain on duty in Nebadon. They signified their desire to comply with this request to their directors on Paradise, and shortly thereafter there were issued those

задължения в Небадон. Те съобщиха на своите Райски ръководители за своето желание да удовлетворяттази молба и скоро след това постъпиха мандати за отчисляване от Рая, завинаги свързващи тези Синове на централната вселена с резиденцията на Михаил Небадонски.

mandates of Paradise divorcement which forever attached these Sons of the central universe to the court of Michael of Nebadon.

Необходими бяха почти един милиард години по урантийското времеизчисление за завършване на посвещенческия път на Михаил и за утвърждаване на неговата върховна власт в създадената от него самия вселена. Михаил беше роден създател – той получи образование на управляващ и подготовка на администратор, но условието за установяване на пълновластие беше придобиване на опит. Така вашият неголям свят стана известен в цялата Небадон, тъй като именно тук Михаил завърши придобиването на опита, явяващ се за всеки Син-Създател необходимо условие за получаването на неограничено управление и ръководство на създадената от самия него вселена. Според своя възход в локалната вселена вие ще узнаете много ново за идеалите на личностите, с които са били свързани предишните посвещения на Михаил.

119:8.2 (1318.1) It required almost one billion years of Urantia time to complete the bestowal career of Michael and to effect the final establishment of his supreme authority in the universe of his own creation. Michael was born a creator, educated an administrator, trained an executive, but he was required to earn his sovereignty by experience. And thus has your little world become known throughout all Nebadon as the arena wherein Michael completed the experience which is required of every Paradise Creator Son before he is given unlimited control and direction of the universe of his own making. As you ascend the local universe, you will learn more about the ideals of the personalities concerned in Michael's previous bestowals.

Завършвайки своите посвещения в образа на създания, Михаил не само утвърди своето собствено владичество, но също така разшири и еволюиращото владичество на Бог-Висшия. В течение на тези посвещения Синът-Създател не само осъществи низходящо изследване на различните типове личности на създадените същества, но също така постигна и разкриване на разнообразно проявяващите се волеизявления на Райските Божества, чието съвкупно единство, разкрито от Висшите Създатели, разкрива също така и волята на Висшето Същество.

119:8.3 (1318.2) In completing his creature bestowals, Michael was not only establishing his own sovereignty but also was augmenting the evolving sovereignty of God the Supreme. In the course of these bestowals the Creator Son not only engaged in a descending exploration of the various natures of creature personality, but he also achieved the revelation of the variously diversified wills of the Paradise Deities, whose synthetic unity, as revealed by the Supreme Creators, is revelatory of the will of the Supreme Being.

Тези различни аспекти на волята на Божествата намериха своето вечно въплъщение в различните същности на Седемте Главни Духа и всяко от посвещенията на Михаил по особен начин разкри едно от тези проявления на божествеността. При посвещението в образа на Мелхиседек той демонстрира обединената воля на Отеца, Сина и Духа; при посвещението в образа на Ланонандек – волята на Отеца и Сина; при посвещението в образа на Адам той разкри волята на Отеца и Духа; при серафическото посвещение – волята на Сина и Духа; при уверското посвещение в облика на смъртен той отрази волята на Съвместния Извършител; при морантийното смъртно посвещение – волята на Вечния Син, а по време на материалното посвещение на Урантия той стана въплътената воля на Всеобщия Баща и направи това даже в облика на смъртен от плът и кръв.

119:8.4 (1318.3) These various will aspects of the Deities are eternally personalized in the differing natures of the Seven Master Spirits, and each of Michael's bestowals was peculiarly revelatory of one of these divinity manifestations. On his Melchizedek bestowal he manifested the united will of the Father, Son, and Spirit, on his Lanonandek bestowal the will of the Father and the Son; on the Adamic bestowal he revealed the will of the Father and the Spirit, on the seraphic bestowal the will of the Son and the Spirit; on the Uversa mortal bestowal he portrayed the will of the Conjoint Actor, on the morontia mortal bestowal the will of the Eternal Son; and on the Urantia material bestowal he lived the will of the Universal Father, even as a mortal of flesh and blood.

Резултат от завършването на тези седем посвещения стана придобиването от Михаил на висше пълновластие и създаването на условия за владичество на Висшия в Небадон. В нито едно от своите посвещения Михаил не разкри Бог-Висшия, но съвкупността от всичките седем е ново разкриване на Висшето Същество в Небадон.

Придобивайки опит от низхождането от Бог към човек, Михаил едновременно придобиваше опит от възхода от частичността на възможното проявление към върховността на крайното действие и завършеността на освобождаването на своята потенциална способност за абсонитна функция. Като Син-Създател Михаил е пространствено-времеви създател, но като седмоединен Син-Владетел той е член на един от божествените корпуси, влизащи в състава на Пределната Троица.

Преминавайки през опита на разкриването на повелите на Троицата, проявявани посредством Седемте Главни Духа, Синът-Създател премина през опита на разкриването на волята на Висшия. Разкривайки волята на Висшия, Михаил, заедно с всички останали Синове-Владетели, навеки отъждествi себе си с Висшия. В тази вселенска епоха той разкрива Висшия и участва в претворяването на владичеството на Върховността. Но ние предполагаме, че в следващата вселенска епоха той ще сътрудничи с Висшето Същество в първата емпирична Троица във вселените на външното пространство, трудейки се за благото на тези вселени.

Урантия е светиня, предизвикваща чувства в цялата Небадон, главният от десет милиона обитаеми свята, смъртният дом на Христос Михаил – властелина на цялата Небадон, планетарния попечител – Мелхиседек, спасителя на системата, адамическия изкупител, серафическия другар, съратника на възходящи духове, морантийния прогресор, Сина Човешки в облика на смъртна плът и Планетарния Принц на Урантия. И вярно е написаното във вашето свидетелство, утвърждаващо, че същият този Иисус обеща някога да се върне в света на своето завършващо посвещение – Света с Кръста.

[Настоящият документ, описващ седемте посвещения на Христос Михаил, е шестдесет и третото от поредицата повествувания, подготвени със съдействието на многобройни личности и разказващи за историята на Урантия до появата на Михаил на Земята в облика на смъртна плът. Настоящите документи бяха одобрени от небадонската комисия, състояща се от дванадесет члена и действаща под ръководството на Мантутия

119:8.5 (1318.4) The completion of these seven bestowals resulted in the liberation of Michael's supreme sovereignty and also in the creation of the possibility for the sovereignty of the Supreme in Nebadon. On none of Michael's bestowals did he reveal God the Supreme, but the sum total of all seven bestowals is a new Nebadon revelation of the Supreme Being.

119:8.6 (1318.5) In the experience of descending from God to man, Michael was concomitantly experiencing the ascent from partiality of manifestability to supremacy of finite action and finality of the liberation of his potential for absonite function. Michael, a Creator Son, is a time-space creator, but Michael, a sevenfold Master Son, is a member of one of the divine corps constituting the Trinity Ultimate.

119:8.7 (1318.6) In passing through the experience of revealing the Seven Master Spirit wills of the Trinity, the Creator Son has passed through the experience of revealing the will of the Supreme. In functioning as a revelator of the will of Supremacy, Michael, together with all other Master Sons, has identified himself eternally with the Supreme. In this universe age he reveals the Supreme and participates in the actualization of the sovereignty of Supremacy. But in the next universe age we believe he will be collaborating with the Supreme Being in the first experiential Trinity for and in the universes of outer space.

119:8.8 (1319.1) Urantia is the sentimental shrine of all Nebadon, the chief of ten million inhabited worlds, the mortal home of Christ Michael, sovereign of all Nebadon, a Melchizedek minister to the realms, a system savior, an Adamic redeemer, a seraphic fellow, an associate of ascending spirits, a morontia progressor, a Son of Man in the likeness of mortal flesh, and the Planetary Prince of Urantia. And your record tells the truth when it says that this same Jesus has promised sometime to return to the world of his terminal bestowal, the World of the Cross.

119:8.9 (1319.2) [This paper, depicting the seven bestowals of Christ Michael, is the sixty-third of a series of presentations, sponsored by numerous personalities, narrating the history of Urantia down to the time of Michael's appearance on earth in the likeness of mortal flesh. These papers were authorized by a Nebadon commission of twelve acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year A.D. 1935 of Urantia

Мелхиседек. Съставихме тези повествувания и ги изложихме на английски език с помощта на метода, утвърден от нашите ръководители, през *1935* година от н. е. по урантийското времеизчисление.]

time.]

КНИГАТА УРАНТИЯ

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

Документ 120. Посвещаването на Михаил на Урантия

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 120. ПОСВЕЩАВАНЕТО НА МИХАИЛ НА УРАНТИЯ

Секции

Въведение
1. Седмото посвещенческо поръчение
2. Ограниченията, свързани с посвещението
3. По-нататъшните съвети и препоръки
4. Инкарнацията – превръщането на двама в един

PAPER 120 THE BESTOWAL OF MICHAEL ON URANTIA

SECTIONS

Introduction
1. The Seventh Bestowal Commission
2. The Bestowal Limitations
3. Further Counsel and Advice
4. The Incarnation — Making Two One

Въведение

НАЗНАЧЕН от Гавраил за наблюдение над изпълнението на новото изложение за живота на Михаил на Урантия в образа на смъртна плът, аз, Мелхиседек, ръководител на комисията по богооткровенията, на която беше поръчано изпълнението на дадената задача, съм упълномощен да разкажа за някои събития, непосредствено предшестващи пристигането на Сина-Създател на Урантия, за да пристъпи към завършващия стадий от своите вселенски посвещения. Да преживее такъв живот, който е подготвен за разумните същества на неговото собствено творение, и по такъв начин да се посвети в образа на своите различни категории създадени същества е част от тази жертва, която се налага да прави всеки Син-Създател за придобиването на пълна и върховна власт в създадената от него самия вселена от неща и същества.

Преди началото на събитията, към описанието на които се готвя да пристъпя, Михаил Небадонски шест пъти беше посвещавал себе си в облика на създания,

INTRODUCTION

120:0.1 (1323.1) ASSIGNED by Gabriel to supervise the restatement of the life of Michael when on Urantia and in the likeness of mortal flesh, I, the Melchizedek director of the revelatory commission intrusted with this task, am authorized to present this narrative of certain events which immediately preceded the Creator Son's arrival on Urantia to embark upon the terminal phase of his universe bestowal experience. To live such identical lives as he imposes upon the intelligent beings of his own creation, thus to bestow himself in the likeness of his various orders of created beings, is a part of the price which every Creator Son must pay for the full and supreme sovereignty of his self-made universe of things and beings.

120:0.2 (1323.2) Before the events I am about to delineate, Michael of Nebadon had bestowed himself six times after the similitude of six differing orders of his diverse creation of intelligent beings.

принадлежащи към шест различни категории от неговото разнообразно творение от разумни същества. След това той се подготви за низхождане на Урантия в образа на смъртна плът – най-низшата категория от неговите разумни волеви създания, за да може в облика на човек, обитател на материалния свят, да изпълни последния акт от драмата по придобиването на вселенско владичество съгласно повелите на божествените Райски Управители на вселената на вселените.

Then he prepared to descend upon Urantia in the likeness of mortal flesh, the lowest order of his intelligent will creatures, and, as such a human of the material realm, to execute the final act in the drama of the acquirement of universe sovereignty in accordance with the mandates of the divine Paradise Rulers of the universe of universes.

В хода на всяко от тези предшестващи посвещения Михаил придоби не само краен опит от една група от своите създадени същества, но и важен опит от сътрудничество с Рая, който сам по себе си беше далечен принос към неговото превръщане във властелин на създадената от самия него вселена. В течение на цялото предшестващо време в локалната вселена Михаил – бидейки Син-Създател, можеше във всеки момент да заяви за своето лично владичество и като Син-Създател имаше правото да управлява своята вселена по собствено усмотрение. В такъв случай Емануил и взаимодействащите Райски Синове биха напуснали вселената. Но Михаил не искаше да управлява Небадон само по своето изключително лично право на Син-Създател. В сътрудничество с Райската Троица и в подчинение на нея той желаеше да се издигне по пътя на реалния опит, да се изкачи на високо стъпало във вселената, да достигне положение, което би му позволило да управлява своята вселена и да управлява нейните дела с това съвършенство на разбирането и с тази мъдрост на изпълнението, които някога ще характеризират величественото управление на Висшето Същество. Той се стремеше не към съвършенство на властта като Син-Създател, а към върховността на управлението, което би станало въплъщение на вселенската мъдрост и божествения опит на Висшето Същество.

120:0.3 (1323.3) In the course of each of these preceding bestowals Michael not only acquired the finite experience of one group of his created beings, but he also acquired an essential experience in Paradise co-operation which would, in and of itself, further contribute to constituting him the sovereign of his self-made universe. At any moment throughout all past local universe time, Michael could have asserted personal sovereignty as a Creator Son and as a Creator Son could have ruled his universe after the manner of his own choosing. In such an event, Immanuel and the associated Paradise Sons would have taken leave of the universe. But Michael did not wish to rule Nebadon merely in his own isolated right, as a Creator Son. He desired to ascend through actual experience in co-operative subordination to the Paradise Trinity to that high place in universe status where he would become qualified to rule his universe and administer its affairs with that perfection of insight and wisdom of execution which will sometime be characteristic of the exalted rule of the Supreme Being. He aspired not to perfection of rule as a Creator Son but to supremacy of administration as the embodiment of the universe wisdom and the divine experience of the Supreme Being.

Затова седемкратно посвещавайки себе си на различните категории вселенски създания в своята вселена, Михаил преследваше двояка цел. Първо, той завършваше придобиването на необходимия опит в разбирането на созданията, който се изисква от всеки Син-Създател, за да стане пълновластен владетел. Във всеки момент съответният Син-Създател има право да управлява своята вселена по свое собствено право, но да управлява като висш представител на Райската Троица той може само след завършването на седемте посвещения като вселенски създания. Второ, той се стремеше да бъде удостоен с правото да представлява максималната власт на Райската Троица, което е възможно само в

120:0.4 (1324.1) Michael, therefore, had a double purpose in the making of these seven bestowals upon the various orders of his universe creatures: First, he was completing the required experience in creature understanding which is demanded of all Creator Sons before they assume complete sovereignty. At any time a Creator Son may rule his universe in his own right, but he can rule as the supreme representative of the Paradise Trinity only after passing through the seven universe-creature bestowals. Second, he was aspiring to the privilege of representing the maximum authority of the Paradise Trinity which can be exercised in the direct and personal administration of a local universe. Accordingly, did Michael, during the experience of each of his universe bestowals, successfully and acceptably voluntarily

условията на непосредствено и лично управление на локална вселена. В съответствие с това в опита на всяко от своите вселенски посвещения Михаил успешно, благосклонно и доброволно подчиняваше себе си на различно изразената воля на различните обединени лица на Райската Троица. Тоест по време на първото посвещение той се подчиняваше на обединената воля на Отеца, Сина и Духа; по време на второто посвещение – на волята на Отеца и Сина; по време на третото посвещение – на волята на Отеца и Духа; по време на четвъртото посвещение – на волята на Сина и Духа; по време на петото посвещение – на волята на Безкрайния Дух; по време на шестото посвещение – на волята на Вечния Син, а в течение на последното, седмото посвещение на Урантия – на волята на Всеобщия Баща.

subordinate himself to the variously constituted wills of the diverse associations of the persons of the Paradise Trinity. That is, on the first bestowal he was subject to the combined will of the Father, Son, and Spirit; on the second bestowal to the will of the Father and the Son; on the third bestowal to the will of the Father and the Spirit; on the fourth bestowal to the will of the Son and the Spirit; on the fifth bestowal to the will of the Infinite Spirit; on the sixth bestowal to the will of the Eternal Son; and during the seventh and final bestowal, on Urantia, to the will of the Universal Father.

Затова в своето лично пълновластие Михаил обединява божествената воля на седемкратните аспекти на вселенските Творци с опита от разбирането на създанията в своята локална вселена. Така неговото управление стана израз на най-великото възможно могъщество и власт при пълно отсъствие на деспотичните проявления на тази власт. Неговата власт е неограничена, тъй като тя е основана на емпиричното сътрудничество с Райските Божества; неговите пълномощия се безспорни, доколкото те бяха придобити в непосредствен опит в образа на вселенски създания; неговата власт е върховна, тъй като тя едновременно въплъщава в себе си седемаспектната гледна точка на Райско Божество и гледната точка на създанията за времето и пространството.

120:0.5 (1324.2) Michael, therefore, combines in his personal sovereignty the divine will of the sevenfold phases of the universal Creators with the understanding experience of his local universe creatures. Thus has his administration become representative of the greatest possible power and authority although divested of all arbitrary assumptions. His power is unlimited since it is derived from experienced association with the Paradise Deities; his authority is unquestioned inasmuch as it was acquired through actual experience in the likeness of universe creatures; his sovereignty is supreme since it embodies at one and the same time the sevenfold viewpoint of Paradise Deity with the creature viewpoint of time and space.

Взел решение за сроковете на своето завършващо посвещение и избрал планетата, на която да се осъществи това изключително събитие, Михаил проведе обичайната подготвителна среща с Гавраил, след което се представи пред своя по-голям брат и Райски Съветник Емануил. Всички пълномощия, отнасящи се към управлението на вселената и още непредадени на Гавраил, Михаил остави на грижите на Емануил. И непосредствено преди заминаването на Михаил за инкарнация на Урантия Емануил – поемайки управлението на вселената по време на урантийското посвещение – се обърна със своя посвещенчески съвет, призван да стане ръководно начало за инкарнацията на Михаил, на когото скоро предстоеше да израсне на Урантия като смъртен от този свят.

120:0.6 (1324.3) Having determined the time of his final bestowal and having selected the planet whereon this extraordinary event would take place, Michael held the usual prebestowal conference with Gabriel and then presented himself before his elder brother and Paradise counselor, Immanuel. All powers of universe administration which had not previously been conferred upon Gabriel, Michael now assigned to the custody of Immanuel. And just before Michael's departure for the Urantia incarnation, Immanuel, in accepting the custody of the universe during the time of the Urantia bestowal, proceeded to impart the bestowal counsel which would serve as the incarnation guide for Michael when he would presently grow up on Urantia as a mortal of the realm.

Във връзка с това следва да се има предвид, че Михаил взе решение да изпълни това посвещение в образа на смъртен, подчинявайки се на волята на Райския Баща.

120:0.7 (1324.4) In this connection it should be borne in mind that Michael had elected to execute this bestowal in the likeness of mortal flesh, subject to the will of the Paradise Father. The Creator Son

На Сина-Създател нямаше да са му нужни съвети за това посвещение, ако неговата единствена цел беше да постигне власт във вселената, но той вече започна да изпълнява програмата по разкриване на Висшия, която включваше сътрудничество с разнообразните волеизявления на Райските Божества. Затова неговата власт – придобита окончателно и лично, действително би включила в себе си седемкратната воля на Божеството в нейното кулминационно изражение във Висшия. По тази причина в миналите шест случая него го наставляваха личните представители на различните Райски Божества и техните обединения, а този път той получи указания от Извечно Единния – посланика на Райската Троица в локалната вселена Небадон, действащ от името на Всеобщия Баща.

Желанието на този могъщ Син-Създател още веднъж доброволно да се подчини на волята на Райските Божества – този път на волята на Всеобщия Баща, даваше пряка полза и обещаваше колосална награда. Вземайки решение да предприеме такова подчинение, Михаил беше длъжен в течение на това посвещение да познае не само природата на смъртния човек, но и волята на Райския Баща на всичко съществуващо. Нещо повече, той можеше да пристъпи към това уникално посвещение, бидейки не само абсолютно уверен в това, че Емануил ще се възползва от своята власт, дадена от Всеобщия Баща за управлението на вселената по време на неговото отсъствие във връзка с посвещението на Урантия, но и успокоен от знанието за това, че Извечно Древните на свръхвселената са осигурили безопасността на неговото владение за целия период на посвещението.

Такова беше положението на нещата в този знаменателен час, когато Емануил представи своето седмо посвещенческо поръчение. От това предварително наставление на Емануил към вселенския управител, станал впоследствие на Урантия Иисус Назарянин (Христос Михаил), на мен ми е позволено да приведа следните извадки:

required instructions from no one in order to effect this incarnation for the sole purpose of achieving universe sovereignty, but he had embarked upon a program of the revelation of the Supreme which involved co-operative functioning with the diverse wills of the Paradise Deities. Thus his sovereignty, when finally and personally acquired, would actually be all-inclusive of the sevenfold will of Deity as it culminates in the Supreme. He had, therefore, six times previously been instructed by the personal representatives of the various Paradise Deities and associations thereof; and now he was instructed by the Union of Days, ambassador of the Paradise Trinity to the local universe of Nebadon, acting on behalf of the Universal Father.

120:0.8 (1325.1) There were immediate advantages and tremendous compensations resultant from the willingness of this mighty Creator Son once more voluntarily to subordinate himself to the will of the Paradise Deities, this time to that of the Universal Father. By this decision to effect such associative subordination, Michael would experience in this incarnation, not only the nature of mortal man, but also the will of the Paradise Father of all. And further, he could enter upon this unique bestowal with the complete assurance, not only that Immanuel would exercise the full authority of the Paradise Father in the administration of his universe during his absence on the Urantia bestowal, but also with the comforting knowledge that the Ancients of Days of the superuniverse had decreed the safety of his realm throughout the entire bestowal period.

120:0.9 (1325.2) And this was the setting of the momentous occasion when Immanuel presented the seventh bestowal commission. And from this prebestowal charge of Immanuel to the universe ruler who subsequently became Jesus of Nazareth (Christ Michael) on Urantia, I am permitted to present the following excerpts:

1. СЕДМОТО ПОСВЕЩЕНЧЕСКО ПОРЪЧЕНИЕ

“Мой братко-Създателю, скоро ще стана свидетел на твоето седмо и последно посвещение във вселената. Наистина предано и съвършено ти изпълни шестте предшестващи поръчения и в мен няма и сянка от съмнение, че също толкова триумфално ще премине и това последно твое посвещение,

1. THE SEVENTH BESTOWAL COMMISSION

120:1.1 (1325.3) “My Creator brother, I am about to witness your seventh and final universe bestowal. Most faithfully and perfectly have you executed the six previous commissions, and I entertain no thought but that you will be equally triumphant on this, your terminal sovereignty bestowal. Heretofore you have appeared on your bestowal

необходимо за придобиването на пълновластие. Досега ти се появяваше в сферите, където преминаваха твоите посвещения, като напълно развито същество от избраната от теб категория. Сега на теб ти предстои да се появиш на Урантия – лишената от ред и покой планета, която ти избра, но не като възрастен смъртен, а като безпомощен младенец. Това ще стане за теб, приятелю мой, ново и непознато изпитание. Скоро на теб ти предстои да заплатиш пълната цена на посвещението и до края да познаеш какво представлява въплъщаването на Създател в образа на създание.

spheres as a fully developed being of the order of your choosing. Now you are about to appear upon Urantia, the disordered and disturbed planet of your choice, not as a fully developed mortal, but as a helpless babe. This, my comrade, will be a new and untried experience for you. You are about to pay the full price of bestowal and to experience the complete enlightenment of the incarnation of a Creator in the likeness of a creature.

Във всяко от своите предишни посвещения ти вземаше доброволно решение да подчиниш себе си на волята на трите Райски Божества и на техните взаимни божествени обединения. От седемте аспекта на волята на Висшия в своите минали посвещения ти се подчини на всички освен на личната воля на твоя Райски Баща. Сега, когато ти реши изцяло да се подчиниш на волята на Отеца в течение на своето седмо посвещение, аз, бидейки личен представител на нашия Отец, поемам неограничените пълномощия по отношение на твоята вселена за времето на твоята инкарнация.

120:1.2 (1325.4) "Throughout each of your former bestowals you have voluntarily chosen to subject yourself to the will of the three Paradise Deities and their divine interassociations. Of the seven phases of the will of the Supreme you have in your previous bestowals been subject to all but the personal will of your Paradise Father. Now that you have elected to be wholly subject to your Father's will throughout your seventh bestowal, I, as the personal representative of our Father, assume the unqualified jurisdiction of your universe for the time of your incarnation.

Предприемайки посвещението на Урантия, ти по собствена воля лиши себе си от всякаква планетарна поддръжка и от особената помощ, която би могла да ти бъде предложена от всяко от създанията на твоето собствено творение. Както благополучното придвижване по вселенския път на създадените от теб синове на Небадон изцяло зависи от теб, така и благополучното преодоляване от теб на неразкритите превратности на твоя бъдещ смъртен живот трябва сега изцяло и напълно да зависи от Райския Баща. И след като завършиш това посвещение, ти наистина ще познаеш цялото значение и дълбочинен смисъл на това вероизповедно доверие, овладяването на което ти неизменно изискваш от всички свои създания като част от съкровената връзка с теб – Създателя и Отеца на локалната вселена.

120:1.3 (1325.5) "In entering upon the Urantia bestowal, you have voluntarily divested yourself of all extraplanetary support and special assistance such as might be rendered by any creature of your own creation. As your created sons of Nebadon are wholly dependent upon you for safe conduct throughout their universe careers, so now must you become wholly and unreservedly dependent upon your Paradise Father for safe conduct throughout the unrevealed vicissitudes of your ensuing mortal career. And when you shall have finished this bestowal experience, you will know in very truth the full meaning and the rich significance of that faith-trust which you so unvaryingly require all your creatures to master as a part of their intimate relationship with you as their local universe Creator and Father.

В течение на цялото свое посвещение на Урантия твоята грижа трябва да бъде само една – непрекъснатото общуване със своя Райски Баща, и именно в съвършенството на такава връзка светът на твоето посвещение, както и цялата сътворена от теб вселена, ще видят новото и по-достъпно разбиране на разкриването на твоя и моя Баща – Всеобщия Отец на всичко съществуващо. Затова ти трябва да се съсредоточиш само върху своя живот на Урантия. Аз ще нося пълната отговорност за безопасността,

120:1.4 (1326.1) "Throughout your Urantia bestowal you need be concerned with but one thing, the unbroken communion between you and your Paradise Father; and it will be by the perfection of such a relationship that the world of your bestowal, even all the universe of your creation, will behold a new and more understandable revelation of your Father and my Father, the Universal Father of all. Your concern, therefore, has only to do with your personal life on Urantia. I will be fully and efficiently responsible for the security and unbroken administration of your universe from the moment

непрекъснатостта и ефективността на управлението на твоята вселена от този момент, когато ти доброволно снемеш от себе си пълномощията, и чак до този момент, когато, утвърден от Рая, се върнеш при нас като Властелин на Вселената и получиш обратно от моите ръце не властта на наместник, която сега ми предаваш, а върховната власт и пълномощия в своята вселена.

И за да си напълно уверен, че имам силата да изпълня своето обещание (прекрасно разбирайки, че съм гарант на целия Рай по отношение на дадената от мен дума), аз ти съобщавам, че току-що получих разпореждане от Извечно Древните на Уверса, което ще позволи да се предотврати всяка опасност за духовното състояние на Небадон за целия период на твоето доброволно посвещение. Започвайки от този миг, когато се прекъсне твоето съзнание и ти пристъпиш към инкарнация в образа на смъртен, и чак до момента, когато ти се върнеш при нас като върховен и безусловен владетел на сътворената и организирана от теб вселена, в цялата Небадон няма да може да се случи нищо опасно. Съгласно разпореждането на Извечно Древните за срока на твоята инкарнация на мен ми се дават неограничени пълномощия незабавно и автоматически да унищожавам всяко същество, виновно за въстание или имащо намерение да провокира бунт във вселената Небадон, докато ти отсъстваш, осъществявайки своето посвещение. Братко мой, предвид дадената ми от Рая власт, неотменима от моето присъствие и разширена от съдебния мандат на Уверса, в течение на твоето посвещение твоята вселена и всички верни създания ще бъдат в безопасност. Ти можеш да пристъпиш към своята мисия само с една мисъл – за новото разкриване на нашия Отец пред разумните същества на твоята вселена.

Както и във всяко от твоите предишни посвещения, бих искал да ти напомня, че приемам твоите вселенски пълномощия като брат и доверено лице. Ще се разпореждам с властта и ще се възползвам от могъществото от твое име. Постъпвам така, както би постъпил нашият Райски Баща, и в съответствие с твоята искрена молба да действам именно по такъв начин вместо теб. Изхождайки от това, във всеки момент ти ще можеш да се възползваш от цялата предадена на мен власт, ако сметнеш за нужно да си я върнеш. Твоето посвещение е изцяло и във всички отношения доброволно. Като въплътен в света смъртен ти няма да притежаваш небесни способности, но даже отказвайки се

of your voluntary relinquishment of authority until you return to us as Universe Sovereign, confirmed by Paradise, and receive back from my hands, not the vicegerent authority which you now surrender to me, but, instead, the supreme power over, and jurisdiction of, your universe.

120:1.5 (1326.2) "And that you may know with assurance that I am empowered to do all that I am now promising (knowing full well that I am the assurance of all Paradise for the faithful performance of my word), I announce to you that there has just been communicated to me a mandate of the Ancients of Days on Uversa which will prevent all spiritual jeopardy in Nebadon throughout the period of your voluntary bestowal. From the moment you surrender consciousness, upon the beginning of the mortal incarnation, until you return to us as supreme and unconditional sovereign of this universe of your own creation and organization, nothing of serious import can happen in all Nebadon. In this interim of your incarnation, I hold the orders of the Ancients of Days which unqualifiedly mandate the instantaneous and automatic extinction of any being guilty of rebellion or presuming to instigate insurrection in the universe of Nebadon while you are absent on this bestowal. My brother, in view of the authority of Paradise inherent in my presence and augmented by the judicial mandate of Uversa, your universe and all its loyal creatures will be secure during your bestowal. You may proceed upon your mission with but a single thought — the enhanced revelation of our Father to the intelligent beings of your universe.

120:1.6 (1326.3) "As in each of your previous bestowals, I would remind you that I am recipient of your universe jurisdiction as brother-trustee. I exercise all authority and wield all power in your name. I function as would our Paradise Father and in accordance with your explicit request that I thus act in your stead. And such being the fact, all this delegated authority is yours again to exercise at any moment you may see fit to requisition its return. Your bestowal is, throughout, wholly voluntary. As a mortal incarnate in the realm you are without celestial endowments, but all your relinquished power may be had at any time you may choose to reinvest yourself with universe authority. If you should choose to reinstate yourself in power and authority, remember, it will be wholly

от цялото свое могъщество, ти ще можеш да го възстановиш по всяко време, ако решиш да си върнеш вселенските пълномощия. Помни, че ако вземеш решение да възстановиш своето могъщество и власт, това ще стане само по силата на *лични* причини, тъй като аз съм жив и висш залог, чието присъствие и слово гарантира безопасност на управлението на твоята вселена по волята на твоя Отец. Въстание, подобно на тези, които на три пъти се случваха в Небадон, не може да стане по време на твоето отсъствие в Салвингтон при изпълнението на даденото посвещение. За срока на продължителност на урантийското посвещение Извечно Древните се разпоредиха всяко въстание в Небадон автоматически да включва в себе си семето на собственото си унищожение.

for *personal* reasons since I am the living and supreme pledge whose presence and promise guarantee the safe administration of your universe in accordance with your Father's will. Rebellion, such as has three times occurred in Nebadon, cannot occur during your absence from Salvington on this bestowal. For the period of the Urantia bestowal the Ancients of Days have decreed that rebellion in Nebadon shall be invested with the automatic seed of its own annihilation.

Докато ти отсъстваш, изпълнявайки това завършващо и изключително посвещение, аз се задължавам (в сътрудничество с Гавраил) добросъвестно да управлявам твоята вселена; и поръчвайки ти да пристъпиш към това служене – осъществяването на божественото откровение – и да придобиеш този опит във връзка с усъвършенстваното разбиране на хората, аз действам от името на моя и твоя Отец и ти давам съвет, призван да те направлява в твоя земен живот към все по-добро осъзнаване на божествената мисия, с изпълнението на която ще бъде свързано твоето продължително пребиваване в плът.

120:1.7 (1326.4) "As long as you are absent on this final and extraordinary bestowal, I pledge (with Gabriel's co-operation) the faithful administration of your universe; and as I commission you to undertake this ministry of divine revelation and to undergo this experience of perfected human understanding, I act in behalf of my Father and your Father and offer you the following counsel, which should guide you in the living of your earth life as you become progressively self-conscious regarding the divine mission of your continued sojourn in the flesh:

2. ОГРАНИЧЕНИЯТА, СВЪРЗАНИ С ПОСВЕЩЕНИЕТО

1. Съблюдавайки обичаите и следвайки метода на Сферата на Сина, в съответствие с разпорежданията на Вечния Син на Рая, аз взех всички необходими мерки, за да можеш да пристъпиш незабавно към посвещаване в образа на смъртен съгласно плановете, формулирани от теб и предадени ми за съхранение от Гавраил. Ти ще израснеш на Урантия като обикновено дете от този свят и ще завършиш своето човешко образование, предоставен на волята на своя Райски Баща, ще преживееш своя живот на Урантия съгласно взетото от теб решение, ще завършиш своето пребиваване на планетата и ще се приготвиш за възход към Отеца, от Когото ще получиш висшите пълномощия на властелин на своята вселена.

2. Моят следващ съвет не засяга твоята земна мисия и вселенско откровение, макар че е тясно свързан и с едното, и с другото. Аз ти препоръчвам – след като ти достатъчно осъзнаеш своята божествена индивидуалност,

2. THE BESTOWAL LIMITATIONS

120:2.1 (1327.1) "1. In accordance with the usages and in conformity with the technique of Sonarington — in compliance with the mandates of the Eternal Son of Paradise — I have provided in every way for your immediate entrance upon this mortal bestowal in harmony with the plans formulated by you and placed in my keeping by Gabriel. You will grow up on Urantia as a child of the realm, complete your human education — all the while subject to the will of your Paradise Father — live your life on Urantia as you have determined, terminate your planetary sojourn, and prepare for ascension to your Father to receive from him the supreme sovereignty of your universe.

120:2.2 (1327.2) "2. Apart from your earth mission and your universe revelation, but incidental to both, I counsel that you assume, after you are sufficiently self-conscious of your divine identity, the additional task of technically terminating the Lucifer rebellion

да поемеш следната допълнителна задача: формално да сложиш край на бунта на Луцифер в системата Сатания и да направиш това като *Син Човешки*; предлагам ти, оставайки си смъртно създание от дадения свят, в своята слабост придобил могъщество благодарение на вероизповедното подчинение на волята на своя Отец, с кротост да постигнеш всичко това, с което ти нееднократно се отказваше да се сдобиеш чрез силата и могъществото, които притежаваше в момента, когато избухна този греховен и неправомерен бунт. Аз бих смятал това за достойна кулминация на твоето смъртно посвещение: ти би се върнал при нас като Син Човешки, като Планетарен Принц на Урантия, както и като Син Божий – върховен властелин на своята вселена. Като смъртен човек – низш тип разумно създание в Небадон, срещни се с Калигастия и Луцифер и осъди техните богохулни претенции и в приетия от теб скромен статут завинаги сложи край на позорната и умишлена лъжа на тези паднали деца на светлината. След като ти упорито се отказваше да разобличиш тези метежници, използвайки своите прерогативи на създател, би било уместно да лишиш тези паднали Синове от власт сега, в облика на низше създание от твоето творение; така цялата твоя локална вселена с пълно право би могла ясно и завинаги да осъзнае правомерността на твоето деяние, извършено в образа на смъртен – това деяние, което твоето милосърдие не позволяваше да прекратиш чрез силата на деспотична власт. И след като със своето посвещение създадеш условия за властване на Висшия в Небадон, ти по същество ще закриеш всички неразгледани в съда дела за всички предшестващи метежи независимо от по-голямото или по-малко забавяне във времето за реализирането на това постижение. С това всъщност ще бъдат ликвидирани всички нерешени разногласия в твоята вселена. И когато ти бъдеш снабден с правата на върховен властелин на своята вселена, твоята власт вече никога няма да може да бъде оспорена в нито една част от твоето огромно лично творение.

3. След като прекратиш успешно урантийския метеж, в което не се съмнявам, аз те съветвам да приемеш от Гавраил титлата "Планетарен Принц на Урантия" в знак на вечно признаване от твоята вселена на това завършващо посвещенческо изпитание; и освен това да направиш всичко, което, без да противоречи на духа на твоето посвещение, би помогнало за компенсирането на страданията и объркването, постигнали Урантия поради предателството на Калигастия и последващата простъпка на Адам.

in the system of Satania, and that you do all this as the *Son of Man;* thus, as a mortal creature of the realm, in weakness made powerful by faith-submission to the will of your Father, I suggest that you graciously achieve all you have repeatedly declined arbitrarily to accomplish by power and might when you were so endowed at the time of the inception of this sinful and unjustified rebellion. I would regard it as a fitting climax of your mortal bestowal if you should return to us as the Son of Man, Planetary Prince of Urantia, as well as the Son of God, supreme sovereign of your universe. As a mortal man, the lowest type of intelligent creature in Nebadon, meet and adjudicate the blasphemous pretensions of Caligastia and Lucifer and, in your assumed humble estate, forever end the shameful misrepresentations of these fallen children of light. Having steadfastly declined to discredit these rebels through the exercise of your creator prerogatives, now it would be fitting that you should, in the likeness of the lowest creatures of your creation, wrest dominion from the hands of these fallen Sons; and so would your whole local universe in all fairness clearly and forever recognize the justice of your doing in the role of mortal flesh those things which mercy admonished you not to do by the power of arbitrary authority. And having thus by your bestowal established the possibility of the sovereignty of the Supreme in Nebadon, you will in effect have brought to a close the unadjudicated affairs of all preceding insurrections, notwithstanding the greater or lesser time lag involved in the realization of this achievement. By this act the pending dissensions of your universe will be in substance liquidated. And with the subsequent endowment of supreme sovereignty over your universe, similar challenges to your authority can never recur in any part of your great personal creation.

120:2.3 (1327.3) "3. When you have succeeded in terminating the Urantia secession, as you undoubtedly will, I counsel you to accept from Gabriel the conference of the title of 'Planetary Prince of Urantia' as the eternal recognition by your universe of your final bestowal experience; and that you further do any and all things, consistent with the purport of your bestowal, to atone for the sorrow and confusion brought upon Urantia by the Caligastia betrayal and the subsequent Adamic default.

4. В съответствие с твоята молба Гавраил и всички заинтересувани лица ще си сътрудничат с теб в искрения стремеж твоето посвещение да завърши с провъзгласяването на епохалния съд над дадения свят, съпровождан от завършване на епохата, възкресение на спасилите се спящи смъртни и учредяването на периода за посвещаването на Духа на Истината.

120:2.4 (1328.1) "4. In accordance with your request, Gabriel and all concerned will co-operate with you in the expressed desire to end your Urantia bestowal with the pronouncement of a dispensational judgment of the realm, accompanied by the termination of an age, the resurrection of the sleeping mortal survivors, and the establishment of the dispensation of the bestowed Spirit of Truth.

5. Що се отнася до планетата на твоето посвещение и поколението хора, живеещо на нея по времето на твоето пребиваване в образа на смъртен, аз те съветвам да действаш основно като учител. Преди всичко отделяй внимание на освобождаването и укрепването на духовната природа на човека. След това – на просвещаването на неразвития човешки интелект, на изцелението на човешките души и на освобождаването на човешкия разум от многовековните страхове; и след това, съобразно своята човешка мъдрост – на физическото здраве и материалното благополучие на твоите събратя в плът. Живей образцов религиозен живот, с това въодушевявайки и наставлявайки цялата човешка вселена.

120:2.5 (1328.2) "5. As concerns the planet of your bestowal and the immediate generation of men living thereon at the time of your mortal sojourn, I counsel you to function largely in the role of a teacher. Give attention, first, to the liberation and inspiration of man's spiritual nature. Next, illuminate the darkened human intellect, heal the souls of men, and emancipate their minds from age-old fears. And then, in accordance with your mortal wisdom, minister to the physical well-being and material comfort of your brothers in the flesh. Live the ideal religious life for the inspiration and edification of all your universe.

6. На планетата на твоето посвещение освободи духа на изолираните от бунта хора. Внеси нов принос във върховната власт на Висшия на Урантия, което ще разшири границите на тази власт по обширните владения на твоето лично творение. Скоро, благодарение на твоето материално посвещение в плът, ще завърши просвещението на пространствено-времеви Създател – ти ще придобиеш двойствения опит на същество, притежаващо природата на човек и подчиняващо се на волята на Райския Баща. По време на твоя тленен живот волята на крайното същество и волята на безкрайния Създател трябва да се слеят в едно – така, както се обединяват те в еволюиращото Божество на Висшето Същество. Излей над планетата на своето посвещение Духа на Истината и с това направи всички нормални смъртни от тази изолирана сфера непосредствено и напълно достъпни за служенето на частиците на нашия Райски Баща – действието в световете на Настройчиците на Съзнанието.

120:2.6 (1328.3) "6. On the planet of your bestowal, set rebellion-segregated man spiritually free. On Urantia, make a further contribution to the sovereignty of the Supreme, thus extending the establishment of this sovereignty throughout the broad domains of your personal creation. In this, your material bestowal in the likeness of the flesh, you are about to experience the final enlightenment of a time-space Creator, the dual experience of working within the nature of man with the will of your Paradise Father. In your temporal life the will of the finite creature and the will of the infinite Creator are to become as one, even as they are also uniting in the evolving Deity of the Supreme Being. Pour out upon the planet of your bestowal the Spirit of Truth and thus make all normal mortals on that isolated sphere immediately and fully accessible to the ministry of the segregated presence of our Paradise Father, the Thought Adjusters of the realms.

7. Във всички свои дела в света на твоето посвещение постоянно помни, че живееш в името на просвещаването и за назидание на цялата твоя вселена. Въплъщавайки се в образа на смъртен, ти *посвещаваш* своя живот на Урантия, но си длъжен да *преживееш* този живот за въодушевяване на всяко минало, настоящо или бъдещо човешко или свръхчовешко същество във всеки обитаем

120:2.7 (1328.4) "7. In all that you may perform on the world of your bestowal, bear constantly in mind that you are living a life for the instruction and edification of all your universe. You are *bestowing* this life of mortal incarnation upon Urantia, but you are to *live* such a life for the spiritual inspiration of every human and superhuman intelligence that has lived, now exists, or may yet live on every inhabited world which has formed, now forms, or

свят, който е станал, става или ще става съставна част от обширната галактика, образуваща твоята административна сфера. Твоят земен живот в образа на смъртна плът не трябва да се превърне в *пример* за смъртните от Урантия, живеещи в периода на твоето пребиваване на Земята, или за което и да е от последващите поколения хора – били те обитатели на Урантия или на който и да е друг свят. По-скоро твоят живот, преживян в плът на Урантия, трябва да стане *вдъхновение* за всички поколения живи същества във всички светове на Небадон във всички бъдещи епохи.

may yet form a part of the vast galaxy of your administrative domain. Your earth life in the likeness of mortal flesh shall not be so lived as to constitute an *example* for the mortals of Urantia in the days of your earthly sojourn nor for any subsequent generation of human beings on Urantia or on any other world. Rather shall your life in the flesh on Urantia be the *inspiration* for all lives upon all Nebadon worlds throughout all generations in the ages to come.

8. Великата мисия, която ти предстои да осъществиш и изпиташ при въплъщаването в образа на смъртен, се заключава в твоето решение да преживееш живот, изцяло насочен към изпълнението на волята на твоя Райски Баща, и с това да *разкриеш Бога* — твоя Баща, по времето на своето пребиваване в плът и на първо място – на създанията в плът. В същото време ти също така ще повдигнеш на ново ниво *тълкуването* на нашия Баща, предназначено за свръхсмъртните същества на цялата Небадон. В степента, в която ти ще изпълняваш даденото служене, заключаващо се в разкриване и разширено тълкуване на Райския Баща пред човешките и свръхчовешки типове разум, твоята функция ще се заключава в осъществяването на новото разкриване на човека пред Бога. В течение на един кратък живот в плът прояви – както никога преди в цялата Небадон – трансценденталните възможности, които могат да бъдат постигнати от богопозналия човек в течение на краткото смъртно съществуване, и направи ново, просвещаващо *тълкуване* на човека и превратностите на неговия планетарен живот за всички свръхчовешки разумни същества в цялата Небадон за всички времена. На теб ти предстои да се появиш на Урантия в образа на смъртна плът и, пребивавайки в облика на човек от своето време и поколение, да живееш така, че да демонстрираш целия свой вселенски идеал за усъвършенстван метод за висше участие в събитията на твоето обширно творение – постигането на това положение, когато Бог търси и намира човека, а човекът търси и намира Бога, при това за взаимно удовлетворение и в течение на един кратък живот в плът

120:2.8 (1328.5) "8. Your great mission to be realized and experienced in the mortal incarnation is embraced in your decision to live a life wholeheartedly motivated to do the will of your Paradise Father, thus to *reveal God,* your Father, in the flesh and especially to the creatures of the flesh. At the same time you will also *interpret,* with a new enhancement, our Father, to the supermortal beings of all Nebadon. Equally with this ministry of new revelation and augmented interpretation of the Paradise Father to the human and the superhuman type of mind, you will also so function as to make a new revelation of man to God. Exhibit in your one short life in the flesh, as it has never before been seen in all Nebadon, the transcendent possibilities attainable by a God-knowing human during the short career of mortal existence, and make a new and illuminating *interpretation* of man and the vicissitudes of his planetary life to all the superhuman intelligences of all Nebadon, and for all time. You are to go down to Urantia in the likeness of mortal flesh, and living as a man in your day and generation, you will so function as to show your entire universe the ideal of perfected technique in the supreme engagement of the affairs of your vast creation: The achievement of God seeking man and finding him and the phenomenon of man seeking God and finding him; and doing all of this to mutual satisfaction and doing it during one short lifetime in the flesh.

9. Аз те призовавам винаги да помниш, че макар фактически да ти предстои да станеш обикновен човек от дадения свят, потенциално ти ще си останеш Син-Създател на Райския Баща. В течение на цялото това посвещение, независимо че ще живееш и постъпваш като Син Човешки, създателните

120:2.9 (1329.1) "9. I caution you ever to bear in mind that, while in fact you are to become an ordinary human of the realm, in potential you will remain a Creator Son of the Paradise Father. Throughout this incarnation, although you will live and act as a Son of Man, the creative attributes of your personal divinity will follow you from Salvington to

личностни атрибути на твоята божественост ще се преместят заедно с теб от Салвингтон на Урантия. В рамките на твоята воля винаги ще бъде да завършиш тази инкарнация във всеки момент след пристигането на твоя Настройчик на Съзнанието. До пристигането и приемането от теб на Настройчик аз ще оставам гарант за целостността на твоята личност. Но след пристигането на Настройчика и в хода на постепенното осъзнаване на характера и значенията на своята посвещенческа мисия ти следва да се въздържаш от формулирането на каквито и да е желания, водещи до свръхчовешки дела, постижения или могъщество, имайки предвид, че твоите прерогативи на създател ще бъдат част от твоята смъртна личност вследствие неразделимостта на тези атрибути и твоето лично присъствие. Нищо свръхчовешко няма да съпътства твоя земен живот отделно от волята на Райския Баща, освен ако твоето осъзнато и преднамерено волеизявление не се прояви в безусловно решение, прието от цялата твоя личност.

Urantia. It will ever be within your power-of-will to terminate the incarnation at any moment subsequent to the arrival of your Thought Adjuster. Prior to the arrival and reception of the Adjuster I will vouch for your personality integrity. But subsequent to the arrival of your Adjuster and concomitant with your progressive recognition of the nature and import of your bestowal mission, you should refrain from the formulation of any superhuman will-to-attainment, achievement, or power in view of the fact that your creator prerogatives will remain associated with your mortal personality because of the inseparability of these attributes from your personal presence. But no superhuman repercussions will attend your earthly career apart from the will of the Paradise Father unless you should, by an act of conscious and deliberate will, make an undivided decision which would terminate in whole-personality choice.

3. ПО-НАТАТЪШНИТЕ СЪВЕТИ И ПРЕПОРЪКИ

А сега, братко мой, преди да те оставя да се приготвиш за заминаване на Урантия и след като изказах съветите от общ характер, засягащи принципното изпълнение на твоето посвещение, позволи ми да допълня дадените ти пожелания с някои препоръки, появили се в резултат на консултация с Гавраил и имащи отношение към второстепенните аспекти на твоя смъртен живот. Ето какво предлагаме ние в допълнение към казаното по-горе:

1. Следвайки идеала за смъртен земен живот, посвети също така част от своето внимание на реализацията и демонстрацията на собствения си пример за някои неща, които ще могат да окажат практическа и непосредствена помощ на твоите човешки събратя.

2. Що се отнася до семейните отношения, придържай се към приетите обичаи за семеен живот, установени в това време и в това поколение, към което се отнася твоето посвещение. Нека твоят живот в семейството и обществото премине в съгласие с обичаите на народа, в средата на който ти реши да се появиш.

3. Ние ти препоръчваме в своите отношения към обществения строй да насочиш своите усилия основно към възраждане на духа и освобождаване на разума. Избягвай

3. FURTHER COUNSEL AND ADVICE

120:3.1 (1329.2) "And now, my brother, in taking leave of you as you prepare to depart for Urantia and after counseling you regarding the general conduct of your bestowal, allow me to present certain advices that have been arrived at in consultation with Gabriel, and which concern minor phases of your mortal life. We further suggest:

120:3.2 (1329.3) "1. That, in the pursuit of the ideal of your mortal earth life, you also give some attention to the realization and exemplification of some things practical and immediately helpful to your fellow men.

120:3.3 (1329.4) "2. As concerns family relationships, give precedence to the accepted customs of family life as you find them established in the day and generation of your bestowal. Live your family and community life in accordance with the practices of the people among whom you have elected to appear.

120:3.4 (1329.5) "3. In your relations to the social order we advise that you confine your efforts largely to spiritual regeneration and intellectual emancipation. Avoid all entanglements with the economic structure and the political commitments

всяко участие в икономическите и политически отношения на своето време. На първо място, посвети себе си на това, твоят живот да стане идеал за религиозен живот на Урантия.

of your day. More especially devote yourself to living the ideal religious life on Urantia.

4. При никакви обстоятелства и в ни най-малка степен ти не следва да се намесваш в естествената, планомерна и постепенна еволюция на урантийските раси. Но тази забрана не следва да се разбира като ограничаване на твоите усилия да оставиш след себе си на Урантия трайна и усъвършенствана система от *позитивна религиозна етика.* Като на Син, завършващ съдния период, на теб са ти предоставени някои предимства, отнасящи се към повишаването на *духовния* и *религиозен* статут на народите, населяващи дадения свят.

120:3.5 (1329.6) "4. Under no circumstances and not even in the least detail, should you interfere with the normal and orderly progressive evolution of the Urantia races. But this prohibition must not be interpreted as limiting your efforts to leave behind you on Urantia an enduring and improved system o f *positive religious ethics.* As a dispensational Son you are granted certain privileges pertaining to the advancement of the *spiritual* and *religious* status of the world peoples.

5. По свое усмотрение ти следва да се солидаризираш със съществуващите на Урантия религиозни и духовни движения, но се старай всячески да избягваш официалното учредяване на организиран култ, завършена религия или създаване на групи от смъртни, обособени по етически признак. Твоят живот и твоите ученици трябва да станат общо наследство за всички религии и всички народи.

120:3.6 (1330.1) "5. As you may see fit, you are to identify yourself with existing religious and spiritual movements as they may be found on Urantia but in every possible manner seek to avoid the formal establishment of an organized cult, a crystallized religion, or a segregated ethical grouping of mortal beings. Your life and teachings are to become the common heritage of all religions and all peoples.

6. За да не вземаш нежелателно участие в създаването на стереотипни системи от урантийски вярвания или други видове непрогресивни религиозни течения, ние също така ти препоръчваме да не оставяш след себе си на планетата писмени документи. Старай се нищо да не записваш на трайни материали, забранявай на своите другари да създават скулптурни или други изображения, отразяващи твоя образ в плът. Погрижи се да не оставиш след напускането си нищо от това, което би могло да стане почва за идолопоклонство.

120:3.7 (1330.2) "6. To the end that you may not unnecessarily contribute to the creation of subsequent stereotyped systems of Urantia religious beliefs or other types of nonprogressive religious loyalties, we advise you still further: Leave no writings behind you on the planet. Refrain from all writing upon permanent materials; enjoin your associates to make no images or other likenesses of yourself in the flesh. See that nothing potentially idolatrous is left on the planet at the time of your departure.

7. Независимо от това, че ще живееш нормален и обичаен за дадената планета социален живот като нормален индивид от мъжки пол, ти вероятно няма да встъпиш в съпружески отношения – отношения, които биха били напълно достойни и логични за твоето посвещение; но аз съм длъжен да ти напомня, че едно от инкарнационните разпореждания на Сферата на Сина забранява на посвещенческия Син с Райски произход да оставя след себе си човешко потомство на която и да е планета.

120:3.8 (1330.3) "7. While you will live the normal and average social life of the planet, being a normal individual of the male sex, you will probably not enter the marriage relation, which relation would be wholly honorable and consistent with your bestowal; but I must remind you that one of the incarnation mandates of Sonarington forbids the leaving of human offspring behind on any planet by a bestowal Son of Paradise origin.

8. По отношение на всички останали детайли от твоето предстоящо посвещение ние те поверяваме на ръководството на вътрешния Настройчик – на внушенията на човешкия проводник, вездесъщия божествен дух, и на разумните съждения на унаследения

120:3.9 (1330.4) "8. In all other details of your oncoming bestowal we would commit you to the leading of the indwelling Adjuster, the teaching of the ever-present divine spirit of human guidance, and the reason-judgment of your expanding human mind of hereditary endowment. Such an association of creature and Creator attributes will

и развиващ се човешки разум. Подобно съединяване на атрибутите на създание и Създател ще ти позволи да преживееш за нас съвършения живот на човек от планетарните сфери – живот, който не задължително е съвършен за всеки човек от всяко поколение във всеки от световете (още повече на Урантия), но е всецяло и във висш смисъл пълноценен в представянето на по-съвършени и усъвършенстващи се светове от твоята обширна вселена.

enable you to live for us the perfect life of man on the planetary spheres, not necessarily perfect as regarded by any one man in any one generation on any one world (much less on Urantia) but wholly and supremely replete as evaluated on the more highly perfected and perfecting worlds of your far-flung universe.

И така, нека твоят и моят Отец, Който винаги ни е поддържал във всички наши минали дела, да стане твой ръководител и опора, оставайки с теб от този момент, когато ти ни напуснеш, загубвайки съзнание за своята личност, в течение на целия период на постепенното осъзнаване на своята естествена индивидуалност, въплътена в човешка форма, и по-нататък, в течение на целия твой посвещенчески опит на Урантия до твоето избавяне от плът и възнасяне от дясната страна на Отеца – до придобиването на пълновластие. Когато отново те видя в Салвингтон, ние ще те поздравим със завръщането ти като върховен и безусловен властелин на тази вселена, която ти създаде, на която служеше и която в съвършенство опозна.

120:3.10 (1330.5) “And now, may your Father and my Father, who has ever sustained us in all past performances, guide and sustain you and be with you from the moment you leave us and achieve the surrender of your consciousness of personality, throughout your gradual return to recognition of your divine identity incarnate in human form, and then on through the whole of your bestowal experience on Urantia until your deliverance from the flesh and your ascension to our Father’s right hand of sovereignty. When I shall again see you on Salvington, we shall welcome your return to us as the supreme and unconditional sovereign of this universe of your own making, serving, and completed understanding.

Вместо теб сега управлявам аз. Поемам пълномощията в цялата Небадон като временен владетел за срока на твоето седмо посвещение в образа на смъртен на Урантия. А на теб, Гавраил, аз поверявам да пазиш този, който скоро ще стане Син Човешки, дотогава, докато в недалечно бъдеще той се върне при мен в могъщество и слава като Син Човешки и Син Божий. И, Гавраил, аз ще бъда твой властелин чак до завръщането на Михаил.”

120:3.11 (1330.6) “In your stead I now reign. I assume jurisdiction of all Nebadon as acting sovereign during the interim of your seventh and mortal bestowal on Urantia. And to you, Gabriel, I commit the safekeeping of the Son of Man about-to-be until he shall presently and in power and glory be returned to me as the Son of Man and the Son of God. And, Gabriel, I am your sovereign until Michael thus returns.”

Веднага след това, в присъствието на всички обитатели на Салвингтон, Михаил ни напусна и повече не се показваше на своето обичайно място, докато не се върна като върховен и личен управител на вселената, което стана след края на преживения от него в посвещение живот на Урантия.

120:3.12 (1330.7) Then, immediately, in the presence of all Salvington assembled, Michael removed himself from our midst, and we saw him no more in his accustomed place until his return as the supreme and personal ruler of the universe, subsequent to the completion of his bestowal career on Urantia.

4. ИНКАРНАЦИЯТА – ПРЕВРЪЩАНЕТО НА ДВАМА В ЕДИН

4. THE INCARNATION — MAKING TWO ONE

И така, някои недостойни деца на Михаил, обвиняващи своя баща-Създател в егоистичен стремеж към владетелство и в своите инсинуации спуснали се до твърдения за това, че Синът-Създател произволно и деспотично се е държал за властта за сметка на сляпата

120:4.1 (1331.1) And so certain unworthy children of Michael, who had accused their Creator-father of selfishly seeking rulership and indulged the insinuation that the Creator Son was arbitrarily and autocratically upheld in power by virtue of the unreasoning loyalty of a deluded universe of subservient creatures, were to be silenced forever

преданост на въведени в заблуждение подчинени създания на вселената, бяха принудени да млъкнат завинаги, поразени и прозрели благодарение на живота, преживян в самоотвержено служене, който Синът Божий започна като Син Човешки и в течение на който се подчиняваше на "волята на Райския Баща".

and left confounded and disillusioned by the life of self-forgetful service which the Son of God now entered upon as the Son of Man — all the while subject to "the will of the Paradise Father."

Но би било грешка да се смята, че Христос Михаил, бидейки истинско същество с двойствен произход, не беше двойствена личност. Той не беше Бог, свързал се *с* човек – той беше Бог, *въплътил* се в човек. И той винаги беше именно такова обединено същество. Единственият прогресиращ фактор в тази недостъпна за разбиране връзка беше все по-голямото вътрешно осъзнаване и признаване (от човешкия разум) на факта – осъзнаването на себе си като човек и Бог.

120:4.2 (1331.2) But make no mistake; Christ Michael, while truly a dual-origin being, was not a double personality. He was not God in association *with* man but, rather, God *incarnate* in man. And he was always just that combined being. The only progressive factor in such a nonunderstandable relationship was the progressive self-conscious realization and recognition (by the human mind) of this fact of being God and man.

Христос Михаил не се превърна в Бог постепенно. Бог не стана човек в някакъв решаващ момент от земния живот на Иисус. Иисус беше Бог *и* човек – така е било и така ще бъде винаги. Този Бог и този човек бяха и си остават *единни* така, както Райската Троица на три Същества в действителност е *единно* Божество.

120:4.3 (1331.3) Christ Michael did not progressively become God. God did not, at some vital moment in the earth life of Jesus, become man. Jesus was God *and* man — always and even forevermore. And this God and this man were, and now are, *one,* even as the Paradise Trinity of three beings is in reality *one* Deity.

Никога не изпускайте от вниманието си факта, че висшата духовна цел на посвещението на Михаил беше да задълбочи *разкриването на Бога.*

120:4.4 (1331.4) Never lose sight of the fact that the supreme spiritual purpose of the Michael bestowal was to enhance the *revelation of God.*

Смъртните на Урантия притежават различни представи за чудодейното, но ние – създанията, притежаващи статута на граждани на локалната вселена – рядко се сблъскваме с чудеса и най-загадъчни от тях са инкарнационните посвещения на Райските Синове. Появяването на Божия Син на и във вашия свят в хода на естествен по своите външни признаци процес ние смятаме за чудо, за непонятно за нас проявление на всеобщите закони. Иисус Назарянин беше чудодейна личност.

120:4.5 (1331.5) Urantia mortals have varying concepts of the miraculous, but to us who live as citizens of the local universe there are few miracles, and of these by far the most intriguing are the incarnational bestowals of the Paradise Sons. The appearance in and on your world, by apparently natural processes, of a divine Son, we regard as a miracle — the operation of universal laws beyond our understanding. Jesus of Nazareth was a miraculous person.

За и в течение на цялото продължение на това изключително преживяване Бог-Баща избра да проявява Себе Си така, както прави винаги, *по обичайния начин* — по нормалния, естествен и надежден начин на божествено действие.

120:4.6 (1331.6) In and through all this extraordinary experience, God the Father chose to manifest himself as he always does — *in the usual way* — in the normal, natural, and dependable way of divine acting.

Документ 121. Епохата на посвещаването на Михаил

⇦ 120 Книгата Урантия 122 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 121. ЕПОХАТА НА ПОСВЕЩАВАНЕТО НА МИХАИЛ

Секции

Въведение
1. Западът в първи век след Христа
2. Еврейският народ
3. Езическият свят
4. Езическата философия
5. Езическите религии
6. Юдейската религия
7. Юдеите и езичниците
8. Предшестващите писмени свидетелства

PAPER 121
THE TIMES OF MICHAEL'S BESTOWAL

SECTIONS

Introduction
1. The Occident of the First Century after Christ
2. The Jewish People
3. Among the Gentiles
4. Gentile Philosophy
5. The Gentile Religions
6. The Hebrew Religion
7. Jews and Gentiles
8. Previous Written Records

Въведение

ДЕЙСТВАЙКИ под наблюдението на комисия от дванадесет члена на Обединеното Братство на Промеждутъчните Създания на Урантия, създадено със съдействието на днешния глава на нашата категория и Мелхиседек, отговорен за съставянето на настоящите документи, аз съм вторичното промеждутъчно създание, в миналото прикрепено към апостол Андрей, упълномощено да изложи събитията от живота на Иисус от Назарет такива, каквито ги наблюдаваха урантийските създания от моята категория, и такива, каквито впоследствие те бяха частично записани от човека, временно намиращ се под моя опека. Знаейки колко щателно неговият Учител следеше за това, да не оставя след себе си записи, Андрей упорито се отказваше от разпространяването на своето повествуване. Подобно отношение от страна и на другите апостоли на Иисус значително забави написването на

INTRODUCTION

121:0.1 (1332.1) ACTING under the supervision of a commission of twelve members of the United Brotherhood of Urantia Midwayers, conjointly sponsored by the presiding head of our order and the Melchizedek of record, I am the secondary midwayer of onetime attachment to the Apostle Andrew, and I am authorized to place on record the narrative of the life transactions of Jesus of Nazareth as they were observed by my order of earth creatures, and as they were subsequently partially recorded by the human subject of my temporal guardianship. Knowing how his Master so scrupulously avoided leaving written records behind him, Andrew steadfastly refused to multiply copies of his written narrative. A similar attitude on the part of the other apostles of Jesus greatly delayed the writing of the Gospels.

Евангелията.

1. ЗАПАДЪТ В ПЪРВИ ВЕК СЛЕД ХРИСТА

Иисус не се яви в този свят в епоха на духовен упадък; при неговото раждане Урантия преживяваше такъв разцвет на мисълта и религиозния живот, какъвто не познаваше за цялата постадамическа история и какъвто оттогава никога не изпита. Когато Михаил се въплъти на Урантия, този свят се отличаваше с най-благоприятните условия за посвещаването на Сина-Създател, съществували някога на планетата преди посвещението или след него. В течение на няколкото столетия, непосредствено предшестващи тези времена, гръцката култура и гръцкият език се бяха разпространили на Запад и в Близкия изток и евреите, като левантийски народ, съвместяващ в себе си западни и източни черти, бяха прекрасно приспособени към това, да използват такова културно и езиково обкръжение за успешното разпространяване на новата религия както на Изток, така и на Запад. Тези крайно благоприятни обстоятелства още повече усилваха търпимостта, с която се отличаваше римската политическа власт в Средиземноморието.

Добра илюстрация на цялото това съчетаване на световните влияния е дейността на Павел, който, бидейки по своята религиозна култура юдеин, на юдеите провъзгласи Евангелието на еврейския Месия на гръцки език, докато самият той беше гражданин на Рим.

Нито преди Иисус, нито след него на Запад не възникна даже далечно подобие на цивилизацията, съществувала тук в тези времена. Европейската цивилизация постигна единство и съгласуваност благодарение на необикновеното триединно въздействие на следните фактори:

1. Римската обществено-политическа система.

2. Гръцкият език и култура, а в известна степен и философията.

3. Бързо разпространилото се влияние на еврейските религиозни и нравствени учения.

При раждането на Иисус цялото Средиземноморие представляваше единна империя. Добрите пътища, прокарани за пръв път в световната история, съединяваха много големи центрове. Моретата бяха очистени от пирати; стремително се развиваше великата

1. THE OCCIDENT OF THE FIRST CENTURY AFTER CHRIST

121:1.1 (1332.2) Jesus did not come to this world during an age of spiritual decadence; at the time of his birth Urantia was experiencing such a revival of spiritual thinking and religious living as it had not known in all its previous post-Adamic history nor has experienced in any era since. When Michael incarnated on Urantia, the world presented the most favorable condition for the Creator Son's bestowal that had ever previously prevailed or has since obtained. In the centuries just prior to these times Greek culture and the Greek language had spread over Occident and near Orient, and the Jews, being a Levantine race, in nature part Occidental and part Oriental, were eminently fitted to utilize such cultural and linguistic settings for the effective spread of a new religion to both East and West. These most favorable circumstances were further enhanced by the tolerant political rule of the Mediterranean world by the Romans.

121:1.2 (1332.3) This entire combination of world influences is well illustrated by the activities of Paul, who, being in religious culture a Hebrew of the Hebrews, proclaimed the gospel of a Jewish Messiah in the Greek tongue, while he himself was a Roman citizen.

121:1.3 (1332.4) Nothing like the civilization of the times of Jesus has been seen in the Occident before or since those days. European civilization was unified and co-ordinated under an extraordinary threefold influence:

121:1.4 (1332.5) 1. The Roman political and social systems.

121:1.5 (1332.6) 2. The Grecian language and culture — and philosophy to a certain extent.

121:1.6 (1332.7) 3. The rapidly spreading influence of Jewish religious and moral teachings.

121:1.7 (1332.8) When Jesus was born, the entire Mediterranean world was a unified empire. Good roads, for the first time in the world's history, interconnected many major centers. The seas were cleared of pirates, and a great era of trade and travel was rapidly advancing. Europe did not

ера на търговията и пътешествията. Новият разцвет на пътешествията и търговията настъпи в Европа едва през деветнадесетото столетие след Христа.

again enjoy another such period of travel and trade until the nineteenth century after Christ.

Независимо от вътрешния мир и привидното процъфтяване голяма част от гръко-римското население на империята водеше жалко и потънало в нищета съществуване. Наред с малобройната богата висша класа съществуваше нещастна и разорена низша класа – обикновени хора. В онези дни все още я нямаше щастливата и заможна средна класа, която едва започваше да се образува в римското общество.

121:1.8 (1333.1) Notwithstanding the internal peace and superficial prosperity of the Greco-Roman world, a majority of the inhabitants of the empire languished in squalor and poverty. The small upper class was rich; a miserable and impoverished lower class embraced the rank and file of humanity. There was no happy and prosperous middle class in those days; it had just begun to make its appearance in Roman society.

След станалите наскоро първи сблъсъци в разширяващата се римска и партянска държава Сирия се оказа в ръцете на римляните. Във времената на Иисус Палестина и Сирия преживяваха период на процъфтяване и относителен мир, оживено търгувайки със земите, лежащи както на изток, така и на запад.

121:1.9 (1333.2) The first struggles between the expanding Roman and Parthian states had been concluded in the then recent past, leaving Syria in the hands of the Romans. In the times of Jesus, Palestine and Syria were enjoying a period of prosperity, relative peace, and extensive commercial intercourse with the lands to both the East and the West.

2. ЕВРЕЙСКИЯТ НАРОД

2. THE JEWISH PEOPLE

Евреите принадлежаха към древната семитска раса, към която се отнасяха също така и вавилонците, финикийците и новите врагове на Рим – картагенците. В течение на първата половина от първото столетие след Христа евреите бяха най-влиятелният семитски народ, който по волята на съдбата заемаше особено географско положение с всемирно стратегическо значение в света, който по това време беше управляван и организиран за търговия.

121:2.1 (1333.3) The Jews were a part of the older Semitic race, which also included the Babylonians, the Phoenicians, and the more recent enemies of Rome, the Carthaginians. During the fore part of the first century after Christ, the Jews were the most influential group of the Semitic peoples, and they happened to occupy a peculiarly strategic geographic position in the world as it was at that time ruled and organized for trade.

Много от великите търговски пътища, съединяващи античните държави, преминаваха през Палестина, благодарение на което тя стана място на съединяване – кръстопът на три континента. Сменяйки се един друг, пътешествениците, търговците и армиите на Вавилония, Асирия, Египет, Сирия и Гърция, Партия и Рим наводняваха Палестина. От незапомнени времена много керванни пътища от Изтока преминаваха през една от частите на този регион, водейки към няколко удобни морски пристанища в източния край на Средиземно море, откъдето корабите возеха товари във всички крайморски страни на Запада. И повече от половината от тези кервани преминаваха през неголемия галилейски град Назарет или неговите покрайнини.

121:2.2 (1333.4) Many of the great highways joining the nations of antiquity passed through Palestine, which thus became the meeting place, or crossroads, of three continents. The travel, trade, and armies of Babylonia, Assyria, Egypt, Syria, Greece, Parthia, and Rome successively swept over Palestine. From time immemorial, many caravan routes from the Orient passed through some part of this region to the few good seaports of the eastern end of the Mediterranean, whence ships carried their cargoes to all the maritime Occident. And more than half of this caravan traffic passed through or near the little town of Nazareth in Galilee.

Макар че Палестина беше родината на религиозната култура на евреите и мястото на раждане на християнството, евреите бяха

121:2.3 (1333.5) Although Palestine was the home of Jewish religious culture and the birthplace of Christianity, the Jews were abroad in the world, dwelling in many nations and trading in every

разпръснати по света, като живееха сред много народи и водеха търговия във всички краища на римската и партянската държави.

Гърция даде езика и културата, Рим построи пътищата и обедини империя, но обхваналата целия римски свят еврейска диаспора, с нейните повече от двеста синагоги и добре организирани религиозни общини, даде културните центрове, в които новото Евангелие на небесното царство намери своето първо признание и откъдето то впоследствие проникна в най-отдалечените части на света.

Всяка еврейска синагога допускаше съществуването на неголяма група вярващи езичници – "благочестиви" и "боящи се от Бога" хора – и именно тези прозелити съставиха основната маса от ранните християни, които бяха обърнати в новата вяра на Павел. Даже в йерусалимския храм друговерците имаха свой богато украсен двор. Съществуваха крайно тесни културни, търговски и религиозни връзки между Йерусалим и Антиохия. В Антиохия учениците на Павел за пръв път започнаха да ги наричат "християни".

В това, че храмовото поклонение на евреите беше съсредоточено в Йерусалим, се заключаваше едновременно и тайната на съхраняването на техния монотеизъм, и залогът за развитие и разпространяване в света на новата и разширена представа за този един Бог на всички народи и Баща на всички смъртни. Храмовата служба в Йерусалим олицетворяваше съхраняването на религиозно-културната концепция въпреки падането на цяла поредица държавни управители езичници и гонители на нацията.

Макар че в тези времена еврейският народ се намираше под владичеството на Рим, той се ползваше от достатъчно широко самоуправление; народът, в чиято памет беше жива неотдавнашната героична освободителна борба на Юда Макавей и неговите последователи, с нетърпение очакваше скорошното идване на още по-великия освободител – дългоочаквания Месия.

Причината за съхраняването на Палестина, царството на евреите, като полунезависима държава се заключаваше във външната политика на Рим, който се стремеше да удържи в свои ръце контрола над Палестинската магистрала, съединяваща Египет със Сирия, и крайните западни пунктове на керванните пътища, съединяващи Изтока със Запада. Рим не желаеше в Левант да се появи някаква сила, способна да подкопае неговата по-нататъшна експанзия в province of the Roman and Parthian states.

121:2.4 (1333.6) Greece provided a language and a culture, Rome built the roads and unified an empire, but the dispersion of the Jews, with their more than two hundred synagogues and well-organized religious communities scattered hither and yon throughout the Roman world, provided the cultural centers in which the new gospel of the kingdom of heaven found initial reception, and from which it subsequently spread to the uttermost parts of the world.

121:2.5 (1333.7) Each Jewish synagogue tolerated a fringe of gentile believers, "devout" or "God-fearing" men, and it was among this fringe of proselytes that Paul made the bulk of his early converts to Christianity. Even the temple at Jerusalem possessed its ornate court of the gentiles. There was very close connection between the culture, commerce, and worship of Jerusalem and Antioch. In Antioch Paul's disciples were first called "Christians."

121:2.6 (1333.8) The centralization of the Jewish temple worship at Jerusalem constituted alike the secret of the survival of their monotheism and the promise of the nurture and sending forth to the world of a new and enlarged concept of that one God of all nations and Father of all mortals. The temple service at Jerusalem represented the survival of a religious cultural concept in the face of the downfall of a succession of gentile national overlords and racial persecutors.

121:2.7 (1334.1) The Jewish people of this time, although under Roman suzerainty, enjoyed a considerable degree of self-government and, remembering the then only recent heroic exploits of deliverance executed by Judas Maccabee and his immediate successors, were vibrant with the expectation of the immediate appearance of a still greater deliverer, the long-expected Messiah.

121:2.8 (1334.2) The secret of the survival of Palestine, the kingdom of the Jews, as a semi-independent state was wrapped up in the foreign policy of the Roman government, which desired to maintain control of the Palestinian highway of travel between Syria and Egypt as well as the western terminals of the caravan routes between the Orient and the Occident. Rome did not wish any power to arise in the Levant which might curb her future expansion in these regions. The policy of intrigue which had for its object the pitting of Seleucid Syria and Ptolemaic Egypt against each

тези региони. За провеждането на политиката на интриги, целта на които беше взаимното насъскване на Сирия и Египет, Селевкиди и Птолемеи, беше необходимо Палестина да се укрепва като отделна и независима държава. Политиката на Рим, упадъкът на Египет и все по-голямото отслабване на Селевкидите, станало пред нарастващата сила на Партия, обясняваха защо в продължение на няколко поколения на малобройни и непритежаващи власт евреи се отдаваше да запазят независимостта си както от Селевкидите на север, така и от Птолемеите на юг. Тази случайна свобода и независимост от политическата власт на по-могъщите обкръжаващи народи евреите отдаваха на факта, че са "богоизбрани" в резултат от прякото застъпничество на Яхве. При такова отношение на расово превъзходство на тях им беше по-трудно да се примирят с господството на Рим, след като тяхната страна в края на краищата попадна под негова власт. Но даже в този тъжен час евреите не можаха да разберат истината – че тяхната всемирна мисия имаше духовен, а не политически характер.

other necessitated fostering Palestine as a separate and independent state. Roman policy, the degeneration of Egypt, and the progressive weakening of the Seleucids before the rising power of Parthia, explain why it was that for several generations a small and unpowerful group of Jews was able to maintain its independence against both Seleucidae to the north and Ptolemies to the south. This fortuitous liberty and independence of the political rule of surrounding and more powerful peoples the Jews attributed to the fact that they were the "chosen people," to the direct interposition of Yahweh. Such an attitude of racial superiority made it all the harder for them to endure Roman suzerainty when it finally fell upon their land. But even in that sad hour the Jews refused to learn that their world mission was spiritual, not political.

Във времената на Иисус на евреите беше свойствена необичайна предпазливост и подозрителност поради това, че ги управляваше другоземец – Ирод Идумеянин, със своята хитрост и интриги с римските управители завзел властта в Юдея. И макар че Ирод заявяваше за своята вярност към ритуалните обреди на юдаизма, той продължи да строи храмове на много чуждестранни богове.

121:2.9 (1334.3) The Jews were unusually apprehensive and suspicious during the times of Jesus because they were then ruled by an outsider, Herod the Idumean, who had seized the overlordship of Judea by cleverly ingratiating himself with the Roman rulers. And though Herod professed loyalty to the Hebrew ceremonial observances, he proceeded to build temples for many strange gods.

Благодарение на приятелските отношения на Ирод с римските управители евреите можеха безпрепятствено да пътешестват по целия свят, което им позволяваше все по-широко да разпространят новото Евангелие за небесното царство даже в далечни части на Римската империя и чуждестранните държави, с които съществуваха договорни отношения. Освен това управлението на Ирод също спомагаше за по-нататъшното сливане на юдейската и елинистичната философия.

121:2.10 (1334.4) The friendly relations of Herod with the Roman rulers made the world safe for Jewish travel and thus opened the way for increased Jewish penetration even of distant portions of the Roman Empire and of foreign treaty nations with the new gospel of the kingdom of heaven. Herod's reign also contributed much toward the further blending of Hebrew and Hellenistic philosophies.

Ирод построи пристанище в Кесария, което още повече помогна за превръщането на Палестина в кръстопът на цивилизования свят. Той умря в 4 година до н.е. и неговият син – Ирод Антипа, управляваше Галилея и Перея в младостта на Иисус и в годините на неговото служене. Подобно на своя баща, Антипа, чието управление завърши през 39 година от н.е., беше велик строител. Той преустрои много градове на Галилея, включително важния център на търговията Сефорис.

121:2.11 (1334.5) Herod built the harbor of Caesarea, which further aided in making Palestine the crossroads of the civilized world. He died in 4 B.C., and his son Herod Antipas governed Galilee and Perea during Jesus' youth and ministry to A.D. 39. Antipas, like his father, was a great builder. He rebuilt many of the cities of Galilee, including the important trade center of Sepphoris.

Галилейците не се ползваха с особено уважение сред йерусалимските религиозни

121:2.12 (1334.6) The Galileans were not regarded with full favor by the Jerusalem religious leaders

вождове и учители-равини. Когато се роди Иисус, Галилея беше повече езическа, отколкото юдейска.

and rabbinical teachers. Galilee was more gentile than Jewish when Jesus was born.

3. ЕЗИЧЕСКИЯТ СВЯТ

Макар че социално-икономическото положение на римската държава беше от не най-висш порядък, устойчивият вътрешен мир и процъфтяване бяха благоприятни за посвещението на Михаил. В първи век след Христа в средиземноморския свят отчетливо се отделиха пет социални слоя:

1 . *Аристокрация.* Висшите класи, притежаващи пари и официална власт, привилегированите и управляващи групи.

2 . *Деловите групи.* Едри търговци и банкери, търговци – големи вносители и износители, международни търговци.

3. *Неголяма средна класа.* Макар че тази група действително беше малобройна, тя беше много влиятелна и стана нравствената опора на ранната християнска църква, която препоръчваше на такива хора да продължават да се занимават със своите разнообразни занаяти и търговия. Сред евреите много фарисеи принадлежаха към тази класа на занаятчии.

4 . *Свободен пролетариат.* Тази група имаше слабо или никакво обществено положение. Макар че тези хора се гордееха със своята свобода, те бяха поставени в изключително неизгодно положение, тъй като бяха принудени да се конкурират с труда на робите. Висшите класи гледаха на тях отвисоко, смятайки ги годни само за "размножаване".

5 . *Роби.* Половината население на римската държава бяха роби; мнозина бяха необикновени индивиди и бързо се издигаха сред свободния пролетариат и даже сред занаятчиите. Нивото на по-голямата част от робите, обаче, беше или посредствено, или много ниско.

Превръщането в роби даже на представителите на високоразвити народи беше особеност на военните завоевания на Рим. Робът се намираше в пълна зависимост от своя господар. Ранната християнска църква се състоеше основно от представители на по-низшите класи и от тези роби.

Най-добрите от робите често получаваха заплата за своя труд и, натрупвайки пари, можеха да откупят свободата си. Много от освободените роби заеха високо положение в

3. AMONG THE GENTILES

121:3.1 (1334.7) Although the social and economic condition of the Roman state was not of the highest order, the widespread domestic peace and prosperity was propitious for the bestowal of Michael. In the first century after Christ the society of the Mediterranean world consisted of five well-defined strata:

121:3.2 (1335.1) 1. *The aristocracy.* The upper classes with money and official power, the privileged and ruling groups.

121:3.3 (1335.2) 2. *The business groups.* The merchant princes and the bankers, the traders — the big importers and exporters — the international merchants.

121:3.4 (1335.3) 3. *The small middle class.* Although this group was indeed small, it was very influential and provided the moral backbone of the early Christian church, which encouraged these groups to continue in their various crafts and trades. Among the Jews many of the Pharisees belonged to this class of tradesmen.

121:3.5 (1335.4) 4. *The free proletariat.* This group had little or no social standing. Though proud of their freedom, they were placed at great disadvantage because they were forced to compete with slave labor. The upper classes regarded them disdainfully, allowing that they were useless except for "breeding purposes."

121:3.6 (1335.5) 5. *The slaves.* Half the population of the Roman state were slaves; many were superior individuals and quickly made their way up among the free proletariat and even among the tradesmen. The majority were either mediocre or very inferior.

121:3.7 (1335.6) Slavery, even of superior peoples, was a feature of Roman military conquest. The power of the master over his slave was unqualified. The early Christian church was largely composed of the lower classes and these slaves.

121:3.8 (1335.7) Superior slaves often received wages and by saving their earnings were able to purchase their freedom. Many such emancipated slaves rose to high positions in state, church, and

държавата, църквата и деловия свят. Именно такива възможности направиха ранната християнска църква толкова търпелива към тази видоизменена форма на робство.

В Римската империя от първи век след Христа нямаше големи социални конфликти. Най-често хората смятаха себе си за принадлежащи към тази група, в средата на която се раждаха. Талантливите и свободни индивиди винаги имаха възможност да се издигнат от низшите във висшите слоеве римско общество, но като цяло хората бяха доволни от своя обществен статут. Те нямаха класово съзнание и не виждаха в класовите различия несправедливост или зло. Християнството по никакъв начин не беше икономическо движение, което би си поставило за своя цел да облекчи страданията на угнетените класи.

Макар че жената се ползваше с по-голяма свобода в Римската империя, отколкото в Палестина, където нейните права бяха ограничени, по своята преданост към семейството и вродената си привързаност еврейките значително превъзхождаха жените от езическия свят.

the business world. And it was just such possibilities that made the early Christian church so tolerant of this modified form of slavery.

121:3.9 (1335.8) There was no widespread social problem in the Roman Empire in the first century after Christ. The major portion of the populace regarded themselves as belonging in that group into which they chanced to be born. There was always the open door through which talented and able individuals could ascend from the lower to the higher strata of Roman society, but the people were generally content with their social rank. They were not class conscious, neither did they look upon these class distinctions as being unjust or wrong. Christianity was in no sense an economic movement having for its purpose the amelioration of the miseries of the depressed classes.

121:3.10 (1335.9) Although woman enjoyed more freedom throughout the Roman Empire than in her restricted position in Palestine, the family devotion and natural affection of the Jews far transcended that of the gentile world.

4. ЕЗИЧЕСКАТА ФИЛОСОФИЯ

От морална гледна точка езичниците донякъде отстъпваха на евреите, но сърцата на най-благородните друговерци представляваха благодатна почва за природната добродетел и потенциалната човешка любов, в която можеха да прораснат семената на християнството, давайки обилна реколта от нравствена устойчивост и духовни придобивки. В това време в езическия свят господстваха четири велики философии, всяка от които в по-голяма или по-малка степен възхождаше към платонизма на гърците. Ето тези философски школи:

1 . *Епикурейска.* Тази школа на мисълта беше посветена на стремежа към щастие. Най-добрите от епикурейците не се предаваха на плътски излишества. В крайна сметка тази доктрина помогна на римляните да се освободят от една от пагубните форми на фатализма; епикурейството учеше, че хората могат да направят нещо за подобряването на своето земно положение. То успешно се бореше с невежеството и суеверията.

2 . *Стоическа.* Стоицизмът беше високоразвитата философия на висшите обществени класи. Стоиците вярваха в това, че над цялата природа господства Разумът-Съдба. Те учеха, че божествената човешка душа е божествена и че е заключена в порочно

4. GENTILE PHILOSOPHY

121:4.1 (1335.10) The gentiles were, from a moral standpoint, somewhat inferior to the Jews, but there was present in the hearts of the nobler gentiles abundant soil of natural goodness and potential human affection in which it was possible for the seed of Christianity to sprout and bring forth an abundant harvest of moral character and spiritual achievement. The gentile world was then dominated by four great philosophies, all more or less derived from the earlier Platonism of the Greeks. These schools of philosophy were:

121:4.2 (1335.11) 1. *The Epicurean.* This school of thought was dedicated to the pursuit of happiness. The better Epicureans were not given to sensual excesses. At least this doctrine helped to deliver the Romans from a more deadly form of fatalism; it taught that men could do something to improve their terrestrial status. It did effectually combat ignorant superstition.

121:4.3 (1336.1) 2. *The Stoic.* Stoicism was the superior philosophy of the better classes. The Stoics believed that a controlling Reason-Fate dominated all nature. They taught that the soul of man was divine; that it was imprisoned in the evil body of physical nature. Man's soul achieved

физическо тяло. Човешката душа според тях постига свобода, като живее в хармония с природата, с Бога; така добродетелта се оказва своя собствена награда. Стоицизмът се издигна до висок морал и оттогава неговите идеали не бяха надминати от нито една чисто човешка философска система. Макар че стоиците заявяваха, че са "Божие потомство", те не можаха да познаят Бога и вследствие на това не можаха да Го намерят. Стоицизмът си остана философия; той така и не се превърна в религия. Неговите последователи се стремяха да приведат своя разум в хармония с Всеобщия Разум, но те не можаха да видят себе си като деца на любящ Баща. Павел в значителна степен клонеше към стоицизма, когато писа: "Аз се научих да бъда доволен от това, което имам."

3. *Циници.* Макар че циниците смятаха за родоначалник на своето учение Диоген от Атина, тяхната доктрина в значителна степен се опираше на останките от ученията на Макивента Мелхиседек. Отначало цинизмът беше повече религия, отколкото философия. В крайна сметка циниците придадоха на своята религиозно-философска система демократически характер. В полетата и на пазарските площади те постоянно проповядваха своята доктрина за това, че „човек може да спаси себе си, ако пожелае това". Те проповядваха простота и добродетел и призоваваха хората безстрашно да посрещат смъртта. Тези бродещи проповедници-циници направиха много, за да подготвят огладнелите за духовна храна хора за последващата поява на християнските мисионери. Формата и стилът, към които се придържаше Павел в своите послания, напомняха народните проповеди на циниците.

4. *Скептици.* Скептицизмът твърдеше, че знанието е илюзорно, че убедеността и увереността са невъзможни. Това беше чисто негативно отношение, така и не получило широко разпространение.

Тези философии носеха полурелигиозен характер; нерядко те укрепваха духа, възпитаваха нравствеността и облагородяваха, но обикновено оставаха непонятни за простите хора. С изключение вероятно само на цинизма, това бяха философии за силните и мъдрите, а не религии на спасението за всички, включително за слабите и бедните.

liberty by living in harmony with nature, with God; thus virtue came to be its own reward. Stoicism ascended to a sublime morality, ideals never since transcended by any purely human system of philosophy. While the Stoics professed to be the "offspring of God," they failed to know him and therefore failed to find him. Stoicism remained a philosophy; it never became a religion. Its followers sought to attune their minds to the harmony of the Universal Mind, but they failed to envisage themselves as the children of a loving Father. Paul leaned heavily toward Stoicism when he wrote, "I have learned in whatsoever state I am, therewith to be content."

121:4.4 (1336.2) 3. *The Cynic.* Although the Cynics traced their philosophy to Diogenes of Athens, they derived much of their doctrine from the remnants of the teachings of Machiventa Melchizedek. Cynicism had formerly been more of a religion than a philosophy. At least the Cynics made their religio-philosophy democratic. In the fields and in the market places they continually preached their doctrine that "man could save himself if he would." They preached simplicity and virtue and urged men to meet death fearlessly. These wandering Cynic preachers did much to prepare the spiritually hungry populace for the later Christian missionaries. Their plan of popular preaching was much after the pattern, and in accordance with the style, of Paul's Epistles.

121:4.5 (1336.3) 4. *The Skeptic.* Skepticism asserted that knowledge was fallacious, and that conviction and assurance were impossible. It was a purely negative attitude and never became widespread.

121:4.6 (1336.4) These philosophies were semireligious; they were often invigorating, ethical, and ennobling but were usually above the common people. With the possible exception of Cynicism, they were philosophies for the strong and the wise, not religions of salvation for even the poor and the weak.

5. ЕЗИЧЕСКИТЕ РЕЛИГИИ

В течение на всички предшестващи векове религията беше предимно племенно

5. THE GENTILE RELIGIONS

121:5.1 (1336.5) Throughout preceding ages religion had chiefly been an affair of the tribe or nation; it

или национално дело, рядко интересуващо индивида. Боговете бяха племенни или национални, а не лични. Такива религиозни системи зле удовлетворяваха индивидуалните духовни стремежи на обикновения човек.

Във времената на Иисус на Запад съществуваха следните религии:

1 . *Езически култове.* Тези култове представляваха съчетание на елинската и латинска морфология, патриотизма и традициите.

2 . *Поклонение на императора.* Това обожествяване на човека като символ на държавата предизвикваше рязко възмущение в юдеите и ранните християни и това стана непосредствената причина за жестоките преследвания, на които биваха подлагани техните църкви от страна на римските власти.

3 . *Астрология.* Тази псевдонаука на Вавилон се превърна в религия по целия гръко-римски свят. Даже в двадесети век човекът още не се е освободил напълно от това суеверие.

4 . *Мистерийни религии.* Потокът от мистерийни култове се стовари над свят, жадуващ за духовна храна; нови и необичайни религии от Левант увличаха простите хора и им обещаваха *лично* спасение. Тези религии бързо се приемаха на вяра от низшите класи от гръко-римския свят. И те направиха много за бързото разпространение на неизмеримо по-високите християнски учения, предлагащи величествена представа за Божеството, съчетана с увлекателна теология за хората от интелектуален тип и проникновение с предложение за спасение на всички, включително невежото, но духовно гладно простолюдие от тези дни.

Мистерийните религии сложиха край на националните вярвания и доведоха до раждането на многобройни лични култове. Независимо от своята многобройност всички мистерии имаха общи черти.

1. Митическа легенда, мистерия – откъдето и произлязоха тези названия. Като правило такава мистерия беше свързана с разказа за живота и смъртта на някакъв бог и неговото завръщане към живота, което е илюстрирано от учението на митраизма, което в течение на известно време съществуваше наред с основания от Павел християнски култ и си съперничеше с него.

2. Мистериите носеха извъннационален и междурасов характер. Те се основаваха на идеите на личности и братства и пораждаха религиозни братства и многобройни секти.

had not often been a matter of concern to the individual. Gods were tribal or national, not personal. Such religious systems afforded little satisfaction for the individual spiritual longings of the average person.

121:5.2 (1336.6) In the times of Jesus the religions of the Occident included:

121:5.3 (1336.7) 1. *The pagan cults.* These were a combination of Hellenic and Latin mythology, patriotism, and tradition.

121:5.4 (1336.8) 2. *Emperor worship.* This deification of man as the symbol of the state was very seriously resented by the Jews and the early Christians and led directly to the bitter persecutions of both churches by the Roman government.

121:5.5 (1337.1) 3. *Astrology.* This pseudo science of Babylon developed into a religion throughout the Greco-Roman Empire. Even in the twentieth century man has not been fully delivered from this superstitious belief.

121:5.6 (1337.2) 4. *The mystery religions.* Upon such a spiritually hungry world a flood of mystery cults had broken, new and strange religions from the Levant, which had enamored the common people and had promised them *individual* salvation. These religions rapidly became the accepted belief of the lower classes of the Greco-Roman world. And they did much to prepare the way for the rapid spread of the vastly superior Christian teachings, which presented a majestic concept of Deity, associated with an intriguing theology for the intelligent and a profound proffer of salvation for all, including the ignorant but spiritually hungry average man of those days.

121:5.7 (1337.3) The mystery religions spelled the end of national beliefs and resulted in the birth of the numerous personal cults. The mysteries were many but were all characterized by:

121:5.8 (1337.4) 1. Some mythical legend, a mystery — whence their name. As a rule this mystery pertained to the story of some god's life and death and return to life, as illustrated by the teachings of Mithraism, which, for a time, were contemporary with, and a competitor of, Paul's rising cult of Christianity.

121:5.9 (1337.5) 2. The mysteries were nonnational and interracial. They were personal and fraternal, giving rise to religious brotherhoods and numerous sectarian societies.

3. Техните служби се съпровождаха от инициации със сложни обреди и впечатляващи със символите си поклонения. Техните тайни обичаи и ритуали бяха ужасни и отблъскващи.

121:5.10 (1337.6) 3. They were, in their services, characterized by elaborate ceremonies of initiation and impressive sacraments of worship. Their secret rites and rituals were sometimes gruesome and revolting.

4. Но какъвто и да беше характерът на тези обреди или степента на техните излишества, тези мистерии неизменно обещаваха на своите привърженици *спасение,* "освобождаване от злото, продължаване на живота след смъртта и вечен живот в блажените сфери, далеч от този свят на страдания и робство".

121:5.11 (1337.7) 4. But no matter what the nature of their ceremonies or the degree of their excesses, these mysteries invariably promised their devotees *salvation,* "deliverance from evil, survival after death, and enduring life in blissful realms beyond this world of sorrow and slavery."

Но би било заблуждение да се смесват ученията на Христос с мистериите. Популярността на мистериите говори за стремежа на човека към спасение и с това показва действителната жажда за лична религия и индивидуална праведност. Макар че мистериите не можаха адекватно да утолят тази жажда, те действително разчистиха пътя за последващата поява на Иисус, който наистина донесе в този свят хляба и водата на живота.

121:5.12 (1337.8) But do not make the mistake of confusing the teachings of Jesus with the mysteries. The popularity of the mysteries reveals man's quest for survival, thus portraying a real hunger and thirst for personal religion and individual righteousness. Although the mysteries failed adequately to satisfy this longing, they did prepare the way for the subsequent appearance of Jesus, who truly brought to this world the bread of life and the water thereof.

В своя стремеж да използва широко разпространената привързаност към по-добрите типове мистерийни религии Павел малко видоизмени ученията на Иисус, за да могат те да станат по-приемливи за широките слоеве потенциални новообърнати. Но даже предложеният от Павел компромисен вариант на ученията на Иисус (християнството) превъзхождаше най-добрите от мистериите. Причините за това са няколко.

121:5.13 (1337.9) Paul, in an effort to utilize the widespread adherence to the better types of the mystery religions, made certain adaptations of the teachings of Jesus so as to render them more acceptable to a larger number of prospective converts. But even Paul's compromise of Jesus' teachings (Christianity) was superior to the best in the mysteries in that:

1. Павел учеше на нравствено изкупление, на етническо спасение. Християнството посочи нов живот и провъзгласи нов идеал. Павел се отказа от магическите ритуали и обредното магьосничество.

121:5.14 (1337.10) 1. Paul taught a moral redemption, an ethical salvation. Christianity pointed to a new life and proclaimed a new ideal. Paul forsook magic rites and ceremonial enchantments.

2. Християнството представляваше религия, стремяща се към окончателно решаване на проблемите на човека, тъй като то не само предлагаше спасение от мъките и даже от смъртта, но обеща и освобождаване от греха с последващо придобиване на праведния характер и качествата, необходими за вечен живот.

121:5.15 (1337.11) 2. Christianity presented a religion which grappled with final solutions of the human problem, for it not only offered salvation from sorrow and even from death, but it also promised deliverance from sin followed by the endowment of a righteous character of eternal survival qualities.

3. Мистериите се градяха на митове. Християнството, проповядвано от Павел, беше основано на исторически факт: посвещаването на Михаил – Божия Син, на човечеството.

121:5.16 (1338.1) 3. The mysteries were built upon myths. Christianity, as Paul preached it, was founded upon a historic fact: the bestowal of Michael, the Son of God, upon mankind.

Сред езичниците моралът не задължително биваше свързван с философията или религията. Отвъд пределите на Палестина хората рядко се замисляха за това, че свещеникът трябва да води нравствен живот. Еврейската религия, последващите

121:5.17 (1338.2) Morality among the gentiles was not necessarily related to either philosophy or religion. Outside of Palestine it not always occurred to people that a priest of religion was supposed to lead a moral life. Jewish religion and subsequently the teachings of Jesus and later the evolving

учения на Иисус и появилото се по-късно християнство на Павел бяха първите европейски религии, които положиха в своята основа и морала, и етиката, изисквайки от вярващите да отделят нужното внимание и на едното, и на другото.

Christianity of Paul were the first European religions to lay one hand upon morals and the other upon ethics, insisting that religionists pay some attention to both.

Именно в такова поколение, изпитващо преобладаващото влияние на толкова несъвършени философски системи и объркани от толкова заплетени религиозни култове, в Палестина се роди Иисус. И на същото това поколение той впоследствие даде своето Евангелие на личната религия – благата вест за това, че човекът е син Божий.

121:5.18 (1338.3) Into such a generation of men, dominated by such incomplete systems of philosophy and perplexed by such complex cults of religion, Jesus was born in Palestine. And to this same generation he subsequently gave his gospel of personal religion — sonship with God.

6. ЮДЕЙСКАТА РЕЛИГИЯ

6. THE HEBREW RELIGION

Към края на първото столетие до Христа системата на религиозна мисъл на Йерусалим претърпя известно изменение вследствие мощното влияние на културните учения на гърците и даже на гръцката философия. В резултат от продължителното противоборство на източната и западната школи на юдаизма Йерусалим и останалата част на Запада, а също и Левант като цяло приеха западноевропейския или видоизменения елинистичен възглед.

121:6.1 (1338.4) By the close of the first century before Christ the religious thought of Jerusalem had been tremendously influenced and somewhat modified by Greek cultural teachings and even by Greek philosophy. In the long contest between the views of the Eastern and Western schools of Hebrew thought, Jerusalem and the rest of the Occident and the Levant in general adopted the Western Jewish or modified Hellenistic viewpoint.

В дните на Иисус в Палестина преобладаваха три езика: простите хора говореха на един от арамейските диалекти; свещениците и равините ползваха иврит; образованите класи и по-осигурените слоеве евреи говореха основно на гръцки. Направените в Александрия ранни преводи от древноеврейските свещени писания на гръцки в значителна степен станаха причина за последващото господстващо положение на гръцкото направление в еврейската култура и теология. И скоро на същия този език предстоеше да се появи писанието на християнските учители. Възраждането на юдаизма започна от гръцките преводи на свещените книги на древните евреи. Това стана най-важният фактор, определил ориентацията на християнския култ на Павел на Запад вместо на Изток.

121:6.2 (1338.5) In the days of Jesus three languages prevailed in Palestine: The common people spoke some dialect of Aramaic; the priests and rabbis spoke Hebrew; the educated classes and the better strata of Jews in general spoke Greek. The early translation of the Hebrew scriptures into Greek at Alexandria was responsible in no small measure for the subsequent predominance of the Greek wing of Jewish culture and theology. And the writings of the Christian teachers were soon to appear in the same language. The renaissance of Judaism dates from the Greek translation of the Hebrew scriptures. This was a vital influence which later determined the drift of Paul's Christian cult toward the West instead of toward the East.

Макар че ученията на епикурейците почти не повлияха на елинизираните еврейски вярвания, огромно въздействие оказа на тях философията на Платон и доктрината за самоотречение на стоиците. Свидетелство за мащабното нахлуване на стоицизма е четвъртата Книга Макавейска; проникването както на философията на Платон, така и на доктрината на стоиците е видно от примера с Премъдростите на Соломон. Елинизираните евреи привнесоха в древноеврейските писания

121:6.3 (1338.6) Though the Hellenized Jewish beliefs were very little influenced by the teachings of the Epicureans, they were very materially affected by the philosophy of Plato and the self-abnegation doctrines of the Stoics. The great inroad of Stoicism is exemplified by the Fourth Book of the Maccabees; the penetration of both Platonic philosophy and Stoic doctrines is exhibited in the Wisdom of Solomon. The Hellenized Jews brought to the Hebrew scriptures such an allegorical interpretation that they found no difficulty

такова алегорично тълкувание, че им беше лесно да съвместят юдейската теология с почитаната от тях философия на Аристотел. Но всичко това доведе до катастрофална бъркотия, докато с тези проблеми не се захвана Филон Александрийски, пристъпил към съгласуване и систематизация на гръцката философия и юдейска теология и към свеждането им до компактна и напълно логична система от религиозна вяра и практика. Именно това последно учение, основано върху обединяването на гръцката философия и юдейска теология, стана господстващо в Палестина в периода на живот и служене на Иисус и именно него използва Павел като фундамент, на който той построи по-прогресивния и просвещаващ култ на християнството.

in conforming Hebrew theology with their revered Aristotelian philosophy. But this all led to disastrous confusion until these problems were taken in hand by Philo of Alexandria, who proceeded to harmonize and systemize Greek philosophy and Hebrew theology into a compact and fairly consistent system of religious belief and practice. And it was this later teaching of combined Greek philosophy and Hebrew theology that prevailed in Palestine when Jesus lived and taught, and which Paul utilized as the foundation on which to build his more advanced and enlightening cult of Christianity.

Филон беше велик учител. От времената на Мойсей не се беше появявал човек, който да окаже толкова дълбоко влияние върху етическата и религиозна мисъл на западния свят. Човешкият род даде седем изтъкнати учители, усвоили всички най-добри елементи в съвременните етически и религиозни системи: Сифард, Мойсей, Заратустра, Лао Цзъ, Буда, Филон и Павел.

121:6.4 (1338.7) Philo was a great teacher; not since Moses had there lived a man who exerted such a profound influence on the ethical and religious thought of the Occidental world. In the matter of the combination of the better elements in contemporaneous systems of ethical and religious teachings, there have been seven outstanding human teachers: Sethard, Moses, Zoroaster, Lao-tse, Buddha, Philo, and Paul.

Павел осъзна и благоразумно изключи от своята основна предхристиянска теология много, макар и не всички, противоречия на Филон – следствие на неговите опити да обедини мистичната философия на гърците и доктрината на римските стоици със законопослушната теология на юдеите. Филон продължи пътя на Павел, позволявайки му по-пълно да възстанови концепцията за Райската Троица, която отдавна вече съществуваше в юдейската теология. Само по един въпрос Павел не можеше да се сравнява с Филон или да надмине ученията на този богат и образован александрийски евреин – и този въпрос беше доктрината на изкуплението; Филон призоваваше да се откажат от ученията за прошката, придобивана само чрез проливане на кръв. Възможно е той също по-ясно, отколкото Павел, да осъзнаваше реалността и духовното присъствие на Настройчиците на Съзнанието. Но по своя произход теорията на Павел за първородния грях – доктрината за наследствения грях и вроденото зло и избавлението от него, беше частично митраистична и имаше малко общо с юдейската теология, философията на Филон или ученията на Иисус. Някои аспекти на ученията на Павел, засягащи първородния грях и изкуплението, отразяваха неговите собствени идеи.

121:6.5 (1339.1) Many, but not all, of Philo's inconsistencies resulting from an effort to combine Greek mystical philosophy and Roman Stoic doctrines with the legalistic theology of the Hebrews, Paul recognized and wisely eliminated from his pre-Christian basic theology. Philo led the way for Paul more fully to restore the concept of the Paradise Trinity, which had long been dormant in Jewish theology. In only one matter did Paul fail to keep pace with Philo or to transcend the teachings of this wealthy and educated Jew of Alexandria, and that was the doctrine of the atonement; Philo taught deliverance from the doctrine of forgiveness only by the shedding of blood. He also possibly glimpsed the reality and presence of the Thought Adjusters more clearly than did Paul. But Paul's theory of original sin, the doctrines of hereditary guilt and innate evil and redemption therefrom, was partially Mithraic in origin, having little in common with Hebrew theology, Philo's philosophy, or Jesus' teachings. Some phases of Paul's teachings regarding original sin and the atonement were original with himself.

Евангелието от Йоан – последното от повествуванията за земния живот на Иисус, беше адресирано към народите на Запада и

121:6.6 (1339.2) The Gospel of John, the last of the narratives of Jesus' earth life, was addressed to the Western peoples and presents its story much

излаганите в него събития в много отношения са основани на възгледите на късните александрийски християни, които също така бяха ученици на Филон.

Приблизително по времето, когато живееше Христос, в Александрия стана странна промяна в отношението към евреите и тази бивша крепост на еврейството породи яростна вълна от преследвания, обхванала даже Рим, откъдето бяха изгонени много хиляди. Но кампанията на клеветата беше краткотрайна и много скоро римските власти изцяло възстановиха орязаните свободи на евреите по цялата империя.

Където и да бягаха евреите от преследванията, където и да ги водеше търговията, в целия необятен свят централно място в сърцето на всеки евреин заемаше светият храм в Йерусалим. Юдейската теология се съхрани именно в йерусалимския вариант на тълкуването и изпълняването на обредите независимо от това, че няколко пъти я спасяваха от забвение своенравните вмешателства на някои вавилонски учители.

До два и половина милиона от еврейската диаспора пристигаха обикновено в Йерусалим на свои национални религиозни празненства. И независимо от теологичните или философски различия, съществуващи между източните (вавилонски) и западните (елински) евреи, всички те бяха единодушни в своето отношение към Йерусалим като център на тяхната религия и в постоянното очакване на идването на Месията.

in the light of the viewpoint of the later Alexandrian Christians, who were also disciples of the teachings of Philo.

121:6.7 (1339.3) At about the time of Christ a strange reversion of feeling toward the Jews occurred in Alexandria, and from this former Jewish stronghold there went forth a virulent wave of persecution, extending even to Rome, from which many thousands were banished. But such a campaign of misrepresentation was short-lived; very soon the imperial government fully restored the curtailed liberties of the Jews throughout the empire.

121:6.8 (1339.4) Throughout the whole wide world, no matter where the Jews found themselves dispersed by commerce or oppression, all with one accord kept their hearts centered on the holy temple at Jerusalem. Jewish theology did survive as it was interpreted and practiced at Jerusalem, notwithstanding that it was several times saved from oblivion by the timely intervention of certain Babylonian teachers.

121:6.9 (1339.5) As many as two and one-half million of these dispersed Jews used to come to Jerusalem for the celebration of their national religious festivals. And no matter what the theologic or philosophic differences of the Eastern (Babylonian) and the Western (Hellenic) Jews, they were all agreed on Jerusalem as the center of their worship and in ever looking forward to the coming of the Messiah.

7. ЮДЕИТЕ И ЕЗИЧНИЦИТЕ

Към времето на Иисус сред евреите се установи твърдата представа за своя произход, история и предназначение. Отделяйки се от езическия свят с устойчивата стена на изолацията, те се отнасяха с дълбоко презрение към всичко нееврейско. Покланяха се на буквата на закона и се предаваха на самодоволство, основано на лъжливата гордост от своя произход. Те формираха предубедени представи за обещания Месия и голямата част от тези очаквания беше свързана с един Месия, който беше част от тяхната национална и расова история. За евреите от тези дни юдейската теология имаше неизменен и завинаги решен характер.

Ученията и поведението на Иисус, призоваващ към търпимост и доброта, противоречаха на традиционното отношение на евреите към другите народи, които те смятаха за варвари. Отношението, което евреите отдавна изпитваха към обкръжаващия

7. JEWS AND GENTILES

121:7.1 (1339.6) By the times of Jesus the Jews had arrived at a settled concept of their origin, history, and destiny. They had built up a rigid wall of separation between themselves and the gentile world; they looked upon all gentile ways with utter contempt. They worshiped the letter of the law and indulged a form of self-righteousness based upon the false pride of descent. They had formed preconceived notions regarding the promised Messiah, and most of these expectations envisaged a Messiah who would come as a part of their national and racial history. To the Hebrews of those days Jewish theology was irrevocably settled, forever fixed.

121:7.2 (1339.7) The teachings and practices of Jesus regarding tolerance and kindness ran counter to the long-standing attitude of the Jews toward other peoples whom they considered heathen. For generations the Jews had nourished an attitude toward the outside world which made it impossible

свят, направи за тях невъзможно да приемат учението на Иисус за духовното братство на хората. Те не желаеха да делят своя Яхве на равни начала с друговерците и не искаха да приемат като Божий Син този, който проповядваше толкова нови и странни доктрини.

Книжниците, фарисеите и духовенството държаха евреите в ужасната кабала на обредността и законничеството – кабала много по-реална, отколкото политическата власт в Рим. Евреите от времената на Иисус не само биваха удържани в подчинение на *закона;* те бяха също така свързани и с поробващите изисквания на *обичаите,* обхванали всяка сфера на личния и обществен живот. Детайлните предписания по отношение на поведението преследваха и държаха в своя власт всеки благоверен евреин и затова не е чудно, че те веднага отхвърлиха своя съплеменник, който си позволи да пренебрегне техните свети традиции и който се осмели да се надсмива над техните отдавна почитани правила за обществено поведение. Те едва ли биха могли благосклонно да се отнесат към ученията на човека, непоколебал се да застане против догмите, които по тяхно убеждение бяха предписани от самия Баща Авраам. Мойсей им беше дал техния закон и те не желаеха да правят никакви отстъпки.

Към първи век след Христа устните тълкувания на закона от признатите учители – книжниците, станаха по-голям авторитет, отколкото самият писан закон. И всичко това помогна на някои религиозни вождове на евреите да настроят хората против приемането на новото Евангелие.

Тези обстоятелства попречиха на евреите да изпълнят своето божествено предназначение – да станат посланици на новото Евангелие за. религиозна независимост и духовна свобода. Те не можаха да счупят оковите на традициите. Йеремия говореше за "закона, който трябва да бъде записан в сърцата на хората". Йезекиил писа за "новия дух, който ще живее в душата на човека", а Псалмопевецът се молеше за това, Бог да "вложи в сърцето чистота и да направи отново един прав дух". Но когато еврейската религия на благите дела и робското послушание пред закона доведе до застой по силата на присъщата на традиционализма бездейност, развитието на религиозната мисъл се премести на Запад – към народите на Европа.

И затова друг народ беше призован да носи мир в прогресивната теология на света – система учения, включваща гръцката философия, римския закон, древноеврейския морал и евангелието на личностната святост и

for them to accept the Master's teachings about the spiritual brotherhood of man. They were unwilling to share Yahweh on equal terms with the gentiles and were likewise unwilling to accept as the Son of God one who taught such new and strange doctrines.

121:7.3 (1340.1) The scribes, the Pharisees, and the priesthood held the Jews in a terrible bondage of ritualism and legalism, a bondage far more real than that of the Roman political rule. The Jews of Jesus' time were not only held in subjugation to the *law* but were equally bound by the slavish demands of the *traditions,* which involved and invaded every domain of personal and social life. These minute regulations of conduct pursued and dominated every loyal Jew, and it is not strange that they promptly rejected one of their number who presumed to ignore their sacred traditions, and who dared to flout their long-honored regulations of social conduct. They could hardly regard with favor the teachings of one who did not hesitate to clash with dogmas which they regarded as having been ordained by Father Abraham himself. Moses had given them their law and they would not compromise.

121:7.4 (1340.2) By the time of the first century after Christ the spoken interpretation of the law by the recognized teachers, the scribes, had become a higher authority than the written law itself. And all this made it easier for certain religious leaders of the Jews to array the people against the acceptance of a new gospel.

121:7.5 (1340.3) These circumstances rendered it impossible for the Jews to fulfill their divine destiny as messengers of the new gospel of religious freedom and spiritual liberty. They could not break the fetters of tradition. Jeremiah had told of the "law to be written in men's hearts," Ezekiel had spoken of a "new spirit to live in man's soul," and the Psalmist had prayed that God would "create a clean heart within and renew a right spirit." But when the Jewish religion of good works and slavery to law fell victim to the stagnation of traditionalistic inertia, the motion of religious evolution passed westward to the European peoples.

121:7.6 (1340.4) And so a different people were called upon to carry an advancing theology to the world, a system of teaching embodying the philosophy of the Greeks, the law of the Romans, the morality of the Hebrews, and the gospel of personality

духовната свобода, формулирани от Павел и основани на ученията на Иисус.

Родилното петно на юдаизма в християнския култ на Павел беше моралът. Евреите гледаха на историята като на провидение на Бога – като на действие на Яхве. Гърците дадоха на новото учение по-ясна представа за вечния живот. Във философски и теологичен аспект върху доктрината на Павел оказаха влияние не само ученията на Иисус, но също така и трудовете на Платон и Филон. В областта на етиката вдъхновител на Павел беше не само Христос, но и стоиците.

Евангелието на Иисус – в този вид, в който то влезе в култа на антиохийското християнство на Павел, се смеси със следните учения:

1. С философските разсъждения на гръцките прозелити на юдаизма, включващи някои от техните представи за вечен живот.

2. С привлекателните учения на основните мистерийни култове, особено с доктрините на митраизма за избавлението, изкуплението и спасението за сметка на жертвата, принесена на един от Боговете.

3. Със суровия морал на традиционната еврейска религия.

Населението на средиземноморската Римска империя, Партянското царство, а също така и всички съседни народи, съществуващи във времената на Иисус, притежаваха примитивни представи за географията на света, астрономията, здравето и болестите; естествено, тях ги изумяваха нечуваните и поразителни изявления на дърводелеца от Назарет. Идеите за обладаност от духове, добри и зли, се разпространяваха не само сред хората – мнозина виждаха вселили се духове във всеки камък или дърво. Това беше век на вълшебства и всички вярваха в разпространените като нещо обичайно чудеса.

sanctity and spiritual liberty formulated by Paul and based on the teachings of Jesus.

121:7.7 (1340.5) Paul's cult of Christianity exhibited its morality as a Jewish birthmark. The Jews viewed history as the providence of God — Yahweh at work. The Greeks brought to the new teaching clearer concepts of the eternal life. Paul's doctrines were influenced in theology and philosophy not only by Jesus' teachings but also by Plato and Philo. In ethics he was inspired not only by Christ but also by the Stoics.

121:7.8 (1340.6) The gospel of Jesus, as it was embodied in Paul's cult of Antioch Christianity, became blended with the following teachings:

121:7.9 (1340.7) 1. The philosophic reasoning of the Greek proselytes to Judaism, including some of their concepts of the eternal life.

121:7.10 (1340.8) 2. The appealing teachings of the prevailing mystery cults, especially the Mithraic doctrines of redemption, atonement, and salvation by the sacrifice made by some god.

121:7.11 (1340.9) 3. The sturdy morality of the established Jewish religion.

121:7.12 (1341.1) The Mediterranean Roman Empire, the Parthian kingdom, and the adjacent peoples of Jesus' time all held crude and primitive ideas regarding the geography of the world, astronomy, health, and disease; and naturally they were amazed by the new and startling pronouncements of the carpenter of Nazareth. The ideas of spirit possession, good and bad, applied not merely to human beings, but every rock and tree was viewed by many as being spirit possessed. This was an enchanted age, and everybody believed in miracles as commonplace occurrences.

8. ПРЕДШЕСТВАЩИТЕ ПИСМЕНИ СВИДЕТЕЛСТВА

Дотолкова, доколкото позволяваха условията на нашия мандат, ние се стремяхме към използването и в известна степен към съгласуването на съществуващите писмени източници, отнасящи се до живота на Иисус на Урантия. Макар че имахме достъп до изгубените свидетелства на апостол Андрей и извлякохме полза от сътрудничеството си с множество небесни същества, намиращи се на Земята в течение на посвещението на Михаил

8. PREVIOUS WRITTEN RECORDS

121:8.1 (1341.2) As far as possible, consistent with our mandate, we have endeavored to utilize and to some extent co-ordinate the existing records having to do with the life of Jesus on Urantia. Although we have enjoyed access to the lost record of the Apostle Andrew and have benefited from the collaboration of a vast host of celestial beings who were on earth during the times of Michael's bestowal (notably his now Personalized Adjuster), it has been our purpose also to make

(особено с неговия сега вече Личностен Настройчик), нашата цел беше да използваме и така наречените Евангелия на Матей, Марк, Лука и Йоан.

use of the so-called Gospels of Matthew, Mark, Luke, and John.

Тези новозаветни източници се появиха при следните обстоятелства.

121:8.2 (1341.3) These New Testament records had their origin in the following circumstances:

1 . *Евангелието от Марк.* Йоан Марк написа първия (ако не смятаме записите на Андрей), най-кратък и най-прост разказ за живота на Иисус. Той показа Учителя в неговото служене като човек сред хората. Макар че юношата Марк беше бил на много от описаните от него места, в действителност неговият разказ е Евангелието според Симон Петър. Отначало той се сближи със Симон Петър, а по-късно – с Павел. Марк написа своя разказ под влиянието на Петър и в отговор на настоятелната молба на църквата в Рим. Знаейки с какво постоянство Учителят отказваше да записва своите учения по време на пребиваването си на Земята в плът, Марк, подобно на останалите апостоли и други най-близки ученици, се съмняваше следва ли да ги излага в писмен вид. Но Петър чувстваше, че римската църква се нуждае от такъв писмен източник и Марк се съгласи да се заеме с неговата подготовка. Той направи много записи до гибелта на Петър през 67 г. от н.е. и скоро след неговата смърт, съгласно одобрения от Петър план и очакванията на църквата в Рим, пристъпи към своето съчинение. Евангелието беше завършено към края на 68 година от н.е. Марк пишеше, опирайки се само на своята собствена памет и на спомените на Петър. Оттогава свидетелството претърпя съществени изменения: много пасажи бяха извадени, а в края беше добавен по-късен материал, заменил последната една пета част от първоначалното Евангелие, която изчезна още преди да бъдат направени копия от оригинала. Разказът на Марк, в съвкупност със записите на Андрей и Матей, послужи като писмена основа за всички последващи Евангелия, стремящи се да опишат живота и ученията на Иисус.

121:8.3 (1341.4) 1. *The Gospel by Mark.* John Mark wrote the earliest (excepting the notes of Andrew), briefest, and most simple record of Jesus' life. He presented the Master as a minister, as man among men. Although Mark was a lad lingering about many of the scenes which he depicts, his record is in reality the Gospel according to Simon Peter. He was early associated with Peter; later with Paul. Mark wrote this record at the instigation of Peter and on the earnest petition of the church at Rome. Knowing how consistently the Master refused to write out his teachings when on earth and in the flesh, Mark, like the apostles and other leading disciples, was hesitant to put them in writing. But Peter felt the church at Rome required the assistance of such a written narrative, and Mark consented to undertake its preparation. He made many notes before Peter died in A.D. 67, and in accordance with the outline approved by Peter and for the church at Rome, he began his writing soon after Peter's death. The Gospel was completed near the end of A.D. 68. Mark wrote entirely from his own memory and Peter's memory. The record has since been considerably changed, numerous passages having been taken out and some later matter added at the end to replace the latter one fifth of the original Gospel, which was lost from the first manuscript before it was ever copied. This record by Mark, in conjunction with Andrew's and Matthew's notes, was the written basis of all subsequent Gospel narratives which sought to portray the life and teachings of Jesus.

2 . *Евангелието от Матей.* Така нареченото Евангелие от Матей представлява разказ за живота на Учителя, написан за назидание на християните-евреи. Авторът на това свидетелство постоянно се стреми да покаже, че много от извършеното от Иисус в неговия живот е било направено, за да "се сбъдне казаното от устата на пророка". Евангелието от Матей изобразява Иисус като син на Давид, който се отнася с огромно почитание към законите и пророците.

121:8.4 (1341.5) 2. *The Gospel of Matthew.* The so-called Gospel according to Matthew is the record of the Master's life which was written for the edification of Jewish Christians. The author of this record constantly seeks to show in Jesus' life that much which he did was that "it might be fulfilled which was spoken by the prophet." Matthew's Gospel portrays Jesus as a son of David, picturing him as showing great respect for the law and the prophets.

Апостол Матей не е автор на това Евангелие. То беше написано от Исадор – един от неговите ученици, който в работата си

121:8.5 (1341.6) The Apostle Matthew did not write this Gospel. It was written by Isador, one of his disciples, who had as a help in his work not only

се опираше не само на личните спомени на Матей за тези събития, но и на изреченията на Иисус, записани от Матей веднага след разпятието. Записите на Матей бяха направени на арамейски; Исадор пишеше на гръцки. Авторството на Евангелието беше приписано на Матей не с цел заблуда. В онези дни беше прието по такъв начин учениците да отдават дан на своите учители.

В 40-та година от н.е., преди Матей да напусне Йерусалим, за да пристъпи към проповядване на Евангелието, неговото първоначално повествувание беше преработено и към него беше добавен нов материал. Това бяха лични записи, последният екземпляр от които беше унищожен при пожар в един от сирийските манастири през 416 година от н.е.

Исадор избяга от Йерусалим през 70 година от н.е., след като градът беше обсаден от армиите на Тит, вземайки със себе си в Пела екземпляр от записите на Матей. През 71 година, живеейки в Пела, Исадор написа Евангелието от Матей. В негово разпореждане се намираха също така и първите четири пети от повествуването, написано от Марк.

3. *Евангелието от Лука.* Лука – лекар от Антиохия Писидийска, беше друговерец, обърнат в християнството от Павел, и написаният от него разказ за живота на Учителя се отличава от другите. Присъединявайки се към Павел през 47 година от н.е., той започна да се запознава с живота и ученията на Иисус. В своето повествувание Лука съхрани много факти, почерпени от Павел и от други, запазвайки "благодатта на Господа Иисуса Христа". Лука рисува Учителя като "приятеля на митари и грешници". Неговите многобройни записи бяха изложени от него под формата на Евангелие едва след смъртта на Павел. Евангелието от Лука беше написано през 82 година в Ахая. Той се канеше да напише три книги за историята на Христа и християнството, но почина през 90 г. от н.е., не успявайки да завърши втората от тях – "Деяния на апостолите".

Първоначално като материал за съставяне на своето Евангелие Лука използва историята на живота на Иисус, разказана му от Павел. Затова Евангелието от Лука е в известен смисъл Евангелието според Павел. Но Лука имаше и други източници на информация. Той не само разпита десетки свидетели на включените в неговото повествувание многобройни епизоди от живота на Иисус, но имаше на свое разположение и екземпляр от Евангелието от Марк (тоест неговите първи четири пети), повествуването на Исадор и кратко свидетелство, записано

Matthew's personal remembrance of these events but also a certain record which the latter had made of the sayings of Jesus directly after the crucifixion. This record by Matthew was written in Aramaic; Isador wrote in Greek. There was no intent to deceive in accrediting the production to Matthew. It was the custom in those days for pupils thus to honor their teachers.

121:8.6 (1342.1) Matthew's original record was edited and added to in A.D. 40 just before he left Jerusalem to engage in evangelistic preaching. It was a private record, the last copy having been destroyed in the burning of a Syrian monastery in A.D. 416.

121:8.7 (1342.2) Isador escaped from Jerusalem in A.D. 70 after the investment of the city by the armies of Titus, taking with him to Pella a copy of Matthew's notes. In the year 71, while living at Pella, Isador wrote the Gospel according to Matthew. He also had with him the first four fifths of Mark's narrative.

121:8.8 (1342.3) 3. *The Gospel by Luke.* Luke, the physician of Antioch in Pisidia, was a gentile convert of Paul, and he wrote quite a different story of the Master's life. He began to follow Paul and learn of the life and teachings of Jesus in A.D. 47. Luke preserves much of the "grace of the Lord Jesus Christ" in his record as he gathered up these facts from Paul and others. Luke presents the Master as "the friend of publicans and sinners." He did not formulate his many notes into the Gospel until after Paul's death. Luke wrote in the year 82 in Achaia. He planned three books dealing with the history of Christ and Christianity but died in A.D. 90 just before he finished the second of these works, the "Acts of the Apostles."

121:8.9 (1342.4) As material for the compilation of his Gospel, Luke first depended upon the story of Jesus' life as Paul had related it to him. Luke's Gospel is, therefore, in some ways the Gospel according to Paul. But Luke had other sources of information. He not only interviewed scores of eyewitnesses to the numerous episodes of Jesus' life which he records, but he also had with him a copy of Mark's Gospel, that is, the first four fifths, Isador's narrative, and a brief record made in the year A.D. 78 at Antioch by a believer named Cedes. Luke also had a mutilated and much-edited copy of some notes purported to have been

през 78 година от н.е. в Антиохия от един вярващ на име Седес. Лука имаше също така и един изопачен и многократно редактиран екземпляр записи, авторството на които се приписваше на апостол Андрей.

4. *Евангелието от Йоан.* Евангелието от Йоан разказва много за служенето на Иисус в Юдея и околностите на Йерусалим, за което не се говори в другите свидетелства. Това е така наричаното Евангелие според Йоан, син на Зеведей, и макар че Йоан не беше негов автор, той беше негов вдъхновител. Първият вариант на Евангелието няколко пъти беше поправян с цел да се създаде впечатление, че то е написано от самия Йоан. Когато се пишеше това повествувание, на разположение на Йоан бяха останалите Евангелия и той виждаше, че много е пропуснато; съответно, през 101 година от н.е., той вдъхнови своя другар Натан – гръцки евреин от Кесария, да състави Евангелие. Йоан възстановяваше събитията по памет, а също така правеше справки и с трите вече съществуващи по това време разкази. Самият той не си водеше никакви записки. Така нареченото "Първо послание на Йоан" беше написано от самия Йоан като съпроводително писмо към работата, която Натан изпълни под неговото ръководство.

Всички тези автори искрено изобразяваха Иисус такъв, какъвто го виждаха, помнеха или познаваха по разказите на другите. Необходимо е също така да се отчита и въздействието, което последващото приемане от тях на християнската теология на Павел оказа върху представите им за тези отдавнашни събития. При цялото си несъвършенство тези свидетелства се оказаха достатъчни за това, за период от почти две хиляди години да се измени историческото развитие на Урантия.

[*Забележка:* Изпълнявайки получената задача по новому да изложа ученията и делата на Иисус от Назарет, аз свободно използвах всички източници, включително писмени свидетелства и планетарна информация. Ръководеше ме стремежът да подготвя разказ, способен да просвети не само днешното поколение хора, но да донесе полза и на всички бъдещи поколения. От огромните запаси от намиращата се на мое разположение информация аз избирах тази, която най-добре съответстваше на осъществяването на този замисъл. Доколкото това беше възможно, черпех своята информация само от хора. Само в случаите, когато такива източници се оказваха недостатъчни, аз прибягвах към свръхчовешки свидетелства. Ако идеите и представите, въплътени в живота на Иисус, се изразяваха от човешкия разум в приемлива

made by the Apostle Andrew.

121:8.10 (1342.5) 4. *The Gospel of John.* The Gospel according to John relates much of Jesus' work in Judea and around Jerusalem which is not contained in the other records. This is the so-called Gospel according to John the son of Zebedee, and though John did not write it, he did inspire it. Since its first writing it has several times been edited to make it appear to have been written by John himself. When this record was made, John had the other Gospels, and he saw that much had been omitted; accordingly, in the year A.D. 101 he encouraged his associate, Nathan, a Greek Jew from Caesarea, to begin the writing. John supplied his material from memory and by reference to the three records already in existence. He had no written records of his own. The Epistle known as "First John" was written by John himself as a covering letter for the work which Nathan executed under his direction.

121:8.11 (1342.6) All these writers presented honest pictures of Jesus as they saw, remembered, or had learned of him, and as their concepts of these distant events were affected by their subsequent espousal of Paul's theology of Christianity. And these records, imperfect as they are, have been sufficient to change the course of the history of Urantia for almost two thousand years.

121:8.12 (1343.1) [*Acknowledgment:* In carrying out my commission to restate the teachings and retell the doings of Jesus of Nazareth, I have drawn freely upon all sources of record and planetary information. My ruling motive has been to prepare a record which will not only be enlightening to the generation of men now living, but which may also be helpful to all future generations. From the vast store of information made available to me, I have chosen that which is best suited to the accomplishment of this purpose. As far as possible I have derived my information from purely human sources. Only when such sources failed, have I resorted to those records which are superhuman. When ideas and concepts of Jesus' life and teachings have been acceptably expressed by a human mind, I invariably gave preference to such apparently human thought patterns. Although I have sought to adjust the

форма, неизменно отдавах предпочитание на такъв типично човешки начин на мислене. Макар че се стремях да коригирам словесния израз за по-доброто му съответствие на нашите представи за действителния смисъл и истинското значение на живота и ученията на Христос, във всички свои повествувания, доколкото това беше възможно, аз се придържах към неподправените човешки представи и начин на мислене. Прекрасно разбирам, че тези представи, които бяха възникнали в човешкия разум, ще бъдат по-приемливи и полезни за всички останали хора. В тези случаи, когато не ми се отдаваше да намеря необходимите представи в писмени свидетелства или изрази на хора, аз прибягвах към източниците на памет в съществата от моята собствена категория – междинните създания. А когато и този вторичен източник на информация се оказваше неадекватен, без колебание се обръщах към свръхпланетарни източници.

Освен спомените, съдържащи се в повествуванията на апостол Андрей, събраните от мен записи, въз основа на които аз подготвих този разказ за живота и ученията на Иисус, съдържат скъпоценни мисли и висши представи за ученията на Иисус, събрани от повече от две хиляди души, живели на Земята в периода между Иисус и съставянето на тези откровения – по-точно, нови изложения. Разрешението, позволяващо да се прибягва към откровение, беше използвано само тогава, когато в човешките източници и човешките представи отсъстваше адекватна идея. В съответствие с полученото поръчение имах правото да използвам извънчовешки източници на информация или изрази само в тези случаи, когато можех да потвърдя, че всички мои опити да намеря търсения концептуален израз сред чисто човешките източници са били напразни.

В сътрудничество със своите единадесет другари – междинни създания, и под ръководството на Мелхиседек, отговорен за съставянето на настоящите документи, аз изложих настоящото повествуване в съответствие с моята собствена представа за ефективността на подреждането и съгласно избраната от мен форма за непосредствено изразяване. При все това повечето идеи и даже някои от използваните от мен сполучливи изрази се родиха в съзнанието на хора от много раси, живеещи на Земята и принадлежащи на сменилите се оттогава поколения, чак до тези хора, които живеят сега – по времето на подготовката на даденото повествуване. В много отношения аз не толкова сам излагах събитията, колкото влизах в ролята на съставител и редактор. Без

verbal expression the better to conform to our concept of the real meaning and the true import of the Master's life and teachings, as far as possible, I have adhered to the actual human concept and thought pattern in all my narratives. I well know that those concepts which have had origin in the human mind will prove more acceptable and helpful to all other human minds. When unable to find the necessary concepts in the human records or in human expressions, I have next resorted to the memory resources of my own order of earth creatures, the midwayers. And when that secondary source of information proved inadequate, I have unhesitatingly resorted to the superplanetary sources of information.

121:8.13 (1343.2) The memoranda which I have collected, and from which I have prepared this narrative of the life and teachings of Jesus — aside from the memory of the record of the Apostle Andrew — embrace thought gems and superior concepts of Jesus' teachings assembled from more than two thousand human beings who have lived on earth from the days of Jesus down to the time of the inditing of these revelations, more correctly restatements. The revelatory permission has been utilized only when the human record and human concepts failed to supply an adequate thought pattern. My revelatory commission forbade me to resort to extrahuman sources of either information or expression until such a time as I could testify that I had failed in my efforts to find the required conceptual expression in purely human sources.

121:8.14 (1343.3) While I, with the collaboration of my eleven associate fellow midwayers and under the supervision of the Melchizedek of record, have portrayed this narrative in accordance with my concept of its effective arrangement and in response to my choice of immediate expression, nevertheless, the majority of the ideas and even some of the effective expressions which I have thus utilized had their origin in the minds of the men of many races who have lived on earth during the intervening generations, right on down to those who are still alive at the time of this undertaking. In many ways I have served more as a collector and editor than as an original narrator. I have unhesitatingly appropriated those ideas and concepts, preferably human, which would enable me to create the most effective portraiture of Jesus' life, and which would qualify me to restate

колебание използвах тези идеи и представи – за предпочитане човешки, които ми позволиха най-плодотворно да изобразя живота на Иисус и по новому да изложа неговите несравними учения в най-точни и забележителни, в най-широкия смисъл, възвишени изрази. От името на Братството на Обединените Промеждутъчни Създания на Урантия аз, с чувство на дълбока благодарност, изразявам своята признателност към всички писмени и концептуални източници, използвани от нас в следващото по-долу преработено изложение за живота на Иисус на Земята.]

his matchless teachings in the most strikingly helpful and universally uplifting phraseology. In behalf of the Brotherhood of the United Midwayers of Urantia, I most gratefully acknowledge our indebtedness to all sources of record and concept which have been hereinafter utilized in the further elaboration of our restatement of Jesus' life on earth.]

Документ 122. Раждане и младенчество на Иисус

⇦ 121 Книгата Урантия 123 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 122. РАЖДАНЕ И МЛАДЕНЧЕСТВО НА ИИСУС

Секции

Въведение
1. Йосиф и Мария
2. Гавраил се явява на Елисавета
3. Гавраил се явява на Мария
4. Сънят на Йосиф
5. Земните родители на Иисус
6. Домът в Назарет
7. Пътуването до Витлеем
8. Раждането на Иисус
9. Представянето в храма
10. Ирод действа

PAPER 122
BIRTH AND INFANCY OF JESUS

SECTIONS

Introduction
1. Joseph and Mary
2. Gabriel Appears to Elizabeth
3. Gabriel's Announcement to Mary
4. Joseph's Dream
5. Jesus' Earth Parents
6. The Home at Nazareth
7. The Trip to Bethlehem
8. The Birth of Jesus
9. The Presentation in the Temple
10. Herod Acts

Въведение

Е ДВА ли ще бъде възможно да обясним изчерпателно всички многобройни причини, които доведоха до избирането на Палестина като място на посвещение на Михаил, и в частност да отговорим на въпроса защо изборът на непосредствено обкръжение за появата на този Божий Син на Урантия падна именно върху семейството на Мария и Йосиф.

Изучавайки специалния доклад на Мелхиседек за статута на изолираните светове, Михаил, след като се посъветва с Гавраил, спря своя избор на Урантия като на планетата, на която му предстоеше да извърши своето заключително посвещение. След вземането на това решение Гавраил лично посети Урантия и на основание изучаването на човешките групи и изследванията на духовните, интелектуални, расови и географски особености на света и неговите народи стигна до извода, че евреите притежаваха тези относителни предимства,

INTRODUCTION

122:0.1 (1344.1) IT WILL hardly be possible fully to explain the many reasons which led to the selection of Palestine as the land for Michael's bestowal, and especially as to just why the family of Joseph and Mary should have been chosen as the immediate setting for the appearance of this Son of God on Urantia.

122:0.2 (1344.2) After a study of the special report on the status of segregated worlds prepared by the Melchizedeks, in counsel with Gabriel, Michael finally chose Urantia as the planet whereon to enact his final bestowal. Subsequent to this decision Gabriel made a personal visit to Urantia, and, as a result of his study of human groups and his survey of the spiritual, intellectual, racial, and geographic features of the world and its peoples, he decided that the Hebrews possessed those relative advantages which warranted their selection as the bestowal race. Upon Michael's approval of this decision, Gabriel appointed and

които позволяваха да бъдат избрани като народ за посвещение. След одобряването на това решение от Михаил Гавраил назначи и изпрати на Урантия Семейната Комисия на Дванадесетте, в състава на която влизаха висши категории вселенски личности със задача да изучат семейния живот на евреите. Завършвайки своята работа, комисията представи на Гавраил, намиращ се по това време на Урантия, доклад, където се посочваха три съпружески двойки, които по мнението на комисията бяха еднакво приемливи като посвещенчески семейства за бъдещата инкарнация на Михаил.

От тези три двойки Гавраил лично избра Йосиф и Мария и впоследствие се яви лично на Мария, съобщавайки ú благата вест за това, че е избрана като земна майка на посвещенческото дете.

dispatched to Urantia the Family Commission of Twelve — selected from among the higher orders of universe personalities — which was intrusted with the task of making an investigation of Jewish family life. When this commission ended its labors, Gabriel was present on Urantia and received the report nominating three prospective unions as being, in the opinion of the commission, equally favorable as bestowal families for Michael's projected incarnation.

122:0.3 (1344.3) From the three couples nominated, Gabriel made the personal choice of Joseph and Mary, subsequently making his personal appearance to Mary, at which time he imparted to her the glad tidings that she had been selected to become the earth mother of the bestowal child.

1. ЙОСИФ И МАРИЯ

Йосиф – земният баща на Иисус (Йешуа бен Йосиф) – беше юдеин от юдеите, макар че в него имаше много нееврейска кръв, вливала се от време на време в неговото генеалогическо дърво от прародителите му по женска линия. Корените на предците на бащата на Иисус водеха до времената на Авраам и чрез този достопочтен патриарх – към още по-древни наследствени линии, водещи към шумерите и нодитите, а чрез южните племена на древния син човек – към Андон и Фонта. Нито Давид, нито Соломон бяха преки предци на Йосиф, нито пък неговото родословие водеше пряко до Адам. Непосредствените предшественици на Йосиф бяха занаятчии – строители, дърводелци, каменоделци и ковачи. Самият Йосиф беше дърводелец, впоследствие – предприемач. Неговото семейство принадлежеше към древен и известен род благородни обикновени хора, в който от време на време се появяваха необикновени индивиди, отличили се във връзка с развитието на религията на Урантия.

Мария – земната майка на Иисус – беше потомка на древен род и сред нейните уникални предшественици бяха много от най-прославените жени в историята на урантийските раси. Макар че Мария беше обикновена жена на своето време и поколение и притежаваше напълно нормален темперамент, сред нейните предци бяха такива знаменити жени като Анон, Тамар, Рут, Вирсавия, Ансие, Клоя, Ева, Ента и Рата. Нито една еврейска жена от това време нямаше родословие, в което да влизат по-знаменити прародители или която да

1. JOSEPH AND MARY

122:1.1 (1344.4) Joseph, the human father of Jesus (Joshua ben Joseph), was a Hebrew of the Hebrews, albeit he carried many non-Jewish racial strains which had been added to his ancestral tree from time to time by the female lines of his progenitors. The ancestry of the father of Jesus went back to the days of Abraham and through this venerable patriarch to the earlier lines of inheritance leading to the Sumerians and Nodites and, through the southern tribes of the ancient blue man, to Andon and Fonta. David and Solomon were not in the direct line of Joseph's ancestry, neither did Joseph's lineage go directly back to Adam. Joseph's immediate ancestors were mechanics — builders, carpenters, masons, and smiths. Joseph himself was a carpenter and later a contractor. His family belonged to a long and illustrious line of the nobility of the common people, accentuated ever and anon by the appearance of unusual individuals who had distinguished themselves in connection with the evolution of religion on Urantia.

122:1.2 (1345.1) Mary, the earth mother of Jesus, was a descendant of a long line of unique ancestors embracing many of the most remarkable women in the racial history of Urantia. Although Mary was an average woman of her day and generation, possessing a fairly normal temperament, she reckoned among her ancestors such well-known women as Annon, Tamar, Ruth, Bathsheba, Ansie, Cloa, Eve, Enta, and Ratta. No Jewish woman of that day had a more illustrious lineage of common progenitors or one extending back to more auspicious beginnings. Mary's ancestry, like Joseph's, was characterized by the predominance

произхожда от по-благоприятни източници. Родът на Мария, както и родът на Йосиф, се отличаваше с преобладаването на силни, но обикновени индивиди, сред които периодически се появяваха много личности, внесли голям принос в развитието на цивилизацията и прогресивната еволюция на религията. От расова гледна точка Мария едва ли можеше да се нарече еврейка. По своята култура и вярвания тя беше еврейка, но по своята наследственост тя по-скоро беше смес от сирийска, хетейска, финикийска, гръцка и египетска кръв, притежавайки по-широки наследствени фактори, отколкото Йосиф.

От всички двойки, живеещи в Палестина във времената на предполагаемото посвещение на Михаил, Йосиф и Мария притежаваха най-идеалното съчетание на богато расово наследство и превъзходен набор от обикновени лични качества. Според плана на Михаил той трябваше да се появи на Земята като *обикновен* човек – такъв, когото можеха да разберат и приемат простите хора; затова като негови бъдещи посвещенчески родители Гавраил избра именно такива хора като Йосиф и Мария.

of strong but average individuals, relieved now and then by numerous outstanding personalities in the march of civilization and the progressive evolution of religion. Racially considered, it is hardly proper to regard Mary as a Jewess. In culture and belief she was a Jew, but in hereditary endowment she was more a composite of Syrian, Hittite, Phoenician, Greek, and Egyptian stocks, her racial inheritance being more general than that of Joseph.

122:1.3 (1345.2) Of all couples living in Palestine at about the time of Michael's projected bestowal, Joseph and Mary possessed the most ideal combination of widespread racial connections and superior average of personality endowments. It was the plan of Michael to appear on earth as an *average* man, that the common people might understand him and receive him; wherefore Gabriel selected just such persons as Joseph and Mary to become the bestowal parents.

2. ГАВРАИЛ СЕ ЯВЯВА НА ЕЛИСАВЕТА

Делото на живота на Иисус на Урантия в действителност беше започнато от Йоан Кръстител. Захария – бащата на Йоан, принадлежеше към еврейското духовенство, а неговата майка Елисавета се отнасяше към по-процъфтяващото разклонение на същия този крупен клан, към който принадлежеше и Мария, майката на Иисус. Макар че Захария и Елисавета бяха женени от много години, те нямаха деца.

Наближаваше краят на юни в 8 година до н.е., когато веднъж по обед, приблизително три месеца след женитбата на Йосиф и Мария, Гавраил се яви на Елисавета – така, както по-късно той застана пред Мария. Гавраил каза:

"Докато твоят мъж Захария стои пред олтара в Йерусалим и събралите се там хора се молят за идването на спасител, аз, Гавраил, дойдох да ти обявя, че скоро ще родиш син, който ще стане предвестник на този божествен учител, и ти ще наречеш своя син Йоан. Той ще израсне в преданост към Господа Бога и когато възмъжее, ще зарадва твоето сърце, тъй като ще обърне към Бога мнозина и ще провъзгласи идването на целителя на душата на твоя народ и духовния освободител на цялото човечество. Твоята роднина Мария ще стане майка на това заветно дете и аз ще се явя и на нея."

2. GABRIEL APPEARS TO ELIZABETH

122:2.1 (1345.3) Jesus' lifework on Urantia was really begun by John the Baptist. Zacharias, John's father, belonged to the Jewish priesthood, while his mother, Elizabeth, was a member of the more prosperous branch of the same large family group to which Mary the mother of Jesus also belonged. Zacharias and Elizabeth, though they had been married many years, were childless.

122:2.2 (1345.4) It was late in the month of June, 8 B.C., about three months after the marriage of Joseph and Mary, that Gabriel appeared to Elizabeth at noontide one day, just as he later made his presence known to Mary. Said Gabriel:

122:2.3 (1345.5) "While your husband, Zacharias, stands before the altar in Jerusalem, and while the assembled people pray for the coming of a deliverer, I, Gabriel, have come to announce that you will shortly bear a son who shall be the forerunner of this divine teacher, and you shall call your son John. He will grow up dedicated to the Lord your God, and when he has come to full years, he will gladden your heart because he will turn many souls to God, and he will also proclaim the coming of the soul-healer of your people and the spirit-liberator of all mankind. Your kinswoman Mary shall be the mother of this child of promise, and I will also appear to her."

Това видение изключително изплаши Елисавета. След заминаването на Гавраил тя през цялото време мислено се връщаше към този случай, дълго размишлявайки над думите на величествения посетител, но без да разказва за откровението на никого освен на своя мъж, до следващото си посещение на Мария в началото на февруари следващата година.

122:2.4 (1345.6) This vision greatly frightened Elizabeth. After Gabriel's departure she turned this experience over in her mind, long pondering the sayings of the majestic visitor, but did not speak of the revelation to anyone save her husband until her subsequent visit with Mary in early February of the following year.

При все това в течение на пет месеца Елисавета пазеше тази тайна даже от своя мъж. Узнавайки от нея за визитата на Гавраил, Захария се отнесе към чутото с голямо съмнение и дълго време въобще не вярваше в истинността на този случай, съгласявайки се неохотно да ú повярва чак по времето, когато той вече не можеше да се съмнява в нейната бременност. Бъдещото майчинство на Елисавета напълно обърка Захария, но той не се съмняваше в честността на своята жена независимо от своята преклонна възраст. Само приблизително шест седмици преди раждането на Йоан, под въздействието на поразителен сън, Захария напълно се увери в това, че Елисавета ще стане майка на сина с предначертана съдба, на когото е съдено да подготви пътя за идването на Месията.

122:2.5 (1345.7) For five months, however, Elizabeth withheld her secret even from her husband. Upon her disclosure of the story of Gabriel's visit, Zacharias was very skeptical and for weeks doubted the entire experience, only consenting halfheartedly to believe in Gabriel's visit to his wife when he could no longer question that she was expectant with child. Zacharias was very much perplexed regarding the prospective motherhood of Elizabeth, but he did not doubt the integrity of his wife, notwithstanding his own advanced age. It was not until about six weeks before John's birth that Zacharias, as the result of an impressive dream, became fully convinced that Elizabeth was to become the mother of a son of destiny, one who was to prepare the way for the coming of the Messiah.

Гавраил се яви на Мария приблизително в средата на ноември през 8 година до н.е. в момент, когато тя се занимаваше със стопанството в своя дом в Назарет. По-късно, когато Мария вече не се съмняваше в това, че ще стане майка, тя убеди Йосиф да ú разреши да отиде в град Юда, намиращ се в планините на около шест километра на запад от Йерусалим, за да посети Елисавета. Гавраил обяви на всяка от тези бъдещи майки за своето явяване на другата. Естествено, те искаха по-скоро да се видят, да сравнят преживяванията си и да обсъдят възможното бъдеще на своите синове. В течение на три седмици, оставайки на гости в своята далечна братовчедка, Елисавета направи много, за да укрепи вярата на Мария в явяването на Гавраил, благодарение на което Мария се върна в къщи по-готова за своето призвание – да роди дете, предначертано от съдбата, което скоро ú беше съдено да подари на света под формата на безпомощен младенец, обикновено и нормално дете от обитаемия свят.

122:2.6 (1346.1) Gabriel appeared to Mary about the middle of November, 8 B.C., while she was at work in her Nazareth home. Later on, after Mary knew without doubt that she was to become a mother, she persuaded Joseph to let her journey to the City of Judah, four miles west of Jerusalem, in the hills, to visit Elizabeth. Gabriel had informed each of these mothers-to-be of his appearance to the other. Naturally they were anxious to get together, compare experiences, and talk over the probable futures of their sons. Mary remained with her distant cousin for three weeks. Elizabeth did much to strengthen Mary's faith in the vision of Gabriel, so that she returned home more fully dedicated to the call to mother the child of destiny whom she was so soon to present to the world as a helpless babe, an average and normal infant of the realm.

Йоан се роди в град Юда на 25 март през 7 -ма година преди н.е. Захария и Елисавета изключително се зарадваха, осъзнавайки, че са получили син в съответствие с обещанието на Гавраил, и когато на осмия ден донесоха детето за извършване на обрязването, те, както беше повелено, го кръстиха Йоан. Племенникът на Захария вече беше заминал за Назарет, носейки със себе си посланието

122:2.7 (1346.2) John was born in the City of Judah, March 25, 7 B.C. Zacharias and Elizabeth rejoiced greatly in the realization that a son had come to them as Gabriel had promised, and when on the eighth day they presented the child for circumcision, they formally christened him John, as they had been directed aforetime. Already had a nephew of Zacharias departed for Nazareth, carrying the message of Elizabeth to Mary

на Елисавета към Мария, където тя съобщаваше, че ú се е родил син, който ще бъде наречен Йоан.

От най-ранното си детство родителите на Йоан целенасочено му внушаваха мисълта, че когато възмъжее, му предстои да стане духовен вожд и религиозен учител. И тези навеждащи на размишления думи винаги намираха отклик в сърцето на Йоан. Още като дете той можеше често да бъде видян в храма на богослуженията, които извършваше неговият баща, и значителността на това, което той виждаше, му правеше огромно впечатление.

proclaiming that a son had been born to her and that his name was to be John.

122:2.8 (1346.3) From his earliest infancy John was judiciously impressed by his parents with the idea that he was to grow up to become a spiritual leader and religious teacher. And the soil of John's heart was ever responsive to the sowing of such suggestive seeds. Even as a child he was found frequently at the temple during the seasons of his father's service, and he was tremendously impressed with the significance of all that he saw.

3. ГАВРАИЛ СЕ ЯВЯВА НА МАРИЯ

Веднъж вечерта на залез слънце, преди Йосиф да се върне в къщи, Гавраил се появи пред Мария край ниската каменна масичка и когато самообладанието ú се върна, каза: "Аз дойдох по повеля на този, който е мой Владетел и когото ти ще обичаш и възпитаваш. На теб, Мария, донесох аз благата вест, възвестявайки, че това, което е заченато в утробата ти, е предопределено от небесата и че в нужното време ти ще станеш майка на син; ще го наречеш Иисус Навин и с него ще пребъде царството небесно на Земята и сред хората. Не казвай за това на никого освен на Йосиф и Елисавета – твоята роднина, на която аз също се явих и която скоро също ще роди син; ще го нарекат Йоан и той ще подготви пътя за спасителната проповед, която твоят син ще възвести на хората с огромна мощ и дълбоко убеждение. Не се съмнявай в моите слова, Мария, защото този дом е избран като смъртна обител за детето с предначертана съдба. Моето благословение ще остане с теб, могъществото на Всевишните ще те укрепи и Господ на цялата Земя ще те защити."

В продължение на много седмици Мария тайно размишляваше над този небесен пришълец и едва когато вече не се съмняваше в своята бременност, тя реши да разкаже за тези необичайни събития на своя мъж. Макар че Йосиф напълно се доверяваше на своята жена, чувайки за това, той много се разстрои и задълго се лиши от сън. Отначало Йосиф се усъмни в явяването на Гавраил. След това, вече почти повярвал в това, че Мария действително е чула глас и е видяла облика на божествения посланик, той започна да се терзае от съмнения, размишлявайки как е възможно такова нещо. По какъв начин човешко дете можеше да бъде дете с божествена съдба? В една от няколкото седмици, преминали в размисли, на Йосиф се отдаде да примири своите противоречиви

3. GABRIEL'S ANNOUNCEMENT TO MARY

122:3.1 (1346.4) One evening about sundown, before Joseph had returned home, Gabriel appeared to Mary by the side of a low stone table and, after she had recovered her composure, said: "I come at the bidding of one who is my Master and whom you shall love and nurture. To you, Mary, I bring glad tidings when I announce that the conception within you is ordained by heaven, and that in due time you will become the mother of a son; you shall call him Joshua, and he shall inaugurate the kingdom of heaven on earth and among men. Speak not of this matter save to Joseph and to Elizabeth, your kinswoman, to whom I have also appeared, and who shall presently also bear a son, whose name shall be John, and who will prepare the way for the message of deliverance which your son shall proclaim to men with great power and deep conviction. And doubt not my word, Mary, for this home has been chosen as the mortal habitat of the child of destiny. My benediction rests upon you, the power of the Most Highs will strengthen you, and the Lord of all the earth shall overshadow you."

122:3.2 (1346.5) Mary pondered this visitation secretly in her heart for many weeks until of a certainty she knew she was with child, before she dared to disclose these unusual events to her husband. When Joseph heard all about this, although he had great confidence in Mary, he was much troubled and could not sleep for many nights. At first Joseph had doubts about the Gabriel visitation. Then when he became well-nigh persuaded that Mary had really heard the voice and beheld the form of the divine messenger, he was torn in mind as he pondered how such things could be. How could the offspring of human beings be a child of divine destiny? Never could Joseph reconcile these conflicting ideas until, after several weeks of thought, both he and Mary reached the conclusion that they had been chosen to become the parents of the Messiah, though it had hardly

мисли и когато и той, и Мария стигнаха до извода, че са избрани като родители на Месията, независимо от това, че божествената същност на очаквания освободител едва ли съответстваше на еврейската представа за него. След като стигнаха до това знаменателно решение, Мария побърза да навести Елисавета.

След завръщането си Мария отиде при своите родители Йоаким и Анна. Двамата ѝ братя и двете ѝ сестри, както и нейните родители, винаги се отнасяха с голямо съмнение към божествената мисия на Иисус, макар че в това време те, разбира се, нищо не знаеха за явяването на Гавраил. Но Мария все пак довери на своята сестра Саломия, че както тя предполага, на нейния син е съдено да стане велик учител.

Явяването на Гавраил пред Мария стана на следващия ден след зачеването на Иисус и беше единственото събитие от свръхестествен характер, свързано с целия ѝ опит от износването и раждането на заветното дете.

been the Jewish concept that the expected deliverer was to be of divine nature. Upon arriving at this momentous conclusion, Mary hastened to depart for a visit with Elizabeth.

122:3.3 (1347.1) Upon her return, Mary went to visit her parents, Joachim and Hannah. Her two brothers and two sisters, as well as her parents, were always very skeptical about the divine mission of Jesus, though, of course, at this time they knew nothing of the Gabriel visitation. But Mary did confide to her sister Salome that she thought her son was destined to become a great teacher.

122:3.4 (1347.2) Gabriel's announcement to Mary was made the day following the conception of Jesus and was the only event of supernatural occurrence connected with her entire experience of carrying and bearing the child of promise.

4. СЪНЯТ НА ЙОСИФ

Йосиф се примири с мисълта, че Мария ще стане майка на необикновено дете, едва след като му се присъни дълбоко поразил го сън. В този сън пред него се яви ослепителен небесен посланик и, между другото, каза следното: "Йосиф, аз дойдох по заповед на Този, Който властва на небесата, и съм длъжен да ти съобщя за сина, който ще роди Мария и който ще стане велика светлина в света. В него ще има живот и неговият живот ще стане светлина за човечеството. Отначало той ще дойде при своя собствен народ, но те идва ли ще го приемат, но на всички тези, които го приемат, той ще разкрие, че те са деца Божии." След този случай Йосиф по принцип не се съмняваше в разказа на Мария за явяването на Гавраил и обещанието за това, че на бъдещото дете е съдено да стане божествен посланик в този свят.

Във всички тези посещения нищо не се говореше за дома на Давид. Не бяха направени никакви намеци за това, че Иисус ще стане "спасител на евреите", или за това, че на него е съдено да стане дългоочаквания Месия. Иисус не беше този Месия, когото очакваха евреите, но той беше *спасител на света.* Неговата мисия се предназначаваше за всички раси и народи, а не за една единствена група хора.

Йосиф не принадлежеше към родословието на цар Давид. В Мария имаше

4. JOSEPH'S DREAM

122:4.1 (1347.3) Joseph did not become reconciled to the idea that Mary was to become the mother of an extraordinary child until after he had experienced a very impressive dream. In this dream a brilliant celestial messenger appeared to him and, among other things, said: "Joseph, I appear by command of Him who now reigns on high, and I am directed to instruct you concerning the son whom Mary shall bear, and who shall become a great light in the world. In him will be life, and his life shall become the light of mankind. He shall first come to his own people, but they will hardly receive him; but to as many as shall receive him to them will he reveal that they are the children of God." After this experience Joseph never again wholly doubted Mary's story of Gabriel's visit and of the promise that the unborn child was to become a divine messenger to the world.

122:4.2 (1347.4) In all these visitations nothing was said about the house of David. Nothing was ever intimated about Jesus' becoming a "deliverer of the Jews," not even that he was to be the long-expected Messiah. Jesus was not such a Messiah as the Jews had anticipated, but he was the *world's deliverer.* His mission was to all races and peoples, not to any one group.

122:4.3 (1347.5) Joseph was not of the line of King David. Mary had more of the Davidic ancestry

повече Давидова кръв, отколкото в Йосиф. И макар че Йосиф действително отиде в града на Давид Витлеем за регистрация в римската служба за преброяване на населението, това се обясняваше с факта, че шест поколения преди него прародителят на Йосиф от бащина страна, бидейки сирак, беше осиновен от някой си Цадок, пряк потомък на Давид; затова Йосиф също го причисляваха към "Давидовия дом".

По-голямата част от така наречените месиански пророчества на Стария Завет беше изтълкувана като отнасяща се за Иисус много години след неговия живот на земята. От векове юдейските пророци провъзгласяваха идването на спасител и в тълкуванията на последващите поколения започнаха да свързват тези обещания с новия еврейски управител, който ще седне на трона на Давид и с помощта на предполагаемите чудодейни методи на Мойсей ще направи от палестинските евреи могъща нация, свободна от чуждо господство. Освен това много образни изрази, повсеместно срещани в свещените книги на юдеите, бяха впоследствие необосновано използвани по отношение на жизнената мисия на Иисус. Много изказвания на Стария Завет бяха изкривени по такъв начин, че да съответстват на някой от епизодите от земния живот на Учителя. Веднъж Иисус сам публично заяви, че няма отношение към царския род на Давид. Даже думите "неомъжена жена ще роди син" се превърнаха в "девица ще роди син". Същото се отнася и за много генеалогии както на Йосиф, така и на Мария, съставени след живота на Михаил на Земята. Много от тези родословия съдържат значителна част от прародителите на Учителя, но като цяло те не са истински и на тяхната достоверност не трябва да се разчита. Ранните последователи на Иисус твърде често се поддаваха на съблазънта да покажат, че в живота на техния Господ и Учител са се сбъднали всички изказвания на древните пророци.

than Joseph. True, Joseph did go to the City of David, Bethlehem, to be registered for the Roman census, but that was because, six generations previously, Joseph's paternal ancestor of that generation, being an orphan, was adopted by one Zadoc, who was a direct descendant of David; hence was Joseph also accounted as of the "house of David."

122:4.4 (1347.6) Most of the so-called Messianic prophecies of the Old Testament were made to apply to Jesus long after his life had been lived on earth. For centuries the Hebrew prophets had proclaimed the coming of a deliverer, and these promises had been construed by successive generations as referring to a new Jewish ruler who would sit upon the throne of David and, by the reputed miraculous methods of Moses, proceed to establish the Jews in Palestine as a powerful nation, free from all foreign domination. Again, many figurative passages found throughout the Hebrew scriptures were subsequently misapplied to the life mission of Jesus. Many Old Testament sayings were so distorted as to appear to fit some episode of the Master's earth life. Jesus himself onetime publicly denied any connection with the royal house of David. Even the passage, "a maiden shall bear a son," was made to read, "a virgin shall bear a son." This was also true of the many genealogies of both Joseph and Mary which were constructed subsequent to Michael's career on earth. Many of these lineages contain much of the Master's ancestry, but on the whole they are not genuine and may not be depended upon as factual. The early followers of Jesus all too often succumbed to the temptation to make all the olden prophetic utterances appear to find fulfillment in the life of their Lord and Master.

5. ЗЕМНИТЕ РОДИТЕЛИ НА ИИСУС

Йосиф беше мек и необичайно добросъвестен човек, във всички отношения предан на религиозните обичаи и традиции на своя народ. Той малко говореше, но много мислеше. Нещастната участ на еврейския народ беше за Йосиф източник на огромна печал. В младостта си, в обкръжението на осем братя и сестри, той беше по-весел, но в първите години семеен живот (в детските години на Иисус) той периодически се потопяваше в униние. Малко преди

5. JESUS' EARTH PARENTS

122:5.1 (1348.1) Joseph was a mild-mannered man, extremely conscientious, and in every way faithful to the religious conventions and practices of his people. He talked little but thought much. The sorry plight of the Jewish people caused Joseph much sadness. As a youth, among his eight brothers and sisters, he had been more cheerful, but in the earlier years of married life (during Jesus' childhood) he was subject to periods of mild spiritual discouragement. These temperamental manifestations were greatly

преждевременната му смърт характерът на Йосиф значително се подобри благодарение на растежа на благосъстоянието на семейството, след като бившият дърводелец стана процъфтяващ предприемач.

Характерът на Мария беше пълна противоположност на характера на нейния мъж. Тя се отличаваше с весел нрав, почти никога не се опечаляваше и постоянно пребиваваше в радостно настроение. Мария свободно и често изразяваше своите емоции и за пръв път започна да тъгува едва след внезапната смърт на Йосиф. Още не беше се оправила от този удар, когато върху нея се стовариха тревогите и съмненията, предизвикани от необичайния живот на големия ѝ син, който така стремително се разгръщаше пред нейния потресен взор. Но в продължение на цялото това изключително изпитание Мария се отличаваше със самообладание, мъжество и достатъчно мъдрост в отношенията със своя необичаен и малко понятен първороден, а също така и с преживелите го братя и сестри.

Необичайната мекост на Иисус, неговата удивителна благожелателност и разбиране на човешката природа в значителна степен преминаха към него от баща му; своя дар на велик учител и огромната способност за справедливо негодуване той наследи от майка си. По емоционалните реакции спрямо окръжаващия го свят в един от периодите на своя зрял живот Иисус напомняше своя баща, ставайки замислен и съзерцателен, понякога явно потапяйки се в печал; но по-често той се устремяваше напред, както и неговата майка, изпълнен с оптимизъм и решителност. Като цяло темпераментът на Мария постепенно ставаше преобладаващ при възмъжаването на божествения Син и обръщането към най-важните дела от зрелия период на живота му. В някои свои особености Иисус съчетаваше в себе си чертите на своите родители; в други отношения в него се проявяваха чертите на единия от тях в контраст с чертите на другия.

От Йосиф Иисус получи строго възпитание в традициите на еврейската обредност и придоби необикновеното познание на свещените книги на юдеите; от Мария той наследи по-широки възгледи за религиозния живот и по-либерална представа за личната духовна свобода.

За онова време семействата на Йосиф и Мария получиха добро образование. За своето време и обществено положение Йосиф и Мария бяха образовани много над средното ниво. Той беше мислител, тя беше стратег, способен майсторски да коригира своите планове и практично да ги осъществява.

improved just before his untimely death and after the economic condition of his family had been enhanced by his advancement from the rank of carpenter to the role of a prosperous contractor.

122:5.2 (1348.2) Mary's temperament was quite opposite to that of her husband. She was usually cheerful, was very rarely downcast, and possessed an ever-sunny disposition. Mary indulged in free and frequent expression of her emotional feelings and was never observed to be sorrowful until after the sudden death of Joseph. And she had hardly recovered from this shock when she had thrust upon her the anxieties and questionings aroused by the extraordinary career of her eldest son, which was so rapidly unfolding before her astonished gaze. But throughout all this unusual experience Mary was composed, courageous, and fairly wise in her relationship with her strange and little-understood first-born son and his surviving brothers and sisters.

122:5.3 (1348.3) Jesus derived much of his unusual gentleness and marvelous sympathetic understanding of human nature from his father; he inherited his gift as a great teacher and his tremendous capacity for righteous indignation from his mother. In emotional reactions to his adult-life environment, Jesus was at one time like his father, meditative and worshipful, sometimes characterized by apparent sadness; but more often he drove forward in the manner of his mother's optimistic and determined disposition. All in all, Mary's temperament tended to dominate the career of the divine Son as he grew up and swung into the momentous strides of his adult life. In some particulars Jesus was a blending of his parents' traits; in other respects he exhibited the traits of one in contrast with those of the other.

122:5.4 (1348.4) From Joseph Jesus secured his strict training in the usages of the Jewish ceremonials and his unusual acquaintance with the Hebrew scriptures; from Mary he derived a broader viewpoint of religious life and a more liberal concept of personal spiritual freedom.

122:5.5 (1349.1) The families of both Joseph and Mary were well educated for their time. Joseph and Mary were educated far above the average for their day and station in life. He was a thinker; she was a planner, expert in adaptation and practical in immediate execution. Joseph was a black-eyed brunet; Mary, a brown-eyed well-nigh blond type.

Йосиф беше черноок брюнет, Мария беше кафявоока и светлокоса.

Ако животът на Йосиф не беше прекъснат, той със сигурност щеше твърдо да повярва в божествената мисия на своя старши син. Мария на смени вярваше и се съмняваше, изключително подложена на влиянието на позицията, която заемаха останалите деца, а също така и от приятелите и родините им. Но споменът за явяването пред нея на Гавраил веднага след зачеването на детето винаги крепеше вярата ú.

Мария беше изкусна тъкачка и притежаваше над средните способности по отношение на повечето домашни занаяти от това време; тя беше добра стопанка и превъзходна майка на семейството. Както Йосиф, така и Мария бяха нелоши учители и следяха техните деца да получат добро за своето време образование.

В младостта си Йосиф беше нает от бащата на Мария за построяване на пристройка към неговия дом и веднъж, по време на обяд, Мария подаде на Йосиф чаша вода – така започна познанството на тези двама души, на които беше съдено да станат родители на Иисус.

В съответствие с еврейските обичаи Йосиф и Мария направиха сватбата в дома на Мария в околностите на Назарет, когато Йосиф навърши двадесет и една години. С този брак завърши обичайният период на ухажването, продължило почти две години. Скоро те се преместиха в своя нов дом в Назарет, построен от Йосиф с помощта на двама от неговите братя. Домът стоеше в подножието на близкия хълм, от който се откриваше чудесна гледка над околната селска местност. В този специално подготвен дом младите и пълни с надежди родители се готвеха да посрещнат заветното дете, без да се досещат, че това знаменателно събитие, имащо значение за цялата вселена, ще стане по време, когато те ще се намират далеч от дома, в юдейския град Витлеем.

По-голямата част от семейството на Йосиф вярваше в ученията на Иисус, но малцина от членовете на семейството на Мария вярваха в него, докато той не си отиде от този свят. Йосиф беше по-склонен да се придържа към духовната представа за очаквания Месия, но Мария и нейното семейство, особено нейният баща, се придържаха към идеята за това, че Месията трябва да бъде световен спасител и политически управител. Предците на Мария бяха видни участници в движението на Макавеите, което в това време беше все още

122:5.6 (1349.2) Had Joseph lived, he undoubtedly would have become a firm believer in the divine mission of his eldest son. Mary alternated between believing and doubting, being greatly influenced by the position taken by her other children and by her friends and relatives, but always was she steadied in her final attitude by the memory of Gabriel's appearance to her immediately after the child was conceived.

122:5.7 (1349.3) Mary was an expert weaver and more than averagely skilled in most of the household arts of that day; she was a good housekeeper and a superior homemaker. Both Joseph and Mary were good teachers, and they saw to it that their children were well versed in the learning of that day.

122:5.8 (1349.4) When Joseph was a young man, he was employed by Mary's father in the work of building an addition to his house, and it was when Mary brought Joseph a cup of water, during a noontime meal, that the courtship of the pair who were destined to become the parents of Jesus really began.

122:5.9 (1349.5) Joseph and Mary were married, in accordance with Jewish custom, at Mary's home in the environs of Nazareth when Joseph was twenty-one years old. This marriage concluded a normal courtship of almost two years' duration. Shortly thereafter they moved into their new home in Nazareth, which had been built by Joseph with the assistance of two of his brothers. The house was located near the foot of the near-by elevated land which so charmingly overlooked the surrounding countryside. In this home, especially prepared, these young and expectant parents had thought to welcome the child of promise, little realizing that this momentous event of a universe was to transpire while they would be absent from home in Bethlehem of Judea.

122:5.10 (1349.6) The larger part of Joseph's family became believers in the teachings of Jesus, but very few of Mary's people ever believed in him until after he departed from this world. Joseph leaned more toward the spiritual concept of the expected Messiah, but Mary and her family, especially her father, held to the idea of the Messiah as a temporal deliverer and political ruler. Mary's ancestors had been prominently identified with the Maccabean activities of the then but recent times.

недалечно минало.

Йосиф твърдо се придържаше към източните или вавилонски възгледи за юдаизма; Мария явно клонеше към по-либерални и широки западни или елинистични тълкувания на закона и пророците.

122:5.11 (1349.7) Joseph held vigorously to the Eastern, or Babylonian, views of the Jewish religion; Mary leaned strongly toward the more liberal and broader Western, or Hellenistic, interpretation of the law and the prophets.

6. ДОМЪТ В НАЗАРЕТ

Домът на Иисус беше недалеч от хълма, извисяващ се в северната част на Назарет на известно разстояние от извора, който се намираше в източната част на града. Семейството на Иисус се засели в покрайнините на града, което впоследствие му даваше прекрасна възможност често да ходи на разходки в околностите и да се изкачва до върха на съседното възвишение – най-високия от всички хълмове на южна Галилея, ако не се смята планинската верига Тавор на изток и приблизително също толкова високият хълм Наин. Техният дом се намираше малко на юг и източно от южната издатина на този хълм и приблизително по средата между основата на това възвишение и пътя, водещ от Назарет за Кана. Освен походите до върха на хълма Иисус обичаше да ходи на разходка по една тясна пътечка около основата на хълма в североизточна посока до място, където той се съединяваше с пътя към Сефорис.

Домът на Йосиф и Мария представляваше едностайна каменна постройка с плосък покрив и пристройка за животните. Домашната мебелировка се състоеше от ниска каменна маса, глинени и каменни съдове и делви, тъкачен стан, светилник, няколко малки столчета и спални дюшеци на каменния под. В задния двор редом с пристройката за животни имаше навес, намиращ се над огнище и мелница за смилане на зърно. За управление на мелницата се изискваха двама души – единият мелеше, а другия сипваше зърното. Като малко момче Иисус често сипваше зърно в мелницата, а майка му въртеше воденичния камък.

По-късно, когато семейството нарасна, всички членове обикновено се събираха да се хранят около разширената каменна маса – клекнали, те си вземаха храна от общото блюдо или гърне. През зимата по време на вечеря масата се осветяваше от малка широка глинена лампа, напълнена със зехтин. След раждането на Марта Йосиф направи към дома пристройка – голяма стая, която през деня се използваше като дърводелска работилница, а вечерта – като спалня.

6. THE HOME AT NAZARETH

122:6.1 (1349.8) The home of Jesus was not far from the high hill in the northerly part of Nazareth, some distance from the village spring, which was in the eastern section of the town. Jesus' family dwelt in the outskirts of the city, and this made it all the easier for him subsequently to enjoy frequent strolls in the country and to make trips up to the top of this near-by highland, the highest of all the hills of southern Galilee save the Mount Tabor range to the east and the hill of Nain, which was about the same height. Their home was located a little to the south and east of the southern promontory of this hill and about midway between the base of this elevation and the road leading out of Nazareth toward Cana. Aside from climbing the hill, Jesus' favorite stroll was to follow a narrow trail winding about the base of the hill in a northeasterly direction to a point where it joined the road to Sepphoris.

122:6.2 (1350.1) The home of Joseph and Mary was a one-room stone structure with a flat roof and an adjoining building for housing the animals. The furniture consisted of a low stone table, earthenware and stone dishes and pots, a loom, a lampstand, several small stools, and mats for sleeping on the stone floor. In the back yard, near the animal annex, was the shelter which covered the oven and the mill for grinding grain. It required two persons to operate this type of mill, one to grind and another to feed the grain. As a small boy Jesus often fed grain to this mill while his mother turned the grinder.

122:6.3 (1350.2) In later years, as the family grew in size, they would all squat about the enlarged stone table to enjoy their meals, helping themselves from a common dish, or pot, of food. During the winter, at the evening meal the table would be lighted by a small, flat clay lamp, which was filled with olive oil. After the birth of Martha, Joseph built an addition to this house, a large room, which was used as a carpenter shop during the day and as a sleeping room at night.

7. ПЪТУВАНЕТО ДО ВИТЛЕЕМ

През март 8 година преди н. е. (в същия месец, когато Йосиф и Мария се ожениха) Цезар Август се разпореди да се извърши преброяване на цялото население на Римската империя – да се проведе преброяване за по-успешно събиране на налози. Евреите винаги се отнасяха с огромно предубеждение към опитите да бъде "преброен народът" и това, заедно със сериозните вътрешнополитически проблеми на Ирод, царя Юдейски, доведе до това, че преброяването в еврейското царство беше отложено за една година. В цялата Римска империя преброяването се състоя през 8 година преди н.е., с изключение на палестинското царство на Ирод, където то беше проведено една година по-късно, през 7 година до н.е.

Мария можеше да не ходи във Витлеем за регистрация – Йосиф имаше право да внесе в списъците цялото свое семейство, но Мария, храбра и решителна жена, настоя да го придружи. Тя не искаше да остава сама, за да не би детето да се роди в отсъствието на Йосиф. При това Витлеем се намираше недалеч от града Юда и Мария предвкусваше приятната възможност да навести своята роднина Елисавета.

Йосиф всъщност забрани на Мария да го съпровожда, но от това нямаше полза; когато храната беше опакована, разчетена за три или четири дни път, Мария подготви двойни порции и се готвеше за път. Но преди наистина да тръгне на път, Йосиф се примири с това, че Мария ще дойде заедно с него, и рано сутринта те радостно напуснаха Назарет.

Йосиф и Мария бяха бедни и тъй като имаха едно товарно животно, Мария, която беше в края на бременността си, яздеше заедно със запаса от храна, а Йосиф вървеше редом, водейки магарето. Строителството на дома и обзавеждането му го вкараха в огромен разход. Освен това на Йосиф му се налагаше да помага на родителите си, тъй като недълго преди това баща му загуби трудоспособност. И така, в ранното утро на 18 август 7 година до н.е. тази еврейска двойка напусна своя скромен дом и тръгна за Витлеем.

В първия ден от пътя те задминаха предпланината Гелвуе, където се спряха за нощувка край река Йордан и дълго размишляваха за това, какъв предстои да бъде техният син, при което Йосиф се придържаше към своята представа за духовен учител, а Мария – към идеята за юдейски Месия, спасител на еврейската нация.

7. THE TRIP TO BETHLEHEM

122:7.1 (1350.3) In the month of March, 8 B.C. (the month Joseph and Mary were married), Caesar Augustus decreed that all inhabitants of the Roman Empire should be numbered, that a census should be made which could be used for effecting better taxation. The Jews had always been greatly prejudiced against any attempt to "number the people," and this, in connection with the serious domestic difficulties of Herod, King of Judea, had conspired to cause the postponement of the taking of this census in the Jewish kingdom for one year. Throughout all the Roman Empire this census was registered in the year 8 B.C., except in the Palestinian kingdom of Herod, where it was taken in 7 B.C., one year later.

122:7.2 (1350.4) It was not necessary that Mary should go to Bethlehem for enrollment — Joseph was authorized to register for his family — but Mary, being an adventurous and aggressive person, insisted on accompanying him. She feared being left alone lest the child be born while Joseph was away, and again, Bethlehem being not far from the City of Judah, Mary foresaw a possible pleasurable visit with her kinswoman Elizabeth.

122:7.3 (1350.5) Joseph virtually forbade Mary to accompany him, but it was of no avail; when the food was packed for the trip of three or four days, she prepared double rations and made ready for the journey. But before they actually set forth, Joseph was reconciled to Mary's going along, and they cheerfully departed from Nazareth at the break of day.

122:7.4 (1350.6) Joseph and Mary were poor, and since they had only one beast of burden, Mary, being large with child, rode on the animal with the provisions while Joseph walked, leading the beast. The building and furnishing of a home had been a great drain on Joseph since he had also to contribute to the support of his parents, as his father had been recently disabled. And so this Jewish couple went forth from their humble home early on the morning of August 18, 7 B.C., on their journey to Bethlehem.

122:7.5 (1351.1) Their first day of travel carried them around the foothills of Mount Gilboa, where they camped for the night by the river Jordan and engaged in many speculations as to what sort of a son would be born to them, Joseph adhering to the concept of a spiritual teacher and Mary holding to the idea of a Jewish Messiah, a deliverer of the Hebrew nation.

В ранното утро на 19 август Йосиф и Мария отново бяха на път. Обядвайки в подножието на Сартаба, откъдето се откриваше поглед към Йорданската долина, те продължиха пътя и към нощта стигнаха до Йерихон и спряха да пренощуват в една крайпътна странноприемница в покрайнините на града. След вечерята и продължително обсъждане на тиранията на римската власт, Ирод, регистрацията за участие в преброяването на населението и сравнителното влияние на Йерусалим и Александрия като центрове на еврейското знание и култура пътниците от Назарет отидоха да почиват. В ранното утро на 20 август те продължиха своя път и към обед стигнаха Йерусалим. Посещавайки храма, те се отправиха към мястото, за което бяха тръгнали – Витлеем, където пристигнаха в средата на втората половина от деня.

122:7.6 (1351.2) Bright and early the morning of August 19, Joseph and Mary were again on their way. They partook of their noontide meal at the foot of Mount Sartaba, overlooking the Jordan valley, and journeyed on, making Jericho for the night, where they stopped at an inn on the highway in the outskirts of the city. Following the evening meal and after much discussion concerning the oppressiveness of Roman rule, Herod, the census enrollment, and the comparative influence of Jerusalem and Alexandria as centers of Jewish learning and culture, the Nazareth travelers retired for the night's rest. Early in the morning of August 20 they resumed their journey, reaching Jerusalem before noon, visiting the temple, and going on to their destination, arriving at Bethlehem in midafternoon.

Странноприемницата беше препълнена; Йосиф се опита да намери приют сред далечните роднини, но всички помещения във Витлеем бяха запълнени до краен предел. Връщайки се в странноприемницата, той чу, че керванните конюшни, изсечени в склона в скалите и намиращи се точно под странноприемницата, са освободени от животни и изчистени за приемане на наематели. Оставяйки магарето в двора, Йосиф натовари на рамо кошниците с провизии и дрехи и заедно с Мария се спусна по каменните стъпала до тяхната обител по-долу. Те се оказаха в бивше хранилище за зърно, намиращо се пред конюшня и ясли. Тук беше окачена завеса и те бяха щастливи, че са се сдобили с толкова удобно помещение.

122:7.7 (1351.3) The inn was overcrowded, and Joseph accordingly sought lodgings with distant relatives, but every room in Bethlehem was filled to overflowing. On returning to the courtyard of the inn, he was informed that the caravan stables, hewn out of the side of the rock and situated just below the inn, had been cleared of animals and cleaned up for the reception of lodgers. Leaving the donkey in the courtyard, Joseph shouldered their bags of clothing and provisions and with Mary descended the stone steps to their lodgings below. They found themselves located in what had been a grain storage room to the front of the stalls and mangers. Tent curtains had been hung, and they counted themselves fortunate to have such comfortable quarters.

Йосиф искаше веднага да тръгне за регистрацията, но Мария беше изморена; тя чувстваше силно изтощение и го помоли да остане с нея, което той направи.

122:7.8 (1351.4) Joseph had thought to go out at once and enroll, but Mary was weary; she was considerably distressed and besought him to remain by her side, which he did.

8. РАЖДАНЕТО НА ИИСУС

8. THE BIRTH OF JESUS

Цялата нощ Мария прекара в безпокойство и затова и тя, и Йосиф почти не спаха. Към разсъмване започнаха силни болки и по обед на 21 август 7 година до н.е., с участието и любезната помощ на отседналите в странноприемницата жени, Мария роди младенец от мъжки пол. Иисус Назарянин се появи на света, беше увит в пелени, които Мария беше взела със себе си за подобен случай, и положен в съседна ясла.

122:8.1 (1351.5) All that night Mary was restless so that neither of them slept much. By the break of day the pangs of childbirth were well in evidence, and at noon, August 21, 7 B.C., with the help and kind ministrations of women fellow travelers, Mary was delivered of a male child. Jesus of Nazareth was born into the world, was wrapped in the clothes which Mary had brought along for such a possible contingency, and laid in a near-by manger.

Заветното дете се роди точно така, както се появяваха на този свят всички предшестващи и предстоящи младенци. А на осмия ден, съгласно еврейския обичай, той

122:8.2 (1351.6) In just the same manner as all babies before that day and since have come into the world, the promised child was born; and on the eighth day, according to the Jewish practice, he

премина обреда на обрязването и получи име Йешуа (Иисус).

На следващия ден след раждането на Иисус Йосиф направи своята регистрация. Той срещна човека, с когото преди два дни беше разговарял в Йерихон, и той заведе Йосиф при свой състоятелен приятел, който бе наел в странноприемницата стая, съобщавайки му, че той охотно ще размени мястото си с двойката от Назарет. В този ден след обяд те се преместиха горе, в странноприемницата, където живяха почти три седмици, докато не намериха временен приют в дома на един далечен роднина на Йосиф.

На втория ден след раждането на Иисус Мария изпрати на Елисавета вест, с която съобщаваше за раждането на детето, и в ответно писмо Йосиф получи покана да посети Йерусалим и да обсъди всичките им дела със Захария. През следващата седмица Йосиф отиде в Йерусалим, за да се срещне със Захария. Както Захария, така и Елисавета напълно се увериха, че на Иисус действително беше съдено да стане еврейският спасител, Месията, и че на техния син Йоан предстоеше да стане главата на неговите помощници, дясната ръка на Месията, човекът с предначертана съдба. И тъй като Мария се придържаше към същите представи, на Йосиф беше лесно да я уговори да останат във Витлеем, града на Давид, където Иисус, възмъжавайки, би могъл да стане приемник на трона на целия Израил. Затова те останаха във Витлеем повече от година, в течение на която Йосиф периодически се заемаше със своя дърводелски занаят.

По обед при раждането на Иисус урантийските серафими под управлението на своите ръководители изпълниха над витлеемските ясли прославящи химни, но тези възхвалявания не можеха да се чуят с човешко ухо. Нито пастири, нито каквито и да било други смъртни отдадоха дължимата на витлеемския младенец почит чак до деня, когато пристигнаха урските свещеници, изпратени тук от Йерусалим от Захария.

Малко преди това някакъв чуждоземен учител разказа на тези месопотамски свещеници за своя сън, в който му съобщиха, че “светлината на живота” ще се появи скоро на Земята във вид на младенец сред евреите. Към него тръгнаха тези трима учители в търсене на “светлината на живота”. След много седмици безплодни усилия в Йерусалим те вече се канеха да се върнат назад, в Ур, когато срещнаха Захария, който ги убеди, че предметът на техните търсения е бил Иисус, и ги изпрати във Витлеем, където те намериха младенеца и оставиха своите дарове на

was circumcised and formally named Joshua (Jesus).

122:8.3 (1351.7) The next day after the birth of Jesus, Joseph made his enrollment. Meeting a man they had talked with two nights previously at Jericho, Joseph was taken by him to a well-to-do friend who had a room at the inn, and who said he would gladly exchange quarters with the Nazareth couple. That afternoon they moved up to the inn, where they lived for almost three weeks until they found lodgings in the home of a distant relative of Joseph.

122:8.4 (1351.8) The second day after the birth of Jesus, Mary sent word to Elizabeth that her child had come and received word in return inviting Joseph up to Jerusalem to talk over all their affairs with Zacharias. The following week Joseph went to Jerusalem to confer with Zacharias. Both Zacharias and Elizabeth had become possessed with the sincere conviction that Jesus was indeed to become the Jewish deliverer, the Messiah, and that their son John was to be his chief of aides, his right-hand man of destiny. And since Mary held these same ideas, it was not difficult to prevail upon Joseph to remain in Bethlehem, the City of David, so that Jesus might grow up to become the successor of David on the throne of all Israel. Accordingly, they remained in Bethlehem more than a year, Joseph meantime working some at his carpenter’s trade.

122:8.5 (1352.1) At the noontide birth of Jesus the seraphim of Urantia, assembled under their directors, did sing anthems of glory over the Bethlehem manger, but these utterances of praise were not heard by human ears. No shepherds nor any other mortal creatures came to pay homage to the babe of Bethlehem until the day of the arrival of certain priests from Ur, who were sent down from Jerusalem by Zacharias.

122:8.6 (1352.2) These priests from Mesopotamia had been told sometime before by a strange religious teacher of their country that he had had a dream in which he was informed that “the light of life” was about to appear on earth as a babe and among the Jews. And thither went these three teachers looking for this “light of life.” After many weeks of futile search in Jerusalem, they were about to return to Ur when Zacharias met them and disclosed his belief that Jesus was the object of their quest and sent them on to Bethlehem, where they found the babe and left their gifts with Mary, his earth mother. The babe was almost three

Мария, неговата земна майка. По време на тяхното посещение младенецът беше на почти три седмици.

Тези мъдреци дойдоха тук не затова, защото видяха звезда, довела ги до Витлеем. Красивата легенда за витлеемската звезда се появи по следния начин: Иисус се роди на 21 август 7 година преди новата ера по обед. На 29 май 7 година преди н.е. стана необичайно сближаване на Юпитер и Сатурн в съзвездие Риби. Изумителен исторически факт е това, че аналогично сближаване стана и на 29 септември, и на 5 декември същата година. Въз основа на тези необичайни, но напълно естествени явления благонамерените последователи (на християнството – б.р.) от последващите поколения съчиниха трогателната легенда за витлеемската звезда и покланящите се влъхви, които тази звезда завела до яслите, където те видели новородения младенец и му се поклонили. Източните и близки им по дух народи обожават приказните истории и постоянно съчиняват красиви небивалици за живота на своите религиозни вождове и политически герои. В отсъствието на книгопечатане, когато знанията се предават от едно поколение на друго предимно от уста на уста, митовете лесно се превръщат в предания, а преданията с времето започват да се приемат за факти.

weeks old at the time of their visit.

122:8.7 (1352.3) These wise men saw no star to guide them to Bethlehem. The beautiful legend of the star of Bethlehem originated in this way: Jesus was born August 21 at noon, 7 B.C. On May 29, 7 B.C., there occurred an extraordinary conjunction of Jupiter and Saturn in the constellation of Pisces. And it is a remarkable astronomic fact that similar conjunctions occurred on September 29 and December 5 of the same year. Upon the basis of these extraordinary but wholly natural events the well-meaning zealots of the succeeding generation constructed the appealing legend of the star of Bethlehem and the adoring Magi led thereby to the manger, where they beheld and worshiped the newborn babe. Oriental and near-Oriental minds delight in fairy stories, and they are continually spinning such beautiful myths about the lives of their religious leaders and political heroes. In the absence of printing, when most human knowledge was passed by word of mouth from one generation to another, it was very easy for myths to become traditions and for traditions eventually to become accepted as facts.

9. ПРЕДСТАВЯНЕТО В ХРАМА

Мойсей учеше евреите, че всеки първороден принадлежи на Господа и че вместо да бъде принасян в жертва, както правеха по своя обичай езичниците, такъв син може да живее, ако го откупят родителите му, заплащайки пет сикли на когото и да е упълномощен свещеник. Освен това съществуваше и Мойсеев закон, изискващ майката, след изминаване на определено време, да се яви в храма за извършване на обреда очистване (или за да може някой да принесе от нейно име съответната жертва). Обикновено тези два обреда се изпълняваха едновременно. Затова Йосиф и Мария сами дойдоха в йерусалимския храм, за да представят Иисус на свещениците и да го откупят, а също така и за да принесат своята жертва и да осигурят ритуалното очистване на Мария от мнимото оскверняване от раждането на детето.

Из двора на храма постоянно се разхождаха две забележителни личности – певецът Симеон и поетесата Анна. Симеон беше родом от Юдея, а Анна – от Галилея. Тези хора често можеха да бъдат срещнати заедно и двамата бяха близки приятели на

9. THE PRESENTATION IN THE TEMPLE

122:9.1 (1352.4) Moses had taught the Jews that every first-born son belonged to the Lord, and that, in lieu of his sacrifice as was the custom among the heathen nations, such a son might live provided his parents would redeem him by the payment of five shekels to any authorized priest. There was also a Mosaic ordinance which directed that a mother, after the passing of a certain period of time, should present herself (or have someone make the proper sacrifice for her) at the temple for purification. It was customary to perform both of these ceremonies at the same time. Accordingly, Joseph and Mary went up to the temple at Jerusalem in person to present Jesus to the priests and effect his redemption and also to make the proper sacrifice to insure Mary's ceremonial purification from the alleged uncleanness of childbirth.

122:9.2 (1353.1) There lingered constantly about the courts of the temple two remarkable characters, Simeon a singer and Anna a poetess. Simeon was a Judean, but Anna was a Galilean. This couple were frequently in each other's company, and both were intimates of the priest Zacharias,

свещеника Захария, който ги посвети в тайната на Йоан и Иисус. Както Симеон, така и Анна жадуваха идването на Месията и доверието им към Захария им помогна да повярват в това, че Иисус е дългоочакваният спасител на еврейския народ.

Захария знаеше в кой ден Йосиф и Мария трябва да се появят в храма заедно с Иисус и той предварително се услови със Симеон и Анна, че ще им покаже кой от редицата първородни е Иисус, като вдигне ръката си в знак на приветствие.

За този случай Анна написа поема, изпълнена от Симеон, която порази Йосиф, Мария и всички събрали се в двора на храма. Техният химн в чест на откупването звучеше така:

Да бъде благословен Господ, Бог на Израил,

защото Той дойде при нас и освободи Своя народ;

Той въздигна рога на спасението за всички нас

в дома на Своя слуга Давид.

Както и възвести Той с устата на Своите свети пророци –

спасение от враговете ни и от ръцете на всички, които ни мразят;

да дари милостта Своя на нашите бащи и да помнят своя свещен завет –

клетвата, която Той даде на Авраам, нашия праотец,

че ще ни избави от враговете,

за да можем да Му служим без страх,

свято и праведно през целия си живот.

А ти, заветно дете, ще се наричаш пророк на Всевишния;

защото ти ще вървиш пред Господа, за да създадеш Неговото царство;

ти ще възвестиш на хората за спасението,

защото ще бъдат опростени техните грехове.

Възрадвайте се от ласкавата милост на нашия Бог, защото засия над нас новата заря от небесата,

за да свети на тези, които живеят в тъма и

who had confided the secret of John and Jesus to them. Both Simeon and Anna longed for the coming of the Messiah, and their confidence in Zacharias led them to believe that Jesus was the expected deliverer of the Jewish people.

122:9.3 (1353.2) Zacharias knew the day Joseph and Mary were expected to appear at the temple with Jesus, and he had prearranged with Simeon and Anna to indicate, by the salute of his upraised hand, which one in the procession of first-born children was Jesus.

122:9.4 (1353.3) For this occasion Anna had written a poem which Simeon proceeded to sing, much to the astonishment of Joseph, Mary, and all who were assembled in the temple courts. And this was their hymn of the redemption of the first-born son:

122:9.5 (1353.4) Blessed be the Lord, the God of Israel,

122:9.6 (1352.5) For he has visited us and wrought redemption for his people;

122:9.7 (1353.6) He has raised up a horn of salvation for all of us

122:9.8 (1353.7) In the house of his servant David.

122:9.9 (1353.8) Even as he spoke by the mouth of his holy prophets —

122:9.10 (1353.9) Salvation from our enemies and from the hand of all who hate us;

122:9.11 (1353.10) To show mercy to our fathers, and remember his holy covenant —

122:9.12 (1353.11) The oath which he swore to Abraham our father,

122:9.13 (1353.12) To grant us that we, being delivered out of the hand of our enemies,

122:9.14 (1353.13) Should serve him without fear,

122:9.15 (1353.14) In holiness and righteousness before him all our days.

122:9.16 (1353.15) Yes, and you, child of promise, shall be called the prophet of the Most High;

122:9.17 (1353.16) For you shall go before the face of the Lord to establish his kingdom;

122:9.18 (1353.17) To give knowledge of salvation to his people

122:9.19 (1353.18) In the remission of their sins.

122:9.20 (1353.19) Rejoice in the tender mercy of our God because the dayspring from on high has now visited us

122:9.21 (1353.20) To shine upon those who sit in

в страх от смъртта,

за да ни показва пътя към мира.

Пусни Твоя раб да си върви в мир, Господи, както обеща,

тъй като очите ми видяха спасението,

което Ти приготви пред лицето на всички народи:

Светлината, която ще просвети даже езичниците

и ще принесе слава на народа Твой, на Израил.

Връщайки се във Витлеем, Йосиф и Мария мълчаха смутени и обгърнати от благоговеен страх. Мария беше дълбоко развълнувана от прощалното приветствие на Анна, възрастната поетеса, а Йосиф беше обезпокоен от преждевременния опит Иисус да бъде представен като дългоочаквания Месия на еврейския народ.

darkness and the shadow of death;

122:9.22 (1353.21) To guide our feet into ways of peace.

122:9.23 (1353.22) And now let your servant depart in peace, O Lord, according to your word,

122:9.24 (1353.23) For my eyes have seen your salvation,

122:9.25 (1353.24) Which you have prepared before the face of all peoples;

122:9.26 (1353.25) A light for even the unveiling of the gentiles

122:9.27 (1353.26) And the glory of your people Israel.

122:9.28 (1353.27) On the way back to Bethlehem, Joseph and Mary were silent — confused and overawed. Mary was much disturbed by the farewell salutation of Anna, the aged poetess, and Joseph was not in harmony with this premature effort to make Jesus out to be the expected Messiah of the Jewish people.

10. ИРОД ДЕЙСТВА

В това време доносниците на Ирод не бездействаха. Когато те му доложиха за посещение във Витлеем на свещеници от Ур, Ирод извика тези халдеи при себе си. Той педантично разпита мъдреците за новия “цар на юдеите”, но те не удовлетвориха неговото любопитство, обяснявайки само, че младенецът е бил роден от жена, пристигнала във Витлеем със своя мъж, за да премине регистрацията за участие в преброяването на населението. Не оставайки удовлетворен от този отговор, Ирод им даде пари и ги изпрати да търсят детето, за да можел самият той да му се поклони, тъй като те заявиха, че царството му ще бъде духовно, а не светско. Но когато мъдреците не се върнаха, Ирод беше обзет от подозрения. Докато той размишляваше над случилото се, неговите информатори се върнаха и доложиха за всички последни произшествия в храма, и донесоха част от текста от химна на Симеон, прозвучал по време на откупването на Иисус. Но на тях не им се отдаде да проследят Йосиф и Мария и Ирод се ядоса, когато не можаха да му съобщят къде тази двойка е отнесла младенеца. След това той изпрати хора да издирят Йосиф и Мария. Знаейки, че Ирод преследва семейството на назаряните, Захария и Елисавета не се появяваха във Витлеем. Малкият беше скрит при роднини на Йосиф.

10. HEROD ACTS

122:10.1 (1353.28) But the watchers for Herod were not inactive. When they reported to him the visit of the priests of Ur to Bethlehem, Herod summoned these Chaldeans to appear before him. He inquired diligently of these wise men about the new “king of the Jews,” but they gave him little satisfaction, explaining that the babe had been born of a woman who had come down to Bethlehem with her husband for the census enrollment. Herod, not being satisfied with this answer, sent them forth with a purse and directed that they should find the child so that he too might come and worship him, since they had declared that his kingdom was to be spiritual, not temporal. But when the wise men did not return, Herod grew suspicious. As he turned these things over in his mind, his informers returned and made full report of the recent occurrences in the temple, bringing him a copy of parts of the Simeon song which had been sung at the redemption ceremonies of Jesus. But they had failed to follow Joseph and Mary, and Herod was very angry with them when they could not tell him whither the pair had taken the babe. He then dispatched searchers to locate Joseph and Mary. Knowing Herod pursued the Nazareth family, Zacharias and Elizabeth remained away from Bethlehem. The boy baby was secreted with Joseph’s relatives.

Йосиф се боеше да търси работа, а скромните им спестявания бързо се топяха. Даже при извършването на очистителните обреди в храма Йосиф смяташе, че той не може да си позволи да пожертва за Мария две гургулици, както Мойсей предписваше да постъпват бедняците за очистване на майката.

Цяла година продължиха търсенията, но шпионите на Ирод не можаха да намерят Иисус и подозирайки, че младенецът все още се намира във Витлеем, Ирод се разпореди за щателна проверка на всеки дом във Витлеем и умъртвяване на всеки младенец от мъжки пол на възраст до две годинки. По такъв начин Ирод се надяваше да се убеди, че детето, на което е съдено да стане "цар на юдеите", ще бъде унищожено. И така, шестнадесет момченца загинаха за един ден във Витлеем юдейски. Но козните и убийствата бяха нещо обичайно за двора на Ирод даже в собственото му семейство.

Избиването на младенците стана приблизително през октомври 6 година преди н.е., когато Иисус беше на малко повече от годинка. Но вярващи в идването на Месията имаше и сред приближените на Ирод и един от тях, чувайки за заповедта да бъдат умъртвени всички младенци от мъжки пол, се свърза със Захария, който на свой ред изпрати куриер до Йосиф. И в нощта преди клането Йосиф и Мария напуснаха Витлеем и тръгнаха към Александрия в Египет. За да не привлекат към себе си вниманието, те тръгнаха на път, вземайки само Иисус. Добраха се до Александрия със средства, предоставени им от Захария, и там Йосиф се зае със своя занаят, докато Мария и Иисус намериха приют в състоятелни роднини на семейството на Йосиф. Те прекараха в Александрия цели две години и се върнаха във Витлеем едва след смъртта на Ирод.

122:10.2 (1354.1) Joseph was afraid to seek work, and their small savings were rapidly disappearing. Even at the time of the purification ceremonies at the temple, Joseph deemed himself sufficiently poor to warrant his offering for Mary two young pigeons as Moses had directed for the purification of mothers among the poor.

122:10.3 (1354.2) When, after more than a year of searching, Herod's spies had not located Jesus, and because of the suspicion that the babe was still concealed in Bethlehem, he prepared an order directing that a systematic search be made of every house in Bethlehem, and that all boy babies under two years of age should be killed. In this manner Herod hoped to make sure that this child who was to become "king of the Jews" would be destroyed. And thus perished in one day sixteen boy babies in Bethlehem of Judea. But intrigue and murder, even in his own immediate family, were common occurrences at the court of Herod.

122:10.4 (1354.3) The massacre of these infants took place about the middle of October, 6 B.C., when Jesus was a little over one year of age. But there were believers in the coming Messiah even among Herod's court attachés, and one of these, learning of the order to slaughter the Bethlehem boy babies, communicated with Zacharias, who in turn dispatched a messenger to Joseph; and the night before the massacre Joseph and Mary departed from Bethlehem with the babe for Alexandria in Egypt. In order to avoid attracting attention, they journeyed alone to Egypt with Jesus. They went to Alexandria on funds provided by Zacharias, and there Joseph worked at his trade while Mary and Jesus lodged with well-to-do relatives of Joseph's family. They sojourned in Alexandria two full years, not returning to Bethlehem until after the death of Herod.

Документ 123. Ранното детство на Иисус

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 123. РАННОТО ДЕТСТВО НА ИИСУС

Секции

Въведение
1. Завръщането в Назарет
2. Петата година (2 година преди н.е.)
3. Събитията през шестата година (1 година до н.е.)
4. Седмата година (1 година след н.е.)
5. Училищните години в Назарет
6. Неговата осма година (2 година след н.е.)

PAPER 123
THE EARLY CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction
1. Back in Nazareth
2. The Fifth Year (2 B.C.)
3. Events of the Sixth Year (1 B.C.)
4. The Seventh Year (A.D. 1)
5. School Days in Nazareth
6. His Eighth Year (A.D. 2)

Въведение

ПОРАДИ неопределеността и вълненията, с които беше свързано пребиваването във Витлеем, Мария престана да кърми детето, докато не стигнаха благополучно до Александрия, където животът на семейството влезе в нормалното си русло. Те живееха при роднини и Йосиф беше напълно способен да изхрани своето семейство, тъй като скоро след тяхното пристигане получи работа. В течение на няколко месеца той работеше като дърводелец, след което се издигна до положението на майстор на голяма група работници, заети със строителството на една от обществените сгради. Тази работа го наведе на мисълта след завръщането си в Назарет да стане предприемач и строител.

За Мария целият период на безпомощно младенчество на Иисус беше една непрестанна тревога да не се случи нещо, което да постави под заплаха неговото благополучие или което да попречи на неговата бъдеща мисия на Земята; нито една

INTRODUCTION

123:0.1 (1355.1) OWING to the uncertainties and anxieties of their sojourn in Bethlehem, Mary did not wean the babe until they had arrived safely in Alexandria, where the family was able to settle down to a normal life. They lived with kinsfolk, and Joseph was well able to support his family as he secured work shortly after their arrival. He was employed as a carpenter for several months and then elevated to the position of foreman of a large group of workmen employed on one of the public buildings then in process of construction. This new experience gave him the idea of becoming a contractor and builder after their return to Nazareth.

123:0.2 (1355.2) All through these early years of Jesus' helpless infancy, Mary maintained one long and constant vigil lest anything befall her child which might jeopardize his welfare or in any way interfere with his future mission on earth; no mother was ever more devoted to her child. In the home where Jesus chanced to be there were two other children

майка не беше по-предана на своето дете. В дома, където израсна Иисус, имаше двама негови връстници, а в най-близките съседи – още шест деца на приблизително същата възраст, които биха могли да станат подходящи другари за игри. Отначало Мария не искаше да пуска Иисус далеч от себе си. Тя се боеше, че ако му позволят да играе в градината заедно с останалите деца, с него може да се случи нещо, но Йосиф с помощта на своите роднини успя да я убеди, че такова възпитание би лишило Иисус от полезен опит – умението да живее в съгласие с деца на неговата възраст. И Мария, осъзнавайки, че прекомерната защита и покровителство могат да направят Иисус свенлив и донякъде егоцентричен, накрая се съгласи заветното дете да расте както всяко друго дете; но даже подчинявайки се на това решение, тя прие като правило винаги да наглежда малчуганите, играещи край къщата или в градината. Само любящата майка знае какъв товар лежеше на сърцето на Мария, преживяваща заради безопасността на своя син в годините на неговото младенчество и ранно детство.

about his age, and among the near neighbors there were six others whose ages were sufficiently near his own to make them acceptable play-fellows. At first Mary was disposed to keep Jesus close by her side. She feared something might happen to him if he were allowed to play in the garden with the other children, but Joseph, with the assistance of his kinsfolk, was able to convince her that such a course would deprive Jesus of the helpful experience of learning how to adjust himself to children of his own age. And Mary, realizing that such a program of undue sheltering and unusual protection might tend to make him self-conscious and somewhat self-centered, finally gave assent to the plan of permitting the child of promise to grow up just like any other child; and though she was obedient to this decision, she made it her business always to be on watch while the little folks were at play about the house or in the garden. Only an affectionate mother can know the burden that Mary carried in her heart for the safety of her son during these years of his infancy and early childhood.

В течение на двете години, преминали в Александрия, Иисус растеше като здраво и нормално дете. Освен няколко приятели и роднини никой не знаеше, че Иисус е “заветно дете”. Един от роднините на Йосиф разкри тази тайна на своите другари в Мемфис, потомци на древния Ехнатон, и те, заедно с неголяма група александрийски вярващи, се събраха в разкошния дом на роднината и благотворителя на Йосиф малко преди завръщането на семейството на назаряните в Палестина, за да им пожелаят успех и да засвидетелстват на детето своето почитание. Събралите се по този повод другари подариха на Иисус пълен гръцки превод на свещените юдейски книги. Но този екземпляр свещени книги беше връчен на Йосиф, едва след като и той, и Мария окончателно отклониха поканата на своите другари от Мемфис и Александрия да останат в Египет. Тези вярващи настояваха, че детето с предначертана съдба ще може да оказва много по-голямо влияние върху света, намирайки се в Александрия, отколкото в някакво място в Палестина. Тези уговорки забавиха за известно време тяхното заминаване в Палестина след получаването на известието за смъртта на Ирод.

123:0.3 (1355.3) Throughout the two years of their sojourn at Alexandria, Jesus enjoyed good health and continued to grow normally. Aside from a few friends and relatives no one was told about Jesus’ being a “child of promise.” One of Joseph’s relatives revealed this to a few friends in Memphis, descendants of the distant Ikhnaton, and they, with a small group of Alexandrian believers, assembled at the palatial home of Joseph’s relative-benefactor a short time before the return to Palestine to wish the Nazareth family well and to pay their respects to the child. On this occasion the assembled friends presented Jesus with a complete copy of the Greek translation of the Hebrew scriptures. But this copy of the Jewish sacred writings was not placed in Joseph’s hands until both he and Mary had finally declined the invitation of their Memphis and Alexandrian friends to remain in Egypt. These believers insisted that the child of destiny would be able to exert a far greater world influence as a resident of Alexandria than of any designated place in Palestine. These persuasions delayed their departure for Palestine for some time after they received the news of Herod’s death.

Накрая Йосиф и Мария напуснаха Александрия на кораба, принадлежащ на техния другар Ездрион и отправил се към Йопия. Те пристигнаха в това пристанище в края на август 4 година до н.е. и веднага тръгнаха за Витлеем, където целия септември обсъждаха със своите другари и родственици дали следва да останат там, или да се върнат

123:0.4 (1356.1) Joseph and Mary finally took leave of Alexandria on a boat belonging to their friend Ezraeon, bound for Joppa, arriving at that port late in August of the year 4 B.C. They went directly to Bethlehem, where they spent the entire month of September in counsel with their friends and relatives concerning whether they should remain there or return to Nazareth.

в Назарет.

Мария така и не се отказа напълно от мисълта за това, че Иисус трябва да израсне във Витлеем – града на Давид. Йосиф не вярваше истински, че на техния син предстои да стане царствен спасител на Израил. Освен това той знаеше, че в действителност не е потомък на Давид и се причислява към потомците му само затова, защото един от неговите предци беше осиновен от човек, принадлежал към родословието на Давид. Мария, разбира се, смяташе, че градът на Давид би бил най-подходящото място за възпитание на новия претендент за трона на Давид, но Йосиф смяташе за по-малко опасно да има работа с Ирод Антипа, отколкото с неговия брат Архелай. Той изключително се боеше за безопасността на детето във Витлеем или в който и да е друг град на Юдея и подозираше, че е по-вероятно именно Архелай да продължи коварната политика на своя баща Ирод, отколкото Антипа в Галилея. И освен всички тези причини Йосиф изразяваше открито своето предпочитание към Галилея, която смяташе като най-добро място за възпитаване и образоване на детето, но бяха необходими още три седмици, преди той да успее да преодолее възраженията на Мария.

123:0.5 (1356.2) Mary had never fully given up the idea that Jesus ought to grow up in Bethlehem, the City of David. Joseph did not really believe that their son was to become a kingly deliverer of Israel. Besides, he knew that he himself was not really a descendant of David; that his being reckoned among the offspring of David was due to the adoption of one of his ancestors into the Davidic line of descent. Mary, of course, thought the City of David the most appropriate place in which the new candidate for David's throne could be reared, but Joseph preferred to take chances with Herod Antipas rather than with his brother Archelaus. He entertained great fears for the child's safety in Bethlehem or in any other city in Judea, and surmised that Archelaus would be more likely to pursue the menacing policies of his father, Herod, than would Antipas in Galilee. And besides all these reasons, Joseph was outspoken in his preference for Galilee as a better place in which to rear and educate the child, but it required three weeks to overcome Mary's objections.

Към първи октомври на Йосиф се отдаде да убеди Мария и всичките им приятели, че най-добре за тях ще бъде да се върнат в Назарет. Затова в началото на октомври 4 година до н.е. те се отправиха от Витлеем в Назарет през Лида и Скитопол. Те тръгнаха на път в ранната неделна утрин, като Мария и детето пътуваха, яздейки на своето ново товарно животно, а Йосиф и петима съпровождащи ги роднини вървяха пеша; родните на Йосиф не им разрешиха да се върнат сами в Назарет. Те се опасяваха да отидат в Галилея през Йерусалим и долината на Йордан, пък и западните пътища не бяха напълно безопасни за двама самотни пътешественици с малолетно дете.

123:0.6 (1356.3) By the first of October Joseph had convinced Mary and all their friends that it was best for them to return to Nazareth. Accordingly, early in October, 4 B.C., they departed from Bethlehem for Nazareth, going by way of Lydda and Scythopolis. They started out early one Sunday morning, Mary and the child riding on their newly acquired beast of burden, while Joseph and five accompanying kinsmen proceeded on foot; Joseph's relatives refused to permit them to make the trip to Nazareth alone. They feared to go to Galilee by Jerusalem and the Jordan valley, and the western routes were not altogether safe for two lone travelers with a child of tender years.

1. ЗАВРЪЩАНЕТО В НАЗАРЕТ

На четвъртия ден пътниците благополучно се добраха до местоназначението си. Без да съобщят на никого, те пристигнаха в своя дом в Назарет; тук в течение на повече от три години живееше един от женените братя на Йосиф, за когото тяхната поява беше пълна изненада: всичко се правеше толкова скришно, че нито семейството на Йосиф, нито семейството на Мария знаеха, че те са напуснали Александрия. На следващия ден братът на Йосиф премести своето семейство

1. BACK IN NAZARETH

123:1.1 (1356.4) On the fourth day of the journey the party reached its destination in safety. They arrived unannounced at the Nazareth home, which had been occupied for more than three years by one of Joseph's married brothers, who was indeed surprised to see them; so quietly had they gone about their business that neither the family of Joseph nor that of Mary knew they had even left Alexandria. The next day Joseph's brother moved his family, and Mary, for the first time since Jesus' birth, settled down with her little family to enjoy life

и Мария за пръв път след раждането на Иисус спокойно и радостно заживя със своето малко семейство в собствения им дом. За по-малко от седмица Йосиф си осигури работа като дърводелец и те бяха изключително щастливи.

Когато се върнаха в Назарет, Иисус беше на около три години и два месеца. Той понесе добре всички тези пътувания, притежаваше великолепно здраве и беше изпълнен с детско ликуване и възбуда от това, че имаше собствен двор, където можеше да тича и да играе. Но на него много му липсваше обществото на неговите александрийски другари по игри.

По пътя към Назарет Йосиф успя да убеди Мария, че е неразумно да се разказва на техните галилейски приятели и родственици, че Иисус е заветно дете. Те се уговориха да се въздържат от споменаване на подобни неща. И те и двамата твърдо спазваха това обещание.

Цялата четвърта година животът на Иисус беше период на нормално физическо развитие и необичайна умствена активност. За това време той много се сдружи със съседското момченце, своя връстник Яков. Иисус и Яков винаги весело играеха един с друг, а когато пораснаха, станаха големи приятели и верни другари.

Следващото важно събитие в живота на назаретското семейство беше раждането на второто им дете Яков в ранното утро на 2 април 3 година преди н.е. Иисус беше във възторг от мисълта, че ще има по-малък брат, и можеше с часове да стои, наблюдавайки първите движения на малкото.

Именно в разгара на лятото на същата година Йосиф построи неголяма работилница близо до селския извор недалеч от стоянката на керваните. Оттогава той почти не се занимаваше с надничарски дърводелски труд. Помагаха му неговите братя и няколко други занаятчии, които изпращаше на работа, а самият той оставаше в работилницата, правейки хамути, плугове и други дървени изделия. Понякога той изготвяше изделия от кожа, а също така и от въже и ленено платно. И докато Иисус растеше, свободното от училище време той делеше по равно, помагайки на майка си в домашните ú задължения и наблюдавайки работата на баща си в работилницата, където слушаше разказите и историите на керванните водачи и пътешественици, пристигащи от всички краища на света.

През юли същата година, един месец преди Иисус да навърши четири годинки, целият Назарет беше поразен от избухването

in their own home. In less than a week Joseph secured work as a carpenter, and they were supremely happy.

123:1.2 (1356.5) Jesus was about three years and two months old at the time of their return to Nazareth. He had stood all these travels very well and was in excellent health and full of childish glee and excitement at having premises of his own to run about in and to enjoy. But he greatly missed the association of his Alexandrian playmates.

123:1.3 (1356.6) On the way to Nazareth Joseph had persuaded Mary that it would be unwise to spread the word among their Galilean friends and relatives that Jesus was a child of promise. They agreed to refrain from all mention of these matters to anyone. And they were both very faithful in keeping this promise.

123:1.4 (1357.1) Jesus' entire fourth year was a period of normal physical development and of unusual mental activity. Meantime he had formed a very close attachment for a neighbor boy about his own age named Jacob. Jesus and Jacob were always happy in their play, and they grew up to be great friends and loyal companions.

123:1.5 (1357.2) The next important event in the life of this Nazareth family was the birth of the second child, James, in the early morning hours of April 2, 3 B.C. Jesus was thrilled by the thought of having a baby brother, and he would stand around by the hour just to observe the baby's early activities.

123:1.6 (1357.3) It was midsummer of this same year that Joseph built a small workshop close to the village spring and near the caravan tarrying lot. After this he did very little carpenter work by the day. He had as associates two of his brothers and several other mechanics, whom he sent out to work while he remained at the shop making yokes and plows and doing other woodwork. He also did some work in leather and with rope and canvas. And Jesus, as he grew up, when not at school, spent his time about equally between helping his mother with home duties and watching his father work at the shop, meanwhile listening to the conversation and gossip of the caravan conductors and passengers from the four corners of the earth.

123:1.7 (1357.4) In July of this year, one month before Jesus was four years old, an outbreak of malignant intestinal trouble spread over all

на злокачествена чревна инфекция, разнасяна от керванните пътници. Мария дотолкова се изплаши, че Иисус може да стане жертва на тази епидемия, че взе двете деца и избяга с тях в извънградския дом на своя брат, намиращ се на няколко километра на юг от Назарет по пътя към Мегидон, недалеч от Сарид. Те се върнаха в Назарет след повече от два месеца; Иисус изключително се радваше на своето първо посещение във фермата.

Nazareth from contact with the caravan travelers. Mary became so alarmed by the danger of Jesus being exposed to this epidemic of disease that she bundled up both her children and fled to the country home of her brother, several miles south of Nazareth on the Megiddo road near Sarid. They did not return to Nazareth for more than two months; Jesus greatly enjoyed this, his first experience on a farm.

2. ПЕТАТА ГОДИНА (2 ГОДИНА ПРЕДИ Н.Е.)

Измина малко повече от година след тяхното завръщане в Назарет, когато момчето Иисус достигна възрастта на своето първо лично и изцяло нравствено решение и при него пристигна Настройчик на Съзнанието – божествен дар от Райския Баща, служил преди с Макивента Мелхиседек и така получил практически опит от въплъщаването на свръхсмъртно същество в образа на смъртен. Това стана на 11 февруари през 2 година преди н.е. Иисус осъзна пристигането на божествения Наставник не повече, отколкото милионите и милиони други деца, които – и до този ден, и оттогава – по същия начин получаваха тези Настройчици на Съзнанието, внедряващи се в разума и действащи в него за максимално одухотворяване на този разум и за вечното спасение на тяхната развиваща се безсмъртна душа.

В този ден през февруари завърши непосредственият личен надзор на Управителя на Вселената, който осигуряваше безопасността на въплъщението на Михаил в образа на дете. По-нататък, в течение на целия човешки етап в развитието на тази инкарнация, опеката на Иисус се осъществяваше от неговия вътрешен Настройчик и от взаимодействащите серафически хранители, към които от време на време се присъединяваха промеждутъчни създания, назначавани за изпълнението на някои конкретни задачи в съответствие с разпорежданията на техните планетарни ръководители.

През август тази година Иисус навърши пет годинки и затова ще говорим за петата (календарна) година от неговия живот. В тази година – 2 година преди н.е., когато оставаше малко повече от месец до неговата петгодишнина, Иисус изпита огромно щастие: през нощта на 11 юли се роди неговата сестра Мириам. Вечерта на следващия ден се състоя продължителен разговор на Иисус с неговия баща за това, как различни групи живи същества се раждат в този свят под формата

2. THE FIFTH YEAR (2 B.C.)

123:2.1 (1357.5) In something more than a year after the return to Nazareth the boy Jesus arrived at the age of his first personal and wholehearted moral decision; and there came to abide with him a Thought Adjuster, a divine gift of the Paradise Father, which had aforetime served with Machiventa Melchizedek, thus gaining the experience of functioning in connection with the incarnation of a supermortal being living in the likeness of mortal flesh. This event occurred on February 11, 2 B.C. Jesus was no more aware of the coming of the divine Monitor than are the millions upon millions of other children who, before and since that day, have likewise received these Thought Adjusters to indwell their minds and work for the ultimate spiritualization of these minds and the eternal survival of their evolving immortal souls.

123:2.2 (1357.6) On this day in February the direct and personal supervision of the Universe Rulers, as it was related to the integrity of the childlike incarnation of Michael, terminated. From that time on throughout the human unfolding of the incarnation, the guardianship of Jesus was destined to rest in the keeping of this indwelling Adjuster and the associated seraphic guardians, supplemented from time to time by the ministry of midway creatures assigned for the performance of certain definite duties in accordance with the instruction of their planetary superiors.

123:2.3 (1357.7) Jesus was five years old in August of this year, and we will, therefore, refer to this as his fifth (calendar) year of life. In this year, 2 B.C., a little more than one month before his fifth birthday anniversary, Jesus was made very happy by the coming of his sister Miriam, who was born on the night of July 11. During the evening of the following day Jesus had a long talk with his father concerning the manner in which various groups of living things are born into the world as separate individuals. The most valuable part of Jesus' early

на отделни индивиди. Най-ценната част от своето ранно образование Иисус получи от родителите си, отговарящи на неговите дълбоки и изпитателни въпроси. Йосиф никога не се отклоняваше от задълженията си, прилагайки всички свои сили и не жалейки време за отговори на многобройните въпроси на момчето. От петгодишна възраст и докато не навърши десет години, Иисус беше като една непрекъсната въпросителна. Макар да се случваше Йосиф и Мария да не могат да отговорят на неговите въпроси, те винаги подробно обсъждаха интересуващите го неща и се опитваха със всички възможни средства да му помогнат в стремежа да достигне удовлетворително решаване на проблемите, възникнали в неговия буден ум.

education was secured from his parents in answer to his thoughtful and searching inquiries. Joseph never failed to do his full duty in taking pains and spending time answering the boy's numerous questions. From the time Jesus was five years old until he was ten, he was one continuous question mark. While Joseph and Mary could not always answer his questions, they never failed fully to discuss his inquiries and in every other possible way to assist him in his efforts to reach a satisfactory solution of the problem which his alert mind had suggested.

След завръщането в Назарет животът в дома закипя; Йосиф работеше, без да скръства ръце, изграждайки своята нова работилница и отново започвайки работа. Той беше толкова претоварен с работа, че нямаше време да направи люлка за Яков, но това беше поправено дълго преди раждането на Мириам, така, че на нейно разположение беше много удобна и уютна люлка, в която тя лежеше пред своето възхитено семейство. И детето Иисус с удоволствие участваше в тези естествени и нормални домашни грижи. Той много обичаше своя малък брат и своята мъничка сестра и много помагаше на Мария в грижите за тях.

123:2.4 (1358.1) Since returning to Nazareth, theirs had been a busy household, and Joseph had been unusually occupied building his new shop and getting his business started again. So fully was he occupied that he had found no time to build a cradle for James, but this was corrected long before Miriam came, so that she had a very comfortable crib in which to nestle while the family admired her. And the child Jesus heartily entered into all these natural and normal home experiences. He greatly enjoyed his little brother and his baby sister and was of great help to Mary in their care.

В езическия свят по онова време беше трудно да се намери семейство, способно да даде на детето по-добро умствено, нравствено и религиозно възпитание, отколкото еврейското семейство на Галилея. Тукашните евреи се придържаха към систематичната програма за възпитание и образование на своите деца. Те деляха живота на детето на седем етапа:

123:2.5 (1358.2) There were few homes in the gentile world of those days that could give a child a better intellectual, moral, and religious training than the Jewish homes of Galilee. These Jews had a systematic program for rearing and educating their children. They divided a child's life into seven stages:

1. Новородено – от първия до осмия ден.

123:2.6 (1358.3) 1. The newborn child, the first to the eighth day.

2. Кърмаче.

123:2.7 (1358.4) 2. The suckling child.

3. Дете, което е отбито от гърдата.

123:2.8 (1358.5) 3. The weaned child.

4. Период на зависимост от майката, продължаващ до края на петата година.

123:2.9 (1358.6) 4. The period of dependence on the mother, lasting up to the end of the fifth year.

5. Начало на независимостта на детето – ако е момче, поемане от бащата на отговорността за неговото образование.

123:2.10 (1358.7) 5. The beginning independence of the child and, with sons, the father assuming responsibility for their education.

6. Момчета и момичета в подрастваща възраст.

123:2.11 (1358.8) 6. The adolescent youths and maidens.

7. Юноши и девойки.

123:2.12 (1358.9) 7. The young men and the young women.

Сред евреите съществуваше обичай, съгласно който майката отговаряше за

123:2.13 (1358.10) It was the custom of the Galilean Jews for the mother to bear the responsibility for a child's training until the fifth birthday, and then, if

възпитанието на детето, докато то не навърши пет години, след което ако то беше момче, отговорността за него падаше върху бащата. Затова в тази година от живота на Иисус, син на галилейски евреи, започна петият етап, в съответствие с който на 21 август 2 година до н.е. Мария официално предаде Иисус на Йосиф за по-нататъшно възпитание.

the child were a boy, to hold the father responsible for the lad's education from that time on. This year, therefore, Jesus entered upon the fifth stage of a Galilean Jewish child's career, and accordingly on August 21, 2 B.C., Mary formally turned him over to Joseph for further instruction.

Макар че от този момент Йосиф поемаше пряка отговорност за умственото и религиозно възпитание на Иисус, неговата майка както преди вземаше участие в неговото домашно възпитание. Тя го учеше да разбира от лозите и цветята, растящи покрай окръжаващата целия участък градинска ограда, и да се грижи за тях. Освен това тя приспособи на покрива (служещ за лятна спалня) малки сандъчета с пясък, в които Иисус чертаеше карти и които често използваше за своите ранни упражнения по писане на арамейски, гръцки и по-късно на иврит, тъй като с времето той се научи свободно да чете, пише и говори и на трите езика.

123:2.14 (1358.11) Though Joseph was now assuming the direct responsibility for Jesus' intellectual and religious education, his mother still interested herself in his home training. She taught him to know and care for the vines and flowers growing about the garden walls which completely surrounded the home plot. She also provided on the roof of the house (the summer bedroom) shallow boxes of sand in which Jesus worked out maps and did much of his early practice at writing Aramaic, Greek, and later on, Hebrew, for in time he learned to read, write, and speak, fluently, all three languages.

Физически Иисус се оказа практически съвършено дете и продължаваше да се развива нормално в умствено и емоционално отношение. През втората половина на тази година – петата (календарна) година от своя живот, той прекара леко храносмилателно разстройство – неговото първо незначително заболяване.

123:2.15 (1358.12) Jesus appeared to be a well-nigh perfect child physically and continued to make normal progress mentally and emotionally. He experienced a mild digestive upset, his first minor illness, in the latter part of this, his fifth (calendar) year.

Макар че Йосиф и Мария често говореха за бъдещето на своя по-голям син, ако се бяхте оказали там, единственото, което щяхте да забележите, щеше да бъде това, че в едно обикновено за своето време еврейско семейство расте нормално, здраво, безгрижно, макар и изключително любознателно, дете.

123:2.16 (1359.1) Though Joseph and Mary often talked about the future of their eldest child, had you been there, you would only have observed the growing up of a normal, healthy, carefree, but exceedingly inquisitive child of that time and place.

3. СЪБИТИЯТА ПРЕЗ ШЕСТАТА ГОДИНА (1 ГОДИНА ДО Н.Е.)

3. EVENTS OF THE SIXTH YEAR (1 B.C.)

С помощта на своята майка Иисус вече усвои галилейския диалект на арамейския език и сега баща му започна да го учи на гръцки. Мария говореше гръцкия слабо, но Йосиф свободно владееше и арамейски, и гръцки. Учебник за изучаване на гръцкия език стана екземплярът от древноеврейските свещени книги – пълният текст на закона и пророците, включително Псалмите, подарен им, когато напускаха Египет. В целия Назарет имаше два екземпляра Писания на гръцки и това, че единият от тях беше притежание на семейството на дърводелеца, направи дома на Йосиф крайно търсено място, позволяващо на израстващия Иисус да се запознава с все

123:3.1 (1359.2) Already, with his mother's help, Jesus had mastered the Galilean dialect of the Aramaic tongue; and now his father began teaching him Greek. Mary spoke little Greek, but Joseph was a fluent speaker of both Aramaic and Greek. The textbook for the study of the Greek language was the copy of the Hebrew scriptures — a complete version of the law and the prophets, including the Psalms — which had been presented to them on leaving Egypt. There were only two complete copies of the Scriptures in Greek in all Nazareth, and the possession of one of them by the carpenter's family made Joseph's home a much-sought place and enabled Jesus, as he grew up, to meet an almost endless procession of earnest students and sincere truth seekers. Before this

нови и нови любители на знанието и истински търсачи на истината. Преди края на годината Иисус получи този безценен ръкопис в лично владение, а в деня на навършване на шестата му година му обясниха, че свещената книга му е била подарена от приятели и роднини от Александрия. Скоро той вече я четеше без затруднения.

year ended, Jesus had assumed custody of this priceless manuscript, having been told on his sixth birthday that the sacred book had been presented to him by Alexandrian friends and relatives. And in a very short time he could read it readily.

Първият силен стрес в живота на Иисус стана, когато той беше на почти шест години. Момчето смяташе, че неговият баща, в краен случай баща му заедно с майка му, знае всичко. Затова представете си удивлението на това любознателно дете, когато на въпроса за причината на току-що станалото неголямо земетресение Йосиф отвърна: "Синко, наистина не зная." Така започна продължителният и обезкуражаващ процес на загуба на илюзиите, в хода на който Иисус откри, че неговите земни родители не бяха премъдри и всезнаещи хора.

123:3.2 (1359.3) The first great shock of Jesus' young life occurred when he was not quite six years old. It had seemed to the lad that his father — at least his father and mother together — knew everything. Imagine, therefore, the surprise of this inquiring child, when he asked his father the cause of a mild earthquake which had just occurred, to hear Joseph say, "My son, I really do not know." Thus began that long and disconcerting disillusionment in the course of which Jesus found out that his earthly parents were not all-wise and all-knowing.

На Йосиф като че ли му се искаше да отговори, че земетресението е предизвикано от Бога, но след миг разбра, че подобен отговор ще повлече след себе си нови и още по-деликатни въпроси. Още в ранна възраст беше изключително трудно да се отговаря на въпросите на Иисус за физическите или социалните явления, непредпазливо заявявайки, че зад тях стои Бог или дяволът. В съгласие с господстващите вярвания на еврейския народ Иисус в течение на дълго време приемаше на вяра ученията за добрите или зли духове като възможни обяснения на психическите или духовни явления, но още в ранно детство започна да се съмнява в това, че зад събитията в естествения свят могат да стоят такива невидими сили.

123:3.3 (1359.4) Joseph's first thought was to tell Jesus that the earthquake had been caused by God, but a moment's reflection admonished him that such an answer would immediately be provocative of further and still more embarrassing inquiries. Even at an early age it was very difficult to answer Jesus' questions about physical or social phenomena by thoughtlessly telling him that either God or the devil was responsible. In harmony with the prevailing belief of the Jewish people, Jesus was long willing to accept the doctrine of good spirits and evil spirits as the possible explanation of mental and spiritual phenomena, but he very early became doubtful that such unseen influences were responsible for the physical happenings of the natural world.

Иисус още нямаше навършени шест години, когато в началото на година 1 до н.е. назаретското семейство беше посетено от Захария и Елисавета и техния син Йоан. Иисус и Йоан прекрасно прекарваха времето си в течение на първата осъзната среща. Макар че гостите можаха да останат само няколко дни, родителите успяха да поговорят за много неща, включително за плановете за бъдещето на своите синове. Докато те бяха заети, момчетата играеха на кубчета в пясъка на покрива на къщата и се отдаваха на всевъзможни момчешки забавления.

123:3.4 (1359.5) Before Jesus was six years of age, in the early summer of 1 B.C., Zacharias and Elizabeth and their son John came to visit the Nazareth family. Jesus and John had a happy time during this, their first visit within their memories. Although the visitors could remain only a few days, the parents talked over many things, including the future plans for their sons. While they were thus engaged, the lads played with blocks in the sand on top of the house and in many other ways enjoyed themselves in true boyish fashion.

Запознавайки се с Йоан, който живееше близо до Йерусалим, Иисус започна да проявява необичаен интерес към историята на Израил и да разпитва подробно за смисъла на съботните ритуали, провеждани в синагогата, и периодичните празници поменуване. Неговият баща му обясни значението на всички тези празници. Първо беше тържественото

123:3.5 (1359.6) Having met John, who came from near Jerusalem, Jesus began to evince an unusual interest in the history of Israel and to inquire in great detail as to the meaning of the Sabbath rites, the synagogue sermons, and the recurring feasts of commemoration. His father explained to him the meaning of all these seasons. The first was the midwinter festive illumination,

запалване на свещи по средата на зимата, продължаващо осем дни и започващо с една свещ в първата вечер и прибавяне всяка следваща вечер на по още една; така се отбелязваше освещаването на храма след възстановяването на богослужението по Мойсеевия закон от Юда Макавей. Следващ беше отбелязваният в ранна пролет Пурим – празнуването на Естир и спасението, което тя донесе на Израил. След това настъпваше тържествената Пасха, която възрастните се стараеха да посрещат в Йерусалим винаги, когато това биваше възможно, а оставащите в дома деца следваше да помнят, че в течение на цялата седмица не трябваше да ядат заквасен с мая хляб. По-късно настъпваше празникът на първите плодове, събирането на реколтата; последно и най-тържествено беше отпразнуването на новата година, денят на изкуплението. Макар че на младия Иисус му беше трудно да разбере някои от тези празници и ритуали, след сериозно размишление над тях той изцяло се отдаде на радостния празник Шатри – ежегодния период на отдих за целия еврейски народ, когато хората живееха колиби от листа и се отдаваха на веселие и радости.

В тази година причина за безпокойството на Йосиф и Мария станаха молитвите на Иисус. Той на всяка цена искаше да разговаря със своя небесен Баща така, както с Йосиф – своя земен баща. Отклонението от тържествения и благоговеен тон на общуване с Божеството донякъде смущаваше неговите родители, особено Мария, но Иисус не можеше да бъде разубеден; той произнасяше своите молитви точно така, както го учеха, след което непременно искаше “малко да си поговоря с моя небесен Баща”.

През юни същата година Йосиф предаде работилницата в Назарет на своите братя и официално постъпи на работа като строител. Към края на годината доходът на семейството нарасна повече от три пъти. Чак до самата смърт на Йосиф назаретското семейство не знаеше какво е нужда. Семейството продължаваше да расте; много пари отиваха за допълнително образование и пътешествия, но растящите доходи на Йосиф винаги покриваха постоянно увеличаващите се разходи.

В течение на следващите няколко години Йосиф много работеше в Кана, Витлеем (галилейския), Магдала, Наин, Сефорис, Капернаум и Ен-Дор, а също така построи много сгради в Назарет и околностите му. Докато Яков растеше и ставаше достатъчно голям, за да помага на своята майка и домакинството и в грижите за малките деца, Иисус все по-често пътуваше със своя баща по тези намиращи се наблизо градове и села.

lasting eight days, starting out with one candle the first night and adding one each successive night; this commemorated the dedication of the temple after the restoration of the Mosaic services by Judas Maccabee. Next came the early springtime celebration of Purim, the feast of Esther and Israel’s deliverance through her. Then followed the solemn Passover, which the adults celebrated in Jerusalem whenever possible, while at home the children would remember that no leavened bread was to be eaten for the whole week. Later came the feast of the first-fruits, the harvest ingathering; and last, the most solemn of all, the feast of the new year, the day of atonement. While some of these celebrations and observances were difficult for Jesus’ young mind to understand, he pondered them seriously and then entered fully into the joy of the feast of tabernacles, the annual vacation season of the whole Jewish people, the time when they camped out in leafy booths and gave themselves up to mirth and pleasure.

123:3.6 (1360.1) During this year Joseph and Mary had trouble with Jesus about his prayers. He insisted on talking to his heavenly Father much as he would talk to Joseph, his earthly father. This departure from the more solemn and reverent modes of communication with Deity was a bit disconcerting to his parents, especially to his mother, but there was no persuading him to change; he would say his prayers just as he had been taught, after which he insisted on having “just a little talk with my Father in heaven.”

123:3.7 (1360.2) In June of this year Joseph turned the shop in Nazareth over to his brothers and formally entered upon his work as a builder. Before the year was over, the family income had more than trebled. Never again, until after Joseph’s death, did the Nazareth family feel the pinch of poverty. The family grew larger and larger, and they spent much money on extra education and travel, but always Joseph’s increasing income kept pace with the growing expenses.

123:3.8 (1360.3) The next few years Joseph did considerable work at Cana, Bethlehem (of Galilee), Magdala, Nain, Sepphoris, Capernaum, and Endor, as well as much building in and near Nazareth. As James grew up to be old enough to help his mother with the housework and care of the younger children, Jesus made frequent trips away from home with his father to these surrounding towns and villages. Jesus was a keen observer and gained much practical knowledge

Иисус се отличаваше с наблюдателност и придоби в тези пътешествия много практически знания; той усърдно натрупваше знания за човека и неговия живот на Земята.

В тази година Иисус се сдоби с големи успехи в съгласуването на своите силни чувства и необуздани пориви с изискванията на вътрешносемейното сътрудничество и домашна дисциплина. Мария беше любяща, но доста строга майка. Но в много отношения Йосиф оказваше значително по-голямо въздействие на Иисус, тъй като обикновено той сядаше заедно с момчето и подробно му обясняваше в какво се заключава действителната и главна необходимост от дисциплинарно ограничаване на личните желания в името на запазването на благополучието и мира в семейството. Когато на Иисус му обясняваха положението на нещата, той винаги съзнателно и охотно посрещаше родителските желания и се подчиняваше на семейните правила.

Значителна част от свободното време, когато на майка му не беше нужна помощ в домакинството, той прекарваше изучавайки денем цветята и растенията, а нощем звездите. В него се появи тревожещ родителите му навик да ляга по гръб и да гледа възхитено звездното небе тогава, когато в добре уредения назаретски дом отдавна беше време за сън.

from these trips away from home; he was assiduously storing up knowledge regarding man and the way he lived on earth.

123:3.9 (1360.4) This year Jesus made great progress in adjusting his strong feelings and vigorous impulses to the demands of family co-operation and home discipline. Mary was a loving mother but a fairly strict disciplinarian. In many ways, however, Joseph exerted the greater control over Jesus as it was his practice to sit down with the boy and fully explain the real and underlying reasons for the necessity of disciplinary curtailment of personal desires in deference to the welfare and tranquillity of the entire family. When the situation had been explained to Jesus, he was always intelligently and willingly co-operative with parental wishes and family regulations.

123:3.10 (1360.5) Much of his spare time — when his mother did not require his help about the house — was spent studying the flowers and plants by day and the stars by night. He evinced a troublesome penchant for lying on his back and gazing wonderingly up into the starry heavens long after his usual bedtime in this well-ordered Nazareth household.

4. СЕДМАТА ГОДИНА (1 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Тази година животът на Иисус беше наистина богат на събития. В началото на януари над Галилея се изви снежна буря. Дебелината на снежната покривка беше половин метър и това беше най-големият снеговалеж за целия живот на Иисус и един от най-обилните в Назарет за последните сто години.

Игровата страна в живота на еврейските деца във времената на Иисус беше доста ограничена; обикновено децата играеха на достатъчно сериозни неща, подражавайки на заниманията на възрастните. Често те си играеха на сватби и погребения – обреди, които толкова често наблюдаваха и които се отличаваха с такава зрелищност. Те пееха и танцуваха, но почти нямаха групови игри, подобни на тези, които така обичаха децата от по-късните времена.

Заедно с едно съседско момче, а по-късно със своя брат Яков, Иисус много обичаше да играе в далечния ъгъл на дърводелската работилница, където те с огромно удоволствие се забавляваха със

4. THE SEVENTH YEAR (A.D. 1)

123:4.1 (1361.1) This was, indeed, an eventful year in Jesus' life. Early in January a great snowstorm occurred in Galilee. Snow fell two feet deep, the heaviest snowfall Jesus saw during his lifetime and one of the deepest at Nazareth in a hundred years.

123:4.2 (1361.2) The play life of Jewish children in the times of Jesus was rather circumscribed; all too often the children played at the more serious things they observed their elders doing. They played much at weddings and funerals, ceremonies which they so frequently saw and which were so spectacular. They danced and sang but had few organized games, such as children of later days so much enjoy.

123:4.3 (1361.3) Jesus, in company with a neighbor boy and later his brother James, delighted to play in the far corner of the family carpenter shop, where they had great fun with the shavings and the blocks of wood. It was always difficult for Jesus to

стружки и дървени кубчета. На Иисус винаги му беше трудно да разбере какво лошо има в тези игри, които бяха забранени в съботните дни, но той винаги се подчиняваше на желанията на своите родители. Неговото чувство за хумор и любов към игрите не намираха достатъчен израз в това време и поколение, но до четиринадесетгодишна възраст той се отличаваше с весел и безгрижен нрав през по-голямата част от времето.

comprehend the harm of certain sorts of play which were forbidden on the Sabbath, but he never failed to conform to his parents' wishes. He had a capacity for humor and play which was afforded little opportunity for expression in the environment of his day and generation, but up to the age of fourteen he was cheerful and lighthearted most of the time.

На покрива на пристройката за животните Мария държеше гълъбарник и доходите от продажбата на гълъбите се използваше за благотворителен фонд, с който се разпореждаше Иисус, след като задържаше предварително една десета и я предаваше на служителя на синагогата.

123:4.4 (1361.4) Mary maintained a dovecote on top of the animal house adjoining the home, and they used the profits from the sale of doves as a special charity fund, which Jesus administered after he deducted the tithe and turned it over to the officer of the synagogue.

Единственото сериозно произшествие, станало с Иисус до това време, беше неговото падане от каменната стълба на задния двор, която водеше към спалнята с платнен навес. Това се случи през юли в началото на пясъчна буря, връхлетяла неочаквано от изток. Горещите ветрове, носещи потоци ситен пясък, обикновено духаха в сезона на дъждовете, особено през март и април. Такава буря през юли беше голяма рядкост. Когато се изви бурята, Иисус, както обикновено, се намираше на покрива, служещ му като място за игра през голямата част от сухия сезон. Спускайки се по стълбата, той беше заслепен от пясъка и падна. След този случай Йосиф направи от двете страни на стълбата перила.

123:4.5 (1361.5) The only real accident Jesus had up to this time was a fall down the back-yard stone stairs which led up to the canvas-roofed bedroom. It happened during an unexpected July sandstorm from the east. The hot winds, carrying blasts of fine sand, usually blew during the rainy season, especially in March and April. It was extraordinary to have such a storm in July. When the storm came up, Jesus was on the housetop playing, as was his habit, for during much of the dry season this was his accustomed playroom. He was blinded by the sand when descending the stairs and fell. After this accident Joseph built a balustrade up both sides of the stairway.

Това произшествие не можеше да се предотврати. То се случи не по вина на временните хранители измежду промеждутъчните създания – едно първично и едно вторично, на които беше предписано да пазят момчето, както не беше виновен и серафимът-хранител. То просто не беше възможно да се избегне. Но това незначително произшествие, случило се по времето, когато Йосиф се намираше в Ен-Дор, дотолкова изплаши Мария, че в течение на няколко месеца тя се държеше неразумно, опитвайки се да не пуска Иисус далеч от себе си.

123:4.6 (1361.6) There was no way in which this accident could have been prevented. It was not chargeable to neglect by the midway temporal guardians, one primary and one secondary midwayer having been assigned to the watchcare of the lad; neither was it chargeable to the guardian seraphim. It simply could not have been avoided. But this slight accident, occurring while Joseph was absent in Endor, caused such great anxiety to develop in Mary's mind that she unwisely tried to keep Jesus very close to her side for some months.

Небесните личности не могат произволно да се намесват в материалните произшествия – обикновените явления от физически характер. В обичайни обстоятелства само промеждутъчните създания са способни да се намесват в материалните обстоятелства за защита на мъж или жена с предначертана съдба, но и в такива случаи те могат да правят това само по специално разпореждане на своите ръководители.

123:4.7 (1361.7) Material accidents, commonplace occurrences of a physical nature, are not arbitrarily interfered with by celestial personalities. Under ordinary circumstances only midway creatures can intervene in material conditions to safeguard the persons of men and women of destiny, and even in special situations these beings can so act only in obedience to the specific mandates of their superiors.

И това беше само едно от незначителните

123:4.8 (1361.8) And this was but one of a number of

произшествия, които впоследствие сполетяха този любознателен и смел юноша. Ако си представите обичайното детство и младост на активно момче, ще получите достатъчно добра представа за младите години на Иисус и ще разберете колко много вълнения той доставяше на своите родители, особено на майка си.

Четвъртият член на назаретското семейство – Йосиф, се роди в сряда сутринта на 16 март 1 година след н.е.

such minor accidents which subsequently befell this inquisitive and adventurous youth. If you envisage the average childhood and youth of an aggressive boy, you will have a fairly good idea of the youthful career of Jesus, and you will be able to imagine just about how much anxiety he caused his parents, particularly his mother.

123:4.9 (1362.1) The fourth member of the Nazareth family, Joseph, was born Wednesday morning, March 16, A.D. 1.

5. УЧИЛИЩНИТЕ ГОДИНИ В НАЗАРЕТ

Иисус навърши седем години и беше в тази възраст, когато на еврейските деца се полагаше да започнат своето формално образование в синагогалните училища. Затова през август същата година започна неговият богат на събития училищен живот в Назарет. Това момче вече умееше свободно да чете, пише и говори на два езика – арамейски и гръцки. Сега му предстоеше да се научи да чете, пише и говори на иврит. И той с голямо нетърпение очакваше началото на новия училищен живот, откриващ се пред него.

В течение на три години, докато не навърши десет години, той посещаваше началното училище в назаретската синагога. В продължение на тези три години той изучаваше основите на Книгите на Закона, написани на иврит. Следващите три години той учеше в средното училище и заучи наизуст, повтаряйки на глас, по-сложните положения от свещения закон. Когато започна тринадесетата си година, той завърши синагогалното училище и управителите на синагогата го предадоха на неговите родители като образован “син на закона”, а значи – самостоятелен гражданин на обществото в Израил, което му даваше право да посещава на Пасха Йерусалим и затова в тази година той за пръв път присъства на празнуването на Пасхата заедно със своите родители.

В Назарет учениците седяха на пода в полукръг, а техният учител – хазанът, служител на синагогата, седеше с лице към тях. Те започваха с Левит [третата книга от Стария Завет – б.р.], след което преминаваха към изучаването на останалите книги на закона, след които следваха книгите на пророците и Псалтирът. Назаретската синагога разполагаше с пълния текст на Писанията на иврит. До дванадесетгодишна възраст учениците изучаваха само Писанията. В летните месеци учебният ден беше значително по-кратък.

Иисус бързо стана познавач на иврит и

5. SCHOOL DAYS IN NAZARETH

123:5.1 (1362.2) Jesus was now seven years old, the age when Jewish children were supposed to begin their formal education in the synagogue schools. Accordingly, in August of this year he entered upon his eventful school life at Nazareth. Already this lad was a fluent reader, writer, and speaker of two languages, Aramaic and Greek. He was now to acquaint himself with the task of learning to read, write, and speak the Hebrew language. And he was truly eager for the new school life which was ahead of him.

123:5.2 (1362.3) For three years — until he was ten — he attended the elementary school of the Nazareth synagogue. For these three years he studied the rudiments of the Book of the Law as it was recorded in the Hebrew tongue. For the following three years he studied in the advanced school and committed to memory, by the method of repeating aloud, the deeper teachings of the sacred law. He graduated from this school of the synagogue during his thirteenth year and was turned over to his parents by the synagogue rulers as an educated “son of the commandment” — henceforth a responsible citizen of the commonwealth of Israel, all of which entailed his attendance at the Passovers in Jerusalem; accordingly, he attended his first Passover that year in company with his father and mother.

123:5.3 (1362.4) At Nazareth the pupils sat on the floor in a semicircle, while their teacher, the chazan, an officer of the synagogue, sat facing them. Beginning with the Book of Leviticus, they passed on to the study of the other books of the law, followed by the study of the Prophets and the Psalms. The Nazareth synagogue possessed a complete copy of the Scriptures in Hebrew. Nothing but the Scriptures was studied prior to the twelfth year. In the summer months the hours for school were greatly shortened.

123:5.4 (1362.5) Jesus early became a master of

Иисус бързо стана познавач на иврит и като юноша, когато в Назарет нямаше виден гост, него често го караха да чете откъси от еврейските Писания за благоверните, събрали се в синагогата на редовните съботни богослужения.

В синагогалните училища, разбира се, нямаше учебници. В часовете хазанът произнасяше изречението на глас, а учениците в хор го повтаряха след него. Ако ученикът имаше достъп до книгите на закона, той научаваше урока с четене на глас и постоянно повторение.

Освен това, в допълнение към по-формалното си обучение, Иисус започна да се запознава с хора от всички страни на света, тъй като ремонтната работилница на неговия баща я посещаваха хора от различни страни на света. Когато стана по-голям, той свободно общуваше с караванните пътници, които спираха за отдих и възстановяване на силите недалеч от извора. Свободно говорейки гръцки, той без затруднения беседваше с повечето пътешественици и водачи.

Назарет беше едно от местата за спиране на керваните и лежеше на пресечката на търговските пътища, а неговото население беше основно нееврейско; заедно с това той беше широко известен като център на либерално тълкуване на традиционния еврейски закон. Галилейските евреи общуваха с друговерците по-свободно, отколкото това беше прието в Юдея. От всички градове в Галилея евреите в Назарет бяха най-либерални в своята интерпретация на социалните ограничения, основани на страха да осквернят себе си чрез общуване с езичниците. Именно това положение породи популярната в Йерусалим поговорка “Нима може да дойде нещо хубаво от Назарет?”

Иисус получи нравствено възпитание и духовна култура главно в семейството си. Той придоби значителна част от своето интелектуално и теологическо образование от хазана. Но своето истинско образование – подготовката на ума и сърцето за действителните изпитания чрез преодоляване на различни жизнени трудности, той получи чрез общуването с хората. Именно това общуване със събратята му – възрастни и деца, юдеи и езичници, му позволи да опознае човешкия род. Иисус получи прекрасно образование и затова той дълбоко разбираше хората и искрено ги обичаше.

В течение на всички години обучение в синагогата той беше блестящ ученик и неговото огромно предимство беше знаенето на три езика. Както отбеляза пред Йосиф назаретският хазан при завършването на

Jesus early became a master of Hebrew, and as a young man, when no visitor of prominence happened to be sojourning in Nazareth, he would often be asked to read the Hebrew scriptures to the faithful assembled in the synagogue at the regular Sabbath services.

123:5.5 (1362.6) These synagogue schools, of course, had no textbooks. In teaching, the chazan would utter a statement while the pupils would in unison repeat it after him. When having access to the written books of the law, the student learned his lesson by reading aloud and by constant repetition.

123:5.6 (1362.7) Next, in addition to his more formal schooling, Jesus began to make contact with human nature from the four quarters of the earth as men from many lands passed in and out of his father’s repair shop. When he grew older, he mingled freely with the caravans as they tarried near the spring for rest and nourishment. Being a fluent speaker of Greek, he had little trouble in conversing with the majority of the caravan travelers and conductors.

123:5.7 (1362.8) Nazareth was a caravan way station and crossroads of travel and largely gentile in population; at the same time it was widely known as a center of liberal interpretation of Jewish traditional law. In Galilee the Jews mingled more freely with the gentiles than was their practice in Judea. And of all the cities of Galilee, the Jews of Nazareth were most liberal in their interpretation of the social restrictions based on the fears of contamination as a result of contact with the gentiles. And these conditions gave rise to the common saying in Jerusalem, “Can any good thing come out of Nazareth?”

123:5.8 (1363.1) Jesus received his moral training and spiritual culture chiefly in his own home. He secured much of his intellectual and theological education from the chazan. But his real education — that equipment of mind and heart for the actual test of grappling with the difficult problems of life — he obtained by mingling with his fellow men. It was this close association with his fellow men, young and old, Jew and gentile, that afforded him the opportunity to know the human race. Jesus was highly educated in that he thoroughly understood men and devotedly loved them.

123:5.9 (1363.2) Throughout his years at the synagogue he was a brilliant student, possessing a great advantage since he was conversant with three languages. The Nazareth chazan, on the occasion of Jesus’ finishing the course in his

училищния курс, той се боеше, че е “научил повече благодарение на любознателните въпроси на Иисус”, отколкото е “бил способен да научи това момче”.

Иисус усвои много от програмата за обучение и черпеше вдъхновение от извършваните в синагогата редовни съботни богослужения. Обикновено към събралите се в синагогата се обръщаше някой виден посетител, отседнал за съботата в Назарет, за да се обърне към синагогата. Растящият Иисус слушаше как своите възгледи излагат много изтъкнати мислители от целия еврейски свят, които често съвсем не бяха ортодоксални юдеи, тъй като назаретската синагога беше прогресивен и либерален център на еврейската мисъл и култура.

При постъпването в училище на седемгодишна възраст (а малко преди това евреите въведоха задължителното образование) учениците обикновено си избираха “откъс за рождения ден” – нещо като златно правило, което трябваше да следват в течение на ученето и което те често разтълкуваха при завършването на училището на тринадесетгодишна възраст. Текстът, избран от Иисус, беше взет от пророк Исая: “Духът на Господа Бога е на мен, защото Господ ме е помазал; Той ме изпрати да благовествам на смирените, да изцелявам съкрушените сърца, да проглася свободата на пленниците и да освобождавам духовните затворници.”

Назарет беше един от двадесет и четирите центъра на юдейското духовенство. Но галилейското духовенство тълкуваше традиционните закони по-широко, отколкото книжниците и равините на Юдея. С голяма либералност се отличаваше в Назарет и съблюдаването на съботата. Така в съботите Йосиф обикновено водеше Иисус на разходка и едно от техните любими занимания беше да се изкачат на високия хълм недалеч от дома им, откъдето пред техните очи се откриваше панорамен поглед над цялата Галилея. В ясен ден на северозапад можеше да се види дългият, спускащ се към морето хребет на планината Кармил и Иисус неведнъж слушаше от своя баща разказа за Илия – един от първите от дълъг ред древноеврейски пророци, който порицавал цар Ахав и разобличавал жреците на Ваал. На север, в ослепително великолепие извисявайки се над хоризонта, се издигаше снежният връх на планината Ермон, горните склонове на която се издигаха на почти хиляда метра, проблясвайки с белотата на вечните снегове. Далеч на изток се виждаше Йорданската долина, а още по-далеч лежаха скалистите хребети на Моав. На изток лежаха градовете

school, remarked to Joseph that he feared he “had learned more from Jesus’ searching questions” than he had “been able to teach the lad.”

123:5.10 (1363.3) Throughout his course of study Jesus learned much and derived great inspiration from the regular Sabbath sermons in the synagogue. It was customary to ask distinguished visitors, stopping over the Sabbath in Nazareth, to address the synagogue. As Jesus grew up, he heard many great thinkers of the entire Jewish world expound their views, and many also who were hardly orthodox Jews since the synagogue of Nazareth was an advanced and liberal center of Hebrew thought and culture.

123:5.11 (1363.4) When entering school at seven years (at this time the Jews had just inaugurated a compulsory education law), it was customary for the pupils to choose their “birthday text,” a sort of golden rule to guide them throughout their studies, one upon which they often expatiated at their graduation when thirteen years old. The text which Jesus chose was from the Prophet Isaiah: “The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free.”

123:5.12 (1363.5) Nazareth was one of the twenty-four priest centers of the Hebrew nation. But the Galilean priesthood was more liberal in the interpretation of the traditional laws than were the Judean scribes and rabbis. And at Nazareth they were also more liberal regarding the observance of the Sabbath. It was therefore the custom for Joseph to take Jesus out for walks on Sabbath afternoons, one of their favorite jaunts being to climb the high hill near their home, from which they could obtain a panoramic view of all Galilee. To the northwest, on clear days, they could see the long ridge of Mount Carmel running down to the sea; and many times Jesus heard his father relate the story of Elijah, one of the first of that long line of Hebrew prophets, who reproved Ahab and exposed the priests of Baal. To the north Mount Hermon raised its snowy peak in majestic splendor and monopolized the skyline, almost 3,000 feet of the upper slopes glistening white with perpetual snow. Far to the east they could discern the Jordan valley and, far beyond, the rocky hills of Moab. Also to the south and the east, when the sun shone upon their marble walls, they could see the Greco-Roman cities of the Decapolis, with their amphitheaters and pretentious temples. And when they lingered toward the going down of the

Декаполис (Десетоградие) и когато слънцето осветяваше техните мраморни стени, Йосиф и Иисус виждаха грърко-римските амфитеатри и претенциозни храмове. А когато дочакваха залеза, на запад можеха да видят платната на корабите в далечното Средиземно море.

Оттук Иисус можеше да види как от четири страни в Назарет пристигаха и заминаваха на път редиците на керваните, а на юг пред тях се откриваше широката и плодородна долина Ездрелон, простираща се далеч към планината Хеврон и Самария.

Когато не се качваха на хълмовете, за да се полюбуват на пейзажите, те отиваха на разходка по селската местност и наблюдаваха как се изменя ликът на природата в зависимост от сезона на годината. Ако не се смята обучението, получено в семейството му, своето първо образование Иисус получи благодарение на почтителното си и благожелателно отношение към природата.

Иисус още не беше навършил осем години, а вече го познаваха всички майки и млади жени, които го срещаха и разговаряха с него при извора, намиращ се недалеч от неговия дом и който беше едно от тези места, където се срещаха, за да поклюкарстват, хората от целия град. През тази година Иисус се научи да дои домашната крава и да се грижи за останалите животни. В течение на тази и следващата година той се научи също така и да прави сирене и да тъче. Когато навърши десет години, той до съвършенство управляваше тъкачния стан. Приблизително по това време Иисус и съседското момче Яков станаха големи приятели на грънчаря, работещ близо до ручея; и неведнъж, наблюдавайки как ловките пръсти на Натан оформят глината на грънчарския кръг, двете момчета решаваха, че когато пораснат, ще станат грънчари. Натан много обичаше децата и често им даваше да си поиграят с глината, стремейки се да развие творческото им въображение и предлагайки им да се съревновават в моделирането на различни предмети и животни.

sun, to the west they could make out the sailing vessels on the distant Mediterranean.

123:5.13 (1364.1) From four directions Jesus could observe the caravan trains as they wended their way in and out of Nazareth, and to the south he could overlook the broad and fertile plain country of Esdraelon, stretching off toward Mount Gilboa and Samaria.

123:5.14 (1364.2) When they did not climb the heights to view the distant landscape, they strolled through the countryside and studied nature in her various moods in accordance with the seasons. Jesus' earliest training, aside from that of the home hearth, had to do with a reverent and sympathetic contact with nature.

123:5.15 (1364.3) Before he was eight years of age, he was known to all the mothers and young women of Nazareth, who had met him and talked with him at the spring, which was not far from his home, and which was one of the social centers of contact and gossip for the entire town. This year Jesus learned to milk the family cow and care for the other animals. During this and the following year he also learned to make cheese and to weave. When he was ten years of age, he was an expert loom operator. It was about this time that Jesus and the neighbor boy Jacob became great friends of the potter who worked near the flowing spring; and as they watched Nathan's deft fingers mold the clay on the potter's wheel, many times both of them determined to be potters when they grew up. Nathan was very fond of the lads and often gave them clay to play with, seeking to stimulate their creative imaginations by suggesting competitive efforts in modeling various objects and animals.

6. НЕГОВАТА ОСМА ГОДИНА (2 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Тази година беше годината на интересните занятия в училище. Макар че Иисус не беше обикновен ученик, той прилежно се учеше и влизаше в по-силната трета на класа. Освен това толкова успешно се справяше със задачите, че получи право веднъж в месеца в течение на една седмица да не ходи на училище. Тази седмица той

6. HIS EIGHTH YEAR (A.D. 2)

123:6.1 (1364.4) This was an interesting year at school. Although Jesus was not an unusual student, he was a diligent pupil and belonged to the more progressive third of the class, doing his work so well that he was excused from attendance one week out of each month. This week he usually spent either with his fisherman uncle on the shores of the Sea of Galilee near Magdala or on the farm of another uncle (his mother's brother)

обикновено прекарваше или със своя чичо-рибар на крайбрежието на Галилейското езеро около Магдала, или във фермата на другия си чичо (брата на неговата майка) на около осем километра на юг от Назарет.

five miles south of Nazareth.

Макар че майка му проявяваше излишно безпокойство по повод неговото здраве и безопасност, тя постепенно се примири с това, че той се отделяше от дома. Всички чичовци и лели много обичаха Иисус и между тях се установи остро съперничество за правото да го приемат по време на ежемесечните посещения в течение на тази и следващите години. През януари той за пръв път (от времето на своето младенчество) прекара свободното си време във фермата на своя чичо, а през май се състоя първият му риболов в Галилейското езеро.

123:6.2 (1364.5) Although his mother had become unduly anxious about his health and safety, she gradually became reconciled to these trips away from home. Jesus' uncles and aunts were all very fond of him, and there ensued a lively competition among them to secure his company for these monthly visits throughout this and immediately subsequent years. His first week's sojourn on his uncle's farm (since infancy) was in January of this year; the first week's fishing experience on the Sea of Galilee occurred in the month of May.

Приблизително по това време Иисус се запозна и с един учител по математика от Дамаск и, овладявайки някои основни методи за смятане, в течение на няколко години отделяше много време за математиката. Той започна добре да чувства числата, разстоянията и пропорциите.

123:6.3 (1364.6) About this time Jesus met a teacher of mathematics from Damascus, and learning some new techniques of numbers, he spent much time on mathematics for several years. He developed a keen sense of numbers, distances, and proportions.

Иисус много обикна своя брат Яков и към края на годината започна да го учи на азбуката.

123:6.4 (1364.7) Jesus began to enjoy his brother James very much and by the end of this year had begun to teach him the alphabet.

В тази година Иисус се уговори, че ще взема уроци по свирене на арфа в замяна на млечни продукти. Той притежаваше удивителен стремеж към всичко музикално. По-късно направи много за развитието на интереса към вокалната музика у своите млади другари. На единадесет години той вече беше изкусен арфист и му доставяше огромно удоволствие да развлича своето семейство и приятели с необикновени интерпретации и талантливи импровизации.

123:6.5 (1364.8) This year Jesus made arrangements to exchange dairy products for lessons on the harp. He had an unusual liking for everything musical. Later on he did much to promote an interest in vocal music among his youthful associates. By the time he was eleven years of age, he was a skillful harpist and greatly enjoyed entertaining both family and friends with his extraordinary interpretations and able improvisations.

Макар че Иисус продължаваше да постига завидни успехи в училище, и на родителите, и на учителите му не им беше лесно. Той както и преди ги поставяше в задънена улица с много въпроси от областта на науката и религията – на първо място в областта на географията и астрономията. С особена упоритост се опитваше да си изясни с какво се обяснява редуването на сухи и влажни сезони в Палестина. Той непрекъснато търсеше обяснение за огромната разлика в температурите между Назарет и долината на река Йордан. Той просто никога не преставаше да задава своите разумни, но озадачаващи въпроси.

123:6.6 (1365.1) While Jesus continued to make enviable progress at school, all did not run smoothly for either parents or teachers. He persisted in asking many embarrassing questions concerning both science and religion, particularly regarding geography and astronomy. He was especially insistent on finding out why there was a dry season and a rainy season in Palestine. Repeatedly he sought the explanation for the great difference between the temperatures of Nazareth and the Jordan valley. He simply never ceased to ask such intelligent but perplexing questions.

Неговият трети брат Симон се роди вечерта в петък, на 14 април същата година – 2 година след н.е.

123:6.7 (1365.2) His third brother, Simon, was born on Friday evening, April 14, of this year, A.D. 2.

През февруари Нахор, един от преподавателите в йерусалимската академия на равините, пристигна в Назарет, за да види Иисус, посещавайки преди това с такава цел дома на Захария близо до Йерусалим. Той пристигна в Назарет по съвет от бащата на Йоан. Макар че отначало беше шокиран от откровеността на Иисус и неговото нетрадиционно отношение към въпросите на религията, той отнесе това за сметка на отдалечеността на Галилея от центровете на юдейската наука и култура и посъветва Йосиф и Мария да му разрешат да вземе Иисус със себе си в Йерусалим, където можеше да се възползва от предимствата на образованието и възпитанието, получено в център на еврейската култура. Мария беше готова да се съгласи, уверена, че на нейния най-голям син му предстои да стане Месия, спасител на евреите; Йосиф се колебаеше – както и Мария, той беше убеден, че Иисус го чака велико бъдеще, но нямаше никаква представа какво именно ще бъде то. Но Йосиф никога не се е съмнявал истински в това, че на неговия син му е съдено да осъществи велика мисия на Земята. Колкото повече мислеше за предложението на Нахор, толкова повече той се съмняваше в целесъобразността на предлаганото пребиваване в Йерусалим.

123:6.8 (1365.3) In February, Nahor, one of the teachers in a Jerusalem academy of the rabbis, came to Nazareth to observe Jesus, having been on a similar mission to Zacharias's home near Jerusalem. He came to Nazareth at the instigation of John's father. While at first he was somewhat shocked by Jesus' frankness and unconventional manner of relating himself to things religious, he attributed it to the remoteness of Galilee from the centers of Hebrew learning and culture and advised Joseph and Mary to allow him to take Jesus back with him to Jerusalem, where he could have the advantages of education and training at the center of Jewish culture. Mary was half persuaded to consent; she was convinced her eldest son was to become the Messiah, the Jewish deliverer; Joseph hesitated; he was equally persuaded that Jesus was to grow up to become a man of destiny, but what that destiny would prove to be he was profoundly uncertain. But he never really doubted that his son was to fulfill some great mission on earth. The more he thought about Nahor's advice, the more he questioned the wisdom of the proposed sojourn in Jerusalem.

Поради различията в мненията между Йосиф и Мария Нахор помоли за разрешение да изложи всичко пред Иисус. Иисус внимателно го изслуша, поговори с Йосиф, Мария и съседа – каменаря Яков, чийто син беше негов най-добър другар по игри, а след това, два дни по-късно, съобщи, че предвид толкова същественото разминаване във възгледите на неговите родители и съветниците, както и предвид това, че той не се чувства в правото си да поема отговорността за такова решение, понеже не клони определено към нито един от вариантите, накрая той е решил "да поговоря с моя Баща, Който е на небето". И тъй като не е докрай уверен в отговора, то той предполага, че по-скоро трябва да си остане в къщи с "майка и татко", добавяйки, че "те, които толкова ме обичат, сигурно ще успеят да направят за мен повече и да ме водят по-успешно в живота, отколкото външни хора, които могат само да видят моето тяло и да наблюдават моя разум, но едва ли ме познават истински". Всички бяха поразени и Нахор се отправи обратно в Йерусалим. Изминаха много години преди отново да бъде поставен въпросът за заминаването на Иисус от къщи.

123:6.9 (1365.4) Because of this difference of opinion between Joseph and Mary, Nahor requested permission to lay the whole matter before Jesus. Jesus listened attentively, talked with Joseph, Mary, and a neighbor, Jacob the stone mason, whose son was his favorite playmate, and then, two days later, reported that since there was such a difference of opinion among his parents and advisers, and since he did not feel competent to assume the responsibility for such a decision, not feeling strongly one way or the other, in view of the whole situation, he had finally decided to "talk with my Father who is in heaven"; and while he was not perfectly sure about the answer, he rather felt he should remain at home "with my father and mother," adding, "they who love me so much should be able to do more for me and guide me more safely than strangers who can only view my body and observe my mind but can hardly truly know me." They all marveled, and Nahor went his way, back to Jerusalem. And it was many years before the subject of Jesus' going away from home again came up for consideration.

Документ 124. Късното детство на Иисус

⇦ 123 Книгата Урантия 125 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 124. КЪСНОТО ДЕТСТВО НА ИИСУС

Секции

Въведение
1. Деветата година НА Иисус (3 година след н.е.)
2. Десетата година (4 година след н.е.)
3. Единадесетата година (5 година след н.е.)
4. Дванадесетата година (6 година след н.е.)
5. Неговата тринадесета година (7 година след н.е.)
6. Пътуването до Йерусалим

PAPER 124
THE LATER CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction
1. Jesus' Ninth Year (A.D. 3)
2. The Tenth Year (A.D. 4)
3. The Eleventh Year (A.D. 5)
4. The Twelfth Year (A.D. 6)
5. His Thirteenth Year (A.D. 7)
6. The Journey to Jerusalem

Въведение

М АКАР че Александрия можеше да предостави на Иисус по-добри възможности за получаване на образование, отколкото Галилея, там той щеше да бъде лишен от толкова забележително обкръжение, позволяващо му да се справя с жизнените трудности при минимална помощ от образованието и заедно с това даващо огромни предимства, които се заключаваха във възможността постоянно да общува с множеството мъже и жени от всички слоеве на обществото и от всички краища на цивилизования свят. Ако беше останал в Александрия, той щеше да получи образование под ръководството на евреи и изключително в еврейски дух. Образованието и възпитанието, получени от него в Назарет, го подготвяха в по-голяма степен за разбирането на друговерците и му даваха по-добра и по-възвишена представа за относителните достойнства на източната, или вавилонска, и западната, или елинска, школа на юдейската

INTRODUCTION

124:0.1 (1366.1) ALTHOUGH Jesus might have enjoyed a better opportunity for schooling at Alexandria than in Galilee, he could not have had such a splendid environment for working out his own life problems with a minimum of educational guidance, at the same time enjoying the great advantage of constantly contacting with such a large number of all classes of men and women hailing from every part of the civilized world. Had he remained at Alexandria, his education would have been directed by Jews and along exclusively Jewish lines. At Nazareth he secured an education and received a training which more acceptably prepared him to understand the gentiles, and which gave him a better and more balanced idea of the relative merits of the Eastern, or Babylonian, and the Western, or Hellenic, views of Hebrew theology.

теология.

1. ДЕВЕТАТА ГОДИНА НА ИИСУС (3 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Макар че едва ли би било вярно да се каже, че Иисус някога е боледувал сериозно, през тази година той заедно със своите братя и малката си сестра прекара някои леки детски заболявания.

Ученето в училището вървеше по своя ред и той както преди беше привилегирован ученик и всеки месец получаваше една свободна седмица. Иисус продължаваше почти по равно да дели това време между пътуванията в съседните градове с баща си, посещенията на фермата на своя чичо на юг от Назарет и ходенето за риба извън Магдала.

Най-сериозната неприятност от случилите се досега в училище стана в края на зимата, когато Иисус се осмели да възрази на хазана по повод ученията за това, че всички изваяния, изображения и рисунки в своята същност са идолопоклонство. Иисус много обичаше да рисува пейзажи и да моделира от глина най-разнообразни предмети. Еврейският закон строго забраняваше всякакви подобни неща, но до това време на него му се отдаваше толкова обезоръжаващо да отговаря на възраженията на родителите си, че те му позволяваха да продължава да се занимава с това.

Но поредният скандал стана в училище, след като един от останалите ученици видя, че Иисус рисува с въглен портрета на учителя върху пода на класната стая. Този портрет си оставаше там, в което можеше да се убеди всеки желаещ, и много от старейшините разгледаха рисунката преди училищният комитет да извика Йосиф и да поиска той да вземе мерки за пресичане на беззаконието на своя най-голям син. И макар че на Йосиф и Мария вече им се беше налагало да изслушват оплаквания от своя разностранен и активен син, това обвинение беше най-сериозното от всички, отправени против него досега. В течение на известно време Иисус слушаше обвинението по повод своите художествени занаяти, седейки на големия камък, който стоеше при задната врата. Него го възмути това, че в неговите мними простъпки обвиняваха баща му. Затова той влезе в помещението и безстрашно застана пред своите обвинители. Старейшините се оказаха в неловко положение. Някои бяха склонни да се отнесат към произшествието с хумор, докато един или двама смятаха, че

1. JESUS' NINTH YEAR (A.D. 3)

124:1.1 (1366.2) Though it could hardly be said that Jesus was ever seriously ill, he did have some of the minor ailments of childhood this year, along with his brothers and baby sister.

124:1.2 (1366.3) School went on and he was still a favored pupil, having one week each month at liberty, and he continued to divide his time about equally between trips to neighboring cities with his father, sojourns on his uncle's farm south of Nazareth, and fishing excursions out from Magdala.

124:1.3 (1366.4) The most serious trouble as yet to come up at school occurred in late winter when Jesus dared to challenge the chazan regarding the teaching that all images, pictures, and drawings were idolatrous in nature. Jesus delighted in drawing landscapes as well as in modeling a great variety of objects in potter's clay. Everything of that sort was strictly forbidden by Jewish law, but up to this time he had managed to disarm his parents' objection to such an extent that they had permitted him to continue in these activities.

124:1.4 (1366.5) But trouble was again stirred up at school when one of the more backward pupils discovered Jesus drawing a charcoal picture of the teacher on the floor of the schoolroom. There it was, plain as day, and many of the elders had viewed it before the committee went to call on Joseph to demand that something be done to suppress the lawlessness of his eldest son. And though this was not the first time complaints had come to Joseph and Mary about the doings of their versatile and aggressive child, this was the most serious of all the accusations which had thus far been lodged against him. Jesus listened to the indictment of his artistic efforts for some time, being seated on a large stone just outside the back door. He resented their blaming his father for his alleged misdeeds; so in he marched, fearlessly confronting his accusers. The elders were thrown into confusion. Some were inclined to view the episode humorously, while one or two seemed to think the boy was sacrilegious if not blasphemous. Joseph was nonplused, Mary indignant, but Jesus insisted on being heard. He had his say, courageously defended his viewpoint, and with consummate self-control announced that he would abide by the decision of his father in this as in all

поведението на момчето е светотатство, ако не и богохулство. Йосиф се разстрои, Мария негодуваше, но Иисус настояваше да го изслушат. Той получи думата, мъжествено се изправи в защита на своите възгледи и с пределно самообладание заяви, че ще се подчинява на решенията на небесния Баща по този и всички други спорни въпроси. И комитетът на старейшините се разотиде в мълчание.

other matters controversial. And the committee of elders departed in silence.

Мария убеждаваше Йосиф да позволи на Иисус да се занимава с моделиране на глина в дома, при условие че той обещае да не продължава да се занимава с каквито и да било съмнителни занимания в училище. Но Йосиф чувстваше, че е принуден да вземе решение за признаване на равинското тълкуване на втората заповед. Затова, започвайки от този ден и дотогава, докато не напусна дома на своя баща, Иисус не рисуваше и не моделираше никакви фигурки. Но така и не им се отдаде да го убедят, че не е прав, и отказът от любимото му занимание беше едно от най-сериозните изпитания в неговия млад живот.

124:1.5 (1367.1) Mary endeavored to influence Joseph to permit Jesus to model in clay at home, provided he promised not to carry on any of these questionable activities at school, but Joseph felt impelled to rule that the rabbinical interpretation of the second commandment should prevail. And so Jesus no more drew or modeled the likeness of anything from that day as long as he lived in his father's house. But he was unconvinced of the wrong of what he had done, and to give up such a favorite pastime constituted one of the great trials of his young life.

През втората половина на юни Иисус заедно със своя баща за пръв път се изкачи на върха на планината Тавор. Беше ясен ден и гледката беше великолепна. На деветгодишното момче действително му се струваше, че вижда целия свят освен Индия, Африка и Рим.

124:1.6 (1367.2) In the latter part of June, Jesus, in company with his father, first climbed to the summit of Mount Tabor. It was a clear day and the view was superb. It seemed to this nine-year-old lad that he had really gazed upon the entire world excepting India, Africa, and Rome.

Втората сестра на Иисус Марта се роди вечерта в четвъртък, 13 септември. Три седмици след появяването на Марта Йосиф, който в това време си беше в къщи, започна да издига постройка, явяваща се едновременно работилница и спалня. Неголям тезгях беше направен и за Иисус, за пръв път получил собствени инструменти. В течение на много години в свободното си време той работеше на тезгяха и се научи майсторски да прави хамути.

124:1.7 (1367.3) Jesus' second sister, Martha, was born Thursday night, September 13. Three weeks after the coming of Martha, Joseph, who was home for awhile, started the building of an addition to their house, a combined workshop and bedroom. A small workbench was built for Jesus, and for the first time he possessed tools of his own. At odd times for many years he worked at this bench and became highly expert in the making of yokes.

Тази и следващата зима бяха най-студените в Назарет за много десетилетия. Преди Иисус беше виждал сняг в планината; няколко пъти сняг валя в Назарет, където бързо се топеше, но едва през тази зима Иисус за пръв път видя лед. Това, че водата може да съществува в твърдо, течно и газообразно състояние – а той отдавна размишляваше за парата, излизаща от кипящите котли, – караше момчето задълго да се замисля за физическия свят и неговия строеж; и при все това заключената в този растящ юноша личност през цялото това време оставаше действителният създател и организатор на всички тези неща в цялата обширна вселена.

124:1.8 (1367.4) This winter and the next were the coldest in Nazareth for many decades. Jesus had seen snow on the mountains, and several times it had fallen in Nazareth, remaining on the ground only a short time; but not until this winter had he seen ice. The fact that water could be had as a solid, a liquid, and a vapor — he had long pondered over the escaping steam from the boiling pots — caused the lad to think a great deal about the physical world and its constitution; and yet the personality embodied in this growing youth was all this while the actual creator and organizer of all these things throughout a far-flung universe.

Климатът в Назарет не беше суров. Най-студеният месец беше януари, когато средната температура беше 10ºC. През юли и август, най-горещите месеци, температурата варираше между 23, 8 и 32ºC. От планината до Йордан и долината на Мъртво море климатът на Палестина се изменяше от студен до зноен. Затова евреите в известна степен бяха подготвени за живот практически във всички без изключение климатични условия, които се срещат по света.

124:1.9 (1367.5) The climate of Nazareth was not severe. January was the coldest month, the temperature averaging around 50° F. During July and August, the hottest months, the temperature would vary from 75° to 90° F. From the mountains to the Jordan and the Dead Sea valley the climate of Palestine ranged from the frigid to the torrid. And so, in a way, the Jews were prepared to live in about any and all of the world's varying climates.

Даже в най-топлите летни месеци от 10 часа сутринта приблизително до 10 часа вечерта обикновено духаше прохладен вятър от запад. Но периодически над цяла Палестина връхлитаха силните горещи ветрове на източната пустиня. Обикновено това ставаше през февруари и март, близо до края на сезона на дъждовете. В тези времена освежаващи проливни дъждове валяха от ноември до април, но дъждовете не бяха постоянни. В Палестина имаше само два годишни сезона – лято и зима, сух и влажен сезон. Цветята започваха да цъфтят през януари и към края на април цялата земя се превръщаше в една обширна цветна градина.

124:1.10 (1367.6) Even during the warmest summer months a cool sea breeze usually blew from the west from 10:00 A.M. until about 10:00 P.M. But every now and then terrific hot winds from the eastern desert would blow across all Palestine. These hot blasts usually came in February and March, near the end of the rainy season. In those days the rain fell in refreshing showers from November to April, but it did not rain steadily. There were only two seasons in Palestine, summer and winter, the dry and rainy seasons. In January the flowers began to bloom, and by the end of April the whole land was one vast flower garden.

През май тази година Иисус за пръв път взе участие в прибирането на зърното във фермата на своя чичо. Към тринадесет години той успя да се запознае практически с всичко, с което се занимаваха мъжете и жените край Назарет, освен работа с метал, и прекара няколко месеца в ковачницата, когато беше по-голям, след смъртта на своя баща.

124:1.11 (1367.7) In May of this year, on his uncle's farm, Jesus for the first time helped with the harvest of the grain. Before he was thirteen, he had managed to find out something about practically everything that men and women worked at around Nazareth except metal working, and he spent several months in a smith's shop when older, after the death of his father.

Докато в работата и движението на керваните настъпваше мъртъв сезон, Иисус извърши многобройни пътувания със своя баща – по работа или за развлечение, в съседните Кана, Ен-Дор и Наин. Още като дете той често посещаваше Сефорис, намиращ се на разстояние около пет километра на северозапад от Назарет, а от 4 година преди н.е. до 25 година след н.е. – столицата на Галилея и една от резиденциите на Ирод Антипа.

124:1.12 (1368.1) When work and caravan travel were slack, Jesus made many trips with his father on pleasure or business to near-by Cana, Endor, and Nain. Even as a lad he frequently visited Sepphoris, only a little over three miles from Nazareth to the northwest, and from 4 B.C. to about A.D. 25 the capital of Galilee and one of the residences of Herod Antipas.

Иисус продължи да расте във физическо, интелектуално и духовно отношение. Неговите пътувания до други места спомагаха за по-добро разбиране и по-великодушно отношение към своето собствено семейство и към това време даже неговите родители не само го учеха, но и сами започнаха да се учат от него. Още като юноша Иисус беше самобитен мислител и талантлив учител. Той постоянно се сблъскваше с така наречения "неписан закон", но винаги се опитваше да се приспособи към практиките, приети в тяхното семейство. Той поддържаше добри отношения с децата на своята възраст, но често го

124:1.13 (1368.2) Jesus continued to grow physically, intellectually, socially, and spiritually. His trips away from home did much to give him a better and more generous understanding of his own family, and by this time even his parents were beginning to learn from him as well as to teach him. Jesus was an original thinker and a skillful teacher, even in his youth. He was in constant collision with the so-called "oral law," but he always sought to adapt himself to the practices of his family. He got along fairly well with the children of his age, but he often grew discouraged with their slow-acting minds. Before he was ten years old, he had become the leader of a group of seven lads who formed

обезкуражаваше тяхната бавност. Още преди да навърши десет години, той стана водач на група от седем подрастващи, обединили се в общество за развитието на достойнствата – физически, интелектуални и религиозни, необходими на възрастните мъже. В кръга на тези момчета Иисус успяваше да въведе много нови игри и различни усъвършенствани методи за активен отдих.

themselves into a society for promoting the acquirements of manhood — physical, intellectual, and religious. Among these boys Jesus succeeded in introducing many new games and various improved methods of physical recreation.

2. ДЕСЕТАТА ГОДИНА (4 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Това се случи на пети юли, в първата събота от месеца, когато Иисус, разхождайки се в околностите с баща си, за пръв път изказа чувства и идеи, които свидетелстваха за това, че той започваше да осъзнава необичайния характер на своята мисия. Йосиф внимателно изслуша знаменателните думи на своя син, но почти никак не реагира на тях и не разкри това, което му беше известно. На следващия ден Иисус проведе аналогичен, но по-продължителен разговор с майка си. Мария също изслуша изказванията на своя син, но и тя нищо не му разказа. Изминаха почти две години преди Иисус отново да заговори със своите родители за все по-голямото разкриване в неговото съзнание на същността на неговата личност и характера на неговата мисия на Земята.

През август той премина в училището за по-големи при синагогата, където постоянно досаждаше със своите настойчиви въпроси и все по-често привеждаше целия Назарет в повече или по-малко възбудено състояние. Неговите родители не искаха да му забраняват да задава тези смущаващи спокойствието въпроси и неговият главен учител беше изключително озадачен от любознателността на момчето и от неговата проницателност и жажда за знания.

Другарите на Иисус по игри не виждаха в неговото поведение нищо свръхестествено – като цяло той беше точно такъв, каквито бяха и те. Неговият интерес към ученето беше малко над средния, но не беше нещо напълно необичайно. Той наистина задаваше в училище повече въпроси, отколкото другите ученици от неговия клас.

Навярно най-необичайната и забележителна особеност на неговия характер беше нежеланието да отстоява своите права със сила. Тъй като за своите години той беше добре развит подрастващ, на неговите другари им изглеждаше странно, че той не беше склонен да се защитава даже при

2. THE TENTH YEAR (A.D. 4)

124:2.1 (1368.3) It was the fifth of July, the first Sabbath of the month, when Jesus, while strolling through the countryside with his father, first gave expression to feelings and ideas which indicated that he was becoming self-conscious of the unusual nature of his life mission. Joseph listened attentively to the momentous words of his son but made few comments; he volunteered no information. The next day Jesus had a similar but longer talk with his mother. Mary likewise listened to the pronouncements of the lad, but neither did she volunteer any information. It was almost two years before Jesus again spoke to his parents concerning this increasing revelation within his own consciousness regarding the nature of his personality and the character of his mission on earth.

124:2.2 (1368.4) He entered the advanced school of the synagogue in August. At school he was constantly creating trouble by the questions he persisted in asking. Increasingly he kept all Nazareth in more or less of a hubbub. His parents were loath to forbid his asking these disquieting questions, and his chief teacher was greatly intrigued by the lad's curiosity, insight, and hunger for knowledge.

124:2.3 (1368.5) Jesus' playmates saw nothing supernatural in his conduct; in most ways he was altogether like themselves. His interest in study was somewhat above the average but not wholly unusual. He did ask more questions at school than others in his class.

124:2.4 (1368.6) Perhaps his most unusual and outstanding trait was his unwillingness to fight for his rights. Since he was such a well-developed lad for his age, it seemed strange to his playfellows that he was disinclined to defend himself even from injustice or when subjected to personal abuse. As it happened, he did not suffer much on account of this trait because of the friendship of

несправедливости или при лични оскърбления. Наистина това не му създаваше особени неприятности благодарение на дружбата му с Яков – съседско момче, което беше с една година по-голямо от него. Той беше син на зидаря, съдружник на Йосиф. Яков се отнасяше с огромно възхищение към Иисус и следеше да не би на някого да му хрумне да се възползва от отвращението на Иисус към физическото противоборство. На няколко пъти по-големи и груби подрастващи нападаха Иисус, разчитайки на неговата покорност, но винаги получаваха бърз и решителен отпор от ръцете на неговия доброволен страж и верен защитник – Яков, сина на зидаря.

Иисус беше общопризнатият вожд на назаретските подрастващи, изповядващи висшите идеали на своето време и поколение. Неговите млади другари се отнасяха към него с истинска любов – не само затова, защото той беше справедлив, а също така и благодарение на неговата рядка отзивчивост, основана на любов и сдържано състрадание.

През тази година него започна явно да го тегли към обществото на по-големите. Той обичаше да обсъжда културни, педагогически, обществени, икономически, политически и религиозни проблеми с по-възрастни хора, при което дълбочината на неговите разсъждения и остротата на наблюденията му дотолкова покоряваха неговите старши другари, че те винаги и с удоволствие се срещаха с него. Дотогава, докато той не пое върху себе си отговорността за осигуряването на семейството си, родителите му постоянно се опитваха да го привлекат към обществото на връстниците му или на тези, които бяха на по-близка до неговата възраст, вместо към по-големите и знаещи хора, на които той отдаваше своето предпочитание.

По-късно през тази година в течение на два месеца той ловеше риба със своя чичо в Галилейското езеро и постигна още по-големи успехи. Той стана опитен рибар още преди да достигне зряла възраст.

Иисус продължаваше да се развива физически; той беше един от най-добрите и привилегировани ученици в училище; беше в добри отношения с по-младите си братя и сестри, притежавайки предимство по отношение на възрастта – Иисус беше с три и половина години по-голям от най-голямото от другите деца. Той имаше добра репутация в Назарет, ако не се смятат родителите на някои крайно немарливи деца, които често говореха, че Иисус е твърде дързък и че не му достигат нужната скромност и юношеска сдържаност. Той проявяваше нарастваща склонност да направлява игрите на своите другари в по-

Jacob, a neighbor boy, who was one year older. He was the son of the stone mason, a business associate of Joseph. Jacob was a great admirer of Jesus and made it his business to see that no one was permitted to impose upon Jesus because of his aversion to physical combat. Several times older and uncouth youths attacked Jesus, relying upon his reputed docility, but they always suffered swift and certain retribution at the hands of his self-appointed champion and ever-ready defender, Jacob the stone mason's son.

124:2.5 (1369.1) Jesus was the generally accepted leader of the Nazareth lads who stood for the higher ideals of their day and generation. He was really loved by his youthful associates, not only because he was fair, but also because he possessed a rare and understanding sympathy that betokened love and bordered on discreet compassion.

124:2.6 (1369.2) This year he began to show a marked preference for the company of older persons. He delighted in talking over things cultural, educational, social, economic, political, and religious with older minds, and his depth of reasoning and keenness of observation so charmed his adult associates that they were always more than willing to visit with him. Until he became responsible for the support of the home, his parents were constantly seeking to influence him to associate with those of his own age, or more nearly his age, rather than with older and better-informed individuals for whom he evinced such a preference.

124:2.7 (1369.3) Late this year he had a fishing experience of two months with his uncle on the Sea of Galilee, and he was very successful. Before attaining manhood, he had become an expert fisherman.

124:2.8 (1369.4) His physical development continued; he was an advanced and privileged pupil at school; he got along fairly well at home with his younger brothers and sisters, having the advantage of being three and one-half years older than the oldest of the other children. He was well thought of in Nazareth except by the parents of some of the duller children, who often spoke of Jesus as being too pert, as lacking in proper humility and youthful reserve. He manifested a growing tendency to direct the play activities of his youthful associates into more serious and thoughtful channels. He was a born teacher and simply could not refrain from so functioning, even when supposedly

сериозно и разумно русло. Беше роден учител и просто не можеше да не се държи като учител, даже ако само участваше в игрите.

engaged in play.

Още в ранна възраст Йосиф започна да учи Иисус на различни видове изкарване на прехрана, обяснявайки предимствата на земеделието пред занаятите и търговията. Галилея беше по-красив и заможен район, отколкото Юдея, и издръжката на живота представляваше тук само около четвърт от издръжката на живота в Йерусалим и Юдея. Това беше провинция от селскостопански села и процъфтяващи занаятчийски градове; тук имаше повече от двеста града с население над пет хиляди души и тридесет града с повече от петнадесет хилядно население.

124:2.9 (1369.5) Joseph early began to instruct Jesus in the diverse means of gaining a livelihood, explaining the advantages of agriculture over industry and trade. Galilee was a more beautiful and prosperous district than Judea, and it cost only about one fourth as much to live there as in Jerusalem and Judea. It was a province of agricultural villages and thriving industrial cities, containing more than two hundred towns of over five thousand population and thirty of over fifteen thousand.

По времето, когато Иисус за пръв път отиде със своя баща на Галилейското езеро, за да се запознае с рибния улов, той почти вече реши да стане рибар. Но опознавайки по-добре занаята на баща си, впоследствие започна да клони към професията на дърводелец, а още по-късно съчетанието от няколко фактора му позволи да направи окончателен избор и да стане религиозен учител от нов тип.

124:2.10 (1369.6) When on his first trip with his father to observe the fishing industry on the lake of Galilee, Jesus had just about made up his mind to become a fisherman; but close association with his father's vocation later on influenced him to become a carpenter, while still later a combination of influences led him to the final choice of becoming a religious teacher of a new order.

3. ЕДИНАДЕСЕТАТА ГОДИНА (5 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

3. THE ELEVENTH YEAR (A.D. 5)

През цялата година момчето продължаваше да прави пътувания заедно със своя баща, но често посещаваше също така и фермата на своя чичо и понякога отиваше в Магдала, за да лови риба с този си чичо, който се установи недалеч от града.

124:3.1 (1369.7) Throughout this year the lad continued to make trips away from home with his father, but he also frequently visited his uncle's farm and occasionally went over to Magdala to engage in fishing with the uncle who made his headquarters near that city.

Йосиф и Мария често изпитваха изкушението да покажат специална благосклонност към Иисус, да разкрият по някакъв друг начин своето знание за това, че той е заветно дете, син с предначертана съдба. Но по тези въпроси неговите родители се отличаваха с изключителна мъдрост и прозорливост. В редките случаи, когато те все пак му оказваха някакво, макар и най-незначително, предпочитание, юношата бързо отхвърляше всякакви знаци на особено внимание.

124:3.2 (1369.8) Joseph and Mary were often tempted to show some special favoritism for Jesus or otherwise to betray their knowledge that he was a child of promise, a son of destiny. But both of his parents were extraordinarily wise and sagacious in all these matters. The few times they did in any manner exhibit any preference for him, even in the slightest degree, the lad was quick to refuse all such special consideration.

Иисус прекарваше много време в работилницата, която обслужваше кервани; тук, общувайки с пътешественици от всички краища на света, той придоби огромна и поразителна за своята възраст информация за международните събития. Това беше последната година, когато той можеше свободно да се отдава на игри и юношески забавления. Започвайки от това време,

124:3.3 (1370.1) Jesus spent considerable time at the caravan supply shop, and by conversing with the travelers from all parts of the world, he acquired a store of information about international affairs that was amazing, considering his age. This was the last year in which he enjoyed much free play and youthful joyousness. From this time on difficulties and responsibilities rapidly multiplied in the life of this youth.

трудностите и отговорността в живота на този юноша стремително нараства.

Вечерта в сряда, 24 юни 5 година след н.е., се роди Юда. Раждането на седмото дете мина с усложнения. В течение на няколко седмици Мария беше в такова тежко състояние, че Йосиф си оставаше в къщи. Иисус беше затрупан с поръченията на баща си и с многобройните задължения, предизвикани от сериозната болест на майката. Оттогава той вече не сметна за възможно да се върне към безгрижието, присъщо на ранната възраст. От времето на болестта на майката – малко преди да навърши единадесет години, той беше принуден да поеме върху себе си отговорността на първороден син, и то да направи това с една или две пълни години по-рано, отколкото това бреме трябваше да легне върху неговите плещи.

124:3.4 (1370.2) On Wednesday evening, June 24, A.D. 5, Jude was born. Complications attended the birth of this, the seventh child. Mary was so very ill for several weeks that Joseph remained at home. Jesus was very much occupied with errands for his father and with many duties occasioned by his mother's serious illness. Never again did this youth find it possible to return to the childlike attitude of his earlier years. From the time of his mother's illness — just before he was eleven years old — he was compelled to assume the responsibilities of the first-born son and to do all this one or two full years before these burdens should normally have fallen on his shoulders.

Всяка седмица хазанът прекарваше една от вечерите с Иисус, помагайки му да усвоява свещените книги на евреите. Той беше изключително заинтересуван от успехите на своя многообещаващ ученик и затова беше готов всячески да му помага. Еврейският педагог оказваше огромно влияние върху този най-голям ум, но за него си оставаше пълна загадка защо Иисус беше толкова равнодушен към всичките му предложения относно възможността за преместване в Йерусалим за продължаване на образованието под ръководството на учените равини.

124:3.5 (1370.3) The chazan spent one evening each week with Jesus, helping him to master the Hebrew scriptures. He was greatly interested in the progress of his promising pupil; therefore was he willing to assist him in many ways. This Jewish pedagogue exerted a great influence upon this growing mind, but he was never able to comprehend why Jesus was so indifferent to all his suggestions regarding the prospects of going to Jerusalem to continue his education under the learned rabbis.

Приблизително в средата на май Йосиф замина заедно с Иисус по работа в Скитопол – главния гръцки град Декаполис, древноеврейския град Бет-Сан. По пътя Йосиф му разказваше за много събития в древната история на цар Самуил, филистимците и последващите събития от бурната история на Израил. Чистотата и стройната планировка на този така наречен езически град направиха на Иисус огромно впечатление. Порази го откритият театър и го възхити прекрасният мраморен храм за поклонение пред "езическите" богове. Йосиф беше дълбоко разтревожен от възторга на юношата и се опитваше да сведе до минимум тези благоприятни впечатления, превъзнасяйки красотата и величието на юдейския храм в Йерусалим. Иисус често гледаше с любопитство към Скитопол от хълма в Назарет и неведнъж разпитваше за неговите огромни обществени съоръжения и богато украсени здания, но бащата винаги се стремеше да се отклони от отговорите на тези въпроси. Сега те се оказаха лице в лице с красотата на градовете на друговерците и Йосиф не можеше, без да урони собственото си достойнство, да остави разпитванията на

124:3.6 (1370.4) About the middle of May the lad accompanied his father on a business trip to Scythopolis, the chief Greek city of the Decapolis, the ancient Hebrew city of Beth-shean. On the way Joseph recounted much of the olden history of King Saul, the Philistines, and the subsequent events of Israel's turbulent history. Jesus was tremendously impressed with the clean appearance and well-ordered arrangement of this so-called heathen city. He marveled at the open-air theater and admired the beautiful marble temple dedicated to the worship of the "heathen" gods. Joseph was much perturbed by the lad's enthusiasm and sought to counteract these favorable impressions by extolling the beauty and grandeur of the Jewish temple at Jerusalem. Jesus had often gazed curiously upon this magnificent Greek city from the hill of Nazareth and had many times inquired about its extensive public works and ornate buildings, but his father had always sought to avoid answering these questions. Now they were face to face with the beauties of this gentile city, and Joseph could not gracefully ignore Jesus' inquiries.

Иисус без внимание.

Случи се така, че по това време в амфитеатъра на Скитопол се провеждаха ежегодните съревнования и публични демонстрации на майсторите на физическата култура от гръцките градове Декаполис, и Иисус започна да моли баща си да му позволи да погледа игрите – неговата молба беше толкова настойчива, че Йосиф не се реши да му откаже. Момчето изпадна във възторг от игрите и се проникна от духа на атлетизъм и спортни умения. Йосиф беше потресен от дъното на душата си, като видя как неговият син гледа възхитено демонстрацията на гръцкото тщеславие. Когато игрите завършиха, Йосиф беше поразен както никога в живота си, след като Иисус му заяви за своето одобрително отношение към игрите и предположи, че ако юношите от Назарет можеха да се отдават на физически упражнения изцяло на чист въздух, това би им било от полза. Йосиф дълго и откровено говори с Иисус за порочността на такива действия, но той прекрасно разбираше, че момчето си остана неубедено.

Единствено тази вечер в стаята на странноприемницата Иисус видя своя баща разсърден: в хода на техния разговор момчето дотолкова забрави за някои особености на еврейските представи, че предложи те да си отидат в къщи и да организират строителството на амфитеатър в Назарет. Когато Йосиф чу от устата на своя първороден толкова нееврейски мисли, той изгуби своята обичайна сдържаност и, хващайки Иисус за рамото, гневно възкликна: “Синко, никога вече да не чувам от теб толкова греховни изказвания!” Иисус беше поразен от този взрив на емоции от страна на своя родител; никога по-рано на него не му се налагаше да изпитва тази пареща болка, която предизвика негодуванието на баща му, и той беше искрено изумен и потресен. В отговор каза само: “Добре, татко, така ще бъде.” И никога занапред момчето, докато баща му беше жив, не спомена нито дума за игрите и другите спортни занятия на гърците.

По-късно Иисус видя гръцкия амфитеатър в Йерусалим и узна колко ненавистни бяха такива неща от еврейска гледна точка. При все това в продължение на целия си живот той се стремеше да включи идеята за цялостен отдих в своите лични планове и доколкото позволяваше еврейският обичай, в програмата за редовни занятия на неговите дванадесет апостоли.

Към края на единадесетата си година Иисус представляваше силен, добре развит и доста весел подрастващ. Но започвайки с тази

124:3.7 (1370.5) It so happened that just at this time the annual competitive games and public demonstrations of physical prowess between the Greek cities of the Decapolis were in progress at the Scythopolis amphitheater, and Jesus was insistent that his father take him to see the games, and he was so insistent that Joseph hesitated to deny him. The boy was thrilled with the games and entered most heartily into the spirit of the demonstrations of physical development and athletic skill. Joseph was inexpressibly shocked to observe his son’s enthusiasm as he beheld these exhibitions of “heathen” vaingloriousness. After the games were finished, Joseph received the surprise of his life when he heard Jesus express his approval of them and suggest that it would be good for the young men of Nazareth if they could be thus benefited by wholesome outdoor physical activities. Joseph talked earnestly and long with Jesus concerning the evil nature of such practices, but he well knew that the lad was unconvinced.

124:3.8 (1371.1) The only time Jesus ever saw his father angry with him was that night in their room at the inn when, in the course of their discussions, the boy so far forgot the trends of Jewish thought as to suggest that they go back home and work for the building of an amphitheater at Nazareth. When Joseph heard his first-born son express such un-Jewish sentiments, he forgot his usual calm demeanor and, seizing Jesus by the shoulder, angrily exclaimed, “My son, never again let me hear you give utterance to such an evil thought as long as you live.” Jesus was startled by his father’s display of emotion; he had never before been made to feel the personal sting of his father’s indignation and was astonished and shocked beyond expression. He only replied, “Very well, my father, it shall be so.” And never again did the boy even in the slightest manner allude to the games and other athletic activities of the Greeks as long as his father lived.

124:3.9 (1371.2) Later on, Jesus saw the Greek amphitheater at Jerusalem and learned how hateful such things were from the Jewish point of view. Nevertheless, throughout his life he endeavored to introduce the idea of wholesome recreation into his personal plans and, as far as Jewish practice would permit, into the later program of regular activities for his twelve apostles.

124:3.10 (1371.3) At the end of this eleventh year Jesus was a vigorous, well-developed, moderately humorous, and fairly lighthearted youth, but from

година, все по-често го посещаваха характерни периоди на дълбока замисленост и сериозни размишления. Той много размишляваше над това, как да изпълни задълженията си по отношение на семейството и едновременно с това да следва зова на своята мисия в света; той вече разбра, че неговата мисия няма да се ограничи с възпитанието на еврейския народ.

this year on he was more and more given to peculiar seasons of profound meditation and serious contemplation. He was much given to thinking about how he was to carry out his obligations to his family and at the same time be obedient to the call of his mission to the world; already he had conceived that his ministry was not to be limited to the betterment of the Jewish people.

4. ДВАНАДЕСЕТАТА ГОДИНА (6 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Тази година от живота на Иисус беше изпълнена със събития. Той продължи да постига успехи в училище и неуморимо изследваше природата. Едновременно с това отделяше голямо внимание на изучаването на методите, с помощта на които хората си заработваха препитание. Той започна да работи редовно в дърводелската работилница и получи разрешение да се разпорежда със спечелените си пари, което беше голяма рядкост в еврейското семейство. През тази година също така се научи да пази подобни неща в пределите на семейството си. Той започна да разбира с какво именно е предизвикал неприятности и занапред ставаше все по-дискретен, скривайки всичко, заради което можеха да го смятат за различен от останалите му другари.

В течение на тази година той неведнъж преживяваше неувереност, ако не и истински съмнения, относно характера на своята мисия. Естествено развиващият се човешки разум все още не можеше да осъзнае цялата реалност на двойната му същност. Фактът, че притежаваше единна личност, пречеше на неговия разум да осъзнае двойния произход на тези фактори, които съставляваха същността, свързана със същата тази личност.

От това време започна по-добре да се разбира с братята и сестрите си. Той ставаше все по-тактичен, състрадателен и внимателен към тяхното благополучие и щастие, същевременно запазвайки добри отношения с тях чак до началото на своето обществено служене. По-точно, най-добри отношения го свързваха с Яков, Мириам и двете по-малки (все още неродени) деца – Амос и Рут. Той винаги се разбираше много добре и с Марта. Източник на домашни неприятности за него бяха търканията в отношенията му с Йосиф и Юда, особено с последния.

Да се захване с възпитанието на това безпрецедентно съчетание на божественото и човешкото начала беше нелеко изпитание за

4. THE TWELFTH YEAR (A.D. 6)

124:4.1 (1371.4) This was an eventful year in Jesus' life. He continued to make progress at school and was indefatigable in his study of nature, while increasingly he prosecuted his study of the methods whereby men make a living. He began doing regular work in the home carpenter shop and was permitted to manage his own earnings, a very unusual arrangement to obtain in a Jewish family. This year he also learned the wisdom of keeping such matters a secret in the family. He was becoming conscious of the way in which he had caused trouble in the village, and henceforth he became increasingly discreet in concealing everything which might cause him to be regarded as different from his fellows.

124:4.2 (1371.5) Throughout this year he experienced many seasons of uncertainty, if not actual doubt, regarding the nature of his mission. His naturally developing human mind did not yet fully grasp the reality of his dual nature. The fact that he had a single personality rendered it difficult for his consciousness to recognize the double origin of those factors which composed the nature associated with that selfsame personality.

124:4.3 (1371.6) From this time on he became more successful in getting along with his brothers and sisters. He was increasingly tactful, always compassionate and considerate of their welfare and happiness, and enjoyed good relations with them up to the beginning of his public ministry. To be more explicit: He got along with James, Miriam, and the two younger (as yet unborn) children, Amos and Ruth, most excellently. He always got along with Martha fairly well. What trouble he had at home largely arose out of friction with Joseph and Jude, particularly the latter.

124:4.4 (1372.1) It was a trying experience for Joseph and Mary to undertake the rearing of this unprecedented combination of divinity and humanity, and they deserve great credit for so

Йосиф и Мария; те заслужават голяма похвала за толкова преданото и успешно изпълнение на своите родителски задължения. Родителите на Иисус все повече осъзнаваха, че в техния по-голям син присъства нещо свръхчовешко, но те даже не можеха да си представят, че заветното дете действително и наистина е непосредственият създател на тази локална вселена с неща и същества. Йосиф и Мария живяха и умряха, така и не узнавайки, че техният син Иисус всъщност е Създателят на Вселената, въплътил се в смъртна плът.

faithfully and successfully discharging their parental responsibilities. Increasingly Jesus' parents realized that there was something superhuman resident within this eldest son, but they never even faintly dreamed that this son of promise was indeed and in truth the actual creator of this local universe of things and beings. Joseph and Mary lived and died without ever learning that their son Jesus really was the Universe Creator incarnate in mortal flesh.

През тази година Иисус повече от когато и да било отделяше внимание на музиката и продължи да обучава в къщи своите братя и сестри. Приблизително по това време юношата започна остро да осъзнава различието във възгледите на Йосиф и Мария относно характера на неговата мисия. Той много размишляваше за разликата във възгледите на своите родители и често слушаше техните беседи, когато те мислеха, че той отдавна вече спи. Той все повече клонеше към мнението на баща си, затова неговата майка не можеше да не се чувства уязвена, виждайки как нейният син постепенно отхвърля нейното ръководство по въпроси, имащи отношение към неговия жизнен път. И с течение на годините пропастта на неразбирането се увеличаваше. Все по-малко Мария беше способна да разбере значението на мисията на Иисус и все по-силно тази добра майка преживяваше поради това, че нейният любим син не оправдава нейните съкровени надежди.

124:4.5 (1372.2) This year Jesus paid more attention than ever to music, and he continued to teach the home school for his brothers and sisters. It was at about this time that the lad became keenly conscious of the difference between the viewpoints of Joseph and Mary regarding the nature of his mission. He pondered much over his parents' differing opinions, often hearing their discussions when they thought he was sound asleep. More and more he inclined to the view of his father, so that his mother was destined to be hurt by the realization that her son was gradually rejecting her guidance in matters having to do with his life career. And, as the years passed, this breach of understanding widened. Less and less did Mary comprehend the significance of Jesus' mission, and increasingly was this good mother hurt by the failure of her favorite son to fulfill her fond expectations.

Йосиф все повече вярваше в духовния характер на мисията на Иисус. И затова, а да не говорим за други и по-важни причини, наистина е тъжно, че той не доживя дотогава, когато се сбъдна неговата представа за посвещаването на Иисус на Земята.

124:4.6 (1372.3) Joseph entertained a growing belief in the spiritual nature of Jesus' mission. And but for other and more important reasons it does seem unfortunate that he could not have lived to see the fulfillment of his concept of Jesus' bestowal on earth.

В течение на своята последна година в училище Иисус, който навърши дванадесет години, баща си да се откаже от еврейския обичай при всяко влизане и излизане от дома да докосва парчето пергамент, заковано на касата на вратата, и да целува пръста, докоснал се до пергамента. Този обичай се съпровождаше с думите: "Господ ще ни пази в походи и завръщания, отсега и вовеки." Йосиф и Мария неведнъж молиха Иисус да не прави изваяния и рисунки, обяснявайки, че те могат да бъдат използвани за целите на идолопоклонството. Макар че Иисус така и не можеше да разбере техните забрани за изваяния и рисунки, той имаше много добра представа за логиката, вследствие на което посочи на своя баща принципно идолопоклонническия характер на ритуалното поклонение пред пергамент, закован на касата на вратата. След това възражение на Иисус

124:4.7 (1372.4) During his last year at school, when he was twelve years old, Jesus remonstrated with his father about the Jewish custom of touching the bit of parchment nailed upon the doorpost each time on going into, or coming out of, the house and then kissing the finger that touched the parchment. As a part of this ritual it was customary to say, "The Lord shall preserve our going out and our coming in, from this time forth and even forevermore." Joseph and Mary had repeatedly instructed Jesus as to the reasons for not making images or drawing pictures, explaining that such creations might be used for idolatrous purposes. Though Jesus failed fully to grasp their proscriptions against images and pictures, he possessed a high concept of consistency and therefore pointed out to his father the essentially idolatrous nature of this habitual obeisance to the doorpost parchment. And Joseph removed the parchment after Jesus had thus remonstrated with

Йосиф сне пергамента.

С времето Иисус направи много, за да измени формите на изразяване на техните религиозни чувства – семейни молитви и други обичаи. Много подобни неща бяха възможни в Назарет, тъй като назаретската синагога се намираше под влиянието на либералното училище на равините, пример за което служеше известният назаретски учител Йосиф.

В продължение на тази и двете последвали я години Иисус изпитваше силни душевни страдания поради постоянните опити да съвмести собствените си възгледи за религиозните обичаи и норми на обществено поведение с вкоренилите се вярвания на своите родители. Него го смущаваше противоречието между стремежа да бъде верен на своите собствени убеждения и осъзнатата необходимост покорно да се подчинява на родителите си; и най-голямото противоречие се заключаваше в сблъсъка между двете заповеди, имащи преобладаващо значение за неговия юношески разум. Първата гласеше: “Следвай повелите на твоите висши представи за истината и праведността.” В другата се казваше: “Почитай майка си и баща си, защото те са ти дали живот и са те възпитали.” При все това Иисус никога не се отклоняваше от ежедневните задължения с необходимото съгласуване между верността към собствените си убеждения и задълженията по отношение на своето семейство и той получаваше удовлетворение от все по-хармоничното обединяване на личните убеждения и семейния дълг в изкусното претворяване на идеите за групова солидарност, основана на вярност, справедливост, търпимост и любов.

him.

124:4.8 (1372.5) As time passed, Jesus did much to modify their practice of religious forms, such as the family prayers and other customs. And it was possible to do many such things at Nazareth, for its synagogue was under the influence of a liberal school of rabbis, exemplified by the renowned Nazareth teacher, Jose.

124:4.9 (1372.6) Throughout this and the two following years Jesus suffered great mental distress as the result of his constant effort to adjust his personal views of religious practices and social amenities to the established beliefs of his parents. He was distraught by the conflict between the urge to be loyal to his own convictions and the conscientious admonition of dutiful submission to his parents; his supreme conflict was between two great commands which were uppermost in his youthful mind. The one was: “Be loyal to the dictates of your highest convictions of truth and righteousness.” The other was: “Honor your father and mother, for they have given you life and the nurture thereof.” However, he never shirked the responsibility of making the necessary daily adjustments between these realms of loyalty to one’s personal convictions and duty toward one’s family, and he achieved the satisfaction of effecting an increasingly harmonious blending of personal convictions and family obligations into a masterful concept of group solidarity based upon loyalty, fairness, tolerance, and love.

5. НЕГОВАТА ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (7 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

В тази година завърши детството на назаретския подрастващ и започна периодът на възмъжаването; промяната на гласа, както и други особености на неговия разум и тяло свидетелстваха за приближаването на периода на възмъжаване.

В неделя вечерта, на 9 януари 7 година след н.е., се роди най-младият от неговите братя, Амос. Юда нямаше и две години, а малката Рут още не се беше родила; затова година по-късно, след трагичната смърт на неговия баща, на грижите на Иисус остана доста голямото семейство от малки деца.

Приблизително в средата на февруари Иисус-човекът придоби увереност в това, че

5. HIS THIRTEENTH YEAR (A.D. 7)

124:5.1 (1373.1) In this year the lad of Nazareth passed from boyhood to the beginning of young manhood; his voice began to change, and other features of mind and body gave evidence of the oncoming status of manhood.

124:5.2 (1373.2) On Sunday night, January 9, A.D. 7, his baby brother, Amos, was born. Jude was not yet two years of age, and the baby sister, Ruth, was yet to come; so it may be seen that Jesus had a sizable family of small children left to his watchcare when his father met his accidental death the following year.

124:5.3 (1373.3) It was about the middle of February that Jesus became humanly assured that he was

му е съдено да изпълни на Земята мисия, свързана с просвещаването на човека и разкриването на Бога. Съдбоносните решения, заедно с далеч отиващите планове, съзряваха в съзнанието на този юноша, който външно беше обикновен подрастващ от Назарет. Очарован и изумен, разумният живот в Небадон следеше как всичко това започва да се разкрива в мислите и действията на сина на дърводелеца, превърнал се вече в юноша.

В първия ден от седмицата, на 20 март 7 година след н.е., Иисус завърши курса по обучение в местното училище при назаретската синагога. Това беше знаменателен ден в живота на всяко честолюбиво еврейско семейство – денят, когато първородният биваше провъзгласяван за "син на закона" и изкупен първороден син на Господ, Бог на Израил, "дете на Всевишния" и слуга на Господа на цялата Земя.

В предишната седмица, в петък, Йосиф се върна от Сефорис, където ръководеше строителството на ново обществено здание, за да присъства на радостното събитие. Учителят на Иисус твърдо вярваше, че този буден и прилежен ученик го очакват велики дела, важна мисия. Независимо от всички неприятности, предизвикани от бунтарските наклонности на Иисус, старейшините изключително много се гордееха с юношата и вече започнаха да съставят планове, които биха му позволили да отиде в Йерусалим за продължаване на образованието си в знаменитите юдейски академии.

Слушайки периодичните обсъждания на тези планове, Иисус все повече се уверяваше в това, че никога няма да отиде в Йерусалим, за да получи образование под ръководството на равините. Но той и не подозираше за надвисналата над него трагедия, сложила край на всички подобни планове и принудила го да поеме върху себе си отговорността за осигуряването и ръководството на голямото семейство, което вече се състоеше от петима братя и три сестри, майка му и него самия. Иисус имаше по-обширен и продължителен опит по издържането на семейството, отколкото Йосиф, неговият баща; и на него действително му беше по силите задачата, която впоследствие си постави: да стане мъдър, търпелив, отзивчив и опитен учител и по-голям брат за това семейство – неговото семейство, толкова внезапно потресено от мъка и така неочаквано осиротяло.

6. ПЪТУВАНЕТО ДО ЙЕРУСАЛИМ

Достигайки прага на зрелостта и

destined to perform a mission on earth for the enlightenment of man and the revelation of God. Momentous decisions, coupled with far-reaching plans, were formulating in the mind of this youth, who was, to outward appearances, an average Jewish lad of Nazareth. The intelligent life of all Nebadon looked on with fascination and amazement as all this began to unfold in the thinking and acting of the now adolescent carpenter's son.

124:5.4 (1373.4) On the first day of the week, March 20, A.D. 7, Jesus graduated from the course of training in the local school connected with the Nazareth synagogue. This was a great day in the life of any ambitious Jewish family, the day when the first-born son was pronounced a "son of the commandment" and the ransomed first-born of the Lord God of Israel, a "child of the Most High" and servant of the Lord of all the earth.

124:5.5 (1373.5) Friday of the week before, Joseph had come over from Sepphoris, where he was in charge of the work on a new public building, to be present on this glad occasion. Jesus' teacher confidently believed that his alert and diligent pupil was destined to some outstanding career, some distinguished mission. The elders, notwithstanding all their trouble with Jesus' nonconformist tendencies, were very proud of the lad and had already begun laying plans which would enable him to go to Jerusalem to continue his education in the renowned Hebrew academies.

124:5.6 (1373.6) As Jesus heard these plans discussed from time to time, he became increasingly sure that he would never go to Jerusalem to study with the rabbis. But he little dreamed of the tragedy, so soon to occur, which would insure the abandonment of all such plans by causing him to assume the responsibility for the support and direction of a large family, presently to consist of five brothers and three sisters as well as his mother and himself. Jesus had a larger and longer experience rearing this family than was accorded to Joseph, his father; and he did measure up to the standard which he subsequently set for himself: to become a wise, patient, understanding, and effective teacher and eldest brother to this family — his family — so suddenly sorrow-stricken and so unexpectedly bereaved.

6. THE JOURNEY TO JERUSALEM

124:6.1 (1374.1) Jesus, having now reached the

завършвайки образованието си в синагогалните училища, Иисус получи правото да отиде в Йерусалим заедно със своите родители за празнуване на своята първа Пасха. През тази година празникът Пасха се падна в събота, 9 април 7 година след н.е. Рано сутринта в понеделник, 4 април, голяма група жители от Назарет (103 -ма човека) се приготвиха да тръгнат за Йерусалим. Те поеха на юг по посока на Самария, но достигайки до Изреелската долина, завиха на изток и заобикаляйки планината Хеврон, излязоха при долината на Йордан, за да избегнат преминаването през Самария. Йосиф и неговото семейство с удоволствие биха минали през Самария, край кладенеца на Яков и Ветил, но тъй като евреите предпочитаха да си нямат работа със самаряните, те решиха да поемат заедно със своите съседи през Йорданската долина.

threshold of young manhood and having been formally graduated from the synagogue schools, was qualified to proceed to Jerusalem with his parents to participate with them in the celebration of his first Passover. The Passover feast of this year fell on Saturday, April 9, A.D. 7. A considerable company (103) made ready to depart from Nazareth early Monday morning, April 4, for Jerusalem. They journeyed south toward Samaria, but on reaching Jezreel, they turned east, going around Mount Gilboa into the Jordan valley in order to avoid passing through Samaria. Joseph and his family would have enjoyed going down through Samaria by way of Jacob's well and Bethel, but since the Jews disliked to deal with the Samaritans, they decided to go with their neighbors by way of the Jordan valley.

Внушаващият страх Архелай беше вече детрониран и те можеха без страх да вземат Иисус със себе си в Йерусалим. Изминали бяха дванадесет години, след като първият Ирод се опитваше да унищожи витлеемския младенец, и сега вече никой не би и помислил да свърже този случай с неизвестния юноша от Назарет.

124:6.2 (1374.2) The much-dreaded Archelaus had been deposed, and they had little to fear in taking Jesus to Jerusalem. Twelve years had passed since the first Herod had sought to destroy the babe of Bethlehem, and no one would now think of associating that affair with this obscure lad of Nazareth.

Много скоро, още преди да достигнат Изреелския кръстопът, от лявата им страна остана древното селище Сунам и Иисус за пореден път чу разказа за най-прекрасната от девойките на Израил, която някога е живяла тук – Елиша. Преминавайки през Изреелската долина, родителите на Иисус си спомняха за делата на Ахав и Йезавел и за подвизите на Ииуй. Преминавайки край планината Хеврон, те говориха много за Саул, който свърши със себе си на склоновете на тази планина, за цар Давид и за събитията, които бяха свързани с това историческо място.

124:6.3 (1374.3) Before reaching the Jezreel junction, and as they journeyed on, very soon, on the left, they passed the ancient village of Shunem, and Jesus heard again about the most beautiful maiden of all Israel who once lived there and also about the wonderful works Elisha performed there. In passing by Jezreel, Jesus' parents recounted the doings of Ahab and Jezebel and the exploits of Jehu. In passing around Mount Gilboa, they talked much about Saul, who took his life on the slopes of this mountain, King David, and the associations of this historic spot.

Заобикаляйки основата на Хеврон, отдясно пътниците можеха да видят гръцкия град Скитопол. Те гледаха мраморните постройки, държейки се на разстояние и без да се приближават към езическия град – в противен случай биха осквернили себе си дотолкова, че да не могат да вземат участие в свещените ритуали на Пасхата в Йерусалим. Мария не можеше да разбере защо нито Йосиф, нито Иисус говорят за Скитопол. Тя не знаеше за миналогодишния спор, тъй като те никога не ú разказаха за този случай.

124:6.4 (1374.4) As they rounded the base of Gilboa, the pilgrims could see the Greek city of Scythopolis on the right. They gazed upon the marble structures from a distance but went not near the gentile city lest they so defile themselves that they could not participate in the forthcoming solemn and sacred ceremonies of the Passover at Jerusalem. Mary could not understand why neither Joseph nor Jesus would speak of Scythopolis. She did not know about their controversy of the previous year as they had never revealed this episode to her.

Започна спускането в тропическата Йорданска долина и скоро пред възторжения поглед на Иисус се появи лъкатушещата, криволичеща Йордан, носеща своите искрящи и развълнувани води към Мъртво море. Те свалиха връхните си дрехи и продължиха пътя

124:6.5 (1374.5) The road now led immediately down into the tropical Jordan valley, and soon Jesus was to have exposed to his wondering gaze the crooked and ever-winding Jordan with its glistening and rippling waters as it flowed down toward the Dead Sea. They laid aside their outer

си на юг по тази тропическа долина, любувайки се на разкошните житни поля и прекрасните олеандри с техните розови цветове, а далеч на север се извисяваше покритият със снежна шапка Ермон, величествено взирайки се в тази историческа долина. Те отминаха Скитопол и след малко повече от три часа път стигнаха до пенещ се ручей, където се разположиха за през нощта под звездното небе.

На втория ден те минаха край мястото, където река Явок се влива от изток в Йордан, и гледайки на изток, към долината на тази река, те си спомняха времената на Гедеон, когато мадиамците наводниха тази местност, за да я завладеят. Към края на втория ден те се установиха в основата на най-високия връх, извисил се над Йорданската долина – планината Сартаба; на нейния връх се намираше Александрийската крепост, в която Ирод заточи една от своите жени и където погреба двамата си удушени синове.

На третия ден те минаха край две селища, построени неотдавна от Ирод, отбелязвайки тяхната архитектура и прекрасни палмови градини. Привечер стигнаха до Йерихон, където останаха до сутринта. Тази вечер Йосиф, Мария и Иисус преминаха два и половина километра до мястото, където някога се намираше древният Йерихон и където, съгласно еврейското предание Иисус Навин, в чест на когото беше наречен Иисус, извърши своите знаменити подвизи.

Към четвъртия, последен ден от пътуването им пътят се превърна в непрекъсната процесия от поклонници. Започнаха да изкачват хълмовете, водещи към Йерусалим. С приближаването към върха пред техните погледи се откриваха далечните планини, издигащи се далеч отвъд Йордан, а на юг се простираше земя, лежаща зад ленивите води на Мъртво море. На половината път към Йерусалим Иисус за пръв път видя Елеонската планина (на която предстоеше да изиграе толкова значителна роля в неговия последващ живот) и Йосиф му каза, че Свещеният град лежи непосредствено след този гребен, а сърцето на подрастващия силно заби в радостно очакване на скорошната среща с града и дома на неговия небесен Баща.

Те спряха за почивка на източния склон на Елеонската планина, край неголямо селце на име Витания. Гостоприемните жители на селото се изсипаха насреща, за да услужат на поклонниците, и се случи така, че Йосиф и Мария се установиха до дома на някой си Симон, който имаше три деца на възрастта на Иисус – Мария, Марта и Лазар. Те поканиха

garments as they journeyed south in this tropical valley, enjoying the luxurious fields of grain and the beautiful oleanders laden with their pink blossoms, while massive snow-capped Mount Hermon stood far to the north, in majesty looking down on the historic valley. A little over three hours' travel from opposite Scythopolis they came upon a bubbling spring, and here they camped for the night, out under the starlit heavens.

124:6.6 (1374.6) On their second day's journey they passed by where the Jabbok, from the east, flows into the Jordan, and looking east up this river valley, they recounted the days of Gideon, when the Midianites poured into this region to overrun the land. Toward the end of the second day's journey they camped near the base of the highest mountain overlooking the Jordan valley, Mount Sartaba, whose summit was occupied by the Alexandrian fortress where Herod had imprisoned one of his wives and buried his two strangled sons.

124:6.7 (1375.1) The third day they passed by two villages which had been recently built by Herod and noted their superior architecture and their beautiful palm gardens. By nightfall they reached Jericho, where they remained until the morrow. That evening Joseph, Mary, and Jesus walked a mile and a half to the site of the ancient Jericho, where Joshua, for whom Jesus was named, had performed his renowned exploits, according to Jewish tradition.

124:6.8 (1375.2) By the fourth and last day's journey the road was a continuous procession of pilgrims. They now began to climb the hills leading up to Jerusalem. As they neared the top, they could look across the Jordan to the mountains beyond and south over the sluggish waters of the Dead Sea. About halfway up to Jerusalem, Jesus gained his first view of the Mount of Olives (the region to be so much a part of his subsequent life), and Joseph pointed out to him that the Holy City lay just beyond this ridge, and the lad's heart beat fast with joyous anticipation of soon beholding the city and house of his heavenly Father.

124:6.9 (1375.3) On the eastern slopes of Olivet they paused for rest in the borders of a little village called Bethany. The hospitable villagers poured forth to minister to the pilgrims, and it happened that Joseph and his family had stopped near the house of one Simon, who had three children about the same age as Jesus — Mary, Martha, and Lazarus. They invited the Nazareth family in for

назаретското семейство да си отдъхне в техния дом и с това започна продължилата цял живот дружба между двете семейства. Впоследствие Иисус неведнъж спираше в този дом в течение на своя богат със събития живот.

refreshment, and a lifelong friendship sprang up between the two families. Many times afterward, in his eventful life, Jesus stopped in this home.

Те се устремиха напред, скоро вече стояха на гребена на Елеонската планина и Иисус за пръв път (доколкото си спомняше), видя Свещения град, пищните дворци и вдъхновяващия храм на своя Отец. За целия си живот Иисус никога не изпита такъв чисто човешки възторг, както този, който го обхвана в този априлски ден на Елеонската планина, когато за пръв път се наслаждаваше на панорамата на Йерусалим. Щеше да мине време и той щеше да стои на същото място и да плаче за града, на който предстоеше да отхвърли още един пророк – последния и най-велик от небесните учители.

124:6.10 (1375.4) They pressed on, soon standing on the brink of Olivet, and Jesus saw for the first time (in his memory) the Holy City, the pretentious palaces, and the inspiring temple of his Father. At no time in his life did Jesus ever experience such a purely human thrill as that which at this time so completely enthralled him as he stood there on this April afternoon on the Mount of Olives, drinking in his first view of Jerusalem. And in after years, on this same spot he stood and wept over the city which was about to reject another prophet, the last and the greatest of her heavenly teachers.

Но те забързаха напред, към Йерусалим. Това беше в четвъртък по обед. Влизайки в града, те преминаха през храма и Иисус все още никога не беше виждал такова струпване на хора. Той съсредоточено мислеше за това, как тези евреи са могли да дойдат тук от най-отдалечените ъгълчета на известния свят.

124:6.11 (1375.5) But they hurried on to Jerusalem. It was now Thursday afternoon. On reaching the city, they journeyed past the temple, and never had Jesus beheld such throngs of human beings. He meditated deeply on how these Jews had assembled here from the uttermost parts of the known world.

Скоро те стигнаха мястото, предварително подготвено като тяхно убежище за времето на Пасхалната седмица; това беше голям дом на самостоятелния роднина на Мария – този, който от самото начало знаеше от Захария както за Йоан, така и за Иисус. На следващия ден, деня на приготвленията, те се подготвиха за нужното празнуване на Пасхалната събота.

124:6.12 (1375.6) Soon they reached the place prearranged for their accommodation during the Passover week, the large home of a well-to-do relative of Mary's, one who knew something of the early history of both John and Jesus, through Zacharias. The following day, the day of preparation, they made ready for the appropriate celebration of the Passover Sabbath.

Докато целият Йерусалим възбудено се готвеше за Пасхата, Йосиф намери време да разведе своя син из града, за да посети академията, в която той трябваше да продължи своето образование две години по-късно, веднага след достигането на необходимата петнадесетгодишна възраст. Йосиф беше не на шега разтревожен, забелязвайки колко малко интересуваха Иисус всички тези внимателно премислени планове.

124:6.13 (1375.7) While all Jerusalem was astir in preparation for the Passover, Joseph found time to take his son around to visit the academy where it had been arranged for him to resume his education two years later, as soon as he reached the required age of fifteen. Joseph was truly puzzled when he observed how little interest Jesus evinced in all these carefully laid plans.

Храмът, а също и всички свързани с него служби и други дейности, направиха на Иисус дълбоко впечатление. За пръв път, откакто навърши четири годинки, той беше твърде потънал в собствените си мисли, за да засипва другите с въпроси. И все пак (както и в предишните случаи) зададе на баща си няколко трудни въпроса за това, защо небесният Отец изисква убийството на толкова много невинни и беззащитни животни. И виждайки изражението на лицето на момчето, Йосиф прекрасно разбираше, че

124:6.14 (1375.8) Jesus was profoundly impressed by the temple and all the associated services and other activities. For the first time since he was four years old, he was too much preoccupied with his own meditations to ask many questions. He did, however, ask his father several embarrassing questions (as he had on previous occasions) as to why the heavenly Father required the slaughter of so many innocent and helpless animals. And his father well knew from the expression on the lad's face that his answers and attempts at explanation were unsatisfactory to his deep-thinking and keen-reasoning son.

неговите отговори и опити да даде някакво обяснение не удовлетвориха неговия дълбокомислен и съобразителен син.

В навечерието на Пасхалната събота вълни от духовно озарение преминаха през смъртния разум на Иисус и до край изпълниха неговото човешко сърце с жалост към духовно слепите и морално невежи тълпи, събрали се за празнуването на древната Пасха. Това беше един от най-удивителните дни, прекарани от Божия Син в плът; и в течение на тази нощ, за пръв път от целия смъртен живот на Иисус, при него се яви изпратен от Емануил пълномощен посланик от Салвингтон, който каза: "Удари часът. Време е да се заемеш с делото на своя Отец."

И така, още преди на тези млади плещи да падне тежкият товар на отговорността за назаретското семейство, пристигна небесният посланик, за да напомни на този юноша, който още не беше навършил тринадесет години, че е дошло времето да възобнови своите задължения пред вселената. Това беше първото действие от дълъг ред събития, кулминация на които стана завършването на посвещението на Сина на Урантия и повторното възлагане на "управлението на вселената на неговите бого-човешки плещи".

С времето тайната на инкарнацията ставаше за всички нас все по-непостижима. В нашето съзнание не се вписваше фактът, че този назаретски юноша беше създателят на цялата Небадон. Така дори и днес ние не разбираме по какъв начин Духът на самия Син-Създател и Духът на неговия Райски Баща се съединяват с душите на хората. Постепенно ние видяхме как неговият човешки разум все по-добре осъзнава, че докато той живее в плът, в духа на неговите плещи лежи отговорността за една вселена.

Така завършва пътят на назаретския подрастващ и започва разказът за този юноша, който все по-дълбоко се осъзнаваше като богочовек, който вече започва да обмисля своя път в света и се опитва да съвмести разкриващата се цел на своя живот с желанията на родителите си и със задълженията към своето семейство и към своите съвременници.

124:6.15 (1376.1) On the day before the Passover Sabbath, flood tides of spiritual illumination swept through the mortal mind of Jesus and filled his human heart to overflowing with affectionate pity for the spiritually blind and morally ignorant multitudes assembled for the celebration of the ancient Passover commemoration. This was one of the most extraordinary days that the Son of God spent in the flesh; and during the night, for the first time in his earth career, there appeared to him an assigned messenger from Salvington, commissioned by Immanuel, who said: "The hour has come. It is time that you began to be about your Father's business."

124:6.16 (1376.2) And so, even ere the heavy responsibilities of the Nazareth family descended upon his youthful shoulders, there now arrived the celestial messenger to remind this lad, not quite thirteen years of age, that the hour had come to begin the resumption of the responsibilities of a universe. This was the first act of a long succession of events which finally culminated in the completion of the Son's bestowal on Urantia and the replacing of "the government of a universe on his human-divine shoulders."

124:6.17 (1376.3) As time passed, the mystery of the incarnation became, to all of us, more and more unfathomable. We could hardly comprehend that this lad of Nazareth was the creator of all Nebadon. Neither do we nowadays understand how the spirit of this same Creator Son and the spirit of his Paradise Father are associated with the souls of mankind. With the passing of time, we could see that his human mind was increasingly discerning that, while he lived his life in the flesh, in spirit on his shoulders rested the responsibility of a universe.

124:6.18 (1376.4) Thus ends the career of the Nazareth lad, and begins the narrative of that adolescent youth — the increasingly self-conscious divine human — who now begins the contemplation of his world career as he strives to integrate his expanding life purpose with the desires of his parents and his obligations to his family and the society of his day and age.

Документ 125. Иисус в Йерусалим

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 125. ИИСУС В ЙЕРУСАЛИМ

Секции

Въведение
1. Иисус разглежда храма
2. Иисус и Пасхата
3. Йосиф и Мария напускат Йерусалим
4. Първите два дни в храма
5. Третият ден в храма
6. Четвъртият ден в храма

PAPER 125
JESUS AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction
1. Jesus Views the Temple
2. Jesus and the Passover
3. Departure of Joseph and Mary
4. First and Second Days in the Temple
5. The Third Day in the Temple
6. The Fourth Day in the Temple

Въведение

ПРЕЗ целия наситен със събития земен живот на Иисус нямаше нито един по-увлекателен и по човешки по-вълнуващ случай, отколкото първото в неговата памет посещение на Йерусалим. Особено въодушевяващо стана за Иисус самостоятелното участие в храмовите диспути, което задълго се съхрани в неговите спомени като важно събитие от късното детство и ранното юношество. Той за пръв път можа да прекара няколко дни, предоставен на самия себе си, да изпита възторг от възможността да идва и да си отива, когато му хрумне. В този кратък период на волно съществуване в течение на седмицата след Пасха той за пръв път в живота си беше напълно свободен от каквито и да е задължения. И едва след много години на него му се предостави такъв период на свобода от всякакво чувство за отговорност – макар и за кратко време.

Жените рядко ходеха да празнуват Пасха в Йерусалим; тяхното присъствие не беше задължително. Иисус обаче отказа да отиде без майка си. И когато майка му реши да се присъедини към него, много други назаретски

INTRODUCTION

125:0.1 (1377.1) NO INCIDENT in all Jesus' eventful earth career was more engaging, more humanly thrilling, than this, his first remembered visit to Jerusalem. He was especially stimulated by the experience of attending the temple discussions by himself, and it long stood out in his memory as the great event of his later childhood and early youth. This was his first opportunity to enjoy a few days of independent living, the exhilaration of going and coming without restraint and restrictions. This brief period of undirected living, during the week following the Passover, was the first complete freedom from responsibility he had ever enjoyed. And it was many years subsequent to this before he again had a like period of freedom from all sense of responsibility, even for a short time.

125:0.2 (1377.2) Women seldom went to the Passover feast at Jerusalem; they were not required to be present. Jesus, however, virtually refused to go unless his mother would accompany them. And when his mother decided to go, many other

жени също стигнаха до такова решение, вследствие на което пасхалната група се оказа с най-голям брой жени, тръгвали някога за Пасха от Назарет. По пътя към Йерусалим те от време на време пееха сто и тридесети псалом.

По целия път от Назарет до Елеонската планина радостното предчувствие не напускаше Иисус. В щастливото си детство той често и с почтение слушаше разказите за Йерусалим и неговия храм; сега му предстоеше да ги види в действителност. Външният вид на храма – от Елеонската планина и отблизо – отговаряше на неговите очаквания и даже ги надминаваше, но когато за пръв път влезе през неговите свещени врати, започна голямото разочарование.

Заедно със своите родители Иисус премина през територията на храма, за да се присъедини към групата нови синове на закона, на които скоро предстоеше да преминат обреда посвещение като граждани на Израил. Той беше в известна степен разочарован от поведението на намиращата се в храма тълпа, но първият силен стрес през този ден се случи, когато майката се отдели от тях и се отправи към галерията за жените. На Иисус никога не му беше минавало през ум, че неговата майка няма право да го съпровожда на церемонията на посвещението, и той искрено негодуваше че тя е станала жертва на толкова несправедлива дискриминация. Макар че това дълбоко го възмути, той не каза нищо, ако не се смятат няколкото думи на протест, споделени с баща му. Но той се замисли и се замисли дълбоко – както показаха неговите въпроси, зададени на книжниците и учителите седмица по-късно.

Иисус премина ритуала на посвещението, но беше разочарован от неговия повърхностен и рутинен характер. На него не му достигаше атмосферата на лична заинтересуваност, толкова характерна за обредите в назаретската синагога. След това той се върна, за да поздрави своята майка и да се приготви заедно с баща си да извърши първия оглед на храма и неговите различни дворове, галерии и коридори. Територията на храма можеше едновременно да побере над двеста хиляди богомолци и въпреки че огромността на това здание в сравнение с всичко видяно преди порази неговото въображение, той беше още повече озадачен от размишленията за духовното значение на храмовите ритуали и свързаното с тях богослужение.

Макар че много от храмовите церемонии дълбоко впечатлиха Иисус, чувствителен към красотата и символиката, обясненията на действителния смисъл на тези обреди,

Nazareth women were led to make the journey, so that the Passover company contained the largest number of women, in proportion to men, ever to go up to the Passover from Nazareth. Ever and anon, on the way to Jerusalem, they chanted the one hundred and thirtieth Psalm.

125:0.3 (1377.3) From the time they left Nazareth until they reached the summit of the Mount of Olives, Jesus experienced one long stress of expectant anticipation. All through a joyful childhood he had reverently heard of Jerusalem and its temple; now he was soon to behold them in reality. From the Mount of Olives and from the outside, on closer inspection, the temple had been all and more than Jesus had expected; but when he once entered its sacred portals, the great disillusionment began.

125:0.4 (1377.4) In company with his parents Jesus passed through the temple precincts on his way to join that group of new sons of the law who were about to be consecrated as citizens of Israel. He was a little disappointed by the general demeanor of the temple throngs, but the first great shock of the day came when his mother took leave of them on her way to the women's gallery. It had never occurred to Jesus that his mother was not to accompany him to the consecration ceremonies, and he was thoroughly indignant that she was made to suffer from such unjust discrimination. While he strongly resented this, aside from a few remarks of protest to his father, he said nothing. But he thought, and thought deeply, as his questions to the scribes and teachers a week later disclosed.

125:0.5 (1377.5) He passed through the consecration rituals but was disappointed by their perfunctory and routine natures. He missed that personal interest which characterized the ceremonies of the synagogue at Nazareth. He then returned to greet his mother and prepared to accompany his father on his first trip about the temple and its various courts, galleries, and corridors. The temple precincts could accommodate over two hundred thousand worshipers at one time, and while the vastness of these buildings — in comparison with any he had ever seen — greatly impressed his mind, he was more intrigued by the contemplation of the spiritual significance of the temple ceremonies and their associated worship.

125:0.6 (1378.1) Though many of the temple rituals very touchingly impressed his sense of the beautiful and the symbolic, he was always disappointed by the explanation of the real

предлагани от родителите му в отговор на неговите многобройни и изпитателни запитвания, му носеха само разочарования. Иисус просто не искаше да приеме обясненията за поклонението и религиозната преданост, подразбиращи вяра в гнева на Бога или в яростта на Всемогъщия. В хода на по-нататъшното обсъждане на тези въпроси след края на посещението на храма, когато бащата започна да настоява за това, Иисус да признае ортодоксалните еврейски догми, той внезапно се обърна към своите родители и, гледайки с молба баща си в очите, каза: "Татко, това не може да бъде истина – Бащата небесен не може така да се отнася към Своите заблудили се земни деца. Небесният Баща не може да обича Своите деца по-малко, отколкото ти ме обичаш. И аз добре зная, че колкото и неблагоразумни да са моите постъпки, ти никога не би излял върху мен своя гняв и не би дал израз на своето раздразнение. Ако ти, мой земни татко, по човешки толкова напомняш Божественото, то колко трябва да е изпълнен с добродетели и преизпълнен с милосърдие небесният Баща. Аз отказвам да повярвам, че моят небесен Баща ме обича по-малко, отколкото моят земен баща."

Чувайки тези думи на своя първороден син, Йосиф и Мария замлъкнаха. И никога занапред те не се опитаха да изменят неговата представа за любовта на Бога и милосърдието на небесния Баща.

meanings of these ceremonies which his parents would offer in answer to his many searching inquiries. Jesus simply would not accept explanations of worship and religious devotion which involved belief in the wrath of God or the anger of the Almighty. In further discussion of these questions, after the conclusion of the temple visit, when his father became mildly insistent that he acknowledge acceptance of the orthodox Jewish beliefs, Jesus turned suddenly upon his parents and, looking appealingly into the eyes of his father, said: "My father, it cannot be true — the Father in heaven cannot so regard his erring children on earth. The heavenly Father cannot love his children less than you love me. And I well know, no matter what unwise thing I might do, you would never pour out wrath upon me nor vent anger against me. If you, my earthly father, possess such human reflections of the Divine, how much more must the heavenly Father be filled with goodness and overflowing with mercy. I refuse to believe that my Father in heaven loves me less than my father on earth."

125:0.7 (1378.2) When Joseph and Mary heard these words of their first-born son, they held their peace. And never again did they seek to change his mind about the love of God and the mercifulness of the Father in heaven.

1. ИИСУС РАЗГЛЕЖДА ХРАМА

Където и да попадаше Иисус, преминавайки през дворовете на храма, навсякъде чувстваше поразилия го и предизвикващ отвращение дух на непочтителност. Той смяташе, че поведението на намиращите се в храма тълпи е несъвместимо с присъствието в "дома на неговия Баща". Но най-голямо сътресение в неговия млад живот стана посещението на двора на езичниците, където той попадна съпровождан от баща си и където кресливият говор, шум и ругатни се сливаха с блеенето на овцете и непонятния шум, издаващ присъствието на сарафите, а също и на търговците на жертвени животни и на всевъзможни други стоки.

Но най-много от всичко неговото чувство за приличие беше възмутено от вида на фриволните куртизанки, разхождащи се по територията на храма – такива гримирани жени, каквито той съвсем неотдавна беше виждал при посещението в Сефорис. Тази профанация на храма предизвика цялото му

1. JESUS VIEWS THE TEMPLE

125:1.1 (1378.3) Everywhere Jesus went throughout the temple courts, he was shocked and sickened by the spirit of irreverence which he observed. He deemed the conduct of the temple throngs to be inconsistent with their presence in "his Father's house." But he received the shock of his young life when his father escorted him into the court of the gentiles with its noisy jargon, loud talking and cursing, mingled indiscriminately with the bleating of sheep and the babble of noises which betrayed the presence of the money-changers and the vendors of sacrificial animals and sundry other commercial commodities.

125:1.2 (1378.4) But most of all was his sense of propriety outraged by the sight of the frivolous courtesans parading about within this precinct of the temple, just such painted women as he had so recently seen when on a visit to Sepphoris. This profanation of the temple fully aroused all his youthful indignation, and he did not hesitate to

юношеско негодувание и той веднага изля своето възмущение пред Йосиф.

Иисус се възхищаваше на настроението и богослужението в храма, но беше потресен от духовната ограниченост, изписана върху лицата на толкова много лекомислени вярващи.

Те преминаха в двора на свещениците, който беше разположен под скалната издатина пред храма при олтара, за да наблюдават как свещениците-колячи избиват цели стада, измивайки кръвта от ръцете си в бронзовия фонтан. Зацапаният от кръв под, окървавените ръце на свещениците и воплите на умиращите животни – всичко това беше повече от онова, което можеше да понесе обичащият природата юноша. Виждайки това ужасно и отвратително зрелище, назаретското момче хвана баща си за ръка и помоли да го отведат оттам. Те преминаха през двора на езичниците, където даже грубият смях и богохулните шеги бяха облекчение след току-що видяното.

Йосиф забеляза какво отвращение предизвика в неговия син зрелището на храмовите ритуали и благоразумно реши да му покаже "красивите врати" – майсторски направените врати от коринтски бронз. Но на Иисус вече му стигаха впечатления като за първо посещение в храма. Те се върнаха на горния двор, за да вземат Мария, и в течение на един час се разхождаха на чист въздух далеч от тълпата, разглеждайки двореца на Хасмонеите, величествения дворец на Ирод и кулата на римските стражи. По време на тази разходка Йосиф обясни на Иисус, че само жители на Йерусалим имат право да присъстват на ежедневните жертвоприношения в храма и че галилейците идват тук за участие в храмовото богослужение само три пъти в годината: на Пасха, на празника Петдесетница (седем седмици след Пасхата) и на Помирение през октомври. Тези празници бяха въведени от Мойсей. След това те обсъдиха два празника, учредени в по-късно време – празника на обновлението и Пурим. След това си тръгнаха и се приготвиха за празнуването на Пасхата.

express himself freely to Joseph.

125:1.3 (1378.5) Jesus admired the sentiment and service of the temple, but he was shocked by the spiritual ugliness which he beheld on the faces of so many of the unthinking worshipers.

125:1.4 (1378.6) They now passed down to the priests' court beneath the rock ledge in front of the temple, where the altar stood, to observe the killing of the droves of animals and the washing away of the blood from the hands of the officiating slaughter priests at the bronze fountain. The bloodstained pavement, the gory hands of the priests, and the sounds of the dying animals were more than this nature-loving lad could stand. The terrible sight sickened this boy of Nazareth; he clutched his father's arm and begged to be taken away. They walked back through the court of the gentiles, and even the coarse laughter and profane jesting which he there heard were a relief from the sights he had just beheld.

125:1.5 (1379.1) Joseph saw how his son had sickened at the sight of the temple rites and wisely led him around to view the "gate beautiful," the artistic gate made of Corinthian bronze. But Jesus had had enough for his first visit at the temple. They returned to the upper court for Mary and walked about in the open air and away from the crowds for an hour, viewing the Asmonean palace, the stately home of Herod, and the tower of the Roman guards. During this stroll Joseph explained to Jesus that only the inhabitants of Jerusalem were permitted to witness the daily sacrifices in the temple, and that the dwellers in Galilee came up only three times a year to participate in the temple worship: at the Passover, at the feast of Pentecost (seven weeks after Passover), and at the feast of tabernacles in October. These feasts were established by Moses. They then discussed the two later established feasts of the dedication and of Purim. Afterward they went to their lodgings and made ready for the celebration of the Passover.

2. ИИСУС И ПАСХАТА

Пет назаретски семейства получиха покана да отпразнуват Пасхата заедно със семейството на Симон от Витания, който купи за цялата компания пасхално агне. Именно масовото заколение на тези агънца оказа толкова силно въздействие на Иисус по време на посещението в храма. Първоначално те се

2. JESUS AND THE PASSOVER

125:2.1 (1379.2) Five Nazareth families were guests of, or associates with, the family of Simon of Bethany in the celebration of the Passover, Simon having purchased the paschal lamb for the company. It was the slaughter of these lambs in such enormous numbers that had so affected Jesus on his temple visit. It had been the plan to

канеха да разделят пасхалната трапеза с родните на Мария, но Иисус уговори своите родители да приемат поканата да посетят Витания.

eat the Passover with Mary's relatives, but Jesus persuaded his parents to accept the invitation to go to Bethany.

В тази вечер, събрали се за изпълнение на пасхалните ритуали, те ядоха печено месо с пресен хляб и горчиви подправки. Тъй като Иисус беше нов син на завета, го помолиха да разкаже за произхода на Пасхата, с което той се справи добре. Но той донякъде смути своите родители, доколкото вмъкна в разказа си някои забележки, които в мека форма отразяваха впечатленията му от неотдавна видяното и чутото, останало в съзнанието на този млад, но дълбокомислен галилеец. Това беше началото на седемдневните церемонии по празнуването на Пасхата.

125:2.2 (1379.3) That night they assembled for the Passover rites, eating the roasted flesh with unleavened bread and bitter herbs. Jesus, being a new son of the covenant, was asked to recount the origin of the Passover, and this he well did, but he somewhat disconcerted his parents by the inclusion of numerous remarks mildly reflecting the impressions made on his youthful but thoughtful mind by the things which he had so recently seen and heard. This was the beginning of the seven-day ceremonies of the feast of the Passover.

Още тогава Иисус започна да се замисля над възможността за празнуване на Пасхата без заклано агне, макар че той не каза нищо на своите родители за това. В дълбините на своята душа той беше уверен, че зрелището на жертвоприношенията е неугодно на небесния Отец, и с течение на годините все повече се изпълваше с решителност някога да въведе безкръвна Пасха.

125:2.3 (1379.4) Even at this early date, though he said nothing about such matters to his parents, Jesus had begun to turn over in his mind the propriety of celebrating the Passover without the slaughtered lamb. He felt assured in his own mind that the Father in heaven was not pleased with this spectacle of sacrificial offerings, and as the years passed, he became increasingly determined someday to establish the celebration of a bloodless Passover.

Тази нощ Иисус почти не спа, измъчен от кошмарни сънища за убийства и страдания. Противоречията и нелепостите на теологията, присъщи на цялата система от еврейски ритуали, довеждаха до объркване неговото съзнание и късаха сърцето му. На неговите родители също не им се спеше. Събитията от изминалия ден изключително много ги смутиха. Техните души бяха дълбоко опечалени от отношението на момчето, изглеждащо странно и непреклонно. В началото на нощта Мария изпадна в състояние на нервна възбуда, но Йосиф запазваше спокойствие, макар че той беше не по-малко озадачен. Те и двамата се бояха откровено да говорят за тези проблеми с момчето, макар че Иисус с радост щеше да поговори със своите родители, ако те се бяха решили да му помогнат да започне такъв разговор.

125:2.4 (1379.5) Jesus slept very little that night. His rest was greatly disturbed by revolting dreams of slaughter and suffering. His mind was distraught and his heart torn by the inconsistencies and absurdities of the theology of the whole Jewish ceremonial system. His parents likewise slept little. They were greatly disconcerted by the events of the day just ended. They were completely upset in their own hearts by the lad's, to them, strange and determined attitude. Mary became nervously agitated during the fore part of the night, but Joseph remained calm, though he was equally puzzled. Both of them feared to talk frankly with the lad about these problems, though Jesus would gladly have talked with his parents if they had dared to encourage him.

Богослуженията, извършвани в храма на следващия ден, бяха по-приемливи за Иисус и до голяма степен смекчиха неприятните впечатления от първия ден. На другата сутрин Иисус премина под опеката на младия Лазар, заедно с когото той пристъпи към планомерно изучаване на Йерусалим и неговите околности. До края на деня Иисус посети различни места на територията на храма, където заставаха учители и отговаряха на въпросите на събралите се; и с изключение на няколко посещения на Светая Светих, за да се почуди на това, което в действителност се криеше зад

125:2.5 (1379.6) The next day's services at the temple were more acceptable to Jesus and did much to relieve the unpleasant memories of the previous day. The following morning young Lazarus took Jesus in hand, and they began a systematic exploration of Jerusalem and its environs. Before the day was over, Jesus discovered the various places about the temple where teaching and question conferences were in progress; and aside from a few visits to the holy of holies to gaze in wonder as to what really was behind the veil of separation, he spent most of his time about the temple at these teaching conferences.

завесата, по-голямата част от своето време той прекара на тези диспути.

В течение на цялата пасхална седмица Иисус оставаше сред новите синове на закона, а това означаваше, че неговото място беше зад оградата, отделяща всички онези, които не бяха пълноправни граждани на Израил. Това го караше да помни за своята младост и да не задава всички тези въпроси, докато не завърши празнуването на Пасхата и не бъдат снети ограниченията от юношите, преминали обреда на посвещението.

В срядата от пасхалната седмица на Иисус му позволиха да отиде заедно с Лазар да пренощува във Витания. В тази вечер Лазар и Марта слушаха как Иисус говореше за неща тленни и вечни, човешки и божествени и оттогава и тримата го обикнаха като роден брат.

Към края на седмицата Иисус по-рядко се срещаше с Лазар, който не притежаваше право на допуск даже във външния кръг на храмовите диспути, макар че присъства на някои публични беседи, проведени във външните дворове. Лазар беше връстник на Иисус, но в Йерусалим юношите рядко ги допускаха до посвещаване като синове на закона преди да навършат тринадесет години.

Отново и отново, в течение на пасхалната седмица, родителите на Иисус го намираха седнал сам, обхванал младата си глава с ръце и потънал в дълбоко размишление. Те никога не го бяха виждали такъв и без да знаят колко смутено беше неговото съзнание и колко е разтревожен неговият дух от това, което преживяваше, бяха в крайно недоумение и не знаеха какво да правят. Те се радваха на близкия завършек на пасхалната седмица и мечтаеха да се върнат благополучно в Назарет със своя странен син.

Ден след ден Иисус мислеше над своите проблеми. Към края на седмицата много неща му станаха по-ясни; но когато дойде време да се връщат в Назарет, неговото юношеско съзнание все още се безпокоеше от многобройните дилеми, терзаеха го много въпроси и проблеми, ненамиращи отговори и решения.

Преди да напуснат Йерусалим, Йосиф и Мария, заедно с назаретския учител на техния син, окончателно се уговориха за това, при навършване от Иисус на петнадесет години той да може да се върне тук и да пристъпи към продължителен курс на обучение в една от най-известните академии на равините. Иисус съпровождаше своите родители и учителя при посещението на това учебно заведение, но

125:2.6 (1380.1) Throughout the Passover week, Jesus kept his place among the new sons of the commandment, and this meant that he must seat himself outside the rail which segregated all persons who were not full citizens of Israel. Being thus made conscious of his youth, he refrained from asking the many questions which surged back and forth in his mind; at least he refrained until the Passover celebration had ended and these restrictions on the newly consecrated youths were lifted.

125:2.7 (1380.2) On Wednesday of the Passover week, Jesus was permitted to go home with Lazarus to spend the night at Bethany. This evening, Lazarus, Martha, and Mary heard Jesus discuss things temporal and eternal, human and divine, and from that night on they all three loved him as if he had been their own brother.

125:2.8 (1380.3) By the end of the week, Jesus saw less of Lazarus since he was not eligible for admission to even the outer circle of the temple discussions, though he attended some of the public talks delivered in the outer courts. Lazarus was the same age as Jesus, but in Jerusalem youths were seldom admitted to the consecration of sons of the law until they were a full thirteen years of age.

125:2.9 (1380.4) Again and again, during the Passover week, his parents would find Jesus sitting off by himself with his youthful head in his hands, profoundly thinking. They had never seen him behave like this, and not knowing how much he was confused in mind and troubled in spirit by the experience through which he was passing, they were sorely perplexed; they did not know what to do. They welcomed the passing of the days of the Passover week and longed to have their strangely acting son safely back in Nazareth.

125:2.10 (1380.5) Day by day Jesus was thinking through his problems. By the end of the week he had made many adjustments; but when the time came to return to Nazareth, his youthful mind was still swarming with perplexities and beset by a host of unanswered questions and unsolved problems.

125:2.11 (1380.6) Before Joseph and Mary left Jerusalem, in company with Jesus' Nazareth teacher they made definite arrangements for Jesus to return when he reached the age of fifteen to begin his long course of study in one of the best-known academies of the rabbis. Jesus accompanied his parents and teacher on their visits to the school, but they were all distressed to observe how indifferent he seemed to all they said

всички те бяха обезкуражени от неговото, както изглеждаше, пълно безразличие към това, което те говореха и правеха. Реакциите на Иисус при посещението на Йерусалим причиниха на Мария остра болка, а Йосиф беше крайно смутен от странните забележки на юношата и от неговото необичайно поведение.

Така или иначе, пасхалната седмица стана знаменателно събитие в живота на Иисус. Той получи възможността да се запознае с десетки момчета на своята възраст, такива като него кандидати за посвещение, и той се възползва от това общуване, за да узнае за живота на хората в Месопотамия, Туркестан и Партия, точно както и в западните римски провинции. Той вече твърде добре познаваше условията, в които растяха младите хора в Египет и съседните на Палестина райони. В това време в Йерусалим се намираха хиляди юноши и назаретският подрастващ лично се срещна и повече или по-малко основателно разпита над сто и петдесет от тях. Особено го интересуваха тези, които пристигаха от далечните източни и западни страни. В резултат на това общуване в момчето се появи желанието да тръгне на пътешествие по света, за да узнае с какъв труд изкарват своето препитание различните групи от неговите човешки събратя.

and did. Mary was deeply pained at his reactions to the Jerusalem visit, and Joseph was profoundly perplexed at the lad's strange remarks and unusual conduct.

125:2.12 (1380.7) After all, Passover week had been a great event in Jesus' life. He had enjoyed the opportunity of meeting scores of boys about his own age, fellow candidates for the consecration, and he utilized such contacts as a means of learning how people lived in Mesopotamia, Turkestan, and Parthia, as well as in the Far-Western provinces of Rome. He was already fairly conversant with the way in which the youth of Egypt and other regions near Palestine grew up. There were thousands of young people in Jerusalem at this time, and the Nazareth lad personally met, and more or less extensively interviewed, more than one hundred and fifty. He was particularly interested in those who hailed from the Far-Eastern and the remote Western countries. As a result of these contacts the lad began to entertain a desire to travel about the world for the purpose of learning how the various groups of his fellow men toiled for their livelihood.

3. ЙОСИФ И МАРИЯ НАПУСКАТ ЙЕРУСАЛИМ

Назаретските поклонници се уговориха да се съберат в храма към средата на първата половина от деня в първия ден на седмицата след празнуването на Пасхата. Така и направиха и в уговореното време излязоха на обратния път за Назарет. Докато родителите чакаха пристигането на останалите пътуващи, Иисус отиде в храма, за да послуша дебатите. Скоро вече бяха готови да тръгнат, при което мъжете и жените вървяха на отделни групи, както беше прието при посещенията на Йерусалим за участие в празненствата. Иисус пристигна в Йерусалим в компанията на своята майка и другите жени. Сега, бидейки вече юноша, преминал обреда на посвещението, той трябваше да се върне в Назарет в обществото на баща си и другите мъже. Но когато назаретската група тръгна за Витания, Иисус беше дотолкова увлечен от обсъжданията за ангелите в храма, че изобщо не забеляза как пропусна времето, когато трябваше да тръгне към къщи с родителите си. И едва по време на обедното прекъсване в храмовите събрания той разбра, че е изостанал от другите.

3. DEPARTURE OF JOSEPH AND MARY

125:3.1 (1381.1) It had been arranged that the Nazareth party should gather in the region of the temple at midforenoon on the first day of the week after the Passover festival had ended. This they did and started out on the return journey to Nazareth. Jesus had gone into the temple to listen to the discussions while his parents awaited the assembly of their fellow travelers. Presently the company prepared to depart, the men going in one group and the women in another as was their custom in journeying to and from the Jerusalem festivals. Jesus had gone up to Jerusalem in company with his mother and the women. Being now a young man of the consecration, he was supposed to journey back to Nazareth in company with his father and the men. But as the Nazareth party moved on toward Bethany, Jesus was completely absorbed in the discussion of angels, in the temple, being wholly unmindful of the passing of the time for the departure of his parents. And he did not realize that he had been left behind until the noontime adjournment of the temple conferences.

На назаретските пътешественици Иисус не им липсваше, тъй като Мария смяташе, че той е заедно с мъжете, а Йосиф предполагаше, че е в групата на жените, водейки магарето, на което пътуваше Мария. Те откриха неговото отсъствие, едва когато стигнаха до Йерихон, и научавайки, че никой не е виждал техния син, прекараха безсънна нощ, спомняйки си много от неговите необичайни реакции спрямо събитията в пасхалната седмица, тънейки в догадки какво би могло да се случи с него и меко укорявайки се взаимно за това, че не са се убедили в неговото присъствие в своята група преди да напуснат Йерусалим.

125:3.2 (1381.2) The Nazareth travelers did not miss Jesus because Mary surmised he journeyed with the men, while Joseph thought he traveled with the women since he had gone up to Jerusalem with the women, leading Mary's donkey. They did not discover his absence until they reached Jericho and prepared to tarry for the night. After making inquiry of the last of the party to reach Jericho and learning that none of them had seen their son, they spent a sleepless night, turning over in their minds what might have happened to him, recounting many of his unusual reactions to the events of Passover week, and mildly chiding each other for not seeing to it that he was in the group before they left Jerusalem.

4. ПЪРВИТЕ ДВА ДНИ В ХРАМА

Междувременно Иисус остана в храма в течение на цялата втора половина от деня, слушайки диспутите и радвайки се на по-спокойната и благопристойна атмосфера, която се възцари, след като изчезнаха огромните тълпи от пасхални поклонници. При завършването на следобедните диспути, в нито един от които Иисус не взе участие, той отиде във Витания и пристигна там, точно когато семейството на Симон се канеше да седне на вечерната трапеза. Тримата подрастващи бяха щастливи да видят Иисус и той остана при Симон за през нощта. Тази вечер той почти не общува с другите и прекара по-голямата част от времето в градината, размишлявайки в самота.

В ранни зори на следващия ден Иисус вече се беше запътил към храма. Той спря на билото на Елеонската планина и заплака над това, което виждаха очите му – духовно осакатен народ, скован от традициите и живеещ под надзора на римските легиони. От сутринта той вече беше в храма, готов да вземе участие в диспутите. Междувременно Мария и Йосиф също станаха по тъмно с намерението да се върнат в Йерусалим. Първо те побързаха да отидат в дома на своите роднини, където се беше установило цялото семейство в течение на пасхалната седмица, но в резултат от техните запитвания се изясни, че никой не е виждал Иисус. Напразно търсейки го целия ден, те се върнаха при родните си за през нощта.

На втория диспут Иисус, събирайки кураж, започна да задава въпроси и това, по какъв начин той вземаше участие в храмовите дискусии, запазвайки тона, подобаващ на неговата млада възраст, порази присъстващите. Острите въпроси на Иисус

4. FIRST AND SECOND DAYS IN THE TEMPLE

125:4.1 (1381.3) In the meantime, Jesus had remained in the temple throughout the afternoon, listening to the discussions and enjoying the more quiet and decorous atmosphere, the great crowds of Passover week having about disappeared. At the conclusion of the afternoon discussions, in none of which Jesus participated, he betook himself to Bethany, arriving just as Simon's family made ready to partake of their evening meal. The three youngsters were overjoyed to greet Jesus, and he remained in Simon's house for the night. He visited very little during the evening, spending much of the time alone in the garden meditating.

125:4.2 (1381.4) Early next day Jesus was up and on his way to the temple. On the brow of Olivet he paused and wept over the sight his eyes beheld — a spiritually impoverished people, tradition bound and living under the surveillance of the Roman legions. Early forenoon found him in the temple with his mind made up to take part in the discussions. Meanwhile, Joseph and Mary also had arisen with the early dawn with the intention of retracing their steps to Jerusalem. First, they hastened to the house of their relatives, where they had lodged as a family during the Passover week, but inquiry elicited the fact that no one had seen Jesus. After searching all day and finding no trace of him, they returned to their relatives for the night.

125:4.3 (1382.1) At the second conference Jesus had made bold to ask questions, and in a very amazing way he participated in the temple discussions but always in a manner consistent with his youth. Sometimes his pointed questions were somewhat embarrassing to the learned teachers of the

смущаваха образованите учители на еврейския закон, но неговата учтивост беше толкова искрена, а жаждата му за знания толкова явна, че повечето от храмовите учители се отнесоха към него с цялото си уважение. Но когато той си позволи да се усъмни в справедливостта на наказанието на пияните езичници, които бродеха зад пределите на отредения за езичниците двор и неволно попадаха в забранената и, както се смяташе, свещена територия на храма, един от най-нетърпеливите учители, почувствал в думите на Иисус скрита критика, не издържа и с недоволен вид попита юношата на колко години е. Иисус отговори "Тринадесет години без четири месеца и няколко дни." "В такъв случай, възрази вече раздразненият учител, как можеш да се намираш тук, недостигнал възрастта на син на закона?" И когато Иисус обясни, че е преминал обреда на посвещението по време на Пасхата и е випускник на назаретското училище, то учителите в един глас насмешливо възкликнаха: "Как не се досетихме, че е от Назарет!" Но водещият диспута учител настояваше, че Иисус не е виновен за това, че началниците на назаретската синагога са му позволили да завърши курса, макар че формално той беше само на дванадесет години, а не на тринадесет; и независимо че някои от неговите хулители станаха и си тръгнаха, беше решено, че юношата трябва да бъде оставен на мира и че той може и по-нататък да присъства като ученик в храмовите диспути.

Когато завърши този ден – неговият втори ден в храма, той отново отиде да пренощува във Витания. И отново излезе в градината, за да се отдаде на размишления и молитви. Беше очевидно, че той се е замислил над трудно разрешими проблеми.

5. ТРЕТИЯТ ДЕН В ХРАМА

Третият ден, прекаран от Иисус с книжниците и учителите в храма, събра тълпа от хора, чули за галилейския юноша и дошли да зърнат момчето, което поставя в задънена улица мъдрите познавачи на закона. Симон също дойде от Витания, за да си изясни какво е намислил Иисус. В течение на целия този ден Йосиф и Мария продължаваха в тревога да търсят своя син и няколко пъти даже идваха в храма, но нито веднъж не се сетиха да проверят дали той не е сред участниците в дискусионните групи, макар че в един случай, ако бяха малко по-близо, щяха да могат да чуят неговия очаровател глас.

Към края на деня цялото внимание на

Jewish law, but he evinced such a spirit of candid fairness, coupled with an evident hunger for knowledge, that the majority of the temple teachers were disposed to treat him with every consideration. But when he presumed to question the justice of putting to death a drunken gentile who had wandered outside the court of the gentiles and unwittingly entered the forbidden and reputedly sacred precincts of the temple, one of the more intolerant teachers grew impatient with the lad's implied criticisms and, glowering down upon him, asked how old he was. Jesus replied, "thirteen years lacking a trifle more than four months." "Then," rejoined the now irate teacher, "why are you here, since you are not of age as a son of the law?" And when Jesus explained that he had received consecration during the Passover, and that he was a finished student of the Nazareth schools, the teachers with one accord derisively replied, "We might have known; he is from Nazareth." But the leader insisted that Jesus was not to be blamed if the rulers of the synagogue at Nazareth had graduated him, technically, when he was twelve instead of thirteen; and notwithstanding that several of his detractors got up and left, it was ruled that the lad might continue undisturbed as a pupil of the temple discussions.

125:4.4 (1382.2) When this, his second day in the temple, was finished, again he went to Bethany for the night. And again he went out in the garden to meditate and pray. It was apparent that his mind was concerned with the contemplation of weighty problems.

5. THE THIRD DAY IN THE TEMPLE

125:5.1 (1382.3) Jesus' third day with the scribes and teachers in the temple witnessed the gathering of many spectators who, having heard of this youth from Galilee, came to enjoy the experience of seeing a lad confuse the wise men of the law. Simon also came down from Bethany to see what the boy was up to. Throughout this day Joseph and Mary continued their anxious search for Jesus, even going several times into the temple but never thinking to scrutinize the several discussion groups, although they once came almost within hearing distance of his fascinating voice.

125:5.2 (1382.4) Before the day had ended, the entire

основната дискусионна група в храма беше приковано към въпросите на Иисус. Сред многото зададени им въпроси бяха следните:

1. Какво в действителност се намира в Светая Светих зад завесата?

2. Защо майките на Израил трябва да се намират отделно от молещите се в храма мъже?

3. Ако Бог е баща, обичащ Своите деца, защо е цялото това заколение на животни за спечелването на Божията милост – може би учението на Мойсей е разбрано неправилно?

4. Ако храмът е посветен на поклонението пред небесния Баща, то може ли да се позволява да присъстват тук мирските сарафи и търговци?

5. Трябва ли очакваният Месия да стане временен принц на трона на Давид, или трябва да стане светлина на живота при установяването на духовното царство?

В продължение на целия ден слушащите се удивляваха на тези въпроси и нито един човек не беше поразен повече от Симон. Повече от четири часа този назаретски юноша засипваше еврейските учители със своите въпроси – въпроси, които караха слушащите да се замислят, да се вслушат в гласа на своето сърце. Той почти не коментира забележките на по-възрастните. Иисус излагаше своето учение под формата на въпроси. Изкусно и умело формулирайки въпросите си, той едновременно спореше с тяхното учение и предлагаше свое. В това как ги задаваше имаше привлекателно съчетание на мъдрост и хумор, подкупващо даже за тези, които в по-голяма или по-малка степен се възмущаваха от неговата младост. Задавайки своите остри въпроси, той прояви същото отвращение към неоправданото използване на своето предимство пред опонентите, което отличаваше цялото му последващо обществено служене. В юношеска, а по-късно и в зряла възраст той изглеждаше напълно лишен от всякакво егоистично желание да спечели спора, само за да изпита триумф от своята логика над логиката на другарите си, тъй като най-важно за него беше само едно – провъзгласяването на вечната истина и по този начин осъществяване на по-пълно разкриване на вечния Бог.

Когато денят се приближи към края си, Иисус и Симон тръгнаха за Витания. През по-голямата част от пътя и мъжът, и момчето мълчаха. Иисус отново се задържа на билото на Елеонската планина, но този път, гледайки към града и неговия храм, той не заплака, а

attention of the chief discussion group of the temple had become focused upon the questions being asked by Jesus. Among his many questions were:

125:5.3 (1382.5) 1. What really exists in the holy of holies, behind the veil?

125:5.4 (1382.6) 2. Why should mothers in Israel be segregated from the male temple worshipers?

125:5.5 (1382.7) 3. If God is a father who loves his children, why all this slaughter of animals to gain divine favor — has the teaching of Moses been misunderstood?

125:5.6 (1382.8) 4. Since the temple is dedicated to the worship of the Father in heaven, is it consistent to permit the presence of those who engage in secular barter and trade?

125:5.7 (1382.9) 5. Is the expected Messiah to become a temporal prince to sit on the throne of David, or is he to function as the light of life in the establishment of a spiritual kingdom?

125:5.8 (1383.1) And all the day through, those who listened marveled at these questions, and none was more astonished than Simon. For more than four hours this Nazareth youth plied these Jewish teachers with thought-provoking and heart-searching questions. He made few comments on the remarks of his elders. He conveyed his teaching by the questions he would ask. By the deft and subtle phrasing of a question he would at one and the same time challenge their teaching and suggest his own. In the manner of his asking a question there was an appealing combination of sagacity and humor which endeared him even to those who more or less resented his youthfulness. He was always eminently fair and considerate in the asking of these penetrating questions. On this eventful afternoon in the temple he exhibited that same reluctance to take unfair advantage of an opponent which characterized his entire subsequent public ministry. As a youth, and later on as a man, he seemed to be utterly free from all egoistic desire to win an argument merely to experience logical triumph over his fellows, being interested supremely in just one thing: to proclaim everlasting truth and thus effect a fuller revelation of the eternal God.

125:5.9 (1383.2) When the day was over, Simon and Jesus wended their way back to Bethany. For most of the distance both the man and the boy were silent. Again Jesus paused on the brow of Olivet, but as he viewed the city and its temple, he did not weep; he only bowed his head in silent

само склони глава в безмълвна молитва.

След вечерната трапеза във Витания той отново отказа да се присъедини към общото веселие. Вместо това излезе в градината, където броди до късно вечерта, напразно опитвайки се да си състави някакъв определен план, който би му позволил да пристъпи към делото на своя живот и да реши какво следва да предприеме, за да може по-добре да разкрие на своите духовно слепи съотечественици по-съвършена представа за небесния Баща и да ги освободи от ужасната кабала на закона, ритуалите, обредите и остарелите традиции. Но озарението не идваше при този търсещ истината подрастващ.

devotion.

125:5.10 (1383.3) After the evening meal at Bethany he again declined to join the merry circle but instead went to the garden, where he lingered long into the night, vainly endeavoring to think out some definite plan of approach to the problem of his lifework and to decide how best he might labor to reveal to his spiritually blinded countrymen a more beautiful concept of the heavenly Father and so set them free from their terrible bondage to law, ritual, ceremonial, and musty tradition. But the clear light did not come to the truth-seeking lad.

6. ЧЕТВЪРТИЯТ ДЕН В ХРАМА

Беше странно, че Иисус не мислеше за своите земни родители; даже на закуска, когато майката на Лазар отбеляза, че неговите родители вероятно вече са си в къщи, Иисус като че ли не разбра, че те могат да се вълнуват поради това, че той е изостанал от останалите.

Той отново тръгна към храма, но този път не се спря, за да се отдаде на размишления на билото на Елеонската планина. В течение на сутрешните диспути много внимание беше отделено на закона и пророците и учителите бяха потресени от това, че Иисус така добре знае Писанието както на иврит, так и на гръцки. Но тях ги изуми не толкова знаенето на истината от него, колкото младостта му.

На следобедния диспут те едва бяха пристъпили към отговора на неговия въпрос за смисъла на молитвата, когато ръководителят покани юношата да излезе напред и сядайки до Иисус, го помоли да изложи собствените си възгледи за молитвата и поклонението.

Предишната вечер родителите на Иисус чуха за необичайния юноша, който толкова изкусно спорил с тълкувателите на закона, но не им мина през ум, че този юноша е бил техният син. Те вече почти бяха решили да напуснат града и да отидат при Захария, тъй като предположиха, че Иисус може да е отишъл там, за да се види с Елисавета и Йоан. Предполагайки, че Захария може да е в храма, те спряха тук на път към град Юда. Представете си тяхното удивление, когато, преминавайки през двора на храма, те познаха гласа на изгубилото се момче и го видяха да седи сред учителите на храма.

Йосиф мълчеше, но Мария даде воля на отдавна сдържаните страх и вълнение и, изтичвайки към момчето, станало, за да

6. THE FOURTH DAY IN THE TEMPLE

125:6.1 (1383.4) Jesus was strangely unmindful of his earthly parents; even at breakfast, when Lazarus's mother remarked that his parents must be about home by that time, Jesus did not seem to comprehend that they would be somewhat worried about his having lingered behind.

125:6.2 (1383.5) Again he journeyed to the temple, but he did not pause to meditate at the brow of Olivet. In the course of the morning's discussions much time was devoted to the law and the prophets, and the teachers were astonished that Jesus was so familiar with the Scriptures, in Hebrew as well as Greek. But they were amazed not so much by his knowledge of truth as by his youth.

125:6.3 (1383.6) At the afternoon conference they had hardly begun to answer his question relating to the purpose of prayer when the leader invited the lad to come forward and, sitting beside him, bade him state his own views regarding prayer and worship.

125:6.4 (1383.7) The evening before, Jesus' parents had heard about this strange youth who so deftly sparred with the expounders of the law, but it had not occurred to them that this lad was their son. They had about decided to journey out to the home of Zacharias as they thought Jesus might have gone thither to see Elizabeth and John. Thinking Zacharias might perhaps be at the temple, they stopped there on their way to the City of Judah. As they strolled through the courts of the temple, imagine their surprise and amazement when they recognized the voice of the missing lad and beheld him seated among the temple teachers.

125:6.5 (1384.1) Joseph was speechless, but Mary gave vent to her long-pent-up fear and anxiety when, rushing up to the lad, now standing to greet

поздрави своите изумени родители, каза: “Дете мое, защо постъпваш така с нас? Вече повече от три дни баща ти и аз те търсим, тъгувайки. Какво те накара да ни напуснеш?” Във въздуха увисна напрежение. Всички гледаха Иисус, очаквайки неговия отговор. Баща му го погледна осъдително, но нищо не каза.

Не бива да се забравя, че Иисус се смяташе за млад човек. Той завърши обичайния за дете курс на обучение, беше признат за син на закона и премина обреда на посвещението като гражданин на Израил. И при все това неговата майка в изключително мека форма го упрекна пред всички събрали се хора в самия разгар на най-сериозната и възвишена постъпка в неговия млад живот, безславно прекъсвайки една от най-големите предоставяни му някога възможности да се прояви като учител на истината, проповедник на добродетелта, разкриващ любвеобилния характер на своя небесен Отец.

Но момчето се оказа на височината на положението си. Ако вие оцените по справедливост всички обстоятелства, от които се получи тази ситуация, ще можете по-добре да разберете казаното от него в отговор на неумишленото порицание на майка му. Замисляйки се за миг, Иисус отговори: “Защо толкова дълго сте ме търсили? Нима не очаквахте да ме намерите тук, в дома на моя Отец, тъй като настана времето, когато ще трябва да се заема с делото на моя Отец?”

Неговият маниер на говорене порази всички присъстващи. Те мълчаливо се разотидоха, оставяйки го насаме с родителите му. Скоро юношата преодоля смущението, обхванало и тримата, и спокойно каза: “Да тръгваме, родители мои, всеки направи това, което смяташе за най-добро. Нашият небесен Баща предопредели всичко това; да си отиваме в къщи.”

В мълчание те тръгнаха на път и за през нощта пристигнаха в Йерихон. Само веднъж спряха и това стана на билото на Елеонската планина, когато юношата вдигна своята тояга и, треперейки от глава до пети от нахлулото чувство, произнесе: “О, Йерусалим, Йерусалим, о, жители твои! Какви роби сте вие, носещите римски ярем и явяващи се жертва на собствените си традиции! Но аз ще се върна, за да очистя този храм и да освободя моя народ от робството!”

В течение на трите дни от пътя до Назарет Иисус не говореше много; в негово присъствие родителите му също предимно мълчаха. Те действително никак не можеха да разберат поведението на своя първороден, но,

his astonished parents, she said: “My child, why have you treated us like this? It is now more than three days that your father and I have searched for you sorrowing. Whatever possessed you to desert us?” It was a tense moment. All eyes were turned on Jesus to hear what he would say. His father looked reprovingly at him but said nothing.

125:6.6 (1384.2) It should be remembered that Jesus was supposed to be a young man. He had finished the regular schooling of a child, had been recognized as a son of the law, and had received consecration as a citizen of Israel. And yet his mother more than mildly upbraided him before all the people assembled, right in the midst of the most serious and sublime effort of his young life, thus bringing to an inglorious termination one of the greatest opportunities ever to be granted him to function as a teacher of truth, a preacher of righteousness, a revealer of the loving character of his Father in heaven.

125:6.7 (1384.3) But the lad was equal to the occasion. When you take into fair consideration all the factors which combined to make up this situation, you will be better prepared to fathom the wisdom of the boy’s reply to his mother’s unintended rebuke. After a moment’s thought, Jesus answered his mother, saying: “Why is it that you have so long sought me? Would you not expect to find me in my Father’s house since the time has come when I should be about my Father’s business?”

125:6.8 (1384.4) Everyone was astonished at the lad’s manner of speaking. Silently they all withdrew and left him standing alone with his parents. Presently the young man relieved the embarrassment of all three when he quietly said: “Come, my parents, none has done aught but that which he thought best. Our Father in heaven has ordained these things; let us depart for home.”

125:6.9 (1384.5) In silence they started out, arriving at Jericho for the night. Only once did they pause, and that on the brow of Olivet, when the lad raised his staff aloft and, quivering from head to foot under the surging of intense emotion, said: “O Jerusalem, Jerusalem, and the people thereof, what slaves you are — subservient to the Roman yoke and victims of your own traditions — but I will return to cleanse yonder temple and deliver my people from this bondage!”

125:6.10 (1384.6) On the three days’ journey to Nazareth Jesus said little; neither did his parents say much in his presence. They were truly at a loss to understand the conduct of their first-born son, but they did treasure in their hearts his sayings, even though they could not fully

от друга страна, в дълбините на душата си те високо ценяха неговите изказвания, макар че не можеха да постигнат целия им смисъл.

Пристигайки си в къщи, Иисус се обърна към родителите си с кратко изявление, уверявайки ги в своята любов и давайки им да разберат, че няма да им се наложи отново да преживяват смут поради неговото поведение. Той завърши своето тържествено обръщение с думите: “Макар че аз трябва да изпълнявам волята на моя небесен Баща, ще бъда също така послушен и пред моя земен баща. Аз ще чакам своя час.”

Независимо от това, че в дълбините на душата си Иисус нееднократно отказваше да с е *съгласи* с благонамерените, но погрешни опити на своите родители да го накарат да мисли по определен начин или да решават вместо него в какво трябва да се състои неговата бъдеща дейност на Земята, въпреки това във всичко, което не противоречеше на неговото предано изпълнение на волята на Отеца, той с пределно смирение се *подчиняваше* на желанията на своя земен баща и на обичаите на своето семейство от плът. Даже тогава, когато не можеше да се съгласи, той правеше всичко възможно да се подчини. Той умееше майсторски да съгласува предаността на своя дълг, от една страна, и необходимостта да изпълнява своите задължения пред семейството и общественото служение – от друга.

Йосиф беше озадачен, но Мария, размишлявайки за неотдавнашните събития, се утеши и в края на краищата съзря в неговите думи, произнесени на Елеонската планина, предсказанието за месианския подвиг на своя син като освободител на Израил. С удвоена енергия тя се зае да формира неговото съзнание в патриотичен и националистически дух и си осигури поддръжката на своя брат, любимия чичо на Иисус; всички свои сили майката на Иисус насочи към подготовката на своя първороден за ролята на вожд на тези, на които ще бъде съдено да възстановят трона на Давид и завинаги да отхвърлят ярема на политическото иго на езичниците.

comprehend their meanings.

125:6.11 (1384.7) Upon reaching home, Jesus made a brief statement to his parents, assuring them of his affection and implying that they need not fear he would again give any occasion for their suffering anxiety because of his conduct. He concluded this momentous statement by saying: “While I must do the will of my Father in heaven, I will also be obedient to my father on earth. I will await my hour.”

125:6.12 (1384.8) Though Jesus, in his mind, would many times refuse to *consent* to the well-intentioned but misguided efforts of his parents to dictate the course of his thinking or to establish the plan of his work on earth, still, in every manner consistent with his dedication to the doing of his Paradise Father’s will, he did most gracefully *conform* to the desires of his earthly father and to the usages of his family in the flesh. Even when he could not consent, he would do everything possible to conform. He was an artist in the matter of adjusting his dedication to duty to his obligations of family loyalty and social service.

125:6.13 (1385.1) Joseph was puzzled, but Mary, as she reflected on these experiences, gained comfort, eventually viewing his utterance on Olivet as prophetic of the Messianic mission of her son as Israel’s deliverer. She set to work with renewed energy to mold his thoughts into patriotic and nationalistic channels and enlisted the efforts of her brother, Jesus’ favorite uncle; and in every other way did the mother of Jesus address herself to the task of preparing her first-born son to assume the leadership of those who would restore the throne of David and forever cast off the gentile yoke of political bondage.

Документ 126. Двете решаващи години

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 126. ДВЕТЕ РЕШАВАЩИ ГОДИНИ

Секции

Въведение
1. Неговата четиринадесета година (8 година след н.е.)
2. Смъртта на Йосиф
3. Петнадесетата година (9 година след н.е.)
4. Първата проповед в синагогата
5. Финансовите трудности

PAPER 126 THE TWO CRUCIAL YEARS

SECTIONS

Introduction
1. His Fourteenth Year (A.D. 8)
2. The Death of Joseph
3. The Fifteenth Year (A.D. 9)
4. First Sermon in the Synagogue
5. The Financial Struggle

Въведение

В ЦЕЛИЯ земен живот на Иисус най-критични бяха четиринадесетата и петнадесетата му година. Тези две години – след като започна да осъзнава своята божественост и своето предназначение и преди да достигне висока степен на общуване с вътрешния Настройчик – бяха най-трудните за целия му богат със събития живот на Урантия. Именно този двегодишен етап следва да бъде наричан великото изпитание, действителното изкушение. Нито един млад човек, встъпващ в периода на първите противоречия и адаптационни трудности на възмъжаването, никога не се е подлагал на по-решаващо изпитание, отколкото това, което премина Иисус при прехода от детството към началото на зрелостта.

Този важен период в юношеското развитие на Иисус започна след посещението на Йерусалим и връщането в Назарет. Отначало Мария беше щастлива, мислейки, че нейното момче отново е редом с нея, че Иисус се е върнал в къщи, за да бъде послушен син, а друг той никога не е бил – и че оттогава той ще стане по-възприемчив към плановете за

INTRODUCTION

126:0.1 (1386.1) OF ALL Jesus' earth-life experiences, the fourteenth and fifteenth years were the most crucial. These two years, after he began to be self-conscious of divinity and destiny, and before he achieved a large measure of communication with his indwelling Adjuster, were the most trying of his eventful life on Urantia. It is this period of two years which should be called the great test, the real temptation. No human youth, in passing through the early confusions and adjustment problems of adolescence, ever experienced a more crucial testing than that which Jesus passed through during his transition from childhood to young manhood.

126:0.2 (1386.2) This important period in Jesus' youthful development began with the conclusion of the Jerusalem visit and with his return to Nazareth. At first Mary was happy in the thought that she had her boy back once more, that Jesus had returned home to be a dutiful son — not that he was ever anything else — and that he would henceforth be more responsive to her plans for his

бъдещето, които тя строеше за него. Но къпането в лъчите на майчинските илюзии и неосъзнатата семейна гордост не беше задълго; много скоро я очакваше още по-голямо разочарование. Момчето все по-често прекарваше времето си в компанията на баща си; то все по-рядко и по-рядко споделяше с нея своите проблеми и двамата родители все по-малко бяха способни да разберат неговото често редуване на земни дела и размишления за своята връзка с делото на своя Отец. Откровено казано, те не го разбираха, макар че истински го обичаха.

future life. But she was not for long to bask in this sunshine of maternal delusion and unrecognized family pride; very soon she was to be more completely disillusioned. More and more the boy was in the company of his father; less and less did he come to her with his problems, while increasingly both his parents failed to comprehend his frequent alternation between the affairs of this world and the contemplation of his relation to his Father's business. Frankly, they did not understand him, but they did truly love him.

С възрастта съчувствието и любовта на Иисус към еврейския народ се усилваха, но постепенно в неговото съзнание започна да расте основателно негодуване поради присъствие в храма на Отеца на назначени по политически мотиви свещеници. Той се отнасяше с огромно уважение към искрените фарисеи и честните книжници, но дълбоко презираше лицемерните фарисеи и нечестните теолози; неискрените религиозни вождове предизвикваха в него само чувство на дълбоко презрение. Гледайки вождовете на Израил, той изпитваше изкушението да се съгласи с ролята на този Месия, когото чакаха евреите, но той нито веднъж не се поддаде на тази съблазън.

126:0.3 (1386.3) As he grew older, Jesus' pity and love for the Jewish people deepened, but with the passing years, there developed in his mind a growing righteous resentment of the presence in the Father's temple of the politically appointed priests. Jesus had great respect for the sincere Pharisees and the honest scribes, but he held the hypocritical Pharisees and the dishonest theologians in great contempt; he looked with disdain upon all those religious leaders who were not sincere. When he scrutinized the leadership of Israel, he was sometimes tempted to look with favor on the possibility of his becoming the Messiah of Jewish expectation, but he never yielded to such a temptation.

Разказът за неговите подвизи сред мъдреците на храма зарадва целия Назарет, особено неговите бивши учители в синагогалното училище. В течение на известно време всички те в един глас го хвалеха. Цялото село си спомняше за това, че още като дете той се отличаваше с мъдрост и похвално поведение, и му предсказваше бъдеще на велик израилски вожд; накрая от галилейския Назарет щеше излезе наистина велик учител. И всички те с нетърпение очакваха времето, когато той щеше да навърши петнадесет години и да получи разрешение в съботите да чете в синагогата Писанието.

126:0.4 (1386.4) The story of his exploits among the wise men of the temple in Jerusalem was gratifying to all Nazareth, especially to his former teachers in the synagogue school. For a time his praise was on everybody's lips. All the village recounted his childhood wisdom and praiseworthy conduct and predicted that he was destined to become a great leader in Israel; at last a really great teacher was to come out of Nazareth in Galilee. And they all looked forward to the time when he would be fifteen years of age so that he might be permitted regularly to read the Scriptures in the synagogue on the Sabbath day.

1. НЕГОВАТА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (8 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Настъпи календарната година на неговото четиринадесетилетие. Иисус стана добър производител на хамути и успешно работеше както с платно, така и с кожа. Той също така бързо се превръщаше в опитен дърводелец и мебелист. През това лято той често се качваше на върха на хълма, намиращ се на северозапад от Назарет, за да се отдаде на молитви и размишления. Постепенно започваше все по-добре да осъзнава характера на своето посвещение на Земята.

1. HIS FOURTEENTH YEAR (A.D. 8)

126:1.1 (1387.1) This is the calendar year of his fourteenth birthday. He had become a good yoke maker and worked well with both canvas and leather. He was also rapidly developing into an expert carpenter and cabinetmaker. This summer he made frequent trips to the top of the hill to the northwest of Nazareth for prayer and meditation. He was gradually becoming more self-conscious of the nature of his bestowal on earth.

Бяха изминали малко повече от сто години от времето, когато този хълм беше “капище на Ваал”, а сега тук се намираше гробницата на Симеон, известен израилски светия. От върха на този хълм Иисус гледаше Назарет и обкръжаващите го земи. Гледайки Мегидон, той си спомняше преданието за египетската армия, спечелила тук своята първа в Азия голяма победа, и как по-късно друга такава армия разби царя на Юдея – Йосия. Недалеч се виждаше Таанак, където Девора и Варак разгромиха Сисара. В далечината се виждаха и хълмовете на Дотан, където, както го учеха, Йосиф беше продаден от своите братя в египетско робство. Той насочваше своя поглед към Евал и Гаризим, повтаряйки си преданията за Авраам, Яков и Авимелех. Така си спомняше и обмисляше историческите събития и предания на народа, към който принадлежеше неговият баща Йосиф.

Той, както преди, задълбочено се занимаваше с четене под ръководството на учителя на синагогата, а също така продължаваше да се занимава и с домашното образование на своите братя и сестри според достигането от тях на съответната възраст.

В началото на тази година Йосиф уреди своите дела така, че да заделя дохода, който носеше собствеността им в Назарет и Капернаум, за изплащане на продължителния курс на обучение на Иисус в Йерусалим, тъй като се предполагаше, че през август следващата година, след като навърши петнадесет години, той ще отиде в Йерусалим.

В началото на тази година както Йосиф, така и Мария започнаха да ги обхващат чести съмнения относно съдбата на своя първороден. Той действително беше прекрасно и мило дете, но беше така трудно да го разбереш, така сложно да го постигнеш; при това с него не ставаше нещо изключително или свръхестествено. Десетки пъти неговата горда майка стоеше затаила дъх и чакаше нейният син да извърши нещо свръхчовешко или чудотворно действие, но всеки път я очакваше горчиво разочарование. Всичко това я обезкуражаваше и довеждаше до униние. В тези времена набожните хора искрено вярваха, че пророците и Божиите хора винаги откриват своето призвание и провъзгласяват своята божествена власт, творейки вълшебства и извършвайки чудеса. Но Иисус не правеше нищо такова; затова недоумението на неговите родители, размишляващи над бъдещето му, постоянно се усилваше.

Много признаци свидетелстваха за подобряване на икономическото положение на назаретското семейство. Особено ярко свидетелство за това беше увеличаването на

126:1.2 (1387.2) This hill, a little more than one hundred years previously, had been the “high place of Baal,” and now it was the site of the tomb of Simeon, a reputed holy man of Israel. From the summit of this hill of Simeon, Jesus looked out over Nazareth and the surrounding country. He would gaze upon Megiddo and recall the story of the Egyptian army winning its first great victory in Asia; and how, later on, another such army defeated the Judean king Josiah. Not far away he could look upon Taanach, where Deborah and Barak defeated Sisera. In the distance he could view the hills of Dothan, where he had been taught Joseph’s brethren sold him into Egyptian slavery. He then would shift his gaze over to Ebal and Gerizim and recount to himself the traditions of Abraham, Jacob, and Abimelech. And thus he recalled and turned over in his mind the historic and traditional events of his father Joseph’s people.

126:1.3 (1387.3) He continued to carry on his advanced courses of reading under the synagogue teachers, and he also continued with the home education of his brothers and sisters as they grew up to suitable ages.

126:1.4 (1387.4) Early this year Joseph arranged to set aside the income from his Nazareth and Capernaum property to pay for Jesus’ long course of study at Jerusalem, it having been planned that he should go to Jerusalem in August of the following year when he would be fifteen years of age.

126:1.5 (1387.5) By the beginning of this year both Joseph and Mary entertained frequent doubts about the destiny of their first-born son. He was indeed a brilliant and lovable child, but he was so difficult to understand, so hard to fathom, and again, nothing extraordinary or miraculous ever happened. Scores of times had his proud mother stood in breathless anticipation, expecting to see her son engage in some superhuman or miraculous performance, but always were her hopes dashed down in cruel disappointment. And all this was discouraging, even disheartening. The devout people of those days truly believed that prophets and men of promise always demonstrated their calling and established their divine authority by performing miracles and working wonders. But Jesus did none of these things; wherefore was the confusion of his parents steadily increased as they contemplated his future.

126:1.6 (1387.6) The improved economic condition of the Nazareth family was reflected in many ways about the home and especially in the increased number of smooth white boards which were used

количеството на гладките бели дъсчици, които се използваха като калеми за писане с въглен. Освен това на Иисус беше позволено отново да се заеме с уроци по музика; той много обичаше да свири на арфа.

По отношение на цялата тази година може да се каже, че Иисус наистина "преуспяваше в любовта към хората и Бога". Перспективите пред семейството бяха добри; бъдещето изглеждаше безоблачно.

as writing slates, the writing being done with charcoal. Jesus was also permitted to resume his music lessons; he was very fond of playing the harp.

126:1.7 (1387.7) Throughout this year it can truly be said that Jesus "grew in favor with man and with God." The prospects of the family seemed good; the future was bright.

2. СМЪРТТА НА ЙОСИФ

Всичко наистина вървеше добре чак до този съдбовен ден – вторник, 25 септември, когато пратеник от Сефорис донесе в назаретското семейство трагичната вест, че по време на строителството на резиденцията за управителя Йосиф е бил тежко ранен от паднал подемник. На път към дома на Йосиф пратеникът се отби в работилницата, за да съобщи на Иисус за нещастието, случило се с неговия баща, и те заедно отидоха към дома, за да съобщят на Мария за трагичното събитие. Иисус искаше веднага да отиде при баща си, но Мария не искаше да чуе нищо – тя трябваше сама да побърза да отиде при мъжа си. Тя нареди на Яков, който по това време беше на десет години, да я съпроводи до Сефорис, а Иисус да остане с по-малките деца до нейното завръщане, тъй като тя не знаеше доколко сериозно е ранен Йосиф. Но още преди пристигането на Мария Йосиф почина от получените рани. Той беше преместен в Назарет и на следващия ден погребан редом със своите предци.

Изглеждаше, че в този момент, когато се появиха добри перспективи и бъдещето изглеждаше светло, злата съдба порази главата на това назаретско семейство. Делата на семейството се разстроиха и всички планове по отношение на Иисус и неговото бъдещо образование бяха разрушени. Този юноша-дърводелец, който неотдавна навърши четиринадесет години, осъзна, че му предстои не само да изпълни поръчението на своя небесен Баща и да разкрие божествената същност на Земята и в плът, но че на неговата млада човешка същност ще се наложи да поеме върху себе си и грижата за овдовялата си майка и седемте си братя и сестри, както и за това дете, на което тъкмо му предстоеше да се роди. Този назаретски подрастващ стана единствената опора и утешение на така внезапно осиротялото си семейство. Така беше позволено да станат тези естествени за Урантия събития, които не можеха да не накарат насила този юноша с предначертана съдба толкова рано да поеме върху себе си

2. THE DEATH OF JOSEPH

126:2.1 (1388.1) All did go well until that fateful day of Tuesday, September 25, when a runner from Sepphoris brought to this Nazareth home the tragic news that Joseph had been severely injured by the falling of a derrick while at work on the governor's residence. The messenger from Sepphoris had stopped at the shop on the way to Joseph's home, informing Jesus of his father's accident, and they went together to the house to break the sad news to Mary. Jesus desired to go immediately to his father, but Mary would hear to nothing but that she must hasten to her husband's side. She directed that James, then ten years of age, should accompany her to Sepphoris while Jesus remained home with the younger children until she should return, as she did not know how seriously Joseph had been injured. But Joseph died of his injuries before Mary arrived. They brought him to Nazareth, and on the following day he was laid to rest with his fathers.

126:2.2 (1388.2) Just at the time when prospects were good and the future looked bright, an apparently cruel hand struck down the head of this Nazareth household, the affairs of this home were disrupted, and every plan for Jesus and his future education was demolished. This carpenter lad, now just past fourteen years of age, awakened to the realization that he had not only to fulfill the commission of his heavenly Father to reveal the divine nature on earth and in the flesh, but that his young human nature must also shoulder the responsibility of caring for his widowed mother and seven brothers and sisters — and another yet to be born. This lad of Nazareth now became the sole support and comfort of this so suddenly bereaved family. Thus were permitted those occurrences of the natural order of events on Urantia which would force this young man of destiny so early to assume these heavy but highly educational and disciplinary responsibilities attendant upon becoming the head of a human family, of becoming father to his own brothers and sisters, of supporting and protecting his mother, of functioning as guardian of his

тежката, но имаща огромно възпитателно и дисциплиниращо значение отговорност, появила се, след като той стана глава на земното семейство – баща за своите собствени братя и сестри, опора и защита за майка си, пазител на семейството на своя баща – единственото семейство, което му беше съдено да познае в този свят.

father's home, the only home he was to know while on this world.

Иисус с готовност прие задълженията, които така внезапно се стовариха върху него, и добросъвестно ги изпълняваше до края. Във всеки случай един огромен проблем, заплашващ да усложни неговия живот, получи трагично решение – сега на него не му беше нужно да отива в Йерусалим, за да се учи при равините. Иисус наистина никога не "се е подчинявал на нито един човек". Той винаги беше готов да се учи даже от последното дете, но неговите пълномощия на проповедник на истината никога не произхождаха от хората.

126:2.3 (1388.3) Jesus cheerfully accepted the responsibilities so suddenly thrust upon him, and he carried them faithfully to the end. At least one great problem and anticipated difficulty in his life had been tragically solved — he would not now be expected to go to Jerusalem to study under the rabbis. It remained always true that Jesus "sat at no man's feet." He was ever willing to learn from even the humblest of little children, but he never derived authority to teach truth from human sources.

Той, както и преди, не знаеше нищо за явяването на Гавраил на неговата майка преди своето раждане; той узна за това едва от Йоан в деня на своето кръщение в началото на общественото служение.

126:2.4 (1388.4) Still he knew nothing of the Gabriel visit to his mother before his birth; he only learned of this from John on the day of his baptism, at the beginning of his public ministry.

С течение на времето този млад назаретски дърводелец все по-често оценяваше всяка обществена институция и всеки религиозен обичай с едно и също мерило: каква полза носят те на човешката душа? Приближават ли те Бога към човека? Приближават ли те човека към Бога? Макар че този юноша не отхвърляше напълно такива страни на живота като развлечението и общуването, все по-голяма част от своето време и енергия той посвещаваше на две цели: грижата за семейството и подготовката за изпълнение на волята на своя небесен Баща на Земята.

126:2.5 (1388.5) As the years passed, this young carpenter of Nazareth increasingly measured every institution of society and every usage of religion by the unvarying test: What does it do for the human soul? does it bring God to man? does it bring man to God? While this youth did not wholly neglect the recreational and social aspects of life, more and more he devoted his time and energies to just two purposes: the care of his family and the preparation to do his Father's heavenly will on earth.

През тази година съседите започнаха редовно да наминават в зимните вечери, за да послушат свиренето на Иисус на арфа, да чуят неговите разкази (тъй като юношата беше прекрасен разказвач) и да послушат как той чете свещените книги на гръцки.

126:2.6 (1389.1) This year it became the custom for the neighbors to drop in during the winter evenings to hear Jesus play upon the harp, to listen to his stories (for the lad was a master storyteller), and to hear him read from the Greek scriptures.

Материалното положение на семейството си оставаше крайно благополучно, тъй като в момента на смъртта на Йосиф те разполагаха с доста голяма сума пари. Още в младите си години Иисус показа остър делови ум и финансова прозорливост. Той беше великодушен – но пестелив, икономичен – но щедър; той се оказа мъдър и умел управляващ състоянието на своя баща.

126:2.7 (1389.2) The economic affairs of the family continued to run fairly smoothly as there was quite a sum of money on hand at the time of Joseph's death. Jesus early demonstrated the possession of keen business judgment and financial sagacity. He was liberal but frugal; he was saving but generous. He proved to be a wise and efficient administrator of his father's estate.

Но независимо от всички старания на Иисус и съседите в Назарет, опитващи се да утешат семейството, Мария и децата бяха обхванати от скръб. Йосиф го нямаше. Йосиф

126:2.8 (1389.3) But in spite of all that Jesus and the Nazareth neighbors could do to bring cheer into the home, Mary, and even the children, were overcast with sadness. Joseph was gone. Joseph

беше необикновен мъж и баща и той им липсваше. И всичко това изглеждаше още по-трагично при мисълта за това, че той умря, преди те да успеят да поговорят с него или да чуят прощалната му благословия.

was an unusual husband and father, and they all missed him. And it seemed all the more tragic to think that he died ere they could speak to him or hear his farewell blessing.

3. ПЕТНАДЕСЕТАТА ГОДИНА (9 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Приблизително по средата на тази петнадесета година (ние водим отчет за времето по календара на двадесети век, а не в съответствие с еврейската година) Иисус се зае здраво с воденето на семейните дела. Към края на годината почти всичките им спестявания свършиха и те бяха принудени да се откажат от един от назаретските си домове, които Йосиф владееше съвместно със своя съсед Яков.

В сряда вечерта, на 17 април 9 г. след н.е., се роди Рут – най-малкият член на семейството, и Иисус направи всичко, което беше по силите му, за да замени баща си – да утеши своята майка и да ú помогне по време на това тежко и печално изпитание. В продължение на почти двадесет години (до началото на своето обществено служение) Иисус се грижеше за малката Рут с такава нежност и преданост, с каквато нито един баща не би могъл да обича и отглежда своята дъщеря. И той беше еднакво добър баща и за всички останали членове на семейството.

В течение на тази година Иисус за пръв път съчини молитвата, на която по-късно научи своите апостоли и която на мнозина стана известна като “Господнята молитва”. В известен смисъл тя беше развитие на семейния олтар; те имаха много видове благодарности и няколко официални молитви. След смъртта на баща си Иисус се опитваше да научи големите деца да изразяват себе си в молитвата индивидуално – подобно на това, както самият той обичаше да прави, но те не го разбираха и неизменно се връщаха към заучените думи на молитвите. Стремейки се да подбуди своите по-големи братя и сестри да произнасят индивидуални молитви, Иисус им помагаше с насочващи фрази, но в резултат – без всякакъв умисъл от негова страна – се получаваше така, че всички те започнаха да използват молитва, съставена основно с помощта на тези насочващи думи, на които ги учеше Иисус.

Накрая Иисус се отказа да мисли да научи всеки член на семейството да произнася спонтанни молитви и веднъж вечерта през октомври той седна край неголяма тумбеста

3. THE FIFTEENTH YEAR (A.D. 9)

126:3.1 (1389.4) By the middle of this fifteenth year — and we are reckoning time in accordance with the twentieth-century calendar, not by the Jewish year — Jesus had taken a firm grasp upon the management of his family. Before this year had passed, their savings had about disappeared, and they were face to face with the necessity of disposing of one of the Nazareth houses which Joseph and his neighbor Jacob owned in partnership.

126:3.2 (1389.5) On Wednesday evening, April 17, A.D. 9, Ruth, the baby of the family, was born, and to the best of his ability Jesus endeavored to take the place of his father in comforting and ministering to his mother during this trying and peculiarly sad ordeal. For almost a score of years (until he began his public ministry) no father could have loved and nurtured his daughter any more affectionately and faithfully than Jesus cared for little Ruth. And he was an equally good father to all the other members of his family.

126:3.3 (1389.6) During this year Jesus first formulated the prayer which he subsequently taught to his apostles, and which to many has become known as “The Lord’s Prayer.” In a way it was an evolution of the family altar; they had many forms of praise and several formal prayers. After his father’s death Jesus tried to teach the older children to express themselves individually in prayer — much as he so enjoyed doing — but they could not grasp his thought and would invariably fall back upon their memorized prayer forms. It was in this effort to stimulate his older brothers and sisters to say individual prayers that Jesus would endeavor to lead them along by suggestive phrases, and presently, without intention on his part, it developed that they were all using a form of prayer which was largely built up from these suggestive lines which Jesus had taught them.

126:3.4 (1389.7) At last Jesus gave up the idea of having each member of the family formulate spontaneous prayers, and one evening in October he sat down by the little squat lamp on the low stone table, and, on a piece of smooth cedar

лампа, поставена на каменната маса, и на парче гладка кедрова дъска с площ около половин квадратен метър написа с въглен молитвата, която от това време стана неизменното семейно прошение.

board about eighteen inches square, with a piece of charcoal he wrote out the prayer which became from that time on the standard family petition.

През тази година причина за сериозните преживявания на Иисус беше неговото смутено съзнание. Отговорността за семейството изключи всяка мисъл за незабавно претворяване на някакъв план в отговор на повелята да се "заеме с делото на своя Отец", дадена му в Йерусалим. Иисус основателно прецени, че грижата за семейството на неговия земен баща трябва да бъде негов първостепенен дълг, че поддръжката на семейството трябва да стане негово главно задължение.

126:3.5 (1389.8) This year Jesus was much troubled with confused thinking. Family responsibility had quite effectively removed all thought of immediately carrying out any plan for responding to the Jerusalem visitation directing him to "be about his Father's business." Jesus rightly reasoned that the watchcare of his earthly father's family must take precedence of all duties; that the support of his family must become his first obligation.

В тази година, в така наречената „Книга на Енох", Иисус намери откъс, под влиянието на който той по-късно започна да използва израза "Син Човешки" като определение на своята посвещенческа мисия на Урантия. Той сериозно обмисли идеята за юдейския Месия и окончателно се убеди в това, че няма да стане такъв Месия. Страстно желаеше да помогне на народа на своя баща, но никога не смяташе да застава начело на еврейските армии за сваляне на чуждото господство в Палестина. Той знаеше, че никога няма да седи на трона на Давид в Йерусалим. Не вярваше и в това, че неговата мисия беше мисия на духовен спасител или нравствен учител само на еврейския народ. Затова в никакъв смисъл делото на неговия живот не можеше да бъде изпълнение на ревностните желания и смятаните за месиански пророчества в свещените книги на юдеите – поне не в този смисъл, в който разбираха тези предсказания пророците на евреите. Също така той беше уверен, че никога няма да се появи като този Син Човешки, който е описан от пророк Даниил.

126:3.6 (1390.1) In the course of this year Jesus found a passage in the so-called Book of Enoch which influenced him in the later adoption of the term "Son of Man" as a designation for his bestowal mission on Urantia. He had thoroughly considered the idea of the Jewish Messiah and was firmly convinced that he was not to be that Messiah. He longed to help his father's people, but he never expected to lead Jewish armies in overthrowing the foreign domination of Palestine. He knew he would never sit on the throne of David at Jerusalem. Neither did he believe that his mission was that of a spiritual deliverer or moral teacher solely to the Jewish people. In no sense, therefore, could his life mission be the fulfillment of the intense longings and supposed Messianic prophecies of the Hebrew scriptures; at least, not as the Jews understood these predictions of the prophets. Likewise he was certain he was never to appear as the Son of Man depicted by the Prophet Daniel.

Но как да назове себе си, когато дóйде време да стане световен учител? Какво трябва да говори за своята мисия? С какво име ще го наричат онези, които повярват в неговото учение?

126:3.7 (1390.2) But when the time came for him to go forth as a world teacher, what would he call himself? What claim should he make concerning his mission? By what name would he be called by the people who would become believers in his teachings?

Размишлявайки над тези проблеми, той намери в синагогалната библиотека на Назарет, сред изучаваните от него апокалиптични книги, ръкопис под названието "Книга на Енох"; и макар че беше уверен, че не принадлежи на перото на древния Енох, тя изключително го заинтересува и той я четеше и препрочиташе много пъти. Особено силно впечатление направи на Иисус един откъс, в който се срещаше определението "Син Човешки". Авторът на така наричаната „Книга

126:3.8 (1390.3) While turning all these problems over in his mind, he found in the synagogue library at Nazareth, among the apocalyptic books which he had been studying, this manuscript called "The Book of Enoch"; and though he was certain that it had not been written by Enoch of old, it proved very intriguing to him, and he read and reread it many times. There was one passage which particularly impressed him, a passage in which this term "Son of Man" appeared. The writer of this so-called Book of Enoch went on to tell about this

на Енох" разказваше за Сина Човешки, описвайки труда, който на него му предстоеше да извърши на Земята и обяснявайки, че Синът Човешки – преди да се спусне на Земята и да донесе спасение на цялото човечество – е преминал през чертозите на небесно блаженство със своя Отец – Бащата на всичко съществуващо; и че той се е отказал от цялото това величие и слава, за да се спусне на Земята и да провъзгласи спасение за страдащите смъртни. Четейки тези откъси, Иисус (прекрасно разбирайки, че привнесеният в тези учения източен мистицизъм беше в много аспекти погрешен) почувства със своето сърце и осъзна със своя разум, че от всички месиански предсказания в свещените книги на юдеите и всички теории за еврейския спасител нищо не беше по-близо до истината, отколкото този разказ, скрит само в една, частично призната „Книга на Енох". И той веднага реши, че ще започне своето служение под името "Синът Човешки". Така и направи, когато впоследствие пристъпи към обществена дейност. Иисус притежаваше безупречна способност да види истината, а истината той приемаше без колебания, какъвто и да беше нейният източник.

Son of Man, describing the work he would do on earth and explaining that this Son of Man, before coming down on this earth to bring salvation to mankind, had walked through the courts of heavenly glory with his Father, the Father of all; and that he had turned his back upon all this grandeur and glory to come down on earth to proclaim salvation to needy mortals. As Jesus would read these passages (well understanding that much of the Eastern mysticism which had become admixed with these teachings was erroneous), he responded in his heart and recognized in his mind that of all the Messianic predictions of the Hebrew scriptures and of all the theories about the Jewish deliverer, none was so near the truth as this story tucked away in this only partially accredited Book of Enoch; and he then and there decided to adopt as his inaugural title "the Son of Man." And this he did when he subsequently began his public work. Jesus had an unerring ability for the recognition of truth, and truth he never hesitated to embrace, no matter from what source it appeared to emanate.

Към това време той крайно изчерпателно реши много въпроси, засягащи неговия последващ труд, но нищо не говореше за това на майка си, която все още упорито се придържаше към представата за това, че той е юдейският Месия.

126:3.9 (1390.4) By this time he had quite thoroughly settled many things about his forthcoming work for the world, but he said nothing of these matters to his mother, who still held stoutly to the idea of his being the Jewish Messiah.

Настъпи времето на великото объркване на младия Иисус. Решавайки някои въпроси, засягащи характера на мисията му на Земята – да "служи на делото на своя Отец", тоест да продемонстрира любвеобилната същност на неговия Баща на цялото човечество, – той отново започна да се замисля за много твърдения на Писанията относно идването на националния спасител, юдейския проповедник или цар. Какво събитие се имаше предвид в тези пророчества? Та нали той беше юдеин? Или все пак не? Принадлежеше ли той към Давидовия дом – или не? Майка му твърдеше, че принадлежи; баща му – че не принадлежи. На такова мнение беше и той самият. Може би пророците грешаха относно характера и предназначението на Месията?

126:3.10 (1390.5) The great confusion of Jesus' younger days now arose. Having settled something about the nature of his mission on earth, "to be about his Father's business" — to show forth his Father's loving nature to all mankind — he began to ponder anew the many statements in the Scriptures referring to the coming of a national deliverer, a Jewish teacher or king. To what event did these prophecies refer? Was not he a Jew? or was he? Was he or was he not of the house of David? His mother averred he was; his father had ruled that he was not. He decided he was not. But had the prophets confused the nature and mission of the Messiah?

В края на краищата, възможно ли беше майка му да е права? В миналото, когато възникваха разногласия, в повечето въпроси тя се оказваше права. Ако той е новият учител, но *не* е Месията, то как той ще може да познае юдейския Месия, ако такъв се появи в Йерусалим по време на неговата мисия на Земята? Каква ще бъде неговата връзка с този Месия? И какво ще бъде неговото отношение към семейството, след като

126:3.11 (1391.1) After all, could it be possible that his mother was right? In most matters, when differences of opinion had arisen in the past, she had been right. If he were a new teacher and *not* the Messiah, then how should he recognize the Jewish Messiah if such a one should appear in Jerusalem during the time of his earth mission; and, further, what should be his relation to this Jewish Messiah? And what should be his relation, after embarking on his life mission, to his family?

пристъпи към делото на своя живот? А неговото отношение към еврейското общество и религия? Към Римската империя? Към друговерците и техните религии? Отново и отново се връщаше този млад галилеец към всеки от тези важни проблеми, сериозно размишлявайки над тях и едновременно продължавайки да работи на дърводелския тезгях, заработвайки с тежък труд препитание за себе си, своята майка и другите осем гладни гърла.

to the Jewish commonwealth and religion? to the Roman Empire? to the gentiles and their religions? Each of these momentous problems this young Galilean turned over in his mind and seriously pondered while he continued to work at the carpenter's bench, laboriously making a living for himself, his mother, and eight other hungry mouths.

Към края на годината Мария видя, че семейните спестявания се стопяват. Тя предаде продажбата на гълъби на Яков. Скоро той купи втора крава и с помощта на Мириам започнаха да продават мляко на своите назаретски съседи.

126:3.12 (1391.2) Before the end of this year Mary saw the family funds diminishing. She turned the sale of doves over to James. Presently they bought a second cow, and with the aid of Miriam they began the sale of milk to their Nazareth neighbors.

Периодите на дълбока замисленост на Иисус, неговите чести изкачвания на върха на хълма за молитва и много странни идеи, които той от време на време изказваше, предизвикваха дълбока тревога в неговата майка. Понякога на нея ú се струваше, че момчето не е на себе си, но тя прогонваше страха, спомняйки си, че в края на краищата той е заветно дете и в известен смисъл се отличава от другите подрастващи.

126:3.13 (1391.3) His profound periods of meditation, his frequent journeys to the hilltop for prayer, and the many strange ideas which Jesus advanced from time to time, thoroughly alarmed his mother. Sometimes she thought the lad was beside himself, and then she would steady her fears, remembering that he was, after all, a child of promise and in some manner different from other youths.

Но Иисус постепенно се учеше да оставя някои свои мисли за себе си, да не посвещава света, даже собствената си майка, във всяка своя идея. Започвайки от тази година, Иисус все по-малко разкриваше това, което ставаше в неговото съзнание; тоест той говореше все по-малко за това, което беше недостъпно за обикновения човек и заради което той можеше да се стори някому странен или неприличащ на другите. Във всички външни проявления той стана обикновен и нормален човек, макар че му липсваше някой, който да може да разбере неговите трудности. Той мечтаеше за надежден и близък другар, но неговите проблеми бяха твърде сложни за неговите човешки другари. Уникалността на тази необичайна ситуация го принуждаваше да носи своето бреме в самота.

126:3.14 (1391.4) But Jesus was learning not to speak of all his thoughts, not to present all his ideas to the world, not even to his own mother. From this year on, Jesus' disclosures about what was going on in his mind steadily diminished; that is, he talked less about those things which an average person could not grasp, and which would lead to his being regarded as peculiar or different from ordinary folks. To all appearances he became commonplace and conventional, though he did long for someone who could understand his problems. He craved a trustworthy and confidential friend, but his problems were too complex for his human associates to comprehend. The uniqueness of the unusual situation compelled him to bear his burdens alone.

4. ПЪРВАТА ПРОПОВЕД В СИНАГОГАТА

Когато Иисус навърши петнадесет години, той получи официално право в съботния ден да заема катедрата на синагогата. Преди това, в отсъствието на четци, него неведнъж го молеха да чете Писанието. Сега настана денят, когато съгласно закона той имаше право на богослужение. Затова в първата събота след навършване на петнадесет години хазанът се уговори за това, че утринната служба в синагогата ще се проведе

4. FIRST SERMON IN THE SYNAGOGUE

126:4.1 (1391.5) With the coming of his fifteenth birthday, Jesus could officially occupy the synagogue pulpit on the Sabbath day. Many times before, in the absence of speakers, Jesus had been asked to read the Scriptures, but now the day had come when, according to law, he could conduct the service. Therefore on the first Sabbath after his fifteenth birthday the chazan arranged for Jesus to conduct the morning service of the synagogue. And when all the faithful in

от Иисус. И когато всички благоверни от Назарет се събраха, юношата, избирайки откъс от Писанието, стана и започна да чете:

"Духът на Господ Бог е в мен, защото Господ ме помаза; той ме изпрати да благовестя смирен, да изцелявам съкрушените сърца, да възвестявам свободата на пленените и да освобождавам духовните затворници; да възвестявам годината на Божията милост и деня на Божия съд; да утешавам всички печални, да им давам красота вместо пепел, елея на радостта – вместо скръбта, хвалебствена песен – вместо унилия дух, за да могат тези хора да се наричат добри дървета, ластари Господни в Негова прослава.

Творете добро, а не зло и тогава ще живеете и Господ, Бог Саваот, ще бъде с вас. Ненавиждайте злото и възлюбете доброто, и възстановете на вратата правосъдие. Може би Господ Бог ще се съжали над това, което е останало от Йосиф.

Умийте се и очистете се; отдалечете злите дела свои от Моя взор; престанете да творите зло и се научете да творите добро; търсете справедливост, спасявайте угнетените. Защитавайте сираците и се застъпвайте за вдовиците.

С какво ще дойда при Господа и ще се поклоня пред Всемогъщия? Да застана ли пред него с жертвоприношения, с едногодишни телци? Ще бъде ли доволен Господ, ако му занеса хиляда овена, десет хиляди овце или река с масло? Или да донеса моя първороден за изкупление на моите престъпления, плод на моята утроба за греха на моята душа? Не! Защото Господ показа нам, о, хора, какво е добро. Какво още иска от вас Господ, освен да постъпвате справедливо и да обичате милосърдието, и да живеете смирено пред Бога ваш?

Тогава с какво можете да сравните Бога, Който седи над кръга на Земята? Вдигнете очи и погледнете кой сътвори всички тези светове, кой изчислява небесните армии и назовава всички тях по име. Всичко това извършва Той според величието на Своето могъщество и благодарение на Неговата огромна сила нито една звезда не се губи. Той дава на уморените сила и на изнемогващите дарява сила. Не се бойте, защото Аз съм с вас; не се смущавайте – защото Аз съм вашия Бог. Аз ще ви дам сили и ще ви укрепя; да, Аз ще подкрепя десницата ви с Моята правда, защото Аз съм вашият Господ Бог. И ще държа вашата дясна ръка, казвайки: не бойте се, защото Аз ще ви помогна.

А вие сте Моите свидетели, казва Господ,

Nazareth had assembled, the young man, having made his selection of Scriptures, stood up and began to read:

126:4.2 (1391.6) "The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free; to proclaim the year of God's favor and the day of our God's reckoning; to comfort all mourners, to give them beauty for ashes, the oil of joy in the place of mourning, a song of praise instead of the spirit of sorrow, that they may be called trees of righteousness, the planting of the Lord, wherewith he may be glorified.

126:4.3 (1392.1) "Seek good and not evil that you may live, and so the Lord, the God of hosts, shall be with you. Hate the evil and love the good; establish judgment in the gate. Perhaps the Lord God will be gracious to the remnant of Joseph.

126:4.4 (1392.2) "Wash yourselves, make yourselves clean; put away the evil of your doings from before my eyes; cease to do evil and learn to do good; seek justice, relieve the oppressed. Defend the fatherless and plead for the widow.

126:4.5 (1392.3) "Wherewith shall I come before the Lord, to bow myself before the Lord of all the earth? Shall I come before him with burnt offerings, with calves a year old? Will the Lord be pleased with thousands of rams, ten thousands of sheep, or with rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? No! for the Lord has showed us, O men, what is good. And what does the Lord require of you but to deal justly, love mercy, and walk humbly with your God?

126:4.6 (1392.4) "To whom, then, will you liken God who sits upon the circle of the earth? Lift up your eyes and behold who has created all these worlds, who brings forth their host by number and calls them all by their names. He does all these things by the greatness of his might, and because he is strong in power, not one fails. He gives power to the weak, and to those who are weary he increases strength. Fear not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you and I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness, for I am the Lord your God. And I will hold your right hand, saying to you, fear not, for I will help you.

126:4.7 (1392.5) "And you are my witness, says the

и Мои слуги, които съм избрал, за да знаете и да Ми вярвате, и да разберете, че Аз съм Вечен. Аз, само Аз съм Господ и няма друг спасител освен Мен."

Завършвайки четенето, той си седна на мястото и хората се разотидоха по домовете си, размишлявайки над тези думи, които той с такова достойнство им прочете. За пръв път гражданите го видяха толкова величествено тържествен; за първи път те чуваха неговия глас да звучи толкова сериозно и искрено; за пръв път той застана пред тях толкова мъжествен и решителен, толкова властен.

Този съботен следобед Иисус заедно с Яков се изкачиха на върха на назаретския хълм, а когато се върнаха в къщи, Иисус записа с въглен Десетте Заповеди на гръцки на две гладки дъсчици. Впоследствие Марта украси с рисунки и оцвети тези дъсчици и в течение на дълго време те висяха на стената над неголемия тезгях на Яков.

Lord, and my servant whom I have chosen that all may know and believe me and understand that I am the Eternal. I, even I, am the Lord, and beside me there is no savior."

126:4.8 (1392.6) And when he had thus read, he sat down, and the people went to their homes, pondering over the words which he had so graciously read to them. Never had his townspeople seen him so magnificently solemn; never had they heard his voice so earnest and so sincere; never had they observed him so manly and decisive, so authoritative.

126:4.9 (1392.7) This Sabbath afternoon Jesus climbed the Nazareth hill with James and, when they returned home, wrote out the Ten Commandments in Greek on two smooth boards in charcoal. Subsequently Martha colored and decorated these boards, and for long they hung on the wall over James's small workbench.

5. ФИНАНСОВИТЕ ТРУДНОСТИ

Постепенно Иисус и неговото семейство се върнаха към по-простия живот, който водеха преди това. Тяхното облекло и даже храна станаха по-прости. Те имаха в излишък мляко, масло и сирене. В зависимост от времето на годината използваха даровете на своята градина, но с всеки изминат месец им се налагаше да прибягват до все по-голяма пестеливост. Те закусваха изключително скромно, а по-добрата храна оставяха за вечеря. При все това в тези времена сред евреите отсъствието на богатство не означаваше ниско социално положение.

Към това време юношата вече притежаваше достатъчно всестранно разбиране за живота на своите съвременници. И това, доколко добре разбираше той живота в семейството, в полето и работилницата, е видно по неговите последващи учения, които в цялата си пълнота разкриват неговата близка връзка с всички страни на човешкия опит.

Назаретският хазан продължаваше да смята, че на Иисус му е съдено да стане велик учител – вероятно приемник на знаменития Гамалиил в Йерусалим.

Беше ясно, че всички планове на Иисус, свързани с кариерата, са рухнали. Развитието на събитията не предвещаваше розово бъдеще. Но той не отстъпи, не изгуби присъствие на духа. Ден след ден живееше, добросъвестно и предано изпълнявайки *непосредствените* си задължения, свързани с неговото положение в живота. Животът на

5. THE FINANCIAL STRUGGLE

126:5.1 (1392.8) Gradually Jesus and his family returned to the simple life of their earlier years. Their clothes and even their food became simpler. They had plenty of milk, butter, and cheese. In season they enjoyed the produce of their garden, but each passing month necessitated the practice of greater frugality. Their breakfasts were very plain; they saved their best food for the evening meal. However, among these Jews lack of wealth did not imply social inferiority.

126:5.2 (1392.9) Already had this youth well-nigh encompassed the comprehension of how men lived in his day. And how well he understood life in the home, field, and workshop is shown by his subsequent teachings, which so repletely reveal his intimate contact with all phases of human experience.

126:5.3 (1392.10) The Nazareth chazan continued to cling to the belief that Jesus was to become a great teacher, probably the successor of the renowned Gamaliel at Jerusalem.

126:5.4 (1393.1) Apparently all Jesus' plans for a career were thwarted. The future did not look bright as matters now developed. But he did not falter; he was not discouraged. He lived on, day by day, doing well the present duty and faithfully discharging the *immediate* responsibilities of his station in life. Jesus' life is the everlasting comfort of all disappointed idealists.

Иисус е вечното утешение за всички разочаровани идеалисти.

Доходите на обикновен дърводелец-надничар постепенно намаляваха. Към края на годината, трудейки се от сутрин до вечер, Иисус беше способен да заработи сума, еквивалентна на двадесет и пет цента на ден. Към началото на следващата година на него вече му беше трудно да плаща гражданските налози, да не говорим пък за вноските, които се вземаха от синагогата, и храмовия налог от половин шекел. През тази година събиращият налозите се опита да накара Иисус да заплати допълнителна сума и даже заплашваше да му вземе арфата.

126:5.5 (1393.2) The pay of a common day-laboring carpenter was slowly diminishing. By the end of this year Jesus could earn, by working early and late, only the equivalent of about twenty-five cents a day. By the next year they found it difficult to pay the civil taxes, not to mention the synagogue assessments and the temple tax of one-half shekel. During this year the tax collector tried to squeeze extra revenue out of Jesus, even threatening to take his harp.

Опасявайки се от това, че екземплярът от Писанията на гръцки ще бъде открит и конфискуван от събирачите на налози, в деня на своята петнадесетгодишнина Иисус го предаде в библиотеката на назаретската синагога като свой дар на Господа при влизане в периода на зрелостта.

126:5.6 (1393.3) Fearing that the copy of the Greek scriptures might be discovered and confiscated by the tax collectors, Jesus, on his fifteenth birthday, presented it to the Nazareth synagogue library as his maturity offering to the Lord.

Огромен стрес за петнадесетте години от неговия живот очакваше Иисус в Сефорис, където той отиде, за да получи решение по повод жалбата, подадена до Ирод във връзка със спора по отношение на парите, полагащи се на Йосиф към момента на неговата трагична смърт. Иисус и Мария се надяваха да получат значителна сума, но ковчежникът в Сефорис им предложи грошове. Братята на Йосиф се обърнаха с жалба до самия Ирод и сега Иисус стоеше в двореца и изслушваше решението на Ирод за това, че на неговия баща, в момента на смъртта му, не се полагат никакви пари. Заради това несправедливо решение Иисус завинаги се лиши от доверие към Ирод Антипа. Не е чудно, че веднъж той го нарече “тази лисица”.

126:5.7 (1393.4) The great shock of his fifteenth year came when Jesus went over to Sepphoris to receive the decision of Herod regarding the appeal taken to him in the dispute about the amount of money due Joseph at the time of his accidental death. Jesus and Mary had hoped for the receipt of a considerable sum of money when the treasurer at Sepphoris had offered them a paltry amount. Joseph’s brothers had taken an appeal to Herod himself, and now Jesus stood in the palace and heard Herod decree that his father had nothing due him at the time of his death. And for such an unjust decision Jesus never again trusted Herod Antipas. It is not surprising that he once alluded to Herod as “that fox.”

Уединената работа зад дърводелския тезгях в течение на тази и последващата година лиши Иисус от възможността да общува с керванните пътници. Семейното магазинче по обслужването на керваните вече беше преминало към неговия чичо и Иисус работеше само в домашната работилница, където той винаги беше наблизо, за да помага на Мария да се грижи за семейството. Приблизително по това време той започна да изпраща Яков на стоянката за камили, където той научаваше какво ново е станало в света; така се стремеше да остава в течение на последните събития.

126:5.8 (1393.5) The close work at the carpenter’s bench during this and subsequent years deprived Jesus of the opportunity of mingling with the caravan passengers. The family supply shop had already been taken over by his uncle, and Jesus worked altogether in the home shop, where he was near to help Mary with the family. About this time he began sending James up to the camel lot to gather information about world events, and thus he sought to keep in touch with the news of the day.

В периода на възмъжаването Иисус премина през всички тези противоречия и смущения, с които се сблъскваха обикновените млади хора от предшестващите и последващи епохи. И суровият опит на

126:5.9 (1393.6) As he grew up to manhood, he passed through all those conflicts and confusions which the average young persons of previous and subsequent ages have undergone. And the rigorous experience of supporting his family was a sure safeguard against his having overmuch time

издържащ семейството беше надеждна гаранция срещу прекомерно увлечение в напразни размишления или срещу пристрастяване към мистиката.

for idle meditation or the indulgence of mystic tendencies.

Именно през тази година Иисус взе под аренда голям участък на север от техния дом, който беше разделен като парцел за семейна градина. Всяко от по-големите деца се сдоби със своя собствена градина и те увлечено се съревноваваха един с друг за най-добри успехи в земеделието. В сезона на селскостопанските работи техният по-голям брат ежедневно прекарваше известно време с тях в градината. Работейки в градината със своите по-малки братя и сестри, Иисус неведнъж мечтаеше за възможността всички заедно да се повеселят на селската ферма, където можеха да се наслаждават на свободен и волен живот. Но съдбата се разпореди другояче; и Иисус, бидейки не само идеалист, но и напълно практичен юноша, разумно и енергично решаваше именно тези проблеми, с които се сблъскваше, и правеше всичко възможно, за да могат и той, и неговото семейство да се приспособят към реалностите на тяхното положение и да изменят условията на живота си така, че да могат колкото е възможно по-добре да удовлетворят техните индивидуални и съвместни желания.

126:5.10 (1393.7) This was the year that Jesus rented a considerable piece of land just to the north of their home, which was divided up as a family garden plot. Each of the older children had an individual garden, and they entered into keen competition in their agricultural efforts. Their eldest brother spent some time with them in the garden each day during the season of vegetable cultivation. As Jesus worked with his younger brothers and sisters in the garden, he many times entertained the wish that they were all located on a farm out in the country where they could enjoy the liberty and freedom of an unhampered life. But they did not find themselves growing up in the country; and Jesus, being a thoroughly practical youth as well as an idealist, intelligently and vigorously attacked his problem just as he found it, and did everything within his power to adjust himself and his family to the realities of their situation and to adapt their condition to the highest possible satisfaction of their individual and collective longings.

По едно време Иисус имаше слаба надежда, че ще му се отдаде да събере достатъчно средства – в случая за получаването на голямата парична сума, която Ирод дължеше на неговия баща за работата му при строителството на двореца – за покупка на малка ферма. Той действително сериозно се замисляше да прехвърли своето семейство в селска местност. Но след като Ирод не се съгласи да заплати полагащите се на Йосиф пари, те се отказаха от стремежа да придобият селски дом. Всъщност те успяваха да се наслаждават на много от страните на селския живот, защото в добавка към гълъбите имаха три крави, четири овци, пиленца, магаре и куче. Даже малчуганите имаха свои постоянни задължения в добре организираната схема на управление, с която се отличаваше домашният живот на назаретското семейство.

126:5.11 (1393.8) At one time Jesus faintly hoped that he might be able to gather up sufficient means, provided they could collect the considerable sum of money due his father for work on Herod's palace, to warrant undertaking the purchase of a small farm. He had really given serious thought to this plan of moving his family out into the country. But when Herod refused to pay them any of the funds due Joseph, they gave up the ambition of owning a home in the country. As it was, they contrived to enjoy much of the experience of farm life as they now had three cows, four sheep, a flock of chickens, a donkey, and a dog, in addition to the doves. Even the little tots had their regular duties to perform in the well-regulated scheme of management which characterized the home life of this Nazareth family.

Със завършването на тази петнадесета година в живота на Иисус приключи опасният и труден за човека период – времето между относително безгрижната детска възраст и осъзнаването на приближаването към зрелостта с нейните нараснали задължения и нови възможности за постигането на по-сложния опит, необходим за развитието на благороден характер. Завърши периодът на растеж на разум и тегло; този млад назарянин пристъпи към действителното дело на своя живот.

126:5.12 (1394.1) With the close of this fifteenth year Jesus completed the traversal of that dangerous and difficult period in human existence, that time of transition between the more complacent years of childhood and the consciousness of approaching manhood with its increased responsibilities and opportunities for the acquirement of advanced experience in the development of a noble character. The growth period for mind and body had ended, and now began the real career of this young man of Nazareth.

Документ 127. Юношеските години

⇦ 126 Книгата Урантия 128 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 127. ЮНОШЕСКИТЕ ГОДИНИ

Секции

Въведение
1. Шестнадесетата година (10 година след н.е.)
2. Седемнадесетата година (11 година след н.е.)
3. Осемнадесетата година (12 година след н.е.)
4. Деветнадесетата година (13 година след н.е.)
5. Ребека, дъщерята на Езра
6. Неговата двадесета година (14 година след н.е.)

PAPER 127 THE ADOLESCENT YEARS

SECTIONS

Introduction
1. The Sixteenth Year (A.D. 10)
2. The Seventeenth Year (A.D. 11)
3. The Eighteenth Year (A.D. 12)
4. The Nineteenth Year (A.D. 13)
5. Rebecca, the Daughter of Ezra
6. His Twentieth Year (A.D. 14)

Въведение

СТАВАЙКИ юноша, Иисус се оказа главна и единствена опора на голямо семейство. За няколкото години, изминали от смъртта на баща му, те се лишиха от цялата си собственост. Постепенно той все повече осъзнаваше своето пред-съществуване и едновременно с това все по-добре разбираше, че присъства на Земята в плът с определена цел: да разкрие Райския Баща на децата човешки.

Нито един юноша, който някога е живял или ще живее в този или който и да е друг свят, никога не се е сблъсквал и никога няма да се сблъска с по-трудно разрешими проблеми или с по-сложни препятствия. Нито един юноша на Урантия никога няма да бъде призван да премине през по-сложни противоречия или по-тежки ситуации от преживените от Иисус в течение на този напрегнат период от време – от петнадесет до двадесет години.

INTRODUCTION

127:0.1 (1395.1) AS JESUS entered upon his adolescent years, he found himself the head and sole support of a large family. Within a few years after his father's death all their property was gone. As time passed, he became increasingly conscious of his pre-existence; at the same time he began more fully to realize that he was present on earth and in the flesh for the express purpose of revealing his Paradise Father to the children of men.

127:0.2 (1395.2) No adolescent youth who has lived or ever will live on this world or any other world has had or ever will have more weighty problems to resolve or more intricate difficulties to untangle. No youth of Urantia will ever be called upon to pass through more testing conflicts or more trying situations than Jesus himself endured during those strenuous years from fifteen to twenty.

Така, познал действителния опит от юношеския живот в света, потънал в грях и обезумял от зло, Синът Човешки придоби изчерпателно знание за жизнения опит на юношата във всеки свят на Небадон и затова стана извечен и отзивчив утешител на бедстващите объркани юноши във всички светове, за всички времена, из цялата локална вселена.

Бавно, но сигурно и в непосредствен опит този божествен Син *придобива* правото да стане властелин в своята вселена, безспорен и върховен управител на всички създадени разумни същества във всички светове на локалната вселена, отзивчив утешител на всяко същество от всяка възраст и всякаква степен на лична надареност и опит.

127:0.3 (1395.3) Having thus tasted the actual experience of living these adolescent years on a world beset by evil and distraught by sin, the Son of Man became possessed of full knowledge about the life experience of the youth of all the realms of Nebadon, and thus forever he became the understanding refuge for the distressed and perplexed adolescents of all ages and on all worlds throughout the local universe.

127:0.4 (1395.4) Slowly, but certainly and by actual experience, this divine Son is *earning* the right to become sovereign of his universe, the unquestioned and supreme ruler of all created intelligences on all local universe worlds, the understanding refuge of the beings of all ages and of all degrees of personal endowment and experience.

1. ШЕСТНАДЕСЕТАТА ГОДИНА (10 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Въплътеният Син премина през младенчество и нормално детство. Назад останаха изпитанията и трудностите от преходния период между детството и ранната зрелост – той се превърна в младия Иисус.

В тази година той достигна пълно физическо развитие. Това беше мъжествен и миловиден юноша. Той ставаше все по-спокоен и сериозен, оставайки си доброжелателен и отзивчив. Неговият поглед беше добър, но изпитателен; неговата усмивка – неизменно подкупваща и ободряваща. Неговият глас беше мелодичен, но властен; неговото приветствие – сърдечно, но естествено. Винаги, даже в най-обикновеното общуване, в него се чувстваше двойна същност – човешка и божествена. В него винаги беше налице съчетанието на отзивчив другар и авторитетен учител. И тези лични качества започнаха да се проявяват още на ранния стадий, в юношеските години.

Този физически силен и здрав юноша достигна пълното развитие на своя човешки интелект – не цялата пълнота на човешкото мислене, но пълната способност за такова интелектуално развитие. Той притежаваше и добре сложено тяло, остър аналитичен ум, добър и отзивчив характер и донякъде неуравновесен, но енергичен темперамент; и всичко това започваше да се обединява в силна, удивителна и привлекателна личност.

С течение на времето на майката, братята и сестрите му им ставаше все по-трудно да го разбират; озадачаваха ги неговите изказвания, те неправилно тълкуваха неговите постъпки. Никой от тях не беше способен да разбере

1. THE SIXTEENTH YEAR (A.D. 10)

127:1.1 (1395.5) The incarnated Son passed through infancy and experienced an uneventful childhood. Then he emerged from that testing and trying transition stage between childhood and young manhood — he became the adolescent Jesus.

127:1.2 (1395.6) This year he attained his full physical growth. He was a virile and comely youth. He became increasingly sober and serious, but he was kind and sympathetic. His eye was kind but searching; his smile was always engaging and reassuring. His voice was musical but authoritative; his greeting cordial but unaffected. Always, even in the most commonplace of contacts, there seemed to be in evidence the touch of a twofold nature, the human and the divine. Ever he displayed this combination of the sympathizing friend and the authoritative teacher. And these personality traits began early to become manifest, even in these adolescent years.

127:1.3 (1395.7) This physically strong and robust youth also acquired the full growth of his human intellect, not the full experience of human thinking but the fullness of capacity for such intellectual development. He possessed a healthy and well-proportioned body, a keen and analytical mind, a kind and sympathetic disposition, a somewhat fluctuating but aggressive temperament, all of which were becoming organized into a strong, striking, and attractive personality.

127:1.4 (1396.1) As time went on, it became more difficult for his mother and his brothers and sisters to understand him; they stumbled over his sayings and misinterpreted his doings. They were all unfitted to comprehend their eldest brother's life

живота на своя по-голям брат, тъй като тяхната майка им беше внушила, че на него му е съдено да стане спасител на еврейския народ. Представете си обезкуражеността на останалите деца, посветени от Мария в тази семейна тайна, когато Иисус решително отхвърляше всякакви подобни идеи и намерения.

Тази година Симон тръгна на училище и на тях им се наложи да продадат още една къща. Яков пое обучението на трите свои сестри, две от които бяха вече достатъчно големи, за да пристъпят към сериозно учение. Щом Рут порасна, тя премина на попечение при Мириам и Марта. Обикновено момичетата в еврейските семейства бяха зле образовани, но Иисус смяташе (и неговата майка беше съгласна с него), че момичетата трябва да ходят на училище наравно с момчетата, и тъй като синагогалното училище не ги приемаше, единственото, което можеха да направят, беше да организират домашно обучение специално за тях.

В течение на цялата тази година Иисус не се отделяше от тезгяха. За щастие той имаше много работа. Качеството на неговите изделия беше толкова високо, че той не седеше без работа даже тогава, когато търсенето в техния район спадаше. Потокът от поръчки беше такъв, че му помагаше даже Яков.

Към края на тази година вече почти реши, че след като членовете на неговото семейство пораснат и създадат свои семейства, той открито ще пристъпи към своя труд, проповядвайки истината и разкривайки на света небесния Баща. Той знаеше, че на него не му е съдено да стане дългоочакваният юдейски Месия, и смяташе за практически безполезно да обсъжда тези въпроси с майка си; той реши, че ще ú позволи да храни всякакви илюзии, каквито пожелае, тъй като всичко, което той говореше в миналото, не ú оказа никакво или почти никакво въздействие. При това Иисус помнеше, че на баща му никога не му се беше отдавало да я разубеди. Започвайки от тази година, той все по-рядко и по-рядко говореше за тези проблеми с майка си или с някого другиго. Неговата мисия беше толкова необичайна, че никой от живеещите на Земята не беше способен да го посъветва как да я изпълни.

За своето семейство той беше истински млад баща. Всяка свободна минута прекарваше с младите членове на семейството и те истински го обичаха. Неговата майка се огорчаваше, виждайки колко му се налага да работи; тя тъгуваше поради това, че ден след ден той стоеше зад дърводелския тезгях, заработвайки

because their mother had given them to understand that he was destined to become the deliverer of the Jewish people. After they had received from Mary such intimations as family secrets, imagine their confusion when Jesus would make frank denials of all such ideas and intentions.

127:1.5 (1396.2) This year Simon started to school, and they were compelled to sell another house. James now took charge of the teaching of his three sisters, two of whom were old enough to begin serious study. As soon as Ruth grew up, she was taken in hand by Miriam and Martha. Ordinarily the girls of Jewish families received little education, but Jesus maintained (and his mother agreed) that girls should go to school the same as boys, and since the synagogue school would not receive them, there was nothing to do but conduct a home school especially for them.

127:1.6 (1396.3) Throughout this year Jesus was closely confined to the workbench. Fortunately he had plenty of work; his was of such a superior grade that he was never idle no matter how slack work might be in that region. At times he had so much to do that James would help him.

127:1.7 (1396.4) By the end of this year he had just about made up his mind that he would, after rearing his family and seeing them married, enter publicly upon his work as a teacher of truth and as a revealer of the heavenly Father to the world. He knew he was not to become the expected Jewish Messiah, and he concluded that it was next to useless to discuss these matters with his mother; he decided to allow her to entertain whatever ideas she might choose since all he had said in the past had made little or no impression upon her and he recalled that his father had never been able to say anything that would change her mind. From this year on he talked less and less with his mother, or anyone else, about these problems. His was such a peculiar mission that no one living on earth could give him advice concerning its prosecution.

127:1.8 (1396.5) He was a real though youthful father to the family; he spent every possible hour with the youngsters, and they truly loved him. His mother grieved to see him work so hard; she sorrowed that he was day by day toiling at the carpenter's bench earning a living for the family instead of being, as they had so fondly planned, at Jerusalem studying with the rabbis. While there was much

препитание за семейството, вместо да се учи при равините в Йерусалим, на което те толкова наивно се надяваха. Макар че в нейния син имаше много от това, което беше непонятно за Мария, тя действително го обичаше и му беше дълбоко признателна за готовността, с която той пое върху себе си отговорността за семейството.

about her son that Mary could not understand, she did love him, and she most thoroughly appreciated the willing manner in which he shouldered the responsibility of the home.

2. СЕДЕМНАДЕСЕТАТА ГОДИНА (11 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Приблизително по това време, първо в Йерусалим и Юдея, се надигнаха широки вълнения с призиви за метеж против плащането на налози на Рим. Извършваше се раждането на силна националистическа партия, членовете на която скоро започнаха да се наричат зилоти. За разлика от фарисеите, зилотите не искаха да чакат идването на Месията. Те предлагаха делото да се доведе до край с помощта на политическо въстание.

Група организатори пристигна от Йерусалим в Галилея, където отбелязваше големи успехи, докато не достигна Назарет. Когато те дойдоха при Иисус, той внимателно ги изслуша и зададе много въпроси, но се отказа да се присъедини към партията. Той напълно отказа да разкрие своите мотиви да не се запише и под влияние на неговия отказ много от младите му другари в Назарет постъпиха като него.

Мария положи всички усилия, за да го уговори да стане член на партията, но не успя да промени мнението му. Тя даже намекна, че неговият отказ да поддържа националното дело по нейна повеля е непослушание – нарушение на обещанието да се подчинява на своите родители, дадено при връщането му от Йерусалим. Но в отговор на тази измислица той само ласкаво положи ръка на нейното рамо и, гледайки я в очите, каза: “Мамо, как можа?” И Мария се отказа от своите думи.

Един от чичовците на Иисус (братът на Мария Симон) вече се беше присъединил към тази група и впоследствие влезе в ръководството на галилейската организация. И в течение на няколко години между Иисус и неговия чичо съществуваше известно отчуждение.

Но в Назарет назряваха неприятности. Позицията на Иисус по тези въпроси доведе до разкол сред градските еврейски юноши. Около половината от тях влязоха в националистическата организация, а другата половина започна да формира опозиционна група от по-умерени патриоти, надявайки се,

2. THE SEVENTEENTH YEAR (A.D. 11)

127:2.1 (1396.6) At about this time there was considerable agitation, especially at Jerusalem and in Judea, in favor of rebellion against the payment of taxes to Rome. There was coming into existence a strong nationalist party, presently to be called the Zealots. The Zealots, unlike the Pharisees, were not willing to await the coming of the Messiah. They proposed to bring things to a head through political revolt.

127:2.2 (1396.7) A group of organizers from Jerusalem arrived in Galilee and were making good headway until they reached Nazareth. When they came to see Jesus, he listened carefully to them and asked many questions but refused to join the party. He declined fully to disclose his reasons for not enlisting, and his refusal had the effect of keeping out many of his youthful fellows in Nazareth.

127:2.3 (1397.1) Mary did her best to induce him to enlist, but she could not budge him. She went so far as to intimate that his refusal to espouse the nationalist cause at her behest was insubordination, a violation of his pledge made upon their return from Jerusalem that he would be subject to his parents; but in answer to this insinuation he only laid a kindly hand on her shoulder and, looking into her face, said: “My mother, how could you?” And Mary withdrew her statement.

127:2.4 (1397.2) One of Jesus’ uncles (Mary’s brother Simon) had already joined this group, subsequently becoming an officer in the Galilean division. And for several years there was something of an estrangement between Jesus and his uncle.

127:2.5 (1397.3) But trouble began to brew in Nazareth. Jesus’ attitude in these matters had resulted in creating a division among the Jewish youths of the city. About half had joined the nationalist organization, and the other half began the formation of an opposing group of more moderate patriots, expecting Jesus to assume the

че Иисус ще стане техен вожд. Те бяха поразени, когато той се отказа от предложената му чест, обяснявайки своя отказ с многобройните задължения по отношение на семейството си, с което всички те се съгласиха. Но скоро положението още повече се усложни, когато един богат евреин, Исак – лихвар, отдаващ пари на езичниците, обеща поддръжка на семейството на Иисус, ако той остави своя занаят и поеме ръководството на тези назаретски патриоти.

leadership. They were amazed when he refused the honor offered him, pleading as an excuse his heavy family responsibilities, which they all allowed. But the situation was still further complicated when, presently, a wealthy Jew, Isaac, a moneylender to the gentiles, came forward agreeing to support Jesus' family if he would lay down his tools and assume leadership of these Nazareth patriots.

Иисус, който в това време още не беше навършил седемнадесет години, се сблъска с една от най-деликатните и сложни ситуации в своята младост. На духовните вождове винаги е трудно да определят своето отношение към патриотичните въпроси, особено ако работата се усложнява от чуждестранни потисници, събиращи налози, а в дадения случай положението се усложняваше двойно, тъй като в пропагандата против Рим се използваше юдейската религия.

127:2.6 (1397.4) Jesus, then scarcely seventeen years of age, was confronted with one of the most delicate and difficult situations of his early life. Patriotic issues, especially when complicated by tax-gathering foreign oppressors, are always difficult for spiritual leaders to relate themselves to, and it was doubly so in this case since the Jewish religion was involved in all this agitation against Rome.

Положението на Иисус стана още по-трудно, тъй като майка му, чичо му и даже по-малкият му брат Яков го уговаряха да се присъедини към националното движение, в което вече членуваха всички по-добри евреи на Назарет, а тези юноши, които не влизаха в движението, незабавно щяха да го направят, ако Иисус променеше своето решение. В целия Назарет той имаше само един мъдър съветник – неговия предишен учител, хазана, който го посъветва какво да отговори на гражданския комитет на Назарет, след като неговите членове дойдоха при Иисус и го помолиха да се отзове на обществения призив. За целия си млад живот той за пръв път съзнателно прибегна към уловка. Преди този случай, стремейки се да изясни ситуацията, винаги разчиташе на откровеното излагане на истината, но сега не можеше да разкаже цялата истина. Той не можеше да намекне, че е повече от човек; не можеше да разкрие собствената си представа за своята мисия, която го очакваше в по-зряла възраст. Освен това направо бяха поставени под съмнение неговата религиозна вярност и национална преданост. Семейството му беше в смут, неговите млади другари в раздор, а цялото еврейско население на града – в състояние на брожение. И само като си помислиш, че за всичко това обвиняваха него – толкова невинен в някакво намерение да предизвика неприятности, а какво остава пък за такива вълнения!

127:2.7 (1397.5) Jesus' position was made more difficult because his mother and uncle, and even his younger brother James, all urged him to join the nationalist cause. All the better Jews of Nazareth had enlisted, and those young men who had not joined the movement would all enlist the moment Jesus changed his mind. He had but one wise counselor in all Nazareth, his old teacher, the chazan, who counseled him about his reply to the citizens' committee of Nazareth when they came to ask for his answer to the public appeal which had been made. In all Jesus' young life this was the very first time he had consciously resorted to public strategy. Theretofore, always had he depended upon a frank statement of truth to clarify the situation, but now he could not declare the full truth. He could not intimate that he was more than a man; he could not disclose his idea of the mission which awaited his attainment of a riper manhood. Despite these limitations his religious fealty and national loyalty were directly challenged. His family was in a turmoil, his youthful friends in division, and the entire Jewish contingent of the town in a hubbub. And to think that he was to blame for it all! And how innocent he had been of all intention to make trouble of any kind, much less a disturbance of this sort.

Необходимо беше да се предприеме нещо. Той трябваше да обясни своята позиция и направи това смело и дипломатично, удовлетворявайки мнозина, но не всички. Иисус използва своите изначални доводи,

127:2.8 (1397.6) Something had to be done. He must state his position, and this he did bravely and diplomatically to the satisfaction of many, but not all. He adhered to the terms of his original plea, maintaining that his first duty was to his family, that

позовавайки се на това, че неговото главно задължение е семейството, чиято овдовяла майка и осем братя и сестри им е нужно нещо повече от това, което може да се купи с пари – повече от предмети от първа необходимост, че те имат право на бащини грижи и ръководство и че той не може със спокойна съвест да се освободи от отговорността, възложена му от жестокостта на нещастния случай. Той отдаде дължимото на своята майка и по-големия от братята си за тяхната готовност да го пуснат, но повтори, че верността му към покойния му баща не му позволява да остави семейството, колкото и пари да му се предлагат за тяхната материална поддръжка, произнасяйки незабравимите думи за това, че "парите са неспособни да обичат". В своето обръщение Иисус направи няколко завоалирани намека за "делото на своя живот", но обясни, че независимо от това, доколко неговото дело се съгласува с плановете за въоръжено въстание, той се отказва от него наред с всичко останало, за да има възможност предано да изпълни своите задължения по отношение на семейството. Всеки в Назарет прекрасно знаеше, че той е добър баща за своето семейство, и тази тема беше толкова близка за всеки достоен евреин, че неговото обяснение намери насрещен отклик в сърцата на много слушащи, а някои от тези, които се придържаха към други възгледи, бяха разоръжени от една незапланувана, но произнесена от Яков реч. В същия този ден хазанът беше репетирал с Яков неговата реч, но те държаха това в тайна.

Яков заяви, че Иисус би помогнал да се освободи неговият народ, само ако той (Яков) беше достатъчно възрастен, за да поеме върху себе си отговорността за семейството, и че ако те се съгласят да оставят Иисус "с нас, за да бъде наш баща и учител, то скоро към вас ще се присъедини не един вожд от семейството на Йосиф, а петима борци за свободата на народа, тъй като нима ние не сме пет момчета, които ще пораснат и заедно с нашия брат-баща ще застанат на служба за своя народ?". Така момчето помогна да се разреди крайно напрегнатата заплашителна ситуация.

За известно време кризата отмина, но в Назарет този случай никога не се забрави. Агитацията продължаваше; Иисус вече не беше на почит за всички; разминаването във възгледите си остана непреодоляно. Това обстоятелство – усложнено впоследствие от други събития, послужи като една от главните причини за неговото преместване в Капернаум в следващите години. От това време в Назарет се запази разлика в мненията относно

a widowed mother and eight brothers and sisters needed something more than mere money could buy — the physical necessities of life — that they were entitled to a father's watchcare and guidance, and that he could not in clear conscience release himself from the obligation which a cruel accident had thrust upon him. He paid compliment to his mother and eldest brother for being willing to release him but reiterated that loyalty to a dead father forbade his leaving the family no matter how much money was forthcoming for their material support, making his never-to-be-forgotten statement that "money cannot love." In the course of this address Jesus made several veiled references to his "life mission" but explained that, regardless of whether or not it might be inconsistent with the military idea, it, along with everything else in his life, had been given up in order that he might be able to discharge faithfully his obligation to his family. Everyone in Nazareth well knew he was a good father to his family, and this was a matter so near the heart of every noble Jew that Jesus' plea found an appreciative response in the hearts of many of his hearers; and some of those who were not thus minded were disarmed by a speech made by James, which, while not on the program, was delivered at this time. That very day the chazan had rehearsed James in his speech, but that was their secret.

127:2.9 (1398.1) James stated that he was sure Jesus would help to liberate his people if he (James) were only old enough to assume responsibility for the family, and that, if they would only consent to allow Jesus to remain "with us, to be our father and teacher, then you will have not just one leader from Joseph's family, but presently you will have five loyal nationalists, for are there not five of us boys to grow up and come forth from our brother-father's guidance to serve our nation?" And thus did the lad bring to a fairly happy ending a very tense and threatening situation.

127:2.10 (1398.2) The crisis for the time being was over, but never was this incident forgotten in Nazareth. The agitation persisted; not again was Jesus in universal favor; the division of sentiment was never fully overcome. And this, augmented by other and subsequent occurrences, was one of the chief reasons why he moved to Capernaum in later years. Henceforth Nazareth maintained a division of sentiment regarding the Son of Man.

Сина Човешки.

През тази година Яков завърши училище и стана пълноценен работник в домашната дърводелска работилница. Той имаше даровити ръце и сега пое изготвянето на хамути и плугове, а Иисус започна да отделя повече време за украса на домове и фина дърводелска работа.

В тази година Иисус се сдоби с огромен прогрес в организацията на своя разум. Постепенно той сведе своята божествена и човешка същност в едно и извърши цялата тази систематизация на интелекта със силата на своите собствени *решения* и с помощта само на вътрешния Наставник – такъв Наставник, какъвто присъства в разума на всеки нормален смъртен във всички светове, където вече е имало посвещенчески Син. Досега в живота на този юноша не стана нищо свръхестествено, ако не се смята пристигането на посланика, изпратен от неговия по-голям брат Емануил и явил му се една нощ в Йерусалим.

127:2.11 (1398.3) James graduated at school this year and began full-time work at home in the carpenter shop. He had become a clever worker with tools and now took over the making of yokes and plows while Jesus began to do more house finishing and expert cabinet work.

127:2.12 (1398.4) This year Jesus made great progress in the organization of his mind. Gradually he had brought his divine and human natures together, and he accomplished all this organization of intellect by the force of his own *decisions* and with only the aid of his indwelling Monitor, just such a Monitor as all normal mortals on all postbestowal-Son worlds have within their minds. So far, nothing supernatural had happened in this young man's career except the visit of a messenger, dispatched by his elder brother Immanuel, who once appeared to him during the night at Jerusalem.

3. ОСЕМНАДЕСЕТАТА ГОДИНА (12 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

В хода на тази година те се лишиха от своята собственост, с изключение на дома и градината. Последната част от имуществото в Капернаум (ако не се смята делът им в друга собственост), вече заложена, беше продадена. Получените средства отидоха за изплащане на налозите, за придобиване на нови инструменти за Яков и за изплащане на вноската за старата семейна ремонтна работилница до караванната стоянка, която Иисус предложи да изкупи, тъй като Яков беше достатъчно възрастен, за да работи в домашната работилница и да помага на Мария в домакинството. Доколкото финансовото им положение за известно време се подобри, Иисус реши да вземе Яков на празнуването на Пасхата. Те отидоха в Йерусалим един ден по-рано, за да бъдат заедно, и тръгнаха през Самария. Те вървяха пеша и по пътя Иисус разказваше на Яков за историческите места, за които преди пет години по време на това пътешествие той беше слушал от баща им.

Много диви места се изпречваха пред техния поглед, докато минаваха през Самария. В течение на това пътешествие те говориха за множество проблеми – лични, семейни и национални. Яков беше много религиозен юноша и макар че не във всичко се съгласяваше с майка си относно малкото, което му беше известно за плановете,

3. THE EIGHTEENTH YEAR (A.D. 12)

127:3.1 (1398.5) In the course of this year all the family property, except the home and garden, was disposed of. The last piece of Capernaum property (except an equity in one other), already mortgaged, was sold. The proceeds were used for taxes, to buy some new tools for James, and to make a payment on the old family supply and repair shop near the caravan lot, which Jesus now proposed to buy back since James was old enough to work at the house shop and help Mary about the home. With the financial pressure thus eased for the time being, Jesus decided to take James to the Passover. They went up to Jerusalem a day early, to be alone, going by way of Samaria. They walked, and Jesus told James about the historic places en route as his father had taught him on a similar journey five years before.

127:3.2 (1399.1) In passing through Samaria, they saw many strange sights. On this journey they talked over many of their problems, personal, family, and national. James was a very religious type of lad, and while he did not fully agree with his mother regarding the little he knew of the plans concerning Jesus' lifework, he did look forward to the time when he would be able to assume responsibility for the family so that Jesus could begin his

засягащи живота на Иисус, той действително с нетърпение чакаше своя час, когато ще може да поеме отговорността за семейството и с това ще позволи на Иисус да пристъпи към своята мисия. Той беше много благодарен на Иисус за това, че го взе със себе си на Пасхата, и те говориха за бъдещето по-подробно, отколкото когато и да било преди.

mission. He was very appreciative of Jesus' taking him up to the Passover, and they talked over the future more fully than ever before.

Пресичайки Самария, Иисус размишляваше много, особено във Ветил и когато утоляваше жаждата си от кладенеца на Яков. Той направи много за подготовката на Яков за това, което го чакаше в Йерусалим, стремейки се да отслаби възмущението, което обхвана него самия при първото му посещение на храма. Но някои от тези места не направиха на Яков същото впечатление. Той беше недоволен от небрежния и бездушен характер на изпълнението на своите задължения от някои свещеници, но като цяло получи голямо удоволствие от своето пребиваване в Йерусалим.

127:3.3 (1399.2) Jesus did much thinking as they journeyed through Samaria, particularly at Bethel and when drinking from Jacob's well. He and his brother discussed the traditions of Abraham, Isaac, and Jacob. He did much to prepare James for what he was about to witness at Jerusalem, thus seeking to lessen the shock such as he himself had experienced on his first visit to the temple. But James was not so sensitive to some of these sights. He commented on the perfunctory and heartless manner in which some of the priests performed their duties but on the whole greatly enjoyed his sojourn at Jerusalem.

Иисус доведе Яков във Витания на пасхална вечеря. Симон вече го бяха погребали заедно с предците му и Иисус беше стопанинът на дома – той донесе от храма пасхално агънце и седна начело на масата на пасхалното семейство.

127:3.4 (1399.3) Jesus took James to Bethany for the Passover supper. Simon had been laid to rest with his fathers, and Jesus presided over this household as the head of the Passover family, having brought the paschal lamb from the temple.

След празничната вечеря Мария започна разговор с Яков, а Марта, Лазар и Иисус си говориха до късно след полунощ. На следващия ден те присъстваха на богослужение в храма и Яков беше приет в гражданското общество на Израил. В тази сутрин, когато те се спряха на хребета на Елеонската планина, за да погледат храма, от Яков се изтръгна възглас на изумление, но Иисус гледаше Йерусалим мълчаливо. Яков не можеше да разбере поведението на своя брат. В тази нощ те отново се върнаха във Витания и на следващия ден трябваше да тръгнат за в къщи, но Яков настоя да посетят храма още веднъж, обяснявайки това с желанието да видят учителите. И макар че това беше наистина така, в душата си той искаше да чуе как Иисус участва в дискусиите, за което той знаеше от майка им. Затова те тръгнаха към храма, за да послушат дебатите, но Иисус не зададе нито един въпрос. За неговия пробуждащ се разум на човек и Бог всичко това изглеждаше толкова незряло и незначително, че той можеше само да съжалява тези хора. Яков беше разочарован от мълчанието на Иисус. На неговия въпрос Иисус отговаряше само едно: "Моето време още не е дошло."

127:3.5 (1399.4) After the Passover supper Mary sat down to talk with James while Martha, Lazarus, and Jesus talked together far into the night. The next day they attended the temple services, and James was received into the commonwealth of Israel. That morning, as they paused on the brow of Olivet to view the temple, while James exclaimed in wonder, Jesus gazed on Jerusalem in silence. James could not comprehend his brother's demeanor. That night they again returned to Bethany and would have departed for home the next day, but James was insistent on their going back to visit the temple, explaining that he wanted to hear the teachers. And while this was true, secretly in his heart he wanted to hear Jesus participate in the discussions, as he had heard his mother tell about. Accordingly, they went to the temple and heard the discussions, but Jesus asked no questions. It all seemed so puerile and insignificant to this awakening mind of man and God — he could only pity them. James was disappointed that Jesus said nothing. To his inquiries Jesus only made reply, "My hour has not yet come."

На следващия ден те си тръгнаха за в къщи през Йерихон и долината на Йордан и по пътя Иисус разказваше за много неща, в това

127:3.6 (1399.5) The next day they journeyed home by Jericho and the Jordan valley, and Jesus recounted many things by the way, including his

число и за това, как той е вървял по този път, когато е бил тринадесетгодишен.

След връщането в Назарет Иисус започна да работи в старата семейна ремонтна работилница и беше изключително радостен, че всеки ден може да се среща с много хора от цялата страна и околните места. Иисус действително обичаше хората – най-обикновените хора. Всеки месец той внасяше пари за работилницата и с помощта на Яков продължаваше да осигурява семейството.

Няколко пъти в годината в съботните дни, ако в града нямаше подобаващи гости, Иисус продължаваше да чете Писанието в синагогата и неведнъж предлагаше своя коментар към прочетеното, но обикновено той избираше откъсите по такъв начин, че коментар не беше необходим. Той така умело избираше реда на различните пасажи, че един откъс поясняваше друг. В съботните дни, през втората половина на деня, стига само времето да позволяваше, той винаги ходеше на разходка със своите братя и сестри.

Приблизително по това време хазанът организира юношески клуб за провеждане на философски диспути, като събранията се провеждаха в домовете на членовете на клуба, а често пъти – при самия хазан. Иисус стана виден член на тази група, благодарение на което можа в известна степен да си върне престижа сред местните жители, изгубен по време на неотдавнашните спорове по въпросите на националното движение.

Макар че неговият социален живот беше ограничен, той не забравяше за него изцяло. Имаше много близки приятели и предани поклонници – както сред юношите, така и сред девойките на Назарет.

През септември Елисавета и Йоан дойдоха на гости на назаретското семейство. Лишавайки се от баща, Йоан се готвеше да се върне в планините на Юдея и да се заеме със земеделие или развъждане на овце, освен ако Иисус не го посъветва да остане в Назарет и да се заеме с дърводелство или с някакъв друг занаят. Те не знаеха, че назаретското семейство живее в крайна нужда. Колкото повече Елисавета и Мария говореха за своите синове, толкова повече те се убеждаваха, че съвместната им работа и честите срещи биха били от полза за двамата юноши.

Иисус и Йоан много пъти беседваха един с друг и обсъдиха редица крайно съкровени лични въпроси. Разделяйки се, те се уговориха, че следващия път ще се срещнат едва при публичното служение, след като "небесният Баща ги призове" към техния труд. Видяното в Назарет направи на Йоан огромно

former trip over this road when he was thirteen years old.

127:3.7 (1399.6) Upon returning to Nazareth, Jesus began work in the old family repair shop and was greatly cheered by being able to meet so many people each day from all parts of the country and surrounding districts. Jesus truly loved people — just common folks. Each month he made his payments on the shop and, with James's help, continued to provide for the family.

127:3.8 (1399.7) Several times a year, when visitors were not present thus to function, Jesus continued to read the Sabbath scriptures at the synagogue and many times offered comments on the lesson, but usually he so selected the passages that comment was unnecessary. He was skillful, so arranging the order of the reading of the various passages that the one would illuminate the other. He never failed, weather permitting, to take his brothers and sisters out on Sabbath afternoons for their nature strolls.

127:3.9 (1400.1) About this time the chazan inaugurated a young men's club for philosophic discussion which met at the homes of different members and often at his own home, and Jesus became a prominent member of this group. By this means he was enabled to regain some of the local prestige which he had lost at the time of the recent nationalistic controversies.

127:3.10 (1400.2) His social life, while restricted, was not wholly neglected. He had many warm friends and stanch admirers among both the young men and the young women of Nazareth.

127:3.11 (1400.3) In September, Elizabeth and John came to visit the Nazareth family. John, having lost his father, intended to return to the Judean hills to engage in agriculture and sheep raising unless Jesus advised him to remain in Nazareth to take up carpentry or some other line of work. They did not know that the Nazareth family was practically penniless. The more Mary and Elizabeth talked about their sons, the more they became convinced that it would be good for the two young men to work together and see more of each other.

127:3.12 (1400.4) Jesus and John had many talks together; and they talked over some very intimate and personal matters. When they had finished this visit, they decided not again to see each other until they should meet in their public service after "the heavenly Father should call" them to their work. John was tremendously impressed by what he

впечатление. Затова той реши да се върне в къщи и със своя труд да поддържа майка си. Той се увери, че му е съдено да стане част от жизнената мисия на Иисус, но разбираше, че ще минат много години преди Иисус да вдигне на крака своето семейство; затова му беше много по-лесно да се върне в къщи, където се зае да се грижи за тяхната неголяма ферма и да помага на майка си. Йоан и Иисус не се видяха чак до деня на река Иордан, когато Синът Човешки се яви за кръщение.

saw at Nazareth that he should return home and labor for the support of his mother. He became convinced that he was to be a part of Jesus' life mission, but he saw that Jesus was to occupy many years with the rearing of his family; so he was much more content to return to his home and settle down to the care of their little farm and to minister to the needs of his mother. And never again did John and Jesus see each other until that day by the Jordan when the Son of Man presented himself for baptism.

След обяд в събота, на 3 декември тази година, смъртта за втори път порази назаретското семейство. След едноседмична болест, съпровождаща се със силна температура, умря техният малък брат Амос. Единствената опора на Мария в това скръбно време беше нейният първороден син. Преживявайки заедно с Иисус тази мъка, тя накрая в пълна степен го призна за глава на семейството – и то за наистина достоен глава.

127:3.13 (1400.5) On Saturday afternoon, December 3, of this year, death for the second time struck at this Nazareth family. Little Amos, their baby brother, died after a week's illness with a high fever. After passing through this time of sorrow with her first-born son as her only support, Mary at last and in the fullest sense recognized Jesus as the real head of the family; and he was truly a worthy head.

В течение на четири години нивото на техния живот неизменно падаше; година след година натискът на бедността се засилваше. Към края на тази година те се сблъскаха с едно от най-тежките изпитания в своята нелека борба. Заработките на Яков бяха още недостатъчни и разходите за погребението окончателно разклатиха положението им. Но на своята преживяваща и скърбяща майка Иисус повтаряше само едно: "Мамо Мария, скръбта няма да ни помогне; всички ние се трудим според силите си и може би усмивката на майката може да ни въодушеви за още повече. Ден след ден надеждата за по-добро бъдеще ни крепи за решаването на нашите проблеми." Неговият здрав и практически оптимизъм беше наистина заразителен. Всички деца живееха в атмосфера на очакване на по-добри времена и по-добър живот. И независимо от гнета на нуждата им това оптимистично мъжество в огромна степен спомогна за формирането на силни и благородни характери.

127:3.14 (1400.6) For four years their standard of living had steadily declined; year by year they felt the pinch of increasing poverty. By the close of this year they faced one of the most difficult experiences of all their uphill struggles. James had not yet begun to earn much, and the expenses of a funeral on top of everything else staggered them. But Jesus would only say to his anxious and grieving mother: "Mother-Mary, sorrow will not help us; we are all doing our best, and mother's smile, perchance, might even inspire us to do better. Day by day we are strengthened for these tasks by our hope of better days ahead." His sturdy and practical optimism was truly contagious; all the children lived in an atmosphere of anticipation of better times and better things. And this hopeful courage contributed mightily to the development of strong and noble characters, in spite of the depressiveness of their poverty.

Иисус притежаваше способността да мобилизира своите умствени, душевни и физически сили за решаване на непосредствени задачи. Той умееше да съсредоточава своя дълбок ум над този проблем, който се стремеше да реши, и това, в съчетание с неговото неизтощимо *търпение,* му позволяваше да понася тежестта на трудното смъртно съществуване – да живее така, сякаш "вижда Невидимия".

127:3.15 (1400.7) Jesus possessed the ability effectively to mobilize all his powers of mind, soul, and body on the task immediately in hand. He could concentrate his deep-thinking mind on the one problem which he wished to solve, and this, in connection with his untiring *patience,* enabled him serenely to endure the trials of a difficult mortal existence — to live as if he were "seeing Him who is invisible."

4. ДЕВЕТНАДЕСЕТАТА ГОДИНА (13 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

4. THE NINETEENTH YEAR (A.D. 13)

Към това време Иисус и Мария вече се разбираха много по-добре. Тя вече по-малко гледаше на него като на син; Иисус се превърна за нея по-скоро в баща на нейните деца. Всеки ден носеше маса неотложни практически проблеми. Те по-рядко говореха за делото на неговия живот, тъй като с времето всички свои мисли посветиха на издръжката и възпитанието на семейство от четири момчета и три момичета.

127:4.1 (1401.1) By this time Jesus and Mary were getting along much better. She regarded him less as a son; he had become to her more a father to her children. Each day's life swarmed with practical and immediate difficulties. Less frequently they spoke of his lifework, for, as time passed, all their thought was mutually devoted to the support and upbringing of their family of four boys and three girls.

Към началото на тази година Иисус спечели от майка си пълно признание на своите методи за възпитанието на децата – позитивното предписание да се твори добро вместо стария еврейски метод, който се изразяваше в забрана да вършат зло. В своето семейство, точно както и по време на своя живот на обществен проповедник, Иисус винаги използваше *позитивна* форма на наставления. Винаги и навсякъде той казваше "Правете така", или: "Вие би следвало да правите така". Той никога не се ползваше от негативния метод на обучение, извлечен от древните табута. Иисус се стараеше да не акцентира вниманието върху злото, забранявайки го; вместо това той възвисяваше доброто, повелявайки им да го вършат. В този дом времето за молитви беше възможност да обсъдят най-различни въпроси, имащи отношение към благополучието на семейството.

127:4.2 (1401.2) By the beginning of this year Jesus had fully won his mother to the acceptance of his methods of child training — the positive injunction to do good in the place of the older Jewish method of forbidding to do evil. In his home and throughout his public-teaching career Jesus invariably employed the *positive* form of exhortation. Always and everywhere did he say, "You shall do this — you ought to do that." Never did he employ the negative mode of teaching derived from the ancient taboos. He refrained from placing emphasis on evil by forbidding it, while he exalted the good by commanding its performance. Prayer time in this household was the occasion for discussing anything and everything relating to the welfare of the family.

Иисус започна мъдро да дисциплинира своите братя и сестри в толкова ранна възраст, че за осигуряването на тяхното бързо и доброволно послушание практически не бяха необходими наказания. Единственото изключение беше Юда. На Иисус се налагаше периодически да го наказва за неговото несъблюдаване на установените в дома правила. В три случая – когато беше признато за необходимо да бъде наказан Юда за съзнателно и преднамерено нарушаване на правилата на поведение в семейството, мярката за наказание беше назначена с единодушно решение на по-големите деца, при което Юда сам се съгласи с наказанието още преди то да му бъде наложено.

127:4.3 (1401.3) Jesus began wise discipline upon his brothers and sisters at such an early age that little or no punishment was ever required to secure their prompt and wholehearted obedience. The only exception was Jude, upon whom on sundry occasions Jesus found it necessary to impose penalties for his infractions of the rules of the home. On three occasions when it was deemed wise to punish Jude for self-confessed and deliberate violations of the family rules of conduct, his punishment was fixed by the unanimous decree of the older children and was assented to by Jude himself before it was inflicted.

Макар че Иисус беше изключително методичен и организиран във всичко, което правеше, всяко произнасяно от него решение се отличаваше с живителна гъвкавост на тълкуването и индивидуалност на подхода, изключително поразявайки всички деца с духа на справедливост, от който се ръководеше техният брат-баща. Той никога не подлагаше своите братя и сестри на произволни дисциплинарни изисквания и тази неизменна честност и лично внимание предизвикваха в цялото му семейство огромна любов към Иисус.

127:4.4 (1401.4) While Jesus was most methodical and systematic in everything he did, there was also in all his administrative rulings a refreshing elasticity of interpretation and an individuality of adaptation that greatly impressed all the children with the spirit of justice which actuated their father-brother. He never arbitrarily disciplined his brothers and sisters, and such uniform fairness and personal consideration greatly endeared Jesus to all his family.

Яков и Симон израснаха, опитвайки се да следват плана на Иисус – да умиротворяват своите заядливи и понякога гневливи другарчета по игри с помощта на убеждение и несъпротива, и те постигаха добри резултати; но в противоположност на тях Йосиф и Юда, съгласявайки се с такива учения в къщи, бързаха да защитят себе си, когато ги нападаха другарчетата им; особено често тези учения нарушаваше Юда. Но несъпротивата не беше *правило* в семейството. Ако членовете на семейството не следваха даденото учение, това не водеше след себе си наказание.

127:4.5 (1401.5) James and Simon grew up trying to follow Jesus' plan of placating their bellicose and sometimes irate playmates by persuasion and nonresistance, and they were fairly successful; but Joseph and Jude, while assenting to such teachings at home, made haste to defend themselves when assailed by their comrades; in particular was Jude guilty of violating the spirit of these teachings. But nonresistance was not a *rule* of the family. No penalty was attached to the violation of personal teachings.

Като правило всички деца, особено момичетата, идваха при Иисус за съвет, споделяйки с него своите детски тревоги и доверявайки му се така, както биха се доверявали на любящ баща.

127:4.6 (1401.6) In general, all of the children, particularly the girls, would consult Jesus about their childhood troubles and confide in him just as they would have in an affectionate father.

Яков се превръщаше в здравомислещ и уравновесен юноша, но той нямаше такива духовни наклонности както Иисус. Той се учеше много по-добре, отколкото Иосиф, който като добър работник беше още по-малко духовно надарен човек. Упоритият и съвестен работник Йосиф изоставаше от интелектуалното ниво на другите деца. Симон беше благонамерено момче, но се отличаваше с излишна мечтателност. Той никак не можеше да намери своето място в живота и беше източник на големи вълнения за Иисус и Мария. Но той винаги си оставаше добронамерен момък и действаше от най-добри подбуди. Юда беше луда глава. При най-висши идеали той притежаваше неустойчив нрав. По своята решителност и настойчивост той превъзхождаше майка си, но на него не му достигаше много от нейното чувство за мярка и благоразумие.

127:4.7 (1401.7) James was growing up to be a well-balanced and even-tempered youth, but he was not so spiritually inclined as Jesus. He was a much better student than Joseph, who, while a faithful worker, was even less spiritually minded. Joseph was a plodder and not up to the intellectual level of the other children. Simon was a well-meaning boy but too much of a dreamer. He was slow in getting settled down in life and was the cause of considerable anxiety to Jesus and Mary. But he was always a good and well-intentioned lad. Jude was a firebrand. He had the highest of ideals, but he was unstable in temperament. He had all and more of his mother's determination and aggressiveness, but he lacked much of her sense of proportion and discretion.

Мириам беше уравновесена и спокойна девойка, дълбоко чувстваща всичко възвишено и духовно. Марта се отличаваше с бавност в мислите и действията, но беше изключително надеждно и изпълнително дете. Мъничката Рут беше радост за семейството; макар че нейната реч се отличаваше с нехайство, сърцето ú беше абсолютно чисто. Тя почти боготвореше своя по-голям брат и баща. Но те не я глезеха. Тя беше възхитително дете, макар и не така привлекателно, както Мириам, която беше първата красавица в семейството – ако не и в целия град.

127:4.8 (1402.1) Miriam was a well-balanced and level-headed daughter with a keen appreciation of things noble and spiritual. Martha was slow in thought and action but a very dependable and efficient child. Baby Ruth was the sunshine of the home; though thoughtless of speech, she was most sincere of heart. She just about worshiped her big brother and father. But they did not spoil her. She was a beautiful child but not quite so comely as Miriam, who was the belle of the family, if not of the city.

С времето Иисус направи много, за да либерализира и видоизмени семейните учения и обреди, отнасящи се към съботните ритуали и много други аспекти на религията, и тези изменения срещнаха горещото одобрение на Мария. Към това време Иисус стана

127:4.9 (1402.2) As time passed, Jesus did much to liberalize and modify the family teachings and practices related to Sabbath observance and many other phases of religion, and to all these changes Mary gave hearty assent. By this time Jesus had become the unquestioned head of the

безспорен глава на дома.

Тази година Юда тръгна на училище и за да покрие тези разходи, на Иисус се наложи да продаде арфата си. Така той се раздели с последното от своите увлечения. Той много обичаше да свири на арфа, когато се изморяваха умът и тялото му, но се утешаваше с мисълта, че сега неговата арфа поне няма да я конфискуват събирачите на налози.

house.

127:4.10 (1402.3) This year Jude started to school, and it was necessary for Jesus to sell his harp in order to defray these expenses. Thus disappeared the last of his recreational pleasures. He much loved to play the harp when tired in mind and weary in body, but he comforted himself with the thought that at least the harp was safe from seizure by the tax collector.

5. РЕБЕКА, ДЪЩЕРЯТА НА ЕЗРА

Макар че Иисус беше беден, това в никаква степен не повлия на неговото поожение в Назарет. Той беше един от първите юноши на града и се ползваше с огромно внимание от страна на повечето девойки. Доколкото Иисус беше великолепен образец на силен и умен мъж, а също така вземайки под внимание неговата репутация на духовен вожд, не е удивително, че Ребека – по-голямата дъщеря на Езра, богатия назаретски ангросист и търговец – почувства, че постепенно се влюбва в сина на Йосиф. Тя откри своето чувство първо на Мириам, сестрата на Иисус, а Мириам на свой ред разказа за всичко на майка си. Мария силно се разтревожи. Нима ú предстои да загуби сина си, станал сега незаменим глава на семейството? Ще имат ли край нещастията? Какво ще стане по-нататък? След това тя се замисли за влиянието на женитбата над бъдещия път на Иисус. Макар и не често, тя все пак си спомняше, че Иисус беше "заветно дете". Обсъждайки дадения проблем, Мария и Мириам решиха да се опитат да прекъснат тази работа, докато не е разбрал Иисус. Те отидоха направо при Ребека, разказаха ú за всичко чистосърдечно и ú съобщиха за своята вяра в това, че Иисус е син с предначертана съдба и че му предстои да стане велик религиозен вожд – вероятно Месия.

Ребека внимателно слушаше. Техният разказ силно я развълнува и тя се проникна с още по-голяма решимост да свърже своя живот с обичания от нея мъж и да сподели с него съдбата му на вожд. Тя убеждаваше (себе си), че такъв човек толкова повече ще се нуждае от предана и умела жена. Тя изтълкува опита на Мария да я разубеди като естествена реакция – страх да загуби главата и единствения изхранващ семейството. Но знаейки, че нейният баща одобрява влечението ú към сина на дърводелеца, тя основателно реши, че той с радост ще осигури семейството с доход, достатъчен за компенсиране на заработваното от Иисус. След като баща ú се съгласи с този план, Ребека още веднъж се срещна с Мария и

5. REBECCA, THE DAUGHTER OF EZRA

127:5.1 (1402.4) Although Jesus was poor, his social standing in Nazareth was in no way impaired. He was one of the foremost young men of the city and very highly regarded by most of the young women. Since Jesus was such a splendid specimen of robust and intellectual manhood, and considering his reputation as a spiritual leader, it was not strange that Rebecca, the eldest daughter of Ezra, a wealthy merchant and trader of Nazareth, should discover that she was slowly falling in love with this son of Joseph. She first confided her affection to Miriam, Jesus' sister, and Miriam in turn talked all this over with her mother. Mary was intensely aroused. Was she about to lose her son, now become the indispensable head of the family? Would troubles never cease? What next could happen? And then she paused to contemplate what effect marriage would have upon Jesus' future career; not often, but at least sometimes, did she recall the fact that Jesus was a "child of promise." After she and Miriam had talked this matter over, they decided to make an effort to stop it before Jesus learned about it, by going direct to Rebecca, laying the whole story before her, and honestly telling her about their belief that Jesus was a son of destiny; that he was to become a great religious leader, perhaps the Messiah.

127:5.2 (1402.5) Rebecca listened intently; she was thrilled with the recital and more than ever determined to cast her lot with this man of her choice and to share his career of leadership. She argued (to herself) that such a man would all the more need a faithful and efficient wife. She interpreted Mary's efforts to dissuade her as a natural reaction to the dread of losing the head and sole support of her family; but knowing that her father approved of her attraction for the carpenter's son, she rightly reckoned that he would gladly supply the family with sufficient income fully to compensate for the loss of Jesus' earnings. When her father agreed to such a plan, Rebecca had further conferences with Mary and Miriam, and when she failed to win their support, she made bold to go directly to Jesus. This she

Мириам, но след като не успя да се сдобие с тяхната поддръжка, тя реши да поговори със самия Иисус. Отдаде ú се да направи това с помощта на баща си, който покани Иисус в техния дом, за да отпразнуват седемнадесетгодишнината на Ребека.

did with the co-operation of her father, who invited Jesus to their home for the celebration of Rebecca's seventeenth birthday.

Иисус внимателно и с участие изслуша тяхното предложение – в началото от бащата на Ребека, а след това от самата нея. В своя мек отговор той каза, че никакви пари няма да могат да изпълнят вместо него задължението му самият той да издигне семейството на своя баща, "да изпълни най-светия човешки дълг – да бъде верен на собствената кръв и плът." Бащата на Ребека беше дълбоко трогнат от думите на Иисус за предаността към семейството и повече не взе участие в разговора, казвайки само на своята жена Мария: "Той няма да може да бъде наш син; той е твърде благороден за нас."

127:5.3 (1403.1) Jesus listened attentively and sympathetically to the recital of these things, first by the father, then by Rebecca herself. He made kindly reply to the effect that no amount of money could take the place of his obligation personally to rear his father's family, to "fulfill the most sacred of all human trusts — loyalty to one's own flesh and blood." Rebecca's father was deeply touched by Jesus' words of family devotion and retired from the conference. His only remark to Mary, his wife, was: "We can't have him for a son; he is too noble for us."

След това се състоя паметният разговор с Ребека. Досега Иисус не правеше голяма разлика между момчетата и момичетата, юношите и девойките, с които общуваше. Неговият разум беше твърде погълнат от неотложните проблеми, свързани с практическите земни дела и неизменни размишления за бъдещото "изпълнение на делото на Отеца", за да успее поне веднъж сериозно да помисли за въплъщението на лична любов в човешки брак. Сега той беше поставен пред още един проблем, с който се налагаше да се сблъска и който се налагаше да решава всеки обикновен човек. Той наистина беше "изкушен във всичко, подобно на вас".

127:5.4 (1403.2) Then began that eventful talk with Rebecca. Thus far in his life, Jesus had made little distinction in his association with boys and girls, with young men and young women. His mind had been altogether too much occupied with the pressing problems of practical earthly affairs and the intriguing contemplation of his eventual career "about his Father's business" ever to have given serious consideration to the consummation of personal love in human marriage. But now he was face to face with another of those problems which every average human being must confront and decide. Indeed was he "tested in all points like as you are."

Внимателно изслушвайки Ребека, той искрено ú благодари за изразеното от нея възхищение, добавяйки, че „то ще ме въодушевява и утешава през всичките дни на моя живот". Той обясни, че няма право да встъпва в други отношения с жена освен отношения на братско уважение и чиста дружба. Даде недвусмислено да се разбере, че неговото първо и главно задължение е възпитанието на своето семейство и че той не може да мисли за женитба дотогава, докато тази задача остава неизпълнена, а след това добави: "Ако ми е съдено да стана син с предначертана съдба, то аз не трябва да поемам пожизнени задължения дотогава, докато моята съдба не стане явна."

127:5.5 (1403.3) After listening attentively, he sincerely thanked Rebecca for her expressed admiration, adding, "it shall cheer and comfort me all the days of my life." He explained that he was not free to enter into relations with any woman other than those of simple brotherly regard and pure friendship. He made it clear that his first and paramount duty was the rearing of his father's family, that he could not consider marriage until that was accomplished; and then he added: "If I am a son of destiny, I must not assume obligations of lifelong duration until such a time as my destiny shall be made manifest."

Ребека беше убита от мъка. Тя беше безутешна и само уговаряше своя баща да заминат от Назарет, докато накрая той се съгласи и те се преместиха в Сефорис. В последващите години мнозина се домогваха до нейната ръка, но за всички тях тя имаше само един отговор. Тя живееше с една единствена

127:5.6 (1403.4) Rebecca was heartbroken. She refused to be comforted and importuned her father to leave Nazareth until he finally consented to move to Sepphoris. In after years, to the many men who sought her hand in marriage, Rebecca had but one answer. She lived for only one purpose — to await the hour when this, to her, the

цел: да дочака часа, когато този, който за нея беше най-великият от живелите някога хора, тръгне по своя път на проповедник на живата истина. И тя предано го следваше в течение на всичките изпълнени със събития години на обществен труд, присъствайки (незабелязано от Иисус) в деня на неговото триумфално встъпване в Йерусалим; и тя беше "сред другите жени" заедно с Мария в онзи съдбовен и трагичен ден, когато Синът Човешки висеше на кръста, оставайки си за нея – както и за безбройните небесни светове – "най-възлюбеният и най-великият измежду десет хиляди".

greatest man who ever lived would begin his career as a teacher of living truth. And she followed him devotedly through his eventful years of public labor, being present (unobserved by Jesus) that day when he rode triumphantly into Jerusalem; and she stood "among the other women" by the side of Mary on that fateful and tragic afternoon when the Son of Man hung upon the cross, to her, as well as to countless worlds on high, "the one altogether lovely and the greatest among ten thousand."

6. НЕГОВАТА ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (14 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Историята за любовта на Ребека към Иисус се преразказваше тайно в назаретските домове, а по-късно – в Капернаум, затова, макар че в последващите години много жени обичаха Иисус така, както го обичаха и мъжете, на него вече никога не му се наложи да отхвърля личната преданост, предложена от която и да е друга добро-порядъчна жена. Започвайки от това време, чувствата, които изпитваха хората към Иисус, носеха повече характер на уважение, на пълно преклонение и обожание. Както мъжете, така и жените искрено го обичаха за това, което беше той – без какъвто и да е примес на егоизъм или желание да го превърнат в обект само на своята любов. Но много години за предаността на Ребека си спомняха всеки път, когато ставаше въпрос за човешката личност на Иисус.

Добре знаейки подробностите за историята на Ребека, както и това, че Иисус се отказа даже от любовта на прекрасната девойка, Мириам (не осъзнавайки предначертаността на съдбата на своя брат) започна да го идеализира и се проникна от трогателната и дълбока любов към него като към баща и брат.

Макар че едва ли можеха да си позволят това, Иисус чувстваше странни подбуди да отиде в Йерусалим за Пасхата. Неговата майка, знаейки за неотдавнашното произшествие с Ребека, мъдро го убеждаваше да направи поклонението. В действителност той търсеше случай да поговори с Лазар и да навести Марта и Мария, макар че не си даваше сметка за това. Ако не се смята неговото собствено семейство, той обичаше тези трима души повече от всички на света.

Той тръгна за Йерусалим през Мегидон,

6. HIS TWENTIETH YEAR (A.D. 14)

127:6.1 (1403.5) The story of Rebecca's love for Jesus was whispered about Nazareth and later on at Capernaum, so that, while in the years to follow many women loved Jesus even as men loved him, not again did he have to reject the personal proffer of another good woman's devotion. From this time on human affection for Jesus partook more of the nature of worshipful and adoring regard. Both men and women loved him devotedly and for what he was, not with any tinge of self-satisfaction or desire for affectionate possession. But for many years, whenever the story of Jesus' human personality was recited, the devotion of Rebecca was recounted.

127:6.2 (1404.1) Miriam, knowing fully about the affair of Rebecca and knowing how her brother had forsaken even the love of a beautiful maiden (not realizing the factor of his future career of destiny), came to idealize Jesus and to love him with a touching and profound affection as for a father as well as for a brother.

127:6.3 (1404.2) Although they could hardly afford it, Jesus had a strange longing to go up to Jerusalem for the Passover. His mother, knowing of his recent experience with Rebecca, wisely urged him to make the journey. He was not markedly conscious of it, but what he most wanted was an opportunity to talk with Lazarus and to visit with Martha and Mary. Next to his own family he loved these three most of all.

127:6.4 (1404.3) In making this trip to Jerusalem, he went by way of Megiddo, Antipatris, and Lydda, in

Антипатрида и Лида, повтаряйки частично този маршрут, по който неговото семейство се връщаше от Египет в Назарет. За път отидоха четири дни и той много размишляваше за миналите събития, станали в Мегидон и в покрайнините на този град – международното бойно поле на Палестина.

Иисус премина през Йерусалим, като се задържа съвсем малко, за да погледне храма и събралата се тук тълпа посетители. Той чувстваше странна и растяща антипатия към този построен от Ирод храм и към неговото духовенство, което се назначаваше по политически мотиви. Повече от всичко той искаше да види Лазар, Марта и Мария. Лазар беше негов връстник и сега беше глава на семейство; към това време той успя да погребе своята майка. Марта беше с една година по-голяма от Иисус, а Мария – с две години по-малка. И за трите Иисус беше кумир и образец на съвършенство.

По времето на неговата визита стана един от периодическите взривове на протест против традициите – израз на възмущение от тези ритуални обреди, които по мнението на Иисус изкривяваха образа на неговия небесен Отец. Без да знае, че Иисус се кани да отиде при тях, Лазар се уговори да посрещне Пасхата с приятели в съседното село по пътя за Йерихон. Сега Иисус предлагаше да прекарат празничния ден там, където бяха – в дома на Лазар. “Но ние нямаме пасхално агънце”, каза Лазар. И тогава Иисус започна своето обстоятелствено и убедително разсъждение за това, че небесният Отец наистина не се интересува от толкова наивни и безсмислени ритуали. След тържествена и проникновена молитва те станаха и Иисус каза: “Нека моите незрели и с помрачен разум съплеменници служат на своя Бог така, както учеше Мойсей; така ще бъде най-добре за тях, но аз призовавам ние, виделите светлината на живота, повече да не се обръщаме към нашия Отец през тъмата на смъртта. Да бъдем свободни в своето знание на истината за вечната любов на нашия Отец.”

В тази вечер, когато започна да се мръква, четиримата седяха на масата и това беше първата пасхална трапеза на благочестиви евреи без пасхално агънце. За Пасхата бяха приготвени пресен хляб и вино и тези символи, наречени от Иисус “хлябът на живота” и “водата на живота”, той подаде на своите другари и те ядоха в тържествено съгласие с учениятa, които той току-що беше споделил. Стана обичай да се изпълнява този ритуал всеки път, когато той посещаваше Витания в последващите години. Връщайки се в къщи, той разказа всичко на майка си. В началото тя беше шокирана, но постепенно

part covering the same route traversed when he was brought back to Nazareth on the return from Egypt. He spent four days going up to the Passover and thought much about the past events which had transpired in and around Megiddo, the international battlefield of Palestine.

127:6.5 (1404.4) Jesus passed on through Jerusalem, only pausing to look upon the temple and the gathering throngs of visitors. He had a strange and increasing aversion to this Herod-built temple with its politically appointed priesthood. He wanted most of all to see Lazarus, Martha, and Mary. Lazarus was the same age as Jesus and now head of the house; by the time of this visit Lazarus’s mother had also been laid to rest. Martha was a little over one year older than Jesus, while Mary was two years younger. And Jesus was the idolized ideal of all three of them.

127:6.6 (1404.5) On this visit occurred one of those periodic outbreaks of rebellion against tradition — the expression of resentment for those ceremonial practices which Jesus deemed misrepresentative of his Father in heaven. Not knowing Jesus was coming, Lazarus had arranged to celebrate the Passover with friends in an adjoining village down the Jericho road. Jesus now proposed that they celebrate the feast where they were, at Lazarus’s house. “But,” said Lazarus, “we have no paschal lamb.” And then Jesus entered upon a prolonged and convincing dissertation to the effect that the Father in heaven was not truly concerned with such childlike and meaningless rituals. After solemn and fervent prayer they rose, and Jesus said: “Let the childlike and darkened minds of my people serve their God as Moses directed; it is better that they do, but let us who have seen the light of life no longer approach our Father by the darkness of death. Let us be free in the knowledge of the truth of our Father’s eternal love.”

127:6.7 (1404.6) That evening about twilight these four sat down and partook of the first Passover feast ever to be celebrated by devout Jews without the paschal lamb. The unleavened bread and the wine had been made ready for this Passover, and these emblems, which Jesus termed “the bread of life” and “the water of life,” he served to his companions, and they ate in solemn conformity with the teachings just imparted. It was his custom to engage in this sacramental ritual whenever he paid subsequent visits to Bethany. When he returned home, he told all this to his mother. She was shocked at first but came gradually to see his viewpoint; nevertheless, she was greatly relieved

разбра неговата гледна точка. И все пак тя почувства огромно облекчение, когато Иисус я увери, че няма намерение да изменя празнуването на Пасхата в тяхното семейство. В къщи, заедно с децата, той година след година продължаваше да яде Пасхата "по закона на Мойсей".

when Jesus assured her that he did not intend to introduce this new idea of the Passover in their family. At home with the children he continued, year by year, to eat the Passover "according to the law of Moses."

Именно през тази година се състоя продължителният разговор на Мария с Иисус по повод женитбата. Тя откровено го попита дали той щеше да се ожени, ако беше свободен от задълженията пред семейството. Иисус ѝ обясни, че неговият непосредствен дълг не му позволява да се ожени и затова този въпрос слабо го безпокои. Той изрази съмнение, че някога ще стане женен човек. Каза, че всички подобни неща трябва да отидат на заден план, докато не "дойде неговото време" – времето, когато той ще бъде "длъжен да пристъпи към делото на своя Отец". Решил вече за себе си, че няма да стане баща на деца от плът, той практически не мислеше за проблема с брака.

127:6.8 (1404.7) It was during this year that Mary had a long talk with Jesus about marriage. She frankly asked him if he would get married if he were free from his family responsibilities. Jesus explained to her that, since immediate duty forbade his marriage, he had given the subject little thought. He expressed himself as doubting that he would ever enter the marriage state; he said that all such things must await "my hour," the time when "my Father's work must begin." Having settled already in his mind that he was not to become the father of children in the flesh, he gave very little thought to the subject of human marriage.

През тази година той отново пристъпи към задачата за по-нататъшното съединяване на смъртната и божествена същност в проста и действена *човешка индивидуалност.* И продължаваше да расте в нравствен ранг и духовно разбиране.

127:6.9 (1405.1) This year he began anew the task of further weaving his mortal and divine natures into a simple and effective *human individuality.* And he continued to grow in moral status and spiritual understanding.

Макар че те се лишиха от всички свои назаретски владения (освен от собствения си дом), в тази година тяхното материално положение донякъде се подобри след продажбата на своя дял недвижима собственост в Капернаум. Това беше последната част от цялото състояние на Йосиф. Сделката за продажбата на капернаумската собственост беше сключена с един строител на лодки на име Зеведей.

127:6.10 (1405.2) Although all their Nazareth property (except their home) was gone, this year they received a little financial help from the sale of an equity in a piece of property in Capernaum. This was the last of Joseph's entire estate. This real estate deal in Capernaum was with a boatbuilder named Zebedee.

През тази година Йосиф завърши синагогалното училище и започна да работи на малкия тезгях в домашната дърводелска работилница. Макар че състоянието на техния баща беше изчерпано, те разчитаха, че ще могат успешно да се борят с нуждата, тъй като сега трима от тях работеха редовно.

127:6.11 (1405.3) Joseph graduated at the synagogue school this year and prepared to begin work at the small bench in the home carpenter shop. Although the estate of their father was exhausted, there were prospects that they would successfully fight off poverty since three of them were now regularly at work.

Иисус бързо се превръщаше в мъж – не просто в юноша, а във възрастен човек. Той добре се е научил да носи бремето на отговорността. Умее да не пада духом при наличието на разочарования. Държи се храбро, когато плановете му се разстройват, а замислите временно се сриват. Той се научава да бъде честен и справедлив даже пред лицето на несправедливостта. Научава се да приспособява своите идеали за духовен живот към практическите изисквания на земното битие. Учи се да планира постигането на по-

127:6.12 (1405.4) Jesus is rapidly becoming a man, not just a young man but an adult. He has learned well to bear responsibility. He knows how to carry on in the face of disappointment. He bears up bravely when his plans are thwarted and his purposes temporarily defeated. He has learned how to be fair and just even in the face of injustice. He is learning how to adjust his ideals of spiritual living to the practical demands of earthly existence. He is learning how to plan for the achievement of a higher and distant goal of idealism while he toils earnestly for the attainment of a nearer and immediate goal of necessity. He is

висока и отдалечена идеалистична цел и едновременно с това упорито се труди за постигането на най-близката и непосредствена цел, определяна от необходимостта. Той планомерно усвоява изкуството на приспособяване на своите стремежи към обикновените потребности на човешкия живот. Вече почти в съвършенство е овладял метода за използване енергията на духовното пробуждане за привеждане в действие на механизма за материално постижение. Той постепенно се учи да живее небесен живот и да продължава своето земно съществуване. Все повече зависи от висшето ръководство на своя Отец и едновременно поема върху себе си бащинската роля на наставник на децата от земното си семейство. Натрупва все повече опит в изкуството да изтръгва победа, намирайки се на границата на поражението. Той се учи да превръща трудностите на времето в триумфи на вечността.

steadily acquiring the art of adjusting his aspirations to the commonplace demands of the human occasion. He has very nearly mastered the technique of utilizing the energy of the spiritual drive to turn the mechanism of material achievement. He is slowly learning how to live the heavenly life while he continues on with the earthly existence. More and more he depends upon the ultimate guidance of his heavenly Father while he assumes the fatherly role of guiding and directing the children of his earth family. He is becoming experienced in the skillful wresting of victory from the very jaws of defeat; he is learning how to transform the difficulties of time into the triumphs of eternity.

Така с течение на времето този млад назарянин продължава да се запознава с живота в този му вид, в който той се преживява в плът в световете на времето и пространството. Той живее пълен, типичен и всестранен живот на Урантия. Иисус напусна този свят, изпълнен с опита, който придобиват живеещите тук създания в течение на кратките напрегнати години на своя първи живот – живота в плът. И целият този човешки опит завинаги стана достояние на Властелина на Вселената. Той е нашият отзивчив брат, съчувстващ другар, опитен властелин и милосърден баща.

127:6.13 (1405.5) And so, as the years pass, this young man of Nazareth continues to experience life as it is lived in mortal flesh on the worlds of time and space. He lives a full, representative, and replete life on Urantia. He left this world ripe in the experience which his creatures pass through during the short and strenuous years of their first life, the life in the flesh. And all this human experience is an eternal possession of the Universe Sovereign. He is our understanding brother, sympathetic friend, experienced sovereign, and merciful father.

Като дете той придоби огромен запас знания. Като юноша разбра, класифицира и съпостави тази информация. И сега, ставайки възрастен човек на този свят, той пристъпва към организацията на това интелектуално достояние, преди да го използва в своето последващо учение, водителство и служене за благото на своите смъртни братя в този свят и във всички останали обитаеми сфери по цялата вселена Небадон.

127:6.14 (1405.6) As a child he accumulated a vast body of knowledge; as a youth he sorted, classified, and correlated this information; and now as a man of the realm he begins to organize these mental possessions preparatory to utilization in his subsequent teaching, ministry, and service in behalf of his fellow mortals on this world and on all other spheres of habitation throughout the entire universe of Nebadon.

Роден като младенец в този свят, той остави назад детството и премина през последователните стадии на младост и възмъжалост; сега стои на прага на пълната зрелост, притежавайки богатия опит, изчерпателното разбиране на човешката природа и дълбокото съчувствие към нейните слабости. Той става майстор на божественото изкуство – разкриването на своя Райски Баща пред смъртните създания на всички векове и епохи.

127:6.15 (1405.7) Born into the world a babe of the realm, he has lived his childhood life and passed through the successive stages of youth and young manhood; he now stands on the threshold of full manhood, rich in the experience of human living, replete in the understanding of human nature, and full of sympathy for the frailties of human nature. He is becoming expert in the divine art of revealing his Paradise Father to all ages and stages of mortal creatures.

И сега, като възрастен човек – като зрял човек от този свят – той се готви да продължи своята висша мисия: да разкрие Бога пред

127:6.16 (1406.1) And now as a full-grown man — an adult of the realm — he prepares to continue his supreme mission of revealing God to men and

хората и да доведе хората до Бога.

leading men to God.

Документ 128. Иисус в периода на ранната зрелост

⇦ 127 Книгата Урантия 129 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 128. ИИСУС В ПЕРИОДА НА РАННАТА ЗРЕЛОСТ

Секции

Въведение
1. Двадесет и първата година (15 година след н.е.)
2. Двадесет и втората година (16 година след н.е.)
3. Двадесет и третата година (17 година след н.е.)
4. Епизодът в Дамаск
5. Двадесет и четвъртата година (18 година след н.е.)
6. Двадесет и петата година (19 година след н.е.)
7. Двадесет и шестата година (20 година след н.е.)

PAPER 128 JESUS' EARLY MANHOOD

SECTIONS

Introduction
1. The Twenty-First Year (A.D. 15)
2. The Twenty-Second Year (A.D. 16)
3. The Twenty-Third Year (A.D. 17)
4. The Damascus Episode
5. The Twenty-Fourth Year (A.D. 18)
6. The Twenty-Fifth Year (A.D. 19)
7. The Twenty-Sixth Year (A.D. 20)

Въведение

ИИСУС Назарянин встъпи в първите години на своята зрелост, продължавайки да води нормалния земен живот на обикновен човек. Иисус се появи в този свят така, както и останалите деца; той не си е избирал родителите си. Действително избра дадения конкретен свят като планета на своето седмо и завършващо посвещение – въплъщение в образа на смъртна плът, – но в останалото той се появи тук по естествен начин, израсна като обикновено дете на дадения свят и се бореше с превратностите на своето обкръжение, както и другите смъртни в този и сходни на него светове.

Винаги помнете двойната цел на посвещаването на Михаил на Урантия:

1. Овладяване опита на пълноценния

INTRODUCTION

128:0.1 (1407.1) AS JESUS of Nazareth entered upon the early years of his adult life, he had lived, and continued to live, a normal and average human life on earth. Jesus came into this world just as other children come; he had nothing to do with selecting his parents. He did choose this particular world as the planet whereon to carry out his seventh and final bestowal, his incarnation in the likeness of mortal flesh, but otherwise he entered the world in a natural manner, growing up as a child of the realm and wrestling with the vicissitudes of his environment just as do other mortals on this and on similar worlds.

128:0.2 (1407.2) Always be mindful of the twofold purpose of Michael's bestowal on Urantia:

128:0.3 (1407.3) 1. The mastering of the experience of

живот на смъртния човек в плът – постигане на пълновластие в Небадон.

2. Разкриване на Всеобщия Баща пред смъртните обитатели на пространствено-времевите светове и указване пред същите тези смъртни на плодотворния път към по-доброто разбиране на Всеобщия Баща.

Всички останали блага за създаването или предимствата на вселената имаха второстепенен характер и станаха следствие от постигането на тези главни цели на неговото посвещаване в образа на смъртен.

living the full life of a human creature in mortal flesh, the completion of his sovereignty in Nebadon.

128:0.4 (1407.4) 2. The revelation of the Universal Father to the mortal dwellers on the worlds of time and space and the more effective leading of these same mortals to a better understanding of the Universal Father.

128:0.5 (1407.5) All other creature benefits and universe advantages were incidental and secondary to these major purposes of the mortal bestowal.

1. ДВАДЕСЕТ И ПЪРВАТА ГОДИНА (15 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

С достигането на зрелост Иисус сериозно и с пълно самосъзнание пристъпи към завършването на своята задача – да овладее дълбоките знания за живота от низш тип на неговите разумни създания, и именно благодарение на този опит той придоби окончателно и пълно право за безусловно владичество в създадената от него вселена. Той пристъпи към тази исполинска задача, изцяло осъзнавайки своята двойна същност. Но той вече съумя успешно да обедини тези две същности в една – същността на Иисус Назарянин.

Йешуа бен Йосиф прекрасно знаеше, че той е човек, смъртен човек, роден от жена. Това се вижда по избраното от него за себе си първо име, *Синът Човешки.* Той беше истинска плът и кръв, затова и сега, явявайки се пълновластен извършител на съдбата на вселената, сред своите многобройни и заслужени титли той носи името “Син Човешки”. Буквално вярно е това, че съзидателното Слово на Всеобщия Баща – Синът Създател, “стана плът и пребиваваше като човек на Урантия”. Той се трудеше, изморяваше, почиваше си и спеше. Той изпитваше глад и го утоляваше с храна; той изпитваше жажда и я утоляваше с вода. Той позна цялата гама от човешки чувства и емоции. Той беше “изкушен във всичко, подобно на вас”, той страдаше и умря.

Както и останалите смъртни от дадения свят, той получаваше знания, придобиваше опит и ги обединяваше в мъдрост. До своето кръщение не използваше.Свръхестествена сила. Той не използваше каквито и да било средства, които не бяха част от неговите човешки способности като син на Йосиф и Мария.

1. THE TWENTY-FIRST YEAR (A.D. 15)

128:1.1 (1407.4) With the attainment of adult years Jesus began in earnest and with full self-consciousness the task of completing the experience of mastering the knowledge of the life of his lowest form of intelligent creatures, thereby finally and fully earning the right of unqualified rulership of his self-created universe. He entered upon this stupendous task fully realizing his dual nature. But he had already effectively combined these two natures into one — Jesus of Nazareth.

128:1.2 (1407.5) Joshua ben Joseph knew full well that he was a man, a mortal man, born of woman. This is shown in the selection of his first title, the *Son of Man.* He was truly a partaker of flesh and blood, and even now, as he presides in sovereign authority over the destinies of a universe, he still bears among his numerous well-earned titles that of Son of Man. It is literally true that the creative Word — the Creator Son — of the Universal Father was “made flesh and dwelt as a man of the realm on Urantia.” He labored, grew weary, rested, and slept. He hungered and satisfied such cravings with food; he thirsted and quenched his thirst with water. He experienced the full gamut of human feelings and emotions; he was “in all things tested, even as you are,” and he suffered and died.

128:1.3 (1407.6) He obtained knowledge, gained experience, and combined these into wisdom, just as do other mortals of the realm. Until after his baptism he availed himself of no supernatural power. He employed no agency not a part of his human endowment as a son of Joseph and Mary.

Що се отнася до атрибутите на дочовешкото съществуване, то той се освободи от тях. До началото на обществения труд неговите знания за хората и събитията се придобиваха само от него самия. Той беше истински човек сред хората.

Извечна и благословена е истината: "Ние имаме висш управител, способен да е състрадателен към нас в нашите слабости. Ние имаме властелин, изкушен подобно на нас във всичко и все пак без грях." И доколкото самият страдаше, преминавайки изпитания и изкушения, той е способен изчерпващо да разбере и помогне на тези, които са смутени и попаднали в беда.

Сега назаретският дърводелец вече добре разбираше подготвения му труд, но реши да живее човешкия си живот в неговото естествено течение. И в някои отношения той действително беше пример за своите смъртни създания, тъй както е казано: "Разсъждавайте така, както е разсъждавал Иисус Христос, който, бидейки Бог по своята природа, не смяташе за странно да бъде равен на Бога. Но прие образа на създание с малко значение – роди се като човек. И явявайки се в образ човешки, той смири себе си до такава степен, че прие смъртта – и не просто смъртта, а смъртта на кръста."

Той изживя своя смъртен живот така, както могат да изживеят своя живот всички други хора – той, "който при живота в плът толкова често, със силни чувства и сълзи възнасяше молитви и възвания към Него, можещия да спаси от всяко зло, и молитвите му бяха ефективни, защото вярваше". Затова той трябваше във всички отношения да бъде такъв, каквито бяха неговите братя, за да може да стане за тях милосърден и отзивчив властелин над тях.

Той никога не се съмняваше в човешката си природа; тя беше за него очевидна и той винаги я осъзнаваше. Що се отнася до божествената природа, тук винаги оставаше място за съмнения и догадки; поне така продължи до неговото кръщение. Самоосъзнаването на божествеността беше бавно и от човешка гледна точка естествено еволюционно разкриване. Това разкриване и самоосъзнаване на божествеността му започна в Йерусалим, когато беше на непълни тринадесет години, с първото свръхестествено явление в неговия човешки живот; и този опит за придобиване на самосъзнание за своята божествена същност беше завършен по време на втория свръхестествен случай в плът – случая, станал при неговото кръщение от Йоан в Йордан и ознаменувал началото на неговото

128:1.4 (1408.1) As to the attributes of his prehuman existence, he emptied himself. Prior to the beginning of his public work his knowledge of men and events was wholly self-limited. He was a true man among men.

128:1.5 (1408.2) It is forever and gloriously true: "We have a high ruler who can be touched with the feeling of our infirmities. We have a Sovereign who was in all points tested and tempted like as we are, yet without sin." And since he himself has suffered, being tested and tried, he is abundantly able to understand and minister to those who are confused and distressed.

128:1.6 (1408.3) The Nazareth carpenter now fully understood the work before him, but he chose to live his human life in the channel of its natural flowing. And in some of these matters he is indeed an example to his mortal creatures, even as it is recorded: "Let this mind be in you which was also in Christ Jesus, who, being of the nature of God, thought it not strange to be equal with God. But he made himself to be of little import and, taking upon himself the form of a creature, was born in the likeness of mankind. And being thus fashioned as a man, he humbled himself and became obedient to death, even the death of the cross."

128:1.7 (1408.4) He lived his mortal life just as all others of the human family may live theirs, "who in the days of the flesh so frequently offered up prayers and supplications, even with strong feelings and tears, to Him who is able to save from all evil, and his prayers were effective because he believed." Wherefore it behooved him *in every respect* to be made like his brethren that he might become a merciful and understanding sovereign ruler over them.

128:1.8 (1408.5) Of his human nature he was never in doubt; it was self-evident and always present in his consciousness. But of his divine nature there was always room for doubt and conjecture, at least this was true right up to the event of his baptism. The self-realization of divinity was a slow and, from the human standpoint, a natural evolutionary revelation. This revelation and self-realization of divinity began in Jerusalem when he was not quite thirteen years old with the first supernatural occurrence of his human existence; and this experience of effecting the self-realization of his divine nature was completed at the time of his second supernatural experience while in the flesh, the episode attendant upon his baptism by John in the Jordan, which event marked the beginning of his public career of ministry and teaching.

обществено служение като пастир и учител.

Между тези две небесни посещения, едното от които стана на тринадесетата му година, а другото при кръщението, в живота на въплътения Син-Създател не стана нищо свръхестествено или свръхчовешко. Независимо от това витлеемският младенец, момчето, юношата и мъжът от Назарет в действителност беше въплътеният Създател на вселената; но чак до приемането на кръщение от Йоан през целия си човешки живот той нито веднъж и в ни най-малка степен не се възползва нито от своето могъщество, нито от помощта на небесните личности, ако не се смята неговият серафим-хранител. И ние, заявяващите това, знаем какво говорим.

128:1.9 (1408.6) Between these two celestial visitations, one in his thirteenth year and the other at his baptism, there occurred nothing supernatural or superhuman in the life of this incarnated Creator Son. Notwithstanding this, the babe of Bethlehem, the lad, youth, and man of Nazareth, was in reality the incarnated Creator of a universe; but he never once used aught of this power, nor did he utilize the guidance of celestial personalities, aside from that of his guardian seraphim, in the living of his human life up to the day of his baptism by John. And we who thus testify know whereof we speak.

При все това в течение на всичките години, преживени в плът, той наистина беше божествено същество. Действително беше Син-Създател, Син на Райския Баща. След като застана на пътя на общественото служение, което стана след официалното завършване на неговите чисто смъртни изпитания, необходими за придобиването на пълновластие – той, без да се колебае, публично признаваше, че е Синът Божий. Той направо заявяваше "Аз съм Алфата и Омегата, началото и краят, първият и последният." Той не възразяваше, когато в последвалите години го наричаха Господ на Славата, Управител на Вселената, Господ Бог на цялото творение, Светият Израилев, Господ на всичко, Господ наш и Бог наш, Бог с нас, имащ име над всяко име във всички светове, Всемогъщество на вселената, Вселенски Разум на цялото творение, Този, в когото са скрити всички съкровища от премъдрост и знания, пълнота на Изпълващия всичко във всичко, вечното Слово на вечния Бог, Този, който е преди всичко и в когото са съчетани всички неща, Създател на небето и земята, Вседържител на вселената, Съдия на цялата земя, Дарител на вечен живот, Истински пастир, Спасител на световете и Вожд на нашето спасение.

128:1.10 (1408.7) And yet, throughout all these years of his life in the flesh he was truly divine. He was actually a Creator Son of the Paradise Father. When once he had espoused his public career, subsequent to the technical completion of his purely mortal experience of sovereignty acquirement, he did not hesitate publicly to admit that he was the Son of God. He did not hesitate to declare, "I am Alpha and Omega, the beginning and the end, the first and the last." He made no protest in later years when he was called Lord of Glory, Ruler of a Universe, the Lord God of all creation, the Holy One of Israel, the Lord of all, our Lord and our God, God with us, having a name above every name and on all worlds, the Omnipotence of a universe, the Universe Mind of this creation, the One in whom are hid all treasures of wisdom and knowledge, the fullness of Him who fills all things, the eternal Word of the eternal God, the One who was before all things and in whom all things consist, the Creator of the heavens and the earth, the Upholder of a universe, the Judge of all the earth, the Giver of life eternal, the True Shepherd, the Deliverer of the worlds, and the Captain of our salvation.

Той никога не възразяваше против която и да е от тези титли, които започнаха да му присвояват със завършването на неговия чисто човешки живот и началото на последващите години на самоосъзнаване на своето служене на божествеността в образа на човек, в името на човека и за човека в този и във всички други светове. По отношение на себе си Иисус възрази само против едно име: когато веднъж беше назован Емануил, той просто отвърна: "Не съм аз – това е моят по-голям брат."

128:1.11 (1409.1) He never objected to any of these titles as they were applied to him subsequent to the emergence from his purely human life into the later years of his self-consciousness of the ministry of divinity in humanity, and for humanity, and to humanity on this world and for all other worlds. Jesus objected to but one title as applied to him: When he was once called Immanuel, he merely replied, "Not I, that is my elder brother."

Винаги – даже след като неговият живот на Земята придоби по-широк смисъл, Иисус смирено се подчиняваше на волята на

128:1.12 (1409.2) Always, even after his emergence into the larger life on earth, Jesus was submissively subject to the will of the Father in

небесния Баща.

След кръщението той не придаваше някакво значение на поклонението на своите искрени вярващи и благодарни последователи. Даже тогава, когато се бореше с бедността и работеше, без да скръсти ръце, за да осигури своето семейство с най-необходимото, в него растеше съзнание за това, че е Син Божий; той знаеше, че е творец на небесата и на същата тази Земя, на която сега живееше живота на човек. И войнствата небесни същества по цялата огромна и гледаща към Урантия вселена също знаеха, че този назарянин е техният възлюбен Властелин и Създател-баща. В течение на тези години цялата вселена Небадон беше дълбоко обхваната от тревожно очакване; погледите на небесните същества бяха съсредоточени върху Урантия – върху Палестина.

heaven.

128:1.13 (1409.3) After his baptism he thought nothing of permitting his sincere believers and grateful followers to worship him. Even while he wrestled with poverty and toiled with his hands to provide the necessities of life for his family, his awareness that he was a Son of God was growing; he knew that he was the maker of the heavens and this very earth whereon he was now living out his human existence. And the hosts of celestial beings throughout the great and onlooking universe likewise knew that this man of Nazareth was their beloved Sovereign and Creator-father. A profound suspense pervaded the universe of Nebadon throughout these years; all celestial eyes were continuously focused on Urantia — on Palestine.

През тази година Иисус отиде в Йерусалим заедно с Йосиф за празнуването на Пасхата. След като беше на посвещението в храма с Яков, той смяташе за свой дълг да доведе тук и Йосиф. Иисус никога не отдаваше каквото и да било предпочитание в своите отношения с членовете на семейството. Те тръгнаха към Йерусалим по обичайния маршрут през долината на Йордан, но се върнаха по източнойорданския път, който преминаваше през Амат. Вървейки по долината на Йордан, Иисус преразказваше на Йосиф цялата история на еврейския народ, а по обратния път му разказваше за изпитанията на славните племена на Рувим, Гад и Илиадуд, които, както гласяха преданията, обитаваха в тези местности на изток от реката.

128:1.14 (1409.4) This year Jesus went up to Jerusalem with Joseph to celebrate the Passover. Having taken James to the temple for consecration, he deemed it his duty to take Joseph. Jesus never exhibited any degree of partiality in dealing with his family. He went with Joseph to Jerusalem by the usual Jordan valley route, but he returned to Nazareth by the east Jordan way, which led through Amathus. Going down the Jordan, Jesus narrated Jewish history to Joseph and on the return trip told him about the experiences of the reputed tribes of Ruben, Gad, and Gilead that traditionally had dwelt in these regions east of the river.

Йосиф задаваше на Иисус много навеждащи въпроси за мисията на неговия живот, но на повечето от тях Иисус отговаряше само: “Моето време още не е дошло.” Но в тези задушевни беседи той отрони много слова, изплували в паметта на Йосиф в течение на вълнуващите събития от последващите години. Иисус и Йосиф срещнаха Пасхата заедно с трима другари във Витания, което стана вече традиция при посещението на Йерусалим за участие в тези празненства.

128:1.15 (1409.5) Joseph asked Jesus many leading questions concerning his life mission, but to most of these inquiries Jesus would only reply, “My hour has not yet come.” However, in these intimate discussions many words were dropped which Joseph remembered during the stirring events of subsequent years. Jesus, with Joseph, spent this Passover with his three friends at Bethany, as was his custom when in Jerusalem attending these festival commemorations.

2. ДВАДЕСЕТ И ВТОРАТА ГОДИНА (16 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Тази година беше едната от няколкото години, в течение на които братята и сестрите на Иисус се сблъскваха с изпитанията и злополуките, присъщи на преходната възраст с нейните проблеми и изменение на начина на

2. THE TWENTY-SECOND YEAR (A.D. 16)

128:2.1 (1409.6) This was one of several years during which Jesus’ brothers and sisters were facing the trials and tribulations peculiar to the problems and readjustments of adolescence. Jesus now had brothers and sisters ranging in ages from seven to eighteen, and he was kept busy helping them to

живот. Към това време Иисус имаше братя и сестри на възраст от седем до осемнадесет години и му се налагаше да им отделя много време, помагайки им да свикнат с промените в техния интелектуален и емоционален живот. Така на него му се наложи да решава проблемите на младостта в този вид, в който те се проявяваха в живота на неговите по-малки братя и сестри.

adjust themselves to the new awakenings of their intellectual and emotional lives. He had thus to grapple with the problems of adolescence as they became manifest in the lives of his younger brothers and sisters.

128:2.2 (1410.1) През тази година Симон завърши училище и започна да работи заедно със старите другари на Иисус по игри и неговия неизменен защитник – каменаря Яков. В резултат на няколко семейни съвета беше решено, че е неблагоразумно всички момчета да се занимават с дърводелство. Предполагаше се, че като усвоят различни занаяти, те ще могат да вземат договори за строителството на цели сгради. При това на всички не достигаше работа, тъй като трима от тях работеха като дърводелци на пълен работен ден.

128:2.2 (1410.1) This year Simon graduated from school and began work with Jesus' old boyhood playmate and ever-ready defender, Jacob the stone mason. As a result of several family conferences it was decided that it was unwise for all the boys to take up carpentry. It was thought that by diversifying their trades they would be prepared to take contracts for putting up entire buildings. Again, they had not all kept busy since three of them had been working as full-time carpenters.

128:2.3 (1410.2) През тази година Иисус продължаваше да се занимава с украса на домове и фина дърводелска работа, но по-голямата част от своето време той прекарваше в ремонтната работилница по обслужването на керваните, където започна да го замества Яков. През втората половина на тази година, когато търсенето на дърводелски труд в района на Назарет спадна, Иисус остави ремонтната работилница на Яков и домашната работилница на Йосиф, а сам отиде в Сефорис, където се нае на работа като ковач. В течение на шест месеца той работи с метал и придоби значителен опит в ковашкия занаят.

128:2.3 (1410.2) Jesus continued this year at house finishing and cabinetwork but spent most of his time at the caravan repair shop. James was beginning to alternate with him in attendance at the shop. The latter part of this year, when carpenter work was slack about Nazareth, Jesus left James in charge of the repair shop and Joseph at the home bench while he went over to Sepphoris to work with a smith. He worked six months with metals and acquired considerable skill at the anvil.

128:2.4 (1410.3) Преди да пристъпи към новата работа в Сефорис, Иисус проведе един от своите редовни семейни съвети и тържествено утвърди като изпълняващ задълженията на глава на семейството Яков, който неотдавна навърши осемнадесет години. Той обеща на своя брат пълна поддръжка и всяческо участие и получи от всеки член на семейството официалното обещание да слуша Яков. От този ден Яков пое върху себе си материалната отговорност за семейството, а Иисус всяка седмица даваше заработеното от него на брат си. Впоследствие той вече никога не пое юздите на управлението от ръцете на Яков. Работейки в Сефорис, Иисус при желание можеше всяка вечер да се връща в къщи, но той преднамерено се държеше настрана, позовавайки се на времето и други обстоятелства, макар че истинската причина беше желанието да приучи Яков и Йосиф да носят отговорност за семейството. Той започна постепенно да отучва своето семейство от себе си. Всяка събота, а понякога и в неделя, ако това беше необходимо, Иисус се връщаше в Назарет, за

128:2.4 (1410.3) Before taking up his new employment at Sepphoris, Jesus held one of his periodic family conferences and solemnly installed James, then just past eighteen years old, as acting head of the family. He promised his brother hearty support and full co-operation and exacted formal promises of obedience to James from each member of the family. From this day James assumed full financial responsibility for the family, Jesus making his weekly payments to his brother. Never again did Jesus take the reins out of James's hands. While working at Sepphoris he could have walked home every night if necessary, but he purposely remained away, assigning weather and other reasons, but his true motive was to train James and Joseph in the bearing of the family responsibility. He had begun the slow process of weaning his family. Each Sabbath Jesus returned to Nazareth, and sometimes during the week when occasion required, to observe the working of the new plan, to give advice and offer helpful suggestions.

да види как се осъществява новият план и да дава съвети и полезни препоръки.

В течение на шест месеца Иисус прекарваше по-голямата част от времето в Сефорис, което му даде нова възможност по-добре да се запознае с езическия възглед за живота. Той работеше с друговерци, живееше сред тях и използва всяка възможност, за да изучава подробно и внимателно особеностите на техния живот и мислене.

По своите морални критерии този град – родината на Ирод Антипа, дотолкова отстъпваше даже на керванния Назарет, че след шестмесечно пребиваване в Сефорис Иисус с готовност намери предлог да се върне в Назарет. Бригадата, в която работеше той, трябваше да вземе участие в строителството на обществени съоръжения както в Сефорис, така и в новия град Тивериада и Иисус не желаеше да взема някакво участие в работите под надзора на Ирод Антипа. Имаше и други причини, поради които по мнението на Иисус той трябваше да се върне в Назарет. Връщайки се в ремонтната работилница, той не пое управлението на семейните дела. Работейки заедно с Яков в работилницата, Иисус, доколкото това беше възможно, му позволяваше да остане стопанин в дома. Яков продължаваше по собствено усмотрение да се разпорежда с разходите и бюджета на семейството.

Именно благодарение на такова мъдро и обмислено планиране Иисус можа да осигури условията за постепенно самоотстраняване от активно участие в семейните дела. Когато Яков придоби двугодишен опит като изпълняващ задълженията на глава на семейството – и две години преди той (Яков) да се ожени, разпореждането със семейните пари и общото управление на делата на семейството беше възложено на Йосиф.

128:2.5 (1410.4) Living much of the time in Sepphoris for six months afforded Jesus a new opportunity to become better acquainted with the gentile viewpoint of life. He worked with gentiles, lived with gentiles, and in every possible manner did he make a close and painstaking study of their habits of living and of the gentile mind.

128:2.6 (1410.5) The moral standards of this home city of Herod Antipas were so far below those of even the caravan city of Nazareth that after six months' sojourn at Sepphoris Jesus was not averse to finding an excuse for returning to Nazareth. The group he worked for were to become engaged on public work in both Sepphoris and the new city of Tiberias, and Jesus was disinclined to have anything to do with any sort of employment under the supervision of Herod Antipas. And there were still other reasons which made it wise, in the opinion of Jesus, for him to go back to Nazareth. When he returned to the repair shop, he did not again assume the personal direction of family affairs. He worked in association with James at the shop and as far as possible permitted him to continue oversight of the home. James's management of family expenditures and his administration of the home budget were undisturbed.

128:2.7 (1410.6) It was by just such wise and thoughtful planning that Jesus prepared the way for his eventual withdrawal from active participation in the affairs of his family. When James had had two years' experience as acting head of the family — and two full years before he (James) was to be married — Joseph was placed in charge of the household funds and intrusted with the general management of the home.

3. ДВАДЕСЕТ И ТРЕТАТА ГОДИНА (17 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

В тази година финансовите трудности донякъде отслабнаха, тъй като работеха вече четирима члена от семейството. Мириам заработваше добре от продажбата на мляко и масло; Марта стана изкусна тъкачка. Беше изплатена вече една трета от сумата, дължима за ремонтната работилницата. Това позволи на Иисус да прекъсне работа за три седмици, за да отиде заедно със Симон в Йерусалим за празнуването на Пасхата, и от времето на смъртта на баща им това беше най-продължителният период, в течение на който

3. THE TWENTY-THIRD YEAR (A.D. 17)

128:3.1 (1411.1) This year the financial pressure was slightly relaxed as four were at work. Miriam earned considerable by the sale of milk and butter; Martha had become an expert weaver. The purchase price of the repair shop was over one third paid. The situation was such that Jesus stopped work for three weeks to take Simon to Jerusalem for the Passover, and this was the longest period away from daily toil he had enjoyed since the death of his father.

той не се занимаваше с ежедневен труд.

Те отиваха към Йерусалим през Декаполис, минавайки Пела, Гераса, Филаделфия, Есевон и Йерихон. Връщайки се в Назарет, те минаха по крайбрежието – през Лида, Йопия и Кесария, след което, обикаляйки планината Кармил, излязоха към Птолемаида и Назарет. Това пътешествие позволи на Иисус достатъчно добре да се запознае с цялата Палестина на север от Йерусалим.

128:3.2 (1411.2) They journeyed to Jerusalem by way of the Decapolis and through Pella, Gerasa, Philadelphia, Heshbon, and Jericho. They returned to Nazareth by the coast route, touching Lydda, Joppa, Caesarea, thence around Mount Carmel to Ptolemais and Nazareth. This trip fairly well acquainted Jesus with the whole of Palestine north of the Jerusalem district.

Във Филаделфия Иисус и Симон се запознаха с търговец от Дамаск, на когото назаретската двойка толкова се хареса, че той ги убеди да останат в неговата йерусалимска резиденция. Докато Симон се намираше в храма, Иисус прекарваше времето в продължителни беседи, обсъждайки световните проблеми с този образован и видял много човек. На този търговец принадлежаха повече от четири хиляди керванни камили; неговите търговски интереси обхващаха целия римски свят и понастоящем той се намираше на път за Рим. Той предложи Иисус да се премести в Дамаск и да навлезе в неговото дело – внос на източни стоки, но в този момент Иисус не смяташе, че има право да замине така далеч от семейството си. При все това по пътя за в къщи той много мисли за тези далечни градове и още по-далечните страни на Запада и Изтока – страните, за които той беше слушал толкова разкази от керванните пътешественици и придружители.

128:3.3 (1411.3) At Philadelphia Jesus and Simon became acquainted with a merchant from Damascus who developed such a great liking for the Nazareth couple that he insisted they stop with him at his Jerusalem headquarters. While Simon gave attendance at the temple, Jesus spent much of his time talking with this well-educated and much-traveled man of world affairs. This merchant owned over four thousand caravan camels; he had interests all over the Roman world and was now on his way to Rome. He proposed that Jesus come to Damascus to enter his Oriental import business, but Jesus explained that he did not feel justified in going so far away from his family just then. But on the way back home he thought much about these distant cities and the even more remote countries of the Far West and the Far East, countries he had so frequently heard spoken of by the caravan passengers and conductors.

На Симон изключително много му хареса тяхното посещение в Йерусалим. Той беше по подобаващ начин приет в гражданското общество на Израил при пасхалното посвещение на новите синове на завета. Докато Симон присъстваше на пасхалните церемонии, Иисус бродеше в тълпата посетители и проведе много интересни беседи с много обърнати в юдаизма езичници.

128:3.4 (1411.4) Simon greatly enjoyed his visit to Jerusalem. He was duly received into the commonwealth of Israel at the Passover consecration of the new sons of the commandment. While Simon attended the Passover ceremonies, Jesus mingled with the throngs of visitors and engaged in many interesting personal conferences with numerous gentile proselytes.

Навярно най-забележителната от всички срещи беше запознанството с младия натурализиран гък на име Стефан. Този юноша за пръв път посети Йерусалим и случайно се срещна с Иисус след пладне в четвъртък от пасхалната седмица. Докато те двамата се разхождаха, разглеждайки двореца на Хасмонеите, Иисус започна непринудената беседа, в резултат на която те се заинтересуваха един от друг и в течение на четири часа говореха за това, как следва да живеят, какъв е истинският Бог и как трябва да Му се покланяш. Стефан беше потресен от думите на Иисус и никога не ги забрави.

128:3.5 (1411.5) Perhaps the most notable of all these contacts was the one with a young Hellenist named Stephen. This young man was on his first visit to Jerusalem and chanced to meet Jesus on Thursday afternoon of Passover week. While they both strolled about viewing the Asmonean palace, Jesus began the casual conversation that resulted in their becoming interested in each other, and which led to a four-hour discussion of the way of life and the true God and his worship. Stephen was tremendously impressed with what Jesus said; he never forgot his words.

И това беше същият този Стефан, който впоследствие повярва в ученията на Иисус и

128:3.6 (1411.6) And this was the same Stephen who subsequently became a believer in the teachings of Jesus, and whose boldness in preaching this

чиято смела проповед на ранното Евангелие доведе до това, че разгневените юдеи го пребиха до смърт с камъни. Отчасти храбростта на Стефан в провъзгласяването на своя възглед на новото Евангелие беше пряк резултат от неговата първа беседа с Иисус. Но в Стефан нито веднъж не възникна даже смътна догадка за това, че галилеецът, с когото е разговарял преди петнадесет години, е същият този човек, когото той впоследствие провъзгласи за Спасител на света и заради когото му беше съдено скоро да умре, ставайки първият мъченик на зараждащата се християнска вяра. Когато Стефан се прощаваше с живота, заплащайки за своите нападки в юдейския храм и неговите традиционни обреди, редом стоеше човек на име Савел, жител на Тарс. И когато Савел видя на каква смърт беше способен този грък за своята вяра, в неговото сърце се пробудиха чувствата, накарали го с времето да приеме това учение, за което умря Стефан; впоследствие той стана енергичният и неукротим Павел – философ на християнската религия, ако не и неин едноличен основател.

early gospel resulted in his being stoned to death by irate Jews. Some of Stephen's extraordinary boldness in proclaiming his view of the new gospel was the direct result of this earlier interview with Jesus. But Stephen never even faintly surmised that the Galilean he had talked with some fifteen years previously was the very same person whom he later proclaimed the world's Savior, and for whom he was so soon to die, thus becoming the first martyr of the newly evolving Christian faith. When Stephen yielded up his life as the price of his attack upon the Jewish temple and its traditional practices, there stood by one named Saul, a citizen of Tarsus. And when Saul saw how this Greek could die for his faith, there were aroused in his heart those emotions which eventually led him to espouse the cause for which Stephen died; later on he became the aggressive and indomitable Paul, the philosopher, if not the sole founder, of the Christian religion.

В неделя след Пасхата Симон и Иисус тръгнаха към Назарет. Симон никога не забрави това, на което го научи Иисус по време на това пътешествие. Той винаги обичаше Иисус, но именно сега почувства, че започва да разбира своя баща-брат. По пътя те много говориха от сърце – и по пътя, и по време на почивките. Те пристигнаха в къщи в четвъртък следобед и тази вечер Симон до късно разказваше на домашните си своите впечатления.

128:3.7 (1412.1) On the Sunday after Passover week Simon and Jesus started on their way back to Nazareth. Simon never forgot what Jesus taught him on this trip. He had always loved Jesus, but now he felt that he had begun to know his father-brother. They had many heart-to-heart talks as they journeyed through the country and prepared their meals by the wayside. They arrived home Thursday noon, and Simon kept the family up late that night relating his experiences.

Мария беше много разстроена от думите на Симон, че по-голямата част от своето време в Йерусалим Иисус прекара "в среща с непознати, особено с тези, които пристигаха от далечни страни". Семейството на Иисус никога не разбираше неговия огромен интерес към хората, неговото желание да се среща с тях, да се запознава с техния живот и да узнава от тях за какво мислят те.

128:3.8 (1412.2) Mary was much upset by Simon's report that Jesus spent most of the time when in Jerusalem "visiting with the strangers, especially those from the far countries." Jesus' family never could comprehend his great interest in people, his urge to visit with them, to learn about their way of living, and to find out what they were thinking about.

Все повече и повече се налагаше назаретското семейство да се занимава с решаване на непосредствени човешки проблеми; домашните често си спомняха за мисията на Иисус, а и самият той крайно рядко говореше за своя бъдещ труд. Неговата майка почти не споменаваше за това, че той е заветно дете. Постепенно тя се разделяше с мисълта за някаква божествена мисия, която на Иисус е съдено да осъществи на Земята. И все пак нейната вяра се възраждаше, когато се замислеше, спомняйки си за явяването на Гавраил преди раждането на детето.

128:3.9 (1412.3) More and more the Nazareth family became engrossed with their immediate and human problems; not often was mention made of the future mission of Jesus, and very seldom did he himself speak of his future career. His mother rarely thought about his being a child of promise. She was slowly giving up the idea that Jesus was to fulfill any divine mission on earth, yet at times her faith was revived when she paused to recall the Gabriel visitation before the child was born.

4. ЕПИЗОДЪТ В ДАМАСК

Последните четири месеца от тази година Иисус прекара в Дамаск на гости на търговеца, с когото се срещна във Филаделфия на път за Йерусалим. Бидейки в Назарет, един представител на търговеца намери Иисус и като почетен гост го придружи в Дамаск. Този търговец, наполовина евреин, предложи да се отдели необичайно голяма сума пари за организирането в Дамаск на религиозно-философско училище. Той смяташе да създаде център на образованието, който би надминал Александрия. И той предложи на Иисус веднага да тръгне на дълго пътешествие по световните центрове за просвещение, за да може, получавайки необходимата подготовка, да възглави това начинание. Това беше една от най-големите съблазни, с които някога се е сблъсквал Иисус в течение на чисто човешката част от своя път.

Скоро този търговец доведе при Иисус група от дванадесет търговци и банкери, готови да поддържат създаването на новото училище. Иисус прояви дълбок интерес към идеята за създаване на училище и помогна да се подготви план за нейната организация, но всеки път, когато ставаше въпрос за това, той изразяваше своето опасение, че някои неназовани, но поети от него по-ранни задължения няма да му позволят да се заеме с ръководството на толкова значително начинание. Търговецът, желаейки да стане негов благотворител, настояваше. Даде на Иисус няколко изгодни поръчки за преводи, които той правеше в неговия дом, а едновременно с това той самият, неговата жена, а също така и неговите синове и дъщери се опитваха да убедят Иисус да не се отказва от предлаганата му чест. Но Иисус не се съгласяваше. Той прекрасно знаеше, че в никаква степен не трябва да се подчинява на "съветите на хора", колкото и благи да са техните намерения.

Този, когото религиозните вождове на Йерусалим отхвърлиха, даже след като той демонстрира своите качества на вожд, беше признат за изтъкнат учител от деловите хора и банкери на Дамаск, и то по онова време, когато беше скромен и никому неизвестен дърводелец от Назарет.

Той никога не разказа за това предложение на своето семейство и краят на тази година го завари в Назарет при изпълнение на своите ежедневни задължения така, сякаш никога не се е подлагал на съблазънта на ласкателните предложения на своите дамаски приятели. Точно на такива

4. THE DAMASCUS EPISODE

128:4.1 (1412.4) The last four months of this year Jesus spent in Damascus as the guest of the merchant whom he first met at Philadelphia when on his way to Jerusalem. A representative of this merchant had sought out Jesus when passing through Nazareth and escorted him to Damascus. This part-Jewish merchant proposed to devote an extraordinary sum of money to the establishment of a school of religious philosophy at Damascus. He planned to create a center of learning which would out-rival Alexandria. And he proposed that Jesus should immediately begin a long tour of the world's educational centers preparatory to becoming the head of this new project. This was one of the greatest temptations that Jesus ever faced in the course of his purely human career.

128:4.2 (1412.5) Presently this merchant brought before Jesus a group of twelve merchants and bankers who agreed to support this newly projected school. Jesus manifested deep interest in the proposed school, helped them plan for its organization, but always expressed the fear that his other and unstated but prior obligations would prevent his accepting the direction of such a pretentious enterprise. His would-be benefactor was persistent, and he profitably employed Jesus at his home doing some translating while he, his wife, and their sons and daughters sought to prevail upon Jesus to accept the proffered honor. But he would not consent. He well knew that his mission on earth was not to be supported by institutions of learning; he knew that he must not obligate himself in the least to be directed by the "councils of men," no matter how well-intentioned.

128:4.3 (1412.6) He who was rejected by the Jerusalem religious leaders, even after he had demonstrated his leadership, was recognized and hailed as a master teacher by the businessmen and bankers of Damascus, and all this when he was an obscure and unknown carpenter of Nazareth.

128:4.4 (1412.7) He never spoke about this offer to his family, and the end of this year found him back in Nazareth going about his daily duties just as if he had never been tempted by the flattering propositions of his Damascus friends. Neither did these men of Damascus ever associate the later citizen of Capernaum who turned all Jewry upside

дамасци никога не им идваше на ум, че бъдещият гражданин на Капернаум, обезпокоил цялото еврейство, беше дърводелецът от Назарет, осмелил се да се откаже от тази чест, която би могла да осигури тяхното обединено братство.

Иисус с голямо изкуство и преднамерено съумяваше да обособява различни епизоди от своя живот така, че хората никога не ги възприемаха като постъпки на един и същи човек. Неведнъж в последните години той чуваше разказа за странния галилеец, отказал се от възможността да основе в Дамаск училище, което би съперничело с Александрия.

Една от целите, преследвани от Иисус в опита му да разграничи няколко епизода от своя земен опит, беше да предотврати създаването на толкова многостранна и впечатляваща картина на жизнения път, че да бъдат подбудени последващите поколения да се покланят на учителя, вместо да се подчиняват на истината, която той въплъти в своя живот и която той учеше. Иисус не желаеше свидетелства за неговите чисто човешки постижения да отвличат вниманието от учението му. Още на ранния етап той разбра, че неговите последователи ще изпитват изкушение да създадат религия *за* него и че такава религия може да стане съперник на Евангелието за царството, което той се канеше да провъзгласи на света. Съответно последователно се стремеше да пресече в своя богат на събития живот всичко, което можеше да послужи на тази естествена човешка тенденция да бъде възвеличаван учителят, вместо неговото учение.

С това се обяснява защо той допускаше да го познават под различни имена в различните периоди от неговия разнообразен живот на Земята. От друга страна, не искаше да оказва неправомерно въздействие на своето семейство или на някакви други хора, като ги кара да повярват в него против собствените им убеждения. Той винаги се отказваше да се ползва от незаслужено или несправедливо предимство пред човешкия разум. Не искаше хората да вярват в него, ако техните сърца са глухи към духовните реалности, разкрити в неговите учения.

Към края на тази година работите в назаретското семейство вървяха гладко. Децата растяха и Мария започна да свиква с отсъствието на Иисус. Той продължаваше да предава спечеленото от него на Яков за нуждите на семейството, оставяйки само неголяма част за свои непосредствени лични нужди.

down with the former carpenter of Nazareth who had dared to refuse the honor which their combined wealth might have procured.

128:4.5 (1413.1) Jesus most cleverly and intentionally contrived to detach various episodes of his life so that they never became, in the eyes of the world, associated together as the doings of a single individual. Many times in subsequent years he listened to the recital of this very story of the strange Galilean who declined the opportunity of founding a school in Damascus to compete with Alexandria.

128:4.6 (1413.2) One purpose which Jesus had in mind, when he sought to segregate certain features of his earthly experience, was to prevent the building up of such a versatile and spectacular career as would cause subsequent generations to venerate the teacher in place of obeying the truth which he had lived and taught. Jesus did not want to build up such a human record of achievement as would attract attention from his teaching. Very early he recognized that his followers would be tempted to formulate a religion *about* him which might become a competitor of the gospel of the kingdom that he intended to proclaim to the world. Accordingly, he consistently sought to suppress everything during his eventful career which he thought might be made to serve this natural human tendency to exalt the teacher in place of proclaiming his teachings.

128:4.7 (1413.3) This same motive also explains why he permitted himself to be known by different titles during various epochs of his diversified life on earth. Again, he did not want to bring any undue influence to bear upon his family or others which would lead them to believe in him against their honest convictions. He always refused to take undue or unfair advantage of the human mind. He did not want men to believe in him unless their hearts were responsive to the spiritual realities revealed in his teachings.

128:4.8 (1413.4) By the end of this year the Nazareth home was running fairly smoothly. The children were growing up, and Mary was becoming accustomed to Jesus' being away from home. He continued to turn over his earnings to James for the support of the family, retaining only a small portion for his immediate personal expenses.

С течение на годините беше все по-трудно да си представиш, че този човек е Синът Божий на Земята. Изглеждаше, че той е станал съвсем обикновен индивид на този свят – човек сред хората. И това, че неговото посвещение трябваше да протича именно по такъв начин, беше предопределено от неговия небесен Отец.

128:4.9 (1413.5) As the years passed, it became more difficult to realize that this man was a Son of God on earth. He seemed to become quite like an individual of the realm, just another man among men. And it was ordained by the Father in heaven that the bestowal should unfold in this very way.

5. ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТАТА ГОДИНА (18 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

За Иисус това беше първата година на относителна свобода от семейни задължения, тъй като Яков крайно успешно водеше домакинството, а Иисус му помагаше със съвети и пари.

През следващата седмица след Пасхата в Назарет пристигна млад човек от Александрия, за да организира среща на Иисус с група александрийски евреи – тази среща трябваше да се състои през същата година на палестинското крайбрежие. Съвещанието беше насрочено за средата на юни и Иисус отиде в Кесария, където петима видни александрийски евреи го уговаряха да се установи в техния град и да стане религиозен учител, предлагайки му за начало като стимул мястото на помощник-хазан в тяхната главна синагога.

Представители на този комитет обясниха на Иисус, че на Александрия ѝ е съдено да стане всемирен център на еврейската култура, че елинистическите тенденции в юдаизма практически вече са изпреварили вавилонското училище. Те напомниха на Иисус за разпространяваните в Йерусалим и по цялата Палестина зловещи слухове за въстание, уверявайки го, че всеки метеж на палестинските евреи ще бъде равносилен на национално самоубийство, че желязната ръка на Рим ще потуши бунта за три месеца, ще разруши Йерусалим, ще изравни със земята храма и няма да остави от него камък върху камък.

Иисус изслуша всичко, което искаха да му кажат, като им благодари за доверието, отхвърляйки предложението да се премести в Александрия, и им каза по същество следното: “Моето време още не е дошло.” Те бяха озадачени от неговото явно равнодушие към честта, която се готвеха да му окажат. Преди да напуснат Иисус, неговите египетски другари му предадоха кесийка с пари в знак на своето уважение и за компенсиране на изразходваното време и разходи, свързани с пребиваването му в Кесария, за да се срещне

5. THE TWENTY-FOURTH YEAR (A.D. 18)

128:5.1 (1413.6) This was Jesus’ first year of comparative freedom from family responsibility. James was very successful in managing the home with Jesus’ help in counsel and finances.

128:5.2 (1413.7) The week following the Passover of this year a young man from Alexandria came down to Nazareth to arrange for a meeting, later in the year, between Jesus and a group of Alexandrian Jews at some point on the Palestinian coast. This conference was set for the middle of June, and Jesus went over to Caesarea to meet with five prominent Jews of Alexandria, who besought him to establish himself in their city as a religious teacher, offering as an inducement to begin with, the position of assistant to the chazan in their chief synagogue.

128:5.3 (1414.1) The spokesmen for this committee explained to Jesus that Alexandria was destined to become the headquarters of Jewish culture for the entire world; that the Hellenistic trend of Jewish affairs had virtually outdistanced the Babylonian school of thought. They reminded Jesus of the ominous rumblings of rebellion in Jerusalem and throughout Palestine and assured him that any uprising of the Palestinian Jews would be equivalent to national suicide, that the iron hand of Rome would crush the rebellion in three months, and that Jerusalem would be destroyed and the temple demolished, that not one stone would be left upon another.

128:5.4 (1414.2) Jesus listened to all they had to say, thanked them for their confidence, and, in declining to go to Alexandria, in substance said, “My hour has not yet come.” They were nonplused by his apparent indifference to the honor they had sought to confer upon him. Before taking leave of Jesus, they presented him with a purse in token of the esteem of his Alexandrian friends and in compensation for the time and expense of coming over to Caesarea to confer with them. But he likewise refused the money, saying: “The house of Joseph has never received alms, and we cannot

с тях. Но той се отказа и от парите, казвайки: "Семейството на Йосиф никога не е приемало подаяния и ние не можем да ядем чуждия хляб, докато моите ръце са силни и моите братя са способни да се трудят."

eat another's bread as long as I have strong arms and my brothers can labor."

Неговите приятели от Египет отплаваха за дома си и в последващите години, когато до тях достигаха слухове за лодкаря от Капернаум, предизвикал такова вълнение в Палестина, малцина от тях се досещаха, че това беше порасналият витлеемски младенец и същият този странен галилеец, който без много думи се отказа от поканата да стане велик учител в Александрия.

128:5.5 (1414.3) His friends from Egypt set sail for home, and in subsequent years, when they heard rumors of the Capernaum boatbuilder who was creating such a commotion in Palestine, few of them surmised that he was the babe of Bethlehem grown up and the same strange-acting Galilean who had so unceremoniously declined the invitation to become a great teacher in Alexandria.

Иисус се върна в Назарет. Втората половина от тази година беше най-спокойното време за целия му земен живот. Той се наслаждаваше на тази временна почивка в своите обичайни дела – решаването на проблеми и преодоляването на трудности. Той много общуваше със своя небесен Отец и отбеляза колосален прогрес в овладяването на човешкия си разум.

128:5.6 (1414.4) Jesus returned to Nazareth. The remainder of this year was the most uneventful six months of his whole career. He enjoyed this temporary respite from the usual program of problems to solve and difficulties to surmount. He communed much with his Father in heaven and made tremendous progress in the mastery of his human mind.

Но спокойното преминаване на хорските дела в световете на времето и пространството не продължава дълго. През декември между Яков и Иисус се състоя поверителен разговор. Яков му разказа за своята силна любов към назаретската девойка Еста и за това, че биха искали да се оженят, ако това е възможно. Той напомни, че Йосиф скоро ще стане на осемнадесет години и че за него е полезно да получи възможност да изпълнява задълженията на глава на семейството. Иисус даде съгласието си Яков да се ожени след две години, при условие че за това време по подобаващ начин подготви Йосиф за приемане върху себе си на функцията глава на семейството.

128:5.7 (1414.5) But human affairs on the worlds of time and space do not run smoothly for long. In December James had a private talk with Jesus, explaining that he was much in love with Esta, a young woman of Nazareth, and that they would sometime like to be married if it could be arranged. He called attention to the fact that Joseph would soon be eighteen years old, and that it would be a good experience for him to have a chance to serve as the acting head of the family. Jesus gave consent for James's marriage two years later, provided he had, during the intervening time, properly trained Joseph to assume direction of the home.

Събитията следваха едно след друго – дойде времето на брачните настроения. Успехът на Яков, получил съгласието на Иисус за брак, придаде смелост на Мириам, която също реши да поговори със своя брат-баща за плановете си. Яков, младият каменоделец, някога доброволно поел върху себе си ролята на защитник на Иисус, а сега партньор на Яков и Йосиф, отдавна вече се беше сдобил със съгласието на Мириам да стане негова жена. След като Мириам разкри на Иисус своите планове, той се разпореди Яков сам да се яви пред него и да поиска ръката ú, обещавайки да благослови техния брак, щом Мириам сметне, че Марта е готова да изпълни задълженията на най-голяма дъщеря.

128:5.8 (1414.6) And now things began to happen — marriage was in the air. James's success in gaining Jesus' assent to his marriage emboldened Miriam to approach her brother-father with her plans. Jacob, the younger stone mason, onetime self-appointed champion of Jesus, now business associate of James and Joseph, had long sought to gain Miriam's hand in marriage. After Miriam had laid her plans before Jesus, he directed that Jacob should come to him making formal request for her and promised his blessing for the marriage just as soon as she felt that Martha was competent to assume her duties as eldest daughter.

Когато Иисус си беше в къщи, три вечери в седмицата той продължаваше домашното

128:5.9 (1414.7) When at home, he continued to teach the evening school three times a week, read the Scriptures often in the synagogue on the Sabbath,

обучение. В съботите често четеше Писанието в синагогата, прекарваше времето с майка си, учеше децата и като цяло се държеше като достоен и уважаван жител на Назарет в обществото на Израил.

visited with his mother, taught the children, and in general conducted himself as a worthy and respected citizen of Nazareth in the commonwealth of Israel.

6. ДВАДЕСЕТ И ПЕТАТА ГОДИНА (19 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Тази година всички членове на назаретското семейство посрещнаха в добро здраве и в течение на годината всички деца завършиха образованието си, ако не се смята това, че на Марта ú се налагаше все още да се занимава с Рут.

Иисус беше един от най-здравите, силни и благовъзпитани представители на мъжете, появявали се някога на Земята от времената на Адам. Неговото физическо развитие беше съвършено. Неговият разум, достигайки гигантски мащаби в сравнение с обикновеното умствено развитие на съвременниците му, беше активен, дълбок и проницателен и неговият дух беше действително по човешки божествен.

В материално отношение семейството беше по-добре осигурено, отколкото от времената на загубата на състоянието на Йосиф. Те изцяло се разплатиха за караванната ремонтна работилница; не дължаха пари никому и за пръв път от много години имаха някакви спестявания. Предвид това, а също така и затова, че той съпровождаше другите свои братя за участие в техните първи пасхални церемонии, Иисус реши да тръгне на път заедно с Юда (току-що завършил училище), на когото предстоеше за пръв път да посети храма.

И в Йерусалим, и обратно те вървяха по един и същи път – през долината на Йордан, тъй като Иисус се опасяваше, че ако води по-младия си брат през Самария, ще има много неприятности. Още в Назарет несдържаността на Юда в съчетание със силните патриотични чувства на няколко пъти водеха до това, че той се оказваше в трудно положение.

Те пристигнаха в Йерусалим навреме и за пръв път тръгнаха към храма, самият вид на който дори развълнува и потресе Юда до дълбините на неговата душа, когато срещнаха Лазар от Витания. Докато Иисус разговаряше с Лазар с цел да се уговорят за съвместното празнуване на Пасхата, Юда неочаквано налетя на големи неприятности, засегнали и тримата. Стоящият недалеч римски страж направи неприлична забележка по адрес на преминаващо край него еврейско момиче. Юда

6. THE TWENTY-FIFTH YEAR (A.D. 19)

128:6.1 (1415.1) This year began with the Nazareth family all in good health and witnessed the finishing of the regular schooling of all the children with the exception of certain work which Martha must do for Ruth.

128:6.2 (1415.2) Jesus was one of the most robust and refined specimens of manhood to appear on earth since the days of Adam. His physical development was superb. His mind was active, keen, and penetrating — compared with the average mentality of his contemporaries, it had developed gigantic proportions — and his spirit was indeed humanly divine.

128:6.3 (1415.3) The family finances were in the best condition since the disappearance of Joseph's estate. The final payments had been made on the caravan repair shop; they owed no man and for the first time in years had some funds ahead. This being true, and since he had taken his other brothers to Jerusalem for their first Passover ceremonies, Jesus decided to accompany Jude (who had just graduated from the synagogue school) on his first visit to the temple.

128:6.4 (1415.4) They went up to Jerusalem and returned by the same route, the Jordan valley, as Jesus feared trouble if he took his young brother through Samaria. Already at Nazareth Jude had got into slight trouble several times because of his hasty disposition, coupled with his strong patriotic sentiments.

128:6.5 (1415.5) They arrived at Jerusalem in due time and were on their way for a first visit to the temple, the very sight of which had stirred and thrilled Jude to the very depths of his soul, when they chanced to meet Lazarus of Bethany. While Jesus talked with Lazarus and sought to arrange for their joint celebration of the Passover, Jude started up real trouble for them all. Close at hand stood a Roman guard who made some improper remarks regarding a Jewish girl who was passing. Jude flushed with fiery indignation and was not slow in

избухна от възмущение и веднага изрази по адрес на войника своето негодувание по повод такава непристойност, при това достатъчно силно, за да може той да го чуе. Що се отнася до римските легионери, то те реагираха крайно чувствително и на най-малкото неуважение от страна на евреите; затова стражът веднага задържа Юда. За младия патриот това вече беше прекалено и още преди Иисус да успее да го предупреди с поглед, той се впусна в пространна обвинителна реч, изливайки натрупалите се антиримски чувства, с което само задълбочи и без това неприятната ситуация. Юда веднага го отведоха във военния затвор. Заедно с тях за там тръгна и Иисус.

expressing his resentment of such an impropriety directly to and within hearing of the soldier. Now the Roman legionnaires were very sensitive to anything bordering on Jewish disrespect; so the guard promptly placed Jude under arrest. This was too much for the young patriot, and before Jesus could caution him by a warning glance, he had delivered himself of a voluble denunciation of pent-up anti-Roman feelings, all of which only made a bad matter worse. Jude, with Jesus by his side, was taken at once to the military prison.

Иисус се опита да се сдобие с незабавно слушане по делото на Юда и неговото освобождаване, за да може Юда да успее вечерта да вземе участие в празнуването на Пасхата, но всичките му опити се оказаха безуспешни. Предвид това, че на следващия ден беше денят на “свещеното събиране” в Йерусалим, даже римляните не се решаваха да повдигат обвинения против евреин. Затова Юда остана затворен до сутринта на втория ден след неговия арест и Иисус остана в затвора заедно с него. Те не присъстваха в храма на церемонията по приемане на нови синове на закона като пълноправни граждани на обществото на Израил. Юда премина тази официална церемония едва след няколко години, когато за пореден път се оказа в Йерусалим по време на Пасхата във връзка с агитационна дейност като представител на зилотите – патриотична организация, активен член на която беше той.

128:6.6 (1415.6) Jesus endeavored to obtain either an immediate hearing for Jude or else his release in time for the Passover celebration that evening, but he failed in these attempts. Since the next day was a “holy convocation” in Jerusalem, even the Romans would not presume to hear charges against a Jew. Accordingly, Jude remained in confinement until the morning of the second day after his arrest, and Jesus stayed at the prison with him. They were not present in the temple at the ceremony of receiving the sons of the law into the full citizenship of Israel. Jude did not pass through this formal ceremony for several years, until he was next in Jerusalem at a Passover and in connection with his propaganda work in behalf of the Zealots, the patriotic organization to which he belonged and in which he was very active.

След два дни, прекарани от тях в затвора, на сутринта на третия ден Иисус застана пред военния съдия в името на Юда. Извинявайки се за своя млад брат, Иисус изнесе оправдателна, макар и безпристрастна, реч, в която спомена за провокационния характер на епизода, довел до ареста на неговия брат. Благодарение на трактовката на Иисус съдията стигна до заключението, че младият евреин може да е имал определено основание за своята рязка проява. Предупреждавайки Юда да не си позволява отново подобна прибързаност, той ги пусна, казвайки на Иисус: “Ти трябва да наглеждаш момчето; той е способен да ви създаде много неприятности.” И римският съдия беше прав. Юда действително беше източник на значителни неприятности за Иисус и винаги тези неприятности се състояха в едно и също – сблъсък с гражданските власти поради необмислени и неразумни патриотични пориви.

128:6.7 (1415.7) The morning following their second day in prison Jesus appeared before the military magistrate in behalf of Jude. By making apologies for his brother’s youth and by a further explanatory but judicious statement with reference to the provocative nature of the episode which had led up to the arrest of his brother, Jesus so handled the case that the magistrate expressed the opinion that the young Jew might have had some possible excuse for his violent outburst. After warning Jude not to allow himself again to be guilty of such rashness, he said to Jesus in dismissing them: “You had better keep your eye on the lad; he’s liable to make a lot of trouble for all of you.” And the Roman judge spoke the truth. Jude did make considerable trouble for Jesus, and always was the trouble of this same nature — clashes with the civil authorities because of his thoughtless and unwise patriotic outbursts.

Иисус и Юда дойдоха за през нощта във Витания, обясниха защо не са могли да вземат

128:6.8 (1416.1) Jesus and Jude walked over to Bethany for the night, explaining why they had

участие в пасхалната вечеря и на следващия ден тръгнаха за Назарет. Иисус не каза на домашните си нищо за ареста на своя по-млад брат в Йерусалим, но след около три седмици от завръщането се състоя продължителен разговор по този повод с Юда. След този разговор Юда сам разказа за всичко на семейството си. Той никога не забрави какво търпение и издръжливост показа неговият брат-баща в течение на цялото тежко изпитание.

Това беше последната Пасха, на която Иисус присъства с някого от членовете на своето семейство. Приближаваше се времето на все по-голямо отслабване на връзките на Сина Човешки със своите роднини.

През тази година периодите на неговия дълбок размисъл често се прекъсваха от Рут и нейните приятелки. И Иисус винаги беше готов да отложи размишленията за своя бъдещ труд за света и вселената, за да сподели детската радост и младежка веселост на тези дечица, които никога не се уморяваха да слушат за неговите различни пътешествия в Йерусалим. Те също така изключително много обичаха неговите разкази за животните и природата.

Децата винаги бяха желани гости в ремонтната работилница. Покрай стените Иисус оставяше пясък, тухли и камъни и тук винаги се събираха орляк деца. Изморявайки се от игрите, най-смелите от тях надникваха в работилницата и ако нейният собственик не беше зает, то те, събирайки смелост, влизаха вътре и казваха: “Чичо Йешуа, ела при нас и ни разкажи някоя дълга история.” След това го хващаха за ръцете и го теглеха след себе си, докато той не сядаше на любимия си камък в ъгъла на работилницата, а самите те сядаха в полукръг пред него. И колко много обичаха малчуганите своя чичо Йешуа! Те се учеха да се смеят, и то да се смеят от сърце. Обикновено един или двама от малчуганите сядаха на коленете му и седяха там, възторжено гледайки неговото изразително лице, докато той разказваше историите си. Децата обичаха Иисус и Иисус обичаше децата.

На неговите приятели беше трудно да разберат размаха на неговата интелектуална дейност – как успяваше толкова внезапно и напълно да превключва от обсъждането на политика, философия или религия към безгрижната и весела игривост на тези малчугани, които бяха на възраст от пет до десет години. Неговите собствени братя и сестри израснаха; сега той имаше повече свободно време и докато в семейството не се появиха внуци, отделяше внимание на тези малчугани. Но той живя на Земята твърде

failed to keep their appointment for the Passover supper, and set out for Nazareth the following day. Jesus did not tell the family about his young brother’s arrest at Jerusalem, but he had a long talk with Jude about this episode some three weeks after their return. After this talk with Jesus Jude himself told the family. He never forgot the patience and forbearance his brother-father manifested throughout the whole of this trying experience.

128:6.9 (1416.2) This was the last Passover Jesus attended with any member of his own family. Increasingly the Son of Man was to become separated from close association with his own flesh and blood.

128:6.10 (1416.3) This year his seasons of deep meditation were often broken into by Ruth and her playmates. And always was Jesus ready to postpone the contemplation of his future work for the world and the universe that he might share in the childish joy and youthful gladness of these youngsters, who never tired of listening to Jesus relate the experiences of his various trips to Jerusalem. They also greatly enjoyed his stories about animals and nature.

128:6.11 (1416.4) The children were always welcome at the repair shop. Jesus provided sand, blocks, and stones by the side of the shop, and bevies of youngsters flocked there to amuse themselves. When they tired of their play, the more intrepid ones would peek into the shop, and if its keeper were not busy, they would make bold to go in and say, “Uncle Joshua, come out and tell us a big story.” Then they would lead him out by tugging at his hands until he was seated on the favorite rock by the corner of the shop, with the children on the ground in a semicircle before him. And how the little folks did enjoy their Uncle Joshua. They were learning to laugh, and to laugh heartily. It was customary for one or two of the smallest of the children to climb upon his knees and sit there, looking up in wonderment at his expressive features as he told his stories. The children loved Jesus, and Jesus loved the children.

128:6.12 (1416.5) It was difficult for his friends to comprehend the range of his intellectual activities, how he could so suddenly and so completely swing from the profound discussion of politics, philosophy, or religion to the lighthearted and joyous playfulness of these tots of from five to ten years of age. As his own brothers and sisters grew up, as he gained more leisure, and before the grandchildren arrived, he paid a great deal of attention to these little ones. But he did not live on earth long enough to enjoy the grandchildren very much.

малко, за да успее истински да се наслади на внуци.

7. ДВАДЕСЕТ И ШЕСТАТА ГОДИНА (20 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

От началото на тази година Иисус Назарянин започна твърдо да осъзнава в себе си огромно потенциално могъщество. Но той беше в равна степен напълно уверен, че това могъщество не може да се използва от неговата личност на Сина Човешки – поне докато не удари неговият час.

По това време той много мислеше, но малко говореше за своята връзка с небесния Отец. И резултат от всички тези размишления бяха думите, произнесени от него веднъж в молитвата му на върха на хълма: "Какъвто и да съм и каквото и могъщество да има в моите ръце, аз винаги съм се подчинявал и винаги ще се подчинявам на волята на моя Райски Баща." И при все това, когато този човек преминаваше през Назарет на работа и от работа, "в него бяха скрити всички съкровища на мъдростта и познанието", което – отнесено към огромната вселена – беше буквална истина.

Цялата тази година семейните дела вървяха гладко за всички освен за Юда. В течение на много години най-малкият им брат създаваше на Яков неприятности, не желаейки да се занимава с никакъв занаят. Невъзможно беше да се разчита и на неговото участие в семейните разходи. Макар че живееше в къщи, той се отнасяше недобросъвестно към задълженията да внесе своя принос в издръжката на семейството.

Иисус беше мирен човек и се чувстваше неловко заради агресивните изблици на Юда и неговите многобройни патриотични изблици. Яков и Йосиф предлагаха да го изгонят от къщи, но Иисус не се съгласяваше. Когато тяхното търпение беше готово да се изчерпи, Иисус само ги съветваше: "Бъдете търпеливи. Бъдете благоразумни в своите съвети и давайте пример със собствения си живот, за да може вашият брат от началото да познае добрия път, а след това да бъде принуден да ви следва по този път." Мъдрият и добър съвет на Иисус предотврати разкол в семейството; те останаха заедно. Но Юда се вразуми едва след женитбата си.

Мария рядко говореше за бъдещата мисия на Иисус. Всеки път, когато ставаше дума за това, Иисус отговаряше само: "Моето време още не е дошло." Иисус вече почти се справи с трудната задача, която се състоеше в това, да

7. THE TWENTY-SIXTH YEAR (A.D. 20)

128:7.1 (1416.6) As this year began, Jesus of Nazareth became strongly conscious that he possessed a wide range of potential power. But he was likewise fully persuaded that this power was not to be employed by his personality as the Son of Man, at least not until his hour should come.

128:7.2 (1417.1) At this time he thought much but said little about the relation of himself to his Father in heaven. And the conclusion of all this thinking was expressed once in his prayer on the hilltop, when he said: "Regardless of who I am and what power I may or may not wield, I always have been, and always will be, subject to the will of my Paradise Father." And yet, as this man walked about Nazareth to and from his work, it was literally true — as concerned a vast universe — that "in him were hidden all the treasures of wisdom and knowledge."

128:7.3 (1417.2) All this year the family affairs ran smoothly except for Jude. For years James had trouble with his youngest brother, who was not inclined to settle down to work nor was he to be depended upon for his share of the home expenses. While he would live at home, he was not conscientious about earning his share of the family upkeep.

128:7.4 (1417.3) Jesus was a man of peace, and ever and anon was he embarrassed by Jude's belligerent exploits and numerous patriotic outbursts. James and Joseph were in favor of casting him out, but Jesus would not consent. When their patience would be severely tried, Jesus would only counsel: "Be patient. Be wise in your counsel and eloquent in your lives, that your young brother may first know the better way and then be constrained to follow you in it." The wise and loving counsel of Jesus prevented a break in the family; they remained together. But Jude never was brought to his sober senses until after his marriage.

128:7.5 (1417.4) Mary seldom spoke of Jesus' future mission. Whenever this subject was referred to, Jesus only replied, "My hour has not yet come." Jesus had about completed the difficult task of weaning his family from dependence on the

отучи своето семейство да бъде зависимо от неговото непосредствено присъствие. Той бързо се готвеше за деня, когато ще може уверено да напусне своя назаретски дом, за да започне по-активна подготовка за действително служене на хората.

Никога не изпускайте от погледа си обстоятелството, че първата задача на Иисус в неговото седмо посвещение беше придобиването на опит на създание, постигането на пълновластие в Небадон. И при натрупването на именно този опит той осъществи висшето, предназначено за Урантия и цялата локална вселена разкриване на Райския Баща. Успоредно с постигането на тези главни цели той пое върху себе си и решаването на проблемите на този свят, свързани с бунта на Луцифер.

Тази година Иисус имаше повече от обичайното свободно време и отделяше много време за подготовката на Яков за управлението на ремонтната работилница и на Йосиф – за разпореждане с домашните дела. Мария чувстваше, че той се готви да ги напусне. Къде възнамерява да отиде? С какво има намерение да се заеме? Тя почти престана да мисли за Иисус като за Месия. Не можеше да го разбере; тя просто не беше способна да проумее своя първороден син.

През тази година Иисус отделяше твърде много време на всеки член от своето семейство. Той ходеше с тях на продължителни и чести разходки, изкачваше се на върха на хълма и се разхождаше из околностите. Преди жътва отведе Юда на фермата при неговия чичо, която се намираше на юг от Назарет, но Юда не остана там – скоро след жътвата той избяга и по-късно Симон го намери на езерото в компанията на рибарите. След като Симон го доведе в къщи, Иисус обстойно поговори с беглеца и тъй като искаше да бъде рибар, тръгна с него към Магдала и го остави на грижите на техен роднина, рибар; от това време до своята женитба Юда се труди успешно и редовно и продължаваше да лови риба и след като се ожени.

Най-после дойде денят, когато всички братя на Иисус си намериха занимание в живота и овладяха своя занаят. Всичко беше готово за това, Иисус да може да напусне семейството си.

През ноември се състоя двойна сватба. Яков, братът на Иисус, се ожени за Еста, а Мириам се омъжи за съседския Яков. Това беше наистина радостно събитие. Даже Мария отново се чувстваше щастлива, ако не се смятат моментите, когато разбираше, че

immediate presence of his personality. He was rapidly preparing for the day when he could consistently leave this Nazareth home to begin the more active prelude to his real ministry for men.

128:7.6 (1417.5) Never lose sight of the fact that the prime mission of Jesus in his seventh bestowal was the acquirement of creature experience, the achievement of the sovereignty of Nebadon. And in the gathering of this very experience he made the supreme revelation of the Paradise Father to Urantia and to his entire local universe. Incidental to these purposes he also undertook to untangle the complicated affairs of this planet as they were related to the Lucifer rebellion.

128:7.7 (1417.6) This year Jesus enjoyed more than usual leisure, and he devoted much time to training James in the management of the repair shop and Joseph in the direction of home affairs. Mary sensed that he was making ready to leave them. Leave them to go where? To do what? She had about given up the thought that Jesus was the Messiah. She could not understand him; she simply could not fathom her first-born son.

128:7.8 (1417.7) Jesus spent a great deal of time this year with the individual members of his family. He would take them for long and frequent strolls up the hill and through the countryside. Before harvest he took Jude to the farmer uncle south of Nazareth, but Jude did not remain long after the harvest. He ran away, and Simon later found him with the fishermen at the lake. When Simon brought him back home, Jesus talked things over with the runaway lad and, since he wanted to be a fisherman, went over to Magdala with him and put him in the care of a relative, a fisherman; and Jude worked fairly well and regularly from that time on until his marriage, and he continued as a fisherman after his marriage.

128:7.9 (1418.1) At last the day had come when all Jesus' brothers had chosen, and were established in, their lifework. The stage was being set for Jesus' departure from home.

128:7.10 (1418.2) In November a double wedding occurred. James and Esta, and Miriam and Jacob were married. It was truly a joyous occasion. Even Mary was once more happy except every now and then when she realized that Jesus was preparing to go away. She suffered under the burden of a great uncertainty: If Jesus would only sit down and

Иисус се готви да замине. Тя страдаше под тежкото бреме на неопределеността; ако само Иисус беше седнал да поговори с нея, както това се случваше, когато беше дете! Но той винаги беше затворен и пазеше пълно мълчание относно своето бъдеще.

Яков и неговата невеста Еста се преместиха в скромен неголям дом в западната част на града, подарен от нейния баща. Макар че Яков продължаваше да поддържа семейството на майката, поради женитбата неговата квота беше отрязана наполовина и Иисус официално назначи Йосиф за глава на семейството. По това време Юда изрядно изпращаше в къщи своя ежемесечен дял от семейните разходи. Бракът на Яков и Мириам оказа върху него крайно благотворно въздействие и на следващия ден след сватбата, преди да тръгне на риболовство, той увери Йосиф, че може твърдо да разчита "на неговия дял, а ако се наложи – и на повече". И той удържа на думата си.

Мириам живееше в дома на Яков в съседство с Мария. По това време Яков старши вече лежеше в земята заедно със своите предци. Марта замени в дома Мириам и към края на годината реорганизацията на семейството беше благополучно завършена.

На следващия ден след двойната сватба Иисус проведе важен разговор с Яков. Поверително съобщавайки на Яков, че се готви да напусне семейството, той му предаде всички права над ремонтната работилница, официално и тържествено сне от себе си задълженията на глава на дома на Йосиф и изключително трогателно назначи своя брат Яков за "глава и защитник на дома на моя баща". Той състави – и те и двамата подписаха, тайно съглашение, в което се уговаряха, че в замяна на подарената му ремонтна работилница Яков поема върху себе си пълната материална отговорност за семейството и с това освобождава Иисус от всякакви по-нататъшни задължения по тези въпроси. След като те подписаха договора и си разпределиха семейния бюджет по такъв начин, че реалните семейни разходи да могат да бъдат погасявани без участието на Иисус, Иисус каза на Яков: "Но, синко, докато не настъпи моето време, аз ще продължавам да ти изпращам някаква сума всеки месец, но това, което ти изпращам, трябва да се използва в зависимост от обстоятелствата. Изразходвай тези пари за предмети от първа необходимост за семейството или за развлечения – така, както смяташ за нужно. Харчи ги в случай на болест или за погасяване на непредвидените разходи, с които могат да се сблъскат отделните членове на

talk it all over freely with her as he had done when he was a boy, but he was consistently uncommunicative; he was profoundly silent about the future.

128:7.11 (1418.3) James and his bride, Esta, moved into a neat little home on the west side of town, the gift of her father. While James continued his support of his mother's home, his quota was cut in half because of his marriage, and Joseph was formally installed by Jesus as head of the family. Jude was now very faithfully sending his share of funds home each month. The weddings of James and Miriam had a very beneficial influence on Jude, and when he left for the fishing grounds, the day after the double wedding, he assured Joseph that he could depend on him "to do my full duty, and more if it is needed." And he kept his promise.

128:7.12 (1418.4) Miriam lived next door to Mary in the home of Jacob, Jacob the elder having been laid to rest with his fathers. Martha took Miriam's place in the home, and the new organization was working smoothly before the year ended.

128:7.13 (1418.5) The day after this double wedding Jesus held an important conference with James. He told James, confidentially, that he was preparing to leave home. He presented full title to the repair shop to James, formally and solemnly abdicated as head of Joseph's house, and most touchingly established his brother James as "head and protector of my father's house." He drew up, and they both signed, a secret compact in which it was stipulated that, in return for the gift of the repair shop, James would henceforth assume full financial responsibility for the family, thus releasing Jesus from all further obligations in these matters. After the contract was signed, after the budget was so arranged that the actual expenses of the family would be met without any contribution from Jesus, Jesus said to James: "But, my son, I will continue to send you something each month until my hour shall have come, but what I send shall be used by you as the occasion demands. Apply my funds to the family necessities or pleasures as you see fit. Use them in case of sickness or apply them to meet the unexpected emergencies which may befall any individual member of the family."

семейството.”

Така Иисус действително се подготви за втория период на зрелия си живот, който прекара извън семейството, преди да пристъпи към публичната си дейност – делото на Отеца.

128:7.14 (1418.6) And thus did Jesus make ready to enter upon the second and home-detached phase of his adult life before the public entrance upon his Father’s business.

Документ 129. По-нататъшният живот на Иисус като възрастен

⇦ 128 Книгата Урантия 130 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 129. ПО-НАТАТЪШНИЯТ ЖИВОТ НА ИИСУС КАТО ВЪЗРАСТЕН

Секции

Въведение
1. Двадесет и седмата година (21 година след н.е.)
2. Двадесет и осмата година (22 година след н.е.)
3. Двадесет и деветата година (23 година след н.е.)
4. Иисус-човекът

PAPER 129
THE LATER ADULT LIFE OF JESUS

SECTIONS

Introduction
1. The Twenty-Seventh Year (A.D. 21)
2. The Twenty-Eighth Year (A.D. 22)
3. The Twenty-Ninth Year (A.D. 23)
4. The Human Jesus

Въведение

ИИСУС напълно и окончателно се отдръпна от управлението на домашните дела на назаретското семейство и от непосредственото ръководство на неговите членове. Чак до своето кръщение той продължаваше да внася принос в семейния бюджет и живо се интересуваше от духовния живот на всичките си братя и сестри. И като човек той винаги беше готов да направи всичко възможно за благополучието и щастието на своята овдовяла майка.

Към това време Синът Човешки направи всичко необходимо, за да се приготви да напусне завинаги своето назаретско семейство; и тази крачка беше нелека. Естествено, Иисус обичаше своите роднини. Той обичаше своето семейство и това естествено чувство изключително много се усилваше от необикновената му преданост към него. Колкото по-пълно се посвещаваме на своите събратя, толкова повече започваме да ги обичаме; и тъй като Иисус толкова безрезервно отдаваше себе си на своето

INTRODUCTION

129:0.1 (1419.1) JESUS had fully and finally separated himself from the management of the domestic affairs of the Nazareth family and from the immediate direction of its individuals. He continued, right up to the event of his baptism, to contribute to the family finances and to take a keen personal interest in the spiritual welfare of every one of his brothers and sisters. And always was he ready to do everything humanly possible for the comfort and happiness of his widowed mother.

129:0.2 (1419.2) The Son of Man had now made every preparation for detaching himself permanently from the Nazareth home; and this was not easy for him to do. Jesus naturally loved his people; he loved his family, and this natural affection had been tremendously augmented by his extraordinary devotion to them. The more fully we bestow ourselves upon our fellows, the more we come to love them; and since Jesus had given himself so fully to his family, he loved them with a great and fervent affection.

семейство, той го обичаше с огромна и пламенна любов.

Постепенно всички членове на семейството разбраха, че Иисус се кани да ги напусне. Тъгата от предчувствието за раздялата се смекчаваше само от постепенността, с която той ги подготвяше за обявяването на своето заминаване. В продължение на повече от четири години те осъзнаваха, че той се готви за тази окончателна раздяла.

129:0.3 (1419.3) All the family had slowly awakened to the realization that Jesus was making ready to leave them. The sadness of the anticipated separation was only tempered by this graduated method of preparing them for the announcement of his intended departure. For more than four years they discerned that he was planning for this eventual separation.

1. ДВАДЕСЕТ И СЕДМАТА ГОДИНА (21 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

1. THE TWENTY-SEVENTH YEAR (A.D. 21)

През януари тази година, 21 година след н. е., в едно дъждовно неделно утро без каквито и да било формалности Иисус напусна своето семейство, обяснявайки само, че тръгва за Тивериада, след което се кани да посети други градове в околностите на Галилейското езеро. Така той ги напусна и вече никога не се завърна в лоното на семейството.

129:1.1 (1419.4) In January of this year, A.D. 21, on a rainy Sunday morning, Jesus took unceremonious leave of his family, only explaining that he was going over to Tiberias and then on a visit to other cities about the Sea of Galilee. And thus he left them, never again to be a regular member of that household.

Той прекара седмицата в Тивериада – новия град, на който скоро предстоеше да стане приемник на Сефорис като столица на Галилея; и не намирайки тук нищо интересно за себе си, продължи пътя си през Магдала и Витсаида и пристигна в Капернаум, където спря, за да посети приятеля на своя баща – Зеведей. Неговите синове бяха рибари; самият той строеше лодки. Иисус Назарянин беше специалист както в проектирането, така и в строителството; той майсторски обработваше дърво и Зеведей се беше наслушал на разкази за изкуството на назаретския майстор. Зеведей вече отдавна се замисляше за строителството на лодки с подобрена конструкция и сега той разказа за своите планове на Иисус, като предложи на спрелия при него дърводелец да участва в делото му – Иисус охотно се съгласи.

129:1.2 (1419.5) He spent one week at Tiberias, the new city which was soon to succeed Sepphoris as the capital of Galilee; and finding little to interest him, he passed on successively through Magdala and Bethsaida to Capernaum, where he stopped to pay a visit to his father's friend Zebedee. Zebedee's sons were fishermen; he himself was a boatbuilder. Jesus of Nazareth was an expert in both designing and building; he was a master at working with wood; and Zebedee had long known of the skill of the Nazareth craftsman. For a long time Zebedee had contemplated making improved boats; he now laid his plans before Jesus and invited the visiting carpenter to join him in the enterprise, and Jesus readily consented.

Иисус работú със Зеведей малко повече от година, но за това време той създаде лодки с нова конструкция и внедри принципно нови методи за тяхното приготвяне. Благодарение на по-съвършената технология и значително подобрените методи за попарване на дъските Иисус и Зеведей започнаха да строят лодки с изключително високо качество, които бяха много по-безопасни при плаването си по езерото, отколкото лодките от предишните типове. В течение на няколко години поръчките за тези лодки от нов тип превишаваха възможностите на малкото предприятие на Зеведей. След по-малко от пет години практически всички използвани на

129:1.3 (1419.6) Jesus worked with Zebedee only a little more than one year, but during that time he created a new style of boat and established entirely new methods of boatmaking. By superior technique and greatly improved methods of steaming the boards, Jesus and Zebedee began to build boats of a very superior type, craft which were far more safe for sailing the lake than were the older types. For several years Zebedee had more work, turning out these new-style boats, than his small establishment could handle; in less than five years practically all the craft on the lake had been built in the shop of Zebedee at Capernaum. Jesus became well known to the Galilean fisherfolk as the designer of the new boats.

езерото лодки бяха построени в работилницата на Зеведей в Капернаум. Иисус стана широко известен в кръга на галилейските рибари като създател на нови лодки.

Зеведей беше достатъчно осигурен човек. Неговите работилници за лодки се разполагаха на езерото на юг от Капернаум, а неговият дом стоеше на брега недалеч от риболовния център на Витсаида. Иисус прекара в Капернаум повече от година и през това време живееше в семейството на Зеведей. Той вече отдавна се трудеше в самота, тоест без баща, и затова се наслаждаваше на работата с баща-партньор.

Жената на Зеведей, Саломия, беше роднина на Ханан, който тогава беше първосвещеник в Йерусалим. Снет от длъжност само осем години по-рано, Ханан както преди оставаше най-влиятелен от садукеите. Саломия стана страстна поклонница на Иисус. Тя го обичаше както своите собствени синове Яков, Йоан и Давид, а четирите ѝ дъщери се отнасяха към него като към по-голям брат. Иисус често отиваше на риболов с Яков, Йоан и Давид и те установиха, че той е не само изкусен строител на лодки, но и опитен рибар.

В течение на цялата тази година Иисус всеки месец изпращаше пари на Яков. Той се върна в Назарет през октомври, за да присъства на сватбата на Марта, след което не се появи тук повече от две години, завръщайки се едва преди двойната сватба на Симон и Юда.

В течение на тази година Иисус продължаваше да строи лодки и да наблюдава живота на хората на Земята. Той често посещаваше стоянката на керваните, тъй като пътят от Дамаск на юг преминаваше през Капернаум. В Капернаум се намираше голям римски гарнизон; възглавяващият го офицер беше езичник, обърнат във вярата в Яхве – “благочестив човек”, както наричаха такива прозелити евреите. Този офицер, произхождащ от богато римско семейство, реши да построи в Капернаум прекрасна синагога, която той предаде на евреите малко преди Иисус да се засели при Зеведей. В течение на по-голямата част от тази година Иисус прекара тук повече от половината от всички богослужения и някои от пребиваващите в синагогата керванни пътници познаха в него дърводелеца от Назарет.

Когато дойде време да се плащат налозите, Иисус се регистрира като “квалифициран занаятчия от Капернаум”. От този ден и до края на своя земен живот го

129:1.4 (1420.1) Zebedee was a moderately well-to-do man; his boatbuilding shops were on the lake to the south of Capernaum, and his home was situated down the lake shore near the fishing headquarters of Bethsaida. Jesus lived in the home of Zebedee during the year and more he remained at Capernaum. He had long worked alone in the world, that is, without a father, and greatly enjoyed this period of working with a father-partner.

129:1.5 (1420.2) Zebedee’s wife, Salome, was a relative of Annas, onetime high priest at Jerusalem and still the most influential of the Sadducean group, having been deposed only eight years previously. Salome became a great admirer of Jesus. She loved him as she loved her own sons, James, John, and David, while her four daughters looked upon Jesus as their elder brother. Jesus often went out fishing with James, John, and David, and they learned that he was an experienced fisherman as well as an expert boatbuilder.

129:1.6 (1420.3) All this year Jesus sent money each month to James. He returned to Nazareth in October to attend Martha’s wedding, and he was not again in Nazareth for over two years, when he returned shortly before the double wedding of Simon and Jude.

129:1.7 (1420.4) Throughout this year Jesus built boats and continued to observe how men lived on earth. Frequently he would go down to visit at the caravan station, Capernaum being on the direct travel route from Damascus to the south. Capernaum was a strong Roman military post, and the garrison’s commanding officer was a gentile believer in Yahweh, “a devout man,” as the Jews were wont to designate such proselytes. This officer belonged to a wealthy Roman family, and he took it upon himself to build a beautiful synagogue in Capernaum, which had been presented to the Jews a short time before Jesus came to live with Zebedee. Jesus conducted the services in this new synagogue more than half the time this year, and some of the caravan people who chanced to attend remembered him as the carpenter from Nazareth.

129:1.8 (1420.5) When it came to the payment of taxes, Jesus registered himself as a “skilled craftsman of Capernaum.” From this day on to the end of his earth life he was known as a resident of Capernaum. He never claimed any other legal

знаеха като жител на Капернаум. Той никога не заявяваше някакво друго официално местожителство, макар че по силата на разни причини позволяваше да го приемат за жител на Дамаск, Витания, Назарет и даже Александрия.

В Капернаумската синагога той откри много нови книги, пазещи се в библиотечните сандъци, и минимум пет вечери в седмицата прекарваше в интензивни занимания. Една от свободните вечери той отделяше за общуване с големите, а другата прекарваше с младежите. В личността на Иисус имаше нещо благодатно и въодушевяващо, което неизменно притегляше към него младите хора. В неговото общество те винаги се чувстваха леко и непринудено. Вероятно главната тайна за неговия успех в общуването с тях се заключаваше в това, че той постоянно се интересуваше от всичките им дела и в същото време рядко им даваше съвети, ако не го питаха.

Семейството на Зеведей почти боготвореше Иисус и вечер никога не пропускаше разискванията с въпроси и отговори, които Иисус провеждаше всяка вечер след вечеря до преди да тръгне да се занимава в синагогата. Младите съседи също посещаваха тези вечерни беседи. На тези неголеми събрания Иисус даваше различни прогресивни наставления – прогресивни точно дотолкова, доколкото бяха достъпни за разбирането на слушателите. Той беседваше с тях съвсем непринудено, изразяваше своите идеи и идеали относно политиката, социологията, науката и философията; но властна категоричност се появяваше в неговия тон, когато ставаше дума за религията – връзката на човека с Бога.

Веднъж в седмицата Иисус провеждаше събрания, на които присъстваше цялото семейство, а също така и калфите и помощните брегови работници, тъй като Зеведей имаше много наемни работници. Именно сред тези труженици Иисус за пръв път беше наречен “Учител”. Всички го обичаха. На Иисус му харесваше да работи със Зеведей в Капернаум, но той тъжеше за децата, играещи до стената на дърводелската работилница в Назарет.

От синовете на Зеведей Яков повече от другите се интересуваше от Иисус като от учител и философ. Йоан ценеше преди всичко неговите религиозни учения и възгледи. Давид уважаваше в него майстора, но малко се замисляше за неговите религиозни възгледи и философски учения.

Юда често идваше тук през съботите, за

residence, although he did, for various reasons, permit others to assign his residence to Damascus, Bethany, Nazareth, and even Alexandria.

129:1.9 (1420.6) At the Capernaum synagogue he found many new books in the library chests, and he spent at least five evenings a week at intense study. One evening he devoted to social life with the older folks, and one evening he spent with the young people. There was something gracious and inspiring about the personality of Jesus which invariably attracted young people. He always made them feel at ease in his presence. Perhaps his great secret in getting along with them consisted in the twofold fact that he was always interested in what they were doing, while he seldom offered them advice unless they asked for it.

129:1.10 (1420.7) The Zebedee family almost worshiped Jesus, and they never failed to attend the conferences of questions and answers which he conducted each evening after supper before he departed for the synagogue to study. The youthful neighbors also came in frequently to attend these after-supper meetings. To these little gatherings Jesus gave varied and advanced instruction, just as advanced as they could comprehend. He talked quite freely with them, expressing his ideas and ideals about politics, sociology, science, and philosophy, but never presumed to speak with authoritative finality except when discussing religion — the relation of man to God.

129:1.11 (1421.1) Once a week Jesus held a meeting with the entire household, shop, and shore helpers, for Zebedee had many employees. And it was among these workers that Jesus was first called “the Master.” They all loved him. He enjoyed his labors with Zebedee in Capernaum, but he missed the children playing out by the side of the Nazareth carpenter shop.

129:1.12 (1421.2) Of the sons of Zebedee, James was the most interested in Jesus as a teacher, as a philosopher. John cared most for his religious teaching and opinions. David respected him as a mechanic but took little stock in his religious views and philosophic teachings.

129:1.13 (1421.3) Frequently Jude came over on the Sabbath to hear Jesus talk in the synagogue and

да слуша речите на Иисус в синагогата, и оставаше, за да го посети. И колкото повече време прекарваше Юда в компанията на своя по-голям брат, толкова повече той се убеждаваше, че Иисус наистина е велик човек.

would tarry to visit with him. And the more Jude saw of his eldest brother, the more he became convinced that Jesus was a truly great man.

През тази година Иисус се издигна до ново ниво на овладяване на човешкия разум и достигна нови висоти в осъзнатото общуване с вътрешния Настройчик на Съзнанието.

129:1.14 (1421.4) This year Jesus made great advances in the ascendant mastery of his human mind and attained new and high levels of conscious contact with his indwelling Thought Adjuster.

Това беше последната година от неговия спокоен живот. Занапред Иисус никога нямаше да прекара цяла година на едно място или с едно и също занимание. Бързо се приближаваха дните на неговите земни странствания. Периодите на напрегна дейност не бяха далеч в бъдещето, а сега – между простия, но необичайно енергичен живот в миналото и още по-наситеното и напрегнато обществено служене – на него му предстоеше да прекара няколко години в активни пътешествия и най-разнообразен личен труд. Той трябваше да завърши своята подготовка като човек от дадения свят преди да стане учител или проповедник – съвършен Богочовек от божествения и постчовешки стадий на своето Урантийско посвещение.

129:1.15 (1421.5) This was the last year of his settled life. Never again did Jesus spend a whole year in one place or at one undertaking. The days of his earth pilgrimages were rapidly approaching. Periods of intense activity were not far in the future, but there were now about to intervene between his simple but intensely active life of the past and his still more intense and strenuous public ministry, a few years of extensive travel and highly diversified personal activity. His training as a man of the realm had to be completed before he could enter upon his career of teaching and preaching as the perfected God-man of the divine and posthuman phases of his Urantia bestowal.

2. ДВАДЕСЕТ И ОСМАТА ГОДИНА (22 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

2. THE TWENTY-EIGHTH YEAR (A.D. 22)

През март 22 година от н. е. Иисус напусна Зеведей и Капернаум. Той поиска малко пари за покриване на разходите си в Йерусалим. Докато работеше със Зеведей, той вземаше само неголеми суми, които всеки месец изпращаше в Назарет. Всеки месец Йосиф и Юда поред идваха в Капернаум за пари и ги отнасяха в Назарет; риболовният център на Юда се намираше само на няколко километра на юг от Капернаум.

129:2.1 (1421.6) In March, A.D. 22, Jesus took leave of Zebedee and of Capernaum. He asked for a small sum of money to defray his expenses to Jerusalem. While working with Zebedee he had drawn only small sums of money, which each month he would send to the family at Nazareth. One month Joseph would come down to Capernaum for the money; the next month Jude would come over to Capernaum, get the money from Jesus, and take it up to Nazareth. Jude's fishing headquarters was only a few miles south of Capernaum.

Когато Иисус напусна семейството на Зеведей, той се съгласи да остане в Йерусалим до Пасхата и всички те обещаха да дойдат на празника. Те даже се уговориха да направят съвместна пасхална трапеза. Всички бяха много опечалени от заминаването на Иисус – особено дъщерите на Зеведей.

129:2.2 (1421.7) When Jesus took leave of Zebedee's family, he agreed to remain in Jerusalem until Passover time, and they all promised to be present for that event. They even arranged to celebrate the Passover supper together. They all sorrowed when Jesus left them, especially the daughters of Zebedee.

Преди Иисус да напусне Капернаум, той проведе продължителен разговор със своя нов другар и близък приятел – Йоан Зеведеев. Той каза на Йоан, че се кани да пътешества, "докато дойде неговото време", и помоли Йоан ежемесечно да изпраща вместо него в Назарет определена сума пари дотогава, докато не

129:2.3 (1421.8) Before leaving Capernaum, Jesus had a long talk with his new-found friend and close companion, John Zebedee. He told John that he contemplated traveling extensively until "my hour shall come" and asked John to act in his stead in the matter of sending some money to the family at Nazareth each month until the funds due him

бъдат изразходвани полагащите му се пари. И Йоан му обеща следното: “Мой Учителю, занимавай се със своите дела и върши своя труд на света; аз ще действам от твое име по този и всеки друг въпрос и ще помагам на твоето семейство така, както бих гледал своята собствена майка и както бих се грижил за своите родни братя и сестри. Аз ще изразходвам твоите средства, които се пазят при моя баща, така, както ти се разпореди, и в зависимост от необходимостта, а ако твоите пари свършат и аз не получа нищо от теб, а твоята майка се нуждае, ще деля с нея своите собствени средства. Върви с мир. Аз ще действам вместо теб по всички тези въпроси.”

should be exhausted. And John made him this promise: “My Teacher, go about your business, do your work in the world; I will act for you in this or any other matter, and I will watch over your family even as I would foster my own mother and care for my own brothers and sisters. I will disburse your funds which my father holds as you have directed and as they may be needed, and when your money has been expended, if I do not receive more from you, and if your mother is in need, then will I share my own earnings with her. Go your way in peace. I will act in your stead in all these matters.”

Затова след като Иисус тръгна за Йерусалим, Йоан провери при своя баща Зеведей полагащите се на Иисус средства и беше удивен от това, колко внушителна беше тази сума. Предвид това, че Иисус остави този въпрос изцяло в негови ръце, те решиха, че е най-добре да вложат парите в недвижимо имущество и да използват дохода в помощ на назаретското семейство; и тъй като Зеведей знаеше за една неголяма къща в Капернаум, която беше заложена и предназначена за продажба, той нареди на Йоан да купи тази къща с парите на Иисус и да се разпорежда със собствеността на своя другар с правата на опекун. И Йоан постъпи така, както му каза неговият баща. В течение на две години арендата за дома се използваше за погасяване на дълга, а скоро Йоан получи от Иисус голяма сума пари за нуждите на семейството на Учителя и събралите се средства почти изцяло стигнаха за изплащане на задължението; Зеведей предостави недостигащата част и Йоан в определеното време погаси дълга, придобивайки пълно право на собственост над тази двустайна къща. По такъв начин Иисус стана притежател на дом в Капернаум, но те не му съобщиха нищо за това.

129:2.4 (1422.1) Therefore, after Jesus had departed for Jerusalem, John consulted with his father, Zebedee, regarding the money due Jesus, and he was surprised that it was such a large sum. As Jesus had left the matter so entirely in their hands, they agreed that it would be the better plan to invest these funds in property and use the income for assisting the family at Nazareth; and since Zebedee knew of a little house in Capernaum which carried a mortgage and was for sale, he directed John to buy this house with Jesus’ money and hold the title in trust for his friend. And John did as his father advised him. For two years the rent of this house was applied on the mortgage, and this, augmented by a certain large fund which Jesus presently sent up to John to be used as needed by the family, almost equaled the amount of this obligation; and Zebedee supplied the difference, so that John paid up the remainder of the mortgage when it fell due, thereby securing clear title to this two-room house. In this way Jesus became the owner of a house in Capernaum, but he had not been told about it.

Когато назаретското семейство узна, че Иисус е напуснал Капернаум, те – не знаейки за неговото финансово съглашение с Йоан – решиха, че е настанало време да се справят без по-нататъшната помощ на Иисус. Яков помнеше за своя договор с Иисус и с помощта на своите братя веднага пое върху себе си пълната отговорност за грижата за семейството.

129:2.5 (1422.2) When the family at Nazareth heard that Jesus had departed from Capernaum, they, not knowing of this financial arrangement with John, believed the time had come for them to get along without any further help from Jesus. James remembered his contract with Jesus and, with the help of his brothers, forthwith assumed full responsibility for the care of the family.

Но да се върнем към Иисус в Йерусалим. В течение на два месеца по-голямата част от времето си той прекарваше в храма, където слушаше диспути и от време на време посещаваше различни училища на равините. В съботите обикновено ходеше във Витания.

129:2.6 (1422.3) But let us go back to observe Jesus in Jerusalem. For almost two months he spent the greater part of his time listening to the temple discussions with occasional visits to the various schools of the rabbis. Most of the Sabbath days he spent at Bethany.

Иисус донесе в Йерусалим писмо от

129:2.7 (1422.4) Jesus had carried with him to

Саломия, жената на Зеведей, представяща го на бившия първосвещеник Ханан като човек, към когото тя се отнасяше "като към роден син". Ханан му отдели много време и лично беше с него във всички многобройни йерусалимски академии, подготвящи религиозни учители. Независимо от това, че Иисус всестранно се запозна с тези училища и внимателно изучи техните методи на преподаване, той не зададе публично нито един въпрос. Макар че Ханан се отнасяше към Иисус като към велик човек, той беше в недоумение и не знаеше какво да го посъветва. Той разбираше колко глупаво би било да му препоръча да постъпи в което и да е йерусалимско училище като ученик; от друга страна, той добре знаеше, че на Иисус никога няма да се предостави статут на официален учител, тъй като той не се е занимавал в тези училища.

Скоро настъпи пасхалната седмица. Заедно с тълпите поклонници от всички краища на света от Капернаум в Йерусалим пристигна Зеведей с цялото си семейство. Всички те останаха в просторния дом на Ханан, където отпразнуваха пасхата като едно щастливо семейство.

Още преди завършването на тази пасхална седмица Иисус съвсем случайно се срещна с един богат пътешественик и неговия син – млад човек на около седемнадесет години. Бащата и синът бяха родом от Индия; канейки се да посетят Рим и други места по Средиземноморието, те решиха да тръгнат към Йерусалим за Пасхата с надеждата да намерят човек, който да стане преводач за двамата и учител за юношата. Бащата настояваше Иисус да се съгласи да тръгне заедно с тях. Иисус му разказа за своето семейство и за това, че от негова страна едва ли би било честно да се отдели за почти две години – та нали за това време неговото семейство може да се окаже в нужда. В отговор на това пътешественикът от изток предложи на Иисус заплата за една година предварително, за да може с тези пари неговите другари, разпореждащи се с тези пари от името на Иисус, да могат да издържат неговото семейство. И Иисус се съгласи да направи това пътуване.

Иисус предаде тази голяма сума на Йоан, сина на Зеведей. И вие вече знаете, че Йоан използва тези пари за погасяване на дълга за къщата в Капернаум. Иисус изцяло посвети Зеведей в плановете на своето пътешествие по Средиземноморието, но му каза да не разказва за това никому – даже на своите роднини, и за цялото това дълго време с продължителност почти две години Зеведей действително нито веднъж не разкри неговото

Jerusalem a letter from Salome, Zebedee's wife, introducing him to the former high priest, Annas, as "one, the same as my own son." Annas spent much time with him, personally taking him to visit the many academies of the Jerusalem religious teachers. While Jesus thoroughly inspected these schools and carefully observed their methods of teaching, he never so much as asked a single question in public. Although Annas looked upon Jesus as a great man, he was puzzled as to how to advise him. He recognized the foolishness of suggesting that he enter any of the schools of Jerusalem as a student, and yet he well knew Jesus would never be accorded the status of a regular teacher inasmuch as he had never been trained in these schools.

129:2.8 (1422.5) Presently the time of the Passover drew near, and along with the throngs from every quarter there arrived at Jerusalem from Capernaum, Zebedee and his entire family. They all stopped at the spacious home of Annas, where they celebrated the Passover as one happy family.

129:2.9 (1422.6) Before the end of this Passover week, by apparent chance, Jesus met a wealthy traveler and his son, a young man about seventeen years of age. These travelers hailed from India, and being on their way to visit Rome and various other points on the Mediterranean, they had arranged to arrive in Jerusalem during the Passover, hoping to find someone whom they could engage as interpreter for both and tutor for the son. The father was insistent that Jesus consent to travel with them. Jesus told him about his family and that it was hardly fair to go away for almost two years, during which time they might find themselves in need. Whereupon, this traveler from the Orient proposed to advance to Jesus the wages of one year so that he could intrust such funds to his friends for the safeguarding of his family against want. And Jesus agreed to make the trip.

129:2.10 (1423.1) Jesus turned this large sum over to John the son of Zebedee. And you have been told how John applied this money toward the liquidation of the mortgage on the Capernaum property. Jesus took Zebedee fully into his confidence regarding this Mediterranean journey, but he enjoined him to tell no man, not even his own flesh and blood, and Zebedee never did disclose his knowledge of Jesus' whereabouts during this long period of almost two years. Before Jesus' return

местопребиваване. Когато Иисус се върна от пътешествието, назаретското семейство вече почти не се надяваше да го види жив. Само благодарение на уверенията на Зеведей, който няколко пъти посети Назарет заедно със своя син Йоан, в сърцето на Мария още тлееше надежда.

В течение на цялото това време положението на назаретското семейство оставаше крайно благополучно; Юда съществено увеличи своята квота и продължаваше да плаща увеличена вноска до своята женитба. Независимо от това, че те почти не се нуждаеха от помощ, Йоан Зеведеев всеки месец правеше подаръци на Мария и Рут, както му беше поръчал Иисус.

from this trip the family at Nazareth had just about given him up as dead. Only the assurances of Zebedee, who went up to Nazareth with his son John on several occasions, kept hope alive in Mary's heart.

129:2.11 (1423.2) During this time the Nazareth family got along very well; Jude had considerably increased his quota and kept up this extra contribution until he was married. Notwithstanding that they required little assistance, it was the practice of John Zebedee to take presents each month to Mary and Ruth, as Jesus had instructed him.

3. ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТАТА ГОДИНА (23 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Цялата двадесет и девета година от живота на Иисус отиде за завършване на пътешествието по Средиземноморието. Основните събития – в тази степен, в която ни е позволено да разкрием този опит – се разглеждат в повествуванията, следващи непосредствено след настоящия документ.

По време на пътешествието по римския свят Иисус, по силата на много причини, беше известен като *дамаския книжник.* Но в Коринт и на други места, където той се спираше по обратния път, го знаеха като *еврейския учител.*

Този период в живота на Иисус беше наситен със събития. По време на пътешествието той много общуваше с хората, но въпросният опит е този етап от неговия живот, който той никога не разкри нито пред членовете на своето семейство, нито пред когото и да било от апостолите. Иисус преживя своя живот в плът и напусна този свят така, че никой (освен Зеведей от Витсаида) не узна за това дълго пътешествие. Някои от неговите другари смятаха, че се е върнал в Дамаск; други предполагаха, че е заминал за Индия. Неговото собствено семейство клонеше към мнението, че е бил в Александрия, тъй като знаеха, че някога го канеха там на длъжност помощник-хазан.

Когато Иисус се върна в Палестина, той не направи нищо, за да измени мнението на своето семейство, което смяташе, че той е отишъл от Йерусалим в Александрия; той им позволи да продължават да вярват, че през цялото време, в течение на което го нямаше в Палестина, е прекарал в този град на знанията и културата. Само Зеведей, строителят на

3. THE TWENTY-NINTH YEAR (A.D. 23)

129:3.1 (1423.3) The whole of Jesus' twenty-ninth year was spent finishing up the tour of the Mediterranean world. The main events, as far as we have permission to reveal these experiences, constitute the subjects of the narratives which immediately follow this paper.

129:3.2 (1423.4) Throughout this tour of the Roman world, for many reasons, Jesus was known as the *Damascus scribe.* At Corinth and other stops on the return trip he was, however, known as the *Jewish tutor.*

129:3.3 (1423.5) This was an eventful period in Jesus' life. While on this journey he made many contacts with his fellow men, but this experience is a phase of his life which he never revealed to any member of his family nor to any of the apostles. Jesus lived out his life in the flesh and departed from this world without anyone (save Zebedee of Bethsaida) knowing that he had made this extensive trip. Some of his friends thought he had returned to Damascus; others thought he had gone to India. His own family inclined to the belief that he was in Alexandria, as they knew that he had once been invited to go there for the purpose of becoming an assistant chazan.

129:3.4 (1423.6) When Jesus returned to Palestine, he did nothing to change the opinion of his family that he had gone from Jerusalem to Alexandria; he permitted them to continue in the belief that all the time he had been absent from Palestine had been spent in that city of learning and culture. Only Zebedee the boatbuilder of Bethsaida knew the facts about these matters, and Zebedee told no

лодки от Витсаида, знаеше истината, но Зеведей не каза на никого.

one.

Във всички свои опити да разгадаете смисъла на живота на Иисус на Урантия вие следва да помните за мотивите за посвещаването на Михаил. Ако искате да постигнете значението на неговите много и на пръв поглед странни постъпки, трябва да разберете целта на неговото пребиваване във вашия свят. Той внимателно следеше да не направи собствения си живот предмет на прекомерно и всепоглъщащо внимание. Иисус не искаше да прибягва до необичайно и неотразимо въздействие над другите хора. Той беше изцяло предан на делото по разкриване на небесния Отец пред своите смъртни събратя и едновременно посветен на възвишената задача: да преживее своя земен живот така, че в течение на целия си живот да се подчинява на волята на същия този Райски Баща.

129:3.5 (1423.7) In all your efforts to decipher the meaning of Jesus' life on Urantia, you must be mindful of the motivation of the Michael bestowal. If you would comprehend the meaning of many of his apparently strange doings, you must discern the purpose of his sojourn on your world. He was consistently careful not to build up an overattractive and attention-consuming personal career. He wanted to make no unusual or overpowering appeals to his fellow men. He was dedicated to the work of revealing the heavenly Father to his fellow mortals and at the same time was consecrated to the sublime task of living his mortal earth life all the while subject to the will of the same Paradise Father.

Освен това смъртните, изучаващи живота на Иисус на Земята, ще могат по-добре да разберат това божествено посвещение, ако винаги помнят следното: макар че Иисус преживя своя живот в инкарнация *на* Урантия, той преживя този живот *за* цялата своя вселена. В живота, преживян от него в плът, имаше нещо особено въодушевяващо за всяка обитавана сфера във вселената Небадон. Това е вярно и по отношение на тези светове, които станаха обитаеми след неговото незабравимо пребиваване на Урантия. И това ще бъде вярно по отношение на всички светове, на които ще могат да се появяват волеви създания в продължение на цялата бъдеща история на тази локална вселена.

129:3.6 (1424.1) It will also always be helpful in understanding Jesus' life on earth if all mortal students of this divine bestowal will remember that, while he lived this life of incarnation *on* Urantia, he lived it *for* his entire universe. There was something special and inspiring associated with the life he lived in the flesh of mortal nature for every single inhabited sphere throughout all the universe of Nebadon. The same is also true of all those worlds which have become habitable since the eventful times of his sojourn on Urantia. And it will likewise be equally true of all worlds which may become inhabited by will creatures in all the future history of this local universe.

В течение на пътешествието по римския свят и благодарение на придобития за това време опит Синът Човешки практически завърши своята образователна подготовка чрез общуване с най-различни народи, населяващи света в това време и в това поколение. Благодарение на получената при пътешествията подготовка към времето на завръщането на Иисус в Назарет в него се оформи почти пълна представа за това, как на Урантия човекът живее и твори своята съдба.

129:3.7 (1424.2) The Son of Man, during the time and through the experiences of this tour of the Roman world, practically completed his educational contact-training with the diversified peoples of the world of his day and generation. By the time of his return to Nazareth, through the medium of this travel-training he had just about learned how man lived and wrought out his existence on Urantia.

Истинската цел на неговото пътешествие по страните от басейна на Средиземно море беше *да опознае хората.* Той се сближи със стотици представители на човешкия род. Срещна и заобича най-различни хора – богати и бедни, знатни и прости, черни и бели, образовани и необразовани, културни и некултурни, с животински и духовни наклонности, религиозни и нерелигиозни, нравствени и безнравствени.

129:3.8 (1424.3) The real purpose of his trip around the Mediterranean basin was to *know men.* He came very close to hundreds of humankind on this journey. He met and loved all manner of men, rich and poor, high and low, black and white, educated and uneducated, cultured and uncultured, animalistic and spiritual, religious and irreligious, moral and immoral.

По време на пътешествието по Средиземно море Иисус постигна големи успехи в своята човешка задача – овладяване на материалния смъртен разум, а неговият вътрешен Настройчик извърши огромен прогрес във възвисяването и одухотворяването на същия този човешки интелект. Към края на това пътешествие Иисус от първа ръка, с цялата си човешка увереност знаеше, че той е Син Божий, Син-Създател, Син на Всеобщия Баща. Настройчикът все по-често успяваше да пробуди в съзнанието на Сина Човешки смътни спомени от общуването с неговия божествен Отец преди той да пристъпи към организацията и управлението на локалната вселена Небадон. Така Настройчикът постепенно пробуждаше в съзнанието на Иисус необходимите спомени за неговото предишно божествено битие в течение на различните епохи на неговото практически вечно минало. Последен от демонстрираните от Настройчика епизоди от предчовешкия му опит беше прощалната среща на Михаил с Емануил Салвингтонски непосредствено преди той да престане да осъзнава своята личност, за да пристъпи към инкарнация на Урантия. Този последно запечатан в паметта му образ на предчовешко съществуване ясно се прояви в съзнанието на Иисус в същия този ден, когато Йоан го кръсти в Йордан.

129:3.9 (1424.4) On this Mediterranean journey Jesus made great advances in his human task of mastering the material and mortal mind, and his indwelling Adjuster made great progress in the ascension and spiritual conquest of this same human intellect. By the end of this tour Jesus virtually knew — with all human certainty — that he was a Son of God, a Creator Son of the Universal Father. The Adjuster more and more was able to bring up in the mind of the Son of Man shadowy memories of his Paradise experience in association with his divine Father ere he ever came to organize and administer this local universe of Nebadon. Thus did the Adjuster, little by little, bring to Jesus' human consciousness those necessary memories of his former and divine existence in the various epochs of the well-nigh eternal past. The last episode of his prehuman experience to be brought forth by the Adjuster was his farewell conference with Immanuel of Salvington just before his surrender of conscious personality to embark upon the Urantia incarnation. And this final memory picture of prehuman existence was made clear in Jesus' consciousness on the very day of his baptism by John in the Jordan.

4. ИИСУС-ЧОВЕКЪТ

За наблюдаващите небесни разумни същества от локалната вселена пътешествието на Иисус по Средиземноморието беше най-завладяващото от всичките му земни изпитания – поне за целия му живот до разпъването и смъртта на кръста. Този етап беше възхитителният период от неговото *лично служение* в противоположност на приближаващата се епоха на общественото служение. Завладяващият характер на този уникален епизод се усилваше още и от това, че той продължаваше да остава дърводелецът от Назарет, строителят на лодки от Капернаум, книжникът от Дамаск; той все още беше Синът Човешки. Той все още не беше постигнал съвършено владеене на своя човешки разум; Настройчикът все още не беше овладял смъртната индивидуалност и не беше я направил своя неотменима част. Той все още беше човек сред хора.

В течение на тази двадесет и девета година чисто човешкият му религиозен опит – личният му духовен растеж – практически достигна своя апогей. Опитът от духовното

4. THE HUMAN JESUS

129:4.1 (1424.5) To the onlooking celestial intelligences of the local universe, this Mediterranean trip was the most enthralling of all Jesus' earth experiences, at least of all his career right up to the event of his crucifixion and mortal death. This was the fascinating period of his *personal ministry* in contrast with the soon-following epoch of public ministry. This unique episode was all the more engrossing because he was at this time still the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus; he was still the Son of Man. He had not yet achieved the complete mastery of his human mind; the Adjuster had not fully mastered and counterparted the mortal identity. He was still a man among men.

129:4.2 (1425.1) The purely human religious experience — the personal spiritual growth — of the Son of Man well-nigh reached the apex of attainment during this, the twenty-ninth year. This

развитие представляваше последователен постепенен растеж от момента на пристигането на Настройчика на Съзнанието чак до този ден, когато стана окончателното установяване и потвърждение на неговото естествено и нормално отношение между материалния разум на човека и присъстващия в разума дух – феноменът на съединяването на тези два разума заедно, опитът, който Синът Човешки, като въплътен смъртен от обитаемия свят, напълно и окончателно постигна в деня на своето кръщение в река Йордан.

experience of spiritual development was a consistently gradual growth from the moment of the arrival of his Thought Adjuster until the day of the completion and confirmation of that natural and normal human relationship between the material mind of man and the mind-endowment of the spirit — the phenomenon of the making of these two minds one, the experience which the Son of Man attained in completion and finality, as an incarnated mortal of the realm, on the day of his baptism in the Jordan.

Макар че в течение на тези години да не изглеждаше, че Иисус се предава често на непосредствено общуване с небесния Отец, той все повече усъвършенстваше ефективните методи на лично общуване с пребиваващото в него духовно присъствие на Райския Баща. Той живееше истински и пълнокръвен живот в плът. Това, което той знае от свой собствен опит, е еквивалентно на реалността, обединяваща цялата същност на живота на хората в материалните светове на времето и пространството.

129:4.3 (1425.2) Throughout these years, while he did not appear to engage in so many seasons of formal communion with his Father in heaven, he perfected increasingly effective methods of personal communication with the indwelling spirit presence of the Paradise Father. He lived a real life, a full life, and a truly normal, natural, and average life in the flesh. He knows from personal experience the equivalent of the actuality of the entire sum and substance of the living of the life of human beings on the material worlds of time and space.

Синът Човешки преживя цялата широка гама на човешките чувства – от висша радост до най-дълбока печал. Той беше дете на радостта, рядко весело същество; и заедно с това той беше “мъж на скръбта, запознат с тъгата”. В духовен смисъл той преживя смъртен живот от долу до горе, от начало до край. От материална гледна точка той избягваше социалните крайности на човешкото съществуване, но в интелектуално отношение позна всестранния и изчерпващ опит на човешкия род.

129:4.4 (1425.3) The Son of Man experienced those wide ranges of human emotion which reach from superb joy to profound sorrow. He was a child of joy and a being of rare good humor; likewise was he a “man of sorrows and acquainted with grief.” In a spiritual sense, he did live through the mortal life from the bottom to the top, from the beginning to the end. From a material point of view, he might appear to have escaped living through both social extremes of human existence, but intellectually he became wholly familiar with the entire and complete experience of humankind.

Иисус знае мислите и чувствата, подбудите и импулсите на еволюиращите и възходящи смъртни от обитаемите светове – от раждането до смъртта. Той преживя човешкия живот от изворите на физическата, интелектуална и духовна индивидуалност, преминавайки през младенчеството, детството, младостта и зрялата възраст – чак до човешкия опит на смъртта. Той не само преживя тези обичайни и привични човешки периоди на интелектуално и духовно развитие, но също така изпита изцяло и тези по-високи и прогресивни стадии на съгласуваност на човека и Настройчика, които са достъпни за малцина от смъртните на Урантия. Затова той изпита целия живот на смъртен човек, не само свойствен на вашия свят, но и присъщ на висшите и най-развити светове, утвърдили се в светлината и живота.

129:4.5 (1425.4) Jesus knows about the thoughts and feelings, the urges and impulses, of the evolutionary and ascendant mortals of the realms, from birth to death. He has lived the human life from the beginnings of physical, intellectual, and spiritual selfhood up through infancy, childhood, youth, and adulthood — even to the human experience of death. He not only passed through these usual and familiar human periods of intellectual and spiritual advancement, but he *also* fully experienced those higher and more advanced phases of human and Adjuster reconciliation which so few Urantia mortals ever attain. And thus he experienced the full life of mortal man, not only as it is lived on your world, but also as it is lived on all other evolutionary worlds of time and space, even on the highest and most advanced of all the worlds settled in light and life.

Макар че този съвършен живот, преживян в образа на смъртна плът, не получи безусловно и всеобщо одобрение от страна на

129:4.6 (1425.5) Although this perfect life which he lived in the likeness of mortal flesh may not have received the unqualified and universal approval of

неговите смъртни събратя – от тези, които се оказаха негови съвременници на Земята, при все това животът, който Иисус Назарянин преживя в плът на Урантия, действително получи пълното и безусловно признание на Всеобщия Баща, тъй като една и съща личност, за един и същи живот стана едновременно най-пълното разкритие на вечния Бог пред смъртния човек и пример на усъвършенствана човешка личност, удовлетворяваща Безкрайния Създател.

Именно в това се състоеше неговата истинска и висша цел. Той слезе на Урантия, не за да стане съвършен и изчерпващ пример за всяко дете или възрастен от една или друга епоха. Наистина в неговия пълен, богат, прекрасен и благороден живот ние можем да намерим много от това, което е възвишено образцово, божествено въодушевяващо, но то се обяснява с това, че той преживя истински и неподправен човешки живот. Иисус живя на Земята, не за да даде на останалите пример за подражание. Неговият живот в плът беше изпълнен с тази милосърдна загриженост, с която може да бъде отбелязан и вашият живот на Земята; и преживявайки смъртния си живот в своята епоха такъв, какъвто той беше, той стана пример за всички нас, подбуждайки и нас така да преживеем своя живот – в своята епоха и такива, каквито сме ние. Вие може да не се издигнете до неговия живот, но сте способни да вземете решение да преживеете своя живот така, както той преживя своя. Иисус може да не бъде буквален и изчерпващ пример за всички смъртни от всички векове във всички светове на тази локална вселена, но той е вечен източник на вдъхновение и пътеводна звезда за всички странстващи, отправящи се към Рая от световете за начален възход в течение на цялото им придвижване през вселената на вселените и през Хавона към Рая. Иисус е новият жив път от човека към Бога, от частичното до съвършеното, от земното до небесното, от времето до вечността.

Към края на двадесет и деветата си година Иисус Назарянин фактически завърши живота, изискван от смъртните създания, съществуващи в плът. И сега той стана практически съвършен човек, очакващ часа за своето явяване пред Бога. И постигна всичко това за по-малко от тридесет години.

his fellow mortals, those who chanced to be his contemporaries on earth, still, the life which Jesus of Nazareth lived in the flesh and on Urantia did receive full and unqualified acceptance by the Universal Father as constituting at one and the same time, and in one and the same personality-life, the fullness of the revelation of the eternal God to mortal man and the presentation of perfected human personality to the satisfaction of the Infinite Creator.

129:4.7 (1425.6) And this was his true and supreme purpose. He did not come down to live on Urantia as the perfect and detailed example for any child or adult, any man or woman, in that age or any other. True it is, indeed, that in his full, rich, beautiful, and noble life we may all find much that is exquisitely exemplary, divinely inspiring, but this is because he lived a true and genuinely human life. Jesus did not live his life on earth in order to set an example for all other human beings to copy. He lived this life in the flesh by the same mercy ministry that you all may live your lives on earth; and as he lived his mortal life in his day and *as he was,* so did he thereby set the example for all of us thus to live our lives in our day and *as we are.* You may not aspire to live his life, but you can resolve to *live your lives* even as, and by the same means that, he lived his. Jesus may not be the technical and detailed example for all the mortals of all ages on all the realms of this local universe, but he is everlastingly the inspiration and guide of all Paradise pilgrims from the worlds of initial ascension up through a universe of universes and on through Havona to Paradise. Jesus is the *new and living way* from man to God, from the partial to the perfect, from the earthly to the heavenly, from time to eternity.

129:4.8 (1426.1) By the end of the twenty-ninth year Jesus of Nazareth had virtually finished the living of the life required of mortals as sojourners in the flesh. He came on earth the fullness of God to be manifest to man; he had now become well-nigh the perfection of man awaiting the occasion to become manifest to God. And he did all of this before he was thirty years of age.

Документ 130. На път за Рим

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 130. НА ПЪТ ЗА РИМ

Секции

Въведение
1. В Йопия – беседата за Йон
2. В Кесария
3. В Александрия
4. Беседата за реалността
5. На остров Крит
6. Юношата, който се боеше
7. В Картаген – беседата за времето и пространството
8. По пътя към Неапол и Рим

PAPER 130
ON THE WAY TO ROME

SECTIONS

Introduction
1. At Joppa — Discourse on Jonah
2. At Caesarea
3. At Alexandria
4. Discourse on Reality
5. On the Island of Crete
6. The Young Man Who Was Afraid
7. At Carthage — Discourse on Time and Space
8. On the Way to Naples and Rome

Въведение

З А ПЪТЕШЕСТВИЕТО по римския свят отиде голяма част от двадесет и осмата и цялата двадесет и девета година от живота на Иисус на Земята. Иисус и двамата жители на Индия – Гонод и неговият син Ганид – излязоха от Йерусалим сутринта в неделя на 26 април 22 година след н.е. Те завършиха своето пътешествие в запланувания срок и през следващата година Иисус се прости с бащата и сина в град Харакс на брега на Персийския залив, в десетия ден на декември 23 година след н.е.

От Йерусалим те отидоха в Кесария през Йопия. В Кесария се качиха на кораб, тръгващ за Александрия. От Александрия отплаваха за Крит в Ласея. От Крит отплаваха за Картаген, спирайки в Кирения. В Картаген се качиха на кораб, отплаващ за Неапол, спирайки в Малта, Сиракуза и Месина. От Неапол тръгнаха за Капуа, а оттам по Апиевия път – за Рим.

След престоя си в Рим те отидоха в

INTRODUCTION

130:0.1 (1427.1) THE tour of the Roman world consumed most of the twenty-eighth and the entire twenty-ninth year of Jesus' life on earth. Jesus and the two natives from India — Gonod and his son Ganid — left Jerusalem on a Sunday morning, April 26, A.D. 22. They made their journey according to schedule, and Jesus said good-bye to the father and son in the city of Charax on the Persian Gulf on the tenth day of December the following year, A.D. 23.

130:0.2 (1427.2) From Jerusalem they went to Caesarea by way of Joppa. At Caesarea they took a boat for Alexandria. From Alexandria they sailed for Lasea in Crete. From Crete they sailed for Carthage, touching at Cyrene. At Carthage they took a boat for Naples, stopping at Malta, Syracuse, and Messina. From Naples they went to Capua, whence they traveled by the Appian Way to Rome.

130:0.3 (1427.3) After their stay in Rome they went

Тарент, откъдето отплаваха за Гърция, в Атина, спирайки в Никопол и Коринт. От Атина тръгнаха за Ефес през Троя. От Ефес отплаваха към Кипър, спирайки по пътя в Родос. Те изгубиха много време за посещение на Кипър и почивка, след което отплаваха за Антиохия в Сирия. От Антиохия завиха на юг към Сидон, след което пристигнаха в Дамаск. Оттам с кервани се добраха до Месопотамия, като преминаха през Тапсак и Лариса. Те прекараха известно време във Вавилон, посетиха Ур и други места, след което тръгнаха за Суза. От Суза отидоха в Харакс, откъдето Гонод и Ганид тръгнаха за Индия.

Именно за тези четири месеца, които Иисус прекара в Дамаск, той усвои из основи езика, на който говореха Гонод и Ганид. Тук той много се труди над преводите от гръцки на един от езиците на Индия, при което му помагаше жител на същата област, където живееше Гонод.

По време на това пътешествие по Средиземноморието Иисус около половината ден прекарваше в ежедневни занятия с Ганид, изпълнявайки функциите на преводач по време на деловите и приятелски срещи на Гонод. Останалата част от деня беше на негово разположение и той я посвещаваше на това близко запознанство със своите събратя, на това съкровено общуване със смъртните на този свят, което беше толкова характерно за неговата дейност в течение на годините, непосредствено предшестващи общественото му служение.

Чрез лично наблюдение и непосредствено общуване Иисус се запозна с по-високото ниво на материално и интелектуално развитие на цивилизацията на Запада и Левант; от Гонод и неговия блестящ син той узна много за цивилизацията и културата на Индия и Китай, тъй като Гонод, сам гражданин на Индия, беше извършил три продължителни пътешествия из империята на жълтата раса.

Юношата Ганид научи много от Иисус за времето на това дълго и тясно общуване. Те много се привързаха един към друг и бащата на юношата неведнъж се опитваше да уговори Иисус да отиде заедно с тях в Индия, но Иисус неизменно отклоняваше това предложение, позовавайки се на необходимостта да се върне при своето семейство в Палестина.

overland to Tarentum, where they set sail for Athens in Greece, stopping at Nicopolis and Corinth. From Athens they went to Ephesus by way of Troas. From Ephesus they sailed for Cyprus, putting in at Rhodes on the way. They spent considerable time visiting and resting on Cyprus and then sailed for Antioch in Syria. From Antioch they journeyed south to Sidon and then went over to Damascus. From there they traveled by caravan to Mesopotamia, passing through Thapsacus and Larissa. They spent some time in Babylon, visited Ur and other places, and then went to Susa. From Susa they journeyed to Charax, from which place Gonod and Ganid embarked for India.

130:0.4 (1427.4) It was while working four months at Damascus that Jesus had picked up the rudiments of the language spoken by Gonod and Ganid. While there he had labored much of the time on translations from Greek into one of the languages of India, being assisted by a native of Gonod's home district.

130:0.5 (1427.5) On this Mediterranean tour Jesus spent about half of each day teaching Ganid and acting as interpreter during Gonod's business conferences and social contacts. The remainder of each day, which was at his disposal, he devoted to making those close personal contacts with his fellow men, those intimate associations with the mortals of the realm, which so characterized his activities during these years that just preceded his public ministry.

130:0.6 (1427.6) From firsthand observation and actual contact Jesus acquainted himself with the higher material and intellectual civilization of the Occident and the Levant; from Gonod and his brilliant son he learned a great deal about the civilization and culture of India and China, for Gonod, himself a citizen of India, had made three extensive trips to the empire of the yellow race.

130:0.7 (1427.7) Ganid, the young man, learned much from Jesus during this long and intimate association. They developed a great affection for each other, and the lad's father many times tried to persuade Jesus to return with them to India, but Jesus always declined, pleading the necessity for returning to his family in Palestine.

1. В ЙОПИЯ – БЕСЕДАТА ЗА ЙОН

По време на тяхното пребиваване в Йопия Иисус се запозна с Гадиях — филистимски

1. AT JOPPA — DISCOURSE ON JONAH

130:1.1 (1428.1) During their stay in Joppa, Jesus met Gadiah, a Philistine interpreter who worked for one

преводач, който работеше при някой си Симон, щавач. Търговските представители на Гонод в Месопотамия провеждаха много делови операции с този Симон; затова Гонод и неговият син искаха да го навестят по пътя в Кесария. За времето, прекарано в Йопия, между Иисус и Гадиях се установиха сърдечни отношения. Този млад филистимец беше търсач на истината. Иисус беше носител на истината; той *беше* истината за това поколение урантийци. Когато се срещнат велик търсач и велик носител на истината, то резултатът от такава среща е велико и освобождаващо озарение, породено от опита за познаване на новата истина.

Веднъж след вечеря Иисус и младият филистимец отидоха на разходка по брега на морето и Гадиях, не подозирайки, че този "дамаски книжник" толкова добре знае юдейските предания, показа на Иисус кораба, с който, както се смяташе, Йона беше тръгнал на злополучно плаване за Тарсис. Изказвайки своите забележки, той попита Иисус: "Как смяташ, действително ли голяма риба е глътнала Йона?" Иисус разбра, че това предание е направило на юношата огромно впечатление и че размишленията за него са го убедили в греховността на опитите да се отклониш от своя дълг. Затова Иисус не каза нищо, което може да разруши внезапно принципите, от които Гадиях се ръководеше в своя практически живот. Отговаряйки на този въпрос, Иисус каза: "Приятелю мой, всички ние сме йоновци, които следва да живеят в съгласие с волята на Бога, и всеки път, когато се опитваме да се отклоним от насъщните изисквания на живота и тичаме към далечни съблазни, ние подлагаме себе си на непосредственото въздействие на тези влияния, които не се управляват от силите на истината и праведността. Да бягаш от този дълг, значи да жертваш истината. Бягството от служенето на светлината и истината може да доведе само до мъчителен сблъсък с упоритите китове на егоизма, които неизбежно водят до тъмнина и смърт, ако такива богоотстъпнически йоновци не обръщат своето сърце – дори в самите дълбини на отчаянието, към търсене на Бога и неговите добродетели. И когато такива отчаяли се души искрено търсят Бога, жадуват за истината и праведността, то нищо вече не е способно да ги задържи в плен. На каквото и дъно да са се оказали, ако с цялото си сърце се устремят към светлината, Духът на Господ Бог небесен ще ги освободи от техния плен; неблагоприятните обстоятелства на живота ще ги изведат на твърдата почва на нови възможности за обновено служене и по-мъдър живот."

Simon a tanner. Gonod's agents in Mesopotamia had transacted much business with this Simon; so Gonod and his son desired to pay him a visit on their way to Caesarea. While they tarried at Joppa, Jesus and Gadiah became warm friends. This young Philistine was a truth seeker. Jesus was a truth giver; he *was* the truth for that generation on Urantia. When a great truth seeker and a great truth giver meet, the result is a great and liberating enlightenment born of the experience of new truth.

130:1.2 (1428.2) One day after the evening meal Jesus and the young Philistine strolled down by the sea, and Gadiah, not knowing that this "scribe of Damascus" was so well versed in the Hebrew traditions, pointed out to Jesus the ship landing from which it was reputed that Jonah had embarked on his ill-fated voyage to Tarshish. And when he had concluded his remarks, he asked Jesus this question: "But do you suppose the big fish really did swallow Jonah?" Jesus perceived that this young man's life had been tremendously influenced by this tradition, and that its contemplation had impressed upon him the folly of trying to run away from duty; Jesus therefore said nothing that would suddenly destroy the foundations of Gadiah's present motivation for practical living. In answering this question, Jesus said: "My friend, we are all Jonahs with lives to live in accordance with the will of God, and at all times when we seek to escape the present duty of living by running away to far-off enticements, we thereby put ourselves in the immediate control of those influences which are not directed by the powers of truth and the forces of righteousness. The flight from duty is the sacrifice of truth. The escape from the service of light and life can only result in those distressing conflicts with the difficult whales of selfishness which lead eventually to darkness and death unless such God-forsaking Jonahs shall turn their hearts, even when in the very depths of despair, to seek after God and his goodness. And when such disheartened souls sincerely seek for God — hunger for truth and thirst for righteousness — there is nothing that can hold them in further captivity. No matter into what great depths they may have fallen, when they seek the light with a whole heart, the spirit of the Lord God of heaven will deliver them from their captivity; the evil circumstances of life will spew them out upon the dry land of fresh opportunities for renewed service and wiser living."

Гадиях беше изключително развълнуван от учението на Иисус. Те поговориха край морето до късно след полунощ и преди да се разотидат по своите стаи, се помолиха заедно и един за друг. Именно този Гадиях, чувайки впоследствие проповедта на ап. Петър, дълбоко повярва в Иисус Назарянин и проведе паметна беседа с Петър през една от вечерите в дома на Дорки. И Гадиях изигра огромна роля за това, Симон – богат търговец на кожи, окончателно да реши да приеме християнството.

(Разказвайки за индивидуалния труд на Иисус със своите смъртни събратя по време на пътешествието по Средиземноморието, ние, съгласно полученото разрешение, ще излагаме неговите думи на съвременния език, употребяван на Урантия по време на съставянето на настоящия документ.)

Последната среща на Иисус с Гадиях беше свързана с обсъждането на доброто и злото. Усещането за несправедливост поради присъствието в света на злото наред с доброто силно безпокоеше този млад филистимец. Той каза: “Как може Бог, ако е безкрайно добър, да ни позволява да страдаме от нещастията, които носи злото; в края на краищата кой твори зло?” В тези дни все още мнозина вярваха, че Бог твори и доброто, и злото, но Иисус никога не учеше на такава лъжлива представа. Отговаряйки на този въпрос, той каза: “Братко мой, Бог е любов; затова Той не може да не бъде добродетел и Неговата добродетел е толкова голяма и реална, че е неспособна да съдържа в себе си малкото и нереално зло. Бог е толкова недвусмислено добър, че в Него няма абсолютно никакво място за пагубно зло. Злото представлява незрелите решения и лекомислените постъпки на онези, които се съпротивляват на добротата, отхвърлят красотата и предават истината. Злото е само заблуждението на незрелостта или разрушителното и изкривяващо въздействие на невежеството. Злото е неизбежната тъмнина, неотстъпно следваща неразумното отразяване на светлината. Злото е това, което е мрачно и неистинно и което, при съзнателно приемане, става грях.

Давайки ти способност да избираш между истината и заблуждението, твоят небесен Баща е създал възможност за отричане на положителния път на светлината и живота. Но такива заблуждения, свидетелстващи за злото, в действителност са несъществуващи дотогава, докато разумното създание не ги пробуди към живот чрез своята воля, избирайки пътя на греха. И тогава това зло прераства по-късно в грях вследствие

130:1.3 (1428.3) Gadiah was mightily moved by Jesus’ teaching, and they talked long into the night by the seaside, and before they went to their lodgings, they prayed together and for each other. This was the same Gadiah who listened to the later preaching of Peter, became a profound believer in Jesus of Nazareth, and held a memorable argument with Peter one evening at the home of Dorcas. And Gadiah had very much to do with the final decision of Simon, the wealthy leather merchant, to embrace Christianity.

130:1.4 (1428.4) (In this narrative of the personal work of Jesus with his fellow mortals on this tour of the Mediterranean, we shall, in accordance with our permission, freely translate his words into modern phraseology current on Urantia at the time of this presentation.)

130:1.5 (1429.1) Jesus’ last visit with Gadiah had to do with a discussion of good and evil. This young Philistine was much troubled by a feeling of injustice because of the presence of evil in the world alongside the good. He said: “How can God, if he is infinitely good, permit us to suffer the sorrows of evil; after all, who creates evil?” It was still believed by many in those days that God creates both good and evil, but Jesus never taught such error. In answering this question, Jesus said: “My brother, God is love; therefore he must be good, and his goodness is so great and real that it cannot contain the small and unreal things of evil. God is so positively good that there is absolutely no place in him for negative evil. Evil is the immature choosing and the unthinking misstep of those who are resistant to goodness, rejectful of beauty, and disloyal to truth. Evil is only the misadaptation of immaturity or the disruptive and distorting influence of ignorance. Evil is the inevitable darkness which follows upon the heels of the unwise rejection of light. Evil is that which is dark and untrue, and which, when consciously embraced and willfully endorsed, becomes sin.

130:1.6 (1429.2) “Your Father in heaven, by endowing you with the power to choose between truth and error, created the potential negative of the positive way of light and life; but such errors of evil are really nonexistent until such a time as an intelligent creature wills their existence by mischoosing the way of life. And then are such evils later exalted into sin by the knowing and deliberate choice of such a willful and rebellious creature. This is why our Father in heaven permits the good and the evil

умишления и преднамерен избор, извършван от такова своеволно и метежно създание. Именно затова нашият небесен Баща допуска временното съществуване на добро и зло до завършването на живота – така, както природата позволява на пшеницата и плевелите да растат заедно до жътвата.” Гадиях беше напълно удовлетворен от отговора на Иисус на своя въпрос, след като тяхната следваща беседа му проясни истинското значение на тези незабравими изказвания.

to go along together until the end of life, just as nature allows the wheat and the tares to grow side by side until the harvest.” Gadiah was fully satisfied with Jesus’ answer to his question after their subsequent discussion had made clear to his mind the real meaning of these momentous statements.

2. В КЕСАРИЯ

Иисус и неговите приятели прекараха в Кесария по-дълго, отколкото предполагаха, тъй като се оказа, че една от огромните рулеви перки на кораба, на който той се канеше да се качи, може да се разцепи. Капитанът реши да остане в пристанището, докато стане готова новата перка. Квалифицираните дърводелци, способни да се справят с тази задача, не стигаха и Иисус предложи своите услуги. Вечерите Иисус и неговите другари се разхождаха по великолепната стена, служеща за разходки около пристанището. Ганид с огромен интерес слушаше Иисус, когато той обясняваше устройството на системата за водоснабдяване на града и метода за използване на приливите за измиване на градските улици и водосточни канавки. Голямо впечатление на този индийски юноша направи стоящият на възвишението храм на Август, който се увенчаваше от огромна статуя на римския император. На втория ден следобед и тримата присъстваха на представлението в огромния амфитеатър, побиращ двадесет хиляди души, а вечерта гледаха в театъра гръцка пиеса. Ганид не беше виждал нищо подобно преди това и зададе на Иисус много въпроси. На сутринта на третия ден те направиха официално посещение в двореца на управителя, тъй като Кесария беше столица на Палестина и резиденция на римския прокуратор.

В техния хотел се настани и някакъв търговец от Монголия и тъй като този търговец от далечния Изток много добре говореше гръцки, Иисус проведе с него няколко продължителни беседи. Търговецът беше крайно поразен от предложената от Иисус философия на живота и той никога не забрави мъдрите думи: “Живей небесен живот на земята, ежедневно подчинявайки се на волята на небесния Баща!” Този човек беше даоист и благодарение на Иисус повярва твърдо в доктрината за всеобщото Божество. Връщайки се в Монголия, той започна да проповядва

2. AT CAESAREA

130:2.1 (1429.3) Jesus and his friends tarried in Caesarea beyond the time expected because one of the huge steering paddles of the vessel on which they intended to embark was discovered to be in danger of cleaving. The captain decided to remain in port while a new one was being made. There was a shortage of skilled woodworkers for this task, so Jesus volunteered to assist. During the evenings Jesus and his friends strolled about on the beautiful wall which served as a promenade around the port. Ganid greatly enjoyed Jesus’ explanation of the water system of the city and the technique whereby the tides were utilized to flush the city’s streets and sewers. This youth of India was much impressed with the temple of Augustus, situated upon an elevation and surmounted by a colossal statue of the Roman emperor. The second afternoon of their stay the three of them attended a performance in the enormous amphitheater which could seat twenty thousand persons, and that night they went to a Greek play at the theater. These were the first exhibitions of this sort Ganid had ever witnessed, and he asked Jesus many questions about them. On the morning of the third day they paid a formal visit to the governor’s palace, for Caesarea was the capital of Palestine and the residence of the Roman procurator.

130:2.2 (1429.4) At their inn there also lodged a merchant from Mongolia, and since this Far-Easterner talked Greek fairly well, Jesus had several long visits with him. This man was much impressed with Jesus’ philosophy of life and never forgot his words of wisdom regarding “the living of the heavenly life while on earth by means of daily submission to the will of the heavenly Father.” This merchant was a Taoist, and he had thereby become a strong believer in the doctrine of a universal Deity. When he returned to Mongolia, he began to teach these advanced truths to his neighbors and to his business associates, and as a direct result of such activities, his eldest son

тези прогресивни истини на своите съседи и бизнес-сътрудници, в резултат на което по-големият му син стана даоистки духовник. В течение на целия си живот този млад човек оказваше огромно влияние в името на новата истина. Неговият син и внук също така бяха изцяло предани на учението за Единия Бог – Върховния Управител на Небесата.

decided to become a Taoist priest. This young man exerted a great influence in behalf of advanced truth throughout his lifetime and was followed by a son and a grandson who likewise were devotedly loyal to the doctrine of the One God — the Supreme Ruler of Heaven.

Макар че източният клон на раннохристиянската църква с център във Филаделфия оставаше по-верен на ученията на Иисус, отколкото техните йерусалимски братя, налага се със съжаление да констатираме, че не се намери втори Петър, способен да отиде в Китай, или втори Павел, за да проникне в Индия, където духовната почва беше толкова благодатна за семената на новото Евангелие на царството. Самите учения на Иисус – в този вид, в който към тях се придържаха във Филаделфия, биха оказали толкова непосредствено и ефективно въздействие върху умовете на духовно страдащите азиатски народи, каквото и проповедите на Петър и Павел на Запад.

130:2.3 (1430.1) While the eastern branch of the early Christian church, having its headquarters at Philadelphia, held more faithfully to the teachings of Jesus than did the Jerusalem brethren, it was regrettable that there was no one like Peter to go into China, or like Paul to enter India, where the spiritual soil was then so favorable for planting the seed of the new gospel of the kingdom. These very teachings of Jesus, as they were held by the Philadelphians, would have made just such an immediate and effective appeal to the minds of the spiritually hungry Asiatic peoples as did the preaching of Peter and Paul in the West.

Един от младите хора, който работеше в един от дните заедно с Иисус над изготвянето на рулевата перка, много се заинтересува от думите, които от време на време се промъкваха в речта на Иисус, докато те работеха в корабостроителницата. Когато Иисус спомена, че небесният Баща се грижи за благополучието на Своите земни деца, този млад грък на име Анаксанд каза: “Ако Бог се грижи за мен, защо Той не ме избави от жестокия и несправедлив началник на тази работилница?” Отговорът на Иисус го порази: “Така, както ти знаеш пътя на доброто и ценността на справедливостта, може би Боговете са направили така, че този заблудил се човек се е оказал край теб, за да можеш да го вкараш в правия път. Може би ти си тази сол, която може да направи този брат по-приемлив за всички останали хора, ако, разбира се, не си загубил своята сила. Днес този човек властва над теб в този смисъл, че неговите порочни постъпки оказват върху теб неблагоприятно въздействие. Защо не докажеш своето превъзходство над злото, опирайки се на силата на добродетелите, и по такъв начин да станеш господар във всички ваши отношения? Аз предвиждам, че живеещото в теб добро е способно да вземе връх над съществуващото в него зло, ако ти дадеш на това добро истинска и жива възможност да се прояви. Смъртното съществуване не знае нищо по-увлекателно от това, да изпита опияняващата радост на човека, в своя материален живот станал партньор на духовна енергия и божествена истина в едно от техните триумфални

130:2.4 (1430.2) One of the young men who worked with Jesus one day on the steering paddle became much interested in the words which he dropped from hour to hour as they toiled in the shipyard. When Jesus intimated that the Father in heaven was interested in the welfare of his children on earth, this young Greek, Anaxand, said: “If the Gods are interested in me, then why do they not remove the cruel and unjust foreman of this workshop?” He was startled when Jesus replied, “Since you know the ways of kindness and value justice, perhaps the Gods have brought this erring man near that you may lead him into this better way. Maybe you are the salt which is to make this brother more agreeable to all other men; that is, if you have not lost your savor. As it is, this man is your master in that his evil ways unfavorably influence you. Why not assert your mastery of evil by virtue of the power of goodness and thus become the master of all relations between the two of you? I predict that the good in you could overcome the evil in him if you gave it a fair and living chance. There is no adventure in the course of mortal existence more enthralling than to enjoy the exhilaration of becoming the material life partner with spiritual energy and divine truth in one of their triumphant struggles with error and evil. It is a marvelous and transforming experience to become the living channel of spiritual light to the mortal who sits in spiritual darkness. If you are more blessed with truth than is this man, his need should challenge you. Surely you are not the coward who could stand by on the seashore and watch a fellow man who could not swim perish! How much more of value is this man’s soul floundering in darkness compared to his body

сражения със заблудата и злото. Възхитителен е този преобразуващ човека опит – да станеш жив канал за духовна светлина за смъртния, пребиваващ в духовна тъмнина. Ако ти си по-надарен с истина, отколкото този човек, то неговата беда трябва да стане за теб призив. Ти не си страхливец, способен да стои на брега на морето и да гледа как загива твоя неумеещ да плува другар! Колко по-ценна е блуждаещата в мрак душа на този човек в сравнение с неговото потъващо във водата тяло!”

Анаксанд беше изключително развълнуван от думите на Иисус. Скоро той ги преразказа на своя началник и в тази вечер те и двамата дойдоха при него за съвет как да постигнат благополучие на душата. И по-късно, когато християнската идея беше провъзгласена в Кесария, тези двама души – грък и римлянин, повярваха в проповедта на Филип и станаха видни членове на основаната от тях църква. Впоследствие този млад грък беше назначен за куриер при римския центурион Корнелий, който стана вярващ благодарение на служенето на Петър. Анаксанд продължаваше да носи светлина на седящите в мрак до заточението на Павел в Кесария, когато по трагична случайност загина от побоя над двадесетте хиляди евреи, оказвайки помощ на умиращите в мъки хора.

Към това време Ганид вече знаеше за това необичайно лично служене на хората, в което прекарваше своето свободно време неговият учител, и младият индиец реши да изясни мотива за такава неуморима дейност. Той запита: “Защо ти с такова постоянство губиш своето време за срещи с чужди хора?” Иисус отговори: “Ганид, за позналия Бога няма чужди. Когато намираш небесния Отец, ти откриваш, че всички хора са братя, а нима е удивително, че човекът изпитва радост, срещайки новия си брат? Да се запознаеш със своите собствени братя и сестри, да опознаеш техните проблеми и да се научиш да ги обичаш – ето висшия опит от живота.”

В хода на тази беседа, продължила далеч след полунощ, юношата помоли Иисус да му разкаже за разликите на Божията воля от този акт на човешкия разум, който също се нарича воля. Същността на отговора на Иисус се заключаваше в следното: Божията воля е Божий път, съучастие в избора на Бога в условията на всяка потенциална алтернатива. Затова изпълнението на Божията воля е опит на постепенно придобиване на все по-голямо богоподобие, а Бог е източник и цел на всичко добродетелно, прекрасно и истинско. Човешката воля е човешки път – съвкупност от това, което смъртният решава да бъде и

drowning in water!”

130:2.5 (1430.3) Anaxand was mightily moved by Jesus’ words. Presently he told his superior what Jesus had said, and that night they both sought Jesus’ advice as to the welfare of their souls. And later on, after the Christian message had been proclaimed in Caesarea, both of these men, one a Greek and the other a Roman, believed Philip’s preaching and became prominent members of the church which he founded. Later this young Greek was appointed the steward of a Roman centurion, Cornelius, who became a believer through Peter’s ministry. Anaxand continued to minister light to those who sat in darkness until the days of Paul’s imprisonment at Caesarea, when he perished, by accident, in the great slaughter of twenty thousand Jews while he ministered to the suffering and dying.

130:2.6 (1431.1) Ganid was, by this time, beginning to learn how his tutor spent his leisure in this unusual personal ministry to his fellow men, and the young Indian set about to find out the motive for these incessant activities. He asked, “Why do you occupy yourself so continuously with these visits with strangers?” And Jesus answered: “Ganid, no man is a stranger to one who knows God. In the experience of finding the Father in heaven you discover that all men are your brothers, and does it seem strange that one should enjoy the exhilaration of meeting a newly discovered brother? To become acquainted with one’s brothers and sisters, to know their problems and to learn to love them, is the supreme experience of living.”

130:2.7 (1431.2) This was a conference which lasted well into the night, in the course of which the young man requested Jesus to tell him the difference between the will of God and that human mind act of choosing which is also called will. In substance Jesus said: The will of God is the way of God, partnership with the choice of God in the face of any potential alternative. To do the will of God, therefore, is the progressive experience of becoming more and more like God, and God is the source and destiny of all that is good and beautiful and true. The will of man is the way of man, the sum and substance of that which the mortal chooses to be and do. Will is the deliberate choice

каквото реши да прави. Волята е преднамерен избор на самоосъзнаващо същество, водещ към решение-действие, основано на разумна рефлексия.

of a self-conscious being which leads to decision-conduct based on intelligent reflection.

През втората половина на този ден Иисус и Ганид с удоволствие си играеха с една много умна овчарка и Ганид поиска да узнае имат ли кучетата душа и воля. В отговор на неговите въпроси Иисус каза: “Кучето има разум, способен да опознае материалния човек, своя стопанин, но е неспособно да познае Бога, Който е Дух, затова кучето не притежава духовна природа и не може да придобие духовен опит. Кучето може да има воля, дадена му от природата и усилена от тренировки, но такава способност на разума не е духовна сила, както не можеш да я сравниш и с човешка воля, доколкото тя не е основана на рефлексията – тя не е следствие от разпознаването на по-високи нравствени значения или избор на духовни и вечни ценности. Именно притежаването на такива способности за духовна проницателност и избор на истината прави смъртния човек нравствено същество – създание, дарено с атрибутите на духовната отговорност и възможност за вечен живот.” По-нататък Иисус обясни, че именно отсъствието в животното на такива умствени способности прави принципно невъзможна появата в животинския свят на език във времето или изпитание на някакво равностойно личностно съхранение във вечността. В резултат на получения в този ден урок Ганид престана да вярва в преселението на душите на хората в тела на животни.

130:2.8 (1431.3) That afternoon Jesus and Ganid had both enjoyed playing with a very intelligent shepherd dog, and Ganid wanted to know whether the dog had a soul, whether it had a will, and in response to his questions Jesus said: “The dog has a mind which can know material man, his master, but cannot know God, who is spirit; therefore the dog does not possess a spiritual nature and cannot enjoy a spiritual experience. The dog may have a will derived from nature and augmented by training, but such a power of mind is not a spiritual force, neither is it comparable to the human will, inasmuch as it is not reflective — it is not the result of discriminating higher and moral meanings or choosing spiritual and eternal values. It is the possession of such powers of spiritual discrimination and truth choosing that makes mortal man a moral being, a creature endowed with the attributes of spiritual responsibility and the potential of eternal survival.” Jesus went on to explain that it is the absence of such mental powers in the animal which makes it forever impossible for the animal world to develop language in time or to experience anything equivalent to personality survival in eternity. As a result of this day’s instruction Ganid never again entertained belief in the transmigration of the souls of men into the bodies of animals.

На следващия ден Ганид обсъди всичко това със своя баща и именно в отговор на въпроса на Гонод Иисус обясни, че на “човешките желания, свързани изключително с вземането на мирски решения, които имат отношение към материалните проблеми на животинското съществуване, е съдено да загинат във времето. Тези, които вземат чистосърдечни нравствени решения и правят безусловен духовен избор, постепенно се отъждествяват с пребиващия в тях божествен дух и с това все повече се преобразуват в ценност на вечното съществуване – нескончаемо развитие в божественото служене”.

130:2.9 (1431.4) The next day Ganid talked all this over with his father, and it was in answer to Gonod’s question that Jesus explained that “human wills which are fully occupied with passing only upon temporal decisions having to do with the material problems of animal existence are doomed to perish in time. Those who make wholehearted moral decisions and unqualified spiritual choices are thus progressively identified with the indwelling and divine spirit, and thereby are they increasingly transformed into the values of eternal survival — unending progression of divine service.”

В същия този ден ние за пръв път чухме епохалната истина, която, изразена на съвременен език, би звучала така: “Волята е това проявление на човешкия разум, което позволява на субективното съзнание да изрази обективно себе си и да изпита феномена на стремежите към богоподобие.” Именно в такъв смисъл всяко разумно и имащо духовни наклонности същество може да

130:2.10 (1431.5) It was on this same day that we first heard that momentous truth which, stated in modern terms, would signify: “Will is that manifestation of the human mind which enables the subjective consciousness to express itself objectively and to experience the phenomenon of aspiring to be Godlike.” And it is in this same sense that every reflective and spiritually minded human being can become *creative.*

стане съзидателно.

3. В АЛЕКСАНДРИЯ

Пребиваването в Кесария беше богато на събития. Настъпи денят, когато ремонтът на кораба завърши, и следобед Иисус и двама негови другари тръгнаха за Александрия в Египет.

Пътят към Александрия достави на тримата пътешественика огромно удоволствие. Ганид се наслаждаваше на пътешествието и засипа Иисус с въпроси. Когато започнаха да се приближават към градското пристанище, юношата бе обхванат от трепет при вида на огромния Фароски фар, разположен на острова, който Александър съедини с помощта на мол с континента, създавайки с това две величествени пристанища и превръщайки Александрия в морски кръстопът на Африка, Азия и Европа. Този огромен фар беше едно от седемте чудеса на света и послужи като първообраз на всички последващи фарове. Те станаха рано сутринта, за да погледат това великолепно изобретение на човека, предназначено за спасяване на живота, и сред възторжените възгласи на Ганид Иисус каза: "И ти, синко, ще станеш подобен на този фар, когато се върнеш в Индия, щом твоят баща придобие вечен покой; ти ще станеш подобен на светлината на живота за пребиваващите редом с теб в мрак, показвайки на всички желаещи пътя към пристанището на спасението и благополучието." И стискайки ръка на Иисус, Ганид каза: "Ще бъда."

И отново отбелязваме, че ранните учители на християнската религия извършиха голяма грешка, обръщайки внимание изключително на западната цивилизация на римския свят. Ученията на Иисус – в този вид, в който те бяха изповядвани от месопотамските християни на първи век, бяха приети с готовност от различните групи азиатски вярващи.

Три часа след пристигането в пристанището те се установиха недалеч от източния край на дълъг и широк булевард, широк тридесет метра и дълъг осем километра и простиращ се до западните предели на милионния град. След първия оглед на основните градски забележителности – университета (музея), библиотеката, императорския мавзолей на Александър, двореца, храма на Нептун, театъра и гимназията, Гонод се зае с дела, а Иисус и Ганид се отправиха към библиотеката, която беше най-голямата в света. Тук бяха събрани

3. AT ALEXANDRIA

130:3.1 (1432.1) It had been an eventful visit at Caesarea, and when the boat was ready, Jesus and his two friends departed at noon one day for Alexandria in Egypt.

130:3.2 (1432.2) The three enjoyed a most pleasant passage to Alexandria. Ganid was delighted with the voyage and kept Jesus busy answering questions. As they approached the city's harbor, the young man was thrilled by the great lighthouse of Pharos, located on the island which Alexander had joined by a mole to the mainland, thus creating two magnificent harbors and thereby making Alexandria the maritime commercial crossroads of Africa, Asia, and Europe. This great lighthouse was one of the seven wonders of the world and was the forerunner of all subsequent lighthouses. They arose early in the morning to view this splendid lifesaving device of man, and amidst the exclamations of Ganid Jesus said: "And you, my son, will be like this lighthouse when you return to India, even after your father is laid to rest; you will become like the light of life to those who sit about you in darkness, showing all who so desire the way to reach the harbor of salvation in safety." And as Ganid squeezed Jesus' hand, he said, "I will."

130:3.3 (1432.3) And again we remark that the early teachers of the Christian religion made a great mistake when they so exclusively turned their attention to the western civilization of the Roman world. The teachings of Jesus, as they were held by the Mesopotamian believers of the first century, would have been readily received by the various groups of Asiatic religionists.

130:3.4 (1432.4) By the fourth hour after landing they were settled near the eastern end of the long and broad avenue, one hundred feet wide and five miles long, which stretched on out to the western limits of this city of one million people. After the first survey of the city's chief attractions — university (museum), library, the royal mausoleum of Alexander, the palace, temple of Neptune, theater, and gymnasium — Gonod addressed himself to business while Jesus and Ganid went to the library, the greatest in the world. Here were assembled nearly a million manuscripts from all the civilized world: Greece, Rome, Palestine,

около един милион ръкописи от целия цивилизован свят: Гърция, Рим, Палестина, Партия, Индия, Китай и даже Япония. В тази библиотека Ганид видя най-голямата в света сбирка на индийска литература; и в течение на цялото пребиваване в Александрия те всеки ден идваха тук. Иисус разказа на Ганид за направения тук превод на свещените книги на юдеите на гръцки. Отново и отново предмет на тяхното обсъждане ставаха всички световни религии, при което Иисус се стремеше да покаже на този млад разум истината, която се съдържа във всяка от тях, неизменно прибавяйки: "Но Яхве е Бог, представата за Когото се е сформирала от откровенията на Мелхиседек и завета на Авраам. Евреите бяха потомци на Авраам и впоследствие заемаха същата тази земя, където живееше и учеше Мелхиседек и откъдето той изпращаше учители по всички краища на света; и тяхната религия в крайна сметка стана изображение на по-ясното осъзнаване на Господа, Бога на Израил, като Всеобщ Баща небесен, отколкото която и да е друга световна религия."

Parthia, India, China, and even Japan. In this library Ganid saw the largest collection of Indian literature in all the world; and they spent some time here each day throughout their stay in Alexandria. Jesus told Ganid about the translation of the Hebrew scriptures into Greek at this place. And they discussed again and again all the religions of the world, Jesus endeavoring to point out to this young mind the truth in each, always adding: "But Yahweh is the God developed from the revelations of Melchizedek and the covenant of Abraham. The Jews were the offspring of Abraham and subsequently occupied the very land wherein Melchizedek had lived and taught, and from which he sent teachers to all the world; and their religion eventually portrayed a clearer recognition of the Lord God of Israel as the Universal Father in heaven than any other world religion."

Под ръководството на Иисус Ганид събра всички религиозни доктрини, признаващи съществуването на Всеобщото Божество, даже ако те оставяха по-голямо или по-малко място за второстепенни божества. След многобройни дискусии Иисус и Ганид стигнаха до убеждението, че в религията на римляните няма истински Бог и че тяхната религия практически е не нещо друго, а поклонение на императора. Те стигнаха до извода, че гърците имат философия, но едва ли – религия, признаваща личен Бог. Мистерийните култове бяха отхвърлени от тях поради бърканицата, към която водеше тяхната многобройност, както и затова, защото техните разнообразни концепции за Божеството изглеждаха заимствани от други, по-древни религии.

130:3.5 (1432.5) Under Jesus' direction Ganid made a collection of the teachings of all those religions of the world which recognized a Universal Deity, even though they might also give more or less recognition to subordinate deities. After much discussion Jesus and Ganid decided that the Romans had no real God in their religion, that their religion was hardly more than emperor worship. The Greeks, they concluded, had a philosophy but hardly a religion with a personal God. The mystery cults they discarded because of the confusion of their multiplicity, and because their varied concepts of Deity seemed to be derived from other and older religions.

Макар че Ганид направи своите преводи в Александрия, той окончателно приведе в ред избраните от него учения и ги придружи със своите лични изводи едва към края на пребиваването им в Рим. За свое огромно удивление той откри, че всички най-добри автори на световна духовна литература повече или по-малко ясно осъзнаваха съществуването на вечния Бог и по принцип се придържаха към сходно мнение относно Неговия характер и връзка със смъртния човек.

130:3.6 (1433.1) Although these translations were made at Alexandria, Ganid did not finally arrange these selections and add his own personal conclusions until near the end of their sojourn in Rome. He was much surprised to discover that the best of the authors of the world's sacred literature all more or less clearly recognized the existence of an eternal God and were much in agreement with regard to his character and his relationship with mortal man.

В Александрия Иисус и Ганид прекарваха много време в музея. Този музей представляваше не сбирка на редки експонати, а по-скоро университет за изящни изкуства, наука и литература. Учените преподаватели ежедневно четяха тук лекции и в онези времена този университет беше

130:3.7 (1433.2) Jesus and Ganid spent much time in the museum during their stay in Alexandria. This museum was not a collection of rare objects but rather a university of fine art, science, and literature. Learned professors here gave daily lectures, and in those times this was the intellectual center of the Occidental world. Day by

интелектуален център на Запада. Ден след ден Иисус превеждаше на Ганид тези лекции и един ден, на втората седмица от занятията, юношата възкликна: "Учителю Йешуа, ти знаеш повече, отколкото тези преподаватели; нужно е да станеш и да им разкажеш за тези велики неща, за които разказа на мен. Техният разум е замъглен – те твърде много мислят. Аз ще поговоря с баща ми и той всичко ще уреди." Иисус се усмихна и отговори: "В теб говори възхищението на ученика, но тези учители не чакат от нас с теб наставления. Гордостта от неодухотворената ученост е едно от коварните явления в човешкия опит. Истинският учител запазва своята интелектуална честност, като винаги си остава ученик."

day Jesus interpreted the lectures to Ganid; one day during the second week the young man exclaimed: "Teacher Joshua, you know more than these professors; you should stand up and tell them the great things you have told me; they are befogged by much thinking. I shall speak to my father and have him arrange it." Jesus smiled, saying: "You are an admiring pupil, but these teachers are not minded that you and I should instruct them. The pride of unspiritualized learning is a treacherous thing in human experience. The true teacher maintains his intellectual integrity by ever remaining a learner."

Александрия беше град на смесена западна култура и по своя размах и величие от всички градове на света отстъпваше само на Рим. Тук се намираше най-голямата еврейска синагога – мястото на управление на александрийския синедрион, седемдесетте управляващи старейшини.

130:3.8 (1433.3) Alexandria was the city of the blended culture of the Occident and next to Rome the largest and most magnificent in the world. Here was located the largest Jewish synagogue in the world, the seat of government of the Alexandria Sanhedrin, the seventy ruling elders.

Сред многото хора, с които Гонод поддържаше делови отношения, беше еврейският банкер на име Александър, чийто брат Филон беше знаменит религиозен философ от това време. Филон се занимаваше с достойна, но изключително сложна задача по съгласуването на гръцката философия и юдейската теология. Ганид и Иисус много говореха за ученията на Филон и се канеха да отидат на някои от неговите лекции, но в течение на цялото им пребиваване в Александрия този неизвестен евреин-елинист беше прикован към леглото.

130:3.9 (1433.4) Among the many men with whom Gonod transacted business was a certain Jewish banker, Alexander, whose brother, Philo, was a famous religious philosopher of that time. Philo was engaged in the laudable but exceedingly difficult task of harmonizing Greek philosophy and Hebrew theology. Ganid and Jesus talked much about Philo's teachings and expected to attend some of his lectures, but throughout their stay at Alexandria this famous Hellenistic Jew lay sick abed.

Иисус препоръча на вниманието на Ганид много от гръцката философия и доктрините на стоиците, но той внушаваше на юношата истината за това, че тези системи на вярване, както и неопределените учения на някои от неговите съплеменници, са религиозни само дотолкова, доколкото водят човека към търсене на Бога и към живия опит за познаване на Вечния.

130:3.10 (1433.5) Jesus commended to Ganid much in the Greek philosophy and the Stoic doctrines, but he impressed upon the lad the truth that these systems of belief, like the indefinite teachings of some of his own people, were religions only in the sense that they led men to find God and enjoy a living experience in knowing the Eternal.

4. БЕСЕДАТА ЗА РЕАЛНОСТТА

Вечерта преди тръгването от Александрия Ганид и Иисус проведоха продължителна беседа с един от преподавателите на университета, специалист в областта на държавното устройство, който четеше лекции за ученията на Платон. Иисус изпълни задълженията на преводач за учения гръцкия преподавател, но не предложи своите учения, опровергаващи гръцката философия. Гонод се занимаваше през тази вечер със своите дела.

4. DISCOURSE ON REALITY

130:4.1 (1433.6) The night before they left Alexandria Ganid and Jesus had a long visit with one of the government professors at the university who lectured on the teachings of Plato. Jesus interpreted for the learned Greek teacher but injected no teaching of his own in refutation of the Greek philosophy. Gonod was away on business that evening; so, after the professor had departed, the teacher and his pupil had a long and heart-to-heart talk about Plato's doctrines. While Jesus

Затова след като професорът си тръгна, между учителя и ученика се състоя дълъг и откровен разговор за доктрините на Платон. Макар че Иисус с ред уговорки одобри някои гръцки учения, отнасящи се към теорията за това, че присъстващите в света материални неща са призрачни отражения на невидимите, но по-съществени духовни реалности, той реши да постави разсъжденията на юношата върху по-здрава основа, затова пристъпи към дълъг трактат за природата на реалността във вселената. Изложена на съвременен език, същността на казаното от Иисус на Ганид се заключава в следното:

gave qualified approval of some of the Greek teachings which had to do with the theory that the material things of the world are shadowy reflections of invisible but more substantial spiritual realities, he sought to lay a more trustworthy foundation for the lad's thinking; so he began a long dissertation concerning the nature of reality in the universe. In substance and in modern phraseology Jesus said to Ganid:

Източникът на вселенска реалност е Безкрайният. Материалните неща на крайното творение са пространствено-времевите следствия на Райския Еталон и Всеобщия Разум на вечния Бог. Причинността във физическия свят, самосъзнанието в интелектуалния свят и еволюиращата индивидуалност в духовния свят – тези реалности, проектирани във всеобщ мащаб, съединени във вечна взаимосвързаност и изпитвани като съвършени по своето качество и божествени по своята ценност, образуват реалността на Висшия. Но в една вечно изменяща се вселена Изначалната Личност на причинност, разумност и духовен опит остава неизменна, абсолютна. Всички неща, даже във вечната вселена на безпределните ценности и божествени качества, могат да се изменят и често се изменят, с изключение на Абсолютите и на това, което е достигнало абсолютен физически статут, абсолютен интелектуален обхват или абсолютно отъждествяване с духа.

130:4.2 (1434.1) The source of universe reality is the Infinite. The material things of finite creation are the time-space repercussions of the Paradise Pattern and the Universal Mind of the eternal God. Causation in the physical world, self-consciousness in the intellectual world, and progressing selfhood in the spirit world — these realities, projected on a universal scale, combined in eternal relatedness, and experienced with perfection of quality and divinity of value — constitute the *reality of the Supreme*. But in an ever-changing universe the Original Personality of causation, intelligence, and spirit experience is changeless, absolute. All things, even in an eternal universe of limitless values and divine qualities, may, and oftentimes do, change except the Absolutes and that which has attained the physical status, intellectual embrace, or spiritual identity which is absolute.

Най-висшето ниво, на което е способно да се издигне крайното създание, е признаване на Всеобщия Баща и познание за Висшия. Но дори тогава такива същества, достигнали своята цел, продължават да изпитват изменения в движенията на физическия свят и неговите материални явления. Освен това те продължават да осъзнават еволюцията на собствената си индивидуалност в процеса на своя постоянен възход във вселената на духа, а също така и все по-дълбоко разбиране на разумния космос и своята реакция към него. Само за сметка на съвършенството, хармонията и единството на волята създанието е способно да се обедини със Създателя. И такова състояние на божественост се постига и поддържа от създанието само тогава, когато то продължава да живее във времето и вечността, неизменно подчинявайки своята лична воля на божествената воля на Създателя. Желанието да изпълняваш волята на Отеца винаги трябва да е висше в душата и господстващо в разума

130:4.3 (1434.2) The highest level to which a finite creature can progress is the recognition of the Universal Father and the knowing of the Supreme. And even then such beings of finality destiny go on experiencing change in the motions of the physical world and in its material phenomena. Likewise do they remain aware of selfhood progression in their continuing ascension of the spiritual universe and of growing consciousness in their deepening appreciation of, and response to, the intellectual cosmos. Only in the perfection, harmony, and unanimity of will can the creature become as one with the Creator; and such a state of divinity is attained and maintained only by the creature's continuing to live in time and eternity by consistently conforming his finite personal will to the divine will of the Creator. Always must the desire to do the Father's will be supreme in the soul and dominant over the mind of an ascending son of God.

на възходящия Божий син.

Така, както едноокият човек няма надежда да види дълбочината на перспективата, така и еднооките учени-материалисти или еднооките духовни мистици и алегористи са неспособни правилно да видят и адекватно да разбират истинските дълбини на вселенската реалност. Всички истински ценности от опита на създанията са скрити в дълбините на възприятието.

130:4.4 (1434.3) A one-eyed person can never hope to visualize depth of perspective. Neither can single-eyed material scientists nor single-eyed spiritual mystics and allegorists correctly visualize and adequately comprehend the true depths of universe reality. All true values of creature experience are concealed in depth of recognition.

Безсмислената причинност е неспособна да развие изисканото и сложното от грубото и простото, както бездуховният опит не може да развие необходимия за вечния живот божествен характер от материалния разум на смъртните на времето. Този атрибут на вселената, който толкова изключително характеризира безкрайното Божество, е нескончаемо творческо посвещаване на личността, способна да постигне вечен живот в процеса на постепенното придобиване на Божеството.

130:4.5 (1434.4) Mindless causation cannot evolve the refined and complex from the crude and the simple, neither can spiritless experience evolve the divine characters of eternal survival from the material minds of the mortals of time. The one attribute of the universe which so exclusively characterizes the infinite Deity is this unending creative bestowal of personality which can survive in progressive Deity attainment.

Личността е този космически дар, този аспект на вселенската реалност, който е способен да съ-съществува в условията на неограничени изменения и едновременно да запазва своята индивидуалност в самото присъствие на всички такива изменения във вечността.

130:4.6 (1434.5) Personality is that cosmic endowment, that phase of universal reality, which can coexist with unlimited change and at the same time retain its identity in the very presence of all such changes, and forever afterward.

Животът е приспособяването на изначалната космическа причинност към изискванията и възможностите на вселенската ситуация и възниква под действието на Вселенския Разум и при активация на духовната искра на Бога, Който е Дух. Смисълът на живота е в неговите способности за приспособяване. Ценността на живота е в неговата способност за развитие чак до висотите на богосъзнанието.

130:4.7 (1434.6) Life is an adaptation of the original cosmic causation to the demands and possibilities of universe situations, and it comes into being by the action of the Universal Mind and the activation of the spirit spark of the God who is spirit. The meaning of life is its adaptability; the value of life is its progressability — even to the heights of God-consciousness.

Ако самоосъзнаващият се живот не се приспособява към вселената, възниква космическа дисхармония. Окончателното отклоняване на личностната воля от общото направление на развитието на вселените довежда до интелектуална изолация, до обособяване на личността. Загубата на вътрешния направляващ дух влече след себе си прекратяване на духовното съществуване. По такъв начин интелектуалният и прогресиращ живот сам по себе си става неоспоримо доказателство за съществуването на целеустремената вселена, изразяваща волята на божествения Създател. И този живот, в своята съвкупност, представлява борба за постигането на висшите ценности в стремежа към вечната цел – Всеобщия Баща.

130:4.8 (1434.7) Misadaptation of self-conscious life to the universe results in cosmic disharmony. Final divergence of personality will from the trend of the universes terminates in intellectual isolation, personality segregation. Loss of the indwelling spirit pilot supervenes in spiritual cessation of existence. Intelligent and progressing life becomes then, in and of itself, an incontrovertible proof of the existence of a purposeful universe expressing the will of a divine Creator. And this life, in the aggregate, struggles toward higher values, having for its final goal the Universal Father.

Разликата между разума на човека и животните се състои само в степента на

130:4.9 (1435.1) Only in degree does man possess mind above the animal level aside from the higher

развитие, ако не се смятат висшите полу-духовни функции на интелекта. Затова животните (не знаейки да се покланят и не притежавайки мъдрост) са неспособни да изпитат свръхсъзнание – съзнание за съзнанието. Разумът на животното съзнава само обективната вселена.

and quasi-spiritual ministrations of intellect. Therefore animals (not having worship and wisdom) cannot experience superconsciousness, consciousness of consciousness. The animal mind is only conscious of the objective universe.

Знанието е сфера на материалния разум – разума, постигащ факти. Истината е област на духовно озарения интелект, съзнаващ факта, че той познава Бога. Знанието е доказуемо; истината се постига в опит. Знанието е прерогатив на разума; истината е опит на душата – прогресиращия "аз". Знанието е функция на недуховното ниво, истината е степен на интелектуално-духовното ниво на вселените. Материалният разум вижда света на фактическото знание, одухотвореният интелект постига света на истинските ценности. Два такива възгледа – във взаимна координация и хармония, разкриват света на реалността, в който мъдростта интерпретира явленията на вселената от гледна точка на прогресиращия личен опит.

130:4.10 (1435.2) Knowledge is the sphere of the material or fact-discerning mind. Truth is the domain of the spiritually endowed intellect that is conscious of knowing God. Knowledge is demonstrable; truth is experienced. Knowledge is a possession of the mind; truth an experience of the soul, the progressing self. Knowledge is a function of the nonspiritual level; truth is a phase of the mind-spirit level of the universes. The eye of the material mind perceives a world of factual knowledge; the eye of the spiritualized intellect discerns a world of true values. These two views, synchronized and harmonized, reveal the world of reality, wherein wisdom interprets the phenomena of the universe in terms of progressive personal experience.

Заблуждението (злото) е разплата за несъвършенството. Признаците за несъвършенство или фактите на неправилна адаптация се разкриват на материално ниво с помощта на критично наблюдение и научен анализ, на нравствено ниво – с помощта на човешкия опит. Присъствието на злото представлява доказателство за грешките на разума и незрелостта на еволюиращата индивидуалност. Затова злото също не е мярка за несъвършенство в интерпретацията на вселената. Възможността за допускане на грешки е присъща на придобиването на мъдрост – пътят на развитие от частичното и временното към цялостното и вечното, от относителното и несъвършеното към окончателното и станалото съвършено. Заблуждението е сянката, която относителната незавършеност неизбежно хвърля върху възходящия вселенски път на човека към съвършенството на Рая. Заблуждението (злото) не е действително вселенско свойство; то е само констатация на относителността на връзката между несъвършеното крайно ниво и възходящите нива на Висшия и Пределния.

130:4.11 (1435.3) Error (evil) is the penalty of imperfection. The qualities of imperfection or facts of misadaptation are disclosed on the material level by critical observation and by scientific analysis; on the moral level, by human experience. The presence of evil constitutes proof of the inaccuracies of mind and the immaturity of the evolving self. Evil is, therefore, also a measure of imperfection in universe interpretation. The possibility of making mistakes is inherent in the acquisition of wisdom, the scheme of progressing from the partial and temporal to the complete and eternal, from the relative and imperfect to the final and perfected. Error is the shadow of relative incompleteness which must of necessity fall across man's ascending universe path to Paradise perfection. Error (evil) is not an actual universe quality; it is simply the observation of a relativity in the relatedness of the imperfection of the incomplete finite to the ascending levels of the Supreme and Ultimate.

Макар че всичко това Иисус изказа на юношата на най-понятния за него език, към края на беседата очите на Ганид започнаха да се слепват и скоро той потъна в сън. На следващата сутрин те станаха рано, за да се качат на кораба, тръгващ за Ласея, на остров Крит. Но още преди качването на кораба юношата зададе нови въпроси за злото, на които Иисус отговори така:

130:4.12 (1435.4) Although Jesus told all this to the lad in language best suited to his comprehension, at the end of the discussion Ganid was heavy of eye and was soon lost in slumber. They rose early the next morning to go aboard the boat bound for Lasea on the island of Crete. But before they embarked, the lad had still further questions to ask about evil, to which Jesus replied:

Злото е относително понятие. То възниква от наблюдението на несъвършенствата, които се появяват в сянката, хвърляна от крайната вселена върху неща и същества, тъй като такъв космос засенчва живата светлина – всеобщото изразяване на вечните реалности на Безкрайното.

130:4.13 (1435.5) Evil is a relativity concept. It arises out of the observation of the imperfections which appear in the shadow cast by a finite universe of things and beings as such a cosmos obscures the living light of the universal expression of the eternal realities of the Infinite One.

Потенциалното зло е присъщо на неизбежната незавършеност на разкриването на Бога като изражение на безкрайността и вечността, доколкото такова разкритие е ограничено от пространството и времето. Фактът на присъствие на частичното наред със завършеното образува относителността на реалността, създава необходимостта от интелектуален избор и установява ценностните нива на духовно възприятие и реакции. Незавършената и крайна представа за Безкрайното, съществуваща в тленния и ограничен разум на създанието, само по себе си е *потенциално зло.* Но задълбочаването на злото – неоправданата непълноценност на разумното духовно отстраняване на тези изначално присъщи на интелектуалните дисонанси и духовни недостатъчности – е равностойно на извършване на *действително зло.*

130:4.14 (1435.6) Potential evil is inherent in the necessary incompleteness of the revelation of God as a time-space-limited expression of infinity and eternity. The fact of the partial in the presence of the complete constitutes relativity of reality, creates necessity for intellectual choosing, and establishes value levels of spirit recognition and response. The incomplete and finite concept of the Infinite which is held by the temporal and limited creature mind is, in and of itself, *potential evil.* But the augmenting error of unjustified deficiency in reasonable spiritual rectification of these originally inherent intellectual disharmonies and spiritual insufficiencies, is equivalent to the realization of *actual evil.*

Всички статични, мъртви понятия са потенциално зло. Крайната сянка на относителната и жива истина се намира в постоянно движение. Статичните концепции неизменно спират науката, политиката, обществото и религията. Статичните понятия могат да изразяват определено знание, но в тях не достига мъдростта и отсъства истината. Но не позволявайте на понятието за относителност да ви въведе в заблуждение дотолкова, че да загубите способността да виждате координацията на вселената под ръководството на космическия разум и нейното устойчиво управление от енергията и Духа на Висшия.

130:4.15 (1436.1) All static, dead, concepts are potentially evil. The finite shadow of relative and living truth is continually moving. Static concepts invariably retard science, politics, society, and religion. Static concepts may represent a certain knowledge, but they are deficient in wisdom and devoid of truth. But do not permit the concept of relativity so to mislead you that you fail to recognize the co-ordination of the universe under the guidance of the cosmic mind, and its stabilized control by the energy and spirit of the Supreme.

5. НА ОСТРОВ КРИТ

Тръгвайки за Крит, пътешествениците преследваха само една цел: да си починат, да разгледат острова и да поскитат по планините. В тези времена критяните се ползваха с лоша слава сред съседните народи. Независимо от това Иисус и Ганид обърнаха много души към по-високи помисли и по-възвишен живот и с това заложиха основата за бързото приемане на последващите евангелски учения след пристигането на първите проповедници от Йерусалим. Иисус обичаше критяните независимо от резките думи, казани по-късно за тях от Павел, отправил впоследствие Тит на

5. ON THE ISLAND OF CRETE

130:5.1 (1436.2) The travelers had but one purpose in going to Crete, and that was to play, to walk about over the island, and to climb the mountains. The Cretans of that time did not enjoy an enviable reputation among the surrounding peoples. Nevertheless, Jesus and Ganid won many souls to higher levels of thinking and living and thus laid the foundation for the quick reception of the later gospel teachings when the first preachers from Jerusalem arrived. Jesus loved these Cretans, notwithstanding the harsh words which Paul later spoke concerning them when he subsequently sent Titus to the island to reorganize their churches.

острова за реорганизация на местните църкви.

Тук, в планинската част на Крит, се състоя първият продължителен разговор между Иисус и Гонод за религията. Бащата беше дълбоко поразен, казвайки: “Не е чудно, че момчето вярва на всяка твоя дума, но аз никога не съм чувал да съществува такава религия даже в Йерусалим, а да не говорим пък за Дамаск.” Именно по време на пребиваването на острова Гонод за пръв път предложи на Иисус да се върне заедно с тях в Индия и Ганид с радост мислеше, че Иисус вероятно ще се съгласи с това предложение.

Веднъж, отговаряйки на въпроса на Ганид защо не е станал проповедник, Иисус каза: “Синко, всяко нещо с времето си. Ти се раждаш на този свят, но никакви прояви на нетърпение няма да ти помогнат да пораснеш. Във всички подобни неща ти трябва да чакаш своя час. Само времето ще направи зрял висящия на дървото зелен плод. Само след изминаване на времето зимата се сменя с лятото, изгревът на слънцето – с неговия залез. Сега аз, заедно с теб и твоя баща, се намирам на път за Рим и това е достатъчно за днес. Моят утрешен ден се намира в ръцете на моя небесен Отец.” И след това той разказа на Ганид за Мойсей и четиридесетте години очакване и непрекъсната подготовка.

При посещението на Тихото пристанище възникна епизод, който завинаги остана в паметта на Ганид. Споменът за този случай винаги пробуждаше в него желание да направи нещо за промяна на кастовата система в своята родна Индия. На големия път пиян изрод се натрапваше на млада робиня. Когато Иисус видя положението, в което се оказа девойката, той побърза да ú се притече на помощ и я отведе встрани от нападащия я луд. Докато изплашеното момиче се прилепи към него, той, протягайки силната си дясна ръка, държа разярения човек на безопасно разстояние дотогава, докато беднинят, бясно размахващ пред себе си ръце във въздуха, не се изтощи. Ганид понечи да помогне на Иисус, но баща му го спря. Макар че не владееха езика на девойката, тя оцени проявеното от тях милосърдие и със знаци изразяваше своята искрена признателност, докато я изпратиха до дома ú. За целия живот на Иисус в плът това беше навярно единственият случай, когато той беше действително близо до сблъсък с други хора. Но тази вечер на него му беше трудно да обясни на Ганид защо той не наби пияния. Ганид смяташе, че този човек трябваше да бъде ударен поне толкова пъти, колкото пъти той беше ударил девойката.

130:5.2 (1436.3) On the mountainside in Crete Jesus had his first long talk with Gonod regarding religion. And the father was much impressed, saying: “No wonder the boy believes everything you tell him, but I never knew they had such a religion even in Jerusalem, much less in Damascus.” It was during the island sojourn that Gonod first proposed to Jesus that he go back to India with them, and Ganid was delighted with the thought that Jesus might consent to such an arrangement.

130:5.3 (1436.4) One day when Ganid asked Jesus why he had not devoted himself to the work of a public teacher, he said: “My son, everything must await the coming of its time. You are born into the world, but no amount of anxiety and no manifestation of impatience will help you to grow up. You must, in all such matters, wait upon time. Time alone will ripen the green fruit upon the tree. Season follows season and sundown follows sunrise only with the passing of time. I am now on the way to Rome with you and your father, and that is sufficient for today. My tomorrow is wholly in the hands of my Father in heaven.” And then he told Ganid the story of Moses and the forty years of watchful waiting and continued preparation.

130:5.4 (1436.5) One thing happened on a visit to Fair Havens which Ganid never forgot; the memory of this episode always caused him to wish he might do something to change the caste system of his native India. A drunken degenerate was attacking a slave girl on the public highway. When Jesus saw the plight of the girl, he rushed forward and drew the maiden away from the assault of the madman. While the frightened child clung to him, he held the infuriated man at a safe distance by his powerful extended right arm until the poor fellow had exhausted himself beating the air with his angry blows. Ganid felt a strong impulse to help Jesus handle the affair, but his father forbade him. Though they could not speak the girl’s language, she could understand their act of mercy and gave token of her heartfelt appreciation as they all three escorted her home. This was probably as near a personal encounter with his fellows as Jesus ever had throughout his entire life in the flesh. But he had a difficult task that evening trying to explain to Ganid why he did not smite the drunken man. Ganid thought this man should have been struck at least as many times as he had struck the girl.

6. ЮНОШАТА, КОЙТО СЕ БОЕШЕ

6. THE YOUNG MAN WHO WAS AFRAID

Когато се намираха в планините, Иисус проведе продължителен разговор с боязлив и подтиснат млад човек. Неспособен да получи утешение и мъжество в общуването си със своите другари, този юноша се стремеше към уединение в планините; той израсна с усещането за безпомощност и непълноценност. Тези природни наклонности бяха усилени от многобройни трудни обстоятелства, с които юношата се сблъска в своя живот – на първо място, със загубата на баща си на дванадесетгодишна възраст. Когато се срещнаха, Иисус каза: "Приветствам те, приятелю мой! Защо си толкова унил в такъв прекрасен ден? Ако се е случило нещо, което да те разстрои, може би ще мога да ти помогна? Каквото и да е, с удоволствие ти предлагам своите услуги."

Младият човек не искаше да отговори и Иисус повторно се обърна към неговата душа с думите: "Доколкото разбирам, ти избяга тук, за да се отдалечиш от хората; затова ти, разбира се, не желаеш да разговаряш с мен, но аз бих искал да зная познати ли са ти тези хълмове; знаеш ли къде минават горните пътеки? И може би ти ще можеш да ми кажеш как най-добре да стигна до Феникс?" Трябва да кажем, че юношата добре познаваше тези планини и действително му се прииска да разкаже на Иисус как да попадне във Феникс – прииска му се дотолкова, че той начерта на земята всички пътечки и изчерпателно обясни всяка подробност. Но той беше поразен и заинтригуван, когато Иисус – сбогувайки се и давайки си вид, че си тръгва, внезапно се обърна и каза: "Не се съмнявам в това, че искаш да останеш насаме със своята безутешност; но от моя страна би било толкова недобро, колкото и несправедливо само да се добера до Феникс и след това лекомислено да те напусна, без да се опитам да отговоря на твоя призив – без да ти помогна и да те изпратя по най-добрия път към съдбоносната ти цел, която ти търсиш в своето сърце, стоейки тук, на склона на планината. Така, както ти прекрасно познаваш пътеките, водещи към Феникс, тъй като неведнъж си ходил по тях, така и аз добре зная пътя към града на твоите съкрушени надежди и несбъднати мечти. И доколкото ти ме помоли за помощ, аз няма да те разочаровам." Юношата беше готов да се съгласи, но му се отдаде да промърмори: "Но аз не съм те молил за нищо." Ласкаво поставяйки ръка на рамото му, Иисус каза: "Не, синко, с думи не, а с тъжния си поглед ти се обърна към моето сърце. Мое момче, унинието и отчаянието, изписани на твоето лице, са красноречив зов за помощ за тези,

130:6.1 (1437.1) While they were up in the mountains, Jesus had a long talk with a young man who was fearful and downcast. Failing to derive comfort and courage from association with his fellows, this youth had sought the solitude of the hills; he had grown up with a feeling of helplessness and inferiority. These natural tendencies had been augmented by numerous difficult circumstances which the lad had encountered as he grew up, notably, the loss of his father when he was twelve years of age. As they met, Jesus said: "Greetings, my friend! why so downcast on such a beautiful day? If something has happened to distress you, perhaps I can in some manner assist you. At any rate it affords me real pleasure to proffer my services."

130:6.2 (1437.2) The young man was disinclined to talk, and so Jesus made a second approach to his soul, saying: "I understand you come up in these hills to get away from folks; so, of course, you do not want to talk with me, but I would like to know whether you are familiar with these hills; do you know the direction of the trails? and, perchance, could you inform me as to the best route to Phenix?" Now this youth was very familiar with these mountains, and he really became much interested in telling Jesus the way to Phenix, so much so that he marked out all the trails on the ground and fully explained every detail. But he was startled and made curious when Jesus, after saying good-bye and making as if he were taking leave, suddenly turned to him, saying: "I well know you wish to be left alone with your disconsolation; but it would be neither kind nor fair for me to receive such generous help from you as to how best to find my way to Phenix and then unthinkingly to go away from you without making the least effort to answer your appealing request for help and guidance regarding the best route to the goal of destiny which you seek in your heart while you tarry here on the mountainside. As you so well know the trails to Phenix, having traversed them many times, so do I well know the way to the city of your disappointed hopes and thwarted ambitions. And since you have asked me for help, I will not disappoint you." The youth was almost overcome, but he managed to stammer out, "But — I did not ask you for anything — " And Jesus, laying a gentle hand on his shoulder, said: "No, son, not with words but with longing looks did you appeal to my heart. My boy, to one who loves his fellows there is an eloquent appeal for help in your countenance of discouragement and despair. Sit down with me while I tell you of the service trails and happiness highways which lead from the sorrows of self to the joys of loving activities in the brotherhood of men and in the service of the God of heaven."

които обичат своите ближни. Да седнем и аз ще ти разкажа за пътеките на служенето и пътищата на щастието, водещи от собствената ти тъга към радостите на любвеобилните дейности в братството на хората и служенето на небесния Бог.”

Към това време юношата вече жадуваше да поговори с Иисус и той падна на колене, умолявайки Иисус да му помогне – да му покаже пътя към спасението на своя свят, в който той познаваше само тъга и неуспехи. Иисус каза: “Стани, приятелю мой! Стани, както подобава на мъж! Теб може да те заобикалят малки врагове, могат да ти пречат много препятствия, но значителните и реални неща в този свят и вселена са на твоя страна. Слънцето изгрява всяка сутрин, за да те приветства точно така, както приветства и най-могъщите и процъфтяващи хора на Земята. Виж: ти имаш силно тяло и мощни мускули – твоите физически възможности са над средните. Разбира се, те са практически безполезни, докато ти седиш тук на склона на планината и тъжиш поради своите нещастия – реални и измислени. Но с помощта на своето тяло ти би могъл да вършиш велики дела, ако би побързал там, където те зоват велики дела. Ти се опитваш да избягаш от своето нещастно “аз”, но това е невъзможно. Ти и твоите жизнени проблеми са реални; докато си жив, ти не можеш да се отклониш от тях. Но погледни: ти притежаваш ясен и способен ум, за управление на твоето силно тяло на теб ти е дадена хубава глава. Накарай този разум да решава своите проблеми; научи интелекта си да работи за теб, не си позволявай да оставаш във властта на страха, подобно на лекомислено животно. Ти трябва да направиш своя разум мъжествен съюзник в решаването на жизнените проблеми, вместо да бъдеш роб на страха и покорен слуга на потиснатостта и поражението, какъвто си досега. Но най-ценният твой дар, потенциал на настоящото постижение, е духът, който живее в теб и който ще подбужда и въодушевява твоя разум така, че той да контролира себе си и да стимулира тялото, ако само ти го освободиш от бремето на страха и с това позволиш на своята духовна същност да започне избавлението от злото на бездействието благодарение на могъщото присъствие на живата вяра. И тогава тази вяра веднага ще преодолее страха пред хората за сметка на неотразимото присъствие на тази нова и всепоглъщаща любов към своите събратя, която скоро ще започне да препълва твоята душа благодарение на роденото в твоето сърце съзнание за това, че ти си Божие дете.

Днес, синко, на теб ти предстои да се родиш отново, отново да се утвърдиш като

130:6.3 (1437.3) By this time the young man very much desired to talk with Jesus, and he knelt at his feet imploring Jesus to help him, to show him the way of escape from his world of personal sorrow and defeat. Said Jesus: “My friend, arise! Stand up like a man! You may be surrounded with small enemies and be retarded by many obstacles, but the big things and the real things of this world and the universe are on your side. The sun rises every morning to salute you just as it does the most powerful and prosperous man on earth. Look — you have a strong body and powerful muscles — your physical equipment is better than the average. Of course, it is just about useless while you sit out here on the mountainside and grieve over your misfortunes, real and fancied. But you could do great things with your body if you would hasten off to where great things are waiting to be done. You are trying to run away from your unhappy self, but it cannot be done. You and your problems of living are real; you cannot escape them as long as you live. But look again, your mind is clear and capable. Your strong body has an intelligent mind to direct it. Set your mind at work to solve its problems; teach your intellect to work for you; refuse longer to be dominated by fear like an unthinking animal. Your mind should be your courageous ally in the solution of your life problems rather than your being, as you have been, its abject fear-slave and the bond servant of depression and defeat. But most valuable of all, your potential of real achievement is the spirit which lives within you, and which will stimulate and inspire your mind to control itself and activate the body if you will release it from the fetters of fear and thus enable your spiritual nature to begin your deliverance from the evils of inaction by the power-presence of living faith. And then, forthwith, will this faith vanquish fear of men by the compelling presence of that new and all-dominating love of your fellows which will so soon fill your soul to overflowing because of the consciousness which has been born in your heart that you are a child of God.

130:6.4 (1438.1) “This day, my son, you are to be reborn, re-established as a man of faith, courage,

човек на вярата, мъжеството и преданото служене в името на Бога. И когато ти по новому възприемаш в себе си живота, ти по новому възприемаш вселената. Ти си се родил отново – родил си се в духа и от днес твоят живот ще стане един победоносен завършек. Неприятностите ще те закаляват, разочарованията ще те пришпорват, трудностите ще ти отправят предизвикателство, а препятствията ще ти придават сили. Стани, млади човече! Прости се с живота, прекаран в раболепен страх и малодушно бягство. Побързай назад към изпълнението на своя дълг и преживей своя живот в плът като син Божий – смъртен, който е посветен на облагородяващото служене на човека на Земята в преддверието на възвишеното и безкрайно служене на Бога във вечността.”

И този юноша Фортун впоследствие стана водач на християните на Крит и близък сътрудник на Тит в неговите усилия по възпитанието на критските вярващи.

Прекрасно отдъхвайки си и събирайки сили, пътешествениците се приготвиха за път и един ден по обед отплаваха за Картаген в Северна Африка, спирайки за два дни в Кирина. Именно тук Иисус и Ганид оказаха първа медицинска помощ на момче на име Руф което беше ранено при повредата на впрегната с волове натоварена талига. Те го отнесоха в дома му при майка му, а неговият баща Симон не можеше и да предположи, че човекът, чийто кръст той после носú по заповед на един римски войник, е на същия този непознат, който някога е помогнал на неговия син.

and devoted service to man, for God’s sake. And when you become so readjusted to life within yourself, you become likewise readjusted to the universe; you have been born again — born of the spirit — and henceforth will your whole life become one of victorious accomplishment. Trouble will invigorate you; disappointment will spur you on; difficulties will challenge you; and obstacles will stimulate you. Arise, young man! Say farewell to the life of cringing fear and fleeing cowardice. Hasten back to duty and live your life in the flesh as a son of God, a mortal dedicated to the ennobling service of man on earth and destined to the superb and eternal service of God in eternity.”

130:6.5 (1438.2) And this youth, Fortune, subsequently became the leader of the Christians in Crete and the close associate of Titus in his labors for the uplift of the Cretan believers.

130:6.6 (1438.3) The travelers were truly rested and refreshed when they made ready about noon one day to sail for Carthage in northern Africa, stopping for two days at Cyrene. It was here that Jesus and Ganid gave first aid to a lad named Rufus, who had been injured by the breakdown of a loaded oxcart. They carried him home to his mother, and his father, Simon, little dreamed that the man whose cross he subsequently bore by orders of a Roman soldier was the stranger who once befriended his son.

7. В КАРТАГЕН – БЕСЕДАТА ЗА ВРЕМЕТО И ПРОСТРАНСТВОТО

По-голямата част от времето на път за Картаген Иисус прекара в беседи със своите спътници на темите социология, политика и търговия; те практически нито дума не размениха за религията. Гонод и Ганид за пръв път откриха, че Иисус е добър разказвач, и постоянно го молеха да разкаже за своя предишен живот в Галилея. Те също така узнаха, че той е бил възпитаван в Галилея, а не в Йерусалим или Дамаск.

Когато Ганид попита какво трябва да направи, за да се сдобие с приятел, забелязвайки, че повечето хора, с които се срещаха, ги теглеше към Иисус, неговият учител отговори: “Проявявай интерес към своите събратя; учи се да ги обичаш и не

7. AT CARTHAGE — DISCOURSE ON TIME AND SPACE

130:7.1 (1438.4) Most of the time en route to Carthage Jesus talked with his fellow travelers about things social, political, and commercial; hardly a word was said about religion. For the first time Gonod and Ganid discovered that Jesus was a good storyteller, and they kept him busy telling tales about his early life in Galilee. They also learned that he was reared in Galilee and not in either Jerusalem or Damascus.

130:7.2 (1438.5) When Ganid inquired what one could do to make friends, having noticed that the majority of persons whom they chanced to meet were attracted to Jesus, his teacher said: “Become interested in your fellows; learn how to love them and watch for the opportunity to do something for them which you are sure they want done,” and

пропускай възможността да направиш за тях нещо такова, което те със сигурност желаят", и след това той цитира старата еврейска пословица: "Който иска да има другари, той самият трябва да бъде дружелюбен."

then he quoted the olden Jewish proverb — "A man who would have friends must show himself friendly."

В Картаген Иисус проведе продължителен и незабравим разговор с митраисткия духовник за безсмъртието, времето и вечността. Този персиец получи образование в Александрия и действително желаеше да почерпи знания от Иисус. Изложени на съвременен език, същината на отговорите на Иисус на неговите многобройни въпроси се заключава в следното:

130:7.3 (1439.1) At Carthage Jesus had a long and memorable talk with a Mithraic priest about immortality, about time and eternity. This Persian had been educated at Alexandria, and he really desired to learn from Jesus. Put into the words of today, in substance Jesus said in answer to his many questions:

Времето е поток от ограничени от времето събития, възприемани от съзнанието на сътвореното същество. Времето е название на последователното разположение на събитията, с помощта на което те се възприемат и отделят. Вселената на пространството е свързан с времето феномен при разглеждане от всяка вътрешна точка, намираща се извън неподвижната обител – Рая. Движението на времето се разкрива само по отношение на това, че не се движи в пространството като времево явление. Във вселената на вселените Раят и неговите Божества излизат извън пределите както на пространството, така и на времето. В обитаемите светове човешката личност (в която се заселва и която ориентира духът на Райския Баща) е единствената свързана с физическия свят реалност, способна да излезе извън пределите на материалната последователност на ограничените във времето събития.

130:7.4 (1439.2) Time is the stream of flowing temporal events perceived by creature consciousness. Time is a name given to the succession-arrangement whereby events are recognized and segregated. The universe of space is a time-related phenomenon as it is viewed from any interior position outside of the fixed abode of Paradise. The motion of time is only revealed in relation to something which does not move in space as a time phenomenon. In the universe of universes Paradise and its Deities transcend both time and space. On the inhabited worlds, human personality (indwelt and oriented by the Paradise Father's spirit) is the only physically related reality which can transcend the material sequence of temporal events.

Животните нямат чувство за време, каквото има човекът, но даже на човека – поради неговия тесен и ограничен възглед, времето изглежда като последователност от събития; но с възхода на човека, с неговото приближаване към центъра разширяващият се възглед за тази поредица от събития позволява все повече да се осъзнава нейният цялостен характер. Това, което преди е изглеждало като последователност от събития, започва да се вижда като цялостен и съвършено свързан цикъл; така съзнанието за кръговете на едновременността все повече ще изтласква предишното съзнание за линейната последователност от събития.

130:7.5 (1439.3) Animals do not sense time as does man, and even to man, because of his sectional and circumscribed view, time appears as a succession of events; but as man ascends, as he progresses inward, the enlarging view of this event procession is such that it is discerned more and more in its wholeness. That which formerly appeared as a succession of events then will be viewed as a whole and perfectly related cycle; in this way will circular simultaneity increasingly displace the onetime consciousness of the linear sequence of events.

Съществуват седем различни концепции за пространството според неговата обусловеност от времето. Пространството се измерва с времето, а не времето с пространството. Бъркотията в съзнанието на учения възниква поради неспособността му да признае реалността на пространството. Пространството не е само абстрактна

130:7.6 (1439.4) There are seven different conceptions of space as it is conditioned by time. Space is measured by time, not time by space. The confusion of the scientist grows out of failure to recognize the reality of space. Space is not merely an intellectual concept of the variation in relatedness of universe objects. Space is not empty, and the only thing man knows which can

представа за изменението на взаимното положение на вселенски обекти. Пространството не е празно и единствената известна на човека същност, способна поне частично да преодолее пространството, е разумът. Разумът е способен да действа независимо от концепцията за пространствена организация на материалните обекти. Пространството е относително и сравнително крайно за всички същества със статут на създания. Колкото повече съзнанието се приближава към осъзнаването на седемте космически измерения, толкова повече понятието за потенциално пространство се приближава към пределността. Но пространственият потенциал е истински пределен само на абсолютно ниво.

Трябва да бъде очевидно, че вселенската реалност притежава разширяващо се и относително значение в зависимост от прехода на по-високи и съвършени нива на космоса. В пределен смисъл придобиващите вечен живот смъртни придобиват индивидуалност в седем-измерната вселена.

Пространствено-времевата представа, съществуваща в разума с материален произход, с времето предстои постепенно да се разширява с възхода на съзнаващата я личност, постигаща нови нива на вселените. С придобиването на разум, заемащ промеждутъчно положение между материалната и духовните плоскости на битието, представите на човека за време и пространство ще бъдат неимоверно разширени както по отношение качеството на постигане, така и по отношение на количеството опит. Задълбочаващите се космически представи на прогресиращата духовна личност предстои да се разширят както по отношение дълбочината на постижението, така и по отношение на мащабите на осъзнаване. И с по-нататъшното развитие на личността нагоре и навътре до трансценденталните нива на наподобяване на Божеството представата за време-пространство ще се доближава все повече до извънвремевите и извънпространствените концепции за Абсолютите. В относителен смисъл – и с постигането на трансцендентално ниво – тези представи за абсолютните нива трябва да възникнат в тези същества, чиято съдба е свързана с областта на пределното.

even partially transcend space is mind. Mind can function independently of the concept of the space-relatedness of material objects. Space is relatively and comparatively finite to all beings of creature status. The nearer consciousness approaches the awareness of seven cosmic dimensions, the more does the concept of potential space approach ultimacy. But the space potential is truly ultimate only on the absolute level.

130:7.7 (1439.5) It must be apparent that universal reality has an expanding and always relative meaning on the ascending and perfecting levels of the cosmos. Ultimately, surviving mortals achieve identity in a seven-dimensional universe.

130:7.8 (1439.6) The time-space concept of a mind of material origin is destined to undergo successive enlargements as the conscious and conceiving personality ascends the levels of the universes. When man attains the mind intervening between the material and the spiritual planes of existence, his ideas of time-space will be enormously expanded both as to quality of perception and quantity of experience. The enlarging cosmic conceptions of an advancing spirit personality are due to augmentations of both depth of insight and scope of consciousness. And as personality passes on, upward and inward, to the transcendental levels of Deity-likeness, the time-space concept will increasingly approximate the timeless and spaceless concepts of the Absolutes. Relatively, and in accordance with transcendental attainment, these concepts of the absolute level are to be envisioned by the children of ultimate destiny.

8. ПО ПЪТЯ КЪМ НЕАПОЛ И РИМ

Първата спирка по пътя в Италия беше остров Малта. Тук Иисус дълго беседва с подтиснат и разочарован юноша на име Клавд. Този нещастник мислеше за самоубийство, но

8. ON THE WAY TO NAPLES AND ROME

130:8.1 (1440.1) The first stop on the way to Italy was at the island of Malta. Here Jesus had a long talk with a downhearted and discouraged young man named Claudus. This fellow had contemplated

след разговора с дамаския книжник каза: „Аз ще гледам живота в лицето, както подобава на мъж, и повече нямам намерение да играя ролята на страхливеца. Ще се върна при своя народ и ще започна всичко отново.” Скоро той стана вдъхновен проповедник и циник, а още по-късно – обединявайки се с Петър, отиде да възвестява Евангелието в Испания. Но той така и никога не разбра, че човекът, вдъхновил го на Малта, беше същия този Иисус, когото той впоследствие провъзгласи за Спасител на света.

В Сиракуза те прекараха цяла седмица. Забележително събитие по време на това спиране беше придобиването на вяра от Езра; този отдал се на порока евреин държеше таверната, където спряха Иисус и неговите другари. Възгледите на Иисус покориха Езра и той помоли да му помогнат да се върне към вярата на Израил. Своето безнадеждно състояние той изрази с думите: “Аз искам да бъда истински син на Авраам, но не мога да намеря Бога.” Иисус отговори: “Ако ти наистина желаеш да намериш Бога, то самото това желание свидетелства, че вече си го намерил. Твоята беда не е в това, че не можеш да намериш Бога – тъй като Отецът вече те е намерил, – а само в това, че не познаваш Бога. Нима ти не помниш думите на пророк Йеремия: “И ще Ме търсите и ще Ме намерите, ако Ме търсите с цялото си сърце”? И нима този пророк не каза: “И Аз ще ви дам сърце, за да Ме знаете, че съм Господ, и вие ще бъдете мой народ, а аз ще бъда вашият Бог”? И нима не помниш това място от Писанията, където е казано:”Той гледа хората и ако някой каже: аз греших и правдата изменях, и това не ми донесе полза, Той ще освободи душата на този човек от мрака и той ще види светлината”? И Езра намери Бога и душата му се утеши. Впоследствие този евреин, заедно с богат и новообърнат грък, построи първата християнска църква в Сиракуза.

В Месина те спряха само за един ден, но това се оказа достатъчно, за да измени живота на момчето – уличен търговец на плодове, от което Иисус купи плодове и което на свой ред насити с хляба на живота. Подрастващият никога не забрави думите на Иисус и неговия добър поглед, когато, хващайки го за рамото, Иисус каза: “Прощавай, момче мое; пораствайки и ставайки мъж, бъди храбър; насищайки тялото, учи се да насищаш и душата си. Моят небесен Отец ще бъде с теб и ще ти показва пътя.” Момчето стана привърженик на митраизма, а по-късно се обърна в християнската вяра.

Накрая те стигнаха до Неапол и почувстваха близостта на своята цел – Рим. Гонод имаше много работа в Неапол и ако не

taking his life, but when he had finished talking with the scribe of Damascus, he said: “I will face life like a man; I am through playing the coward. I will go back to my people and begin all over again.” Shortly he became an enthusiastic preacher of the Cynics, and still later on he joined hands with Peter in proclaiming Christianity in Rome and Naples, and after the death of Peter he went on to Spain preaching the gospel. But he never knew that the man who inspired him in Malta was the Jesus whom he subsequently proclaimed the world’s Deliverer.

130:8.2 (1440.2) At Syracuse they spent a full week. The notable event of their stop here was the rehabilitation of Ezra, the backslidden Jew, who kept the tavern where Jesus and his companions stopped. Ezra was charmed by Jesus’ approach and asked him to help him come back to the faith of Israel. He expressed his hopelessness by saying, “I want to be a true son of Abraham, but I cannot find God.” Said Jesus: “If you truly want to find God, that desire is in itself evidence that you have already found him. Your trouble is not that you cannot find God, for the Father has already found you; your trouble is simply that you do not know God. Have you not read in the Prophet Jeremiah, ‘You shall seek me and find me when you shall search for me with all your heart’? And again, does not this same prophet say: ‘And I will give you a heart to know me, that I am the Lord, and you shall belong to my people, and I will be your God’? And have you not also read in the Scriptures where it says: ‘He looks down upon men, and if any will say: I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not, then will God deliver that man’s soul from darkness, and he shall see the light’?” And Ezra found God and to the satisfaction of his soul. Later, this Jew, in association with a well-to-do Greek proselyte, built the first Christian church in Syracuse.

130:8.3 (1440.3) At Messina they stopped for only one day, but that was long enough to change the life of a small boy, a fruit vendor, of whom Jesus bought fruit and in turn fed with the bread of life. The lad never forgot the words of Jesus and the kindly look which went with them when, placing his hand on the boy’s shoulder, he said: “Farewell, my lad, be of good courage as you grow up to manhood and after you have fed the body learn how also to feed the soul. And my Father in heaven will be with you and go before you.” The lad became a devotee of the Mithraic religion and later on turned to the Christian faith.

130:8.4 (1440.4) At last they reached Naples and felt they were not far from their destination, Rome. Gonod had much business to transact in Naples,

се брои времето, в течение на което Иисус изпълняваше своите задължения на преводач, цялата си почивка той и Ганид прекарваха в запознаване с града. Постепенно Ганид добре се научи да забелязва кой от хората изпитва нужда. В този град те често се сблъскваха с просяци и раздадоха много подаяния. Но Ганид така и не разбра значението на произнесените от Иисус думи, когато, давайки монета на уличния просяк, той не пожела да се спре и утеши този човек със своите думи. Иисус каза: "Защо да си хабя думите за този, който е неспособен да разбере какво му говорят? Духът на Отеца не може да научи и да спаси този, който е лишен от способността да стане син." Иисус имаше предвид това, че този човек не притежаваше нормален разум и беше лишен от способността да реагира на духовното водачество.

and aside from the time Jesus was required as interpreter, he and Ganid spent their leisure visiting and exploring the city. Ganid was becoming adept at sighting those who appeared to be in need. They found much poverty in this city and distributed many alms. But Ganid never understood the meaning of Jesus' words when, after he had given a coin to a street beggar, he refused to pause and speak comfortingly to the man. Said Jesus: "Why waste words upon one who cannot perceive the meaning of what you say? The spirit of the Father cannot teach and save one who has no capacity for sonship." What Jesus meant was that the man was not of normal mind; that he lacked the ability to respond to spirit leading.

В Неапол не стана нищо забележително; Иисус и юношата пребродиха целия град и със своите усмивки повишиха настроението на стотици мъже, жени и деца.

130:8.5 (1441.1) There was no outstanding experience in Naples; Jesus and the young man thoroughly canvassed the city and spread good cheer with many smiles upon hundreds of men, women, and children.

Оттам те се отправиха към Рим през Капуа, където спряха за три дни. Водейки след себе си товарни животни, те излязоха на Апиевия път и продължиха своя път към Рим – и тримата нямаха търпение по-скоро да видят столицата на империята и най-големия град в целия свят.

130:8.6 (1441.2) From here they went by way of Capua to Rome, making a stop of three days at Capua. By the Appian Way they journeyed on beside their pack animals toward Rome, all three being anxious to see this mistress of empire and the greatest city in all the world.

Документ 131. Световните религии

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 131. СВЕТОВНИТЕ РЕЛИГИИ

Секции

Въведение
1. Цинизъм
2. Юдаизъм
3. Будизъм
4. Индуизъм
5. Зороастризъм
6. Судуанизъм (Джайнизъм)
7. Индуизъм
8. Даоизъм
9. Конфуцианство
10. „Нашата религия”

Въведение

ПО време на пребиваването на Иисус, Гонод и Ганид в Александрия юношата изгуби значителна част от своето време и немалко пари на своя баща, събирайки ученията на световните религии за Бога и Неговите взаимоотношения със смъртния човек. Повече от шестдесет учени преводачи бяха наети от Ганид за съставяне на новия обзор на съществуващите в света религиозни доктрини, засягащи Божествата. И тук следва да подчертаем, че всички тези учения, описващи монотеизма, бяха в голямата си част – пряко или косвено, взети от проповедите на мисионерите на Макивента Мелхиседек, тръгнали по всички краища на Земята от своя салимски център за разпространение на доктрините за единия Бог – Всевишния.

Предлаганият по-нататък текст представлява конспект на ръкописа на Ганид, подготвен от него в Александрия и Рим и пазещ се в Индия в течение на стотици години

PAPER 131
THE WORLD'S RELIGIONS

SECTIONS

Introduction
1. Cynicism
2. Judaism
3. Buddhism
4. Hinduism
5. Zoroastrianism
6. Suduanism (Jainism)
7. Shinto
8. Taoism
9. Confucianism
10. "Our Religion"

INTRODUCTION

131:0.1 (1442.1) DURING the Alexandrian sojourn of Jesus, Gonod, and Ganid, the young man spent much of his time and no small sum of his father's money making a collection of the teachings of the world's religions about God and his relations with mortal man. Ganid employed more than threescore learned translators in the making of this abstract of the religious doctrines of the world concerning the Deities. And it should be made plain in this record that all these teachings portraying monotheism were largely derived, directly or indirectly, from the preachments of the missionaries of Machiventa Melchizedek, who went forth from their Salem headquarters to spread the doctrine of one God — the Most High — to the ends of the earth.

131:0.2 (1442.2) There is presented herewith an abstract of Ganid's manuscript, which he prepared at Alexandria and Rome, and which was preserved in India for hundreds of years after his

след неговата смърт. Този материал се състоеше от следните десет раздела:

1. ЦИНИЗЪМ

Остатъчните учения на последователите на Мелхиседек, без да се смятат тези, които се запазиха в еврейската религия, най-добре бяха представени в доктрините на циниците. В подборката на Ганид влизаше следното:

“Бог е най-високо от всички; Той е Всевишният на небесата и земята. Бог е съвършен кръг на вечността и Той управлява вселената на вселените. Той е единствен творец на небесата и земята. Както реши, така и става. Нашият Бог е единен Бог, състрадателен и милосърден. Всичко, което е възвишено, свято, истинско и прекрасно, е подобно на нашия Бог. Всевишният е светлината на небето и земята; Той е Бог на изтока, запада, севера и юга.

Даже ако Земята изчезне, ослепителният лик на Висшия ще пребъде във величие и слава. Всевишният е първият и последният, началото и краят на всичко. Има само един Бог и Неговото име е Истина. Бог е самосъществуващ, Той е лишен от всякакъв гняв и враждебност; Той е безсмъртен и безкраен. Нашият Бог е всемогъщ и щедър. Макар и многолик, ние се покланяме само на самия Бог. Бог знае всичко – нашите тайни и нашите възвания; Той също така знае какво заслужава всеки от нас. Неговото могъщество е равно за всички.

Бог дава примирие и предано защитава всички, които се боят от Него и Му се доверяват. Той дава спасение на всички, които Му служат. Цялото творение се намира във властта на Всемогъщия. Неговата божествена любов произтича от светостта на Неговата власт и обич се ражда в могъществото на Неговото величие. Всемогъщият предопредели съюза на тялото и душата и дари човека със Своя собствен дух. Това, което прави човекът – трябва да завърши, но това, което прави Създателят – продължава вечно. Ние придобиваме знания от човешкия опит, но извличаме мъдрост от съзерцанието на Всевишния.

Бог пролива дъжд на земята, той кара слънцето да свети над прорастващото зърно и ни дава обилна реколта от благи неща в този живот и вечно спасение в бъдещия свят. Нашият Бог притежава огромна власт; Неговото име е „Превъзходен” и Неговата същност е непостижима. Когато заболееш, именно Всевишният те изцелява. Бог е изпълнен с добродетели, обърнат към всички

death. He collected this material under ten heads, as follows:

1. CYNICISM

131:1.1 (1442.3) The residual teachings of the disciples of Melchizedek, excepting those which persisted in the Jewish religion, were best preserved in the doctrines of the Cynics. Ganid’s selection embraced the following:

131:1.2 (1442.4) “God is supreme; he is the Most High of heaven and earth. God is the perfected circle of eternity, and he rules the universe of universes. He is the sole maker of the heavens and the earth. When he decrees a thing, that thing is. Our God is one God, and he is compassionate and merciful. Everything that is high, holy, true, and beautiful is like our God. The Most High is the light of heaven and earth; he is the God of the east, the west, the north, and the south.

131:1.3 (1442.5) “Even if the earth should pass away, the resplendent face of the Supreme would abide in majesty and glory. The Most High is the first and the last, the beginning and the end of everything. There is but this one God, and his name is Truth. God is self-existent, and he is devoid of all anger and enmity; he is immortal and infinite. Our God is omnipotent and bounteous. While he has many manifestations, we worship only God himself. God knows all — our secrets and our proclamations; he also knows what each of us deserves. His might is equal to all things.

131:1.4 (1442.6) “God is a peace giver and a faithful protector of all who fear and trust him. He gives salvation to all who serve him. All creation exists in the power of the Most High. His divine love springs forth from the holiness of his power, and affection is born of the might of his greatness. The Most High has decreed the union of body and soul and has endowed man with his own spirit. What man does must come to an end, but what the Creator does goes on forever. We gain knowledge from the experience of man, but we derive wisdom from the contemplation of the Most High.

131:1.5 (1443.1) “God pours rain upon the earth, he causes the sun to shine upon the sprouting grain, and he gives us the abundant harvest of the good things of this life and eternal salvation in the world to come. Our God enjoys great authority; his name is Excellent and his nature is unfathomable. When you are sick, it is the Most High who heals you. God is full of goodness toward all men; we have no friend like the Most High. His mercy fills all

хора; ние нямаме друг такъв другар като Всевишния. Неговото милосърдие изпълва всичко и Неговата добродетел обхваща всички души. Всевишният е неизменен; Той е наш помощник във всяка нужда. Където и да се обърнеш с молитва, пред теб ще бъде ликът на Всевишния и разкритото ухо на нашия Бог. Ти можеш да се скриеш от хората, но не и от Бога. Бог е редом с нас; Той е вездесъщ. Бог изпълва всичко и живее в сърцето на този човек, който се бои от Неговото свято име. Творението пребивава в Твореца и Творецът пребивава в творението. Ние търсим Всевишния, а след това Го намираме в своите сърца. Ти тръгваш да търсиш скъпия Другар, след което Го намираш в своята душа.

places and his goodness encompasses all souls. The Most High is changeless; and he is our helper in every time of need. Wherever you turn to pray, there is the face of the Most High and the open ear of our God. You may hide yourself from men, but not from God. God is not a great distance from us; he is omnipresent. God fills all places and lives in the heart of the man who fears his holy name. Creation is in the Creator and the Creator in his creation. We search for the Most High and then find him in our hearts. You go in quest of a dear friend, and then you discover him within your soul.

Човекът, знаещ Бога, гледа на всички хора като на равни на себе си; всички те са негови братя. Този, който е егоист, който забравя за своите братя в плът, получава за награда само умора. Този, който обича своите събратя и чието сърце е чисто, ще види Бога. Бог никога не забравя чистосърдечността. Той ще насочи искрените сърца към истината, защото Бог е истина.

131:1.6 (1443.2) "The man who knows God looks upon all men as equal; they are his brethren. Those who are selfish, those who ignore their brothers in the flesh, have only weariness as their reward. Those who love their fellows and who have pure hearts shall see God. God never forgets sincerity. He will guide the honest of heart into the truth, for God is truth.

В живота свой унищожавайте заблудата и преодолявайте злото с любов към живата истина. Във всички свои отношения с хората правете добро в отговор на злото. Господ Бог е милосърден и любвеобилен; той е великодушен. Да възлюбим Бога, тъй като Той пръв ни е възлюбил. С любовта на Бога и Неговата милост ще получим спасение. Бедните и богатите са братя. Бог е техният баща. Не прави на другите злото, което не би причинил на себе си.

131:1.7 (1443.3) "In your lives overthrow error and overcome evil by the love of the living truth. In all your relations with men do good for evil. The Lord God is merciful and loving; he is forgiving. Let us love God, for he first loved us. By God's love and through his mercy we shall be saved. Poor men and rich men are brothers. God is their Father. The evil you would not have done you, do not to others.

Винаги призовавай името Му и доколкото ти вярваш в Неговото име, дотолкова твоята молитва ще бъде чута. Каква велика чест – да се покланяш на Всевишния! Всички светове и вселени се покланят на Всевишния. И във всичките свои молитви носú благодарност – издигни се към поклонение. Молитвеното поклонение пази от зло и препятства греха. Винаги да възхваляваме името на Всевишния. Този, който се крие от Всевишния, скрива своите пороци от вселената. Когато стоиш пред Бога с чисто сърце, ти си неустрашим пред цялото творение. Всевишният е подобен на любящи баща и майка; Той действително ни обича – нас, Своите земни деца. Нашият Бог ще ни прости и ще насочи нашите стъпки по пътя на спасението. Той ще ни хване за ръка и ще ни доведе при Себе Си. Бог спасява тези, които Му се доверяват; Той не принуждава човека да служи в Негово име.

131:1.8 (1443.4) "At all times call upon his name, and as you believe in his name, so shall your prayer be heard. What a great honor it is to worship the Most High! All the worlds and the universes worship the Most High. And with all your prayers give thanks — ascend to worship. Prayerful worship shuns evil and forbids sin. At all times let us praise the name of the Most High. The man who takes shelter in the Most High conceals his defects from the universe. When you stand before God with a clean heart, you become fearless of all creation. The Most High is like a loving father and mother; he really loves us, his children on earth. Our God will forgive us and guide our footsteps into the ways of salvation. He will take us by the hand and lead us to himself. God saves those who trust him; he does not compel man to serve his name.

Ако вярата във Всевишния е влязла в твоето сърце, то във всички дни на своя живот ти ще бъдеш свободен от страха. Не се

131:1.9 (1443.5) "If the faith of the Most High has entered your heart, then shall you abide free from fear throughout all the days of your life. Fret not

тревожи поради благоденствието на нечестивите; не се бой от тези, които замислят зло; нека душата се отвърне от греха, всецяло се довери на Бога на спасението. Във властта на Всевишния уморената душа на блуждаещия смъртен придобива вечен покой; мъдрецът жадува божествените обятия; земното дете се стреми към защита във властта на Всеобщия Баща. Благородният човек жадува за това високо положение, в което душата на смъртния се слива с духа на Висшия. Бог е справедлив: плодовете, несъбрани в този свят от посетите от нас семена, ще получим в следващия."

yourself because of the prosperity of the ungodly; fear not those who plot evil; let the soul turn away from sin and put your whole trust in the God of salvation. The weary soul of the wandering mortal finds eternal rest in the arms of the Most High; the wise man hungers for the divine embrace; the earth child longs for the security of the arms of the Universal Father. The noble man seeks for that high estate wherein the soul of the mortal blends with the spirit of the Supreme. God is just: What fruit we receive not from our plantings in this world we shall receive in the next."

2. ЮДАИЗЪМ

Палестинските кенеи спасиха от забвение много от ученията на Мелхиседек и от тези документи – запазени и видоизменени от евреите – Иисус и Ганид избраха следното:

"В началото Бог сътвори небето и земята и всичко, което е на тях. И виж – всичко, което Той сътвори, е много добро. Господ е Бог; няма друг освен Него горе в небесата и долу на земята. Затова обичай Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с цялата си сила. Земята ще бъде изпълнена със знанията за Господа, както водите изпълват морето. Небесата възвестяват за славата Божия и сводът небесен показва Неговите творения. Всеки ден говори за повече; във всяка нощ има ново знание. Няма нито език, нито наречие, където да не се чува техният глас. Велик е трудът на Господа и с мъдрост са белязани всички Негови творения, величието на Господа е огромно. Той изчислява броя на звездите и нарича всички тях по имена.

Велико е могъществото на Господа и няма предел Неговата мъдрост. Казва Господ: "Както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите мисли са по-висши от вашите мисли." Господ открива дълбокото и съкровеното, тъй като светлината обитава с Него. Господ е милосърден и милостив; Той е търпелив и пълен с добродетели и истини. Благ и праведен е Господ; Той насочва кротките към правдата. Вкусете и ще видите, че Господ е благ! Благословен е този, който се уповава на Бога. Бог е спасение и сила наша, вечна помощ в нещастията.

Милостта Господня е от века до века над онези, които се страхуват от Него, и правдата Негова е даже за децата на нашите деца. Господ е милостив и изпълнен със състрадание. Господ е добър към всеки и

2. JUDAISM

131:2.1 (1444.1) The Kenites of Palestine salvaged much of the teaching of Melchizedek, and from these records, as preserved and modified by the Jews, Jesus and Ganid made the following selection:

131:2.2 (1444.2) "In the beginning God created the heavens and the earth and all things therein. And, behold, all he created was very good. The Lord, he is God; there is none beside him in heaven above or upon the earth beneath. Therefore shall you love the Lord your God with all your heart and with all your soul and with all your might. The earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea. The heavens declare the glory of God, and the firmament shows his handiwork. Day after day utters speech; night after night shows knowledge. There is no speech or language where their voice is not heard. The Lord's work is great, and in wisdom has he made all things; the greatness of the Lord is unsearchable. He knows the number of the stars; he calls them all by their names.

131:2.3 (1444.3) "The power of the Lord is great and his understanding infinite. Says the Lord: 'As the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways, and my thoughts higher than your thoughts.' God reveals the deep and secret things because the light dwells with him. The Lord is merciful and gracious; he is long-suffering and abundant in goodness and truth. The Lord is good and upright; the meek will he guide in judgment. Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts God. God is our refuge and strength, a very present help in trouble.

131:2.4 (1444.4) "The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting upon those who fear him and his righteousness even to our children's children. The Lord is gracious and full of compassion. The Lord is good to all, and his

милосърден към цялото творение; Той изцелява съкрушените сърца и изцелява техните рани. Къде да отида от Божия Дух? Къде да избягам от божественото присъствие? Така говори Висшият и Превъзнесеният, обитаващ във вечността, чието име е Светият: "Аз живея на висота в светилище, а също така и с този, чието сърце е съкрушено и чийто дух е смирен." Никой не може да се скрие от нашия Бог, тъй като Той изпълва небето и земята. Нека се веселят небесата, нека тържествува земята. Нека кажат всички народи: Господ царува! Благодарете на Бога, тъй като Неговата милост ще пребъде във вековете.

Небесата възвестяват Неговата правда и всички народи виждат Неговата слава. Този Бог ни сътвори, а не ние себе си, ние сме Неговият народ и овцете на Неговото пасбище Милостта Му е вечна и истината Му се пази за всички поколения. Нашият Бог е владетел над народите. Нека се изпълни с Неговата слава земята! Нека хората благодарят на Господа за Неговата добродетел и за Неговите чудесни дарове за децата човешки!

Бог е сътворил човека почти божествен и увенчал неговата любов и милосърдие. Господ знае пътя на праведните, а пътят на нечестивите ще загине. Източникът на мъдростта е в страха пред Господа; разбирането е познание на Висшия. Казва Всемогъщият Бог: "Върви пред Мен и бъди съвършен." Не забравяй, че гибелта предшества гордостта, падението – надменността. Владеещият себе си е по-силен от завоевателя на града. Така казва Господ Бог, Светият: "Връщайки се към своя духовен покой, ще бъдете спасени; в тишина и упование ще бъде силата ваша." Надяващите се на Господа отново ще придобият своята сила; те ще издигнат крила като орли. Те бягат и не слабеят; вървят и умора не знаят. Господ ще те избави от твоя страх. Казва Господ: "Не бой се, защото Аз съм с теб. Не се смущавай, защото Аз съм твоят Бог. Аз ще ти дам сили; Аз ще ти помогна; да, Аз ще те поддържам с дясната ръка на Моята праведност."

Бог е нашият баща; Господ е нашият изкупител. Бог е създал вселенските войнства и Той ги пази всичките. Праведността Му е като планина, а справедливостта – като бездънен океан. Той ни пои от реката на Своето блаженство и в Неговата светлина ние ще видим светлината. Какво щастие е да благодарим на Господа и да пеем възхвали на Всевишния, да показваме милост сутрин и божествена преданост всяка нощ. Царството Божие ще пребъде вовеки и ще управлява Той всички поколения. Господ е мой пастир; няма да се нуждая от нищо. Той ме полага на зелена

tender mercies are over all his creation; he heals the brokenhearted and binds up their wounds. Whither shall I go from God's spirit? whither shall I flee from the divine presence? Thus says the High and Lofty One who inhabits eternity, whose name is Holy: 'I dwell in the high and holy place; also with him who is of a contrite heart and a humble spirit!' None can hide himself from our God, for he fills heaven and earth. Let the heavens be glad and let the earth rejoice. Let all nations say: The Lord reigns! Give thanks to God, for his mercy endures forever.

131:2.5 (1444.5) "The heavens declare God's righteousness, and all the people have seen his glory. It is God who has made us, and not we ourselves; we are his people, the sheep of his pasture. His mercy is everlasting, and his truth endures to all generations. Our God is governor among the nations. Let the earth be filled with his glory! O that men would praise the Lord for his goodness and for his wonderful gifts to the children of men!

131:2.6 (1444.6) "God has made man a little less than divine and has crowned him with love and mercy. The Lord knows the way of the righteous, but the way of the ungodly shall perish. The fear of the Lord is the beginning of wisdom; the knowledge of the Supreme is understanding. Says the Almighty God: 'Walk before me and be perfect.' Forget not that pride goes before destruction and a haughty spirit before a fall. He who rules his own spirit is mightier than he who takes a city. Says the Lord God, the Holy One: 'In returning to your spiritual rest shall you be saved; in quietness and confidence shall be your strength.' They who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings like eagles. They shall run and not be weary; they shall walk and not be faint. The Lord shall give you rest from your fear. Says the Lord: 'Fear not, for I am with you. Be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you; I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness.'

131:2.7 (1445.1) "God is our Father; the Lord is our redeemer. God has created the universal hosts, and he preserves them all. His righteousness is like the mountains and his judgment like the great deep. He causes us to drink of the river of his pleasures, and in his light we shall see light. It is good to give thanks to the Lord and to sing praises to the Most High; to show forth loving-kindness in the morning and the divine faithfulness every night. God's kingdom is an everlasting kingdom, and his dominion endures throughout all generations. The Lord is my shepherd; I shall not want. He makes me to lie down in green pastures; he leads me

поляна, Той ме води до тихи води. Той придава сили на моята душа. Той ме води по пътеката на праведността. Не се страхувам от злото, даже когато преминавам през тъмната долина на смъртта, защото Бог е с мен. До края на моите дни благостта и милосърдието ще бъдат с мен и аз ще се заселя в дома Господен навеки.

Яхве е Богът на моето спасение; затова ще се уповавам на божественото име. Ще се уповавам на Господа с цялото си сърце; няма да разчитам на своето собствено разбиране. Във всички мои пътища ще Го признавам и той ще ме води. Господ е верен; той е верен на своето Слово, дадено на този, който Му служи; праведният ще бъде жив чрез своята вяра. Ако не правиш добро, то това е, защото пред вратата лежи грях; хората жънат разораното от тях зло и посетия от тях грях. Не завиждай на творящите зло. Ако таиш беззаконие в своето сърце, Господ няма да те чуе; ако грешиш против Бога, ти вредиш на своята собствена душа. Бог ще съди всички хорски дела, добри или зли. Какъвто са твоите мисли, такъв си и ти.

Господ е близък до всички, които Го зоват искрено и истински. Сълзите могат да се леят цяла нощ, но на сутринта идва радост. Веселото сърце е благотворно като целебно лекарство. Бог нищо няма да отнеме от тези, които през живота вървят непорочно. Почитай Бога и се подчинявай на Неговите повели, защото в това е цялото задължение на човека. Така казва Господ, създал небето и сътворил земята: "Няма друг Бог освен Мен – Бога праведен и спасяващ. Обърнете се към Мен и ще бъдете спасени, хора от далечни страни. Вие ще Ме търсите и когато правите всичко от все сърце, ще Ме намерите." И цялата земя ще бъде за кротките и ще се насладят те с мир. Сеещият зло ще пожъне беда; сеещите вятър ще пожънат буря.

"Елате и ще разсъдим", казва Господ. "Ако вашите грехове са като пурпур, то ще побелеят те като сняг. Ако те са пурпурно-червени, ще ги избеля като вълна." За нечестивите няма мир; греховете ваши ви удържат от цялото добро. Бог е здравето на моя дух и радостта на моята душа. Вечният Бог е моята сила; Той е нашето убежище, нас ни охранява вечното могъщество. Господ е близък към тези, които са със съкрушено сърце; Той спасява всички, които по дух са подобни на деца. Много са скърбите на праведния и от всички ще ги избави Бог. Довери се на Господа – уповавай се на Него и Той ще стори. Живеещият в тайната обител на Всевишния ще се засели в сянката на Всемогъщия.

beside still waters. He restores my soul. He leads me in the paths of righteousness. Yes, even though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil, for God is with me. Surely goodness and mercy shall follow me all the days of my life, and I shall dwell in the house of the Lord forever.

131:2.8 (1445.2) "Yahweh is the God of my salvation; therefore in the divine name will I put my trust. I will trust in the Lord with all my heart; I will lean not upon my own understanding. In all my ways I will acknowledge him, and he shall direct my paths. The Lord is faithful; he keeps his word with those who serve him; the just shall live by his faith. If you do not well, it is because sin lies at the door; men reap the evil they plough and the sin they sow. Fret not yourself because of evildoers. If you regard iniquity in your heart, the Lord will not hear you; if you sin against God, you also wrong your own soul. God will bring every man's work to judgment with every secret thing, whether it be good or evil. As a man thinks in his heart, so is he.

131:2.9 (1445.3) "The Lord is near all who call upon him in sincerity and in truth. Weeping may endure for a night, but joy comes in the morning. A merry heart does good like a medicine. No good thing will God withhold from those who walk uprightly. Fear God and keep his commandments, for this is the whole duty of man. Thus says the Lord who created the heavens and who formed the earth: 'There is no God beside me, a just God and a savior. Look to me and be saved, all the ends of the earth. If you seek me, you shall find me if you search for me with all your heart.' The meek shall inherit the earth and shall delight themselves in the abundance of peace. Whoever sows iniquity shall reap calamity; they who sow the wind shall reap the whirlwind.

131:2.10 (1445.4) "'Come now, let us reason together,' says the Lord, 'Though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow. Though they be red like crimson, they shall be as wool.' But there is no peace for the wicked; it is your own sins which have withheld the good things from you. God is the health of my countenance and the joy of my soul. The eternal God is my strength; he is our dwelling place, and underneath are the everlasting arms. The Lord is near to those who are brokenhearted; he saves all who have a childlike spirit. Many are the afflictions of the righteous man, but the Lord delivers him out of them all. Commit your way to the Lord — trust him — and he will bring it to pass. He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.

Обичай ближния си като самия себе си; не таи зло против другите хора. Не прави на друг това, което е ненавистно на самия теб. Обичай своя брат, защото Господ е казал: "Аз ще обичам щедро Своите деца." Пътят на справедливите е като светило лъчезарно, което се разгаря да светлината на деня. Мъдрите ще сияят като ясно небе и обърналите мнозина към правдата – като звезди вовеки, завинаги. Да остави нечестивият своя път, а неправедният – своите метежни помисли. Казва Господ: "Нека се обърнат към Мен и Аз ще ги помилвам; Аз съм многомилостив".

Казва Господ, Създателят на небето и земята: "Голям е покоят на обичащите Моя закон. Ето Моите заповеди: възлюби Ме с цялото си сърце; не се покланяй на други богове освен Мен; не произнасяй напразно името Ми; почитай светия съботен ден; почитай своя баща и своята майка; не убивай; не прелюбодействай; не кради; не клевети другите; не пожелавай чуждото."

И на всички тези, които обичат Господа най-много от всичко и своите ближни като самия себе си, Бог в небесата казва: "Аз ще ви избавя от гроба; ще ви предпазя от смъртта. Ще бъда милосърден към вашите деца и ще бъда справедлив. Нима не казах Аз за Своите създания земни: вие сте синове на живия Бог? И нима не ви възлюбих с вечна любов? И нима не ви призовах да станете като Мен и вечно да пребивавате с Мен в Рая?"

131:2.11 (1445.5) "Love your neighbor as yourself; bear a grudge against no man. Whatsoever you hate do to no man. Love your brother, for the Lord has said: 'I will love my children freely.' The path of the just is as a shining light which shines more and more until the perfect day. They who are wise shall shine as the brightness of the firmament and they who turn many to righteousness as the stars forever and ever. Let the wicked forsake his evil way and the unrighteous man his rebellious thoughts. Says the Lord: 'Let them return to me, and I will have mercy on them; I will abundantly pardon.'

131:2.12 (1446.1) "Says God, the creator of heaven and earth: 'Great peace have they who love my law. My commandments are: You shall love me with all your heart; you shall have no gods before me; you shall not take my name in vain; remember the Sabbath day to keep it holy; honor your father and mother; you shall not kill; you shall not commit adultery; you shall not steal; you shall not bear false witness; you shall not covet.'

131:2.13 (1446.1) "And to all who love the Lord supremely and their neighbors like themselves, the God of heaven says: 'I will ransom you from the grave; I will redeem you from death. I will be merciful to your children, as well as just. Have I not said of my creatures on earth, you are the sons of the living God? And have I not loved you with an everlasting love? Have I not called you to become like me and to dwell forever with me in Paradise?'"

3. БУДИЗЪМ

Ганид беше потресен, когато видя колко близък беше будизмът до това, да стане велика и прекрасна религия без Бог; без личностно и всеобщо Божество. При все това той действително оказа някакво влияние върху учението на мисионерите, изпратени от Мелхиседек и продължаващи своя труд в Индия чак до появата на Буда. Иисус и Ганид намериха в будистката литература следните изказвания:

"От чистото сърце ще струи радост към Безкрайното; цялото мое същество ще бъде в мир с тази неземна радост. Моята душа е изпълнена с доволство и сърцето ми е изпълнено с блаженството на безметежното упование. Аз не познавам страха; аз съм свободен от тревоги. Пребивавам в увереност и моите врагове са неспособни да ме изплашат. Аз съм доволен от плодовете на моята увереност. Придобих пътя към Безсмъртието, на който е лесно да стъпиш. Аз се моля за вярата, която ме поддържа в

3. BUDDHISM

131:3.1 (1446.3) Ganid was shocked to discover how near Buddhism came to being a great and beautiful religion without God, without a personal and universal Deity. However, he did find some record of certain earlier beliefs which reflected something of the influence of the teachings of the Melchizedek missionaries who continued their work in India even to the times of Buddha. Jesus and Ganid collected the following statements from the Buddhist literature:

131:3.2 (1446.4) "Out of a pure heart shall gladness spring forth to the Infinite; all my being shall be at peace with this supermortal rejoicing. My soul is filled with content, and my heart overflows with the bliss of peaceful trust. I have no fear; I am free from anxiety. I dwell in security, and my enemies cannot alarm me. I am satisfied with the fruits of my confidence. I have found the approach to the Immortal easy of access. I pray for faith to sustain me on the long journey; I know that faith from beyond will not fail me. I know my brethren will prosper if they become imbued with the faith of the

дългия път; зная, че отвъдната вяра няма да ме остави. Аз зная, че моите братя ще преуспеят, ако се проникнат от вяра в Безсмъртния – тази вяра, която създава умереност, честност, мъдрост, мъжество, знание и устойчивост. Да оставим тъгата и да се откажем от страха. В своята вяра ще се придържаме към истината и праведността, и неподправената мъжественост. Да се научим да размишляваме за справедливостта и милосърдието. Вярата е истинското богатство на човека, дар на добродетелта и славата.

Immortal, even the faith that creates modesty, uprightness, wisdom, courage, knowledge, and perseverance. Let us forsake sorrow and disown fear. By faith let us lay hold upon true righteousness and genuine manliness. Let us learn to meditate on justice and mercy. Faith is man's true wealth; it is the endowment of virtue and glory.

Презряна е нечестивостта; жалък е грехът. Унизително е злото – независимо дали то остава в помислите или се претворява в дела. Както вятърът вдига прах, така и злото извиква страдания и печал. Както сянката върви зад субстанцията на материалното тяло, така и щастието и душевният покой следват зад чистите помисли и добродетелния живот. Злото е плод на помислите, насочени по лъжлив път. Да виждаш грях в безгрешното, да не виждаш греха в грешното е зло. Злото е пътят на лъжливите учения. Тези, които избягват злото, виждайки нещата такива, каквито са, придобиват радост, защото се приобщават към истината. Сложете край на своите нещастия, като възненавидите греха. Вдигайки поглед към Великодушния, с цялото свое сърце се отвърнете от греха. Не защитавайте злото; не оправдавайте греха. Трудейки се над изкуплението на миналите грехове, вие придобивате силата, необходима за съпротивляване на греха в бъдещето. Сдържаността се ражда от разкаянието. За всяка своя постъпка се изповядвайте на Великодушния.

131:3.3 (1446.5) "Unrighteousness is contemptible; sin is despicable. Evil is degrading, whether held in thought or wrought out in deeds. Pain and sorrow follow in the path of evil as the dust follows the wind. Happiness and peace of mind follow pure thinking and virtuous living as the shadow follows the substance of material things. Evil is the fruit of wrongly directed thinking. It is evil to see sin where there is no sin; to see no sin where there is sin. Evil is the path of false doctrines. Those who avoid evil by seeing things as they are gain joy by thus embracing the truth. Make an end of your misery by loathing sin. When you look up to the Noble One, turn away from sin with a whole heart. Make no apology for evil; make no excuse for sin. By your efforts to make amends for past sins you acquire strength to resist future tendencies thereto. Restraint is born of repentance. Leave no fault unconfessed to the Noble One.

Бодростта и радостта са награда за дела, достойно изпълнени в слава на Безсмъртния. Никой не може да ви лиши от свободата на вашия собствен разум. Когато вярата на вашата религия освободи сърцето, когато твърд и непоколебим като планина стане разумът, тогава душевният покой ще потече спокойно като течението на река. Тези, които са уверени в спасението, завинаги ще се избавят от въжделението, от завистта, ненавистта и илюзията за богатство. Макар че вярата е енергия за по-добрия живот, вие сами трябва настойчиво да претворявате своето собствено спасение. Ако желаете да придобиете увереност в своето окончателно спасение, трябва да се погрижите искрено да следвате всичко праведно. Развивайте в своето сърце увереността, която израства отвътре – така вие ще се насладите на възторга на вечното спасение.

131:3.4 (1447.1) "Cheerfulness and gladness are the rewards of deeds well done and to the glory of the Immortal. No man can rob you of the liberty of your own mind. When the faith of your religion has emancipated your heart, when the mind, like a mountain, is settled and immovable, then shall the peace of the soul flow tranquilly like a river of waters. Those who are sure of salvation are forever free from lust, envy, hatred, and the delusions of wealth. While faith is the energy of the better life, nevertheless, must you work out your own salvation with perseverance. If you would be certain of your final salvation, then make sure that you sincerely seek to fulfill all righteousness. Cultivate the assurance of the heart which springs from within and thus come to enjoy the ecstasy of eternal salvation.

Нито един вярващ не може да се надява на постигане на просветлението, което дава безсмъртната мъдрост, оставайки ленив, вял,

131:3.5 (1447.2) "No religionist may hope to attain the enlightenment of immortal wisdom who persists in being slothful, indolent, feeble, idle, shameless,

слаб, празен, безсрамен и егоистичен. Този, който е дълбокомислен, благоразумен, разсъдителен, пламенен и честен, още по време на живота си на Земята може да достигне висшето просветление, идващо с покоя и свободата на божествената мъдрост. Помнете: всяко действие има свое възмездие. Злото води към печал, грехът води към мъки. Радостта и щастието са последствия на добродетелния живот. Даже злодеят използва милосърдие, докато не са съзрели неговите злодеяния, но необратим е срокът за жътва на всички плодове на злото. Нека никой не мисли за греха лекомислено, казвайки си: "Наказанието за прегрешението ще ме заобиколи." За вашите деяния ще ви платят със същата монета – според съда на мъдростта. Несправедливостта, допусната по отношение на вашите ближни, ще се върне обратно при вас. Създанията са неспособни да избегнат тази участ, която подготвят за себе си със своите деяния.

and selfish. But whoso is thoughtful, prudent, reflective, fervent, and earnest — even while he yet lives on earth — may attain the supreme enlightenment of the peace and liberty of divine wisdom. Remember, every act shall receive its reward. Evil results in sorrow and sin ends in pain. Joy and happiness are the outcome of a good life. Even the evildoer enjoys a season of grace before the time of the full ripening of his evil deeds, but inevitably there must come the full harvest of evil-doing. Let no man think lightly of sin, saying in his heart: 'The penalty of wrongdoing shall not come near me.' What you do shall be done to you, in the judgment of wisdom. Injustice done to your fellows shall come back upon you. The creature cannot escape the destiny of his deeds.

Глупакът си казал: "Злото няма да ме завладее", но безопасност се придобива едва тогава, когато душата жадува за упрек, а разумът се стреми към мъдрост. Мъдра е тази благородна душа, която е дружелюбна сред враговете, спокойна сред безпокойствата, щедра сред алчността. Любовта към себе си е като плевелите на плодородното поле. Егоизмът води към печал; постоянната загриженост убива. Укротеният разум носи щастие. Този от воините е най-велик, който покорява и подчинява самия себе си. Сдържаността е добра във всичко. Превъзходен е само този човек, който цени добродетелта и изпълнява дълга. Не позволявайте на гнева и ненавистта да ви завладеят. Не говорете за никого рязко. Доволството е най-голямото богатство. Което е дадено с мъдрост, се съхранява добре. Не правете на другите това, което не бихте искали за себе си. Плащайте с добро за злото; преодолявайте злото с добро.

131:3.6 (1447.3) "The fool has said in his heart, 'Evil shall not overtake me'; but safety is found only when the soul craves reproof and the mind seeks wisdom. The wise man is a noble soul who is friendly in the midst of his enemies, tranquil among the turbulent, and generous among the grasping. Love of self is like weeds in a goodly field. Selfishness leads to grief; perpetual care kills. The tamed mind yields happiness. He is the greatest of warriors who overcomes and subdues himself. Restraint in all things is good. He alone is a superior person who esteems virtue and is observant of his duty. Let not anger and hate master you. Speak harshly of no one. Contentment is the greatest wealth. What is given wisely is well saved. Do not to others those things you would not wish done to you. Pay good for evil; overcome evil with the good.

Праведната душа е по-желана от върховната власт над целия свят. Целта на чистосърдечието е безсмъртието; делът на безразсъдния живот – смъртта. Който е честен, той не умира; нехайният е вече мъртъв. Благословен е този, който е постигнал безсмъртие. Който мъчи живите, едва ли още придобие щастие след смъртта. Безкористните се възнасят на небето, където се радват на блаженството на безкрайната щедрост и продължават да се изпълват с благородно великодушие. Всеки смъртен, чиито помисли са праведни, изказванията му – благородни, и действията му – безкористни, не само придобива добродетел тук, в течение на този кратък живот, но също така и след

131:3.7 (1447.4) "A righteous soul is more to be desired than the sovereignty of all the earth. Immortality is the goal of sincerity; death, the end of thoughtless living. Those who are earnest die not; the thoughtless are dead already. Blessed are they who have insight into the deathless state. Those who torture the living will hardly find happiness after death. The unselfish go to heaven, where they rejoice in the bliss of infinite liberality and continue to increase in noble generosity. Every mortal who thinks righteously, speaks nobly, and acts unselfishly shall not only enjoy virtue here during this brief life but shall also, after the dissolution of the body, continue to enjoy the delights of heaven."

разрушаването на тялото продължава да вкусва наслаждения на небето.”

4. ИНДУИЗЪМ

Където и да се появяха мисионерите на Мелхиседек, те навсякъде разпространяваха учението за единия Бог. Много положения в тази монотеистична доктрина – заедно с други съществуващи понятия, влязоха в последващите учения на индуизма. Иисус и Ганид избраха следните откъси:

“Той е велик Бог, най-висш във всичко. Той е Господ, в Когото е всичко. Той е създател и управляващ вселената на вселените. Бог е един; Той пребивава насаме със самия Себе Си; Той е единственият. И този един Бог е наш Творец и последно предназначение на душата. Висшият е неописуемо ослепителен; Той е Светлината на Светлините. Всяко сърце и всяко слово се освещават от тази божествена светлина. Бог е наш защитник: Той поддържа Своите създания и позналите Го познават безсмъртието. Бог е велик източник на енергия; Той е Великата Душа. Той извършва всеобщо господство над всичко. Този един Бог е любвеобилен, великолепен и възхитителен. Нашият Бог е висш в могъществото Си, Той пребивава във върховната обител. Това истинско Лице е вечно и божествено; Той е главният Господ в небесата. Всички пророци са Го възпявали и Той ни е разкрил Себе Си. Ние Му се покланяме. О, Висше Лице, източнико на същества, Господи на творението и управителю на вселената! Разкрий на нас, твоите създания, могъществото, правещо те неизменен! Бог е създал слънцето и звездите; Той е ярък, чист и самосъществуващ. Неговото вечно знание се отличава с божествена мъдрост. Вечният е недостъпен за зло. Доколкото вселената е произлязла от Бога, Той действително я управлява. Той е източник на творението и затова всички неща са утвърдени в Него.

Бог е надеждното убежище за всеки добродетелен човек, попаднал в беда; Безсмъртният се грижи за цялото човечество. Божието спасение е трайно, а Неговата доброта – щедра. Той е любящ покровител, благословен защитник. Казва Господ: “Аз пребивавам в техните собствени души като светилник на мъдростта. Аз съм великолепието на великолепните, добродетелта на добродетелните. Където двама или трима се събират заедно, там съм и Аз.” Създанието е неспособно да избегне присъствието на Създателя. Господ държи сметка даже за непрестанните мигания на всеки смъртен; и ние се покланяме на това

4. HINDUISM

131:4.1 (1447.5) The missionaries of Melchizedek carried the teachings of the one God with them wherever they journeyed. Much of this monotheistic doctrine, together with other and previous concepts, became embodied in the subsequent teachings of Hinduism. Jesus and Ganid made the following excerpts:

131:4.2 (1448.1) “He is the great God, in every way supreme. He is the Lord who encompasses all things. He is the creator and controller of the universe of universes. God is one God; he is alone and by himself; he is the only one. And this one God is our Maker and the last destiny of the soul. The Supreme One is brilliant beyond description; he is the Light of Lights. Every heart and every world is illuminated by this divine light. God is our protector — he stands by the side of his creatures — and those who learn to know him become immortal. God is the great source of energy; he is the Great Soul. He exercises universal lordship over all. This one God is loving, glorious, and adorable. Our God is supreme in power and abides in the supreme abode. This true Person is eternal and divine; he is the primal Lord of heaven. All the prophets have hailed him, and he has revealed himself to us. We worship him. O Supreme Person, source of beings, Lord of creation, and ruler of the universe, reveal to us, your creatures, the power whereby you abide immanent! God has made the sun and the stars; he is bright, pure, and self-existent. His eternal knowledge is divinely wise. The Eternal is unpenetrated by evil. Inasmuch as the universe sprang from God, he does rule it appropriately. He is the cause of creation, and hence are all things established in him.

131:4.3 (1448.2) “God is the sure refuge of every good man when in need; the Immortal One cares for all mankind. God’s salvation is strong and his kindness is gracious. He is a loving protector, a blessed defender. Says the Lord: ‘I dwell within their own souls as a lamp of wisdom. I am the splendor of the splendid and the goodness of the good. Where two or three gather together, there am I also.’ The creature cannot escape the presence of the Creator. The Lord even counts the ceaseless winking of every mortal’s eyes; and we worship this divine Being as our inseparable companion. He is all-prevailing, bountiful, omnipresent, and infinitely kind. The Lord is our ruler, shelter, and supreme controller, and his

божествено Същество като на наш неразделен спътник. Той е всесилен, щедър, вездесъщ и безкрайно добър. Господ е наш владетел, наше убежище, наш висш управляващ и Неговият вековен Дух обитава в смъртната душа. Вечният Свидетел на порока и добродетелта пребивава в човешкото сърце. Да се замислим дълбоко над обожаемия божествен Животворец; нека Неговият Дух изцяло направлява нашите мисли. От този нереален свят доведи ни в света реален! От тъмнина ни отведи до светлината! От смъртта ни отведи до безсмъртието!

primeval spirit dwells within the mortal soul. The Eternal Witness to vice and virtue dwells within man's heart. Let us long meditate on the adorable and divine Vivifier; let his spirit fully direct our thoughts. From this unreal world lead us to the real! From darkness lead us to the light! From death guide us to immortality!

Със своите сърца, очистени от всякаква ненавист, да се поклоним на Вечния. Нашият Бог е Господ на молитвата; Той чува молбите на Своите деца. Нека всички хора подчинят своята воля на Него – Непоколебимия. Да се зарадваме на великодушието на Господа на молитвата. Направете от молитвата свой съкровен другар и от поклонението – опора на своята душа. "Ако само Ми се покланяте в любов, казва Вечният, Аз ще ви дам мъдрост, за да Ме достигнете, защото поклонението пред Мен е добродетел, присъща на всички създания." Бог просветлява печалните и дава сила на слабите. Доколкото Бог е наш силен другар, в нас няма вече страх. Ние славим името на непобедимия Победител. Ние се покланяме на Него, защото Той е предан и вечен помощник на човека. Бог е наш верен вожд и надежден съветник. Той е великият източник на небето и земята, притежаващ безгранична енергия и безкрайна мъдрост. Неговото великолепие е възвишено, неговата красота е божествена. Той е висшето убежище на вселената и неизменен пазител на вечния закон. Нашият Бог е Господ на живота и Утешител на всички хора; Той обича човечеството и помага на тези, които са в беда. Той е източник на нашия живот и Добър Пастир на хорските паства. Бог е наш баща, брат и другар. И в своето вътрешно същество ние жадуваме да познаем Бога.

131:4.4 (1448.3) "With our hearts purged of all hate, let us worship the Eternal. Our God is the Lord of prayer; he hears the cry of his children. Let all men submit their wills to him, the Resolute. Let us delight in the liberality of the Lord of prayer. Make prayer your inmost friend and worship your soul's support. 'If you will but worship me in love,' says the Eternal, 'I will give you the wisdom to attain me, for my worship is the virtue common to all creatures.' God is the illuminator of the gloomy and the power of those who are faint. Since God is our strong friend, we have no more fear. We praise the name of the never-conquered Conqueror. We worship him because he is man's faithful and eternal helper. God is our sure leader and unfailing guide. He is the great parent of heaven and earth, possessed of unlimited energy and infinite wisdom. His splendor is sublime and his beauty divine. He is the supreme refuge of the universe and the changeless guardian of everlasting law. Our God is the Lord of life and the Comforter of all men; he is the lover of mankind and the helper of those who are distressed. He is our life giver and the Good Shepherd of the human flocks. God is our father, brother, and friend. And we long to know this God in our inner being.

Ние сме се научили да придобиваме вяра благодарение на копнежа на нашите сърца. Ние сме постигнали мъдрост благодарение на сдържаността на нашите чувства и благодарение на своята мъдрост сме изпитали мир във Висшия. Този, който е изпълнен с вяра, истински се покланя, когато неговото вътрешно "аз" е устремено към Бога. За нашия Бог небесата са като мантия; Той обитава и в шест други обширни вселени. Той е висшият над всичко и във всичко. Ние жадуваме нашият Господ да ни освободи от всички пороци на греха. Ние се молим на Бога като на утешител, защитник и спасител – на Този, Който ни обича.

131:4.5 (1448.4) "We have learned to win faith by the yearning of our hearts. We have attained wisdom by the restraint of our senses, and by wisdom we have experienced peace in the Supreme. He who is full of faith worships truly when his inner self is intent upon God. Our God wears the heavens as a mantle; he also inhabits the other six wide-spreading universes. He is supreme over all and in all. We crave forgiveness from the Lord for all of our trespasses against our fellows; and we would release our friend from the wrong he has done us. Our spirit loathes all evil; therefore, O Lord, free us from all taint of sin. We pray to God as a comforter, protector, and savior — one who loves us.

Духът на Пазителя на Вселената прониква

131:4.6 (1449.1) "The spirit of the Universe Keeper

в душата на простото създание. Този човек е мъдър, който се покланя на Единия Бог. Тези, които се стремят към съвършенство, трябва действително да познават Господ Висшия. Този никога не се бои, който познава блажената защита на Висшия, защото Висшият казва на тези, които Му служат: "Не бойте се, защото Аз съм с вас." Богът на съдбата е нашият Баща. Бог е истина. И Бог желае Неговите създания да го разберат – всецяло да познаят истината. Истината е вечна; тя поддържа вселената. Нашето висше желание трябва да бъде единение с Висшия. Великият Управляващ е източник на всички неща – всичко произхожда от Него. И ето в какво е висшият дълг: нека никой не прави на другите това, което би било неприятно на самия него; не таете зло, не удряйте този, който ви удря, покорявайте гнева с милосърдие и побеждавайте ненавистта с доброжелателност. И всичко това ние трябва да правим затова, защото Бог е добър приятел и великодушен Баща, Който прощава всички наши земни простъпки.

enters the soul of the simple creature. That man is wise who worships the One God. Those who strive for perfection must indeed know the Lord Supreme. He never fears who knows the blissful security of the Supreme, for the Supreme says to those who serve him, 'Fear not, for I am with you.' The God of providence is our Father. God is truth. And it is the desire of God that his creatures should understand him — come fully to know the truth. Truth is eternal; it sustains the universe. Our supreme desire shall be union with the Supreme. The Great Controller is the generator of all things — all evolves from him. And this is the sum of duty: Let no man do to another what would be repugnant to himself; cherish no malice, smite not him who smites you, conquer anger with mercy, and vanquish hate by benevolence. And all this we should do because God is a kind friend and a gracious father who remits all our earthly offenses.

Бог е нашият Баща, земята е наша майка, вселената е наша родина. Без Бога душата е пленница; знанието за Бога освобождава душата. При съзерцание на Бога, в единение с Него, идва избавление от илюзията на злото и окончателно освобождаване от всички материални връзки. Когато човек свие пространството като късче кожа, тогава ще дойде краят на злото, защото човекът ще намери Бога. О, Боже, спаси ни от тройната гибел в ада – похотта, гнева и алчността! О, душа, приготви се за духовна борба за безсмъртие! Когато дойде краят на смъртния живот, остави, без да се колебаеш, това тяло, за да се облечеш в по-достойна и прекрасна форма и да се пробудиш в световете на Висшия и Безсмъртния, където няма страх, печал, глад, жажда или смърт. Да познаеш Бога, значи да разбиеш веригата на смъртта. Позналата Бога душа ще се издигне във вселената, както сметаната се появява в млякото. Ние се покланяме на Бога – на вездесъщото въздействие, Великата Душа, вечно пребиваваща в сърцата на своите създания. И на тези, които знаят, че Бог царства в човешкото сърце, е съдено да станат такива, какъвто е Той – безсмъртни. Злото трябва да остане назад, в този свят, но добродетелта следва душата в небето.

131:4.7 (1449.2) "God is our Father, the earth our mother, and the universe our birthplace. Without God the soul is a prisoner; to know God releases the soul. By meditation on God, by union with him, there comes deliverance from the illusions of evil and ultimate salvation from all material fetters. When man shall roll up space as a piece of leather, then will come the end of evil because man has found God. O God, save us from the threefold ruin of hell — lust, wrath, and avarice! O soul, gird yourself for the spirit struggle of immortality! When the end of mortal life comes, hesitate not to forsake this body for a more fit and beautiful form and to awake in the realms of the Supreme and Immortal, where there is no fear, sorrow, hunger, thirst, or death. To know God is to cut the cords of death. The God-knowing soul rises in the universe like the cream appears on top of the milk. We worship God, the all-worker, the Great Soul, who is ever seated in the heart of his creatures. And they who know that God is enthroned in the human heart are destined to become like him — immortal. Evil must be left behind in this world, but virtue follows the soul to heaven.

Само нечестивецът казва: „Във вселената няма нито истина, нито управител; тя е предназначена само за нашите въжделения." Такива души са въведени в заблуждение от оскъдността на своя интелект. Така те се отказват от себе си, предавайки се на своите страсти, и лишават своята душа от радостите

131:4.8 (1449.3) "It is only the wicked who say: The universe has neither truth nor a ruler; it was only designed for our lusts. Such souls are deluded by the smallness of their intellects. They thus abandon themselves to the enjoyment of their lusts and deprive their souls of the joys of virtue and the pleasures of righteousness. What can be

на добродетелите и удоволствието на праведността. Какво може да бъде повече, отколкото да изпиташ спасение от греха? Човек, видял Висшия, е безсмъртен. Събратята на човека в плът са неспособни да преживеят смъртта; само добродетелта съпровожда човека в неговото вечно пътешествие напред, към радостните светли поля на Рая."

greater than to experience salvation from sin? The man who has seen the Supreme is immortal. Man's friends of the flesh cannot survive death; virtue alone walks by man's side as he journeys ever onward toward the gladsome and sunlit fields of Paradise."

5. ЗОРОАСТРИЗЪМ

Самият Зороастър поддържаше непосредствена връзка с потомците на мисионерите на Мелхиседек и тяхната доктрина за единия Бог стана централен постулат на религията, основана от тях в Персия. Не смятайки юдаизма, в тази религия бяха широко използвани ученията на Салим. Ганид избра следните откъси от писмените източници на тази религия:

"Всичко произхожда от Единия Бог и всичко принадлежи на Него – премъдрия, добродетелния, праведния, светия, сияещия и величествения. Този Бог е нашият Бог – източник на нашето сияние. Той е Създател, Бог на всички благи намерения и покровител на справедливостта във вселената. Мъдростта на живота се заключава в това, да постъпваш в съгласие с духовната истина. Бог е всевиждащ, Той вижда както злите дела на нечестивците, така и добрите дела на праведниците; нашият Бог забелязва всичко за едно мигване на окото. Неговото докосване изцелява. Господ е всемогъщ благодетел. Бог протяга Своята благодетелна ръка и на праведниците, и на нечестивците. Бог е създал света и е определил награда за доброто и злото. Премъдрият Бог е обещал безсмъртие на благочестивите души, помислите на които са чисти, а делата – праведни. Каквито желаете да станете най-много от всичко, такива и ще бъдете. Светлината на слънцето е подобна на мъдростта за тези, които виждат Бога във вселената.

Славете Бога, стремейки се към това, което е угодно на Мъдрия. Покланяйте се на Бога на светлината, радостно следвайки пътищата, определени от Него с религията на откровението. Има само един Висш Бог – Господ на Небесните Светила. Ние се покланяме на Него, сътворилия океаните, растенията, животните, земята и небето. Нашият Бог е Господ, най-благотворният. Ние се покланяме на най-прекрасния, щедър Безсмъртен, излъчващ вечна светлина. Бог е по-далеч от всички нас и едновременно най-близо до всички нас, защото Той пребивава в

5. ZOROASTRIANISM

131:5.1 (1449.4) Zoroaster was himself directly in contact with the descendants of the earlier Melchizedek missionaries, and their doctrine of the one God became a central teaching in the religion which he founded in Persia. Aside from Judaism, no religion of that day contained more of these Salem teachings. From the records of this religion Ganid made the following excerpts:

131:5.2 (1450.1) "All things come from, and belong to, the One God — all-wise, good, righteous, holy, resplendent, and glorious. This, our God, is the source of all luminosity. He is the Creator, the God of all good purposes, and the protector of the justice of the universe. The wise course in life is to act in consonance with the spirit of truth. God is all-seeing, and he beholds both the evil deeds of the wicked and the good works of the righteous; our God observes all things with a flashing eye. His touch is the touch of healing. The Lord is an all-powerful benefactor. God stretches out his beneficent hand to both the righteous and the wicked. God established the world and ordained the rewards for good and for evil. The all-wise God has promised immortality to the pious souls who think purely and act righteously. As you supremely desire, so shall you be. The light of the sun is as wisdom to those who discern God in the universe.

131:5.3 (1449.6) "Praise God by seeking the pleasure of the Wise One. Worship the God of light by joyfully walking in the paths ordained by his revealed religion. There is but one Supreme God, the Lord of Lights. We worship him who made the waters, plants, animals, the earth, and the heavens. Our God is Lord, most beneficent. We worship the most beauteous, the bountiful Immortal, endowed with eternal light. God is farthest from us and at the same time nearest to us in that he dwells within our souls. Our God is the divine and holiest Spirit of Paradise, and yet he is more friendly to man than the most friendly of all

нашите души. Нашият Бог е божествен и най-свят Дух на Рая и при все това Той се отнася към човека по-дружелюбно и от най-дружелюбното създание. Бог повече от всичко ни помага в най-великото от всички дела – нашата мъдрост, живот, сила на душата и тялото. Чрез нашите добродетелни мисли мъдрият Създател ще ни позволи да изпълним Неговата воля и с това да се сдобием с претворяване на всичко това, което е божествено съвършено.

Господи, научи ни как да преживеем този живот в плът и едновременно да се подготвим за следващия живот – живота на духа. Кажи ни, Господи, и ние ще изпълним Твоята повеля. Научи ни на благите пътища и ние ще тръгнем по верен път. Позволи ни да се съединим с Теб. Ние знаем, че тази религия е истинска, която води до съюз с праведността. Бог е нашата мъдра същност, най-добрият помисъл и праведно деяние. Нека ни позволи Бог да се съединим с божествения дух и с безсмъртието в себе си!

Тази религия на Мъдрия очиства вярващия от всяка порочна мисъл и греховно деяние. Аз се покланям пред Бога на небесата в разкаяние, ако съм Го оскърбил с мисъл, слово или действие волно или неволно, и в своите молитви моля за милосърдие и славя за прошка. Аз зная, че ако осъзная своята вина и възнамерявам да не върша повече зло, грехът ще бъде снет от моята душа. Аз зная, че прощаването освобождава от оковите на греха. Тези, които грешат, ще получат наказание, но тези, които следват истината, ще придобият блаженството на вечното спасение. Удържай ни в Своята благодат и помагай на нашите души със спасително могъщество. Ние молим за милосърдие, защото се стремим да постигнем съвършенство; ние бихме искали да станем подобни на Бога.”

creatures. God is most helpful to us in this greatest of all businesses, the knowing of himself. God is our most adorable and righteous friend; he is our wisdom, life, and vigor of soul and body. Through our good thinking the wise Creator will enable us to do his will, thereby attaining the realization of all that is divinely perfect.

131:5.4 (1449.7) “Lord, teach us how to live this life in the flesh while preparing for the next life of the spirit. Speak to us, Lord, and we will do your bidding. Teach us the good paths, and we will go right. Grant us that we may attain union with you. We know that the religion is right which leads to union with righteousness. God is our wise nature, best thought, and righteous act. May God grant us unity with the divine spirit and immortality in himself!

131:5.5 (1449.8) “This religion of the Wise One cleanses the believer from every evil thought and sinful deed. I bow before the God of heaven in repentance if I have offended in thought, word, or act — intentionally or unintentionally — and I offer prayers for mercy and praise for forgiveness. I know when I make confession, if I purpose not to do again the evil thing, that sin will be removed from my soul. I know that forgiveness takes away the bonds of sin. Those who do evil shall receive punishment, but those who follow truth shall enjoy the bliss of an eternal salvation. Through grace lay hold upon us and minister saving power to our souls. We claim mercy because we aspire to attain perfection; we would be like God.”

6. СУДУАНИЗЪМ (ДЖАЙНИЗЪМ)

Третата група вярващи, запазила ученията за единия Бог в Индия – това, което остана от ученията на Мелхиседек, се наричаха в онези дни судуанисти. По-късно тези вярващи станаха известни като последователи на джайнизма. Техните учения гласяха:

“Господ на Небесата е всевишен. Тези, които грешат, няма да възлязат на небесата; тези, които вървят по пътищата на праведността, ще намерят място на небето. Ние придобиваме увереност в съществуването на отвъдния живот, ако знаем истината. Душата на човека е способна да възлезе на

6. SUDUANISM (JAINISM)

131:6.1 (1450.5) The third group of religious believers who preserved the doctrine of one God in India — the survival of the Melchizedek teaching — were known in those days as the Suduanists. Latterly these believers have become known as followers of Jainism. They taught:

131:6.2 (1450.6) “The Lord of Heaven is supreme. Those who commit sin will not ascend on high, but those who walk in the paths of righteousness shall find a place in heaven. We are assured of the life hereafter if we know truth. The soul of man may ascend to the highest heaven, there to develop its true spiritual nature, to attain perfection. The

най-високото небе, за да разкрие там своята истинска духовна същност, да постигне съвършенство. Небесното състояние освобождава човека от кабалата на греха и го посвещава в крайните заповеди на блаженството; праведният човек вече е изпитал края на греха и на всички свързани с него нещастия. Собственото "аз" е непреодолимият враг на човека и това "аз" се проявява в четирите най-големи страсти: гняв, гордост, коварство и алчност. Най-голямата победа на човека е победата му над себе си. Когато човекът чака от Бога прошка и когато той се решава да се възползва от такава привилегия, с това той вече се освобождава от страха. Човекът трябва да преминава през живота, отнасяйки се към създания, такива като него, така, както би желал да се отнасят със самия него."

estate of heaven delivers man from the bondage of sin and introduces him to the final beatitudes; the righteous man has already experienced an end of sin and all its associated miseries. Self is man's invincible foe, and self is manifested as man's four greatest passions: anger, pride, deceit, and greed. Man's greatest victory is the conquest of himself. When man looks to God for forgiveness, and when he makes bold to enjoy such liberty, he is thereby delivered from fear. Man should journey through life treating his fellow creatures as he would like to be treated."

7. ИНДУИЗЪМ

Едва напоследък ръкописи, разказващи за тази древна източна религия, се бяха появили в александрийската библиотека. Това беше единствената мирова религия, за която Ганид никога не беше чувал. В тази вяра се чуваха останки от ранните учения на Мелхиседек, което се вижда от примера със следните откъси:

"Казва Господ: "Всички вие приемате Моята божествена сила, всички вие използвате Моята милосърдна помощ. Аз получавам огромна наслада, умножавайки праведниците по цялата земя. И в красотите на природата, и в добродетелите на човека се стреми Небесният Принц да разкрие Себе Си и да покаже Своята същност. Тъй като древните не знаеха Моето име, Аз се появих, раждайки се в света на зримото битие и преминавайки през това унижение, именно за това, човекът да не забравя Моето име. Аз съм творец на небето и земята; слънцето, луната и всички звезди се подчиняват на Моята воля. Аз съм управител на всички създания на земята в четирите морета. Аз съм велик и върховен, но няма да оставя без внимание молитвата дори на последния бедняк. И което и създание да Ми се покланя, Аз ще чуя неговите молитви и ще удовлетворя желанието на неговото сърце."

"Всеки път, когато човек се поддава на вълненията, той отстъпва с една крачка от водителството на духа на своето сърце. Гордостта засенчва Бога. Ако вие се надявате на небесна помощ, откажете се от своята гордост; всяка частица гордост засенчва спасителната светлина като огромен облак. Ако във вашата душа няма праведност,

7. SHINTO

131:7.1 (1451.1) Only recently had the manuscripts of this Far-Eastern religion been lodged in the Alexandrian library. It was the one world religion of which Ganid had never heard. This belief also contained remnants of the earlier Melchizedek teachings as is shown by the following abstracts:

131:7.2 (1451.2) "Says the Lord: 'You are all recipients of my divine power; all men enjoy my ministry of mercy. I derive great pleasure in the multiplication of righteous men throughout the land. In both the beauties of nature and the virtues of men does the Prince of Heaven seek to reveal himself and to show forth his righteous nature. Since the olden people did not know my name, I manifested myself by being born into the world as a visible existence and endured such abasement even that man should not forget my name. I am the maker of heaven and earth; the sun and the moon and all the stars obey my will. I am the ruler of all creatures on land and in the four seas. Although I am great and supreme, still I have regard for the prayer of the poorest man. If any creature will worship me, I will hear his prayer and grant the desire of his heart.'

131:7.3 (1451.3) "'Every time man yields to anxiety, he takes one step away from the leading of the spirit of his heart.' Pride obscures God. If you would obtain heavenly help, put away your pride; every hair of pride shuts off saving light, as it were, by a great cloud. If you are not right on the inside, it is useless to pray for that which is on the outside. 'If I hear your prayers, it is because you come before

безполезно е да се молите за това, което е отвъд пределите на вашата душа. Ако слушам вашите молитви, то е поради това, че вие заставате пред Мен с чисто сърце, свободно от лъжи и лицемерие, с душа, отразяваща истината като огледало. Ако искате да постигнете безсмъртие, оставете света и елате при Мен."

8. ДАОИЗЪМ

Посланиците на Мелхиседек проникнаха в дълбините на Китай и доктрината за единия Бог стана част от ранните учения в няколко китайски религии; тази от тях, която се запази по-дълго от всички и която по-добре от другите отразяваше истината на монотеизма, беше даоизмът и Ганид събра следните откъси от ученията на неговите основатели:

"Колко чист и спокоен е Висшият – и заедно с това колко силен и могъщ, колко дълбок и непостижим е Той! Този Бог от небесата е почтен прародител на всичко съществуващо. Ако познавате Вечното, вие сте просветени и мъдри. Ако не познавате Вечното, това невежество се проявява като зло, пробуждайки порочни страсти. Това дивно Същество съществуваше преди небесата и земята. Вечният наистина е духовен; Той е един, Той не се изменя. Той е истинската майка на света и цялото творение се движи около Него. Великият дарява със Себе Си хората и с това им позволява да преуспеят и да се запазят. Ако в човека има поне мъничко знания, той все едно може да върви по пътищата на Висшето; той може да се подчини на волята на небесата.

Всички благи трудове на истинското служение произхождат от Висшето. Всичко зависи от Великия Източник на Живота. Висшият не очаква похвала за Своите дарове. Той е върховен в могъществото, но остава скрит от нашия взор. Той непрестанно предава Своите атрибути, усъвършенствайки Своите създания. Небесният Разум не бърза и е търпелив в плановете Си, но е твърд в Своите дела. Висшият се простира над вселената и я поддържа цялата. Колко велико и могъщо е Неговото преизпълващо влияние, Неговата притегателна сила! Истинската добродетел е подобна на водата, тъй като всичко благославя и на нищо не вреди. И както водата, истинската добродетел търси най-ниските места – даже такива дълбини, от които останалите странят, и това е, защото тя е подобна на Висшия. Висшият създава всичко и всичко създадено Той поддържа и усъвършенства в духа. Как Висшият поощрява, защитава и усъвършенства

me with a clean heart, free from falsehood and hypocrisy, with a soul which reflects truth like a mirror. If you would gain immortality, forsake the world and come to me.'"

8. TAOISM

131:8.1 (1451.4) The messengers of Melchizedek penetrated far into China, and the doctrine of one God became a part of the earlier teachings of several Chinese religions; the one persisting the longest and containing most of the monotheistic truth was Taoism, and Ganid collected the following from the teachings of its founder:

131:8.2 (1451.5) "How pure and tranquil is the Supreme One and yet how powerful and mighty, how deep and unfathomable! This God of heaven is the honored ancestor of all things. If you know the Eternal, you are enlightened and wise. If you know not the Eternal, then does ignorance manifest itself as evil, and thus do the passions of sin arise. This wondrous Being existed before the heavens and the earth were. He is truly spiritual; he stands alone and changes not. He is indeed the world's mother, and all creation moves around him. This Great One imparts himself to men and thereby enables them to excel and to survive. Even if one has but a little knowledge, he can still walk in the ways of the Supreme; he can conform to the will of heaven.

131:8.3 (1452.1) "All good works of true service come from the Supreme. All things depend on the Great Source for life. The Great Supreme seeks no credit for his bestowals. He is supreme in power, yet he remains hidden from our gaze. He unceasingly transmutes his attributes while perfecting his creatures. The heavenly Reason is slow and patient in his designs but sure of his accomplishments. The Supreme overspreads the universe and sustains it all. How great and mighty are his overflowing influence and drawing power! True goodness is like water in that it blesses everything and harms nothing. And like water, true goodness seeks the lowest places, even those levels which others avoid, and that is because it is akin to the Supreme. The Supreme creates all things, in nature nourishing them and in spirit perfecting them. And it is a mystery how the Supreme fosters, protects, and perfects the creature without compelling him. He guides and directs, but without self-assertion. He ministers progression, but without domination.

създанието, без да го принуждава, си остава загадка. Той води и направлява, но не изтъква Себе Си. Той помага на развитието, но не подчинява.

Мъдрецът прегръща със своето сърце вселената. Малкото знание е опасно. Тези, които се стремят към величие, трябва да се учат на смирение. При сътворяването на света Висшият стана негова майка. Да познаваш своята майка, значи да признаваш своето синовство. Мъдър е този, който се отнася към всички части от гледна точка на цялото. Отнасяйте се към всеки човек така, сякаш сте на негово място. Въздавайте доброта за обидата. Ако обичате хората, те ще се стремят към вас – ще ви бъде лесно да завоювате тяхното разположение.

Великият Висш е вездесъщ; Той е отляво и отдясно; Той поддържа цялото творение и пребивава във всички истински същества. Вие сте неспособни да намерите Висшия, точно както сте неспособни и да намерите място, в което да Го няма. Ако човек осъзнава злото на своите деяния и чистосърдечно се разкайва в греха, тогава може да очаква прошка; може да избягва наказанието; може да превръща бедствието в благословение. Висшият е надеждно убежище на цялото творение; Той е пазител и спасител на човечеството. Ако Го търсите всеки ден, ще Го намерите. Доколкото е способен да прощава греховете, Той действително е по-скъп на всички хора. Винаги помнете: Бог награждава човека не за това, което той прави, а за това, което е, затова вие трябва да оказвате помощ на своите другари, без да мислите за награда. Правете добро, без да мислите за ползата за себе си.

Мъдри са тези, които знаят законите на Висшия. Да не знаеш божествения закон, значи да страдаш и бедстваш. Тези, които познават законите на Бога, са великодушни. Ако познавате Вечния, вашата душа ще продължи духовното служене, даже ако тялото ви загине. Вие сте истински мъдри, ако осъзнаете собствената си незначителност. Ако пребивавате в света на Вечния, Висшият ще ви просвети. Тези, които посвещават себе си на служенето на Висшия, с радост се стремят към Вечното. Когато човек умира, духът се издига на крила и се отправя на дълго пътешествие към дома."

131:8.4 (1452.2) "The wise man universalizes his heart. A little knowledge is a dangerous thing. Those who aspire to greatness must learn to humble themselves. In creation the Supreme became the world's mother. To know one's mother is to recognize one's sonship. He is a wise man who regards all parts from the point of view of the whole. Relate yourself to every man as if you were in his place. Recompense injury with kindness. If you love people, they will draw near you — you will have no difficulty in winning them.

131:8.5 (1452.3) "The Great Supreme is all-pervading; he is on the left hand and on the right; he supports all creation and indwells all true beings. You cannot find the Supreme, neither can you go to a place where he is not. If a man recognizes the evil of his ways and repents of sin from the heart, then may he seek forgiveness; he may escape the penalty; he may change calamity into blessing. The Supreme is the secure refuge for all creation; he is the guardian and savior of mankind. If you seek for him daily, you shall find him. Since he can forgive sins, he is indeed most precious to all men. Always remember that God does not reward man for what he does but for what he is; therefore should you extend help to your fellows without the thought of rewards. Do good without thought of benefit to the self.

131:8.6 (1452.4) "They who know the laws of the Eternal are wise. Ignorance of the divine law is misery and disaster. They who know the laws of God are liberal minded. If you know the Eternal, even though your body perish, your soul shall survive in spirit service. You are truly wise when you recognize your insignificance. If you abide in the light of the Eternal, you shall enjoy the enlightenment of the Supreme. Those who dedicate their persons to the service of the Supreme are joyous in this pursuit of the Eternal. When man dies, the spirit begins to wing its long flight on the great home journey."

9. КОНФУЦИАНСТВО

Даже тази от великите мирови религии, която в най-малка степен признаваше Бога, възприе монотеизма на мисионерите на Мелхиседек и техните упорити последователи.

9. CONFUCIANISM

131:9.1 (1452.5) Even the least God-recognizing of the world's great religions acknowledged the monotheism of the Melchizedek missionaries and their persistent successors. Ganid's summary of

В подготвеното от Ганид кратко изложение за конфуцианството се казваше:

"Каквото повелява небето, е без грях. Истината е реална и божествена. Всичко изхожда от Небето и Великото Небе не греши. Небето назначи много подчинени да помагат във възпитанието и възвисяването на по-малко развитите създания. Велик, много велик е Единият Бог, Който управлява човека от небесата. Бог е величествен в могъществото Си и страшен в съда. Но този Велик Бог дари с нравствени чувства даже много малко развити хора. Щедростта на Небето е непрестанна. Благосклонността е най-добрият дар на хората от Небето. Небето посвети своето благородство на човешката душа; достойнството на човека са плодовете на това подарено от Небето благородство. Великото Небе всичко вижда и следва човека и неговите дела. И ние правилно постъпваме, когато наричаме Великото Небе наш Баща и наша Майка. Затова, ако ние сме слуги на нашите божествени прародители, можем уверено да се молим на Небето. Нека винаги и във всичко да изпитваме благоговеен страх пред величието на Небето. О, Боже, Всевишен и пълноправен Властелин, ние виждаме, че в Твоята власт е съдът и че милосърдието произтича от божественото сърце.

Бог е с нас, затова в нашите сърца няма страх. Ако на мен ми е чужда добродетелта, то това е проявление на Небето, което пребивава в мен. Но това живеещо в мен Небе често предявява сурови изисквания към моята вяра. Доколкото Бог е в мен, аз реших да не оставям в своето сърце място за съмнение. Вярата трябва да бъде изключително близка на истинската природа на нещата и аз не разбирам как човек може да живее без тази благотворна вяра. Доброто и злото не постигат човека без причина. Небето се обръща към душата на човека в съответствие с намерението на душата. Когато се заблуждавате, признавайте своята грешка без колебание и се поправяйте без забавяне.

Мъдрецът търси истината, а не само препитание. Целта на човека е да постигне съвършенството на Небето. Високо развитият човек се стреми да измени себе си и той е свободен от тревоги и страх. Бог е с вас; нека във вашето сърце не остане съмнение. Всяко благодеяние се възнаграждава. Високо развитият човек не роптае към Небето и не таи зло към хората. Не правете на другите това, което не бихте харесали, ако се направи срещу вас. Нека във всяко наказание има място за съчувствие; всячески се стремете да превърнете наказанието в благословение. Такъв е пътят на Великото Небе. Макар че всички създания са длъжни да умрат и да се

Confucianism was:

131:9.2 (1452.6) "What Heaven appoints is without error. Truth is real and divine. Everything originates in Heaven, and the Great Heaven makes no mistakes. Heaven has appointed many subordinates to assist in the instruction and uplifting of the inferior creatures. Great, very great, is the One God who rules man from on high. God is majestic in power and awful in judgment. But this Great God has conferred a moral sense even on many inferior people. Heaven's bounty never stops. Benevolence is Heaven's choicest gift to men. Heaven has bestowed its nobility upon the soul of man; the virtues of man are the fruit of this endowment of Heaven's nobility. The Great Heaven is all-discerning and goes with man in all his doings. And we do well when we call the Great Heaven our Father and our Mother. If we are thus servants of our divine ancestors, then may we in confidence pray to Heaven. At all times and in everything let us stand in awe of the majesty of Heaven. We acknowledge, O God, the Most High and sovereign Potentate, that judgment rests with you, and that all mercy proceeds from the divine heart.

131:9.3 (1453.1) "God is with us; therefore we have no fear in our hearts. If there be found any virtue in me, it is the manifestation of Heaven who abides with me. But this Heaven within me often makes hard demands on my faith. If God is with me, I have determined to have no doubt in my heart. Faith must be very near the truth of things, and I do not see how a man can live without this good faith. Good and evil do not befall men without cause. Heaven deals with man's soul in accordance with its purpose. When you find yourself in the wrong, do not hesitate to confess your error and be quick to make amends.

131:9.4 (1453.2) "A wise man is occupied with the search for truth, not in seeking for a mere living. To attain the perfection of Heaven is the goal of man. The superior man is given to self-adjustment, and he is free from anxiety and fear. God is with you; have no doubt in your heart. Every good deed has its recompense. The superior man murmurs not against Heaven nor holds a grudge against men. What you do not like when done to yourself, do not to others. Let compassion be a part of all punishment; in every way endeavor to make punishment a blessing. Such is the way of Great Heaven. While all creatures must die and return to the earth, the spirit of the noble man goes forth to be displayed on high and to ascend to the glorious

върнат на земята, духът на благородния човек се устремява напред, за да се прояви в небесата и да се възнесе към блажената светлина на висшата яркост.“

light of final brightness.”

10. „НАШАТА РЕЛИГИЯ”

Завършвайки своя напрегнат труд – събирането на ученията на мировите религии, имащи отношение към Райския Баща, Ганид се зае с изложението на това, което смяташе за основно съдържание на вярата в Бога, към която той стигна в резултат от ученията на Иисус. Такива вероучения юношата обикновено наричаше “нашата религия”. Ганид записа следното:

“Господ, нашият Бог, е един Господ и следва да Го обичаме с целия си ум и сърце и едновременно да правим всичко, за да обичаме всичките Му деца като самите себе си. Това е Единият Бог, нашият небесен Баща, в Когото е заключено всичко и Който чрез Своя Дух пребивава в душата на всеки човек. И ние – Божиите деца, сме длъжни да се учим да се доверяваме на Него, предания Създател, опеката на нашите души. Всичко е възможно за нашия небесен Баща. Иначе не може и да бъде, доколкото Той е Създател, сътворил всички неща и всички същества. Макар че не можем да видим Бога, ние можем да Го познаем. И ежедневно изпълнявайки волята на небесния Баща, можем да Го разкрием на нашите събратя.

Божественото съкровище на Божия характер трябва да се отличава с безкрайна дълбочина и вечна мъдрост. Ние няма да намерим Бога с помощта на знания, но можем да Го познаем в своите сърца чрез личен опит. Макар че Неговото правосъдие може да е непостижимо, най-смиреното същество на земята може да се удостои с милосърдието Му. Изпълвайки със Себе Си вселената, Той също така живее и в нашите сърца. Нашият човешки разум е смъртен, но нашият божествен дух е безсмъртен. Бог не само е всесилен, но и премъдър. Ако нашите далеч не идеални земни родители знаят как да обичат своите деца и да им посвещават благи дарове, то колко неизмеримо по-добре трябва благият небесен Баща да знае как следва мъдро да люби Своите земни деца и да им посвещава съответните благословии.

Нашият небесен Баща няма да позволи да загине нито едно земно дете, ако това дете желае да намери Отеца и истински се стреми да стане като Него. Нашият Отец обича даже нечестивите и винаги е добър към неблагодарните. Ако само повече хора биха

10. “OUR RELIGION”

131:10.1 (1453.3) After the arduous labor of effecting this compilation of the teachings of the world religions concerning the Paradise Father, Ganid set himself to the task of formulating what he deemed to be a summary of the belief he had arrived at regarding God as a result of Jesus’ teaching. This young man was in the habit of referring to such beliefs as “our religion.” This was his record:

131:10.2 (1453.4) “The Lord our God is one Lord, and you should love him with all your mind and heart while you do your very best to love all his children as you love yourself. This one God is our heavenly Father, in whom all things consist, and who dwells, by his spirit, in every sincere human soul. And we who are the children of God should learn how to commit the keeping of our souls to him as to a faithful Creator. With our heavenly Father all things are possible. Since he is the Creator, having made all things and all beings, it could not be otherwise. Though we cannot see God, we can know him. And by daily living the will of the Father in heaven, we can reveal him to our fellow men.

131:10.3 (1453.5) “The divine riches of God’s character must be infinitely deep and eternally wise. We cannot search out God by knowledge, but we can know him in our hearts by personal experience. While his justice may be past finding out, his mercy may be received by the humblest being on earth. While the Father fills the universe, he also lives in our hearts. The mind of man is human, mortal, but the spirit of man is divine, immortal. God is not only all-powerful but also all-wise. If our earth parents, being of evil tendency, know how to love their children and bestow good gifts on them, how much more must the good Father in heaven know how wisely to love his children on earth and to bestow suitable blessings upon them.

131:10.4 (1454.1) “The Father in heaven will not suffer a single child on earth to perish if that child has a desire to find the Father and truly longs to be like him. Our Father even loves the wicked and is always kind to the ungrateful. If more human beings could only know about the goodness of

могли да познаят добродетелта на Бога, със сигурност бихме могли да ги накараме да се разкаят за своите порочни деяния и да се откажат от всички земни грехове. Всички добродетелни неща произхождат от Бащата на светлината, в Когото няма нито изменчивост, нито сянка на промяна. Духът на истинския Бог пребивава в сърцето на човека. Той иска всички хора да бъдат братя. Когато хората започнат да се стремят към Бога, това значи, че Бог ги е намерил и че те се стремят да Го познаят. Ние живеем в Бога, както и Бог живее в нас.

Аз повече няма да се удовлетворявам от вярата в това, че Бог е Баща на моя народ; от днес аз ще вярвам, че той е и *мой* Баща. Аз винаги ще се стремя да се покланям на Бога с помощта на Духа на Истината, Който ще стане мой помощник, след като действително позная Бога. Но на първо място ще се покланям на Бога, учейки се да изпълнявам Божията воля на земята; това значи, че ще прилагам всички свои сили да се отнасям към своите смъртни събратя съгласно моята представа за това, което е угодно на Бога. Само живеейки такъв живот в плът, ние можем много да молим от Бога и Той ще удовлетвори нашето съкровено желание, за да бъдем по-добре подготвени за служене на своите събратя. И цялото това предано служене на Божиите деца подобрява нашата способност да приемаме и изпитваме божествена радост – висшето наслаждение, което носи водителството на небесния Дух.

Всеки ден аз ще благодаря на Бога за Неговите неизказани дарове; ще Го прославям за чудесните неща, които Той извършва за децата човешки. За мен Той е Всемогъщ, Създател, Сила, Милосърдие, но на първо място Той е мой духовен Баща и като Негово земно дете в нужното време аз ще тръгна на път, за да Го видя. Моят учител каза, че в стремежа си към Него аз ще стана подобен на Него. Вярвайки в Бога, аз придобих покой в Бога. Нашата нова религия е преизпълнена с радост и тя поражда трайно щастие. Аз съм уверен, че ще запазя своята вяра до смъртта си и със сигурност ще получа за награда короната на вечния живот.

Аз се уча да изпитвам всичко и да се придържам към това, което е благотворно. Във всичко ще постъпвам със своите събратя така, както бих искал те да постъпват с мен. Благодарение на тази нова вяра аз зная, че човек може да стане син Божий, но понякога изпадам в ужас, мислейки за това, че всички хора са мои братя, макар че това със сигурност е така. Аз не виждам как мога да се радвам на бащинството на Бога, докато се отказвам да приема братството на хората. Който и да призове името на Господа, ще се

God, they would certainly be led to repent of their evil ways and forsake all known sin. All good things come down from the Father of light, in whom there is no variableness neither shadow of changing. The spirit of the true God is in man's heart. He intends that all men should be brothers. When men begin to feel after God, that is evidence that God has found them, and that they are in quest of knowledge about him. We live in God and God dwells in us.

131:10.5 (1454.2) "I will no longer be satisfied to believe that God is the Father of all my people; I will henceforth believe that he is also *my* Father. Always will I try to worship God with the help of the Spirit of Truth, which is my helper when I have become really God-knowing. But first of all I am going to practice worshiping God by learning how to do the will of God on earth; that is, I am going to do my best to treat each of my fellow mortals just as I think God would like to have him treated. And when we live this sort of a life in the flesh, we may ask many things of God, and he will give us the desire of our hearts that we may be the better prepared to serve our fellows. And all of this loving service of the children of God enlarges our capacity to receive and experience the joys of heaven, the high pleasures of the ministry of the spirit of heaven.

131:10.6 (1454.3) "I will every day thank God for his unspeakable gifts; I will praise him for his wonderful works to the children of men. To me he is the Almighty, the Creator, the Power, and the Mercy, but best of all, he is my spirit Father, and as his earth child I am sometime going forth to see him. And my tutor has said that by searching for him I shall become like him. By faith in God I have attained peace with him. This new religion of ours is very full of joy, and it generates an enduring happiness. I am confident that I shall be faithful even to death, and that I will surely receive the crown of eternal life.

131:10.7 (1454.4) "I am learning to prove all things and adhere to that which is good. Whatsoever I would that men should do to me, that I will do to my fellows. By this new faith I know that man may become the son of God, but it sometimes terrifies me when I stop to think that all men are my brothers, but it must be true. I do not see how I can rejoice in the fatherhood of God while I refuse to accept the brotherhood of man. Whosoever calls upon the name of the Lord shall be saved. If that is true, then all men must be my brothers.

спаси. Ако това е вярно, то всички хора трябва да са мои братя.

От днес аз ще правя добро скришно; ще приема правилото да се моля в усамотение; няма да съдя, за да не бъда несправедлив към моите ближни. Аз се каня да се науча да обичам своите врагове; още не съм се научил истински да се стремя към богоподобие. Макар че виждам Бога в другите религии, аз намирам, че в "нашата религия" той застава по-прекрасен, любящ, милосърден, личностен и положителен. Но на първо място, това възхитително и велико Същество е мой духовен Баща; аз съм Негово дете. И с помощта на само едното искрено желание да стана такъв, какъвто е Той, аз с времето ще Го намеря и вечно ще Му служа. Накрая придобих религия, в която има Бог, чудесен Бог – Богът на вечното спасение."

131:10.8 (1454.5) "Henceforth will I do my good deeds in secret; I will also pray most when by myself. I will judge not that I may not be unfair to my fellows. I am going to learn to love my enemies; I have not truly mastered this practice of being Godlike. Though I see God in these other religions, I find him in 'our religion' as being more beautiful, loving, merciful, personal, and positive. But most of all, this great and glorious Being is my spiritual Father; I am his child. And by no other means than my honest desire to be like him, I am eventually to find him and eternally to serve him. At last I have a religion with a God, a marvelous God, and he is a God of eternal salvation."

Документ 132. В Рим

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 132. В РИМ

Секции

Въведение
1. Истинските ценности
2. Добро и зло
3. Истината и вярата
4. Лично служене
5. Съветите към богатия човек
6. Социална опека
7. Пътувания в околностите на Рим

PAPER 132
THE SOJOURN AT ROME

SECTIONS

Introduction
1. True Values
2. Good and Evil
3. Truth and Faith
4. Personal Ministry
5. Counseling the Rich Man
6. Social Ministry
7. Trips about Rome

Въведение

ПРЕДВИД това, че Гонод донесе със себе си писмата от индийските князе до Тиберий, Владетел на Рим, на третия ден след своето пристигане в Рим двамата индийци и Иисус се представиха пред императора. В този ден унилият Тиберий беше необичайно весел и дълго разговаря с тях. И когато те си отидоха, императорът, имайки предвид Иисус, забеляза пред стоящия от дясната му страна помощник: “Ако имах царствената осанка и изящните маниери на този приятел, щях да съм истински император, а?”

В Рим Ганид имаше редовни часове за учение и посещения на градските забележителности. Неговият баща беше много зает с работа, а тъй като искаше в бъдеще синът му да може да стане негов достоен приемник и да продължава да води неговите обширни търговски операции, той реши, че е дошло време да запознае юношата с деловия свят. В Рим се намираха много граждани на Индия и често един от служещите на Гонод го съпровождаше като преводач, така че в разпореждане на Иисус се оказваше целият ден; това му позволи основно да се запознае с

INTRODUCTION

132:0.1 (1455.1) SINCE Gonod carried greetings from the princes of India to Tiberius, the Roman ruler, on the third day after their arrival in Rome the two Indians and Jesus appeared before him. The morose emperor was unusually cheerful on this day and chatted long with the trio. And when they had gone from his presence, the emperor, referring to Jesus, remarked to the aide standing on his right, “If I had that fellow’s kingly bearing and gracious manner, I would be a real emperor, eh?”

132:0.2 (1455.2) While at Rome, Ganid had regular hours for study and for visiting places of interest about the city. His father had much business to transact, and desiring that his son grow up to become a worthy successor in the management of his vast commercial interests, he thought the time had come to introduce the boy to the business world. There were many citizens of India in Rome, and often one of Gonod’s own employees would accompany him as interpreter so that Jesus would have whole days to himself; this gave him time in which to become thoroughly acquainted with this city of two million inhabitants.

този двумилионен град. Често можеше да го видиш във форума – центърът на политическия, правов и делови живот. Той нерядко ходеше в Капитолия и, гледайки този величествен храм, посветен на Юпитер, Юнона, и Минерва, размишляваше за мрака на невежеството, в което пребиваваха римляните. Той също така прекарваше много време в Палестина, където се намираха резиденцията на императора, храмът на Аполон, а също така и гръцката и латинската библиотеки.

В онези времена Римската империя включваше цяла Южна Европа, Мала Азия, Сирия, Египет и Северозападна Африка; сред нейните обитатели бяха граждани от всички страни на източното полукълбо. Желанието на Иисус да изучи и да се запознае с това разнолико струпване на урантийски смъртни беше главната причина, накарала го да се съгласи на това пътешествие.

В Рим Иисус узна много за хората, но най-ценни от всички негови разнообразни дела за шест месеца пребиваване в този град бяха отношенията с религиозните водачи на имперската столица и това влияние, което той оказа върху тях. Към края на първата седмица Иисус намери и се запозна с достойни за внимание вождове на циници, стоици и мистерийни култове – в частност, с група митраисти. Беше ли за Иисус очевидно, че юдеите ще отхвърлят неговата мисия или не, но той със сигурност предвиждаше, че неговите посланици скоро ще пристигнат в Рим за провъзгласяване на небесното царство; и затова по крайно удивителен начин започна да подготвя почвата за по-успешното приемане на техните проповеди. Той избра петима водещи стоици, единадесет циници и шестнадесет вожда на мистерийни култове и в продължение на шест месеца прекарваше много от свободното си време в съкровени беседи с тези религиозни учители. Неговият метод за посвещение се заключаваше в следното. Той никога не критикуваше техните заблуждения и с нито един намек не засягаше слабите места в техните учения. Във всеки случай той отделяше истината, която те учеха, и започваше да осветлява и озарява тази истина в тяхното съзнание по такъв начин, че скоро тази усъвършенствана истина успешно изтласкваше съпътстващото заблуждение; така тези обучени мъже и жени бяха подготвени за последващото осъзнаване на нови, сходни истини, съдържащи се в ученията на раннохристиянските мисионери. Именно това ранно приемане на ученията на евангелските проповедници даде мощен импулс за бързо разпространение на християнството в Рим и оттук – по цялата империя.

He was frequently to be found in the forum, the center of political, legal, and business life. He often went up to the Capitolium and pondered the bondage of ignorance in which these Romans were held as he beheld this magnificent temple dedicated to Jupiter, Juno, and Minerva. He also spent much time on Palatine hill, where were located the emperor's residence, the temple of Apollo, and the Greek and Latin libraries.

132:0.3 (1455.3) At this time the Roman Empire included all of southern Europe, Asia Minor, Syria, Egypt, and northwest Africa; and its inhabitants embraced the citizens of every country of the Eastern Hemisphere. His desire to study and mingle with this cosmopolitan aggregation of Urantia mortals was the chief reason why Jesus consented to make this journey.

132:0.4 (1455.4) Jesus learned much about men while in Rome, but the most valuable of all the manifold experiences of his six months' sojourn in that city was his contact with, and influence upon, the religious leaders of the empire's capital. Before the end of the first week in Rome Jesus had sought out, and had made the acquaintance of, the worth-while leaders of the Cynics, the Stoics, and the mystery cults, in particular the Mithraic group. Whether or not it was apparent to Jesus that the Jews were going to reject his mission, he most certainly foresaw that his messengers were presently coming to Rome to proclaim the kingdom of heaven; and he therefore set about, in the most amazing manner, to prepare the way for the better and more certain reception of their message. He selected five of the leading Stoics, eleven of the Cynics, and sixteen of the mystery-cult leaders and spent much of his spare time for almost six months in intimate association with these religious teachers. And this was his method of instruction: Never once did he attack their errors or even mention the flaws in their teachings. In each case he would select the truth in what they taught and then proceed so to embellish and illuminate this truth in their minds that in a very short time this enhancement of the truth effectively crowded out the associated error; and thus were these Jesus-taught men and women prepared for the subsequent recognition of additional and similar truths in the teachings of the early Christian missionaries. It was this early acceptance of the teachings of the gospel preachers which gave that powerful impetus to the rapid spread of Christianity in Rome and from there throughout the empire.

Значението на тази забележителна постъпка може да бъде разбрано по-добре, ако се отчете фактът, че само по отношение на двама – от общо тридесет и двама – обучени от Иисус римски религиозни водачи неговите усилия се оказаха напразни. Тридесет души станаха централни фигури при установяване християнството в Рим, а някои от тях спомагаха също така за превръщането на главния митраистки храм в първата християнска църква на този град. Ние, гледащите човешката дейност зад кулисите и оценяващите я в светлината на изминалите оттогава деветнадесет столетия, признаваме само три фактора, имащи първостепенно значение за създаването на ранните предпоставки за бързо разпространение на християнството по цяла Европа, а именно:

132:0.5 (1456.1) The significance of this remarkable doing can the better be understood when we record the fact that, out of this group of thirty-two Jesus-taught religious leaders in Rome, only two were unfruitful; the thirty became pivotal individuals in the establishment of Christianity in Rome, and certain of them also aided in turning the chief Mithraic temple into the first Christian church of that city. We who view human activities from behind the scenes and in the light of nineteen centuries of time recognize just three factors of paramount value in the early setting of the stage for the rapid spread of Christianity throughout Europe, and they are:

1. Избирането и задържането на апостол Симон Петър като апостол.

132:0.6 (1456.2) 1. The choosing and holding of Simon Peter as an apostle.

2. Разговора в Йерусалим със Стефан, смъртта на когото доведе до обръщането в християнството на Савел от Тарс.

132:0.7 (1456.3) 2. The talk in Jerusalem with Stephen, whose death led to the winning of Saul of Tarsus.

3. Предварителната подготовка на тези тридесет римляни, застанали впоследствие начело на новата религия в Рим и по цялата империя.

132:0.8 (1456.4) 3. The preliminary preparation of these thirty Romans for the subsequent leadership of the new religion in Rome and throughout the empire.

В течение на целия си живот нито Стефан, нито тридесетте избрани индивиди се досещаха за това, че някога са говорили с човека, чието име стана предмет на тяхното религиозно учение. Работата на Иисус с първите тридесет и двама избраници носеше изключително личен характер. Занимавайки се с тези хора, дамаският книжник никога не беседваше едновременно с повече от трима, рядко с повече от двама. Най-често той ги обучаваше поединично. И той беше способен да осъществи тази велика задача за религиозно възпитание благодарение на това, че тези мъже и жени не бяха сковани от традиции; те не бяха жертви на вкоренените предубеждения по отношение на цялото бъдещо религиозно развитие.

132:0.9 (1456.5) Through all their experiences, neither Stephen nor the thirty chosen ones ever realized that they had once talked with the man whose name became the subject of their religious teaching. Jesus' work in behalf of the original thirty-two was entirely personal. In his labors for these individuals the scribe of Damascus never met more than three of them at one time, seldom more than two, while most often he taught them singly. And he could do this great work of religious training because these men and women were not tradition bound; they were not victims of a settled preconception as to all future religious developments.

Вече не зад планините бяха тези години, в течение на които на Петър, Павел и другите християнски учители се налагаше много пъти да слушат за този дамаски книжник, изпреварил ги толкова явно (и, както те предполагаха, неосъзнато), разчиствайки пътя за тяхното идване с новото Евангелие. Макар че Павел така и не се досети кой беше този дамаски книжник, малко преди своята смърт той – поради сходството в описанието на външността, действително стигна до извода, че "антиохийският майстор на палатки" и "дамаският книжник" бяха едно и също лице. Веднъж на Симон Петър, който проповядваше

132:0.10 (1456.6) Many were the times in the years so soon to follow that Peter, Paul, and the other Christian teachers in Rome heard about this scribe of Damascus who had preceded them, and who had so obviously (and as they supposed unwittingly) prepared the way for their coming with the new gospel. Though Paul never really surmised the identity of this scribe of Damascus, he did, a short time before his death, because of the similarity of personal descriptions, reach the conclusion that the "tentmaker of Antioch" was also the "scribe of Damascus." On one occasion, while preaching in Rome, Simon Peter, on listening to a description of the Damascus scribe,

в Рим и чу описанието на дамаския книжник, му хрумна догадката, че този човек би могъл да бъде Иисус, но той бързо отхвърли това предположение, добре знаейки (както той смяташе), че Учителят никога не е бил в Рим.

1. ИСТИНСКИТЕ ЦЕННОСТИ

Ангамон, вождът на стоиците, беше човекът, с когото Иисус поговори до късно скоро след своето пристигане в Рим. Впоследствие този човек стана голям приятел на Павел и се оказа един от убедените последователи на християнската църква в Рим. Всъщност, казано на съвременен език, Иисус учеше Ангамон на следното:

Критериите за истинските ценности следва да се търсят в духовния свят и на божествените нива на вечната реалност. Възходящият смъртен трябва да разглежда всички критерии на по-ниските и материални нива като преходни, частични и вредни. Ученият, като такъв, е ограничен от откриването на взаимовръзките на материалните факти. Строго казано, той няма права да нарича себе си нито материалист, нито идеалист, иначе той се отказва от подхода на истински учен, тъй като всякакви подобни определения на отношенията са самата същност на философията.

В отсъствие на съразмерни успехи и духовни постижения на човечеството неограниченото развитие на изключително материалистичната култура може с времето да се превърне в заплаха за цивилизацията. Чисто материалистичната култура таи в самата себе си потенциалното зърно на унищожението на всички научни стремежи, тъй като самото ú отношение предвещава окончателния крах на цивилизацията, отказала се от своето чувство за нравствени ценности и отрекла се от постигането на духовни цели.

Ученият-материалист и крайният идеалист винаги ще се карат един с друг. Това не се отнася до тези учени и идеалисти, които притежават общ критерий за високи нравствени ценности и нива на духовност. Във всяка епоха материалистите и идеалистите трябва да осъзнават, че те са подсъдими в съдебна зала, където мерило са потребностите на човека. Те трябва да се въздържат от всякакви вражди помежду си, доблестно стремейки се да оправдаят продължението на своето съществуване на голяма преданост към делото на човешкия прогрес. Ако в който и да е век така наричаната наука или религия е лъжлива, то тя трябва или да се очисти, или да освободи

surmised that this individual might have been Jesus but quickly dismissed the idea, knowing full well (so he thought) that the Master had never been in Rome.

1. TRUE VALUES

132:1.1 (1456.7) It was with Angamon, the leader of the Stoics, that Jesus had an all-night talk early during his sojourn in Rome. This man subsequently became a great friend of Paul and proved to be one of the strong supporters of the Christian church at Rome. In substance, and restated in modern phraseology, Jesus taught Angamon:

132:1.2 (1457.1) The standard of true values must be looked for in the spiritual world and on divine levels of eternal reality. To an ascending mortal all lower and material standards must be recognized as transient, partial, and inferior. The scientist, as such, is limited to the discovery of the relatedness of material facts. Technically, he has no right to assert that he is either materialist or idealist, for in so doing he has assumed to forsake the attitude of a true scientist since any and all such assertions of attitude are the very essence of philosophy.

132:1.3 (1457.2) Unless the moral insight and the spiritual attainment of mankind are proportionately augmented, the unlimited advancement of a purely materialistic culture may eventually become a menace to civilization. A purely materialistic science harbors within itself the potential seed of the destruction of all scientific striving, for this very attitude presages the ultimate collapse of a civilization which has abandoned its sense of moral values and has repudiated its spiritual goal of attainment.

132:1.4 (1457.3) The materialistic scientist and the extreme idealist are destined always to be at loggerheads. This is not true of those scientists and idealists who are in possession of a common standard of high moral values and spiritual test levels. In every age scientists and religionists must recognize that they are on trial before the bar of human need. They must eschew all warfare between themselves while they strive valiantly to justify their continued survival by enhanced devotion to the service of human progress. If the so-called science or religion of any age is false, then must it either purify its activities or pass away before the emergence of a material science or spiritual religion of a truer and more worthy order.

пътя към материална наука или духовна религия от по-истински и по-достоен тип.

2. ДОБРО И ЗЛО

Мард беше признат вожд на римските циници и той стана голям приятел на дамаския книжник. Ден след ден той беседваше с Иисус и нощ след нощ слушаше неговото възвишено учение. Един от най-важните разговори с Мард стана беседата, призвана да даде отговор на въпроса на този искрен книжник за доброто и злото. Всъщност, изразено на езика на двадесети век, Иисус каза следното:

„Братко, добро и зло са само думи означаващи относителни нива на човешкото разбиране на достъпната за наблюдение вселена. Ако ти си етически ленив и социално равнодушен, твой критерий за добро могат да станат днешните социални обичаи. Ако си духовно непълноценен и морално неразвит, твои критерии за добро могат да станат религиозните обичаи и традиции на съвременниците ти. Но душата, преживяваща времето и преминаваща във вечността, трябва да направи жив и личен избор между доброто и злото – избор, определян от истинските ценности на духовните критерии, които са установени от божествения дух, изпратен от Отеца за пребиваване в сърцето на човека. Този вътрешен дух е критерий за запазване на личността.

Добродетелта, както и истината, винаги е относителна и неизбежно противопоставена на злото. Именно възприемането на тези качества на добродетелта и истината позволяват на еволюиращите души на хората да приемат личните, основани на избор решения, задължителни за придобиването на вечен живот.

Духовно слепият индивид, последователно подчиняващ се на научния диктат, социалния обичай и религиозната догма, се излага на голяма опасност, тъй като рискува да принесе в жертва своята нравствена независимост и да загуби своята духовна свобода. За такава душа е подготвена съдбата на интелектуален папагал, социален автомат и роб на религията.

Добродетелта винаги расте, стремейки се към нови нива на все по-голяма свобода на нравствено самопознание и придобиване на духовна личност – към откриване на вътрешния Настройчик и отъждествяване с него. Опитът е благо, когато повишава възприемането на красотата, укрепва нравствената воля, задълбочава разбирането на истината, разширява способността да

2. GOOD AND EVIL

132:2.1 (1457.4) Mardus was the acknowledged leader of the Cynics of Rome, and he became a great friend of the scribe of Damascus. Day after day he conversed with Jesus, and night upon night he listened to his supernal teaching. Among the more important discussions with Mardus was the one designed to answer this sincere Cynic's question about good and evil. In substance, and in twentieth-century phraseology, Jesus said:

132:2.2 (1457.5) My brother, good and evil are merely words symbolizing relative levels of human comprehension of the observable universe. If you are ethically lazy and socially indifferent, you can take as your standard of good the current social usages. If you are spiritually indolent and morally unprogressive, you may take as your standards of good the religious practices and traditions of your contemporaries. But the soul that survives time and emerges into eternity must make a living and personal choice between good and evil as they are determined by the true values of the spiritual standards established by the divine spirit which the Father in heaven has sent to dwell within the heart of man. This indwelling spirit is the standard of personality survival.

132:2.3 (1457.6) Goodness, like truth, is always relative and unfailingly evil-contrasted. It is the perception of these qualities of goodness and truth that enables the evolving souls of men to make those personal decisions of choice which are essential to eternal survival.

132:2.4 (1458.1) The spiritually blind individual who logically follows scientific dictation, social usage, and religious dogma stands in grave danger of sacrificing his moral freedom and losing his spiritual liberty. Such a soul is destined to become an intellectual parrot, a social automaton, and a slave to religious authority.

132:2.5 (1458.2) Goodness is always growing toward new levels of the increasing liberty of moral self-realization and spiritual personality attainment — the discovery of, and identification with, the indwelling Adjuster. An experience is good when it heightens the appreciation of beauty, augments the moral will, enhances the discernment of truth, enlarges the capacity to love and serve one's fellows, exalts the spiritual ideals, and unifies the

обичаш и служиш на своите събратя, възвисява духовните идеали и обединява висшите временни човешки подбуди с вечните планове на вътрешния Настройчик; и всичко това води непосредствено към повишаване на желанието да изпълниш волята на Отеца и с това усилва божествената страст – да намериш Бога и да станеш подобен на Него.

supreme human motives of time with the eternal plans of the indwelling Adjuster, all of which lead directly to an increased desire to do the Father's will, thereby fostering the divine passion to find God and to be more like him.

С възхода по вселенската стълба за развитие на създадените същества вие ще откриете, че ръстът на добродетелта и намаляването на злото напълно съответства на вашата способност да възприемате добродетелта и да разбирате истината. Способността да се придържаш към погрешна представа или да изпитваш злото се изгубва окончателно само при постигането от възходящата човешка душа на висшите духовни нива.

132:2.6 (1458.3) As you ascend the universe scale of creature development, you will find increasing goodness and diminishing evil in perfect accordance with your capacity for goodness-experience and truth-discernment. The ability to entertain error or experience evil will not be fully lost until the ascending human soul achieves final spirit levels.

Добродетелта е жив, относителен, винаги прогресиращ и неизменно личен опит, който е извечно взаимосвързан с разбирането на истината и красотата. Добродетелта се открива в признаването на позитивните истински ценности на духовното ниво, които в човешкия опит трябва да се противопоставят на своята негативна противоположност – на сенките на потенциалното зло. Добродетелта се открива в признаването на истинските ценности на духовното ниво, които в човешкия опит трябва да се противопоставят на своята активна противоположност – сенките на потенциалното зло.

132:2.7 (1458.4) Goodness is living, relative, always progressing, invariably a personal experience, and everlastingly correlated with the discernment of truth and beauty. Goodness is found in the recognition of the positive truth-values of the spiritual level, which must, in human experience, be contrasted with the negative counterpart — the shadows of potential evil.

Докато вие не достигнете нивата на Рая, добродетелта винаги ще остава повече стремеж, отколкото постижение, повече цел, отколкото опит от придобиване. Но едновременно с жаждата за праведност вие изпитвате растящо удовлетворение от частичното постигане на добродетелта. Присъствието в света на добродетели и злото само по себе си е положително доказателство за съществуването на реалността на нравствената воля на човека, личността, която по такъв начин разпознава тези ценности и е способна също така да избира между тях.

132:2.8 (1458.5) Until you attain Paradise levels, goodness will always be more of a quest than a possession, more of a goal than an experience of attainment. But even as you hunger and thirst for righteousness, you experience increasing satisfaction in the partial attainment of goodness. The presence of goodness and evil in the world is in itself positive proof of the existence and reality of man's moral will, the personality, which thus identifies these values and is also able to choose between them.

Към времето на достигане на Рая способността на възходящия смъртен да се приобщава към истинските и духовни ценности се увеличава дотолкова, че неин резултат се оказва постигането на съвършенство на притежанието на светлината на живота. Такава усъвършенствана духовна личност толкова изцяло, толкова божествено и духовно се обединява с позитивните и висши качества на добродетелта, красотата и истината, че става напълно невероятно подобен праведен дух да може да хвърли някаква негативна сянка върху потенциалното зло, попадайки под търсещия

132:2.9 (1458.6) By the time of the attainment of Paradise the ascending mortal's capacity for identifying the self with true spirit values has become so enlarged as to result in the attainment of the perfection of the possession of the light of life. Such a perfected spirit personality becomes so wholly, divinely, and spiritually unified with the positive and supreme qualities of goodness, beauty, and truth that there remains no possibility that such a righteous spirit would cast any negative shadow of potential evil when exposed to the searching luminosity of the divine light of the infinite Rulers of Paradise. In all such spirit

просветващ поток от божествено сияние на безкрайните Управители на Рая. Във всички такива духовни личности добродетелта повече не е частична, сравнителна и относителна; тя става божествено пълна и духовно изчерпваща; тя достига чистотата и съвършенството на Висшия.

За нравствения избор е необходима *възможността* за зло, но не неговата действителност. Сянката е само относително реална. Действителното зло не е необходим личен опит. Потенциалното зло е еднакво добър стимул за вземането на решения в световете на нравствен прогрес на низшите нива на духовно развитие. Злото става реалност на личния опит едва тогава, когато нравственият разум прави злото свой избор."

personalities, goodness is no longer partial, contrastive, and comparative; it has become divinely complete and spiritually replete; it approaches the purity and perfection of the Supreme.

132:2.10 (1458.7) The *possibility* of evil is necessary to moral choosing, but not the actuality thereof. A shadow is only relatively real. Actual evil is not necessary as a personal experience. Potential evil acts equally well as a decision stimulus in the realms of moral progress on the lower levels of spiritual development. Evil becomes a reality of personal experience only when a moral mind makes evil its choice.

3. ИСТИНАТА И ВЯРАТА

Сред вождовете на основния мистериен култ на Рим – митраизма, изпъкваше гръцкият евреин Навон. Макар че този върховен жрец на митраизма проведе много беседи с дамаския книжник, най-устойчиво влияние му оказа състоялото се в една от вечерите обсъждане на истината и вярата. Навон се надяваше да обърне Иисус в митраизма и даже му предложи да се върне в Палестина като проповедник на митраизма. Той едва ли се досещаше, че Иисус го подготвяше за ролята на един от първите новообърнати в Евангелието на царството. Изложена на съвременен език, същността на ученията на Иисус се свеждаше до следното:

Истината е невъзможно да се определи с думи – тя се определя само от живота. Истината винаги е повече от знанието. Знанието има отношение към наблюдаваните неща, но истината излиза извън пределите на чисто материалните нива, тъй като тя е съзвучна с мъдростта и обхваща такива неуловими категории като човешкия опит и даже духовните и живи реалности. Знанието води началото си от науката, мъдростта – от истинската философия, истината – от религиозния опит на духовния живот. Знанието има работа с фактите, мъдростта – с отношенията, истината – с реалностните ценности.

Човекът е склонен да кристализира науката, да формализира философията и да догматизира истината, тъй като той се отличава с интелектуална леност в приспособяването към постъпателния стремеж към живота и едновременно панически се бои от неизвестното. На човека, по силата на неговата природа, му е трудно да

3. TRUTH AND FAITH

132:3.1 (1459.1) Nabon was a Greek Jew and foremost among the leaders of the chief mystery cult in Rome, the Mithraic. While this high priest of Mithraism held many conferences with the Damascus scribe, he was most permanently influenced by their discussion of truth and faith one evening. Nabon had thought to make a convert of Jesus and had even suggested that he return to Palestine as a Mithraic teacher. He little realized that Jesus was preparing him to become one of the early converts to the gospel of the kingdom. Restated in modern phraseology, the substance of Jesus' teaching was:

132:3.2 (1459.2) Truth cannot be defined with words, only by living. Truth is always more than knowledge. Knowledge pertains to things observed, but truth transcends such purely material levels in that it consorts with wisdom and embraces such imponderables as human experience, even spiritual and living realities. Knowledge originates in science; wisdom, in true philosophy; truth, in the religious experience of spiritual living. Knowledge deals with facts; wisdom, with relationships; truth, with reality values.

132:3.3 (1459.3) Man tends to crystallize science, formulate philosophy, and dogmatize truth because he is mentally lazy in adjusting to the progressive struggles of living, while he is also terribly afraid of the unknown. Natural man is slow to initiate changes in his habits of thinking and in his techniques of living.

измени начина си на живот и своите стереотипи на мислене.

Разкритата истина – индивидуално откритата истина, е висша наслада за човешката душа; такава истина е съвместно творение на материалния разум и пребиваващия в човека дух. Вечното спасение на тази разбираща истината и любяща красотата душа се гарантира от жаждата за добродетели, която води този смъртен към единството на целта – да изпълни волята на Отеца, да намери Бога и да стане такъв, какъвто е Той. Между истинското знание и истината никога няма противоречия. Противоречието е възможно между знанието и човешките вярвания – вярванията, които са украсени с предразсъдъци, изкривени от страх и подчинени на смъртната боязън от сблъсъка с новите факти на материалните открития или духовния прогрес.

132:3.4 (1459.4) Revealed truth, personally discovered truth, is the supreme delight of the human soul; it is the joint creation of the material mind and the indwelling spirit. The eternal salvation of this truth-discerning and beauty-loving soul is assured by that hunger and thirst for goodness which leads this mortal to develop a singleness of purpose to do the Father's will, to find God and to become like him. There is never conflict between true knowledge and truth. There may be conflict between knowledge and human beliefs, beliefs colored with prejudice, distorted by fear, and dominated by the dread of facing new facts of material discovery or spiritual progress.

Но истината никога не става човешко достояние без упражняването на вяра. Това е вярно затова, защото мислите, мъдростта, етиката и идеалите на човека никога няма да се издигнат по-високо, отколкото неговата вяра, неговата възвишена надежда. И всяка такава истинска вяра е основана на дълбоки размишления, искрена самокритика и безкомпромисно нравствено съзнание. Вярата е въодушевление на одухотвореното творческо въображение.

132:3.5 (1459.5) But truth can never become man's possession without the exercise of faith. This is true because man's thoughts, wisdom, ethics, and ideals will never rise higher than his faith, his sublime hope. And all such true faith is predicated on profound reflection, sincere self-criticism, and uncompromising moral consciousness. Faith is the inspiration of the spiritized creative imagination.

Със своето действие вярата освобождава свръхчовешката дейност на божествената искра – безсмъртния зародиш, живеещ в разума на човека и явяващ се потенциал за вечно спасение. Растенията и животните продължават съществуването си във времето за сметка на предаването на тъждествени частици от едно поколение към друго. Душата (личността) на човека се съхранява благодарение на съединяване с тази вътрешна божествена и безсмъртна искра, чиято функция се заключава в увековечаване на човешката личност на следващо, по-високо ниво на прогресиращо съществуване във вселената. Безсмъртният дух е скритото зърно на човешката душа. Второто поколение на душата е първото от последователните личностни проявления на духовните и еволюиращи съществувания, завършващи едва тогава, когато тази божествена същност постигне източника на своето съществуване, личностния източник на цялото битие – Бога, Всеобщия Баща.

132:3.6 (1459.6) Faith acts to release the superhuman activities of the divine spark, the immortal germ, that lives within the mind of man, and which is the potential of eternal survival. Plants and animals survive in time by the technique of passing on from one generation to another identical particles of themselves. The human soul (personality) of man survives mortal death by identity association with this indwelling spark of divinity, which is immortal, and which functions to perpetuate the human personality upon a continuing and higher level of progressive universe existence. The concealed seed of the human soul is an immortal spirit. The second generation of the soul is the first of a succession of personality manifestations of spiritual and progressing existences, terminating only when this divine entity attains the source of its existence, the personal source of all existence, God, the Universal Father.

Човешкият живот продължава – съхранява се, тъй като изпълнява вселенска функция – задачата за придобиване на Бога. Пробудена от вярата, човешката душа не може да се спре, докато не постигне тази подготвена ú цел; и

132:3.7 (1459.7) Human life continues — survives — because it has a universe function, the task of finding God. The faith-activated soul of man cannot stop short of the attainment of this goal of destiny; and when it does once achieve this divine

когато някога действително постигне тази божествена цел, тя придобива безсмъртие, тъй като става подобна на Бога – вечна.

goal, it can never end because it has become like God — eternal.

Духовната еволюция е опит на все по-голямото и доброволно избиране на добродетели, съпровождано от съответно и последователно намаляване на възможностите на злото. С постигането на окончателност на избора на добродетели и с придобиването на максимална способност за възприемане на истината възниква съвършенство на красотата и светостта, праведността на които навечно изключва възможността за поява даже на идеята за потенциално зло. Действайки на толкова високи нива на божествена добродетел, такава богопознала душа не хвърля сянката на злото, присъщо на съмнението.

132:3.8 (1460.1) Spiritual evolution is an experience of the increasing and voluntary choice of goodness attended by an equal and progressive diminution of the possibility of evil. With the attainment of finality of choice for goodness and of completed capacity for truth appreciation, there comes into existence a perfection of beauty and holiness whose righteousness eternally inhibits the possibility of the emergence of even the concept of potential evil. Such a God-knowing soul casts no shadow of doubting evil when functioning on such a high spirit level of divine goodness.

Присъствието на Райския дух в разума на човека е обещание за откровение и залог за преданост в течение на вечното съществуване и в продължение на божественото развитие на всяка душа, стремяща се към единение с тази вътрешна и безсмъртна духовна частица на Всеобщия Баща.

132:3.9 (1460.2) The presence of the Paradise spirit in the mind of man constitutes the revelation promise and the faith pledge of an eternal existence of divine progression for every soul seeking to achieve identity with this immortal and indwelling spirit fragment of the Universal Father.

Прогресът във вселената се характеризира с разширяване на свободата на личността, тъй като той е свързан с постепенното постигане на все по-високи нива на самопознание и появяващото се вследствие на това доброволно самоограничение. Постигането на съвършена духовна сдържаност е равно на пълнотата на придобиване на свобода във вселената и свобода на личността. Вярата укрепва и поддържа душата на човека в условията на объркване, докато молитвата става голям обединител на различните въодушевяващи стимули на творческото въображение и на тези подбудителни мотиви, които вярата пробужда в душата, опитваща се да се приобщи към духовните идеали на пребиваващия в нея и съединен с нея божествен дух.

132:3.10 (1460.3) Universe progress is characterized by increasing personality freedom because it is associated with the progressive attainment of higher and higher levels of self-understanding and consequent voluntary self-restraint. The attainment of perfection of spiritual self-restraint equals completeness of universe freedom and personal liberty. Faith fosters and maintains man's soul in the midst of the confusion of his early orientation in such a vast universe, whereas prayer becomes the great unifier of the various inspirations of the creative imagination and the faith urges of a soul trying to identify itself with the spirit ideals of the indwelling and associated divine presence.

Навон беше потресен от тези думи, точно както и от всеки от разговорите с Иисус. Тези истини продължаваха да пламтят в неговото сърце и той оказа огромна помощ на пристигналите впоследствие проповедници на Евангелието на Иисус.

132:3.11 (1460.4) Nabon was greatly impressed by these words, as he was by each of his talks with Jesus. These truths continued to burn within his heart, and he was of great assistance to the later arriving preachers of Jesus' gospel.

4. ЛИЧНО СЛУЖЕНЕ

4. PERSONAL MINISTRY

Намирайки се в Рим, Иисус посвещаваше своето свободно време не само на подготовката на мъже и жени за ролята на бъдещи последователи на приближаващото се царство. Много време той отделяше за близко познанство с всички раси и класи хора,

132:4.1 (1460.5) Jesus did not devote all his leisure while in Rome to this work of preparing men and women to become future disciples in the oncoming kingdom. He spent much time gaining an intimate knowledge of all races and classes of men who lived in this, the largest and most

живеещи в този най-голям и най-многолик град в света. Във всяка от своите многобройни срещи с хора Иисус преследваше двояка цел: да се запознае с тяхното отношение към живота в плът, а също така и да се постарае със слово или с дело да обогати техния живот и да повиши неговата ценност. Неговите религиозни учения в течение на тези седмици не се отличаваха от тези, които характеризираха неговия последващ живот като учител на дванадесетте апостоли и обществен проповедник.

cosmopolitan city of the world. In each of these numerous human contacts Jesus had a double purpose: He desired to learn their reactions to the life they were living in the flesh, and he was also minded to say or do something to make that life richer and more worth while. His religious teachings during these weeks were no different than those which characterized his later life as teacher of the twelve and preacher to the multitudes.

Основната мисъл на неговата проповед оставаше неизменна: фактът на любовта на небесния Баща и истината за Неговото милосърдие, а също и благата вест за това, че чрез своята вяра човекът става син на същия този Бог на любовта. Обикновено, за да установи контакт с хората, Иисус започваше разговор, задавайки им въпроси. Беседата обикновено започваше с въпроси на Иисус и завършваше с техни въпроси към Иисус. Той еднакво майсторски се учеше както да задава, така и да отговаря на въпроси. Като правило той даваше повече от всичко на тези, с които говореше най-малко. Най-голяма полза от неговото лично служене извличаха претоварените, угрижени и подтиснати смъртни, които изпитваха голямо облекчение, изливайки своята душа пред съчувстващ и разбиращ слушател, а той притежаваше всички тези и много други качества. И когато тези объркани хора разказваха на Иисус за своите беди, той винаги можеше да им предложи практически и конкретни съвети, насочени към решаването на действителни проблеми, не забравяйки да произнесе и думи на утешение, които веднага успокояваха. Той винаги говореше на тези бедстващи смъртни за Божията любов и по различни начини им съобщаваше, че те са деца на обичащия ги небесен Баща.

132:4.2 (1460.6) Always the burden of his message was: the fact of the heavenly Father's love and the truth of his mercy, coupled with the good news that man is a faith-son of this same God of love. Jesus' usual technique of social contact was to draw people out and into talking with him by asking them questions. The interview would usually begin by his asking them questions and end by their asking him questions. He was equally adept in teaching by either asking or answering questions. As a rule, to those he taught the most, he said the least. Those who derived most benefit from his personal ministry were overburdened, anxious, and dejected mortals who gained much relief because of the opportunity to unburden their souls to a sympathetic and understanding listener, and he was all that and more. And when these maladjusted human beings had told Jesus about their troubles, always was he able to offer practical and immediately helpful suggestions looking toward the correction of their real difficulties, albeit he did not neglect to speak words of present comfort and immediate consolation. And invariably would he tell these distressed mortals about the love of God and impart the information, by various and sundry methods, that they were the children of this loving Father in heaven.

Така за времето на своето пребиваване в Рим Иисус лично се запозна с повече от петстотин смъртни на този свят, изпитали неговото благоразположено отношение и въодушевяващия характер на общуването с него. Това му позволи да придобие знания за различните човешки раси, което би било невъзможно да се осъществи в Йерусалим или даже в Александрия. Той винаги смяташе тези шест месеца за най-богатите и поучителните от всички сходни периоди в своя живот.

132:4.3 (1461.1) In this manner, during the sojourn in Rome, Jesus personally came into affectionate and uplifting contact with upward of five hundred mortals of the realm. He thus gained a knowledge of the different races of mankind which he could never have acquired in Jerusalem and hardly even in Alexandria. He always regarded this six months as one of the richest and most informative of any like period of his earth life.

Напълно естествено е, че толкова разностранен и енергичен човек, действайки в течение на шест месеца в световната метрополия, стана обект на внимание на много хора: предлагаха му да участва в бизнес дела или, най-често, в някакъв проект, отнасящ се до преподаването, обществената реформа или

132:4.4 (1461.2) As might have been expected, such a versatile and aggressive man could not thus function for six months in the world's metropolis without being approached by numerous persons who desired to secure his services in connection with some business or, more often, for some project of teaching, social reform, or religious

религиозното движение. Постъпиха повече от дузина подобни предложения и той се възползва от всяко от тях като от възможност да сподели някаква духовно облагородяваща мисъл с помощта на подходящо избрани думи или любезни услуги. Иисус много обичаше да носи, макар и неголяма, полза на най-различни хора.

movement. More than a dozen such proffers were made, and he utilized each one as an opportunity for imparting some thought of spiritual ennoblement by well-chosen words or by some obliging service. Jesus was very fond of doing things — even little things — for all sorts of people.

Той поговори с римския сенатор за политиката и държавната мъдрост и тази единствена среща с Иисус направи на римския законодател такова впечатление, че остатъка от своя живот той прекара в напразни опити да убеди своите колеги да изменят господстващия политически курс – да се откажат от идеите за правителство, което поддържа и храни народа, и да приемат идеята за народ, поддържащ правителството. Иисус прекара една вечер с богат робовладелец в беседа за човека като син Божий и на следващия ден този човек – Клавдий, освободи сто и седемнадесет роба. Той се срещна за обяд с гръцки лекар и му разказа за това, че неговите пациенти освен тяло имат също така и разум и душа, с което помогна на този талантлив лекар да се опита да окаже по-широка помощ на своите събратя. Той говори с най-различни хора от всички слоеве на обществото. Единственото място в Рим, което той не посещаваше, бяха обществените бани. Той се отказваше да съпровожда своите другари в банята заради разпространения там промискуитет.

132:4.5 (1461.3) He talked with a Roman senator on politics and statesmanship, and this one contact with Jesus made such an impression on this legislator that he spent the rest of his life vainly trying to induce his colleagues to change the course of the ruling policy from the idea of the government supporting and feeding the people to that of the people supporting the government. Jesus spent one evening with a wealthy slaveholder, talked about man as a son of God, and the next day this man, Claudius, gave freedom to one hundred and seventeen slaves. He visited at dinner with a Greek physician, telling him that his patients had minds and souls as well as bodies, and thus led this able doctor to attempt a more far-reaching ministry to his fellow men. He talked with all sorts of people in every walk of life. The only place in Rome he did not visit was the public baths. He refused to accompany his friends to the baths because of the sex promiscuity which there prevailed.

На римския войник, който ги съпровождаше по крайбрежието на река Тибър, Иисус каза: “Бъди храбър и в мислите, и в делата си. Смело върши справедливост и бъди достатъчно великодушен за милосърдие. Накарай своята низша природа да се подчинява на по-висшата така, както ти се подчиняваш на своите командири. Почитай добродетелта и превъзнасяй истината. Избирай прекрасното, а не уродливото. Обичай своите събратя и с цялото си сърце търси Бога, защото Бог е твоят небесен Баща.”

132:4.6 (1461.4) To a Roman soldier, as they walked along the Tiber, he said: “Be brave of heart as well as of hand. Dare to do justice and be big enough to show mercy. Compel your lower nature to obey your higher nature as you obey your superiors. Revere goodness and exalt truth. Choose the beautiful in place of the ugly. Love your fellows and reach out for God with a whole heart, for God is your Father in heaven.”

На оратора във форума той каза: “Твоето красноречие е приятно, твоята логика е възхитителна, твоят глас е благозвучен, но твоето учение едва ли е истинско. Ако само можеше да почувстваш вдъхновяващото удовлетворение, което изпитва човека, познал Бога като свой духовен Баща, ти щеше да можеш да се възползваш от своето ораторско изкуство за освобождаването на твоите събратя от ограничението на тъмнината и робството на невежеството.” Това беше същият този Марк, който стана последовател на Петър, след като чу неговата проповед в Рим. След екзекуцията на Симон Петър

132:4.7 (1461.5) To the speaker at the forum he said: “Your eloquence is pleasing, your logic is admirable, your voice is pleasant, but your teaching is hardly true. If you could only enjoy the inspiring satisfaction of knowing God as your spiritual Father, then you might employ your powers of speech to liberate your fellows from the bondage of darkness and from the slavery of ignorance.” This was the Marcus who heard Peter preach in Rome and became his successor. When they crucified Simon Peter, it was this man who defied the Roman persecutors and boldly continued to preach the new gospel.

именно този човек отправи предизвикателство към римските преследващи и смело продължи да възвестява новото Евангелие.

Срещайки бедняк, станал жертва на погрешно обвинение, Иисус се отправи с него към мировия съдия и, получавайки специално разрешение да говори от негово име, произнесе блестяща реч, в която в частност каза: "Правосъдието прави нацията велика и колкото по-голямо е величието на нацията, с толкова по-голямо внимание тя трябва да следи за това, правосъдието да не заобикаля даже най-скромните от нейните граждани. Тежко на тази нация, където справедлив съд е осигурен само за тези, които имат пари и влияние! Свято задължение на съдиите е да оправдаят невинния, точно както и да накажат виновния. Трайността на нацията зависи от безпристрастността, справедливостта и неподкупността на нейните съдилища. Гражданското управление е основано на правосъдието така, както истинската религия – на милосърдието." Съдията се върна към това дело и след внимателно проучване на свидетелските показания освободи затворения. От всички постъпки на Иисус в периода на личното му служене този случай беше по-близо от всичко до публична изява.

132:4.8 (1462.1) Meeting a poor man who had been falsely accused, Jesus went with him before the magistrate and, having been granted special permission to appear in his behalf, made that superb address in the course of which he said: "Justice makes a nation great, and the greater a nation the more solicitous will it be to see that injustice shall not befall even its most humble citizen. Woe upon any nation when only those who possess money and influence can secure ready justice before its courts! It is the sacred duty of a magistrate to acquit the innocent as well as to punish the guilty. Upon the impartiality, fairness, and integrity of its courts the endurance of a nation depends. Civil government is founded on justice, even as true religion is founded on mercy." The judge reopened the case, and when the evidence had been sifted, he discharged the prisoner. Of all Jesus' activities during these days of personal ministry, this came the nearest to being a public appearance.

5. СЪВЕТИТЕ КЪМ БОГАТИЯ ЧОВЕК

Един богат човек – римски гражданин, стоик – изключително много се заинтересува от учението на Иисус, с което го запозна Ангамон. След много съкровени беседи този богат гражданин попита Иисус как той би се разпоредил със своето богатство, ако го имаше. Иисус отговори: "Аз бих посветил материалното богатство на подобряване живота точно така, както бих използвал знанията, мъдростта и духовното служене за обогатяване на интелектуалния живот, за облагородяване на обществения живот и за развитие на духовен живот. Аз бих се разпореждал с материалното богатство като мъдър и ефективен опекун със средствата на едно поколение в полза и облагородяване на последващите поколения."

Но отговорът на Иисус не удовлетвори напълно богатия човек и той се реши отново да го попита: "Но как смяташ ти, какво трябва да направи със своето богатство човек в моето положение – да го задържи или да го раздаде?" И когато Иисус видя, че този човек наистина желае да узнае истината за предаността на Бога и дълга пред хората, той каза: "Добри ми приятелю, виждам, че ти искрено жадуваш мъдрост и си изцяло предан на истината; затова съм готов да ти предложа

5. COUNSELING THE RICH MAN

132:5.1 (1462.2) A certain rich man, a Roman citizen and a Stoic, became greatly interested in Jesus' teaching, having been introduced by Angamon. After many intimate conferences this wealthy citizen asked Jesus what he would do with wealth if he had it, and Jesus answered him: "I would bestow material wealth for the enhancement of material life, even as I would minister knowledge, wisdom, and spiritual service for the enrichment of the intellectual life, the ennoblement of the social life, and the advancement of the spiritual life. I would administer material wealth as a wise and effective trustee of the resources of one generation for the benefit and ennoblement of the next and succeeding generations."

132:5.2 (1462.3) But the rich man was not fully satisfied with Jesus' answer. He made bold to ask again: "But what do you think a man in my position should do with his wealth? Should I keep it, or should I give it away?" And when Jesus perceived that he really desired to know more of the truth about his loyalty to God and his duty to men, he further answered: "My good friend, I discern that you are a sincere seeker after wisdom and an honest lover of truth; therefore am I minded to lay before you my view of the solution of your

своя възглед за решаването на твоите проблеми, произтичащи от задълженията, които налага богатството. Правя го затова, защото ти ми *поиска* съвет и предлагайки го, аз не засягам състоянието на когото и да е друг богат човек; давам съвет само на теб като твое лично ръководство. Ако искрено желаеш да се отнасяш към своето богатство както към поверена собственост, ако действително искаш да станеш ведър и ефективен разпоредител на натрупаните богатства, то аз бих те посъветвал да направиш следния анализ на източника на твоето състояние: запитай се – и направи всичко възможно да намериш честен отговор – откъде е това богатство? И аз бих ти предложил при изучаване източниците на твоето огромно състояние да имаш предвид десет различни метода на натрупване на материалните богатства:

1. Наследено състояние – богатство, получено по наследство от родители и други предци.

2. Открито състояние – богатство, получено от неразработени източници на майката-земя.

3. Търговско състояние – богатство, придобито в резултат на справедлив доход от обмен или търговия с материални стоки.

4. Нечестно състояние – богатство, получено в резултат на нечестна експлоатация или заробване на свои събратя.

5. Доходно състояние – приход под формата на честна и справедлива рента от вложен капитал.

6. Интелектуално състояние – богатството, произхождащо от възнаграждаване на творческите способности и изобретателността на човешкия разум.

7. Случайно състояние – богатството, източник на което е щедростта на събратята или обстоятелствата на живота.

8. Крадено състояние – богатството, получено по нечестен, мошенически начин, чрез кражба или измама.

9. Поверено състояние – състояние, поверено ви от събратята ви за специално използване – сега или в бъдеще.

10. Заработено състояние – богатство, придобито непосредствено от вашия личен труд, от честното и справедливо възнаграждение на ежедневните усилия на вашия собствен разум и тяло.

И така, приятелю мой, ако искаш да бъдеш добросъвестен и справедлив

problems having to do with the responsibilities of wealth. I do this because you have asked for my counsel, and in giving you this advice, I am not concerned with the wealth of any other rich man; I am offering advice only to you and for your personal guidance. If you honestly desire to regard your wealth as a trust, if you really wish to become a wise and efficient steward of your accumulated wealth, then would I counsel you to make the following analysis of the sources of your riches: Ask yourself, and do your best to find the honest answer, whence came this wealth? And as a help in the study of the sources of your great fortune, I would suggest that you bear in mind the following ten different methods of amassing material wealth:

132:5.3 (1462.4) "1. Inherited wealth — riches derived from parents and other ancestors.

132:5.4 (1462.5) "2. Discovered wealth — riches derived from the uncultivated resources of mother earth.

132:5.5 (1462.6) "3. Trade wealth — riches obtained as a fair profit in the exchange and barter of material goods.

132:5.6 (1462.7) "4. Unfair wealth — riches derived from the unfair exploitation or the enslavement of one's fellows.

132:5.7 (1463.1) "5. Interest wealth — income derived from the fair and just earning possibilities of invested capital.

132:5.8 (1463.2) "6. Genius wealth — riches accruing from the rewards of the creative and inventive endowments of the human mind.

132:5.9 (1463.3) "7. Accidental wealth — riches derived from the generosity of one's fellows or taking origin in the circumstances of life.

132:5.10 (1463.4) "8. Stolen wealth — riches secured by unfairness, dishonesty, theft, or fraud.

132:5.11 (1463.5) "9. Trust funds — wealth lodged in your hands by your fellows for some specific use, now or in the future.

132:5.12 (1463.6) "10. Earned wealth — riches derived directly from your own personal labor, the fair and just reward of your own daily efforts of mind and body.

132:5.13 (1463.7) "And so, my friend, if you would be a faithful and just steward of your large fortune,

разпоредител на своето голямо състояние – пред Бога и в служене на хората, ти трябва приблизително да го разпределиш по тези десет общи категории, след което да постъпиш с всяка част съгласно мъдрото и чистосърдечно тълкуване на законите на правосъдието, справедливостта, честността и истинската ефективност. Разбира се, Богът небесен няма да те осъди, ако в спорни случаи ти понякога сгрешиш в полза на милосърдното и безкористно отношение към бедствията на нещастните жертви на злополучни обстоятелства от смъртния живот. Когато изпитваш чистосърдечни съмнения относно справедливостта и правосъдието в материални ситуации, нека твоето решение бъде благосклонно към тези, които се нуждаят, да благоприятства тези, които са попаднали в беда и изпитват незаслужени лишения."

След многочасово обсъждане на тези въпроси Иисус – в отговор на молбата на богатия човек да разшири и уточни своите наставления – започна да развива своя съвет, същината на който се заключваше в средното: "Предлагайки ти своите препоръки относно твоето отношение към богатството, аз те призовавам да приемеш моя съвет като даден само на теб и предназначен за твое лично ползване. Изразявам само своето лично мнение и се обръщам само към теб като към любознателен другар. Заклевам те да не натрапваш на другите богати хора своите възгледи по отношение на богатството. Ето какво мога да те посъветвам:

1. Като разпоредител на наследено състояние ти трябва да вземеш под внимание неговите източници. На теб ти е възложено моралното задължение да представяш миналите поколения в честното предаване на законното богатство на следващите поколения след задържане на справедлива такса за благото на днешното поколение. Но не си длъжен да увековечаваш недобросъвестността или несправедливостта, с които е свързано нечестното натрупване на състояние от твоите предшественици. Ти можеш да изразходваш всяка част от наследеното от теб състояние, която се оказва получена по мошенически или по нечестен начин, съгласно собствената си представа за справедливост, щедрост или обезщетяване за щети. Останалата част от наследеното от теб състояние можеш справедливо да използваш и надеждно да предадеш на следващото поколение като попечител на едно поколение, действащ за благото на друго. Твоите решения при завещаването на богатство на своя приемник трябва да бъдат продиктувани от мъдър избор и здрави съждения.

before God and in service to men, you must approximately divide your wealth into these ten grand divisions, and then proceed to administer each portion in accordance with the wise and honest interpretation of the laws of justice, equity, fairness, and true efficiency; albeit, the God of heaven would not condemn you if sometimes you erred, in doubtful situations, on the side of merciful and unselfish regard for the distress of the suffering victims of the unfortunate circumstances of mortal life. When in honest doubt about the equity and justice of material situations, let your decisions favor those who are in need, favor those who suffer the misfortune of undeserved hardships."

132:5.14 (1463.8) After discussing these matters for several hours and in response to the rich man's request for further and more detailed instruction, Jesus went on to amplify his advice, in substance saying: "While I offer further suggestions concerning your attitude toward wealth, I would admonish you to receive my counsel as given only to you and for your personal guidance. I speak only for myself and to you as an inquiring friend. I adjure you not to become a dictator as to how other rich men shall regard their wealth. I would advise you:

132:5.15 (1463.9) "1. As steward of inherited wealth you should consider its sources. You are under moral obligation to represent the past generation in the honest transmittal of legitimate wealth to succeeding generations after subtracting a fair toll for the benefit of the present generation. But you are not obligated to perpetuate any dishonesty or injustice involved in the unfair accumulation of wealth by your ancestors. Any portion of your inherited wealth which turns out to have been derived through fraud or unfairness, you may disburse in accordance with your convictions of justice, generosity, and restitution. The remainder of your legitimate inherited wealth you may use in equity and transmit in security as the trustee of one generation for another. Wise discrimination and sound judgment should dictate your decisions regarding the bequest of riches to your successors.

2. Всеки, който се ползва от богатство, получено в резултат на откритие, трябва да помни, че животът на човека на земята е бързо преходен. Затова следва да вземе необходимите мерки, за да може от тези открития да се възползват колкото може по-голям брой от неговите събратя. Макар че намерилият богатство не трябва напълно да се лишава от възнаграждението за своите усилия, той не може да изхожда от егоистичното предположение за това, че само на него принадлежат всички ползи и блага, които са следствие от откриването на скрити природни ресурси.

132:5.16 (1463.10) "2. Everyone who enjoys wealth as a result of discovery should remember that one individual can live on earth but a short season and should, therefore, make adequate provision for the sharing of these discoveries in helpful ways by the largest possible number of his fellow men. While the discoverer should not be denied all reward for efforts of discovery, neither should he selfishly presume to lay claim to all of the advantages and blessings to be derived from the uncovering of nature's hoarded resources.

3. Докато мировата търговска дейност се осъществява с помощта на търговия и стокообмен, хората ще имат правото да получават честен и законен приход. Всеки търговец заслужава отплата за своите услуги, търговецът има право на свой дял. Честната търговия и честното отношение към своите другари в системата на мировата търговия създава много форми на приход и всички подобни източници трябва да се оценяват в съответствие с най-висшите принципи за законност, честност и справедливост. Честният търговец трябва без колебание да иска такъв приход, какъвто той самият охотно би предложил на свой колега при аналогична сделка. Макар че при широкомащабно водене на делата такъв вид състояние не е идентичен на индивидуалната заработка, все пак честно придобитото състояние предоставя на неговия притежател значително право на глас в последващото разпределение на средствата.

132:5.17 (1464.1) "3. As long as men choose to conduct the world's business by trade and barter, they are entitled to a fair and legitimate profit. Every tradesman deserves wages for his services; the merchant is entitled to his hire. The fairness of trade and the honest treatment accorded one's fellows in the organized business of the world create many different sorts of profit wealth, and all these sources of wealth must be judged by the highest principles of justice, honesty, and fairness. The honest trader should not hesitate to take the same profit which he would gladly accord his fellow trader in a similar transaction. While this sort of wealth is not identical with individually earned income when business dealings are conducted on a large scale, at the same time, such honestly accumulated wealth endows its possessor with a considerable equity as regards a voice in its subsequent distribution.

4. Нито един богопознал смъртен, стремящ се да изпълни божествената воля, не бива да се принизява до това, да върви към богатството чрез угнетяване. Нито един благороден човек няма да се опита да натрупа богатство и да съсредоточи в своите ръце властта, която то дава, за сметка на поробване или нечестна експлоатация на своите братя в плът. Богатството става нравствено проклятие и духовна язва, когато се придобива чрез угнетяване на смъртни. Всякакви подобни средства трябва да се връщат или на тези, които са по подобен начин ограбени, или на техните деца и внуци. Трайна цивилизация е невъзможно да се построи върху основата на измамното лишаване на работника от неговата заработка.

132:5.18 (1464.2) "4. No mortal who knows God and seeks to do the divine will can stoop to engage in the oppressions of wealth. No noble man will strive to accumulate riches and amass wealth-power by the enslavement or unfair exploitation of his brothers in the flesh. Riches are a moral curse and a spiritual stigma when they are derived from the sweat of oppressed mortal man. All such wealth should be restored to those who have thus been robbed or to their children and their children's children. An enduring civilization cannot be built upon the practice of defrauding the laborer of his hire.

5. Човек има правото да получава приход от честно придобито състояние. Дотогава, докато хората вземат и дават назаем, те могат да вземат справедлив приход, ако предоставеният назаем капитал е законен. Преди да искаш приход, очисти своя капитал. Не ставай толкова низък и алчен, че да стигаш

132:5.19 (1464.3) "5. Honest wealth is entitled to interest. As long as men borrow and lend, that which is fair interest may be collected provided the capital lent was legitimate wealth. First cleanse your capital before you lay claim to the interest. Do not become so small and grasping that you would stoop to the practice of usury. Never permit

до лихварство. Никога не си позволявай да бъдеш толкова егоистичен, че да ползваш властта на парите за постигане на несправедливо предимство пред изпитващите трудности твои събратя. Не се поддавай на съблазънта да изискваш проценти от притеснения от гледна точка на средствата свой събрат.

yourself to be so selfish as to employ money-power to gain unfair advantage over your struggling fellows. Yield not to the temptation to take usury from your brother in financial distress.

6. Ако полетът на твоя гений ти е донесъл състояние, ако твоите богатства са награда за изобретателност, не претендирай за незаслужената част от такива награди. Геният е задължен с нещо както на своите предшественици, така и на своите потомци; той има и задължения пред своя народ, страна и обстоятелствата, които са го довели до творческите открития. Той трябва също така и да помни за това, че се е трудил над своите изобретения като човек сред хората. Би било еднакво несправедливо изцяло да се лишава геният от прираст на състоянието. И човек никога няма да може да изработи правила и норми, еднакво приложими към всички проблеми на справедливото разпределение на богатствата. Отначало ти трябва да видиш в човека брат и ако искрено желаеш да постъпиш с него така, както би ти се искало той да постъпи с теб, то обичайните изисквания за справедливост, честност и законност ще те доведат до вярно и обективно решение на всеки пореден проблем, свързан с икономическо възнаграждение и социална справедливост.

132:5.20 (1464.4) “6. If you chance to secure wealth by flights of genius, if your riches are derived from the rewards of inventive endowment, do not lay claim to an unfair portion of such rewards. The genius owes something to both his ancestors and his progeny; likewise is he under obligation to the race, nation, and circumstances of his inventive discoveries; he should also remember that it was as man among men that he labored and wrought out his inventions. It would be equally unjust to deprive the genius of all his increment of wealth. And it will ever be impossible for men to establish rules and regulations applicable equally to all these problems of the equitable distribution of wealth. You must first recognize man as your brother, and if you honestly desire to do by him as you would have him do by you, the commonplace dictates of justice, honesty, and fairness will guide you in the just and impartial settlement of every recurring problem of economic rewards and social justice.

7. Никой не трябва да претендира за това състояние, което може да попадне в ръцете му поради повелите на времето и по волята на случая – не смятайки разумното и законно възнаграждение, получено за управляването на такова състояние. Случайните богатства следва да се разглеждат като някаква поверена собственост. Те трябва да се изразходват за благото на социалната или икономическата група, член на която е даденият човек. Тези, които притежават такива богатства, трябва да притежават решаващ глас при решаването на въпросите на мъдрото и ефективно разпределяне на такива незаработени средства. Цивилизованият човек не трябва винаги да се отнася към всичко, което контролира, като към своя лична и частна собственост.

132:5.21 (1464.5) “7. Except for the just and legitimate fees earned in administration, no man should lay personal claim to that wealth which time and chance may cause to fall into his hands. Accidental riches should be regarded somewhat in the light of a trust to be expended for the benefit of one’s social or economic group. The possessors of such wealth should be accorded the major voice in the determination of the wise and effective distribution of such unearned resources. Civilized man will not always look upon all that he controls as his personal and private possession.

8. Ако знаеш, че някаква част от твоите владения е резултат от мошеничество, ако нещо в твоето състояние е получено по нечестен и недобросъвестен начин, ако твоите богатства са резултат от несправедливи отношения с твоите събратя – побързай да върнеш тези злополучни средства на законните им притежатели. Разплати се напълно и така очисти своето състояние от

132:5.22 (1465.1) “8. If any portion of your fortune has been knowingly derived from fraud; if aught of your wealth has been accumulated by dishonest practices or unfair methods; if your riches are the product of unjust dealings with your fellows, make haste to restore all these ill-gotten gains to the rightful owners. Make full amends and thus cleanse your fortune of all dishonest riches.

нечестни богатства.

9. Опеката на собствеността на един човек в полза на другите е свещено и свято задължение. Не рискувай това състояние, не го поставяй под заплаха. Оставяй за себе си само тази част от поверената собственост, която може да си позволи всеки честен човек.

10. Тази част от твоето състояние, която си заработил със своя собствен умствен и физически труд, ако твоят труд е бил честен и справедлив, действително е твоя. Никой не може да отрича твоето право да запазиш това богатство и да го използваш така, както смяташ за нужно, стига използването на това право да не е във вреда на твоите събратя."

Когато Иисус изложи своя съвет, богатият римлянин се вдигна от ложето си и, прощавайки се с Иисус преди да отиде да си легне, даде следното обещание: "Мой добри приятелю, виждам, че ти си човек с огромна мъдрост и добродетели, и от утрешния ден ще започна да се разпореждам със своето състояние в съответствие с твоя съвет."

132:5.23 (1465.2) "9. The trusteeship of the wealth of one person for the benefit of others is a solemn and sacred responsibility. Do not hazard or jeopardize such a trust. Take for yourself of any trust only that which all honest men would allow.

132:5.24 (1465.3) "10. That part of your fortune which represents the earnings of your own mental and physical efforts — if your work has been done in fairness and equity — is truly your own. No man can gainsay your right to hold and use such wealth as you may see fit provided your exercise of this right does not work harm upon your fellows."

132:5.25 (1465.4) When Jesus had finished counseling him, this wealthy Roman arose from his couch and, in saying farewell for the night, delivered himself of this promise: "My good friend, I perceive you are a man of great wisdom and goodness, and tomorrow I will begin the administration of all my wealth in accordance with your counsel."

6. СОЦИАЛНА ОПЕКА

Тук, в Рим, стана този трогателен случай, когато Създателят на вселената загуби няколко часа, за да върне загубило се дете на неговата развълнувана майка. Този малчуган се беше заблудил и горчиво плачеше, когато го намери Иисус. Макар че Иисус и Ганид отиваха към библиотеката, те се заеха да върнат детето в къщи. Ганид завинаги запомни думите на Иисус: "Знаеш ли, Ганид, много хора приличат на изгубили се деца. Те прекарват значителна част от своето време, ридаейки от страх и страдайки от мъка, макар в действителност безопасността и защитата да са редом с тях – така, както това дете, което беше съвсем недалеч от дома си. И всички тези, които знаят истинския път и чувстват увереността, която дава знанието за Бога, трябва да смятат за привилегия – а не за задължение, възможността да предложат помощ на своите ближни и в своите опити да открият удовлетворение в живота. Нима ние не изпитахме висша радост, връщайки детето на майка му? Така и тези, които водят хората към Бога, изпитват висше удовлетворение от служенето на хората." И от този ден до края на своя естествен живот Ганид винаги търсеше изгубени деца, които могат да бъдат върнати на техните родители.

Те се срещнаха и с вдовица с пет деца, чийто мъж беше загинал в резултат от нещастен случай. Иисус разказа на Ганид за трагичната гибел на своя собствен баща и те

6. SOCIAL MINISTRY

132:6.1 (1465.5) Here in Rome also occurred that touching incident in which the Creator of a universe spent several hours restoring a lost child to his anxious mother. This little boy had wandered away from his home, and Jesus found him crying in distress. He and Ganid were on their way to the libraries, but they devoted themselves to getting the child back home. Ganid never forgot Jesus' comment: "You know, Ganid, most human beings are like the lost child. They spend much of their time crying in fear and suffering in sorrow when, in very truth, they are but a short distance from safety and security, even as this child was only a little way from home. And all those who know the way of truth and enjoy the assurance of knowing God should esteem it a privilege, not a duty, to offer guidance to their fellows in their efforts to find the satisfactions of living. Did we not supremely enjoy this ministry of restoring the child to his mother? So do those who lead men to God experience the supreme satisfaction of human service." And from that day forward, for the remainder of his natural life, Ganid was continually on the lookout for lost children whom he might restore to their homes.

132:6.2 (1465.6) There was the widow with five children whose husband had been accidentally killed. Jesus told Ganid about the loss of his own father by an accident, and they went repeatedly to

нееднократно навестяваха и утешаваха тази жена и нейните деца; освен това Ганид вземаше за тях от баща си пари за храна и дрехи. Те не прекратиха своите усилия дотогава, докато не намериха работа за най-голямото момче, благодарение на което той можеше да поддържа своето семейство.

comfort this mother and her children, while Ganid sought money from his father to provide food and clothing. They did not cease their efforts until they had found a position for the eldest boy so that he could help in the care of the family.

В тази вечер, слушайки техния разказ, Гонод отбеляза добродушно на Иисус: “Аз се готвя да направя от своя син учен или търговец, а ти започваш да го превръщаш във философ или филантроп.” Иисус отговори с усмивка: “Може би ще направим от него и четирите; тогава той ще може да изпитва четирикратно удовлетворение от живота, тъй като неговото ухо, възприемащо мелодията на човека, ще бъде способно да разпознава четири тона, вместо един.” Тогава Гонод каза: “Аз виждам, че си истински философ. Ти трябва да напишеш книга за бъдещите поколения.” Иисус отвърна: “Не книга – моята мисия се заключава в това, да бъде преживян животът в това поколение и за всички поколения. Аз ...” – но той прекъсна на половин дума и, обръщайки се към Ганид, каза: “Синко, време е да се оттегля.”

132:6.3 (1465.7) That night, as Gonod listened to the recital of these experiences, he said to Jesus, good-naturedly: “I propose to make a scholar or a businessman of my son, and now you start out to make a philosopher or philanthropist of him.” And Jesus smilingly replied: “Perhaps we will make him all four; then can he enjoy a fourfold satisfaction in life as his ear for the recognition of human melody will be able to recognize four tones instead of one.” Then said Gonod: “I perceive that you really are a philosopher. You must write a book for future generations.” And Jesus replied: “Not a book — my mission is to live a life in this generation and for all generations. I — “ but he stopped, saying to Ganid, “My son, it is time to retire.”

7. ПЪТУВАНИЯ В ОКОЛНОСТИТЕ НА РИМ

Пет пъти Иисус, Гонод и Ганид излизаха от Рим, за да се запознаят със забележителностите на най-близо разположените райони. При посещение на езерата в Северна Италия Иисус дълго говори с Ганид за невъзможността да разкаже на човека за Бога, ако даден човек не желае да знае за Бога. Тръгвайки към езерата, те срещнаха глупав езичник и Ганид беше удивен от това, че Иисус не последва своя навик и не започна да включва човека в разговор, който естествено би довел до обсъждането на духовни въпроси. Когато Ганид попита своя учител защо той прояви толкова слаб интерес към този друговерец, Иисус отговори:

7. TRIPS ABOUT ROME

132:7.1 (1466.1) Jesus, Gonod, and Ganid made five trips away from Rome to points of interest in the surrounding territory. On their visit to the northern Italian lakes Jesus had the long talk with Ganid concerning the impossibility of teaching a man about God if the man does not desire to know God. They had casually met a thoughtless pagan while on their journey up to the lakes, and Ganid was surprised that Jesus did not follow out his usual practice of enlisting the man in conversation which would naturally lead up to the discussion of spiritual questions. When Ganid asked his teacher why he evinced so little interest in this pagan, Jesus answered:

“Ганид, този човек не жадуваше за истината. Той не беше недоволен от себе си. Той не беше готов да моли за помощ и очите на разума му не бяха открити за приемане на необходимата на душата светлина. Този човек не е узрял за реколтата на спасението; на него трябваше да му се предостави повече време, за да може жизнените изпитания и трудности да могат да го подготвят за усвояването на мъдростта и висшето знание. Или, ако той живееше с нас, ние бихме могли със своя живот да му покажем небесния Баща и нашият живот на Божии синове толкова би го привлякъл, че той нямаше да може да не се заинтересува от нашия Отец. Невъзможно е

132:7.2 (1466.2) “Ganid, the man was not hungry for truth. He was not dissatisfied with himself. He was not ready to ask for help, and the eyes of his mind were not open to receive light for the soul. That man was not ripe for the harvest of salvation; he must be allowed more time for the trials and difficulties of life to prepare him for the reception of wisdom and higher learning. Or, if we could have him live with us, we might by our lives show him the Father in heaven, and thus would he become so attracted by our lives as sons of God that he would be constrained to inquire about our Father. You cannot reveal God to those who do not seek for him; you cannot lead unwilling souls into the joys of salvation. Man must become hungry for

да се разкрие Бог на тези, които не Го търсят; не можеш да водиш към радостта от спасението душа, която не се стреми към това. Човек трябва да почувства жажда за истината в резултат от опита на своя живот или стремежът да познае Бога трябва да се прояви в него от съприкосновението към живота на тези, които са запознати с божествения Баща, преди друг човек да може да доведе такъв смъртен събрат към небесния Отец. Ако познаваме Бога, нашата истинска цел на земята е да живеем така, че да позволим на Отеца да разкрие Себе Си в нашия живот; така всички търсещи Бога хора ще видят Отеца и ще се обърнат към Него за помощ, за да узнаят повече за Бога, Който по този начин намира израз в нашия живот."

Именно при посещението в планините на днешна Швейцария се състоя продължил цял ден разговор на Иисус с бащата и сина за будизма. Много пъти Ганид недвусмислено питаше Иисус за Буда, но всеки път получаваше повече или по-малко уклончиви отговори. Сега, в присъствието на сина, бащата зададе на Иисус пряк въпрос за Буда и получи пряк отговор. Гонод каза: "Аз действително бих искал да знам какво мислиш ти за Буда." И Иисус отговори:

"Вашият Буда е бил значително по-добър от будизма. Буда е бил велик човек, даже пророк за своя народ, но той е бил пророк-сирак; с това искам да кажа, че той бързо е изгубил от погледа си своя духовен Баща – Бащата небесен. Неговият опит беше трагичен. Той се опитваше да живее и учи като посланик на Бога, но без Бога. Буда доведе своя кораб на спасението направо в тихото пристанище, при самия вход на спасителния пристан за смъртни, където поради погрешни навигационни карти добрият съд заседна. Там ще си и остане той в продължение на много поколения, неподвижно и почти безнадеждно заседнал. И на този съд много ваши хора пребивават в течение на всичките тези години. Те живеят на разстояние една протегната ръка от спасителните води на покоя, но се отказват да влязат в тях, защото се случило нещастието благородният екипаж на добрия Буда да вкара кораба в плитчина до самото пристанище. И будистките народи няма да влязат в това пристанище дотогава, докато не се откажат от философското наследство на своя пророк и не се захванат за неговия благороден дух. Ако вашият народ беше останал верен на духа на Буда, вие вече отдавна щяхте да сте влезли в своя рай на спокойствие на духа, успокоение на душата и увереност в спасението.

Виждаш ли, Гонод, Буда познаваше Бога в духа, но не можа с пълна яснота да Го познае в разума; евреите откриха Бога в разума, но като

truth as a result of the experiences of living, or he must desire to know God as the result of contact with the lives of those who are acquainted with the divine Father before another human being can act as the means of leading such a fellow mortal to the Father in heaven. If we know God, our real business on earth is so to live as to permit the Father to reveal himself in our lives, and thus will all God-seeking persons see the Father and ask for our help in finding out more about the God who in this manner finds expression in our lives."

132:7.3 (1466.3) It was on the visit to Switzerland, up in the mountains, that Jesus had an all-day talk with both father and son about Buddhism. Many times Ganid had asked Jesus direct questions about Buddha, but he had always received more or less evasive replies. Now, in the presence of the son, the father asked Jesus a direct question about Buddha, and he received a direct reply. Said Gonod: "I would really like to know what you think of Buddha." And Jesus answered:

132:7.4 (1466.4) "Your Buddha was much better than your Buddhism. Buddha was a great man, even a prophet to his people, but he was an orphan prophet; by that I mean that he early lost sight of his spiritual Father, the Father in heaven. His experience was tragic. He tried to live and teach as a messenger of God, but without God. Buddha guided his ship of salvation right up to the safe harbor, right up to the entrance to the haven of mortal salvation, and there, because of faulty charts of navigation, the good ship ran aground. There it has rested these many generations, motionless and almost hopelessly stranded. And thereon have many of your people remained all these years. They live within hailing distance of the safe waters of rest, but they refuse to enter because the noble craft of the good Buddha met the misfortune of grounding just outside the harbor. And the Buddhist peoples never will enter this harbor unless they abandon the philosophic craft of their prophet and seize upon his noble spirit. Had your people remained true to the spirit of Buddha, you would have long since entered your haven of spirit tranquillity, soul rest, and assurance of salvation.

132:7.5 (1467.1) "You see, Gonod, Buddha knew God in spirit but failed clearly to discover him in mind; the Jews discovered God in mind but largely failed

цяло не можаха да Го познаят в духа. Днес будистите се заплитат във философия без Бог, докато моят народ е нещастен роб на страха пред Бога, лишен от спасителната философия на живота и свободата. При вас има философия без Бог; при евреите има Бог, но в значителна степен няма свързана с Бога философия за живота. Не съумявайки да види Бога като Дух и като Баща, Буда не съумя да вдъхне в своето учение нравствена енергия и движещата сила на духа, която трябва да притежава религията, ако се стреми да измени расата и да възвиси народа.”

Тогава Ганид възкликна: “Учителю, хайде заедно да създадем нова религия – такава, която би била достатъчно добра за Индия и достатъчно значителна за Рим, и може би ще ни се отдаде да я предложим на евреите вместо Яхве.” А Иисус отговори: „Ганид, религиите не се създават. Човешките религии се развиват в продължение на дълги периоди от време, докато богооткровенията внезапно осветяват земята в живота на тези хора, които разкриват Бога на своите събратя.” Но те не разбраха смисъла на тези пророчески думи.

В тази нощ, когато си легнаха, Ганид не можа да заспи. Той дълго разговаря със своя баща и накрая каза: “Знаеш ли, татко, понякога ми се струва, че Йешуа е пророк.” Но баща му само сънено измърмори: “Синко, има и други …”

От този ден в течение на целия си смъртен живот Ганид продължаваше да развива своя собствена религия. Неговият разум беше потресен от широтата, справедливостта и търпимостта на Иисус. Във всичките им беседи за философията и религията този юноша никога не почувства негодувание или враждебност.

Каква гледка за взора на небесните разумни същества – да виждат как индийският юноша предлага на Създателя на вселената да измисли нова религия! И макар че този млад човек не се досещаше за нищо, в същия този момент те вече създаваха нова и вечна религия, нов път на спасение – разкриването на Бога пред човека в Иисус и чрез него. Този юноша несъзнателно вършеше именно това, което повече от всичко желаеше. Винаги е било така и винаги ще бъде. Това, към което беззаветно и безкористно се стреми просветеното и мислещо човешко въображение, опиращо се на духовното учение и водено от духа, става съзидателно в тази степен, в която смъртното създание посвещава себе си на божественото извършване на волята на Отеца. Когато човек се обединява с Бога, великите неща стават възможни и реални.

to know him in spirit. Today, the Buddhists flounder about in a philosophy without God, while my people are piteously enslaved to the fear of a God without a saving philosophy of life and liberty. You have a philosophy without a God; the Jews have a God but are largely without a philosophy of living as related thereto. Buddha, failing to envision God as a spirit and as a Father, failed to provide in his teaching the moral energy and the spiritual driving power which a religion must possess if it is to change a race and exalt a nation.”

132:7.6 (1467.2) Then exclaimed Ganid: “Teacher, let’s you and I make a new religion, one good enough for India and big enough for Rome, and maybe we can trade it to the Jews for Yahweh.” And Jesus replied: “Ganid, religions are not made. The religions of men grow up over long periods of time, while the revelations of God flash upon earth in the lives of the men who reveal God to their fellows.” But they did not comprehend the meaning of these prophetic words.

132:7.7 (1467.3) That night after they had retired, Ganid could not sleep. He talked a long time with his father and finally said, “You know, father, I sometimes think Joshua is a prophet.” And his father only sleepily replied, “My son, there are others — “

132:7.8 (1467.4) From this day, for the remainder of his natural life, Ganid continued to evolve a religion of his own. He was mightily moved in his own mind by Jesus’ broadmindedness, fairness, and tolerance. In all their discussions of philosophy and religion this youth never experienced feelings of resentment or reactions of antagonism.

132:7.9 (1467.5) What a scene for the celestial intelligences to behold, this spectacle of the Indian lad proposing to the Creator of a universe that they make a new religion! And though the young man did not know it, they were making a new and everlasting religion right then and there — this new way of salvation, the revelation of God to man through, and in, Jesus. That which the lad wanted most to do he was unconsciously actually doing. And it was, and is, ever thus. That which the enlightened and reflective human imagination of spiritual teaching and leading wholeheartedly and unselfishly wants to do and be, becomes measurably creative in accordance with the degree of mortal dedication to the divine doing of the Father’s will. When man goes in partnership with God, great things may, and do, happen.

Документ 133. Завръщане от Рим

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 133. ЗАВРЪЩАНЕ ОТ РИМ

Секции

Въведение
1. Милосърдие и правосъдие
2. Акостиране на кораба в Тарент
3. В Коринт
4. Индивидуални наставления в Коринт
5. В Атина – беседа за науката
6. В Ефес – беседата за душата
7. Пребиваването в Кипър – беседата за разума
8. В Антиохия
9. В Месопотамия

PAPER 133
THE RETURN FROM ROME

SECTIONS

Introduction
1. Mercy and Justice
2. Embarking at Tarentum
3. At Corinth
4. Personal Work in Corinth
5. At Athens — Discourse on Science
6. At Ephesus — Discourse on the Soul
7. The Sojourn at Cyprus — Discourse on Mind
8. At Antioch
9. In Mesopotamia

Въведение

НАПУСКАЙКИ Рим, Иисус не се сбогува с никого от своите приятели. Дамаският книжник се появи в Рим без предварително обявяване и точно по същия начин изчезна. Измина цяла година преди тези, които го познаваха и обичаха, да оставят всяка надежда да го видят отново. Към края на втората година неголеми групи от познаващи го хора се сближиха благодарение на общия интерес към неговите учения и спомените за прекрасното време, прекарано заедно с него. И тези неголеми групи стоици, циници и последователи на мистерийните култове продължаваха да се срещат нередовно и неофициално чак до появата в Рим на първите проповедници на християнството.

Гонод и Ганид придобиха в Александрия и Рим толкова вещи, че изпратиха своя багаж с товарен обоз в Тарент и тримата пътешественици, без да бързат, се отправиха пеша през Италия по големия Апиев път. По

INTRODUCTION

133:0.1 (1468.1) WHEN preparing to leave Rome, Jesus said good-bye to none of his friends. The scribe of Damascus appeared in Rome without announcement and disappeared in like manner. It was a full year before those who knew and loved him gave up hope of seeing him again. Before the end of the second year small groups of those who had known him found themselves drawn together by their common interest in his teachings and through mutual memory of their good times with him. And these small groups of Stoics, Cynics, and mystery cultists continued to hold these irregular and informal meetings right up to the time of the appearance in Rome of the first preachers of the Christian religion.

133:0.2 (1468.2) Gonod and Ganid had purchased so many things in Alexandria and Rome that they sent all their belongings on ahead by pack train to Tarentum, while the three travelers walked leisurely across Italy over the great Appian Way.

своя път те срещаха най-различни хора. Покрай този път се заселваха много благородни римски граждани и гръцки колонисти, но в това време вече започна да се появява многобройно потомство низшестоящи роби.

Веднъж, почивайки по време на обедната трапеза на приблизително половината път до Тарент, Ганид зададе на Иисус пряк въпрос за това, какво мисли той за кастовата система на Индия. Иисус отговори: "Независимо от това, че хората се отличават един от друг в много отношения, пред Бога и в духовния свят всички смъртни са равни. В очите на Бога има само две групи смъртни: тези, които желаят да изпълнят Неговата воля, и тези, които не желаят това. От гледна точка на вселената в обитаемия свят също се различават два класа: тези, които познават Бога, и тези, които не Го познават. Тези, които са неспособни да познават Бога, се причисляват към животните на който и да е даден свят. Делението на човечеството на много класи в съответствие с различни качества – физически, умствени, социални, професионални и нравствени, е уместно, но пред съда Божий всички хора се намират в равни условия; Бог наистина не придава значение на различията на хората. Макар че е невъзможно да не признавате различните човешки способности и дарования в интелектуалната, социална и нравствена сфера, вие не трябва да правите такива разлики в духовното братство на хората, събрали се за поклонение в присъствието на Бога."

On this journey they encountered all sorts of human beings. Many noble Roman citizens and Greek colonists lived along this road, but already the progeny of great numbers of inferior slaves were beginning to make their appearance.

133:0.3 (1468.3) One day while resting at lunch, about halfway to Tarentum, Ganid asked Jesus a direct question as to what he thought of India's caste system. Said Jesus: "Though human beings differ in many ways, the one from another, before God and in the spiritual world all mortals stand on an equal footing. There are only two groups of mortals in the eyes of God: those who desire to do his will and those who do not. As the universe looks upon an inhabited world, it likewise discerns two great classes: those who know God and those who do not. Those who cannot know God are reckoned among the animals of any given realm. Mankind can appropriately be divided into many classes in accordance with differing qualifications, as they may be viewed physically, mentally, socially, vocationally, or morally, but as these different classes of mortals appear before the judgment bar of God, they stand on an equal footing; God is truly no respecter of persons. Although you cannot escape the recognition of differential human abilities and endowments in matters intellectual, social, and moral, you should make no such distinctions in the spiritual brotherhood of men when assembled for worship in the presence of God."

1. МИЛОСЪРДИЕ И ПРАВОСЪДИЕ

Веднъж по обед, когато се приближиха до Тарент, възникна крайно интересен епизод. Те видяха, че силен и агресивен юноша жестоко бие по-слабо момче. Иисус побърза да помогне на пострадалия и, освобождавайки го, здраво задържа нападателя, докато по-малкото момче избяга. Щом Иисус пусна хулигана, Ганид се нахвърли върху него и започна силно да го удря; и за изумление на Ганид Иисус веднага се намеси, като го спря и позволи на изплашеното момче да се скрие. Осъзнавайки се от удивлението, Ганид възбудено възкликна: "Не те разбирам, Учителю. Ако милосърдието изисква да спасиш по-слабия, то нима правосъдието не изисква наказание за нападналия по-силен юноша?" В отговор Иисус каза:

"Ганид, ти действително не разбираш. Проявата на милосърдие винаги е действие на индивида, но определянето на справедливо

1. MERCY AND JUSTICE

133:1.1 (1468.4) A very interesting incident occurred one afternoon by the roadside as they neared Tarentum. They observed a rough and bullying youth brutally attacking a smaller lad. Jesus hastened to the assistance of the assaulted youth, and when he had rescued him, he tightly held on to the offender until the smaller lad had made his escape. The moment Jesus released the little bully, Ganid pounced upon the boy and began soundly to thrash him, and to Ganid's astonishment Jesus promptly interfered. After he had restrained Ganid and permitted the frightened boy to escape, the young man, as soon as he got his breath, excitedly exclaimed: "I cannot understand you, Teacher. If mercy requires that you rescue the smaller lad, does not justice demand the punishment of the larger and offending youth?" In answering, Jesus said:

133:1.2 (1469.1) "Ganid, it is true, you do not understand. Mercy ministry is always the work of the individual, but justice punishment is the

наказание е функция на социалните, правителствени или вселенски административни групи. Като индивид аз съм задължен да проявявам милосърдие; длъжен съм да се притека на помощ на атакуваното момче и в пълно съответствие с това мога да използвам сила, достатъчна за обуздаване на нападащия. Именно така и постъпих. Аз се сдобих с освобождаването на атакуваното момче; с това завърши проявата на милосърдие. След това, в течение на достатъчно дълго време, насилствено удържах нападащия, за да позволя на по-слабата страна да се спаси, след което се отдалечих. Не започнах да съдя агресора – да изяснявам неговите мотиви, да определям всички обстоятелства при нападението на неговия събрат и след това да предприема наказание, което би могло да бъде продиктувано от моя разум като справедливо възмездие за простъпката. Ганид, милосърдието може да бъде прекомерно, но правосъдието се характеризира с точност. Нима не разбираш, че няма двама души, които биха били на едно и също мнение относно това, какво наказание удовлетворява изискванията на правосъдието? Един би наложил четиридесет удара, друг – двадесет, а трети би посъветвал като справедливо наказание затваряне в единична килия. Нима не виждаш, че в този свят такива задължения трябва да лежат върху плещите на групата или да се изпълняват от избирани представители на групата? Във вселената правосъдието е възложено на тези, които знаят изцяло както всички предшестващи правонарушението обстоятелства, така и неговите мотиви. В цивилизованото общество и в организираната вселена раздаването на правосъдие предполага произнасяне на справедливи присъди въз основа на честен съд и такива прерогативи притежават юридическите групи на световете и всезнаещите администратори на висшите вселени на цялото творение.”

В течение на няколко дни те говориха за проблемите на проявяването на милосърдие и за раздаването на правосъдие. Накрая Ганид, поне частично, разбра защо Иисус не желаеше лично да встъпва в противоборство. Но на своя последен въпрос Ганид така и не получи напълно удовлетворителен отговор и този въпрос звучеше така: “И все пак, Учителю, ако по-силно и злонамерено създание те нападне и заплашва да те унищожи, ти как ще постъпиш? Нима няма да направиш нищо за собствената си защита?” Макар че Иисус не можеше напълно удовлетворително да отговори на въпроса на юношата – доколкото не искаше да му разкрива това, че неговият (на Иисус) живот на Земята е пример за любовта на Райския Баща към една наблюдаваща този

function of the social, governmental, or universe administrative groups. As an individual I am beholden to show mercy; I must go to the rescue of the assaulted lad, and in all consistency I may employ sufficient force to restrain the aggressor. And that is just what I did. I achieved the deliverance of the assaulted lad; that was the end of mercy ministry. Then I forcibly detained the aggressor a sufficient length of time to enable the weaker party to the dispute to make his escape, after which I withdrew from the affair. I did not proceed to sit in judgment on the aggressor, thus to pass upon his motive — to adjudicate all that entered into his attack upon his fellow — and then undertake to execute the punishment which my mind might dictate as just recompense for his wrongdoing. Ganid, mercy may be lavish, but justice is precise. Cannot you discern that no two persons are likely to agree as to the punishment which would satisfy the demands of justice? One would impose forty lashes, another twenty, while still another would advise solitary confinement as a just punishment. Can you not see that on this world such responsibilities had better rest upon the group or be administered by chosen representatives of the group? In the universe, judgment is vested in those who fully know the antecedents of all wrongdoing as well as its motivation. In civilized society and in an organized universe the administration of justice presupposes the passing of just sentence consequent upon fair judgment, and such prerogatives are vested in the juridical groups of the worlds and in the all-knowing administrators of the higher universes of all creation.”

133:1.3 (1469.2) For days they talked about this problem of manifesting mercy and administering justice. And Ganid, at least to some extent, understood why Jesus would not engage in personal combat. But Ganid asked one last question, to which he never received a fully satisfactory answer; and that question was: “But, Teacher, if a stronger and ill-tempered creature should attack you and threaten to destroy you, what would you do? Would you make no effort to defend yourself?” Although Jesus could not fully and satisfactorily answer the lad’s question, inasmuch as he was not willing to disclose to him that he (Jesus) was living on earth as the exemplification of the Paradise Father’s love to an onlooking universe, he did say this much:

живот вселена, той все пак каза:

"Ганид, добре разбирам, че някои от тези проблеми те озадачават и аз ще се опитам да отговоря на твоя въпрос. При всяко възможно нападение на първо място бих определил явява ли се нападащият Божий син – мой брат в плът, и ако предположа, че такова създание не притежава способност за нравствено мнение и духовни съждения, аз, без да се колебая, бих се заел да се защитавам, използвайки всички свои способности да се съпротивлявам независимо от последствията за нападащия. Но даже за целите на самозащитата аз не бих прибегнал до такова насилие по отношение на своя събрат, Божия син. Това значи, че не бих започнал да го наказвам предварително и без съд за това, че ме е нападнал. Аз бих се опитал с помощта на всяка възможна уловка да му попреча и да предотвратя нападението му, а ако не ми се отдаде да предотвратя атаката, то бих се постарал да я смекча. Ганид, аз съм напълно уверен в грижите на моя небесен Баща; посветен съм на изпълнението на Неговата воля. Аз не вярвам, че с мен може да се случи действителна беда; не вярвам, че делото на моя живот може действително да бъде поставено под заплаха от нещо, което биха могли да искат да ми стоварят моите врагове, и, разбира се, ние можем да не се опасяваме от насилие от страна на своите приятели. Аз съм абсолютно уверен в дружеското разположение към мен на цялата вселена – с цялото си сърце настойчиво утвърждавам вярата в тази всесилна истина независимо от изгледите за противоположното."

133:1.4 (1469.3) "Ganid, I can well understand how some of these problems perplex you, and I will endeavor to answer your question. First, in all attacks which might be made upon my person, I would determine whether or not the aggressor was a son of God — my brother in the flesh — and if I thought such a creature did not possess moral judgment and spiritual reason, I would unhesitatingly defend myself to the full capacity of my powers of resistance, regardless of consequences to the attacker. But I would not thus assault a fellow man of sonship status, even in self-defense. That is, I would not punish him in advance and without judgment for his assault upon me. I would by every possible artifice seek to prevent and dissuade him from making such an attack and to mitigate it in case of my failure to abort it. Ganid, I have absolute confidence in my heavenly Father's overcare; I am consecrated to doing the will of my Father in heaven. I do not believe that real harm can befall me; I do not believe that my lifework can really be jeopardized by anything my enemies might wish to visit upon me, and surely we have no violence to fear from our friends. I am absolutely assured that the entire universe is friendly to me — this all-powerful truth I insist on believing with a wholehearted trust in spite of all appearances to the contrary."

Но Ганид не беше напълно удовлетворен. Неведнъж те се връщаха на тези теми и Иисус му разказа за някои епизоди от своето юношество, а също и за Яков, сина на каменаря. Узнавайки, че Яков си е предложил услугите да защитава Иисус, Ганид каза: "О, сега започвам да разбирам! Първо, трудно е да се намери нормален смъртен, който би поискал да нападне такъв добър човек като теб, а дори да се намери решил се на такова нещо безумец, то със сигурност наблизо би се оказал друг смъртен, който би побързал да ти се притече на помощ – точно така, както ти винаги измъкваш всеки попаднал в беда. Със своето сърце, Учителю, съм съгласен с теб, но със своя ум, както и преди смятам, че ако аз бях Яков, с радост бих наказал тези груби момчета, които биха си позволявали да те нападнат само поради увереността си в това, че ти няма да започнеш да се защитаваш. Аз предполагам, че на твоя жизнен път едва ли те заплашва някаква опасност, защото ти отделяш толкова много от своето време, за да помагаш на другите и да помагаш на своите

133:1.5 (1470.1) But Ganid was not fully satisfied. Many times they talked over these matters, and Jesus told him some of his boyhood experiences and also about Jacob the stone mason's son. On learning how Jacob appointed himself to defend Jesus, Ganid said: "Oh, I begin to see! In the first place very seldom would any normal human being want to attack such a kindly person as you, and even if anyone should be so unthinking as to do such a thing, there is pretty sure to be near at hand some other mortal who will fly to your assistance, even as you always go to the rescue of any person you observe to be in distress. In my heart, Teacher, I agree with you, but in my head I still think that if I had been Jacob, I would have enjoyed punishing those rude fellows who presumed to attack you just because they thought you would not defend yourself. I presume you are fairly safe in your journey through life since you spend much of your time helping others and ministering to your fellows in distress — well, most likely there'll always be someone on hand to defend you." And Jesus replied: "That test has not yet come, Ganid, and when it does, we will have to

бедстващи събратя – най-вероятно редом с теб винаги ще се оказва някой, който да те защити.” А Иисус отговори: “Времето на това изпитание още не е дошло, Ганид, а когато то настане, ще ни се наложи да се подчиним на волята на Отеца.” И това беше всичко, с което юношата можа да се сдобие от своя учител по отношение на трудния въпрос за самоотбраната и несъпротивляването. В друг случай на него му се отдаде да измъкне от Иисус мнението му за това, че организираното общество има пълното право да използва сила за претворяване в живота на своите справедливи решения.

abide by the Father’s will.” And that was about all the lad could get his teacher to say on this difficult subject of self-defense and nonresistance. On another occasion he did draw from Jesus the opinion that organized society had every right to employ force in the execution of its just mandates.

2. АКОСТИРАНЕ НА КОРАБА В ТАРЕНТ

Намирайки се на мястото за акостиране в очакване разтоварването на кораба, пътешествениците станаха свидетели на грубо отношение на мъж към своята жена. Както обикновено, Иисус започна да защитава този, който беше подложен на нападение. Той се приближи иззад мъжа и, меко потупвайки го по рамото, каза: “Приятелю, мога ли да разменя с теб няколко думи насаме?” Сърдитият човек се притесни от такова обръщение и след няколко мига на смутено колебание промърмори: “Ъ-ъ, защо … ами, можеш … какво ти трябва от мен?” Отвеждайки го настрани, Иисус каза: “Приятелю, виждам, че е станало нещо ужасно; много бих искал да чуя от теб какво произшествие е могло да накара толкова силен човек пред очите на всички да вдигне ръка над жена, над майката на неговите деца? Аз съм уверен, че ти чувстваш, че имаш сериозни основания за такова поведение. Какво е направила тази жена, за да заслужи такова отношение от страна на своя мъж? Гледайки те, на мен ми се струва, че на твоето лице мога да прочета любов към справедливостта – ако не желание да проявиш милосърдие. Ще се осмеля да предположа, че ако на пътя ме нападнат разбойници, ти, без да се колебаеш, би се хвърлил да ми помогнеш. Предполагам, че в своя живот ти неведнъж си извършвал такива храбри постъпки. Кажи ми, приятелю мой, какво се е случило? Допуснала ли е тази жена нещо нередно или ти поради глупост си изгубил ума си и без да мислиш, си се нахвърлил на нея?” Този човек беше трогнат не толкова от това, което каза Иисус, колкото от добрия му поглед и благожелателна усмивка, с която Иисус го дари в заключение. Той отговори: “Виждам, че си духовник от циниците и съм ти благодарен за това, че ме възпря. Моята жена не е направила нищо ужасно; тя е добра жена, но ме нервира нейният маниер да ме дразни пред хората и се ядосвам; съжалявам, че не ми

2. EMBARKING AT TARENTUM

133:2.1 (1470.2) While tarrying at the ship landing, waiting for the boat to unload cargo, the travelers observed a man mistreating his wife. As was his custom, Jesus intervened in behalf of the person subjected to attack. He stepped up behind the irate husband and, tapping him gently on the shoulder, said: “My friend, may I speak with you in private for a moment?” The angry man was nonplused by such an approach and, after a moment of embarrassing hesitation, stammered out — “er — why — yes, what do you want with me?” When Jesus had led him to one side, he said: “My friend, I perceive that something terrible must have happened to you; I very much desire that you tell me what could happen to such a strong man to lead him to attack his wife, the mother of his children, and that right out here before all eyes. I am sure you must feel that you have some good reason for this assault. What did the woman do to deserve such treatment from her husband? As I look upon you, I think I discern in your face the love of justice if not the desire to show mercy. I venture to say that, if you found me out by the wayside, attacked by robbers, you would unhesitatingly rush to my rescue. I dare say you have done many such brave things in the course of your life. Now, my friend, tell me what is the matter? Did the woman do something wrong, or did you foolishly lose your head and thoughtlessly assault her?” It was not so much what he said that touched this man’s heart as the kindly look and the sympathetic smile which Jesus bestowed upon him at the conclusion of his remarks. Said the man: “I perceive you are a priest of the Cynics, and I am thankful you restrained me. My wife has done no great wrong; she is a good woman, but she irritates me by the manner in which she picks on me in public, and I lose my temper. I am sorry for my lack of self-control, and I promise to try to live up to my former pledge to one of your brothers who taught me the better way many years ago. I promise you.”

стигна самообладание, и обещавам, че ще се постарая да сдържа своята предишна клетва, дадена на един от твоите братя, който преди много години ме учеше на ум и разум. Обещавам ти.”

И след това, прощавайки се с него, Иисус каза: “Братко мой, винаги помни това, че мъжът няма законна власт над жената, освен ако самата тази жена сама и без принуда му даде такава власт. Твоята жена е поела задължението да върви заедно с теб през живота, да ти помага да се бориш с жизнените трудности и да носи значително по-голям товар, свързан с раждането и възпитаването на твоите деца; и би било само справедливо, ако за това особено служене тя получаваше от теб особената защита, която мъжът може да предостави на жената като партньор, чието задължение е да износва, ражда и възпитава деца. Нежните грижи и участието, което мъжът е готов да посвети на своята жена и деца, е мярката за постигане на по-високи равнища на творческо и духовно самосъзнание. Нима не знаеш, че мъжете и жените са партньори на Бога, тъй като те се обединяват в създаването на същества, в които, когато пораснат, се появява потенциална възможност за придобиване на безсмъртна душа? Небесният Баща се отнася към Духовната Майка на вселенските деца като към равностойно на него същество. Когато при равни условия делиш своя живот и всичко, което се отнася към него, с партньора-майка, всецяло споделящ с тебе този божествен опит – възпроизвеждане на себе си в децата, ти се уподобяваш на Бога. Ако си способен да обичаш своите деца така, както Бог обича теб, ти ще обичаш и цениш своята жена така, както небесният Баща почита и прославя Безкрайния Дух – майката на всички духовни деца в необятната вселена.”

Качвайки се на борда на кораба, те се огледаха и видяха съпрузите, стоящи в мълчалива прегръдка със сълзи на очи. Чувайки втората половина на това, което Иисус каза на този човек, Гонод целия ден размишляваше за чутото и взе решение след завръщането в Индия да реорганизира живота на своето семейство.

Пътешествието до Никопол беше приятно, но бавно, тъй като вятърът не беше благоприятен. Тримата прекараха много часове, спомняйки си своите впечатления от Рим и размишлявайки за това, което стана с тях от този ден, когато за пръв път се срещнаха в Йерусалим. Ганид започна да се прониква от духа на личното служене. Той се зае със прислужника на кораба, но на втория ден, добирайки се до дълбините на религията, призова Йешуа на помощ.

133:2.2 (1471.1) And then, in bidding him farewell, Jesus said: “My brother, always remember that man has no rightful authority over woman unless the woman has willingly and voluntarily given him such authority. Your wife has engaged to go through life with you, to help you fight its battles, and to assume the far greater share of the burden of bearing and rearing your children; and in return for this special service it is only fair that she receive from you that special protection which man can give to woman as the partner who must carry, bear, and nurture the children. The loving care and consideration which a man is willing to bestow upon his wife and their children are the measure of that man’s attainment of the higher levels of creative and spiritual self-consciousness. Do you not know that men and women are partners with God in that they co-operate to create beings who grow up to possess themselves of the potential of immortal souls? The Father in heaven treats the Spirit Mother of the children of the universe as one equal to himself. It is Godlike to share your life and all that relates thereto on equal terms with the mother partner who so fully shares with you that divine experience of reproducing yourselves in the lives of your children. If you can only love your children as God loves you, you will love and cherish your wife as the Father in heaven honors and exalts the Infinite Spirit, the mother of all the spirit children of a vast universe.”

133:2.3 (1471.2) As they went on board the boat, they looked back upon the scene of the teary-eyed couple standing in silent embrace. Having heard the latter half of Jesus’ message to the man, Gonod was all day occupied with meditations thereon, and he resolved to reorganize his home when he returned to India.

133:2.4 (1471.3) The journey to Nicopolis was pleasant but slow as the wind was not favorable. The three spent many hours recounting their experiences in Rome and reminiscing about all that had happened to them since they first met in Jerusalem. Ganid was becoming imbued with the spirit of personal ministry. He began work on the steward of the ship, but on the second day, when he got into deep religious water, he called on Joshua to help him out.

Няколко дни те прекараха в Никопол – град, основан от Август преди приблизително петдесет години като “град на победата” в памет за битката при Акциум, тъй като именно тук императорът бил разположил своята войска преди сражението. Те се заселиха в дома на някой си Еримей – гръцки прозелит, с когото се запознаха на кораба. В този дом апостол Павел заедно със сина на Еримей прекара цялата зима по време на своето трето мисионерско пътешествие. От Никопол те тръгнаха със същия кораб към Коринт – столицата на римската провинция Ахая.

133:2.5 (1471.4) They spent several days at Nicopolis, the city which Augustus had founded some fifty years before as the “city of victory” in commemoration of the battle of Actium, this site being the land whereon he camped with his army before the battle. They lodged in the home of one Jeramy, a Greek proselyte of the Jewish faith, whom they had met on shipboard. The Apostle Paul spent all winter with the son of Jeramy in the same house in the course of his third missionary journey. From Nicopolis they sailed on the same boat for Corinth, the capital of the Roman province of Achaia.

3. В КОРИНТ

Още преди пристигането си в Коринт Ганид много се заинтересува от еврейската религия, затова не беше чудно, че веднъж, преминавайки край синагогата и виждайки влизащите в нея хора, той помоли Иисус да го вземе със себе си на богослужение. В този ден те чуха беседата на учения равин за “Участта на Израил”, а след службата се запознаха с някой си Крисп – управляващ тази синагога. Те много пъти бяха посещавали богослужения в синагогата, но преди идваха предимно, за да се видят с Крисп. Постепенно Ганид се проникна от уважение към Крисп, неговата жена и петте им деца. На него му харесваше да наблюдава как евреинът ръководи живота на своето семейство.

Докато Ганид изучаваше семейния живот, Иисус учеше Крисп на по-съвършени методи за религиозен живот. Иисус проведе с този далновиден евреин повече от двадесет беседи; и не е чудно, че след много години – когато в същата тази синагога проповядваше Павел и когато евреите бяха отхвърлили неговото послание и бяха гласували да се забранят неговите по-нататъшни проповеди в синагогата, и той се обърна към друговерците – Крисп с цялото си семейство прие новата религия и стана един от главните последователи на християнската църква, организирана впоследствие от Павел в Коринт.

В течение на тези осемнадесет месеца, когато Павел – към когото впоследствие се присъединиха Сила и Тимотей – проповядваше в Коринт, той се срещаше с много от тези, които бяха обучавани от “еврейския възпитател на сина на един индийски търговец”.

В Коринт те се срещнаха с представители на всички раси от трите континента. След Александрия и Рим това беше най-многоликият град на средиземноморската империя. Тук имаше много забележителности и

3. AT CORINTH

133:3.1 (1471.5) By the time they reached Corinth, Ganid was becoming very much interested in the Jewish religion, and so it was not strange that, one day as they passed the synagogue and saw the people going in, he requested Jesus to take him to the service. That day they heard a learned rabbi discourse on the “Destiny of Israel,” and after the service they met one Crispus, the chief ruler of this synagogue. Many times they went back to the synagogue services, but chiefly to meet Crispus. Ganid grew to be very fond of Crispus, his wife, and their family of five children. He much enjoyed observing how a Jew conducted his family life.

133:3.2 (1472.1) While Ganid studied family life, Jesus was teaching Crispus the better ways of religious living. Jesus held more than twenty sessions with this forward-looking Jew; and it is not surprising, years afterward, when Paul was preaching in this very synagogue, and when the Jews had rejected his message and had voted to forbid his further preaching in the synagogue, and when he then went to the gentiles, that Crispus with his entire family embraced the new religion, and that he became one of the chief supports of the Christian church which Paul subsequently organized at Corinth.

133:3.3 (1472.2) During the eighteen months Paul preached in Corinth, being later joined by Silas and Timothy, he met many others who had been taught by the “Jewish tutor of the son of an Indian merchant.”

133:3.4 (1472.3) At Corinth they met people of every race hailing from three continents. Next to Alexandria and Rome, it was the most cosmopolitan city of the Mediterranean empire. There was much to attract one’s attention in this

на Ганид не му омръзваше да посещава крепостта, стояща на височина почти шестстотин метра над нивото на морето. Той прекарваше много време в района на синагогата и в дома на Крисп. Отначало беше шокиран, а впоследствие възхитен от положението на жената в еврейското семейство, което беше откровение за този млад индиец.

Иисус и Ганид бяха чести гости в още един еврейски дом – семейството на Юст, набожен търговец, живеещ до синагогата. Впоследствие, когато апостол Павел спираше в този дом, той слушаше многобройни разкази за посещенията на индийския юноша и неговия еврейски възпитател и както Павел, така и Иисус се замисляха за по-нататъшната съдба на мъдрия и блестящ еврейски учител.

По време на тяхното пребиваване в Рим Ганид забеляза, че Иисус отказва да ги съпровожда в обществените бани. Впоследствие юношата няколко пъти се опита да склони Иисус той да разкрие по-подробно възгледите си относно половете. Макар че Иисус отговаряше на неговите въпроси, всеки път се създаваше впечатлението, че не му се иска да се спира на тази тема. Веднъж вечерта, когато те се разхождаха из Коринт недалеч от мястото, където крепостната стена се спускаше в морето, на тях им се предложиха две жени с леко поведение. Към това време Ганид съвсем основателно усвои това, че Иисус е човек с високи идеали, изпитващ отвращение към всичко нечисто или греховно. Затова той отговори на тези жени рязко и в груба форма започна да ги гони. Виждайки това, Иисус каза на Ганид: “Твоите намерения са благи, но ти не трябва да си позволяваш да говориш така с децата на Бога, даже ако те се окажат заблудени деца. Кои сме ние, че да съдим тези жени? Знаеш ли всички обстоятелства, накарали ги да се обърнат към такъв вид изкарване на прехраната? Да спрем тук и да поговорим за тези неща.” Куртизанките бяха изумени дори повече от Ганид от това, което каза Иисус.

Те стояха в лунната светлина и Иисус продължи да говори: “Във всеки човешки разум живее божествен дух, дар от небесния Отец. Този благотворен дух неизменно се стреми да ни доведе до Бога, да ни помогне да намерим Бога и да познаем Бога; но в смъртните има толкова много естествени физически наклонности, предвидени от Създателя за благополучие на индивида и расата. Мъжете и жените често се объркват в своите опити да познаят себе си и да се справят с многобройните трудности, свързани с изкарването на хляба в свят, в който господството на егоизма и греха е толкова

city, and Ganid never grew weary of visiting the citadel which stood almost two thousand feet above the sea. He also spent a great deal of his spare time about the synagogue and in the home of Crispus. He was at first shocked, and later on charmed, by the status of woman in the Jewish home; it was a revelation to this young Indian.

133:3.5 (1472.4) Jesus and Ganid were often guests in another Jewish home, that of Justus, a devout merchant, who lived alongside the synagogue. And many times, subsequently, when the Apostle Paul sojourned in this home, did he listen to the recounting of these visits with the Indian lad and his Jewish tutor, while both Paul and Justus wondered whatever became of such a wise and brilliant Hebrew teacher.

133:3.6 (1472.5) When in Rome, Ganid observed that Jesus refused to accompany them to the public baths. Several times afterward the young man sought to induce Jesus further to express himself in regard to the relations of the sexes. Though he would answer the lad’s questions, he never seemed disposed to discuss these subjects at great length. One evening as they strolled about Corinth out near where the wall of the citadel ran down to the sea, they were accosted by two public women. Ganid had imbibed the idea, and rightly, that Jesus was a man of high ideals, and that he abhorred everything which partook of uncleanness or savored of evil; accordingly he spoke sharply to these women and rudely motioned them away. When Jesus saw this, he said to Ganid: “You mean well, but you should not presume thus to speak to the children of God, even though they chance to be his erring children. Who are we that we should sit in judgment on these women? Do you happen to know all of the circumstances which led them to resort to such methods of obtaining a livelihood? Stop here with me while we talk about these matters.” The courtesans were astonished at what he said even more than was Ganid.

133:3.7 (1472.6) As they stood there in the moonlight, Jesus went on to say: “There lives within every human mind a divine spirit, the gift of the Father in heaven. This good spirit ever strives to lead us to God, to help us to find God and to know God; but also within mortals there are many natural physical tendencies which the Creator put there to serve the well-being of the individual and the race. Now, oftentimes, men and women become confused in their efforts to understand themselves and to grapple with the manifold difficulties of making a living in a world so largely dominated by selfishness and sin. I perceive, Ganid, that neither of these women is willfully wicked. I can tell by

голямо. Аз чувствам, Ганид, че нито една от тези жени не е душевно нечестива. Гледайки техните лица, виждам, че те много са тъгували; очевидно жестоката съдба им е донесла множество страдания. Те са избрали такъв живот не преднамерено: в минути на разочарование, граничещо с отчаяние, не издържайки на тежестта на момента, те са се обърнали към този отблъскващ начин на прехранване, който им е изглеждал най-добрия изход от струващата им се безнадеждна ситуация. Ганид, някои хора са действително нечестиви в сърцето си; те преднамерено вършат подлости; но кажи ми, гледайки разплаканите лица на тези жени, виждаш ли в тях нещо лошо или нечестиво?" Иисус замълча в очакване на отговор и Ганид със сподавен глас отговори: "Не, Учителю, не виждам. И те моля да ме извиниш за грубостта към тях – моля ги за прошка." Тогава Иисус каза: "А аз се обзалагам, че те вече са ти простили – както и аз казвам от името на своя небесен Отец, че Той вече им е простил. Да отидем всички заедно в дома на моя приятел, където ще можем да си починем и да съставим планове за бъдещето с мисли за нов и по-добър живот." През всичкото това време изумените жени не пророниха нито дума; те се спогледаха и мълчаливо тръгнаха след мъжете.

their faces that they have experienced much sorrow; they have suffered much at the hands of an apparently cruel fate; they have not intentionally chosen this sort of life; they have, in discouragement bordering on despair, surrendered to the pressure of the hour and accepted this distasteful means of obtaining a livelihood as the best way out of a situation that to them appeared hopeless. Ganid, some people are really wicked at heart; they deliberately choose to do mean things, but, tell me, as you look into these now tear-stained faces, do you see anything bad or wicked?" And as Jesus paused for his reply, Ganid's voice choked up as he stammered out his answer: "No, Teacher, I do not. And I apologize for my rudeness to them — I crave their forgiveness." Then said Jesus: "And I bespeak for them that they have forgiven you as I speak for my Father in heaven that he has forgiven them. Now all of you come with me to a friend's house where we will seek refreshment and plan for the new and better life ahead." Up to this time the amazed women had not uttered a word; they looked at each other and silently followed as the men led the way.

Представете си удивлението на жената на Юст, когато в този късен час Иисус се появи с Ганид и две непознати с думите: "Прости ни, че дойдохме по това време, но Ганид и аз малко поогладняхме и искахме да споделим трапезата с две наши нови познати, които също се нуждаят от храна; при това дойдохме тук с надеждата, че на теб ще ти бъде интересно да поразмислиш с нас как по най-добър начин може да се помогне на тези жени да започнат нов живот. Те могат да ти разкажат своята история, но аз предполагам, че са имали много неприятности и самото им присъствие тук, в твоя дом, е свидетелство за това, колко искрено биха искали да се възползват от възможността да покажат на целия свят – точно както и на ангелите в небесата, какви доблестни и благородни жени могат да станат."

133:3.8 (1473.1) Imagine the surprise of Justus' wife when, at this late hour, Jesus appeared with Ganid and these two strangers, saying: "You will forgive us for coming at this hour, but Ganid and I desire a bite to eat, and we would share it with these our new-found friends, who are also in need of nourishment; and besides all this, we come to you with the thought that you will be interested in counseling with us as to the best way to help these women get a new start in life. They can tell you their story, but I surmise they have had much trouble, and their very presence here in your house testifies how earnestly they crave to know good people, and how willingly they will embrace the opportunity to show all the world — and even the angels of heaven — what brave and noble women they can become."

Когато Марта, жената на Юст, сложи храната на масата, Иисус неочаквано стана, за да се сбогува, и каза: "Тъй като е вече късно, а също и предвид на това, че бащата на този юноша ще ни чака, ние ви молим да ни простите и ви оставяме сами – три жени – любимите деца на Всевишния. И аз ще се моля за духовно водачество за вас, докато вие строите планове за нов, по-добър живот на земята и вечен живот в задгробния свят."

133:3.9 (1473.2) When Martha, Justus' wife, had spread the food on the table, Jesus, taking unexpected leave of them, said: "As it is getting late, and since the young man's father will be awaiting us, we pray to be excused while we leave you here together — three women — the beloved children of the Most High. And I will pray for your spiritual guidance while you make plans for a new and better life on earth and eternal life in the great beyond."

Така Иисус и Ганид оставиха жените; куртизанките така и не пророниха нито дума;

133:3.10 (1473.3) Thus did Jesus and Ganid take leave of the women. So far the two courtesans had said

безмълвен беше и Ганид. В първите мигове мълчеше и Марта, но тя бързо се оказа на височината на положението и направи за тези жени всичко, за което я помоли Иисус. По-възрастната от тях скоро умря със светли надежди за вечен живот; по-младата работеше в дома на Юст, а по-късно до края на живота си остана член на първата християнска църква в Коринт.

В дома на Крисп Иисус и Ганид няколко пъти се срещнаха с някой си Гай, станал по-късно верен поддръжник на Павел. В течение на двата месеца, прекарани в Коринт, те беседваха с десетки достойни хора и впоследствие, в резултат от тези съкровени и изглеждащи случайни беседи, повече от половината срещали се с тях индивиди станаха членове на християнската община.

Когато Павел за пръв път пристигна в Коринт, не смяташе да остава тук задълго. Но той не знаеше колко добре еврейският възпитател е подготвил почвата за неговите трудове. Освен това откри, че Акила и Прискила вече се ползват с огромно влияние, като Акила е един от тези циници, с които Иисус се запозна в Рим. Тази еврейска двойка избяга от Рим и те много скоро приеха ученията на Павел. Той живя при тях и работеше заедно с тях, тъй като те се занимаваха и с правенето на палатки. Именно по силата на тези обстоятелства Павел остана дълго в Коринт.

nothing; likewise was Ganid speechless. And for a few moments so was Martha, but presently she rose to the occasion and did everything for these strangers that Jesus had hoped for. The elder of these two women died a short time thereafter, with bright hopes of eternal survival, and the younger woman worked at Justus' place of business and later became a lifelong member of the first Christian church in Corinth.

133:3.11 (1473.4) Several times in the home of Crispus, Jesus and Ganid met one Gaius, who subsequently became a loyal supporter of Paul. During these two months in Corinth they held intimate conversations with scores of worth-while individuals, and as a result of all these apparently casual contacts more than half of the individuals so affected became members of the subsequent Christian community.

133:3.12 (1473.5) When Paul first went to Corinth, he had not intended to make a prolonged visit. But he did not know how well the Jewish tutor had prepared the way for his labors. And further, he discovered that great interest had already been aroused by Aquila and Priscilla, Aquila being one of the Cynics with whom Jesus had come in contact when in Rome. This couple were Jewish refugees from Rome, and they quickly embraced Paul's teachings. He lived with them and worked with them, for they were also tentmakers. It was because of these circumstances that Paul prolonged his stay in Corinth.

4. ИНДИВИДУАЛНИ НАСТАВЛЕНИЯ В КОРИНТ

С това далеч не се ограничава интересният опит, натрупан от Иисус и Ганид в Коринт. Те се запознаха отблизо с множество хора, които извлякоха огромна полза от дадените от Иисус наставления.

Той научи мелничаря да мели зърното на истината в мелницата на живия опит, за да може трудните въпроси на божествения живот да могат да се възприемат с лекота даже от слабите и немощни смъртни събратя. Иисус каза: "Давай млякото на истината на този, който в духовното възприятие си остава младенец. В живото си и изпълнено с любов служене предлагай духовната храна в привлекателен вид, съобразен със способностите и възприемчивостта на всеки от просещите."

На римския центурион той каза: "Отдавай кесаревото кесарю, Божието - Богу. Искреното служене на Бога и преданото служене на кесаря не си противоречат едно на друго

4. PERSONAL WORK IN CORINTH

133:4.1 (1474.1) Jesus and Ganid had many more interesting experiences in Corinth. They had close converse with a great number of persons who greatly profited by the instruction received from Jesus.

133:4.2 (1474.2) The miller he taught about grinding up the grains of truth in the mill of living experience so as to render the difficult things of divine life readily receivable by even the weak and feeble among one's fellow mortals. Said Jesus: "Give the milk of truth to those who are babes in spiritual perception. In your living and loving ministry serve spiritual food in attractive form and suited to the capacity of receptivity of each of your inquirers."

133:4.3 (1474.3) To the Roman centurion he said: "Render unto Caesar the things which are Caesar's and unto God the things which are God's. The sincere service of God and the loyal

дотогава, докато кесарят не дръзне да припише на себе си това поклонение, за което е достойно само Божеството. Предаността към Бога – ако ти се случи да Го познаеш, би те направила още по-лоялен и верен в твоята преданост към достойния император.”

service of Caesar do not conflict unless Caesar should presume to arrogate to himself that homage which alone can be claimed by Deity. Loyalty to God, if you should come to know him, would render you all the more loyal and faithful in your devotion to a worthy emperor.”

На убедения водач на митраисткия култ той каза: “Ти си прав в своите търсения на религията на вечното спасение, но грешиш, когато търсиш толкова възхитителна истина сред измислени от човека мистерии и философии. Нима не знаеш, че тайната на вечното спасение се намира в твоята собствена душа? Нима не знаеш, че Богът небесен е изпратил Своя Дух, за да може той да живее в теб, и че този Дух ще изведе всички обичащи истината и служещи на Бога смъртни от този живот през вратата на смъртта и ще ги доведе до вечни висоти на светлината, на които Бог очаква Своите деца? И никога не забравяй: вие, позналите Бога, сте Божии синове, ако действително жадувате да станете такива като Него.”

133:4.4 (1474.4) To the earnest leader of the Mithraic cult he said: “You do well to seek for a religion of eternal salvation, but you err to go in quest of such a glorious truth among man-made mysteries and human philosophies. Know you not that the mystery of eternal salvation dwells within your own soul? Do you not know that the God of heaven has sent his spirit to live within you, and that this spirit will lead all truth-loving and God-serving mortals out of this life and through the portals of death up to the eternal heights of light where God waits to receive his children? And never forget: You who know God are the sons of God if you truly yearn to be like him.”

На учител-епикуреец той каза: “Ти си прав, избирайки най-доброто и ценейки доброто, но говори ли за мъдрост твоята неспособност да видиш по-велики неща от смъртния живот, заключени в тези духовни сфери, които са следствие от осъзнаването на присъствието на Бога в човешкото сърце? Най-великото явление на целия човешки опит – осъзнаването на това, че човек познава Бога, Чийто Дух живее в него и се стреми да го води напред по дългия, почти безкраен път към постигането на личностно присъствие на нашия общ Отец – Бога на цялото творение, Господ на вселените.”

133:4.5 (1474.5) To the Epicurean teacher he said: “You do well to choose the best and esteem the good, but are you wise when you fail to discern the greater things of mortal life which are embodied in the spirit realms derived from the realization of the presence of God in the human heart? The great thing in all human experience is the realization of knowing the God whose spirit lives within you and seeks to lead you forth on that long and almost endless journey of attaining the personal presence of our common Father, the God of all creation, the Lord of universes.”

На гръцки предприемач и строител той каза: “Приятелю мой, издигайки материални постройки за хората, възпитавай в себе си духовен характер, подобен на божествения дух, пребиваващ в твоята душа. Не позволявай на своите постижения като преходен строител да надминат постиженията на духовния син на небесното царство. Строейки обители на времето за други, не забравяй да осигуриш достъп до обителите на вечността за самия себе си. Винаги помни, че съществува град, стоящ върху праведността и истината, строител и творец на който е Бог.”

133:4.6 (1474.6) To the Greek contractor and builder he said: “My friend, as you build the material structures of men, grow a spiritual character in the similitude of the divine spirit within your soul. Do not let your achievement as a temporal builder outrun your attainment as a spiritual son of the kingdom of heaven. While you build the mansions of time for another, neglect not to secure your title to the mansions of eternity for yourself. Ever remember, there is a city whose foundations are righteousness and truth, and whose builder and maker is God.”

На римски съдия той каза: “Когато съдиш хората, помни, че някога ти самият ще застанеш пред съда на Управителите на вселената. Съди не само справедливо, но и милосърдно, защото някога ти самият ще жадуваш за милосърдно отношение от страна на Висшия Съдия. Съди така, както би желал да съдят теб при сходни обстоятелства, с това подчинявайки се на духа на закона, както

133:4.7 (1474.7) To the Roman judge he said: “As you judge men, remember that you yourself will also some day come to judgment before the bar of the Rulers of a universe. Judge justly, even mercifully, even as you shall some day thus crave merciful consideration at the hands of the Supreme Arbiter. Judge as you would be judged under similar circumstances, thus being guided by the spirit of the law as well as by its letter. And even as you

и на неговата буква. И така, както ти раздаваш правосъдие, подчинено на справедливо отношение към подсъдимия, оказал се в трудно положение, така и ти ще имаш право да очакваш правосъдие, смекчено от милосърдие, когато някога застанеш пред Съдията на цялата Земя.”

На владетелката на гръцка странноприемница той каза: “Оказвай гостоприемство като човек, приемащ децата на Всевишния. Възвиси своя тежък ежедневен труд до нивото на голямо изкуство благодарение на все по-голямото осъзнаване на това, че обслужваш Бога в тези, в които Той се вселява посредством Своя Дух; този Дух слиза, за да живее в сърцата на хората и с това да се опита да преобразува техния разум и да доведе техните души до познаването на Райския Баща на всички дарове на божествения Дух, посветени на хората.”

Иисус имаше много срещи с един китайски търговец. Прощавайки се с него, той му даде следното наставление: “Покланяй се само на Бога, Който е твой истински духовен прародител. Помни, че Духът на Отеца винаги живее в теб и винаги обръща твоята душа към небесата. Ако следваш подсъзнателното ръководство на този безсмъртен дух, ти със сигурност ще продължиш своето възвишено търсене на Бога. И когато действително постигнеш небесния Отец, то ще стане затова, защото в търсенето на Бога ти ставаш все повече и повече подобен Нему. И така, сбогом, Чанг – но не задълго, защото отново ще се срещнем в световете на светлината, където Бащата на всяка духовна душа е приготвил много възхитителни спирки за тези, които отиват към Рая.”

На пътешественик от Британия той каза: “Братко мой, виждам, че търсиш истината, и предполагам, че в теб обитава Духът на Бащата на всяка истина. Опитвал ли си се ти някога чистосърдечно да поговориш с духа на собствената си душа? Това е действително трудно занятие, рядко даващо осезаеми резултати, но всеки честен опит на материалния разум за общуване с пребиваващия в него дух е в известна степен успешен независимо от това, че в течение на дълго време голяма част от този величествен човешки опит трябва да съществува като свръхсъзнателни впечатления в душите на такива богопознали смъртни.”

На момче-беглец Иисус каза: “Помни, че има две неща, от които не можеш да избягаш – това са Бог и самият ти. Накъдето и да тръгнеш, ти носиш със самия себе си и Духа на небесния Отец, който живее в твоето сърце. Синко, престани да се опитваш да

accord justice dominated by fairness in the light of the need of those who are brought before you, so shall you have the right to expect justice tempered by mercy when you sometime stand before the Judge of all the earth.”

133:4.8 (1475.1) To the mistress of the Greek inn he said: “Minister your hospitality as one who entertains the children of the Most High. Elevate the drudgery of your daily toil to the high levels of a fine art through the increasing realization that you minister to God in the persons whom he indwells by his spirit which has descended to live within the hearts of men, thereby seeking to transform their minds and lead their souls to the knowledge of the Paradise Father of all these bestowed gifts of the divine spirit.”

133:4.9 (1475.2) Jesus had many visits with a Chinese merchant. In saying good-bye, he admonished him: “Worship only God, who is your true spirit ancestor. Remember that the Father’s spirit ever lives within you and always points your soul-direction heavenward. If you follow the unconscious leadings of this immortal spirit, you are certain to continue on in the uplifted way of finding God. And when you do attain the Father in heaven, it will be because by seeking him you have become more and more like him. And so farewell, Chang, but only for a season, for we shall meet again in the worlds of light where the Father of spirit souls has provided many delightful stopping-places for those who are Paradise-bound.”

133:4.10 (1475.3) To the traveler from Britain he said: “My brother, I perceive you are seeking for truth, and I suggest that the spirit of the Father of all truth may chance to dwell within you. Did you ever sincerely endeavor to talk with the spirit of your own soul? Such a thing is indeed difficult and seldom yields consciousness of success; but every honest attempt of the material mind to communicate with its indwelling spirit meets with certain success, notwithstanding that the majority of all such magnificent human experiences must long remain as superconscious registrations in the souls of such God-knowing mortals.”

133:4.11 (1475.4) To the runaway lad Jesus said: “Remember, there are two things you cannot run away from — God and yourself. Wherever you may go, you take with you yourself and the spirit of the heavenly Father which lives within your heart. My son, stop trying to deceive yourself; settle

излъжеш себе си, започни като правило мъжествено да гледаш живота в лицето; изпълни се с твърда увереност в своето богосиновство и в несъмнеността на вечния живот, както те учих. Започвайки от този ден, стреми се да станеш истински човек – човек, решил смело и разумно да гледа живота в очите."

down to the courageous practice of facing the facts of life; lay firm hold on the assurances of sonship with God and the certainty of eternal life, as I have instructed you. From this day on purpose to be a real man, a man determined to face life bravely and intelligently."

На един осъден престъпник в неговия последен час той каза: "Братко мой, за теб настанаха недобри времена. Ти си се отклонил от пътя, забъркал си се в своите престъпления. От разговора с теб аз ясно виждам, че ти не си смятал да направиш това, заради което скоро ще ти се наложи да платиш със своя временен живот. Но ти действително си сторил зло и твоите събратя са те признали за виновен; те са постановили, че трябва да умреш. Нито ти, нито аз можем да отричаме, че държавата притежава правото да се защитава така, както смята за нужно. Като човек ти не можеш да избегнеш наказанието за своето престъпление. Твоите събратя трябва да те съдят за това, което си направил, но има Съдия, към Когото можеш да се обърнеш за прошка и Който ще те съди в съответствие с твоите действителни мотиви и най-добри намерения. Ти не следва да се боиш от Божия съд, ако твоето разкаяние е истинско, а вярата ти – искрена. Фактът, че твоят грях влече след себе си смъртно наказание, произнесено над човека, няма да намали вероятността за това, че твоята душа ще получи правосъдие и милосърдие пред небесния съд."

133:4.12 (1475.5) To the condemned criminal he said at the last hour: "My brother, you have fallen on evil times. You lost your way; you became entangled in the meshes of crime. From talking to you, I well know you did not plan to do the thing which is about to cost you your temporal life. But you did do this evil, and your fellows have adjudged you guilty; they have determined that you shall die. You or I may not deny the state this right of self-defense in the manner of its own choosing. There seems to be no way of humanly escaping the penalty of your wrongdoing. Your fellows must judge you by what you did, but there is a Judge to whom you may appeal for forgiveness, and who will judge you by your real motives and better intentions. You need not fear to meet the judgment of God if your repentance is genuine and your faith sincere. The fact that your error carries with it the death penalty imposed by man does not prejudice the chance of your soul to obtain justice and enjoy mercy before the heavenly courts."

Иисус проведе много съкровени беседи с множество копнеещи души – те бяха толкова много, че е невъзможно да изброим всичките в настоящото повествуване. Тримата пътешественици останаха доволни от своето пребиваване в Коринт. Без да броим Атина, която беше по-известна като център на образование, Коринт беше най-важният град на Гърция в онази римска епоха и двата месеца, прекарани в такъв процъфтяващ център на търговията, предоставиха и на тримата възможност да придобият много полезен опит. Пребиваването в Коринт беше едно от най-интересните от всички техни спирки по обратния път от Рим.

133:4.13 (1476.1) Jesus enjoyed many intimate talks with a large number of hungry souls, too many to find a place in this record. The three travelers enjoyed their sojourn in Corinth. Excepting Athens, which was more renowned as an educational center, Corinth was the most important city in Greece during these Roman times, and their two months' stay in this thriving commercial center afforded opportunity for all three of them to gain much valuable experience. Their sojourn in this city was one of the most interesting of all their stops on the way back from Rome.

С Коринт Гонод го свързваха много търговски интереси, но накрая той завърши своите дела и пътешествениците се приготвиха да отплават за Атина. Те се качиха на неголям морски съд, който можеше да бъде пренесен на суша по земна пътека от едно коринтско пристанище до друго на разстояние шестнадесет километра.

133:4.14 (1476.2) Gonod had many interests in Corinth, but finally his business was finished, and they prepared to sail for Athens. They traveled on a small boat which could be carried overland on a land track from one of Corinth's harbors to the other, a distance of ten miles.

5. В АТИНА – БЕСЕДА ЗА НАУКАТА

5. AT ATHENS — DISCOURSE ON SCIENCE

Скоро те пристигнаха в древния център на гръцката наука и образование и Ганид беше във възторг от съзнанието за това, че се намира в Атина, в Гърция – културния център на бившата империя на Александър, простираща се до неговата, на Ганид, родна земя Индия. Гонод почти нямаше делови срещи, затова голяма част от своето време той прекарваше заедно с Иисус и Ганид, посещавайки с тях многобройни забележителности и слушайки увлекателните беседи на юношата със своя всестранен учител.

133:5.1 (1476.3) They shortly arrived at the olden center of Greek science and learning, and Ganid was thrilled with the thought of being in Athens, of being in Greece, the cultural center of the onetime Alexandrian empire, which had extended its borders even to his own land of India. There was little business to transact; so Gonod spent most of his time with Jesus and Ganid, visiting the many points of interest and listening to the interesting discussions of the lad and his versatile teacher.

В Атина все още процъфтяваше прекрасен университет и трима пътешественика често ходеха в неговите учебни зали. Посещавайки лекции в музея в Александрия, Иисус и Ганид подробно обсъждаха ученията на Платон. На всички тях им харесваше изкуството на Гърция, образци от което можеха да се срещнат на различни места в града.

133:5.2 (1476.4) A great university still thrived in Athens, and the trio made frequent visits to its halls of learning. Jesus and Ganid had thoroughly discussed the teachings of Plato when they attended the lectures in the museum at Alexandria. They all enjoyed the art of Greece, examples of which were still to be found here and there about the city.

Както бащата, така и синът получиха огромно удоволствие от дискусията за науката, която в една от вечерите Иисус проведе в тяхната странноприемница с един гръцки философ. Този педант говори в течение на почти три часа и когато завърши своите разсъждения, Иисус, изложено на съвременен език, каза следното:

133:5.3 (1476.5) Both the father and the son greatly enjoyed the discussion on science which Jesus had at their inn one evening with a Greek philosopher. After this pedant had talked for almost three hours, and when he had finished his discourse, Jesus, in terms of modern thought, said:

Възможно е с времето учените да се научат да измерват енергията или силовите проявления на гравитацията, светлината и електричеството, но същите тези учени никога няма да могат (в научен смисъл) да кажат какво представляват тези вселенски феномени. Науката се занимава с физико-енергийните активности, религията се занимава с вечните ценности. Истинската философия произлиза от мъдростта, която според своите възможности установява съотношението между тези количествени и качествени наблюдения. За учения, стоящ на позициите на чистата физика, съществува постоянна опасност да се окаже жертва на свойствената на математиката гордост и присъщото на статистиката самомнение, а да не говорим за духовната слепота.

133:5.4 (1476.6) Scientists may some day measure the energy, or force manifestations, of gravitation, light, and electricity, but these same scientists can never (scientifically) tell you what these universe phenomena *are.* Science deals with physical-energy activities; religion deals with eternal values. True philosophy grows out of the wisdom which does its best to correlate these quantitative and qualitative observations. There always exists the danger that the purely physical scientist may become afflicted with mathematical pride and statistical egotism, not to mention spiritual blindness.

Логиката е ефективна в материалния свят и математиката е достоверна, когато областта на приложение е ограничена във физическия свят; но нито едната, нито другата, могат да се смятат за изцяло надеждни и непогрешими, ако се приложат към проблемите на живота. Животът включва феномени, които не са чисто материални. Аритметиката твърди, че ако един човек може да подстриже една овца за десет минути, то десет човека ще я подстрижат за една минута. Такова съждение е убедително в

133:5.5 (1476.7) Logic is valid in the material world, and mathematics is reliable when limited in its application to physical things; but neither is to be regarded as wholly dependable or infallible when applied to life problems. Life embraces phenomena which are not wholly material. Arithmetic says that, if one man could shear a sheep in ten minutes, ten men could shear it in one minute. That is sound mathematics, but it is not true, for the ten men could not so do it; they would get in one another's way so badly that the

математиката, но то не съответства на истината, защото десет човека изобщо не биха се справили с тази задача: те толкова много биха си пречили, че за тази работа би отишло много повече време.

Математиката твърди, че ако един човек съответства на някаква единица интелектуална и морална величина, то десет човека биха съответствали на десет пъти по тази величина. Но приложено към човешката личност, би било по-правилно да се каже, че такава асоциация на личности като сума е по-близо до квадрата на участващите в уравнението личности, отколкото до техния прост аритметичен сбор. Социална група, състояща се от съгласувано действащи хора, съответства на сила, значително превъзхождаща простата сума от нейните части.

Количеството може да се идентифицира като *факт* и с това да стане научна еднородност. Качеството, отнасящо се към областта на умствената интерпретация, представлява определение на ценностите и затова трябва да остане опит на индивида. Когато и науката, и религията станат по-малко догматични и по-търпими към критика, тогава философията ще започне да постига *единство* в разумното разбиране на вселената.

В космическата вселена има единство, което би било очевидно за вас, ако само можехте да видите неговото проявление в актуалността. Реалната вселена благоприятства всяко дете на вечния Бог. Истинският проблем се заключава в следното: как крайният разум може да постигне логическо, истинско и адекватно единство на мислите? Състоянието на разума, постигащ вселената, се достига само чрез разбирането, че количественият факт и качествената ценност имат обща причина – Райския Баща. Подобна представа за реалността дава по-широка перспектива за целенасоченото единство на вселенските явления; тя даже разкрива духовна цел за постепенното постигане на личността. И такава концепция за единството позволява да се види неизменно живата вселена, на фона на която постоянно се изменят безличните отношения и еволюират личните взаимоотношения.

Материята и духът, както и разделящото ги състояние, са три взаимодействащи и взаимосвързани нива на истинското единство на реалната вселена. Колкото и различни да ни изглеждат вселенските явления на факти и ценности, в крайна сметка те се обединяват във Висшия.

Реалността на материалното битие е

work would be greatly delayed.

133:5.6 (1477.1) Mathematics asserts that, if one person stands for a certain unit of intellectual and moral value, ten persons would stand for ten times this value. But in dealing with human personality it would be nearer the truth to say that such a personality association is a sum equal to the square of the number of personalities concerned in the equation rather than the simple arithmetical sum. A social group of human beings in co-ordinated working harmony stands for a force far greater than the simple sum of its parts.

133:5.7 (1477.2) Quantity may be identified as a *fact,* thus becoming a scientific uniformity. Quality, being a matter of mind interpretation, represents an estimate of *values,* and must, therefore, remain an experience of the individual. When both science and religion become less dogmatic and more tolerant of criticism, philosophy will then begin to achieve *unity* in the intelligent comprehension of the universe.

133:5.8 (1477.3) There is unity in the cosmic universe if you could only discern its workings in actuality. The real universe is friendly to every child of the eternal God. The real problem is: How can the finite mind of man achieve a logical, true, and corresponding unity of thought? This universe-knowing state of mind can be had only by conceiving that the quantitative fact and the qualitative value have a common causation in the Paradise Father. Such a conception of reality yields a broader insight into the purposeful unity of universe phenomena; it even reveals a spiritual goal of progressive personality achievement. And this is a concept of unity which can sense the unchanging background of a living universe of continually changing impersonal relations and evolving personal relationships.

133:5.9 (1477.4) Matter and spirit and the state intervening between them are three interrelated and interassociated levels of the true unity of the real universe. Regardless of how divergent the universe phenomena of fact and value may appear to be, they are, after all, unified in the Supreme.

133:5.10 (1477.5) Reality of material existence

свързана както с невидима енергия, така и с видимата материя. Когато енергиите на вселената се забавят до необходимото ниво на движение, то при благоприятни условия същите тези енергии стават маса. И не забравяйте, че единствено разумът е способен да осъзнава присъствието на очевидните реалности – сам по себе си той също е реален. И основополагащата причина за тази вселенска енергия-маса, разум и дух е вечна – тя съществува и се заключава в природата и реакциите на Всеобщия Баща и Неговите абсолютни равноправни Божества.

Всички те бяха потресени до дълбините на своята душа от думите на Иисус и, напускайки ги, гъркът каза: "Най-после видях евреин, който да мисли не само за националното си превъзходство и да говори не само за религия." И те отидоха да си легнат.

Пребиваването в Атина беше приятно и благотворно, но общуването с нейните жители не беше особено успешно. Твърде много атиняни по онова време или се отличаваха с интелектуална надменност поради репутацията си, придобита от техните предшественици, или бяха глупави и невежи, бидейки потомци на посредствените роби от онези по-ранни периоди, когато Гърция се славеше с величие, а нейният народ – с мъдрост. Но и в тази епоха сред жителите на Атина се срещаха много мислещи хора.

attaches to unrecognized energy as well as to visible matter. When the energies of the universe are so slowed down that they acquire the requisite degree of motion, then, under favorable conditions, these same energies become mass. And forget not, the mind which can alone perceive the presence of apparent realities is itself also real. And the fundamental cause of this universe of energy-mass, mind, and spirit, is eternal — it exists and consists in the nature and reactions of the Universal Father and his absolute co-ordinates.

133:5.11 (1477.6) They were all more than astounded at the words of Jesus, and when the Greek took leave of them, he said: "At last my eyes have beheld a Jew who thinks something besides racial superiority and talks something besides religion." And they retired for the night.

133:5.12 (1477.7) The sojourn in Athens was pleasant and profitable, but it was not particularly fruitful in its human contacts. Too many of the Athenians of that day were either intellectually proud of their reputation of another day or mentally stupid and ignorant, being the offspring of the inferior slaves of those earlier periods when there was glory in Greece and wisdom in the minds of its people. Even then, there were still many keen minds to be found among the citizens of Athens.

6. В ЕФЕС – БЕСЕДАТА ЗА ДУШАТА

Напускайки Атина, пътешествениците тръгнаха през Троя за Ефес – столицата на римската провинция Азия. Те неведнъж посещаваха знаменития храм на Артемида Ефеска, намиращ се на разстояние от около три километра от града. Артемида беше най-знаменитата богиня в цяла Мала Азия, увековечаване на още по-ранната богиня-майка от древните анатолийски времена. Според преданието грубо изпълненият идол, изложен в исполинския храм, посветен на поклонението на Артемида, беше паднал от небесата. Ганид, който в това време още не се беше освободил напълно от своето предишно възпитание в дух на уважение към идолите като символи на божествеността, реши, че непременно трябва да купи малък сребърен олтар в чест на богинята на плодородието на Мала Азия. В тази нощ те дълго говориха за поклонението към вещи, направени от човешка ръка.

На третия ден се спуснаха по течението на реката, за да погледат как изгребват терена при входа на пристанището. По обед говориха

6. AT EPHESUS — DISCOURSE ON THE SOUL

133:6.1 (1477.8) On leaving Athens, the travelers went by way of Troas to Ephesus, the capital of the Roman province of Asia. They made many trips out to the famous temple of Artemis of the Ephesians, about two miles from the city. Artemis was the most famous goddess of all Asia Minor and a perpetuation of the still earlier mother goddess of ancient Anatolian times. The crude idol exhibited in the enormous temple dedicated to her worship was reputed to have fallen from heaven. Not all of Ganid's early training to respect images as symbols of divinity had been eradicated, and he thought it best to purchase a little silver shrine in honor of this fertility goddess of Asia Minor. That night they talked at great length about the worship of things made with human hands.

133:6.2 (1478.1) On the third day of their stay they walked down by the river to observe the dredging of the harbor's mouth. At noon they talked with a

с млад финикиец, който много тъгуваше за дома си и пребиваваше в дълбоко униние; но най-много от всичко той завиждаше на един млад човек, който получи повишение по служба през неговата глава. Иисус произнесе думи на утешение и цитира старата еврейска пословица: “Талантът дава на човека простор и го води към велики хора.”

От всички големи градове, които те посетиха за времето на това пътешествие по Средиземноморието, това, което постигнаха в Ефес, се оказа най-малко ценно за последващите християнски мисионери. Християнството се появи тук основно благодарение на усилията на Павел, който живя в този град повече от две години, правейки палатки за продажба и изнасяйки всяка вечер лекции за религията и философията в главната зала на училището в Тиранна.

С това местно училище по философия беше свързан някакъв прогресивен мислител, с когото Иисус проведе няколко плодотворни срещи. В хода на беседите Иисус нееднократно използваше думата “душа”. Накрая този образован грък го попита какво има предвид, като говори за “душа”, и Иисус отговори:

“Душата е тази част от човека, която съзерцава вътрешния “аз”, вижда истината и възприема духа и която навечно възвисява човека над нивото на животните. Самосъзнанието, като такова, не е душата. Нравственото самосъзнание е истинското самоосъзнаване на човека – образува основата за човешката душа, а душата е тази част от човека, която представлява потенциално непреходна ценност на човешкия опит. Характеристики на душата са нравственият избор и духовното постижение, способността да познаваш Бога и стремежът да станеш подобен на Него. Душата на човека не може да съществува отделно от нравственото мислене и духовната активност. Бездейната душа е умираща душа. Но душата на човека се отличава от божествения дух, намиращ се в разума. Божественият дух пристига едновременно с първото нравствено действие на човешкия разум, което ознаменува раждането на душата.

Спасението или гибелта на душата се определят от способността на нравственото съзнание да постигне необходимия за душата статут – вечния съюз на нравственото съзнание и свързания с него безсмъртен духовен дар. Спасението е одухотворяване на процеса на самосъзнанието, осъществявано от нравственото съзнание, което в хода на този процес придобива необходимата за

young Phoenician who was homesick and much discouraged; but most of all he was envious of a certain young man who had received promotion over his head. Jesus spoke comforting words to him and quoted the olden Hebrew proverb: “A man’s gift makes room for him and brings him before great men.”

133:6.3 (1478.2) Of all the large cities they visited on this tour of the Mediterranean, they here accomplished the least of value to the subsequent work of the Christian missionaries. Christianity secured its start in Ephesus largely through the efforts of Paul, who resided here more than two years, making tents for a living and conducting lectures on religion and philosophy each night in the main audience chamber of the school of Tyrannus.

133:6.4 (1478.3) There was a progressive thinker connected with this local school of philosophy, and Jesus had several profitable sessions with him. In the course of these talks Jesus had repeatedly used the word “soul.” This learned Greek finally asked him what he meant by “soul,” and he replied:

133:6.5 (1478.4) “The soul is the self-reflective, truth-discerning, and spirit-perceiving part of man which forever elevates the human being above the level of the animal world. Self-consciousness, in and of itself, is not the soul. Moral self-consciousness is true human self-realization and constitutes the foundation of the human soul, and the soul is that part of man which represents the potential survival value of human experience. Moral choice and spiritual attainment, the ability to know God and the urge to be like him, are the characteristics of the soul. The soul of man cannot exist apart from moral thinking and spiritual activity. A stagnant soul is a dying soul. But the soul of man is distinct from the divine spirit which dwells within the mind. The divine spirit arrives simultaneously with the first moral activity of the human mind, and that is the occasion of the birth of the soul.

133:6.6 (1478.5) “The saving or losing of a soul has to do with whether or not the moral consciousness attains survival status through eternal alliance with its associated immortal spirit endowment. Salvation is the spiritualization of the self-realization of the moral consciousness, which thereby becomes possessed of survival value. All forms of soul conflict consist in the lack of harmony between the moral, or spiritual, self-

съхранение за вечността ценност. Всички видове душевни конфликти се заключават в отсъствието на хармония между нравственото или духовно самосъзнание и чисто интелектуалното самосъзнание.

Когато човешката душа стане зряла, облагородена и одухотворена, тя се приближава към небесния статут; това значи, че тя се приближава към положението на същност, заемаща промеждутъчно положение между материалното и духовното – материалния "аз" и божествения дух. Еволюиращата душа на човека е трудно да се опише и още по-трудно да се демонстрира, тъй като е невъзможно да бъде намерена нито с помощта на материалното изследване, нито с чисто духовна проба. Материалната наука, точно както и духовната проверка, не може да демонстрира съществуването на душата. Независимо от неспособността както на материалната наука, така и на духовните критерии да открият съществуването на човешката душа всеки нравствено съзнателен смъртен знае за съществуването на своята душа от реален и истински личен опит."

consciousness and the purely intellectual self-consciousness.

133:6.7 (1478.6) "The human soul, when matured, ennobled, and spiritualized, approaches the heavenly status in that it comes near to being an entity intervening between the material and the spiritual, the material self and the divine spirit. The evolving soul of a human being is difficult of description and more difficult of demonstration because it is not discoverable by the methods of either material investigation or spiritual proving. Material science cannot demonstrate the existence of a soul, neither can pure spirit-testing. Notwithstanding the failure of both material science and spiritual standards to discover the existence of the human soul, every morally conscious mortal *knows* of the existence of his *soul* as a *real* and actual personal experience."

7. ПРЕБИВАВАНЕТО В КИПЪР – БЕСЕДАТА ЗА РАЗУМА

Скоро пътешествениците отплаваха за Кипър, спирайки в Родос. Те се насладиха на дългото пътешествие по море и пристигнаха на острова, целта на своето пътуване, отдъхнали и бодри.

Посещението на Кипър се планираше като период за истински отдих и развлечения, тъй като тяхното пътешествие по Средиземноморието беше към края си. Те слязоха в Пафос и веднага започнаха да подготвят припасите, необходими им за няколкото седмици, които се канеха да прекарат в най-близките планини. На третия ден след пристигането си те тръгнаха към планината заедно с натоварени догоре товарни животни.

В течение на две седмици и тримата си прекарваха времето прекрасно, но след това младият Ганид внезапно и тежко заболя. Две седмици го мъчеше треска, заради която той започна да бълнува; както Иисус, така и Гонод посветиха цялото си време на лекуване на болното момче. Иисус умело и загрижено се грижеше за момчето и бащата беше изумен от неговата доброта и сръчността, които прояви, помагайки на страдащия юноша. Те се намираха далеч от населени места, а момчето беше в такова състояние, че не можеше да

7. THE SOJOURN AT CYPRUS — DISCOURSE ON MIND

133:7.1 (1479.1) Shortly the travelers set sail for Cyprus, stopping at Rhodes. They enjoyed the long water voyage and arrived at their island destination much rested in body and refreshed in spirit.

133:7.2 (1479.2) It was their plan to enjoy a period of real rest and play on this visit to Cyprus as their tour of the Mediterranean was drawing to a close. They landed at Paphos and at once began the assembly of supplies for their sojourn of several weeks in the near-by mountains. On the third day after their arrival they started for the hills with their well-loaded pack animals.

133:7.3 (1479.3) For two weeks the trio greatly enjoyed themselves, and then, without warning, young Ganid was suddenly taken grievously ill. For two weeks he suffered from a raging fever, oftentimes becoming delirious; both Jesus and Gonod were kept busy attending the sick boy. Jesus skillfully and tenderly cared for the lad, and the father was amazed by both the gentleness and adeptness manifested in all his ministry to the afflicted youth. They were far from human habitations, and the boy was too ill to be moved; so they prepared as best they could to nurse him back to health right there in the mountains.

бъде превозено; затова се приготвиха да се грижат за него колкото може по-добре тук, в планината.

Ганид се поправяше в течение на три седмици и за това време Иисус му разказа много интересни неща за природата и за нейния променлив нрав. И с какво удоволствие те се разхождаха по планината – юношата задаваше въпроси, Иисус им отговаряше, а бащата се възхищаваше от цялата тази сцена.

В последната седмица от своето пребиваване в планината Иисус и Ганид дълго говориха за функциите на човешкия разум. След многочасово обсъждане на този въпрос Ганид попита: "Но, Учителю, какво имаш предвид, когато казваш, че човек притежава по-висока форма на самосъзнание, отколкото висшите животни?" Изложен на съвременен език, отговорът на Иисус би звучал така:

„Сине мой, аз вече неведнъж ти разказвах за човешкия разум и за живеещия в него божествен дух, но сега ми позволи да наблегна на това, че самосъзнанието е *реалност.* Придобивайки самосъзнание, животното се превръща в примитивен човек. Такова движение е следствие от координирането на функциите на безличностната енергия и постигащия духа разум и именно това явление прави възможно предоставянето на човешката личност на нейния абсолютен център – духа на небесния Отец.

Идеите са не само регистрация на усещанията; идеите са усещания плюс основани на рефлексията интерпретации на своето "аз", което е повече от простата сума на усещанията. В еволюционната индивидуалност се появяват признаци за приближаването към единство и това единство произтича от вътрешното присъствие на частиците на абсолютното единство, което активира духовно такъв самоосъзнаващ се разум с животинския произход.

Нито едно животно не е способно да осъзнава себе си във времето. Животните притежават физиологическа координация между асоциираното осъзнато усещане и паметта си за него, но никое от животните не осмисля своите усещания и не проявява това целенасочено взаимодействие на тези обединени физически впе чатления, които се проявяват в изводите, възникващи от разумни и основани на рефлексия човешки интерпретации. И този факт на съществуването на човешко самосъзнание, в съвкупност с реалността на неговия последващ духовен опит, прави човека потенциален син на вселената и предвещава

133:7.4 (1479.4) During Ganid's convalescence of three weeks Jesus told him many interesting things about nature and her various moods. And what fun they had as they wandered over the mountains, the boy asking questions, Jesus answering them, and the father marveling at the whole performance.

133:7.5 (1479.5) The last week of their sojourn in the mountains Jesus and Ganid had a long talk on the functions of the human mind. After several hours of discussion the lad asked this question: "But, Teacher, what do you mean when you say that man experiences a higher form of self-consciousness than do the higher animals?" And as restated in modern phraseology, Jesus answered:

133:7.6 (1479.6) My son, I have already told you much about the mind of man and the divine spirit that lives therein, but now let me emphasize that self-consciousness is a reality. When any animal becomes self-conscious, it becomes a primitive man. Such an attainment results from a co-ordination of function between impersonal energy and spirit-conceiving mind, and it is this phenomenon which warrants the bestowal of an absolute focal point for the human personality, the spirit of the Father in heaven.

133:7.7 (1479.7) Ideas are not simply a record of sensations; ideas are sensations plus the reflective interpretations of the personal self; and the self is more than the sum of one's sensations. There begins to be something of an approach to unity in an evolving selfhood, and that unity is derived from the indwelling presence of a part of absolute unity which spiritually activates such a self-conscious animal-origin mind.

133:7.8 (1479.8) No mere animal could possess a time self-consciousness. Animals possess a physiological co-ordination of associated sensation-recognition and memory thereof, but none experience a meaningful recognition of sensation or exhibit a purposeful association of these combined physical experiences such as is manifested in the conclusions of intelligent and reflective human interpretations. And this fact of self-conscious existence, associated with the reality of his subsequent spiritual experience, constitutes man a potential son of the universe and foreshadows his eventual attainment of the Supreme Unity of the universe.

окончателното постигане от него на Висшето Единство на вселената.

Човешкият разум не е и проста сума от последователните състояния на съзнанието. Без ефективното функциониране на разпределителя и обединителя на съзнанието не би имало това необходимо единство, което съответства на понятието за индивидуалност. Такъв необединен разум едва ли би могъл да постигне присъщите за човека нива на съзнание. Ако асоциациите на съзнанието бяха чиста случайност, разумът на всеки човек би проявявал неконтролираните и произволни асоциации, присъщи на някои фази на умопомрачение.

Човешкият разум, построен изключително на съзнанието за физическите усещания, никога не би могъл да постигне духовни нива; такъв тип разум би бил напълно лишен от чувство за морална ценност и от пътеводното чувство за духовно влияние, което е толкова необходимо за постигането на хармонично единство на личността във времето и е неотменимо от спасението на личността във вечността.

Още на ранния етап човешкият разум започва да проявява свойства, които са свръхматериални; способен на истинска рефлексия, човешкият интелект не е изцяло ограничен от пределите на времето. Това, че индивидите толкова съществено се отличават един от друг по отношение на извършваните в живота постъпки, свидетелства не само за различни наследствени способности и различни влияния върху окръжаващата среда, но и за постигнатата от субекта степен на обединение с вътрешния дух на Отеца – мярката за отъждествяването на единия с другия.

Човешкият разум издържа зле раздвояването на личността. Душата изпитва огромно напрежение, опитвайки се да служи и на доброто, и на злото. Във висша степен щастлив и целесъобразно обединен е този разум, който е изцяло посветен на претворяването на волята на небесния Отец. Неразрешените конфликти унищожават единството и могат да доведат до разрушаване на разума. Но опитите да се сдобиеш със спокойствие на духа на всяка цена, за сметка на отказ от благородните стремежи и компромис с духовните идеали, не благоприятстват необходимите за вечния живот качества на душата; по-скоро такова спокойствие се придобива за сметка на решителната борба за тържеството на истината и тази победа се постига чрез преодоляване на злото с помощта на могъщата сила на доброто.”

133:7.9 (1480.1) Neither is the human self merely the sum of the successive states of consciousness. Without the effective functioning of a consciousness sorter and associator there would not exist sufficient unity to warrant the designation of a selfhood. Such an ununified mind could hardly attain conscious levels of human status. If the associations of consciousness were just an accident, the minds of all men would then exhibit the uncontrolled and random associations of certain phases of mental madness.

133:7.10 (1480.2) A human mind, built up solely out of the consciousness of physical sensations, could never attain spiritual levels; this kind of material mind would be utterly lacking in a sense of moral values and would be without a guiding sense of spiritual dominance which is so essential to achieving harmonious personality unity in time, and which is inseparable from personality survival in eternity.

133:7.11 (1480.3) The human mind early begins to manifest qualities which are supermaterial; the truly reflective human intellect is not altogether bound by the limits of time. That individuals so differ in their life performances indicates, not only the varying endowments of heredity and the different influences of the environment, but also the degree of unification with the indwelling spirit of the Father which has been achieved by the self, the measure of the identification of the one with the other.

133:7.12 (1480.4) The human mind does not well stand the conflict of double allegiance. It is a severe strain on the soul to undergo the experience of an effort to serve both good and evil. The supremely happy and efficiently unified mind is the one wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. Unresolved conflicts destroy unity and may terminate in mind disruption. But the survival character of a soul is not fostered by attempting to secure peace of mind at any price, by the surrender of noble aspirations, and by the compromise of spiritual ideals; rather is such peace attained by the stalwart assertion of the triumph of that which is true, and this victory is achieved in the overcoming of evil with the potent force of good.

На следващия ден те тръгнаха за Саламин, където се качиха на кораб, потеглящ за Антиохия на бреговете на Сирия.

133:7.13 (1480.5) The next day they departed for Salamis, where they embarked for Antioch on the Syrian coast.

8. В АНТИОХИЯ

Антиохия беше столицата на римската провинция Сирия и тук се намираше резиденцията на римския управител. Населението на Антиохия беше половин милион души; този град беше трети в империята по величина и първи по нечестивост и крещяща безнравственост. Тук Гонод имаше много работа, затова Иисус и Ганид бяха предоставени главно сами на себе си. Те разглеждаха всички забележителности на този многоезичен град освен горичката на Дафни. Гонод и Ганид посетиха тази прословута позорна светиня, но Иисус отказа да ги съпровожда. Ставащото там не беше толкова шокиращо за индийците, но внушаваше отвращение на идеалистичния юдеин.

8. AT ANTIOCH

133:8.1 (1480.6) Antioch was the capital of the Roman province of Syria, and here the imperial governor had his residence. Antioch had half a million inhabitants; it was the third city of the empire in size and the first in wickedness and flagrant immorality. Gonod had considerable business to transact; so Jesus and Ganid were much by themselves. They visited everything about this polyglot city except the grove of Daphne. Gonod and Ganid visited this notorious shrine of shame, but Jesus declined to accompany them. Such scenes were not so shocking to Indians, but they were repellent to an idealistic Hebrew.

С приближаването до Палестина и завършването на тяхното пътешествие Иисус ставаше все по-сериозен и замислен. В Антиохия той почти с никого не се срещна и рядко се разхождаше из града. Накрая след многобройни въпроси защо проявява толкова малък интерес към Антиохия Ганид получи отговор от Иисус: “Този град се намира недалеч от Палестина; може би някога ще се върна тук.”

133:8.2 (1480.7) Jesus became sober and reflective as he drew nearer Palestine and the end of their journey. He visited with few people in Antioch; he seldom went about in the city. After much questioning as to why his teacher manifested so little interest in Antioch, Ganid finally induced Jesus to say: “This city is not far from Palestine; maybe I shall come back here sometime.”

Антиохия Ганид придоби крайно интересен опит. Този юноша се оказа способен ученик и вече започна да използва на практика някои от ученията на Иисус. Някакъв индиец, причастен към търговските дела на неговия баща в Антиохия, беше станал толкова неприятен и зъл човек, че беше повдигнат въпросът за неговото уволнение. Чувайки за това, Ганид отиде там, където баща му водеше своите дела, и дълго беседва със своя земляк. Този човек почувства, че се е оказал не на своето място. Ганид му разказа за небесния Отец и всестранно изложи своите възгледи за религията. Но от всичко, което каза Ганид, най-голяма полза донесе еврейската пословица и тази мъдрост гласеше: “Каквото и да правиш, прави го колкото може по-добре.”

133:8.3 (1481.1) Ganid had a very interesting experience in Antioch. This young man had proved himself an apt pupil and already had begun to make practical use of some of Jesus’ teachings. There was a certain Indian connected with his father’s business in Antioch who had become so unpleasant and disgruntled that his dismissal had been considered. When Ganid heard this, he betook himself to his father’s place of business and held a long conference with his fellow countryman. This man felt he had been put at the wrong job. Ganid told him about the Father in heaven and in many ways expanded his views of religion. But of all that Ganid said, the quotation of a Hebrew proverb did the most good, and that word of wisdom was: “Whatsoever your hand finds to do, do that with all your might.”

Събирайки багажа си, за да тръгнат с кервана, те отидоха в Сидон, а оттам – в Дамаск, и след три дни се подготвиха за продължителен преход през пустинята.

133:8.4 (1481.2) After preparing their luggage for the camel caravan, they passed on down to Sidon and thence over to Damascus, and after three days they made ready for the long trek across the desert sands.

9. В МЕСОПОТАМИЯ

9. IN MESOPOTAMIA

Преходът с кервана през пустинята не беше нещо ново за тези опитни пътешественици. Виждайки как неговият учител помага да натоварят техните двадесет камили и виждайки, че той си предлага услугите да води тяхното собствено животно, Ганид възкликна: "Учителю, има ли нещо, което да не можеш да правиш?" Иисус само се усмихна: "Учителят, изглежда, се ползва с уважение от страна на усърдния ученик." И те се отправиха към древния град Ур.

Иисус много се интересуваше от ранната история на Ур, родината на Авраам, и беше не по-малко очарован от руините и преданията на Суза. Неговата увлеченост беше толкова силна, че Гонод и Ганид продължиха своето пребиваване по тези места три седмици, за да дадат на Иисус повече време за провеждане на своите изследвания. Освен това на тях им се предостави прекрасната възможност да се опитат да го уговорят да се върне в Индия заедно с тях.

Именно в Ур Ганид и Иисус дълго говориха за различията между знание, мъдрост и истина и Ганид беше напълно запленен от цитираните от Иисус думи на юдейския мъдрец: "Главното е мъдростта; затова придобивай мъдрост. Заедно с всички свои стремежи към знания придобивай разбиране. Обичай мъдростта и тя ще те прослави. Тя ще ти донесе чест, само ако я избереш."

Накрая настана ден за сбогуване. Всички се държаха мъжествено, особено юношата, но това беше тежко изпитание. Очите им бяха пълни със сълзи, но техните сърца бяха изпълнени с мъжество. Прощавайки се със своя учител, Ганид каза: "Прощавай, учителю, но не завинаги. Когато отново бъда в Дамаск, ще те намеря. Аз те обичам, защото мисля, че небесният Отец сигурно прилича на теб. Във всеки случай знам – ти много приличаш на този Отец, за Когото ми разказа. Аз ще помня твоите учения, но преди всичко ще помня теб." Неговият баща каза: "Аз се прощавам с великия учител, който ни направи по-добри и ни помогна да познаем Бога." В отговор Иисус произнесе: "Мир вам и да пребъде във вас благословията на небесния Отец." Стоейки на брега, Иисус гледаше как неголямата лодка ги отвежда към стоящия на котва кораб. Така Учителят се раздели със своите приятели в Харакс, за да не ги види никога вече в този свят; така и на тях – в този свят – не им беше съдено да узнаят, че човекът, известен впоследствие като Иисус Назарянин, беше същият този другар, с когото те току-що се бяха разделили – техният учител Йешуа.

Връщайки се в Индия, с времето Ганид се

133:9.1 (1481.3) The caravan trip across the desert was not a new experience for these much-traveled men. After Ganid had watched his teacher help with the loading of their twenty camels and observed him volunteer to drive their own animal, he exclaimed, "Teacher, is there anything that you cannot do?" Jesus only smiled, saying, "The teacher surely is not without honor in the eyes of a diligent pupil." And so they set forth for the ancient city of Ur.

133:9.2 (1481.4) Jesus was much interested in the early history of Ur, the birthplace of Abraham, and he was equally fascinated with the ruins and traditions of Susa, so much so that Gonod and Ganid extended their stay in these parts three weeks in order to afford Jesus more time to conduct his investigations and also to provide the better opportunity to persuade him to go back to India with them.

133:9.3 (1481.5) It was at Ur that Ganid had a long talk with Jesus regarding the difference between knowledge, wisdom, and truth. And he was greatly charmed with the saying of the Hebrew wise man: "Wisdom is the principal thing; therefore get wisdom. With all your quest for knowledge, get understanding. Exalt wisdom and she will promote you. She will bring you to honor if you will but embrace her."

133:9.4 (1481.6) At last the day came for the separation. They were all brave, especially the lad, but it was a trying ordeal. They were tearful of eye but courageous of heart. In bidding his teacher farewell, Ganid said: "Farewell, Teacher, but not forever. When I come again to Damascus, I will look for you. I love you, for I think the Father in heaven must be something like you; at least I know you are much like what you have told me about him. I will remember your teaching, but most of all, I will never forget you." Said the father, "Farewell to a great teacher, one who has made us better and helped us to know God." And Jesus replied, "Peace be upon you, and may the blessing of the Father in heaven ever abide with you." And Jesus stood on the shore and watched as the small boat carried them out to their anchored ship. Thus the Master left his friends from India at Charax, never to see them again in this world; nor were they, in this world, ever to know that the man who later appeared as Jesus of Nazareth was this same friend they had just taken leave of — Joshua their teacher.

133:9.5 (1481.7) In India, Ganid grew up to become an

превърна във влиятелен човек, достоен приемник на своя виден баща, и той разпространи много благородни истини, усвоени от него от неговия любим учител Иисус. Впоследствие до Ганид стигаха слухове за странен учител в Палестина, завършил своя живот на кръста, и макар че забеляза сходството между Евангелието на този Син Човешки и ученията на своя еврейски възпитател, той никога не се досети, че в действителност тези двама души бяха един и същи човек.

Така завършва тази глава от живота на Сина Човешки, която може да бъде наречена *Мисията на учителя Йешуа.*

influential man, a worthy successor of his eminent father, and he spread abroad many of the noble truths which he had learned from Jesus, his beloved teacher. Later on in life, when Ganid heard of the strange teacher in Palestine who terminated his career on a cross, though he recognized the similarity between the gospel of this Son of Man and the teachings of his Jewish tutor, it never occurred to him that these two were actually the same person.

133:9.6 (1482.1) Thus ended that chapter in the life of the Son of Man which might be termed: *The mission of Joshua the teacher.*

Документ 134. Преходните години

⇦ 133 Книгата Урантия 135 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 134. ПРЕХОДНИТЕ ГОДИНИ

Секции

Въведение
1. Тридесетата година (24 година след н.е.)
2. Пътешествието с кервана към Каспийско море
3. Урмските лекции
4. Суверенността – божествена и човешка
5. Политическа суверенност
6. Законът, свободата и суверенността
7. Тридесет и първата година (25 година от н.е.)
8. Пребиваването на планината Ермон
9. Времето на очакване

PAPER 134
THE TRANSITION YEARS

SECTIONS

Introduction
1. The Thirtieth Year (A.D. 24)
2. The Caravan Trip to the Caspian
3. The Urmia Lectures
4. Sovereignty — Divine and Human
5. Political Sovereignty
6. Law, Liberty, and Sovereignty
7. The Thirty-First Year (A.D. 25)
8. The Sojourn on Mount Hermon
9. The Time of Waiting

Въведение

ПЪТЕШЕСТВАЙКИ по Средиземноморието, Иисус внимателно изучаваше хората, с които се срещаше, и страните, през които преминаваше, и приблизително по това време стигна до окончателно решение относно остатъка на своя живот на Земята. Преди това той всестранно обмисли – и сега напълно одобри плана, съгласно който му предстоеше да се роди от еврейски родители в Палестина. И затова преднамерено се върна в Галилея, за да дочака началото на главното дело на своя живот – да стане публичен проповедник на истината; той започна да се готви за обществено служене на земята, населена с народа на неговия баща Йосиф, и направи това по своя собствена свободна воля.

От своя личностен човешки опит Иисус

INTRODUCTION

134:0.1 (1483.1) DURING the Mediterranean journey Jesus had carefully studied the people he met and the countries through which he passed, and at about this time he reached his final decision as to the remainder of his life on earth. He had fully considered and now finally approved the plan which provided that he be born of Jewish parents in Palestine, and he therefore deliberately returned to Galilee to await the beginning of his lifework as a public teacher of truth; he began to lay plans for a public career in the land of his father Joseph's people, and he did this of his own free will.

134:0.2 (1483.2) Jesus had found out through personal

беше разбрал, че в целия римски свят Палестина беше най-доброто място, за да разгърне последните страници и да разиграе заключителните сцени от своя земен живот. За пръв път той беше напълно удовлетворен от плана за откритото проявление на своята истинска същност и за разкриването на своята божествена личност сред евреите и друговерците в родната Палестина. Той определено реши да довърши своя земен живот и да приключи своето земно съществуване на същата тази земя, където влезе в света на човешкия опит като безпомощен младенец. Неговият урантийски път започна сред евреите на Палестина и той реши да завърши своя живот в Палестина и сред евреите.

and human experience that Palestine was the best place in all the Roman world wherein to set forth the closing chapters, and to enact the final scenes, of his life on earth. For the first time he became fully satisfied with the program of openly manifesting his true nature and of revealing his divine identity among the Jews and gentiles of his native Palestine. He definitely decided to finish his life on earth and to complete his career of mortal existence in the same land in which he entered the human experience as a helpless babe. His Urantia career began among the Jews in Palestine, and he chose to terminate his life in Palestine and among the Jews.

1. ТРИДЕСЕТАТА ГОДИНА (24 ГОДИНА СЛЕД Н.Е.)

Разделяйки се с Гонод и Ганид в Харакс (през декември 23 година след н.е.), Иисус се върна във Вавилон през Ур, където се присъедини към керван, тръгващ през пустинята към Дамаск. От Дамаск той отиде в Назарет, правейки кратка спирка в Капернаум, за да се види със семейството на Зеведей. Тук срещна своя брат Яков, който по-рано се беше преселил в Капернаум, за да работи на неговото място в работилницата за лодки на Зеведей. След като поговори с Яков и Юда (също оказал се в Капернаум) и предавайки на своя брат неголямата къща, която Йоан Зеведеев беше успял да купи, Иисус продължи пътя си за Назарет.

При завършване на пътешествието по Средиземноморието Иисус беше получил пари, които му стигаха за покриване на разходите почти до началото на неговото обществено служене. Но освен Зеведей от Капернаум, а също и тези хора, които той срещна по време на това необичайно пътуване, светът така и никога не узна за неговото пътешествие. Неговото семейство винаги смяташе, че той е изгубил това време в учене в Александрия. Иисус никога не потвърди тези предположения, но и не опроверга открито подобни заблуждения.

За тези няколко седмици, които Иисус прекара в Назарет, той навести своето семейство и приятели и прекара известно време в ремонтната работилница със своя брат Йосиф, но повече внимание отдели на Мария и Рут. По това време Рут вече беше почти на петнадесет години и за Иисус това беше първата възможност да побеседва обстоятелствено с нея, откакто тя се беше

1. THE THIRTIETH YEAR (A.D. 24)

134:1.1 (1483.3) After taking leave of Gonod and Ganid at Charax (in December of A.D. 23), Jesus returned by way of Ur to Babylon, where he joined a desert caravan that was on its way to Damascus. From Damascus he went to Nazareth, stopping only a few hours at Capernaum, where he paused to call on Zebedee's family. There he met his brother James, who had sometime previously come over to work in his place in Zebedee's boatshop. After talking with James and Jude (who also chanced to be in Capernaum) and after turning over to his brother James the little house which John Zebedee had managed to buy, Jesus went on to Nazareth.

134:1.2 (1483.4) At the end of his Mediterranean journey Jesus had received sufficient money to meet his living expenses almost up to the time of the beginning of his public ministry. But aside from Zebedee of Capernaum and the people whom he met on this extraordinary trip, the world never knew that he made this journey. His family always believed that he spent this time in study at Alexandria. Jesus never confirmed these beliefs, neither did he make open denial of such misunderstandings.

134:1.3 (1483.5) During his stay of a few weeks at Nazareth, Jesus visited with his family and friends, spent some time at the repair shop with his brother Joseph, but devoted most of his attention to Mary and Ruth. Ruth was then nearly fifteen years old, and this was Jesus' first opportunity to have long talks with her since she had become a young woman.

превърнала в млада жена.

Както Симон, така и Юда вече мислеха за женитба, но не искаха да правят това без съгласието на Иисус; затова те отложиха своите планове до завръщането на най-големия си брат. По повечето въпроси за глава на семейството единодушно се смяташе Яков, но когато ставаше въпрос да се оженят, им се искаше да получат благословията на Иисус. Затова Симон и Юда вдигнаха двойна сватба в началото на март същата година – 24 година след н.е. Сега вече всички по-големи деца бяха женени или омъжени; само най-младата – Рут – остана в къщи с Мария.

Иисус общуваше съвсем нормално и естествено с отделни членове от своето семейство, но когато се събираха всички заедно, той ставаше толкова неразговорчив, че те говореха за това помежду си. Повече от другите това необичайно поведение на нейния първороден син смущаваше Мария.

Приблизително по времето, когато Иисус се готвеше да напусне Назарет, водачът на големия керван, преминаващ през града, тежко заболя и Иисус – като човек, знаещ чужди езици, предложи своите услуги. Предвид това, че за пътешествието щеше да бъде необходима цяла година и понеже всичките му братя бяха женени и неговата майка живееше с Рут, Иисус събра семеен съвет, на който предложи неговата майка и Рут да отидат в Капернаум и да се заселят в дома, неотдавна предаден на Яков. В съответствие с това няколко дни след заминаването на Иисус с кервана Мария и Рут се преместиха в Капернаум, където до самата смърт на Мария живяха в предоставения от Иисус дом. Йосиф със своето семейство се премести в стария назаретски дом.

Тази година беше една от най-необичайните за вътрешния опит на Сина Човешки; той постигна огромни успехи в постигането на хармонични взаимоотношения между човешкия разум и вътрешния Настройчик. Настройчикът вземаше активно участие в реорганизацията на мисленето и подготовката на разума за великите събития от близкото бъдеще. Личността на Иисус се готвеше за огромната промяна на неговото отношение към света. Това беше промеждутъчен период, преходен етап за това същество, което започна своя живот като Бог, появил се в образа на човек, което сега се готвеше за завършването на своя земен път като човек, представящ се в образа на Бог.

134:1.4 (1484.1) Both Simon and Jude had for some time wanted to get married, but they had disliked to do this without Jesus' consent; accordingly they had postponed these events, hoping for their eldest brother's return. Though they all regarded James as the head of the family in most matters, when it came to getting married, they wanted the blessing of Jesus. So Simon and Jude were married at a double wedding in early March of this year, A.D. 24. All the older children were now married; only Ruth, the youngest, remained at home with Mary.

134:1.5 (1484.2) Jesus visited with the individual members of his family quite normally and naturally, but when they were all together, he had so little to say that they remarked about it among themselves. Mary especially was disconcerted by this unusually peculiar behavior of her first-born son.

134:1.6 (1484.3) About the time Jesus was preparing to leave Nazareth, the conductor of a large caravan which was passing through the city was taken violently ill, and Jesus, being a linguist, volunteered to take his place. Since this trip would necessitate his absence for a year, and inasmuch as all his brothers were married and his mother was living at home with Ruth, Jesus called a family conference at which he proposed that his mother and Ruth go to Capernaum to live in the home which he had so recently given to James. Accordingly, a few days after Jesus left with the caravan, Mary and Ruth moved to Capernaum, where they lived for the rest of Mary's life in the home that Jesus had provided. Joseph and his family moved into the old Nazareth home.

134:1.7 (1484.4) This was one of the more unusual years in the inner experience of the Son of Man; great progress was made in effecting working harmony between his human mind and the indwelling Adjuster. The Adjuster had been actively engaged in reorganizing the thinking and in rehearsing the mind for the great events which were in the not then distant future. The personality of Jesus was preparing for his great change in attitude toward the world. These were the in-between times, the transition stage of that being who began life as God appearing as man, and who was now making ready to complete his earth career as man appearing as God.

2. ПЪТЕШЕСТВИЕТО С КЕРВАНА КЪМ

2. THE CARAVAN TRIP TO THE CASPIAN

КАСПИЙСКО МОРЕ

На първи април 24 година след н.е. Иисус напусна Назарет и потегли с кервана към района на Каспийско море. Керванът, водач на който стана Иисус, отиваше от Йерусалим през Дамаск и езерото Урмия и по-нататък – през Асирия, Мидия и Партия, в района на югоизточно Каспийско море. Измина цяла година преди той да се върне от това пътешествие.

За Иисус това пътешествие стана поредната изследователска експедиция и опит за лично служене. На него му беше интересно да общува със своето керванно семейство – пътници, охранители и камилари. Множество мъже, жени и деца, срещнали го по пътя, следван от кервана, започнаха да живеят по-богат живот в резултат от общуването с Иисус, който за тях беше необикновен водач на обикновен керван. Не за всички, на които се случи да изпитат върху себе си неговата лична опека, това беше от полза, но абсолютното мнозинство от тези, с които се срещаше и беседваше, се измениха към по-добро и останаха такива до края на своя живот в плът.

От всичките му странствания по света пътешествието към Каспийско море повече от другите приближи Иисус към Изтока и му позволи по-добре да разбере народите от Далечния Изток. Той отблизо и лично се запозна с всички съхранили се урантийски раси, с изключение на червената. Получи еднакво удовлетворение от личната опека на всяка от тези раси и смесени народи и всички те бяха възприемчиви към живата истина, която той им донесе. Както европейците далеч на запад, така и азиатците на Далечния Изток обръщаха внимание на неговите думи за надежда и вечен живот; както едните, така и другите изпитаха върху себе си влиянието на неговия живот, толкова благотворно преживян сред тях в любвеобилно служене и духовна опека.

Пътешествието с кервана беше успешно във всички отношения. Това беше най-интересният епизод в човешкия живот на Иисус, тъй като в течение на тази година той действаше като ръководител, отговаряйки за поверените му товари и за благополучието на пътешествениците, съставляващи керванната група. И той се справи с всички многобройни задължения пределно добросъвестно, умело и мъдро.

Иисус свали от себе си пълномощията на водач на керван при завръщането от района на Каспия при езерото Урмия, където прекара малко повече от две седмици. Той се върна като пътник с един от следващите кервани в

134:2.1 (1484.5) It was the first of April, A.D. 24, when Jesus left Nazareth on the caravan trip to the Caspian Sea region. The caravan which Jesus joined as its conductor was going from Jerusalem by way of Damascus and Lake Urmia through Assyria, Media, and Parthia to the southeastern Caspian Sea region. It was a full year before he returned from this journey.

134:2.2 (1484.6) For Jesus this caravan trip was another adventure of exploration and personal ministry. He had an interesting experience with his caravan family — passengers, guards, and camel drivers. Scores of men, women, and children residing along the route followed by the caravan lived richer lives as a result of their contact with Jesus, to them, the extraordinary conductor of a commonplace caravan. Not all who enjoyed these occasions of his personal ministry profited thereby, but the vast majority of those who met and talked with him were made better for the remainder of their natural lives.

134:2.3 (1484.7) Of all his world travels this Caspian Sea trip carried Jesus nearest to the Orient and enabled him to gain a better understanding of the Far-Eastern peoples. He made intimate and personal contact with every one of the surviving races of Urantia excepting the red. He equally enjoyed his personal ministry to each of these varied races and blended peoples, and all of them were receptive to the living truth which he brought them. The Europeans from the Far West and the Asiatics from the Far East alike gave attention to his words of hope and eternal life and were equally influenced by the life of loving service and spiritual ministry which he so graciously lived among them.

134:2.4 (1485.1) The caravan trip was successful in every way. This was a most interesting episode in the human life of Jesus, for he functioned during this year in an executive capacity, being responsible for the material intrusted to his charge and for the safe conduct of the travelers making up the caravan party. And he most faithfully, efficiently, and wisely discharged his multiple duties.

134:2.5 (1485.2) On the return from the Caspian region, Jesus gave up the direction of the caravan at Lake Urmia, where he tarried for slightly over two weeks. He returned as a passenger with a later caravan to Damascus, where the owners of

Дамаск, където собствениците на камили го молеха да остане при тях на служба. Отклонявайки това предложение, той стигна с кервана до Капернаум, където пристигна на първи април 25 година след н.е. Той вече не смяташе за свое местожителство Назарет. Капернаум стана мястото на пребиваване на Иисус, Яков, Мария и Рут. Но Иисус завинаги се отдели от своето семейство. Намирайки се в Капернаум, той живееше у Зеведееви.

the camels besought him to remain in their service. Declining this offer, he journeyed on with the caravan train to Capernaum, arriving the first of April, A.D. 25. No longer did he regard Nazareth as his home. Capernaum had become the home of Jesus, James, Mary, and Ruth. But Jesus never again lived with his family; when in Capernaum he made his home with the Zebedees.

3. УРМСКИТЕ ЛЕКЦИИ

На път към Каспийско море Иисус за няколко дни се спря за отдих и възстановяване на силите в древния персийски град Урмия, разположен на западния бряг на езерото Урмия. На това място, на неголямо разстояние от брега, се намираше група острови, на най-големия от които имаше голяма сграда – лекционен амфитеатър, посветен на “духа на религията”. В действителност тази постройка беше храм на философската религия.

Този храм на религията беше построен от някакъв търговец, богат гражданин на Урмия, и неговите трима синове. Този човек се наричаше Кимбойтон и сред неговите предци бяха представителите на много народи.

Лекциите и беседите в това училище на религията започваха ежедневно в десет часа сутринта. Следобедните занятия започваха в три часа, а вечерните дебати започваха в осем часа. Кимбойтон, или един от неговите трима синове, винаги председателстваха тези занятия, преминаващи под формата на обучение, беседи или диспут. Основателят на тази уникална школа на религията живя и умря, така и не разкривайки своите собствени религиозни възгледи.

Иисус взе няколко пъти участие в тези дискусии и преди да напусне Урмия, Кимбойтон се уговори с него, че на обратния път той ще остане две седмици, за да прочете цикъл от двадесет и четири лекции за “Братството на хората”, както и за да проведе и дванадесет вечерни занятия под формата на отговори на въпроси, беседи и диспути по съдържанието на неговите лекции, в частност, и по темата за братството на хората въобще.

В съответствие с уговорката на обратния път Иисус спря и прочете курс от тези лекции. От всички учения на Иисус на Урантия този курс се отличаваше с най-голяма систематичност и стройност. Никога – нито до, нито след това – той не отдели такова внимание на една тема, както в лекциите и

3. THE URMIA LECTURES

134:3.1 (1485.3) On the way to the Caspian Sea, Jesus had stopped several days for rest and recuperation at the old Persian city of Urmia on the western shores of Lake Urmia. On the largest of a group of islands situated a short distance offshore near Urmia was located a large building — a lecture amphitheater — dedicated to the “spirit of religion.” This structure was really a temple of the philosophy of religions.

134:3.2 (1485.4) This temple of religion had been built by a wealthy merchant citizen of Urmia and his three sons. This man was Cymboyton, and he numbered among his ancestors many diverse peoples.

134:3.3 (1485.5) The lectures and discussions in this school of religion began at ten o’clock every morning in the week. The afternoon sessions started at three o’clock, and the evening debates opened at eight o’clock. Cymboyton or one of his three sons always presided at these sessions of teaching, discussion, and debate. The founder of this unique school of religions lived and died without ever revealing his personal religious beliefs.

134:3.4 (1485.6) On several occasions Jesus participated in these discussions, and before he left Urmia, Cymboyton arranged with Jesus to sojourn with them for two weeks on his return trip and give twenty-four lectures on “The Brotherhood of Men,” and to conduct twelve evening sessions of questions, discussions, and debates on his lectures in particular and on the brotherhood of men in general.

134:3.5 (1485.7) In accordance with this arrangement, Jesus stopped off on the return trip and delivered these lectures. This was the most systematic and formal of all the Master’s teaching on Urantia. Never before or after did he say so much on one subject as was contained in these lectures and discussions on the brotherhood of men. In reality these lectures were on the “Kingdom of God” and

беседите за братството на хората. В действителност темите на тези лекции бяха "Царството Божие" и "Царствата на хората".

Сред преподавателите на този храм за религиозна философия имаше представители на повече от тридесет религии и религиозни култове. Съответните религиозни групи избираха и издържаха свои учители, предоставяйки им всички необходими пълномощия. По това време в щата на преподавателите влизаха около седемдесет и пет учители. Те живееха в къщички, всяка от които побираше приблизително по дванадесет души. Всяко новолуние тези групи се сменяха по жребий. Проявата на нетърпимост, дух на съперничество или нещо друго, пречещо на спокойното управление на общината, водеше до решително и незабавно уволняване на виновния учител. Той биваше безцеремонно освобождаван от работа, а неговото място веднага се заемаше от чакащия своя ред преподавател.

Тези учители от различни религии полагаха огромни усилия, за да покажат колко сходни бяха техните религии по отношение на принципните понятия за този и следващия живот. За да станеш преподавател, се изискваше признаване само на една доктрина: всеки учител трябваше да представя религия, признаваща Бога – някакъв тип висше Божество. Сред преподавателите имаше пет независими учители, непредставляващи някоя от организираните религии, и именно като такъв независим учител застана пред тях Иисус.

[Когато ние, промеждутъчните създания, за пръв път подготвихме кратко изложение на ученията на Иисус в Урмия, между серафимите на църквите и серафимите на прогреса възникна разногласие относно целесъобразността от включването на тези учения в Урантийското Откровение. Условията, господстващи в двадесети век както в религията, така и сред формите на проявление на хората, дотолкова се отличават от тези, които преобладаваха в епохата на Иисус, че се оказа действително трудно доктрините на Учителя в Урмия да се адаптират към проблемите на Царството Божие и царството на хората в тази тяхна форма, в която тези общомирови функции съществуват в двадесети век. Ние така и не можахме да формулираме нито едно положение от доктрините на Учителя, което би удовлетворило и двете групи серафими на планетарното правителство. Накрая Мелхиседек – председателят на комисията по богооткровенията, назначи комисия от трима члена от нашата категория за излагане на нашия възглед за урмските учения на Христос,

the "Kingdoms of Men."

134:3.6 (1486.1) More than thirty religions and religious cults were represented on the faculty of this temple of religious philosophy. These teachers were chosen, supported, and fully accredited by their respective religious groups. At this time there were about seventy-five teachers on the faculty, and they lived in cottages each accommodating about a dozen persons. Every new moon these groups were changed by the casting of lots. Intolerance, a contentious spirit, or any other disposition to interfere with the smooth running of the community would bring about the prompt and summary dismissal of the offending teacher. He would be unceremoniously dismissed, and his alternate in waiting would be immediately installed in his place.

134:3.7 (1486.2) These teachers of the various religions made a great effort to show how similar their religions were in regard to the fundamental things of this life and the next. There was but one doctrine which had to be accepted in order to gain a seat on this faculty — every teacher must represent a religion which recognized God — some sort of supreme Deity. There were five independent teachers on the faculty who did not represent any organized religion, and it was as such an independent teacher that Jesus appeared before them.

134:3.8 (1486.3) [When we, the midwayers, first prepared the summary of Jesus' teachings at Urmia, there arose a disagreement between the seraphim of the churches and the seraphim of progress as to the wisdom of including these teachings in the Urantia Revelation. Conditions of the twentieth century, prevailing in both religion and human governments, are so different from those prevailing in Jesus' day that it was indeed difficult to adapt the Master's teachings at Urmia to the problems of the kingdom of God and the kingdoms of men as these world functions are existent in the twentieth century. We were never able to formulate a statement of the Master's teachings which was acceptable to both groups of these seraphim of planetary government. Finally, the Melchizedek chairman of the revelatory commission appointed a commission of three of our number to prepare our view of the Master's Urmia teachings as adapted to twentieth-century religious and political conditions on Urantia. Accordingly, we three secondary midwayers completed such an adaptation of Jesus' teachings, restating his pronouncements as we would apply them to present-day world conditions, and we now present

видоизменени според религиозните и политически условия на Урантия през двадесети век. В съответствие с това ние – три вторични промеждутъчни създания – подготвихме адаптиран вариант на ученията на Иисус, перифразирайки неговите изказвания така, както по наше мнение те можеха да изглеждат с оглед съвременните условия. И сега ние предлагаме тези положения след редакцията на Мелхиседек – председателя на комисията по богооткровенията.]

these statements as they stand after having been edited by the Melchizedek chairman of the revelatory commission.]

4. СУВЕРЕННОСТТА – БОЖЕСТВЕНА И ЧОВЕШКА

Братството на хората е основано върху Бащинството на Бога. Божието семейство се образува от Божията любов – Бог е любов. Бог-баща обича божествено своите деца, всички тях.

Царството небесно, божествената форма на управление, е основано върху факта на божествената суверенност – Бог е Дух. Доколкото Бог е Дух, Неговото царство е духовно. Царството небесно не е нито материално, нито чисто интелектуално; то е духовна взаимосвързаност между Бога и човека.

Ако различните религии признаят духовната суверенност на Бога-Баща, то всички тези религии пребивават в мир. Само тогава, когато една религия заявява, че тя по някакъв начин превъзхожда всички останали и притежава изключителна власт над тях, такава религия става нетърпима по отношение на другите религии или смее да преследва друговерците.

Религиозният мир – братството, е невъзможен дотогава, докато всички религии не поискат да свалят от себе си църковната власт и напълно да се откажат от всякаква идея за духовна суверенност. Само Бог е духовен суверен.

Вие няма да имате равенство на религиите (религиозна свобода) и религиозните войни ще продължават дотогава, докато всички религии не се съгласят да предадат своята религиозна суверенност на някакво свръхчовешко ниво – на самия Бог.

Царството небесно в сърцата на хората ще създаде религиозно единство (не непременно еднообразие), тъй като всяка и всички религиозни групи, състоящи се от такива вярващи, ще бъдат свободни от каквито и да било атрибути на църковната

4. SOVEREIGNTY — DIVINE AND HUMAN

134:4.1 (1486.4) The brotherhood of men is founded on the fatherhood of God. The family of God is derived from the love of God — God is love. God the Father divinely loves his children, all of them.

134:4.2 (1486.5) The kingdom of heaven, the divine government, is founded on the fact of divine sovereignty — God is spirit. Since God is spirit, this kingdom is spiritual. The kingdom of heaven is neither material nor merely intellectual; it is a spiritual relationship between God and man.

134:4.3 (1486.6) If different religions recognize the spirit sovereignty of God the Father, then will all such religions remain at peace. Only when one religion assumes that it is in some way superior to all others, and that it possesses exclusive authority over other religions, will such a religion presume to be intolerant of other religions or dare to persecute other religious believers.

134:4.4 (1487.1) Religious peace — brotherhood — can never exist unless all religions are willing to completely divest themselves of all ecclesiastical authority and fully surrender all concept of spiritual sovereignty. God alone is spirit sovereign.

134:4.5 (1487.2) You cannot have equality among religions (religious liberty) without having religious wars unless all religions consent to the transfer of all religious sovereignty to some superhuman level, to God himself.

134:4.6 (1487.3) The kingdom of heaven in the hearts of men will create religious unity (not necessarily uniformity) because any and all religious groups composed of such religious believers will be free from all notions of ecclesiastical authority — religious sovereignty.

власт – религиозната суверенност.

Бог е Дух и Бог дава частица от Своя Дух за вселяване в сърцето на човека. В духовно отношение всички хора са равни. Царството небесно не знае касти, класи, социални нива и икономически групи. Всички вие сте братя.

Но щом забравите за духовната суверенност на Бога-Баща, една от религиите ще заяви за своето превъзходство над другите; и тогава вместо мир на Земята и добра воля сред хората, ще започнат раздори, взаимни обвинения и даже религиозни войни – най-малкото, войни сред религиозните хора.

Ако притежаващите свободна воля и смятащи себе си за равни същества не стигнат до взаимно признаване на това, че се подчиняват на някакво свръхвладичество – на някаква власт, която е над тях и по-висша от тях, то рано или късно те ще се поддадат на съблазънта да изпитат своята собствена способност да придобият могъщество и власт над другите хора и групи хора. Принципът на равенство осигурява мир само в този случай, когато съществува взаимно признаване на някакво свръхуправляващо влияние или свръхвладичество.

Религиозните дейци на Урмия живееха в относителен мир и спокойствие благодарение на пълния отказ от всички свои представи за религиозната суверенност. В духовно отношение всички те вярваха в пълновластния Бог. В социално отношение висшата и неоспорима власт се намираше в ръцете на техния глава – Кимбойтон. Те добре знаеха какво ще стане с всеки учител, който си позволи да важничи пред своите колеги. Устойчив религиозен свят ще настъпи на Урантия едва тогава, когато всички религиозни групи доброволно се откажат от своите представи за божествено покровителство, богоизбраност и религиозна суверенност. Едва тогава, когато висш стане Богът-Баща, хората ще станат религиозни братя и ще живеят в религиозен свят на Земята.

134:4.7 (1487.4) God is spirit, and God gives a fragment of his spirit self to dwell in the heart of man. Spiritually, all men are equal. The kingdom of heaven is free from castes, classes, social levels, and economic groups. You are all brethren.

134:4.8 (1487.5) But the moment you lose sight of the spirit sovereignty of God the Father, some one religion will begin to assert its superiority over other religions; and then, instead of peace on earth and good will among men, there will start dissensions, recriminations, even religious wars, at least wars among religionists.

134:4.9 (1487.6) Freewill beings who regard themselves as equals, unless they mutually acknowledge themselves as subject to some supersovereignty, some authority over and above themselves, sooner or later are tempted to try out their ability to gain power and authority over other persons and groups. The concept of equality never brings peace except in the mutual recognition of some overcontrolling influence of supersovereignty.

134:4.10 (1487.7) The Urmia religionists lived together in comparative peace and tranquillity because they had fully surrendered all their notions of religious sovereignty. Spiritually, they all believed in a sovereign God; socially, full and unchallengeable authority rested in their presiding head — Cymboyton. They well knew what would happen to any teacher who assumed to lord it over his fellow teachers. There can be no lasting religious peace on Urantia until all religious groups freely surrender all their notions of divine favor, chosen people, and religious sovereignty. Only when God the Father becomes supreme will men become religious brothers and live together in religious peace on earth.

5. ПОЛИТИЧЕСКА СУВЕРЕННОСТ

[Докато доктрината на Учителя относно суверенността на Бога е истина, макар и усложнена от последващата поява на религията за него сред мировите религии, разказващи за него – то неговите концепции за политическа суверенност са изключително усложнени от политическата еволюция на държавата за последните двадесет и повече столетия. Във времената на Иисус в света съществуваха само две велики световни сили – Римската империя на Запад и империята на

5. POLITICAL SOVEREIGNTY

134:5.1 (1487.8) [While the Master's teaching concerning the sovereignty of God is a truth — only complicated by the subsequent appearance of the religion about him among the world's religions — his presentations concerning political sovereignty are vastly complicated by the political evolution of nation life during the last nineteen hundred years and more. In the times of Jesus there were only two great world powers — the Roman Empire in the West and the Han Empire in the East — and these were widely separated by

династията Хан на Изток, отделени с обширни пространства: от Партиянското царство и от други държави в каспийския и туркестански региони. Затова в следващото повествувание ние в голяма степен се отдалечихме от съдържанието на доктрините на учителя в Урмия, засягащи политическата суверенност, едновременно опитвайки се да покажем значението на такива учения в тази степен, в която те са приложими към специфичния критичен етап в еволюцията на политическата суверенност в двадесети век след Христа.]

the Parthian kingdom and other intervening lands of the Caspian and Turkestan regions. We have, therefore, in the following presentation departed more widely from the substance of the Master's teachings at Urmia concerning political sovereignty, at the same time attempting to depict the import of such teachings as they are applicable to the peculiarly critical stage of the evolution of political sovereignty in the twentieth century after Christ.]

Войните на Урантия няма да се прекратят дотогава, докато нациите се хващат за призрачните представи за неограничената национална сигурност. В обитаемия свят съществуват само две нива на относителна суверенност: свободната духовна воля на смъртния индивид и съвкупната суверенност на човечеството като цяло. Между нивото на смъртния индивид и нивото на цялото човечество всякакви обединения и асоциации са относителни, преходни, имащи ценност само в тази степен, в която спомагат за благополучието, процъфтяването и прогреса на индивида и планетарното цяло – човека и човечеството.

134:5.2 (1487.9) War on Urantia will never end so long as nations cling to the illusive notions of unlimited national sovereignty. There are only two levels of relative sovereignty on an inhabited world: the spiritual free will of the individual mortal and the collective sovereignty of mankind as a whole. Between the level of the individual human being and the level of the total of mankind, all groupings and associations are relative, transitory, and of value only in so far as they enhance the welfare, well-being, and progress of the individual and the planetary grand total — man and mankind.

Религиозните учители трябва винаги да помнят, че духовната суверенност на Бога надвишава всички промеждутъчни и преходни нива на лоялност. Някога гражданските управители ще разберат, че Всевишните управляват над царствата на хората.

134:5.3 (1488.1) Religious teachers must always remember that the spiritual sovereignty of God overrides all intervening and intermediate spiritual loyalties. Someday civil rulers will learn that the Most Highs rule in the kingdoms of men.

Това управление на Всевишните над царствата на хората се осъществява, не за да се облагодетелства някаква предпочитана група смъртни. Не съществува такова понятие като "избран народ". Управлението на Всевишните – върховни управляващи на политическата еволюция, е управление, разчетено за принасянето на най-голяма полза на най-голям брой от *всички* хора и в течение на най-дълго време.

134:5.4 (1488.2) This rule of the Most Highs in the kingdoms of men is not for the especial benefit of any especially favored group of mortals. There is no such thing as a "chosen people." The rule of the Most Highs, the overcontrollers of political evolution, is a rule designed to foster the greatest good to the greatest number of *all* men and for the greatest length of time.

Суверенността е власт и тя расте за сметка на организацията. Този ръст на организираност на политическата власт е благо и необходимо явление, тъй като в своята тенденция тя се стреми да обхване все по-широки части от цялото човечество. Но на всеки промеждутъчен стадий същото това развитие на политическите организации създава проблеми между изначалната и естествена организация на политическата власт – семейството, и окончателното завършване на политическото развитие – управлението над цялото човечество, с участието на цялото човечество и за цялото човечество.

134:5.5 (1488.3) Sovereignty is power and it grows by organization. This growth of the organization of political power is good and proper, for it tends to encompass ever-widening segments of the total of mankind. But this same growth of political organizations creates a problem at every intervening stage between the initial and natural organization of political power — the family — and the final consummation of political growth — the government of all mankind, by all mankind, and for all mankind.

Започвайки с властта на родителите в семейната група, политическата суверенност се формира за сметка на организацията според това, как семействата се сливат в еднокръвни кланове, които по силата на различни причини се обединяват в племена – надеднокръвни политически групи. А след това, за сметка на търговията, общуването и завоеванията, племената се обединяват в нация, докато самите нации понякога се обединяват в империя.

134:5.6 (1488.4) Starting out with parental power in the family group, political sovereignty evolves by organization as families overlap into consanguineous clans which become united, for various reasons, into tribal units — superconsanguineous political groupings. And then, by trade, commerce, and conquest, tribes become unified as a nation, while nations themselves sometimes become unified by empire.

Според това, как суверенността преминава от по-малки групи към по-големи, войните стават по-редки, тоест намаляват военните конфликти между малките народи, но опасността от възникването на големи войни нараства в процеса на разрастването на суверенните държави. Скоро, когато целият свят бъде изследван и заселен, когато в него останат няколко силни и могъщи нации, когато в тези велики и привидно суверенни държави се появят общи граници, когато тях ги разделя само океанът, тогава ще възникнат всички условия за големи войни, за всемирни конфликти. Съ-съществуването на такива суверенни държави не може да не поражда конфликти и да не води към войни.

134:5.7 (1488.5) As sovereignty passes from smaller groups to larger groups, wars are lessened. That is, minor wars between smaller nations are lessened, but the potential for greater wars is increased as the nations wielding sovereignty become larger and larger. Presently, when all the world has been explored and occupied, when nations are few, strong, and powerful, when these great and supposedly sovereign nations come to touch borders, when only oceans separate them, then will the stage be set for major wars, world-wide conflicts. So-called sovereign nations cannot rub elbows without generating conflicts and eventuating wars.

Трудността на еволюцията на политическата суверенност от нивото на семейството до нивото на цялото човечество се заключава в съпротивлението, което оказва инерцията, проявяваща се на всички промеждутъчни нива. Понякога семействата са отправяли предизвикателство към своите кланове, а действията на клановете и племената често са били гибелни за териториалната държава. Това, което е опора на предишни етапи от развитието на политическата организация, винаги служи (и винаги е служило) като пречка и препятствие за всяко ново постъпателно развитие на политическата суверенност. И така става затова, защото, веднъж мобилизирана, човешката привързаност слабо се поддава на изменение. Тази лоялност, която прави възможна еволюцията на племето, затруднява еволюцията на свръхплемето – териториалната държава. И същата тази лоялност (патриотизъм), благодарение на която е възможна еволюцията на териториалната държава, изключително много усложнява еволюционното развитие на правителството на цялото човечество.

134:5.8 (1488.6) The difficulty in the evolution of political sovereignty from the family to all mankind, lies in the inertia-resistance exhibited on all intervening levels. Families have, on occasion, defied their clan, while clans and tribes have often been subversive of the sovereignty of the territorial state. Each new and forward evolution of political sovereignty is (and has always been) embarrassed and hampered by the “scaffolding stages” of the previous developments in political organization. And this is true because human loyalties, once mobilized, are hard to change. The same loyalty which makes possible the evolution of the tribe, makes difficult the evolution of the supertribe — the territorial state. And the same loyalty (patriotism) which makes possible the evolution of the territorial state, vastly complicates the evolutionary development of the government of all mankind.

Политическата суверенност се създава от отказа от самоопределение – отначало на индивида в пределите на семейството, след това – на семействата и клановете по отношение на племето и към по-големи групи. Като цяло това постепенно предаване на

134:5.9 (1488.7) Political sovereignty is created out of the surrender of self-determinism, first by the individual within the family and then by the families and clans in relation to the tribe and larger groupings. This progressive transfer of self-determination from the smaller to ever larger

самоуправлението от по-малките групи към все по-големи политически организации протече на Изток с неотслабваща сила от времето на появата на династиите Мин и Могол. На Запад този процес продължаваше повече от хилядолетие, чак до края на световната война, когато злополучното ретроградно движение за известно време наруши тази нормална тенденция, възраждайки изчезналата политическа суверенност на многобройните малки групи в Европа.

Стабилен мир ще се възцари на Урантия едва тогава, когато така наречените суверенни държави осъзнато предадат своята суверенна власт на братството на хората – на всемирното правителство. Интернационализмът – лигите на нациите, никога няма да може да даде на човечеството устойчив мир. Всемирните съюзи на нациите ще могат успешно да предотвратяват локални войни и удовлетворително да контролират малките държави, но те няма да предотвратят световните войни, както няма да могат да контролират и три, четири или пет от най-силните правителства. В случай на истински конфликт една от световните държави ще излезе от Лигата на нациите и ще обяви война. Невъзможно е да се избегнат войните дотогава, докато нациите са заразени с лъжливия вирус на държавната суверенност. Интернационализмът е крачка в правилната посока. Международните полицейски сили ще могат да предотвратят множество малки войни, но те ще бъдат неефективни за предотвратяване на големите войни – конфликтите между големите военни държави на Земята.

С намаляването на броя на действително суверенните нации (големите държави) се увеличава както възможността, така и потребността от всемирно правителство. Когато в света останат само няколко действително суверенни (големи) държави, то те трябва или да встъпят в смъртна борба за държавно (имперско) превъзходство, или – за сметка на доброволно предаване на някои прерогативи на суверенността, да създадат принципно ядро от свръхдържавна сила, която ще послужи за начало на реалната суверенност на цялото човечество.

Мирът ще дойде на Урантия едва тогава, когато така наречените суверенни държави предадат правото за водене на военни действия на представително правителство на цялото човечество. Политическата суверенност е присъща на народите на света. Когато всички народи на Урантия създадат световно правителство, те ще имат правото и възможността да направят такова правителство СУВЕРЕННО; и само тогава,

political organizations has generally proceeded unabated in the East since the establishment of the Ming and the Mogul dynasties. In the West it obtained for more than a thousand years right on down to the end of the World War, when an unfortunate retrograde movement temporarily reversed this normal trend by re-establishing the submerged political sovereignty of numerous small groups in Europe.

134:5.10 (1489.1) Urantia will not enjoy lasting peace until the so-called sovereign nations intelligently and fully surrender their sovereign powers into the hands of the brotherhood of men — mankind government. Internationalism — Leagues of Nations — can never bring permanent peace to mankind. World-wide confederations of nations will effectively prevent minor wars and acceptably control the smaller nations, but they will not prevent world wars nor control the three, four, or five most powerful governments. In the face of real conflicts, one of these world powers will withdraw from the League and declare war. You cannot prevent nations going to war as long as they remain infected with the delusional virus of national sovereignty. Internationalism is a step in the right direction. An international police force will prevent many minor wars, but it will not be effective in preventing major wars, conflicts between the great military governments of earth.

134:5.11 (1489.2) As the number of truly sovereign nations (great powers) decreases, so do both opportunity and need for mankind government increase. When there are only a few really sovereign (great) powers, either they must embark on the life and death struggle for national (imperial) supremacy, or else, by voluntary surrender of certain prerogatives of sovereignty, they must create the essential nucleus of supernational power which will serve as the beginning of the real sovereignty of all mankind.

134:5.12 (1489.3) Peace will not come to Urantia until every so-called sovereign nation surrenders its power to make war into the hands of a representative government of all mankind. Political sovereignty is innate with the peoples of the world. When all the peoples of Urantia create a world government, they have the right and the power to make such a government SOVEREIGN; and when such a representative or democratic world power controls the world's land, air, and naval

когато такава представителна или демократична световна държава контролира всички сухопътни, въздушни и морски сили, ще могат да преобладават мир на Земята и добра воля сред хората – но не преди това.

Ще се възползваме от важния пример от деветнадесети и двадесети векове: четиридесет и осем щата на Американската федерация вече отдавна живеят в мир. Те вече не водят междуособни войни. Те предадоха своята суверенност на федералното правителство и използвайки за решаване на конфликтите арбитражен съд, се отказаха от всякакви претенции за илюзорно самоопределение. Макар че всеки щат решава своите вътрешни дела, той не е свързан с външни отношения, тарифи, имиграция, военни дела или търговия между щатите. Не се занимават отделните щати и с въпросите на гражданството. Четиридесет и осемте щата страдат от разрушителните последствия от войните едва тогава, когато възникне някаква заплаха за суверенността на федералното правителство.

Оказвайки се от еднотипни заблуждения – суверенност и самоопределение, тези четиридесет и осем щата запазват мир между щатите и покой в отношенията между тях. Така и нациите на Урантия ще започнат да придобиват мир, когато доброволно предадат своя суверенитет на едно всемирно правителство – суверенността на братството между хората. В този свят малките нации ще бъдат толкова могъщи, колкото и големите – също както малкият щат Род Айлънд е представен от двама сенатори в американския конгрес, подобно на гъсто населения щат Ню-Йорк или на големия щат Тексас.

Ограничената (местна) суверенност на тези четиридесет и осем щата беше създадена от хората и за хората. Свръхдържавната (национална) суверенност на Американската федерация беше създадена от първите тринадесет щата в тяхна собствена полза и в полза на хората. Някога свръхдържавната суверенност на планетарното правителство на цялото човечество ще бъде също така създадена от нациите в тяхна собствена полза и в полза на всички хора.

Гражданите не се раждат, за да носят полза на правителствата – правителствата са организации, които се създават и предназначават в полза на хората. Еволюцията на политическата суверенност завършва едва с появата на управление, осигуряващо суверенност на всички хора. Всички останали видове суверенност са относителни по своята ценност,

forces, peace on earth and good will among men can prevail — but not until then.

134:5.13 (1489.4) To use an important nineteenth- and twentieth-century illustration: The forty-eight states of the American Federal Union have long enjoyed peace. They have no more wars among themselves. They have surrendered their sovereignty to the federal government, and through the arbitrament of war, they have abandoned all claims to the delusions of self-determination. While each state regulates its internal affairs, it is not concerned with foreign relations, tariffs, immigration, military affairs, or interstate commerce. Neither do the individual states concern themselves with matters of citizenship. The forty-eight states suffer the ravages of war only when the federal government's sovereignty is in some way jeopardized.

134:5.14 (1489.5) These forty-eight states, having abandoned the twin sophistries of sovereignty and self-determination, enjoy interstate peace and tranquillity. So will the nations of Urantia begin to enjoy peace when they freely surrender their respective sovereignties into the hands of a global government — the sovereignty of the brotherhood of men. In this world state the small nations will be as powerful as the great, even as the small state of Rhode Island has its two senators in the American Congress just the same as the populous state of New York or the large state of Texas.

134:5.15 (1490.1) The limited (state) sovereignty of these forty-eight states was created by men and for men. The superstate (national) sovereignty of the American Federal Union was created by the original thirteen of these states for their own benefit and for the benefit of men. Sometime the supernational sovereignty of the planetary government of mankind will be similarly created by nations for their own benefit and for the benefit of all men.

134:5.16 (1490.2) Citizens are not born for the benefit of governments; governments are organizations created and devised for the benefit of men. There can be no end to the evolution of political sovereignty short of the appearance of the government of the sovereignty of all men. All other sovereignties are relative in value, intermediate in meaning, and subordinate in status.

промеждутъчни по своето значение и подчинени по своя статут.

С развитието на научния прогрес войните стават все повече и повече разрушителни, докато не е поставено под заплаха самото съществуване на човешкия род. Колко световни войни трябва да избухнат, колко лиги на нации трябва да паднат, преди хората да станат готови да създадат правителство за цялото човечество, преди да вкусят благото на трайния мир и да стигнат до процъфтяване, основано върху добрата воля на хората от целия свят?

134:5.17 (1490.3) With scientific progress, wars are going to become more and more devastating until they become almost racially suicidal. How many world wars must be fought and how many leagues of nations must fail before men will be willing to establish the government of mankind and begin to enjoy the blessings of permanent peace and thrive on the tranquillity of good will — world-wide good will — among men?

6. ЗАКОНЪТ, СВОБОДАТА И СУВЕРЕННОСТТА

Ако един човек се стреми към независимост – свобода, то той е длъжен да помни, че към тази свобода се стремят и *всички* останали хора. Групи от такива свободолюбиви смъртни не могат да живеят заедно в света, без да се подчиняват на такива закони, правила и предписания, които предоставят на всеки човек еднаква степен на свобода, едновременно с това гарантирайки равна степен на свобода за всички свои смъртни събратя. Ако един човек стане абсолютно свободен, то това значи, че друг трябва да стане абсолютен роб. Относителността на свободата е действителна в социално, икономическо и политическо отношения. Свободата е дар на цивилизацията, възможен благодарение на действието на ЗАКОНА.

Религията създава духовни условия за претворяване на братството на хората, но за разрешаването на социалните, икономически и политически проблеми, свързани с постигането на такава цел – човешкото щастие и ефективност, ще е необходимо общо световно правителство.

Дотогава, докато политическата суверенност в този свят е разделена между нации-държави и несправедливо се задържа от тях, войните и слуховете за войни ще се запазят – една нация ще води войни с друга. Англия, Шотландия и Уелс винаги са враждували, докато не се отказаха от суверенността си, предавайки я на Обединеното кралство.

Поредната световна война ще принуди така наречените суверенни държави да сформират федерация, която ще стане механизъм за предотвратяване на малките войни – войните между по-малките нации. Но глобалните войни ще продължават дотогава,

6. LAW, LIBERTY, AND SOVEREIGNTY

134:6.1 (1490.4) If one man craves freedom — liberty — he must remember that *all* other men long for the same freedom. Groups of such liberty-loving mortals cannot live together in peace without becoming subservient to such laws, rules, and regulations as will grant each person the same degree of freedom while at the same time safeguarding an equal degree of freedom for all of his fellow mortals. If one man is to be absolutely free, then another must become an absolute slave. And the relative nature of freedom is true socially, economically, and politically. Freedom is the gift of civilization made possible by the enforcement of LAW.

134:6.2 (1490.5) Religion makes it spiritually possible to realize the brotherhood of men, but it will require mankind government to regulate the social, economic, and political problems associated with such a goal of human happiness and efficiency.

134:6.3 (1490.6) There shall be wars and rumors of wars — nation will rise against nation — just as long as the world's political sovereignty is divided up and unjustly held by a group of nation-states. England, Scotland, and Wales were always fighting each other until they gave up their respective sovereignties, reposing them in the United Kingdom.

134:6.4 (1490.7) Another world war will teach the so-called sovereign nations to form some sort of federation, thus creating the machinery for preventing small wars, wars between the lesser nations. But global wars will go on until the government of mankind is created. Global

докато не бъде създадено световно правителство. Само глобалната суверенност ще може да предотврати глобалните войни – нищо друго не може да ги предотврати.

sovereignty will prevent global wars — nothing else can.

Четиридесет и осемте американски свободни щата живеят заедно в мир. Сред гражданите на тези четиридесет и осем щата има представители на всички националности и раси, които живеят във вечно воюващите държави на Европа. Тези американци представляват почти всички съществуващи в света религии, религиозни секти и култове и независимо от това тук, в Северна Америка, те живеят в мир помежду си. И всичко това стана възможно благодарение на това, че тези четиридесет и осем щата се отказаха от своята суверенност и от каквито и да било претенции за мнимо право на самоопределяне.

134:6.5 (1490.8) The forty-eight American free states live together in peace. There are among the citizens of these forty-eight states all of the various nationalities and races that live in the ever-warring nations of Europe. These Americans represent almost all the religions and religious sects and cults of the whole wide world, and yet here in North America they live together in peace. And all this is made possible because these forty-eight states have surrendered their sovereignty and have abandoned all notions of the supposed rights of self-determination.

Работата не е във въоръжаването или в разоръжаването. Не са свързани с проблема за запазването на мира в целия свят и въпросите за задължителното призоваване или доброволното наемане на военна служба. Ако от силните нации бъдат отнети всички съвременни военни техники и всички видове взривни вещества, те ще се бият с юмруци, камъни и тояги и така ще продължава дотогава, докато те продължават да се вкопчват в своите заблуждения – в представата за това, че националната суверенност е тяхно божествено право.

134:6.6 (1490.9) It is not a question of armaments or disarmament. Neither does the question of conscription or voluntary military service enter into these problems of maintaining world-wide peace. If you take every form of modern mechanical armaments and all types of explosives away from strong nations, they will fight with fists, stones, and clubs as long as they cling to their delusions of the divine right of national sovereignty.

Войната не е тежко и страшно заболяване на човека; войната е симптом, следствие. Истинското заболяване е вирусът на националната суверенност.

134:6.7 (1491.1) War is not man's great and terrible disease; war is a symptom, a result. The real disease is the virus of national sovereignty.

Урантийските нации никога не са притежавали истинска суверенност – такава, която би могла да стане защита от разрушителното, опустошаващо действие на световните войни. Създавайки глобално общочовешко правителство, държавите не толкова се отказват от своята суверенност, колкото създават реална, истинска и трайна общомирова суверенност, която ще може да стане тяхна всестранна защита от всякакви войни. Местните въпроси ще се решават от местните правителства; националните дела – от национални правителства; междунационалните отношения ще се намират във владение на глобално правителство.

134:6.8 (1491.2) Urantia nations have not possessed real sovereignty; they never have had a sovereignty which could protect them from the ravages and devastations of world wars. In the creation of the global government of mankind, the nations are not giving up sovereignty so much as they are actually creating a real, bona fide, and lasting world sovereignty which will henceforth be fully able to protect them from all war. Local affairs will be handled by local governments; national affairs, by national governments; international affairs will be administered by global government.

Мирът в целия свят не може да се поддържа с помощта на договори, дипломация, международна политика, съюзи, баланс на силите или каквито и да са други палиативни прехвърляния на националната суверенност. Световният закон трябва да се създава и осъществява от световно правителство, изразяващо суверенността на цялото

134:6.9 (1491.3) World peace cannot be maintained by treaties, diplomacy, foreign policies, alliances, balances of power, or any other type of makeshift juggling with the sovereignties of nationalism. World law must come into being and must be enforced by world government — the sovereignty of all mankind.

човечество.

При всемирното правителство индивидът ще притежава значително по-голяма свобода. Налогооблагането, предписанията и контролът, на който се подлагат днес гражданите на големите държави, се отличават едва ли не с деспотичност и много от днешните посегателства на индивидуалните свободи ще изчезнат, когато националните правителства са готови да поверят своята суверенност в областта на международните отношения на едно общо световно правителство.

При глобалното правителство националните групи действително ще получат възможност да претворяват в живота и да се ползват от личните свободи, присъщи на истинската демокрация. Ще настъпи край на софизма на самоопределението. С глобалното регулиране на финансите и търговията ще настане нова ера на всеобщ мир. Скоро ще може да се появи глобален език и ще има поне някаква надежда за поява на глобална религия – или на религии с глобален подход.

Колективната безопасност ще донесе мир едва тогава, когато под колектив ще се разбира цялото човечество.

Политическата власт на представителното правителство на цялото човечество ще осигури траен мир на Земята, а духовното братство завинаги ще стане гаранция за добра воля между хората. Друг път за постигане на мир на Земята и добра воля между хората не съществува.

След смъртта на Кимбойтон неговите синове се сблъскаха с огромни трудности в опитите си да запазят мира сред учителите. Последствията от ученията на Иисус биха били много по-значителни, ако християнските учители, появили се по-късно сред лекторите на Урмия, бяха проявили по-голяма мъдрост и търпимост.

Големият син на Кимбойтон се обърна за помощ към Филаделфия, към Абнер, но неговият избор на учители беше крайно несполучлив в това, че тези хора се оказаха непреклонни, неспособни да правят компромиси и се стремяха да направят своята религия господстваща над другите учения. Те така и не се досетиха, че често споменаваните лекции на водача на кервана бяха прочетени от самия Иисус.

Тъй като бъркотията сред преподавателите само се усилваше, трите братя прекратиха своята финансова поддръжка и след пет години школата беше закрита. По-късно тя беше открита като митраистки храм и накрая изгоря при

134:6.10 (1491.4) The individual will enjoy far more liberty under world government. Today, the citizens of the great powers are taxed, regulated, and controlled almost oppressively, and much of this present interference with individual liberties will vanish when the national governments are willing to trustee their sovereignty as regards international affairs into the hands of global government.

134:6.11 (1491.5) Under global government the national groups will be afforded a real opportunity to realize and enjoy the personal liberties of genuine democracy. The fallacy of self-determination will be ended. With global regulation of money and trade will come the new era of world-wide peace. Soon may a global language evolve, and there will be at least some hope of sometime having a global religion — or religions with a global viewpoint.

134:6.12 (1491.6) Collective security will never afford peace until the collectivity includes all mankind.

134:6.13 (1491.7) The political sovereignty of representative mankind government will bring lasting peace on earth, and the spiritual brotherhood of man will forever insure good will among all men. And there is no other way whereby peace on earth and good will among men can be realized.

134:6.14 (1491.8) After the death of Cymboyton, his sons encountered great difficulties in maintaining a peaceful faculty. The repercussions of Jesus' teachings would have been much greater if the later Christian teachers who joined the Urmia faculty had exhibited more wisdom and exercised more tolerance.

134:6.15 (1491.9) Cymboyton's eldest son had appealed to Abner at Philadelphia for help, but Abner's choice of teachers was most unfortunate in that they turned out to be unyielding and uncompromising. These teachers sought to make their religion dominant over the other beliefs. They never suspected that the oft-referred-to lectures of the caravan conductor had been delivered by Jesus himself.

134:6.16 (1491.10) As confusion increased in the faculty, the three brothers withdrew their financial support, and after five years the school closed. Later it was reopened as a Mithraic temple and eventually burned down in connection with one of their orgiastic celebrations.

изпълнението на един от техните разюздани ритуали.

7. ТРИДЕСЕТ И ПЪРВАТА ГОДИНА (25 ГОДИНА ОТ Н.Е.)

Когато Иисус се върна от пътешествие по Каспийско море, той знаеше, че неговите странствания наближават своя край. Той предприе последното пътешествие извън пределите на Палестина – в Сирия. След кратко спиране в Капернаум отиде за няколко дни в Назарет. В средата на април напусна Назарет и отиде в Тир. Оттук продължи пътя си на север, като остана няколко дни в Сидон, но неговата цел беше Антиохия.

Тази година настана време за странстване на Иисус из Палестина и Сирия. През времето, прекарано в пътешествия в различни части на страната, го знаеха под различни имена: назаретският дърводелец, капернаумският строител на лодки, дамаският книжник и александрийският учител.

В Антиохия Синът Човешки прекара повече от два месеца, в течение на които той работеше, наблюдаваше, изследваше, беседваше, помагаше и едновременно с това изучаваше как човекът живее, мисли, чувства и реагира на окръжаващата среда. В течение на три седмици се занимаваше с направа на палатки. Той остана в Антиохия по-дълго, отколкото на други места, където се спираше по време на своето пътешествие. Десет години по-късно, когато апостол Павел изнасяше проповеди в Антиохия, той чуваше как неговите последователи говореха за учениятa на *дамаския книжник,* но дори не подозираше, че неговите ученици са чували гласа и са слушали наставленията на самия Учител.

От Антиохия Иисус тръгна на юг по брега на морето до Кесария, където остана няколко седмици, след което продължи пътя си към Йопия. От Йопия той тръгна към вътрешността на страната през Ямния, Азот и Газа. От Газа се придвижи още по-нататък, към Вирсавее, където прекара една седмица.

След това тръгна на своето последно пътешествие, предприето като частно лице – премина през сърцето на района на Палестина – от Вирсавее на юг до Дан на север. По време на това пътешествие на север той спираше в Хеврон, Витлеем (където видя мястото на своето раждане), Йерусалим (без да се отбие във Витания), Вирот, Левон, Сихар, Сихем, Самария, Гава, Ен Ганим, Ендор и Мадон; минавайки през Магдала и

7. THE THIRTY-FIRST YEAR (A.D. 25)

134:7.1 (1492.1) When Jesus returned from the journey to the Caspian Sea, he knew that his world travels were about finished. He made only one more trip outside of Palestine, and that was into Syria. After a brief visit to Capernaum, he went to Nazareth, stopping over a few days to visit. In the middle of April he left Nazareth for Tyre. From there he journeyed on north, tarrying for a few days at Sidon, but his destination was Antioch.

134:7.2 (1492.2) This is the year of Jesus' solitary wanderings through Palestine and Syria. Throughout this year of travel he was known by various names in different parts of the country: the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus, and the teacher of Alexandria.

134:7.3 (1492.3) At Antioch the Son of Man lived for over two months, working, observing, studying, visiting, ministering, and all the while learning how man lives, how he thinks, feels, and reacts to the environment of human existence. For three weeks of this period he worked as a tentmaker. He remained longer in Antioch than at any other place he visited on this trip. Ten years later, when the Apostle Paul was preaching in Antioch and heard his followers speak of the doctrines of the *Damascus scribe,* he little knew that his pupils had heard the voice, and listened to the teachings, of the Master himself.

134:7.4 (1492.4) From Antioch Jesus journeyed south along the coast to Caesarea, where he tarried for a few weeks, continuing down the coast to Joppa. From Joppa he traveled inland to Jamnia, Ashdod, and Gaza. From Gaza he took the inland trail to Beersheba, where he remained for a week.

134:7.5 (1492.5) Jesus then started on his final tour, as a private individual, through the heart of Palestine, going from Beersheba in the south to Dan in the north. On this journey northward he stopped at Hebron, Bethlehem (where he saw his birthplace), Jerusalem (he did not visit Bethany), Beeroth, Lebonah, Sychar, Schecham, Samaria, Geba, En-Gannim, Endor, Madon; passing through Magdala and Capernaum, he journeyed on north; and passing east of the Waters of Merom, he went

Капернаум, той пое на север; и преминавайки на изток от Меромските води, тръгна през Карахта към Дан, или Кесария Филипова.

Вътрешният Настройчик на Съзнанието сега водеше Иисус далеч от човешките селища към планината Ермон, където му предстоеше окончателно да овладее своя човешки разум и да се справи със задачата, която би му позволила изцяло да се посвети на предстоящите дела в течение на живота му на Земята.

Това беше един от необичайните и удивителни повратни моменти в земния живот на Учителя на Урантия. Друг и много подобен етап стана изпитанието, през което той премина, намирайки се в самота в планините недалеч от Пела веднага след своето кръщение. С този период на уединение на планината Ермон бе ознаменувано завършването на чисто човешкия му живот – тоест формалното завършване на посвещението в образа на смъртен, докато второто уединение стана начало на по-божествения етап от това посвещение. И в течение на шест седмици Иисус живя насаме с Бога на склоновете на планината Ермон.

by Karahta to Dan, or Caesarea-Philippi.

134:7.6 (1492.6) The indwelling Thought Adjuster now led Jesus to forsake the dwelling places of men and betake himself up to Mount Hermon that he might finish his work of mastering his human mind and complete the task of effecting his full consecration to the remainder of his lifework on earth.

134:7.7 (1492.7) This was one of those unusual and extraordinary epochs in the Master's earth life on Urantia. Another and very similar one was the experience he passed through when alone in the hills near Pella just subsequent to his baptism. This period of isolation on Mount Hermon marked the termination of his purely human career, that is, the technical termination of the mortal bestowal, while the later isolation marked the beginning of the more divine phase of the bestowal. And Jesus lived alone with God for six weeks on the slopes of Mount Hermon.

8. ПРЕБИВАВАНЕТО НА ПЛАНИНАТА ЕРМОН

Прекарвайки известно време близо до Кесария Филипова, Иисус приготви всичко необходимо и, вземайки товарно животно, съпровождан от юноша на име Теглат, той тръгна по дамаския път към селото, известно в своето време под названието Бейт Йен и разположено в подножието на планината Ермон. Тук към в средата на август 25 година след н.е. той направи своя лагер и оставяйки провизиите си на грижите на Теглат, се изкачи по усамотените склонове на планината. През първия ден Теглат съпроводи Иисус до определено място, разположено на височина около хиляда и осемстотин метра над нивото на морето, където те направиха укритие от камъни, в което два пъти в седмицата Теглат трябваше да оставя храна.

През първия ден, напускайки Теглат, Иисус, съвсем малко изкачил се по склона на планината, спря за молитва. Освен другото той помоли Отеца да изпрати серафима-хранител назад, за да "бъде с Теглат". Той помоли да му бъде позволено да пристъпи към своята последна битка с реалностите на смъртното съществуване без странична помощ. И неговата молба беше удовлетворена. Той пристъпи към огромното

8. THE SOJOURN ON MOUNT HERMON

134:8.1 (1492.8) After spending some time in the vicinity of Caesarea-Philippi, Jesus made ready his supplies, and securing a beast of burden and a lad named Tiglath, he proceeded along the Damascus road to a village sometime known as Beit Jenn in the foothills of Mount Hermon. Here, near the middle of August, A.D. 25, he established his headquarters, and leaving his supplies in the custody of Tiglath, he ascended the lonely slopes of the mountain. Tiglath accompanied Jesus this first day up the mountain to a designated point about 6,000 feet above sea level, where they built a stone container in which Tiglath was to deposit food twice a week.

134:8.2 (1493.1) The first day, after he had left Tiglath, Jesus had ascended the mountain only a short way when he paused to pray. Among other things he asked his Father to send back the guardian seraphim to "be with Tiglath." He requested that he be permitted to go up to his last struggle with the realities of mortal existence alone. And his request was granted. He went into the great test with only his indwelling Adjuster to guide and sustain him.

изпитание, опирайки се само на ръководството и поддръжката на своя вътрешен Настройчик.

По време на своето пребиваване в планината Иисус се хранеше умерено; всеки път, когато се въздържаше от храна, това продължаваше не повече от един-два дни. Свръхчовешките същества, противостоящи му на тази планина – същества, с които той се бореше в духа и на които нанесе поражение в могъщество, бяха *реални*; те бяха неговите най-зли врагове в системата на Сатания; те не бяха илюзии на въображението, възникнали поради неустойчивостта на интелекта на отслабнал и гладуващ смъртен, неспособен да различи реалността от виденията на разстроеното съзнание.

Иисус прекара в планината Ермон трите последни седмици на август и трите първи седмици на септември, в течение на които той изпълни смъртната задача, свързана с постигането на кръговете на разбирането на разума и контрола над личността. В този период на общуване с небесния Отец вътрешният Настройчик също завърши необходимото служене. Така беше постигната смъртната цел на това земно създание. Незавършен остана само окончателният стадий от хармонизацията на разума и Настройчика.

Прекарвайки повече от пет седмици в непрекъснато общуване със своя Райски Баща, Иисус придоби абсолютна увереност в своята същност и не се съмняваше в своята победа над материалните нива на пространствено-времевото проявление на личността. Той вярваше всецяло в господството на своята божествена природа над своята човешка природа и без да се колебае, заявяваше това.

Към края на пребиваването си в планината Иисус помоли своя Отец да му позволи да се срещне със своите врагове от системата Сатания като Сина Човешки – като Йешуа бен Йосиф. Неговата молба беше удовлетворена. Последната седмица, прекарана в планината Ермон, стана време на огромна съблазън, на вселенско изпитание. Сатана (представляващ Луцифер) и метежният Планетарен Принц Калигастия застанаха пред Иисус, правейки се изцяло видими. И това “изкушение”, това последно изпитание на човешка преданост, противостояща на измислиците на метежните личности, нямаше отношение към храната, кулите на храма или самонадеяните действия. Ставаше дума не за царствата на този свят, а за владичеството над една могъща и величествена вселена. Символичният характер на вашите писмени свидетелства

134:8.3 (1493.2) Jesus ate frugally while on the mountain; he abstained from all food only a day or two at a time. The superhuman beings who confronted him on this mountain, and with whom he wrestled in spirit, and whom he defeated in power, were *real;* they were his archenemies in the system of Satania; they were not phantasms of the imagination evolved out of the intellectual vagaries of a weakened and starving mortal who could not distinguish reality from the visions of a disordered mind.

134:8.4 (1493.3) Jesus spent the last three weeks of August and the first three weeks of September on Mount Hermon. During these weeks he finished the mortal task of achieving the circles of mind-understanding and personality-control. Throughout this period of communion with his heavenly Father the indwelling Adjuster also completed the assigned services. The mortal goal of this earth creature was there attained. Only the final phase of mind and Adjuster attunement remained to be consummated.

134:8.5 (1493.4) After more than five weeks of unbroken communion with his Paradise Father, Jesus became absolutely assured of his nature and of the certainty of his triumph over the material levels of time-space personality manifestation. He fully believed in, and did not hesitate to assert, the ascendancy of his divine nature over his human nature.

134:8.6 (1493.5) Near the end of the mountain sojourn Jesus asked his Father if he might be permitted to hold conference with his Satania enemies as the Son of Man, as Joshua ben Joseph. This request was granted. During the last week on Mount Hermon the great temptation, the universe trial, occurred. Satan (representing Lucifer) and the rebellious Planetary Prince, Caligastia, were present with Jesus and were made fully visible to him. And this “temptation,” this final trial of human loyalty in the face of the misrepresentations of rebel personalities, had not to do with food, temple pinnacles, or presumptuous acts. It had not to do with the kingdoms of this world but with the sovereignty of a mighty and glorious universe. The symbolism of your records was intended for the backward ages of the world’s childlike thought. And subsequent generations should understand what a great struggle the Son of Man passed through that eventful day on Mount Hermon.

беше предназначен за изостаналите епохи, когато в света битуваха наивни представи. Последващите поколения трябва да разберат какво огромно напрежение струваше на Сина Човешки този знаменателен ден в планината Ермон.

На многобройните предложения и контрапредложения на емисарите на Луцифер Иисус отговаряше само едно: “Нека се изпълни волята на моя Отец, а теб, мой метежни сине, нека те съдят Извечно Древните. Аз съм твоят Баща-Създател; аз едва ли съм способен да те съдя обективно, а моето милосърдие ти вече с презрение отхвърли. Предавам те на съда, който осъществяват Съдиите на голямата вселена.”

На всички предложени от Луцифер компромиси и палиативи, на всички лицемерни предложения, засягащи посвещението в плът, Иисус отговаряше само едно: “Нека се изпълни волята на моя Райски Баща.” И когато тежкото изпитание остана назад, освободеният серафим-хранител се върна при Иисус и възобнови своята опека.

В един от дните на късното лято, по обед, в тишината на околните дървета Михаил Небадонски завоюва статута на пълновластен владетел на своята вселена. В този ден той изпълни задължението на Синовете-Създатели – преживя пълноценен живот в образа на смъртен в еволюционния пространствено-времеви свят. Вселенското оповестяване на това важно постижение се състоя едва след няколко месеца, в деня на неговото кръщение, но в действителност всичко това стана още в онзи ден в планината. И когато Иисус завърши своето пребиваване в планината Ермон, бунтът на Луцифер в Сатания и метежът на Калигастия на Урантия бяха практически ликвидирани. Иисус беше изпълнил и последното условие за придобиване на пълновластие в своята вселена, което само по себе си определя статута на всички метежници и постановява, че в бъдеще всички аналогични бунтове (ако, разбира се, възникнат) ще могат да се прекратяват бързо и ефективно. Оттук е видно, че така нареченото “велико изкушение” на Иисус е станало известно време преди кръщението му, а не веднага след него.

В края на своето пребиваване в планината Иисус, спускайки се долу, срещна Теглат, който му носеше храна на уговореното място. Изпращайки го назад, той му каза само: “Времето на почивката свърши; трябва да се върна към делото на моя Отец.” Това беше мълчалив и силно изменил се човек – те се върнаха в Дан, където Иисус остави юношата, давайки му магарето. След това той тръгна на

134:8.7 (1493.6) To the many proposals and counterproposals of the emissaries of Lucifer, Jesus only made reply: “May the will of my Paradise Father prevail, and you, my rebellious son, may the Ancients of Days judge you divinely. I am your Creator-father; I can hardly judge you justly, and my mercy you have already spurned. I commit you to the adjudication of the Judges of a greater universe.”

134:8.8 (1494.1) To all the Lucifer-suggested compromises and makeshifts, to all such specious proposals about the incarnation bestowal, Jesus only made reply, “The will of my Father in Paradise be done.” And when the trying ordeal was finished, the detached guardian seraphim returned to Jesus’ side and ministered to him.

134:8.9 (1494.2) On an afternoon in late summer, amid the trees and in the silence of nature, Michael of Nebadon won the unquestioned sovereignty of his universe. On that day he completed the task set for Creator Sons to live to the full the incarnated life in the likeness of mortal flesh on the evolutionary worlds of time and space. The universe announcement of this momentous achievement was not made until the day of his baptism, months afterward, but it all really took place that day on the mountain. And when Jesus came down from his sojourn on Mount Hermon, the Lucifer rebellion in Satania and the Caligastia secession on Urantia were virtually settled. Jesus had paid the last price required of him to attain the sovereignty of his universe, which in itself regulates the status of all rebels and determines that all such future upheavals (if they ever occur) may be dealt with summarily and effectively. Accordingly, it may be seen that the so-called “great temptation” of Jesus took place sometime before his baptism and not just after that event.

134:8.10 (1494.3) At the end of this sojourn on the mountain, as Jesus was making his descent, he met Tiglath coming up to the rendezvous with food. Turning him back, he said only: “The period of rest is over; I must return to my Father’s business.” He was a silent and much changed man as they journeyed back to Dan, where he took leave of the lad, giving him the donkey. He then proceeded south by the same way he had

юг, към Капернаум, по същия път, по който дойде тук.

come, to Capernaum.

9. ВРЕМЕТО НА ОЧАКВАНЕ

Лятото беше към края си. Приближаваше се денят на изкуплението и празника Господен. В събота Иисус проведе в Капернаум семеен съвет и на следващия ден тръгна за Йерусалим заедно с Йоан, сина на Зеведей, като заобиколи езерото от изток през Гераса и продължи пътя си през долината на Йордан. Макар че по пътя Иисус разговаряше с някои от своите спътници, Йоан забеляза в него огромна промяна.

Иисус и Йоан пренощуваха във Витания при Лазар и неговите сестри, а на следващия ден рано сутринта тръгнаха към Йерусалим. Те прекараха в града и неговите околности почти три седмици – поне Йоан. Много пъти Йоан отиваше в града сам, а Иисус бродеше по съседните хълмове и често се предаваше на духовно общуване със своя небесен Отец.

Те и двамата присъстваха на тържественото богослужение в деня на изкуплението. От всички дни в еврейския религиозен календар този ден направи на Йоан най-силно впечатление, но Иисус оставаше замислен и мълчалив зрител. За Сина Човешки това беше жалко зрелище. Той гледаше на всичко като на извращаване на характера и атрибутите на своя Небесен Баща. За него събитията от този ден бяха пародиране на фактите на божествената справедливост и истината за безкрайното милосърдие. Той гореше от желание да провъзгласи неподправената истина за любвеобилния характер на Отеца, за Неговото милосърдно ръководство на вселената, но верният Наставник предупреди, че неговият час още не е ударил. Но тази вечер във Витания Иисус все пак отрони няколко забележки, изключително успокояващи Йоан, така и не разбрал смисъла на думите, които чу тази вечер.

Иисус се канеше да прекара цялата седмица, в която се падна празникът Господен, заедно с Йоан. Този празник се празнуваше ежегодно в цяла Палестина; в това време евреите почиваха. Макар че Иисус не вземаше участие във веселията, устройвани по този повод, той явно получаваше удоволствие и изпитваше удовлетворение, наблюдавайки безгрижието и веселието, които се предаваха на всички хора – и стари, и млади.

В средата на празничната седмица преди завършването на празненствата Иисус

9. THE TIME OF WAITING

134:9.1 (1494.4) It was now near the end of the summer, about the time of the day of atonement and the feast of tabernacles. Jesus had a family meeting in Capernaum over the Sabbath and the next day started for Jerusalem with John the son of Zebedee, going to the east of the lake and by Gerasa and on down the Jordan valley. While he visited some with his companion on the way, John noted a great change in Jesus.

134:9.2 (1494.5) Jesus and John stopped overnight at Bethany with Lazarus and his sisters, going early the next morning to Jerusalem. They spent almost three weeks in and around the city, at least John did. Many days John went into Jerusalem alone while Jesus walked about over the near-by hills and engaged in many seasons of spiritual communion with his Father in heaven.

134:9.3 (1494.6) Both of them were present at the solemn services of the day of atonement. John was much impressed by the ceremonies of this day of all days in the Jewish religious ritual, but Jesus remained a thoughtful and silent spectator. To the Son of Man this performance was pitiful and pathetic. He viewed it all as misrepresentative of the character and attributes of his Father in heaven. He looked upon the doings of this day as a travesty upon the facts of divine justice and the truths of infinite mercy. He burned to give vent to the declaration of the real truth about his Father's loving character and merciful conduct in the universe, but his faithful Monitor admonished him that his hour had not yet come. But that night, at Bethany, Jesus did drop numerous remarks which greatly disturbed John; and John never fully understood the real significance of what Jesus said in their hearing that evening.

134:9.4 (1495.1) Jesus planned to remain throughout the week of the feast of tabernacles with John. This feast was the annual holiday of all Palestine; it was the Jewish vacation time. Although Jesus did not participate in the merriment of the occasion, it was evident that he derived pleasure and experienced satisfaction as he beheld the lighthearted and joyous abandon of the young and the old.

134:9.5 (1495.2) In the midst of the week of celebration and ere the festivities were finished, Jesus took

напусна Йоан, като му каза, че желае да се отдели в планината, където можеше с по-голям успех да общува със своя Райски Баща. Йоан искаше да отиде заедно с него, но Иисус настоя той да прекара тук цялата празнична седмица, казвайки: "От теб не се иска да носиш бремето на Сина Човешки; само стражата трябва да бодърства, когато градът мирно спи." Иисус не се върна в Йерусалим. Пребивавайки в самота почти седмица по хълмовете недалеч от Витания, той тръгна към Капернаум. По пътя за в къщи той прекара деня и нощта в самота по склоновете на Хеврон близо до мястото, където свърши със себе си цар Саул; и когато пристигна в Капернаум, той изглеждаше по-весел, отколкото при раздялата си с Йоан в Йерусалим.

leave of John, saying that he desired to retire to the hills where he might the better commune with his Paradise Father. John would have gone with him, but Jesus insisted that he stay through the festivities, saying: "It is not required of you to bear the burden of the Son of Man; only the watchman must keep vigil while the city sleeps in peace." Jesus did not return to Jerusalem. After almost a week alone in the hills near Bethany, he departed for Capernaum. On the way home he spent a day and a night alone on the slopes of Gilboa, near where King Saul had taken his life; and when he arrived at Capernaum, he seemed more cheerful than when he had left John in Jerusalem.

На следващата сутрин Иисус се приближи до сандъка, който остана в работилницата на Зеведей и в който се пазеше неговото лично имущество, сложи своята престилка и се зае за работа, казвайки: "Аз трябва да се заема с работа в очакване на своя час." И той поработи в течение на няколко месеца – до януари следващата година, в лодкарската работилница заедно със своя брат Яков. Каквито и съмнения да го обхващаха в бъдеще, когато се опитваше да осмисли делото на живота на Сина Човешки, след този период на работа с Иисус той напълно повярва в неговата мисия.

134:9.6 (1495.3) The next morning Jesus went to the chest containing his personal effects, which had remained in Zebedee's workshop, put on his apron, and presented himself for work, saying, "It behooves me to keep busy while I wait for my hour to come." And he worked several months, until January of the following year, in the boatshop, by the side of his brother James. After this period of working with Jesus, no matter what doubts came up to becloud James's understanding of the lifework of the Son of Man, he never again really and wholly gave up his faith in the mission of Jesus.

В завършващия период на работата в лодкарската работилница по-голямата част от времето си Иисус прекарваше във вътрешното довършване на някои големи лодки. Той с огромно внимание изпълняваше цялата ръчна работа и, трудейки се славно, получаваше явно удовлетворение от това, което постигаше като човек. Макар че почти не хабеше време за дреболии, той беше старателен работник, когато работата се отнасяше до същността на което и да е начинание.

134:9.7 (1495.4) During this final period of Jesus' work at the boatshop, he spent most of his time on the interior finishing of some of the larger craft. He took great pains with all his handiwork and seemed to experience the satisfaction of human achievement when he had completed a commendable piece of work. Though he wasted little time upon trifles, he was a painstaking workman when it came to the essentials of any given undertaking.

С времето до Капернаум стигнаха слухове за някакъв Йоан, който кръщавал каещите се грешници в Йордан, проповядвайки: "Приближава Царството небесно; покайте се и се кръстете!" Иисус слушаше тези съобщения за Йоан, който бавно се придвижваше на север по долината на Йордан от най-близкия до Йерусалим речен брод. Но Иисус продължаваше да работи, да строи лодки дотогава, докато през януари 26 година след н.е. Йоан не стигна до това място на реката, което се намираше недалеч от Палестина. Тогава Иисус остави своите инструменти и каза: "Моето време дойде." Скоро след това той застана пред Йоан за кръщение.

134:9.8 (1495.5) As time passed, rumors came to Capernaum of one John who was preaching while baptizing penitents in the Jordan, and John preached: "The kingdom of heaven is at hand; repent and be baptized." Jesus listened to these reports as John slowly worked his way up the Jordan valley from the ford of the river nearest to Jerusalem. But Jesus worked on, making boats, until John had journeyed up the river to a point near Pella in the month of January of the next year, A.D. 26, when he laid down his tools, declaring, "My hour has come," and presently presented himself to John for baptism.

Но с Иисус ставаха огромни промени.

134:9.9 (1495.6) But a great change had been coming

Малко от тези, на които се налагаше да общуват с него и да се възползват от неговата помощ в периода на пътешествията му из страната, можаха по-късно да познаят в публичния учител човека, когото познаваха като частно лице и обичаха в миналите години. И неспособността на предишните подопечни на Иисус да го познаят в последващия облик на влиятелен проповедник имаше свое обяснение: трансформацията на неговия разум и дух продължаваше в течение на много години и беше завършила по време на незабравимото му пребиваване в планината Ермон.

over Jesus. Few of the people who had enjoyed his visits and ministrations as he had gone up and down in the land ever subsequently recognized in the public teacher the same person they had known and loved as a private individual in former years. And there was a reason for this failure of his early beneficiaries to recognize him in his later role of public and authoritative teacher. For long years this transformation of mind and spirit had been in progress, and it was finished during the eventful sojourn on Mount Hermon.

Документ 135. Йоан Кръстител

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 135. ЙОАН КРЪСТИТЕЛ

Секции

Въведение
1. Йоан става назорей
2. Смъртта на Захария
3. Животът на един пастир
4. Смъртта на Елисавета
5. Царството Божие
6. Йоан започва да проповядва
7. Йоан отива на север
8. Срещата на Иисус и Йоан
9. Четиридесетте дни проповеди
10. Йоан отива на юг
11. Йоан в затвора
12. Смъртта на Йоан Кръстител

Въведение

Й ОАН Кръстител се роди на 25 март 7 година преди н.е. в съответствие с обещанието, дадено от Гавраил на Елисавета през юни предходната година. В течение на пет месеца Елисавета пазеше посещението на Гавраил в тайна; когато разказа за него на своя мъж Захария, беше изключително обезпокоен и изцяло ú повярва, едва след като приблизително шест седмици преди раждането на Йоан той видя необичаен сън. Ако не се смятат посещението на Гавраил и сънят на Захария, с раждането на Йоан Кръстител не беше свързано нищо свръхестествено.

На осмия ден, съгласно еврейския обичай, на Йоан му беше направено обрязване. Той растеше като обикновено дете ден след ден, година след година в неголямо селище, известно в онези времена като град Юда и

PAPER 135 JOHN THE BAPTIST

SECTIONS

Introduction
1. John Becomes a Nazarite
2. The Death of Zacharias
3. The Life of a Shepherd
4. The Death of Elizabeth
5. The Kingdom of God
6. John Begins to Preach
7. John Journeys North
8. Meeting of Jesus and John
9. Forty Days of Preaching
10. John Journeys South
11. John in Prison
12. Death of John the Baptist

INTRODUCTION

135:0.1 (1496.1) JOHN the Baptist was born March 25, 7 B.C., in accordance with the promise that Gabriel made to Elizabeth in June of the previous year. For five months Elizabeth kept secret Gabriel's visitation; and when she told her husband, Zacharias, he was greatly troubled and fully believed her narrative only after he had an unusual dream about six weeks before the birth of John. Excepting the visit of Gabriel to Elizabeth and the dream of Zacharias, there was nothing unusual or supernatural connected with the birth of John the Baptist.

135:0.2 (1496.2) On the eighth day John was circumcised according to the Jewish custom. He grew up as an ordinary child, day by day and year by year, in the small village known in those days as the City of Judah, about four miles west of

разположено на около шест километра на запад от Йерусалим.

Най-забележителното събитие от ранното детство на Йоан беше посещението заедно със своите родители на Назарет и срещата му с Иисус и неговото семейство. Това посещение се състоя през юни 1 година преди н.е., когато Йоан беше малко над шест години.

След завръщането от Назарет родителите на Йоан се заеха с планомерно образование на момчето. В това малко селище нямаше синагогално училище. Но бидейки свещеник, Захария беше много добре образован, а Елисавета беше значително по-добре образована, отколкото средното ниво на жените в Юдея; тя също така имаше отношение към духовенството, тъй като произхождаше от рода "дъщери на Аарон". Предвид това, че Йоан беше единствено дете, те отделяха много време за неговата умствена подготовка. Периодите на богослужението на Захария в йерусалимския храм бяха кратки, затова голяма част от времето той посвещаваше на своя син.

Захария и Елисавета притежаваха неголяма ферма, на която развъждаха овце. Тази ферма едва ли можеше да ги изхрани, но Захария получаваше редовна издръжка от паричните средства на храма, предназначени за духовенството.

Jerusalem.

135:0.3 (1496.3) The most eventful occurrence in John's early childhood was the visit, in company with his parents, to Jesus and the Nazareth family. This visit occurred in the month of June, 1 B.C., when he was a little over six years of age.

135:0.4 (1496.4) After their return from Nazareth John's parents began the systematic education of the lad. There was no synagogue school in this little village; however, as he was a priest, Zacharias was fairly well educated, and Elizabeth was far better educated than the average Judean woman; she was also of the priesthood, being a descendant of the "daughters of Aaron." Since John was an only child, they spent a great deal of time on his mental and spiritual training. Zacharias had only short periods of service at the temple in Jerusalem so that he devoted much of his time to teaching his son.

135:0.5 (1496.5) Zacharias and Elizabeth had a small farm on which they raised sheep. They hardly made a living on this land, but Zacharias received a regular allowance from the temple funds dedicated to the priesthood.

1. ЙОАН СТАВА НАЗОРЕЙ

Йоан беше лишен от възможността да учи в училище и да го завърши на четиринадесет години, но неговите родители решиха, че именно на тази възраст той следва да даде официален обет за назорей [старозаветен израилски монах – б.р.]. Съответно Захария и Елисавета отидоха със своя син в Енгеди, при брега на Мъртво море. Тук се намираше южният център на братството на назореите и тук юношата премина истинско тържествено и пожизнено посвещение на това братство. Преминавайки този ритуал и заклевайки се да се въздържа от опияняващи напитки, да не си стриже косата и да не се докосва до покойник [до нищо мъртво – б.р.], Йоан заедно с родителите си тръгна за Йерусалим, където пред храма извърши жертвоприношенията, които се изискваха от тези, които полагаха клетва за назорей.

Йоан даде такъв пожизнен обет, който приеха неговите прославени предшественици – Самсон и пророк Самуил. Пожизненият назорей се смяташе за свят човек. Евреите се отнасяха към назорея почти с такова уважение и почтение, каквото оказваха на

1. JOHN BECOMES A NAZARITE

135:1.1 (1496.6) John had no school from which to graduate at the age of fourteen, but his parents had selected this as the appropriate year for him to take the formal Nazarite vow. Accordingly, Zacharias and Elizabeth took their son to Engedi, down by the Dead Sea. This was the southern headquarters of the Nazarite brotherhood, and there the lad was duly and solemnly inducted into this order for life. After these ceremonies and the making of the vows to abstain from all intoxicating drinks, to let the hair grow, and to refrain from touching the dead, the family proceeded to Jerusalem, where, before the temple, John completed the making of the offerings which were required of those taking Nazarite vows.

135:1.2 (1496.7) John took the same life vows that had been administered to his illustrious predecessors, Samson and the prophet Samuel. A life Nazarite was looked upon as a sanctified and holy personality. The Jews regarded a Nazarite with almost the respect and veneration accorded the

първосвещеника, което не беше странно, тъй като назореите от пожизненото посвещение бяха единствените, с изключение на първосвещениците, хора, които се допускаха в Светая Светих на храма.

Йоан се върна от Йерусалим, за да пасе овцете на своя баща, и с времето се превърна в силен и благороден човек.

Когато като шестнадесетгодишен юноша Йоан прочете за Илия, пророка от планината Кармил, това му направи толкова силно впечатление, че той реши да приеме от него начина му на обличане. Занапред Йоан винаги носеше власеница и се запасваше с кожен пояс. Към шестнадесетата си година физическото му развитие почти завърши, а ръстът му надвишаваше метър и осемдесет. Със своите красиво падащи коси и причудливия си начин да се облича той действително беше самобитен юноша. И неговите родители очакваха велики дела от своя единствен син – заветно дете и пожизнен назорей.

high priest, and this was not strange since Nazarites of lifelong consecration were the only persons, except high priests, who were ever permitted to enter the holy of holies in the temple.

135:1.3 (1497.1) John returned home from Jerusalem to tend his father's sheep and grew up to be a strong man with a noble character.

135:1.4 (1497.2) When sixteen years old, John, as a result of reading about Elijah, became greatly impressed with the prophet of Mount Carmel and decided to adopt his style of dress. From that day on John always wore a hairy garment with a leather girdle. At sixteen he was more than six feet tall and almost full grown. With his flowing hair and peculiar mode of dress he was indeed a picturesque youth. And his parents expected great things of this their only son, a child of promise and a Nazarite for life.

2. СМЪРТТА НА ЗАХАРИЯ

Захария умря през юли 12 година след н.е., скоро след като Йоан навърши осемнадесет години, след продължила няколко месеца болест. Това събитие предизвика в Йоан силно объркване, тъй като обетът му забраняваше да се докосва до покойник даже от своето собствено семейство. Макар че Йоан реши да се подчини на ограниченията на дадения обет и да не оскверни себе си с покойник, той не беше уверен, че е изпълнил всички изисквания на назореите; затова след погребението на своя баща отиде в Йерусалим, където в отделения за назореи ъгъл на женския двор принесе жертвите, изисквани за очистване.

През септември същата година Елисавета и Йоан направиха пътуване до Назарет, за да навестят Мария и Иисус. Йоан вече почти беше решил да пристъпи към делото на своя живот, но не само думите на Иисус, а и неговият пример го убедиха да се върне в къщи, за да се грижи за майка си и да "дочака часа на делото на Отеца". Йоан, изпитал голямо удоволствие от това посещение, се сбогува с Иисус и Мария и следващ път той се срещна с Иисус чак при неговото кръщение в Йордан.

Йоан и Елисавета се върнаха в къщи и започнаха да съставят планове за бъдещето. Предвид това, че Йоан се отказа от пособията за свещенослужители, които му се полагаха от

2. THE DEATH OF ZACHARIAS

135:2.1 (1497.3) After an illness of several months Zacharias died in July, A.D. 12, when John was just past eighteen years of age. This was a time of great embarrassment to John since the Nazarite vow forbade contact with the dead, even in one's own family. Although John had endeavored to comply with the restrictions of his vow regarding contamination by the dead, he doubted that he had been wholly obedient to the requirements of the Nazarite order; therefore, after his father's burial he went to Jerusalem, where, in the Nazarite corner of the women's court, he offered the sacrifices required for his cleansing.

135:2.2 (1497.4) In September of this year Elizabeth and John made a journey to Nazareth to visit Mary and Jesus. John had just about made up his mind to launch out in his lifework, but he was admonished, not only by Jesus' words but also by his example, to return home, take care of his mother, and await the "coming of the Father's hour." After bidding Jesus and Mary good-bye at the end of this enjoyable visit, John did not again see Jesus until the event of his baptism in the Jordan.

135:2.3 (1497.5) John and Elizabeth returned to their home and began to lay plans for the future. Since John refused to accept the priest's allowance due him from the temple funds, by the end of two years they had all but lost their home; so they decided to

средствата на храма, към края на втората година, фактически изгубвайки своя дом, те решиха да се отправят на юг заедно със стадо овце. Затова през лятото на тази година, когато Йоан стана на двадесет години, те се прехвърлиха в Хеврон. В така наричаната „юдейска пустиня" Йоан пасеше своите овце при ручей, вливащ се в по-голям воден поток, който влизаше в Мъртво море при Енгеди. Местната колония обединяваше не само назореите с пожизнено и временно посвещение, но и много други пастири-аскети, които се събираха на тези места със своите стада и общуваха с назорейското братство. Те се препитаваха с отглеждане на овце и от подаръци от богатите евреи.

С времето Йоан започна по-рядко да се връща в Хеврон и още по-често посещаваше Енгеди. Той дотолкова се отличаваше от повечето назореи, че му беше трудно истински да се сдружи с членовете на братството. Но той много заобича Абнер – признат вожд и глава на колонията в Енгеди.

go south with the sheep herd. Accordingly, the summer that John was twenty years of age witnessed their removal to Hebron. In the so-called "wilderness of Judea" John tended his sheep along a brook that was tributary to a larger stream which entered the Dead Sea at Engedi. The Engedi colony included not only Nazarites of lifelong and time-period consecration but numerous other ascetic herdsmen who congregated in this region with their herds and fraternized with the Nazarite brotherhood. They supported themselves by sheep raising and from gifts which wealthy Jews made to the order.

135:2.4 (1497.6) As time passed, John returned less often to Hebron, while he made more frequent visits to Engedi. He was so entirely different from the majority of the Nazarites that he found it very difficult fully to fraternize with the brotherhood. But he was very fond of Abner, the acknowledged leader and head of the Engedi colony.

3. ЖИВОТЪТ НА ЕДИН ПАСТИР

В долината, през която протичаше неголям ручей, Йоан построи не по-малко от дузина каменни укрития и нощни кошари , издигнати от положени един върху друг камъни, в които той можеше да наблюдава и охранява своите стада овце и кози. Животът на пастир оставяше на Йоан много свободно време за размишления. Той дълго разговаряше с Ездà – осиротялото момче от Вет-Сур, което той в известен смисъл осинови и който се грижеше за стадата, когато Йоан отиваше в Хеврон, за да навести майка си и да продаде овце, или посещаваше Енгеди за участие в съботните богослужения. Йоан и момчето живееха много прост живот, хранейки се с овнешко, козе мляко, див мед и местни охлюви. Този обичаен порцион допълваха продукти, които от време на време се доставяха от Хеврон и Енгеди.

Елисавета държеше Йоан в течение на делата в Палестина и в света и в него все повече укрепваше убеждението в бързото приближаване на края на стария свят, а също и в това, че му предстоеше да стане глашатай на приближаването на новата ера – "Царството небесно". Този суров пастир беше особено неравнодушен към писанията на пророк Даниил, които, както му казваше Захария, отразяваха историята на великите царства в света – Вавилон, Персия, Гърция и чак до Рим. Йоан виждаше, че езиковото и расовото многообразие на Рим вече никога не би му позволило да се превърне в действително

3. THE LIFE OF A SHEPHERD

135:3.1 (1497.7) Along the valley of this little brook John built no less than a dozen stone shelters and night corrals, consisting of piled-up stones, wherein he could watch over and safeguard his herds of sheep and goats. John's life as a shepherd afforded him a great deal of time for thought. He talked much with Ezda, an orphan lad of Beth-zur, whom he had in a way adopted, and who cared for the herds when he made trips to Hebron to see his mother and to sell sheep, as well as when he went down to Engedi for Sabbath services. John and the lad lived very simply, subsisting on mutton, goat's milk, wild honey, and the edible locusts of that region. This, their regular diet, was supplemented by provisions brought from Hebron and Engedi from time to time.

135:3.2 (1498.1) Elizabeth kept John posted about Palestinian and world affairs, and his conviction grew deeper and deeper that the time was fast approaching when the old order was to end; that he was to become the herald of the approach of a new age, "the kingdom of heaven." This rugged shepherd was very partial to the writings of the Prophet Daniel. He read a thousand times Daniel's description of the great image, which Zacharias had told him represented the history of the great kingdoms of the world, beginning with Babylon, then Persia, Greece, and finally Rome. John perceived that already was Rome composed of such polyglot peoples and races that it could

силна и нерушима империя. Той предполагаше, че Рим вече се е разделил на Сирия, Египет, Палестина и други провинции; по-нататък той четеше, че “в управлението на тези царе Богът небесен ще установи царство, което никога няма да бъде разрушено. Това царство няма да бъде предадено на друг народ, а ще разедини всички тези царства и ще предизвика техния край, а самото то ще стои вечно”. „И беше Му дадена власт и слава, и царство, за да могат всички народи, племена и езици да Му служат. Владичеството Му е вечно, то няма да премине и царството Му ще бъде нерушимо.” “Царството и властта, и величието на царството под цялото небе ще бъде дадено на народа на светите на Всевишния, Чието царство е вечно и всички властващи ще Му служат и ще Му се подчиняват.”

never become a strongly cemented and firmly consolidated empire. He believed that Rome was even then divided, as Syria, Egypt, Palestine, and other provinces; and then he further read “in the days of these kings shall the God of heaven set up a kingdom which shall never be destroyed. And this kingdom shall not be left to other people but shall break in pieces and consume all these kingdoms, and it shall stand forever.” “And there was given him dominion and glory and a kingdom that all peoples, nations, and languages should serve him. His dominion is an everlasting dominion, which shall not pass away, and his kingdom never shall be destroyed.” “And the kingdom and dominion and the greatness of the kingdom under the whole heaven shall be given to the people of the saints of the Most High, whose kingdom is an everlasting kingdom, and all dominions shall serve and obey him.”

Йоан така и не успя да се справи в пълна степен с объркването, предизвикано от това, което узна от своите родители за Иисус, и от тези пасажи, които прочете от Писанията. При Даниил той четеше: “Видях аз в нощните видения някого, който изглеждаше като Син Човешки и който идваше от облаците на небесата, и дадена му беше власт и слава, и царство.” Но тези думи на пророка противоречаха на това, на което го учеха родителите му. Не съответстваше на тези думи от Писанията и неговият разговор с Иисус по време на тяхната среща, когато Йоан беше на осемнадесет години. Независимо от тази объркаост неговата майка винаги се опитваше да разсее съмненията на сина си, убеждавайки Йоан, че неговият далечен роднина Иисус Назарянин е истинският Месия, че той се е явил, за да седне на трона на Давид, и че на него (Йоан) му предстои да стане негов предтеча и главна опора.

135:3.3 (1498.2) John was never able completely to rise above the confusion produced by what he had heard from his parents concerning Jesus and by these passages which he read in the Scriptures. In Daniel he read: “I saw in the night visions, and, behold, one like the Son of Man came with the clouds of heaven, and there was given him dominion and glory and a kingdom.” But these words of the prophet did not harmonize with what his parents had taught him. Neither did his talk with Jesus, at the time of his visit when he was eighteen years old, correspond with these statements of the Scriptures. Notwithstanding this confusion, throughout all of his perplexity his mother assured him that his distant cousin, Jesus of Nazareth, was the true Messiah, that he had come to sit on the throne of David, and that he (John) was to become his advance herald and chief support.

Въз основа на всичко онова, което Йоан слушаше за порочността и нечестивостта на Рим, за развратността и моралната опустошеност на империята, както и на това, което му беше известно за злодеите на Ирод Антипа и управителите на Юдея, той беше склонен да вярва в скорошния край на епохата. На това сурово и благородно дете на природата му се струваше, че епохата на човека вече се приближава към своя край и настъпва зората на нова и божествена епоха – Царството небесно. В своята душа Йоан все повече чувстваше себе си последен от старите пророци и пръв от новите. И той буквално трепереше от желание да излезе и да провъзгласи на всички хора: “Покайте се! Оправдайте се пред Бога! Гответе се за края; бъдете готови за установяването на новия и вечен миров ред – Царството небесно.”

135:3.4 (1498.3) From all John heard of the vice and wickedness of Rome and the dissoluteness and moral barrenness of the empire, from what he knew of the evil doings of Herod Antipas and the governors of Judea, he was minded to believe that the end of the age was impending. It seemed to this rugged and noble child of nature that the world was ripe for the end of the age of man and the dawn of the new and divine age — the kingdom of heaven. The feeling grew in John’s heart that he was to be the last of the old prophets and the first of the new. And he fairly vibrated with the mounting impulse to go forth and proclaim to all men: “Repent! Get right with God! Get ready for the end; prepare yourselves for the appearance of the new and eternal order of earth affairs, the kingdom of heaven.”

4. СМЪРТТА НА ЕЛИСАВЕТА

На 17 август 22 година след н. е., когато Йоан беше на двадесет и осем години, майка му внезапно почина. Приятелите на Елисавета, знаейки за назорейските забрани за съприкосновение с покойник даже от собственото семейство, направиха всички приготовления за нейното погребение още преди да изпратят за Йоан. Когато Йоан получи известието за смъртта на майка си, той се разпореди Ездà да закара неговите стада в Енгеди и тръгна за Хеврон.

Връщайки се в Енгеди от погребението на майка си, той предаде своите стада на братството и за известно време се уедини за пост и молитва. Йоан познаваше само старите методи за приближаване към божествеността; той знаеше само онова, което пишеха за това такива личности като пророците Илия, Самуил и Даниил. Идеал за пророк за него беше Илия. Илия беше първият от учителите на Израил, когото започнаха да смятат за пророк, и Йоан искрено вярваше, че му е съдено да стане последният от този дълъг и прославен ред небесни посланици.

Йоан живееше в Енгеди в течение на две и половина години и убеди голяма част от братството, че "приближи краят на епохата", че "приближава Царството небесно". Цялото му по-ранно учение беше основано на съвременната му юдейска представа за Месията като обещан избавител на еврейския народ от господството на неговите управители друговерци.

В течение на целия този период Йоан прекарваше много време в четене на свещени книги, намерени от него в обиталището на назореите в Енгеди. Особено силно впечатление му направиха Исая и Малахия – за онова време последните от пророците. Той четеше и препрочиташе петте заключителни глави от Исая и вярваше на тези пророчества. След това четеше при Малахия: "Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия до настъпването на великия и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцата на бащите към децата и сърцата на децата към техните бащи, за да не дойда и поразя земята с проклятие." Единствено обещанието на Малахия за това, че Илия ще се върне, не даваше на Йоан да пристъпи към проповеди за бъдещото царство и да призове своите събратя-евреи да бягат от бъдещия гняв. Йоан беше готов да възвести приближаването на Царството, но в течение на повече от две години го задържаше очакването на идването на Илия. Той знаеше, че не е Илия. Какво имаше предвид Малахия? Буквално или образно беше неговото

4. THE DEATH OF ELIZABETH

135:4.1 (1499.1) On August 17, A.D. 22, when John was twenty-eight years of age, his mother suddenly passed away. Elizabeth's friends, knowing of the Nazarite restrictions regarding contact with the dead, even in one's own family, made all arrangements for the burial of Elizabeth before sending for John. When he received word of the death of his mother, he directed Ezda to drive his herds to Engedi and started for Hebron.

135:4.2 (1499.2) On returning to Engedi from his mother's funeral, he presented his flocks to the brotherhood and for a season detached himself from the outside world while he fasted and prayed. John knew only of the old methods of approach to divinity; he knew only of the records of such as Elijah, Samuel, and Daniel. Elijah was his ideal of a prophet. Elijah was the first of the teachers of Israel to be regarded as a prophet, and John truly believed that he was to be the last of this long and illustrious line of the messengers of heaven.

135:4.3 (1499.3) For two and a half years John lived at Engedi, and he persuaded most of the brotherhood that "the end of the age was at hand"; that "the kingdom of heaven was about to appear." And all his early teaching was based upon the current Jewish idea and concept of the Messiah as the promised deliverer of the Jewish nation from the domination of their gentile rulers.

135:4.4 (1499.4) Throughout this period John read much in the sacred writings which he found at the Engedi home of the Nazarites. He was especially impressed by Isaiah and by Malachi, the last of the prophets up to that time. He read and reread the last five chapters of Isaiah, and he believed these prophecies. Then he would read in Malachi: "Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord; and he shall turn the hearts of the fathers toward the children and the hearts of the children toward their fathers, lest I come and smite the earth with a curse." And it was only this promise of Malachi that Elijah would return that deterred John from going forth to preach about the coming kingdom and to exhort his fellow Jews to flee from the wrath to come. John was ripe for the proclamation of the message of the coming kingdom, but this expectation of the coming of Elijah held him back for more than two years. He knew he was not Elijah. What did Malachi mean? Was the prophecy literal or figurative? How could he know the truth? He finally dared to think that, since the first of the prophets was called Elijah, so

пророчество? Как можеше да узнае истината? Накрая реши да повярва, че доколкото първият от пророците го наричаха Илия, последният вероятно ще е известен със същото име. При все това не го изоставяха съмненията – съмнения, достатъчни за да не му позволят когато и да било да нарече себе си Илия.

Именно под влиянието на Илия Йоан се въоръжи с неговия метод на пряко и рязко разобличаване на греховете и пороците на своите съвременници. Той се опитваше да се облича като Илия, стараеше се да говори като Илия; по всички външни признаци напомняше древния пророк. Той беше такова могъщо и самобитно дете на природата, такъв безстрашен и храбър проповедник на праведността. Йоан не беше неграмотен, добре познаваше свещените книги на евреите, но едва ли беше културен човек. Той притежаваше ясен ум, беше прекрасен оратор и пламенен изобличител. Той едва ли беше пример за своето време, но беше негов красноречив упрек.

Накрая той измисли начин за провъзгласяване на новата ера – Царството Божие; реши, че му е съдено да стане вестител на Месията; отхвърляйки всички съмнения, през март 25 година след н.е. Йоан напусна Енгеди, за да застане на своя кратък, но блестящ път на публичен проповедник.

the last should be known, eventually, by the same name. Nevertheless, he had doubts, doubts sufficient to prevent his ever calling himself Elijah.

135:4.5 (1499.5) It was the influence of Elijah that caused John to adopt his methods of direct and blunt assault upon the sins and vices of his contemporaries. He sought to dress like Elijah, and he endeavored to talk like Elijah; in every outward aspect he was like the olden prophet. He was just such a stalwart and picturesque child of nature, just such a fearless and daring preacher of righteousness. John was not illiterate, he did well know the Jewish sacred writings, but he was hardly cultured. He was a clear thinker, a powerful speaker, and a fiery denunciator. He was hardly an example to his age, but he was an eloquent rebuke.

135:4.6 (1499.6) At last he thought out the method of proclaiming the new age, the kingdom of God; he settled that he was to become the herald of the Messiah; he swept aside all doubts and departed from Engedi one day in March of A.D. 25 to begin his short but brilliant career as a public preacher.

5. ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

За да се разбере смисълът на проповедите на Йоан, е необходимо да се вземе под внимание положението на еврейския народ при появата на Кръстителя. Вече почти сто години целият Израил пребиваваше в объркване; те никак не можеха да разберат защо продължаваха да се намират в подчинение на другоплеменници. Нима Мойсей не учеше, че праведността винаги се възнаграждава с процъфтяване и могъщество? Нима те не бяха богоизбран народ? Защо тронът на Давид оставаше захвърлен и пустеещ? В светлината на ученията на Мойсей и наставленията на пророците на евреите им беше трудно да обяснят продължителния упадък на своята нация.

Приблизително сто години преди Иисус и Йоан в Палестина се появи нова школа религиозни учители – апокалипсисти. Тези нови проповедници създадоха вероучение, обясняващо страданията и униженията на евреите като разплата за греховете на нацията. Те се опираха на добре известни причини, използвани по такъв начин, че да

5. THE KINGDOM OF GOD

135:5.1 (1500.1) In order to understand John's message, account should be taken of the status of the Jewish people at the time he appeared upon the stage of action. For almost one hundred years all Israel had been in a quandary; they were at a loss to explain their continuous subjugation to gentile overlords. Had not Moses taught that righteousness was always rewarded with prosperity and power? Were they not God's chosen people? Why was the throne of David desolate and vacant? In the light of the Mosaic doctrines and the precepts of the prophets the Jews found it difficult to explain their long-continued national desolation.

135:5.2 (1500.2) About one hundred years before the days of Jesus and John a new school of religious teachers arose in Palestine, the apocalyptists. These new teachers evolved a system of belief that accounted for the sufferings and humiliation of the Jews on the ground that they were paying the penalty for the nation's sins. They fell back onto the well-known reasons assigned to explain the

обяснят вавилонския и другите пленничества от предишните времена. Но, учеха апокалипсистите, Израил не следва да пада духом; краят на техните страдания не е далеч; търпението на Бога по отношение на друговерците управители е на свършване. Краят на римското управление означаваше същото, което и краят на епохата и, в известен смисъл, краят на света. Тези нови учители широко се опираха на предсказанията на Даниил; те постоянно учеха, че творението се приближава към своя завършващ стадий: царствата на този свят трябваше скоро да станат царства Божии. За еврейското съзнание от онова време именно в това се заключаваше смисълът на израза "Царството небесно", който е лайтмотив както в учението на Йоан, така и в учението на Иисус. За палестинските евреи "Царството небесно" означаваше само едно: абсолютно праведно господство, в което притежаващият съвършена власт Бог (Месията) управлява народите на Земята така, както управлява в небесата – "Да бъде волята Ти на земята, както на небето".

Във времената на Йоан всички евреи с надежда питаха: "Скоро ли ще дойде Небесното царство?" Усещането на близостта за края на управлението на езичниците беше повсеместно. В цялото еврейство живееше надежда, остро предчувствие, че тази вековна мечта ще се сбъдне по време на тяхното поколение.

Макар че евреите съществено се отличаваха един от друг в своите оценки за характера на бъдещото царство, всички те се свеждаха до това, че то е в недалечното, близко и даже най-близко бъдеще. Много от тези, които буквално разбираха Стария Завет, с надежда очакваха нов цар на Палестина, чакаха възраждане на еврейската нация освободена от своите врагове и възглавявана от наследника на царя Давид – Месията, когото бързо признават като законен и праведен управител на целия свят. Другата, макар и по-малка, група благочестиви евреи се придържаше към съвършено други възгледи за това Царство Божие. Те учеха, че бъдещото царство не е от този свят, че светът се приближава към своя неизбежен край и че "новото небе и новата земя" трябва да възвестят установяването на Царството Божие; че на това Царство му предстои да стане вечна власт, че на греха ще бъде сложен край и че гражданите на това царство трябва да станат безсмъртни в своето наслаждение от това безкрайно блаженство.

Всички бяха съгласни, че установяването на новото Царство на Земята трябва неизбежно да се предхожда от някакво сурово пречистване или очистващо наказание.

Babylonian and other captivities of former times. But, so taught the apocalyptists, Israel should take heart; the days of their affliction were almost over; the discipline of God's chosen people was about finished; God's patience with the gentile foreigners was about exhausted. The end of Roman rule was synonymous with the end of the age and, in a certain sense, with the end of the world. These new teachers leaned heavily on the predictions of Daniel, and they consistently taught that creation was about to pass into its final stage; the kingdoms of this world were about to become the kingdom of God. To the Jewish mind of that day this was the meaning of that phrase — the kingdom of heaven — which runs throughout the teachings of both John and Jesus. To the Jews of Palestine the phrase "kingdom of heaven" had but one meaning: an absolutely righteous state in which God (the Messiah) would rule the nations of earth in perfection of power just as he ruled in heaven — "Your will be done on earth as in heaven."

135:5.3 (1500.3) In the days of John all Jews were expectantly asking, "How soon will the kingdom come?" There was a general feeling that the end of the rule of the gentile nations was drawing near. There was present throughout all Jewry a lively hope and a keen expectation that the consummation of the desire of the ages would occur during the lifetime of that generation.

135:5.4 (1500.4) While the Jews differed greatly in their estimates of the nature of the coming kingdom, they were alike in their belief that the event was impending, near at hand, even at the door. Many who read the Old Testament literally looked expectantly for a new king in Palestine, for a regenerated Jewish nation delivered from its enemies and presided over by the successor of King David, the Messiah who would quickly be acknowledged as the rightful and righteous ruler of all the world. Another, though smaller, group of devout Jews held a vastly different view of this kingdom of God. They taught that the coming kingdom was not of this world, that the world was approaching its certain end, and that "a new heaven and a new earth" were to usher in the establishment of the kingdom of God; that this kingdom was to be an everlasting dominion, that sin was to be ended, and that the citizens of the new kingdom were to become immortal in their enjoyment of this endless bliss.

135:5.5 (1500.5) All were agreed that some drastic purging or purifying discipline would of necessity precede the establishment of the new kingdom on earth. The literalists taught that a world-wide war

Привържениците на буквалното тълкуване предвещаваха световна война, която ще унищожи всички невярващи, докато правоверните величаво шестват към всеобща и вечна победа. Последователите на духовното тълкуване учеха, че възвестяването на Царството ще бъде великият Божий съд, който ще въздаде на нечестивите по заслуги, осъждайки ги на окончателно унищожение, и едновременно ще възнесе вярващите светци на богоизбрания народ към слава и власт заедно със Сина Човешки, който ще управлява над спасените народи от името на Бога. Тази втора група даже вярваше, че в братството на новото Царство ще бъдат допуснати и благочестиви другоплеменници.

would ensue which would destroy all unbelievers, while the faithful would sweep on to universal and eternal victory. The spiritists taught that the kingdom would be ushered in by the great judgment of God which would relegate the unrighteous to their well-deserved judgment of punishment and final destruction, at the same time elevating the believing saints of the chosen people to high seats of honor and authority with the Son of Man, who would rule over the redeemed nations in God's name. And this latter group even believed that many devout gentiles might be admitted to the fellowship of the new kingdom.

Някои от евреите смятаха, че Бог вероятно ще установи Своето ново Царство чрез пряко божествено вмешателство, но огромното мнозинство вярваше, че Той използва за тази цел Свой представител, посредник – Месията. Само така разбираха думата "Месия" евреите от онова поколение, към което принадлежаха Йоан и Иисус. Никак не можеха да нарекат Месия онзи, който само учеше на Божията воля или провъзгласяваше необходимост от праведен живот. Всички такива светци евреите наричаха пророци. Месията трябваше да бъде повече от пророк; Месията трябваше да установи ново царство – Царството Божие. Ако човек не съответстваше на тази представа, той не можеше да се нарече Месия в традиционния еврейски смисъл.

135:5.6 (1501.1) Some of the Jews held to the opinion that God might possibly establish this new kingdom by direct and divine intervention, but the vast majority believed that he would interpose some representative intermediary, the Messiah. And that was the only possible meaning the term Messiah could have had in the minds of the Jews of the generation of John and Jesus. *Messiah* could not possibly refer to one who merely taught God's will or proclaimed the necessity for righteous living. To all such holy persons the Jews gave the title of *prophet.* The Messiah was to be more than a prophet; the Messiah was to bring in the establishment of the new kingdom, the kingdom of God. No one who failed to do this could be the Messiah in the traditional Jewish sense.

Кой щеше да бъде този Месия? И по този въпрос еврейските учители се различаваха в мненията си. Старите проповедници се придържаха към доктрината за сина на Давид. Новите учеха, че доколкото новото царство беше Царство небесно, новият управител можеше да бъде също така само божествена личност – този, който отдавна седеше отдясно на Бога в небесата. И колкото и странно да изглежда, тези, които се придържаха към такъв възглед за управителя на новото царство, гледаха на него не като на човешки Месия, не просто като на човек, а като на "Сина Човешки" – Син Божий, небесния Княз, отдавна вече принуден да дочака часа, когато ще поеме владичеството над новата земя. Такава беше религиозната ситуация в еврейския свят, когато Йоан излезе със своя призив: "Покайте се, защото Царството небесно се приближи!".

135:5.7 (1500.7) Who would this Messiah be? Again the Jewish teachers differed. The older ones clung to the doctrine of the son of David. The newer taught that, since the new kingdom was a heavenly kingdom, the new ruler might also be a divine personality, one who had long sat at God's right hand in heaven. And strange as it may appear, those who thus conceived of the ruler of the new kingdom looked upon him not as a human Messiah, not as a mere *man,* but as "the Son of Man" — a Son of God — a heavenly Prince, long held in waiting thus to assume the rulership of the earth made new. Such was the religious background of the Jewish world when John went forth proclaiming: "Repent, for the kingdom of heaven is at hand!"

Затова е очевидно, че съобщението на Йоан за бъдещото Царство имаше не по-малко от половин дузина различни тълкувания в съзнанието на тези, които слушаха неговата страстна проповед. Но какъвто и смисъл да се влагаше в използваните от Йоан изрази от

135:5.8 (1500.8) It becomes apparent, therefore, that John's announcement of the coming kingdom had not less than half a dozen different meanings in the minds of those who listened to his impassioned preaching. But no matter what significance they attached to the phrases which

различните групи уповаващи се на еврейското царство, всяка от тях се заинтересува от вярванията на този искрен, енергичен, груб, но прям проповедник на праведността и покаянието, който с такава тържественост призоваваше своите слушатели да "бягат от бъдещия гняв".

John employed, each of these various groups of Jewish-kingdom expectants was intrigued by the proclamations of this sincere, enthusiastic, rough-and-ready preacher of righteousness and repentance, who so solemnly exhorted his hearers to "flee from the wrath to come."

6. ЙОАН ЗАПОЧВА ДА ПРОПОВЯДВА

В началото на март 25 година след н. е. Йоан премина западния бряг на Мъртво море и се изкачи нагоре по течението на Йордан към намиращото се на нивото на Йерихон място на древен брод, през който Иисус Навин и децата на Израил за пръв път стъпиха на Обетованата земя. Преминавайки на противоположния бряг на реката, той се установи близо до брода и започна да проповядва на хората, преминаващи реката в двете посоки. Това беше най-оживеното място за преминаване през Йордан.

На тези, които слушаха Йоан, им беше ясно, че той е повече от проповедник. Огромното мнозинство от онези, които слушаха този странен човек, който дойде тук от пустинята Юдейска, си отиваха уверени, че са чули гласа на пророк. Не е чудно, че това явление дълбоко вълнуваше душите на измъчените и изпълнени с надежда евреи. Никога в историята на еврейския народ благочестивите деца на Авраам не бяха желали толкова силно "утешението на Израил", не бяха очаквали толкова страстно "възстановяването на царството". Никога за цялата история на еврейския народ проповедта на Йоан – "приближи се Царството небесно", не можа да окаже такова дълбоко и всеобщо въздействие, както в онова време, когато той по толкова тайнствен начин се появи на брега на този южен брод през Йордан.

Той беше от пастирите, както и Амос. Той се обличаше като древния Илия, излизаше с гръмогласни предупреждения и наставления в "духа и могъществото на Илия". Не е чудно, че този странен проповедник предизвикваше огромно вълнение в цяла Палестина, тъй като пътешествениците разпространяваха съобщенията за неговите проповеди при река Йордан.

Имаше и още една, нова черта в действията на назорейския проповедник – той кръсти в Йордан всеки от идващите при него хора "за опрощаване на греховете". Макар че кръщението не беше нов обред сред евреите, те никога не бяха виждали то да се използва така, както правеше това Йоан. Отдавна вече

6. JOHN BEGINS TO PREACH

135:6.1 (1501.4) Early in the month of March, A.D. 25, John journeyed around the western coast of the Dead Sea and up the river Jordan to opposite Jericho, the ancient ford over which Joshua and the children of Israel passed when they first entered the promised land; and crossing over to the other side of the river, he established himself near the entrance to the ford and began to preach to the people who passed by on their way back and forth across the river. This was the most frequented of all the Jordan crossings.

135:6.2 (1501.5) It was apparent to all who heard John that he was more than a preacher. The great majority of those who listened to this strange man who had come up from the Judean wilderness went away believing that they had heard the voice of a prophet. No wonder the souls of these weary and expectant Jews were deeply stirred by such a phenomenon. Never in all Jewish history had the devout children of Abraham so longed for the "consolation of Israel" or more ardently anticipated "the restoration of the kingdom." Never in all Jewish history could John's message, "the kingdom of heaven is at hand," have made such a deep and universal appeal as at the very time he so mysteriously appeared on the bank of this southern crossing of the Jordan.

135:6.3 (1502.1) He came from the herdsmen, like Amos. He was dressed like Elijah of old, and he thundered his admonitions and poured forth his warnings in the "spirit and power of Elijah." It is not surprising that this strange preacher created a mighty stir throughout all Palestine as the travelers carried abroad the news of his preaching along the Jordan.

135:6.4 (1502.2) There was still another and a *new* feature about the work of this Nazarite preacher: He baptized every one of his believers in the Jordan "for the remission of sins." Although baptism was not a new ceremony among the Jews, they had never seen it employed as John now made use of it. It had long been the practice

съществуваше обичай да се кръщават прозелитите измежду езичниците за приемане в братството на външния двор на храма, но никога на самите евреи не се предлагаше да се кръстят за покаяние. От първите проповеди на Йоан до неговия арест и вкарване в затвора по заповед на Ирод Антипа изминаха общо петнадесет месеца, но за това кратко време броят на кръстените от него хора надмина с много цифрата сто хиляди души.

В течение на четири месеца Йоан проповядва при брода край Витания, след което тръгна на север нагоре по течението на Йордан. Десетки хиляди слушатели – някои от любопитство, но мнозина с дълбоки и със сериозни намерения, идваха да го слушат от всички краища на Юдея, Перея и Самария. Някои идваха даже от Галилея.

През май същата година, когато Йоан още се намираше при брода край Витания, свещеници и левити изпратиха при него делегация, за да узнаят твърди ли той, че е Месия, и с какво право води своите проповеди. Йоан отговори на тези въпроси с думите: "Идете и кажете на своите господари, че сте чули – както е казано от пророка – ‚гласа на викащия в пустинята', казващ: ‚Гответе път за Господа, направете прав път за нашия Бог. Нека се запълнят долините, да се изравнят хълмовете и планините; да се изправят всички кривини на пътищата, а трудно проходимите места да се превърнат в равни долини; и всички ще видят спасението Божие'."

Йоан беше героичен, но праволинеен проповедник. Веднъж, докато той проповядваше и кръщаваше на западния бряг на Йордан, тук пристигнаха група фарисеи и няколко садукеи, дошли за кръщение. Преди да слезе заедно с тях във водата, Йоан, обръщайки се към цялата група, каза: "Кой ви предупреди да бягате като змии от огъня, от бъдещия гняв? Аз ще ви кръстя, но ви предупреждавам: сътворете плодове, достойни за човешко разкаяние, ако искате да получите опрощение на своите грехове. И не ми говорете, че Авраам е ваш баща. Казвам ви, че Бог може да сътвори достойни синове на Авраам от тези дванадесет камъка. Брадвата вече лежи до корените на дървото. Всяко дърво, което не носи добри плодове, ще бъде отсечено и хвърлено в огъня." (Според преданието дванадесетте камъка, за които говореше Йоан, бяха мемориалните камъни, положени от Иисус Навин в памет на прекосяването от "дванадесетте племена" на мястото, където те за пръв път стъпиха на Обетованата земя.)

Йоан провеждаше със своите ученици

thus to baptize the gentile proselytes into the fellowship of the outer court of the temple, but never had the Jews themselves been asked to submit to the baptism of repentance. Only fifteen months intervened between the time John began to preach and baptize and his arrest and imprisonment at the instigation of Herod Antipas, but in this short time he baptized considerably over one hundred thousand penitents.

135:6.5 (1502.3) John preached four months at Bethany ford before starting north up the Jordan. Tens of thousands of listeners, some curious but many earnest and serious, came to hear him from all parts of Judea, Perea, and Samaria. Even a few came from Galilee.

135:6.6 (1502.4) In May of this year, while he still lingered at Bethany ford, the priests and Levites sent a delegation out to inquire of John whether he claimed to be the Messiah, and by whose authority he preached. John answered these questioners by saying: "Go tell your masters that you have heard 'the voice of one crying in the wilderness,' as spoken by the prophet, saying, 'make ready the way of the Lord, make straight a highway for our God. Every valley shall be filled, and every mountain and hill shall be brought low; the uneven ground shall become a plain, while the rough places shall become a smooth valley; and all flesh shall see the salvation of God.'"

135:6.7 (1502.5) John was a heroic but tactless preacher. One day when he was preaching and baptizing on the west bank of the Jordan, a group of Pharisees and a number of Sadducees came forward and presented themselves for baptism. Before leading them down into the water, John, addressing them as a group said: "Who warned you to flee, as vipers before the fire, from the wrath to come? I will baptize you, but I warn you to bring forth fruit worthy of sincere repentance if you would receive the remission of your sins. Tell me not that Abraham is your father. I declare that God is able of these twelve stones here before you to raise up worthy children for Abraham. And even now is the ax laid to the very roots of the trees. Every tree that brings not forth good fruit is destined to be cut down and cast into the fire." (The twelve stones to which he referred were the reputed memorial stones set up by Joshua to commemorate the crossing of the "twelve tribes" at this very point when they first entered the promised land.)

135:6.8 (1502.6) John conducted classes for his

занятия, на които подробно ги наставляваше относно техния нов живот и се стремеше да отговори на многобройните им въпроси. Той съветваше учителите да следват както духа, така и буквата на закона. Той наставляваше богатите да хранят бедните, а на събиращите налозите казваше: "Не вземайте повече, отколкото ви се полага." Той казваше на войниците: "Никого не обиждайте и не изисквайте пари – задоволявайте се със своята заплата." И на всички той повтаряше: "Пригответе се за края на епохата, тъй като се приближи Царството небесно."

disciples, in the course of which he instructed them in the details of their new life and endeavored to answer their many questions. He counseled the teachers to instruct in the spirit as well as the letter of the law. He instructed the rich to feed the poor; to the tax gatherers he said: "Extort no more than that which is assigned you." To the soldiers he said: "Do no violence and exact nothing wrongfully — be content with your wages." While he counseled all: "Make ready for the end of the age — the kingdom of heaven is at hand."

7. ЙОАН ОТИВА НА СЕВЕР

Йоан все още се придържаше към противоречивите представи за приближаващото се царство и неговия цар. Колкото по-дълго той проповядваше, толкова по-голямо смущение го обхващаше, но неопределеността на неговите представи за характера на бъдещото царство никога и в никаква степен не намаляваше убедеността му в скорошното идване на това царство. В разума той можеше да бъде смутен, но в духа – никога. Той не се съмняваше в близкото установяване на царството, но в него нямаше никаква увереност, че на Иисус предстоеше да стане управител на това царство. Дотогава, докато Йоан се придържаше към идеята за възстановяване на трона на Давид, ученията на неговите родители за това, че Иисус, родил се в града на Давид, е дългоочакваният спасител, изглеждаха логични; когато той започваше повече да клони към доктрината на духовното царство и края на временния земен век, него го обхващаха дълбоки съмнения относно ролята, която можеше да играе в такива събития Иисус. Понякога се съмняваше във всичко, но не за дълго. Той дълбоко съжаляваше, че не може да поговори за всичко това със своите роднини, но това би противоречало на техния недвусмислен договор.

7. JOHN JOURNEYS NORTH

135:7.1 (1503.1) John still had confused ideas about the coming kingdom and its king. The longer he preached the more confused he became, but never did this intellectual uncertainty concerning the nature of the coming kingdom in the least lessen his conviction of the certainty of the kingdom's immediate appearance. In mind John might be confused, but in spirit never. He was in no doubt about the coming kingdom, but he was far from certain as to whether or not Jesus was to be the ruler of that kingdom. As long as John held to the idea of the restoration of the throne of David, the teachings of his parents that Jesus, born in the City of David, was to be the long-expected deliverer, seemed consistent; but at those times when he leaned more toward the doctrine of a spiritual kingdom and the end of the temporal age on earth, he was sorely in doubt as to the part Jesus would play in such events. Sometimes he questioned everything, but not for long. He really wished he might talk it all over with his cousin, but that was contrary to their expressed agreement.

Отивайки все по-далеч на север, Йоан често мислеше за Иисус. Придвижвайки се нагоре по течението на Йордан, той се спря на повече от дузина места. На едно от тях, в Адам, в отговор на пряк въпрос на своите ученици дали е Месия той за пръв път спомена "друг, който ще дойде след мен". И продължи с думите: "След мен идва този, който е по-голям от мен, на когото аз не съм достоен даже да развържа каишките на сандалите. Аз ви кръщавам с вода, но той ще ви кръсти със Светия Дух. Той държи в ръка лопата, за да очисти своето гумно; той ще събере добро зърно в своите хамбари, а мекината ще изгори

135:7.2 (1503.2) As John journeyed north, he thought much about Jesus. He paused at more than a dozen places as he traveled up the Jordan. It was at Adam that he first made reference to "another one who is to come after me" in answer to the direct question which his disciples asked him, "Are you the Messiah?" And he went on to say: "There will come after me one who is greater than I, whose sandal straps I am not worthy to stoop down and unloose. I baptize you with water, but he will baptize you with the Holy Spirit. And his shovel is in his hand thoroughly to cleanse his threshing floor; he will gather the wheat into his garner, but the chaff will he burn up with the judgment fire."

на съдния огън.”

Отговаряйки на въпросите на учениците си, Йоан продължи да развива своите учения и в сравнение със своята изначална и загадъчна проповед. – “Покайте се и се кръщавайте”, ден след ден прибавяше към нея все повече полезни и утешителни думи. Към това време хората вече на тълпи пристигаха от Галилея и Декаполис. Всеки ден много искрени вярващи оставаха със своя обожаван учител.

135:7.3 (1503.3) In response to the questions of his disciples John continued to expand his teachings, from day to day adding more that was helpful and comforting compared with his early and cryptic message: “Repent and be baptized.” By this time throngs were arriving from Galilee and the Decapolis. Scores of earnest believers lingered with their adored teacher day after day.

8. СРЕЩАТА НА ИИСУС И ЙОАН

Към декември 25 година след н. е. Йоан, движейки се покрай Йордан, стигна до покрайнините на Пела – славата му се беше разпространила вече по цяла Палестина и неговата дейност стана главна тема за разговори във всички градове около Галилейското езеро. Иисус се беше отзовал благожелателно за проповедта на Йоан и това подтикна много жители на Капернаум да изпълнят обреда на Йоан – покаяние и кръщение. Синовете на Зеведей – рибарите Яков и Йоан, отидоха при него за кръщение през декември, скоро след като Йоан спря за проповеди в Пела. Веднъж в седмицата те се връщаха на това място, за да видят Йоан, съобщавайки на Иисус последните достоверни новини за дейността на странстващия проповедник.

Братята на Иисус Яков и Юда вече бяха говорили да отидат при Йоан за кръщение, а доколкото Юда също дойде в Капернаум за съботните богослужения, както той, така и Яков, изслушвайки изказването на Иисус в синагогата, решиха да се посъветват с него относно своите планове. Това беше вечерта в събота, 12 януари 26 година след н.е. Иисус ги помоли да отложат обсъждането до следващия ден, когато той обеща да даде своя отговор. През тази нощ той почти не спа, пребивавайки в тясно общуване с небесния Отец. Той се уговори да се срещне със своите братя на обедната трапеза и да изкаже мнението си относно кръщаването от Йоан. В това неделно утро Иисус работеше, както винаги, в лодкарската работилница. Яков и Юда донесоха храна и го чакаха в помощното помещение, той като времето за обедна почивка още не беше настъпило, а те знаеха, че Иисус е много точен за такива неща.

Преди самото начало на почивката Иисус положи своя инструмент, сне от себе си работната престилка и каза на тримата работника, намиращи се в това помещение, само едно: “Моето време дойде.” Той излезе при своите братя Яков и Юда и повтори:

8. MEETING OF JESUS AND JOHN

135:8.1 (1503.4) By December of A.D. 25, when John reached the neighborhood of Pella in his journey up the Jordan, his fame had extended throughout all Palestine, and his work had become the chief topic of conversation in all the towns about the lake of Galilee. Jesus had spoken favorably of John’s message, and this had caused many from Capernaum to join John’s cult of repentance and baptism. James and John the fishermen sons of Zebedee had gone down in December, soon after John took up his preaching position near Pella, and had offered themselves for baptism. They went to see John once a week and brought back to Jesus fresh, firsthand reports of the evangelist’s work.

135:8.2 (1503.5) Jesus’ brothers James and Jude had talked about going down to John for baptism; and now that Jude had come over to Capernaum for the Sabbath services, both he and James, after listening to Jesus’ discourse in the synagogue, decided to take counsel with him concerning their plans. This was on Saturday night, January 12, A.D. 26. Jesus requested that they postpone the discussion until the following day, when he would give them his answer. He slept very little that night, being in close communion with the Father in heaven. He had arranged to have noontime lunch with his brothers and to advise them concerning baptism by John. That Sunday morning Jesus was working as usual in the boatshop. James and Jude had arrived with the lunch and were waiting in the lumber room for him, as it was not yet time for the midday recess, and they knew that Jesus was very regular about such matters.

135:8.3 (1504.1) Just before the noon rest, Jesus laid down his tools, removed his work apron, and merely announced to the three workmen in the room with him, “My hour has come.” He went out to his brothers James and Jude, repeating, “My hour has come — let us go to John.” And they

"Моето време дойде – да отидем при Йоан." Те веднага тръгнаха за Пела, изяждайки обяда си, докато крачеха. Това беше в неделя, 13 януари. Те нощуваха в долината на Йордан и на следващия ден около обед пристигнаха на мястото на кръщението.

started immediately for Pella, eating their lunch as they journeyed. This was on Sunday, January 13. They tarried for the night in the Jordan valley and arrived on the scene of John's baptizing about noon of the next day.

Йоан тъкмо беше пристъпил към кръщение на дошлите в този ден хора. Множество каещи се стояха един след друг в очакване на своя ред, когато Иисус и двамата му братя заеха място сред мъжете и жените, дълбоко вярващи в проповедта на Йоан за приближаването на Царството. Йоан вече разпитваше синовете на Зеведей за Иисус. Той знаеше за изказванията на Иисус относно неговите проповеди и ден след ден очакваше да го види тук, но не предполагаше, че ще го срещне сред кандидатите за кръщение.

135:8.4 (1504.2) John had just begun baptizing the candidates for the day. Scores of repentants were standing in line awaiting their turn when Jesus and his two brothers took up their positions in this line of earnest men and women who had become believers in John's preaching of the coming kingdom. John had been inquiring about Jesus of Zebedee's sons. He had heard of Jesus' remarks concerning his preaching, and he was day by day expecting to see him arrive on the scene, but he had not expected to greet him in the line of baptismal candidates.

Потънал в процеса на бързото кръщаване на толкова голям брой новообърнати, Йоан не вдигаше глава и видя Иисус, едва когато спря по обед, за да поздрави своя роднина в плът, и попита: "Но защо, приветствайки ме, слезе във водата?" Иисус отговори: "За да приема от теб кръщение." Йоан възрази: "Аз трябва да бъда кръстен от теб. Защо ти дойде при мен?" А Иисус му прошепна: "Нека засега бъде така, защото ние трябва да дадем пример на моите братя, стоящи тук заедно с мен, и за да узнаят хората, че моето време е дошло."

135:8.5 (1504.3) Being engrossed with the details of rapidly baptizing such a large number of converts, John did not look up to see Jesus until the Son of Man stood in his immediate presence. When John recognized Jesus, the ceremonies were halted for a moment while he greeted his cousin in the flesh and asked, "But why do you come down into the water to greet me?" And Jesus answered, "To be subject to your baptism." John replied: "But I have need to be baptized by you. Why do you come to me?" And Jesus whispered to John: "Bear with me now, for it becomes us to set this example for my brothers standing here with me, and that the people may know that my hour has come."

Категорично и властно звучеше гласът на Иисус. Йоан затрепери от вълнение, приготвяйки се да кръсти Иисус Назарянин в Йордан по обед в понеделник, 14 януари 26 година след н.е. Така Йоан кръсти Иисус и двамата му братя Яков и Юда. След това Йоан пусна останалите, обявявайки, че ще възобнови кръщаването по обед на следващия ден. Когато хората се разотиваха, четирима души, все още стоящи във водата, чуха странен звук и скоро над главата на Иисус се появи видение, и те чуха глас, който каза: "Ето Моя възлюбен Син, в когото е Моето благоволение." Поразителна промяна стана в целия облик на Иисус и мълчаливо излизайки от водата, той ги напусна и тръгна към източните хълмове. И нито един човек не видя Иисус в течение на четиридесет дни.

135:8.6 (1504.4) There was a tone of finality and authority in Jesus' voice. John was atremble with emotion as he made ready to baptize Jesus of Nazareth in the Jordan at noon on Monday, January 14, A.D. 26. Thus did John baptize Jesus and his two brothers James and Jude. And when John had baptized these three, he dismissed the others for the day, announcing that he would resume baptisms at noon the next day. As the people were departing, the four men still standing in the water heard a strange sound, and presently there appeared for a moment an apparition immediately over the head of Jesus, and they heard a voice saying, "This is my beloved Son in whom I am well pleased." A great change came over the countenance of Jesus, and coming up out of the water in silence he took leave of them, going toward the hills to the east. And no man saw Jesus again for forty days.

Йоан изпрати Иисус на достатъчно разстояние, за да успее да му разкаже за посещението на Гавраил при Елисавета още преди те да се родят – история, която той неведнъж беше слушал от майка си. Той остави Иисус да продължи своя път, след като каза: "Сега със сигурност знам, че ти си Спасителят." Но Иисус не отговори нищо.

135:8.7 (1504.5) John followed Jesus a sufficient distance to tell him the story of Gabriel's visit to his mother ere either had been born, as he had heard it so many times from his mother's lips. He allowed Jesus to continue on his way after he had said, "Now I know of a certainty that you are the Deliverer." But Jesus made no reply.

9. ЧЕТИРИДЕСЕТТЕ ДНИ ПРОПОВЕДИ

Когато Йоан се върна при своите ученици (по това време редом с него постоянно имаше около двадесет и пет или тридесет човека), те увлечено обсъждаха току-що станалото събитие, свързано с кръщението на Иисус. Те изпаднаха в още по-голямо изумление, след като Йоан им разказа за явяването на Гавраил при Мария малко преди раждането на Иисус, а също и за това, че Иисус не произнесе нито една дума, когато той му разказа за това. В тази вечер не валеше дъжд и тези тридесет или повече човека си говориха под звездното небе до късно след полунощ. Те искаха да знаят къде е отишъл Иисус и кога ще го видят отново.

След случилото се в този ден проповедта на Йоан звучеше по новому, провъзгласявайки бъдещото Царство и дългоочаквания Месия.Тези четиридесет дни, прекарани в очакване – в очакване на връщането на Иисус, бяха напрегнато време. Но проповедта на Йоан продължаваше да звучи с огромна сила и приблизително по това време неговите ученици започнаха да проповядват пред тълпите народ, събиращи се около Йоан при Йордан.

В течение на тези четиридесет дни очакване се появиха множество слухове, които се разпространяваха в окръга и стигнаха даже до Тивериада и Йерусалим. Желанието да видят този, когото смятаха за Месия, привличаше към лагера на Йоан хиляди хора – но Иисус изчезна. А когато учениците на Йоан заявиха, че странният Божий човек е отишъл в планината, мнозина се усъмниха в цялата тази история.

Приблизително три седмици след като Иисус ги напусна, на мястото на събитията в Пела пристигна нова делегация, изпратена от йерусалимски свещеници и фарисеи. Те пряко попитаха Йоан дали той е Илия или този пророк, с когото е говорил Мойсей. И когато Йоан отговори "не", те се решиха да попитат: "Месия ли си ти?" – и Йоан отговори: "Не." Тогава дошлите от Йерусалим казаха: "Ако ти не си Илия, не си пророк и не си Месия, то защо кръщаваш хора и вдигаш целия този шум?" И Йоан отговори: "Нека онези, които са ме чули и са получили кръщение от мен, да кажат кой съм аз, но ви казвам: аз кръщавам с вода, но сред нас беше този, който ще се върне, за да кръщава със Светия Дух."

Тези четиридесет дни бяха трудно време за Йоан и неговите ученици. Какви ще бъдат взаимоотношенията между Йоан и Иисус?

9. FORTY DAYS OF PREACHING

135:9.1 (1505.1) When John returned to his disciples (he now had some twenty-five or thirty who abode with him constantly), he found them in earnest conference, discussing what had just happened in connection with Jesus' baptism. They were all the more astonished when John now made known to them the story of the Gabriel visitation to Mary before Jesus was born, and also that Jesus spoke no word to him even after he had told him about this. There was no rain that evening, and this group of thirty or more talked long into the starlit night. They wondered where Jesus had gone, and when they would see him again.

135:9.2 (1505.2) After the experience of this day the preaching of John took on new and certain notes of proclamation concerning the coming kingdom and the expected Messiah. It was a tense time, these forty days of tarrying, waiting for the return of Jesus. But John continued to preach with great power, and his disciples began at about this time to preach to the overflowing throngs which gathered around John at the Jordan.

135:9.3 (1505.3) In the course of these forty days of waiting, many rumors spread about the countryside and even to Tiberias and Jerusalem. Thousands came over to see the new attraction in John's camp, the reputed Messiah, but Jesus was not to be seen. When the disciples of John asserted that the strange man of God had gone to the hills, many doubted the entire story.

135:9.4 (1505.4) About three weeks after Jesus had left them, there arrived on the scene at Pella a new deputation from the priests and Pharisees at Jerusalem. They asked John directly if he was Elijah or the prophet that Moses promised; and when John said, "I am not," they made bold to ask, "Are you the Messiah?" and John answered, "I am not." Then said these men from Jerusalem: "If you are not Elijah, nor the prophet, nor the Messiah, then why do you baptize the people and create all this stir?" And John replied: "It should be for those who have heard me and received my baptism to say who I am, but I declare to you that, while I baptize with water, there has been among us one who will return to baptize you with the Holy Spirit."

135:9.5 (1505.5) These forty days were a difficult period for John and his disciples. What was to be the relation of John to Jesus? A hundred questions

Хората искаха отговор на много въпроси. Започна да се проявява политиканство и егоистично желание да изпъкнеш. Избухваха ожесточени спорове около различни идеи и представи за Месията. Ще бъде ли той военен ръководител и цар като Давид? Ще разбие ли римските армии, подобно на Иисус Навин, разгромил хананците? Или ще дойде за установяването на духовното царство? Йоан и по-малката част от спорещите клоняха към мнението, че Иисус е дошъл за установяване на Царството небесно, макар че не му беше съвсем ясно в какво именно се заключаваше мисията по създаването на това царство.

Това бяха напрегнати дни в живота на Йоан и той се молеше за завръщането на Иисус. Някои от учениците на Йоан организираха издирвателни групи, готови тръгнат да търсят Иисус, но Йоан им забрани да правят това, казвайки: "Нашите дни са в ръцете на Бога небесен; той ще изпрати Своя избран Син."

Настъпи ранното утро на събота, 23 февруари, когато по време на сутрешната закуска Йоан и неговите ученици обърнаха своя взор на север и видяха приближаващия се към тях Иисус. Когато той се приближи, Йоан застана на един голям камък и със своя звучен глас извика: "Ето Сина Божий, избавителя на света! Той е този, за когото казах: ‚След мен идва човек, който ме превъзхожда, защото е съществувал преди мен.' Затова дойдох аз от пустинята да проповядвам покаяние и да кръстя с вода, възвестявайки приближаването на Небесното царство. И, ето, иде този, кой ще ви кръсти със Светия Дух. И видях аз как Божественият Дух слезе над този човек и чух глас Божий: "Ето Моя възлюбен Син, от когото Аз съм много доволен, в когото е Моето благоволение."

Иисус ги помоли да продължат да се хранят и седна заедно с Йоан, за да сподели с тях трапезата. Към това време неговите братя Яков и Юда вече се бяха върнали в Капернаум.

На следващия ден рано сутринта той напусна Йоан и неговите ученици и се отправи назад към Галилея. Той не каза нищо за това, кога ще го видят отново. На въпросите на Йоан за неговите собствени проповеди и мисии Иисус отговори само: "Моят Отец ще те насочва днес и занапред така, както и в миналото." И двамата велики човека се разделиха в това утро на брега на Йордан, за да не се срещнат никога вече в плът.

came up for discussion. Politics and selfish preferment began to make their appearance. Intense discussions grew up around the various ideas and concepts of the Messiah. Would he become a military leader and a Davidic king? Would he smite the Roman armies as Joshua had the Canaanites? Or would he come to establish a spiritual kingdom? John rather decided, with the minority, that Jesus had come to establish the kingdom of heaven, although he was not altogether clear in his own mind as to just what was to be embraced within this mission of the establishment of the kingdom of heaven.

135:9.6 (1505.6) These were strenuous days in John's experience, and he prayed for the return of Jesus. Some of John's disciples organized scouting parties to go in search of Jesus, but John forbade, saying: "Our times are in the hands of the God of heaven; he will direct his chosen Son."

135:9.7 (1505.7) It was early on the morning of Sabbath, February 23, that the company of John, engaged in eating their morning meal, looked up toward the north and beheld Jesus coming to them. As he approached them, John stood upon a large rock and, lifting up his sonorous voice, said: "Behold the Son of God, the deliverer of the world! This is he of whom I have said, 'After me there will come one who is preferred before me because he was before me.' For this cause came I out of the wilderness to preach repentance and to baptize with water, proclaiming that the kingdom of heaven is at hand. And now comes one who shall baptize you with the Holy Spirit. And I beheld the divine spirit descending upon this man, and I heard the voice of God declare, 'This is my beloved Son in whom I am well pleased.'"

135:9.8 (1506.1) Jesus bade them return to their food while he sat down to eat with John, his brothers James and Jude having returned to Capernaum.

135:9.9 (1506.2) Early in the morning of the next day he took leave of John and his disciples, going back to Galilee. He gave them no word as to when they would again see him. To John's inquiries about his own preaching and mission Jesus only said, "My Father will guide you now and in the future as he has in the past." And these two great men separated that morning on the banks of the Jordan, never again to greet each other in the flesh.

10. ЙОАН ОТИВА НА ЮГ

10. JOHN JOURNEYS SOUTH

Тъй като Иисус се отправи в Галилея, Йоан почувства подтик да се върне назад, на юг. Затова в неделното утро на 3 март Йоан и останалите ученици отидоха на юг. В това време около четвърт от най-близките последователи на Йоан тръгнаха за Галилея в търсене на Иисус. Тъга и смущение обхванаха Йоан. Той вече никога не проповядваше така, както до кръщаването на Иисус. Някакво чувство му подсказваше, че отговорността за бъдещото Царство вече не лежи на неговите плещи. Той чувстваше, че неговият труд се приближава към края си. Беше безутешен и самотен. Но той проповядваше, кръщаваше и продължаваше да върви на юг.

135:10.1 (1506.3) Since Jesus had gone north into Galilee, John felt led to retrace his steps southward. Accordingly, on Sunday morning, March 3, John and the remainder of his disciples began their journey south. About one quarter of John's immediate followers had meantime departed for Galilee in quest of Jesus. There was a sadness of confusion about John. He never again preached as he had before baptizing Jesus. He somehow felt that the responsibility of the coming kingdom was no longer on his shoulders. He felt that his work was almost finished; he was disconsolate and lonely. But he preached, baptized, and journeyed on southward.

Йоан спря за няколко седмици недалеч от древното селце Адам и именно тук той излезе с паметната критика на Ирод Антипа за незаконното присвояване на чужда жена. Към юни същата година (26 година след н. е.) Йоан се върна при брода край Витания. Повече от година измина оттогава, откакто тук, при този брод през Йордан, той за пръв път започна да проповядва за бъдещото Царство. В течение на няколко седмици след кръщаването на Иисус характерът на проповедите на Йоан постепенно се измени – неговите призиви се превърнаха в проповед на милосърдие към простите хора, докато той с нова сила изобличаваше продажните политически и религиозни управители.

135:10.2 (1506.4) Near the village of Adam, John tarried for several weeks, and it was here that he made the memorable attack upon Herod Antipas for unlawfully taking the wife of another man. By June of this year (A.D. 26) John was back at the Bethany ford of the Jordan, where he had begun his preaching of the coming kingdom more than a year previously. In the weeks following the baptism of Jesus the character of John's preaching gradually changed into a proclamation of mercy for the common people, while he denounced with renewed vehemence the corrupt political and religious rulers.

Ирод Антипа, на чиято територия Йоан водеше своите проповеди, започна да се опасява, че Йоан и неговите ученици ще вдигнат въстание. При това Ирод се възмущаваше от това, че Йоан критикува на всеослушание неговите семейни дела. Отчитайки всичко това, Ирод реши да хвърли Йоан зад решетките. Така в ранното утро на 12 юни, преди тълпите хора да се съберат, за да чуят проповедите и да бъдат кръстени, Йоан беше арестуван от хората на Ирод. Минаваха седмици, но Йоан оставаше в затвора. Неговите ученици се разбягаха по цяла Палестина и много от тях отидоха в Галилея, за да се присъединят към последователите на Иисус.

135:10.3 (1506.5) Herod Antipas, in whose territory John had been preaching, became alarmed lest he and his disciples should start a rebellion. Herod also resented John's public criticisms of his domestic affairs. In view of all this, Herod decided to put John in prison. Accordingly, very early in the morning of June 12, before the multitude arrived to hear the preaching and witness the baptizing, the agents of Herod placed John under arrest. As weeks passed and he was not released, his disciples scattered over all Palestine, many of them going into Galilee to join the followers of Jesus.

11. ЙОАН В ЗАТВОРА

В тъмницата на Йоан му беше самотно и даже тъжно. На малцина от неговите привърженици беше позволено да се видят с него. Той страстно желаеше да види Иисус, но му се налагаше да се задоволи с разказите на тези свои последователи, които вярваха в Сина Човешки. Често го обхващаха съмнения в Иисус и неговата божествена мисия. Ако

11. JOHN IN PRISON

135:11.1 (1506.6) John had a lonely and somewhat bitter experience in prison. Few of his followers were permitted to see him. He longed to see Jesus but had to be content with hearing of his work through those of his followers who had become believers in the Son of Man. He was often tempted to doubt Jesus and his divine mission. If Jesus were the Messiah, why did he do nothing to

Иисус е Месия, то защо не прави нищо за освобождаването му от непоносимото заточение? Повече от година и половина този суров човек – дете на Божия простор, крееше в презрения затвор. И това преживяване беше огромно изпитание на неговата вяра в Иисус и предаността му към него. В действителност целият този опит беше огромно изпитание на вярата на Йоан и в самия Бог. Много пъти го сполитаха неволни съмнения в истинността даже на неговата собствена мисия и дейност.

Когато изминаха няколко месеца от времето на неговото заточение, Йоан беше навестен от група от неговите ученици. Съобщавайки му за публичната дейност на Иисус, те казаха: "Ето, виждаш ли, Учителю, този, който беше с теб по горното течение на Йордан, процъфтява и приема всички, които идват при него. Той даже пирува с митари и грешници. Ти му даде геройски пример, но той нищо не прави за твоето освобождаване." Но Йоан отговори на своите приятели: "Този човек може да направи само това, което му е дадено от Отеца небесен. Вие добре помните моите думи: ‚Аз не съм Месия, но съм изпратен преди него, за да подготвя неговия път.' Това и направих. Невестата може да принадлежи само на своя жених, а приятелят на жениха, който стои редом и го слуша, премного се радва, слушайки гласа на жениха. Ето че се изпълни тази моя радост. Той трябва да израства, а аз – да ставам все по-малък. Аз съм от този свят и произнесох своята проповед. Иисус Назарянин дойде на земята от небесата и той е по-висш от всички нас. Синът Човешки слезе от Бога и той ще възвести вам словата Божии. Защото Бащата небесен напълно надари Своя Син духом. Отецът обича Своя Син и скоро ще го надари с власт над всички. Вярващият в Сина има вечен живот. И тези думи мои са верни и неизменни."

Думите на Йоан дотолкова поразиха неговите ученици, че те се отдалечиха в мълчание. Йоан също беше дълбоко развълнуван, защото разбра, че е произнесъл пророчество. След това той вече никога не се съмняваше изцяло в мисията и божествеността на Иисус. Но него много го разочарова това, че Иисус не му изпрати вест, не дойде да го навести и не се възползва макар и с мъничко от своето велико могъщество, за да го освободи от заточение. Но Иисус знаеше всичко за това. Той обичаше Йоан с огромна любов, но знаейки сега за своята божествена същност и знаейки напълно всички велики неща, подготвени за Йоан след отпътуването му от този свят, а също знаейки, че делото на Йоан на Земята беше завършено, той накара себе си да не се намесва в

deliver him from this unbearable imprisonment? For more than a year and a half this rugged man of God's outdoors languished in that despicable prison. And this experience was a great test of his faith in, and loyalty to, Jesus. Indeed, this whole experience was a great test of John's faith even in God. Many times was he tempted to doubt even the genuineness of his own mission and experience.

135:11.2 (1507.1) After he had been in prison several months, a group of his disciples came to him and, after reporting concerning the public activities of Jesus, said: "So you see, Teacher, that he who was with you at the upper Jordan prospers and receives all who come to him. He even feasts with publicans and sinners. You bore courageous witness to him, and yet he does nothing to effect your deliverance." But John answered his friends: "This man can do nothing unless it has been given him by his Father in heaven. You well remember that I said, 'I am not the Messiah, but I am one sent on before to prepare the way for him.' And that I did. He who has the bride is the bridegroom, but the friend of the bridegroom who stands near by and hears him rejoices greatly because of the bridegroom's voice. This, my joy, therefore is fulfilled. He must increase but I must decrease. I am of this earth and have declared my message. Jesus of Nazareth comes down to the earth from heaven and is above us all. The Son of Man has descended from God, and the words of God he will declare to you. For the Father in heaven gives not the spirit by measure to his own Son. The Father loves his Son and will presently put all things in the hands of this Son. He who believes in the Son has eternal life. And these words which I speak are true and abiding."

135:11.3 (1507.2) These disciples were amazed at John's pronouncement, so much so that they departed in silence. John was also much agitated, for he perceived that he had uttered a prophecy. Never again did he wholly doubt the mission and divinity of Jesus. But it was a sore disappointment to John that Jesus sent him no word, that he came not to see him, and that he exercised none of his great power to deliver him from prison. But Jesus knew all about this. He had great love for John, but being now cognizant of his divine nature and knowing fully the great things in preparation for John when he departed from this world and also knowing that John's work on earth was finished, he constrained himself not to interfere in the natural outworking of the great preacher-prophet's career.

естественото течение на живота на великия проповедник и пророк.

Дългото и мъчително очакване в затвора беше по човешки непоносимо. Няколко дни преди смъртта си Йоан отново изпрати доверени посланици при Иисус, питайки: "Завършен ли е моят труд? Защо гина в тъмница? Ти ли си Месията или да очакваме друг?" И когато тези двама ученика предадоха посланието на Иисус, Синът Човешки отговори: "Идете при Йоан и му кажете, че не защото съм го забравил се случи всичко това, а защото ние трябва да изпълним цялата праведност. Разкажете на Йоан какво видяхте и чухте, разкажете, че на бедните благовестяват, и накрая разкажете на възлюбения глашатай на моята земна мисия и му кажете, че той ще бъде премного благословен в бъдещия век, ако не се поколебае и не се усъмни в мен." Това известие стана последното, което Йоан получи от Иисус. То изключително много го утеши и имаше голямо значение в укрепването на неговата вяра и в подготовката му за трагичния край на живота му в плът, така бързо постигнал го след това незабравимо събитие.

135:11.4 (1507.3) This long suspense in prison was humanly unbearable. Just a few days before his death John again sent trusted messengers to Jesus, inquiring: "Is my work done? Why do I languish in prison? Are you truly the Messiah, or shall we look for another?" And when these two disciples gave this message to Jesus, the Son of Man replied: "Go back to John and tell him that I have not forgotten but to suffer me also this, for it becomes us to fulfill all righteousness. Tell John what you have seen and heard — that the poor have good tidings preached to them — and, finally, tell the beloved herald of my earth mission that he shall be abundantly blessed in the age to come if he finds no occasion to doubt and stumble over me." And this was the last word John received from Jesus. This message greatly comforted him and did much to stabilize his faith and prepare him for the tragic end of his life in the flesh which followed so soon upon the heels of this memorable occasion.

12. СМЪРТТА НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ

Тъй като в момента на своя арест Йоан се трудеше в Южна Перея, той беше незабавно доставен в крепостта Махерон, където беше хвърлен в затвора до своята екзекуция. Ирод управляваше Перея, както и Галилея, и в тези времена неговите персийски резиденции се намираха както в Юлия, така и в Махерон. В Галилея официалната резиденция се премести от Сефорис в новата столица – Тивериада.

Ирод не освобождаваше Йоан, защото се боеше, че той ще вдигне въстание. Не го предаваше на смърт, защото се опасяваше от масови вълнения в столицата – хиляди переяни смятаха Йоан за свят човек, за пророк. Затова Ирод държеше назорейския проповедник в тъмница, не знаейки какво да прави с него. Йоан на няколко пъти заставаше пред Ирод, но решително отказа да напусне владенията му или да се въздържа от всякаква публична дейност, в случай че бъде освободен. А новото, постоянно нарастващо безпокойство поради Иисус Назарянин подсказваше на Ирод, че не е време да пуска Йоан на свобода. Освен това Йоан предизвика дълбока ненавист в Иродиада – незаконната жена на Ирод.

Ирод нееднократно говори́ с Йоан за Царството небесно и макар че понякога

12. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

135:12.1 (1508.1) As John was working in southern Perea when arrested, he was taken immediately to the prison of the fortress of Machaerus, where he was incarcerated until his execution. Herod ruled over Perea as well as Galilee, and he maintained residence at this time at both Julias and Machaerus in Perea. In Galilee the official residence had been moved from Sepphoris to the new capital at Tiberias.

135:12.2 (1508.2) Herod feared to release John lest he instigate rebellion. He feared to put him to death lest the multitude riot in the capital, for thousands of Pereans believed that John was a holy man, a prophet. Therefore Herod kept the Nazarite preacher in prison, not knowing what else to do with him. Several times John had been before Herod, but never would he agree either to leave the domains of Herod or to refrain from all public activities if he were released. And this new agitation concerning Jesus of Nazareth, which was steadily increasing, admonished Herod that it was no time to turn John loose. Besides, John was also a victim of the intense and bitter hatred of Herodias, Herod's unlawful wife.

135:12.3 (1508.3) On numerous occasions Herod talked with John about the kingdom of heaven, and

съдържанието на тези разговори му правеше силно впечатление, той се боеше да освободи Йоан от затвора.

Предвид това, че в Тивериада все още се извършваше широко строителство, Ирод прекарваше много време в своята перейска резиденция, изпитвайки особена слабост към крепостта Махерон. Изминаха няколко години преди да бъдат напълно готови всички обществени сгради и официалната резиденция в Тивериада.

Отбелязвайки деня на своето раждане, Ирод устрои огромно пиршество в махеронския дворец за своите старши офицери и други чиновници, заемащи високи постове в съветите за управление на Галилея и Перея. Доколкото преките обръщения на Иродиада към Ирод с искане да екзекутира Йоан не доведоха до нищо, тя реши да се сдобие със смъртта на пророка с коварство.

В разгара на вечерните празненства и развлечения Иродиада изведе своята дъщеря при гостите и я помоли да изпълни за тях танц. Ирод, на когото изключително много се хареса изпълнението на девицата, я повика при себе си и каза: "Ти си очарователна. Аз съм много доволен от теб. Днес, в деня на моето раждане, поискай ми каквото желаеш – то ще бъде твое, даже да е половината царство." Ирод говореше всичко това, намирайки се под силното въздействие на порядъчно количество вино. Девойката се отдръпна встрани и попита майка си какво да поиска от Ирод. Иродиада каза: "Иди при Ирод и поискай главата на Йоан Кръстител." И младата особа, връщайки се на празничната маса, каза на Ирод: "Аз те моля да ми донесеш на поднос главата на Йоан Кръстител."

Страх и скръб обхванаха Ирод, но поради клетвата, дадена от него в присъствието на всички седящи с него на масата, той не можа да откаже на молбата. И Ирод Антипа изпрати един войник, заповядвайки му да донесе главата на Йоан. Така в онази нощ Йоан беше обезглавен в тъмницата и войникът донесе главата на пророка на поднос и го подаде на девойката в далечния ъгъл на парадната зала. И девицата предаде подноса на майка си. Когато учениците на Йоан узнаха за това, те дойдоха за неговото тяло и след като го положиха го в гробницата, отидоха при Иисус и му разказаха за случилото се.

while sometimes seriously impressed with his message, he was afraid to release him from prison.

135:12.4 (1508.4) Since much building was still going on at Tiberias, Herod spent considerable time at his Perean residences, and he was partial to the fortress of Machaerus. It was a matter of several years before all the public buildings and the official residence at Tiberias were fully completed.

135:12.5 (1508.5) In celebration of his birthday Herod made a great feast in the Machaerian palace for his chief officers and other men high in the councils of the government of Galilee and Perea. Since Herodias had failed to bring about John's death by direct appeal to Herod, she now set herself to the task of having John put to death by cunning planning.

135:12.6 (1508.6) In the course of the evening's festivities and entertainment, Herodias presented her daughter to dance before the banqueters. Herod was very much pleased with the damsel's performance and, calling her before him, said: "You are charming. I am much pleased with you. Ask me on this my birthday for whatever you desire, and I will give it to you, even to the half of my kingdom." And Herod did all this while well under the influence of his many wines. The young lady drew aside and inquired of her mother what she should ask of Herod. Herodias said, "Go to Herod and ask for the head of John the Baptist." And the young woman, returning to the banquet table, said to Herod, "I request that you forthwith give me the head of John the Baptist on a platter."

135:12.7 (1508.7) Herod was filled with fear and sorrow, but because of his oath and because of all those who sat at meat with him, he would not deny the request. And Herod Antipas sent a soldier, commanding him to bring the head of John. So was John that night beheaded in the prison, the soldier bringing the head of the prophet on a platter and presenting it to the young woman at the rear of the banquet hall. And the damsel gave the platter to her mother. When John's disciples heard of this, they came to the prison for the body of John, and after laying it in a tomb, they went and told Jesus.

Документ 136. Кръщението и четиридесетте дни

⇦ 135 Книгата Урантия 137 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 136. КРЪЩЕНИЕТО И ЧЕТИРИДЕСЕТТЕ ДНИ

Секции

Въведение
1. Представите за очаквания Месия
2. Кръщаването на Иисус
3. Четиридесетте дни
4. Плановете за обществен труд
5. Първото велико решение
6. Второто решение
7. Третото решение
8. Четвъртото решение
9. Петото решение
10. Шестото решение

Въведение

ИИСУС пристъпи към своя обществен труд в разгара на всенародния интерес към проповедта на Йоан и по това време, когато еврейския народ с нетърпение очакваше появата на Месията. Йоан и Иисус поразително се отличаваха един от друг. Йоан беше енергичен и усърден работник, Иисус – спокоен и щастлив труженик; за целия свой живот той само няколко пъти бързаше. Иисус беше утешение и успокоение за света, а също така, в известен смисъл, пример; Йоан едва ли беше утешение или пример. Той проповядваше Царството небесно, но практически не позна щастието, което дава това Царство. Макар че Иисус говореше за Йоан като за най-великия между пророците от предишния тип, той каза също така и това, че и последният от тези, които са видели великата светлина на новия път и са дошли по този път в Царството небесно, е в действителност по-велик от Йоан.

Когато Йоан проповядваше бъдещото

PAPER 136
BAPTISM AND THE FORTY DAYS

SECTIONS

Introduction
1. Concepts of the Expected Messiah
2. The Baptism of Jesus
3. The Forty Days
4. Plans for Public Work
5. The First Great Decision
6. The Second Decision
7. The Third Decision
8. The Fourth Decision
9. The Fifth Decision
10. The Sixth Decision

INTRODUCTION

136:0.1 (1509.1) JESUS began his public work at the height of the popular interest in John's preaching and at a time when the Jewish people of Palestine were eagerly looking for the appearance of the Messiah. There was a great contrast between John and Jesus. John was an eager and earnest worker, but Jesus was a calm and happy laborer; only a few times in his entire life was he ever in a hurry. Jesus was a comforting consolation to the world and somewhat of an example; John was hardly a comfort or an example. He preached the kingdom of heaven but hardly entered into the happiness thereof. Though Jesus spoke of John as the greatest of the prophets of the old order, he also said that the least of those who saw the great light of the new way and entered thereby into the kingdom of heaven was indeed greater than John.

136:0.2 (1509.2) When John preached the coming

Царство, неговата основна мисъл беше: “Покайте се, бягайте от бъдещия гняв!” Когато Иисус започна да проповядва, призивът към покаяние се запази, но след него винаги следваше Евангелието – благата вест за радостта и свободата на новото Царство.

kingdom, the burden of his message was: Repent! flee from the wrath to come. When Jesus began to preach, there remained the exhortation to repentance, but such a message was always followed by the gospel, the good tidings of the joy and liberty of the new kingdom.

1. ПРЕДСТАВИТЕ ЗА ОЧАКВАНИЯ МЕСИЯ

Евреите имаха много представи за очаквания спасител и в потвърждение на своята гледна точка всяка от тези различни месиански школи можеше да се позове на съответните места в свещените книги на юдеите. Като цяло юдеите смятаха, че началото на тяхната нация е положил Авраам, а нейна кулминация ще станат Месията и новият век на Царството Божие. В по-древни времена те представяха този спасител като “слуга Господен”, след това – като “Сина Човешки”, а още по-късно – както и да се наричаше той – “семето на Авраам” или “сина на Давид” – всичко се свеждаше до това, че той трябваше да бъде Месия, “помазаникът”. Така еволюира концепцията от “слугата Господен” към “сина Давидов”, “Сина Човешки” и “Сина Божий”.

Във времената на Йоан и Иисус по-образованите евреи създадоха нова представа за бъдещия Месия като съвършен и типичен израилтянин, съчетаващ в себе си, както “слугата Господен”, тройствените функции на пророк, свещеник и цар.

Евреите свято вярваха, че, подобно на Мойсей, освободил техните прародители от египетско робство с помощта на вълшебства и чудеса, бъдещият Месия ще освободи еврейския народ от римско господство с помощта на още по-чудотворно могъщество и ще го доведе до необикновен национален триумф. Равините бяха събрали около петстотин откъса от Писанията, явната противоречивост на които не им попречи да твърдят, че в тях се предсказва идването на Месията. Потопени в тези подробности на времето, метода и функциите, те почти напълно изпуснаха от поглед *личността* на обещания Месия. Те търсеха възстановяването на еврейската национална слава – мирското възвеличаване на Израил, а не спасението на света. Затова става очевидно, че Иисус Назарянин никога не би могъл да съответства на тази материалистическа представа за Месия, която съществуваше в еврейското съзнание. Ако евреите погледнеха на много от своите привидно месиански пророчества в друга светлина, то това щеше напълно естествено да подготви тяхното съзнание за приемането

1. CONCEPTS OF THE EXPECTED MESSIAH

136:1.1 (1509.3) The Jews entertained many ideas about the expected deliverer, and each of these different schools of Messianic teaching was able to point to statements in the Hebrew scriptures as proof of their contentions. In a general way, the Jews regarded their national history as beginning with Abraham and culminating in the Messiah and the new age of the kingdom of God. In earlier times they had envisaged this deliverer as “the servant of the Lord,” then as “the Son of Man,” while latterly some even went so far as to refer to the Messiah as the “Son of God.” But no matter whether he was called the “seed of Abraham” or “the son of David,” all were agreed that he was to be the Messiah, the “anointed one.” Thus did the concept evolve from the “servant of the Lord” to the “son of David,” “Son of Man,” and “Son of God.”

136:1.2 (1509.4) In the days of John and Jesus the more learned Jews had developed an idea of the coming Messiah as the perfected and representative Israelite, combining in himself as the “servant of the Lord” the threefold office of prophet, priest, and king.

136:1.3 (1509.5) The Jews devoutly believed that, as Moses had delivered their fathers from Egyptian bondage by miraculous wonders, so would the coming Messiah deliver the Jewish people from Roman domination by even greater miracles of power and marvels of racial triumph. The rabbis had gathered together almost five hundred passages from the Scriptures which, notwithstanding their apparent contradictions, they averred were prophetic of the coming Messiah. And amidst all these details of time, technique, and function, they almost completely lost sight of the *personality* of the promised Messiah. They were looking for a restoration of Jewish national glory — Israel’s temporal exaltation — rather than for the salvation of the world. It therefore becomes evident that Jesus of Nazareth could never satisfy this materialistic Messianic concept of the Jewish mind. Many of their reputed Messianic predictions, had they but viewed these prophetic utterances in a different light, would have very naturally prepared their minds for a recognition of Jesus as the terminator of one age and the inaugurator of a new and better dispensation of mercy and salvation for all nations.

на Иисус като завършител на една епоха и основоположник на нов, по-добър период на милосърдие и спасение за всички народи.

Евреите бяха възпитавани с вяра в доктрината на *Шекина.* Но този, както се смяташе, символ на Божественото Присъствие, не беше видян в храма. Евреите вярваха, че идването на Месията ще доведе до възстановяването му. Те имаха противоречиви представи за националния грях и привидно порочната природа на човека. Някои от тях учеха, че грехът на Адам е станал проклятие за целия човешки род и че Месията ще снеме това проклятие и ще върне на човека божественото благоволение. Други учеха, че Бог, създавайки човека, е вложил в него както добра, така и зла същност; че виждайки резултатите от такова решение, Той бил изключително разочарован и че "Той се разкая, че е сътворил човека такъв". И тези, които учеха на това, предполагаха, че Месията ще дойде, за да спаси човека от неговата вродена порочна същност.

136:1.4 (1510.1) The Jews had been brought up to believe in the doctrine of the *Shekinah.* But this reputed symbol of the Divine Presence was not to be seen in the temple. They believed that the coming of the Messiah would effect its restoration. They held confusing ideas about racial sin and the supposed evil nature of man. Some taught that Adam's sin had cursed the human race, and that the Messiah would remove this curse and restore man to divine favor. Others taught that God, in creating man, had put into his being both good and evil natures; that when he observed the outworking of this arrangement, he was greatly disappointed, and that "He repented that he had thus made man." And those who taught this believed that the Messiah was to come in order to redeem man from this inherent evil nature.

Повечето евреи вярваха, че продължават да се измъчват под римска власт поради своите национални грехове и поради неискреността на езичниците, станали прозелити. Еврейският народ не беше направил чистосърдечно *покаяние*; затова идването на Месията се забавяше. Имаше много разговори за покаяние; с това се обяснява мощната и непосредствена притегателна сила на проповедта на Йоан – "Покайте се и се кръстете, защото се приближи Царството небесно!" А за всеки благоверен евреин Царството небесно можеше да означава само едно: идването на Месията.

136:1.5 (1510.2) The majority of the Jews believed that they continued to languish under Roman rule because of their national sins and because of the halfheartedness of the gentile proselytes. The Jewish nation had not wholeheartedly *repented;* therefore did the Messiah delay his coming. There was much talk about repentance; wherefore the mighty and immediate appeal of John's preaching, "Repent and be baptized, for the kingdom of heaven is at hand." And the kingdom of heaven could mean only one thing to any devout Jew: The coming of the Messiah.

Посвещението на Михаил имаше една особеност, напълно чужда на еврейската концепция за Месия, и тази особеност беше *съюзът* на двете същности – човешката и божествената. Евреите си представяха Месията различно – като съвършен човек, свръхчовек и даже божествено същество, но те никога не се придържаха към идеята за *съюза* на човешкото и божественото. И това се превърна в трудност за първите последователи на Иисус. Те разбираха Месията като човек – като сина на Давид в представите на ранните пророци; те го разбираха като Сина Човешки – свръхчовека в представите на Даниил и някои по-късни пророци; те виждаха в него даже Сина Божий – какъвто го показва авторът на „Книгата на Енох" и някои от неговите съвременници; но никога даже за миг в тях не възникна истинска представа за съюза на две същности – човешка и божествена – в една земна личност. Въплъщението на Създателя в образа на създание не беше разкривано по-рано. То

136:1.6 (1510.3) There was one feature of the bestowal of Michael which was utterly foreign to the Jewish conception of the Messiah, and that was the *union* of the two natures, the human and the divine. The Jews had variously conceived of the Messiah as perfected human, superhuman, and even as divine, but they never entertained the concept of the *union* of the human and the divine. And this was the great stumbling block of Jesus' early disciples. They grasped the human concept of the Messiah as the son of David, as presented by the earlier prophets; as the Son of Man, the superhuman idea of Daniel and some of the later prophets; and even as the Son of God, as depicted by the author of the Book of Enoch and by certain of his contemporaries; but never had they for a single moment entertained the true concept of the union in one earth personality of the two natures, the human and the divine. The incarnation of the Creator in the form of the creature had not been revealed beforehand. It was revealed only in Jesus; the world knew nothing of such things until the Creator Son was made flesh

беше разкрито само в Иисус; светът не знаеше нищо за такива неща, докато Синът-Създател не стана плът и не се яви при смъртните от този свят.

and dwelt among the mortals of the realm.

2. КРЪЩАВАНЕТО НА ИИСУС

Иисус беше кръстен в самия разгар на проповедничеството на Йоан, когато цяла Палестина живееше с надеждата, звучаща в неговото откровение – "приближи се царството Божие", – и когато цялото еврейство се предаваше на сериозен и дълбок самоанализ. Еврейското чувство за национална солидарност беше изключително дълбоко. Евреите не само вярваха, че греховете на бащата могат да повлияят на децата, но бяха напълно уверени и в това, че грехът на индивида може да стане проклятие за цялата нация. Затова не всички, които се явяваха при Йоан за кръщение, смятаха себе си за виновни именно в тези грехове, които разобличаваше Йоан. Много набожни души се кръстиха при Йоан за благото на Израил. Те се опасяваха, че неведомият им грях може да отсрочи идването на Месията. Те чувстваха, че са част от виновната и потънала в греха нация, и идваха, за да демонстрират със своето кръщение плодовете на националното покаяние. Затова е очевидно, че кръщението на Иисус в никаква степен не беше ритуал за разкаяние или изкупване на греховете. Приемайки кръщение от Йоан, Иисус само следваше примера на много благочестиви израилтяни.

2. THE BAPTISM OF JESUS

136:2.1 (1510.4) Jesus was baptized at the very height of John's preaching when Palestine was aflame with the expectancy of his message — "the kingdom of God is at hand" — when all Jewry was engaged in serious and solemn self-examination. The Jewish sense of racial solidarity was very profound. The Jews not only believed that the sins of the father might afflict his children, but they firmly believed that the sin of one individual might curse the nation. Accordingly, not all who submitted to John's baptism regarded themselves as being guilty of the specific sins which John denounced. Many devout souls were baptized by John for the good of Israel. They feared lest some sin of ignorance on their part might delay the coming of the Messiah. They felt themselves to belong to a guilty and sin-cursed nation, and they presented themselves for baptism that they might by so doing manifest fruits of race penitence. It is therefore evident that Jesus in no sense received John's baptism as a rite of repentance or for the remission of sins. In accepting baptism at the hands of John, Jesus was only following the example of many pious Israelites.

Когато Иисус Назарянин влезе в Йордан за кръщение, той беше смъртен от дадения свят, постигнал върховете на човешкия възход във всички сфери, имащи отношение към овладяването на разума и самоотъждествяването с духа. В този ден във водата на Йордан стоеше станалият съвършен смъртен на еволюционните пространствено-времеви светове. Абсолютна синхронност и пълноценна връзка се бяха установили между смъртния разум на Иисус и пребиващия в него духовен Настройчик – божествения дар на неговия Райски Баща. Именно такива Настройчици се заселват във всички нормални същества на Урантия от времето на възнесението на Михаил към владичество в своята вселена, ако не се смята това, че Настройчикът на Иисус беше предварително подготвен за тази мисия в течение на аналогично пребиваване в друг свръхчовек, въплътил се в образа на смъртен в плът – Макивента Мелхиседек.

136:2.2 (1511.1) When Jesus of Nazareth went down into the Jordan to be baptized, he was a mortal of the realm who had attained the pinnacle of human evolutionary ascension in all matters related to the conquest of mind and to self-identification with the spirit. He stood in the Jordan that day a perfected mortal of the evolutionary worlds of time and space. Perfect synchrony and full communication had become established between the mortal mind of Jesus and the indwelling spirit Adjuster, the divine gift of his Father in Paradise. And just such an Adjuster indwells all normal beings living on Urantia since the ascension of Michael to the headship of his universe, except that Jesus' Adjuster had been previously prepared for this special mission by similarly indwelling another superhuman incarnated in the likeness of mortal flesh, Machiventa Melchizedek.

Обикновено когато смъртен от обитаемия свят постигне толкова високи нива на

136:2.3 (1511.2) Ordinarily, when a mortal of the realm attains such high levels of personality perfection,

личностно съвършенство, се извършват тези предварителни явления на духовно възвисяване, които с времето завършват със сливането на зрялата душа на смъртния и свързания с нея Божествен Настройчик. Такова изменение очевидно трябваше да стане в личностния опит на Иисус Назарянин в същия този ден, когато той влезе в Йордан с двамата си братя, за да приемат кръщение от Йоан. Този обред беше последният акт от чисто човешкия живот на Иисус на Урантия и много свръхчовешки наблюдатели очакваха да видят сливането на разума с пребиваващия в него Настройчик. Но тях ги чакаше разочарование. Стана нещо ново и още по-велико. Когато Йоан положи своите ръце на Иисус, за да го кръсти, неговият вътрешен Настройчик окончателно напусна усъвършенстваната човешка душа на Йешуа бен Йосиф. След няколко мига тази божествена същност се върна от Сферата на Божеството като Личностен Настройчик и глава на тази категория в цялата локална вселена Небадон. Така Иисус видя как неговият предишен божествен дух низхожда към него при своето връщане в личностна форма. И той чу гласа на същия този Райски дух, който каза: "Ето Моя възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение." И Йоан, заедно с двамата братя на Иисус, също чуха тези думи. Стоящите във водата ученици на Йоан не чуха тези думи, както не видяха и появата на Личностния Настройчик. Само очите на Иисус видяха Личностния Настройчик.

there occur those preliminary phenomena of spiritual elevation which terminate in eventual fusion of the matured soul of the mortal with its associated divine Adjuster. And such a change was apparently due to take place in the personality experience of Jesus of Nazareth on that very day when he went down into the Jordan with his two brothers to be baptized by John. This ceremony was the final act of his purely human life on Urantia, and many superhuman observers expected to witness the fusion of the Adjuster with its indwelt mind, but they were all destined to suffer disappointment. Something new and even greater occurred. As John laid his hands upon Jesus to baptize him, the indwelling Adjuster took final leave of the perfected human soul of Joshua ben Joseph. And in a few moments this divine entity returned from Divinington as a Personalized Adjuster and chief of his kind throughout the entire local universe of Nebadon. Thus did Jesus observe his own former divine spirit descending on its return to him in personalized form. And he heard this same spirit of Paradise origin now speak, saying, "This is my beloved Son in whom I am well pleased." And John, with Jesus' two brothers, also heard these words. John's disciples, standing by the water's edge, did not hear these words, neither did they see the apparition of the Personalized Adjuster. Only the eyes of Jesus beheld the Personalized Adjuster.

Когато върналият се и сега вече възвисен Личностен Настройчик произнесе тези думи, се възцари тишина. И докато четворката стоеше във водата, Иисус, вдигайки очи към намиращия се до него Настройчик, произнесе молитва: "Татко мой, Владетелю небесен, да бъде свято името Ти. Да дойде царството Ти! Да бъде волята Ти на земята, както и на небето." След като се помоли, "се разтвориха небесата" и на Сина Човешки се откри видение, представено от неговия – сега вече Личностен – Настройчик, където той беше Син Божий, какъвто беше до своето идване на Земята в образа на смъртна плът и какъвто му предстоеше да стане след завършването на живота в плът. Това небесно видение беше видяно само от Иисус.

136:2.4 (1511.3) When the returned and now exalted Personalized Adjuster had thus spoken, all was silence. And while the four of them tarried in the water, Jesus, looking up to the near-by Adjuster, prayed: "My Father who reigns in heaven, hallowed be your name. Your kingdom come! Your will be done on earth, even as it is in heaven." When he had prayed, the "heavens were opened," and the Son of Man saw the vision, presented by the now Personalized Adjuster, of himself as a Son of God as he was before he came to earth in the likeness of mortal flesh, and as he would be when the incarnated life should be finished. This heavenly vision was seen only by Jesus.

Йоан и Иисус чуха гласа на Личностния Настройчик, говорещ от името на Всеобщия Баща, тъй като Настройчикът е породен от Райския Баща и е Негово подобие. В течение на целия останал земен живот на Иисус Личностният Настройчик беше свързан с него във всичките му усилия; Иисус пребиваваше в постоянно общуване с този възвишен Настройчик.

136:2.5 (1512.1) It was the voice of the Personalized Adjuster that John and Jesus heard, speaking in behalf of the Universal Father, for the Adjuster is of, and as, the Paradise Father. Throughout the remainder of Jesus' earth life this Personalized Adjuster was associated with him in all his labors; Jesus was in constant communion with this exalted Adjuster.

Когато Иисус беше кръстен, той не се каеше за злодеяния; не изповядваше грехове. С това кръщение той посвети себе си на изпълнението на волята на своя Отец. По време на своето кръщение той чу ясния призив на своя Отец, окончателната повеля да изпълни делото на Отеца и се уедини за срок от четиридесет дни, за да може в уединение да обмисли многобройните проблеми. С това временно прекратяване на активното си личностно общуване със своите земни приятели Иисус – такъв, какъвто пребиваваше на Урантия, следваше именно процедурата, използвана в моронтийните светове всеки път, когато възходящ смъртен се слива с вътрешното духовно присъствие на Всеобщия Баща.

136:2.6 (1512.2) When Jesus was baptized, he repented of no misdeeds; he made no confession of sin. His was the baptism of consecration to the performance of the will of the heavenly Father. At his baptism he heard the unmistakable call of his Father, the final summons to be about his Father's business, and he went away into private seclusion for forty days to think over these manifold problems. In thus retiring for a season from active personality contact with his earthly associates, Jesus, as he was and on Urantia, was following the very procedure that obtains on the morontia worlds whenever an ascending mortal fuses with the inner presence of the Universal Father.

Този ден на кръщение тегли черта под чисто човешкия живот на Иисус. Божественият Син беше намерил своя Баща, Всеобщият Баща беше намерил Своя въплътен Син и те си говореха помежду си.

136:2.7 (1512.3) This day of baptism ended the purely human life of Jesus. The divine Son has found his Father, the Universal Father has found his incarnated Son, and they speak the one to the other.

(В момента на кръщението Иисус беше на тридесет и една и половина години. Макар че евангелист Лука казва, че Иисус е бил кръстен в петнадесетата година от управлението на Кесар Тиберий – което трябва да означава през 29 година след н.е., тъй като Август умря в 14 година след н.е., – следва да се има предвид, че в течение на две и половина години до смъртта на Август Тиберий беше съуправител, а сеченето на монети в негова чест се състоя през октомври 11 година след н.е. Затова петнадесетата година от неговото фактическо управление беше именно тази – 26 година след н.е. – годината на кръщаването на Иисус. В тази година управител на Юдея стана Понтий Пилат.)

136:2.8 (1512.4) (Jesus was almost thirty-one and one-half years old when he was baptized. While Luke says that Jesus was baptized in the fifteenth year of the reign of Tiberius Caesar, which would be A.D. 29 since Augustus died in A.D. 14, it should be recalled that Tiberius was coemperor with Augustus for two and one-half years before the death of Augustus, having had coins struck in his honor in October, A.D. 11. The fifteenth year of his actual rule was, therefore, this very year of A.D. 26, that of Jesus' baptism. And this was also the year that Pontius Pilate began his rule as governor of Judea.)

3. ЧЕТИРИДЕСЕТТЕ ДНИ

Иисус преодоля огромното изкушение на своето смъртно посвещение, когато, мокър от роса, в течение на шест седмици се намираше в планината Ермон. Тук, в планината Ермон, като смъртен от дадения свят и без чужда помощ, той срещна и удържа победа над Калигастия – княза на този свят, претендента за урантийския трон. Както е записано в аналите на вселената, в този паметен ден Иисус Назарянин стана Планетарният Принц на Урантия. И този Принц на Урантия, толкова скоро след това обявен за върховен Властелин на Небадон, се уедини за срок от четиридесет дни, за да подготви плановете и да избере метода за възвестяването на новото Царство на Бога в сърцата на хората.

3. THE FORTY DAYS

136:3.1 (1512.5) Jesus had endured the great temptation of his mortal bestowal before his baptism when he had been wet with the dews of Mount Hermon for six weeks. There on Mount Hermon, as an unaided mortal of the realm, he had met and defeated the Urantia pretender, Caligastia, the prince of this world. That eventful day, on the universe records, Jesus of Nazareth had become the Planetary Prince of Urantia. And this Prince of Urantia, so soon to be proclaimed supreme Sovereign of Nebadon, now went into forty days of retirement to formulate the plans and determine upon the technique of proclaiming the new kingdom of God in the hearts of men.

В течение на четиридесет дни след

136:3.2 (1512.6) After his baptism he entered upon the

своето кръщение той се приспособяваше към изменилите се отношения в света и вселената, предизвикани от появата на личностно качество в неговия Настройчик. По време на уединението в планините на Перея той избра линията на поведение и методите за новия, изменил се етап на своя земен живот, към който смяташе да пристъпи.

Иисус не се уедини заради пост и утешение на своята душа. Той не беше аскет; той се яви, за да сложи край на всички подобни представи за приближаване до Бога. Причините, поради които искаше уединение, принципно се различаваха от тези, които движеха Мойсей и Илия и даже Йоан Кръстител. В това време Иисус изцяло осъзна своята връзка със сътворената от самия него вселена, а също и с вселената на вселените, намираща се във владение на Райския Баща – неговия небесен Баща. Той изцяло възстанови в своята памет посвещенческия мандат и отнасящите се към него наставления, дадени му от неговия по-голям брат Емануил преди инкарнацията на Урантия. Сега той ясно и напълно разбираше всички тези обширни взаимоотношения и желаеше да се уедини за ясни и спокойни размишления, да премисли плановете и да определи методите за своя обществен труд за благото на дадения свят и всички останали светове на своята локална вселена.

Скитайки се по хълмовете в търсене на подходящо укритие, Иисус срещна главата на изпълнителната власт на своята вселена – Гавраил, Ярката Утринна Звезда на Небадон. Гавраил възстанови личната връзка със Сина-Създател на вселената; това беше тяхната първа лична среща, след като Михаил напусна своите салвингтонски другари и отиде в Едемия за подготовка и посвещение на Урантия. По указание на Емануил и на основание пълномощията, предоставени от Извечно Древните на Уверса, Гавраил веднага предаде на Иисус съобщение, означаващо, че неговият посвещенчески опит на Урантия практически е към края си по отношение на това, което се отнасяше до завоюване на безусловно владичество в своята вселена и прекратяване на бунта на Луцифер. Първата цел беше постигната в деня на кръщението на Иисус, когато придобиването от неговия Настройчик на личностен статут демонстрира съвършенството и пълнотата на посвещението на Иисус в образа на смъртен, а постигането на втората цел стана история още в този ден, когато той слезе от планината Ермон и се върна при очакващия го юноша Тиглаф. И сега, от името на висшата власт на локалната вселена и свръхвселена, Иисус беше известéн за завършването на своя посвещенчески труд

forty days of adjusting himself to the changed relationships of the world and the universe occasioned by the personalization of his Adjuster. During this isolation in the Perean hills he determined upon the policy to be pursued and the methods to be employed in the new and changed phase of earth life which he was about to inaugurate.

136:3.3 (1512.7) Jesus did not go into retirement for the purpose of fasting and for the affliction of his soul. He was not an ascetic, and he came forever to destroy all such notions regarding the approach to God. His reasons for seeking this retirement were entirely different from those which had actuated Moses and Elijah, and even John the Baptist. Jesus was then wholly self-conscious concerning his relation to the universe of his making and also to the universe of universes, supervised by the Paradise Father, his Father in heaven. He now fully recalled the bestowal charge and its instructions administered by his elder brother, Immanuel, ere he entered upon his Urantia incarnation. He now clearly and fully comprehended all these far-flung relationships, and he desired to be away for a season of quiet meditation so that he could think out the plans and decide upon the procedures for the prosecution of his public labors in behalf of this world and for all other worlds in his local universe.

136:3.4 (1513.1) While wandering about in the hills, seeking a suitable shelter, Jesus encountered his universe chief executive, Gabriel, the Bright and Morning Star of Nebadon. Gabriel now re-established personal communication with the Creator Son of the universe; they met directly for the first time since Michael took leave of his associates on Salvington when he went to Edentia preparatory to entering upon the Urantia bestowal. Gabriel, by direction of Immanuel and on authority of the Uversa Ancients of Days, now laid before Jesus information indicating that his bestowal experience on Urantia was practically finished so far as concerned the earning of the perfected sovereignty of his universe and the termination of the Lucifer rebellion. The former was achieved on the day of his baptism when the personalization of his Adjuster demonstrated the perfection and completion of his bestowal in the likeness of mortal flesh, and the latter was a fact of history on that day when he came down from Mount Hermon to join the waiting lad, Tiglath. Jesus was now informed, upon the highest authority of the local universe and the superuniverse, that his bestowal work was finished in so far as it affected his personal status in relation to sovereignty and rebellion. He had already had this assurance direct from Paradise in the baptismal vision and in the phenomenon of the personalization of his

в тази степен, в която това засягаше неговия личен статут във връзка с придобиването на владичество и прекратяване на бунта. Той вече беше получил съответното уверение непосредствено от Рая под формата на видение, което му беше изпратено при кръщението, а също и във факта на придобиването от неговия вътрешен Настройчик на личностен статут.

indwelling Thought Adjuster.

Докато Иисус пребиваваше в планината, беседвайки с Гавраил, Бащата на Съзвездието от Едемия лично застана пред него и Гавраил с думите: "Свидетелствата са готови. Владетелството на Михаил № 611 121 над неговата вселена Небадон го очаква отдясно на Всеобщия Баща. Аз ти предавам освобождаването от посвещенческите задължения, изпратено от Емануил – твоя брат и наблюдател на хода на посвещението на Урантия. Ти вече си свободен незабавно или по всяко време, по всякакъв удобен за теб начин да завършиш своето инкарнационно посвещение, да се възнесеш отдясно на твоя Отец, да получиш статута на пълноправен владетел и да приемеш заслужената от тебе безусловна върховна власт над цялата Небадон. Освен това, на основание пълномощията, предоставени ми от Извечно Древните, аз тържествено заявявам за готовността на свидетелствата на свръхвселената, засягащи прекратяването на всички предизвикани от грях въстания в твоята вселена и удостояването ти с пълна и неограничена власт при възникване на други подобни обрати в бъдеще. От формална гледна точка твоят труд на Урантия и в плът на смъртно създание е завършен. От днес нататък ти вече сам избираш пътя, който да следваш."

136:3.5 (1513.2) While he tarried on the mountain, talking with Gabriel, the Constellation Father of Edentia appeared to Jesus and Gabriel in person, saying: "The records are completed. The sovereignty of Michael number 611,121 over his universe of Nebadon rests in completion at the right hand of the Universal Father. I bring to you the bestowal release of Immanuel, your sponsor-brother for the Urantia incarnation. You are at liberty now or at any subsequent time, in the manner of your own choosing, to terminate your incarnation bestowal, ascend to the right hand of your Father, receive your sovereignty, and assume your well-earned unconditional rulership of all Nebadon. I also testify to the completion of the records of the superuniverse, by authorization of the Ancients of Days, having to do with the termination of all sin-rebellion in your universe and endowing you with full and unlimited authority to deal with any and all such possible upheavals in the future. Technically, your work on Urantia and in the flesh of the mortal creature is finished. Your course from now on is a matter of your own choosing."

След като Всевишният Баща на Едемия ги напусна, Иисус дълго беседва с Гавраил за благополучието на вселената и в приветствието, изпратено до Емануил, Иисус го увери, че в своя труд на Урантия, към който смяташе да пристъпи, той винаги ще помни съвета, получен от него в Салвингтон във връзка с посвещенческия мандат.

136:3.6 (1513.3) When the Most High Father of Edentia had taken leave, Jesus held long converse with Gabriel regarding the welfare of the universe and, sending greetings to Immanuel, proffered his assurance that, in the work which he was about to undertake on Urantia, he would be ever mindful of the counsel he had received in connection with the prebestowal charge administered on Salvington.

В течение на всички тези четиридесет дни от уединението Яков и Йоан Зеведееви продължаваха да търсят Иисус. Неведнъж те бяха недалеч от мястото на неговото обитаване, но така и не го намериха.

136:3.7 (1514.1) Throughout all of these forty days of isolation James and John the sons of Zebedee were engaged in searching for Jesus. Many times they were not far from his abiding place, but never did they find him.

4. ПЛАНОВЕТЕ ЗА ОБЩЕСТВЕН ТРУД

4. PLANS FOR PUBLIC WORK

Пребивавайки в планината, Иисус ден след ден обмисляше останалата част от

136:4.1 (1514.2) Day by day, up in the hills, Jesus formulated the plans for the remainder of his

своето посвещение на Урантия. Първото му решение беше да не поучава едновременно с Йоан. Той смяташе да остане в относително уединение дотогава, докато трудът на Йоан не достигне своята цел или докато Йоан не го принудят да замълчи с внезапно хвърляне в затвора. Иисус добре знаеше, че скоро безстрашните и дръзки проповеди ще пробудят в гражданските управители страх и враждебност. Предвид рискованото положение, в което се намираше Йоан, Иисус пристъпи към съставянето на конкретен план за публична дейност в името на своя народ и света, в името на всеки обитаем свят в своята обширна вселена. Посвещението на Михаил преминаваше *на* Урантия, но *за* всички светове на Небадон.

Urantia bestowal. He first decided not to teach contemporaneously with John. He planned to remain in comparative retirement until the work of John achieved its purpose, or until John was suddenly stopped by imprisonment. Jesus well knew that John's fearless and tactless preaching would presently arouse the fears and enmity of the civil rulers. In view of John's precarious situation, Jesus began definitely to plan his program of public labors in behalf of his people and the world, in behalf of every inhabited world throughout his vast universe. Michael's mortal bestowal was *on* Urantia but *for* all worlds of Nebadon.

Обмисляйки общия план за съгласуване на своята програма с движението на Йоан, Иисус на първо място анализира наставленията на Емануил. Той внимателно обмисли съветите, дадени му по отношение на методите на неговия труд, а също така и условието, съгласно което той беше длъжен да не оставя след себе си на планетата никакви писмени документи. Занапред Иисус пишеше само на пясъка. При своето поредно посещение на Назарет Иисус унищожи всички свои записки, запазили се на дъсчици в дърводелската работилница и висящи по стените на старата къща, с което крайно разстрои своя брат Йосиф. И той сериозно обмисли съвета на Емануил, засягащ неговото отношение към икономическите, социални и политически въпроси в този свят, в който му беше съдено да живее.

136:4.2 (1514.3) The first thing Jesus did, after thinking through the general plan of co-ordinating his program with John's movement, was to review in his mind the instructions of Immanuel. Carefully he thought over the advice given him concerning his methods of labor, and that he was to leave no permanent writing on the planet. Never again did Jesus write on anything except sand. On his next visit to Nazareth, much to the sorrow of his brother Joseph, Jesus destroyed all of his writing that was preserved on the boards about the carpenter shop, and which hung upon the walls of the old home. And Jesus pondered well over Immanuel's advice pertaining to his economic, social, and political attitude toward the world as he should find it.

По време на това четиридесетдневно уединение Иисус не постеше. Максималният срок без храна бяха първите два дни, прекарани в планината, когато той беше толкова потънал в мисли, че напълно забрави да яде. Но на третия ден тръгна да търси храна. През това време той не беше подлаган на *изкушения* от страна на които и да било зли духове или метежни личности, обитаващи в този или някой друг свят.

136:4.3 (1514.4) Jesus did not fast during this forty days' isolation. The longest period he went without food was his first two days in the hills when he was so engrossed with his thinking that he forgot all about eating. But on the third day he went in search of food. Neither was he *tempted* during this time by any evil spirits or rebel personalities of station on this world or from any other world.

Тези четиридесет дни бяха ознаменувани с последен обмен на мнения между човешкия и божествените интелекти, а по-точно – с началото на тяхното истинско функциониране като единна същност. Резултатът от този най-важен период на размишления убедително показа, че божественият разум триумфално подчини на себе си човешкия интелект. Започвайки от това време, разумът на човека стана разум на Бога и независимо от непоколебимостта на индивидуалния човешки разум този одухотворен човешки разум неизменно заявява: "Да бъде Твоята воля, не моята."

136:4.4 (1514.5) These forty days were the occasion of the final conference between the human and the divine minds, or rather the first real functioning of these two minds as now made one. The results of this momentous season of meditation demonstrated conclusively that the divine mind has triumphantly and spiritually dominated the human intellect. The mind of man has become the mind of God from this time on, and though the selfhood of the mind of man is ever present, always does this spiritualized human mind say, "Not my will but yours be done."

Събитията от този знаменателен период не бяха причудливи видения на лишен от храна и отслабен разум, както не бяха и объркани и наивни символи, впоследствие станали известни като "изкушението на Иисус в пустинята". Напротив, това беше време за размишления за целия наситен с разнообразни събития път, преминат в течение на посвещението на Урантия, и за внимателно съставяне на плановете за по-нататъшно служене, които можеха да окажат най-голяма полза на този свят и едновременно да спомогнат за подобряването на всички сфери, изолирани поради бунта. Мисълта на Иисус обхвана цялата епоха на съществуването на човека на Урантия – от дните на Андон и Фонта до простъпката на Адам и по-нататък, до служенето на Мелхиседек Салимски.

136:4.5 (1514.6) The transactions of this eventful time were not the fantastic visions of a starved and weakened mind, neither were they the confused and puerile symbolisms which afterward gained record as the "temptations of Jesus in the wilderness." Rather was this a season for thinking over the whole eventful and varied career of the Urantia bestowal and for the careful laying of those plans for further ministry which would best serve this world while also contributing something to the betterment of all other rebellion-isolated spheres. Jesus thought over the whole span of human life on Urantia, from the days of Andon and Fonta, down through Adam's default, and on to the ministry of the Melchizedek of Salem.

Гавраил беше напомнил на Иисус за двата пътя за разкриване на себе си на света, в случай че реши да остане на Урантия за известно време. И с цялата яснота на Иисус беше казано, че неговият избор няма да има никакво отношение към владетелството във вселената, нито към прекратяването на бунта на Луцифер. Имаше два пътя за мирово служене:

136:4.6 (1514.7) Gabriel had reminded Jesus that there were two ways in which he might manifest himself to the world in case he should choose to tarry on Urantia for a time. And it was made clear to Jesus that his choice in this matter would have nothing to do with either his universe sovereignty or the termination of the Lucifer rebellion. These two ways of world ministry were:

1. Неговият собствен път – този път, който би изглеждал най-приятен и благотворен от гледна точка на непосредствените потребности на този свят и настоящото наставление на своята вселена.

136:4.7 (1515.1) 1. His own way — the way that might seem most pleasant and profitable from the standpoint of the immediate needs of this world and the present edification of his own universe.

2. Пътят на Отеца – пример за бъдещия идеал за живота на създанията от гледна точка на висшите личности, отнасящи се към Райското управление на вселената на вселените.

136:4.8 (1515.2) 2. The Father's way — the exemplification of a farseeing ideal of creature life visualized by the high personalities of the Paradise administration of the universe of universes.

Така на Иисус ясно бяха показани две възможности за организация на остатъка от своя земен живот. Синът Човешки добре разбираше, че неговият избор между тези два начина на поведение няма никакво отношение към приемането от него на пълновластие във вселената и че в аналите на вселената това беше веднъж и завинаги решен въпрос и очакваше само неговото лично поискване. Но на Иисус беше дадено да разбере, че неговият Райски брат Емануил би бил много радостен, ако той, Иисус, сметне за възможно да завърши своя инкарниран живот на Земята така, както възвишено го започна – неизменно подчинявайки се на волята на Отеца. На третия ден от уединението Иисус си даде дума, че ще се върне в света, за да завърши своя път на Земята, и че във всички ситуации, допускащи двата начина на поведение, той винаги ще избира волята на Отеца. И той преживя остатъка от своя земен живот,

136:4.9 (1515.3) It was thus made clear to Jesus that there were two ways in which he could order the remainder of his earth life. Each of these ways had something to be said in its favor as it might be regarded in the light of the immediate situation. The Son of Man clearly saw that his choice between these two modes of conduct would have nothing to do with his reception of universe sovereignty; that was a matter already settled and sealed on the records of the universe of universes and only awaited his demand in person. But it was indicated to Jesus that it would afford his Paradise brother, Immanuel, great satisfaction if he, Jesus, should see fit to finish up his earth career of incarnation as he had so nobly begun it, always subject to the Father's will. On the third day of this isolation Jesus promised himself he would go back to the world to finish his earth career, and that in a situation involving any two ways he would always choose the Father's will. And he lived out the remainder of his earth life always true to that resolve. Even to the bitter end he invariably

оставайки верен на това решение. Чак до своя печален край той винаги подчиняваше своята суверенна воля на волята на своя небесен Отец.

subordinated his sovereign will to that of his heavenly Father.

Четиридесетте дни, които той прекара в планинската пустош, не бяха период на велико изкушение – това беше време на *велики решения* на Учителя. За тези дни, прекарани в уединено общуване с непосредственото присъствие на своя Отец, Личностния Настройчик (той вече нямаше личен серафически хранител), той последователно взе тези велики решения, на които беше съдено да определят неговото поведение и постъпки до края на земния му живот. Впоследствие преданието за великото изкушение започнаха да свързват именно с този период на изолация поради объркване с откъслечните разкази за борбата в планината Ермон, а също така и доколкото се смяташе, че всички велики пророци и вождове са започвали своето служене с пост и молитви. Преди да вземе ново или съзнателно решение, Иисус обикновено се отделяше за общуване със своя собствен дух, стремейки се да узнае волята на Бога.

136:4.10 (1515.4) The forty days in the mountain wilderness were not a period of great temptation but rather the period of the Master's *great decisions.* During these days of lone communion with himself and his Father's immediate presence — the Personalized Adjuster (he no longer had a personal seraphic guardian) — he arrived, one by one, at the great decisions which were to control his policies and conduct for the remainder of his earth career. Subsequently the tradition of a great temptation became attached to this period of isolation through confusion with the fragmentary narratives of the Mount Hermon struggles, and further because it was the custom to have all great prophets and human leaders begin their public careers by undergoing these supposed seasons of fasting and prayer. It had always been Jesus' practice, when facing any new or serious decisions, to withdraw for communion with his own spirit that he might seek to know the will of God.

В течение на целия процес на планиране на остатъка от своя земен живот човешката душа на Иисус се разкъсваше между две противоположни линии на поведение:

136:4.11 (1515.5) In all this planning for the remainder of his earth life, Jesus was always torn in his human heart by two opposing courses of conduct:

1. Той изпитваше силно желание да убеди своя народ и целия свят да повярват в него и да приемат неговото ново духовно Царство. А той добре познаваше техните представи за бъдещия Месия.

136:4.12 (1515.6) 1. He entertained a strong desire to win his people — and the whole world — to believe in him and to accept his new spiritual kingdom. And he well knew their ideas concerning the coming Messiah.

2. Да живее и да се труди с увереност в това, че избраният път е угоден на неговия Отец, да се труди за благото на другите бедстващи светове и да продължава чрез установяване на Царството да разкрива Отеца и да провъзгласява Неговия божествен и любвеобилен характер.

136:4.13 (1515.7) 2. To live and work as he knew his Father would approve, to conduct his work in behalf of other worlds in need, and to continue, in the establishment of the kingdom, to reveal the Father and show forth his divine character of love.

В течение на всички тези богати на събития дни Иисус живя в древна скална пещера – укритие, намиращо се на склона на планината недалеч от селото, наричано някога Бейт Адис. Той пиеше вода от малкия ручей, течащ по склона на планината близо до това укритие в скалата.

136:4.14 (1515.8) Throughout these eventful days Jesus lived in an ancient rock cavern, a shelter in the side of the hills near a village sometime called Beit Adis. He drank from the small spring which came from the side of the hill near this rock shelter.

5. ПЪРВОТО ВЕЛИКО РЕШЕНИЕ

5. THE FIRST GREAT DECISION

На третия ден след като Иисус пристъпи към това съвещание със самия себе си и със своя Личностен Настройчик, му беше изпратено видение на небесното войнство на Небадон, свикано и насочено от неговите

136:5.1 (1516.1) On the third day after beginning this conference with himself and his Personalized Adjuster, Jesus was presented with the vision of the assembled celestial hosts of Nebadon sent by their commanders to wait upon the will of their

командващи за изпълняване волята на техния възлюбен Властелин. Това могъщо войнство включваше дванадесет легиона серафими и пропорционален брой представители от всички други категории разумни същества на вселената. И първото велико решение, взето от Иисус в уединение, засягаше използването на тези могъщи личности във връзка с последващата програма на неговия обществен труд на Урантия.

Иисус взе решение да *не* използва нито една личност от тази обширна група, освен ако стане очевидно, че такава е *волята на Отеца.* Независимо от това принципно решение цялото огромно войнство се намираше заедно с него в течение на целия остатък от неговия земен живот, винаги готово да се подчини на най-малкия израз на волята на своя Властелин. Макар че Иисус не виждаше тези съпровождащи личности със своето човешко зрение, свързаният с него Личностен Настройчик виждаше цялото това войнство през цялото време и можеше да общува с него.

Преди да слезе след изминаването на четиридесетте дни, прекарани в планината, Иисус назначи своя Настройчик, станал неотдавна личностен, за непосредствен глава на съпровождащото войнство от вселенски личности и в течение на четирите години урантийско време тези личности, набрани от всички категории разумни същества във вселената, послушно и почтително изпълняваха своите задължения под мъдрото ръководство на този високопоставен и опитен Тайнствен Наставник. Поемайки под свое ръководство това могъщо събрание, Настройчикът, някога частица и същина на Райския Баща, увери Иисус, че на тези свръхчовешки сили в никакъв случай няма да бъде позволено да му служат или да се проявяват във връзка с неговия земен живот, или да го защитават, освен ако не се окаже, че подобно вмешателство става по воля на Отеца. Така с едно велико решение Иисус доброволно лиши себе си от всякаква свръхчовешка помощ по всички въпроси, имащи отношение към остатъка от неговия смъртен път, с изключение на случаите, когато Отецът реши да вземе участие в някакъв определен епизод или епизод от земните усилия на Сина.

Поемайки ръководството на вселенското войнство, съпровождащо Христос Михаил, Личностният Настройчик положи всички усилия, за да привлече вниманието на Иисус върху следното обстоятелство: макар че Създателят на това събрание на вселенски създания може със своята власт, предадена на друго лице, да ограничи тяхната дейност в

beloved Sovereign. This mighty host embraced twelve legions of seraphim and proportionate numbers of every order of universe intelligence. And the first great decision of Jesus' isolation had to do with whether or not he would make use of these mighty personalities in connection with the ensuing program of his public work on Urantia.

136:5.2 (1516.2) Jesus decided that he would *not* utilize a single personality of this vast assemblage unless it should become evident that this was his *Father's will.* Notwithstanding this general decision, this vast host remained with him throughout the balance of his earth life, always in readiness to obey the least expression of their Sovereign's will. Although Jesus did not constantly behold these attendant personalities with his human eyes, his associated Personalized Adjuster did constantly behold, and could communicate with, all of them.

136:5.3 (1516.3) Before coming down from the forty days' retreat in the hills, Jesus assigned the immediate command of this attendant host of universe personalities to his recently Personalized Adjuster, and for more than four years of Urantia time did these selected personalities from every division of universe intelligences obediently and respectfully function under the wise guidance of this exalted and experienced Personalized Mystery Monitor. In assuming command of this mighty assembly, the Adjuster, being a onetime part and essence of the Paradise Father, assured Jesus that in no case would these superhuman agencies be permitted to serve, or manifest themselves in connection with, or in behalf of, his earth career unless it should develop that the Father willed such intervention. Thus by one great decision Jesus voluntarily deprived himself of all superhuman co-operation in all matters having to do with the remainder of his mortal career unless the Father might independently choose to participate in some certain act or episode of the Son's earth labors.

136:5.4 (1516.4) In accepting this command of the universe hosts in attendance upon Christ Michael, the Personalized Adjuster took great pains to point out to Jesus that, while such an assembly of universe creatures could be limited in their *space* activities by the delegated authority of their Creator, such limitations were not operative in connection with their function in *time.* And this

пространството, такива ограничения не се разпространяват над действията на дадените същества във *времето.* Това ограничение се обясняваше с факта, че придобивайки личностен статут, Настройчиците стават извънвремеви същества. Затова Иисус беше предупреден, че макар че Настройчикът ще контролира напълно и в съвършенство предадените под негово ръководство живи разумни същества по всички въпроси, имащи отношение към *пространството,* толкова съвършени ограничения са невъзможни по отношение на *времето.* Настройчикът каза: "В съответствие с твоите разпореждания аз ще забранявам да се използва това съпровождащо войнство от разумни същества от вселената в каквато и да е връзка с твоя земен живот, с изключение на случаите, когато получа разпореждане от Райския Баща за освобождаването на тези сили за изпълнение на Неговата божествена воля въз основа на взето от теб решение, както и освен тези епизоди, когато по своя собствена божествено-човешка воля ти вземеш решение или извършиш действие, предполагащо отклонение само от естественото земно течение на *времето.* Във всички такива случаи аз съм безпомощен и твоите създания, събрали се тук в съвършенство и единство на своето могъщество, също са безпомощни. Щом твоята обединена същност изрази такова желание, тези разпореждания, направени по твое решение, ще бъдат незабавно изпълнени. Във всички подобни случаи твоето желание ще се заключава в съкращаване на времето, за което появилият се в твоето въображение образ *става* реалност. Такова е максималното ограничение на твоето владичество, което може да бъде наложено под мое ръководство. В моето самосъзнание времето не съществува и затова аз не мога да ограничa твоите създания в каквото и да било, имащо отношение само към времето."

Така Иисус узна как взетото от него решение – да продължи да живее като човек сред хората – ще се осъществи на практика. С едно единствено решение той отстрани цялото съпровождащо го войнство от разнообразни разумни същества от участие в неговото предстоящо обществено служене във всички ситуации освен в тези, които имаха отношение само към *времето.* Затова става очевидно, че всякакви свръхестествени или привидно човешки действия, станали по време на служенето на Иисус, се обясняваха само с елиминиране на времето, освен тези случаи, когато небесният Отец специално вземаше друго решение. Никакво чудо, милосърдно деяние или някакво друго събитие, станало през оставащия период от усилията на Иисус на Земята, по своята същност или характер

limitation was dependent on the fact that Adjusters are nontime beings when once they are personalized. Accordingly was Jesus admonished that, while the Adjuster's control of the living intelligences placed under his command would be complete and perfect as to all matters involving *space,* there could be no such perfect limitations imposed regarding *time.* Said the Adjuster: "I will, as you have directed, enjoin the employment of this attendant host of universe intelligences in any manner in connection with your earth career except in those cases where the Paradise Father directs me to release such agencies in order that his divine will of your choosing may be accomplished, and in those instances where you may engage in any choice or act of your divine-human will which shall only involve departures from the natural earth order as to *time.* In all such events I am powerless, and your creatures here assembled in perfection and unity of power are likewise helpless. If your united natures once entertain such desires, these mandates of your choice will be forthwith executed. Your wish in all such matters will constitute the abridgment of time, and the thing projected *is* existent. Under my command this constitutes the fullest possible limitation which can be imposed upon your potential sovereignty. In my self-consciousness time is nonexistent, and therefore I cannot limit your creatures in anything related thereto."

136:5.5 (1517.1) Thus did Jesus become apprised of the working out of his decision to go on living as a man among men. He had by a single decision excluded all of his attendant universe hosts of varied intelligences from participating in his ensuing public ministry except in such matters as concerned *time* only. It therefore becomes evident that any possible supernatural or supposedly superhuman accompaniments of Jesus' ministry pertained wholly to the elimination of time unless the Father in heaven specifically ruled otherwise. No miracle, ministry of mercy, or any other possible event occurring in connection with Jesus' remaining earth labors could possibly be of the nature or character of an act transcending the natural laws established and regularly working in the affairs of man as he lives on Urantia *except* in this expressly stated matter of *time.* No limits, of

никак не можеше да съответства на действие, излизащо извън пределите на природните закони, предопределени и нормално действащи в живота на урантийския човек, *освен* в този специално уговорен аспект на *времето.* Разбира се, никакви ограничения не можеха да се разпространяват върху "волята на Отеца". Изключването на времето във връзка със специалното желание на този потенциален Властелин на вселена можеше да се избегне само чрез пряк и явен *волеви* акт на този Богочовек, насочен към това, времето – по отношение на конкретно действие или събитие – *да не се съкращава и да не се изключва.* За да предотврати появата на видими *времеви чудеса,* Иисус трябваше постоянно да осъзнава течението на времето. Всеки негов пропуск да осъзнае времето в момент на поява в него на определено желание щеше да бъде еквивалентен на реализация на образа, възникнал в съзнанието на този Син-Създател, при това без участие на времевия фактор.

Благодарение на надзора на свързания с него Личностен Настройчик Михаил можеше в съвършенство да ограничи своята земна дейност в това, което се отнасяше до пространството, но Синът Човешки не можеше да ограничи по такъв начин своя нов земен статут на потенциален Владетел на Небадон по отношение на *времето.* Такъв беше действителният статут на Иисус Назарянин, когато той пристъпи към своето обществено служене на Урантия.

course, could be placed upon the manifestations of "the Father's will." The elimination of time in connection with the expressed desire of this potential Sovereign of a universe could only be avoided by the direct and explicit act of the *will* of this God-man to the effect that time, as related to the act or event in question, *should not be shortened or eliminated.* In order to prevent the appearance of apparent *time miracles,* it was necessary for Jesus to remain constantly time conscious. Any lapse of time consciousness on his part, in connection with the entertainment of definite desire, was equivalent to the enactment of the thing conceived in the mind of this Creator Son, and without the intervention of time.

136:5.6 (1517.2) Through the supervising control of his associated and Personalized Adjuster it was possible for Michael perfectly to limit his personal earth activities with reference to space, but it was not possible for the Son of Man thus to limit his new earth status as potential Sovereign of Nebadon as regards *time.* And this was the actual status of Jesus of Nazareth as he went forth to begin his public ministry on Urantia.

6. ВТОРОТО РЕШЕНИЕ

Определяйки линията си на поведение по отношение на всички личности и класове създадени от него разумни същества – дотолкова, доколкото тя можеше да се определи предвид тези потенциални възможности, които бяха присъщи на нейния нов божествен статут, Иисус се замисли за себе си. Как следва той, вече напълно осъзнаващ себе си като създател на всички неща и същества в своята вселена, да постъпва със своите прерогативи на създател в обичайни жизнени ситуации, на които той веднага ще се натъкне след завръщането си в Галилея и възобновяването на своя труд сред хората? Фактически този проблем вече възникна там, в тези самотни планини, тъй като на него му трябваше храна. На третия ден от уединените размисли човешкото тяло огладня. Следваше ли да тръгне да търси храна, както би постъпил обикновеният човек, или трябваше да се възползва от своите нормални възможности на творец и веднага да

6. THE SECOND DECISION

136:6.1 (1517.3) Having settled his policy concerning all personalities of all classes of his created intelligences, so far as this could be determined in view of the inherent potential of his new status of divinity, Jesus now turned his thoughts toward himself. What would he, now the fully self-conscious creator of all things and beings existent in this universe, do with these creator prerogatives in the recurring life situations which would immediately confront him when he returned to Galilee to resume his work among men? In fact, already, and right where he was in these lonely hills, had this problem forcibly presented itself in the matter of obtaining food. By the third day of his solitary meditations the human body grew hungry. Should he go in quest of food as any ordinary man would, or should he merely exercise his normal creative powers and produce suitable bodily nourishment ready at hand? And this great decision of the Master has been portrayed to you as a temptation — as a challenge by supposed enemies that he "command that these stones become loaves of bread."

осигури нужната храна за своето тяло? И това велико решение на Учителя ви беше представено като изкушение – като изискване от неговите предполагаеми врагове да каже “на тези камъни да се превърнат в хлябове”.

Така Иисус взе още едно решение относно линията на поведение за оставащата част от своите земни усилия. В това, което се отнасяше до неговите лични потребности, а също така, като цяло, до неговото отношение с други личности, той преднамерено реши да продължи своето нормално земно съществуване. Той определено се отказа от поведение, което би превъзхождало, престъпило или нарушило установените от самия него закони на природата. Но той не можеше да обещае на себе си, вече предупреден за това от своя Личностен Настройчик, че тези закони на природата няма да бъдат, в някои вероятни ситуации, съществено *ускорени.* По принцип Иисус реши, че делото на неговия живот трябва да бъде организирано и изпълнено в съгласие със законите на природата и съществуващата социална организация. Така Учителят избра програма за живот, която съответстваше на решението да не прибягва към чудеса и вълшебство. За пореден път той избра “волята на Отеца”; за пореден път той напълно се довери на промисъла на Райския Баща.

136:6.2 (1518.1) Jesus thus settled upon another and consistent policy for the remainder of his earth labors. As far as his personal necessities were concerned, and in general even in his relations with other personalities, he now deliberately chose to pursue the path of normal earthly existence; he definitely decided against a policy which would transcend, violate, or outrage his own established natural laws. But he could not promise himself, as he had already been warned by his Personalized Adjuster, that these natural laws might not, in certain conceivable circumstances, be greatly *accelerated.* In principle, Jesus decided that his lifework should be organized and prosecuted in accordance with natural law and in harmony with the existing social organization. The Master thereby chose a program of living which was the equivalent of deciding against miracles and wonders. Again he decided in favor of “the Father’s will”; again he surrendered everything into the hands of his Paradise Father.

Човешката същност на Иисус изискваше първата му грижа да бъде самосъхранението; такова е нормалното отношение на природния човек в пространствено-времевите светове и следователно обоснована реакция на смъртен от Урантия. Но Иисус не мислеше само за този свят и неговите създания; той живееше живот, призван да просвети и въодушеви многобройните създания в обширната вселена.

136:6.3 (1518.2) Jesus’ human nature dictated that the first duty was self-preservation; that is the normal attitude of the natural man on the worlds of time and space, and it is, therefore, a legitimate reaction of a Urantia mortal. But Jesus was not concerned merely with this world and its creatures; he was living a life designed to instruct and inspire the manifold creatures of a far-flung universe.

Преди своето кръщенческо озарение той живя в съвършено подчинение на волята и ръководството на своя небесен Отец. Иисус безусловно реши, че като смъртен той и по-нататък ще остава в пълна зависимост от волята на Отеца. Той избра неестествения път – реши да не се стреми към самосъхранение. Взе решение да продължи да се отказва да се защитава. Той формулира своя извод в думите от Писанията, познати на човешкия разум: “Не само с хляб да живее човек, а с всяка дума, излизаща от устата Божии.” Стигайки до това заключение относно своите физически потребности, проявяващи се в чувство на глад, Синът Човешки провъзгласи своето окончателно отношение към всички други стремежи на плътта и естествени импулси на човека.

136:6.4 (1518.3) Before his baptismal illumination he had lived in perfect submission to the will and guidance of his heavenly Father. He emphatically decided to continue on in just such implicit mortal dependence on the Father’s will. He purposed to follow the unnatural course — he decided not to seek self-preservation. He chose to go on pursuing the policy of refusing to defend himself. He formulated his conclusions in the words of Scripture familiar to his human mind: “Man shall not live by bread alone but by every word that proceeds from the mouth of God.” In reaching this conclusion in regard to the appetite of the physical nature as expressed in hunger for food, the Son of Man made his final declaration concerning all other urges of the flesh and the natural impulses of human nature.

Той можеше да се възползва от своите

136:6.5 (1518.4) His superhuman power he might

свръхчовешки способности за другите, но за себе си – никога. И строго следваше тази линия на поведение до самия край, когато по негов адрес беше хвърлена насмешката: “Другите спасяваше, а себе си да спаси не може!” – защото той не искаше.

Евреите очакваха, че Месията ще прави още по-големи чудеса от Мойсей, който получил вода от пустинна скала и нахранил техните праотци с манна в пустинята. Иисус знаеше какъв Месия очакваха неговите сънародници и притежаваше цялото могъщество и всички прерогативи, за да оправдае техните най-оптимистични надежди. Но той се отказа от такъв величествен план, обещаващ могъщество и слава. Подобен път на сътворяване на очакваните от него чудеса беше за него връщане към предишните времена, към невежата магия и изостаналите ритуали на дивите шамани. Възможно беше той да може да подложи на ускорение законите на природата за спасяване на своите създания, но не се съгласяваше да престъпи своите собствени закони било за лична полза, или за внушаване на благоговеен страх сред своите човешки събратя. И решението на Учителя беше окончателно.

Иисус жалеше своя народ; той прекрасно разбираше какво ги е довело до очакване на идването на Месия – времето, когато “земята ще носи десет хиляди пъти повече плодове и една лоза ще се разрасне в хиляда клонки, и всяка клонка ще роди хиляда грозда, и на всеки грозд ще израснат хиляда зърна, и всяко зърно ще даде хин вино”. Евреите вярваха, че Месията ще възвести ерата на вълшебното изобилие. Юдеите отдавна вече се възпитаваха на чудодейни предания и вълшебни легенди.

Той не беше Месия, явил се за умножаване на хляба и виното. Той дойде, не за да удовлетвори само мирските потребности; той дойде, за да разкрие своя небесен Отец на земните си деца, опитвайки се да подтикне своите земни деца да го следват в искрен стремеж да живеят така, че със своя живот да изпълняват волята на небесния Отец.

С това решение Иисус Назарянин показа на гледащата го вселена безумството и греховността на превратното използване на божествените таланти и на дадените от Бога способности за лично възвеличаване за чисто егоистична изгода и прославяне. Такъв беше грехът на Луцифер и Калигастия.

Това велико решение на Иисус е ярка илюстрация на истината, че егоистичното удовлетворение и чувственото наслаждение

possibly use for others, but for himself, never. And he pursued this policy consistently to the very end, when it was jeeringly said of him: “He saved others; himself he cannot save” — because he would not.

136:6.6 (1518.5) The Jews were expecting a Messiah who would do even greater wonders than Moses, who was reputed to have brought forth water from the rock in a desert place and to have fed their forefathers with manna in the wilderness. Jesus knew the sort of Messiah his compatriots expected, and he had all the powers and prerogatives to measure up to their most sanguine expectations, but he decided against such a magnificent program of power and glory. Jesus looked upon such a course of expected miracle working as a harking back to the olden days of ignorant magic and the degraded practices of the savage medicine men. Possibly, for the salvation of his creatures, he might accelerate natural law, but to transcend his own laws, either for the benefit of himself or the overawing of his fellow men, that he would not do. And the Master’s decision was final.

136:6.7 (1518.6) Jesus sorrowed for his people; he fully understood how they had been led up to the expectation of the coming Messiah, the time when “the earth will yield its fruits ten thousandfold, and on one vine there will be a thousand branches, and each branch will produce a thousand clusters, and each cluster will produce a thousand grapes, and each grape will produce a gallon of wine.” The Jews believed the Messiah would usher in an era of miraculous plenty. The Hebrews had long been nurtured on traditions of miracles and legends of wonders.

136:6.8 (1519.1) He was not a Messiah coming to multiply bread and wine. He came not to minister to temporal needs only; he came to reveal his Father in heaven to his children on earth, while he sought to lead his earth children to join him in a sincere effort so to live as to do the will of the Father in heaven.

136:6.9 (1519.2) In this decision Jesus of Nazareth portrayed to an onlooking universe the folly and sin of prostituting divine talents and God-given abilities for personal aggrandizement or for purely selfish gain and glorification. That was the sin of Lucifer and Caligastia.

136:6.10 (1519.3) This great decision of Jesus portrays dramatically the truth that selfish satisfaction and sensuous gratification, alone and of themselves, are not able to confer happiness upon evolving

само по себе си е неспособно да донесе щастие на еволюиращите хора. В смъртното съществуване има и по-високи ценности – съвършеното владеене на интелекта и духовните постижения, които значително превъзхождат необходимото удовлетворяване на чисто физическите потребности и подбуди на човека. Природните таланти и способности на човека трябва да се посвещават на развитието и облагородяването на неговите висши интелектуални и духовни способности.

Така Иисус разкри на създанията от своята вселена метод за нов, по-добър път, по-високи нравствени ценности и по-дълбоко духовно удовлетворение в живота на еволюционните хора от пространствено-времевите светове.

human beings. There are higher values in mortal existence — intellectual mastery and spiritual achievement — which far transcend the necessary gratification of man's purely physical appetites and urges. Man's natural endowment of talent and ability should be chiefly devoted to the development and ennoblement of his higher powers of mind and spirit.

136:6.11 (1519.4) Jesus thus revealed to the creatures of his universe the technique of the new and better way, the higher moral values of living and the deeper spiritual satisfactions of evolutionary human existence on the worlds of space.

7. ТРЕТОТО РЕШЕНИЕ

Вземайки решение относно такива неща като храната и удовлетворяването на физическите потребности на тялото, грижата за собственото здраве и здравето на своите приятели, Иисус се замисли над следните проблеми. Как ще се държи при сблъсък с непосредствена опасност? Той реши да използва обичайните средства за грижа за своята човешка безопасност и разумните мерки за предпазливост за предотвратяване на преждевременното прекратяване на своя земен живот, но да се въздържа от всяко свръхчовешко вмешателство, в случай че в неговия живот в плът възникне критична ситуация. Вземайки това решение, Иисус седеше в сянката на самия край на скала, надвиснала над пропаст. Той прекрасно разбираше, че може да се хвърли от издатината долу и да не си причини никаква вреда, ако анулира своето второ решение, засягащо отношението му към самосъхранението.

Иисус знаеше, че неговите сънародници очакват Месия, който да бъде над законите на природата. Той добре помнеше това място от Писанието, където се казваше: "Няма да те докосне никаква вреда, нещастията няма даже да се доближат до теб. Той повелява на ангелите свои да те гледат и защитават по всички твои пътища. Те ще те възнесат, за да не се спънеш в камък." Би ли било оправдано такова високомерие, такова потъпкване на установените от Отеца закони на притегляне за защита от възможни вреди или за завоюване доверието на своя народ, объркан и усвоил лъжливи истини? Но колкото и да е съблазнителен такъв път за търсещите знамения евреи, той би се превърнал не в

7. THE THIRD DECISION

136:7.1 (1519.5) Having made his decisions regarding such matters as food and physical ministration to the needs of his material body, the care of the health of himself and his associates, there remained yet other problems to solve. What would be his attitude when confronted by personal danger? He decided to exercise normal watchcare over his human safety and to take reasonable precaution to prevent the untimely termination of his career in the flesh but to refrain from all superhuman intervention when the crisis of his life in the flesh should come. As he was formulating this decision, Jesus was seated under the shade of a tree on an overhanging ledge of rock with a precipice right there before him. He fully realized that he could cast himself off the ledge and out into space, and that nothing could happen to harm him provided he would rescind his first great decision not to invoke the interposition of his celestial intelligences in the prosecution of his lifework on Urantia, and provided he would abrogate his second decision concerning his attitude toward self-preservation.

136:7.2 (1519.6) Jesus knew his fellow countrymen were expecting a Messiah who would be above natural law. Well had he been taught that Scripture: "There shall no evil befall you, neither shall any plague come near your dwelling. For he shall give his angels charge over you, to keep you in all your ways. They shall bear you up in their hands lest you dash your foot against a stone." Would this sort of presumption, this defiance of his Father's laws of gravity, be justified in order to protect himself from possible harm or, perchance, to win the confidence of his mistaught and distracted people? But such a course, however gratifying to the sign-seeking Jews, would be, not a revelation of his Father, but a questionable trifling with the established laws of the universe of

разкриване на Отеца, а в съмнителна игра със съществуващите закони на вселената на вселените.

Разбирайки всичко това и знаейки, че в своето собствено поведение Учителят се отказваше да действа, без да зачита установените от него закони на природата, вие сами можете да бъдете уверени в това, че той никога не ходеше по вода и с нищо не нарушаваше собствения материален ред на управление на света. При това, разбира се, е нужно винаги да помним, че по това време все още не беше намерено решение, което би го избавило от отсъствието на контрол над елемента на времето във връзка с тези неща, които бяха предадени във владение на Личностния Настройчик.

В продължение на целия си земен живот Иисус неизменно оставаше верен на това решение. Дали фарисеите му се надсмиваха, предлагайки му да направи знамение, дали зяпачите на Голгота издевателстваха, искайки от него да слезе от кръста, той непоколебимо държеше на своето решение, взето в този час в планината.

universes.

136:7.3 (1519.7) Understanding all of this and knowing that the Master refused to work in defiance of his established laws of nature in so far as his personal conduct was concerned, you know of a certainty that he never walked on the water nor did anything else which was an outrage to his material order of administering the world; always, of course, bearing in mind that there had, as yet, been found no way whereby he could be wholly delivered from the lack of control over the element of time in connection with those matters put under the jurisdiction of the Personalized Adjuster.

136:7.4 (1520.1) Throughout his entire earth life Jesus was consistently loyal to this decision. No matter whether the Pharisees taunted him for a sign, or the watchers at Calvary dared him to come down from the cross, he steadfastly adhered to the decision of this hour on the hillside.

8. ЧЕТВЪРТОТО РЕШЕНИЕ

Следващият огромен проблем, с който предстоеше да се справи този Богочовек и който той сега реши съгласно волята на небесния Отец, беше: следва ли да използва някои от свръхчовешките си възможности за привличане на вниманието и за завоюване на предаността на своите сънародници? Да насочва ли своето вселенско могъщество за удовлетворяване жаждата на евреите към зрелищност и чудеса? Той реши, че не следва да прави това. Взе решение да се придържа към такава линия на поведение, която би изключвала използването на всички подобни средства като метод за привличане на вниманието на хората към неговата мисия. И той никога не измени на своето велико решение. Даже тогава, когато допусна проявлението на многобройните милосърдни деяния, съкращаващи времето, той почти винаги призоваваше тези, които са получили от него целителна помощ, да не разказват никому за тези благодеяния. И винаги отхвърляше насмешките на своите врагове, изискващи “да покаже знамение” като доказателство за своята божественост.

Иисус наистина мъдро предвиждаше, че чудесата и вълшебствата, внушавайки на материалния разум благоговеен страх, могат да доведат само до външна покорност; такива действия не можеха да разкрият Бога, както не

8. THE FOURTH DECISION

136:8.1 (1520.2) The next great problem with which this God-man wrestled and which he presently decided in accordance with the will of the Father in heaven, concerned the question as to whether or not any of his superhuman powers should be employed for the purpose of attracting the attention and winning the adherence of his fellow men. Should he in any manner lend his universe powers to the gratification of the Jewish hankering for the spectacular and the marvelous? He decided that he should not. He settled upon a policy of procedure which eliminated all such practices as the method of bringing his mission to the notice of men. And he consistently lived up to this great decision. Even when he permitted the manifestation of numerous time-shortening ministrations of mercy, he almost invariably admonished the recipients of his healing ministry to tell no man about the benefits they had received. And always did he refuse the taunting challenge of his enemies to “show us a sign” in proof and demonstration of his divinity.

136:8.2 (1520.3) Jesus very wisely foresaw that the working of miracles and the execution of wonders would call forth only outward allegiance by overawing the material mind; such performances would not reveal God nor save men. He refused to

биха спасили и човека. Той се отказа да стане само чудотворец. Реши да посвети себе си на една единствена задача - установяване на Царството небесно.

В течение на целия този най-важен разговор на Иисус със самия себе си присъстваше човешкият фактор на неувереност, почти съмнение, тъй като Иисус беше човек, както и Бог. Беше очевидно, че евреите никога няма да го приемат като Месия, ако не прави чудеса. Освен това ако той се съгласеше да извърши дори само едно неестествено деяние, то човешкият разум щеше да знае със сигурност, че това е станало в подчинение на истински божествения разум. Щеше ли такава отстъпка пред съмняващия се човешки разум да бъде съвместима с "волята на Отеца"? Иисус стигна до извода, че няма да бъде, и се позова на присъствието на Личностния Настройчик като убедително доказателство за партньорство на божественото и човешкото начала.

Иисус беше пътешествал много. Той си спомняше Рим, Александрия и Дамаск. Знаеше какви методи се използват в този свят, как хората постигат своите цели в политиката и търговията за сметка на компромиси и дипломация. Ще се възползва ли той от тези знания за съдействие при своята мисия на Земята? Не! Така Иисус реши, че установявайки Царство, той ще отхвърля всякакви отстъпки пред мирския опит и пред властта на богатството. За пореден път той реши да разчита изключително на волята на Отеца.

Иисус добре знаеше кратките пътища към една от проявите на своето могъщество. Той знаеше, че в негово разпореждане има много начини да привлече към себе си вниманието на целия народ и даже на целия свят. Скоро в Йерусалим трябваше да се празнува Пасхата; градът щеше да е препълнен с посетители. Той би могъл да се възнесе на върха на храма и да премине по въздуха пред потресената тълпа; такъв беше Месията, който те очакваха. Но впоследствие на него щеше да му се наложи да ги разочарова, защото той се яви, не за да възстанови трона на Давид. И той знаеше безполезността на метода на Калигастия, опитващ се да заобиколи естествения, постепенен и надежден път за постигане на божествената цел. За пореден път Синът Човешки смирено се подчини на пътя на Отеца – на волята на Отеца.

Иисус реши да създаде Царството небесно в сърцата на хората с помощта на естествените, обикновени, трудни и мъчителни методи – същите тези методи, към които впоследствие трябваше да се придържат

become a mere wonder-worker. He resolved to become occupied with but a single task — the establishment of the kingdom of heaven.

136:8.3 (1520.4) Throughout all this momentous dialogue of Jesus' communing with himself, there was present the human element of questioning and near-doubting, for Jesus was man as well as God. It was evident he would never be received by the Jews as the Messiah if he did not work wonders. Besides, if he would consent to do just one unnatural thing, the human mind would know of a certainty that it was in subservience to a truly divine mind. Would it be consistent with "the Father's will" for the divine mind to make this concession to the doubting nature of the human mind? Jesus decided that it would not and cited the presence of the Personalized Adjuster as sufficient proof of divinity in partnership with humanity.

136:8.4 (1520.5) Jesus had traveled much; he recalled Rome, Alexandria, and Damascus. He knew the methods of the world — how people gained their ends in politics and commerce by compromise and diplomacy. Would he utilize this knowledge in the furtherance of his mission on earth? No! He likewise decided against all compromise with the wisdom of the world and the influence of riches in the establishment of the kingdom. He again chose to depend exclusively on the Father's will.

136:8.5 (1520.6) Jesus was fully aware of the short cuts open to one of his powers. He knew many ways in which the attention of the nation, and the whole world, could be immediately focused upon himself. Soon the Passover would be celebrated at Jerusalem; the city would be thronged with visitors. He could ascend the pinnacle of the temple and before the bewildered multitude walk out on the air; that would be the kind of a Messiah they were looking for. But he would subsequently disappoint them since he had not come to re-establish David's throne. And he knew the futility of the Caligastia method of trying to get ahead of the natural, slow, and sure way of accomplishing the divine purpose. Again the Son of Man bowed obediently to the Father's way, the Father's will.

136:8.6 (1521.1) Jesus chose to establish the kingdom of heaven in the hearts of mankind by natural, ordinary, difficult, and trying methods, just such procedures as his earth children must subsequently follow in their work of enlarging and

неговите земни деца, разпространявайки и разширявайки Небесното царство. Тъй като Синът Човешки добре знаеше, че "чрез множество страдания в Царството ще влязат много деца от всички епохи". За Иисус това беше време на огромно изпитание на цивилизования човек – да придобие власт и неотклонно да се отказва да я използва за чисто егоистични или лични цели.

Изучавайки живота и опита на Сина Човешки, вие следва да помните, че Синът Божий се въплъти в разума на човека от първи, а не от двадесети или от някой друг век. С това искаме да изразим мисълта, че човешките способности на Иисус бяха придобити по естествен път. Той беше продукт на наследствени фактори и на съвременното му обкръжение, а също така на неговото възпитание и образование. Неговото човешко начало беше неподправено, естествено, то произтичаше изцяло от предпоставките на фактическия интелектуален статут и от съществуващите в това време и в това поколение социално-икономически условия, благоприятстващи неговото развитие. Макар че в опита на този Богочовек божественият разум винаги притежаваше възможността да надмине човешкия интелект, още повече, когато функционираше неговият човешки разум, той действаше така, както би действал един истински смъртен разум в условията на човешкото обкръжение от онова време.

Иисус показа на всички светове от своята обширна вселена колко безразсъдно е създаването на изкуствени ситуации за демонстрация на произволна власт или използването на изключително могъщество за укрепване на нравствени ценности или за ускоряване на духовния прогрес. Иисус реши да не допуска неговата мисия на Земята да се превръща в такова разочарование като управлението на Макавеите. Той се отказа да спекулира със своите божествени атрибути за придобиване на незаслужена известност или за получаване на политическо влияние. Не желаеше да се отнася снизходително към преобразуването на божествената и съзидателна енергия в държавна власт или в международен авторитет. Иисус Назарянин се отказа да прави отстъпки на *злото,* още по-малко – да има работа с греха. Учителят триумфално постави верността към волята на своя Отец над всички други земни и тленни съображения.

extending that heavenly kingdom. For well did the Son of Man know that it would be "through much tribulation that many of the children of all ages would enter into the kingdom." Jesus was now passing through the great test of civilized man, to have power and steadfastly refuse to use it for purely selfish or personal purposes.

136:8.7 (1521.2) In your consideration of the life and experience of the Son of Man, it should be ever borne in mind that the Son of God was incarnate in the mind of a first-century human being, not in the mind of a twentieth-century or other-century mortal. By this we mean to convey the idea that the human endowments of Jesus were of natural acquirement. He was the product of the hereditary and environmental factors of his time, plus the influence of his training and education. His humanity was genuine, natural, wholly derived from the antecedents of, and fostered by, the actual intellectual status and social and economic conditions of that day and generation. While in the experience of this God-man there was always the possibility that the divine mind would transcend the human intellect, nonetheless, when, and as, his human mind functioned, it did perform as would a true mortal mind under the conditions of the human environment of that day.

136:8.8 (1521.3) Jesus portrayed to all the worlds of his vast universe the folly of creating artificial situations for the purpose of exhibiting arbitrary authority or of indulging exceptional power for the purpose of enhancing moral values or accelerating spiritual progress. Jesus decided that he would not lend his mission on earth to a repetition of the disappointment of the reign of the Maccabees. He refused to prostitute his divine attributes for the purpose of acquiring unearned popularity or for gaining political prestige. He would not countenance the transmutation of divine and creative energy into national power or international prestige. Jesus of Nazareth refused to compromise with *evil,* much less to consort with sin. The Master triumphantly put loyalty to his Father's will above every other earthly and temporal consideration.

9. ПЕТОТО РЕШЕНИЕ

Вземайки решения по тези аспекти на линията на поведение, които засягаха неговото

9. THE FIFTH DECISION

136:9.1 (1521.4) Having settled such questions of policy as pertained to his individual relations to

индивидуално отношение към законите на природата и духовното могъщество, той посвети своето внимание на избора на методите, които му предстоеше да използва при провъзгласяването и установяването на Царството Божие. Йоан вече пристъпи към своя труд; как можеше той да развие идеите на Йоан? Как следваше да продължи мисията на Йоан? Как да организира своите последователи за полезен труд и разумно сътрудничество? Иисус беше близко до вземането на последното решение, след което той вече не можеше да гледа на себе си като на юдейски Месия – най-малкото като на този Месия, който съществуваше в съзнанието на съвременниците му.

Евреите си представяха освободител, който би се явил за това, със своята чудодейна власт да повали враговете на Израил и да направи евреите мирови управители, незнаещи нужда и гнет. Иисус знаеше, че на тази мечта не беше съдено някога да се сбъдне. Той знаеше, че пътят към Царството небесно минава през повалянето на злото в сърцата на хората и е чисто духовно дело. Той смяташе за нецелесъобразно да открива духовното Царство с ярка и ослепителна демонстрация на могъщество – което, разбира се, би било допустимо и би било изцяло в пределите на компетенцията на Михаил, но той решително отхвърли такъв план. Не желаеше да прави отстъпки пред революционните методи на Калигастия. Потенциално той беше спечелил света чрез подчинение на волята на Отеца и си постави за цел да завърши своя труд така, както го започна – и като Сина Човешки.

Вие едва ли сте способни да си представите какво би станало на Урантия, ако този Богочовек – по онова време потенциално притежаващ цялата власт на небето и на земята – беше решил да разгърне знамената на пълновластие, беше строил своите чудотворни батальони в боеви порядък! Но той не желаеше да прави никакви компромиси. Не желаеше да служи на злото, за да извлече евентуално от това зло поклонение пред Бога. Той реши да се подчинява на волята на Отеца. Той се канеше да провъзгласи пред вглеждащата се в него вселена: “Почитайте Господа, Бога ваш, и само на Него служете!”

Дните минаваха и Иисус все по-ясно виждаше какъв проповедник на истината му предстоеше да стане. Той виждаше, че Божият път няма да е лесен. Започваше да разбира, че тази чаша – остатъкът от своя човешки живот, можеше да се окаже горчива, но реши да я изпие.

Сега даже неговият човешки разум се

natural law and spiritual power, he turned his attention to the choice of methods to be employed in the proclamation and establishment of the kingdom of God. John had already begun this work; how might he continue the message? How should he take over John’s mission? How should he organize his followers for effective effort and intelligent co-operation? Jesus was now reaching the final decision which would forbid that he further regard himself as the Jewish Messiah, at least as the Messiah was popularly conceived in that day.

136:9.2 (1522.1) The Jews envisaged a deliverer who would come in miraculous power to cast down Israel’s enemies and establish the Jews as world rulers, free from want and oppression. Jesus knew that this hope would never be realized. He knew that the kingdom of heaven had to do with the overthrow of evil in the hearts of men, and that it was purely a matter of spiritual concern. He thought out the advisability of inaugurating the spiritual kingdom with a brilliant and dazzling display of power — and such a course would have been permissible and wholly within the jurisdiction of Michael — but he fully decided against such a plan. He would not compromise with the revolutionary techniques of Caligastia. He had won the world in potential by submission to the Father’s will, and he proposed to finish his work as he had begun it, and as the Son of Man.

136:9.3 (1522.2) You can hardly imagine what would have happened on Urantia had this God-man, now in potential possession of all power in heaven and on earth, once decided to unfurl the banner of sovereignty, to marshal his wonder-working battalions in militant array! But he would not compromise. He would not serve evil that the worship of God might presumably be derived therefrom. He would abide by the Father’s will. He would proclaim to an onlooking universe, “You shall worship the Lord your God and him only shall you serve.”

136:9.4 (1522.3) As the days passed, with ever-increasing clearness Jesus perceived what kind of a truth-revealer he was to become. He discerned that God’s way was not going to be the easy way. He began to realize that the cup of the remainder of his human experience might possibly be bitter, but he decided to drink it.

136:9.5 (1522.4) Even his human mind is saying good-

прощава с трона на Давид. Крачка след крачка той следва по пътя божествения разум. Човешкият разум все още задава въпроси, но неизменно се съгласява с божествените отговори като окончателни решения в този обединен живот на човека, живеещ в този свят и едновременно безусловно подчиняващ се на изпълнението на вечната и божествена воля на Отеца.

bye to the throne of David. Step by step this human mind follows in the path of the divine. The human mind still asks questions but unfailingly accepts the divine answers as final rulings in this combined life of living as a man in the world while all the time submitting unqualifiedly to the doing of the Father's eternal and divine will.

Рим владееше западния свят. Пребивавайки в уединение и вземайки своите важни решения, Синът Човешки – заедно с намиращото се в негово разпореждане божествено войнство – беше последната възможност на евреите да постигнат световно господство; но този земен евреин, притежаващ толкова колосална мъдрост и могъщество, се отказа да се възползва от своите вселенски способности за собствено възвеличаване или за заемане на престола на своя народ. Той сякаш виждаше "всички царства от този свят" и в неговите ръце беше властта, позволяваща му да ги завладее. Всевишните на Едемия предадоха цялото това могъщество в негови ръце, но той не се нуждаеше от него. Царствата на света бяха твърде нищожни, за да заинтересуват Създателя и Управителя на вселената. Той имаше само една цел – по-нататъшното разкриване на Бога пред човека, създаването на Царството, на управлението на небесния Отец в сърцата на всички хора.

136:9.6 (1522.5) Rome was mistress of the Western world. The Son of Man, now in isolation and achieving these momentous decisions, with the hosts of heaven at his command, represented the last chance of the Jews to attain world dominion; but this earthborn Jew, who possessed such tremendous wisdom and power, declined to use his universe endowments either for the aggrandizement of himself or for the enthronement of his people. He saw, as it were, "the kingdoms of this world," and he possessed the power to take them. The Most Highs of Edentia had resigned all these powers into his hands, but he did not want them. The kingdoms of earth were paltry things to interest the Creator and Ruler of a universe. He had only one objective, the further revelation of God to man, the establishment of the kingdom, the rule of the heavenly Father in the hearts of mankind.

Мисълта за сражения, раздори и убийства предизвикваше в Иисус отвращение; той не желаеше да взема участие в тях. На него му беше съдено да се яви на Земята като Принц на Света, за да разкрие Бога на любовта. Преди своето кръщение той за пореден път отхвърли предложението на зилотите да възглави тяхното въстание против римските потисници. И сега взе своето окончателно решение по отношение на тези библейски текстове, на които го учеше майка му – такива като: "Господ ми каза: ,Ти си Моят син; днес Аз станах за теб баща. Ако ти помолиш, всички езичници ще бъдат твои и всичко ще ти стане подвластно на земята. Ти ще ги разбиеш с жезъл железен; ще ги разбиеш на парчета като глинено гърне."

136:9.7 (1522.6) The idea of battle, contention, and slaughter was repugnant to Jesus; he would have none of it. He would appear on earth as the Prince of Peace to reveal a God of love. Before his baptism he had again refused the offer of the Zealots to lead them in rebellion against the Roman oppressors. And now he made his final decision regarding those Scriptures which his mother had taught him, such as: "The Lord has said to me, 'You are my Son; this day have I begotten you. Ask of me, and I will give you the heathen for your inheritance and the uttermost parts of the earth for your possession. You shall break them with a rod of iron; you shall dash them in pieces like a potter's vessel.'"

Иисус Назарянин стигна до заключението, че такива изказвания не се отнасят за него. Накрая човешкият разум на Сина Човешки се избави окончателно и напълно от всички тези месиански сложности и противоречия – юдейските писания, родителското възпитание, полученото от хазана образование, еврейските очаквания и честолюбивите хорски стремежи; той веднъж и завинаги реши какъв ще бъде неговият път. Той щеше се върне в Галилея и спокойно да пристъпи към провъзгласяване на Царството, поверявайки на своя Отец (на

136:9.8 (1522.7) Jesus of Nazareth reached the conclusion that such utterances did not refer to him. At last, and finally, the human mind of the Son of Man made a clean sweep of all these Messianic difficulties and contradictions — Hebrew scriptures, parental training, chazan teaching, Jewish expectations, and human ambitious longings; once and for all he decided upon his course. He would return to Galilee and quietly begin the proclamation of the kingdom and trust his Father (the Personalized Adjuster) to work out the details of procedure day by day.

Личностния Настройчик) разработването на ежедневните детайли.

Със своите решения Иисус даде достоен пример на всяко същество във всички светове на своята обширна вселена, тъй като отказвайки се да нарушава високомерно законите на природата, той се отказа да измерва с материално мерило духовните проблеми. И демонстрира въодушевяващ пример на вселенска преданост и нравствено съвършенство, когато се отказа да използва мирската власт като пролог към духовната слава.

136:9.9 (1523.1) By these decisions Jesus set a worthy example for every person on every world throughout a vast universe when he refused to apply material tests to prove spiritual problems, when he refused presumptuously to defy natural laws. And he set an inspiring example of universe loyalty and moral nobility when he refused to grasp temporal power as the prelude to spiritual glory.

Даже ако в Сина Човешки имаше някакви съмнения относно своята мисия и нейния характер, когато след кръщението си се качи в планината, те не останаха в него, когато той се върна при своите ближни след четиридесет дни уединение и вземане на решения.

136:9.10 (1523.2) If the Son of Man had any doubts about his mission and its nature when he went up in the hills after his baptism, he had none when he came back to his fellows following the forty days of isolation and decisions.

Иисус формулира програма за установяването на Царството на Отеца. Той няма да насърчава физическото удовлетворение на хората. Няма да раздава хляб на хорските тълпи, свидетел на което стана неотдавна в Рим. Няма да привлича вниманието към себе си с чудеса, макар че евреите очакват именно такъв спасител. Той няма да се сдобива и с признание на духовното откровение за сметка на демонстрация на политическа власт или мирско могъщество.

136:9.11 (1523.3) Jesus has formulated a program for the establishment of the Father's kingdom. He will not cater to the physical gratification of the people. He will not deal out bread to the multitudes as he has so recently seen it being done in Rome. He will not attract attention to himself by wonder-working, even though the Jews are expecting just that sort of a deliverer. Neither will he seek to win acceptance of a spiritual message by a show of political authority or temporal power.

Отхвърляйки тези методи за възвисяване на бъдещото Царство в очите на очакващите Месията евреи, Иисус предопредели това, че самите тези евреи, извън всяко съмнение, безусловно ще отхвърлят цялото това заявяване на власт и божественост. Знаейки всичко това, Иисус в течение на дълго време се опитваше да възпрепятства неговите първи последователи да го наричат Месия.

136:9.12 (1523.4) In rejecting these methods of enhancing the coming kingdom in the eyes of the expectant Jews, Jesus made sure that these same Jews would certainly and finally reject all of his claims to authority and divinity. Knowing all this, Jesus long sought to prevent his early followers alluding to him as the Messiah.

В течение на цялото свое обществено служене на него му се налагаше да се сблъсква с три постоянно повтарящи се ситуации: изискването да нахрани, изискванията за чудеса и накрая – молбата да разреши на своите последователи да го направят цар. Но Иисус никога не отстъпваше от решенията, взети в дните на своето уединение сред ридовете на Перея.

136:9.13 (1523.5) Throughout his public ministry he was confronted with the necessity of dealing with three constantly recurring situations: the clamor to be fed, the insistence on miracles, and the final request that he allow his followers to make him king. But Jesus never departed from the decisions which he made during these days of his isolation in the Perean hills.

10. ШЕСТОТО РЕШЕНИЕ

10. THE SIXTH DECISION

В последния ден от своето паметно уединение, преди да слезе от планината и да се присъедини към Йоан и неговите ученици, Синът Човешки взе своето последно решение. Това решение той предаде на Личностния

136:10.1 (1523.6) On the last day of this memorable isolation, before starting down the mountain to join John and his disciples, the Son of Man made his final decision. And this decision he communicated to the Personalized Adjuster in these words, "And

Настройчик със следните думи: “И по всички останали въпроси – както и по тези, за които вече е взето решение – аз тържествено ти обещавам, че ще се подчинявам на волята на моя Отец.” Произнасяйки тези думи, той започна да слиза от планината. И неговото лице се озаряваше от славата на духовна победа и нравствено постижение.

in all other matters, as in these now of decision-record, I pledge you I will be subject to the will of my Father.” And when he had thus spoken, he journeyed down the mountain. And his face shone with the glory of spiritual victory and moral achievement.

Документ 137. Очакване в Галилея

⇦ 136 Книгата Урантия 138 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 137. ОЧАКВАНЕ В ГАЛИЛЕЯ

Секции

Въведение
1. Избирането на първите четирима апостоли
2. Избирането на Филип и Натанаил
3. Посещението в Капернаум
4. Сватбата в Кана
5. Завръщането в Капернаум
6. Събитията от съботния ден
7. Четирите месеца подготовка
8. Проповедта за царството

PAPER 137
TARRYING TIME IN GALILEE

SECTIONS

Introduction
1. Choosing the First Four Apostles
2. Choosing Philip and Nathaniel
3. The Visit to Capernaum
4. The Wedding at Cana
5. Back in Capernaum
6. The Events of a Sabbath Day
7. Four Months of Training
8. Sermon on the Kingdom

Въведение

В РАННОТО утро в събота, 23 февруари 26 година, Иисус слезе от планината и отново се присъедини към привържениците на Йоан, установили се недалеч от Пела. Целия този ден Иисус прекара сред множеството. Той се грижеше за момчето, което се нарани при падане, и отиде в съседното село, където го предаде на неговите родители.

INTRODUCTION

137:0.1 (1524.1) EARLY on Saturday morning, February 23, A.D. 26, Jesus came down from the hills to rejoin John's company encamped at Pella. All that day Jesus mingled with the multitude. He ministered to a lad who had injured himself in a fall and journeyed to the near-by village of Pella to deliver the boy safely into the hands of his parents.

1. ИЗБИРАНЕТО НА ПЪРВИТЕ ЧЕТИРИМА АПОСТОЛИ

В течение на тази събота двамата най-добри ученика на Йоан прекараха много време с Иисус. От всички последователи на Йоан в човек на име Андрей остана най-голямо впечатление от Иисус; той придружи Иисус до Пела, където отведе раненото момче. Връщайки се в лагера на Йоан, той зададе на Иисус много въпроси и пред самия лагер те се спряха за малко, за да поговорят, като по

1. CHOOSING THE FIRST FOUR APOSTLES

137:1.1 (1524.2) During this Sabbath two of John's leading disciples spent much time with Jesus. Of all John's followers one named Andrew was the most profoundly impressed with Jesus; he accompanied him on the trip to Pella with the injured boy. On the way back to John's rendezvous he asked Jesus many questions, and just before reaching their destination, the two paused for a short talk, during which Andrew said:

време на този разговор Андрей каза: “Аз те наблюдавам от деня, откакто се появи в Капернаум, и вярвам, че ти си нов Учител; и макар че не разбирам всички твои учения, аз твърдо реших да те следвам; бих искал да седна в твоите крака и да узная цялата истина за новото Царство.” И Иисус радушно и убедено покани Андрей като първи от своите апостоли – тази група от дванадесет човека, на която предстоеше да се труди заедно с него над съзнанието за новото Царство на Бога в сърцата на хората.

“I have observed you ever since you came to Capernaum, and I believe you are the new Teacher, and though I do not understand all your teaching, I have fully made up my mind to follow you; I would sit at your feet and learn the whole truth about the new kingdom.” And Jesus, with hearty assurance, welcomed Andrew as the first of his apostles, that group of twelve who were to labor with him in the work of establishing the new kingdom of God in the hearts of men.

Андрей наблюдаваше мълчаливо труда на Йоан и беше негов искрен привърженик, а неговият крайно способен и пълен с ентусиазъм брат Симон беше един от най-добрите ученици на Кръстителя. Трябва да се каже, че Симон беше един от главните привърженици на Йоан.

137:1.2 (1524.3) Andrew was a silent observer of, and sincere believer in, John’s work, and he had a very able and enthusiastic brother, named Simon, who was one of John’s foremost disciples. It would not be amiss to say that Simon was one of John’s chief supporters.

Скоро след завръщането на Иисус и Андрей в лагера Андрей откри своя брат Симон и като го отведе встрани, му съобщи, че е стигнал до извода, че Иисус е велик Учител, и тържествено се е заклел да стане негов ученик. Той каза и това, че Иисус е приел предложената от него служба, и посъветва той (Симон) също да отиде при Иисус и да предложи себе си за член на братството – служители на новото Царство. Симон отговори: “Откакто този човек се появи в работилницата на Зеведей, аз се уверявах, че е изпратен от Бога – а какво ще стане с Йоан? Ще ни се наложи ли да го напуснем? Така ли е правилно да се постъпи?” След това те решиха веднага да отидат при Йоан и да се посъветват с него. Йоан беше опечален от съзнанието за това, че губи двама от своите най-способни помощници и най-обещаващи ученици, но той мъжествено отговори на техните въпроси: “Това е само началото; скоро моят труд ще стигне до края си и всички ние ще станем негови ученици.” След това Андрей със знак помоли Иисус да се отмести встрани и му обяви, че неговият брат също иска да се присъедини към него в служенето на новото Царство. И приемайки Симон като свой втори апостол, Иисус каза: “Симон, твоят ентусиазъм е достоен за похвала, но той е опасен за провъзгласяване на Царството. Аз те призовавам да бъдеш по-внимателен в своите речи. Бих искал да те наричам Петър.”

137:1.3 (1524.4) Soon after Jesus and Andrew returned to the camp, Andrew sought out his brother, Simon, and taking him aside, informed him that he had settled in his own mind that Jesus was the great Teacher, and that he had pledged himself as a disciple. He went on to say that Jesus had accepted his proffer of service and suggested that he (Simon) likewise go to Jesus and offer himself for fellowship in the service of the new kingdom. Said Simon: “Ever since this man came to work in Zebedee’s shop, I have believed he was sent by God, but what about John? Are we to forsake him? Is this the right thing to do?” Whereupon they agreed to go at once to consult John. John was saddened by the thought of losing two of his able advisers and most promising disciples, but he bravely answered their inquiries, saying: “This is but the beginning; presently will my work end, and we shall all become his disciples.” Then Andrew beckoned to Jesus to draw aside while he announced that his brother desired to join himself to the service of the new kingdom. And in welcoming Simon as his second apostle, Jesus said: “Simon, your enthusiasm is commendable, but it is dangerous to the work of the kingdom. I admonish you to become more thoughtful in your speech. I would change your name to Peter.”

Родителите на раненото момче, живеещо в Пела, поканиха Иисус да прекара при тях нощта и да смята техния дом за свой; и той им обеща това. Преди да си тръгнат Андрей и неговият брат, Иисус им каза: “Рано сутринта ние ще потеглим за Галилея.”

137:1.4 (1525.1) The parents of the injured lad who lived at Pella had besought Jesus to spend the night with them, to make their house his home, and he had promised. Before leaving Andrew and his brother, Jesus said, “Early on the morrow we go into Galilee.”

След като Иисус се върна за през нощта в Пела и докато Андрей и Симон обсъждаха

137:1.5 (1525.2) After Jesus had returned to Pella for the night, and while Andrew and Simon were yet

характера на своето служене в установяването на бъдещото Царство, Яков и Йоан, синовете на Зеведей, се върнаха в лагера след дълго и старателно търсене на Иисус в планината. Чувайки как Симон Петър разказва, че той и неговият брат Андрей са станали първите съветници на новото Царство и че сутринта им предстои да отидат заедно със своя нов учител в Галилея, Яков и Йоан се натъжиха. Те отдавна познаваха Иисус и го обичаха. Бяха го търсили много дни в планината, а сега, връщайки се, бяха узнали, че предпочитание е оказано другиму. Те попитаха къде е отишъл Иисус и побързаха да отидат при него.

Когато стигнаха до жилището на Иисус, той спеше, но те го събудиха с думите: "Как така ние, които толкова дълго живяхме с теб, те търсим в планината, а ти предпочиташ другите и избираш Андрей и Симон за свои първи другари в новото царство?" Иисус отговори: "Успокойте своите сърца и запитайте себе си кой ви изпрати да търсите Сина Човешки, докато той се занимаваше с делата на своя Отец?" След като те подробно разказаха за своите дълги търсения в планината, Иисус им даде още едно наставление: "Вие сте длъжни да се учите да търсите тайната на новото Царство в своето сърце, а не в планината. Това, което сте търсили, вече го е имало във вашите души. Вие действително сте моите братя: нямате нужда от разрешение от мен – вие вече принадлежите на Царството и следва да се зарадвате и да бъдете готови да тръгнете утре заедно с нас за Галилея." След това Йоан се реши да попита: "Но, Учителю, ще бъдем ли ние с Яков твои съратници в новото Царство така, както Андрей и Симон?" И поставяйки ръка на рамото на всеки от тях, Иисус каза: "Братя мои, в своя дух вие пребивавахте с мен в Царството още преди останалите да помолят да ги приема. На вас, моите братя, не ви е нужно да молите за влизане в Царството. На хората може да им се стори, че други са ви изпреварили, но в моето сърце вие бяхте в светлината на Царството още преди те да дойдат при мен с тази молба. По същия начин бихте могли да бъдете първи и в очите на хората, ако не отсъствахте, тръгвайки по собствена воля да търсите този, който не се е губил. В бъдещото Царство не мислете за нещата, които усилват вашата тревога – безпокойте се само за изпълнението на волята на небесния Отец."

Яков и Йоан възприеха упрека по подобаващ начин; занапред те никога не завиждаха на Андрей и Симон. И заедно с двамата свои другари-апостоли те се

discussing the nature of their service in the establishment of the forthcoming kingdom, James and John the sons of Zebedee arrived upon the scene, having just returned from their long and futile searching in the hills for Jesus. When they heard Simon Peter tell how he and his brother, Andrew, had become the first accepted counselors of the new kingdom, and that they were to leave with their new Master on the morrow for Galilee, both James and John were sad. They had known Jesus for some time, and they loved him. They had searched for him many days in the hills, and now they returned to learn that others had been preferred before them. They inquired where Jesus had gone and made haste to find him.

137:1.6 (1525.3) Jesus was asleep when they reached his abode, but they awakened him, saying: "How is it that, while we who have so long lived with you are searching in the hills for you, you prefer others before us and choose Andrew and Simon as your first associates in the new kingdom?" Jesus answered them, "Be calm in your hearts and ask yourselves, 'who directed that you should search for the Son of Man when he was about his Father's business?'" After they had recited the details of their long search in the hills, Jesus further instructed them: "You should learn to search for the secret of the new kingdom in your hearts and not in the hills. That which you sought was already present in your souls. You are indeed my brethren — you needed not to be received by me — already were you of the kingdom, and you should be of good cheer, making ready also to go with us tomorrow into Galilee." John then made bold to ask, "But, Master, will James and I be associates with you in the new kingdom, even as Andrew and Simon?" And Jesus, laying a hand on the shoulder of each of them, said: "My brethren, you were already with me in the spirit of the kingdom, even before these others made request to be received. You, my brethren, have no need to make request for entrance into the kingdom; you have been with me in the kingdom from the beginning. Before men, others may take precedence over you, but in my heart did I also number you in the councils of the kingdom, even before you thought to make this request of me. And even so might you have been first before men had you not been absent engaged in a well-intentioned but self-appointed task of seeking for one who was not lost. In the coming kingdom, be not mindful of those things which foster your anxiety but rather at all times concern yourselves only with doing the will of the Father who is in heaven."

137:1.7 (1525.4) James and John received the rebuke in good grace; never more were they envious of Andrew and Simon. And they made ready, with their two associate apostles, to depart for Galilee

приготвиха да тръгнат на следващата сутрин за Галилея. От този ден "апостоли" започнаха да се наричат избраното семейство помощници, за разлика от огромните тълпи повярвали ученици, които впоследствие го съпровождаха.

Късно вечерта на този ден Яков, Йоан, Андрей и Симон се срещнаха с Йоан Кръстител и със сълзи на очи, но с твърд глас този мъжествен пророк от Юдея пусна двамата свои ученици, за да станат апостоли на галилейския Принц на бъдещото царство.

the next morning. From this day on the term apostle was employed to distinguish the chosen family of Jesus' advisers from the vast multitude of believing disciples who subsequently followed him.

137:1.8 (1525.5) Late that evening, James, John, Andrew, and Simon held converse with John the Baptist, and with tearful eye but steady voice the stalwart Judean prophet surrendered two of his leading disciples to become the apostles of the Galilean Prince of the coming kingdom.

2. ИЗБИРАНЕТО НА ФИЛИП И НАТАНАИЛ

В неделното утро на 24 февруари 26 година след н. е. Иисус напусна Йоан Кръстител при реката близо до Пела и вече никога не се срещна с него в плът.

В този ден, когато Иисус, със своите четирима ученици апостоли тръгна за Галилея, в лагера на последователите на Йоан се надигна силно вълнение. Назряваше първият голям разкол. Ден по-рано Йоан изрази пред Андрей и Езра своята увереност, че Иисус е Спасител. Андрей реши да следва Иисус, но Езра отхвърли този кротък назаретски дърводелец, заявявайки на своите приятели: "Пророк Даниил провъзгласи, че Синът Човешки ще се яви с облаци небесни, в могъщество и слава. Този галилейски дърводелец, този капернаумски строител на лодки не може да бъде Спасител. Може ли такъв дар Божий да излезе от Назарет? Този Иисус е роднина на Йоан и поради огромната си доброта нашият учител позволи да го заблудят. Да се държим по-далеч от този лъжлив Месия." Когато Йоан упрекна Езра за тези думи, той се оттегли с много ученици и побърза на юг. Продължавайки да кръсти в името Йоан тази група с времето основа секта, членовете на която вярваха в Йоан, но отказваха да приемат Иисус. Остатъкът от тази група се запази в Месопотамия до ден днешен.

Докато в лагера на последователите на Йоан назряваха неприятности, Иисус със своите четирима апостоли се приближаваше към Галилея. Те се канеха да пресекат река Йордан и да отидат през Наин в Назарет, когато Иисус видя, че насреща му идва Филип от Витсаида заедно със свой приятел. Иисус познаваше Филип, който беше също толкова добре запознат с всеки от четиримата нови апостоли. Филип се отправи към Пела със своя приятел Натанаил за среща с Йоан: той чу за приближаването на Царството Божие и искаше да узнае подробности. Филип

2. CHOOSING PHILIP AND NATHANIEL

137:2.1 (1526.1) Sunday morning, February 24, A.D. 26, Jesus took leave of John the Baptist by the river near Pella, never again to see him in the flesh.

137:2.2 (1526.2) That day, as Jesus and his four disciple-apostles departed for Galilee, there was a great tumult in the camp of John's followers. The first great division was about to take place. The day before, John had made his positive pronouncement to Andrew and Ezra that Jesus was the Deliverer. Andrew decided to follow Jesus, but Ezra rejected the mild-mannered carpenter of Nazareth, proclaiming to his associates: "The Prophet Daniel declares that the Son of Man will come with the clouds of heaven, in power and great glory. This Galilean carpenter, this Capernaum boatbuilder, cannot be the Deliverer. Can such a gift of God come out of Nazareth? This Jesus is a relative of John, and through much kindness of heart has our teacher been deceived. Let us remain aloof from this false Messiah." When John rebuked Ezra for these utterances, he drew away with many disciples and hastened south. And this group continued to baptize in John's name and eventually founded a sect of those who believed in John but refused to accept Jesus. A remnant of this group persists in Mesopotamia even to this day.

137:2.3 (1526.3) While this trouble was brewing among John's followers, Jesus and his four disciple-apostles were well on their way toward Galilee. Before they crossed the Jordan, to go by way of Nain to Nazareth, Jesus, looking ahead and up the road, saw one Philip of Bethsaida with a friend coming toward them. Jesus had known Philip aforetime, and he was also well known to all four of the new apostles. He was on his way with his friend Nathaniel to visit John at Pella to learn more about the reported coming of the kingdom of God, and he was delighted to greet Jesus. Philip had been an admirer of Jesus ever since he first

изключително се зарадва при срещата с Иисус, бидейки негов привърженик, откакто той се появи в Капернаум. Но Натанаил, живеещ в Кана Галилейска, не познаваше Иисус. Филип се приближи, за да поздрави своите приятели, а Натанаил остана в сянката на дървото край пътя.

Петър отведе Филип настрани и му обясни, че всички те – имайки предвид себе си, Андрей, Яков и Йоан – са станали съратници на Иисус в новото Царство и настоятелно съветваше Филип да се присъедини към служенето. Филип се оказа в трудно положение. Как да постъпи? Тук, на пътя при река Йордан, без всякакво предупреждение беше нужно веднага да реши най-важния въпрос в своя живот.Докато той, Петър, Андрей и Йоан водеха сериозен разговор, Иисус обясни на Яков маршрута през Галилея към Капернаум. Накрая Андрей предложи на Филип: "Защо не попитаме Учителя?"

Внезапно Филип го осени, че Иисус е наистина велик човек, вероятно Месията, и той реши да се подчини по този въпрос на решението на Иисус; отиде направо до него и попита: "Учителю, да отида ли при Йоан, или да се присъединя към моите приятели, които вървят след теб?" И Иисус отговори: "Следвай ме." Филип затрептя от увереност в това, че е намерил Избавителя.

Филип показа с жест на останалите да почакат, а сам побърза да разкаже за случилото се на своя приятел Натанаил, който все още седеше под черницата, обмисляйки това, което беше чул от Йоан Кръстител, бъдещото Царство и очаквания Месия. Филип наруши неговите размишления с възгласа: "Аз намерих Спасителя – този, за когото писаха Мойсей и пророците и когото провъзгласи Йоан!" Вдигайки глава, Натанаил се поинтересува: "Откъде се появи този учител?" И Филип отговори: "Това е Иисус от Назарет, син на Йосиф – дърводелец, от неотдавна живеещ в Капернаум." И тогава, донякъде поразен от неговия отговор, Натанаил попита: "Нима може нещо добро да дойде от Назарет?" Но Филип, хващайки го за ръка, каза: "Ела и ще видиш."

Филип поведе Натанаил към Иисус, който ласкаво погледна в очите честния скептик и каза: "Ето един истински израилтянин, в когото няма лукавство. Следвай ме." И Натанаил, обръщайки се към Филип, каза: "Ти си прав. Той действително е познавач на хората. Аз ще тръгна след него, ако съм достоен." И Иисус отново кимна на Натанаил, казвайки: "Следвай ме."

came to Capernaum. But Nathaniel, who lived at Cana of Galilee, did not know Jesus. Philip went forward to greet his friends while Nathaniel rested under the shade of a tree by the roadside.

137:2.4 (1526.4) Peter took Philip to one side and proceeded to explain that they, referring to himself, Andrew, James, and John, had all become associates of Jesus in the new kingdom and strongly urged Philip to volunteer for service. Philip was in a quandary. What should he do? Here, without a moment's warning — on the roadside near the Jordan — there had come up for immediate decision the most momentous question of a lifetime. By this time he was in earnest converse with Peter, Andrew, and John while Jesus was outlining to James the trip through Galilee and on to Capernaum. Finally, Andrew suggested to Philip, "Why not ask the Teacher?"

137:2.5 (1526.5) It suddenly dawned on Philip that Jesus was a really great man, possibly the Messiah, and he decided to abide by Jesus' decision in this matter; and he went straight to him, asking, "Teacher, shall I go down to John or shall I join my friends who follow you?" And Jesus answered, "Follow me." Philip was thrilled with the assurance that he had found the Deliverer.

137:2.6 (1526.6) Philip now motioned to the group to remain where they were while he hurried back to break the news of his decision to his friend Nathaniel, who still tarried behind under the mulberry tree, turning over in his mind the many things which he had heard concerning John the Baptist, the coming kingdom, and the expected Messiah. Philip broke in upon these meditations, exclaiming, "I have found the Deliverer, him of whom Moses and the prophets wrote and whom John has proclaimed." Nathaniel, looking up, inquired, "Whence comes this teacher?" And Philip replied, "He is Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter, more recently residing at Capernaum." And then, somewhat shocked, Nathaniel asked, "Can any such good thing come out of Nazareth?" But Philip, taking him by the arm, said, "Come and see."

137:2.7 (1527.1) Philip led Nathaniel to Jesus, who, looking benignly into the face of the sincere doubter, said: "Behold a genuine Israelite, in whom there is no deceit. Follow me." And Nathaniel, turning to Philip, said: "You are right. He is indeed a master of men. I will also follow, if I am worthy." And Jesus nodded to Nathaniel, again saying, "Follow me."

Сега Иисус вече беше събрал половината от своята бъдеща група от най-близки приятели, петима от които го познаваха в течение на известно време, а един – Натанаил, беше непознат. Те веднага пресякоха река Йордан и, минавайки селото Наин, късно през нощта стигнаха до Назарет.

Всички те нощуваха при Йосиф – в дома, където Иисус прекара своето детство. Приятелите на Иисус слабо разбираха защо техният нов учител унищожава така старателно всички свои оцелели записи, останали в дома под формата на Десетте Заповеди, а също така и на другите послания и изречения. Но тези действия – точно както и фактът, че впоследствие те никога не видяха той да пише на нещо друго освен на пясък, им направиха дълбоко впечатление.

137:2.8 (1527.2) Jesus had now assembled one half of his future corps of intimate associates, five who had for some time known him and one stranger, Nathaniel. Without further delay they crossed the Jordan and, going by the village of Nain, reached Nazareth late that evening.

137:2.9 (1527.3) They all remained overnight with Joseph in Jesus' boyhood home. The associates of Jesus little understood why their new-found teacher was so concerned with completely destroying every vestige of his writing which remained about the home in the form of the ten commandments and other mottoes and sayings. But this proceeding, together with the fact that they never saw him subsequently write — except upon the dust or in the sand — made a deep impression upon their minds.

3. ПОСЕЩЕНИЕТО В КАПЕРНАУМ

На следващия ден Иисус изпрати своите апостоли в Кана, където всички те бяха поканени на сватба от една видна млада гражданка, докато самият той побърза да навести майка си в Капернаум, спирайки по пътя в Магдала, за да се види с брат си Юда.

Преди да напуснат Назарет, новите съратници на Иисус разказаха на Йосиф и на другите членове от семейството на Учителя за чудесните събития от неотдавнашното минало и дадоха воля на своите чувства, изразявайки увереността си в това, че Иисус е дългоочакваният Спасител. След като членовете на семейството обсъдиха този въпрос, Йосиф каза: "Възможно е майка ни все пак да беше права – може би нашият странен брат е бъдещият цар."

Юда присъстваше при кръщаването на Иисус и заедно със своя брат Яков твърдо вярваше в мисията на Иисус на Земята. Макар че както Яков, така и Юда пребиваваха в дълбоко недоумение относно същността на мисията на техния брат, тяхната майка възроди всички свои предишни надежди, че Иисус е Месия, син на Давид, и призоваваше синовете си да вярват в своя брат като спасител на Израил.

Иисус пристигна в Капернаум в понеделник вечерта, но не отиде в собствения си дом, където живееше Яков с майка им, а тръгна направо към Зеведей. Всички негови капернаумски приятели забелязаха в него огромна и приятна промяна. Той отново изглеждаше сравнително весел и повече напомняше предишния назаретски Иисус. В течение на няколкото години, предшестващи

3. THE VISIT TO CAPERNAUM

137:3.1 (1527.4) The next day Jesus sent his apostles on to Cana, since all of them were invited to the wedding of a prominent young woman of that town, while he prepared to pay a hurried visit to his mother at Capernaum, stopping at Magdala to see his brother Jude.

137:3.2 (1527.5) Before leaving Nazareth, the new associates of Jesus told Joseph and other members of Jesus' family about the wonderful events of the then recent past and gave free expression to their belief that Jesus was the long-expected deliverer. And these members of Jesus' family talked all this over, and Joseph said: "Maybe, after all, Mother was right — maybe our strange brother is the coming king."

137:3.3 (1527.6) Jude was present at Jesus' baptism and, with his brother James, had become a firm believer in Jesus' mission on earth. Although both James and Jude were much perplexed as to the nature of their brother's mission, their mother had resurrected all her early hopes of Jesus as the Messiah, the son of David, and she encouraged her sons to have faith in their brother as the deliverer of Israel.

137:3.4 (1527.7) Jesus arrived in Capernaum Monday night, but he did not go to his own home, where lived James and his mother; he went directly to the home of Zebedee. All his friends at Capernaum saw a great and pleasant change in him. Once more he seemed to be comparatively cheerful and more like himself as he was during the earlier years at Nazareth. For years previous to his baptism and the isolation periods just before and

неговото кръщение и периодите на уединение непосредствено преди и след кръщението, той ставаше все по-сериозен и затворен. Сега той изглеждаше на всички предишния Иисус. В неговия облик се чувстваше някаква величавост и възвишеност, но отново беше непринуден и весел.

Мария тръпнеше в очакване. На нея ú се струваше, че се е приближило изпълнението на обещанието, дадено ú от Гавраил. Тя очакваше, че скоро цяла Палестина ще бъде потресена и поразена от чудотворното разкриване на нейния син като свръхестествения цар на всички евреи. Но на всички въпроси на майка си, Яков, Юда и Зеведей Иисус отговаряше само с усмивка: "Аз трябва да остана тук за известно време; длъжен съм да изпълня волята на моя небесен Отец."

На следващия ден, във вторник, всички те отидоха в Кана на сватбата на Наоми, която трябваше да се състои ден по-късно. И независимо от многобройните предупреждения на Иисус да не говорят за него на никого, "докато не удари часът и не се изпълни делото на моя Отец", те постъпиха по своему и тайничко разпространяваха вестта за това, че са намерили Избавителя. Всеки от тях се надяваше за себе си, че по времето на предстоящата сватба в Кана Иисус ще приеме пълномощията на Месия и ще направи това с велико могъщество и грандиозно великолепие. Те помнеха разговора за явленията, станали след неговото кръщение, и вярваха, че неговият бъдещ земен път ще бъде отбелязан с все по-чести демонстрации на свръхестествени способности и чудеса. Затова цялата област се готвеше да пристигне в Кана на сватбен пир на Наоми и Йоав, син на Натан.

Мария не беше била толкова весела от години. Тя отиде в Кана, чувствайки се като царица-майка, канеща се да ходи на коронацията на своя син. За пръв път след като Иисус навърши тринадесет години, семейството и приятелите му го виждаха толкова безгрижен, толкова щастлив, толкова внимателен и отзивчив към молбите и желанията на своите приятели, толкова трогателно състрадателен. И затова те се разделяха на групички и си шепнеха, гадаейки какво ще стане. Какво ще предприеме сега този странен човек? Как ще възвести славата на бъдещото Царство? И всички те бяха във възторг при мисълта, че им предстои да присъстват при откровението за могъществото и силите на Бога на Израил.

4. СВАТБАТА В КАНА

just after, he had grown increasingly serious and self-contained. Now he seemed quite like his old self to all of them. There was about him something of majestic import and exalted aspect, but he was once again lighthearted and joyful.

137:3.5 (1528.1) Mary was thrilled with expectation. She anticipated that the promise of Gabriel was nearing fulfillment. She expected all Palestine soon to be startled and stunned by the miraculous revelation of her son as the supernatural king of the Jews. But to all of the many questions which his mother, James, Jude, and Zebedee asked, Jesus only smilingly replied: "It is better that I tarry here for a while; I must do the will of my Father who is in heaven."

137:3.6 (1527.9) On the next day, Tuesday, they all journeyed over to Cana for the wedding of Naomi, which was to take place on the following day. And in spite of Jesus' repeated warnings that they tell no man about him "until the Father's hour shall come," they insisted on quietly spreading the news abroad that they had found the Deliverer. They each confidently expected that Jesus would inaugurate his assumption of Messianic authority at the forthcoming wedding at Cana, and that he would do so with great power and sublime grandeur. They remembered what had been told them about the phenomena attendant upon his baptism, and they believed that his future course on earth would be marked by increasing manifestations of supernatural wonders and miraculous demonstrations. Accordingly, the entire countryside was preparing to gather together at Cana for the wedding feast of Naomi and Johab the son of Nathan.

137:3.7 (1527.10) Mary had not been so joyous in years. She journeyed to Cana in the spirit of the queen mother on the way to witness the coronation of her son. Not since he was thirteen years old had Jesus' family and friends seen him so carefree and happy, so thoughtful and understanding of the wishes and desires of his associates, so touchingly sympathetic. And so they all whispered among themselves, in small groups, wondering what was going to happen. What would this strange person do next? How would he usher in the glory of the coming kingdom? And they were all thrilled with the thought that they were to be present to see the revelation of the might and power of Israel's God.

4. THE WEDDING AT CANA

Към обед в сряда в Кана пристигнаха около хиляда човека, което надвишаваше повече от четири пъти броя на поканените на сватбения пир. По еврейски обичай сватбата отбелязваха в сряда, а поканите бяха разпратени месец преди събитието. До обед и в началото на тази втора половина от деня всичко станало напомняше повече на устроен в чест на Иисус обществен прием, отколкото на сватба. Всеки искаше да приветства този вече почти знаменит галилеец и той беше изключително сърдечен с всички – млади и стари, юдеи и друговерци. И всички те се зарадваха, когато Иисус се съгласи да тръгне начело на сватбеното шествие.

Сега Иисус вече напълно осъзнаваше своето човешко съществуване, своето божествено предсъществуване и статута на своите обединени или слели се божествена и човешка същности. За него беше напълно естествено да играе човешка роля, а в следващия момент да приеме личните прерогативи на Божество.

В течение на деня Иисус все по-отчетливо започна да осъзнава, че от него очакват чудеса; особено ясно виждаше, че неговото семейство и шестима ученици-апостоли се надяват, че той ще провъзгласи своето бъдещо Царство с някакво поразително и свръхестествено действие.

В началото на втората половина от деня Мария повика Яков; заедно те събраха кураж, приближиха се до Иисус и го попитаха няма ли да може той да им довери своята тайна дотолкова, че да им съобщи кога и в какъв момент от сватбената церемония планира да прояви себе си като "свръхестествен". Още не бяха успели да завършат и видяха, че са пробудили в Иисус неговото характерно негодувание. Той каза само: "Ако ме обичате, трябва да останете с мен, докато изпълнявам волята на моя небесен Отец." Но изражението на лицето му беше красноречиво свидетелство за упрек.

Тази постъпка на майка му изключително много разочарова Иисус-човека и той беше съществено отрезвен от своята реакция на нейния намек – да си позволи външна демонстрация на своята божественост. Това беше едно от нещата, които той така неотдавна – по време на неговото уединение в планината – беше решил да не прави. В течение на няколко часа Мария беше в подтиснато състояние. Тя каза на Яков: "Аз не го разбирам; какво означава всичко това? Ще има ли край това странно поведение?" Яков и Юда се опитваха да утешават майка си,

137:4.1 (1528.4) By noon on Wednesday almost a thousand guests had arrived in Cana, more than four times the number bidden to the wedding feast. It was a Jewish custom to celebrate weddings on Wednesday, and the invitations had been sent abroad for the wedding one month previously. In the forenoon and early afternoon it appeared more like a public reception for Jesus than a wedding. Everybody wanted to greet this near-famous Galilean, and he was most cordial to all, young and old, Jew and gentile. And everybody rejoiced when Jesus consented to lead the preliminary wedding procession.

137:4.2 (1528.5) Jesus was now thoroughly self-conscious regarding his human existence, his divine pre-existence, and the status of his combined, or fused, human and divine natures. With perfect poise he could at one moment enact the human role or immediately assume the personality prerogatives of the divine nature.

137:4.3 (1528.6) As the day wore on, Jesus became increasingly conscious that the people were expecting him to perform some wonder; more especially he recognized that his family and his six disciple-apostles were looking for him appropriately to announce his forthcoming kingdom by some startling and supernatural manifestation.

137:4.4 (1529.1) Early in the afternoon Mary summoned James, and together they made bold to approach Jesus to inquire if he would admit them to his confidence to the extent of informing them at what hour and at what point in connection with the wedding ceremonies he had planned to manifest himself as the "supernatural one." No sooner had they spoken of these matters to Jesus than they saw they had aroused his characteristic indignation. He said only: "If you love me, then be willing to tarry with me while I wait upon the will of my Father who is in heaven." But the eloquence of his rebuke lay in the expression of his face.

137:4.5 (1529.2) This move of his mother was a great disappointment to the human Jesus, and he was much sobered by his reaction to her suggestive proposal that he permit himself to indulge in some outward demonstration of his divinity. That was one of the very things he had decided not to do when so recently isolated in the hills. For several hours Mary was much depressed. She said to James: "I cannot understand him; what can it all mean? Is there no end to his strange conduct?" James and Jude tried to comfort their mother, while Jesus withdrew for an hour's solitude. But he returned to the gathering and was once more

докато Иисус се уедини за един час. Но връщайки се при гостите, той отново беше безгрижен и весел.

Сватбената церемония преминаваше в мълчаливо очакване, но завърши без нито една дума или действие от страна на почетния гост. След това тръгна слух, че дърводелецът и строител на лодки, когото Йоан провъзгласи за "Избавител", ще демонстрира своето могъщество по време на вечерното празненство – вероятно след сватбената вечеря. Но за неговите шестима ученици-апостоли всякакво очакване на такава демонстрация се прекрати, след като той ги събра преди празничната вечеря и с най-голяма сериозност им каза: "Не си мислете, че съм дошъл тук, за да правя чудеса за удовлетворяване на любопитните или за да убедя съмняващите се. Не. Ние се намираме тук, за да изпълним волята на нашия небесен Отец." Но когато Мария и останалите видяха, че той се съвещава със своите приятели, те за себе си се увериха напълно в това, че се готви нещо необикновено. И всички седнаха, за да се насладят на сватбената трапеза и празничната вечеря в приятното общество на своите приятели.

Бащата на жениха приготви запас от вино, който спокойно би стигнал за всички поканени на сватбата гости, но можеше ли той да знае, че женитбата на неговия син ще стане събитие, толкова тясно свързано с очакваното явяване на Иисус като Месия-Избавител? Той се радваше на падналата му се чест да види знаменития галилеец сред своите гости, но още преди завършването на вечерята слугите го обезкуражиха, като му съобщиха, че виното свършва. Към края на сватбената вечеря, когато гостите започнаха да се разхождат из градината, майката на жениха съобщи под секрет на Мария, че запасите от вино са свършили, на което Мария доверително ú каза: "Не се тревожи, аз ще поговоря със сина ми. Той ще ни помогне." Така тя намери смелост да поговори с него независимо от порицанието, отправено само няколко часа по-рано.

В течение на много години при всяка криза, случила се в техния семеен живот в Назарет, Мария се обръщаше за помощ към Иисус, затова беше напълно естествено в такава ситуация да помисли за него. Но имаше и други причини, които караха тази честолюбива майка да се обърне в този случай към своя най-голям син. Мария отиде при Иисус, който стоеше сам в ъгъла на градината, и каза: "Синко, те нямат вино." Иисус отговори: "Добра ми жено, какво общо има това с мен?" Мария каза: "Но аз смятам, че е настанал твоят час; нима ти не можеш да ни помогнеш?" Иисус отвърна: "Аз заявявам

lighthearted and joyous.

137:4.6 (1529.3) The wedding proceeded with a hush of expectancy, but the entire ceremony was finished and not a move, not a word, from the honored guest. Then it was whispered about that the carpenter and boatbuilder, announced by John as "the Deliverer," would show his hand during the evening festivities, perhaps at the wedding supper. But all expectance of such a demonstration was effectually removed from the minds of his six disciple-apostles when he called them together just before the wedding supper and, in great earnestness, said: "Think not that I have come to this place to work some wonder for the gratification of the curious or for the conviction of those who doubt. Rather are we here to wait upon the will of our Father who is in heaven." But when Mary and the others saw him in consultation with his associates, they were fully persuaded in their own minds that something extraordinary was about to happen. And they all sat down to enjoy the wedding supper and the evening of festive good fellowship.

137:4.7 (1529.4) The father of the bridegroom had provided plenty of wine for all the guests bidden to the marriage feast, but how was he to know that the marriage of his son was to become an event so closely associated with the expected manifestation of Jesus as the Messianic deliverer? He was delighted to have the honor of numbering the celebrated Galilean among his guests, but before the wedding supper was over, the servants brought him the disconcerting news that the wine was running short. By the time the formal supper had ended and the guests were strolling about in the garden, the mother of the bridegroom confided to Mary that the supply of wine was exhausted. And Mary confidently said: "Have no worry — I will speak to my son. He will help us." And thus did she presume to speak, notwithstanding the rebuke of but a few hours before.

137:4.8 (1529.5) Throughout a period of many years, Mary had always turned to Jesus for help in every crisis of their home life at Nazareth so that it was only natural for her to think of him at this time. But this ambitious mother had still other motives for appealing to her eldest son on this occasion. As Jesus was standing alone in a corner of the garden, his mother approached him, saying, "My son, they have no wine." And Jesus answered, "My good woman, what have I to do with that?" Said Mary, "But I believe your hour has come; cannot you help us?" Jesus replied: "Again I declare that I have not come to do things in this wise. Why do you trouble me again with these

отново: дойдох, не за да се занимавам с подобни дела. Защо отново ме безпокоиш с такива неща?" И тук, разплаквайки се, Мария помоли: "Но, сине, аз им обещах, че ти ще ни помогнеш; нима не можеш да се съжалиш над мен и да изпълниш моята молба?" И тогава Иисус каза: "Жено, с какво право раздаваш такива обещания? Погрижи се занапред да не правиш това. Ние трябва във всичко да следваме волята на небесния Отец."

Мария, майката на Иисус, беше сломена; тя беше изумена! И докато стоеше пред него, без да мръдне, със сълзи, стичащи се по лицето ú, човешкото сърце на Иисус се изпълни със състрадание към жената, родила го в плът; и накланяйки се към нея, той ласкаво положи ръка на главата ú и каза: "Хайде-хайде, мамо Мария, не се опечалявай от моите думи; те ти се сториха резки, но нима не съм ти казвал много пъти, че съм дошъл само за това – да изпълня волята на моя небесен Отец? Аз с най-голямо удоволствие бих направил това, за което ме молиш, ако такава беше волята на моя Отец…" И Иисус внезапно замлъкна, той се поколеба. Мария сякаш почувства, че става нещо. Скачайки, тя обгърна с ръце шията му, целуна го и побърза да се върне в помещението за слугите, на които каза само: "Каквото синът ми каже, това направете." Но Иисус не каза нищо. Той разбра, че вече е казал – а по-точно, по собствено желание помислил – твърде много.

От ликуване на Мария ú се искаше да затанцува. Тя не знаеше дали ще се появи вино, но не се съмняваше, че окончателно е убедила своя първороден син да утвърди своята власт – да разкрие себе си, да заяви за своето високо положение и да прояви Месианско могъщество. И благодарение на присъствието и взаимодействието между някои вселенски сили и личности, за които присъстващите изобщо не се досещаха, на нея не ú беше съдено да се разочарова. Виното, за което молеше Мария и което Богочовекът Иисус по човешки, от съчувствие пожела, скоро трябваше да се появи.

Недалеч стояха шест каменни водоноса, напълнени с вода и събиращи около седемдесет литра всеки. Тази вода беше предназначена за последващо използване по време на завършващите сватбата очистителни обреди. Вниманието на Иисус беше привлечено от движението на слугите, грижещи се за тези огромни каменни съдове под оживеното ръководство на майка му; идвайки по-близо, той видя как от тях вадят вино с глинени гърнета.

Постепенно Иисус започна да разбира какво е станало. От всички присъстващи на

matters?" And then, breaking down in tears, Mary entreated him, "But, my son, I promised them that you would help us; won't you please do something for me?" And then spoke Jesus: "Woman, what have you to do with making such promises? See that you do it not again. We must in all things wait upon the will of the Father in heaven."

137:4.9 (1530.1) Mary the mother of Jesus was crushed; she was stunned! As she stood there before him motionless, with the tears streaming down her face, the human heart of Jesus was overcome with compassion for the woman who had borne him in the flesh; and bending forward, he laid his hand tenderly upon her head, saying: "Now, now, Mother Mary, grieve not over my apparently hard sayings, for have I not many times told you that I have come only to do the will of my heavenly Father? Most gladly would I do what you ask of me if it were a part of the Father's will — " and Jesus stopped short, he hesitated. Mary seemed to sense that something was happening. Leaping up, she threw her arms around Jesus' neck, kissed him, and rushed off to the servants' quarters, saying, "Whatever my son says, that do." But Jesus said nothing. He now realized that he had already said — or rather desirefully thought — too much.

137:4.10 (1530.2) Mary was dancing with glee. She did not know how the wine would be produced, but she confidently believed that she had finally persuaded her first-born son to assert his authority, to dare to step forth and claim his position and exhibit his Messianic power. And, because of the presence and association of certain universe powers and personalities, of which all those present were wholly ignorant, she was not to be disappointed. The wine Mary desired and which Jesus, the God-man, humanly and sympathetically wished for, was forthcoming.

137:4.11 (1530.3) Near at hand stood six waterpots of stone, filled with water, holding about twenty gallons apiece. This water was intended for subsequent use in the final purification ceremonies of the wedding celebration. The commotion of the servants about these huge stone vessels, under the busy direction of his mother, attracted Jesus' attention, and going over, he observed that they were drawing wine out of them by the pitcherful.

137:4.12 (1530.4) It was gradually dawning upon Jesus what had happened. Of all persons present at the

сватбеното празненство в Кана най-много от всички беше удивен самият той. Хората очакваха от него чудо, но именно това той беше решил да не прави. И тук Синът Човешки си спомни какво го предупреждаваше Личностният Настройчик на Съзнанието в планината. Той се спомни предупреждението на Настройчика за неспособността на която и да е сила или личност да го лиши от този прерогатив на Създател, който се заключаваше в независимост от времето. В този случай преобразувателите на енергии, промеждутъчните създания и всички други необходими личности бяха събрани редом с водата и другите необходими елементали и предвид явното желание на Създателя и Властелина на Вселената резултатът – мигновената поява на *виното* – беше неизбежен. И това явление беше още по-неизбежно, доколкото Личностният Настройчик даде да се разбере, че изпълнението на желанията на Сина никак не противоречи на волята на Отеца.

marriage feast of Cana, Jesus was the most surprised. Others had expected him to work a wonder, but that was just what he had purposed not to do. And then the Son of Man recalled the admonition of his Personalized Thought Adjuster in the hills. He recounted how the Adjuster had warned him about the inability of any power or personality to deprive him of the creator prerogative of independence of time. On this occasion power transformers, midwayers, and all other required personalities were assembled near the water and other necessary elements, and in the face of the expressed wish of the Universe Creator Sovereign, there was no escaping the instantaneous appearance of *wine.* And this occurrence was made doubly certain since the Personalized Adjuster had signified that the execution of the Son's desire was in no way a contravention of the Father's will.

Но това в никаква степен не беше чудо. Нито един закон на природата не беше преобразуван, отменен или нарушен. Единственото, което стана, е анулирането на *времето* при подбора от небесните същества на химичните елементи, необходими за образуването на вино. В този случай в Кана посредниците на Създателя подготвиха вино точно така, както правят това чрез обичайния естествен процес, *с изключение* на това, че го направиха независимо от времето и при вмешателството на свръхчовешки сили в процеса на пространствения подбор на необходимите химически съставки.

137:4.13 (1530.5) But this was in no sense a miracle. No law of nature was modified, abrogated, or even transcended. Nothing happened but the abrogation of *time* in association with the celestial assembly of the chemical elements requisite for the elaboration of the wine. At Cana on this occasion the agents of the Creator made wine just as they do by the ordinary natural processes *except* that they did it independently of time and with the intervention of superhuman agencies in the matter of the space assembly of the necessary chemical ingredients.

Освен това беше очевидно, че извършването на така нареченото чудо не противоречеше на волята на Райския Баща – в противен случай то не би се случило, тъй като Иисус вече подчини себе си във всичко на волята на Отеца.

137:4.14 (1531.1) Furthermore it was evident that the enactment of this so-called miracle was not contrary to the will of the Paradise Father, else it would not have transpired, since Jesus had already subjected himself in all things to the Father's will.

Когато слугите наляха новото вино и го донесоха на шафера, изпълняващ ролята на "разпоредител на гощавката", и след като го опита, той повика жениха и му каза: "Обикновено първо нагостяват с хубаво вино, а когато гостите се напият, дават по-лошо; ти си запазил по-доброто вино за края на пира."

137:4.15 (1531.2) When the servants drew this new wine and carried it to the best man, the "ruler of the feast," and when he had tasted it, he called to the bridegroom, saying: "It is the custom to set out first the good wine and, when the guests have well drunk, to bring forth the inferior fruit of the vine; but you have kept the best of the wine until the last of the feast."

Мария и учениците на Иисус изключително се зарадваха на мнимите чудеса, които, както предполагаха те, той преднамерено сътвори, но Иисус се уедини в едно закътано ъгълче на градината, за да помисли сериозно. Той окончателно стигна до извода, че в дадените обстоятелства беше неспособен да повлияе на станалото – тъй

137:4.16 (1531.3) Mary and the disciples of Jesus were greatly rejoiced at the supposed miracle which they thought Jesus had intentionally performed, but Jesus withdrew to a sheltered nook of the garden and engaged in serious thought for a few brief moments. He finally decided that the episode was beyond his personal control under the circumstances and, not being adverse to his

като, не противоречейки на волята на Отеца, то беше неизбежно. Когато се върна при гостите, те гледаха към него с благоговение; всички те виждаха в него Месията. Но Иисус беше дълбоко озадачен, разбирайки, че те са повярвали в него само заради необикновеното произшествие, свидетели на което случайно станаха. И отново Иисус се отдалечи за известно време, качвайки се на покрива на дома, за да обмисли всичко случило се.

Father's will, was inevitable. When he returned to the people, they regarded him with awe; they all believed in him as the Messiah. But Jesus was sorely perplexed, knowing that they believed in him only because of the unusual occurrence which they had just inadvertently beheld. Again Jesus retired for a season to the housetop that he might think it all over.

Сега вече Иисус добре разбираше, че трябва през цялото време да следи себе си, за да избегне постоянно повторение на подобни епизоди поради съчувствие или жалост. При все това станаха множество сходни събития преди Синът Човешки завинаги да излезе от своя смъртен живот, преживян в плът.

137:4.17 (1531.4) Jesus now fully comprehended that he must constantly be on guard lest his indulgence of sympathy and pity become responsible for repeated episodes of this sort. Nevertheless, many similar events occurred before the Son of Man took final leave of his mortal life in the flesh.

5. ЗАВРЪЩАНЕТО В КАПЕРНАУМ

Макар че много от гостите останаха цялата седмица, в течение на която се празнуваше сватбата, Иисус със своите нови ученици-апостоли Яков, Йоан, Андрей, Петър, Филип и Натанаил рано сутринта на следващия ден отидоха в Капернаум, без да се сбогуват с никого. Семейството на Иисус и неговите другари в Кана бяха изключително разстроени от това, че той ги напусна толкова внезапно, а Юда – по-малкият брат на Иисус, тръгна да го търси. Иисус и неговите апостоли тръгнаха направо към Зеведей във Витсаида. По пътя Иисус обсъди със своите нови съратници много важни неща, засягащи бъдещото Царство, и изрично ги предупреди да не споменават за превръщането на водата във вино. Той също така ги посъветва в бъдещата си дейност да заобикалят Сефорис и Тивериада.

5. BACK IN CAPERNAUM

137:5.1 (1531.5) Though many of the guests remained for the full week of wedding festivities, Jesus, with his newly chosen disciple-apostles — James, John, Andrew, Peter, Philip, and Nathaniel — departed very early the next morning for Capernaum, going away without taking leave of anyone. Jesus' family and all his friends in Cana were much distressed because he so suddenly left them, and Jude, Jesus' youngest brother, set out in search of him. Jesus and his apostles went directly to the home of Zebedee at Bethsaida. On this journey Jesus talked over many things of importance to the coming kingdom with his newly chosen associates and especially warned them to make no mention of the turning of the water into wine. He also advised them to avoid the cities of Sepphoris and Tiberias in their future work.

В тази вечер след вечеря в дома на Зеведей и Саломия се състоя едно от най-важните съвещания за целия ранен период на служене на Иисус. Присъстваха само шестимата апостоли; Юда пристигна, когато вече се канеха да се разотидат. Когато тези шест избрани човека вървяха с Иисус от Кана към Витсаида, на тях им се струваше, че летят по въздуха. Те бяха изпълнени с очакване и трепнеха от съзнанието за това, че са избрани за близки другари на Сина Човешки. Но когато Иисус подробно им разказа кой е той, каква ще бъде неговата мисия на Земята и как вероятно ще завърши тя, те бяха потресени. Не можеха да проумеят смисъла на неговите думи. Те се лишиха от дар слово; даже Петър беше неизразимо подтиснат. Само дълбокомисленият Андрей се реши да отговори на дадения от Иисус съвет. Когато

137:5.2 (1531.6) After supper that evening, in this home of Zebedee and Salome, there was held one of the most important conferences of all Jesus' earthly career. Only the six apostles were present at this meeting; Jude arrived as they were about to separate. These six chosen men had journeyed from Cana to Bethsaida with Jesus, walking, as it were, on air. They were alive with expectancy and thrilled with the thought of having been selected as close associates of the Son of Man. But when Jesus set out to make clear to them who he was and what was to be his mission on earth and how it might possibly end, they were stunned. They could not grasp what he was telling them. They were speechless; even Peter was crushed beyond expression. Only the deep-thinking Andrew dared to make reply to Jesus' words of counsel. When Jesus perceived that they did not comprehend his message, when he saw that their

Иисус разбра, че те не разбират неговото послание, когато видя доколко закостенели бяха техните представи за юдейския Месия, той ги изпрати да спят, а сам отиде на разходка, по време на която поговори със своя брат Юда. Преди да се раздели с Иисус, Юда прочувствено каза: "Мой баща-братко, аз никога не съм те разбирал. Не съм уверен дали си този, за когото ни говореше нашата майка, и не до край разбирам бъдещото Царство, но със сигурност зная, че ти си могъщ Божий човек. Аз чух гласа при Йордан и вярвам в теб, който и да си." И произнасяйки тези думи, той тръгна към своя дом в Магдала.

През тази нощ Иисус не спа. След като сложи своята вечерна наметка, той седя на брега на езерото и мисли чак до сутринта на следващия ден. През дългите часове на тази нощ, прекарани в размисъл, Иисус ясно разбра, че никога няма да успее да накара своите последователи да видят в него някой друг освен дългоочаквания Месия. Накрая осъзна, че неговата проповед за Царството не може да започне, освен като изпълнение на предсказанието на Йоан, и че той може да пристъпи към нея само като този, когото очакваха евреите. В края на краищата, макар че не беше Месия, приличащ на Давид, той беше истинско дело на пророческите изказвания на тези древни ясновидци, които бяха по-склонни към духовност. Оттогава никога напълно не отричаше, че е Месия. Той реши да повери окончателното разрешаване на тази сложна ситуация на волята на Отеца.

На следващата сутрин Иисус се присъедини за закуска към своите съратници, представляващи невесела гледка. Той поговори с тях, а след това ги събра край себе си и каза: "Волята на моя Отец се състои в това, да останем тук известно време. Вие чухте как Йоан казваше, че е дошъл да подготви пътя за Царството; затова ние трябва да дочакаме завършването на проповедите на Йоан. Когато предтечата на Сина Човешки завърши своя труд, ние ще започнем да провъзгласяваме благата вест за Царството." Иисус изпрати своите апостоли по домовете им, а самият той се приготви да отиде заедно със Зеведей в лодкарската работилница; той се уговори да се види с тях на следващия ден в синагогата, където трябваше да произнесе реч, и си уреди среща с тях в събота по обед.

ideas of the Jewish Messiah were so completely crystallized, he sent them to their rest while he walked and talked with his brother Jude. And before Jude took leave of Jesus, he said with much feeling: "My father-brother, I never have understood you. I do not know of a certainty whether you are what my mother has taught us, and I do not fully comprehend the coming kingdom, but I do know you are a mighty man of God. I heard the voice at the Jordan, and I am a believer in you, no matter who you are." And when he had spoken, he departed, going to his own home at Magdala.

137:5.3 (1532.1) That night Jesus did not sleep. Donning his evening wraps, he sat out on the lake shore thinking, thinking until the dawn of the next day. In the long hours of that night of meditation Jesus came clearly to comprehend that he never would be able to make his followers see him in any other light than as the long-expected Messiah. At last he recognized that there was no way to launch his message of the kingdom except as the fulfillment of John's prediction and as the one for whom the Jews were looking. After all, though he was not the Davidic type of Messiah, he was truly the fulfillment of the prophetic utterances of the more spiritually minded of the olden seers. Never again did he wholly deny that he was the Messiah. He decided to leave the final untangling of this complicated situation to the outworking of the Father's will.

137:5.4 (1532.2) The next morning Jesus joined his friends at breakfast, but they were a cheerless group. He visited with them and at the end of the meal gathered them about him, saying: "It is my Father's will that we tarry hereabouts for a season. You have heard John say that he came to prepare the way for the kingdom; therefore it behooves us to await the completion of John's preaching. When the forerunner of the Son of Man shall have finished his work, we will begin the proclamation of the good tidings of the kingdom." He directed his apostles to return to their nets while he made ready to go with Zebedee to the boatshop, promising to see them the next day at the synagogue, where he was to speak, and appointing a conference with them that Sabbath afternoon.

6. СЪБИТИЯТА ОТ СЪБОТНИЯ ДЕН

Първата публична изява на Иисус след кръщението се състоя в синагогата на Капернаум в събота, 2 март 26 година от н.е.

6. THE EVENTS OF A SABBATH DAY

137:6.1 (1532.3) Jesus' first public appearance following his baptism was in the Capernaum synagogue on Sabbath, March 2, A.D. 26. The

Синагогата беше препълнена. Разказът за кръщението в Йордан сега се подсили с допълнителните новости от Кана за водата и виното. Иисус постави на почетните места шестима от своите апостоли, редом с които седяха неговите братя в плът Яков и Юда. Майка му, върнала се от Капернаум предишния ден вечерта, също присъстваше и седеше сред жените в синагогата. Цялата публика беше в състояние на нетърпеливо очакване; те разчитаха да видят някаква необичайна демонстрация на свръхестествена сила, която би била подобаващо свидетелство за същността и властта на този, който трябваше да се обърне към тях в този ден. Но ги очакваше разочарование.

Когато Иисус стана, управляващият синагогата му подаде свитък с Писанието и той прочете от пророк Исая: "Така казва Господ: ‚Моят трон са небесата, земята – подножие за Моите нозе. Къде е домът, построен от вас за мМн? Къде е Моята обител? Всичко това съм го създал Аз сам', - казва Господ. – Но за този човек Аз ще се погрижа, за бедния и смирен, съкрушен духом, за този, който трепери пред думите Мои. ‚Слушайте словото на Господа, треперете пред него: ‚Вашите братя ви ненавиждаха и гонеха в Мое име'. Но нека да се прослави Господ. Той ще се яви във веселие и всички останали ще бъдат посрамени. Гласът от града, гласът от храма, гласът на Господа казва: "Още не се е мъчила в родилни мъки, а роди; преди да настъпят болките, роди син." Кой е чувал за нещо подобно? Може ли да бъде накарана земята да ражда в един ден? Може ли народ да се роди изведнъж? Но така казва Господ: ‚Ето, Аз ще дам мир, той ще се излее като река и даже славата на езичниците ще потече като поток. Както майката успокоява своето дете, така и Аз ще ви утеша. И вие ще бъдете утешени в Йерусалим. И когато видите това, ще се възрадва вашето сърце."

Завършвайки четенето, Иисус върна свитъка на пазителя. Преди да си седне на мястото, той просто каза: "Бъдете търпеливи и ще видите славата Божия; така ще бъде с всички, които останат с мен и се научат да изпълняват волята на моя небесен Отец." И хората се разотидоха по домовете си, размишлявайки какво означава всичко това.

В този ден Иисус и неговите апостоли заедно с Яков и Юда седнаха в лодката и отплаваха на известно разстояние от брега; там те останаха на котва и Иисус заговори за бъдещото Царство. И те разбраха повече от онова, което успяха да разберат в четвъртък вечерта.

synagogue was crowded to overflowing. The story of the baptism in the Jordan was now augmented by the fresh news from Cana about the water and the wine. Jesus gave seats of honor to his six apostles, and seated with them were his brothers in the flesh James and Jude. His mother, having returned to Capernaum with James the evening before, was also present, being seated in the women's section of the synagogue. The entire audience was on edge; they expected to behold some extraordinary manifestation of supernatural power which would be a fitting testimony to the nature and authority of him who was that day to speak to them. But they were destined to disappointment.

137:6.2 (1532.4) When Jesus stood up, the ruler of the synagogue handed him the Scripture roll, and he read from the Prophet Isaiah: "Thus says the Lord: 'The heaven is my throne, and the earth is my footstool. Where is the house that you built for me? And where is the place of my dwelling? All these things have my hands made,' says the Lord. 'But to this man will I look, even to him who is poor and of a contrite spirit, and who trembles at my word.' Hear the word of the Lord, you who tremble and fear: 'Your brethren hated you and cast you out for my name's sake.' But let the Lord be glorified. He shall appear to you in joy, and all others shall be ashamed. A voice from the city, a voice from the temple, a voice from the Lord says: 'Before she travailed, she brought forth; before her pain came, she was delivered of a man child.' Who has heard such a thing? Shall the earth be made to bring forth in one day? Or can a nation be born at once? But thus says the Lord: 'Behold I will extend peace like a river, and the glory of even the gentiles shall be like a flowing stream. As one whom his mother comforts, so will I comfort you. And you shall be comforted even in Jerusalem. And when you see these things, your heart shall rejoice.'"

137:6.3 (1533.1) When he had finished this reading, Jesus handed the roll back to its keeper. Before sitting down, he simply said: "Be patient and you shall see the glory of God; even so shall it be with all those who tarry with me and thus learn to do the will of my Father who is in heaven." And the people went to their homes, wondering what was the meaning of all this.

137:6.4 (1533.2) That afternoon Jesus and his apostles, with James and Jude, entered a boat and pulled down the shore a little way, where they anchored while he talked to them about the coming kingdom. And they understood more than they had on Thursday night.

Иисус ги посъветва да се върнат към изпълнението на своите обичайни задължения, докато не "удари часът на Царството". И за да ги въодушеви с пример, той започна да работи редовно в лодкарската работилница. Обяснявайки, че те следва всяка вечер да посвещават по три часа за подготовка за своята бъдеща работа, Иисус добави: "Всички ние ще останем тук дотогава, докато Отецът не ми повели да ви призова. Сега всеки от вас трябва да се върне към своята привична работа така, сякаш нищо не е станало. На никого не говорете за мен и помнете, че Царството мое ще дойде не чрез шум и вълшебство, а чрез огромната промяна, която моят Отец ще предизвика във вашите сърца и в сърцата на тези, които бъдат призовани да се присъединят към вас в съветите на Царството. Сега вие сте мои приятели; аз ви вярвам и ви обичам; скоро ви предстои да станете мои лични съратници. Бъдете търпеливи, бъдете кротки. Винаги се подчинявайте на волята на Отеца. Пригответе се да откликнете на призива на Царството. Макар че ще изпитате огромна радост при служенето на моя Отец, вие трябва също така да бъдете готови и за неприятности, тъй като ви предупреждавам, че за множество хора пътят към Царството ще мине през много беди. Но тези, които намерят Царството, ще се изпълнят с радост и ще бъдат наречени най-добрите на цялата Земя. Но не се надявайте напразно; светът ще се спъне в моите думи. Даже вие, приятели мои, не съвсем разбирате какво разкривам пред вашите смутени умове. Не се заблуждавайте, предстои ни да се трудим за поколенията, очакващи знамения. Те ще изискват чудеса като доказателство за това, че съм изпратен от моя Отец, и не веднага ще видят потвърждение на моята мисия в разкритата от мен *любов* към моя Отец."

137:6.5 (1533.3) Jesus instructed them to take up their regular duties until "the hour of the kingdom comes." And to encourage them, he set an example by going back regularly to work in the boatshop. In explaining that they should spend three hours every evening in study and preparation for their future work, Jesus further said: "We will all remain hereabout until the Father bids me call you. Each of you must now return to his accustomed work just as if nothing had happened. Tell no man about me and remember that my kingdom is not to come with noise and glamor, but rather must it come through the great change which my Father will have wrought in your hearts and in the hearts of those who shall be called to join you in the councils of the kingdom. You are now my friends; I trust you and I love you; you are soon to become my personal associates. Be patient, be gentle. Be ever obedient to the Father's will. Make yourselves ready for the call of the kingdom. While you will experience great joy in the service of my Father, you should also be prepared for trouble, for I warn you that it will be only through much tribulation that many will enter the kingdom. But those who have found the kingdom, their joy will be full, and they shall be called the blest of all the earth. But do not entertain false hope; the world will stumble at my words. Even you, my friends, do not fully perceive what I am unfolding to your confused minds. Make no mistake; we go forth to labor for a generation of sign seekers. They will demand wonder-working as the proof that I am sent by my Father, and they will be slow to recognize in the revelation of my Father's *love* the credentials of my mission."

В тази вечер след завръщането си на брега и преди да се разотидат Иисус, застанал на края на водата, произнесе молитва: "Татко мой, благодаря ти за тези малки деца, които независимо от всички свои съмнения вече вярват. И заради тях аз забравих за себе си, за да изпълня твоята воля. Нека те се научат да бъдат единни, както сме ние с теб."

137:6.6 (1533.4) That evening, when they had returned to the land, before they went their way, Jesus, standing by the water's edge, prayed: "My Father, I thank you for these little ones who, in spite of their doubts, even now believe. And for their sakes have I set myself apart to do your will. And now may they learn to be one, even as we are one."

7. ЧЕТИРИТЕ МЕСЕЦА ПОДГОТОВКА

Периодът на очакване продължи четири дълги месеца – март, април, май и юни. Това време Иисус прекара със своите съратници и своя роден брат Яков в повече от сто продължителни и сериозни беседи, преминали

7. FOUR MONTHS OF TRAINING

137:7.1 (1533.5) For four long months — March, April, May, and June — this tarrying time continued; Jesus held over one hundred long and earnest, though cheerful and joyous, sessions with these six associates and his own brother James. Owing

обаче в приповдигнато и радостно настроение. Предвид болестта в своето семейство Юда посещаваше рядко тези занятия. Яков, братът на Иисус, не губеше вяра в него; що се отнася до Мария, то в течение на тези месеци на задръжка и бездействие тя почти се разубеди в своя син. Нейната вяра, така високо литнала в Кана, падна до рекордно ниско ниво. Тя само често възклицаваше: "Аз не мога да го разбера. Не разбирам какво означава всичко това." Но жената на Яков правеше много, за да всели в нея мъжество.

В течение на тези четири месеца седемте повярвали в Иисус човека, един от които беше неговият роден брат по плът, продължаваха да го опознават; те свикваха с мисълта, че живеят редом с този Богочовек. Макар че го наричаха „Рави" [Учителю – евр.; б.р.], те се учеха да не се боят от него. Благодарение на несравнимия си личностен такт Иисус се държеше така, че не ги плашеше със своята божественост. На тях им беше наистина леко да бъдат "приятели на Бога" – на Бога, въплътен в образа на смъртен. Периодът на очакване се оказа сурово изпитание за цялата група вярващи. За това време не стана нищо, абсолютно нищо свръхестествено. Всеки ден те се занимаваха със своите обичайни дела и всяка вечер сядаха в краката на Иисус. Тях ги свързваше неговата ненадминатa личност и благотворните думи, които той им говореше от вечер на вечер.

Особено труден беше този период на очакване и учене за Симон Петър. Той постоянно се опитваше да убеди Иисус да пристъпи към проповед за Царството в Галилея едновременно с Йоан, който продължаваше да проповядва в Юдея. Но Иисус неизменно отговаряше на Петър: "Събери търпение, Симон. Усъвършенствай се. Ние едва ли ще бъдем истински готови, когато Отецът ни призове." И по-опитният, здравомислещ Андрей периодически успокояваше Петър със своите съвети. Човешката естественост на Иисус правеше на Андрей колосално впечатление. Той неуморно мислеше над това, как този, който е способен да живее така близо до Бога, може да бъде толкова разположен и състрадателен към хората.

В течение на целия този период Иисус говорú в синагогата само два пъти. Една седмица сменяше друга и към края на периода на очакване хората започнаха по-рядко да си спомнят за неговото кръщение и за случая с виното в Кана. Освен това Иисус се погрижи за това време да не се случи нищо, което да изглежда като чудо. Но независимо от техния едва забележим живот във Витсаида слуховете за необикновените деяния на Иисус

to sickness in his family, Jude seldom was able to attend these classes. James, Jesus' brother, did not lose faith in him, but during these months of delay and inaction Mary nearly despaired of her son. Her faith, raised to such heights at Cana, now sank to new low levels. She could only fall back on her so oft-repeated exclamation: "I cannot understand him. I cannot figure out what it all means." But James's wife did much to bolster Mary's courage.

137:7.2 (1534.1) Throughout these four months these seven believers, one his own brother in the flesh, were getting acquainted with Jesus; they were getting used to the idea of living with this God-man. Though they called him Rabbi, they were learning not to be afraid of him. Jesus possessed that matchless grace of personality which enabled him so to live among them that they were not dismayed by his divinity. They found it really easy to be "friends with God," God incarnate in the likeness of mortal flesh. This time of waiting severely tested the entire group of believers. Nothing, absolutely nothing, miraculous happened. Day by day they went about their ordinary work, while night after night they sat at Jesus' feet. And they were held together by his matchless personality and by the gracious words which he spoke to them evening upon evening.

137:7.3 (1534.2) This period of waiting and teaching was especially hard on Simon Peter. He repeatedly sought to persuade Jesus to launch forth with the preaching of the kingdom in Galilee while John continued to preach in Judea. But Jesus' reply to Peter ever was: "Be patient, Simon. Make progress. We shall be none too ready when the Father calls." And Andrew would calm Peter now and then with his more seasoned and philosophic counsel. Andrew was tremendously impressed with the human naturalness of Jesus. He never grew weary of contemplating how one who could live so near God could be so friendly and considerate of men.

137:7.4 (1534.3) Throughout this entire period Jesus spoke in the synagogue but twice. By the end of these many weeks of waiting the reports about his baptism and the wine of Cana had begun to quiet down. And Jesus saw to it that no more apparent miracles happened during this time. But even though they lived so quietly at Bethsaida, reports of the strange doings of Jesus had been carried to Herod Antipas, who in turn sent spies to ascertain what he was about. But Herod was more

стигнаха до Ирод Антипа, който изпрати шпиони с цел да изясни намеренията на Иисус. Но Ирод повече го тревожеха проповедите на Йоан. Той реши да не безпокои Иисус, който съвсем мирно продължаваше своята дейност в Капернаум.

concerned about the preaching of John. He decided not to molest Jesus, whose work continued along so quietly at Capernaum.

В този период на очакване Иисус се стремеше да обясни на своите съратници какво трябва да бъде тяхното отношение към различните религиозни групи и политически партии на Палестина. Иисус винаги повтаряше: „Ние се стремим да склоним на своя страна всички тях, но не принадлежим *към* някоя от тях.”

137:7.5 (1534.4) In this time of waiting Jesus endeavored to teach his associates what their attitude should be toward the various religious groups and the political parties of Palestine. Jesus' words always were, "We are seeking to win all of them, but we are not of any of them."

В съвкупност книжниците и равините се наричаха фарисеи. Те наричаха себе си “съратниците”. В много отношения представляваха прогресивна, в сравнение с останалите евреи, група и приемаха много учения, които нямаха еднозначно потвърждение в свещените книги на юдеите, като например доктрината за възкресяването на мъртвите, която се споменава само от един от пророците от късния период, Даниил.

137:7.6 (1534.5) The scribes and rabbis, taken together, were called Pharisees. They referred to themselves as the "associates." In many ways they were the progressive group among the Jews, having adopted many teachings not clearly found in the Hebrew scriptures, such as belief in the resurrection of the dead, a doctrine only mentioned by a later prophet, Daniel.

Садукеите се състояха от духовенството и някои богати евреи. Те не бяха толкова ревностни блюстители на буквата на закона. Фарисеите и садукеите в действителност бяха религиозни партньори, а не секти.

137:7.7 (1534.6) The Sadducees consisted of the priesthood and certain wealthy Jews. They were not such sticklers for the details of law enforcement. The Pharisees and Sadducees were really religious parties, rather than sects.

Есеите бяха истинска религиозна секта, появила се по време на бунта на Макавеите, чиито изисквания бяха в известни отношения по-строги, отколкото при фарисеите. Те бяха приели от персите много вярвания и обреди, живееха в манастирски братства и се отказваха от брака, а цялото тяхно имущество беше общо. Есеите отделяха особено внимание на ученията за ангелите.

137:7.8 (1534.7) The Essenes were a true religious sect, originating during the Maccabean revolt, whose requirements were in some respects more exacting than those of the Pharisees. They had adopted many Persian beliefs and practices, lived as a brotherhood in monasteries, refrained from marriage, and had all things in common. They specialized in teachings about angels.

Зилотите бяха група ревностни еврейски патриоти. Те твърдяха, че в борбата за освобождение от ярема на римското робство всякакви методи са добри.

137:7.9 (1535.1) The Zealots were a group of intense Jewish patriots. They advocated that any and all methods were justified in the struggle to escape the bondage of the Roman yoke.

Иродианите бяха чисто политическа партия, действаща за освобождението от римско господство чрез възстановяване династията на Ирод.

137:7.10 (1535.2) The Herodians were a purely political party that advocated emancipation from the direct Roman rule by a restoration of the Herodian dynasty.

В самия център на Палестина живееха самаряните, с които “юдеите не общуваха” независимо от това, че самаряните се придържаха към възгледи, в които нямаше много общо с юдейските учения.

137:7.11 (1535.3) In the very midst of Palestine there lived the Samaritans, with whom "the Jews had no dealings," notwithstanding that they held many views similar to the Jewish teachings.

Всички тези партии и секти, включително по-многобройното братство на назореите, вярваха в идването на Месията. Всички те чакаха освободителя на своя народ. Но Иисус съвсем недвусмислено обясни, че той и неговите учения няма да бъдат причастни към

137:7.12 (1535.4) All of these parties and sects, including the smaller Nazarite brotherhood, believed in the sometime coming of the Messiah. They all looked for a national deliverer. But Jesus was very positive in making it clear that he and his disciples would not become allied to any of these

възгледите или методите на една от тези школи. Синът Човешки не трябваше да стане нито назорей, нито есей.

Макар че Иисус, както и Йоан, призоваваше своите апостоли да проповядват Евангелието и да наставляват вярващите, той поставяше акцент върху "възвестяването на благата вест за Царството небесно". Той неизменно внушаваше на своите съратници, че те трябва да изказват любов, състрадание и "съчувствие". От самото начало учеше своите последователи, че Царството небесно е духовен опит, свързан с възцаряването на Бога в сърцата на хората.

В този период, в очакване на прехода към активна обществена проповед, две вечери в седмицата Иисус и неговите седем съратника прекарваха в синагогата, изучавайки свещените книги на юдеите. В последващите години, след периодите на интензивна обществена дейност, апостолите си спомняха тези четири месеца като най-ценния и плодотворен период от общуването си с Учителя. Иисус научи тези хора на всичко, което можеха да усвоят. Би било грешка да се опита да ги научи на прекалено много и той не задълбочаваше тяхното смущение чрез запознаване с истини, значително превъзхождащи това, което те можеха да разберат.

schools of thought or practice. The Son of Man was to be neither a Nazarite nor an Essene.

137:7.13 (1535.5) While Jesus later directed that the apostles should go forth, as John had, preaching the gospel and instructing believers, he laid emphasis on the proclamation of the "good tidings of the kingdom of heaven." He unfailingly impressed upon his associates that they must "show forth love, compassion, and sympathy." He early taught his followers that the kingdom of heaven was a spiritual experience having to do with the enthronement of God in the hearts of men.

137:7.14 (1535.6) As they thus tarried before embarking on their active public preaching, Jesus and the seven spent two evenings each week at the synagogue in the study of the Hebrew scriptures. In later years after seasons of intense public work, the apostles looked back upon these four months as the most precious and profitable of all their association with the Master. Jesus taught these men all they could assimilate. He did not make the mistake of overteaching them. He did not precipitate confusion by the presentation of truth too far beyond their capacity to comprehend.

8. ПРОПОВЕДТА ЗА ЦАРСТВОТО

В събота, 22 юни, малко преди да отидат на първото проповедн『ческо пътешествие и приблизително десет дни след хвърлянето на Йоан в затвора, Иисус – за втори път откакто доведе своите апостоли в Капернаум – се качи на катедрата в синагогата.

Няколко дни преди тази "Проповед за царството", когато Иисус работеше в лодкарската работилница, Петър му донесе известието за ареста на Йоан. Иисус отново положи своите инструменти, сне работната престилка и каза на Петър: "Настана часът на Отеца. Да се приготвим да възвестим Евангелието за Царството."

В този вторник, 18 юни 26 година от н.е., Иисус работеше зад тезгях за последен път. Петър избяга от работилницата и до вечерта събра своите събратя. Оставяйки ги в горичката до брега, той тръгна да търси Иисус, но не успя да го намери, тъй като Учителят се отдели в друга горичка за молитва. Те го видяха едва вечерта, когато той се върна в дома на Зеведей и помоли да го нахранят. На следващия ден Иисус изпрати своя брат Яков

8. SERMON ON THE KINGDOM

137:8.1 (1535.7) On Sabbath, June 22, shortly before they went out on their first preaching tour and about ten days after John's imprisonment, Jesus occupied the synagogue pulpit for the second time since bringing his apostles to Capernaum.

137:8.2 (1535.8) A few days before the preaching of this sermon on "The Kingdom," as Jesus was at work in the boatshop, Peter brought him the news of John's arrest. Jesus laid down his tools once more, removed his apron, and said to Peter: "The Father's hour has come. Let us make ready to proclaim the gospel of the kingdom."

137:8.3 (1535.9) Jesus did his last work at the carpenter bench on this Tuesday, June 18, A.D. 26. Peter rushed out of the shop and by midafternoon had rounded up all of his associates, and leaving them in a grove by the shore, he went in quest of Jesus. But he could not find him, for the Master had gone to a different grove to pray. And they did not see him until late that evening when he returned to Zebedee's house and asked for food. The next day he sent his brother James to ask for the privilege of speaking in the

да измоли за него разрешение да говори в синагогата в най-близката събота. И управляващият синагогата беше много радостен заради това, че Иисус изрази желание да проведе богослужението.

Преди да излезе с тази незабравима проповед за Царството Божие – първото значително изказване по пътя на своето обществено служене, той прочете следните откъси от Писанието: "Вие ще бъдете за мен царството на свещениците, светият народ. Яхве е нашият съдия, Яхве е нашият законодател, Яхве е нашият цар; Той ще ни спаси. Яхве е моят цар и моят Бог. Той е великият цар на цялата земя. Милостта твоя е над Израил в това царство. Благословена да е славата на Господа, защото Той е нашият Цар."

Завършвайки четенето, Иисус каза:

"Аз дойдох, за да провъзглася установяването на Царството на Отеца. И това Царство ще обединява покланящите му се души на юдеи и езичници, богати и бедни, свободни и подвластни, защото моят Отец е справедлив; Неговата любов и милосърдие са за всички.

Отецът небесен изпраща Своя Дух, вселяващ се в съзнанието на хората, и когато завърша своя труд на Земята, Духът на Истината също ще се излее над всяка плът. И Духът на моя Отец, заедно с Духа на Истината, ще ви утвърдят в бъдещото Царство на духовно разбиране и божествена праведност. Царството мое не е от този свят. Синът Човешки няма да поведе армии на битка за утвърждаване на престола на властта или царството на мирската слава. Когато дойде моето Царство, вие ще познаете Сина Човешки като Принц на Мира, разкриването на вечния Отец. Децата на този свят се сражават за установяване и разширяване царството на този свят; моите ученици ще влязат в Царството небесно чрез своите нравствени решения и духовни победи; влизайки в него, те ще придобият радост, праведност и вечен живот.

Този, който преди всичко жадува да влезе в Царството и поради това започне да се стреми към величие на характера, сродно с величието на моя Отец, ще има и всичко останало, от което се нуждае. Но истината ви казвам: ако не търсите пътя към Царството с вярата и доверието на малкото дете, нищо не може да ви помогне да влезете в него.

Не се лъжете по този, които ще дойде и ще каже: "тук е царството" или "царството е там", защото Царството на моя Отец не е в това,

synagogue the coming Sabbath day. And the ruler of the synagogue was much pleased that Jesus was again willing to conduct the service.

137:8.4 (1536.1) Before Jesus preached this memorable sermon on the kingdom of God, the first pretentious effort of his public career, he read from the Scriptures these passages: "You shall be to me a kingdom of priests, a holy people. Yahweh is our judge, Yahweh is our lawgiver, Yahweh is our king; he will save us. Yahweh is my king and my God. He is a great king over all the earth. Loving-kindness is upon Israel in this kingdom. Blessed be the glory of the Lord for he is our King."

137:8.5 (1536.2) When he had finished reading, Jesus said:

137:8.6 (1536.3) "I have come to proclaim the establishment of the Father's kingdom. And this kingdom shall include the worshiping souls of Jew and gentile, rich and poor, free and bond, for my Father is no respecter of persons; his love and his mercy are over all.

137:8.7 (1536.4) "The Father in heaven sends his spirit to indwell the minds of men, and when I shall have finished my work on earth, likewise shall the Spirit of Truth be poured out upon all flesh. And the spirit of my Father and the Spirit of Truth shall establish you in the coming kingdom of spiritual understanding and divine righteousness. My kingdom is not of this world. The Son of Man will not lead forth armies in battle for the establishment of a throne of power or a kingdom of worldly glory. When my kingdom shall have come, you shall know the Son of Man as the Prince of Peace, the revelation of the everlasting Father. The children of this world fight for the establishment and enlargement of the kingdoms of this world, but my disciples shall enter the kingdom of heaven by their moral decisions and by their spirit victories; and when they once enter therein, they shall find joy, righteousness, and eternal life.

137:8.8 (1536.5) "Those who first seek to enter the kingdom, thus beginning to strive for a nobility of character like that of my Father, shall presently possess all else that is needful. But I say to you in all sincerity: Unless you seek entrance into the kingdom with the faith and trusting dependence of a little child, you shall in no wise gain admission.

137:8.9 (1536.6) "Be not deceived by those who come saying here is the kingdom or there is the kingdom, for my Father's kingdom concerns not

което е зримо и материално. Това царство дори сега е сред вас, защото където Духът Божий учи и води душата човешка, там наистина е Царството небесно. И това Царство Божие е праведност, мир и радост в Светия Дух.

Йоан действително ви кръсти в знак на покаяние и опростяване на вашите грехове, но влизайки в Царството небесно, вие ще бъдете кръстени в Светия Дух.

В Царството на моя Отец няма нито юдеи, нито езичници, а има само такива, които търсят съвършенство чрез служенето, защото аз заявявам: този, който иска да бъде велик в царството на моя Отец, трябва да стане слуга на всички. Ако желаете да служите на своите ближни, вие ще седнете заедно с мен в моето Царство – така както аз, служейки като създание, скоро ще седна заедно с моя Отец в Неговото Царство.

Това ново Царство е подобно на семе, което прораства в благодатната земя. То не веднага донася зрял плод. Ще мине време преди вкоренилото се в душата на човека Царство да донесе зрелия плод на неувяхващата праведност и вечното спасение.

И това Царство, което ви възвестявам, не е господство на могъщество и изобилие. Царството небесно не е храна и питие, а живот в растяща праведност и усилваща се радост във възвишено служене на моя небесен Отец. Защото нима не каза Отецът за децата Свои, живеещи в този свят: „Моята воля е те да станат съвършени, както съм съвършен Аз?”

Аз дойдох с проповед за благата вест за Царството. Аз дойдох, не за да стоваря нов товар на тези, които желаят да влязат в това Царство. Провъзгласявам нов и по-добър път и тези, които могат да влязат в бъдещото Царство, ще придобият божествен покой. И каквото и да ви струва този свят, каквато и цена да ви се наложи да заплатите за влизане в Царството небесно, вие ще получите многократно повече радост и духовни постижения в този свят и в бъдещата епоха на вечен живот.

Влизането в царството на Отеца не се ознаменува с настъпление на армии, събаряне на царства от този свят или трошене на окови. Царството небесно е редом с вас и всички влезли в него ще придобият в пълна степен свобода и радостно спасение.

Това царство е вечно владение. Тези, които влязат в него, ще се възнесат до моя Отец; те непременно ще го постигнат и ще

things visible and material. And this kingdom is even now among you, for where the spirit of God teaches and leads the soul of man, there in reality is the kingdom of heaven. And this kingdom of God is righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit.

137:8.10 (1536.7) “John did indeed baptize you in token of repentance and for the remission of your sins, but when you enter the heavenly kingdom, you will be baptized with the Holy Spirit.

137:8.11 (1536.8) “In my Father’s kingdom there shall be neither Jew nor gentile, only those who seek perfection through service, for I declare that he who would be great in my Father’s kingdom must first become server of all. If you are willing to serve your fellows, you shall sit down with me in my kingdom, even as, by serving in the similitude of the creature, I shall presently sit down with my Father in his kingdom.

137:8.12 (1536.9) “This new kingdom is like a seed growing in the good soil of a field. It does not attain full fruit quickly. There is an interval of time between the establishment of the kingdom in the soul of man and that hour when the kingdom ripens into the full fruit of everlasting righteousness and eternal salvation.

137:8.13 (1536.10) “And this kingdom which I declare to you is not a reign of power and plenty. The kingdom of heaven is not a matter of meat and drink but rather a life of progressive righteousness and increasing joy in the perfecting service of my Father who is in heaven. For has not the Father said of his children of the world, ‘It is my will that they should eventually be perfect, even as I am perfect.’

137:8.14 (1537.1) “I have come to preach the glad tidings of the kingdom. I have not come to add to the heavy burdens of those who would enter this kingdom. I proclaim the new and better way, and those who are able to enter the coming kingdom shall enjoy the divine rest. And whatever it shall cost you in the things of the world, no matter what price you may pay to enter the kingdom of heaven, you shall receive manyfold more of joy and spiritual progress in this world, and in the age to come eternal life.

137:8.15 (1537.2) “Entrance into the Father’s kingdom waits not upon marching armies, upon overturned kingdoms of this world, nor upon the breaking of captive yokes. The kingdom of heaven is at hand, and all who enter therein shall find abundant liberty and joyous salvation.

137:8.16 (1537.3) “This kingdom is an everlasting dominion. Those who enter the kingdom shall ascend to my Father; they will certainly attain the

седнат отдясно на неговата Райска слава. И всеки влязъл в Царството небесно ще стане син Божий, за да може в бъдещата епоха да се възнесе при Отеца. И не лицемерните праведници дойдох да призова аз, а грешниците и всички, които жадуват за божествено-съвършена праведност.

Йоан се яви с проповед за покаяние, за да ви подготви за Царството; сега дойдох аз, за да провъзглася вярата – дара Божий, като отплата за встъпване в Царството небесно. Само едната вяра в това, че моят Отец ви обича с безкрайна любов, е достатъчна, за да влезете в Царството Божие.”

Завършвайки своята реч, той седна. Неговите думи потресоха всички слушатели и възхитиха учениците. Но хората не бяха готови за възприемане на благата вест от устата на този Богочовек. Приблизително една трета част от слушащите повярва в неговата проповед, макар че не всичко им беше понятно; около една трета в дълбините на душата си не бяха готови да приемат такава чисто духовна представа за очакваното Царство, докато останалата една трета не можа да разбере неговото учение и мнозина бяха действително убедени в това, че той “не е с всичкия си”.

right hand of his glory in Paradise. And all who enter the kingdom of heaven shall become the sons of God, and in the age to come so shall they ascend to the Father. And I have not come to call the would-be righteous but sinners and all who hunger and thirst for the righteousness of divine perfection.

137:8.17 (1537.4) “John came preaching repentance to prepare you for the kingdom; now have I come proclaiming faith, the gift of God, as the price of entrance into the kingdom of heaven. If you would but believe that my Father loves you with an infinite love, then you are in the kingdom of God.”

137:8.18 (1537.5) When he had thus spoken, he sat down. All who heard him were astonished at his words. His disciples marveled. But the people were not prepared to receive the good news from the lips of this God-man. About one third who heard him believed the message even though they could not fully comprehend it; about one third prepared in their hearts to reject such a purely spiritual concept of the expected kingdom, while the remaining one third could not grasp his teaching, many truly believing that he “was beside himself.”

Документ 138. Подготовка на посланиците на Царството

⇦ 137 Книгата Урантия 139 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 138. ПОДГОТОВКА НА ПОСЛАНИЦИТЕ НА ЦАРСТВОТО

Секции

Въведение
1. Последни наставления
2. Избирането на шестимата
3. Призоваването на Матей и Симон
4. Призоваването на близнаците
5. Призоваването на Тома и Юда
6. Седмицата на интензивна подготовка
7. Новото разочарование
8. Началото на дейността на дванадесетте апостоли
9. Петте месеца изпитания
10. Организацията на дванадесетте апостоли

PAPER 138
TRAINING THE KINGDOM'S MESSENGERS

SECTIONS

Introduction
1. Final Instructions
2. Choosing the Six
3. The Call of Matthew and Simon
4. The Call of the Twins
5. The Call of Thomas and Judas
6. The Week of Intensive Training
7. Another Disappointment
8. First Work of the Twelve
9. Five Months of Testing
10. Organization of the Twelve

Въведение

П РЕЗ втората половина на деня след изнасянето на проповедта "За Царството" Иисус събра шестимата апостоли и започна да разкрива плановете си за посещаването на градовете в околностите на Галилейското езеро. Неговите братя Яков и Юда бяха изключително оскърбени от това, че не ги поканиха на този съвет. Досега те се смятаха за членове на вътрешния кръг от сътрудници на Иисус. Но Иисус не смяташе да включи близки роднини в числото на апостолите – духовните бащи на Царството. Неприемането на Яков и Юда в числото на избраните, както и явното отчуждение на Иисус от своята майка от времето на сватбата в Кана, положиха началото на все по-голямо отдалечаване на Иисус от неговото семейство. Това положение се запази в течение на цялото му обществено служение – те почти се отказаха от него и тези

INTRODUCTION

138:0.1 (1538.1) AFTER preaching the sermon on "The Kingdom," Jesus called the six apostles together that afternoon and began to disclose his plans for visiting the cities around and about the Sea of Galilee. His brothers James and Jude were very much hurt because they were not called to this conference. Up to this time they had regarded themselves as belonging to Jesus' inner circle of associates. But Jesus planned to have no close relatives as members of this corps of apostolic directors of the kingdom. This failure to include James and Jude among the chosen few, together with his apparent aloofness from his mother ever since the experience at Cana, was the starting point of an ever-widening gulf between Jesus and his family. This situation continued throughout his public ministry — they very nearly rejected him — and these differences were not fully removed until after his death and resurrection. His mother constantly wavered between attitudes

разногласия бяха напълно изчерпани едва след неговата смърт и възкресение. Майка му постоянно се мяташе между неустойчивата вяра и надежда, от една страна, и усилващото се чувство на разочарование, унижение и отчаяние – от друга. Само Рут, най-младият член на семейството, хранеше непоколебима преданост към своя баща-брат.

Чак до възкресението на Иисус никой от членовете на семейството му не вземаше активно участие в неговото служене. Както не почитат пророка в неговата родина, така и в неговото собствено семейство му отказват разбиране и съчувствие.

of fluctuating faith and hope, and increasing emotions of disappointment, humiliation, and despair. Only Ruth, the youngest, remained unswervingly loyal to her father-brother.

138:0.2 (1538.2) Until after the resurrection, Jesus' entire family had very little to do with his ministry. If a prophet is not without honor save in his own country, he is not without understanding appreciation save in his own family.

1. ПОСЛЕДНИ НАСТАВЛЕНИЯ

На следващия ден – в неделя, 23 юни 26 година от н.е., Иисус даде на шестимата апостоли последни наставления и по двойки ги изпрати на път да учат на Евангелието на Царството. Той им забрани да кръщават и ги посъветва да се въздържат от публични проповеди. Обясни, че впоследствие ще им позволи да излязат с такива проповеди, но засега, по силата на много причини, той би искал те да придобият практически опит от личното общуване със своите събратя. Иисус възнамеряваше да направи първото си пътешествие изцяло с *личен труд.* Макар че неговото съобщение донякъде разочарова апостолите, те разбраха поне отчасти защо той не искаше да започне провъзгласяване на Царството именно по такъв начин и тръгнаха на път в приповдигнато настроение, уверени и въодушевени. Той ги изпрати на път по двама: Яков и Йоан тръгнаха към Херес, Андрей и Петър – в Капернаум, а Филип и Натанаил – към Тарихея.

До началото на този първи двуседмичен период на служене Иисус им съобщи, че иска да избере дванадесет апостоли, които биха продължили делото на Царството, след като той напусне този свят, и упълномощи всеки от шестимата да избере от броя на първите новообърнати по един човек в предполагаемата група апостоли. Йоан попита: "Но, Учителю, ще станат ли тези шест души членове на нашия кръг, ще участват ли във всичко наравно с нас – тези, които станахме твои последователи още на Йордан и слушахме всичко, което ти говореше при подготовката за тази първа задача в името на Царството?" Иисус отговори: "Да, Йоан, тези избрани от вас хора ще станат наши неразделни другари и вие ще ги научите на всичко, което има отношение към Царството, както аз учих вас." Казвайки това, Иисус ги напусна.

1. FINAL INSTRUCTIONS

138:1.1 (1538.3) The next day, Sunday, June 23, A.D. 26, Jesus imparted his final instructions to the six. He directed them to go forth, two and two, to teach the glad tidings of the kingdom. He forbade them to baptize and advised against public preaching. He went on to explain that later he would permit them to preach in public, but that for a season, and for many reasons, he desired them to acquire practical experience in dealing personally with their fellow men. Jesus purposed to make their first tour entirely one of *personal work.* Although this announcement was something of a disappointment to the apostles, still they saw, at least in part, Jesus' reason for thus beginning the proclamation of the kingdom, and they started out in good heart and with confident enthusiasm. He sent them forth by twos, James and John going to Kheresa, Andrew and Peter to Capernaum, while Philip and Nathaniel went to Tarichea.

138:1.2 (1538.4) Before they began this first two weeks of service, Jesus announced to them that he desired to ordain twelve apostles to continue the work of the kingdom after his departure and authorized each of them to choose one man from among his early converts for membership in the projected corps of apostles. John spoke up, asking: "But, Master, will these six men come into our midst and share all things equally with us who have been with you since the Jordan and have heard all your teaching in preparation for this, our first labor for the kingdom?" And Jesus replied: "Yes, John, the men you choose shall become one with us, and you will teach them all that pertains to the kingdom, even as I have taught you." After thus speaking, Jesus left them.

Шестимата апостоли се разделиха и тръгнаха на път едва след дълго обсъждане на дадените от Иисус наставления, съгласно които всеки от тях трябваше да избере нов апостол. В резултат се наложи мнението на Андрей, след което те пристъпиха към своя труд. Същността на казаното от Андрей се заключаваше в следното: "Учителят е прав; ние сме твърде малко, за да се справим с тази работа. Необходими са ни нови проповедници и Учителят ни оказа огромно доверие, поръчвайки ни да изберем шестима нови апостоли." В тази сутрин, когато те се разделяха преди да се заемат за делото, сърцето на всеки от тях се свиваше от затаена мъка. Те знаеха, че ще им липсва Иисус, и освен това изпитваха страх и нерешителност – преди това провъзгласяването на Царството им изглеждаше в друга светлина.

138:1.3 (1539.1) The six did not separate to go to their work until they had exchanged many words in discussion of Jesus' instruction that each of them should choose a new apostle. Andrew's counsel finally prevailed, and they went forth to their labors. In substance Andrew said: "The Master is right; we are too few to encompass this work. There is need for more teachers, and the Master has manifested great confidence in us inasmuch as he has intrusted us with the choosing of these six new apostles." This morning, as they separated to go to their work, there was a bit of concealed depression in each heart. They knew they were going to miss Jesus, and besides their fear and timidity, this was not the way they had pictured the kingdom of heaven being inaugurated.

Беше решено, че шестимата апостоли ще се трудят в течение на две седмици, след което ще се съберат на съвет в дома на Зеведей. В това време Иисус се отправи към Назарет, за да се види с Йосиф, Симон и други членове на своето семейство, живеещи в този район. Иисус правеше всичко по човешки възможно, за да запази доверието и любовта на своето семейство, ако това не противоречеше на неговото решение да изпълнява волята на Отеца. В това отношение той с лихва изпълни своя дълг.

138:1.4 (1539.2) It had been arranged that the six were to labor for two weeks, after which they were to return to the home of Zebedee for a conference. Meantime Jesus went over to Nazareth to visit with Joseph and Simon and other members of his family living in that vicinity. Jesus did everything humanly possible, consistent with his dedication to the doing of his Father's will, to retain the confidence and affection of his family. In this matter he did his full duty and more.

Докато апостолите отсъстваха, Иисус много мисли за Йоан Кръстител, вече намиращ се в затвора. Той изпитваше огромна съблазън да използва своето потенциално могъщество и да го освободи, но за пореден път се подчини на решението да "изпълни волята на Отеца".

138:1.5 (1539.3) While the apostles were out on this mission, Jesus thought much about John, now in prison. It was a great temptation to use his potential powers to release him, but once more he resigned himself to "wait upon the Father's will."

2. ИЗБИРАНЕТО НА ШЕСТИМАТА

2. CHOOSING THE SIX

Първото мисионерско пътешествие на шестимата апостоли беше във висша степен успешно. Всеки от тях откри за себе си огромната ценност на непосредственото, лично общуване с хората. Те се върнаха при Иисус, добре разбирайки, че в крайна сметка религията е изцяло и напълно въпрос на *личен опит.* Те започнаха да чувстват колко силно простите хора жадуват да чуят думи на нова религиозна поддръжка и духовно утешение. И когато апостолите се събраха около Иисус, на всички им се искаше да се изкажат едновременно, но Андрей пое върху себе си задълженията на водещ и, получавайки от него право на глас, те надлежно се отчетоха пред Учителя и представиха шестимата кандидати за нови апостоли.

138:2.1 (1539.4) This first missionary tour of the six was eminently successful. They all discovered the great value of direct and personal contact with men. They returned to Jesus more fully realizing that, after all, religion is purely and wholly a matter of *personal experience.* They began to sense how hungry were the common people to hear words of religious comfort and spiritual good cheer. When they assembled about Jesus, they all wanted to talk at once, but Andrew assumed charge, and as he called upon them one by one, they made their formal reports to the Master and presented their nominations for the six new apostles.

Всеки от апостолите представяше своя

138:2.2 (1539.5) Jesus, after each man had presented

избраник за апостолство, след което Иисус помолваше останалите да гласуват за кандидата; така и шестимата нови апостоли бяха официално приети от шестимата по-старши ученици. След това Иисус съобщи, че всички заедно ще посетят тези кандидати и ще ги призоват към служение.

his selection for the new apostleships, asked all the others to vote upon the nomination; thus all six of the new apostles were formally accepted by all of the older six. Then Jesus announced that they would all visit these candidates and give them the call to service.

Новоизбраните апостоли бяха:

138:2.3 (1539.6) The newly selected apostles were:

1 . *Матей Левий,* събирач на налози от Капернаум, чието седалище се намираше малко на изток от града, на границата с Витания. Той беше избран от Андрей.

138:2.4 (1539.7) 1. *Matthew Levi,* the customs collector of Capernaum, who had his office just to the east of the city, near the borders of Batanea. He was selected by Andrew.

2 . *Тома Дидим,* рибар от Тарихея, преди работещ като дърводелец и каменар в Гадара. Той беше избран от Филип.

138:2.5 (1539.8) 2. *Thomas Didymus,* a fisherman of Tarichea and onetime carpenter and stone mason of Gadara. He was selected by Philip.

3 . *Яков Алфеев,* рибар и фермер от Хереса, избран от Яков Зеведеев.

138:2.6 (1539.9) 3. *James Alpheus,* a fisherman and farmer of Kheresa, was selected by James Zebedee.

4 . *Юда Алфеев,* брат-близнак на Яков Алфеев, рибар и фермер от Хереса, избран от Йоан Зеведеев.

138:2.7 (1539.10) 4. *Judas Alpheus,* the twin brother of James Alpheus, also a fisherman, was selected by John Zebedee.

5 . *Симон Зилот,* заемащ висок пост в патриотическата организация на зилотите, отказал се от него, за да се присъедини към апостолите на Иисус. Преди да стане зилот, Симон беше търговец. Той беше избран от Петър.

138:2.8 (1540.1) 5. *Simon Zelotes* was a high officer in the patriotic organization of the Zealots, a position which he gave up to join Jesus' apostles. Before joining the Zealots, Simon had been a merchant. He was selected by Peter.

6. *Юда Искариот* беше единственият син на богати еврейски родители от Йерихон. След като стана последовател на Йоан Кръстител, неговите родители-садукеи се бяха отрекли от него. Тъй търсеше работа по тези места, когато го намериха апостолите на Иисус и Натанаил покани Юда да се присъедини към тях главно заради неговия опит по финансовите въпроси. Юда Искариот беше единственият юдеин сред дванадесетте апостоли.

138:2.9 (1540.2) 6. *Judas Iscariot* was an only son of wealthy Jewish parents living in Jericho. He had become attached to John the Baptist, and his Sadducee parents had disowned him. He was looking for employment in these regions when Jesus' apostles found him, and chiefly because of his experience with finances, Nathaniel invited him to join their ranks. Judas Iscariot was the only Judean among the twelve apostles.

Иисус прекара с шестимата апостоли цял ден, отговаряйки на техните въпроси и слушайки подробните им отчети, защото те имаха какво да разкажат – натрупаха немалко интересни и полезни впечатления. Сега те виждаха цялата мъдрост на плана на Учителя, изпратил ги в света да придобият опит от спокоен личен труд, преди да пристъпят към по-сериозна обществена дейност.

138:2.10 (1540.3) Jesus spent a full day with the six, answering their questions and listening to the details of their reports, for they had many interesting and profitable experiences to relate. They now saw the wisdom of the Master's plan of sending them out to labor in a quiet and personal manner before the launching of their more pretentious public efforts.

3. ПРИЗОВАВАНЕТО НА МАТЕЙ И СИМОН

3. THE CALL OF MATTHEW AND SIMON

На следващия ден Иисус и шестимата апостоли тръгнаха към Матей, събирача на налози. Матей ги очакваше и при тяхното пристигане успя да приключи книгите, приготвяйки се да предаде делата по служба

138:3.1 (1540.4) The next day Jesus and the six went to call upon Matthew, the customs collector. Matthew was awaiting them, having balanced his books and made ready to turn the affairs of his office over to his brother. As they approached the

на своя брат. Когато се приближиха до кантона, където се събираше таксата, Андрей излезе напред заедно с Иисус, който, гледайки Матей в очите, произнесе: “Последвай ме.” И той стана и влезе в дома заедно с Иисус и апостолите.

Матей каза на Иисус, че вечерта се кани да уреди прием – той искаше поне да даде обяд за своето семейство и приятели, ако Иисус се съгласи да присъства като почетен гост. Иисус кимна в знак на съгласие. След това Петър отведе Матей встрани и обяснявайки, че той е поканил някой си Симон да се присъедини към апостолите, получи съгласие Симон също да бъде поканен на празненството.

След обяда в дома на Матей Петър поведе всички към Симон Зилот. Те го намериха на предишното място, където сега делата водеше неговият племенник. Когато Петър поведе Иисус към Симон, Учителят поздрави енергичния патриот, казвайки му само: “Последвай ме.”

Те се върнаха всички заедно в дома на Матей, където говориха за политика и религия, докато не стана време да вечерят. Семейството на Левий вече отдавна се занимаваше с търговия и събиране на налози; затова много от гостите, поканени от Матей, фарисеите наричаха не иначе, а “митари и грешници”.

В онези дни, когато в чест на важния гост се уреждаха такива тържествени обеди с покани, съществуваше обичай, съгласно който всеки желаещ можеше да отиде в трапезарията, за да погледа обядващите и да послуша речите и изказванията на знатните гости. Затова много фарисеи в Капернаум се явиха тук, за да наблюдават поведението на Иисус в това необичайно общество.

В хода на празничния обяд гостите изпаднаха в изключително весело разположение на духа; всеобщото веселие беше такова, че наблюдаващите фарисеи в душата си започнаха да порицават Иисус, задето участва в толкова безгрижно и безотговорно занятие. По-късно, когато събралите се започнаха да произнасят речи, един от най-злобните фарисеи си позволи, обръщайки се към Петър, да осъди поведението на Иисус: “Как можеш ти да учиш, че този човек е праведник, когато той е с митарите и грешниците, позволявайки си да се отдава на толкова безгрижно прекарване на времето?” Петър шепнешком предаде забележката на Иисус преди той да започне прощалната благословия на присъстващите. Иисус започна своята реч с думите: “Днес ние

toll house, Andrew stepped forward with Jesus, who, looking into Matthew’s face, said, “Follow me.” And he arose and went to his house with Jesus and the apostles.

138:3.2 (1540.5) Matthew told Jesus of the banquet he had arranged for that evening, at least that he wished to give such a dinner to his family and friends if Jesus would approve and consent to be the guest of honor. And Jesus nodded his consent. Peter then took Matthew aside and explained that he had invited one Simon to join the apostles and secured his consent that Simon be also bidden to this feast.

138:3.3 (1540.6) After a noontide luncheon at Matthew’s house they all went with Peter to call upon Simon the Zealot, whom they found at his old place of business, which was now being conducted by his nephew. When Peter led Jesus up to Simon, the Master greeted the fiery patriot and only said, “Follow me.”

138:3.4 (1540.7) They all returned to Matthew’s home, where they talked much about politics and religion until the hour of the evening meal. The Levi family had long been engaged in business and tax gathering; therefore many of the guests bidden to this banquet by Matthew would have been denominated “publicans and sinners” by the Pharisees.

138:3.5 (1540.8) In those days, when a reception-banquet of this sort was tendered a prominent individual, it was the custom for all interested persons to linger about the banquet room to observe the guests at meat and to listen to the conversation and speeches of the men of honor. Accordingly, most of the Capernaum Pharisees were present on this occasion to observe Jesus’ conduct at this unusual social gathering.

138:3.6 (1540.9) As the dinner progressed, the joy of the diners mounted to heights of good cheer, and everybody was having such a splendid time that the onlooking Pharisees began, in their hearts, to criticize Jesus for his participation in such a lighthearted and carefree affair. Later in the evening, when they were making speeches, one of the more malignant of the Pharisees went so far as to criticize Jesus’ conduct to Peter, saying: “How dare you to teach that this man is righteous when he eats with publicans and sinners and thus lends his presence to such scenes of careless pleasure making.” Peter whispered this criticism to Jesus before he spoke the parting blessing upon those assembled. When Jesus began to speak, he said: “In coming here tonight to welcome Matthew and Simon to our fellowship, I am glad to witness your lightheartedness and social good cheer, but you should rejoice still more

сме се събрали тук, за да приемем Матей и Симон в нашето братство. На мен ми е приятно да видя вашето веселие и радост, но вие трябва да се възрадвате още повече, тъй като много от вас ще влязат в Царството небесно, където по-изобилно ще вкусят благодатните му дарове. На вас, стоящите тук и порицаващи ме в душата си затова, че се веселя със своите приятели, позволете да отбележа, че аз дойдох да провъзглася радостта на тези, които отхвърлят обществото, и духовната свобода на тези, които са в плен на морала. Аз ли да ви напомням, че лекар е нужен не на здравите, а на болните? Аз дойдох да призова не благочестивите, а грешниците."

because many of you will find entrance into the coming kingdom of the spirit, wherein you shall more abundantly enjoy the good things of the kingdom of heaven. And to you who stand about criticizing me in your hearts because I have come here to make merry with these friends, let me say that I have come to proclaim joy to the socially downtrodden and spiritual liberty to the moral captives. Need I remind you that they who are whole need not a physician, but rather those who are sick? I have come, not to call the righteous, but sinners."

Това беше наистина необичайна сцена за цялото еврейство: да види как човек, отличаващ се с праведен характер и благородни чувства, свободно и весело общува с простите хора и даже с тълпа събирачи на налози и с така наречените грешници – даже с нерелигиозни и любители на развлеченията. Симон Зилот пожела да произнесе реч на това събрание в дома на Матей, но Андрей – знаейки, че Иисус не искаше бъдещото Царство да бъде смесвано с движението на зилотите, го убеди да се въздържи от публични изказвания.

138:3.7 (1541.1) And truly this was a strange sight in all Jewry: to see a man of righteous character and noble sentiments mingling freely and joyously with the common people, even with an irreligious and pleasure-seeking throng of publicans and reputed sinners. Simon Zelotes desired to make a speech at this gathering in Matthew's house, but Andrew, knowing that Jesus did not want the coming kingdom to become confused with the Zealots' movement, prevailed upon him to refrain from making any public remarks.

Иисус и апостолите нощуваха в дома на Матей и когато хората се разотиваха по домовете си, всички говореха само за едно – за добротата и дружелюбието на Иисус.

138:3.8 (1541.2) Jesus and the apostles remained that night in Matthew's house, and as the people went to their homes, they spoke of but one thing: the goodness and friendliness of Jesus.

4. ПРИЗОВАВАНЕТО НА БЛИЗНАЦИТЕ

4. THE CALL OF THE TWINS

Сутринта и деветимата отплаваха към Херес, за да могат по подобаващ начин да призовават поредните апостоли – Яков и Юда, братята-близнаци, синове на Алфей, избрани от Яков и Йоан Зеведееви. Близнаците-рибари знаеха за посещението на Иисус и неговите апостоли и ги очакваха на брега. Яков Зеведеев представи Учителя на хереските рибари и Иисус, внимателно гледайки ги, кимна с глава и каза: "Последвайте ме."

138:4.1 (1541.3) On the morrow all nine of them went by boat over to Kheresa to execute the formal calling of the next two apostles, James and Judas the twin sons of Alpheus, the nominees of James and John Zebedee. The fisherman twins were expecting Jesus and his apostles and were therefore awaiting them on the shore. James Zebedee presented the Master to the Kheresa fishermen, and Jesus, gazing on them, nodded and said, "Follow me."

През втората половина на деня, която те прекараха заедно, Иисус им даде подробни наставления относно празничните събирания, завършвайки своите забележки със следните думи: "Всички хора са мои братя. Моят небесен Отец не презира никое сътворено от нас създание. Царството небесно е отворено за всички мъже и жени. Никой няма правото да затваря вратата на милосърдието пред жадуващата душа, стремяща се да влезе в Царството. Ние ще споделим трапезата с

138:4.2 (1541.4) That afternoon, which they spent together, Jesus fully instructed them concerning attendance upon festive gatherings, concluding his remarks by saying: "All men are my brothers. My Father in heaven does not despise any creature of our making. The kingdom of heaven is open to all men and women. No man may close the door of mercy in the face of any hungry soul who may seek to gain an entrance thereto. We will sit at meat with all who desire to hear of the kingdom. As our Father in heaven looks down upon men,

всички, които пожелаят да чуят за Царството. Когато нашият небесен Отец гледа от небесата към хората, те всичките са еднакви за Него. Затова не се отказвайте да споделите хляба с фарисеи или грешници, със садукеи или митари, с римляни или юдеи, богати или бедни, свободни или обвързани. Вратите на Царството са широко отворени за всички, които желаят да познаят истината и да намерят Бога."

they are all alike. Refuse not therefore to break bread with Pharisee or sinner, Sadducee or publican, Roman or Jew, rich or poor, free or bond. The door of the kingdom is wide open for all who desire to know the truth and to find God."

Тази вечер по време на скромната вечеря в дома на Алфей братята-близнаци бяха приети в апостолското семейство. По-късно вечерта Иисус даде на своите апостоли първия урок, темата на който беше произходът, природата и участта на нечистите духове. Но те не можаха да разберат смисъла на това, за което той говореше. На тях им беше твърде лесно да обичат Иисус и да му се възхищават, но им беше много трудно да разбират редица от неговите учения.

138:4.3 (1541.5) That night at a simple supper at the Alpheus home, the twin brothers were received into the apostolic family. Later in the evening Jesus gave his apostles their first lesson dealing with the origin, nature, and destiny of unclean spirits, but they could not comprehend the import of what he told them. They found it very easy to love and admire Jesus but very difficult to understand many of his teachings.

След нощния отдих цялата компания, наброяваща вече единадесет човека, тръгна с лодка към Тарихея.

138:4.4 (1542.1) After a night of rest the entire party, now numbering eleven, went by boat over to Tarichea.

5. ПРИЗОВАВАНЕТО НА ТОМА И ЮДА

5. THE CALL OF THOMAS AND JUDAS

Рибарят Тома и скиталецът Юда се срещнаха с Иисус и апостолите при рибарския пристан в Тарихея и Тома ги поведе към своя дом, който се намираше наблизо. Тук Филип представи Тома като свой кандидат за апостол, а Натанаил представи Юда Искариот, юдеина, като човек, достоен за такава чест. Иисус погледна Тома и каза: "Тома, на теб не ти достига вяра; при все това аз ще те приема. Последвай ме." На Юда Искариот Учителят каза: "Юда, всички ние сме една плът и аз те приемам в нашия кръг, но те заклевам да останеш верен на своите галилейски братя. Последвай ме."

138:5.1 (1542.2) Thomas the fisherman and Judas the wanderer met Jesus and the apostles at the fisher-boat landing at Tarichea, and Thomas led the party to his near-by home. Philip now presented Thomas as his nominee for apostleship and Nathaniel presented Judas Iscariot, the Judean, for similar honors. Jesus looked upon Thomas and said: "Thomas, you lack faith; nevertheless, I receive you. Follow me." To Judas Iscariot the Master said: "Judas, we are all of one flesh, and as I receive you into our midst, I pray that you will always be loyal to your Galilean brethren. Follow me."

След като се подкрепиха, Иисус се уедини със своите дванадесет апостоли, за да се отдаде на съвместни молитви и да им разкаже за същността и действието на Светия Дух, но и този път те в по-голямата си част не успяха да разберат смисъла на тези изумителни истини, които той се опита да им разкрие. Един разбираше едно, друг – друго, но на никого от тях не се отдаде да обхване цялото му учение. Всеки път те правеха една и съща грешка, опитвайки се да приспособят новото Евангелие на Иисус към своите предишни форми на религиозна вяра. Те не можеха да разберат, че Иисус е дошъл за провъзгласяване на новото Евангелие на спасението и утвърждаването на новия път за придобиване на Бога; те не разбираха, че той

138:5.2 (1542.3) When they had refreshed themselves, Jesus took the twelve apart for a season to pray with them and to instruct them in the nature and work of the Holy Spirit, but again did they largely fail to comprehend the meaning of those wonderful truths which he endeavored to teach them. One would grasp one point and one would comprehend another, but none of them could encompass the whole of his teaching. Always would they make the mistake of trying to fit Jesus' new gospel into their old forms of religious belief. They could not grasp the idea that Jesus had come to proclaim a new gospel of salvation and to establish a new way of finding God; they did not perceive that he *was* a new revelation of the Father in heaven.

е ново разкриване на небесния Отец.

На следващия ден Иисус остави дванадесетте апостоли сами; той искаше те да се запознаят един с друг и да обсъдят помежду си това, на което ги е научил. Учителят се върна за вечеря и по време на вечерната беседа им разказа за служенето на серафимите и някои от апостолите разбраха неговото учение. Те отидоха да си легнат и на другия ден отплаваха за Капернаум.

Зеведей и Саломия отидоха да живеят със своя син Давид, което им позволи да предложат своя голям дом на Иисус и неговите дванадесет апостоли. Тук Иисус спокойно прекара съботата със своите избрани посланици; той изложи подробно плановете за провъзгласяване на Царството и обясни изчерпателно цялата важност от отклоняването от сблъсък с гражданските власти, като каза: "Ако е необходимо да отправите порицание към гражданските управители, оставете това на мен. Следете за това, да не допускате осъждане от кесаря или неговите слуги." Тази вечер Юда Искариот повика Иисус настрани, за да се осведоми защо не се прави нищо за освобождаването на Йоан от затвора. И Юда не беше напълно удовлетворен от отговора на Иисус.

138:5.3 (1542.4) The next day Jesus left his twelve apostles quite alone; he wanted them to become acquainted and desired that they be alone to talk over what he had taught them. The Master returned for the evening meal, and during the after-supper hours he talked to them about the ministry of seraphim, and some of the apostles comprehended his teaching. They rested for a night and the next day departed by boat for Capernaum.

138:5.4 (1542.5) Zebedee and Salome had gone to live with their son David so that their large home could be turned over to Jesus and his twelve apostles. Here Jesus spent a quiet Sabbath with his chosen messengers; he carefully outlined the plans for proclaiming the kingdom and fully explained the importance of avoiding any clash with the civil authorities, saying: "If the civil rulers are to be rebuked, leave that task to me. See that you make no denunciations of Caesar or his servants." It was this same evening that Judas Iscariot took Jesus aside to inquire why nothing was done to get John out of prison. And Judas was not wholly satisfied with Jesus' attitude.

6. СЕДМИЦАТА НА ИНТЕНЗИВНА ПОДГОТОВКА

Следващата седмица беше посветена за интензивна подготовка. Ежедневно всеки от шестимата нови апостоли ставаше подопечен на препоръчалия го негов другар и заедно с него той внимателно повтаряше всичко усвоено и преживяно при подготовката за служенето на Царството. Първите апостоли подробно повтаряха с шестимата апостоли учението на Иисус, с което вече се бяха запознали. Вечерите те се събираха в дома на Зеведей, където Иисус продължаваше тяхното обучение.

Именно по това време Иисус отдели в средата на седмицата свободен ден за отдих и развлечения. В течение на целия му останал материален живот те се придържаха към този план, посвещавайки един ден в седмицата на почивка. Като правило те прекратяваха своите привични занятия в сряда. В такъв ден Иисус обикновено ги напускаше с думите: "Деца мои, организирайте си ден за развлечения. Оставете напрегнатия труд за Царството и се насладете на почивката, която помага да се върнете към предишните занятия или открива нови начини за възстановяване." Макар че в

6. THE WEEK OF INTENSIVE TRAINING

138:6.1 (1542.6) The next week was devoted to a program of intense training. Each day the six new apostles were put in the hands of their respective nominators for a thoroughgoing review of all they had learned and experienced in preparation for the work of the kingdom. The older apostles carefully reviewed, for the benefit of the younger six, Jesus' teachings up to that hour. Evenings they all assembled in Zebedee's garden to receive Jesus' instruction.

138:6.2 (1542.7) It was at this time that Jesus established the mid-week holiday for rest and recreation. And they pursued this plan of relaxation for one day each week throughout the remainder of his material life. As a general rule, they never prosecuted their regular activities on Wednesday. On this weekly holiday Jesus would usually take himself away from them, saying: "My children, go for a day of play. Rest yourselves from the arduous labors of the kingdom and enjoy the refreshment that comes from reverting to your former vocations or from discovering new sorts of recreational activity." While Jesus, at this period of

този период на своя живот Иисус не се нуждаеше от такъв ден за отдих, той съблюдаваше този план, защото знаеше, че това ще е от полза за неговите човешки съратници. Иисус беше наставник – Учител; съратниците му бяха негови възпитаници – ученици.

Иисус се стремеше да обясни на своите апостоли разликата между неговите учения и *неговия живот сред тях,* от една страна, и ученията, които впоследствие можеха да се появят *за* него – от друга. Той каза: "Моето Царство и Евангелието за това Царство трябва да станат основна тема на вашите проповеди. Не се отклонявайте с проповеди *за* мен и *за* моите учения. Провъзгласявайте Евангелието на Царството и се придържайте към моето разкриване на небесния Отец, но не кривайте по пътя на създаването на легенди и култ, свързани с вярвания и учения *за* моите възгледи и учения." Но те за пореден път не разбраха защо той говори така и нито един не се реши да го попита защо ги учеше на това.

В тези ранни учения Иисус се стремеше, доколкото това беше възможно, да избягва противоречия със своите апостоли, ако те не се отнасяха до лъжливите представи за неговия небесен Отец. Във всички такива случаи той без колебание поправяше погрешните възгледи. В следкръщенческия живот Иисус на Урантия имаше само *един* мотив – по-съвършено и истинско разкриване на неговия Райски Баща; той беше инициаторът на новия и по-добър път към Бога, пътя на вярата и любовта. Той винаги призоваваше апостолите: "Търсете грешниците и падналите духом, утешавайте страдащите."

Иисус в съвършенство владееше положението. Той притежаваше неограничена власт, от която можеше да се възползва в помощ на своята мисия, но напълно се задоволяваше със средства и личности, които в представите на повечето хора биха изглеждали неадекватни и незначителни. Осъществяваше мисия, в която се таяха колосални възможности за външна ефектност, но настояваше на служенето на делото на своя Отец по напълно незабележим и неефектен начин; упорито избягваше всяка демонстрация на могъщество. Той се канеше да се труди незабележимо поне няколко месеца със своите дванадесет апостоли в покрайнините на Галилейското езеро.

his earth life, did not actually require this day of rest, he conformed to this plan because he knew it was best for his human associates. Jesus was the teacher — the Master; his associates were his pupils — disciples.

138:6.3 (1543.1) Jesus endeavored to make clear to his apostles the difference between his teachings and his *life among them* and the teachings which might subsequently spring up *about* him. Said Jesus: "My kingdom and the gospel related thereto shall be the burden of your message. Be not sidetracked into preaching about me and about my teachings. Proclaim the gospel of the kingdom and portray my revelation of the Father in heaven but do not be misled into the bypaths of creating legends and building up a cult having to do with beliefs and teachings about my beliefs and teachings." But again they did not understand why he thus spoke, and no man dared to ask why he so taught them.

138:6.4 (1543.2) In these early teachings Jesus sought to avoid controversies with his apostles as far as possible excepting those involving wrong concepts of his Father in heaven. In all such matters he never hesitated to correct erroneous beliefs. There was just *one* motive in Jesus' postbaptismal life on Urantia, and that was a better and truer revelation of his Paradise Father; he was the pioneer of the new and better way to God, the way of faith and love. Ever his exhortation to the apostles was: "Go seek for the sinners; find the downhearted and comfort the anxious."

138:6.5 (1543.3) Jesus had a perfect grasp of the situation; he possessed unlimited power, which might have been utilized in the furtherance of his mission, but he was wholly content with means and personalities which most people would have regarded as inadequate and would have looked upon as insignificant. He was engaged in a mission of enormous dramatic possibilities, but he insisted on going about his Father's business in the most quiet and undramatic manner; he studiously avoided all display of power. And he now planned to work quietly, at least for several months, with his twelve apostles around about the Sea of Galilee.

7. НОВОТО РАЗОЧАРОВАНИЕ

7. ANOTHER DISAPPOINTMENT

Според плана на Иисус в течение на пет месеца те трябваше да се занимават спокойно с индивидуално мисионерство. Той не разкри пред своите апостоли този срок; те работеха по седмичен план. И в първата седмица, когато се канеше да обяви за това на дванадесетте апостоли, Симон Петър, Яков Зеведей и Юда Искариот дойдоха при него за лична беседа. Отвеждайки Иисус настрани, Петър събра кураж и каза: "Учителю, ние дойдохме по настояване на нашите другари, за да попитаме дойде ли времето за встъпване в Царството. Ще провъзгласиш ли ти царство в Капернаум, или следва да се преместим в Йерусалим? И още: кога всеки от нас ще узнае какво място му предстои да заеме край теб при установяването на царството…" Петър щеше да продължи да задава своите въпроси, но Иисус го спря с предупредителен жест на ръката си. Поканвайки и останалите апостоли, които стояха наблизо да се присъединят към него, Иисус каза: "Малки мои деца, докога ще ми се налага да ви търпя? Нима не ви обяснявах, че моето Царство не е от този свят? Неведнъж ви говорих, че не съм дошъл за това, да седна на трона на Давид – защо ме питате какво ще бъде вашето място в Царството на Отеца? Нима не можете да разберете, че ви поканих като посланици на духовно Царство? Нима не разбирате, че скоро – много скоро – ще ви се наложи да станете мои представители в света и в провъзгласяването на Царството така, както аз сега представлявам моя небесен Отец? Възможно ли е да съм ви избрал и подготвил за посланици на Царството, а вие да не разбирате същността и значението на бъдещото Царство на Божието превъзходство в сърцата на хората? Приятели мои, изслушайте ме още веднъж. Избавете се от мисълта за това, че моето Царство е господство на силата или властта на славата. Наистина, цялото могъщество на небето и земята скоро ще бъде предадено в моите ръце, но Отецът не желае ние да използваме този божествен дар за прославяне на себе си в течение на тази епоха. В друга епоха вие наистина ще седите край мен в могъщество и слава, но сега трябва да се подчините на волята на Отеца и да продължавате своя труд, смирено покорявайки се на изпълнението на Неговата воля на Земята."

138:7.1 (1543.4) Jesus had planned for a quiet missionary campaign of five months' personal work. He did not tell the apostles how long this was to last; they worked from week to week. And early on this first day of the week, just as he was about to announce this to his twelve apostles, Simon Peter, James Zebedee, and Judas Iscariot came to have private converse with him. Taking Jesus aside, Peter made bold to say: "Master, we come at the behest of our associates to inquire whether the time is not now ripe to enter into the kingdom. And will you proclaim the kingdom at Capernaum, or are we to move on to Jerusalem? And when shall we learn, each of us, the positions we are to occupy with you in the establishment of the kingdom — " and Peter would have gone on asking further questions, but Jesus raised an admonitory hand and stopped him. And beckoning the other apostles standing near by to join them, Jesus said: "My little children, how long shall I bear with you! Have I not made it plain to you that my kingdom is not of this world? I have told you many times that I have not come to sit on David's throne, and now how is it that you are inquiring which place each of you will occupy in the Father's kingdom? Can you not perceive that I have called you as ambassadors of a spiritual kingdom? Do you not understand that soon, very soon, you are to represent me in the world and in the proclamation of the kingdom, even as I now represent my Father who is in heaven? Can it be that I have chosen you and instructed you as messengers of the kingdom, and yet you do not comprehend the nature and significance of this coming kingdom of divine pre-eminence in the hearts of men? My friends, hear me once more. Banish from your minds this idea that my kingdom is a rule of power or a reign of glory. Indeed, all power in heaven and on earth will presently be given into my hands, but it is not the Father's will that we use this divine endowment to glorify ourselves during this age. In another age you shall indeed sit with me in power and glory, but it behooves us now to submit to the will of the Father and to go forth in humble obedience to execute his bidding on earth."

За пореден път неговите съратници бяха потресени, поразени. Иисус ги изпрати да се молят по двойки, като ги помоли да се върнат при него на обед. В тази решаваща сутрин всеки от тях се опитваше да намери Бога и всеки се стремеше да ободри и укрепи духом другия, и те се върнаха при Иисус, както ги беше помолил.

138:7.2 (1544.1) Once more were his associates shocked, stunned. Jesus sent them away two and two to pray, asking them to return to him at noontime. On this crucial forenoon they each sought to find God, and each endeavored to cheer and strengthen the other, and they returned to Jesus as he had bidden them.

След това Иисус им разказа за идването на Йоан, кръщението при река Йордан, празнуването на сватбата в Кана, неотдавнашното избиране на шестимата апостоли и отзоваването от техните редове на неговите братя по плът, като ги предупреди, че враговете на Царството ще се опитат да ги отклонят от правия път. След този кратък, но сериозен разговор апостолите, следвайки Петър, станаха, за да заявят своята вечна преданост към своя Учител и да се закълнат в своята нерушима вярност към Царството – както каза Тома, "на това бъдещо Царство, каквото и да е то, макар че аз не го разбирам до край". Всички те наистина *вярваха в Иисус,* макар че не всичко в неговите учения им беше понятно.

138:7.3 (1544.2) Jesus now recounted for them the coming of John, the baptism in the Jordan, the marriage feast at Cana, the recent choosing of the six, and the withdrawal from them of his own brothers in the flesh, and warned them that the enemy of the kingdom would seek also to draw them away. After this short but earnest talk the apostles all arose, under Peter's leadership, to declare their undying devotion to their Master and to pledge their unswerving loyalty to the kingdom, as Thomas expressed it, "To this coming kingdom, no matter what it is and even if I do not fully understand it." They all truly *believed in Jesus,* even though they did not fully comprehend his teaching.

След това Иисус ги попита с какви средства разполагат. Той също така се поинтересува какви мерки са били взети за издържането на семействата им. Когато се изясни, че парите едва ли ще им стигнат, за да се изхранят две седмици, Иисус каза: "Моят Отец не желае нашият труд да започне така. За две седмици ние ще останем тук, при морето, ще ловим риба и ще се занимаваме с нещо друго и за това време вие – под ръководството на Андрей, първозвания, ще направите така, че да осигурите всичко необходимо за своята бъдеща работа – както за сегашното си лично служене, така и за времето, когато ще ви изпратя да проповядвате Евангелието и да наставлявате вярващите." Всички те изключително много се зарадваха на тези думи – първият недвусмислен намек за това, че впоследствие Иисус смята да премине към по-активна и решителна обществена дейност.

138:7.4 (1544.3) Jesus now asked them how much money they had among them; he also inquired as to what provision had been made for their families. When it developed that they had hardly sufficient funds to maintain themselves for two weeks, he said: "It is not the will of my Father that we begin our work in this way. We will remain here by the sea two weeks and fish or do whatever our hands find to do; and in the meantime, under the guidance of Andrew, the first chosen apostle, you shall so organize yourselves as to provide for everything needful in your future work, both for the present personal ministry and also when I shall subsequently ordain you to preach the gospel and instruct believers." They were all greatly cheered by these words; this was their first clear-cut and positive intimation that Jesus designed later on to enter upon more aggressive and pretentious public efforts.

През остатъка от деня апостолите усъвършенстваха своята организация и се занимаваха с приготвянето на лодки и мрежи, за да могат на следващия ден да отидат на риболов, тъй като всички те се посветиха на риболовство – повечето от тях бяха рибари и даже Иисус беше опитен строител на лодки и рибар. Много от лодките, които те използваха през следващите години, бяха построени от неговите собствени ръце. И това бяха добри и устойчиви лодки.

138:7.5 (1544.4) The apostles spent the remainder of the day perfecting their organization and completing arrangements for boats and nets for embarking on the morrow's fishing as they had all decided to devote themselves to fishing; most of them had been fishermen, even Jesus was an experienced boatman and fisherman. Many of the boats which they used the next few years had been built by Jesus' own hands. And they were good and trustworthy boats.

Иисус им каза да посветят две седмици на риболов, добавяйки: "И след това ще тръгнете на път, за да станете ловци на души." Те ловяха риба на три групи и всяка вечер Иисус излизаше в морето с нова група. И колко се наслаждаваха те на общуването с Иисус! Той беше добър рибар, весел придружител и въодушевяващ приятел. Колкото повече те работеха заедно с него, толкова повече го заобичваха. Веднъж Матей

138:7.6 (1544.5) Jesus enjoined them to devote themselves to fishing for two weeks, adding, "And then will you go forth to become fishers of men." They fished in three groups, Jesus going out with a different group each night. And they all so much enjoyed Jesus! He was a good fisherman, a cheerful companion, and an inspiring friend; the more they worked with him, the more they loved him. Said Matthew one day: "The more you understand some people, the less you admire

каза: “Колкото повече разбираш някои хора, толкова по-малко им се възхищаваш; що се отнася до този човек, то колкото по-малко го разбирам, толкова повече го заобичвам.”

Така продължи пет месеца: две седмици ловяха риба, а следващите две посвещаваха на личен труд в името на Царството – те се придържаха към този план до края на тази, 26 - а година от н.е., докато не се прекратиха особените преследвания, на които бяха подложени учениците на Йоан след неговото заточение.

them, but of this man, even the less I comprehend him, the more I love him.”

138:7.7 (1545.1) This plan of fishing two weeks and going out to do personal work in behalf of the kingdom for two weeks was followed for more than five months, even to the end of this year of A.D. 26, until after the cessation of those special persecutions which had been directed against John’s disciples subsequent to his imprisonment.

8. НАЧАЛОТО НА ДЕЙНОСТТА НА ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ

След продажбата на двуседмичния улов Юда Искариот, избран за апостолски ковчежник, раздели средствата на апостолите на шест равни части, доколкото към това време вече бяха събрани средства за издържането на семействата на апостолите. И след това, към средата на август 26 година след н.е., те отидоха по двойки в определените от Андрей райони. Първите две седмици Иисус прекара с Андрей и Петър, следващите две седмици – с Яков и Йоан, и така нататък с другите двойки апостоли по реда на тяхното избиране. Така той можа като минимум по веднъж да бъде с всяка двойка, преди да ги извика за началото на тяхното обществено служение.

Иисус ги учеше да проповядват опрощаване на греховете чрез *вяра в Бога* – без изкупление или жертвоприношения, да проповядват това, че небесният Отец обича всички Свои деца еднакво с вечна любов. Той призоваваше своите апостоли да се въздържат от обсъждане на някои въпроси:

1. Труда и заточението на Йоан Кръстител.

2. Гласа при кръщението. Иисус каза: “Само тези, които са чули гласа, могат да споменават за това. Говорете само за това, за което сте чували от мен; не говорете с чужди думи.”

3. Превръщането на водата във вино в Кана. Иисус строго ги предупреди: “Не разказвайте никому за водата и виното.”

Те прекараха прекрасно тези пет или шест месеца. В течение на това време по две седмици ловяха риба, заработвайки достатъчно пари, за да се осигурят за следващите две седмици, които се посвещаваха на мисионерска дейност в името на Царството.

8. FIRST WORK OF THE TWELVE

138:8.1 (1545.2) After disposing of the fish catches of two weeks, Judas Iscariot, the one chosen to act as treasurer of the twelve, divided the apostolic funds into six equal portions, funds for the care of dependent families having been already provided. And then near the middle of August, in the year A.D. 26, they went forth two and two to the fields of work assigned by Andrew. The first two weeks Jesus went out with Andrew and Peter, the second two weeks with James and John, and so on with the other couples in the order of their choosing. In this way he was able to go out at least once with each couple before he called them together for the beginning of their public ministry.

138:8.2 (1545.3) Jesus taught them to preach the forgiveness of sin through *faith in God* without penance or sacrifice, and that the Father in heaven loves all his children with the same eternal love. He enjoined his apostles to refrain from discussing:

138:8.3 (1545.4) 1. The work and imprisonment of John the Baptist.

138:8.4 (1545.5) 2. The voice at the baptism. Said Jesus: “Only those who heard the voice may refer to it. Speak only that which you have heard from me; speak not hearsay.”

138:8.5 (1545.6) 3. The turning of the water into wine at Cana. Jesus seriously charged them, saying, “Tell no man about the water and the wine.”

138:8.6 (1545.7) They had wonderful times throughout these five or six months during which they worked as fishermen every alternate two weeks, thereby earning enough money to support themselves in the field for each succeeding two weeks of missionary work for the kingdom.

Простите хора се възхищаваха на учението и служенето на Иисус и неговите апостоли. Равините отдавна внушаваха на евреите, че невежият човек не може да бъде благочестив или праведен. Но апостолите на Иисус бяха и благочестиви, и праведни; и при все това те, в по-голямата си част, пребиваваха в щастливо неведение относно учеността на равините и натрупването на мъдрост в света.

138:8.7 (1545.8) The common people marveled at the teaching and ministry of Jesus and his apostles. The rabbis had long taught the Jews that the ignorant could not be pious or righteous. But Jesus' apostles were both pious and righteous; yet they were cheerfully ignorant of much of the learning of the rabbis and the wisdom of the world.

Иисус разясняваше на апостолите разликата между покаянието чрез така наречените благи дела, на което учеха евреите, и изменението на съзнанието чрез вяра – новото раждане, което той изискваше като отплата за приемане в Царството. Той учеше своите апостоли, че *вярата* е единственото условие за влизане в Царството на Отеца. Йоан ги учеше на "покаяние – бягство от бъдещия гняв". Иисус учеше: "Вярата е отворена врата за встъпване в днешната съвършена и вечна любов към Бога." Иисус говореше не като пророк, който идва да възвести за словото Божие. Чувстваше се, че той говори от себе си, като имащ такава власт. Иисус се стремеше да отклони техния разум от жадуването на чудеса и да го обърне към търсенето на истински и личен опит в удовлетворяването и увереността, пораждани от пребиващия в човека Божий дух на любовта и спасителната благодат.

138:8.8 (1545.9) Jesus made plain to his apostles the difference between the repentance of so-called good works as taught by the Jews and the change of mind by faith — the new birth — which he required as the price of admission to the kingdom. He taught his apostles that *faith* was the only requisite to entering the Father's kingdom. John had taught them "repentance — to flee from the wrath to come." Jesus taught, "Faith is the open door for entering into the present, perfect, and eternal love of God." Jesus did not speak like a prophet, one who comes to declare the word of God. He seemed to speak of himself as one having authority. Jesus sought to divert their minds from miracle seeking to the finding of a real and personal experience in the satisfaction and assurance of the indwelling of God's spirit of love and saving grace.

Още от самото начало учениците виждаха, че Учителят се отнася с огромно уважение и съчувствие към *всеки* човек, с когото се среща, и това еднакво неизменно съпричастие, което той с такова постоянство проявяваше към различните мъже, жени и деца, им правеше огромно впечатление. Разсъждавайки над важна тема, той можеше да се спре посред дума, за да излезе на пътя и да каже няколко сърдечни думи на минаваща наблизо жена, натоварена с материален и морален товар. Можеше да прекъсне сериозна беседа със своите апостоли, за да си поиграе с дотичало дете. Нищо и никога не беше за Иисус по-важно, отколкото *отделният човек,* който се оказваше редом с него. Той беше владетел и учител, но беше и повече от това – той беше и другар, и ближен, отзивчив другар.

138:8.9 (1545.10) The disciples early learned that the Master had a profound respect and sympathetic regard for *every* human being he met, and they were tremendously impressed by this uniform and unvarying consideration which he so consistently gave to all sorts of men, women, and children. He would pause in the midst of a profound discourse that he might go out in the road to speak good cheer to a passing woman laden with her burden of body and soul. He would interrupt a serious conference with his apostles to fraternize with an intruding child. Nothing ever seemed so important to Jesus as the *individual human* who chanced to be in his immediate presence. He was master and teacher, but he was more — he was also a friend and neighbor, an understanding comrade.

Макар че публичните учения на Иисус се състояха основно от притчи и кратки беседи, той винаги учеше своите апостоли с помощта на въпроси и отговори. Задължително намираше време за отговори на искрените въпроси по време на своите последващи публични изяви.

138:8.10 (1546.1) Though Jesus' public teaching mainly consisted in parables and short discourses, he invariably taught his apostles by questions and answers. He would always pause to answer sincere questions during his later public discourses.

Отначало апостолите бяха изумени от

138:8.11 (1546.2) The apostles were at first shocked

отношението на Иисус към жените, но бързо привикнаха към това; Иисус пределно ясно им обясни, че в Царството на жените се предоставят равни права с мъжете.

by, but early became accustomed to, Jesus' treatment of women; he made it very clear to them that women were to be accorded equal rights with men in the kingdom.

9. ПЕТТЕ МЕСЕЦА ИЗПИТАНИЯ

Този малко еднообразен период, в течение на който риболовът се редуваше с индивидуален труд, се превърна в сурово изпитание за дванадесетте апостоли, но те го издържаха с чест. Независимо от всичките им оплаквания, съмнения и мимолетни недоволства те сдържаха своята клетва за вярност и преданост към Учителя. Именно благодарение на личното си общуване с Иисус в течение на тези месеци на изпитание те го заобичаха дотолкова, че всички (освен Юда) запазиха своята вярност и преданост към него даже в тежките часове на съда и разпятието. Истинските хора просто не можеха да изоставят почитаем учител, толкова близък и толкова предан им, какъвто беше Иисус. В мрачните часове на смъртта на Учителя в сърцата на тези апостоли всички доводи, аргументи и логика бяха изтласкани само от едно висше човешко чувство – чувството на преданост към своя приятел. Тези пет месеца, в течение на които те се трудеха заедно с Иисус, доведоха всеки от апостолите до това, че Иисус стана за тях най-добрия *приятел* в света. Именно това човешко чувство, а не неговите възвишени учения или възхитителни деяния, ги удържа на място чак до възкръсването на Иисус и новото възвестяване на Евангелието на Царството.

Тези пет месеца незабележим труд бяха не само велик изпит за апостолите – изпит, който те издържаха, но този период на отсъствие на обществена дейност стана огромно изпитание и за семейството на Иисус. Към това време, когато Иисус се приготви да пристъпи към обществено служене, цялото му семейство (с изключение на Рут) на практика го изостави. По-нататък те само в няколко случая се опитваха да установят връзка с него, но и тогава то беше, само за да го убедят да се върне заедно с тях в къщи, тъй като бяха близо до това, да го смятат за луд. Те просто не можеха да проумеят неговата философия или да разберат учението му. Всичко това беше извън разбирането на неговите роднини.

Апостолите продължаваха своя личен труд в Капернаум, Витсаида-Юлия, Хоразин, Гераса, Хипос, Магдала, Кана, Витлеем Галилейски, Йотапата, Рама, Сафед, Гишала, Гадара и Абила. Освен това те се трудеха в много села и махали. Към края на този период дванадесетте апостоли си изготвиха напълно

9. FIVE MONTHS OF TESTING

138:9.1 (1546.3) This somewhat monotonous period of alternate fishing and personal work proved to be a grueling experience for the twelve apostles, but they endured the test. With all of their grumblings, doubts, and transient dissatisfactions they remained true to their vows of devotion and loyalty to the Master. It was their personal association with Jesus during these months of testing that so endeared him to them that they all (save Judas Iscariot) remained loyal and true to him even in the dark hours of the trial and crucifixion. Real men simply could not actually desert a revered teacher who had lived so close to them and had been so devoted to them as had Jesus. Through the dark hours of the Master's death, in the hearts of these apostles all reason, judgment, and logic were set aside in deference to just one extraordinary human emotion — the supreme sentiment of friendship-loyalty. These five months of work with Jesus led these apostles, each one of them, to regard him as the best *friend* he had in all the world. And it was this human sentiment, and not his superb teachings or marvelous doings, that held them together until after the resurrection and the renewal of the proclamation of the gospel of the kingdom.

138:9.2 (1546.4) Not only were these months of quiet work a great test to the apostles, a test which they survived, but this season of public inactivity was a great trial to Jesus' family. By the time Jesus was prepared to launch forth on his public work, his entire family (except Ruth) had practically deserted him. On only a few occasions did they attempt to make subsequent contact with him, and then it was to persuade him to return home with them, for they came near to believing that he was beside himself. They simply could not fathom his philosophy nor grasp his teaching; it was all too much for those of his own flesh and blood.

138:9.3 (1546.5) The apostles carried on their personal work in Capernaum, Bethsaida-Julias, Chorazin, Gerasa, Hippos, Magdala, Cana, Bethlehem of Galilee, Jotapata, Ramah, Safed, Gischala, Gadara, and Abila. Besides these towns they labored in many villages as well as in the countryside. By the end of this period the twelve

удовлетворителни планове за опека на своите семейства. Повечето от апостолите бяха женени хора, някои от тях имаха по няколко деца, но взетите от него мерки по осигуряването на техните близки – в допълнение към неголемите постъпления от апостолския фонд, им позволяваха да посвещават цялата си енергия на делото на Учителя, без да се безпокоят за финансовото благополучие на своите семейства.

had worked out fairly satisfactory plans for the care of their respective families. Most of the apostles were married, some had several children, but they had made such arrangements for the support of their home folks that, with some little assistance from the apostolic funds, they could devote their entire energies to the Master's work without having to worry about the financial welfare of their families.

10. ОРГАНИЗАЦИЯТА НА ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ

Още на ранния етап сред апостолите съществуваше следната организация:

1. Андрей, първият избран апостол, беше назначен за водач и управляващ на дванадесетте.

2. Петър, Яков и Йоан бяха назначени за лични спътници на Иисус. Те трябваше да му служат денем и нощем, грижейки се за неговите физически и други потребности, и да го съпровождат по време на нощните бдения, прекарвани в молитви и тайнствено общуване с небесния Отец.

3. Филип стана иконом на групата. Той трябваше да осигурява храната и да следи за това посетителите, а често пъти и цели тълпи слушащи, да има какво да хапнат.

4. Натанаил следеше за положението в апостолските семейства. Той получаваше редовни отчети за нуждите на всяко семейство и, правейки необходимата заявка пред ковчежника Юда, ежеседмично изпращаше пари на тези, които се нуждаеха от тях.

5. Матей беше финансов агент на апостолския корпус. Той трябваше да следи за балансирането на бюджета и попълването на хазната. Ако групата нямаше средства за съществуване, ако пожертвувания за нейната издръжка не постъпваха, Матей притежаваше правото за известно време да отзове апостолите и да ги изпрати с мрежите. Но след началото на техния обществен труд на него не му се налагаше да прибягва към това; в разпореждане на ковчежника имаше достатъчно средства за финансирането на тяхната дейност.

6. Тома беше администратор. На него легна задължението да търси квартири и да набелязва места за обучение и проповеди, с това осигурявайки плавния и динамичен график на пътуванията.

7. Яков и Юда – синовете-близнаци

10. ORGANIZATION OF THE TWELVE

138:10.1 (1547.1) The apostles early organized themselves in the following manner:

138:10.2 (1547.2) 1. Andrew, the first chosen apostle, was designated chairman and director general of the twelve.

138:10.3 (1547.3) 2. Peter, James, and John were appointed personal companions of Jesus. They were to attend him day and night, to minister to his physical and sundry needs, and to accompany him on those night vigils of prayer and mysterious communion with the Father in heaven.

138:10.4 (1547.4) 3. Philip was made steward of the group. It was his duty to provide food and to see that visitors, and even the multitude of listeners at times, had something to eat.

138:10.5 (1547.5) 4. Nathaniel watched over the needs of the families of the twelve. He received regular reports as to the requirements of each apostle's family and, making requisition on Judas, the treasurer, would send funds each week to those in need.

138:10.6 (1547.6) 5. Matthew was the fiscal agent of the apostolic corps. It was his duty to see that the budget was balanced, the treasury replenished. If the funds for mutual support were not forthcoming, if donations sufficient to maintain the party were not received, Matthew was empowered to order the twelve back to their nets for a season. But this was never necessary after they began their public work; he always had sufficient funds in the treasurer's hands to finance their activities.

138:10.7 (1547.7) 6. Thomas was manager of the itinerary. It devolved upon him to arrange lodgings and in a general way select places for teaching and preaching, thereby insuring a smooth and expeditious travel schedule.

138:10.8 (1547.8) 7. James and Judas the twin sons of

Алфееви, трябваше да следят за реда. В техните задължения влизаше да назначават достатъчно количество дежурни за поддържане на реда в тълпата по време на проповедите.

8. Симон Зилот отговаряше за възстановяването на силите и провеждането на почивките. Той организираше почивните дни в сряда и се стремеше всеки ден да намери няколко часа за отдих и развлечения.

9. Юда Искариот беше назначен за ковчежник. Той носеше хазната. Юда заплащаше всички разходи и водеше счетоводните книги. Той правеше ежедневните сметки за доходите и разходите за Матей и всяка неделя се отчиташе пред Андрей. Юда изплащаше пари с разрешение на Андрей.

Такива бяха функциите на дванадесетте апостоли от момента на появата на тази организация и чак до времето, когато предателството на Юда ги накара да направят реорганизация. Учителят и неговите ученици-апостоли продължаваха своята незабележима работа чак до неделя, 12 януари 27 година от н.е., когато Иисус свика апостолите и официално ги посвети като посланици на Царството и като проповедници на неговата блага вест. И скоро те бяха готови да тръгнат за Йерусалим и Юдея – на своето първо пътешествие с публична проповед за Царството.

Alpheus were assigned to the management of the multitudes. It was their task to deputize a sufficient number of assistant ushers to enable them to maintain order among the crowds during the preaching.

138:10.9 (1547.9) 8. Simon Zelotes was given charge of recreation and play. He managed the Wednesday programs and also sought to provide for a few hours of relaxation and diversion each day.

138:10.10 (1547.10) 9. Judas Iscariot was appointed treasurer. He carried the bag. He paid all expenses and kept the books. He made budget estimates for Matthew from week to week and also made weekly reports to Andrew. Judas paid out funds on Andrew's authorization.

138:10.11 (1547.11) In this way the twelve functioned from their early organization up to the time of the reorganization made necessary by the desertion of Judas, the betrayer. The Master and his disciple-apostles went on in this simple manner until Sunday, January 12, A.D. 27, when he called them together and formally ordained them as ambassadors of the kingdom and preachers of its glad tidings. And soon thereafter they prepared to start for Jerusalem and Judea on their first public preaching tour.

Документ 139. Дванадесетте апостоли

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 139. ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ

Секции

Въведение
1. Андрей Първозваният
2. Симон Петър
3. Яков Зеведеев
4. Йоан Зеведеев
5. Филип Любопитният
6. Честният Натанаил
7. Матей Левий
8. Тома Дидим
9 и 10. ЯКОВ И ЮДА АЛФЕЕВИ
11. Симон Зелот
12. Юда Искариот

Въведение

Ф АКТЪТ, че само един от апостолите изостави Иисус, е красноречиво свидетелство за обаянието и праведността на неговия земен живот независимо от това, че от време на време той разбиваше на парчета надеждите на своите апостоли и не оставяше камък върху камък от всеки техен стремеж към лично възвеличаване.

Апостолите узнаха от Иисус за Царството небесно, а Иисус узна от тях за царството човешко – за човешката природа в този вид, в който тя съществува на Урантия и другите еволюционни светове на времето и пространството. Тези дванадесет мъже представляваха различни типове на човешкия темперамент и образованието им не ги направи *еднакви.* В жилите на много от тези галилейски рибари течеше немалко езическа кръв в резултат от принудителното обръщане на езическото население на Галилея сто

PAPER 139
THE TWELVE APOSTLES

SECTIONS

Introduction
1. Andrew, the First Chosen
2. Simon Peter
3. James Zebedee
4. John Zebedee
5. Philip the Curious
6. Honest Nathaniel
7. Matthew Levi
8. Thomas Didymus
9 and 10. James and Judas Alpheus
11. Simon the Zealot
12. Judas Iscariot

INTRODUCTION

139:0.1 (1548.1) IT IS an eloquent testimony to the charm and righteousness of Jesus' earth life that, although he repeatedly dashed to pieces the hopes of his apostles and tore to shreds their every ambition for personal exaltation, only one deserted him.

139:0.2 (1548.2) The apostles learned from Jesus about the kingdom of heaven, and Jesus learned much from them about the kingdom of men, human nature as it lives on Urantia and on the other evolutionary worlds of time and space. These twelve men represented many different types of human temperament, and they had not been made *alike* by schooling. Many of these Galilean fishermen carried heavy strains of gentile blood as a result of the forcible conversion of the gentile population of Galilee one hundred years previously.

години преди това.

Би било грешка от ваша страна да смятате апостолите за абсолютно невежи и необразовани хора. Всички те, с изключение на близнаците Алфееви, бяха випускници на синагогалните училища, добре знаеха писанията на юдеите и притежаваха много от съвременните познания в онази епоха. Седем от тях завършиха синагогалните училища на Капернаум, а в цяла Галилея нямаше по-добри еврейски училища.

Когато вашите писмени свидетелства ги наричат "невежи и необразовани", това означава само, че те бяха прости хора, необучени на доктрините на равините и невладеещи методите на равинското тълкуване на Писанията. Те нямаха така нареченото висше образование. Днес със сигурност биха ги смятали за необразовани, а в някои слоеве на обществото даже некултурни. Ясно е едно: не всички те преминаха строга, стандартна програма на образование. От юношески години всеки от тях се учеше да живее самостоятелно.

139:0.3 (1548.3) Do not make the mistake of regarding the apostles as being altogether ignorant and unlearned. All of them, except the Alpheus twins, were graduates of the synagogue schools, having been thoroughly trained in the Hebrew scriptures and in much of the current knowledge of that day. Seven were graduates of the Capernaum synagogue schools, and there were no better Jewish schools in all Galilee.

139:0.4 (1548.4) When your records refer to these messengers of the kingdom as being "ignorant and unlearned," it was intended to convey the idea that they were laymen, unlearned in the lore of the rabbis and untrained in the methods of rabbinical interpretation of the Scriptures. They were lacking in so-called higher education. In modern times they would certainly be considered uneducated, and in some circles of society even uncultured. One thing is certain: They had not all been put through the same rigid and stereotyped educational curriculum. From adolescence on they had enjoyed separate experiences of learning how to live.

1. АНДРЕЙ ПЪРВОЗВАНИЯТ

Андрей, предводител на апостолския корпус на Царството, беше роден в Капернаум. Той беше най-голямото дете в семейство с пет деца – освен брат си Симон той имаше и три сестри. Баща му, който по това време вече беше починал, беше бил партньор на Зеведей при сушенето на риба във Витсаида – риболовното пристанище на Капернаум. Когато Андрей стана апостол, той не беше женен и живееше със семейството на своя женен брат Симон Петър. Те и двамата бяха рибари и придружители на Яков и Йоан – синовете на Зеведей.

През 26 година от н.е., когато Андрей беше избран за апостол, той беше на 33 години – с цяла година повече от Иисус; той беше най-големият сред апостолите. Андрей имаше прекрасно родословие и беше най-способният от дванадесетте апостоли. С изключение на ораторското изкуство, той по нищо не отстъпваше на своите другари. Иисус не даде на Андрей прякор, братски епитет. Но както апостолите скоро започнаха да наричат Иисус Учител, така по отношение на Андрей те започнаха да използват прякор, съответстващ на думата "Глава".

Андрей беше добър организатор, но още по-добър администратор. Той влизаше във вътрешния кръг от четирима апостоли, но предвид това, че Иисус го назначи за

1. ANDREW, THE FIRST CHOSEN

139:1.1 (1548.5) Andrew, chairman of the apostolic corps of the kingdom, was born in Capernaum. He was the oldest child in a family of five — himself, his brother Simon, and three sisters. His father, now dead, had been a partner of Zebedee in the fish-drying business at Bethsaida, the fishing harbor of Capernaum. When he became an apostle, Andrew was unmarried but made his home with his married brother, Simon Peter. Both were fishermen and partners of James and John the sons of Zebedee.

139:1.2 (1548.6) In A.D. 26, the year he was chosen as an apostle, Andrew was 33, a full year older than Jesus and the oldest of the apostles. He sprang from an excellent line of ancestors and was the ablest man of the twelve. Excepting oratory, he was the peer of his associates in almost every imaginable ability. Jesus never gave Andrew a nickname, a fraternal designation. But even as the apostles soon began to call Jesus Master, so they also designated Andrew by a term the equivalent of Chief.

139:1.3 (1549.1) Andrew was a good organizer but a better administrator. He was one of the inner circle of four apostles, but his appointment by Jesus as the head of the apostolic group made it necessary

ръководител на апостолската група, на него му се налагаше да изпълнява своите задължения сред събратята си, докато останалите трима се ползваха от възможността за тясно общуване с Учителя. До самия край Андрей остана глава на апостолския корпус.

Макар че Андрей никога не беше блестящ проповедник, той успешно се занимаваше с личен труд, явявайки се пионерът на мисионерската дейност в името на Царството в този смисъл, че като пръв избран за апостол той веднага доведе при Иисус своя брат Симон, който впоследствие стана един от най-великите проповедници на Царството. Андрей беше главен последовател на политиката на Иисус за използването на личния труд като метод за подготовка на дванадесетте посланици на Царството.

Независимо от това дали Иисус учеше своите апостоли в тесен кръг или проповядваше в тълпа, Андрей винаги беше в течение на нещата; той беше досетлив изпълнител и умел администратор. Вземаше бързо решение по всеки въпрос, с изключение на тези, които, както той предполагаше, излизаха извън рамките на неговите компетенции и които той без отлагане обсъждаше с Иисус.

Андрей и Петър изобщо не си приличаха по характер и темперамент, но следва да им се отдаде във вечна заслуга това, че те прекрасно се разбираха помежду си. Андрей никога не завиждаше на ораторския талант на Петър. Не може често да се срещне по-възрастен човек от типа на Андрей, който да оказва такова огромно влияние на своя талантлив по-малък брат. Изглеждаше, че Андрей и Петър никога в ни най-малка степен не завиждаха на способностите и на взаимните си постижения. Късно вечерта в деня на Петдесетница, когато до голяма степен поради страстната и въодушевяваща проповед на Петър Царството се увеличи с две хиляди нови души, Андрей каза на своя брат: “Аз бих бил неспособен на това, но се радвам, че имам брат, на когото това се отдаде.” На което Петър отговори: “Но ако ти не ме беше довел при Учителя и не ме *удържаше* редом с него, аз нямаше да мога да се окажа тук и да направя това.” Отношенията между Андрей и Петър бяха изключение от правилото, доказващо, че даже братята могат да живеят в мир и успешно да си сътрудничат един с друг.

След Петдесетница Петър стана известен човек, но Андрей, който беше по-голям, никога не се дразнеше, че до края на живота му винаги го представяха като “брата на Симон Петър”.

for him to remain on duty with his brethren while the other three enjoyed very close communion with the Master. To the very end Andrew remained dean of the apostolic corps.

139:1.4 (1549.2) Although Andrew was never an effective preacher, he was an efficient personal worker, being the pioneer missionary of the kingdom in that, as the first chosen apostle, he immediately brought to Jesus his brother, Simon, who subsequently became one of the greatest preachers of the kingdom. Andrew was the chief supporter of Jesus’ policy of utilizing the program of personal work as a means of training the twelve as messengers of the kingdom.

139:1.5 (1549.3) Whether Jesus privately taught the apostles or preached to the multitude, Andrew was usually conversant with what was going on; he was an understanding executive and an efficient administrator. He rendered a prompt decision on every matter brought to his notice unless he deemed the problem one beyond the domain of his authority, in which event he would take it straight to Jesus.

139:1.6 (1549.4) Andrew and Peter were very unlike in character and temperament, but it must be recorded everlastingly to their credit that they got along together splendidly. Andrew was never jealous of Peter’s oratorical ability. Not often will an older man of Andrew’s type be observed exerting such a profound influence over a younger and talented brother. Andrew and Peter never seemed to be in the least jealous of each other’s abilities or achievements. Late on the evening of the day of Pentecost, when, largely through the energetic and inspiring preaching of Peter, two thousand souls were added to the kingdom, Andrew said to his brother: “I could not do that, but I am glad I have a brother who could.” To which Peter replied: “And but for your bringing me to the Master and by your steadfastness *keeping* me with him, I should not have been here to do this.” Andrew and Peter were the exceptions to the rule, proving that even brothers can live together peaceably and work together effectively.

139:1.7 (1549.5) After Pentecost Peter was famous, but it never irritated the older Andrew to spend the rest of his life being introduced as “Simon Peter’s brother.”

От всички апостоли Андрей най-добре от другите се справяше с хората. Той знаеше, че Юда Искариот замисля нещо недобро, още когато никой от апостолите не се досещаше за това какво става с техния ковчежник. Но той никому не разкри своите опасения. Огромната заслуга на Андрей пред Царството бяха неговите съвети, дадени на Петър, Яков и Йоан относно първите мисионери, които тръгнаха по света, за да възвестяват Евангелието, както и препоръките по организацията на административните дела на Царството, дадени на тези ранни ръководители. Андрей притежаваше огромен талант да вижда скритите възможности и потенциални способности на младите хора.

139:1.8 (1549.6) Of all the apostles, Andrew was the best judge of men. He knew that trouble was brewing in the heart of Judas Iscariot even when none of the others suspected that anything was wrong with their treasurer; but he told none of them his fears. Andrew's great service to the kingdom was in advising Peter, James, and John concerning the choice of the first missionaries who were sent out to proclaim the gospel, and also in counseling these early leaders about the organization of the administrative affairs of the kingdom. Andrew had a great gift for discovering the hidden resources and latent talents of young people.

Почти веднага след възнасянето на Иисус Андрей започна да пише лични спомени за многото изказвания и деяния на своя покоен Учител. След смъртта на Андрей преписи от това частно свидетелство свободно се разпространяваха на ръка сред ранните учители на християнската Църква. Впоследствие в тези чернови записи на Андрей биваха внасяни поправки, изменения и допълнения, докато те не се превърнаха в достатъчно последователен разказ за живота на Учителя на Земята. Последният от тези видоизменени и поправени екземпляри изгоря при пожара в Александрия приблизително сто години след написването на оригинала от първия от дванадесетте апостоли.

139:1.9 (1549.7) Very soon after Jesus' ascension on high, Andrew began the writing of a personal record of many of the sayings and doings of his departed Master. After Andrew's death other copies of this private record were made and circulated freely among the early teachers of the Christian church. These informal notes of Andrew's were subsequently edited, amended, altered, and added to until they made up a fairly consecutive narrative of the Master's life on earth. The last of these few altered and amended copies was destroyed by fire at Alexandria about one hundred years after the original was written by the first chosen of the twelve apostles.

Андрей беше човек с ясно разбиране, логическо мислене и твърди решения, чиято огромна сила на характера се заключаваше в несравнимо постоянство. Недостатък на неговия темперамент беше отсъствието на ентусиазъм; много пъти той се оказваше неспособен да въодушеви своите другари с думи на благоразумна похвала. Това сдържано отношение към похвалата произлизаше от неговата неприязън към ласкателството и лицемерието. Андрей беше един от тези всестранни, уравновесени, успяващи и скромни хора, които постигат всичко със собствения си труд.

139:1.10 (1550.1) Andrew was a man of clear insight, logical thought, and firm decision, whose great strength of character consisted in his superb stability. His temperamental handicap was his lack of enthusiasm; he many times failed to encourage his associates by judicious commendation. And this reticence to praise the worthy accomplishments of his friends grew out of his abhorrence of flattery and insincerity. Andrew was one of those all-round, even-tempered, self-made, and successful men of modest affairs.

Всички апостоли обичаха Иисус, но също толкова вярно е и това, че всеки от дванадесетте апостоли биваше привличан към него от определена черта на неговата личност, особено импониращa на един или друг апостол. Андрей се възхищаваше от Иисус заради неговата неизменна искреност, неговото естествено достойнство. Когато хората опознаваха Иисус, ги овладяваше желанието да запознаят с него и своите приятели; те действително искаха да го познава целият свят.

139:1.11 (1550.2) Every one of the apostles loved Jesus, but it remains true that each of the twelve was drawn toward him because of some certain trait of personality which made a special appeal to the individual apostle. Andrew admired Jesus because of his consistent sincerity, his unaffected dignity. When men once knew Jesus, they were possessed with the urge to share him with their friends; they really wanted all the world to know him.

Когато последващите гонения накараха

139:1.12 (1550.3) When the later persecutions finally

апостолите окончателно да напуснат Йерусалим, Андрей премина през Армения, Мала Азия и Македония, довеждайки в царството много хиляди хора. Той беше заловен и разпънат в Патра, в Ахая. Изминаха повече от два дни преди този могъщ човек да свърши на кръста и в тези трагични часове той продължаваше убедително да възвестява благата вест за спасителното небесно Царство.

scattered the apostles from Jerusalem, Andrew journeyed through Armenia, Asia Minor, and Macedonia and, after bringing many thousands into the kingdom, was finally apprehended and crucified in Patrae in Achaia. It was two full days before this robust man expired on the cross, and throughout these tragic hours he continued effectively to proclaim the glad tidings of the salvation of the kingdom of heaven.

2. СИМОН ПЕТЪР

Когато Симон се присъедини към апостолите, той беше на тридесет години. Беше женен, имаше три деца и живееше във Витсаида, недалеч от Капернаум. Той живееше с брат си Андрей и майката на своята жена. Както Петър, така и Андрей са занимаваха с риболовство заедно със синовете на Зеведей.

Учителят познаваше Симон в течение на известно време преди Андрей да го представи като втория от апостолите. Когато Иисус нарече Симон с името Петър, той направи това с усмивка; това име трябваше да стане нещо като прякор. Всички приятели на Симон прекрасно знаеха доколко неравно и импулсивно беше неговото поведение. Наистина впоследствие Иисус действително вложи в този даден на шега прякор нов и важен смисъл.

Симон Петър беше импулсивен човек, оптимист. Той израсна, разрешавайки си свободно да се предава на силни емоции; той постоянно попадаше в трудни ситуации, защото упорито продължаваше да говори, без да помисли. Такава разновидност на безгрижието носеше постоянни неприятности на всички негови другари и приятели и беше причина за много меки порицания от страна на Иисус. Единственото, което спасяваше Петър от още по-големи неприятности поради неговите невнимателни речи, беше това, че той отрано се научи да обсъжда много от своите планове и замисли с брат си Андрей преди да се реши да изкаже публично своите предложения.

Петър беше добър оратор, красноречив и изразителен. Освен това той беше и роден вдъхновен лидер, съобразителен, макар и не дълбокомислен човек. Задаваше много въпроси – повече, отколкото всички останали апостоли взети заедно – и макар повечето от неговите въпроси да бяха удачни и уместни, много от тях бяха празни и глупави. Петър не притежаваше дълбок ум, но той добре знаеше какво иска; затова на него му бяха свойствени бързите решения и внезапните постъпки.

2. SIMON PETER

139:2.1 (1550.4) When Simon joined the apostles, he was thirty years of age. He was married, had three children, and lived at Bethsaida, near Capernaum. His brother, Andrew, and his wife's mother lived with him. Both Peter and Andrew were fisher partners of the sons of Zebedee.

139:2.2 (1550.5) The Master had known Simon for some time before Andrew presented him as the second of the apostles. When Jesus gave Simon the name Peter, he did it with a smile; it was to be a sort of nickname. Simon was well known to all his friends as an erratic and impulsive fellow. True, later on, Jesus did attach a new and significant import to this lightly bestowed nickname.

139:2.3 (1550.6) Simon Peter was a man of impulse, an optimist. He had grown up permitting himself freely to indulge strong feelings; he was constantly getting into difficulties because he persisted in speaking without thinking. This sort of thoughtlessness also made incessant trouble for all of his friends and associates and was the cause of his receiving many mild rebukes from his Master. The only reason Peter did not get into more trouble because of his thoughtless speaking was that he very early learned to talk over many of his plans and schemes with his brother, Andrew, before he ventured to make public proposals.

139:2.4 (1550.7) Peter was a fluent speaker, eloquent and dramatic. He was also a natural and inspirational leader of men, a quick thinker but not a deep reasoner. He asked many questions, more than all the apostles put together, and while the majority of these questions were good and relevant, many of them were thoughtless and foolish. Peter did not have a deep mind, but he knew his mind fairly well. He was therefore a man of quick decision and sudden action. While others talked in their astonishment at seeing Jesus on the

Докато останалите, виждайки Иисус на брега, с изумление говореха за това, Петър скочи във водата и доплува до брега, за да поздрави Учителя.

beach, Peter jumped in and swam ashore to meet the Master.

Тази черта на Иисус, която повече от останалите възхищаваше Петър, беше неговата божествена мекота. Петър никога не се уморяваше да подражава на снизходителността на Иисус. Той не забравяше урока за прощаването на грешника – не до седем, а до седемдесет пъти по седем. В мрачните и безрадостни дни, настъпили след неговото необмислено и неумишлено отречение от Иисус в двореца при първосвещеника, той много мисли за впечатлението, което му направи великодушният характер на Учителя.

139:2.5 (1551.1) The one trait which Peter most admired in Jesus was his supernal tenderness. Peter never grew weary of contemplating Jesus' forbearance. He never forgot the lesson about forgiving the wrongdoer, not only seven times but seventy times and seven. He thought much about these impressions of the Master's forgiving character during those dark and dismal days immediately following his thoughtless and unintended denial of Jesus in the high priest's courtyard.

Симон Петър страдаше от мъчителна нерешителност. Той се хвърляше от едната крайност в другата. Отначало отказа Иисус да му измие краката, а след това, изслушвайки отговора на Учителя, започна да го моли той да го измие целия от главата до краката. И все пак Иисус знаеше, че недостатъците на Петър идват от ума, а не от сърцето. Той представляваше едно от най-непостижимите съчетания на храброст и страхливост, които някога са се срещали на Земята. Най-силната черта на неговия характер беше предаността, дружелюбието. Петър действително и искрено обичаше Иисус. И при все това, независимо от могъщата сила на неговото ревностно служене, той беше толкова неустойчив и непостоянен, че позволи насмешките на слугинята да го доведат до отречение от своя Господ и Учител. Петър можеше да понесе преследванията и всяка друга форма на пряко оскърбление, но клюмваше и се предаваше пред насмешките. Той беше храбър воин при всяка атака, но се превръщаше в треперещ от страх страхливец при нападение в гръб.

139:2.6 (1551.2) Simon Peter was distressingly vacillating; he would suddenly swing from one extreme to the other. First he refused to let Jesus wash his feet and then, on hearing the Master's reply, begged to be washed all over. But, after all, Jesus knew that Peter's faults were of the head and not of the heart. He was one of the most inexplicable combinations of courage and cowardice that ever lived on earth. His great strength of character was loyalty, friendship. Peter really and truly loved Jesus. And yet despite this towering strength of devotion he was so unstable and inconstant that he permitted a servant girl to tease him into denying his Lord and Master. Peter could withstand persecution and any other form of direct assault, but he withered and shrank before ridicule. He was a brave soldier when facing a frontal attack, but he was a fear-cringing coward when surprised with an assault from the rear.

Петър беше първият от апостолите на Иисус, застъпил се за дейността на Филип сред самаряните и на Павел – сред друговерците. Но по-късно, в Антиохия, сблъсквайки се с издевателствата на ортодоксалните иудеи, той измени изцяло своето отношение към езичниците и за известно време ги напусна, с което само си навлече безстрашното осъждане на Павел.

139:2.7 (1551.3) Peter was the first of Jesus' apostles to come forward to defend the work of Philip among the Samaritans and Paul among the gentiles; yet later on at Antioch he reversed himself when confronted by ridiculing Judaizers, temporarily withdrawing from the gentiles only to bring down upon his head the fearless denunciation of Paul.

Пръв сред апостолите той от все сърце призна в Иисус съединението на човешкото и божественото начала и първи, ако не се смята Юда, се отрече от него. Петър беше не толкова мечтател, колкото човек, който не желаеше да слиза от облаците на самозабравата, да се разделя с възторженото увлечение от външната ефектност и да се връща в делничния и прозаичен свят на

139:2.8 (1551.4) He was the first one of the apostles to make wholehearted confession of Jesus' combined humanity and divinity and the first — save Judas — to deny him. Peter was not so much of a dreamer, but he disliked to descend from the clouds of ecstasy and the enthusiasm of dramatic indulgence to the plain and matter-of-fact world of reality.

реалността.

Следвайки Иисус, Петър буквално и символично или възглавяваше процесията, или се мотаеше на опашката, “следвайки ги от разстояние”. Но от всичките дванадесет апостоли той беше най-изтъкнатият проповедник; ако не смятаме Павел, той направи повече от всеки друг за установяване на Царството небесно и за времето на едно поколение изпрати посланици на Царството във всички краища на света.

139:2.9 (1551.5) In following Jesus, literally and figuratively, he was either leading the procession or else trailing behind — “following afar off.” But he was the outstanding preacher of the twelve; he did more than any other one man, aside from Paul, to establish the kingdom and send its messengers to the four corners of the earth in one generation.

След своите необмислени отречения от Учителя той дойде на себе си и под благоразположеното и внимателно ръководство на Андрей първи се върна към риболовните мрежи, докато останалите апостоли се бавеха, опитвайки се да си изяснят какво ще стане след разпятието. Когато окончателно се убеди, че Иисус му е простил, и узна, че Учителят отново го е приел в своите редове, огънят на Царството избухна в неговата душа с такава сила, че той се превърна във велика и спасителна светлина за хиляди пребиваващи в тъма хора.

139:2.10 (1551.6) After his rash denials of the Master he found himself, and with Andrew’s sympathetic and understanding guidance he again led the way back to the fish nets while the apostles tarried to find out what was to happen after the crucifixion. When he was fully assured that Jesus had forgiven him and knew he had been received back into the Master’s fold, the fires of the kingdom burned so brightly within his soul that he became a great and saving light to thousands who sat in darkness.

Напускайки Йерусалим, Петър много пътуваше. Преди Павел да стане водеща духовна сила сред християнските църкви на езическия свят, Петър посети всички църкви от Вавилон до Коринт, пребивавайки с проповеди и в много църкви, основани от Павел. Макар че Петър и Павел съществено се отличаваха по своя темперамент и образование и даже по религиозните си възгледи, в следващите години те хармонично работеха над укрепването на Църквата.

139:2.11 (1551.7) After leaving Jerusalem and before Paul became the leading spirit among the gentile Christian churches, Peter traveled extensively, visiting all the churches from Babylon to Corinth. He even visited and ministered to many of the churches which had been raised up by Paul. Although Peter and Paul differed much in temperament and education, even in theology, they worked together harmoniously for the upbuilding of the churches during their later years.

Някои елементи на стила и ученията на Петър, отразени в проповедите му, са частично записани от Лука, а също и в Евангелието от Марк. По-вярно отражение на неговия енергичен стил е писмото, известно като Първото послание на Петър; това беше така, поне докато то не беше изменено от един от учениците на Павел.

139:2.12 (1552.1) Something of Peter’s style and teaching is shown in the sermons partially recorded by Luke and in the Gospel of Mark. His vigorous style was better shown in his letter known as the First Epistle of Peter; at least this was true before it was subsequently altered by a disciple of Paul.

Но Петър упорстваше в своята грешка, опитвайки се да убеди евреите, че Иисус е действителният и истински еврейски Месия. До самата си смърт Симон Петър страдаше от превратни представи за Иисус – като еврейския Месия, за Христос – като всемирния Изкупител, и за Сина Човешки – като откровение на Бога, обичащия Отец на цялото човечество.

139:2.13 (1552.2) But Peter persisted in making the mistake of trying to convince the Jews that Jesus was, after all, really and truly the Jewish Messiah. Right up to the day of his death, Simon Peter continued to suffer confusion in his mind between the concepts of Jesus as the Jewish Messiah, Christ as the world’s redeemer, and the Son of Man as the revelation of God, the loving Father of all mankind.

Съпругата на Петър беше много способна жена. Много години тя успешно се трудеше като член на женския корпус, а когато Петър беше изгонен от Йерусалим, тя го съпровождаше във всичките му пътешествия към църквите, точно както и по времето на

139:2.14 (1552.3) Peter’s wife was a very able woman. For years she labored acceptably as a member of the women’s corps, and when Peter was driven out of Jerusalem, she accompanied him upon all his journeys to the churches as well as on all his missionary excursions. And the day her illustrious

неговите мисионерски пътувания. И в деня, когато нейният прославен мъж се раздели с живота, тя беше хвърлена на дивите зверове на арената в Рим.

Така този човек, близък съратник на Иисус и един от членовете на неговия вътрешен кръг, тръгна по света от Йерусалим и докато не удари смъртният му час, с цялата мощ и величие продължи своето служене, възвестявайки благата вест на Царството. И той сметна за висока чест, когато тези, които го бяха пленили, му съобщиха, че трябва да умре с такава смърт, с каквато и неговият Учител – на кръста. Така Симон Петър беше разпънат в Рим.

husband yielded up his life, she was thrown to the wild beasts in the arena at Rome.

139:2.15 (1552.4) And so this man Peter, an intimate of Jesus, one of the inner circle, went forth from Jerusalem proclaiming the glad tidings of the kingdom with power and glory until the fullness of his ministry had been accomplished; and he regarded himself as the recipient of high honors when his captors informed him that he must die as his Master had died — on the cross. And thus was Simon Peter crucified in Rome.

3. ЯКОВ ЗЕВЕДЕЕВ

Яков беше по-големият от двамата синове на Зеведей, които Иисус кръсти “синовете на гръмотевицата”. Когато стана апостол, той беше на тридесет години. Беше женен, имаше четири деца и живееше редом със своите родители в предградията на Капернаум – Витсаида. Той беше рибар и заедно с по-младия си брат Йоан се занимаваше със своя занаят в партньорство с Андрей и Симон. Предимството на Яков и Йоан беше това, че те познаваха Иисус по-дълго от останалите апостоли.

В характера на Яков се съчетаваха противоречиви черти; изглеждаше, че той притежава две природи, всяка от които се управляваше от силни чувства. С особена разгорещеност се отличаваше тогава, когато в пълна мяра се пробуждаше неговото негодувание. Достатъчно раздразнен от нещо, той демонстрираше избухлив нрав, но когато страстите утихваха, винаги се стремеше да намери предлог, опитвайки се да оправдае и извини своя гняв с това, че той е само проява на праведно негодувание. С изключение на тези периодически избухвания на гняв, личността на Яков в много отношения напомняше личността на Андрей. На него не му беше свойствено благоразумието на Андрей или разбирането на човешката природа, но той притежаваше доста голямо красноречие. След Петър, освен Матей, Яков беше най-добрият оратор сред апостолите.

Макар че Яков в никакъв случай не се отличаваше с капризност, той можеше в един ден да бъде сдържан и неразговорлив, а на другия ден се превръщаше в прекрасен събеседник и разказвач. Обикновено непринудено говореше с Иисус, но в обществото на дванадесетте апостола можеше по цял ден да мълчи. Тези периоди на

3. JAMES ZEBEDEE

139:3.1 (1552.5) James, the older of the two apostle sons of Zebedee, whom Jesus nicknamed “sons of thunder,” was thirty years old when he became an apostle. He was married, had four children, and lived near his parents in the outskirts of Capernaum, Bethsaida. He was a fisherman, plying his calling in company with his younger brother John and in association with Andrew and Simon. James and his brother John enjoyed the advantage of having known Jesus longer than any of the other apostles.

139:3.2 (1552.6) This able apostle was a temperamental contradiction; he seemed really to possess two natures, both of which were actuated by strong feelings. He was particularly vehement when his indignation was once fully aroused. He had a fiery temper when once it was adequately provoked, and when the storm was over, he was always wont to justify and excuse his anger under the pretense that it was wholly a manifestation of righteous indignation. Except for these periodic upheavals of wrath, James’s personality was much like that of Andrew. He did not have Andrew’s discretion or insight into human nature, but he was a much better public speaker. Next to Peter, unless it was Matthew, James was the best public orator among the twelve.

139:3.3 (1552.7) Though James was in no sense moody, he could be quiet and taciturn one day and a very good talker and storyteller the next. He usually talked freely with Jesus, but among the twelve, for days at a time he was the silent man. His one great weakness was these spells of unaccountable silence.

безпричинно мълчание бяха негова огромна слабост.

Забележителна черта на личността на Яков беше неговата способност да вижда проблема от всички страни. От всичките дванадесет той се приближи най-много от всичките към постигането на действителната важност и смисъл на учението на Иисус. Отначало на него му беше трудно да разбере думите на Учителя, но още преди апостолите да завършат своята подготовка, той придоби прекрасна представа за учението на Иисус. Яков беше способен да разбере хора от най-различен тип; той имаше добри взаимоотношения и с разностранния Андрей, и с пламенния Петър, и със своя затворен брат Йоан.

139:3.4 (1552.8) The outstanding feature of James's personality was his ability to see all sides of a proposition. Of all the twelve, he came the nearest to grasping the real import and significance of Jesus' teaching. He, too, was slow at first to comprehend the Master's meaning, but ere they had finished their training, he had acquired a superior concept of Jesus' message. James was able to understand a wide range of human nature; he got along well with the versatile Andrew, the impetuous Peter, and his self-contained brother John.

Макар че Яков и Йоан се сблъскваха с някои трудности, опитвайки се да работят заедно, техните прекрасни взаимоотношения действаха въодушевяващо на окръжаващите. Техните отношения отстъпваха на отношенията между Андрей и Петър, но бяха значително по-добри от това, което можеше да се очаква от двама братя – особено от братя, отличаващи се с такова своеволие и решителност. Но колкото и странно да изглеждаше, синовете на Зеведей бяха доста по-търпими един към друг, отколкото към странични хора; те много се обичаха и винаги с удоволствие играеха заедно. Именно тези "синове на гръмотевицата" искаха огънят да слезе от небесата и да изтреби самаряните, проявяващи неуважение към техния Учител. Но безвременната смърт на Яков съществено смекчи бурния темперамент на неговия по-млад брат Йоан.

139:3.5 (1553.1) Though James and John had their troubles trying to work together, it was inspiring to observe how well they got along. They did not succeed quite so well as Andrew and Peter, but they did much better than would ordinarily be expected of two brothers, especially such headstrong and determined brothers. But, strange as it may seem, these two sons of Zebedee were much more tolerant of each other than they were of strangers. They had great affection for one another; they had always been happy playmates. It was these "sons of thunder" who wanted to call fire down from heaven to destroy the Samaritans who presumed to show disrespect for their Master. But the untimely death of James greatly modified the vehement temperament of his younger brother John.

Тази черта на Иисус, от която Яков се възхищаваше повече от всичко, беше благожелателността. Него го очароваше отзивчивостта на Иисус, неговият интерес към простите и велики, богати и бедни хора.

139:3.6 (1553.2) That characteristic of Jesus which James most admired was the Master's sympathetic affection. Jesus' understanding interest in the small and the great, the rich and the poor, made a great appeal to him.

Мислите и плановете на Яков Зеведей се отличаваха с възвишеност. Заедно с Андрей той беше един от най-разумните членове на апостолската група. Беше енергичен човек, но никога не бързаше. Той беше прекрасен противовес на Петър.

139:3.7 (1553.3) James Zebedee was a well-balanced thinker and planner. Along with Andrew, he was one of the more level-headed of the apostolic group. He was a vigorous individual but was never in a hurry. He was an excellent balance wheel for Peter.

Това беше скромен и спокоен човек – непретенциозен труженик, ежедневно вършещ своята работа, без да се стреми към някакво особено възнаграждение, след като осъзна действителния смисъл на Царството. Що се отнася до разказа за майката на Яков и Йоан, помолила Иисус да им предостави местата от дясната и от лявата си страна, то не трябва да се забравя, че с тази молба се обърна именно майката. И следва да се признае, че

139:3.8 (1553.4) He was modest and undramatic, a daily server, an unpretentious worker, seeking no special reward when he once grasped something of the real meaning of the kingdom. And even in the story about the mother of James and John, who asked that her sons be granted places on the right hand and the left hand of Jesus, it should be remembered that it was the mother who made this request. And when they signified that they were ready to assume such responsibilities, it should be recognized that they were cognizant of the

изразявайки готовност да поеме върху себе си такава отговорност, те съзнаваха цялата опасност от участие в предполагаемото въстание на Учителя против римската власт и бяха готови да отговарят за това. Когато Иисус ги попита готови ли са да изпият чашата, те дадоха утвърдителен отговор. Що се отнася до Яков, буквално така и стана – той изпи чашата заедно с Учителя, или по-скоро – като първия от апостолите, приел мъченическа смърт от меча на Агрипа. Така Яков стана първият от дванадесетте апостола, пожертвал своя живот на новата бойна линия в борбата за Царството. Ирод Агрипа се боеше от Яков повече, отколкото от всички други апостоли. Той действително нерядко биваше спокоен и мълчалив, но ставаше храбър и решителен, когато биваха засягани и оспорвани неговите убеждения.

Яков преживя богат живот и когато достигна края му, даже неговият обвинител и доносчик, присъстващ на съда и екзекутирането му, беше потресен до дълбините на душата си от неговата добродетелност и сила на духа, хвърли се от мястото на неговата кончина и се присъедини към учениците на Иисус.

dangers accompanying the Master's supposed revolt against the Roman power, and that they were also willing to pay the price. When Jesus asked if they were ready to drink the cup, they replied that they were. And as concerns James, it was literally true — he did drink the cup with the Master, seeing that he was the first of the apostles to experience martyrdom, being early put to death with the sword by Herod Agrippa. James was thus the first of the twelve to sacrifice his life upon the new battle line of the kingdom. Herod Agrippa feared James above all the other apostles. He was indeed often quiet and silent, but he was brave and determined when his convictions were aroused and challenged.

139:3.9 (1553.5) James lived his life to the full, and when the end came, he bore himself with such grace and fortitude that even his accuser and informer, who attended his trial and execution, was so touched that he rushed away from the scene of James's death to join himself to the disciples of Jesus.

4. ЙОАН ЗЕВЕДЕЕВ

Когато Йоан стана апостол, той беше на двадесет и четири години и беше най-младият от дванадесетте апостола. Не беше женен и живееше с родителите си във Витсаида; занимаваше се с риболовство и със своя брат Яков се трудеха заедно с Андрей и Петър. И преди, и след това, когато Йоан стана апостол, той действаше като доверено лице на Иисус по отношение на неговото семейство и продължи да изпълнява тези задължения, докато беше жива Мария, майката на Иисус.

Доколкото Йоан беше най-младият от апостолите и беше тясно свързан с Иисус и неговото семейство, той беше много скъп на Учителя. Но би било неправилно да се твърди, че той е бил "любимият ученик на Иисус". Едва ли бихте могли да заподозрете толкова великодушна личност като Иисус в пристрастие – в това, че е обичал един от апостолите повече, отколкото другите. Фактът, че Йоан беше един от тримата лични помощника на Иисус, също спомагаше за формирането на тази погрешна представа, а да не говорим за това, че Йоан, както и неговият брат Яков, познаваше Иисус по-дълго от другите.

Петър, Яков и Йоан бяха назначени за лични помощници на Иисус, скоро след като

4. JOHN ZEBEDEE

139:4.1 (1553.6) When he became an apostle, John was twenty-four years old and was the youngest of the twelve. He was unmarried and lived with his parents at Bethsaida; he was a fisherman and worked with his brother James in partnership with Andrew and Peter. Both before and after becoming an apostle, John functioned as the personal agent of Jesus in dealing with the Master's family, and he continued to bear this responsibility as long as Mary the mother of Jesus lived.

139:4.2 (1553.7) Since John was the youngest of the twelve and so closely associated with Jesus in his family affairs, he was very dear to the Master, but it cannot be truthfully said that he was "the disciple whom Jesus loved." You would hardly suspect such a magnanimous personality as Jesus to be guilty of showing favoritism, of loving one of his apostles more than the others. The fact that John was one of the three personal aides of Jesus lent further color to this mistaken idea, not to mention that John, along with his brother James, had known Jesus longer than the others.

139:4.3 (1554.1) Peter, James, and John were assigned as personal aides to Jesus soon after

станаха апостоли. Назначавайки Андрей за ръководител на групата след избирането на дванадесетте апостоли, Иисус му каза: “А сега аз бих искал ти да поръчаш на двама или трима свои приятели да бъдат с мен и да останат при мен, да ме утешават и да удовлетворяват моите ежедневни нужди.” И Андрей реши, че най-доброто решение ще бъде да предложи за тази особена роля тримата следващи първозвани апостоли. Той искаше да предложи за изпълнението на такава благословена служба себе си, но вече беше получил задача от Учителя, затова Андрей веднага се разпореди за прикрепването към Иисус на Петър, Яков и Йоан.

they became apostles. Shortly after the selection of the twelve and at the time Jesus appointed Andrew to act as director of the group, he said to him: “And now I desire that you assign two or three of your associates to be with me and to remain by my side, to comfort me and to minister to my daily needs.” And Andrew thought best to select for this special duty the next three first-chosen apostles. He would have liked to volunteer for such a blessed service himself, but the Master had already given him his commission; so he immediately directed that Peter, James, and John attach themselves to Jesus.

В Йоан Зеведеев имаше много привлекателни черти, но към най-непривлекателните се отнасяше неговото прекомерно, макар и добре скривано, самомнение. По-продължителното общуване с Иисус доведе до много дълбоки промени в характера му. Неговото самомнение съществено намаля, но когато Йоан остаря и в него се проявиха признаци на известен инфантилизъм, то в определена степен отново се прояви. Затова, наставлявайки Натан при написването на Евангелието, което носи сега неговото име, престарелият апостол без колебание периодически наричаше себе си “любимият ученик на Иисус”. Доколкото Йоан по-близо от смъртните се приближи до това, да се смята за приятел на Иисус, и като се има предвид, че той беше негов избран личен представител в толкова много дела, не е чудно, че започна да възприема себе си като “любим ученик на Иисус”, тъй като съвсем определено знаеше, че беше този ученик, на когото Иисус толкова често се доверяваше.

139:4.4 (1554.2) John Zebedee had many lovely traits of character, but one which was not so lovely was his inordinate but usually well-concealed conceit. His long association with Jesus made many and great changes in his character. This conceit was greatly lessened, but after growing old and becoming more or less childish, this self-esteem reappeared to a certain extent, so that, when engaged in directing Nathan in the writing of the Gospel which now bears his name, the aged apostle did not hesitate repeatedly to refer to himself as the “disciple whom Jesus loved.” In view of the fact that John came nearer to being the chum of Jesus than any other earth mortal, that he was his chosen personal representative in so many matters, it is not strange that he should have come to regard himself as the “disciple whom Jesus loved” since he most certainly knew he was the disciple whom Jesus so frequently trusted.

Най-силната черта от характера на Йоан беше неговата надеждност. Той беше изпълнителен и храбър, верен и предан. Неговата най-голяма слабост беше това свойствено му самомнение. Той беше най-младият в своето семейство и сред апостолите. Възможно е да беше малко разглезен; може би с него се отнасяха твърде снизходително. Но в последните години от своя живот Йоан съвсем не приличаше на онзи самовлюбен и капризен млад човек, който стана апостол на Иисус на двадесет и четири години.

139:4.5 (1554.3) The strongest trait in John’s character was his dependability; he was prompt and courageous, faithful and devoted. His greatest weakness was this characteristic conceit. He was the youngest member of his father’s family and the youngest of the apostolic group. Perhaps he was just a bit spoiled; maybe he had been humored slightly too much. But the John of after years was a very different type of person than the self-admiring and arbitrary young man who joined the ranks of Jesus’ apostles when he was twenty-four.

Тези особености на Иисус, които Йоан ценеше в него повече от всичко, бяха любовта на Учителя и неговата безкористност; тези черти му направиха такова впечатление, че целият му последващ живот мина под знака на чувствата на любов и братска преданост. Той говореше за любов и пишеше за любов. “Синът на гръмотевицата” се превърна в “апостолът

139:4.6 (1554.4) Those characteristics of Jesus which John most appreciated were the Master’s love and unselfishness; these traits made such an impression on him that his whole subsequent life became dominated by the sentiment of love and brotherly devotion. He talked about love and wrote about love. This “son of thunder” became the “apostle of love”; and at Ephesus, when the aged

на любовта"; и в Ефес, когато престарелият епископ вече не можеше да стои зад катедрата и да излиза с проповед и трябваше да го внасят в църквата на стол, и когато при завършване на церемонията го помолеха да каже няколко думи на вярващите, в течение на много години неговите единствени думи бяха: "Мили мои деца, обичайте се."

Йоан беше немногословен, ако не се смятат случаите, когато го ядосваха. Той много мислеше, но малко говореше. С възрастта неговият характер стана по-мек и сдържан, но така и не преодоля своето нежелание да говори, не се избави от своята мълчаливост. Но той беше надарен със забележително творческо въображение.

В Йоан имаше още една черта, неочаквана за такъв спокоен и самовглъбен човек: отличаваше се със своего рода фанатичност и крайна нетърпимост. В това отношение той и Яков си приличаха много – и двамата искаха огънят да слезе от небесата върху главите на непочтителните самаряни. Когато Йоан се натъкна на непознати, които учеха от името на Иисус, веднага им забрани да се занимават с това. Но той не беше единственият от дванадесетте апостоли, страдащ от такова самомнение и осъзнаване на собственото си превъзходство.

Огромно влияние върху живота на Йоан оказа обстоятелството, че Иисус нямаше свой дом, тъй като знаеше колко предано Иисус се грижеше за своята майка и за родините си. Йоан също така дълбоко съчувстваше на Иисус заради неспособността на неговите роднини да го разберат и виждаше тяхното постепенно отчуждение. Цялата тази ситуация и това, че Иисус се подчиняваше и в най-малкото свое желание на волята на небесния Отец и строеше своя ежедневен живот върху безусловно доверие, оказаха на Йоан толкова огромно въздействие, че неговият характер претърпя явни и дълбоки изменения, запазили се през останалата част от живота му.

Малцина от апостолите притежаваха такава хладна или дръзка храброст както Йоан. Той беше единственият от апостолите, който съпроводи Иисус в нощта на ареста и не се побоя да отиде след своя Учител в самата паст на смъртта. Той беше редом с Иисус до последния му земен час и предано изпълни своя дълг по отношение на неговата майка, готов за получаването на допълнителни инструкции, които Учителят можеше да даде в последните минути на своето смъртно съществуване. Несъмнено е едно – на Йоан можеше напълно да се разчита. Когато дванадесетте апостола се хранеха, той обикновено седеше отдясно на Иисус. Първи

bishop was no longer able to stand in the pulpit and preach but had to be carried to church in a chair, and when at the close of the service he was asked to say a few words to the believers, for years his only utterance was, "My little children, love one another."

139:4.7 (1554.5) John was a man of few words except when his temper was aroused. He thought much but said little. As he grew older, his temper became more subdued, better controlled, but he never overcame his disinclination to talk; he never fully mastered this reticence. But he was gifted with a remarkable and creative imagination.

139:4.8 (1555.1) There was another side to John that one would not expect to find in this quiet and introspective type. He was somewhat bigoted and inordinately intolerant. In this respect he and James were much alike — they both wanted to call down fire from heaven on the heads of the disrespectful Samaritans. When John encountered some strangers teaching in Jesus' name, he promptly forbade them. But he was not the only one of the twelve who was tainted with this kind of self-esteem and superiority consciousness.

139:4.9 (1555.2) John's life was tremendously influenced by the sight of Jesus' going about without a home as he knew how faithfully he had made provision for the care of his mother and family. John also deeply sympathized with Jesus because of his family's failure to understand him, being aware that they were gradually withdrawing from him. This entire situation, together with Jesus' ever deferring his slightest wish to the will of the Father in heaven and his daily life of implicit trust, made such a profound impression on John that it produced marked and permanent changes in his character, changes which manifested themselves throughout his entire subsequent life.

139:4.10 (1555.3) John had a cool and daring courage which few of the other apostles possessed. He was the one apostle who followed right along with Jesus the night of his arrest and dared to accompany his Master into the very jaws of death. He was present and near at hand right up to the last earthly hour and was found faithfully carrying out his trust with regard to Jesus' mother and ready to receive such additional instructions as might be given during the last moments of the Master's mortal existence. One thing is certain, John was thoroughly dependable. John usually sat on Jesus' right hand when the twelve were at meat. He was the first of the twelve really and fully to believe in the resurrection, and he was the first

от дванадесетте той действително и изцяло вярваше във възкресението и беше първият, който позна Учителя, явил му се на брега на морето след своето възкресение.

В първите години на християнското движение този син на Зеведей беше по най-тесен начин свързан с Петър и стана един от стълбовете на йерусалимската църква. Той беше дясната ръка на Петър в деня Петдесетница.

Няколко години след мъченическата смърт на Яков Йоан се ожени за вдовицата на своя брат. Последните двадесет години от живота му за него се грижеше любящата му внучка.

Няколко пъти Йоан попадаше в затвора и беше изпратен на остров Патмос, където остана четири години, докато в Рим не дойде на власт новият император. Ако не бяха тактичността и благоразумието на Йоан, той със сигурност би бил екзекутиран, както и неговият по-откровен брат Яков. Заставайки пред мировите съдии, Йоан заедно с Яков, брата на Господа, с годините се научиха на мъдър и примирителен тон. Те откриха, че "кроткият отговор смирява гнева". Те също така се научиха да представят Църквата като "духовно братство, посветено на социалното служене на човечеството", а не като "Царство небесно". Те проповядваха по-скоро предано служене, а не сила на властта – царство и цар.

Намирайки се във временно изгнание на Патмос, Йоан написа „Книгата на Откровенията", стигнала до вас в изключително съкратен и изкривен вид. В тази „Книга на Откровенията" се запазиха някои фрагменти от великото откровение. След като тя беше написана от Йоан, големи части бяха изгубени, а други – иззети. Тя се съхрани само в своя откъслечен и фалшифициран вид.

Йоан пътуваше много и работеше, без да скръства ръце. Ставайки епископ на азиатските църкви, той се засели в Ефес. Тук на възраст деветдесет и девет години той ръководеше своя помощник Натанаил при написването на така нареченото "Евангелие от Йоан". От всичките дванадесет апостоли само Йоан Зеведеев стана изтъкнат богослов. Той умря от естествена смърт в Ефес в 103 година от н.е. на възраст сто и една години.

to recognize the Master when he came to them on the seashore after his resurrection.

139:4.11 (1555.4) This son of Zebedee was very closely associated with Peter in the early activities of the Christian movement, becoming one of the chief supporters of the Jerusalem church. He was the right-hand support of Peter on the day of Pentecost.

139:4.12 (1555.5) Several years after the martyrdom of James, John married his brother's widow. The last twenty years of his life he was cared for by a loving granddaughter.

139:4.13 (1555.6) John was in prison several times and was banished to the Isle of Patmos for a period of four years until another emperor came to power in Rome. Had not John been tactful and sagacious, he would undoubtedly have been killed as was his more outspoken brother James. As the years passed, John, together with James the Lord's brother, learned to practice wise conciliation when they appeared before the civil magistrates. They found that a "soft answer turns away wrath." They also learned to represent the church as a "spiritual brotherhood devoted to the social service of mankind" rather than as "the kingdom of heaven." They taught loving service rather than ruling power — kingdom and king.

139:4.14 (1555.7) When in temporary exile on Patmos, John wrote the Book of Revelation, which you now have in greatly abridged and distorted form. This Book of Revelation contains the surviving fragments of a great revelation, large portions of which were lost, other portions of which were removed, subsequent to John's writing. It is preserved in only fragmentary and adulterated form.

139:4.15 (1555.8) John traveled much, labored incessantly, and after becoming bishop of the Asia churches, settled down at Ephesus. He directed his associate, Nathan, in the writing of the so-called "Gospel according to John," at Ephesus, when he was ninety-nine years old. Of all the twelve apostles, John Zebedee eventually became the outstanding theologian. He died a natural death at Ephesus in A.D. 103 when he was one hundred and one years of age.

5. ФИЛИП ЛЮБОПИТНИЯТ

Филип, петият избран апостол, беше призован, когато Иисус с първите си четирима апостоли бяха тръгнали от сборния пункт на Йоан Кръстител на река Йордан към Кана

5. PHILIP THE CURIOUS

139:5.1 (1556.1) Philip was the fifth apostle to be chosen, being called when Jesus and his first four apostles were on their way from John's rendezvous on the Jordan to Cana of Galilee.

Галилейска. Живеейки във Витсаида, той вече в течение на известно време знаеше за Иисус, но на Филип изобщо не му мина през ум, че Иисус действително е велик човек, докато в онзи ден, в долината на Йордан, Учителят не му каза: “Следвай ме.” В определена степен на Филип подействa и това, че Андрей, Петър, Яков и Йоан бяха признали Иисус за Избавителя.

Когато Филип се присъедини към апостолите, той беше на двадесет и седем години, наскоро преди това се беше оженил, но по онова време нямаше деца. Прозвището, дадено му от апостолите, означаваше “любопитство”. На Филип трябваше да му бъде показано всичко. Изглеждаше, че той е напълно лишен от способността да вниква в същината на нещата. Това съвсем не означава, че беше тъп, но не му достигаше въображение. Отсъствието на въображение беше огромна слабост на неговия характер. Това беше делничен и прозаичен човек.

При организирането на апостолите за служене Филип стана иконом; в неговите задължения влизаше да следи те винаги да бъдат осигурени с всичко необходимо. И той беше добър иконом. Неговото най-силно качество беше методичната акуратност; той се отличаваше както с точност, така и със систематичност.

Филип израсна в семейство със седем деца – три момчета и четири момичета. Той беше второто дете и след възкръсването на Иисус кръсти цялото си семейство, приемайки го в Царството. Неговите родители се занимаваха с риболов. Баща му се отличаваше с големи способности и дълбокомислие, но майка му произхождаше от крайно посредствено семейство. Филип не беше човек, от когото могат да се очакват велики дела, но беше способен до самозабрава да изпълнява дребни дела по велик начин. За всичките четири години само няколко пъти той не можа да осигури храна за всички присъстващи. Даже многото изключителни изисквания, произтичащи от техния начин на живот, рядко го сварваха неподготвен. Филип беше знаещ и умел управляващ на домакинската служба на апостолското семейство.

Силната страна на Филип беше неговата неизменна надеждност; слабата черта на неговия характер беше пълната липса на въображение, неспособността да събере две и две, за да получи четири. Той притежаваше математически способности в абстрактен смисъл, но въображението му не беше конструктивно. Някои видове въображение липсваха в него практически изцяло. Той беше

Since he lived at Bethsaida, Philip had for some time known of Jesus, but it had not occurred to him that Jesus was a really great man until that day in the Jordan valley when he said, “Follow me.” Philip was also somewhat influenced by the fact that Andrew, Peter, James, and John had accepted Jesus as the Deliverer.

139:5.2 (1556.2) Philip was twenty-seven years of age when he joined the apostles; he had recently been married, but he had no children at this time. The nickname which the apostles gave him signified “curiosity.” Philip was always wanting to be shown. He never seemed to see very far into any proposition. He was not necessarily dull, but he lacked imagination. This lack of imagination was the great weakness of his character. He was a commonplace and matter-of-fact individual.

139:5.3 (1556.3) When the apostles were organized for service, Philip was made steward; it was his duty to see that they were at all times supplied with provisions. And he was a good steward. His strongest characteristic was his methodical thoroughness; he was both mathematical and systematic.

139:5.4 (1556.4) Philip came from a family of seven, three boys and four girls. He was next to the oldest, and after the resurrection he baptized his entire family into the kingdom. Philip’s people were fisherfolk. His father was a very able man, a deep thinker, but his mother was of a very mediocre family. Philip was not a man who could be expected to do big things, but he was a man who could do little things in a big way, do them well and acceptably. Only a few times in four years did he fail to have food on hand to satisfy the needs of all. Even the many emergency demands attendant upon the life they lived seldom found him unprepared. The commissary department of the apostolic family was intelligently and efficiently managed.

139:5.5 (1556.5) The strong point about Philip was his methodical reliability; the weak point in his make-up was his utter lack of imagination, the absence of the ability to put two and two together to obtain four. He was mathematical in the abstract but not constructive in his imagination. He was almost entirely lacking in certain types of imagination. He was the typical everyday and commonplace average man. There were a great many such men

типичен редови и обикновен, среден човек. Сред тълпите, които идваха, за да чуят ученията и проповедите на Иисус, имаше много подобни мъже и жени и те получаваха огромно удовлетворение, виждайки, че такъв като самите тях човек е удостоен с толкова почетно положение в съветите на Учителя; те се въодушевяваха от факта, че подобен на тях човек вече е заел високо положение в делата на царството. И Иисус узна много нови неща за това, как функционира разумът на някои хора, когато той търпеливо изслушваше нелепите въпроси на Филип, и толкова често удовлетворяваше молбите на своя иконом, когато той молеше да му "покажат".

and women among the multitudes who came to hear Jesus teach and preach, and they derived great comfort from observing one like themselves elevated to an honored position in the councils of the Master; they derived courage from the fact that one like themselves had already found a high place in the affairs of the kingdom. And Jesus learned much about the way some human minds function as he so patiently listened to Philip's foolish questions and so many times complied with his steward's request to "be shown."

Тази черта на Иисус, от която неуморно се възхищаваше Филип, беше неизчерпаемата щедрост на Учителя. Филип нито веднъж не забеляза в Иисус някаква дребнавост, скъперничество или стиснатост и той се прекланяше преди това неизменно и безкрайно великодушие.

139:5.6 (1556.6) The one quality about Jesus which Philip so continuously admired was the Master's unfailing generosity. Never could Philip find anything in Jesus which was small, niggardly, or stingy, and he worshiped this ever-present and unfailing liberality.

В личността на Филип имаше малко впечатляващо. За него често говореха като за „Филип от Витсаида, града, където живеят Андрей и Петър". Той беше почти напълно лишен от проницателност и способност да види ефектните възможности, съдържащи се в конкретната ситуация. Не беше песимист; той просто беше прозаичен човек. Освен това у него в значителна степен отсъстваше духовна интуиция; той можеше, без да се колебае, да прекъсне Иисус в разгара на най-сложните разсъждения на Учителя, за да зададе някакъв нелеп въпрос. Но Иисус никога не го кореше за такава необмисленост; той беше търпелив към Филип и тактично се отнасяше към неговата неспособност да проникне в дълбините на смисъла на учението. Иисус добре знаеше, че ако той поне веднъж беше изказал над Филип порицание за неговите досадни въпроси, с това би ранил не само искрената душа на Филип, но и би го засегнал дотолкова, че той вече никога не би се решил да зададе нито един въпрос. Иисус знаеше, че неговите пространствени светове са населени с неизброими милиарди такива несъобразителни смъртни, и той искаше всички те винаги да се обръщат така лесно към него, идвайки със своите въпроси и проблеми. В края на краищата Иисус действително повече го интересуваха глупавите въпроси на Филип, отколкото собствената му проповед. Иисус във висша степен се интересуваше от *хората,* от най-различни хора.

139:5.7 (1557.1) There was little about Philip's personality that was impressive. He was often spoken of as "Philip of Bethsaida, the town where Andrew and Peter live." He was almost without discerning vision; he was unable to grasp the dramatic possibilities of a given situation. He was not pessimistic; he was simply prosaic. He was also greatly lacking in spiritual insight. He would not hesitate to interrupt Jesus in the midst of one of the Master's most profound discourses to ask an apparently foolish question. But Jesus never reprimanded him for such thoughtlessness; he was patient with him and considerate of his inability to grasp the deeper meanings of the teaching. Jesus well knew that, if he once rebuked Philip for asking these annoying questions, he would not only wound this honest soul, but such a reprimand would so hurt Philip that he would never again feel free to ask questions. Jesus knew that on his worlds of space there were untold billions of similar slow-thinking mortals, and he wanted to encourage them all to look to him and always to feel free to come to him with their questions and problems. After all, Jesus was really more interested in Philip's foolish questions than in the sermon he might be preaching. Jesus was supremely interested in *men,* all kinds of men.

Апостолският иконом не беше добър оратор, но той притежаваше голяма способност да убеждава и постигаше успех в индивидуалното общуване. Трудно беше да го

139:5.8 (1557.2) The apostolic steward was not a good public speaker, but he was a very persuasive and successful personal worker. He was not easily discouraged; he was a plodder and very

разочароваш; отличаваше се с упорство и настойчивост във всичко, за което се бореше. Той притежаваше огромен и рядък дар – умението да каже "Ела". Когато неговият пръв новообърнат Натанаил поиска да поспори за достойнствата и недостатъците на Иисус от Назарет, убедителният отговор на Филип беше: "Ела да отидем и ще видиш." Той не беше догматичен проповедник, увещаващ своите слушатели: "Вървете" – правете това, правете онова. Всяка ситуация, възникваща в неговата работа, той посрещаше с думите "Ела" – "Ела с мен, аз ще ти покажа пътя." И такъв метод е ефективен винаги, при всички форми и на всички стадии на обучение. Родителите също биха могли да се научат от Филип на това, че най-добре е да се казва на детето *не* "иди и направи това и това", а "ела с нас и ние ще ти покажем и ще направим заедно с теб така, както е най-добре".

tenacious in anything he undertook. He had that great and rare gift of saying, "Come." When his first convert, Nathaniel, wanted to argue about the merits and demerits of Jesus and Nazareth, Philip's effective reply was, "Come and see." He was not a dogmatic preacher who exhorted his hearers to "Go" — do this and do that. He met all situations as they arose in his work with "Come" — "come with me; I will show you the way." And that is always the effective technique in all forms and phases of teaching. Even parents may learn from Philip the better way of saying to their children *not* "Go do this and go do that," but rather, "Come with us while we show and share with you the better way."

Неспособността на Филип да се приспособява към нови ситуации се прояви в пълна мяра, когато група гърци дойде при него в Йерусалим с думите: "Господине, искаме да видим Иисус." На всеки евреин, обърнал се към него с такъв въпрос, Филип би отвърнал "Ела". Но тези хора бяха чужденци, а Филип не помнеше някаква инструкция от висшестоящите лица в това отношение. Затова всичко, което можа да измисли, беше да се посъветва с главата на апостолите Андрей, след което те заедно заведоха молещите за среща гърци при Иисус. Подобно на това, когато по заръка на своя Учител тръгна към Самария да проповядва и кръщава вярващите, той се въздържаше да полага ръце на своите новообърнати в знак на получаването от тях на Духа на Истината. Това беше направено от Петър и Йоан, пристигнали скоро от Йерусалим, за да наблюдават неговата работа от страна на майката-църква.

139:5.9 (1557.3) The inability of Philip to adapt himself to a new situation was well shown when the Greeks came to him at Jerusalem, saying: "Sir, we desire to see Jesus." Now Philip would have said to any Jew asking such a question, "Come." But these men were foreigners, and Philip could remember no instructions from his superiors regarding such matters; so the only thing he could think to do was to consult the chief, Andrew, and then they both escorted the inquiring Greeks to Jesus. Likewise, when he went into Samaria preaching and baptizing believers, as he had been instructed by his Master, he refrained from laying hands on his converts in token of their having received the Spirit of Truth. This was done by Peter and John, who presently came down from Jerusalem to observe his work in behalf of the mother church.

Филип премина през мъчителен период след смъртта на Учителя, взе участие в реорганизацията на групата на апостолите и стана първият, който тръгна да покорява нови души с проповед за Царството отвъд пределите на непосредствено обитание на евреите. Той постигна огромни успехи в своята работа сред самаряните и в последвалия труд по разпространението на Евангелието.

139:5.10 (1557.4) Philip went on through the trying times of the Master's death, participated in the reorganization of the twelve, and was the first to go forth to win souls for the kingdom outside of the immediate Jewish ranks, being most successful in his work for the Samaritans and in all his subsequent labors in behalf of the gospel.

Съпругата на Филип, която беше активен член на женския корпус, стана дейна съратница на своя мъж в неговия проповеднически труд след тяхното бягство от Йерусалим от преследвания. Неговата жена беше безстрашна. Тя стоеше до самия кръст, на който беше разпънат Филип, въодушевявайки го да провъзгласява благата вест даже пред неговите убийци, а когато силите го оставиха, тя започна да разказва за

139:5.11 (1557.5) Philip's wife, who was an efficient member of the women's corps, became actively associated with her husband in his evangelistic work after their flight from the Jerusalem persecutions. His wife was a fearless woman. She stood at the foot of Philip's cross encouraging him to proclaim the glad tidings even to his murderers, and when his strength failed, she began the recital of the story of salvation by faith in Jesus and was silenced only when the irate Jews

спасението чрез вярата в Иисус; принудиха я да замълчи, едва след като озлобени юдеи се нахвърлиха върху нея и я пребиха до смърт с камъни. Тяхната по-голяма дъщеря Лия продължи труда им и впоследствие стана известна като Йераполската пророчица.

Филип, някога иконом на апостолите, беше могъщ човек в Царството; където и да отидеше, той завоюваше нови души. По-късно беше разпънат за своята вяра и погребан в Йерапол.

rushed upon her and stoned her to death. Their eldest daughter, Leah, continued their work, later on becoming the renowned prophetess of Hierapolis.

139:5.12 (1558.1) Philip, the onetime steward of the twelve, was a mighty man in the kingdom, winning souls wherever he went; and he was finally crucified for his faith and buried at Hierapolis.

6. ЧЕСТНИЯТ НАТАНАИЛ

Натанаил – шестият и последният от апостолите, избрани от Учителя лично, беше доведен при Иисус от неговия приятел Филип. Той беше бил придружител на Филип в няколко търговски предприятия и беше тръгнал заедно с него при Йоан Кръстител, когато срещнаха Иисус.

Натанаил стана апостол на възраст двадесет и пет години и след Йоан беше най-младият член на групата. Най-малкият от седем деца, той не беше женен и беше единствената опора на престарелите си и немощни родители, с които живееше в Кана; някои от неговите братя и сестри лежаха в гроба. Другите имаха свои семейства, но нито един от тях не живееше в родното си селище. Натанаил и Юда Искариот бяха най-образованите от дванадесетте апостола. Преди това Натанаил се беше канил да стане търговец.

Самият Иисус не даде на Натанаил прякор, но дванадесетте апостоли скоро започнаха да го наричат с думи, означаващи честност, чистосърдечие. Той беше “без лукавство”. И това беше негово огромно достойнство; беше и честен, и чистосърдечен. Недостатъкът на неговия характер беше гордостта: той много се гордееше със своето семейство, своя град, своята репутация и своя народ и всичко това е похвално, когато не стига прекалено далеч. Но Натанаил беше склонен да довежда своите лични пристрастия до крайности. Той имаше навика да съди предубедено другите хора съгласно своите лични представи. Още преди да види Иисус, той първо попита: “Може ли да има нещо добро от Назарет?” Но независимо от своята гордост Натанаил не беше твърдоглав. Той веднага измени своето отношение към Иисус – още щом го погледна в очите.

В много отношения Натанаил беше странният гений на апостолското семейство. Той се отличаваше с философска нагласа на ума и мечтателност, но това беше крайно

6. HONEST NATHANIEL

139:6.1 (1558.2) Nathaniel, the sixth and last of the apostles to be chosen by the Master himself, was brought to Jesus by his friend Philip. He had been associated in several business enterprises with Philip and, with him, was on the way down to see John the Baptist when they encountered Jesus.

139:6.2 (1558.3) When Nathaniel joined the apostles, he was twenty-five years old and was the next to the youngest of the group. He was the youngest of a family of seven, was unmarried, and the only support of aged and infirm parents, with whom he lived at Cana; his brothers and sister were either married or deceased, and none lived there. Nathaniel and Judas Iscariot were the two best educated men among the twelve. Nathaniel had thought to become a merchant.

139:6.3 (1558.4) Jesus did not himself give Nathaniel a nickname, but the twelve soon began to speak of him in terms that signified honesty, sincerity. He was “without guile.” And this was his great virtue; he was both honest and sincere. The weakness of his character was his pride; he was very proud of his family, his city, his reputation, and his nation, all of which is commendable if it is not carried too far. But Nathaniel was inclined to go to extremes with his personal prejudices. He was disposed to prejudge individuals in accordance with his personal opinions. He was not slow to ask the question, even before he had met Jesus, “Can any good thing come out of Nazareth?” But Nathaniel was not obstinate, even if he was proud. He was quick to reverse himself when he once looked into Jesus’ face.

139:6.4 (1558.5) In many respects Nathaniel was the odd genius of the twelve. He was the apostolic philosopher and dreamer, but he was a very practical sort of dreamer. He alternated between

практичен тип мечтател. Дълбоките философски размишления при него се сменяха с периоди на рядък и причудлив хумор; когато беше в подходящо настроение, беше може би най-добрият разказвач сред апостолите. Иисус много обичаше да слуша и сериозните, и шеговити разсъждения на Натанаил. Постепенно Натанаил започна по-сериозно да възприема Иисус и Царството, но той никога не се отнасяше сериозно към себе си.

seasons of profound philosophy and periods of rare and droll humor; when in the proper mood, he was probably the best storyteller among the twelve. Jesus greatly enjoyed hearing Nathaniel discourse on things both serious and frivolous. Nathaniel progressively took Jesus and the kingdom more seriously, but never did he take himself seriously.

Всички апостоли обичаха и уважаваха Натанаил и той беше в превъзходни отношения с всички освен с Юда Искариот. Юда смяташе, че Натанаил недостатъчно сериозно се отнася към своите задължения на апостол, и веднъж се осмели тайно от другите да отиде при Иисус и да се оплаче от Натанаил. Иисус каза: "Юда, не отстъпвай, не се кичи със своето положение. Кой от нас има правото да съди своя брат? Волята на Отеца не е Неговите деца да се занимават в живота си само със сериозни дела. Позволи ми да повторя: аз дойдох за това, моите братя в плът да могат да получат повече радост, веселие и да живеят по-пълнокръвен живот. Затова върви, Юда, и изпълнявай добросъвестно това, което ти е поръчано, а на Натанаил, своя брат, позволи сам да се отчита пред Бога." И паметта за това и за много други сходни случаи живя дълго в сърцето на Юда Искариот, заблуждаващ самия себе си.

139:6.5 (1558.6) The apostles all loved and respected Nathaniel, and he got along with them splendidly, excepting Judas Iscariot. Judas did not think Nathaniel took his apostleship sufficiently seriously and once had the temerity to go secretly to Jesus and lodge complaint against him. Said Jesus: "Judas, watch carefully your steps; do not overmagnify your office. Who of us is competent to judge his brother? It is not the Father's will that his children should partake only of the serious things of life. Let me repeat: I have come that my brethren in the flesh may have joy, gladness, and life more abundantly. Go then, Judas, and do well that which has been intrusted to you but leave Nathaniel, your brother, to give account of himself to God." And the memory of this, with that of many similar experiences, long lived in the self-deceiving heart of Judas Iscariot.

Много пъти, когато Иисус се намираше в планината с Петър, Яков и Йоан и отношенията между апостолите ставаха напрегнати и сложни, когато даже Андрей не знаеше какво да каже на своите помрачнели събратя, Натанаил разведряваше обстановката с философски забележки или със своята припламваща и добра шега.

139:6.6 (1559.1) Many times, when Jesus was away on the mountain with Peter, James, and John, and things were becoming tense and tangled among the apostles, when even Andrew was in doubt about what to say to his disconsolate brethren, Nathaniel would relieve the tension by a bit of philosophy or a flash of humor; good humor, too.

В задълженията на Натанаил влизаше да се грижи за семействата на дванадесетте апостола. Той често отсъстваше от апостолските събрания, защото когато узнаваше, че болест или нещо изключително се е случило с някого от неговите подопечни, той отиваше там. Имайки такъв човек като Натанаил, апостолите можеха да бъдат уверени, че техните семейства са в надеждни ръце.

139:6.7 (1559.2) Nathaniel's duty was to look after the families of the twelve. He was often absent from the apostolic councils, for when he heard that sickness or anything out of the ordinary had happened to one of his charges, he lost no time in getting to that home. The twelve rested securely in the knowledge that their families' welfare was safe in the hands of Nathaniel.

Натанаил все повече уважаваше Иисус за неговата търпимост. Той неуморно размишляваше за широтата и великодушната благожелателност на Сина Човешки.

139:6.8 (1559.3) Nathaniel most revered Jesus for his tolerance. He never grew weary of contemplating the broadmindedness and generous sympathy of the Son of Man.

Бащата на Натанаил (Вартоломей) умря скоро след Петдесетница, след което този апостол отиде в Месопотамия и Индия, където възвестяваше благата вест за Царството и кръщаваше вярващите. Неговите събратя така

139:6.9 (1559.4) Nathaniel's father (Bartholomew) died shortly after Pentecost, after which this apostle went into Mesopotamia and India proclaiming the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. His brethren never knew what became of their

и не узнаха какво стана с техния предишен другар – философ, поет и хуморист. Но той също така беше велик човек в Царството и направи много за разпространение на учението на Иисус, макар че не взе участие в последващата организация на християнската Църква. Натанаил умря в Индия.

onetime philosopher, poet, and humorist. But he also was a great man in the kingdom and did much to spread his Master's teachings, even though he did not participate in the organization of the subsequent Christian church. Nathaniel died in India.

7. МАТЕЙ ЛЕВИЙ

Матей, седмият апостол, беше избран от Андрей. Матей принадлежеше към семейство на събирачи на задължения или митари; самият той беше събирач на налози в своя роден град Капернаум. Беше на тридесет и една години, женен и с четири деца. Матей притежаваше неголямо състояние и беше единственият донякъде осигурен човек от целия апостолски корпус. Това беше предприемчив и контактен човек, надарен със способност да дружи и поддържа добри отношения с най-различни хора.

Андрей назначи Матей за финансов представител на апостолите. В известен смисъл той беше финансов упълномощен и агент на апостолската организация. Добре се справяше с хората и беше прекрасен пропагандатор. Неговата личност зле се поддава на описание, но той беше крайно добросъвестен ученик и все повече вярваше в мисията на Иисус и в несъмнеността на Царството. Иисус не даде на Левий прякор, но приятелите му обикновено го наричаха "получаващият пари".

Силна черта на неговия характер беше безрезервната му преданост към общото дело. Това, че той, митарят, беше приет от Иисус и апостолите, служеше като причина за благодарност, изпълваща бившия събирач на налози. Но беше необходимо известно време преди останалите апостоли – особено Симон Зилот и Юда Искариот, да се примирят с присъствието на митар в своята среда. Слабост на Матей беше неговият късоглед и материалистичен възглед за живота. Но с времето той постигна огромен прогрес във всички тези отношения. Разбира с, на него му се налагаше да пропуска много от най-ценните периоди на обучението, защото задължението му беше да следи за попълването на хазната.

Повече от всичко Матей ценеше в Учителя неговата снизходителност. Той непрекъснато си спомняше това, че за откриване на Бога е достатъчна само едната вяра. Обичаше да говори за Царството като за "работата по откриването на Бога".

Макар че върху Матей лежеше бремето на миналото, той препоръча себе си откъм най-

7. MATTHEW LEVI

139:7.1 (1559.5) Matthew, the seventh apostle, was chosen by Andrew. Matthew belonged to a family of tax gatherers, or publicans, but was himself a customs collector in Capernaum, where he lived. He was thirty-one years old and married and had four children. He was a man of moderate wealth, the only one of any means belonging to the apostolic corps. He was a good business man, a good social mixer, and was gifted with the ability to make friends and to get along smoothly with a great variety of people.

139:7.2 (1559.6) Andrew appointed Matthew the financial representative of the apostles. In a way he was the fiscal agent and publicity spokesman for the apostolic organization. He was a keen judge of human nature and a very efficient propagandist. His is a personality difficult to visualize, but he was a very earnest disciple and an increasing believer in the mission of Jesus and in the certainty of the kingdom. Jesus never gave Levi a nickname, but his fellow apostles commonly referred to him as the "money-getter."

139:7.3 (1559.7) Levi's strong point was his wholehearted devotion to the cause. That he, a publican, had been taken in by Jesus and his apostles was the cause for overwhelming gratitude on the part of the former revenue collector. However, it required some little time for the rest of the apostles, especially Simon Zelotes and Judas Iscariot, to become reconciled to the publican's presence in their midst. Matthew's weakness was his shortsighted and materialistic viewpoint of life. But in all these matters he made great progress as the months went by. He, of course, had to be absent from many of the most precious seasons of instruction as it was his duty to keep the treasury replenished.

139:7.4 (1559.8) It was the Master's forgiving disposition which Matthew most appreciated. He would never cease to recount that faith only was necessary in the business of finding God. He always liked to speak of the kingdom as "this business of finding God."

139:7.5 (1560.1) Though Matthew was a man with a past, he gave an excellent account of himself, and

добрата страна и постепенно неговите приятели започнаха да се гордеят с постъпките на митаря. Той беше един от апостолите, които записваха много изказвания на Иисус, и тези записи залегнаха в основата на последващия разказ на Исадор за изказванията и делата на Иисус, известен като Евангелието от Матей.

as time went on, his associates became proud of the publican's performances. He was one of the apostles who made extensive notes on the sayings of Jesus, and these notes were used as the basis of Isador's subsequent narrative of the sayings and doings of Jesus, which has become known as the Gospel according to Matthew.

Благодарение на великия и полезен живот на Матей – делови човек и събирач на налогови мита, много хиляди делови хора, държавни служители и политически дейци от последващите векове застанаха на пътя, позволяващ им да чуят подкупващите слова на Учителя: "Следвай ме." Матей действително беше проницателен политик, но той оставаше изключително верен на Иисус и беше във висша степен предан на своя дълг – грижата посланиците на бъдещото Царство да имат достатъчно средства.

139:7.6 (1560.2) The great and useful life of Matthew, the business man and customs collector of Capernaum, has been the means of leading thousands upon thousands of other business men, public officials, and politicians, down through the subsequent ages, also to hear that engaging voice of the Master saying, "Follow me." Matthew really was a shrewd politician, but he was intensely loyal to Jesus and supremely devoted to the task of seeing that the messengers of the coming kingdom were adequately financed.

Присъствието на Матей сред дванадесетте апостоли позволи широко да се разтворят вратите на Царството за множеството паднали духом и отхвърлени души, отдавна смятащи себе си за лишени от утешението, което дава религията. Цели тълпи отхвърлени и отчаяли се мъже и жени се стремяха да чуят Иисус и той не се отвърна от никого от тях.

139:7.7 (1560.3) The presence of Matthew among the twelve was the means of keeping the doors of the kingdom wide open to hosts of downhearted and outcast souls who had regarded themselves as long since without the bounds of religious consolation. Outcast and despairing men and women flocked to hear Jesus, and he never turned one away.

Матей приемаше пожертвувания от всички желаещи измежду вярващите ученици и слушатели, присъстващи на проповедите на Учителя, но никога не провеждаше масово събиране на средства. Цялата му дейност, свързана с финансирането, се осъществяваше от него тайно и лично; по-голямата част от парите се събираха сред представителите на най-състоятелния клас заинтересувани вярващи. Практически цялото си скромно състояние той изхарчи за нуждите на Учителя и неговите апостоли, но те така и не узнаха за неговата щедрост – с изключение на Иисус, който знаеше всичко за това. Матей не се реши открито да внася своите пари в апостолската хазна поради това, че Иисус и неговите другари ще ги сметнат за мръсни; затова той често даваше пари от името на други вярващи. В първите месеци, когато Матей знаеше, че неговото присъствие сред апостолите беше повече или по-малко изпитание, той чувстваше силно изкушение да им намекне, че нерядко те се хранят от неговите средства, но не се поддаде на тази съблазън. Когато се проявяваше презрително отношение към митаря, Левий изгаряше от желание да им разкрие своята щедрост, но винаги му се отдаваше да запази мълчание.

139:7.8 (1560.4) Matthew received freely tendered offerings from believing disciples and the immediate auditors of the Master's teachings, but he never openly solicited funds from the multitudes. He did all his financial work in a quiet and personal way and raised most of the money among the more substantial class of interested believers. He gave practically the whole of his modest fortune to the work of the Master and his apostles, but they never knew of this generosity, save Jesus, who knew all about it. Matthew hesitated openly to contribute to the apostolic funds for fear that Jesus and his associates might regard his money as being tainted; so he gave much in the names of other believers. During the earlier months, when Matthew knew his presence among them was more or less of a trial, he was strongly tempted to let them know that his funds often supplied them with their daily bread, but he did not yield. When evidence of the disdain of the publican would become manifest, Levi would burn to reveal to them his generosity, but always he managed to keep still.

Ако се оказваше, че наличните средства са недостатъчни за покриването на

139:7.9 (1560.5) When the funds for the week were short of the estimated requirements, Levi would

седмичните разходи, Левий често вземаше големи суми от личните си спестявания. Така понякога, когато в него се появяваше огромен интерес към учението на Иисус, той предпочиташе да остане с останалите и да послуша Учителя, макар да знаеше, че заради това ще трябва лично да компенсира своя пропуск, като внесе нужната сума. Но как му се искаше Иисус да узнае, че значителна част от парите той взема от собствения си джоб! Не се досещаше, че Учителят знае всичко за това. Нито един от апостолите така и не узна, че Матей беше техният благотворител, и то в такава степен, че когато след началото на преследванията тръгна да проповядва Евангелието на Царството, той беше останал практически без грош.

often draw heavily upon his own personal resources. Also, sometimes when he became greatly interested in Jesus' teaching, he preferred to remain and hear the instruction, even though he knew he must personally make up for his failure to solicit the necessary funds. But Levi did so wish that Jesus might know that much of the money came from his pocket! He little realized that the Master knew all about it. The apostles all died without knowing that Matthew was their benefactor to such an extent that, when he went forth to proclaim the gospel of the kingdom after the beginning of the persecutions, he was practically penniless.

Когато тези преследвания накараха апостолите да напуснат Йерусалим, Матей отиде на север, проповядвайки Евангелието на Царството и кръщавайки вярващите. Неговите предишни приятели-апостоли изгубиха връзка с него, но той продължи да върви напред, проповядвайки и кръщавайки през Сирия, Кападокия, Галатия, Витания и Тракия. Именно тук, в тракийския град Лизимахия, в резултат от заговора на група скептично настроени юдеи с римските войници, той срещна своята смърт. Така този възроден митар загина триумфиращ – с вяра в спасението, толкова трайно усвоена от него от ученията на Иисус за времето на неотдавнашния живот на Учителя на Земята.

139:7.10 (1560.6) When these persecutions caused the believers to forsake Jerusalem, Matthew journeyed north, preaching the gospel of the kingdom and baptizing believers. He was lost to the knowledge of his former apostolic associates, but on he went, preaching and baptizing, through Syria, Cappadocia, Galatia, Bithynia, and Thrace. And it was in Thrace, at Lysimachia, that certain unbelieving Jews conspired with the Roman soldiers to encompass his death. And this regenerated publican died triumphant in the faith of a salvation he had so surely learned from the teachings of the Master during his recent sojourn on earth.

8. ТОМА ДИДИМ

Тома беше осмият апостол и беше избран от Филип. В последващите времена той стана известен като "Тома неверни", но неговите приятели-апостоли едва ли го смятаха за непоправим скептик. Действително той притежаваше логичен и скептичен тип ум, но неговата храбра преданост не позволяваше на познаващите го отблизо хора да смятат Тома за банален скептик.

Когато Тома се присъедини към апостолите, той беше на двадесет и девет години. Беше женен и имаше четири деца. Отначало работеше като дърводелец и каменар, но впоследствие стана рибар и се засели в Тарихея, разположена на западния бряг на река Йордан на това място, където тя изтича от Галилейското езеро. Тома беше известен човек в своето малко село. Той беше слабо образован, но притежаваше остър и логически ум и беше син на прекрасни родители, живеещи в Тивериада. От всички апостоли само Тома притежаваше действително аналитичен тип ум; той беше

8. THOMAS DIDYMUS

139:8.1 (1561.1) Thomas was the eighth apostle, and he was chosen by Philip. In later times he has become known as "doubting Thomas," but his fellow apostles hardly looked upon him as a chronic doubter. True, his was a logical, skeptical type of mind, but he had a form of courageous loyalty which forbade those who knew him intimately to regard him as a trifling skeptic.

139:8.2 (1561.2) When Thomas joined the apostles, he was twenty-nine years old, was married, and had four children. Formerly he had been a carpenter and stone mason, but latterly he had become a fisherman and resided at Tarichea, situated on the west bank of the Jordan where it flows out of the Sea of Galilee, and he was regarded as the leading citizen of this little village. He had little education, but he possessed a keen, reasoning mind and was the son of excellent parents, who lived at Tiberias. Thomas had the one truly analytical mind of the twelve; he was the real scientist of the apostolic group.

истинският учен на апостолската група.

Детството на Тома не беше щастливо; бракът на неговите родители не може да се нарече сполучлив, което се отрази на него в зряла възраст. Тома придоби много тежък и свадлив характер. Даже неговата жена беше доволна, когато той стана един от апостолите: тя се радваше, че голяма част от времето ще може да не вижда своя песимистично настроен мъж. Освен това на него му беше присъща някаква подозрителност, затова с него беше трудно да се живее в мир. Отначало Петър беше крайно разочарован от Тома и се оплака от него на своя брат Андрей, наричайки го "подъл, противен и вечно подозрителен". Но колкото по-добре приятелите му го опознаваха, толкова повече той им харесваше. Те се убедиха в неговата абсолютна честност и непоколебима преданост. Тома беше в най-висша степен искрен и правдив човек, но беше по природа придирчив и израсна като истински песимист. Проклятието на неговия аналитичен ум беше подозрителността. Той вече губеше вяра в хората, когато се запозна с апостолите и така влезе в съприкосновение с благородната личност на Иисус. Тази връзка с Учителя веднага започна да преобразува целия характер на Тома, което доведе до огромна промяна в неговите отношения с другите хора.

139:8.3 (1561.3) The early home life of Thomas had been unfortunate; his parents were not altogether happy in their married life, and this was reflected in Thomas's adult experience. He grew up having a very disagreeable and quarrelsome disposition. Even his wife was glad to see him join the apostles; she was relieved by the thought that her pessimistic husband would be away from home most of the time. Thomas also had a streak of suspicion which made it very difficult to get along peaceably with him. Peter was very much upset by Thomas at first, complaining to his brother, Andrew, that Thomas was "mean, ugly, and always suspicious." But the better his associates knew Thomas, the more they liked him. They found he was superbly honest and unflinchingly loyal. He was perfectly sincere and unquestionably truthful, but he was a natural-born faultfinder and had grown up to become a real pessimist. His analytical mind had become cursed with suspicion. He was rapidly losing faith in his fellow men when he became associated with the twelve and thus came in contact with the noble character of Jesus. This association with the Master began at once to transform Thomas's whole disposition and to effect great changes in his mental reactions to his fellow men.

Огромната сила на Тома беше неговият прекрасен аналитичен ум в съчетание с непреклонното му мъжество – след като стигнеше до някакво решение. Неговата огромна слабост беше подозрителността му в съчетание с нерешителността му, която той така и не преодоля за целия си живот в плът.

139:8.4 (1561.4) Thomas's great strength was his superb analytical mind coupled with his unflinching courage — when he had once made up his mind. His great weakness was his suspicious doubting, which he never fully overcame throughout his whole lifetime in the flesh.

В организацията на дванадесетте апостола в задълженията на Тома влизаше съставянето на маршрути и ръководството на пътешественици и той беше умел управляващ работата и придвижванията на апостолския корпус. Той беше добър изпълнител, великолепен предприемач, но на него му пречеше променливото му настроение; днес той беше един човек, утре – друг. Когато Тома се присъедини към апостолите, беше склонен към меланхолия, но общуването с Иисус и другите апостоли в значителна степен го излекува от това болезнено потопяване в себе си.

139:8.5 (1561.5) In the organization of the twelve Thomas was assigned to arrange and manage the itinerary, and he was an able director of the work and movements of the apostolic corps. He was a good executive, an excellent businessman, but he was handicapped by his many moods; he was one man one day and another man the next. He was inclined toward melancholic brooding when he joined the apostles, but contact with Jesus and the apostles largely cured him of this morbid introspection.

Иисус много харесваше Тома, с когото проведе редица продължителни беседи на четири очи. Неговото присъствие сред апостолите беше огромно утешение за всички честни скептици и помогна на много смутени умове да влязат в Царството, даже ако те не можеха напълно да разберат всички духовни и философски аспекти на учението на Иисус.

139:8.6 (1561.6) Jesus enjoyed Thomas very much and had many long, personal talks with him. His presence among the apostles was a great comfort to all honest doubters and encouraged many troubled minds to come into the kingdom, even if they could not wholly understand everything about the spiritual and philosophic phases of the teachings of Jesus. Thomas's membership in the

Апостолството на Тома беше неизменно свидетелство за това, че Иисус обича и честните скептици.

Ако другите апостоли почитаха Иисус поради някаква особена и отличителна черта от неговата многоаспектна личност, то Тома почиташе своя Учител поради неговия във висша степен хармоничен характер. Тома все повече се възхищаваше и уважаваше този, който беше толкова ласкав и милосърден – и толкова непреклонно справедлив и безпристрастен, толкова твърд, но лишен от твърдоглавие или безапелационност; толкова силен – и едновременно толкова добър; толкова уверен, но лишен от грубост или рязкост; толкова мек, но толкова чужд на нерешителността; толкова чист и невинен – и в същото време толкова жив, енергичен и волеви; толкова истински мъжествен, но лишен от прибързаност или безразсъдство; толкова обичащ природата, но толкова лишен от преклонение пред нея; толкова весел и шегуващ се, но толкова лишен от лекомисленост и лекомислие. Именно тази несравнена хармоничност на личността покори Тома. От всички апостоли той може би притежаваше най-добро интелектуално разбиране на Иисус и способност по достойнство да оцени неговата личност.

В съветите на дванадесетте апостоли Тома винаги беше предпазлив и настояваше за съблюдаване на безопасността, но ако неговата консервативна линия не срещаше достатъчно поддръжка или биваше отхвърляна, той винаги беше първият, който безстрашно тръгваше да изпълнява приетия план. Отново и отново заставаше против някаква идея, смятайки я за проява на безразсъдство и излишна самоувереност; той спореше до самия край, но когато Андрей изнасяше въпроса на гласуване и апостолите решаваха да направят това, против което той така упорито възразяваше, Тома беше първият, който казваше: “Да вървим!” Той умееше да губи. Не беше злопаметен и не таеше оскърбени чувства. Отново и отново възразяваше против това, Иисус да се излага на опасност, но ако Учителят решеше да поеме такъв риск, Тома неизменно сплотяваше апостолите със своя храбър призив: “Напред, приятели, да идем на смърт заедно с него!”

В някои отношения Тома приличаше на Филип; той също искаше да му “покажат”, но неговото външно проявление на съмнения се основаваше на съвършено други мисловни процеси. Тома беше аналитик, а не просто скептик. Що се отнасяше до личната физическа храброст, той беше един от най-храбрите сред дванадесетте апостоли.

twelve was a standing declaration that Jesus loved even honest doubters.

139:8.7 (1562.1) The other apostles held Jesus in reverence because of some special and outstanding trait of his replete personality, but Thomas revered his Master because of his superbly balanced character. Increasingly Thomas admired and honored one who was so lovingly merciful yet so inflexibly just and fair; so firm but never obstinate; so calm but never indifferent; so helpful and so sympathetic but never meddlesome or dictatorial; so strong but at the same time so gentle; so positive but never rough or rude; so tender but never vacillating; so pure and innocent but at the same time so virile, aggressive, and forceful; so truly courageous but never rash or foolhardy; such a lover of nature but so free from all tendency to revere nature; so humorous and so playful, but so free from levity and frivolity. It was this matchless symmetry of personality that so charmed Thomas. He probably enjoyed the highest intellectual understanding and personality appreciation of Jesus of any of the twelve.

139:8.8 (1562.2) In the councils of the twelve Thomas was always cautious, advocating a policy of safety first, but if his conservatism was voted down or overruled, he was always the first fearlessly to move out in execution of the program decided upon. Again and again would he stand out against some project as being foolhardy and presumptuous; he would debate to the bitter end, but when Andrew would put the proposition to a vote, and after the twelve would elect to do that which he had so strenuously opposed, Thomas was the first to say, “Let’s go!” He was a good loser. He did not hold grudges nor nurse wounded feelings. Time and again did he oppose letting Jesus expose himself to danger, but when the Master would decide to take such risks, always was it Thomas who rallied the apostles with his courageous words, “Come on, comrades, let’s go and die with him.”

139:8.9 (1562.3) Thomas was in some respects like Philip; he also wanted “to be shown,” but his outward expressions of doubt were based on entirely different intellectual operations. Thomas was analytical, not merely skeptical. As far as personal physical courage was concerned, he was one of the bravest among the twelve.

Тома имаше много тежки дни; от време на време той ставаше мрачен и унил. Загубата на неговите сестри-близначки на възраст девет години в много отношения стана причина за юношеската му печал и задълбочи проблемите на неговия характер в по-късен период от живота му. Когато Тома го посещаваше мрачно настроение, то понякога да дойде на себе си му помагаше Натанаил, друг път – Петър, а нерядко – един от близнаците Алфееви. За съжаление в периодите на най-голяма подтиснатост той винаги избягваше пряк контакт с Иисус. Но Учителят знаеше всичко за това и се отнасяше с разбиращо съчувствие към страдащия от меланхолия и обхващан от съмнения апостол.

Понякога Тома получаваше от Андрей разрешение да напусне останалите и да се уедини за ден-два. Но скоро разбра неразумността на такъв път. Той бързо се убеди, че най-доброто средство в периода на подтиснатостта е да продължава да работи и да се държи за своите приятели. Но каквито и чувства да го владееха, той си оставаше истински апостол. Когато идваше време да се действа, именно Тома винаги казваше: “Да тръгваме!”

Тома служи като прекрасен пример за човек, който изпитва съмнения, встъпва в борба с тях и побеждава. Той притежаваше великолепен ум; не беше язвителен критикар. Това беше човек с логически тип ум, мислител; той беше пробният камък за Иисус и своите приятели-апостоли. Ако Иисус и неговият труд не бяха истински, човек като Тома щеше да е невъзможно да бъде удържан от начало до край. Той притежаваше остро и безпогрешно чувство за *истината.* При първия признак на мошеничество или лъжа Тома щеше да ги напусне. Учените могат да не разбират до край Иисус и неговия труд на Земята, но с Учителя и неговите човешки съратници живееше и се трудеше човек, притежаващ ум на истински учен – Тома Дидим, и той вярваше в Иисус Назарянин.

Дните на съда и разпятието станаха тежко изпитание за Тома. За известно време той изпадна в дълбоко отчаяние, но събра сили, остана с апостолите и заедно с тях приветства Иисус на Галилейско море. За известно време се поддаваше на съмненията и депресията, но в края на краищата отново придоби вяра и мъжество. След Петдесетница той помагаше на апостолите с мъдър съвет и когато преследванията разпръснаха вярващите, отиде в Кипър, Крит, крайбрежието на Северна Африка и в Сицилия, проповядвайки благата вест за Царството и кръщавайки вярващите. Тома продължаваше да

139:8.10 (1562.4) Thomas had some very bad days; he was blue and downcast at times. The loss of his twin sister when he was nine years old had occasioned him much youthful sorrow and had added to his temperamental problems of later life. When Thomas would become despondent, sometimes it was Nathaniel who helped him to recover, sometimes Peter, and not infrequently one of the Alpheus twins. When he was most depressed, unfortunately he always tried to avoid coming in direct contact with Jesus. But the Master knew all about this and had an understanding sympathy for his apostle when he was thus afflicted with depression and harassed by doubts.

139:8.11 (1562.5) Sometimes Thomas would get permission from Andrew to go off by himself for a day or two. But he soon learned that such a course was not wise; he early found that it was best, when he was downhearted, to stick close to his work and to remain near his associates. But no matter what happened in his emotional life, he kept right on being an apostle. When the time actually came to move forward, it was always Thomas who said, “Let’s go!”

139:8.12 (1562.6) Thomas is the great example of a human being who has doubts, faces them, and wins. He had a great mind; he was no carping critic. He was a logical thinker; he was the acid test of Jesus and his fellow apostles. If Jesus and his work had not been genuine, it could not have held a man like Thomas from the start to the finish. He had a keen and sure sense of *fact.* At the first appearance of fraud or deception Thomas would have forsaken them all. Scientists may not fully understand all about Jesus and his work on earth, but there lived and worked with the Master and his human associates a man whose mind was that of a true scientist — Thomas Didymus — and he believed in Jesus of Nazareth.

139:8.13 (1563.1) Thomas had a trying time during the days of the trial and crucifixion. He was for a season in the depths of despair, but he rallied his courage, stuck to the apostles, and was present with them to welcome Jesus on the Sea of Galilee. For a while he succumbed to his doubting depression but eventually rallied his faith and courage. He gave wise counsel to the apostles after Pentecost and, when persecution scattered the believers, went to Cyprus, Crete, the North African coast, and Sicily, preaching the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. And Thomas continued preaching and baptizing until he was apprehended by the agents of the Roman

проповядва и кръщава, докато по заповед на Рим не беше заловен и екзекутиран в Малта. Едва няколко седмици преди смъртта си той пристъпи към описание на живота и ученията на Иисус.

government and was put to death in Malta. Just a few weeks before his death he had begun the writing of the life and teachings of Jesus.

9 И 10. ЯКОВ И ЮДА АЛФЕЕВИ

Близнаците Яков и Юда, синовете на Алфей, бяха рибари и живееха недалеч от Херес; Яков и Йоан Зеведееви ги избраха за девети и десети апостоли. Те бяха на по двадесет и шест години и бяха женени; Яков имаше три деца, а Юда – две.

Малко може да се каже за тези обикновени рибари. Те обичаха своя Учител и Иисус ги обичаше, но те никога не прекъсваха неговите разсъждения с въпроси. Зле разбираха философските беседи и теологическите дебати на другите апостоли, но се радваха на това, че се оказаха сред могъщи хора. Те и двамата бяха практически идентични по своя външен облик, умствени способности и духовно възприятие. Това, което може да се каже за единия, е вярно и за другия.

Андрей им поръча да следят за реда. Те бяха главните блюстители на реда по време на проповедите и фактически широко използвани от апостолите като слуги и куриери. Те помагаха на Филип в снабдяването, отнасяха парите на семействата вместо Натанаил и винаги бяха готови да помогнат на всеки от апостолите.

Тълпите прости хора изпитваха огромно въодушевление, когато виждаха сред апостолите такива обикновени хора като тях, удостоени с толкова висока чест. Самият факт на приемането за апостоли на тези посредствени близнаци беше средство за привличане в Царството на множество нерешителни вярващи. И освен това простите хора се отнасяха по-благосклонно към това, че ги ръководеха и управляваха официални блюстители на реда, приличащи в много отношения на самите тях.

Яков и Юда, които наричаха също Тадей и Левей, нямаха нито силни, нито слаби страни. Прозвищата, дадени им от учените, бяха добродушно обозначение на посредствеността. Те бяха “най-малките от всички апостоли”. Знаеха това и не се разстройваха.

Яков Алфеев особено обичаше Иисус заради неговата простота. Тези близнаци не можеха да постигнат разума на Иисус, но действително чувстваха, че са свързани със

9 AND 10. JAMES AND JUDAS ALPHEUS

139:9.1 (1563.2) James and Judas the sons of Alpheus, the twin fishermen living near Kheresa, were the ninth and tenth apostles and were chosen by James and John Zebedee. They were twenty-six years old and married, James having three children, Judas two.

139:9.2 (1563.3) There is not much to be said about these two commonplace fisherfolk. They loved their Master and Jesus loved them, but they never interrupted his discourses with questions. They understood very little about the philosophical discussions or the theological debates of their fellow apostles, but they rejoiced to find themselves numbered among such a group of mighty men. These two men were almost identical in personal appearance, mental characteristics, and extent of spiritual perception. What may be said of one should be recorded of the other.

139:9.3 (1563.4) Andrew assigned them to the work of policing the multitudes. They were the chief ushers of the preaching hours and, in fact, the general servants and errand boys of the twelve. They helped Philip with the supplies, they carried money to the families for Nathaniel, and always were they ready to lend a helping hand to any one of the apostles.

139:9.4 (1563.5) The multitudes of the common people were greatly encouraged to find two like themselves honored with places among the apostles. By their very acceptance as apostles these mediocre twins were the means of bringing a host of fainthearted believers into the kingdom. And, too, the common people took more kindly to the idea of being directed and managed by official ushers who were very much like themselves.

139:9.5 (1563.6) James and Judas, who were also called Thaddeus and Lebbeus, had neither strong points nor weak points. The nicknames given them by the disciples were good-natured designations of mediocrity. They were “the least of all the apostles”; they knew it and felt cheerful about it.

139:9.6 (1563.7) James Alpheus especially loved Jesus because of the Master’s simplicity. These twins could not comprehend the mind of Jesus, but they did grasp the sympathetic bond between

сърцето на Учителя с връзките на благожелателността. Те не притежаваха голям ум; при цялото уважение към тях можеха да бъдат наречени даже глупави, но в своята духовна същност притежаваха истински опит. Те вярваха в Иисус, бяха синове Божии и събратя в Царството.

themselves and the heart of their Master. Their minds were not of a high order; they might even reverently be called stupid, but they had a real experience in their spiritual natures. They believed in Jesus; they were sons of God and fellows of the kingdom.

Юда Алфеев го привличаше към Иисус непоказната скромност на Учителя. Такава скромност в съчетание с такова лично достойнство импонираше на Юда изключително много. Това, че Иисус винаги премълчаваше за своите необичайни деяния, правеше огромно впечатление на това простодушно дете на природата.

139:9.7 (1564.1) Judas Alpheus was drawn toward Jesus because of the Master's unostentatious humility. Such humility linked with such personal dignity made a great appeal to Judas. The fact that Jesus would always enjoin silence regarding his unusual acts made a great impression on this simple child of nature.

Близнаците бяха добродушни и наивни помощници и всички ги обичаха. Иисус покани тези млади хора с талант да заемат почетно място в Царството – да влязат в неговото лично обкръжение затова, защото в пространствените светове съществуват безброй милиони също такива простодушни и обхванати от страх души, на които той също така предлага активно вероизповедни дружески отношения с него и неговия излят Дух на Истината. Иисус презира не незначителността, а злото и греха. Яков и Юда бяха *незначителни,* но те бяха *верни.* Бяха прости и невежи хора, но притежаваха голямо сърце, доброта и великодушие.

139:9.8 (1564.2) The twins were good-natured, simple-minded helpers, and everybody loved them. Jesus welcomed these young men of one talent to positions of honor on his personal staff in the kingdom because there are untold millions of other such simple and fear-ridden souls on the worlds of space whom he likewise wishes to welcome into active and believing fellowship with himself and his outpoured Spirit of Truth. Jesus does not look down upon littleness, only upon evil and sin. James and Judas were *little,* but they were also *faithful.* They were simple and ignorant, but they were also big-hearted, kind, and generous.

И колко преизпълнени с благодарна гордост бяха тези скромни хора в деня, когато Учителят отказа да приеме един богат човек като проповедник на Евангелието, докато той не продадé своето имение и не помогне на бедните! Когато бедняците слушаха и виждаха близнаците сред неговите съветници, те знаеха със сигурност, че Иисус беше човек, който не отдава значение на обществените различия. Само божествена институция – Царството небесно, можеше да бъде построена върху толкова посредствен човешки фундамент!

139:9.9 (1564.3) And how gratefully proud were these humble men on that day when the Master refused to accept a certain rich man as an evangelist unless he would sell his goods and help the poor. When the people heard this and beheld the twins among his counselors, they knew of a certainty that Jesus was no respecter of persons. But only a divine institution — the kingdom of heaven — could ever have been built upon such a mediocre human foundation!

Само един или два пъти за цялото им общуване с Иисус близнаците се решиха да се обърнат с въпрос към него в присъствието на други. Събудилият се в Юда интерес го подтикна да зададе въпрос, след като Учителят каза за гласното разкриване на себе си пред света. Юда беше и малко разочарован от това, че между дванадесетте апостоли няма да има тайни, и се реши да попита: "Но, Учителю, когато ти по такъв начин разкриеш себе си пред света, как ще ни предпочетеш с особено проявление на своята добродетел?"

139:9.10 (1564.4) Only once or twice in all their association with Jesus did the twins venture to ask questions in public. Judas was once intrigued into asking Jesus a question when the Master had talked about revealing himself openly to the world. He felt a little disappointed that there were to be no more secrets among the twelve, and he made bold to ask: "But, Master, when you do thus declare yourself to the world, how will you favor us with special manifestations of your goodness?"

Близнаците служиха добросъвестно до самия край – до черните дни на съда, разпятието и отчаянието. В своите сърца те

139:9.11 (1564.5) The twins served faithfully until the end, until the dark days of trial, crucifixion, and despair. They never lost their heart faith in Jesus, and (save John) they were the first to believe in his

никога не губеха вяра в Иисус и (ако не се смята Йоан) първи повярваха във възкресението. Но те не можаха да разберат установяването на Царството. Скоро след като Учителят беше разпънат, те се върнаха към своите семейства и рибарски мрежи; техният труд беше завършен. Те не притежаваха способностите, необходими за по-сложни сражения в името на Царството. Но живееха и умряха със съзнанието за това, че бяха удостоени и благословени четири години с тясна и лична връзка със Сина Божий – пълновластния творец на Вселената.

resurrection. But they could not comprehend the establishment of the kingdom. Soon after their Master was crucified, they returned to their families and nets; their work was done. They had not the ability to go on in the more complex battles of the kingdom. But they lived and died conscious of having been honored and blessed with four years of close and personal association with a Son of God, the sovereign maker of a universe.

11. СИМОН ЗЕЛОТ

Симон Зелот, единадесетият апостол, беше избран от Симон Петър. Това беше способен човек с добро родословие, който живееше заедно със своето семейство в Капернаум. Когато се присъедини към апостолите, той беше на двадесет и осем години. Беше пламенен агитатор. Покрай това беше и човек, който много говореше, без да помисли. До преди да посвети себе си изцяло на патриотичната организация на зилотите той беше търговец в Капернаум.

Симон Зилот отговаряше за развлеченията и отдиха на апостолската група и беше прекрасен организатор на свободното време и отдиха на дванадесетте апостола.

Силната страна в характера на Симон беше неговата въодушевяваща преданост. Ако апостолите намираха мъж или жена, които се терзаеха от съмнения относно встъпването в Царството, те изпращаха Симон. Обикновено на този ентусиазиран защитник на спасението чрез вяра в Бога му трябваха не повече от петнадесет минути, за да разсее всички съмнения, да види раждането на новата душа в "сво бодата на вярата и радостта в спасението".

Огромна слабост на Симон беше неговата материалистична умствена нагласа. Той не можеше бързо да се превърне от еврейски националист в духовен интернационалист. Четири години бяха твърде кратък срок за такава интелектуална и емоционална трансформация, но Иисус винаги търпеливо се отнасяше към него.

Най-много Симон се възхищаваше в Иисус на спокойствието на Учителя, на неговата увереност, издръжливост и непостижимо самообладание.

Макар че Симон беше пламенен революционер, безстрашен подстрекател на вълнения, той постепенно укротяваше своята

11. SIMON THE ZEALOT

139:11.1 (1564.6) Simon Zelotes, the eleventh apostle, was chosen by Simon Peter. He was an able man of good ancestry and lived with his family at Capernaum. He was twenty-eight years old when he became attached to the apostles. He was a fiery agitator and was also a man who spoke much without thinking. He had been a merchant in Capernaum before he turned his entire attention to the patriotic organization of the Zealots.

139:11.2 (1564.7) Simon Zelotes was given charge of the diversions and relaxation of the apostolic group, and he was a very efficient organizer of the play life and recreational activities of the twelve.

139:11.3 (1564.8) Simon's strength was his inspirational loyalty. When the apostles found a man or woman who floundered in indecision about entering the kingdom, they would send for Simon. It usually required only about fifteen minutes for this enthusiastic advocate of salvation through faith in God to settle all doubts and remove all indecision, to see a new soul born into the "liberty of faith and the joy of salvation."

139:11.4 (1565.1) Simon's great weakness was his material-mindedness. He could not quickly change himself from a Jewish nationalist to a spiritually minded internationalist. Four years was too short a time in which to make such an intellectual and emotional transformation, but Jesus was always patient with him.

139:11.5 (1565.2) The one thing about Jesus which Simon so much admired was the Master's calmness, his assurance, poise, and inexplicable composure.

139:11.6 (1565.3) Although Simon was a rabid revolutionist, a fearless firebrand of agitation, he gradually subdued his fiery nature until he became

пламенна натура, докато не се превърна в ярък и убедителен проповедник на “мира на земята и добрата воля сред хората”. Симон беше изкусен спорещ; той действително обичаше да поспори. И когато им се налагаше да имат работа с буквоядството на образованите евреи или с интелектуалните софизми на гърците, това винаги биваше възлагано на Симон.

Той беше метежник по своята природа и борец с традиционни вярвания по възпитание, но Иисус го привлече на своя страна за проповядване на висшите идеи на небесното Царство. Винаги отъждествяваше себе си с партията на протеста, сега се присъедини към партията на прогреса – към неограничения и вечен прогрес в духа и истината. Симон беше човек с огромна вярност и гореща лична преданост и той действително дълбоко обичаше Иисус.

Иисус не се боеше да общува с търговци, трудови хора, оптимисти, песимисти, философи, скептици, митари, политици и патриоти.

Учителят често беседваше със Симон, но така и не му се отдаде да превърне този ревностен еврейски националист в интернационалист. Иисус често говореше на Симон, че на човека е свойствено да желае подобряване на своето социално, икономическо и политическо положение, но неизменно добавяше: “Това няма отношение към небесното Царство. Ние трябва да посветим себе си на изпълнението на волята на небесния Отец. Нашето дело е да бъдем посланици на небесното духовно правителство и ние не трябва непосредствено да се занимаваме с друго освен изразяване на волята и характера на божествения Отец, възглавяващ правителството, което ние представяме.” На Симон му беше трудно да разбере всичко това, но той постепенно започна да постига някакъв смисъл в учението на Иисус.

Когато йерусалимските преследвания разпръснаха учениците, Симон временно прекрати своята дейност. Беше буквално сломен. Като патриот-националист той се отказа от всичко заради ученията на Иисус; и, ето – всичко беше пропаднало. Той изпадна в отчаяние, но след няколко години отново се изпълни с надежда и се отправи на път, възвестявайки Евангелието на Царството.

Той пристигна в Александрия и след като работи по горния край на Нил, проникна в сърцето на Африка, навсякъде проповядвайки Евангелието на Иисус и кръщавайки вярващите. Така се трудеше той, докато не се

a powerful and effective preacher of “Peace on earth and good will among men.” Simon was a great debater; he did like to argue. And when it came to dealing with the legalistic minds of the educated Jews or the intellectual quibblings of the Greeks, the task was always assigned to Simon.

139:11.7 (1565.4) He was a rebel by nature and an iconoclast by training, but Jesus won him for the higher concepts of the kingdom of heaven. He had always identified himself with the party of protest, but he now joined the party of progress, unlimited and eternal progression of spirit and truth. Simon was a man of intense loyalties and warm personal devotions, and he did profoundly love Jesus.

139:11.8 (1565.5) Jesus was not afraid to identify himself with business men, laboring men, optimists, pessimists, philosophers, skeptics, publicans, politicians, and patriots.

139:11.9 (1565.6) The Master had many talks with Simon, but he never fully succeeded in making an internationalist out of this ardent Jewish nationalist. Jesus often told Simon that it was proper to want to see the social, economic, and political orders improved, but he would always add: “That is not the business of the kingdom of heaven. We must be dedicated to the doing of the Father’s will. Our business is to be ambassadors of a spiritual government on high, and we must not immediately concern ourselves with aught but the representation of the will and character of the divine Father who stands at the head of the government whose credentials we bear.” It was all difficult for Simon to comprehend, but gradually he began to grasp something of the meaning of the Master’s teaching.

139:11.10 (1565.7) After the dispersion because of the Jerusalem persecutions, Simon went into temporary retirement. He was literally crushed. As a nationalist patriot he had surrendered in deference to Jesus’ teachings; now all was lost. He was in despair, but in a few years he rallied his hopes and went forth to proclaim the gospel of the kingdom.

139:11.11 (1565.8) He went to Alexandria and, after working up the Nile, penetrated into the heart of Africa, everywhere preaching the gospel of Jesus and baptizing believers. Thus he labored until he was an old man and feeble. And he died and was buried in the heart of Africa.

превърна в немощен старец. Умря и беше погребан в сърцето на Африка.

12. ЮДА ИСКАРИОТ

Юда Искариот, дванадесетият апостол, беше избран от Натанаил. Той се роди в Кериот – неголямо градче в Южна Юдея. Когато беше подрастващ, родителите му се преместиха в Йерихон, където той живееше и служеше в различни търговски предприятия на своя баща, докато не се заинтересува от проповедите и дейността на Йоан Кръстител. Родителите на Юда бяха садукеи и когато техният син се присъедини към учениците на Йоан, те се отрекоха от него.

Натанаил срещна Юда в Тарихея, където той търсеше работа в предприятието за сушене на риба в южните краища на Галилейското езеро. Когато се присъедини към апостолите, беше на тридесет години и не беше женен. Той беше може би най-образованият от дванадесетте апостоли и беше единственият юдеин в апостолското семейство на Учителя. Личността на Юда не се отличаваше с някакви ярки черти, макар че той притежаваше много външни признаци на културен и възпитан човек. Обладаваше добър ум, но този ум не винаги беше истински *искрен.* Юда всъщност не разбираше себе си; той не беше откровен в отношенията със самия себе си.

Андрей назначи Юда за апостолски ковчежник; той напълно съответстваше на своята длъжност и чак до онзи ден, когато предаде своя Учител, изпълняваше задълженията си честно, предано и изключително успешно.

В Иисус нямаше някаква особена черта, която би възхищавала Юда и която той да отделя от всестранно привлекателната и изключително обаятелна личност на Учителя. Юда така и не можа да се възвиси над своите предубедени мнения на юдеин за своите приятели-галилейци; в ума си той критикуваше много даже Иисус. Неведнъж този самодоволен юдеин се осмеляваше в дълбините на душата си да подлага на критика даже този, когото единадесетте апостоли възприемаха като съвършен човек, който "е най-прекрасният и се отделя от десет хиляди". Той действително смяташе, че Иисус проявява срамежливост и в известен смисъл се бои да утвърди собственото си могъщество и власт.

Юда беше добър бизнесмен. Изискваше се такт, способност, търпение, както и ревностна привързаност към своето дело, за да водиш финансовите дела на такъв

12. JUDAS ISCARIOT

139:12.1 (1565.9) Judas Iscariot, the twelfth apostle, was chosen by Nathaniel. He was born in Kerioth, a small town in southern Judea. When he was a lad, his parents moved to Jericho, where he lived and had been employed in his father's various business enterprises until he became interested in the preaching and work of John the Baptist. Judas's parents were Sadducees, and when their son joined John's disciples, they disowned him.

139:12.2 (1566.1) When Nathaniel met Judas at Tarichea, he was seeking employment with a fish-drying enterprise at the lower end of the Sea of Galilee. He was thirty years of age and unmarried when he joined the apostles. He was probably the best-educated man among the twelve and the only Judean in the Master's apostolic family. Judas had no outstanding trait of personal strength, though he had many outwardly appearing traits of culture and habits of training. He was a good thinker but not always a truly *honest* thinker. Judas did not really understand himself; he was not really sincere in dealing with himself.

139:12.3 (1566.2) Andrew appointed Judas treasurer of the twelve, a position which he was eminently fitted to hold, and up to the time of the betrayal of his Master he discharged the responsibilities of his office honestly, faithfully, and most efficiently.

139:12.4 (1566.3) There was no special trait about Jesus which Judas admired above the generally attractive and exquisitely charming personality of the Master. Judas was never able to rise above his Judean prejudices against his Galilean associates; he would even criticize in his mind many things about Jesus. Him whom eleven of the apostles looked upon as the perfect man, as the "one altogether lovely and the chiefest among ten thousand," this self-satisfied Judean often dared to criticize in his own heart. He really entertained the notion that Jesus was timid and somewhat afraid to assert his own power and authority.

139:12.5 (1566.4) Judas was a good business man. It required tact, ability, and patience, as well as painstaking devotion, to manage the financial affairs of such an idealist as Jesus, to say nothing

идеалист като Иисус, а да не говорим пък за борбата с безхаберието на някои апостоли по деловите въпроси. Юда беше действително добър изпълнител, далновиден и способен финансист. И той беше активен поддръжник на организацията. Никой от дванадесетте никога не критикуваше Юда. Доколкото можеха да разберат, Юда Искариот беше ненадминат ковчежник, образован и лоялен (макар и понякога критически настроен) апостол и във всички отношения преуспяващ човек. Апостолите обичаха Юда. Той действително беше един от тях. Изглежда, той *вярваше* в Иисус, но ние се съмняваме, че действително *обичаше* Учителя с цялото си сърце. Съдбата на Юда илюстрира верността на израза: "Има път, който се струва на човека правилен, но в края на този път има смърт." За човека е лесно да стане жертва на мирната заблуда на приятното приспособяване към пътищата на греха и смъртта. Не се съмнявайте, че във финансово отношение Юда винаги беше лоялен по отношение на Учителя и своите приятели-апостоли. Парите никога не можеха да станат мотив за неговото предателство.

Юда беше единственият син на недалновидни родители. В много млада възраст него го глезеха и ласкаеха; той беше разглезено дете. Когато порасна, си създаде преувеличена представа за собствената си значимост. Той не умееше да губи. Неговите представи за справедливостта бяха неясни и превратни. Той лелееше в себе си чувства на ненавист и подозрителност. Беше майстор на превратното тълкуване на думите и постъпките на своите другари. И през целия си живот Юда култивира в себе си навика да си разчиства сметките с тези, които, както на него му се струваше, се отнасяха зле с него. Той притежаваше изкривена представа за ценностите и предаността.

Юда беше за Иисус подвиг на вярата. От самото начало Учителят прекрасно разбираше слабостите на този апостол и добре виждаше каква опасност е приемането му в братството. Но в природата на Синовете Божии е да дават на всяко създадено същество пълна и равна възможност за спасяване и продължаване на живота. Иисус искаше не само смъртните от дадения свят, но и наблюдаващите същества в безкрайните други светове да знаят, че когато възникне съмнение в искрената и беззаветна преданост към създаването на Царството, неизменната практика на стоящите над хората Съдии е пълното приемане на съмнителния кандидат. Вратата към вечния живот е широко отворена за всички; "всеки, който иска, може дойде"; няма никакви ограничения или условия освен *вярата* на влизащия.

Именно затова Иисус позволи на Юда да

of wrestling with the helter-skelter business methods of some of his apostles. Judas really was a great executive, a farseeing and able financier. And he was a stickler for organization. None of the twelve ever criticized Judas. As far as they could see, Judas Iscariot was a matchless treasurer, a learned man, a loyal (though sometimes critical) apostle, and in every sense of the word a great success. The apostles loved Judas; he was really one of them. He must have *believed* in Jesus, but we doubt whether he really *loved* the Master with a whole heart. The case of Judas illustrates the truthfulness of that saying: "There is a way that seems right to a man, but the end thereof is death." It is altogether possible to fall victim to the peaceful deception of pleasant adjustment to the paths of sin and death. Be assured that Judas was always financially loyal to his Master and his fellow apostles. Money could never have been the motive for his betrayal of the Master.

139:12.6 (1566.5) Judas was an only son of unwise parents. When very young, he was pampered and petted; he was a spoiled child. As he grew up, he had exaggerated ideas about his self-importance. He was a poor loser. He had loose and distorted ideas about fairness; he was given to the indulgence of hate and suspicion. He was an expert at misinterpretation of the words and acts of his friends. All through his life Judas had cultivated the habit of getting even with those whom he fancied had mistreated him. His sense of values and loyalties was defective.

139:12.7 (1566.6) To Jesus, Judas was a faith adventure. From the beginning the Master fully understood the weakness of this apostle and well knew the dangers of admitting him to fellowship. But it is the nature of the Sons of God to give every created being a full and equal chance for salvation and survival. Jesus wanted not only the mortals of this world but the onlookers of innumerable other worlds to know that, when doubts exist as to the sincerity and wholeheartedness of a creature's devotion to the kingdom, it is the invariable practice of the Judges of men fully to receive the doubtful candidate. The door of eternal life is wide open to all; "whosoever will may come"; there are no restrictions or qualifications save the *faith* of the one who comes.

139:12.8 (1567.1) This is just the reason why Jesus

продължи своята дейност до самия край, винаги правейки всичко възможно за него, за да измени и спаси този слаб и объркан апостол. Но ако човек е неспособен честно да признае светлината и да я оправдае със своя живот, то в душата на такъв човек светлината се превръща в тъмнина. Юда започна по-добре да разбира Царството на интелектуално ниво, но за разлика от останалите апостоли той не постигна напредък в придобиването на духовен характер. Не успя да постигне удовлетворителен личен прогрес в своя духовен опит.

permitted Judas to go on to the very end, always doing everything possible to transform and save this weak and confused apostle. But when light is not honestly received and lived up to, it tends to become darkness within the soul. Judas grew intellectually regarding Jesus' teachings about the kingdom, but he did not make progress in the acquirement of spiritual character as did the other apostles. He failed to make satisfactory personal progress in spiritual experience.

Юда все по-дълбоко се потопяваше в мрачни размишления за собствените си разочарования и в резултат стана жертва на затаена злоба. Той често се чувстваше обиден и започна да се отнася с патологична подозрителност към своите най-добри приятели и даже към Учителя. Скоро го погълна идеята за разчистване на сметки; беше готов на всичко, за да отмъсти за себе си – да, даже до предателство на своите приятели и Учителя.

139:12.9 (1567.2) Judas became increasingly a brooder over personal disappointment, and finally he became a victim of resentment. His feelings had been many times hurt, and he grew abnormally suspicious of his best friends, even of the Master. Presently he became obsessed with the idea of getting even, anything to avenge himself, yes, even betrayal of his associates and his Master.

Но тези порочни и опасни мисли приеха окончателна форма едва в деня, когато една благодарна жена изля съд с благовония върху краката на Иисус. Юда сметна това за разточителство и когато неговият открит протест беше веднага и на всеослушание отблъснат от Иисус, чашата на търпението на Юда се препълни. Това събитие пробуди в него натрупалата се за целия му живот ненавист, обида, злоба, мнителност, ревност и жажда за мъст и той реши да си разчисти сметките, дори още не знаейки с кого; но той съсредоточи цялото свое зло спрямо *единствения* невинен човек в цялата презряна драма на неговия нещастен живот само затова, защото Иисус се оказа главното действащо лице в този епизод, който се ознаменува с прехода на Юда от еволюиращото царство на светлината към избраните от самия него владения на тъмнината.

139:12.10 (1567.3) But these wicked and dangerous ideas did not take definite shape until the day when a grateful woman broke an expensive box of incense at Jesus' feet. This seemed wasteful to Judas, and when his public protest was so sweepingly disallowed by Jesus right there in the hearing of all, it was too much. That event determined the mobilization of all the accumulated hate, hurt, malice, prejudice, jealousy, and revenge of a lifetime, and he made up his mind to get even with he knew not whom; but he crystallized all the evil of his nature upon the *one* innocent person in all the sordid drama of his unfortunate life just because Jesus happened to be the chief actor in the episode which marked his passing from the progressive kingdom of light into that self-chosen domain of darkness.

Много пъти Учителят както насаме, така и публично предупреждаваше Юда, че е застанал на хлъзгав път, но обикновено божествените предупреждения са безполезни, ако се натъкват на озлобението на човешката природа. Иисус направи всичко възможно, непротиворечащо на нравствената свобода на човека, за да удържи Юда от заблуда. Накрая настана часът на великото изпитание. Синът на злобата падна; той отстъпи на отвратителните и презрени повели на надменния, мнителен, притежаващ хипертрофирано съмнение разум и стремително се потопи в смущение, отчаяние и порок.

139:12.11 (1567.4) The Master many times, both privately and publicly, had warned Judas that he was slipping, but divine warnings are usually useless in dealing with embittered human nature. Jesus did everything possible, consistent with man's moral freedom, to prevent Judas's choosing to go the wrong way. The great test finally came. The son of resentment failed; he yielded to the sour and sordid dictates of a proud and vengeful mind of exaggerated self-importance and swiftly plunged on down into confusion, despair, and depravity.

И тогава Юда влезе в подъл и позорен сговор с цел предателство на своя Господ и Учител и бързо приведе в изпълнение този гнусен заговор. При осъществяването на своите породени от злоба планове на коварно предателство изпитваше мигове на съжаление и срам, но в такива периоди на ясно съзнание той, за собствено оправдание, малодушно си въобразяваше, че може би Иисус ще се възползва от своето могъщество и в последния миг ще освободи себе си.

Когато всичко беше останало назад, когато презряната и греховна постъпка беше извършена, този станал предател смъртен, на когото нищо не струваше да продаде своя другар за тридесет сребърника за удовлетворяване на отдавнашната си жажда за мъст, се хвърли навън и изпълни последния акт в драмата на бягството от реалността на смъртното съществуване, като се самоуби.

Единадесетте апостоли се ужасиха, те бяха потресени. Иисус изпитваше към предателя само жалост. Световете не можаха да простят на Юда и оттогава неговото име стана табу в цялата обширна вселена.

139:12.12 (1567.5) Judas then entered into the base and shameful intrigue to betray his Lord and Master and quickly carried the nefarious scheme into effect. During the outworking of his anger-conceived plans of traitorous betrayal, he experienced moments of regret and shame, and in these lucid intervals he faintheartedly conceived, as a defense in his own mind, the idea that Jesus might possibly exert his power and deliver himself at the last moment.

139:12.13 (1567.6) When the sordid and sinful business was all over, this renegade mortal, who thought lightly of selling his friend for thirty pieces of silver to satisfy his long-nursed craving for revenge, rushed out and committed the final act in the drama of fleeing from the realities of mortal existence — suicide.

139:12.14 (1567.7) The eleven apostles were horrified, stunned. Jesus regarded the betrayer only with pity. The worlds have found it difficult to forgive Judas, and his name has become eschewed throughout a far-flung universe.

Документ 140. Посвещаването на дванадесетте за апостоли

⇦ 139 Книгата Урантия 141 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 140. ПОСВЕЩАВАНЕТО НА ДВАНАДЕСЕТТЕ ЗА АПОСТОЛИ

Секции

Въведение
1. Предварителните наставления
2. Посвещаването в сан
3. Проповедта на посвещението
4. Вие сте солта на Земята
5. Бащинската и братската любов
6. Вечерта в деня на посвещението
7. Седмицата след посвещаването като апостоли
8. В четвъртък на обед на езерото
9. Денят на духовното посвещение
10. Вечерта след духовното посвещение

PAPER 140 THE ORDINATION OF THE TWELVE

SECTIONS

Introduction
1. Preliminary Instruction
2. The Ordination
3. The Ordination Sermon
4. You Are the Salt of the Earth
5. Fatherly and Brotherly Love
6. The Evening of the Ordination
7. The Week Following the Ordination
8. Thursday Afternoon on the Lake
9. The Day of Consecration
10. The Evening after the Consecration

Въведение

О КОЛО обед в неделя, 12 януари 27 година от н.е., Иисус събра апостолите за посвещаване като обществени проповедници на Евангелието на Царството. Апостолите бяха готови за това, че могат да ги повикат всеки ден; затова в тази сутрин те ловяха риба недалеч от брега. Някои от тях останаха на брега да поправят своите мрежи и да привеждат в ред риболовните принадлежности.

Вървейки по брега на езерото, Иисус започна да вика апостолите – отначало той повика риболовците недалеч от Андрей и Петър; след това повика Яков и Йоан – те бяха в лодка наблизо и поправяха своите мрежи, беседвайки с баща си Зеведей. Така, по двойки, Иисус събра останалите апостоли и когато всичките дванадесет се събраха, тръгна с тях към планината на север от

INTRODUCTION

140:0.1 (1568.1) JUST before noon on Sunday, January 12, A.D. 27, Jesus called the apostles together for their ordination as public preachers of the gospel of the kingdom. The twelve were expecting to be called almost any day; so this morning they did not go out far from the shore to fish. Several of them were lingering near the shore repairing their nets and tinkering with their fishing paraphernalia.

140:0.2 (1568.2) As Jesus started down the seashore calling the apostles, he first hailed Andrew and Peter, who were fishing near the shore; next he signaled to James and John, who were in a boat near by, visiting with their father, Zebedee, and mending their nets. Two by two he gathered up the other apostles, and when he had assembled all twelve, he journeyed with them to the highlands north of Capernaum, where he proceeded to

Капернаум, където пристъпи към наставленията, предшестващи официалното посвещение.

За пръв път всички апостоли мълчаха; даже Петър изпадна в замисленост. Най-после беше настанал дългоочакваният час! На тях им предстоеше да тръгнат на път със своя Учител, за да вземат участие в някакъв тържествен ритуал на лично освещаване и колективно посвещаване във възвишения труд като представители на своя Учител при провъзгласяването на бъдещото Царство на неговия Отец.

instruct them in preparation for their formal ordination.

140:0.3 (1568.3) For once all twelve of the apostles were silent; even Peter was in a reflective mood. At last the long-waited-for hour had come! They were going apart with the Master to participate in some sort of solemn ceremony of personal consecration and collective dedication to the sacred work of representing their Master in the proclamation of the coming of his Father's kingdom.

1. ПРЕДВАРИТЕЛНИТЕ НАСТАВЛЕНИЯ

Преди да пристъпят към официалната церемония, Иисус се обърна към седящите пред него апостоли: "Братя мои, часът на Царството удари. Доведох ви тук, за да ви представя на моя Отец като посланици на Царството. Някои от вас, призвани първи, слушаха как говорих за това Царство в синагогата. Откакто започнахте да се трудите заедно с мен в градовете в околностите на Галилейското езеро, всеки от вас се запозна по-добре с Царството на моя Отец. Но сега искам да ви разкажа нещо повече за това Царство.

Новото Царство, което моят Отец смята да въздигне в сърцата на Своите земни деца, ще бъде Царство вечно. Безкрайно ще бъде това господство на моя Отец в сърцата на тези, които пожелаят да изпълнят Неговата божествена воля. Аз ви заявявам, че моят Отец не е Бог на юдеите или езичниците. Мнозина ще дойдат от изтока и запада, за да влязат заедно с нас в Царството на моя Отец и много от децата на Авраам ще откажат да встъпят в това ново Братство – владичеството на Духа на Отеца в сърцата на децата човешки.

Не числеността на армията и не властта на богатствата определят могъществото на това Царство, а славата на Божествения Дух, Който ще се яви, за да учи умовете и да господства в сърцата на възродените граждани на това небесно Царство – Божиите синове. Това братство на любовта, където господства праведността и където боен вик ще станат думите: "Мир на земята и добра воля за всички хора." Това Царство, към провъзгласяването на което ви предстои така скоро да пристъпите, е мечтата на праведните хора във всички векове по цялата Земя и изпълнението на мъдрите обещания на всички пророци.

1. PRELIMINARY INSTRUCTION

140:1.1 (1568.4) Before the formal ordination service Jesus spoke to the twelve as they were seated about him: "My brethren, this hour of the kingdom has come. I have brought you apart here with me to present you to the Father as ambassadors of the kingdom. Some of you heard me speak of this kingdom in the synagogue when you first were called. Each of you has learned more about the Father's kingdom since you have been with me working in the cities around about the Sea of Galilee. But just now I have something more to tell you concerning this kingdom.

140:1.2 (1568.5) "The new kingdom which my Father is about to set up in the hearts of his earth children is to be an everlasting dominion. There shall be no end of this rule of my Father in the hearts of those who desire to do his divine will. I declare to you that my Father is not the God of Jew or gentile. Many shall come from the east and from the west to sit down with us in the Father's kingdom, while many of the children of Abraham will refuse to enter this new brotherhood of the rule of the Father's spirit in the hearts of the children of men.

140:1.3 (1568.6) "The power of this kingdom shall consist, not in the strength of armies nor in the might of riches, but rather in the glory of the divine spirit that shall come to teach the minds and rule the hearts of the reborn citizens of this heavenly kingdom, the sons of God. This is the brotherhood of love wherein righteousness reigns, and whose battle cry shall be: Peace on earth and good will to all men. This kingdom, which you are so soon to go forth proclaiming, is the desire of the good men of all ages, the hope of all the earth, and the fulfillment of the wise promises of all the prophets.

Но на вас, деца мои, и на всички други, които пожелаят да влязат в това Царство, ви предстои сурово изпитание. Само вярата ще ви преведе през вратата на Царството, но вие сте длъжни да пренесете плодовете на Духа на моя Отец преди да продължите възхода в живота на божественото братство. Истина, истина ви казвам: не всеки, който казва "Господи, Господи", ще влезе в Царството небесно, а този, който изпълнява волята на моя небесен Отец.

И вашата проповед пред света ще бъде: "Търсете преди всичко Царството Божие и неговата праведност и всичко останало, което ви е нужно за вечно спасение, ще ви бъде осигурено." А сега бих искал да разберете: Царството на моя Отец няма да дойде чрез зримо могъщество или неподходящо знамение. Не за това ще тръгнете оттук да възвестявате Царството, казвайки: „то е тук» или „то е там», защото това Царство, което ще проповядвате, е във вас самите.

Този, който иска да бъде велик в Царството на моя Отец, трябва да стане велик слуга; и този, който иска да бъде пръв сред вас, нека служи на своите братя. Когато ви приемат като истински граждани в небесното Царство, вие ще бъдете вече не слуги, а синове – синове на живия Бог. Така това Царство ще крепне в света, докато не разруши всички прегради и не позволи на всички хора да познаят моя Отец и да повярват в спасителната истина, която дойдох да възвестя. Приближи се Царството и някои от вас приживе ще видят великото могъщество на Божията власт.

И това, което виждате с очите си, това скромно начало – дванадесет обикновени мъже, ще се умножава и расте, докато целият свят не се изпълни с възхвала на моя Отец. И не толкова според вашите думи, колкото според вашия живот хората ще знаят, че сте били с мен и сте познали истинността на Царството. Аз не бих утежнявал с печално бреме вашия разум, но смятам да възложа сериозна отговорност на вашите души: скоро ще ви напусна, оставяйки ви да ме представлявате в този свят, както самият аз представлявам моя Отец в този живот, който преживявам в плът." И казвайки това, той стана.

140:1.4 (1569.1) "But for you, my children, and for all others who would follow you into this kingdom, there is set a severe test. Faith alone will pass you through its portals, but you must bring forth the fruits of my Father's spirit if you would continue to ascend in the progressive life of the divine fellowship. Verily, verily, I say to you, not every one who says, 'Lord, Lord,' shall enter the kingdom of heaven; but rather he who does the will of my Father who is in heaven.

140:1.5 (1569.2) "Your message to the world shall be: Seek first the kingdom of God and his righteousness, and in finding these, all other things essential to eternal survival shall be secured therewith. And now would I make it plain to you that this kingdom of my Father will not come with an outward show of power or with unseemly demonstration. You are not to go hence in the proclamation of the kingdom, saying, 'it is here' or 'it is there,' for this kingdom of which you preach is God within you.

140:1.6 (1569.3) "Whosoever would become great in my Father's kingdom shall become a minister to all; and whosoever would be first among you, let him become the server of his brethren. But when you are once truly received as citizens in the heavenly kingdom, you are no longer servants but sons, sons of the living God. And so shall this kingdom progress in the world until it shall break down every barrier and bring all men to know my Father and believe in the saving truth which I have come to declare. Even now is the kingdom at hand, and some of you will not die until you have seen the reign of God come in great power.

140:1.7 (1569.4) "And this which your eyes now behold, this small beginning of twelve commonplace men, shall multiply and grow until eventually the whole earth shall be filled with the praise of my Father. And it will not be so much by the words you speak as by the lives you live that men will know you have been with me and have learned of the realities of the kingdom. And while I would lay no grievous burdens upon your minds, I am about to put upon your souls the solemn responsibility of representing me in the world when I shall presently leave you as I now represent my Father in this life which I am living in the flesh." And when he had finished speaking, he stood up.

2. ПОСВЕЩАВАНЕТО В САН

Иисус каза на дванадесетте смъртни, които току-що изслушаха неговите наставления, да преклонят колене около него. След това Учителят положи ръка на главата на

2. THE ORDINATION

140:2.1 (1569.5) Jesus now instructed the twelve mortals who had just listened to his declaration concerning the kingdom to kneel in a circle about him. Then the Master placed his hands upon the

всеки от апостолите, започвайки с Юда Искариот и завършвайки с Андрей. Благославяйки ги, той простря своите ръце и произнесе молитва:

"Татко мой, доведох при теб тези хора, моите посланици. Избрах тези дванадесет човека сред нашите земни деца, за да тръгнат те по света и да ме представляват така, както аз дойдох тук, за да представлявам Теб. Обичай ги и бъди с тях така, както винаги си обичал мен и си пребивавал в мен. А сега, Татко мой, дай на тези хора мъдрост, защото аз им поверявам всички дела на бъдещото Царство. И ако такава е Твоята воля, бих искал да остана на Земята за срока, необходим да им помогна в труда им за благото на Царството. И отново Ти благодаря, Татко мой, за тези хора и ги предавам на Твоята опека, докато аз завърша възложения от Тебе труд."

Когато Иисус свърши да се моли, всеки от апостолите остана на своето място с преклонена глава. И измина не една минута, преди даже Петър да се осмели да вдигне очи и да погледне Учителя. Един след друг те прегърнаха Иисус, но никой не проронили нито дума. Възцари се огромна тишина и небесното войнство гледаше отгоре към тази тържествена и свещена сцена – Създателят на вселената, предаващ делото на божественото братство на хората за ръководство от човешкия разум.

head of each apostle, beginning with Judas Iscariot and ending with Andrew. When he had blessed them, he extended his hands and prayed:

140:2.2 (1569.6) "My Father, I now bring to you these men, my messengers. From among our children on earth I have chosen these twelve to go forth to represent me as I came forth to represent you. Love them and be with them as you have loved and been with me. And now, my Father, give these men wisdom as I place all the affairs of the coming kingdom in their hands. And I would, if it is your will, tarry on earth a time to help them in their labors for the kingdom. And again, my Father, I thank you for these men, and I commit them to your keeping while I go on to finish the work you have given me to do."

140:2.3 (1570.1) When Jesus had finished praying, the apostles remained each man bowed in his place. And it was many minutes before even Peter dared lift up his eyes to look upon the Master. One by one they embraced Jesus, but no man said aught. A great silence pervaded the place while a host of celestial beings looked down upon this solemn and sacred scene — the Creator of a universe placing the affairs of the divine brotherhood of man under the direction of human minds.

3. ПРОПОВЕДТА НА ПОСВЕЩЕНИЕТО

След това Иисус се обърна към тях с думите: "Сега, ставайки посланици на Царството на моя Отец, вие се превърнахте в особен клас хора, отличаващи се от всички други хора на Земята. Сега вие не сте просто хора сред хората, а просветени граждани на друга небесна страна сред невежите създания на този невеж свят. Не е достатъчно да живеете така, както сте живели преди; от днес вие трябва да живеете като вкусили блаженството на по-добър живот и изпратени назад на Земята като посланици на Владиката на този нов и по-добър свят. Към учителя са по-взискателни, отколкото към ученика; към господаря има повече изисквания, отколкото към слугите. От гражданите на небесното Царство се очаква повече, отколкото от гражданите на земната власт. Нещичко от това, което се каня да кажа, може да ви се стори сурово, но вие взехте решение да ме представлявате в света така, както аз сега представлявам Отеца; и като мои земни посредници вие ще бъдете задължени да се придържате към тези учения и обичаи, които

3. THE ORDINATION SERMON

140:3.1 (1570.2) Then Jesus spoke, saying: "Now that you are ambassadors of my Father's kingdom, you have thereby become a class of men separate and distinct from all other men on earth. You are not now as men among men but as the enlightened citizens of another and heavenly country among the ignorant creatures of this dark world. It is not enough that you live as you were before this hour, but henceforth must you live as those who have tasted the glories of a better life and have been sent back to earth as ambassadors of the Sovereign of that new and better world. Of the teacher more is expected than of the pupil; of the master more is exacted than of the servant. Of the citizens of the heavenly kingdom more is required than of the citizens of the earthly rule. Some of the things which I am about to say to you may seem hard, but you have elected to represent me in the world even as I now represent the Father; and as my agents on earth you will be obligated to abide by those teachings and practices which are reflective of my ideals of mortal living on the worlds of space, and which I exemplify in my earth life of revealing the Father

отразяват моите идеали за смъртен живот в световете на пространството и които аз изразявам със своя земен живот, посветен на разкриването на небесния Отец.

Аз ви изпращам в света да възвестявате свобода на духовните пленници, радост – на затворниците на страха, и да изцелявате болните по волята на моя небесен Отец. Когато видите моите деца обзети от тъга, ободрявайте ги с думите:

"Щастливи са бедните духом, смирените, защото богатствата на Царството небесно им принадлежат.

Щастливи са гладуващите и жадуващите за праведност, защото те ще се наситят.

Щастливи са кротките, защото те ще наследят Земята.

Щастливи са чистите по сърце, защото те ще видят Бога."

И обръщайки се с думи на духовно утешение и надежда, казвайте на моите деца така:

"Щастливи са скърбящите, защото те ще бъдат утешени. Щастливи са плачещите, защото те ще придобият дух на радост.

Щастливи са милосърдните, защото ще им бъде оказана милост.

Щастливи са миротворците, защото те ще бъдат наречени синове Божии.

Щастливи са преследваните за праведност, защото Царството небесно им принадлежи. Щастливи сте вие, когато ви оскърбяват и преследват и всячески ви клеветят. Радвайте се и ликувайте, защото велика е вашата награда в небесата."

Братя мои, които изпращам в света, вие сте солта на земята, сол със спасителна сила. Но ако солта стане безвкусна, то как може да стане отново солена? Тя вече ще е негодна за нищо, освен да бъде изхвърлена, за да я стъпчат с краката си.

Вие сте светлината на света. Не може да се скрие град, построен на върха на хълма. И никой не крие запален светилник под обърнат с дъното нагоре съд, а го поставя на свещник; и той свети на всички в дома. Нека вашата светлина сияе пред хората така, че те да виждат вашите добри дела и да прославят вашия небесен Отец.

Изпращам ви в света, за да бъдете мои представители и да действате като представители на Царството на моя Отец;

who is in heaven.

140:3.2 (1570.3) "I send you forth to proclaim liberty to the spiritual captives, joy to those in the bondage of fear, and to heal the sick in accordance with the will of my Father in heaven. When you find my children in distress, speak encouragingly to them, saying:

140:3.3 (1570.4) "Happy are the poor in spirit, the humble, for theirs are the treasures of the kingdom of heaven.

140:3.4 (1570.5) "Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled.

140:3.5 (1570.6) "Happy are the meek, for they shall inherit the earth.

140:3.6 (1570.7) "Happy are the pure in heart, for they shall see God.

140:3.7 (1570.8) "And even so speak to my children these further words of spiritual comfort and promise:

140:3.8 (1570.9) "Happy are they who mourn, for they shall be comforted. Happy are they who weep, for they shall receive the spirit of rejoicing.

140:3.9 (1570.10) "Happy are the merciful, for they shall obtain mercy.

140:3.10 (1570.11) "Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God.

140:3.11 (1570.12) "Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven.

140:3.12 (1570.13) "My brethren, as I send you forth, you are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men.

140:3.13 (1570.14) "You are the light of the world. A city set upon a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven.

140:3.14 (1571.1) "I am sending you out into the world to represent me and to act as ambassadors of my Father's kingdom, and as you go forth to proclaim the glad tidings, put your trust in the Father whose

тръгвайки да проповядвате благата вест – доверете се на Отеца, Чиито посланици сте. Не се противете на несправедливостта с насилие; не оставяйте доверието си в ръцете на плътта. Ако вашият ближен ви удари по дясната страна, обърнете му и другата. Бъдете готови по-скоро да търпите несправедливости, отколкото да се съдите един другиго. С доброта и милосърдие помагайте на всички, които са в мъка и нужда.

messengers you are. Do not forcibly resist injustice; put not your trust in the arm of the flesh. If your neighbor smites you on the right cheek, turn to him the other also. Be willing to suffer injustice rather than to go to law among yourselves. In kindness and with mercy minister to all who are in distress and in need.

Казвам ви: обичайте своите врагове, правете добро на тези, които ви ненавиждат, благославяйте онези, които ви проклинат, и се молете за тези, които безжалостно ви използват. И във всичко постъпвайте с хората така, както по ваше мнение бих постъпил с тях аз.

140:3.15 (1571.2) "I say to you: Love your enemies, do good to those who hate you, bless those who curse you, and pray for those who despitefully use you. And whatsoever you believe that I would do to men, do you also to them.

Вашият небесен Отец е причината слънцето да сияе и над злите, и над добрите хора; той изпраща дъжд и на справедливите, и на несправедливите. Вие сте синовете Божии, нещо повече: сега вие сте посланици на Царството на моя Отец. Бъдете милосърдни, както е милосърден Бог, и във вечното бъдещо Царство вие ще бъдете съвършени, както е съвършен вашият небесен Отец.

140:3.16 (1571.3) "Your Father in heaven makes the sun to shine on the evil as well as upon the good; likewise he sends rain on the just and the unjust. You are the sons of God; even more, you are now the ambassadors of my Father's kingdom. Be merciful, even as God is merciful, and in the eternal future of the kingdom you shall be perfect, even as your heavenly Father is perfect.

Вие сте изпратени, за да спасявате хората, а не да ги съдите. В края на своя земен живот всички вие очаквате милосърдие, затова изисквам от вас в течение на своя смъртен живот да бъдете милосърдни към своите братя в плът. Не се опитвайте да извадите сламката от очите на своя брат, когато в собствените ви очи има греда. Преди това извадете гредата от собственото си око и тогава ще можете по-добре да видите как да извадите сламката от окото на своя брат.

140:3.17 (1571.4) "You are commissioned to save men, not to judge them. At the end of your earth life you will all expect mercy; therefore do I require of you during your mortal life that you show mercy to all of your brethren in the flesh. Make not the mistake of trying to pluck a mote out of your brother's eye when there is a beam in your own eye. Having first cast the beam out of your own eye, you can the better see to cast the mote out of your brother's eye.

Ясно разпознавайте истината, безстрашно живейте праведен живот; така вие ще бъдете мои апостоли и посланици на моя Отец. Чували сте да казват: 'Ако слепец поведе слепия, и двамата ще паднат в ямата.' Ако искате да водите другите към Царството, то вие самите трябва да живеете в ясната светлина на живата истина. Във всяко дело на Царството ви призовавам да изказвате справедливо съждение и дълбока мъдрост. Не предлагайте на кучетата нищо свято и не хвърляйте бисери на свинете, защото ще стъпчат бисерите с краката си и ще се нахвърлят върху вас.

140:3.18 (1571.5) "Discern the truth clearly; live the righteous life fearlessly; and so shall you be my apostles and my Father's ambassadors. You have heard it said: 'If the blind lead the blind, they both shall fall into the pit.' If you would guide others into the kingdom, you must yourselves walk in the clear light of living truth. In all the business of the kingdom I exhort you to show just judgment and keen wisdom. Present not that which is holy to dogs, neither cast your pearls before swine, lest they trample your gems under foot and turn to rend you.

Пазете се от лъжепророци, които ще идват при вас в овчи кожи, а отвътре са свирепи вълци. По плодовете им ще ги познаете. Берат ли от трънните грозде или от магарешките бодили смокини? Даже и така да е, всяко добро дърво донася добри плодове, а лошото дърво донася лоши плодове. Не може доброто

140:3.19 (1571.6) "I warn you against false prophets who will come to you in sheep's clothing, while on the inside they are as ravening wolves. By their fruits you shall know them. Do men gather grapes from thorns or figs from thistles? Even so, every good tree brings forth good fruit, but the corrupt tree bears evil fruit. A good tree cannot yield evil fruit, neither can a corrupt tree produce good fruit.

дърво да донесе лоши плодове, както не може лошото дърво да донесе добри плодове. Всяко дърво, което не носи добри плодове, го отсичат и хвърлят в огъня. Достъпът до Царството небесно се определя от подбудите. Моят Отец изследва сърцата на хората и съди по техните вътрешни стремежи и искрени намерения.

Every tree that does not bring forth good fruit is presently hewn down and cast into the fire. In gaining an entrance into the kingdom of heaven, it is the motive that counts. My Father looks into the hearts of men and judges by their inner longings and their sincere intentions.

Във великия съден ден на Царството мнозина ще ми кажат: ‘Нима ние не пророчествахме от твое име и не извършихме много прекрасни неща от твое име?’ Но аз ще трябва да им кажа: ‘Аз никога не съм ви познавал; отдалечете се от мен, лъжеучители.’ Но пред всеки, който чуе тази повеля и искрено изпълнява своето поръчение, представяйки ме пред хората така, както аз представям моя Отец пред вас – широко ще се разтворят вратите към моето служене и към Царството на небесния Отец.”

140:3.20 (1571.7) “In the great day of the kingdom judgment, many will say to me, ‘Did we not prophesy in your name and by your name do many wonderful works?’ But I will be compelled to say to them, ‘I never knew you; depart from me you who are false teachers.’ But every one who hears this charge and sincerely executes his commission to represent me before men even as I have represented my Father to you, shall find an abundant entrance into my service and into the kingdom of the heavenly Father.”

Никога преди апостолите не бяха чували от Иисус подобни речи, тъй като сега той говореше с тях като облечен с върховна власт. Те се спуснаха от планината преди залез слънце, но никой не зададе на Иисус нито един въпрос.

140:3.21 (1571.8) Never before had the apostles heard Jesus speak in this way, for he had talked to them as one having supreme authority. They came down from the mountain about sundown, but no man asked Jesus a question.

4. ВИЕ СТЕ СОЛТА НА ЗЕМЯТА

4. YOU ARE THE SALT OF THE EARTH

Така наречената “Проповед на планината” не е Евангелието на Иисус. Тя действително съдържа много полезни наставления, но това беше наставление, дадено от Иисус при посвещаването на дванадесетте апостола в сан, лично поръчение на Учителя към тези, на които им предстоеше да тръгнат да проповядват Евангелието, като се стремят да го представляват в света на хората така, както той толкова красноречиво и съвършено представляваше своя Отец.

140:4.1 (1572.1) The so-called “Sermon on the Mount” is not the gospel of Jesus. It does contain much helpful instruction, but it was Jesus’ ordination charge to the twelve apostles. It was the Master’s personal commission to those who were to go on preaching the gospel and aspiring to represent him in the world of men even as he was so eloquently and perfectly representative of his Father.

“Вие сте солта на земята, сол със спасителна сила. Но ако солта стане безвкусна, то как тя отново може да стане солена? Тя вече ще е негодна за нищо, освен да бъде изхвърлена, за да я стъпчат с крака. ”

140:4.2 (1572.2) “You are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men.”

Във времената на Иисус солта беше ценен продукт. Използваше се даже вместо пари. Съвременната дума salary (заплата) произхожда от думата salt (сол). Солта не само подправя храната, но е и консервант. Тя придава вкус на другите продукти; така тя осъществява своето служене с това, че я изразходват.

140:4.3 (1572.3) In Jesus’ time salt was precious. It was even used for money. The modern word “salary” is derived from salt. Salt not only flavors food, but it is also a preservative. It makes other things more tasty, and thus it serves by being spent.

“Вие сте светлината на света. Не може да се скрие град, който е построен на върха на хълма. И никой не крие запален светилник

140:4.4 (1572.4) “You are the light of the world. A city set on a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a

под обърнат с дъното нагоре съд, а го поставят на свещник и той свети на всички в дома. Нека вашата светлина сияе пред хората така, че те да видят вашите добри деяния и започнат да прославят вашия небесен Отец. "

Макар че светлината разсейва тъмнината, тя може да бъде и дотолкова "ослепяваща", че да доведе до смущение и да потопи в униние. Нас ни призовават да светим така, че да направляваме своите другари към нови и благочестиви пътища към по-добър живот. Нашата светлина трябва да свети така, че да не привлича вниманието към самите нас. Даже собствената ни професия може да се използва като ефективен "отражател", разпространяващ тази светлина на живота.

Силният характер възниква не от това, че човек *не* прави зло, а от това, че реално прави добро. Самопожертвователността е признак на човешкото величие. Висшите нива на саморазкриване се постигат чрез поклонението и служенето. Щастливият и активен човек се движи не от това, че се бои да направи лоша постъпка, а от това, че обича да прави добри дела.

"По плодовете им ще ги познаете." Личността в основното си остава неизменна; изменя се и расте нравственият характер. Основна заблуда на съвременната религия е негативизмът. Дървото, което не носи плодове, се "отсича и хвърля в огъня". Нравствените ценности не могат да бъдат извличани само от едното възпиране –подчинявайки се пред изискването "не смей". Страхът и срамът са мотивация, недостойна за религиозен живот. Религията е убедителна само тогава, когато разкрива Бащинството на Бога и укрепва братството на хората.

Действена философия на живота се формира от комбинация между постиженията на космоса и цялата съвкупност от емоционалните реакции на човека спрямо неговото социално и икономическо обкръжение. Помнете: макар че наследяването на подбудите е невъзможно да се измени коренно, емоционалните реакции на такива подбуди могат да бъдат изменени; затова нравствената природа може да бъде изменяна, характерът може да бъде подобрен. В силния характер емоционалните реакции са взаимосвързани и съгласувани; така се формира пълноценна личност. Недостатъчната цялостност отслабва нравствената природа и поражда нещастие.

Без достойна цел животът става безсмислен и безполезен. В това се крие причината за много беди. Речта на Иисус при

candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven."

140:4.5 (1572.5) While light dispels darkness, it can also be so "blinding" as to confuse and frustrate. We are admonished to let our light *so* shine that our fellows will be guided into new and godly paths of enhanced living. Our light should so shine as not to attract attention to self. Even one's vocation can be utilized as an effective "reflector" for the dissemination of this light of life.

140:4.6 (1572.6) Strong characters are not derived from *not* doing wrong but rather from actually doing right. Unselfishness is the badge of human greatness. The highest levels of self-realization are attained by worship and service. The happy and effective person is motivated, not by fear of wrongdoing, but by love of right doing.

140:4.7 (1572.7) "By their fruits you shall know them." Personality is basically changeless; that which changes — grows — is the moral character. The major error of modern religions is negativism. The tree which bears no fruit is "hewn down and cast into the fire." Moral worth cannot be derived from mere repression — obeying the injunction "Thou shalt not." Fear and shame are unworthy motivations for religious living. Religion is valid only when it reveals the fatherhood of God and enhances the brotherhood of men.

140:4.8 (1572.8) An effective philosophy of living is formed by a combination of cosmic insight and the total of one's emotional reactions to the social and economic environment. Remember: While inherited urges cannot be fundamentally modified, emotional responses to such urges can be changed; therefore the moral nature can be modified, character can be improved. In the strong character emotional responses are integrated and co-ordinated, and thus is produced a unified personality. Deficient unification weakens the moral nature and engenders unhappiness.

140:4.9 (1572.9) Without a worthy goal, life becomes aimless and unprofitable, and much unhappiness results. Jesus' discourse at the ordination of the twelve constitutes a master philosophy of life.

ръкополагането на дванадесетте апостоли представя образцовата философия на живота. Иисус призова своите последователи да развиват в себе си емпирична вяра. Той ги предупреди, че само едното интелектуално съгласие е недостатъчно, че не бива да бъдат излишно доверчиви и да се облягат на признати авторитети.

Jesus exhorted his followers to exercise experiential faith. He admonished them not to depend on mere intellectual assent, credulity, and established authority.

Образованието трябва да бъде метод за постигане (откриване) на по-съвършени методи за удовлетворяване на нашите естествени и наследени подбуди и щастието е произтичаща оттук съвкупност от тези подобрени методи за постигане на емоционално удовлетворение. Щастието малко зависи от средата, макар че приятното обкръжение може значително да допринесе за щастието.

140:4.10 (1573.1) Education should be a technique of learning (discovering) the better methods of gratifying our natural and inherited urges, and happiness is the resulting total of these enhanced techniques of emotional satisfactions. Happiness is little dependent on environment, though pleasing surroundings may greatly contribute thereto.

Всеки смъртен действително се стреми да стане пълноценно същество, да бъде съвършен, както е съвършен небесният Отец, и такова движение е възможно затова, защото в крайна сметка "на вселената наистина е присъщ бащински характер".

140:4.11 (1573.2) Every mortal really craves to be a complete person, to be perfect even as the Father in heaven is perfect, and such attainment is possible because in the last analysis the "universe is truly fatherly."

5. БАЩИНСКАТА И БРАТСКАТА ЛЮБОВ

5. FATHERLY AND BROTHERLY LOVE

От Проповедта на планината до речта по време на Тайната вечеря Иисус учеше своите последователи да проявяват *бащинска,* а не *братска* любов. Да обичаш своя ближен с братска любов значи да го обичаш както самия себе си, което би било адекватно изпълнение на "златното правило". Бащинското чувство предполага, че вие обичате своите смъртни събратя така, както Иисус обича вас.

140:5.1 (1573.3) From the Sermon on the Mount to the discourse of the Last Supper, Jesus taught his followers to manifest *fatherly* love rather than *brotherly* love. Brotherly love would love your neighbor as you love yourself, and that would be adequate fulfillment of the "golden rule." But fatherly affection would require that you should love your fellow mortals as Jesus loves you.

Иисус обича човечеството с двояка любов. Той живя на Земята като двуединна личност – човешка и божествена. Като Син Божий той обича човека с бащинска любов – той е Създател на човека, негов вселенски Отец. Като Син Човешки Иисус обича смъртните като брат – той наистина беше човек сред хората.

140:5.2 (1573.4) Jesus loves mankind with a dual affection. He lived on earth as a twofold personality — human and divine. As the Son of God he loves man with a fatherly love — he is man's Creator, his universe Father. As the Son of Man, Jesus loves mortals as a brother — he was truly a man among men.

Иисус не изискваше от своите последователи да постигат едно невъзможно проявление на братска любов, но той действително изискваше от тях да се стремят да станат подобни на Бога – да бъдат съвършени, както е съвършен небесният Отец. Той действително се надяваше, че те ще могат да започнат да гледат на човека така, както Бог гледа на Своите създания, и затова ще могат да започнат да обичат хората така, както Бог обича тях – да проявяват зачатъците на бащинско чувство. В хода на тези наставления Иисус се опита да разкрие

140:5.3 (1573.5) Jesus did not expect his followers to achieve an impossible manifestation of brotherly love, but he did expect them to so strive to be like God — to be perfect even as the Father in heaven is perfect — that they could begin to look upon man as God looks upon his creatures and therefore could begin to love men as God loves them — to show forth the beginnings of a fatherly affection. In the course of these exhortations to the twelve apostles, Jesus sought to reveal this new concept of *fatherly love* as it is related to certain emotional attitudes concerned in making numerous environmental social adjustments.

на апостолите си своето ново понятие за *бащинската* любов в тази степен, в която то има отношение към някои емоционални състояния, свързани с осъществяването на многобройните социални приспособявания към средата.

Учителят започна своето знаменателно разсъждение с това, че обърна вниманието на апостолите на четири състояния на *вярата,* което стана встъпление към последващото изобразяване на неговите четири трансцендентални и висши реакции на бащинска любов в противовес на ограниченията на чисто братската любов.

Отначало той говореше за този, който е низш духом, жадува за правдата и е с безропотно кротко и чисто сърце. От такива смъртни, разбиращи духовността, може да се очаква постигането на тези нива божествено безкористие, на които те стават способни за поразително проявяване на *бащински* чувства; може да се очаква, че даже в скръбта те ще намерят в себе си възможност за проява на милосърдие, да укрепват мира и твърдо да понасят преследванията, продължавайки във всички тези трудни положения да обичат с бащинска любов даже непривлекателното човечество. Бащинското чувство е способно да достигне нива на преданост, неизмеримо превишаващи братското чувство.

Вярата и любовта, съдържащи се в тези заповеди за блаженство, укрепват нравствения характер и създават щастие. Страхът и гневът отслабват характера и разрушават щастието. Тази знаменателна проповед започна с темата за щастието.

1 . *"Щастливи са бедните духом – смирените."* За детето щастието е незабавното удовлетворяване на жаждата за удоволствия. Възрастният човек е готов да посее семената на самоотречението, за да може впоследствие да събере реколтата на нарасналото щастие. Във времената на Иисус и в последващите епохи щастието твърде често се отъждествяваше с идеята за притежаване на богатство. В разказа за фарисея и митаря, молещи се в храма, единият се чувстваше богат духом – егоистичен; другият се чувстваше "беден духом" – смирен. Единият беше самодоволен, другият беше годен за учение и търсеше истината. Беднинят духом търси цели, представляващи духовно богатство – търси Бога. И такива търсачи на истината не е нужно да очакват награда в далечното бъдеще – те я получават *сега.* Те намират Царството небесно в своите собствени сърца и чувстват това щастие *сега.*

2 . *"Щастливи са гладните и*

140:5.4 (1573.6) The Master introduced this momentous discourse by calling attention to four *faith* attitudes as the prelude to the subsequent portrayal of his four transcendent and supreme reactions of fatherly love in contrast to the limitations of mere brotherly love.

140:5.5 (1573.7) He first talked about those who were poor in spirit, hungered after righteousness, endured meekness, and who were pure in heart. Such spirit-discerning mortals could be expected to attain such levels of divine selflessness as to be able to attempt the amazing exercise of *fatherly* affection; that even as mourners they would be empowered to show mercy, promote peace, and endure persecutions, and throughout all of these trying situations to love even unlovely mankind with a fatherly love. A father's affection can attain levels of devotion that immeasurably transcend a brother's affection.

140:5.6 (1573.8) The faith and the love of these beatitudes strengthen moral character and create happiness. Fear and anger weaken character and destroy happiness. This momentous sermon started out upon the note of happiness.

140:5.7 (1573.9) 1. "Happy are the poor in spirit — the humble." To a child, happiness is the satisfaction of immediate pleasure craving. The adult is willing to sow seeds of self-denial in order to reap subsequent harvests of augmented happiness. In Jesus' times and since, happiness has all too often been associated with the idea of the possession of wealth. In the story of the Pharisee and the publican praying in the temple, the one felt rich in spirit — egotistical; the other felt "poor in spirit" — humble. One was self-sufficient; the other was teachable and truth-seeking. The poor in spirit seek for goals of spiritual wealth — for God. And such seekers after truth do not have to wait for rewards in a distant future; they are rewarded *now.* They find the kingdom of heaven within their own hearts, and they experience such happiness *now.*

140:5.8 (1574.1) 2. "Happy are they who hunger and

жадуващите праведност, защото те ще се наситят." Само тези, които чувстват себе си бедни духом, ще могат някога да жадуват за праведност. Само кротките търсят божествена сила и се стремят да придобият духовна мощ. Но би било изключително опасно съзнателно да се заемеш с духовен пост, за да усилиш стремежа си към духовните дарове. След четири или пет дни физическият пост става опасен – човек може напълно да загуби вкус към храната. Продължителният пост – бил той физически или духовен, е способен да унищожи чувството на глад.

Емпиричната праведност е наслада, а не задължение. Праведността на Христос е в неговата динамична любов, в любовта на баща и брат. Такъв тип праведност не е негативен или забранителен. Как изобщо може да се жадува нещо негативно – да жадуваш да "не правиш"?

Не е така лесно да научиш детския разум на тези първи две заповеди за блаженство, но зрелият разум трябва да е способен да разбере техния смисъл.

3. *"Щастливи са кротките, защото те ще наследят земята."* Неподправената кротост няма нищо общо със страха. Обратното, тя е отношението на човека, сътрудничещ с Бога – "да бъде волята Ти". Тя включва търпението и издръжливостта и се подбужда от непоклатима вяра в правовата и дружелюбна вселена. Тя укротява всяка съблазън да въстанеш против божественото ръководство. Иисус беше идеалът за кротък урантиец и той наследи една обширна вселена.

4. *"Щастливи са чистите по сърце, защото те ще видят Бога."* Духовната чистота не е отрицателна категория, ако не се смята това, че в нея действително отсъстват подозрителността и отмъстителността. Говорейки за чистотата, Иисус нямаше предвид само половите отношения на хората. На първо място той подразбираше необходимата на човека вяра в своя ближен – тази вяра в своето дете, която я има в родителя и която му позволява да обича своите събратя така, както би ги обичал баща. На любовта на бащата е чуждо глезенето; тя не се отнася снизходително към злото и винаги е нетърпима към цинизма. Бащинската любов се отличава с целеустременост и винаги търси в човека по-доброто; такова е отношението на истинския родител.

Да виждаш с помощта на вярата Бога, значи да придобиеш истинска духовна проницателност. Духовната проницателност на свой ред помага на ръководството на

thirst for righteousness, for they shall be filled." Only those who feel poor in spirit will ever hunger for righteousness. Only the humble seek for divine strength and crave spiritual power. But it is most dangerous to knowingly engage in spiritual fasting in order to improve one's appetite for spiritual endowments. Physical fasting becomes dangerous after four or five days; one is apt to lose all desire for food. Prolonged fasting, either physical or spiritual, tends to destroy hunger.

140:5.9 (1574.2) Experiential righteousness is a pleasure, not a duty. Jesus' righteousness is a dynamic love — fatherly-brotherly affection. It is not the negative or thou-shalt-not type of righteousness. How could one ever hunger for something negative — something "not to do"?

140:5.10 (1574.3) It is not so easy to teach a child mind these first two of the beatitudes, but the mature mind should grasp their significance.

140:5.11 (1574.4) 3. "Happy are the meek, for they shall inherit the earth." Genuine meekness has no relation to fear. It is rather an attitude of man co-operating with God — "Your will be done." It embraces patience and forbearance and is motivated by an unshakable faith in a lawful and friendly universe. It masters all temptations to rebel against the divine leading. Jesus was the ideal meek man of Urantia, and he inherited a vast universe.

140:5.12 (1574.5) 4. "Happy are the pure in heart, for they shall see God." Spiritual purity is not a negative quality, except that it does lack suspicion and revenge. In discussing purity, Jesus did not intend to deal exclusively with human sex attitudes. He referred more to that faith which man should have in his fellow man; that faith which a parent has in his child, and which enables him to love his fellows even as a father would love them. A father's love need not pamper, and it does not condone evil, but it is always anticynical. Fatherly love has singleness of purpose, and it always looks for the best in man; that is the attitude of a true parent.

140:5.13 (1574.6) To see God — by faith — means to acquire true spiritual insight. And spiritual insight enhances Adjuster guidance, and these in the end augment God-consciousness. And when you know the Father, you are confirmed in the

Настройчика и заедно с него води към усилване на богосъзнанието. А когато познавате Отеца, вие придобивате солидна увереност в божественото синовство и започвате все повече да обичате всеки от своите братя в плът не само като брат – с братска любов, но и както баща – с бащинско чувство.

assurance of divine sonship, and you can increasingly love each of your brothers in the flesh, not only as a brother — with brotherly love — but also as a father — with fatherly affection.

Този съвет се усвоява лесно даже от дете. Децата са по природа доверчиви и родителите трябва да следят децата им да не изгубят тази проста вяра. Общувайки с децата, избягвайте лъжата и се старайте да не давате повод за подозрения. Мъдро им помагайте да избират своите герои и да определят делото на своя живот.

140:5.14 (1574.7) It is easy to teach this admonition even to a child. Children are naturally trustful, and parents should see to it that they do not lose that simple faith. In dealing with children, avoid all deception and refrain from suggesting suspicion. Wisely help them to choose their heroes and select their lifework.

След това Иисус продължи да учи своите последователи на реализацията на главната цел на човешките стремежи – съвършенството, и даже на постигането на божествеността. Той винаги ги призоваваше: “Бъдете съвършени, както е съвършен вашият небесен Отец.” Той не наставляваше апостолите да обичат своите ближни като самите себе си. Това би било достойно постижение и би означавало постижение на братска любов. По-скоро Иисус призоваваше своите апостоли да обичат хората така, както ги обичаше той – да ги обичат с *бащинска,* както и с братска любов. И като илюстрация на това той посочи четирите висши свойства на бащинската любов:

140:5.15 (1574.8) And then Jesus went on to instruct his followers in the realization of the chief purpose of all human struggling — perfection — even divine attainment. Always he admonished them: “Be you perfect, even as your Father in heaven is perfect.” He did not exhort the twelve to love their neighbors as they loved themselves. That would have been a worthy achievement; it would have indicated the achievement of brotherly love. He rather admonished his apostles to love men as he had loved them — to love with a *fatherly* as well as a brotherly affection. And he illustrated this by pointing out four supreme reactions of fatherly love:

1. “Щастливи са скърбящите, защото те ще бъдат утешени.” Изхождайки от така наречения здрав смисъл или безупречна логика, щастието никога не може да бъде следствие на скръбта. Но Иисус нямаше предвид външната или показна скръб. Той говореше за емоционалното отношение на състрадателността. Голяма грешка е да се внушава на момчетата и юношите, че проявата на ласки и изобщо емоционалните чувства или физическото страдание са нещо недостойно за мъжете. Съчувствието краси и мъжа, и жената. За да станеш мъжествен, съвсем не е необходимо да бъдеш безсърдечен. Това е порочен път за възпитаване на храбри мъже. Най-великите хора от този свят не се бояха да скърбят. Скърбящият Мойсей беше по-велик човек, отколкото Самсон или Голиат. Мойсей беше изтъкнат вожд, но оставаше кротък човек. Чувствителността и отзивчивостта към човешката беда създава неподправено и устойчиво щастие и в същото време тези добри отношения защитават душата от пагубните въздействия на гнева, ненавистта и подозрителността.

140:5.16 (1575.1) 1. “Happy are they who mourn, for they shall be comforted.” So-called common sense or the best of logic would never suggest that happiness could be derived from mourning. But Jesus did not refer to outward or ostentatious mourning. He alluded to an emotional attitude of tenderheartedness. It is a great error to teach boys and young men that it is unmanly to show tenderness or otherwise to give evidence of emotional feeling or physical suffering. Sympathy is a worthy attribute of the male as well as the female. It is not necessary to be calloused in order to be manly. This is the wrong way to create courageous men. The world’s great men have not been afraid to mourn. Moses, the mourner, was a greater man than either Samson or Goliath. Moses was a superb leader, but he was also a man of meekness. Being sensitive and responsive to human need creates genuine and lasting happiness, while such kindly attitudes safeguard the soul from the destructive influences of anger, hate, and suspicion.

2. “Щастливи са милостивите, защото ще им бъде оказана милост.” Тук милост

140:5.17 (1575.2) 2. “Happy are the merciful, for they shall obtain mercy.” Mercy here denotes the height

означава височината, ширината и дълбочината на истинската дружба – милосърдието. Милостта понякога бива пасивна, но в дадения случай тя е активна и динамична – висша проява на бащинско чувство. На любящия родител е лесно да прости на своето дете даже многократно. А в неразглезеното дете живее естественият стремеж да облекчи страданието. Децата обикновено са добри и отзивчиви, когато станат достатъчно възрастни, за да бъдат способни по достойнство да оценяват реалните обстоятелства.

and depth and breadth of the truest friendship — loving-kindness. Mercy sometimes may be passive, but here it is active and dynamic — supreme fatherliness. A loving parent experiences little difficulty in forgiving his child, even many times. And in an unspoiled child the urge to relieve suffering is natural. Children are normally kind and sympathetic when old enough to appreciate actual conditions.

3. "Щастливи са миротворците, защото те ще бъдат наречени Синове Божии." Слушателите на Иисус жадуваха призив към война, а не към мир. Но мирът на Иисус не беше пацифистки и негативен. Пред лицето на съдебните процеси и преследванията той казваше: "Своя мир оставям на вас." "Не позволявайте на своите сърца да се смутят и да се уплашат." Такъв мир предотвратява разрушителните конфликти. Вътрешният мир обединява личността. Социалният мир предотвратява страха, алчността и гнева. Политическият мир предотвратява расовите антагонизми, националната подозрителност и войните. Миротворчеството избавя от недоверието и подозрителността.

140:5.18 (1575.3) 3. "Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God." Jesus' hearers were longing for military deliverance, not for peacemakers. But Jesus' peace is not of the pacific and negative kind. In the face of trials and persecutions he said, "My peace I leave with you." "Let not your heart be troubled, neither let it be afraid." This is the peace that prevents ruinous conflicts. Personal peace integrates personality. Social peace prevents fear, greed, and anger. Political peace prevents race antagonisms, national suspicions, and war. Peacemaking is the cure of distrust and suspicion.

Лесно е да се научат децата да бъдат миротворци. На тях им харесва да действат в екип; те обичат да играят заедно. В друг случай Учителят каза: "Този, който съхрани своя живот, ще го загуби, а този, който го загуби, ще го придобие."

140:5.19 (1575.4) Children can easily be taught to function as peacemakers. They enjoy team activities; they like to play together. Said the Master at another time: "Whosoever will save his life shall lose it, but whosoever will lose his life shall find it."

4. "Щастливи са преследваните за праведност, защото Царството небесно принадлежи на тях. Щастливи сте вие, когато ви оскърбяват и преследват и всячески ви клеветят. Радвайте се и ликувайте, защото огромна е вашата награда на небесата."

140:5.20 (1575.5) 4. "Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven."

Колко често след мира настъпват преследвания. Но младите хора и храбрите възрастни никога не се плашат от трудности или опасности. "За човека няма по-голяма любов от тази, да отдаде живота си за своите приятели." На бащинската любов всичко това се отдава лесно – това, което едва ли е достъпно за братската любов. И крайният резултат от преследванията винаги е прогресът.

140:5.21 (1575.6) So often persecution does follow peace. But young people and brave adults never shun difficulty or danger. "Greater love has no man than to lay down his life for his friends." And a fatherly love can freely do all these things — things which brotherly love can hardly encompass. And progress has always been the final harvest of persecution.

Децата неизменно откликват, когато се изисква проявата на мъжество. Младостта никога не се отказва да "рискува". И всяко дете трябва още от ранно детство да се учи да жертва.

140:5.22 (1575.7) Children always respond to the challenge of courage. Youth is ever willing to "take a dare." And every child should early learn to sacrifice.

Тук е видно, че заповедите за блаженство

140:5.23 (1575.8) And so it is revealed that the

в Проповедта на планината са основани на вярата и любовта, а не на закона – етиката и дълга.

Бащинската любов се радва, когато заплаща за злото с добро – като твори добро в отговор на несправедливостта.

beatitudes of the Sermon on the Mount are based on faith and love and not on law — ethics and duty.

140:5.24 (1575.9) Fatherly love delights in returning good for evil — doing good in retaliation for injustice.

6. ВЕЧЕРТА В ДЕНЯ НА ПОСВЕЩЕНИЕТО

В неделя вечерта Иисус и дванадесетте апостоли се спуснаха от планината на север от Капернаум и се върнаха в дома на Зеведей, където споделиха скромната вечеря. По-късно, когато Иисус отиде да се разходи по брега, между апостолите се завърза разговор. Близнаците разпалиха неголям огън, даващ топлина и светлина, и след кратко съвещание Андрей отиде да търси Иисус и, догонвайки го, каза: "Учителю, моите братя не могат да разберат това, което ти каза за Царството. Ние чувстваме, че не можем да пристъпим към този труд, докато не получим от теб допълнителни разяснения. Аз дойдох, за да те помоля да се присъединиш към нас в градината и да ни помогнеш да разберем смисъла на твоите думи." И Иисус отиде заедно с Андрей при апостолите.

Влизайки в градината, той събра около себе си апостолите и продължи своите наставления с думите: "На вас ви е трудно да разберете моята проповед, защото се опитвате да построите новото учение направо върху старото, но аз ви заявявам, че вие трябва да се родите отново. Трябва да започнете отначало като малки деца и да бъдете готови да се доверите на моето учение и да вярвате в Бога. Новото Евангелие на Царството е невъзможно да се приспособи към вече съществуващото. Вие се придържате към неверни представи за Сина Човешки и неговата мисия на Земята. Но не допускайте грешката да мислите, че съм дошъл да отстраня закона и пророците; аз дойдох, не за да унищожавам, а за да разширявам и просвещавам. Дойдох, не за да нарушавам закона, а за да изсека тези нови заповеди върху скрижалите на вашите сърца.

Аз изисквам вашата праведност да надмине праведността на тези, които се стремят да завоюват благосклонността на Отеца с подаяния, молитви и пост. Ако искате да влезете в Царството, във вас трябва да има праведност, която се заключава в любов, милосърдие и истина – искреното желание да изпълнявате волята на моя небесен Отец."

Тогава Симон Петър каза: "Учителю, ако имаш нова заповед, бихме искали да я чуем. Открий ни новия път." Иисус отвърна на

6. THE EVENING OF THE ORDINATION

140:6.1 (1576.1) Sunday evening, on reaching the home of Zebedee from the highlands north of Capernaum, Jesus and the twelve partook of a simple meal. Afterward, while Jesus went for a walk along the beach, the twelve talked among themselves. After a brief conference, while the twins built a small fire to give them warmth and more light, Andrew went out to find Jesus, and when he had overtaken him, he said: "Master, my brethren are unable to comprehend what you have said about the kingdom. We do not feel able to begin this work until you have given us further instruction. I have come to ask you to join us in the garden and help us to understand the meaning of your words." And Jesus went with Andrew to meet with the apostles.

140:6.2 (1576.2) When he had entered the garden, he gathered the apostles around him and taught them further, saying: "You find it difficult to receive my message because you would build the new teaching directly upon the old, but I declare that you must be reborn. You must start out afresh as little children and be willing to trust my teaching and believe in God. The new gospel of the kingdom cannot be made to conform to that which is. You have wrong ideas of the Son of Man and his mission on earth. But do not make the mistake of thinking that I have come to set aside the law and the prophets; I have not come to destroy but to fulfill, to enlarge and illuminate. I come not to transgress the law but rather to write these new commandments on the tablets of your hearts.

140:6.3 (1576.3) "I demand of you a righteousness that shall exceed the righteousness of those who seek to obtain the Father's favor by almsgiving, prayer, and fasting. If you would enter the kingdom, you must have a righteousness that consists in love, mercy, and truth — the sincere desire to do the will of my Father in heaven."

140:6.4 (1576.4) Then said Simon Peter: "Master, if you have a new commandment, we would hear it. Reveal the new way to us." Jesus answered

Петър: “Вие сте чували как говорят тези, които учат на закона: ‘Не убивай; който убие, подлежи на съд.’ Но аз гледам по-дълбоко на своите действия, за да разкрия мотива. Заявявам ви, че всеки, който се гневи на своя брат, го грози проклятие. Този, който таи в своето сърце ненавист и крои в своя ум планове за отмъщение, го заплашва съд. Вие сте принудени да съдите своите другари по техните постъпки; небесният Отец съди по намеренията.

Вие сте чували как говорят учителите на закона: ‘Не прелюбодействай.’ Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена с въжделение, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си. Вие можете да съдите хората само по техните действия, но моят Отец гледа в сърцата на Своите деца и милосърдно ги съди в съответствие с техните намерения и истински желания.”

Иисус се канеше да премине към другите заповеди, когато Яков Зеведеев го прекъсна с въпрос: “Учителю, на какво следва да учим хората относно развода? Да позволяваме ли на мъжа да се развежда със своята жена, както учеше Мойсей?” И когато Иисус чу този въпрос, той каза: “Не за да законодателствам дойдох аз, а за да просвещавам. Не за да реформирам царството на този свят дойдох аз, а за да установя Царството небесно. Не е по волята на моя Отец да се поддавам на изкушението да ви уча на принципите на управлението, търговията или общественото поведение: макар и добро днес, такова знание би било съвършено непригодно за обществото в друга епоха. Само за това пребивавам аз на Земята, за да утеша разума на човека, да освободя неговия дух и да спася душата му. Но ще отговоря на този въпрос за развода: макар че Мойсей одобряваше такива неща, в дните на Адам в Градината всичко беше другояче.”

След като апостолите поговориха помежду си, Иисус каза: “Вие трябва винаги да различавате двата възгледа за всяко смъртно поведение – човешки и божествен; пътищата на плътта и пътищата на духа; съжденията на времето и възгледа на вечността.” И макар че апостолите не можаха да разберат всичко, на което ги учеше той, те почувстваха истинско облекчение след това наставление.

И след това Иисус каза: “Но вие ще се спъвате в моето учение, защото обикновено разбирате думите ми буквално; на вас ви е трудно да постигнете духа на моето учение. Освен това трябва да помните, че явявайки се мои посланици, вие трябва да преживеете своя живот така, както аз преживях моя в духа. Вие сте моите лични представители; но би

Peter: “You have heard it said by those who teach the law: ‘You shall not kill; that whosoever kills shall be subject to judgment.’ But I look beyond the act to uncover the motive. I declare to you that every one who is angry with his brother is in danger of condemnation. He who nurses hatred in his heart and plans vengeance in his mind stands in danger of judgment. You must judge your fellows by their deeds; the Father in heaven judges by the intent.

140:6.5 (1576.5) “You have heard the teachers of the law say, ‘You shall not commit adultery.’ But I say to you that every man who looks upon a woman with intent to lust after her has already committed adultery with her in his heart. You can only judge men by their acts, but my Father looks into the hearts of his children and in mercy adjudges them in accordance with their intents and real desires.”

140:6.6 (1576.6) Jesus was minded to go on discussing the other commandments when James Zebedee interrupted him, asking: “Master, what shall we teach the people regarding divorcement? Shall we allow a man to divorce his wife as Moses has directed?” And when Jesus heard this question, he said: “I have not come to legislate but to enlighten. I have come not to reform the kingdoms of this world but rather to establish the kingdom of heaven. It is not the will of the Father that I should yield to the temptation to teach you rules of government, trade, or social behavior, which, while they might be good for today, would be far from suitable for the society of another age. I am on earth solely to comfort the minds, liberate the spirits, and save the souls of men. But I will say, concerning this question of divorcement, that, while Moses looked with favor upon such things, it was not so in the days of Adam and in the Garden.”

140:6.7 (1577.1) After the apostles had talked among themselves for a short time, Jesus went on to say: “Always must you recognize the two viewpoints of all mortal conduct — the human and the divine; the ways of the flesh and the way of the spirit; the estimate of time and the viewpoint of eternity.” And though the twelve could not comprehend all that he taught them, they were truly helped by this instruction.

140:6.8 (1577.2) And then said Jesus: “But you will stumble over my teaching because you are wont to interpret my message literally; you are slow to discern the spirit of my teaching. Again must you remember that you are my messengers; you are beholden to live your lives as I have in spirit lived mine. You are my personal representatives; but do not err in expecting all men to live as you do in

било грешка от ваша страна да очаквате, че всички хора ще живеят във всяко отношение така, както живеете вие. Помнете, че аз имам и други овци, които не принадлежат към това стадо, и че имам задължения и към тях – аз трябва да стана за тях пример за изпълнение на Божията воля в течение на смъртния живот."

every particular. Also must you remember that I have sheep not of this flock, and that I am beholden to them also, to the end that I must provide for them the pattern of doing the will of God while living the life of the mortal nature."

След това Натанаил попита: "Учителю, следва ли да се откажем от правосъдие? Законът на Мойсей гласи: 'Око за око и зъб за зъб.' Какво да казваме ние?" Иисус отговори: "Вие ще плащате за злото с добро." Моите посланици не трябва да противостоят на хората, а да бъдат добри към всички. Въздаването в същата степен не трябва да бъде ваше правило. Такива закони са възможни сред хорските управители, но не в Царството; нека вашите съждения винаги се определят от милосърдието, а вашите постъпки – от любов. И ако тези слова са тежки, то за вас и сега не е късно да се обърнете назад. Ако изискванията към апостолството са твърде трудни за вас, можете да се върнете на по-малко трънливата пътека на ученичеството."

140:6.9 (1577.3) Then asked Nathaniel: "Master, shall we give no place to justice? The law of Moses says, 'An eye for an eye, and a tooth for a tooth.' What shall we say?" And Jesus answered: "You shall return good for evil. My messengers must not strive with men, but be gentle toward all. Measure for measure shall not be your rule. The rulers of men may have such laws, but not so in the kingdom; mercy always shall determine your judgments and love your conduct. And if these are hard sayings, you can even now turn back. If you find the requirements of apostleship too hard, you may return to the less rigorous pathway of discipleship."

Чувайки тези поразителни слова, апостолите се отделиха за известно време, но скоро се върнаха и Петър каза:"Учителю, ние искаме да останем с тебе, никой от нас не иска да се върне назад. Ние изцяло сме готови да заплатим високата цена; ще изпием тази чаша. Ние искаме да станем апостоли, а не просто ученици."

140:6.10 (1577.4) On hearing these startling words, the apostles drew apart by themselves for a while, but they soon returned, and Peter said: "Master, we would go on with you; not one of us would turn back. We are fully prepared to pay the extra price; we will drink the cup. We would be apostles, not merely disciples."

Като чу това, Иисус каза: "Тогава бъдете готови да поемете отговорността и ме следвайте. Вършете благи дела тайно; когато подавате милостиня, нека лявата ръка не знае какво прави дясната. И когато се молите, уединявайте се и не използвайте празни повторения и нищо незначещи фрази. Винаги помнете, че Отецът знае от какво се нуждаете, още преди да сте Му го поискали. И не бъдете подчертано унили, когато постите. Като избрани мои апостоли, отделили се от останалите, за да служат на Царството, не трупайте съкровища на земята, но със своя безкористен труд събирайте съкровища на небето, защото където е вашето съкровище, там ще е и сърцето ви.

140:6.11 (1577.5) When Jesus heard this, he said: "Be willing, then, to take up your responsibilities and follow me. Do your good deeds in secret; when you give alms, let not the left hand know what the right hand does. And when you pray, go apart by yourselves and use not vain repetitions and meaningless phrases. Always remember that the Father knows what you need even before you ask him. And be not given to fasting with a sad countenance to be seen by men. As my chosen apostles, now set apart for the service of the kingdom, lay not up for yourselves treasures on earth, but by your unselfish service lay up for yourselves treasures in heaven, for where your treasures are, there will your hearts be also.

Очите са източник на светлината за тялото; затова ако твоите очи са щедри, то и цялото ти тяло ще е пълно със светлина. Но ако твоите очи са егоистични, то и цялото ти тяло ще е пълно с тъмнина. И ако светлината, която е в теб, се превърне в тъмнина, то колко ужасна ще е тази тъмнина!"

140:6.12 (1577.6) "The lamp of the body is the eye; if, therefore, your eye is generous, your whole body will be full of light. But if your eye is selfish, the whole body will be filled with darkness. If the very light which is in you is turned to darkness, how great is that darkness!"

След това Тома попита Иисус следва ли

140:6.13 (1577.7) And then Thomas asked Jesus if they should "continue having everything in

те да "продължават да делят помежду си". Учителят отговори: "Да, мои братя, бих искал да живеем заедно като едно семейство единомишленици. На вас ви е поверено велико дело и аз изисквам от вас безпределна преданост. Вие знаете, че вярно е казано: "Никой не може да служи на двама господари." Вие не можете искрено да се покланяте на Бога и в същото време с цялата си душа да служите на мамона. Изцяло се посветете на делото на Царството, не се безпокойте за своя живот; още по-малко се грижете за ядене и пиене; не мислете и за това, с какво ще покриете своите тела. Вие вече разбрахте, че работещите ръце и честните сърца няма да гладуват. И сега, когато се готвите да посветите всички свои сили на делото на Царството, бъдете уверени, че вашият Отец няма да забрави за потребностите ви. Търсете преди всичко Царството Божие и когато намерите входа към него, всичко останало ще се прибави. Затова не се грижете напразно за утрешния ден. Всеки ден е пълен със свои грижи."

common." Said the Master: "Yes, my brethren, I would that we should live together as one understanding family. You are intrusted with a great work, and I crave your undivided service. You know that it has been well said: 'No man can serve two masters.' You cannot sincerely worship God and at the same time wholeheartedly serve mammon. Having now enlisted unreservedly in the work of the kingdom, be not anxious for your lives; much less be concerned with what you shall eat or what you shall drink; nor yet for your bodies, what clothing you shall wear. Already have you learned that willing hands and earnest hearts shall not go hungry. And now, when you prepare to devote all of your energies to the work of the kingdom, be assured that the Father will not be unmindful of your needs. Seek first the kingdom of God, and when you have found entrance thereto, all things needful shall be added to you. Be not, therefore, unduly anxious for the morrow. Sufficient for the day is the trouble thereof."

Виждайки, че те се канят да бодърстват и да задават въпроси цяла нощ, Иисус им каза: "Братя мои, вие сте материални съдини; по-добре да отидете да си починете, за да сте готови за утрешния труд." Но на тях вече не им беше до сън. Петър събра смелост да се обърне към своя Учител с молба "малко да си поговорят насаме. Не затова, защото имам тайни от събратята си, а защото моят дух е смутен и ако заслужа упрек от моя Учител, за мен би било по-лесно да го понеса насаме с теб". Иисус каза: "Ела с мен, Петре" – и пръв влезе в къщата. Когато Петър се върна от Учителя развеселен и изключително въодушевен, Яков реши да влезе в къщата и да поговори с Иисус. Така в ранните утринни часове останалите апостоли поред влизаха в дома за разговор с Учителя. След като всички освен заспалите близнаци поговориха с Иисус насаме, Андрей влезе и каза: "Учителю, близнаците заспаха в градината около огъня; да ги вдигна ли, за да ги попитам дали искат да поговорят с теб?" Усмихвайки се, Иисус отговори: "На тях им е добре – не ги безпокой." Нощта отиваше към края си; зазоряваше новият ден.

140:6.14 (1578.1) When Jesus saw they were disposed to stay up all night to ask questions, he said to them: "My brethren, you are earthen vessels; it is best for you to go to your rest so as to be ready for the morrow's work." But sleep had departed from their eyes. Peter ventured to request of his Master that "I have just a little private talk with you. Not that I would have secrets from my brethren, but I have a troubled spirit, and if, perchance, I should deserve a rebuke from my Master, I could the better endure it alone with you." And Jesus said, "Come with me, Peter" — leading the way into the house. When Peter returned from the presence of his Master much cheered and greatly encouraged, James decided to go in to talk with Jesus. And so on through the early hours of the morning, the other apostles went in one by one to talk with the Master. When they had all held personal conferences with him save the twins, who had fallen asleep, Andrew went in to Jesus and said: "Master, the twins have fallen asleep in the garden by the fire; shall I arouse them to inquire if they would also talk with you?" And Jesus smilingly said to Andrew, "They do well — trouble them not." And now the night was passing; the light of another day was dawning.

7. СЕДМИЦАТА СЛЕД ПОСВЕЩАВАНЕТО КАТО АПОСТОЛИ

7. THE WEEK FOLLOWING THE ORDINATION

След няколко часа сън, когато апостолите се събраха за късна закуска с Иисус, той каза: "Сега вие трябва да пристъпите към своя труд – проповядване на благата вест и наставляване на вярващите. Пригответе се да

140:7.1 (1578.2) After a few hours' sleep, when the twelve were assembled for a late breakfast with Jesus, he said: "Now must you begin your work of preaching the glad tidings and instructing believers. Make ready to go to Jerusalem." After

тръгнете за Йерусалим.” Когато Иисус свърши да говори, Тома събра кураж и каза: “Аз зная, Учителю, че ние сега трябва да сме готови да пристъпим към своя труд, но се боя, че още не сме способни да изпълним това велико дело. Няма ли да ни позволиш да останем тук още няколко дни преди да пристъпим към труда в името на Царството?” И когато Иисус видя, че всичките му апостоли са обхванати от такъв страх, той каза: “Да бъде така, както искате; ще останем тук до неделя.”

Jesus had spoken, Thomas mustered up courage to say: “I know, Master, that we should now be ready to enter upon the work, but I fear we are not yet able to accomplish this great undertaking. Would you consent for us to stay hereabouts for just a few days more before we begin the work of the kingdom?” And when Jesus saw that all of his apostles were possessed by this same fear, he said: “It shall be as you have requested; we will remain here over the Sabbath day.”

В течение на много седмици неголеми групи искрени търсачи на правдата наред с любопитстващите зяпачи посещаваха Витсаида, за да видят Иисус. Мълвата за него се разнесе по цялата област. Групите от интересуващи се от тях хора пристигаха даже от такива далечни места като Тир, Сидон, Дамаск, Кесария и Йерусалим. До това време Иисус сам посрещаше такива посетители и им разказваше за Царството, но сега Учителят предаде тази работа на дванадесетте апостола. Андрей избираше един от апостолите и му поверяваше група посетители, а понякога и дванадесетте бяха заети с това дело.

140:7.2 (1578.3) For weeks and weeks small groups of earnest truth seekers, together with curious spectators, had been coming to Bethsaida to see Jesus. Already word about him had spread over the countryside; inquiring groups had come from cities as far away as Tyre, Sidon, Damascus, Caesarea, and Jerusalem. Heretofore, Jesus had greeted these people and taught them concerning the kingdom, but the Master now turned this work over to the twelve. Andrew would select one of the apostles and assign him to a group of visitors, and sometimes all twelve of them were so engaged.

Така работиха те два дни – денем учеха, а вечерта се събираха за беседи в своя кръг. На третия ден Иисус отиде да навести Зеведей и Саломия, изпращайки апостолите да “половите риба, да смените обстановката или да навестите своите семейства”. В четвъртък те се върнаха и продължиха да учат още три дни.

140:7.3 (1578.4) For two days they worked, teaching by day and holding private conferences late into the night. On the third day Jesus visited with Zebedee and Salome while he sent his apostles off to “go fishing, seek carefree change, or perchance visit your families.” On Thursday they returned for three more days of teaching.

По време на тази седмица от подготовката Иисус нееднократно напомняше на своите апостоли за двете най-важни задачи от неговата следкръщенческа мисия на Земята:

140:7.4 (1578.5) During this week of rehearsing, Jesus many times repeated to his apostles the two great motives of his postbaptismal mission on earth:

1. Да разкрият на човека Отеца.

140:7.5 (1578.6) 1. To reveal the Father to man.

2. Да доведат хората до осъзнаване на своето синовство – да им помогнат чрез вяра да осъзнаят, че те са деца на Всевишния.

140:7.6 (1578.7) 2. To lead men to become son-conscious — to faith-realize that they are the children of the Most High.

Тази една седмица от времето, прекарано в разнообразни занятия, донесе на апостолите голяма полза; някои от тях даже станаха излишно самоуверени. На последното съвещание, състояло се вечерта преди празнуването на събота, Петър и Яков дойдоха при Иисус и казаха: “Ние сме готови – да тръгнем на път, за да завладеем Царството.” На което Иисус отговори: “Нека вашата мъдрост се сравни с вашия устрем и нека вашето неведение се компенсира от вашето мъжество.”

140:7.7 (1579.1) One week of this varied experience did much for the twelve; some even became over self-confident. At the last conference, the night after the Sabbath, Peter and James came to Jesus, saying, “We are ready — let us now go forth to take the kingdom.” To which Jesus replied, “May your wisdom equal your zeal and your courage atone for your ignorance.”

Макар че много от неговите учения останаха за апостолите непонятни, на тях им се отдаде да разберат смисъла на неговия

140:7.8 (1579.2) Though the apostles failed to comprehend much of his teaching, they did not fail to grasp the significance of the charmingly

възхитителен живот, преживян заедно с тях.

8. В ЧЕТВЪРТЪК НА ОБЕД НА ЕЗЕРОТО

Иисус добре знаеше, че апостолите не усвояват неговото учение в пълна степен. Той реши да даде някои специални разяснения на Петър, Яков и Йоан с надеждата, че те ще могат да внесат ясност в представата на своите другари. Той виждаше, че макар апостолите да осъзнаваха някои идеи на духовното Царство, те упорито се опитваха да свържат тези нови духовни учения със своите стари и вкоренили се буквални представи за Царството небесно като възстановяване на трона на Давид и възсъздаване на Израил като мирска държава на Земята. Затова в четвъртък по обед Иисус тръгна с лодка заедно с Петър, Яков и Йоан, за да обсъдят въпросите на Царството. Този разговор продължи четири часа и включваше десетки въпроси и отговори и в рамките на даденото повествуване най-целесъобразно ще бъде да го приведем, вземайки за основа краткия разказ за този знаменателен ден, предаден на следващата сутрин от Симон Петър на своя брат Андрей:

1 . *Изпълняване на волята на Отеца.* Учението на Иисус, призоваващо да се разчита на висшата опека на небесния Баща, не беше сляп и пасивен фатализъм. В този следобед той с одобрение цитира стария еврейски израз: “Който не работи – не трябва да яде.” Той посочи, че неговият собствен опит е достатъчен коментар към това учение. Неговата заповед за доверие към Отеца не трябва да се разглежда през призмата на социалните или икономически условия на тогавашната или на някоя друга епоха. Неговите наставления обхващат идеалните принципи на живота редом с Бога във всички епохи и всички светове.

Иисус обясни на тримата апостоли с какво се различават изискванията, предявявани към апостолите и учениците. И той в никакъв случай не забраняваше на апостолите да се ползват от благоразумие и предвидливост. Той осъждаше не предвидливостта, а тревогата, безпокойството. Учеше на активно и живо подчинение на волята на Отеца. В отговор на многобройните въпроси за умереността и пестеливостта той само им обърна внимание на своя живот на дърводелец, лодкостроител, рибар и на неговата внимателна организация на дванадесетте апостоли. Той се опита да обясни, че към света не следва да се отнасяш като към враг; че обстоятелствата на живота представляват божествен промисъл, действащ

beautiful life he lived with them.

8. THURSDAY AFTERNOON ON THE LAKE

140:8.1 (1579.3) Jesus well knew that his apostles were not fully assimilating his teachings. He decided to give some special instruction to Peter, James, and John, hoping they would be able to clarify the ideas of their associates. He saw that, while some features of the idea of a spiritual kingdom were being grasped by the twelve, they steadfastly persisted in attaching these new spiritual teachings directly onto their old and entrenched literal concepts of the kingdom of heaven as a restoration of David’s throne and the re-establishment of Israel as a temporal power on earth. Accordingly, on Thursday afternoon Jesus went out from the shore in a boat with Peter, James, and John to talk over the affairs of the kingdom. This was a four hours’ teaching conference, embracing scores of questions and answers, and may most profitably be put in this record by reorganizing the summary of this momentous afternoon as it was given by Simon Peter to his brother, Andrew, the following morning:

140:8.2 (1579.4) 1. *Doing the Father’s will.* Jesus’ teaching to trust in the overcare of the heavenly Father was not a blind and passive fatalism. He quoted with approval, on this afternoon, an old Hebrew saying: “He who will not work shall not eat.” He pointed to his own experience as sufficient commentary on his teachings. His precepts about trusting the Father must not be adjudged by the social or economic conditions of modern times or any other age. His instruction embraces the ideal principles of living near God in all ages and on all worlds.

140:8.3 (1579.5) Jesus made clear to the three the difference between the requirements of apostleship and discipleship. And even then he did not forbid the exercise of prudence and foresight by the twelve. What he preached against was not forethought but anxiety, worry. He taught the active and alert submission to God’s will. In answer to many of their questions regarding frugality and thriftiness, he simply called attention to his life as carpenter, boatmaker, and fisherman, and to his careful organization of the twelve. He sought to make it clear that the world is not to be regarded as an enemy; that the circumstances of life constitute a divine dispensation working along with the children of God.

заедно с децата Божии.

На Иисус му беше изключително трудно да се сдобие от тях с разбиране на неговия личен принцип на непротивене. Той решително се отказваше да се защитава и на апостолите им се струваше, че би му било приятно, ако и те се придържаха към тази линия на поведение. Той ги учеше да не се съпротивляват на злото, да не се борят с несправедливостта или оскърбленията, но не учеше на пасивна търпимост по отношение на злодеянията. И в този ден той ясно даде да се разбере, че се застъпва за общественото наказание на злодеите и престъпниците и че гражданската власт понякога трябва да използва сила за поддържане на обществения порядък и за раздаване на правосъдие.

140:8.4 (1579.6) Jesus had great difficulty in getting them to understand his personal practice of nonresistance. He absolutely refused to defend himself, and it appeared to the apostles that he would be pleased if they would pursue the same policy. He taught them not to resist evil, not to combat injustice or injury, but he did not teach passive tolerance of wrongdoing. And he made it plain on this afternoon that he approved of the social punishment of evildoers and criminals, and that the civil government must sometimes employ force for the maintenance of social order and in the execution of justice.

Той непрестанно предпазваше своите ученици от порочната практика на *отмъщението*; не признаваше мъстта или идеята за уреждане на сметките. Той не одобряваше таенето на злоба към другите хора. Отхвърляше принципа “око за око и зъб за зъб”. Изцяло отричаше понятието за частна и лична мъст и прехвърляше тези функции, от една страна – към гражданската власт, а, от друга – към Божия съд. Разясни на тримата апостоли, че неговите учения се отнасят до *индивида,* а не до държавата. Той резюмира дадените към това време наставления по тези въпроси в следните положения:

140:8.5 (1579.7) He never ceased to warn his disciples against the evil practice of *retaliation*; he made no allowance for revenge, the idea of getting even. He deplored the holding of grudges. He disallowed the idea of an eye for an eye and a tooth for a tooth. He discountenanced the whole concept of private and personal revenge, assigning these matters to civil government, on the one hand, and to the judgment of God, on the other. He made it clear to the three that his teachings applied to the *individual,* not the state. He summarized his instructions up to that time regarding these matters, as:

Обичайте своите врагове – помнете за нравствените изисквания на братството между хората.

140:8.6 (1580.1) Love your enemies — remember the moral claims of human brotherhood.

Безполезността на злото: злото не се поправя с възмездие. Не се борете напразно със злото с неговите собствени средства.

140:8.7 (1580.2) The futility of evil: A wrong is not righted by vengeance. Do not make the mistake of fighting evil with its own weapons.

Имайте вяра – увереност в окончателното тържество на божествената справедливост и вечната добродетел.

140:8.8 (1580.3) Have faith — confidence in the eventual triumph of divine justice and eternal goodness.

2 . *Отношение към политическите въпроси.* Той призоваваше апостолите към дискретност в своите забележки относно напрегнатите отношения, съществуващи по това време между еврейския народ и римската власт; забрани им да се намесват в тези сложни проблеми. Той винаги заобикаляше внимателно поставените от неговите врагове политически капани и неизменно отговаряше: “Отдавайте кесаревото кесарю, а Богу – Божието.” Не си позволяваше да се отвлича от своята мисия – установяването на нов път на спасението; не си позволяваше да се съсредоточи над нещо друго. В своя личен живот той винаги съблюдаваше всички граждански закони и правила; в своите публични учения никога не засягаше граждански и икономически въпроси. Той каза

140:8.9 (1580.4) 2. *Political attitude.* He cautioned his apostles to be discreet in their remarks concerning the strained relations then existing between the Jewish people and the Roman government; he forbade them to become in any way embroiled in these difficulties. He was always careful to avoid the political snares of his enemies, ever making reply, “Render to Caesar the things which are Caesar’s and to God the things which are God’s.” He refused to have his attention diverted from his mission of establishing a new way of salvation; he would not permit himself to be concerned about anything else. In his personal life he was always duly observant of all civil laws and regulations; in all his public teachings he ignored the civic, social, and economic realms. He told the three apostles that he was concerned only with the principles of man’s inner and personal spiritual life.

на тримата апостоли, че се занимава само с принципите на вътрешния и личен духовен живот на човека.

Следователно Иисус не беше политически реформатор. Той дойде, не за да преустройва света; но даже ако беше направил това, такова преустройство би било приложимо само за онова време и епоха. При все това той действително показа на човека път към по-добър живот и нито едно поколение не е освободено от търсенето на възможности за най-добро използване на живота на Иисус за решаване на своите собствени проблеми. Но никога не се опитвайте да отъждествите учението на Иисус с някаква политическа или икономическа теория, с някоя социална или индустриална система.

140:8.10 (1580.5) Jesus was not, therefore, a political reformer. He did not come to reorganize the world; even if he had done this, it would have been applicable only to that day and generation. Nevertheless, he did show man the best way of living, and no generation is exempt from the labor of discovering how best to adapt Jesus' life to its own problems. But never make the mistake of identifying Jesus' teachings with any political or economic theory, with any social or industrial system.

3. *Отношение към социалните въпроси.* Еврейските равини отдавна спореха за това, кого да смятат за ближен. Иисус дойде с идеята за активна и спонтанна доброта, с толкова великодушна любов към събратята си, че тя разширяваше понятието за ближен до целия свят, превръщайки всички хора в ближни. Но при все това Иисус се интересуваше само от индивида, а не от масата. Той не беше социолог, но действително се трудеше над разрушаването на всички форми на егоистична изолация. Той учеше на чисто съчувствие, на състрадание. Михаил Небадонски е Син, преобладаващото качество на когото е милосърдието; състраданието е самата му същност.

140:8.11 (1580.6) 3. *Social attitude.* The Jewish rabbis had long debated the question: Who is my neighbor? Jesus came presenting the idea of active and spontaneous kindness, a love of one's fellow men so genuine that it expanded the neighborhood to include the whole world, thereby making all men one's neighbors. But with all this, Jesus was interested only in the individual, not the mass. Jesus was not a sociologist, but he did labor to break down all forms of selfish isolation. He taught pure sympathy, compassion. Michael of Nebadon is a mercy-dominated Son; compassion is his very nature.

Учителят не казваше, че хората никога не трябва да канят на обяд своите приятели, но той действително казваше, че неговите последователи трябва да организират празници за бедните и нещастните. Иисус притежаваше непоколебимо чувство за справедливост, но то винаги се смекчаваше с милосърдие. Той не казваше на своите апостоли, че те трябва да се оставят да бъдат използвани от обществени паразити и професионални просяци. До изявление по социологически въпроси той се приближи най-много с изявлението: "Не съдете, за да не бъдете съдени."

140:8.12 (1580.7) The Master did not say that men should never entertain their friends at meat, but he did say that his followers should make feasts for the poor and the unfortunate. Jesus had a firm sense of justice, but it was always tempered with mercy. He did not teach his apostles that they were to be imposed upon by social parasites or professional alms-seekers. The nearest he came to making sociological pronouncements was to say, "Judge not, that you be not judged."

Той разясни, че сляпата доброта може да бъде причина за много социални пороци. На следващия ден Иисус уведоми Юда за това, че милостиня от апостолските средства може да се раздава само по негова молба или по съвместна молба на които и да са двама от апостолите. По отношение на такива неща Иисус обикновено казваше: "Бъдете мъдри като змии и безобидни като гълъби." Изглеждаше, че във всички останали ситуации той се стреми да учи на сдържаност, търпимост и на умението да се прощава.

140:8.13 (1580.8) He made it clear that indiscriminate kindness may be blamed for many social evils. The following day Jesus definitely instructed Judas that no apostolic funds were to be given out as alms except upon his request or upon the joint petition of two of the apostles. In all these matters it was the practice of Jesus always to say, "Be as wise as serpents but as harmless as doves." It seemed to be his purpose in all social situations to teach patience, tolerance, and forgiveness.

Семейството заемаше централно място в предложената от Иисус философия на живота – този живот и следващия. Той основаваше своите учения за Бога на семейството, едновременно стремейки се да поправи склонността на евреите към прекомерно почитане на предците. Възвисяваше семейния живот като висше задължение на човека, но разясняваше, че семейните отношения не трябва да пречат на изпълнението на религиозните задължения. Той обръщаше внимание на факта, че семейството е временна институция, че то не се запазва след смъртта. Иисус без колебание остави своето семейство, когато неговите действия се оказаха в разрез с волята на Отеца. Той учеше на ново, по-широко братство между хората – синовете Божии. В епохата на Иисус в Палестина и по цялата Римска империя съществуваше либерално отношение към развода. Той упорито отказваше да формулира закони, регулиращи брака и развода, но много от ранните последователи на Иисус се придържаха към строги възгледи за развода и без колебание ги приписваха на Иисус. Всички автори на Новия Завет се придържаха към тези по-строги и прогресивни възгледи за развода, с изключение на Йоан Марк.

140:8.14 (1581.1) The family occupied the very center of Jesus' philosophy of life — here and hereafter. He based his teachings about God on the family, while he sought to correct the Jewish tendency to overhonor ancestors. He exalted family life as the highest human duty but made it plain that family relationships must not interfere with religious obligations. He called attention to the fact that the family is a temporal institution; that it does not survive death. Jesus did not hesitate to give up his family when the family ran counter to the Father's will. He taught the new and larger brotherhood of man — the sons of God. In Jesus' time divorce practices were lax in Palestine and throughout the Roman Empire. He repeatedly refused to lay down laws regarding marriage and divorce, but many of Jesus' early followers had strong opinions on divorce and did not hesitate to attribute them to him. All of the New Testament writers held to these more stringent and advanced ideas about divorce except John Mark.

4 . *Отношение към икономическите въпроси.* Иисус се трудеше, живееше и търгуваше в света такъв, какъвто го завари. Той не беше икономически реформатор, макар че често обръщаше внимание на несправедливостта на неравномерното разпределяне на богатствата. Но той не предложи някакво решение на този проблем. Разясни на Петър, Яков и Йоан, че макар че апостолите не трябва да имат собственост, неговата проповед е насочена не против богатствата и собствеността, а само против тяхното неравномерно и несправедливо разпределение. Той признаваше потребността от обществена справедливост и производствена честност, но не предлагаше някакви принципи за тяхното постигане.

140:8.15 (1581.2) 4. *Economic attitude.* Jesus worked, lived, and traded in the world as he found it. He was not an economic reformer, although he did frequently call attention to the injustice of the unequal distribution of wealth. But he did not offer any suggestions by way of remedy. He made it plain to the three that, while his apostles were not to hold property, he was not preaching against wealth and property, merely its unequal and unfair distribution. He recognized the need for social justice and industrial fairness, but he offered no rules for their attainment.

Иисус никога не призоваваше своите последователи да се откажат от земните владения – той изискваше това само от дванадесетте апостоли. Лука, лекарят, беше убеден вярващ в социалното равенство и направи много за това, да приведе изказванията на Иисус в съответствие със своите собствени възгледи. Иисус никога не призоваваше лично своите апостоли да преминат към колективен начин на живот; той не говореше абсолютно нищо по такива въпроси.

140:8.16 (1581.3) He never taught his followers to avoid earthly possessions, only his twelve apostles. Luke, the physician, was a strong believer in social equality, and he did much to interpret Jesus' sayings in harmony with his personal beliefs. Jesus never personally directed his followers to adopt a communal mode of life; he made no pronouncement of any sort regarding such matters.

Иисус често предупреждаваше своите последователи за алчността, заявявайки, че

140:8.17 (1581.4) Jesus frequently warned his listeners against covetousness, declaring that "a man's happiness consists not in the abundance of his

"щастието на човека не се състои от изобилието на неговите материални притежания". Той винаги повтаряше: "Каква полза би имал човек, ако, придобивайки целия свят, погуби душата си?" Макар че не нападаше пряко притежаването на собственост, той действително настояваше, че в аспекта на вечността непременно условие е поставянето на първо място на духовните ценности. В своите по-късни учения се стремеше да поправи много погрешни урантийски възгледи за живота, използвайки в своето обществено служене многобройни притчи. Иисус никога не е смятал да формулира икономически теории; той прекрасно знаеше, че всяка епоха трябва да намери със свои собствени средства решение на съществуващите проблеми. И ако Иисус се беше оказал на Земята в плът днес, повечето добродетелни мъже и жени биха били разочаровани по тази проста причина, че той не би се присъединил към нито една от страните в днешните политически, социални или икономически спорове. Оставайки си величествено отчужден, той би ви учил да усъвършенствате своя вътрешен духовен живот така, че многократно да подобрите своите възможности за решаване на чисто човешките проблеми.

material possessions." He constantly reiterated, "What shall it profit a man if he gain the whole world and lose his own soul?" He made no direct attack on the possession of property, but he did insist that it is eternally essential that spiritual values come first. In his later teachings he sought to correct many erroneous Urantia views of life by narrating numerous parables which he presented in the course of his public ministry. Jesus never intended to formulate economic theories; he well knew that each age must evolve its own remedies for existing troubles. And if Jesus were on earth today, living his life in the flesh, he would be a great disappointment to the majority of good men and women for the simple reason that he would not take sides in present-day political, social, or economic disputes. He would remain grandly aloof while teaching you how to perfect your inner spiritual life so as to render you manyfold more competent to attack the solution of your purely human problems.

Иисус би искал да направи всички хора подобни на Бога и след това да се отмести встрани, благожелателно наблюдавайки как тези синове Божии решават своите политически, социални и икономически проблеми. И той осъждаше не богатството, а онова, което то прави с повечето от своите поклонници. В този четвъртък Иисус за пръв път каза на своите другари, че е "по-блажено да даваш, отколкото да вземаш".

140:8.18 (1581.5) Jesus would make all men Godlike and then stand by sympathetically while these sons of God solve their own political, social, and economic problems. It was not wealth that he denounced, but what wealth does to the majority of its devotees. On this Thursday afternoon Jesus first told his associates that "it is more blessed to give than to receive."

5. *Лична религия.* Както и апостолите, вие по-добре ще разберете ученията на Иисус, гледайки на тях през призмата на неговия живот. Той преживя на Урантия съвършен живот и неговите уникални учения могат да бъдат разбрани само в случай, че си представите този живот в непосредствения му контекст. Именно неговият живот, а не наставленията, които той даваше на дванадесетте апостоли, или проповедите, с които излизаше пред народа, най-добре от всичко ще помогне да се разкрият божественият характер и любвеобилната личност на Отеца.

140:8.19 (1581.6) 5. *Personal religion.* You, as did his apostles, should the better understand Jesus' teachings by his life. He lived a perfected life on Urantia, and his unique teachings can only be understood when that life is visualized in its immediate background. It is his life, and not his lessons to the twelve or his sermons to the multitudes, that will assist most in revealing the Father's divine character and loving personality.

Иисус не критикуваше ученията на юдейските пророци или гръцките моралисти. Той съзнаваше, че тези велики учители отстояваха много добри неща, но той беше дошъл на Земята, за да научи и на *още* нещо – "доброволно подчиняване волята на човека на волята на Бога". Иисус не искаше да създава

140:8.20 (1582.1) Jesus did not attack the teachings of the Hebrew prophets or the Greek moralists. The Master recognized the many good things which these great teachers stood for, but he had come down to earth to teach something *additional,* "the voluntary conformity of man's will to God's will." Jesus did not want simply to produce a *religious*

само *религиозен човек* — смъртен, изпълнен с религиозни чувства и движим от изключително духовни импулси. Ако бихте могли поне веднъж да го погледнете, вие бихте разбрали, че Иисус беше реален човек, прекрасно познаващ този свят. Ученията на Иисус в това отношение бяха изключително извратени и претърпяха многобройни изкривявания в течение на всички векове от християнската ера; освен това вие се придържате към изкривени представи за кротостта на Учителя и неговата покорност. По наше мнение в своя живот той се стремеше към *възвишеното чувство за собствено достойнство.* Той съветваше човека да се смири, само за да стане истински възвишен; неговата действителна цел беше смирението пред Бога. Ценеше високо искреността – чистосърдечието. Предаността беше основно достойнство в неговата оценка на характера, а *мъжеството* — самата душа на неговото учение. "Не се страхувайте" беше неговият девиз, търпението – идеалът му за силен характер. Ученията на Иисус образуват религия на доблест, мъжество и героизъм. Именно затова той избра като свои лични представители дванадесет обикновени мъже, повечето от които бяха закалени, енергични и мъжествени рибари.

Иисус почти нищо не говореше за социалните пороци на своето време. Той рядко споменаваше за морални постъпки. Беше позитивен учител на истинската добродетел. Той старателно избягваше негативния метод на обучение: отказваше се да афишира злото. Иисус не беше и реформатор на нравите. Той добре знаеше и внушаваше на своите апостоли, че чувствените подтици на човека не се поддават нито на религиозно порицание, нито на правови забрани. Неговите редки осъждания бяха насочени основно против гордостта, тиранията, угнетението и лицемерието.

За разлика от Йоан, Иисус не осъждаше рязко даже фарисеите. Той знаеше, че мнозина книжници и фарисеи са чистосърдечни хора. Разбираше, че те се намират в робски плен на религиозните обичаи. Иисус придаваше особено значение на това, "отначало да се излекува самото дърво". Той внушаваше на тримата апостоли, че цени целия живот, а не отделни добродетели.

Главният извод, направен от Йоан след този урок, се състоеше в това, че същността на религията на Иисус се заключава в придобиване на състрадателен характер и формиране на личност, стремяща се да изпълни волята на небесния Отец.

Петър схвана идеята, че Евангелието,

man, a mortal wholly occupied with religious feelings and actuated only by spiritual impulses. Could you have had but one look at him, you would have known that Jesus was a real man of great experience in the things of this world. The teachings of Jesus in this respect have been grossly perverted and much misrepresented all down through the centuries of the Christian era; you have also held perverted ideas about the Master's meekness and humility. What he aimed at in his life appears to have been a *superb self-respect.* He only advised man to humble himself that he might become truly exalted; what he really aimed at was true humility toward God. He placed great value upon sincerity — a pure heart. Fidelity was a cardinal virtue in his estimate of character, while *courage* was the very heart of his teachings. "Fear not" was his watchword, and patient endurance his ideal of strength of character. The teachings of Jesus constitute a religion of valor, courage, and heroism. And this is just why he chose as his personal representatives twelve commonplace men, the majority of whom were rugged, virile, and manly fishermen.

140:8.21 (1582.2) Jesus had little to say about the social vices of his day; seldom did he make reference to moral delinquency. He was a positive teacher of true virtue. He studiously avoided the negative method of imparting instruction; he refused to advertise evil. He was not even a moral reformer. He well knew, and so taught his apostles, that the sensual urges of mankind are not suppressed by either religious rebuke or legal prohibitions. His few denunciations were largely directed against pride, cruelty, oppression, and hypocrisy.

140:8.22 (1582.3) Jesus did not vehemently denounce even the Pharisees, as did John. He knew many of the scribes and Pharisees were honest of heart; he understood their enslaving bondage to religious traditions. Jesus laid great emphasis on "first making the tree good." He impressed the three that he valued the whole life, not just a certain few special virtues.

140:8.23 (1582.4) The one thing which John gained from this day's teaching was that the heart of Jesus' religion consisted in the acquirement of a compassionate character coupled with a personality motivated to do the will of the Father in heaven.

140:8.24 (1582.5) Peter grasped the idea that the

което му предстои да провъзгласи, е действително ново начало за цялото човечество. Впоследствие той предаде това впечатление на Павел, който изведе оттук своята доктрина за Христос като за "втория Адам".

gospel they were about to proclaim was really a fresh beginning for the whole human race. He conveyed this impression subsequently to Paul, who formulated therefrom his doctrine of Christ as "the second Adam."

Яков постигна вълнуващата истина, че Иисус желае неговите земни деца да живеят така, като че ли вече са граждани на съвършеното небесно Царство.

140:8.25 (1582.6) James grasped the thrilling truth that Jesus wanted his children on earth to live as though they were already citizens of the completed heavenly kingdom.

Иисус знаеше, че хората не са еднакви, и учеше на това своите апостоли. Той постоянно ги призоваваше да се въздържат от опити да формират възгледите на учениците и вярващите по един шаблон. Стремеше се да даде на всяка душа възможността да се развива по своему, превръщайки се в усъвършенстващ се и самостоятелен индивид пред Бога. В отговор на един от многото въпроси на Петър Учителят каза: "Аз искам да освободя хората, за да могат те, подобно на малки деца, да започнат нов, по-добър живот." Иисус винаги твърдеше, че истинското великодушие трябва да бъде неосъзнато – когато човек подава милостиня, лявата му ръка не трябва да знае какво прави дясната.

140:8.26 (1582.7) Jesus knew men were different, and he so taught his apostles. He constantly exhorted them to refrain from trying to mold the disciples and believers according to some set pattern. He sought to allow each soul to develop in its own way, a perfecting and separate individual before God. In answer to one of Peter's many questions, the Master said: "I want to set men free so that they can start out afresh as little children upon the new and better life." Jesus always insisted that true goodness must be unconscious, in bestowing charity not allowing the left hand to know what the right hand does.

В този ден тримата апостоли бяха потресени, осъзнавайки, че религията на техния Учител не предвижда духовен самоанализ. Всички религии до и след Иисус, включително християнството, отделят особено внимание на добросъвестния самоанализ. Но не и религията на Иисус Назарянин. Философията на Иисус за живота е лишена от религиозно самонаблюдение. Синът на дърводелеца никога не учеше на *формиране* на характер; той учеше на *израстване* на характера, заявявайки, че Царството небесно е подобно на синапено зърно. Но Иисус не казваше нищо, което да забранява самоанализа като средство за предотвратяване на високомерен егоизъм.

140:8.27 (1583.1) The three apostles were shocked this afternoon when they realized that their Master's religion made no provision for spiritual self-examination. All religions before and after the times of Jesus, even Christianity, carefully provide for conscientious self-examination. But not so with the religion of Jesus of Nazareth. Jesus' philosophy of life is without religious introspection. The carpenter's son never taught character *building;* he taught character *growth,* declaring that the kingdom of heaven is like a mustard seed. But Jesus said nothing which would proscribe self-analysis as a prevention of conceited egotism.

Правото да влезеш в Царството се определя от вяра, от лично убеждение. Продължителността на постепенния възход към Царството е като скъпоценен бисер, за притежаването на който човек продава всичко, което има.

140:8.28 (1583.2) The right to enter the kingdom is conditioned by faith, personal belief. The cost of remaining in the progressive ascent of the kingdom is the pearl of great price, in order to possess which a man sells all that he has.

Учението на Иисус е религия за всички, а не само за слабите хора и робите. Тази религия никога (по време на неговия живот) не прие завършена форма, не се превърна в символи на вярата и теологически закони; той не остави след себе си нито ред. Неговият живот и учения бяха завещани на вселената като въодушевяващо и идеалистическо наследство, от което можеш да се възползваш като от духовен принцип и нравствено

140:8.29 (1583.3) The teaching of Jesus is a religion for everybody, not alone for weaklings and slaves. His religion never became crystallized (during his day) into creeds and theological laws; he left not a line of writing behind him. His life and teachings were bequeathed the universe as an inspirational and idealistic inheritance suitable for the spiritual guidance and moral instruction of all ages on all worlds. And even today, Jesus' teaching stands apart from all religions, as such, albeit it is the living hope of every one of them.

ръководство във всички епохи във всички светове. Даже и днес ученията на Иисус се отличават от всички религии като такива, при все това явявайки се жива надежда за всяка от тях.

Иисус не учеше своите апостоли, че религията е единственото занятие на човека на Земята; такава беше юдейската представа за служене на Бога. Но той действително настояваше на това, религията да стане изключително дело на дванадесетте апостоли. Иисус не учеше на нищо, което би попречило на вярващите в него хора да се стремят към преследването на автентична култура; той само беше на невисоко мнение за скованите от традициите религиозни училища в Йерусалим. Той се отличаваше с широта на възгледите, с великодушие, образованост и търпимост. В неговата философия за праведния живот нямаше място за показно благочестие.

Учителят не предлагаше решения за нерелигиозните проблеми на своето време или за някоя следваща епоха. Иисус искаше да развие духовно разбиране за вечните реалности и да пробуди интерес към самобитния живот; той обръщаше внимание само на основополагащите и неизменни духовни потребности на човешкия род. Разкри добродетел, равна на Бога. Той възвиси любовта – истината, красотата и добродетелта като божествен идеал и вечна реалност.

Учителят дойде, за да създаде в човека нов дух, ново желание – да го дари с нова способност да постига истината, да изпитва състрадание и да избира добротата – желанието да бъде в хармония с желанието на Бога, заедно с вечния стремеж да стане съвършен, както е съвършен небесният Отец.

140:8.30 (1583.4) Jesus did not teach his apostles that religion is man's only earthly pursuit; that was the Jewish idea of serving God. But he did insist that religion was the exclusive business of the twelve. Jesus taught nothing to deter his believers from the pursuit of genuine culture; he only detracted from the tradition-bound religious schools of Jerusalem. He was liberal, big-hearted, learned, and tolerant. Self-conscious piety had no place in his philosophy of righteous living.

140:8.31 (1583.5) The Master offered no solutions for the nonreligious problems of his own age nor for any subsequent age. Jesus wished to develop spiritual insight into eternal realities and to stimulate initiative in the originality of living; he concerned himself exclusively with the underlying and permanent spiritual needs of the human race. He revealed a goodness equal to God. He exalted love — truth, beauty, and goodness — as the divine ideal and the eternal reality.

140:8.32 (1583.6) The Master came to create in man a new spirit, a new will — to impart a new capacity for knowing the truth, experiencing compassion, and choosing goodness — the will to be in harmony with God's will, coupled with the eternal urge to become perfect, even as the Father in heaven is perfect.

9. ДЕНЯТ НА ДУХОВНОТО ПОСВЕЩЕНИЕ

Следващата събота Иисус прекара със своите апостоли, отново отивайки с тях в планината, където преди това ги беше посветил в сан; и там, след продължителна и възхитително трогателна въодушевяваща проповед, той пристъпи към тържественото действие – духовното посвещаване на дванадесетте апостоли. В тази събота следобед Иисус събра своите апостоли край себе си на склона на планината и ги предаде в ръцете на небесния Отец, готвейки се за този ден, когато ще бъде принуден да ги остави сами в света. Този път апостолите не чуха нови учения; времето премина в дружеско общуване.

9. THE DAY OF CONSECRATION

140:9.1 (1583.7) The next Sabbath day Jesus devoted to his apostles, journeying back to the highland where he had ordained them; and there, after a long and beautifully touching personal message of encouragement, he engaged in the solemn act of the consecration of the twelve. This Sabbath afternoon Jesus assembled the apostles around him on the hillside and gave them into the hands of his heavenly Father in preparation for the day when he would be compelled to leave them alone in the world. There was no new teaching on this occasion, just visiting and communion.

Иисус напомни за положения от проповедта, произнесена на същото това място при посвещаването им в сан, а след това, извиквайки ги при себе си един по един, им поръча да вървят в мир като негови представители. Заповедта на Учителя, произнесена при духовното посвещение, гласеше: "Вървете по целия свят и проповядвайте благата вест за Царството. Освобождавайте духовните пленници, утешавайте угнетените и помагайте на страдащите. Даром получихте, даром давайте."

140:9.2 (1584.1) Jesus reviewed many features of the ordination sermon, delivered on this same spot, and then, calling them before him one by one, he commissioned them to go forth in the world as his representatives. The Master's consecration charge was: "Go into all the world and preach the glad tidings of the kingdom. Liberate spiritual captives, comfort the oppressed, and minister to the afflicted. Freely you have received, freely give."

Иисус ги съветваше да не вземат пари, нито запаси от дрехи, казвайки: "Този, който се труди, е заслужил своето препитание." В заключение той каза: "Вижте, аз ви изпращам като овце при вълци, затова бъдете мъдри като змията и невинни като гълъба. Но бъдете предпазливи, защото вашите врагове ще ви водят в своите съдилища и ще ви осъждат сурово в синагогите. И ще ви поведат към управители и царе, защото вярвате в това Евангелие и самите ви речи ще свидетелстват за мен пред тях. И когато ви поведат на съд, не се безпокойте за това, какво да кажете, защото Духът на моя Отец пребивава във вас и ще говори през вашите уста. Някои от вас ще ги екзекутират и преди да се установи Царството на Земята ще бъдете ненавиждани от много хора за това Евангелие, но не се бойте: аз ще бъда с вас и моят дух ще обиколи преди вас целия свят. И частица от моя Отец ще пребивава във вас, когато отначало отидете при юдеите, а след това – при друговерците."

140:9.3 (1584.2) Jesus advised them to take neither money nor extra clothing, saying, "The laborer is worthy of his hire." And finally he said: "Behold I send you forth as sheep in the midst of wolves; be you therefore as wise as serpents and as harmless as doves. But take heed, for your enemies will bring you up before their councils, while in their synagogues they will castigate you. Before governors and rulers you will be brought because you believe this gospel, and your very testimony shall be a witness for me to them. And when they lead you to judgment, be not anxious about what you shall say, for the spirit of my Father indwells you and will at such a time speak through you. Some of you will be put to death, and before you establish the kingdom on earth, you will be hated by many peoples because of this gospel; but fear not; I will be with you, and my spirit shall go before you into all the world. And my Father's presence will abide with you while you go first to the Jews, then to the gentiles."

Спускайки се от планината, те се върнаха към своето пристанище, в дома на Зеведей.

140:9.4 (1584.3) And when they came down from the mountain, they journeyed back to their home in Zebedee's house.

10. ВЕЧЕРТА СЛЕД ДУХОВНОТО ПОСВЕЩЕНИЕ

10. THE EVENING AFTER THE CONSECRATION

През тази вечер Иисус обучаваше в къщата, защото навън заваля дъжд; той дълго говори, опитвайки се да обясни на апостолите какво трябва да *бъдат,* а не какво трябва да *правят.* Те познаваха само такава религия, която предписваше да *направят* определени неща, за да придобият праведност – спасение. Иисус повтаряше: "В Царството вие трябва да *бъдете* праведни, за да свършите своята работа." Много пъти той им казваше: "*Бъдете* съвършени, както е съвършен вашият небесен Отец." Учителят постоянно обясняваше на своите объркани апостоли, че спасението, което той беше дошъл да даде на света, е постижимо само за *вярващия* човек – само

140:10.1 (1584.4) That evening while teaching in the house, for it had begun to rain, Jesus talked at great length, trying to show the twelve what they must *be,* not what they must *do.* They knew only a religion that imposed the *doing* of certain things as the means of attaining righteousness — salvation. But Jesus would reiterate, "In the kingdom you must be righteous in order to do the work." Many times did he repeat, "Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect." All the while was the Master explaining to his bewildered apostles that the salvation which he had come to bring to the world was to be had only by *believing,* by simple and sincere faith. Said Jesus: "John preached a baptism of repentance, sorrow for the

чрез проста и искрена вяра. Иисус каза: “Йоан проповядваше кръщение на покаянието, тъгата за предишния живот. На вас ви предстои да провъзгласявате кръщение на приятелството с Бога. Проповядвайте покаяние на тези, които се нуждаят от такова учение, но за тези, който искрено търсят влизане в Царството, широко разтворете врати и ги поканете в радостното братство на синовете Божии.” Но това беше сложна задача – да убеди галилейските рибари в това, че в Царството трябва предварително да *бъдат* правдиви чрез вярата, за да *вършат* праведност в ежедневния си живот на земни смъртни.

old way of living. You are to proclaim the baptism of fellowship with God. Preach repentance to those who stand in need of such teaching, but to those already seeking sincere entrance to the kingdom, open the doors wide and bid them enter into the joyous fellowship of the sons of God.” But it was a difficult task to persuade these Galilean fishermen that, in the kingdom, *being* righteous, by faith, must precede *doing* righteousness in the daily life of the mortals of earth.

Друга огромна пречка при обучаването на апостолите беше тяхната склонност да превръщат високо идеалистичните и духовни принципи на религиозната истина в конкретни правила на лично поведение. Иисус им дари този прекрасен дух, с който е изпълнено отношението на душата, но те упорито се опитваха да превърнат такива учения в правила на личното поведение. Неведнъж, когато със сигурност помнеха това, което Учителят е казал, те почти напълно забравяха онова, което той *не е* казвал. Но те бавно усвояваха неговото учение, защото Иисус *беше* всичко, на което учеше. Онова, което не можеха да почерпят от неговите словесни наставления, те постепенно придобиваха благодарение на това, че живееха редом с него.

140:10.2 (1584.5) Another great handicap in this work of teaching the twelve was their tendency to take highly idealistic and spiritual principles of religious truth and remake them into concrete rules of personal conduct. Jesus would present to them the beautiful spirit of the soul’s attitude, but they insisted on translating such teachings into rules of personal behavior. Many times, when they did make sure to remember what the Master said, they were almost certain to forget what he did *not* say. But they slowly assimilated his teaching because Jesus *was* all that he taught. What they could not gain from his verbal instruction, they gradually acquired by living with him.

Апостолите не виждаха, че животът на техния Учител беше призван да въодушевява духовно всяко създание във всяка епоха във всеки свят на обширната вселена. Макар че Иисус периодически им говореше за това, апостолите не разбираха идеята, че той вършеше работа *на* този свят, но *за* всички останали светове от своето огромно творение. Иисус преживя своя земен живот на Урантия, не за да покаже със своя личен пример какъв трябва да бъде смъртният живот на мъжете и жените от този свят, а за да създаде *висок духовен и вдъхновяващ идеал* за всички смъртни същества във всички светове.

140:10.3 (1585.1) It was not apparent to the apostles that their Master was engaged in living a life of spiritual inspiration for every person of every age on every world of a far-flung universe. Notwithstanding what Jesus told them from time to time, the apostles did not grasp the idea that he was doing a work *on* this world but *for* all other worlds in his vast creation. Jesus lived his earth life on Urantia, not to set a personal example of mortal living for the men and women of this world, but rather to create a *high spiritual and inspirational ideal* for all mortal beings on all worlds.

Същата вечер Тома попита Иисус: “Учителю, ти казваш, че ние трябва да станем като малките деца, преди да можем да влезем в Царството на Отеца – и в същото време ни предупреждаваш да се пазим от лъжепророци и да не хвърляме бисери на свинете. Честно казано, аз съм озадачен. Не разбирам твоето учение.” Иисус отговори на Тома: “Колко още да ви търпя! Вечно се опитвате да разберете буквално това, на което уча. Когато като отплата за влизане в Царството ви помолих да станете като малки деца, аз имах предвид не способността лесно да ви заблуждават – обикновената доверчивост, и не готовността

140:10.4 (1585.2) This same evening Thomas asked Jesus: “Master, you say that we must become as little children before we can gain entrance to the Father’s kingdom, and yet you have warned us not to be deceived by false prophets nor to become guilty of casting our pearls before swine. Now, I am honestly puzzled. I cannot understand your teaching.” Jesus replied to Thomas: “How long shall I bear with you! Ever you insist on making literal all that I teach. When I asked you to become as little children as the price of entering the kingdom, I referred not to ease of deception, mere willingness to believe, nor to quickness to trust pleasing strangers. What I did desire that you

да се доверявате на приятни непознати. В действителност аз исках в този пример да видите взаимоотношенията на детето и бащата. Вие сте децата и търсите влизане именно в Царството на *вашия* Баща. Между всяко нормално дете и баща съществува това естествено чувство, което осигурява отзивчивост и взаимна любов и което извечно предотвратява всяка склонност да се търгува в замяна на любовта и милосърдието на Отеца. И Евангелието, с проповядването на което тръгвате на път, е свързано със спасение, израстващо именно от това постигнато във вярата вечно взаимоотношение между дете и баща."

should gather from the illustration was the child-father relationship. You are the child, and it is your Father's kingdom you seek to enter. There is present that natural affection between every normal child and its father which insures an understanding and loving relationship, and which forever precludes all disposition to bargain for the Father's love and mercy. And the gospel you are going forth to preach has to do with a salvation growing out of the faith-realization of this very and eternal child-father relationship."

Характерна черта на учението на Иисус беше, че *моралът* на неговата философия беше породен от личните взаимоотношения на индивида с Бога – всички тези взаимоотношения между дете и баща. Иисус придаваше особено значение на *индивида,* а не на расата или нацията. След вечерята в разговор с Матей Иисус обясни, че моралът на всяка постъпка се определя от мотивите на индивида. Моралът на Иисус винаги е бил позитивен. В новата формулировка на Иисус златното правило изисква активен социален контакт; предишното негативно правило можеше да се съблюдава в изолация. Иисус освободи морала от всякакви норми и обреди, възвисявайки го до величествените нива на духовното мислене и истински праведния живот.

140:10.5 (1185.3) The one characteristic of Jesus' teaching was that the *morality* of his philosophy originated in the personal relation of the individual to God — this very child-father relationship. Jesus placed emphasis on the *individual,* not on the race or nation. While eating supper, Jesus had the talk with Matthew in which he explained that the morality of any act is determined by the individual's motive. Jesus' morality was always positive. The golden rule as restated by Jesus demands active social contact; the older negative rule could be obeyed in isolation. Jesus stripped morality of all rules and ceremonies and elevated it to majestic levels of spiritual thinking and truly righteous living.

Тази нова религия на Иисус не е лишена от практически смисъл, но всяка извлечена от неговите учения практическа ценност в политическата, социална или икономическа сфера е естествено претворяване на вътрешния опит на душата, който се проявява в духовните плодове на доброволното ежедневно служене, свидетелстващо за истински личен и религиозен опит.

140:10.6 (1585.4) This new religion of Jesus was not without its practical implications, but whatever of practical political, social, or economic value there is to be found in his teaching is the natural outworking of this inner experience of the soul as it manifests the fruits of the spirit in the spontaneous daily ministry of genuine personal religious experience.

След като Иисус и Матей завършиха своя разговор, Симон Зилот попита: "Но, Учителю, *всички* хора ли са синове Божии?" И Иисус отговори: "Да, Симон, всички хора са синове Божии и това е тази блага вест, която ви предстои да възвестите." Но апостолите бяха неспособни да постигнат такова учение; това съобщение беше ново, странно и поразително. Именно поради своето желание да внуши тази истина на апостолите Иисус учеше своите последователи да се отнасят към всички хора като към свои братя.

140:10.7 (1585.5) After Jesus and Matthew had finished talking, Simon Zelotes asked, "But, Master, are *all* men the sons of God?" And Jesus answered: "Yes, Simon, all men are the sons of God, and that is the good news you are going to proclaim." But the apostles could not grasp such a doctrine; it was a new, strange, and startling announcement. And it was because of his desire to impress this truth upon them that Jesus taught his followers to treat all men as their brothers.

В отговор на въпрос, зададен от Андрей, Учителят разясни, че моралът на неговото учение е неотделим от религията на неговия живот. Той учеше на морал, изхождайки не от *природата* на човека, а от неговото

140:10.8 (1585.6) In response to a question asked by Andrew, the Master made it clear that the morality of his teaching was inseparable from the religion of his living. He taught morality, not from the *nature* of man, but from the *relation* of man to God.

отношение към Бога.

Йоан попита Иисус: “Учителю, какво е Царство небесно?” Иисус отговори: “Царството небесно се състои от три основни неща: първо, признаване на факта на пълновластието на Бога; второ, вяра в истината на синовството по отношение към Бога; и трето – вяра в плодотворността на висшето човешко желание да изпълниш Божията воля – да станеш подобен на Бога. И благата вест на Евангелието се заключава в това, че благодарение на своята вяра всеки смъртен може да придобие всички тези необходими за спасението неща.”

140:10.9 (1585.7) John asked Jesus, “Master, what is the kingdom of heaven?” And Jesus answered: “The kingdom of heaven consists in these three essentials: first, recognition of the fact of the sovereignty of God; second, belief in the truth of sonship with God; and third, faith in the effectiveness of the supreme human desire to do the will of God — to be like God. And this is the good news of the gospel: that by faith every mortal may have all these essentials of salvation.”

Седмицата на очакването беше към края си и те се приготвиха да тръгнат за Йерусалим на следващия ден.

140:10.10 (1586.1) And now the week of waiting was over, and they prepared to depart on the morrow for Jerusalem.

Документ 141. Начало на обществения труд

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 141. НАЧАЛО НА ОБЩЕСТВЕНИЯ ТРУД

Секции

Въведение
1. Иисус и апостолите напускат Галилея
2. Законът на Бога и волята на Отеца
3. Пристигането в Аматус
4. Учението за Отеца
5. Духовното единство
6. Последната седмица в Аматус
7. В Задйорданска Бетания
8. Работа в Йерихон
9. Заминаването за Йерусалим

Въведение

В ПЪРВИЯ ден от седмицата, 19 януари 27 година от н.е., Иисус и дванадесетте апостоли се приготвиха да напуснат своя витсаидски център. Апостолите нищо не знаеха за плановете на своя Учител освен това, че те трябва да тръгнат за Йерусалим, за да присъстват през април на празнуването на Пасхата, и че им предстоеше да вървят по долината на Йордан. Едва по обед те можаха да напуснат дома на Зеведей, тъй като семейството на апостолите и другите ученици дойдоха да се простят с тях и да им пожелаят успехи в новото дело, към което те се канеха да пристъпят.

Време беше да тръгнат на път, когато апостолите забелязаха отсъствието на Учителя и Андрей отиде да го търси. Скоро той намери Иисус на брега; той седеше в лодката и плачеше. Апостолите често виждаха Учителя в минути на печал и им се случваше да го видят в кратки периоди на дълбока замисленост, но никой от тях никога не го беше

PAPER 141
BEGINNING THE PUBLIC WORK

SECTIONS

Introduction
1. Leaving Galilee
2. God's Law and the Father's Will
3. The Sojourn at Amathus
4. Teaching about the Father
5. Spiritual Unity
6. Last Week at Amathus
7. At Bethany Beyond Jordan
8. Working in Jericho
9. Departing for Jerusalem

INTRODUCTION

141:0.1 (1587.1) ON THE first day of the week, January 19, A.D. 27, Jesus and the twelve apostles made ready to depart from their headquarters in Bethsaida. The twelve knew nothing of their Master's plans except that they were going up to Jerusalem to attend the Passover feast in April, and that it was the intention to journey by way of the Jordan valley. They did not get away from Zebedee's house until near noon because the families of the apostles and others of the disciples had come to say good-bye and wish them well in the new work they were about to begin.

141:0.2 (1587.2) Just before leaving, the apostles missed the Master, and Andrew went out to find him. After a brief search he found Jesus sitting in a boat down the beach, and he was weeping. The twelve had often seen their Master when he seemed to grieve, and they had beheld his brief seasons of serious preoccupation of mind, but none of them had ever seen him weep. Andrew

виждал да плаче. Такава развълнуваност на Учителя в навечерието на тяхното заминаване за Йерусалим дотолкова изуми Андрей, че той се реши да се приближи до Иисус и да го попита: "Учителю, защо плачеш в този велик ден, когато ни предстои да тръгнем за Йерусалим и да възвестим Царството на Отеца? Кой от нас те е обидил?" Връщайки се заедно с Андрей обратно при апостолите, Иисус отговори: "Никой от вас не ме е огорчил. Аз съм опечален само от това, че нито един член от семейството на моя баща Йосиф не си спомни за този ден и не дойде тук, за да ни пожелае успех." В това време Рут беше на гости при своя брат Йосиф в Назарет. Другите членове на семейството таяха гордост, разочарование, неразбиране и дребни обиди от оскърбено самолюбие.

was somewhat startled to see the Master thus affected on the eve of their departure for Jerusalem, and he ventured to approach Jesus and ask: "On this great day, Master, when we are to depart for Jerusalem to proclaim the Father's kingdom, why is it that you weep? Which of us has offended you?" And Jesus, going back with Andrew to join the twelve, answered him: "No one of you has grieved me. I am saddened only because none of my father Joseph's family have remembered to come over to bid us Godspeed." At this time Ruth was on a visit to her brother Joseph at Nazareth. Other members of his family were kept away by pride, disappointment, misunderstanding, and petty resentment indulged as a result of hurt feelings.

1. ИИСУС И АПОСТОЛИТЕ НАПУСКАТ ГАЛИЛЕЯ

Капернаум не беше далеч от Тивериада и славата на Иисус вече започваше да се разпространява по цялата Галилея и даже отвъд нейните предели. Иисус знаеше, че скоро Ирод ще започне да обръща внимание на неговата дейност; затова смяташе, че е най-добре да тръгне заедно със своите апостоли на юг, в Юдея. Група от над сто вярващи пожела да отиде заедно с тях, но Иисус поговори с тези хора и ги помоли да не следват апостолите на юг по пътя им край Йордан. Макар че тези вярващи приеха да останат в Галилея, след няколко дни много от тях тръгнаха след Учителя.

В първия ден Иисус и апостолите стигнаха само до Тарихея, където спряха, за да пренощуват. На следващия ден те достигнаха това място на Йордан недалеч от Пела, където приблизително година по-рано проповядваше Йоан Кръстител и където беше приел кръщението Иисус. Тук те учеха и проповядваха повече от две седмици. Към края на първата седмица редом с това място, където се разположиха Иисус и апостолите, се появи лагер от няколкостотин души, дошли тук от Галилея, Финикия, Сирия, Декаполис, Перея и Юдея.

Иисус не изнасяше публични проповеди. Андрей раздели народа на групи и назначаваше проповедници за утринните и следобедните събрания; след вечерята Иисус беседваше с апостолите. Той не ги учеше на нещо ново, но повтаряше своите предишни учения и отговаряше на многобройни въпроси. В една от тези вечери той им разказа нещо за четиридесетте дни, прекарани в планината

1. LEAVING GALILEE

141:1.1 (1587.3) Capernaum was not far from Tiberias, and the fame of Jesus had begun to spread well over all of Galilee and even to parts beyond. Jesus knew that Herod would soon begin to take notice of his work; so he thought best to journey south and into Judea with his apostles. A company of over one hundred believers desired to go with them, but Jesus spoke to them and besought them not to accompany the apostolic group on their way down the Jordan. Though they consented to remain behind, many of them followed after the Master within a few days.

141:1.2 (1587.4) The first day Jesus and the apostles only journeyed as far as Tarichea, where they rested for the night. The next day they traveled to a point on the Jordan near Pella where John had preached about one year before, and where Jesus had received baptism. Here they tarried for more than two weeks, teaching and preaching. By the end of the first week several hundred people had assembled in a camp near where Jesus and the twelve dwelt, and they had come from Galilee, Phoenicia, Syria, the Decapolis, Perea, and Judea.

141:1.3 (1588.1) Jesus did no public preaching. Andrew divided the multitude and assigned the preachers for the forenoon and afternoon assemblies; after the evening meal Jesus talked with the twelve. He taught them nothing new but reviewed his former teaching and answered their many questions. On one of these evenings he told the twelve something about the forty days which he spent in the hills near this place.

недалеч от това място.

Много от тези, които дойдоха тук от Перея и Юдея, бяха кръстени от Йоан и искаха по-добре да се запознаят с ученията на Иисус. Апостолите постигнаха повече успехи в обучението на последователите на Йоан, доколкото те по никакъв начин не омаловажаваха неговата проповед, както и поради това, че в това време те даже не кръщаваха своите нови ученици. Но вечен препъни камък за привържениците на Йоан беше това, че Иисус – ако беше всичко това, за което обяви Йоан, не направи нищо за изваждането на Кръстителя от тъмницата. Последователите на Йоан така и не разбраха защо Иисус не предотврати жестоката смърт на техния любим вожд.

141:1.4 (1588.2) Many of those who came from Perea and Judea had been baptized by John and were interested in finding out more about Jesus' teachings. The apostles made much progress in teaching the disciples of John inasmuch as they did not in any way detract from John's preaching, and since they did not at this time even baptize their new disciples. But it was always a stumbling stone to John's followers that Jesus, if he were all that John had announced, did nothing to get him out of prison. John's disciples never could understand why Jesus did not prevent the cruel death of their beloved leader.

От вечер на вечер Иисус внимателно наставляваше своите другари-апостоли в тънкото и трудно дело за съхраняване на добри отношения с последователите на Йоан Кръстител. В течение на първата година от общественото служене на Иисус повече от три четвърти от неговите привърженици спадаха към числото на тези, които преди това бяха следвали Йоан и приели от него кръщение. В течение на цялата 27 година от. н.е. те скромно поемаха работата на Йоан в Перея и Юдея.

141:1.5 (1588.3) From night to night Andrew carefully instructed his fellow apostles in the delicate and difficult task of getting along smoothly with the followers of John the Baptist. During this first year of Jesus' public ministry more than three fourths of his followers had previously followed John and had received his baptism. This entire year of A.D. 27 was spent in quietly taking over John's work in Perea and Judea.

2. ЗАКОНЪТ НА БОГА И ВОЛЯТА НА ОТЕЦА

Вечерта преди заминаването от Пела Иисус даде на своите апостоли допълнителни разяснения относно новото Царство. Учителят каза: "Учили са ви да чакате настъпването на Царството Божие; аз дойдох да възвестя, че това дългоочаквано Царство се е приближило, че то сега присъства тук, сред нас. Във всяко царство трябва да има цар, седящ на своя трон и творящ законите на царството. Затова във вас се е създала представата за Царството небесно като за възвеличена власт на еврейския народ над всички народи на Земята и за Месията, седящ на трона на Давид и оттук – от това място, надарен с вълшебна сила, провъзгласяващ законите за целия свят. Но, деца мои, вие не гледате с очите на вярата и не слушате в духа. Аз заявявам, че Царството небесно е претворяване и признаване на властта на Бога в сърцата на хората. Разбира се, в това Царство има Цар и този Цар е моят и вашият Баща. Ние действително сме Негови верни поданици, но неизмеримо по-високо от този факт е преобразяващата истина, че сме Негови *синове.* Моят живот е призван да направи тази истина очевидна за всички нас. Нашият Отец също седи на трон, но неръкотворен. Тронът на Безкрайното – това е

2. GOD'S LAW AND THE FATHER'S WILL

141:2.1 (1588.4) The night before they left Pella, Jesus gave the apostles some further instruction with regard to the new kingdom. Said the Master: "You have been taught to look for the coming of the kingdom of God, and now I come announcing that this long-looked-for kingdom is near at hand, even that it is already here and in our midst. In every kingdom there must be a king seated upon his throne and decreeing the laws of the realm. And so have you developed a concept of the kingdom of heaven as a glorified rule of the Jewish people over all the peoples of the earth with Messiah sitting on David's throne and from this place of miraculous power promulgating the laws of all the world. But, my children, you see not with the eye of faith, and you hear not with the understanding of the spirit. I declare that the kingdom of heaven is the realization and acknowledgment of God's rule within the hearts of men. True, there is a King in this kingdom, and that King is my Father and your Father. We are indeed his loyal subjects, but far transcending that fact is the transforming truth that we are his sons. In my life this truth is to become manifest to all. Our Father also sits upon a throne, but not one made with hands. The throne of the Infinite is the eternal dwelling place of the Father in the heaven of heavens; he fills all things and proclaims his laws to universes upon universes.

вечната обител на Отеца в Рая; Отецът изпълва със Себе Си всичко и провъзгласява Своите закони през безкрайните вселени. И Отецът също управлява в сърцата на Своите земни деца чрез този дух, който Той е изпратил да живее в душите на смъртни хора.

And the Father also rules within the hearts of his children on earth by the spirit which he has sent to live within the souls of mortal men.

Когато ставате поданици на това Царство, вие действително придобивате способността да слушате законите на Управителя на Вселената; но когато, благодарение на Евангелието за Царството, което аз дойдох да възвестя, вие – с помощта на своята вяра – откриете, че сте синове, то от това време нататък вие ще гледате на себе си не като на законопослушни създания на всемогъщия цар, а като на избрани синове на любящ и божествен Баща. Истина, истина ви казвам, когато волята на Отеца е ваш *закон,* вие едва ли пребивавате в Царството. Но когато волята на Отеца наистина стане ваша *воля,* то вие в най-истинския смисъл придобивате Царството, защото това означава, че Царството се е превърнало във ваш установен опит. Когато волята Божия е ваш закон, вие сте благородни роби-поданици; но когато вярвате в това ново Евангелие на божествено синовство, волята на моя Отец става ваша воля и вие се възвисявате до високото положение на свободните деца на Бога, освободените синове на Царството.”

141:2.2 (1588.5) “When you are the subjects of this kingdom, you indeed are made to hear the law of the Universe Ruler; but when, because of the gospel of the kingdom which I have come to declare, you faith-discover yourselves as sons, you henceforth look not upon yourselves as law-subject creatures of an all-powerful king but as privileged sons of a loving and divine Father. Verily, verily, I say to you, when the Father’s will is your law, you are hardly in the kingdom. But when the Father’s will becomes truly your will, then are you in very truth in the kingdom because the kingdom has thereby become an established experience in you. When God’s will is your law, you are noble slave subjects; but when you believe in this new gospel of divine sonship, my Father’s will becomes your will, and you are elevated to the high position of the free children of God, liberated sons of the kingdom.”

Част от апостолите усвои някои положения на това учение, но нито един от тях не разбра цялото значение на това потресаващо възвестяване, с изключение, може би, на Яков Зеведеев. Но тези думи се запечатваха в душите им и правеха радостен техния труд в последващите години на служене.

141:2.3 (1589.1) Some of the apostles grasped something of this teaching, but none of them comprehended the full significance of this tremendous announcement, unless it was James Zebedee. But these words sank into their hearts and came forth to gladden their ministry during later years of service.

3. ПРИСТИГАНЕТО В АМАТУС

3. THE SOJOURN AT AMATHUS

Учителят и неговите апостоли останаха близо до Аматус почти три седмици. Апостолите, както и преди, два пъти на ден излизаха с проповеди пред народа, а в съботите, през втората половина на деня, със своя проповед се обръщаше Иисус. Да продължават да почиват в средите стана невъзможно; затова Андрей уреди в течение на шестдневната седмица всеки ден двама от апостолите да почиват, а по време на съботните богослужения се трудеха всички.

141:3.1 (1589.2) The Master and his apostles remained near Amathus for almost three weeks. The apostles continued to preach twice daily to the multitude, and Jesus preached each Sabbath afternoon. It became impossible to continue the Wednesday playtime; so Andrew arranged that two apostles should rest each day of the six days in the week, while all were on duty during the Sabbath services.

По-често от другите с проповеди излизаха Петър, Яков и Йоан. Филип, Натанаил, Тома и Симон отделяха много внимание на индивидуалния труд и водеха занятия в специалните групи за посетители; близнаците продължаваха да следят за реда, докато

141:3.2 (1589.3) Peter, James, and John did most of the public preaching. Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon did much of the personal work and conducted classes for special groups of inquirers; the twins continued their general police supervision, while Andrew, Matthew, and Judas

Андрей, Матей и Юда осъществяваха общото ръководство, макар че всеки от тези трима апостоли водеше значителна религиозна работа.

На Андрей се налагаше постоянно да изглажда недоразуменията и разногласията между учениците на Йоан и новите ученици на Иисус. На всеки няколко дни възникваха сериозни проблеми, но с помощта на другите апостоли Андрей успяваше – поне от време на време – да довежда противостоящите страни до някакво съгласие. Иисус отказваше да участва в такива събрания; той не се съгласяваше и да дава съвети как да се решават тези проблеми. Той нито веднъж не подсказа на апостолите как да се справят с такива трудности. Когато Андрей идваше при него с подобни въпроси, Иисус само отговаряше: "Мъдрият домакин не се намесва в семейните свади на своите гости; мъдрият родител не взема страна в дребните разпри на своите деца."

Учителят показа огромна мъдрост и абсолютна безпристрастност във всички свои отношения с апостолите и с всички ученици. Иисус беше истински познавач на хората; той оказваше на своите събратя огромно влияние благодарение на съчетанието на обаяние и сила в своята личност. Неговият суров чергарски и бездомен живот оказваше тайнствено въздействие. Неговият властен маниер на обучение, ясна логика, сила на аргументацията, прозорлива интуиция, живост на ума, несравнима издръжливост и възвишена търпимост бяха привлекателни за разума и притегателни за духа. Той беше прост, мъжествен, искрен и безстрашен. При цялото физическо и интелектуално въздействие, което се чувстваше в присъствието на Учителя, в него също така бяха и всички черти на духовното очарование, станали част от неговата личност – търпение, доброта, кротост, мекота и скромност.

Иисус Назарянин действително беше силна и волева личност, въплъщение на интелектуално могъщество и духовна твърдост. Неговата личност привличаше не само жените с духовна настройка сред неговите последователи, но и образования, интелектуален Никодим, точно както и закаления в сражения римски воин – командир, поставен да пази кръста, който (като видя как умира Учителя) произнесе: "Наистина това беше Синът Божий." И мъжествените, сурови галилейски рибари го наричаха Учителя.

Съществуващите изображения на Иисус са крайно неудачни. Тези запечатващи Христос картини оказват вредно въздействие

developed into a general managerial committee of three, although each of these three also did considerable religious work.

141:3.3 (1589.4) Andrew was much occupied with the task of adjusting the constantly recurring misunderstandings and disagreements between the disciples of John and the newer disciples of Jesus. Serious situations would arise every few days, but Andrew, with the assistance of his apostolic associates, managed to induce the contending parties to come to some sort of agreement, at least temporarily. Jesus refused to participate in any of these conferences; neither would he give any advice about the proper adjustment of these difficulties. He never once offered a suggestion as to how the apostles should solve these perplexing problems. When Andrew came to Jesus with these questions, he would always say: "It is not wise for the host to participate in the family troubles of his guests; a wise parent never takes sides in the petty quarrels of his own children."

141:3.4 (1589.5) The Master displayed great wisdom and manifested perfect fairness in all of his dealings with his apostles and with all of his disciples. Jesus was truly a master of men; he exercised great influence over his fellow men because of the combined charm and force of his personality. There was a subtle commanding influence in his rugged, nomadic, and homeless life. There was intellectual attractiveness and spiritual drawing power in his authoritative manner of teaching, in his lucid logic, his strength of reasoning, his sagacious insight, his alertness of mind, his matchless poise, and his sublime tolerance. He was simple, manly, honest, and fearless. With all of this physical and intellectual influence manifest in the Master's presence, there were also all those spiritual charms of being which have become associated with his personality — patience, tenderness, meekness, gentleness, and humility.

141:3.5 (1589.6) Jesus of Nazareth was indeed a strong and forceful personality; he was an intellectual power and a spiritual stronghold. His personality not only appealed to the spiritually minded women among his followers, but also to the educated and intellectual Nicodemus and to the hardy Roman soldier, the captain stationed on guard at the cross, who, when he had finished watching the Master die, said, "Truly, this was a Son of God." And red-blooded, rugged Galilean fishermen called him Master.

141:3.6 (1590.1) The pictures of Jesus have been most unfortunate. These paintings of the Christ have exerted a deleterious influence on youth; the

на младежта; храмовите търговци едва ли биха се спуснали да бягат от Иисус, ако той беше такъв, какъвто обикновено го изобразяват вашите художници. Той беше въплъщение на величествената мъжественост; той беше благ, но естествен. Иисус не заемаше позата на мек, добър, кротък и добродушен мистик. Неговото учение завладяваше със своята динамичност. Той не само *имаше благи намерения,* но и *извършваше благи дела.*

Учителят никога не казваше: "Елате при мен, всички ленивци и мечтатели." Но той действително неведнъж казваше: "Елате при мен, всички, които се *трудите,* и аз ще ви дам покой – духовна сила." Яремът на Учителя действително е лек, но при все това той никога не го налага никому; всеки човек трябва да приеме този ярем по своя собствена и свободна воля.

Иисус показа, че победата се постига чрез жертвоприношение – чрез принасяне в жертва на гордостта и егоизма. Под проявяване на милосърдие той имаше предвид духовно освобождаване от всички обиди, жалби, гняв, жажда за своевластие и мъст. И когато каза: "Не се противете на злото", той по-късно обясни, че не е имал предвид да се опрощава злото и не е препоръчвал братство с беззаконието. Неговото намерение по-скоро беше да ви учи да прощавате, да „не се противите на злонамереното отношение към своята личност, на злонамереното оскърбяване на вашето чувство за лично достойнство".

temple merchants would hardly have fled before Jesus if he had been such a man as your artists usually have depicted. His was a dignified manhood; he was good, but natural. Jesus did not pose as a mild, sweet, gentle, and kindly mystic. His teaching was thrillingly dynamic. He not only *meant well,* but he went about actually *doing good.*

141:3.7 (1590.2) The Master never said, "Come to me all you who are indolent and all who are dreamers." But he did many times say, "Come to me all you who labor, and I will give you rest — spiritual strength." The Master's yoke is, indeed, easy, but even so, he never imposes it; every individual must take this yoke of his own free will.

141:3.8 (1590.3) Jesus portrayed conquest by sacrifice, the sacrifice of pride and selfishness. By showing mercy, he meant to portray spiritual deliverance from all grudges, grievances, anger, and the lust for selfish power and revenge. And when he said, "Resist not evil," he later explained that he did not mean to condone sin or to counsel fraternity with iniquity. He intended the more to teach forgiveness, to "resist not evil treatment of one's personality, evil injury to one's feelings of personal dignity."

4. УЧЕНИЕТО ЗА ОТЕЦА

В Аматус Иисус изгуби много време, за да разясни на апостолите новата представа за Бога; отново и отново той им внушаваше, че *Бог е Баща,* а не велик върховен счетоводител, зает основно с регистрация на постъпките, очернящи Неговите заблудили се земни деца, с отчет за греховете и злото, за да може впоследствие да ги използва за Своя съд, който извършва над тях като справедлив Съдия на цялото творение. Евреите отдавна си представяха Бога като всеобщ Цар и даже като Баща на нацията, но все още никога мнозинство смъртни не си представяше Бога като любящ Баща на *индивида.*

В отговор на въпроса на Тома:"Кой е този Бог на царството?", Иисус отговори: "Бог е *твой* Баща и религията – моето Евангелие, е не нещо друго, а вероизповедно признаване на истината, че ти си Негов син. Аз съм тук сред вас в плът, за да поясня тези две идеи със своя живот и учение."

4. TEACHING ABOUT THE FATHER

141:4.1 (1590.4) While sojourning at Amathus, Jesus spent much time with the apostles instructing them in the new concept of God; again and again did he impress upon them that *God is a Father,* not a great and supreme bookkeeper who is chiefly engaged in making damaging entries against his erring children on earth, recordings of sin and evil to be used against them when he subsequently sits in judgment upon them as the just Judge of all creation. The Jews had long conceived of God as a king over all, even as a Father of the nation, but never before had large numbers of mortal men held the idea of God as a loving Father of the *individual.*

141:4.2 (1590.5) In answer to Thomas's question, "Who is this God of the kingdom?" Jesus replied: "God is your Father, and religion — my gospel — is nothing more nor less than the believing recognition of the truth that you are his son. And I am here among you in the flesh to make clear both of these ideas in my life and teachings."

Иисус се стремеше и да освободи съзнанието на своите апостоли от представите, съгласно които принасянето в жертва на животни е религиозен дълг. Но тези хора, възпитани в религията на ежедневните жертвоприношения, зле разбираха какво има предвид той. Ала Учителят не губеше търпение. Ако не успяваше да стигне до умовете на всички апостоли посредством един пример, той отново формулираше своята идея, използвайки за разясняване на смисъла друга притча.

141:4.3 (1590.6) Jesus also sought to free the minds of his apostles from the idea of offering animal sacrifices as a religious duty. But these men, trained in the religion of the daily sacrifice, were slow to comprehend what he meant. Nevertheless, the Master did not grow weary in his teaching. When he failed to reach the minds of all of the apostles by means of one illustration, he would restate his message and employ another type of parable for purposes of illumination.

Едновременно с това Иисус започна по-подробно да разяснява на апостолите тяхната задача "да утешават страдащите и да изцеляват болните". Учителят много им говореше за човека като за единно цяло – съюз на тялото, разума и духа, образуващи индивида, мъжа или жената. Иисус разказа на своите съратници за трите вида недъзи, с които им предстоеше да се сблъскат, и обясни как следва да помагат на всички, които страдат от мъките, причинявани от човешките заболявания. Той ги учеше да разпознават следните случаи:

141:4.4 (1590.7) At this same time Jesus began to teach the twelve more fully concerning their mission "to comfort the afflicted and minister to the sick." The Master taught them much about the whole man — the union of body, mind, and spirit to form the individual man or woman. Jesus told his associates about the three forms of affliction they would meet and went on to explain how they should minister to all who suffer the sorrows of human sickness. He taught them to recognize:

1. Болестите на плътта – тези недъзи, които обикновено се смятат за физически заболявания.

141:4.5 (1591.1) 1. Diseases of the flesh — those afflictions commonly regarded as physical sickness.

2. Разстройствата на съзнанието – тези недъзи на физическия характер, които впоследствие започнаха да се смятат за емоционални и умствени отклонения и разстройства.

141:4.6 (1591.2) 2. Troubled minds — those nonphysical afflictions which were subsequently looked upon as emotional and mental difficulties and disturbances.

3. Обладаността от зли духове.

141:4.7 (1591.3) 3. The possession of evil spirits.

В редица случаи Иисус обясняваше същността и засягаше произхода на тези зли духове, по онова време нерядко наричани също така и нечисти духове. Учителят добре знаеше разликата между обладаността от зли духове и безумието, но апостолите не знаеха това. Освен това предвид техните ограничени познания в областта на древната история на Урантия Иисус не можеше да се заеме с всестранно разясняване на този въпрос. Но той неведнъж им казваше, имайки предвид злите духове: "Те ще престанат да досаждат на хората, след като аз се възнеса към своя небесен Отец и излея своя дух над цялата плът – тогава, когато Царството пребъде във велико могъщество и духовна слава."

141:4.8 (1591.4) Jesus explained to his apostles on several occasions the nature, and something concerning the origin, of these evil spirits, in that day often also called unclean spirits. The Master well knew the difference between the possession of evil spirits and insanity, but the apostles did not. Neither was it possible, in view of their limited knowledge of the early history of Urantia, for Jesus to undertake to make this matter fully understandable. But he many times said to them, alluding to these evil spirits: "They shall no more molest men when I shall have ascended to my Father in heaven, and after I shall have poured out my spirit upon all flesh in those times when the kingdom will come in great power and spiritual glory."

В течение на цялата тази година седмица след седмица, месец след месец апостолите отделяха все повече внимание на грижи за болните.

141:4.9 (1591.5) From week to week and from month to month, throughout this entire year, the apostles paid more and more attention to the healing ministry of the sick.

5. ДУХОВНОТО ЕДИНСТВО

5. SPIRITUAL UNITY

Едно от най-значителните вечерни събрания в Аматус стана занятието, посветено на обсъждането на духовното единство. Яков Зеведеев попита: "Учителю, как да се научим да гледаме на нещата еднакво и с това да постигнем по-голямо съгласие помежду си?" Когато Иисус чу този въпрос, той почувства такова вълнение на духа, че отговори: "Яков, Яков, кога съм ви учил, че трябва да гледате на нещата еднакво? Аз дойдох в този свят, за да провъзглася духовната свобода, за да могат смъртните да получат възможността да живеят самостоятелен, самобитен и свободен живот пред Бога. Аз не желая съгласието в обществото и братският свят да се купуват с цената на отказ от свободата на личността и духовната самобитност. Това, което искам от вас, мои апостоли, е *духовно единство* — а вие сте способни да го изпитате в тази радост, която ще донесе вашата единодушна преданост към беззаветното изпълнение на волята на моя небесен Отец. На вас не ви е нужно еднакво да виждате, еднакво да чувствате или даже еднакво да мислите, за да бъдете *еднакви* духовно. Духовното единство се ражда от съзнанието за това, че всеки от вас е надарен и все повече подчинен на духовния дар на небесния Отец. Вашето апостолско съгласие трябва да произлиза от факта, че духовната надежда на всеки от вас е тъждествена по своя произход, природа и предназначение.

141:5.1 (1591.6) One of the most eventful of all the evening conferences at Amathus was the session having to do with the discussion of spiritual unity. James Zebedee had asked, "Master, how shall we learn to see alike and thereby enjoy more harmony among ourselves?" When Jesus heard this question, he was stirred within his spirit, so much so that he replied: "James, James, when did I teach you that you should all see alike? I have come into the world to proclaim spiritual liberty to the end that mortals may be empowered to live individual lives of originality and freedom before God. I do not desire that social harmony and fraternal peace shall be purchased by the sacrifice of free personality and spiritual originality. What I require of you, my apostles, is spirit unity — and that you can experience in the joy of your united dedication to the wholehearted doing of the will of my Father in heaven. You do not have to see alike or feel alike or even think alike in order spiritually to be alike. Spiritual unity is derived from the consciousness that each of you is indwelt, and increasingly dominated, by the spirit gift of the heavenly Father. Your apostolic harmony must grow out of the fact that the spirit hope of each of you is identical in origin, nature, and destiny.

Така вие ще можете да придобиете усъвършенствано единството на духовната цел и духовното разбиране, които произлизат от взаимното осъзнаване на идентичността на Райските духове, пребиваващи във всеки от вас; и ще можете да се наслаждавате на цялото това дълбоко духовно единство, съхранявайки пределно разнообразие на своите индивидуални особености в интелектуалното мислене, емоционалното усещане и социалното поведение. Вашите личности могат да се отличават с живително разнообразие и явно различие, докато вашите духовни същности и духовни плодове, придобити чрез божествено поклонение и братска любов, могат да бъдат толкова единни, че всички свидетели на вашия живот със сигурност ще забележат това духовно тъждество и душевно единство; те ще разберат, че вие сте били с мен, благодарение на което сте се научили – и то научили достойно, да изпълнявате волята на небесния Баща. Вие можете да постигнете единство в служене на Бога и при това характерът на вашето служене трябва да съответства на вашите индивидуални умствени, телесни и душевни способности.

141:5.2 (1591.7) "In this way you may experience a perfected unity of spirit purpose and spirit understanding growing out of the mutual consciousness of the identity of each of your indwelling Paradise spirits; and you may enjoy all of this profound spiritual unity in the very face of the utmost diversity of your individual attitudes of intellectual thinking, temperamental feeling, and social conduct. Your personalities may be refreshingly diverse and markedly different, while your spiritual natures and spirit fruits of divine worship and brotherly love may be so unified that all who behold your lives will of a surety take cognizance of this spirit identity and soul unity; they will recognize that you have been with me and have thereby learned, and acceptably, how to do the will of the Father in heaven. You can achieve the unity of the service of God even while you render such service in accordance with the technique of your own original endowments of mind, body, and soul.

Вашето духовно единство подразбира две неща, които винаги ще се съгласуват в живота на всеки вярващ: първо, вие притежавате обща подбуда – да преживеете своя живот в служене; всички вие повече от всичко желаете да изпълните волята на небесния Отец. Второ, всички вие имате обща цел на битието – да намерите небесния Отец и с това да докажете на вселената, че сте станали такива като Него."

Много пъти за времето на подготовката на апостолите Иисус се връщаше към тази тема. Нееднократно им повтаряше: той не желае тези, които вярват в него, да станат привърженици на догми и норми в съответствие с религиозните тълкувания, даже ако към тези тълкувания се придържат благи хора. Отново и отново той предупреждаваше своите апостоли против формулирането на символи на вярванията и установяването на традиции като средство за ръководство и управление на тези, които вярват в Евангелието за Царството.

141:5.3 (1592.1) "Your spirit unity implies two things, which always will be found to harmonize in the lives of individual believers: First, you are possessed with a common motive for life service; you all desire above everything to do the will of the Father in heaven. Second, you all have a common goal of existence; you all purpose to find the Father in heaven, thereby proving to the universe that you have become like him."

141:5.4 (1592.2) Many times during the training of the twelve Jesus reverted to this theme. Repeatedly he told them it was not his desire that those who believed in him should become dogmatized and standardized in accordance with the religious interpretations of even good men. Again and again he warned his apostles against the formulation of creeds and the establishment of traditions as a means of guiding and controlling believers in the gospel of the kingdom.

6. ПОСЛЕДНАТА СЕДМИЦА В АМАТУС

Към края на последната седмица, прекарана в Аматус, Симон Зилот доведе при Иисус Техерма – персийски търговец, който имаше работа в Дамаск. Техерма беше чул за Иисус и пристигна в Капернаум, за да го види. Там той узна, че Иисус е тръгнал със своите апостоли по йорданския път към Йерусалим, и ги последва. Андрей представи Техерма на Симон за обучение. Симон го смяташе за "огнепоклонник" независимо от всички опити на Техерма да му обясни, че огънят е само зрим символ на Чистия и Светия. След разговора с Иисус персиецът заяви своето желание да остане няколко дни, за да присъства на уроците и да слуша проповедите.

Когато Симон Зилот и Иисус останаха сами, Симон попита Учителя: "Защо не успях да го убедя? Защо той така упорито ми се противопоставяше, а с такава готовност започна да слуша теб?" Иисус отговори: "Симон, Симон, колко пъти съм ти говорил за необходимостта да се въздържаш от всякакви опити да *извадиш* нещо от сърцата на хората, които търсят спасение? Колко пъти съм ви призовавал да се трудите само над това, да *вложите* нещо в тези жадни души? Доведи хората в Царството и великите, живи истини на Царството скоро ще изтласкат всяко сериозно заблуждение. Когато вече си запознал смъртния човек с това, че Бог е негов Баща, ще ти бъде по-лесно да го убедиш, че той действително е Божий син. И правейки това,

6. LAST WEEK AT AMATHUS

141:6.1 (1592.3) Near the end of the last week at Amathus, Simon Zelotes brought to Jesus one Teherma, a Persian doing business at Damascus. Teherma had heard of Jesus and had come to Capernaum to see him, and there learning that Jesus had gone with his apostles down the Jordan on the way to Jerusalem, he set out to find him. Andrew had presented Teherma to Simon for instruction. Simon looked upon the Persian as a "fire worshiper," although Teherma took great pains to explain that fire was only the visible symbol of the Pure and Holy One. After talking with Jesus, the Persian signified his intention of remaining for several days to hear the teaching and listen to the preaching.

141:6.2 (1592.4) When Simon Zelotes and Jesus were alone, Simon asked the Master: "Why is it that I could not persuade him? Why did he so resist me and so readily lend an ear to you?" Jesus answered: "Simon, Simon, how many times have I instructed you to refrain from all efforts to take something out of the hearts of those who seek salvation? How often have I told you to labor only to put something into these hungry souls? Lead men into the kingdom, and the great and living truths of the kingdom will presently drive out all serious error. When you have presented to mortal man the good news that God is his Father, you can the easier persuade him that he is in reality a son of God. And having done that, you have brought the light of salvation to the one who sits in darkness. Simon, when the Son of Man came first to you, did he come denouncing Moses

ще донесеш светлината на спасението на този, който пребивава в тъмнина. Симон, когато Синът Човешки за пръв път дойде при вас, яви ли се той с отричане на Мойсей и пророците и с възвестяване на новия и по-добър живот? Не. Аз дойдох, не за да взема това, което сте получили от предците, а за да ви покажа по-съвършена представа за онова, което вашите бащи са виждали само отчасти. Затова върви, Симон, учи за Царството и го проповядвай и когато някой човек надеждно и уверено се утвърди в Царството и се обърне към теб с въпроси, тогава ще настане време да му разказваш за възхода на душата в божественото Царство."

Симон беше изумен от тези думи, но направи така, както му каза Иисус, и персиецът Техерма стана един от встъпилите в Царството.

През тази вечер Иисус беседваше с апостолите за новия живот в Царството. Между другото той каза: "Когато встъпвате в Царството, вие се раждате отново. Не можете да учите на сложни духовни неща тези, които са родени само в плът; преди да се опитате да научите човека на прогресивните пътища на духа, погрижете се той да се роди в духа. Не се опитвайте да покажете на хората красотата на храма, без преди това да сте ги въвели в този храм. Запознавайте хората с Бога *като* синове Божии, преди да разсъждавате за доктрините за бащинството на Бога и синовството на хората. Не се борете с хората – винаги бъдете търпеливи. Това не е ваше Царство; вие сте само посланици. Просто идете и възвестявайте: това е Царството небесно – Бог е ваш Баща, а вие сте Негови синове; и тази блага вест, ако вярвате в нея с цялото си сърце, *е* вашето вечно спасение."

Апостолите постигнаха огромни успехи за времето на пребиваването в Аматус. Но бяха крайно разочаровани, че Иисус не им даде никакви препоръки относно това, как да се държат с учениците на Йоан Кръстител. Даже по такъв важен въпрос като кръщението Иисус каза само едно: "Йоан действително кръщаваше с вода, но когато вие влезете в Царството, ще бъдете кръстени с Духа."

and the prophets and proclaiming a new and better way of life? No. I came not to take away that which you had from your forefathers but to show you the perfected vision of that which your fathers saw only in part. Go then, Simon, teaching and preaching the kingdom, and when you have a man safely and securely within the kingdom, then is the time, when such a one shall come to you with inquiries, to impart instruction having to do with the progressive advancement of the soul within the divine kingdom."

141:6.3 (1592.5) Simon was astonished at these words, but he did as Jesus had instructed him, and Teherma, the Persian, was numbered among those who entered the kingdom.

141:6.4 (1592.6) That night Jesus discoursed to the apostles on the new life in the kingdom. He said in part: "When you enter the kingdom, you are reborn. You cannot teach the deep things of the spirit to those who have been born only of the flesh; first see that men are born of the spirit before you seek to instruct them in the advanced ways of the spirit. Do not undertake to show men the beauties of the temple until you have first taken them into the temple. Introduce men to God and as the sons of God before you discourse on the doctrines of the fatherhood of God and the sonship of men. Do not strive with men — always be patient. It is not your kingdom; you are only ambassadors. Simply go forth proclaiming: This is the kingdom of heaven — God is your Father and you are his sons, and this good news, if you wholeheartedly believe it, is your eternal salvation."

141:6.5 (1593.1) The apostles made great progress during the sojourn at Amathus. But they were very much disappointed that Jesus would give them no suggestions about dealing with John's disciples. Even in the important matter of baptism, all that Jesus said was: "John did indeed baptize with water, but when you enter the kingdom of heaven, you shall be baptized with the Spirit."

7. В ЗАДЙОРДАНСКА БЕТАНИЯ

На 26 февруари Иисус, неговите апостоли и голяма група последователи тръгнаха покрай Йордан до мястото за преминаване близо до Бетания в Перея; това беше на мястото, където Йоан за пръв път възвести за бъдещото Царство. Иисус и апостолите останаха там в течение на четири седмици,

7. AT BETHANY BEYOND JORDAN

141:7.1 (1593.2) On February 26, Jesus, his apostles, and a large group of followers journeyed down the Jordan to the ford near Bethany in Perea, the place where John first made proclamation of the coming kingdom. Jesus with his apostles remained here, teaching and preaching, for four weeks before they went on up to Jerusalem.

като обучаваха и проповядваха, след което продължиха пътя към Йерусалим.

Седмица след пристигането в задйорданска Бетания Иисус, заедно с Петър, Яков и Йоан, тръгна към другия бряг на реката – в планината на юг от Йерихон, за тридневен отдих. Учителят разкри на тези трима апостоли много нови прогресивни истини за Царството небесно. В даденото повествувание излагаме тези учения в преобразуван и систематизиран вид.

Учителят се опита да разясни на апостолите следното: той желае неговите ученици, вкусвайки от благите духовни реалности на Царството, да живеят в този свят така, че хората, *виждайки* техния живот, да осъзнаят Царството и благодарение на това да почувстват потребност да узнаят от вярващите пътя за Царството. Всички такива искрени търсачи на истината винаги се радват да *чуят* благата вест за този дар на вярата, който осигурява влизането в Царството с неговите вечни и божествени духовни реалности.

Иисус се стремеше да внуши на всички учители на Евангелието за Царството, че тяхната единствена задача е да разкрият на всеки човек Бога като негов Баща: да доведат този индивид към осъзнаване на своето синовство, а след това да представят този човек на Бога като Негов син във вярата. Тези две принципни истини се разкриват в Иисус. Той наистина стана "пътят, истината и животът". Религията на Иисус беше изцяло основана върху неговия посвещенчески живот на Земята. Когато Иисус напусна този свят, той не остави след себе си никакви книги, закони или други форми на систематизиран човешки опит, които да окажат влияние върху религиозния живот на индивида.

Иисус разясняваше, че е дошъл за установяване на такива лични и вечни отношения с хората, които завинаги биха станали първостепенни в сравнение с всички останали човешки отношения. И той подчертаваше, че това съкровено духовно братство трябва да се разпространява над всички хора, във всички епохи, за всички социални условия, сред всички народи. Единствената награда, която той предлагаше на своите деца в този свят, беше духовната радост и приобщаването към божественото в следващия свят – вечния живот в постепенно усвояване на божествените духовни реалности на Райския Отец.

Иисус придаваше особено значение на това, което наричаше двете най-важни истини за Царството, а именно: постигане на

141:7.2 (1593.3) The second week of the sojourn at Bethany beyond Jordan, Jesus took Peter, James, and John into the hills across the river and south of Jericho for a three days' rest. The Master taught these three many new and advanced truths about the kingdom of heaven. For the purpose of this record we will reorganize and classify these teachings as follows:

141:7.3 (1593.4) Jesus endeavored to make clear that he desired his disciples, having tasted of the good spirit realities of the kingdom, so to live in the world that men, by *seeing* their lives, would become kingdom conscious and hence be led to inquire of believers concerning the ways of the kingdom. All such sincere seekers for the truth are always glad t o *hear* the glad tidings of the faith gift which insures admission to the kingdom with its eternal and divine spirit realities.

141:7.4 (1593.5) The Master sought to impress upon all teachers of the gospel of the kingdom that their only business was to reveal God to the individual man as his Father — to lead this individual man to become son-conscious; then to present this same man to God as his faith son. Both of these essential revelations are accomplished in Jesus. He became, indeed, "the way, the truth, and the life." The religion of Jesus was wholly based on the living of his bestowal life on earth. When Jesus departed from this world, he left behind no books, laws, or other forms of human organization affecting the religious life of the individual.

141:7.5 (1593.6) Jesus made it plain that he had come to establish personal and eternal relations with men which should forever take precedence over all other human relationships. And he emphasized that this intimate spiritual fellowship was to be extended to all men of all ages and of all social conditions among all peoples. The only reward which he held out for his children was: in this world — spiritual joy and divine communion; in the next world — eternal life in the progress of the divine spirit realities of the Paradise Father.

141:7.6 (1593.7) Jesus laid great emphasis upon what he called the two truths of first import in the teachings of the kingdom, and they are: the attainment of salvation by faith, and faith alone,

спасение само и единствено чрез вярата, в съчетание с революционното учение за постигането на човешката свобода посредством искрено осъзнаване на истината: "Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни." Иисус беше Истината, проявена в плът, и той обеща да изпрати Духа на Истината в сърцата на всички свои деца след своето завръщане при небесния Отец.

Иисус учеше тези апостоли на основите на Истината, разчетени за цяла земна епоха. Често апостолите слушаха негови учения, предназначени в действителност за въодушевяване и просвещаване на други светове. Той даде със себе си пример за нов и самобитен план за живот. От човешка гледна точка действително беше евреин, но преживя своя земен живот в облика на смъртен човек за целия свят.

За да осигури признаването на Отеца в претворяването на плана за Царството, Иисус, както той обясняваше на апостолите, съзнателно не обръщаше внимание на „великите земни мъже". От самото начало той се обръщаше със своята проповед към бедняците – същата тази прослойка, която в значителна степен беше пренебрегвана от мнозинството предшестващи еволюционни религии. Той никого не презираше; неговият план беше всемирен и даже вселенски. Поради необикновената смелост и изразителност на неговите изявления Петър, Яков и Йоан се изкушаваха да мислят, че Иисус може и да не е с всичкия си.

Той се опитваше внимателно да внуши на апостолите истината, че се е явил с посвещенческа мисия, не за да даде пример на шепа земни създания, а за да създаде и демонстрира идеала за човешки живот за всички народи във всички светове в цялата своя вселена. И този идеал се приближаваше към висшето съвършенство, точно както и към висшата добродетел на Всеобщия Баща. Но апостолите не можаха да разберат значението на неговите думи.

Иисус заяви, че е дошъл, за да бъде учител – учител, изпратен от небето за разкриване на духовната истина пред материалния разум. И той направи именно това – беше учител, а не проповедник. От човешка гледна точка Петър беше значително по-успешен проповедник, отколкото Иисус. Проповедта на Иисус беше толкова ефектна преди всичко поради неговата уникална личност, а не поради неговото неотразимо красноречие или емоционалност. Иисус се обръщаше непосредствено към душите на хората. Той учеше човешкия дух, но действаше чрез разума. Той живееше с хората.

associated with the revolutionary teaching of the attainment of human liberty through the sincere recognition of truth, "You shall know the truth, and the truth shall make you free." Jesus was the truth made manifest in the flesh, and he promised to send his Spirit of Truth into the hearts of all his children after his return to the Father in heaven.

141:7.7 (1594.1) The Master was teaching these apostles the essentials of truth for an entire age on earth. They often listened to his teachings when in reality what he said was intended for the inspiration and edification of other worlds. He exemplified a new and original plan of life. From the human standpoint he was indeed a Jew, but he lived his life for all the world as a mortal of the realm.

141:7.8 (1594.2) To insure the recognition of his Father in the unfolding of the plan of the kingdom, Jesus explained that he had purposely ignored the "great men of earth." He began his work with the poor, the very class which had been so neglected by most of the evolutionary religions of preceding times. He despised no man; his plan was world-wide, even universal. He was so bold and emphatic in these announcements that even Peter, James, and John were tempted to think he might possibly be beside himself.

141:7.9 (1594.3) He sought mildly to impart to these apostles the truth that he had come on this bestowal mission, not to set an example for a few earth creatures, but to establish and demonstrate a standard of human life for all peoples upon all worlds throughout his entire universe. And this standard approached the highest perfection, even the final goodness of the Universal Father. But the apostles could not grasp the meaning of his words.

141:7.10 (1594.4) He announced that he had come to function as a teacher, a teacher sent from heaven to present spiritual truth to the material mind. And this is exactly what he did; he was a teacher, not a preacher. From the human viewpoint Peter was a much more effective preacher than Jesus. Jesus' preaching was so effective because of his unique personality, not so much because of compelling oratory or emotional appeal. Jesus spoke directly to men's souls. He was a teacher of man's spirit, but through the mind. He lived with men.

Именно тогава Иисус даде на Петър, Яков и Йоан да разберат, че неговият труд на Земята в някои отношения е ограничен от поръчението, дадено от неговия "небесен съратник", имайки предвид предпосвещенческите наставления на неговия Райски брат Емануил. Той им каза, че се е явил, за да изпълни волята на Отеца – и само нея. Съществуващото в света зло не го тревожеше толкова, защото той без остатък отдаваше себе си на служенето на една единствена цел.

141:7.11 (1594.5) It was on this occasion that Jesus intimated to Peter, James, and John that his work on earth was in some respects to be limited by the commission of his "associate on high," referring to the prebestowal instructions of his Paradise brother, Immanuel. He told them that he had come to do his Father's will and only his Father's will. Being thus motivated by a wholehearted singleness of purpose, he was not anxiously bothered by the evil in the world.

Постепенно апостолите започнаха да отбелязват неподправеното дружелюбие на Иисус. Независимо от своята откритост Учителят винаги е живял независимо от всички хора и над тях. Той никога, нито за миг, не беше подвластен на някакво смъртно влияние или променливи човешки съждения. Не обръщаше внимание на общественото мнение и оставаше безучастен към похвалата. Рядко губеше време да поправи недоразумение или да се възмути от неправилно тълкуване. Той никога не искаше ничий съвет; никога не ги молеше да се молят.

141:7.12 (1594.6) The apostles were beginning to recognize the unaffected friendliness of Jesus. Though the Master was easy of approach, he always lived independent of, and above, all human beings. Not for one moment was he ever dominated by any purely mortal influence or subject to frail human judgment. He paid no attention to public opinion, and he was uninfluenced by praise. He seldom paused to correct misunderstandings or to resent misrepresentation. He never asked any man for advice; he never made requests for prayers.

Яков беше потресен от способността на Иисус да вижда всичко – да вижда края още от началото. Учителят рядко изглеждаше удивен. Той никога не биваше превъзбуден, ядосан или смутен. Той никога и пред никого не се извиняваше. От време не време беше опечален, но никога не биваше обезкуражен.

141:7.13 (1594.7) James was astonished at how Jesus seemed to see the end from the beginning. The Master rarely appeared to be surprised. He was never excited, vexed, or disconcerted. He never apologized to any man. He was at times saddened, but never discouraged.

Йоан с още по-голяма яснота видя, че Иисус – независимо от всичките му божествени способности, в крайна сметка беше човек. Иисус живя като човек сред хората; разбираше и обичаше хората и знаеше как да се отнася към тях. В своя личен живот беше истински човек и при това истински безупречен. И винаги беше безкористен.

141:7.14 (1594.8) More clearly John recognized that, notwithstanding all of his divine endowments, after all, he was human. Jesus lived as a man among men and understood, loved, and knew how to manage men. In his personal life he was so human, and yet so faultless. And he was always unselfish.

Макар че Петър, Яков и Йоан не разбраха много от това, което им каза Иисус в този ден, неговите благодатни слова останаха задълго в сърцата им. След разпятието и възкресението тези слова се пробудиха в тяхната памет, ставайки огромно богатство и радост в тяхното последно служене. Не е чудно, че тези апостоли не докрай разбраха думите на Учителя – та нали той разгръщаше пред тях плана на новата епоха.

141:7.15 (1595.1) Although Peter, James, and John could not understand very much of what Jesus said on this occasion, his gracious words lingered in their hearts, and after the crucifixion and resurrection they came forth greatly to enrich and gladden their subsequent ministry. No wonder these apostles did not fully comprehend the Master's words, for he was projecting to them the plan of a new age.

8. РАБОТА В ЙЕРИХОН

8. WORKING IN JERICHO

В продължение на четирите седмици, прекарани в задйорданска Бетания, няколко пъти в седмицата Андрей изпращаше апостолите по двойки в Йерихон за един или

141:8.1 (1595.2) Throughout the four weeks' sojourn at Bethany beyond Jordan, several times each week Andrew would assign apostolic couples to go up to Jericho for a day or two. John had many believers

два дни. В Йерихон Йоан Кръстител имаше много последователи и повечето от тях приветстваха по-прогресивните учения на Иисус и неговите апостоли. По време на тези посещения на Йерихон апостолите започнаха да обръщат по-голямо внимание на повелята на Иисус да се грижат за болните; те посетиха всеки дом в Йерихон и се опитаха да утешат всеки поразен от недъг човек.

В Йерихон апостолите понякога изнасяха проповеди, но техният труд имаше предимно по-незабележим и индивидуален характер. Те откриха, че добрата вест за Царството изключително много утешава болните, че тяхната проповед носи в себе си изцеляване на недъзи. Именно в Йерихон те за пръв път в пълна степен изпълниха поръчението на Иисус – да проповядват благата вест за Царството и да помагат на болните.

По пътя за Йерусалим те се спряха в Йерихон, където ги догони делегация от Месопотамия, членовете на която пристигнаха да побеседват с Иисус. Апостолите смятаха да останат тук само един ден, но след пристигането на тези търсачи на истината от Изток Иисус прекара с тях три дни и те се върнаха в родните си места от бреговете на Ефрат, зарадвани със знания за новите истини за Царството небесно.

in Jericho, and the majority of them welcomed the more advanced teachings of Jesus and his apostles. On these Jericho visits the apostles began more specifically to carry out Jesus' instructions to minister to the sick; they visited every house in the city and sought to comfort every afflicted person.

141:8.2 (1595.3) The apostles did some public work in Jericho, but their efforts were chiefly of a more quiet and personal nature. They now made the discovery that the good news of the kingdom was very comforting to the sick; that their message carried healing for the afflicted. And it was in Jericho that Jesus' commission to the twelve to preach the glad tidings of the kingdom and minister to the afflicted was first fully carried into effect.

141:8.3 (1595.4) They stopped in Jericho on the way up to Jerusalem and were overtaken by a delegation from Mesopotamia that had come to confer with Jesus. The apostles had planned to spend but a day here, but when these truth seekers from the East arrived, Jesus spent three days with them, and they returned to their various homes along the Euphrates happy in the knowledge of the new truths of the kingdom of heaven.

9. ЗАМИНАВАНЕТО ЗА ЙЕРУСАЛИМ

В понеделник, последния ден на март, Иисус и апостолите започнаха да се изкачват на хълмовете, лежащи на пътя към Йерусалим. По-рано Лазар вече няколко пъти беше идвал при Иисус на Йордан и беше подготвено всичко необходимо Учителят и неговите апостоли да могат да се разположат при Лазар и неговите сестри и да живеят там по време на своето пребиваване в Йерусалим.

Учениците на Йоан останаха в задйорданска Бетания, където учеха и кръщаваха народа. Затова, когато Иисус се появи в дома на Лазар, го съпровождаха само дванадесетте. Тук Иисус и апостолите останаха в течение на пет дни, отпочивайки и възстановявайки силите си, преди да отидат за Пасхата в Йерусалим. За Марта и Мария това стана огромно събитие в живота им – да приемат Учителя и неговите апостоли в дома на техния брат, където можеха да се грижат за тях.

На сутринта в неделя на 6 април Иисус и апостолите тръгнаха за Йерусалим. За пръв път Учителят и дванадесетте бяха там всички заедно.

9. DEPARTING FOR JERUSALEM

141:9.1 (1595.5) On Monday, the last day of March, Jesus and the apostles began their journey up the hills toward Jerusalem. Lazarus of Bethany had been down to the Jordan twice to see Jesus, and every arrangement had been made for the Master and his apostles to make their headquarters with Lazarus and his sisters at Bethany as long as they might desire to stay in Jerusalem.

141:9.2 (1595.6) The disciples of John remained at Bethany beyond the Jordan, teaching and baptizing the multitudes, so that Jesus was accompanied only by the twelve when he arrived at Lazarus's home. Here Jesus and the apostles tarried for five days, resting and refreshing themselves before going on to Jerusalem for the Passover. It was a great event in the lives of Martha and Mary to have the Master and his apostles in the home of their brother, where they could minister to their needs.

141:9.3 (1595.7) On Sunday morning, April 6, Jesus and the apostles went down to Jerusalem; and this was the first time the Master and all of the twelve had been there together.

Документ 142. Пасхата в Йерусалим

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 142. ПАСХАТА В ЙЕРУСАЛИМ

Секции

Въведение
1. Обучението в храма
2. Божият гняв
3. Представата за Бога
4. Флавий и гръцката култура
5. Беседата за увереността
6. Срещата с Никодим
7. Урокът за семейството
8. В Южна Юдея

Въведение

ПРЕЗ април Иисус и апостолите се трудеха в Йерусалим., а вечерите напускаха града и нощуваха във Витания. Самият Иисус една или две нощи в седмицата прекарваше в Йерусалим в дома на Флавий – гръцки евреин, където тайно идваха много видни юдеи, желаещи да побеседват с Иисус.

В първия ден Иисус посети своя приятел от миналите години, бившия първосвещеник Ханан – роднина на жената на Зеведей, Саломия. Ханан беше чувал за Иисус и неговите учения и когато Иисус се появи в дома на първосвещеника, му беше оказан крайно хладен прием. Когато Иисус почувства студенината на Ханан, той веднага си тръгна, казвайки преди това: “Страхът е главният поробител на човека, а гордостта – неговата огромна слабост; ще се предадеш ли на робството на тези два разрушителя на радостта и свободата?” Но Ханан не отговори нищо. Повече Учителят не се срещна с Ханан чак дотогава, докато той, заедно със своя зет, съдеше Сина Човешки.

PAPER 142
THE PASSOVER AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction
1. Teaching in the Temple
2. God’s Wrath
3. The Concept of God
4. Flavius and Greek Culture
5. The Discourse on Assurance
6. The Visit with Nicodemus
7. The Lesson on the Family
8. In Southern Judea

INTRODUCTION

142:0.1 (1596.1) THE month of April Jesus and the apostles worked in Jerusalem, going out of the city each evening to spend the night at Bethany. Jesus himself spent one or two nights each week in Jerusalem at the home of Flavius, a Greek Jew, where many prominent Jews came in secret to interview him.

142:0.2 (1596.2) The first day in Jerusalem Jesus called upon his friend of former years, Annas, the onetime high priest and relative of Salome, Zebedee’s wife. Annas had been hearing about Jesus and his teachings, and when Jesus called at the high priest’s home, he was received with much reserve. When Jesus perceived Annas’s coldness, he took immediate leave, saying as he departed: “Fear is man’s chief enslaver and pride his great weakness; will you betray yourself into bondage to both of these destroyers of joy and liberty?” But Annas made no reply. The Master did not again see Annas until the time when he sat with his son-in-law in judgment on the Son of Man.

1. ОБУЧЕНИЕТО В ХРАМА

В течение на целия този месец Иисус или един от неговите апостоли ежедневно учеха в храма. Когато пасхалните тълпи ставаха така плътни, че беше невъзможно да се попадне в храма, апостолите учеха много групи извън пределите на свещената територия. Основното съдържание на техните проповеди се заключаваше в следното:

1. Приближи се Царството небесно.

2. Чрез вяра в бащинството на Бога вие можете да попаднете в Царството небесно и с това да станете синове Божии.

3. Любовта – ето правилото за живот в Царството: висшата преданост към Бога и любовта към ближния като към самия себе си.

4. Подчинението на волята на Отеца, носещо духовните плодове в личния живот на човека, е законът на Царството.

Пристигналият за празнуването на Пасхата народ чу това учение и стотици хора се зарадваха от благата вест. Иисус и неговите апостоли започнаха силно да безпокоят първосвещениците и управителите евреи, които спореха помежду си какво да правят с тях.

Освен обучението в храма и близо до него апостолите и другите вярващи провеждаха голяма индивидуална работа сред пасхалните тълпи. Заинтересували се от идеите на Иисус по време на празнуването на Пасхата, тези мъже и жени ги разнесоха в най-отдалечените ъгълчета на Римската империя и Изтока. Това беше началото на разпространението на Евангелието за Царството по света. Оттогава Иисус вече не се ограничаваше с Палестина.

1. TEACHING IN THE TEMPLE

142:1.1 (1596.3) Throughout this month Jesus or one of the apostles taught daily in the temple. When the Passover crowds were too great to find entrance to the temple teaching, the apostles conducted many teaching groups outside the sacred precincts. The burden of their message was:

142:1.2 (1596.4) 1. The kingdom of heaven is at hand.

142:1.3 (1596.5) 2. By faith in the fatherhood of God you may enter the kingdom of heaven, thus becoming the sons of God.

142:1.4 (1596.6) 3. Love is the rule of living within the kingdom — supreme devotion to God while loving your neighbor as yourself.

142:1.5 (1596.7) 4. Obedience to the will of the Father, yielding the fruits of the spirit in one's personal life, is the law of the kingdom.

142:1.6 (1596.8) The multitudes who came to celebrate the Passover heard this teaching of Jesus, and hundreds of them rejoiced in the good news. The chief priests and rulers of the Jews became much concerned about Jesus and his apostles and debated among themselves as to what should be done with them.

142:1.7 (1596.9) Besides teaching in and about the temple, the apostles and other believers were engaged in doing much personal work among the Passover throngs. These interested men and women carried the news of Jesus' message from this Passover celebration to the uttermost parts of the Roman Empire and also to the East. This was the beginning of the spread of the gospel of the kingdom to the outside world. No longer was the work of Jesus to be confined to Palestine.

2. БОЖИЯТ ГНЯВ

Сред пристигналите в Йерусалим за празнуването на Пасхата беше някой си Яков – богат еврейски търговец от Крит, който дойде при Андрей с молба да види Иисус на четири очи. Андрей уговори тайната среща с Иисус, която се състоя в дома на Флавий вечерта на следващия ден. Този човек не разбираше идеите на Учителя и дойде, за да го разпита по-подробно за неговото Царство Божие. Яков каза на Иисус: "Но, Рави, Мойсей и древните пророци ни казват, че Яхве е Бог ревнив, Бог на огромен и страшен гняв. Пророците казват, че той ненавижда злодеите и отмъщава на всички, които не се подчиняват на закона. Ти и твоите ученици ни учите, че

2. GOD'S WRATH

142:2.1 (1597.1) There was in Jerusalem in attendance upon the Passover festivities one Jacob, a wealthy Jewish trader from Crete, and he came to Andrew making request to see Jesus privately. Andrew arranged this secret meeting with Jesus at Flavius's home the evening of the next day. This man could not comprehend the Master's teachings, and he came because he desired to inquire more fully about the kingdom of God. Said Jacob to Jesus: "But, Rabbi, Moses and the olden prophets tell us that Yahweh is a jealous God, a God of great wrath and fierce anger. The prophets say he hates evildoers and takes vengeance on those who obey not his law. You and your disciples teach us that God is a kind

Бог е добър и състрадателен Баща, Който обича всички хора толкова много, че би искал да ги приветства в това ново Царство, което, както ти твърдиш, е съвсем близко.”

Когато Яков завърши да говори, Иисус отвърна: “Яков, ти добре изложи доктрините на древните пророци, учещи децата на своето поколение в духа на това време. Нашият Райски Баща е неизменен, но представата за Неговата същност се разшири и израсна от времената на Мойсей до епохата на Амос и по-нататък, чак до това поколение, към което принадлежеше и пророк Исая. Аз дойдох в плът, за да разкрия Отеца в нова слава и да покажа Неговата любов и милосърдие към всички хора във всички светове. С разпространението в света на Евангелието на това Царство, носещо на всички хора идеята за сърдечна топлина и благоволение, отношенията между семействата на всички народи ще се подобряват. С времето бащите и децата ще се обичат повече и с това човек ще достигне по-добро разбиране на любовта на небесния Баща към Неговите земни деца. Помни, Яков, че добрият, истински баща не само обича своето семейство като цяло – като семейство, но искрено обича и се грижи всеки негов *отделен* член.”

След обстойно обсъждане на характера на небесния Баща Иисус замлъкна, а след това каза: “Като многодетен баща ти, Яков, прекрасно знаеш истинността на моите думи.” Яков се удиви: “Учителю, кой ти каза, че имам шест деца? Откъде разбра това?” И Учителят отговори: “Достатъчно е да се каже, че Бащата и Синът знаят всичко, защото те наистина виждат всичко. Обичайки своите деца като земен баща, ти трябва да признаеш сега реалността на любовта на небесния Баща към *теб* — не просто към всички деца на Авраам, а към теб и твоята индивидуална душа.”

След това Иисус продължи своята реч с думите: “Когато твоите деца са много млади и незрели и когато ти трябва да ги накажеш, те могат да помислят, че техният баща е разсърден и изпълнен с възмущение и гняв. Поради своята незрелост те възприемат само наказанието и не виждат прозорливата и корективна любов на баща си. Но когато същите тези деца стават възрастни мъже и жени, нима не би било глупаво от тяхна страна да се придържат към предишните, неверни представи за своя баща? Ставайки възрастни, във всички тези наказания могат да видят бащината любов. И със смяната на вековете нима не трябва човечеството да придобие по-добро разбиране на истинската същност и любещия характер на небесния Баща? Каква полза от редуването на духовно просветени поколения, ако вие продължавате да виждате

and compassionate Father who so loves all men that he would welcome them into this new kingdom of heaven, which you proclaim is so near at hand.”

142:2.2 (1597.2) When Jacob finished speaking, Jesus replied: “Jacob, you have well stated the teachings of the olden prophets who taught the children of their generation in accordance with the light of their day. Our Father in Paradise is changeless. But the concept of his nature has enlarged and grown from the days of Moses down through the times of Amos and even to the generation of the prophet Isaiah. And now have I come in the flesh to reveal the Father in new glory and to show forth his love and mercy to all men on all worlds. As the gospel of this kingdom shall spread over the world with its message of good cheer and good will to all men, there will grow up improved and better relations among the families of all nations. As time passes, fathers and their children will love each other more, and thus will be brought about a better understanding of the love of the Father in heaven for his children on earth. Remember, Jacob, that a good and true father not only loves his family as a whole — as a family — but he also truly loves and affectionately cares for each individual member.”

142:2.3 (1597.3) After considerable discussion of the heavenly Father’s character, Jesus paused to say: “You, Jacob, being a father of many, know well the truth of my words.” And Jacob said: “But, Master, who told you I was the father of six children? How did you know this about me?” And the Master replied: “Suffice it to say that the Father and the Son know all things, for indeed they see all. Loving your children as a father on earth, you must now accept as a reality the love of the heavenly Father for you — not just for all the children of Abraham, but for you, your individual soul.”

142:2.4 (1597.4) Then Jesus went on to say: “When your children are very young and immature, and when you must chastise them, they may reflect that their father is angry and filled with resentful wrath. Their immaturity cannot penetrate beyond the punishment to discern the father’s farseeing and corrective affection. But when these same children become grown-up men and women, would it not be folly for them to cling to these earlier and misconceived notions regarding their father? As men and women they should now discern their father’s love in all these early disciplines. And should not mankind, as the centuries pass, come the better to understand the true nature and loving character of the Father in heaven? What profit have you from successive generations of spiritual illumination if you persist in viewing God as Moses and the prophets saw him? I say to you, Jacob, under the bright light of this

Бога такъв, какъвто Го виждаха Мойсей и пророците? Аз ти казвам, Яков, че в ясната светлина на този час ти трябва да видиш Отеца такъв, какъвто не Го е виждал никой друг преди теб. И виждайки Го такъв, ти трябва да се зарадваш и да влезеш в Царството, където управлява милосърдният Отец, а ти трябва да се стремиш от днес твоят живот да се подчинява на Неговата изпълнена с любов воля."

И Яков отговори: "Рави, аз вярвам; искам да ме въведеш в Царството на Отеца."

hour you should see the Father as none of those who have gone before ever beheld him. And thus seeing him, you should rejoice to enter the kingdom wherein such a merciful Father rules, and you should seek to have his will of love dominate your life henceforth."

142:2.5 (1598.1) And Jacob answered: "Rabbi, I believe; I desire that you lead me into the Father's kingdom."

3. ПРЕДСТАВАТА ЗА БОГА

В тази вечер дванадесетте апостоли, мнозинството от които слушаха това разсъждение за характера на Бога, зададоха на Иисус много въпроси за небесния Баща. На съвременен език отговорите на Учителя на тези въпроси може най-добре да се предадат под формата на следното обобщение.

Иисус изказа мек упрек към апостолите, като по същество каза: "Нима не знаете преданията на Израил, отнасящи се за еволюцията на представите за Яхве? Нима не сте слушали на какво учат Писанията относно учението за Бога?" И след това Учителят започна да разказва на апостолите за еволюцията на концепцията за Божеството в течение на целия процес на развитие на еврейския народ. Той привлече вниманието върху следните стадии в растежа на идеите за Бога:

1. *Яхве* е бог на синайските кланове. Тази примитивна представа за Божеството беше издигната от Мойсей на по-високото ниво на Господа, Бога на Израил. Небесният Баща никога не отхвърля искреното поклонение на Своите земни деца, колкото и незряла да е тяхната представа за Божеството и с каквото и име да назовават те Неговата божествена същност.

2 . *Всевишният.* Тази концепция за небесния Баща беше провъзгласена на Авраам от Мелхиседек. Впоследствие тези, които повярваха в тази увеличена и разширена представа за Божеството, я отнесоха от Салим в далечни страни с проповедта на новото учение. Авраам и неговият брат напуснаха Ур поради възникването на култа към слънцето и повярваха в учението на Мелхиседек за Ел Елион – Всевишния Бог. Те се придържаха към смесена концепция за Бога, в която се сляха техните предишни месопотамски идеи и учения за Всевишния.

3. THE CONCEPT OF GOD

142:3.1 (1598.2) The twelve apostles, most of whom had listened to this discussion of the character of God, that night asked Jesus many questions about the Father in heaven. The Master's answers to these questions can best be presented by the following summary in modern phraseology:

142:3.2 (1598.3) Jesus mildly upbraided the twelve, in substance saying: Do you not know the traditions of Israel relating to the growth of the idea of Yahweh, and are you ignorant of the teaching of the Scriptures concerning the doctrine of God? And then did the Master proceed to instruct the apostles about the evolution of the concept of Deity throughout the course of the development of the Jewish people. He called attention to the following phases of the growth of the God idea:

142:3.3 (1598.4) 1. *Yahweh* — the god of the Sinai clans. This was the primitive concept of Deity which Moses exalted to the higher level of the Lord God of Israel. The Father in heaven never fails to accept the sincere worship of his children on earth, no matter how crude their concept of Deity or by what name they symbolize his divine nature.

142:3.4 (1598.5) 2. *The Most High.* This concept of the Father in heaven was proclaimed by Melchizedek to Abraham and was carried far from Salem by those who subsequently believed in this enlarged and expanded idea of Deity. Abraham and his brother left Ur because of the establishment of sun worship, and they became believers in Melchizedek's teaching of El Elyon — the Most High God. Theirs was a composite concept of God, consisting in a blending of their older Mesopotamian ideas and the Most High doctrine.

3 . *Ел-Шаддай.* В тези древни времена много юдеи се покланяха на Ел-Шаддай – египетската представа за небесния Бог, за Когото бяха узнали, докато бяха в плен на земята, където тече Нил. Много години след Мелхиседек всичките три представи за Бога се съединиха в учението за Божеството-Създател, Господа-Бога на Израил.

4 . *Елохим.* Учението за Райската Троица съществува от времената на Адам. Нима не помните, че Писанията започват с твърдението: "В началото Боговете сътвориха небето и земята"? Това значи, че още тогава представите за Троицата – за три Бога в едно, заемаше здрава позиция в религиите на нашите предци.

5 . *Върховният Яхве.* Във времената на Исая тези вероучения за Бога се разшириха до концепцията за Всеобщия Създател, Който едновременно беше всемогъщ и всемилостив. И тази еволюираща и растяща представа за Бога изтласка практически всички предшестващи концепции за Божеството в религията на нашите бащи.

6 . *Небесният Баща.* И сега ние знаем Бога като наш небесен Баща. Нашето учение предлага религия, в която вярващият *е* син Божий. Именно това е благата вест на Евангелието на небесното Царство. Синът и Духът съ-съществуват с Отеца и откровението за същността и служенето на тези Райски Божества ще продължи да расте и да се прояснява в течение на безкрайните векове на вечното духовно развитие на възходящите Божии синове. Във всички времена и във всички епохи истинското поклонение на всеки човек – в това, което се отнася до индивидуалния духовен прогрес – се възприема от неговия вътрешен дух като преклонение пред небесния Отец.

Никога преди апостолите не бяха изпитвали такъв шок, както след този разказ за еволюцията на концепцията за Бога в съзнанието на юдеите от предишните поколения; те бяха твърде озадачени, за да задават въпроси. Те седяха мълчаливо пред Иисус и Учителят продължи: „Щяхте да знаете тези истини, ако бяхте чели Писанието. Нима не помните това място от Книгите на Царството, където се казва: "И гневът Господен дотолкова се разпали срещу Израил, че той подтикна против тях Давид, казвайки: идете, пребройте народа на Израил и Юдея"? И това не беше чудно, защото в дните на Самуил децата на Авраам действително вярваха, че Яхве е създал и доброто, и злото. Но когато след разширяването на юдейската представа за същността на Бога един по-късен автор преразказваше тези събития, той

142:3.5 (1598.6) 3. *El Shaddai.* During these early days many of the Hebrews worshiped El Shaddai, the Egyptian concept of the God of heaven, which they learned about during their captivity in the land of the Nile. Long after the times of Melchizedek all three of these concepts of God became joined together to form the doctrine of the creator Deity, the Lord God of Israel.

142:3.6 (1598.7) 4. *Elohim.* From the times of Adam the teaching of the Paradise Trinity has persisted. Do you not recall how the Scriptures begin by asserting that "In the beginning the Gods created the heavens and the earth"? This indicates that when that record was made the Trinity concept of three Gods in one had found lodgment in the religion of our forebears.

142:3.7 (1598.8) 5. *The Supreme Yahweh.* By the times of Isaiah these beliefs about God had expanded into the concept of a Universal Creator who was simultaneously all-powerful and all-merciful. And this evolving and enlarging concept of God virtually supplanted all previous ideas of Deity in our fathers' religion.

142:3.8 (1598.9) 6. *The Father in heaven.* And now do we know God as our Father in heaven. Our teaching provides a religion wherein the believer *is* a son of God. That is the good news of the gospel of the kingdom of heaven. Coexistent with the Father are the Son and the Spirit, and the revelation of the nature and ministry of these Paradise Deities will continue to enlarge and brighten throughout the endless ages of the eternal spiritual progression of the ascending sons of God. At all times and during all ages the true worship of any human being — as concerns individual spiritual progress — is recognized by the indwelling spirit as homage rendered to the Father in heaven.

142:3.9 (1599.1) Never before had the apostles been so shocked as they were upon hearing this recounting of the growth of the concept of God in the Jewish minds of previous generations; they were too bewildered to ask questions. As they sat before Jesus in silence, the Master continued: "And you would have known these truths had you read the Scriptures. Have you not read in Samuel where it says: 'And the anger of the Lord was kindled against Israel, so much so that he moved David against them, saying, go number Israel and Judah'? And this was not strange because in the days of Samuel the children of Abraham really believed that Yahweh created both good and evil. But when a later writer narrated these events, subsequent to the enlargement of the Jewish concept of the nature of God, he did not dare attribute evil to Yahweh; therefore he said: 'And Satan stood up against Israel and provoked David

не се реши да припише зло на Яхве; затова той каза: “И вдигна се Сатана против израилтяните и подтикна Давид да преброи народа на Израил.” Нима не виждате, че такива места в Писанията ясно показват как представата за същността на Бога продължи да расте от едно поколение към друго?

При това вие трябваше да забележите, че в пълно съгласие с тези разширяващи се представи за божествеността протичаше еволюцията в разбирането на божествения закон. В епохата на изхода на децата на Израил от Египет преди появата на разширеното откровение за Яхве те имаха десет заповеди, които им служеха за закон, докато те не се разположиха на лагер пред Синай. Ето тези десет заповеди:

1. Не се покланяй на друг бог, защото Господ е ревнив Бог.

2. Не си прави отлети богове.

3. Съблюдавай празника на безквасните хлябове.

4. Всички първородни при хората или животните са Мои, казва Господ.

5. Шест дни можеш да работиш, но на седмия ден трябва да почиваш.

6. Съблюдавай празниците на първите плодове и празника на беритбата в края на годината.

7. Не изливай кръвта от жертвоприношението на втасал хляб.

8. Не оставяй месо от Пасха до следващата сутрин.

9. Най-първите плодове от земята донасяй в дома на Господа, твоя Бог.

10. Не вари козленцето в млякото на неговата майка.

„И след това, сред гърма и мълниите на Синай, Мойсей им даде десетте нови заповеди, които – с което вие всички ще се съгласите – са по-достойни за разширяващата се представа за Божеството, въплътено в образа на Яхве. И нима никога не сте обръщали внимание на факта, че от два случая, в които се споменават тези заповеди, в първия съблюдаването на съботата се свързва с освобождението от Египет, докато във втория прогресът на религиозните вярвания на нашите праотци изискваше да се внесат изменения, признаващи факта на творението като причина за съблюдаването на съботата?

to number Israel.’ Cannot you discern that such records in the Scriptures clearly show how the concept of the nature of God continued to grow from one generation to another?

142:3.10 (1599.2) “Again should you have discerned the growth of the understanding of divine law in perfect keeping with these enlarging concepts of divinity. When the children of Israel came out of Egypt in the days before the enlarged revelation of Yahweh, they had ten commandments which served as their law right up to the times when they were encamped before Sinai. And these ten commandments were:

142:3.11 (1599.3) “1. You shall worship no other god, for the Lord is a jealous God.

142:3.12 (1599.4) “2. You shall not make molten gods.

142:3.13 (1599.5) “3. You shall not neglect to keep the feast of unleavened bread.

142:3.14 (1599.6) “4. Of all the males of men or cattle, the first-born are mine, says the Lord.

142:3.15 (1599.7) “5. Six days you may work, but on the seventh day you shall rest.

142:3.16 (1599.8) “6. You shall not fail to observe the feast of the first fruits and the feast of the ingathering at the end of the year.

142:3.17 (1599.9) “7. You shall not offer the blood of any sacrifice with leavened bread.

142:3.18 (1599.10) “8. The sacrifice of the feast of the Passover shall not be left until morning.

142:3.19 (1599.11) “9. The first of the first fruits of the ground you shall bring to the house of the Lord your God.

142:3.20 (1599.12) “10. You shall not seethe a kid in its mother’s milk.

142:3.21 (1599.13) “And then, amidst the thunders and lightnings of Sinai, Moses gave them the new ten commandments, which you will all allow are more worthy utterances to accompany the enlarging Yahweh concepts of Deity. And did you never take notice of these commandments as twice recorded in the Scriptures, that in the first case deliverance from Egypt is assigned as the reason for Sabbath keeping, while in a later record the advancing religious beliefs of our forefathers demanded that this be changed to the recognition of the fact of creation as the reason for Sabbath observance?

И си спомнете, че във времената на Исая, в епохата на великото духовно просвещение, тези десет негативни заповеди бяха превърнати във великия и позитивен закон на любовта – в предписанието да се обича Бога над всичко и да се обича ближният като самия себе си. И аз също ви провъзгласявам този висш закон на любовта към Бога и човека, защото в него е целият дълг на човека."

И когато той свърши да говори, никой не зададе нито един въпрос. Всички отидоха да си легнат.

142:3.22 (1599.14) "And then will you remember that once again — in the greater spiritual enlightenment of Isaiah's day — these ten negative commandments were changed into the great and positive law of love, the injunction to love God supremely and your neighbor as yourself. And it is this supreme law of love for God and for man that I also declare to you as constituting the whole duty of man."

142:3.23 (1600.1) And when he had finished speaking, no man asked him a question. They went, each one to his sleep.

4. ФЛАВИЙ И ГРЪЦКАТА КУЛТУРА

Гръцкият евреин Флавий беше пришълец, бидейки нито обрязан, нито кръстен; а тъй като беше голям ценител на красотата в изкуството и скулптурата, то по време на своите посещения в Йерусалим той заемаше красив дом. Този дом беше изискано украсен с безценни съкровища, събрани при пътешествията му в различни страни. Отначало, замисляйки да покани в дома си Иисус, той се опасяваше, че видът на тези така наречени идоли ще оскърби Учителя. Но Флавий беше приятно удивен, когато, влизащ в неговия дом, Иисус – вместо да го укори за притежанието на тези по общо мнение идолопоклоннически предмети, намиращи се навсякъде в дома – прояви огромен интерес към тази колекция и докато Флавий го съпровождаше от стая в стая, показвайки всичките си любими статуи, много го разпитваше, по достойнство оценявайки всеки предмет.

Учителят забеляза, че стопанинът беше поразен от неговото положително отношение към изкуството; затова завършвайки огледа, Иисус каза: "Защо очакваш порицание за своята любов към красотата на вещите, създадени от моя Отец и възпроизведени от ръцете на майстора? Защо всички хора трябва да се отнасят неодобрително към възпроизвеждането на изяществото и красотата поради това, че Мойсей се опитваше да се бори с идолопоклонството и почитанието на лъжливите богове? Аз ти казвам, Флавий, че децата на Мойсей са го разбрали погрешно и сега те действително правят лъжебогове даже от неговите забрани над идолите и изображението на това, което е в небето и на земята. Но даже ако Мойсей внушаваше подобни забрани на тъмните и невежи хора от своето време, какво отношение има това към днешния ден, когато небесният Отец е разкрит като всеобщ Духовен Управител на всичко съществуващо? И аз

4. FLAVIUS AND GREEK CULTURE

142:4.1 (1600.2) Flavius, the Greek Jew, was a proselyte of the gate, having been neither circumcised nor baptized; and since he was a great lover of the beautiful in art and sculpture, the house which he occupied when sojourning in Jerusalem was a beautiful edifice. This home was exquisitely adorned with priceless treasures which he had gathered up here and there on his world travels. When he first thought of inviting Jesus to his home, he feared that the Master might take offense at the sight of these so-called images. But Flavius was agreeably surprised when Jesus entered the home that, instead of rebuking him for having these supposedly idolatrous objects scattered about the house, he manifested great interest in the entire collection and asked many appreciative questions about each object as Flavius escorted him from room to room, showing him all of his favorite statues.

142:4.2 (1600.3) The Master saw that his host was bewildered at his friendly attitude toward art; therefore, when they had finished the survey of the entire collection, Jesus said: "Because you appreciate the beauty of things created by my Father and fashioned by the artistic hands of man, why should you expect to be rebuked? Because Moses onetime sought to combat idolatry and the worship of false gods, why should all men frown upon the reproduction of grace and beauty? I say to you, Flavius, Moses' children have misunderstood him, and now do they make false gods of even his prohibitions of images and the likeness of things in heaven and on earth. But even if Moses taught such restrictions to the darkened minds of those days, what has that to do with this day when the Father in heaven is revealed as the universal Spirit Ruler over all? And, Flavius, I declare that in the coming kingdom they shall no longer teach, 'Do not worship this and do not worship that'; no longer shall they concern themselves with commands to refrain from this and take care not to do that, but rather

заявявам, Флавий, че в бъдещото Царство хората няма вече да учат: не се покланяй на това, не се покланяй на онова; всички ще се безпокоят вече не за заповедите – да се въздържат от това и в никакъв случай да не правят онова, а за изпълнението на единствения висш дълг. И този човешки дълг се изразява в две огромни привилегии: искрено поклонение на безкрайния Създател, Райския Баща, и любвеобилно служене на своите приятели. Ако обичаш своя ближен като самия себе си, ти действително знаеш, че си син Божий.

shall all be concerned with one supreme duty. And this duty of man is expressed in two great privileges: sincere worship of the infinite Creator, the Paradise Father, and loving service bestowed upon one's fellow men. If you love your neighbor as you love yourself, you really know that you are a son of God.

В епохата, когато отсъстваше правилно разбиране на моя Отец, опитите на Мойсей да противостои на идолопоклонството бяха оправдани, но в бъдещата епоха Отецът ще бъде разкрит в живота на Сина; и това ново разкриване на Бога навеки ще избави от необходимостта да смесваме Бащата-Създател с каменни или златни и сребърни идоли. Занапред разумните хора могат да се наслаждават на съкровищата на изкуството, без да бъркат такова материално възприемане на красотата с поклонението и служенето на Отеца в Рая – Богат на всички неща и същества."

142:4.3 (1600.4) "In an age when my Father was not well understood, Moses was justified in his attempts to withstand idolatry, but in the coming age the Father will have been revealed in the life of the Son; and this new revelation of God will make it forever unnecessary to confuse the Creator Father with idols of stone or images of gold and silver. Henceforth, intelligent men may enjoy the treasures of art without confusing such material appreciation of beauty with the worship and service of the Father in Paradise, the God of all things and all beings."

Флавий повярва във всичко, което му разкри Иисус. На следващия ден той отиде в задйорданска Бетания и беше кръстен от учениците на Йоан Кръстител. Той постъпи така, защото апостолите на Иисус все още не кръщаваха вярващите. Когато Флавий се върна в Йерусалим, той даде голям прием в чест на Иисус, поканвайки шестдесет свои приятели. И много от тези гости също вярваха в проповедта за бъдещото Царство.

142:4.4 (1600.5) Flavius believed all that Jesus taught him. The next day he went to Bethany beyond the Jordan and was baptized by the disciples of John. And this he did because the apostles of Jesus did not yet baptize believers. When Flavius returned to Jerusalem, he made a great feast for Jesus and invited sixty of his friends. And many of these guests also became believers in the message of the coming kingdom.

5. БЕСЕДАТА ЗА УВЕРЕНОСТТА

5. THE DISCOURSE ON ASSURANCE

Една от прекрасните проповеди, произнесени от Иисус в храма през тази пасхална седмица, прозвуча в отговор на въпроса на слушател, пристигнал от Дамаск. Този човек попита Иисус: "Но, Рави, как можем да бъдем уверени в това, че ти си изпратен от Бога и че ние действително ще влезем в това Царство, което, както възвестявате ти и твоите ученици, се е приближило?" И Учителят отговори:

142:5.1 (1601.1) One of the great sermons which Jesus preached in the temple this Passover week was in answer to a question asked by one of his hearers, a man from Damascus. This man asked Jesus: "But, Rabbi, how shall we know of a certainty that you are sent by God, and that we may truly enter into this kingdom which you and your disciples declare is near at hand?" And Jesus answered:

"Що се отнася до моята проповед и ученията на моите последователи, то вие трябва да съдите по техните плодове. Ако ние провъзгласяваме пред вас истините на духа, духът ще потвърди във вашите сърца истинността на нашите проповеди. Що се отнася до Царството и увереността в това, че небесният Баща ще ви приеме, позволете ми

142:5.2 (1601.2) "As to my message and the teaching of my disciples, you should judge them by their fruits. If we proclaim to you the truths of the spirit, the spirit will witness in your hearts that our message is genuine. Concerning the kingdom and your assurance of acceptance by the heavenly Father, let me ask what father among you who is a worthy and kindhearted father would keep his son

да ви попитам: ще се намери ли сред вас баща – достоен и милосърден баща, който би държал своя син в тревога или неведение относно неговото положение в семейството или относно наличието в него на надеждно място в любещото сърце на бащата? Нима на земния баща се харесва да терзае своето дете със съмнения има ли за него в бащиното сърце свое ъгълче – ъгълче на неизменна любов? Така и вашият небесен Отец не оставя Своите вярващи деца на духа в неизвестност и неувереност относно тяхното положение в Царството. Ако приемате Бога като свой Баща, вие действително и истински сте негови синове Божии. А ако вие сте синове, то вие заемате сигурно положение във всичко, което се отнася до статута на вечното и божествено синовство. Ако вие вярвате в моите думи, то с това вие вярвате в Този, Който ме е изпратил, и чрез тази вяра в Отеца вие сте се утвърдили в своето небесно гражданство. Ако изпълнявате волята на небесния Баща, вие никога няма да отстъпите, стремейки се към вечен живот и прогрес в божественото Царство.

in anxiety or suspense regarding his status in the family or his place of security in the affections of his father's heart? Do you earth fathers take pleasure in torturing your children with uncertainty about their place of abiding love in your human hearts? Neither does your Father in heaven leave his faith children of the spirit in doubtful uncertainty as to their position in the kingdom. If you receive God as your Father, then indeed and in truth are you the sons of God. And if you are sons, then are you secure in the position and standing of all that concerns eternal and divine sonship. If you believe my words, you thereby believe in Him who sent me, and by thus believing in the Father, you have made your status in heavenly citizenship sure. If you do the will of the Father in heaven, you shall never fail in the attainment of the eternal life of progress in the divine kingdom.

Заедно с живеещия във всеки от вас дух Висшият Дух засвидетелства, че вие сте наистина деца Божии. А ако вие сте синовете Божии, вие сте родени от духа Божий; и всеки, който се е родил от духа, притежава способността да преодолее всяко съмнение и именно това е победата, която преодолява всяка несигурност, даже вашата вяра.

142:5.3 (1601.3) "The Supreme Spirit shall bear witness with your spirits that you are truly the children of God. And if you are the sons of God, then have you been born of the spirit of God; and whosoever has been born of the spirit has in himself the power to overcome all doubt, and this is the victory that overcomes all uncertainty, even your faith.

За тези времена при пророк Исая е казано: "Когато духът се излее над нас свише, тогава делото на праведността ще стане мир, спокойствие и увереност вовеки." И за всички, които искрено вярват в това Евангелие, аз ще стана залог, че те ще бъдат приети във вечно щастие и безсмъртен живот в Царството на моя Баща. Затова вие, слушащите тази проповед и вярващи в Евангелието за Царството, сте синове Божии и имате вечен живот; и за целия свят свидетелството за вашето раждане в духа е вашата искрена любов един към друг."

142:5.4 (1601.4) "Said the Prophet Isaiah, speaking of these times: 'When the spirit is poured upon us from on high, then shall the work of righteousness become peace, quietness, and assurance forever.' And for all who truly believe this gospel, I will become surety for their reception into the eternal mercies and the everlasting life of my Father's kingdom. You, then, who hear this message and believe this gospel of the kingdom are the sons of God, and you have life everlasting; and the evidence to all the world that you have been born of the spirit is that you sincerely love one another."

В течение на много часове Иисус беше обкръжен от тълпа слушатели, които му задаваха въпроси и слушаха внимателно неговите утешителни отговори. Думите на Иисус придадоха сила даже на апостолите, издигайки ги към по-енергична и уверена проповед на Евангелието за Царството. Този йерусалимски опит стана източник на огромно вдъхновение за дванадесетте. Те за пръв път влязоха в съприкосновение с толкова огромни тълпи и извлякоха много ценни уроци, донесли огромна полза в тяхната по-нататъшна работа.

142:5.5 (1601.5) The throng of listeners remained many hours with Jesus, asking him questions and listening attentively to his comforting answers. Even the apostles were emboldened by Jesus' teaching to preach the gospel of the kingdom with more power and assurance. This experience at Jerusalem was a great inspiration to the twelve. It was their first contact with such enormous crowds, and they learned many valuable lessons which proved of great assistance in their later work.

6. СРЕЩАТА С НИКОДИМ

Една вечер домът на Флавий беше посетен от Никодим – богат член на еврейския Синедрион. Той беше чувал много за ученията на галилееца и затова един ден по обед отиде да послуша как Иисус учи в двора на храма. Никодим би посещавал проповедите на Иисус и по-често, но се боеше, че присъстващите ще го познаят, тъй като различията между еврейските управители и Иисус вече достигнаха такива дълбини, че нито един от членовете на Синедриона не искаше открито да се солидаризира с него. Затова Никодим се уговори чрез Андрей за тайна среща с Иисус тази вечер след залез слънце. В началото на разговора Петър, Яков и Йоан се намираха в градината на Флавий, но по-късно те преминаха в дома, където беседата продължи.

Приемайки Никодим, Иисус не му оказваше някакво особено внимание; беседвайки с него, той не правеше компромиси или излишни уговорки. Учителят не се опитваше да отблъсне своя тайнствен гост или да прибегне до сарказъм. Във всички свои отношения с високопоставени посетители Иисус се държеше спокойно, сериозно и достойно. Никодим не беше официален представител на Синедриона; той дойде при Иисус поради своя личен искрен интерес към неговите учения.

След като Флавий представи Никодим, той каза: “Рави, ние знаем, че ти си учител, изпратен от Бога, защото никой не би могъл да учи така, ако Бог не беше с него. И аз бих искал да узная повече за твоите учения относно бъдещото Царство.”

Иисус отговори на Никодим: “Истина, истина ти казвам, Никодим, само този, който се е родил свише, може да види Царството Божие.” Тогава Никодим каза: “Но как може стар човек да се роди отново? Та нали не може да се върне в майчината утроба и да се роди втори път?”

Иисус каза: “И при все това ти казвам: този, който не се роди от духа, не може да влезе в Царството Божие. Роденото от плътта е плът, а роденото от духа е дух. Но не се удивлявай на моите думи за това, че трябва да се родиш свише. Когато духа вятър, ти слушаш шепота на листата, но не виждаш вятъра – откъде и накъде духа той; така е и с всеки роден от духа. С очите от плът ти можеш да видиш проявленията на духа, но не можеш да видиш самия дух.”

Никодим отговори: “Но аз не разбирам –

6. THE VISIT WITH NICODEMUS

142:6.1 (1601.6) One evening at the home of Flavius there came to see Jesus one Nicodemus, a wealthy and elderly member of the Jewish Sanhedrin. He had heard much about the teachings of this Galilean, and so he went one afternoon to hear him as he taught in the temple courts. He would have gone often to hear Jesus teach, but he feared to be seen by the people in attendance upon his teaching, for already were the rulers of the Jews so at variance with Jesus that no member of the Sanhedrin would want to be identified in any open manner with him. Accordingly, Nicodemus had arranged with Andrew to see Jesus privately and after nightfall on this particular evening. Peter, James, and John were in Flavius’s garden when the interview began, but later they all went into the house where the discourse continued.

142:6.2 (1602.1) In receiving Nicodemus, Jesus showed no particular deference; in talking with him, there was no compromise or undue persuasiveness. The Master made no attempt to repulse his secretive caller, nor did he employ sarcasm. In all his dealings with the distinguished visitor, Jesus was calm, earnest, and dignified. Nicodemus was not an official delegate of the Sanhedrin; he came to see Jesus wholly because of his personal and sincere interest in the Master’s teachings.

142:6.3 (1602.2) Upon being presented by Flavius, Nicodemus said: “Rabbi, we know that you are a teacher sent by God, for no mere man could so teach unless God were with him. And I am desirous of knowing more about your teachings regarding the coming kingdom.”

142:6.4 (1602.3) Jesus answered Nicodemus: “Verily, verily, I say to you, Nicodemus, except a man be born from above, he cannot see the kingdom of God.” Then replied Nicodemus: “But how can a man be born again when he is old? He cannot enter a second time into his mother’s womb to be born.”

142:6.5 (1602.4) Jesus said: “Nevertheless, I declare to you, except a man be born of the spirit, he cannot enter into the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the spirit is spirit. But you should not marvel that I said you must be born from above. When the wind blows, you hear the rustle of the leaves, but you do not see the wind — whence it comes or whither it goes — and so it is with everyone born of the spirit. With the eyes of the flesh you can behold the manifestations of the spirit, but you cannot actually discern the spirit.”

142:6.6 (1602.5) Nicodemus replied: “But I do not

как е възможно това?" Иисус казва: "Ти си наставник на израилтяните и не знаеш това? А затова тези, които знаят за реалностите на духа, трябва да ги разкриват на онези, които виждат само проявления на материалния свят. Но ще ни повярваш ли, ако ти разкажем за небесните истини? Стига ли ти мъжество, Никодим, за да повярваш в този, който слезе от небето – в Сина Човешки?"

И Никодим каза: "Но как мога да овладея този дух, който трябва да ме преоди, за да мога да навляза в Царството?" Иисус отговори: "Духът на небесния Отец вече е в теб. Ако ти се подчиниш на ръководството на духа свише, то скоро ще започнеш да виждаш с очите на духа и след това, благодарение на беззаветното избиране на духовно ръководство, ще бъдеш роден в духа, защото единствената ти цел в живота ще бъде изпълнението на волята на твоя небесен Отец. Така, роден в духа и щастлив в Царството Божие, ти ще започнеш да носиш в своя ежедневен живот обилните плодове на духа."

Никодим беше напълно искрен. Думите на Иисус дълбоко го впечатлиха, но той си отиде озадачен. Никодим постигна големи успехи в личното си развитие, сдържаност и даже високи нравствени качества. Той се отличаваше с изискани маниери, себелюбие и доброжелателност, но не знаеше как да подчини своята воля на волята на божествения Отец, подобно на малко дете, готово да се подчини на опеката и ръководството на мъдрия и любящ земен баща, за да стане действително Син Божий – еволюиращ наследник на вечното Царство.

И все пак на Никодим му стигаше вяра, за да влезе в Царството. Той слабо протестираше, когато всичките му колеги по Синедрион се опитваха да осъдят Иисус без разпит; и по-късно, заедно с Йосиф Ариматейски, той смело призна своята вяра и измоли тялото на Иисус независимо от това, че мнозинството ученици в страха си избягаха от мястото на последните страдания и смъртта на Учителя.

understand — how can that be?" Said Jesus: "Can it be that you are a teacher in Israel and yet ignorant of all this? It becomes, then, the duty of those who know about the realities of the spirit to reveal these things to those who discern only the manifestations of the material world. But will you believe us if we tell you of the heavenly truths? Do you have the courage, Nicodemus, to believe in one who has descended from heaven, even the Son of Man?"

142:6.7 (1602.6) And Nicodemus said: "But how can I begin to lay hold upon this spirit which is to remake me in preparation for entering into the kingdom?" Jesus answered: "Already does the spirit of the Father in heaven indwell you. If you would be led by this spirit from above, very soon would you begin to see with the eyes of the spirit, and then by the wholehearted choice of spirit guidance would you be born of the spirit since your only purpose in living would be to do the will of your Father who is in heaven. And so finding yourself born of the spirit and happily in the kingdom of God, you would begin to bear in your daily life the abundant fruits of the spirit."

142:6.8 (1602.7) Nicodemus was thoroughly sincere. He was deeply impressed but went away bewildered. Nicodemus was accomplished in self-development, in self-restraint, and even in high moral qualities. He was refined, egoistic, and altruistic; but he did not know how to *submit* his will to the will of the divine Father as a little child is willing to submit to the guidance and leading of a wise and loving earthly father, thereby becoming in reality a son of God, a progressive heir of the eternal kingdom.

142:6.9 (1603.1) But Nicodemus did summon faith enough to lay hold of the kingdom. He faintly protested when his colleagues of the Sanhedrin sought to condemn Jesus without a hearing; and with Joseph of Arimathea, he later boldly acknowledged his faith and claimed the body of Jesus, even when most of the disciples had fled in fear from the scenes of their Master's final suffering and death.

7. УРОКЪТ ЗА СЕМЕЙСТВОТО

След напрегнатата пасхална седмица в Йерусалим, преминала в обучение и индивидуален труд, Иисус и неговите апостоли прекараха срядата във Витания, посвещавайки я на отдих. В този ден Тома зададе въпрос, който стана причина за продължителен и поучителен отговор. Тома

7. THE LESSON ON THE FAMILY

142:7.1 (1603.2) After the busy period of teaching and personal work of Passover week in Jerusalem, Jesus spent the next Wednesday at Bethany with his apostles, resting. That afternoon, Thomas asked a question which elicited a long and instructive answer. Said Thomas: "Master, on the day we were set apart as ambassadors of the

каза: “Учителю, в този ден, когато ние бяхме избрани като посланици на Царството, ти ни разказа за много неща, даде ни наставления относно нашия личен начин на живот; но на какво трябва да учим народа? Как трябва да живеят тези хора след по-пълното установяване на Царството? Могат ли твоите ученици да притежават роби? Следва ли вярващите в теб хора да почитат бедността и да избягват богатството? Трябва ли да господства само милосърдието, така че у нас да не остане закон и правосъдие?” Цялото следобедно време и цялата вечер след вечеря Иисус и апостолите обсъждаха този въпрос с Тома. В даденото повествуване ние предлагаме кратко резюме на казаното от Учителя.

Отначало Иисус се опита да разясни на своите апостоли, че самият той се намира на Земята, за да преживее уникален живот в плът, и че те, дванадесетте, са призвани да участват в този посвещенчески опит на Сина Човешки; и като негови съратници и те трябва да споделят много от тези ограничения и задължения, които са част от целия опит на посвещението. В неговите думи присъстваше скрит намек, че Синът Човешки е единственото същество, живяло някога на Земята, способно едновременно да проникне в самото сърце на Бога и в самите дълбини на човешката душа.

Иисус напълно недвусмислено обясни, че това Царство небесно е еволюционен опит, който започва тук на Земята и се развива на последващите етапи чак до Рая. В хода на вечерта той с цялата си определеност заяви, че на някакъв бъдещ стадий от развитието на Царството той отново ще посети този свят в духовно могъщество и божествена слава.

След това разясни, че “идеята за Царството” не по най-добрия начин илюстрира отношението на човека към Бога; че той използва тази метафора затова, защото еврейският народ се надява на царство, както и затова, защото Йоан Кръстител е използвал в своята проповед образа на бъдещото Царство. Иисус каза: “В друга епоха хората по-добре ще разберат Евангелието за Царството, когато то бъде представено от гледна точка на семейните отношения – когато хората разберат религията като учение за бащинството на Бога и братството между хората, синовството на човека по отношение на Бога.” След това Учителят известно време говори за земното семейство като пример за небесното семейство и по новому формулира два основни закона на живота: първата заповед за любовта към бащата, главата на семейството, и втората заповед за взаимната любов между децата – да обичаш своя брат

kingdom, you told us many things, instructed us regarding our personal mode of life, but what shall we teach the multitude? How are these people to live after the kingdom more fully comes? Shall your disciples own slaves? Shall your believers court poverty and shun property? Shall mercy alone prevail so that we shall have no more law and justice?” Jesus and the twelve spent all afternoon and all that evening, after supper, discussing Thomas’s questions. For the purposes of this record we present the following summary of the Master’s instruction:

142:7.2 (1603.3) Jesus sought first to make plain to his apostles that he himself was on earth living a unique life in the flesh, and that they, the twelve, had been called to participate in this bestowal experience of the Son of Man; and as such coworkers, they, too, must share in many of the special restrictions and obligations of the entire bestowal experience. There was a veiled intimation that the Son of Man was the only person who had ever lived on earth who could simultaneously see into the very heart of God and into the very depths of man’s soul.

142:7.3 (1603.4) Very plainly Jesus explained that the kingdom of heaven was an evolutionary experience, beginning here on earth and progressing up through successive life stations to Paradise. In the course of the evening he definitely stated that at some future stage of kingdom development he would revisit this world in spiritual power and divine glory.

142:7.4 (1603.5) He next explained that the “kingdom idea” was not the best way to illustrate man’s relation to God; that he employed such figures of speech because the Jewish people were expecting the kingdom, and because John had preached in terms of the coming kingdom. Jesus said: “The people of another age will better understand the gospel of the kingdom when it is presented in terms expressive of the family relationship — when man understands religion as the teaching of the fatherhood of God and the brotherhood of man, sonship with God.” Then the Master discoursed at some length on the earthly family as an illustration of the heavenly family, restating the two fundamental laws of living: the first commandment of love for the father, the head of the family, and the second commandment of mutual love among the children, to love your brother as yourself. And then he explained that such a quality of brotherly affection would invariably manifest itself in unselfish and loving

като самия себе си. И след това той обясни, че такава особеност на братското чувство неизбежно ще се прояви в безкористно и любвеобилно обществено служене.

social service.

След това се състоя паметното обсъждане на характерните черти на семейния живот и на тяхното приложение към взаимоотношенията, съществуващи между Бога и човека. Иисус отбеляза, че в основата на настоящото семейство лежат седем факта:

142:7.5 (1603.6) Following that, came the memorable discussion of the fundamental characteristics of family life and their application to the relationship existing between God and man. Jesus stated that a true family is founded on the following seven facts:

1 . *Фактът на съществуването.* Природните взаимоотношения и родството на смъртните са преплетени в семейството: децата наследяват определени родителски черти. Децата произхождат от родителите; съществуването на личността зависи от действието, предприето от родителите. Отношенията на бащата и детето са присъщи на цялата природа и се разпространяват над всички живи субстанции.

142:7.6 (1604.1) 1. *The fact of existence.* The relationships of nature and the phenomena of mortal likenesses are bound up in the family: Children inherit certain parental traits. The children take origin in the parents; personality existence depends on the act of the parent. The relationship of father and child is inherent in all nature and pervades all living existences.

2 . *Безопасност и удоволствие.* Истинските бащи с огромно удоволствие осигуряват своите деца с всичко необходимо. Много бащи не се ограничават само с едното удовлетворяване на потребностите на децата – на тях им харесва да се грижат и за това, техните деца да получават удоволствие.

142:7.7 (1604.2) 2. *Security and pleasure.* True fathers take great pleasure in providing for the needs of their children. Many fathers are not content with supplying the mere wants of their children but enjoy making provision for their pleasures also.

3 . *Образование и възпитание.* Мъдрите бащи внимателно планират образованието и адекватното възпитание на своите синове и дъщери, готвейки ги от млади за по-сериозни задължения в последващия живот.

142:7.8 (1604.3) 3. *Education and training.* Wise fathers carefully plan for the education and adequate training of their sons and daughters. When young they are prepared for the greater responsibilities of later life.

4. *Дисциплина и принуда.* Предвидливите бащи се грижат и за необходимата дисциплина, ръководство, наказания и понякога принуждаване на своето младо и незряло потомство.

142:7.9 (1604.4) 4. *Discipline and restraint.* Farseeing fathers also make provision for the necessary discipline, guidance, correction, and sometimes restraint of their young and immature offspring.

5. *Приятелство и преданост.* Любящият баща поддържа тесни и сърдечни взаимоотношения със своите деца. Той винаги е готов да изслуша техните молби, да сподели с тях страданията и да им помогне при преодоляването на трудностите. Бащата е във висша степен заинтересуван от подобряване благополучието на своето потомство.

142:7.10 (1604.5) 5. *Companionship and loyalty.* The affectionate father holds intimate and loving intercourse with his children. Always is his ear open to their petitions; he is ever ready to share their hardships and assist them over their difficulties. The father is supremely interested in the progressive welfare of his progeny.

6 . *Любов и милосърдие.* Съчувстващият баща лесно прощава; бащата свободно прощава на своите деца. Бащите не приличат на съдии, врагове или кредитори. Настоящите семейства са основани на търпимост, издръжливост и умение да прощаваш.

142:7.11 (1604.6) 6. *Love and mercy.* A compassionate father is freely forgiving; fathers do not hold vengeful memories against their children. Fathers are not like judges, enemies, or creditors. Real families are built upon tolerance, patience, and forgiveness.

7. *Грижа за бъдещето.* Тленните бащи се стремят да оставят наследство на своите синове. Семейството продължава от едно поколение към друго. Смъртта слага край само на едно поколение, за да положи началото на следващото. Смъртта прекратява живота на

142:7.12 (1604.7) 7. *Provision for the future.* Temporal fathers like to leave an inheritance for their sons. The family continues from one generation to another. Death only ends one generation to mark the beginning of another. Death terminates an individual life but not necessarily the family.

индивида, но не задължително разрушава семейството.

С часове Учителят обсъждаше приложението на тези характеристики на семейния живот към взаимоотношенията между човека, земното дете, и Бога, Райския Баща. И неговият извод беше следният: "Аз в съвършенство познах всичко, което се отнася до отношенията на сина към Бащата, тъй като вече постигнах всичко, което вие трябва да постигнете в синовството на вечното бъдеще. Синът Човешки е готов да се възнесе и да заеме място отдясно на Отеца така, че в мен за всички вас още по-широко се открива пътят към Бога и заставайки на този път, вие ще станете съвършени, както е съвършен вашият небесен Баща, преди да завършите своя славен възход."

Когато апостолите чуха тези поразителни думи, те си спомниха това, което казваше Йоан Кръстител по време на кръщението на Иисус, и този епизод винаги живееше в тяхната памет в течение на цялата проповедническа и просветителска дейност след смъртта и възкресението на Учителя.

Иисус е божествен Син, който се ползва с абсолютното доверие на Всеобщия Баща. Той е бил с Отеца и изцяло Го разбира. Сега той в пълна мяра удовлетвори Отеца със своя преживян на Земята живот и тази инкарнация в плът му позволи изцяло да разбере човека. Иисус беше съвършенството на човека; той постигна именно такова съвършенство, което – в него и чрез него, е съдено да постигнат всички искрено вярващи. Иисус разкри на човека Бога на съвършенството и в собствено лице представи Бога на усъвършенствания син на световете.

Макар че Иисус говори в течение на няколко часа, Тома не беше удовлетворен, защото каза: "Но, Учителю, по наше мнение небесният Отец не винаги се отнася към нас благоприятно и милосърдно. Нерядко ние мъчително страдаме на Земята и нашите молитви не винаги биват чути. В какво не успяваме да разберем смисъла на твоето учение?"

Иисус отговори: "Тома, Тома, кога ще се научиш да слушаш със своя духовен слух? Колко време трябва да измине, преди да осъзнаеш, че това Царство е Царството духовно и че моят Отец също е духовно Същество? Нима не разбираш, че аз ви уча като духовни деца на небесното семейство на Духа и че главата на това семейство е безкрайният и вечен Дух? Нима не можеш да ми позволиш да използвам земното семейство като пример за божествени отношения, без да

142:7.13 (1604.8) For hours the Master discussed the application of these features of family life to the relations of man, the earth child, to God, the Paradise Father. And this was his conclusion: "This entire relationship of a son to the Father, I know in perfection, for all that you must attain of sonship in the eternal future I have now already attained. The Son of Man is prepared to ascend to the right hand of the Father, so that in me is the way now open still wider for all of you to see God and, ere you have finished the glorious progression, to become perfect, even as your Father in heaven is perfect."

142:7.14 (1604.9) When the apostles heard these startling words, they recalled the pronouncements which John made at the time of Jesus' baptism, and they also vividly recalled this experience in connection with their preaching and teaching subsequent to the Master's death and resurrection.

142:7.15 (1604.10) Jesus is a divine Son, one in the Universal Father's full confidence. He had been with the Father and comprehended him fully. He had now lived his earth life to the full satisfaction of the Father, and this incarnation in the flesh had enabled him fully to comprehend man. Jesus was the perfection of man; he had attained just such perfection as all true believers are destined to attain in him and through him. Jesus revealed a God of perfection to man and presented in himself the perfected son of the realms to God.

142:7.16 (1605.1) Although Jesus discoursed for several hours, Thomas was not yet satisfied, for he said: "But, Master, we do not find that the Father in heaven always deals kindly and mercifully with us. Many times we grievously suffer on earth, and not always are our prayers answered. Where do we fail to grasp the meaning of your teaching?"

142:7.17 (1605.2) Jesus replied: "Thomas, Thomas, how long before you will acquire the ability to listen with the ear of the spirit? How long will it be before you discern that this kingdom is a spiritual kingdom, and that my Father is also a spiritual being? Do you not understand that I am teaching you as spiritual children in the spirit family of heaven, of which the fatherhead is an infinite and eternal spirit? Will you not allow me to use the earth family as an illustration of divine relationships without so literally applying my teaching to material

прилагаш буквално моето учение към това, което е материално? Нима си неспособен да отделиш в своето съзнание духовните реалности на Царството от днешните материални, социални, икономически и политически проблеми? Когато говоря с езика на духа, защо ти упорито превеждаш влагания от мен смисъл на езика на плътта само затова, защото като пример аз предпочитам да използвам обикновените и буквални отношения? Мои деца, призовавам ви да престанете да прилагате учението за Царството на Духа към такива долни неща като робството, бедността, дома, земята, а също и към материалните проблеми на човешката справедливост и правосъдие. Тези тленни неща се отнасят към хората на този свят и макар че те в известен смисъл засягат всички хора, вие бяхте призвани да представяте в този свят мен така, както аз представлявам своя Отец. Вие сте духовни посланици на духовното Царство, особени представители на духовния Отец. Към това време аз вече трябваше да мога да ви уча като възрастни хора на духовното Царство. Нима винаги ще трябва да се обръщам към вас като към деца? Нима вие никога няма да пораснете в своето духовно възприятие? И все пак аз ви обичам и ще бъда търпелив към вас до самия край на вашата връзка с плътта. Но и след това моят дух ще върви пред вас по целия свят."

affairs? In your minds cannot you separate the spiritual realities of the kingdom from the material, social, economic, and political problems of the age? When I speak the language of the spirit, why do you insist on translating my meaning into the language of the flesh just because I presume to employ commonplace and literal relationships for purposes of illustration? My children, I implore that you cease to apply the teaching of the kingdom of the spirit to the sordid affairs of slavery, poverty, houses, and lands, and to the material problems of human equity and justice. These temporal matters are the concern of the men of this world, and while in a way they affect all men, you have been called to represent me in the world, even as I represent my Father. You are spiritual ambassadors of a spiritual kingdom, special representatives of the spirit Father. By this time it should be possible for me to instruct you as full-grown men of the spirit kingdom. Must I ever address you only as children? Will you never grow up in spirit perception? Nevertheless, I love you and will bear with you, even to the very end of our association in the flesh. And even then shall my spirit go before you into all the world."

8. В ЮЖНА ЮДЕЯ

Към края на април опозицията на Иисус сред фарисеите и садукеите стана толкова явна, че Учителят и неговите апостоли решиха за известно време да напуснат Йерусалим и да продължат своята дейност на юг – във Витлеем и Хеврон. Целият месец май премина в индивидуален труд в тези градове и сред жителите на околните села. По време на това пътешествие Иисус и апостолите му не излизаха с публични проповеди, ограничавайки се с посещения по домовете. Част от времето, докато апостолите учеха Евангелието и помагаха на болните, Иисус и Абнер прекараха в колонията на назореите в Ен-Геди. Оттук излезе Йоан Кръстител и Абнер беше главата на тази група. Много членове на братството на назореите повярваха в Иисус, но в своето мнозинство тези аскетични и чудати мъже се отказваха да го приемат като учител, изпратен свише, защото той не призоваваше към пост и други видове самоотречение.

Хората, живеещи по тези места, не знаеха, че Иисус е роден във Витлеем. Както и огромното мнозинство ученици, те винаги

8. IN SOUTHERN JUDEA

142:8.1 (1605.3) By the end of April the opposition to Jesus among the Pharisees and Sadducees had become so pronounced that the Master and his apostles decided to leave Jerusalem for a while, going south to work in Bethlehem and Hebron. The entire month of May was spent in doing personal work in these cities and among the people of the surrounding villages. No public preaching was done on this trip, only house-to-house visitation. A part of this time, while the apostles taught the gospel and ministered to the sick, Jesus and Abner spent at Engedi, visiting the Nazarite colony. John the Baptist had gone forth from this place, and Abner had been head of this group. Many of the Nazarite brotherhood became believers in Jesus, but the majority of these ascetic and eccentric men refused to accept him as a teacher sent from heaven because he did not teach fasting and other forms of self-denial.

142:8.2 (1605.4) The people living in this region did not know that Jesus had been born in Bethlehem. They always supposed the Master had been born at Nazareth, as did the vast majority of his

смятаха, че Учителят се е родил в Назарет. Но апостолите знаеха истинското положение на нещата.

Времето, прекарано в Южна Юдея, беше период на спокоен и плодотворен труд; Царството се изпълни с много нови души. Към началото на юни нападките към Иисус в Йерусалим почти се прекратиха, което позволи на Учителя и апостолите да се върнат там за наставляване и утешаване на вярващите.

Макар че целия юни Иисус и апостолите прекараха в Йерусалим и неговите околности, в този период те не учеха публично. Голяма част от времето те живееха в палатки, поставени в сенчестия парк или в градината, по това време известна като Гетсимания. Тази градина се намираше на западния склон на Елеонската планина недалеч от потока Кедрон. Съботните почивни дни обикновено прекарваха във Витания заедно с Лазар и неговите сестри. Само няколко пъти Иисус посети Йерусалим, но множество посетители идваха при него от града в Гетсимания. Една вечер в петък Никодим и Йосиф Ариматейски решиха да посетят Иисус, но се изплашиха и се върнаха назад, чак когато бяха стигнали до входа на палатката на Иисус. И, разбира се, те не се досещаха, че Иисус е знаел за всичките им действия.

Когато управителите на евреите узнаха, че Иисус се е върнал в Йерусалим, те решиха да го арестуват; но виждайки, че той не излиза с публични проповеди, си направиха извода, че той е наплашен от техните предишни заплахи, и решиха да прекратят по-нататъшните преследвания и да му позволят да продължи да учи по такъв непривличащ вниманието начин. Събитията се развиваха спокойно чак до последните дни на юни, когато някой си Соломон, член на Синедриона, публично започна да поддържа учението на Иисус, заявявайки за това на еврейските управители. Веднага се раздадоха нови призиви за ареста на Иисус и събитията приеха толкова сериозен обрат, че Учителят реши да се оттегли в градовете на Самария и Декаполис.

disciples, but the twelve knew the facts.

142:8.3 (1605.5) This sojourn in the south of Judea was a restful and fruitful season of labor; many souls were added to the kingdom. By the first days of June the agitation against Jesus had so quieted down in Jerusalem that the Master and the apostles returned to instruct and comfort believers.

142:8.4 (1605.6) Although Jesus and the apostles spent the entire month of June in or near Jerusalem, they did no public teaching during this period. They lived for the most part in tents, which they pitched in a shaded park, or garden, known in that day as Gethsemane. This park was situated on the western slope of the Mount of Olives not far from the brook Kidron. The Sabbath weekends they usually spent with Lazarus and his sisters at Bethany. Jesus entered within the walls of Jerusalem only a few times, but a large number of interested inquirers came out to Gethsemane to visit with him. One Friday evening Nicodemus and one Joseph of Arimathea ventured out to see Jesus but turned back through fear even after they were standing before the entrance to the Master's tent. And, of course, they did not perceive that Jesus knew all about their doings.

142:8.5 (1605.7) When the rulers of the Jews learned that Jesus had returned to Jerusalem, they prepared to arrest him; but when they observed that he did no public preaching, they concluded that he had become frightened by their previous agitation and decided to allow him to carry on his teaching in this private manner without further molestation. And thus affairs moved along quietly until the last days of June, when one Simon, a member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus, after so declaring himself before the rulers of the Jews. Immediately a new agitation for Jesus' apprehension sprang up and grew so strong that the Master decided to retire into the cities of Samaria and the Decapolis.

Документ 143. Преминаване през Самария

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 143. ПРЕМИНАВАНЕ ПРЕЗ САМАРИЯ

Секции

Въведение
1. Проповедта в Архелаида
2. Урокът по самообладание
3. Развлечение и отдих
4. Евреите и самаряните
5. Жената от Сихар
6. Възраждането на вярата в Самария
7. Ученията за молитвата и поклонението

PAPER 143
GOING THROUGH SAMARIA

SECTIONS

Introduction
1. Preaching at Archelais
2. Lesson on Self-Mastery
3. Diversion and Relaxation
4. The Jews and the Samaritans
5. The Woman of Sychar
6. The Samaritan Revival
7. Teachings about Prayer and Worship

Въведение

В КРАЯ на юни 27 година от н.е. поради усилилото се противодействие на еврейските религиозни управители Иисус и дванадесетте апостоли напуснаха Йерусалим, изпращайки своите палатки и оскъдно лично имущество на съхранение в дома на Лазар във Витания. По пътя на север, в Самария, те останаха за съботата във Ветил. Тук в течение на няколко дни те проповядваха на хората, дошли от Гофна и Ефрем. Група жители на Ариматея и Тамна пристигна, за да покани Иисус да посети техните села. Повече от две седмици Учителят и неговите апостоли учеха евреите и самаряните от този район, много от които идваха от места като Антипатрида, за да чуят благата вест за Царството.

Жителите на Южна Самария, които с удоволствие слушаха Иисус и апостолите, с изключение на Юда Искариот, успяха в значителна степен да преодолеят своето предубеждение против самаряните. На Юда му беше много трудно да ги заобича. През последната седмица от юли Иисус и неговите

INTRODUCTION

143:0.1 (1607.1) AT THE end of June, A.D. 27, because of the increasing opposition of the Jewish religious rulers, Jesus and the twelve departed from Jerusalem, after sending their tents and meager personal effects to be stored at the home of Lazarus at Bethany. Going north into Samaria, they tarried over the Sabbath at Bethel. Here they preached for several days to the people who came from Gophna and Ephraim. A group of citizens from Arimathea and Thamna came over to invite Jesus to visit their villages. The Master and his apostles spent more than two weeks teaching the Jews and Samaritans of this region, many of whom came from as far as Antipatris to hear the good news of the kingdom.

143:0.2 (1607.2) The people of southern Samaria heard Jesus gladly, and the apostles, with the exception of Judas Iscariot, succeeded in overcoming much of their prejudice against the Samaritans. It was very difficult for Judas to love these Samaritans. The last week of July Jesus and his associates made ready to depart for the new Greek cities of Phasaelis and Archelais near

другари бяха готови да тръгнат за Йордан в новите гръцки градове Фасел и Архелай.

the Jordan.

1. ПРОПОВЕДТА В АРХЕЛАИДА

В течение на първата половина на август центрове на дейността на апостолската група станаха гръцките градове Архелай и Фасел, където за пръв път им се наложи да излязат с проповед пред аудитория, състояща се практически само от друговерци – гърци, римляни, сирийци, тъй като в тези два гръцки града имаше много малко евреи. Общувайки с тези римски граждани, апостолите се натъкнаха на нови трудности при възвестяването на Царството и чуха нови възражения против ученията на Иисус. На една от многото вечерни беседи със своите апостоли Иисус внимателно изслуша тези възражения против Евангелието за Царството от устата на дванадесетте, разказващи за впечатленията, натрупани за времето на индивидуалния труд.

Филип зададе характерен въпрос, свидетелстващ за трудностите, с които им се наложи да се сблъскат. Филип каза: "Учителю, тези гърци и римляни принизяват значението на нашата проповед, казвайки, че такива учения стават само за слабите и робите. Те твърдят, че езическата религия превишава нашето учение, тъй като насърчава придобиването на силен, здрав и енергичен характер. Те твърдят, че ние бихме искали да превърнем всички хора в лишени от сила, пасивни несъпротивляващи се, които скоро биха изчезнали от лицето на земята. Ти, Учителю, им харесваш и те открито признават, че твоето учение е небесно и идеално, но те не желаят да се отнесат към него сериозно. Те заявяват, че твоята религия не е за този свят и че хората не могат да живеят така, както ти учиш. Учителю, какво да отговорим на тези друговерци?"

Изслушвайки аналогични възражения против Евангелието за Царството от Тома, Натанаил, Симон Зилот и Матей, Иисус каза на апостолите:

"Аз дойдох в този свят, за да изпълня волята на моя Отец и да разкрия Неговия любвеобилен характер пред цялото човечество. В това, мои братя, се състои моята мисия. И аз ще изпълнявам само нея независимо от неразбирането, което моето учение може да срещне от страна на евреите или друговерците на това или друго поколение. Но вие не трябва да изпускате предвид това, че даже божествената любов предполага сурова дисциплина. Любовта на бащата към

1. PREACHING AT ARCHELAIS

143:1.1 (1607.3) The first half of the month of August the apostolic party made its headquarters at the Greek cities of Archelais and Phasaelis, where they had their first experience preaching to well-nigh exclusive gatherings of gentiles — Greeks, Romans, and Syrians — for few Jews dwelt in these two Greek towns. In contacting with these Roman citizens, the apostles encountered new difficulties in the proclamation of the message of the coming kingdom, and they met with new objections to the teachings of Jesus. At one of the many evening conferences with his apostles, Jesus listened attentively to these objections to the gospel of the kingdom as the twelve repeated their experiences with the subjects of their personal labors.

143:1.2 (1607.4) A question asked by Philip was typical of their difficulties. Said Philip: "Master, these Greeks and Romans make light of our message, saying that such teachings are fit for only weaklings and slaves. They assert that the religion of the heathen is superior to our teaching because it inspires to the acquirement of a strong, robust, and aggressive character. They affirm that we would convert all men into enfeebled specimens of passive nonresisters who would soon perish from the face of the earth. They like you, Master, and freely admit that your teaching is heavenly and ideal, but they will not take us seriously. They assert that your religion is not for this world; that men cannot live as you teach. And now, Master, what shall we say to these gentiles?"

143:1.3 (1607.5) After Jesus had heard similar objections to the gospel of the kingdom presented by Thomas, Nathaniel, Simon Zelotes, and Matthew, he said to the twelve:

143:1.4 (1608.1) "I have come into this world to do the will of my Father and to reveal his loving character to all mankind. That, my brethren, is my mission. And this one thing I will do, regardless of the misunderstanding of my teachings by Jews or gentiles of this day or of another generation. But you should not overlook the fact that even divine love has its severe disciplines. A father's love for his son oftentimes impels the father to restrain the unwise acts of his thoughtless offspring. The child does not always comprehend the wise and loving

своя син нерядко кара бащата да ограничава своето неразумно потомство от лекомислени постъпки. Детето не винаги разбира мъдрите и изпълнени с любов мотиви на ограничаващата го дисциплина на неговия баща. Но аз ви заявявам, че моят Баща в Рая наистина управлява вселената на вселените за сметка на пробуждащата сила на Своята любов. Любовта е най-великата от всички духовни реалности. Истината е освобождаващо откровение, но любовта е висше отношение. И каквито и пропуски в управлението на света да допускат вашите събратя днес, в бъдещата епоха този свят ще го управлява Евангелието, което аз ви провъзгласявам. Висшата цел на човешкия прогрес е благоговейно признание на бащинството на Бога и претворяване на изпълненото с любов братство между хората.

motives of the father's restraining discipline. But I declare to you that my Father in Paradise does rule a universe of universes by the compelling power of his love. Love is the greatest of all spirit realities. Truth is a liberating revelation, but love is the supreme relationship. And no matter what blunders your fellow men make in their world management of today, in an age to come the gospel which I declare to you will rule this very world. The ultimate goal of human progress is the reverent recognition of the fatherhood of God and the loving materialization of the brotherhood of man.

Но кой ви е казал, че моето Евангелие е предназначено само за робите и слабите? Нима вие, мои избрани апостоли, приличате на слаби хора? Нима Йоан Кръстител приличаше на слаб човек? Нима виждате аз да съм роб на страха? Действително, в това поколение Евангелието е обърнато към бедните и угнетените. Религиите на този свят са се отвърнали от бедните, но моят Отец не отдава значение на обществените различия. Освен това днешните бедняци ще бъдат първите, които откликнат на призива към разкаяние и приемането на синовство. Евангелието за Царството трябва да се проповядва на всички – юдеи и езичници, богати и бедни, свободни и оковани, и в равна степен на млади и стари, на мъже и жени.

143:1.5 (1608.2) "But who told you that my gospel was intended only for slaves and weaklings? Do you, my chosen apostles, resemble weaklings? Did John look like a weakling? Do you observe that I am enslaved by fear? True, the poor and oppressed of this generation have the gospel preached to them. The religions of this world have neglected the poor, but my Father is no respecter of persons. Besides, the poor of this day are the first to heed the call to repentance and acceptance of sonship. The gospel of the kingdom is to be preached to all men — Jew and gentile, Greek and Roman, rich and poor, free and bond — and equally to young and old, male and female.

Не си мислете, че служенето на Царството се отличава с еднообразна безметежност, защото моят Отец е Бог на любовта и с удоволствие проявява Своето милосърдие. Възходът към Рая е най-висшият подвиг за цялото време, трудно постижение на вечността. Служенето на Царството на Земята ще изисква от вас цялата мъжествена зрелост, на която ще сте способни вие и вашите съратници. Мнозина от вас ще приемат смъртта заради своята вярност към Евангелието на това Царство. Лесно е да се умре във физическо сражение, в строя, когато вашата храброст укрепва от присъствието на сражаващите се другари, но нужна е по-висока и дълбока форма на човешка храброст и преданост, за да можеш спокойно и в пълна самота да заложиш главата си за любовта към истината, живееща в твоето смъртно сърце.

143:1.6 (1608.3) "Because my Father is a God of love and delights in the practice of mercy, do not imbibe the idea that the service of the kingdom is to be one of monotonous ease. The Paradise ascent is the supreme adventure of all time, the rugged achievement of eternity. The service of the kingdom on earth will call for all the courageous manhood that you and your coworkers can muster. Many of you will be put to death for your loyalty to the gospel of this kingdom. It is easy to die in the line of physical battle when your courage is strengthened by the presence of your fighting comrades, but it requires a higher and more profound form of human courage and devotion calmly and all alone to lay down your life for the love of a truth enshrined in your mortal heart.

Днес невярващите могат да се надсмиват над това, че вие проповядвате Евангелие на непротивенето и живеете живот, свободен от насилие, но вие сте първите доброволци в дългия ред искрени вярващи в Евангелието за това Царство, които ще потресат

143:1.7 (1608.4) "Today, the unbelievers may taunt you with preaching a gospel of nonresistance and with living lives of nonviolence, but you are the first volunteers of a long line of sincere believers in the gospel of this kingdom who will astonish all mankind by their heroic devotion to these

човечеството със своята героична преданост към тези учения. Никакви армии на света никога няма да демонстрират такава храброст и кураж, както вие и вашите верни последователи, провъзгласяващи по целия свят благата вест – бащинството на Бога и братството между хората. Храбростта на плътта е низшата форма на смелост. Безстрашието на ума е по-висока форма на човешката храброст, но най-висша и духовна е безкомпромисната вярност на просветения човек към своите убеждения, почиващи върху дълбоките духовни реалности. И такава храброст е героизмът на богопозналия човек. Всички вие сте познали Бога; вие наистина сте лични съратници на Сина Човешки."

Това не е всичко, което беше казано от Иисус в дадения случай, но такова беше неговото встъпително слово, след което той говори още дълго, усилвайки и илюстрирайки своите изказвания. Това беше едно от най-прочувствените обръщения на Иисус към дванадесетте апостоли. Рядко думите на Учителя към апостолите биваха изпълнени с толкова силно чувство и това беше един от онези редки случаи, когато той говореше с очевидна сериозност, придружена от забележимо душевно вълнение.

Това веднага се отрази на публичните проповеди и личното служене на апостолите; започвайки от този ден, новата тема за мъжеството стана преобладаваща в техните проповеди. Апостолите продължаваха да придобиват дух на позитивна напористост в новото Евангелие за Царството. От този ден те вече не отделяха толкова внимание на проповедите за пасивните добродетели и забранителни предписания, отнасящи се към многостранните учения на техния Учител.

teachings. No armies of the world have ever displayed more courage and bravery than will be portrayed by you and your loyal successors who shall go forth to all the world proclaiming the good news — the fatherhood of God and the brotherhood of men. The courage of the flesh is the lowest form of bravery. Mind bravery is a higher type of human courage, but the highest and supreme is uncompromising loyalty to the enlightened convictions of profound spiritual realities. And such courage constitutes the heroism of the God-knowing man. And you are all God-knowing men; you are in very truth the personal associates of the Son of Man."

143:1.8 (1608.5) This was not all that Jesus said on that occasion, but it is the introduction of his address, and he went on at great length in amplification and in illustration of this pronouncement. This was one of the most impassioned addresses which Jesus ever delivered to the twelve. Seldom did the Master speak to his apostles with evident strong feeling, but this was one of those few occasions when he spoke with manifest earnestness, accompanied by marked emotion.

143:1.9 (1609.1) The result upon the public preaching and personal ministry of the apostles was immediate; from that very day their message took on a new note of courageous dominance. The twelve continued to acquire the spirit of positive aggression in the new gospel of the kingdom. From this day forward they did not occupy themselves so much with the preaching of the negative virtues and the passive injunctions of their Master's many-sided teaching.

2. УРОКЪТ ПО САМООБЛАДАНИЕ

Учителят беше съвършен образец на човешко самообладание. Когато го оскърбяваха, той не оскърбяваше в отговор; когато страдаше, той не произнасяше заплахи по адрес на своите мъчители; когато враговете го обвиняваха, той само предаваше себе си на праведния съд на своя небесен Отец.

На едно от вечерните събрания Андрей попита Иисус: "Учителю, следва ли да се придържаме към самоотречение, както на това учеше Йоан Кръстител, или да се стремим към самообладанието, към което призовава твоето учение? В какво твоето учение се различава от учението на Йоан?" Иисус отвърна: "Йоан действително ви учеше на праведен път съгласно просветеността и законите на

2. LESSON ON SELF-MASTERY

143:2.1 (1609.2) The Master was a perfected specimen of human self-control. When he was reviled, he reviled not; when he suffered, he uttered no threats against his tormentors; when he was denounced by his enemies, he simply committed himself to the righteous judgment of the Father in heaven.

143:2.2 (1609.3) At one of the evening conferences, Andrew asked Jesus: "Master, are we to practice self-denial as John taught us, or are we to strive for the self-control of your teaching? Wherein does your teaching differ from that of John?" Jesus answered: "John indeed taught you the way of righteousness in accordance with the light and laws of his fathers, and that was the religion of self-examination and self-denial. But I come with a

неговите предци и такава беше религията на самоизучаването и самоотречението. Но аз дойдох с нова проповед за самозабрава и самообладание. Аз ви демонстрирам пътят на живота такъв, какъвто той ми беше разкрит от моя небесен Отец.

new message of self-forgetfulness and self-control. I show to you the way of life as revealed to me by my Father in heaven.

Истина, истина ви казвам: този, който владее себе си, е по-велик от този, който подчинява на себе си цял град. Самообладанието е мерило за нравствената природа на човека и показател за неговото духовно развитие. При стария ред вие постихте и се молехте; като нови създания, родили се в духа, вас ви учат да вярвате и да се радвате. В Царството на Отеца вие трябва да станете нови създания; старото трябва да си отиде; вижте – аз ви показвам как всичко трябва да стане ново. И чрез своята любов един към друг вие трябва да убедите света, че сте дошли от робството до свободата, от смъртта – до вечния живот.

143:2.3 (1609.4) “Verily, verily, I say to you, he who rules his own self is greater than he who captures a city. Self-mastery is the measure of man’s moral nature and the indicator of his spiritual development. In the old order you fasted and prayed; as the new creature of the rebirth of the spirit, you are taught to believe and rejoice. In the Father’s kingdom you are to become new creatures; old things are to pass away; behold I show you how all things are to become new. And by your love for one another you are to convince the world that you have passed from bondage to liberty, from death into life everlasting.

Следвайки предишния път, вие се стремите да заглушавате, да се покорявате и да се подчинявате на правилата на живота; следвайки новия път, вие трябва отначало да бъдете *преобразувани* от Духа на Истината, за да можете с това да укрепите своята вътрешна душа с постоянното духовно обновление на разума се и така вие придобивате способността уверено и радостно да изпълнявате благотворната, угодна и съвършена воля на Бога. Не забравяйте – именно вашата лична вяра и най-велики скъпоценни обещания на Бога ви осигуряват участие в божествената същност. Така чрез своята вяра и преобразуване на духа вие действително се превръщате в храмове Божии и Неговият Дух действително пребивава във вас. Ако, в такъв случай, във вас пребивава Духът, вие повече не сте роби на плътта, а ставате свободни, освободени синове на Духа. Новият закон на Духа ви дарява със свобода на самообладанието вместо предишния закон на страха и самозакрепостяването и робството на самоотречението.

143:2.4 (1609.5) “By the old way you seek to suppress, obey, and conform to the rules of living; by the new way you are first transformed by the Spirit of Truth and thereby strengthened in your inner soul by the constant spiritual renewing of your mind, and so are you endowed with the power of the certain and joyous performance of the gracious, acceptable, and perfect will of God. Forget not — it is your personal faith in the exceedingly great and precious promises of God that ensures your becoming partakers of the divine nature. Thus by your faith and the spirit’s transformation, you become in reality the temples of God, and his spirit actually dwells within you. If, then, the spirit dwells within you, you are no longer bondslaves of the flesh but free and liberated sons of the spirit. The new law of the spirit endows you with the liberty of self-mastery in place of the old law of the fear of self-bondage and the slavery of self-denial.

Неведнъж, извършвайки зло, вие се опитвахте да възложите отговорността за своите постъпки на козните на дявола, макар че в действителност вас ви отклоняваха от истинския път вашите собствени наклонности. Нима отдавна пророк Йеремия не ви каза, че човешкото сърце е повече от всичко лъжовно, а понякога и крайно покварено? С каква лекота вие лъжете самите себе си, предавайки се на глупави страхове, всевъзможна похот, поробващи удоволствия, зли мисли, завист и даже отмъстителна ненавист!”

143:2.5 (1609.6) “Many times, when you have done evil, you have thought to charge up your acts to the influence of the evil one when in reality you have but been led astray by your own natural tendencies. Did not the Prophet Jeremiah long ago tell you that the human heart is deceitful above all things and sometimes even desperately wicked? How easy for you to become self-deceived and thereby fall into foolish fears, divers lusts, enslaving pleasures, malice, envy, and even vengeful hatred!

„Спасението се постига чрез прераждане

143:2.6 (1610.1) “Salvation is by the regeneration of

на духа, а не с лицемерни деяния в плът. Вашето оправдание е вярата, вашият път в братството – благоволението, а не в страха или самоотречението от плътта, макар че родените в духа деца на Отеца винаги и във всичко *владеят* себе си и всичко, което е свързано с желанията в плът. Когато знаете, че сте спасени от вярата, вие действително сте в мир с Бога. И на всички, които следват пътя на този небесен свят, е съдено да бъдат причислени към вечното служене на неизменно еволюиращите синове на вечния Бог. От днес не задължение, а ваша възвишена привилегия е да очистите своя разум и своето тяло от всяко зло, стремейки се да постигнете съвършенство в любовта към Бога.

Вашето синовство е основано на вярата и вие трябва да оставате безразлични към страха. Вашата радост произлиза от доверието към божествения свят и затова вие няма да се поддавате на съмнения в реалността на любовта и милосърдието на Отеца. Самата добродетел Божия довежда човека до истинско, неподправено разкаяние. Вашата тайна на владеенето на самия себе си е свързана с вашата вяра в духа, който пребивава във вас и винаги действа посредством любовта. Даже тази спасителна вяра не е ваше собствено достояние; тя също е дар Божий. И ако вие сте децата на тази жива вяра, то вече не сте роби на своята природа, а нейни победоносни властелини, освободените Божии синове.

И така, деца мои, ако се раждате в духа, то вие завинаги се освобождавате от съзнаваното от вас бреме на живота – живота на самоотречение и бдително отношение към желанията на плътта, и се премествате в радостното царство на духа, където спонтанно внасяте плодовете на духа в своя ежедневен живот; а плодовете на духа са квинтесенцията на висшия тип чудесно и облагородяващо самообладание, върхът на земното постижение на смъртните – истинското владеене на себе си.”

the spirit and not by the self-righteous deeds of the flesh. You are justified by faith and fellowshipped by grace, not by fear and the self-denial of the flesh, albeit the Father’s children who have been born of the spirit are ever and always masters of the self and all that pertains to the desires of the flesh. When you know that you are saved by faith, you have real peace with God. And all who follow in the way of this heavenly peace are destined to be sanctified to the eternal service of the ever-advancing sons of the eternal God. Henceforth, it is not a duty but rather your exalted privilege to cleanse yourselves from all evils of mind and body while you seek for perfection in the love of God.

143:2.7 (1610.2) “Your sonship is grounded in faith, and you are to remain unmoved by fear. Your joy is born of trust in the divine word, and you shall not therefore be led to doubt the reality of the Father’s love and mercy. It is the very goodness of God that leads men into true and genuine repentance. Your secret of the mastery of self is bound up with your faith in the indwelling spirit, which ever works by love. Even this saving faith you have not of yourselves; it also is the gift of God. And if you are the children of this living faith, you are no longer the bondslaves of self but rather the triumphant masters of yourselves, the liberated sons of God.

143:2.8 (1610.3) “If, then, my children, you are born of the spirit, you are forever delivered from the self-conscious bondage of a life of self-denial and watchcare over the desires of the flesh, and you are translated into the joyous kingdom of the spirit, whence you spontaneously show forth the fruits of the spirit in your daily lives; and the fruits of the spirit are the essence of the highest type of enjoyable and ennobling self-control, even the heights of terrestrial mortal attainment — true self-mastery.”

3. РАЗВЛЕЧЕНИЕ И ОТДИХ

Приблизително по това време в средата на апостолите и техните най-близки ученици възникна огромно нервно и емоционално напрежение. Апостолите още не бяха успели както следва да привикнат към съвместният живот и труд. На тях им беше все по-трудно да съхранят хармонични отношения с учениците на Йоан Кръстител. Общуването с друговерците и самаряните стана тежко изпитание за тези евреи. Освен това неотдавнашните изявления на Иисус още

3. DIVERSION AND RELAXATION

143:3.1 (1610.4) About this time a state of great nervous and emotional tension developed among the apostles and their immediate disciple associates. They had hardly become accustomed to living and working together. They were experiencing increasing difficulties in maintaining harmonious relations with John’s disciples. The contact with the gentiles and the Samaritans was a great trial to these Jews. And besides all this, the recent utterances of Jesus had augmented their disturbed state of mind. Andrew was almost

повече усилиха тяхната душевна объркaност. Андрей започна да губи самообладание; той не знаеше какво да прави и затова отиде при Учителя, за да му изложи своите проблеми и трудности. Изслушвайки главата на апостолите, разказващи за своите беди, Иисус каза: "Андрей, когато хората постигат такава степен на въвлеченост и когато това засяга толкова много хора, изпитващи силни чувства, техните проблеми вече не се разрешават с думи. Аз не мога да направя това, за което ме молиш – аз няма да участвам в решаването на вашите лични и социални проблеми, но ще прекарам заедно с вас три дни в почивка и развлечения. Върви при своите братя и им съобщи, че всички вие тръгвате с мен в планината Сартаба, където искам да отдъхна за ден-два.

beside himself; he did not know what next to do, and so he went to the Master with his problems and perplexities. When Jesus had listened to the apostolic chief relate his troubles, he said: "Andrew, you cannot talk men out of their perplexities when they reach such a stage of involvement, and when so many persons with strong feelings are concerned. I cannot do what you ask of me — I will not participate in these personal social difficulties — but I will join you in the enjoyment of a three-day period of rest and relaxation. Go to your brethren and announce that all of you are to go with me up on Mount Sartaba, where I desire to rest for a day or two.

Ти трябва да се приближиш до всеки от твоите единадесет братя и да му кажеш на четири очи: "Учителят желае ние да посветим заедно с него известно време на отдих и развлечения. Така и така, в последно време всички ние изпитахме мъчително състояние на духа и пренапрежение на разума, аз предлагам да не си спомняме по време на този отдих за нашите трудности и проблеми. Мога ли да разчитам на твоето сътрудничество в това дело?" Поговори така – лично, на четири очи – с всеки от своите събратя." И Андрей последва съвета на Учителя.

143:3.2 (1610.5) "Now you should go to each of your eleven brethren and talk with him privately, saying: 'The Master desires that we go apart with him for a season to rest and relax. Since we all have recently experienced much vexation of spirit and stress of mind, I suggest that no mention be made of our trials and troubles while on this holiday. Can I depend upon you to co-operate with me in this matter?' In this way privately and personally approach each of your brethren." And Andrew did as the Master had instructed him.

Този поход стана чудесно събитие за всеки негов участник; те завинаги запомниха деня на изкачването в планината. За цялото време на пътешествието не беше изречена практически нито дума за проблемите. Достигайки върха на планината, Иисус ги разположи до себе си и каза: "Братя мои, всички вие трябва да усвоите ценността на отдиха и ефективността на развлечението. Трябва да разберете, че най-добрият метод за решаване на някои объркани въпроси е да ги оставите на времето. Връщайки се освежени благодарение на отдиха или поклонението, вие сте способни да се заемете с решаването на своите проблеми с по-ясна глава и по-уверена ръка, а да не говорим за по-решително сърце. Освен това нерядко откривате, че докато сте почивали с ума и тялото си, размерите и значимостта на вашите проблеми са се намалили."

143:3.3 (1611.1) This was a marvelous occasion in the experience of each of them; they never forgot the day going up the mountain. Throughout the entire trip hardly a word was said about their troubles. Upon reaching the top of the mountain, Jesus seated them about him while he said: "My brethren, you must all learn the value of rest and the efficacy of relaxation. You must realize that the best method of solving some entangled problems is to forsake them for a time. Then when you go back fresh from your rest or worship, you are able to attack your troubles with a clearer head and a steadier hand, not to mention a more resolute heart. Again, many times your problem is found to have shrunk in size and proportions while you have been resting your mind and body."

На следващия ден Иисус даде на всеки от дванадесетте тема за обсъждане. Целият ден беше посветен на спомени и беседи на теми, несвързани с техния религиозен труд. За миг те бяха шокирани от това, че Иисус даже не произнесе – гласно – молитва, когато разчупи хляба за тяхната съвместна обедна трапеза. Това беше първият случай, в който го виждаха да пренебрегне такива формалности.

143:3.4 (1611.2) The next day Jesus assigned to each of the twelve a topic for discussion. The whole day was devoted to reminiscences and to talking over matters not related to their religious work. They were momentarily shocked when Jesus even neglected to give thanks — verbally — when he broke bread for their noontide lunch. This was the first time they had ever observed him to neglect such formalities.

Когато се качваха на планината, главата на Андрей беше изпълнена с проблеми. Йоан се намираше в състояние на изключително духовно объркване. Яков изпитваше силни душевни мъки. Матей изпитваше остър недостиг на пари във връзка с това, че живееха сред друговерци. Петър беше преуморен и в последно време беше по-несдържан, отколкото е обичайно. Юда страдаше от поредния пристъп на обидчивост и егоизъм. Симон беше необичайно разстроен от опитите да примири своя патриотизъм с любовта и братството към хората. Филип изпадаше във все по-голямо объркване поради развитието на събитията. Натанаил се шегуваше по-рядко, откакто те влязоха в контакт с езическото население, а Тома беше в дълбока депресия. Само близнаците съхраняваха нормално състояние на духа и невъзмутимост. Всички те се намираха в силно объркване поради това, че не знаеха как да поддържат мирни отношения с учениците на Йоан Кръстител.

143:3.5 (1611.3) When they went up the mountain, Andrew's head was full of problems. John was inordinately perplexed in his heart. James was grievously troubled in his soul. Matthew was hard pressed for funds inasmuch as they had been sojourning among the gentiles. Peter was overwrought and had recently been more temperamental than usual. Judas was suffering from a periodic attack of sensitiveness and selfishness. Simon was unusually upset in his efforts to reconcile his patriotism with the love of the brotherhood of man. Philip was more and more nonplused by the way things were going. Nathaniel had been less humorous since they had come in contact with the gentile populations, and Thomas was in the midst of a severe season of depression. Only the twins were normal and unperturbed. All of them were exceedingly perplexed about how to get along peaceably with John's disciples.

На третия ден, когато започнаха да се спускат от планината обратно към своя лагер, в тях се извърши огромна промяна. Те направиха велико откритие, виждайки, че много човешки трудности в действителност не съществуват, че много неотложни проблеми са породени от прекомерен страх и плод на преувеличени опасения. Те узнаха, че най-добрият метод за решаване на всякакви подобни затруднения е да ги оставят за известно време; отдалечавайки се от своите проблеми, те им позволиха да се разрешат сами.

143:3.6 (1611.4) The third day when they started down the mountain and back to their camp, a great change had come over them. They had made the important discovery that many human perplexities are in reality nonexistent, that many pressing troubles are the creations of exaggerated fear and the offspring of augmented apprehension. They had learned that all such perplexities are best handled by being forsaken; by going off they had left such problems to solve themselves.

Връщането след отдиха положи началото на същественото подобрение на отношенията с последователите на Йоан Кръстител. Много от дванадесетте действително се развеселиха, когато в резултат на тридневния отдих от рутинни задължения те забелязаха промяна в душевното състояние на всеки от тях и видяха, че са се избавили от раздразнителността. За хората еднообразното общуване винаги е изпълнено с възможности за съществено умножаване на трудностите и увеличаване на проблемите.

143:3.7 (1611.5) Their return from this holiday marked the beginning of a period of greatly improved relations with the followers of John. Many of the twelve really gave way to mirth when they noted the changed state of everybody's mind and observed the freedom from nervous irritability which had come to them as a result of their three days' vacation from the routine duties of life. There is always danger that monotony of human contact will greatly multiply perplexities and magnify difficulties.

Малцина от друговерците на двата гръцки града Архелай и Фасел повярваха в Евангелието, но дванадесетте апостоли придобиха ценен опит от своята първа продължителна работа с изключително езическо население. Една сутрин в понеделник, приблизително в средата на месеца, Иисус каза на Андрей: "Отиваме в Самария." И те веднага тръгнаха за град Сихар, разположен недалеч от кладенеца на Яков.

143:3.8 (1611.6) Not many of the gentiles in the two Greek cities of Archelais and Phasaelis believed in the gospel, but the twelve apostles gained a valuable experience in this their first extensive work with exclusively gentile populations. On a Monday morning, about the middle of the month, Jesus said to Andrew: "We go into Samaria." And they set out at once for the city of Sychar, near Jacob's well.

4. ЕВРЕИТЕ И САМАРЯНИТЕ

Повече от шестстотин години евреите на Юдея, а след това евреите на Галилея враждуваха със самаряните. Неприязънта между евреите и самаряните възникна по следния начин: приблизително седемстотин години до н.е. асирийският цар Саргон, потушавайки въстание в Централна Палестина, отведе в плен повече от двадесет и пет хиляди евреи от северното Израилско царство и ги замени с почти същото число потомци на кутити, сипаряни и хаматити. По-късно Асенафар изпрати нови колонии за заселване в Самария.

Началото на религиозната вражда между евреите и самаряните беше положено от завръщането на евреите от вавилонски плен, когато самаряните се опитаха да възпрепятстват възстановяването на Йерусалим. По-късно те оскърбиха евреите, оказвайки дружеска помощ на армиите на Александър Македонски. В отговор на тяхното приятелство Александър разреши на самаряните да построят храм на планината Гаризим, където те се покланяха на Яхве и на своите племенни богове и правеха жертвоприношения със съблюдаване на ритуали, в голяма степен напомнящи храмовите богослужения в Йерусалим. Това вероизповедание при тях се запази поне до епохата на Макавеите, когато Йоан Хиркан разруши техния храм на планината Гаризим. По време на своя труд сред самаряните след смъртта на Иисус апостол Филип проведе много срещи на мястото на този древен храм.

Враждебните отношения между евреите и самаряните бяха осветени от времето и датираха от векове; от времената на Александър те все по-малко общуваха един с друг. Дванадесетте апостоли не се противиха да проповядват в гръцките и другите езически градове на Декаполис и Сирия, но тяхната преданост към Учителя беше подложена на сурово изпитание, когато той каза: “Да отидем в Самария.” Но за годината и нещо, прекарана с Иисус, в тях се сформира такава лична преданост, която превъзхождаше даже вярата им в неговите учения и предубежденията им против самаряните.

4. THE JEWS AND THE SAMARITANS

143:4.1 (1612.1) For more than six hundred years the Jews of Judea, and later on those of Galilee also, had been at enmity with the Samaritans. This ill feeling between the Jews and the Samaritans came about in this way: About seven hundred years B.C., Sargon, king of Assyria, in subduing a revolt in central Palestine, carried away and into captivity over twenty-five thousand Jews of the northern kingdom of Israel and installed in their place an almost equal number of the descendants of the Cuthites, Sepharvites, and the Hamathites. Later on, Ashurbanipal sent still other colonies to dwell in Samaria.

143:4.2 (1612.2) The religious enmity between the Jews and the Samaritans dated from the return of the former from the Babylonian captivity, when the Samaritans worked to prevent the rebuilding of Jerusalem. Later they offended the Jews by extending friendly assistance to the armies of Alexander. In return for their friendship Alexander gave the Samaritans permission to build a temple on Mount Gerizim, where they worshiped Yahweh and their tribal gods and offered sacrifices much after the order of the temple services at Jerusalem. At least they continued this worship up to the time of the Maccabees, when John Hyrcanus destroyed their temple on Mount Gerizim. The Apostle Philip, in his labors for the Samaritans after the death of Jesus, held many meetings on the site of this old Samaritan temple.

143:4.3 (1612.3) The antagonisms between the Jews and the Samaritans were time-honored and historic; increasingly since the days of Alexander they had had no dealings with each other. The twelve apostles were not averse to preaching in the Greek and other gentile cities of the Decapolis and Syria, but it was a severe test of their loyalty to the Master when he said, “Let us go into Samaria.” But in the year and more they had been with Jesus, they had developed a form of personal loyalty which transcended even their faith in his teachings and their prejudices against the Samaritans.

5. ЖЕНАТА ОТ СИХАР

Когато Учителят и дванадесетте пристигнаха при кладенеца на Яков, уморенят от пътя Иисус остана при кладенеца, докато апостолите се отправиха

5. THE WOMAN OF SYCHAR

143:5.1 (1612.4) When the Master and the twelve arrived at Jacob’s well, Jesus, being weary from the journey, tarried by the well while Philip took the apostles with him to assist in bringing food and

заедно с Филип, за да му помогнат да донесе от Сихар палатки и храна, тъй като те се канеха известно време да останат в този район. Петър и синовете на Зеведей искаха да останат с Иисус, но той помоли те да отидат заедно със своите събратя, казвайки: "Не се тревожете за мен; тези самаряни ще бъдат дружелюбни; само нашите братя, евреите, се стремят да ни навредят." Така в лятната вечер, около шест часа, Иисус остана при кладенеца да дочака връщането на апостолите.

Водата в кладенеца на Яков беше по-малко наситена с минерални соли, отколкото водата в кладенеца в Сихар, и затова високо се ценеше като питейна вода. Иисус го мъчеше жажда, но нямаше с какво да извади вода. Затова, когато към кладенеца се приближи жена от Сихар със своята стомна за вода и се приготви да загребе вода, Иисус ú каза: "Дай ми да пия." По външността на Иисус и по неговите дрехи самарянката разбра, че пред нея стои евреин, а по неговия акцент тя заключи, че той е галилейски евреин. Наричаха я Налда и тя представляваше миловидно създание. Беше премного удивена, че евреин се обръща към нея така при кладенеца и моли за вода, тъй като в онези времена се смяташе за неприлично за уважаващ себе си мъж пред хората да говори с жена, още повече евреин да започне разговор със самарянка. Затова Налда попита Иисус: "Как така ти, евреинът, молиш мен, самарянката, да ти дам вода?" Иисус ú отговори: "Аз действително те помолих за вода, но ако ти само можеше да разбереш, то сама би поискала от мен глътка жива вода." Тогава Налда каза: "Но, господине, ти дори няма с какво да загребеш, а кладенецът е дълбок; откъде ще вземеш жива вода? Нима ти превъзхождаш нашия праотец Яков, който ни даде този кладенец и сам пиеше от него със своите деца и добитък?"

Иисус отговори: "Всеки, който пие от тази вода, скоро отново ще ожаднее, но този, който пие водата, изпълнена с живия дух, никога няма да изпитва жажда. И тази жива вода ще се превърне в него в животворен източник, течащ в живота вечен." Тогава Налда каза: "Дай ми тази вода, за да не изпитвам повече жажда и да не ми се налага повече да идвам тук за вода. Освен това една самарянка с радост ще приеме всичко, което може да ú предложи толкова достоен евреин."

Налда не знаеше как да си обясни желанието на Иисус да поговори с нея. Тя виждаше на лицето на Учителя печата на справедливостта и светостта, но погрешно прие дружелюбието за обикновена фамилиарност и погрешно изтълкува неговата образна реч като форма на заиграване. И бидейки жена с леко поведение, тя вече беше

tents from Sychar, for they were disposed to stay in this vicinity for a while. Peter and the Zebedee sons would have remained with Jesus, but he requested that they go with their brethren, saying: "Have no fear for me; these Samaritans will be friendly; only our brethren, the Jews, seek to harm us." And it was almost six o'clock on this summer's evening when Jesus sat down by the well to await the return of the apostles.

143:5.2 (1612.5) The water of Jacob's well was less mineral than that from the wells of Sychar and was therefore much valued for drinking purposes. Jesus was thirsty, but there was no way of getting water from the well. When, therefore, a woman of Sychar came up with her water pitcher and prepared to draw from the well, Jesus said to her, "Give me a drink." This woman of Samaria knew Jesus was a Jew by his appearance and dress, and she surmised that he was a Galilean Jew from his accent. Her name was Nalda and she was a comely creature. She was much surprised to have a Jewish man thus speak to her at the well and ask for water, for it was not deemed proper in those days for a self-respecting man to speak to a woman in public, much less for a Jew to converse with a Samaritan. Therefore Nalda asked Jesus, "How is it that you, being a Jew, ask for a drink of me, a Samaritan woman?" Jesus answered: "I have indeed asked you for a drink, but if you could only understand, you would ask me for a draught of the living water." Then said Nalda: "But, Sir, you have nothing to draw with, and the well is deep; whence, then, have you this living water? Are you greater than our father Jacob who gave us this well, and who drank thereof himself and his sons and his cattle also?"

143:5.3 (1613.1) Jesus replied: "Everyone who drinks of this water will thirst again, but whosoever drinks of the water of the living spirit shall never thirst. And this living water shall become in him a well of refreshment springing up even to eternal life." Nalda then said: "Give me this water that I thirst not, neither come all the way hither to draw. Besides, anything which a Samaritan woman could receive from such a commendable Jew would be a pleasure."

143:5.4 (1613.2) Nalda did not know how to take Jesus' willingness to talk with her. She beheld in the Master's face the countenance of an upright and holy man, but she mistook friendliness for commonplace familiarity, and she misinterpreted his figure of speech as a form of making advances to her. And being a woman of lax morals, she was minded openly to become flirtatious, when Jesus,

готова за открито кокетство, когато Иисус, гледайки я право в очите, каза с тон, нетърпящ възражение: “Жено, иди повикай своя мъж и го доведи тук.” Тази заповед вразуми Налда. Тя разбра, че невярно е оценила добротата на Учителя; видя, че неправилно е изтълкувала неговия маниер на говорене. Налда се изплаши; тя започна да осъзнава, че пред нея стои необикновен човек, и опитвайки се да намери подходящ отговор, страшно смущавайки се, промълви: “Но, господине, аз не мога да повикам своя мъж, защото нямам такъв.” Тогава Иисус рече: “Ти каза истината, защото макар че някога можеше да бъдеш омъжена, този, с когото сега живееш, не е твой мъж. Би било по-добре, ако беше престанала лекомислено да се отнасяш към моите думи и беше пожелала живата вода, която ти предложих днес.”

looking straight into her eyes, with a commanding voice said, “Woman, go get your husband and bring him hither.” This command brought Nalda to her senses. She saw that she had misjudged the Master’s kindness; she perceived that she had misconstrued his manner of speech. She was frightened; she began to realize that she stood in the presence of an unusual person, and groping about in her mind for a suitable reply, in great confusion, she said, “But, Sir, I cannot call my husband, for I have no husband.” Then said Jesus: “You have spoken the truth, for, while you may have once had a husband, he with whom you are now living is not your husband. Better it would be if you would cease to trifle with my words and seek for the living water which I have this day offered you.”

Тези думи подействаха на жената отрезвяващо и в нея се пробуди всичко най-добро. Налда стана разпътна жена не само по собствена воля. Жестоко и несправедливо отхвърлена от мъжете, отчаяла се, тя се съгласи да живее с някакъв грък, без да се омъжва за него. Сега самарянката чувстваше огромен срам от това, че така лекомислено разговаря с Иисус, и в дълбоко разкаяние се обърна към Учителя с думите: “Господине, съжалявам, че говорих с теб с такъв тон, защото виждам, че ти си свят и може би пророк.” И тя беше вече готова да помоли Учителя за непосредствена и лична помощ, когато направи това, което правеха толкова много преди и след нея, отклонявайки въпроса за личното спасение и обръщайки се за обсъждане на теологията и философията. Тя бързо прехвърли разговорите от своите собствени нужди към теологични спорове. Показвайки планината Гаризим, тя продължи: “Нашите бащи са се покланяли на тази планина и въпреки това *вие* твърдите, че именно Йерусалим е мястото, където хората следва да се покланят; тогава къде е нужно да се покланяме на Бога?”

143:5.5 (1613.3) By this time Nalda was sobered, and her better self was awakened. She was not an immoral woman wholly by choice. She had been ruthlessly and unjustly cast aside by her husband and in dire straits had consented to live with a certain Greek as his wife, but without marriage. Nalda now felt greatly ashamed that she had so unthinkingly spoken to Jesus, and she most penitently addressed the Master, saying: “My Lord, I repent of my manner of speaking to you, for I perceive that you are a holy man or maybe a prophet.” And she was just about to seek direct and personal help from the Master when she did what so many have done before and since — dodged the issue of personal salvation by turning to the discussion of theology and philosophy. She quickly turned the conversation from her own needs to a theological controversy. Pointing over to Mount Gerizim, she continued: “Our fathers worshiped on this mountain, and yet *you* would say that in Jerusalem is the place where men ought to worship; which, then, is the right place to worship God?”

Иисус забеляза, че душата на тази жена се опитва да се отклони от прякото и изпитващо съприкосновение към своя Творец, но той видя в душата ѝ и желание да познае пътя към по-добър живот. В края на краищата сърцето на Налда действително жадуваше за жива вода; затова той прояви към нея търпение, казвайки: “Жено, позволи ми да ти кажа, че не е далеч този ден, когато не на тази планина и не в Йерусалим ще се покланяте на Отеца. Но днес вие се покланяте на този, когото не познавате – смес от религиите на много езически богове и философии. Евреите поне знаят на кого да се покланят; те се освободиха от всякакво объркване,

143:5.6 (1613.4) Jesus perceived the attempt of the woman’s soul to avoid direct and searching contact with its Maker, but he also saw that there was present in her soul a desire to know the better way of life. After all, there was in Nalda’s heart a true thirst for the living water; therefore he dealt patiently with her, saying: “Woman, let me say to you that the day is soon coming when neither on this mountain nor in Jerusalem will you worship the Father. But now you worship that which you know not, a mixture of the religion of many pagan gods and gentile philosophies. The Jews at least know whom they worship; they have removed all confusion by concentrating their worship upon one God, Yahweh. But you should believe me when I

съсредоточавайки вярата си върху един Бог – Яхве. Но ти трябва да ми повярваш, че ще настане време – и то вече е настанало, когато всички искрено вярващи ще се покланят на Отеца в духа и в истината, защото именно такива поклонници търси Отецът. Бог е Дух и покланящите Му се трябва да се покланят в духа и в истината. Твоето спасение не е в това, да знаеш как и къде трябва да се покланят другите, а в това, да приемеш в своето сърце тази жива вода, която аз сега ти предлагам."

Но Налда направи още един опит да се отклони от обсъждане на деликатния въпрос за нейния личен живот на Земята и статута на нейната душа пред Бога. За пореден път тя прибегна към въпроси на общорелигиозни теми, казвайки: "Да, аз зная, господине, че Йоан проповядваше идването на Обръщащия – този, когото ще назоват Спасител, и че той, явявайки се при нас, ще ни възвести всичко." И тук Иисус, прекъсвайки Налда, каза с поразяваща за нея увереност: "Аз, говорещият с теб, съм този Спасител."

Това беше първото пряко, уверено и открито обявяване на своята божествена същност и синовство, направени от Иисус на Земята; и то беше направено пред жена, самарянка, при това жена, до това време имаща съмнителна репутация в очите на хората. Но божественото око виждаше, че против тази жена бяха грешили повече, отколкото беше грешила тя по свое собствено желание, и *сега,* бидейки човешка душа, желаеща спасение, тя го желаеше искрено и от все сърце – и това беше достатъчно.

Когато Налда вече се канеше да изкаже своя истински, личен стремеж към по-добър, по-благороден начин на живот, точно тогава, когато беше готова да разкрие истинското желание на своето сърце, дванадесетте се върнаха от Сихар и се вкамениха, виждайки Иисус насаме с тази жена – тази самарянка, в дружеска беседа. Те бързо сложиха своите запаси и се отдалечиха и нито един от тях не се осмели да го укори. Иисус каза на Налда: "Жено, върви по своя път; Бог ти е простил. От днес ти ще живееш нов живот. Ти получи жива вода и в твоята душа се роди нова радост и ти ще станеш дъщеря на Всевишния." И жената, виждайки неодобрителното отношение на апостолите, остави своята стомна и забърза към града.

Когато се върна в града, Налда възвестяваше на всеки срещнат: "Идете при кладенеца на Яков, побързайте – там ще видите човека, който ми разказа всичко, което някога съм правила. Може би това е Обръщащият?" И до залез слънце при

say that the hour will soon come — even now is — when all sincere worshipers will worship the Father in spirit and in truth, for it is just such worshipers the Father seeks. God is spirit, and they who worship him must worship him in spirit and in truth. Your salvation comes not from knowing how others should worship or where but by receiving into your own heart this living water which I am offering you even now."

143:5.7 (1614.1) But Nalda would make one more effort to avoid the discussion of the embarrassing question of her personal life on earth and the status of her soul before God. Once more she resorted to questions of general religion, saying: "Yes, I know, Sir, that John has preached about the coming of the Converter, he who will be called the Deliverer, and that, when he shall come, he will declare to us all things" — and Jesus, interrupting Nalda, said with startling assurance, "I who speak to you am he."

143:5.8 (1614.2) This was the first direct, positive, and undisguised pronouncement of his divine nature and sonship which Jesus had made on earth; and it was made to a woman, a Samaritan woman, and a woman of questionable character in the eyes of men up to this moment, but a woman whom the divine eye beheld as having been sinned against more than as sinning of her own desire and as *now* being a human soul who desired salvation, desired it sincerely and wholeheartedly, and that was enough.

143:5.9 (1614.3) As Nalda was about to voice her real and personal longing for better things and a more noble way of living, just as she was ready to speak the real desire of her heart, the twelve apostles returned from Sychar, and coming upon this scene of Jesus' talking so intimately with this woman — this Samaritan woman, and alone — they were more than astonished. They quickly deposited their supplies and drew aside, no man daring to reprove him, while Jesus said to Nalda: "Woman, go your way; God has forgiven you. Henceforth you will live a new life. You have received the living water, and a new joy will spring up within your soul, and you shall become a daughter of the Most High." And the woman, perceiving the disapproval of the apostles, left her waterpot and fled to the city.

143:5.10 (1614.4) As she entered the city, she proclaimed to everyone she met: "Go out to Jacob's well and go quickly, for there you will see a man who told me all I ever did. Can this be the Converter?" And ere the sun went down, a great crowd had assembled at Jacob's well to hear

кладенеца на Яков се събра огромна тълпа, дошла, за да чуе Иисус. И Учителят продължаваше да им говори за водата на живота – дара на пребиваващия в човека дух.

Jesus. And the Master talked to them more about the water of life, the gift of the indwelling spirit.

Апостолите винаги се шокираха от готовността на Иисус да говори с жени, жени със съмнителна репутация и даже паднали жени. За Иисус беше много трудно да внуши на своите апостоли, че жените – даже така наречените паднали жени – имат душа, способна да избира Бога за свой Баща, и така да станат дъщери Божии и кандидати за вечен живот. Досега, вече деветнадесет века, много хора демонстрират това нежелание да постигнат ученията на Иисус. Даже християнската религия упорито се строеше около факта на смъртта на Христос, а не около истината за неговия живот. Светът трябва да се интересува повече от щастливия и разкриващ Бога живот на Иисус, отколкото от неговата трагична и печална смърт.

143:5.11 (1614.5) The apostles never ceased to be shocked by Jesus' willingness to talk with women, women of questionable character, even immoral women. It was very difficult for Jesus to teach his apostles that women, even so-called immoral women, have souls which can choose God as their Father, thereby becoming daughters of God and candidates for life everlasting. Even nineteen centuries later many show the same unwillingness to grasp the Master's teachings. Even the Christian religion has been persistently built up around the fact of the death of Christ instead of around the truth of his life. The world should be more concerned with his happy and God-revealing life than with his tragic and sorrowful death.

На следващия ден Налда преразказа този случай на апостол Йоан, който никога не го разкри напълно пред другите апостоли, а Иисус, говорейки за него с апостолите, не спомена подробности.

143:5.12 (1614.6) Nalda told this entire story to the Apostle John the next day, but he never revealed it fully to the other apostles, and Jesus did not speak of it in detail to the twelve.

Налда каза на Йоан, че Иисус ú е разказал "всичко, което някога съм правила". Йоан неведнъж искаше да попита Иисус за тази беседа с Налда, но така и не направи това. Иисус разказа на Налда само за един факт от нейния живот, но неговият внимателен поглед и маниери на общуване доведоха до това, че пред нея в един миг се мярна пъстра панорама от нейния живот – именно затова тя свърза разкриващия се пред нея минал живот с погледа и словото на Учителя. Иисус никога не ù каза, че е имала петима мъже. След като я отхвърли мъжът ú, тя живя с четирима различни мъже и това, заедно с миналото, изключително ярко се прояви в нейното съзнание в момента, когато тя видя в лицето на Иисус Божий човек. Затова впоследствие тя повтори на Йоан, че Иисус действително ú е разказал всичко за нея.

143:5.13 (1615.1) Nalda told John that Jesus had told her "all I ever did." John many times wanted to ask Jesus about this visit with Nalda, but he never did. Jesus told her only one thing about herself, but his look into her eyes and the manner of his dealing with her had so brought all of her checkered life in panoramic review before her mind in a moment of time that she associated all of this self-revelation of her past life with the look and the word of the Master. Jesus never told her she had had five husbands. She had lived with four different men since her husband cast her aside, and this, with all her past, came up so vividly in her mind at the moment when she realized Jesus was a man of God that she subsequently repeated to John that Jesus had really told her all about herself.

6. ВЪЗРАЖДАНЕТО НА ВЯРАТА В САМАРИЯ

6. THE SAMARITAN REVIVAL

В тази вечер, когато Налда доведе от Сихар тълпа хора, желаещи да видят Иисус, апостолите току-що се върнаха с храна и те убеждаваха Иисус да яде заедно с тях, вместо да говори с хората, тъй като те са прекарали целия ден без храна и са гладни. Но Иисус знаеше, че скоро ще се стъмни; затова настоя да поговори с хората преди да ги отпрати. Когато Андрей се опита да го уговори да хапне малко, Иисус каза: "В мен има храна, за която

143:6.1 (1615.2) On the evening that Nalda drew the crowd out from Sychar to see Jesus, the twelve had just returned with food, and they besought Jesus to eat with them instead of talking to the people, for they had been without food all day and were hungry. But Jesus knew that darkness would soon be upon them; so he persisted in his determination to talk to the people before he sent them away. When Andrew sought to persuade him to eat a bite before speaking to the crowd, Jesus

вие не знаете.” Когато апостолите чуха това, те започнаха да се питат: “Нима някой му е носил храна? Може би жената му е дала не само вода, но и храна?” Иисус чу за какво си говорят те помежду си и преди да се обърне към хората, каза на апостолите: “Моята храна е в това, да изпълня волята на Онзи, Който ме е изпратил, и да завърша Неговото дело. Не говорете повече: остана толкова и толкова време до жътвата. Вижте тези хора, дошли от самарянския град, за да ни чуят; аз ви казвам, че нивите са вече узрели за жътвата. Този, който жъне, получава награда и събира реколтата за вечен живот, така че и сеячът, и жътварят да могат да се радват. Защото в това е вярна пословицата: един сее, друг жъне. Аз ви изпращам да жънете това, над което не сте се трудили; други са се трудили, а вие събирате плодовете на техния труд.” Той каза това, имайки предвид проповедта на Йоан Кръстител.

Иисус и апостолите отидоха в Сихар и проповядваха там в течение на два дни, преди да установят лагера си на планината Гаризим. И много от обитателите на Сихар повярваха в Евангелието и помолиха да ги кръстят, но по това време апостолите на Иисус все още не кръщаваха.

През първата вечер, прекарана в лагера на планината Гаризим, апостолите се опасяваха, че Иисус ще започне да ги упреква за тяхното отношение към жената при кладенеца на Яков, но той нито дума не промълви за това. Вместо това той излезе пред тях с незабравима реч за “реалностите, заемащи главно място в Царството Божие”. Във всяка религия може лесно да се стигне до несъразмерност на ценностите и да се позволи на фактите да заемат мястото на истината в човешката теология. Фактът на разпятието стана централен за последващото християнство; но той не е основната истина в религията, която може да се извлече от живота и ученията на Иисус Назарянин.

Темата за ученията на Иисус в планината Гаризим беше: той желае всички хора да видят Бога като Баща-приятел точно така, както той (Иисус) е за тях брат-приятел. Отново и отново им внушаваше, че любовта е най-великото отношение в света – във вселената, така, както истината е най-великото изражение на факта на тези божествени отношения.

Иисус толкова пълно разкри себе си на самаряните затова, защото можеше да направи това, без да излага себе си на риск, а също и защото знаеше, че не може втори път да посети дълбинните райони на Самария, за да проповядва Евангелието за Царството.

said, “I have meat to eat that you do not know about.” When the apostles heard this, they said among themselves: “Has any man brought him aught to eat? Can it be that the woman gave him food as well as drink?” When Jesus heard them talking among themselves, before he spoke to the people, he turned aside and said to the twelve: “My meat is to do the will of Him who sent me and to accomplish His work. You should no longer say it is such and such a time until the harvest. Behold these people coming out from a Samaritan city to hear us; I tell you the fields are already white for the harvest. He who reaps receives wages and gathers this fruit to eternal life; consequently the sowers and the reapers rejoice together. For herein is the saying true: ‘One sows and another reaps.’ I am now sending you to reap that whereon you have not labored; others have labored, and you are about to enter into their labor.” This he said in reference to the preaching of John the Baptist.

143:6.2 (1615.3) Jesus and the apostles went into Sychar and preached two days before they established their camp on Mount Gerizim. And many of the dwellers in Sychar believed the gospel and made request for baptism, but the apostles of Jesus did not yet baptize.

143:6.3 (1615.4) The first night of the camp on Mount Gerizim the apostles expected that Jesus would rebuke them for their attitude toward the woman at Jacob’s well, but he made no reference to the matter. Instead he gave them that memorable talk on “The realities which are central in the kingdom of God.” In any religion it is very easy to allow values to become disproportionate and to permit facts to occupy the place of truth in one’s theology. The fact of the cross became the very center of subsequent Christianity; but it is not the central truth of the religion which may be derived from the life and teachings of Jesus of Nazareth.

143:6.4 (1615.5) The theme of Jesus’ teaching on Mount Gerizim was: That he wants all men to see God as a Father-friend just as he (Jesus) is a brother-friend. And again and again he impressed upon them that love is the greatest relationship in the world — in the universe — just as truth is the greatest pronouncement of the observation of these divine relationships.

143:6.5 (1616.1) Jesus declared himself so fully to the Samaritans because he could safely do so, and because he knew that he would not again visit the heart of Samaria to preach the gospel of the kingdom.

Иисус и дванадесетте апостоли живяха в лагера на планината Гаризим до края на август. Деня те прекарваха в градовете, проповядвайки на самаряните благата вест за Царството – бащинството на Бога, а през нощта се връщаха в лагера. Работата, проведена от Иисус и апостолите в самарянските градове, доведе в Царството много души и в значителна степен подготви почвата за забележителните трудове на Филип в тези места след смъртта и възкръсването на Иисус, когато жестоките гонения на вярващите в Йерусалим разпръснаха апостолите по целия свят.

143:6.6 (1616.2) Jesus and the twelve camped on Mount Gerizim until the end of August. They preached the good news of the kingdom — the fatherhood of God — to the Samaritans in the cities by day and spent the nights at the camp. The work which Jesus and the twelve did in these Samaritan cities yielded many souls for the kingdom and did much to prepare the way for the marvelous work of Philip in these regions after Jesus' death and resurrection, subsequent to the dispersion of the apostles to the ends of the earth by the bitter persecution of believers at Jerusalem.

7. УЧЕНИЯТА ЗА МОЛИТВАТА И ПОКЛОНЕНИЕТО

На вечерните събрания в планината Гаризим Иисус учеше на много велики истини, поставяйки особен акцент върху някои от тях:

Истинската религия е акт на индивидуалната душа, осъзнаваща своите отношения със Създателя; организираната религия е опит на човека да *социализира* поклонението на отделния вярващ.

Поклонението – съзерцанието на духовното, трябва да се редува със служене, с контакт с материалната реалност. Работата трябва да се редува с отдих; религията трябва да се уравновесява с хумор. Дълбоката философия трябва да се сменя с ритмична поезия. Напрегнатостта на живота – възникващото във времето напрежение на личността, трябва да се отслабва с успокоително поклонение. Чувството на неувереност, пораждано от страха пред изолираността на личността във вселената, трябва да се неутрализира с изпълнено с поклонение съзерцание на Отеца и стремеж да се осъзнае Висшият.

Молитвата е предназначена да направи човека по-малко мислещ, но по- *осъзнаващ*; тя трябва не да увеличава познанията, а по-скоро – да разширява проницателността.

Поклонението е призвано да изпревари бъдещия по-добър живот, за да могат тези нови духовни ценности след това да намерят отражение в днешния живот. Молитвата оказва духовна поддръжка, но поклонението се отличава с божествена съзидателност.

Поклонението е метод за съзерцание на *Един* заради въодушевлението от служене на *мнозина.* Поклонението е мерилото, което едновременно измерва степента на откъснатост на душата от материалната

7. TEACHINGS ABOUT PRAYER AND WORSHIP

143:7.1 (1616.3) At the evening conferences on Mount Gerizim, Jesus taught many great truths, and in particular he laid emphasis on the following:

143:7.2 (1616.4) True religion is the act of an individual soul in its self-conscious relations with the Creator; organized religion is man's attempt to *socialize* the worship of individual religionists.

143:7.3 (1616.5) Worship — contemplation of the spiritual — must alternate with service, contact with material reality. Work should alternate with play; religion should be balanced by humor. Profound philosophy should be relieved by rhythmic poetry. The strain of living — the time tension of personality — should be relaxed by the restfulness of worship. The feelings of insecurity arising from the fear of personality isolation in the universe should be antidoted by the faith contemplation of the Father and by the attempted realization of the Supreme.

143:7.4 (1616.6) Prayer is designed to make man less thinking but more *realizing;* it is not designed to increase knowledge but rather to expand insight.

143:7.5 (1616.7) Worship is intended to anticipate the better life ahead and then to reflect these new spiritual significances back onto the life which now is. Prayer is spiritually sustaining, but worship is divinely creative.

143:7.6 (1616.8) Worship is the technique of looking to the *One* for the inspiration of service to the *many.* Worship is the yardstick which measures the extent of the soul's detachment from the material universe and its simultaneous and secure

вселена и нейната твърда привързаност към духовните реалности на цялото творение.

Молитвата напомня за себе си – възвишено мислене; поклонението е забравяне на себе си — свръхмислене. Поклонението е не изискващо усилия внимание, а истински и идеален душевен покой, форма на успокоителен и духовен стремеж.

Поклонението е актът на отъждествяване на частта с Цялото, на крайното с Безкрайното, на сина с Отеца; това е време, правещо крачка към вечността. Поклонението е актът на личното приобщаване на сина към божествения Отец, усвояването от човешката душа-дух на живително, съзидателно, братско и романтично отношение.

Макар че апостолите разбраха само някои от неговите учения в лагера, другите светове ги разбраха и други земни поколения предстои да ги разберат.

attachment to the spiritual realities of all creation.

143:7.7 (1616.9) Prayer is self-reminding — sublime thinking; worship is self-forgetting — superthinking. Worship is effortless attention, true and ideal soul rest, a form of restful spiritual exertion.

143:7.8 (1616.10) Worship is the act of a part identifying itself with the Whole; the finite with the Infinite; the son with the Father; time in the act of striking step with eternity. Worship is the act of the son's personal communion with the divine Father, the assumption of refreshing, creative, fraternal, and romantic attitudes by the human soul-spirit.

143:7.9 (1616.11) Although the apostles grasped only a few of his teachings at the camp, other worlds did, and other generations on earth will.

Документ 144. В Хеврон и в Декаполис

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 144. В ХЕВРОН И В ДЕКАПОЛИС

Секции

Въведение
1. Лагерът в Хеврон
2. Беседата за молитвата
3. Молитвата на вярващия
4. Още за молитвата
5. Други форми на молитвата
6. Съвещанието с апостолите на Йоан Кръстител
7. В градовете на Декаполис
8. В лагера в Пела
9. Смъртта на Йоан Кръстител

PAPER 144
AT GILBOA AND IN THE DECAPOLIS

SECTIONS

Introduction
1. The Gilboa Encampment
2. The Discourse on Prayer
3. The Believer's Prayer
4. More about Prayer
5. Other Forms of Prayer
6. Conference with John's Apostles
7. In the Decapolis Cities
8. In Camp near Pella
9. Death of John the Baptist

Въведение

СЕПТЕМВРИ и октомври преминаха в уединен лагер, разположен на склоновете на планината Хеврон. Целия септември Иисус се намираше тук насаме със своите апостоли, обучавайки и посвещавайки ги в истината за Царството.

Съществуваха няколко причини за уединението на Иисус и апостолите в това време на границата на Самария и Декаполис. Религиозните управители на Йерусалим бяха настроени крайно враждебно; Ирод Антипа все още държеше Йоан Кръстител в заточение, без да се решава нито да го освободи, нито да го екзекутира, и продължаваше да подозира, че Йоан и Иисус са по някакъв начин свързани един с друг. В тези условия би било неразумно да се планира активна работа в Юдея или Галилея. Имаше и трета причина: постепенно усилване на напрегнатостта между водещите ученици на Йоан и апостолите на Иисус, което се

INTRODUCTION

144:0.1 (1617.1) SEPTEMBER and October were spent in retirement at a secluded camp upon the slopes of Mount Gilboa. The month of September Jesus spent here alone with his apostles, teaching and instructing them in the truths of the kingdom.

144:0.2 (1617.2) There were a number of reasons why Jesus and his apostles were in retirement at this time on the borders of Samaria and the Decapolis. The Jerusalem religious rulers were very antagonistic; Herod Antipas still held John in prison, fearing either to release or execute him, while he continued to entertain suspicions that John and Jesus were in some way associated. These conditions made it unwise to plan for aggressive work in either Judea or Galilee. There was a third reason: the slowly augmenting tension between the leaders of John's disciples and the apostles of Jesus, which grew worse with the increasing number of believers.

задълбочаваше с увеличаването на броя на вярващите.

Иисус знаеше, че предварителната работа – ученето и проповедите, е към края си, че следващата крачка е да се сложи началото на пълноценния и завършващ труд на неговия земен живот, и на него му се искаше да пристъпи към това дело така, че то по никакъв начин да не терзае и смущава Йоан Кръстител. Затова Иисус реши да проведе известно време в уединение и да провери подготвеността на своите апостоли, а след това спокойно да се труди в градовете на Декаполис дотогава, докато Йоан не бъде екзекутиран или освободен и може да се труди с тях.

144:0.3 (1617.3) Jesus knew that the days of the preliminary work of teaching and preaching were about over, that the next move involved the beginning of the full and final effort of his life on earth, and he did not wish the launching of this undertaking to be in any manner either trying or embarrassing to John the Baptist. Jesus had therefore decided to spend some time in retirement rehearsing his apostles and then to do some quiet work in the cities of the Decapolis until John should be either executed or released to join them in a united effort.

1. ЛАГЕРЪТ В ХЕВРОН

С времето дванадесетте ставаха все по-предани на Иисус и все по-привързани към делото на Царството. Тази преданост в значителна степен се обясняваше с личната вярност. Те не разбираха неговото многостранно учение; не разбираха цялата същност на Иисус и значението на неговото посвещение на Земята.

Иисус разясни на своите апостоли, че те се уединяват поради три причини:

1. Да укрепят своето разбиране за Царството и вярата в Евангелието за Царството.

2. Да дочакат отслабване на опозицията на техния труд в Юдея и Галилея.

3. Да дочакат съдбата на Йоан Кръстител.

За времето, прекарано в Хеврон, Иисус разказа на апостолите за своето минало и за пребиваването в планината Ермон. Той също така частично им разказа и за това, което е станало в планината в течение на четиридесетте дни веднага след неговото кръщаване. И им повели да не разказват за това на никого дотогава, докато той не се върне при Отеца.

В тези септемврийски седмици те си почиваха, общуваха, споделяха своя опит, натрупан откакто Иисус за пръв път ги призова към служене, и сериозно се опитваха да свържат в едно всичко, което почерпиха от Учителя дотогава. В някаква степен чувстваха, че това ще стане техният последен продължителен отдих. Те разбираха, че поредният публичен труд в Юдея или Галилея ще положи началото на окончателното възвестяване на бъдещото Царство, но много

1. THE GILBOA ENCAMPMENT

144:1.1 (1617.4) As time passed, the twelve became more devoted to Jesus and increasingly committed to the work of the kingdom. Their devotion was in large part a matter of personal loyalty. They did not grasp his many-sided teaching; they did not fully comprehend the nature of Jesus or the significance of his bestowal on earth.

144:1.2 (1617.5) Jesus made it plain to his apostles that they were in retirement for three reasons:

144:1.3 (1617.6) 1. To confirm their understanding of, and faith in, the gospel of the kingdom.

144:1.4 (1617.7) 2. To allow opposition to their work in both Judea and Galilee to quiet down.

144:1.5 (1617.8) 3. To await the fate of John the Baptist.

144:1.6 (1617.9) While tarrying on Gilboa, Jesus told the twelve much about his early life and his experiences on Mount Hermon; he also revealed something of what happened in the hills during the forty days immediately after his baptism. And he directly charged them that they should tell no man about these experiences until after he had returned to the Father.

144:1.7 (1618.1) During these September weeks they rested, visited, recounted their experiences since Jesus first called them to service, and engaged in an earnest effort to co-ordinate what the Master had so far taught them. In a measure they all sensed that this would be their last opportunity for prolonged rest. They realized that their next public effort in either Judea or Galilee would mark the beginning of the final proclamation of the coming kingdom, but they had little or no settled idea as to what the kingdom would be when it came. John

смътно си представяха, ако изобщо си представяха, какво ще бъде то, когато дойде. Йоан и Андрей смятаха, че Царството вече е дошло; Петър и Яков предполагаха, че то тепърва ще дойде; Натанаил и Тома честно признаваха, че не знаят какво да мислят; Матей, Филип и Симон Зилот бяха неуверени и смутени; близнаците пребиваваха в състояние на блажено неведение за съществуващите разногласия, а Юда Искариот мълчеше, без да взема ничия страна.

Значителна част от това време Иисус прекара в самота в планината в близост до лагера. Понякога той вземаше със себе си Петър, Яков и Йоан, но най-често ходеше сам, за да се отдаде на молитви или на общуване с Отеца. След кръщаването на Иисус и четиридесетте дни, прекарани в планината на Перея, едва ли е правилно да се говори за тези периоди на общуване с Отеца като за молитва, както би било неправилно да се говори за тях и като за поклонение; но ще бъде напълно оправдано тези периоди да се нарекат личното общуване на Иисус със своя Отец.

В течение на целия септември централна тема на обсъждане бяха молитвата и поклонението. В заключение – след няколко дни, посветени на обсъждане на поклонението, Иисус излезе с паметно разсъждение за молитвата в отговор на молбата на Тома: "Учителю, научи ни как да се молим."

Йоан учеше своите ученици на молитва – молитвата за спасение в бъдещото Царство. Макар че Иисус никога не забраняваше на своите последователи да използват молитвата на Йоан, апостолите бързо разбраха, че техният Учител не одобрява изцяло практиката на произнасяне на заучени и формални молитви. При все това вярващите постоянно го молеха да ги научи как да се молят. Апостолите много искаха да узнаят каква форма на молене одобрява Иисус. Именно поради това, че простите хора се нуждаеха от прости думи, Иисус – в отговор на молбата на Тома – този път се съгласи да им даде примерен образец за молитва. Този урок се състоя в един от дните на третата седмица от тяхното пребиваване в планината Хеврон.

and Andrew thought the kingdom had already come; Peter and James believed that it was yet to come; Nathaniel and Thomas frankly confessed they were puzzled; Matthew, Philip, and Simon Zelotes were uncertain and confused; the twins were blissfully ignorant of the controversy; and Judas Iscariot was silent, noncommittal.

144:1.8 (1618.2) Much of this time Jesus was alone on the mountain near the camp. Occasionally he took with him Peter, James, or John, but more often he went off to pray or commune alone. Subsequent to the baptism of Jesus and the forty days in the Perean hills, it is hardly proper to speak of these seasons of communion with his Father as prayer, nor is it consistent to speak of Jesus as worshiping, but it is altogether correct to allude to these seasons as personal communion with his Father.

144:1.9 (1618.3) The central theme of the discussions throughout the entire month of September was prayer and worship. After they had discussed worship for some days, Jesus finally delivered his memorable discourse on prayer in answer to Thomas's request: "Master, teach us how to pray."

144:1.10 (1618.4) John had taught his disciples a prayer, a prayer for salvation in the coming kingdom. Although Jesus never forbade his followers to use John's form of prayer, the apostles very early perceived that their Master did not fully approve of the practice of uttering set and formal prayers. Nevertheless, believers constantly requested to be taught how to pray. The twelve longed to know what form of petition Jesus would approve. And it was chiefly because of this need for some simple petition for the common people that Jesus at this time consented, in answer to Thomas's request, to teach them a suggestive form of prayer. Jesus gave this lesson one afternoon in the third week of their sojourn on Mount Gilboa.

2. БЕСЕДАТА ЗА МОЛИТВАТА

"Йоан действително ви научи на проста молитва: „О, Татко, очисти ни от греха, покажи ни Своята слава, разкрий Своята любов и позволи на Своя Дух да освети нашите сърца вовеки. Амин!" Той ви научи на тази молитва, за да имате на какво да учите народа. Той

2. THE DISCOURSE ON PRAYER

144:2.1 (1618.5) "John indeed taught you a simple form of prayer: 'O Father, cleanse us from sin, show us your glory, reveal your love, and let your spirit sanctify our hearts forevermore, Amen!' He taught this prayer that you might have something to teach the multitude. He did not intend that you

направи това, не за да се ползвате от такива застинали и формални молби за молитвено изразяване на своите собствени души в молитва.

should use such a set and formal petition as the expression of your own souls in prayer.

Молитвата е изключително личен и спонтанен израз на отношението на душата към духа; молитвата трябва да бъде съкровено общуване на синовството и израз на разбирателство. Ако молитвата се диктува от духа, тя води до съвместно духовно израстване. Идеалната молитва е форма на духовно общуване, която води към разумно поклонение. Истинската молитва отразява вашия истински небесен стремеж към постигането на своите идеали.

144:2.2 (1618.6) "Prayer is entirely a personal and spontaneous expression of the attitude of the soul toward the spirit; prayer should be the communion of sonship and the expression of fellowship. Prayer, when indited by the spirit, leads to co-operative spiritual progress. The ideal prayer is a form of spiritual communion which leads to intelligent worship. True praying is the sincere attitude of reaching heavenward for the attainment of your ideals.

Молитвата е дихание на душата; тя трябва да ви доведе до настойчивост във вашия стремеж да познаете волята на Отеца. Ако някой от вас има съсед и отидете при него посред нощ и кажете: "Приятелю, дай ми назаем три хляба, защото ми дойде на гости един приятел, а аз нямам с какво да го нагостя"; и ако вашият съсед отговори: "Не ме безпокой, вратата е вече затворена, децата ми и аз вече сме си легнали; затова не мога да стана и да ти дам хляб", вие ще настоявате, обяснявайки, че вашият приятел е гладен и вие нямате какво да му предложите. Аз ви казвам, че ако той не стане да ви даде хляб, защото ви е приятел, то благодарение на вашата настойчивост той ще стане и ще ви даде толкова хляб, колкото ви е нужно. Щом настойчивостта печели разположението даже на смъртния човек, то колко повече хляб на живота благодарение на своята настойчивост в духа вие можете да получите от благоразположените ръце на небесния Отец. И отново ви казвам: молете се и ще ви бъде дадено; търсете и ще намерите; чукайте на вратата и ще ви се отвори. Защото всеки, който иска – получава, който търси – намира, и ако някой чука на вратата на спасението, тя ще се отвори пред него.

144:2.3 (1619.1) "Prayer is the breath of the soul and should lead you to be persistent in your attempt to ascertain the Father's will. If any one of you has a neighbor, and you go to him at midnight and say: 'Friend, lend me three loaves, for a friend of mine on a journey has come to see me, and I have nothing to set before him'; and if your neighbor answers, 'Trouble me not, for the door is now shut and the children and I are in bed; therefore I cannot rise and give you bread,' you will persist, explaining that your friend hungers, and that you have no food to offer him. I say to you, though your neighbor will not rise and give you bread because he is your friend, yet because of your importunity he will get up and give you as many loaves as you need. If, then, persistence will win favors even from mortal man, how much more will your persistence in the spirit win the bread of life for you from the willing hands of the Father in heaven. Again I say to you: Ask and it shall be given you; seek and you shall find; knock and it shall be opened to you. For every one who asks receives; he who seeks finds; and to him who knocks the door of salvation will be opened.

Кой от вас, бидейки баща, към когото синът се обръща с неразумна молба, ще се поколебае да му отговори, ръководейки се от родителска мъдрост, а не от погрешната молба на сина? Ако детето се нуждае от хляб, ще му дадете ли камък само поради това, че то го е поискало неразумно? Ако синът моли за риба, ще му дадете ли водна змия само затова, защото тя се е хванала в мрежите заедно с рибата и детето поради глупостта си иска змията? Ако вие, бидейки смъртни и крайни създания, знаете как да отговаряте на молбите и да давате благи и подобаващи дарове на своите деца, то колко повече духовни и много други благодеяния ще свърши вашият небесен Баща за тези, които Го помолят! Хората винаги следва да се молят и

144:2.4 (1619.2) "Which of you who is a father, if his son asks unwisely, would hesitate to give in accordance with parental wisdom rather than in the terms of the son's faulty petition? If the child needs a loaf, will you give him a stone just because he unwisely asks for it? If your son needs a fish, will you give him a watersnake just because it may chance to come up in the net with the fish and the child foolishly asks for the serpent? If you, then, being mortal and finite, know how to answer prayer and give good and appropriate gifts to your children, how much more shall your heavenly Father give the spirit and many additional blessings to those who ask him? Men ought always to pray and not become discouraged.

да не се обезкуражават.

Позволете ми да ви разкажа за един съдия, който живееше в нечестив град. Този съдия не се боеше от Бога и не уважаваше хората. В същия град живееше бедна вдовица, която много пъти идваше при този несправедлив съдия, казвайки: "Защити ме от моя противник." Известно време той не искаше и да чуе, но след това си каза: "Макар че не се боя от Бога и не уважавам хората, тази вдовица няма да ме остави на мира. Ще я защитя, за да не идва повече и да не ми досажда." Разказвам ви това, за да ви призова към настойчивост във вашите молитви. Моите думи не означават, че вашите молби ще изменят справедливия и праведен небесен Баща. Със своята настойчивост вие трябва да се сдобивате не с разположението на Бога, а с изменение на своето земно отношение и разширяване на способността на вашите души за духовно възприятие.

Но когато се молите, вие почти не се ползвате от своята вяра. Истинската вяра премества планини от материални трудности, които могат да се окажат на пътя на развитието на душата и духовния напредък."

144:2.5 (1619.3) "Let me tell you the story of a certain judge who lived in a wicked city. This judge feared not God nor had respect for man. Now there was a needy widow in that city who came repeatedly to this unjust judge, saying, 'Protect me from my adversary.' For some time he would not give ear to her, but presently he said to himself: 'Though I fear not God nor have regard for man, yet because this widow ceases not to trouble me, I will vindicate her lest she wear me out by her continual coming.' These stories I tell you to encourage you to persist in praying and not to intimate that your petitions will change the just and righteous Father above. Your persistence, however, is not to win favor with God but to change your earth attitude and to enlarge your soul's capacity for spirit receptivity.

144:2.6 (1619.4) "But when you pray, you exercise so little faith. Genuine faith will remove mountains of material difficulty which may chance to lie in the path of soul expansion and spiritual progress."

3. МОЛИТВАТА НА ВЯРВАЩИЯ

Но и това не удовлетвори апостолите; те искаха Иисус да им даде образец за молитва, на която биха могли да учат новите ученици. Изслушвайки беседата за молитвата, Яков Зеведеев каза: "И така да е, Учителю, но на нас ни е нужен пример за молитва не толкова заради самите себе си, колкото за новите вярващи, които толкова често ни питат: "Научете ни как трябва да се молим на небесния Отец".

Когато Яков замлъкна, Иисус каза: "Ако вие както преди желаете да чуете такава молитва, аз ще ви запозная с тази, на която учех моите братя и сестри в Назарет:

Татко наш небесен,

да бъде свято името Ти;

да настъпи Царството Ти; да се изпълни волята Ти

както на земята, тъй и на небето.

Дай ни хляба насъщен за утрешния ден;

освежи душите ни с водата на живота.

И прости на всеки от нас дълговете ни,

3. THE BELIEVER'S PRAYER

144:3.1 (1619.5) But the apostles were not yet satisfied; they desired Jesus to give them a model prayer which they could teach the new disciples. After listening to this discourse on prayer, James Zebedee said: "Very good, Master, but we do not desire a form of prayer for ourselves so much as for the newer believers who so frequently beseech us, 'Teach us how acceptably to pray to the Father in heaven.'"

144:3.2 (1619.6) When James had finished speaking, Jesus said: "If, then, you still desire such a prayer, I would present the one which I taught my brothers and sisters in Nazareth":

144:3.3 (1620.1) Our Father who is in heaven,

144:3.4 (1620.2) Hallowed be your name.

144:3.5 (1620.3) Your kingdom come; your will be done

144:3.6 (1620.4) On earth as it is in heaven.

144:3.7 (1620.5) Give us this day our bread for tomorrow;

144:3.8 (1620.6) Refresh our souls with the water of life.

144:3.9 (1620.7) And forgive us every one our debts

както сме простили на длъжниците наши.

Пази ни от изкушение, избави ни от злото

и прави ни, подобно на Себе Си, все по-съвършени."

Не е чудно, че апостолите искаха да чуят от Иисус образец на молитва за вярващите. Йоан Кръстител учеше своите последователи на няколко молитви; всички велики учители формулираха молитви за своите ученици. Еврейските религиозни учители имаха около двадесет и пет или тридесет стандартни молитви, които произнасяха в синагогите и даже на кръстопътищата. Иисус изпитваше особена неприязън към публичните молитви. Досега апостолите само няколко пъти бяха чули как той се моли. Те виждаха, че той прекарва цели нощи в молитви или в поклонение, и бяха много любопитни да узнаят маниера или формата на неговите молби. На тях действително им беше необходимо да знаят какво да отговарят на народа, когато от тях искаха да ги научат как да се молят, както учеше своите последователи Йоан.

Иисус учеше апостолите да се молят тайно; да излизат насаме в природата, в нейното спокойно обкръжение, или да отидат в своите стаи и да затварят вратите преди да пристъпят към молитва.

След смъртта на Иисус и неговото възнасяне към Отеца за много вярващи стана навик да завършат тази така наречена Господня молитва с добавянето на думите: "В името на Господа Иисуса Христа". Още по-късно при преписването бяха изгубени два реда и към молитвата беше добавено ново изречение: "Защото Твои са и Царството, и силата, и славата во веки."

Иисус даде на апостолите колективната молитва, която използваха домашните му в Назарет. Той никога не учеше на формална индивидуална молитва – само на групови, семейни или социални молби. И той никога не правеше това по собствена инициатива.

Иисус учеше, че действената молитва трябва да бъде:

1. Безкористна – не само за самия себе си.

2. Убедена – съответстваща на вярата.

3. Искрена – идваща от сърцето.

4. Разумна – съответстваща на разбирането.

5. Доверчива – подчиняваща се на

144:3.10 (1620.8) As we also have forgiven our debtors.

144:3.11 (1620.9) Save us in temptation, deliver us from evil,

144:3.12 (1620.10) And increasingly make us perfect like yourself.

144:3.13 (1620.11) It is not strange that the apostles desired Jesus to teach them a model prayer for believers. John the Baptist had taught his followers several prayers; all great teachers had formulated prayers for their pupils. The religious teachers of the Jews had some twenty-five or thirty set prayers which they recited in the synagogues and even on the street corners. Jesus was particularly averse to praying in public. Up to this time the twelve had heard him pray only a few times. They observed him spending entire nights at prayer or worship, and they were very curious to know the manner or form of his petitions. They were really hard pressed to know what to answer the multitudes when they asked to be taught how to pray as John had taught his disciples.

144:3.14 (1620.12) Jesus taught the twelve always to pray in secret; to go off by themselves amidst the quiet surroundings of nature or to go in their rooms and shut the doors when they engaged in prayer.

144:3.15 (1620.13) After Jesus' death and ascension to the Father it became the practice of many believers to finish this so-called Lord's prayer by the addition of — "In the name of the Lord Jesus Christ." Still later on, two lines were lost in copying, and there was added to this prayer an extra clause, reading: "For yours is the kingdom and the power and the glory, forevermore."

144:3.16 (1620.14) Jesus gave the apostles the prayer in collective form as they had prayed it in the Nazareth home. He never taught a formal personal prayer, only group, family, or social petitions. And he never volunteered to do that.

144:3.17 (1620.15) Jesus taught that effective prayer must be:

144:3.18 (1620.16) 1. Unselfish — not alone for oneself.

144:3.19 (1620.17) 2. Believing — according to faith.

144:3.20 (1620.18) 3. Sincere — honest of heart.

144:3.21 (1620.19) 4. Intelligent — according to light.

144:3.22 (1620.20) 5. Trustful — in submission to the

премъдрата воля на Отеца.

Когато Иисус прекарваше в планината цели нощи в молитви, то това основно беше заради неговите ученици и на първо място – заради дванадесетте апостоли. Учителят почти никога не се молеше за себе си, макар че често се предаваше на поклонение, което по своята природа беше разумно общуване с Райския Баща.

Father's all-wise will.

144:3.23 (1620.21) When Jesus spent whole nights on the mountain in prayer, it was mainly for his disciples, particularly for the twelve. The Master prayed very little for himself, although he engaged in much worship of the nature of understanding communion with his Paradise Father.

4. ОЩЕ ЗА МОЛИТВАТА

В течение на много дни след беседата за молитвата апостолите продължаваха да задават на Учителя въпроси за този първостепенен изповеден обичай. На съвременен език учението на Иисус за молитвата и поклонението, изложено от апостолите в тези дни, може накратко да се предаде по следния начин.

Убеденото и страстно повторение на всяка молитва, ако тя е искрен израз на Божия син и се произнася с вяра, неизменно разширява способността на душата за духовна възприемчивост, колкото и неразумна да е тази молба или колкото и да е невъзможен прекият отговор на нея.

Молейки се, винаги помнете, че синовството е *дар.* От никое дете не се изисква да *заслужи* своя статут на син или дъщеря. Земното дете се ражда по волята на своите родители. Точно така и Божието дете се ражда в благодат и нов живот на духа по волята на небесния Баща. Затова Царството небесно – божественото синовство, трябва да бъде *прието* така, както се приемат малки деца. За разлика от праведността – постепенното развиване на характера, която придобивате, вие приемате синовство посредством благодатта и чрез вярата.

Молитвата доведе Иисус до свръхобщуването на неговата душа с Висшите Управители на вселената на вселените. Молитвата ще доведе земните смъртни към общуването, което е присъщо на истинското поклонение. Способността на душата за духовно възприятие определя количеството небесни благодеяния, които могат да бъдат лично възприети и осъзнати като отговор на молитва.

Молитвата и свързаното с нея поклонение представляват метод за отстраняване от ежедневната рутина на живота, от еднообразния кръговрат на смъртното съществуване. Това е път за приближаване към одухотворено саморазкриване и индивидуалност на интелектуалното и

4. MORE ABOUT PRAYER

144:4.1 (1620.22) For days after the discourse on prayer the apostles continued to ask the Master questions regarding this all-important and worshipful practice. Jesus' instruction to the apostles during these days, regarding prayer and worship, may be summarized and restated in modern phraseology as follows:

144:4.2 (1621.1) The earnest and longing repetition of any petition, when such a prayer is the sincere expression of a child of God and is uttered in faith, no matter how ill-advised or impossible of direct answer, never fails to expand the soul's capacity for spiritual receptivity.

144:4.3 (1620.10) In all praying, remember that sonship is a *gift.* No child has aught to do with *earning* the status of son or daughter. The earth child comes into being by the will of its parents. Even so, the child of God comes into grace and the new life of the spirit by the will of the Father in heaven. Therefore must the kingdom of heaven — divine sonship — be *received* as by a little child. You earn righteousness — progressive character development — but you receive sonship by grace and through faith.

144:4.4 (1620.11) Prayer led Jesus up to the supercommunion of his soul with the Supreme Rulers of the universe of universes. Prayer will lead the mortals of earth up to the communion of true worship. The soul's spiritual capacity for receptivity determines the quantity of heavenly blessings which can be personally appropriated and consciously realized as an answer to prayer.

144:4.5 (1620.12) Prayer and its associated worship is a technique of detachment from the daily routine of life, from the monotonous grind of material existence. It is an avenue of approach to spiritualized self-realization and individuality of intellectual and religious attainment.

религиозно постижение.

Молитвата е противоотрова за пагубния самоанализ. Във всеки случай тази молитва, на която учеше Иисус, е такава благоденствена опека за душата. Иисус постоянно използваше благотворителното въздействие на молитвата, молейки се за своите събратя. Учителят обикновено се молеше за мнозина, а не за един. Само в периоди на големи кризи в своя земен живот Иисус се молеше за самия себе си.

144:4.6 (1620.13) Prayer is an antidote for harmful introspection. At least, prayer as the Master taught it is such a beneficent ministry to the soul. Jesus consistently employed the beneficial influence of praying for one's fellows. The Master usually prayed in the plural, not in the singular. Only in the great crises of his earth life did Jesus ever pray for himself.

Молитвата е дъхът на духовния живот сред материалната цивилизация на човешките раси. Поклонението е спасение за поколението смъртни, търсещи наслаждение.

144:4.7 (1620.14) Prayer is the breath of the spirit life in the midst of the material civilization of the races of mankind. Worship is salvation for the pleasure-seeking generations of mortals.

Както може да се сравни молитвата със зареждане на духовните батерии на душата, така и поклонението може да се сравни с настройката на душата за приемане [в оригинала – хващане, улавяне] на вселенското предаване [в оригинала „радиопредаване"] на безкрайния Дух на Всеобщия Баща.

144:4.8 (1620.15) As prayer may be likened to recharging the spiritual batteries of the soul, so worship may be compared to the act of tuning in the soul to catch the universe broadcasts of the infinite spirit of the Universal Father.

Молитвата е искреният и жадуващ поглед на детето, обърнат към духовния Баща; тя е психологически процес на замяна на човешката воля с божествената воля. Молитвата е част от божествения план за превръщане на това, което е, в това, което трябва да бъде.

144:4.9 (1620.16) Prayer is the sincere and longing look of the child to its spirit Father; it is a psychologic process of exchanging the human will for the divine will. Prayer is a part of the divine plan for making over that which is into that which ought to be.

Една от причините за това, че Петър, Яков и Йоан, толкова често съпровождащи Иисус в неговите продължителни нощни бдения, никога не чуваха молитвите на Иисус, се заключаваше в това, че техният Учител изключително рядко обличаше своите молитви в думи. Практически всички свои молитви Иисус произнасяше в духа и в сърцето си – мълчаливо.

144:4.10 (1620.17) One of the reasons why Peter, James, and John, who so often accompanied Jesus on his long night vigils, never heard Jesus pray, was because their Master so rarely uttered his prayers as spoken words. Practically all of Jesus' praying was done in the spirit and in the heart — silently.

От всички апостоли Петър и Яков по-добре от другите разбраха учението на Иисус за молитвата и поклонението.

144:4.11 (1620.18) Of all the apostles, Peter and James came the nearest to comprehending the Master's teaching about prayer and worship.

5. ДРУГИ ФОРМИ НА МОЛИТВАТА

5. OTHER FORMS OF PRAYER

От време на време, в течение на оставащия период от своето пребиваване на Земята, Иисус обръщаше внимание на апостолите върху някои допълнителни форми на молитвата, но той ги използваше само като илюстрация на други въпроси и забраняваше да учат народа на тези "иносказателни молитви". Много от тях бяха от други обитаеми планети, но Иисус не разкри този факт на апостолите. Сред тях бяха следните молитви:

144:5.1 (1621.11) From time to time, during the remainder of Jesus' sojourn on earth, he brought to the notice of the apostles several additional forms of prayer, but he did this only in illustration of other matters, and he enjoined that these "parable prayers" should not be taught to the multitudes. Many of them were from other inhabited planets, but this fact Jesus did not reveal to the twelve. Among these prayers were the following:

Татко наш, в Когото са заключени вселенските светове,

144:5.2 (1622.1) Our Father in whom consist the universe realms,

да се възвиси името Твое и да се прослави характерът Твой.

Твоето присъствие ни обхваща и разкрива Твоята слава.

Несъвършена в нас, съвършена е тя в небесата.

Дай ни днес животворящите сили на светлината

и не ни позволявай да се отклоним по порочните глухи пътеки на нашето въображение,

защото Твой е славният обитател, вечната сила,

а за нас той е вечният дар на безкрайната любов на твоя Син.

Воистина и во веки веков.

Наш създателни Родителю, Който си център на вселената,

посвети ни Своята същност и ни дай Своя характер.

Със Своята благодат ни направи Свои синове и дъщери

и прослави Своето име чрез нашето вечно постижение.

Изпрати Своя направляващ и ръководещ Дух да живее и пребивава в нас,

за да изпълним Твоята воля в този свят, както ангелите изпълняват Твоите заповеди в светлината.

Дай ни сили днес в нашето движение по пътя на истината.

Освободи ни от инертността, злото и всяка греховна простъпка.

Бъди търпелив към нас; ние ще бъдем милостиви към нашите другари.

Щедро напълни с духа на Своето милосърдие нашите сърца на създания.

Крачка след крачка ни води със Своята ръка през обърканиия лабиринт на живота.

И когато дойде нашият край, приеми в Своето лоно нашия верен дух.

Воистина, да се изпълни Твоята воля, а не нашите желания.

Наш съвършен и праведен небесен Татко,

в този ден вдъхновявай и направлявай нашето пътуване.

144:5.3 (1622.2) Uplifted be your name and all-glorious your character.

144:5.4 (1622.3) Your presence encompasses us, and your glory is manifested

144:5.5 (1622.4) Imperfectly through us as it is in perfection shown on high.

144:5.6 (1622.5) Give us this day the vivifying forces of light,

144:5.7 (1622.6) And let us not stray into the evil bypaths of our imagination,

144:5.8 (1622.7) For yours is the glorious indwelling, the everlasting power,

144:5.9 (1622.8) And to us, the eternal gift of the infinite love of your Son.

144:5.10 (1622.9) Even so, and everlastingly true.

144:5.11 (1622.10) Our creative Parent, who is in the center of the universe,

144:5.12 (1622.11) Bestow upon us your nature and give to us your character.

144:5.13 (1622.12) Make us sons and daughters of yours by grace

144:5.14 (1622.13) And glorify your name through our eternal achievement.

144:5.15 (1622.14) Your adjusting and controlling spirit give to live and dwell within us

144:5.16 (1622.15) That we may do your will on this sphere as angels do your bidding in light.

144:5.17 (1622.16) Sustain us this day in our progress along the path of truth.

144:5.18 (1622.17) Deliver us from inertia, evil, and all sinful transgression.

144:5.19 (1622.18) Be patient with us as we show loving-kindness to our fellows.

144:5.20 (1622.19) Shed abroad the spirit of your mercy in our creature hearts.

144:5.21 (1622.20) Lead us by your own hand, step by step, through the uncertain maze of life,

144:5.22 (1622.21) And when our end shall come, receive into your own bosom our faithful spirits.

144:5.23 (1622.22) Even so, not our desires but your will be done.

144:5.24 (1622.23) Our perfect and righteous heavenly Father,

144:5.25 (1622.24) This day guide and direct our journey.

Освети нашите постъпки и съгласувай нашите мисли.

Винаги ни води по пътищата на вечния прогрес.

Изпълни ни с цялото могъщество на мъдростта

и със Своята безкрайна енергия вдъхни в нас живот.

Въодушеви ни с божественото съзнание

на присъствието и водителството на серафическите войнства.

Вечно ни води нагоре по пътя на светлината;

напълно ни оправдай в деня на великия Съд.

Направи ни подобни на Себе Си във вечна слава

и приеми ни в Своето вечно небесно служене.

Татко наш, скрит в тайна,

разкрий ни Своя свят характер.

В този ден позволи на Своите земни деца

да видят пътя, светлината и истината.

Покажи ни пътя на вечния прогрес

и дай ни воля да вървим по този път.

Създай в нас Свое божествено царуване

и с това ни дари с пълното владеене на себе си.

Не ни оставяй да се отклоним по пътищата на мрака и смъртта;

вечно ни води по водите на живота.

Чуй тези наши молитви в Своя прослава;

Зарадвай се, правейки нас, смъртните, все по-подобни на Теб.

Когато дойде краят, в името на божествения Син,

приеми ни в Своята вечна власт.

Воистина Твоята, а не нашата воля да се изпълни.

Божествени Баща и Майка, в един

144:5.26 (1622.25) Sanctify our steps and co-ordinate our thoughts.

144:5.27 (1622.26) Ever lead us in the ways of eternal progress.

144:5.28 (1622.27) Fill us with wisdom to the fullness of power

144:5.29 (1622.28) And vitalize us with your infinite energy.

144:5.30 (1622.29) Inspire us with the divine consciousness of

144:5.31 (1622.30) The presence and guidance of the seraphic hosts.

144:5.32 (1622.31) Guide us ever upward in the pathway of light;

144:5.33 (1622.32) Justify us fully in the day of the great judgment.

144:5.34 (1622.33) Make us like yourself in eternal glory

144:5.35 (1622.34) And receive us into your endless service on high.

144:5.36 (1622.35) Our Father who is in the mystery,

144:5.37 (1622.36) Reveal to us your holy character.

144:5.38 (1622.37) Give your children on earth this day

144:5.39 (1622.38) To see the way, the light, and the truth.

144:5.40 (1622.39) Show us the pathway of eternal progress

144:5.41 (1622.40) And give us the will to walk therein.

144:5.42 (1622.41) Establish within us your divine kingship

144:5.43 (1622.42) And thereby bestow upon us the full mastery of self.

144:5.44 (1622.43) Let us not stray into paths of darkness and death;

144:5.45 (1622.44) Lead us everlastingly beside the waters of life.

144:5.46 (1622.45) Hear these our prayers for your own sake;

144:5.47 (1622.46) Be pleased to make us more and more like yourself.

144:5.48 (1623.1) At the end, for the sake of the divine Son,

144:5.49 (1623.2) Receive us into the eternal arms.

144:5.50 (1623.3) Even so, not our will but yours be done.

144:5.51 (1623.4) Glorious Father and Mother, in one

Родител съединени,

искаме да бъдем верни на твоята Божествена същност.

Нека Твоето “Аз” отново живее в нас и чрез нас

благодарение на дара и посвещението на Твоя божествен Дух,

с това несъвършено възпроизвеждайки Те в този свят,

проявяващ се в съвършенство и величие на небето.

Ден след ден ни давай Своето благотворно служене в духа на братството

и миг след миг ни води по пътя на любвеобилното служене.

Бъди вечно и неизменно търпелив към нас,

така както ние показваме Твоето търпение на нашите деца.

Дари ни божествената мъдрост, благоприятна във всичко,

и безкрайната любов, благодатна за всяко създание.

Посвети ни Своето търпение и милосърдие,

за да може нашето състрадание да прегърне слабите на този свят.

И когато завърши нашият път, то нека той бъде достоен за Твоето име,

да зарадва Твоя добър Дух и удовлетвори помощниците на нашите души.

Не както желаем ние, наши любящи Татко, а както желаеш Ти, вечно благо на Своите смъртни деца.

Воистина, нека бъде така.

Наш всепредан Източник и всемогъщ Център,

почитано и свято да е името на Твоя всемилостив Син.

Твоите щедрости и благословения слязоха над нас,

дарявайки ни със сила да изпълняваме Твоята воля и Твоите повели.

Миг след миг ни давай храната на дървото на живота;

ден след ден ни храни с живите води от реката на живота.

parent combined,

144:5.52 (1623.5) Loyal would we be to your divine nature.

144:5.53 (1623.6) Your own self to live again in and through us

144:5.54 (1623.7) By the gift and bestowal of your divine spirit,

144:5.55 (1623.8) Thus reproducing you imperfectly in this sphere

144:5.56 (1623.9) As you are perfectly and majestically shown on high.

144:5.57 (1623.10) Give us day by day your sweet ministry of brotherhood

144:5.58 (1623.11) And lead us moment by moment in the pathway of loving service.

144:5.59 (1623.12) Be you ever and unfailingly patient with us

144:5.60 (1623.13) Even as we show forth your patience to our children.

144:5.61 (1623.14) Give us the divine wisdom that does all things well

144:5.62 (1623.15) And the infinite love that is gracious to every creature.

144:5.63 (1623.16) Bestow upon us your patience and loving-kindness

144:5.64 (1623.17) That our charity may enfold the weak of the realm.

144:5.65 (1623.18) And when our career is finished, make it an honor to your name,

144:5.66 (1623.19) A pleasure to your good spirit, and a satisfaction to our soul helpers.

144:5.67 (1623.20) Not as we wish, our loving Father, but as you desire the eternal good of your mortal children,

144:5.68 (1623.21) Even so may it be.

144:5.69 (1623.22) Our all-faithful Source and all-powerful Center,

144:5.70 (1623.23) Reverent and holy be the name of your all-gracious Son.

144:5.71 (1623.24) Your bounties and your blessings have descended upon us,

144:5.72 (1623.25) Thus empowering us to perform your will and execute your bidding.

144:5.73 (1623.26) Give us moment by moment the sustenance of the tree of life;

144:5.74 (1623.27) Refresh us day by day with the living waters of the river thereof.

Крачка след крачка ни извеждай от мрака към божествената светлина.

Обнови нашия разум с преобразуващото действие на пребиваващия в нас дух;

и когато накрая дойде нашият смъртен край,

приеми ни при Себе Си и ни изпрати във вечността.

Увенчай ни с небесните корони на плодотворното служене

и ние ще прославим Отеца, Сина и Святото Въздействие.

Воистина, по цялата безкрайна вселена.

Наши Татко, обитаващ в тайниците на вселената,

да се тачи името Твое, да се почита милосърдието Твое и да се върши правосъдието Твое.

Нека слънцето на праведността ни свети в средата на деня;

в здрача ние Те молим да насочваш нашите нетвърди стъпки.

Води ни за ръка по пътищата, избрани от Теб,

и не ни оставяй, когато е труден пътят и когато ни обкръжава тъмнина.

Не ни забравяй, както ние толкова често забравяме и пренебрегваме Теб.

Бъди милосърден и ни обичай, както ние желаем да обичаме Теб.

Бъди милостив към нас и милосърдно ни прощавай,

както ние справедливо прощаваме на този, който ни терзае и наранява.

Нека любовта, предаността и посвещението на величествения Син

да ни даде вечен живот, изпълнен с Твоето безкрайно милосърдие и любов.

Нека Бог на вселените в пълна мяра ни посвети Своя Дух;

дай ни благодат, за да се подчиняваме на водителството на този Дух.

Чрез любвеобилното служене на преданото серафическо войнство

нека Синът ни води и насочва до края на века.

144:5.75 (1623.28) Step by step lead us out of darkness and into the divine light.

144:5.76 (1623.29) Renew our minds by the transformations of the indwelling spirit,

144:5.77 (1623.30) And when the mortal end shall finally come upon us,

144:5.78 (1623.31) Receive us to yourself and send us forth in eternity.

144:5.79 (1623.32) Crown us with celestial diadems of fruitful service,

144:5.80 (1623.33) And we shall glorify the Father, the Son, and the Holy Influence.

144:5.81 (1623.34) Even so, throughout a universe without end.

144:5.82 (1623.35) Our Father who dwells in the secret places of the universe,

144:5.83 (1623.36) Honored be your name, reverenced your mercy, and respected your judgment.

144:5.84 (1623.37) Let the sun of righteousness shine upon us at noontime,

144:5.85 (1623.38) While we beseech you to guide our wayward steps in the twilight.

144:5.86 (1623.39) Lead us by the hand in the ways of your own choosing

144:5.87 (1623.40) And forsake us not when the path is hard and the hours are dark.

144:5.88 (1623.41) Forget us not as we so often neglect and forget you.

144:5.89 (1623.42) But be you merciful and love us as we desire to love you.

144:5.90 (1623.43) Look down upon us in kindness and forgive us in mercy

144:5.91 (1623.44) As we in justice forgive those who distress and injure us.

144:5.92 (1624.1) May the love, devotion, and bestowal of the majestic Son

144:5.93 (1624.2) Make available life everlasting with your endless mercy and love.

144:5.94 (1624.3) May the God of universes bestow upon us the full measure of his spirit;

144:5.95 (1624.4) Give us grace to yield to the leading of this spirit.

144:5.96 (1624.5) By the loving ministry of devoted seraphic hosts

144:5.97 (1624.6) May the Son guide and lead us to the end of the age.

Извечно ни правú все повече приличащи на Тебе

и в края на нашия път ни приеми във вечните обятия на Рая.

Воистина, в името на посвещенческия Син,

в чест и слава на Висшия Баща.

Макар че апостолите нямаха право да използват тези посветени на молитвата уроци в публичните проповеди, в своя личен и религиозен опит те извлякоха голяма полза от всички тези откровения. Иисус използваше дадените и други образци на молитвата като илюстрация при личното наставляване на дванадесетте; ние получихме специално разрешение да включим тези седем образци на молитвата в настоящото повествувание.

144:5.98 (1624.7) Make us ever and increasingly like yourself

144:5.99 (1624.8) And at our end receive us into the eternal Paradise embrace.

144:5.100 (1624.9) Even so, in the name of the bestowal Son

144:5.101 (1624.10) And for the honor and glory of the Supreme Father.

144:5.102 (1624.11) Though the apostles were not at liberty to present these prayer lessons in their public teachings, they profited much from all of these revelations in their personal religious experiences. Jesus utilized these and other prayer models as illustrations in connection with the intimate instruction of the twelve, and specific permission has been granted for transcribing these seven specimen prayers into this record.

6. СЪВЕЩАНИЕТО С АПОСТОЛИТЕ НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ

Около първи октомври Филип и част от неговите другари-апостоли се отправиха в едно от съседните села, за да купят храна, където срещнаха няколко от апостолите на Йоан Кръстител. В резултат от тази случайна среща на пазара в Хеврон се състоя триседмично съвещание между апостолите на Иисус и апостолите на Йоан, защото малко преди това Йоан, следвайки примера на Иисус, беше назначил дванадесет от своите вещи ученика за апостоли. Йоан беше направил това по призива на Абнер, главата на неговите верни последователи. Иисус присъстваше в лагера на Хеврон в течение на първата седмица от това съвещание, но отсъстваше в течение на втората и третата седмица.

Към началото на втората седмица от този месец Абнер събра всички свои съратници в лагера на Хеврон и беше готов да пристъпи към съвещание с апостолите на Иисус. В течение на три седмици тези двадесет и четири души се срещаха по три пъти на ден всяка седмица. През първата седмица Иисус общуваше с тях в почивките между техните сутрешни, дневни и вечерни срещи. Те искаха Учителят да присъства на техните срещи и да възглавява техните съвместни диспути, но той упорито отказваше да участва в техните дискусии, макар че се съгласи да излезе пред тях в три случая. Тези излизания на Иисус пред двадесет и четиримата бяха посветени на взаиморазбирането, сътрудничеството и търпимостта.

6. CONFERENCE WITH JOHN'S APOSTLES

144:6.1 (1624.12) Around the first of October, Philip and some of his fellow apostles were in a near-by village buying food when they met some of the apostles of John the Baptist. As a result of this chance meeting in the market place there came about a three weeks' conference at the Gilboa camp between the apostles of Jesus and the apostles of John, for John had recently appointed twelve of his leaders to be apostles, following the precedent of Jesus. John had done this in response to the urging of Abner, the chief of his loyal supporters. Jesus was present at the Gilboa camp throughout the first week of this joint conference but absented himself the last two weeks.

144:6.2 (1624.13) By the beginning of the second week of this month, Abner had assembled all of his associates at the Gilboa camp and was prepared to go into council with the apostles of Jesus. For three weeks these twenty-four men were in session three times a day and for six days each week. The first week Jesus mingled with them between their forenoon, afternoon, and evening sessions. They wanted the Master to meet with them and preside over their joint deliberations, but he steadfastly refused to participate in their discussions, though he did consent to speak to them on three occasions. These talks by Jesus to the twenty-four were on sympathy, co-operation, and tolerance.

Андрей и Абнер поред председателстваха на съвещанията на двете апостолски групи. На тези хора им предстоеше да обсъдят и решат много трудности и проблеми. Отново и отново те идваха със своите затруднения при Иисус, но в отговор чуваха само едно: "Аз се занимавам само с вашите лични и чисто религиозни проблеми. Аз представлявам Отеца на *индивида,* а не на групата. Ако в своите отношения с Бога се натъкнете на лични трудности, идвайте при мен и аз ще ви изслушам и посъветвам как да решите своя проблем. Но когато пристъпвате към съгласуване на различните човешки тълкувания на религиозните въпроси и към социализация на религията, на вас ви е съдено сами да намирате решения на всички подобни проблеми. Но моето отношение ще бъде неизменно благожелателно и внимателно и аз предварително ви обещавам своята пълна поддръжка и дружеско участие, ако стигнете до единно решение по въпросите, нямащи духовно значение. Сега, за да не преча на вашите обсъждания, ви напускам за две седмици. Не се тревожете за мен, защото ще се върна при вас. Аз ще се занимавам с делата на моя Отец, защото освен този ние имаме и други светове."

144:6.3 (1624.14) Andrew and Abner alternated in presiding over these joint meetings of the two apostolic groups. These men had many difficulties to discuss and numerous problems to solve. Again and again would they take their troubles to Jesus, only to hear him say: "I am concerned only with your personal and purely religious problems. I am the representative of the Father to the individual, not to the group. If you are in personal difficulty in your relations with God, come to me, and I will hear you and counsel you in the solution of your problem. But when you enter upon the co-ordination of divergent human interpretations of religious questions and upon the socialization of religion, you are destined to solve all such problems by your own decisions. Albeit, I am ever sympathetic and always interested, and when you arrive at your conclusions touching these matters of nonspiritual import, provided you are all agreed, then I pledge in advance my full approval and hearty co-operation. And now, in order to leave you unhampered in your deliberations, I am leaving you for two weeks. Be not anxious about me, for I will return to you. I will be about my Father's business, for we have other realms besides this one."

След като каза това, Иисус се спусна по склона на планината и те не го видяха в течение на цели две седмици. Те така и не разбраха къде е бил и какво е правил в тези дни. Измина известно време преди двадесет и четиримата да могат да се заемат със сериозно обсъждане на своите проблеми, толкова бяха разстроени от отсъствието на Учителя. Но не измина и седмица и дискусиите се разгоряха с нова сила и те не можаха да се обърнат към Иисус за помощ.

144:6.4 (1625.1) After thus speaking, Jesus went down the mountainside, and they saw him no more for two full weeks. And they never knew where he went or what he did during these days. It was some time before the twenty-four could settle down to the serious consideration of their problems, they were so disconcerted by the absence of the Master. However, within a week they were again in the heart of their discussions, and they could not go to Jesus for help.

Първото, за което успяха да се уговорят, беше приемането на молитвата, на която Иисус неотдавна беше научил всички тях. Присъстващите единодушно постановиха, че именно на тази молитва ще учат вярващите двете групи апостоли.

144:6.5 (1625.2) The first item the group agreed upon was the adoption of the prayer which Jesus had so recently taught them. It was unanimously voted to accept this prayer as the one to be taught believers by both groups of apostles.

След това те решиха, че дотогава, докато Йоан Кръстител е жив, в затвора или на свобода, двете групи апостоли ще продължават своята дейност и че на всеки три месеца ще се провеждат едноседмични съвместни срещи на специално уговорени места.

144:6.6 (1625.3) They next decided that, as long as John lived, whether in prison or out, both groups of twelve apostles would go on with their work, and that joint meetings for one week would be held every three months at places to be agreed upon from time to time.

Но най-сериозният проблем беше въпросът с кръщаването. Техните трудности още повече се задълбочаваха от това, че Иисус се отказваше да изказва своето мнение по този въпрос. Накрая те се уговориха за следното: докато Йоан е жив или дотогава, докато те заедно не променят това решение,

144:6.7 (1625.4) But the most serious of all their problems was the question of baptism. Their difficulties were all the more aggravated because Jesus had refused to make any pronouncement upon the subject. They finally agreed: As long as John lived, or until they might jointly modify this decision, only the apostles of John would baptize

само апостолите на Йоан ще кръщават вярващите и само апостолите на Иисус ще дават последни наставления на новите ученици. Съответно, от това време и до смъртта на Йоан двама от апостолите на Йоан съпровождаха Иисус и неговите апостоли, за да кръщават вярващите, тъй като съвместният съвет единодушно постанови, че кръщаването трябва да стане първата крачка във външното приобщаване към делата на Царството.

believers, and only the apostles of Jesus would finally instruct the new disciples. Accordingly, from that time until after the death of John, two of the apostles of John accompanied Jesus and his apostles to baptize believers, for the joint council had unanimously voted that baptism was to become the initial step in the outward alliance with the affairs of the kingdom.

След това беше решено, че в случай на смъртта на Йоан неговите апостоли ще се явят при Иисус и ще му се подчиняват, и че ще продължават да кръщават само с разрешение на Иисус и неговите апостоли.

144:6.8 (1625.5) It was next agreed, in case of the death of John, that the apostles of John would present themselves to Jesus and become subject to his direction, and that they would baptize no more unless authorized by Jesus or his apostles.

И след това беше взето решение, че в случай на смъртта на Йоан апостолите на Иисус ще започнат да кръщават с вода в знак на кръщението на божествения Дух. Що се отнася до това, следва ли в проповедта на кръщението да се споменава *покаянието,* беше оставено на усмотрението на апостолите; не беше взето никакво решение задължително за цялата група. Апостолите на Йоан проповядваха: “Покайте се и се кръстете!” Апостолите на Иисус възвестяваха: “Повярвайте и се кръстете!”

144:6.9 (1625.6) And then was it voted that, in case of John’s death, the apostles of Jesus would begin to baptize with water as the emblem of the baptism of the divine Spirit. As to whether or not *repentance* should be attached to the preaching of baptism was left optional; no decision was made binding upon the group. John’s apostles preached, “Repent and be baptized.” Jesus’ apostles proclaimed, “Believe and be baptized.”

Такъв беше първият опит на последователите на Иисус да съгласуват противоречивите стремежи, да уредят различията в мненията, да организират груповите начинания, да изработят правилата за външната обредност и да социализират индивидуалните религиозни ритуали.

144:6.10 (1625.7) And this is the story of the first attempt of Jesus’ followers to co-ordinate divergent efforts, compose differences of opinion, organize group undertakings, legislate on outward observances, and socialize personal religious practices.

Бяха разгледани много второстепенни въпроси, по отношение на които апостолите стигнаха до единодушно мнение. В течение на двете седмици тези двадесет и четирима човека придобиха ценен опит, защото им се наложи да се сблъскват с трудности и да намират решения на проблемите без помощта на Иисус. Те се научиха да имат различни мнения, да спорят, да се молят и да правят компромиси и във всичко да запазват благожелателно отношение към гледната точка на събеседника си и поне известна търпимост към неговите чистосърдечни възгледи.

144:6.11 (1625.8) Many other minor matters were considered and their solutions unanimously agreed upon. These twenty-four men had a truly remarkable experience these two weeks when they were compelled to face problems and compose difficulties without Jesus. They learned to differ, to debate, to contend, to pray, and to compromise, and throughout it all to remain sympathetic with the other person’s viewpoint and to maintain at least some degree of tolerance for his honest opinions.

Иисус се върна в деня, когато апостолите проведоха завършващо обсъждане на финансовите проблеми; той изслуша техните решения и каза: “Такива, следователно, са вашите заключения и аз ще помогна на всеки от вас да претвори вашите съвместни решения.”

144:6.12 (1625.9) On the afternoon of their final discussion of financial questions, Jesus returned, heard of their deliberations, listened to their decisions, and said: “These, then, are your conclusions, and I shall help you each to carry out the spirit of your united decisions.”

След два и половина месеца Йоан Кръстител беше екзекутиран и в течение на това време апостолите на Йоан останаха с Иисус и неговите апостоли. Всички те

144:6.13 (1626.1) Two months and a half from this time John was executed, and throughout this period the apostles of John remained with Jesus and the twelve. They all worked together and baptized

работеха съвместно и кръщаваха вярващите в този период на труд в градовете на Декаполис. Лагерът в Хеврон просъществува до 2 ноември 27 година от н.е.

believers during this season of labor in the cities of the Decapolis. The Gilboa camp was broken up on November 2, A.D. 27.

7. В ГРАДОВЕТЕ НА ДЕКАПОЛИС

7. IN THE DECAPOLIS CITIES

През ноември и декември Иисус и двадесет и четиримата се трудеха незабележимо в гръцките градове на Декаполис – основно в Скитопол, Гераса, Абила и Гадара. Именно тук завърши предварителният етап на поемането на делото на Йоан и неговата организация. Социализираната религия на новото откровение винаги е принудена да прави компромис със съществуващите форми и обичаи на предшестващата религия, които се стреми да използва. Кръщението стана цената, която последователите на Иисус заплатиха, за да имат редом със себе си последователите на Йоан Кръстител като специализирана религиозна група. Последователите на Йоан, присъединявайки се към последователите на Иисус, се отказаха практически от всичко освен от кръщаването с вода.

144:7.1 (1626.2) Throughout the months of November and December, Jesus and the twenty-four worked quietly in the Greek cities of the Decapolis, chiefly in Scythopolis, Gerasa, Abila, and Gadara. This was really the end of that preliminary period of taking over John's work and organization. Always does the socialized religion of a new revelation pay the price of compromise with the established forms and usages of the preceding religion which it seeks to salvage. Baptism was the price which the followers of Jesus paid in order to carry with them, as a socialized religious group, the followers of John the Baptist. John's followers, in joining Jesus' followers, gave up just about everything except water baptism.

По времето на мисията в градовете на Декаполис Иисус почти не учеше публично. Той много се занимаваше с двадесет и четиримата и проведе цяла поредица специални беседи с дванадесетте апостоли на Йоан. С времето те започнаха по-добре да разбират защо той не навестява Йоан в затвора и не се опитва да се сдобие с неговото освобождение. Но те така и не разбраха защо Иисус не върши чудеса, защо отказва да прави знамения за своята божествена власт. До идването им в лагера в Хеврон те вярваха в Иисус основно благодарение на свидетелството на Йоан, но скоро започнаха да вярват в него в резултат от своя личен контакт с Учителя и неговите учения.

144:7.2 (1626.3) Jesus did little public teaching on this mission to the cities of the Decapolis. He spent considerable time teaching the twenty-four and had many special sessions with John's twelve apostles. In time they became more understanding as to why Jesus did not go to visit John in prison, and why he made no effort to secure his release. But they never could understand why Jesus did no marvelous works, why he refused to produce outward signs of his divine authority. Before coming to the Gilboa camp, they had believed in Jesus mostly because of John's testimony, but soon they were beginning to believe as a result of their own contact with the Master and his teachings.

В течение на тези два месеца голяма част от времето групата работеше по двойки – един от апостолите на Иисус се трудеше заедно с един от апостолите на Йоан. Апостолите на Йоан кръщаваха, апостолите на Иисус учеха, при което и едните, и другите проповядваха Евангелието за Царството в съответствие със собственото си разбиране. И те спечелиха много души сред друговерците и отстъпилите от своята вяра евреи.

144:7.3 (1626.4) For these two months the group worked most of the time in pairs, one of Jesus' apostles going out with one of John's. The apostle of John baptized, the apostle of Jesus instructed, while they both preached the gospel of the kingdom as they understood it. And they won many souls among these gentiles and apostate Jews.

Абнер, главата на апостолите на Йоан, стана убеден последовател на Иисус и впоследствие беше назначен за глава на групата от седемдесетте учителя, които Иисус

144:7.4 (1626.5) Abner, the chief of John's apostles, became a devout believer in Jesus and was later on made the head of a group of seventy teachers whom the Master commissioned to preach the

изпрати да проповядват Евангелието.

8. В ЛАГЕРА В ПЕЛА

През втората половина на декември всички те стигнаха до Йордан близо до Пела, където отново започнаха да учат и проповядват. Както юдеи, така и друговерци идваха в този лагер, за да чуят Евангелието. В един от дните по обяд, когато Иисус учеше народа, някои от най-близките приятели на Йоан доставиха на Учителя посланието, станало последното, което той получи от Кръстителя.

Йоан се намираше в затвора вече половин година и в течение на голяма част от това време Иисус се трудеше, без да привлича вниманието върху себе си; затова не е чудно, че Йоан започна да се безпокои за съдбата на Царството. Другарите на Йоан прекъснаха Иисус, за да му съобщят: "Йоан Кръстител ни изпрати да попитаме – ти наистина ли си Освободителят или да търсим друг?"

След като помълча, Иисус отговори на приятелите на Йоан: "Идете и кажете на Йоан, че той не е забравен. Кажете му, че вие сте чули и видели, че бедните получават благата вест." Като поговори още с посланиците на Йоан, Иисус се обърна към народа и каза: "Не си мислете, че Йоан се е усъмнил в Евангелието за Царството. Той пита, само за да убеди своите ученици, които са и мои ученици. Йоан не е слаб човек. Позволете да попитам вас, слушалите проповедта на Йоан преди Ирод да го хвърли в тъмница: какво видяхте вие в Йоан – тръстика, развявана от вятъра ли? Капризен човек, облечен в меки одежди ли? Обикновено тези, които се обличат пищно и живеят разкошно, се намират в царските дворци и в жилищата на богатите. Но кого виждахте вие в Йоан? Пророк? Да, казвам ви аз, и много повече от пророк. Именно за Йоан беше казано: "Ето, Аз изпращам преди теб Своя посланик; той ще приготви пътя пред теб."

„Истина, истина ви казвам: сред всички, родени от жена, нямаше никой по-велик от Йоан Кръстител; и все пак най-малкият в Царството небесно е по-голям от него, защото е роден в духа и знае, че е станал Син Божий."

Много от тези, които слушаха Иисус този ден, приеха кръщението, както го извършваше Йоан, и с това публично заявиха за встъпването на Царството. И от този ден апостолите на Йоан се свързаха здраво с Иисус. Това събитие ознаменува действителното обединение на

gospel.

8. IN CAMP NEAR PELLA

144:8.1 (1626.6) The latter part of December they all went over near the Jordan, close by Pella, where they again began to teach and preach. Both Jews and gentiles came to this camp to hear the gospel. It was while Jesus was teaching the multitude one afternoon that some of John's special friends brought the Master the last message which he ever had from the Baptist.

144:8.2 (1626.7) John had now been in prison a year and a half, and most of this time Jesus had labored very quietly; so it was not strange that John should be led to wonder about the kingdom. John's friends interrupted Jesus' teaching to say to him: "John the Baptist has sent us to ask — are you truly the Deliverer, or shall we look for another?"

144:8.3 (1626.8) Jesus paused to say to John's friends: "Go back and tell John that he is not forgotten. Tell him what you have seen and heard, that the poor have good tidings preached to them." And when Jesus had spoken further to the messengers of John, he turned again to the multitude and said: "Do not think that John doubts the gospel of the kingdom. He makes inquiry only to assure his disciples who are also my disciples. John is no weakling. Let me ask you who heard John preach before Herod put him in prison: What did you behold in John — a reed shaken with the wind? A man of changeable moods and clothed in soft raiment? As a rule they who are gorgeously appareled and who live delicately are in kings' courts and in the mansions of the rich. But what did you see when you beheld John? A prophet? Yes, I say to you, and much more than a prophet. Of John it was written: 'Behold, I send my messenger before your face; he shall prepare the way before you.'

144:8.4 (1627.1) "Verily, verily, I say to you, among those born of women there has not arisen a greater than John the Baptist; yet he who is but small in the kingdom of heaven is greater because he has been born of the spirit and knows that he has become a son of God."

144:8.5 (1627.2) Many who heard Jesus that day submitted themselves to John's baptism, thereby publicly professing entrance into the kingdom. And the apostles of John were firmly knit to Jesus from that day forward. This occurrence marked the real union of John's and Jesus' followers.

последователите на Йоан и Иисус.

144:8.6 (1627.3) After the messengers had conversed with Abner, they departed for Machaerus to tell all this to John. He was greatly comforted, and his faith was strengthened by the words of Jesus and the message of Abner.

След беседата с Абнер посланиците тръгнаха за Махерус, за да разкажат за всичко това на Йоан. Той беше изключително утешен и думите на Иисус, заедно със съобщението на Абнер, укрепиха неговата вяра.

144:8.7 (1627.4) On this afternoon Jesus continued to teach, saying: “But to what shall I liken this generation? Many of you will receive neither John’s message nor my teaching. You are like the children playing in the market place who call to their fellows and say: ‘We piped for you and you did not dance; we wailed and you did not mourn.’ And so with some of you. John came neither eating nor drinking, and they said he had a devil. The Son of Man comes eating and drinking, and these same people say: ‘Behold, a gluttonous man and a winebibber, a friend of publicans and sinners!’ Truly, wisdom is justified by her children.

В този ден Иисус продължи обучението с думите: “С кого да сравня това поколение? Много от вас няма да приемат нито проповедта на Йоан, нито моето учение. Вие сте подобни на децата, играещи на пазарния площад, които се обръщат към своите другари и казват: “Ние свирихме за вас, а вие не танцувахте; ние ви пяхме печални песни, а вие не се опечалявахте.” Така е и с някои от вас. Дойде Йоан, който не ядеше и не пиеше, и те казваха, че той е обладан от дявола. Дойде Синът Човешки, който яде и пие, а тези хора казват: “Ето един човек, който твърде много яде и твърде много вино пие, приятел на митари и грешници!” Наистина, за мъдростта съдят по нейните деца.

144:8.8 (1627.5) “It would appear that the Father in heaven has hidden some of these truths from the wise and haughty, while he has revealed them to babes. But the Father does all things well; the Father reveals himself to the universe by the methods of his own choosing. Come, therefore, all you who labor and are heavy laden, and you shall find rest for your souls. Take upon you the divine yoke, and you will experience the peace of God, which passes all understanding.”

Може да ви се стори, че небесният Отец е скрил някои от тези истини от мъдрите и разумните, откривайки ги на младенците. Но Отецът прави всички неща добре; Отецът разкрива Себе Си на вселените с методи, които Той избира сам. А затова елате при мен всички вие, които се трудите и сте обременени, и ще намерите покой за своите души. Приемете божествения ярем и ще изпитате Божий мир, който надминава всяко разбиране.”

9. СМЪРТТА НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ

9. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

144:9.1 (1627.6) John the Baptist was executed by order of Herod Antipas on the evening of January 10, A.D. 28. The next day a few of John’s disciples who had gone to Machaerus heard of his execution and, going to Herod, made request for his body, which they put in a tomb, later giving it burial at Sebaste, the home of Abner. The following day, January 12, they started north to the camp of John’s and Jesus’ apostles near Pella, and they told Jesus about the death of John. When Jesus heard their report, he dismissed the multitude and, calling the twenty-four together, said: “John is dead. Herod has beheaded him. Tonight go into joint council and arrange your affairs accordingly. There shall be delay no longer. The hour has come to proclaim the kingdom openly and with power. Tomorrow we go into Galilee.”

Йоан Кръстител беше екзекутиран по заповед на Ирод Антипа вечерта на 10 януари 28 година от н.е. На другия ден някои от неговите ученици, които дойдоха в Махерус, узнаха за екзекуцията и, обръщайки се към Ирод, помолиха за разрешение да вземат тялото, което положиха в гробница, а след това погребаха в Севастия, в родината на Абнер. На следващия ден, 12 януари, те тръгнаха на север към лагера на апостолите на Иисус и Йоан в Пела и разказаха на Иисус за смъртта на Йоан. Изслушвайки тяхното съобщение, Иисус пусна народа и каза на събралите се двадесет и четирима: “Йоан е мъртъв. Ирод го е обезглавил. Вечерта съберете съвета и решете по съответен начин своите дела. Забавянето е завършено. Дойде времето да възвестим за Царството открито и с пълна мощ. Утре ще отидем в Галилея.”

144:9.2 (1627.7) Accordingly, early on the morning of January 13, A.D. 28, Jesus and the apostles, accompanied by some twenty-five disciples, made

Така в ранното утро на 13 януари 28 година от н.е. Иисус и апостолите, придружени от приблизително двадесет и петима

последователи, тръгнаха към Капернаум и нощуваха в дома на Зеведей.

their way to Capernaum and lodged that night in Zebedee's house.

Документ 145. Четири знаменателни дни в Капернаум

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 145. ЧЕТИРИ ЗНАМЕНАТЕЛНИ ДНИ В КАПЕРНАУМ

Секции

Въведение
1. Риболовът
2. По обед в синагогата
3. Изцелението по залез слънце
4. Вечерта на същия ден
5. В неделя, рано сутринта

PAPER 145 FOUR EVENTFUL DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction
1. The Draught of Fishes
2. Afternoon at the Synagogue
3. The Healing at Sundown
4. The Evening After
5. Early Sunday Morning

Въведение

ИИСУС и апостолите пристигнаха в Капернаум във вторник вечерта на 13 януари. Както обикновено, те се разположиха в дома на Зеведей във Витсаида. Сега, когато Йоан Кръстител беше екзекутиран, Иисус се приготви за пръв път открито да тръгне на пътешествие по Галилея с публични проповеди. Вестта за пристигането на Иисус бързо се разнесе из града и на следващия ден рано сутринта неговата майка Мария побърза да се махне, отивайки при своя син Йосиф.

Сряда, четвъртък и петък Иисус прекара в дома на Зеведей, готвейки своите апостоли за тяхното първо голямо проповедн『ческо пътешествие. Освен това той прие и учеше много проявяващи искрен интерес посетители – както по един, така и по групи. Чрез Андрей той се уговори за изказване в синагогата в най-близката събота.

Късно вечерта в петък Иисус тайно беше навестен от неговата най-малка сестра Рут. Те прекараха заедно два часа в лодка, оставена на котва недалеч от брега. Нито един човек, с изключение на Йоан Зеведеев, не узна за тази среща и на него му беше наредено да не

INTRODUCTION

145:0.1 (1628.1) JESUS and the apostles arrived in Capernaum the evening of Tuesday, January 13. As usual, they made their headquarters at the home of Zebedee in Bethsaida. Now that John the Baptist had been sent to his death, Jesus prepared to launch out in the first open and public preaching tour of Galilee. The news that Jesus had returned rapidly spread throughout the city, and early the next day, Mary the mother of Jesus hastened away, going over to Nazareth to visit her son Joseph.

145:0.2 (1628.2) Wednesday, Thursday, and Friday Jesus spent at the Zebedee house instructing his apostles preparatory to their first extensive public preaching tour. He also received and taught many earnest inquirers, both singly and in groups. Through Andrew, he arranged to speak in the synagogue on the coming Sabbath day.

145:0.3 (1628.3) Late on Friday evening Jesus' baby sister, Ruth, secretly paid him a visit. They spent almost an hour together in a boat anchored a short distance from the shore. No human being, save John Zebedee, ever knew of this visit, and he was admonished to tell no man. Ruth was the only

разказва на никого за нея. Рут беше единственият член на семейството на Иисус, последователно и непоколебимо вярващ в божествеността на неговата земна мисия – започвайки от времето на пробуждането на нейната духовност и в продължение на цялото богато на събития служене, смърт, възкресение и възнесение на Иисус; в резултат тя премина в отвъдните светове, без нито веднъж да се усъмни в свръхестествения характер на мисията на своя баща-брат, изпълнена от него в плът. От всички членове на земното семейство на Иисус мъничката Рут беше неговото главно утешение в течение на тежкото изпитание – съда, отхвърлянето и разпятието.

member of Jesus' family who consistently and unwaveringly believed in the divinity of his earth mission from the times of her earliest spiritual consciousness right on down through his eventful ministry, death, resurrection, and ascension; and she finally passed on to the worlds beyond never having doubted the supernatural character of her father-brother's mission in the flesh. Baby Ruth was the chief comfort of Jesus, as regards his earth family, throughout the trying ordeal of his trial, rejection, and crucifixion.

1. РИБОЛОВЪТ

Същата седмица в петък сутринта, когато Иисус учеше на брега, тълпата се приближи до него дотолкова, че той се оказа до самата вода и даде знак на рибарите, намиращи се недалеч от лодката, да му дойдат на помощ. Преминавайки в лодката, той повече от два часа продължи да учи събралия се народ. Тази лодка се наричаше "Симон"; преди това тя принадлежеше на Симон Петър и Иисус я беше построил със собствените си ръце. Във въпросната сутрин лодката използва Давид Зеведеев с двама свои колеги; те тъкмо се бяха приближили до брега, след като бяха ловили безуспешно риба на езерото цялата нощ. Те чистеха и кърпеха своите мрежи, когато Иисус ги повика на помощ.

Завършвайки да учи хората, Иисус каза на Давид: "Тъй като се наложи да ви забавя, за да ми помогнете, позволете ми да поработя с вас. Да отидем да ловим риба; откарайте лодката там, на дълбокото, и хвърлете мрежата си." Но един от помощниците на Давид, Симон, отговори: "Учителю, безполезно е. Ние се трудихме цялата нощ и нищо не хванахме; при все това ще направим, както ти казваш – да излезем в морето и да хвърлим мрежата." И Симон се съгласи да последва указанията на Иисус след знака на своя капитан, Давид. Когато те стигнаха посоченото място и хвърлиха мрежата, в нея се оказа толкова риба, че те се уплашиха да не се скъса мрежата; затова уведомиха своите другари, намиращи се на брега, че се нуждаят от помощ. Когато и трите лодки бяха напълнени догоре с риба така, че почти загребваха с бортовете си вода, Симон падна в краката на Иисус и каза: "Остави ме, Учителю, защото съм грешен." Симон и всички останали свидетели на този случай бяха потресени от улова на риба. От този ден

1. THE DRAUGHT OF FISHES

145:1.1 (1628.4) On Friday morning of this same week, when Jesus was teaching by the seaside, the people crowded him so near the water's edge that he signaled to some fishermen occupying a near-by boat to come to his rescue. Entering the boat, he continued to teach the assembled multitude for more than two hours. This boat was named "Simon"; it was the former fishing vessel of Simon Peter and had been built by Jesus' own hands. On this particular morning the boat was being used by David Zebedee and two associates, who had just come in near shore from a fruitless night of fishing on the lake. They were cleaning and mending their nets when Jesus requested them to come to his assistance.

145:1.2 (1628.5) After Jesus had finished teaching the people, he said to David: "As you were delayed by coming to my help, now let me work with you. Let us go fishing; put out into yonder deep and let down your nets for a draught." But Simon, one of David's assistants, answered: "Master, it is useless. We toiled all night and took nothing; however, at your bidding we will put out and let down the nets." And Simon consented to follow Jesus' directions because of a gesture made by his master, David. When they had proceeded to the place designated by Jesus, they let down their nets and enclosed such a multitude of fish that they feared the nets would break, so much so that they signaled to their associates on the shore to come to their assistance. When they had filled all three boats with fish, almost to sinking, this Simon fell down at Jesus' knees, saying, "Depart from me, Master, for I am a sinful man." Simon and all who were concerned in this episode were amazed at the draught of fishes. From that day David Zebedee, this Simon, and their associates forsook their nets and followed Jesus.

Давид Зеведеев, този Симон и техните колеги оставиха своите мрежи и последваха Иисус.

Но в този улов на риба нямаше нищо чудодейно. Иисус внимателно изучаваше природата; той беше опитен риболовец и знаеше навиците на рибата в Галилейското езеро. В този случай той просто насочи лодката към мястото, където обикновено намираха риба по това време на денонощието. Но последователите на Иисус винаги смятаха това за чудо.

145:1.3 (1629.1) But this was in no sense a miraculous draught of fishes. Jesus was a close student of nature; he was an experienced fisherman and knew the habits of the fish in the Sea of Galilee. On this occasion he merely directed these men to the place where the fish were usually to be found at this time of day. But Jesus' followers always regarded this as a miracle.

2. ПО ОБЕД В СИНАГОГАТА

На следващия ден по време на дневната служба в синагогата Иисус изнесе проповед на тема "Волята на небесния Отец". Сутринта Симон Петър беше прочел проповедта "За Царството". Темата на Андрей, който беше проповядвал в четвъртък на вечерното събрание в синагогата, беше "Новият път". По това време в Капернаум в Иисус вярваха повече хора, отколкото в който и да е друг град на Земята.

Докато проповядваше в синагогата в този съботен ден, Иисус, според обичая, отначало избра текст от Закона, прочитайки откъс от книгата „Изход": "Служи на Господа, твоя Бог, и Той ще благослови твоя хляб и твоята вода и ще отклони от теб всички болести." Втория текст той взе от пророците, прочитайки откъс от Исая: "Стани и свети, защото твоята светлина дойде и славата на Господа сияе над теб. Тъмнината може да покрива земята, а мракът – народа, но Духът на Господа сияе над теб и божествената слава ще бъде зрима в теб. Даже езичниците ще дойдат при тази светлина и много велики умове няма да устоят пред нейната яркост."

За Иисус тази проповед беше опит ясно да покаже, че религията е *личен опит.* В частност Учителят каза:

"Вие добре знаете, че любовта на добросърдечния баща към своето семейство като към единно цяло се обяснява с неговото силно чувство към всеки отделен член на своето семейство. Занапред всеки от вас трябва да се отнася към небесния Баща не като дете на Израил, а като *дете Божие.* Всички заедно вие действително сте деца на Израил, но като индивид всеки от вас е дете Божие. Аз дойдох, не за да разкрия Отеца на децата на Израил, а за да донеса знанието за Бога и откровението за Неговата любов и милосърдие към всеки вярващ като неподправен личен опит. Всички пророци ви учеха, че Яхве се грижи за Своите деца, че

2. AFTERNOON AT THE SYNAGOGUE

145:2.1 (1629.2) The next Sabbath, at the afternoon service in the synagogue, Jesus preached his sermon on "The Will of the Father in Heaven." In the morning Simon Peter had preached on "The Kingdom." At the Thursday evening meeting of the synagogue Andrew had taught, his subject being "The New Way." At this particular time more people believed in Jesus in Capernaum than in any other one city on earth.

145:2.2 (1629.3) As Jesus taught in the synagogue this Sabbath afternoon, according to custom he took the first text from the law, reading from the Book of Exodus: "And you shall serve the Lord, your God, and he shall bless your bread and your water, and all sickness shall be taken away from you." He chose the second text from the Prophets, reading from Isaiah: "Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you. Darkness may cover the earth and gross darkness the people, but the spirit of the Lord shall arise upon you, and the divine glory shall be seen with you. Even the gentiles shall come to this light, and many great minds shall surrender to the brightness of this light."

145:2.3 (1629.4) This sermon was an effort on Jesus' part to make clear the fact that religion is a *personal experience.* Among other things, the Master said:

145:2.4 (1629.5) "You well know that, while a kindhearted father loves his family as a whole, he so regards them as a group because of his strong affection for each individual member of that family. No longer must you approach the Father in heaven as a child of Israel but as a child of God. As a group, you are indeed the children of Israel, but as individuals, each one of you is a child of God. I have come, not to reveal the Father to the children of Israel, but rather to bring this knowledge of God and the revelation of his love and mercy to the individual believer as a genuine personal experience. The prophets have all taught you that Yahweh cares for his people, that God loves Israel. But I have come among you to

Бог обича Израил. Но аз дойдох при вас, за да провъзглася по-велика истина – тази, която разбраха и много от по-късните пророци: Бог обича *вас* — всекиго от вас, като индивид. В течение на всички тези поколения вашата религия е била национална или расова; аз съм дошъл, за да ви дам лична религия.

Но даже това не е нова идея. Много от вас са хора духовно настроени – знаят тази истина дотолкова, доколкото някои пророци ви наставляваха за това. Нима не сте чели в Писанията при пророк Йеремия, където е казано: "В тези дни вече няма да казват, че бащите са яли зелено грозде и че децата имат скомина. Всеки ще умира заради собствения си грях; скомина ще има всеки, който яде зелено грозде. И, ето, ще настъпят дни, когато ще сключа със Своя народ нов завет – не такъв, какъвто сключих с техните предци, когато ги изведох от Египетската земя, а съгласно новия път. Ще запиша Своя закон даже в техните сърца. Аз ще бъда техният Бог, а те – Мой народ. В тези дни вече брат брата няма да пита: Познаваш ли Господа?" Не! Защото всички те ще Ме познават лично, от най-малкия до най-големия."

Нима не сте чели тези обещания? Нима не вярвате на Писанията? Нима не разбирате, че думите на пророка се изпълняват в това, което вие виждате днес? И нима Йеремия не ви призова да направите религията дело на сърцето си, да установите лична връзка с Бога? Нима пророкът не ви каза, че небесният Бог прониква във всяко сърце? И нима не ви предупреждаваха, че човешкото сърце е твърде лъжливо, а и крайно измамно?

Нима не сте чели това място, където Йезекиил учеше още вашите бащи, че религията трябва да стане реалност във вашия личен опит? Вие вече няма да използвате пословицата, гласяща: "Бащите ядоха зелено грозде, а децата имат скомина." „Живея Аз! – казва Господ Бог. – Вижте, всички души Ми принадлежат – както душата на бащата, така и душата на сина. Само душата, която е грешила, ще умре." Именно този ден предвиждаше Йезекиил, когато каза от името на Бога: "И ще ви дам сърце ново и нов дух ще вложа във вас."

Вие не трябва да се боите повече, че Бог ще накаже народа за греха на един човек; няма да накаже небесният Баща и едно от своите вярващи деца заради греховете на народа, макар че членовете на едно семейство често са длъжни да се сблъскват с материални последствия от семейни грешки и колективни постъпки. Нима вие не осъзнавате, че мечтата за по-добър народ – или за по-добър свят, е

proclaim a greater truth, one which many of the later prophets also grasped, that God loves you — every one of you — as individuals. All these generations have you had a national or racial religion; now have I come to give you a personal religion.

145:2.5 (1630.1) "But even this is not a new idea. Many of the spiritually minded among you have known this truth, inasmuch as some of the prophets have so instructed you. Have you not read in the Scriptures where the Prophet Jeremiah says: 'In those days they shall no more say, the fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge. Every man shall die for his own iniquity; every man who eats sour grapes, his teeth shall be set on edge. Behold, the days shall come when I will make a new covenant with my people, not according to the covenant which I made with their fathers when I brought them out of the land of Egypt, but according to the new way. I will even write my law in their hearts. I will be their God, and they shall be my people. In that day they shall not say, one man to his neighbor, do you know the Lord? Nay! For they shall all know me personally, from the least to the greatest.'

145:2.6 (1630.2) "Have you not read these promises? Do you not believe the Scriptures? Do you not understand that the prophet's words are fulfilled in what you behold this very day? And did not Jeremiah exhort you to make religion an affair of the heart, to relate yourselves to God as individuals? Did not the prophet tell you that the God of heaven would search your individual hearts? And were you not warned that the natural human heart is deceitful above all things and oftentimes desperately wicked?

145:2.7 (1630.3) "Have you not read also where Ezekiel taught even your fathers that religion must become a reality in your individual experiences? No more shall you use the proverb which says, 'The fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge.' 'As I live,' says the Lord God, 'behold all souls are mine; as the soul of the father, so also the soul of the son. Only the soul that sins shall die.' And then Ezekiel foresaw even this day when he spoke in behalf of God, saying: 'A new heart also will I give you, and a new spirit will I put within you.'

145:2.8 (1630.4) "No more should you fear that God will punish a nation for the sin of an individual; neither will the Father in heaven punish one of his believing children for the sins of a nation, albeit the individual member of any family must often suffer the material consequences of family mistakes and group transgressions. Do you not realize that the hope of a better nation — or a better world — is bound up in the progress and enlightenment of the

свързана с усъвършенстването и просвещаването на индивида?”

След това Учителят разказа за желанието на небесния Баща Неговите земни деца, постигнали духовна свобода, да пристъпят към вечния възход към Рая, който се състои в осъзнат отговор на създанието спрямо божественото пробуждане на пребиваващия в него дух да намериш Създателя, да познаеш Бога и да се стремиш да станеш подобен на Него.

Тази проповед оказа на апостолите огромна помощ. Всеки от тях по-пълно осъзна, че Евангелието за Царството е обърнато към индивида, а не към народа.

Независимо от това, че жителите на Капернаум бяха запознати с учението на Иисус, те бяха потресени от неговата проповед, с която излезе тази събота. Той действително учеше като човек, който има власт, а не като книжник.

Щом Иисус свърши да говори, един от слушащите – юноша, силно възбуден от неговите думи, беше обхванат от епилептичен припадък и силно закрещя. Когато пристъпът му премина и съзнанието му започна да се връща, той проговори в полузабрава: “Какво общо имаме ние с теб, Иисус Назарянин? Ти си светец Божий; защо си дошъл тук – за да ни погубиш ли?” Иисус заповяда на хората да се успокоят и, хващайки младия човек за ръка, каза: “Събуди се” – и юношата веднага дойде на себе си.

Този юноша не беше обладан от нечист дух или демон. Той страдаше от обикновена епилепсия, но му внушаваха, че неговият недъг е следствие от обладаване от зъл дух. Той вярваше на тези учения и това слагаше отпечатък върху всичко, което той мислеше или говореше относно своето заболяване. Всички хора вярваха, че подобни явления са пряко следствие от присъствието на нечисти духове. Затова те смятаха, че Иисус е изгонил от този човек демон. Но по това време Иисус не го излекува от епилепсията. Този човек действително беше изцелен на този ден, но това стана едва по-късно, след залез слънце. Много години след Петдесетница апостол Йоан – последният, описал деянията на Иисус – избягваше каквото и да било споменаване на така нареченото “изгонване на бесовете” и той постъпваше така, защото след Петдесетница случаите на обладаване напълно се прекратиха.

В резултат на това обикновено събитие по целия Капернаум бързо се разнесе вестта, че Иисус е изгонил от човека демон и по чудодеен начин го е изцелил в синагогата при

individual?”

145:2.9 (1630.5) Then the Master portrayed that the Father in heaven, after man discerns this spiritual freedom, wills that his children on earth should begin that eternal ascent of the Paradise career which consists in the creature’s conscious response to the divine urge of the indwelling spirit to find the Creator, to know God and to seek to become like him.

145:2.10 (1630.6) The apostles were greatly helped by this sermon. All of them realized more fully that the gospel of the kingdom is a message directed to the individual, not to the nation.

145:2.11 (1630.7) Even though the people of Capernaum were familiar with Jesus’ teaching, they were astonished at his sermon on this Sabbath day. He taught, indeed, as one having authority and not as the scribes.

145:2.12 (1630.8) Just as Jesus finished speaking, a young man in the congregation who had been much agitated by his words was seized with a violent epileptic attack and loudly cried out. At the end of the seizure, when recovering consciousness, he spoke in a dreamy state, saying: “What have we to do with you, Jesus of Nazareth? You are the holy one of God; have you come to destroy us?” Jesus bade the people be quiet and, taking the young man by the hand, said, “Come out of it” — and he was immediately awakened.

145:2.13 (1631.1) This young man was not possessed of an unclean spirit or demon; he was a victim of ordinary epilepsy. But he had been taught that his affliction was due to possession by an evil spirit. He believed this teaching and behaved accordingly in all that he thought or said concerning his ailment. The people all believed that such phenomena were directly caused by the presence of unclean spirits. Accordingly they believed that Jesus had cast a demon out of this man. But Jesus did not at that time cure his epilepsy. Not until later on that day, after sundown, was this man really healed. Long after the day of Pentecost the Apostle John, who was the last to write of Jesus’ doings, avoided all reference to these so-called acts of “casting out devils,” and this he did in view of the fact that such cases of demon possession never occurred after Pentecost.

145:2.14 (1631.2) As a result of this commonplace incident the report was rapidly spread through Capernaum that Jesus had cast a demon out of a man and miraculously healed him in the

завършването на следобедната проповед. Съботата беше подходящото време за мълниеносното разпространяване на такива поразителни слухове. Съобщението за това произшествие се разнесе и по всички по-малки селища край Капернаум и много хора му повярваха.

synagogue at the conclusion of his afternoon sermon. The Sabbath was just the time for the rapid and effective spreading of such a startling rumor. This report was also carried to all the smaller settlements around Capernaum, and many of the people believed it.

С приготвянето на храната и стопанството в големия дом на Зеведей, станал център на дейността на Иисус и дванадесетте апостоли, обикновено се занимаваха жената на Симон Петър и нейната майка. Домът на Петър се намираше редом с дома на Зеведей и Иисус и неговите приятели се спряха тук на връщане от синагогата, тъй като майката на жената на Петър вече от няколко дни страдаше от редуващи се температура и треска. И, ето, случи се така, че докато Иисус стоеше над болната жена, държейки я за ръка, галейки я по челото и говорейки ú думи на утешение и ободрение, треската я напусна. Иисус не беше успял да обясни на своите апостоли, че в синагогата не е станало никакво чудо; сега, намирайки се под свежото и ярко впечатление от този случай и спомняйки си водата и виното в Кана, те възприеха това съвпадение като поредното чудо и някои от тях избягаха от къщата, за да разнесат тази новина по целия град.

145:2.15 (1631.3) The cooking and the housework at the large Zebedee home, where Jesus and the twelve made their headquarters, was for the most part done by Simon Peter's wife and her mother. Peter's home was near that of Zebedee; and Jesus and his friends stopped there on the way from the synagogue because Peter's wife's mother had for several days been sick with chills and fever. Now it chanced that, at about the time Jesus stood over this sick woman, holding her hand, smoothing her brow, and speaking words of comfort and encouragement, the fever left her. Jesus had not yet had time to explain to his apostles that no miracle had been wrought at the synagogue; and with this incident so fresh and vivid in their minds, and recalling the water and the wine at Cana, they seized upon this coincidence as another miracle, and some of them rushed out to spread the news abroad throughout the city.

Тъщата на Петър, Амата, страдаше от маларична треска. Тя не беше чудодейно изцелена от Иисус тогава. Едва няколко часа след залез слънце тя се излекува във връзка с изключителното събитие, станало в градинката пред дома на Зеведей.

145:2.16 (1631.4) Amatha, Peter's mother-in-law, was suffering from malarial fever. She was not miraculously healed by Jesus at this time. Not until several hours later, after sundown, was her cure effected in connection with the extraordinary event which occurred in the front yard of the Zebedee home.

Всички тези случаи са типични за поведението на търсещото вълшебства поколение; тези вярващи в чудеса хора използваха като предлог всяко стечение на обстоятелствата, за да заявят, че Иисус е сътворил поредното чудо.

145:2.17 (1631.5) And these cases are typical of the manner in which a wonder-seeking generation and a miracle-minded people unfailingly seized upon all such coincidences as the pretext for proclaiming that another miracle had been wrought by Jesus.

3. ИЗЦЕЛЕНИЕТО ПО ЗАЛЕЗ СЛЪНЦЕ

3. THE HEALING AT SUNDOWN

Към края на този богат на събития съботен ден, когато Иисус и неговите апостоли се канеха да пристъпят към своята вечерна трапеза, целият Капернаум и неговите околности бяха в най-голямо възбуждение поради тези привидно чудодейни изцеления; всички, които страдаха от някакъв недъг, се приготвиха веднага след залез слънце да отидат при Иисус сами или с помощта на приятели. Съгласно юдейското учение в свещените часове на съботата човек нямаше право да отиде даже за лечение.

145:3.1 (1631.6) By the time Jesus and his apostles had made ready to partake of their evening meal near the end of this eventful Sabbath day, all Capernaum and its environs were agog over these reputed miracles of healing; and all who were sick or afflicted began preparations to go to Jesus or to have themselves carried there by their friends just as soon as the sun went down. According to Jewish teaching it was not permissible even to go in quest of health during the sacred hours of the Sabbath.

Затова, щом слънцето се скри зад

145:3.2 (1632.1) Therefore, as soon as the sun sank

хоризонта, множество поразени от болести мъже, жени и деца започнаха да се стичат към дома на Зеведей във Витсаида. Един човек тръгна на път със своята парализирана дъщеря, още щом слънцето се скри зад съседската къща.

Всичко в този ден водеше към необикновеното събитие, станало на залез слънце. Даже откъсът, използван от Иисус в следобедната проповед, сочеше, че следва да се избавиш от болестите; и той беше говорил с такава невидима мощ и власт! Неговата проповед беше толкова убедителна! Без да се позовава на човешки авторитети, той говореше, обръщайки се непосредствено към съзнанието и душите на хората. Без да прибягва към логика, правни софизми или към дълбокомислени изрази, той действително се обръщаше със силно, прямо, ясно и лично възвание към сърцата на своите слушатели.

Тази събота беше велик ден в земния живот на Иисус, а и в живота на вселената. Еврейското градче Капернаум фактически стана действителна столица на локалната вселена Небадон. Шепата евреи в капернаумската синагога не бяха единствените същества, които чуха заключителните думи от проповедта на Иисус: “Ненавистта е сянка на страха; отмъщението – белег на страхливостта.” Неговите слушатели не можеха да забравят и благословените му думи: “Човекът е син на Бога, а не дете на дявола.”

Скоро след залез слънце, когато Иисус и апостолите, приключващи вечерята си, още седяха на масата, жената на Петър чу от градинката отпред гласове и, приближавайки се до вратата, видя, че пред дома се събира голяма тълпа от болни хора и че пътят от Капернаум е задръстен от тези, които са тръгнали към него с надеждата за изцеление от ръцете на Иисус. Виждайки това, тя веднага съобщи за него на своя мъж, а той – на Иисус.

Когато Учителят излезе от парадния вход на дома на Зеведей, пред неговия поглед се откриха множество поразени от болести и страдащи хора. Той видя почти хиляда болни и сакати; най-малко такъв беше броят хора, събрани пред него. Не всички присъстващи страдаха от болести; някои бяха дошли, за да помогнат на своите любими хора в стремежа им да се излекуват.

Видът на тези страдащи смъртни – мъже, жени и деца, мъченията на които в значителна степен бяха следствие от грешки и престъпления на неговите собствени доверени Синове от вселенската администрация, по

beneath the horizon, scores of afflicted men, women, and children began to make their way toward the Zebedee home in Bethsaida. One man started out with his paralyzed daughter just as soon as the sun sank behind his neighbor’s house.

145:3.3 (1632.2) The whole day’s events had set the stage for this extraordinary sundown scene. Even the text Jesus had used for his afternoon sermon had intimated that sickness should be banished; and he had spoken with such unprecedented power and authority! His message was so compelling! While he made no appeal to human authority, he did speak directly to the consciences and souls of men. Though he did not resort to logic, legal quibbles, or clever sayings, he did make a powerful, direct, clear, and personal appeal to the hearts of his hearers.

145:3.4 (1632.3) That Sabbath was a great day in the earth life of Jesus, yes, in the life of a universe. To all local universe intents and purposes the little Jewish city of Capernaum was the real capital of Nebadon. The handful of Jews in the Capernaum synagogue were not the only beings to hear that momentous closing statement of Jesus’ sermon: “Hate is the shadow of fear; revenge the mask of cowardice.” Neither could his hearers forget his blessed words, declaring, “Man is the son of God, not a child of the devil.”

145:3.5 (1632.4) Soon after the setting of the sun, as Jesus and the apostles still lingered about the supper table, Peter’s wife heard voices in the front yard and, on going to the door, saw a large company of sick folks assembling, and that the road from Capernaum was crowded by those who were on their way to seek healing at Jesus’ hands. On seeing this sight, she went at once and informed her husband, who told Jesus.

145:3.6 (1632.5) When the Master stepped out of the front entrance of Zebedee’s house, his eyes met an array of stricken and afflicted humanity. He gazed upon almost one thousand sick and ailing human beings; at least that was the number of persons gathered together before him. Not all present were afflicted; some had come assisting their loved ones in this effort to secure healing.

145:3.7 (1632.6) The sight of these afflicted mortals, men, women, and children, suffering in large measure as a result of the mistakes and misdeeds of his own trusted Sons of universe administration, peculiarly touched the human heart of Jesus and challenged the divine mercy of this

особен начин трогна човешкото сърце на Иисус и пробуди в този великодушен Син-Създател божествено милосърдие. Но Иисус прекрасно разбираше, че никога няма да построи здраво духовно движение и фундамент само от материални чудеса. Той последователно се стремеше да се въздържа от демонстрации на своите прерогативи на Създател. От времето на Кана с неговото учение не беше свързано нищо свръхестествено или вълшебно; при все това тази тълпа страдащи трогна неговото благожелателно сърце и дълбоко го развълнува.

benevolent Creator Son. But Jesus well knew he could never build an enduring spiritual movement upon the foundation of purely material wonders. It had been his consistent policy to refrain from exhibiting his creator prerogatives. Not since Cana had the supernatural or miraculous attended his teaching; still, this afflicted multitude touched his sympathetic heart and mightily appealed to his understanding affection.

Той чу как от градинката отпред някой викна: “Учителю, промълви думата, върни ни здравето, изцели нашите болести и спаси нашите души.” Тези думи още не се бяха разнесли във въздуха, когато войнството серафими, физически управляващи, Носителите на Живота и промеждутъчните създания, постоянно съпровождащи въплътения Създател на вселената, се приготвиха да използват съзидателна сила в случай на получаване на сигнал от техния Владетел. Това беше един от тези моменти в земния живот на Иисус, когато божествената мъдрост и човешкото съчувствие се преплетоха дотолкова, че Синът Човешки се обърна за помощ към волята на своя Отец.

145:3.8 (1632.7) A voice from the front yard exclaimed: “Master, speak the word, restore our health, heal our diseases, and save our souls.” No sooner had these words been uttered than a vast retinue of seraphim, physical controllers, Life Carriers, and midwayers, such as always attended this incarnated Creator of a universe, made themselves ready to act with creative power should their Sovereign give the signal. This was one of those moments in the earth career of Jesus in which divine wisdom and human compassion were so interlocked in the judgment of the Son of Man that he sought refuge in appeal to his Father’s will.

Когато Петър започна да го моли да обърне внимание на техния вик за помощ, Иисус, гледайки тълпата страдащи, отвърна: “Аз дойдох в този свят да разкрия Отеца и да установя Неговото Царство. На тази цел беше посветен целият преживян от мен живот. Затова, ако такава е волята на Този, Който ме изпрати, и ако това не противоречи на провъзгласяването на моето Евангелие за небесното Царство, бих искал да видя своите деца изцелени и …” – но по-нататъшните думи на Иисус потънаха в шума.

145:3.9 (1632.8) When Peter implored the Master to heed their cry for help, Jesus, looking down upon the afflicted throng, answered: “I have come into the world to reveal the Father and establish his kingdom. For this purpose have I lived my life to this hour. If, therefore, it should be the will of Him who sent me and not inconsistent with my dedication to the proclamation of the gospel of the kingdom of heaven, I would desire to see my children made whole — and — “ but the further words of Jesus were lost in the tumult.

Иисус предаде на Отеца отговорността за вземането на решение за изцеление. Очевидно волята на Отеца не противоречеше на това желание, защото Учителят не успя да произнесе своите думи, когато войнство от небесни личности, действащи под ръководството на Личностния Настройчик на Иисус, изпадна в състояние на изключителна активност. Обширната свита се спусна над разноликата тълпа страдащи смъртни и след миг 683 човека – мъже, жени и деца – бяха изцелени, напълно избавени от всички физически заболявания и други материални недъзи. Това беше първата и последна сцена от такъв род на Земята. И за тези от нас, които бяхме свидетели на тази съзидателна вълна́ от изцеление, това стана действително завладяваща гледка.

145:3.10 (1633.1) Jesus had passed the responsibility of this healing decision to the ruling of his Father. Evidently the Father’s will interposed no objection, for the words of the Master had scarcely been uttered when the assembly of celestial personalities serving under the command of Jesus’ Personalized Thought Adjuster was mightily astir. The vast retinue descended into the midst of this motley throng of afflicted mortals, and in a moment of time 683 men, women, and children were made whole, were perfectly healed of all their physical diseases and other material disorders. Such a scene was never witnessed on earth before that day, nor since. And for those of us who were present to behold this creative wave of healing, it was indeed a thrilling spectacle.

Но от всички същества, потресени от мигновеното изливане на свръхестествено изцеление, най-много беше удивен Иисус. В този момент, когато неговото човешко участие и състрадание бяха съсредоточени върху открилата се пред тях сцена на състрадание и болка, той забрави предупрежденията на своя Личностен Настройчик, че при определени условия и определени обстоятелства става невъзможно да се ограничи временният аспект на присъщите на Сина-Създател прерогативи на творец. Иисус желаеше изцелението на тези страдащи смъртни, ако това не противоречеше на волята на Бащата. Личностният Настройчик на Иисус веднага постанови, че в този момент подобен акт с използването на създателна енергия не нарушава волята на Райския Баща, и с това решение – предвид предшестващото желание на Иисус да излекува хората, създателният акт стана факт. Това, което желае *Синът-Създател* и което съответства на *волята* на неговия Баща, Е. Това стана най-масовото физическо изцеление на смъртни за целия живот на Иисус.

145:3.11 (1633.2) But of all the beings who were astonished at this sudden and unexpected outbreak of supernatural healing, Jesus was the most surprised. In a moment when his human interests and sympathies were focused upon the scene of suffering and affliction there spread out before him, he neglected to bear in his human mind the admonitory warnings of his Personalized Adjuster regarding the impossibility of limiting the time element of the creator prerogatives of a Creator Son under certain conditions and in certain circumstances. Jesus desired to see these suffering mortals made whole if his Father's will would not thereby be violated. The Personalized Adjuster of Jesus instantly ruled that such an act of creative energy at that time would not transgress the will of the Paradise Father, and by such a decision — in view of Jesus' preceding expression of healing desire — the creative act *was.* What a *Creator Son* desires and his Father *wills* IS. Not in all of Jesus' subsequent earth life did another such en masse physical healing of mortals take place.

Както и можеше да се очаква, мълвата за това изцеление на залез слънце във Витсаида близо до Капернаум се разнесе по цяла Галилея и Юдея, както и отвъд техните предели. За пореден път в Ирод се пробуди страх и той изпрати наблюдатели, които трябваше да му съобщават за труда и ученията на Иисус и да изяснят кой е той – бивш дърводелец от Назарет или възкръсналият от мъртвите Йоан Кръстител.

145:3.12 (1633.3) As might have been expected, the fame of this sundown healing at Bethsaida in Capernaum spread throughout all Galilee and Judea and to the regions beyond. Once more were the fears of Herod aroused, and he sent watchers to report on the work and teachings of Jesus and to ascertain if he was the former carpenter of Nazareth or John the Baptist risen from the dead.

Основно благодарение на тази преднамерена демонстрация на физическо изцеление занапред – в продължение на целия оставащ му земен живот – Иисус в равна степен беше както лекар, така и проповедник. Разбира се, той продължаваше да учи хората, но неговият непосредствен труд се заключаваше основно в помощ за болните и страдащите, докато неговите апостоли излизаха с публични проповеди и кръщаваха вярващите.

145:3.13 (1633.4) Chiefly because of this unintended demonstration of physical healing, henceforth, throughout the remainder of his earth career, Jesus became as much a physician as a preacher. True, he continued his teaching, but his personal work consisted mostly in ministering to the sick and the distressed, while his apostles did the work of public preaching and baptizing believers.

Но мнозинството от тези, над които се прояви действието на божествената енергия, демонстрирана след залез слънце под формата на свръхестествено или създателно изцеление, не извличаше трайна духовна полза от това действително необичайно милосърдие. Едва малцина тази физическа помощ действително укрепи във вярата, но поразителният изблик на извънвремево изцеление не помогна сърцата на хората да се проникнат от духовното Царство.

145:3.14 (1633.5) But the majority of those who were recipients of supernatural or creative physical healing at this sundown demonstration of divine energy were not permanently spiritually benefited by this extraordinary manifestation of mercy. A small number were truly edified by this physical ministry, but the spiritual kingdom was not advanced in the hearts of men by this amazing eruption of timeless creative healing.

Чудесата на изцелението, с които от

145:3.15 (1633.6) The healing wonders which every now and then attended Jesus' mission on earth

време на време беше свързана земната мисия на Иисус, не бяха част от неговия план за провъзгласяване на Царството. Те бяха странично следствие от присъствието на Земята на божественото Същество, притежаващо практически неограничени прерогативи на Създател в съчетание с безпрецедентното съединение на божественото милосърдие и човешкото съчувствие. Но тези така наречени чудеса доставяха на Иисус много грижи, създавайки му ненужна слава, и бяха източник на известност, пораждаща предубеждения.

were not a part of his plan of proclaiming the kingdom. They were incidentally inherent in having on earth a divine being of well-nigh unlimited creator prerogatives in association with an unprecedented combination of divine mercy and human sympathy. But such so-called miracles gave Jesus much trouble in that they provided prejudice-raising publicity and afforded much unsought notoriety.

4. ВЕЧЕРТА НА СЪЩИЯ ДЕН

В течение на цялата вечер, настъпила след това огромно масово изцеление, тълпи ликуващо и щастливо множество изпълниха дома на Зеведей и апостолите на Иисус бяха на върха на емоционалния подем. От човешка гледна точка този ден стана вероятно най-великият от всички велики дни в техните отношения с Иисус. И никога – нито до, нито след това – техните надежди не излитаха до такива висоти на убедено очакване. Само преди няколко дни и докато те все още се намираха в Самария, Иисус им каза, че е настанал часът за провъзгласяване на Царството с пълна *мощ,* и сега техните очи бяха видели това, което, както те предполагаха, беше изпълнението на това обещание. Те затрепериха, предвиждайки какво ги очаква занапред, ако тази поразителна демонстрация на целителна сила е само началото. Изчезнаха и последните следи от съмнение в божествеността на Иисус. Замаяни и очаровани, те буквално се опиняваха от възторг.

Но когато започнаха да търсят Иисус, не можаха да го намерят. Учителят беше крайно развълнуван от станалото. Тези мъже, жени и деца, изцелили се от различните болести, не се разотидоха до късно с надеждата да дочакат завръщането на Иисус, за да му благодарят. Апостолите не можаха да разберат поведението на Учителя: времето минаваше, а те оставаха в уединение; тяхната радост щеше да е пълна и съвършена, ако не беше неговото забавило се отсъствие. Когато Иисус накрая се върна при тях, беше късно и практически всички облагодетелствани от изцелението хора вече се бяха разотишли по домовете си. Иисус отхвърли поздравленията и възторзите на дванадесетте и другите хора, задържали се тук, за да го поздравят, и каза само: “Не се радвайте на това, че моят Отец може да изцели тялото; радвайте се на това, че Той е способен да спаси душата. Да отидем да си

4. THE EVENING AFTER

145:4.1 (1634.1) Throughout the evening following this great outburst of healing, the rejoicing and happy throng overran Zebedee’s home, and the apostles of Jesus were keyed up to the highest pitch of emotional enthusiasm. From a human standpoint, this was probably the greatest day of all the great days of their association with Jesus. At no time before or after did their hopes surge to such heights of confident expectation. Jesus had told them only a few days before, and when they were yet within the borders of Samaria, that the hour had come when the kingdom was to be proclaimed in *power,* and now their eyes had seen what they supposed was the fulfillment of that promise. They were thrilled by the vision of what was to come if this amazing manifestation of healing power was just the beginning. Their lingering doubts of Jesus’ divinity were banished. They were literally intoxicated with the ecstasy of their bewildered enchantment.

145:4.2 (1634.2) But when they sought for Jesus, they could not find him. The Master was much perturbed by what had happened. These men, women, and children who had been healed of diverse diseases lingered late into the evening, hoping for Jesus’ return that they might thank him. The apostles could not understand the Master’s conduct as the hours passed and he remained in seclusion; their joy would have been full and perfect but for his continued absence. When Jesus did return to their midst, the hour was late, and practically all of the beneficiaries of the healing episode had gone to their homes. Jesus refused the congratulations and adoration of the twelve and the others who had lingered to greet him, only saying: “Rejoice not that my Father is powerful to heal the body, but rather that he is mighty to save the soul. Let us go to our rest, for tomorrow we must be about the Father’s business.”

легнем, защото утре ни предстои да се заемем с делото на Отеца.”

И отново дванадесет разочаровани, смутени и опечалени мъже отидоха да си легнат; в тази нощ те, с изключение на близнаците, почти не затвориха очи. Учителят правеше нещо такова, което ободряваше душите и радваше сърцата на неговите апостоли, и като че ли веднага след това разбиваше техните надежди на пух и прах и унищожаваше напълно самата основа на тяхното мъжество и ентусиазъм. Объркани, тези рибари се гледаха един друг и в очите им се четеше само една мисъл: “Ние не можем да го разберем. Какво означава всичко това?”

145:4.3 (1634.3) And again did twelve disappointed, perplexed, and heart-sorrowing men go to their rest; few of them, except the twins, slept much that night. No sooner would the Master do something to cheer the souls and gladden the hearts of his apostles, than he seemed immediately to dash their hopes in pieces and utterly to demolish the foundations of their courage and enthusiasm. As these bewildered fishermen looked into each other’s eyes, there was but one thought: “We cannot understand him. What does all this mean?”

5. В НЕДЕЛЯ, РАНО СУТРИНТА

В тази съботна вечер Иисус също почти не затвори очи. Той съзнаваше, че светът е пълен с физически бедствия и изобилства с материални трудности, и се замисли за огромната опасност – да бъде принуден да посвещава толкова значителна част от своето време на грижи за болните и страдащите, че физическата опека да се превърне в препятствие за неговата мисия по установяването на духовното Царство в сърцата на хората или поне да я подчини на себе си. Поради тези и сходни с тях мисли, обхванали през тази нощ смъртния разум на Иисус, в това неделно утро той стана дълго преди съмване и отиде сам на едно от неговите любими места за общуване с Отеца. В тази ранна сутрин Иисус се молеше за мъдрост и здрав смисъл, за да не позволи на своето човешко съчувствие, съединено с божественото милосърдие, да оказва върху него толкова силно влияние в присъствието на страдащите смъртни, за да може през цялото време да отива за физическа опека в ущърб на духовната. Макар че не искаше напълно да се отклонява от помощта на болните, той знаеше, че трябва да се занимава с нещо по-важно – с духовно обучение и религиозно възпитание.

Иисус толкова често отиваше да се моли в планината поради отсъствието на уединено помещение, подходящо за неговите молитви.

Петър не можа да спи в тази нощ; затова много рано, скоро след като Иисус беше отишъл да се моли, той събуди Яков и Йоан и тримата отидоха да търсят Учителя. След като бяха търсили Иисус повече от час, те го намериха и започнаха да го молят да им обясни причината за своето странно поведение. Те искаха да знаят защо той изглеждаше обезпокоен от могъщото излияние на целителен дух, привел всички хора в бурен

5. EARLY SUNDAY MORNING

145:5.1 (1634.4) Neither did Jesus sleep much that Saturday night. He realized that the world was filled with physical distress and overrun with material difficulties, and he contemplated the great danger of being compelled to devote so much of his time to the care of the sick and afflicted that his mission of establishing the spiritual kingdom in the hearts of men would be interfered with or at least subordinated to the ministry of things physical. Because of these and similar thoughts which occupied the mortal mind of Jesus during the night, he arose that Sunday morning long before daybreak and went all alone to one of his favorite places for communion with the Father. The theme of Jesus’ prayer on this early morning was for wisdom and judgment that he might not allow his human sympathy, joined with his divine mercy, to make such an appeal to him in the presence of mortal suffering that all of his time would be occupied with physical ministry to the neglect of the spiritual. Though he did not wish altogether to avoid ministering to the sick, he knew that he must also do the more important work of spiritual teaching and religious training.

145:5.2 (1635.1) Jesus went out in the hills to pray so many times because there were no private rooms suitable for his personal devotions.

145:5.3 (1635.2) Peter could not sleep that night; so, very early, shortly after Jesus had gone out to pray, he aroused James and John, and the three went to find their Master. After more than an hour’s search they found Jesus and besought him to tell them the reason for his strange conduct. They desired to know why he appeared to be troubled by the mighty outpouring of the spirit of healing when all the people were overjoyed and his apostles so much rejoiced.

възторг и толкова зарадвал неговите апостоли.

Повече от четири часа Иисус се опитваше да разясни на тези трима апостоли какво се е случило. Той им разкри станалото и обясни цялата опасност на такива проявления. Иисус им каза защо е дошъл тук за молитва. Той се стремеше да обясни на своите лични съратници действителните причини за невъзможността да изгради Царството на Отеца върху чудеса и физически изцеления. Но те не можаха да разберат неговите учения.

145:5.4 (1635.3) For more than four hours Jesus endeavored to explain to these three apostles what had happened. He taught them about what had transpired and explained the dangers of such manifestations. Jesus confided to them the reason for his coming forth to pray. He sought to make plain to his personal associates the real reasons why the kingdom of the Father could not be built upon wonder-working and physical healing. But they could not comprehend his teaching.

През това време, от рано сутринта в неделя, към дома на Зеведей започнаха да се стичат нови тълпи страдащи и любопитни, които искаха среща с Иисус. Андрей и апостолите се оказаха в толкова затруднително положение, че докато Симон Зилот говореше със събралата се тълпа, Андрей заедно с няколко свои приятели отиде да търси Иисус. Намирайки Иисус в обществото на тримата апостоли, той каза: "Учителю, защо ни остави сами с народа? Виж, всички търсят теб; никога досега толкова много хора не са се стремили към твоето учение. Ето, и сега дома го обкръжават хора, дошли от близки и далечни места след сътворените от теб чудеса. Нима няма да се върнеш с нас, за да им помогнеш?"

145:5.5 (1635.4) Meanwhile, early Sunday morning, other crowds of afflicted souls and many curiosity seekers began to gather about the house of Zebedee. They clamored to see Jesus. Andrew and the apostles were so perplexed that, while Simon Zelotes talked to the assembly, Andrew, with several of his associates, went to find Jesus. When Andrew had located Jesus in company with the three, he said: "Master, why do you leave us alone with the multitude? Behold, all men seek you; never before have so many sought after your teaching. Even now the house is surrounded by those who have come from near and far because of your mighty works. Will you not return with us to minister to them?"

Изслушвайки тези думи, Иисус отговори: "Андрей, нима не съм учил теб и останалите, че моята земна мисия е разкриването на Отеца, а моята проповед – възвестяване на Царството небесно? Тогава защо в този случай ти си готов да допуснеш да ме отвличат от моя труд за удовлетворяване на тези, които търсят знамения и чудеса? Нима не се намирахме сред тези хора през всичките тези месеци и нима те се стичаха на тълпи, за да чуят благата вест за Царството? Защо сега са дошли да ни обсаждат? Нима не затова, защото се изцелиха техните физически тела, а не вследствие възприемането на духовната истина за спасението на техните души? Когато хората се стремят към нас поради необичайни явления, много от тях търсят не истината и спасението, а изцеление на своите физически болести и освобождение от своите материални трудности.

145:5.6 (1635.5) When Jesus heard this, he answered: "Andrew, have I not taught you and these others that my mission on earth is the revelation of the Father, and my message the proclamation of the kingdom of heaven? How is it, then, that you would have me turn aside from my work for the gratification of the curious and for the satisfaction of those who seek for signs and wonders? Have we not been among these people all these months, and have they flocked in multitudes to hear the good news of the kingdom? Why have they now come to besiege us? Is it not because of the healing of their physical bodies rather than as a result of the reception of spiritual truth for the salvation of their souls? When men are attracted to us because of extraordinary manifestations, many of them come seeking not for truth and salvation but rather in quest of healing for their physical ailments and to secure deliverance from their material difficulties.

Цялото това време аз прекарах в Капернаум; и както в синагогата, така и на морето провъзгласявах благата вест за Царството на всички, които имаха уши да чуят, и сърца, за да приемат истината. Волята на моя Отец не е в това, аз да се върна при вас, за да угаждам на любопитните и да се занимавам с физическа опека в ущърб на духовната опека. Казвах ви да проповядвате Евангелието и да помагате на болните, но аз не трябва да се увличам в изцеление в ущърб

145:5.7 (1635.6) "All this time I have been in Capernaum, and both in the synagogue and by the seaside have I proclaimed the good news of the kingdom to all who had ears to hear and hearts to receive the truth. It is not the will of my Father that I should return with you to cater to these curious ones and to become occupied with the ministry of things physical to the exclusion of the spiritual. I have ordained you to preach the gospel and minister to the sick, but I must not become engrossed in healing to the exclusion of my

на своето учение. Не, Андрей, аз няма да се върна с вас. Идете и кажете на хората да вярват в това, на което сме ги учили, и да се радват на свободата на синове Божии, а самите вие се стягайте за път – отиваме в други градове на Галилея, където вече е подготвен пътят за проповядване на благата вест за Царството. Именно за тази цел аз дойдох от Отеца. Вървете и бъдете готови веднага да тръгнете на път; ще очаквам вашето завръщане тук."

Когато Иисус замлъкна, Андрей и неговите натъжени другари-апостоли тръгнаха обратно към дома на Зеведей, разпуснаха събрания народ и бързо се приготвиха за път, както им поръча Иисус. Така по обед в неделя, на 18 януари 28 година от н.е., Иисус и апостолите тръгнаха на своето първо действително открито пътешествие с публично проповядване по градовете на Галилея. По време на това първо пътешествие те проповядваха Евангелието за Царството в много градове, но не посетиха Назарет.

В този неделен следобед, малко след като Иисус и апостолите бяха тръгнали за Римон, неговите братя Яков и Юда дойдоха в дома на Зеведей, за да се видят с него. В този ден около обед Юда намери своя брат Яков и настоя те да отидат при Иисус. По времето, когато Яков се съгласи да отиде с Юда, Иисус вече беше напуснал Капернаум.

На апостолите им беше жал да напускат Капернаум, където тяхната проповед беше посрещана с огромен интерес. По изчисления на Петър не по-малко от хиляда души можеха да се кръстят и да встъпят в Царството. Иисус търпеливо ги изслуша, но отказа да се върне. За известно време се възцари мълчание, а след това Тома се обърна към своите другари-апостоли с думите: "Да вървим! Учителят каза своето слово. Макар че не можем докрай да разберем тайните на небесното Царство, в едно сме уверени: ние следваме Учител, който не търси за себе си слава." И напускайки с неохота Капернаум, те тръгнаха на път, за да възвестяват благата вест в градовете на Галилея.

teaching. No, Andrew, I will not return with you. Go and tell the people to believe in that which we have taught them and to rejoice in the liberty of the sons of God, and make ready for our departure for the other cities of Galilee, where the way has already been prepared for the preaching of the good tidings of the kingdom. It was for this purpose that I came forth from the Father. Go, then, and prepare for our immediate departure while I here await your return."

145:5.8 (1636.1) When Jesus had spoken, Andrew and his fellow apostles sorrowfully made their way back to Zebedee's house, dismissed the assembled multitude, and quickly made ready for the journey as Jesus had directed. And so, on the afternoon of Sunday, January 18, A.D. 28, Jesus and the apostles started out upon their first really public and open preaching tour of the cities of Galilee. On this first tour they preached the gospel of the kingdom in many cities, but they did not visit Nazareth.

145:5.9 (1636.2) That Sunday afternoon, shortly after Jesus and his apostles had left for Rimmon, his brothers James and Jude came to see him, calling at Zebedee's house. About noon of that day Jude had sought out his brother James and insisted that they go to Jesus. By the time James consented to go with Jude, Jesus had already departed.

145:5.10 (1636.3) The apostles were loath to leave the great interest which had been aroused at Capernaum. Peter calculated that no less than one thousand believers could have been baptized into the kingdom. Jesus listened to them patiently, but he would not consent to return. Silence prevailed for a season, and then Thomas addressed his fellow apostles, saying: "Let's go! The Master has spoken. No matter if we cannot fully comprehend the mysteries of the kingdom of heaven, of one thing we are certain: We follow a teacher who seeks no glory for himself." And reluctantly they went forth to preach the good tidings in the cities of Galilee.

Документ 146. Първото проповеднически пътешествие по Галилея

⇦ 145 Книгата Урантия 147 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 146. ПЪРВОТО ПРОПОВЕДНИЧЕСКО ПЪТЕШЕСТВИЕ ПО ГАЛИЛЕЯ

Секции

Въведение
1. Проповедта в Римон
2. В Йотапата
3. Спирането в Рама
4. Евангелието в Ирон
5. Отново в Кана
6. Наин и синът на вдовицата
7. В Ендор

Въведение

ПЪРВОТО пътешествие по Галилея с публични проповеди започна в неделя, 18 януари 28 година от н.е., и продължи около два месеца, завършвайки на 17 март със завръщане в Капернаум. По време на това пътешествие Иисус и дванадесетте апостоли, на които помагаха бившите апостоли на Йоан Кръстител, проповядваха Евангелието и кръщаваха вярващите в Римон, Йотапата, Рама, Завулон, Ирон, Гишала, Хоразин, Мадон, Кана, Наин и Ендор. В тези градове те спираха и учеха, докато в множество по-малки градове провъзгласяваха Евангелието за Царството, без да остават в тях.

Иисус за прът път разреши на своите съратници да проповядват без ограничения. По време на това пътешествие той ги предупреди само в три случая, като ги посъветва да се държат по-далеч от Назарет и да бъдат внимателни, преминавайки през Капернаум и Тивериада. Съзнанието за това, че те са свободни да проповядват и учат без забрани, беше източник на огромно

PAPER 146 FIRST PREACHING TOUR OF GALILEE

SECTIONS

Introduction
1. Preaching at Rimmon
2. At Jotapata
3. The Stop at Ramah
4. The Gospel at Iron
5. Back in Cana
6. Nain and the Widow's Son
7. At Endor

INTRODUCTION

146:0.1 (1637.1) THE first public preaching tour of Galilee began on Sunday, January 18, A.D. 28, and continued for about two months, ending with the return to Capernaum on March 17. On this tour Jesus and the twelve apostles, assisted by the former apostles of John, preached the gospel and baptized believers in Rimmon, Jotapata, Ramah, Zebulun, Iron, Gischala, Chorazin, Madon, Cana, Nain, and Endor. In these cities they tarried and taught, while in many other smaller towns they proclaimed the gospel of the kingdom as they passed through.

146:0.2 (1637.2) This was the first time Jesus permitted his associates to preach without restraint. On this tour he cautioned them on only three occasions; he admonished them to remain away from Nazareth and to be discreet when passing through Capernaum and Tiberias. It was a source of great satisfaction to the apostles at last to feel they were at liberty to preach and teach without restriction, and they threw themselves into

удовлетворение за апостолите и те изцяло се посветиха на проповедта на Евангелието, на помощ на болните и на кръщаване на вярващите, правейки това с огромно усърдие и радост.

the work of preaching the gospel, ministering to the sick, and baptizing believers, with great earnestness and joy.

1. ПРОПОВЕДТА В РИМОН

Някога неголям град, Римон се покланяше на вавилонския бог на въздуха – Раман. Много от ранните вавилонски и последващите зороастрийски учения все още бяха част от вярванията на римоняните; затова Иисус и двадесет и четиримата апостоли посветиха много време за разясняването на разликите на тези древни вярвания от новото Евангелие за Царството. Тук Петър изнесе една от своите най-добри ранни проповеди – "Аарон и златният телец".

Макар че много жители на Римон повярваха в учението на Иисус, в последващите години те доставиха немалко неприятности на своите събратя. За краткия междуцарствие от време, падащ се на едно поколение, е трудно да се превърнат тези, които обожествяват силата на природата, в истински членове на братството – в поклонници на духовния идеал.

Много от най-добрите идеи на Вавилон и Персия за светлината и мрака, доброто и злото, времето и вечността бяха впоследствие включени в така нареченото християнство, което направи християнските учения по-приемливи за народите на Близкия изток. По такъв начин включването на много теории на Платон за идеалния дух или за невидимите прототипи на всички видими и материални неща в този си вид, в който бяха по-късно приспособени към Филон и юдаизма, направи християнските учения на Павел по-приемливи за западните гърци.

Тодан за пръв път чу Евангелието за Царството именно в Римон и впоследствие пренесе тази идея в Месопотамия и далеч отвъд нейните предели. Той беше сред първите проповедници на благата вест отвъд Ефрат.

1. PREACHING AT RIMMON

146:1.1 (1637.3) The small city of Rimmon had once been dedicated to the worship of a Babylonian god of the air, Ramman. Many of the earlier Babylonian and later Zoroastrian teachings were still embraced in the beliefs of the Rimmonites; therefore did Jesus and the twenty-four devote much of their time to the task of making plain the difference between these older beliefs and the new gospel of the kingdom. Peter here preached one of the great sermons of his early career on "Aaron and the Golden Calf."

146:1.2 (1637.4) Although many of the citizens of Rimmon became believers in Jesus' teachings, they made great trouble for their brethren in later years. It is difficult to convert nature worshipers to the full fellowship of the adoration of a spiritual ideal during the short space of a single lifetime.

146:1.3 (1637.5) Many of the better of the Babylonian and Persian ideas of light and darkness, good and evil, time and eternity, were later incorporated in the doctrines of so-called Christianity, and their inclusion rendered the Christian teachings more immediately acceptable to the peoples of the Near East. In like manner, the inclusion of many of Plato's theories of the ideal spirit or invisible patterns of all things visible and material, as later adapted by Philo to the Hebrew theology, made Paul's Christian teachings more easy of acceptance by the western Greeks.

146:1.4 (1637.6) It was at Rimmon that Todan first heard the gospel of the kingdom, and he later carried this message into Mesopotamia and far beyond. He was among the first to preach the good news to those who dwelt beyond the Euphrates.

2. В ЙОТАПАТА

Макар че простите хора на Йотапата охотно слушаха Иисус и неговите апостоли и много от тях приеха Евангелието за Царството, посещението на Йотапата беше отбелязано преди всичко с речта на Иисус пред двадесет и четиримата апостоли, която той произнесе във втората вечер на тяхното

2. AT JOTAPATA

146:2.1 (1638.1) While the common people of Jotapata heard Jesus and his apostles gladly and many accepted the gospel of the kingdom, it was the discourse of Jesus to the twenty-four on the second evening of their sojourn in this small town that distinguishes the Jotapata mission. Nathaniel was confused in his mind about the Master's

пребиваване в това градче. Натанаил се обърка в ученията на Иисус за молитвата, благодарността и поклонението и в отговор на неговия въпрос Иисус даде най-подробно тълкуване на своето учение. Резюмирайки неговата реч на съвременен език, можем да отделим следните моменти:

1. Съзнателният и упорит стремеж към порока в сърцето на човека постепенно унищожава молитвената връзка на човешката душа с духовните контури, позволяващи на човека да общува със своя Творец. Разбира се, Бог чува молбата на Своето дете, но когато човешкото сърце преднамерено и упорито изповядва порочни представи, се извършва постепенна загуба на личното общуване на земното дете с неговия небесен Баща.

2. Молитвата, която е несъвместима с известните и утвърдени закони на Бога, е отвратителна за Райските Божества. Ако човек не желае да слуша Боговете, говорещи със Своето творение по законите на духа, разума и материята, то самият акт на подобно преднамерено и съзнателно презрение от страна на създанието прави духовните личности глухи за личните молби на такива неподчиняващи се на законите и непокорни смъртни. Иисус напомни на своите апостоли думите на пророк Захария: “Но те не желаеха да се вслушат, отвърнаха се от Мен и си запушиха ушите, за да не слушат. А и сърцата свои направиха твърди като камък, за да не чуват законите и думите, които изпратих чрез Своя Дух и възвестих чрез устата на пророците; затова резултат от тяхната зла умисъл стана огромен гняв, който се стовари върху техните престъпни глави. И беше така, че те плачеха, но нито едно ухо не беше открито за тях.” След това Иисус цитира изказване на мъдреца: “Ако човек се отказва да следва наставленията на божествения закон, то даже неговата молитва ще бъде отвратителна.”

3. Отваряйки канала за общуване на човека с Бога от страна на човека, смъртните веднага придобиват достъп до неспирния поток от божествена помощ към създанията в световете. Когато човек чува как в неговото сърце говори гласът на Божия Дух, неотменима част от такъв опит е фактът, че Бог едновременно чува молитвата на човека. По такъв безпогрешен начин става и опрощаването на греха. Небесният Баща ви е простил още преди вие да си помислите за подобна прошка, но такава прошка възниква във вашия личен религиозен опит едва тогава, когато вие прощавате на вашите събратя. Прошката на Бога като *факт* не зависи от вашата прошка към своите ближни, но в *опита*

teachings concerning prayer, thanksgiving, and worship, and in response to his question Jesus spoke at great length in further explanation of his teaching. Summarized in modern phraseology, this discourse may be presented as emphasizing the following points:

146:2.2 (1638.2) 1. The conscious and persistent regard for iniquity in the heart of man gradually destroys the prayer connection of the human soul with the spirit circuits of communication between man and his Maker. Naturally God hears the petition of his child, but when the human heart deliberately and persistently harbors the concepts of iniquity, there gradually ensues the loss of personal communion between the earth child and his heavenly Father.

146:2.3 (1638.3) 2. That prayer which is inconsistent with the known and established laws of God is an abomination to the Paradise Deities. If man will not listen to the Gods as they speak to their creation in the laws of spirit, mind, and matter, the very act of such deliberate and conscious disdain by the creature turns the ears of spirit personalities away from hearing the personal petitions of such lawless and disobedient mortals. Jesus quoted to his apostles from the Prophet Zechariah: “But they refused to hearken and pulled away the shoulder and stopped their ears that they should not hear. Yes, they made their hearts adamant like a stone, lest they should hear my law and the words which I sent by my spirit through the prophets; therefore did the results of their evil thinking come as a great wrath upon their guilty heads. And so it came to pass that they cried for mercy, but there was no ear open to hear.” And then Jesus quoted the proverb of the wise man who said: “He who turns away his ear from hearing the divine law, even his prayer shall be an abomination.”

146:2.4 (1638.4) 3. By opening the human end of the channel of the God-man communication, mortals make immediately available the ever-flowing stream of divine ministry to the creatures of the worlds. When man hears God’s spirit speak within the human heart, inherent in such an experience is the fact that God simultaneously hears that man’s prayer. Even the forgiveness of sin operates in this same unerring fashion. The Father in heaven has forgiven you even before you have thought to ask him, but such forgiveness is not available in your personal religious experience until such a time as you forgive your fellow men. God’s forgiveness in *fact* is not conditioned upon your forgiving your fellows, but in *experience* it is exactly so conditioned. And this fact of the synchrony of

тя е свързана именно с такова условие. Така фактът на синхронността между човешката и божествената прошка намери отражение и връзка с молитвата, на която Иисус научи апостолите.

divine and human forgiveness was thus recognized and linked together in the prayer which Jesus taught the apostles.

4. Във вселената действа основополагащият закон на правосъдието, който не може да бъде заобиколен с милосърдие. На изцяло егоистичното създание от пространствено-времевите светове е недостъпно чуждото за користта великолепие на Рая. Даже безкрайната любов на Бога не може да го застави да приеме вечния живот, ако смъртното създание реши иначе. Посвещението на милосърдието е огромно по своя обхват, но в крайна сметка съществува правосъдие, което не може да отмени даже съединената с милосърдието любов. Иисус отново цитира свещените книги на юдеите: "Аз виках, но вие се отказахте да чуете; Аз ви протегнах ръка, но вие отказахте помощта Ми. Вие отхвърлихте всички Мои съвети и не приехте Моите упреци, и вашето метежно отношение неизбежно ще доведе до това, да Ме викате, но да не чуете отговор. Отхвърляйки пътя на живота, усърдно ще Ме търсите в дните на вашите страдания, но няма да Ме намерите."

146:2.5 (1638.5) 4. There is a basic law of justice in the universe which mercy is powerless to circumvent. The unselfish glories of Paradise are not possible of reception by a thoroughly selfish creature of the realms of time and space. Even the infinite love of God cannot force the salvation of eternal survival upon any mortal creature who does not choose to survive. Mercy has great latitude of bestowal, but, after all, there are mandates of justice which even love combined with mercy cannot effectively abrogate. Again Jesus quoted from the Hebrew scriptures: "I have called and you refused to hear; I stretched out my hand, but no man regarded. You have set at naught all my counsel, and you have rejected my reproof, and because of this rebellious attitude it becomes inevitable that you shall call upon me and fail to receive an answer. Having rejected the way of life, you may seek me diligently in your times of suffering, but you will not find me."

5. Този, който желае милосърдие, трябва да бъде милосърден; не съдете, за да не бъдете съдени. С какъвто съд съдите, с такъв ще бъдете съдени. Милосърдието не отменя цялата справедливост във вселената. В крайна сметка се потвърди истината: "Който остане глух към воплите на бедните, той някога и сам ще моли за помощ – и няма да бъде чут от никого." Искреността на всяка молитва е увереността в това, че тя е чута; духовната мъдрост и вселенската състоятелност на всяка молба определя времето, метода и мярката на отговора. Мъдрият баща не отговаря *буквално* на глупавите молитви на своите невежи и неопитни деца, макар че децата могат да получат голямо удоволствие и действително душевно удовлетворение, обръщайки се с такива абсурдни молби.

146:2.6 (1639.1) 5. They who would receive mercy must show mercy; judge not that you be not judged. With the spirit with which you judge others you also shall be judged. Mercy does not wholly abrogate universe fairness. In the end it will prove true: "Whoso stops his ears to the cry of the poor, he also shall some day cry for help, and no one will hear him." The sincerity of any prayer is the assurance of its being heard; the spiritual wisdom and universe consistency of any petition is the determiner of the time, manner, and degree of the answer. A wise father does not *literally* answer the foolish prayers of his ignorant and inexperienced children, albeit the children may derive much pleasure and real soul satisfaction from the making of such absurd petitions.

6. Изцяло посвещавайки себе си на изпълнението на волята на небесния Отец, вие ще получавате отговор на всички свои молби, защото вашите молитви ще съответстват изцяло на волята на Отеца, а волята на Отеца се проявява винаги, по цялата Му необятна вселена. Това, което съответства на желанието на истинския син и на волята на безкрайния Баща, Е. Такава молитва не може да остане без отговор и никаква друга молба не може да бъде напълно удовлетворена.

146:2.7 (1639.2) 6. When you have become wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven, the answer to all your petitions will be forthcoming because your prayers will be in full accordance with the Father's will, and the Father's will is ever manifest throughout his vast universe. What the true son desires and the infinite Father wills IS. Such a prayer cannot remain unanswered, and no other sort of petition can possibly be fully answered.

7. Вопълът на праведника е вероизповедното действие на Божието дете, което отваря вратите на съкровищницата на Отеца, съдържаща добродетел, истина и милосърдие, и тези благи дарове отдавна очакват синът да ги поиска и да ги използва лично. Молитвата не изменя божественото отношение към човека, но тя действително изменя отношението на човека към неизменния Отец. Проникването до божественото ухо се осигурява именно от *мотива* на молитвата, а не от социалния, икономически или външен религиозен статут на молещия се.

146:2.8 (1639.3) 7. The cry of the righteous is the faith act of the child of God which opens the door of the Father's storehouse of goodness, truth, and mercy, and these good gifts have long been in waiting for the son's approach and personal appropriation. Prayer does not change the divine attitude toward man, but it does change man's attitude toward the changeless Father. The *motive* of the prayer gives it right of way to the divine ear, not the social, economic, or outward religious status of the one who prays.

8. С помощта на молитвата е невъзможно да се съкрати времето и да се преодолеят ограниченията на пространството. Молитвата не може да бъде метод на самовъзвеличаване или осигуряване на несправедливо преимущество през своите събратя. Изцяло егоистичната душа е неспособна да се моли в истинския смисъл на тази дума. Иисус каза: "Нека висше щастие стане за вас Бог, Който непременно ще изпълни искрените желания на вашите сърца." "Довери се на Господ; вярвай в Него и Той ще направи." "Защото Господ чува воплите на онеправданите и няма да остане глух към молитвата на бедстващите."

146:2.9 (1639.4) 8. Prayer may not be employed to avoid the delays of time or to transcend the handicaps of space. Prayer is not designed as a technique for aggrandizing self or for gaining unfair advantage over one's fellows. A thoroughly selfish soul cannot pray in the true sense of the word. Said Jesus: "Let your supreme delight be in the character of God, and he shall surely give you the sincere desires of your heart." "Commit your way to the Lord; trust in him, and he will act." "For the Lord hears the cry of the needy, and he will regard the prayer of the destitute."

9. "Аз дойдох от Отеца; затова, ако някога изпитвате съмнения относно това, какво да искате от Отца, помолете мен и аз ще предам вашата молба съгласно вашите действителни потребности и желания и съгласно волята на моя Отец." Пазете се от голямата опасност – да съсредоточавате молитвите си към себе си. Не се молете много за себе си; молете се повече за духовния растеж на своите събратя. Избягвайте материалистичните молитви; молете се в духа и за богатство от духовни дарове.

146:2.10 (1639.5) 9. "I have come forth from the Father; if, therefore, you are ever in doubt as to what you would ask of the Father, ask in my name, and I will present your petition in accordance with your real needs and desires and in accordance with my Father's will." Guard against the great danger of becoming self-centered in your prayers. Avoid praying much for yourself; pray more for the spiritual progress of your brethren. Avoid materialistic praying; pray in the spirit and for the abundance of the gifts of the spirit.

10. Когато се молите за болните и страдащите, не очаквайте, че вашите молби ще заменят сърдечната и разумна помощ към тях. Молете се за благополучието на своите семейства, другари и приятели, но особено много се молете за онези, които ви проклинат, и възнасяйте изпълнени с любов молби за онези, които ви преследват. "Но аз няма да ви кажа кога е нужно да се молите. Само пребиваващият във вас дух може да ви подтикне да произнесете тези молби, които изразяват вашата вътрешна връзка с Бащата на духовете."

146:2.11 (1639.6) 10. When you pray for the sick and afflicted, do not expect that your petitions will take the place of loving and intelligent ministry to the necessities of these afflicted ones. Pray for the welfare of your families, friends, and fellows, but especially pray for those who curse you, and make loving petitions for those who persecute you. "But when to pray, I will not say. Only the spirit that dwells within you may move you to the utterance of those petitions which are expressive of your inner relationship with the Father of spirits."

11. Мнозина прибягват към молитвата, едва когато попаднат в беда. Такава практика е безсмислена и подвеждаща. Разбира се, вие постъпвате правилно, ако не намирайки покой, се обърнете към молитвата, но не трябва да забравяте да говорите като син с Баща си

146:2.12 (1640.1) 11. Many resort to prayer only when in trouble. Such a practice is thoughtless and misleading. True, you do well to pray when harassed, but you should also be mindful to speak as a son to your Father even when all goes well with your soul. Let your real petitions always be in

даже тогава, когато в душата ви цари покой. Нека вашите молби винаги бъдат тайни. Не позволявайте на хората да слушат вашите лични молитви. Благодарствените молебени са уместни за група вярващи, но молитвата на душата е лично дело. Съществува само една форма на молитвата, която е уместна за всички Божии деца: "Каквото и да стане, да бъде волята Ти."

12. Всички, които са повярвали в това Евангелие, трябва искрено да се молят за разширяване на Царството небесно. От всички молитви, приведени в юдейските Писания, Иисус най-одобрително се отзова за следната молба на Псалмопевеца: "Вложи в моето сърце чистота, о, Боже, и направи отново прав моя дух. Очисти ме от тайните ми грехове и опази своя слуга от високомерно беззаконие." Иисус подробно се спря на отношението на молитвата към лекомислената и оскърбителна реч, цитирайки: "Стража постави, о, Господи, в моята уста, за да следи за дверите на моята уста." "Човешкият език, каза Иисус, е орган, който малцина могат да укротят, но духът е способен да превърне този неверен орган в добър глас на търпимост и във въодушевяващ слуга на милосърдието."

13. Иисус учеше, че молитвата за божественото водачество по пътищата на земния живот е следваща по важност след молбата за узнаване волята на Отца. Фактически това означава молитва за божествена мъдрост. Иисус никога не е учил, че молитвата може да даде на човека знания и специални умения. Но той действително учеше, че молитвата е един от факторите за повишаване чувствителността на човека към присъствието на божествения дух. Когато Иисус учеше своите съратници да се молят в духа и в истината, той обясняваше, че има предвид да се молиш искрено и съгласно личната си просветеност, да се молиш от все сърце, разумно, сериозно и настойчиво.

14. Иисус предупреди своите последователи да не мислят, че натруфените повторения, изисканите изрази, постът, самоналожените наказания или жертвоприношенията ще направят техните молитви по-ефективни. Но той действително подбуждаше своите вярващи да използват молитвата като средство за възход чрез благодарност към истинското поклонение. Иисус съжаляваше, че в молитвите и в поклоненията на неговите последователи има толкова малко от духа на благодарността. По този повод той цитира от Писанията: „Добре е да благославям Господа и да пея хвалби за името на Всевишния, всяка сутрин да бъда благодарен за Неговото милосърдие и всяка вечер – за Неговата вярност, защото Бог ми

secret. Do not let men hear your personal prayers. Prayers of thanksgiving are appropriate for groups of worshipers, but the prayer of the soul is a personal matter. There is but one form of prayer which is appropriate for all God's children, and that is: "Nevertheless, your will be done."

146:2.13 (1640.2) 12. All believers in this gospel should pray sincerely for the extension of the kingdom of heaven. Of all the prayers of the Hebrew scriptures he commented most approvingly on the petition of the Psalmist: "Create in me a clean heart, O God, and renew a right spirit within me. Purge me from secret sins and keep back your servant from presumptuous transgression." Jesus commented at great length on the relation of prayer to careless and offending speech, quoting: "Set a watch, O Lord, before my mouth; keep the door of my lips." "The human tongue," said Jesus, "is a member which few men can tame, but the spirit within can transform this unruly member into a kindly voice of tolerance and an inspiring minister of mercy."

146:2.14 (1640.3) 13. Jesus taught that the prayer for divine guidance over the pathway of earthly life was next in importance to the petition for a knowledge of the Father's will. In reality this means a prayer for divine wisdom. Jesus never taught that human knowledge and special skill could be gained by prayer. But he did teach that prayer is a factor in the enlargement of one's capacity to receive the presence of the divine spirit. When Jesus taught his associates to pray in the spirit and in truth, he explained that he referred to praying sincerely and in accordance with one's enlightenment, to praying wholeheartedly and intelligently, earnestly and steadfastly.

146:2.15 (1640.4) 14. Jesus warned his followers against thinking that their prayers would be rendered more efficacious by ornate repetitions, eloquent phraseology, fasting, penance, or sacrifices. But he did exhort his believers to employ prayer as a means of leading up through thanksgiving to true worship. Jesus deplored that so little of the spirit of thanksgiving was to be found in the prayers and worship of his followers. He quoted from the Scriptures on this occasion, saying: "It is a good thing to give thanks to the Lord and to sing praises to the name of the Most High, to acknowledge his loving-kindness every morning and his faithfulness every night, for God has made me glad through his work. In everything I will give thanks according to the will of God."

доставя радост със Своя труд. Ще благодаря за всичко съгласно волята Божия.”

15. И след това Иисус каза: “Не е нужно постоянно и прекомерно да се безпокоите за своите обичайни потребности. Не се тревожете за проблемите на своето земно съществуване, но във всички тези неща, в молитва и молби, в духа на искрена благодарност разкривайте своите нужди пред небесния Отец.” След това той цитира от Писанията: “Аз ще славя името Божие в песни и ще превъзнасям Неговото име в благодарствен молебен. И това ще зарадва Господа много повече, отколкото принесеният в жертва вол с рогата и копитата си.”

16. Иисус учеше своите последователи, че след възнасяне на молитва към Отеца следва да останете в състояние на мълчалива възприемчивост, за да предоставите на вътрешния дух по-добра възможност за разговор с неговата слушаща душа. Духът на Отеца по-успешно от всичко говори с човека тогава, когато човешкият разум е в състояние на истинско поклонение. Ние се покланяме на Бога с помощта на пребиваващия в нас Дух на Отеца и посредством просветляването на човешкия разум, който се приобщава към истината. Поклонението, учеше Иисус, прави покланящия се все повече приличащ на съществото, което е обект на поклонението. Поклонението е преобразуващ опит, посредством който крайното постепенно се приближава и в резултат постига присъствието на Безкрайното.

Иисус разкри на своите апостоли също така и много истини относно общуването на човека с Бога, но малцина от тях можаха напълно да осъзнаят неговото учение.

146:2.16 (1640.5) 15. And then Jesus said: “Be not constantly overanxious about your common needs. Be not apprehensive concerning the problems of your earthly existence, but in all these things by prayer and supplication, with the spirit of sincere thanksgiving, let your needs be spread out before your Father who is in heaven.” Then he quoted from the Scriptures: “I will praise the name of God with a song and will magnify him with thanksgiving. And this will please the Lord better than the sacrifice of an ox or bullock with horns and hoofs.”

146:2.17 (1641.1) 16. Jesus taught his followers that, when they had made their prayers to the Father, they should remain for a time in silent receptivity to afford the indwelling spirit the better opportunity to speak to the listening soul. The spirit of the Father speaks best to man when the human mind is in an attitude of true worship. We worship God by the aid of the Father’s indwelling spirit and by the illumination of the human mind through the ministry of truth. Worship, taught Jesus, makes one increasingly like the being who is worshiped. Worship is a transforming experience whereby the finite gradually approaches and ultimately attains the presence of the Infinite.

146:2.18 (1641.2) And many other truths did Jesus tell his apostles about man’s communion with God, but not many of them could fully encompass his teaching.

3. СПИРАНЕТО В РАМА

В Рама Иисус проведе паметна беседа с престарял гръцки философ, който учеше, че науката и философията са достатъчни за удовлетворяването на потребностите, възникващи в човешкия опит. Иисус търпеливо и благожелателно изслуша този гръцки учител и в много неща се съгласи с истинността на казаното от него, но когато гъркът завърши, Иисус посочи, че в своето обсъждане на човешкото съществуване той не е могъл да обясни “откъде, защо и накъде”, и добави: “Откъдето спирате вие, оттам започваме ние. Религията е предназначеното за човешката душа откровение за духовните реалности, които никога не би се отдало да бъдат открити и изцяло обхванати само с единия разум. Интелектуалните стремежи могат да открият

3. THE STOP AT RAMAH

146:3.1 (1641.3) At Ramah Jesus had the memorable discussion with the aged Greek philosopher who taught that science and philosophy were sufficient to satisfy the needs of human experience. Jesus listened with patience and sympathy to this Greek teacher, allowing the truth of many things he said but pointing out that, when he was through, he had failed in his discussion of human existence to explain “whence, why, and whither,” and added: “Where you leave off, we begin. Religion is a revelation to man’s soul dealing with spiritual realities which the mind alone could never discover or fully fathom. Intellectual strivings may reveal the facts of life, but the gospel of the kingdom unfolds the truths of being. You have discussed the material shadows of truth; will you now listen while I tell you about the eternal and

фактите на живота, но Евангелието за Царството разкрива *истините* на битието. Ти говореше за материалните сенки на истината; готов ли си да изслушаш моя разказ за вечните и духовни реалности, които пораждат тези преходни временни сенки на материалните факти на смъртното съществуване?" Повече от час Иисус учеше този грък на спасителните истини на Евангелието за Царството. Старият философ се оказа възприемчив към подхода на Учителя и бидейки действително обективен в сърцето си човек, бързо повярва в това Евангелие на спасението.

Апостолите бяха донякъде обезкуражени от откритото съгласие на Иисус с много от твърденията на гърка, но по-късно, когато останаха сами, Иисус им каза: "Деца мои, не се удивлявайте на моето толерантно отношение към философията на гърка. Истинската и неподправена вътрешна увереност ни най-малко не се бои от вътрешен анализ, както не отхвърля и истината и честната критика. Винаги помнете, че нетърпимостта е маската, под която се скриват тайните съмнения в истинността на убежденията. Ако човек е абсолютно убеден в това, в което вярва от все сърце, то него никога няма да го вълнува отношението на неговия ближен. Мъжеството е безкомпромисно честна увереност на създанието в предмета на своята вяра. Искрените хора не се боят от критичното разглеждане на своите истински убеждения и благородни идеи."

През втората вечер в Рама Тома зададе на Иисус следния въпрос: "Учителю, как новообърнатият в твоето учение може действително да знае истинността на това Евангелие за Царството и да бъде истински убеден в него?"

Иисус отговори на Тома: "Вашата увереност в това, че сте влезли в Царството – семейството на Отеца, и в това, че ще придобиете вечно спасение заедно с децата на Царството, изцяло се отнася към личния опит, към вярата в словото на истината. Духовната убеденост е равна на вашия личен религиозен опит в сферата на вечните реалности на божествената истина; иначе казано, тя съответства на вашето интелектуално разбиране на реалността на истината в съчетание с духовната вяра и за сметка на вашите искрени съмнения.

Синът по природата е надарен с живота на Отеца. Надарени с живия дух на Отеца, вие сте синове Божии. След живота в плът в материалния свят вие продължавате да живеете, тъй като сте съединени с живия дух на Отеца, с дара на вечния живот.

spiritual realities which cast these transient time shadows of the material facts of mortal existence?" For more than an hour Jesus taught this Greek the saving truths of the gospel of the kingdom. The old philosopher was susceptible to the Master's mode of approach, and being sincerely honest of heart, he quickly believed this gospel of salvation.

146:3.2 (1641.4) The apostles were a bit disconcerted by the open manner of Jesus' assent to many of the Greek's propositions, but Jesus afterward privately said to them: "My children, marvel not that I was tolerant of the Greek's philosophy. True and genuine inward certainty does not in the least fear outward analysis, nor does truth resent honest criticism. You should never forget that intolerance is the mask covering up the entertainment of secret doubts as to the trueness of one's belief. No man is at any time disturbed by his neighbor's attitude when he has perfect confidence in the truth of that which he wholeheartedly believes. Courage is the confidence of thoroughgoing honesty about those things which one professes to believe. Sincere men are unafraid of the critical examination of their true convictions and noble ideals."

146:3.3 (1641.5) On the second evening at Ramah, Thomas asked Jesus this question: "Master, how can a new believer in your teaching really know, really be certain, about the truth of this gospel of the kingdom?"

146:3.4 (1641.6) And Jesus said to Thomas: "Your assurance that you have entered into the kingdom family of the Father, and that you will eternally survive with the children of the kingdom, is wholly a matter of personal experience — faith in the word of truth. Spiritual assurance is the equivalent of your personal religious experience in the eternal realities of divine truth and is otherwise equal to your intelligent understanding of truth realities plus your spiritual faith and minus your honest doubts.

146:3.5 (1642.1) "The Son is naturally endowed with the life of the Father. Having been endowed with the living spirit of the Father, you are therefore sons of God. You survive your life in the material world of the flesh because you are identified with the Father's living spirit, the gift of eternal life.

Действително, много притежаваха този живот преди да дойда от моя Отец и още много получиха този дух, защото повярваха на моето слово; но аз казвам: когато се върна при Отеца, той ще изпрати Своя дух в сърцата на всички хора.

Макар че вие не виждате как божественият дух действа във вашия разум, съществува практически метод за определяне на тази степен, в която вие сте предали управлението на вашите душевни сили на наставлението и ръководството на пребиваващия във вас дух на небесния Отец, и това е степента на вашата любов към своите събратя. Духът на Отеца носи в себе си любовта на Отеца и когато доминира у човека, той неизменно води към поклонение на Божеството и любвеобилно отношение към своите ближни. Отначало вие вярвате, че сте синове Божии затова, защото моето учение ви е помогнало по-добре да осъзнаете вътрешните повели на пребиваващото във вас духовно присъствие на нашия Отец; но скоро Духът на Истината ще бъде излят върху всяка плът и той ще живее сред хората, и ще учи всички хора така, както аз живея сега сред вас и ви говоря думите на истината. И този Дух на Истината, обръщайки се към духовните способности на вашите души, ще ви помогне да разберете, че вие сте синовете Божии. Той ще служи като вярно доказателство, че във вас пребивава духовното присъствие на Отеца – вашият дух, който към това време ще живее във всички хора, както днес живее в някои, и ви казва, че вие действително сте синовете Божии.

Всяко земно дете, следващо повелите на този дух, в резултат ще узнае волята Божия, а този, който се подчини на волята на моя Отец, ще живее вечно. Пътят от земния живот към вечността не ви е разяснен, но го има и винаги го е имало, и аз съм дошъл, за да направя този път нов и жив. Този, който встъпи в Царството, веднага придобива вечен живот – той никога няма да загине. Но много от това вие ще разберете по-добре, след като се върна при Отеца и успеете да видите вашия днешен опит в ретроспекция."

И всички, които чуха тези благословени слова, бяха премного утешени. Еврейските учения бяха объркани и неточни в това, което се отнасяше до спасяването на праведниците, и затова тези напълно определени и недвусмислени думи за вечно спасение на всички истински вярващи придадоха сила на последователите на Иисус и ги въодушевиха.

Апостолите както преди проповядваха и кръщаваха вярващите и продължаваха практиката да ходят по къщите, да утешават

Many, indeed, had this life before I came forth from the Father, and many more have received this spirit because they believed my word; but I declare that, when I return to the Father, he will send his spirit into the hearts of all men.

146:3.6 (1642.2) "While you cannot observe the divine spirit at work in your minds, there is a practical method of discovering the degree to which you have yielded the control of your soul powers to the teaching and guidance of this indwelling spirit of the heavenly Father, and that is the degree of your love for your fellow men. This spirit of the Father partakes of the love of the Father, and as it dominates man, it unfailingly leads in the directions of divine worship and loving regard for one's fellows. At first you believe that you are sons of God because my teaching has made you more conscious of the inner leadings of our Father's indwelling presence; but presently the Spirit of Truth shall be poured out upon all flesh, and it will live among men and teach all men, even as I now live among you and speak to you the words of truth. And this Spirit of Truth, speaking for the spiritual endowments of your souls, will help you to know that you are the sons of God. It will unfailingly bear witness with the Father's indwelling presence, your spirit, then dwelling in all men as it now dwells in some, telling you that you are in reality the sons of God.

146:3.7 (1642.3) "Every earth child who follows the leading of this spirit shall eventually know the will of God, and he who surrenders to the will of my Father shall abide forever. The way from the earth life to the eternal estate has not been made plain to you, but there is a way, there always has been, and I have come to make that way new and living. He who enters the kingdom has eternal life already — he shall never perish. But much of this you will the better understand when I shall have returned to the Father and you are able to view your present experiences in retrospect."

146:3.8 (1642.4) And all who heard these blessed words were greatly cheered. The Jewish teachings had been confused and uncertain regarding the survival of the righteous, and it was refreshing and inspiring for Jesus' followers to hear these very definite and positive words of assurance about the eternal survival of all true believers.

146:3.9 (1642.5) The apostles continued to preach and baptize believers, while they kept up the practice of visiting from house to house, comforting the

отхвърлените и да помагат на болните и страдащите. Апостолската организация беше разширена: с всеки от апостолите на Иисус се трудеше един от апостолите на Йоан; Абнер беше партньор на Андрей; и такава структура се запазваше дотогава, докато не се отправиха към Йерусалим за поредната Пасха.

Специалните наставления, дадени от Иисус по време на тяхното пребиваване в Завулон, се отнасяха, на първо място, до по-нататъшното обсъждане на взаимните задължения, налагани от Царството, и включваха положения, призвани да прояснят различията между личния религиозен опит и духа на съгласието, присъщ на социалните религиозни задължения. Това беше един от тези редки случаи, когато Учителят обсъждаше социалните аспекти на религията. В продължение на целия си земен живот Иисус не даде на своите последователи почти никакви наставления относно социализацията на религията.

Населението на Завулон беше смесено; то не можеше да се нарече нито юдейско, нито езическо. Малцина от тези хора действително вярваха в Иисус независимо от това, че бяха чували за изцелението на болните в Капернаум.

downcast and ministering to the sick and afflicted. The apostolic organization was expanded in that each of Jesus' apostles now had one of John's as an associate; Abner was the associate of Andrew; and this plan prevailed until they went down to Jerusalem for the next Passover.

146:3.10 (1642.6) The special instruction given by Jesus during their stay at Zebulun had chiefly to do with further discussions of the mutual obligations of the kingdom and embraced teaching designed to make clear the differences between personal religious experience and the amities of social religious obligations. This was one of the few times the Master ever discussed the social aspects of religion. Throughout his entire earth life Jesus gave his followers very little instruction regarding the socialization of religion.

146:3.11 (1643.1) In Zebulun the people were of a mixed race, hardly Jew or gentile, and few of them really believed in Jesus, notwithstanding they had heard of the healing of the sick at Capernaum.

4. ЕВАНГЕЛИЕТО В ИРОН

В Ирон, както и в много други градове и села в Галилея и Юдея, имаше синагога и в началото на своето служене Иисус обикновено се изказваше в тези синагоги в съботните дни. Понякога той говореше на сутрешното богослужение, а Петър или един от другите апостоли проповядваха следобед. Освен това Иисус и апостолите често учеха и проповядваха на вечерните събрания в синагогите в празничните дни. Макар че религиозните вождове на Йерусалим ставаха все по-враждебни към Иисус, тяхното непосредствено влияние не се разпространяваше отвъд пределите на синагогите на Йерусалим. Едва по-късно им се отдаде толкова широко да настроят против Иисус народа, че почти всички синагоги затвориха своите врати пред неговото учение. Засега всички синагоги на Галилея и Юдея бяха отворени за него.

В Ирон имаше големи за онова време мини и тъй като Иисус никога не беше живял живот на миньор, докато се намираха в Ирон, голяма част от своето време той прекарваше в мините. Докато апостолите посещаваха домове и проповядваха на обществени места, Иисус работеше в мините заедно с

4. THE GOSPEL AT IRON

146:4.1 (1643.2) At Iron, as in many of even the smaller cities of Galilee and Judea, there was a synagogue, and during the earlier times of Jesus' ministry it was his custom to speak in these synagogues on the Sabbath day. Sometimes he would speak at the morning service, and Peter or one of the other apostles would preach at the afternoon hour. Jesus and the apostles would also often teach and preach at the weekday evening assemblies at the synagogue. Although the religious leaders at Jerusalem became increasingly antagonistic toward Jesus, they exercised no direct control over the synagogues outside of that city. It was not until later in Jesus' public ministry that they were able to create such a widespread sentiment against him as to bring about the almost universal closing of the synagogues to his teaching. At this time all the synagogues of Galilee and Judea were open to him.

146:4.2 (1643.3) Iron was the site of extensive mineral mines for those days, and since Jesus had never shared the life of the miner, he spent most of his time, while sojourning at Iron, in the mines. While the apostles visited the homes and preached in the public places, Jesus worked in the mines with these underground laborers. The fame of Jesus

подземните работници. Славата на Иисус като изцелител достигна даже това глухо селище и много болни и страдащи очакваха от него помощ – и много получиха огромна полза от неговата изцеляваща опека. Но в нито един от тези случаи Учителят не извърши така нареченото чудо освен при излекуването на прокажения.

В късния следобед, когато на третия ден от своето пребиваване в Ирон Иисус се връщаше от мините, на път към своето жилище той случайно мина по тясна странична уличка и се оказа редом с окаяната колиба на прокажен. Чул за славата на Иисус като целител, нещастният реши да се обърне към него, когато той преминаваше край неговата врата. Падайки на колене пред него, той каза: "Господи, ако само поискаш, ти можеш да ме очистиш. Аз слушах проповедта на твоите учители и бих искал да вляза в Царството, ако мога да се очистя." Прокаженият говореше така, защото сред евреите на прокажените се забраняваше даже да посещават синагогата и въобще да вземат участие в публични богослужения. Този човек действително вярваше, че не може да бъде приет в бъдещото Царство, докато не се излекува от проказата. И когато Иисус видя неговите страдания и чу думите му, в които звучеше твърда вяра, неговото човешко сърце беше трогнато и божественият разум се отзова на страданието. Когато Иисус го погледна, човекът падна ничком, превъзнасяйки Учителя. След това Иисус протегна своята ръка и докосвайки се до него, каза: "Искам – очисти се." И той веднага стана чист; повече не страдаше от проказа.

Когато Иисус вдигна човека на крака, той му заповяда: "Внимавай, не казвай никому за своето изцеление, а скромно се заеми със своето дело, покажи се на свещеника и принеси жертви, както повели Мойсей, като свидетелство за своето излекуване." Но този човек не направи така, както му каза Иисус. Вместо това той започна да разказва на всички срещнати за това, че Иисус е излекувал неговата проказа, и тъй като всички в града го познаваха, хората можеха ясно да видят, че се е очистил от своята болест. Независимо от наставленията на Иисус той не отиде при свещениците. В резултат от разпространяването на вестта, че Иисус е изцелил този човек, Учителят беше обсаден от такава тълпа болни, че на следващия ден му се наложи да стане преди съмване и да напусне селището. Макар че Иисус вече не влезе в града, в течение на два дни той остана в покрайнините редом с мините, продължавайки да учи повярвалите миньори на Евангелието за Царството.

as a healer had spread even to this remote village, and many sick and afflicted sought help at his hands, and many were greatly benefited by his healing ministry. But in none of these cases did the Master perform a so-called miracle of healing save in that of the leper.

146:4.3 (1643.4) Late on the afternoon of the third day at Iron, as Jesus was returning from the mines, he chanced to pass through a narrow side street on his way to his lodging place. As he drew near the squalid hovel of a certain leprous man, the afflicted one, having heard of his fame as a healer, made bold to accost him as he passed his door, saying as he knelt before him: "Lord, if only you would, you could make me clean. I have heard the message of your teachers, and I would enter the kingdom if I could be made clean." And the leper spoke in this way because among the Jews lepers were forbidden even to attend the synagogue or otherwise engage in public worship. This man really believed that he could not be received into the coming kingdom unless he could find a cure for his leprosy. And when Jesus saw him in his affliction and heard his words of clinging faith, his human heart was touched, and the divine mind was moved with compassion. As Jesus looked upon him, the man fell upon his face and worshiped. Then the Master stretched forth his hand and, touching him, said: "I will — be clean." And immediately he was healed; the leprosy no longer afflicted him.

146:4.4 (1643.5) When Jesus had lifted the man upon his feet, he charged him: "See that you tell no man about your healing but rather go quietly about your business, showing yourself to the priest and offering those sacrifices commanded by Moses in testimony of your cleansing." But this man did not do as Jesus had instructed him. Instead, he began to publish abroad throughout the town that Jesus had cured his leprosy, and since he was known to all the village, the people could plainly see that he had been cleansed of his disease. He did not go to the priests as Jesus had admonished him. As a result of his spreading abroad the news that Jesus had healed him, the Master was so thronged by the sick that he was forced to rise early the next day and leave the village. Although Jesus did not again enter the town, he remained two days in the outskirts near the mines, continuing to instruct the believing miners further regarding the gospel of the kingdom.

Очистването от проказата беше първото така наречено чудо, съзнателно и преднамерено сътворено от Иисус за цялото време до този момент. И това беше случай на истинска проказа.

От Ирон те отидоха в Гишала, където прекараха два дни, провъзгласявайки Евангелието, след което излязоха в Хоразин, където останаха почти една седмица, проповядвайки благата вест; но в Хоразин успяха да попълнят Царството само с шепа вярващи. На никое друго място, където Иисус беше учил, той не се срещна с такова всеобщо неприемане на неговите проповеди. Пребиваването в Хоразин оказа угнетяващо въздействие върху мнозинството от апостолите и на Андрей и Абнер трудно се отдаваше да поддържат присъствието на духа у своите съратници. Без да привличат вниманието, те преминаха през Капернаум и продължиха към село Мадон, където постигнаха малко по-голям успех. В съзнанието на повечето апостоли преобладаваше мисълта, че тяхната неспособност да постигнат успех в градовете, които неотдавна посетиха, се обяснява с настойчивото изискване на Иисус да не споменават за него като за изцелител в изнасяните от тях проповеди. Как им се искаше той да очисти и друг прокажен или по някакъв друг начин да покаже своето могъщество, за да привлече вниманието на хората! Но техните искрени уговорки не оказваха на Учителя никакво въздействие.

146:4.5 (1644.1) This cleansing of the leper was the first so-called miracle which Jesus had intentionally and deliberately performed up to this time. And this was a case of real leprosy.

146:4.6 (1644.2) From Iron they went to Gischala, spending two days proclaiming the gospel, and then departed for Chorazin, where they spent almost a week preaching the good news; but they were unable to win many believers for the kingdom in Chorazin. In no place where Jesus had taught had he met with such a general rejection of his message. The sojourn at Chorazin was very depressing to most of the apostles, and Andrew and Abner had much difficulty in upholding the courage of their associates. And so, passing quietly through Capernaum, they went on to the village of Madon, where they fared little better. There prevailed in the minds of most of the apostles the idea that their failure to meet with success in these towns so recently visited was due to Jesus' insistence that they refrain, in their teaching and preaching, from referring to him as a healer. How they wished he would cleanse another leper or in some other manner so manifest his power as to attract the attention of the people! But the Master was unmoved by their earnest urging.

5. ОТНОВО В КАНА

За огромна радост на апостолската група Иисус обяви: "Утре отиваме в Кана." Те знаеха, че в Кана ги чака благожелателен прием, защото Иисус беше добре известен там. Те успешно се трудеха, помагайки на хората да влязат в Царството, когато на третия ден в Кана пристигна виден жител на Капернаум на име Тит, който до известна степен вярваше в Царството и чийто син беше сериозно болен. Той узна, че Иисус се намира в Кан, и побърза натам, за да го види. Вярващите от Капернаум мислеха, че Иисус е способен да изцели всяка болест.

Когато този знатен господин намери Иисус в Кана, той започна да го моли спешно да отиде в Капернаум и да изцели неговия болен син. Докато апостолите стояха редом затаили дъх, Иисус, гледайки бащата на заболялото момче, каза: "Дълго ли още трябва да ви търпя? Силата Божия е сред вас, но вие не вярвате, докато не видите знамения и

5. BACK IN CANA

146:5.1 (1644.3) The apostolic party was greatly cheered when Jesus announced, "Tomorrow we go to Cana." They knew they would have a sympathetic hearing at Cana, for Jesus was well known there. They were doing well with their work of bringing people into the kingdom when, on the third day, there arrived in Cana a certain prominent citizen of Capernaum, Titus, who was a partial believer, and whose son was critically ill. He heard that Jesus was at Cana; so he hastened over to see him. The believers at Capernaum thought Jesus could heal any sickness.

146:5.2 (1644.4) When this nobleman had located Jesus in Cana, he besought him to hurry over to Capernaum and heal his afflicted son. While the apostles stood by in breathless expectancy, Jesus, looking at the father of the sick boy, said: "How long shall I bear with you? The power of God is in your midst, but except you see signs and behold wonders, you refuse to believe." But the nobleman pleaded with Jesus, saying: "My Lord, I

чудеса.” Но велможата се замоли: “Господи, аз наистина вярвам, но ела преди да е умрял синът ми, защото когато го оставих, той вече беше на умиране.” За миг Иисус склони в размисъл глава и внезапно произнесе: “Връщай се в къщи; твоят син ще живее.” Тит повярва на думите на Иисус и побърза да се върне в Капернаум. По пътя го срещнаха слугите му с думите: “Радвай се – твоят син е по-добре, той е жив.”Тогава Тит попита в колко часа момчето е започнало да оздравява и когато слугите отвърнаха: “Вчера в седем часа треската го остави”, бащата си спомни, че приблизително по това време Иисус каза: “Твоят син ще живее.” И оттогава Тит повярва с цялото си сърце и цялото му семейство също повярваха. Този син стана изтъкнат слуга на Царството и по-късно положи глава заедно с тези, които приеха страданията в Рим. Макар че всички домашни на Тит, техните приятели и даже апостолите смятаха този епизод за чудо, то не беше такова. Най-малкото то не беше чудодейно изцеление на физическа болест. Това беше само случай на използване на априорно знание за естественото развитие на събитията, към което Иисус често прибягваше след своето кръщение.

И отново на Иисус му се наложи да побърза да се отдалечи от Кана поради нездравото внимание, привлечено от втория случай от подобен род за времето на неговото служене в това селище. Гражданите помнеха за водата и виното и сега, когато, както се предполагаше, той излекува сина на велможата на голямо разстояние, те не само започнаха да идват при него, водейки болни и страдащи, но изпращаха и пратеници с молба да изцелява страдащи на разстояние И когато Иисус видя, че цялата околност се раздвижи, той каза: “Да отидем в Наин.”

do believe, but come ere my child perishes, for when I left him he was even then at the point of death.” And when Jesus had bowed his head a moment in silent meditation, he suddenly spoke, “Return to your home; your son will live.” Titus believed the word of Jesus and hastened back to Capernaum. And as he was returning, his servants came out to meet him, saying, “Rejoice, for your son is improved — he lives.” Then Titus inquired of them at what hour the boy began to mend, and when the servants answered “yesterday about the seventh hour the fever left him,” the father recalled that it was about that hour when Jesus had said, “Your son will live.” And Titus henceforth believed with a whole heart, and all his family also believed. This son became a mighty minister of the kingdom and later yielded up his life with those who suffered in Rome. Though the entire household of Titus, their friends, and even the apostles regarded this episode as a miracle, it was not. At least this was not a miracle of curing physical disease. It was merely a case of preknowledge concerning the course of natural law, just such knowledge as Jesus frequently resorted to subsequent to his baptism.

146:5.3 (1645.1) Again was Jesus compelled to hasten away from Cana because of the undue attention attracted by the second episode of this sort to attend his ministry in this village. The townspeople remembered the water and the wine, and now that he was supposed to have healed the nobleman’s son at so great a distance, they came to him, not only bringing the sick and afflicted but also sending messengers requesting that he heal sufferers at a distance. And when Jesus saw that the whole countryside was aroused, he said, “Let us go to Nain.”

6. НАИН И СИНЪТ НА ВДОВИЦАТА

Тези хора вярваха в знамения; те принадлежаха към поколението хора, жадуващи за чудеса. Към това време в Централна и Южна Галилея името на Иисус и неговото лично служене се отъждествяваха с чудеса. Десетки, стотици честни хора, страдащи просто от нервни и емоционални разстройства, идваха при Иисус и след това се връщаха в къщи при своите приятели, обявявайки, че Иисус ги е изцелил. И тези невежи и простодушни хора приемаха такива случаи на душевно изцеление за изцеление физическо, за чудодейно оздравяване.

Когато Иисус се опита да напусне Кана и да отиде в Наин, последваха го огромни тълпи вярващи и множество любопитни. На тях

6. NAIN AND THE WIDOW’S SON

146:6.1 (1645.2) These people believed in signs; they were a wonder-seeking generation. By this time the people of central and southern Galilee had become miracle minded regarding Jesus and his personal ministry. Scores, hundreds, of honest persons suffering from purely nervous disorders and afflicted with emotional disturbances came into Jesus’ presence and then returned home to their friends announcing that Jesus had healed them. And such cases of mental healing these ignorant and simple-minded people regarded as physical healing, miraculous cures.

146:6.2 (1645.3) When Jesus sought to leave Cana and go to Nain, a great multitude of believers and many curious people followed after him. They

непременно им бяха нужни чудеса и вълшебства и не им се наложи да се разочароват. Когато Иисус и апостолите се приближаваха към градските врати, срещнаха погребална процесия, която носеше на местното гробище единствения син на вдовица от Наин. Това беше уважавана в селото жена и половината съселяни следваха погребалната носилка, на която лежеше смятаното за мъртво момче. Когато погребалната процесия се изравни с Иисус и неговите спътници, вдовицата и неговите приятели познаха Учителя и започнаха да го умоляват да съживи момчето. Упованието на чудо достигна такава степен, че те смятаха Иисус за способен да излекува всяко човешко заболяване – тогава защо такъв изцелител да не може да възкреси мъртвия? Надвит от настойчивите молби, Иисус се приближи до носилката и, повдигайки покрова, огледа момчето. Откривайки, че в действителност юношата не е умрял, той разбра каква трагедия може да предотврати неговото присъствие; затова, обръщайки се към майката, той каза: “Не плачи. Твоят син не е умрял; той спи. Той ще се върне при теб.” След това, хващайки юношата за ръка, той каза: “Събуди се и стани.” И юношата, когото смятаха за мъртъв, веднага седна и заговори, а Иисус ги отпрати по домовете им.

Иисус се опитваше да успокои народа, напразно опитвайки се да обясни, че момчето в действителност не е било умряло, че той не го е връщал от гроба, но всичко беше безполезно. Следващата го тълпа и цялото село Наин бяха в състояние на пълно емоционално изстъпление. Мнозина ги обхвана страх, други – паника, докато трети се заеха да се молят, като оплакваха своите грехове. Едва късно след полунощ успяха да разпръснат шумната тълпа. И, разбира се, независимо от твърдението на Иисус, че момчето не е било мъртво, никой не се съмняваше, че е извършено чудо, възкресяване от мъртвите. Макар че Иисус им каза, че юношата само е бил дълбоко заспал, те сметнаха това за образен израз, защото помнеха, че той винаги се е отличавал с огромната си скромност и че се опитва да скрие своите чудеса.

Така по цялата Галилея и Юдея се разнесе вестта, че Иисус е възкресил сина на вдовицата, и мнозина от тези, които чуха тази новина, повярваха в нея. На Иисус така и не се отдаде да обясни даже на някои от своите апостоли, че синът на вдовицата в действителност не е бил мъртъв в този момент, когато той му заповяда да се събуди и стане. Но неговите разяснения се оказаха достатъчни за в бъдеще този епизод да не се спомене от никого, с изключение на Лука,

were bent on beholding miracles and wonders, and they were not to be disappointed. As Jesus and his apostles drew near the gate of the city, they met a funeral procession on its way to the near-by cemetery, carrying the only son of a widowed mother of Nain. This woman was much respected, and half of the village followed the bearers of the bier of this supposedly dead boy. When the funeral procession had come up to Jesus and his followers, the widow and her friends recognized the Master and besought him to bring the son back to life. Their miracle expectancy was aroused to such a high pitch they thought Jesus could cure any human disease, and why could not such a healer even raise the dead? Jesus, while being thus importuned, stepped forward and, raising the covering of the bier, examined the boy. Discovering that the young man was not really dead, he perceived the tragedy which his presence could avert; so, turning to the mother, he said: “Weep not. Your son is not dead; he sleeps. He will be restored to you.” And then, taking the young man by the hand, he said, “Awake and arise.” And the youth who was supposed to be dead presently sat up and began to speak, and Jesus sent them back to their homes.

146:6.3 (1645.4) Jesus endeavored to calm the multitude and vainly tried to explain that the lad was not really dead, that he had not brought him back from the grave, but it was useless. The multitude which followed him, and the whole village of Nain, were aroused to the highest pitch of emotional frenzy. Fear seized many, panic others, while still others fell to praying and wailing over their sins. And it was not until long after nightfall that the clamoring multitude could be dispersed. And, of course, notwithstanding Jesus’ statement that the boy was not dead, everyone insisted that a miracle had been wrought, even the dead raised. Although Jesus told them the boy was merely in a deep sleep, they explained that that was the manner of his speaking and called attention to the fact that he always in great modesty tried to hide his miracles.

146:6.4 (1646.1) So the word went abroad throughout Galilee and into Judea that Jesus had raised the widow’s son from the dead, and many who heard this report believed it. Never was Jesus able to make even all his apostles fully understand that the widow’s son was not really dead when he bade him awake and arise. But he did impress them sufficiently to keep it out of all subsequent records except that of Luke, who recorded it as the episode had been related to him. And again was Jesus so besieged as a physician that he

който го описа с чужди думи. И отново такова количество хора започнаха да обсаждат Иисус като лекар, че на следващия ден рано сутринта той тръгна за Ендор.

departed early the next day for Endor.

7. В ЕНДОР

В Ендор Иисус успя за няколко дни да се спаси от шумната тълпа, изискваща физическо изцеление. По време на тяхното пребиваване на това място Учителят, наставлявайки апостолите, разказа историята на цар Саул и магьосницата от Ендор. Иисус недвусмислено обясни на своите апостоли, че заблудените и метежни промеждутъчни създания, които нерядко се представят за духове на мъртви хора, скоро ще бъдат обуздани и няма да могат да правят такива странни неща. Той каза на своите спътници, че след като се върне при Отеца и те излеят своя Дух над цялата плът, такива полудуховни същества – така наричаните нечисти духове, вече няма да могат да се вселяват в слабоумни и злонамерени смъртни.

Иисус също така обясни на апостолите, че духът на умрелия човек не се връща в своя роден свят и не може да общува с живите си другари. Едва след завършването на съдния период прогресиращият дух на смъртен човек ще може да се върне на Земята, и то само в изключителни случаи и като част от духовното ръководство на планетата.

След двудневен отдих Иисус каза на своите апостоли: “Утре се връщаме в Капернаум и ще останем там, докато не се успокои народът в селата. Към това време хората, разотивайки се по домовете си, ще са успели частично да дойдат на себе си от това вълнение.”

7. AT ENDOR

146:7.1 (1646.2) At Endor Jesus escaped for a few days from the clamoring multitudes in quest of physical healing. During their sojourn at this place the Master recounted for the instruction of the apostles the story of King Saul and the witch of Endor. Jesus plainly told his apostles that the stray and rebellious midwayers who had oftentimes impersonated the supposed spirits of the dead would soon be brought under control so that they could no more do these strange things. He told his followers that, after he returned to the Father, and after they had poured out their spirit upon all flesh, no more could such semispirit beings — so-called unclean spirits — possess the feeble- and evil-minded among mortals.

146:7.2 (1646.3) Jesus further explained to his apostles that the spirits of departed human beings do not come back to the world of their origin to communicate with their living fellows. Only after the passing of a dispensational age would it be possible for the advancing spirit of mortal man to return to earth and then only in exceptional cases and as a part of the spiritual administration of the planet.

146:7.3 (1646.4) When they had rested two days, Jesus said to his apostles: “On the morrow let us return to Capernaum to tarry and teach while the countryside quiets down. At home they will have by this time partly recovered from this sort of excitement.”

Документ 147. Кратко посещение на Йерусалим

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 147. КРАТКО ПОСЕЩЕНИЕ НА ЙЕРУСАЛИМ

Секции

Въведение
1. Слугата на центуриона
2. Пътешествието до Йерусалим
3. В Къпалнята на Витезда
4. Правилото на живота
5. На гости при фарисея Симон
6. Завръщането в Капернаум
7. Обратно на Капернаум
8. Празникът на духовната добродетел

PAPER 147 THE INTERLUDE VISIT TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction
1. The Centurion's Servant
2. The Journey to Jerusalem
3. At the Pool of Bethesda
4. The Rule of Living
5. Visiting Simon the Pharisee
6. Returning to Capernaum
7. Back in Capernaum
8. The Feast of Spiritual Goodness

Въведение

ИИСУС и апостолите пристигнаха в Капернаум в сряда, на 17 март, и преди да тръгнат към Йерусалим, прекараха две седмици в своята резиденция във Витсаида. През тези две седмици апостолите учеха хората на брега на морето, а Иисус се уединяваше задълго в планината, занимавайки се с делото на Отеца. За това време Иисус заедно с Яков и Йоан Зеведееви на два пъти тайно ходиха в Тивериада, където се срещаха с вярващи и им разясняваха Евангелието за Царството.

Мнозина от придворните на Ирод вярваха в Иисус и посещаваха тези срещи. Именно влиянието на вярващите сред приближените на Ирод помогна да се смекчи враждебното отношение на владетеля към Иисус. Тивериадските вярващи съумяха да убедят Ирод, че провъзгласяваното от Иисус "Царство" е духовна, а не политическа идея. Ирод беше склонен да вярва на своите собствени придворни и затова не се

INTRODUCTION

147:0.1 (1647.1) JESUS and the apostles arrived in Capernaum on Wednesday, March 17, and spent two weeks at the Bethsaida headquarters before they departed for Jerusalem. These two weeks the apostles taught the people by the seaside while Jesus spent much time alone in the hills about his Father's business. During this period Jesus, accompanied by James and John Zebedee, made two secret trips to Tiberias, where they met with the believers and instructed them in the gospel of the kingdom.

147:0.2 (1647.2) Many of the household of Herod believed in Jesus and attended these meetings. It was the influence of these believers among Herod's official family that had helped to lessen that ruler's enmity toward Jesus. These believers at Tiberias had fully explained to Herod that the "kingdom" which Jesus proclaimed was spiritual in nature and not a political venture. Herod rather believed these members of his own household and therefore did not permit himself to become

безпокоеше твърде много от разпространяващите се съобщения за обучението и целителството на Иисус. Той не възразяваше против дейността на Иисус като изцелител или религиозен учител. Независимо от благоприятното отношение на много съветници на Ирод и на самия владетел сред неговите подчинени съществуваше група хора, намиращи се под толкова силното влияние на религиозните водачи на Йерусалим, че те си оставаха жестоки и заплашителни врагове на Иисус и апостолите и впоследствие направиха много, за да попречат на тяхната публична дейност. Най-голямата опасност за Иисус беше не Ирод, а религиозните вождове на Йерусалим. Именно по тази причина Иисус и апостолите прекараха толкова много време в Галилея, а не в Йерусалим и Юдея, и произнесоха тук повечето от своите проповеди.

unduly alarmed by the spreading abroad of the reports concerning Jesus' teaching and healing. He had no objections to Jesus' work as a healer or religious teacher. Notwithstanding the favorable attitude of many of Herod's advisers, and even of Herod himself, there existed a group of his subordinates who were so influenced by the religious leaders at Jerusalem that they remained bitter and threatening enemies of Jesus and the apostles and, later on, did much to hamper their public activities. The greatest danger to Jesus lay in the Jerusalem religious leaders and not in Herod. And it was for this very reason that Jesus and the apostles spent so much time and did most of their public preaching in Galilee rather than at Jerusalem and in Judea.

1. СЛУГАТА НА ЦЕНТУРИОНА

Ден преди да станат готови да отидат в Йерусалим за празнуването на Пасхата Мангус – центурион или капитан на римския гарнизон, намиращ се в Капернаум, дойде при старейшините на синагогата и каза: "Моят верен дневален е болен и е близо до смъртта. Не можете ли да отидете при Иисус от мое име и да го помолите да изцели моя слуга?" Римският капитан постъпи така, тъй като предполагаше, че Иисус по-скоро ще послуша еврейските водачи. Старейшините дойдоха при Иисус и техният представител каза: "Учителю, ние настоятелно те молим да отидеш в Капернаум и да спасиш любимия слуга на римския центурион, който е достоен за твоето внимание, защото обича нашия народ и даже ни построи същата тази синагога, в която ти толкова често изнасяш проповеди."

Изслушвайки ги, Иисус каза: "Ще дойда с вас." Те тръгнаха към дома на центуриона и вече се приближаваха към вратата, когато насреща им излязоха приятелите на римския воин, на които той беше поръчал да срещнат Иисус и да му кажат: "Не си прави труд, Господи, да влизаш в моя дом, защото аз не съм достоен ти да влезеш под моя покрив. Аз и сам не се сметнах за достоен да дойда при теб; затова изпратих старейшините от твоя народ. Но зная, че ти можеш да кажеш дума там, където стоиш, и моят слуга ще се изцели. Защото аз самият съм подвластен човек, но имам и в подчинение войни и аз казвам на един: "Върви", и той си отива; на друг казвам: "Ела тук", и той идва; казвам на слугите: "Направете това или онова", и те го правят."

И когато Иисус чу тези думи, той се

1. THE CENTURION'S SERVANT

147:1.1 (1647.3) On the day before they made ready to go to Jerusalem for the feast of the Passover, Mangus, a centurion, or captain, of the Roman guard stationed at Capernaum, came to the rulers of the synagogue, saying: "My faithful orderly is sick and at the point of death. Would you, therefore, go to Jesus in my behalf and beseech him to heal my servant?" The Roman captain did this because he thought the Jewish leaders would have more influence with Jesus. So the elders went to see Jesus and their spokesman said: "Teacher, we earnestly request you to go over to Capernaum and save the favorite servant of the Roman centurion, who is worthy of your notice because he loves our nation and even built us the very synagogue wherein you have so many times spoken."

147:1.2 (1647.4) And when Jesus had heard them, he said, "I will go with you." And as he went with them over to the centurion's house, and before they had entered his yard, the Roman soldier sent his friends out to greet Jesus, instructing them to say: "Lord, trouble not yourself to enter my house, for I am not worthy that you should come under my roof. Neither did I think myself worthy to come to you; wherefore I sent the elders of your own people. But I know that you can speak the word where you stand and my servant will be healed. For I am myself under the orders of others, and I have soldiers under me, and I say to this one go, and he goes; to another come, and he comes, and to my servants do this or do that, and they do it."

147:1.3 (1648.1) And when Jesus heard these words,

обърна и каза на своите апостоли и на останалите, които го съпровождаха: “Аз съм възхитен от вярата на този езичник. Истина, истина ви казвам: не съм срещал такава вяра даже в Израил.” Обръщайки се, Иисус каза: “Да си вървим.” А приятелите на центуриона влязоха в къщата и предадоха на Мангус думите на Иисус. И от този час слугата започна да се поправя и в края на краищата напълно си възвърна здравето и трудоспособността.

Но ние и досега не знаем какво именно стана в този случай. Разполагаме само с описание на това събитие. На спътниците на Иисус не беше разкрито дали на слугата на центуриона са помагали невидими същества, или не. На нас ни е известен само фактът на пълното оздравяване на слугата.

he turned and said to his apostles and those who were with them: “I marvel at the belief of the gentile. Verily, verily, I say to you, I have not found so great faith, no, not in Israel.” Jesus, turning from the house, said, “Let us go hence.” And the friends of the centurion went into the house and told Mangus what Jesus had said. And from that hour the servant began to mend and was eventually restored to his normal health and usefulness.

147:1.4 (1648.2) But we never knew just what happened on this occasion. This is simply the record, and as to whether or not invisible beings ministered healing to the centurion’s servant, was not revealed to those who accompanied Jesus. We only know of the fact of the servant’s complete recovery.

2. ПЪТЕШЕСТВИЕТО ДО ЙЕРУСАЛИМ

Рано сутринта във вторник, 30 март, Иисус и групата апостоли тръгна към Йерусалим за празнуване на Пасхата, избирайки пътя, минаващ през долината на Йордан. Те пристигнаха по обед в петък, 2 април, и както обикновено, спряха във Витания. Минавайки през Йерихон, те останаха тук, за да си починат, а Юда се възползва от обстановката, за да внесе част от техните общи средства в банката на приятел на неговото семейство. В Юда за пръв път остана излишък от пари и този принос остана недокоснат дотогава, докато те отново не се оказаха в Йерихон по време на последното и богато на събития пътешествие в Йерусалим малко преди съда и смъртта на Иисус.

Спътниците стигнаха до Йерусалим без приключения, но още не бяха успели да се настанят във Витания, когато от близки и далечни места започнаха да се стичат хора с надеждата да излекуват своята плът, да утешат неспокойния си ум и да спасят своите души. Те бяха толкова много, че на Иисус почти не му остана време за отдих. Затова те разпънаха своите палатки в Гетсимания и Учителят ходеше от Витания в Гетсимания и обратно, опитвайки се да избягва постоянно обсаждащите го тълпи. Апостолите прекараха в Йерусалим около три седмици, но Иисус им повели да не излизат с публични проповеди и да се ограничат само с индивидуално обучение и личен труд.

Във Витания те незабележимо отбелязаха Пасхата. И това беше първият случай, когато Иисус и всичките дванадесет апостоли споделиха безкръвна пасхална трапеза.

2. THE JOURNEY TO JERUSALEM

147:2.1 (1648.3) Early on the morning of Tuesday, March 30, Jesus and the apostolic party started on their journey to Jerusalem for the Passover, going by the route of the Jordan valley. They arrived on the afternoon of Friday, April 2, and established their headquarters, as usual, at Bethany. Passing through Jericho, they paused to rest while Judas made a deposit of some of their common funds in the bank of a friend of his family. This was the first time Judas had carried a surplus of money, and this deposit was left undisturbed until they passed through Jericho again when on that last and eventful journey to Jerusalem just before the trial and death of Jesus.

147:2.2 (1648.4) The party had an uneventful trip to Jerusalem, but they had hardly got themselves settled at Bethany when from near and far those seeking healing for their bodies, comfort for troubled minds, and salvation for their souls, began to congregate, so much so that Jesus had little time for rest. Therefore they pitched tents at Gethsemane, and the Master would go back and forth from Bethany to Gethsemane to avoid the crowds which so constantly thronged him. The apostolic party spent almost three weeks at Jerusalem, but Jesus enjoined them to do no public preaching, only private teaching and personal work.

147:2.3 (1648.5) At Bethany they quietly celebrated the Passover. And this was the first time that Jesus and all of the twelve partook of the bloodless Passover feast. The apostles of John did not eat

Апостолите на Йоан Кръстител не участваха в пасхалната трапеза заедно с Иисус и неговите апостоли; те празнуваха Пасхата заедно с Абнер и с много от отдавнашните последователи на Йоан. Това беше втората Пасха, която Иисус посрещна заедно със своите апостоли в Йерусалим.

Когато Иисус и дванадесетте апостоли тръгнаха за Капернаум, апостолите на Йоан не се върнаха заедно с тях. Те останаха в Йерусалим и неговите околности и без да привличат към себе си вниманието, се трудиха над разпространението на Царството под ръководството на Абнер, докато Иисус и неговите апостоли се върнаха да работят в Галилея. Само веднъж двадесет и четиримата апостоли се оказаха заедно, събирайки се за кратко време преди назначаването и изпращането на седемдесетте евангелисти. Но тези две групи си сътрудничеха и независимо от разликите в мненията в техните отношения преобладаваха най-топли чувства.

the Passover with Jesus and his apostles; they celebrated the feast with Abner and many of the early believers in John's preaching. This was the second Passover Jesus had observed with his apostles in Jerusalem.

147:2.4 (1648.6) When Jesus and the twelve departed for Capernaum, the apostles of John did not return with them. Under the direction of Abner they remained in Jerusalem and the surrounding country, quietly laboring for the extension of the kingdom, while Jesus and the twelve returned to work in Galilee. Never again were the twenty-four all together until a short time before the commissioning and sending forth of the seventy evangelists. But the two groups were co-operative, and notwithstanding their differences of opinion, the best of feelings prevailed.

3. В КЪПАЛНЯТА НА ВИТЕЗДА

Във втората събота, прекарана в Йерусалим, по обед, когато Учителят и апостолите се канеха да вземат участие в храмовите богослужения, Йоан каза на Иисус: "Ела с мен да ти покажа нещо." През една от градските врати Йоан изведе Иисус в къпалня, наричаща се Витезда. Тази къпалня я обкръжаваше постройка портик от пет притвора, където се събираха голям брой страдащи с надеждата да се изцелят. Тук се намираше горещ извор, където червеникавата вода изпускаше мехурчета през неравни интервали от време поради натрупването на газ в скалните каверни под къпалнята. Много хора вярваха, че периодическото разклащане на горещата вода се обяснява със свръхестествени сили и че първият човек, попаднал във водата след такова разклащане, ще се изцели от всякакъв недъг.

Поради наложените от Иисус ограничения апостолите чувстваха известно нетърпение. Особено копнееше Йоан, най-младият от дванадесетте. Той доведе Иисус при къпалнята с надеждата, че събралите се тук нещастни ще пробудят в Учителя съчувствие и трогнат от това, той ще извърши чудодейно изцеление, в резултат на което целият Йерусалим ще се изуми и веднага ще повярва в Евангелието за Царството. Йоан каза на Иисус: "Учителю, виж всички тези страдащи хора; нима не можем да направим нещо за тях?" А Иисус отговори: "Йоан, защо ме изкушаваш да кривна от избрания от мен път? Защо продължаваш да желаеш вместо с

3. AT THE POOL OF BETHESDA

147:3.1 (1649.1) The afternoon of the second Sabbath in Jerusalem, as the Master and the apostles were about to participate in the temple services, John said to Jesus, "Come with me, I would show you something." John conducted Jesus out through one of the Jerusalem gates to a pool of water called Bethesda. Surrounding this pool was a structure of five porches under which a large group of sufferers lingered in quest of healing. This was a hot spring whose reddish-tinged water would bubble up at irregular intervals because of gas accumulations in the rock caverns underneath the pool. This periodic disturbance of the warm waters was believed by many to be due to supernatural influences, and it was a popular belief that the first person who entered the water after such a disturbance would be healed of whatever infirmity he had.

147:3.2 (1649.2) The apostles were somewhat restless under the restrictions imposed by Jesus, and John, the youngest of the twelve, was especially restive under this restraint. He had brought Jesus to the pool thinking that the sight of the assembled sufferers would make such an appeal to the Master's compassion that he would be moved to perform a miracle of healing, and thereby would all Jerusalem be astounded and presently be won to believe in the gospel of the kingdom. Said John to Jesus: "Master, see all of these suffering ones; is there nothing we can do for them?" And Jesus replied: "John, why would you tempt me to turn aside from the way I have chosen? Why do you go on desiring to substitute

провъзгласяването на Евангелието на вечната истина, да се заема със сътворение на чудеса и изцеление на болни? Синко, аз не мога да направя това, което желаеш, но събери тези болни и страдащи, за да мога да се обърна към тях с думи за топло и вечно утешение."

Обръщайки се към събралите се, Иисус каза: "При много от вас, които сте дошли тук, болестите и недъзите са следствие от дълги години грешен живот. Някои страдат от случайностите във времето, други – в резултат от грешките на техните предшественици, докато някои от вас страдат от пречките на несъвършените условия на вашето временно съществуване. Но моят Отец се труди, както бих се трудил и аз, над подобряването на вашето земно състояние, но особено за осигуряване на вашето вечно състояние. Никой от нас не може кой знае колко съществено да повлияе върху трудностите на живота, ако не открием, че такава е волята на небесния Отец. В крайна сметка вие сте задължени да изпълнявате волята на Вечния. Ако можехте да се изцелите от своите физически недъзи, това действително щеше да ви възхити, но още по-велика задача е очистването от всички духовни болести и изцелението от всички нравствени пророци. Всички вие сте Божии деца, синовете на небесния Баща. На вас може да ви се струва, че оковите на времето ви карат да страдате, но Бог на вечността ви обича. И когато дойде време за съд, не се бойте, защото всеки от вас ще срещне не само справедливост, но и щедро милосърдие. Истина, истина ви казвам: който чуе Евангелието за Царството и повярва в това учение за богосиновството, има живот вечен; такива вярващи вече преминават от съда и смъртта към светлината и живота. И близък е часът, когато даже лежащите в гробниците ще чуят гласа на възкресението."

И много от онези, които чуха тези думи, повярваха в Евангелието за Царството. Някои страдащи почувстваха такова въодушевление и духовно възраждане, че започнаха навсякъде да заявяват, че са били изцелени физическите им недъзи.

Един човек, от много години пребиваващ в подтиснато състояние и мъчително страдащ поради неустойчивостта на своето разстроено съзнание, се зарадва на думите на Иисус и вземайки своята постелка, си отиде в къщи, макар че това ставаше в събота. Дълги години този страдащ беше чакал *някой* да му помогне; чувството за собствена безпомощност го беше завладяло дотолкова, че никога не му беше минавало през ум сам да си помогне, а това се оказа именно онова, което му трябваше, за да оздравее – да си вземе постелката и да тръгне.

the working of wonders and the healing of the sick for the proclamation of the gospel of eternal truth? My son, I may not do that which you desire, but gather together these sick and afflicted that I may speak words of good cheer and eternal comfort to them."

147:3.3 (1649.3) In speaking to those assembled, Jesus said: "Many of you are here, sick and afflicted, because of your many years of wrong living. Some suffer from the accidents of time, others as a result of the mistakes of their forebears, while some of you struggle under the handicaps of the imperfect conditions of your temporal existence. But my Father works, and I would work, to improve your earthly state but more especially to insure your eternal estate. None of us can do much to change the difficulties of life unless we discover the Father in heaven so wills. After all, we are all beholden to do the will of the Eternal. If you could all be healed of your physical afflictions, you would indeed marvel, but it is even greater that you should be cleansed of all spiritual disease and find yourselves healed of all moral infirmities. You are all God's children; you are the sons of the heavenly Father. The bonds of time may seem to afflict you, but the God of eternity loves you. And when the time of judgment shall come, fear not, you shall all find, not only justice, but an abundance of mercy. Verily, verily, I say to you: He who hears the gospel of the kingdom and believes in this teaching of sonship with God, has eternal life; already are such believers passing from judgment and death to light and life. And the hour is coming in which even those who are in the tombs shall hear the voice of the resurrection."

147:3.4 (1649.4) And many of those who heard believed the gospel of the kingdom. Some of the afflicted were so inspired and spiritually revivified that they went about proclaiming that they had also been cured of their physical ailments.

147:3.5 (1649.5) One man who had been many years downcast and grievously afflicted by the infirmities of his troubled mind, rejoiced at Jesus' words and, picking up his bed, went forth to his home, even though it was the Sabbath day. This afflicted man had waited all these years for *somebody* to help him; he was such a victim of the feeling of his own helplessness that he had never once entertained the idea of helping himself which proved to be the one thing he had to do in order to effect recovery — take up his bed and walk.

След това Иисус каза на Йоан: “Да си вървим, докато не сме се натъкнали на първосвещеници и книжници, които ще се оскърбят поради това, че се обърнахме към тези страдащи с думите на живота.” И те се върнаха в храма, за да се присъединят към своите съратници, и скоро тръгнаха, за да прекарат нощта във Витания. Но Йоан никога не разказа на останалите апостоли, че в този съботен ден той и Иисус са посетили къпалнята във Витезда.

147:3.6 (1650.1) Then said Jesus to John: “Let us depart ere the chief priests and the scribes come upon us and take offense that we spoke words of life to these afflicted ones.” And they returned to the temple to join their companions, and presently all of them departed to spend the night at Bethany. But John never told the other apostles of this visit of himself and Jesus to the pool of Bethesda on this Sabbath afternoon.

4. ПРАВИЛОТО НА ЖИВОТА

Вечерта в съботния ден във Витания, когато Иисус, апостолите и групата вярващи се събра край огъня в градината на Лазар, Натанаил зададе на Иисус въпрос: “Учителю, макар че ти ни учеше на позитивно тълкуване на старото правило на живота – за това, че трябва да постъпваме с другите хора така, както ни се иска те да постъпват с нас, аз съвсем не разбирам как можем винаги да следваме това предписание. Позволи ми да илюстрирам своята гледна точка, привеждайки за пример похотливия мъж, нечестиво гледащ жената, с която иска да съгреши. Как можем да учим, че този злонамерен човек трябва да постъпва с другите така, както би искал те да постъпват с него?”

Когато Иисус чу зададения от Натанаил въпрос, той веднага стана и сочейки с пръст апостола, каза: “Натанаил, Натанаил! Що за мисли се таят в твоята душа? Нима ти не приемаш моето учение като човек, роден в духа? Нима ти няма да приемеш истината като човек на мъдростта и духовното разбиране? Когато ви наставлявах да се отнасяте с другите така, както бихте искали те да се отнасят с вас, аз се обръщах към хората с високи идеали – не към тези, които, съблазнили се, ще изкривят моето учение, превръщайки го в право за насърчаване на злодеяния.”

Когато Учителят замлъкна, Натанаил стана и каза: “Но, Учителю, ти не трябва да мислиш, че одобрявам такива тълкувания на твоето учение. Аз ти зададох този въпрос, тъй като предполагах, че мнозина подобни хора могат да разберат неправилно твоя съвет, и се надявах, че ти ще ни дадеш нови наставления относно тези неща.” И когато Натанаил седна, Иисус продължи: “Аз прекрасно зная, Натанаил, че твоят разум не одобрява такива порочни идеи, но съм разочарован от това, че често пъти всички вие не успявате да извлечете истински духовния смисъл от моите прости учения – наставления, които аз трябва

4. THE RULE OF LIVING

147:4.1 (1650.2) On the evening of this same Sabbath day, at Bethany, while Jesus, the twelve, and a group of believers were assembled about the fire in Lazarus’s garden, Nathaniel asked Jesus this question: “Master, although you have taught us the positive version of the old rule of life, instructing us that we should do to others as we wish them to do to us, I do not fully discern how we can always abide by such an injunction. Let me illustrate my contention by citing the example of a lustful man who thus wickedly looks upon his intended consort in sin. How can we teach that this evil-intending man should do to others as he would they should do to him?”

147:4.2 (1650.3) When Jesus heard Nathaniel’s question, he immediately stood upon his feet and, pointing his finger at the apostle, said: “Nathaniel, Nathaniel! What manner of thinking is going on in your heart? Do you not receive my teachings as one who has been born of the spirit? Do you not hear the truth as men of wisdom and spiritual understanding? When I admonished you to do to others as you would have them do to you, I spoke to men of high ideals, not to those who would be tempted to distort my teaching into a license for the encouragement of evil-doing.”

147:4.3 (1650.4) When the Master had spoken, Nathaniel stood up and said: “But, Master, you should not think that I approve of such an interpretation of your teaching. I asked the question because I conjectured that many such men might thus misjudge your admonition, and I hoped you would give us further instruction regarding these matters.” And then when Nathaniel had sat down, Jesus continued speaking: “I well know, Nathaniel, that no such idea of evil is approved in your mind, but I am disappointed in that you all so often fail to put a genuinely spiritual interpretation upon my commonplace teachings, instruction which must

да давам на понятен за хората език и в достъпни изречения. Позволи ми да разкажа за различните нива на значенията, вложени в тълкуването на това правило на живота – на този съвет: "Постъпвайте с другите така, както бихте искали да постъпват с вас."

1 . *Ниво на плътта.* Такова чисто егоистично и сладострастно тълкуване се подразбира в твоя въпрос.

2 . *Ниво на чувствата.* В сравнение с нивото на плътта това ниво е следващата степен; предполага се, че съчувствието и жалостта ще могат да подобрят тълкуването на това правило на живота.

3 . *Ниво на разума.* На това ниво действащи фактори са благоразумието и жизненият опит. Добрата преценка подсказва, че подобно правило на живота трябва да се тълкува в съзвучие с най-висшите идеали, въплътени в благородството на дълбокото самоуважение.

4 . *Ниво на братската любов.* Още по-високо е нивото на безкористната преданост към благополучието на твоите ближни. На това по-високо ниво на чистосърдечно социално служене, израстващо от осъзнаването на бащинството на Бога и произтичащото от него признаване на братство между хората, се открива ново и много по-прекрасно тълкуване на този основен закон на живота.

5 . *Нравствено ниво.* И след това, когато постигнете истински философски нива на тълкуване – когато започнете действително да разбирате доброто и злото, когато разберете уместността на човешките взаимоотношения от гледна точка на вечността, тогава ще започнете да разглеждате подобен проблем, свързан с тълкуването на правилото на живота, от позициите, от които подобно предписание, направено във връзка с ваши лични проблеми, възникнали в хода на приспособяването ви към жизнените ситуации, би било разглеждано и интерпретирано от някое въображаемо благородно, идеалистично, мъдро и безпристрастно трето лице.

6 . *Духовно ниво.* Накрая стигаме до последното, но най-велико ниво – нивото на духовното постижение и духовното тълкуване, подбуждащо ни да признаем в това правило на живота божествената повеля да се отнасяме към всички хора така, както смятаме, че Бог би се отнесъл към тях. Такъв е вселенският идеал за човешките взаимоотношения. И такова трябва да бъде вашето отношение към всички подобни проблеми, когато вашето висше желание е извечното изпълнение на волята на Отеца. Затова бих искал вие да се

be given you in human language and as men must speak. Let me now teach you concerning the differing levels of meaning attached to the interpretation of this rule of living, this admonition to 'do to others that which you desire others to do to you':

147:4.4 (1650.5) "1. The level of the flesh. Such a purely selfish and lustful interpretation would be well exemplified by the supposition of your question.

147:4.5 (1650.6) "2. The level of the feelings. This plane is one level higher than that of the flesh and implies that sympathy and pity would enhance one's interpretation of this rule of living.

147:4.6 (1650.7) "3. The level of mind. Now come into action the reason of mind and the intelligence of experience. Good judgment dictates that such a rule of living should be interpreted in consonance with the highest idealism embodied in the nobility of profound self-respect.

147:4.7 (1651.1) "4. The level of brotherly love. Still higher is discovered the level of unselfish devotion to the welfare of one's fellows. On this higher plane of wholehearted social service growing out of the consciousness of the fatherhood of God and the consequent recognition of the brotherhood of man, there is discovered a new and far more beautiful interpretation of this basic rule of life.

147:4.8 (1651.2) "5. The moral level. And then when you attain true philosophic levels of interpretation, when you have real insight into the rightness and wrongness of things, when you perceive the eternal fitness of human relationships, you will begin to view such a problem of interpretation as you would imagine a high-minded, idealistic, wise, and impartial third person would so view and interpret such an injunction as applied to your personal problems of adjustment to your life situations.

147:4.9 (1651.3) "6. The spiritual level. And then last, but greatest of all, we attain the level of spirit insight and spiritual interpretation which impels us to recognize in this rule of life the divine command to treat all men as we conceive God would treat them. That is the universe ideal of human relationships. And this is your attitude toward all such problems when your supreme desire is ever to do the Father's will. I would, therefore, that you should do to all men that which you know I would do to them in like circumstances."

отнасяте към всички хора така, както според вас при аналогични обстоятелства бих се отнесъл към тях самият аз.”

Нищо от казаното от Иисус преди това не потресе апостолите в по-голяма степен. Те още дълго продължиха да обсъждат думите на Учителя, след като той отиде да си легне. И макар че Натанаил никак не можеше да се успокои, предполагайки, че Иисус е изтълкувал неправилно същността на неговия въпрос, останалите апостоли бяха много признателни на своя философстващ приятел за неговия смел и навеждащ на размишления въпрос.

147:4.10 (1651.4) Nothing Jesus had said to the apostles up to this time had ever more astonished them. They continued to discuss the Master’s words long after he had retired. While Nathaniel was slow to recover from his supposition that Jesus had misunderstood the spirit of his question, the others were more than thankful that their philosophic fellow apostle had had the courage to ask such a thought-provoking question.

5. НА ГОСТИ ПРИ ФАРИСЕЯ СИМОН

Макар че Симон не беше член на еврейския Синедрион, той беше влиятелен йерусалимски фарисей. Той отчасти вярваше в Евангелието и се реши да покани при себе си на обяд Иисус и неговите близки приятели – Петър, Яков и Йоан, макар че можеше да бъде подложен на строго осъждане заради това. Симон отдавна наблюдаваше Учителя и беше силно впечатлен от ученията на Иисус и още повече – от неговата личност.

Богатите фарисеи усърдно раздаваха милостиня и не бягаха от публичност във връзка със своята филантропия. Понякога преди да подадат на просяк те даже тръбяха с тръба. Когато даваха тържествен обяд за видни гости, тези фарисеи обикновено оставяха вратата отворена, за да могат даже уличните просяци да влязат в къщата и, застанали до стените зад ложите на обядващите, да бъдат готови да хванат парчетата, които можеха да им хвърлят пируващите.

В този случай сред влезлите в дома на Симон от улицата беше жена със съмнителна репутация, наскоро повярвала в благата вест на Евангелието за Царството. Тази жена беше добре известна на цял Йерусалим като бивша съдържателка на един от така наречените първокласни публични домове, намиращ се редом с храмовия двор за езичници. Приемайки учението на Иисус, тя закри своето нечестиво заведение и уговори мнозинството работещи за нея жени да приемат Евангелието и да започнат нов живот; независимо от това фарисеите, както и преди, дълбоко я презираха, заставяйки я да ходи с разпуснати коси в знак на разпътство. Тази безименна жена донесе със себе си неголям съд с благовония и заставайки зад Иисус, легнал по време на трапезата, започна да натрива неговите крака, мокрейки ги със сълзи на

5. VISITING SIMON THE PHARISEE

147:5.1 (1651.5) Though Simon was not a member of the Jewish Sanhedrin, he was an influential Pharisee of Jerusalem. He was a halfhearted believer, and notwithstanding that he might be severely criticized therefor, he dared to invite Jesus and his personal associates, Peter, James, and John, to his home for a social meal. Simon had long observed the Master and was much impressed with his teachings and even more so with his personality.

147:5.2 (1651.6) The wealthy Pharisees were devoted to almsgiving, and they did not shun publicity regarding their philanthropy. Sometimes they would even blow a trumpet as they were about to bestow charity upon some beggar. It was the custom of these Pharisees, when they provided a banquet for distinguished guests, to leave the doors of the house open so that even the street beggars might come in and, standing around the walls of the room behind the couches of the diners, be in position to receive portions of food which might be tossed to them by the banqueters.

147:5.3 (1651.7) On this particular occasion at Simon’s house, among those who came in off the street was a woman of unsavory reputation who had recently become a believer in the good news of the gospel of the kingdom. This woman was well known throughout all Jerusalem as the former keeper of one of the so-called high-class brothels located hard by the temple court of the gentiles. She had, on accepting the teachings of Jesus, closed up her nefarious place of business and had induced the majority of the women associated with her to accept the gospel and change their mode of living; notwithstanding this, she was still held in great disdain by the Pharisees and was compelled to wear her hair down — the badge of harlotry. This unnamed woman had brought with her a large flask of perfumed anointing lotion and, standing behind Jesus as he reclined at meat, began to anoint his feet while she also wet his feet

благодарност и изтривайки ги със своите коси. Завършвайки, тя продължи да плаче и да целува краката му.

Като видя всичко това, Симон си помисли: “Ако този човек беше пророк, той щеше да види що за жена се докосва до него; щеше да разбере, че тя е известна грешница.” Иисус, знаещ какви мисли занимават Симон, каза на всеослушание: “Симон, аз бих искал да ти кажа нещо.” Симон отвърна: “Кажи, Учителю.” Тогава Иисус каза: “Един богат лихвар имал двама длъжници. Единият му дължал петстотин динария, а другия – петдесет. Но тъй като те нямали с какво да заплатят, той им опростил дълга. Как мислиш, Симон, кой от двамата ще обича повече лихваря?” Симон отвърна: “Аз предполагам, че този, на когото той е опростил повече пари.” И Иисус каза: “Ти разсъди правилно”, и посочвайки жената, той продължи: “Симон, виж внимателно тази жена. Аз дойдох в твоя дом като поканен гост, но ти не ми даде вода да си измия краката. Тази благодарна жена ми изми краката със сълзите си и ги изсуши със своите коси. Ти не ме целуна в знак на приятелско приветствие, а тази жена, откакто влезе в къщата, не престава да целува краката ми. Ти не помаза косите ми с елей, а тя помаза краката ми с благовония. Какво означава всичко това? Само това, че много нейни грехове са простени и това я доведе до голяма любов. А на този, комуто малко се прощава, понякога малко обича.” И обръщайки се към жената, той я хвана за ръка, изправи я на крака и каза: “Ти действително си се разкаяла за своите грехове и те са простени. Не се огорчавай заради неразумното и недобро отношение на хората; продължавай да живееш в радост и свобода в Царството небесно.”

Когато Симон и неговите приятели, седящи с него на масата, чуха тези думи, те още повече се изумиха и започнаха да си шепнат: “Що за човек е този, че даже грехове смее да опрощава?” Чувайки това, Иисус се обърна, за да пусне жената, и каза: “Жено, иди си с мир; вярата ти те спаси.”

Когато Иисус заедно със своите другари стана, канейки се да си отиде, той се обърна към Симон и каза: “Аз знам, Симон, как в своята душа се разкъсваш между вярата и съмненията, знам как те смущава страх и те мъчи гордост; но се моля за теб, за да успееш да отстъпиш на светлината и да изпиташ в своето положение в живота такива мощни преобразувания на разума и духа, които биха били сравними с огромните изменения, вече направени от Евангелието за Царството в сърцето на твоята неканена и неочаквана

with her tears of gratitude, wiping them with the hair of her head. And when she had finished this anointing, she continued weeping and kissing his feet.

147:5.4 (1652.1) When Simon saw all this, he said to himself: “This man, if he were a prophet, would have perceived who and what manner of woman this is who thus touches him; that she is a notorious sinner.” And Jesus, knowing what was going on in Simon’s mind, spoke up, saying: “Simon, I have something which I would like to say to you.” Simon answered, “Teacher, say on.” Then said Jesus: “A certain wealthy moneylender had two debtors. The one owed him five hundred denarii and the other fifty. Now, when neither of them had wherewith to pay, he forgave them both. Which of them do you think, Simon, would love him most?” Simon answered, “He, I suppose, whom he forgave the most.” And Jesus said, “You have rightly judged,” and pointing to the woman, he continued: “Simon, take a good look at this woman. I entered your house as an invited guest, yet you gave me no water for my feet. This grateful woman has washed my feet with tears and wiped them with the hair of her head. You gave me no kiss of friendly greeting, but this woman, ever since she came in, has not ceased to kiss my feet. My head with oil you neglected to anoint, but she has anointed my feet with precious lotions. And what is the meaning of all this? Simply that her many sins have been forgiven, and this has led her to love much. But those who have received but little forgiveness sometimes love but little.” And turning around toward the woman, he took her by the hand and, lifting her up, said: “You have indeed repented of your sins, and they are forgiven. Be not discouraged by the thoughtless and unkind attitude of your fellows; go on in the joy and liberty of the kingdom of heaven.”

147:5.5 (1651.9) When Simon and his friends who sat at meat with him heard these words, they were the more astonished, and they began to whisper among themselves, “Who is this man that he even dares to forgive sins?” And when Jesus heard them thus murmuring, he turned to dismiss the woman, saying, “Woman, go in peace; your faith has saved you.”

147:5.6 (1651.10) As Jesus arose with his friends to leave, he turned to Simon and said: “I know your heart, Simon, how you are torn betwixt faith and doubts, how you are distraught by fear and troubled by pride; but I pray for you that you may yield to the light and may experience in your station in life just such mighty transformations of mind and spirit as may be comparable to the tremendous changes which the gospel of the kingdom has already wrought in the heart of your unbidden and unwelcome guest. And I declare to all of you that the Father has opened the doors of

гостенка. И аз заявявам на всички ви, че Отецът отвори вратите на Небесното царство за всеки, който има вяра, за да влезе; и нито един човек или група хора не могат да затворят тези врати даже пред най-скромната душа или пред този, който се смята за най-ужасния на земята грешник, ако той искрено се стреми да влезе." И Иисус заедно с Петър, Яков и Йоан напуснаха дома на Симон и тръгнаха към останалите апостоли в лагера, разположен в Гетсиманската градина.

the heavenly kingdom to all who have the faith to enter, and no man or association of men can close those doors even to the most humble soul or supposedly most flagrant sinner on earth if such sincerely seek an entrance." And Jesus, with Peter, James, and John, took leave of their host and went to join the rest of the apostles at the camp in the garden of Gethsemane.

Същата вечер Иисус се обърна с незабравимо обръщение към апостолите, посветено на относителната ценност на статута по отношение на Бога и за прогреса на вечния възход към Рая. Иисус каза: "Деца мои, ако съществува истинска, жива връзка между децата и Отеца, децата задължително ще се придвижват напред, към идеалите на Отеца. Разбира се, в началото успехите на децата ще бъдат скромни, но растежът е несъмнен. Важна е не скоростта на вашия прогрес, а неговата неизбежност. Важно е не толкова вашето конкретно постижение, колкото фактът, че вашето движение е *насочено* към Бога. Това, което вие ставате от ден на ден, е безкрайно по-важно от това, което сте днес.

147:5.7 (1653.1) That same evening Jesus made the long-to-be-remembered address to the apostles regarding the relative value of status with God and progress in the eternal ascent to Paradise. Said Jesus: "My children, if there exists a true and living connection between the child and the Father, the child is certain to progress continuously toward the Father's ideals. True, the child may at first make slow progress, but the progress is none the less sure. The important thing is not the rapidity of your progress but rather its certainty. Your actual achievement is not so important as the fact that the *direction* of your progress is Godward. What you are becoming day by day is of infinitely more importance than what you are today.

Тази преобразила се жена, която някои от вас видяха днес в дома на Симон, понастоящем живее на ниво, неизмеримо по-ниско, отколкото Симон и неговите благонамерени другари, но докато тези фарисеи привидно се сдобиват с прогрес, основан върху илюзиите на пресичането на мними кръгове, състоящи се от безсмислени ритуални богослужения, тази жена сериозно пристъпи към богатото на събития търсене на Бога и нейният път към небето не е преграден от духовна гордост и морално самодоволство. От гледна точка на хората тя е значително по-далеч от Бога, отколкото Симон, но душата ѝ се намира в постъпателно движение; тя е застанала на път, водещ към вечна цел. В тази жена присъстват огромни духовни възможности, които могат да се проявят в бъдеще. Някои от вас могат да не заемат високо положение, ако се има предвид действителното състояние на душите и духа, но вие постигате всекидневни успехи, стъпвайки по живия път, открит чрез вярата и водещ към Бога. Във всеки от вас се таят колосални възможности. Къде по-добре е да имаш неголяма, но жива и растяща вяра, отколкото да притежаваш огромен интелект с неговия мъртъв товар от житейска мъдрост и духовно неверие."

147:5.8 (1653.2) "This transformed woman whom some of you saw at Simon's house today is, at this moment, living on a level which is vastly below that of Simon and his well-meaning associates; but while these Pharisees are occupied with the false progress of the illusion of traversing deceptive circles of meaningless ceremonial services, this woman has, in dead earnest, started out on the long and eventful search for God, and her path toward heaven is not blocked by spiritual pride and moral self-satisfaction. The woman is, humanly speaking, much farther away from God than Simon, but her soul is in progressive motion; she is on the way toward an eternal goal. There are present in this woman tremendous spiritual possibilities for the future. Some of you may not stand high in actual levels of soul and spirit, but you are making daily progress on the living way opened up, through faith, to God. There are tremendous possibilities in each of you for the future. Better by far to have a small but living and growing faith than to be possessed of a great intellect with its dead stores of worldly wisdom and spiritual unbelief."

Но Иисус сериозно предпази своите апостоли от неразумността на Божието дете, злоупотребяващо с любовта на Отец. Той заяви, че небесният Баща не прилича на

147:5.9 (1653.3) But Jesus earnestly warned his apostles against the foolishness of the child of God who presumes upon the Father's love. He declared that the heavenly Father is not a lax,

небрежен, немарлив или сляпо снизходителен родител, винаги готов да опрости греховете и да прости безразсъдството. Той предупреди своите слушатели против погрешното използване на неговия пример за бащата и сина – против уподобяването на Бога на прекомерно снизходителните и неразумни земни родители, чиито безразсъдни постъпки спомагат за моралната гибел на техните неразумни деца и с това явно и непосредствено допринасят за вината и преждевременната деморализация на собственото си потомство. Иисус каза: "Моят Отец не опрощава действията и обичаите на Своите деца, които са саморазрушителни и погубващи за нравствения растеж и духовния прогрес. В очите на Бога такива греховни действия са отвратителни."

Иисус беше на много полуофициални срещи и обеди при знатни и прости, богати и бедни хора на Йерусалим, преди да тръгне със своите апостоли за Капернаум. И мнозина действително повярваха в Евангелието за Царството и бяха впоследствие кръстени от Абнер и неговите другари, които останаха да укрепват интересите на Царството в Йерусалим и неговите околности.

loose, or foolishly indulgent parent who is ever ready to condone sin and forgive recklessness. He cautioned his hearers not mistakenly to apply his illustrations of father and son so as to make it appear that God is like some overindulgent and unwise parents who conspire with the foolish of earth to encompass the moral undoing of their thoughtless children, and who are thereby certainly and directly contributing to the delinquency and early demoralization of their own offspring. Said Jesus: "My Father does not indulgently condone those acts and practices of his children which are self-destructive and suicidal to all moral growth and spiritual progress. Such sinful practices are an abomination in the sight of God."

147:5.10 (1653.4) Many other semiprivate meetings and banquets did Jesus attend with the high and the low, the rich and the poor, of Jerusalem before he and his apostles finally departed for Capernaum. And many, indeed, became believers in the gospel of the kingdom and were subsequently baptized by Abner and his associates, who remained behind to foster the interests of the kingdom in Jerusalem and thereabouts.

6. ЗАВРЪЩАНЕТО В КАПЕРНАУМ

В края на април Иисус и апостолите напуснаха своя център във Витания близо до Йерусалим и се върнаха обратно в Капернаум през Йерихон и долината на Йордан.

Първосвещениците и религиозните вождове на евреите проведоха много тайни съвещания, опитвайки се да решат какво да правят с Иисус. Всички те бяха съгласни, че е необходимо да сложат край на неговото учение, но не можеха да решат как да направят това. Отначало те се надяваха, че гражданските власти ще се разправят с него така, както Ирод с Йоан, но откриха, че Иисус действа така, че да не безпокои особено със своите проповеди римските власти. Съответно на това на срещата, състояла се един ден преди завръщането на Иисус в Капернаум, беше решено да го задържат по религиозни мотиви и да го съдят в Синедриона. Затова беше назначена комисия от шестима шпиони, които трябваше да следват Иисус, да следят неговите думи и действия и събирайки достатъчно свидетелства за нарушаването на закона и за богохулство, да се върнат със своя отчет в Йерусалим. Тези шестима евреи догониха апостолската група, състояща се приблизително от тридесет човека, в Йерихон и под предлог, че искат да станат ученици, се

6. RETURNING TO CAPERNAUM

147:6.1 (1653.5) The last week of April, Jesus and the twelve departed from their Bethany headquarters near Jerusalem and began their journey back to Capernaum by way of Jericho and the Jordan.

147:6.2 (1654.1) The chief priests and the religious leaders of the Jews held many secret meetings for the purpose of deciding what to do with Jesus. They were all agreed that something should be done to put a stop to his teaching, but they could not agree on the method. They had hoped that the civil authorities would dispose of him as Herod had put an end to John, but they discovered that Jesus was so conducting his work that the Roman officials were not much alarmed by his preaching. Accordingly, at a meeting which was held the day before Jesus' departure for Capernaum, it was decided that he would have to be apprehended on a religious charge and be tried by the Sanhedrin. Therefore a commission of six secret spies was appointed to follow Jesus, to observe his words and acts, and when they had amassed sufficient evidence of lawbreaking and blasphemy, to return to Jerusalem with their report. These six Jews caught up with the apostolic party, numbering about thirty, at Jericho and, under the pretense of desiring to become disciples, attached themselves to Jesus' family of followers, remaining with the group up to the time of the beginning of the second

присъединиха към семейството на последователите на Иисус, оставайки с групата чак до началото на второто проповедническо пътешествие в Галилея; след това трима от тях се върнаха в Йерусалим, за да представят своя отчет пред първосвещениците и Синедриона.

preaching tour in Galilee; whereupon three of them returned to Jerusalem to submit their report to the chief priests and the Sanhedrin.

Петър излезе с проповед пред събралия се на мястото за преминаване през Йордан народ и на следващата сутрин те тръгнаха на север покрай реката към Амата. Те искаха веднага да продължат пътя към Капернаум, но се събраха толкова хора, че им се наложи да останат три дни, в течение на които те проповядваха, учеха и кръщаваха. Едва в ранната съботна сутрин, в първия ден на май, те си тръгнаха за в къщи. Йерусалимските шпиони бяха уверени, че ще могат да отправят първото обвинение против Иисус, а именно – в нарушаване на съботата, защото той си позволи да тръгне на път в съботен ден. Но тях ги очакваше разочарование, доколкото преди самото заминаване Иисус повика при себе си Андрей и на всеослушание му заповяда да премине разстояние само по-малко от хиляда метра [или „един съботен ден път", т.е. разстоянието, което е позволено на евреите да изминават в събота; б.р.], което съответстваше на законната еврейска съботна разходка.

147:6.3 (1654.2) Peter preached to the assembled multitude at the crossing of the Jordan, and the following morning they moved up the river toward Amathus. They wanted to proceed straight on to Capernaum, but such a crowd gathered here they remained three days, preaching, teaching, and baptizing. They did not move toward home until early Sabbath morning, the first day of May. The Jerusalem spies were sure they would now secure their first charge against Jesus — that of Sabbath breaking — since he had presumed to start his journey on the Sabbath day. But they were doomed to disappointment because, just before their departure, Jesus called Andrew into his presence and before them all instructed him to proceed for a distance of only one thousand yards, the legal Jewish Sabbath day's journey.

Но на шпионите не им се наложи да чакат дълго възможност да обвинят Иисус и неговите съратници в оскверняване на съботата. Компанията вървеше по тесен път, от двете страни на който се вълнуваха ниви със зреща пшеница, и някои от апостолите, чувствайки глад, ронеха зрялото зърно и го ядяха. Това, че пътешествениците, преминавайки по пътя, се гощаваха със зърно, не беше нищо необичайно и затова такова поведение не се възприемаше като простъпка. Но шпионите се възползваха от това като предлог за нападки към Иисус. Когато видяха, че Андрей стрива зърно в своите длани, те се приближиха до него и го попитаха: "Нима не знаеш, че е противозаконно да рониш и стриваш зърно в събота?" А Андрей отговори: "Но ние сме гладни и берем само толкова, колкото ни е нужно; при това откога е греховно да се яде зърно в събота?" Но фарисеите отвърнаха: "Ти нарушаваш закона не с това, че ядеш, а с това, че рониш и разтриваш зърното между дланите си; вашият Учител със сигурност не би одобрил това." Тогава Андрей каза: "Но ако не нарушавам закона, когато ям зърно, едва ли разтриването на зърно в ръцете е по-голяма работа, отколкото неговото дъвчене, което вие допускате; защо се заяждате за такива дреболии?" Когато Андрей намекна, че те са буквояди, фарисеите

147:6.4 (1654.3) But the spies did not have long to wait for their opportunity to accuse Jesus and his associates of Sabbath breaking. As the company passed along the narrow road, the waving wheat, which was just then ripening, was near at hand on either side, and some of the apostles, being hungry, plucked the ripe grain and ate it. It was customary for travelers to help themselves to grain as they passed along the road, and therefore no thought of wrongdoing was attached to such conduct. But the spies seized upon this as a pretext for assailing Jesus. When they saw Andrew rub the grain in his hand, they went up to him and said: "Do you not know that it is unlawful to pluck and rub the grain on the Sabbath day?" And Andrew answered: "But we are hungry and rub only sufficient for our needs; and since when did it become sinful to eat grain on the Sabbath day?" But the Pharisees answered: "You do no wrong in eating, but you do break the law in plucking and rubbing out the grain between your hands; surely your Master would not approve of such acts." Then said Andrew: "But if it is not wrong to eat the grain, surely the rubbing out between our hands is hardly more work than the chewing of the grain, which you allow; wherefore do you quibble over such trifles?" When Andrew intimated that they were quibblers, they were indignant, and rushing back to where Jesus walked along, talking to Matthew, they protested,

възнегодуваха и побързаха да изразят своя протест пред Иисус, който разговаряше в движение с Матей: "Ето, Учителю, твоите апостоли правят това, което не трябва да се прави в събота: те ронят, стриват и ядат зърното. Ние сме уверени, че ще им повелиш да престанат да правят това." Тогава Иисус отговори на своите обвинители: "Вие действително ревностно съблюдавате закона и постъпвате правилно, помнейки съботата и почитайки я като свят ден. Но нима не сте чели в Писанията, че веднъж, когато Давид огладнял, той заедно с тези, които били с него, влязъл в храма Божий и ял осветените хлябове на предложението, принесени в дар на Бога, макар че законът забранява това за всички освен за свещениците? И Давид дал този хляб и на онези, които били с него. И нима не сте чели, че в съботния ден е законно да се правят много неща? И нима до края на деня няма да видя как вие ядете това, което сте си взели със себе си за този ден? Добри хора, вие постъпвате правилно, но щяхте да постъпите още по-правилно, ако се грижехте за здравето и благополучието на своите ближни. Аз заявявам: съботата е за човека, а не човекът за съботата. И ако вие сте тук с нас, за да следите моите думи, то аз открито обявявам, че Синът Човешки е господар даже и на съботата."

saying: "Behold, Teacher, your apostles do that which is unlawful on the Sabbath day; they pluck, rub, and eat the grain. We are sure you will command them to cease." And then said Jesus to the accusers: "You are indeed zealous for the law, and you do well to remember the Sabbath day to keep it holy; but did you never read in the Scripture that, one day when David was hungry, he and they who were with him entered the house of God and ate the showbread, which it was not lawful for anyone to eat save the priests? and David also gave this bread to those who were with him. And have you not read in our law that it is lawful to do many needful things on the Sabbath day? And shall I not, before the day is finished, see you eat that which you have brought along for the needs of this day? My good men, you do well to be zealous for the Sabbath, but you would do better to guard the health and well-being of your fellows. I declare that the Sabbath was made for man and not man for the Sabbath. And if you are here present with us to watch my words, then will I openly proclaim that the Son of Man is lord even of the Sabbath."

Фарисеите бяха изумени и объркани от неговите проницателни и мъдри слова. Остатъка от деня те стояха настрани, без да се решат да задават нови въпроси.

147:6.5 (1655.1) The Pharisees were astonished and confounded by his words of discernment and wisdom. For the remainder of the day they kept by themselves and dared not ask any more questions.

Антагонистичното отношение на Иисус към еврейските традиции и към робската зависимост от ритуалите винаги беше *позитивно.* То се заключаваше в това, какво правеше и какво твърдеше той. Учителят не губеше време за негативни опровержения. Той учеше, че позналите Бога могат да се наслаждават на свободата да живеят, без, заблуждавайки себе си, да си позволяват да грешат. Иисус каза на апостолите: „Хора, ако сте познали истината и действително знаете какво правите, вие сте благословени; но ако не познавате божествения път, вие сте нещастни и вече сте нарушители на закона."

147:6.6 (1655.2) Jesus' antagonism to the Jewish traditions and slavish ceremonials was always *positive.* It consisted in what he did and in what he affirmed. The Master spent little time in negative denunciations. He taught that those who know God can enjoy the liberty of living without deceiving themselves by the licenses of sinning. Said Jesus to the apostles: "Men, if you are enlightened by the truth and really know what you are doing, you are blessed; but if you know not the divine way, you are unfortunate and already breakers of the law."

7. ОБРАТНО НА КАПЕРНАУМ

В понеделник, *3* май, около обед, Иисус и апостолите пристигнаха във Витсаида с лодка от Тарихея. Те доплуваха на лодка, за да се избавят от тези, които пътешестваха заедно с тях. Но на следващия ден останалите, включително изпратените йерусалимски шпиони, отново намериха Иисус.

7. BACK IN CAPERNAUM

147:7.1 (1655.3) It was around noon on Monday, May 3, when Jesus and the twelve came to Bethsaida by boat from Tarichea. They traveled by boat in order to escape those who journeyed with them. But by the next day the others, including the official spies from Jerusalem, had again found Jesus.

Във вторник, когато Иисус прекарваше една от обичайните вечери на въпроси и отговори, водачът на шестимата шпиони му каза: "Днес говорих с един от учениците на Йоан Кръстител, който посещава тук твоите уроци, и никак не можем да разберем защо не караш твоите ученици да постят и да се молят, както постим ние, фарисеите, и както Йоан завеща на своите последователи." Иисус, позовавайки се на едно от изявленията на Йоан, отговори на питащия: "Постят ли синовете на брачния чертог, когато с тях е женихът? Докато женихът е сред тях, те едва ли могат да постят. Но ще дойдат дни, когато ще отведат от тях жениха, и тогава синовете на брачния чертог несъмнено ще постят и ще се молят. Молитвата е естествена за децата на светлината, но постът е част от Евангелието за Царството небесно. Напомням, че мъдрият шивач не зашива кръпка от нова и несвила се тъкан върху старата дреха, защото щом се намокри кръпката, ще се свие и ще свие дрехата, и дупката ще стане още по-голяма. И не наливат младо вино в стари мехове, защото старите мехове ще се спукат – и виното ще се излее, а и меховете ще загният. Мъдрите хора наливат младо вино в нови мехове. Затова моите ученици постъпват мъдро, като не внасят твърде много от стария ред в новото учение на Евангелието за Царството. На вас, които сте загубили своя учител, е позволено да постите. Постът може да бъде уместен за закона на Мойсей, но в бъдещото Царство синовете Божии ще придобият свобода от страха и радост в божествения дух." Изслушвайки тези думи, учениците на Йоан бяха утешени, а фарисеите – още по-объркани.

147:7.2 (1655.4) On Tuesday evening Jesus was conducting one of his customary classes of questions and answers when the leader of the six spies said to him: "I was today talking with one of John's disciples who is here attending upon your teaching, and we were at a loss to understand why you never command your disciples to fast and pray as we Pharisees fast and as John bade his followers." And Jesus, referring to a statement by John, answered this questioner: "Do the sons of the bridechamber fast while the bridegroom is with them? As long as the bridegroom remains with them, they can hardly fast. But the time is coming when the bridegroom shall be taken away, and during those times the children of the bridechamber undoubtedly will fast and pray. To pray is natural for the children of light, but fasting is not a part of the gospel of the kingdom of heaven. Be reminded that a wise tailor does not sew a piece of new and unshrunk cloth upon an old garment, lest, when it is wet, it shrink and produce a worse rent. Neither do men put new wine into old wine skins, lest the new wine burst the skins so that both the wine and the skins perish. The wise man puts the new wine into fresh wine skins. Therefore do my disciples show wisdom in that they do not bring too much of the old order over into the new teaching of the gospel of the kingdom. You who have lost your teacher may be justified in fasting for a time. Fasting may be an appropriate part of the law of Moses, but in the coming kingdom the sons of God shall experience freedom from fear and joy in the divine spirit." And when they heard these words, the disciples of John were comforted while the Pharisees themselves were the more confounded.

След това Учителят предупреди своите слушатели да не си представят, че предишното учение следва изцяло да се замени с нови доктрини. Иисус каза: "Това, което е старо и *истинско,* трябва да се съхрани. Също както това, което е ново, но лъжливо, трябва да бъде отхвърлено. Но имайте вяра и мъжество да приемете това, което е ново и истинско. Помнете, че е написано: "Не захвърляй стария другар, защото новия не можеш да сравниш с него. Каквото е новото вино, такъв е и новият другар; ако то остарее, ще го пиеш с радост."

147:7.3 (1656.1) Then the Master proceeded to warn his hearers against entertaining the notion that all olden teaching should be replaced entirely by new doctrines. Said Jesus: "That which is old and also true must abide. Likewise, that which is new but false must be rejected. But that which is new and also true, have the faith and courage to accept. Remember it is written: 'Forsake not an old friend, for the new is not comparable to him. As new wine, so is a new friend; if it becomes old, you shall drink it with gladness.'"

8. ПРАЗНИКЪТ НА ДУХОВНАТА ДОБРОДЕТЕЛ

Тази вечер, дълго след като останалите слушатели отидоха да си легнат, Иисус продължи да учи своите апостоли. Той започна този необичаен урок с цитат от пророк Исая:

8. THE FEAST OF SPIRITUAL GOODNESS

147:8.1 (1656.2) That night, long after the usual listeners had retired, Jesus continued to teach his apostles. He began this special instruction by quoting from the Prophet Isaiah:

“Защо постихте? За какво копнеят вашите души, когато продължавате да намирате удоволствие в угнетението и се наслаждавате на несправедливостта? Ето, вие постите заради караници и разпри и за да може със злобна ръка да биете другите. Но докато постите така, вашият глас няма да бъде чут на небето.

Мислите, че съм избрал такъв пост – ден, в който човекът да измъчва своята душа? Мислите ли, че искам той да скланя своята глава като тръстика, да раболепничи в дрипи и прах? Ще се осмелите ли да наречете това пост и ден, угоден Богу? Нима не трябва да избера такъв пост: да снема оковите на злото, да отхвърля товара на тежкото бреме, да освободя угнетените и да разбия всеки ярем? Постът не е ли в това, да разделиш хляба си с гладните и да въведеш в моя дом бездомните и бедните? И когато виждам голи, аз им давам дрехи.

И тогава вашата светлина ще засияе и здравето ви бързо ще се укрепи. Вашата праведност ще върви пред вас, а славата Господня ще ви следва. Тогава вие ще призовете Господа и Той ще отговори; ще повикате и Той ще откликне: “Аз съм тук.” И всичко това Той ще извърши, ако се въздържате от тирания, осъждане и тщеславие На Отеца е угодно да проявявате състрадание към гладните, да помагате на страдащите и тогава вашата светлина ще засияе в тъмнината и даже вашият мрак ще бъде като средата на деня. И тогава Господ ще ви води винаги, като насища душите ви и попълва силите ви. И вие ще бъдете като напоена с вода градина, като ручей, който никога не пресъхва. И тези, които постъпват така, ще върнат бившата слава; те ще въздигнат основите за много поколения; и ще ги наричат възстановители на разрушените стени, възстановители на безопасните пътища на живота.”

И след това, дълго след полунощ, Иисус излагаше на апостолите истината за това, че в Царството на настоящето и бъдещето ги е утвърдила вярата, а не душевните страдания или телесният пост. Той призоваваше своите апостоли да живеят поне съгласно идеите на древния пророк и изрази надеждата, че в своето развитие те с много ще надминат представите на Исая и на пророците от древността. Неговите последни думи в тази нощ бяха: “Растете в благодат с помощта на тази жива вяра, която постига факта на вашето богосиновство и в същото време вижда във всеки човек брат.”

Беше три часът през нощта, когато Иисус замлъкна и всички отидоха да си легнат.

147:8.2 (1656.3) “‘Why have you fasted? For what reason do you afflict your souls while you continue to find pleasure in oppression and to take delight in injustice? Behold, you fast for the sake of strife and contention and to smite with the fist of wickedness. But you shall not fast in this way to make your voices heard on high.

147:8.3 (1656.4) “‘Is it such a fast that I have chosen — a day for a man to afflict his soul? Is it to bow down his head like a bulrush, to grovel in sackcloth and ashes? Will you dare to call this a fast and an acceptable day in the sight of the Lord? Is not this the fast I should choose: to loose the bonds of wickedness, to undo the knots of heavy burdens, to let the oppressed go free, and to break every yoke? Is it not to share my bread with the hungry and to bring those who are homeless and poor to my house? And when I see those who are naked, I will clothe them.

147:8.4 (1656.5) “‘Then shall your light break forth as the morning while your health springs forth speedily. Your righteousness shall go before you while the glory of the Lord shall be your rear guard. Then will you call upon the Lord, and he shall answer; you will cry out, and he shall say — Here am I. And all this he will do if you refrain from oppression, condemnation, and vanity. The Father rather desires that you draw out your heart to the hungry, and that you minister to the afflicted souls; then shall your light shine in obscurity, and even your darkness shall be as the noonday. Then shall the Lord guide you continually, satisfying your soul and renewing your strength. You shall become like a watered garden, like a spring whose waters fail not. And they who do these things shall restore the wasted glories; they shall raise up the foundations of many generations; they shall be called the rebuilders of broken walls, the restorers of safe paths in which to dwell.’”

147:8.5 (1656.6) And then long into the night Jesus propounded to his apostles the truth that it was their faith that made them secure in the kingdom of the present and the future, and not their affliction of soul nor fasting of body. He exhorted the apostles at least to live up to the ideas of the prophet of old and expressed the hope that they would progress far beyond even the ideals of Isaiah and the older prophets. His last words that night were: “Grow in grace by means of that living faith which grasps the fact that you are the sons of God while at the same time it recognizes every man as a brother.”

147:8.6 (1656.7) It was after two o’clock in the morning when Jesus ceased speaking and every man went

to his place for sleep.

Документ 148. Подготовка на евангелисти във Витсаида

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 148. ПОДГОТОВКА НА ЕВАНГЕЛИСТИ ВЪВ ВИТСАИДА

Секции

Въведение
1. Ново училище на пророците
2. Болницата във Витсаида
3. Делото на Отеца
4. Злото, грехът и пророкът
5. Смисълът на страданието
6. Погрешното разбиране на страданието – беседата за Йов
БЕСЕДАТА ЗА ЙОВ
7. Човекът с изсъхналата ръка
8. Последната седмица във Витсаида
9. Изцеляването на парализирания

PAPER 148
TRAINING EVANGELISTS AT BETHSAIDA

SECTIONS

Introduction
1. A New School of the Prophets
2. The Bethsaida Hospital
3. The Father's Business
4. Evil, Sin, and Iniquity
5. The Purpose of Affliction
6. The Misunderstanding of Suffering — Discourse on Job
7. The Man with the Withered Hand
8. Last Week at Bethsaida
9. Healing the Paralytic

Въведение

В ПЕРИОДА от 3 май до 3 октомври 28 година от н.е. мястото на пребиваване на Иисус и апостолската група беше домът на Зеведей във Витсаида. В течение на тези пет месеца от сухия сезон на брега на морето недалеч от дома на Зеведей имаше гигантски лагер, съществено увеличен, за да поеме растящото семейство на Иисус. Този постоянно обновяващ се крайбрежен лагер, населен с търсачи на истината, очакващи изцелението на болни и любопитни, наброяваше от петстотин до хиляда и петстотин човека. Палатковият лагер се намираше под общото наблюдение на Давид Зеведеев, на когото помагаха близнаците Алфееви. Лагерът беше образец на ред и санитария, както и на своето общо управление. Различните типове болни бяха изолирани и се намираха под наблюдението на вярващ лекар, сириец на име Елман.

INTRODUCTION

148:0.1 (1657.1) FROM May 3 to October 3, A.D. 28, Jesus and the apostolic party were in residence at the Zebedee home at Bethsaida. Throughout this five months' period of the dry season an enormous camp was maintained by the seaside near the Zebedee residence, which had been greatly enlarged to accommodate the growing family of Jesus. This seaside camp, occupied by an ever-changing population of truth seekers, healing candidates, and curiosity devotees, numbered from five hundred to fifteen hundred. This tented city was under the general supervision of David Zebedee, assisted by the Alpheus twins. The encampment was a model in order and sanitation as well as in its general administration. The sick of different types were segregated and were under the supervision of a believer physician, a Syrian named Elman.

През този период минимум веднъж в седмицата апостолите се занимаваха с риболов, при което целият улов се продаваше на Давид и се консумираше от крайбрежния лагер, а получените средства постъпваха в общата хазна. Веднъж в месеца на апостолите се разрешаваше да прекарат една седмица със своите семейства или приятели.

Макар че Андрей продължаваше да осъществява общо ръководство на дейността на апостолите, школата на евангелистите се намираше изцяло под попечението на Петър. Всяка сутрин всички апостоли вземаха участие в обучението на евангелисти, а през втората половина на деня както Учителят, така и учениците учеха народа. Пет пъти в седмицата след вечеря апостолите провеждаха занятия, на които отговаряха на въпроси евангелистите. Веднъж в седмицата час на въпроси и отговори провеждаше Иисус, който отговаряше на въпросите, останали неизяснени на предишните занятия.

За пет месеца през този лагер преминаха няколко хиляди човека. Тук често се появяваха интересуващи се от Евангелието хора от всички краища на Римската империя и от страните на изток от Ефрат. За Учителя това беше най-продължителния период на уредено и добре организирано обучение. Родните на Иисус прекараха голяма част от това време или в Назарет, или в Кана.

За разлика от апостолското семейство, този лагер не беше община, обединена единствено от интереси. Под управлението на Давид Зеведеев огромният палатков лагер се превърна в автономно предприятие и при това на нито един човек не беше отказан прием. Този постоянно обновяващ се лагер беше органична част от школата за подготовка на евангелисти, която ръководеше Петър.

148:0.2 (1657.2) Throughout this period the apostles would go fishing at least one day a week, selling their catch to David for consumption by the seaside encampment. The funds thus received were turned over to the group treasury. The twelve were permitted to spend one week out of each month with their families or friends.

148:0.3 (1657.3) While Andrew continued in general charge of the apostolic activities, Peter was in full charge of the school of the evangelists. The apostles all did their share in teaching groups of evangelists each forenoon, and both teachers and pupils taught the people during the afternoons. After the evening meal, five nights a week, the apostles conducted question classes for the benefit of the evangelists. Once a week Jesus presided at this question hour, answering the holdover questions from previous sessions.

148:0.4 (1657.4) In five months several thousand came and went at this encampment. Interested persons from every part of the Roman Empire and from the lands east of the Euphrates were in frequent attendance. This was the longest settled and well-organized period of the Master's teaching. Jesus' immediate family spent most of this time at either Nazareth or Cana.

148:0.5 (1657.5) The encampment was not conducted as a community of common interests, as was the apostolic family. David Zebedee managed this large tent city so that it became a self-sustaining enterprise, notwithstanding that no one was ever turned away. This ever-changing camp was an indispensable feature of Peter's evangelistic training school.

1. НОВО УЧИЛИЩЕ НА ПРОРОЦИТЕ

Петър, Яков и Андрей влизаха в състава на комитета, назначен от Иисус за групата кандидати в училището на евангелистите. Сред слушателите на това ново училище на пророците имаше представители от всички раси и националности на римския свят и Изтока чак до Индия. В плана на занятията влизаше както придобиването на знания, така и прилагането им на практика. През втората половина на деня студентите учеха събралия се на брега народ на това, което беше усвоено от тях на сутрешните занятия. След вечеря те непринудено обсъждаха както сутрешните занятия, така и следобедната практика.

1. A NEW SCHOOL OF THE PROPHETS

148:1.1 (1657.6) Peter, James, and Andrew were the committee designated by Jesus to pass upon applicants for admission to the school of evangelists. All the races and nationalities of the Roman world and the East, as far as India, were represented among the students in this new school of the prophets. This school was conducted on the plan of learning and doing. What the students learned during the forenoon they taught to the assembly by the seaside during the afternoon. After supper they informally discussed both the learning of the forenoon and the teaching of the afternoon.

Всеки от преподавателите-апостоли учеше според своето собствено разбиране на Евангелието за Царството. Те не се опитваха да учат еднакво; не съществуваше стандартна или догматична формулировка на теологическите доктрини. Макар че всички те учеха на *една и съща истина,* всеки от апостолите предлагаше лично тълкуване на ученията на Иисус. И Учителят поощряваше тази практика на изложение на разнообразния личен опит по отношение на Царството, неизменно съгласувайки многообразието на възгледите за Евангелието по време на своите ежеседмични вечери за въпроси и отговори. Независимо от голямата степен на лична свобода в това, което се отнасяше до обучението, Симон Петър постепенно ставаше водещ теолог на училището на евангелистите. След Петър най-голямо лично влияние оказваше Яков Зеведеев.

148:1.2 (1658.1) Each of the apostolic teachers taught his own view of the gospel of the kingdom. They made no effort to teach just alike; there was no standardized or dogmatic formulation of theologic doctrines. Though they all taught the *same truth,* each apostle presented his own personal interpretation of the Master's teaching. And Jesus upheld this presentation of the diversity of personal experience in the things of the kingdom, unfailingly harmonizing and co-ordinating these many and divergent views of the gospel at his weekly question hours. Notwithstanding this great degree of personal liberty in matters of teaching, Simon Peter tended to dominate the theology of the school of evangelists. Next to Peter, James Zebedee exerted the greatest personal influence.

Повече от сто евангелисти, подготвени за пет месеца на крайбрежието, бяха този материал, от който (ако не се смятат Абнер и апостолите на Йоан Кръстител) впоследствие бяха избрани седемдесет учители и проповедници на Евангелието. В училището на евангелистите нямаше в такава степен обобщаване на собствеността, както при дванадесетте апостоли.

148:1.3 (1658.2) The one hundred and more evangelists trained during this five months by the seaside represented the material from which (excepting Abner and John's apostles) the later seventy gospel teachers and preachers were drawn. The school of evangelists did not have everything in common to the same degree as did the twelve.

Макар че тези мисионери бяха учители и проповедници на Евангелието, те започнаха да кръщават вярващите, едва след като Иисус ги посвети в сан и ги назначи като седемдесет посланици на Царството. Сред бъдещите евангелисти имаше само седем човека от голямото множество хора, изцелени на това място при залез слънце. Синът на капернаумския велможа беше един от тези, които преминаха подготовка за евангелистко служене в училището на Петър.

148:1.4 (1658.3) These evangelists, though they taught and preached the gospel, did not baptize believers until after they were later ordained and commissioned by Jesus as the seventy messengers of the kingdom. Only seven of the large number healed at the sundown scene at this place were to be found among these evangelistic students. The nobleman's son of Capernaum was one of those trained for gospel service in Peter's school.

2. БОЛНИЦАТА ВЪВ ВИТСАИДА

2. THE BETHSAIDA HOSPITAL

В този крайбрежен лагер сирийският лекар Елман организира лечебно учреждение, което той ръководеше в течение на четири месеца с помощта на двадесет и пет млади жени и дванадесет мъже и което може да се смята за първата болница на Царството. В този лазарет, намиращ се недалеч от основния палатков град, те лекуваха болните с всички материални начини, както и с помощта на духовните методи на молитвата и укрепването на вярата. Не по-рядко от три пъти в седмицата Иисус посещаваше болните от този лагер и лично се срещаше с всеки страдащ. Доколкото ни е известно, сред хилядите поразени от болести и страдащи хора,

148:2.1 (1658.4) In connection with the seaside encampment, Elman, the Syrian physician, with the assistance of a corps of twenty-five young women and twelve men, organized and conducted for four months what should be regarded as the kingdom's first hospital. At this infirmary, located a short distance to the south of the main tented city, they treated the sick in accordance with all known material methods as well as by the spiritual practices of prayer and faith encouragement. Jesus visited the sick of this encampment not less than three times a week and made personal contact with each sufferer. As far as we know, no so-called miracles of supernatural healing occurred among the one thousand afflicted and ailing persons who went away from this infirmary

напуснали този лазарет в подобрено състояние или оздравели, нямаше случаи на така нареченото чудодейно или свръхестествено изцеление. При все това огромното мнозинство получили помощ индивиди не преставаха да твърдят, че ги е излекувал Иисус.

improved or cured. However, the vast majority of these benefited individuals ceased not to proclaim that Jesus had healed them.

Много от случаите на изцеление, извършено от Иисус във връзка с неговата опека над пациентите на Елман, действително напомняха чудеса, но на нас ни обясниха, че те представляват само такива изменения в разума и духа, които са възможни в опита на изпълнени с надежда и вяра хора, намиращи се под непосредственото и въодушевяващо въздействие на силната, положителна и благотворна личност, чиято опека изгонва страха и унищожава тревогата.

148:2.2 (1658.5) Many of the cures effected by Jesus in connection with his ministry in behalf of Elman's patients did, indeed, appear to resemble the working of miracles, but we were instructed that they were only just such transformations of mind and spirit as may occur in the experience of expectant and faith-dominated persons who are under the immediate and inspirational influence of a strong, positive, and beneficent personality whose ministry banishes fear and destroys anxiety.

Елман и неговите помощници се опитваха да просветят тези болни хора относно "обладаността от зли духове", но имаха слаб успех. Вярата в това, че физическите болести и психическите разстройства могат да се предизвикват от присъствието в разума или тялото на поразения човек на така наречените нечисти духове, беше практически повсеместна.

148:2.3 (1658.6) Elman and his associates endeavored to teach the truth to these sick ones concerning the "possession of evil spirits," but they met with little success. The belief that physical sickness and mental derangement could be caused by the dwelling of a so-called unclean spirit in the mind or body of the afflicted person was well-nigh universal.

Във всички свои контакти с болните и страдащите – когато ставаше въпрос за лечение или разкриване на неизвестните причини за болести – Иисус следваше наставленията на своя Райски брат Емануил, получени преди инкарнацията на Урантия. Независимо от това помагащите на болните хора извлякоха много полза, наблюдавайки как Иисус внушаваше вяра и увереност на болните и страдащите.

148:2.4 (1659.1) In all his contact with the sick and afflicted, when it came to the technique of treatment or the revelation of the unknown causes of disease, Jesus did not disregard the instructions of his Paradise brother, Immanuel, given ere he embarked upon the venture of the Urantia incarnation. Notwithstanding this, those who ministered to the sick learned many helpful lessons by observing the manner in which Jesus inspired the faith and confidence of the sick and suffering.

Лагерът беше събран малко преди настъпването на периода на зачестяване на простудните заболявания и треската.

148:2.5 (1659.2) The camp disbanded a short time before the season for the increase in chills and fever drew on.

3. ДЕЛОТО НА ОТЕЦА

3. THE FATHER'S BUSINESS

За цялото това време Иисус проведе в лагера само няколко публични богослужения и само веднъж излезе в синагогата на Капернаум – в предпоследната събота преди да тръгне заедно със завършилите подготовката си евангелисти на тяхното второ проповеднически пътешествие по Галилея.

148:3.1 (1659.3) Throughout this period Jesus conducted public services at the encampment less than a dozen times and spoke only once in the Capernaum synagogue, the second Sabbath before their departure with the newly trained evangelists upon their second public preaching tour of Galilee.

Никога от времето на своето кръщение Учителят не прекарваше толкова време в самота, както в този период на подготовка на евангелистите в лагера във Витсаида. Всеки път, когато някой от апостолите събираше кураж да попита Иисус с какво се обяснява

148:3.2 (1659.4) Not since his baptism had the Master been so much alone as during this period of the evangelists' training encampment at Bethsaida. Whenever any one of the apostles ventured to ask Jesus why he was absent so much from their midst, he would invariably answer that he was

неговото толкова често отсъствие, той неизменно отговаряше, че изпълнява "делото на Отеца".

В тези периоди на отсъствия Иисус го съпровождаха само двама от апостолите. Той временно освободи Петър, Яков и Йоан от задълженията на негови лични спътници, за да могат те също да вземат участие в подготовката на повече от сто бъдещи евангелисти. Когато Учителят искаше да отиде в планината и да се заеме с делото на Отеца, той вземаше за придружители двама свободни апостоли. Така на всеки от дванадесетте се предоставяше възможност за тясно и съкровено общуване с Иисус.

Макар че това не беше разкрито за настоящето повествуване, на нас ни беше дадено да разберем, че в течение на многобройните периоди уединение сред планината Учителят се намираше в непосредствена и изпълнителна връзка с много от своите главни управляващи делата във вселената. Приблизително от времето на своето кръщение този Властелин на нашата вселена вземаше все по-голямо и съзнателно участие в ръководството на някои фази от управлението на вселената. И ние винаги сме се придържали към мнението, че в тези седмици на по-малко активно участие в земните дела той – по някакъв неразкрит на неговите непосредствени съратници начин – ръководеше тези високо духовни разумни същества, които отговаряха за функционирането на обширната вселена, и че Иисус-човекът е решил да назовава своето участие в такава дейност изпълнение на "делото на Отеца".

Неведнъж, когато Иисус се уединяваше за дълги часове, но редом с него бяха двама от неговите апостоли, те наблюдаваха бързо и многообразно изменение в чертите на лицето му, макар че не чуваха никакви думи. Те не виждаха и зримо проявление на небесните същества, които можеха да общуват с Учителя, подобни на тези, които някои от тях видяха в един от последвалите случаи.

"about the Father's business."

148:3.3 (1659.5) During these periods of absence, Jesus was accompanied by only two of the apostles. He had released Peter, James, and John temporarily from their assignment as his personal companions that they might also participate in the work of training the new evangelistic candidates, numbering more than one hundred. When the Master desired to go to the hills about the Father's business, he would summon to accompany him any two of the apostles who might be at liberty. In this way each of the twelve enjoyed an opportunity for close association and intimate contact with Jesus.

148:3.4 (1659.6) It has not been revealed for the purposes of this record, but we have been led to infer that the Master, during many of these solitary seasons in the hills, was in direct and executive association with many of his chief directors of universe affairs. Ever since about the time of his baptism this incarnated Sovereign of our universe had become increasingly and consciously active in the direction of certain phases of universe administration. And we have always held the opinion that, in some way not revealed to his immediate associates, during these weeks of decreased participation in the affairs of earth he was engaged in the direction of those high spirit intelligences who were charged with the running of a vast universe, and that the human Jesus chose to designate such activities on his part as being "about his Father's business."

148:3.5 (1659.7) Many times, when Jesus was alone for hours, but when two of his apostles were near by, they observed his features undergo rapid and multitudinous changes, although they heard him speak no words. Neither did they observe any visible manifestation of celestial beings who might have been in communication with their Master, such as some of them did witness on a subsequent occasion.

4. ЗЛОТО, ГРЕХЪТ И ПРОРОКЪТ

Два пъти в седмицата Иисус имаше навика да провежда специални срещи в скромната беседка в градината на Зеведееви с тези, които искаха да поговорят с него. По време на една от тези частни вечерни беседи Тома зададе на Учителя въпрос: „Защо преди да влязат в Царството хората трябва да се родят в духа? Новото раждане в духа

4. EVIL, SIN, AND INIQUITY

148:4.1 (1659.8) It was the habit of Jesus two evenings each week to hold special converse with individuals who desired to talk with him, in a certain secluded and sheltered corner of the Zebedee garden. At one of these evening conversations in private Thomas asked the Master this question: "Why is it necessary for men to be born of the spirit in order to enter the kingdom? Is

необходимо ли е, за да се избавят от властта на лукавия? Учителю, какво е зло?" Изслушвайки тези въпроси, Иисус отговори на Тома:

rebirth necessary to escape the control of the evil one? Master, what is evil?" When Jesus heard these questions, he said to Thomas:

"Би било заблуждение да се бърка *лукавството* с *лукавия,* а по-точно – с *престъпника.* Този, когото вие наричате лукавия, е синът на самолюбието, висшият управляващ, който съзнателно започна преднамерен бунт против управлението на моя Отец и неговите предани Синове. Но аз вече победих тези греховни метежници. Вие трябва да разберете различните становища към Отеца и неговата вселена. Никога не забравяйте тези закони, определящи връзката с волята на Отеца:

148:4.2 (1660.1) "Do not make the mistake of confusing evil with the evil one, more correctly the iniquitous one. He whom you call the evil one is the son of self-love, the high administrator who knowingly went into deliberate rebellion against the rule of my Father and his loyal Sons. But I have already vanquished these sinful rebels. Make clear in your mind these different attitudes toward the Father and his universe. Never forget these laws of relation to the Father's will:

Злото е неосъзнато или непреднамерено нарушаване на божествения закон – волята на Отеца. Злото е също така и мярката за несъвършенството на подчиняването на волята на Отеца.

148:4.3 (1660.2) "Evil is the unconscious or unintended transgression of the divine law, the Father's will. Evil is likewise the measure of the imperfectness of obedience to the Father's will.

Грехът е осъзнатото, съзнателно и преднамерено нарушаване на божествения закон, волята на Отеца. Грехът е мярката за нежеланието да се подчиниш на божественото ръководство и духовното управление.

148:4.4 (1660.3) "Sin is the conscious, knowing, and deliberate transgression of the divine law, the Father's will. Sin is the measure of unwillingness to be divinely led and spiritually directed.

Порокът е умишленото, настойчиво и упорито престъпване на божествения закон, волята на Отеца. Порокът е мярката за продължителното отхвърляне на любвеобилния план на Отеца, насочен към постигането на вечен живот от личността, и милосърдната опека на Сина, чиято цел е спасението.

148:4.5 (1660.4) "Iniquity is the willful, determined, and persistent transgression of the divine law, the Father's will. Iniquity is the measure of the continued rejection of the Father's loving plan of personality survival and the Sons' merciful ministry of salvation.

По своята природа смъртният човек – до възраждането на духа, е подложен на вродени злотворни тенденции, но такива природни несъвършенства на поведението не са нито грях, нито порок. Смъртният човек едва започва своя дълъг възход към съвършенството на Отеца в Рая. Да бъдеш несъвършен или да притежаваш недостатъчни природни способности, не значи да бъдеш греховен. Човекът действително е подложен на злото, но в никаква степен не е дете на лукавия, стига само да не е избрал преднамерено и съзнателно греховни пътища и порочен живот. Злото е присъщо на естествения ред на нещата в този свят, но грехът е съзнателното отношение на метежника – отношение, привнесено в този свят от тези, които са изпаднали от духовния свят в пълна тъмнина.

148:4.6 (1660.5) "By nature, before the rebirth of the spirit, mortal man is subject to inherent evil tendencies, but such natural imperfections of behavior are neither sin nor iniquity. Mortal man is just beginning his long ascent to the perfection of the Father in Paradise. To be imperfect or partial in natural endowment is not sinful. Man is indeed subject to evil, but he is in no sense the child of the evil one unless he has knowingly and deliberately chosen the paths of sin and the life of iniquity. Evil is inherent in the natural order of this world, but sin is an attitude of conscious rebellion which was brought to this world by those who fell from spiritual light into gross darkness.

Ти си смутен, Тома, от доктрините за греховете и лъжливите представи на персите. Ти не разбираш взаимоотношенията на злото и греха, тъй като в твоето разбиране човечеството започна на Земята от

148:4.7 (1660.6) "You are confused, Thomas, by the doctrines of the Greeks and the errors of the Persians. You do not understand the relationships of evil and sin because you view mankind as beginning on earth with a perfect Adam and rapidly

съвършения Адам и по силата на своята греховност бързо деградира до днешното плачевно състояние. Но защо се отказваш да разбереш смисъла на повествуването, разказващо как Каин, син на Адам, отиде в земята Нод, където си намери жена? И защо се отказваш да изтълкуваш смисъла на това повествуване, където се говори за синовете Божии, взели си за жени дъщерите човешки?

Действително хората по своята природа са предразположени към злото, но не са задължително греховни. Новото раждане – кръщаването в духа – е необходимо за освобождаване от злото и влизане в Царството небесно, но нито едно от тези условия не намалява факта, че човекът е син Божий. Не означава това вродено присъствие на потенциалното зло и това, че човекът по някакъв тайнствен начин е отчужден от небесния Баща така, че като чуждо, непознато или неродено дете трябва по някакъв начин да се сдобива със законно осиновяване от Отеца. Всички подобни представи се раждат първо от твоето неразбиране на Отеца и, второ, от твоето незнание на произхода, природата и предназначението на човека.

Гърците и другите учеха, че човекът се спуска от висотите на божественото съвършенство и неотклонно се движи към забвение или унищожение; аз дойдох, за да покажа, че човекът, чрез влизане в Царството, непременно и уверено се издига до божественото съвършенство. Всяко същество, което в някакво отношение не съответства на божествените и духовни идеали, заключени във волята на вечния Отец, носи потенциално зло, но такива същества в никакъв случай не са греховни, а още по-малко – порочни.

Тома, нима не си чел в Писанията това място, където е казано: "Вие сте деца на Господа, вашия Бог." "Аз ще му бъда Баща и той ще Ми бъде син." "Аз го избрах за син – Аз ще му бъда Баща." „Доведи синовете Мои отдалеч и дъщерите Мои от всички краища на земята; всички, които носят Моето име, защото Аз ги сътворих за Себе Си." "Вие сте синовете на живия Бог." "Тези, в които е Божият Дух, наистина са синове Божии." Както в земното дете има материална част на човешкия баща, така и във всеки вярващ син на Царството присъства духовната част на небесния Баща."

Всичко това и много друго каза Иисус на Тома и много неща апостолът разбра, макар че Иисус го предупреди да "не говори за тези неща с останалите, докато аз не се върна при Отеца". И Тома им разказа за техния разговор, едва след като Учителят напусна този свят.

degenerating, through sin, to man's present deplorable estate. But why do you refuse to comprehend the meaning of the record which discloses how Cain, the son of Adam, went over into the land of Nod and there got himself a wife? And why do you refuse to interpret the meaning of the record which portrays the sons of God finding wives for themselves among the daughters of men?

148:4.8 (1660.7) "Men are, indeed, by nature evil, but not necessarily sinful. The new birth — the baptism of the spirit — is essential to deliverance from evil and necessary for entrance into the kingdom of heaven, but none of this detracts from the fact that man is the son of God. Neither does this inherent presence of potential evil mean that man is in some mysterious way estranged from the Father in heaven so that, as an alien, foreigner, or stepchild, he must in some manner seek for legal adoption by the Father. All such notions are born, first, of your misunderstanding of the Father and, second, of your ignorance of the origin, nature, and destiny of man.

148:4.9 (1660.8) "The Greeks and others have taught you that man is descending from godly perfection steadily down toward oblivion or destruction; I have come to show that man, by entrance into the kingdom, is ascending certainly and surely up to God and divine perfection. Any being who in any manner falls short of the divine and spiritual ideals of the eternal Father's will is potentially evil, but such beings are in no sense sinful, much less iniquitous.

148:4.10 (1661.1) "Thomas, have you not read about this in the Scriptures, where it is written: 'You are the children of the Lord your God.' 'I will be his Father and he shall be my son.' 'I have chosen him to be my son — I will be his Father.' 'Bring my sons from far and my daughters from the ends of the earth; even every one who is called by my name, for I have created them for my glory.' 'You are the sons of the living God.' 'They who have the spirit of God are indeed the sons of God.' While there is a material part of the human father in the natural child, there is a spiritual part of the heavenly Father in every faith son of the kingdom."

148:4.11 (1661.2) All this and much more Jesus said to Thomas, and much of it the apostle comprehended, although Jesus admonished him to "speak not to the others concerning these matters until after I shall have returned to the Father." And Thomas did not mention this interview until after the Master had departed from this world.

5. СМИСЪЛЪТ НА СТРАДАНИЕТО

По време на друга такава частна беседа в градината Натанаил попита Иисус: "Учителю, макар че аз започвам да разбирам защо отказваш да изцеляваш всички наред, все още не мога да разбера защо любящият небесен Отец допуска толкова много от Неговите земни деца да страдат от толкова много недъзи." В отговор Учителят каза на Натанаил:

„Както и много други, ти, Натанаил, си смутен поради това, че не разбираш как естественото развитие на събитията в този свят нееднократно се нарушава от греховни авантюри на някои метежни предатели, презиращи волята на Отеца. И аз дойдох, за да положа началото на възстановяването на реда в тези неща. Няма да са необходими много епохи преди тази част на вселената да бъде възстановена в своя предишен статут, което ще освободи децата човешки от излишния товар на греха и бунта. Присъствието на злото вече е достатъчно изпитание за възхода на човека – грехът не е задължителен за продължаването на живота.

Но, сине мой, ти трябва да знаеш, че Отецът не причинява на Своите земни деца преднамерени страдания. Човекът си навлича ненужни нещастия поради своя упорит отказ да върви по по-добрите пътища в съгласие с божествената воля. Злото таи в себе си страдания, но много страдания са следствие на греха и порока. В този свят станаха много необичайни неща и не е чудно, че всички мислещи хора изпадат в недоумение, гледайки нещастията и страданията, на които стават свидетели. Но в едно можеш да бъдеш уверен: Отецът не изпраща страданието като своеволно наказание за злосторничество. Свързаните със злото несъвършенства и ограничения са вродени; разплатата за греха е неизбежна; пагубните последствия на порока са необратими. Човекът не бива да вини Бога за тези нещастия, които са естествен резултат от избрания от него живот; човекът не трябва да се оплаква и от тези изпитания, които са присъщи за живота в този свят. Волята на Отеца е в това, смъртният човек упорито и последователно да се труди над подобряването на своето положение на Земята. Разумното усърдие трябва в много да помогне на човека да преодолее своите земни нещастия.

Натанаил, нашата мисия се състои в това, да помагаме на хората да решават своите духовни проблеми и с това да стимулираме техния разум, което ще им позволи с голяма готовност и въодушевление да се справят със

5. THE PURPOSE OF AFFLICTION

148:5.1 (1661.3) At another of these private interviews in the garden Nathaniel asked Jesus: "Master, though I am beginning to understand why you refuse to practice healing indiscriminately, I am still at a loss to understand why the loving Father in heaven permits so many of his children on earth to suffer so many afflictions." The Master answered Nathaniel, saying:

148:5.2 (1661.4) "Nathaniel, you and many others are thus perplexed because you do not comprehend how the natural order of this world has been so many times upset by the sinful adventures of certain rebellious traitors to the Father's will. And I have come to make a beginning of setting these things in order. But many ages will be required to restore this part of the universe to former paths and thus release the children of men from the extra burdens of sin and rebellion. The presence of evil alone is sufficient test for the ascension of man — sin is not essential to survival.

148:5.3 (1661.5) "But, my son, you should know that the Father does not purposely afflict his children. Man brings down upon himself unnecessary affliction as a result of his persistent refusal to walk in the better ways of the divine will. Affliction is potential in evil, but much of it has been produced by sin and iniquity. Many unusual events have transpired on this world, and it is not strange that all thinking men should be perplexed by the scenes of suffering and affliction which they witness. But of one thing you may be sure: The Father does not send affliction as an arbitrary punishment for wrongdoing. The imperfections and handicaps of evil are inherent; the penalties of sin are inevitable; the destroying consequences of iniquity are inexorable. Man should not blame God for those afflictions which are the natural result of the life which he chooses to live; neither should man complain of those experiences which are a part of life as it is lived on this world. It is the Father's will that mortal man should work persistently and consistently toward the betterment of his estate on earth. Intelligent application would enable man to overcome much of his earthly misery.

148:5.4 (1662.1) "Nathaniel, it is our mission to help men solve their spiritual problems and in this way to quicken their minds so that they may be the better prepared and inspired to go about solving their manifold material problems. I know of your

своите многобройни материални трудности. Аз зная, че четенето на Писанията те е озадачило. Твърде често на Бога се стремят да припишат отговорност за всичко, което е недостъпно за разбирането на невежия човек. Отецът не носи лична отговорност за всичко това, което може да ти бъде непонятно. Не се съмнявай в любовта на Отеца само поради това, че някои учредени от Него справедливи и мъдри закони ти носят страдания, ако поради незнание или неразбиране престъпваш тези божествени закони.

Но, Натанаил, в Писанията има много неща, които биха те просветили, ако се беше замислил над прочетеното. Нима не помниш следните думи: "Сине мой, не презирай Божието наказание и не се отегчавай, когато Той ти посочва твоите грешки, тъй като Господ поправя тези, които обича, както бащата наказва любимия си син." "Не по воля Своя наказва Господ." "Преди да пострадам, аз се заблуждавах, а сега спазвам закона. Аз се радвам, че страдах, защото се научих на божествените устави." "Аз зная твоите скърби. Вечният Бог е твое убежище, властта на Бога е непреходна." "Господ е и приют за унижените, тихо кътче във времена на скърби." "В болестта Господ ще му даде сили; Той няма да забрави болните." "Както бащата съчувства на своите деца, така Господ съчувства на тези, които се боят от Него. Той познава вашето тяло; Той помни, че вие сте излезли от прахта." "Той изцелява разбитите сърца, лекува раните." "Той е надежда за бедните, сила за тези, които бедстват, защита от бурите, сянка от опустошителен зной." "Той дава на уморените сила и укрепява изнемогващите." "Той няма да прекърши даже увредената тръстика, няма да угаси даже тлеещите въглени." "Когато преминаваш през водите на страданията, Аз ще бъда с теб и когато реките на нещастията те залеят, Аз няма да те изоставя." "Той изпрати мен да изцелявам съкрушените сърца, да възвестя свободата на пленените и да утешавам всички скърбящи." "Наказанието вразумява; не от праха излиза страданието."

confusion as you have read the Scriptures. All too often there has prevailed a tendency to ascribe to God the responsibility for everything which ignorant man fails to understand. The Father is not personally responsible for all you may fail to comprehend. Do not doubt the love of the Father just because some just and wise law of his ordaining chances to afflict you because you have innocently or deliberately transgressed such a divine ordinance.

148:5.5 (1662.2) "But, Nathaniel, there is much in the Scriptures which would have instructed you if you had only read with discernment. Do you not remember that it is written: 'My son, despise not the chastening of the Lord; neither be weary of his correction, for whom the Lord loves he corrects, even as the father corrects the son in whom he takes delight.' 'The Lord does not afflict willingly.' 'Before I was afflicted, I went astray, but now do I keep the law. Affliction was good for me that I might thereby learn the divine statutes.' 'I know your sorrows. The eternal God is your refuge, while underneath are the everlasting arms.' 'The Lord also is a refuge for the oppressed, a haven of rest in times of trouble.' 'The Lord will strengthen him upon the bed of affliction; the Lord will not forget the sick.' 'As a father shows compassion for his children, so is the Lord compassionate to those who fear him. He knows your body; he remembers that you are dust.' 'He heals the brokenhearted and binds up their wounds.' 'He is the hope of the poor, the strength of the needy in his distress, a refuge from the storm, and a shadow from the devastating heat.' 'He gives power to the faint, and to them who have no might he increases strength.' 'A bruised reed shall he not break, and the smoking flax he will not quench.' 'When you pass through the waters of affliction, I will be with you, and when the rivers of adversity overflow you, I will not forsake you.' 'He has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to comfort all who mourn.' 'There is correction in suffering; affliction does not spring forth from the dust.'"

6. ПОГРЕШНОТО РАЗБИРАНЕ НА СТРАДАНИЕТО – БЕСЕДАТА ЗА ЙОВ

БЕСЕДАТА ЗА ЙОВ

Същата вечер във Витсаида Йоан също така попита Иисус защо така много явно невинни хора се мъчат от такова множество болести и изпитват многобройни страдания. Отговаряйки на въпроса на Йоан, Иисус, покрай много други неща, каза:

6. THE MISUNDERSTANDING OF SUFFERING —

DISCOURSE ON JOB

148:6.1 (1662.3) It was this same evening at Bethsaida that John also asked Jesus why so many apparently innocent people suffered from so many diseases and experienced so many afflictions. In answering John's questions, among many other things, the Master said:

“Сине мой, ти не разбираш смисъла на несгодите или предназначението на страданията. Нима не си чел шедьовъра на семитската литература – библейската история за страданията на Йов? Нима не помниш как тази забележителна притча започва с разказ за материалното процъфтяване на слугата на Бога? Ти добре помниш, че Йов беше благословен с деца, богатство, сан, положение, здраве и всичко онова, което се цени от хората в този тленен живот. Съгласно осветените от вековете учения за децата на Авраам подобно материално благополучие беше достатъчно свидетелство за божествено благоволение. Но такава материална собственост и преходно процъфтяване не са признаци на Божията милост. Моят небесен Отец обича бедните точно така, както обича и богатите; Той не отдава значение на обществените различия.

148:6.2 (1662.4) “My son, you do not comprehend the meaning of adversity or the mission of suffering. Have you not read that masterpiece of Semitic literature — the Scripture story of the afflictions of Job? Do you not recall how this wonderful parable begins with the recital of the material prosperity of the Lord’s servant? You well remember that Job was blessed with children, wealth, dignity, position, health, and everything else which men value in this temporal life. According to the time-honored teachings of the children of Abraham such material prosperity was all-sufficient evidence of divine favor. But such material possessions and such temporal prosperity do not indicate God’s favor. My Father in heaven loves the poor just as much as the rich; he is no respecter of persons.

Макар че престъпването на божествения закон рано или късно води след себе си наказание, макар че в края на краищата хората непременно жънат, каквото са посели, ти трябва все пак да знаеш, че човешките страдания не винаги са наказание за предшестващ грях. Нито Йов, нито неговите приятели можаха да изяснят истинската причина за своите несгоди. В светлината на тези знания, които сега притежаваш, ти едва ли ще припишеш на Сатаната или на Бога ролите, които те играят в тази уникална притча. Макар че страданията не помогнаха на Йов при разрешаването на неговите интелектуални трудности или при решаването на философските му проблеми, той действително постигна огромни победи; независимо от краха на своята теологична защита той се издигна на тези духовни висоти, от които можеше искрено да каже: “Аз съм отвратителен на самия себе си”, след което му беше дарено спасение чрез *видение на Бога.* Затова макар че Йов неправилно разбираше страданието, той се въздигна на свръхчовешко ниво на нравствено разбиране и духовна проницателност. Когато страдащият слуга придобива видение на Бога, настъпва душевен покой, превъзхождащ всяко човешко разбиране.

148:6.3 (1663.1) “Although transgression of divine law is sooner or later followed by the harvest of punishment, while men certainly eventually do reap what they sow, still you should know that human suffering is not always a punishment for antecedent sin. Both Job and his friends failed to find the true answer for their perplexities. And with the light you now enjoy you would hardly assign to either Satan or God the parts they play in this unique parable. While Job did not, through suffering, find the resolution of his intellectual troubles or the solution of his philosophical difficulties, he did achieve great victories; even in the very face of the breakdown of his theological defenses he ascended to those spiritual heights where he could sincerely say, ‘I abhor myself’; then was there granted him the salvation of a vision of God. So even through misunderstood suffering, Job ascended to the superhuman plane of moral understanding and spiritual insight. When the suffering servant obtains a vision of God, there follows a soul peace which passes all human understanding.

Първият от другарите на Йов, Елифаз, посъветва страдалеца да прояви в скръбта тази твърдост, която той предписваше на другите във времената на своето процъфтяване. Този лъжлив утешител каза: “Вярвай в своята религия, Йов; помни, че не праведниците страдат, а нечестивците. Сигурно си заслужил това наказание, иначе нямаше да страдаш. Ти добре знаеш, че никой не може да бъде праведен пред Бога. Знаеш, че нечестивците никога не постигат истинско

148:6.4 (1663.2) “The first of Job’s friends, Eliphaz, exhorted the sufferer to exhibit in his afflictions the same fortitude he had prescribed for others during the days of his prosperity. Said this false comforter: ‘Trust in your religion, Job; remember that it is the wicked and not the righteous who suffer. You must deserve this punishment, else you would not be afflicted. You well know that no man can be righteous in God’s sight. You know that the wicked never really prosper. Anyway, man seems predestined to trouble, and perhaps the

процъфтяване. Както и да е, човекът явно е обречен на бедствия и Господ вероятно те наказва за твое благо.” Не е чудно, че подобно тълкуване на проблема за човешките страдания слабо утеши Йов.

Lord is only chastising you for your own good.’ No wonder poor Job failed to get much comfort from such an interpretation of the problem of human suffering.

Но съветът на неговия втори приятел, Вилдад, беше още по-угнетяващ, независимо от неговата разумност от гледната точка на приетата по онова време теология. Вилдад каза: „Бог не може да бъде несправедлив. Щом твоите деца загинаха, трябва да са били грешници; ти сигурно си съгрешил, иначе нямаше така да страдаш. А ако ти наистина си праведен, Бог със сигурност ще те избави от всички твои страдания. От историята на отношенията на човека с Бога ти трябва да разбереш, че Всемогъщият унищожава само нечестивите.”

148:6.5 (1663.3) “But the counsel of his second friend, Bildad, was even more depressing, notwithstanding its soundness from the standpoint of the then accepted theology. Said Bildad: ‘God cannot be unjust. Your children must have been sinners since they perished; you must be in error, else you would not be so afflicted. And if you are really righteous, God will certainly deliver you from your afflictions. You should learn from the history of God’s dealings with man that the Almighty destroys only the wicked.’

След това, както си спомняш, Йов отговори на своите другари: “Аз прекрасно разбирам, че Бог слуша моите вопли за помощ. Как може Бог да е справедлив и в същото време напълно да пренебрегва моята невинност? Аз започвам да осъзнавам, че няма да изкупя греховете от обръщане към Всемогъщия. Нима не виждате, че Бог позволява на нечестивците да преследват праведниците? А доколкото човек е толкова слаб, как той може да се надява на внимание от страна на всемогъщия Бог? Аз заставам през Бога такъв, какъвто съм, и когато Той се обърне срещу мен, аз съм безпомощен. Струваше ли си Бог да ме сътворява, за да ме обрича на тези ужасни страдания?”

148:6.6 (1663.4) “And then you remember how Job replied to his friends, saying: ‘I well know that God does not hear my cry for help. How can God be just and at the same time so utterly disregard my innocence? I am learning that I can get no satisfaction from appealing to the Almighty. Cannot you discern that God tolerates the persecution of the good by the wicked? And since man is so weak, what chance has he for consideration at the hands of an omnipotent God? God has made me as I am, and when he thus turns upon me, I am defenseless. And why did God ever create me just to suffer in this miserable fashion?’

И кой може да оспори отношението на Йов, вземайки под внимание съвета на неговите другари и неговите собствени погрешни представи за Бога? Нима ти не виждаш, че Йов се стремеше към *човешки* Бог, че той жадуваше общуване с божествено Същество, знаещо смъртното положение на човека и разбиращо, че справедливите трябва нерядко да страдат без вина, защото така е устроен този първи по дългия път към възхода към Рая живот? Затова и дойде Синът Човешки от Отеца – да изживее живот в плът, за да утеши и дóйде на помощ на всички тези, на които занапред ще се наложи да изпитат мъките на Йов.

148:6.7 (1663.5) “And who can challenge the attitude of Job in view of the counsel of his friends and the erroneous ideas of God which occupied his own mind? Do you not see that Job longed for a human God, that he hungered to commune with a divine Being who knows man’s mortal estate and understands that the just must often suffer in innocence as a part of this first life of the long Paradise ascent? Wherefore has the Son of Man come forth from the Father to live such a life in the flesh that he will be able to comfort and succor all those who must henceforth be called upon to endure the afflictions of Job.

След това третият приятел на Йов, Софар, произнесе още по-малко утешителни думи, казвайки: “Нелепо е да ти заявявам своята праведност при такова нещастие. Но аз признавам, че пътищата Божии е невъзможно да бъдат разбрани. Може би съществува някаква скрита цел във всички твои беди.” И когато Йов изслуша и тримата си другари, той призова на помощ самия Бог, оправдавайки се с това, че “животът на човека, роден от жена, е

148:6.8 (1663.6) “Job’s third friend, Zophar, then spoke still less comforting words when he said: ‘You are foolish to claim to be righteous, seeing that you are thus afflicted. But I admit that it is impossible to comprehend God’s ways. Perhaps there is some hidden purpose in all your miseries.’ And when Job had listened to all three of his friends, he appealed directly to God for help, pleading the fact that ‘man, born of woman, is few of days and full of trouble.’

кратък и пълен с трудности".

148:6.9 (1664.1) "Then began the second session with his friends. Eliphaz grew more stern, accusing, and sarcastic. Bildad became indignant at Job's contempt for his friends. Zophar reiterated his melancholy advice. Job by this time had become disgusted with his friends and appealed again to God, and now he appealed to a just God against the God of injustice embodied in the philosophy of his friends and enshrined even in his own religious attitude. Next Job took refuge in the consolation of a future life in which the inequities of mortal existence may be more justly rectified. Failure to receive help from man drives Job to God. Then ensues the great struggle in his heart between faith and doubt. Finally, the human sufferer begins to see the light of life; his tortured soul ascends to new heights of hope and courage; he may suffer on and even die, but his enlightened soul now utters that cry of triumph, 'My Vindicator lives!'

След това Йов започна втората беседа с другарите си. Елифаз стана по-жесток, обвиняващ и саркастичен. Вилдад изпадна в негодувание поради неуважителното отношение на Йов към своите приятели. Софар отново повтори своят неутешителен съвет. Към това време приятелите станаха противни на Йов и той призова справедливия Бог в противоположност на бога на несправедливостта, въплътен във философията на неговите приятели и таящото се даже в неговите собствени религиозни възгледи. След това Йов започна да утешава себе си с бъдещия живот с неговото по-пълно отстраняване на несправедливостта на смъртното съществуване. Невъзможността да получи помощ от човека обръща Йов към Бога. Така в неговото сърце започва огромна борба между вярата и съмнението. Накрая страдалецът започва да вижда светлината на живота; неговата измъчена душа се издига към нови висоти на надеждата и храбростта; неговите страдания могат да продължат и даже да доведат до смърт, но сега неговата озарена душа издава победен вик: „Моят Защитник е жив!"

148:6.10 (1664.2) "Job was altogether right when he challenged the doctrine that God afflicts children in order to punish their parents. Job was ever ready to admit that God is righteous, but he longed for some soul-satisfying revelation of the personal character of the Eternal. And that is our mission on earth. No more shall suffering mortals be denied the comfort of knowing the love of God and understanding the mercy of the Father in heaven. While the speech of God spoken from the whirlwind was a majestic concept for the day of its utterance, you have already learned that the Father does not thus reveal himself, but rather that he speaks within the human heart as a still, small voice, saying, 'This is the way; walk therein.' Do you not comprehend that God dwells within you, that he has become what you are that he may make you what he is!"

Йов беше абсолютно прав, усъмнявайки се в доктрината, че Бог наказва децата, за да накаже родителите. Йов винаги беше готов да признае, че Бог е праведен, но той жадуваше за радващото душата разкриване на личния характер на Вечния. И именно такава е нашата мисия на Земята. Занапред страдащите смъртни вече няма да бъдат лишавани от утешението, което носи знанието за Божията любов и разбирането на милосърдието на небесния Баща. Макар че Божието слово, прозвучало от бурята, да беше величествена представа за своето време, ти вече знаеш, че Отецът не разкрива Себе Си по подобен начин, а говори в човешкото сърце със спокоен, тих глас: "Ето пътя, върви по него." Нима не разбираш, че Бог пребивава в теб, че Той е станал това, което си ти, за да те направи това, което е Той?"

148:6.11 (1664.3) Then Jesus made this final statement: "The Father in heaven does not willingly afflict the children of men. Man suffers, first, from the accidents of time and the imperfections of the evil of an immature physical existence. Next, he suffers the inexorable consequences of sin — the transgression of the laws of life and light. And finally, man reaps the harvest of his own iniquitous persistence in rebellion against the righteous rule of heaven on earth. But man's miseries are not a personal visitation of divine judgment. Man can, and will, do much to lessen his temporal sufferings. But once and for all be delivered from the superstition that

В заключение Иисус каза: "Не по Своя воля наказва небесният Баща децата човешки. Човекът страда, първо, поради случайностите на времето и несъвършенствата, причина за които е незрялото физическо битие. Второ, той страда поради необратимите последствия от греха – нарушаването на законите на светлината и живота. И накрая, човекът жъне плодовете на своето собствено порочно упорство, когато въстава против праведната проява на небето на земята. Но човешките беди не са *лично* наказание, изпратено от божественото правосъдие. Човекът е способен да направи –

и ще направи – много за намаляване на своите временни страдания. Но веднъж и завинаги се избавú от суеверната представа, че Бог наказва човека по повеля на лукавия. Изучавай книгата на Йов, именно за да видиш към колко много лъжливи представи за Бога могат искрено да се придържат даже добродетелните хора; и след това обърни внимание на това, че даже мъчително страдащият Йов намери утешение и спасение независимо от толкова погрешните учения. В резултат неговата вяра проби през облака на страданието, за да види светлината на живота, изливана от Отеца като целително милосърдие и непреходна праведност.”

В течение на много дни Йоан обмисляше за себе си тези изказвания. Разговорът с Учителя в градината съществено измени целия му останал живот и впоследствие той направи много, за да измени възгледите на останалите апостоли за източника, природата и предназначението на обикновените човешки страдания. Но Йоан не спомена за тази беседа, докато Учителят не ги напусна.

God afflicts man at the behest of the evil one. Study the Book of Job just to discover how many wrong ideas of God even good men may honestly entertain; and then note how even the painfully afflicted Job found the God of comfort and salvation in spite of such erroneous teachings. At last his faith pierced the clouds of suffering to discern the light of life pouring forth from the Father as healing mercy and everlasting righteousness.”

148:6.12 (1664.4) John pondered these sayings in his heart for many days. His entire afterlife was markedly changed as a result of this conversation with the Master in the garden, and he did much, in later times, to cause the other apostles to change their viewpoints regarding the source, nature, and purpose of commonplace human afflictions. But John never spoke of this conference until after the Master had departed.

7. ЧОВЕКЪТ С ИЗСЪХНАЛАТА РЪКА

В предпоследната събота, преди апостолите и новият корпус евангелисти да тръгнат на второто проповедн『ческо пътешествие по Галилея, Иисус произнесе в синагогата на Капернаум проповедта “Радостта на праведния живот”. Когато Иисус свърши да говори, го заобиколи голяма група сакати, куци, болни и страдалци, които се надяваха да се изцелят. В тази група бяха и апостолите, много от новите евангелисти и шпионите-фарисеи от Йерусалим. Където и да отидеше Иисус (с изключение на пребиваването в планината, където той се посвещаваше на делото на Отеца), шестимата йерусалимски шпиони неотстъпно го следваха.

Докато Иисус говореше с хората, водачът на шпиониращите фарисеи уговори човек с изсъхнала ръка да се приближи до Иисус и да попита ще бъде ли законно да приеме изцеление в събота или следва да моли за помощ на другия ден. Когато Иисус видя този човек, чу думите му и разбра, че беше изпратен от фарисеите, той каза: “Ела при мен и отговори на моя въпрос. Ако в събота твоята овца падне в ямата, ти ще се протегнеш ли да я хванеш и извадиш на повърхността? Законно ли е да постъпваш така в събота?” И човекът отговори: “Да, Учителю, би било законно да се извърши такова благородно дело в събота.” Тогава Иисус каза, обръщайки се към всички: “Аз зная защо сте изпратили този човек. Вие искате да намерите повод за нападки над мен,

7. THE MAN WITH THE WITHERED HAND

148:7.1 (1664.5) The second Sabbath before the departure of the apostles and the new corps of evangelists on the second preaching tour of Galilee, Jesus spoke in the Capernaum synagogue on the “Joys of Righteous Living.” When Jesus had finished speaking, a large group of those who were maimed, halt, sick, and afflicted crowded up around him, seeking healing. Also in this group were the apostles, many of the new evangelists, and the Pharisaic spies from Jerusalem. Everywhere that Jesus went (except when in the hills about the Father’s business) the six Jerusalem spies were sure to follow.

148:7.2 (1665.1) The leader of the spying Pharisees, as Jesus stood talking to the people, induced a man with a withered hand to approach him and ask if it would be lawful to be healed on the Sabbath day or should he seek help on another day. When Jesus saw the man, heard his words, and perceived that he had been sent by the Pharisees, he said: “Come forward while I ask you a question. If you had a sheep and it should fall into a pit on the Sabbath day, would you reach down, lay hold on it, and lift it out? Is it lawful to do such things on the Sabbath day?” And the man answered: “Yes, Master, it would be lawful thus to do well on the Sabbath day.” Then said Jesus, speaking to all of them: “I know wherefore you have sent this man into my presence. You would find cause for offense in me if you could tempt me

уговаряйки ме да проявя милосърдие в събота. Всички вие мълчаливо се съгласихте, че даже в събота би било законно да се извади от ямата нещастната овца, и аз ви призовавам да станете свидетели на това, че проявата на милосърдие в събота е законна не само по отношение на животните, но и към хората. Колко по-ценен от овцата е човекът! Аз заявявам, че да твориш добро в събота е законно дело.” И докато те стояха пред него в мълчание, Иисус се обърна към човека с изсъхналата ръка: “Застани до мен, за да могат всички да те видят. А сега – за да знаеш, че моят Отец желае да правите добро в събота, ако вярваш в своето изцеление, аз те моля да протегнеш ръката си.”

И този човек протегна своята суха ръка и тя стана здрава. Хората бяха готови да се нахвърлят на фарисеите, но Иисус ги призова да се успокоят, казвайки: “Току-що ви казах, че е законно да извършвате благи постъпки в събота, да спасявате живот, но не ви учех да причинявате вреда и да се поддавате на желанието да убивате.” Ядосаните фарисеи се отдалечиха и независимо от съботата побързаха да отидат в Тивериада за съвещание с Ирод. С всички сили те се опитаха да пробудят в него подозрителност, за да си осигурят поддръжката на иродианите в своята борба против Иисус. Но Ирод се отказа да вземе мерки против Иисус и ги посъветва да отправят своите жалби към Йерусалим.

Това беше първият случай на чудо, сътворено от Иисус в отговор на призив, отправен от неговите врагове. И Учителят извърши това така наречено чудо не за демонстрация на своите целителни способности, а като действен протест против превръщането на учредения от религията съботен отдих в истинско робство от безсмислени заповеди за всички хора. Изцеленият човек се върна към своите занимания на каменоделец, оказвайки се един от тези, чието изцеление повлече след себе си живот, преживян в благодарствени молитви и праведност.

to show mercy on the Sabbath day. In silence you all agreed that it was lawful to lift the unfortunate sheep out of the pit, even on the Sabbath, and I call you to witness that it is lawful to exhibit loving-kindness on the Sabbath day not only to animals but also to men. How much more valuable is a man than a sheep! I proclaim that it is lawful to do good to men on the Sabbath day.” And as they all stood before him in silence, Jesus, addressing the man with the withered hand, said: “Stand up here by my side that all may see you. And now that you may know that it is my Father’s will that you do good on the Sabbath day, if you have the faith to be healed, I bid you stretch out your hand.”

148:7.3 (1665.2) And as this man stretched forth his withered hand, it was made whole. The people were minded to turn upon the Pharisees, but Jesus bade them be calm, saying: “I have just told you that it is lawful to do good on the Sabbath, to save life, but I did not instruct you to do harm and give way to the desire to kill.” The angered Pharisees went away, and notwithstanding it was the Sabbath day, they hastened forthwith to Tiberias and took counsel with Herod, doing everything in their power to arouse his prejudice in order to secure the Herodians as allies against Jesus. But Herod refused to take action against Jesus, advising that they carry their complaints to Jerusalem.

148:7.4 (1665.3) This is the first case of a miracle to be wrought by Jesus in response to the challenge of his enemies. And the Master performed this so-called miracle, not as a demonstration of his healing power, but as an effective protest against making the Sabbath rest of religion a veritable bondage of meaningless restrictions upon all mankind. This man returned to his work as a stone mason, proving to be one of those whose healing was followed by a life of thanksgiving and righteousness.

8. ПОСЛЕДНАТА СЕДМИЦА ВЪВ ВИТСАИДА

В последните дни от пребиваването във Витсаида сред йерусалимските шпиони възникна разкол в тяхното отношение към Иисус и неговото учение. Трима от тези фарисеи бяха до дълбините на душата си потресени от това, което бяха видели и чули. Междувременно в Йерусалим млад и влиятелен член на Синедриона на име Авраам публично прие ученията на Иисус и беше

8. LAST WEEK AT BETHSAIDA

148:8.1 (1665.4) The last week of the sojourn at Bethsaida the Jerusalem spies became much divided in their attitude toward Jesus and his teachings. Three of these Pharisees were tremendously impressed by what they had seen and heard. Meanwhile, at Jerusalem, Abraham, a young and influential member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus and was baptized in the pool of Siloam by Abner. All

кръстен в кълпалнята от Абнер Силоамски. Това събитие развълнува целия Йерусалим и във Витсаида незабавно бяха изпратени пратеници със заповед да бъдат отзовани шестимата шпиониращи фарисеи.

Jerusalem was agog over this event, and messengers were immediately dispatched to Bethsaida recalling the six spying Pharisees.

Гръцкият философ, повярвал в Царството по време на предишното пътешествие по Галилея, се върна от Александрия с няколко богати евреи, които за пореден път поканиха Иисус да пристигне в техния град за създаване на обединено училище по философия и религия, както и на лазарет за болните. Но Иисус вежливо отклони това предложение.

148:8.2 (1666.1) The Greek philosopher who had been won for the kingdom on the previous tour of Galilee returned with certain wealthy Jews of Alexandria, and once more they invited Jesus to come to their city for the purpose of establishing a joint school of philosophy and religion as well as an infirmary for the sick. But Jesus courteously declined the invitation.

Приблизително по това време във витсаидския лагер пристигна от Багдад човек на име Кирмет, изричащ пророчества в състояние на транс. Когато този мним пророк изпадаше в транс, той имаше странни видения, а при нарушаване на съня му виждаше фантастични сънища. Той предизвика сериозен безпорядък в лагера и Симон Зилот беше готов да се разправи доста жестоко с този заблуждаващ самия себе си лъжепророк, но Иисус се намеси и му позволи безпрепятствено да действа в течение на няколко дни. Всички, които слушаха неговите проповеди, веднага разбраха неразумността на неговото учение в светлината на Евангелието за Царството. Скоро той се върна в Багдад, отвеждайки със себе си само шепа неустойчиви и колебаещи се души. Но още преди Иисус да се застъпи за багдадския пророк, Давид Зеведеев, с помощта на стихийно възникналия комитет, изведе Кирмет в езерото и, потапяйки го няколко пъти във водата, го посъветва незабавно да ги напусне – да си организира и построи свой собствен лагер.

148:8.3 (1666.2) About this time there arrived at the Bethsaida encampment a trance prophet from Bagdad, one Kirmeth. This supposed prophet had peculiar visions when in trance and dreamed fantastic dreams when his sleep was disturbed. He created a considerable disturbance at the camp, and Simon Zelotes was in favor of dealing rather roughly with the self-deceived pretender, but Jesus intervened and allowed him entire freedom of action for a few days. All who heard his preaching soon recognized that his teaching was not sound as judged by the gospel of the kingdom. He shortly returned to Bagdad, taking with him only a half dozen unstable and erratic souls. But before Jesus interceded for the Bagdad prophet, David Zebedee, with the assistance of a self-appointed committee, had taken Kirmeth out into the lake and, after repeatedly plunging him into the water, had advised him to depart hence — to organize and build a camp of his own.

В този ден финикийката Бет-Марион толкова се разпали, че се лиши от разсъдък и едва не се удави, опитвайки се да тръгне по водата, след което беше отпратена от лагера от нейни приятели.

148:8.4 (1666.3) On this same day, Beth-Marion, a Phoenician woman, became so fanatical that she went out of her head and, after almost drowning from trying to walk on the water, was sent away by her friends.

Новообърнатият от Йерусалим – фарисеят Авраам – предаде всички свои мирски владения в апостолската хазна и до голяма степен благодарение на този принос стана възможно да подготвят за път сто новообучени евангелисти. Към това време Андрей вече обяви закриването на лагера и всички се приготвиха или да се разотидат по домовете си, или да последват евангелистите в Галилея.

148:8.5 (1666.4) The new Jerusalem convert, Abraham the Pharisee, gave all of his worldly goods to the apostolic treasury, and this contribution did much to make possible the immediate sending forth of the one hundred newly trained evangelists. Andrew had already announced the closing of the encampment, and everybody prepared either to go home or else to follow the evangelists into Galilee.

9. ИЗЦЕЛЯВАНЕТО НА ПАРАЛИЗИРАНИЯ

9. HEALING THE PARALYTIC

По обед в петък, 1 октомври, когато Иисус

148:9.1 (1666.5) On Friday afternoon, October 1,

проведе своята последна среща с апостолите, евангелистите и другите лидери на прекратеното съществуване на лагера в присъствието на шестимата йерусалимски фарисеи, седнали на първия ред в разширената просторна гостна в дома на Зеведей, стана един от най-странните и уникални случаи за целия земен живот на Иисус. По това време Учителят стоеше, изнасяйки реч в това голямо помещение, което беше построено за такива събрания, провеждани в сезона на дъждовете. Домът беше обкръжен от плътна тълпа хора, които напрягаха своя слух, опитвайки се да доловят поне нещо от това, за което говореше Иисус.

В това време към дома, докрай претъпкан с хора и обкръжен от напрегнато слушаща тълпа, донесоха неголям одър, на който лежеше отдавна поразен от паралич човек, пренесен тук от Капернаум от своите приятели. Чувайки, че Иисус се кани да напусне Витсаида, и след като поговори с току-що изцеления каменоделец Аарон, този парализиран искаше да го отнесат при Иисус, когото да помоли за изцеление. Неговите приятели се опитваха да си пробият път до дома на Зеведей както от парадния, така и от черния вход, но тълпата беше твърде плътна. Но парализираният не искаше да се примири с поражение; той накара своите другари да намерят стълба, по която те се качиха на покрива на помещението, където говореше Иисус, и след като махнаха керемидите, започнаха смело да спускат одъра с болния с помощта на въже, докато страдащият не се оказа на пода непосредствено пред краката на Учителя. Когато Иисус видя какво са направили, той замлъкна. Всички присъстващи бяха възхитени от настойчивостта на болния и неговите приятели. Парализираният каза: “Учителю, нямаше да прекъсна твоята реч, но твърдо съм решил да стана здрав. Аз не съм от тези, които, изцелявайки се, веднага забравят твоето учение. Бих искал да се излекувам, за да служа на Царството небесно.” И независимо от това, че парализираният сам си бе навлякъл страдания с неразумно преживения си живот, Иисус, виждайки неговата вяра, каза: “Не губи кураж, сине мой, твоите грехове са простени. Твоята вяра ще те спаси.”

Когато йерусалимските фарисеи, както и други книжници и законници, седящи заедно с тях, чуха това изявление на Иисус, те започнаха за себе си да си мислят: “Как смее този човек да говори така? Нима той не разбира, че това е богохулство? Кой освен Бога може да прощава грехове?” Иисус, почувствал със своя дух за какво си мислят и си говорят те, им каза: “Защо във вашите

when Jesus was holding his last meeting with the apostles, evangelists, and other leaders of the disbanding encampment, and with the six Pharisees from Jerusalem seated in the front row of this assembly in the spacious and enlarged front room of the Zebedee home, there occurred one of the strangest and most unique episodes of all Jesus’ earth life. The Master was, at this time, speaking as he stood in this large room, which had been built to accommodate these gatherings during the rainy season. The house was entirely surrounded by a vast concourse of people who were straining their ears to catch some part of Jesus’ discourse.

148:9.2 (1666.6) While the house was thus thronged with people and entirely surrounded by eager listeners, a man long afflicted with paralysis was carried down from Capernaum on a small couch by his friends. This paralytic had heard that Jesus was about to leave Bethsaida, and having talked with Aaron the stone mason, who had been so recently made whole, he resolved to be carried into Jesus’ presence, where he could seek healing. His friends tried to gain entrance to Zebedee’s house by both the front and back doors, but too many people were crowded together. But the paralytic refused to accept defeat; he directed his friends to procure ladders by which they ascended to the roof of the room in which Jesus was speaking, and after loosening the tiles, they boldly lowered the sick man on his couch by ropes until the afflicted one rested on the floor immediately in front of the Master. When Jesus saw what they had done, he ceased speaking, while those who were with him in the room marveled at the perseverance of the sick man and his friends. Said the paralytic: “Master, I would not disturb your teaching, but I am determined to be made whole. I am not like those who received healing and immediately forgot your teaching. I would be made whole that I might serve in the kingdom of heaven.” Now, notwithstanding that this man’s affliction had been brought upon him by his own misspent life, Jesus, seeing his faith, said to the paralytic: “Son, fear not; your sins are forgiven. Your faith shall save you.”

148:9.3 (1667.1) When the Pharisees from Jerusalem, together with other scribes and lawyers who sat with them, heard this pronouncement by Jesus, they began to say to themselves: “How dare this man thus speak? Does he not understand that such words are blasphemy? Who can forgive sin but God?” Jesus, perceiving in his spirit that they thus reasoned within their own minds and among themselves, spoke to them, saying: “Why do you

сърца има такива мисли? Кои сте вие, че да ме съдите? Какво значение има дали ще кажа на този парализиран: “Твоите грехове са простени”, или: “Стани, вземи своя одър и ходи”? Но за да можете вие, присъстващи при всичко това, накрая да разберете, че Синът Човешки има на Земята власт и могъщество да прощава грехове, аз ще кажа на този страдащ: “Стани, вземи своя одър и си върви в къщи!” И когато Иисус произнесе тези думи, парализираният стана, премина покрай отстъпилите пред него хора и излезе от дома. И тези, които видяха това, бяха изумени. Петър разпусна събранието и мнозина се молиха и прославяха Бога, признавайки, че никога преди не са виждали толкова необикновени неща.

Приблизително по това време пристигнаха пратеници на Синедриона със заповед шестимата шпиони да се върнат в Йерусалим. Когато те чуха това съобщение, между тях се разгоря горещ спор, след което лидерът на групата с двама единомишленици се върнаха с пратениците в Йерусалим, а трима от шпионите фарисеи признаха своята вяра в Иисус и като отидоха веднага на езерото, бяха кръстени от Петър и приети от апостолите в братството на децата на Царството.

so reason in your hearts? Who are you that you sit in judgment over me? What is the difference whether I say to this paralytic, your sins are forgiven, or arise, take up your bed, and walk? But that you who witness all this may finally know that the Son of Man has authority and power on earth to forgive sins, I will say to this afflicted man, Arise, take up your bed, and go to your own house.” And when Jesus had thus spoken, the paralytic arose, and as they made way for him, he walked out before them all. And those who saw these things were amazed. Peter dismissed the assemblage, while many prayed and glorified God, confessing that they had never before seen such strange happenings.

148:9.4 (1667.2) And it was about this time that the messengers of the Sanhedrin arrived to bid the six spies return to Jerusalem. When they heard this message, they fell to earnest debate among themselves; and after they had finished their discussions, the leader and two of his associates returned with the messengers to Jerusalem, while three of the spying Pharisees confessed faith in Jesus and, going immediately to the lake, were baptized by Peter and fellowshipped by the apostles as children of the kingdom.

Документ 149. Второто проповеднически пътешествие

⇦ 148 Книгата Урантия 150 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 149. ВТОРОТО ПРОПОВЕДНИЧЕСКО ПЪТЕШЕСТВИЕ

Секции

Въведение
1. Широкото разпространяване на славата на Иисус
2. Отношението на хората
3. Враждебността на религиозните водачи
4. Успехите на проповеднического пътешествие
5. Урокът за доброволството
6. "Страхът господен"
7. Завръщането във Витсаида

PAPER 149
THE SECOND PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction
1. The Widespread Fame of Jesus
2. Attitude of the People
3. Hostility of the Religious Leaders
4. Progress of the Preaching Tour
5. Lesson Regarding Contentment
6. The "Fear of the Lord"
7. Returning to Bethsaida

Въведение

ВТОРОТО проповедническо пътешествие по Галилея започна в неделя, 3 октомври 28 година от н.е., и продължи почти три месеца, завършвайки на 30 декември. В него участваха Иисус и неговите дванадесет апостола, на които помагаше новоизбраният корпус от 117 евангелисти и много други заинтересувани личности. По време на това пътешествие те посетиха Гадара, Птолемаида, Яфия, Дабаритта, Мегидо, Изреел, Скитопол, Тарихея, Хипос, Гамала, Витсаида-Юлия и много други градове и села.

В тази неделна сутрин, преди да тръгнат на път, Андрей и Петър помолиха Иисус да даде последни указания на новите евангелисти, но Учителят отклони тази молба, казвайки, че не е негова работа да се занимава с неща, които могат да бъдат с успех изпълнени от други. След съответното обсъждане беше решено, че за указанията ще се погрижи Йоан Зеведеев. Когато Йоан

INTRODUCTION

149:0.1 (1668.1) THE second public preaching tour of Galilee began on Sunday, October 3, A.D. 28, and continued for almost three months, ending on December 30. Participating in this effort were Jesus and his twelve apostles, assisted by the newly recruited corps of 117 evangelists and by numerous other interested persons. On this tour they visited Gadara, Ptolemais, Japhia, Dabaritta, Megiddo, Jezreel, Scythopolis, Tarichea, Hippos, Gamala, Bethsaida-Julias, and many other cities and villages.

149:0.2 (1668.2) Before the departure on this Sunday morning Andrew and Peter asked Jesus to give the final charge to the new evangelists, but the Master declined, saying that it was not his province to do those things which others could acceptably perform. After due deliberation it was decided that James Zebedee should administer the charge. At the conclusion of James's remarks Jesus said to the evangelists: "Go now forth to do

завърши кратката си реч, Иисус каза на евангелистите: “Вървете да изпълните тази заръка, а по-късно, когато демонстрирате своите умения и преданост, аз ще ви посветя за проповедници на Евангелието за Царството.”

По време на това пътешествие Иисус го съпровождаха само Яков и Йоан. Петър и всеки от останалите апостоли взеха със себе си по около дванадесет евангелисти и поддържаха с тях тясна връзка, докато те проповядваха и учеха. Щом вярващите бяха готови да встъпят в Царството, апостолите ги кръщаваха. През тези три месеца Иисус и двама от неговите съпровождащи много пътешестваха и често посещаваха по два града за един ден, за да проследят работата на евангелистите и да поддържат техните усилия по установяването на Царството. Целият смисъл на второто проповеднически пътешествие се свеждаше към това, да предостави практически опит на членовете на този корпус от 117 нови евангелисти.

За целия този период и след това – чак до последното отпътуване на Иисус и дванадесетте апостоли до Йерусалим, Давид Зеведеев превърна бащиния си дом в постоянен щаб на дейност за благото на Царството. Този дом стана информационен център на земната работа на Иисус и пункт за предаване на куриерската служба, благодарение на която Давид свързваше един с друг тези, които се трудеха в различните части на Палестина и прилежащите райони. Всичко това той правеше по своя собствена инициатива, но с одобрението на Андрей. Давид използва четиридесет до петдесет пратеника в тази информационна служба, създадена в рамките на растящата и разширяваща се дейност по установяването на Царството. Занимавайки се с това, той частично се осигуряваше, отделяйки известно време за своята предишна работа – риболовството.

the work as you have been charged, and later on, when you have shown yourselves competent and faithful, I will ordain you to preach the gospel of the kingdom.”

149:0.3 (1668.3) On this tour only James and John traveled with Jesus. Peter and the other apostles each took with them about one dozen of the evangelists and maintained close contact with them while they carried on their work of preaching and teaching. As fast as believers were ready to enter the kingdom, the apostles would administer baptism. Jesus and his two companions traveled extensively during these three months, often visiting two cities in one day to observe the work of the evangelists and to encourage them in their efforts to establish the kingdom. This entire second preaching tour was principally an effort to afford practical experience for this corps of 117 newly trained evangelists.

149:0.4 (1668.4) Throughout this period and subsequently, up to the time of the final departure of Jesus and the twelve for Jerusalem, David Zebedee maintained a permanent headquarters for the work of the kingdom in his father’s house at Bethsaida. This was the clearinghouse for Jesus’ work on earth and the relay station for the messenger service which David carried on between the workers in various parts of Palestine and adjacent regions. He did all of this on his own initiative but with the approval of Andrew. David employed forty to fifty messengers in this intelligence division of the rapidly enlarging and extending work of the kingdom. While thus employed, he partially supported himself by spending some of his time at his old work of fishing.

1. ШИРОКОТО РАЗПРОСТРАНЯВАНЕ НА СЛАВАТА НА ИИСУС

Към времето, когато лагерът във Витсаида прекрати своето съществуване, славата на Иисус – на първо място като целител – се разпространи по всички райони на Палестина, цяла Сирия и околните страни. В продължение на още много седмици, след като Иисус напусна Витсаида, тук продължаваха да приждат болни и не намирайки Учителя, те узнаваха за неговото местопребиваване от Давид и тръгваха да го

1. THE WIDESPREAD FAME OF JESUS

149:1.1 (1668.5) By the time the camp at Bethsaida had been broken up, the fame of Jesus, particularly as a healer, had spread to all parts of Palestine and through all of Syria and the surrounding countries. For weeks after they left Bethsaida, the sick continued to arrive, and when they did not find the Master, on learning from David where he was, they would go in search of him. On this tour Jesus did not deliberately perform any so-called miracles of healing. Nevertheless, scores of

търсят. По време на това пътешествие Иисус не извърши по своя инициатива нито едно от така наречените чудодейни изцеления. При все това десетки страдащи възстановиха своето здраве и придобиха щастие под действието на възраждащата сила, която дава дълбоката вяра, заставяща да се търси изцеление.

afflicted found restoration of health and happiness as a result of the reconstructive power of the intense faith which impelled them to seek for healing.

С времето на тази мисия съвпадат и първите случаи на необичайни и необясними изцеления, продължаващи в продължение на целия оставащ земен живот на Иисус. В течение на това тримесечно пътешествие повече от сто мъже, жени и деца от Юдея, Идумея, Галилея, Сирия, Тир, Сидон и Трансйордания бяха облагодетелствани от неосъзнатото целителство на Иисус и при тяхното връщане в родните места спомагаха за разпространяване славата на Иисус. И те правеха това, независимо че всеки път, когато Иисус ставаше свидетел на спонтанно изцеление, той веднага поръчваше на облагодетелствания човек "никому да не разказва".

149:1.2 (1669.1) There began to appear about the time of this mission — and continued throughout the remainder of Jesus' life on earth — a peculiar and unexplained series of healing phenomena. In the course of this three months' tour more than one hundred men, women, and children from Judea, Idumea, Galilee, Syria, Tyre, and Sidon, and from beyond the Jordan were beneficiaries of this unconscious healing by Jesus and, returning to their homes, added to the enlargement of Jesus' fame. And they did this notwithstanding that Jesus would, every time he observed one of these cases of spontaneous healing, directly charge the beneficiary to "tell no man."

На нас никога не са ни разкривали какво именно е ставало в тези случаи на спонтанно или несъзнателно изцеление. Учителят никога на обясни на своите апостоли как биваха осъществявани тези изцеления, освен че в няколко случая каза само: "Чувствам, че от мен излезе сила." В един от случаите, когато до него се докосна болно дете, той произнесе: "Чувствам, че от мен излезе живот."

149:1.3 (1669.2) It was never revealed to us just what occurred in these cases of spontaneous or unconscious healing. The Master never explained to his apostles how these healings were effected, other than that on several occasions he merely said, "I perceive that power has gone forth from me." On one occasion he remarked when touched by an ailing child, "I perceive that life has gone forth from me."

От наша страна би било самонадеяно да се опитваме да разкрием механизма на тези случаи на спонтанно изцеление в отсъствието на непосредствено обяснение на Учителя, но ще бъде позволено да изложим нашето мнение за всички подобни феномени на изцеление. Ние предполагаме, че много от тези привидно чудодейни случаи на изцеление, станали за времето на земното служене на Иисус, са били резултат от съвпадението на три могъщи, ефективни и взаимосвързани фактора:

149:1.4 (1669.3) In the absence of direct word from the Master regarding the nature of these cases of spontaneous healing, it would be presuming on our part to undertake to explain how they were accomplished, but it will be permissible to record our opinion of all such healing phenomena. We believe that many of these apparent miracles of healing, as they occurred in the course of Jesus' earth ministry, were the result of the coexistence of the following three powerful, potent, and associated influences:

1. Присъствие в сърцето на човека, упорито стремящ се към изцеление, на силна, преобладаваща, жива вяра, както и на обстоятелството, че човекът е жадувал изцеление в името на духовните блага, а не само заради възстановяването на своето физическо здраве.

149:1.5 (1669.4) 1. The presence of strong, dominant, and living faith in the heart of the human being who persistently sought healing, together with the fact that such healing was desired for its spiritual benefits rather than for purely physical restoration.

2. Наличието едновременно с такава вяра на огромно съчувствие и състрадание от страна на въплътения и изпълнен с милосърдие Божий Син-Създател, фактически притежаващ в себе си почти неограничени и извънвремеви прерогативи и способности за изцеление.

149:1.6 (1669.5) 2. The existence, concomitant with such human faith, of the great sympathy and compassion of the incarnated and mercy-dominated Creator Son of God, who actually possessed in his person almost unlimited and timeless creative healing powers and prerogatives.

3. Наред с вярата на създанието и живота на Създателя следва също така да отбележим, че този Богочовек беше личностно изражение на волята на Отеца. Ако волята на Отеца не се разминаваше с волята на Сина, то при съприкосновение на човешките потребности със способна да ги удовлетвори Божия сила те се сливаха в едно и изцелението ставаше несъзнателно за Иисус-човека, но незабавно се осъзнаваше от неговата божествена природа. Следователно обяснението на много от тези случаи на изцеление трябва да се заключава в отдавна известния ни велик закон, а именно: това, което желае Синът-Създател и съответства на волята на вечния Отец, Е.

По такъв начин, по наше мнение, в личното присъствие на Иисус някои типове дълбока човешка вяра в буквалния истински смисъл караха определени съзидателни сили и личности на вселената, толкова тясно свързани в това време със Сина Човешки, да осъществяват *неудържимо* изцелението. Затова установен факт е, че Иисус действително често позволяваше в негово присъствие хората да се изцеляват благодарение на своята могъща лична вяра.

Много други се стремяха да се излекуват само от егоистични цели. Богата вдовица от Тир се яви заедно със своята свита в търсене на изцеление от своите многобройни недъзи; следвайки Иисус по цяла Галилея, тя продължаваше да му предлага все повече и повече пари – като че ли силата Божия може да се придобие, предлагайки най-високата цена. Но нея изобщо не я интересуваше Евангелието на Царството; тя се стремеше само към излекуване на своите физически недъзи.

149:1.7 (1669.6) 3. Along with the faith of the creature and the life of the Creator it should also be noted that this God-man was the personified expression of the Father's will. If, in the contact of the human need and the divine power to meet it, the Father did not will otherwise, the two became one, and the healing occurred unconsciously to the human Jesus but was immediately recognized by his divine nature. The explanation, then, of many of these cases of healing must be found in a great law which has long been known to us, namely, What the Creator Son desires and the eternal Father wills IS.

149:1.8 (1669.7) It is, then, our opinion that, in the personal presence of Jesus, certain forms of profound human faith were literally and truly *compelling* in the manifestation of healing by certain creative forces and personalities of the universe who were at that time so intimately associated with the Son of Man. It therefore becomes a fact of record that Jesus did frequently suffer men to heal themselves in his presence by their powerful, personal faith.

149:1.9 (1670.1) Many others sought healing for wholly selfish purposes. A rich widow of Tyre, with her retinue, came seeking to be healed of her infirmities, which were many; and as she followed Jesus about through Galilee, she continued to offer more and more money, as if the power of God were something to be purchased by the highest bidder. But never would she become interested in the gospel of the kingdom; it was only the cure of her physical ailments that she sought.

2. ОТНОШЕНИЕТО НА ХОРАТА

Иисус разбираше човешкия разум. Той знаеше какво вълнува сърцата на хората и ако неговите учения се бяха запазили в този вид, в който той ги излагаше, и ако единственият коментар би бил това вдъхновено тълкуване, което е неговият земен живот, то всички народи и всички религии по света много скоро щяха да приемат Евангелието на Царството. Действайки от най-добронамерени подбуди, ранните последователи на Иисус формулираха неговите учения по такъв начин, че да ги направят по-приемливи за някои народи, раси и религии, но това доведе само до това, че ученията на Иисус станаха по-малко приемливи за всички останали народи, раси и религии.

2. ATTITUDE OF THE PEOPLE

149:2.1 (1670.2) Jesus understood the minds of men. He knew what was in the heart of man, and had his teachings been left as he presented them, the only commentary being the inspired interpretation afforded by his earth life, all nations and all religions of the world would speedily have embraced the gospel of the kingdom. The well-meant efforts of Jesus' early followers to restate his teachings so as to make them the more acceptable to certain nations, races, and religions, only resulted in making such teachings the less acceptable to all other nations, races, and religions.

В своя стремеж да осигури ученията на Иисус с благоприятен прием от страна на някои групи от своите съвременници апостол Павел написа много послания с инструктивен и назидателен характер. Така постъпиха и други учители на Евангелието на Иисус, но никой от тях не предполагаше, че някои от тези писания могат да бъдат впоследствие обединени от тези, които ще ги представят като въплъщение на учението на Иисус. Затова, макар че така нареченото християнство действително съдържа повече от Евангелието на Учителя, отколкото която и да е друга религия, в същото време в него има много неща, нямащи отношение към учението на Иисус. Покрай включването в ранното християнство на цял ред доктрини, заимствани от персийските мистерии, както и в значителна част от гръцката философия, бяха допуснати две принципни грешки:

149:2.2 (1670.3) The Apostle Paul, in his efforts to bring the teachings of Jesus to the favorable notice of certain groups in his day, wrote many letters of instruction and admonition. Other teachers of Jesus' gospel did likewise, but none of them realized that some of these writings would subsequently be brought together by those who would set them forth as the embodiment of the teachings of Jesus. And so, while so-called Christianity does contain more of the Master's gospel than any other religion, it does also contain much that Jesus did not teach. Aside from the incorporation of many teachings from the Persian mysteries and much of the Greek philosophy into early Christianity, two great mistakes were made:

1. Опитът да бъде съединено евангелското учение непосредствено с еврейската теология, пример за което е християнската доктрина за изкуплението – учението за това, че Иисус е принесен в жертва Син, удовлетворяващ суровото правосъдие на Отеца и умиротворяващ божествения гняв. Тези учения бяха породени от похвалния стремеж да се направи Евангелието на Царството по-приемливо за невярващите юдеи. Макар че тези опити се оказаха неудачни в това, което се отнасяше до обръщането на евреите, те успяха да смутят и отвратят много искрени души във всички следващи поколения.

149:2.3 (1670.4) 1. The effort to connect the gospel teaching directly onto the Jewish theology, as illustrated by the Christian doctrines of the atonement — the teaching that Jesus was the sacrificed Son who would satisfy the Father's stern justice and appease the divine wrath. These teachings originated in a praiseworthy effort to make the gospel of the kingdom more acceptable to disbelieving Jews. Though these efforts failed as far as winning the Jews was concerned, they did not fail to confuse and alienate many honest souls in all subsequent generations.

2. Вторият огромен пропуск сред ранните последователи на Учителя, упорито повтарян от всички последващи поколения, беше организирането на християнските учения изцяло около *личността* на Иисус. Такова прекомерно изтъкване на фигурата на Иисус в християнската теология доведе до изтласкване на неговата доктрина на заден план и всичко това направи приемането на учението на Иисус още по-трудно за евреите, мюсюлманите, индусите и представителите на други източни религии. Не бихме искали да намаляваме ролята на личността на Иисус в религията, която носи неговото име, но не можем да допуснем такъв довод да затъмнява неговия вдъхновен живот или да изтласка неговото спасително послание: бащинството на Бога и братството между хората.

149:2.4 (1670.5) 2. The second great blunder of the Master's early followers, and one which all subsequent generations have persisted in perpetuating, was to organize the Christian teaching so completely about the *person* of Jesus. This overemphasis of the personality of Jesus in the theology of Christianity has worked to obscure his teachings, and all of this has made it increasingly difficult for Jews, Mohammedans, Hindus, and other Eastern religionists to accept the teachings of Jesus. We would not belittle the place of the person of Jesus in a religion which might bear his name, but we would not permit such consideration to eclipse his inspired life or to supplant his saving message: the fatherhood of God and the brotherhood of man.

Обръщайки се към другите религии, учителите на религията на Иисус трябва да признават общите истини (много от които пряко или косвено водят своето начало от проповедите на Иисус) и в същото време да се въздържат от прекомерно изтъкване на

149:2.5 (1670.6) The teachers of the religion of Jesus should approach other religions with the recognition of the truths which are held in common (many of which come directly or indirectly from Jesus' message) while they refrain from placing so much emphasis on the differences.

различията.

Макар че в този конкретен период от време славата на Иисус се опираше основно върху неговата репутация на целител, това не означава, че положението оставаше неизменно. Постепенно все повече хора започнаха да се обръщат към него за духовна помощ. Но именно физическото изцеление правеше най-непосредствено и силно впечатление на обикновените хора. Все повече жертви на морално поробване и психическо угнетение се стремяха към Иисус и той неизменно ги учеше на пътя на избавлението. Бащите питаха как да постъпват със синовете си, а майките идваха за съвет във връзка с възпитанието на дъщерите си. Пребиваващите в тъмнина идваха при него и той им разкриваше светлината на живота. Той винаги беше готов да откликне на човешката мъка и винаги помагаше на тези, които търсеха неговата помощ.

149:2.6 (1671.1) While, at that particular time, the fame of Jesus rested chiefly upon his reputation as a healer, it does not follow that it continued so to rest. As time passed, more and more he was sought for spiritual help. But it was the physical cures that made the most direct and immediate appeal to the common people. Jesus was increasingly sought by the victims of moral enslavement and mental harassments, and he invariably taught them the way of deliverance. Fathers sought his advice regarding the management of their sons, and mothers came for help in the guidance of their daughters. Those who sat in darkness came to him, and he revealed to them the light of life. His ear was ever open to the sorrows of mankind, and he always helped those who sought his ministry.

Когато самият Създател присъстваше на Земята въплътен в образа на смъртна плът, просто не можеха да не станат някои необикновени неща. Но вие никога не следва да разглеждате Иисус през призмата на тези така наричани чудодейни явления. Учете се да гледате на чудото чрез Иисус, но не се заблуждавайте, гледайки на Иисус през чудото. И това наставление е оправдано независимо от това, че Иисус Назарянин е единственият основател на религия, извършвал свръхматериални действия на Земята.

149:2.7 (1671.2) When the Creator himself was on earth, incarnated in the likeness of mortal flesh, it was inevitable that some extraordinary things should happen. But you should never approach Jesus through these so-called miraculous occurrences. Learn to approach the miracle through Jesus, but do not make the mistake of approaching Jesus through the miracle. And this admonition is warranted, notwithstanding that Jesus of Nazareth is the only founder of a religion who performed supermaterial acts on earth.

Най-поразителният и най-революционен аспект от мисията на Михаил на Земята беше неговото отношение към жените. В това време и в това поколение, когато на мъжа не се полагаше да приветства на обществено място даже своята жена, Иисус се осмели да вземе със себе си жени като учители на Евангелието по време на своето трето пътешествие по Галилея. И той притежаваше висше мъжество, за да постъпи така въпреки учението на равините, утвърждаващо, че “по-добре е да изгориш думите на Закона, отколкото да ги предадеш на жени”.

149:2.8 (1671.3) The most astonishing and the most revolutionary feature of Michael’s mission on earth was his attitude toward women. In a day and generation when a man was not supposed to salute even his own wife in a public place, Jesus dared to take women along as teachers of the gospel in connection with his third tour of Galilee. And he had the consummate courage to do this in the face of the rabbinic teaching which declared that it was “better that the words of the law should be burned than delivered to women.”

За едно поколение Иисус извади жените от непочтително забвение и многовековен тежък робски труд. И най-позорната черта на религията, позволила на себе си да вземе името на Иисус, е това, че на нея не ú стигаше нравствено мъжество да последва този благороден пример в своето последващо отношение към жените.

149:2.9 (1671.4) In one generation Jesus lifted women out of the disrespectful oblivion and the slavish drudgery of the ages. And it is the one shameful thing about the religion that presumed to take Jesus’ name that it lacked the moral courage to follow this noble example in its subsequent attitude toward women.

Когато хората общуваха с Иисус, те се убеждаваха в неговата пълна свобода от

149:2.10 (1671.5) As Jesus mingled with the people, they found him entirely free from the superstitions of that day. He was free from religious prejudices;

присъщите за това време суеверия. Иисус беше лишен от религиозни предразсъдъци; той никога не биваше нетолерантен. На неговото сърце беше чужда социалната вражда. Съгласявайки се с полезното, което беше в религиите на неговите предци, той, без да се колебае, отхвърляше суеверните и ограничаващи традиции, измислени от хората. Той имаше мъжеството да учи, че природните катастрофи, временните произшествия и другите катаклизми не са дело на божествения съд или на тайнственото действие на Провидението. Отхвърляше робската привързаност към различните ритуали и разкриваше погрешността на материалистическия култ. Той открито провъзгласяваше духовната свобода на човека и не се боеше да учи, че смъртните в плът действително и наистина са синове на живия Бог.

he was never intolerant. He had nothing in his heart resembling social antagonism. While he complied with the good in the religion of his fathers, he did not hesitate to disregard man-made traditions of superstition and bondage. He dared to teach that catastrophes of nature, accidents of time, and other calamitous happenings are not visitations of divine judgments or mysterious dispensations of Providence. He denounced slavish devotion to meaningless ceremonials and exposed the fallacy of materialistic worship. He boldly proclaimed man's spiritual freedom and dared to teach that mortals of the flesh are indeed and in truth sons of the living God.

Иисус надмина всички учения на своите предшественици, смело заменяйки чистите ръце с чисто сърце като признак за истинската религия. На мястото на традицията той постави реалността и помете всички тщеславни и лицемерни претенции. И при все това този безстрашен Божий човек не даваше воля на разрушителната критика и не проявяваше пълно презрение към религиозните, социални, икономически и политически обичаи на своето време. Той не беше войнстващ революционер; той беше прогресивен еволюционист. Залавяше се с разрушаване на онова, което е *било,* само тогава, когато едновременно предлагаше на своите събратя по-доброто, което *следва да бъде.*

149:2.11 (1671.6) Jesus transcended all the teachings of his forebears when he boldly substituted clean hearts for clean hands as the mark of true religion. He put reality in the place of tradition and swept aside all pretensions of vanity and hypocrisy. And yet this fearless man of God did not give vent to destructive criticism or manifest an utter disregard of the religious, social, economic, and political usages of his day. He was not a militant revolutionist; he was a progressive evolutionist. He engaged in the destruction of that which *was* only when he simultaneously offered his fellows the superior thing which *ought to be.*

Иисус приемаше подчинение от своите привърженици, без да го изисква. Само трима от тези, които получиха неговата лична покана, се отказаха от предложението да станат ученици. Той притежаваше необикновена притегателна сила спрямо хората, но беше лишен от диктаторски склонности. Внушаваше доверие и нито един човек нито веднъж не се възмути от полученото от Иисус указание. Притежаваше абсолютна власт над своите ученици, но никой и никога не възразяваше против това. Той разрешаваше на своите последователи да го наричат Наставник.

149:2.12 (1672.1) Jesus received the obedience of his followers without exacting it. Only three men who received his personal call refused to accept the invitation to discipleship. He exercised a peculiar drawing power over men, but he was not dictatorial. He commanded confidence, and no man ever resented his giving a command. He assumed absolute authority over his disciples, but no one ever objected. He permitted his followers to call him Master.

Учителят възхищаваше всички, които се срещаха с него, освен онези, които се придържаха към дълбоко вкоренилите се предразсъдъци, или тези, които смятаха неговите учения за политически опасни. Хората ги потрисаше самобитността и убедителността на неговите учения. Те се изумяваха от неговото търпение в отношението му към изостаналите и досадни посетители. Той внушаваше надежда и

149:2.13 (1672.2) The Master was admired by all who met him except by those who entertained deep-seated religious prejudices or those who thought they discerned political dangers in his teachings. Men were astonished at the originality and authoritativeness of his teaching. They marveled at his patience in dealing with backward and troublesome inquirers. He inspired hope and confidence in the hearts of all who came under his ministry. Only those who had not met him feared

увереност в сърцата на всички, които неговото служене засягаше. От него се бояха само тези, които го смятаха за защитник на истината, призван да победи злото и заблужденията, които те решиха на всяка цена да запазят в своите души.

Влиянието, което Иисус оказваше както на другарите си, така и на зложелателите си, се отличаваше със сила и особено обаяние. Тълпи от хора го съпровождаха със седмици, само за да чуят неговото милосърдно слово и да видят неговия скромен живот. Преданите мъже и жени обичаха Иисус с почти свръхчовешко чувство. И колкото по-добре го опознаваха, толкова повече го обикваха. Всичко това остава истина и днес: колкото по-добре човек познава този Богочовек, толкова по-вярно той ще го обича и ще го следва – както днес, така и във всички бъдещи векове.

him, and he was hated only by those who regarded him as the champion of that truth which was destined to overthrow the evil and error which they had determined to hold in their hearts at all cost.

149:2.14 (1672.3) On both friends and foes he exercised a strong and peculiarly fascinating influence. Multitudes would follow him for weeks, just to hear his gracious words and behold his simple life. Devoted men and women loved Jesus with a well-nigh superhuman affection. And the better they knew him the more they loved him. And all this is still true; even today and in all future ages, the more man comes to know this God-man, the more he will love and follow after him.

3. ВРАЖДЕБНОСТТА НА РЕЛИГИОЗНИТЕ ВОДАЧИ

Независимо от благосклонния прием, който Иисус и неговите учения срещаха сред простите хора, отношението на религиозните водачи на Йерусалим ставаше все по-напрегнато и враждебно. Към това време фарисеите вече създадоха систематична догматична теология. Иисус беше Учител, който учеше при всеки удобен случай, без да се придържа към някаква система. Той учеше, опирайки се не толкова на закона, колкото на живота – с помощта на притчи. (И когато използваше притчи за илюстрация на своите мисли, неговата цел беше да използва за това само *един* аспект на своя разказ. Може да се стигне до много лъжливи представи за ученията на Иисус, ако човек се опита да превърне неговите притчи в алегории.)

Религиозните водачи на Йерусалим бяха извън себе си след неотдавнашното обръщение на младия Авраам и дезертьорството на трима шпиони, кръстени от Петър и участващи сега заедно с евангелистите във второто проповеднически пътешествие по Галилея. Страхът и предразсъдъците все повече ослепяваха еврейските вождове, а техните сърца закоравяваха поради упоритото отричане на притегателните истини на Евангелието за Царството. Когато човек отхвърля призива на пребиваващия в него дух, малко може да бъде направено за изменение на неговите възгледи.

Когато Иисус за пръв път се срещна с евангелистите в лагера във Витсаида, той завърши своето обръщение със следните

3. HOSTILITY OF THE RELIGIOUS LEADERS

149:3.1 (1672.4) Notwithstanding the favorable reception of Jesus and his teachings by the common people, the religious leaders at Jerusalem became increasingly alarmed and antagonistic. The Pharisees had formulated a systematic and dogmatic theology. Jesus was a teacher who taught as the occasion served; he was not a systematic teacher. Jesus taught not so much from the law as from life, by parables. (And when he employed a parable for illustrating his message, he designed to utilize just *one* feature of the story for that purpose. Many wrong ideas concerning the teachings of Jesus may be secured by attempting to make allegories out of his parables.)

149:3.2 (1672.5) The religious leaders at Jerusalem were becoming well-nigh frantic as a result of the recent conversion of young Abraham and by the desertion of the three spies who had been baptized by Peter, and who were now out with the evangelists on this second preaching tour of Galilee. The Jewish leaders were increasingly blinded by fear and prejudice, while their hearts were hardened by the continued rejection of the appealing truths of the gospel of the kingdom. When men shut off the appeal to the spirit that dwells within them, there is little that can be done to modify their attitude.

149:3.3 (1672.6) When Jesus first met with the evangelists at the Bethsaida camp, in concluding his address, he said: “You should remember that in body and mind — emotionally — men react

думи: “Трябва да помните, че в тялото и разума – в това, което се отнася до емоциите, хората реагират различно. Единственият *общ* за хората фактор е пребиваващият в тях дух. Макар че божествените духове могат в някаква степен да се отличават един от друг по своята природа и дълбочина на опита, те реагират еднородно на всички духовни обръщения. Едва чрез посредничеството на този дух и обръщението към него човечеството ще може някога да постигне единство и братство.” Но много от еврейските водачи оставаха глухи към духовния призив на Евангелието. От това време те неуморно планираха и готвеха гибелта на Учителя. Те бяха уверени, че Иисус трябва да бъде хванат, осъден и екзекутиран като еретик, като осквернител на самите основи на еврейския свещен закон.

individually. The only uniform thing about men is the indwelling spirit. Though divine spirits may vary somewhat in the nature and extent of their experience, they react uniformly to all spiritual appeals. Only through, and by appeal to, this spirit can mankind ever attain unity and brotherhood.” But many of the leaders of the Jews had closed the doors of their hearts to the spiritual appeal of the gospel. From this day on they ceased not to plan and plot for the Master’s destruction. They were convinced that Jesus must be apprehended, convicted, and executed as a religious offender, a violator of the cardinal teachings of the Jewish sacred law.

4. УСПЕХИТЕ НА ПРОПОВЕДНИЧЕСКОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ

По време на това проповедническо пътешествие Иисус почти не излизаше пред народа, но Той проведе много вечерни беседи с вярващи в повечето градове и селища, които успя да посети с Яков и Йоан. На една от тези вечерни срещи млад евангелист зададе въпрос за гнева и в отговор Учителят, между другото, каза:

“Гневът е материално явление, което – като цяло, е мярката за неспособността на духовната природа да постави под свой контрол обединената интелектуална и физическа природа. Гневът свидетелства за недостиг на търпима братска любов, както и за недостатъчно самоуважение и самообладание. Гневът подрива здравето, разваля разума и спъва духовния учител на човешката душа. Нима не сте чели в Писанията, че “гневът убива глупака” и че „човекът раздира себе си на части в своя гняв”? Че “търпеливият човек е човек с голям ум”, а “раздразнителният е неразумен”? Всички вие знаете, че “кроткият отговор смирява гнева” и че “оскърбителните думи възбуждат ярост”.”Благоразумието прави човека търпелив”, докато “човекът, неспособен да се владее, е подобен на беззащитен град без стени”. „Жесток е гневът и свирепа – яростта.” “Сърдитите предизвикват кавга, а избухливите умножават своите грехове.” “Не бъди прибързан в духа, защото гневът живее в гърдите на глупците.” В тази реч Иисус каза още: “Нека вашите сърца се изпълнят с любов дотолкова, че на вашия духовен проводник да бъде лесно да ви освободи от склонността да давате израз на взривовете животински гняв, които са несъвместими с богосиновството.”

4. PROGRESS OF THE PREACHING TOUR

149:4.1 (1673.1) Jesus did very little public work on this preaching tour, but he conducted many evening classes with the believers in most of the cities and villages where he chanced to sojourn with James and John. At one of these evening sessions one of the younger evangelists asked Jesus a question about anger, and the Master, among other things, said in reply:

149:4.2 (1673.2) “Anger is a material manifestation which represents, in a general way, the measure of the failure of the spiritual nature to gain control of the combined intellectual and physical natures. Anger indicates your lack of tolerant brotherly love plus your lack of self-respect and self-control. Anger depletes the health, debases the mind, and handicaps the spirit teacher of man’s soul. Have you not read in the Scriptures that ‘wrath kills the foolish man,’ and that man ‘tears himself in his anger’? That ‘he who is slow of wrath is of great understanding,’ while ‘he who is hasty of temper exalts folly’? You all know that ‘a soft answer turns away wrath,’ and how ‘grievous words stir up anger.’ ‘Discretion defers anger,’ while ‘he who has no control over his own self is like a defenseless city without walls.’ ‘Wrath is cruel and anger is outrageous.’ ‘Angry men stir up strife, while the furious multiply their transgressions.’ ‘Be not hasty in spirit, for anger rests in the bosom of fools.’” Before Jesus ceased speaking, he said further: “Let your hearts be so dominated by love that your spirit guide will have little trouble in delivering you from the tendency to give vent to those outbursts of animal anger which are inconsistent with the status of divine sonship.”

Тази вечер Учителят говори за желателността от придобиване на хармоничен характер. Той се съгласи, че повечето хора трябва да посветят себе си на овладяването на някакъв занаят, но отхвърли всяка тенденция към прекомерна специализация, към това, човек да стане тесногръд и ограничен в своя живот. Обърна внимание на факта, че всяка доведена до крайност добродетел може да стане порок. Иисус винаги проповядваше умереност и учеше на последователност – на съразмерно приспособяване към проблемите на живота. Той подчертаваше, че прекомерното съчувствие и жалост могат да доведат до силна емоционална неустойчивост, че ентусиазмът може да прерасне във фанатизъм. Той обсъди това, което стана с един от техните бивши съратници, чието въображение го доведе до фантастични и непрактични занятия. В същото време ги предупреди за опасността от скука, към която води свръхконсервативната посредственост.

149:4.3 (1673.3) On this same occasion the Master talked to the group about the desirability of possessing well-balanced characters. He recognized that it was necessary for most men to devote themselves to the mastery of some vocation, but he deplored all tendency toward overspecialization, toward becoming narrow-minded and circumscribed in life's activities. He called attention to the fact that any virtue, if carried to extremes, may become a vice. Jesus always preached temperance and taught consistency — proportionate adjustment of life problems. He pointed out that overmuch sympathy and pity may degenerate into serious emotional instability; that enthusiasm may drive on into fanaticism. He discussed one of their former associates whose imagination had led him off into visionary and impractical undertakings. At the same time he warned them against the dangers of the dullness of overconservative mediocrity.

След това Иисус разгледа опасностите, свързани с храбростта и вярата, които в резултат водят неразумните души към безразсъдство и високомерие. Той също така показа как благоразумието и предпазливостта, отишли твърде далеч, довеждат до страхливост и поражение. Призоваваше своите слушатели да се стремят към самобитност, избягвайки всяка тенденция към ексцентричност. Той призоваваше към съчувствие без сантименталност, към жалост без лицемерие. Учеше на почитание, свободно от страх и суеверие.

149:4.4 (1673.4) And then Jesus discoursed on the dangers of courage and faith, how they sometimes lead unthinking souls on to recklessness and presumption. He also showed how prudence and discretion, when carried too far, lead to cowardice and failure. He exhorted his hearers to strive for originality while they shunned all tendency toward eccentricity. He pleaded for sympathy without sentimentality, piety without sanctimoniousness. He taught reverence free from fear and superstition.

Съратниците на Иисус ги поразяваше не толкова това, че той говори за хармоничен характер, колкото това, че неговият собствен живот служеше като красноречив пример за учението му. И макар че този живот беше съпроводен с напрежения и бури, той нито веднъж не трепна. Неговите врагове постоянно му поставяха капани, но нито веднъж не го хванаха. Мъдреците и учените се опитваха да го объркат, но той не се спъна. Те се стараеха да го забъркат в спор, но неговите отговори бяха неизменно просветляващи, достойни и изчерпателни. Когато го прекъсваха с многобройни въпроси, винаги даваше убедителни отговори, като говореше по същество. Той никога не прибягваше към недостойни методи, сблъсквайки се с постоянния натиск на своите врагове, които го нападаха, без да се поколебаят да използват всякакви лъжливи, подли и нечестни методи.

149:4.5 (1674.1) It was not so much what Jesus taught about the balanced character that impressed his associates as the fact that his own life was such an eloquent exemplification of his teaching. He lived in the midst of stress and storm, but he never wavered. His enemies continually laid snares for him, but they never entrapped him. The wise and learned endeavored to trip him, but he did not stumble. They sought to embroil him in debate, but his answers were always enlightening, dignified, and final. When he was interrupted in his discourses with multitudinous questions, his answers were always significant and conclusive. Never did he resort to ignoble tactics in meeting the continuous pressure of his enemies, who did not hesitate to employ every sort of false, unfair, and unrighteous mode of attack upon him.

Макар да е вярно, че на много мъже и жени действително се налага усърдно да се занимават с някакво определено дело –

149:4.6 (1674.2) While it is true that many men and women must assiduously apply themselves to some definite pursuit as a livelihood vocation, it is

професия, с която те заработват своята прехрана, при все това крайно желателно е хората да разширяват своето запознанство със съществуващия на Земята живот в широк културен диапазон. Истински образованите хора не могат да не се интересуват от живота и заниманията на своите събратя.

nevertheless wholly desirable that human beings should cultivate a wide range of cultural familiarity with life as it is lived on earth. Truly educated persons are not satisfied with remaining in ignorance of the lives and doings of their fellows.

5. УРОКЪТ ЗА ДОБРОВОЛСТВОТО

Когато Иисус посещаваше групата евангелисти, работещи под ръководството на Симон Зилот, на вечерното събрание Симон го попита: "Учителю, защо едни хора са много по-щастливи и доволни от други? Има ли някаква връзка между доволството и религиозния опит?" Иисус отговори на Симон, в частност, следното:

"Симон, някои хора са по природа по-щастливи от други. Много, твърде много зависи от желанието на човека да се подчинява на водителството на живеещия в него дух на Отеца. Нима не си чел в Писанията думите на мъдреца: "Духът на човека е светилник на Господа, изпитващ всички дълбини на сърцето"? А също така и това, че такива водени от духа смъртни казват: "Прекрасен късмет ми се падна; да, моето наследство е възхитително." „Малкото, което го има в праведника, е по-добро от богатствата на много нечестиви", защото "добрият човек ще се насити от недрата свои". „Веселото сърце прави лицето весело и е вечен пир. По-добре да бъдеш беден и да почиташ Господа, отколкото да бъдеш богат, но да имаш нещастия. По-добре да ядеш блюдо от треви там, където има любов, отколкото охранен бик там, където има ненавист. По-добре немного да придобиеш с истина, отколкото много – с измама." "Веселото сърце е благотворно като лекарство." "По-добре малко с доволство, отколкото изобилие с печал и раздразнение на духа."

Причина за много преживявания на човека е крахът на неговите честолюбиви замисли и оскърбяването на неговата гордост. Разбира се, хората трябва сами да се стремят да направят своя живот на Земята колкото може по-добър, но ако усилията на човека са били искрени, то той е длъжен, без да унива, да приеме своята участ и да се възползва от своята изобретателност, за да може да извлече колкото може повече от това, което му се е паднало. Твърде много неприятности на човека израстват върху почвата на страха, таящ се в неговата собствена душа. "Нечестивият бяга, когато никой не го гони." "Нечестивите са подобни на разгневен океан, който не може да се успокои, но чиито води

5. LESSON REGARDING CONTENTMENT

149:5.1 (1674.3) When Jesus was visiting the group of evangelists working under the supervision of Simon Zelotes, during their evening conference Simon asked the Master: "Why are some persons so much more happy and contented than others? Is contentment a matter of religious experience?" Among other things, Jesus said in answer to Simon's question:

149:5.2 (1674.4) "Simon, some persons are naturally more happy than others. Much, very much, depends upon the willingness of man to be led and directed by the Father's spirit which lives within him. Have you not read in the Scriptures the words of the wise man, 'The spirit of man is the candle of the Lord, searching all the inward parts'? And also that such spirit-led mortals say: 'The lines are fallen to me in pleasant places; yes, I have a goodly heritage.' 'A little that a righteous man has is better than the riches of many wicked,' for 'a good man shall be satisfied from within himself.' 'A merry heart makes a cheerful countenance and is a continual feast. Better is a little with the reverence of the Lord than great treasure and trouble therewith. Better is a dinner of herbs where love is than a fatted ox and hatred therewith. Better is a little with righteousness than great revenues without rectitude.' 'A merry heart does good like a medicine.' 'Better is a handful with composure than a superabundance with sorrow and vexation of spirit.'

149:5.3 (1674.5) "Much of man's sorrow is born of the disappointment of his ambitions and the wounding of his pride. Although men owe a duty to themselves to make the best of their lives on earth, having thus sincerely exerted themselves, they should cheerfully accept their lot and exercise ingenuity in making the most of that which has fallen to their hands. All too many of man's troubles take origin in the fear soil of his own natural heart. 'The wicked flee when no man pursues.' 'The wicked are like the troubled sea, for it cannot rest, but its waters cast up mire and dirt; there is no peace, says God, for the wicked.'

вдигат мръсотия; няма мир за нечестивите, казва Бог.”

„Затова търсете не лъжливия мир и мимолетната радост, а твърдостта, която създава вяра, и увереността, която дава богосиновството, защото те носят спокойствие, доволство и висша радост в духа.”

Иисус едва ли смяташе този свят за “долината на сълзите”. Обратно, той гледаше на него като на сфера за раждане на възхождащи към Рая вечни и безсмъртни духове, “долината за създаване на души”.

149:5.4 (1674.6) “Seek not, then, for false peace and transient joy but rather for the assurance of faith and the sureties of divine sonship which yield composure, contentment, and supreme joy in the spirit.”

149:5.5 (1675.1) Jesus hardly regarded this world as a “vale of tears.” He rather looked upon it as the birth sphere of the eternal and immortal spirits of Paradise ascension, the “vale of soul making.”

6. “СТРАХЪТ ГОСПОДЕН”

Когато те бяха в Гамала, Филип попита Иисус на вечерното събрание: „Учителю, защо Писанията ни учат “да се боим от Господа”, докато ти би искал да гледаме на небесния Баща без страх? Как да съгласуваме тези две учения?” И Иисус отговори на Филип:

“Деца мои, мен ме удивлява това, че задавате подобни въпроси. В началото само страхът можеше да научи човека на благоговение, но аз дойдох да разкрия любовта на Отеца, за да ви привлека към поклонение на Вечния чрез пробуждане на признателното насрещно чувство в сина като отговор на абсолютната и съвършена любов на Отеца. Аз бих искал да ви избавя от ограниченията на робския страх, в обятията на който подлагате себе си на уморително служене на един ревнив и гневлив Бог-Цар. Аз бих искал да ви разкажа, че Бог и човекът са свързани с отношенията на Баща и син, за да може с радост да ви водят към това възвишено небесно поклонение – свободното поклонение на един любящ, справедлив и милосърден Бог-Баща.

Изразът “страх Господен” имаше различни значения в течение на последователните епохи: от страха – чрез мъчения и ужас, до трепета и благоговението. И сега бих искал да ви преведа по възходящия път от благоговението, чрез признанието, осъзнаването и благодарността – към *любовта.* Когато човек признава само делата Божии, той е склонен към страх пред Висшия; но когато човек започва да разбира и чувства личността и характера на живия Бог, той започва все повече да обича такъв добродетелен и съвършен, всеобщ и вечен Баща. Именно в това изменение на отношението на човека към Бога се заключава мисията на Сина Човешки на Земята.

6. THE “FEAR OF THE LORD”

149:6.1 (1675.2) It was at Gamala, during the evening conference, that Philip said to Jesus: “Master, why is it that the Scriptures instruct us to ‘fear the Lord,’ while you would have us look to the Father in heaven without fear? How are we to harmonize these teachings?” And Jesus replied to Philip, saying:

149:6.2 (1675.3) “My children, I am not surprised that you ask such questions. In the beginning it was only through fear that man could learn reverence, but I have come to reveal the Father’s love so that you will be attracted to the worship of the Eternal by the drawing of a son’s affectionate recognition and reciprocation of the Father’s profound and perfect love. I would deliver you from the bondage of driving yourselves through slavish fear to the irksome service of a jealous and wrathful King-God. I would instruct you in the Father-son relationship of God and man so that you may be joyfully led into that sublime and supernal free worship of a loving, just, and merciful Father-God.

149:6.3 (1675.4) “The ‘fear of the Lord’ has had different meanings in the successive ages, coming up from fear, through anguish and dread, to awe and reverence. And now from reverence I would lead you up, through recognition, realization, and appreciation, to love. When man recognizes only the works of God, he is led to fear the Supreme; but when man begins to understand and experience the personality and character of the living God, he is led increasingly to love such a good and perfect, universal and eternal Father. And it is just this changing of the relation of man to God that constitutes the mission of the Son of Man on earth.

Разумните деца не се боят от своя баща, за да получат от неговите ръце щедри дарове; но след като са получили в изобилие това, което им е било посветено от бащината любов към своите синове и дъщери, тези горещо любими деца започват да обичат своя баща с ответна признателност и в благодарност за толкова щедро благодеяние. Добродетелта на Бога води до разкаяние; благодарността на Бога води към служене; милосърдието на Бога води към спасение; любовта към Бога води до разумно и чистосърдечно поклонение.

149:6.4 (1675.5) "Intelligent children do not fear their father in order that they may receive good gifts from his hand; but having already received the abundance of good things bestowed by the dictates of the father's affection for his sons and daughters, these much loved children are led to love their father in responsive recognition and appreciation of such munificent beneficence. The goodness of God leads to repentance; the beneficence of God leads to service; the mercy of God leads to salvation; while the love of God leads to intelligent and freehearted worship.

Вашите предци се бояха от Бога, защото Той беше могъщ и тайнствен. Вие ще Му се покланяте, защото Той е величествен в любовта, великодушен в милосърдието и славен в истината. Могъществото на Бога пробужда в човешкото сърце страх, но благородството и праведността на Неговата личност поражда благоговение, любов и доброволно поклонение. Почтителният и любящ син не се бои и не трепери от страх даже пред могъщ и благороден баща. Аз дойдох в този свят да заменя страха с любов, мъката – с радост, ужаса – с увереност, робските ограничения и безсмислените обреди – с любвеобилно служене и благодарно поклонение. За тези, които все още седят в тъмнина, остава вярна една истина: "Източниците на мъдрост са в страха пред Господа." Но след като светлината е станала по-ярка, Божиите синове са склонни към прославяне на Безкрайния за това, което Той *е,* вместо за това да се бои за това, което той *прави.*

149:6.5 (1675.6) "Your forebears feared God because he was mighty and mysterious. You shall adore him because he is magnificent in love, plenteous in mercy, and glorious in truth. The power of God engenders fear in the heart of man, but the nobility and righteousness of his personality beget reverence, love, and willing worship. A dutiful and affectionate son does not fear or dread even a mighty and noble father. I have come into the world to put love in the place of fear, joy in the place of sorrow, confidence in the place of dread, loving service and appreciative worship in the place of slavish bondage and meaningless ceremonies. But it is still true of those who sit in darkness that 'the fear of the Lord is the beginning of wisdom.' But when the light has more fully come, the sons of God are led to praise the Infinite for what he is rather than to fear him for what he does.

Когато децата са малки и неразумни, се налага да ги увещаваш да уважават своите родители; но когато те пораснат и станат малко по-признателни за благата, които им дава родителската опека и защита, те – чрез разумно уважение и растяща привързаност – се издигат на това ниво на опит, при което обичат своите родители за това, което са, а не заради това, което са направили за тях. Бащата по природа обича своето дете, но детето трябва да придобие любовта към своя баща, преминавайки пътя от страха пред това, което може да направи бащата – през трепета, ужаса, зависимостта и благоговението – към благодарната и нежна любов.

149:6.6 (1675.7) "When children are young and unthinking, they must necessarily be admonished to honor their parents; but when they grow older and become somewhat more appreciative of the benefits of the parental ministry and protection, they are led up, through understanding respect and increasing affection, to that level of experience where they actually love their parents for what they are more than for what they have done. The father naturally loves his child, but the child must develop his love for the father from the fear of what the father can do, through awe, dread, dependence, and reverence, to the appreciative and affectionate regard of love.

Вас са ви учили, че вие трябва да "се боите от Бога и да спазвате Неговите заповеди, защото в това е целият дълг на човека". Но аз дойдох да ви дам нова и по-висша заповед. Аз бих искал да ви науча да "обичате Бога и да се научите да изпълнявате Неговата воля, защото такава е най-висшата привилегия на освободените Божии синове". Вашите бащи бяха учени да се "боят от Бога –

149:6.7 (1676.1) "You have been taught that you should 'fear God and keep his commandments, for that is the whole duty of man.' But I have come to give you a new and higher commandment. I would teach you to 'love God and learn to do his will, for that is the highest privilege of the liberated sons of God.' Your fathers were taught to 'fear God — the Almighty King.' I teach you, 'Love God — the all-merciful Father.'

Всемогъщия цар". Аз ви уча: "Обичайте Бога – всемилостивия Баща."

В Царството небесно, което дойдох да провъзглася, няма висок и могъщ цар; това царство е божествено семейство. Всеобщо признатият и безусловно почитан център и глава на това обширно братство от разумни същества е моят и ваш Баща. Аз съм Негов Син, вие също сте негови синове. Затова извечна истина, че вие и аз сме братя на небесата, и тя още повече се усилва от това, че ние станахме братя в плът в земния живот. Затова престанете да се боите от Бога като от цар или да Му служите като на господар; учете се да Го уважавате като Създател; почитайте Го като Баща на вашата духовна младост; обичайте Го като милосърден защитник; и накрая, покланяйте Му се като на любящ и премъдър Баща на вашето по-зряло духовно осъзнаване и признателност.

От неверните представи за небесния Баща произлизат лъжливите идеи за смирение и в значителна степен – вашето лицемерие. По своята природа и произход човекът може да е тленен червей, но когато в него се всели духът на моя Отец, този човек става божествен в своето предназначение. Духът, посветен от моя Баща, непременно ще се върне към божествения източник и вселенското ниво на своя произход, а душата на смъртния човек, станала възроденото дете на този пребиваващ в него дух, задължително ще се възнесе до самото присъствие на вечния Баща.

Смирението действително подхожда на смъртния човек, получаващ всички дарове от небесния Баща, макар че на всички такива кандидати за вечен възход в Небесното царство е присъщо божествено достойнство. Безсмислените робски навици и показното фалшиво смирение са несъвместими с разбирането на източника на вашето спасение и осъзнаването на участта на вашата родена в духа душа. Смирението пред Бога е напълно уместно в дълбините на вашето сърце; скромността в отношенията с хората е похвална; но лицемерието на неловката и показна покорност е инфантилно и недостойно за просветените синове на Царството.

Вие постъпвате правилно, като се смирявате пред Бога и се владеете пред хората, но нека вашата скромност носи в себе си духовното начало, а не да бъде лъжлива и егоистична демонстрация на собственото ви превъзходство. Думите на пророка не са случайни: "Живей смирено пред Бога", защото макар че небесният Баща е Безкраен и Вечен, той също така пребивава "с тези, които са угнетени от разума и смирени духом". Моят Отец презира гордостта, ненавижда

149:6.8 (1676.2) "In the kingdom of heaven, which I have come to declare, there is no high and mighty king; this kingdom is a divine family. The universally recognized and unreservedly worshiped center and head of this far-flung brotherhood of intelligent beings is my Father and your Father. I am his Son, and you are also his sons. Therefore it is eternally true that you and I are brethren in the heavenly estate, and all the more so since we have become brethren in the flesh of the earthly life. Cease, then, to fear God as a king or serve him as a master; learn to reverence him as the Creator; honor him as the Father of your spirit youth; love him as a merciful defender; and ultimately worship him as the loving and all-wise Father of your more mature spiritual realization and appreciation.

149:6.9 (1676.3) "Out of your wrong concepts of the Father in heaven grow your false ideas of humility and springs much of your hypocrisy. Man may be a worm of the dust by nature and origin, but when he becomes indwelt by my Father's spirit, that man becomes divine in his destiny. The bestowal spirit of my Father will surely return to the divine source and universe level of origin, and the human soul of mortal man which shall have become the reborn child of this indwelling spirit shall certainly ascend with the divine spirit to the very presence of the eternal Father.

149:6.10 (1676.4) "Humility, indeed, becomes mortal man who receives all these gifts from the Father in heaven, albeit there is a divine dignity attached to all such faith candidates for the eternal ascent of the heavenly kingdom. The meaningless and menial practices of an ostentatious and false humility are incompatible with the appreciation of the source of your salvation and the recognition of the destiny of your spirit-born souls. Humility before God is altogether appropriate in the depths of your hearts; meekness before men is commendable; but the hypocrisy of self-conscious and attention-craving humility is childish and unworthy of the enlightened sons of the kingdom.

149:6.11 (1676.5) "You do well to be meek before God and self-controlled before men, but let your meekness be of spiritual origin and not the self-deceptive display of a self-conscious sense of self-righteous superiority. The prophet spoke advisedly when he said, 'Walk humbly with God,' for, while the Father in heaven is the Infinite and the Eternal, he also dwells 'with him who is of a contrite mind and a humble spirit.' My Father disdains pride, loathes hypocrisy, and abhors iniquity. And it was to emphasize the value of

лицемерието и изпитва отвращение към порока. Именно за да подчертая значението на искреното и съвършено доверие към неизменната поддръжка и преданото водителство на небесния Баща, аз толкова често се позовавам на малкото дете като пример за отношението на разума и реакцията на духа, които са толкова важни за навлизането на човека в духовните реалности на Небесното царство.

„Пророк Йеремия добре описа много смъртни, казвайки: “На думи вие сте близки до Бога, но в сърцето си сте далеч от Него.” И нима не сте чели суровото предупреждение на пророка, казващ: “Свещениците Му учат срещу заплащане, а Неговите пророци гадаят за пари. А между това те проповядват благочестие и заявяват, че с тях е Господ.” Нима не ви предупреждаваха нееднократно против тези, които “приветстват ближния с думи на мир, а в сърцата им има зло”, тези, чиито “речи са ласкателни, а сърцето им е лъжливо”? От всички мъчения на доверчивия човек най-страшното е да бъдеш “ранен в дома на доверен приятел”.

sincerity and perfect trust in the loving support and faithful guidance of the heavenly Father that I have so often referred to the little child as illustrative of the attitude of mind and the response of spirit which are so essential to the entrance of mortal man into the spirit realities of the kingdom of heaven.

149:6.12 (1677.1) “Well did the Prophet Jeremiah describe many mortals when he said: ‘You are near God in the mouth but far from him in the heart.’ And have you not also read that direful warning of the prophet who said: ‘The priests thereof teach for hire, and the prophets thereof divine for money. At the same time they profess piety and proclaim that the Lord is with them.’ Have you not been well warned against those who ‘speak peace to their neighbors when mischief is in their hearts,’ those who ‘flatter with the lips while the heart is given to double-dealing’? Of all the sorrows of a trusting man, none are so terrible as to be ‘wounded in the house of a trusted friend.’”

7. ЗАВРЪЩАНЕТО ВЪВ ВИТСАИДА

Като се посъветва със Симон Петър и получи одобрението на Иисус, Андрей поръча на Давид да изпрати от Витсаида пратеници при различните проповеднически групи с инструкции да завършат пътешествието си и да се върнат във Витсаида в четвъртък, 30 декември. В този дъждовен ден всички членове на апостолското семейство и проповедниците на Евангелието се събраха на вечеря в дома на Зеведей.

Всички те прекараха събота заедно, настанявайки се в домовете във Витсаида и съседния Капернаум, след което бяха разпуснати за две седмици, получавайки възможност да отидат при своите семейства, да навестят своите приятели или да отидат за риба. Няколкото дни, прекарани от тях заедно във Витсаида, действително преминаха в атмосфера на приповдигнатост и въодушевление; даже по-опитните учители извлякоха полза от разказите на младите проповедници, споделящи своите впечатления.

От 117 евангелисти, участващи в това второ проповедническо пътешествие по Галилея, само около седемдесет и пет издържаха практическото изпитание и след двуседмичен отдих бяха готови за служене. Иисус, заедно с Андрей, Петър, Яков и Йоан, остана в дома на Зеведей, отделяйки много

7. RETURNING TO BETHSAIDA

149:7.1 (1677.2) Andrew, in consultation with Simon Peter and with the approval of Jesus, had instructed David at Bethsaida to dispatch messengers to the various preaching groups with instructions to terminate the tour and return to Bethsaida sometime on Thursday, December 30. By supper time on that rainy day all of the apostolic party and the teaching evangelists had arrived at the Zebedee home.

149:7.2 (1677.3) The group remained together over the Sabbath day, being accommodated in the homes of Bethsaida and near-by Capernaum, after which the entire party was granted a two weeks’ recess to go home to their families, visit their friends, or go fishing. The two or three days they were together in Bethsaida were, indeed, exhilarating and inspiring; even the older teachers were edified by the young preachers as they narrated their experiences.

149:7.3 (1677.4) Of the 117 evangelists who participated in this second preaching tour of Galilee, only about seventy-five survived the test of actual experience and were on hand to be assigned to service at the end of the two weeks’ recess. Jesus, with Andrew, Peter, James, and John, remained at the Zebedee home and spent

време за беседи, посветени на благополучието и разширяването на Царството.

much time in conference regarding the welfare and extension of the kingdom.

Документ 150. Третото проповеднически пътешествие

⇦ 149 Книгата Урантия 151 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 150. ТРЕТОТО ПРОПОВЕДНИЧЕСКО ПЪТЕШЕСТВИЕ

Секции

Въведение
1. Женският евангелски корпус
2. Обстановката в Магдала
3. Събота в Тивериада
4. Изпращането на апостолите по двойки
5. Какво да направя, за да се спася?
6. Вечерните уроци
7. Пребиваването в Назарет
8. Съботно богослужение
9. Назарет отхвърля Иисус

PAPER 150
THE THIRD PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction
1. The Women's Evangelistic Corps
2. The Stop at Magdala
3. Sabbath at Tiberias
4. Sending the Apostles out Two and Two
5. What Must I Do to Be Saved?
6. The Evening Lessons
7. The Sojourn at Nazareth
8. The Sabbath Service
9. The Nazareth Rejection

Въведение

ВЕЧЕРТА в неделя, 16 януари 29 година от н.е., Абнер и апостолите на Йоан Кръстител пристигнаха във Витсаида и на следващия ден се срещнаха с Андрей и апостолите на Иисус. Абнер и неговите другари останаха в Хеврон и от време на време посещаваха Витсаида за тези срещи.

Сред многото въпроси, разгледани на тази среща, беше практикувано натриване на болните със специално масло при възнасяне на молитва за изцеление. Иисус за пореден път отказа да вземе участие в техните дебати или да изкаже своето мнение относно техните изводи. Апостолите на Йоан винаги се ползваха от такова масло, помагайки на болните и страдащите, и те се опитваха да направят това единно правило и за двете групи, но апостолите на Иисус не искаха да се свързват с подобни правила.

Във вторник, 18 януари, в дома на

INTRODUCTION

150:0.1 (1678.1) ON SUNDAY evening, January 16, A.D. 29, Abner, with the apostles of John, reached Bethsaida and went into joint conference with Andrew and the apostles of Jesus the next day. Abner and his associates made their headquarters at Hebron and were in the habit of coming up to Bethsaida periodically for these conferences.

150:0.2 (1678.2) Among the many matters considered by this joint conference was the practice of anointing the sick with certain forms of oil in connection with prayers for healing. Again did Jesus decline to participate in their discussions or to express himself regarding their conclusions. The apostles of John had always used the anointing oil in their ministry to the sick and afflicted, and they sought to establish this as a uniform practice for both groups, but the apostles of Jesus refused to bind themselves by such a regulation.

150:0.3 (1678.3) On Tuesday, January 18, the twenty-

Зеведей във Витсаида към двадесет и четирите апостола се присъединиха около седемдесет и пет изпитани евангелисти за подготовка за началото на третото проповедническо пътешествие по Галилея. Тази трета мисия продължи седем седмици.

Евангелистите бяха изпратени на групи по пет човека, докато голяма част от времето Иисус и дванадесетте пътешестваха заедно, а когато това изискваха обстоятелствата, апостолите отиваха по двама да кръщават вярващите. В течение на почти три седмици Абнер и неговите съратници също се трудеха заедно с групата евангелисти, помагайки им със съвети и кръщавайки вярващите. Те посетиха Магдала, Тивериада, Назарет и всички основни градове и селища в Централна и Южна Галилея – всички места, където те бяха преди, както и много други. Това беше последната им мисия в Галилея, ако не се смятат нейните северни райони.

four were joined by the tested evangelists, about seventy-five in number, at the Zebedee house in Bethsaida preparatory to being sent forth on the third preaching tour of Galilee. This third mission continued for a period of seven weeks.

150:0.4 (1678.4) The evangelists were sent out in groups of five, while Jesus and the twelve traveled together most of the time, the apostles going out two and two to baptize believers as occasion required. For a period of almost three weeks Abner and his associates also worked with the evangelistic groups, advising them and baptizing believers. They visited Magdala, Tiberias, Nazareth, and all the principal cities and villages of central and southern Galilee, all the places previously visited and many others. This was their last message to Galilee, except to the northern portions.

1. ЖЕНСКИЯТ ЕВАНГЕЛСКИ КОРПУС

От всички дръзновени постъпки, извършени от Иисус в течение на неговия земен живот, най-поразително беше неговото внезапно обявление, направено вечерта на 16 януари: “Утре ще изберем десет жени за служене на делото на Царството.” В началото на двуседмичния период, в течение на който апостолите и евангелистите, получавайки отпуск, щяха да отсъстват от Витсаида, Иисус помоли Давид да покани своите родители обратно в техния дом и да изпрати пратеници, за да призове във Витсаида десет благочестиви жени, служили в бившия лагер и палатковия лазарет. Всички тези жени бяха слушали наставленията за младите евангелисти, но нито самите те, нито техните учители се досещаха, че Иисус е решил да им поръча да проповядват Евангелието на Царството и да се грижат за болните. Тези десет жени, избрани и упълномощени от Иисус, бяха: Сусана – дъщеря на бившия хазан на назаретската синагога; Йоанна – жената на Хуза, иконом на Ирод Антипа; Елисавета – дъщеря на богат евреин от Тивериада и Сефорис; Марта, по-голямата сестра на Андрей и Петър; Рахил – балдъзата на Юда, смъртния брат на Учителя; Насанта – дъщерята на Елман, сирийския лекар; Милка – братовчедка на апостол Тома; Рут – по-голямата дъщеря на Матей Левий; Селта – дъщерята на римски центурион, и Агаман – вдовица от Дамаск. Впоследствие Иисус добави към тази група още две жени – Мария Магдалена и Ребека, дъщерята на Йосиф Ариматейски.

1. THE WOMEN’S EVANGELISTIC CORPS

150:1.1 (1678.5) Of all the daring things which Jesus did in connection with his earth career, the most amazing was his sudden announcement on the evening of January 16: “On the morrow we will set apart ten women for the ministering work of the kingdom.” At the beginning of the two weeks’ period during which the apostles and the evangelists were to be absent from Bethsaida on their furlough, Jesus requested David to summon his parents back to their home and to dispatch messengers calling to Bethsaida ten devout women who had served in the administration of the former encampment and the tented infirmary. These women had all listened to the instruction given the young evangelists, but it had never occurred to either themselves or their teachers that Jesus would dare to commission women to teach the gospel of the kingdom and minister to the sick. These ten women selected and commissioned by Jesus were: Susanna, the daughter of the former chazan of the Nazareth synagogue; Joanna, the wife of Chuza, the steward of Herod Antipas; Elizabeth, the daughter of a wealthy Jew of Tiberias and Sepphoris; Martha, the elder sister of Andrew and Peter; Rachel, the sister-in-law of Jude, the Master’s brother in the flesh; Nasanta, the daughter of Elman, the Syrian physician; Milcha, a cousin of the Apostle Thomas; Ruth, the eldest daughter of Matthew Levi; Celta, the daughter of a Roman centurion; and Agaman, a widow of Damascus. Subsequently, Jesus added two other women to this group — Mary Magdalene and Rebecca, the daughter of Joseph of Arimathea.

Иисус поръча на тези жени да създадат своя собствена организация и да се разпоредят Юда да ги осигури със средства за придобиване на снаряжение и товарни животни. Десетте жени избраха за свой ръководител Сусана, а за ковчежник – Йоанна. От това време нататък те сами попълваха своята хазна; никога повече те не се обърнаха за помощ към Юда.

150:1.2 (1679.1) Jesus authorized these women to effect their own organization and directed Judas to provide funds for their equipment and for pack animals. The ten elected Susanna as their chief and Joanna as their treasurer. From this time on they furnished their own funds; never again did they draw upon Judas for support.

Това беше наистина поразителна гледка – жените, които в тези времена не бяха допускани даже в основното помещение на синагогата (ограничавайки ги в женската галерия), признати като пълномощни учители на новото Евангелие на Царството. Поръчението, дадено от Иисус на тези десет жени, които той избра за служене и обучение в Евангелието, започна да провъзгласява еманципация, освобождавайки всички жени за всички времена. Занапред мъжът не трябваше да гледа на жената като на по-ниско в духовно отношение същество. Макар че те много пъти бяха слушали думите на Учителя за това, че "в Царството небесно няма богати или бедни, свободни или роби, мъже или жени – всички в равна степен са Божии синове и дъщери", те бяха буквално зашеметени, когато той предложи официално да изпрати тези десет жени като религиозни учители и даже им позволи да пътешестват заедно с тях. Тази крачка развълнува цялата страна и враговете на Иисус натрупаха за нейна сметка огромен капитал, но навсякъде жените, повярвали в благата вест, решително поддържаха своите избрани сестри и горещо одобряваха това закъсняло признание на положението на жената в религиозната дейност. И това освобождаване на жените, отдаващо им дължимото признание, се практикуваше от апостолите веднага, след като Учителят напусна този свят, макар че последващите поколения се върнаха към предишните си обичаи. В зората на християнската Църква жените, явили се учители и свещеници, се наричаха *дяконеси* и се ползваха с всеобщо признание. Но Павел, съгласявайки се с всичко на теория, така и не направи тази част свое собствено отношение и лично той намираше за трудно осъществяването на тези изисквания на практика.

150:1.3 (1679.2) It was most astounding in that day, when women were not even allowed on the main floor of the synagogue (being confined to the women's gallery), to behold them being recognized as authorized teachers of the new gospel of the kingdom. The charge which Jesus gave these ten women as he set them apart for gospel teaching and ministry was the emancipation proclamation which set free all women and for all time; no more was man to look upon woman as his spiritual inferior. This was a decided shock to even the twelve apostles. Notwithstanding they had many times heard the Master say that "in the kingdom of heaven there is neither rich nor poor, free nor bond, male nor female, all are equally the sons and daughters of God," they were literally stunned when he proposed formally to commission these ten women as religious teachers and even to permit their traveling about with them. The whole country was stirred up by this proceeding, the enemies of Jesus making great capital out of this move, but everywhere the women believers in the good news stood stanchly behind their chosen sisters and voiced no uncertain approval of this tardy acknowledgment of woman's place in religious work. And this liberation of women, giving them due recognition, was practiced by the apostles immediately after the Master's departure, albeit they fell back to the olden customs in subsequent generations. Throughout the early days of the Christian church women teachers and ministers were called *deaconesses* and were accorded general recognition. But Paul, despite the fact that he conceded all this in theory, never really incorporated it into his own attitude and personally found it difficult to carry out in practice.

2. ОБСТАНОВКАТА В МАГДАЛА

Когато апостолската общност излезе от Витсаида, жените вървяха последни. По време на събранията те винаги седяха в единна група отпред и отдясно на говорещия. Все повече жени започваха да вярват в Евангелието на Царството и отначало, когато в тях

2. THE STOP AT MAGDALA

150:2.1 (1679.3) As the apostolic party journeyed from Bethsaida, the women traveled in the rear. During the conference time they always sat in a group in front and to the right of the speaker. Increasingly, women had become believers in the gospel of the kingdom, and it had been a source of much

възникваше желание да поговорят с Иисус или с някой от апостолите, това беше източник на големи усложнения и безкрайно смущение. Сега всичко това се промени. Когато някоя от жените искаше да види Учителя или да поговори с апостолите, тя отиваше при Сусана и, придружавана от една от дванадесетте жени-евангелистки, веднага биваше приета от Иисус или от един от неговите апостоли.

Именно в Магдала жените за пръв път демонстрираха своята полезност и доказаха, че тяхното избиране е било мъдра крачка. Андрей свърза своите другари с крайно строги правила относно индивидуалната работа с жените, особено с жените със съмнителен характер. Когато групата влезе в Магдала, тези десет жени-евангелисти свободно посещаваха вертепите и проповядваха благата вест непосредствено на всички техни обитатели. Помагайки на болните, тези жени можеха да установяват близки отношения със страдащите сестри, на които помагаха. В резултат от служенето в Магдала от страна на десетте жени (впоследствие станали известни като дванадесетте жени) на това място Мария Магдалена беше спечелена за Царството. В резултат от поредица от нещастия, както и вследствие отношението към жени като нея от страна на благопристойното общество, се стигна дотам, че тя се оказа в един от гнусните вертепи на Магдала. Именно Марта и Рахил обясниха на Мария, че вратите на Царството се отворени даже за такива като нея. Мария повярва в благата вест и на следващия ден беше кръстена от Петър.

Мария Магдалена се превърна в най-ефективния проповедник на Евангелието в тази група от дванадесет жени-евангелисти. Както и Ребека, тя беше избрана за служене в Йотапата приблизително четири седмици след своето обръщане. Мария и Ребека, заедно с другите жени от тази група, бяха с Иисус в продължение на целия оставащ му живот на Земята, предано и успешно трудейки се в името на просвещението и възвисяването на своите потиснати сестри; и независимо от това, че в течение на последния трагичен епизод от земната драма на Иисус всички апостоли освен един избягаха, всички тези жени останаха на мястото си и нито една не го отхвърли и не го предаде.

difficulty and no end of embarrassment when they had desired to hold personal converse with Jesus or one of the apostles. Now all this was changed. When any of the women believers desired to see the Master or confer with the apostles, they went to Susanna, and in company with one of the twelve women evangelists, they would go at once into the presence of the Master or one of his apostles.

150:2.2 (1680.1) It was at Magdala that the women first demonstrated their usefulness and vindicated the wisdom of their choosing. Andrew had imposed rather strict rules upon his associates about doing personal work with women, especially with those of questionable character. When the party entered Magdala, these ten women evangelists were free to enter the evil resorts and preach the glad tidings directly to all their inmates. And when visiting the sick, these women were able to draw very close in their ministry to their afflicted sisters. As the result of the ministry of these ten women (afterward known as the twelve women) at this place, Mary Magdalene was won for the kingdom. Through a succession of misfortunes and in consequence of the attitude of reputable society toward women who commit such errors of judgment, this woman had found herself in one of the nefarious resorts of Magdala. It was Martha and Rachel who made plain to Mary that the doors of the kingdom were open to even such as she. Mary believed the good news and was baptized by Peter the next day.

150:2.3 (1680.2) Mary Magdalene became the most effective teacher of the gospel among this group of twelve women evangelists. She was set apart for such service, together with Rebecca, at Jotapata about four weeks subsequent to her conversion. Mary and Rebecca, with the others of this group, went on through the remainder of Jesus' life on earth, laboring faithfully and effectively for the enlightenment and uplifting of their downtrodden sisters; and when the last and tragic episode in the drama of Jesus' life was being enacted, notwithstanding the apostles all fled but one, these women were all present, and not one either denied or betrayed him.

3. СЪБОТА В ТИВЕРИАДА

По указание на Иисус Андрей предаде на жените организацията на съботните богослужения на апостолската група. Това, разбира се, означаваше, че те не можаха да се провеждат в новата синагога. Жените избраха

3. SABBATH AT TIBERIAS

150:3.1 (1680.3) The Sabbath services of the apostolic party had been put in the hands of the women by Andrew, upon instructions from Jesus. This meant, of course, that they could not be held in the new synagogue. The women selected Joanna to

да се занимава с това Йоанна и срещата се състоя в парадната зала на новия дворец на Ирод, доколкото самият Ирод по това време се намираше в перейския град Юлия. Йоанна прочете откъси от Писанията, където се говореше за труда на жените в религиозния живот на Израил, споменавайки Мириам, Девора, Естир и други.

Късно вечерта Иисус излезе пред обединената група с паметна реч: "За вълшебствата и суеверията". В тези дни появата на ярка и нова звезда се смяташе за знак за раждането на Земята на велик човек. Доколкото скоро преди това беше забелязана такава звезда, Андрей попита Иисус има ли основания за подобни вярвания. Давайки разгърнат отговор на въпроса на Андрей, Учителят пристъпи към внимателно обсъждане на всички проблеми на хорските суеверия. Казаното от Иисус може да се резюмира на съвременен език по следния начин:

1. Пътищата на звездите на небесата по никакъв начин не са свързани със събитията от човешкия живот на Земята. Астрономията е достойно научно занимание, но астрологията е купчина суеверни заблуди, за които няма място в Евангелието на Царството.

2. Изследването на вътрешните органи на неотдавна убито животно не може да даде каквото и да било за времето, бъдещите събития или изхода на човешките дела.

3. Духовете на мъртвите не се връщат за общуване с живите – със своите бивши семейства или приятели.

4. Амулетите и реликвите са неспособни да лекуват заболявания, да предпазват от нещастия или да въздействат на зли духове. Вярата в такива материални средства за въздействие над духовния свят не е нищо друго освен крещящо суеверие.

5. Макар че хвърлянето на жребий може да служи като удобен начин за решаване на множество дребни трудности, то не е метод за определяне на божествената воля. Такива резултати са само материална игра на случая. Единственият начин за общуване с духовния свят се заключава в духовния дар на човека – пребиваващия в него дух на Отеца, както и излетия дух на Сина и вездесъщото влияние на Безкрайния Дух.

6. Гадаенето, вълшебството и магьосничеството са предразсъдъци на невежите умове, също както и заблудите на магията. Вярата в магически числа, щастливите предзнаменования и предвестяването на лош късмет е чисто и

have charge of this occasion, and the meeting was held in the banquet room of Herod's new palace, Herod being away in residence at Julias in Perea. Joanna read from the Scriptures concerning woman's work in the religious life of Israel, making reference to Miriam, Deborah, Esther, and others.

150:3.2 (1680.4) Late that evening Jesus gave the united group a memorable talk on "Magic and Superstition." In those days the appearance of a bright and supposedly new star was regarded as a token indicating that a great man had been born on earth. Such a star having then recently been observed, Andrew asked Jesus if these beliefs were well founded. In the long answer to Andrew's question the Master entered upon a thoroughgoing discussion of the whole subject of human superstition. The statement which Jesus made at this time may be summarized in modern phraseology as follows:

150:3.3 (1680.5) 1. The courses of the stars in the heavens have nothing whatever to do with the events of human life on earth. Astronomy is a proper pursuit of science, but astrology is a mass of superstitious error which has no place in the gospel of the kingdom.

150:3.4 (1680.6) 2. The examination of the internal organs of an animal recently killed can reveal nothing about weather, future events, or the outcome of human affairs.

150:3.5 (1680.7) 3. The spirits of the dead do not come back to communicate with their families or their onetime friends among the living.

150:3.6 (1681.1) 4. Charms and relics are impotent to heal disease, ward off disaster, or influence evil spirits; the belief in all such material means of influencing the spiritual world is nothing but gross superstition.

150:3.7 (1681.2) 5. Casting lots, while it may be a convenient way of settling many minor difficulties, is not a method designed to disclose the divine will. Such outcomes are purely matters of material chance. The only means of communion with the spiritual world is embraced in the spirit endowment of mankind, the indwelling spirit of the Father, together with the outpoured spirit of the Son and the omnipresent influence of the Infinite Spirit.

150:3.8 (1681.3) 6. Divination, sorcery, and witchcraft are superstitions of ignorant minds, as also are the delusions of magic. The belief in magic numbers, omens of good luck, and harbingers of bad luck, is pure and unfounded superstition.

необосновано суеверие.

7. Тълкуването на сънища в значителна степен е суеверие и безпочвена система за невежи и фантастични спекулации. Евангелието на Царството не трябва да има нищо общо с жреците-прорицатели на примитивната религия.

8. Добрите или злите духове не могат да се намират в материални символи от глина, дърво или метал; идолите са само материалът, от който са изготвени.

9. Ритуалите на заклинатели, чародеи, вълшебници и магьосници водят своето начало от суеверията на египтяните, асирийците, вавилонците и древните ханаанци. Амулетите и всевъзможните магически формули са неспособни да завоюват благоразположението на добрите духове или да предпазят от мними зли духове.

10. Иисус разобличи и осъди тяхната вяра в заклинания, Божий съд, омайване, проклятия, знамения, корени от мандрагора, завързано на възел въже и всички други видове невежи и поробващи суеверия.

150:3.9 (1681.4) 7. The interpretation of dreams is largely a superstitious and groundless system of ignorant and fantastic speculation. The gospel of the kingdom must have nothing in common with the soothsayer priests of primitive religion.

150:3.10 (1681.5) 8. The spirits of good or evil cannot dwell within material symbols of clay, wood, or metal; idols are nothing more than the material of which they are made.

150:3.11 (1681.6) 9. The practices of the enchanters, the wizards, the magicians, and the sorcerers, were derived from the superstitions of the Egyptians, the Assyrians, the Babylonians, and the ancient Canaanites. Amulets and all sorts of incantations are futile either to win the protection of good spirits or to ward off supposed evil spirits.

150:3.12 (1681.7) 10. He exposed and denounced their belief in spells, ordeals, bewitching, cursing, signs, mandrakes, knotted cords, and all other forms of ignorant and enslaving superstition.

4. ИЗПРАЩАНЕТО НА АПОСТОЛИТЕ ПО ДВОЙКИ

На следващата вечер, събирайки дванадесетте апостоли, апостолите на Йоан Кръстител и новоназначената група жени, Иисус каза: “Сами виждате, жътва предстои богата, но малко са работниците. Затова молете Господа на тази жътва да изпрати повече работници на полето. Докато аз утешавам и наставлявам новите учители, бих искал да изпратя опитните учители по двама, за да могат бързо да обиколят цялата Галилея, проповядвайки Евангелието на Царството, докато все още можем да се занимаваме с това в мир.” След това той назова двойките апостоли, които смята да изпрати на път, и това бяха: Андрей и Петър, Яков и Йоан Зеведееви, Филип и Натанаил, Тома и Матей, Яков и Юда Алфееви, Симон Зилот и Юда Искариот.

Иисус уговори деня на срещата в Назарет и на прощаване каза: “По време на това пътешествие не влизайте в езическите градове и в Самария, а вървете при заблудените овце от дома на Израил. Проповядвайте Евангелието на Царството и възвестявайте спасителната истина, че човекът е син Божий. Помнете, че ученикът не е по-високо от своя учител, а слугата не е по-високо от своя господар. Ученикът трябва да

4. SENDING THE APOSTLES OUT TWO AND TWO

150:4.1 (1681.8) The next evening, having gathered together the twelve apostles, the apostles of John, and the newly commissioned women’s group, Jesus said: “You see for yourselves that the harvest is plenteous, but the laborers are few. Let us all, therefore, pray the Lord of the harvest that he send forth still more laborers into his fields. While I remain to comfort and instruct the younger teachers, I would send out the older ones two and two that they may pass quickly over all Galilee preaching the gospel of the kingdom while it is yet convenient and peaceful.” Then he designated the pairs of apostles as he desired them to go forth, and they were: Andrew and Peter, James and John Zebedee, Philip and Nathaniel, Thomas and Matthew, James and Judas Alpheus, Simon Zelotes and Judas Iscariot.

150:4.2 (1681.9) Jesus arranged the date for meeting the twelve at Nazareth, and in parting, he said: “On this mission go not to any city of the gentiles, neither go into Samaria, but go instead to the lost sheep of the house of Israel. Preach the gospel of the kingdom and proclaim the saving truth that man is a son of God. Remember that the disciple is hardly above his master nor a servant greater than his lord. It is enough for the disciple to be equal with his master and the servant to become

бъде доволен, ако заприлича на своя учител, а слугата трябва да бъде доволен, ако заприлича на своя господар. Ако някои хора са посмели да нарекат главата на дома съдружник на Веелзевул, то колко повече ще нарекат неговите домашни! Но вие не трябва да се боите от тези невярващи врагове. Аз ви заявявам, че всичко скрито ще излезе наяве и всичко тайно ще стане явно. Това, което ви разкрих във вътрешните покои, в нужното време ви предстои да възвестите от покривите на къщите. Казвам ви, мои приятели и ученици, не се бойте от тези, които могат да убият вашето тяло, но които нямат власт над душата; вместо това се доверете на Него, способния да поддържа тялото и да спаси душата.

Нима не можем да купим две врабчета за меден грош? Но аз заявявам, че нито едно от тях не е забравено в очите на Бога. Нима не знаете, че даже космите на вашите глави са преброени? Затова не се бойте: вие струвате повече, отколкото множество врабчета. Не се срамувайте от моето учение; вървете по пътя, възвестявайте мир и добра воля, но не се залъгвайте: не винаги вашата проповед ще носи мир. Аз дойдох, за да донеса на Земята мир, но когато хората отхвърлят моя дар, получават несъгласия и смут. Когато цялото семейство приема Евангелието на Царството, в такъв дом наистина ще се възцари мир; когато едни членове на семейството влязат в Царството, а други отхвърлят Евангелието, то такова разделение води само до тъга и печал. Ревностно се трудете над спасението на цялото семейство, за да може врагове на човека да не станат неговите домашни. Но ако вие сте направили всичко, което сте могли, за всеки във всяко семейство, то аз ви заявявам, че този, който обича бащата или майката повече от това Евангелие, е недостоен за Царството."

Изслушвайки тези думи, дванадесетте се приготвиха за път. И за пореден път се видяха отново едва в Назарет, когато съгласно решението на Иисус те дойдоха да се срещнат с Учителя и другите ученици.

like his lord. If some people have dared to call the master of the house an associate of Beelzebub, how much more shall they so regard those of his household! But you should not fear these unbelieving enemies. I declare to you that there is nothing covered up that is not going to be revealed; there is nothing hidden that shall not be known. What I have taught you privately, that preach with wisdom in the open. What I have revealed to you in the inner chamber, that you are to proclaim in due season from the housetops. And I say to you, my friends and disciples, be not afraid of those who can kill the body, but who are not able to destroy the soul; rather put your trust in Him who is able to sustain the body and save the soul.

150:4.3 (1682.1) "Are not two sparrows sold for a penny? And yet I declare that not one of them is forgotten in God's sight. Know you not that the very hairs of your head are all numbered? Fear not, therefore; you are of more value than a great many sparrows. Be not ashamed of my teaching; go forth proclaiming peace and good will, but be not deceived — peace will not always attend your preaching. I came to bring peace on earth, but when men reject my gift, division and turmoil result. When all of a family receive the gospel of the kingdom, truly peace abides in that house; but when some of the family enter the kingdom and others reject the gospel, such division can produce only sorrow and sadness. Labor earnestly to save the whole family lest a man's foes become those of his own household. But, when you have done your utmost for all of every family, I declare to you that he who loves father or mother more than this gospel is not worthy of the kingdom."

150:4.4 (1682.2) When the twelve had heard these words, they made ready to depart. And they did not again come together until the time of their assembling at Nazareth to meet with Jesus and the other disciples as the Master had arranged.

5. КАКВО ДА НАПРАВЯ, ЗА ДА СЕ СПАСЯ?

Една вечер в Сунем, след като апостолите на Йоан Кръстител се върнаха в Хеврон, а апостолите на Иисус бяха изпратени на път по двойки, Иисус учеше групата, състояща се от дванадесетте нови евангелисти, трудещи се под ръководството на Яков, и дванадесетте жени. Рахил зададе на Иисус въпрос: "Учителю, какво да отговаряме, когато жените ни питат: "Какво да направя, за да се спася?" В отговор Иисус каза:

5. WHAT MUST I DO TO BE SAVED?

150:5.1 (1682.3) One evening at Shunem, after John's apostles had returned to Hebron, and after Jesus' apostles had been sent out two and two, when the Master was engaged in teaching a group of twelve of the younger evangelists who were laboring under the direction of Jacob, together with the twelve women, Rachel asked Jesus this question: "Master, what shall we answer when women ask us, What shall I do to be saved?" When Jesus heard this question, he answered:

„Когато мъжете и жените питат какво следва да правят за спасение, вие трябва да отговаряте: вярвайте в това Евангелие на Царството; приемете божествената прошка. Чрез вярата осъзнайте пребиваващия във вас дух Божий, приемането на когото ще ви направи синове Божии. Нима не сте чели в Писанията това място, на което е казано: "В Господа е моята праведност и сила"? А също и това място, на което Отецът казва: "Моята праведност е близка; скоро ще ви спася и властта Ми ще обхване Моя народ." "Ще се радва моята душа в любовта Божия, защото Той ми е дал одеждите на спасението и ме е облякъл в ризата на праведността." Нима не сте чели за Отеца, че Неговото име ще бъде "Господ – праведността наша". "Снемете мръсните дрипи на самодоволството и облечете Моя син в одеждата на божествената праведност и вечното спасение." Извечна е истината, че "справедливите ще бъдат живи във вярата". Входът в Царството на Отца е свободен, но за продължаване пребиваването в Царството е напълно необходим прогрес – растеж в благодатта.

Спасението е дар на Отеца и се разкрива от Неговите Синове. От ваша страна приемането на спасение чрез вярата ви приобщава към божествената същност, прави ви син или дъщеря на Бога. Вярата ви оправдава; вярата ви спасява; и същата тази вяра вечно ви движи по пътя на постепенното придобиване на божествено съвършенство. Вярата оправда Авраам и му позволи да осъзнае спасението благодарение на учението на Мелхиседек. С векове същата тази вяра спасяваше синовете човешки, но днес Синът дойде от Отеца, за да направи спасението по-реално и приемливо."

Когато Иисус замлъкна, всички, които чуха неговите благодатни думи, изключително се зарадваха и в последващите дни те с нова сила, с удвоена енергия и ентусиазъм продължаваха да възвестяват Евангелието на Царството. И жените се възрадваха двойно, защото узнаха, че и те участват в плановете за установяване на Царството на Земята.

При обобщаването на своето последно изявление Иисус каза: "Вие не можете да си купите спасение; вие не можете да заработите праведност. Спасението е дар Божий, а праведността – естествен резултат от родения в духа и встъпващия в Царството Божие син. Не затова ще се спасите вие, защото живеете праведен живот; обратното: вие живеете праведен живот затова, защото сте вече спасени, признали синовството като дар Божий и служенето в Царството като висше

150:5.2 (1682.4) "When men and women ask what shall we do to be saved, you shall answer, Believe this gospel of the kingdom; accept divine forgiveness. By faith recognize the indwelling spirit of God, whose acceptance makes you a son of God. Have you not read in the Scriptures where it says, 'In the Lord have I righteousness and strength.' Also where the Father says, 'My righteousness is near; my salvation has gone forth, and my arms shall enfold my people.' 'My soul shall be joyful in the love of my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with the robe of his righteousness.' Have you not also read of the Father that his name 'shall be called the Lord our righteousness.' 'Take away the filthy rags of self-righteousness and clothe my son with the robe of divine righteousness and eternal salvation.' It is forever true, 'the just shall live by faith.' Entrance into the Father's kingdom is wholly free, but progress — growth in grace — is essential to continuance therein.

150:5.3 (1682.5) "Salvation is the gift of the Father and is revealed by his Sons. Acceptance by faith on your part makes you a partaker of the divine nature, a son or a daughter of God. By faith you are justified; by faith are you saved; and by this same faith are you eternally advanced in the way of progressive and divine perfection. By faith was Abraham justified and made aware of salvation by the teachings of Melchizedek. All down through the ages has this same faith saved the sons of men, but now has a Son come forth from the Father to make salvation more real and acceptable."

150:5.4 (1683.1) When Jesus had left off speaking, there was great rejoicing among those who had heard these gracious words, and they all went on in the days that followed proclaiming the gospel of the kingdom with new power and with renewed energy and enthusiasm. And the women rejoiced all the more to know they were included in these plans for the establishment of the kingdom on earth.

150:5.5 (1683.2) In summing up his final statement, Jesus said: "You cannot buy salvation; you cannot earn righteousness. Salvation is the gift of God, and righteousness is the natural fruit of the spirit-born life of sonship in the kingdom. You are not to be saved because you live a righteous life; rather is it that you live a righteous life because you have already been saved, have recognized sonship as the gift of God and service in the kingdom as the supreme delight of life on earth. When men believe this gospel, which is a revelation of the

наслаждение в живота на Земята. Когато хората повярват в това Евангелие, което е откровение на Божията добродетел, това ще ги накара да се покаят доброволно за всички известни грехове. Осъзнаването на синовството е несъвместимо с желанието да се греши. Вярващите в Царството са гладни за праведност и жадуват за божествено съвършенство."

goodness of God, they will be led to voluntary repentance of all known sin. Realization of sonship is incompatible with the desire to sin. Kingdom believers hunger for righteousness and thirst for divine perfection."

6. ВЕЧЕРНИТЕ УРОЦИ

На вечерните беседи Иисус говореше на много теми. За останалото време, докато се приготвиха за отиване в Назарет, той обсъди такива теми като "Божията любов", "Сънищата и виденията", "Злобата", "Смирението и кротостта", „Мъжеството и верността", "Музиката и поклонението", "Служенето и послушанието", "Гордостта и високомерието", "Прошката по отношение на покаянието", "Мир и съвършенство", "Злословие и завист", "Зло, грях и изкушение", "Съмнение и неверие", "Мъдрост и поклонение". Предвид отсъствието на старшите апостоли младшите групи мъже и жени по-активно участваха в тези беседи с Учителя.

Прекарвайки два-три дни с една група от дванадесет евангелисти, Иисус отиваше по-нататък, за да се присъедини към друга група, узнавайки за местонахождението и преместването на всички тези труженици от куриерите на Давид. Доколкото за жените това пътешествие беше първото, те прекарваха голяма част от времето с Иисус. Благодарение на куриерите всяка от групите притежаваше изчерпателна информация за хода на пътешествията и известията за другите групи винаги служеха като източник на въодушевление за тези отдалечени един от друг разделени труженици.

Преди да се разделят, беше уговорено, че дванадесетте апостоли заедно с евангелистите и женския корпус ще се съберат в Назарет за среща с Учителя в петък, 4 март. Съответно към това време различните групи апостоли и евангелисти започнаха да се стичат от всички райони на Централна и Южна Галилея в Назарет. Привечер Андрей и Петър, пристигнали последни, достигнаха лагера, разположен на хълмовете на север от града и установен от тези, които пристъпиха към своето обществено служене.

6. THE EVENING LESSONS

150:6.1 (1683.3) At the evening discussions Jesus talked upon many subjects. During the remainder of this tour — before they all reunited at Nazareth — he discussed "The Love of God," "Dreams and Visions," "Malice," "Humility and Meekness," "Courage and Loyalty," "Music and Worship," "Service and Obedience," "Pride and Presumption," "Forgiveness in Relation to Repentance," "Peace and Perfection," "Evil Speaking and Envy," "Evil, Sin, and Temptation," "Doubts and Unbelief," "Wisdom and Worship." With the older apostles away, these younger groups of both men and women more freely entered into these discussions with the Master.

150:6.2 (1683.4) After spending two or three days with one group of twelve evangelists, Jesus would move on to join another group, being informed as to the whereabouts and movements of all these workers by David's messengers. This being their first tour, the women remained much of the time with Jesus. Through the messenger service each of these groups was kept fully informed concerning the progress of the tour, and the receipt of news from other groups was always a source of encouragement to these scattered and separated workers.

150:6.3 (1683.5) Before their separation it had been arranged that the twelve apostles, together with the evangelists and the women's corps, should assemble at Nazareth to meet the Master on Friday, March 4. Accordingly, about this time, from all parts of central and southern Galilee these various groups of apostles and evangelists began moving toward Nazareth. By midafternoon, Andrew and Peter, the last to arrive, had reached the encampment prepared by the early arrivals and situated on the highlands to the north of the city. And this was the first time Jesus had visited Nazareth since the beginning of his public ministry.

7. ПРЕБИВАВАНЕТО В НАЗАРЕТ

7. THE SOJOURN AT NAZARETH

В този петък по обед Иисус вървеше из Назарет; никой не му обръщаше внимание, никой не го познаваше. Той отмина дома, където премина неговото детство, и дърводелската работилница и прекара половин час на хълма, където така обичаше да се изкачва като младеж. От деня на своето кръщение Синът Човешки не беше изпитвал такъв наплив на човешки емоции, които да развълнуват душата му. Докато се спускаше от хълма, той чу познати звуци на тръба, оповестяващи залеза на слънцето – тръбите, които толкова пъти беше слушал като момче, израствайки в Назарет. Преди да се върне в лагера, той мина покрай синагогата, където учеше в училище, и в неговата памет изплуваха многобройните спомени от детството. Преди това в този ден Иисус изпрати Тома да се уговорят с началника на синагогата за изнасянето на проповед на утринното богослужение в събота.

Назаряните никога не се бяха славели с благочестие и праведност. С годините това село все повече се замърсяваше от низшите морални устои на съседния Сефорис. В течение на цялата младост и юношество на Иисус назаряните се разминаваха в мнението си за него; мнозина бяха възмутени от неговото преминаване в Капернаум. Макар че жителите на Назарет бяха слушали много за деянията на своя бивш дърводелец, тях ги оскърби това, че той не включи родното си селище в нито едно от своите предишни проповеднически пътешествия. Разбира се, те знаеха за славата на Иисус, но повечето граждани бяха недоволни от това, че той не извърши нито едно от своите чудеса в града на своята младост. Вече много месеци назаряните обсъждаха Иисус, но като цяло техните мнения за него бяха неблагоприятни.

Затова, завръщайки се в къщи, Учителят не намери топъл прием, а атмосфера на откровена вражда и ожесточена критика. Но това не беше всичко. Знаейки, че той се кани да прекара съботата в Назарет, и очаквайки, че ще излезе в синагогата, неговите врагове наеха много груби и недодялани мъже, които трябваше да му досаждат и да създават всякакви неприятности.

Повечето от по-възрастните приятели на Иисус, включително обичащият го хазан – неговият учител от младежките години, бяха умрели или бяха напуснали Назарет, а младото поколение, разяждано от дълбока завист, беше склонно да се възмущава от неговата слава. Те вече не помнеха неговата бивша преданост към семейството на баща му и жестоко го критикуваха за това, че той не навестяваше своя брат и омъжените си

150:7.1 (1683.6) This Friday afternoon Jesus walked about Nazareth quite unobserved and wholly unrecognized. He passed by the home of his childhood and the carpenter shop and spent a half hour on the hill which he so much enjoyed when a lad. Not since the day of his baptism by John in the Jordan had the Son of Man had such a flood of human emotion stirred up within his soul. While coming down from the mount, he heard the familiar sounds of the trumpet blast announcing the going down of the sun, just as he had so many, many times heard it when a boy growing up in Nazareth. Before returning to the encampment, he walked down by the synagogue where he had gone to school and indulged his mind in many reminiscences of his childhood days. Earlier in the day Jesus had sent Thomas to arrange with the ruler of the synagogue for his preaching at the Sabbath morning service.

150:7.2 (1684.1) The people of Nazareth were never reputed for piety and righteous living. As the years passed, this village became increasingly contaminated by the low moral standards of near-by Sepphoris. Throughout Jesus' youth and young manhood there had been a division of opinion in Nazareth regarding him; there was much resentment when he moved to Capernaum. While the inhabitants of Nazareth had heard much about the doings of their former carpenter, they were offended that he had never included his native village in any of his earlier preaching tours. They had indeed heard of Jesus' fame, but the majority of the citizens were angry because he had done none of his great works in the city of his youth. For months the people of Nazareth had discussed Jesus much, but their opinions were, on the whole, unfavorable to him.

150:7.3 (1684.2) Thus did the Master find himself in the midst of, not a welcome homecoming, but a decidedly hostile and hypercritical atmosphere. But this was not all. His enemies, knowing that he was to spend this Sabbath day in Nazareth and supposing that he would speak in the synagogue, had hired numerous rough and uncouth men to harass him and in every way possible make trouble.

150:7.4 (1684.3) Most of the older of Jesus' friends, including the doting chazan teacher of his youth, were dead or had left Nazareth, and the younger generation was prone to resent his fame with strong jealousy. They failed to remember his early devotion to his father's family, and they were bitter in their criticism of his neglect to visit his brother and his married sisters living in Nazareth. The attitude of Jesus' family toward him had also tended to increase this unkind feeling of the

сестри, живеещи в Назарет. Отношението към Иисус от страна на неговото семейство също усилваше тези недобри чувства сред гражданите. Ортодоксалните евреи си позволиха да критикуват Иисус даже за това, че в тази съботна сутрин той отиваше към синагогата с твърде бързи стъпки.

citizenry. The orthodox among the Jews even presumed to criticize Jesus because he walked too fast on the way to the synagogue this Sabbath morning.

8. СЪБОТНО БОГОСЛУЖЕНИЕ

В тази събота денят беше прекрасен и целият Назарет – както приятелите, така и враговете, тръгнаха към синагогата, за да послушат своя бивш земляк. На много от апостолското обкръжение се наложи да останат извън стените на синагогата, които не можеха да вместят всички желаещи да го чуят. Като юноша Иисус често излизаше в този храм и в тази сутрин, когато началникът на синагогата му предаде свитък със свещени писмена за прочитане на откъс от Писанията, никой от присъстващите като че ли не си спомни, че това беше същият този ръкопис, който Иисус беше подарил на тази синагога.

В този ден богослужението се провеждаше точно така, както и в онези времена, когато Иисус идваше тук като момче. Заедно с началника на синагогата той се качи на катедрата и службата започна с произнасянето на две молитви: “Благословен е Господ, Цар на света, образуващ светлината и творящ тъмнината, създаващ мир и сътворяващ всичко, което, в своето милосърдие, дава светлина на земята и на тези, които пребивават на нея в добродетел ден след ден, и всеки ден възражда чудесата на творението. Благословен е Господ, нашият Бог, за славата на Неговото творение и за светилата, леещи светлина и сътворени от Него за Своя възхвала. Селах. Благословен е Господ, нашият Бог, образуващ светилата.”

След кратка пауза те произнесоха втората молитва: “Огромна е любовта, която Господ, нашият Бог, неизменно ни дава; огромно е състраданието, преизпълващо сърцето на нашия Баща и Цар, жалещ ни в името на нашите бащи, които Му вярваха. Ти ги научи на уставите на живота; бъди милостив към нас и ни научи. Просвети очите наши със Закона; подбуди сърцата наши да пазят вярност към Твоите заповеди; съедини сърцата наши в любов и страх пред Твоето име и да не се срамуваме до свършването на века. Защото ти си Бог, даващ спасение, и Ти ни избра от всички народи и езици и в истината ни доведе при Своето велико име – слава на Теб, нека с любов възнасяме възхвала за Твоето единство. Благословен е Господ, в любов избрал Своя народ на Израил.”

8. THE SABBATH SERVICE

150:8.1 (1684.4) This Sabbath was a beautiful day, and all Nazareth, friends and foes, turned out to hear this former citizen of their town discourse in the synagogue. Many of the apostolic retinue had to remain without the synagogue; there was not room for all who had come to hear him. As a young man Jesus had often spoken in this place of worship, and this morning, when the ruler of the synagogue handed him the roll of sacred writings from which to read the Scripture lesson, none present seemed to recall that this was the very manuscript which he had presented to this synagogue.

150:8.2 (1684.5) The services on this day were conducted just as when Jesus had attended them as a boy. He ascended the speaking platform with the ruler of the synagogue, and the service was begun by the recital of two prayers: “Blessed is the Lord, King of the world, who forms the light and creates the darkness, who makes peace and creates everything; who, in mercy, gives light to the earth and to those who dwell upon it and in goodness, day by day and every day, renews the works of creation. Blessed is the Lord our God for the glory of his handiworks and for the light-giving lights which he has made for his praise. Selah. Blessed is the Lord our God, who has formed the lights.”

150:8.3 (1685.1) After a moment’s pause they again prayed: “With great love has the Lord our God loved us, and with much overflowing pity has he pitied us, our Father and our King, for the sake of our fathers who trusted in him. You taught them the statutes of life; have mercy upon us and teach us. Enlighten our eyes in the law; cause our hearts to cleave to your commandments; unite our hearts to love and fear your name, and we shall not be put to shame, world without end. For you are a God who prepares salvation, and us have you chosen from among all nations and tongues, and in truth have you brought us near your great name — selah — that we may lovingly praise your unity. Blessed is the Lord, who in love chose his people Israel.”

След това богомолците рецитираха Шема – еврейския символ на вярата. Този ритуал се състоеше в повтаряне на многобройни откъси от Закона и означаваше, че молещите се приемат и бремето на Небесното царство, както и бремето на заповедите за деня и нощта.

150:8.4 (1685.2) The congregation then recited the Shema, the Jewish creed of faith. This ritual consisted in repeating numerous passages from the law and indicated that the worshipers took upon themselves the yoke of the kingdom of heaven, also the yoke of the commandments as applied to the day and the night.

След това беше прочетена третата молитва: "Наистина ти – Яхве, си нашият Бог и Богът на нашите бащи; нашият Спасител и Спасителят на нашите бащи; нашият Създател и скалàта на нашето спасение; наша помощ и наш избавител. Името Твое е предвечно и няма друг Бог освен теб. С нови песни възпяваха на брега Твоето име тези, на които Ти дари избавление; в един глас те прославяха Теб и Те наричаха свой Цар, казвайки: „Яхве Владика ще бъде в света безкраен. Благословен да е Господ, спасяващ Израил."

150:8.5 (1685.3) And then followed the third prayer: "True it is that you are Yahweh, our God and the God of our fathers; our King and the King of our fathers; our Savior and the Savior of our fathers; our Creator and the rock of our salvation; our help and our deliverer. Your name is from everlasting, and there is no God beside you. A new song did they that were delivered sing to your name by the seashore; together did all praise and own you King and say, Yahweh shall reign, world without end. Blessed is the Lord who saves Israel."

След това началникът на синагогата зае своето място пред ковчега – тоест шкафа, където се пазеха свещените писмена – и пристъпи към четенето на деветнадесет благодарствени молитви или благословии. Но в дадения случай беше желателно да се съкрати службата, за да може високият гост да има повече време за своята проповед; затова бяха прочетени само първата и последната благословии. Първата звучеше така: "Благословен е Господ, нашият Бог на нашите бащи – Бог на Авраам, Бог на Исаак и Бог на Яков; великият, могъщ и страховит Бог, Който проявява милосърдие и доброта, Който всичко сътворява, Който помни благодатните обещания, дадени на нашите бащи, и спасява техните деца заради Своето име, в любов. О, Цар, Помощник, Спасител и Защитник! Благословен да си Ти, о, Яхве, Защитник на Авраам!"

150:8.6 (1685.4) The ruler of the synagogue then took his place before the ark, or chest, containing the sacred writings and began the recitation of the nineteen prayer eulogies, or benedictions. But on this occasion it was desirable to shorten the service in order that the distinguished guest might have more time for his discourse; accordingly, only the first and last of the benedictions were recited. The first was: "Blessed is the Lord our God, and the God of our fathers, the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; the great, the mighty, and the terrible God, who shows mercy and kindness, who creates all things, who remembers the gracious promises to the fathers and brings a savior to their children's children for his own name's sake, in love. O King, helper, savior, and shield! Blessed are you, O Yahweh, the shield of Abraham."

След това прозвуча последната благословия: „Дари Своя народ на Израил с велик и вечен мир, защото ти си Цар и Господ на всеки свят. Угодно е за Теб да благославяш Израил с мир във всички времена и във всеки час. Благословен си Ти, Яхве, благославящ с мир Своя народ на Израил." Докато началникът на синагогата четеше благословии, богомолците не гледаха него. След благословиите той произнесе подобаваща за дадения случай молитва в свободна форма и когато я завърши, всички богомолци се отзоваха с дружно "амин".

150:8.7 (1685.5) Then followed the last benediction: "O bestow on your people Israel great peace forever, for you are King and the Lord of all peace. And it is good in your eyes to bless Israel at all times and at every hour with peace. Blessed are you, Yahweh, who blesses his people Israel with peace." The congregation looked not at the ruler as he recited the benedictions. Following the benedictions he offered an informal prayer suitable for the occasion, and when this was concluded, all the congregation joined in saying amen.

След това хазанът се приближи към ковчега и извади свитъка, който предаде на Иисус, за да може той да прочете откъс от Писанията. Обикновено бяха приканвани седем човека, четящи не по-малко от три стиха от Закона, но в дадения случай този обичай беше нарушен, за да се позволи на госта да

150:8.8 (1685.6) Then the chazan went over to the ark and brought out a roll, which he presented to Jesus that he might read the Scripture lesson. It was customary to call upon seven persons to read not less than three verses of the law, but this practice was waived on this occasion that the visitor might read the lesson of his own selection.

прочете избрания от него самия откъс. Вземайки свитъка, Иисус стана и започна да чете от „Второзаконие”: “Защото заповедта, която Аз ви давам днес, не е скрита от теб и не е далеч. Тази заповед не е на небето и вие не можете да кажете: “Кой ще се издигне в небето и ще ни я донесе, за да я чуем и изпълняваме?” Тази заповед не е на другия край на света и вие не можете да кажете: “Кой за нас ще прекоси морето и ще ни я донесе, за да я слушаме и изпълняваме?” Не, това слово за живота е много близко до вас – направо пред вас и във вашите сърца, за да можете вие да го познавате и да му се подчинявате.”

Jesus, taking the roll, stood up and began to read from Deuteronomy: “For this commandment which I give you this day is not hidden from you, neither is it far off. It is not in heaven, that you should say, who shall go up for us to heaven and bring it down to us that we may hear and do it? Neither is it beyond the sea, that you should say, who will go over the sea for us to bring the commandment to us that we may hear and do it? No, the word of life is very near to you, even in your presence and in your heart, that you may know and obey it.”

След като свърши да чете от Закона, той премина към Исая и продължи: “Господ е вложил в мен Своя Дух, защото е избрал мен да благовестя на бедните. Той ме изпрати да възвестявам свободата на пленените и проглеждане на слепите, да освобождавам мъченици и да проповядвам благоприятната Господня година.”

150:8.9 (1686.1) And when he had ceased reading from the law, he turned to Isaiah and began to read: “The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the poor. He has sent me to proclaim release to the captives and the recovering of sight to the blind, to set at liberty those who are bruised and to proclaim the acceptable year of the Lord.”

Иисус затвори книгата и, връщайки я на началника на синагогата, седна и се обърна към хората с реч. Той я започна с думите: “Днес този цитат се изпълни.” И след това в течение на почти петнадесет минути Иисус говори за “синовете и дъщерите Божии”. На мнозина се понрави неговата реч и те се възхищаваха на неговите благодатни думи и мъдрост.

150:8.10 (1686.2) Jesus closed the book and, after handing it back to the ruler of the synagogue, sat down and began to discourse to the people. He began by saying: “Today are these Scriptures fulfilled.” And then Jesus spoke for almost fifteen minutes on “The Sons and Daughters of God.” Many of the people were pleased with the discourse, and they marveled at his graciousness and wisdom.

Обикновено след официалната част на богослужението ораторът оставаше в синагогата, за да могат тези, които искат, да зададат своите въпроси. Така и в тази съботна сутрин Иисус слезе от катедрата в тълпата и хората се устремиха към него с въпроси. Сред тях имаше много необуздани личности, чиито умове клоняха към недобро, а по краищата на тълпата сновяха долни хора, наети да създадат на Иисус неприятности. Много ученици и евангелисти, непопаднали в синагогата, се устремиха сега навътре и бързо разбраха, че назряват неприятности. Те се опитаха да отведат Учителя, но той отказа да си тръгне с тях.

150:8.11 (1686.3) It was customary in the synagogue, after the conclusion of the formal service, for the speaker to remain so that those who might be interested could ask him questions. Accordingly, on this Sabbath morning Jesus stepped down into the crowd which pressed forward to ask questions. In this group were many turbulent individuals whose minds were bent on mischief, while about the fringe of this crowd there circulated those debased men who had been hired to make trouble for Jesus. Many of the disciples and evangelists who had remained without now pressed into the synagogue and were not slow to recognize that trouble was brewing. They sought to lead the Master away, but he would not go with them.

9. НАЗАРЕТ ОТХВЪРЛЯ ИИСУС

9. THE NAZARETH REJECTION

В синагогата Иисус се оказа обкръжен от огромна тълпа врагове и група от своите последователи и в отговор на техните груби въпроси и зловещи насмешки той, полушеговито, отговори: “Да, аз съм син на Йосиф; аз съм същият този дърводелец и мен не ме учудва, че ми напомняте пословицата “Лекарю, излекувай самия себе си” и искате от

150:9.1 (1686.4) Jesus found himself surrounded in the synagogue by a great throng of his enemies and a sprinkling of his own followers, and in reply to their rude questions and sinister banterings he half humorously remarked: “Yes, I am Joseph’s son; I am the carpenter, and I am not surprised that you remind me of the proverb, ‘Physician heal yourself,’ and that you challenge me to do in

мен да извърша в Назарет това, за което сте чували, че извърших в Капернаум; но аз ви призовавам като свидетели на това, че даже в Писанията е казано: "Пророкът не е без чест, освен в своята родна страна и сред своя народ."

Но те напираха към него, обвиняващо тикайки пръсти в него и казвайки: "Ти смяташ себе си за по-добър от жителите на Назарет; ти замина оттук, макар че твоят брат е прост труженик, а сестра ти както и преди живее сред нас. Ние познаваме твоята майка, Мария. Къде са те днес? За теб чуваме големи неща, но виждаме, че завръщайки се в родните места, ти не правиш чудеса." Иисус им отговори: "Аз обичам хората, живеещи в града, където израснах, и бих се радвал, ако можехте да влезете в Царството небесно, но не аз решавам вместо Бога как да действа Той. Благодатта преобразува в отговор на живата вяра на тези, които я получават."

Иисус щеше да може добродушно да овладее тълпата и успешно да умиротвори даже най-агресивните свои врагове, ако не беше тактическият пропуск на един от апостолите – Симон Зилот, който, заедно с младия евангелист Нагор, събра в тълпата група приятели на Иисус и войнствено поиска от враговете на Учителя да се махат. Иисус отдавна внушаваше на апостолите, че кроткият отговор смирява гнева, но неговите последователи не привикнаха с това, че към техния любим наставник, когото те толкова охотно наричаха „Учител", се обръщат с такава грубост и пренебрежение. Това беше вече прекалено; те не можаха да сдържат своето страстно и бурно негодувание, с което само пробудиха инстинкта на тълпата в това сборище на диваци и безбожници. Възглавявани от наемните хулигани, тези негодяи хванаха Иисус, извлякоха го от синагогата и го повлякоха към ръба на намиращия се наблизо стръмен хълм с намерението да го хвърлят долу, където той би намерил смъртта си. Но когато те вече бяха готови да го блъснат от стръмната скала, Иисус внезапно се обърна към своите врагове и, гледайки ги спокойно, сложи ръцете си на гърдите. Той не произнесе нито дума, но неговите другари онемяха от изумление, когато той се придвижи напред и тълпата се раздели пред него, позволявайки му да премине невредим.

Съпровождан от своите ученици, Иисус продължи към лагера, където те обсъдиха цялото произшествие. Тази вечер, изпълнявайки разпореждането на Иисус, те се приготвиха рано сутринта на следващия ден да се върнат в Капернаум. Този бурен завършек на третото проповеднически пътешествие

Nazareth what you have heard I did at Capernaum; but I call you to witness that even the Scriptures declare that 'a prophet is not without honor save in his own country and among his own people.'"

150:9.2 (1686.5) But they jostled him and, pointing accusing fingers at him, said: "You think you are better than the people of Nazareth; you moved away from us, but your brother is a common workman, and your sisters still live among us. We know your mother, Mary. Where are they today? We hear big things about you, but we notice that you do no wonders when you come back." Jesus answered them: "I love the people who dwell in the city where I grew up, and I would rejoice to see you all enter the kingdom of heaven, but the doing of the works of God is not for me to determine. The transformations of grace are wrought in response to the living faith of those who are the beneficiaries."

150:9.3 (1686.6) Jesus would have good-naturedly managed the crowd and effectively disarmed even his violent enemies had it not been for the tactical blunder of one of his own apostles, Simon Zelotes, who, with the help of Nahor, one of the younger evangelists, had meanwhile gathered together a group of Jesus' friends from among the crowd and, assuming a belligerent attitude, had served notice on the enemies of the Master to go hence. Jesus had long taught the apostles that a soft answer turns away wrath, but his followers were not accustomed to seeing their beloved teacher, whom they so willingly called Master, treated with such discourtesy and disdain. It was too much for them, and they found themselves giving expression to passionate and vehement resentment, all of which only tended to arouse the mob spirit in this ungodly and uncouth assembly. And so, under the leadership of hirelings, these ruffians laid hold upon Jesus and rushed him out of the synagogue to the brow of a near-by precipitous hill, where they were minded to shove him over the edge to his death below. But just as they were about to push him over the edge of the cliff, Jesus turned suddenly upon his captors and, facing them, quietly folded his arms. He said nothing, but his friends were more than astonished when, as he started to walk forward, the mob parted and permitted him to pass on unmolested.

150:9.4 (1687.1) Jesus, followed by his disciples, proceeded to their encampment, where all this was recounted. And they made ready that evening to go back to Capernaum early the next day, as Jesus had directed. This turbulent ending of the third public preaching tour had a sobering effect upon all of Jesus' followers. They were beginning

отрезви всички последователи на Иисус. Те започнаха да разбират смисъла на някои от неговите учения; започнаха да осъзнават, че Царството ще дойде само чрез много страдания и горчиви разочарования.

Те напуснаха Назарет в неделя сутринта и, следвайки различни пътища, се събраха във Витсаида по обед в четвъртък, 10 март. И те представляваха не отряд победоносни, изпълнени с ентусиазъм и преодоляващи всякакви прегради проповедници, а група трезви, сериозни и лишени от илюзии учители на Евангелието на истината.

to realize the meaning of some of the Master's teachings; they were awaking to the fact that the kingdom would come only through much sorrow and bitter disappointment.

150:9.5 (1687.2) They left Nazareth this Sunday morning, and traveling by different routes, they all finally assembled at Bethsaida by noon on Thursday, March 10. They came together as a sober and serious group of disillusioned preachers of the gospel of truth and not as an enthusiastic and all-conquering band of triumphant crusaders.

Документ 151. Време за очакване и обучение край морето

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 151. ВРЕМЕ ЗА ОЧАКВАНЕ И ОБУЧЕНИЕ КРАЙ МОРЕТО

Секции

Въведение
1. Притчата за сеяча
2. Тълкуването на притчите
3. Още за притчите
4. Новите притчи край морето
5. Посещението на Хереса
6. Лудият от Хереса

Въведение

К ЪМ 10 март всички групи учители и проповедници отново се събраха във Витсаида. В четвъртък вечерта и в петък много от тях излязоха в морето на риболов, а в събота през деня посетиха синагогата, за да послушат проповедта на възрастния дамаски евреин за славата на бащата на евреите, Авраам. Голяма част от този съботен ден Иисус прекара в самота в планината. Същия този ден вечерта Учителят повече от час говорú на събралите се групи за "смисъла на превратностите на съдбата и духовната ценност на разочарованието". Това стана паметно събитие и неговите слушатели никога не забравиха получените от него наставления.

Иисус все още преживяваше тъга от неотдавнашното отхвърляне в Назарет; апостолите забелязаха в неговото неизменно бодро разположение на духа примес от своеобразна тъга. Голяма част от времето с него бяха Яков и Йоан, тъй като Петър беше претоварен от многобройни задължения, свързани с грижите за новия корпус евангелисти и управлението на неговата

PAPER 151 TARRYING AND TEACHING BY THE SEASIDE

SECTIONS

Introduction
1. The Parable of the Sower
2. Interpretation of the Parable
3. More about Parables
4. More Parables by the Sea
5. The Visit to Kheresa
6. The Kheresa Lunatic

INTRODUCTION

151:0.1 (1688.1) BY MARCH 10 all of the preaching and teaching groups had forgathered at Bethsaida. Thursday night and Friday many of them went out to fish, while on the Sabbath day they attended the synagogue to hear an aged Jew of Damascus discourse on the glory of father Abraham. Jesus spent most of this Sabbath day alone in the hills. That Saturday night the Master talked for more than an hour to the assembled groups on "The mission of adversity and the spiritual value of disappointment." This was a memorable occasion, and his hearers never forgot the lesson he imparted.

151:0.2 (1688.2) Jesus had not fully recovered from the sorrow of his recent rejection at Nazareth; the apostles were aware of a peculiar sadness mingled with his usual cheerful demeanor. James and John were with him much of the time, Peter being more than occupied with the many responsibilities having to do with the welfare and direction of the new corps of evangelists. This time of waiting before starting for the Passover at

дейност. В очакване на отиването в Йерусалим за Пасхата жените посещаваха дома, учеха Евангелието и помагаха на болните в Капернаум, а също и в околните градове и села.

Jerusalem, the women spent in visiting from house to house, teaching the gospel, and ministering to the sick in Capernaum and the surrounding cities and villages.

1. ПРИТЧАТА ЗА СЕЯЧА

Приблизително по това време Иисус започна да използва притчите като метод за обучаване на множеството, толкова често събиращо се около него. Поради това, че той говори с апостолите и другите хора далеч след полунощ, малцина станаха в неделната сутрин за закуска; затова Иисус сам отиде на брега и седна в лодката. Тук, в старата рибарска лодка на Андрей и Петър, винаги намираща се на негово разположение, той обмисляше по-нататъшните крачки по разширяването на Царството. Но уединението на Учителя беше не за дълго. Скоро тук започнаха да пристигат хора от Капернаум и околните села и към десет часа сутринта на брега пред лодката на Иисус се събраха около хиляда човека, шумно изискващи внимание. Към това време Петър вече беше на крака. Пробивайки си път до лодката, той попита Иисус: "Учителю, да поговоря ли с тях?" Но Иисус отговори: "Не трябва, Петър, аз ще ви разкажа една история." И той започна да разказва притчата за сеяча – една от първите в дългата поредица такива притчи, разказвани на следващите го тълпи. В тази лодка имаше висока седалка, на която той седеше (защото обикновено учителите говореха седнали), обръщайки се към събралата се на брега тълпа. След краткото встъпително слово на Петър Иисус каза:

1. THE PARABLE OF THE SOWER

151:1.1 (1688.3) About this time Jesus first began to employ the parable method of teaching the multitudes that so frequently gathered about him. Since Jesus had talked with the apostles and others long into the night, on this Sunday morning very few of the group were up for breakfast; so he went out by the seaside and sat alone in the boat, the old fishing boat of Andrew and Peter, which was always kept at his disposal, and meditated on the next move to be made in the work of extending the kingdom. But the Master was not to be alone for long. Very soon the people from Capernaum and near-by villages began to arrive, and by ten o'clock that morning almost one thousand were assembled on shore near Jesus' boat and were clamoring for attention. Peter was now up and, making his way to the boat, said to Jesus, "Master, shall I talk to them?" But Jesus answered, "No, Peter, I will tell them a story." And then Jesus began the recital of the parable of the sower, one of the first of a long series of such parables which he taught the throngs that followed after him. This boat had an elevated seat on which he sat (for it was the custom to sit when teaching) while he talked to the crowd assembled along the shore. After Peter had spoken a few words, Jesus said:

"Излезе сеячът да сее и когато разхвърля семената, някои паднаха край пътя и бяха стъпкани в земята и изкълвани от птиците. Други семена попаднаха на камениста почва, където нямаше достатъчно пръст, и скоро пораснаха, защото слоят земя там не беше дълбок. Но когато изгря слънце, то изгори кълновете, тъй като те нямаха корени, които да ги хранят с влага. Други семена паднаха сред трънните и когато трънните пораснаха, те задушиха кълновете така, че те не дадоха зърно. Останалите семена попаднаха на благодатна почва – те пуснаха филизи и започнаха да носят плодове, и донесоха реколта, давайки тридесет, шестдесет и сто пъти повече зърна, отколкото бяха посети." И разказвайки тази притча, той каза на народа: "Който има уши, нека чуе."

151:1.2 (1688.4) "A sower went forth to sow, and it came to pass as he sowed that some seed fell by the wayside to be trodden underfoot and devoured by the birds of heaven. Other seed fell upon the rocky places where there was little earth, and immediately it sprang up because there was no depth to the soil, but as soon as the sun shone, it withered because it had no root whereby to secure moisture. Other seed fell among the thorns, and as the thorns grew up, it was choked so that it yielded no grain. Still other seed fell upon good ground and, growing, yielded, some thirtyfold, some sixtyfold, and some a hundredfold." And when he had finished speaking this parable, he said to the multitude, "He who has ears to hear, let him hear."

Апостолите и техните спътници бяха крайно озадачени от начина, по който Иисус учеше хората. Те дълго обсъждаха помежду си

151:1.3 (1689.1) The apostles and those who were with them, when they heard Jesus teach the people in this manner, were greatly perplexed; and

това, а вечерта, в градината в дома на Зеведей, Матей попита Иисус: "Учителю, в какъв е смисълът на загадъчните изказвания, с които ти се обръщаш към своя народ? Защо предлагаш притчи на тези, които търсят истината?" И Иисус отговори:

"През цялото това време аз търпеливо ви наставлявах. На вас ви е дадено да знаете тайните на Царството небесно, но от днес за непрозорливите тълпи и за тези, които се стремят да ни погубят, тайните на Царството ще бъдат изразявани като притчи. И ние ще постъпваме така, за да могат тези, които действително желаят да влязат в Царството, да постигнат смисъла на ученията и да придобият спасение, докато тези, които слушат, само за да ни примамят в капан, биха били още по-объркани – те ще гледат, но няма да видят, ще слушат, но няма да чуят. Деца мои, нима вие не разбирате закона на духа, който гласи: този, на когото е дадено, ще получи още повече и ще има предостатъчно; този, на когото не му е дадено, ще му се отнеме и това, което има? Затова от днес аз ще говоря основно с притчи, за да могат нашите приятели и тези, които желаят да знаят истината, да могат да придобият това, което търсят, докато нашите врагове и тези, които не обичат истината, да слушат, без да разбират това, което чуват. Много от тези хора не вървят по пътя на истината. Именно такива прозорливи души имаше предвид пророкът, когато каза: "Защото закоравя сърцето на този народ; техните уши не чуват и очите им са затворени, за да не виждат истината и да не я разбират със своето сърце."

Апостолите не разбраха целия смисъл на думите на Учителя. Докато Андрей и Тома продължаваха да говорят с Иисус, Петър и останалите апостоли преминаха в другата част на градината, където пристъпиха към откровена и продължителна дискусия.

after much talking among themselves, that evening in the Zebedee garden Matthew said to Jesus: "Master, what is the meaning of the dark sayings which you present to the multitude? Why do you speak in parables to those who seek the truth?" And Jesus answered:

151:1.4 (1689.2) "In patience have I instructed you all this time. To you it is given to know the mysteries of the kingdom of heaven, but to the undiscerning multitudes and to those who seek our destruction, from now on, the mysteries of the kingdom shall be presented in parables. And this we will do so that those who really desire to enter the kingdom may discern the meaning of the teaching and thus find salvation, while those who listen only to ensnare us may be the more confounded in that they will see without seeing and will hear without hearing. My children, do you not perceive the law of the spirit which decrees that to him who has shall be given so that he shall have an abundance; but from him who has not shall be taken away even that which he has. Therefore will I henceforth speak to the people much in parables to the end that our friends and those who desire to know the truth may find that which they seek, while our enemies and those who love not the truth may hear without understanding. Many of these people follow not in the way of the truth. The prophet did, indeed, describe all such undiscerning souls when he said: 'For this people's heart has waxed gross, and their ears are dull of hearing, and their eyes they have closed lest they should discern the truth and understand it in their hearts.'"

151:1.5 (1689.3) The apostles did not fully comprehend the significance of the Master's words. As Andrew and Thomas talked further with Jesus, Peter and the other apostles withdrew to another portion of the garden where they engaged in earnest and prolonged discussion.

2. ТЪЛКУВАНЕТО НА ПРИТЧИТЕ

Петър и събралата се около него група апостоли стигнаха до заключението, че притчата за сеяча е алегория, всеки елемент на която заключава в себе си скрит смисъл, и решиха да отидат при Иисус за обяснение. Затова Петър се приближи до Учителя и каза: "Ние не сме способни да проникнем в смисъла на тази притча и искаме ти да ни я обясниш, защото ти ни каза, че на нас е дадено да знаем тайните на Царството." Чувайки тези думи, Иисус каза: "Сине мой, аз нищо не искам да скривам от вас, но какво ще кажеш първо вие да ми разкажете какво е вашето тълкуване на тази притча?"

2. INTERPRETATION OF THE PARABLE

151:2.1 (1689.4) Peter and the group about him came to the conclusion that the parable of the sower was an allegory, that each feature had some hidden meaning, and so they decided to go to Jesus and ask for an explanation. Accordingly, Peter approached the Master, saying: "We are not able to penetrate the meaning of this parable, and we desire that you explain it to us since you say it is given us to know the mysteries of the kingdom." And when Jesus heard this, he said to Peter: "My son, I desire to withhold nothing from you, but first suppose you tell me what you have been talking about; what is your interpretation of the parable?"

За миг настъпи тишина, а след това Петър каза: “Учителю, ние много говорихме за тази притча и ето тълкуването, до което стигнах. Сеячът е проповедникът на Царството, семената – словото Божие. Семената, паднали край пътя, означават тези, които не разбират евангелското учение. Птиците, които похитиха семената, паднали на твърдата земя, означават Сатана или лукавия, който похищава посятото в сърцата на невежите. Семената, паднали на каменистата почва и толкова бързо поникнали, означават тези повърхностни и лекомислени хора, които, чувайки благата вест, я приемат с радост; но поради това, че истината не се вкоренява в по-дълбокото им разбиране, тяхната преданост се оказва краткотрайна пред лицето на изпитанията и гоненията. Когато настъпи беда, тези вярващи се спъват; съблазнени, те отстъпват. Семената, паднали сред плевели, означават тези, които с готовност слушат проповедта, но позволяват на мирската суета и съблазънта на богатството да заглушат словото на истината, което става безплодно. Семената, попаднали в благодатна почва, поникнали и донесли реколта – едни тридесет, други шестдесет пъти, а някои – сто пъти, означават тези, които, изслушвайки истината, я приемат с различна мярка на разбиране поради различните си интелектуални способности, което се проявява в различната степен на религиозен опит.”

Като изслуша тълкуването на притчата, предложено от Петър, Иисус попита другите апостоли нямат ли те свои предложения. Само Натанаил откликна на тази покана. Той каза: “Учителю, макар да разбирам, че в това тълкуване на притчата, което предложи Симон Петър, има много добро, аз не съм изцяло съгласен с него. Ето как аз разбирам притчата. Семената означават Евангелието на Царството, сеячът – посланиците на Царството. Семената, паднали край пътя на твърдата земя, означават тези, които малко са слушали Евангелието, както и тези, които са равнодушни към тази проповед и са ожесточили своето сърце. Птиците, които са изкълвали падналите край пътя семена, означават начина на живот на хората, съблазните на злото и желанията на плътта. Семената, паднали между камъните – това се тези емоционални души, които бързо приемат новото учение и също толкова бързо се отказват от истината, натъквайки се на трудностите и реалностите на живота, съответстващ на тази истина; не тях не им стигат духовни постижения. Семената, паднали сред плевелите, означават тези, които ги влекат истините на Евангелието: те са склонни да следват неговите учения, но им

151:2.2 (1689.5) After a moment of silence, Peter said: “Master, we have talked much concerning the parable, and this is the interpretation I have decided upon: The sower is the gospel preacher; the seed is the word of God. The seed which fell by the wayside represents those who do not understand the gospel teaching. The birds which snatched away the seed that fell upon the hardened ground represent Satan, or the evil one, who steals away that which has been sown in the hearts of these ignorant ones. The seed which fell upon the rocky places, and which sprang up so suddenly, represents those superficial and unthinking persons who, when they hear the glad tidings, receive the message with joy; but because the truth has no real root in their deeper understanding, their devotion is short-lived in the face of tribulation and persecution. When trouble comes, these believers stumble; they fall away when tempted. The seed which fell among thorns represents those who hear the word willingly, but who allow the cares of the world and the deceitfulness of riches to choke the word of truth so that it becomes unfruitful. Now the seed which fell on good ground and sprang up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents those who, when they have heard the truth, receive it with varying degrees of appreciation — owing to their differing intellectual endowments — and hence manifest these varying degrees of religious experience.”

151:2.3 (1690.1) Jesus, after listening to Peter’s interpretation of the parable, asked the other apostles if they did not also have suggestions to offer. To this invitation only Nathaniel responded. Said he: “Master, while I recognize many good things about Simon Peter’s interpretation of the parable, I do not fully agree with him. My idea of this parable would be: The seed represents the gospel of the kingdom, while the sower stands for the messengers of the kingdom. The seed which fell by the wayside on hardened ground represents those who have heard but little of the gospel, along with those who are indifferent to the message, and who have hardened their hearts. The birds of the sky that snatched away the seed which fell by the wayside represent one’s habits of life, the temptation of evil, and the desires of the flesh. The seed which fell among the rocks stands for those emotional souls who are quick to receive new teaching and equally quick to give up the truth when confronted with the difficulties and realities of living up to this truth; they lack spiritual perception. The seed which fell among the thorns represents those who are attracted to the truths of the gospel; they are minded to follow its teachings, but they are prevented by the pride of life, jealousy, envy, and the anxieties of human existence. The seed which fell on good soil, springing up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold,

пречат надменността от собствения им живот, ревността, завистта и перипетиите на човешкото съществуване. Тези семена, които са паднали на добра почва и носят плодове – едни тридесет, други шестдесет пъти, а някои – сто пъти, означават различна природна способност на мъжете и жените, в различна степен надарени с духовно озарение да разберат истината и да се отзоват на духовните учения.”

Когато Натанаил замлъкна, сред апостолите и техните съратници се разгоря сериозен спор. Избухнаха разгорещени дебати: някои отстояваха правилността на тълкуването, предложено от Петър, докато почти толкова спорещи защитаваха обяснението на Натанаил. В това време Петър и Натанаил се оттеглиха в къщата, където продължиха настойчивите и решителни опити да се убедят един другиго.

Учителят позволи на тези разногласия да достигнат апогея си; след това плясна с ръце и ги извика при себе си. Когато отново се събраха около него, той каза: „Преди да ви разкажа за тази притча, иска ли някой от вас да добави нещо?” За миг настъпи тишина, след което Тома произнесе: “Да, учителю, аз бих искал да кажа няколко думи. Помня, че някога ти ни предупреждаваше да се пазим именно от това. Ти ни казваше, че примерите, които използваме в своите проповеди, трябва да бъдат истински истории, а не измислици и че трябва да избираме тази история, която по най-добър начин илюстрира една централна и най-важна истина, която ние бихме искали да разкрием на хората, и че използвайки така своя разказ, ние не трябва да се опитваме да извлечем духовния смисъл от всичките му второстепенни детайли. Аз смятам, че и Петър, и Натанаил грешат в своите тълкувания на дадената притча. Аз се възхищавам от тяхната способност да предлагат свои тълкувания, но твърдо съм уверен, че всякакви опити да се извлекат духовни аналогии от всички елементи на притчата, заимствана от природата, могат само да доведат до объркване и до сериозно изкривяване на разбирането на истинската цел на такава притча. Моята правота напълно се потвърждава от това, че ако преди един час всички ние бяхме единодушни, то сега се разделихме на две групи, придържащи се към различни мнения по повод на тази притча, при което толкова ревностно отстояваме своите възгледи, че това, по моему, не ни дава възможност до край да осъзнаем великата истина, която си имал предвид, когато разказваше на народа тази притча, за която впоследствие ни помоли да изкажем своето мнение.”

represents the natural and varying degrees of ability to comprehend truth and respond to its spiritual teachings by men and women who possess diverse endowments of spirit illumination.”

151:2.4 (1690.2) When Nathaniel had finished speaking, the apostles and their associates fell into serious discussion and engaged in earnest debate, some contending for the correctness of Peter’s interpretation, while almost an equal number sought to defend Nathaniel’s explanation of the parable. Meanwhile Peter and Nathaniel had withdrawn to the house, where they were involved in a vigorous and determined effort the one to convince and change the mind of the other.

151:2.5 (1690.3) The Master permitted this confusion to pass the point of most intense expression; then he clapped his hands and called them about him. When they had all gathered around him once more, he said, “Before I tell you about this parable, do any of you have aught to say?” Following a moment of silence, Thomas spoke up: “Yes, Master, I wish to say a few words. I remember that you once told us to beware of this very thing. You instructed us that, when using illustrations for our preaching, we should employ true stories, not fables, and that we should select a story best suited to the illustration of the one central and vital truth which we wished to teach the people, and that, having so used the story, we should not attempt to make a spiritual application of all the minor details involved in the telling of the story. I hold that Peter and Nathaniel are both wrong in their attempts to interpret this parable. I admire their ability to do these things, but I am equally sure that all such attempts to make a natural parable yield spiritual analogies in all its features can only result in confusion and serious misconception of the true purpose of such a parable. That I am right is fully proved by the fact that, whereas we were all of one mind an hour ago, now are we divided into two separate groups who hold different opinions concerning this parable and hold such opinions so earnestly as to interfere, in my opinion, with our ability fully to grasp the great truth which you had in mind when you presented this parable to the multitude and subsequently asked us to make comment upon it.”

След думите на Тома всички притихнаха. Той ги накара да си спомнят на какво ги учеше Иисус в предишните случаи и преди Иисус да продължи да говори, Андрей стана и каза: “Аз съм уверен, че Тома е прав, и бих искал да ни разкаже какъв смисъл придава той на притчата за сеяча.” Иисус с кимване даде на Тома знак да продължи и той каза: “Братя мои, аз не исках да удължавам това обсъждане, но ако вие искате, ще кажа следното: предполагам, че тази притча прозвуча, за да ни научи на една велика истина. И тази истина се състои в това, че колкото и предано и действено да изпълняваме нашето божествено поръчение, нашето обучение на Евангелието за Царството ще се съпровожда от променлив успех и че всички подобни различия в резултатите се обясняват непосредствено с условията, които са заключени в обстоятелствата на нашето служене – обстоятелства, които са ни почти напълно неподвластни.”

151:2.6 (1691.1) The words which Thomas spoke had a quieting effect on all of them. He caused them to recall what Jesus had taught them on former occasions, and before Jesus resumed speaking, Andrew arose, saying: “I am persuaded that Thomas is right, and I would like to have him tell us what meaning he attaches to the parable of the sower.” After Jesus had beckoned Thomas to speak, he said: “My brethren, I did not wish to prolong this discussion, but if you so desire, I will say that I think this parable was spoken to teach us one great truth. And that is that our teaching of the gospel of the kingdom, no matter how faithfully and efficiently we execute our divine commissions, is going to be attended by varying degrees of success; and that all such differences in results are directly due to conditions inherent in the circumstances of our ministry, conditions over which we have little or no control.”

Когато Тома замлъкна, повечето от неговите другари-проповедници бяха вече почти готови да се съгласят – даже Петър и Натанаил се устремиха към него, за да поговорят с него, когато Иисус стана и каза: “Браво, Тома, ти проникна в истинския смисъл на притчата, но и Петър и Натанаил донесоха не по-малка полза, защото показаха цялата опасност от опитите да превръщат моите притчи в алегории. В своята душа вие можете с полза за себе си да давате воля на умозрителни фантазии, но правите грешка, когато се стремите да използвате такива изводи в своите публични уроци.”

151:2.7 (1691.2) When Thomas had finished speaking, the majority of his fellow preachers were about ready to agree with him, even Peter and Nathaniel were on their way over to speak with him, when Jesus arose and said: “Well done, Thomas; you have discerned the true meaning of parables; but both Peter and Nathaniel have done you all equal good in that they have so fully shown the danger of undertaking to make an allegory out of my parables. In your own hearts you may often profitably engage in such flights of the speculative imagination, but you make a mistake when you seek to offer such conclusions as a part of your public teaching.”

Сега, когато напрежението спадна, Петър и Натанаил се поздравиха взаимно за своите тълкувания и, с изключение на близнаците Алфееви, всеки от апостолите се опита да предложи собствено обяснение на притчата за сеяча, преди да отиде да си легне. Даже Юда Искариот предложи крайно правдоподобно тълкуване. Дванадесетте често се опитваха да изтълкуват помежду си притчата на Учителя като алегория, но те никога не възприемаха такива разсъждения сериозно. Тази вечер донесе на апостолите и техните другари огромна полза, още повече че от това време нататък Иисус все по-често използваше притчи в своите публични проповеди.

151:2.8 (1691.3) Now that the tension was over, Peter and Nathaniel congratulated each other on their interpretations, and with the exception of the Alpheus twins, each of the apostles ventured to make an interpretation of the parable of the sower before they retired for the night. Even Judas Iscariot offered a very plausible interpretation. The twelve would often, among themselves, attempt to figure out the Master’s parables as they would an allegory, but never again did they regard such speculations seriously. This was a very profitable session for the apostles and their associates, especially so since from this time on Jesus more and more employed parables in connection with his public teaching.

3. ОЩЕ ЗА ПРИТЧИТЕ

На апостолите дотолкова им харесаха притчите, че цялата следваща вечер беше посветена на по-нататъшно обсъждане на притчите. Иисус откри вечерната беседа с

3. MORE ABOUT PARABLES

151:3.1 (1691.4) The apostles were parable-minded, so much so that the whole of the next evening was devoted to the further discussion of parables. Jesus introduced the evening’s conference by saying: “My beloved, you must always make a

думите: “Мои възлюбени, когато учите, винаги вземайте под внимание конкретни хора, за да приспособите излаганата истина към тези умове и сърца, които ви чуват. Когато стоите пред тълпа хора с различни интелектуални способности и темперамент, не можете да се обръщате с отделна реч към всеки от слушащите, но можете да разкажете история, предаваща смисъла на вашето учение. И всяка група, даже всеки индивид, ще бъдат способни по своему да изтълкуват вашата притча в съответствие със своите интелектуални и духовни способности. Нека свети вашият огън, но това трябва да се прави мъдро и внимателно. Никой, който запалва лампа, не я покрива със съд и не я крие под леглото; напротив, слагат я на поставка, за да могат всички да видят светлината. Позволете ми да ви кажа: няма нищо тайно в Царството небесно, което да не стане явно; и няма нищо скривано, което някога да не стане известно. С времето над всичко това ще бъде хвърлена светлина. Мислете не само за народа – как той чува истината; бъдете внимателни и към себе си – към това, как чувате вие. Помнете това, за което много пъти съм ви говорил: този, който има, ще получи още повече; на този, който няма, ще се отнеме и това, което има.”

На съвременен език по-нататъшното обсъждане на притчите и новите наставления относно техните тълкувания може накратко да се изрази по следния начин:

1. Иисус не съветваше да се използват басни и алегории при обучението на евангелските истини. Но той препоръчваше широко използване на притчи, особено на притчи, заимствани от природата. Той отбеляза ценността на използването на аналогията, съществуваща между природния и духовния светове, като средство за обучение на истината. Той често наричаше света на природата “нереална и изплъзваща се сянка на духовните реалности”.

2. Иисус разказа три-четири притчи от свещените книги на юдеите, като обърна внимание на това, че този начин на обучение не е нещо ново. При все това то стана практически нов метод на обучение в този вид, в който Иисус го използваше от това време нататък.

3. Обяснявайки на апостолите ценностите на притчите, Иисус обърна внимание на няколко аспекта.

Притчата позволява едновременно да се обръщате към съвършено различни нива на разума и духа. Притчата стимулира въображението, изисква проницателност и подбужда към критичен размисъл; тя

difference in teaching so as to suit your presentation of truth to the minds and hearts before you. When you stand before a multitude of varying intellects and temperaments, you cannot speak different words for each class of hearers, but you can tell a story to convey your teaching; and each group, even each individual, will be able to make his own interpretation of your parable in accordance with his own intellectual and spiritual endowments. You are to let your light shine but do so with wisdom and discretion. No man, when he lights a lamp, covers it up with a vessel or puts it under the bed; he puts his lamp on a stand where all can behold the light. Let me tell you that nothing is hid in the kingdom of heaven which shall not be made manifest; neither are there any secrets which shall not ultimately be made known. Eventually, all these things shall come to light. Think not only of the multitudes and how they hear the truth; take heed also to yourselves how you hear. Remember that I have many times told you: To him who has shall be given more, while from him who has not shall be taken away even that which he thinks he has.”

151:3.2 (1692.1) The continued discussion of parables and further instruction as to their interpretation may be summarized and expressed in modern phraseology as follows:

151:3.3 (1692.2) 1. Jesus advised against the use of either fables or allegories in teaching the truths of the gospel. He did recommend the free use of parables, especially nature parables. He emphasized the value of utilizing the *analogy* existing between the natural and the spiritual worlds as a means of teaching truth. He frequently alluded to the natural as “the unreal and fleeting shadow of spirit realities.”

151:3.4 (1692.3) 2. Jesus narrated three or four parables from the Hebrew scriptures, calling attention to the fact that this method of teaching was not wholly new. However, it became almost a new method of teaching as he employed it from this time onward.

151:3.5 (1692.4) 3. In teaching the apostles the value of parables, Jesus called attention to the following points:

151:3.6 (1692.5) The parable provides for a simultaneous appeal to vastly different levels of mind and spirit. The parable stimulates the imagination, challenges the discrimination, and provokes critical thinking; it promotes sympathy without arousing antagonism.

поощрява отзивчивостта, без да предизвиква антагонизъм.

Притчата започва с известни неща и води към постигането на неизвестното. Притчата използва материалното и природното като средства за запознанство с духовното и свръхматериалното.

Притчите помагат за приемането на непредубедени нравствени решения. Притчата заобикаля много предразсъдъци и милосърдно внедрява в съзнанието нова истина, при което всичко това се съпровожда с минимална самозащита на възмутеното съзнание.

За да бъде отхвърлена истината, заключена в метафоричната аналогия, се изисква съзнателно интелектуално действие, осъществявано въпреки чистосърдечното съждение и честното решение на човека. Притчата кара слушащия да се замисли.

Използването на иносказателна форма на обучение позволява на учителя да запознава с нови и даже поразителни истини и в същото време в значителна степен да избегне полемиката и външните сблъсъци с традицията и признатите авторитети.

Предимството на притчата се заключава също и в това, че тя укрепва в паметта истината при последващ сблъсък с вече познати епизоди.

По такъв начин Иисус се стремеше да запознае своите последователи с много от причините, лежащи в основата на неговата практика на все по-широко използване на иносказания в своето публично обучение.

Към края на вечерния урок Иисус за пръв път коментира притчата за сеяча. Той каза, че в притчата се говори за две неща. Първо, тя представлява анализ на неговото собствено служене до това време и прогнозата какво може да го очаква в бъдеще в оставащия период от неговия земен живот. Второ, тя е и намек за това, какво могат да очакват от своето служене апостолите и другите посланици на Царството с течение на времето според това, как едно поколение ще смени друго.

Иисус се обръщаше към притчите и като към най-доброто възможно опровержение на преднамерените опити на религиозните власти от Йерусалим да внушат на народа, че целият му труд се осъществява с помощта на демони и княза на дяволите. Обръщението към природата разрушаваше такива твърдения, тъй като по онова време хората разглеждаха всички естествени явления като резултат от прякото въздействие на духовни същества и свръхестествени сили. Освен това той реши

151:3.7 (1692.6) The parable proceeds from the things which are known to the discernment of the unknown. The parable utilizes the material and natural as a means of introducing the spiritual and the supermaterial.

151:3.8 (1692.7) Parables favor the making of impartial moral decisions. The parable evades much prejudice and puts new truth gracefully into the mind and does all this with the arousal of a minimum of the self-defense of personal resentment.

151:3.9 (1692.8) To reject the truth contained in parabolical analogy requires conscious intellectual action which is directly in contempt of one's honest judgment and fair decision. The parable conduces to the forcing of thought through the sense of hearing.

151:3.10 (1692.9) The use of the parable form of teaching enables the teacher to present new and even startling truths while at the same time he largely avoids all controversy and outward clashing with tradition and established authority.

151:3.11 (1693.1) The parable also possesses the advantage of stimulating the memory of the truth taught when the same familiar scenes are subsequently encountered.

151:3.12 (1693.2) In this way Jesus sought to acquaint his followers with many of the reasons underlying his practice of increasingly using parables in his public teaching.

151:3.13 (1693.3) Toward the close of the evening's lesson Jesus made his first comment on the parable of the sower. He said the parable referred to two things: First, it was a review of his own ministry up to that time and a forecast of what lay ahead of him for the remainder of his life on earth. And second, it was also a hint as to what the apostles and other messengers of the kingdom might expect in their ministry from generation to generation as time passed.

151:3.14 (1693.4) Jesus also resorted to the use of parables as the best possible refutation of the studied effort of the religious leaders at Jerusalem to teach that all of his work was done by the assistance of demons and the prince of devils. The appeal to nature was in contravention of such teaching since the people of that day looked upon all natural phenomena as the product of the direct act of spiritual beings and supernatural forces. He also determined upon this method of teaching because it enabled him to proclaim vital truths to

да се възползва от този метод на обучение затова, защото това му позволяваше да провъзгласява най-важните истини на тези, които искат да познаят по-добрия път, и заедно с това даваше на неговите врагове по-малко поводи за нападки и обвинения.

Преди да пусне апостолите да си легнат, Иисус каза: "А сега ще ви разкажа последната част на притчата за сеяча. Бих искал да ви проверя, да видя как ще я възприемете. Царството небесно е подобно на човека, който е хвърлил добро зърно в земята; и докато той е спял през нощта и се е занимавал със своите дела през деня, семето е поникнало и расло и макар че той не е знаел как е станало това, растението започнало да носи плодове. Отначало се появили листа, след това клас, след това пълно зърно в класа. А след това, когато зърното узряло, той се хванал за сърпа и жътвата била завършена. Който има уши, нека слуша."

Много пъти апостолите споменаваха тези думи, но Учителят никога не се връщаше към последната част на притчата за сеяча.

those who desired to know the better way while at the same time affording his enemies less opportunity to find cause for offense and for accusations against him.

151:3.15 (1693.5) Before he dismissed the group for the night, Jesus said: "Now will I tell you the last of the parable of the sower. I would test you to know how you will receive this: The kingdom of heaven is also like a man who cast good seed upon the earth; and while he slept by night and went about his business by day, the seed sprang up and grew, and although he knew not how it came about, the plant came to fruit. First there was the blade, then the ear, then the full grain in the ear. And then when the grain was ripe, he put forth the sickle, and the harvest was finished. He who has an ear to hear, let him hear."

151:3.16 (1693.6) Many times did the apostles turn this saying over in their minds, but the Master never made further mention of this addition to the parable of the sower.

4. НОВИТЕ ПРИТЧИ КРАЙ МОРЕТО

На следващия ден Иисус отново учеше хората, като се обърна към тях от лодката: "Царството небесно е подобно на човек, посял в полето добри семена; докато спял, дошъл враг, посял между пшеницата плевели и побързал да си отиде. И когато пшеницата израснала и узряла, израснали и плевелите. Тогава дошли слугите при собственика на земята и казали: "Господине, та ти пося в полето добри семена. Откъде се взеха тези плевели?" А той им казал: "Врагът направи това." Тогава слугите попитали своя господар: "Искаш ли да отидем и да ги изтръгнем?" Но в отговор той им казал: "Не, не искам, защото заедно с плевелите ще изтръгнете и пшеницата. Нека растат и едните, и другите заедно, а когато дойде време за жътва, аз ще кажа на жътварите: „Отначало ожънете плевелите, свържете ги в снопове и ги изгорете, а зърното съберете в моята житница."

Отговаряйки на няколко въпроса, Иисус разказа още една притча: "Царството небесно е подобно на зърно от синап, което човекът е посадил на своето поле. Зърното от синап е по-малко от всички семена, но когато порасне, то става най-голямото от всички градински растения и прилича на дърво, в клоните на което могат да си почиват небесните птици."

"Царството небесно е подобно на

4. MORE PARABLES BY THE SEA

151:4.1 (1693.7) The next day Jesus again taught the people from the boat, saying: "The kingdom of heaven is like a man who sowed good seed in his field; but while he slept, his enemy came and sowed weeds among the wheat and hastened away. And so when the young blades sprang up and later were about to bring forth fruit, there appeared also the weeds. Then the servants of this householder came and said to him: 'Sir, did you not sow good seed in your field? Whence then come these weeds?' And he replied to his servants, 'An enemy has done this.' The servants then asked their master, 'Would you have us go out and pluck up these weeds?' But he answered them and said: 'No, lest while you are gathering them up, you uproot the wheat also. Rather let them both grow together until the time of the harvest, when I will say to the reapers, Gather up first the weeds and bind them in bundles to burn and then gather up the wheat to be stored in my barn.'"

151:4.2 (1693.8) After the people had asked a few questions, Jesus spoke another parable: "The kingdom of heaven is like a grain of mustard seed which a man sowed in his field. Now a mustard seed is the least of seeds, but when it is full grown, it becomes the greatest of all herbs and is like a tree so that the birds of heaven are able to come and rest in the branches thereof."

151:4.3 (1694.1) "The kingdom of heaven is also like

закваска, която жената замеси в три мери брашно така, че всичкото тесто било преобразено.”

“Царството небесно е подобно на съкровище, зарито в полето, което го е намерил човек. От радост той отишъл и продал всичко, което имал, за да купи това поле.”

“Още, Царството небесно е подобно на търговец, търсещ хубав бисер; когато намерил един скъпоценен бисер, той отишъл, продал всичко, което имал, и купил този необикновен бисер.”

“Още, Царството небесно е подобно на мрежа, хвърлена в морето, в която се е хванала най-различна риба. Когато мрежата се напълнила, рибарите я изтеглили на брега. След това седнали и избрали хубавата риба в кошници, а лошата изхвърлили.”

Много други притчи разказа на хората Иисус. Фактически започвайки от това време, той рядко прибягваше към някакъв друг метод за обучение на народа. В своите публични изказвания той говореше с притчи, а на вечерните занятия по-пълно и подробно развиваше своите учения пред апостолите и евангелистите.

leaven which a woman took and hid in three measures of meal, and in this way it came about that all of the meal was leavened.”

151:4.4 (1694.2) “The kingdom of heaven is also like a treasure hidden in a field, which a man discovered. In his joy he went forth to sell all he had that he might have the money to buy the field.”

151:4.5 (1694.3) “The kingdom of heaven is also like a merchant seeking goodly pearls; and having found one pearl of great price, he went out and sold everything he possessed that he might be able to buy the extraordinary pearl.”

151:4.6 (1694.4) “Again, the kingdom of heaven is like a sweep net which was cast into the sea, and it gathered up every kind of fish. Now, when the net was filled, the fishermen drew it up on the beach, where they sat down and sorted out the fish, gathering the good into vessels while the bad they threw away.”

151:4.7 (1694.5) Many other parables spoke Jesus to the multitudes. In fact, from this time forward he seldom taught the masses except by this means. After speaking to a public audience in parables, he would, during the evening classes, more fully and explicitly expound his teachings to the apostles and the evangelists.

5. ПОСЕЩЕНИЕТО НА ХЕРЕСА

Множеството продължи да пристига цялата седмица. В събота Иисус побърза да се оттегли в планината, но с настъпването на неделната сутрин тълпите се върнаха. Иисус излезе пред тях през деня, след проповедта на Петър, и, завършвайки да говори, каза на апостолите: “Тълпата ме умори; да отидем на другия бряг, за да можем да си починем един ден.”

Пресичайки езерото, те попаднаха в една от онези силни и внезапни бури, които са толкова характерни за Галилейското езеро, особено по това време на годината. Водната маса на езерото се намираше почти на седемстотин фута под морското равнище и беше обкръжена от високи брегове, особено на запад. От езерото нагоре, към планините, водят стръмни проломи и вследствие на това, че в течение на деня нагретият въздух се издига, оставайки в един джоб над езерото, след залез слънце потоците на изстиващия въздух нерядко се устремяват от проломите към езерото. Такъв бурен вятър бързо се надига и понякога също толкова внезапно стихва.

5. THE VISIT TO KHERESA

151:5.1 (1694.6) The multitude continued to increase throughout the week. On Sabbath Jesus hastened away to the hills, but when Sunday morning came, the crowds returned. Jesus spoke to them in the early afternoon after the preaching of Peter, and when he had finished, he said to his apostles: “I am weary of the throngs; let us cross over to the other side that we may rest for a day.”

151:5.2 (1694.7) On the way across the lake they encountered one of those violent and sudden windstorms which are characteristic of the Sea of Galilee, especially at this season of the year. This body of water is almost seven hundred feet below the level of the sea and is surrounded by high banks, especially on the west. There are steep gorges leading up from the lake into the hills, and as the heated air rises in a pocket over the lake during the day, there is a tendency after sunset for the cooling air of the gorges to rush down upon the lake. These gales come on quickly and sometimes go away just as suddenly.

Именно в такава буря попадна лодката, превозваща Иисус на другия бряг в тази неделна вечер. Три други лодки с някои от младите евангелисти ги следваха. Бурята беше жестока независимо от това, че се ограничаваше в този район на езерото – на западния бряг нямаше никакви признаци на буря. Вятърът беше толкова силен, че вълните започнаха да блъскат лодката. Мощен порив на вятъра скъса платното, преди апостолите да могат да го свият, и сега те изцяло зависеха от веслата и, натискайки ги, се устремиха към брега, намиращ се на разстояние малко над два и половина километра.

В това време Иисус спеше на кърмата под неголям навес. Учителят беше уморен, когато отплуваха от Витсаида, и той се разпореди да го превозят до другия бряг именно, за да си почине. Тези бивши рибари бяха силни и опитни гребци, но те попаднаха в една от най-жестоките бури в своя живот. Въпреки че вятърът подмяташе лодката като играчка, Иисус спеше непробудно. Петър седеше на дясното гребло редом с кърмата. Когато лодката започна да се пълни с вода, той остави веслото и, хвърляйки се към Иисус, започна силно да го раздрусва, за да го събуди, и когато Иисус се събуди, му каза: “Учителю, не знаеш ли, че попаднахме в силна буря? Ако не ни спасиш, всички ще загинем!”

Излизайки на дъжда, Иисус погледна отначало Петър, а след това насочи поглед в тъмнината към борещите се със стихията гребци, след което отново премести поглед към Симон Петър, който от вълнение още не се беше върнал при своето весло, и каза: “Защо всички сте обхванати от страх? Къде ви е вярата? Тихо, успокойте се.” Иисус не успя да изкаже на Петър и останалите апостоли своето порицание, не успя да призове Петър да търси мир, за да успокои своята развълнувана душа, когато изведената от равновесие атмосфера, придобивайки устойчиво състояние, се успокои и се установи пълно безветрие. Почти веднага бушуващите вълни стихнаха, а черните облаци, изливайки кратък дъжд, се разпръснаха и на небето заблестяха звезди. Доколкото можем да съдим, всичко това беше чисто съвпадение, но апостолите – особено Симон Петър, винаги смятаха този епизод за чудо на природата. В това време хората с особена лекота вярваха в природни чудеса, доколкото бяха твърдо уверени, че всички природни явления се намират в подчинение на духовни сили и свръхестествени същества.

Иисус разясни на дванадесетте, че се е обърнал към техния объркан дух, към техния

151:5.3 (1694.8) It was just such an evening gale that caught the boat carrying Jesus over to the other side on this Sunday evening. Three other boats containing some of the younger evangelists were trailing after. This tempest was severe, notwithstanding that it was confined to this region of the lake, there being no evidence of a storm on the western shore. The wind was so strong that the waves began to wash over the boat. The high wind had torn the sail away before the apostles could furl it, and they were now entirely dependent on their oars as they laboriously pulled for the shore, a little more than a mile and a half distant.

151:5.4 (1694.9) Meanwhile Jesus lay asleep in the stern of the boat under a small overhead shelter. The Master was weary when they left Bethsaida, and it was to secure rest that he had directed them to sail him across to the other side. These ex-fishermen were strong and experienced oarsmen, but this was one of the worst gales they had ever encountered. Although the wind and the waves tossed their boat about as though it were a toy ship, Jesus slumbered on undisturbed. Peter was at the right-hand oar near the stern. When the boat began to fill with water, he dropped his oar and, rushing over to Jesus, shook him vigorously in order to awaken him, and when he was aroused, Peter said: “Master, don’t you know we are in a violent storm? If you do not save us, we will all perish.”

151:5.5 (1695.1) As Jesus came out in the rain, he looked first at Peter, and then peering into the darkness at the struggling oarsmen, he turned his glance back upon Simon Peter, who, in his agitation, had not yet returned to his oar, and said: “Why are all of you so filled with fear? Where is your faith? Peace, be quiet.” Jesus had hardly uttered this rebuke to Peter and the other apostles, he had hardly bidden Peter seek peace wherewith to quiet his troubled soul, when the disturbed atmosphere, having established its equilibrium, settled down into a great calm. The angry waves almost immediately subsided, while the dark clouds, having spent themselves in a short shower, vanished, and the stars of heaven shone overhead. All this was purely coincidental as far as we can judge; but the apostles, particularly Simon Peter, never ceased to regard the episode as a nature miracle. It was especially easy for the men of that day to believe in nature miracles inasmuch as they firmly believed that all nature was a phenomenon directly under the control of spirit forces and supernatural beings.

151:5.6 (1695.2) Jesus plainly explained to the twelve that he had spoken to their troubled spirits and had addressed himself to their fear-tossed minds, that

размътен от страха разум, че изобщо не е повелявал на стихиите да се подчинят на неговите думи, но всички беше напразно. Последователите на Учителя винаги се придържаха към своето собствено тълкуване на всякакви подобни съвпадения. От този ден те бяха уверени, че Учителят притежава абсолютна власт над природните стихии. Петър винаги неуморно повтаряше, че "даже ветровете и вълните му се подчиняват".

Беше вече късно, когато Иисус и неговите апостоли достигнаха брега и тъй като беше тиха и ясна нощ, то всички те останаха да почиват в лодките и излязоха на брега едва сутринта малко след изгрев слънце. Когато се събраха – общо около четиридесет човека, Иисус каза: "Хайде да се изкачим на тази планина и да прекараме там няколко дни, обсъждайки проблемите, стоящи пред Царството на Отеца."

he had not commanded the elements to obey his word, but it was of no avail. The Master's followers always persisted in placing their own interpretation on all such coincidental occurrences. From this day on they insisted on regarding the Master as having absolute power over the natural elements. Peter never grew weary of reciting how "even the winds and the waves obey him."

151:5.7 (1695.3) It was late in the evening when Jesus and his associates reached the shore, and since it was a calm and beautiful night, they all rested in the boats, not going ashore until shortly after sunrise the next morning. When they were gathered together, about forty in all, Jesus said: "Let us go up into yonder hills and tarry for a few days while we ponder over the problems of the Father's kingdom."

6. ЛУДИЯТ ОТ ХЕРЕСА

Макар че източният бряг в по-голямата си част плавно преминаваше в започващите зад него планини, този район представляваше стръмен склон и на някои места брегът рязко се спускаше в езерото. Като посочи съседния хълм, Иисус каза: "Да се качим на този склон и да закусим, а след това ще потърсим укритие за отдих и беседи."

Целият склон беше покрит с изсечени в скалите пещери. Много от тези ниши бяха древни гробища. Приблизително на половината път нагоре, на неголямо, сравнително равно място, се намираше гробището на селцето Хереса. Когато Иисус и неговите съратници минаваха край това гробище, към тях се втурна един луд, който живееше в планинските пещери. Този лишен от ум човек беше добре известен по тези места; някога той беше окован в окови и вериги и заточен в една от пещерите. Отдавна беше разбил своите окови и свободно бродеше сред гробовете и изоставените гробници.

Този човек на име Амос страдаше от циклична форма на психично разстройство. В дългите периоди на прояснение на съзнанието той намираше някакви дрехи и напълно нормално се грижеше за своите събратя. По време на един от тези периоди на прояснение на съзнанието той отиде във Витсаида, където чу проповедта на Иисус и апостолите, и от това време частично повярва в Евангелието на Царството. Но скоро настъпи буйна фаза на заболяването и той се скри в гробището, където стенеше и силно крещеше, плашейки със своето поведение всички, с които се

6. THE KHERESA LUNATIC

151:6.1 (1695.4) Although most of the near-by eastern shore of the lake sloped up gently to the highlands beyond, at this particular spot there was a steep hillside, the shore in some places dropping sheer down into the lake. Pointing up to the side of the near-by hill, Jesus said: "Let us go up on this hillside for our breakfast and under some of the shelters rest and talk."

151:6.2 (1695.5) This entire hillside was covered with caverns which had been hewn out of the rock. Many of these niches were ancient sepulchres. About halfway up the hillside on a small, relatively level spot was the cemetery of the little village of Kheresa. As Jesus and his associates passed near this burial ground, a lunatic who lived in these hillside caverns rushed up to them. This demented man was well known about these parts, having onetime been bound with fetters and chains and confined in one of the grottoes. Long since he had broken his shackles and now roamed at will among the tombs and abandoned sepulchres.

151:6.3 (1696.1) This man, whose name was Amos, was afflicted with a periodic form of insanity. There were considerable spells when he would find some clothing and deport himself fairly well among his fellows. During one of these lucid intervals he had gone over to Bethsaida, where he heard the preaching of Jesus and the apostles, and at that time had become a halfhearted believer in the gospel of the kingdom. But soon a stormy phase of his trouble appeared, and he fled to the tombs, where he moaned, cried out aloud, and so conducted himself as to terrorize all who chanced to meet him.

срещаше.

Когато Амос позна Иисус, той падна на колене и възкликна: “Аз те познавам, Иисус, но съм обладан от много бесове и те заклевам да не ме мъчиш.” Този човек действително вярваше, че неговите периодически душевни страдания проникваха в него, овладявайки разума и тялото му Неговите беди бяха основно от емоционален характер –мозъкът му не беше поразен от сериозно заболяване.

Гледайки надолу към човека, пълзящ в краката му като животно, Иисус се наведе, хвана го за ръка, накара го да стане и каза: “Амос, ти не си обладан от дявола; ти вече знаеш благата вест, че си син Божий. Аз ти повелявам да се отървеш тази магия.” И когато Амос чу тези думи на Иисус, стана такава трансформация на неговия разум, че към него веднага се върна здравият разсъдък и способността му за нормално владеене на своите емоции. Към това време се събра огромна тълпа жители на близкото село и тези хора, към които се присъединиха спусналите се от планината свинари, в изумление гледаха лудия вече в здрав ум и непринудено беседващ с Иисус и неговите последователи.

Докато свинарите бързаха към селото, за да разкажат за усмиряването на лудия, кучетата се нахвърлиха на неголямо, останало без надзор стадо от приблизително тридесет свине и ги притиснаха до стръмния бряг, от който повечето свине изпопадаха в езерото. Именно това случайно произшествие, съвпаднало с присъствието на Иисус и привидно чудодейното изцеление на лудия, породи легендата, че Иисус излекувал Амос, като изгонил от него легиони бесове и че тези бесове се вселили в стадо свине, като ги накарали веднага да се хвърлят от стръмния бряг в езерото към собствената си гибел. До края на деня свинарите разнесоха тази новина и цялото село им повярва. Амос не се съмняваше в техните думи; той видя как скоро след усмиряването на неговото неспокойно съзнание свинете паднаха от стръмния склон и винаги вярваше, че те са носели в себе си същите тези зли духове, които така дълго предизвикваха в него болести и го мъчеха. И това имаше голямо значение за необратимостта на неговото оздравяване. Толкова вярно е и това, че всички апостоли на Иисус (с изключение на Тома) съзираха пряка връзка между случая със свинете и излекуването на Амос.

Иисус не получи дългоочакваната почивка. Голяма част от деня го обграждаха тези, които идваха в отговор на чутото за излекуването на Амос, привлечени от разказа

151:6.4 (1696.2) When Amos recognized Jesus, he fell down at his feet and exclaimed: “I know you, Jesus, but I am possessed of many devils, and I beseech that you will not torment me.” This man truly believed that his periodic mental affliction was due to the fact that, at such times, evil or unclean spirits entered into him and dominated his mind and body. His troubles were mostly emotional — his brain was not grossly diseased.

151:6.5 (1696.3) Jesus, looking down upon the man crouching like an animal at his feet, reached down and, taking him by the hand, stood him up and said to him: “Amos, you are not possessed of a devil; you have already heard the good news that you are a son of God. I command you to come out of this spell.” And when Amos heard Jesus speak these words, there occurred such a transformation in his intellect that he was immediately restored to his right mind and the normal control of his emotions. By this time a considerable crowd had assembled from the near-by village, and these people, augmented by the swine herders from the highland above them, were astonished to see the lunatic sitting with Jesus and his followers, in possession of his right mind and freely conversing with them.

151:6.6 (1696.4) As the swine herders rushed into the village to spread the news of the taming of the lunatic, the dogs charged upon a small and untended herd of about thirty swine and drove most of them over a precipice into the sea. And it was this incidental occurrence, in connection with the presence of Jesus and the supposed miraculous curing of the lunatic, that gave origin to the legend that Jesus had cured Amos by casting a legion of devils out of him, and that these devils had entered into the herd of swine, causing them forthwith to rush headlong to their destruction in the sea below. Before the day was over, this episode was published abroad by the swine tenders, and the whole village believed it. Amos most certainly believed this story; he saw the swine tumbling over the brow of the hill shortly after his troubled mind had quieted down, and he always believed that they carried with them the very evil spirits which had so long tormented and afflicted him. And this had a good deal to do with the permanency of his cure. It is equally true that all of Jesus’ apostles (save Thomas) believed that the episode of the swine was directly connected with the cure of Amos.

151:6.7 (1696.5) Jesus did not obtain the rest he was looking for. Most of that day he was thronged by those who came in response to the word that Amos had been cured, and who were attracted by

за демоните, оставили този луд и вселили се в стадо свине. Така след само една нощ на отдих рано сутринта във вторник Иисус и неговите приятели ги събуди делегация от друговерци, занимаващи се със свиневъдство, които дойдоха да молят Иисус да ги напусне. Обръщайки се към Петър и Андрей, техният представител каза: "Рибари от Галилея, оставете ни и вземете със себе си своя пророк. Ние знаем, че той е свят човек, но боговете на нашата страна не го знаят и нас ни грози загуба на много свине. Ние сме обхванати от страх пред вас и затова ви молим да си отидете оттук." Чувайки тези думи, Иисус каза на Андрей: "Да се върнем у дома."

Когато вече бяха готови да тръгнат на път, Амос започна да моли Иисус да го вземе със себе си, но Учителят не се съгласи. Иисус каза на Амос: "Не забравяй, че ти си син Божий. Върни се при твоите хора и им покажи какви велики неща е извършил за теб Бог." И Амос започна да странства, като разказа как Иисус е изгонил легиони бесове от неговата неспокойна душа и как тези зли бесове са се вселили в стадо свине, като веднага ги отвели към гибел. И той не спря, докато не обиколи всички градове на Декаполис, като възвестяваше за великите дела, извършени за него от Иисус.

the story that the demons had gone out of the lunatic into the herd of swine. And so, after only one night of rest, early Tuesday morning Jesus and his friends were awakened by a delegation of these swine-raising gentiles who had come to urge that he depart from their midst. Said their spokesman to Peter and Andrew: "Fishermen of Galilee, depart from us and take your prophet with you. We know he is a holy man, but the gods of our country do not know him, and we stand in danger of losing many swine. The fear of you has descended upon us, so that we pray you to go hence." And when Jesus heard them, he said to Andrew, "Let us return to our place."

151:6.8 (1697.1) As they were about to depart, Amos besought Jesus to permit him to go back with them, but the Master would not consent. Said Jesus to Amos: "Forget not that you are a son of God. Return to your own people and show them what great things God has done for you." And Amos went about publishing that Jesus had cast a legion of devils out of his troubled soul, and that these evil spirits had entered into a herd of swine, driving them to quick destruction. And he did not stop until he had gone into all the cities of the Decapolis, declaring what great things Jesus had done for him.

Документ 152. Събитията, довели до. кризата в Капернаум

⇦ 151 Книгата Урантия 153 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 152. СЪБИТИЯТА, ДОВЕЛИ ДО КРИЗАТА В КАПЕРНАУМ

Секции

Въведение
1. В дома на Иаир
2. Нахранването на петте хиляди
3. Короноването
4. Нощното видение на Симон Петър
5. Завръщането във Витсаида
6. В Генисарет
7. В Йерусалим

PAPER 152 EVENTS LEADING UP TO THE CAPERNAUM CRISIS

SECTIONS

Introduction
1. At Jairus's House
2. Feeding the Five Thousand
3. The King-Making Episode
4. Simon Peter's Night Vision
5. Back in Bethsaida
6. At Gennesaret
7. At Jerusalem

Въведение

КОГАТО във вторник сутринта лодката на Иисус пристигна на брега, него го чакаше огромна тълпа хора, тъй като вестта за излекуването на Амос, лудия от Хереса, вече беше достигнала Витсаида и Капернаум. В тази тълпа бяха и новите наблюдатели от йерусалимския Синедрион, пристигнали в Капернаум, за да намерят повод за арестуването и осъждането на Учителя. Докато Иисус разговаряше с тези, които дойдоха тук, за да го поздравят, един от управителите на синагогата, Иаир, си проби път през тълпата и, падайки на колене, хвана Иисус за ръка, молейки го да побърза с него, казвайки: "Учителю, моята малка дъщеря, моето единствено дете, лежи в къщи и умира. Аз те моля да дойдеш и да я излекуваш." Когато Иисус чу молбата на бащата, той каза: "Ще дойда с теб."

Иисус тръгна с Иаир и множество хора, чули молбата на бащата, го последваха, за да видят какво ще стане. Той вече се приближаваше към дома на управителя на

INTRODUCTION

152:0.1 (1698.1) THE story of the cure of Amos, the Kheresa lunatic, had already reached Bethsaida and Capernaum, so that a great crowd was waiting for Jesus when his boat landed that Tuesday forenoon. Among this throng were the new observers from the Jerusalem Sanhedrin who had come down to Capernaum to find cause for the Master's apprehension and conviction. As Jesus spoke with those who had assembled to greet him, Jairus, one of the rulers of the synagogue, made his way through the crowd and, falling down at his feet, took him by the hand and besought that he would hasten away with him, saying: "Master, my little daughter, an only child, lies in my home at the point of death. I pray that you will come and heal her." When Jesus heard the request of this father, he said: "I will go with you."

152:0.2 (1698.2) As Jesus went along with Jairus, the large crowd which had heard the father's request followed on to see what would happen. Shortly before they reached the ruler's house, as they

синагогата, когато – докато си пробиваше път през тълпата по тясната улица – Иисус внезапно спря и възкликна: "Някой ме докосна." И когато окръжаващите го започнаха да отричат, че са го докосвали, Петър каза: "Учителю, ти виждаш, че тълпата напира към теб така, че може да ни смаже, а казваш: „Някой ме докосна." Какво имаш предвид?" Тогава Иисус каза: "Попитах кой ме е докоснал, защото почувствах, че жива енергия излезе от мен." Като се огледа, Иисус забеляза стоящата наблизо жена, която, приближавайки се към него, падна на колене и каза: "Години страдах от жестоко кръвотечение. Много изтърпях от куп лекари; изгубих цялото си състояние, но никой не можа да ми помогне. Тогава чух за теб и си помислих, че ако поне се докосна до края на твоята дреха, то непременно ще се излекувам. Затова се устремих заедно с тълпата и, оказвайки се редом с теб, Учителю, се докоснах до края на твоята дреха и станах здрава; знам, че съм се избавила от своя недъг."

Когато Иисус чу това, той хвана жената за ръка и, вдигайки я, каза: "Дъще, вярата ти те излекува; иди си с мир." Именно *вярата* на тази жена, а не нейното *докосване,* я направи здрава. И този случай е добра илюстрация за многото привидно чудодейни изцеления, които се случваха в течение на земния живот на Иисус, но които той по никакъв начин не извършваше по своя воля. Времето показа, че тази жена действително се избави от своята болест. Нейната вяра беше от такъв характер, че тя веднага получи достъп до съзидателната енергия, заключена в Учителя. Притежавайки такава вяра, всичко, което ú беше нужно да направи, беше да се приближи до Учителя. Нямаше никаква необходимост да се докосва до неговата дреха, това отразяваше само суеверната страна на нейната вяра. Иисус повика при себе си тази жена, Вероника от Кесария Филипова, за да поправи две погрешни мнения, които можеха да останат в нейното съзнание или да се укрепят в представите на свидетелите на това изцеление: той не искаше Вероника да си отиде с мисълта, че е бил почетен нейният страх, съпровождащ опита ú крадешком да получи изцеление, или нейното суеверно докосване до дрехата. Той искаше всички да знаят: нея я изцели чистата, жива вяра.

hastened through a narrow street and as the throng jostled him, Jesus suddenly stopped, exclaiming, "Someone touched me." And when those who were near him denied that they had touched him, Peter spoke up: "Master, you can see that this crowd presses you, threatening to crush us, and yet you say 'someone has touched me.' What do you mean?" Then Jesus said: "I asked who touched me, for I perceived that living energy had gone forth from me." As Jesus looked about him, his eyes fell upon a near-by woman, who, coming forward, knelt at his feet and said: "For years I have been afflicted with a scourging hemorrhage. I have suffered many things from many physicians; I have spent all my substance, but none could cure me. Then I heard of you, and I thought if I may but touch the hem of his garment, I shall certainly be made whole. And so I pressed forward with the crowd as it moved along until, standing near you, Master, I touched the border of your garment, and I was made whole; I know that I have been healed of my affliction."

152:0.3 (1698.3) When Jesus heard this, he took the woman by the hand and, lifting her up, said: "Daughter, your faith has made you whole; go in peace." It was her *faith* and not her *touch* that made her whole. And this case is a good illustration of many apparently miraculous cures which attended upon Jesus' earth career, but which he in no sense consciously willed. The passing of time demonstrated that this woman was really cured of her malady. Her faith was of the sort that laid direct hold upon the creative power resident in the Master's person. With the faith she had, it was only necessary to approach the Master's person. It was not at all necessary to touch his garment; that was merely the superstitious part of her belief. Jesus called this woman, Veronica of Caesarea-Philippi, into his presence to correct two errors which might have lingered in her mind, or which might have persisted in the minds of those who witnessed this healing: He did not want Veronica to go away thinking that her fear in attempting to steal her cure had been honored, or that her superstition in associating the touch of his garment with her healing had been effective. He desired all to know that it was her pure and living *faith* that had wrought the cure.

1. В ДОМА НА ИАИР

Понятно е, че Иаир силно преживяваше поради това забавяне; затова, ускорявайки крачка, те побързаха към дома му. Но не

1. AT JAIRUS'S HOUSE

152:1.1 (1699.1) Jairus was, of course, terribly impatient of this delay in reaching his home; so they now hastened on at quickened pace. Even before they entered the ruler's yard, one of his

успяха да влязат в двора на управителя, когато насреща им излезе един от неговите слуги и каза: “Не тревожи Учителя, твоята дъщеря умря.” Но Иисус като че ли остави слугата без внимание, защото, вземайки със себе си Петър, Яков и Йоан, той се обърна и каза на разбития от мъка баща: “Не бой се, само вярвай.” Влизайки в дома, той завари там вече флейтистите и оплаквачките – те вдигаха неуместен шум; тук се намираха ридаещите и стенещи роднини. Извеждайки всички оплаквачки от стаята, той влезе там заедно с бащата, майката и тримата апостоли. Каза на оплаквачките, че девойката не е умряла, но те му се изсмяха. След това Иисус се обърна към майката, казвайки ú: “Твоята дъщеря не е умряла, тя само спи.” И когато всичко в дома утихна, Иисус, качвайки се горе, където лежеше детето, го хвана за ръка и каза: “Дъще, казвам ти: събуди се и стани!” И когато момиченцето чу тези думи, веднага стана и премина през стаята. Скоро тя излезе от вцепенението и Иисус се разпореди да я нахранят, защото отдавна не беше яла.

Предвид това, че в Капернаум се водеше силна пропаганда против Иисус, той извика семейството и обясни, че момичето се е намирало в състояние на кома след продължителната треска и той само я е събудил, а не я е възкресил от мъртвите. Това, което Иисус казваше, опитвайки се да обясни много от тези мними чудеса, не направи голямо впечатление на неговите последователи. Те вярваха във вълшебство и при първа възможност приписваха на Иисус поредното чудо. Иисус и апостолите се върнаха във Витсаида, след като той специално им заповяда на никого да не разказват за случилото се.

Когато той излезе от дома на Иаир, двама слепи, които водеха за ръка едно нямо момче, тръгнаха след него, молейки за изцеление. В този период славата на Иисус като целител достигна своя зенит. Където и да се появеше той, го чакаха болни и страдащи. Учителят вече изглеждаше измъчен и всичките му другари започнаха да се безпокоят, че продължаването на обучението и лечителството може да го доведе до пълно изнемогване.

Апостолите на Иисус, а да не говорим за обикновените хора, не можеха да разберат същността и атрибутите на този Богочовек. Точно по същия начин и нито едно от последващите поколения не можа да оцени правилно събитията, които станаха на Земята в посвещението на Иисус Назарянин. Нито на науката, нито на религията никога няма да се предостави възможността да узнае какво представляваха тези забележителни събития

servants came out, saying: “Trouble not the Master; your daughter is dead.” But Jesus seemed not to heed the servant’s words, for, taking with him Peter, James, and John, he turned and said to the grief-stricken father: “Fear not; only believe.” When he entered the house, he found the flute-players already there with the mourners, who were making an unseemly tumult; already were the relatives engaged in weeping and wailing. And when he had put all the mourners out of the room, he went in with the father and mother and his three apostles. He had told the mourners that the damsel was not dead, but they laughed him to scorn. Jesus now turned to the mother, saying: “Your daughter is not dead; she is only asleep.” And when the house had quieted down, Jesus, going up to where the child lay, took her by the hand and said, “Daughter, I say to you, awake and arise!” And when the girl heard these words, she immediately rose up and walked across the room. And presently, after she had recovered from her daze, Jesus directed that they should give her something to eat, for she had been a long time without food.

152:1.2 (1699.2) Since there was much agitation in Capernaum against Jesus, he called the family together and explained that the maiden had been in a state of coma following a long fever, and that he had merely aroused her, that he had not raised her from the dead. He likewise explained all this to his apostles, but it was futile; they all believed he had raised the little girl from the dead. What Jesus said in explanation of many of these apparent miracles had little effect on his followers. They were miracle-minded and lost no opportunity to ascribe another wonder to Jesus. Jesus and the apostles returned to Bethsaida after he had specifically charged all of them that they should tell no man.

152:1.3 (1699.3) When he came out of Jairus’s house, two blind men led by a dumb boy followed him and cried out for healing. About this time Jesus’ reputation as a healer was at its very height. Everywhere he went the sick and the afflicted were waiting for him. The Master now looked much worn, and all of his friends were becoming concerned lest he continue his work of teaching and healing to the point of actual collapse.

152:1.4 (1699.4) Jesus’ apostles, let alone the common people, could not understand the nature and attributes of this God-man. Neither has any subsequent generation been able to evaluate what took place on earth in the person of Jesus of Nazareth. And there can never occur an opportunity for either science or religion to check up on these remarkable events for the simple reason that such an extraordinary situation can never again occur, either on this world or on any

по простата причина, че такава необичайна ситуация никога няма да се повтори – нито в този, нито в който и да е друг свят на Небадон. Никога, в нито един от световете от цялата тази вселена, няма да се появи същество в образа на смъртна плът, която едновременно да съдържа в себе си всички атрибути на съзидателна енергия в съчетание с духовни способности, излизащи извън пределите на времето и на повечето от другите материални ограничения.

Никога – нито до появата на Иисус на Земята, нито след това – не е било възможно да се осигури с толкова много нагледни резултати силната и жива вяра на смъртните мъже и жени. За да възпроизведем тези явления, ние би трябвало да се окажем в самото присъствие на Михаил, Създателя, при това такъв, какъвто той беше в онези дни - Синът Човешки. Така и днес, когато неговото отсъствие изключва подобни материални проявления, вие трябва да се въздържате да налагате някакви ограничения на възможното проявление на неговото *духовно могъщество.* Макар че Учителят отсъства като материално същество, той присъства като духовно влияние в сърцата на хората. Отивайки си от света, Иисус осигури на своя дух възможност да живее редом с Духа на своя Отец, Който пребивава в разума на всички хора.

other world in Nebadon. Never again, on any world in this entire universe, will a being appear in the likeness of mortal flesh, at the same time embodying all the attributes of creative energy combined with spiritual endowments which transcend time and most other material limitations.

152:1.5 (1700.1) Never before Jesus was on earth, nor since, has it been possible so directly and graphically to secure the results attendant upon the strong and living faith of mortal men and women. To repeat these phenomena, we would have to go into the immediate presence of Michael, the Creator, and find him as he was in those days — the Son of Man. Likewise, today, while his absence prevents such material manifestations, you should refrain from placing any sort of limitation on the possible exhibition of his *spiritual power.* Though the Master is absent as a material being, he is present as a spiritual influence in the hearts of men. By going away from the world, Jesus made it possible for his spirit to live alongside that of his Father which indwells the minds of all mankind.

2. НАХРАНВАНЕТО НА ПЕТТЕ ХИЛЯДИ

През деня Иисус продължаваше да учи народа, а вечерите наставляваше апостолите и евангелистите. В петък той обяви неделен отпуск, за да могат всички негови последователи да прекарат няколко дни със своите семейства или при приятели, преди да се приготвят за тръгване към Йерусалим за Пасхата. Но повечето от половината от неговите ученици отказаха да го оставят, а количеството хора с всеки ден се увеличаваше дотолкова, че Давид Зеведеев вече искаше да построи нов лагер, но Иисус отказа да даде съгласието си. Учителят така малко отдъхна за събота, че сутринта в неделя, 27 март, той се опита да се избави от тълпата. Няколко евангелисти бяха оставени да говорят с народа, докато в това време Иисус и дванадесетте се канеха незабелязано да отидат на противоположния бряг на езерото, където в един от красивите паркове на юг от Витсаида-Юлия те се надяваха да получат почивката, от която толкова се нуждаеха. Този район беше любимото място за отдих на жителите на Капернаум. Всички те бяха добре запознати с тези паркове на източния бряг.

Но хората това не ги удовлетворяваше. Те

2. FEEDING THE FIVE THOUSAND

152:2.1 (1700.2) Jesus continued to teach the people by day while he instructed the apostles and evangelists at night. On Friday he declared a furlough of one week that all his followers might go home or to their friends for a few days before preparing to go up to Jerusalem for the Passover. But more than one half of his disciples refused to leave him, and the multitude was daily increasing in size, so much so that David Zebedee desired to establish a new encampment, but Jesus refused consent. The Master had so little rest over the Sabbath that on Sunday morning, March 27, he sought to get away from the people. Some of the evangelists were left to talk to the multitude while Jesus and the twelve planned to escape, unnoticed, to the opposite shore of the lake, where they proposed to obtain much needed rest in a beautiful park south of Bethsaida-Julias. This region was a favorite resorting place for Capernaum folks; they were all familiar with these parks on the eastern shore.

152:2.2 (1700.3) But the people would not have it so.

забелязаха в каква посока отплава лодката на Иисус и, наемайки свободни лодки, се отправиха да го догонят. Тези, които останаха без лодки, тръгнаха пеша край северния край на езерото.

Към вечерта повече от хиляда души откриха Учителя в един от парковете; Иисус се обърна към тях с кратка реч, след което го смени Петър. Много от тези хора донесоха със себе си храна и след вечеря се разделиха на групи, с които се занимаваха апостолите и учениците на Иисус.

В понеделник по обед тълпата вече превишаваше три хиляди души, при което хората продължаваха да пристигат до късно вечерта, водейки със себе си всевъзможни болни. Стотици интересуващи се от Иисус хора, тръгнали за празнуване на Пасхата, планираха да спрат в Капернаум, за да видят и чуят Учителя, и просто не искаха да се примирят с разочарованието. Към обед в сряда тук, в парка на юг от Витсаида-Юлия, се събраха около пет хиляди мъже, жени и деца. Времето беше хубаво – сезонът на дъждовете по тези места беше на свършване.

Филип осигури за Иисус и дванадесетте тридневен запас провизии, поверени на юношата Марк – техния помощник. Към обед на този ден, третия поред, запасите храна, които около половината от събралия се тук народ бяха взели със себе си, бяха почти свършили. В разпореждане на Давид Зеведеев нямаше палатков лагер, където да нахрани и настани народа, а и Филип нямаше запасите от храна, необходими за такова множество. Но независимо от глада хората не искаха да си отидат. Говореше се шепнешком, че Иисус, искайки да избегне неприятности както от страна на Ирод, така и от страна на йерусалимските водачи, е избрал този спокоен район извън пределите на юрисдикцията на всички свои врагове като подходящо за своето короноване място. Всеобщата възбуда растеше с всеки час. На Иисус не беше казана нито една дума, макар че той, разбира се, знаеше за всичко, което става. Даже дванадесетте апостоли все още страдаха от подобни представи, още повече – младите евангелисти. От апостолите опитът да бъде провъзгласен Иисус за цар поддържаха Петър, Йоан, Симон Зилот и Юда Искариот. Против този план се обявяваха Андрей, Яков, Натанаил и Тома. Матей, Филип и близнаците Алфееви не заемаха определена позиция. Идеята за коронованието излизаше от един от младите евангелисти – Йоав.

Такива бяха обстоятелствата, стекли се към пет часа през деня в сряда, когато Иисус помоли Яков Алфеев да повика Андрей и

They saw the direction taken by Jesus' boat, and hiring every craft available, they started out in pursuit. Those who could not obtain boats fared forth on foot to walk around the upper end of the lake.

152:2.3 (1700.4) By late afternoon more than a thousand persons had located the Master in one of the parks, and he spoke to them briefly, being followed by Peter. Many of these people had brought food with them, and after eating the evening meal, they gathered about in small groups while Jesus' apostles and disciples taught them.

152:2.4 (1700.5) Monday afternoon the multitude had increased to more than three thousand. And still — way into the evening — the people continued to flock in, bringing all manner of sick folks with them. Hundreds of interested persons had made their plans to stop over at Capernaum to see and hear Jesus on their way to the Passover, and they simply refused to be disappointed. By Wednesday noon about five thousand men, women, and children were assembled here in this park to the south of Bethsaida-Julias. The weather was pleasant, it being near the end of the rainy season in this locality.

152:2.5 (1700.6) Philip had provided a three days' supply of food for Jesus and the twelve, which was in the custody of the Mark lad, their boy of all chores. By afternoon of this, the third day for almost half of this multitude, the food the people had brought with them was nearly exhausted. David Zebedee had no tented city here to feed and accommodate the crowds. Neither had Philip made food provision for such a multitude. But the people, even though they were hungry, would not go away. It was being quietly whispered about that Jesus, desiring to avoid trouble with both Herod and the Jerusalem leaders, had chosen this quiet spot outside the jurisdiction of all his enemies as the proper place to be crowned king. The enthusiasm of the people was rising every hour. Not a word was said to Jesus, though, of course, he knew all that was going on. Even the twelve apostles were still tainted with such notions, and especially the younger evangelists. The apostles who favored this attempt to proclaim Jesus king were Peter, John, Simon Zelotes, and Judas Iscariot. Those opposing the plan were Andrew, James, Nathaniel, and Thomas. Matthew, Philip, and the Alpheus twins were noncommittal. The ringleader of this plot to make him king was Joab, one of the young evangelists.

152:2.6 (1701.1) This was the stage setting about five o'clock on Wednesday afternoon, when Jesus asked James Alpheus to summon Andrew and

Филип. Иисус каза: “Какво да правим с народа? Вече три дни, откакто са с нас, и много от тях са гладни. Те нямат храна.” И Андрей, опасяващ се, че планът за короноването ще бъде осъществен, побърза да се съгласи с Филип: “Вярно, Учителю, аз смятам, че по-добре би било да пуснеш народа, за да могат хората да отидат да си купят храна, а ти да можеш през това време да си починеш.” Към това време към него се присъединиха останалите апостоли. Тогава Иисус каза: “Но аз не искам да ги изпратя гладни; нима не можете да ги нахраните?” Това беше вече много за Филип, който веднага отвърна: “Учителю, къде в това пусто място можем да купим хляб за такава тълпа? И двеста динария не биха стигнали за една трапеза.”

Преди апостолите да успеят да се изкажат, Иисус се обърна към Андрей и Филип с думите: “Аз не искам да отпращам хората. Ето ги там – като овце без пастир. Бих искал да ги нахраня. Каква храна имаме?” Докато Филип разговаряше с Матей и Юда, Андрей намери юношата Марк, за да изясни какво е останало от техния запас с продоволствия. Връщайки се, той каза: “При юношата са останали само пет ечемичени хляба и две сушени риби” – и Петър веднага добави: “И ние още не сме вечеряли.”

Известно време Иисус мълча. Погледът му беше отсъстващ. Мълчаха и апостолите. Внезапно Иисус се обърна към Андрей и каза: „Донеси ми хляба и рибата.” И когато Андрей донесе на Иисус кошницата, Учителят каза: “Кажи на хората да седнат на тревата на групи от по сто човека и назначи на всяка група по един старши, а самият ти доведи тук всички евангелисти.”

Иисус взе в ръцете си хлябовете и, благославяйки ги, разчупи хляба и даде на апостолите, които го предадоха по-нататък на своите другари, които на свой ред го отнесоха на народа. Така Иисус разчупи и раздаде и от рибата. И всички хора ядоха и се наситиха. Когато свършиха да ядат, Иисус каза на учениците: “Съберете останалите парчета, за да не се загуби нищо.” И тогава те събраха остатъците – на тях им останаха дванадесет пълни кошници. В това удивително угощение взеха участие около пет хиляди мъже, жени и деца.

Това е първото и единствено материално чудо, сътворено от Иисус в резултат от съзнат, предварително съставен план. Вярно е, че неговите ученици бяха склонни да наричат чудеса много неща, които не бяха

Philip. Said Jesus: “What shall we do with the multitude? They have been with us now three days, and many of them are hungry. They have no food.” Philip and Andrew exchanged glances, and then Philip answered: “Master, you should send these people away so that they may go to the villages around about and buy themselves food.” And Andrew, fearing the materialization of the king plot, quickly joined with Philip, saying: “Yes, Master, I think it best that you dismiss the multitude so that they may go their way and buy food while you secure rest for a season.” By this time others of the twelve had joined the conference. Then said Jesus: “But I do not desire to send them away hungry; can you not feed them?” This was too much for Philip, and he spoke right up: “Master, in this country place where can we buy bread for this multitude? Two hundred denarii worth would not be enough for lunch.”

152:2.7 (1701.2) Before the apostles had an opportunity to express themselves, Jesus turned to Andrew and Philip, saying: “I do not want to send these people away. Here they are, like sheep without a shepherd. I would like to feed them. What food have we with us?” While Philip was conversing with Matthew and Judas, Andrew sought out the Mark lad to ascertain how much was left of their store of provisions. He returned to Jesus, saying: “The lad has left only five barley loaves and two dried fishes” — and Peter promptly added, “We have yet to eat this evening.”

152:2.8 (1701.3) For a moment Jesus stood in silence. There was a faraway look in his eyes. The apostles said nothing. Jesus turned suddenly to Andrew and said, “Bring me the loaves and fishes.” And when Andrew had brought the basket to Jesus, the Master said: “Direct the people to sit down on the grass in companies of one hundred and appoint a leader over each group while you bring all of the evangelists here with us.”

152:2.9 (1701.4) Jesus took up the loaves in his hands, and after he had given thanks, he broke the bread and gave to his apostles, who passed it on to their associates, who in turn carried it to the multitude. Jesus in like manner broke and distributed the fishes. And this multitude did eat and were filled. And when they had finished eating, Jesus said to the disciples: “Gather up the broken pieces that remain over so that nothing will be lost.” And when they had finished gathering up the fragments, they had twelve basketfuls. They who ate of this extraordinary feast numbered about five thousand men, women, and children.

152:2.10 (1702.1) And this is the first and only nature miracle which Jesus performed as a result of his conscious preplanning. It is true that his disciples were disposed to call many things miracles which were not, but this was a genuine supernatural

такива, но това събитие действително беше проявление на свръхестествена помощ. Както ни обясниха, в дадения случай Михаил умножи хранителните елементи така, както прави това винаги, ако не се смята отстраняването на фактора време и зримия канал на живота.

ministration. In this case, so we were taught, Michael multiplied food elements as he always does except for the elimination of the time factor and the visible life channel.

3. КОРОНОВАНЕТО

Насищането на петте хиляди за сметка на свръхестествена енергия стана още един от случаите, когато станалото е било резултат на обединение на човешкото съчувствие и създателна енергия. Сега, когато тълпата напълно се насити и славата на Иисус мигновено нарасна благодарение на това изумително чудо, планът за принудително короноване на Учителя и провъзгласяването му за цар вече не се нуждаеше от лично ръководство. Изглеждаше, че тази идея се е разпространила в тълпата подобно на епидемия. Реакцията на народа спрямо внезапното и впечатляващо удовлетворяване на неговите физически нужди беше всеобхватна и преобладаваща. От векове евреите ги учеха, че след идването на Месията, сина Давидов, земята отново ще се изпълни с мляко и мед и че те ще бъдат дарени с хляба на живота, както някога техните предци – с манната небесна, която, както се смяташе, е падала над тях в пустинята. И нима всички тези надежди не се изпълняваха направо пред очите им? Когато тези гладни, изтощени хора престанаха да се хранят с чудодейната храна, ги обхвана само един общ порив: "Ето нашия цар!" Чудотворният избавител на Израил се яви. В очите на тези простодушни хора способността да се нахранят даваше правото да властваш. И затова не е чудно, че, завършвайки пиршеството, тълпата стана като един и закрещя: "Да го направим цар!"

Този мощен възглас въодушеви Петър и тези апостоли, които все още се надяваха да видят Иисус заявяващ своите права за владичество. Но на тези лъжливи надежди беше съдено скоро да се разсеят. Не успя да замлъкне ехото от викове на хората, отразени от съседните скали, когато Иисус се изкачи на един огромен камък, вдигна дясната си ръка и, карайки тълпата да стихне, каза: "Деца мои, вашите намерения са благи, но вие сте късогледи и мислите материално." Настъпи всеобща пауза; този галилеец величествено се възвисяваше в очарователните лъчи от залязващото източно слънце. Всичко в неговия облик бе царско, когато той продължи своето обръщение към затаилата дъх тълпа: "Вие желаете да ме направите цар не затова,

3. THE KING-MAKING EPISODE

152:3.1 (1702.2) The feeding of the five thousand by supernatural energy was another of those cases where human pity plus creative power equaled that which happened. Now that the multitude had been fed to the full, and since Jesus' fame was then and there augmented by this stupendous wonder, the project to seize the Master and proclaim him king required no further personal direction. The idea seemed to spread through the crowd like a contagion. The reaction of the multitude to this sudden and spectacular supplying of their physical needs was profound and overwhelming. For a long time the Jews had been taught that the Messiah, the son of David, when he should come, would cause the land again to flow with milk and honey, and that the bread of life would be bestowed upon them as manna from heaven was supposed to have fallen upon their forefathers in the wilderness. And was not all of this expectation now fulfilled right before their eyes? When this hungry, undernourished multitude had finished gorging itself with the wonder-food, there was but one unanimous reaction: "Here is our king." The wonder-working deliverer of Israel had come. In the eyes of these simple-minded people the power to feed carried with it the right to rule. No wonder, then, that the multitude, when it had finished feasting, rose as one man and shouted, "Make him king!"

152:3.2 (1702.3) This mighty shout enthused Peter and those of the apostles who still retained the hope of seeing Jesus assert his right to rule. But these false hopes were not to live for long. This mighty shout of the multitude had hardly ceased to reverberate from the near-by rocks when Jesus stepped upon a huge stone and, lifting up his right hand to command their attention, said: "My children, you mean well, but you are shortsighted and material-minded." There was a brief pause; this stalwart Galilean was there majestically posed in the enchanting glow of that eastern twilight. Every inch he looked a king as he continued to speak to this breathless multitude: "You would make me king, not because your souls have been lighted with a great truth, but because your stomachs have been filled with bread. How many times have I told you that my kingdom is not of this

защото вашите души са озарени от великата истина, а затова, защото вашите стомаси са напълнени с хляб. Колко пъти съм ви казвал, че моето Царство не е от този свят? Царството небесно, което ние провъзгласяваме, е духовно братство и никой не е властен над него, сядайки на материален престол. Моят небесен Отец е всемогъщ и премъдър Властващ над това духовно братство на Божиите синове на Земята. Нима толкова лошо съм ви разкрил Отеца на духовете, че сте готови да го направите Син в плътта! Вървете си в къщи. Ако ви е нужен цар, нека в сърцето на всеки от вас да се възцари Отецът на небесните светила като всеобщ духовен Господар."

world? This kingdom of heaven which we proclaim is a spiritual brotherhood, and no man rules over it seated upon a material throne. My Father in heaven is the all-wise and the all-powerful Ruler over this spiritual brotherhood of the sons of God on earth. Have I so failed in revealing to you the Father of spirits that you would make a king of his Son in the flesh! Now all of you go hence to your own homes. If you must have a king, let the Father of lights be enthroned in the heart of each of you as the spirit Ruler of all things."

След тези думи на Иисус тълпата се разпръсна поразена и обезкуражена. От този ден много от тези, които вярваха в него, се отвърнаха от Иисус и повече не го следваха. Апостолите се лишиха от дар слово; в мълчание гледаха те дванадесетте кошници с остатъците от храната; само техният помощник Марк произнесе: "И той се отказа да стане наш цар." Преди да се отдели в самота в планината, Иисус се обърна към Андрей и каза: "Връщай се със своите другари в дома на Зеведей и се моли с тях – особено за твоя брат Симон Петър."

152:3.3 (1702.4) These words of Jesus sent the multitude away stunned and disheartened. Many who had believed in him turned back and followed him no more from that day. The apostles were speechless; they stood in silence gathered about the twelve baskets of the fragments of food; only the chore boy, the Mark lad, spoke, "And he refused to be our king." Jesus, before going off to be alone in the hills, turned to Andrew and said: "Take your brethren back to Zebedee's house and pray with them, especially for your brother, Simon Peter."

4. НОЩНОТО ВИДЕНИЕ НА СИМОН ПЕТЪР

4. SIMON PETER'S NIGHT VISION

Останали без своя Учител, изпратени назад сами, апостолите седнаха в лодката и в мълчание загребаха в посока към Витсаида на западния бряг на езерото. Повече от всички тях беше съкрушен и отчаян Симон Петър. Те почти не разговаряха; всеки мислеше за Учителя, намиращ се в самота в планината. Нима той ги изостави? Никога преди той не беше отпращал всички и отказвал да отиде с тях. Какво можеше за означава всичко това?

152:4.1 (1703.1) The apostles, without their Master — sent off by themselves — entered the boat and in silence began to row toward Bethsaida on the western shore of the lake. None of the twelve was so crushed and downcast as Simon Peter. Hardly a word was spoken; they were all thinking of the Master alone in the hills. Had he forsaken them? He had never before sent them all away and refused to go with them. What could all this mean?

Тъмнината се спусна над тях и появилият се силен насрещен вятър направи по-нататъшното придвижване почти невъзможно. Останал без сили от многочасовото гребане в тъмнината, Петър заспа дълбокия сън на изнемогващ човек. Андрей и Яков го пренесоха на кърмата и го сложиха да спи на меката седалка. Докато останалите апостоли се бореха с вятъра, на Петър му си присъни сън: на него му се привидя, че Иисус се приближава към него, стъпвайки по водата. Когато на Петър му се стори, че Учителят се е изравнил с лодката, той извика: "Спаси ни, Учителю, спаси ни!" И тези, които бяха на кърмата, го чуха да казва някои от тези думи. Нощното видение продължи и на Петър му се присъни, че чува думите на Иисус: "Ободрете

152:4.2 (1703.2) Darkness descended upon them, for there had arisen a strong and contrary wind which made progress almost impossible. As the hours of darkness and hard rowing passed, Peter grew weary and fell into a deep sleep of exhaustion. Andrew and James put him to rest on the cushioned seat in the stern of the boat. While the other apostles toiled against the wind and the waves, Peter dreamed a dream; he saw a vision of Jesus coming to them walking on the sea. When the Master seemed to walk on by the boat, Peter cried out, "Save us, Master, save us." And those who were in the rear of the boat heard him say some of these words. As this apparition of the night season continued in Peter's mind, he dreamed that he heard Jesus say: "Be of good cheer; it is I; be not afraid." This was like the balm

се, това съм аз, не се бойте.” За разтревожената душа на Петър това беше подобно на галаадски балсам. Неговият неспокоен дух беше утешен, затова (насън) той викна на Учителя: “Господи, ако това наистина си ти, накарай ме да стана и да тръгна с теб по водата.” Но когато Петър тръгна по водата, бурните вълни го изплашиха и, потъвайки под водата, той закрещя: “Господи, спаси ме!” И много от дванадесетте чуха как той извика тези думи. След това на Петър му си присъни, че Иисус му идва на помощ и, протягайки му ръка, го хваща и му казва: “О, маловерни, защо се усъмни?”

Последната част от неговия сън доведе до това, че Петър стана от седалката, на която спеше, и действително стъпи зад борда във водата. И той се събуди от сън, когато Андрей, Яков и Йоан, протягайки се, го измъкваха от морето.

Петър никога не се усъмни в реалността на тази случай. Той искрено вярваше, че Иисус е идвал при него в тази нощ. На него не му се отдаде напълно да убеди в това Йоан Марк; именно затова Марк изпусна част от този епизод в своя разказ. Лекарят Лука, който внимателно изследваше подобни неща, стигна до извода, че в този случай става дума за видение на Петър, и затова се отказа да го включи в своето повествувание.

of Gilead to Peter’s disturbed soul; it soothed his troubled spirit, so that (in his dream) he cried out to the Master: “Lord, if it really is you, bid me come and walk with you on the water.” And when Peter started to walk upon the water, the boisterous waves frightened him, and as he was about to sink, he cried out, “Lord, save me!” And many of the twelve heard him utter this cry. Then Peter dreamed that Jesus came to the rescue and, stretching forth his hand, took hold and lifted him up, saying: “O, you of little faith, wherefore did you doubt?”

152:4.3 (1703.3) In connection with the latter part of his dream Peter arose from the seat whereon he slept and actually stepped overboard and into the water. And he awakened from his dream as Andrew, James, and John reached down and pulled him out of the sea.

152:4.4 (1703.4) To Peter this experience was always real. He sincerely believed that Jesus came to them that night. He only partially convinced John Mark, which explains why Mark left a portion of the story out of his narrative. Luke, the physician, who made careful search into these matters, concluded that the episode was a vision of Peter’s and therefore refused to give place to this story in the preparation of his narrative.

5. ЗАВРЪЩАНЕТО ВЪВ ВИТСАИДА

В четвъртък сутринта преди съмване те хвърлиха котва редом с дома на Зеведей и спаха приблизително до обед. Андрей стана пръв и, отивайки на разходка до езерото, видя Иисус седнал на камъка до водата заедно с техния юноша помощник. Макар че мнозина от тълпата, както и младите евангелисти, прекараха цялата нощ и значителна част от следващия ден в търсене на Иисус в източните планини, скоро след полунощ той, заедно с юношата Марк, тръгна назад и, заобикаляйки езерото и прехвърляйки се през реката, се върна във Витсаида.

От петте хиляди нахранени по чудодеен начин хора, които, като напълниха своите стомаси, но останали с празни сърца, поискаха да провъзгласят Иисус за цар, само около петстотин човека продължиха да го следват. Но още преди те да разберат за неговото завръщане във Витсаида, Иисус помоли Андрей да събере дванадесетте апостоли и техните сътрудници, включително жените, казвайки: “Искам да поговоря с тях.” И когато всички се бяха събрали, Иисус каза:

“Докога ще трябва да ви търпя? Нима на

5. BACK IN BETHSAIDA

152:5.1 (1703.5) Thursday morning, before daylight, they anchored their boat offshore near Zebedee’s house and sought sleep until about noontime. Andrew was first up and, going for a walk by the sea, found Jesus, in company with their chore boy, sitting on a stone by the water’s edge. Notwithstanding that many of the multitude and the young evangelists searched all night and much of the next day about the eastern hills for Jesus, shortly after midnight he and the Mark lad had started to walk around the lake and across the river, back to Bethsaida.

152:5.2 (1704.1) Of the five thousand who were miraculously fed, and who, when their stomachs were full and their hearts empty, would have made him king, only about five hundred persisted in following after him. But before these received word that he was back in Bethsaida, Jesus asked Andrew to assemble the twelve apostles and their associates, including the women, saying, “I desire to speak with them.” And when all were ready, Jesus said:

152:5.3 (1704.2) “How long shall I bear with you? Are

всички вас трудно ви се отдава духовното разбиране и не ви стига живата вяра? Всички тези месеци ви учих на истините за Царството, но не духовните ценности ви владеят, а материалните подбуди. Нима не сте чели в Писанията за това, как Мойсей е призовавал невярващите деца на Израил, казвайки им: "Не се бойте, чакайте и гледайте как Господ ще ви спаси"? Каза певецът: "Бъди търпелив, чакай помощта на Господа и имай кураж. Той ще укрепи твоето сърце." "Обърни своите страдания към Господа и Той ще те подкрепи. Винаги Му се доверявай, изливай Му своето сърце, защото Бог е твоето убежище." "Живеещият в обителта на Всевишния в сянката на Всемогъщия стои." "По-добре е да се доверяваш на Господа, отколкото да се надяваш на князете човешки."

Та нима вие не виждате сега, че вълшебствата и материалните чудеса няма да доведат нови души в духовното Царство? Ние нахранихме тълпата, но това не ги накара да пожелаят хляба на живота или да зажадуват водата на духовната праведност. Утолявайки своя глад, не встъпване в Небесното царство започнаха да търсят те, а възможността да направят Сина Човешки цар, както короноват царете в този свят, само за да могат да продължават да ядат хляб, без необходимостта да се трудят за това. И всичко това, в което много от вас взеха по-голямо или по-малко участие, в никаква степен не спомага за разкриването на небесния Отец или за претворяването на Неговото Царство на Земята. Нима са малко нашите врагове сред религиозните вождове на тази земя, за да настройваме против себе си и гражданските управители? Аз моля Отеца да помаже очите ви, за да видите, и да отвори ушите ви, за да чуете и да се изпълните с вяра в Евангелието, на което ви научих."

Иисус обяви, че желае да се отдели за няколко дни за отдих със своите апостоли, преди да са се приготвили да отидат в Йерусалим за празнуване на Пасхата, и той забрани на когото и да е от учениците или от народа да го следва. Така те се отправиха с лодка в Генисарет, за да могат за два-три дни да си починат и да се наспят. Иисус се готвеше за огромна криза в своя земен живот и затова прекарваше много време в общуване със своя небесен Отец.

Вестта за насищането на петте хиляди и опита да направят Иисус цар привлякоха широко внимание и пробудиха опасения както сред религиозните водачи, така и сред гражданските управители по цяла Галилея и Юдея. Макар че това велико чудо никак не спомагаше за укрепване на Евангелието за Царството в душите на материално

you all slow of spiritual comprehension and deficient in living faith? All these months have I taught you the truths of the kingdom, and yet are you dominated by material motives instead of spiritual considerations. Have you not even read in the Scriptures where Moses exhorted the unbelieving children of Israel, saying: 'Fear not, stand still and see the salvation of the Lord'? Said the singer: 'Put your trust in the Lord.' 'Be patient, wait upon the Lord and be of good courage. He shall strengthen your heart.' 'Cast your burden on the Lord, and he shall sustain you. Trust him at all times and pour out your heart to him, for God is your refuge.' 'He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.' 'It is better to trust the Lord than to put confidence in human princes.'

152:5.4 (1704.3) "And now do you all see that the working of miracles and the performance of material wonders will not win souls for the spiritual kingdom? We fed the multitude, but it did not lead them to hunger for the bread of life neither to thirst for the waters of spiritual righteousness. When their hunger was satisfied, they sought not entrance into the kingdom of heaven but rather sought to proclaim the Son of Man king after the manner of the kings of this world, only that they might continue to eat bread without having to toil therefor. And all this, in which many of you did more or less participate, does nothing to reveal the heavenly Father or to advance his kingdom on earth. Have we not sufficient enemies among the religious leaders of the land without doing that which is likely to estrange also the civil rulers? I pray that the Father will anoint your eyes that you may see and open your ears that you may hear, to the end that you may have full faith in the gospel which I have taught you."

152:5.5 (1704.4) Jesus then announced that he wished to withdraw for a few days of rest with his apostles before they made ready to go up to Jerusalem for the Passover, and he forbade any of the disciples or the multitude to follow him. Accordingly they went by boat to the region of Gennesaret for two or three days of rest and sleep. Jesus was preparing for a great crisis of his life on earth, and he therefore spent much time in communion with the Father in heaven.

152:5.6 (1704.5) The news of the feeding of the five thousand and the attempt to make Jesus king aroused widespread curiosity and stirred up the fears of both the religious leaders and the civil rulers throughout all Galilee and Judea. While this great miracle did nothing to further the gospel of the kingdom in the souls of material-minded and halfhearted believers, it did serve the purpose of

настроените колебливи вярващи, то действително помагаше да се сложи край на онези тенденции в непосредственото семейство на Иисус от апостолите и най-близките ученици, които бяха свързани със стремежа към чудеса и желанието да придобият цар. Този ефектен епизод сложи край на ранния период на обучение, подготовка и целителство и с това разчисти пътя за настъпването на последната година, годината на възвестяването на по-високите и духовни страни на новото Евангелие за Царството – божествено синовство, духовна свобода и вечно спасение.

bringing to a head the miracle-seeking and king-craving proclivities of Jesus' immediate family of apostles and close disciples. This spectacular episode brought an end to the early era of teaching, training, and healing, thereby preparing the way for the inauguration of this last year of proclaiming the higher and more spiritual phases of the new gospel of the kingdom — divine sonship, spiritual liberty, and eternal salvation.

6. В ГЕНИСАРЕТ

По време на почивката в дома на един богат вярващ в Генисарет всеки ден след обяд Иисус провеждаше с дванадесетте беседи, преминаващи в непринудена обстановка. Посланиците на Царството бяха група сериозни, спокойни и лишени от илюзии хора. Но и след всичко станало, както показаха последващите събития, тези дванадесет души не се освободиха изцяло от своите вродени и отдавна хранени надежди за идването на юдейския Месия. Събитията от няколкото предшестващи седмици се развиха твърде бързо за тези удивени рибари, за да могат те да осъзнаят тяхното значение. На мъжете и жените им е необходимо време за радикални и съществени изменения на основните вкоренили се представи, засягащи общественото поведение, философските възгледи и религиозните убеждения.

Докато Иисус и дванадесетте си почиваха в Генисарет, тълпата се разпръсна; някои се разотидоха по домовете си, други тръгнаха към Йерусалим за Пасхата. За непълен месец броя на възторжените открити последователи на Иисус само в Галилея спадна от петдесет и повече хиляди до по-малко от петстотин души. Иисус искаше неговите апостоли да познаят изменчивия характер на общественото признание, за да могат в бъдеще, когато на него му се наложи да ги остави сами за продължаване делото на Царството, те да не се изкушават от подобни прояви на бързопреходната религиозна истерия. Но това му се отдаде само отчасти.

На втората вечер от тяхното пребиваване в Генисарет Учителят отново разказа на апостолите притчата за сеяча и добави: "Ето, виждате ли, деца мои, призоваването на човешките чувства е ефимерно и води само до разочарования; призоваването само на единия интелект е занятие толкова празно и безплодно; само призовавайки към духа,

6. AT GENNESARET

152:6.1 (1705.1) While resting at the home of a wealthy believer in the Gennesaret region, Jesus held informal conferences with the twelve every afternoon. The ambassadors of the kingdom were a serious, sober, and chastened group of disillusioned men. But even after all that had happened, and as subsequent events disclosed, these twelve men were not yet fully delivered from their inbred and long-cherished notions about the coming of the Jewish Messiah. Events of the preceding few weeks had moved too swiftly for these astonished fishermen to grasp their full significance. It requires time for men and women to effect radical and extensive changes in their basic and fundamental concepts of social conduct, philosophic attitudes, and religious convictions.

152:6.2 (1705.2) While Jesus and the twelve were resting at Gennesaret, the multitudes dispersed, some going to their homes, others going on up to Jerusalem for the Passover. In less than one month's time the enthusiastic and open followers of Jesus, who numbered more than fifty thousand in Galilee alone, shrank to less than five hundred. Jesus desired to give his apostles such an experience with the fickleness of popular acclaim that they would not be tempted to rely on such manifestations of transient religious hysteria after he should leave them alone in the work of the kingdom, but he was only partially successful in this effort.

152:6.3 (1705.3) The second night of their sojourn at Gennesaret the Master again told the apostles the parable of the sower and added these words: "You see, my children, the appeal to human feelings is transitory and utterly disappointing; the exclusive appeal to the intellect of man is likewise empty and barren; it is only by making your appeal to the spirit which lives within the human mind that you can

живеещ в разума на човека, вие можете да се надявате да постигнете стабилен успех в постигането на удивителни преобразувания на човешкия характер, които веднага се проявяват като обилна реколта от истински духовни плодове в ежедневния живот на всички, които така се освобождават от мрака на съмненията чрез раждане на духа в светлината на вярата – Царството небесно.”

hope to achieve lasting success and accomplish those marvelous transformations of human character that are presently shown in the abundant yielding of the genuine fruits of the spirit in the daily lives of all who are thus delivered from the darkness of doubt by the birth of the spirit into the light of faith — the kingdom of heaven.”

Иисус учеше да се обръщат към чувствата като метод за привличане и съсредоточаване на вниманието върху интелекта. Той наричаше такъв пробуден и оживен разум „врата на душата”, където пребивава духовната природа на човека, и за да създаде надежден резултат – истинско преобразуване на характера, – тази духовна същност трябва да разпознае истината и да отговори на духовния призив на Евангелието.

152:6.4 (1705.4) Jesus taught the appeal to the emotions as the technique of arresting and focusing the intellectual attention. He designated the mind thus aroused and quickened as the gateway to the soul, where there resides that spiritual nature of man which must recognize truth and respond to the spiritual appeal of the gospel in order to afford the permanent results of true character transformations.

По такъв начин Иисус се стремеше да подготви апостолите за предстоящото сътресение – кризата в обществено отношение към него, до която оставаха само няколко дни. Той им обясни, че религиозните управители на Йерусалим ще влязат в заговор с Ирод Антипа с цел да ги унищожат. Апостолите започнаха в по-пълна степен (макар и не окончателно) да осъзнават, че Иисус не смята да сяда на трона на Давид. Сега те добре разбираха, че успехите в разпространението на духовната истина не се постигат за сметка на материални чудеса. Те започнаха да си дават сметка, че насищането на пет хиляди и народното движение за коронацията на Иисус бяха кулминацията в очакването на чудотворни действия и вълшебни деяния, върхът на популярността на Иисус сред народа. Те смътно разбираха и предчувстваха бъдещото духовно разделяне и жестока вражда. Тези дванадесет човека постепенно осъзнаваха истинския характер на своята мисия като посланици на Царството и те започнаха да се готвят за суровите и тежки изпитания, стоварили се в последната година от служението на Учителя на Земята.

152:6.5 (1705.5) Jesus thus endeavored to prepare the apostles for the impending shock — the crisis in the public attitude toward him which was only a few days distant. He explained to the twelve that the religious rulers of Jerusalem would conspire with Herod Antipas to effect their destruction. The twelve began to realize more fully (though not finally) that Jesus was not going to sit on David’s throne. They saw more fully that spiritual truth was not to be advanced by material wonders. They began to realize that the feeding of the five thousand and the popular movement to make Jesus king was the apex of the miracle-seeking, wonder-working expectance of the people and the height of Jesus’ acclaim by the populace. They vaguely discerned and dimly foresaw the approaching times of spiritual sifting and cruel adversity. These twelve men were slowly awaking to the realization of the real nature of their task as ambassadors of the kingdom, and they began to gird themselves for the trying and testing ordeals of the last year of the Master’s ministry on earth.

Преди да напуснат Генисарет, Иисус ги просвети относно чудотворното насищане на петте хиляди, обяснявайки каква именно цел преследваше тази необичайна демонстрация на съзидателна енергия, и ги увери, че той е отстъпил на своето съчувствено отношение към тълпата, след като се е убедил, че това съответства на “волята на Отеца”.

152:6.6 (1706.1) Before they left Gennesaret, Jesus instructed them regarding the miraculous feeding of the five thousand, telling them just why he engaged in this extraordinary manifestation of creative power and also assuring them that he did not thus yield to his sympathy for the multitude until he had ascertained that it was “according to the Father’s will.”

7. В ЙЕРУСАЛИМ

7. AT JERUSALEM

В неделя, 3 април, съпровождан само от дванадесетте апостоли, Иисус тръгна от

152:7.1 (1706.2) Sunday, April 3, Jesus, accompanied only by the twelve apostles, started from

Витсаида към Йерусалим. Стремейки се да избягва тълпата и желаейки да привлича колкото може по-малко внимание, те тръгнаха през Гераса и Филаделфия. Иисус им забрани да учат народа по време на това пътешествие, както не разреши и да учат или проповядват по време на пребиваването им в Йерусалим. Късно вечерта в сряда, 6 април, те пристигнаха във Витания, намираща се недалеч от Йерусалим. Първата нощ те прекараха в дома на Лазар, Марта и Мария, но на следващия ден се разделиха. Иисус, заедно с Йоан, се разположи в дома на един вярващ на име Симон, в съседство с дома на Лазар във Витания. Юда Искариот и Симон Зилот отидоха при свои приятели в Йерусалим, докато останалите апостоли се настаниха по двама в различни домове.

По време на тази Пасха Иисус посети Йерусалим само веднъж, във великия ден на празника. Абнер довеждаше много йерусалимски вярващи във Витания за среща с Иисус. По време на пребиваването в Йерусалим дванадесетте разбраха колко ожесточено става отношението към техния Учител. Напускайки Йерусалим, никой от тях не се съмняваше в надигащата се криза.

В неделя, 24 април, Иисус и апостолите напуснаха Йерусалим и тръгнаха към Витсаида през крайбрежните градове Йопия, Кесария и Птолемаида. След това те навлязоха навътре в страната, поемайки по пътя за Рама и Хоразин, и пристигнаха във Витсаида в петък, 29 април. Веднага след завръщането им в къщи Иисус изпрати Андрей да измоли от началника на синагогата разрешение да говори на следващия ден, в събота, по време на дневното богослужение. Иисус добре знаеше, че това ще бъде последният път, когато ще му бъде разрешено да говори в синагогата на Капернаум.

Bethsaida on the journey to Jerusalem. To avoid the multitudes and to attract as little attention as possible, they journeyed by way of Gerasa and Philadelphia. He forbade them to do any public teaching on this trip; neither did he permit them to teach or preach while sojourning in Jerusalem. They arrived at Bethany, near Jerusalem, late on Wednesday evening, April 6. For this one night they stopped at the home of Lazarus, Martha, and Mary, but the next day they separated. Jesus, with John, stayed at the home of a believer named Simon, near the house of Lazarus in Bethany. Judas Iscariot and Simon Zelotes stopped with friends in Jerusalem, while the rest of the apostles sojourned, two and two, in different homes.

152:7.2 (1706.3) Jesus entered Jerusalem only once during this Passover, and that was on the great day of the feast. Many of the Jerusalem believers were brought out by Abner to meet Jesus at Bethany. During this sojourn at Jerusalem the twelve learned how bitter the feeling was becoming toward their Master. They departed from Jerusalem all believing that a crisis was impending.

152:7.3 (1706.4) On Sunday, April 24, Jesus and the apostles left Jerusalem for Bethsaida, going by way of the coast cities of Joppa, Caesarea, and Ptolemais. Thence, overland they went by Ramah and Chorazin to Bethsaida, arriving on Friday, April 29. Immediately on reaching home, Jesus dispatched Andrew to ask of the ruler of the synagogue permission to speak the next day, that being the Sabbath, at the afternoon service. And Jesus well knew that that would be the last time he would ever be permitted to speak in the Capernaum synagogue.

Документ 153. Кризата в Капернаум

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 153. КРИЗАТА В КАПЕРНАУМ

Секции

Въведение
1. Обстановката в Синагогата
2. Епохалната проповед
3. Заключителната среща
4. Последните думи в синагогата
5. Съботната вечер

PAPER 153
THE CRISIS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction
1. The Setting of the Stage
2. The Epochal Sermon
3. The After Meeting
4. Last Words in the Synagogue
5. The Saturday Evening

Въведение

ВЕЧЕРТА в петък – в деня на пристигането им във Витсаида, и сутринта в събота апостолите забелязаха, че Иисус е погълнат от някакъв сериозен проблем. Те видяха, че Учителят се е замислил необичайно дълбоко за решението на някакъв важен въпрос. Той не закуси и почти нищо не яде на обяд. Цялата съботна сутрин и предишната вечер апостолите и техните сътратници се събираха на малки групи в дома, в градината и на брега. Неопределеността на положението ги държеше в напрежение и лошите предчувствия вселяваха тревога в тях. Иисус беше неразговорчив, откакто бяха напуснали Йерусалим.

За пръв път от много месеци те виждаха Учителя толкова потопен в себе си и толкова необщителен. Даже Симон Петър беше угнетен, ако не подтиснат. Андрей беше объркан, не знаейки какво да направи за своите обезсърчени сътратници. Натанаил каза, че е настъпило "затишие пред буря". Тома предположи, че "ще стане нещо, излизащо извън рамките на обичайното". Филип посъветва Давид Зеведеев да "забрави за плановете за осигуряване на народа с храна и квартира, докато не узнаем за какво мисли

INTRODUCTION

153:0.1 (1707.1) ON FRIDAY evening, the day of their arrival at Bethsaida, and on Sabbath morning, the apostles noticed that Jesus was seriously occupied with some momentous problem; they were cognizant that the Master was giving unusual thought to some important matter. He ate no breakfast and but little at noontide. All of Sabbath morning and the evening before, the twelve and their associates were gathered together in small groups about the house, in the garden, and along the seashore. There was a tension of uncertainty and a suspense of apprehension resting upon all of them. Jesus had said little to them since they left Jerusalem.

153:0.2 (1707.2) Not in months had they seen the Master so preoccupied and uncommunicative. Even Simon Peter was depressed, if not downcast. Andrew was at a loss to know what to do for his dejected associates. Nathaniel said they were in the midst of the "lull before the storm." Thomas expressed the opinion that "something out of the ordinary is about to happen." Philip advised David Zebedee to "forget about plans for feeding and lodging the multitude until we know what the Master is thinking about." Matthew was putting forth renewed efforts to replenish the

Учителят". Матей за пореден път се опита да напълни хазната. Яков и Йоан обсъждаха предстоящата проповед в синагогата и изказваха многобройни предположения за нейния характер и обсег. Симон Зилот изрази убеждението, а по същество и надеждата, че "може би небесният Баща се кани да се намеси по някакъв неочакван начин, за да защити и подкрепи Своя Син", а Юда Искариот се осмели да се утешава с мисълта, че може би Иисус горчиво ще се разкайва, след като не му достигна смелост и мъжество да позволи на петте хиляди да го провъзгласят за цар на евреите".

Именно такава група подтиснати и безутешни последователи остави Иисус, тръгвайки в този хубав съботен ден към синагогата на Капернаум, за да излезе със своята епохална проповед. Единственият, от когото той чу думи на добро напътствие, беше единият от нищо неподозиращите близнаци Алфееви, който радостно приветства Иисус, когато той излезе от дома и се отправи към синагогата: "Ние ще се молим Отецът да ти помага и при нас да дойде повече народ, отколкото когато и да било преди."

treasury. James and John talked over the forthcoming sermon in the synagogue and speculated much as to its probable nature and scope. Simon Zelotes expressed the belief, in reality a hope, that "the Father in heaven may be about to intervene in some unexpected manner for the vindication and support of his Son," while Judas Iscariot dared to indulge the thought that possibly Jesus was oppressed with regrets that "he did not have the courage and daring to permit the five thousand to proclaim him king of the Jews."

153:0.3 (1707.3) It was from among such a group of depressed and disconsolate followers that Jesus went forth on this beautiful Sabbath afternoon to preach his epoch-making sermon in the Capernaum synagogue. The only word of cheerful greeting or well-wishing from any of his immediate followers came from one of the unsuspecting Alpheus twins, who, as Jesus left the house on his way to the synagogue, saluted him cheerily and said: "We pray the Father will help you, and that we may have bigger multitudes than ever."

1. ОБСТАНОВКАТА В СИНАГОГАТА

Беше чудесен ден, когато в три часа следобед високото събрание приветства Иисус в новата синагога в Капернаум. Председателстваше Иаир, предал на Иисус Писанията. В навечерието от Йерусалим пристигнаха петдесет и трима фарисеи и садукеи; също така присъстваха и повече от тридесет предводителя и началници на околните синагоги, които се подчиняваха на непосредственото разпореждане на йерусалимския Синедрион и бяха ортодоксален авангард, пристигнал за обявяването на открита война на Иисус и неговите ученици. Редом с тези еврейски водачи на почетните места седяха официалните наблюдатели на Ирод Антипа, изпратени за проверка на тревожните съобщения, че народът се е опитал да провъзгласи Иисус за цар на евреите във владенията на неговия брат Филип.

Иисус разбираше, че го заплашва официално обявяване на открита война от страна на растящата армия на неговите врагове, и реши смело да тръгне в настъпление. При насищането на петте хиляди той отправи предизвикателство към техните идеи за материален Месия; сега той отново реши да атакува открито тяхната представа за юдейски избавител. Кризата, започнала с насищането на петте хиляди и завършила с

1. THE SETTING OF THE STAGE

153:1.1 (1707.4) A distinguished congregation greeted Jesus at three o'clock on this exquisite Sabbath afternoon in the new Capernaum synagogue. Jairus presided and handed Jesus the Scriptures to read. The day before, fifty-three Pharisees and Sadducees had arrived from Jerusalem; more than thirty of the leaders and rulers of the neighboring synagogues were also present. These Jewish religious leaders were acting directly under orders from the Sanhedrin at Jerusalem, and they constituted the orthodox vanguard which had come to inaugurate open warfare on Jesus and his disciples. Sitting by the side of these Jewish leaders, in the synagogue seats of honor, were the official observers of Herod Antipas, who had been directed to ascertain the truth concerning the disturbing reports that an attempt had been made by the populace to proclaim Jesus the king of the Jews, over in the domains of his brother Philip.

153:1.2 (1708.1) Jesus comprehended that he faced the immediate declaration of avowed and open warfare by his increasing enemies, and he elected boldly to assume the offensive. At the feeding of the five thousand he had challenged their ideas of the material Messiah; now he chose again openly to attack their concept of the Jewish deliverer. This crisis, which began with the feeding of the five thousand, and which terminated with this Sabbath afternoon sermon, was the outward turning of the

тази древна съботна проповед в синагогата, ознаменува спад във вълните на народната слава и признание. Занапред тружениците на Царството отделяха повече внимание на по-важна задача – завоюването на устойчиви духом новообърнати за истинско религиозно общочовешко братство. Тази проповед стана преломен момент в прехода от обсъждане, противоречия и вземането на решение за открита война и окончателно признание – или окончателно отхвърляне.

tide of popular fame and acclaim. Henceforth, the work of the kingdom was to be increasingly concerned with the more important task of winning lasting spiritual converts for the truly religious brotherhood of mankind. This sermon marks the crisis in the transition from the period of discussion, controversy, and decision to that of open warfare and final acceptance or final rejection.

Учителят добре знаеше, че в своето съзнание много от последователите му бавно, но неизбежно се готвят да го отхвърлят. Той също така знаеше, че много от неговите ученици бавно, но явно преминават през такова възпитание на разума и дисциплината на душите, които ще им позволят да преодолеят съмненията и мъжествено да се утвърдят в зрялата вяра в Евангелието за Царството. Иисус прекрасно разбираше как хората се готвят за решения, вземани в условията на криза, и внезапните постъпки, свидетелстващи за мъжествен избор, преминавайки през бавния процес, в течение на който те се сблъскват с повтарящи се ситуации, всеки път избирайки между доброто и злото. Той нееднократно подлагаше своите избрани посланици на разочарования и нерядко ги поставяше в такива ситуации, в които да им се налага да избират между праведния и неправедния начин на отношение към духовните изпитания. Той знаеше, че ще може да разчита на своите последователи, когато преминат последното изпитание да вземат жизненоважни решения в съответствие с предишното вкоренило се интелектуално отношение и духовни реакции.

153:1.3 (1708.2) The Master well knew that many of his followers were slowly but surely preparing their minds finally to reject him. He likewise knew that many of his disciples were slowly but certainly passing through that training of mind and that discipline of soul which would enable them to triumph over doubt and courageously to assert their full-fledged faith in the gospel of the kingdom. Jesus fully understood how men prepare themselves for the decisions of a crisis and the performance of sudden deeds of courageous choosing by the slow process of the reiterated choosing between the recurring situations of good and evil. He subjected his chosen messengers to repeated rehearsals in disappointment and provided them with frequent and testing opportunities for choosing between the right and the wrong way of meeting spiritual trials. He knew he could depend on his followers, when they met the final test, to make their vital decisions in accordance with prior and habitual mental attitudes and spirit reactions.

Кризата в земния живот на Иисус започна с насищането на петте хиляди и завърши с тази проповед в синагогата. Кризата в живота на апостолите започна с тази проповед в синагогата и продължи цялата година, завършвайки едва със съда над Учителя и разпятието.

153:1.4 (1708.3) This crisis in Jesus' earth life began with the feeding of the five thousand and ended with this sermon in the synagogue; the crisis in the lives of the apostles began with this sermon in the synagogue and continued for a whole year, ending only with the Master's trial and crucifixion.

Преди Иисус да пристъпи към своята проповед, всички присъстващи бяха погълнати само от една загадка, от един главен въпрос. И другари, и врагове размишляваха само за едно: "Защо той сам, при това толкова преднамерено и рязко, обърна обратно вълната на народния възторг?" Непосредствено преди тази проповед и веднага след нея съмненията и разочарованията на недоволните последователи на Иисус прераснаха в неосъзната съпротива и в резултат се изляха в истинска ненавист. Именно след тази проповед в синагогата Юда Искариот за пръв път осъзнато помисли за измяна. Но по това

153:1.5 (1708.4) As they sat there in the synagogue that afternoon before Jesus began to speak, there was just one great mystery, just one supreme question, in the minds of all. Both his friends and his foes pondered just one thought, and that was: "Why did he himself so deliberately and effectively turn back the tide of popular enthusiasm?" And it was immediately before and immediately after this sermon that the doubts and disappointments of his disgruntled adherents grew into unconscious opposition and eventually turned into actual hatred. It was after this sermon in the synagogue that Judas Iscariot entertained his first conscious thought of deserting. But he did, for the time being, effectively master all such inclinations.

време той все още отхвърляше подобни мисли.

Всички бяха в недоумение. Иисус ги остави смаяни и объркани. Неотдавна той беше предприел най-голямата демонстрация на свръхестествени сили, характеризираща целия му жизнен път. От всички епизоди на неговия земен живот насищането на петте хиляди беше най-привлекателно за юдейската представа за идването на Месията. Но това необикновено предимство беше веднага и без каквито и да е обяснения сведено до нула от решителния му и недвусмислен отказ да стане цар.

В петък вечерта и за втори път в събота сутринта йерусалимските вождове дълго и усърдно убеждаваха Иаир, опитвайки се да попречат на излизането на Иисус в синагогата, но техните усилия бяха напразни. На всички уговаряния Иаир отговаряше само едно: "Аз дадох съгласие и няма да наруша думата си."

153:1.6 (1708.5) Everyone was in a state of perplexity. Jesus had left them dumfounded and confounded. He had recently engaged in the greatest demonstration of supernatural power to characterize his whole career. The feeding of the five thousand was the one event of his earth life which made the greatest appeal to the Jewish concept of the expected Messiah. But this extraordinary advantage was immediately and unexplainedly offset by his prompt and unequivocal refusal to be made king.

153:1.7 (1709.1) On Friday evening, and again on Sabbath morning, the Jerusalem leaders had labored long and earnestly with Jairus to prevent Jesus' speaking in the synagogue, but it was of no avail. Jairus's only reply to all this pleading was: "I have granted this request, and I will not violate my word."

2. ЕПОХАЛНАТА ПРОПОВЕД

Иисус започна проповедта с откъс от Закона в този вид, в който той е изложен във Второзаконие: "Но ако се случи така, че този народ престане да се вслушва в гласа Божий, то него непременно ще го постигнат всички проклятия, навлечени от неговите грехове. Господ ще те предаде на поражение от враговете твои; и ще бъдеш разпилян по всички царства на земята. Ще отведе Господ теб и твоя цар, когото ти поставиш над себе си, към непознат за тебе народ. И ще бъдеш удивление, притча и пословица за всички народи. Синовете и дъщерите твои ще отидат в плен. Пришълците сред теб ще се възвисят във власт, а ти ще се спуснеш много ниско. И всичко това навеки ще остане на теб и твоето семе, защото не си слушал гласа Господен. Затова ще служиш на своя враг, който ще тръгне срещу теб. Ще страдаш от глад и жажда и ще носиш този чужд железен ярем. Отдалеч, от края на земята, Господ ще изпрати при теб народ, говорещ на непонятен за теб език, народ свиреп, който няма да те пощади. И той ще те обсажда във всички твои градове, докато не разруши високите и здрави стени, на които ти си се надявал; и ще завладее цялата ти земя. И ще стане така, че ще ти се наложи да ядеш плода на твоето собствено тяло, плътта на синовете твои и дъщерите твои, в обсадата и в страданията, които ще ти причинят враговете твои."

След като завърши четенето на този откъс, Иисус премина към пророците и прочете от Йеремия "Ако не послушате Моите слуги – пророците, изпратени от Мен, – Аз ще

2. THE EPOCHAL SERMON

153:2.1 (1709.2) Jesus introduced this sermon by reading from the law as found in Deuteronomy: "But it shall come to pass, if this people will not hearken to the voice of God, that the curses of transgression shall surely overtake them. The Lord shall cause you to be smitten by your enemies; you shall be removed into all the kingdoms of the earth. And the Lord shall bring you and the king you have set up over you into the hands of a strange nation. You shall become an astonishment, a proverb, and a byword among all nations. Your sons and your daughters shall go into captivity. The strangers among you shall rise high in authority while you are brought very low. And these things shall be upon you and your seed forever because you would not hearken to the word of the Lord. Therefore shall you serve your enemies who shall come against you. You shall endure hunger and thirst and wear this alien yoke of iron. The Lord shall bring against you a nation from afar, from the end of the earth, a nation whose tongue you shall not understand, a nation of fierce countenance, a nation which will have little regard for you. And they shall besiege you in all your towns until the high fortified walls wherein you have trusted come down; and all the land shall fall into their hands. And it shall come to pass that you will be driven to eat the fruit of your own bodies, the flesh of your sons and daughters, during this time of siege, because of the straitness wherewith your enemies shall press you."

153:2.2 (1709.3) And when Jesus had finished this reading, he turned to the Prophets and read from Jeremiah: "'If you will not hearken to the words of my servants the prophets whom I have sent you,

направя с този дом това, което направих със Силом, и ще предам този град на проклятието на всички народи на земята.” И свещениците, и учителите слушаха Йеремия, когато той говореше тези думи в дома Господен. И когато Йеремия каза всичко, което Господ му повели да каже на целия народ, тогава го хванаха свещениците и учителите и казаха: “Ти трябва да умреш.” И събра се целият народ край Йеремия в дома Господен. Когато чуха за това князете юдейски, устроиха съд над Йеремия. Тогава свещениците и учителите така казаха на князете и на целия народ: “Този човек е достоен да умре, защото пророкува против този град и вие чухте това с ушите си.” Тогава каза Йеремия на всички князе и на целия народ: “Господ ме изпрати да пророкувам против този дом и против този народ, да кажа всичко това, което чухте. Изменете своя живот и дела и послушайте гласа на Господа, вашия Бог, за да избегнете подготвената за вас беда. А що се отнася до мен, ето ме – във ваши ръце съм. Правете с мен това, което ви се стори добро и справедливо. Само твърдо знайте, че ако ме убиете, ще приемете на себе си и на този народ невинна кръв, защото наистина Господ ме изпрати да ви кажа всичко това.”

then will I make this house like Shiloh, and I will make this city a curse to all the nations of the earth.’ And the priests and the teachers heard Jeremiah speak these words in the house of the Lord. And it came to pass that, when Jeremiah had made an end of speaking all that the Lord had commanded him to speak to all the people, the priests and teachers laid hold of him, saying, ‘You shall surely die.’ And all the people crowded around Jeremiah in the house of the Lord. And when the princes of Judah heard these things, they sat in judgment on Jeremiah. Then spoke the priests and the teachers to the princes and to all the people, saying: ‘This man is worthy to die, for he has prophesied against our city, and you have heard him with your own ears.’ Then spoke Jeremiah to all the princes and to all the people: ‘The Lord sent me to prophesy against this house and against this city all the words which you have heard. Now, therefore, amend your ways and reform your doings and obey the voice of the Lord your God that you may escape the evil which has been pronounced against you. As for me, behold I am in your hands. Do with me as seems good and right in your eyes. But know you for certain that, if you put me to death, you shall bring innocent blood upon yourselves and upon this people, for of a truth the Lord has sent me to speak all these words in your ears.’

Свещениците и учителите от онези дни искаха да убият Йеремия, но съдиите се възпротивиха, макар че като наказание за неговото предупреждение те всички го пуснаха на въжета в помийната яма, докато не го потопиха до шия в нечистотии. Ето какво направи този народ с пророк Йеремия, когато той се подчини на повелята на Господа – да предупреди своите събратя за заплашващия го политически крах. Днес искам да ви попитам: какво ще сторят първосвещениците и религиозните водачи на този народ с човека, който се осмели да ги предупреди за деня на тяхната духовна гибел? Ще се опитате ли и вие да убиете учителя, който се осмелява да възвести словото Господне и който не се бои да ви показва, когато вие отхвърляте пътя на светлината, водещ към влизането в Царството небесно?

153:2.3 (1710.1) “The priests and teachers of that day sought to kill Jeremiah, but the judges would not consent, albeit, for his words of warning, they did let him down by cords in a filthy dungeon until he sank in mire up to his armpits. That is what this people did to the Prophet Jeremiah when he obeyed the Lord’s command to warn his brethren of their impending political downfall. Today, I desire to ask you: What will the chief priests and religious leaders of this people do with the man who dares to warn them of the day of their spiritual doom? Will you also seek to put to death the teacher who dares to proclaim the word of the Lord, and who fears not to point out wherein you refuse to walk in the way of light which leads to the entrance to the kingdom of heaven?

Какви доказателства за моята мисия на Земята търсите? Ние не тревожехме вашето положение, даващо ви влияние и власт, когато проповядвахме благата вест на бедните и отхвърлените. Ние не сме извършвали враждебни нападки над това, на което вие се покланяте; ние възвестявахме новата свобода за обхванатата от страх човешка душа. Аз дойдох в този свят, за да разкрия своя Отец и да установя на Земята духовното братство на синовете Божии – Царството небесно. И независимо от моите нееднократни

153:2.4 (1710.2) “What is it you seek as evidence of my mission on earth? We have left you undisturbed in your positions of influence and power while we preached glad tidings to the poor and the outcast. We have made no hostile attack upon that which you hold in reverence but have rather proclaimed new liberty for man’s fear-ridden soul. I came into the world to reveal my Father and to establish on earth the spiritual brotherhood of the sons of God, the kingdom of heaven. And notwithstanding that I have so many times reminded you that my kingdom is not of this world,

напомняния, че моето Царство не е от този свят, моят Отец ви позволи да станете свидетели на много материални чудеса в допълнение към още по-красноречиви случаи на духовно преобразуване и възраждане.

Какви нови знамения очаквате от мен? Аз заявявам, че вече получихте достатъчно доказателства, за да имате възможност да си направите изводи. Истина, истина говоря на многото седящи пред мен днес: вие няма да избегнете необходимостта да избирате по какъв път да вървите; и аз ви говоря, както Иисус Навин говореше на вашите предци: "Изберете си днес на кого да служите." Днес много от вас са на кръстопът.

Някои от вас, като не ме намериха след нахранването на народа на другия бряг на реката, наеха в Тивериада риболовна флотилия, която седмици по-рано по време на бурята беше скрита недалеч, и тръгнаха, за да ме догонят – но за какво? Не за истината или добродетелта, не за да знаят по-добре как да служат и да помагат на своите събратя! Не – само за да имат повече хляб, който не е заработен от вас. Не да напълните своите души със словото на живота се стремяхте вие, а да напълните стомасите си с лесно спечелен хляб. На вас вече отдавна ви внушават, че Месията, който се яви пред вас, ще прави такива чудеса, които ще направят живота приятен и лесен за всички избрани. Затова не е чудно, че, научени на това, вие жадувате хлябове и риба. Но аз ви заявявам, че не в това се състои мисията на Сина Човешки. Аз дойдох да възвестя духовна свобода, да уча на вечната истина и да укрепя живата вяра.

Братя мои, не тъгувайте за храната тленна, а желайте храна духовна, която насища и носи живот вечен; и в това – хлябът на живота, който Синът дава на всички, които поискат да го приемат и да вкусят от него, защото Отецът е дал на Сина този живот безпределно. И когато вие ме питахте: "Какво да правим, за да творим делата Божии?", аз ясно ви казвах: "Ето делото Божие: да се доверите на този, когото Той е изпратил."

И след това Иисус, показвайки делвата с манна, изобразена на трегера на тази нова синагога и украсена с чепки грозде, каза: "Вие смятахте, че вашите предци са яли в пустинята манна – хляба небесен, но аз ви казвам, че това е бил хляб земен. Макар че Мойсей не е давал на вашите бащи хляб небесен, сега моят Отец е готов да ви даде истинския хляб на живота. Хлябът небесен – това е този хляб, който изхожда от Отца и дава вечен живот на хората в света. И ако вие ми кажете: "Дай ни този жив хляб", ще отговоря: „Аз съм този хляб на живота. Който

still has my Father granted you many manifestations of material wonders in addition to more evidential spiritual transformations and regenerations.

153:2.5 (1710.3) "What new sign is it that you seek at my hands? I declare that you already have sufficient evidence to enable you to make your decision. Verily, verily, I say to many who sit before me this day, you are confronted with the necessity of choosing which way you will go; and I say to you, as Joshua said to your forefathers, 'choose you this day whom you will serve.' Today, many of you stand at the parting of the ways.

153:2.6 (1710.4) "Some of you, when you could not find me after the feasting of the multitude on the other side, hired the Tiberias fishing fleet, which a week before had taken shelter near by during a storm, to go in pursuit of me, and what for? Not for truth and righteousness or that you might the better know how to serve and minister to your fellow men! No, but rather that you might have more bread for which you had not labored. It was not to fill your souls with the word of life, but only that you might fill the belly with the bread of ease. And long have you been taught that the Messiah, when he should come, would work those wonders which would make life pleasant and easy for all the chosen people. It is not strange, then, that you who have been thus taught should long for the loaves and the fishes. But I declare to you that such is not the mission of the Son of Man. I have come to proclaim spiritual liberty, teach eternal truth, and foster living faith.

153:2.7 (1710.5) "My brethren, hanker not after the meat which perishes but rather seek for the spiritual food that nourishes even to eternal life; and this is the bread of life which the Son gives to all who will take it and eat, for the Father has given the Son this life without measure. And when you asked me, 'What must we do to perform the works of God?' I plainly told you: 'This is the work of God, that you believe him whom he has sent.'"

153:2.8 (1710.6) And then said Jesus, pointing up to the device of a pot of manna which decorated the lintel of this new synagogue, and which was embellished with grape clusters: "You have thought that your forefathers in the wilderness ate manna — the bread of heaven — but I say to you that this was the bread of earth. While Moses did not give your fathers bread from heaven, my Father now stands ready to give you the true bread of life. The bread of heaven is that which comes down from God and gives eternal life to the men of the world. And when you say to me, Give us this living bread, I will answer: I am this bread

дойде при мен, никога няма да бъде гладен, и който повярва в мен, никога няма да остане жаден.” Вие ме видяхте, живяхте с мен и наблюдавахте моя труд – и всички вие не вярвате, че аз съм дошъл от Отеца. Но на когото вярва, ще кажа – не бойте се. Всички тези, които ги води Отецът, ще дойдат при мен и този, който дойде при мен, никога няма да бъде изгонен.

А сега, позволете ми да ви заявя веднъж завинаги, че дойдох на Земята не по своя воля, а по волята на Този, Който ме изпрати. И окончателната воля на Този, Който ме изпрати, е в това – от всички, които ми е дал, да не загубя нито един. И волята на моя Отец е в това – всеки, видял Сина и повярвал в него, да придобие живот вечен. Едва вчера аз наситих с хляб вашите тела; днес предлагам хляба на живота на вашите изгладнели души. Ще приемете ли сега хляба на живота така охотно, както ядохте тогава хляба на този свят?”

Когато Иисус замлъкна за миг, за да обходи с поглед богомолците, един от йерусалимските учители (член на Синедриона) стана и попита: “Не искаш ли ти да кажеш, че ти си хлябът небесен и че манната, с която Мойсей е нахранил нашите бащи в пустинята, не е такъв хляб?” И Учителят отговори на фарисея: “Ти разбра правилно.” Тогава фарисеят каза: “Но нима ти не си Иисус Назарянин, синът на Йосиф дърводелеца? Нима твоите баща и майка, както и твоите братя и сестри, не са известни добре за мнозина от нас? Как се явяваш в Божия дом и заявяваш, че си дошъл от небесата?”

Глухият ропот, надигнал се към това време в синагогата, започна да прераства в такъв шум, че Иисус стана и каза: “Да се запасим с търпение; добросъвестното изучаване на истината никога не ú вреди. Аз съм всичко това, за което говориш, но и повече от това. Отецът и аз сме едно; Синът прави само това, на което го учи неговият Баща, а всички онези, които са дадени на Сина от Бащата, Синът ще приеме при себе си. Вие помните това място от пророците, където е казано: “Всички ви ще научи Бог”, и “тези, които Бог учи, ще чуят и неговия Син”. Всеки, който приема учението на пребиваващия в него дух на Отеца, накрая ще дойде при мен. Не всеки човек е видял Отеца, а духът на Бащата действително живее в човека. И слезлият от небето Син несъмнено е видял Отеца. И тези, които истински вярват в този Син, вече имат вечен живот.

Аз съм този хляб на живота. Вашите бащи са яли манна в пустинята и са умрели. Но ако човек вкуси този хляб, спуснал се от небесата,

of life. He who comes to me shall not hunger, while he who believes me shall never thirst. You have seen me, lived with me, and beheld my works, yet you believe not that I came forth from the Father. But to those who do believe — fear not. All those led of the Father shall come to me, and he who comes to me shall in nowise be cast out.

153:2.9 (1711.1) “And now let me declare to you, once and for all time, that I have come down upon the earth, not to do my own will, but the will of Him who sent me. And this is the final will of Him who sent me, that of all those he has given me I should not lose one. And this is the will of the Father: That every one who beholds the Son and who believes him shall have eternal life. Only yesterday did I feed you with bread for your bodies; today I offer you the bread of life for your hungry souls. Will you now take the bread of the spirit as you then so willingly ate the bread of this world?”

153:2.10 (1711.2) As Jesus paused for a moment to look over the congregation, one of the teachers from Jerusalem (a member of the Sanhedrin) rose up and asked: “Do I understand you to say that you are the bread which comes down from heaven, and that the manna which Moses gave to our fathers in the wilderness did not?” And Jesus answered the Pharisee, “You understood aright.” Then said the Pharisee: “But are you not Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter? Are not your father and mother, as well as your brothers and sisters, well known to many of us? How then is it that you appear here in God’s house and declare that you have come down from heaven?”

153:2.11 (1711.3) By this time there was much murmuring in the synagogue, and such a tumult was threatened that Jesus stood up and said: “Let us be patient; the truth never suffers from honest examination. I am all that you say but more. The Father and I are one; the Son does only that which the Father teaches him, while all those who are given to the Son by the Father, the Son will receive to himself. You have read where it is written in the Prophets, ‘You shall all be taught by God,’ and that ‘Those whom the Father teaches will hear also his Son.’ Every one who yields to the teaching of the Father’s indwelling spirit will eventually come to me. Not that any man has seen the Father, but the Father’s spirit does live within man. And the Son who came down from heaven, he has surely seen the Father. And those who truly believe this Son already have eternal life.

153:2.12 (1711.4) “I am this bread of life. Your fathers ate manna in the wilderness and are dead. But this bread which comes down from God, if a man

никога няма да умре в духа. Повтарям: аз съм този жив хляб и всяка душа, осъзнала тази единна същност на Бога и човека, ще живее вечно. И този хляб на живота, който аз давам на всички, които поискат да го приемат, е моята собствена жива и обединена същност. Отец в Сина и Синът единен с Отеца – ето моето даващо живот откровение на света и моя спасителен дар за всички народи."

Когато Иисус свърши да говори, началникът на синагогата разпусна богомолците, но те не искаха да се разотидат. Те се стълпиха покрай Иисус, за да му зададат нови въпроси, докато другите роптаеха и спореха помежду си. И така продължи повече от три часа. Наближаваше осем вечерта, когато народът най-после се разотиде.

eats thereof, he shall never die in spirit. I repeat, I am this living bread, and every soul who attains the realization of this united nature of God and man shall live forever. And this bread of life which I give to all who will receive is my own living and combined nature. The Father in the Son and the Son one with the Father — that is my life-giving revelation to the world and my saving gift to all nations."

153:2.13 (1711.5) When Jesus had finished speaking, the ruler of the synagogue dismissed the congregation, but they would not depart. They crowded up around Jesus to ask more questions while others murmured and disputed among themselves. And this state of affairs continued for more than three hours. It was well past seven o'clock before the audience finally dispersed.

3. ЗАКЛЮЧИТЕЛНАТА СРЕЩА

Много въпроси бяха зададени на Иисус на тази заключителна среща. Някои бяха зададени от неговите объркани ученици, но по-често въпроси задаваха тези заядливи неверници, които се стремяха само да го смутят и объркат.

Един от дошлите фарисеи, качил се на поставката за светилника, изкреща: "Ти ни казваш, че си хлябът на живота. Как можеш да ни дадеш своята плът, за да я ядем, или своята кръв, за да я пием? Каква полза от твоето учение, ако то е неосъществимо?" Иисус му отговори: "Аз не съм ви учил, че хлябът на живота е моята плът, а водата на живота – моята кръв. Но аз действително казах, че моят живот в плът и образа на Синът Човешки, подчинен на волята Божия, представлява реалност на опита, еквивалентна на божествената храна. Вие не можете да ядете моята плът, както не можете да пиете моята кръв, но вие сте способни да станете единни с мен в духа така, както аз съм единен в духа с Отеца. Вие можете да се храните с вечното слово Божие, което действително е хлябът на живота и което е дарено в образа на смъртна плът; и в своята душа вие можете да бъдете напоени с божествения дух, който наистина е водата на живота. Отецът изпрати мен в този свят, за да покаже как Той желае да пребивава във всички хора и да ги направлява, и аз преживях този живот в плът така, че да вдъхновя всички хора към вечния стремеж да познаят и изпълнят волята на пребиваващия в тях Отец."

След това един от йерусалимските шпиони, който отдавна следваше Иисус и неговите апостоли, каза: "Ние забелязваме, че

3. THE AFTER MEETING

153:3.1 (1712.1) Many were the questions asked Jesus during this after meeting. Some were asked by his perplexed disciples, but more were asked by caviling unbelievers who sought only to embarrass and entrap him.

153:3.2 (1712.2) One of the visiting Pharisees, mounting a lampstand, shouted out this question: "You tell us that you are the bread of life. How can you give us your flesh to eat or your blood to drink? What avail is your teaching if it cannot be carried out?" And Jesus answered this question, saying: "I did not teach you that my flesh is the bread of life nor that my blood is the water thereof. But I did say that my life in the flesh is a bestowal of the bread of heaven. The fact of the Word of God bestowed in the flesh and the phenomenon of the Son of Man subject to the will of God, constitute a reality of experience which is equivalent to the divine sustenance. You cannot eat my flesh nor can you drink my blood, but you can become one in spirit with me even as I am one in spirit with the Father. You can be nourished by the eternal word of God, which is indeed the bread of life, and which has been bestowed in the likeness of mortal flesh; and you can be watered in soul by the divine spirit, which is truly the water of life. The Father has sent me into the world to show how he desires to indwell and direct all men; and I have so lived this life in the flesh as to inspire all men likewise ever to seek to know and do the will of the indwelling heavenly Father."

153:3.3 (1712.3) Then one of the Jerusalem spies who had been observing Jesus and his apostles, said: "We notice that neither you nor your apostles

нито ти, нито твоите ученици си измивате както следва ръцете, когато ядете хляб. Ти не може да не знаеш, че такава практика – да ядеш с осквернени и неизмити ръце, е нарушение на закона на предците. Вие не извършвате и установеното измиване на чашите и приборите за хранене. Защо демонстрирате такова неуважение към традициите на бащите и закона на предците?" Изслушвайки го, Иисус отговори: "Защо вие нарушавате Божиите заповеди с установените обичаи? Заповедта гласи: "Почитай своя баща и своята майка", и изисква вие, при необходимост, да делите с тях храната си; вие установявате обичай, позволяващ на децата, неизпълнили своя дълг, да казват, че парите, които са могли да отидат в помощ на родителите им, са били "отдадени Богу". Така законът на старейшините освобождава хитрите деца от техните задължения независимо от това, че след това децата харчат всичките тези пари за свое удоволствие. Защо вие по такъв начин отменяте заповедта със своите собствени обичаи? Добре пророкува Исая за вашето лицемерие, казвайки: "Тези хора Ми оказват чест на думи, но сърцата им са далеч от Мен. Напразно Ме почитат те, защото ученията им са правила, създадени от хората."

Виждате, че отказвайки се от Завета, вие заедно с това здраво се държите за обичаите на хората. Вие винаги сте готови да отхвърлите словото Божие и да съхраните своите обичаи. И в много друго се осмелявате да поставяте своите учения над Закона и пророците."

След това Иисус се обърна към всички присъстващи с думите: "Чуйте ме, всеки от вас. Не това, което попада в устата на човека, духовно го осквернява, а това, което излиза от устата му и от неговото сърце." Но даже апостолите не можаха докрай да разберат значението на неговите думи, защото Симон Петър също го помоли: "За да не обидим напразно някого от слушателите, обясни ни значението на твоите думи." И тогава Иисус каза на Петър: „Нима и ти все още не си разбрал? Нима не знаеш, че всяко растение, което не е посадено от моя небесен Отец, ще бъде изтръгнато с корен? Обърни внимание на тези, които биха искали да знаят истината. Невъзможно е да накараш човека да заобича истината. Много от тези учители са слепи водачи. А вие знаете, че ако слепец поведе слепия, то и двамата ще паднат в ямата. Но чуйте, когато ви казвам истината за тези неща, които оскверняват човека нравствено и го разлагат духовно. Аз ви заявявам: човека го осквернява не това, което влиза в тялото през устата или достига разума през очите или

wash your hands properly before you eat bread. You must well know that such a practice as eating with defiled and unwashed hands is a transgression of the law of the elders. Neither do you properly wash your drinking cups and eating vessels. Why is it that you show such disrespect for the traditions of the fathers and the laws of our elders?" And when Jesus heard him speak, he answered: "Why is it that you transgress the commandments of God by the laws of your tradition? The commandment says, 'Honor your father and your mother,' and directs that you share with them your substance if necessary; but you enact a law of tradition which permits undutiful children to say that the money wherewith the parents might have been assisted has been 'given to God.' The law of the elders thus relieves such crafty children of their responsibility, notwithstanding that the children subsequently use all such monies for their own comfort. Why is it that you in this way make void the commandment by your own tradition? Well did Isaiah prophesy of you hypocrites, saying: 'This people honors me with their lips, but their heart is far from me. In vain do they worship me, teaching as their doctrines the precepts of men.'

153:3.4 (1712.4) "You can see how it is that you desert the commandment while you hold fast to the tradition of men. Altogether willing are you to reject the word of God while you maintain your own traditions. And in many other ways do you dare to set up your own teachings above the law and the prophets."

153:3.5 (1712.5) Jesus then directed his remarks to all present. He said: "But hearken to me, all of you. It is not that which enters into the mouth that spiritually defiles the man, but rather that which proceeds out of the mouth and from the heart." But even the apostles failed fully to grasp the meaning of his words, for Simon Peter also asked him: "Lest some of your hearers be unnecessarily offended, would you explain to us the meaning of these words?" And then said Jesus to Peter: "Are you also hard of understanding? Know you not that every plant which my heavenly Father has not planted shall be rooted up? Turn now your attention to those who would know the truth. You cannot compel men to love the truth. Many of these teachers are blind guides. And you know that, if the blind lead the blind, both shall fall into the pit. But hearken while I tell you the truth concerning those things which morally defile and spiritually contaminate men. I declare it is not that which enters the body by the mouth or gains access to the mind through the eyes and ears, that defiles the man. Man is only defiled by that evil which may originate within the heart, and which

ушите. Човекът се осквернява само от това зло, което може да се поражда от неговото сърце и се изразява в думите и постъпките на такъв нечестивец. Нима не знаете, че от сърцето изхождат злите помисли, греховните замисли за убийство, кражба, прелюбодеяния наред с ревността, гордостта, гнева, отмъщението, презрението и лъжесвидетелстването? Именно такива неща оскверняват хората, а не това, че ядат хляб с неизмити според ритуала ръце.”

Сега изпратените от йерусалимския Синедрион фарисеи вече почти не се съмняваха в това, че Иисус трябва да бъде задържан по обвинение в богохулство или в пренебрегване на свещения закон на юдеите. С това се обясняват техните опити да го въвлекат в обсъждане и възможна критика на някои от обичаите на предците – така наречените устни закони на народа. Колкото и оскъдна да беше водата, тези роби на обичая никога не започваха да се хранят, без да извършат ритуала на измиването на ръцете. Те вярваха, че “е по-добре да умреш, отколкото да пристъпиш заповедите на предците”. Шпионите зададоха този въпрос, защото им донесоха, че Иисус е казал: “Спасението се постига с чисто сърце, а не с чисти ръце.” Но когато подобни вярвания станат част от религията, от тях е трудно да се избавиш. Даже след много години апостол Петър се боеше да наруши многобройните обичаи по отношение на нещата чисти и нечисти. Той окончателно се избави от това само в резултат на необичаен и отчетлив сън. Всичко това може по-добре да се разбере, ако си спомним, че за тези юдеи да ядеш с неизмити ръце е равносилно на общуване с проститутка, при което и едното, и другото беше еднакво наказуемо – с отлъчване.

Така Иисус реши да обсъди и разобличи безсмислеността на цялата равинска система от правила и предписания, отразени в устния закон – обичаите на предците, които се смятаха за по-свещени и задължителни за юдеите, отколкото даже ученията на Писанията. И Учителят говори́ по-малко сдържано, защото знаеше, че сега вече никак няма да може да предотврати откритие разрив с тези религиозни вождове.

4. ПОСЛЕДНИТЕ ДУМИ В СИНАГОГАТА

В разгара на дебатите по време на тази заключителна среща един от йерусалимските фарисеи доведе при Иисус безумен юноша, обладан от непокорен и разбунтувал се дух. Довеждайки при Иисус това загубило разсъдъка си момче, той каза: “Какво можеш

finds expression in the words and deeds of such unholy persons. Do you not know it is from the heart that there come forth evil thoughts, wicked projects of murder, theft, and adulteries, together with jealousy, pride, anger, revenge, railings, and false witness? And it is just such things that defile men, and not that they eat bread with ceremonially unclean hands.”

153:3.6 (1713.1) The Pharisaic commissioners of the Jerusalem Sanhedrin were now almost convinced that Jesus must be apprehended on a charge of blasphemy or on one of flouting the sacred law of the Jews; wherefore their efforts to involve him in the discussion of, and possible attack upon, some of the traditions of the elders, or so-called oral laws of the nation. No matter how scarce water might be, these traditionally enslaved Jews would never fail to go through with the required ceremonial washing of the hands before every meal. It was their belief that “it is better to die than to transgress the commandments of the elders.” The spies asked this question because it had been reported that Jesus had said, “Salvation is a matter of clean hearts rather than of clean hands.” But such beliefs, when they once become a part of one’s religion, are hard to get away from. Even many years after this day the Apostle Peter was still held in the bondage of fear to many of these traditions about things clean and unclean, only being finally delivered by experiencing an extraordinary and vivid dream. All of this can the better be understood when it is recalled that these Jews looked upon eating with unwashed hands in the same light as commerce with a harlot, and both were equally punishable by excommunication.

153:3.7 (1713.2) Thus did the Master elect to discuss and expose the folly of the whole rabbinic system of rules and regulations which was represented by the oral law — the traditions of the elders, all of which were regarded as more sacred and more binding upon the Jews than even the teachings of the Scriptures. And Jesus spoke out with less reserve because he knew the hour had come when he could do nothing more to prevent an open rupture of relations with these religious leaders.

4. LAST WORDS IN THE SYNAGOGUE

153:4.1 (1713.3) In the midst of the discussions of this after meeting, one of the Pharisees from Jerusalem brought to Jesus a distraught youth who was possessed of an unruly and rebellious spirit. Leading this demented lad up to Jesus, he said: “What can you do for such affliction as this?

да направиш за избавление от подобен недъг? Умееш ли да изгонваш бесове?" И когато Учителят погледна юношата, той се проникна от състрадание и като помоли момчето да дойде при него, го хвана за ръка и каза: "Ти знаеш кой съм аз; излез от него; и аз заповядвам на един от твоите верни другари да следи да не се върнеш." И към момчето веднага се върна нормалният и здрав ум. Това е първият случай, когато Иисус действително изгони "зъл дух" от човек. Във всички предишни случаи той имаше работа само с мнимо обладаване от бяс; но това беше истински случай на обладаване, какъвто понякога се наблюдаваше в онези дни чак до Петдесетница, когато духът на Учителя беше излят над цялата плът завинаги, затваряйки за тези немного на брой небесни метежници възможността да злоупотребяват с някои нестабилни хора.

Когато народът се изуми от видяното, един от фарисеите стана и обвини Иисус в това, че може да извършва такива неща, защото е в съюз с бесовете; че със своите думи, с които е изгонил този бяс, той е признал, че те се познават; и по-нататък той каза, че според религиозните учители и водачи на Йерусалим Иисус извършва всички свои така наречени чудеса с властта, дадена му от княза на бесовете – Веелзевул. Фарисеят каза: "Стойте настрани от този човек; той е партньор на Сатаната."

Тогава Иисус каза: "Как Сатана може да изгони Сатаната? Царството, разделено на части, от вражди ще загине; семейството, раздирано от разпри, няма да устои. Може ли един град да издържи обсада, ако е разделен? Ако Сатана изгони Сатаната, той ще излезе сам срещу себе си; как ще устои неговото царство? Но вие следва да знаете, че никой не може да влезе в дома на силния човек и да открадне неговите вещи, ако преди това не го надделее и не го върже. И ако е вярно, че аз изгонвам бесове с властта на Веелзевул, то с каква власт ги гонят вашите хора? Нека те ви бъдат съдии. Ако аз изгонвам бесове с Духа Божий, то наистина Царството Божие вече е дошло при вас. Ако не бяхте заслепени от предразсъдъци и въведени в заблуждение от страха и гордостта, щеше да ви бъде лесно да видите, че сред вас е този, който е повече от бесовете. Вие ме принуждавате да заявя: който не е с мен, е против мен и който не се събира с мен – той разточителства. Позволете сериозно да предупредя вас, способните с отворени очи и преднамерен зъл умисъл съзнателно да приписвате деяния Божии на действия на бесовете! Истина, истина ви казвам: всички ваши грехове ще ви се простят и даже всяка ваша хула, но на този, който

Can you cast out devils?" And when the Master looked upon the youth, he was moved with compassion and, beckoning for the lad to come to him, took him by the hand and said: "You know who I am; come out of him; and I charge one of your loyal fellows to see that you do not return." And immediately the lad was normal and in his right mind. And this is the first case where Jesus really cast an "evil spirit" out of a human being. All of the previous cases were only supposed possession of the devil; but this was a genuine case of demoniac possession, even such as sometimes occurred in those days and right up to the day of Pentecost, when the Master's spirit was poured out upon all flesh, making it forever impossible for these few celestial rebels to take such advantage of certain unstable types of human beings.

153:4.2 (1714.1) When the people marveled, one of the Pharisees stood up and charged that Jesus could do these things because he was in league with devils; that he admitted in the language which he employed in casting out this devil that they were known to each other; and he went on to state that the religious teachers and leaders at Jerusalem had decided that Jesus did all his so-called miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils. Said the Pharisee: "Have nothing to do with this man; he is in partnership with Satan."

153:4.3 (1714.2) Then said Jesus: "How can Satan cast out Satan? A kingdom divided against itself cannot stand; if a house be divided against itself, it is soon brought to desolation. Can a city withstand a siege if it is not united? If Satan casts out Satan, he is divided against himself; how then shall his kingdom stand? But you should know that no one can enter into the house of a strong man and despoil his goods except he first overpower and bind that strong man. And so, if I by the power of Beelzebub cast out devils, by whom do your sons cast them out? Therefore shall they be your judges. But if I, by the spirit of God, cast out devils, then has the kingdom of God truly come upon you. If you were not blinded by prejudice and misled by fear and pride, you would easily perceive that one who is greater than devils stands in your midst. You compel me to declare that he who is not with me is against me, while he who gathers not with me scatters abroad. Let me utter a solemn warning to you who would presume, with your eyes open and with premeditated malice, knowingly to ascribe the works of God to the doings of devils! Verily, verily, I say to you, all your sins shall be forgiven, even all of your blasphemies, but whosoever shall blaspheme against God with deliberation and wicked intention shall never obtain forgiveness. Since such

съзнателно и с греховно намерение хули Бога, няма да му се прости никога. Доколкото такива затънали в порока хора никога няма да помолят и няма да получат прошка, те са виновни в греха на вечното отхвърляне на божествената прошка.

Много от вас стоят днес на кръстопът; вие стигнахте до началото на извършването на неизбежния избор между волята на Отеца и избраните от вас самите пътища на тъмнината. И вашият днешен избор ще определи бъдещето ви. Вие трябва или да направите дървото добро и плода му добър, или дървото ще стане лошо и неговият плод ще стане лош. Аз заявявам, че във вечното Царство на моя Отец дървото се познава по неговите плодове. Но тези от вас, които се подобни на ехидни – как можете вие, вече избавили се от злото, да донесете добър плод? В края на краищата от излишъка на зло във вашите сърца говорят устата ваши."

След това стана още един фарисей и каза: "Учителю, бихме искали да видим от теб предзнаменование, което би ни убедило в твоята власт и в правото да учиш. Ще се съгласиш ли на такова условие?" Чувайки това, Иисус каза: "На това невярващо, търсещо знаци поколение му е нужно знамение, но на вас няма да ви бъде даден друг знак освен този, който вече имате, и това, което вие ще видите, когато Синът Човешки ви напусне."

И когато свърши да говори, апостолите го обкръжиха и го изведоха от синагогата. В мълчание те се отправиха заедно с него в къщи, във Витсаида. Те бяха поразени и даже малко изплашени от внезапната промяна в маниера на неговото обучение. Никога преди те не го бяха виждали толкова войнствен.

persistent workers of iniquity will never seek nor receive forgiveness, they are guilty of the sin of eternally rejecting divine forgiveness.

153:4.4 (1714.3) "Many of you have this day come to the parting of the ways; you have come to a beginning of the making of the inevitable choice between the will of the Father and the self-chosen ways of darkness. And as you now choose, so shall you eventually be. You must either make the tree good and its fruit good, or else will the tree become corrupt and its fruit corrupt. I declare that in my Father's eternal kingdom the tree is known by its fruits. But some of you who are as vipers, how can you, having already chosen evil, bring forth good fruits? After all, out of the abundance of the evil in your hearts your mouths speak."

153:4.5 (1714.4) Then stood up another Pharisee, who said: "Teacher, we would have you give us a predetermined sign which we will agree upon as establishing your authority and right to teach. Will you agree to such an arrangement?" And when Jesus heard this, he said: "This faithless and sign-seeking generation seeks a token, but no sign shall be given you other than that which you already have, and that which you shall see when the Son of Man departs from among you."

153:4.6 (1714.5) And when he had finished speaking, his apostles surrounded him and led him from the synagogue. In silence they journeyed home with him to Bethsaida. They were all amazed and somewhat terror-stricken by the sudden change in the Master's teaching tactics. They were wholly unaccustomed to seeing him perform in such a militant manner.

5. СЪБОТНАТА ВЕЧЕР

Отново и отново Иисус разбиваше на парчета надеждите на своите апостоли, постоянно разрушавайки техните съкровени мечти, но никога дотогава те не бяха изпитвали такова разочарование и скръб. В допълнение, този път тяхната потиснатост се смесваше с чувството на истински страх за своя живот. Всички те бяха удивени и поразени от такава масова измяна на тълпата. Те бяха и донякъде изплашени и обезкуражени от неочакваната дързост и самоуверената решимост на пристигналите от Йерусалим фарисеи. Но повече от всичко бяха объркани от резките маниери на Иисус. В обичайни условия те биха приветствали това войнствено отношение, но това, което стана – заедно с

5. THE SATURDAY EVENING

153:5.1 (1715.1) Time and again had Jesus dashed to pieces the hopes of his apostles, repeatedly had he crushed their fondest expectations, but no time of disappointment or season of sorrow had ever equaled that which now overtook them. And, too, there was now admixed with their depression a real fear for their safety. They were all surprisingly startled by the suddenness and completeness of the desertion of the populace. They were also somewhat frightened and disconcerted by the unexpected boldness and assertive determination exhibited by the Pharisees who had come down from Jerusalem. But most of all they were bewildered by Jesus' sudden change of tactics. Under ordinary circumstances they would have welcomed the appearance of this more militant

много други неочакваности, ги стресна.

И сега, когато те се върнаха в къщи, Иисус – в допълнение към тези преживявания – се отказа от храна задълго, уединявайки се в една от горните стаи. Наближаваше полунощ, когато Йоав, водачът на евангелистите, се върна и съобщи, че около една трета от неговите съратници са предали тяхното дело. Цялата вечер един след друг идваха верни ученици, съобщавайки за внезапното и всеобщо изменение на отношението към Учителя в Капернаум. Религиозните водачи от Йерусалим, без да губят време, с всички методи разпалваха неприязън, стремейки се да настроят народа против Иисус и неговите учения. В тези тежки часове дванадесетте жени се съвещаваха в дома на Петър. Те бяха крайно разстроени, но всички до една останаха верни на своето дело.

Беше малко след полунощ, когато Иисус слезе от горната стая и се присъедини към дванадесетте и техните съратници, наброяващи общо около тридесет човека. Той каза: "Аз разбирам, че очистването на Царството ви терзае, но то е неизбежно. И все пак, след цялата получена от вас подготовка, има ли действително основание да се спъвате в моите думи? Защо сте изпълнени със страх и ужас, виждайки как Царството се освобождава от тези равнодушни тълпи и нерешителни ученици? Защо се опечалявате в зората на този ден, когато духовните учения за Небесното царство ще засияят с нова слава? Ако това изпитание е твърде трудно за вас, то какво ще направите, когато Синът Човешки трябва да се върне при Отеца? Кога и как ще се подготвите за това време, когато аз се възнеса там, откъдето дойдох в този свят?

Любими мои, вие трябва да помните, че укрепява само духът; от плътта и всичко, което се отнася към нея, има малко полза. Думите, казани ви от мен, са дух и живот. Не унивайте! Аз не съм ви изоставил. Мнозина ще бъдат оскърбени от откровените думи, произнесени тези дни. Вие вече чухте, че много от моите ученици се обърнаха; те вече не ме следват. Още от самото начало аз знаех, че ще дойде ден, когато тези несигурни вярващи ще ни оставят на половината път. Нима не избрах вас, дванадесет човека, и не ви отделих като посланици на Царството? А сега – във време като това, ще ме оставите ли и вие? Нека всеки от вас следи за своята вяра, защото един от вас го грози сериозна опасност." И когато Иисус замлъкна, Симон Петър каза: "Вярно, Господи, ние сме опечалени и смутени, но никога няма да те оставим. Ти ни научи на слова, даващи вечен живот. Ние вярвахме в теб и те следвахме в течение на цялото това

attitude, but coming as it did, along with so much that was unexpected, it startled them.

153:5.2 (1715.2) And now, on top of all of these worries, when they reached home, Jesus refused to eat. For hours he isolated himself in one of the upper rooms. It was almost midnight when Joab, the leader of the evangelists, returned and reported that about one third of his associates had deserted the cause. All through the evening loyal disciples had come and gone, reporting that the revulsion of feeling toward the Master was general in Capernaum. The leaders from Jerusalem were not slow to feed this feeling of disaffection and in every way possible to seek to promote the movement away from Jesus and his teachings. During these trying hours the twelve women were in session over at Peter's house. They were tremendously upset, but none of them deserted.

153:5.3 (1715.3) It was a little after midnight when Jesus came down from the upper chamber and stood among the twelve and their associates, numbering about thirty in all. He said: "I recognize that this sifting of the kingdom distresses you, but it is unavoidable. Still, after all the training you have had, was there any good reason why you should stumble at my words? Why is it that you are filled with fear and consternation when you see the kingdom being divested of these lukewarm multitudes and these halfhearted disciples? Why do you grieve when the new day is dawning for the shining forth in new glory of the spiritual teachings of the kingdom of heaven? If you find it difficult to endure this test, what, then, will you do when the Son of Man must return to the Father? When and how will you prepare yourselves for the time when I ascend to the place whence I came to this world?

153:5.4 (1715.4) "My beloved, you must remember that it is the spirit that quickens; the flesh and all that pertains thereto is of little profit. The words which I have spoken to you are spirit and life. Be of good cheer! I have not deserted you. Many shall be offended by the plain speaking of these days. Already you have heard that many of my disciples have turned back; they walk no more with me. From the beginning I knew that these halfhearted believers would fall out by the way. Did I not choose you twelve men and set you apart as ambassadors of the kingdom? And now at such a time as this would you also desert? Let each of you look to his own faith, for one of you stands in grave danger." And when Jesus had finished speaking, Simon Peter said: "Yes, Lord, we are sad and perplexed, but we will never forsake you. You have taught us the words of eternal life. We have believed in you and followed with you all this time. We will not turn back, for we know that you are sent by God." And as Peter ceased speaking,

време. Ние няма да се отречем от теб, защото знаем, че ти си изпратен от Бога.” И когато Петър замлъкна, всички те като един кимнаха в потвърждение на своята клетва за вярност.

Тогава Иисус каза: “Вървете да си починете, защото настъпват трудни времена – очакват ни напрегнати дни.”

they all with one accord nodded their approval of his pledge of loyalty.

153:5.5 (1716.1) Then said Jesus: “Go to your rest, for busy times are upon us; active days are just ahead.”

Документ 154. Последни дни в Капернаум

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 154. ПОСЛЕДНИ ДНИ В КАПЕРНАУМ

Секции

Въведение
1. Седмицата на съвещания
2. Седмицата за отдих
3. Второто съвещание в Тивериада
4. Съботната вечер в Капернаум
5. Паметната неделна сутрин
6. Пристигането на семейството на Иисус
7. Прибързаното бягство

PAPER 154
LAST DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction
1. A Week of Counsel
2. A Week of Rest
3. The Second Tiberias Conference
4. Saturday Night in Capernaum
5. The Eventful Sunday Morning
6. Jesus' Family Arrives
7. The Hasty Flight

Въведение

В ПАМЕТНАТА съботна вечер на 30 април, докато Иисус вселяваше увереност и мъжество в своите подтиснати и смутени ученици, в Тивериада се провеждаше съвещание на Ирод Антипа с група специални представители на йерусалимския Синедрион. Тези книжници и фарисеи уговаряха Ирод да арестува Иисус. Те с всички сили се опитваха да го убедят, че Иисус подстрекава народа към разкол и даже към метеж. Но Ирод се отказа да вземе мерки против Иисус като политически престъпник. Съветниците на Ирод правдиво му изложиха епизода, станал на противоположния бряг на езерото, разказвайки му как народът се е опитал да провъзгласи Иисус за цар и как той е отхвърлил това предложение.

Един от приближените на Ирод, Хуза, чиято жена влизаше в попечителския женски корпус, му съобщи, че Иисус не го интересува земната власт и че единствената му грижа е установяването на духовно братство за своите вярващи, което той нарича Царството небесно. Ирод напълно се доверяваше на съобщенията на Хуза и се отказа да се

INTRODUCTION

154:0.1 (1717.1) ON THE eventful Saturday night of April 30, as Jesus was speaking words of comfort and courage to his downcast and bewildered disciples, at Tiberias a council was being held between Herod Antipas and a group of special commissioners representing the Jerusalem Sanhedrin. These scribes and Pharisees urged Herod to arrest Jesus; they did their best to convince him that Jesus was stirring up the populace to dissension and even to rebellion. But Herod refused to take action against him as a political offender. Herod's advisers had correctly reported the episode across the lake when the people sought to proclaim Jesus king and how he rejected the proposal.

154:0.2 (1717.2) One of Herod's official family, Chuza, whose wife belonged to the women's ministering corps, had informed him that Jesus did not propose to meddle with the affairs of earthly rule; that he was only concerned with the establishment of the spiritual brotherhood of his believers, which brotherhood he called the kingdom of heaven. Herod had confidence in Chuza's reports, so

намесва в дейността на Иисус. Освен това по това време в отношението си към Иисус Ирод се влияеше от своя суеверен страх пред Йоан Кръстител. Ирод беше един от тези еврейски вероотстъпници, които, не вярвайки в нищо, се бояха от всичко. Той се измъчваше от угризения на съвестта поради това, че екзекутира Йоан, и не искаше да бъде въвлечен в интригите против Иисус. Знаеше за много болни, които очевидно Иисус беше изцелил, и той го смяташе или за пророк, или за относително безобиден религиозен фанатик.

Когато евреите заплашиха да съобщят на кесаря, че Ирод укрива предател, той им нареди да излязат от неговата зала за съвещания. Затова в течение на една седмица всичко остана без промяна и за това време Иисус подготви своите последователи за надвисналото разпръскване.

much so that he refused to interfere with Jesus' activities. Herod was also influenced at this time, in his attitude toward Jesus, by his superstitious fear of John the Baptist. Herod was one of those apostate Jews who, while he believed nothing, feared everything. He had a bad conscience for having put John to death, and he did not want to become entangled in these intrigues against Jesus. He knew of many cases of sickness which had been apparently healed by Jesus, and he regarded him as either a prophet or a relatively harmless religious fanatic.

154:0.3 (1717.3) When the Jews threatened to report to Caesar that he was shielding a traitorous subject, Herod ordered them out of his council chamber. Thus matters rested for one week, during which time Jesus prepared his followers for the impending dispersion.

1. СЕДМИЦАТА НА СЪВЕЩАНИЯ

От 1 до 7 май Иисус се съвещаваше със своите най-близки последователи в дома на Зеведей. Само проверените и изпитани ученици бяха допускани на тези събрания. По това време имаше само около сто ученика, на които стигаше нравствена смелост да отправят предизвикателство по отношение на фарисеите и открито да заявят за своята вярност към Иисус. С тази група той провеждаше сутрешни, дневни и вечерни занятия. Неголеми групи посетители се събираха всяка сутрин край морето, където с тях беседваше някой от евангелистите или апостолите. Тези групи рядко наброяваха повече от петдесет човека.

В петък същата седмица управителите на капернаумската синагога взеха официални мерки, закривайки достъпа в дома Господен за Иисус и неговите последователи. Това беше направено в резултат от подстрекателството на йерусалимските фарисеи. Иаир напусна поста началник на синагогата и открито заяви, че поддържа Иисус.

За последен път Иисус учи на брега на морето по обед в събота, 7 май, когато той излезе пред събралата се тук група, наброяваща по-малко от сто и петдесет човека. Тази съботна вечер ознаменува най-големия спад в популярността на Иисус и неговите учения. След това се наблюдаваше неотклонно, бавно, но по-здраво и надеждно нарастване на благоприятното отношение. Появиха се нови последователи, които в голяма степен се опираха на духовната вяра и истинския религиозен опит. Повече или по-

1. A WEEK OF COUNSEL

154:1.1 (1717.4) From May 1 to May 7 Jesus held intimate counsel with his followers at the Zebedee house. Only the tried and trusted disciples were admitted to these conferences. At this time there were only about one hundred disciples who had the moral courage to brave the opposition of the Pharisees and openly declare their adherence to Jesus. With this group he held sessions morning, afternoon, and evening. Small companies of inquirers assembled each afternoon by the seaside, where some of the evangelists or apostles discoursed to them. These groups seldom numbered more than fifty.

154:1.2 (1717.5) On Friday of this week official action was taken by the rulers of the Capernaum synagogue closing the house of God to Jesus and all his followers. This action was taken at the instigation of the Jerusalem Pharisees. Jairus resigned as chief ruler and openly aligned himself with Jesus.

154:1.3 (1718.1) The last of the seaside meetings was held on Sabbath afternoon, May 7. Jesus talked to less than one hundred and fifty who had assembled at that time. This Saturday night marked the time of the lowest ebb in the tide of popular regard for Jesus and his teachings. From then on there was a steady, slow, but more healthful and dependable growth in favorable sentiment; a new following was built up which was better grounded in spiritual faith and true religious experience. The more or less composite and compromising transition stage between the

малко сложният и компромисен преходен стадий между материалните представи за Царството, които бяха поддържани от някои последователи на Учителя, и от по-идеалистичните представи за Царството, на които учеше Иисус, останаха в миналото. Започвайки от това време, възвестяването на Евангелието за Царството стана по-открито и се осъществяваше с голям размах и по-широк духовен обхват.

materialistic concepts of the kingdom held by the Master's followers and those more idealistic and spiritual concepts taught by Jesus, had now definitely ended. From now on there was a more open proclamation of the gospel of the kingdom in its larger scope and in its far-flung spiritual implications.

2. СЕДМИЦАТА ЗА ОТДИХ

В неделя, 8 май, йерусалимският Синедрион се разпореди да закрият всички синагоги в Палестина за Иисус и неговите последователи. Това беше ново и безпрецедентно узурпиране на властта от йерусалимския Синедрион. Преди това всяка синагога беше съществувала и функционирала като независимо паство и се беше подчинявала на свой собствен съвет от управляващи. Само синагогите на Йерусалим бяха подвластни на Синедриона. Това спешно решение на Синедриона доведе до излизане в оставка на петима от неговите членове. За предаване на разпореждането и провеждането му в живота бяха веднага изпратени сто пратеника. За кратък период от две седмици всяка синагога на Палестина се покори на този манифест на Синедриона освен синагогата на Хеврон. Управителите на хевронската синагога се отказаха да признаят правото на Синедриона да разпространява своята юрисдикция над техните енориаши. Отказът да се подчинят на йерусалимското разпореждане се обясняваше с желанието да отстояват автономията на паството, а не със симпатии към делото на Иисус. Скоро след това синагогата на Хеврон беше унищожена от пожар.

В това неделно утро Иисус обяви седмица за отдих, като посъветва всички ученици да се върнат в своите семейства или приятели, за да дадат отдих на измъчените си души и да ободрят своите близки. Той каза: "Вървете във вашите родни места, където ще можете да отдъхнете или ловите риба, и се молете за разпространяването на Царството."

Тази седмица за отдих позволи на Иисус да посети много семейства и групи по крайбрежието. Освен това той няколко пъти отиде на риболов заедно с Давид Зеведеев – той прекарваше много време в уединени разходки и всеки път наблизо се скриваха двама или трима от най-преданите пратеници на Давид, получили от него ясни указания да охраняват Иисус. В течение на седмицата за отдих не се провеждаше никакво публично

2. A WEEK OF REST

154:2.1 (1718.2) Sunday, May 8, A.D. 29, at Jerusalem, the Sanhedrin passed a decree closing all the synagogues of Palestine to Jesus and his followers. This was a new and unprecedented usurpation of authority by the Jerusalem Sanhedrin. Theretofore each synagogue had existed and functioned as an independent congregation of worshipers and was under the rule and direction of its own board of governors. Only the synagogues of Jerusalem had been subject to the authority of the Sanhedrin. This summary action of the Sanhedrin was followed by the resignation of five of its members. One hundred messengers were immediately dispatched to convey and enforce this decree. Within the short space of two weeks every synagogue in Palestine had bowed to this manifesto of the Sanhedrin except the synagogue at Hebron. The rulers of the Hebron synagogue refused to acknowledge the right of the Sanhedrin to exercise such jurisdiction over their assembly. This refusal to accede to the Jerusalem decree was based on their contention of congregational autonomy rather than on sympathy with Jesus' cause. Shortly thereafter the Hebron synagogue was destroyed by fire.

154:2.2 (1718.3) This same Sunday morning, Jesus declared a week's holiday, urging all of his disciples to return to their homes or friends to rest their troubled souls and speak words of encouragement to their loved ones. He said: "Go to your several places to play or fish while you pray for the extension of the kingdom."

154:2.3 (1718.4) This week of rest enabled Jesus to visit many families and groups about the seaside. He also went fishing with David Zebedee on several occasions, and while he went about alone much of the time, there always lurked near by two or three of David's most trusted messengers, who had no uncertain orders from their chief respecting the safeguarding of Jesus. There was no public teaching of any sort during this week of rest.

обучение.

В течение на същата седмица Натанаил и Яков Зеведееви се разболяха сериозно. В продължение на три дни и нощи те се мъчеха от остро и тежко разстройство на храносмилането. На третата нощ Иисус изпрати Саломия, майката на Яков, да си отдъхне и започна да се грижи за своите страдащи апостоли. Разбира се, Иисус можеше мигновено да изцели тези двама мъже, но нито Отецът, нито Синът използват този метод, когато става дума за ежедневни трудности и недъзи на децата човешки в еволюционните светове на времето и пространството. Нито веднъж в продължение на целия си богат на събития живот в плът Иисус не оказа никаква свръхестествена помощ на когото и да е от членовете на своето земно семейство или на своите най-близки последователи.

154:2.4 (1718.5) This was the week that Nathaniel and James Zebedee suffered from more than a slight illness. For three days and nights they were acutely afflicted with a painful digestive disturbance. On the third night Jesus sent Salome, James's mother, to her rest, while he ministered to his suffering apostles. Of course Jesus could have instantly healed these two men, but that is not the method of either the Son or the Father in dealing with these commonplace difficulties and afflictions of the children of men on the evolutionary worlds of time and space. Never once, throughout all of his eventful life in the flesh, did Jesus engage in any sort of supernatural ministration to any member of his earth family or in behalf of any one of his immediate followers.

Вселенските трудности и планетарни препятствия бяха необходими като част от емпиричната подготовка, предназначена за осигуряване на растежа и развитието, за постепенното усъвършенстване на еволюиращите души на смъртните създания. Одухотворяването на човешката душа изисква непосредствен, имащ възпитателно значение опит за решаването на широк кръг реални проблеми във вселената. Животните и низшите форми волеви създания не се развиват в благоприятно направление в облекчени условия на съществуване. Проблемните ситуации, в съвкупност с подбуждащите стимули, пораждат такива видове дейност на разума, душата и духа, които в огромна степен спомагат за постигането на благородните цели на еволюцията на смъртните и на по-висши нива на духовно предназначение.

154:2.5 (1719.1) Universe difficulties must be met and planetary obstacles must be encountered as a part of the experience training provided for the growth and development, the progressive perfection, of the evolving souls of mortal creatures. The spiritualization of the human soul requires intimate experience with the educational solving of a wide range of real universe problems. The animal nature and the lower forms of will creatures do not progress favorably in environmental ease. Problematic situations, coupled with exertion stimuli, conspire to produce those activities of mind, soul, and spirit which contribute mightily to the achievement of worthy goals of mortal progression and to the attainment of higher levels of spirit destiny.

3. ВТОРОТО СЪВЕЩАНИЕ В ТИВЕРИАДА

На 16 май в Тивериада се състоя второто съвещание на йерусалимските власти с Ирод Антипа. Присъстваха както религиозни, така и политически водачи на Йерусалим. Еврейските предводители можаха да съобщят на Ирод, че практически всички синагоги както в Галилея, така и в Юдея са закрити за ученията на Иисус. Те направиха нов опит да накарат Ирод да арестува Иисус, но той отказа да изпълни тяхното искане. Но на 18 май Ирод се съгласи с плана, позволяващ на член от Синедриона да вземе Иисус под стража, за да го достави в Йерусалим и да го съди по религиозни мотиви, ако римският управител на Юдея се съгласи с такъв план. В това време враговете на Иисус упорито

3. THE SECOND TIBERIAS CONFERENCE

154:3.1 (1719.2) On May 16 the second conference at Tiberias between the authorities at Jerusalem and Herod Antipas was convened. Both the religious and the political leaders from Jerusalem were in attendance. The Jewish leaders were able to report to Herod that practically all the synagogues in both Galilee and Judea were closed to Jesus' teachings. A new effort was made to have Herod place Jesus under arrest, but he refused to do their bidding. On May 18, however, Herod did agree to the plan of permitting the Sanhedrin authorities to seize Jesus and carry him to Jerusalem to be tried on religious charges, provided the Roman ruler of Judea concurred in such an arrangement. Meanwhile, Jesus' enemies were industriously spreading the rumor throughout

разпространяваха по цяла Галилея слуховете, че Ирод е започнал враждебно да се отнася към Учителя и че се кани да унищожи всички, които вярват в ученията на Иисус.

В съботната нощ на 21 май в Тивериада стана известно, че гражданските власти на Йерусалим не възразяват против съглашението между Ирод и фарисеите да хванат Иисус и да го доставят в Йерусалим, където той би застанал пред Синедриона по обвинение в неуважение към свещените закони на евреите. Съответно в тази вечер, няколко минути след полунощ, Ирод подписа разпореждане, което упълномощаваше чиновниците на Синедриона да арестуват Иисус във владенията на Ирод и със сила да го доставят в Йерусалим за съд. Ирод се поддаде на силния натиск от различни страни, преди да се съгласи да даде своето разрешение, и той прекрасно разбираше, че в Йерусалим Иисус не може да очаква честен съд от своите заклети врагове.

Galilee that Herod had become hostile to Jesus, and that he meant to exterminate all who believed in his teachings.

154:3.2 (1719.3) On Saturday night, May 21, word reached Tiberias that the civil authorities at Jerusalem had no objection to the agreement between Herod and the Pharisees that Jesus be seized and carried to Jerusalem for trial before the Sanhedrin on charges of flouting the sacred laws of the Jewish nation. Accordingly, just before midnight of this day, Herod signed the decree which authorized the officers of the Sanhedrin to seize Jesus within Herod's domains and forcibly to carry him to Jerusalem for trial. Strong pressure from many sides was brought to bear upon Herod before he consented to grant this permission, and he well knew that Jesus could not expect a fair trial before his bitter enemies at Jerusalem.

4. СЪБОТНАТА ВЕЧЕР В КАПЕРНАУМ

В тази вечер група от петдесет уважаеми граждани на Капернаум се събраха в синагогата за обсъждане на важния въпрос за това, как да постъпят с Иисус. Те говориха и спориха до полунощ, но не можаха да стигнат до общо мнение. С изключение на няколко души, които клоняха към това, че Иисус е Месия или поне свят човек, или може би пророк, събранието се раздели на четири приблизително равни групи, които се придържаха съответно към четири възгледа за Иисус:

1. Той е заблуждаващ се и безобиден религиозен фанатик.

2. Той е опасен интригант и подстрекател, способен да вдигне въстание.

3. Той е в съюз с бесовете – може би даже е техен княз.

4. Той е душевно болен, луд, психически неустойчив.

Много се говорù за това, че Иисус проповядва доктрини, тревожещи простите хора; неговите врагове твърдяха, че ученията му са откъснати от живота, че всичко ще рухне, ако всеки човек сериозно се опита да живее съгласно неговите идеи. И много последващи поколения повтаряха същото. Много разумни и доброжелателни хора – даже в по-просветената епоха, към която се отнасят настоящите откровения – твърдят, че съвременна цивилизация не би могла да бъде

4. SATURDAY NIGHT IN CAPERNAUM

154:4.1 (1719.4) On this same Saturday night, in Capernaum a group of fifty leading citizens met at the synagogue to discuss the momentous question: "What shall we do with Jesus?" They talked and debated until after midnight, but they could not find any common ground for agreement. Aside from a few persons who inclined to the belief that Jesus might be the Messiah, at least a holy man, or perhaps a prophet, the meeting was divided into four nearly equal groups who held, respectively, the following views of Jesus:

154:4.2 (1719.5) 1. That he was a deluded and harmless religious fanatic.

154:4.3 (1719.6) 2. That he was a dangerous and designing agitator who might stir up rebellion.

154:4.4 (1720.1) 3. That he was in league with devils, that he might even be a prince of devils.

154:4.5 (1720.2) 4. That he was beside himself, that he was mad, mentally unbalanced.

154:4.6 (1720.3) There was much talk about Jesus' preaching doctrines which were upsetting for the common people; his enemies maintained that his teachings were impractical, that everything would go to pieces if everybody made an honest effort to live in accordance with his ideas. And the men of many subsequent generations have said the same things. Many intelligent and well-meaning men, even in the more enlightened age of these revelations, maintain that modern civilization could not have been built upon the teachings of Jesus —

построена върху ученията на Иисус, и отчасти те са прави. Но всички тези съмняващи се забравят, че върху основата на неговите учения може да се построи далеч по-добра цивилизация; и някога това ще стане. Този свят никога сериозно не се е опитвал широко да претвори в живота ученията на Иисус независимо от нееднократните колебливи опити да се следват доктрините на така нареченото християнство.

and they are partially right. But all such doubters forget that a much better civilization could have been built upon his teachings, and sometime will be. This world has never seriously tried to carry out the teachings of Jesus on a large scale, notwithstanding that halfhearted attempts have often been made to follow the doctrines of so-called Christianity.

5. ПАМЕТНАТА НЕДЕЛНА СУТРИН

Двадесет и втори май стана паметен ден в живота на Иисус. В тази неделна сутрин преди разсъмване от Тивериада пристигна един много забързан пратеник на Давид и съобщи, че Ирод е одобрил или се кани да одобри ареста на Иисус от чиновниците на Синедриона. Това известие за надигащата се опасност накара Давид Зеведеев да вдигне своите пратеници и да ги изпрати при всички местни групи ученици с искане да пристигнат на извънреден съвет, насрочен за седем часа сутринта. Когато балдъзата на Юда (брата на Иисус) чу за това тревожно съобщение, тя оповести за него на всички живи в окръга членове на семейството на Иисус, поканвайки ги веднага да се съберат в дома на Зеведей. И скоро, в отговор на този срочен призив, тук пристигнаха Мария, Яков, Йосиф и Рут.

На тази ранна сутрешна среща Иисус даде своите прощални указания на събралите се ученици, тоест за известно време той се прости с тях, защото прекрасно знаеше, че скоро те ще бъдат изгонени от Капернаум. Той ги посъветва да търсят водителството на Бога и да продължават делото на Царството независимо от последствията. На евангелистите предстоеше да се трудят така, както те смятаха за целесъобразно, чак до тяхното възможно свикване в бъдеще. Той избра дванадесетте евангелисти в своето обкръжение; на дванадесетте апостоли каза да останат с него, сякаш нищо не се е случило. Дванадесетте жени получиха указание да останат в дома на Зеведей и в дома на Петър, докато той не изпрати за тях.

Иисус позволи на Давид Зеведеев да съхрани своята куриерска служба, която обхващаше цялата страна, и сега, прощавайки се с Учителя, Давид каза: “Иди и върши своето дело, Учителю. Не попадай в ръцете на фанатиците и бъди винаги уверен, че пратениците ще те следват. Моите хора ще поддържат постоянно връзка с теб и от тях ти ще научаваш за състоянието на Царството в други райони, а ние ще знаем всичко за теб. Каквото и да се случи с мен, нищо няма да

5. THE EVENTFUL SUNDAY MORNING

154:5.1 (1720.4) May 22 was an eventful day in the life of Jesus. On this Sunday morning, before daybreak, one of David’s messengers arrived in great haste from Tiberias, bringing the word that Herod had authorized, or was about to authorize, the arrest of Jesus by the officers of the Sanhedrin. The receipt of the news of this impending danger caused David Zebedee to arouse his messengers and send them out to all the local groups of disciples, summoning them for an emergency council at seven o’clock that morning. When the sister-in-law of Jude (Jesus’ brother) heard this alarming report, she hastened word to all of Jesus’ family who dwelt near by, summoning them forthwith to assemble at Zebedee’s house. And in response to this hasty call, presently there were assembled Mary, James, Joseph, Jude, and Ruth.

154:5.2 (1720.5) At this early morning meeting Jesus imparted his farewell instructions to the assembled disciples; that is, he bade them farewell for the time being, knowing well that they would soon be dispersed from Capernaum. He directed them all to seek God for guidance and to carry on the work of the kingdom regardless of consequences. The evangelists were to labor as they saw fit until such time as they might be called. He selected twelve of the evangelists to accompany him; the twelve apostles he directed to remain with him no matter what happened. The twelve women he instructed to remain at the Zebedee house and at Peter’s house until he should send for them.

154:5.3 (1720.6) Jesus consented to David Zebedee’s continuing his countrywide messenger service, and in bidding the Master farewell presently, David said: “Go forth to your work, Master. Don’t let the bigots catch you, and never doubt that the messengers will follow after you. My men will never lose contact with you, and through them you shall know of the kingdom in other parts, and by them we will all know about you. Nothing that might happen to me will interfere with this service, for I have appointed first and second leaders, even

попречи на тази служба, тъй като назначих първи, втори и даже трети заместник. Аз не съм нито учител, нито проповедник, а правя това по повеля на сърцето си и нищо няма да може да ме спре."

Към 7,30 часа сутринта Иисус започна своето прощално обръщение пред почти сто вярващи, които запълниха вътрешното пространство на дома. За всички присъстващи това беше тържествено събитие, но Иисус беше необичайно весел; той отново стана самия себе си. Сериозността, свойствена му в продължение на много седмици, изчезна и той въодушевяваше всички с думи на вяра, надежда и мъжество.

a third. I am neither a teacher nor a preacher, but it is in my heart to do this, and none can stop me."

154:5.4 (1720.7) About 7:30 this morning Jesus began his parting address to almost one hundred believers who had crowded indoors to hear him. This was a solemn occasion for all present, but Jesus seemed unusually cheerful; he was once more like his normal self. The seriousness of weeks had gone, and he inspired all of them with his words of faith, hope, and courage.

6. ПРИСТИГАНЕТО НА СЕМЕЙСТВОТО НА ИИСУС

Към осем часа в тази неделна сутрин в отговор на срочния призив на балдъзата на Юда пристигнаха петте члена на земното семейство на Иисус. От цялото му семейство в плът само един човек – Рут, никога не престана от цялото си сърце да вярва в божествеността на неговата мисия на Земята. Юда и Яков, и даже Йосиф, все още в значителна степен запазваха своята вяра в Иисус, но гордостта взе връх над тяхното здравомислие и действителни духовни наклонности. Мария също се разкъсваше между любовта и страха, между майчината любов и семейната гордост. Макар че я мъчеха съмнения, тя продължаваше смътно да помни посещението на Гавраил преди раждането на Иисус. Фарисеите се стараеха да убедят Мария, че Иисус не е на себе си, че е полудял. Те настояваха тя, заедно със своите синове, да се опита да го уговори да прекрати по-нататъшната дейност като обществен учител. Те убеждаваха Мария, че скоро здравето на Иисус ще бъде подкопано, а ако му бъде позволено да продължава, цялото семейство го очаква само безчестие и позор. Затова, когато дойде съобщение от балдъзата на Юда, и петимата веднага тръгнаха към дома на Зеведей, защото още вечерта се събраха при Мария за състоялата се среща с фарисеите. Поговорили с йерусалимските водачи, далеч след полунощ всички те в по-голяма или по-малка степен се убедиха, че Иисус се държи странно и че се е държал странно вече толкова време. Макар че Рут не можеше да обясни всичко в неговото поведение, тя настояваше, че той винаги се е отнасял справедливо към тяхното семейство, и се отказа да се съгласи с плана, целта на който беше да се опитат да го разубедят от по-нататъшен труд.

6. JESUS' FAMILY ARRIVES

154:6.1 (1721.1) It was about eight o'clock on this Sunday morning when five members of Jesus' earth family arrived on the scene in response to the urgent summons of Jude's sister-in-law. Of all his family in the flesh, only one, Ruth, believed wholeheartedly and continuously in the divinity of his mission on earth. Jude and James, and even Joseph, still retained much of their faith in Jesus, but they had permitted pride to interfere with their better judgment and real spiritual inclinations. Mary was likewise torn between love and fear, between mother love and family pride. Though she was harassed by doubts, she could never quite forget the visit of Gabriel ere Jesus was born. The Pharisees had been laboring to persuade Mary that Jesus was beside himself, demented. They urged her to go with her sons and seek to dissuade him from further efforts at public teaching. They assured Mary that soon Jesus' health would break, and that only dishonor and disgrace could come upon the entire family as a result of allowing him to go on. And so, when the word came from Jude's sister-in-law, all five of them started at once for Zebedee's house, having been together at Mary's home, where they had met with the Pharisees the evening before. They had talked with the Jerusalem leaders long into the night, and all were more or less convinced that Jesus was acting strangely, that he had acted strangely for some time. While Ruth could not explain all of his conduct, she insisted that he had always treated his family fairly and refused to agree to the program of trying to dissuade him from further work.

По пътя към дома на Зеведей те обсъдиха тези въпроси и решиха, че ще се опитат да уговорят Иисус да се върне в къщи заедно с тях, защото, както каза Мария: ”Аз зная, че бих могла да повлияя на своя син, стига той само да се съгласеше да си дойде в къщи и да ме изслуша.” Яков и Юда вече чуха за това, че Иисус се канят да го арестуват и да го докарат в Йерусалим, за да го съдят. Освен това те се бояха и за собствения си живот. Докато Иисус се ползваше с популярност сред народа, неговото семейство не възразяваше всичко да върви по реда си, но сега, когато жителите на Капернаум и йерусалимските вождове внезапно се опълчиха срещу него, те започнаха остро да чувстват гнета на позора, който може да им навлече тяхното деликатно положение.

154:6.2 (1721.2) On the way to Zebedee's house they talked these things over and agreed among themselves to try to persuade Jesus to come home with them, for, said Mary: "I know I could influence my son if he would only come home and listen to me." James and Jude had heard rumors concerning the plans to arrest Jesus and take him to Jerusalem for trial. They also feared for their own safety. As long as Jesus was a popular figure in the public eye, his family allowed matters to drift along, but now that the people of Capernaum and the leaders at Jerusalem had suddenly turned against him, they began keenly to feel the pressure of the supposed disgrace of their embarrassing position.

Те разчитаха да се видят с Иисус, да поговорят с него насаме и да го накарат да се върне в къщи с тях. Надяваха се да го уверят, че ще му простят невниманието към тях – ще забравят и ще му простят, – ако само той се откаже от нелепите опити да проповядва новата религия, способна да достави само неприятности на самия него и да навлече позор на неговото семейство. На всичко това Рут отговаряше само едно: “Аз ще кажа на своя брат, че го смятам за Божий човек, и се надявам, че той ще поиска по-скоро да умре, отколкото да позволи на тези нечестиви фарисеи да сложат край на неговите проповеди.” Йосиф обеща да се погрижи за това, Рут да мълчи, докато останалите уговарят Иисус.

154:6.3 (1721.3) They had expected to meet Jesus, take him aside, and urge him to go home with them. They had thought to assure him that they would forget his neglect of them — they would forgive and forget — if he would only give up the foolishness of trying to preach a new religion which could bring only trouble to himself and dishonor upon his family. To all of this Ruth would say only: "I will tell my brother that I think he is a man of God, and that I hope he would be willing to die before he would allow these wicked Pharisees to stop his preaching." Joseph promised to keep Ruth quiet while the others labored with Jesus.

Когато стигнаха дома на Зеведей, прощалното обръщение на Иисус към учениците достигна своята кулминация. Те се опитаха да влязат в дома, но той беше докрай запълнен с хора. Накрая успяха да се настанят на задната веранда и да предадат на Иисус чрез хората вестта така, че когато тя стигна до Симон Петър, той прекъсна Учителя и прошепна: “Виж, дошла е майка ти и твоите братя и нямат търпение да поговорят с теб.” Майката на Иисус не осъзнаваше колко важно беше за Иисус това последно обръщение към своите последователи. Тя не съзнаваше и това, че неговата реч може във всеки момент да бъде прекъсната от пристигането на тези, които се канят да го арестуват. Тя действително предполагаше, че след толкова дълго и явно отчуждение, отчитайки този факт, че тя и неговите братя демонстрираха своята благосклонност и сами дойдоха при него, Иисус ще прекрати своето изказване и ще дойде при тях, още щом му съобщят, че те го чакат.

154:6.4 (1721.4) When they reached the Zebedee house, Jesus was in the very midst of delivering his parting address to the disciples. They sought to gain entrance to the house, but it was crowded to overflowing. Finally they established themselves on the back porch and had word passed in to Jesus, from person to person, so that it finally was whispered to him by Simon Peter, who interrupted his talking for the purpose, and who said: "Behold, your mother and your brothers are outside, and they are very anxious to speak with you." Now it did not occur to his mother how important was the giving of this parting message to his followers, neither did she know that his address was likely to be terminated any moment by the arrival of his apprehenders. She really thought, after so long an apparent estrangement, in view of the fact that she and his brothers had shown the grace actually to come to him, that Jesus would cease speaking and come to them the moment he received word they were waiting.

Това стана поредният случай, когато

154:6.5 (1722.1) It was just another of those instances

неговата земна майка не можа напълно да разбере, че той трябва да се занимава с делото на своя Отец. И затова Мария и неговите братя бяха дълбоко оскърбени, когато независимо от това, че той замлъкна, за да изслуша съобщението, вместо да видят как бърза да ги поздрави, те чуха неговия мелодичен глас, зазвучал с нова сила: "Кажете на моята майка и моите братя, че не следва да се тревожат за мен. Отецът, изпратил ме в този свят, няма да ме остави, няма да пострада и моето семейство. Нека съберат кураж и повярват на Отеца на Царството. В края на краищата, коя е моята майка и кои са моите братя?" И протягайки ръце към своите ученици, събрали се в залата, той каза: "Аз нямам майка. Аз нямам братя. Ето моята майка и моите братя! Защото който изпълнява волята на моя небесен Отец, той ми е майка и брат, и сестра."

Като чу тези думи, Мария припадна в ръцете на Юда. Те изнесоха майката в градината, за да я върнат към съзнание. В това време Иисус завършваше своята прощална реч. След това той се канеше да излезе навън, за да побеседва с майка си и братята си, но от Тивериада срочно пристигна пратеник и съобщи, че насам тръгват чиновници на Синедриона, упълномощени да арестуват Иисус и да го откарат в Йерусалим. Получавайки това известие, Андрей прекъсна Иисус и му съобщи за това.

Андрей забрави, че Давид е разположил около дома на Зеведей приблизително около двадесет и пет патрула и че никой не може да ги изненада; затова попита Иисус какво следва да предприеме. Учителят стоеше в мълчание, докато неговата майка се намираше в градината, където идваше на себе си потресена от неговите думи: "Аз нямам майка." Именно в това време една от жените стана и възкликна: „Благословена да е утробата, която те е износила, и гърдите, които са те откърмили!" Иисус за миг прекъсна своя разговор с Андрей, за да отговори на тази жена: "Не, блажен е този, който слуша словото Божие и има мъжеството да му се подчинява."

Мария и братята на Иисус смятаха, че Иисус не ги разбира, че той е изгубил интерес към тях, не осъзнавайки, че именно те се отказаха да разберат Иисус. Иисус прекрасно разбираше колко трудно се разделят хората със своето минало. Той знаеше какво въздействие оказва на хората красноречието на проповедника и знаеше, че съзнанието реагира на логиката и доказателствата. Но той също така знаеше колко неизмеримо по-трудно е да убеди хората *да се отрекат от миналото.*

in which his earth family could not comprehend that he must be about his Father's business. And so Mary and his brothers were deeply hurt when, notwithstanding that he paused in his speaking to receive the message, instead of his rushing out to greet them, they heard his musical voice speak with increased volume: "Say to my mother and my brothers that they should have no fear for me. The Father who sent me into the world will not forsake me; neither shall any harm come upon my family. Bid them be of good courage and put their trust in the Father of the kingdom. But, after all, who is my mother and who are my brothers?" And stretching forth his hands toward all of his disciples assembled in the room, he said: "I have no mother; I have no brothers. Behold my mother and behold my brethren! For whosoever does the will of my Father who is in heaven, the same is my mother, my brother, and my sister."

154:6.6 (1722.2) And when Mary heard these words, she collapsed in Jude's arms. They carried her out in the garden to revive her while Jesus spoke the concluding words of his parting message. He would then have gone out to confer with his mother and his brothers, but a messenger arrived in haste from Tiberias bringing word that the officers of the Sanhedrin were on their way with authority to arrest Jesus and carry him to Jerusalem. Andrew received this message and, interrupting Jesus, told it to him.

154:6.7 (1722.3) Andrew did not recall that David had posted some twenty-five sentinels about the Zebedee house, and that no one could take them by surprise; so he asked Jesus what should be done. The Master stood there in silence while his mother, having heard the words, "I have no mother," was recovering from the shock in the garden. It was at just this time that a woman in the room stood up and exclaimed, "Blessed is the womb that bore you and blessed are the breasts that nursed you." Jesus turned aside a moment from his conversation with Andrew to answer this woman by saying, "No, rather is the one blessed who hears the word of God and dares to obey it."

154:6.8 (1722.4) Mary and Jesus' brothers thought that Jesus did not understand them, that he had lost interest in them, little realizing that it was they who failed to understand Jesus. Jesus fully understood how difficult it is for men to break with their past. He knew how human beings are swayed by the preacher's eloquence, and how the conscience responds to emotional appeal as the mind does to logic and reason, but he also knew how far more difficult it is to persuade men to *disown the past.*

Извечна е истината: всеки, който смята, че неправилно са го разбрали или че не са го оценили, ще намери в Иисус отзивчив приятел и отзивчив съветник. Той предупреждаваше апостолите, че враговете на човека могат да бъдат в неговото семейство, но едва ли осъзнаваше доколко точно това предсказание ще съответства на неговия собствен живот. Иисус не се отрече от своето земно семейство, за да се заеме с делото на Отеца – неговото семейство се отрече от него. Впоследствие, след смъртта на Учителя и неговото възкресение, когато Яков свърза своя живот с ранното християнство, той безмерно страдаше поради това, че не се е възползвал от предоставената му преди това възможност да общува с Иисус и неговите ученици.

154:6.9 (1722.5) It is forever true that all who may think they are misunderstood or not appreciated have in Jesus a sympathizing friend and an understanding counselor. He had warned his apostles that a man's foes may be they of his own household, but he had hardly realized how near this prediction would come to apply to his own experience. Jesus did not forsake his earth family to do his Father's work — they forsook him. Later on, after the Master's death and resurrection, when James became connected with the early Christian movement, he suffered immeasurably as a result of his failure to enjoy this earlier association with Jesus and his disciples.

Преминавайки през тези събития, Иисус реши да се ръководи от ограничените познания на своя човешки разум. Придобивайки опит от общуване със своите съратници, той искаше да бъде само човек. И в човешкото съзнание на Иисус съществуваше намерението да се види преди заминаването със своето семейство. Той не искаше да прекъсва своите разсъждения и по този начин да привлича всеобщото внимание към тяхната първа среща след толкова дълга раздяла. Канеше се да завърши своето обръщение и да се види с тях след това, преди да замине, но тези планове бяха незабавно провалени от неблагоприятното стечение на обстоятелствата.

154:6.10 (1723.1) In passing through these events, Jesus chose to be guided by the limited knowledge of his human mind. He desired to undergo the experience with his associates as a mere man. And it was in the human mind of Jesus to see his family before he left. He did not wish to stop in the midst of his discourse and thus render their first meeting after so long a separation such a public affair. He had intended to finish his address and then have a visit with them before leaving, but this plan was thwarted by the conspiracy of events which immediately followed.

Прибързаността на тяхното бягство беше още повече усилена от появата при задния вход в дома на Зеведей на отряд куриери на Давид. Объркването, предизвикано от куриерите, изплаши апостолите, които решиха, че тези хора са дошли, за да ги заловят, и в страха си пред ареста те се хвърлиха през парадния вход към стоящите готови лодки. И всичко това обяснява защо Иисус не се видя със своето семейство, очакващо го на задния външен вход на къщата.

154:6.11 (1723.2) The haste of their flight was augmented by the arrival of a party of David's messengers at the rear entrance of the Zebedee home. The commotion produced by these men frightened the apostles into thinking that these new arrivals might be their apprehenders, and in fear of immediate arrest, they hastened through the front entrance to the waiting boat. And all of this explains why Jesus did not see his family waiting on the back porch.

Но той все пак каза на Давид Зеведей, бързо сядайки в лодката: "Кажи на моята майка и моите братя, че съм им благодарен за тяхното идване и че съм се канел да се видя с тях. Нека не ми се обиждат, а по-добре да се стремят да познаят волята Божия и да придобият милосърдие и мъжество за изпълнение на тази воля."

154:6.12 (1723.3) But he did say to David Zebedee as he entered the boat in hasty flight: "Tell my mother and my brothers that I appreciate their coming, and that I intended to see them. Admonish them to find no offense in me but rather to seek for a knowledge of the will of God and for grace and courage to do that will."

7. ПРИБЪРЗАНОТО БЯГСТВО

7. THE HASTY FLIGHT

Така в тази неделна сутрин, двадесет и втори май 29 година от н.е., Иисус, заедно със

154:7.1 (1723.4) And so it was on this Sunday morning, the twenty-second of May, in the year

своите дванадесет апостоли и дванадесет евангелисти, прибързано избяга от чиновниците на Синедриона, които се приближаваха към Витсаида упълномощени от Ирод Антипа да го арестуват и да го доставят в Йерусалим, за да го съдят по обвинение в богохулство и други нарушения на свещените закони на евреите. Беше около девет и половина, когато в тази красива сутрин тези двадесет и пет човека хванаха веслата и отплаваха към източния бряг на Галилейското езеро.

Зад лодката на Учителя следваше друга, по-малка, с шестима куриери на Давид, получили задачата да поддържат връзка с Иисус и неговите съратници и да следят за това, известията за тяхното местонахождение и безопасност редовно да се предават в дома на Зеведей във Витсаида, който вече в течение на известно време беше център на всяка дейност, свързана с Царството. Но на Иисус не му беше съдено да отседне отново в дома на Зеведей. Занапред, до свършването на неговия земен живот, Учителят действително „нямаше къде да преклони глава”. От това време той вече нямаше даже подобие на покрив.

Те стигнаха до най-близкото село Хереса и оставиха своята лодка при приятели. Започнаха скитанията, в които измина тази богата на събития последна година от земния живот на Учителя. Известно време те останаха във владенията на Филип, преминавайки от Хереса до Кесария Филипова, откъдето тръгнаха към крайбрежието на Финикия.

Тълпата остана в дома на Зеведей, гледайки как тези две лодки пресичат езерото по своя път към източния бряг, и беше силно изплашена, когато тук нахлуха йерусалимските чиновници и започнаха да търсят Иисус. Те отказаха да повярват, че той им се е изплъзнал, и докато Иисус заедно със своята група се придвижваше на север през Ватанае, фарисеите и техните помощници изгубиха почти цяла седмица, търсейки го напразно в околностите на Капернаум.

Членовете на семейството на Иисус се върнаха в къщи в Капернаум и прекараха около седмица в разговори, спорове и молитви, в объркaност и страх. Едва в четвъртък по обед те можаха да се успокоят, когато Рут се върна от дома на Зеведей, където узна от Давид, че нейният баща-брат е в безопасност и в добро здраве се е насочил към финикийското крайбрежие.

A.D. 29, that Jesus, with his twelve apostles and the twelve evangelists, engaged in this hasty flight from the Sanhedrin officers who were on their way to Bethsaida with authority from Herod Antipas to arrest him and take him to Jerusalem for trial on charges of blasphemy and other violations of the sacred laws of the Jews. It was almost half past eight this beautiful morning when this company of twenty-five manned the oars and pulled for the eastern shore of the Sea of Galilee.

154:7.2 (1723.5) Following the Master's boat was another and smaller craft, containing six of David's messengers, who had instructions to maintain contact with Jesus and his associates and to see that information of their whereabouts and safety was regularly transmitted to the home of Zebedee in Bethsaida, which had served as headquarters for the work of the kingdom for some time. But Jesus was never again to make his home at the house of Zebedee. From now on, throughout the remainder of his earth life, the Master truly "had not where to lay his head." No more did he have even the semblance of a settled abode.

154:7.3 (1723.6) They rowed over to near the village of Kheresa, put their boat in the custody of friends, and began the wanderings of this eventful last year of the Master's life on earth. For a time they remained in the domains of Philip, going from Kheresa up to Caesarea-Philippi, thence making their way over to the coast of Phoenicia.

154:7.4 (1723.7) The crowd lingered about the home of Zebedee watching these two boats make their way over the lake toward the eastern shore, and they were well started when the Jerusalem officers hurried up and began their search for Jesus. They refused to believe he had escaped them, and while Jesus and his party were journeying northward through Batanea, the Pharisees and their assistants spent almost a full week vainly searching for him in the neighborhood of Capernaum.

154:7.5 (1724.1) Jesus' family returned to their home in Capernaum and spent almost a week in talking, debating, and praying. They were filled with confusion and consternation. They enjoyed no peace of mind until Thursday afternoon, when Ruth returned from a visit to the Zebedee house, where she learned from David that her father-brother was safe and in good health and making his way toward the Phoenician coast.

Документ 155. Бягство през северна Галилея

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 155. БЯГСТВО ПРЕЗ СЕВЕРНА ГАЛИЛЕЯ

Секции

Въведение
1. Защо беснеят езичниците?
2. Евангелистите в Хоразин
3. В Кесария Филипова
4. На път към Финикия
5. Беседата за истинската религия
6. Втората беседа за религията

PAPER 155
FLEEING THROUGH NORTHERN GALILEE

SECTIONS

Introduction
1. Why Do the Heathen Rage?
2. The Evangelists in Chorazin
3. At Caesarea-Philippi
4. On the Way to Phoenicia
5. The Discourse on True Religion
6. The Second Discourse on Religion

Въведение

СЛИЗАЙКИ на брега в Хереса в този изпълнен със събития неделен денq Иисус и двадесет и четиримата поеха на север и скоро стигнаха до прекрасния парк на юг от Витсаида-Юлия, където прекараха нощта. Те бяха запознати с това място, тъй като в миналото често спираха тук. Преди да отидат да си легнатq Учителят събра около себе си своите последователи и обсъди с тях плановете за тяхното предполагаемо пътешествие през Витания и Северна Галилея към финикийското крайбрежие.

INTRODUCTION

155:0.1 (1725.1) SOON after landing near Kheresa on this eventful Sunday, Jesus and the twenty-four went a little way to the north, where they spent the night in a beautiful park south of Bethsaida-Julias. They were familiar with this camping place, having stopped there in days gone by. Before retiring for the night, the Master called his followers around him and discussed with them the plans for their projected tour through Batanea and northern Galilee to the Phoenician coast.

1. ЗАЩО БЕСНЕЯТ ЕЗИЧНИЦИТЕ?

Иисус каза: “Всички вие трябва да помните как Псалмопевецът говореше за тези времена: “Защо беснеят езичниците и народите на света правят тщеславни планове? Царете на земята и управителите човешки сплотяват сили против Господа и против неговите помазаници, казвайки: “Да разбием оковите на милосърдието, да отхвърлим пътя

1. WHY DO THE HEATHEN RAGE?

155:1.1 (1725.2) Said Jesus: “You should all recall how the Psalmist spoke of these times, saying, ‘Why do the heathen rage and the peoples plot in vain? The kings of the earth set themselves, and the rulers of the people take counsel together, against the Lord and against his anointed, saying, Let us break the bonds of mercy asunder and let us cast away the cords of love.’

на любовта.”

Днес виждате как това се сбъдва пред вашите очи. Но на вас няма да ви се наложи да видите изпълнението на останалите пророчества на Псалмопевеца, тъй като той се придържаше към погрешни представи за Сина Човешки и неговите мисии на Земята. Моето царство, основано на любовта, се възвестява в милосърдието и се претворява в безкористно служене. Моят Отец не седи на небето, надсмивайки се над езичниците. Той не се гневи в Своето огромно недоволство. Вярно е обещанието, че синът ще получи тези така наричани езичници (в действителност – своите невежи и необучени събратя) в наследство. Аз ще приема тези друговерци с разтворени обятия, с милост и любов. Цялото това милосърдие ще бъде оказано на така наричаните езичници независимо от злополучното явление, намекващо, че победоносният Син “ще ги съкруши с железен прът, ще ги разбие като глинено гърне”. Псалмопевецът ви убеждаваше да “служите на Господа в страх” – аз ви приканвам да приемете възвишените привилегии на божествено синовство чрез вярата; той повелява да се радвате с трепет; аз ви приканвам да се радвате с увереност. Той казва: “Почетете Сина, за да не се гневи той и да не загинете, когато се прояви неговият гняв.” Но вие, преживели с мен тези години, добре знаете, че гневът и яростта нямат отношение към установяването на Царството в сърцата на хората. Но Псалмопевецът действително е видял светлината на истината, когато, завършвайки това предупреждение, каза: “Благословени са тези, които вярват на този Син.”

Двадесет и четиримата продължаваха да слушат Иисус, който казваше: “Езичниците не са без оправдание, когато се гневят на нас. Благодарение на оскъдността и тесния си кръгозор те са способни с голяма увлеченост да се концентрират над своите сили. Тяхната цел е близо и е повече или по-малко зрима; затова техните усилия се отличават с геройство и решителност. Вие, заявяващи за влизането в Царството небесно, сте твърде нерешителни и неопределени в своите методи на обучение. Езичниците неотклонно вървят към своите цели; вие сте виновни в прекомерен и постоянен копнеж. Ако желаете да влезете в Царството, защо не го вземете с духовен щурм, както езичниците завладяват обсаден град? Вие едва ли сте достойни за Царството, ако вашето служене основно се състои от съжаление за миналото, жалби за настоящето и напразни надежди за бъдещето. Защо беснеят езичниците? Защото те не знаят истината. Защо вие изнемогвате в напразен

155:1.2 (1725.3) “Today you see this fulfilled before your eyes. But you shall not see the remainder of the Psalmist’s prophecy fulfilled, for he entertained erroneous ideas about the Son of Man and his mission on earth. My kingdom is founded on love, proclaimed in mercy, and established by unselfish service. My Father does not sit in heaven laughing in derision at the heathen. He is not wrathful in his great displeasure. True is the promise that the Son shall have these so-called heathen (in reality his ignorant and untaught brethren) for an inheritance. And I will receive these gentiles with open arms of mercy and affection. All this loving-kindness shall be shown the so-called heathen, notwithstanding the unfortunate declaration of the record which intimates that the triumphant Son ‘shall break them with a rod of iron and dash them to pieces like a potter’s vessel.’ The Psalmist exhorted you to ‘serve the Lord with fear’ — I bid you enter into the exalted privileges of divine sonship by faith; he commands you to rejoice with trembling; I bid you rejoice with assurance. He says, ‘Kiss the Son, lest he be angry, and you perish when his wrath is kindled.’ But you who have lived with me well know that anger and wrath are not a part of the establishment of the kingdom of heaven in the hearts of men. But the Psalmist did glimpse the true light when, in finishing this exhortation, he said: ‘Blessed are they who put their trust in this Son.’”

155:1.3 (1725.4) Jesus continued to teach the twenty-four, saying: “The heathen are not without excuse when they rage at us. Because their outlook is small and narrow, they are able to concentrate their energies enthusiastically. Their goal is near and more or less visible; wherefore do they strive with valiant and effective execution. You who have professed entrance into the kingdom of heaven are altogether too vacillating and indefinite in your teaching conduct. The heathen strike directly for their objectives; you are guilty of too much chronic yearning. If you desire to enter the kingdom, why do you not take it by spiritual assault even as the heathen take a city they lay siege to? You are hardly worthy of the kingdom when your service consists so largely in an attitude of regretting the past, whining over the present, and vainly hoping for the future. Why do the heathen rage? Because they know not the truth. Why do you languish in futile yearning? Because you obey not the truth. Cease your useless yearning and go forth bravely doing that which concerns the establishment of

копнеж? Защото не се *подчинявате* на истината. Оставете безполезния копнеж и вървете напред, смело изпълнявайки това, което се отнася до установяването на Царството.

the kingdom.

Във всичко, което вие правите, избягвайте едностранчивостта или прекомерното служене на своята дейност. Фарисеите, стремящи се да ви унищожат, действително предполагат, че вършат богоугодно дело. Традициите дотолкова са стеснили техния кръгозор, че предразсъдъците са ги ослепили и страхът ги е направил безчувствени. Спомнете си гърците, които имат наука без религия, докато евреите имат религия без наука. И когато хората ги въвеждат в заблуждение, заставяйки ги да приемат такова тясно и изкривено парченце от истината, тяхната единствена надежда за спасение е връзката им с истината, покръстването.

155:1.4 (1726.1) "In all that you do, become not one-sided and overspecialized. The Pharisees who seek our destruction verily think they are doing God's service. They have become so narrowed by tradition that they are blinded by prejudice and hardened by fear. Consider the Greeks, who have a science without religion, while the Jews have a religion without science. And when men become thus misled into accepting a narrow and confused disintegration of truth, their only hope of salvation is to become truth-co-ordinated — converted.

Бих искал особено да подчертая следната вечна истина: ако вие, придобивайки връзка с истината, се научите в своя собствен живот да демонстрирате тази възхитителна цялостност на праведността, вашите събратя ще ви последват, за да постигнат това, което вие вече сте постигнали. Степента, в която търсачите на истината биват привлечени към вас, представлява степента на вашата отдаденост на истината, вашата праведност. Степента, в която ви се налага да вървите със своето послание към хората, в известен смисъл е мярка за вашата неспособност да живеете цялостен или праведен живот – живот в съгласие с истината."

155:1.5 (1726.2) "Let me emphatically state this eternal truth: If you, by truth co-ordination, learn to exemplify in your lives this beautiful wholeness of righteousness, your fellow men will then seek after you that they may gain what you have so acquired. The measure wherewith truth seekers are drawn to you represents the measure of your truth endowment, your righteousness. The extent to which you have to go with your message to the people is, in a way, the measure of your failure to live the whole or righteous life, the truth-co-ordinated life."

И на много друго учеше Иисус своите апостоли и евангелисти, преди те да му пожелаят лека нощ и да се отправят да си легнат.

155:1.6 (1726.3) And many other things the Master taught his apostles and the evangelists before they bade him good night and sought rest upon their pillows.

2. ЕВАНГЕЛИСТИТЕ В ХОРАЗИН

2. THE EVANGELISTS IN CHORAZIN

Сутринта в понеделник, 23 май, Иисус изпрати Петър с дванадесетте евангелисти в Хоразин, докато той самият, заедно с единадесетте апостоли, влезе в Кесария Филипова през Йордан. Стигайки до пътя, водещ от Дамаск към Капернаум, те завиха на североизток и достигнаха кръстопътя за Кесария Филипова, откъдето вече се добраха до града, където се намираха и учеха в течение на цели две седмици. Те пристигнаха тук по обед във вторник, 24 май.

155:2.1 (1726.4) On Monday morning, May 23, Jesus directed Peter to go over to Chorazin with the twelve evangelists while he, with the eleven, departed for Caesarea-Philippi, going by way of the Jordan to the Damascus-Capernaum road, thence northeast to the junction with the road to Caesarea-Philippi, and then on into that city, where they tarried and taught for two weeks. They arrived during the afternoon of Tuesday, May 24.

Петър и евангелистите останаха в Хоразин две седмици, проповядвайки Евангелието на Царството пред неголяма, но убедена група вярващи. Но те не успяха да спечелят тук много новообърнати. Нито един град в цялата

155:2.2 (1726.5) Peter and the evangelists sojourned in Chorazin for two weeks, preaching the gospel of the kingdom to a small but earnest company of believers. But they were not able to win many new converts. No city of all Galilee yielded so few souls

Галилея не даде на Царството толкова малко души, колкото Хоразин. Следвайки указанията на Петър, дванадесетте евангелисти говореха по-малко за изцеление – за физически неща, но с удвоена енергия проповядваха и учеха на духовните истини за Небесното царство. Тези две седмици в Хоразин станаха за дванадесетте евангелисти истинско бойно кръщение, тъй като това беше най-трудният и непродуктивен период в техния живот. Лишени от удовлетворението, което носи завоюването на нови души за Царството, всеки от тях още по-сериозно и искрено погледна в собствената си душа и оцени нейния духовен растеж по пътищата на новия живот.

На 7 юни, когато стана ясно, че повече желаещи да търсят влизане в Царството няма да има, Петър свика своите другари и се отправи с тях в Кесария Филипова, за да се присъедини към Иисус и апостолите. Те пристигнаха тук около обед в сряда и прекараха цялата вечер, разказвайки за опита, придобит сред невярващите на Хоразин. По време на състоелите се тази вечер дискусии Иисус още няколко пъти се докосна до притчата за сеяча и подробно се спря на смисъла на привидните неуспехи, с които хората се сблъскват в своя живот.

for the kingdom as Chorazin. In accordance with Peter's instructions the twelve evangelists had less to say about healing — things physical — while they preached and taught with increased vigor the spiritual truths of the heavenly kingdom. These two weeks at Chorazin constituted a veritable baptism of adversity for the twelve evangelists in that it was the most difficult and unproductive period in their careers up to this time. Being thus deprived of the satisfaction of winning souls for the kingdom, each of them the more earnestly and honestly took stock of his own soul and its progress in the spiritual paths of the new life.

155:2.3 (1726.6) When it appeared that no more people were minded to seek entrance into the kingdom, Peter, on Tuesday, June 7, called his associates together and departed for Caesarea-Philippi to join Jesus and the apostles. They arrived about noontime on Wednesday and spent the entire evening in rehearsing their experiences among the unbelievers of Chorazin. During the discussions of this evening Jesus made further reference to the parable of the sower and taught them much about the meaning of the apparent failure of life undertakings.

3. В КЕСАРИЯ ФИЛИПОВА

Макар че по времето на своето двуседмично пребиваване недалеч от Кесария Филипова Иисус не водеше публична дейност, апостолите без излишно огласяне проведоха в града цяла поредица срещи, а много вярващи идваха в лагера, за да поговорят с Учителя. В резултат на тези визити нови вярващи почти не се прибавиха. Всеки ден Иисус беседваше с апостолите и те започнаха по-добре да разбират, че встъпват в нова фаза на проповядване на Небесното царство. Те започнаха да осъзнават, че "Царството Божие не е ядене и пиене, а осъзнаването на духовната радост, която дава приемането на божественото синовство".

Пребиваването в Кесария Филипова се превърна в истинско изпитание за единадесетте апостоли; този двуседмичен период им се стори много труден. Те бяха на ръба на депресията и в голяма степен им липсваше периодичното въодушевление, което придаваше изпълнената с ентусиазъм личност на Петър. В това време да вярваш в Иисус и да го следваш наистина беше истинско изпитание и подвиг. Макар че за тези две седмици почти не му се отдаде да обърне в своята нова вяра нови хора, те почерпиха много изключително полезни неща от своите

3. AT CAESAREA-PHILIPPI

155:3.1 (1727.1) Although Jesus did no public work during this two weeks' sojourn near Caesarea-Philippi, the apostles held numerous quiet evening meetings in the city, and many of the believers came out to the camp to talk with the Master. Very few were added to the group of believers as a result of this visit. Jesus talked with the apostles each day, and they more clearly discerned that a new phase of the work of preaching the kingdom of heaven was now beginning. They were commencing to comprehend that the "kingdom of heaven is not meat and drink but the realization of the spiritual joy of the acceptance of divine sonship."

155:3.2 (1727.2) The sojourn at Caesarea-Philippi was a real test to the eleven apostles; it was a difficult two weeks for them to live through. They were well-nigh depressed, and they missed the periodic stimulation of Peter's enthusiastic personality. In these times it was truly a great and testing adventure to believe in Jesus and go forth to follow after him. Though they made few converts during these two weeks, they did learn much that was highly profitable from their daily conferences with the Master.

ежедневни беседи с Учителя.

Апостолите узнаха, че осакатявайки истината и превръщайки я в символ на вярата, юдеите са се обрекли на духовна стагнация и умиране; те узнаха, че когато изкривената истина стане гранична линия на самодоволна изключителност – вместо да служат като пътепоказатели на духовно ръководство и развитие, такива учения губят своята съзидателна и даваща живот сила и в крайна сметка спомагат само за консервация и закостеняване.

155:3.3 (1727.3) The apostles learned that the Jews were spiritually stagnant and dying because they had crystallized truth into a creed; that when truth becomes formulated as a boundary line of self-righteous exclusiveness instead of serving as signposts of spiritual guidance and progress, such teachings lose their creative and life-giving power and ultimately become merely preservative and fossilizing.

Все повече научаваха те от Иисус умението да оценяват човешките личности от гледна точка на възможностите във времето и вечността. Те узнаха, че много души могат най-успешно да се научат на любов към невидимия Бог, ако отначало се научат да обичат своите зрими братя. Именно в този контекст нов смисъл придоби изразът на Учителя за безкористното служене на своите ближни: “Когато правите нещо за един от моите по-малки братя, вие правите това за мен.”

155:3.4 (1727.4) Increasingly they learned from Jesus to look upon human personalities in terms of their possibilities in time and in eternity. They learned that many souls can best be led to love the unseen God by being first taught to love their brethren whom they can see. And it was in this connection that new meaning became attached to the Master’s pronouncement concerning unselfish service for one’s fellows: “Inasmuch as you did it to one of the least of my brethren, you did it to me.”

Един от най-важните уроци, извлечени по време на пребиваването в Кесария, засягаше произхода на религиозните традиции и сериозната опасност, възникваща, когато започнат да свързват чувството за святост с несвяти неща, обикновени идеи или ежедневни събития. Плод на една беседа стана учението, съгласно което истинската религия е идващата от сърцето преданост на човека спрямо своите висши и най-истински убеждения.

155:3.5 (1727.5) One of the great lessons of this sojourn at Caesarea had to do with the origin of religious traditions, with the grave danger of allowing a sense of sacredness to become attached to nonsacred things, common ideas, or everyday events. From one conference they emerged with the teaching that true religion was man’s heartfelt loyalty to his highest and truest convictions.

Иисус предупреждаваше своите вярващи, че ако техните религиозни стремежи останат само материални, то все по-широкото познаване на природата, постепенно изтласкващо свръхестественото обяснение на произхода на нещата, в края на краищата ще ги лиши от тяхната вяра в Бога. Ако религията е духовна, то прогресът на физическата наука никога няма да може да разколебае вярата във вечните реалности и божествените ценности.

155:3.6 (1727.6) Jesus warned his believers that, if their religious longings were only material, increasing knowledge of nature would, by progressive displacement of the supposed supernatural origin of things, ultimately deprive them of their faith in God. But that, if their religion were spiritual, never could the progress of physical science disturb their faith in eternal realities and divine values.

Те узнаха, че когато религията е изцяло духовна в своите мотиви, тя прави по-достоен всеки живот, изпълвайки го с високи цели, облагородявайки трансценденталните ценности, въодушевявайки възвишените мотиви и едновременно с това постоянно утешавайки човешката душа с висока и укрепяваща надежда. Истинската религия трябва да намалява напрежението на битието; тя освобождава вярата и мъжеството за насъщния живот и безкористното служене. Вярата спомага за духовната енергичност и праведната плодотворност.

155:3.7 (1727.7) They learned that, when religion is wholly spiritual in motive, it makes all life more worth while, filling it with high purposes, dignifying it with transcendent values, inspiring it with superb motives, all the while comforting the human soul with a sublime and sustaining hope. True religion is designed to lessen the strain of existence; it releases faith and courage for daily living and unselfish serving. Faith promotes spiritual vitality and righteous fruitfulness.

Иисус многократно повтаряше на своите апостоли: всяка цивилизация е обречена, ако

155:3.8 (1727.8) Jesus repeatedly taught his apostles that no civilization could long survive the loss of

губи това по-добро, което е съществувало в нейната религия. И той непрестанно обръщаше тяхното внимание към огромната опасност от замяната на религиозния опит с религиозната символика и обреди. В течение на целия си земен живот той постоянно разбиваше застиналите религиозни форми, превръщайки ги в светла свобода на просветленото богосиновство.

the best in its religion. And he never grew weary of pointing out to the twelve the great danger of accepting religious symbols and ceremonies in the place of religious experience. His whole earth life was consistently devoted to the mission of thawing out the frozen forms of religion into the liquid liberties of enlightened sonship.

4. НА ПЪТ КЪМ ФИНИКИЯ

Сутринта в четвъртък, 9 юни, получавайки съобщение за успехите на Царството, доставени от куриерите на Давид от Витсаида, тази група от двадесет и пет учители на истината напусна Кесария Филипова и се отправи към фникийското крайбрежие. На път за Луз те заобиколиха заблатена местност и достигнаха кръстопътя с керванния път от Магдала в Ливанските планини – по този път те стигнаха до кръстопътя към Сидон, където и пристигнаха по обед в петък.

Недалеч от Луз, където спряха да обядват в сянката на една надвиснала скала, Иисус произнесе една от най-забележителните речи, чути от апостолите за всичките години от своето общуване с него. Още не бяха успели да седнат и да разчупят хляба, когато Симон Петър попита Учителя: “Учителю, ако небесният Отец знае всичко и Неговият Дух е наша поддръжка в установяването на Царството небесно на Земята, то защо ние бягаме от заплахите на нашите врагове? Защо се отказваме да се срещнем лице в лице с противниците на истината?” Но Иисус не успя да отговори на въпроса на Петър, когато се намеси Тома: “Учителю, аз действително бих искал да зная с какво е по-лоша религията на нашите йерусалимски врагове. Каква е истинската разлика на тяхната религия от нашата? С какво може да се обяснят толкова поразителни разлики във вярата, ако всички заявяваме, че служим на един Бог?” И когато Тома замлъкна, Иисус каза: “Не бих искал да оставям без внимание въпроса на Петър, защото прекрасно зная колко просто би било неправилно да се разбере защо съм против открития сблъсък с управителите на Юдея именно сега. Но за всички вас ще бъде по-полезно, ако се спра на въпроса на Тома. И аз ще направя това, щом се нахраните.”

4. ON THE WAY TO PHOENICIA

155:4.1 (1728.1) On Thursday morning, June 9, after receiving word regarding the progress of the kingdom brought by the messengers of David from Bethsaida, this group of twenty-five teachers of truth left Caesarea-Philippi to begin their journey to the Phoenician coast. They passed around the marsh country, by way of Luz, to the point of junction with the Magdala-Mount Lebanon trail road, thence to the crossing with the road leading to Sidon, arriving there Friday afternoon.

155:4.2 (1728.2) While pausing for lunch under the shadow of an overhanging ledge of rock, near Luz, Jesus delivered one of the most remarkable addresses which his apostles ever listened to throughout all their years of association with him. No sooner had they seated themselves to break bread than Simon Peter asked Jesus: “Master, since the Father in heaven knows all things, and since his spirit is our support in the establishment of the kingdom of heaven on earth, why is it that we flee from the threats of our enemies? Why do we refuse to confront the foes of truth?” But before Jesus had begun to answer Peter’s question, Thomas broke in, asking: “Master, I should really like to know just what is wrong with the religion of our enemies at Jerusalem. What is the real difference between their religion and ours? Why is it we are at such diversity of belief when we all profess to serve the same God?” And when Thomas had finished, Jesus said: “While I would not ignore Peter’s question, knowing full well how easy it would be to misunderstand my reasons for avoiding an open clash with the rulers of the Jews at just this time, still it will prove more helpful to all of you if I choose rather to answer Thomas’s question. And that I will proceed to do when you have finished your lunch.”

5. БЕСЕДАТА ЗА ИСТИНСКАТА РЕЛИГИЯ

Тази незабравима беседа за религията, изложена в резюме на съвременен език, изразява следните истини:

5. THE DISCOURSE ON TRUE RELIGION

155:5.1 (1728.3) This memorable discourse on religion, summarized and restated in modern phraseology, gave expression to the following

Макар че религиите на света имат двояк произход – естествен и богооткровен, във всяко време и във всеки народ могат да се открият три явни форми на религиозно чувство. Съществуват три форми на религиозен подтик:

1 . *Примитивна религия.* Полуестествената и истинска подбуда да се боиш от тайнствените енергии и да се покланяш на висшите сили; основно, това е религия на физическата природа, религия на страха.

2 . *Религия на цивилизацията.* Прогресиращите религиозни представи и обичаи на цивилизованите раси – разсъдъчната религия, рационална теология, която се строи върху авторитета на установената религиозна традиция.

3 . *Истинска религия* — религията на откровението. Разкриването на свръхестествени ценности, частично проникване във вечните реалности, съприкосновение с добродетелта и красотата на безкрайния характер на небесния Отец, духовната религия, която може да се демонстрира в човешкия опит.

Учителят съвсем не намаляваше значението на религията, основана на физическите чувства и суеверни страхове на природния човек, макар че той съжаляваше, че така много от тази примитивна форма на вероизповедание се съхранява в религиозните форми на по-интелигентните човешки раси. Иисус обясни в какво се състои принципната разлика на разсъдъчната религия от духовната: първата се опира върху авторитета на църквата, а другата е изцяло основана на човешкия опит.

И след това Учителят продължи своя урок по разясняването на тези истини:

Дотогава, докато хората не станат високоразумни и по-цивилизовани, ще се съхраняват много наивни и суеверни обреди, толкова характерни за еволюционните религиозни обичаи на примитивните и изостанали народи. Докато хората не достигнат нивото на по-високо и по-разпространено признание на реалностите на духовния опит, множеството мъже и жени, както и преди, ще отдават лично предпочитание на тези официални религии, които изискват само разсъдъчно съгласие, в противоположност на духовната религия, предполагаща активно участие на разума и душата в подвига на вярата – борбата на човека със суровите реалности в процеса на

truths:

155:5.2 (1728.4) While the religions of the world have a double origin — natural and revelatory — at any one time and among any one people there are to be found three distinct forms of religious devotion. And these three manifestations of the religious urge are:

155:5.3 (1728.5) 1. *Primitive religion.* The seminatural and instinctive urge to fear mysterious energies and worship superior forces, chiefly a religion of the physical nature, the religion of fear.

155:5.4 (1728.6) 2. *The religion of civilization.* The advancing religious concepts and practices of the civilizing races — the religion of the mind — the intellectual theology of the authority of established religious tradition.

155:5.5 (1728.7) 3. *True religion — the religion of revelation.* The revelation of supernatural values, a partial insight into eternal realities, a glimpse of the goodness and beauty of the infinite character of the Father in heaven — the religion of the spirit as demonstrated in human experience.

155:5.6 (1729.1) The religion of the physical senses and the superstitious fears of natural man, the Master refused to belittle, though he deplored the fact that so much of this primitive form of worship should persist in the religious forms of the more intelligent races of mankind. Jesus made it clear that the great difference between the religion of the mind and the religion of the spirit is that, while the former is upheld by ecclesiastical authority, the latter is wholly based on human experience.

155:5.7 (1729.2) And then the Master, in his hour of teaching, went on to make clear these truths:

155:5.8 (1729.3) Until the races become highly intelligent and more fully civilized, there will persist many of those childlike and superstitious ceremonies which are so characteristic of the evolutionary religious practices of primitive and backward peoples. Until the human race progresses to the level of a higher and more general recognition of the realities of spiritual experience, large numbers of men and women will continue to show a personal preference for those religions of authority which require only intellectual assent, in contrast to the religion of the spirit, which entails active participation of mind and soul in the faith adventure of grappling with the rigorous realities of progressive human experience.

постепенно натрупване на опит.

Приемането на традиционните официални религии предлага прост път за удовлетворяване на присъщия на човека стремеж да утолява своите духовни потребности. Утвърдените, закостенели и господстващи официални религии служат като готово убежище за смутената и объркана човешка душа, преследвана от страха и терзана от неопределеността. Като отплата за удовлетворението и утешението такава религия изисква от своите привърженици само едно пасивно и чисто рационално съгласие.

На Земята още дълго ще се срещат тези плахи, боязливи и нерешителни индивиди, предпочитащи такъв път на придобиване на религиозно утешение независимо от това, че свързвайки своята съдба с религиозната власт, с това те жертват суверенността на личността, унижават достойнството на уважаващия себе си човек и изцяло се отказват от правото на участие в най-завладяващия и въодушевяващ от всички възможни видове човешки опит, а именно – в личното търсене на истината, в опияняващото изправяне лице в лице с опасностите на рационалните открития, в решимостта да изследват реалностите на личния религиозен опит, висшето удовлетворение от усещането на лична победа, която се заключава в истинско осъзнаване на триумфа на духовната вяра над разсъдъчното съмнение, във висшето дерзание на цялото човешко съществуване – търсенето на Бога, Когото човек търси за себе си самостоятелно и Когото той намира.

Религията на духа означава усилие, борба, конфликт, вяра, решителност, любов, преданост и напредък. Разсъдъчната религия – официалната теология, съвсем или почти не изисква нито едно от тези усилия от своите официални вярващи. Традицията е сигурен подслон и лек път за онези страхливи и нерешителни души, които инстинктивно отбягват духовните борби и душевните неопределености, присъщи на плаванията на вярата – дръзко пътешествие в откритото море на неизследваната истина в търсене на по-нататъшните брегове на духовните реалности в този им вид, в който е способен да ги открие напредничавият човешки разум и да ги изживее еволюиращата човешка душа.

Иисус продължи: “В Йерусалим религиозните вождове водеха различните доктрини на своите традиционни учители и пророци от отминалите дни в господстващата система на рационални вероучения – официалната религия. Всички подобни религии отправят призив основно към разума. И сега

155:5.9 (1729.4) The acceptance of the traditional religions of authority presents the easy way out for man’s urge to seek satisfaction for the longings of his spiritual nature. The settled, crystallized, and established religions of authority afford a ready refuge to which the distracted and distraught soul of man may flee when harassed by fear and tormented by uncertainty. Such a religion requires of its devotees, as the price to be paid for its satisfactions and assurances, only a passive and purely intellectual assent.

155:5.10 (1729.5) And for a long time there will live on earth those timid, fearful, and hesitant individuals who will prefer thus to secure their religious consolations, even though, in so casting their lot with the religions of authority, they compromise the sovereignty of personality, debase the dignity of self-respect, and utterly surrender the right to participate in that most thrilling and inspiring of all possible human experiences: the personal quest for truth, the exhilaration of facing the perils of intellectual discovery, the determination to explore the realities of personal religious experience, the supreme satisfaction of experiencing the personal triumph of the actual realization of the victory of spiritual faith over intellectual doubt as it is honestly won in the supreme adventure of all human existence — man seeking God, for himself and as himself, and finding him.

155:5.11 (1729.6) The religion of the spirit means effort, struggle, conflict, faith, determination, love, loyalty, and progress. The religion of the mind — the theology of authority — requires little or none of these exertions from its formal believers. Tradition is a safe refuge and an easy path for those fearful and halfhearted souls who instinctively shun the spirit struggles and mental uncertainties associated with those faith voyages of daring adventure out upon the high seas of unexplored truth in search for the farther shores of spiritual realities as they may be discovered by the progressive human mind and experienced by the evolving human soul.

155:5.12 (1729.7) And Jesus went on to say: “At Jerusalem the religious leaders have formulated the various doctrines of their traditional teachers and the prophets of other days into an established system of intellectual beliefs, a religion of authority. The appeal of all such religions is largely to the mind. And now are we about to enter upon a

ни предстои да встъпим в безпощадна борба с такава религия, защото скоро ще започнем смело да оповестяваме новата религия – такава, която не е религия в съвременния смисъл на тази дума, религия, която отправя своя главен призив към Божествения Дух на моя Отец, Който пребивава в разума на човека; религия, която ще извлече авторитета си от плодовете на своето приемане, което ще се появи толкова сигурно в личния опит на всички, които действително и искрено повярват в истините на това висше духовно общуване."

deadly conflict with such a religion since we will so shortly begin the bold proclamation of a new religion — a religion which is not a religion in the present-day meaning of that word, a religion that makes its chief appeal to the divine spirit of my Father which resides in the mind of man; a religion which shall derive its authority from the fruits of its acceptance that will so certainly appear in the personal experience of all who really and truly become believers in the truths of this higher spiritual communion."

Обръщайки се към всеки от двадесет и четиримата по име, Иисус каза: "Така че кой от вас предпочита да избере лекия път на подчиняване на господстващата и вкаменила се религия, защитавана от фарисеите в Йерусалим, вместо да се подлага на трудностите и преследванията, съпровождащи мисията на възвестяването на по-добрия път за спасение на хората, и едновременно да чувства удовлетворение, откривайки за себе си красотите, които са заключени в реалностите на живия личен опит в постигането на вечните истини и висшето великолепие на Небесното царство? Може би вие се боите, слабохарактерни сте и търсите лесните пътища? Може би не се решавате да поверите своето бъдеще на Бога на истината, Чиито синове сте? Може би не се доверявате на своя Баща, деца на Когото сте? Ще се върнете ли назад, към лесния път на определеността и интелектуалната неизменност на религията, опираща се върху традицията, или ще съберете кураж и ще тръгнете заедно с мен напред, в неопределеното и тревожно бъдеще, свързано с възвестяването на новите истини на духовната религия, на Царството небесно в сърцата на хората?"

155:5.13 (1730.1) Pointing out each of the twenty-four and calling them by name, Jesus said: "And now, which one of you would prefer to take this easy path of conformity to an established and fossilized religion, as defended by the Pharisees at Jerusalem, rather than to suffer the difficulties and persecutions attendant upon the mission of proclaiming a better way of salvation to men while you realize the satisfaction of discovering for yourselves the beauties of the realities of a living and personal experience in the eternal truths and supreme grandeurs of the kingdom of heaven? Are you fearful, soft, and ease-seeking? Are you afraid to trust your future in the hands of the God of truth, whose sons you are? Are you distrustful of the Father, whose children you are? Will you go back to the easy path of the certainty and intellectual settledness of the religion of traditional authority, or will you gird yourselves to go forward with me into that uncertain and troublous future of proclaiming the new truths of the religion of the spirit, the kingdom of heaven in the hearts of men?"

Всичките двадесет и четирима слушатели станаха на крака, готови да заявят за своя единодушен и предан отклик на този призив – един от немногото емоционални призиви, с които Иисус някога се е обръщал към тях, но той вдигна ръка и ги спря, казвайки: "Вървете и нека всеки от вас остане насаме с Отеца в търсене на безстрастен отговор на моя въпрос и откривайки такова истинско и искрено отношение на душата; свободно и смело дайте своя отговор на моя и вашия Отец, Чийто безкраен, изпълнен с любов живот е самият дух на възвестяваната от нас религия."

155:5.14 (1730.2) All twenty-four of his hearers rose to their feet, intending to signify their united and loyal response to this, one of the few emotional appeals which Jesus ever made to them, but he raised his hand and stopped them, saying: "Go now apart by yourselves, each man alone with the Father, and there find the unemotional answer to my question, and having found such a true and sincere attitude of soul, speak that answer freely and boldly to my Father and your Father, whose infinite life of love is the very spirit of the religion we proclaim."

За кратко време евангелистите и апостолите се разотидоха. Техният дух беше възвисен, техният разум – въодушевен, техните чувства – приведени в най-силно възбуждение от думите на Иисус. Но когато Андрей ги повика, Учителят каза само

155:5.15 (1730.3) The evangelists and apostles went apart by themselves for a short time. Their spirits were uplifted, their minds were inspired, and their emotions mightily stirred by what Jesus had said. But when Andrew called them together, the Master said only: "Let us resume our journey. We go into

следното: “Да продължим нашия път. Ние отиваме във Финикия, където ще останем известно време и всеки от вас следва да се моли на Отеца за преобразуване на емоциите на разума и тялото в по-висока преданост на разума и по-насищащ опит на духа.”

Phoenicia to tarry for a season, and all of you should pray the Father to transform your emotions of mind and body into the higher loyalties of mind and the more satisfying experiences of the spirit.”

В мълчание двадесет и четиримата апостоли и евангелисти тръгнаха на път. Но скоро те започнаха да говорят един с друг и към три часа през деня вече не можеха да вървят по-нататък; те спряха и Петър, приближавайки се към Иисус, каза: “Учителю, ти произнесе думите на живота и истината. На нас ни се искаше да чуем повече; ние те молим да продължиш своя разказ.”

155:5.16 (1730.4) As they journeyed on down the road, the twenty-four were silent, but presently they began to talk one with another, and by three o’clock that afternoon they could not go farther; they came to a halt, and Peter, going up to Jesus, said: “Master, you have spoken to us the words of life and truth. We would hear more; we beseech you to speak to us further concerning these matters.”

6. ВТОРАТА БЕСЕДА ЗА РЕЛИГИЯТА

И докато спряха на сенчестия склон, Иисус продължи да ги учи на религията на духа – същността на казаното от него се свежда до следното.

155:6.1 (1730.5) And so, while they paused in the shade of the hillside, Jesus continued to teach them regarding the religion of the spirit, in substance saying:

Вие сте излезли от редовете на тези свои ближни, които са решили и по-нататък да се задоволяват с разсъдъчната религия, които жадуват за безопасност и предпочитат подчинението. Вие сте решили да замените своето чувство за надеждност, внушавано от официалната религия, с увереността, предлагана от духа на смелата и еволюираща вяра. Вие сте се решили да протестирате против изморителното бреме на институционалната религия и да отхвърлите властта на писмените предания, възприемани днес като словото Божие. Действително, нашият Отец говореше чрез устата на Мойсей, Илия, Исая, Амос и Осия, но Той не прекратяваше да помага на света с думите на истината, когато тези древни пророци престанаха да пророкуват. Моят Отец не отдава предпочитания на народите или поколенията – той не удостоява със словата на истината само една епоха, лишавайки друга. Не извършвайте грехове, не назовавайте божествено това, което е изцяло човешко, и различавайте думите на истината – те изхождат не от устата на традиционните оракули, говорещи уж по божествено вдъхновение.

155:6.2 (1730.6) You have come out from among those of your fellows who choose to remain satisfied with a religion of mind, who crave security and prefer conformity. You have elected to exchange your feelings of authoritative certainty for the assurances of the spirit of adventurous and progressive faith. You have dared to protest against the grueling bondage of institutional religion and to reject the authority of the traditions of record which are now regarded as the word of God. Our Father did indeed speak through Moses, Elijah, Isaiah, Amos, and Hosea, but he did not cease to minister words of truth to the world when these prophets of old made an end of their utterances. My Father is no respecter of races or generations in that the word of truth is vouchsafed one age and withheld from another. Commit not the folly of calling that divine which is wholly human, and fail not to discern the words of truth which come not through the traditional oracles of supposed inspiration.

Аз ви призовавах да се родите отново, да се родите в духа. Аз ви призовавах да се разделите с официалното невежество, да скъсате с апатичността на традицията и да влезете в трансценденталната светлина – тази светлина е осъзнаването на възможността да извършите най-великото лично откритие, на което е способна човешката душа и което се заключава в божествения опит и намирането

155:6.3 (1731.1) I have called upon you to be born again, to be born of the spirit. I have called you out of the darkness of authority and the lethargy of tradition into the transcendent light of the realization of the possibility of making for yourselves the greatest discovery possible for the human soul to make — the supernal experience of finding God for yourself, in yourself, and of yourself, and of doing all this as a fact in your own

на Бога за самия себе си, в самия себе си и по собствено желание и в извършването на всичко това като факт в своя реален личен опит. Така ще можете да преминете от смъртта към живота, от властта на традициите към опита от познаването на Бога; така ще излезете от тъмнината и ще влезте в светлината, ще преминете от националната и унаследена вяра към вяра лична и придобита чрез действителен опит; и с това ще преминете от рационална теология, предадена ви от вашите предци, към истински духовната религия, която ще бъде създадена във вашите души като вечен дар.

personal experience. And so may you pass from death to life, from the authority of tradition to the experience of knowing God; thus will you pass from darkness to light, from a racial faith inherited to a personal faith achieved by actual experience; and thereby will you progress from a theology of mind handed down by your ancestors to a true religion of spirit which shall be built up in your souls as an eternal endowment.

Вашата религия ще се превърне от чисто разсъдъчната вяра, опираща се върху властта на традициите, в непосредствен опит от тази жива вяра, която е способна да постигне реалността на Бога и всичко, което се отнася към Божествения Дух на Отеца. Разсъдъчната религия безнадеждно ви привързва към миналото, духовната религия се заключава в постепенното богооткровение и неизменно ви подбужда да вървите напред, към по-високи и свети постижения в сферата на духовните идеали и вечните реалности.

155:6.4 (1731.2) Your religion shall change from the mere intellectual belief in traditional authority to the actual experience of that living faith which is able to grasp the reality of God and all that relates to the divine spirit of the Father. The religion of the mind ties you hopelessly to the past; the religion of the spirit consists in progressive revelation and ever beckons you on toward higher and holier achievements in spiritual ideals and eternal realities.

Макар че официалната религия е способна за известно време да придаде чувство за устойчива надеждност, за такова кратковременно удовлетворение вие ще заплатите със загуба на вашата духовна разкрепостеност и религиозна свобода. Моят Отец не изисква от вас вие – като отплата за влизане в Царството небесно – да принуждавате себе си да се съгласявате с вяра в това, което е духовно отблъскващо, нечестиво и лъжливо. От вас не се изисква вие да оскърбявате собственото си чувство за милосърдие, справедливост и истина, подчинявайки се на остаряла система от религиозни форми и обреди. Духовната религия ви дарява вечната свобода да следвате истината, където и да ви изведе водачеството на духа. И кой знае, може би този дух ще може да даде на това поколение това, което други поколения отказваха да чуят?

155:6.5 (1731.3) While the religion of authority may impart a present feeling of settled security, you pay for such a transient satisfaction the price of the loss of your spiritual freedom and religious liberty. My Father does not require of you as the price of entering the kingdom of heaven that you should force yourself to subscribe to a belief in things which are spiritually repugnant, unholy, and untruthful. It is not required of you that your own sense of mercy, justice, and truth should be outraged by submission to an outworn system of religious forms and ceremonies. The religion of the spirit leaves you forever free to follow the truth wherever the leadings of the spirit may take you. And who can judge — perhaps this spirit may have something to impart to this generation which other generations have refused to hear?

Позор за тези религиозни учители, които се стремят да захвърлят огладнелите души назад, в смътното и далечно минало, и да ги оставят там! И тези нещастни обречени се страхуват от всяка ново откритие, като се объркват при всяко поредно разкриване на истината. Пророкът, който е казал: “Този ще пребъде в съвършения свят, чиито помисли остават с Бога”, не се е придържал само към разсъдъчната вяра в официалната теология. Този познал истината човек е бил открил Бога; за него разсъжденията за Бога не са били само думи.

155:6.6 (1731.4) Shame on those false religious teachers who would drag hungry souls back into the dim and distant past and there leave them! And so are these unfortunate persons doomed to become frightened by every new discovery, while they are discomfited by every new revelation of truth. The prophet who said, “He will be kept in perfect peace whose mind is stayed on God,” was not a mere intellectual believer in authoritative theology. This truth-knowing human had discovered God; he was not merely talking about God.

Аз ви призовавам да се откажете от практиката без край да цитирате древните пророци и да възхвалявате героите на Израил, а вместо това да се стремите да станете живи пророци на Всевишния и духовни герои на бъдещото Царство. Разбира се, нужно е да се отдаде дължимото и на позналите Бога водачи от миналото, но защо, постъпвайки така, трябва да жертвате висшия опит на човешкия живот – откриването на Бога за самите себе си и познаването Му в собствените си души?

155:6.7 (1731.5) I admonish you to give up the practice of always quoting the prophets of old and praising the heroes of Israel, and instead aspire to become living prophets of the Most High and spiritual heroes of the coming kingdom. To honor the God-knowing leaders of the past may indeed be worth while, but why, in so doing, should you sacrifice the supreme experience of human existence: finding God for yourselves and knowing him in your own souls?

Всеки народ притежава свои собствени разсъдъчни възгледи за човешкото съществуване. Затова религията на разума трябва винаги да отговаря на тези различни национални възгледи. Официалните религии никога няма да могат да се обединят. Човешкото единство и нравствено братство могат да бъдат постигнати само благодарение на висшия дар на духовната религия. Националните възгледи могат да се различават, но цялото човечество притежава един и същи божествен и вечен дух. Надеждата на човешкото братство може да бъде реализирана, само когато обединяващата и облагородяваща духовна религия – религията на личния духовен опит – бъде пропита от различните разсъдъчни официални религии, оставяйки ги в своята сянка.

155:6.8 (1732.1) Every race of mankind has its own mental outlook upon human existence; therefore must the religion of the mind ever run true to these various racial viewpoints. Never can the religions of authority come to unification. Human unity and mortal brotherhood can be achieved only by and through the superendowment of the religion of the spirit. Racial minds may differ, but all mankind is indwelt by the same divine and eternal spirit. The hope of human brotherhood can only be realized when, and as, the divergent mind religions of authority become impregnated with, and overshadowed by, the unifying and ennobling religion of the spirit — the religion of personal spiritual experience.

Официалните религии са способни само да разделят хората и да ги поставят един срещу друг съобразно техните убеждения; духовната религия ще привлича все повече хората един към друг, задълбочавайки тяхното взаимно разбиране и взаимна симпатия. Официалната религия изисква от човека еднообразие на вярата, което е невъзможно да се реализира при днешното състояние на света. Духовната религия изисква само единство на опита – еднообразие на предназначението, – напълно допускайки разнообразие на вероученията. Духовната религия изисква само еднообразност на постижението, а не еднообразие във възгледите и гледищата. Духовната религия не изисква еднообразие на рационалните подходи, а предполага само единство на духовното усещане. Официалните религии закостеняват, превръщайки се в безжизнени догми; духовната религия се превръща във все по-голяма радост и свобода на облагородяващата дейност – любвеобилното служене и милосърдната опека.

155:6.9 (1732.2) The religions of authority can only divide men and set them in conscientious array against each other; the religion of the spirit will progressively draw men together and cause them to become understandingly sympathetic with one another. The religions of authority require of men uniformity in belief, but this is impossible of realization in the present state of the world. The religion of the spirit requires only unity of experience — uniformity of destiny — making full allowance for diversity of belief. The religion of the spirit requires only uniformity of insight, not uniformity of viewpoint and outlook. The religion of the spirit does not demand uniformity of intellectual views, only unity of spirit feeling. The religions of authority crystallize into lifeless creeds; the religion of the spirit grows into the increasing joy and liberty of ennobling deeds of loving service and merciful ministration.

Предупреждавам ви: не гледайте с презрение на децата на Авраам само затова, защото на тях се е паднало да живеят в тази порочна епоха на безплодни традиции. Нашите праотци изцяло са посвещавали себе си на

155:6.10 (1732.3) But watch, lest any of you look with disdain upon the children of Abraham because they have fallen on these evil days of traditional barrenness. Our forefathers gave themselves up to the persistent and passionate search for God,

упоритото и страстно търсене на Бога и са Го познали по-добре, отколкото който и да е друг народ от времената на Адам – а той знаеше много от това, за което говоря аз, защото той самият беше Син Божий. Дългата и неуморима борба на Израил, която той води от времената на Мойсей, опитвайки се да намери Бога и да Го познае, не отмина незабелязано за моя Отец. В продължение на много безрадостни поколения евреите не спираха да се трудят, проливайки пот, да стенат, да се мъчат, да търпят страдания и мъки на погрешно разбиран и презиран народ – и всичко това, за да стигнат малко по-близо до откриването на истината за Бога. И независимо от всички неуспехи и колебания на Израил нашите бащи – започвайки с Мойсей и свършвайки с Амос и Йосия – постепенно разкриваха на целия свят все по-ясна и истинска представа за вечния Бог. Така беше подготвен пътят за още по-голямото разкриване на Отеца, участници в което вие сте призовани да станете.

and they found him as no other whole race of men have ever known him since the times of Adam, who knew much of this as he was himself a Son of God. My Father has not failed to mark the long and untiring struggle of Israel, ever since the days of Moses, to find God and to know God. For weary generations the Jews have not ceased to toil, sweat, groan, travail, and endure the sufferings and experience the sorrows of a misunderstood and despised people, all in order that they might come a little nearer the discovery of the truth about God. And, notwithstanding all the failures and falterings of Israel, our fathers progressively, from Moses to the times of Amos and Hosea, did reveal increasingly to the whole world an ever clearer and more truthful picture of the eternal God. And so was the way prepared for the still greater revelation of the Father which you have been called to share.

Никога не забравяйте, че има само едно приключение, което удовлетворява и вълнува повече, отколкото опитът да се открие волята на живия Бог, а именно – върховното изживяване на искрен стремеж да се изпълни тази божествена воля. И помнете: във всяко земно занимание може да се изпълни Божията воля. Не смятайте едни призвания за свети, а други – за светски. Всичко е свещено в живота на водените от духа; това означава, че такива хора са подчинени на истината, облагородени от любовта, изпълнени с милосърдие и обуздани от честност – справедливост. Духът, Когото моят Отец и аз ще изпратим в този свят, е не само Духът на Истината, но и Духът на идеалистическата красота.

155:6.11 (1732.4) Never forget there is only one adventure which is more satisfying and thrilling than the attempt to discover the will of the living God, and that is the supreme experience of honestly trying to do that divine will. And fail not to remember that the will of God can be done in any earthly occupation. Some callings are not holy and others secular. All things are sacred in the lives of those who are spirit led; that is, subordinated to truth, ennobled by love, dominated by mercy, and restrained by fairness — justice. The spirit which my Father and I shall send into the world is not only the Spirit of Truth but also the spirit of idealistic beauty.

Трябва да престанете да търсите словото Божие само в древните летописи, издържани в духа на официалната теология. Родените от Божия Дух ще разпознават Божието слово независимо от неговия произход. Не трябва да се пренебрегва божествената истина само поради това, че средството за нейното посвещаване е очевидно човешко. Разумът на много ваши братя приема теорията за Бога, макар че духовно те са неспособни да осъзнаят присъствието на Бога. Именно затова аз толкова често ви учих, че Царството небесно може с най-голям успех да се осъзнае, ако се усвои духовното отношение на чистосърдечно дете. Аз ви призовавам не към умствената незрелост на детето, а към *духовната простота* на подобно простодушно и доверчиво дете. Важно е не толкова да знаете за факта на Бога, колкото да повишавате своята способност да *чувствате присъствието на Бога.*

155:6.12 (1732.5) You must cease to seek for the word of God only on the pages of the olden records of theologic authority. Those who are born of the spirit of God shall henceforth discern the word of God regardless of whence it appears to take origin. Divine truth must not be discounted because the channel of its bestowal is apparently human. Many of your brethren have minds which accept the theory of God while they spiritually fail to realize the presence of God. And that is just the reason why I have so often taught you that the kingdom of heaven can best be realized by acquiring the spiritual attitude of a sincere child. It is not the mental immaturity of the child that I commend to you but rather the spiritual simplicity of such an easy-believing and fully-trusting little one. It is not so important that you should know about the fact of God as that you should increasingly grow in the ability to feel the presence of God.

Щом започнете да намирате Бога в

155:6.13 (1733.1) When you once begin to find God in

собствената си душа, веднага започвате да Го откривате в душите и на другите хора и накрая – във всички създания и творения на могъщата вселена. Но може ли Отецът да изглежда като Бог на висшите стремежи и божествени идеали в душите на хората, които почти или съвсем не отделят време за внимателно размишление за такива вечни реалности? Макар че разумът не е местонахождение на духовната същност, той действително служи за нейни врати.

Но не се опитвайте напразно да доказвате на другите, че вие сте намерили Бога; вие сте неспособни съзнателно да представите за това убедителни доказателства, макар че съществуват две несъмнено ярки потвърждения за факта, че сте познали Бога:

1. Плодовете на Божия Дух, показвани във вашия ежедневен живот.

2. Фактът, че цялостният план за живота ви служи като убедително доказателство за това, че безрезервно сте рискували всичко, което сте и което притежавате, в името на непознато пътешествие – продължаването на живота след смъртта с надеждата да се открие Богът на вечността, до Чието присъствието сте се докоснали във времето.

И още: не се съмнявайте, че моят Отец винаги ще отговаря даже на най-слабия проблясък на вяра. Той не оставя без внимание физическите и суеверни преживявания на примитивния човек. Що се отнася до тези честни, макар и боязливи души, чиято вяра е толкова слаба, че почти не се издига над разсъдъчното съгласие до пасивно подчинение пред официалните религии, Отецът е винаги готов да ободри и поощри даже такива слаби опити да се обърнат към Него. От вас, призваните от тъмнината в светлината, се очаква, че ще вярвате от все сърце; вашата вяра ще преобладава в съвкупното отношение на тялото, разума и духа.

Вие сте мои апостоли и за вас религията няма да бъде теологическо убежище, където да можете да се скривате в страх пред суровите реалности на пътя на духовното развитие и идеалистичния подвиг; обратното – вашата религия ще стане реален емпиричен факт, потвърждаващ, че Бог е намерил вас, идеализирал ви е, облагородил ви е и ви е одухотворил и че вие сте станали участници във вечното приключение – намирането на Бога, Който е намерил вас и ви е направил Свои синове.

И когато Иисус замлъкна, той извика при себе си Андрей и като показа на запад в посока към Финикия, каза: “Да продължим пътя си.”

your soul, presently you will begin to discover him in other men’s souls and eventually in all the creatures and creations of a mighty universe. But what chance does the Father have to appear as a God of supreme loyalties and divine ideals in the souls of men who give little or no time to the thoughtful contemplation of such eternal realities? While the mind is not the seat of the spiritual nature, it is indeed the gateway thereto.

155:6.14 (1733.2) But do not make the mistake of trying to prove to other men that you have found God; you cannot consciously produce such valid proof, albeit there are two positive and powerful demonstrations of the fact that you are God-knowing, and they are:

155:6.15 (1733.3) 1. The fruits of the spirit of God showing forth in your daily routine life.

155:6.16 (1733.4) 2. The fact that your entire life plan furnishes positive proof that you have unreservedly risked everything you are and have on the adventure of survival after death in the pursuit of the hope of finding the God of eternity, whose presence you have foretasted in time.

155:6.17 (1733.5) Now, mistake not, my Father will ever respond to the faintest flicker of faith. He takes note of the physical and superstitious emotions of the primitive man. And with those honest but fearful souls whose faith is so weak that it amounts to little more than an intellectual conformity to a passive attitude of assent to religions of authority, the Father is ever alert to honor and foster even all such feeble attempts to reach out for him. But you who have been called out of darkness into the light are expected to believe with a whole heart; your faith shall dominate the combined attitudes of body, mind, and spirit.

155:6.18 (1733.6) You are my apostles, and to you religion shall not become a theologic shelter to which you may flee in fear of facing the rugged realities of spiritual progress and idealistic adventure; but rather shall your religion become the fact of real experience which testifies that God has found you, idealized, ennobled, and spiritualized you, and that you have enlisted in the eternal adventure of finding the God who has thus found and sonshipped you.

155:6.19 (1733.7) And when Jesus had finished speaking, he beckoned to Andrew and, pointing to the west toward Phoenicia, said: “Let us be on our way.”

Документ 156. Пребиваване в Тир и Сидон

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 156. ПРЕБИВАВАНЕ В ТИР И СИДОН

Секции

Въведение
1. Сирийката
2. Обучението в Сидон
3. Пътешествието по крайбрежието на север
4. В Тир
5. Учението на Иисус в Тир
6. Завръщането от Финикия

PAPER 156
THE SOJOURN AT TYRE AND SIDON

SECTIONS

Introduction
1. The Syrian Woman
2. Teaching in Sidon
3. The Journey up the Coast
4. At Tyre
5. Jesus' Teaching at Tyre
6. The Return from Phoenicia

Въведение

В ПЕТЪК, 10 юни, Иисус и неговите съратници достигнаха покрайнините на Сидон, където спряха в дома на една състоятелна жена, лекуваща се в болницата на Витсаида в онези времена, когато Иисус се намираше в зенита на славата си. Евангелистите и апостолите се настаниха с нейните приятели и цялата събота посветиха на отдих в тези благодатни места. Те прекараха в Сидон и околностите му около две и половина седмици преди да тръгнат за крайбрежните градове на север от Сидон.

Тази юнска събота беше ден на огромен покой. Евангелистите и апостолите съсредоточено размишляваха над речта на Учителя за религията, изслушана по пътя към Сидон. Всеки от тях беше способен да разбере някаква част от казаното, но никой не постигна целия смисъл на неговото учение.

INTRODUCTION

156:0.1 (1734.1) ON FRIDAY afternoon, June 10, Jesus and his associates arrived in the environs of Sidon, where they stopped at the home of a well-to-do woman who had been a patient in the Bethsaida hospital during the times when Jesus was at the height of his popular favor. The evangelists and the apostles were lodged with her friends in the immediate neighborhood, and they rested over the Sabbath day amid these refreshing surroundings. They spent almost two and one-half weeks in Sidon and vicinity before they prepared to visit the coast cities to the north.

156:0.2 (1734.2) This June Sabbath day was one of great quiet. The evangelists and apostles were altogether absorbed in their meditations regarding the discourses of the Master on religion to which they had listened en route to Sidon. They were all able to appreciate something of what he had told them, but none of them fully grasped the import of his teaching.

1. СИРИЙКАТА

1. THE SYRIAN WOMAN

Недалеч от дома на Каруска, където се настани Учителят, живееше сирийска жена, която беше чувала много за Иисус като за велик изцелител и учител, и в събота по обед тя се яви тук, довеждайки със себе си своята дъщеря. Момиченцето, което беше на около дванадесет години, страдаше от тежко нервно разстройство, съпровождано от конвулсии и други мъчителни симптоми.

Иисус беше поръчал на своите съратници на никого да не казват за неговото пребиваване в дома на Каруска, обяснявайки, че желае да си почине. Те изпълниха указанието на своя Учител, но слугинята на Каруска отиде при тази сирийка Норана и като ú съобщи, че Иисус се е установил при нейната господарка, каза на нещастната майка да доведе своята страдаща дъщеря при изцелителя. Майката, разбира се, смяташе, че нейното дете е обладано от бяс, от нечист дух.

Когато Норана пристигна със своята дъщеря, близнаците Алфееви ú обясниха чрез преводач, че тя и нейното дете няма да мръднат от мястото си, докато Учителят не завърши своята почивка. Петър също се опита да я убеди и да се опита да я уговори да се върне в къщи. Той обясни, че Иисус е уморен от продължителния период на обучение и целителство и че е дошъл във Финикия, за да намери покой и малко да си почине. Но това не доведе до нищо. Норана за нищо на света не искаше да си отиде. В отговор на настойчивите уговорки на Петър тя каза само: “Аз няма да си отида, докато не видя вашия Учител. Зная, че той може да изгони беса от моето дете, и ще си отида едва, след като лечителят види моето дете.”

След това Тома се опита да прогони жената, но и той не успя. Тя му каза: “Аз вярвам, че вашият Учител може да изгони демона, който терзае моето дете. Слушала съм за чудесата, които е правил в Галилея, и вярвам в него. Какво се е случило с вас, неговите ученици, че сте готови да прогоните тези, които идват за помощ при вашия Учител?” Като чу тези думи, Тома се оттегли.

Тогава да увещава Норана излезе Симон Зилот, като ú каза: “Жено, ти говориш на гръцки и принадлежиш към друговерците. Ти не следва да очакваш, че Учителят ще вземе хляба, предназначен за децата от избрания дом, и ще го хвърли на кучетата.” Но Норана не се обиди от словесното нападение на Симон. Тя отговори само: “Да, учителю, разбрах твоите думи. В очите на евреите аз съм само куче, но що се отнася до твоя Учител, то аз съм куче вярващо. Изпълнена съм с решимост да се сдобия с това, той да погледне моята дъщеря, защото съм убедена, че е достатъчно

156:1.1 (1734.3) There lived near the home of Karuska, where the Master lodged, a Syrian woman who had heard much of Jesus as a great healer and teacher, and on this Sabbath afternoon she came over, bringing her little daughter. The child, about twelve years old, was afflicted with a grievous nervous disorder characterized by convulsions and other distressing manifestations.

156:1.2 (1734.4) Jesus had charged his associates to tell no one of his presence at the home of Karuska, explaining that he desired to have a rest. While they had obeyed their Master’s instructions, the servant of Karuska had gone over to the house of this Syrian woman, Norana, to inform her that Jesus lodged at the home of her mistress and had urged this anxious mother to bring her afflicted daughter for healing. This mother, of course, believed that her child was possessed by a demon, an unclean spirit.

156:1.3 (1734.5) When Norana arrived with her daughter, the Alpheus twins explained through an interpreter that the Master was resting and could not be disturbed; whereupon Norana replied that she and the child would remain right there until the Master had finished his rest. Peter also endeavored to reason with her and to persuade her to go home. He explained that Jesus was weary with much teaching and healing, and that he had come to Phoenicia for a period of quiet and rest. But it was futile; Norana would not leave. To Peter’s entreaties she replied only: “I will not depart until I have seen your Master. I know he can cast the demon out of my child, and I will not go until the healer has looked upon my daughter.”

156:1.4 (1734.6) Then Thomas sought to send the woman away but met only with failure. To him she said: “I have faith that your Master can cast out this demon which torments my child. I have heard of his mighty works in Galilee, and I believe in him. What has happened to you, his disciples, that you would send away those who come seeking your Master’s help?” And when she had thus spoken, Thomas withdrew.

156:1.5 (1735.1) Then came forward Simon Zelotes to remonstrate with Norana. Said Simon: “Woman, you are a Greek-speaking gentile. It is not right that you should expect the Master to take the bread intended for the children of the favored household and cast it to the dogs.” But Norana refused to take offense at Simon’s thrust. She replied only: “Yes, teacher, I understand your words. I am only a dog in the eyes of the Jews, but as concerns your Master, I am a believing dog. I am determined that he shall see my daughter, for I am persuaded that, if he shall but look upon her, he will heal her. And even you, my good man, would not dare to

той да я погледне и тя ще се изцели. Даже ти, добри човече, няма да посмееш да лишиш кучето от правото да се възползва от трохите, паднали от масата на децата.”

Точно в това време момичето пред всички беше обхванато от конвулсии и майка ѝ възкликна: “Ето, виждате ли, че моето дете е обладано от зъл дух. Ако вас не ви трогва нашата беда, аз ще се обърна към вашия Учител, защото ми говориха, че той обича всички хора и не се бои да изцели даже неверници, ако вярват в него. Вие сте недостойни да бъдете негови ученици. Аз няма да си отида, докато детето ми не бъде изцелено.”

И тогава Иисус, който беше чул целия този разговор през отворения прозорец, излезе от дома и за голямо удивление каза: “О, жено, огромна е твоята вяра – толкова огромна, че не мога да те лиша от това, което желаеш. Върви си с мир. Твоята дъщеря вече се оправи.” И от тази минута момиченцето беше здраво. Когато Норана и детето си отиваха, Иисус ги помоли никому да не говорят за този случай. И макар че неговите другари изпълниха тази молба, майката и детето неспирно възвестяваха за изцелението на момиченцето по целия окръг чак до Сидон, вследствие на което след няколко дни Иисус стигна до извода, че следва да отиде на друго място.

На следващия ден, обучавайки своите апостоли, Иисус обясни изцелението на дъщерята на сирийката: “И така е било винаги: вие сами виждате, че езичниците са способни да изповядват спасителната вяра в учението, провъзгласявано в Евангелието за Небесното царство. Истина, истина ви казвам: Царството на Отеца ще бъде превзето от езичниците, ако децата на Авраам не поискат да повярват дотолкова, че да влязат в него.”

deprive the dogs of the privilege of obtaining the crumbs which chance to fall from the children’s table.”

156:1.6 (1735.2) At just this time the little girl was seized with a violent convulsion before them all, and the mother cried out: “There, you can see that my child is possessed by an evil spirit. If our need does not impress you, it would appeal to your Master, who I have been told loves all men and dares even to heal the gentiles when they believe. You are not worthy to be his disciples. I will not go until my child has been cured.”

156:1.7 (1735.3) Jesus, who had heard all of this conversation through an open window, now came outside, much to their surprise, and said: “O woman, great is your faith, so great that I cannot withhold that which you desire; go your way in peace. Your daughter already has been made whole.” And the little girl was well from that hour. As Norana and the child took leave, Jesus entreated them to tell no one of this occurrence; and while his associates did comply with this request, the mother and the child ceased not to proclaim the fact of the little girl’s healing throughout all the countryside and even in Sidon, so much so that Jesus found it advisable to change his lodgings within a few days.

156:1.8 (1735.4) The next day, as Jesus taught his apostles, commenting on the cure of the daughter of the Syrian woman, he said: “And so it has been all the way along; you see for yourselves how the gentiles are able to exercise saving faith in the teachings of the gospel of the kingdom of heaven. Verily, verily, I tell you that the Father’s kingdom shall be taken by the gentiles if the children of Abraham are not minded to show faith enough to enter therein.”

2. ОБУЧЕНИЕТО В СИДОН

При влизането в Сидон Иисус и неговите другари преминаха моста и за много от тях това беше първият мост, който виждаха в живота си. Когато преминаваха по него, Иисус, покрай другите неща, каза: “Този свят е само мост; можете да преминете по него, но не следва да мислите да си устроите на него жилище.”

Когато двадесет и четирите започнаха да се трудят в Сидон, Иисус се засели в дома на Юста и нейната майка Бернис, намиращ се в северните покрайнини на града. Всяка сутрин Иисус учеше своите спътници в дома на Юста, а дните и вечерите прекарваха в Сидон, където учеха и проповядваха.

2. TEACHING IN SIDON

156:2.1 (1735.5) In entering Sidon, Jesus and his associates passed over a bridge, the first one many of them had ever seen. As they walked over this bridge, Jesus, among other things, said: “This world is only a bridge; you may pass over it, but you should not think to build a dwelling place upon it.”

156:2.2 (1735.6) As the twenty-four began their labors in Sidon, Jesus went to stay in a home just north of the city, the house of Justa and her mother, Bernice. Jesus taught the twenty-four each morning at the home of Justa, and they went abroad in Sidon to teach and preach during the afternoons and evenings.

Апостолите и евангелистите изключително ги въодушеви начинът, по който друговерците в Сидон приемаха техните проповеди; за времето на тяхното кратко пребиваване мнозина влязоха в Царството. Финикийският период, продължил около шест седмици, се оказа крайно плодотворен за придобиване на нови души. Но последващите еврейски автори на евангелията не бяха склонни да придават голямо значение на разказите за този топъл прием на ученията на Иисус пред друговерците точно по времето, когато толкова много от неговите хора се отнасяха към него враждебно.

156:2.3 (1735.7) The apostles and the evangelists were greatly cheered by the manner in which the gentiles of Sidon received their message; during their short sojourn many were added to the kingdom. This period of about six weeks in Phoenicia was a very fruitful time in the work of winning souls, but the later Jewish writers of the Gospels were wont lightly to pass over the record of this warm reception of Jesus' teachings by these gentiles at this very time when such a large number of his own people were in hostile array against him.

В много отношения тези повярвали в Иисус друговерци разбраха неговите учения по-дълбоко от евреите. Много от тези говорещи на гръцки сирофиникийци познаха не само това, че Иисус е подобен на Бога, но и това, че Бог е подобен на Иисус. Тези така наречени езичници постигнаха дълбоко разбиране на доктрините на Учителя за еднообразието на законите на този свят и цялата вселена. Те схванаха учението, че Бог не отдава предпочитание на индивиди, народи или нации, че Всеобщият Баща е справедлив, че вселената всецяло и извечно е законопослушна и неизменно надеждна. Тези неверници не се бояха от Иисус; те имаха смелостта да приемат неговата проповед. В течение на всички епохи хората бяха неспособни да разберат Иисус; те се бояха да направят това.

156:2.4 (1736.1) In many ways these gentile believers appreciated Jesus' teachings more fully than the Jews. Many of these Greek-speaking Syrophoenicians came to know not only that Jesus was like God but also that God was like Jesus. These so-called heathen achieved a good understanding of the Master's teachings about the uniformity of the laws of this world and the entire universe. They grasped the teaching that God is no respecter of persons, races, or nations; that there is no favoritism with the Universal Father; that the universe is wholly and ever law-abiding and unfailingly dependable. These gentiles were not afraid of Jesus; they dared to accept his message. All down through the ages men have not been unable to comprehend Jesus; they have been afraid to.

Иисус разясни на двадесет и четиримата, че той е избягал от Галилея, не защото не му е стигнало мъжество да се срещне лице в лице със своите врагове. Те разбраха, че той още не е готов за открит сблъсък с общоприетата религия и че не се кани да става мъченик. Именно по време на една от тези беседи в дома на Юста той за пръв път каза на своите ученици, че "дори земята и небето да изчезнат, моите думи ще останат".

156:2.5 (1736.2) Jesus made it clear to the twenty-four that he had not fled from Galilee because he lacked courage to confront his enemies. They comprehended that he was not yet ready for an open clash with established religion, and that he did not seek to become a martyr. It was during one of these conferences at the home of Justa that the Master first told his disciples that "even though heaven and earth shall pass away, my words of truth shall not."

Лайтмотивът на наставленията на Иисус по време на пребиваването в Сидон беше духовната еволюция. Той им говореше за това, че е невъзможно да оставаш на едно място: те трябва или да вървят напред в праведността, или да се движат назад, към злото и порока. Той ги убеждаваше "да не мислят за това, което е останало в миналото, а да се стремят напред, към по-велики реалности на Царството". Той ги призова не да се задоволяват със своето евангелско детство, а да полагат всички сили за постигането на пълноценно божествено синовство в духовното общуване и вероизповедното братство.

156:2.6 (1736.3) The theme of Jesus' instructions during the sojourn at Sidon was spiritual progression. He told them they could not stand still; they must go forward in righteousness or retrogress into evil and sin. He admonished them to "forget those things which are in the past while you push forward to embrace the greater realities of the kingdom." He besought them not to be content with their childhood in the gospel but to strive for the attainment of the full stature of divine sonship in the communion of the spirit and in the fellowship of believers.

Иисус каза: “Моите ученици трябва не само да спрат да причиняват зло, но и да се научат да правят добро; вие трябва не само да се очистите от всякакъв съзнателен грях, но и не трябва да позволявате на себе си да таите даже чувството на вина. Ако сте признали своите грехове, те са простени; затова вашата съвест трябва да остава чиста.”

156:2.7 (1736.4) Said Jesus: “My disciples must not only cease to do evil but learn to do well; you must not only be cleansed from all conscious sin, but you must refuse to harbor even the feelings of guilt. If you confess your sins, they are forgiven; therefore must you maintain a conscience void of offense.”

На Иисус много му харесваше тънкият хумор на друговерците. Именно този хумор, демонстриран от сирийката Норена, заедно с нейната огромна и непреклонна вяра дотолкова трогна сърцето на Учителя, че пробуди в него милосърдието. Иисус изключително много съжаляваше, че на неговия народ – евреите, дотолкова не достига чувство за хумор. Веднъж той каза на Тома: “Моят народ възприема себе си твърде сериозно; той почти изцяло е лишен от разбиране на комичното. Обременителната религия на фарисеите никога не би могла да се появи сред народ, притежаващ чувство за хумор. На моите съплеменници не достига и последователност: те отделят комарите и поглъщат камилите.”

156:2.8 (1736.5) Jesus greatly enjoyed the keen sense of humor which these gentiles exhibited. It was the sense of humor displayed by Norana, the Syrian woman, as well as her great and persistent faith, that so touched the Master’s heart and appealed to his mercy. Jesus greatly regretted that his people — the Jews — were so lacking in humor. He once said to Thomas: “My people take themselves too seriously; they are just about devoid of an appreciation of humor. The burdensome religion of the Pharisees could never have had origin among a people with a sense of humor. They also lack consistency; they strain at gnats and swallow camels.”

3. ПЪТЕШЕСТВИЕТО ПО КРАЙБРЕЖИЕТО НА СЕВЕР

Във вторник, 28 юни, Учителят и неговите съратници напуснаха Сидон и тръгнаха на север, към крайбрежните градове Порфирион и Хелдуа. Друговерците им оказаха топъл прием. Много хора влязоха в арството за това седмично обучение и проповеди. Апостолите проповядваха в Порфирион, а евангелистите учеха в Хелдуа.Докато апостолите и евангелистите се занимаваха със своето дело, Иисус ги остави за три-четири дни и отиде в крайбрежния град Бейрут, където посети вярващия сириец на име Малах, който година по-рано беше във Витсаида.

В сряда, 6 юли, всички се върнаха в Сидон и се установиха в дома на Юста, където останаха до сутринта в неделя, след което тръгнаха за Тир. Те преминаха на юг по брега през Сарепта и пристигнаха в Тир в понеделник, 11 юли. Към това време апостолите и евангелистите започнаха да привикват към труда сред така наричаните неверници от семитски произход. Всички тези племена говореха на гръцки. За апостолите и евангелистите беше голяма изненада да наблюдават с какво желание тези друговерци слушат Евангелието и да виждат с каква готовност много от тях го приемат.

3. THE JOURNEY UP THE COAST

156:3.1 (1736.6) On Tuesday, June 28, the Master and his associates left Sidon, going up the coast to Porphyreon and Heldua. They were well received by the gentiles, and many were added to the kingdom during this week of teaching and preaching. The apostles preached in Porphyreon and the evangelists taught in Heldua. While the twenty-four were thus engaged in their work, Jesus left them for a period of three or four days, paying a visit to the coast city of Beirut, where he visited with a Syrian named Malach, who was a believer, and who had been at Bethsaida the year before.

156:3.2 (1737.1) On Wednesday, July 6, they all returned to Sidon and tarried at the home of Justa until Sunday morning, when they departed for Tyre, going south along the coast by way of Sarepta, arriving at Tyre on Monday, July 11. By this time the apostles and the evangelists were becoming accustomed to working among these so-called gentiles, who were in reality mainly descended from the earlier Canaanite tribes of still earlier Semitic origin. All of these peoples spoke the Greek language. It was a great surprise to the apostles and evangelists to observe the eagerness of these gentiles to hear the gospel and to note the readiness with which many of them believed.

4. В ТИР

От 11 до 24 юли те учеха в Тир. Всеки от апостолите взе със себе си един от евангелистите и така, по двойки, те учеха и проповядваха във всички райони на Тир и неговите околности. Многоезичното население на това шумно морско пристанище с радост ги слушаше и много приеха кръщение – формалния знак за встъпване в братството на Царството. Иисус се засели в дома на вярващ евреин на име Йосиф, живеещ на пет - шест километра на юг от Тир, недалеч от гробницата на Хирам – царя на града-държава Тир във времената на Давид и Соломон.

Всеки ден през тези две седмици апостолите и евангелистите ежедневно влизаха в Тир през александрийското пристанище, провеждаха в града кратки срещи и всяка вечер повечето от тях се връщаха, за да нощуват в дома на Йосиф, намиращ се на юг от града. Всеки ден вярващи идваха от града, за да побеседват с Иисус на мястото на неговия отдих. Учителят говори в Тир само веднъж, на 20 юли през деня, когато той говореше на вярващите за любовта на Бащата към всички хора и за мисията на Сина – да разкрие Отеца на всички народи. Тези друговерци проявиха такъв интерес към Евангелието на Царството, че в този ден пред Иисус бяха отворени вратите на храма Мелкарт. Интересно е да се отбележи, че в последващите години на същото това място, където се намираше древният храм, беше построена християнска църква.

Много водещи производители на тирски пурпур – боята за платове, която прослави Тир и Сидон по целия свят и толкова спомагаше за развитието на световната търговия и последващото обогатяване – повярваха в Царството. Скоро, когато запасите от морски животни, служещи като източник на тази боя, започнаха да намаляват, тези хора тръгнаха да търсят нови места на обитаване на пигментните ракообразни. Странствайки по целия свят, те носеха със себе си проповедта за бащинството на Бога и братството на хората – Евангелието за Царството.

4. AT TYRE

156:4.1 (1737.2) From July 11 to July 24 they taught in Tyre. Each of the apostles took with him one of the evangelists, and thus two and two they taught and preached in all parts of Tyre and its environs. The polyglot population of this busy seaport heard them gladly, and many were baptized into the outward fellowship of the kingdom. Jesus maintained his headquarters at the home of a Jew named Joseph, a believer, who lived three or four miles south of Tyre, not far from the tomb of Hiram who had been king of the city-state of Tyre during the times of David and Solomon.

156:4.2 (1737.3) Daily, for this period of two weeks, the apostles and evangelists entered Tyre by way of Alexander's mole to conduct small meetings, and each night most of them would return to the encampment at Joseph's house south of the city. Every day believers came out from the city to talk with Jesus at his resting place. The Master spoke in Tyre only once, on the afternoon of July 20, when he taught the believers concerning the Father's love for all mankind and about the mission of the Son to reveal the Father to all races of men. There was such an interest in the gospel of the kingdom among these gentiles that, on this occasion, the doors of the Melkarth temple were opened to him, and it is interesting to record that in subsequent years a Christian church was built on the very site of this ancient temple.

156:4.3 (1737.4) Many of the leaders in the manufacture of Tyrian purple, the dye that made Tyre and Sidon famous the world over, and which contributed so much to their world-wide commerce and consequent enrichment, believed in the kingdom. When, shortly thereafter, the supply of the sea animals which were the source of this dye began to diminish, these dye makers went forth in search of new habitats of these shellfish. And thus migrating to the ends of the earth, they carried with them the message of the fatherhood of God and the brotherhood of man — the gospel of the kingdom.

5. УЧЕНИЕТО НА ИИСУС В ТИР

Този следобед в сряда, в хода на своето изказване, Иисус за пръв път разказа на своите последователи за бялата лилия, която високо вдига своята белоснежна главичка към светлината, макар че нейните корени се

5. JESUS' TEACHING AT TYRE

156:5.1 (1737.5) On this Wednesday afternoon, in the course of his address, Jesus first told his followers the story of the white lily which rears its pure and snowy head high into the sunshine while its roots are grounded in the slime and muck of the darkened soil beneath. "Likewise," said he, "mortal

намират в тинята и мръсотията на черната земя. “Така е и смъртният човек – каза той. – Макар че корените на неговия произход и съществуване са в животинската природа на човешката същност, той е способен, благодарение на вярата, да издигне своята духовна същност към слънчевата светлина на божествената истина и действително да донесе благородни плодове на духа.”

man, while he has his roots of origin and being in the animal soil of human nature, can by faith raise his spiritual nature up into the sunlight of heavenly truth and actually bear the noble fruits of the spirit.”

В хода на същата тази проповед Иисус се възползва от първата и единствена притча, имаща отношение към неговия собствен занаят – дърводелството. Призовавайки “да създават добра основа за развитие на възвишен и надарен характер”, той каза: “За да родите плодовете на духа, вие трябва да бъдете родени в духа. За да живеете сред своите събратя изпълнени с духа на живота, вие трябва да се учите от духа и да следвате неговото ръководство. Но не повтаряйте грешката на неразумния дърводелец, който напразно губи ценно време да подравнява, мери и чисти изяденото от червеи и изгнило отвътре дърво, а след това – влагайки целия си труд в развален материал, е принуден да го отхвърли като негоден като фундамент за сградата, която се кани да строи така, че да издържи въздействието на времето и бурята. Нека всеки се погрижи здравината на интелектуалния и нравствен фундамент на характера му да има адекватна надстройка, имаща растяща и облагородяваща духовна същност, която трябва по съответен начин да трансформира смъртния разум и след това – в съвкупност с този пресъздадения разум, да се сдобие с появата на устремена към безсмъртието душа. Вашата духовна същност – съвместно създадената душа, е жив растеж, но именно разумът и нравствеността на индивида е тази почва, върху която трябва да израснат тези висши прояви на човешкото развитие и божествено предназначение. Почвата на еволюиращата душа е почва човешка и материална, но предназначението на това съвместно творение на разума и духа е предназначение духовно и божествено.”

156:5.2 (1738.1) It was during this same sermon that Jesus made use of his first and only parable having to do with his own trade — carpentry. In the course of his admonition to “Build well the foundations for the growth of a noble character of spiritual endowments,” he said: “In order to yield the fruits of the spirit, you must be born of the spirit. You must be taught by the spirit and be led by the spirit if you would live the spirit-filled life among your fellows. But do not make the mistake of the foolish carpenter who wastes valuable time squaring, measuring, and smoothing his worm-eaten and inwardly rotting timber and then, when he has thus bestowed all of his labor upon the unsound beam, must reject it as unfit to enter into the foundations of the building which he would construct to withstand the assaults of time and storm. Let every man make sure that the intellectual and moral foundations of character are such as will adequately support the superstructure of the enlarging and ennobling spiritual nature, which is thus to transform the mortal mind and then, in association with that re-created mind, is to achieve the evolvement of the soul of immortal destiny. Your spirit nature — the jointly created soul — is a living growth, but the mind and morals of the individual are the soil from which these higher manifestations of human development and divine destiny must spring. The soil of the evolving soul is human and material, but the destiny of this combined creature of mind and spirit is spiritual and divine.”

Вечерта на същия ден Натанаил попита Иисус: “Учителю, защо се молим за това, Бог да не ни въвежда в съблазни, когато ние добре знаем от твоето откровение, че Отецът никога не прави това?” Иисус отговори на Натанаил:

156:5.3 (1738.2) On the evening of this same day Nathaniel asked Jesus: “Master, why do we pray that God will lead us not into temptation when we well know from your revelation of the Father that he never does such things?” Jesus answered Nathaniel:

“Не е чудно, че задаваш такива въпроси: аз виждам, че ти започваш да познаваш Отеца такъв, какъвто Го зная аз, а не древноеврейските пророци, които Го виждат толкова смътно. Ти добре знаеш, че нашие предци са били склонни да виждат участието на Бога практически във всичко ставащо. Те са виждали вмешателство на Бога във всички

156:5.4 (1738.3) “It is not strange that you ask such questions seeing that you are beginning to know the Father as I know him, and not as the early Hebrew prophets so dimly saw him. You well know how our forefathers were disposed to see God in almost everything that happened. They looked for the hand of God in all natural occurrences and in every unusual episode of human experience. They

естествени произшествия, във всяко необичайно събитие в своя опит. Те свързваха Бога както с доброто, така и със злото. Смятаха, че той е смекчил сърцето на Мойсей и е ожесточил сърцето на фараона. Когато човекът чувствал силен подтик да направи нещо – добро или лошо, то като правило той е обяснявал тези необичайни емоции така: "Господ говорú с мен и ми каза да направя това и това или да отида там и там." Затова, понеже тези хора толкова често и толкова бурно се поддаваха на съблазните, за нашите предци стана обичайно да вярват, че Бог ги е довел до това с цел да ги изпита, накаже или укрепи. Но днес вие наистина знаете повече. Вие знаете, че хората твърде често се поддават на съблазни вследствие повелите на своя собствен егоизъм и импулсите на своята животинска природа. Аз ви призовавам, чувствайки такива съблазни, вие честно и искрено да ги възприемате като такива, каквито са – съзнателно да пренасочвате енергията на духа, разума и тялото, стремяща се да намери изход, към по-високи пътища и по-идеалистични цели. Така ще можете да трансформирате своите съблазни и най-висши форми на облагородяващо нравствено служене и в същото време практически напълно да избегнете безполезните и изморяващи сблъсъци между животинското и духовното начала.

Но нека ви предупредя против безразсъдството на такова преодоляване на съблазните, когато едно желание се заменя с друго и привидно по-високо само за сметка на силата на човешката воля. Ако действително желаете да удържите победа над съблазните на по-малко съществената низша природа, вие трябва да постигнете такова състояние на духовен растеж, при което ще притежавате истинско неподправено влечение и любов към по-високите и идеалистични форми на поведение, с които вашият разум иска да замени тези по-низши и по-малко идеалистични наклонности, възприемани от вас като съблазни. Така ще се освободите от съблазните с помощта на духовното преображение, вместо все повече да натоварвате себе си с товара на измамното подтискане на смъртните желания. Старото и низшето ще бъде забравено в любовта към новото и висшето. Красотата винаги тържествува над грозотата в сърцата на тези, които са озарени от искрена любов към истината. В очистващата енергия на новото и искрено чувство е заключена огромна сила. И отново ви казвам: не отстъпвайте пред злото, а побеждавайте злото с добро."

Апостолите и евангелистите продължаваха да задават въпроси дълго след

connected God with both good and evil. They thought he softened the heart of Moses and hardened the heart of Pharaoh. When man had a strong urge to do something, good or evil, he was in the habit of accounting for these unusual emotions by remarking: 'The Lord spoke to me saying, do thus and so, or go here and there.' Accordingly, since men so often and so violently ran into temptation, it became the habit of our forefathers to believe that God led them thither for testing, punishing, or strengthening. But you, indeed, now know better. You know that men are all too often led into temptation by the urge of their own selfishness and by the impulses of their animal natures. When you are in this way tempted, I admonish you that, while you recognize temptation honestly and sincerely for just what it is, you intelligently redirect the energies of spirit, mind, and body, which are seeking expression, into higher channels and toward more idealistic goals. In this way may you transform your temptations into the highest types of uplifting mortal ministry while you almost wholly avoid these wasteful and weakening conflicts between the animal and spiritual natures.

156:5.5 (1738.4) "But let me warn you against the folly of undertaking to surmount temptation by the effort of supplanting one desire by another and supposedly superior desire through the mere force of the human will. If you would be truly triumphant over the temptations of the lesser and lower nature, you must come to that place of spiritual advantage where you have really and truly developed an actual interest in, and love for, those higher and more idealistic forms of conduct which your mind is desirous of substituting for these lower and less idealistic habits of behavior that you recognize as temptation. You will in this way be delivered through spiritual transformation rather than be increasingly overburdened with the deceptive suppression of mortal desires. The old and the inferior will be forgotten in the love for the new and the superior. Beauty is always triumphant over ugliness in the hearts of all who are illuminated by the love of truth. There is mighty power in the expulsive energy of a new and sincere spiritual affection. And again I say to you, be not overcome by evil but rather overcome evil with good."

156:5.6 (1739.1) Long into the night the apostles and evangelists continued to ask questions, and from

полунощ и от многобройните отговори бихме искали да представим някои мисли, изразени на съвременен език.

Развитото честолюбие, разумните съждения и изпитаната мъдрост са основни условия за материален успех. Лидерството зависи от природните способности, благоразумието, силата на волята и решимостта. Духовното предназначение зависи от вярата, любовта и предаността към истината – глада и жаждата за праведност, чистосърдечното желание да намериш Бога и да станеш като Него.

Нека откриването в себе си на човешки качества не ви обезкуражава. Човешката природа може да я тегли към злото, но на нея не ú е присъща греховността. Нека неспособността да забравите напълно някаква част от своя прискърбен опит не ви потопява в униние. Грешките, които не ви се отдава да забравите във времето, ще бъдат забравени във вечността. Облекчете товара, лежащ на вашите души, с бързо придобиване на перспективен поглед към своето предназначение – вселенското развитие на вашия път.

Не се заблуждавайте – не оценявайте достойнството на душата, изхождайки от несъвършения разум или плътските апетити на тялото. Не съдете душата и не оценявайте нейната участ с мярката на отделен злополучен епизод в своя живот. Вашето духовно предназначение се определя само от вашите стремежи и цели.

Религията представлява изцяло духовен опит на еволюиращата безсмъртна душа на богопозналия човек, но нравствената сила и духовна енергия са могъщи сили, които могат да се използват при разрешаването на сложните социални ситуации и объркани икономически проблеми. Тези нравствени и духовни дарове правят всички нива на човешкия живот по-богати и значими.

На вас ви е подготвен ограничен и скромен живот, ако се научите да обичате само тези, които обичат вас. Човешката любов действително може да се отличава с взаимност, но божествената любов изтича навън във всички свои стремежи към удовлетворяване. Колкото по-малко любов има в природата на всяко създание, толкова по-голяма е неговата потребност от любов и толкова повече божествената любов се стреми да удовлетвори такава потребност. Любовта никога не търси корист и не може да се посвещава на самата себе си. Божествената любов не може да съществува сама за себе си; тя трябва безкористно да се

the many answers we would present the following thoughts, restated in modern phraseology:

156:5.7 (1739.2) Forceful ambition, intelligent judgment, and seasoned wisdom are the essentials of material success. Leadership is dependent on natural ability, discretion, will power, and determination. Spiritual destiny is dependent on faith, love, and devotion to truth — hunger and thirst for righteousness — the wholehearted desire to find God and to be like him.

156:5.8 (1739.3) Do not become discouraged by the discovery that you are human. Human nature may tend toward evil, but it is not inherently sinful. Be not downcast by your failure wholly to forget some of your regrettable experiences. The mistakes which you fail to forget in time will be forgotten in eternity. Lighten your burdens of soul by speedily acquiring a long-distance view of your destiny, a universe expansion of your career.

156:5.9 (1739.4) Make not the mistake of estimating the soul's worth by the imperfections of the mind or by the appetites of the body. Judge not the soul nor evaluate its destiny by the standard of a single unfortunate human episode. Your spiritual destiny is conditioned only by your spiritual longings and purposes.

156:5.10 (1739.5) Religion is the exclusively spiritual experience of the evolving immortal soul of the God-knowing man, but moral power and spiritual energy are mighty forces which may be utilized in dealing with difficult social situations and in solving intricate economic problems. These moral and spiritual endowments make all levels of human living richer and more meaningful.

156:5.11 (1739.6) You are destined to live a narrow and mean life if you learn to love only those who love you. Human love may indeed be reciprocal, but divine love is outgoing in all its satisfaction-seeking. The less of love in any creature's nature, the greater the love need, and the more does divine love seek to satisfy such need. Love is never self-seeking, and it cannot be self-bestowed. Divine love cannot be self-contained; it must be unselfishly bestowed.

посвещава.

Вярващите в Царството трябва да притежават вътрешна вяра, с цялата си душа те трябва да бъдат уверени в неизменната победа на праведността. Строителите на Царството не трябва да се съмняват в истината на Евангелието на вечното спасение. Вярващите трябва да умеят все по-пълно да се отстраняват от житейската суета – да избягват тревогите на материалното битие и едновременно с това да освежават душата, да въодушевяват разума и да обновяват духа с вероизповедно общуване.

Нещастията не лишават позналите Бога индивиди от мъжество, разочарованията не ги отчайват. Вярващите са защитени от депресията, която предизвиква чисто материални катаклизми; живеещите в духа не изпадат в объркване поради произшествия в материалния свят. Кандидатите за вечен живот използват укрепващите и съзидателни методи, позволяващи да се посрещат всякакви превратности и несгоди на смъртния живот. С всеки преживян ден истински вярващите започват все *по-лесно* да извършват правилни постъпки.

Духовният живот необичайно повишава истинското самоуважение. Но самоуважението не е само възхищение. Самоуважението винаги е свързано с любовта и служенето на своите събратя. Човекът е неспособен да уважава себе си повече, отколкото обича своя ближен; едното е мярка за способността към другото.

С времето всеки истински вярващ овладява умението по-успешно да привлича своите другари към любовта към вечната истина. Когато разкривате на хората добродетелта, днес по-находчиви ли сте, отколкото вчера? Когато ги призовавате към праведност, постигате ли тази година по-големи успехи, отколкото миналата? Когато водите жадуващи души в духовното Царство, правите ли вие това с все по-голямо майсторство?

Вашите идеали достатъчно високи ли са, за да осигурят вечното ви спасение, а вашите идеи достатъчно практични ли са, за да ви направят полезен гражданин на Земята, способен да сътрудничи със своите смъртни братя? В духа вашето гражданство е на небесата; в плътта вие продължавате да си оставате граждани на земните царства. Оставете материалното кесарю, а духовното – Богу.

Мярката за духовната способност на еволюиращата душа е вашата вяра в истината и вашата любов към човека, но мярката за вашата човешка сила на характера е умението

156:5.12 (1739.7) Kingdom believers should possess an implicit faith, a whole-souled belief, in the certain triumph of righteousness. Kingdom builders must be undoubting of the truth of the gospel of eternal salvation. Believers must increasingly learn how to step aside from the rush of life — escape the harassments of material existence — while they refresh the soul, inspire the mind, and renew the spirit by worshipful communion.

156:5.13 (1739.8) God-knowing individuals are not discouraged by misfortune or downcast by disappointment. Believers are immune to the depression consequent upon purely material upheavals; spirit livers are not perturbed by the episodes of the material world. Candidates for eternal life are practitioners of an invigorating and constructive technique for meeting all of the vicissitudes and harassments of mortal living. Every day a true believer lives, he finds it *easier* to do the right thing.

156:5.14 (1740.1) Spiritual living mightily increases true self-respect. But self-respect is not self-admiration. Self-respect is always co-ordinate with the love and service of one's fellows. It is not possible to respect yourself more than you love your neighbor; the one is the measure of the capacity for the other.

156:5.15 (1740.2) As the days pass, every true believer becomes more skillful in alluring his fellows into the love of eternal truth. Are you more resourceful in revealing goodness to humanity today than you were yesterday? Are you a better righteousness recommender this year than you were last year? Are you becoming increasingly artistic in your technique of leading hungry souls into the spiritual kingdom?

156:5.16 (1740.3) Are your ideals sufficiently high to insure your eternal salvation while your ideas are so practical as to render you a useful citizen to function on earth in association with your mortal fellows? In the spirit, your citizenship is in heaven; in the flesh, you are still citizens of the earth kingdoms. Render to the Caesars the things which are material and to God those which are spiritual.

156:5.17 (1740.4) The measure of the spiritual capacity of the evolving soul is your faith in truth and your love for man, but the measure of your human strength of character is your ability to resist the

да се съпротивлявате на недоброжелателните чувства и вашата способност да давате отпор на мрачните размишления пред лицето на дълбоката печал. Поражението е истинското огледало, честно отразяващо вашето истинско лице.

holding of grudges and your capacity to withstand brooding in the face of deep sorrow. Defeat is the true mirror in which you may honestly view your real self.

С възрастта, набирайки опит в делата на Царството, ставате ли вие по-тактични в отношенията си с недисциплинираните смъртни и по-търпими в общуването с упоритите съратници? Тактичността е опорна точка на социалния лост, а търпимостта е признак на великата душа. Ако притежавате тези редки и чудесни дарове, с времето вие ще станете по-внимателни и умели в своите достойни опити да избягвате всички ненужни социални недоразумения. Такива мъдри души са способни да избегнат много от неприятностите, които непременно се падат като дял на всички, които страдат от недостиг на емоционална адаптация, тези, които отказват да пораснат, и онези, които се отказват да остареят достойно.

156:5.18 (1740.5) As you grow older in years and more experienced in the affairs of the kingdom, are you becoming more tactful in dealing with troublesome mortals and more tolerant in living with stubborn associates? Tact is the fulcrum of social leverage, and tolerance is the earmark of a great soul. If you possess these rare and charming gifts, as the days pass you will become more alert and expert in your worthy efforts to avoid all unnecessary social misunderstandings. Such wise souls are able to avoid much of the trouble which is certain to be the portion of all who suffer from lack of emotional adjustment, those who refuse to grow up, and those who refuse to grow old gracefully.

Всеки път, когато проповядвате истината и възвестявате Евангелието, избягвайте лъжливостта и нечестността. Не търсете признание, без да сте го заработили; не очаквайте съчувствие, без да сте го заслужили. Независимо от собствените си заслуги широко приемайте любовта както от човешки, така и от божествени източници и щедро я отдавайте. Но във всичко останало, което се отнася до достойнствата и похвалите, търсете само това, което по право ви принадлежи.

156:5.19 (1740.6) Avoid dishonesty and unfairness in all your efforts to preach truth and proclaim the gospel. Seek no unearned recognition and crave no undeserved sympathy. Love, freely receive from both divine and human sources regardless of your deserts, and love freely in return. But in all other things related to honor and adulation seek only that which honestly belongs to you.

Позналият Бога човек със сигурност ще се спаси; той не се бои от живота; той е искрен и последователен. Умее храбро да понася неотвратимите страдания; не роптае, сблъсквайки се с неизбежните трудности.

156:5.20 (1740.7) The God-conscious mortal is certain of salvation; he is unafraid of life; he is honest and consistent. He knows how bravely to endure unavoidable suffering; he is uncomplaining when faced by inescapable hardship.

Само препятствията не могат да накарат истински вярващия, творящ добро, да скръсти ръце. Трудностите разгарят жарта на този, който обича истината, а препятствията служат само като предизвикателство за непреклонния строител на Царството.

156:5.21 (1740.8) The true believer does not grow weary in well-doing just because he is thwarted. Difficulty whets the ardor of the truth lover, while obstacles only challenge the exertions of the undaunted kingdom builder.

И на много други неща учеше Иисус, преди те да се приготвят да напуснат Тир.

156:5.22 (1740.9) And many other things Jesus taught them before they made ready to depart from Tyre.

В деня преди напускането на Тир, за да се върне в района на Галилейското езеро, Иисус събра своите съратници и каза на дванадесетте евангелисти да се върнат назад по друг път, а не по този, по който той се канеше да се върне с дванадесетте апостоли. На евангелистите, разделили се тук с Иисус, повече не им се случи толкова отблизо да общуват с него.

156:5.23 (1740.10) The day before Jesus left Tyre for the return to the region of the Sea of Galilee, he called his associates together and directed the twelve evangelists to go back by a route different from that which he and the twelve apostles were to take. And after the evangelists here left Jesus, they were never again so intimately associated with him.

6. ЗАВРЪЩАНЕТО ОТ ФИНИКИЯ

През деня в неделя, 24 юли, Иисус и дванадесетте излязоха от дома на Йосиф на юг от Тир и слязоха по крайбрежния път към Птолемаида. Тук те спряха за един ден, обръщайки се с думи на утешение към група местни вярващи. Петър излезе пред тях с проповед вечерта на 25 юли.

Във вторник те напуснаха Птолемаида и поеха на изток, придвижвайки се навътре в страната по тивериадския път до Йотапата. В сряда спряха в Йотапата, където отново беседваха с вярващите за Царството. В четвъртък те напуснаха Йотапата и тръгнаха на север по керванния път, съединяващ Назарет с ливанските планини към селото Завулон през Рама. В петък проведоха в Рама няколко срещи и останаха тук до събота. В неделя, 31 юли, те стигнаха до Завулон, прекараха вечерта там и на следващата сутрин продължиха своя път.

Напускайки Зевулон, недалеч от Гишала те стигнаха до пресечката с пътя Магдала-Сидон, откъдето тръгнаха за Генисарет, разположен на западните брегове на Галилейското езеро на юг от Капернаум; там те трябваше да се срещнат с Давид Зеведеев и да решат каква ще бъде следващата им крачка по отношение на проповедите на Евангелието за Царството.

В течение на кратката среща с Давид те узнаха, че много лидери са се събрали на противоположния бряг на езерото недалеч от Хереса; затова тази вечер Иисус и неговите съратници бяха превозени на лодка на другия бряг. Един ден те прекараха в спокойна почивка в планината, а на следващия ден се отправиха към съседния парк, където Учителят някога насити петте хиляди. Тук те останаха в течение на три дни, провеждайки ежедневни беседи, на които се събираха около петдесет мъже и жени – всичко, което остана от някога многобройните вярващи в Капернаум и неговите околности.

Докато Иисус отсъстваше от Капернаум и Галилея, намирайки се във Финикия, неговите врагове решиха, че цялото му движение е разрушено; те стигнаха до заключението, че бързината на неговото заминаване свидетелства за силната му уплаха и затова той едва ли някога ще се върне и отново да ги безпокои. Почти напълно се прекрати активната съпротива спрямо неговите учения. Вярващите отново започнаха да провеждат публични събрания и се наблюдаваше бавно, но успешно обединение на тези изпитани и истински вярващи в Евангелието, които

6. THE RETURN FROM PHOENICIA

156:6.1 (1741.1) About noon on Sunday, July 24, Jesus and the twelve left the home of Joseph, south of Tyre, going down the coast to Ptolemais. Here they tarried for a day, speaking words of comfort to the company of believers resident there. Peter preached to them on the evening of July 25.

156:6.2 (1741.2) On Tuesday they left Ptolemais, going east inland to near Jotapata by way of the Tiberias road. Wednesday they stopped at Jotapata and instructed the believers further in the things of the kingdom. Thursday they left Jotapata, going north on the Nazareth-Mount Lebanon trail to the village of Zebulun, by way of Ramah. They held meetings at Ramah on Friday and remained over the Sabbath. They reached Zebulun on Sunday, the 31st, holding a meeting that evening and departing the next morning.

156:6.3 (1741.3) Leaving Zebulun, they journeyed over to the junction with the Magdala-Sidon road near Gischala, and thence they made their way to Gennesaret on the western shores of the lake of Galilee, south of Capernaum, where they had appointed to meet with David Zebedee, and where they intended to take counsel as to the next move to be made in the work of preaching the gospel of the kingdom.

156:6.4 (1741.4) During a brief conference with David they learned that many leaders were then gathered together on the opposite side of the lake near Kheresa, and accordingly, that very evening a boat took them across. For one day they rested quietly in the hills, going on the next day to the park, near by, where the Master once fed the five thousand. Here they rested for three days and held daily conferences, which were attended by about fifty men and women, the remnants of the once numerous company of believers resident in Capernaum and its environs.

156:6.5 (1741.5) While Jesus was absent from Capernaum and Galilee, the period of the Phoenician sojourn, his enemies reckoned that the whole movement had been broken up and concluded that Jesus' haste in withdrawing indicated he was so thoroughly frightened that he would not likely ever return to bother them. All active opposition to his teachings had about subsided. The believers were beginning to hold public meetings once more, and there was occurring a gradual but effective consolidation of the tried and true survivors of the great sifting through which the gospel believers had just

останаха след неотдавнашното велико пресяване.

Братът на Ирод, Филип, отчасти повярва в Иисус и съобщи, че Учителят може безпрепятствено да живее и да се труди в неговите владения.

Разпореждането за повсеместното закриване на синагогите за ученията на Иисус и всичките му последователи предизвика неблагоприятно отношение към книжниците и фарисеите. Веднага след като Иисус като предмет на спор изчезна от полезрението, възникна вълна на протест. Действията на йерусалимските фарисеи и религиозни водачи на Синедриона предизвикаха възмущението на цялото еврейство. Много управители на синагоги започнаха тайно да отварят своите синагоги за Абнер и неговите приятели, твърдейки, че тези проповедници са последователи на Йоан Кръстител, а не ученици на Иисус.

Даже Ирод Антипа се промени и узнавайки, че Иисус пребивава на противоположния бряг на езерото във владенията на неговия брат Филип, извести Иисус, че макар да е подписал заповедта за неговия арест в Галилея, той не е заповядвал да го задържат в Перея, с което даде да се разбере, че Иисус няма да бъде подложен на преследване, ако остане отвъд пределите на Галилея. За това решение той съобщи и на евреите в Йерусалим.

Такова беше положението към началото на август 29 година от н.е., когато Учителят се върна от мисионерското пътешествие във Финикия и пристъпи към реорганизация на разсеяните и оредели редове на своите изпитани последователи в тази последна, богата на събития година от неговата мисия на Земята.

Сега вече е ясно около какво ще започне борбата и Учителят, заедно със своите съратници, се готви да пристъпи към провъзгласяване на новата религия – религията на живия Бог, пребиваващ в умовете на хората.

passed.

156:6.6 (1741.6) Philip, the brother of Herod, had become a halfhearted believer in Jesus and sent word that the Master was free to live and work in his domains.

156:6.7 (1741.7) The mandate to close the synagogues of all Jewry to the teachings of Jesus and all his followers had worked adversely upon the scribes and Pharisees. Immediately upon Jesus' removing himself as an object of controversy, there occurred a reaction among the entire Jewish people; there was general resentment against the Pharisees and the Sanhedrin leaders at Jerusalem. Many of the rulers of the synagogues began surreptitiously to open their synagogues to Abner and his associates, claiming that these teachers were followers of John and not disciples of Jesus.

156:6.8 (1741.8) Even Herod Antipas experienced a change of heart and, on learning that Jesus was sojourning across the lake in the territory of his brother Philip, sent word to him that, while he had signed warrants for his arrest in Galilee, he had not so authorized his apprehension in Perea, thus indicating that Jesus would not be molested if he remained outside of Galilee; and he communicated this same ruling to the Jews at Jerusalem.

156:6.9 (1742.1) And that was the situation about the first of August, A.D. 29, when the Master returned from the Phoenician mission and began the reorganization of his scattered, tested, and depleted forces for this last and eventful year of his mission on earth.

156:6.10 (1742.2) The issues of battle are clearly drawn as the Master and his associates prepare to begin the proclamation of a new religion, the religion of the spirit of the living God who dwells in the minds of men.

Документ 157. В Кесария Филипова

⇦ 156 Книгата Урантия 158 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 157. В КЕСАРИЯ ФИЛИПОВА

Секции

Въведение
1. Събирачът на храмовия данък
2. Във Витсаида-Юлия
3. Признанието на Петър
4. Беседата за Царството
5. Новото разбиране
6. На следващия ден
7. Беседите на Андрей

PAPER 157 AT CAESAREA-PHILIPPI

SECTIONS

Introduction
1. The Temple-Tax Collector
2. At Bethsaida-Julias
3. Peter's Confession
4. The Talk about the Kingdom
5. The New Concept
6. The Next Afternoon
7. Andrew's Conference

Въведение

ПРЕДИ заедно с дванадесетте да отиде за малко в околностите на Кесария Филипова, Иисус, чрез свързочниците на Давид, се уговори за посещение в Капернаум в неделя, 7 август, с цел да се види със своето семейство. Беше предварително уговорено, че тази среща ще се състои в лодкарската работилница на Зеведей. Давид Зеведеев се уговори с Юда, брата на Иисус, за присъствието на цялото назаретско семейство – Мария и всички братя и сестри на Иисус, и в уреченото време Иисус, съпровождан от Андрей и Петър, тръгнаха за срещата. Можете да не съмнявате в това, че Мария и децата също се канеха да отидат на тази среща, но се случи така, че група фарисеи, знаещи за пребиваването на Иисус на противоположния бряг на езерото във владенията на Филип, реши да посети Мария и по възможност да разузнае за неговото местонахождение. Пристигането на тези йерусалимски емисари силно разтревожи Мария. Забелязвайки напрежението и нервността на всички членове на семейството, фарисеите решиха, че Иисус явно трябва да им направи посещение. Затова

INTRODUCTION

157:0.1 (1743.1) BEFORE Jesus took the twelve for a short sojourn in the vicinity of Caesarea-Philippi, he arranged through the messengers of David to go over to Capernaum on Sunday, August 7, for the purpose of meeting his family. By prearrangement this visit was to occur at the Zebedee boatshop. David Zebedee had arranged with Jude, Jesus' brother, for the presence of the entire Nazareth family — Mary and all of Jesus' brothers and sisters — and Jesus went with Andrew and Peter to keep this appointment. It was certainly the intention of Mary and the children to keep this engagement, but it so happened that a group of the Pharisees, knowing that Jesus was on the opposite side of the lake in Philip's domains, decided to call upon Mary to learn what they could of his whereabouts. The arrival of these Jerusalem emissaries greatly perturbed Mary, and noting the tension and nervousness of the entire family, they concluded that Jesus must have been expected to pay them a visit. Accordingly they installed themselves in Mary's home and, after summoning reinforcements, waited patiently for Jesus' arrival. And this, of course, effectively prevented any of the family from attempting to

те останаха в дома на Мария и, извиквайки подкрепление, започнаха търпеливо да чакат пристигането на Иисус. Няколко пъти в течение на деня и Юда, и Рут се опитваха да приспят бдителността на фарисеите и да изпратят на Иисус вест, но техните опити не доведоха до нищо.

Скоро след обяд куриерите на Давид известиха на Иисус, че фарисеите са се установили на прага на неговата майка, поради което той не предприе опит да навести своето семейство. Така, без вина на някоя от страните, на Иисус и неговото земно семейство за пореден път не се отдаде да се срещнат.

keep their appointment with Jesus. Several times during the day both Jude and Ruth endeavored to elude the vigilance of the Pharisees in their efforts to send word to Jesus, but it was of no avail.

157:0.2 (1743.2) Early in the afternoon David's messengers brought Jesus word that the Pharisees were encamped on the doorstep of his mother's house, and therefore he made no attempt to visit his family. And so again, through no fault of either, Jesus and his earth family failed to make contact.

1. СЪБИРАЧЪТ НА ХРАМОВИЯ ДАНЪК

Докато Иисус заедно с Андрей и Петър чакаха край езерото недалеч от лодкарската работилница, при него дойде събирачът на храмовия данък. Познавайки Иисус, той извика Петър встрани и попита: "Нима вашият Учител няма да плати таксата за храма?" Петър искаше да се възмути от това, че някой може да очаква от Иисус участие в поддръжката на религиозната дейност на своите заклети врагове, но забелязвайки странния израз на лицето на този човек, той основателно заподозря, че целта на събирача на данъка беше да ги хване в капан при отказ да платят обичайния половин шекел за храмовите богослужения в Йерусалим. Затова Петър отвърна: "Разбира се, Учителят ще плати храмовата такса. Почакай при вратата, сега ще се върна и ще я донеса."

Но Петър прибърза. Техните пари се пазеха в Юда, който се намираше на другия бряг. Нито той, нито неговият брат, нито Иисус носеха със себе си пари. И знаейки, че фарисеите ги издирват, те не можеха да отидат във Витсаида, за да вземат пари. Когато Петър съобщи на Иисус за събирача и за това, че му е обещал да му плати, Иисус каза: "Ако си му обещал, трябва да платиш. Но как ще успееш да изпълниш своето обещание? Смяташ ли отново да станеш рибар, за да удържиш дадената дума? Но, Петре, в дадените обстоятелства ние следва да заплатим дан. Няма да даваме на тези хора повод да ни обвиняват в правонарушения. Ние ще почакаме тук, докато ти отидеш с лодка да наловиш риба и когато я продадеш на съседния пазар, заплати на събирача това, което се пада за нас тримата."

Целият този разговор беше чут от стоящия редом таен куриер на Давид, който даде знак на своя приятел, ловящ риба недалеч, бързо

1. THE TEMPLE-TAX COLLECTOR

157:1.1 (1743.3) As Jesus, with Andrew and Peter, tarried by the lake near the boatshop, a temple-tax collector came upon them and, recognizing Jesus, called Peter to one side and said: "Does not your Master pay the temple tax?" Peter was inclined to show indignation at the suggestion that Jesus should be expected to contribute to the maintenance of the religious activities of his sworn enemies, but, noting a peculiar expression on the face of the tax collector, he rightly surmised that it was the purpose to entrap them in the act of refusing to pay the customary half shekel for the support of the temple services at Jerusalem. Accordingly, Peter replied: "Why of course the Master pays the temple tax. You wait by the gate, and I will presently return with the tax."

157:1.2 (1743.4) Now Peter had spoken hastily. Judas carried their funds, and he was across the lake. Neither he, his brother, nor Jesus had brought along any money. And knowing that the Pharisees were looking for them, they could not well go to Bethsaida to obtain money. When Peter told Jesus about the collector and that he had promised him the money, Jesus said: "If you have promised, then should you pay. But wherewith will you redeem your promise? Will you again become a fisherman that you may honor your word? Nevertheless, Peter, it is well in the circumstances that we pay the tax. Let us give these men no occasion for offense at our attitude. We will wait here while you go with the boat and cast for the fish, and when you have sold them at yonder market, pay the collector for all three of us."

157:1.3 (1744.1) All of this had been overheard by the secret messenger of David who stood near by, and who then signaled to an associate, fishing

да дойде на брега. Когато Петър се канеше да отплава от брега, този куриер и неговият другар-рибар му връчиха няколко големи кошници с риба и му помогнаха да ги отнесе на съседния търговец, който изкупи улова. И тези пари – заедно с това, което беше добавено от куриера на Давид – стигнаха на Петър за заплащане на храмовата такса за трима им. Събирачът взе парите и не започна да удържа глоба за просроченото плащане, тъй като те в течение на известно време бяха отсъствали от Галилея.

Не е чудно, че в едно от вашите повествувания се говори за Петър, хванал риба с монета в уста. В тези дни се разпространяваха много разкази за съкровища, намерени в коремите на риби. Такива граничещи с чудеса истории бяха обичайно явление. Затова, когато Петър излезе и тръгна към лодката, Иисус забеляза полушеговито: "Странно, че синовете на царя трябва да плащат данък; обикновено такса за поддържане на съда вземат от външни хора, но ние не бива да даваме на властите основания за заяждане. Върви! Може би ще хванеш рибата, в чиято уста ще намериш сребърна монета." Тези думи на Иисус, както и това, че Петър така бързо се върна с храмовия данък, обясняват защо по-късно този епизод се превърна в чудото, записано от автора на евангелието от Матей.

Заедно с Андрей и Петър Иисус изчака на брега почти до залез слънце. Куриерите му съобщиха, че домът на Мария все още е под наблюдение; затова, когато се стъмни, трима чакащи мъже седнаха в лодката и загребаха бавно към източния бряг на Галилейското езеро.

near the shore, to come in quickly. When Peter made ready to go out in the boat for a catch, this messenger and his fisherman friend presented him with several large baskets of fish and assisted him in carrying them to the fish merchant near by, who purchased the catch, paying sufficient, with what was added by the messenger of David, to meet the temple tax for the three. The collector accepted the tax, foregoing the penalty for tardy payment because they had been for some time absent from Galilee.

157:1.4 (1744.2) It is not strange that you have a record of Peter's catching a fish with a shekel in its mouth. In those days there were current many stories about finding treasures in the mouths of fishes; such tales of near miracles were commonplace. So, as Peter left them to go toward the boat, Jesus remarked, half-humorously: "Strange that the sons of the king must pay tribute; usually it is the stranger who is taxed for the upkeep of the court, but it behooves us to afford no stumbling block for the authorities. Go hence! maybe you will catch the fish with the shekel in its mouth." Jesus having thus spoken, and Peter so soon appearing with the temple tax, it is not surprising that the episode became later expanded into a miracle as recorded by the writer of Matthew's Gospel.

157:1.5 (1744.3) Jesus, with Andrew and Peter, waited by the seashore until nearly sundown. Messengers brought them word that Mary's house was still under surveillance; therefore, when it grew dark, the three waiting men entered their boat and slowly rowed away toward the eastern shore of the Sea of Galilee.

2. ВЪВ ВИТСАИДА-ЮЛИЯ

В понеделник, 8 август, когато Иисус и дванадесетте апостола се установиха в Магаданския парк недалеч от Витсаида-Юлия, повече от сто вярващи, евангелистите, членовете на женския корпус и други хора, интересуващи се от установяването на Царството, пристигнаха от Капернаум на съвещание. И много фарисеи, узнавайки, че Иисус се намира тук, също дойдоха. По това време някои садукеи се обединиха с фарисеите в опита си да хванат Иисус в капан. Преди да тръгнат за закритото съвещание с вярващите, Иисус проведе общо събрание, където присъстваха и фарисеите, които прекъсваха Учителя с критични забележки и всячески се опитваха да провалят неговата проповед. Главатарят на смутителите каза: "Учителю, ние бихме искали да ни дадеш

2. AT BETHSAIDA-JULIAS

157:2.1 (1744.4) On Monday, August 8, while Jesus and the twelve apostles were encamped in Magadan Park, near Bethsaida-Julias, more than one hundred believers, the evangelists, the women's corps, and others interested in the establishment of the kingdom, came over from Capernaum for a conference. And many of the Pharisees, learning that Jesus was here, came also. By this time some of the Sadducees were united with the Pharisees in their effort to entrap Jesus. Before going into the closed conference with the believers, Jesus held a public meeting at which the Pharisees were present, and they heckled the Master and otherwise sought to disturb the assembly. Said the leader of the disturbers: "Teacher, we would like you to give us a sign of your authority to teach, and then, when the same shall come to pass, all men will know

знамение, потвърждаващо твоите пълномощия да учиш, и когато то стане, всички ще знаят, че ти си изпратен от Бога.” Иисус им отговори: “Вечерта вие казвате, че времето ще бъде хубаво, защото небето е червено; сутринта – че времето ще бъде лошо, защото небето е червено и надвиснало ниско. Когато видите облаци, събиращи се на запад, вие казвате, че ще вали; когато духа южен вятър, казвате, че ще бъде топло. Как така вие, толкова добре умеещи да разпознавате лицето на небето, сте напълно неспособни да разпознаете знамението на времената? На тези, които желаят да познаят истината, вече е дадено знамение; но за злонамереното и лицемерно поколение няма да има знамения.”

Казвайки това, Иисус се оттегли и се приготви за вечерното съвещание със своите последователи. На тази среща беше решено да предприемат обединена мисия по всички градове и села на Декаполис, още щом Иисус и дванадесетте се върнат от Кесария Филипова. Учителят взе участие в планирането на мисията в Декаполис и, разпускайки събралите се, каза: “Аз ви казвам: пазете се от фарисейската и садукейска закваска. Не се залъгвайте с външните прояви на тяхната ученост и абсолютната им преданост към формите на религията. Мислете само за духа на живата истина и за силата на истинската религия. Не страхът от мъртвата религия ще ви спаси, а вашата вяра в живия опит, придобиван в духовните реалности на Царството. Не позволявайте на предразсъдъците да ви заслепят и на страха да ви сковава. Не допускайте също така преклонението пред традициите дотолкова да изкриви вашето разбиране, че очите ви да престанат да виждат и ушите ви да престанат да чуват. Целта на истинската религия е не само да донесе мир, но и да осигури прогрес. Душевният покой и интелектуалното развитие са възможни само тогава, когато с цялото си сърце заобичате истината, идеалите на вечната реалност. Пред вас стоят въпросите на живота и смъртта – греховните наслаждения на времето, противопоставени на праведните реалности на вечността. Още сега вие, встъпващите в новия живот на вярата и надеждата, трябва да започнете да се избавяте от оковите на страха и съмнението. И когато във вашата душа се пробудят чувства на служене на своите събратя, не ги заглушавайте; когато любовта към ближния изпълва вашето сърце, изразявайте подобни подтици към обич чрез разумно удовлетворяване на действителните потребности на вашите ближни.”

that you have been sent by God.” And Jesus answered them: “When it is evening, you say it will be fair weather, for the heaven is red; in the morning it will be foul weather, for the heaven is red and lowering. When you see a cloud rising in the west, you say showers will come; when the wind blows from the south, you say scorching heat will come. How is it that you so well know how to discern the face of the heavens but are so utterly unable to discern the signs of the times? To those who would know the truth, already has a sign been given; but to an evil-minded and hypocritical generation no sign shall be given.”

157:2.2 (1745.1) When Jesus had thus spoken, he withdrew and prepared for the evening conference with his followers. At this conference it was decided to undertake a united mission throughout all the cities and villages of the Decapolis as soon as Jesus and the twelve should return from their proposed visit to Caesarea-Philippi. The Master participated in planning for the Decapolis mission and, in dismissing the company, said: “I say to you, beware of the leaven of the Pharisees and the Sadducees. Be not deceived by their show of much learning and by their profound loyalty to the forms of religion. Be only concerned with the spirit of living truth and the power of true religion. It is not the fear of a dead religion that will save you but rather your faith in a living experience in the spiritual realities of the kingdom. Do not allow yourselves to become blinded by prejudice and paralyzed by fear. Neither permit reverence for the traditions so to pervert your understanding that your eyes see not and your ears hear not. It is not the purpose of true religion merely to bring peace but rather to insure progress. And there can be no peace in the heart or progress in the mind unless you fall wholeheartedly in love with truth, the ideals of eternal realities. The issues of life and death are being set before you — the sinful pleasures of time against the righteous realities of eternity. Even now you should begin to find deliverance from the bondage of fear and doubt as you enter upon the living of the new life of faith and hope. And when the feelings of service for your fellow men arise within your soul, do not stifle them; when the emotions of love for your neighbor well up within your heart, give expression to such urges of affection in intelligent ministry to the real needs of your fellows.”

3. ПРИЗНАНИЕТО НА ПЕТЪР

3. PETER’S CONFESSION

Рано сутринта във вторник Иисус и дванадесетте апостоли излязоха от Магаданския парк в Кесария Филипова, столицата на владенията на тетрарха Филип. Кесария Филипова се намираше в край с дивна красота. Простираше се в очарователна долина между живописни хълмове, където от подземна пещера води началото си река Йордан. На север с цялата си красота се издигаха върховете на планината Ермон, а малко по на юг от хълмовете са откриваше величественият изглед на горното течение на Йордан и Галилейското езеро.

Иисус беше ходил на Ермон в началото на своя път по създаването на Царството и сега, преминавайки към заключителния етап на своя труд, той искаше да се върне на тази планина на изпитания и триумф, надявайки се, че апостолите могат да получат тук нова представа за възложената им отговорност и да се изпълнят с нови сили за предстоящите тежки изпитания. По пътя – приблизително в това време, когато те преминаваха южно от Меромските води, апостолите започнаха да обменят впечатления за тяхната проповед и за това, как различните народи се отнасят към техния Учител.

Когато спряха за обяд, Иисус внезапно зададе на апостолите първия за цялото време въпрос относно самия себе си. Този неочакван въпрос звучеше така: “Какво говорят хората – кой казват, че съм?”

Дълги месеци Иисус беше обучавал апостолите, разкривайки същността и характера на Царството небесно, и той добре разбираше, че е настанало време, когато следва да пристъпи към по-дълбоко разкриване на своята собствена същност и лична връзка с Царството. И сега, когато седнаха под черничевите дървета, Учителят се приготви за една от най-важните беседи за всичките години на общуване с избраните апостоли.

Повече от половината от всички апостоли предложиха своите отговори на въпроса на Учителя. Те му казаха, че всички познаващи го хора го смятат за пророк или необикновен човек, че даже неговите врагове изключително много се боят от него, обвинявайки го, че своето могъщество той дължи на връзки с княза на дяволите. Те казаха, че някои хора в Юдея и Самария, които не са го виждали лично, го смятат за възкръсналия от мъртвите Йоан Кръстител. Петър обясни, че в различно време различни хора го сравняваха с Мойсей, Илия, Исая и Йеремия. Като изслуша тези отговори, Иисус стана и като гледаше отгоре надолу към дванадесетте седящи пред него в

157:3.1 (1745.2) Early Tuesday morning Jesus and the twelve apostles left Magadan Park for Caesarea-Philippi, the capital of the Tetrarch Philip’s domain. Caesarea-Philippi was situated in a region of wondrous beauty. It nestled in a charming valley between scenic hills where the Jordan poured forth from an underground cave. The heights of Mount Hermon were in full view to the north, while from the hills just to the south a magnificent view was had of the upper Jordan and the Sea of Galilee.

157:3.2 (1745.3) Jesus had gone to Mount Hermon in his early experience with the affairs of the kingdom, and now that he was entering upon the final epoch of his work, he desired to return to this mount of trial and triumph, where he hoped the apostles might gain a new vision of their responsibilities and acquire new strength for the trying times just ahead. As they journeyed along the way, about the time of passing south of the Waters of Merom, the apostles fell to talking among themselves about their recent experiences in Phoenicia and elsewhere and to recounting how their message had been received, and how the different peoples regarded their Master.

157:3.3 (1745.4) As they paused for lunch, Jesus suddenly confronted the twelve with the first question he had ever addressed to them concerning himself. He asked this surprising question, “Who do men say that I am?”

157:3.4 (1746.1) Jesus had spent long months in training these apostles as to the nature and character of the kingdom of heaven, and he well knew the time had come when he must begin to teach them more about his own nature and his personal relationship to the kingdom. And now, as they were seated under the mulberry trees, the Master made ready to hold one of the most momentous sessions of his long association with the chosen apostles.

157:3.5 (1746.2) More than half the apostles participated in answering Jesus’ question. They told him that he was regarded as a prophet or as an extraordinary man by all who knew him; that even his enemies greatly feared him, accounting for his powers by the indictment that he was in league with the prince of devils. They told him that some in Judea and Samaria who had not met him personally believed he was John the Baptist risen from the dead. Peter explained that he had been, at sundry times and by various persons, compared with Moses, Elijah, Isaiah, and Jeremiah. When Jesus had listened to this report, he drew himself upon his feet, and looking down upon the twelve sitting about him in a semicircle,

полукръг, с поразяваща ги подчертаност с плавно движение на ръката попита: “А какво ще кажете вие – кой съм аз?” Настъпи напрегнато мълчание. Дванадесетте, без да откъсват очи, гледаха Учителя и тук Симон Петър скочи на крака и възкликна: “Ти си Спасителят, Син на живия Бог.” И единадесетте седящи апостоли в един порив станаха в знак на това, че Петър изрази тяхното общо мнение.

Като ги помоли отново да седнат и оставайки прав срещу тях, Иисус каза: “Това ви беше разкрито от моя Отец. Дойде вашето време да узнаете истината за мен. Засега аз искам на никого да не казвате за това. Да продължим пътя си.”

И те тръгнаха за Кесария Филипова, където пристигнаха късно вечерта и спряха в дома на очакващия ги Селса. През тази нощ апостолите почти не затвориха очи. На тях им се струваше, че чувстват настъпването на велико събитие в техния живот и в труда за благото на Царството.

with startling emphasis he pointed to them with a sweeping gesture of his hand and asked, “But who say you that I am?” There was a moment of tense silence. The twelve never took their eyes off the Master, and then Simon Peter, springing to his feet, exclaimed: “You are the Deliverer, the Son of the living God.” And the eleven sitting apostles arose to their feet with one accord, thereby indicating that Peter had spoken for all of them.

157:3.6 (1746.3) When Jesus had beckoned them again to be seated, and while still standing before them, he said: “This has been revealed to you by my Father. The hour has come when you should know the truth about me. But for the time being I charge you that you tell this to no man. Let us go hence.”

157:3.7 (1746.4) And so they resumed their journey to Caesarea-Philippi, arriving late that evening and stopping at the home of Celsus, who was expecting them. The apostles slept little that night; they seemed to sense that a great event in their lives and in the work of the kingdom had transpired.

4. БЕСЕДАТА ЗА ЦАРСТВОТО

От времето на кръщаването на Иисус от Йоан Кръстител и на превръщането на водата във вино в Кана апостолите в различни периоди фактически го смятаха за Месия. Някои от тях в течение на някакво време действително вярваха, че той е дългоочакваният Спасител. Но щом в техните сърца се пробудеха такива надежди, Учителят ги разбиваше на парчета със съкрушителна дума или разочароваща постъпка. Те вече отдавна пребиваваха в объркване поради противоречията между съхраняваните в съзнанието им представи за очаквания Месия и пазения в сърцата им опит от своята необикновена връзка с този необикновен човек.

В сряда, когато денят вече беше в разгара си, апостолите се събраха в градината при Селса за обедна трапеза. През по-голямата част от нощта и цялата сутрин Симон Петър и Симон Зилот горещо убеждаваха своите събратя, опитвайки се да доведат всички апостоли до беззаветно приемане на Учителя не само като Месия, но и като божествен Син на живия Бог. Те двамата практически напълно се схождаха в своята оценка за Иисус и усърдно се трудеха техните събратя изцяло да приемат гледната им точка. Макар че Андрей продължаваше да осъществява общото ръководство на корпуса на апостолите, неговият брат Симон Петър с всеобщо

4. THE TALK ABOUT THE KINGDOM

157:4.1 (1746.5) Since the occasions of Jesus’ baptism by John and the turning of the water into wine at Cana, the apostles had, at various times, virtually accepted him as the Messiah. For short periods some of them had truly believed that he was the expected Deliverer. But hardly would such hopes spring up in their hearts than the Master would dash them to pieces by some crushing word or disappointing deed. They had long been in a state of turmoil due to conflict between the concepts of the expected Messiah which they held in their minds and the experience of their extraordinary association with this extraordinary man which they held in their hearts.

157:4.2 (1746.6) It was late forenoon on this Wednesday when the apostles assembled in Celsus’ garden for their noontime meal. During most of the night and since they had arisen that morning, Simon Peter and Simon Zelotes had been earnestly laboring with their brethren to bring them all to the point of the wholehearted acceptance of the Master, not merely as the Messiah, but also as the divine Son of the living God. The two Simons were well-nigh agreed in their estimate of Jesus, and they labored diligently to bring their brethren around to the full acceptance of their views. While Andrew continued as the director-general of the apostolic corps, his brother, Simon Peter, was becoming,

съгласие все повече ставаше изразител на техните възгледи.

Всички те седяха в градината, когато около обед се появи Учителят. На техните лица беше изписано изражение на възвишена тържественост и когато Иисус се приближи, всички станаха. Иисус сне напрежението с приятелска и братска усмивка, толкова характерна за него, когато неговите последователи твърде сериозно възприемаха себе си или някое ставащо с тях събитие. С жест той им даде знак да седнат. Занапред дванадесетте никога не приветстваха Учителя със ставане. Те видяха, че той не одобрява такава външна проява на уважение.

Когато завършиха трапезата и пристъпиха към обсъждане на плановете за предстоящото пътешествие по Декаполис, Иисус внезапно ги обходи с поглед и каза: "Сега, когато измина цял ден, откакто се съгласихте с изявлението на Симон Петър относно личността на Сина Човешки, аз бих искал да ви попитам: остава ли същото вашето мнение?" Чувайки това, дванадесетте станаха и Симон Петър, правейки няколко крачки към Учителя, каза: "Да, Учителю, остава. Ние вярваме, че ти си Синът на живия Бог." И Петър седна заедно със своите събратя.

Продължавайки да стои, Иисус каза на дванадесетте: "Вие сте моите избрани посланици, но аз зная, че в дадените обстоятелства не бихте могли да стигнете до тази вяра само с човешкото знание. Това е откровение на Духа на моя Отец, обърнато към тайниците на вашите души. И тъй като вие правите това признание благодарение на това, което ви е разкрито от Духа на моя Отец, аз трябва да ви заявя, че върху този фундамент аз ще построя братството на Царството небесно. Върху тази скала на духовната реалност аз ще построя жив храм на духовното братство във вечните реалности на Царството на моя Отец. Никакви сили на злото и греха няма да преодолеят това човешко братство на божествения Дух. И макар че живият Дух на моя Отец ще бъде извечно божествен ръководител и възпитател на всички, които свързват себе си с връзките на това духовно братство, на вас и вашите последователи аз предавам ключовете от външното царство – властта над нещата тленни, социалните и икономически страни на това обединение на мъже и жени като членове на братството." И отново той им заръча все още да не казват никому за това, че той е Синът Божий.

Иисус започна да вярва в предаността и честността на своите апостоли. Както предполагаше Учителят, вярата, способна да устои пред това, което в последно време се

increasingly and by common consent, the spokesman for the twelve.

157:4.3 (1747.1) They were all seated in the garden at just about noon when the Master appeared. They wore expressions of dignified solemnity, and all arose to their feet as he approached them. Jesus relieved the tension by that friendly and fraternal smile which was so characteristic of him when his followers took themselves, or some happening related to themselves, too seriously. With a commanding gesture he indicated that they should be seated. Never again did the twelve greet their Master by arising when he came into their presence. They saw that he did not approve of such an outward show of respect.

157:4.4 (1747.2) After they had partaken of their meal and were engaged in discussing plans for the forthcoming tour of the Decapolis, Jesus suddenly looked up into their faces and said: "Now that a full day has passed since you assented to Simon Peter's declaration regarding the identity of the Son of Man, I would ask if you still hold to your decision?" On hearing this, the twelve stood upon their feet, and Simon Peter, stepping a few paces forward toward Jesus, said: "Yes, Master, we do. We believe that you are the Son of the living God." And Peter sat down with his brethren.

157:4.5 (1747.3) Jesus, still standing, then said to the twelve: "You are my chosen ambassadors, but I know that, in the circumstances, you could not entertain this belief as a result of mere human knowledge. This is a revelation of the spirit of my Father to your inmost souls. And when, therefore, you make this confession by the insight of the spirit of my Father which dwells within you, I am led to declare that upon this foundation will I build the brotherhood of the kingdom of heaven. Upon this rock of spiritual reality will I build the living temple of spiritual fellowship in the eternal realities of my Father's kingdom. All the forces of evil and the hosts of sin shall not prevail against this human fraternity of the divine spirit. And while my Father's spirit shall ever be the divine guide and mentor of all who enter the bonds of this spirit fellowship, to you and your successors I now deliver the keys of the outward kingdom — the authority over things temporal — the social and economic features of this association of men and women as fellows of the kingdom." And again he charged them, for the time being, that they should tell no man that he was the Son of God.

157:4.6 (1747.4) Jesus was beginning to have faith in the loyalty and integrity of his apostles. The Master conceived that a faith which could stand what his chosen representatives had recently passed

наложи да понесат неговите избрани представители, задължително ще издържи най-тежките изпитания, очакващи ги в най-близко бъдеще, ще извади от привидното крушение всичките им надежди в новата зора на новия съден период и ще освети пребиваващия в тъмнина свят. В този ден Учителят повярва в предаността на всички свои апостоли, с изключение на един.

И от този ден нататък Иисус се занимаваше със строителството на живия храм на този вечен фундамент на своето божествено синовство и тези, които благодарение на това осъзнават себе си като синове Божии, са човешките тухлички, съставляващи този жив храм на синовство, въздигнат в слава и в чест на мъдростта и любовта на вечния Баща на духовете.

След тези думи Иисус накара дванадесетте да отидат в планината и да останат там без него до вечеря в търсене на мъдрост, сили и духовно водителство. И те направиха така, както каза Учителят.

through would undoubtedly endure the fiery trials which were just ahead and emerge from the apparent wreckage of all their hopes into the new light of a new dispensation and thereby be able to go forth to enlighten a world sitting in darkness. On this day the Master began to believe in the faith of his apostles, save one.

157:4.7 (1747.5) And ever since that day this same Jesus has been building that living temple upon that same eternal foundation of his divine sonship, and those who thereby become self-conscious sons of God are the human stones which constitute this living temple of sonship erecting to the glory and honor of the wisdom and love of the eternal Father of spirits.

157:4.8 (1747.6) And when Jesus had thus spoken, he directed the twelve to go apart by themselves in the hills to seek wisdom, strength, and spiritual guidance until the time of the evening meal. And they did as the Master admonished them.

5. НОВОТО РАЗБИРАНЕ

Новата и най-важна черта на признанието на Петър беше недвусмисленото осъзнаване на Иисус като Син Божий, осъзнаването на неговата безспорна божественост. От времето на неговото кръщение и сватбата в Кана апостолите различно го смятаха за Месия. Но юдейската концепция за избавителя на нацията не предполагаше, че той ще бъде божествено същество. Евреите не учеха за божествения произход на Месията; той трябваше да бъде "помазаник", но те едва ли си го представяха като Син Божий. Във второто признание особено значение придоби неговата *обединена същност* — небеснят факт за това, че той е Син Човешки, *както и* Син Божий, и Учителят заяви, че именно върху тази велика истина за съюза на човешката и божествената същност той ще построи Царството небесно.

Иисус се стремеше да преживее своя земен живот и да завърши своята посвещенческа мисия като Син Човешки. Неговите последователи бяха склонни да смятат Учителя за дългоочаквания Месия. Знаейки, че никога не би могъл да стане въплъщение на техните месиански надежди, той се опитваше по такъв начин да измени тяхната представа за Месията, за да оправдае частично техните очаквания. Но сега той разбра, че подобен план едва ли ще бъде успешен. Затова взе смелото решение да разкрие своя трети план – открито да заяви за

5. THE NEW CONCEPT

157:5.1 (1748.1) The new and vital feature of Peter's confession was the clear-cut recognition that Jesus was the Son of God, of his unquestioned divinity. Ever since his baptism and the wedding at Cana these apostles had variously regarded him as the Messiah, but it was not a part of the Jewish concept of the national deliverer that he should be *divine.* The Jews had not taught that the Messiah would spring from divinity; he was to be the "anointed one," but hardly had they contemplated him as being "the Son of God." In the second confession more emphasis was placed upon the *combined nature,* the supernal fact that he was the Son of Man *and* the Son of God, and it was upon this great truth of the union of the human nature with the divine nature that Jesus declared he would build the kingdom of heaven.

157:5.2 (1748.2) Jesus had sought to live his life on earth and complete his bestowal mission as the Son of Man. His followers were disposed to regard him as the expected Messiah. Knowing that he could never fulfill their Messianic expectations, he endeavored to effect such a modification of their concept of the Messiah as would enable him partially to meet their expectations. But he now recognized that such a plan could hardly be carried through successfully. He therefore elected boldly to disclose the third plan — openly to announce his divinity, acknowledge the truthfulness of Peter's confession, and directly

своята божественост, да потвърди истинността на признанието на Петър и ясно да провъзгласи на дванадесетте, че той е Син Божий.

В течение на три години Иисус провъзгласяваше себе си за "Син Човешки" и в течение на три години апостолите все по-упорито настояваха, че той е очакваният юдейски Месия. Сега той разкри, че е Син Божий, и върху концепцията за *обединената същност* на Сина Човешки и Сина Божий той реши да построи Царството небесно. Той беше взел решение да се въздържа от по-нататъшни опити да ги убеди, че не е Месия. Сега реши смело да им разкрие какво той *е,* без да обръща внимание на тяхното упорито отношение към него като към Месия.

proclaim to the twelve that he was a Son of God.

157:5.3 (1748.3) For three years Jesus had been proclaiming that he was the "Son of Man," while for these same three years the apostles had been increasingly insistent that he was the expected Jewish Messiah. He now disclosed that he was the Son of God, and upon the concept of the *combined nature* of the Son of Man and the Son of God, he determined to build the kingdom of heaven. He had decided to refrain from further efforts to convince them that he was not the Messiah. He now proposed boldly to reveal to them what he *is,* and then to ignore their determination to persist in regarding him as the Messiah.

6. НА СЛЕДВАЩИЯ ДЕН

Иисус и апостолите останаха още един ден в дома на Селса в очакване на куриерите на Давид, които трябваше да донесат пари. След падането на популярността на Иисус настъпи рязък спад на доходите. Когато те стигнаха до Кесария Филипова, хазната беше празна. Матей не искаше да се разделя с Иисус и своите братя в такова време и той нямаше собствени налични средства, които да може да предаде на Юда, както беше правил в миналото. При все това Давид Зеведеев беше предвидил възможно съкращаване на постъпленията и се беше разпоредил неговите куриери, преминавайки през Юдея, Самария и Галилея, да действат като събирачи на пари в полза на изгонените апостоли и техния Учител. Затова към вечерта на същия ден от Витсаида пристигнаха куриери и доставените от тях пари стигнаха за тяхното завръщане и за началото на пътешествието по градовете на Декаполис. Към това време Матей разчиташе да получи пари от продажбата на своята последна собственост в Капернаум, уговаряйки се, че тези средства ще бъдат анонимно предадени на Юда.

Нито Петър, нито другите апостоли имаха достоверна представа за божествеността на Иисус. Те зле разбираха, че в земния живот на Учителя започва нова епоха – време, когато учителят-целител се превръщаше в преосмислен Месия, Син Божий. От това време нататък в проповедите на Иисус зазвуча нова тема. Занапред единствен идеал на неговия живот стана разкриването на Отеца, а единствена задача на неговите учения – да демонстрира на своята вселена персонификацията на тази висша мъдрост, която можеш да разбереш, само преживявайки

6. THE NEXT AFTERNOON

157:6.1 (1748.4) Jesus and the apostles remained another day at the home of Celsus, waiting for messengers to arrive from David Zebedee with funds. Following the collapse of the popularity of Jesus with the masses there occurred a great falling off in revenue. When they reached Caesarea-Philippi, the treasury was empty. Matthew was loath to leave Jesus and his brethren at such a time, and he had no ready funds of his own to hand over to Judas as he had so many times done in the past. However, David Zebedee had foreseen this probable diminution of revenue and had accordingly instructed his messengers that, as they made their way through Judea, Samaria, and Galilee, they should act as collectors of money to be forwarded to the exiled apostles and their Master. And so, by evening of this day, these messengers arrived from Bethsaida bringing funds sufficient to sustain the apostles until their return to embark upon the Decapolis tour. Matthew expected to have money from the sale of his last piece of property in Capernaum by that time, having arranged that these funds should be anonymously turned over to Judas.

157:6.2 (1749.1) Neither Peter nor the other apostles had a very adequate conception of Jesus' divinity. They little realized that this was the beginning of a new epoch in their Master's career on earth, the time when the teacher-healer was becoming the newly conceived Messiah — the Son of God. From this time on a new note appeared in the Master's message. Henceforth his one ideal of living was the revelation of the Father, while his one idea in teaching was to present to his universe the personification of that supreme wisdom which can only be comprehended by living it. He came that we all might have life and have it more

я. Той дойде, за да можем всички ние да имаме живот, при това в изобилие.

Сега Иисус навлезе в четвъртия, последен етап от своя човешки живот в плът. Първият етап беше детството – годините, когато той само смътно осъзнаваше своя произход, същност и своето предназначение като човешко същество. Втори етап бяха годините на все по-голямо самосъзнание – младостта и постепенното възмъжаване, – в течение на които той започна все повече да си дава сметка за своята божествена същност и човешка мисия. Вторият етап завърши с преживяванията и откровенията, свързани с неговото кръщение. Третият етап от земния опит на Учителя започна след кръщението и продължи в годините на неговото служене като учител и целител, завършвайки с историческото признание на Петър в Кесария Филипова. Този трети период от неговия земен живот обхвана времето, в течение на което неговите апостоли и най-близки последователи го знаеха като Сина Човешки и го смятаха за Месия. Четвъртият и заключителен период от неговия земен път започна тук, в Кесария Филипова, и завърши с разпятието. Този етап от неговото служене се характеризираше с признаването от страна на Иисус на своята божественост и обхвана труда от последната година, преживяна от него в плът. В течение на този четвърти период той стана известен на апостолите като Син Божий, макар че повечето от неговите последователи продължаваха да го смятат за Месия. Признанието на Петър ознаменува началото на нов период – период на по-пълно разбиране на истината за неговото висше служене като посвещенчески Син на Урантия и за цялата вселена, както и поне смътното осъзнаване на този факт от избраните от него апостоли.

Така животът на Иисус стана пример за това, на което той учеше в своята религия, а именно – пример за растежа на духовната същност за сметка на нейното живо развитие. За разлика от своите последователи, той не наблягаше на постоянната борба на душата и тялото. По-скоро той учеше на това, че духът лесно побеждава тези две начала, с успех достигайки полезно примирение в много от техните сблъсъци, провокирани от разума и инстинктите.

От този момент нататък всички учения на Иисус придобиват нов смисъл. До Кесария Филипова той беше главен учител на Евангелието на Царството. След Кесария Филипова той беше вече не само учител, а божествен представител на вечния Отец, Който е центърът и пределите на това духовно Царство, и от него се изискваше той да осъществи всичко това като човек – като Сина

abundantly.

157:6.3 (1749.2) Jesus now entered upon the fourth and last stage of his human life in the flesh. The first stage was that of his childhood, the years when he was only dimly conscious of his origin, nature, and destiny as a human being. The second stage was the increasingly self-conscious years of youth and advancing manhood, during which he came more clearly to comprehend his divine nature and human mission. This second stage ended with the experiences and revelations associated with his baptism. The third stage of the Master's earth experience extended from the baptism through the years of his ministry as teacher and healer and up to this momentous hour of Peter's confession at Caesarea-Philippi. This third period of his earth life embraced the times when his apostles and his immediate followers knew him as the Son of Man and regarded him as the Messiah. The fourth and last period of his earth career began here at Caesarea-Philippi and extended on to the crucifixion. This stage of his ministry was characterized by his acknowledgment of divinity and embraced the labors of his last year in the flesh. During the fourth period, while the majority of his followers still regarded him as the Messiah, he became known to the apostles as the Son of God. Peter's confession marked the beginning of the new period of the more complete realization of the truth of his supreme ministry as a bestowal Son on Urantia and for an entire universe, and the recognition of that fact, at least hazily, by his chosen ambassadors.

157:6.4 (1749.3) Thus did Jesus exemplify in his life what he taught in his religion: the growth of the spiritual nature by the technique of living progress. He did not place emphasis, as did his later followers, upon the incessant struggle between the soul and the body. He rather taught that the spirit was easy victor over both and effective in the profitable reconciliation of much of this intellectual and instinctual warfare.

157:6.5 (1749.4) A new significance attaches to all of Jesus' teachings from this point on. Before Caesarea-Philippi he presented the gospel of the kingdom as its master teacher. After Caesarea-Philippi he appeared not merely as a teacher but as the divine representative of the eternal Father, who is the center and circumference of this spiritual kingdom, and it was required that he do all this as a human being, the Son of Man.

Човешки.

Иисус искрено се опитваше да доведе своите последователи в духовното Царство като учител, след това – като учител-изцелител, но тях това не ги удовлетворяваше. Той добре разбираше, че неговата земна мисия никак не би могла да оправдае месианските надежди на еврейския народ; древните пророци изобразяваха Месията такъв, какъвто Иисус никога не би могъл да стане. Той се стремеше да установи Царството на Отеца като Син Човешки, но неговите последователи не поискаха да вървят напред в това начинание. Разбирайки това, Иисус реши да тръгне срещу тези, които повярваха в него; и вземайки такова решение, той се приготви открито да поеме ролята на посвещенческия Божий Син.

157:6.6 (1749.5) Jesus had sincerely endeavored to lead his followers into the spiritual kingdom as a teacher, then as a teacher-healer, but they would not have it so. He well knew that his earth mission could not possibly fulfill the Messianic expectations of the Jewish people; the olden prophets had portrayed a Messiah which he could never be. He sought to establish the Father's kingdom as the Son of Man, but his followers would not go forward in the adventure. Jesus, seeing this, then elected to meet his believers part way and in so doing prepared openly to assume the role of the bestowal Son of God.

Затова в този ден, когато Иисус беседваше с апостолите в градината, те узнаха много нови неща. И някои от тези изказвания звучаха странно даже за тях. Сред тези изявления, които чуха поразените апостоли, бяха следните:

157:6.7 (1750.1) Accordingly, the apostles heard much that was new as Jesus talked to them this day in the garden. And some of these pronouncements sounded strange even to them. Among other startling announcements they listened to such as the following:

"От днес ако някой човек пожелае да встъпи в нашето братство, нека поеме задълженията на синовството и да ме следва. И когато вече няма да бъда с вас, не мислете, че светът ще се държи с вас по-добре, отколкото с вашия Учител. Ако ме обичате, бъдете готови да потвърдите своята любов с готовността да принесете висша жертва."

157:6.8 (1750.2) "From this time on, if any man would have fellowship with us, let him assume the obligations of sonship and follow me. And when I am no more with you, think not that the world will treat you better than it did your Master. If you love me, prepare to prove this affection by your willingness to make the supreme sacrifice."

"И добре запомнете моите думи: аз дойдох, за да призова не праведниците, а грешниците. Синът Човешки дойде, не за да му служат, а за да служи и да посвети своя живот като дар за всички. Аз ви заявявам, че дойдох, за да намеря и спася заблудилите си."

157:6.9 (1750.3) "And mark well my words: I have not come to call the righteous, but sinners. The Son of Man came not to be ministered to, but to minister and to bestow his life as the gift for all. I declare to you that I have come to seek and to save those who are lost."

"Днес никой в този свят не вижда Бащата, освен Сина, който дойде от Бащата. Но ако Синът се възнесе, той ще призове всички хора при себе си и всеки, който повярва в тази истина за обединената същност на Сина, ще бъде надарен с живот вечен."

157:6.10 (1750.4) "No man in this world now sees the Father except the Son who came forth from the Father. But if the Son be lifted up, he will draw all men to himself, and whosoever believes this truth of the combined nature of the Son shall be endowed with life that is more than age-abiding."

"Засега ние не можем да провъзгласим открито, че Синът Човешки е Син Божий, но това беше разкрито на вас; затова аз смело ви казвам за тези тайнства. Макар че стоя пред вас в този физически облик, аз дойдох от Бога-Баща. Още отпреди Авраам – аз съм. Аз действително дойдох в този свят от Отца такъв, какъвто ме знаете, и ви заявявам, че скоро ще трябва да напусна този свят и да се върна към делото на моя Отец."

157:6.11 (1750.5) "We may not yet proclaim openly that the Son of Man is the Son of God, but it has been revealed to you; wherefore do I speak boldly to you concerning these mysteries. Though I stand before you in this physical presence, I came forth from God the Father. Before Abraham was, I am. I did come forth from the Father into this world as you have known me, and I declare to you that I must presently leave this world and return to the work of my Father."

"Може ли сега вашата вяра да постигне истината за тези явления независимо от моето предупреждение, че Синът Човешки няма да

157:6.12 (1750.6) "And now can your faith comprehend the truth of these declarations in the face of my warning you that the Son of Man will not meet the

стане този Месия, когото очакваха вашите бащи? Царството мое не е от този свят. Можете ли да повярвате в истината за мен независимо от това, че макар лисиците да имат дупки и птиците да имат гнезда, аз няма къде да преклоня глава?”

“И при все това аз ви казвам, че Отец и аз сме едно. Който е видял мен, е видял и Отеца. Във всичко това моят Отец действа заедно с мен и Той никога няма да ме остави сам в моето дело така, както аз никога няма да оставя вас, на които скоро предстои да тръгнете да възвестявате това Евангелие по цял свят.”

„И сега аз ви доведох тук, за да останете тук известно време с мен и един с друг и да можете да разберете славата, да постигнете величието на този живот, към който ви призовавам: подвигът на вярата, какъвто е Царството на моя Отец в сърцата на хората, създаването в моето братство на жива връзка с душите на всички, които вярват в това Евангелие.”

Апостолите слушаха тези смели и поразителни изявления мълчаливо; те бяха зашеметени. И те се разотидоха на неголеми групи, за да обсъдят и обмислят думите на Учителя. Те признаха в него Сина Божий, но не разбираха значението на всичко това, към което ги водеше той.

expectations of your fathers as they conceived the Messiah? My kingdom is not of this world. Can you believe the truth about me in the face of the fact that, though the foxes have holes and the birds of heaven have nests, I have not where to lay my head?”

157:6.13 (1750.7) “Nevertheless, I tell you that the Father and I are one. He who has seen me has seen the Father. My Father is working with me in all these things, and he will never leave me alone in my mission, even as I will never forsake you when you presently go forth to proclaim this gospel throughout the world.

157:6.14 (1750.8) “And now have I brought you apart with me and by yourselves for a little while that you may comprehend the glory, and grasp the grandeur, of the life to which I have called you: the faith-adventure of the establishment of my Father’s kingdom in the hearts of mankind, the building of my fellowship of living association with the souls of all who believe this gospel.”

157:6.15 (1750.9) The apostles listened to these bold and startling statements in silence; they were stunned. And they dispersed in small groups to discuss and ponder the Master’s words. They had confessed that he was the Son of God, but they could not grasp the full meaning of what they had been led to do.

7. БЕСЕДИТЕ НА АНДРЕЙ

Същата вечер Андрей реши да устрои откровен разговор насаме с всеки от своите събратя и той проведе полезни и ободряващи беседи с всички свои другари освен с Юда Искариот. Андрей нямаше такива доверителни отношения с Юда, както с другите апостоли, и затова на него не му се струваше странно, че Юда никога не се открива пред главата на апостолския корпус. Но този път отчуждеността на Юда дотолкова разтревожи Андрей, че по-късно през нощта, когато всички апостоли вече дълбоко спяха, той дойде при Иисус и му изложи причините за своето безпокойство. Иисус каза: “Ти постъпи правилно, Андрей, идвайки при мен с този въпрос, но ние не можем да направим нищо освен това, което е вече направено; остава ни само да продължаваме да оказваме висше доверие на този апостол. И нищо не говорú със своите събратя за този разговор с мен.”

Това беше всичко, което Андрей можа да изтръгне от Иисус. Между този юдеин и неговите галилейски събратя винаги съществуваше някаква отчужденост. Юда беше потресен от смъртта на Йоан Кръстител,

7. ANDREW’S CONFERENCE

157:7.1 (1750.10) That evening Andrew took it upon himself to hold a personal and searching conference with each of his brethren, and he had profitable and heartening talks with all of his associates except Judas Iscariot. Andrew had never enjoyed such intimate personal association with Judas as with the other apostles and therefore had not thought it of serious account that Judas never had freely and confidentially related himself to the head of the apostolic corps. But Andrew was now so worried by Judas’s attitude that, later on that night, after all the apostles were fast asleep, he sought out Jesus and presented his cause for anxiety to the Master. Said Jesus: “It is not amiss, Andrew, that you have come to me with this matter, but there is nothing more that we can do; only go on placing the utmost confidence in this apostle. And say nothing to his brethren concerning this talk with me.”

157:7.2 (1751.1) And that was all Andrew could elicit from Jesus. Always had there been some strangeness between this Judean and his Galilean brethren. Judas had been shocked by the death of John the Baptist, severely hurt by the Master’s

няколко пъти той беше дълбоко обиден от порицанията на Учителя, беше разочарован, когато Учителят отказа да стане цар, унижен, когато той избяга от фарисеите, огорчен, когато Иисус отказа да приеме предизвикателството на фарисеите, изискващи знамения, озадачен от отказа на неговия Учител да прибегне към демонстрация на сила и сега, в последно време, подтиснат и съответно угнетен от опразнената хазна. И освен това на Юда му липсваше въодушевлението, което му даваше тълпата.

rebukes on several occasions, disappointed when Jesus refused to be made king, humiliated when he fled from the Pharisees, chagrined when he refused to accept the challenge of the Pharisees for a sign, bewildered by the refusal of his Master to resort to manifestations of power, and now, more recently, depressed and sometimes dejected by an empty treasury. And Judas missed the stimulus of the multitudes.

Всеки от апостолите в различна степен беше подложен на тези изпитания и страдания, но те обичаха Иисус. Най-малкото, те изглежда обичаха Учителя повече, отколкото Юда, защото останаха с него чак до трагичния край.

157:7.3 (1751.2) Each of the other apostles was, in some and varying measure, likewise affected by these selfsame trials and tribulations, but they loved Jesus. At least they must have loved the Master more than did Judas, for they went through with him to the bitter end.

Бидейки юдеин, Юда прие като лично оскърбление неотдавнашното предупреждение на Иисус, дадено на апостолите – “пазете се от фарисейската закваска”; той предполагаше, че тези изявления са скрит намек за самия него. Но главната грешка на Юда се заключаваше в следното: когато Иисус изпращаше своите апостоли да се молят насаме, Юда – вместо да встъпи в искрено общуване с духовните сили ни вселената – отново и отново се отдаваше на мисли, породени от човешкия страх, и при това упорито пазеше тайни съмнения в мисията на Иисус, а също така се предаваше и на своята прискърбна склонност да таи чувства на мъст.

157:7.4 (1751.3) Being from Judea, Judas took personal offense at Jesus’ recent warning to the apostles to “beware the leaven of the Pharisees”; he was disposed to regard this statement as a veiled reference to himself. But the great mistake of Judas was: Time and again, when Jesus would send his apostles off by themselves to pray, Judas, instead of engaging in sincere communion with the spiritual forces of the universe, indulged in thoughts of human fear while he persisted in the entertainment of subtle doubts about the mission of Jesus as well as giving in to his unfortunate tendency to harbor feelings of revenge.

И сега Иисус искаше да се изкачи със своите апостоли на планината Ермон, където той реши да открие четвъртия етап на своето земно служене като Син Божий. Част от апостолите присъстваше при неговото кръщение в Йордан и стана свидетел на началото на неговия път като Син Човешки и той искаше някои от тях да бъдат заедно с него и този път, за да чуят, че той е упълномощен да поеме новата публична роля на Син Божий. Съответно в петък, 12 август, Иисус каза на дванадесетте: “Вземете запас от храна и се пригответе за изкачване в онази планина, където ми казва да отида моят дух, за да бъда дарен с всичко необходимо за завършването на моя труд на Земята. И аз бих искал да взема със себе си моите събратя, за да могат и те да укрепнат пред тежките времена, които ще им се наложи да споделят с мен.”

157:7.5 (1751.4) And now Jesus would take his apostles along with him to Mount Hermon, where he had appointed to inaugurate his fourth phase of earth ministry as the Son of God. Some of them were present at his baptism in the Jordan and had witnessed the beginning of his career as the Son of Man, and he desired that some of them should also be present to hear his authority for the assumption of the new and public role of a Son of God. Accordingly, on the morning of Friday, August 12, Jesus said to the twelve: “Lay in provisions and prepare yourselves for a journey to yonder mountain, where the spirit bids me go to be endowed for the finish of my work on earth. And I would take my brethren along that they may also be strengthened for the trying times of going with me through this experience.”

Документ 158. Планината на преображението

⇦ 157 Книгата Урантия 159 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 158. ПЛАНИНАТА НА ПРЕОБРАЖЕНИЕТО

Секции

Въведение
1. Преображението
2. Спускането от планината
3. Значението на преображението
4. Момчето, страдащо от епилепсия
5. Иисус изцелява момчето
6. В градината на Селса
7. Протестът на Петър
8. В дома на Петър

PAPER 158
THE MOUNT OF TRANSFIGURATION

SECTIONS

Introduction
1. The Transfiguration
2. Coming down the Mountain
3. Meaning of the Transfiguration
4. The Epileptic Boy
5. Jesus Heals the Boy
6. In Celsus' Garden
7. Peter's Protest
8. At Peter's House

Въведение

В ПЕТЪК, 12 август 29 година, когато слънцето клонеше към залез, Иисус и неговите съратници достигнаха подножието на планината Ермон. Те стигнаха до мястото, където някога юношата Теглат остана да дочака Учителя, докато той в самота се изкачи в планината, за да реши духовното бъдеще на Урантия и официално да сложи край на бунта на Луцифер. Тук те прекараха два дни в духовна подготовка за събитията, очакващи ги в толкова близко бъдеще.

Като цяло Иисус предварително знаеше какво трябва да стане в планината и на него много му се искаше да могат всичките апостоли да споделят с него този опит. Именно за да ги подготви за това разкриване на своята същност, той остана с тях в подножието на планината. Но те бяха неспособни да достигнат тези духовни нива, на които би било оправдано пълното разкриване пред тях на посещението на небесните същества, които толкова скоро щяха да се появят на Земята. И

INTRODUCTION

158:0.1 (1752.1) IT WAS near sundown on Friday afternoon, August 12, A.D. 29, when Jesus and his associates reached the foot of Mount Hermon, near the very place where the lad Tiglath once waited while the Master ascended the mountain alone to settle the spiritual destinies of Urantia and technically to terminate the Lucifer rebellion. And here they sojourned for two days in spiritual preparation for the events so soon to follow.

158:0.2 (1752.2) In a general way, Jesus knew beforehand what was to transpire on the mountain, and he much desired that all his apostles might share this experience. It was to fit them for this revelation of himself that he tarried with them at the foot of the mountain. But they could not attain those spiritual levels which would justify their exposure to the full experience of the visitation of the celestial beings so soon to appear on earth. And since he could not take all of his associates with him, he decided to take only the three who

тъй като той не можеше да вземе със себе си всички свои съратници, реши да се ограничи само с трима та, които обикновено го съпровождаха по време на такива особени бдения. Затова само Петър, Яков и Йоан можаха поне отчасти да споделят с Учителя този уникален опит.

were in the habit of accompanying him on such special vigils. Accordingly, only Peter, James, and John shared even a part of this unique experience with the Master.

1. ПРЕОБРАЖЕНИЕТО

Рано сутринта в понеделник, 15 август, Иисус и тримата апостоли започнаха изкачването на планината Ермон шест дни след паметното признание на Петър през деня край пътя под черничевите дървета.

Иисус беше поканен еднолично да се качи в планината за изпълнение на важни дела, имащи отношение към прогреса на неговото посвещение в плът, тъй като този опит беше свързан със създадената от самия него вселена. Забележително е, че това необикновено събитие беше предвидено да се случи към времето на пребиваването на Иисус и апостолите на земята на езичниците и че то действително стана на планината на друговерците.

Малко преди обяд те достигнаха своята цел и тук, приблизително на половината път към върха, на обедната трапеза Иисус разказа на тримата апостоли нещо от своя опит в планините на изток от Йордан скоро след кръщението, както и някои нови подробности за това, което му се наложи да изпита в планината Ермон във връзка с неговото предишно посещение на това уединено място.

Като момче Иисус се изкачваше по хълма близо до дома си и рисуваше в своето въображение сражения, в които влизаха имперските армии в долината Ездрелон; сега той се изкачи в планината Ермон, за да получи този дар, който трябваше да го подготви за спускането в йорданските долини, където трябваше да се разиграят заключителните сцени от драмата на неговия посвещенчески живот на Урантия. През този ден в планината Ермон Учителят можеше да се откаже от по-нататъшна борба и да се върне към управлението на своите вселенски владения, но той реши не само да изпълни изискванията, предявявани към неговата категория божествено синовство и определени от мандата на Вечния Син на Рая, но и в пълна степен да изпълни настоящата воля на своя Райски Отец. В този августовски ден неговите трима апостоли видяха как той се отказа да бъде надарен с цялата пълнота на власт във вселената. С изумление гледаха те как небесните посланици се отдалечиха,

1. THE TRANSFIGURATION

158:1.1 (1752.3) Early on the morning of Monday, August 15, Jesus and the three apostles began the ascent of Mount Hermon, and this was six days after the memorable noontide confession of Peter by the roadside under the mulberry trees.

158:1.2 (1752.4) Jesus had been summoned to go up on the mountain, apart by himself, for the transaction of important matters having to do with the progress of his bestowal in the flesh as this experience was related to the universe of his own creation. It is significant that this extraordinary event was timed to occur while Jesus and the apostles were in the lands of the gentiles, and that it actually transpired on a mountain of the gentiles.

158:1.3 (1752.5) They reached their destination, about halfway up the mountain, shortly before noon, and while eating lunch, Jesus told the three apostles something of his experience in the hills to the east of Jordan shortly after his baptism and also some more of his experience on Mount Hermon in connection with his former visit to this lonely retreat.

158:1.4 (1752.6) When a boy, Jesus used to ascend the hill near his home and dream of the battles which had been fought by the armies of empires on the plain of Esdraelon; now he ascended Mount Hermon to receive the endowment which was to prepare him to descend upon the plains of the Jordan to enact the closing scenes of the drama of his bestowal on Urantia. The Master could have relinquished the struggle this day on Mount Hermon and returned to his rule of the universe domains, but he not only chose to meet the requirements of his order of divine sonship embraced in the mandate of the Eternal Son on Paradise, but he also elected to meet the last and full measure of the present will of his Paradise Father. On this day in August three of his apostles saw him decline to be invested with full universe authority. They looked on in amazement as the celestial messengers departed, leaving him alone to finish out his earth life as the Son of Man and the Son of God.

оставяйки го сам, за да завърши своя земен живот като Син Човешки и Син Божий.

При нахранването на петте хиляди вярата на апостолите достигна висша степен, след което бързо спадна почти до нулата. Сега, след признаването от Учителя на своята божественост, вярата на дванадесетте, с известно закъснение, за няколко седмици се издигна на нова висота, но само за да претърпи постепенен спад. Третото възраждане на тяхната вяра стана едва след възкресението на Учителя.

В този красив ден, около три часа следобед, Иисус напусна тримата апостоли, като каза: "Аз се уединявам за времето на общуване с Отеца и неговите посланици; моля ви да останете тук и в очакване на моето завръщане се молете волята на Отеца да се извърши във всичко, което ви очаква във връзка с продължението на посвещенческата мисия на Сина Човешки." Казвайки това, Иисус се отдалечи за продължително съвещание с Гавраил и Бащата-Мелхиседек, връщайки се едва в шест часа. Забелязвайки, че неговото дълго отсъствие ги е развълнувало, той попита: "От какво се изплашихте? Вие прекрасно знаете, че трябва да се занимавам с делото на Отеца; защо се съмнявате, когато не съм с вас? Днес аз заявявам, че Синът Човешки реши да преживее целия си живот сред вас като един от вас. Не унивайте; няма да ви напусна, докато не бъде завършен моят труд."

След като споделиха оскъдната вечерна трапеза, Петър попита Иисус: "Колко време ни предстои да останем в тази планина отделно от нашите братя?" И Учителят отговори: "Докато не видите славата на Сина Човешки и не узнаете, че всичко, което ви е възвестено, е истина." И седнали около тлеещите въгленчета на огъня, те говориха за бунта на Луцифер, докато се стъмни и очите на апостолите натежаха, защото те бяха започнали изкачването рано сутринта.

Приблизително половин час след като тримата апостоли потънаха в дълбок сън, ги разбуди раздал се редом внезапен хрущящ звук и, оглеждайки се, за свое изумление и ужас те видяха, че Иисус води приятелска беседа с две ярки същества, облечени в одеяния от светлината на небесния свят. Лицето на Иисус и неговата фигура също светеха с ярка небесна светлина. Тримата разговаряха на непонятен език, но по някои казани неща Петър направи погрешния извод, че стоящите редом с Иисус същества са Мойсей и Илия; в действителност това бяха Гавраил и Мелхиседек-Баща. По молба на Иисус физическите управляващи направиха

158:1.5 (1753.1) The faith of the apostles was at a high point at the time of the feeding of the five thousand, and then it rapidly fell almost to zero. Now, as a result of the Master's admission of his divinity, the lagging faith of the twelve arose in the next few weeks to its highest pitch, only to undergo a progressive decline. The third revival of their faith did not occur until after the Master's resurrection.

158:1.6 (1753.2) It was about three o'clock on this beautiful afternoon that Jesus took leave of the three apostles, saying: "I go apart by myself for a season to commune with the Father and his messengers; I bid you tarry here and, while awaiting my return, pray that the Father's will may be done in all your experience in connection with the further bestowal mission of the Son of Man." And after saying this to them, Jesus withdrew for a long conference with Gabriel and the Father Melchizedek, not returning until about six o'clock. When Jesus saw their anxiety over his prolonged absence, he said: "Why were you afraid? You well know I must be about my Father's business; wherefore do you doubt when I am not with you? I now declare that the Son of Man has chosen to go through his full life in your midst and as one of you. Be of good cheer; I will not leave you until my work is finished."

158:1.7 (1753.3) As they partook of their meager evening meal, Peter asked the Master, "How long do we remain on this mountain away from our brethren?" And Jesus answered: "Until you shall see the glory of the Son of Man and know that whatsoever I have declared to you is true." And they talked over the affairs of the Lucifer rebellion while seated about the glowing embers of their fire until darkness drew on and the apostles' eyes grew heavy, for they had begun their journey very early that morning.

158:1.8 (1753.4) When the three had been fast asleep for about half an hour, they were suddenly awakened by a near-by crackling sound, and much to their amazement and consternation, on looking about them, they beheld Jesus in intimate converse with two brilliant beings clothed in the habiliments of the light of the celestial world. And Jesus' face and form shone with the luminosity of a heavenly light. These three conversed in a strange language, but from certain things said, Peter erroneously conjectured that the beings with Jesus were Moses and Elijah; in reality, they were Gabriel and the Father Melchizedek. The physical controllers had arranged for the apostles to witness this scene because of Jesus' request.

така, че апостолите да могат да станат свидетели на тази сцена.

Тримата апостоли бяха толкова изплашени, че не веднага се справиха със своята объркaност, но когато ослепителното видение се разсея пред техния взор и те видяха Иисус останал сам, Петър, пръв дошъл на себе си, произнесе: "Иисус, Учителю, тук ни е добре. Радваме се да видим тази слава. Не ни се иска да се връщаме назад в безславния свят. Ако искаш, да останем тук и ние ще поставим три шатри – една за тебе, една за Мойсей и една за Илия." А Петър каза това поради своето смущение, както и затова, защото в този момент нищо друго не му дойде на ум.

Петър продължаваше да говори, когато сребристият облак се приближи към него и осени и четиримата. Страх скова апостолите; и когато те паднаха ничком за молитва, чуха глас – същия този глас, който се раздаде при кръщението на Иисус: "Ето Моя възлюблен Син; слушайте го." А когато облакът изчезна, Иисус отново беше сам; наклонявайки се към тримата апостоли, той се докосна до тях и каза: "Станете и не се бойте; предстои ви да видите още по-велики неща." Но апостолите не на шега се изплашиха и, приготвяйки се около полунощ за обратния път, те бяха мълчаливи и замислени.

158:1.9 (1753.5) The three apostles were so badly frightened that they were slow in collecting their wits, but Peter, who was first to recover himself, said, as the dazzling vision faded from before them and they observed Jesus standing alone: "Jesus, Master, it is good to have been here. We rejoice to see this glory. We are loath to go back down to the inglorious world. If you are willing, let us abide here, and we will erect three tents, one for you, one for Moses, and one for Elijah." And Peter said this because of his confusion, and because nothing else came into his mind at just that moment.

158:1.10 (1753.6) While Peter was yet speaking, a silvery cloud drew near and overshadowed the four of them. The apostles now became greatly frightened, and as they fell down on their faces to worship, they heard a voice, the same that had spoken on the occasion of Jesus' baptism, say: "This is my beloved Son; give heed to him." And when the cloud vanished, again was Jesus alone with the three, and he reached down and touched them, saying: "Arise and be not afraid; you shall see greater things than this." But the apostles were truly afraid; they were a silent and thoughtful trio as they made ready to descend the mountain shortly before midnight.

2. СПУСКАНЕТО ОТ ПЛАНИНАТА

Приблизително до средата на спускането от планината никой не пророни нито дума. След това Иисус прекъсна мълчанието, като отбеляза: "Внимавайте да не разказвате никому, даже на своите събратя, за това, което видяхте и чухте в тази планина, докато Синът Човешки не възкръсне от мъртвите." Тримата апостоли бяха потресени и обезкуражени от тези думи на Учителя – "докато Синът Човешки не възкръсне от мъртвите". Едва неотдавна те отново се утвърдиха в своята вяра в него като в Спасител, Син Божий, и със собствените си очи видяха как той се преобрази в слава, а сега той започна да говори за "възкресение от мъртвите"!

Петър потръпна при мисълта за смъртта на Учителя. Това не се побираше в неговото съзнание. Опасявайки се, че Яков или Йоан ще зададат някакъв въпрос, отнасящ се до даденото изявление, той реши, че най-добре ще бъде да прехвърли разговора на друга тема. Не знаейки какво да каже, той произнесе първото, което му дойде на ум: "Учителю, защо книжниците казват, че Илия трябва да дойде преди Месията?" Иисус, знаейки, че Петър се

2. COMING DOWN THE MOUNTAIN

158:2.1 (1754.1) For about half the distance down the mountain not a word was spoken. Jesus then began the conversation by remarking: "Make certain that you tell no man, not even your brethren, what you have seen and heard on this mountain until the Son of Man has risen from the dead." The three apostles were shocked and bewildered by the Master's words, "until the Son of Man has risen from the dead." They had so recently reaffirmed their faith in him as the Deliverer, the Son of God, and they had just beheld him transfigured in glory before their very eyes, and now he began to talk about "rising from the dead"!

158:2.2 (1754.2) Peter shuddered at the thought of the Master's dying — it was too disagreeable an idea to entertain — and fearing that James or John might ask some question relative to this statement, he thought best to start up a diverting conversation and, not knowing what else to talk about, gave expression to the first thought coming into his mind, which was: "Master, why is it that the scribes say that Elijah must first come before the Messiah shall appear?" And Jesus, knowing that

опитва да избегне споменаването на неговата смърт и възкресение, отговори: “Илия действително идва пръв, за да подготви пътя за Сина Човешки, който трябва да изстрада много неща и накрая да бъде отхвърлен. Но аз ви казвам, че Илия вече дойде и те не го приеха, а постъпиха с него, както искаха.” И тогава тримата апостола разбраха, че говорейки за Илия, той има предвид Йоан Кръстител. Иисус знаеше: ако те настояват, че той е Месия, то Йоан трябва да бъде този Илия, за когото се говори в пророчеството.

Иисус ги задължи никому да не казват, че са получили представа за славата, която го очаква след възкресението, защото той не искаше те да хранят мисли за това, че, приет сега като Месия, той поне в нещо ще съответства на техните погрешни концепции за чудотворен избавител. Макар че Петър, Яков и Йоан размишляваха за всичко това за себе си, те разказаха за този случай чак след възкресението на Учителя.

Докато продължаваха да се спускат от планината, Иисус каза: “Вие не искахте да ме приемете като Сина Човешки; затова аз се съгласих да ме приемете съгласно укрепилото се във вас мнение, но не се заблуждавайте – волята на моя Отец трябва да възтържествува. Решавайки да следвате повелите на своята собствена воля, вие трябва да се приготвите за много разочарования и изпитания, но тази подготовка, която аз ви дадох, трябва да бъде достатъчна, за да ви преведе победоносно през тези избрани от вас страдания.”

Причината, поради която Иисус взе Петър, Яков и Йоан със себе си в планината на преображението, се заключаваше не в това, че те бяха в някакъв смисъл по-добре от другите подготвени, за да станат свидетели на случилото се, и не защото бяха в духовно отношение по-достойни за тези привилегии. Съвсем не! Иисус добре знаеше, че никой от дванадесетте не притежава необходимата за това духовност; затова той взе със себе си само тези трима апостоли, в чиито задължения влизаше да го съпровождат, когато той желаеше да остане насаме и да се предаде на уединено общуване.

Peter sought to avoid reference to his death and resurrection, answered: “Elijah indeed comes first to prepare the way for the Son of Man, who must suffer many things and finally be rejected. But I tell you that Elijah has already come, and they received him not but did to him whatsoever they willed.” And then did the three apostles perceive that he referred to John the Baptist as Elijah. Jesus knew that, if they insisted on regarding him as the Messiah, then must John be the Elijah of the prophecy.

158:2.3 (1754.3) Jesus enjoined silence about their observation of the foretaste of his postresurrection glory because he did not want to foster the notion that, being now received as the Messiah, he would in any degree fulfill their erroneous concepts of a wonder-working deliverer. Although Peter, James, and John pondered all this in their minds, they spoke not of it to any man until after the Master’s resurrection.

158:2.4 (1754.4) As they continued to descend the mountain, Jesus said to them: “You would not receive me as the Son of Man; therefore have I consented to be received in accordance with your settled determination, but, mistake not, the will of my Father must prevail. If you thus choose to follow the inclination of your own wills, you must prepare to suffer many disappointments and experience many trials, but the training which I have given you should suffice to bring you triumphantly through even these sorrows of your own choosing.”

158:2.5 (1754.5) Jesus did not take Peter, James, and John with him up to the mount of the transfiguration because they were in any sense better prepared than the other apostles to witness what happened, or because they were spiritually more fit to enjoy such a rare privilege. Not at all. He well knew that none of the twelve were spiritually qualified for this experience; therefore did he take with him only the three apostles who were assigned to accompany him at those times when he desired to be alone to enjoy solitary communion.

3. ЗНАЧЕНИЕТО НА ПРЕОБРАЖЕНИЕТО

Това, което видяха в планината на преображението Петър, Яков и Йоан, беше мимолетно видение от великолепното небесно зрелище, състояло се в този знаменателен ден в планината Ермон. Преображението ознаменува следното:

3. MEANING OF THE TRANSFIGURATION

158:3.1 (1755.1) That which Peter, James, and John witnessed on the mount of transfiguration was a fleeting glimpse of a celestial pageant which transpired that eventful day on Mount Hermon. The transfiguration was the occasion of:

1. Признанието от Вечния Син-Майка на Рая относно пълнотата на посвещението на инкарнирания живот на Михаил на Урантия. Иисус получи потвърждение, че е изпълнил изискванията на Вечния Син. И Гавраил достави на Иисус това потвърждение.

158:3.2 (1755.2) 1. The acceptance of the fullness of the bestowal of the incarnated life of Michael on Urantia by the Eternal Mother-Son of Paradise. As far as concerned the requirements of the Eternal Son, Jesus had now received assurance of their fulfillment. And Gabriel brought Jesus that assurance.

2. Изявление за удовлетвореността на Безкрайния Дух относно пълнотата на посвещението на Михаил на Урантия в образа на смъртна плът. В дадения случай вселенският представител на Безкрайния Дух – непосредственият съратник на Михаил в Салвингтон и негов неизменен партньор – се обърна към него посредством Мелхиседек-Баща.

158:3.3 (1755.3) 2. The testimony of the satisfaction of the Infinite Spirit as to the fullness of the Urantia bestowal in the likeness of mortal flesh. The universe representative of the Infinite Spirit, the immediate associate of Michael on Salvington and his ever-present coworker, on this occasion spoke through the Father Melchizedek.

Иисус приветства това изявление относно успеха на своята земна мисия, направено от посланиците на Вечния Син и Безкрайния Дух, но той отбеляза, че Отецът не е посочил, че урантийското посвещение е завършено; невидимото духовно присъствие на Отеца, действащ чрез Личностния Настройчик на Иисус, само потвърди: “Ето Моя възлюблен Син; слушайте го.” И това беше казано с думи, предназначени и за слуха на тримата апостоли.

158:3.4 (1755.4) Jesus welcomed this testimony regarding the success of his earth mission presented by the messengers of the Eternal Son and the Infinite Spirit, but he noted that his Father did not indicate that the Urantia bestowal was finished; only did the unseen presence of the Father bear witness through Jesus’ Personalized Adjuster, saying, “This is my beloved Son; give heed to him.” And this was spoken in words to be heard also by the three apostles.

След това посещение на небесните същества Иисус се стремеше да узнае волята на Отеца и той реши да продължи своето посвещение в образа на смъртен до естествения му край. За Иисус смисълът на преображението се заключаваше именно в това. За тримата апостоли това събитие означаваше встъпване на Учителя в завършващия етап от своя земен път като Син Божий и Син Човешки.

158:3.5 (1755.5) After this celestial visitation Jesus sought to know his Father’s will and decided to pursue the mortal bestowal to its natural end. This was the significance of the transfiguration to Jesus. To the three apostles it was an event marking the entrance of the Master upon the final phase of his earth career as the Son of God and the Son of Man.

След официалния разговор с Гавраил и Мелхиседек-Баща Иисус поговори с тях – със своите попечителски Синове – за делата във вселената.

158:3.6 (1755.6) After the formal visitation of Gabriel and the Father Melchizedek, Jesus held informal converse with these, his Sons of ministry, and communed with them concerning the affairs of the universe.

4. МОМЧЕТО, СТРАДАЩО ОТ ЕПИЛЕПСИЯ

4. THE EPILEPTIC BOY

Същата сутрин, във вторник преди закуска, Иисус и неговите спътници пристигнаха в апостолския лагер. Приближавайки се, те видяха, че апостолите са обкръжени от тълпа, и скоро до тях започнаха да достигат гръмките думи на спорещи и каращи се хора. Като цяло тук имаше около петдесет човека; с изключение на деветимата апостоли, присъстващите се деляха на две равни групи – йерусалимските книжници и вярващите ученици, които следваха Иисус и неговите съратници в тяхното пътуване от Магадан.

158:4.1 (1755.7) It was shortly before breakfast time on this Tuesday morning when Jesus and his companions arrived at the apostolic camp. As they drew near, they discerned a considerable crowd gathered around the apostles and soon began to hear the loud words of argument and disputation of this group of about fifty persons, embracing the nine apostles and a gathering equally divided between Jerusalem scribes and believing disciples who had tracked Jesus and his associates in their journey from Magadan.

Макар че тълпата спореше по редица въпроси, основен предмет на разногласията беше някакъв жител на Тивериада – Яков от Сафед беше пристигнал един ден по-рано тук, за да търси Иисус. Неговото единствено дете – син на около четиринадесет години, страдаше от тежка форма на епилепсия. В допълнение към това нервно заболяване юношата беше обладан от едно от тези блуждаещи, зловредни и метежни промеждутъчни създания, които в тези времена присъстваха на Земята неконтролирани; така че юношата беше едновременно и епилептик, и обладан.

В течение на почти две седмици този нещастен баща, дребен чиновник на Ирод Антипа, се скиташе край западните граници на владенията на Филип в търсене на Иисус, надявайки се да го уговори да излекува болния му син. Той успя да догони апостолската група едва към средата на този ден, когато Иисус беше в планината с тримата апостоли.

За невероятно удивление и огромно смущение на деветимата апостоли този човек, съпровождан от четиридесет души, внезапно застана пред тях. В момента на появата на тази група деветимата апостоли – най-малкото повечето от тях – се предаваха на своята стара съблазън да обсъждат на кого предстои да бъде повече от другите в бъдещото Царство; те увлечено спореха за възможното положение, което ще заеме този или онзи апостол. Те просто не можеха напълно да се освободят от своята отдавнашна мечта за материалната мисия на Месията. И сега, когато Иисус сам беше признал, че наистина е Спасителят, най-малкото беше признал факта на своята божественост, какво можеше да бъде по-естествено от това, в отсъствие на Учителя да се заемат с обсъждането на своите любими надежди и амбиции? Те бяха погълнати от тази тема, когато Яков от Сафед, заедно с другите търсещи Иисус хора, внезапно се появи пред тях.

Андрей излезе напред, за да поздрави бащата и сина, и попита: “Кого търсите?” Яков отвърна: “Добри човече, аз търся вашия Учител. Надявам се на изцеление за своя страдащ син. Бих искал да помоля Иисус да изгони беса, от когото е обладан моят син.” И бащата започна да разказва на апостолите за своя болен син и неговите тежки припадъци, които неведнъж заплашваха да го лишат от живот.

Докато апостолите го слушаха, Симон Зилот и Юда Искариот се приближиха към бащата и казаха: “Ние можем да го излекуваме; няма нужда да чакаш завръщането на Учителя.

158:4.2 (1755.8) Although the crowd engaged in numerous arguments, the chief controversy was about a certain citizen of Tiberias who had arrived the preceding day in quest of Jesus. This man, James of Safed, had a son about fourteen years old, an only child, who was severely afflicted with epilepsy. In addition to this nervous malady this lad had become possessed by one of those wandering, mischievous, and rebellious midwayers who were then present on earth and uncontrolled, so that the youth was both epileptic and demon-possessed.

158:4.3 (1755.9) For almost two weeks this anxious father, a minor official of Herod Antipas, had wandered about through the western borders of Philip’s domains, seeking Jesus that he might entreat him to cure this afflicted son. And he did not catch up with the apostolic party until about noon of this day when Jesus was up on the mountain with the three apostles.

158:4.4 (1756.1) The nine apostles were much surprised and considerably perturbed when this man, accompanied by almost forty other persons who were looking for Jesus, suddenly came upon them. At the time of the arrival of this group the nine apostles, at least the majority of them, had succumbed to their old temptation — that of discussing who should be greatest in the coming kingdom; they were busily arguing about the probable positions which would be assigned the individual apostles. They simply could not free themselves entirely from the long-cherished idea of the material mission of the Messiah. And now that Jesus himself had accepted their confession that he was indeed the Deliverer — at least he had admitted the fact of his divinity — what was more natural than that, during this period of separation from the Master, they should fall to talking about those hopes and ambitions which were uppermost in their hearts. And they were engaged in these discussions when James of Safed and his fellow seekers after Jesus came upon them.

158:4.5 (1756.2) Andrew stepped up to greet this father and his son, saying, “Whom do you seek?” Said James: “My good man, I search for your Master. I seek healing for my afflicted son. I would have Jesus cast out this devil that possesses my child.” And then the father proceeded to relate to the apostles how his son was so afflicted that he had many times almost lost his life as a result of these malignant seizures.

158:4.6 (1756.3) As the apostles listened, Simon Zelotes and Judas Iscariot stepped into the presence of the father, saying: “We can heal him; you need not wait for the Master’s return. We are ambassadors of the kingdom; no longer do we

Ние сме посланици на Царството; вече не крием това. Иисус е Спасителят и ключовете от Царството са предадени на нас.” По това време Андрей и Тома се отделиха встрани, за да се посъветват. Натанаил и другите гледаха в изумление; всички те бяха зашеметени от внезапната смелост, да не кажем дързост, на Симон и Юда. Тогава бащата каза: “Ако ви е дадено да правите чудеса, аз ви моля да произнесете думите, които ще избавят моето дете от тази робия.” Тогава Симон излезе напред и полагайки ръка на главата на детето, го погледна в очите и заповяда: “Излез от него, нечист дух; в името на Иисус, подчини ми се.” Но юношата само по-силно изпадна в припадък и книжниците се изсмяха на апостолите, а на разочарованите вярващи се наложи да изслушват подигравките на тези враждебно настроени критици.

Андрей беше дълбоко огорчен от този злополучен опит и неговия позорен провал. Той извика апостолите встрани за съвет и молитва. След съсредоточено размишление, остро усещайки мъката на поражението и чувството на унижение, на което се подложиха, Андрей също предприе опит да изгони демона, но и неговите старания завършиха с неуспех. Андрей честно призна поражението си и помоли бащата да остане с тях до сутринта или дотогава, докато не се върне Иисус, като каза: “Възможно е този бяс да излезе само по лична заповед на Учителя.”

И затова, докато Иисус се спускаше от планината заедно с Петър, Яков и Йоан, преизпълнени с въодушевление и възторг, деветимата им събратя, смутени и дълбоко унижени, също не спяха. Те бяха подтиснати и посрамени хора. Но Яков от Сафед не искаше да се предава. Макар че те не можеха да му съобщят нищо относно времето на възможното завръщане на Иисус, той реши да дочака идването на Учителя.

hold these things in secret. Jesus is the Deliverer, and the keys of the kingdom have been delivered to us.” By this time Andrew and Thomas were in consultation at one side. Nathaniel and the others looked on in amazement; they were all aghast at the sudden boldness, if not presumption, of Simon and Judas. Then said the father: “If it has been given you to do these works, I pray that you will speak those words which will deliver my child from this bondage.” Then Simon stepped forward and, placing his hand on the head of the child, looked directly into his eyes and commanded: “Come out of him, you unclean spirit; in the name of Jesus obey me.” But the lad had only a more violent fit, while the scribes mocked the apostles in derision, and the disappointed believers suffered the taunts of these unfriendly critics.

158:4.7 (1756.4) Andrew was deeply chagrined at this ill-advised effort and its dismal failure. He called the apostles aside for conference and prayer. After this season of meditation, feeling keenly the sting of their defeat and sensing the humiliation resting upon all of them, Andrew sought, in a second attempt, to cast out the demon, but only failure crowned his efforts. Andrew frankly confessed defeat and requested the father to remain with them overnight or until Jesus’ return, saying: “Perhaps this sort goes not out except by the Master’s personal command.”

158:4.8 (1756.5) And so, while Jesus was descending the mountain with the exuberant and ecstatic Peter, James, and John, their nine brethren likewise were sleepless in their confusion and downcast humiliation. They were a dejected and chastened group. But James of Safed would not give up. Although they could give him no idea as to when Jesus might return, he decided to stay on until the Master came back.

5. ИИСУС ИЗЦЕЛЯВА МОМЧЕТО

Когато Иисус се приближи, деветимата апостоли почувстваха неизказано облекчение, радостно приветствайки Учителя, и усетиха огромно въодушевление, забелязвайки, че лицата на Петър, Яков и Йоан светят радостно и с необичаен ентусиазъм. Всички те се хвърлиха напред, за да поздравят Иисус и тримата си събратя. Докато обменяха приветствия, тълпата се приближи и Иисус попита: “За какво спорехте, когато се приближавахме?” Но преди разстроените и унижени апостоли да могат да отговорят, развълнуваният баща на болното момче излезе напред, падна пред Иисус на колене и

5. JESUS HEALS THE BOY

158:5.1 (1757.1) As Jesus drew near, the nine apostles were more than relieved to welcome him, and they were greatly encouraged to behold the good cheer and unusual enthusiasm which marked the countenances of Peter, James, and John. They all rushed forward to greet Jesus and their three brethren. As they exchanged greetings, the crowd came up, and Jesus asked, “What were you disputing about as we drew near?” But before the disconcerted and humiliated apostles could reply to the Master’s question, the anxious father of the afflicted lad stepped forward and, kneeling at Jesus’ feet, said: “Master, I have a son, an only child, who is possessed by an evil spirit.

каза: “Учителю, имам син, моето единствено дете, който е обладан от зъл дух. Малко е това, че крещи от ужас, изпуска пяна и по време на пристъп често пада като мъртъв, но нерядко този зъл дух, от когото той е обладан, го кара да се гърчи в конвулсии и го хвърля във вода или в огън. Често скърца със зъби и многобройните рани изтощават момчето ми. Неговият живот е по-лош от смъртта; майка му и аз скърбим в сърцето си и сме сломени духом. Вчера, около обед, когато те търсех, намерих твоите ученици и докато те чакахме, твоите апостоли се опитаха да изгонят този бяс, но не успяха да направят това. Ще направиш ли това за нас, Учителю, ще изцелиш ли моя син?”

Изслушвайки този разказ, Иисус докосна стоящия на колене баща и го помоли да стане. Хвърляйки към стоящите редом апостоли изпитващ поглед, той каза, обръщайки се към всички присъстващи: “О, род неверен и развратен, колко още трябва да ви търпя? Колко още ще се наложи да остана с вас? Кога ще усвоите това, че чудесата на вярата не стават по искане на съмняващото се неверие?” И след това, посочвайки разстроения баща, Иисус каза: “Доведи тук своя син.” Когато Яков доведе при него юношата, Иисус попита: “Откога момчето страда от този недъг?” Бащата отвърна: “От най-ранно детство.” И докато говореха, момчето бе обзето от силен припадък и падна пред тях, скърцайки със зъби и изпускайки пяна. След серия мъчителни конвулсии той замря пред тях като мъртъв. Бащата отново падна на колене пред Иисус и започна да моли Учителя: “Ако си способен да го излекуваш, моля те да се съжалиш над нас и да ни избавиш от този недъг.” И когато Иисус чу тези думи, той погледна нещастния баща и каза: “Съмнявай се не в силата на любовта на моя Отец, а само в искреността и дълбочината на своята вяра. Няма нищо невъзможно за този, който действително вярва.” И Тогава Яков Сафедски произнесе своите паметни думи, в които вярата се смеси със съмнението: “Господи, аз вярвам. Моля те, помогни на моето неверие.”

Чувайки тези думи, Иисус излезе напред, хвана юношата за ръка и каза: “Аз ще направя това по волята на моя Отец и в чест на твоята жива вяра. Стани, синко! Излез от него, непокорен дух, и не се връщай!” И слагайки ръката на момчето в ръката на неговия баща, Иисус каза: “Вървете по своя път. Отецът изпълни желанието на вашите души.” И всички присъстващи, даже враговете на Иисус, бяха потресени от видяното.

За тримата апостоли, едва неотдавна изпитали духовния възторг след събитията и

Not only does he cry out in terror, foam at the mouth, and fall like a dead person at the time of seizure, but oftentimes this evil spirit which possesses him rends him in convulsions and sometimes has cast him into the water and even into the fire. With much grinding of teeth and as a result of many bruises, my child wastes away. His life is worse than death; his mother and I are of a sad heart and a broken spirit. About noon yesterday, seeking for you, I caught up with your disciples, and while we were waiting, your apostles sought to cast out this demon, but they could not do it. And now, Master, will you do this for us, will you heal my son?”

158:5.2 (1757.2) When Jesus had listened to this recital, he touched the kneeling father and bade him rise while he gave the near-by apostles a searching survey. Then said Jesus to all those who stood before him: “O faithless and perverse generation, how long shall I bear with you? How long shall I be with you? How long ere you learn that the works of faith come not forth at the bidding of doubting unbelief?” And then, pointing to the bewildered father, Jesus said, “Bring hither your son.” And when James had brought the lad before Jesus, he asked, “How long has the boy been afflicted in this way?” The father answered, “Since he was a very young child.” And as they talked, the youth was seized with a violent attack and fell in their midst, gnashing his teeth and foaming at the mouth. After a succession of violent convulsions he lay there before them as one dead. Now did the father again kneel at Jesus’ feet while he implored the Master, saying: “If you can cure him, I beseech you to have compassion on us and deliver us from this affliction.” And when Jesus heard these words, he looked down into the father’s anxious face, saying: “Question not my Father’s power of love, only the sincerity and reach of your faith. All things are possible to him who really believes.” And then James of Safed spoke those long-to-be-remembered words of commingled faith and doubt, “Lord, I believe. I pray you help my unbelief.”

158:5.3 (1757.3) When Jesus heard these words, he stepped forward and, taking the lad by the hand, said: “I will do this in accordance with my Father’s will and in honor of living faith. My son, arise! Come out of him, disobedient spirit, and go not back into him.” And placing the hand of the lad in the hand of the father, Jesus said: “Go your way. The Father has granted the desire of your soul.” And all who were present, even the enemies of Jesus, were astonished at what they saw.

158:5.4 (1757.4) It was indeed a disillusionment for the three apostles who had so recently enjoyed the

преживяванията, свързани с преображението, беше истинско разочарование толкова скоро да се върнат и да станат свидетели на поражението и смущението на своите събратя. Но с тези дванадесет посланици на Царството винаги беше така.

Техният жизнен опит се заключаваше в постоянно редуване на възторг и унижения. Станалото беше случай на изцеление на своя недъг – физическо заболяване и духовно разстройство. И от тази минута юношата беше абсолютно здрав. Когато Яков си тръгна със своя излекуван син, Иисус каза: “Ние отиваме в Кесария Филипова; веднага се пригответе за път.” В мълчание те се отправиха на юг и тълпата ги последва.

spiritual ecstasy of the scenes and experiences of the transfiguration, so soon to return to this scene of the defeat and discomfiture of their fellow apostles. But it was ever so with these twelve ambassadors of the kingdom. They never failed to alternate between exaltation and humiliation in their life experiences.

158:5.5 (1758.1) This was a true healing of a double affliction, a physical ailment and a spirit malady. And the lad was permanently cured from that hour. When James had departed with his restored son, Jesus said: “We go now to Caesarea-Philippi; make ready at once.” And they were a quiet group as they journeyed southward while the crowd followed on behind.

6. В ГРАДИНАТА НА СЕЛСА

Те спряха да пренощуват при Селса и тази вечер, след като се нахраниха и отдъхнаха, дванадесетте се събраха в градината около Иисус и Тома каза: “Учителю, макар че ние, чакащите ви долу, и досега нищо не знаем какво именно стана там в планината, което толкова въодушеви намиращите се заедно с теб наши братя, много бихме искали да поговориш с нас за нашето поражение и да ни разясниш тези неща, тъй като виждаме, че случилото се в планината все още не може да ни бъде разкрито.”

Иисус отговори на Тома: “Всичко, което вашите братя чуха в планината, ще ви бъде разкрито, когато му дойде времето. Сега аз ще обясня причината за вашето поражение в това дело, за което вие толкова неразумно сте се захванали. Докато вашият Учител и неговите спътници, вашите събратя, се изкачваха вчера в планината с надеждата по-добре да познаят волята на Отеца и да изпросят по-голяма мъдрост за успешното претворяване на тази божествена воля, вие – останалите тук на стража със задачата упорито да се стремите към придобиване на разум, притежаващ духовна проницателност, и да се молите с нас за по-пълно разкриване на волята на Отеца – вместо да се възползвате от своята вяра, сте се поддали на съблазън и сте се предали на своите стари и порочни наклонности да си търсите привилегировано положение в Царството небесно, което упорито си представяте като материално и тленно царство. И вие се вкопчвате в тези погрешни представи независимо от това, че неведнъж ви говорих: Царството мое не е от този свят.

Едва вашата вяра започва да постига личността на Сина Човешки, и към вас отново

6. IN CELSUS’ GARDEN

158:6.1 (1758.2) They remained overnight with Celsus, and that evening in the garden, after they had eaten and rested, the twelve gathered about Jesus, and Thomas said: “Master, while we who tarried behind still remain ignorant of what transpired up on the mountain, and which so greatly cheered our brethren who were with you, we crave to have you talk with us concerning our defeat and instruct us in these matters, seeing that those things which happened on the mountain cannot be disclosed at this time.”

158:6.2 (1758.3) And Jesus answered Thomas, saying: “Everything which your brethren heard on the mountain shall be revealed to you in due season. But I will now show you the cause of your defeat in that which you so unwisely attempted. While your Master and his companions, your brethren, ascended yonder mountain yesterday to seek for a larger knowledge of the Father’s will and to ask for a richer endowment of wisdom effectively to do that divine will, you who remained on watch here with instructions to strive to acquire the mind of spiritual insight and to pray with us for a fuller revelation of the Father’s will, failed to exercise the faith at your command but, instead, yielded to the temptation and fell into your old evil tendencies to seek for yourselves preferred places in the kingdom of heaven — the material and temporal kingdom which you persist in contemplating. And you cling to these erroneous concepts in spite of the reiterated declaration that my kingdom is not of this world.

158:6.3 (1758.4) “No sooner does your faith grasp the identity of the Son of Man than your selfish desire

се прокрадва егоистичното желание на мирските привилегии и потъвате в препирни кой да бъде пръв в Царството небесно – Царството, което такова, каквото си го представяте, не съществува и никога няма да съществува. Нима не ви казвах, че този, който желае да бъде най-великият в духовното братство на моя Отец, трябва да стане по-малък в собствените си очи и така да стане слуга на своите братя? Духовното величие се заключава в отзивчива богоподобна любов, а не в получаването на наслаждения от използването на материалната власт за възвеличаване на собственото си "аз". Целта, която преследвахте и в постигането на която претърпяхте толкова пълно поражение, не беше чиста. Вашата подбуда не беше божествена. Вашият идеал не беше духовен. Вашето желание не беше безкористно. Вашето действие не беше основано на любовта и вашата цел не беше изпълнение на волята на небесния Отец.

for worldly preferment creeps back upon you, and you fall to discussing among yourselves as to who should be greatest in the kingdom of heaven, a kingdom which, as you persist in conceiving it, does not exist, nor ever shall. Have not I told you that he who would be greatest in the kingdom of my Father's spiritual brotherhood must become little in his own eyes and thus become the server of his brethren? Spiritual greatness consists in an understanding love that is Godlike and not in an enjoyment of the exercise of material power for the exaltation of self. In what you attempted, in which you so completely failed, your purpose was not pure. Your motive was not divine. Your ideal was not spiritual. Your ambition was not altruistic. Your procedure was not based on love, and your goal of attainment was not the will of the Father in heaven.

Кога ще разберете, че не можете да ускорявате хода на съществуващите природни явления, с изключение на случаите, когато такива неща се съгласуват с волята на Отеца? Не можете да се занимавате и с духовен труд в отсъствие на духовна сила. И не можете да извършвате нито едното, нито другото – даже при тяхното потенциално наличие, в отсъствие на третия и най-важен човешки фактор: личния опит на живата вяра. Нима за привличането към духовните реалности на Царството на вас винаги ще ви бъдат нужни материални потвърждения? Нима сте неспособни да постигнете духовното значение на моята мисия без зрими демонстрации на свръхестествени чудеса? Кога ще може да се разчита на вашата вярност към висшите духовни реалности на Царството независимо от външното проявление на някакви материални доказателства?"

158:6.4 (1758.5) "How long will it take you to learn that you cannot time-shorten the course of established natural phenomena except when such things are in accordance with the Father's will? nor can you do spiritual work in the absence of spiritual power. And you can do neither of these, even when their potential is present, without the existence of that third and essential human factor, the personal experience of the possession of living faith. Must you always have material manifestations as an attraction for the spiritual realities of the kingdom? Can you not grasp the spirit significance of my mission without the visible exhibition of unusual works? When can you be depended upon to adhere to the higher and spiritual realities of the kingdom regardless of the outward appearance of all material manifestations?"

Казвайки това на своите апостоли, Иисус добави: "А сега вървете да си починете, защото утре се връщаме в Магадан, където ще обсъдим нашата мисия в градовете и селата на Декаполис. В края на изпитанията в този ден, позволете ми да обявя на всеки от вас какво казах на вашите братя в планината и нека тези слова оставят дълбока следа във вашите сърца: Синът Човешки встъпва в последния етап от своето посвещение. На нас ни предстои да започнем труд, който скоро ще доведе до велико и завършващо изпитание на вашата воля и преданост, защото аз ще бъда предаден в ръцете на хората, търсещи моята гибел. И запомнете моите думи: Синът Човешки ще бъде предаден на смъртта, но той ще възкръсне."

158:6.5 (1759.1) When Jesus had thus spoken to the twelve, he added: "And now go to your rest, for on the morrow we return to Magadan and there take counsel concerning our mission to the cities and villages of the Decapolis. And in the conclusion of this day's experience, let me declare to each of you that which I spoke to your brethren on the mountain, and let these words find a deep lodgment in your hearts: The Son of Man now enters upon the last phase of the bestowal. We are about to begin those labors which shall presently lead to the great and final testing of your faith and devotion when I shall be delivered into the hands of the men who seek my destruction. And remember what I am saying to you: The Son of Man will be put to death, but he shall rise again."

Опечалени, апостолите се отправиха да

158:6.6 (1759.2) They retired for the night, sorrowful.

си легнат. Те бяха озадачени; не разбираха тези думи. И макар че се бояха да го попитат нещо за това, което той каза, апостолите си спомниха всичко това след неговото възкресение.

They were bewildered; they could not comprehend these words. And while they were afraid to ask aught concerning what he had said, they did recall all of it subsequent to his resurrection.

7. ПРОТЕСТЪТ НА ПЕТЪР

7. PETER'S PROTEST

Рано сутринта в сряда Иисус и дванадесетте излязоха от Кесария Филипова и тръгнаха към Магаданския парк, намиращ се недалеч от Витсаида-Юлия. През тази нощ апостолите почти не спаха, затова отрано бяха на крака, готови да тръгнат на път. Даже флегматичните близнаци Алфееви бяха потресени от думите за смъртта на Иисус. Те се отправиха на юг и веднага след Меромските води излязоха на пътя за Дамаск, а доколкото Иисус искаше да избегне срещата с книжниците и другите хора, които, както той знаеше, скоро щяха да започнат да ги търсят, той реши да отиде в Капернаум по Дамаския път, преминаващ през Галилея. А постъпи така, защото знаеше: тези, които щяха да ги преследват, щяха да минат по източния Йорданския път, предполагайки, че Иисус и неговите апостоли ще се побоят да преминат през владенията на Ирод Антипа. В този ден Иисус се стремеше да се отдалечи от своите критици и следващата го тълпа, за да остане насаме със своите апостоли.

158:7.1 (1759.3) Early this Wednesday morning Jesus and the twelve departed from Caesarea-Philippi for Magadan Park near Bethsaida-Julias. The apostles had slept very little that night, so they were up early and ready to go. Even the stolid Alpheus twins had been shocked by this talk about the death of Jesus. As they journeyed south, just beyond the Waters of Merom they came to the Damascus road, and desiring to avoid the scribes and others whom Jesus knew would presently be coming along after them, he directed that they go on to Capernaum by the Damascus road which passes through Galilee. And he did this because he knew that those who followed after him would go on down over the east Jordan road since they reckoned that Jesus and the apostles would fear to pass through the territory of Herod Antipas. Jesus sought to elude his critics and the crowd which followed him that he might be alone with his apostles this day.

Вървяха през Галилея, отдавна минаваше време за обяд и те спряха на сянка, за да се подкрепят. Когато се нахраниха, Андрей, обръщайки се към Иисус, каза: "Учителю, моите братя не разбират твоите дълбокомислени думи. Ние изцяло повярвахме, че си Син Божий, а сега чуваме тези странни думи, че ще ни напуснеш, думи за смърт. Ние не разбираме твоето учение. Може би говориш с нас с притчи? Молим те да поговориш с нас пряко и недвусмислено."

158:7.2 (1759.4) They traveled on through Galilee until well past the time for their lunch, when they stopped in the shade to refresh themselves. And after they had partaken of food, Andrew, speaking to Jesus, said: "Master, my brethren do not comprehend your deep sayings. We have come fully to believe that you are the Son of God, and now we hear these strange words about leaving us, about dying. We do not understand your teaching. Are you speaking to us in parables? We pray you to speak to us directly and in undisguised form."

Отговаряйки на Андрей, Иисус каза: "Братя мои, именно затова, защото ме признахте за Син Божий, аз съм принуден да пристъпя към разкриване на истината за това, с което ще завърши посещението на Сина Човешки на Земята. Вие упорито се придържате към вярата, че аз съм Месията, и не желаете да се откажете от идеята, че Месията трябва да седне на трона в Йерусалим; именно затова аз продължавам да ви говоря, че на Сина Човешки скоро предстои да отиде в Йерусалим, много да изстрада, да бъде отхвърлен от книжниците, старейшините и първосвещениците и след всичко това да бъде екзекутиран и възкресен от мъртвите. И думите ми не са притча; аз ви казвам

158:7.3 (1759.5) In answer to Andrew, Jesus said: "My brethren, it is because you have confessed that I am the Son of God that I am constrained to begin to unfold to you the truth about the end of the bestowal of the Son of Man on earth. You insist on clinging to the belief that I am the Messiah, and you will not abandon the idea that the Messiah must sit upon a throne in Jerusalem; wherefore do I persist in telling you that the Son of Man must presently go to Jerusalem, suffer many things, be rejected by the scribes, the elders, and the chief priests, and after all this be killed and raised from the dead. And I speak not a parable to you; I speak the truth to you that you may be prepared for these events when they suddenly come upon us." And while he was yet speaking, Simon Peter, rushing

истината, за да бъдете готови за тези събития, когато внезапно се стоварят върху нас.” И докато той все още говореше, Симон Петър, стремително хвърляйки се към него, положи ръка на рамото на Учителя и каза: “Учителю, дори не сме си помислили да ти противоречим, но аз заявявам, че такова нещо никога няма да се случи с теб.”

impetuously toward him, laid his hand upon the Master’s shoulder and said: “Master, be it far from us to contend with you, but I declare that these things shall never happen to you.”

Петър говореше така, защото обичаше Иисус. Но човешкото естество на Учителя видя в тези проникнати с благожелателно чувство думи едва доловим опит да го подложат на изкушение, да го накарат да промени своето решение – да изпълни докрай земното посвещение в съответствие с волята на Райския Отец. И именно защото почувства каква опасност се крие в това, да позволи даже на своите любящи и верни другари да го разубедят, той се обърна към Петър и останалите апостоли с думите: “Не ми пречете. В твоите думи – духът на дявола, изкусителя. Когато говорите така, вие не сте на моя страна, а на страната на нашия враг. Така вашата любов към мен става за мен препятствие при изпълнението на волята на Отеца. Не за пътищата човешки мислете, а за волята Божия.”

158:7.4 (1760.1) Peter spoke thus because he loved Jesus; but the Master’s human nature recognized in these words of well-meant affection the subtle suggestion of temptation that he change his policy of pursuing to the end his earth bestowal in accordance with the will of his Paradise Father. And it was because he detected the danger of permitting the suggestions of even his affectionate and loyal friends to dissuade him, that he turned upon Peter and the other apostles, saying: “Get you behind me. You savor of the spirit of the adversary, the tempter. When you talk in this manner, you are not on my side but rather on the side of our enemy. In this way do you make your love for me a stumbling block to my doing the Father’s will. Mind not the ways of men but rather the will of God.”

Когато се възстановиха от първия шок след това парещо порицание, Учителят, преди да продължат пътешествието си, каза: “Ако някой поиска да се присъедини към мен, трябва да забрави за собствените си желания, ежедневно да изпълнява своите задължения и да ме следва. Защото който поиска да запази своя живот за себе си, ще го загуби, но който загуби своя живот заради мен и Евангелието, ще го съхрани. Каква полза за човека, ако, придобивайки целия свят, загуби своята душа? Какво може да даде човек в замяна на вечния живот? Не се срамувайте от мен и моите думи в този греховен и лицемерен век така, както аз няма да се срамувам да ви призная, когато в слава застана пред моя Баща в присъствието на цялото небесно войнство. И при все това много от вас, стоящи пред мен, няма да познаят смъртта, докато не видят как Царството Божие идва в могъщество.”

158:7.5 (1760.2) After they had recovered from the first shock of Jesus’ stinging rebuke, and before they resumed their journey, the Master spoke further: “If any man would come after me, let him disregard himself, take up his responsibilities daily, and follow me. For whosoever would save his life selfishly, shall lose it, but whosoever loses his life for my sake and the gospel’s, shall save it. What does it profit a man to gain the whole world and lose his own soul? What would a man give in exchange for eternal life? Be not ashamed of me and my words in this sinful and hypocritical generation, even as I will not be ashamed to acknowledge you when in glory I appear before my Father in the presence of all the celestial hosts. Nevertheless, many of you now standing before me shall not taste death till you see this kingdom of God come with power.”

Така Иисус даде ясно на дванадесетте да разберат, че ако искат да го следват, ги чака мъчителен и противоречив път. Какъв шок бяха тези думи за галилейските рибари, упорито продължаващи да мечтаят за скорошното Царство и за почетните места, които ще заемат в него! Но този мъжествен призив развълнува техните предани сърца и нито един от тях не помисли да го изостави. Иисус не ги изпращаше на борба – той ги водеше. Той молеше само за това, те смело да го следват.

158:7.6 (1760.3) And thus did Jesus make plain to the twelve the painful and conflicting path which they must tread if they would follow him. What a shock these words were to these Galilean fishermen who persisted in dreaming of an earthly kingdom with positions of honor for themselves! But their loyal hearts were stirred by this courageous appeal, and not one of them was minded to forsake him. Jesus was not sending them alone into the conflict; he was leading them. He asked only that they bravely follow.

Постепенно дванадесетте започнаха да осъзнават, че Иисус им беше съобщил нещо за своята възможна смърт. Те само смътно разбраха казаното от него за смъртта, а изявлението за възкръсване от мъртвите изобщо не запомниха. С времето, спомняйки си своя опит в планината на преображението, Яков и Йоан стигнаха до по-пълно разбиране на някои от тези неща.

158:7.7 (1760.4) Slowly the twelve were grasping the idea that Jesus was telling them something about the possibility of his dying. They only vaguely comprehended what he said about his death, while his statement about rising from the dead utterly failed to register in their minds. As the days passed, Peter, James, and John, recalling their experience upon the mount of the transfiguration, arrived at a fuller understanding of certain of these matters.

За цялото време, прекарано с Учителя, само няколко пъти апостолите видяха подобен гняв в неговите очи и чуха толкова резки думи на порицание, както тези, които бяха казани на Петър и останалите в този ден. Иисус винаги търпеливо се отнасяше към техните човешки недостатъци, с изключение на случаите, когато възникваше непосредствена заплаха за неговия план за безусловно изпълнение на волята на Отеца в оставащия период от своето земно служение. Апостолите бяха буквално зашеметени; те бяха обхванати от изумление и ужас. Те не можеха да намерят думи за изразяване на своята скръб. Постепенно започнаха да разбират както предстои да понесе техният Учител, да разбират, че трябва да преминат през тези изпитания заедно с него. Но те осъзнаха реалността на надигащите се събития едва дълго време след тези първи намеци за предстоящата трагедия на неговите последни дни.

158:7.8 (1760.5) In all the association of the twelve with their Master, only a few times did they see that flashing eye and hear such swift words of rebuke as were administered to Peter and the rest of them on this occasion. Jesus had always been patient with their human shortcomings, but not so when faced by an impending threat against the program of implicitly carrying out his Father's will regarding the remainder of his earth career. The apostles were literally stunned; they were amazed and horrified. They could not find words to express their sorrow. Slowly they began to realize what the Master must endure, and that they must go through these experiences with him, but they did not awaken to the reality of these coming events until long after these early hints of the impending tragedy of his latter days.

В мълчание Иисус и дванадесетте тръгнаха на път през Капернаум, към своя лагер в Магаданския парк. Макар че не говореха с Иисус, цялата втора половина от деня те много беседваха един с друг, докато Андрей разговаряше с Учителя.

158:7.9 (1761.1) In silence Jesus and the twelve started for their camp at Magadan Park, going by way of Capernaum. As the afternoon wore on, though they did not converse with Jesus, they talked much among themselves while Andrew talked with the Master.

8. В ДОМА НА ПЕТЪР

Те влязоха в Капернаум по здрач и, преминавайки по безлюдните улици, влязоха направо в дома на Петър, където вечеряха. Те се задържаха у Симон, докато Давид Зеведеев се готвеше да ги преведе на другия бряг, и Иисус, гледайки Петър и останалите апостоли, попита: "За какво така оживено разговаряхте днес по пътя насам?" Апостолите мълчаха, защото много от тях продължаваха обсъждането, започнато в планината Ермон, за това, какво положение им предстои да заемат в бъдещото Царство, кой ще бъде повече от другите и така нататък. Знаейки с какво бяха заети техните мисли, Иисус повика при себе си един от малчуганите на Петър и, поставяйки детето сред тях, каза: "Истина, истина ви казвам: ако не се измените и не

8. AT PETER'S HOUSE

158:8.1 (1761.2) Entering Capernaum at twilight, they went by unfrequented thoroughfares directly to the home of Simon Peter for their evening meal. While David Zebedee made ready to take them across the lake, they lingered at Simon's house, and Jesus, looking up at Peter and the other apostles, asked: "As you walked along together this afternoon, what was it that you talked about so earnestly among yourselves?" The apostles held their peace because many of them had continued the discussion begun at Mount Hermon as to what positions they were to have in the coming kingdom; who should be the greatest, and so on. Jesus, knowing what it was that occupied their thoughts that day, beckoned to one of Peter's little ones and, setting the child down among them, said: "Verily, verily, I say to you, except you turn

станете подобни на това дете, малко ще напреднете в Царството небесно. Този, който се смири подобно на това дете, ще стане най-великият в Царството небесно. И който приема такова дете, приема мен. Този, който приема мен, приема Този, Който ме е изпратил. Ако искате да бъдете първи в Царството, стремете се да споделите тези благи истини със своите събратя в плът. Но ако някой накара един от тези малчугани да се спъне, по-добре би било, ако на шията му окачат воденичен камък и го хвърлят в морето. Ако нещата, които правите с ръцете си, или тези, които виждат очите ви, пречат на вашия напредък в Царството, пожертвайте своите скъпоценни идоли, защото по-добре е да влезете в Царството без много любими вещи, отколкото да се държите за тези идоли и да се окажете извън пределите на Царството. Но преди всичко, внимавайте да не презирате никого от тези малчугани, защото техните ангели винаги виждат ликовете на небесното войнство."

Когато Иисус замлъкна, те седнаха в лодката и заплаваха към другия бряг, към Магадан.

about and become more like this child, you will make little progress in the kingdom of heaven. Whosoever shall humble himself and become as this little one, the same shall become greatest in the kingdom of heaven. And whoso receives such a little one receives me. And they who receive me receive also Him who sent me. If you would be first in the kingdom, seek to minister these good truths to your brethren in the flesh. But whosoever causes one of these little ones to stumble, it would be better for him if a millstone were hanged about his neck and he were cast into the sea. If the things you do with your hands, or the things you see with your eyes give offense in the progress of the kingdom, sacrifice these cherished idols, for it is better to enter the kingdom minus many of the beloved things of life rather than to cling to these idols and find yourself shut out of the kingdom. But most of all, see that you despise not one of these little ones, for their angels do always behold the faces of the heavenly hosts."

158:8.2 (1761.3) When Jesus had finished speaking, they entered the boat and sailed across to Magadan.

Документ 159. Пътешествие в Декаполис

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 159. ПЪТЕШЕСТВИЕ В ДЕКАПОЛИС

Секции

Въведение
1. Проповедта за прошката
2. Непознатият проповедник
3. Наставлението за учителите и вярващите
4. Разговорът с Натанаил
5. Позитивният характер на религията на Иисус
6. Завръщането в Магадан

PAPER 159
THE DECAPOLIS TOUR

SECTIONS

Introduction
1. The Sermon on Forgiveness
2. The Strange Preacher
3. Instruction for Teachers and Believers
4. The Talk with Nathaniel
5. The Positive Nature of Jesus' Religion
6. The Return to Magadan

Въведение

Когато Иисус и дванадесетте пристигнаха в Магаданския парк, те откриха, че ги очаква група от почти сто евангелисти и ученици, включително женският корпус, които бяха готови веднага да тръгнат на път – да учат и проповядват в Декаполис.

Тази сутрин – в четвъртък, 18 август, Учителят свика своите последователи и повели на всеки апостол да си вземе за ортак един от дванадесетте евангелисти и заедно с останалите евангелисти да се отправят на дванадесет групи в градовете и селата на Декаполис. Той се разпореди женският корпус и останалите ученици да останат с него. Иисус отдели за това пътешествие четири седмици, като инструктира своите последователи да се върнат в Магадан не по-късно от петък, 16 септември. Той обеща, че често ще ги навестява. В течение на месец тези дванадесет групи се трудиха в Гераса, Гамала, Хипос, Сафон, Гадара, Абила, Едраи, Филаделфия, Есевон, Диум, Скитопол и много други градове. За цялото това пътешествие не

INTRODUCTION

159:0.1 (1762.1) WHEN Jesus and the twelve arrived at Magadan Park, they found awaiting them a group of almost one hundred evangelists and disciples, including the women's corps, and they were ready immediately to begin the teaching and preaching tour of the cities of the Decapolis.

159:0.2 (1762.2) On this Thursday morning, August 18, the Master called his followers together and directed that each of the apostles should associate himself with one of the twelve evangelists, and that with others of the evangelists they should go out in twelve groups to labor in the cities and villages of the Decapolis. The women's corps and others of the disciples he directed to remain with him. Jesus allotted four weeks to this tour, instructing his followers to return to Magadan not later than Friday, September 16. He promised to visit them often during this time. In the course of this month these twelve groups labored in Gerasa, Gamala, Hippos, Zaphon, Gadara, Abila, Edrei, Philadelphia, Heshbon, Dium, Scythopolis, and many other cities. Throughout this tour no miracles of healing or other extraordinary events occurred.

стана нито едно чудодейно изцеление или друго свръхестествено събитие.

1. ПРОПОВЕДТА ЗА ПРОШКАТА

Една вечер в Хипос, в отговор на въпрос на ученик, Иисус посвети своя урок на темата за прошката. Учителят каза:

"Ако добрият човек има сто овце и една от тях се е отлъчила от стадото, нима той няма да остави веднага деветдесет и деветте и да отиде да търси тази, която се е отлъчила от стадото? И ако той е добър пастир, нима няма да продължава да търси изгубилата се овца, докато я намери? А след това, когато пастирът намери своята овца, той я взема на рамо и радостно си отива в къщи, като вика на своите приятели и съседи: "Порадвайте се с мен, защото намерих своята изгубена овца." Казвам ви, че на небесата повече се радват на един каещ се грешник, отколкото на деветдесет и девет праведника, които не се нуждаят от покаяние. Наистина, моят небесен Отец не желае дори и едно от Неговите малки деца да се заблуди, още по-малко – да загине. Във вашата религия Бог може да приеме каещи се грешници; в Евангелието за Царството Отецът отива да ги търси, още преди те сериозно да се замислят за разкаяние.

Небесният Баща обича Своите деца, затова и вие следва да се учите да се обичате един друг. Небесният Баща ви прощава вашите грехове; затова и вие трябва да се учите да си прощавате един на друг. Ако твоят брат съгреши против теб, отиди при него и тактично, търпеливо му обясни в какво е неговата простъпка. И направи всичко това насаме с него. Ако той те изслуша, ти си спечелил своя брат. Но ако твоят брат не поиска да те изслуша, ако продължава да упорства в своето заблуждение, отново отиди при него, вземайки със себе си един или двама общи другари, за да имаш двама или даже трима свидетели, които биха могли да потвърдят твоето изявление и да се убедят в това, че си се отнесъл справедливо и милосърдно към своя съгрешил брат. Ако той не пожелае да слуша твоите братя, ти можеш да разкажеш за всичко на богомолците и след това, ако той откаже да чуе събратята си, нека те предприемат това, което сметнат за нужно; нека такъв непокорен събрат бъде изгонен от Царството. Макар че не можете да поемете съда над душите на своите другари и макар че не можете да прощавате грехове или да се опитате да си присвоите тези права, които принадлежат само на небесните наблюдатели, на вас е поверено поддържането на мирския порядък в царството земно. Макар че не можете да се

1. THE SERMON ON FORGIVENESS

159:1.1 (1762.3) One evening at Hippos, in answer to a disciple's question, Jesus taught the lesson on forgiveness. Said the Master:

159:1.2 (1762.4) "If a kindhearted man has a hundred sheep and one of them goes astray, does he not immediately leave the ninety and nine and go out in search of the one that has gone astray? And if he is a good shepherd, will he not keep up his quest for the lost sheep until he finds it? And then, when the shepherd has found his lost sheep, he lays it over his shoulder and, going home rejoicing, calls to his friends and neighbors, 'Rejoice with me, for I have found my sheep that was lost.' I declare that there is more joy in heaven over one sinner who repents than over ninety and nine righteous persons who need no repentance. Even so, it is not the will of my Father in heaven that one of these little ones should go astray, much less that they should perish. In your religion God may receive repentant sinners; in the gospel of the kingdom the Father goes forth to find them even before they have seriously thought of repentance.

159:1.3 (1762.5) "The Father in heaven loves his children, and therefore should you learn to love one another; the Father in heaven forgives you your sins; therefore should you learn to forgive one another. If your brother sins against you, go to him and with tact and patience show him his fault. And do all this between you and him alone. If he will listen to you, then have you won your brother. But if your brother will not hear you, if he persists in the error of his way, go again to him, taking with you one or two mutual friends that you may thus have two or even three witnesses to confirm your testimony and establish the fact that you have dealt justly and mercifully with your offending brother. Now if he refuses to hear your brethren, you may tell the whole story to the congregation, and then, if he refuses to hear the brotherhood, let them take such action as they deem wise; let such an unruly member become an outcast from the kingdom. While you cannot pretend to sit in judgment on the souls of your fellows, and while you may not forgive sins or otherwise presume to usurp the prerogatives of the supervisors of the heavenly hosts, at the same time, it has been committed to your hands that you should maintain temporal order in the kingdom on earth. While you may not meddle with the divine decrees concerning eternal life, you shall determine the issues of conduct as they concern the temporal welfare of the brotherhood on earth. And so, in all

намесвате в божествените разпореждания, засягащи вечния живот, вие ще решавате етическите проблеми в тази степен, в която те се отнасят до мирското благополучие и братство на земята. Затова по всички въпроси, отнасящи се до порядъка в братството, каквото решите на земята, ще бъде признато на небето. Макар че сте неспособни да решите вечната участ на индивида, вие можете да приемате закони, засягащи поведението на групата, защото ако двама или трима от вас постигнат съгласие относно което и да е от тези неща и ме помолят, то ще бъде направено за вас, стига вашата молба да не противоречи на волята на моя небесен Отец. И всичко това ще бъде вярно завинаги, защото където двама или трима вярващи се събират заедно, там, сред тях, съм и аз."

these matters connected with the discipline of the brotherhood, whatsoever you shall decree on earth, shall be recognized in heaven. Although you cannot determine the eternal fate of the individual, you may legislate regarding the conduct of the group, for, where two or three of you agree concerning any of these things and ask of me, it shall be done for you if your petition is not inconsistent with the will of my Father in heaven. And all this is ever true, for, where two or three believers are gathered together, there am I in the midst of them."

Симон Петър беше апостолът, който ръководеше тружениците в Хипос, и чувайки тези думи на Иисус, той попита: "Господи, ако моят брат греши против мен, колко пъти трябва да му прощавам? До седем пъти ли?" И Иисус отговори на Петър: "Не само до седем, а до седемдесет пъти по седем. Затова Царството небесно може да се уподоби на царя, който искал да събере дълговете си от своите слуги. И когато те започнали да се разплащат с него, при него довели първия слуга, който признал, че дължи на своя цар десет хиляди таланта. Оправдавайки се с това, че преживява тежки времена, царският придворен му казал, че няма с какво да заплати своя дълг. И господарят заповядал да се конфискува цялата му собственост и да се продадат неговите деца, за да може той да се разплати. Чувайки жестоката заповед на царя, старшият слуга паднал ничком пред него и започнал да се моли царят да се смили над него и да му даде повече време, като казал: "Господарю, потърпи малко и ще се разплатя с теб." И когато царят погледнал този нехаен към задълженията си слуга и неговото семейство, той се съжалил над него. Заповядал да го пуснат и му опростил целия дълг.

159:1.4 (1763.1) Simon Peter was the apostle in charge of the workers at Hippos, and when he heard Jesus thus speak, he asked: "Lord, how often shall my brother sin against me, and I forgive him? Until seven times?" And Jesus answered Peter: "Not only seven times but even to seventy times and seven. Therefore may the kingdom of heaven be likened to a certain king who ordered a financial reckoning with his stewards. And when they had begun to conduct this examination of accounts, one of his chief retainers was brought before him confessing that he owed his king ten thousand talents. Now this officer of the king's court pleaded that hard times had come upon him, and that he did not have wherewith to pay this obligation. And so the king commanded that his property be confiscated, and that his children be sold to pay his debt. When this chief steward heard this stern decree, he fell down on his face before the king and implored him to have mercy and grant him more time, saying, 'Lord, have a little more patience with me, and I will pay you all.' And when the king looked upon this negligent servant and his family, he was moved with compassion. He ordered that he should be released, and that the loan should be wholly forgiven.

И този старши слуга, получил по такъв начин милост и прошка от царя, се върнал към своите дела и, намирайки един от своите подчинени, който му дължал само сто динария, го хванал за гърлото и казал: "Плати ми всичко, което ми дължиш." И тогава този млад слуга паднал ничком пред него и, умолявайки го, казал: "Потърпи и аз скоро ще ти платя всичко, което ти дължа." Но вместо да прояви милосърдие, по-старият слуга повелил да го хвърлят в тъмница и да го държат там, докато не заплати своя дълг. Когато другите слуги видели какво станало, те така се огорчили, че

159:1.5 (1763.2) "And this chief steward, having thus received mercy and forgiveness at the hands of the king, went about his business, and finding one of his subordinate stewards who owed him a mere hundred denarii, he laid hold upon him and, taking him by the throat, said, 'Pay me all you owe.' And then did this fellow steward fall down before the chief steward and, beseeching him, said: 'Only have patience with me, and I will presently be able to pay you.' But the chief steward would not show mercy to his fellow steward but rather had him cast in prison until he should pay his debt. When his fellow servants saw what had happened, they

отишли и разказали всичко на своя господар и повелител царя. Като узнал за постъпката на своя старши слуга, царят повикал при себе си този неблагодарен и злопаметен човек и казал: "Подъл и негоден роб! Когато ти искаше съчувствие, аз великодушно ти простих целия дълг. Защо ти не си помилвал своя другар така, както аз помилвах теб?" И разгневявайки се, господарят дал неблагодарния старши слуга на тъмничарите, за да го държат там дотогава, докато не върне целия дълг. Така и милосърдието на Отеца небесен ще бъде по-щедро към тези, които великодушно проявяват милосърдие към своите ближни. Как можете да идвате при Бога, молейки за снизхождение към своите недостатъци, когато сте готови да накажете своите братя за това, че те са виновни за същите човешки слабости? Аз ви казвам: вие получихте даром благите дарове на Царството; затова даром ги отдавайте на своите земни събратя."

Така Иисус разкри опасността и показа несправедливостта от това, да съдиш своите ближни. Разбира се, необходимо е да се поддържа дисциплината и да се извършва правосъдие, но в решаването на всички такива въпроси трябва да преобладават мъдростта на братството. Иисус даряваше със законодателна и юридическа власт *групата,* а не *индивида.* Но и тази власт, с която е дарена групата, не трябва да се използва като лична власт. Винаги съществува опасност произнесената от индивида присъда да бъде извратена от предубеждения или изкривена от страст. Груповото съдене може с по-голяма вероятност да изключи опасността и да отстрани несправедливостта, изхождащи от личното пристрастие. Иисус винаги се стремеше да сведе до минимум факторите несправедливост, отплата и мъст.

[Изразът "седемдесет и седем", използван като пример за милосърдие и снизходителност, беше взет от Писанията; има се предвид тържествуващият възглас на Ламех, когато видял желязното оръжие на своя син Тувал-Каин: сравнявайки това по-съвършено въоръжение с оръжието на своите врагове, Ламех възкликнал: „Ако за невъоръжения Каин е отмъстено седем пъти, то за мен сега ще бъде отмъстено „седемдесет и седем" пъти."]

were so distressed that they went and told their lord and master, the king. When the king heard of the doings of his chief steward, he called this ungrateful and unforgiving man before him and said: 'You are a wicked and unworthy steward. When you sought for compassion, I freely forgave you your entire debt. Why did you not also show mercy to your fellow steward, even as I showed mercy to you?' And the king was so very angry that he delivered his ungrateful chief steward to the jailers that they might hold him until he had paid all that was due. And even so shall my heavenly Father show the more abundant mercy to those who freely show mercy to their fellows. How can you come to God asking consideration for your shortcomings when you are wont to chastise your brethren for being guilty of these same human frailties? I say to all of you: Freely you have received the good things of the kingdom; therefore freely give to your fellows on earth."

159:1.6 (1764.1) Thus did Jesus teach the dangers and illustrate the unfairness of sitting in personal judgment upon one's fellows. Discipline must be maintained, justice must be administered, but in all these matters the wisdom of the brotherhood should prevail. Jesus invested legislative and judicial authority in the *group,* not in the *individual.* Even this investment of authority in the group must not be exercised as personal authority. There is always danger that the verdict of an individual may be warped by prejudice or distorted by passion. Group judgment is more likely to remove the dangers and eliminate the unfairness of personal bias. Jesus sought always to minimize the elements of unfairness, retaliation, and vengeance.

159:1.7 (1762.9) [The use of the term seventy-seven as an illustration of mercy and forbearance was derived from the Scriptures referring to Lamech's exultation because of the metal weapons of his son Tubal-Cain, who, comparing these superior instruments with those of his enemies, exclaimed: "If Cain, with no weapon in his hand, was avenged seven times, I shall now be avenged seventy-seven."]

2. НЕПОЗНАТИЯТ ПРОПОВЕДНИК

Иисус тръгна за Гамала за среща с Йоан и с тези, които работеха с него на това място. Вечерта, след срещата, на която Иисус отговаряше на въпроси на присъстващите, Йоан му каза: "Учителю, аз вчера ходих в

2. THE STRANGE PREACHER

159:2.1 (1764.3) Jesus went over to Gamala to visit John and those who worked with him at that place. That evening, after the session of questions and answers, John said to Jesus: "Master, yesterday I went over to Ashtaroth to see a man who was

Астарот, за да се видя с човек, който учи от твое име и даже твърди, че е способен да изгонва бесове. Този човек никога не е бил с нас и не е наш последовател, затова му забраних да се занимава с това." Тогава Иисус му каза: "Не му забранявай. Нима не разбираш, че Евангелието за Царството скоро ще се провъзгласява по целия свят? Нима мислиш, че всички вярващи в Евангелието ще се подчиняват на твоето ръководство? Радвай се, че това учение вече е излязло извън пределите на нашето лично влияние. Нима не виждаш, Йоан, че тези, които открито заявяват, че извършват велики дела в мое име, трябва в крайна сметка да поддържат нашето дело? Едва ли те ще побързат да злословят за мен. Сине мой, в такива дела за теб би било по-добре да смяташ, че този, който не е против нас, е за нас.В бъдещите поколения много не твърде достойни хора ще извършат от мое име много странни неща, но аз няма да им забраня. Казвам ти, че ако на жадуващата душа дадат поне една чаша студена вода, такова служене на любовта никога не остава незабелязано от посланиците на Отеца."

teaching in your name and even claiming to be able to cast out devils. Now this fellow had never been with us, neither does he follow after us; therefore I forbade him to do such things." Then said Jesus: "Forbid him not. Do you not perceive that this gospel of the kingdom shall presently be proclaimed in all the world? How can you expect that all who will believe the gospel shall be subject to your direction? Rejoice that already our teaching has begun to manifest itself beyond the bounds of our personal influence. Do you not see, John, that those who profess to do great works in my name must eventually support our cause? They certainly will not be quick to speak evil of me. My son, in matters of this sort it would be better for you to reckon that he who is not against us is for us. In the generations to come many who are not wholly worthy will do many strange things in my name, but I will not forbid them. I tell you that, even when a cup of cold water is given to a thirsty soul, the Father's messengers shall ever make record of such a service of love."

Това указание много смути Йоан. Нима той не беше чувал Учителя да казва: "Който не е с мен, е против мен?" И той не разбра, че в дадения случай Иисус имаше предвид личната връзка на човека с духовните учения за Царството, докато в предишния случай говореше за външните и широки социални връзки на вярващите, отнасящи се към въпросите на административния контрол и подчинение, осъществявано от една група вярващи над други групи, които в резултат ще образуват всемирното братство.

159:2.2 (1764.4) This instruction greatly perplexed John. Had he not heard the Master say, "He who is not with me is against me"? And he did not perceive that in this case Jesus was referring to man's personal relation to the spiritual teachings of the kingdom, while in the other case reference was made to the outward and far-flung social relations of believers regarding the questions of administrative control and the jurisdiction of one group of believers over the work of other groups which would eventually compose the forthcoming world-wide brotherhood.

Но Йоан често си спомняше този случай във връзка със своя последвал труд в името на Царството. При все това апостолите нерядко се обиждаха на онези, които се осмеляваха да учат от името на Иисус. На тях винаги им се струваше неуместно, че тези, които нито веднъж не бяха седели в краката на Иисус, се осмеляваха да учат от негово име.

159:2.3 (1765.1) But John oftentimes recounted this experience in connection with his subsequent labors in behalf of the kingdom. Nevertheless, many times did the apostles take offense at those who made bold to teach in the Master's name. To them it always seemed inappropriate that those who had never sat at Jesus' feet should dare to teach in his name.

Човекът, на когото Йоан забрани да учи и да се труди в името на Иисус, не послуша апостолската заповед. Той продължаваше да се труди, сякаш нищо не е ставало, и преди да тръгне към Месопотамия, остави след себе си в Каната множество вярващи. Този човек, Аден, повярва в Иисус след разказа на лудия, когото Иисус изцели край Хереса и който твърдо повярва, че мнимите зли духове, които Учителят е изгонил от него, са влезли в свинете и са ги накарали да се хвърлят от стръмната скала към своята гибел.

159:2.4 (1765.2) This man whom John forbade to teach and work in Jesus' name did not heed the apostle's injunction. He went right on with his efforts and raised up a considerable company of believers at Kanata before going on into Mesopotamia. This man, Aden, had been led to believe in Jesus through the testimony of the demented man whom Jesus healed near Kheresa, and who so confidently believed that the supposed evil spirits which the Master cast out of him entered the herd of swine and rushed them headlong over the cliff to their destruction.

3. НАСТАВЛЕНИЕТО ЗА УЧИТЕЛИТЕ И ВЯРВАЩИТЕ

В Едраи, където се трудеха Тома и неговите другари, Иисус прекара една нощ и в хода на вечерните обсъждания формулира принципите, от които трябва да се ръководят проповедниците на истината и които трябва да въодушевяват всички, които учат на Евангелието за Царството. В кратко изложение на съвременен език Иисус учеше следното:

Винаги уважавайте личността на човека. Никога не следва да се домогвате до праведни цели със сила; духовни победи се постигат само с духовно могъщество. Това предписание против възползването от материални въздействия се отнася и до физическата, и до психическата сила. Съкрушителните аргументи и умственото превъзходство не трябва да се използват за принуда на мъжете и жените за встъпване в Царството. Не следва да се съкрушава човешкият разум само с убедителността на логиката или да бъде държан той в благоговеен страх чрез изострено красноречие. Макар че е невъзможно напълно да се изключат емоциите като фактор във взетите от хората решения, тези, които се стремят да помогнат на делото за Царството, не следва пряко да апелират към емоциите в своите учения. Обръщайте се непосредствено към божествения дух, пребиваващ в разума на хората. Не призовавайте към страх, жалост или само към едните чувства. Обръщайки се към хората, бъдете честни; проявявайте самообладание и правилна сдържаност; демонстрирайте надлежното уважение към личността на своите ученици. Помнете моите думи: “Виж, аз стоя на вратата и чукам, и ако някой отвори вратата, ще вляза.”

Водейки хората в Царството, не намалявайте и не ги лишавайте от самоуважение. Докато излишното самоуважение може да унищожи правилната смиреност и да доведе до тщеславие, самонадеяност и високомерие, загубата на самоуважение често води до парализиране на волята. Задачата на това Евангелие е да възроди самоуважението в тези, които са го загубили, и да го обуздае в тези, които го имат. Не допускайте грешката да се занимавате само с осъждане на заблужденията в живота на своите ученици; не забравяйте за великодушното признание на най-похвалното в техния живот. Помнете, че аз няма да се спра пред нищо, за да възстановя самоуважението в тези, които са го изгубили и които действително желаят да си го върнат.

3. INSTRUCTION FOR TEACHERS AND BELIEVERS

159:3.1 (1765.3) At Edrei, where Thomas and his associates labored, Jesus spent a day and a night and, in the course of the evening’s discussion, gave expression to the principles which should guide those who preach truth, and which should activate all who teach the gospel of the kingdom. Summarized and restated in modern phraseology, Jesus taught:

159:3.2 (1765.4) Always respect the personality of man. Never should a righteous cause be promoted by force; spiritual victories can be won only by spiritual power. This injunction against the employment of material influences refers to psychic force as well as to physical force. Overpowering arguments and mental superiority are not to be employed to coerce men and women into the kingdom. Man’s mind is not to be crushed by the mere weight of logic or overawed by shrewd eloquence. While emotion as a factor in human decisions cannot be wholly eliminated, it should not be directly appealed to in the teachings of those who would advance the cause of the kingdom. Make your appeals directly to the divine spirit that dwells within the minds of men. Do not appeal to fear, pity, or mere sentiment. In appealing to men, be fair; exercise self-control and exhibit due restraint; show proper respect for the personalities of your pupils. Remember that I have said: “Behold, I stand at the door and knock, and if any man will open, I will come in.”

159:3.3 (1765.5) In bringing men into the kingdom, do not lessen or destroy their self-respect. While overmuch self-respect may destroy proper humility and end in pride, conceit, and arrogance, the loss of self-respect often ends in paralysis of the will. It is the purpose of this gospel to restore self-respect to those who have lost it and to restrain it in those who have it. Make not the mistake of only condemning the wrongs in the lives of your pupils; remember also to accord generous recognition for the most praiseworthy things in their lives. Forget not that I will stop at nothing to restore self-respect to those who have lost it, and who really desire to regain it.

Внимавайте да не засягате самоуважението на плахите и боязливи души. Не превръщайте моите простодушни братя в обект на вашия сарказъм. Не бъдете цинични по отношение на моите обхванати от страх деца. Безделието е разрушително за самоуважението, затова призовавайте своите събратя винаги да бъдат дейни в избраните от тях занятия и не жалете сили да осигурите работа на тези, които се окажат без работа.

159:3.4 (1765.6) Take care that you do not wound the self-respect of timid and fearful souls. Do not indulge in sarcasm at the expense of my simple-minded brethren. Be not cynical with my fear-ridden children. Idleness is destructive of self-respect; therefore, admonish your brethren ever to keep busy at their chosen tasks, and put forth every effort to secure work for those who find themselves without employment.

Не опетнявайте себе си с такива недостойни прийоми като опити да изплашите мъжете и жените и по такъв начин да ги накарате да влязат в Царството. Любящият баща не принуждава своите деца със страх да се подчиняват на неговите справедливи изисквания.

159:3.5 (1766.1) Never be guilty of such unworthy tactics as endeavoring to frighten men and women into the kingdom. A loving father does not frighten his children into yielding obedience to his just requirements.

Някога децата в Царството ще разберат, че силните емоции не са равнозначни на подбудите на божествения дух. Ако човекът усеща силна и необичайна подбуда да направи нещо или да отиде на определено място, това не задължително означава, че такива пориви са повели на вътрешния дух.

159:3.6 (1766.2) Sometime the children of the kingdom will realize that strong feelings of emotion are not equivalent to the leadings of the divine spirit. To be strongly and strangely impressed to do something or to go to a certain place, does not necessarily mean that such impulses are the leadings of the indwelling spirit.

Предупреждавайте всички вярващи за граничната полоса на противоречията, която е необходимо да се премине при прехода от живота в плът към по-висок живот в духа. Тези, които изцяло се намират в пределите на всяко от тези нива, в значителна степен са избавени от противоречия и смущения, но на всички хора е съдено да изпитат по-голяма или по-малка неувереност в течение на преходния период между две нива на живота. Встъпвайки в Царството, вие не можете да избегнете свързаната с него отговорност или да се отклоните от налаганите от него задължения. Но запомнете: яремът на Евангелието е лек, а бремето на истината – тежко.

159:3.7 (1766.3) Forewarn all believers regarding the fringe of conflict which must be traversed by all who pass from the life as it is lived in the flesh to the higher life as it is lived in the spirit. To those who live quite wholly within either realm, there is little conflict or confusion, but all are doomed to experience more or less uncertainty during the times of transition between the two levels of living. In entering the kingdom, you cannot escape its responsibilities or avoid its obligations, but remember: The gospel yoke is easy and the burden of truth is light.

Светът е пълен с гладни души, които гинат, макар че хлябът на живота е редом с тях. Хората умират в търсенето на същия този Бог, Който живее в тях самите. С тъга в сърцето и тежест в краката те търсят съкровищата на Царството, докато живата вяра се намира редом с всеки от тях. Вярата за религията е това, което е платното за кораба; тя прибавя сили, без да утежнява с бремето на живота. На встъпващите в Царството предстои само една борба – благотворната борба на вярата. Вярващият води само едно сражение – сражение със съмнението, неверието.

159:3.8 (1766.4) The world is filled with hungry souls who famish in the very presence of the bread of life; men die searching for the very God who lives within them. Men seek for the treasures of the kingdom with yearning hearts and weary feet when they are all within the immediate grasp of living faith. Faith is to religion what sails are to a ship; it is an addition of power, not an added burden of life. There is but one struggle for those who enter the kingdom, and that is to fight the good fight of faith. The believer has only one battle, and that is against doubt — unbelief.

Проповядвайки Евангелието на Царството, вие просто се учите да дружите с Бога. И това братство ще привлича както мъже, така и жени, защото и едните, и другите откриват, че то най-точно отговаря на

159:3.9 (1766.5) In preaching the gospel of the kingdom, you are simply teaching friendship with God. And this fellowship will appeal alike to men and women in that both will find that which most truly satisfies their characteristic longings and

свойствените им стремежи и идеали. Казвайте на моите деца, че аз съм не само мек към техните чувства и търпелив към техните слабости, но че съм също така безпощаден към греха и нетърпим към порока. Аз действително съм кротък и смирен в присъствието на моя Отец, но съм също толкова безпощадно неумолим към преднамерените злодеяния и греховно въставане против волята на моя небесен Отец.

ideals. Tell my children that I am not only tender of their feelings and patient with their frailties, but that I am also ruthless with sin and intolerant of iniquity. I am indeed meek and humble in the presence of my Father, but I am equally and relentlessly inexorable where there is deliberate evil-doing and sinful rebellion against the will of my Father in heaven.

Не трябва да изобразявате вашия Учител като страдалец. Бъдещите поколения ще познаят също така и лъчезарността на нашата радост, пълнотата на нашето благоволение и вдъхновението на нашето добронравие. Ние излизаме с проповедта за благата вест, която заразява със своята преобразуваща сила. В нашата религия пулсират нов живот и нови ценности. Тези, които приемат това учение, се изпълват с радост и в своите сърца усещат потребност да се радват вечно. Все по-голямото усещане за щастие е неизменна участ на тези, които не се съмняват в Бога.

159:3.10 (1766.6) You shall not portray your teacher as a man of sorrows. Future generations shall know also the radiance of our joy, the buoyance of our good will, and the inspiration of our good humor. We proclaim a message of good news which is infectious in its transforming power. Our religion is throbbing with new life and new meanings. Those who accept this teaching are filled with joy and in their hearts are constrained to rejoice evermore. Increasing happiness is always the experience of all who are certain about God.

Учете всички вярващи да не разчитат на крехките опори на лъжливото съчувствие. Не можете да придобиете силен характер, жалейки самия себе си; честно се стремете да избягвате лъжливото въздействие на обикновеното другарство в нещастието. Предлагайте съчувствие на мъжествените и храбрите, въздържайте се от прекомерна жалост към тези страхливи души, които вяло се съпротивляват на жизнените изпитания. Не предлагайте утешение на тези, които се предават, без да влизат в борба със своите трудности. Не съчувствайте на своите ближни само заради това, че те на свой ред съчувстват на вас.

159:3.11 (1766.7) Teach all believers to avoid leaning upon the insecure props of false sympathy. You cannot develop strong characters out of the indulgence of self-pity; honestly endeavor to avoid the deceptive influence of mere fellowship in misery. Extend sympathy to the brave and courageous while you withhold overmuch pity from those cowardly souls who only halfheartedly stand up before the trials of living. Offer not consolation to those who lie down before their troubles without a struggle. Sympathize not with your fellows merely that they may sympathize with you in return.

Когато веднъж моите деца придобият увереност в присъствието на божествения дух, тази вяра ще разшири разума, ще облагороди душата, ще укрепи личността, ще повиши щастието, ще задълбочи духовното постижение и ще усили способността им да обичат и да бъдат любими.

159:3.12 (1766.8) When my children once become self-conscious of the assurance of the divine presence, such a faith will expand the mind, ennoble the soul, reinforce the personality, augment the happiness, deepen the spirit perception, and enhance the power to love and be loved.

Учете всички вярващи, че тези, които влязат в Царството, не се освобождават с това от временните нещастия или от природните катастрофи. Вярата в Евангелието не може да предотврати бедата, но тя ви позволява *да не се боите,* когато бедата действително ви настигне. Ако имате смелост да вярвате в мен и беззаветно да вървите след мен, то това означава, че заставате на път, необратимо водещ ви към неприятности. Аз не ви обещавам да ви избавя от нещастия и беди, но действително ви обещавам да ги премина заедно с вас.

159:3.13 (1767.1) Teach all believers that those who enter the kingdom are not thereby rendered immune to the accidents of time or to the ordinary catastrophes of nature. Believing the gospel will not prevent getting into trouble, but it will insure that you shall be *unafraid* when trouble does overtake you. If you dare to believe in me and wholeheartedly proceed to follow after me, you shall most certainly by so doing enter upon the sure pathway to trouble. I do not promise to deliver you from the waters of adversity, but I do promise to go with you through all of them.

И на много друго научи Иисус тази група вярващи, преди те да отидат да си легнат. Онези, които чуха тези думи, ги пазеха в своите сърца и често ги привеждаха в назидание на апостолите и учениците, които не бяха заедно с тях този ден.

159:3.14 (1767.2) And much more did Jesus teach this group of believers before they made ready for the night's sleep. And they who heard these sayings treasured them in their hearts and did often recite them for the edification of the apostles and disciples who were not present when they were spoken.

4. РАЗГОВОРЪТ С НАТАНАИЛ

4. THE TALK WITH NATHANIEL

След това Иисус се отправи към Абила, където се трудеха Натанаил и неговите другари. На Натанаил не му даваха покой някои изказвания на Иисус, които, както му се струваше, намаляваха авторитета на признатите свещени писания на юдеите. Затова тази вечер, след обичайния час за въпроси и отговори, Натанаил отведе Иисус настрани и попита: "Учителю, можеш ли да ми довериш истината за Писанията? Виждам, че ти ни учиш само на няколко свещени книги – по мое мнение най-добрите, и предполагам, че отхвърляш ученията на равините, че думите на закона са думи на самия Бог, били в Бога на небесата още преди Авраам и Мойсей. В какво се заключава истината за Писанията?" Чувайки този въпрос на своя смутен апостол, Иисус отговори:

159:4.1 (1767.3) And then went Jesus over to Abila, where Nathaniel and his associates labored. Nathaniel was much bothered by some of Jesus' pronouncements which seemed to detract from the authority of the recognized Hebrew scriptures. Accordingly, on this night, after the usual period of questions and answers, Nathaniel took Jesus away from the others and asked: "Master, could you trust me to know the truth about the Scriptures? I observe that you teach us only a portion of the sacred writings — the best as I view it — and I infer that you reject the teachings of the rabbis to the effect that the words of the law are the very words of God, having been with God in heaven even before the times of Abraham and Moses. What is the truth about the Scriptures?" When Jesus heard the question of his bewildered apostle, he answered:

"Натанаил, ти направи правилен извод; моето отношение към Писанията се отличава от отношението на равините. Аз ще поговоря с теб за това, при условие че няма да предаваш нашия разговор на своите събратя, не всички от които са готови да приемат това учение. Думите от закона на Мойсей, както и ученията на Писанията, не съществуваха преди Авраам. Едва неотдавна Писанията бяха събрани в този вид, в който те са ни известни сега. Наред с най-добрите от най-възвишените помисли и стремежи на еврейския народ те съдържат и много неща, които по никакъв начин не отразяват характера и ученията на небесния Отец; затова аз съм принуден да събирам на парченца от най-добрите учения тези истини, които трябва да се използват за Евангелието за Царството.

159:4.2 (1767.4) "Nathaniel, you have rightly judged; I do not regard the Scriptures as do the rabbis. I will talk with you about this matter on condition that you do not relate these things to your brethren, who are not all prepared to receive this teaching. The words of the law of Moses and the teachings of the Scriptures were not in existence before Abraham. Only in recent times have the Scriptures been gathered together as we now have them. While they contain the best of the higher thoughts and longings of the Jewish people, they also contain much that is far from being representative of the character and teachings of the Father in heaven; wherefore must I choose from among the better teachings those truths which are to be gleaned for the gospel of the kingdom.

Тези писания са творения на хората. Някои от тях бяха хора свети, други – не твърде свети. Ученията от тези книги отразяват възгледите и нивото на просветеност на епохите, в които те се появиха на света. От гледна точка на разкриването на истината последните от тях са по-достоверни, отколкото първите. Писанията се несъвършени и са изцяло човешки творения, но не се съмнявай: сега те действително представляват най-добрата в света сбирка на религиозна мъдрост и духовни истини.

159:4.3 (1767.5) "These writings are the work of men, some of them holy men, others not so holy. The teachings of these books represent the views and extent of enlightenment of the times in which they had their origin. As a revelation of truth, the last are more dependable than the first. The Scriptures are faulty and altogether human in origin, but mistake not, they do constitute the best collection of religious wisdom and spiritual truth to be found in all the world at this time.

Много от книгите не бяха написани от тези хора, на които се приписват, но това в никаква степен не намалява ценността на съдържащите се в тях истини. Ако разказът за Йона не беше факт и даже ако Йона беше измислено лице, дълбоката истина на това повествувание – любовта на Бога към Ниневия и така наречените езичници – не би загубила своята ценност в очите на всички тези, които обичат своите събратя. Писанията са свещени, защото те отразяват мислите и постъпките на хората, търсещи Бога и разкриващи в тези книги своите най-висши представи за праведност, истина и святост. Писанията съдържат много, твърде много от това, което е истинско, но в светлината на днешното учение ти знаеш, че много в тези произведения дава невярна представа за небесния Отец – любящия Бог, Когото аз дойдох да разкрия на всички светове.

Натанаил, никога нито за миг не си позволявай да вярваш на тези места от Писанията, където се казва, че Бог е изпратил твоите предци в бой за унищожаване на техните врагове – мъже, жени и деца. Подобни истории са измислени от хора, и то хора не особено свети; те не са словото Божие. Писанията винаги са отразявали и винаги ще отразяват интелектуалното, нравствено и духовно ниво на техните създатели. Нима не си обърнал внимание на това, как представите за Яхве стават все по-прекрасни и възвишени от една книга на пророците на друга – от Самуил до Исая? И ти трябва да помниш, че Писанията са предназначени за религиозно възпитание и духовно ръководство. Техните автори не са били историци или философи.

Най-прискърбна е не просто погрешната идея за абсолютното съвършенство на Писанията и непогрешимостта на техните учения, а обърквацото погрешно тълкуване на тези свещени трудове, сковано от традициите на йерусалимски книжници и фарисеи. И сега те ще използват както доктрината за богооткровеността на Писанията, така и своите лъжливи тълкувания на тези книги в решителен опит да дадат отпор на новите учения на Евангелието за Царството. Натанаил, винаги помни, че Отецът никога не се ограничава с разкриването на истината пред някакво поколение или някой отделен народ. Много искрени търсачи на истината са били и ще продължават да бъдат объркани и обезсърчавани от тези доктрини за съвършенството на Писанията.

Силата на истината се заключава в същия този дух, който пребивава в нейните живи въплъщения, а не в мъртвите думи на по-малко просветените хора от идното поколение, на

159:4.4 (1767.6) "Many of these books were not written by the persons whose names they bear, but that in no way detracts from the value of the truths which they contain. If the story of Jonah should not be a fact, even if Jonah had never lived, still would the profound truth of this narrative, the love of God for Nineveh and the so-called heathen, be none the less precious in the eyes of all those who love their fellow men. The Scriptures are sacred because they present the thoughts and acts of men who were searching for God, and who in these writings left on record their highest concepts of righteousness, truth, and holiness. The Scriptures contain much that is true, very much, but in the light of your present teaching, you know that these writings also contain much that is misrepresentative of the Father in heaven, the loving God I have come to reveal to all the worlds.

159:4.5 (1768.1) "Nathaniel, never permit yourself for one moment to believe the Scripture records which tell you that the God of love directed your forefathers to go forth in battle to slay all their enemies — men, women, and children. Such records are the words of men, not very holy men, and they are not the word of God. The Scriptures always have, and always will, reflect the intellectual, moral, and spiritual status of those who create them. Have you not noted that the concepts of Yahweh grow in beauty and glory as the prophets make their records from Samuel to Isaiah? And you should remember that the Scriptures are intended for religious instruction and spiritual guidance. They are not the works of either historians or philosophers.

159:4.6 (1768.2) "The thing most deplorable is not merely this erroneous idea of the absolute perfection of the Scripture record and the infallibility of its teachings, but rather the confusing misinterpretation of these sacred writings by the tradition-enslaved scribes and Pharisees at Jerusalem. And now will they employ both the doctrine of the inspiration of the Scriptures and their misinterpretations thereof in their determined effort to withstand these newer teachings of the gospel of the kingdom. Nathaniel, never forget, the Father does not limit the revelation of truth to any one generation or to any one people. Many earnest seekers after the truth have been, and will continue to be, confused and disheartened by these doctrines of the perfection of the Scriptures.

159:4.7 (1768.3) "The authority of truth is the very spirit that indwells its living manifestations, and not the dead words of the less illuminated and supposedly inspired men of another generation. And even if

които привидно е било спуснато вдъхновение свише. И даже ако животът на тези свети хора от древността беше изпълнен с божествено вдъхновение и духовност, това не означава, че и техните *думи* са били спуснати свише. Днес ние не записваме ученията на това Евангелие на Царството, за да не може, когато мен няма да ме няма, вие набързо да се разделите на всевъзможни групи борци за истината поради различното тълкуване на моите учения. За това поколение ще бъде по-добре, ако ние *живеем* тези истини, като избягваме да ги записваме.

these holy men of old lived inspired and spirit-filled lives, that does not mean that their words were similarly spiritually inspired. Today we make no record of the teachings of this gospel of the kingdom lest, when I have gone, you speedily become divided up into sundry groups of truth contenders as a result of the diversity of your interpretation of my teachings. For this generation it is best that we live these truths while we shun the making of records.

Добре запомни моите думи, Натанаил: нищо от това, което се е докоснало до човешкото естество, не може да се смята за непогрешимо. Макар че човешкият разум действително е способен да излъчва сиянието на божествената истина, такова сияние винаги ще бъде само относително чисто и само отчасти божествено. Създанието е способно да се стреми към непогрешимост, но само Създателите го притежават.

159:4.8 (1768.4) "Mark you well my words, Nathaniel, nothing which human nature has touched can be regarded as infallible. Through the mind of man divine truth may indeed shine forth, but always of relative purity and partial divinity. The creature may crave infallibility, but only the Creators possess it.

Но най-голямото заблуждение в ученията за Писанията е доктрината, че те са тайна, запечатана със седем печата, а тяхната мъдрост смеят да тълкуват само най-добрите умове на народа. Ако нещо държи откровенията на божествената истина зад седем печата, то това е само човешкото невежество, фанатизмът и тесногръдата нетърпимост. Само предразсъдъците отслабват светлината на Писанията, само суеверията я помрачават. Лъжливият страх на светостта лиши религията от такъв защитник като здравия смисъл. Страхът пред авторитета на свещените писания на миналото не позволява на днешните искрени души да приемат новата светлина на Евангелието – същата тази светлина, която позналите Бога хора от другите поколения толкова трепетно мечтаха да видят.

159:4.9 (1768.5) "But the greatest error of the teaching about the Scriptures is the doctrine of their being sealed books of mystery and wisdom which only the wise minds of the nation dare to interpret. The revelations of divine truth are not sealed except by human ignorance, bigotry, and narrow-minded intolerance. The light of the Scriptures is only dimmed by prejudice and darkened by superstition. A false fear of sacredness has prevented religion from being safeguarded by common sense. The fear of the authority of the sacred writings of the past effectively prevents the honest souls of today from accepting the new light of the gospel, the light which these very God-knowing men of another generation so intensely longed to see.

Но най-печалното е това, че някои от учителите, провъзгласяващи светостта на такъв традиционализъм, знаят тази истина. Те в по-голяма или по-малка степен си дават сметка за ограничеността на Писанията, но те са морални страхливци, интелектуално нечестни хора. Те знаят истината за свещените книги, но предпочитат да крият тези нарушаващи спокойствието факти от народа. Така те извращават и изкривяват Писанията, превръщайки ги в ръководство по раболепно съблюдаване на дреболиите от всекидневния живот и дарявайки ги с власт за неща недуховни, вместо да се обръщат към свещените книги като към съкровищница на нравствена мъдрост, религиозно вдъхновение и духовно учение на богопозналите хора от други поколения."

159:4.10 (1769.1) "But the saddest feature of all is the fact that some of the teachers of the sanctity of this traditionalism know this very truth. They more or less fully understand these limitations of Scripture, but they are moral cowards, intellectually dishonest. They know the truth regarding the sacred writings, but they prefer to withhold such disturbing facts from the people. And thus do they pervert and distort the Scriptures, making them the guide to slavish details of the daily life and an authority in things nonspiritual instead of appealing to the sacred writings as the repository of the moral wisdom, religious inspiration, and the spiritual teaching of the God-knowing men of other generations."

Думите на Учителя просветиха и потресоха Натанаил. Той дълго размишляваше за този разговор в дълбините на своята душа, но никому не каза за него чак до възнесението на Иисус. И даже след това той се боеше да разкаже за всичко, в което го посвети Учителят.

159:4.11 (1769.2) Nathaniel was enlightened, and shocked, by the Master's pronouncement. He long pondered this talk in the depths of his soul, but he told no man concerning this conference until after Jesus' ascension; and even then he feared to impart the full story of the Master's instruction.

5. ПОЗИТИВНИЯТ ХАРАКТЕР НА РЕЛИГИЯТА НА ИИСУС

Във Филаделфия, където се трудеше Яков, Иисус говореше на своите възпитаници за позитивния характер на Евангелието на Царството. Когато в хода на своите забележки той даде да се разбере, че в някои части на Писанията е заключена повече истина, отколкото в другите, и призова своите слушатели да дават на своите души най-добрата духовна храна, Яков прекъсна Учителя с въпроса: "Учителю, би ли бил добър да ни посъветваш как да избираме най-добрите откъси от Писанията за нашето лично посвещение?" И Иисус отговори: "Да, Яков, четейки Писанията, търсете вечно истинските и божествено прекрасни учения. Ето няколко примера:

„О, Господи, вложи в сърцето ми чистота."

„Господ е мой пастир; аз няма да съм в нужда."

„Обичай ближния си като самия себе си."

„Защото аз съм Господ, твоят Бог – ще те държа за дясната ръка, казвайки: "Не бой се, Аз ще ти помогна."

„И народите вече няма да се готвят за война."

Това е характерно за метода, с помощта на който Иисус ден след ден използваше по-доброто, което съществуваше в юдейските писания, за наставление на своите последователи и включване в проповедта на новото Евангелие за Царството. Другите религии също предлагаха идеята за близостта на Бога до човека, но именно Иисус сравни Божията загриженост към човека с грижата на любящия Баща за благополучието на зависещите от Него деца и след това направи това учение крайъгълен камък в своята религия. Така практическото осъществяване на братството между хората стана неизбежно следствие от ученията за бащинството на Бога. Поклонението на Бога и служенето на човека станаха самата същност на неговата религия. Иисус взе всичко най-добро от

5. THE POSITIVE NATURE OF JESUS' RELIGION

159:5.1 (1769.3) At Philadelphia, where James was working, Jesus taught the disciples about the positive nature of the gospel of the kingdom. When, in the course of his remarks, he intimated that some parts of the Scripture were more truth-containing than others and admonished his hearers to feed their souls upon the best of the spiritual food, James interrupted the Master, asking: "Would you be good enough, Master, to suggest to us how we may choose the better passages from the Scriptures for our personal edification?" And Jesus replied: "Yes, James, when you read the Scriptures look for those eternally true and divinely beautiful teachings, such as:

159:5.2 (1769.4) "Create in me a clean heart, O Lord.

159:5.3 (1769.5) "The Lord is my shepherd; I shall not want.

159:5.4 (1769.6) "You should love your neighbor as yourself.

159:5.5 (1769.7) "For I, the Lord your God, will hold your right hand, saying, fear not; I will help you.

159:5.6 (1769.8) "Neither shall the nations learn war any more."

159:5.7 (1769.9) And this is illustrative of the way Jesus, day by day, appropriated the cream of the Hebrew scriptures for the instruction of his followers and for inclusion in the teachings of the new gospel of the kingdom. Other religions had suggested the thought of the nearness of God to man, but Jesus made the care of God for man like the solicitude of a loving father for the welfare of his dependent children and then made this teaching the cornerstone of his religion. And thus did the doctrine of the fatherhood of God make imperative the practice of the brotherhood of man. The worship of God and the service of man became the sum and substance of his religion. Jesus took the best of the Jewish religion and translated it to a worthy setting in the new teachings of the gospel of the kingdom.

еврейската религия и я превърна в достойна рамка за новите учения на Евангелието за Царството.

Иисус вдъхна в пасивните доктрини на еврейската религия духа на активното действие. Вместо негативното съответствие с ритуалните изисквания, Иисус призова към позитивни действия за това, което изискваше неговата нова религия от приелите я хора. Религията на Иисус се състоеше не само във *вярване* в изискванията на Евангелието, но и в действително *изпълнение* на това, което Евангелието изискваше. Той учеше не на това, че същността на неговата религия се свежда до обществено служене, а по-скоро на това, че общественото служене е едно от най-верните следствия от притежаването на дух от страна на истинската религия.

Иисус, без да се колебае, използваше най-добрата половина от някоя книга на Писанията, отхвърляйки по-слабата нейна част. Своя велик призив – "Обичай ближния си като самия себе си" – той взе от тези Писания, където се казваше: "Не отмъщавай на децата на своя народ, но обичай ближния си като самия себе си." Иисус използва позитивната част от този откъс и отхвърли негативната част. Той беше противник и на негативното или чисто пасивно непротивене на злото. Той казваше: "Когато врагът те удари по дясната буза, не стой онемял и покорен, а се отнеси към това позитивно и подложи и дясната, което означава – направи всичко, което можеш, за да отведеш своя заблудил се брат от пътя на злото и да изведеш на най-добри пътища праведния живот." Иисус изискваше от своите последователи положителна и енергична реакция на всяка жизнена ситуация. Да подложиш и другата си буза или да извършиш всяко друго сходно действие, означава да проявиш инициатива, което изисква енергично, активно и мъжествено изразяване на личността на вярващия.

Иисус призоваваше своите последователи не към негативно подчинение на оскърбленията на тези, които са способни преднамерено да се стремят да използват зло към практикуващите непротивене в името на своите интереси, а към мъдрост и съобразителност, способност бързо и позитивно да отговаряш с добро на злото в стремежа си да победиш злото с добро. Помнете, че истинското добро неизменно е по-силно от най-пагубното зло. Иисус учеше на позитивен критерий за праведност: "Ако някой иска да бъде мой ученик, за да ме следва, трябва да забрави за собствените си желания и всеки ден в пълна степен да изпълнява своите задължения." Такъв живот водеше и самият той, тъй като "той ходеше, творейки

159:5.8 (1769.10) Jesus put the spirit of positive action into the passive doctrines of the Jewish religion. In the place of negative compliance with ceremonial requirements, Jesus enjoined the positive doing of that which his new religion required of those who accepted it. Jesus' religion consisted not merely in *believing,* but in actually *doing,* those things which the gospel required. He did not teach that the essence of his religion consisted in social service, but rather that social service was one of the certain effects of the possession of the spirit of true religion.

159:5.9 (1770.1) Jesus did not hesitate to appropriate the better half of a Scripture while he repudiated the lesser portion. His great exhortation, "Love your neighbor as yourself," he took from the Scripture which reads: "You shall not take vengeance against the children of your people, but you shall love your neighbor as yourself." Jesus appropriated the positive portion of this Scripture while rejecting the negative part. He even opposed negative or purely passive nonresistance. Said he: "When an enemy smites you on one cheek, do not stand there dumb and passive but in positive attitude turn the other; that is, do the best thing possible actively to lead your brother in error away from the evil paths into the better ways of righteous living." Jesus required his followers to react positively and aggressively to every life situation. The turning of the other cheek, or whatever act that may typify, demands initiative, necessitates vigorous, active, and courageous expression of the believer's personality.

159:5.10 (1770.2) Jesus did not advocate the practice of negative submission to the indignities of those who might purposely seek to impose upon the practitioners of nonresistance to evil, but rather that his followers should be wise and alert in the quick and positive reaction of good to evil to the end that they might effectively overcome evil with good. Forget not, the truly good is invariably more powerful than the most malignant evil. The Master taught a positive standard of righteousness: "Whosoever wishes to be my disciple, let him disregard himself and take up the full measure of his responsibilities daily to follow me." And he so lived himself in that "he went about doing good." And this aspect of the gospel was well illustrated by many parables which he later spoke to his followers. He never exhorted his followers patiently

добро". И този аспект на Евангелието беше обилно илюстриран с много притчи, които Иисус по-късно разказваше на своите последователи. Той никога не подбуждаше своите привърженици да се справят пасивно със своите задължения. Обратно, призоваваше ги достойно, енергично и въодушевено да изпълняват пълната мярка на своите човешки задължения и божествени привилегии в Царството Божие.

to bear their obligations but rather with energy and enthusiasm to live up to the full measure of their human responsibilities and divine privileges in the kingdom of God.

Когато наставляваше своите апостоли и им казваше, че ако несправедливо им отнемат връхната дреха, те трябва да отдадат и другата си дреха, Иисус имаше предвид не толкова буквално "още една" връхна дреха, колкото идеята за извършване на нещо *позитивно* с цел да спаси оскърбителя, вместо древния съвет да отмъсти "око за око" и така нататък. Иисус изпитваше отвращение както към идеята за отмъщение, така и към това, да станеш само пасивен страдалец или жертва на несправедливостта. В дадения случай той им посочи три начина за борба и съпротива спрямо злото:

159:5.11 (1770.3) When Jesus instructed his apostles that they should, when one unjustly took away the coat, offer the other garment, he referred not so much to a literal second coat as to the idea of doing something *positive* to save the wrongdoer in the place of the olden advice to retaliate — "an eye for an eye" and so on. Jesus abhorred the idea either of retaliation or of becoming just a passive sufferer or victim of injustice. On this occasion he taught them the three ways of contending with, and resisting, evil:

1. Да отговориш на злото със зло – позитивен, но неправеден метод.

159:5.12 (1770.4) 1. To return evil for evil — the positive but unrighteous method.

2. Да търпиш злото без оплаквания и съпротивляване – чисто негативен метод.

159:5.13 (1770.5) 2. To suffer evil without complaint and without resistance — the purely negative method.

3. Да отговаряш с добро на злото – позитивен и праведен метод.

159:5.14 (1770.6) 3. To return good for evil, to assert the will so as to become master of the situation, to overcome evil with good — the positive and righteous method.

Веднъж един от апостолите попита: "Учителю, как да постъпя, ако непознат ме накара да нося неговия товар една миля?" Иисус отговори: "Не сядай, въздишайки за помощ и едновременно кълнейки в душата си непознатия. Праведността не се поражда от такова пасивно отношение. Ако си неспособен да измислиш нещо по-действено и позитивно, можеш поне да носиш товара и втора миля. Това със сигурност ще отправи предизвикателство към неправедния и нечестив непознат."

159:5.15 (1770.7) One of the apostles once asked: "Master, what should I do if a stranger forced me to carry his pack for a mile?" Jesus answered: "Do not sit down and sigh for relief while you berate the stranger under your breath. Righteousness comes not from such passive attitudes. If you can think of nothing more effectively positive to do, you can at least carry the pack a second mile. That will of a certainty challenge the unrighteous and ungodly stranger."

Евреите и по-рано знаеха за Бога, Който прощава на каещите се грешници и се старае да забрави за техните простъпки, но едва с идването на Иисус хората узнаха за Бога, Който търси заблудили се овце, Който поема инициативата да търси грешници и се радва, когато вижда, че те искат да се върнат в дома на Отеца. Тази позитивна тема в религията на Иисус обхващаше и неговите молитви. И той обърна негативното златно правило в позитивен призив към човешката справедливост.

159:5.16 (1770.8) The Jews had heard of a God who would forgive repentant sinners and try to forget their misdeeds, but not until Jesus came, did men hear about a God who went in search of lost sheep, who took the initiative in looking for sinners, and who rejoiced when he found them willing to return to the Father's house. This positive note in religion Jesus extended even to his prayers. And he converted the negative golden rule into a positive admonition of human fairness.

Във всички свои учения Иисус избягваше отвличащите детайли. На него му беше чужд цветистият език и той никога не прибягваше към чисто поетическа образност, основана върху играта на думи. Като правило той изразяваше сложни идеи с прости думи. Привеждайки примери, Иисус изменяше общоприетото значение на много думи – такива като „сол", „закваска", „рибен улов" и „малки деца". Той изключително ефективно използваше антитезата, сравнявайки минутата с вечността и така нататък. Неговите образи поразяваха – като например, "слепецът, който води слепия". Но най-голямата сила на това нагледно учение се заключава в неговата естественост. Иисус спусна философията на религията от небесата на земята. Той описваше насъщните потребности на душата с новото проникновение и новото посвещение в любовта.

159:5.17 (1771.1) In all his teaching Jesus unfailingly avoided distracting details. He shunned flowery language and avoided the mere poetic imagery of a play upon words. He habitually put large meanings into small expressions. For purposes of illustration Jesus reversed the current meanings of many terms, such as salt, leaven, fishing, and little children. He most effectively employed the antithesis, comparing the minute to the infinite and so on. His pictures were striking, such as, "The blind leading the blind." But the greatest strength to be found in his illustrative teaching was its naturalness. Jesus brought the philosophy of religion from heaven down to earth. He portrayed the elemental needs of the soul with a new insight and a new bestowal of affection.

6. ЗАВРЪЩАНЕТО В МАГАДАН

Четириседмичната мисия в Декаполис премина успешно. Стотици хора бяха приети в Царството, а апостолите и евангелистите придобиха ценен опит, доколкото им се наложи да работят без онова вдъхновение, което даваше непосредственото присъствие на Иисус.

Както предварително беше уредено, в петък, 16 септември, всички труженици се събраха в Магаданския парк. В събота се състоя съвет, в който взеха участие повече от сто вярващи, всестранно обсъждайки по-нататъшните планове за работа по установяване на Царството. На съвета присъстваха куриерите на Давид, които съобщиха за положението на вярващите в Юдея, Самария, Галилея и прилежащите райони.

По това време малцина от последователите на Иисус разбираха огромната ценност на услугите, оказвани от корпуса на куриерите. Те не само помагаха на вярващите в цялата Палестина да поддържат връзка един с друг, с Иисус и апостолите, но в това тежко време изпълняваха също така и задълженията на събирачи на средства, и то не само за Иисус и неговите съратници, но и в помощ на дванадесетте апостоли и дванадесетте евангелисти.

Приблизително по това време Абнер пренесе центъра на своята дейност от Хеврон във Витлеем, който беше също така и опорен пункт на куриерите на Давид в Юдея. Благодарение на Давид Йерусалим и Витсаида бяха свързани с куриерската

6. THE RETURN TO MAGADAN

159:6.1 (1771.2) The mission of four weeks in the Decapolis was moderately successful. Hundreds of souls were received into the kingdom, and the apostles and evangelists had a valuable experience in carrying on their work without the inspiration of the immediate personal presence of Jesus.

159:6.2 (1771.3) On Friday, September 16, the entire corps of workers assembled by prearrangement at Magadan Park. On the Sabbath day a council of more than one hundred believers was held at which the future plans for extending the work of the kingdom were fully considered. The messengers of David were present and made reports concerning the welfare of the believers throughout Judea, Samaria, Galilee, and adjoining districts.

159:6.3 (1771.4) Few of Jesus' followers at this time fully appreciated the great value of the services of the messenger corps. Not only did the messengers keep the believers throughout Palestine in touch with each other and with Jesus and the apostles, but during these dark days they also served as collectors of funds, not only for the sustenance of Jesus and his associates, but also for the support of the families of the twelve apostles and the twelve evangelists.

159:6.4 (1771.5) About this time Abner moved his base of operations from Hebron to Bethlehem, and this latter place was also the headquarters in Judea for David's messengers. David maintained an overnight relay messenger service between Jerusalem and Bethsaida. These runners left

служба, при което сменящите се един друг куриери покриваха това разстояние за една нощ. Всяка вечер куриерите напускаха Йерусалим и, сменяйки се в Сихар и Скитопол, пристигаха във Витсаида на следващата сутрин до закуска.

Сега Иисус и неговите апостоли планираха да си дадат една седмица почивка, преди да се приготвят за началото на последния етап от тяхната работа за благото на Царството. Този отдих стана за тях последен, тъй като перейската мисия се изля в кампания от проповеди и обучения, която продължаваше чак до тяхното пристигане в Йерусалим, където станаха завършващите събития от земния път на Иисус.

Jerusalem each evening, relaying at Sychar and Scythopolis, arriving in Bethsaida by breakfast time the next morning.

159:6.5 (1771.6) Jesus and his associates now prepared to take a week's rest before they made ready to start upon the last epoch of their labors in behalf of the kingdom. This was their last rest, for the Perean mission developed into a campaign of preaching and teaching which extended right on down to the time of their arrival at Jerusalem and of the enactment of the closing episodes of Jesus' earth career.

Документ 160. Родан от Александрия

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 160. РОДАН ОТ АЛЕКСАНДРИЯ

Секции

Въведение
1. Гръцката философия на Родан
2. Изкуството на живота
3. Съблазните на зрелостта
4. Уравновесеността на зрелостта
5. Религията на идеала

Въведение

С УТРИНТА в неделя, *18* септември, Андрей съобщи, че за най-близката неделя не е планувана никаква работа. Всички апостоли, освен Натанаил и Тома, се разотидоха по домовете си при своите семейства или да погостуват при приятели. Тази неделя Иисус можа почти изцяло да посвети на отдих, но Натанаил и Тома прекараха много време в беседи с един гръцки философ от Александрия на име Родан. Малко преди това този грък стана последовател на Иисус под въздействието на учението на един от съратниците на Абнер, дошъл с мисия в Александрия. Сега Родан си постави задачата да проведе своята философия в живота в съответствие с новите религиозни учения на Иисус и той пристигна в Магадан с надеждата да обсъди тези проблеми с Учителя. Той също така се надяваше да чуе Евангелието непосредствено от първа ръка – от самия Иисус или от един от неговите апостоли. Макар че Учителят отказа да встъпи с Родан в такава беседа, той любезно го прие и веднага се разпореди Натанаил и Тома да го изслушат за всичко, което той има да им каже, и в отговор те му разказаха за Евангелието.

PAPER 160
RODAN OF ALEXANDRIA

SECTIONS

Introduction
1. Rodan's Greek Philosophy
2. The Art of Living
3. The Lures of Maturity
4. The Balance of Maturity
5. The Religion of the Ideal

INTRODUCTION

160:0.1 (1772.1) ON SUNDAY morning, September 18, Andrew announced that no work would be planned for the coming week. All of the apostles, except Nathaniel and Thomas, went home to visit their families or to sojourn with friends. This week Jesus enjoyed a period of almost complete rest, but Nathaniel and Thomas were very busy with their discussions with a certain Greek philosopher from Alexandria named Rodan. This Greek had recently become a disciple of Jesus through the teaching of one of Abner's associates who had conducted a mission at Alexandria. Rodan was now earnestly engaged in the task of harmonizing his philosophy of life with Jesus' new religious teachings, and he had come to Magadan hoping that the Master would talk these problems over with him. He also desired to secure a firsthand and authoritative version of the gospel from either Jesus or one of his apostles. Though the Master declined to enter into such a conference with Rodan, he did receive him graciously and immediately directed that Nathaniel and Thomas should listen to all he had to say and tell him about the gospel in return.

1. ГРЪЦКАТА ФИЛОСОФИЯ НА РОДАН

От ранно утро в понеделник Родан започна своя цикъл от десет обръщения към Натанаил, Тома и групата от приблизително две десетки вярващи, оказали се в Магадан. В тези беседи, изразени на съвременен език в сбит и обобщен вид, се разглеждат следните идеи:

Човешкият живот включва в себе си три велики движещи сили – инстинкти, желания и съблазни. Твърд характер, силна личност се придобива само за сметка на превръщането на естествения жизнен инстинкт в социалното изкуство на живота за сметка на преобразуване на ежеминутните желания в тези по-високи стремежи, които са способни да доведат до устойчиви постижения, докато в това време притегателната сила на ежедневното съществуване трябва да изхожда не от обичайните и познати хора, а от по-високите сфери на неизследваните идеи и неоткрити идеали.

Колкото по-сложна става цивилизацията, толкова по-трудно ще бъде да се овладява изкуството на живота. Колкото по-бързо протичат промените в социалните структури, толкова по-трудно ще бъде да се решава задачата по подобряването на характера. За да продължава прогресът, всеки десет поколения от човечеството трябва отново да се учат на изкуството на живота. А ако изобретателността на човека доведе до това, че той още по-бързо повишава нивото на сложност на обществото, ще се наложи изкуството на живота да бъде овладява повторно доста по-често – може би всяко ново поколение. Ако еволюцията на изкуството на живота изостава от развитието на начините на съществуване, човечеството бързо ще се плъзне към простия жизнен инстинкт – удовлетворяване на съществуващите за момента желания. Така човечеството ще остане незряло; обществото няма да може да достигне пълна зрелост.

Социалната зрелост е еквивалентна на степента на готовност на човека да се откаже от удовлетворяване само на преходните и настоящи желания заради изпитването на тези висши влечения, стремежа към постигането на които донася чувството на по-дълбока удовлетвореност, присъща на последователното движение към неизменни цели. Но истинският признак на социалната зрелост е готовността на народа да се откаже от правото на мирен и спокоен живот в съгласие с поощряващите безделието стандарти – съблазънта на общоприетите вярвания и привични идеи, в полза на

1. RODAN'S GREEK PHILOSOPHY

160:1.1 (1772.2) Early Monday morning, Rodan began a series of ten addresses to Nathaniel, Thomas, and a group of some two dozen believers who chanced to be at Magadan. These talks, condensed, combined, and restated in modern phraseology, present the following thoughts for consideration:

160:1.2 (1772.3) Human life consists in three great drives — urges, desires, and lures. Strong character, commanding personality, is only acquired by converting the natural urge of life into the social art of living, by transforming present desires into those higher longings which are capable of lasting attainment, while the commonplace lure of existence must be transferred from one's conventional and established ideas to the higher realms of unexplored ideas and undiscovered ideals.

160:1.3 (1772.4) The more complex civilization becomes, the more difficult will become the art of living. The more rapid the changes in social usage, the more complicated will become the task of character development. Every ten generations mankind must learn anew the art of living if progress is to continue. And if man becomes so ingenious that he more rapidly adds to the complexities of society, the art of living will need to be remastered in less time, perhaps every single generation. If the evolution of the art of living fails to keep pace with the technique of existence, humanity will quickly revert to the simple urge of living — the attainment of the satisfaction of present desires. Thus will humanity remain immature; society will fail in growing up to full maturity.

160:1.4 (1773.1) Social maturity is equivalent to the degree to which man is willing to surrender the gratification of mere transient and present desires for the entertainment of those superior longings the striving for whose attainment affords the more abundant satisfactions of progressive advancement toward permanent goals. But the true badge of social maturity is the willingness of a people to surrender the right to live peaceably and contentedly under the ease-promoting standards of the lure of established beliefs and conventional ideas for the disquieting and energy-requiring lure of the pursuit of the unexplored possibilities of the attainment of undiscovered goals of idealistic

лишаващата от спокойствие и изискваща енергия съблазън: търсенето на неизследвани възможности в постигането на неразкрити цели, заключени в идеалистични духовни реалности.

spiritual realities.

Животните превъзходно се подчиняват на жизнения инстинкт, но само човекът е способен да достигне изкуството на живота, макар че голяма част от човечеството изпитва само присъщия на животните истински стремеж да живееш. Животните познават само тази сляпа и инстинктивна подбуда; човекът е способен да излезе извън пределите на този функционален природен инстинкт. Човекът е способен да избере живота на високо ниво на интелектуално изкуство и даже небесна радост и духовен възторг. Животните не се интересуват от смисъла на живота; затова те никога не се тревожат и не свършват живота си със самоубийство. Самоубийствата сред хората свидетелстват за това, че такива същества са се откъснали от чисто животинския стадий на съществуване, както и за това, че при такива хора познавателните усилия не са достигнали естетическото ниво на нравствения опит. На животните е неизвестен смисълът на живота; човекът не само притежава способността да осъзнава ценностите и да разбира значенията, но също така осъзнава и значението на значенията – осъзнава своето собствено постижение.

160:1.5 (1773.2) Animals respond nobly to the urge of life, but only man can attain the art of living, albeit the majority of mankind only experience the animal urge to live. Animals know only this blind and instinctive urge; man is capable of transcending this urge to natural function. Man may elect to live upon the high plane of intelligent art, even that of celestial joy and spiritual ecstasy. Animals make no inquiry into the purposes of life; therefore they never worry, neither do they commit suicide. Suicide among men testifies that such beings have emerged from the purely animal stage of existence, and to the further fact that the exploratory efforts of such human beings have failed to attain the artistic levels of mortal experience. Animals know not the meaning of life; man not only possesses capacity for the recognition of values and the comprehension of meanings, but he also is conscious of the meaning of meanings — he is self-conscious of insight.

Когато хората се решават да се откажат от живот, основан на природни инстинкти, в полза на живот, на когото е свойствено дръзновението на изкуството и неопределеността на логиката, те трябва да бъдат готови за сблъсък с произтичащите оттук опасности от емоционални загуби – конфликти, нещастия и неувереност, поне до придобиване на някаква интелектуална и емоционална зрелост. Обезкуражеността, безпокойството и леността са верни признаци на нравствена незрелост. Пред обществото стоят два проблема: постигане на зрелост на индивида и постигане на зрелост на човечеството. Зрелият човек скоро започва да гледа на всички останали смъртни с доброта и търпимост. Зрелите хора се отнасят към незрелите с любовта и участието, които изпитват родителите по отношение на своите деца.

160:1.6 (1773.3) When men dare to forsake a life of natural craving for one of adventurous art and uncertain logic, they must expect to suffer the consequent hazards of emotional casualties — conflicts, unhappiness, and uncertainties — at least until the time of their attainment of some degree of intellectual and emotional maturity. Discouragement, worry, and indolence are positive evidence of moral immaturity. Human society is confronted with two problems: attainment of the maturity of the individual and attainment of the maturity of the race. The mature human being soon begins to look upon all other mortals with feelings of tenderness and with emotions of tolerance. Mature men view immature folks with the love and consideration that parents bear their children.

Успешният живот е не нещо друго, а изкуството на овладяване на надеждни методи за решаване на обичайни проблеми. Първата крачка при решаването на всеки проблем е да се открие трудността, да се изолира проблемът и откровено да се осъзнаят неговата природа и сложност. Огромната грешка се заключава в това, че ние се отказваме да признаем съществуването на

160:1.7 (1773.4) Successful living is nothing more or less than the art of the mastery of dependable techniques for solving common problems. The first step in the solution of any problem is to locate the difficulty, to isolate the problem, and frankly to recognize its nature and gravity. The great mistake is that, when life problems excite our profound fears, we refuse to recognize them. Likewise, when the acknowledgment of our difficulties entails

жизнени проблеми, ако те пробуждат в нас дълбок страх. Така, когато признаването на нашите трудности влече след себе си понижаване на дълго подхранваното самомнение, признаването на собствената завист или отказ от вкоренили се предразсъдъци, обикновеният човек предпочита да се хваща за предишните илюзии за безопасност и привичното лъжливо чувство на увереност. Само смелият човек е готов откровено да признае и безстрашно да противостои на това, което се открива на честния и логически ум.

the reduction of our long-cherished conceit, the admission of envy, or the abandonment of deep-seated prejudices, the average person prefers to cling to the old illusions of safety and to the long-cherished false feelings of security. Only a brave person is willing honestly to admit, and fearlessly to face, what a sincere and logical mind discovers.

Мъдрото и ефективно решаване на всеки проблем изисква разумът да бъде освободен от предубеждения, страсти и всички други чисто субективни предразсъдъци, способни да попречат на безпристрастното разглеждане на реалните факти, съставляващи решавания проблем. Решаването на жизнени проблеми изисква мъжество и искреност. Само честните и смели индивиди са способни доблестно да преминат по сложния и объркан лабиринт на живота там, където може да ги отведе логиката на безстрашния разум. И това освобождаване на разума и душата никога не може да се постигне без движещата сила на разумното вдъхновение, граничещо с религиозен устрем. Необходима е притегателна сила на велик идеал, за да води човека към целта въпреки сериозните материални проблеми и многобройните интелектуални опасности.

160:1.8 (1773.5) The wise and effective solution of any problem demands that the mind shall be free from bias, passion, and all other purely personal prejudices which might interfere with the disinterested survey of the actual factors that go to make up the problem presenting itself for solution. The solution of life problems requires courage and sincerity. Only honest and brave individuals are able to follow valiantly through the perplexing and confusing maze of living to where the logic of a fearless mind may lead. And this emancipation of the mind and soul can never be effected without the driving power of an intelligent enthusiasm which borders on religious zeal. It requires the lure of a great ideal to drive man on in the pursuit of a goal which is beset with difficult material problems and manifold intellectual hazards.

Даже ако сте добре подготвени за сложните жизнени ситуации, вие едва ли можете да разчитате на успех, ако не сте надарени с тази мъдрост на разума и това обаяние на личността, които ще ви позволят да печелите от своите ближни искрена поддръжка и сътрудничество. Вие не можете да се надявате на осезаем успех в светската или религиозната дейност, ако не се научите да убеждавате своите ближни, да възтържествувате над тях. На вас просто са ви необходими такт и търпимост.

160:1.9 (1774.1) Even though you are effectively armed to meet the difficult situations of life, you can hardly expect success unless you are equipped with that wisdom of mind and charm of personality which enable you to win the hearty support and co-operation of your fellows. You cannot hope for a large measure of success in either secular or religious work unless you can learn how to persuade your fellows, to prevail with men. You simply must have tact and tolerance.

Но най-великият от всички методи за решаване на проблеми аз почерпих от Иисус, вашия Учител. Имам предвид това, с което той толкова често се занимава и на което толкова добре ви е научил – на уединението във вероизповедния размисъл. В този навик на Иисус – неговите чести уединения за общуване с небесния Отец – може да се открие не само метод за натрупване на силата и мъдростта, необходими в обичайните жизнени конфликти, но и начинът за извличане на енергия за решаване на по-висши проблеми с нравствен и духовен характер. Но даже правилните методи за решаването на проблемите няма да могат да компенсират вродените дефекти на личността или да

160:1.10 (1774.2) But the greatest of all methods of problem solving I have learned from Jesus, your Master. I refer to that which he so consistently practices, and which he has so faithfully taught you, the isolation of worshipful meditation. In this habit of Jesus' going off so frequently by himself to commune with the Father in heaven is to be found the technique, not only of gathering strength and wisdom for the ordinary conflicts of living, but also of appropriating the energy for the solution of the higher problems of a moral and spiritual nature. But even correct methods of solving problems will not compensate for inherent defects of personality or atone for the absence of the hunger and thirst for true righteousness.

изкупят отсъствието на потребността от истинска праведност.

На мен ми направи дълбоко впечатление навикът на Иисус периодически да се отделя, за да може в своето уединение да се предаде на разглеждане на жизнените проблеми, да попълни запасите от мъдрост и енергия за удовлетворяване на многобройните потребности от обществено служение, да укрепи и задълбочи висшата цел на живота с фактическо подчиняване на цялата личност на осъзнаването на връзката с божествеността, да се стреми да придобива нови и по-добри методи за приспособяване към постоянно изменящите се жизнени ситуации, да се сдобие с тези принципни изменения и преобразуване на личните отношения на човека, които са толкова необходими за разширеното проникване във всичко достойно и реално, и да прави всичко това единствено за славата Божия, убедено шепнейки своята любима молитва: "Да бъде Твоята воля, не моята."

Тази вероизповедна практика на вашия Учител дава отдиха, който освежава разума, просветлението, което вдъхновява душата, храбростта, която позволява на човека мъжествено да гледа в очите своите проблеми, разбирането на себе си, което унищожава изтощаващия страх, осъзнаването на съюза с божествеността, което дава увереност, даряваща на човека смелостта да бъде подобен на Бога. Вероизповедният отдих – или това духовно общуване, което практикува Учителят – снема напрежението, отстранява конфликтите и изключително много повишава съвкупните възможности на личността. Заедно с Евангелието на Царството цялата тази философия образува новата религия, както я разбирам аз.

Предразсъдъците заслепяват душата, като не ú позволяват да види истината, а да се отстранят предразсъдъците е възможно само посредством искреното посвещение и поклонение на душата на всеобхватното дело, което включва в себе си всичките ви човешки събратя. Предразсъдъците са неотделими от егоизма. Предразсъдъците могат да бъдат унищожени, само ако се откажете от своята корист и я замените със стремежа да получиш удовлетворение от служенето на дело, което е не само повече от "аз"-а, но и повече от цялото човечество – търсенето на Бога, придобиването на божественост. Признак на зрялата личност е такава трансформация на човешкото желание, при която то постоянно се стреми към осъзнаване на най-висшите и най-божествено реални ценности.

В постоянно изменящия се свят, в

160:1.11 (1774.3) I am deeply impressed with the custom of Jesus in going apart by himself to engage in these seasons of solitary survey of the problems of living; to seek for new stores of wisdom and energy for meeting the manifold demands of social service; to quicken and deepen the supreme purpose of living by actually subjecting the total personality to the consciousness of contacting with divinity; to grasp for possession of new and better methods of adjusting oneself to the ever-changing situations of living existence; to effect those vital reconstructions and readjustments of one's personal attitudes which are so essential to enhanced insight into everything worth while and real; and to do all of this with an eye single to the glory of God — to breathe in sincerity your Master's favorite prayer, "Not my will, but yours, be done."

160:1.12 (1774.4) This worshipful practice of your Master brings that relaxation which renews the mind; that illumination which inspires the soul; that courage which enables one bravely to face one's problems; that self-understanding which obliterates debilitating fear; and that consciousness of union with divinity which equips man with the assurance that enables him to dare to be Godlike. The relaxation of worship, or spiritual communion as practiced by the Master, relieves tension, removes conflicts, and mightily augments the total resources of the personality. And all this philosophy, plus the gospel of the kingdom, constitutes the new religion as I understand it.

160:1.13 (1774.5) Prejudice blinds the soul to the recognition of truth, and prejudice can be removed only by the sincere devotion of the soul to the adoration of a cause that is all-embracing and all-inclusive of one's fellow men. Prejudice is inseparably linked to selfishness. Prejudice can be eliminated only by the abandonment of self-seeking and by substituting therefor the quest of the satisfaction of the service of a cause that is not only greater than self, but one that is even greater than all humanity — the search for God, the attainment of divinity. The evidence of maturity of personality consists in the transformation of human desire so that it constantly seeks for the realization of those values which are highest and most divinely real.

160:1.14 (1774.6) In a continually changing world, in the

условията на еволюиращото социално устройство е невъзможно да се стремиш към неизменни и вкоренили се жизнени цели. Само този може да придобие устойчивост на личността, който е намерил и приел живия Бог като вечна цел на безкрайното постижение. Затова, за да пренесе целта от времето във вечността, от Земята в Рая, от човешкото ниво на божествено, се изисква човекът да се обнови, да се промени и отново да се роди, да стане възсъздадено дете на божествения дух, да се сдобие с встъпване в братството на Небесното царство. Всички философии и религии, непостигнали тези идеали, са незрели. Философията, която уча аз, заедно с Евангелието, което проповядвате вие, представлява нова религия на зрелостта – идеал за всички бъдещи поколения. И това е така, защото нашият идеал е окончателен, непогрешим, вечен, всеобщ, абсолютен и безкраен.

Моята философия ме подбуди да търся истински постижимите реалности – целта на ценността. Но моята подбуда беше безпомощна, на моите търсения не достигаше движеща сила; моят стремеж страдаше от отсъствие на увереност в неговата вярна насоченост. И тези недостатъци бяха с лихва заместени от новото Евангелие на Иисус с неговата по-дълбока проницателност, възвишени идеи и неизменни цели. И сега, без съмнения и опасения, аз мога чистосърдечно да встъпя на вечния път.

midst of an evolving social order, it is impossible to maintain settled and established goals of destiny. Stability of personality can be experienced only by those who have discovered and embraced the living God as the eternal goal of infinite attainment. And thus to transfer one's goal from time to eternity, from earth to Paradise, from the human to the divine, requires that man shall become regenerated, converted, be born again; that he shall become the re-created child of the divine spirit; that he shall gain entrance into the brotherhood of the kingdom of heaven. All philosophies and religions which fall short of these ideals are immature. The philosophy which I teach, linked with the gospel which you preach, represents the new religion of maturity, the ideal of all future generations. And this is true because our ideal is final, infallible, eternal, universal, absolute, and infinite.

160:1.15 (1775.1) My philosophy gave me the urge to search for the realities of true attainment, the goal of maturity. But my urge was impotent; my search lacked driving power; my quest suffered from the absence of certainty of directionization. And these deficiencies have been abundantly supplied by this new gospel of Jesus, with its enhancement of insights, elevation of ideals, and settledness of goals. Without doubts and misgivings I can now wholeheartedly enter upon the eternal venture.

2. ИЗКУСТВОТО НА ЖИВОТА

Смъртните имат само два пътя за съвместен живот: материален или животински и духовен или човешки. Използвайки сигнали и звуци, животните са способни, в ограничен смисъл, да общуват едно с друго. Но такива форми на общуване не предават значения, ценности или идеи. Единственото различие на човека от животното се състои в това, че човекът е способен да общува със своите събратя посредством *символи,* които напълно определено се съотнасят със значенията, ценностите, идеите и даже идеалите.

Доколкото животните са неспособни да си съобщават едно на друго идеи, в тях не може да се развие личност. Човекът развива личност благодарение на такава способност да общува със своите ближни, да обменя както идеи, така и идеали.

Именно тази способност да общува и да се ползва от общи значения съставлява човешката култура и позволява на човека посредством социални обединения да

2. THE ART OF LIVING

160:2.1 (1775.2) There are just two ways in which mortals may live together: the material or animal way and the spiritual or human way. By the use of signals and sounds animals are able to communicate with each other in a limited way. But such forms of communication do not convey meanings, values, or ideas. The one distinction between man and the animal is that man can communicate with his fellows by means of *symbols* which most certainly designate and identify meanings, values, ideas, and even ideals.

160:2.2 (1775.3) Since animals cannot communicate ideas to each other, they cannot develop personality. Man develops personality because he can thus communicate with his fellows concerning both ideas and ideals.

160:2.3 (1775.4) It is this ability to communicate and share meanings that constitutes human culture and enables man, through social associations, to build civilizations. Knowledge and wisdom

създава цивилизации. Знанията и мъдростта се натрупват благодарение на способността на човека да предава тези достояния на следващите поколения. Така възникват културните видове човешка дейност: изкуство, наука, религия и философия.

become cumulative because of man's ability to communicate these possessions to succeeding generations. And thereby arise the cultural activities of the race: art, science, religion, and philosophy.

Междучовешкото общуване, основано върху използването на символи, предопределя появата на социални групи. Най-ефективната от всички социални групи е семейството, на първо място – *двамата родители.* Личната привързаност е духовна връзка, която скрепява подобни материални съюзи. Такава плодотворна връзка е възможна и между двама души от един пол, което сериозно се потвърждава от предаността на истинските приятели.

160:2.4 (1775.5) Symbolic communication between human beings predetermines the bringing into existence of social groups. The most effective of all social groups is the family, more particularly the *two parents.* Personal affection is the spiritual bond which holds together these material associations. Such an effective relationship is also possible between two persons of the same sex, as is so abundantly illustrated in the devotions of genuine friendships.

Основани на дружба и взаимна привързаност, такива обединения подготвят за обществен живот и облагородяват, защото те насърчават и улесняват най-важните фактори, отнасящи се към висшите нива на изкуството на живота:

160:2.5 (1775.6) These associations of friendship and mutual affection are socializing and ennobling because they encourage and facilitate the following essential factors of the higher levels of the art of living:

1. *Взаимоизразяване и взаиморазбиране.* Много благородни човешки пориви умират поради това, че остават неизслушани. Наистина, не е добре за човека да е сам. За развитието на човешкия характер е съвършено необходима и известна степен на признание и разбиране. Без истинска любов в семейството нито едно дете не може да достигне пълнотата на развитие на нормален характер. Характерът е нещо повече от единствено разум и нравственост. От всички обществени отношения, планирани за развиване на характер, най-ефективна и идеална е нежната и отзивчива дружба между мъжете и жените, обединени в разумно съпружество. Бракът, с неговите многопланови отношения, по най-добър начин е приспособен да пробужда тези ценни импулси и високи мотиви, които са незаменими за развиването на силен характер. Аз без колебание прославям такъв семеен живот, тъй като вашият Учител мъдро е избрал взаимоотношенията на бащата и детето като крайъгълен камък на това ново Евангелие за Царството. И такова несравнено, основано на родствените отношения общество – мъж и жена, заключени в нежните обятия на най-висшите идеали на времето, – е толкова ценен и радващ опит, че си струва всякаква цена, всяка жертва, която се изисква за притежаването му.

160:2.6 (1775.7) 1. *Mutual self-expression and self-understanding.* Many noble human impulses die because there is no one to hear their expression. Truly, it is not good for man to be alone. Some degree of recognition and a certain amount of appreciation are essential to the development of human character. Without the genuine love of a home, no child can achieve the full development of normal character. Character is something more than mere mind and morals. Of all social relations calculated to develop character, the most effective and ideal is the affectionate and understanding friendship of man and woman in the mutual embrace of intelligent wedlock. Marriage, with its manifold relations, is best designed to draw forth those precious impulses and those higher motives which are indispensable to the development of a strong character. I do not hesitate thus to glorify family life, for your Master has wisely chosen the father-child relationship as the very cornerstone of this new gospel of the kingdom. And such a matchless community of relationship, man and woman in the fond embrace of the highest ideals of time, is so valuable and satisfying an experience that it is worth any price, any sacrifice, requisite for its possession.

2. *Съюзът на душите е мобилизация на мъдростта.* Всеки човек рано или късно придобива определена представа за този свят и някаква визия за следващия. Сега – чрез съединяване на личностите, могат да се обединят тези възгледи на тленното

160:2.7 (1776.1) 2. *Union of souls — the mobilization of wisdom.* Every human being sooner or later acquires a certain concept of this world and a certain vision of the next. Now it is possible, through personality association, to unite these views of temporal existence and eternal

съществуване и вечната перспектива. Така разумът на един човек увеличава своите духовни ценности за сметка на придобиване на значителна част от това, което е постигнато от други. По такъв начин хората обогатяват душата, обединявайки взаимните духовни владения. Така, с помощта на този метод, човек е способен да избягва извечната склонност да стане жертва на изкривените представи, предубедените мнения и ограничените съждения. Страхът, зависимостта и самомнението могат да се предотвратят само чрез приобщаване към разума на други хора. Аз ви обръщам внимание на факта, че Учителят никога не ви изпраща да се трудите за разширяване на Царството сами: той винаги ви изпраща на път по двойки. И тъй като вечната мъдрост е свръхзнание, оттук следва, че съюзът на мъдростта – голямата или малка социална група – съвместно владее цялото знание.

3. *Жизнен ентусиазъм.* Изолацията води към изтощаването на енергийния запас на душата. Обединението със събратята е съвършено необходимо за възраждане на жизнелюбието и задължително за поддръжка на куража, необходим за воденето на сраженията, които са следствие от възхода на по-високи нива на живота. Дружбата усилва радостта от живота и прославя неговите победи. Човешките обединения, построени върху любовта и съкровеното общуване, помагат да се избави страданието от съпътстващата печал и в много освобождават лишенията от присъщата им мъка. Наличието на приятел усилва всяка красота и възвисява всяка добродетел. С помощта на разумни символи човекът е способен да извиква и разширява у своите приятели способността за фино възприятие. Едно от висшите достойнства на човешката дружба се заключава в тази сила и възможност за взаимно стимулиране на въображението. Огромната духовна сила е неотменима от съзнанието за беззаветно посвещаване на общото дело – взаимната преданост на космическото Божество.

4 . *Усилена защита против всяко зло.* Обединението на личностите и взаимната любов са надеждна гаранция против злото. Трудностите, страданията, разочарованията и пораженията са по-болезнени и обезкуражаващи, когато се понасят в самота. Обединението не преобразува злото в праведност, но то действително помага съществено за отслабване остротата на болката. Вашият Учител каза: “Щастливи са скърбящите” – ако редом има приятел, който е способен да ги утеши. Съзнанието за това, че живееш за благото на другите и че тези хора

prospects. Thus does the mind of one augment its spiritual values by gaining much of the insight of the other. In this way men enrich the soul by pooling their respective spiritual possessions. Likewise, in this same way, man is enabled to avoid that ever-present tendency to fall victim to distortion of vision, prejudice of viewpoint, and narrowness of judgment. Fear, envy, and conceit can be prevented only by intimate contact with other minds. I call your attention to the fact that the Master never sends you out alone to labor for the extension of the kingdom; he always sends you out two and two. And since wisdom is superknowledge, it follows that, in the union of wisdom, the social group, small or large, mutually shares all knowledge.

160:2.8 (1776.2) 3. *The enthusiasm for living.* Isolation tends to exhaust the energy charge of the soul. Association with one’s fellows is essential to the renewal of the zest for life and is indispensable to the maintenance of the courage to fight those battles consequent upon the ascent to the higher levels of human living. Friendship enhances the joys and glorifies the triumphs of life. Loving and intimate human associations tend to rob suffering of its sorrow and hardship of much of its bitterness. The presence of a friend enhances all beauty and exalts every goodness. By intelligent symbols man is able to quicken and enlarge the appreciative capacities of his friends. One of the crowning glories of human friendship is this power and possibility of the mutual stimulation of the imagination. Great spiritual power is inherent in the consciousness of wholehearted devotion to a common cause, mutual loyalty to a cosmic Deity.

160:2.9 (1776.3) 4. *The enhanced defense against all evil.* Personality association and mutual affection is an efficient insurance against evil. Difficulties, sorrow, disappointment, and defeat are more painful and disheartening when borne alone. Association does not transmute evil into righteousness, but it does aid in greatly lessening the sting. Said your Master, “Happy are they who mourn” — if a friend is at hand to comfort. There is positive strength in the knowledge that you live for the welfare of others, and that these others likewise live for your welfare and advancement. Man languishes in isolation. Human beings

също живеят за твое благо, придава сили. Човекът чезне в изолация. Хората се обричат на разочарования, ако виждат само преходните процеси на времето. Когато истинското се отделя от миналото и бъдещето, то става дразнещо пусто. Достатъчно е едно мимолетно зърване на кръга на вечността, за да се пробуди в човека всичко най-добро и да го накара да покаже всичко, на което е способен. И когато в човека се пробужда всичко най-добро, той живее най-безкористен живот заради другите хора – такива като него обитатели на времето и вечността.

unfailingly become discouraged when they view only the transitory transactions of time. The present, when divorced from the past and the future, becomes exasperatingly trivial. Only a glimpse of the circle of eternity can inspire man to do his best and can challenge the best in him to do its utmost. And when man is thus at his best, he lives most unselfishly for the good of others, his fellow sojourners in time and eternity.

Повтарям: такова оживяващо и облагородяващо обединение предполага идеални възможности за съпружески отношения на хората. Разбира се, много се постига и извън брака и в много случаи бракът се оказва неспособен да донесе нравствени и духовни плодове. Твърде често в брак встъпват тези, които търсят други, по-низки ценности в сравнение с тези висши спътници на човешката зрелост. Идеалният брак трябва да стои на нещо по-устойчиво от колебанията на чувствата или изменчивостта само на половото влечение. Той трябва да се основава на истинската и взаимна лична преданост. И ако вие можете да създавате такива надеждни и ефективни частички от човешко обединение, то в своята съвкупност те ще застанат пред света на прославената социална структура – цивилизацията на нравствената зрелост. Такова човечество ще може да пристъпи към частична реализация на идеала на вашия Учител – "мир на земята и добра воля сред хората". Макар че такова общество не би било съвършено или напълно свободно от зло, то като минимум би се приближило към устойчивостта, която е присъща на зрелостта.

160:2.10 (1777.1) I repeat, such inspiring and ennobling association finds its ideal possibilities in the human marriage relation. True, much is attained out of marriage, and many, many marriages utterly fail to produce these moral and spiritual fruits. Too many times marriage is entered by those who seek other values which are lower than these superior accompaniments of human maturity. Ideal marriage must be founded on something more stable than the fluctuations of sentiment and the fickleness of mere sex attraction; it must be based on genuine and mutual personal devotion. And thus, if you can build up such trustworthy and effective small units of human association, when these are assembled in the aggregate, the world will behold a great and glorified social structure, the civilization of mortal maturity. Such a race might begin to realize something of your Master's ideal of "peace on earth and good will among men." While such a society would not be perfect or entirely free from evil, it would at least approach the stabilization of maturity.

3. СЪБЛАЗНИТЕ НА ЗРЕЛОСТТА

Стремежът към зрелост е невъзможен без работа, а работата изисква енергия. Откъде да се вземат сили за всичко това? Физическите вещи могат да се приемат за нещо, разбиращо се от само себе си, но Учителят добре каза: „Човек не може да живее само с хляб." Ако ни е дарено нормално тяло и относително добро здраве, ние трябва да преминем към търсене на тези съблазни, които ще действат като стимули, способни да пробудят дремещите в човека духовни сили. Иисус ни научи, че в човека живее Бог; как в такъв случай можем да накараме човека да освободи тези свързани с душата божествени и безкрайни сили? Как да накараме хората да дадат път на Бога, за да може Той да се устреми напред, оживявайки при това нашите

3. THE LURES OF MATURITY

160:3.1 (1777.2) The effort toward maturity necessitates work, and work requires energy. Whence the power to accomplish all this? The physical things can be taken for granted, but the Master has well said, "Man cannot live by bread alone." Granted the possession of a normal body and reasonably good health, we must next look for those lures which will act as a stimulus to call forth man's slumbering spiritual forces. Jesus has taught us that God lives in man; then how can we induce man to release these soul-bound powers of divinity and infinity? How shall we induce men to let go of God that he may spring forth to the refreshment of our own souls while in transit outward and then to serve the purpose of enlightening, uplifting, and blessing countless other souls? How best can I awaken these latent powers for good which lie dormant in your souls?

души, а след това да служи за просвещаване, възвисяване и благославяне на безкрайното множество други души? Как бих могъл аз, с най-голям успех, навеки да пробудя тези скрити сили, дремещи в нашите души? В едно съм уверен: емоционалното възбуждение не е най-добрият духовен стимул. Възбудата не увеличава енергията; обратното, тя изтощава силите както на разума, така и на тялото. Откъде тогава постъпва енергията за тези велики дела? Вижте своя Учител. Той даже сега се намира в планината, насищайки се със сила, докато ние тук губим енергия. Тайната на целия този проблем е в духовното общуване, в поклонението. От човешка гледна точка това е въпрос на съчетаване на съзерцанието и отмората. Съзерцанието съединява разума с духа; отпускането определя способността за духовна възприемчивост. И тази замяна на слабостта със сила; на страха – с кураж, на собствените желания – с волята на Бога, представлява поклонение. Най-малкото, такава е представата на философа.

One thing I am sure of: Emotional excitement is not the ideal spiritual stimulus. Excitement does not augment energy; it rather exhausts the powers of both mind and body. Whence then comes the energy to do these great things? Look to your Master. Even now he is out in the hills taking in power while we are here giving out energy. The secret of all this problem is wrapped up in spiritual communion, in worship. From the human standpoint it is a question of combined meditation and relaxation. Meditation makes the contact of mind with spirit; relaxation determines the capacity for spiritual receptivity. And this interchange of strength for weakness, courage for fear, the will of God for the mind of self, constitutes worship. At least, that is the way the philosopher views it.

Честите повторения на такъв опит се превръщат в навик и с времето стават привични, дават сили за поклонение и се превръщат в духовен характер, който в резултат се възприема от събратята ви като *зряла личност.* Отначало такива упражнения са трудни и отнемат много време, но когато станат привични, те едновременно носят отдих и икономисват време. Колкото по-сложно става обществото, толкова по-остра е нуждата от създаването от позналите Бога индивиди на правилни защитни методи за запазване и увеличаване на своята духовна енергия.

160:3.2 (1777.3) When these experiences are frequently repeated, they crystallize into habits, strength-giving and worshipful habits, and such habits eventually formulate themselves into a spiritual character, and such a character is finally recognized by one's fellows as a *mature personality.* These practices are difficult and time-consuming at first, but when they become habitual, they are at once restful and timesaving. The more complex society becomes, and the more the lures of civilization multiply, the more urgent will become the necessity for God-knowing individuals to form such protective habitual practices designed to conserve and augment their spiritual energies.

Друго условие за достигането на зрелост е съвместното приспособяване на социални групи към постоянното изменение на средата. Незрелият индивид извиква в своите събратя враждебно отношение към себе си; зрелият човек се домогва до дружеското участие на своите съратници и с това преумножава плодовете на собствените си усилия.

160:3.3 (1778.1) Another requirement for the attainment of maturity is the co-operative adjustment of social groups to an ever-changing environment. The immature individual arouses the antagonisms of his fellows; the mature man wins the hearty co-operation of his associates, thereby many times multiplying the fruits of his life efforts.

Моята философия ми казва, че има случаи, когато съм принуден войнствено да отстоявам своята представа за праведност, но аз не се съмнявам в това, че Учителят като по-зряла личност е способен с лекота и изящество да постигне еднаква победа за сметка на своя плодотворен метод, основан на такт и търпимост. Твърде често в борбата за правда се оказва, че победителят и победеният търпят поражение. Вчера чух думите на Учителя: "Ако на мъдреца е нужно да премине през затворена врата, той няма да започне да я чупи, а ще потърси ключ, с който може да я отвори." Твърде често ние влизаме

160:3.4 (1778.2) My philosophy tells me that there are times when I must fight, if need be, for the defense of my concept of righteousness, but I doubt not that the Master, with a more mature type of personality, would easily and gracefully gain an equal victory by his superior and winsome technique of tact and tolerance. All too often, when we battle for the right, it turns out that both the victor and the vanquished have sustained defeat. I heard the Master say only yesterday that the "wise man, when seeking entrance through the locked door, would not destroy the door but rather would seek for the key wherewith to unlock it." Too often we engage in a fight merely to convince ourselves

в борба, само за да убедим себе си, че не ни е страх.

Това ново Евангелие за Царството оказва голяма помощ на изкуството на живота, предоставяйки нов и по-богат стимул към възвишен живот. То дава нова величествена цел – висш смисъл на живота. И тези нови концепции за вечна и божествена цел на съществуването сами по себе си са трансцендентални стимули, пробуждащи това по-добро, което е заключено във висшата същност на човека. На всеки връх на интелектуалната мисъл може да се намери отдих на разума, сила за душата и общуване за духа. От такива преимуществени позиции на висшия живот човекът е способен да преодолее материалните възбуждения, свойствени за по-ниските нива на мисълта – безпокойството, ревността, завистта, отмъстителността и гордостта на незрялата личност. Издигайки се високо, такива души се освобождават от множество срещащи се на пътя противоречия, пораждани от дребни конфликти, благодарение на което придобиват свободата, необходима за осъзнаването на по-високите потоци, пораждани от духовните представи и небесно общуване. Но смисълът на живота трябва ревностно да се пази от съблазънта на лесните и преходни постижения; освен това човекът трябва да се възпитава така, че да стане възприемчив към зловещите опасности на фанатизма.

that we are not afraid.

160:3.5 (1778.3) This new gospel of the kingdom renders a great service to the art of living in that it supplies a new and richer incentive for higher living. It presents a new and exalted goal of destiny, a supreme life purpose. And these new concepts of the eternal and divine goal of existence are in themselves transcendent stimuli, calling forth the reaction of the very best that is resident in man's higher nature. On every mountaintop of intellectual thought are to be found relaxation for the mind, strength for the soul, and communion for the spirit. From such vantage points of high living, man is able to transcend the material irritations of the lower levels of thinking — worry, jealousy, envy, revenge, and the pride of immature personality. These high-climbing souls deliver themselves from a multitude of the crosscurrent conflicts of the trifles of living, thus becoming free to attain consciousness of the higher currents of spirit concept and celestial communication. But the life purpose must be jealously guarded from the temptation to seek for easy and transient attainment; likewise must it be so fostered as to become immune to the disastrous threats of fanaticism.

4. УРАВНОВЕСЕНОСТТА НА ЗРЕЛОСТТА

Съсредоточавайки се върху постигането на вечните реалности, необходимо е да се погрижим и за удовлетворяването на потребностите на мирския живот. Макар че духът е наша цел, плътта си остава факт. Понякога предметите от първа необходимост сами ни попадат в ръцете, но обикновено ние трябва да се сдобиваме с тях чрез своя труд. Двата основни проблема на живота са осигуряването на тленното съществуване и постигането на вечно спасение. Даже проблемът за средствата на съществуване не намира идеално решение без обръщане към религията. Тези два проблема са много индивидуални. Собствено казано, истинската религия не съществува отделно от индивида.

Ето основите на тленния живот, както ги виждам аз:

1. Добро физическо здраве.

2. Ясни и чисти мисли.

3. Способности и умения.

4. THE BALANCE OF MATURITY

160:4.1 (1778.4) While you have an eye single to the attainment of eternal realities, you must also make provision for the necessities of temporal living. While the spirit is our goal, the flesh is a fact. Occasionally the necessities of living may fall into our hands by accident, but in general, we must intelligently work for them. The two major problems of life are: making a temporal living and the achievement of eternal survival. And even the problem of making a living requires religion for its ideal solution. These are both highly personal problems. True religion, in fact, does not function apart from the individual.

160:4.2 (1778.5) The essentials of the temporal life, as I see them, are:

160:4.3 (1778.6) 1. Good physical health.

160:4.4 (1778.7) 2. Clear and clean thinking.

160:4.5 (1778.8) 3. Ability and skill.

4. Благополучие – жизнени блага.

5. Способност да издържаш на поражения.

6. Култура – образование и мъдрост.

Даже физическите проблеми на телесното здраве и ефективност се решават по най-добър начин при разглеждане от религиозната позиция на учението на Иисус: тялото и разумът са място за пребиваване на дара на Боговете – духа Божий, който става дух човешки. Така разумът на човека се превръща в посредник между материалните неща и духовните реалности.

За получаването на своя дял жизнени блага е необходим ум. Абсолютно погрешно е да се предполага, че благополучието е награда за добросъвестния ежедневен труд. Оказва се, че с изключение на случаите на рядко и случайно придобиване на богатство, материалното възнаграждение на тленния живот протича по добре организирани канали и само тези, които имат достъп до тези канали, могат да разчитат на достойно възнаграждение за своя мирски труд. Бедността винаги трябва да бъде съдбата на тези, които търсят благополучие в изолирани и индивидуални канали. Затова най-важното условие на земното процъфтяване става мъдрото планиране. За успеха се изисква не само отдаденост на своето дело, но и функциониране на човека като участък от един от тези канали за материално благополучие. Ако сте лишени от мъдрост, вие можете да посветите на своето поколение предан живот и да останете без материално възнаграждение; ако случайно сте получили достъп към потоците на богатството, вие можете да се къпете в разкош, не донасяйки никаква полза на своите събратя.

Способностите са онова, което наследявате, докато уменията са това, което придобивате. Животът е нереален за този, който е способен да изпълнява някакво дело както следва, професионално. Умението е един от истинските източници на получаваното от живота удовлетворение. Способността предполага дара на провидението, прозорливост. Не се оставяйте да бъдете излъгани от съблазнителни награди за нечестни постижения; бъдете готови упорито да се трудите, за да получите впоследствие награда, неотменима част от честните усилия. Мъдрият е способен да различи средствата и целите; въобще прекомерното планиране на бъдещето разрушава висшето предназначение на това бъдеще. В търсенето на удоволствия трябва винаги да се стремите да бъдете не само потребител, но и производител.

160:4.6 (1778.9) 4. Wealth — the goods of life.

160:4.7 (1778.10) 5. Ability to withstand defeat.

160:4.8 (1778.11) 6. Culture — education and wisdom.

160:4.9 (1779.1) Even the physical problems of bodily health and efficiency are best solved when they are viewed from the religious standpoint of our Master's teaching: That the body and mind of man are the dwelling place of the gift of the Gods, the spirit of God becoming the spirit of man. The mind of man thus becomes the mediator between material things and spiritual realities.

160:4.10 (1779.2) It requires intelligence to secure one's share of the desirable things of life. It is wholly erroneous to suppose that faithfulness in doing one's daily work will insure the rewards of wealth. Barring the occasional and accidental acquirement of wealth, the material rewards of the temporal life are found to flow in certain well-organized channels, and only those who have access to these channels may expect to be well rewarded for their temporal efforts. Poverty must ever be the lot of all men who seek for wealth in isolated and individual channels. Wise planning, therefore, becomes the one thing essential to worldly prosperity. Success requires not only devotion to one's work but also that one should function as a part of some one of the channels of material wealth. If you are unwise, you can bestow a devoted life upon your generation without material reward; if you are an accidental beneficiary of the flow of wealth, you may roll in luxury even though you have done nothing worth while for your fellow men.

160:4.11 (1779.3) Ability is that which you inherit, while skill is what you acquire. Life is not real to one who cannot do some one thing well, expertly. Skill is one of the real sources of the satisfaction of living. Ability implies the gift of foresight, farseeing vision. Be not deceived by the tempting rewards of dishonest achievement; be willing to toil for the later returns inherent in honest endeavor. The wise man is able to distinguish between means and ends; otherwise, sometimes overplanning for the future defeats its own high purpose. As a pleasure seeker you should aim always to be a producer as well as a consumer.

Тренирайте своята памет така, че тя свято да пази укрепващите и достойни случаи от живота, които вие бихте могли да си спомните по желание – за собствено удоволствие или за назидание. Така в себе си и за себе си създавайте хранилища на красота, добродетел и художествено великолепие. Но най-благородни от всички са скъпите на сърцето спомени за велики мигове на възвишена дружба. И всички тези пазени в паметта ценности оказват своето най-важно и възвисяващо действие при освобождаващото съприкосновение с духовното поклонение.

160:4.12 (1779.4) Train your memory to hold in sacred trust the strength-giving and worth-while episodes of life, which you can recall at will for your pleasure and edification. Thus build up for yourself and in yourself reserve galleries of beauty, goodness, and artistic grandeur. But the noblest of all memories are the treasured recollections of the great moments of a superb friendship. And all of these memory treasures radiate their most precious and exalting influences under the releasing touch of spiritual worship.

Но животът ще ви бъде в тежест, ако не се научите да посрещате неуспехите с достойнство. Съществува изкуството на поражението, което благородните души винаги овладяват; вие трябва да се способни да губите, без да унивате, не трябва да се боите от разочарованията. Винаги без колебания признавайте поражението – не се опитвайте да го скриете зад лъжлива усмивка и лъчезарен оптимизъм. Неизменното провъзгласяване на успеха ласкае слуха, но техните крайни резултати ужасяват. Такъв метод е прекият път към създаване на свят на нереалност и към неизбежния крах на окончателно разочарование.

160:4.13 (1779.5) But life will become a burden of existence unless you learn how to fail gracefully. There is an art in defeat which noble souls always acquire; you must know how to lose cheerfully; you must be fearless of disappointment. Never hesitate to admit failure. Make no attempt to hide failure under deceptive smiles and beaming optimism. It sounds well always to claim success, but the end results are appalling. Such a technique leads directly to the creation of a world of unreality and to the inevitable crash of ultimate disillusionment.

Успехът може да поражда мъжество и да укрепва увереността, но мъдростта идва само в опита от приспособяване към резултатите от собствените поражения. Този, който отдава предпочитание на оптимистичните илюзии вместо на реалността, никога няма да натрупа мъдрост. Само този, който гледа право в лицето фактите и ги съотнася с идеалите, е способен да постигне мъдрост. Мъдростта обхваща както факта, така и идеала и с това спасява своите привърженици от двете безплодни крайности на философията – изключващия факт на идеализма и лишения от духовност материализъм. Тези боязливи души, които са способни да продължават жизнената борба само с помощта на лъжливи илюзии за успех, са обречени на провал и поражение, защото в края на краищата те се пробуждат от сън, състоящ се от собствените им фантазии.

160:4.14 (1779.6) Success may generate courage and promote confidence, but wisdom comes only from the experiences of adjustment to the results of one's failures. Men who prefer optimistic illusions to reality can never become wise. Only those who face facts and adjust them to ideals can achieve wisdom. Wisdom embraces both the fact and the ideal and therefore saves its devotees from both of those barren extremes of philosophy — the man whose idealism excludes facts and the materialist who is devoid of spiritual outlook. Those timid souls who can only keep up the struggle of life by the aid of continuous false illusions of success are doomed to suffer failure and experience defeat as they ultimately awaken from the dream world of their own imaginations.

Именно тук, изправяйки се лице в лице с неуспеха и приспособявайки се към пораженията, прозорливата далновидност ни оказва своето най-висше въздействие. Поражението е само частен случай – културен експеримент в процеса на придобиване на мъдрост, в опита на търсещия Бога човек, предприел това вечно начинание, каквото е изследването на вселената. За такива хора поражението е само ново средство за постигане на по-високи нива на вселенската реалност.

160:4.15 (1780.1) And it is in this business of facing failure and adjusting to defeat that the far-reaching vision of religion exerts its supreme influence. Failure is simply an educational episode — a cultural experiment in the acquirement of wisdom — in the experience of the God-seeking man who has embarked on the eternal adventure of the exploration of a universe. To such men defeat is but a new tool for the achievement of higher levels of universe reality.

В аспекта на вечността пътят на търсач на Бога може да се окаже изключително успешен, даже ако целият му опит на тленен живот изглежда пълен провал, при условие че всеки неуспех обогатява културата с присъщата ú мъдрост и духовност. Не грешете – не бъркайте знанието, културата и мъдростта. В живота те са взаимосвързани, но представляват напълно различни духовни ценности: мъдростта винаги подчинява знанието и възвисява културата.

160:4.16 (1780.2) The career of a God-seeking man may prove to be a great success in the light of eternity, even though the whole temporal-life enterprise may appear as an overwhelming failure, provided each life failure yielded the culture of wisdom and spirit achievement. Do not make the mistake of confusing knowledge, culture, and wisdom. They are related in life, but they represent vastly differing spirit values; wisdom ever dominates knowledge and always glorifies culture.

5. РЕЛИГИЯТА НА ИДЕАЛА

Вие ми казвахте, че вашият Учител разглежда истинската човешка религия като опит за запознаване на индивида с духовните реалности. Аз винаги съм гледал на религията като на опит за реагиране на човека на нещо такова, което той смята за достойно за благословението и привързаността на цялото човечество. В този смисъл религията символизира нашата най-велика преданост към това, което съответства на низшата човешка представа за идеалите на реалността и пределния стремеж на нашия разум към вечните възможности на духовно постижение.

Когато хората реагират на религията в племенен, национален или расов смисъл, това става, защото те не смятат за пълноценни хора онези, които не се отнасят към тяхната група. Ние винаги смятаме, че обектът на нашата религиозна преданост е достоен за почитанието на всички хора. Религията никога не се свежда само до интелектуални убеждения или философски разсъждения; религията винаги е била и винаги ще бъде способна да реагира на жизнени ситуации; тя е разновидност на поведението. Религията включва в себе си благоговейни мисли, чувства и действия по отношение на някаква реалност, която ние смятаме за достойна за всеобщо поклонение.

Ако нещо е станало религия във вашия опит, от само себе си се разбира, че вие вече сте станали активен проповедник на тази религия, тъй като предполагате, че висшата представа за вашата религия е достойна за поклонение на цялото човечество, на всички разумни същества във вселената. Ако не сте активен мисионер-проповедник на своята религия, то вие се занимавате със самозаблуда, наричайки религия това, което е само традиционно вярване или системна интелектуална философия. Ако вашата религия представлява духовен опит, обектът на вашето поклонение трябва да бъде всеобща духовна реалност и идеал на всички ваши

5. THE RELIGION OF THE IDEAL

160:5.1 (1780.3) You have told me that your Master regards genuine human religion as the individual's experience with spiritual realities. I have regarded religion as man's experience of reacting to something which he regards as being worthy of the homage and devotion of all mankind. In this sense, religion symbolizes our supreme devotion to that which represents our highest concept of the ideals of reality and the farthest reach of our minds toward eternal possibilities of spiritual attainment.

160:5.2 (1780.4) When men react to religion in the tribal, national, or racial sense, it is because they look upon those without their group as not being truly human. We always look upon the object of our religious loyalty as being worthy of the reverence of all men. Religion can never be a matter of mere intellectual belief or philosophic reasoning; religion is always and forever a mode of reacting to the situations of life; it is a species of conduct. Religion embraces thinking, feeling, and acting reverently toward some reality which we deem worthy of universal adoration.

160:5.3 (1780.5) If something has become a religion in your experience, it is self-evident that you already have become an active evangel of that religion since you deem the supreme concept of your religion as being worthy of the worship of all mankind, all universe intelligences. If you are not a positive and missionary evangel of your religion, you are self-deceived in that what you call a religion is only a traditional belief or a mere system of intellectual philosophy. If your religion is a spiritual experience, your object of worship must be the universal spirit reality and ideal of all your spiritualized concepts. All religions based on fear, emotion, tradition, and philosophy I term the intellectual religions, while those based on true spirit experience I would term the true religions.

одухотворени идеи. Аз наричам всички религии основани на страха, емоциите, традицията и философията, интелектуални религии, докато тези, които са основани на истински духовен опит, бих нарекъл истински религии. Обектът на религиозна преданост може да бъде материален или духовен, истински или лъжлив, реален или нереален, човешки или божествен. Затова религиите могат да бъдат или благо, или зло.

The object of religious devotion may be material or spiritual, true or false, real or unreal, human or divine. Religions can therefore be either good or evil.

Моралът и религията не съвпадат задължително. Ако в нравствената система се появи обект на поклонение, такава система може да стане религия. Религия, която престава да подтиква към безрезервна преданост и висша привързаност, може да се преради във философска система или в морален кодекс. Това нещо, същество, състояние или ред на съществуване, или възможност за постижения, което представлява най-висш идеал за религиозна преданост и е обект на религиозна привързаност на тези, които се покланят, е Бог. С каквото и име да наричат този идеал за духовна реалност, той е Бог.

160:5.4 (1780.6) Morality and religion are not necessarily the same. A system of morals, by grasping an object of worship, may become a religion. A religion, by losing its universal appeal to loyalty and supreme devotion, may evolve into a system of philosophy or a code of morals. This thing, being, state, or order of existence, or possibility of attainment which constitutes the supreme ideal of religious loyalty, and which is the recipient of the religious devotion of those who worship, is God. Regardless of the name applied to this ideal of spirit reality, it is God.

Социалните характеристики на истинската религия се заключават в това, че тя неизменно се стреми да промени индивида и да преобразува света. Религията предполага съществуването на неразкрити идеали, които значително превъзхождат известни норми на етиката и морала, въплътени даже в най-развитите социални структури на най-зрелите институции на цивилизацията. Религията се стреми към неизвестни идеали, неизследвани реалности, свръхчовешки ценности, божествена мъдрост и истинско духовно придобиване. Истинската религия съответства на всичко това; всички останали вярвания са недостойни да се нарекат религия. Истинската духовна религия е невъзможна без висшия небесен идеал на вечния Бог. Религия без този Бог е изобретение на човека, човешка институция на безжизнени рационални вероучения и безсмислени емоционални церемонии. Религията може да изисква като обект на своята привързаност велик идеал. Но такива идеали за несъществуващата реалност са непостижими; такива идеи са илюзорни. Единствените идеали, които е способен да постигне човек, са божествените реалности и безкрайните ценности, заключени в духовния факт на вечния Бог.

160:5.5 (1781.1) The social characteristics of a true religion consist in the fact that it invariably seeks to convert the individual and to transform the world. Religion implies the existence of undiscovered ideals which far transcend the known standards of ethics and morality embodied in even the highest social usages of the most mature institutions of civilization. Religion reaches out for undiscovered ideals, unexplored realities, superhuman values, divine wisdom, and true spirit attainment. True religion does all of this; all other beliefs are not worthy of the name. You cannot have a genuine spiritual religion without the supreme and supernal ideal of an eternal God. A religion without this God is an invention of man, a human institution of lifeless intellectual beliefs and meaningless emotional ceremonies. A religion might claim as the object of its devotion a great ideal. But such ideals of unreality are not attainable; such a concept is illusionary. The only ideals susceptible of human attainment are the divine realities of the infinite values resident in the spiritual fact of the eternal God.

Словото на Бога, *идеята* за Бога, в противоположност на *идеала* за Бога, може да стане част от всяка религия, независимо от това доколко наивна или лъжлива може да се окаже тази религия. И в ръцете на тези, които се придържат към нея, тази идея за Бога може да стане всичко, в което те изберат да я

160:5.6 (1781.2) The word God, the *idea* of God as contrasted with the *ideal* of God, can become a part of any religion, no matter how puerile or false that religion may chance to be. And this idea of God can become anything which those who entertain it may choose to make it. The lower religions shape their ideas of God to meet the

превърнат. Религията от по-ниско ниво формира своите представи за Бога в съответствие с естественото състояние на човека. Религиите на по-високо ниво изискват от човешкото сърце да се измени така, че да отговори на идеалите на истинската религия.

Религията на Иисус превъзхожда всички предшестващи представи за идеята за поклонението, тъй като той не само рисува своя Отец като идеал за безкрайната реалност, но уверено провъзгласява, че този божествен източник на ценности и вечен център на вселената, е истински и лично постижим за всяко смъртно създание, което реши да влезе в Царството небесно на Земята и с това да заяви за приемането на богосиновството и човешкото братство. Признавам, че това е най-висшата представа за религията от всички известни някога на света, и заявявам, че по-висша представа е невъзможна, защото това Евангелие обхваща безкрайността на реалността, божествеността на ценностите и вечността на вечните постижения. Подобна концепция представлява постижението на опита на идеализма на висше и пределно нива.

Аз съм не само дълбоко заинтересуван от съвършените идеали на религията на вашия Учител; изпитвам дълбоко вълнение, признавайки своята вяра в неговото утвърждаване на постижимостта на тези идеали за духовни реалности, че вие и аз можем да пристъпим към този продължителен и вечен подвиг вдъхновени от неговите уверения в несъмнеността на това, че с времето ще стигнем до вратите на Рая. Братя мои, аз вярвам, че съм застанал на този път. Заедно с вас вървя по пътя на вечното начинание. Учителят казва, че е дошъл от Отеца и че ще ни покаже пътя. Аз съм напълно уверен в това, че той казва истината. Абсолютно съм убеден, че не съществуват други постижими идеали за реалност или ценности на съвършенството освен вечния Всеобщ Баща.

Следователно аз започвам да се покланям не само на Бога на битието, но и на Бога на възможностите на цялото бъдещо съществуване. Затова вашата привързаност към най-висшия идеал, ако той е реален, трябва да стане привързаността към този Бог на миналите, настоящи и бъдещи вселенски неща и същества. И друг Бог няма, защото съществуването на друг Бог е невъзможно. Всички останали богове са плод на въображението, илюзии на смъртния разум, на изкривяване на погрешна логика и идолите – резултат от самозаблудата на техните творци. Да, религията без този Бог е възможна, но тя е лишена от всякакъв смисъл. И ако вие се

natural state of the human heart; the higher religions demand that the human heart shall be changed to meet the demands of the ideals of true religion.

160:5.7 (1781.3) The religion of Jesus transcends all our former concepts of the idea of worship in that he not only portrays his Father as the ideal of infinite reality but positively declares that this divine source of values and the eternal center of the universe is truly and personally attainable by every mortal creature who chooses to enter the kingdom of heaven on earth, thereby acknowledging the acceptance of sonship with God and brotherhood with man. That, I submit, is the highest concept of religion the world has ever known, and I pronounce that there can never be a higher since this gospel embraces the infinity of realities, the divinity of values, and the eternity of universal attainments. Such a concept constitutes the achievement of the experience of the idealism of the supreme and the ultimate.

160:5.8 (1781.4) I am not only intrigued by the consummate ideals of this religion of your Master, but I am mightily moved to profess my belief in his announcement that these ideals of spirit realities are attainable; that you and I can enter upon this long and eternal adventure with his assurance of the certainty of our ultimate arrival at the portals of Paradise. My brethren, I am a believer, I have embarked; I am on my way with you in this eternal venture. The Master says he came from the Father, and that he will show us the way. I am fully persuaded he speaks the truth. I am finally convinced that there are no attainable ideals of reality or values of perfection apart from the eternal and Universal Father.

160:5.9 (1781.5) I come, then, to worship, not merely the God of existences, but the God of the possibility of all future existences. Therefore must your devotion to a supreme ideal, if that ideal is real, be devotion to this God of past, present, and future universes of things and beings. And there is no other God, for there cannot possibly be any other God. All other gods are figments of the imagination, illusions of mortal mind, distortions of false logic, and the self-deceptive idols of those who create them. Yes, you can have a religion without this God, but it does not mean anything. And if you seek to substitute the word God for the reality of this ideal of the living God, you have only deluded yourself by putting an idea in the place of

стремите да замените реалността на този идеал за живия Бог с думата "Бог", то вие само се заблуждавате, заменяйки идеала – божествената реалност, с идеи. Подобни религии са само вярвания, основани на илюзорни мечтания.

В ученията на Иисус аз виждам религията в най-добрия смисъл на тази дума. Това Евангелие ни позволява да търсим истинския Бог и да Го намерим. Но готови ли сме да платим такава цена за влизане в Царството небесно? Искаме ли ново раждане, желаем ли възсъздаване? Готови ли сме да подложим себе си на този необикновено тежък процес на унищожаването на "аз"-а и възстановяването на душата? Нима Учителят не каза: "Този, който поиска да запази своя живот, ще го загуби. Не мислете, че съм дошъл да донеса на земята мир – аз донесох душевна борба"? Разбира се, след като заплатим цената за посвещаването си на изпълнението на волята на Отеца, ние действително придобиваме огромен покой, ако продължаваме да вървим по тези духовни пътища на посветения живот.

Сега ние действително се отказваме от съблазните на известния порядък на битието и безрезервно посвещаваме себе си на търсенето на неизвестния и неизследван порядък на битието на един бъдещ живот на приключения във висшите светове, където господства по-висшият идеализъм на божествената реалност. Ние търсим такива начини на изразяване, с помощта на които бихме могли да предадем на нашите събратя представите за реалностите на идеализма, заключени в религията на Иисус, и ние непрекъснато ще се молим за деня, когато цялото човечество ще бъде обхванато от единно видение за най-висшата истина. Засега основната представа за Отеца, пазена в нашите сърца, се състои в това, че Бог е Дух, а изразявана към нашите ближни – в това, че Бог е Любов.

Религията на Иисус изисква жив духовен опит. Останалите религии могат да се заключават в традиционни вярвания, емоционални преживявания, философско съзнание и във всичко споменато по-горе, но учението на Иисус изисква възход на действителните нива на реалния духовен прогрес.

Осъзнатият стремеж да станеш подобен на Бога не е истинска религия. Усещането на чувство за поклонение на Бога не е истинска религия. Осъзнатото намерение да се откажеш от себе си и да служиш на Бога не е истинска религия. Мъдростта на разсъждението, че дадената религия е най-добрата от всички, не е религия като личен и духовен опит.

an ideal, a divine reality. Such beliefs are merely religions of wishful fancy.

160:5.10 (1782.1) I see in the teachings of Jesus, religion at its best. This gospel enables us to seek for the true God and to find him. But are we willing to pay the price of this entrance into the kingdom of heaven? Are we willing to be born again? to be remade? Are we willing to be subject to this terrible and testing process of self-destruction and soul reconstruction? Has not the Master said: "Whoso would save his life must lose it. Think not that I have come to bring peace but rather a soul struggle"? True, after we pay the price of dedication to the Father's will, we do experience great peace provided we continue to walk in these spiritual paths of consecrated living.

160:5.11 (1782.2) Now are we truly forsaking the lures of the known order of existence while we unreservedly dedicate our quest to the lures of the unknown and unexplored order of the existence of a future life of adventure in the spirit worlds of the higher idealism of divine reality. And we seek for those symbols of meaning wherewith to convey to our fellow men these concepts of the reality of the idealism of the religion of Jesus, and we will not cease to pray for that day when all mankind shall be thrilled by the communal vision of this supreme truth. Just now, our focalized concept of the Father, as held in our hearts, is that God is spirit; as conveyed to our fellows, that God is love.

160:5.12 (1782.3) The religion of Jesus demands living and spiritual experience. Other religions may consist in traditional beliefs, emotional feelings, philosophic consciousness, and all of that, but the teaching of the Master requires the attainment of actual levels of real spirit progression.

160:5.13 (1782.4) The consciousness of the impulse to be like God is not true religion. The feelings of the emotion to worship God are not true religion. The knowledge of the conviction to forsake self and serve God is not true religion. The wisdom of the reasoning that this religion is the best of all is not religion as a personal and spiritual experience. True religion has reference to destiny and reality of

Истинската религия има отношение към предназначението и реалността на постижението, както и към реалността и идеализма на това, което е чистосърдечно прието от вярата. И всичко това трябва да стане наше лично достояние благодарение на откровението на Духа на Истината.

Така завърши разсъждението на гръцкия философ – един от най-великите представители на своя народ, който повярва в Евангелието на Иисус.

attainment as well as to the reality and idealism of that which is wholeheartedly faith-accepted. And all of this must be made personal to us by the revelation of the Spirit of Truth.

160:5.14 (1782.5) And thus ended the dissertations of the Greek philosopher, one of the greatest of his race, who had become a believer in the gospel of Jesus.

Документ 161. Продължение на беседата с Родан

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 161. ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА БЕСЕДАТА С РОДАН

Секции

Въведение
1. Личността на Бога
2. Божествената същност на Иисус
3. Човешкият и божествен разум на Иисус

Въведение

В НЕДЕЛЯ, 25 септември 29 година от н.е., апостолите и евангелистите се събраха в Магадан. След продължително съвещание със своите сподвижници Иисус изненадващо за всички присъстващи обяви, че на следващия ден рано сутринта той и дванадесетте апостоли ще тръгнат за Йерусалим за празника Помирение. Той нареди евангелистите да посетят вярващите в Галилея, а женският корпус да се върне за известно време във Витсаида.

Когато дойде време да тръгват за Йерусалим, беседите на Натанаил и Тома с Родан бяха в разгара си и те получиха от Учителя разрешение да останат няколко дни в Магадан. Затова докато Иисус и десетте апостоли се намираха на път за Йерусалим, Натанаил и Тома увлечено дискутираха с Родан. В течение на предишната седмица, когато Родан излагаше своята философия, Тома и Натанаил поред запознаваха гръцкия философ с Евангелието за Царството. Родан се убеди, че той има добра представа за учениятa на Иисус благодарение на един от бившите апостоли на Йоан Кръстител, който беше негов учител в Александрия.

PAPER 161
FURTHER DISCUSSIONS WITH RODAN

SECTIONS

Introduction
1. The Personality of God
2. The Divine Nature of Jesus
3. Jesus' Human and Divine Minds

INTRODUCTION

161:0.1 (1783.1) ON SUNDAY, September 25, A.D. 29, the apostles and the evangelists assembled at Magadan. After a long conference that evening with his associates, Jesus surprised all by announcing that early the next day he and the twelve apostles would start for Jerusalem to attend the feast of tabernacles. He directed that the evangelists visit the believers in Galilee, and that the women's corps return for a while to Bethsaida.

161:0.2 (1783.2) When the hour came to leave for Jerusalem, Nathaniel and Thomas were still in the midst of their discussions with Rodan of Alexandria, and they secured the Master's permission to remain at Magadan for a few days. And so, while Jesus and the ten were on their way to Jerusalem, Nathaniel and Thomas were engaged in earnest debate with Rodan. The week prior, in which Rodan had expounded his philosophy, Thomas and Nathaniel had alternated in presenting the gospel of the kingdom to the Greek philosopher. Rodan discovered that he had been well instructed in Jesus' teachings by one of the former apostles of John the Baptist who had been his teacher at Alexandria.

1. ЛИЧНОСТТА НА БОГА

Имаше един въпрос, по който Родан и двамата апостоли се разминаваха във възгледите си – въпросът за личността на Бога. Родан с готовност прие всичко, което му говореха за атрибутите на Бога, но той настояваше, че небесният Отец не е и не може да бъде личност според разбиранията на човека. Макар че апостолите се натъкнаха на трудности, опитвайки се да докажат, че Бог е личност, на Родан му беше още по-трудно да докаже, че Той не е личност.

Родан твърдеше, че фактът на личността се заключава в съпътстващия факт на пълноценното взаимно общуване между равни същества – същества, способни на близко по дух взаимно разбиране. Родан каза: "За да бъде личност, Бог трябва да притежава символите на духовното общуване, които биха Му позволили да бъде напълно разбран от онези, които влизат в контакт с Него. Но доколкото Бог е безкраен и вечен, явявайки се Създател на всичко останало, оттук следва, че с оглед липсата на наличие на равни на Него същества Той е изключителен. Равни Нему няма; няма никого, с когото Той би могъл да общува като с равен. Бог действително може да бъде източник на всички личности, но като такъв Той превъзхожда личността – явявайки се Създател, Той е по-високо и повече от създанието."

Това твърдение изключително много обезпокои Тома и Натанаил и те помолиха Иисус да им дойде на помощ, но Учителят отказа да се намеси в техните дискусии. Той каза само: "Няма голямо значение към коя *идея* за Бога се придържате, ако в своя дух сте запознати с *идеала* за Неговата безкрайност и вечна същност."

Тома твърдеше, че Бог действително общува с човека и поради това Отецът е личност даже според определението на Родан. Гъркът отхвърли това на основание, че Бог не разкрива Себе Си лично, че Той остава тайна. След това Натанаил се позова на своя собствен опит в постигането на Бога и Родан допусна това, потвърждавайки, че и той неотдавна е придобил аналогичен опит. Но той твърдеше, че тези впечатления доказват само *реалността* на Бога, а не Неговата *личност.*

Към вечерта в понеделник Това се предаде. Но вечерта във вторник Натанаил склони Родан към вяра в личността на Отеца и той осъществи тази промяна във възгледите на гърка чрез следния ход на разсъждения:

1. Райският Баща действително използва равноправно общуване минимум с две други

1. THE PERSONALITY OF GOD

161:1.1 (1783.3) There was one matter on which Rodan and the two apostles did not see alike, and that was the personality of God. Rodan readily accepted all that was presented to him regarding the attributes of God, but he contended that the Father in heaven is not, cannot be, a person as man conceives personality. While the apostles found themselves in difficulty trying to prove that God is a person, Rodan found it still more difficult to prove he is not a person.

161:1.2 (1783.4) Rodan contended that the fact of personality consists in the coexistent fact of full and mutual communication between beings of equality, beings who are capable of sympathetic understanding. Said Rodan: "In order to be a person, God must have symbols of spirit communication which would enable him to become fully understood by those who make contact with him. But since God is infinite and eternal, the Creator of all other beings, it follows that, as regards beings of equality, God is alone in the universe. There are none equal to him; there are none with whom he can communicate as an equal. God indeed may be the source of all personality, but as such he is transcendent to personality, even as the Creator is above and beyond the creature."

161:1.3 (1783.5) This contention greatly troubled Thomas and Nathaniel, and they had asked Jesus to come to their rescue, but the Master refused to enter into their discussions. He did say to Thomas: "It matters little what idea of the Father you may entertain as long as you are spiritually acquainted with the ideal of his infinite and eternal nature."

161:1.4 (1784.1) Thomas contended that God does communicate with man, and therefore that the Father is a person, even within the definition of Rodan. This the Greek rejected on the ground that God does not reveal himself personally; that he is still a mystery. Then Nathaniel appealed to his own personal experience with God, and that Rodan allowed, affirming that he had recently had similar experiences, but these experiences, he contended, proved only the *reality* of God, not his *personality.*

161:1.5 (1784.2) By Monday night Thomas gave up. But by Tuesday night Nathaniel had won Rodan to believe in the personality of the Father, and he effected this change in the Greek's views by the following steps of reasoning:

161:1.6 (1784.3) 1. The Father in Paradise does enjoy equality of communication with at least two other

Същества, напълно равни Нему и във всичко приличащи Нему – Вечния Син и Безкрайния Дух. Отчитайки доктрината за Троицата, гъркът беше принуден да признае възможността за съществуването на личността на Всеобщия Баща. (Именно по-нататъшното обсъждане в тези беседи доведе до разширяването на концепцията за Троицата в представите на дванадесетте апостоли. Разбира се, всички те предполагаха, че Иисус е Вечният Син.)

2. Доколкото Иисус е равен на своя Отец и тъй като този Син е достигнал проявление в личността на своите земни деца, подобен феномен служи за доказателство на факта и демонстрация на възможността за съществуването на личност при всичките три Божества, завинаги решавайки въпроса за способността на Бога да общува с човека и възможността на човека да общува с Бога.

3. Иисус съществува във взаимовръзка и съвършено общуване с човека; Иисус е Син Божий. Отношението на Сина и Бащата предполага равноправно общуване и близко взаимно разбиране; Иисус и Отецът са единни. Иисус поддържа разумно общуване едновременно и с Бога, и с човека, а тъй като и Бог, и човекът разбират значението на символите, с помощта на които Иисус осъществява общуването, то и Бог, и човекът притежават атрибути на личността в тази степен, в която това удовлетворява изискванията на способността за двустранно общуване. Личността на Иисус демонстрира личността на Бога, убедително доказвайки присъствието на Бога в човека. Две неща, свързани с едно и също нещо, са свързани и помежду си.

4. Личността изразява висшата представа на хората за човешката реалност и божествените ценности; Бог също така изразява висшата човешка представа за божествената реалност и безкрайните ценности; затова Бог трябва да бъде божествена и безкрайна личност, личност реална. И макар че Той безкрайно и вечно превъзхожда съществуващата в човека представа и определение на личността, при все това Той винаги и навсякъде е личност.

5. Бог трябва да бъде личност, тъй като Той е Създател и цел на всички личности. Най-голямо впечатление на Родан направи учението на Иисус: “И така, бъдете съвършени, както е съвършен вашият небесен Отец.”

Като изслуша тези аргументи, Родан каза: “Ти ме убеди. Аз признавам Бога за личност,

beings who are fully equal to himself and wholly like himself — the Eternal Son and the Infinite Spirit. In view of the doctrine of the Trinity, the Greek was compelled to concede the personality possibility of the Universal Father. (It was the later consideration of these discussions which led to the enlarged conception of the Trinity in the minds of the twelve apostles. Of course, it was the general belief that Jesus was the Eternal Son.)

161:1.7 (1784.4) 2. Since Jesus was equal with the Father, and since this Son had achieved the manifestation of personality to his earth children, such a phenomenon constituted proof of the fact, and demonstration of the possibility, of the possession of personality by all three of the Godheads and forever settled the question regarding the ability of God to communicate with man and the possibility of man’s communicating with God.

161:1.8 (1784.5) 3. That Jesus was on terms of mutual association and perfect communication with man; that Jesus was the Son of God. That the relation of Son and Father presupposes equality of communication and mutuality of sympathetic understanding; that Jesus and the Father were one. That Jesus maintained at one and the same time understanding communication with both God and man, and that, since both God and man comprehended the meaning of the symbols of Jesus’ communication, both God and man possessed the attributes of personality in so far as the requirements of the ability of intercommunication were concerned. That the personality of Jesus demonstrated the personality of God, while it proved conclusively the presence of God in man. That two things which are related to the same thing are related to each other.

161:1.9 (1784.6) 4. That personality represents man’s highest concept of human reality and divine values; that God also represents man’s highest concept of divine reality and infinite values; therefore, that God must be a divine and infinite personality, a personality in reality although infinitely and eternally transcending man’s concept and definition of personality, but nevertheless always and universally a personality.

161:1.10 (1784.7) 5. That God must be a personality since he is the Creator of all personality and the destiny of all personality. Rodan had been tremendously influenced by the teaching of Jesus, “Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect.”

161:1.11 (1784.8) When Rodan heard these arguments, he said: “I am convinced. I will confess God as a person if you will permit me to

ако вие позволите да внеса уточнение в моето признаване на тази вяра, допълвайки значението на личността на групата разширени ценности, такива като свръхчовешка, трансцендентална, висша, безкрайна, вечна, окончателна и всеобща. Сега аз съм убеден в това, че докато Бог трябва да бъде безкрайно повече, отколкото просто личност, Той не може да бъде нещо по-малко от нея. Аз с удовлетворение прекратявам спора и приемам Иисус като лично откровение на Отеца и като обяснение на всички нерешени проблеми на логиката, рационалното съждение и философията.”

qualify my confession of such a belief by attaching to the meaning of personality a group of extended values, such as superhuman, transcendent, supreme, infinite, eternal, final, and universal. I am now convinced that, while God must be infinitely more than a personality, he cannot be anything less. I am satisfied to end the argument and to accept Jesus as the personal revelation of the Father and the satisfaction of all unsatisfied factors in logic, reason, and philosophy.”

2. БОЖЕСТВЕНАТА СЪЩНОСТ НА ИИСУС

Доколкото Натанаил и Тома изцяло споделяха възгледите на Родан за Евангелието за Царството, оставаше да обсъдят само един въпрос – учението за божествената същност на Иисус, едва неотдавна възвестена открито. Натанаил и Тома съвместно изложиха своите възгледи за божествената природа на Учителя и по-долу е даден съкратен и систематизиран преразказ на техните учения:

1. Иисус призна своята божественост и ние му вярваме. Много изумителни неща, станали във връзка с неговото служение, ние сме способни да разберем единствено чрез вярата в това, че Той е както Син Божий, така и Син Човешки.

2. Неговият живот, преживян заедно с нас, служи като идеал за човешката дружба; само божествено същество може да бъде такъв приятел с хората. Той е най-истински безкористният човек, когото сме познавали. Той е приятел даже и на грешниците; не се бои да обича своите врагове. Той ни е изцяло предан. Макар че без колебание ни изказва своите порицания, за всички е ясно, че той действително ни обича. Колкото по-добре го опознаваш, толкова повече започваш да го обичаш. Неговата непоколебима преданост покорява. В продължение на всички тези години ние не разбирахме неговата мисия, но той оставаше верен приятел. Без да прибягва към ласкателства, той действително еднакво сърдечно се отнася към всеки от нас; остава неизменно точен и отзивчив. Той винаги е живял един живот с нас и е делил всичко. Ние живеем като щастлива общност; у нас всичко е общо. Ние не вярваме, че толкова безупречен живот може да бъде преживян в толкова тежки условия, бидейки само човек.

3. Ние сме уверени в божествеността на Иисус, защото той винаги постъпва правилно;

2. THE DIVINE NATURE OF JESUS

161:2.1 (1785.1) Since Nathaniel and Thomas had so fully approved Rodan’s views of the gospel of the kingdom, there remained only one more point to consider, the teaching dealing with the divine nature of Jesus, a doctrine only so recently publicly announced. Nathaniel and Thomas jointly presented their views of the divine nature of the Master, and the following narrative is a condensed, rearranged, and restated presentation of their teaching:

161:2.2 (1785.2) 1. Jesus has admitted his divinity, and we believe him. Many remarkable things have happened in connection with his ministry which we can understand only by believing that he is the Son of God as well as the Son of Man.

161:2.3 (1785.3) 2. His life association with us exemplifies the ideal of human friendship; only a divine being could possibly be such a human friend. He is the most truly unselfish person we have ever known. He is the friend even of sinners; he dares to love his enemies. He is very loyal to us. While he does not hesitate to reprove us, it is plain to all that he truly loves us. The better you know him, the more you will love him. You will be charmed by his unswerving devotion. Through all these years of our failure to comprehend his mission, he has been a faithful friend. While he makes no use of flattery, he does treat us all with equal kindness; he is invariably tender and compassionate. He has shared his life and everything else with us. We are a happy community; we share all things in common. We do not believe that a mere human could live such a blameless life under such trying circumstances.

161:2.4 (1785.4) 3. We think Jesus is divine because he never does wrong; he makes no mistakes. His

той не прави грешки. Неговата мъдрост е необикновена; неговото благочестие е възвишено. Ден след ден той живее в съвършено съгласие с волята на Отеца. Никога не се разкайва за глупави постъпки, защото не нарушава нито един от законите на Отеца. Той се моли за нас и заедно с нас, но никога не ни моли да се молим за него. Ние вярваме в неговата абсолютна безгрешност. Не мислим, че някой, бидейки само човек, би могъл да води такъв живот. Той твърди, че живее съвършен живот, и ние признаваме, че това действително е така. Нашето благочестие произхожда от разкаяние, неговото – от праведност. Той даже заявява, че прощава греховете, и действително изцелява хората. Никой, бидейки само човек, не би започнал при здрав ум да заявява за прощаване на греховете, защото това е божествен прерогатив. И на нас ни се струва, че такъв съвършен и праведен Иисус е от момента на първата ни среща с него. Ние растем в благодат и знаене на истината, но нашият Учител от самото начало демонстрира присъщата на праведността зрелост. Всички хора, добри и зли, виждат в Иисус всички тези атрибути на добродетелта. И при все това неговото благочестие никога не бива натрапчиво или показно. Той е толкова кротък, колкото и безстрашен. На нас ни се струва, че той одобрява нашата вяра в неговата божественост. Той или е това, което твърди, или е най-големият лицемер и мошеник, когото светът някога е виждал. Ние сме убедени, че той е това, което претендира, че е.

wisdom is extraordinary; his piety superb. He lives day by day in perfect accord with the Father's will. He never repents of misdeeds because he transgresses none of the Father's laws. He prays for us and with us, but he never asks us to pray for him. We believe that he is consistently sinless. We do not think that one who is only human ever professed to live such a life. He claims to live a perfect life, and we acknowledge that he does. Our piety springs from repentance, but his piety springs from righteousness. He even professes to forgive sins and does heal diseases. No mere man would sanely profess to forgive sin; that is a divine prerogative. And he has seemed to be thus perfect in his righteousness from the times of our first contact with him. We grow in grace and in the knowledge of the truth, but our Master exhibits maturity of righteousness to start with. All men, good and evil, recognize these elements of goodness in Jesus. And yet never is his piety obtrusive or ostentatious. He is both meek and fearless. He seems to approve of our belief in his divinity. He is either what he professes to be, or else he is the greatest hypocrite and fraud the world has ever known. We are persuaded that he is just what he claims to be.

4. Уникалността на неговия характер и съвършеното владеене на собствените си емоции ни убеждават, че в него се съчетават човешкото и божественото. Той неизменно откликва на гледката на човешката нужда; страданието никога не го оставя равнодушен. Физическото страдание, психическото мъчение или духовните мъки еднакво пробуждат в него съчувствие. Той веднага вижда и великодушно признава присъствието на вярата и всяка друга благодат в своите човешки събратя. Толкова е справедлив и честен и едновременно толкова милосърден и внимателен. Той се опечалява поради духовното упорство на хората и се радва, когато те се съгласяват да видят светлината на истината.

161:2.5 (1785.5) 4. The uniqueness of his character and the perfection of his emotional control convince us that he is a combination of humanity and divinity. He unfailingly responds to the spectacle of human need; suffering never fails to appeal to him. His compassion is moved alike by physical suffering, mental anguish, or spiritual sorrow. He is quick to recognize and generous to acknowledge the presence of faith or any other grace in his fellow men. He is so just and fair and at the same time so merciful and considerate. He grieves over the spiritual obstinacy of the people and rejoices when they consent to see the light of truth.

5. На нас ни се струва, че той знае помислите на хората и разбира желанията на техните сърца. И винаги съчувства на нашия объркан дух. На нас ни се струва, че той притежава всички човешки емоции, но тези емоции ни възхищават със своето величие. Той изпитва огромна любов и добродетел и също толкова силна ненавист към греха. Той

161:2.6 (1786.1) 5. He seems to know the thoughts of men's minds and to understand the longings of their hearts. And he is always sympathetic with our troubled spirits. He seems to possess all our human emotions, but they are magnificently glorified. He strongly loves goodness and equally hates sin. He possesses a superhuman consciousness of the presence of Deity. He prays

притежава свръхчовешко съзнание за присъствието на Божеството. Моли се като човек, но се държи като Бог. На нас ни се струва, че Той знае за всичко предварително. Ето, и сега не се бои да говори за своята смърт – загадъчен намек за своето бъдещо прославяне. Бидейки добър, той в същото време притежава мъжество и кураж. Винаги без колебание изпълнява своя дълг.

6. Ние постоянно биваме поразявани от неговото феноменално свръхчовешко знание. Едва ли не всеки ден става някакво събитие, което за пореден път потвърждава: Учителят знае за това, което става извън неговото непосредствено присъствие. Явно знае и какво мислят неговите другари. Той несъмнено общува с небесните личности; безспорно живее на най-висше духовно ниво, с много превъзхождайки останалите от нас. Изглежда, че всичко е достъпно за неговото уникално разбиране. Той ни задава въпроси, за да завърши разговора, а не за да получи информация.

7. В последно време Учителят без колебание утвърждава своя свръхчовешки произход. От деня на посвещаването ни за апостоли той никога не е отричал, че е дошъл от небесния Отец. Говори с увереността на Божествен учител. Той, без да се колебае, опровергава съвременните религиозни учения и провъзгласява новото Евангелие, уверен в своите правомощия. Той е убедителен, уверен и авторитетен. Даже Йоан Кръстител, като чу Иисус, заяви, че той е Син Божий. Той изглежда самодостатъчен. Не се сдобива с поддръжка от народа, на него му е безразлично мнението на хората. Той е храбър и едновременно напълно лишен от гордост.

8. Той постоянно говори за Бога като за неизменен съратник във всичко, което прави. Навсякъде прави добро, затова на нас ни се струва, че в него е Бог. Той твърди направо поразителни неща за себе си и за своята мисия на Земята; такива твърдения биха били абсурдни, ако не беше божествено същество. Веднъж заяви: “Още преди Авраам – аз съм.” Той съвършено определено заяви за своята божественост; твърди, че действа заедно с Бога. Той практически изчерпва възможностите на езика, повтаряйки своите твърдения за съкровената връзка с небесния Отец. Даже има смелостта да твърди, че той и Отецът са едно. Казва, че всеки, който е видял него, е видял Отеца. И той казва и върши всички тези грандиозни неща с чисто детска непосредственост. Говори за своята връзка с Бащата точно така, както и за своята връзка с нас. На нас ни се струва, че той прекрасно познава Бога; говори за отношенията с Него по напълно обикновен

like a man but performs like a God. He seems to foreknow things; he even now dares to speak about his death, some mystic reference to his future glorification. While he is kind, he is also brave and courageous. He never falters in doing his duty.

161:2.7 (1786.2) 6. We are constantly impressed by the phenomenon of his superhuman knowledge. Hardly does a day pass but something transpires to disclose that the Master knows what is going on away from his immediate presence. He also seems to know about the thoughts of his associates. He undoubtedly has communion with celestial personalities; he unquestionably lives on a spiritual plane far above the rest of us. Everything seems to be open to his unique understanding. He asks us questions to draw us out, not to gain information.

161:2.8 (1786.3) 7. Recently the Master does not hesitate to assert his superhumanity. From the day of our ordination as apostles right on down to recent times, he has never denied that he came from the Father above. He speaks with the authority of a divine teacher. The Master does not hesitate to refute the religious teachings of today and to declare the new gospel with positive authority. He is assertive, positive, and authoritative. Even John the Baptist, when he heard Jesus speak, declared that he was the Son of God. He seems to be so sufficient within himself. He craves not the support of the multitude; he is indifferent to the opinions of men. He is brave and yet so free from pride.

161:2.9 (1786.4) 8. He constantly talks about God as an ever-present associate in all that he does. He goes about doing good, for God seems to be in him. He makes the most astounding assertions about himself and his mission on earth, statements which would be absurd if he were not divine. He once declared, “Before Abraham was, I am.” He has definitely claimed divinity; he professes to be in partnership with God. He well-nigh exhausts the possibilities of language in the reiteration of his claims of intimate association with the heavenly Father. He even dares to assert that he and the Father are one. He says that anyone who has seen him has seen the Father. And he says and does all these tremendous things with such childlike naturalness. He alludes to his association with the Father in the same manner that he refers to his association with us. He seems to be so sure about God and speaks of these relations in such a matter-of-fact way.

начин.

9. На нас ни се струва, че в своите молитви той се обръща непосредствено към своя Отец. Слушали сме само няколко от неговите молитви, но малкото, което ни се случи да чуем, свидетелства за това, че той разговаря с Бога сякаш лице в лице. Изглежда, че знае и бъдещето, и миналото. Той просто не би могъл да бъде всичко това и да извършва тези необикновени неща, ако не беше нещо повече от човек. Ние знаем, че той е човек, уверени сме в това, но ние почти по същия начин сме уверени и в неговата божественост. Вярваме в неговата божественост. Убедени сме, че той е Син Човешки и Син Божий.

161:2.10 (1786.5) 9. In his prayer life he appears to communicate directly with his Father. We have heard few of his prayers, but these few would indicate that he talks with God, as it were, face to face. He seems to know the future as well as the past. He simply could not be all of this and do all of these extraordinary things unless he were something more than human. We know he is human, we are sure of that, but we are almost equally sure that he is also divine. We believe that he is divine. We are convinced that he is the Son of Man and the Son of God.

След като завършиха своите беседи с Родан, Натанаил и Тома побързаха да тръгнат за Йерусалим, за да се присъединят към останалите апостоли, пристигнали там в петък същата седмица. Тази среща изигра важна роля в живота и на тримата вярващи и останалите апостоли научиха много от разказа на Натанаил и Тома за своите преживявания.

161:2.11 (1787.1) When Nathaniel and Thomas had concluded their conferences with Rodan, they hurried on toward Jerusalem to join their fellow apostles, arriving on Friday of that week. This had been a great experience in the lives of all three of these believers, and the other apostles learned much from the recounting of these experiences by Nathaniel and Thomas.

Родан се върна в Александрия, където в течение на много години преподаваше философия в училището на Меганта. Впоследствие той стана виден деятел на Царството; до края на своите дни той остана убеден вярващ и в разгара на преследванията загина в Гърция заедно с други.

161:2.12 (1787.2) Rodan made his way back to Alexandria, where he long taught his philosophy in the school of Meganta. He became a mighty man in the later affairs of the kingdom of heaven; he was a faithful believer to the end of his earth days, yielding up his life in Greece with others when the persecutions were at their height.

3. ЧОВЕШКИЯТ И БОЖЕСТВЕН РАЗУМ НА ИИСУС

3. JESUS' HUMAN AND DIVINE MINDS

Осъзнаването на божествеността ставаше в разума на Иисус постепенно чак до неговото кръщение. Очевидно, след като напълно осъзна своята божествена същност, предчовешко съществуване и вселенски прерогативи, той придоби способността произволно да ограничава своето човешко съзнание за собствената си божественост. На нас ни се струва, че започвайки от кръщението и чак до разпятието, Иисус беше изцяло в правото си да решава дали да се опира само на човешкия разум, или да използва знанията както на човешкия, така и на божествения разум. Явно понякога той ползваше само тази информация, която притежаваше човешкият интелект. В други случаи той, по наше мнение, действаше с такава пълнота на знания и мъдрост, които могат да се обяснят само с използване на свръхчовешкото съдържание на неговото божествено съзнание.

161:3.1 (1787.3) Consciousness of divinity was a gradual growth in the mind of Jesus up to the occasion of his baptism. After he became fully self-conscious of his divine nature, prehuman existence, and universe prerogatives, he seems to have possessed the power of variously limiting his human consciousness of his divinity. It appears to us that from his baptism until the crucifixion it was entirely optional with Jesus whether to depend only on the human mind or to utilize the knowledge of both the human and the divine minds. At times he appeared to avail himself of only that information which was resident in the human intellect. On other occasions he appeared to act with such fullness of knowledge and wisdom as could be afforded only by the utilization of the superhuman content of his divine consciousness.

Ние можем да разберем неговите уникални действия, само съгласявайки се с предположението, че той можеше

161:3.2 (1787.4) We can understand his unique performances only by accepting the theory that he could, at will, self-limit his divinity consciousness.

самопроизволно да ограничава своето божествено съзнание. Добре знаем, че често пъти той скриваше своето предварително знание за събитията и че знаеше характера на тяхното мислене и планиране. Както разбираме, той не искаше неговите последователи да знаят твърде добре, че е способен да чете техните мисли и да узнава техните планове. Той не желаеше да излиза твърде далеч зад пределите на тази представа за човешкото начало, която съществуваше в съзнанието на неговите апостоли и ученици.

Ние изцяло се губим в догадки, опитвайки се да направим разлика между неговата практика на самоограничаване на божественото съзнание и неговия метод да скрива от човешките си съратници своето предварително знание и умението му да чете мисли. Убедени сме, че той използваше и двата начина, но не успяваме винаги да определим какъв именно метод е използвал във всеки конкретен случай. Често сме наблюдавали как действа той, опирайки се само на човешкото съдържание на съзнанието, след което сме го виждали да беседва с управляващите небесните войнства на вселената, и сме отбелязвали несъмнената активност на божествения разум. Покрай това в огромен брой случаи ние сме ставали свидетели на проявлението на неговата обединена личност на човек и Бог, движена явно от съвършения съюз на човека и разума на Божеството. Такъв е пределът на нашите знания за подобни явления; ние наистина не знаем цялата истина, която се крие зад тази тайна.

We are fully cognizant that he frequently withheld from his associates his foreknowledge of events, and that he was aware of the nature of their thinking and planning. We understand that he did not wish his followers to know too fully that he was able to discern their thoughts and to penetrate their plans. He did not desire too far to transcend the concept of the human as it was held in the minds of his apostles and disciples.

161:3.3 (1787.5) We are utterly at a loss to differentiate between his practice of self-limiting his divine consciousness and his technique of concealing his preknowledge and thought discernment from his human associates. We are convinced that he used both of these techniques, but we are not always able, in a given instance, to specify which method he may have employed. We frequently observed him acting with only the human content of consciousness; then would we behold him in conference with the directors of the celestial hosts of the universe and discern the undoubted functioning of the divine mind. And then on almost numberless occasions did we witness the working of this combined personality of man and God as it was activated by the apparent perfect union of the human and the divine minds. This is the limit of our knowledge of such phenomena; we really do not actually know the full truth about this mystery.

Документ 162. На Празника на шатрите

⇦ 161 Книгата Урантия 163 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 162. НА ПРАЗНИКА НА ШАТРИТЕ

Секции

Въведение
1. Опасностите, свързани с посещението на Йерусалим
2. Първата реч в храма
3. Жената, уличена в прелюбодеяние
4. Празникът на шатрите
5. Проповедта за светлината на света
6. Беседата за водата на живота
7. Беседата за духовната свобода
8. Срещата с Марта и Мария
9. Във Витлеем с Абнер

PAPER 162
AT THE FEAST OF TABERNACLES

SECTIONS

Introduction
1. The Dangers of the Visit to Jerusalem
2. The First Temple Talk
3. The Woman Taken in Adultery
4. The Feast of Tabernacles
5. Sermon on the Light of the World
6. Discourse on the Water of Life
7. The Discourse on Spiritual Freedom
8. The Visit with Martha and Mary
9. At Bethlehem with Abner

Въведение

КОГАТО тръгна за Йерусалим с десетте апостоли, Иисус се канеше да мине през Самария, тъй като този път беше по-кратък. Затова те заобиколиха източния бряг на езерото и, преминавайки през Скитопол, влязоха в пределите на Самария. Когато започна да се стъмва, Иисус изпрати Филип и Матей в селото, намиращо се на източните склонове на планината Хеврон, за да търси място за нощуване. Оказа се, че жителите на това село се отнасят към юдеите с изключителни предразсъдъци – даже в по-голяма степен, отколкото самаряните като цяло, и тези чувства още повече се усилиха в тези дни, тъй като много евреи отиваха на празника на шатрите. Тези хора почти нищо не бяха чули за Иисус и се отказаха да го приютят, тъй като той и неговите спътници бяха юдеи. Когато Матей и Филип изразиха своето негодуване и заявиха на самаряните, че се отказват да приемат Светия от Израил, разярените селяни ги прогониха от града си с

INTRODUCTION

162:0.1 (1788.1) WHEN Jesus started up to Jerusalem with the ten apostles, he planned to go through Samaria, that being the shorter route. Accordingly, they passed down the eastern shore of the lake and, by way of Scythopolis, entered the borders of Samaria. Near nightfall Jesus sent Philip and Matthew over to a village on the eastern slopes of Mount Gilboa to secure lodging for the company. It so happened that these villagers were greatly prejudiced against the Jews, even more so than the average Samaritans, and these feelings were heightened at this particular time as so many were on their way to the feast of tabernacles. These people knew very little about Jesus, and they refused him lodging because he and his associates were Jews. When Matthew and Philip manifested indignation and informed these Samaritans that they were declining to entertain the Holy One of Israel, the infuriated villagers chased them out of the little town with sticks and stones.

тояги и камъни.

Когато Филип и Матей се върнаха при своите другари и разказаха как са ги прогонили от селото, Яков и Йоан се приближиха до Иисус и казаха: "Учителю, моля те, разреши ни да заповядаме от небето да слезе огън и да изтреби тези нагли и неразкаяли се самаряни." Но когато Иисус чу тези думи на отмъщение, той рязко смъмри синовете на Зеведей: "Вие не разбирате какво отношение демонстрирате. Отмъстителността е чужда на Царството небесно. Вместо да спорите, да отидем до неголямото село при брода на Йордан." Така поради своите сектантски предразсъдъци тези самаряни се лишиха от честта да окажат гостоприемство на Сина-Създател на вселената.

Иисус и десетте апостоли пренощуваха в селото при брода през Йордан. На следващия ден рано сутринта те пресякоха реката и се отправиха в Йерусалим по източно-йорданския път, достигайки Витания късно вечерта в сряда. Тома и Натанаил, забавили се заради беседата с Родан, пристигнаха в петък.

Иисус и дванадесетте останаха в покрайнините на Йерусалим до края на следващия месец (октомври) – около четири и половина седмици. Самият Иисус само няколко пъти беше в града и тези кратки визити се състояха в дните на празника на шатрите. Значителна част от октомври той прекара във Витлеем заедно с Абнер и неговите сътрудници.

162:0.2 (1788.2) After Philip and Matthew had returned to their fellows and reported how they had been driven out of the village, James and John stepped up to Jesus and said: "Master, we pray you to give us permission to bid fire come down from heaven to devour these insolent and impenitent Samaritans." But when Jesus heard these words of vengeance, he turned upon the sons of Zebedee and severely rebuked them: "You know not what manner of attitude you manifest. Vengeance savors not of the outlook of the kingdom of heaven. Rather than dispute, let us journey over to the little village by the Jordan ford." Thus because of sectarian prejudice these Samaritans denied themselves the honor of showing hospitality to the Creator Son of a universe.

162:0.3 (1788.3) Jesus and the ten stopped for the night at the village near the Jordan ford. Early the next day they crossed the river and continued on to Jerusalem by way of the east Jordan highway, arriving at Bethany late Wednesday evening. Thomas and Nathaniel arrived on Friday, having been delayed by their conferences with Rodan.

162:0.4 (1788.4) Jesus and the twelve remained in the vicinity of Jerusalem until the end of the following month (October), about four and one-half weeks. Jesus himself went into the city only a few times, and these brief visits were made during the days of the feast of tabernacles. He spent a considerable portion of October with Abner and his associates at Bethlehem.

1. ОПАСНОСТИТЕ, СВЪРЗАНИ С ПОСЕЩЕНИЕТО НА ЙЕРУСАЛИМ

Дълго преди последователите на Учителя да избягат от Галилея, те го уговаряха да отиде в Йерусалим и да възвести Евангелието на Царството, за да може неговата проповед да придобие авторитет и влияние, прозвучавайки в центъра на юдейската култура и образование. Сега, когато той действително пристигна в Йерусалим да проповядва, те се бояха за неговия живот. Знаейки, че Синедрионът се опитва да докара Иисус в Йерусалим за съд, и спомняйки си неотдавнашните повторени от Учителя изявления за това, че той трябва да премине през смъртта, апостолите бяха буквално зашеметени от неговото внезапно решение да отиде на празника на шатрите. Преди това на всички техни призиви да се отправят в Йерусалим той отговаряше: "Още не е настанал часът." Сега, в отговор на изплашените им възражения, той казваше

1. THE DANGERS OF THE VISIT TO JERUSALEM

162:1.1 (1788.5) Long before they fled from Galilee, the followers of Jesus had implored him to go to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom in order that his message might have the prestige of having been preached at the center of Jewish culture and learning; but now that he had actually come to Jerusalem to teach, they were afraid for his life. Knowing that the Sanhedrin had sought to bring Jesus to Jerusalem for trial and recalling the Master's recently reiterated declarations that he must be subject to death, the apostles had been literally stunned by his sudden decision to attend the feast of tabernacles. To all their previous entreaties that he go to Jerusalem he had replied, "The hour has not yet come." Now, to their protests of fear he answered only, "But the hour has come."

само: “Часът настъпи.”

По времето на празника на шатрите Иисус на няколко пъти дръзко се появяваше в Йерусалим и открито учеше в храма. Той правеше това независимо от опитите на апостолите да го разубедят. Макар че отдавна го убеждаваха да излезе със своя проповед в Йерусалим, сега те със страх гледаха на неговата поява в града, защото прекрасно знаеха, че книжниците и фарисеите твърдо са решили да го предадат на смърт.

Смелите появи на Иисус в Йерусалим още повече смутиха неговите последователи. Много от неговите ученици и даже Юда Искариот, апостолът, си позволяваха да мислят, че Иисус спешно е избягал във Финикия в страха си пред еврейските водачи и Ирод Антипа. Те не можеха да разберат действията на Учителя. Неговото присъствие в Йерусалим на празника на храма независимо от възраженията на неговите последователи беше достатъчно, за да сложи завинаги край на сплетните за страх и малодушие.

По време на празника на шатрите хиляди вярващи от всички краища на Римската империя видяха Иисус и слушаха неговата проповед, а мнозина даже бяха във Витания, за да побеседват с него за успехите на Царството в своите родни краища.

Съществуваха много причини, позволяващи на Иисус открито да проповядва в храмовите дворове в течение на целия празник. Главната от тях беше страхът, обхванал чиновниците на Синедриона в резултат от станалия сред тях таен разкол в тяхното отношение към Иисус. Фактически много от членовете на Синедриона или тайно вярваха в Иисус, или решително се противяха на това, да го арестуват по време на празника: в Йерусалим се намираха огромен брой хора, много от които вярваха в него или поне се отнасяха благожелателно към възглавяваното от него движение.

Абнер и неговите съратници по цяла Юдея също внесоха голям принос в укрепването на благоприятното отношение към Царството – толкова благоприятно, че враговете на Иисус не се решаваха на твърде откровена съпротива. В това се заключаваше една от причините, благодарение на които Иисус можеше открито да посети Йерусалим и да напусне града невредим. Месец или два по-рано той вероятно щеше да бъде убит.

Но дръзката смелост на Иисус, открито явил се в Йерусалим, хвърли в ужас неговите врагове; те не бяха готови за толкова дръзко предизвикателство. В течение на този месец Синедрионът предприе няколко вяли опита да

162:1.2 (1788.6) During the feast of tabernacles Jesus went boldly into Jerusalem on several occasions and publicly taught in the temple. This he did in spite of the efforts of his apostles to dissuade him. Though they had long urged him to proclaim his message in Jerusalem, they now feared to see him enter the city at this time, knowing full well that the scribes and Pharisees were bent on bringing about his death.

162:1.3 (1788.7) Jesus’ bold appearance in Jerusalem more than ever confused his followers. Many of his disciples, and even Judas Iscariot, the apostle, had dared to think that Jesus had fled in haste into Phoenicia because he feared the Jewish leaders and Herod Antipas. They failed to comprehend the significance of the Master’s movements. His presence in Jerusalem at the feast of tabernacles, even in opposition to the advice of his followers, sufficed forever to put an end to all whisperings about fear and cowardice.

162:1.4 (1789.1) During the feast of tabernacles, thousands of believers from all parts of the Roman Empire saw Jesus, heard him teach, and many even journeyed out to Bethany to confer with him regarding the progress of the kingdom in their home districts.

162:1.5 (1789.2) There were many reasons why Jesus was able publicly to preach in the temple courts throughout the days of the feast, and chief of these was the fear that had come over the officers of the Sanhedrin as a result of the secret division of sentiment in their own ranks. It was a fact that many of the members of the Sanhedrin either secretly believed in Jesus or else were decidedly averse to arresting him during the feast, when such large numbers of people were present in Jerusalem, many of whom either believed in him or were at least friendly to the spiritual movement which he sponsored.

162:1.6 (1789.3) The efforts of Abner and his associates throughout Judea had also done much to consolidate sentiment favorable to the kingdom, so much so that the enemies of Jesus dared not be too outspoken in their opposition. This was one of the reasons why Jesus could publicly visit Jerusalem and live to go away. One or two months before this he would certainly have been put to death.

162:1.7 (1789.4) But the audacious boldness of Jesus in publicly appearing in Jerusalem overawed his enemies; they were not prepared for such a daring challenge. Several times during this month the Sanhedrin made feeble attempts to place the

арестува Учителя, но от това не излезе нищо. Поразени от неочакваната поява на Иисус в Йерусалим, неговите врагове решиха, че той вероятно е получил покровителството на римските власти. Знаейки, че Филип (братът на Ирод Антипа) симпатизира на Иисус, членовете на Синедриона направиха извод, че благодарение на ходатайството на Филип на Иисус му е обещана защита от враговете. Иисус вече напусна подвластната им територия, когато те разбраха, че са се заблуждавали, обяснявайки си неговата внезапна и смела поява в Йерусалим с таен сговор с римските власти.

Напускайки Магадан, само дванадесетте апостоли знаеха, че Иисус се кани да присъства на празника на шатрите. Другите последователи на Иисус бяха поразени, когато той се появи в двора на храма и започна открито да учи, и юдейските власти бяха неизказано удивени, когато им съобщиха, че той учи в храма.

Макар че неговите ученици не очакваха, че Иисус ще се появи на празника, преобладаващото мнозинство поклонници от далечни страни бяха слушали за него и се надяваха да го видят в Йерусалим. И те не бяха разочаровани, тъй като няколко пъти той проповядва в притвора на Соломон и на други места в двора на храма. По същество тези учения станаха официално или формално възвестяване на божествеността на Иисус пред еврейския народ и целия свят.

Хората, слушащи ученията на Иисус, се разделиха в мнението си. Едните казваха, че това е добродетелен човек, други – че е пророк, трети – че е истински Месия; останалите твърдяха, че това е нехранимайко, който обърква хората със своите странни доктрини. Неговите врагове не се решаваха открито да го опровергаят, опасявайки се от съчувствено настроените вярващи, тъй като знаеха, че Синедрионът е изпълнен с решимост да го предаде на смърт. Но даже неговите врагове се удивляваха от това, как учи той, тъй като знаеха, че не се е обучавал в школата на равините.

Всеки път, когато Иисус отиваше в Йерусалим, неговите апостоли ги обхващаше ужас. Техните опасения само се усилваха според това, как ден след ден слушаха от него все по-смели изказвания относно своята мисия на Земята. На тях не им се беше налагало да слушат толкова решителни изявления и толкова поразителни твърдения на Иисус, даже когато той проповядваше сред своите приятели.

Master under arrest, but nothing came of these efforts. His enemies were so taken aback by Jesus' unexpected public appearance in Jerusalem that they conjectured he must have been promised protection by the Roman authorities. Knowing that Philip (Herod Antipas's brother) was almost a follower of Jesus, the members of the Sanhedrin speculated that Philip had secured for Jesus promises of protection against his enemies. Jesus had departed from their jurisdiction before they awakened to the realization that they had been mistaken in the belief that his sudden and bold appearance in Jerusalem had been due to a secret understanding with the Roman officials.

162:1.8 (1789.5) Only the twelve apostles had known that Jesus intended to attend the feast of tabernacles when they had departed from Magadan. The other followers of the Master were greatly astonished when he appeared in the temple courts and began publicly to teach, and the Jewish authorities were surprised beyond expression when it was reported that he was teaching in the temple.

162:1.9 (1790.1) Although his disciples had not expected Jesus to attend the feast, the vast majority of the pilgrims from afar who had heard of him entertained the hope that they might see him at Jerusalem. And they were not disappointed, for on several occasions he taught in Solomon's Porch and elsewhere in the temple courts. These teachings were really the official or formal announcement of the divinity of Jesus to the Jewish people and to the whole world.

162:1.10 (1790.2) The multitudes who listened to the Master's teachings were divided in their opinions. Some said he was a good man; some a prophet; some that he was truly the Messiah; others said he was a mischievous meddler, that he was leading the people astray with his strange doctrines. His enemies hesitated to denounce him openly for fear of his friendly believers, while his friends feared to acknowledge him openly for fear of the Jewish leaders, knowing that the Sanhedrin was determined to put him to death. But even his enemies marveled at his teaching, knowing that he had not been instructed in the schools of the rabbis.

162:1.11 (1790.3) Every time Jesus went to Jerusalem, his apostles were filled with terror. They were the more afraid as, from day to day, they listened to his increasingly bold pronouncements regarding the nature of his mission on earth. They were unaccustomed to hearing Jesus make such positive claims and such amazing assertions even when preaching among his friends.

2. ПЪРВАТА РЕЧ В ХРАМА

Много хора дойдоха да послушат първата проповед на Иисус в храма – те седяха и слушаха неговите думи за свободата на новото Евангелие и за радостта на вярващите в благата вест, когато един любопитен слушател го прекъсна, за да попита: "Учителю, как можеш да цитираш Писанията и толкова красноречиво да учиш хората, ако ти, както са ми казвали, не си учил премъдростите на равините?" Иисус отвърна: "Нито един човек не ме е учил на истините, които ви провъзгласявам. И това учение не изхожда от мен, а от Този, Който ме изпрати. Всеки човек, който действително желае да изпълни волята на моя Отец, задължително ще разбере дали моето учение е Божие, или говоря от свое име. Този, който говори сам за себе си, се безпокои само за собствената си слава, но когато възвестявам думите на Отеца, то с това аз се сдобивам със слава заради Този, Който ме е изпратил. Но преди да се опитате да встъпите в новата светлина, не следва ли да се придържате към тази светлина, която вече имате? Мойсей ви даде закон, но мнозина ли от вас честно се стараят да изпълнят неговите изисквания? В своя закон Мойсей повелява: "Не убивай", но независимо от тази заповед някои от вас се стремят да убият Сина Човешки."

Когато хората чуха тези думи, в тълпата се разгоря спор. Някои твърдяха, че е луд, други – че в него има бяс. Трети казваха, че той действително е галилейският пророк, когото вече отдавна искат да убият книжниците и фарисеите. Някои предполагаха, че религиозните власти се боят да го безпокоят; други смятаха, че те не го докосват затова, защото сами са повярвали в него. След продължителни дебати един от присъстващите излезе напред и попита Иисус: "Защо управителите искат да те убият?" И той отвърна: "Управителите искат да ме убият затова, защото ги възмущава моето учение за благата вест за Царството – Евангелие, освобождаващо от ярема на традициите на официалната религия на традициите, които тези учители имат намерение да съхранят на всяка цена. Те правят обрязване в съботите съгласно Закона, но са готови да ме убият, защото веднъж в събота освободих човек от бремето на страданията. Те ме следват в съботите и ме шпионират, но са готови да ме убият, защото в друг случай реших да изцеля в събота тежко болен човек. Те се стремят да ме убият, защото прекрасно разбират, че ако искрено повярвате в моето учение и се решите да го приемете, тяхната система от

2. THE FIRST TEMPLE TALK

162:2.1 (1790.4) The first afternoon that Jesus taught in the temple, a considerable company sat listening to his words depicting the liberty of the new gospel and the joy of those who believe the good news, when a curious listener interrupted him to ask: "Teacher, how is it you can quote the Scriptures and teach the people so fluently when I am told that you are untaught in the learning of the rabbis?" Jesus replied: "No man has taught me the truths which I declare to you. And this teaching is not mine but His who sent me. If any man really desires to do my Father's will, he shall certainly know about my teaching, whether it be God's or whether I speak for myself. He who speaks for himself seeks his own glory, but when I declare the words of the Father, I thereby seek the glory of him who sent me. But before you try to enter into the new light, should you not rather follow the light you already have? Moses gave you the law, yet how many of you honestly seek to fulfill its demands? Moses in this law enjoins you, saying, 'You shall not kill'; notwithstanding this command some of you seek to kill the Son of Man."

162:2.2 (1790.5) When the crowd heard these words, they fell to wrangling among themselves. Some said he was mad; some that he had a devil. Others said this was indeed the prophet of Galilee whom the scribes and Pharisees had long sought to kill. Some said the religious authorities were afraid to molest him; others thought that they laid not hands upon him because they had become believers in him. After considerable debate one of the crowd stepped forward and asked Jesus, "Why do the rulers seek to kill you?" And he replied: "The rulers seek to kill me because they resent my teaching about the good news of the kingdom, a gospel that sets men free from the burdensome traditions of a formal religion of ceremonies which these teachers are determined to uphold at any cost. They circumcise in accordance with the law on the Sabbath day, but they would kill me because I once on the Sabbath day set free a man held in the bondage of affliction. They follow after me on the Sabbath to spy on me but would kill me because on another occasion I chose to make a grievously stricken man completely whole on the Sabbath day. They seek to kill me because they well know that, if you honestly believe and dare to accept my teaching, their system of traditional religion will be overthrown, forever destroyed. Thus will they be

традиционна религия ще бъде низвергната, завинаги разрушена. Така те ще бъдат лишени от власт над това, на което са посветили своя живот, тъй като упорито се отказват да приемат това ново, по-велико Евангелие за Царството Божие. И сега аз се обръщам към всеки от вас: не съдете по външността, а съдете по истинския дух на тези учения; съдете праведно."

Друг човек попита: "Да, Учителю, ние действително очакваме Месия, но знаем, че когато той дойде, тази поява ще бъде покрита с тайна. Ние знаем откъде си дошъл ти. От самото начало ти си бил сред свои събратя. Избавителят ще се яви в могъщество, за да възстанови трона на царството на Давид. Действително ли твърдиш ти, че си Месия?" Иисус отвърна: "Вие заявявате, че знаете откъде съм дошъл. Уви, това не е така, защото в противен случай щяхте да намерите в това знание обилен живот. Но аз заявявам, че съм дошъл при вас не от свое име; аз бях изпратен от Отеца и Този, Който ме изпрати, е верен и истинен. Отказвайки се да ме слушате, вие се отказвате да приемете Този, Който ме е изпратил. Ако приемете това Евангелие, вие ще познаете Този, Който ме е изпратил. Аз познавам Отеца, защото съм дошъл от Отеца, за да ви Го покажа и да Го разкрия пред вас."

Агентите книжници искаха да го хванат, но се побояха от народа, тъй като мнозина вярваха в Иисус. Дейността на Учителя от времето на неговото кръщение беше добре известна на всички евреи и, спомняйки си за това, много хора говореха помежду си: "Макар че този учител се появи в Галилея, макар че той не отговаря на всички наши представи за Месия, кажете: може ли Избавителят – когато той наистина дойде, да сътвори нещо по-поразително от това, което вече свърши Иисус Назарянин?"

Когато фарисеите и техните агенти чуха тези разговори на хората, те се събраха на съвет със своите вождове и решиха, че е необходимо да се вземат спешни мерки, за да се сложи край на публичните появи на Иисус в дворовете на храма. Като цяло юдейските водачи искаха да избегнат сблъсък с Иисус, защото вярваха, че римските власти са му обещали неприкосновеност. С нищо друго те не можеха да обяснят неговата дръзка поява в Йерусалим по това време; но чиновниците на Синедриона не се доверяваха твърде много на тези слухове. Те смятаха, че римските управители няма да започнат да правят това тайно, без да уведомят върховните управители на еврейския народ.

Затова Синедрионът изпрати своя упълномощен представител Евер заедно с

deprived of authority over that to which they have devoted their lives since they steadfastly refuse to accept this new and more glorious gospel of the kingdom of God. And now do I appeal to every one of you: Judge not according to outward appearances but rather judge by the true spirit of these teachings; judge righteously."

162:2.3 (1791.1) Then said another inquirer: "Yes, Teacher, we do look for the Messiah, but when he comes, we know that his appearance will be in mystery. We know whence you are. You have been among your brethren from the beginning. The deliverer will come in power to restore the throne of David's kingdom. Do you really claim to be the Messiah?" And Jesus replied: "You claim to know me and to know whence I am. I wish your claims were true, for indeed then would you find abundant life in that knowledge. But I declare that I have not come to you for myself; I have been sent by the Father, and he who sent me is true and faithful. By refusing to hear me, you are refusing to receive Him who sends me. You, if you will receive this gospel, shall come to know Him who sent me. I know the Father, for I have come from the Father to declare and reveal him to you."

162:2.4 (1791.2) The agents of the scribes wanted to lay hands upon him, but they feared the multitude, for many believed in him. Jesus' work since his baptism had become well known to all Jewry, and as many of these people recounted these things, they said among themselves: "Even though this teacher is from Galilee, and even though he does not meet all of our expectations of the Messiah, we wonder if the deliverer, when he does come, will really do anything more wonderful than this Jesus of Nazareth has already done."

162:2.5 (1791.3) When the Pharisees and their agents heard the people talking this way, they took counsel with their leaders and decided that something should be done forthwith to put a stop to these public appearances of Jesus in the temple courts. The leaders of the Jews, in general, were disposed to avoid a clash with Jesus, believing that the Roman authorities had promised him immunity. They could not otherwise account for his boldness in coming at this time to Jerusalem; but the officers of the Sanhedrin did not wholly believe this rumor. They reasoned that the Roman rulers would not do such a thing secretly and without the knowledge of the highest governing body of the Jewish nation.

162:2.6 (1791.4) Accordingly, Eber, the proper officer of the Sanhedrin, with two assistants was

двама помощници да арестуват Иисус. Когато Евер започна да си проправя път към Иисус, Учителят каза: “Не се страхувай, приближи се до мен. Застани по-близо и послушай моето учение. Аз зная, че сте изпратени да ме хванете, но вие трябва да разберете, че нищо няма да се случи със Сина Човешки, докато не дойде неговото време. Вие не сте настроени срещу мен, вие сте дошли само по заповед на своите господари; а и тези управители на юдеите действително предполагат, че вършат богоугодно дело, опитвайки се тайно да ме унищожат.

dispatched to arrest Jesus. As Eber made his way toward Jesus, the Master said: “Fear not to approach me. Draw near while you listen to my teaching. I know you have been sent to apprehend me, but you should understand that nothing will befall the Son of Man until his hour comes. You are not arrayed against me; you come only to do the bidding of your masters, and even these rulers of the Jews verily think they are doing God’s service when they secretly seek my destruction.

Аз не желая зло на никого от вас. Отецът ви обича и затова се стремя да ви избавя от бремето на предразсъдъците и невежеството на традициите. Предлагам ви свободата на живота и радостта на спасението. Аз провъзгласявам новият жив път – освобождението от злото и унищожението на бремето на греха. Аз дойдох, за да получите живот, и вие получихте безсмъртие. Вие се опитвате да се избавите от мен и от моите лишаващи от покой учения. Ако само знаехте колко малко ми остава да бъда с вас! Ще мине съвсем малко време и аз ще отида при Този, Който ме изпрати в този свят. И тогава много от вас усърдно ще ме търсят, но няма да ме намерят, защото там, където скоро ще отида, вие не можете да дойдете. Но всички, които искрено се стремят да ме намерят, някога ще придобият живот, който ще ги доведе до моя Отец.”

162:2.7 (1792.1) “I bear none of you ill will. The Father loves you, and therefore do I long for your deliverance from the bondage of prejudice and the darkness of tradition. I offer you the liberty of life and the joy of salvation. I proclaim the new and living way, the deliverance from evil and the breaking of the bondage of sin. I have come that you might have life, and have it eternally. You seek to be rid of me and my disquieting teachings. If you could only realize that I am to be with you only a little while! In just a short time I go to Him who sent me into this world. And then will many of you diligently seek me, but you shall not discover my presence, for where I am about to go you cannot come. But all who truly seek to find me shall sometime attain the life that leads to my Father’s presence.”

Някои от безбожниците си говореха помежду си: “Къде може да отиде, че да не можем да го намерим? Да не смята да се пресели при гърците? Или да свърши със себе си? Какво има предвид, като казва, че скоро ще ни напусне и че ние няма да можем да попаднем там, където ще отиде той?”

162:2.8 (1792.2) Some of the scoffers said among themselves: “Where will this man go that we cannot find him? Will he go to live among the Greeks? Will he destroy himself? What can he mean when he declares that soon he will depart from us, and that we cannot go where he goes?”

Евер и неговите помощници се отказаха да арестуват Иисус и се върнаха без него. Когато първосвещениците и фарисеите порицаха Евер и помощниците за това, че те не доведоха Иисус, в отговор Евер каза само: “Страхувахме се да го арестуваме пред очите на народа, защото много хора вярват в него. Освен това ние никога не сме чували някой да говори така, както този човек. В този Учител има нещо необикновено. За всички вас би било полезно да отидете и да го послушате.” Като чуха тези думи, първосвещениците се изумиха и язвително попитаха Евер: “Може би и теб отклониха от правия път? Не смяташ ли и ти да повярваш в този мошеник? Ти чувал ли си някой от нашите учени хора или някой от управителите да повярва в него? Нима е имало поне един книжник или фарисей, излъган от неговите ловки учения? Та защо на теб ти повлия поведението на тази невежа тълпа,

162:2.9 (1792.3) Eber and his assistants refused to arrest Jesus; they returned to their meeting place without him. When, therefore, the chief priests and the Pharisees upbraided Eber and his assistants because they had not brought Jesus with them, Eber only replied: “We feared to arrest him in the midst of the multitude because many believe in him. Besides, we never heard a man speak like this man. There is something out of the ordinary about this teacher. You would all do well to go over to hear him.” And when the chief rulers heard these words, they were astonished and spoke tauntingly to Eber: “Are you also led astray? Are you about to believe in this deceiver? Have you heard that any of our learned men or any of the rulers have believed in him? Have any of the scribes or the Pharisees been deceived by his clever teachings? How does it come that you are influenced by the behavior of this ignorant multitude who know not the law or the prophets?

незнаеща Закона и пророците?" Тогава Евер отговори: "Нека е така, мои повелители, но този човек говори на народа думи на милосърдие и надежди. Той ободрява падналите духом и неговите думи бяха утешение и за нашите души. Какво нередно може да има в тези учения, даже ако той не е този Месия, за когото говорят Писанията? И освен това нима нашият Закон не изисква справедливост? Нима проклинаме човека, без да сме го изслушали?" Разгневявайки се, главата на Синедриона се нахвърли върху Евер: "Да не си си изгубил ума? Може би ти също си от Галилея? Отвори Писанията и ще видиш, че от Галилея не е излязъл нито един пророк – а да не говорим пък за Месия."

Членовете на Синедриона се разотидоха объркани, а Иисус отиде за през нощта във Витания.

Do you not know that such untaught people are accursed?" And then answered Eber: "Even so, my masters, but this man speaks to the multitude words of mercy and hope. He cheers the downhearted, and his words were comforting even to our souls. What can there be wrong in these teachings even though he may not be the Messiah of the Scriptures? And even then does not our law require fairness? Do we condemn a man before we hear him?" And the chief of the Sanhedrin was wroth with Eber and, turning upon him, said: "Have you gone mad? Are you by any chance also from Galilee? Search the Scriptures, and you will discover that out of Galilee arises no prophet, much less the Messiah."

162:2.10 (1792.4) The Sanhedrin disbanded in confusion, and Jesus withdrew to Bethany for the night.

3. ЖЕНАТА, УЛИЧЕНА В ПРЕЛЮБОДЕЯНИЕ

Именно по време на това посещение в Йерусалим Иисус се натъкна на жена, имаща лоша репутация и доведена му от нейните обвинители и неговите врагове. От изкривеното описание на този случай, което имате, може да се направи следният извод: тази жена беше доведена при Иисус от книжниците и фарисеите и със своите действия Иисус им даде да разберат, че тези религиозни водачи на евреите вероятно сами са виновни в аморално поведение. Иисус добре знаеше, че макар поради своята привързаност към традициите тези книжници и фарисеи да се отличаваха с духовна слепота и предразсъдъци, те принадлежаха към числото на най-високонравствените хора на своето време.

В действителност стана следното. Рано сутринта на третия ден от празника, когато Иисус се приближаваше към храма, срещна група наемници на Синедриона, влачещи след себе си жена. Когато се приближиха, един от тях се обърна към Иисус: "Учителю, тази жена беше уличена в прелюбодеяние – хваната на местопрестъплението. Законът на Мойсей изисква да я пребием с камъни. Как според теб трябва да постъпим с нея?"

По замисъла на враговете на Иисус, ако той подкрепеше закона на Мойсей, изискващ да се пребива с камъни призналият си престъпник, той щеше да бъде въвлечен в сблъсък с римските управители, които отказваха на евреите правото да произнасят смъртно наказание без одобрението на римския съд. Ако беше забранил да се пребие тази жена с камъни, щяха да го обвинят пред

3. THE WOMAN TAKEN IN ADULTERY

162:3.1 (1792.5) It was during this visit to Jerusalem that Jesus dealt with a certain woman of evil repute who was brought into his presence by her accusers and his enemies. The distorted record you have of this episode would suggest that this woman had been brought before Jesus by the scribes and Pharisees, and that Jesus so dealt with them as to indicate that these religious leaders of the Jews might themselves have been guilty of immorality. Jesus well knew that, while these scribes and Pharisees were spiritually blind and intellectually prejudiced by their loyalty to tradition, they were to be numbered among the most thoroughly moral men of that day and generation.

162:3.2 (1793.1) What really happened was this: Early the third morning of the feast, as Jesus approached the temple, he was met by a group of the hired agents of the Sanhedrin who were dragging a woman along with them. As they came near, the spokesman said: "Master, this woman was taken in adultery — in the very act. Now, the law of Moses commands that we should stone such a woman. What do you say should be done with her?"

162:3.3 (1793.2) It was the plan of Jesus' enemies, if he upheld the law of Moses requiring that the self-confessed transgressor be stoned, to involve him in difficulty with the Roman rulers, who had denied the Jews the right to inflict the death penalty without the approval of a Roman tribunal. If he forbade stoning the woman, they would accuse him before the Sanhedrin of setting himself up above Moses and the Jewish law. If he remained

Синедриона, че слага себе си над Мойсей и юдейския закон. Ако беше замълчал, щяха да го обвинят в страхливост. Но Учителят постъпи така, че целият им план се развали под тежестта на собствената си подлост.

Тази някога благопристойна жена беше съпруга на един по-низш жител на Назарет – същия този, който някога досаждаше на Иисус в дните на младостта му. Женейки се за нея, този човек по най-срамен начин я принуди да заработва прехраната си със своето тяло. Той се яви на празника в Йерусалим, за да може неговата жена да търгува тук със своята красота. Уговаряйки се с наемните юдейски управители, той предаде своята собствена жена заради нейния порок, превърнат в източник на доход. Така те се появиха заедно с жената и нейния греховен партньор с цел да подмамят Иисус в капан – да го накарат да направи изявление, което може да бъде използвано против него в случай на неговия арест.

Гледайки тълпата, Иисус видя нейния мъж, намиращ се зад останалите. Иисус знаеше що за човек е той и разбра, че той е съучастник в тази презряна сделка. Отначало Иисус, заобикаляйки тълпата, се приближи до подлия мъж и начерта на пясъка няколко думи, които го накараха бързо да се отдалечи. След това той се върна назад и, заставайки пред жената, написа на земята това, което беше предназначено за нейните възможни обвинители; прочитайки тези думи, те също се отдалечиха един след друг. А когато Учителят за трети път написа нещо на пясъка, си отиде и порочният партньор на жената, така че когато Иисус свърши да пише и стана, той видя, че жената стои пред него сама. Иисус попита: "Жено, къде са твоите обвинители? Нима не остана никой, за да те пребие с камъни?" И жената, вдигайки очи, отговори: "Никой, Господи." И тогава Иисус каза: „Аз те познавам. Не те осъждам. Върви си с мир." И тази жена, Хилдана, остави своя нечестив мъж и се присъедини към учението за Царството.

silent, they would accuse him of cowardice. But the Master so managed the situation that the whole plot fell to pieces of its own sordid weight.

162:3.4 (1793.3) This woman, once comely, was the wife of an inferior citizen of Nazareth, a man who had been a troublemaker for Jesus throughout his youthful days. The man, having married this woman, did most shamefully force her to earn their living by making commerce of her body. He had come up to the feast at Jerusalem that his wife might thus prostitute her physical charms for financial gain. He had entered into a bargain with the hirelings of the Jewish rulers thus to betray his own wife in her commercialized vice. And so they came with the woman and her companion in transgression for the purpose of ensnaring Jesus into making some statement which could be used against him in case of his arrest.

162:3.5 (1793.4) Jesus, looking over the crowd, saw her husband standing behind the others. He knew what sort of man he was and perceived that he was a party to the despicable transaction. Jesus first walked around to near where this degenerate husband stood and wrote upon the sand a few words which caused him to depart in haste. Then he came back before the woman and wrote again upon the ground for the benefit of her would-be accusers; and when they read his words, they, too, went away, one by one. And when the Master had written in the sand the third time, the woman's companion in evil took his departure, so that, when the Master raised himself up from this writing, he beheld the woman standing alone before him. Jesus said: "Woman, where are your accusers? did no man remain to stone you?" And the woman, lifting up her eyes, answered, "No man, Lord." And then said Jesus: "I know about you; neither do I condemn you. Go your way in peace." And this woman, Hildana, forsook her wicked husband and joined herself to the disciples of the kingdom.

4. ПРАЗНИКЪТ НА ШАТРИТЕ

Присъствието на празника на шатрите на хора от целия известен свят от Испания до Индия предостави на Иисус идеалната възможност за пръв път публично и в пълнота да възвести Евангелието в Йерусалим. По време на този празник хората прекарваха много време на открит въздух в покрити с листа навеси. Това беше празник на събирането на реколтата и тъй като той се отбелязваше в прохладните есенни месеци, евреите по света го посещаваха по-често,

4. THE FEAST OF TABERNACLES

162:4.1 (1793.5) The presence of people from all of the known world, from Spain to India, made the feast of tabernacles an ideal occasion for Jesus for the first time publicly to proclaim his full gospel in Jerusalem. At this feast the people lived much in the open air, in leafy booths. It was the feast of the harvest ingathering, and coming, as it did, in the cool of the autumn months, it was more generally attended by the Jews of the world than was the Passover at the end of the winter or Pentecost at the beginning of summer. The apostles at last

отколкото Пасхата в края на зимата или Петдесетница – в началото на лятото. Накрая апостолите видяха своя Учител, смело провъзгласяващ своята мисия на Земята като че ли пред целия свят.

beheld their Master making the bold announcement of his mission on earth before all the world, as it were.

Това беше празникът на празниците, той като по това време можеше да се принесе всякаква жертва, непринесена на другите празненства. Тук се приемаха пожертвувания за храма, празничните развлечения се съчетаваха с тържествени религиозни обреди. Това бяха дни на народно ликуване, смесено с жертвоприношения, хвалебствени псалми на левитите и тържествено звучене на сребърните тръби на свещениците. Вечерите храмът и неговите поклонници представляваха впечатляващо зрелище – осветени от огромни светилници, ярко горящи в двора на жените, и ослепителната светлина на множеството факли, сложени в дворовете на храма. Целият град беше в празнична премяна; изключение правеше само римската крепост Антония, възвисяваща се с мрачен контраст над сцената на веселието и богопоклонението. И как ненавиждаха евреите това вечно напомняне за римското иго!

162:4.2 (1794.1) This was the feast of feasts, since any sacrifice not made at the other festivals could be made at this time. This was the occasion of the reception of the temple offerings; it was a combination of vacation pleasures with the solemn rites of religious worship. Here was a time of racial rejoicing, mingled with sacrifices, Levitical chants, and the solemn blasts of the silvery trumpets of the priests. At night the impressive spectacle of the temple and its pilgrim throngs was brilliantly illuminated by the great candelabras which burned brightly in the court of the women as well as by the glare of scores of torches standing about the temple courts. The entire city was gaily decorated except the Roman castle of Antonia, which looked down in grim contrast upon this festive and worshipful scene. And how the Jews did hate this ever-present reminder of the Roman yoke!

По време на този празник принасяха в жертва седемдесет теленца – символ на седемдесетте нации на езическия свят. Церемонията по изливането на водата, която символизираше изливането на божествения Дух, ставаше след утринната процесия на свещениците и левитите. Вярващите слизаха по стълбите, водещи от двора на Израил в двора на жените, докато свещениците последователно тръбяха със своите сребърни тръби. След това благоверните тръгваха към великолепните врати, отварящи се в двора на езичниците. Тук те се обръщаха с лице към запад, за да повторят своите псалми и да продължат пътя към мястото на символичното изливане на водата.

162:4.3 (1794.2) Seventy bullocks were sacrificed during the feast, the symbol of the seventy nations of heathendom. The ceremony of the outpouring of the water symbolized the outpouring of the divine spirit. This ceremony of the water followed the sunrise procession of the priests and Levites. The worshipers passed down the steps leading from the court of Israel to the court of the women while successive blasts were blown upon the silvery trumpets. And then the faithful marched on toward the beautiful gate, which opened upon the court of the gentiles. Here they turned about to face westward, to repeat their chants, and to continue their march for the symbolic water.

В последния ден на празника около четиристотин и петдесет свещеника и съответния брой левити извършиха богослужение. На разсъмване от целия Йерусалим се събраха поклонници; всеки от тях носеше в дясната си ръка снопче мирта, върбови и палмови клонки, а в лявата държеше клонка райска ябълка – цитрона или “забранения плод”. За тази утринна церемония всички поклонници се разделиха на три групи. Едната остана в храма за участие в сутрешните жертвоприношения, другата излезе от Йерусалим и се спусна към района на Маза, където наряза нови клонки за украсяване на жертвеника, докато третата група образува процесия, която – след храмовия свещеник, носещ под звуците на сребърните тръби златен съд за напълване със символична вода

162:4.4 (1794.3) On the last day of the feast almost four hundred and fifty priests with a corresponding number of Levites officiated. At daybreak the pilgrims assembled from all parts of the city, each carrying in the right hand a sheaf of myrtle, willow, and palm branches, while in the left hand each one carried a branch of the paradise apple — the citron, or the “forbidden fruit.” These pilgrims divided into three groups for this early morning ceremony. One band remained at the temple to attend the morning sacrifices; another group marched down below Jerusalem to near Maza to cut the willow branches for the adornment of the sacrificial altar, while the third group formed a procession to march from the temple behind the water priest, who, to the sound of the silvery trumpets, bore the golden pitcher which was to contain the symbolic water, out through Ophel to

– излезе от храма и премина през Офил към разположения в близост Силоам, където се намираха изворните порти. След напълването на златния съд от Силоамската къпалня процесията тръгна назад към храма, премина през изворните порти и тръгна направо към двора на свещениците, където към свещеника, държащ в ръце съд с вода, се присъедини друг свещеник, носещ виното за дарение. След това тези двама свещеника тръгнаха към сребърните фунии в основата на олтара и изляха в тях съдържанието на съдовете. Изпълнението на този ритуал с разливането на виното и водата послужи като сигнал за събралите се поклонници, които започнаха да пеят псалми 112 до 117 включително, редувайки се с левитите. Повтаряйки тези редове, те размахваха своите снопчета пред жертвеника. След това бяха принесени жертвите за деня, съпровождани с повторение на осемдесет и първия псалом, който, започвайки от петия стих, се пееше в чест на последния ден на празника.

near Siloam, where was located the fountain gate. After the golden pitcher had been filled at the pool of Siloam, the procession marched back to the temple, entering by way of the water gate and going directly to the court of the priests, where the priest bearing the water pitcher was joined by the priest bearing the wine for the drink offering. These two priests then repaired to the silver funnels leading to the base of the altar and poured the contents of the pitchers therein. The execution of this rite of pouring the wine and the water was the signal for the assembled pilgrims to begin the chanting of the Psalms from 113 to 118 inclusive, in alternation with the Levites. And as they repeated these lines, they would wave their sheaves at the altar. Then followed the sacrifices for the day, associated with the repeating of the Psalm for the day, the Psalm for the last day of the feast being the eighty-second, beginning with the fifth verse.

5. ПРОПОВЕДТА ЗА СВЕТЛИНАТА НА СВЕТА

Вечерта на предпоследния ден на празника, в ярките лъчи на светилниците и факлите, Иисус стана сред събралата се тълпа и каза:

“Аз съм светлината на света. Който ме последва, той няма да ходи в тъмнина, а ще има светлината на живота. Позволявайки си да ме съдите и наемайки се да бъдете мои съдии, вие заявявате, че ако аз сам за себе си свидетелствам, моето свидетелство не може да бъде истинско. Но създанието никога не може да съди Създателя. Даже ако аз свидетелствам за самия себе си, моето свидетелство не може да бъде истинско. Но създанието никога не може да съди Създателя. Даже ако аз свидетелствам за самия себе си, моето свидетелство е извечно истинско, защото зная откъде съм дошъл, кой съм и накъде отивам. Вие, желаещите да убиете Сина Човешки, не знаете откъде съм дошъл, кой съм или накъде отивам. Вие съдите за всичко по плътта; вие не разбирате реалностите на духа. Аз не съдя никого, даже своя заклет враг. Но ако бих решил да съдя, моят съд би бил истинен и праведен, защото бих съдил не сам, а заедно със своя Отец, Който ме изпрати в този свят и Който е източник на всеки истински съд. Та даже и вие приемате свидетелството на двама заслужаващи доверие хора – ами, ето, аз свидетелствам за тези истини, така постъпва

5. SERMON ON THE LIGHT OF THE WORLD

162:5.1 (1794.4) On the evening of the next to the last day of the feast, when the scene was brilliantly illuminated by the lights of the candelabras and the torches, Jesus stood up in the midst of the assembled throng and said:

162:5.2 (1795.1) “I am the light of the world. He who follows me shall not walk in darkness but shall have the light of life. Presuming to place me on trial and assuming to sit as my judges, you declare that, if I bear witness of myself, my witness cannot be true. But never can the creature sit in judgment on the Creator. Even if I do bear witness about myself, my witness is everlastingly true, for I know whence I came, who I am, and whither I go. You who would kill the Son of Man know not whence I came, who I am, or whither I go. You only judge by the appearances of the flesh; you do not perceive the realities of the spirit. I judge no man, not even my archenemy. But if I should choose to judge, my judgment would be true and righteous, for I would judge not alone but in association with my Father, who sent me into the world, and who is the source of all true judgment. You even allow that the witness of two reliable persons may be accepted — well, then, I bear witness of these truths; so also does my Father in heaven. And when I told you this yesterday, in your darkness you asked me, ‘Where is your Father?’ Truly, you know neither me nor my Father, for if you had known me, you would also have known the Father.

и моят небесен Отец. И когато ви казах за това вчера, то в своето невежество вие ме попитахте: “Къде е твоят Отец?” Наистина, вие не познавате нито мен, нито моя Отец, защото ако ме знаехте, щяхте да познавате и Отеца.

Аз вече ви казвах, че ви напускам, че ще ме търсите и няма да ме намерите, защото там, където отивам, вие не можете да дойдете. Вие, готовите да отхвърлите тази светлина, пребивавате долу, аз дойдох отгоре. Вие предпочитате да седите в тъмнината от този свят; аз не съм от този свят и живея във вечната светлина на Отеца на небесните светила. На всички вас бяха предоставени множество възможности да узнаете кой съм аз, но на вас ще ви бъдат дадени други свидетелства за личността на Сина Човешки. Аз съм светлината на живота и всеки, който преднамерено и съзнателно отхвърля тази спасителна светлина, ще умре в своите грехове. Бих могъл да ви кажа много, но вие сте неспособни да приемете моите думи. Но Този, Който ме изпрати, е верен и истинен; моят Отец обича даже Своите заблудени деца. И всичко, което е казано от моя Отец, аз също възвестявам на света.

Когато Синът Човешки бъде възнесен, тогава ще узнаете, че аз съм Той и че нищо не правя от себе си, а само така, както ме е научил Отецът. Аз отправям тези думи към вас и вашите деца. Изпратилият ме и сега е с мен, защото аз винаги правя това, което Му е угодно.”

Така учеше Иисус поклонниците в дворовете на храма и мнозина повярваха в него. И никой не се осмели да го хване.

162:5.3 (1795.2) “I have already told you that I am going away, and that you will seek me and not find me, for where I am going you cannot come. You who would reject this light are from beneath; I am from above. You who prefer to sit in darkness are of this world; I am not of this world, and I live in the eternal light of the Father of lights. You all have had abundant opportunity to learn who I am, but you shall have still other evidence confirming the identity of the Son of Man. I am the light of life, and every one who deliberately and with understanding rejects this saving light shall die in his sins. Much I have to tell you, but you are unable to receive my words. However, he who sent me is true and faithful; my Father loves even his erring children. And all that my Father has spoken I also proclaim to the world.

162:5.4 (1795.3) “When the Son of Man is lifted up, then shall you all know that I am he, and that I have done nothing of myself but only as the Father has taught me. I speak these words to you and to your children. And he who sent me is even now with me; he has not left me alone, for I do always that which is pleasing in his sight.”

162:5.5 (1795.4) As Jesus thus taught the pilgrims in the temple courts, many believed. And no man dared to lay hands upon him.

6. БЕСЕДАТА ЗА ВОДАТА НА ЖИВОТА

В последния ден, великия ден на празника, когато след Силоамската къпалня процесията премина през дворовете на храма и веднага след като водата и виното бяха излети от свещениците на жертвеника, Иисус, стоейки сред поклонниците, каза: “Ако някой от вас е жаден, нека дойде при мен и да пие. От небесния Отец аз нося в този свят водата на живота. Този, който повярва в мен, ще се изпълни с духа, който изразява тази вода, защото казано е в Писанията: “Реки жива вода ще потекат от неговото сърце.” Когато Синът Човешки завърши своя труд на Земята, над цялата плът ще бъде излят живия Дух на Истината. Тези, които приемат този дух, завинаги ще се избавят от духовна жажда.”

Иисус не прекъсна службата, за да произнесе тези думи. Той се обърна към

6. DISCOURSE ON THE WATER OF LIFE

162:6.1 (1795.5) On the last day, the great day of the feast, as the procession from the pool of Siloam passed through the temple courts, and just after the water and the wine had been poured down upon the altar by the priests, Jesus, standing among the pilgrims, said: “If any man thirst, let him come to me and drink. From the Father above I bring to this world the water of life. He who believes me shall be filled with the spirit which this water represents, for even the Scriptures have said, ‘Out of him shall flow rivers of living waters.’ When the Son of Man has finished his work on earth, there shall be poured out upon all flesh the living Spirit of Truth. Those who receive this spirit shall never know spiritual thirst.”

162:6.2 (1795.6) Jesus did not interrupt the service to speak these words. He addressed the worshipers

вярващите веднага след изпълнението на хилела – разпевното четене на псалми с отговаряне на хора, което се съпровождаше с размахване на клонки пред олтара. Докато готвеха жертвоприношенията, се получи пауза и именно в това време поклонниците чуха благозвучния глас на Учителя, заявяващ, че той дарява жива вода на всяка душа, обхваната от духовна жажда.

При завършването на това състояло се в ранното утро богослужение Иисус продължаваше да учи народа, казвайки: "Нима не четохте в Писанията: "Вижте как се проливат водите на сухата земя и се разливат по прегорялата земя, така Аз ще дам духа на светостта, за да го излея на вашите деца и да благословя даже вашите внуци"? Защо ви е да жадувате помощ от духа, ако се опитвате да напоите своите души с хорските традиции, изливани от счупените съдове на ритуалното богослужение? Това, което вие наблюдавате сега в този храм, отразява стремежа на вашите бащи да символизират посвещението на божествения Дух на децата на вярата и вие постъпихте правилно, съхранявайки тези символи до днешния ден. Но сега на това поколение е дадено откровението на Бащата на духовете чрез посвещението на Неговия Син и след всичко това непременно ще последва посвещението на Духа на Бащата и Сина на децата човешки. За всеки вярващ това посвещение на Духа ще стане истински учител на този път, който води към вечния живот – истинските води в Царството небесно на Земята и в Рая на Отеца на небесата."

И Учителят продължаваше да отговаря на въпросите както на простите хора, така и на фарисеите. Някои го смятаха за пророк; други го наричаха Месия; трети твърдяха, че той не може да бъде оня Христос, виждайки, че той дойде от Галилея и че Месията трябва да възстанови трона на Давид. При все това те не посмяха да го арестуват.

immediately after the chanting of the Hallel, the responsive reading of the Psalms accompanied by waving of the branches before the altar. Just here was a pause while the sacrifices were being prepared, and it was at this time that the pilgrims heard the fascinating voice of the Master declare that he was the giver of living water to every spirit-thirsting soul.

162:6.3 (1796.1) At the conclusion of this early morning service Jesus continued to teach the multitude, saying: "Have you not read in the Scripture: 'Behold, as the waters are poured out upon the dry ground and spread over the parched soil, so will I give the spirit of holiness to be poured out upon your children for a blessing even to your children's children'? Why will you thirst for the ministry of the spirit while you seek to water your souls with the traditions of men, poured from the broken pitchers of ceremonial service? That which you see going on about this temple is the way in which your fathers sought to symbolize the bestowal of the divine spirit upon the children of faith, and you have done well to perpetuate these symbols, even down to this day. But now has come to this generation the revelation of the Father of spirits through the bestowal of his Son, and all of this will certainly be followed by the bestowal of the spirit of the Father and the Son upon the children of men. To every one who has faith shall this bestowal of the spirit become the true teacher of the way which leads to life everlasting, to the true waters of life in the kingdom of heaven on earth and in the Father's Paradise over there."

162:6.4 (1796.2) And Jesus continued to answer the questions of both the multitude and the Pharisees. Some thought he was a prophet; some believed him to be the Messiah; others said he could not be the Christ, seeing that he came from Galilee, and that the Messiah must restore David's throne. Still they dared not arrest him.

7. БЕСЕДАТА ЗА ДУХОВНАТА СВОБОДА

По обед в последния ден на празника, след като на апостолите не се отдаде да убедят Иисус да избяга от Йерусалим, той отново отиде да учи в храма. Откривайки голяма група вярващи в притвора на Соломон, той се обърна към тях с думите:

"Ако моите думи намират отклик във вашите сърца и ако вие искате да изпълнявате волята на моя Отец, то наистина ли сте мои ученици? Вие ще познаете истината и

7. THE DISCOURSE ON SPIRITUAL FREEDOM

162:7.1 (1796.3) On the afternoon of the last day of the feast and after the apostles had failed in their efforts to persuade him to flee from Jerusalem, Jesus again went into the temple to teach. Finding a large company of believers assembled in Solomon's Porch, he spoke to them, saying:

162:7.2 (1796.4) "If my words abide in you and you are minded to do the will of my Father, then are you truly my disciples. You shall know the truth, and the truth shall make you free. I know how you will

истината ще ви направи свободни. Аз зная, че ще ми отговорите: “Ние сме потомци на Авраам и не сме ничии роби; как твърдиш ти, че ще бъдем свободни?” Това е така, но аз говоря не за външното подчинение на чужда власт; имам предвид свободата на душата. Истина, истина ви казвам: всеки, извършващ грях, е роб на греха. И вие знаете, че робът не остава вечно в дома на господаря. Вие също така знаете, че синът действително остава в дома на своя баща. Затова ако Синът ви освободи, ако ви направи синове, вие ще бъдете наистина свободни.

answer me: We are the children of Abraham, and we are in bondage to none; how then shall we be made free? Even so, I do not speak of outward subjection to another’s rule; I refer to the liberties of the soul. Verily, verily, I say to you, everyone who commits sin is the bond servant of sin. And you know that the bond servant is not likely to abide forever in the master’s house. You also know that the son does remain in his father’s house. If, therefore, the Son shall make you free, shall make you sons, you shall be free indeed.

Аз зная, че сте семе на Авраам, но вождовете ваши се опитват да ме убият, защото не позволиха на моето слово да окаже преобразуващо въздействие върху техните сърца. Техните души са сковани от предразсъдъци и заслепени от отмъстителна гордост. Аз ви възвестявам истината, която ми показва вечният Баща, докато тези излъгани учители се стремят да направят само това, на което са се научили от своите тленни бащи. И когато вие отговаряте, че Авраам е ваш баща, аз ви казвам, че ако бяхте деца на Авраам, щяхте да вършите делата на Авраам. Някои от вас вярват на моето учение, но други искат да ме унищожат, защото ви разкрих истината, която получих от Бога. Но не така се отнасяше към истината Божия Авраам. Аз виждам, че някои от вас решиха да изпълнят желанията на лукавия. Ако Бог беше вашият Баща, вие щяхте да ме познавате и щяхте да обичате истината, която ви разкривам. Нима не виждате, че аз дойдох от Отеца, че съм изпратен от Бога, че не се занимавам с този труд от себе си? Защо не приемате моите думи? Затова ли, защото сте решили да бъдете деца на делото? Ако сте деца на тъмнината, едва ли ще вървите в светлината на истината, която разкривам аз. Децата на злото вървят само по пътя на своя баща, който беше лъжец и не отстояваше истината, защото се оказа, че в него няма истина. Сега дойде Синът Човешки, който говори истината и я живее, но много от вас се отказват да повярват.

162:7.3 (1796.5) “I know that you are Abraham’s seed, yet your leaders seek to kill me because my word has not been allowed to have its transforming influence in their hearts. Their souls are sealed by prejudice and blinded by the pride of revenge. I declare to you the truth which the eternal Father shows me, while these deluded teachers seek to do the things which they have learned only from their temporal fathers. And when you reply that Abraham is your father, then do I tell you that, if you were the children of Abraham, you would do the works of Abraham. Some of you believe my teaching, but others seek to destroy me because I have told you the truth which I received from God. But Abraham did not so treat the truth of God. I perceive that some among you are determined to do the works of the evil one. If God were your Father, you would know me and love the truth which I reveal. Will you not see that I come forth from the Father, that I am sent by God, that I am not doing this work of myself? Why do you not understand my words? Is it because you have chosen to become the children of evil? If you are the children of darkness, you will hardly walk in the light of the truth which I reveal. The children of evil follow only in the ways of their father, who was a deceiver and stood not for the truth because there came to be no truth in him. But now comes the Son of Man speaking and living the truth, and many of you refuse to believe.

Кой от вас може да ме обвини в грях? Ако, в такъв случай, аз възвестявам истината и живея истината, разкрита от Отца, то защо вие не вярвате? Този, който е от Бога, с радост чува думите на Бога; затова и мнозина от вас не чуват моите думи, защото вие не сте от Бога. Вашите учители даже се осмеляват да казват, че аз правя своите чудеса със силата на княза на дяволите. Току-що човекът, който стои до мен, каза, че в мен е бесът, че аз съм дете на дявола. Но всеки, който честно поглежда в душата си, знае, че аз не съм дявол. Знаете, че аз почитам Отеца, въпреки

162:7.4 (1797.1) “Which of you convicts me of sin? If I, then, proclaim and live the truth shown me by the Father, why do you not believe? He who is of God hears gladly the words of God; for this cause many of you hear not my words, because you are not of God. Your teachers have even presumed to say that I do my works by the power of the prince of devils. One near by has just said that I have a devil, that I am a child of the devil. But all of you who deal honestly with your own souls know full well that I am not a devil. You know that I honor the Father even while you would dishonor me. I seek not my own glory, only the glory of my Paradise

че вие само ме позорите. Не за себе си търся аз слава, а само за моя Райски Баща. И не ви съдя, защото Го има Този, Който съди вместо мен.

Father. And I do not judge you, for there is one who judges for me.

Истина, истина казвам на вас, вярващите в Евангелието, че ако човекът съхрани това слово на истината живо в своето сърце, то никога няма да познае смъртта. А, ето, стоящият редом с мен книжник казва: това изявление потвърждава, че в мен е бесът, защото Авраам е мъртъв, както и пророците. И пита: "Нима ти си дотолкова повече от Авраам и пророците, че се осмеляваш да стоиш тук и да говориш: който съхрани твоето слово няма да познае смъртта? Кой си ти, че да имаш смелостта да носиш такава ерес?" И аз казвам на всички подобни, че ако славя себе си, то славата ми е нищо. Мен ще ме прослави моят Баща – същият този Отец, Когото наричате Бог. Но вие не познахте този ваш Бог и моя Отец и аз дойдох да ви обединя, да ви покажа как наистина да станете синове Божии. Макар че вие не знаете Отеца, аз наистина го познавам. Даже Авраам се радваше да види моя ден; и видя този ден чрез своята вяра и се възрадва."

162:7.5 (1797.2) "Verily, verily, I say to you who believe the gospel that, if a man will keep this word of truth alive in his heart, he shall never taste death. And now just at my side a scribe says this statement proves that I have a devil, seeing that Abraham is dead, also the prophets. And he asks: 'Are you so much greater than Abraham and the prophets that you dare to stand here and say that whoso keeps your word shall not taste death? Who do you claim to be that you dare to utter such blasphemies?' And I say to all such that, if I glorify myself, my glory is as nothing. But it is the Father who shall glorify me, even the same Father whom you call God. But you have failed to know this your God and my Father, and I have come to bring you together; to show you how to become truly the sons of God. Though you know not the Father, I truly know him. Even Abraham rejoiced to see my day, and by faith he saw it and was glad."

Когато невярващите евреи и агенти на Синедриона, събрали се към това време, чуха тези думи, те вдигнаха шум, крещейки: "Ти нямаш и петдесет, а казваш, че си видял Авраам; ти се дете на дявола!" Иисус не можа да продължи своята реч. Отивайки си, той каза само: „Истина, истина ви казвам, преди Авраам бях аз, Аз съм." Много невярващи се хвърлиха да търсят камъни, за да го замерят, а агентите на Синедриона искаха да го арестуват, но Учителят бързо премина по коридорите на храма и избяга, за да отиде на тайно място за среща недалеч от Витания, където го очакваха Марта, Мария и Лазар.

162:7.6 (1797.3) When the unbelieving Jews and the agents of the Sanhedrin who had gathered about by this time heard these words, they raised a tumult, shouting: "You are not fifty years of age, and yet you talk about seeing Abraham; you are a child of the devil!" Jesus was unable to continue the discourse. He only said as he departed, "Verily, verily, I say to you, before Abraham was, I am." Many of the unbelievers rushed forth for stones to cast at him, and the agents of the Sanhedrin sought to place him under arrest, but the Master quickly made his way through the temple corridors and escaped to a secret meeting place near Bethany where Martha, Mary, and Lazarus awaited him.

8. СРЕЩАТА С МАРТА И МАРИЯ

8. THE VISIT WITH MARTHA AND MARY

Беше решено от по-рано, че Иисус – заедно с Лазар и неговите сестри – ще остане в дома на своя приятел, а апостолите на неголеми групи ще се пръснат на различни места. Тези мерки за безопасност се обясняваха с това, че юдейските власти отново проявяваха все по-голяма решимост да арестуват Иисус.

162:8.1 (1797.4) It had been arranged that Jesus should lodge with Lazarus and his sisters at a friend's house, while the apostles were scattered here and there in small groups, these precautions being taken because the Jewish authorities were again becoming bold with their plans to arrest him.

От много години тези трима души бяха свикнали да оставят своите дела, за да изслушат Иисус, когато и да се появеше при тях. Със загубата на родителите им Марта пое задълженията на домакиня на дома и затова в този ден, докато Лазар и Мария седяха в

162:8.2 (1797.5) For years it had been the custom for these three to drop everything and listen to Jesus' teaching whenever he chanced to visit them. With the loss of their parents, Martha had assumed the responsibilities of the home life, and so on this occasion, while Lazarus and Mary sat at Jesus'

краката на Иисус, попивайки неговото живително учение, Марта се готвеше да сервира вечерята. Следва да се обясни, че Марта излишно се обременяваше с многобройни ненужни задачи и множество дребни грижи; такъв беше нейният характер.

Марта, която се занимаваше с всички тези привидно неотложни дела, беше засегната от това, че Мария с нищо не ú помага. Затова тя отиде при Иисус и каза: "Учителю, нима ти е безразлично, че моята сестра стовари цялото домакинство само на мен? Защо не ú кажеш да дойде и да ми помогне?" Иисус отговори: "Марта, Марта, защо винаги преживяваш за толкова много неща и се безпокоиш по повод на толкова дреболии? Само едно нещо е действително важно и тъй като Мария избра тази блага и нужна част, аз няма да ú я отнема. Но кога вие двете ще се научите да живеете така, както винаги съм ви учил: заедно да служите и в съгласие една с друга да освежавате душите си? Нима не виждаш, че всичко е на своето време, че по-малко важните неща в живота трябва да отстъпят пред по-важните неща на Небесното царство?"

feet drinking in his refreshing teaching, Martha made ready to serve the evening meal. It should be explained that Martha was unnecessarily distracted by numerous needless tasks, and that she was cumbered by many trivial cares; that was her disposition.

162:8.3 (1798.1) As Martha busied herself with all these supposed duties, she was perturbed because Mary did nothing to help. Therefore she went to Jesus and said: "Master, do you not care that my sister has left me alone to do all of the serving? Will you not bid her to come and help me?" Jesus answered: "Martha, Martha, why are you always anxious about so many things and troubled by so many trifles? Only one thing is really worth while, and since Mary has chosen this good and needful part, I shall not take it away from her. But when will both of you learn to live as I have taught you: both serving in co-operation and both refreshing your souls in unison? Can you not learn that there is a time for everything — that the lesser matters of life should give way before the greater things of the heavenly kingdom?"

9. ВЪВ ВИТЛЕЕМ С АБНЕР

В течение на цялата седмица след празника на шатрите десетки вярващи се събраха във Витания, където ги учеха дванадесетте апостоли. Синедрионът не се опита да попречи на тези срещи, тъй като Иисус не участваше в тях: през цялото време той работеше с Абнер и своите съратници във Витлеем. На следващия ден след свършването на празника Иисус тръгна за Витания и по време на това посещение на Йерусалим повече не учеше в храма.

По време на това посещение център на дейността на Абнер беше Витлеем, откъдето вече бяха изпратени много труженици в градовете на Юдея и Южна Самария и даже в Александрия. За няколко дни Иисус и Абнер завършиха приготовленията за обединяване на дейността на двете групи апостоли.

Цялото време, прекарано на празника на шатрите, Иисус делеше приблизително поравно между Витания и Витлеем. Във Витания той прекара доста време със своите апостоли; във Витлеем даде много напътствия на Абнер и другите бивши апостоли на Йоан Кръстител. Именно това тясно общуване с Иисус им помогна окончателно да повярват в него. Голямо впечатление на тези бивши апостоли на Йоан Кръстител направи мъжеството на Иисус, проявено в неговото публично учене в Йерусалим, а също и тази

9. AT BETHLEHEM WITH ABNER

162:9.1 (1798.2) Throughout the week that followed the feast of tabernacles, scores of believers forgathered at Bethany and received instruction from the twelve apostles. The Sanhedrin made no effort to molest these gatherings since Jesus was not present; he was throughout this time working with Abner and his associates in Bethlehem. The day following the close of the feast, Jesus had departed for Bethany, and he did not again teach in the temple during this visit to Jerusalem.

162:9.2 (1798.3) At this time, Abner was making his headquarters at Bethlehem, and from that center many workers had been sent to the cities of Judea and southern Samaria and even to Alexandria. Within a few days of his arrival, Jesus and Abner completed the arrangements for the consolidation of the work of the two groups of apostles.

162:9.3 (1798.4) Throughout his visit to the feast of tabernacles, Jesus had divided his time about equally between Bethany and Bethlehem. At Bethany he spent considerable time with his apostles; at Bethlehem he gave much instruction to Abner and the other former apostles of John. And it was this intimate contact that finally led them to believe in him. These former apostles of John the Baptist were influenced by the courage he displayed in his public teaching in Jerusalem as well as by the sympathetic understanding they experienced in his private teaching at Bethlehem.

благожелателност и отзивчивост, която чувстваха по време на неговите беседи във Витлеем. Това окончателно покори всеки от другарите на Абнер и им помогна от все сърце да приемат Царството и всичко онова, което следваше от подобна стъпка.

Преди за последен път да напусне Витлеем, Учителят направи така, че всички те да се присъединят към него в обединеното усилие, което трябваше да предшества завършека на неговия земен живот в плът. Беше решено, че в най-близко бъдеще Абнер и неговите съратници ще се присъединят към Иисус и дванадесетте в Магаданския парк.

В съответствие с тази уговорка в началото на ноември Абнер и неговите единадесет ближни съединиха своята съдба с Иисус и дванадесетте апостоли и се трудиха съвместно с тях чак до разпятието.

През втората половина на октомври Иисус и дванадесетте напуснаха околностите на Йерусалим. В неделя, 30 октомври, Иисус и неговите спътници излязоха от града Ефраим, където той си почина в уединение няколко дни, и тръгнаха направо по западнойорданския път към Магаданския парк, където пристигнаха вечерта в сряда, 2 ноември.

Апостолите почувстваха огромно облекчение, когато техният Учител отново се оказа на приятелска земя; занапред те не го призоваваха да ходи в Йерусалим, за да възвестява Евангелието на Царството.

These influences finally and fully won over each of Abner's associates to a wholehearted acceptance of the kingdom and all that such a step implied.

162:9.4 (1798.5) Before leaving Bethlehem for the last time, the Master made arrangements for them all to join him in the united effort which was to precede the ending of his earth career in the flesh. It was agreed that Abner and his associates were to join Jesus and the twelve in the near future at Magadan Park.

162:9.5 (1798.6) In accordance with this understanding, early in November Abner and his eleven fellows cast their lot with Jesus and the twelve and labored with them as one organization right on down to the crucifixion.

162:9.6 (1798.7) In the latter part of October Jesus and the twelve withdrew from the immediate vicinity of Jerusalem. On Sunday, October 30, Jesus and his associates left the city of Ephraim, where he had been resting in seclusion for a few days, and, going by the west Jordan highway directly to Magadan Park, arrived late on the afternoon of Wednesday, November 2.

162:9.7 (1799.1) The apostles were greatly relieved to have the Master back on friendly soil; no more did they urge him to go up to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom.

Документ 163. Посвещаването на седемдесетте в Магадан

⇦ 162 Книгата Урантия 164 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 163. ПОСВЕЩАВАНЕТО НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ В МАГАДАН

Секции

Въведение
1. Посвещаването на седемдесетте
2. Богатият младеж и другите
3. Дискусията за богатството
4. Прощаването със седемдесетте
5. Преместването на лагера в Пела
6. Завръщането на седемдесетте
7. Подготовката за последната мисия

PAPER 163 ORDINATION OF THE SEVENTY AT MAGADAN

SECTIONS

Introduction
1. Ordination of the Seventy
2. The Rich Young Man and Others
3. The Discussion about Wealth
4. Farewell to the Seventy
5. Moving the Camp to Pella
6. The Return of the Seventy
7. Preparation for the Last Mission

Въведение

НЯКОЛКО дни след завръщането на Иисус и дванадесетте от Йерусалим в Магадан от Витлеем пристигна Абнер заедно с група приблизително от петдесет ученика. Към това време тук, в Магаданския лагер, се намираха също така и корпусът на евангелистите, женският корпус и още около сто и петдесет изпитани и верни ученика от цяла Палестина. Посвещавайки няколко дни на общуване и реорганизация на лагера, Иисус и дванадесетте пристъпиха към интензивна подготовка на тази особена група вярващи и именно от такива добре подготвени и опитни ученици Учителят по-късно избра седемдесет учителя и ги изпрати да възвестяват Евангелието на Царството. Занятията с тях започнаха в петък, 4 ноември, и продължиха до събота, 19 ноември.

Всяка сутрин Иисус говореше пред тази група. Петър ги учеше по метода на публичната проповед; Натанаил ги обучаваше на преподавателско изкуство; Тома им обясняваше как да отговарят на въпроси, а

INTRODUCTION

163:0.1 (1800.1) A FEW days after the return of Jesus and the twelve to Magadan from Jerusalem, Abner and a group of some fifty disciples arrived from Bethlehem. At this time there were also assembled at Magadan Camp the evangelistic corps, the women's corps, and about one hundred and fifty other true and tried disciples from all parts of Palestine. After devoting a few days to visiting and the reorganization of the camp, Jesus and the twelve began a course of intensive training for this special group of believers, and from this well-trained and experienced aggregation of disciples the Master subsequently chose the seventy teachers and sent them forth to proclaim the gospel of the kingdom. This regular instruction began on Friday, November 4, and continued until Sabbath, November 19.

163:0.2 (1800.2) Jesus gave a talk to this company each morning. Peter taught methods of public preaching; Nathaniel instructed them in the art of teaching; Thomas explained how to answer questions; while Matthew directed the organization

Матей ръководеше организацията на финансовите дела на тяхната група. Останалите апостоли също вземаха участие в тази подготовка съгласно своите специални познания и природни способности.

of their group finances. The other apostles also participated in this training in accordance with their special experience and natural talents.

1. ПОСВЕЩАВАНЕТО НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

Седемдесетте евангелисти бяха посветени от Иисус в Магаданския лагер след обяд в събота, 19 ноември, и Абнер беше назначен за глава на тези проповедници и учители на Евангелието. В дадения корпус от седемдесет човека влизаха Абнер и десетте бивши апостоли на Йоан Кръстител, петдесет и един бивши евангелисти и осем други ученици, отличили се в служене на Царството.

Около два часа в този съботен ден, в промеждутъка между проливните дъждове, пристигна група вярващи заедно с Давид и голяма част от неговия корпус от куриери – общо над четиристотин човека. Те се събраха на брега на Галилейското езеро, за да присъстват при посвещаването на седемдесетте.

Преди да положи ръце над главата на седемдесетте и с това да ги отдели като вестители на Евангелието, Иисус се обърна към тях с думите: “Жътвата е наистина голяма, но работниците са малко; затова молете Господа за жътва, за да може Той да изпрати повече работници на Своята нива. Смятам да ви отделя като посланици на Царството; каня се да ви изпратя при юдеите и езичниците като овце при вълци. Тръгвайки на път по двама, не вземайте със себе си нито пари, нито дрехи за смяна, защото вашата първа мисия няма да е дълга. По пътя никого не приветствайте, занимавайте се само със своите дела. В какъвто и дом да влезете, отначало кажете: “Мир на този дом!” Ако живеещите в него обичат мира, оставайте; ако не, отивайте си. Избирайки този дом, живейте в него, докато се намирате в този град; яжте и пийте, каквото ви предложат. И правете така, защото работникът е достоен за отплатата. Не преминавайте от дом в дом, само защото могат да ви предложат по-добро жилище. Помнете: на своя път, възвестявайки мир на земята и добра воля сред хората, на вас ще ви се наложи да се борите със злобните врагове, паднали жертва на самозаблуда. Затова бъдете мъдри като змии и незлобливи като гълъби.

И където и да сте, проповядвайте, казвайки: “Приближи се Царството небесно”; и помагайте на всички, които са болни душевно или телесно. Даром получихте благите неща на

1. ORDINATION OF THE SEVENTY

163:1.1 (1800.3) The seventy were ordained by Jesus on Sabbath afternoon, November 19, at the Magadan Camp, and Abner was placed at the head of these gospel preachers and teachers. This corps of seventy consisted of Abner and ten of the former apostles of John, fifty-one of the earlier evangelists, and eight other disciples who had distinguished themselves in the service of the kingdom.

163:1.2 (1800.4) About two o’clock on this Sabbath afternoon, between showers of rain, a company of believers, augmented by the arrival of David and the majority of his messenger corps and numbering over four hundred, assembled on the shore of the lake of Galilee to witness the ordination of the seventy.

163:1.3 (1800.5) Before Jesus laid his hands upon the heads of the seventy to set them apart as gospel messengers, addressing them, he said: “The harvest is indeed plenteous, but the laborers are few; therefore I exhort all of you to pray that the Lord of the harvest will send still other laborers into his harvest. I am about to set you apart as messengers of the kingdom; I am about to send you to Jew and gentile as lambs among wolves. As you go your ways, two and two, I instruct you to carry neither purse nor extra clothing, for you go forth on this first mission for only a short season. Salute no man by the way, attend only to your work. Whenever you go to stay at a home, first say: Peace be to this household. If those who love peace live therein, you shall abide there; if not, then shall you depart. And having selected this home, remain there for your stay in that city, eating and drinking whatever is set before you. And you do this because the laborer is worthy of his sustenance. Move not from house to house because a better lodging may be offered. Remember, as you go forth proclaiming peace on earth and good will among men, you must contend with bitter and self-deceived enemies; therefore be as wise as serpents while you are also as harmless as doves.

163:1.4 (1801.1) “And everywhere you go, preach, saying, ‘The kingdom of heaven is at hand,’ and minister to all who may be sick in either mind or body. Freely you have received of the good things

Царството; даром давайте. Ако влезете в град и хората ви приемат, широко ще им се отвори входът към Царството на Отеца; но ако влезете в град и хората не ви приемат, то все едно, напускайки тези невярващи, вие ще възвестявате своята проповед, говорейки на тези, които не са приели вашето учение: "Макар и да отхвърляте истината, Царството Божие се приближи до вас." Този, който слуша вас, слуша мен. А този, който слуша мен, слуша Онзи, Който ме е изпратил. Този, който отхвърля вашата евангелска вест, отхвърля мен. А този, който отхвърля мен, отхвърля Онзи, Който ме е изпратил."

Завършвайки своето обръщение към седемдесетте, той започна от Абнер и според това, как те прекланяха колене в кръг около него, положи ръце на главата на всеки.

Рано сутринта на следващия ден Абнер изпрати седемдесетте посланика във всички градове на Галилея, Самария и Юдея. Тръгвайки на път, тези тридесет и пет двойки проповядваха и учеха в течение на шест седмици. В петък, 30 декември, всички те се върнаха в Перея, в новия лагер при Пела.

of the kingdom; freely give. If the people of any city receive you, they shall find an abundant entrance into the Father's kingdom; but if the people of any city refuse to receive this gospel, still shall you proclaim your message as you depart from that unbelieving community, saying, even as you leave, to those who reject your teaching: 'Notwithstanding you reject the truth, it remains that the kingdom of God has come near you.' He who hears you hears me. And he who hears me hears Him who sent me. He who rejects your gospel message rejects me. And he who rejects me rejects Him who sent me."

163:1.5 (1801.2) When Jesus had thus spoken to the seventy, he began with Abner and, as they knelt in a circle about him, laid his hands upon the head of every man.

163:1.6 (1801.3) Early the next morning Abner sent the seventy messengers into all the cities of Galilee, Samaria, and Judea. And these thirty-five couples went forth preaching and teaching for about six weeks, all of them returning to the new camp near Pella, in Perea, on Friday, December 30.

2. БОГАТИЯТ МЛАДЕЖ И ДРУГИТЕ

Повече от петдесет ученика, всеки от които се домогваше до посвещение и назначение като един от седемдесетте, бяха отхвърлени от комисията, създадена от Иисус за подбор на кандидати. Комисията се състоеше от Андрей, Абнер и временния глава на корпуса на евангелистите. В случаите, когато трима членове на комисията не стигаха до единодушно решение, те довеждаха кандидата при Иисус и макар че Учителят не отхвърли нито един човек, стремящ се към посвещаване като предвестник на Евангелието, се намериха повече от дузина такива, които след разговора с Иисус повече не желаеха да бъдат посланици.

Един убеден ученик дойде при Иисус и каза: "Учителю, бих искал да стана един от твоите нови апостоли, но моят баща е тежко болен и се намира близо до смъртта; позволено ли ми е да се върна в къщи, за да го погреба?" На този човек Иисус отговори: "Синко, лисиците имат дупки и птиците небесни – гнезда, но Синът Човешки няма къде да преклони глава. Ти си предан ученик и можеш да останеш такъв, докато се върнеш у дома си и помагаш на близките си. Но не такива са моите посланици на Царството. Те се отказаха от всичко, за да ме следват и да възвестяват Царството. Ако ти желаеш занапред да станеш посветен учител, трябва

2. THE RICH YOUNG MAN AND OTHERS

163:2.1 (1801.4) Over fifty disciples who sought ordination and appointment to membership in the seventy were rejected by the committee appointed by Jesus to select these candidates. This committee consisted of Andrew, Abner, and the acting head of the evangelistic corps. In all cases where this committee of three were not unanimous in agreement, they brought the candidate to Jesus, and while the Master never rejected a single person who craved ordination as a gospel messenger, there were more than a dozen who, when they had talked with Jesus, no more desired to become gospel messengers.

163:2.2 (1801.5) One earnest disciple came to Jesus, saying: "Master, I would be one of your new apostles, but my father is very old and near death; could I be permitted to return home to bury him?" To this man Jesus said: "My son, the foxes have holes, and the birds of heaven have nests, but the Son of Man has nowhere to lay his head. You are a faithful disciple, and you can remain such while you return home to minister to your loved ones, but not so with my gospel messengers. They have forsaken all to follow me and proclaim the kingdom. If you would be an ordained teacher, you must let others bury the dead while you go forth to publish the good news." And this man went away in great disappointment.

да предоставиш на другите да погребват мъртвците, а ти самият да вървиш напред, възвестявайки благата вест.” И този човек си отиде в дълбоко разочарование.

Друг ученик дойде при Учителя и каза: “Аз искам да стана посветен посланик, но бих искал да си отида за кратко време в къщи, за да утеша своето семейство.” Иисус отвърна: “Ако желаеш посвещение, трябва да си готов да се откажеш от всичко. Посланиците на Царството не могат да се разкъсват в своите чувства. Никой, положил ръка на плуга и озърташ се назад, не е достоен да стане посланик на Царството.”

163:2.3 (1801.6) Another disciple came to the Master and said: “I would become an ordained messenger, but I would like to go to my home for a short while to comfort my family.” And Jesus replied: “If you would be ordained, you must be willing to forsake all. The gospel messengers cannot have divided affections. No man, having put his hand to the plough, if he turns back, is worthy to become a messenger of the kingdom.”

След това Андрей доведе при Иисус богат младеж – предан вярващ, желаещ да премине посвещение. Този млад човек – Матадорм, беше член на йерусалимския Синедрион. В миналото той беше чул проповедта на Иисус, а впоследствие Петър и другите апостоли го бяха запознали с Евангелието на Царството. Иисус поговори с Матадорм за изискванията, предявявани към посвещението, и му предложи да не взема решение, докато той не обмисли този въпрос по-внимателно. Рано сутринта на следващия ден, когато Иисус тръгваше на разходка, младежът се обърна към него с думите: “Учителю, бих искал да чуя от теб мога ли да бъда уверен във вечния живот. Доколкото от детството си спазвам всички заповеди, бих искал да зная какво още да направя, за да наследя вечен живот?” Отговаряйки на неговия въпрос, Иисус каза: “Ако изпълняваш всички заповеди – не прелюбодействай, не кради, не лъжесвидетелствай, не мами, почитай своите родители, ти постъпваш правилно, но спасението е награда за вярата, а не само за делата. Вярваш ли ти в своето Евангелие за Царството?” И Матадорм отговори: “Да, Учителю, вярвам на всичко, на което ме научихте ти и твоите апостоли.” А Иисус каза: “В такъв случай ти действително си мой ученик и дете на Царството.”

163:2.4 (1801.7) Then Andrew brought to Jesus a certain rich young man who was a devout believer, and who desired to receive ordination. This young man, Matadormus, was a member of the Jerusalem Sanhedrin; he had heard Jesus teach and had been subsequently instructed in the gospel of the kingdom by Peter and the other apostles. Jesus talked with Matadormus concerning the requirements of ordination and requested that he defer decision until after he had thought more fully about the matter. Early the next morning, as Jesus was going for a walk, this young man accosted him and said: “Master, I would know from you the assurances of eternal life. Seeing that I have observed all the commandments from my youth, I would like to know what more I must do to gain eternal life?” In answer to this question Jesus said: “If you keep all the commandments — do not commit adultery, do not kill, do not steal, do not bear false witness, do not defraud, honor your parents — you do well, but salvation is the reward of faith, not merely of works. Do you believe this gospel of the kingdom?” And Matadormus answered: “Yes, Master, I do believe everything you and your apostles have taught me.” And Jesus said, “Then are you indeed my disciple and a child of the kingdom.”

Тогава младият човек каза: “Но, Учителю, за мен е малко да бъда твой ученик; бих искал да стана един от твоите нови посланици.” Чувайки тези думи, Иисус го погледна с огромна любов и каза: “Аз ще те направя един от своите посланици, ако ти си готов да заплатиш за това – да изпълниш единственото, което не ти достига.” Матадорм отговори: “Учителю, аз съм готов на всичко, ако ми бъде позволено да те следвам.” Като целуна застаналия на колене юноша по челото, Иисус каза: “Ако желаеш да бъдеш мой посланик, иди и продай всичко, което имаш, и след като раздадеш получените пари на бедните или на своите братя, ела и ме следвай, и ще имаш съкровище в Царството небесно.”

163:2.5 (1802.1) Then said the young man: “But, Master, I am not content to be your disciple; I would be one of your new messengers.” When Jesus heard this, he looked down upon him with a great love and said: “I will have you to be one of my messengers if you are willing to pay the price, if you will supply the one thing which you lack.” Matadormus replied: “Master, I will do anything if I may be allowed to follow you.” Jesus, kissing the kneeling young man on the forehead, said: “If you would be my messenger, go and sell all that you have and, when you have bestowed the proceeds upon the poor or upon your brethren, come and follow me, and you shall have treasure in the kingdom of heaven.”

Чувайки това, Матадорм падна духом. Той стана и опечален се отдалечи, защото притежаваше голямо състояние. Този богат млад фарисей беше възпитан с вяра в това, че богатството е знак за Божието благоволение. Иисус знаеше, че той не е свободен от любов към себе си и своето богатство. Учителят искаше да го освободи от *любовта* му към богатството, а не от самото богатство. Докато учениците на Иисус не се разделяха със своите мирски владения, апостолите и седемдесетте се отказаха от всичко. Матадорм желаеше да стане един от седемдесетте нови посланика и именно затова Иисус поиска той да се раздели със своето тленно състояние.

163:2.6 (1802.2) When Matadormus heard this, his countenance fell. He arose and went away sorrowful, for he had great possessions. This wealthy young Pharisee had been raised to believe that wealth was the token of God's favor. Jesus knew that he was not free from the love of himself and his riches. The Master wanted to deliver him from the *love* of wealth, not necessarily from the wealth. While the disciples of Jesus did not part with all their worldly goods, the apostles and the seventy did. Matadormus desired to be one of the seventy new messengers, and that was the reason for Jesus' requiring him to part with all of his temporal possessions.

Почти всеки човек има недостатък, за който той се държи като за лош навик и отказът от който е необходим като част от заплащането за влизането в Царството небесно. Ако Матадорм се беше разделил със своето богатство, то може би щеше незабавно да му бъде възвърнато, за да може да се разпорежда с него като ковчежник на седемдесетте; защото по-късно, след създаването на йерусалимската църква, той все пак изпълни повелята на Учителя – макар че вече беше твърде късно да стане един от седемдесетте – и стана ковчежник на йерусалимската църква, която възглавяваше Яков, брат на Господа в плът.

163:2.7 (1802.3) Almost every human being has some one thing which is held on to as a pet evil, and which the entrance into the kingdom of heaven requires as a part of the price of admission. If Matadormus had parted with his wealth, it probably would have been put right back into his hands for administration as treasurer of the seventy. For later on, after the establishment of the church at Jerusalem, he did obey the Master's injunction, although it was then too late to enjoy membership in the seventy, and he became the treasurer of the Jerusalem church, of which James the Lord's brother in the flesh was the head.

Затова винаги е било и винаги ще бъде истина: човек трябва сам да стигне до своето решение. В определени предели смъртните притежават свобода на избора. Силите на духовния свят не желаят да принуждават човека, те му позволяват да върви по самостоятелно избран път.

163:2.8 (1802.4) Thus always it was and forever will be: Men must arrive at their own decisions. There is a certain range of the freedom of choice which mortals may exercise. The forces of the spiritual world will not coerce man; they allow him to go the way of his own choosing.

Иисус предвиждаше, че, оставайки при своето богатство, Матадорм не би могъл да стане посветен съратник на хората, отказали се от всичко заради Евангелието. В същото време той виждаше, че ако Матадорм се освободеше от своето богатство, той щеше да стане един от техните водачи. Но, както и собствените братя на Иисус, той не достигна висоти в Царството, защото лиши себе си от съкровената лична връзка с Учителя, която можеше да стане негов опит, ако беше пожелал да направи тогава именно това, за което го молеше Иисус и което той действително изпълни след няколко години.

163:2.9 (1802.5) Jesus foresaw that Matadormus, with his riches, could not possibly become an ordained associate of men who had forsaken all for the gospel; at the same time, he saw that, without his riches, he would become the ultimate leader of all of them. But, like Jesus' own brethren, he never became great in the kingdom because he deprived himself of that intimate and personal association with the Master which might have been his experience had he been willing to do at this time the very thing which Jesus asked, and which, several years subsequently, he actually did.

Богатството няма някакво непосредствено отношение към влизането в Царството небесно; препятствие е именно *любовта към богатството.* Духовната преданост към Царството е несъвместима с робската покорност пред материалистическия

163:2.10 (1803.1) Riches have nothing directly to do with entrance into the kingdom of heaven, but the *love of wealth does.* The spiritual loyalties of the kingdom are incompatible with servility to materialistic mammon. Man may not share his supreme loyalty to a spiritual ideal with a material devotion.

мамон. Човек не може да споделя своята висша привързаност към духовния идеал с преданост към материалните ценности.

Иисус никога не учеше, че да притежаваш богатство е лошо. Само от дванадесетте и седемдесетте той изискваше да предадат своите тленни владения на общото дело. Но и в такива случаи той осигури изгодно ликвидиране на тяхната собственост, както в случая с апостол Матей. Иисус неведнъж даваше на своите състоятелни ученици съвети, сходни с тези, които получи римският богаташ. Учителят смяташе разумното влагането на излишните доходи за законна форма на гаранция спрямо неизбежните превратности на съдбата. Когато апостолската хазна се препълваше, Юда, след консултация с Андрей, внасяше пари, за да може да ги използва в случай на значително съкращаване на постъпленията. Иисус лично се занимаваше с апостолските финанси само при раздаването на милостиня. Но един вид икономическа злоупотреба неведнъж се подлагаше на неговото осъждане – нечестната експлоатация на слабите, необучени и по-малко удачни хора от техните по-силни, съобразителни и умни ближни. Иисус заявяваше, че такова нехуманно третиране на мъжете, жените и децата е несъвместимо с идеалите на братството за Небесното царство.

163:2.11 (1803.2) Jesus never taught that it was wrong to have wealth. He required only the twelve and the seventy to dedicate all of their worldly possessions to the common cause. Even then, he provided for the profitable liquidation of their property, as in the case of the Apostle Matthew. Jesus many times advised his well-to-do disciples as he taught the rich man of Rome. The Master regarded the wise investment of excess earnings as a legitimate form of insurance against future and unavoidable adversity. When the apostolic treasury was overflowing, Judas put funds on deposit to be used subsequently when they might suffer greatly from a diminution of income. This Judas did after consultation with Andrew. Jesus never personally had anything to do with the apostolic finances except in the disbursement of alms. But there was one economic abuse which he many times condemned, and that was the unfair exploitation of the weak, unlearned, and less fortunate of men by their strong, keen, and more intelligent fellows. Jesus declared that such inhuman treatment of men, women, and children was incompatible with the ideals of the brotherhood of the kingdom of heaven.

3. ДИСКУСИЯТА ЗА БОГАТСТВОТО

Към края на разговора на Иисус с Матадорм около него се събраха Петър и няколко апостоли. Когато богатият юноша се отдалечаваше, Иисус се обърна, погледна апостолите и произнесе: “Вие виждате колко трудно е на имащите богатство в пълна степен да влязат в Царството Божие! Невъзможно е да делите духовната привързаност с материалните привързаности; никой не може да служи на двама господари. Вие имате израз за това, че е “по-лесно камила да мине през иглени уши, отколкото на езичника – да наследи вечен живот”. А аз ви заявявам, че на камилата е толкова лесно да премине през иглено ухо, колкото на тези самодоволни богаташи да влязат в Царството небесно.”

Чувайки тези думи, Петър и апостолите бяха потресени дотолкова, че Петър каза: “Тогава, Господи, кой може да се спаси? Значи ли това, че за тези, които имат богатство, е закрит пътят към Царството?” Иисус отвърна: “Не, Петре, но тези, които се надяват на богатство, едва ли ще влязат в духовния живот, водещ към духовен растеж. Но и в такъв случай много от това, което е

3. THE DISCUSSION ABOUT WEALTH

163:3.1 (1803.3) By the time Jesus had finished talking with Matadormus, Peter and a number of the apostles had gathered about him, and as the rich young man was departing, Jesus turned around to face the apostles and said: “You see how difficult it is for those who have riches to enter fully into the kingdom of God! Spiritual worship cannot be shared with material devotions; no man can serve two masters. You have a saying that it is ‘easier for a camel to go through the eye of a needle than for the heathen to inherit eternal life.’ And I declare that it is as easy for this camel to go through the needle’s eye as for these self-satisfied rich ones to enter the kingdom of heaven.”

163:3.2 (1803.4) When Peter and the apostles heard these words, they were astonished exceedingly, so much so that Peter said: “Who then, Lord, can be saved? Shall all who have riches be kept out of the kingdom?” And Jesus replied: “No, Peter, but all who put their trust in riches shall hardly enter into the spiritual life that leads to eternal progress. But even then, much which is impossible to man is not beyond the reach of the Father in heaven;

невъзможно за човека, е достъпно за небесния Отец; по-скоро ние следва да осъзнаем, че с Бога всичко е възможно."

Те си отидоха сами и Иисус беше опечален от това, че Матадорм не остана с тях, тъй като той много го обичаше. А когато те се спуснаха до езерото и седнаха до водата, Петър, говорейки от името на дванадесетте (които към това време вече се бяха събрали), каза: "На нас не ни дават покой думите, казани от теб на богатия младеж. Трябва ли да изискваме желаещите да те следват да се отказват от цялата си мирска собственост?" Иисус отвърна: "Не, Петре, изисквайте това само от този, който би желал да стане апостол и иска да живее с мен, както вие, като едно семейство. Но Отецът изисква от Своите деца тяхната любов да бъде чиста и единна. Трябва да се откажете от всичко, което стои между вас и любовта към истините за Царството, който или каквото и да е то. Ако богатството ви не нарушава границите на владенията на душата, то не влияе върху духовния живот на тези, които желаят да влязат в Царството."

Тогава Петър попита: "Но, Учителю, ние оставихме всичко, за да те следваме; какво ще стане с нас?" И Иисус се обърна към дванадесетте: "Истина, истина ви казвам: няма човек, оставил богатство, дом, жена, братя, родители или деца заради мен и заради Царството небесно, който да не получи много пъти повече в този свят – може би без да избегне гонения, и в идващия свят на вечния живот. Но много първи ще бъдат последни, а последните често ще бъдат първи. Отецът се отнася към Своите създания в съответствие с техните потребности и в подчинение на Своите справедливи закони на милосърдна и любвеобилна грижа за благополучието на вселената.

Царството небесно е подобно на стопанин на дома, който е давал работа на много хора и който излязъл рано сутринта да наеме работници за своето лозе. Уговаряйки се да плаща по динарий на ден, той ги изпраща в лозето. Към девет часа излязъл и виждайки други да стоят на пазарния площад, им казал: "Идете и вие да работите на моето лозе и аз ще ви заплатя справедливо." И те веднага отишли да работят. Около обед той отново излязъл от къщи, а след това около три часа и направил същото. Като отишъл на пазара около пет часа следобед, пак видял стоящи там хора и ги попитал: "Защо стоите тук цял ден без работа?" И те му отговорили: "Защото никой не ни нае." Тогава стопанинът на дома казал: „Идете и вие да работите на моето лозе и аз ще ви заплатя това, което е редно."

rather should we recognize that with God all things are possible."

163:3.3 (1803.5) As they went off by themselves, Jesus was grieved that Matadormus did not remain with them, for he greatly loved him. And when they had walked down by the lake, they sat there beside the water, and Peter, speaking for the twelve (who were all present by this time), said: "We are troubled by your words to the rich young man. Shall we require those who would follow you to give up all their worldly goods?" And Jesus said: "No, Peter, only those who would become apostles, and who desire to live with me as you do and as one family. But the Father requires that the affections of his children be pure and undivided. Whatever thing or person comes between you and the love of the truths of the kingdom, must be surrendered. If one's wealth does not invade the precincts of the soul, it is of no consequence in the spiritual life of those who would enter the kingdom."

163:3.4 (1804.1) And then said Peter, "But, Master, we have left everything to follow you, what then shall we have?" And Jesus spoke to all of the twelve: "Verily, verily, I say to you, there is no man who has left wealth, home, wife, brethren, parents, or children for my sake and for the sake of the kingdom of heaven who shall not receive manifold more in this world, perhaps with some persecutions, and in the world to come eternal life. But many who are first shall be last, while the last shall often be first. The Father deals with his creatures in accordance with their needs and in obedience to his just laws of merciful and loving consideration for the welfare of a universe.

163:3.5 (1804.2) "The kingdom of heaven is like a householder who was a large employer of men, and who went out early in the morning to hire laborers to work in his vineyard. When he had agreed with the laborers to pay them a denarius a day, he sent them into the vineyard. Then he went out about nine o'clock, and seeing others standing in the market place idle, he said to them: 'Go you also to work in my vineyard, and whatsoever is right I will pay you.' And they went at once to work. Again he went out about twelve and about three and did likewise. And going to the market place about five in the afternoon, he found still others standing idle, and he inquired of them, 'Why do you stand here idle all the day?' And the men answered, 'Because nobody has hired us.' Then said the householder: 'Go you also to work in my vineyard, and whatever is right I will pay you.'

Когато настъпила вечерта, собственикът на лозето казал на своя управител: “Повикай работниците и им плати, започвайки с последните и свършвайки с първите.” Когато дошли тези, които той наел около пет часá, то всеки получил по динарий; същото получили и останалите работници. Когато наетите в началото на деня видели какво било заплатено на тези, които били наети по-късно, те решили, че ще получат повече, отколкото им се полага по договор. Но всеки от тях, както и останалите работници, получил само по един динарий. И когато всички получили заплата, те започнали да роптаят пред стопанина на дома: “Тези, които ти нае последни, работиха само час, но ти им заплати толкова, колкото на нас, които цял ден се трудихме под палещото слънце.”

Тогава стопанинът на дома отговорил: “Приятели мои, аз не ви обиждам. Нима всеки от вас не се съгласи да работи за един динарий на ден? Вземете това, което ви се полага, и вървете по своя път, защото аз желая да дам и на последния толкова, колкото дадох на вас. Нима не съм в правото си да се разпореждам както желая с това, което ми принадлежи? Или очите ви са завистливи, понеже желая добро и милосърдие?”

163:3.6 (1804.3) “When evening came, this owner of the vineyard said to his steward: ‘Call the laborers and pay them their wages, beginning with the last hired and ending with the first.’ When those who were hired about five o’clock came, they received a denarius each, and so it was with each of the other laborers. When the men who were hired at the beginning of the day saw how the later comers were paid, they expected to receive more than the amount agreed upon. But like the others every man received only a denarius. And when each had received his pay, they complained to the householder, saying: ‘These men who were hired last worked only one hour, and yet you have paid them the same as us who have borne the burden of the day in the scorching sun.’

163:3.7 (1804.4) “Then answered the householder: ‘My friends, I do you no wrong. Did not each of you agree to work for a denarius a day? Take now that which is yours and go your way, for it is my desire to give to those who came last as much as I have given to you. Is it not lawful for me to do what I will with my own? or do you begrudge my generosity because I desire to be good and to show mercy?’”

4. ПРОЩАВАНЕТО СЪС СЕДЕМДЕСЕТТЕ

Това беше вълнуващ ден в живота на Магаданския лагер, тъй като в този ден седемдесетте евангелисти тръгнаха на път със своята първа мисия. Рано сутринта, в своята последна беседа със седемдесетте, Иисус постави ударение на следните положения:

1. Евангелието на Царството трябва да се възвестява пред целия свят – както на друговерци, така и на юдеи.

2. Помагайки на болните, не ги приучвайте да се уповават на чудеса.

3. Възвестявайте духовното братство пред синовете Божии, а не външното царство на мирската власт и материална слава.

4. Старайте се да не губите твърде много време за посещения от вежливост и други тривиалности, способни да ви отвлекат от пълната преданост към проповедта за Евангелието.

5. Ако първият дом, избран от вас като свое пристанище, се окаже достоен, оставайте в него в течение на цялото си пребиваване в този град.

4. FAREWELL TO THE SEVENTY

163:4.1 (1804.5) It was a stirring time about the Magadan Camp the day the seventy went forth on their first mission. Early that morning, in his last talk with the seventy, Jesus placed emphasis on the following:

163:4.2 (1804.6) 1. The gospel of the kingdom must be proclaimed to all the world, to gentile as well as to Jew.

163:4.3 (1804.7) 2. While ministering to the sick, refrain from teaching the expectation of miracles.

163:4.4 (1805.1) 3. Proclaim a spiritual brotherhood of the sons of God, not an outward kingdom of worldly power and material glory.

163:4.5 (1805.2) 4. Avoid loss of time through overmuch social visiting and other trivialities which might detract from wholehearted devotion to preaching the gospel.

163:4.6 (1805.3) 5. If the first house to be selected for a headquarters proves to be a worthy home, abide there throughout the sojourn in that city.

6. Направо заявявайте на всички истински вярващи, че е настанало време за открит разрив с религиозните водачи на юдеите в Йерусалим.

7. Учете хората, че целият дълг на човека е заключен в една заповед: “Обичай Господа, твоя Бог, с целия си разум и душа и своя ближен като самия себе си.” (Те трябваше да учат хората на това единствено задължение, вместо на 613-те правила за живот в тълкуването на фарисеите.)

След тази беседа на Иисус със седемдесетте в присъствието на всички апостоли и ученици Симон Петър ги отведе, прочитайки им проповедта на посвещението, която беше разработка на указанията на Учителя, дадени в деня, когато той положи ръце на тях и ги отдели като посланици на Царството. Петър призова седемдесетте високо да ценят в своя опит следните добродетели:

1 . *Осветена преданост.* Винаги да се молят да бъдат изпратени повече работници на евангелската жътва. Той обясни, че при такава молитва човек с по-голяма вероятност ще каже: “Ето ме; изпрати мен.” Той ги предупреждаваше да не забравят за ежедневното поклонение на Отеца.

2 . *Истинско мъжество.* Той ги предупреди, че те ще се натъкнат на враждебно отношение и че тях със сигурност ги очакват гонения. Петър им каза, че тяхната мисия не е за страхливци, и посъветва тези, които се страхуват, веднага да напуснат техните редове. Но нито един не си отиде.

3 . *Вяра и доверие.* Те трябва да тръгнат на своята първа мисия без никакви провизии; трябва изцяло да се доверят на Отеца по отношение на храна, подслон и други необходими неща.

4 . *Старание и инициативност.* Те трябва да изпитват старание и разумен ентусиазъм; трябва безусловно да се занимават с делото на своя Учител. Източното приветствие представляваше продължителна и сложна церемония; затова бяха инструктирани „никого да не приветстваш” – така обикновено казваха, призовавайки някого да се занимава със своята работа, без да не губи време. Това нямаше нищо общо с приятелското приветствие.

5 . *Доброта и учтивост.* Учителят вече ги беше предупредил да не губят напразно време за обществени церемонии, но той ги призоваваше да бъдат вежливи по отношение на всички, с които общуват. Те трябваше

163:4.7 (1805.4) 6. Make clear to all faithful believers that the time for an open break with the religious leaders of the Jews at Jerusalem has now come.

163:4.8 (1805.5) 7. Teach that man’s whole duty is summed up in this one commandment: Love the Lord your God with all your mind and soul and your neighbor as yourself. (This they were to teach as man’s whole duty in place of the 613 rules of living expounded by the Pharisees.)

163:4.9 (1805.6) When Jesus had talked thus to the seventy in the presence of all the apostles and disciples, Simon Peter took them off by themselves and preached to them their ordination sermon, which was an elaboration of the Master’s charge given at the time he laid his hands upon them and set them apart as messengers of the kingdom. Peter exhorted the seventy to cherish in their experience the following virtues:

163:4.10 (1805.7) 1. *Consecrated devotion.* To pray always for more laborers to be sent forth into the gospel harvest. He explained that, when one so prays, he will the more likely say, “Here am I; send me.” He admonished them to neglect not their daily worship.

163:4.11 (1805.8) 2. *True courage.* He warned them that they would encounter hostility and be certain to meet with persecution. Peter told them their mission was no undertaking for cowards and advised those who were afraid to step out before they started. But none withdrew.

163:4.12 (1805.9) 3. *Faith and trust.* They must go forth on this short mission wholly unprovided for; they must trust the Father for food and shelter and all other things needful.

163:4.13 (1805.10) 4. *Zeal and initiative.* They must be possessed with zeal and intelligent enthusiasm; they must attend strictly to their Master’s business. Oriental salutation was a lengthy and elaborate ceremony; therefore had they been instructed to “salute no man by the way,” which was a common method of exhorting one to go about his business without the waste of time. It had nothing to do with the matter of friendly greeting.

163:4.14 (1805.11) 5. *Kindness and courtesy.* The Master had instructed them to avoid unnecessary waste of time in social ceremonies, but he enjoined courtesy toward all with whom they should come in contact. They were to show every

всячески да проявяват доброта към тези, които биха ги приели в своя дом. На тях им беше строго заповядано да не напускат нечие скромно жилище заради по-удобен или влиятелен дом.

6 . *Опека над болните.* Седемдесетте получиха от Петър указания да търсят тези, които са болни в душата или тялото си 1 и да правят всичко, което е по силите им, за да облекчат страданията или да излекуват болестите на такива хора.

След като получиха тези указания и инструкции, те тръгнаха на път по двама за изпълнение на своята мисия в Галилея, Самария и Юдея.

Макар че юдеите изпитваха особено уважение към числото седемдесет и понякога смятаха, че езическият свят обединява седемдесет нации, а също така и макар че тези седемдесет посланика трябваше да тръгнат с Евангелието към всички народи, при все това, доколкото ние можем да съдим за това, обстоятелството, че в тази група се оказаха именно седемдесет човека, беше чиста случайност. Без съмнение Иисус би приел и половин дузина други, но те не пожелаха да заплатят нужната цена – да се откажат от богатствата си и от своите семейства.

kindness to those who might entertain them in their homes. They were strictly warned against leaving a modest home to be entertained in a more comfortable or influential one.

163:4.15 (1805.12) 6. *Ministry to the sick.* The seventy were charged by Peter to search out the sick in mind and body and to do everything in their power to bring about the alleviation or cure of their maladies.

163:4.16 (1805.13) And when they had been thus charged and instructed, they started out, two and two, on their mission in Galilee, Samaria, and Judea.

163:4.17 (1806.1) Although the Jews had a peculiar regard for the number seventy, sometimes considering the nations of heathendom as being seventy in number, and although these seventy messengers were to go with the gospel to all peoples, still as far as we can discern, it was only coincidental that this group happened to number just seventy. Certain it was that Jesus would have accepted no less than half a dozen others, but they were unwilling to pay the price of forsaking wealth and families.

5. ПРЕМЕСТВАНЕТО НА ЛАГЕРА В ПЕЛА

Сега Иисус и дванадесетте се готвеха за създаването на своя последен опорен пункт в Перея, съвсем близо до Пела, където Учителят беше кръстен във водите на Йордан. Последните десет дни на ноември, прекарани в Магадан, преминаха в съвещания и във вторник, 6 декември, цялата група почти от триста човека излезе на разсъмване с цялото си имущество, за да се установи вечерта за нощуване до реката близо до Пела. Това беше същото място край извора, където няколко години по-рано беше със своя лагер Йоан Кръстител.

След ликвидирането на Магаданския лагер Давид Зеведеев се върна във Витсаида и веднага започна да намалява куриерската служба. Царството навлизаше в нова фаза. Всеки ден пристигаха поклонници от цяла Палестина и даже от отделните райони на Римската империя. Понякога тук се появяваха вярващи от Месопотамия и страните на изток от река Тигър. Затова в неделя, 18 декември, Давид, с помощта на своите куриери, натовари на товарните животни пазените в дома на неговия баща лагерни принадлежности, които той използваше в предишния лагер при

5. MOVING THE CAMP TO PELLA

163:5.1 (1806.2) Jesus and the twelve now prepared to establish their last headquarters in Perea, near Pella, where the Master was baptized in the Jordan. The last ten days of November were spent in council at Magadan, and on Tuesday, December 6, the entire company of almost three hundred started out at daybreak with all their effects to lodge that night near Pella by the river. This was the same site, by the spring, that John the Baptist had occupied with his camp several years before.

163:5.2 (1806.3) After the breaking up of the Magadan Camp, David Zebedee returned to Bethsaida and began immediately to curtail the messenger service. The kingdom was taking on a new phase. Daily, pilgrims arrived from all parts of Palestine and even from remote regions of the Roman Empire. Believers occasionally came from Mesopotamia and from the lands east of the Tigris. Accordingly, on Sunday, December 18, David, with the help of his messenger corps, loaded on to the pack animals the camp equipage, then stored in his father's house, with which he had formerly conducted the camp of Bethsaida by

езерото във Витсаида. Прощавайки се за известно време с Витсаида, той тръгна на юг по брега на езерото и покрай Йордан към място, намиращо се северно от лагера на апостолите на половин километър от тях; не мина и седмица, когато той вече беше готов да настани тук около хиляда и петстотин поклонника. Апостолският лагер побираше до петстотин човека. В Палестина беше сезонът на дъждовете и това пристанище беше необходимо за приема на растящия брой посетители – голяма част искрени, – които идваха в Перея, за да видят Иисус и да чуят неговото учение.

Всичко това Давид направи по собствена инициатива, макар да се съветваше с Филип и Матей в Магадан. При съоръжаването на лагера той използва голяма част от своите бивши куриери, а в това време редовни куриерски поръчения изпълняваха по-малко от двадесет човека. Към края на декември и до завръщането на седемдесетте около Учителя се събраха около осемстотин посетители и се настаниха в лагера на Давид.

the lake. Bidding farewell to Bethsaida for the time being, he proceeded down the lake shore and along the Jordan to a point about one-half mile north of the apostolic camp; and in less than a week he was prepared to offer hospitality to almost fifteen hundred pilgrim visitors. The apostolic camp could accommodate about five hundred. This was the rainy season in Palestine, and these accommodations were required to take care of the ever-increasing number of inquirers, mostly earnest, who came into Perea to see Jesus and to hear his teaching.

163:5.3 (1806.4) David did all this on his own initiative, though he had taken counsel with Philip and Matthew at Magadan. He employed the larger part of his former messenger corps as his helpers in conducting this camp; he now used less than twenty men on regular messenger duty. Near the end of December and before the return of the seventy, almost eight hundred visitors were gathered about the Master, and they found lodging in David's camp.

6. ЗАВРЪЩАНЕТО НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

В петък, 30 декември, докато Иисус се намираше недалеч в планините заедно с Петър, Яков и Йоан, седемдесетте посланика започнаха по двама да пристигат в лагера при Пела, съпровождани от многобройни вярващи. Приблизително към пет часа, когато Иисус се върна в лагера, и седемдесетте вече се бяха събрали на това място, където обикновено учеше Иисус. Вечерната трапеза се задържа повече от час, докато тези страстни проповедници на Евангелието за Царството разказваха своите впечатления. В предшестващите седмици за апостолите вече беше известно много чрез куриерите на Давид, но всички бяха въодушевени, слушайки как тези новопосветени евангелисти сами разказват как тяхната проповед е била приета от гладни юдеи и друговерци. Най-после Иисус можа да види как хората носят благата вест без неговото лично участие. Сега Учителят знаеше, че може да напусне този свят, без да се опасява от сериозно забавяне в разпространяването на Царството.

Когато седемдесетте разказваха, че "даже бесовете са им подвластни", те имаха предвид случаите на чудодейно изцеление на жертвите на нервни разстройства. При все това тези пастири действително оказаха помощ в няколко случая на реално обладаване от дявола и имайки предвид тези случаи, Иисус каза: "Не е чудно, че тези непокорни по-маловажни духове ви се подчиняват, защото аз

6. THE RETURN OF THE SEVENTY

163:6.1 (1806.5) On Friday, December 30, while Jesus was away in the near-by hills with Peter, James, and John, the seventy messengers were arriving by couples, accompanied by numerous believers, at the Pella headquarters. All seventy were assembled at the teaching site about five o'clock when Jesus returned to the camp. The evening meal was delayed for more than an hour while these enthusiasts for the gospel of the kingdom related their experiences. David's messengers had brought much of this news to the apostles during previous weeks, but it was truly inspiring to hear these newly ordained teachers of the gospel personally tell how their message had been received by hungry Jews and gentiles. At last Jesus was able to see men going out to spread the good news without his personal presence. The Master now knew that he could leave this world without seriously hindering the progress of the kingdom.

163:6.2 (1807.1) When the seventy related how "even the devils were subject" to them, they referred to the wonderful cures they had wrought in the cases of victims of nervous disorders. Nevertheless, there had been a few cases of real spirit possession relieved by these ministers, and referring to these, Jesus said: "It is not strange that these disobedient minor spirits should be subject to you, seeing that I beheld Satan falling as

видях Сатаната да пада от небесата като мълния. Но нека това да не извиква във вас ликуване; аз ви заявявам, че щом се върна при Отеца, ние ще изпратим своя Дух непосредствено в човешкия разум така, че тази шепа заблудили се духове няма да може да се вселява в разума на нещастните смъртни. Заедно с вас се радвам, че вие сте способни да въздействате на хората, но не се въодушевявайте от това, а се радвайте, че вашите имена са записани на небесата, а това значи, че вие ще вървите напред по безкрайния път на духовните победи."

Именно тогава, преди да споделят вечерята, Иисус почувства един от тези редки приливи на емоционален възторг, свидетели на които понякога ставаха неговите последователи. Той каза: "Аз Ти благодаря, Отче, Господи на небето и земята, че макар това чудесно Евангелие да остана скрито от хитрите и лицемерните, духовните блаженства бяха разкрити от Духа на тези деца на Царството. Да, Татко мой, на Теб изглежда Ти е приятно да вършиш това и аз се радвам, знаейки, че благата вест ще се разпространява по целия свят, след като се върна при Теб и към този труд, който Ти ми поръча да изпълня. Аз съм дълбоко развълнуван, разбирайки, че скоро Ти ще предадеш цялата власт в мои ръце, че само Ти наистина знаеш кой съм аз и че само аз истински Те познавам, а също така и тези, на които Те разкрих. И когато завърша това откровение, посветено на моите братя в плът, аз ще го продължа пред Твоите небесни създания."

След това обръщение към Отеца Иисус се обърна към своите апостоли и пастири и каза: "Блажени са вашите очи, защото виждат, и вашите уши, защото слушат тези неща. Позволете ми да ви кажа, че много пророци и велики хора от миналите векове искаха да видят това, което виждате вие сега, но не им беше дадено. И много бъдещи поколения деца на света, слушайки за тези неща, ще завиждат на вас, чуващите и виждащите ги."

След това, обръщайки се към всички ученици, той каза: "Вие чухте колко много градове и села са приели благата вест за Царството и как моите пастири и учители са били приети от юдеите и езичниците. Наистина блажени са тези общини, които са решили да приемат Евангелието на Царството. Но тежкó на отхвърлилите светлината жители на Хоразин, Витсаида-Юлия и Капернаум – градовете, които не приеха добре посланиците. Аз заявявам, че ако чудесата, сътворени по тези места, бяха сътворени в Тир и Сидон, хората на така наричаните езически градове вече отдавна биха се покаяли и биха седели във власеници и пепел.

lightning from heaven. But rejoice not so much over this, for I declare to you that, as soon as I return to my Father, we will send forth our spirits into the very minds of men so that no more can these few lost spirits enter the minds of unfortunate mortals. I rejoice with you that you have power with men, but be not lifted up because of this experience but the rather rejoice that your names are written on the rolls of heaven, and that you are thus to go forward in an endless career of spiritual conquest."

163:6.3 (1807.2) And it was at this time, just before partaking of the evening meal, that Jesus experienced one of those rare moments of emotional ecstasy which his followers had occasionally witnessed. He said: "I thank you, my Father, Lord of heaven and earth, that, while this wonderful gospel was hidden from the wise and self-righteous, the spirit has revealed these spiritual glories to these children of the kingdom. Yes, my Father, it must have been pleasing in your sight to do this, and I rejoice to know that the good news will spread to all the world even after I shall have returned to you and the work which you have given me to perform. I am mightily moved as I realize you are about to deliver all authority into my hands, that only you really know who I am, and that only I really know you, and those to whom I have revealed you. And when I have finished this revelation to my brethren in the flesh, I will continue the revelation to your creatures on high."

163:6.4 (1807.3) When Jesus had thus spoken to the Father, he turned aside to speak to his apostles and ministers: "Blessed are the eyes which see and the ears which hear these things. Let me say to you that many prophets and many of the great men of the past ages have desired to behold what you now see, but it was not granted them. And many generations of the children of light yet to come will, when they hear of these things, envy you who have heard and seen them."

163:6.5 (1807.4) Then, speaking to all the disciples, he said: "You have heard how many cities and villages have received the good news of the kingdom, and how my ministers and teachers have been received by both the Jew and the gentile. And blessed indeed are these communities which have elected to believe the gospel of the kingdom. But woe upon the light-rejecting inhabitants of Chorazin, Bethsaida-Julias, and Capernaum, the cities which did not well receive these messengers. I declare that, if the mighty works done in these places had been done in Tyre and Sidon, the people of these so-called heathen cities would have long since repented in sackcloth and ashes. It shall indeed be

Наистина, в деня на съда по-търпимо ще бъде отношението към Тир и Сидон.”

Тъй като следващият ден беше събота, Иисус се уедини със седемдесетте и им каза: “Аз действително се радвах заедно с вас, когато се върнахте с добра вест за приемането на Евангелието за Царството от толкова много хора по цяла Галилея, Самария и Юдея. Но съм удивен от това, което ви приведе в такъв възторг. Нима не сте очаквали, че вашата проповед ще заключава в себе си такава сила? Нима вие така малко вярвахте в това Евангелие, че се върнахте поразени от неговото въздействие? И сега, макар че аз не се каня да помрачавам вашата радост, бих искал строго да ви предупредя за коварствата на гордостта – духовната гордост. Ако можехте да разберете падението на Луцифер, лукавия, вие бихте се предпазили от всякаква форма на духовна гордост.

Вие пристъпихте към този велик труд, разкривайки на смъртния човек, че той е син Божий. Аз ви показах пътя; вървете напред, изпълнявайки своя дълг, и непрестанно творете добро. На вас и на всички онези, които ще тръгнат по вашите стъпки във всички времена, позволете да кажа: аз винаги ще бъда редом и моето призивно възвание е и винаги ще бъде: елате при мен, всички вие, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя. Приемете моя ярем върху себе си и се учете от мен, защото аз съм верен и предан, и намерете покой за своите души.”

И те се убедиха в истинността на думите на Учителя, проверявайки неговите обещания на практика. И от този ден безбройно множество хора също изпитаха тези обещания и се убедиха в тяхната надеждност.

more tolerable for Tyre and Sidon in the day of judgment.”

163:6.6 (1807.5) The next day being the Sabbath, Jesus went apart with the seventy and said to them: “I did indeed rejoice with you when you came back bearing the good tidings of the reception of the gospel of the kingdom by so many people scattered throughout Galilee, Samaria, and Judea. But why were you so surprisingly elated? Did you not expect that your message would manifest power in its delivery? Did you go forth with so little faith in this gospel that you come back in surprise at its effectiveness? And now, while I would not quench your spirit of rejoicing, I would sternly warn you against the subtleties of pride, spiritual pride. If you could understand the downfall of Lucifer, the iniquitous one, you would solemnly shun all forms of spiritual pride.

163:6.7 (1808.1) “You have entered upon this great work of teaching mortal man that he is a son of God. I have shown you the way; go forth to do your duty and be not weary in well doing. To you and to all who shall follow in your steps down through the ages, let me say: I always stand near, and my invitation-call is, and ever shall be, Come to me all you who labor and are heavy laden, and I will give you rest. Take my yoke upon you and learn of me, for I am true and loyal, and you shall find spiritual rest for your souls.”

163:6.8 (1808.2) And they found the Master’s words to be true when they put his promises to the test. And since that day countless thousands also have tested and proved the surety of these same promises.

7. ПОДГОТОВКАТА ЗА ПОСЛЕДНАТА МИСИЯ

Следващите няколко дни станаха напрегнато време за лагера в Пела, където завършваха приготвленията за перейската мисия, последна за Иисус и неговите другари. Тримесечното пътешествие по цяла Перея продължи чак до влизането на Учителя в Йерусалим и завършването на земния му труд. През този период център на дейността на Иисус и апостолите беше лагерът при Пела.

Вече не беше нужно Иисус да върви сред народа, за да учи хората. Сега всяка седмица при него идваха все повече посетители; те пристигаха отвсякъде – не само от Палестина, но и от целия римски свят и Близкия изток.

7. PREPARATION FOR THE LAST MISSION

163:7.1 (1808.3) The next few days were busy times in the Pella camp; preparations for the Perean mission were being completed. Jesus and his associates were about to enter upon their last mission, the three months’ tour of all Perea, which terminated only upon the Master’s entering Jerusalem for his final labors on earth. Throughout this period the headquarters of Jesus and the twelve apostles was maintained here at the Pella camp.

163:7.2 (1808.4) It was no longer necessary for Jesus to go abroad to teach the people. They now came to him in increasing numbers each week and from all parts, not only from Palestine but from the whole Roman world and from the Near East.

Макар че Учителят заедно със седемдесетте евангелисти участваше в пътешествието по Перея, той прекара много време в лагера при Пела, обучавайки народа и наставлявайки дванадесетте. В течение на този тримесечен период редом с Иисус имаше не повече от десет апостоли.

Заедно със седемдесетте за път се приготвиха и членовете на женския корпус, готови по двойки да се трудят в основните градове на Перея. В последно време дванадесетте жени – членове на първоначалната група, бяха подготвили корпус от петдесет жени, обучени да посещават домовете и овладели изкуството при оказването на помощ на болните и страдащите. Перпетуа, жената на Симон Петър, влезе в тази нова група от женския корпус и ú беше поръчано да ръководи – под ръководството на Абнер – дейността по разширяването на женския корпус. След Петдесетница тя не се разделяше със своя прославен мъж, съпровождайки го във всички мисионерски пътешествия, и в деня, когато Петър беше разпънат в Рим, тя беше хвърлена на арената за изяждане от диви зверове. Сред членовете на този нов женски корпус бяха жените на Филип и Матей, както и майката на Яков и Йоан.

Сега, под личното ръководство на Иисус, делото на Царството трябваше да премине в своята завършваща фаза. И този настоящ етап беше етап на духовни дълбини, поразително отличаващ се от времето на бившата популярност в Галилея, когато Иисус го съпровождаха очакващите вълшебства и търсещите чудеса тълпи. При все това сред неговите последователи, както и преди, оставаха много хора с материалистична нагласа, неспособни да разберат истината, че Царството небесно е духовно братство между хората, основано на вечната истина за всеобщото бащинство на Бога.

Although the Master participated with the seventy in the tour of Perea, he spent much of his time at the Pella camp, teaching the multitude and instructing the twelve. Throughout this three months' period at least ten of the apostles remained with Jesus.

163:7.3 (1808.5) The women's corps also prepared to go out, two and two, with the seventy to labor in the larger cities of Perea. This original group of twelve women had recently trained a larger corps of fifty women in the work of home visitation and in the art of ministering to the sick and the afflicted. Perpetua, Simon Peter's wife, became a member of this new division of the women's corps and was intrusted with the leadership of the enlarged women's work under Abner. After Pentecost she remained with her illustrious husband, accompanying him on all of his missionary tours; and on the day Peter was crucified in Rome, she was fed to the wild beasts in the arena. This new women's corps also had as members the wives of Philip and Matthew and the mother of James and John.

163:7.4 (1808.6) The work of the kingdom now prepared to enter upon its terminal phase under the personal leadership of Jesus. And this present phase was one of spiritual depth in contrast with the miracle-minded and wonder-seeking multitudes who followed after the Master during the former days of popularity in Galilee. However, there were still any number of his followers who were material-minded, and who failed to grasp the truth that the kingdom of heaven is the spiritual brotherhood of man founded on the eternal fact of the universal fatherhood of God.

Документ 164. На празника освещение на храма

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 164. НА ПРАЗНИКА ОСВЕЩЕНИЕ НА ХРАМА

Секции

Въведение
1. Разказът за добрия самарянин
2. В Йерусалим
3. Изцеляването на слепия просяк
4. Йосия застава пред Синедриона
5. Обучението в притвора на Соломон

PAPER 164
AT THE FEAST OF DEDICATION

SECTIONS

Introduction
1. Story of the Good Samaritan
2. At Jerusalem
3. Healing the Blind Beggar
4. Josiah Before the Sanhedrin
5. Teaching in Solomon's Porch

Въведение

ДОКАТО се установяваше лагерът край Пела, Иисус, вземайки със себе си Натанаил и Тома, тайно отиде в Йерусалим на празника Освещение на храма. Едва когато преминаха Йордан при витанския брод, двамата апостоли разбраха, че техният Учител е отишъл в Йерусалим. Осъзнавайки, че той сериозно е решил да присъства на празника Освещение на храма, те започнаха колкото могат да уговарят Иисус и се опитваха да го разубедят, използвайки всевъзможни доводи. Но техните усилия се оказаха напразни; Иисус беше изпълнен с решимост да посети Йерусалим. На всички техни уговорки, на всички техни предупреждения, че да се отдават в лапите на Синедриона е безумно и опасно начинание, той отговаряше само едно: "Докато не се е изпълнило моето време, бих искал да дам на тези учители на Израил още една възможност да видят светлината."

По пътя към Йерусалим двамата апостоли продължаваха да изразяват опасения и да изказват съмнения в разумността на това явно самонадеяно начинание. Те стигнаха Йерихон към четири и половина и се приготвиха да спрат тук, за да пренощуват.

INTRODUCTION

164:0.1 (1809.1) AS THE camp at Pella was being established, Jesus, taking with him Nathaniel and Thomas, secretly went up to Jerusalem to attend the feast of the dedication. Not until they passed over the Jordan at the Bethany ford, did the two apostles become aware that their Master was going on to Jerusalem. When they perceived that he really intended to be present at the feast of dedication, they remonstrated with him most earnestly, and using every sort of argument, they sought to dissuade him. But their efforts were of no avail; Jesus was determined to visit Jerusalem. To all their entreaties and to all their warnings emphasizing the folly and danger of placing himself in the hands of the Sanhedrin, he would reply only, "I would give these teachers in Israel another opportunity to see the light, before my hour comes."

164:0.2 (1809.2) On they went toward Jerusalem, the two apostles continuing to express their feelings of fear and to voice their doubts about the wisdom of such an apparently presumptuous undertaking. They reached Jericho about half past four and prepared to lodge there for the night.

1. РАЗКАЗЪТ ЗА ДОБРИЯ САМАРЯНИН

Тази вечер около Иисус и двамата апостоли се събраха много хора – те задаваха въпроси, на много от които отговаряха апостолите, а други обсъждаше Иисус. В хода на вечерта един законник, в опит да въвлече Иисус в компрометиращ го спор, каза: "Учителю, бих искал да те попитам как трябва да постъпвам, за да наследя вечен живот?" Иисус отговори: "Какво е написано в Закона и при пророците? Как ти разбираш Писанията?" Законникът, познаващ ученията както на Иисус, така и на фарисеите, отговори: "Възлюби Господа Бога от цялото си сърце, цялата си душа, целия си разум и цялата си сила и възлюби ближния си, както самия себе си." Тогава Иисус каза: "Ти отговори вярно; постъпвай така и ще придобиеш вечен живот."

Но задавайки своя въпрос, законникът не беше напълно искрен и желаейки да оправдае себе си, а също така надявайки се да смути Иисус, той реши да му зададе още един въпрос. Като се приближи до Учителя, той каза: "И все пак, Учителю, аз бих те помолил да ми кажеш кой именно е мой ближен?" Законникът зададе този въпрос с надеждата да хване Иисус в капан – да го накара да направи някакво изявление, което би противоречало на юдейския закон, определящ ближните като "децата на един народ". На всички останали юдеите гледаха като на "псета езически". Този законник беше в общи черти запознат с ученията на Иисус и затова знаеше, че Учителят се придържа към различни възгледи; затова той се надяваше да го накара да каже нещо такова, което да може да бъде изтълкувано като оскърбление на свещения закон.

Но Иисус разбра намеренията на законника и вместо да попадне в капана, разказа на своите слушатели историята, добре разбирана от всеки жител на Йерихон. Иисус каза: "Един човек вървял от Йерусалим към Йерихон и попаднал на жестоки разбойници, които го ограбили, свалили му дрехите, набили го и си отишли, оставяйки го полумъртъв. Случайно по този път минавал свещеник и когато той открил ранения и видял неговото плачевно състояние, преминал от другата страна на пътя. Дошъл на това място и левит и, виждайки този човек, също преминал от другата страна. И, ето, приблизително по същото време някакъв самарянин, тръгнал към Йерихон, се натъкнал на този човек и като видял, че е ограбен и пребит, се съжалил над него; приближавайки се към него, той му превързал раните, умивайки ги със зехтин и вино, качил го на своето магаре и го довел тук,

1. STORY OF THE GOOD SAMARITAN

164:1.1 (1809.3) That evening a considerable company gathered about Jesus and the two apostles to ask questions, many of which the apostles answered, while others the Master discussed. In the course of the evening a certain lawyer, seeking to entangle Jesus in a compromising disputation, said: "Teacher, I would like to ask you just what I should do to inherit eternal life?" Jesus answered, "What is written in the law and the prophets; how do you read the Scriptures?" The lawyer, knowing the teachings of both Jesus and the Pharisees, answered: "To love the Lord God with all your heart, soul, mind, and strength, and your neighbor as yourself." Then said Jesus: "You have answered right; this, if you really do, will lead to life everlasting."

164:1.2 (1809.4) But the lawyer was not wholly sincere in asking this question, and desiring to justify himself while also hoping to embarrass Jesus, he ventured to ask still another question. Drawing a little closer to the Master, he said, "But, Teacher, I should like you to tell me just who is my neighbor?" The lawyer asked this question hoping to entrap Jesus into making some statement that would contravene the Jewish law which defined one's neighbor as "the children of one's people." The Jews looked upon all others as "gentile dogs." This lawyer was somewhat familiar with Jesus' teachings and therefore well knew that the Master thought differently; thus he hoped to lead him into saying something which could be construed as an attack upon the sacred law.

164:1.3 (1810.1) But Jesus discerned the lawyer's motive, and instead of falling into the trap, he proceeded to tell his hearers a story, a story which would be fully appreciated by any Jericho audience. Said Jesus: "A certain man was going down from Jerusalem to Jericho, and he fell into the hands of cruel brigands, who robbed him, stripped him and beat him, and departing, left him half dead. Very soon, by chance, a certain priest was going down that way, and when he came upon the wounded man, seeing his sorry plight, he passed by on the other side of the road. And in like manner a Levite also, when he came along and saw the man, passed by on the other side. Now, about this time, a certain Samaritan, as he journeyed down to Jericho, came across this wounded man; and when he saw how he had been robbed and beaten, he was moved with compassion, and going over to him, he bound up his wounds, pouring on oil and wine, and setting

в странноприемницата, където се грижил за него. На следващия ден той дал на стопанина на странноприемницата малко пари и казал: "Погрижи се както следва за моя другар, а ако похарчиш за него нещо повече от това, ще ти ги дам, когато се върна." Сега позволи ми да те попитам: кой от тези трима се оказал ближен на този, който попадна в ръцете на разбойниците?" И когато законникът видя, че се е хванал в собствения си капан, той отговори: "Този, който се е съжалил над него." А Иисус каза: "Върви и постъпвай по същия начин."

Законникът отговори "този, който се е съжалил над него", за да не произнесе ненавистната дума "самарянин". На въпроса: "Кой е моят ближен?", на законника се наложи да даде именно този отговор, който желаеше Иисус и който – ако го беше дал Иисус, щеше да стане пряко основание за обвинение в ерес. Иисус не само смути нечестния законник, но и разказа на своите слушатели историята, която беше едновременно прекрасно наставление за всичките му последователи и сурово осъждане на всички евреи за тяхното отношение към самаряните. Оттогава тази история продължи да поддържа братска любов във всички, които повярваха в Евангелието на Иисус.

the man upon his own beast, brought him here to the inn and took care of him. And on the morrow he took out some money and, giving it to the host, said: 'Take good care of my friend, and if the expense is more, when I come back again, I will repay you.' Now let me ask you: Which of these three turned out to be the neighbor of him who fell among the robbers?" And when the lawyer perceived that he had fallen into his own snare, he answered, "He who showed mercy on him." And Jesus said, "Go and do likewise."

164:1.4 (1810.2) The lawyer answered, "He who showed mercy," that he might refrain from even speaking that odious word, Samaritan. The lawyer was forced to give the very answer to the question, "Who is my neighbor?" which Jesus wished given, and which, if Jesus had so stated, would have directly involved him in the charge of heresy. Jesus not only confounded the dishonest lawyer, but he told his hearers a story which was at the same time a beautiful admonition to all his followers and a stunning rebuke to all Jews regarding their attitude toward the Samaritans. And this story has continued to promote brotherly love among all who have subsequently believed the gospel of Jesus.

2. В ЙЕРУСАЛИМ

Иисус посети празника на храма, за да възвести Евангелието на поклонниците от цялата империя. Сега той пристигна на празника Освещение на храма с една единствена цел: да предостави на Синедриона и юдейските водачи още една възможност да видят светлината. Главното събитие в тези няколко дни, прекарани в Йерусалим, стана в петък вечерта в дома на Никодим. Тук се събраха около двадесет и петима религиозни вождове, повярвали в ученията на Иисус. Четиринадесет от тях тогава бяха – или бяха били до неотдавна – членове на Синедриона. На тази среща присъстваха Евер, Матадорм и Йосиф Ариматейски.

В този случай всички слушатели на Иисус бяха учени хора и както те, така и двамата негови апостоли бяха поразени от кръгозора на Учителя и от дълбочината на неговите забележки, изказани пред това знатно общество. От времето на своите беседи в Александрия, Рим и на островите в Средиземно море Иисус не беше проявявал такива обширни познания и не беше демонстрирал такова разбиране на човешките дела – както мирски, така и религиозни.

2. AT JERUSALEM

164:2.1 (1810.3) Jesus had attended the feast of tabernacles that he might proclaim the gospel to the pilgrims from all parts of the empire; he now went up to the feast of the dedication for just one purpose: to give the Sanhedrin and the Jewish leaders another chance to see the light. The principal event of these few days in Jerusalem occurred on Friday night at the home of Nicodemus. Here were gathered together some twenty-five Jewish leaders who believed Jesus' teaching. Among this group were fourteen men who were then, or had recently been, members of the Sanhedrin. This meeting was attended by Eber, Matadormus, and Joseph of Arimathea.

164:2.2 (1810.4) On this occasion Jesus' hearers were all learned men, and both they and his two apostles were amazed at the breadth and depth of the remarks which the Master made to this distinguished group. Not since the times when he had taught in Alexandria, Rome, and in the islands of the Mediterranean, had he exhibited such learning and shown such a grasp of the affairs of men, both secular and religious.

Когато наближи краят на тази кратка среща, всички се разотидоха озадачени от личността на Учителя, очаровани от неговите благородни маниери и влюбени в този човек. Те се бяха опитали да дадат на Иисус съвет относно неговото желание да завоюва на своя страна и останалите членове на Синедриона. Учителят внимателно изслуша техните предложения, но не отговори нищо. Той прекрасно разбираше, че всичките им планове са неизпълними. Предполагаше, че повечето юдейски водачи никога няма да приемат Евангелието за Царството; при все това той даде на всички тях последна възможност да направят избор. Но тръгвайки тази вечер за нощувка на Елеонската планина заедно с Натанаил и Тома, той още не беше решил какъв метод да избере, за да привлече отново вниманието на Синедриона към своя труд.

164:2.3 (1810.5) When this little meeting broke up, all went away mystified by the Master's personality, charmed by his gracious manner, and in love with the man. They had sought to advise Jesus concerning his desire to win the remaining members of the Sanhedrin. The Master listened attentively, but silently, to all their proposals. He well knew none of their plans would work. He surmised that the majority of the Jewish leaders never would accept the gospel of the kingdom; nevertheless, he gave them all this one more chance to choose. But when he went forth that night, with Nathaniel and Thomas, to lodge on the Mount of Olives, he had not yet decided upon the method he would pursue in bringing his work once more to the notice of the Sanhedrin.

Онази нощ Натанаил и Тома почти не спаха – дотолкова бяха поразени от това, което чуха в дома на Никодим. Те много размишляваха над последната забележка на Иисус в отговор на предложението на предишните и днешни членове на Синедриона да се изправят заедно с тях преди седемдесетте. Учителят каза: "Не, мои братя, такава крачка би била напразна. Вие бихте умножили гнева, който ще се стовари на вашите глави, но с нищо не бихте смекчили тяхната ненавист към мен. Нека всеки от вас се занимае с делото на Отеца, подчинявайки се на повелите на собствения си дух; Аз още веднъж ще привлека вниманието към Царството така, както реши да направи това моят Отец."

164:2.4 (1811.1) That night Nathaniel and Thomas slept little; they were too much amazed by what they had heard at Nicodemus's house. They thought much over the final remark of Jesus regarding the offer of the former and present members of the Sanhedrin to go with him before the seventy. The Master said: "No, my brethren, it would be to no purpose. You would multiply the wrath to be visited upon your own heads, but you would not in the least mitigate the hatred which they bear me. Go, each of you, about the Father's business as the spirit leads you while I once more bring the kingdom to their notice in the manner which my Father may direct."

3. ИЗЦЕЛЯВАНЕТО НА СЛЕПИЯ ПРОСЯК

На следващата сутрин и тримата дойдоха на закуска във Витания при Марта, след което веднага тръгнаха за Йерусалим. В тази съботна сутрин, когато Иисус и двама от неговите апостоли се приближаваха към храма, те забелязаха известния в окръга просяк – сляп от рождение, да седи на своето обичайно място. Макар че просяците не просеха и не получаваха подаяния в съботните дни, на тях им се позволяваше да седят на своите обичайни места. Иисус спря и погледна просяка. Внимателно гледайки този сляп по рождение човек, му хрумна как може да привлече вниманието на Синедриона и други юдейски водачи и религиозни учители към своята мисия на Земята.

Докато Иисус стоеше пред слепия потънал в своите мисли, Натанаил, размишлявайки за възможната причина за

3. HEALING THE BLIND BEGGAR

164:3.1 (1811.2) The next morning the three went over to Martha's home at Bethany for breakfast and then went immediately into Jerusalem. This Sabbath morning, as Jesus and his two apostles drew near the temple, they encountered a well-known beggar, a man who had been born blind, sitting at his usual place. Although these mendicants did not solicit or receive alms on the Sabbath day, they were permitted thus to sit in their usual places. Jesus paused and looked upon the beggar. As he gazed upon this man who had been born blind, the idea came into his mind as to how he would once more bring his mission on earth to the notice of the Sanhedrin and the other Jewish leaders and religious teachers.

164:3.2 (1811.3) As the Master stood there before the blind man, engrossed in deep thought, Nathaniel, pondering the possible cause of this man's

слепотата на този човек, попита: “Учителю, щом той се е родил сляп, то кой е съгрешил: самият той или неговите родители?”

blindness, asked: “Master, who did sin, this man or his parents, that he should be born blind?”

Равините учеха, че всички случаи на вродена слепота бяха следствие от греха. Не само зачатието на децата ставаше в грях, но детето можеше да се роди сляпо и в резултат на някакъв грях, извършен от неговия баща. Те даже учеха, че такива недостатъци могат да бъдат следствие от греха или друга слабост на майката по време на износването на детето.

164:3.3 (1811.4) The rabbis taught that all such cases of blindness from birth were caused by sin. Not only were children conceived and born in sin, but a child could be born blind as a punishment for some specific sin committed by its father. They even taught that a child itself might sin before it was born into the world. They also taught that such defects could be caused by some sin or other indulgence of the mother while carrying the child.

Във всички тези краища отдавна съществуваше вярата в превъплъщението. Древните еврейски учители – наред с Платон, Филон и есеите – допускаха, че в течение на едно въплъщение хората могат да пожънат това, което са посели за времето, предшестващо съществуването; затова се смяташе, че в този живот те се разплащат за грехове, извършени в предишни животи. На Учителя беше трудно да накара хората да повярват, че техните души нямат предишни съществувания.

164:3.4 (1811.5) There was, throughout all these regions, a lingering belief in reincarnation. The older Jewish teachers, together with Plato, Philo, and many of the Essenes, tolerated the theory that men may reap in one incarnation what they have sown in a previous existence; thus in one life they were believed to be expiating the sins committed in preceding lives. The Master found it difficult to make men believe that their souls had not had previous existences.

При цялата парадоксалност на тази практика евреите смятаха за във висша степен похвално дело да подават милостиня на слепите просяци, макар че слепотата на тези просяци се приемаше като следствие от греха. Тези слепи, както винаги, непрекъснато повтаряха монотонно на минувачите: “О, милосърдни, помогнете на слепия и това ще ви се зачете.”

164:3.5 (1811.6) However, inconsistent as it seems, while such blindness was supposed to be the result of sin, the Jews held that it was meritorious in a high degree to give alms to these blind beggars. It was the custom of these blind men constantly to chant to the passers-by, “O tenderhearted, gain merit by assisting the blind.”

Иисус започна да обсъжда този случай с Натанаил и Тома, не само защото вече беше решил да използва слепия като средство в този ден още веднъж да привлече вниманието на юдейските водачи към своята мисия, но и защото той винаги призоваваше своите апостоли да търсят истинските причини за всички явления – природни и духовни. Той често ги предупреждаваше против разпространената тенденция да приписват духовни причини на обичайни физически явления.

164:3.6 (1811.7) Jesus entered into the discussion of this case with Nathaniel and Thomas, not only because he had already decided to use this blind man as the means of that day bringing his mission once more prominently to the notice of the Jewish leaders, but also because he always encouraged his apostles to seek for the true causes of all phenomena, natural or spiritual. He had often warned them to avoid the common tendency to assign spiritual causes to commonplace physical events.

Иисус реши да се възползва от този просяк в своите планове, но преди да направи каквото и да било за слепия, когото наричаха Йосия, той отговори на въпроса на Натанаил. Учителят каза: “Нито той е съгрешил, нито неговите родители, а за да може чрез него да се проявят деянията Божии. Тази слепота е възникнала в него по естествен начин, но сега ние трябва да извършим делото на Този, Който ме е изпратил, докато е още ден, защото неизбежно ще дойде нощта, когато ние вече няма да можем да направим това, което се каним да свършим. Докато съм в света, аз съм

164:3.7 (1812.1) Jesus decided to use this beggar in his plans for that day’s work, but before doing anything for the blind man, Josiah by name, he proceeded to answer Nathaniel’s question. Said the Master: “Neither did this man sin nor his parents that the works of God might be manifest in him. This blindness has come upon him in the natural course of events, but we must now do the works of Him who sent me, while it is still day, for the night will certainly come when it will be impossible to do the work we are about to perform. When I am in the world, I am the light of the world, but in only a little while I will not be with you.”

светлината на света, но ще мине съвсем малко време и аз няма да съм с вас.”

Казвайки това, Иисус се обърна към Натанаил и Тома: “Да сътворим зрение на този сляп в събота, за да дадем на книжниците и фарисеите всички основания, необходими им за обвиняване на Сина Човешки.” След това, наклонявайки се, той плю на земята и смеси глината със слюнка. Говорейки за всичко това така, че слепият да може да чуе, той се приближи до Йосия и положи глината на невиждащите му очи с думите: “Иди, синко, измий тази глина в Силоамската къпалня и веднага ще придобиеш зрение.” И когато Йосия се изми в Силоамския водоем, той се върна при своите другари и семейство зрящ.

Доколкото през целия си живот беше просил милостиня, той не владееше никакъв друг занаят. Затова, когато първият възторг от сътвореното зрение премина, Йосия се върна на това място, където обикновено просеше подаяния. Забелязвайки, че той вижда, неговите другари, съседи и всички, които го познаваха преди, започнаха да се чудят: “Нима това не е слепият просяк Йосия?” Някои казваха, че това е той, докато други твърдяха: “Не, този прилича на него, но е зрящ.” Но когато попитаха самия Йосия, той отговори: “Това съм аз.”

Когато започнаха да го питат как е прогледнал, той отговаряше: “Човек на име Иисус дойде тук и, говорейки за мен със своите другари, смеси слюнка с глина, помаза очите ми и ме изпрати да се измия в Силоамската къпалня. Аз направих както повели този човек и веднага прогледнах. Оттогава изминаха само няколко часа. Засега аз все още не разбирам много от това, което виждам.” И когато хората, които започнаха да се събират около него, попитаха къде да намерят този странен човек, който го е изцелил, той можа само да отговори, че не знае.

Това е едно от най-странните чудеса, сътворени от Учителя. Този човек не молеше за изцеление. Той не знаеше, че Иисус, изпращайки го да се измие в Силоамската къпалня и обещавайки му зрение, е този пророк от Галилея, който проповядваше в Йерусалим на празника в храма. Този човек слабо вярваше, че ще прогледне, но в онези дни хората дълбоко вярваха в силата на слюнката на велик или свят човек, образован учител или свят пророк. Затова той направи така, както повели Иисус.

Иисус използва глина и слюнка и го

164:3.8 (1812.2) When Jesus had spoken, he said to Nathaniel and Thomas: “Let us create the sight of this blind man on this Sabbath day that the scribes and Pharisees may have the full occasion which they seek for accusing the Son of Man.” Then, stooping over, he spat on the ground and mixed the clay with the spittle, and speaking of all this so that the blind man could hear, he went up to Josiah and put the clay over his sightless eyes, saying: “Go, my son, wash away this clay in the pool of Siloam, and immediately you shall receive your sight.” And when Josiah had so washed in the pool of Siloam, he returned to his friends and family, seeing.

164:3.9 (1812.3) Having always been a beggar, he knew nothing else; so, when the first excitement of the creation of his sight had passed, he returned to his usual place of alms-seeking. His friends, neighbors, and all who had known him aforetime, when they observed that he could see, all said, “Is this not Josiah the blind beggar?” Some said it was he, while others said, “No, it is one like him, but this man can see.” But when they asked the man himself, he answered, “I am he.”

164:3.10 (1812.4) When they began to inquire of him how he was able to see, he answered them: “A man called Jesus came by this way, and when talking about me with his friends, he made clay with spittle, anointed my eyes, and directed that I should go and wash in the pool of Siloam. I did what this man told me, and immediately I received my sight. And that is only a few hours ago. I do not yet know the meaning of much that I see.” And when the people who began to gather about him asked where they could find the strange man who had healed him, Josiah could answer only that he did not know.

164:3.11 (1812.5) This is one of the strangest of all the Master’s miracles. This man did not ask for healing. He did not know that the Jesus who had directed him to wash at Siloam, and who had promised him vision, was the prophet of Galilee who had preached in Jerusalem during the feast of tabernacles. This man had little faith that he would receive his sight, but the people of that day had great faith in the efficacy of the spittle of a great or holy man; and from Jesus’ conversation with Nathaniel and Thomas, Josiah had concluded that his would-be benefactor was a great man, a learned teacher or a holy prophet; accordingly he did as Jesus directed him.

164:3.12 (1812.6) Jesus made use of the clay and the spittle and directed him to wash in the symbolic

изпрати да се измие в символичната Силоамска къпалня по три причини:

1. Това не беше чудотворен отговор на вярата на индивида. Това беше чудо, което Иисус реши да сътвори за свои собствени цели, но което беше направено от него така, че този човек да може да извлече за себе си продължителна полза.

2. Тъй като слепият не беше молил за изцеление и неговата вяра беше слаба, тези материални действия трябваше да го обнадеждят. Бидейки суеверен човек, той действително вярваше в силата на слюнката и знаеше, че Силоамската къпалня е полусвещено място. Но той едва ли би отишъл там, ако не му беше необходимо да отмие глината, с която бяха помазани очите му. В тази процедура имаше точно толкова обредност, колкото беше необходима, за да го накара да действа.

3. Но Иисус имаше и трета причина, за да прибегне към такива материални средства за изпълнение на това уникално действие: за сметка на това чудо, извършено изключително в подчинение на своето собствено решение, той искаше да научи своите последователи – както съвременниците си, така и представителите на всички бъдещи епохи – да не презират и да не отричат материалните средства за лечение. Той искаше хората да престанат да смятат чудесата за единствен метод за лечение на човешки болести.

В тази съботна сутрин, близо до йерусалимския храм, Иисус по чудодеен начин даде на този човек зрение на първо място заради това, открито да отправи предизвикателство към Синедриона и всички еврейски учители и вождове. Това беше неговият начин да заяви открит разрив с фарисеите. Всичко, което той правеше, винаги се отличаваше с позитивност. Именно за да накара Синедриона да разгледа тези въпроси, той доведе своите двама апостоли при този човек следобед в събота и преднамерено провокира дебатите, които накараха фарисеите да обърнат внимание на това чудо.

pool of Siloam for three reasons:

164:3.13 (1812.7) 1. This was not a miracle response to the individual's faith. This was a wonder which Jesus chose to perform for a purpose of his own, but which he so arranged that this man might derive lasting benefit therefrom.

164:3.14 (1813.1) 2. As the blind man had not asked for healing, and since the faith he had was slight, these material acts were suggested for the purpose of encouraging him. He did believe in the superstition of the efficacy of spittle, and he knew the pool of Siloam was a semisacred place. But he would hardly have gone there had it not been necessary to wash away the clay of his anointing. There was just enough ceremony about the transaction to induce him to act.

164:3.15 (1813.2) 3. But Jesus had a third reason for resorting to these material means in connection with this unique transaction: This was a miracle wrought purely in obedience to his own choosing, and thereby he desired to teach his followers of that day and all subsequent ages to refrain from despising or neglecting material means in the healing of the sick. He wanted to teach them that they must cease to regard miracles as the only method of curing human diseases.

164:3.16 (1813.3) Jesus gave this man his sight by miraculous working, on this Sabbath morning and in Jerusalem near the temple, for the prime purpose of making this act an open challenge to the Sanhedrin and all the Jewish teachers and religious leaders. This was his way of proclaiming an open break with the Pharisees. He was always positive in everything he did. And it was for the purpose of bringing these matters before the Sanhedrin that Jesus brought his two apostles to this man early in the afternoon of this Sabbath day and deliberately provoked those discussions which compelled the Pharisees to take notice of the miracle.

4. ЙОСИЯ ЗАСТАВА ПРЕД СИНЕДРИОНА

Към средата на втората половина от деня за изцелението на Йосия вече говореха вече в целия храм, във връзка с което Синедрионът реши да се събере на съвет на своето обичайно място в храма. Те взеха това решение в нарушение на действащото правило, забраняващо на Синедриона да се събира в съботни дни. Иисус знаеше, че това нарушаване на съботата ще бъде едно от

4. JOSIAH BEFORE THE SANHEDRIN

164:4.1 (1813.4) By midafternoon the healing of Josiah had raised such a discussion around the temple that the leaders of the Sanhedrin decided to convene the council in its usual temple meeting place. And they did this in violation of a standing rule which forbade the meeting of the Sanhedrin on the Sabbath day. Jesus knew that Sabbath breaking would be one of the chief charges to be brought against him when the final test came, and

главните обвинения срещу него при последното изпитание, и искаше да застане пред Синедриона по обвинение в изцеляване на слепия в събота, в нарушение на техните собствени закони.

he desired to be brought before the Sanhedrin for adjudication of the charge of having healed a blind man on the Sabbath day, when the very session of the high Jewish court sitting in judgment on him for this act of mercy would be deliberating on these matters on the Sabbath day and in direct violation of their own self-imposed laws.

Но те не извикаха Иисус, защото се бояха от него. Вместо това веднага изпратиха за Йосия. След няколко предварителни въпроса председателят на Синедриона (присъстваха около петдесет човека) се разпореди Йосия да разкаже какво е станало с него. За времето, изминало след неговото сутрешно изцеление, Йосия узна от Тома, Натанаил и други, че фарисеите са недоволни от неговото изцеление в събота и че всички, имащи отношение към това, могат да очакват от тях неприятности; но Йосия още не разбираше, че Иисус е този, когото наричаха Избавител. Затова на разпита от фарисеите той каза: “Този човек дойде, положи на очите ми глина, поръча ми да се измия в Силоам и, ето, сега аз виждам.”

164:4.2 (1813.5) But they did not call Jesus before them; they feared to. Instead, they sent forthwith for Josiah. After some preliminary questioning, the spokesman for the Sanhedrin (about fifty members being present) directed Josiah to tell them what had happened to him. Since his healing that morning Josiah had learned from Thomas, Nathaniel, and others that the Pharisees were angry about his healing on the Sabbath, and that they were likely to make trouble for all concerned; but Josiah did not yet perceive that Jesus was he who was called the Deliverer. So, when the Pharisees questioned him, he said: “This man came along, put clay upon my eyes, told me to go wash in Siloam, and I do now see.”

Един от по-възрастните фарисеи произнесе дълга реч и каза: “Този човек не може да бъде от Бога, защото вие виждате, че той не съблюдава съботата. Той е нарушил закона първо с това, че е направил глина; също и с това, че е изпратил този просяк да се измие в Силоам в събота. Такъв човек не може да бъде учител, изпратен от Бога.”

164:4.3 (1813.6) One of the older Pharisees, after making a lengthy speech, said: “This man cannot be from God because you can see that he does not observe the Sabbath. He violates the law, first, in making the clay, then, in sending this beggar to wash in Siloam on the Sabbath day. Such a man cannot be a teacher sent from God.”

Тогава един от младите членове на съвета, който тайно вярваше в Иисус, каза: “Ако този човек не е изпратен от Бога, то как може да направи такова нещо? Ние знаем, че простият грешник е неспособен да прави такива чудеса. Всички ние познаваме този просяк и това, че е роден сляп; сега той вижда. Не искаш ли да кажеш, че този пророк прави всички тези чудеса със силата на княза на дяволите?” И на всеки фарисей, който се осмеляваше да обвини или осъди Иисус, се намираше друг, който ставаше, задавайки трудни и обезкуражаващи въпроси, така че между тях възникнаха сериозни разногласия. Виждайки какъв обрат вземат събитията, председателят на събранието реши да охлади нажежените страсти и да продължи разпита на самия Йосия. Обръщайки се към него, той попита: “Какво можеш да кажеш за този човек, Иисус, който, както ти твърдиш, ти даде зрение?” И Йосия отговори: “Аз мисля, че той е пророк.”

164:4.4 (1813.7) Then one of the younger men who secretly believed in Jesus, said: “If this man is not sent by God, how can he do these things? We know that one who is a common sinner cannot perform such miracles. We all know this beggar and that he was born blind; now he sees. Will you still say that this prophet does all these wonders by the power of the prince of devils?” And for every Pharisee who dared to accuse and denounce Jesus one would arise to ask entangling and embarrassing questions, so that a serious division arose among them. The presiding officer saw whither they were drifting, and in order to allay the discussion, he prepared further to question the man himself. Turning to Josiah, he said: “What do you have to say about this man, this Jesus, whom you claim opened your eyes?” And Josiah answered, “I think he is a prophet.”

Водачите бяха изключително обезпокоени и, не знаейки какво още да предприемат, решиха да изпратят за родителите на Йосия, за да изяснят действително ли той е бил роден сляп. На тях не им се искаше да вярват в

164:4.5 (1814.1) The leaders were greatly troubled and, knowing not what else to do, decided to send for Josiah’s parents to learn whether he had actually been born blind. They were loath to believe that the beggar had been healed.

изцелението на просяка.

В Йерусалим добре знаеха не само това, че на Иисус беше отказан достъп до всички синагоги, но и това, че и вярващите в неговото учение биваха гонени от синагогите – отлъчвани от религиозното братство на Израил, което означаваше лишаване от всякакви права и привилегии в цялото еврейско общество, с изключение на правото да купуват предмети от първа необходимост.

Затова, когато родителите на Йосия – бедни и наплашени души, застанаха пред внушаващия благоговеен страх Синедрион, те се побояха да говорят открито. Председателят на съда попита: "Ваш ли е този син? И следва ли да разбираме, че той се е родил сляп? Ако това е така, то как сега той е зрящ?" Тогава бащата на Йосия, подкрепян от неговата майка, каза: "Ние знаем само, че нашият син беше роден сляп, но как се е случило така, че е започнал да вижда, или кой е този човек, който му е върнал зрението, ние не знаем. Попитайте него; той е пълнолетен, нека сам разкаже за себе си."

След това те повторно извикаха Йосия. Първоначалният план – да проведат редовен съд, не успяваше и някои от тях се чувстваха неловко поради това, че правят всичко това в събота; затова извиквайки Йосия, те се опитаха да го объркат, използвайки друг подход. Чиновникът на съда се обърна към бившия слепец: "Защо не въздаваш хвала на Бога за това, което е станало? Защо не ни казваш цялата истина за това, което е станало? Всички ние знаем, че този човек е грешник. Защо отказваш да постигнеш истината? Знаеш, че и ти, и този човек се обвинявате в нарушаване на съботата. Нима не желаеш да изкупиш своя грях и да признаеш за свой изцелител Бога, ако както преди твърдиш, че днес ти е било възвърнато зрението?"

Но Йосия не беше глупак, а и чувство за хумор не му липсваше. Затова той отговори на чиновника на съда: „Грешник ли е този човек или не, не зная, но знам едно – че бях сляп, а сега виждам." И тъй като не им се отдаде да подмамят Йосия в капан, те продължаваха да го питат: "Как именно той ти даде зрение? Какво конкретно направи за теб? Какво ти каза? Караше ли те да вярваш в него?"

Йосия отговори с известно раздразнение: "Аз ви разказах подробно как стана всичко, но вие не повярвахте на думите ми. Защо искате да чуете всичко отново? Да не би случайно и вие да се каните да станете негови ученици?" След тези думи се вдигна шум. Заседанието беше прекъснато и работата едва не стигна до

164:4.6 (1814.2) It was well known about Jerusalem, not only that Jesus was denied entrance into all synagogues, but that all who believed in his teaching were likewise cast out of the synagogue, excommunicated from the congregation of Israel; and this meant denial of all rights and privileges of every sort throughout all Jewry except the right to buy the necessaries of life.

164:4.7 (1814.3) When, therefore, Josiah's parents, poor and fear-burdened souls, appeared before the august Sanhedrin, they were afraid to speak freely. Said the spokesman of the court: "Is this your son? and do we understand aright that he was born blind? If this is true, how is it that he can now see?" And then Josiah's father, seconded by his mother, answered: "We know that this is our son, and that he was born blind, but how it is that he has come to see, or who it was that opened his eyes, we know not. Ask him; he is of age; let him speak for himself."

164:4.8 (1814.4) They now called Josiah up before them a second time. They were not getting along well with their scheme of holding a formal trial, and some were beginning to feel strange about doing this on the Sabbath; accordingly, when they recalled Josiah, they attempted to ensnare him by a different mode of attack. The officer of the court spoke to the former blind man, saying: "Why do you not give God the glory for this? why do you not tell us the whole truth about what happened? We all know that this man is a sinner. Why do you refuse to discern the truth? You know that both you and this man stand convicted of Sabbath breaking. Will you not atone for your sin by acknowledging God as your healer, if you still claim that your eyes have this day been opened?"

164:4.9 (1814.5) But Josiah was neither dumb nor lacking in humor; so he replied to the officer of the court: "Whether this man is a sinner, I know not; but one thing I do know — that, whereas I was blind, now I see." And since they could not entrap Josiah, they sought further to question him, asking: "Just how did he open your eyes? what did he actually do to you? what did he say to you? did he ask you to believe in him?"

164:4.10 (1814.6) Josiah replied, somewhat impatiently: "I have told you exactly how it all happened, and if you did not believe my testimony, why would you hear it again? Would you by any chance also become his disciples?" When Josiah had thus spoken, the Sanhedrin broke up in confusion, almost violence, for the leaders rushed upon Josiah, angrily exclaiming: "You may talk

бой, защото водачите се хвърлиха към Йосия, възклицавайки гневно: “Самият ти можеш да се смяташ за ученик на този човек, а ние сме ученици на Мойсей – ние сме учители на закона Божий. Ние знаем, че Бог е говорил чрез Мойсей; що се отнася до този човек, Иисус, ние не знаем откъде се е взел той.”

Тогава Йосия се качи на една пейка и изкрещя на всички, които можеха да го чуят: “Послушайте, вие, наричащи се учители на целия Израил, какво ще ви кажа – ето го голямото чудо, защото вие признавате, че не знаете откъде е този човек, но със сигурност знаете от изслушаното от вас свидетелство, че той ми даде зрение. Ние всички знаем, че Бог не върши такива чудеса за нечестивите; че Бог би извършил това само по молба на истинския вярващ, такъв, който е свят и праведен. Вие знаете: все още никога не се е случвало някой да е дал зрение на човек, който се е родил сляп. Вижте ме всички и осъзнайте както беше извършено днес в Йерусалим! Аз ви казвам: ако този човек не беше от Бога, той нямаше да може да направи това.” И разотивайки се, обзети от гняв и смущение, членовете на Синедриона му викаха: “В грях си се родил и се опитваш да ни поучаваш? Може би в действителност ти не си бил роден сляп; но даже и да са ти дали зрение в събота, то това е било направено със силата на княза на дяволите.” И те веднага отидоха в синагогата, за да отлъчат Йосия.

Когато започна това дознание, Йосия имаше смътни представи за Иисус и за природата на своето изцеление. Голяма част от показанията, с които той толкова умно и смело излезе пред върховния съд на целия Израил, се формираха в неговото съзнание в хода на това разследване, което се провеждаше по такъв нечестен и несправедлив начин.

about being this man’s disciple, but we are disciples of Moses, and we are the teachers of the laws of God. We know that God spoke through Moses, but as for this man Jesus, we know not whence he is.”

164:4.11 (1814.7) Then Josiah, standing upon a stool, shouted abroad to all who could hear, saying: “Hearken, you who claim to be the teachers of all Israel, while I declare to you that herein is a great marvel since you confess that you know not whence this man is, and yet you know of a certainty, from the testimony which you have heard, that he opened my eyes. We all know that God does not perform such works for the ungodly; that God would do such a thing only at the request of a true worshiper — for one who is holy and righteous. You know that not since the beginning of the world have you ever heard of the opening of the eyes of one who was born blind. Look, then, all of you, upon me and realize what has been done this day in Jerusalem! I tell you, if this man were not from God, he could not do this.” And as the Sanhedrists departed in anger and confusion, they shouted to him: “You were altogether born in sin, and do you now presume to teach us? Maybe you were not really born blind, and even if your eyes were opened on the Sabbath day, this was done by the power of the prince of devils.” And they went at once to the synagogue to cast out Josiah.

164:4.12 (1815.1) Josiah entered this trial with meager ideas about Jesus and the nature of his healing. Most of the daring testimony which he so cleverly and courageously bore before this supreme tribunal of all Israel developed in his mind as the trial proceeded along such unfair and unjust lines.

5. ОБУЧЕНИЕТО В ПРИТВОРА НА СОЛОМОН

В течение на цялото заседание на Синедриона, провеждано в нарушението на съботата в една от залите на храма, Иисус се разхождаше наблизо, учейки хората в притвора на Соломон, и се надяваше, че ще го извикат в Синедриона, където ще може да разкаже благата вест за свободата и радостта на божественото синовство в Царството Божие. Но те се страхуваха да изпратят за него. Тези внезапни публични появи на Иисус в Йерусалим винаги ги объркваха. Иисус им даде същия този повод, който те с такова нетърпение очакваха, но те не се решиха да го

5. TEACHING IN SOLOMON’S PORCH

164:5.1 (1815.2) All of the time this Sabbath-breaking session of the Sanhedrin was in progress in one of the temple chambers, Jesus was walking about near at hand, teaching the people in Solomon’s Porch, hoping that he would be summoned before the Sanhedrin where he could tell them the good news of the liberty and joy of divine sonship in the kingdom of God. But they were afraid to send for him. They were always disconcerted by these sudden and public appearances of Jesus in Jerusalem. The very occasion they had so ardently sought, Jesus now gave them, but they feared to bring him before the Sanhedrin even as a

извикат в Синедриона даже като свидетел – да не говорим да го арестуват.

В Йерусалим беше средата на зимата и хората идваха в притвора на Соломон, за да могат поне донякъде да се скрият от лошото време; и докато тук се намираше Иисус, те му задаваха много въпроси и той ги учеше повече от два часа. Някои еврейски учители се опитаха да го подмамят в капан, питайки го пред всички: "Докога ще ни държиш в недоумение? Ако ти си Месия, защо не ни го кажеш направо?" Иисус отговори: "Много пъти ви говорих за себе си и за моя Отец, но вие не ми вярвате. Нима не виждате, че тези дела, които творя в името на моя Отец, сами говорят за мен? Но мнозина от вас не вярват, защото не принадлежат към моето паство. Учителят на истината привлича само тези, които се стремят към истината и жадуват за праведност. Моето паство се вслушва в моя глас и аз го познавам, и то ме следва. И на всички, които следват моето учение, аз давам вечен живот; те няма да загинат никога и никой няма да ги отведе изпод ръката ми. Моят Отец, Който ми даде тези деца, и аз сме едно." Някои от невярващите евреи се хвърлиха там, където още продължаваше строителството на храма, за да съберат камъни и да пребият Иисус, но вярващите ги удържаха.

Иисус продължаваше да учи: "Аз извърших за вас много добри дела по волята на моя Отец, а затова позволете ми да ви попитам: за кое от тях се каните да ме пребиете с камъни?" Един от фарисеите отговори: "Не за добрите дела се каним да те пребием, а за това, че ти, простият смъртен, богохулстваш, осмелявайки се да се сравняваш с Бога." Иисус отговори: "Вие обвинявате Сина Човешки в богохулство, защото отказвате да ми вярвате, когато ви заявявах, че съм изпратен от Бога. Ако не извършвам деяния Божии, не ми вярвайте, но на мен ми се струва, че ако аз ги извършвам, то вие – даже ако не вярвате в мен – трябва да повярвате на моите деяния. Но за да не се съмнявате в това, което възвестявам, позволете ми още веднъж да заявя, че Отецът е в мен и аз съм в Отеца и че така, както Отецът пребивава в мен, така и аз ще пребивавам във всеки, който повярва в това Евангелие." И когато хората чуха тези думи, много от тях побегнаха, за да съберат камъни и да го пребият, но той напусна територията на храма. Срещайки се с Натанаил и Тома, които присъстваха на заседанието на Синедриона, той почака заедно с тях, докато Йосия не излезе от залата за заседания.

Иисус и двамата апостоли отидоха да търсят Йосия у дома му, след като узнаха, че е

witness, and even more they feared to arrest him.

164:5.2 (1815.3) This was midwinter in Jerusalem, and the people sought the partial shelter of Solomon's Porch; and as Jesus lingered, the crowds asked him many questions, and he taught them for more than two hours. Some of the Jewish teachers sought to entrap him by publicly asking him: "How long will you hold us in suspense? If you are the Messiah, why do you not plainly tell us?" Said Jesus: "I have told you about myself and my Father many times, but you will not believe me. Can you not see that the works I do in my Father's name bear witness for me? But many of you believe not because you belong not to my fold. The teacher of truth attracts only those who hunger for the truth and who thirst for righteousness. My sheep hear my voice and I know them and they follow me. And to all who follow my teaching I give eternal life; they shall never perish, and no one shall snatch them out of my hand. My Father, who has given me these children, is greater than all, so that no one is able to pluck them out of my Father's hand. The Father and I are one." Some of the unbelieving Jews rushed over to where they were still building the temple to pick up stones to cast at Jesus, but the believers restrained them.

164:5.3 (1815.4) Jesus continued his teaching: "Many loving works have I shown you from the Father, so that now would I inquire for which one of these good works do you think to stone me?" And then answered one of the Pharisees: "For no good work would we stone you but for blasphemy, inasmuch as you, being a man, dare to make yourself equal with God." And Jesus answered: "You charge the Son of Man with blasphemy because you refused to believe me when I declared to you that I was sent by God. If I do not the works of God, believe me not, but if I do the works of God, even though you believe not in me, I should think you would believe the works. But that you may be certain of what I proclaim, let me again assert that the Father is in me and I in the Father, and that, as the Father dwells in me, so will I dwell in every one who believes this gospel." And when the people heard these words, many of them rushed out to lay hands upon the stones to cast at him, but he passed out through the temple precincts; and meeting Nathaniel and Thomas, who had been in attendance upon the session of the Sanhedrin, he waited with them near the temple until Josiah came from the council chamber.

164:5.4 (1816.1) Jesus and the two apostles did not go in search of Josiah at his home until they heard he

бил изгонен от синагогата. Когато дойдоха при него, Тома го извика в градината и Иисус, обръщайки се към него, каза: “Йосия, вярваш ли в Сина Божий?” Йосия отговори: “Кажи ми кой е той, за да мога да повярвам в него.” И Учителят каза: “Ти го видя и чу и това е този, който говори сега с теб.” А Йосия отговори: “Вярвам, Господи”, и падайки ничком, му се поклони.

Когато узна, че е изгонен от синагогата, Йосия изпадна в униние и падна духом, но се окуражи, когато Иисус му повели веднага да се приготви, за да отиде заедно с тях в лагера в Пела. Този простодушен жител на Йерусалим действително беше изгонен от юдейската синагога, но вижте: самият Създател на вселената го води напред към единението с духовната аристокрация на това време и това поколение.

Иисус напусна Йерусалим и се върна тук отново, едва преди да се приготви да напусне този свят. Заедно с двамата апостоли и Йосия Учителят тръгна обратно към Пела. Йосия се оказа един от тези, в които семената на чудотворната помощ на Иисус донесоха плодове, тъй като през целия си останал живот той проповядваше Евангелието за Царството.

had been cast out of the synagogue. When they came to his house, Thomas called him out in the yard, and Jesus, speaking to him, said: “Josiah, do you believe in the Son of God?” And Josiah answered, “Tell me who he is that I may believe in him.” And Jesus said: “You have both seen and heard him, and it is he who now speaks to you.” And Josiah said, “Lord, I believe,” and falling down, he worshiped.

164:5.5 (1816.2) When Josiah learned that he had been cast out of the synagogue, he was at first greatly downcast, but he was much encouraged when Jesus directed that he should immediately prepare to go with them to the camp at Pella. This simple-minded man of Jerusalem had indeed been cast out of a Jewish synagogue, but behold the Creator of a universe leading him forth to become associated with the spiritual nobility of that day and generation.

164:5.6 (1816.3) And now Jesus left Jerusalem, not again to return until near the time when he prepared to leave this world. With the two apostles and Josiah the Master went back to Pella. And Josiah proved to be one of the recipients of the Master’s miraculous ministry who turned out fruitfully, for he became a lifelong preacher of the gospel of the kingdom.

Документ 165. Начало на мисионерската дейност в Перея

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 165. НАЧАЛО НА МИСИОНЕРСКАТА ДЕЙНОСТ В ПЕРЕЯ

Секции

Въведение
1. В лагера край Пела
2. Проповедта за добрия пастир
3. Съботната проповед в Пела
4. Разделянето на наследството
5. Беседите с апостолите за богатството
6. Отговорът на въпроса на Петър

PAPER 165
THE PEREAN MISSION BEGINS

SECTIONS

Introduction
1. At the Pella Camp
2. Sermon on the Good Shepherd
3. Sabbath Sermon at Pella
4. Dividing the Inheritance
5. Talks to the Apostles on Wealth
6. Answer to Peter's Question

Въведение

Във вторник, 3 януари 30 година от н.е., Абнер – бившият ръководител на дванадесетте апостола на Йоан Кръстител, назорей, в миналото явяващ се глава на школата на назореите в Ен-Геди, а днес станал ръководител на седемдесетте посланика на Царството, извика своите съратници и им даде последни наставления преди да ги изпрати на мисионерско пътешествие по всички градове и села на Перея. Тази мисионерска дейност продължи почти три месеца и стана последното служене на Учителя. След това Иисус отиде в Йерусалим, където премина през своите завършващи изпитания в плът. Седемдесетте евангелисти, на които периодически помагаха Иисус и дванадесетте апостоли, се трудеха в следните големи и малки градове, както и в около петдесет села: Сафон, Гадара, Макад, Арбела, Рамат, Едрай, Босора, Каспин, Миспех, Гераса, Рагаба, Сокхот, Аматус, Адам, Фануил, Капитолиас, Дион, Атитай, Гада, Филаделфия, Йогвея, Галаад, Ветнимра, Тир, Елеале, Ливиас, Есевон, Калирхое, Вет-Фегор, Ситим, Севам, Медева, Бет-Маон,

INTRODUCTION

165:0.1 (1817.1) ON TUESDAY, January 3, A.D. 30, Abner, the former chief of the twelve apostles of John the Baptist, a Nazarite and onetime head of the Nazarite school at Engedi, now chief of the seventy messengers of the kingdom, called his associates together and gave them final instructions before sending them on a mission to all of the cities and villages of Perea. This Perean mission continued for almost three months and was the last ministry of the Master. From these labors Jesus went directly to Jerusalem to pass through his final experiences in the flesh. The seventy, supplemented by the periodic labors of Jesus and the twelve apostles, worked in the following cities and towns and some fifty additional villages: Zaphon, Gadara, Macad, Arbela, Ramath, Edrei, Bosora, Caspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Succoth, Amathus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Philadelphia, Jogbehah, Gilead, Beth-Nimrah, Tyrus, Elealah, Livias, Heshbon, Callirrhoe, Beth-Peor, Shittim, Sibmah, Medeba, Beth-Meon, Areopolis, and Aroer.

Ареополис и Ароир.

По време на това пътешествие из Перея женският корпус, състоящ се вече от шестдесет и двама човека, пое почти всички грижи за болните. Това беше завършващият период от формирането на по-висши духовни аспекти на Евангелието на Царството, с което се обясняваше отсъствието на чудеса. В никоя друга част на Палестина апостолите и учениците на Иисус не отделяха толкова много внимание на работата, както в Перея, и в нито един друг район неговите учения не получиха толкова широко признание сред по-осигурените класи.

В онези времена Перея беше почти в равна степен юдейска и езическа, тъй като при Юда Макавей стана масовото изгонване на евреите от тези региони. Перея беше най-красивата и живописна провинция в цяла Палестина. Евреите обикновено я наричаха "земята отвъд Йордан".

В течение на целия този период Иисус делеше своето време между лагера в Пела и пътешествията, на които ходеше заедно с дванадесетте, помагайки на седемдесетте евангелисти в различните градове, където те учеха и проповядваха. По разпореждане на Абнер седемдесетте кръщаваха всички вярващи, макар че Иисус не им беше давал такива указания.

165:0.2 (1817.2) Throughout this tour of Perea the women's corps, now numbering sixty-two, took over most of the work of ministration to the sick. This was the final period of the development of the higher spiritual aspects of the gospel of the kingdom, and there was, accordingly, an absence of miracle working. No other part of Palestine was so thoroughly worked by the apostles and disciples of Jesus, and in no other region did the better classes of citizens so generally accept the Master's teaching.

165:0.3 (1817.3) Perea at this time was about equally gentile and Jewish, the Jews having been generally removed from these regions during the times of Judas Maccabee. Perea was the most beautiful and picturesque province of all Palestine. It was generally referred to by the Jews as "the land beyond the Jordan."

165:0.4 (1817.4) Throughout this period Jesus divided his time between the camp at Pella and trips with the twelve to assist the seventy in the various cities where they taught and preached. Under Abner's instructions the seventy baptized all believers, although Jesus had not so charged them.

1. В ЛАГЕРА КРАЙ ПЕЛА

Към средата на януари в Пела се събраха вече повече от хиляда и двеста човека. Когато Иисус се намираше в лагера, той поне веднъж на ден учеше тези хора; обикновено, ако не валеше дъжд, той учеше в девет часа сутринта. Петър и другите апостоли учеха всеки ден до обед. Вечерите Иисус отговаряше на въпросите на дванадесетте и на други подготвени ученици. На вечерните занятия присъстваха около петдесет човека.

Към средата на март, когато Иисус отиде в Йерусалим, повече от четири хиляди човека се събираха всяка сутрин на сутрешната проповед на Учителя или Петър. Иисус реши да завърши своя труд в плът в този момент, когато интересът към неговото учение достигне висока степен – най-висшето ниво за цялото време на лишения от чудеса, стадий на прогрес на Царството. Макар че три четвърти от присъстващите бяха търсачи на истината, имаше и много фарисеи от Йерусалим и други места, както и голям брой скептици и заядливи хора.

1. AT THE PELLA CAMP

165:1.1 (1817.5) By the middle of January more than twelve hundred persons were gathered together at Pella, and Jesus taught this multitude at least once each day when he was in residence at the camp, usually speaking at nine o'clock in the morning if not prevented by rain. Peter and the other apostles taught each afternoon. The evenings Jesus reserved for the usual sessions of questions and answers with the twelve and other advanced disciples. The evening groups averaged about fifty.

165:1.2 (1817.6) By the middle of March, the time when Jesus began his journey toward Jerusalem, over four thousand persons composed the large audience which heard Jesus or Peter preach each morning. The Master chose to terminate his work on earth when the interest in his message had reached a high point, the highest point attained under this second or nonmiraculous phase of the progress of the kingdom. While three quarters of the multitude were truth seekers, there were also present a large number of Pharisees from Jerusalem and elsewhere, together with many doubters and cavilers.

Иисус и дванадесетте апостоли отделяха много време на народа, събрал се в лагера край Пела. Апостолите почти не участваха в мисионерските пътешествия и само понякога тръгваха на път заедно с Иисус, за да навестят съратниците на Абнер. Абнер беше добре запознат с Перея, тъй като именно тук неговият предишен учител Йоан Кръстител изпълни голяма част от своя труд. След началото на мисионерското пътешествие в Перея Абнер и седемдесетте вече не се върнаха в лагера край Пела.

165:1.3 (1818.1) Jesus and the twelve apostles devoted much of their time to the multitude assembled at the Pella camp. The twelve paid little or no attention to the field work, only going out with Jesus to visit Abner's associates from time to time. Abner was very familiar with the Perean district since this was the field in which his former master, John the Baptist, had done most of his work. After beginning the Perean mission, Abner and the seventy never returned to the Pella camp.

2. ПРОПОВЕДТА ЗА ДОБРИЯ ПАСТИР

Група от повече от триста жители на Йерусалим – фарисеи и други – тръгна след Иисус на север, в Перея, където в края на празника на обновлението той спешно напусна областта, подвластна на юдейските управители; и именно пред тези еврейски учители и водачи, а също и пред дванадесетте апостоли Иисус изнесе проповедта "За добрия пастир". След едночасова непринудена беседа Иисус, обръщайки се към група от приблизително сто човека, каза:

"Тази вечер трябва да ви разкажа много неща и тъй като сред вас има немалко мои ученици, а някои от присъстващите са моите най-зли врагове, аз ще изложа своето учение като притча, така че всеки да извлече от нея това, което намери отклик в неговото сърце.

Днес пред мен има хора, готови да умрат за мен и за това Евангелие за Царството, и в бъдеще някои от вас ще се пожертват; тук присъствате и вие, робите на традицията, следващи ме от Йерусалим и заедно със своите заслепени и заблудени вождове стремящи се да убият Сина Човешки. Моят днешен живот в плът ще стане съд за едните и за другите – пастири истински и пастири лъжливи. Ако лъжливият пастир е слепец, той би бил безгрешен, но вие твърдите, че виждате. Вие заявявате, че сте учители на Израил, затова вашият грях ще остане на вас.

Истинският пастир за през нощта събира своето стадо в кошарата, когато го грози опасност. С настъпването на утрото той влиза в овчарника през вратата и когато вика овцете, те познават неговия глас. Всеки пастир, попаднал в двора не през вратата, а по друг начин, е крадец и грабител. Истинският пастир влиза в овчарника, след като пазачът му отваря вратата, и овцете, познавайки гласа му, излизат при неговото повикване. Извеждайки своето стадо, пастирът върви пред него; той върви пръв и овцете го следват. Неговите овце вървят след него затова, защото познават

2. SERMON ON THE GOOD SHEPHERD

165:2.1 (1818.2) A company of over three hundred Jerusalemites, Pharisees and others, followed Jesus north to Pella when he hastened away from the jurisdiction of the Jewish rulers at the ending of the feast of the dedication; and it was in the presence of these Jewish teachers and leaders, as well as in the hearing of the twelve apostles, that Jesus preached the sermon on the "Good Shepherd." After half an hour of informal discussion, speaking to a group of about one hundred, Jesus said:

165:2.2 (1818.3) "On this night I have much to tell you, and since many of you are my disciples and some of you my bitter enemies, I will present my teaching in a parable, so that you may each take for yourself that which finds a reception in your heart.

165:2.3 (1818.4) "Tonight, here before me are men who would be willing to die for me and for this gospel of the kingdom, and some of them will so offer themselves in the years to come; and here also are some of you, slaves of tradition, who have followed me down from Jerusalem, and who, with your darkened and deluded leaders, seek to kill the Son of Man. The life which I now live in the flesh shall judge both of you, the true shepherds and the false shepherds. If the false shepherd were blind, he would have no sin, but you claim that you see; you profess to be teachers in Israel; therefore does your sin remain upon you.

165:2.4 (1818.5) "The true shepherd gathers his flock into the fold for the night in times of danger. And when the morning has come, he enters into the fold by the door, and when he calls, the sheep know his voice. Every shepherd who gains entrance to the sheepfold by any other means than by the door is a thief and a robber. The true shepherd enters the fold after the porter has opened the door for him, and his sheep, knowing his voice, come out at his word; and when they that are his are thus brought forth, the true shepherd goes before them; he leads the way and the sheep follow him. His sheep follow him

неговия глас; те няма да тръгнат след чужд човек. Те ще избягат от чуждия, защото не познават неговия глас. Народът, събрал се тук около нас, е като овце без пастир, но когато ние се обръщаме към него, те познават гласа на пастира и ни следват; поне онези от тях, които жадуват за истина и праведност. Някои от вас не принадлежат към моето стадо; вие не познавате моя глас и не вървите след мен. И доколкото вие сте лъжливи пастири, овцете не познават вашия глас и няма да тръгнат след вас.”

И когато Иисус разказа тази притча, никой не му зададе нито един въпрос. След известно време той продължи своята реч, преминавайки към обсъждане на притчата:

“Вие, желаещите да станете пастири на стадото на моя Отец, трябва не само да бъдете достойни водачи; вие следва също така и добре да *храните* овцете, предлагайки им добра храна; едва тогава ще станете истински пастири, когато изведете своите стада на зелени пасбища край тихи води.

А сега, за да не се стори на някои от вас тази притча твърде проста, аз заявявам, че аз съм едновременно и вратата в овчарника на Отеца, и истинският пастир на стадото на моя Отец. Всеки пастир, опитващ се да влезе в овчарника без мен, е обречен на неуспех и овцете няма да слушат неговия глас. Аз – заедно с тези, които служат с мен – съм вратата. Всяка душа, която застава на вечния път с помощта на създадените и предопределени от мен средства, ще бъде спасена и ще може да върви по-нататък, към вечните пасбища на Рая.

Но аз съм и истински пастир, готов да даде живота си за своите овце. Крадецът нахлува в овчарника, само за да открадне, убие и погуби; но аз дойдох, за да имате всички вие живот, при това в изобилие. Когато идва опасност, наемният работник бяга, обричайки овцете на разпръскване и унищожение; но истинският пастир няма да избяга, когато дойде вълкът; той ще защити стадото и ако се наложи, ще даде живота си заради спасението на своите овце. Истина, истина ви казвам, приятели и врагове: аз съм истинският пастир; познавам моите овце и моите овце ме познават. Аз няма да побегна пред лицето на опасността. Ще доведа до край своето служение и ще изпълня волята на Отеца, и няма да захвърля стадото, работата за което ми е поверена от Отеца.

Но аз имам и много други овце, които не принадлежат към това стадо, и тези думи са верни не само в този свят. Тези други овце също слушат и познават моя глас и аз обещах

because they know his voice; they will not follow a stranger. They will flee from the stranger because they know not his voice. This multitude which is gathered about us here are like sheep without a shepherd, but when we speak to them, they know the shepherd’s voice, and they follow after us; at least, those who hunger for truth and thirst for righteousness do. Some of you are not of my fold; you know not my voice, and you do not follow me. And because you are false shepherds, the sheep know not your voice and will not follow you.”

165:2.5 (1819.1) And when Jesus had spoken this parable, no one asked him a question. After a time he began again to speak and went on to discuss the parable:

165:2.6 (1819.2) “You who would be the undershepherds of my Father’s flocks must not only be worthy leaders, but you must also feed the flock with good food; you are not true shepherds unless you lead your flocks into green pastures and beside still waters.

165:2.7 (1819.3) “And now, lest some of you too easily comprehend this parable, I will declare that I am both the door to the Father’s sheepfold and at the same time the true shepherd of my Father’s flocks. Every shepherd who seeks to enter the fold without me shall fail, and the sheep will not hear his voice. I, with those who minister with me, am the door. Every soul who enters upon the eternal way by the means I have created and ordained shall be saved and will be able to go on to the attainment of the eternal pastures of Paradise.

165:2.8 (1819.4) “But I also am the true shepherd who is willing even to lay down his life for the sheep. The thief breaks into the fold only to steal, and to kill, and to destroy; but I have come that you all may have life and have it more abundantly. He who is a hireling, when danger arises, will flee and allow the sheep to be scattered and destroyed; but the true shepherd will not flee when the wolf comes; he will protect his flock and, if necessary, lay down his life for his sheep. Verily, verily, I say to you, friends and enemies, I am the true shepherd; I know my own and my own know me. I will not flee in the face of danger. I will finish this service of the completion of my Father’s will, and I will not forsake the flock which the Father has intrusted to my keeping.

165:2.9 (1819.5) “But I have many other sheep not of this fold, and these words are true not only of this world. These other sheep also hear and know my voice, and I have promised the Father that they shall all be brought into one fold, one brotherhood

на Отеца, че всички те ще бъдат събрани в едно стадо – едно братство на синовете Божии. И тогава всички вие ще познавате гласа на един пастир, истинския пастир, и всички ще признаете бащинството на Бога.

И тогава всички вие ще узнаете защо Отецът ме обича и е поверил Своите стада в тези предели в моите ръце. Отецът знае, че охранявайки неговите стада, аз няма да трепна, няма да оставя своите овце и ако се наложи, ще отдам своя живот на служене на неговите многобройни стада. Но имайте предвид: ако отдам своя живот, аз ще го получа отново. Нито един човек и нито едно друго създание не може да ми отнеме живота. Аз имам правото и силата да го отдавам – имам правото и силата и да си го взема обратно. Вие не можете да разберете това, но аз получих такава власт от Отеца още преди да се появи този свят."

Като чуха това, апостолите бяха смутени, учениците бяха поразени, а фарисеите от Йерусалим и околностите се отделиха за през нощта, говорейки: "Или той се е побъркал, или в него има бяс." Но даже някои от йерусалимските учители казваха: "Той говори като човек, дарен с власт; освен това нима някой е виждал този, в когото има дявол, да дарява зрение на слепец и да върши всички тези чудодейни неща, които извърши този човек?"

На следващия ден половината от тези йерусалимски учители заяви за своята вяра в Иисус, а останалите объркани са върнаха в Йерусалим и се разотидоха по домовете си.

of the sons of God. And then shall you all know the voice of one shepherd, the true shepherd, and shall all acknowledge the fatherhood of God.

165:2.10 (1819.6) "And so shall you know why the Father loves me and has put all of his flocks in this domain in my hands for keeping; it is because the Father knows that I will not falter in the safeguarding of the sheepfold, that I will not desert my sheep, and that, if it shall be required, I will not hesitate to lay down my life in the service of his manifold flocks. But, mind you, if I lay down my life, I will take it up again. No man nor any other creature can take away my life. I have the right and the power to lay down my life, and I have the same power and right to take it up again. You cannot understand this, but I received such authority from my Father even before this world was."

165:2.11 (1819.7) When they heard these words, his apostles were confused, his disciples were amazed, while the Pharisees from Jerusalem and around about went out into the night, saying, "He is either mad or has a devil." But even some of the Jerusalem teachers said: "He speaks like one having authority; besides, who ever saw one having a devil open the eyes of a man born blind and do all of the wonderful things which this man has done?"

165:2.12 (1819.8) On the morrow about half of these Jewish teachers professed belief in Jesus, and the other half in dismay returned to Jerusalem and their homes.

3. СЪБОТНАТА ПРОПОВЕД В ПЕЛА

Към края на януари на дневните съботни проповеди се събраха почти три хиляди човека. В събота, 28 януари, Иисус изнесе незабравимата проповед: „За доверието и духовната готовност". След встъпителните забележки на Симон Петър Учителят каза:

"Това, което неведнъж съм говорил за своите апостоли и ученици, го заявявам сега на това събрание: пазете се от фарисейската закваска, която е лицемерието, родено от предразсъдъци и отхранено в робско подчинение на традициите, макар че много от тези фарисеи са честни в сърцето си и някои от тях са тук като мои ученици. Скоро всички вие ще разберете моето учение, защото няма нищо скрито, което да не се открие. Всички вие ще узнаете това, което сега е скрито от вас, когато Синът Човешки завърши своята мисия на Земята в плът.

3. SABBATH SERMON AT PELLA

165:3.1 (1819.9) By the end of January the Sabbath-afternoon multitudes numbered almost three thousand. On Saturday, January 28, Jesus preached the memorable sermon on "Trust and Spiritual Preparedness." After preliminary remarks by Simon Peter, the Master said:

165:3.2 (1820.1) "What I have many times said to my apostles and to my disciples, I now declare to this multitude: Beware of the leaven of the Pharisees which is hypocrisy, born of prejudice and nurtured in traditional bondage, albeit many of these Pharisees are honest of heart and some of them abide here as my disciples. Presently all of you shall understand my teaching, for there is nothing now covered that shall not be revealed. That which is now hid from you shall all be made known when the Son of Man has completed his mission on earth and in the flesh.

Скоро, много скоро това, което нашите врагове замислят тайно и в тъмнина, ще излезе на светло и ще бъде провъзгласено от покривите. Но аз ви казвам, приятели мои: не се бойте от тях, когато те се опитат да унищожат Сина Човешки. Не се бойте от тези, които могат да убият тялото, но след това вече няма да имат власт над вас. Аз ви призовавам от никого да не се боите – нито на земята, нито на небето, а да се радвате, познавайки Този, в Чиято власт е да ви освободи от цялата неправедност и да ви представи невинни пред съда на вселената.

165:3.3 (1820.2) "Soon, very soon, will the things which our enemies now plan in secrecy and in darkness be brought out into the light and be proclaimed from the housetops. But I say to you, my friends, when they seek to destroy the Son of Man, be not afraid of them. Fear not those who, although they may be able to kill the body, after that have no more power over you. I admonish you to fear none, in heaven or on earth, but to rejoice in the knowledge of Him who has power to deliver you from all unrighteousness and to present you blameless before the judgment seat of a universe.

Нима не се продават пет врабчета за два гроша? И при все това, когато тези птици прелитат от място на място в търсене на храна, нито една от тях не е забравена от Отеца, източника на всичко живо. За серафимите-хранители и космите на главата ви са преброени. И ако всичко това е така, то защо трябва да живеете в страх пред многобройните дреболии, които се случват във вашия ежедневен живот? Казвам ви: не се бойте, вие сте много по-ценни от множество̀ врабчета.

165:3.4 (1820.3) "Are not five sparrows sold for two pennies? And yet, when these birds flit about in quest of their sustenance, not one of them exists without the knowledge of the Father, the source of all life. To the seraphic guardians the very hairs of your head are numbered. And if all of this is true, why should you live in fear of the many trifles which come up in your daily lives? I say to you: Fear not; you are of much more value than many sparrows.

Всички вас, имащи мъжеството да признаете вярата в моето Евангелие пред хората, аз скоро ще призная пред ангелите небесни; но този, който преднамерено отрича истината на моите учения пред хората, ще бъде отхвърлен от своите хранители на съдбата даже пред ангелите небесни.

165:3.5 (1820.4) "All of you who have had the courage to confess faith in my gospel before men I will presently acknowledge before the angels of heaven; but he who shall knowingly deny the truth of my teachings before men shall be denied by his guardian of destiny even before the angels of heaven.

Говорете за Сина Човешки каквото желаете и ще ви се прости; но този, който се осмелява да хули Бога, едва ли ще намери прошка. Когато хората стигнат дотам, че умишлено да приписват делата Божии на силите на злото, такива злостни метежници едва ли ще спечелят прошка за своите грехове.

165:3.6 (1820.5) "Say what you will about the Son of Man, and it shall be forgiven you; but he who presumes to blaspheme against God shall hardly find forgiveness. When men go so far as knowingly to ascribe the doings of God to the forces of evil, such deliberate rebels will hardly seek forgiveness for their sins.

И когато нашите врагове ни доведат пред началниците на синагогите и другите водачи, не се грижете за това, какво да говорите, и не се вълнувайте за това, как да отговаряте на техните въпроси, защото пребиваващият във вас дух непременно ще ви научи в същия този час какво да кажете в името на Евангелието на Царството.

165:3.7 (1820.6) "And when our enemies bring you before the rulers of the synagogues and before other high authorities, be not concerned about what you should say and be not anxious as to how you should answer their questions, for the spirit that dwells within you shall certainly teach you in that very hour what you should say in honor of the gospel of the kingdom.

Колко още ще се бавите в долината на решенията? Защо се колебаете между две мнения? Защо юдеин или езичник трябва да се съмнява да приеме ли благата вест за това, че той е син на вечния Бог? Колко още ще трябва да ви убеждаваме да приемете с радост своето духовно наследство? Аз дойдох в този свят, за да ви разкрия Отеца и да ви доведа при Отеца. Първото вече изпълних, но второто не мога да изпълня без вашето съгласие:

165:3.8 (1820.7) "How long will you tarry in the valley of decision? Why do you halt between two opinions? Why should Jew or gentile hesitate to accept the good news that he is a son of the eternal God? How long will it take us to persuade you to enter joyfully into your spiritual inheritance? I came into this world to reveal the Father to you and to lead you to the Father. The first I have done, but the last I may not do without your consent; the Father never compels any man to enter the kingdom. The

Отецът никога и никого не заставя да влезе в Царството. Поканата винаги е била и винаги ще бъде неизменна: нека всички желаещи дойдат и нека щедро черпят от водата на живота."

invitation ever has been and always will be: Whosoever will, let him come and freely partake of the water of life."

Когато Иисус замлъкна, мнозина тръгнаха към Йордан, за да получат кръщение от апостолите, а Иисус слушаше въпросите на останалите.

165:3.9 (1820.8) When Jesus had finished speaking, many went forth to be baptized by the apostles in the Jordan while he listened to the questions of those who remained.

4. РАЗДЕЛЯНЕТО НА НАСЛЕДСТВОТО

Докато апостолите кръщаваха вярващите, Учителят говореше с тези, които останаха. Един юноша му каза: "Учителю, моят баща умря, оставяйки на мен и моя брат голямо наследство, но брат ми отказва да даде това, което ми се полага. Не можеш ли ти да заповядаш на моя брат да раздели с мен наследството си?" Иисус беше донякъде възмутен от това, че този материално настроен юноша изнесе на обсъждане подобен делови въпрос. Но той се възползва от този случай, за да продължи своето обучение. Иисус каза: "Човече, кой ме е сложил да деля между вас наследството? Защо си решил, че ме интересуват материалните дела на този свят?" И след това, обръщайки се към всички, които се намираха пред него, той каза: "Внимавайте, пазете се от алчност; животът на човека не зависи от вашето имущество, колкото и богати да сте. Не силата на богатството носи щастие и не съкровищата дават радост. Само по себе си богатството не е проклятие, но любовта към него води до такава привързаност към вещите от този свят, че душата става сляпа за възхитителните, очарователни духовни реалности на Царството Божие на земята и за радостта от вечния живот на небесата.

4. DIVIDING THE INHERITANCE

165:4.1 (1821.1) As the apostles baptized believers, the Master talked with those who tarried. And a certain young man said to him: "Master, my father died leaving much property to me and my brother, but my brother refuses to give me that which is my own. Will you, then, bid my brother divide this inheritance with me?" Jesus was mildly indignant that this material-minded youth should bring up for discussion such a question of business; but he proceeded to use the occasion for the impartation of further instruction. Said Jesus: "Man, who made me a divider over you? Where did you get the idea that I give attention to the material affairs of this world?" And then, turning to all who were about him, he said: "Take heed and keep yourselves free from covetousness; a man's life consists not in the abundance of the things which he may possess. Happiness comes not from the power of wealth, and joy springs not from riches. Wealth, in itself, is not a curse, but the love of riches many times leads to such devotion to the things of this world that the soul becomes blinded to the beautiful attractions of the spiritual realities of the kingdom of God on earth and to the joys of eternal life in heaven.

Позволете ми да ви разкажа историята за един заможен човек, получил богата реколта; забогатявайки, той започнал да разсъждава сам със себе си: "Какво да правя с цялото си богатство? Сега имам толкова, че не зная къде да държа своето състояние." Като поразмислил над своя проблем, той казал: "Ще направя ето какво: ще срина всичките си хамбари и ще построя още по-високи и ще имам достатъчно място, за да събера цялата си реколта и вещи. И ще кажа на моята душа: душа, много добре си запасена за много години; почивай, яж, пий и се весели, защото ти си богата и приумножи своето добро."

165:4.2 (1821.2) "Let me tell you a story of a certain rich man whose ground brought forth plentifully; and when he had become very rich, he began to reason with himself, saying: 'What shall I do with all my riches? I now have so much that I have no place to store my wealth.' And when he had meditated on his problem, he said: 'This I will do; I will pull down my barns and build greater ones, and thus will I have abundant room in which to store my fruits and my goods. Then can I say to my soul, soul, you have much wealth laid up for many years; take now your ease; eat, drink, and be merry, for you are rich and increased in goods.'

Но този богаташ беше и глупак. Грижейки се за материалните потребности на своя разум и тяло, той не се запаси със съкровища на небето за удовлетворение на духа и спасение

165:4.3 (1821.3) "But this rich man was also foolish. In providing for the material requirements of his mind and body, he had failed to lay up treasures in heaven for the satisfaction of the spirit and for the

на душата. Не му донесе радост и натрупаното богатство, защото в същата нощ той отдаде на Бога душата си: в неговия дом нахлуха разбойници, убиха го и, разграбвайки хамбарите му, изгориха това, което беше останало. А неговите наследници се сбиха заради оцелялата собственост. Този човек събираше съкровища за себе си на земята, но не беше богат пред Бога.”

Иисус постъпи така с юношата, тъй като знаеше, че неговата беда се заключава в корист. Но даже ако причината беше в нещо друго, той нямаше да се намеси, защото никога не се намесваше в мирските дела даже на своите апостоли, а още по-малко – на своите ученици.

Когато Иисус завърши своя разказ, друг човек стана и попита: “Учителю, аз зная, че твоите апостоли са продали цялата си земна собственост, за да тръгнат след теб, и че при вас всичко е общо, както при есеите; но желаеш ли ти да постъпваме така и всички ние, твоите ученици? Греховно ли е честно натрупаното богатство?” И Иисус отговори на този въпрос: “Приятелю мой, честното богатство не е грях; но е греховно, ако материалното богатство се превърне за теб в *съкровище,* способно да погълне твоите интереси и да отвлече твоите чувства от привързаността към духовните стремежи на Царството. Няма грях в това, да притежаваш честни владения на земята, при условие че твоето *съкровище* е на небесата, защото където е твоето съкровище, там ще бъде и сърцето ти. Съществува огромна разлика между богатството, водещо до корист и егоизъм, и богатството на хора, които, владеейки излишък от вещи от този свят, го пазят и разпределят като усърдни стопани и щедро поддържат тези, които посвещават цялата своя енергия на делото на Царството. Много от вас, присъстващи тук без средства, са нахранени и настанени в това палатково градче благодарение на това, че състоятелни и свободни от предразсъдъци мъже и жени дадоха своите пари за тази цел на вашия домакин, Давид Зеведеев.

Но винаги помнете, че богатството, в крайна сметка, не е вечно. Любовта към богатството твърде често пречи на духовната проницателност и даже я унищожава. Вие трябва да осъзнаете опасността от превръщането на богатството във ваш господар вместо във ваш слуга.”

Иисус не внушаваше и не поощряваше безгрижието, безделието, безразличието към физическите потребности на семейството или зависимостта от подаяния. Но той

salvation of the soul. And even then he was not to enjoy the pleasure of consuming his hoarded wealth, for that very night was his soul required of him. That night there came the brigands who broke into his house to kill him, and after they had plundered his barns, they burned that which remained. And for the property which escaped the robbers his heirs fell to fighting among themselves. This man laid up treasures for himself on earth, but he was not rich toward God.”

165:4.4 (1821.4) Jesus thus dealt with the young man and his inheritance because he knew that his trouble was covetousness. Even if this had not been the case, the Master would not have interfered, for he never meddled with the temporal affairs of even his apostles, much less his disciples.

165:4.5 (1821.5) When Jesus had finished his story, another man rose up and asked him: “Master, I know that your apostles have sold all their earthly possessions to follow you, and that they have all things in common as do the Essenes, but would you have all of us who are your disciples do likewise? Is it a sin to possess honest wealth?” And Jesus replied to this question: “My friend, it is not a sin to have honorable wealth; but it is a sin if you convert the wealth of material possessions into treasures which may absorb your interests and divert your affections from devotion to the spiritual pursuits of the kingdom. There is no sin in having honest possessions on earth provided your treasure is in heaven, for where your treasure is there will your heart be also. There is a great difference between wealth which leads to covetousness and selfishness and that which is held and dispensed in the spirit of stewardship by those who have an abundance of this world’s goods, and who so bountifully contribute to the support of those who devote all their energies to the work of the kingdom. Many of you who are here and without money are fed and lodged in yonder tented city because liberal men and women of means have given funds to your host, David Zebedee, for such purposes.

165:4.6 (1822.1) “But never forget that, after all, wealth is unenduring. The love of riches all too often obscures and even destroys the spiritual vision. Fail not to recognize the danger of wealth’s becoming, not your servant, but your master.”

165:4.7 (1822.2) Jesus did not teach nor countenance improvidence, idleness, indifference to providing the physical necessities for one’s family, or dependence upon alms. But he did teach that the

действително учеше, че материалното и тленното следва да се подчинява на благополучието на душата и на прогреса на духовната същност в Царството небесно.

След това, докато хората се спускаха към реката, за да погледат кръщението, човекът, първи обърнал се с въпрос, се приближи до Иисус, за да поговори с него насаме за наследството, тъй като той смяташе, че Учителят се е отнесъл сурово с него. Отново изслушвайки го, Иисус отговори: “Синко, защо в такъв ден ти упорстваш със своите користни наклонности, вместо да се възползваш от възможността и да вкусиш хляба на живота? Нима не знаеш, че юдейските закони за наследството ще осигурят справедливо решение, ако отидеш със своята жалба в съда на синагогата? Нима не виждаш, че моята задача е да направя така, че ти да узнаеш за своето небесно наследство? Нима ти не си чел в Писанията: “Ето този, който забогатява с предпазливост и скъперничество, и ето неговата награда: макар че той казва, че е придобил покой и сега може да се ползва от своето имущество, той не знае какво му подготвя бъдещето, не знае, че ще му се наложи да остави всичко това на другите след своята смърт”? Нима не си чел заповедта: “Не пожелавай!” И на друго място: „Те ядяха и се насищаха, и напълняха, и се обърнаха към други богове.” Чете ли ти в Псалтира, че “Господ изпитва отвращение към користолюбците” и че “това малко, което е в праведника, превъзхожда богатствата на много нечестивци”? “Когато богатството се умножава, не прилагайте към него сърцето си.” Нима не си чел това място от Йеремия, където той казва: „Богатият не трябва да се хвали със своето богатство”; и Йезекиил изрече истината, казвайки: “Със своите речи те демонстрират любов, но техните сърца ги теглят към користни цели.”

Иисус отпрати юношата с думите: “Сине мой, каква полза ще имаш, ако придобивайки целия свят, изгубиш душата си?”

На друг човек, застанал редом и питащ какво ще бъде положението на богатите в съдния ден, той отговори: “Аз не съм дошъл да съдя богатите или бедните; самият живот, преживян от хората, ще им бъде съдия. Покрай всичко друго, което може да се вземе под внимание при произнасянето на присъдата над богатия, всеки собственик на голямо състояние трябва да отговори минимум на три въпроса:

1. Какво състояние си натрупал?

2. Как си го придобил?

material and temporal must be subordinated to the welfare of the soul and the progress of the spiritual nature in the kingdom of heaven.

165:4.8 (1822.3) Then, as the people went down by the river to witness the baptizing, the first man came privately to Jesus about his inheritance inasmuch as he thought Jesus had dealt harshly with him; and when the Master had again heard him, he replied: “My son, why do you miss the opportunity to feed upon the bread of life on a day like this in order to indulge your covetous disposition? Do you not know that the Jewish laws of inheritance will be justly administered if you will go with your complaint to the court of the synagogue? Can you not see that my work has to do with making sure that you know about your heavenly inheritance? Have you not read the Scripture: ‘There is he who waxes rich by his wariness and much pinching, and this is the portion of his reward: Whereas he says, I have found rest and now shall be able to eat continually of my goods, yet he knows not what time shall bring upon him, and also that he must leave all these things to others when he dies.’ Have you not read the commandment: ‘You shall not covet.’ And again, ‘They have eaten and filled themselves and waxed fat, and then did they turn to other gods.’ Have you read in the Psalms that ‘the Lord abhors the covetous,’ and that ‘the little a righteous man has is better than the riches of many wicked.’ ‘If riches increase, set not your heart upon them.’ Have you read where Jeremiah said, ‘Let not the rich man glory in his riches’; and Ezekiel spoke truth when he said, ‘With their mouths they make a show of love, but their hearts are set upon their own selfish gain.’”

165:4.9 (1822.4) Jesus sent the young man away, saying to him, “My son, what shall it profit you if you gain the whole world and lose your own soul?”

165:4.10 (1822.5) To another standing near by who asked Jesus how the wealthy would stand in the day of judgment, he replied: “I have come to judge neither the rich nor the poor, but the lives men live will sit in judgment on all. Whatever else may concern the wealthy in the judgment, at least three questions must be answered by all who acquire great wealth, and these questions are:

165:4.11 (1822.6) “1. How much wealth did you accumulate?

165:4.12 (1822.7) “2. How did you get this wealth?

3. Как си се разпоредил с него?”

165:4.13 (1822.8) “3. How did you use your wealth?”

След това Иисус се уедини в палатката, за да отдъхне малко преди вечерната трапеза. Когато апостолите завършиха да кръщават, те също дойдоха тук и искаха да поговорят с него за богатствата на земята и съкровището на небесата. Но той спеше.

165:4.14 (1822.9) Then Jesus went into his tent to rest for a while before the evening meal. When the apostles had finished with the baptizing, they came also and would have talked with him about wealth on earth and treasure in heaven, but he was asleep.

5. БЕСЕДИТЕ С АПОСТОЛИТЕ ЗА БОГАТСТВОТО

5. TALKS TO THE APOSTLES ON WEALTH

Тази вечер след вечеря, когато Иисус и дванадесетте се събраха на своя ежедневен съвет, Андрей попита: “Учителю, предвид това, че кръщавахме вярващите и не можахме да чуем всички думи, с които ти се обърна към останалия народ, няма ли да се съгласиш да ги повториш за нас?” И в отговор на молбата на Андрей Иисус каза:

165:5.1 (1823.1) That evening after supper, when Jesus and the twelve gathered together for their daily conference, Andrew asked: “Master, while we were baptizing the believers, you spoke many words to the lingering multitude which we did not hear. Would you be willing to repeat these words for our benefit?” And in response to Andrew’s request, Jesus said:

“Да, Андрей, ще поговоря с вас за тези неща – богатството и препитанието, но думите, обърнати към вас, моите апостоли, трябва донякъде да се различават от тези, които говорех на учениците и народа, тъй като вие оставихте всичко, не само за да вървите след мен, но и за да бъдете посветени като посланици на Царството. Зад себе си имате вече няколко години опит и знаете, че Отецът, Чието Царство вие възвестявате, няма да ви остави. Вие посветихте своя живот на служене на Царството. Затова не се тревожете и не се грижете за делата на тленния живот – нито за това, какво ще ядете, нито за това, в какво ще облечете тялото си. Благополучието на душата е повече от храна и питие; прогресът на духа стои много по-високо от потребностите от облекло. Когато се изкушавате да се усъмните дали ще имате препитание, спомнете си за враните – те не сеят и не жънат, нямат нито хранилища, нито хамбари, но Отецът храни всяка от тях, която си търси храна. А колко по-ценни сте вие от множество птици! Освен това никакви безпокойства или тревоги няма да ви помогнат поне някак да удовлетворите вашите материални потребности. Кой от вас, безпокоейки се, е способен да прибави поне една педя към своя ръст или с един ден да продължи живота си? Ако такива неща не зависят от вас, то защо да се безпокоите за който и да е от тези проблеми?

165:5.2 (1823.2) “Yes, Andrew, I will speak to you about these matters of wealth and self-support, but my words to you, the apostles, must be somewhat different from those spoken to the disciples and the multitude since you have forsaken everything, not only to follow me, but to be ordained as ambassadors of the kingdom. Already have you had several years’ experience, and you know that the Father whose kingdom you proclaim will not forsake you. You have dedicated your lives to the ministry of the kingdom; therefore be not anxious or worried about the things of the temporal life, what you shall eat, nor yet for your body, what you shall wear. The welfare of the soul is more than food and drink; the progress in the spirit is far above the need of raiment. When you are tempted to doubt the sureness of your bread, consider the ravens; they sow not neither reap, they have no storehouses or barns, and yet the Father provides food for every one of them that seeks it. And of how much more value are you than many birds! Besides, all of your anxiety or fretting doubts can do nothing to supply your material needs. Which of you by anxiety can add a handbreadth to your stature or a day to your life? Since such matters are not in your hands, why do you give anxious thought to any of these problems?

Вижте лилиите как растат: те не се трудят и не си шият дрехи. Но казвам ви, че и Соломон с цялото си великолепие не е имал такива одежди, както която и да е от тях. И ако Бог с такъв разкош облича полските растения, които днес ги има, а утре ще бъдат окосени и хвърлени в огъня, то колко по-богато Той ще

165:5.3 (1823.3) “Consider the lilies, how they grow; they toil not, neither do they spin; yet I say to you, even Solomon in all his glory was not arrayed like one of these. If God so clothes the grass of the field, which is alive today and tomorrow is cut down and cast into the fire, how much more shall he clothe you, the ambassadors of the heavenly

облече вас, посланиците на Небесното царство. О, маловерни! Самоотвержено отдавайки себе си на възвестяването на Евангелието за Царството, не се тревожете за препитанието за себе си или за оставените от вас семейства. Ако действително посветите своя живот на Евангелието, вие ще живеете според Евангелието. Ако сте само вярващи ученици, то трябва да заработвате за своя хляб и да помагате на всички, които учат, проповядват и изцеляват. Ако се грижите за храна и пиене, в какво е вашето различие от народите на света, които толкова усърдно се стремят да удовлетворят тези потребности? Посветете се на своя труд и вярвайте: и Отецът, и аз знаем какво от всичко това ви е нужно. Позволете ми да ви уверя веднъж завинаги: ако отдадете своя живот на делото на Царството, всички ваши действителни потребности ще бъдат удовлетворени. Стремете се към голямото и тогава ще намерите малкото; молете за небесното и земното ще се приложи. Сянката винаги следва субстанцията.

Вие сте само малка група, но ако вярвате, ако не отстъпите в страх, то, заявявам ви, че моят Отец с огромна радост ще ви даде това Царство. Вие приготвихте за себе си съкровище там, където богатствата са непреходни, до които няма да се добере крадец, които няма да изтлеят. И както казах на народа, където е вашето съкровище, там ще бъде и сърцето ви.

Но в този труд, който ни предстои, и в този, който ще ви остане след моето завръщане при Отеца, вас ви очакват тежки изпитания. Всички вие трябва да се пазите от страх и съмнения. Нека всеки от вас бъде нащрек и нека горят вашите светилници. Бъдете като слуги, очакващи завръщането на своя господар от брачния пир, за да може, когато той дойде и почука на вратата, веднага да му отворите. Господарят благославя такива бодърстващи слуги, убеждавайки се в тяхната вярност в толкова велик час. Господарят повелява на своите слуги да седнат на масата, а сам им прислужва. Истина, истина ви казвам: приближава решителният момент във вашия живот и вие следва да запазите бдителност и да бъдете готови.

Вие добре разбирате, че ако стопанинът на дома знаеше кога ще дойде крадецът, той не би му позволил да влезе с взлом в неговия дом. Бъдете готови и вие, защото Синът Човешки ще ви напусне в този час, в който най-малко очаквате, при което така, както не се и досещате."

Няколко минути дванадесетте седяха в мълчание. Някои от тези предупреждения те

kingdom. O you of little faith! When you wholeheartedly devote yourselves to the proclamation of the gospel of the kingdom, you should not be of doubtful minds concerning the support of yourselves or the families you have forsaken. If you give your lives truly to the gospel, you shall live by the gospel. If you are only believing disciples, you must earn your own bread and contribute to the sustenance of all who teach and preach and heal. If you are anxious about your bread and water, wherein are you different from the nations of the world who so diligently seek such necessities? Devote yourselves to your work, believing that both the Father and I know that you have need of all these things. Let me assure you, once and for all, that, if you dedicate your lives to the work of the kingdom, all your real needs shall be supplied. Seek the greater thing, and the lesser will be found therein; ask for the heavenly, and the earthly shall be included. The shadow is certain to follow the substance.

165:5.4 (1823.4) "You are only a small group, but if you have faith, if you will not stumble in fear, I declare that it is my Father's good pleasure to give you this kingdom. You have laid up your treasures where the purse waxes not old, where no thief can despoil, and where no moth can destroy. And as I told the people, where your treasure is, there will your heart be also.

165:5.5 (1824.1) "But in the work which is just ahead of us, and in that which remains for you after I go to the Father, you will be grievously tried. You must all be on your watch against fear and doubts. Every one of you, gird up the loins of your minds and let your lamps be kept burning. Keep yourselves like men who are watching for their master to return from the marriage feast so that, when he comes and knocks, you may quickly open to him. Such watchful servants are blessed by the master who finds them faithful at such a great moment. Then will the master make his servants sit down while he himself serves them. Verily, verily, I say to you that a crisis is just ahead in your lives, and it behooves you to watch and be ready.

165:5.6 (1824.2) "You well understand that no man would suffer his house to be broken into if he knew what hour the thief was to come. Be you also on watch for yourselves, for in an hour that you least suspect and in a manner you think not, shall the Son of Man depart."

165:5.7 (1824.3) For some minutes the twelve sat in silence. Some of these warnings they had heard

вече бяха чували, но не в контекста, в който те прозвучаха този път.

6. ОТГОВОРЪТ НА ВЪПРОСА НА ПЕТЪР

Докато те седяха замислени, Симон Петър попита: “Само на нас, твоите апостоли, ли разказа ти тази притча, или на всички ученици?” И Учителят отговори:

“Изпитанията разкриват човешката душа; несполуките показват какво действително се таи в сърцето. Когато слугата е изпитан и проверен, тогава стопанинът на дома може да му поръча да управлява неговото стопанство и спокойно да повери на този предан управляващ грижата за парите. Така и аз скоро ще зная на кого мога да поверя благополучието на моите деца, след като се върна при Отеца. Както стопанинът на дома поверява на предан и изпитан слуга своето семейство, така и аз ще възвися в делата на моето Царство тези, които издържат изпитанията на този час.

Но ако слугата е ленив и си каже: “Моят господар няма да се върне скоро”, и започне лошо да се отнася с другите слуги, да яде и да се напива с пияниците, то ще дойде господарят на слугите в това време, когато той не го очаква, и уличавайки го в невярност, позорно ще го изгони. Затова вие следва добре да се подготвите за този ден, когато при вас ще дойдат внезапно и неочаквано. Помнете: много ви е дадено, защото много ще се изисква от вас. Жестоки изпитания се приближават към вас. Аз трябва да приема друго кръщение и ще бодърствам, докато то не се извърши. Вие проповядвате мир на земята, но моята мисия няма да донесе мир в материалните дела на хората – поне не веднага. Където двама члена на семейство вярват в мен, а трима ме отхвърлят, резултатът може да бъде само несъгласие. Евангелието, което проповядвате, не може да не обърне един срещу друг приятели, роднини и възлюбени. Разбира се, всеки от тези вярващи ще придобие огромен и траен мир в своето сърце, но мир на Земята ще настъпи едва тогава, когато всички бъдат готови да повярват в славното наследство на богосиновството и влязат в него. И все пак, вървете по целия свят, възвестявайки това Евангелие на всеки мъж, жена и дете.”

Така завърши тази напрегната събота. На следващия ден Иисус и дванадесетте апостоли тръгнаха за градовете на Северна Перея, за да навестят седемдесетте посланика на Царството, трудещи се по тези места под наблюдението на Абнер.

before but not in the setting presented to them at this time.

6. ANSWER TO PETER’S QUESTION

165:6.1 (1824.4) As they sat thinking, Simon Peter asked: “Do you speak this parable to us, your apostles, or is it for all the disciples?” And Jesus answered:

165:6.2 (1824.5) “In the time of testing, a man’s soul is revealed; trial discloses what really is in the heart. When the servant is tested and proved, then may the lord of the house set such a servant over his household and safely trust this faithful steward to see that his children are fed and nurtured. Likewise, will I soon know who can be trusted with the welfare of my children when I shall have returned to the Father. As the lord of the household shall set the true and tried servant over the affairs of his family, so will I exalt those who endure the trials of this hour in the affairs of my kingdom.

165:6.3 (1824.6) “But if the servant is slothful and begins to say in his heart, ‘My master delays his coming,’ and begins to mistreat his fellow servants and to eat and drink with the drunken, then the lord of that servant will come at a time when he looks not for him and, finding him unfaithful, will cast him out in disgrace. Therefore you do well to prepare yourselves for that day when you will be visited suddenly and in an unexpected manner. Remember, much has been given to you; therefore will much be required of you. Fiery trials are drawing near you. I have a baptism to be baptized with, and I am on watch until this is accomplished. You preach peace on earth, but my mission will not bring peace in the material affairs of men — not for a time, at least. Division can only be the result where two members of a family believe in me and three members reject this gospel. Friends, relatives, and loved ones are destined to be set against each other by the gospel you preach. True, each of these believers shall have great and lasting peace in his own heart, but peace on earth will not come until all are willing to believe and enter into their glorious inheritance of sonship with God. Nevertheless, go into all the world proclaiming this gospel to all nations, to every man, woman, and child.”

165:6.4 (1824.7) And this was the end of a full and busy Sabbath day. On the morrow Jesus and the twelve went into the cities of northern Perea to visit with the seventy, who were working in these regions under Abner’s supervision.

Документ 166. Последното посещение на северна Перея

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 166. ПОСЛЕДНОТО ПОСЕЩЕНИЕ НА СЕВЕРНА ПЕРЕЯ

Секции

Въведение
1. Фарисеите в Рагаба
2. Десетимата прокажени
3. Проповедта в Гераса
4. Учението за нещастните случаи
5. Общината на Филаделфия

PAPER 166
LAST VISIT TO NORTHERN PEREA

SECTIONS

Introduction
1. The Pharisees at Ragaba
2. The Ten Lepers
3. The Sermon at Gerasa
4. Teaching about Accidents
5. The Congregation at Philadelphia

Въведение

В периода от 11 до 20 февруари Иисус и дванадесетте посетиха всички градове и села на Северна Перея, където се трудеха съратниците на Абнер и членовете на женския корпус. Те видяха, че тези проповедници на Евангелието постигат успех, и Иисус неведнъж обръщаше внимание на своите апостоли на това, че Евангелието на Царството може да се разпространява без помощта на чудеса и вълшебства.

Цялата тримесечна мисия в Перея беше успешно проведена почти без участието на дванадесетте апостоли и започвайки от това време, Евангелието отразяваше не толкова личността на Иисус, колкото неговите *учения.* Но последователите на Иисус не следваха дълго неговите наставления, защото скоро след неговата смърт и възкресение те се оттеглиха от ученията на Иисус и пристъпиха към създаването на раннохристиянска църква около свръхестествените представи и възвеличаването на спомените за неговата божествено-човешка личност.

INTRODUCTION

166:0.1 (1825.1) FROM February 11 to 20, Jesus and the twelve made a tour of all the cities and villages of northern Perea where the associates of Abner and the members of the women's corps were working. They found these messengers of the gospel meeting with success, and Jesus repeatedly called the attention of his apostles to the fact that the gospel of the kingdom could spread without the accompaniment of miracles and wonders.

166:0.2 (1825.2) This entire mission of three months in Perea was successfully carried on with little help from the twelve apostles, and the gospel from this time on reflected, not so much Jesus' personality, as his *teachings.* But his followers did not long follow his instructions, for soon after Jesus' death and resurrection they departed from his teachings and began to build the early church around the miraculous concepts and the glorified memories of his divine-human personality.

1. ФАРИСЕИТЕ В РАГАБА

1. THE PHARISEES AT RAGABA

В събота, 18 февруари, Иисус беше в Рагаба, където живееше богат фарисей на име Натанаил; а доколкото много такива като него фарисеи следваха Иисус и дванадесетте по цяла Перея, в тази съботна сутрин Натанаил уреди за тях – около двадесет човека – закуска, като покани Иисус като почетен гост.

166:1.1 (1825.3) On Sabbath, February 18, Jesus was at Ragaba, where there lived a wealthy Pharisee named Nathaniel; and since quite a number of his fellow Pharisees were following Jesus and the twelve around the country, he made a breakfast on this Sabbath morning for all of them, about twenty in number, and invited Jesus as the guest of honor.

Към времето, когато Иисус пристигна за закуска, повечето фарисеи заедно с двама-трима законници вече седяха на масата. Учителят веднага зае своето място отляво на Натанаил, без да се приближи до чашите с вода за измиване на ръцете. Много от фарисеите – особено тези, които благосклонно се отнасяха към ученията на Иисус – знаеха, че той си мие ръцете само с цел хигиена и изпитва отвращение към тези чисто ритуални процедури; затова не ги учуди, че той тръгна направо към масата, без да умие два пъти ръцете си. Но Натанаил беше шокиран от това, че Учителят не се подчини на строгите изисквания на фарисейските обичаи. За разлика от фарисеите, Иисус не си умиваше ръцете нито след всяко блюдо, нито в края на храненето.

166:1.2 (1825.4) By the time Jesus arrived at this breakfast, most of the Pharisees, with two or three lawyers, were already there and seated at the table. The Master immediately took his seat at the left of Nathaniel without going to the water basins to wash his hands. Many of the Pharisees, especially those favorable to Jesus' teachings, knew that he washed his hands only for purposes of cleanliness, that he abhorred these purely ceremonial performances; so they were not surprised at his coming directly to the table without having twice washed his hands. But Nathaniel was shocked by this failure of the Master to comply with the strict requirements of Pharisaic practice. Neither did Jesus wash his hands, as did the Pharisees, after each course of food nor at the end of the meal.

След продължително шушукане между Натанаил и враждебно настроения фарисей, седнал от дясната му страна, нагледал се на вдигнатите вежди и презрително изкривените устни, Иисус накрая каза: "Аз предполагах, че сте ме поканили в този дом, за да споделя с вас трапезата ви и че вие може би ще се поинтересувате от възвестяването на новото Евангелие за Царството Божие; но виждам, че сте ме довели тук, за да стана свидетел на демонстрацията на вашата показна привързаност към своето собствено лицемерие. Тази услуга вие вече ми оказахте. С какво още ще ме удостоите като ваш днешен гост?"

166:1.3 (1825.5) After considerable whispering between Nathaniel and an unfriendly Pharisee on his right and after much lifting of eyebrows and sneering curling of lips by those who sat opposite the Master, Jesus finally said: "I had thought that you invited me to this house to break bread with you and perchance to inquire of me concerning the proclamation of the new gospel of the kingdom of God; but I perceive that you have brought me here to witness an exhibition of ceremonial devotion to your own self-righteousness. That service you have now done me; what next will you honor me with as your guest on this occasion?"

След тези думи на Учителя те сведоха поглед към масата и замлъкнаха. И доколкото никой не заговори, Иисус продължи: "Много от вас, фарисеите, присъстват тук днес заедно с мен като приятели, а някои даже са мои ученици. Но мнозинството фарисеи упорито се отказват да видят светлината и да признаят истината, даже тогава, когато евангелският труд застане пред тях в цялото си могъщество. Колко старателно очиствате вие отвън чашите и чиниите, докато съдовете за духовна храна са покрити със смрад и нечистотии! Вие се грижите за външната набожност и святост, но в душата си сте изпълнени с лицемерие, корист, изнудване и всевъзможни духовни пороци. Вашите водачи даже се осмеляват да замислят убийството на Сина Човешки. Неразумни! Нима не разбирате, че Богът небесен вижда вътрешните мотиви на вашите

166:1.4 (1826.1) When the Master had thus spoken, they cast their eyes upon the table and remained silent. And since no one spoke, Jesus continued: "Many of you Pharisees are here with me as friends, some are even my disciples, but the majority of the Pharisees are persistent in their refusal to see the light and acknowledge the truth, even when the work of the gospel is brought before them in great power. How carefully you cleanse the outside of the cups and the platters while the spiritual-food vessels are filthy and polluted! You make sure to present a pious and holy appearance to the people, but your inner souls are filled with self-righteousness, covetousness, extortion, and all manner of spiritual wickedness. Your leaders even dare to plot and plan the murder of the Son of Man. Do not you foolish men understand that the God of heaven looks at the inner motives of the soul as well as on

души така, както и външните претенции и благочестиви уверения? Не си мислете, че подавайки милостиня и изплащайки десятък, ще се очистите от неправедност и ще станете непорочни пред Съдията на всички хора. Горко ви, фарисеи, упорито отхвърлящи светлината на живота! Вие сте педантични, давайки десятък и показни в подаянията, но съзнателно и с презрение отхвърляте пришествието на Бога и отблъсквате разкриването на Неговата любов. Макар че няма нищо нередно в това, да обръщате внимание на тези второстепенни задължения, вие не трябва да оставяте без внимание по-значителните изисквания. Горко на всички, които избягват справедливостта, пренебрегват милосърдието и отхвърлят истината! Горко на всички онези, които презират откровението на Отеца и в същото време търсят главните места в синагогите и жадуват за ласкателни приветствия по пазарите!”

Когато Иисус стана, за да си отиде, един от седящите на масата законници, обръщайки се към него, каза: “Но, Учителю, някои твои изказвания са упрек и за нас. Нима в книжниците, фарисеите или познаващите закона няма нищо хубаво?” Оставайки прав, Иисус отговори на законника: “Както и фарисеите, вие се наслаждавате, заемайки главните места на празненствата и носейки дълги одежди, и в същото време възлагате на хората тежко бреме. А когато хорската душа залита под тежестта на това бреме, вие и пръста си няма да мръднете, за да помогнете. Горко на вас, чиято най-голяма наслада е да строите гробници на пророците, убити от вашите предци! И вие показвате на хората, че одобрявате направеното от вашите предци, когато замисляте да убиете този, който се явява днес и прави това, което са правили в своето време пророците – възвестява праведността на Бога и разкрива милосърдието на небесния Отец. Но от всички минали поколения именно от това порочно и лицемерно поколение ще се изиска кръвта на пророците и апостолите. Горко на всички вас, законници, похитили ключа на познанието от простия народ! Вие сами се отказвате да тръгнете по пътя на истината и пречите на всички останали, желаещи да застанат на този път. Но не е във ваша власт да затворите вратите на Царството небесно; ние ги отворихме за всички, на които стига вяра, за да влязат, и тази врата на милосърдието не може да се затвори с предразсъдъците и невежеството на лъжливи учители и неверни пастири, които са като варосани гробници, които отвън изглеждат красиви, а вътре са пълни с кости на мъртъвци и духовна нечистота.”

your outer pretenses and your pious professions? Think not that the giving of alms and the paying of tithes will cleanse you from unrighteousness and enable you to stand clean in the presence of the Judge of all men. Woe upon you Pharisees who have persisted in rejecting the light of life! You are meticulous in tithing and ostentatious in almsgiving, but you knowingly spurn the visitation of God and reject the revelation of his love. Though it is all right for you to give attention to these minor duties, you should not have left these weightier requirements undone. Woe upon all who shun justice, spurn mercy, and reject truth! Woe upon all those who despise the revelation of the Father while they seek the chief seats in the synagogue and crave flattering salutations in the market places!”

166:1.5 (1826.2) When Jesus would have risen to depart, one of the lawyers who was at the table, addressing him, said: “But, Master, in some of your statements you reproach us also. Is there nothing good in the scribes, the Pharisees, or the lawyers?” And Jesus, standing, replied to the lawyer: “You, like the Pharisees, delight in the first places at the feasts and in wearing long robes while you put heavy burdens, grievous to be borne, on men’s shoulders. And when the souls of men stagger under these heavy burdens, you will not so much as lift with one of your fingers. Woe upon you who take your greatest delight in building tombs for the prophets your fathers killed! And that you consent to what your fathers did is made manifest when you now plan to kill those who come in this day doing what the prophets did in their day — proclaiming the righteousness of God and revealing the mercy of the heavenly Father. But of all the generations that are past, the blood of the prophets and the apostles shall be required of this perverse and self-righteous generation. Woe upon all of you lawyers who have taken away the key of knowledge from the common people! You yourselves refuse to enter into the way of truth, and at the same time you would hinder all others who seek to enter therein. But you cannot thus shut up the doors of the kingdom of heaven; these we have opened to all who have the faith to enter, and these portals of mercy shall not be closed by the prejudice and arrogance of false teachers and untrue shepherds who are like whited sepulchres which, while outwardly they appear beautiful, are inwardly full of dead men’s bones and all manner of spiritual uncleanness.”

Произнасяйки тези думи на масата при Натанаил, Иисус напусна дома, без да се докосне до храната. Някои от слушащите го фарисеи повярваха в това учение и влязоха в Царството, но повечето не пожелаха да излязат на светлина, изпълнени с още по-голяма решителност да се притаят и да дочакат някакви негови изказвания, на основание на които да го закарат в йерусалимския Синедрион за следствие и съд.

Съществуваха само три неща, на които фарисеите обръщаха особено внимание:

1. Стриктно изплащане на десятъка.

2. Педантично съблюдаване на законите на очистването.

3. Избягване на общуването с всички не-фарисеи.

В дадения случай Иисус се стремеше да разобличи духовната пустота на първите два обичая, оставяйки своите забележки, осъждащи отказа на фарисеите да общуват с не-фарисеи, за следващия път, когато на него отново му се случи да седи на една маса с много от същите тези хора.

166:1.6 (1826.3) And when Jesus had finished speaking at Nathaniel's table, he went out of the house without partaking of food. And of the Pharisees who heard these words, some became believers in his teaching and entered into the kingdom, but the larger number persisted in the way of darkness, becoming all the more determined to lie in wait for him that they might catch some of his words which could be used to bring him to trial and judgment before the Sanhedrin at Jerusalem.

166:1.7 (1827.1) There were just three things to which the Pharisees paid particular attention:

166:1.8 (1827.2) 1. The practice of strict tithing.

166:1.9 (1827.3) 2. Scrupulous observance of the laws of purification.

166:1.10 (1827.4) 3. Avoidance of association with all non-Pharisees.

166:1.11 (1827.5) At this time Jesus sought to expose the spiritual barrenness of the first two practices, while he reserved his remarks designed to rebuke the Pharisees' refusal to engage in social intercourse with non-Pharisees for another and subsequent occasion when he would again be dining with many of these same men.

2. ДЕСЕТИМАТА ПРОКАЖЕНИ

На следващия ден Иисус заедно с дванадесетте тръгна за Аматус, намиращ се на границата със Самария. Когато те се приближаваха към града, срещнаха група от десетима обитаващи наблизо прокажени. Девет от тях бяха евреи, един самарянин. В обичайни условия тези евреи биха се въздържали от всякакво общуване или връзка със самарянина, но общият им недъг се оказа повече от достатъчно основание за преодоляване на всички религиозни предубеждения. Те много бяха чували за Иисус и неговите предишни чудеса на изцеление и доколкото седемдесетте приеха като правило да съобщават за времето на предполагаемото пристигане на Иисус в дните, когато Учителят заедно с апостолите извършваше тези пътешествия, десетимата прокажени знаеха, че се очаква той да дойде тук приблизително по това време. Затова те се настаниха в края на града, където се надяваха да привлекат вниманието му и да помолят за изцеление. Когато прокажените видяха приближаването на Иисус, те – оставайки на голямо разстояние и не смеейки да се приближат – скочиха и закрещяха: "Учителю, съжали се над нас; очисти ни от нашия недъг! Изцели ни, както изцели другите!"

2. THE TEN LEPERS

166:2.1 (1827.6) The next day Jesus went with the twelve over to Amathus, near the border of Samaria, and as they approached the city, they encountered a group of ten lepers who sojourned near this place. Nine of this group were Jews, one a Samaritan. Ordinarily these Jews would have refrained from all association or contact with this Samaritan, but their common affliction was more than enough to overcome all religious prejudice. They had heard much of Jesus and his earlier miracles of healing, and since the seventy made a practice of announcing the time of Jesus' expected arrival when the Master was out with the twelve on these tours, the ten lepers had been made aware that he was expected to appear in this vicinity at about this time; and they were, accordingly, posted here on the outskirts of the city where they hoped to attract his attention and ask for healing. When the lepers saw Jesus drawing near them, not daring to approach him, they stood afar off and cried to him: "Master, have mercy on us; cleanse us from our affliction. Heal us as you have healed others."

Иисус тъкмо обясняваше на дванадесетте защо друговерците от Перея, както и по-слабо ортодоксалните и сковани от традициите евреи, по-охотно вярват в Евангелието, което проповядват седемдесетте, отколкото по-ортодоксалните и сковани от традициите евреи от Юдея. Той обърна вниманието на апостолите върху факта, че тяхната проповед намира голям отклик сред галилейците и даже сред самаряните. Но по онова време дванадесетте апостоли едва ли бяха способни на добри чувства към отдавна презираните самаряни.

166:2.2 (1827.7) Jesus had just been explaining to the twelve why the gentiles of Perea, together with the less orthodox Jews, were more willing to believe the gospel preached by the seventy than were the more orthodox and tradition-bound Jews of Judea. He had called their attention to the fact that their message had likewise been more readily received by the Galileans, and even by the Samaritans. But the twelve apostles were hardly yet willing to entertain kind feelings for the long-despised Samaritans.

Затова, когато Симон Зилот забеляза сред прокажените самарянина, той се опита да убеди Иисус да отиде в града, без да обменя приветствия с тях. Иисус каза на Симон: "А какво, ако самарянинът обича Бога така, както и тези евреи? Нима можем да съдим нашите събратя? Кой знае – ако ни се отдаде да изцелим тези десетима, може би самарянинът ще се окаже по-благодарен от евреите? Уверен ли си ти в своето мнение, Симоне?" И Симон веднага отговори: "Ако ги очистиш, скоро ще видиш." А Иисус каза: "Нека бъде така, Симоне, и скоро ти ще узнаеш истината за благодарността на хората и любвеобилното милосърдие на Бога."

166:2.3 (1827.8) Accordingly, when Simon Zelotes observed the Samaritan among the lepers, he sought to induce the Master to pass on into the city without even hesitating to exchange greetings with them. Said Jesus to Simon: "But what if the Samaritan loves God as well as the Jews? Should we sit in judgment on our fellow men? Who can tell? if we make these ten men whole, perhaps the Samaritan will prove more grateful even than the Jews. Do you feel certain about your opinions, Simon?" And Simon quickly replied, "If you cleanse them, you will soon find out." And Jesus replied: "So shall it be, Simon, and you will soon know the truth regarding the gratitude of men and the loving mercy of God."

Приближавайки се към прокажените, Иисус каза: "Ако се изцелите, елате тук и се покажете на свещениците, както изисква законът на Мойсей." И докато вървяха, те се очистиха. Но когато самарянинът видя, че се изцелява, той се върна назад и намирайки Иисус, започна гръмко да слави Бога. Намирайки Учителя, той падна ничком в краката му и се зае да благодари за изцелението. Деветте евреи също получиха своето изцеление и макар че също бяха благодарни за очистването, те си продължиха пътя, за да се покажат на свещениците.

166:2.4 (1827.9) Jesus, going near the lepers, said: "If you would be made whole, go forthwith and show yourselves to the priests as required by the law of Moses." And as they went, they were made whole. But when the Samaritan saw that he was being healed, he turned back and, going in quest of Jesus, began to glorify God with a loud voice. And when he had found the Master, he fell on his knees at his feet and gave thanks for his cleansing. The nine others, the Jews, had also discovered their healing, and while they also were grateful for their cleansing, they continued on their way to show themselves to the priests.

Докато самарянинът продължаваше да стои на колене в краката на Иисус, Учителят, хвърляйки поглед към апостолите и на първо място към Симон Зилот, каза: "Нима не се очистиха от язвите и десетимата? Къде са останалите – деветимата евреи? Само един чужденец се върна, за да въздаде хвала Богу." И след това каза на самарянина: "Стани и си иди с мир; твоята вяра те изцели."

166:2.5 (1828.1) As the Samaritan remained kneeling at Jesus' feet, the Master, looking about at the twelve, especially at Simon Zelotes, said: "Were not ten cleansed? Where, then, are the other nine, the Jews? Only one, this alien, has returned to give glory to God." And then he said to the Samaritan, "Arise and go your way; your faith has made you whole."

Когато този самарянин си отиде, Иисус отново погледна своите апостоли. И всички апостоли погледнаха Иисус, освен Симон Зилот, който стоеше със сведени очи. Никой от дванадесетте не отрони нито дума. Мълчеше и Иисус; всичко беше ясно и без думи.

166:2.6 (1828.2) Jesus looked again at his apostles as the stranger departed. And the apostles all looked at Jesus, save Simon Zelotes, whose eyes were downcast. The twelve said not a word. Neither did Jesus speak; it was not necessary that he should.

Макар че всеки от десетимата беше

166:2.7 (1828.3) Though all ten of these men really

дълбоко убеден, че е болен от проказа, само четирима от тях страдаха от този недъг. Останалите шестима се изцелиха от кожно заболяване, което беше погрешно прието за проказа. Но самарянинът наистина беше болен от проказа.

Иисус нареди на дванадесетте да не казват нищо за очистването на прокажените и когато продължиха пътя си към Аматус, той забеляза: "Вие виждате как децата от семейството – даже ако не се подчиняват на волята на Отеца – приемат Неговото благоволение за дължимо. Когато Отецът им дари изцеление, те смятат това за дреболия и забравят да му благодарят; но ако главата на дома дари странични хора, те се изумяват и не могат да не благодарят, изпълнени с признателност за дарените им благодеяния." И отново апостолите не отвърнаха нищо на думите на Учителя.

believed they had leprosy, only four were thus afflicted. The other six were cured of a skin disease which had been mistaken for leprosy. But the Samaritan really had leprosy.

166:2.8 (1828.4) Jesus enjoined the twelve to say nothing about the cleansing of the lepers, and as they went on into Amathus, he remarked: "You see how it is that the children of the house, even when they are insubordinate to their Father's will, take their blessings for granted. They think it a small matter if they neglect to give thanks when the Father bestows healing upon them, but the strangers, when they receive gifts from the head of the house, are filled with wonder and are constrained to give thanks in recognition of the good things bestowed upon them." And still the apostles said nothing in reply to the Master's words.

3. ПРОПОВЕДТА В ГЕРАСА

Когато Иисус и дванадесетте навестяваха посланиците на Царството в Гераса, един от повярвалите в него фарисеи зададе следния въпрос: "Господи, малко или много ще бъдат тези, които действително ще се спасят?" В отговор Иисус каза:

"Вас са ви учили, че ще се спасят само децата на Авраам и че само приетите във вярата езичници могат да се надяват на спасение. Някои от вас предполагат, че доколкото в Писанията се говори за Халев и Иисус Навин като за единствените от цялото множество хора, излезли от Египет, които са доживели до влизането в Обетованата земя, то сравнително немного от тези, които търсят Царството небесно, ще попаднат в него.

Вие имате още едно учение, в което има много истина: за това, че пътят, който води към вечния живот, е прав и тесен и че вратата, водеща за там, също е тясна, а затова само малцина от тези, които търсят спасение, ще могат да влязат през тази врата. Вие също така учите, че пътят, водещ към гибел, е широк и че входът за там е широк, и че мнозина избират този път. И тази пословица не е лишена от смисъл. Но аз ви заявявам, че спасението е на първо място дело на ваш личен избор. Даже ако вратата, извеждаща на пътя на живота, е тясна, тя е достатъчно широка, за да пусне всички, които искрено желаят да влязат, и аз съм тази врата. Синът никога няма да откаже да пусне нито едно дете на вселената, което посредством вярата се стреми да намери Отеца чрез Сина.

Но ето в какво е опасността за всички,

3. THE SERMON AT GERASA

166:3.1 (1828.5) As Jesus and the twelve visited with the messengers of the kingdom at Gerasa, one of the Pharisees who believed in him asked this question: "Lord, will there be few or many really saved?" And Jesus, answering, said:

166:3.2 (1828.6) "You have been taught that only the children of Abraham will be saved; that only the gentiles of adoption can hope for salvation. Some of you have reasoned that, since the Scriptures record that only Caleb and Joshua from among all the hosts that went out of Egypt lived to enter the promised land, only a comparatively few of those who seek the kingdom of heaven shall find entrance thereto.

166:3.3 (1828.7) "You also have another saying among you, and one that contains much truth: That the way which leads to eternal life is straight and narrow, that the door which leads thereto is likewise narrow so that, of those who seek salvation, few can find entrance through this door. You also have a teaching that the way which leads to destruction is broad, that the entrance thereto is wide, and that there are many who choose to go this way. And this proverb is not without its meaning. But I declare that salvation is first a matter of your personal choosing. Even if the door to the way of life is narrow, it is wide enough to admit all who sincerely seek to enter, for I am that door. And the Son will never refuse entrance to any child of the universe who, by faith, seeks to find the Father through the Son.

166:3.4 (1829.1) "But herein is the danger to all who

които биха искали да отложат своето влизане в Царството, продължавайки да получават удоволствията и наслажденията, присъщи на незрелите и егоистични хора: отказвайки се да влязат в Царството като духовен опит, те могат да се опитат да влязат в него по-късно, когато славата на най-добрия път бъде разкрита в бъдещата епоха. И когато тези, които са се отвърнали от Царството, докато аз пребивавах в образа на човек, търсят входа към Царството, разкрито в образа на божествеността, аз ще кажа на всички тези себелюбци: „Не зная откъде сте. Вие имахте възможността да се подготвите за това небесно гражданство, но се отказахте от всяка предложена милост; вие отхвърлихте всички призиви да влезете, докато вратата беше отворена. Сега за вас, отхвърлилите спасението, вратата е затворена.” Тази врата е затворена за тези, които биха искали да влязат в Царството за собствена слава. Спасението не е за тези, които не желаят да го заплатят с искрена преданост към волята на моя Отец. Ако в душата и в духа вие сте се отвърнали от Царството на Отеца, безполезно е в разума и плътта си да стоите пред тази врата, да чукате на нея и да повтаряте: “Господи, отвори ни; ние бихме станали велики и в Царството.” Тогава ще заявя, че вие не сте от моето паство. Аз няма да ви приема при тези, които честно се бореха във вярата и бяха удостоени с награда за безкористно служене в Царството на Земята. И когато вие кажете: “Нима ние не ядохме и не пихме с теб и нима не на нашите улици учеше ти?”, то аз отново ще ви заявя, че в духа вие сте чужди, че вие не бяхте наши ближни в служенето, разкриващо милосърдието на Отеца на Земята; че не ви познавам; и след това Съдията на цялата Земя ще ви каже: “Отдалечете се от нас, всички вие, наслаждаващи се на дела нечестиви.”

Но не се бойте: всеки, който искрено желае да намери вечен живот чрез влизане в Царството Божие, непременно ще намери такова непреходно спасение. Вие, отхвърлящите това спасение, някога ще видите как пророците от семето на Авраам, заедно с вярващите езически народи, ще седнат в това прославено Царство, вкусвайки хляба на живота и освежавайки себе си с неговата вода. И тези, които завладеят това Царство с помощта на духовното могъщество и непрестанните усилия на своята жива вяра, ще дойдат от север и юг, от изток и запад. И ще видите, че мнозина първи ще станат последни, а мнозина последни ще бъдат първи.”

Това беше наистина нова и необичайна трактовка на старата и позната пословица за

would postpone their entrance into the kingdom while they continue to pursue the pleasures of immaturity and indulge the satisfactions of selfishness: Having refused to enter the kingdom as a spiritual experience, they may subsequently seek entrance thereto when the glory of the better way becomes revealed in the age to come. And when, therefore, those who spurned the kingdom when I came in the likeness of humanity seek to find an entrance when it is revealed in the likeness of divinity, then will I say to all such selfish ones: I know not whence you are. You had your chance to prepare for this heavenly citizenship, but you refused all such proffers of mercy; you rejected all invitations to come while the door was open. Now, to you who have refused salvation, the door is shut. This door is not open to those who would enter the kingdom for selfish glory. Salvation is not for those who are unwilling to pay the price of wholehearted dedication to doing my Father's will. When in spirit and soul you have turned your backs upon the Father's kingdom, it is useless in mind and body to stand before this door and knock, saying, 'Lord, open to us; we would also be great in the kingdom.' Then will I declare that you are not of my fold. I will not receive you to be among those who have fought the good fight of faith and won the reward of unselfish service in the kingdom on earth. And when you say, 'Did we not eat and drink with you, and did you not teach in our streets?' then shall I again declare that you are spiritual strangers; that we were not fellow servants in the Father's ministry of mercy on earth; that I do not know you; and then shall the Judge of all the earth say to you: 'Depart from us, all you who have taken delight in the works of iniquity.'

166:3.5 (1829.2) "But fear not; every one who sincerely desires to find eternal life by entrance into the kingdom of God shall certainly find such everlasting salvation. But you who refuse this salvation will some day see the prophets of the seed of Abraham sit down with the believers of the gentile nations in this glorified kingdom to partake of the bread of life and to refresh themselves with the water thereof. And they who shall thus take the kingdom in spiritual power and by the persistent assaults of living faith will come from the north and the south and from the east and the west. And, behold, many who are first will be last, and those who are last will many times be first."

166:3.6 (1829.3) This was indeed a new and strange version of the old and familiar proverb of the

прекия и тесен път.

Апостолите и много ученици с труд постигаха значението на отдавнашното изявление на Иисус: “Ако не се родите отново – ако не се родите в духа, няма да можете да влезете в Царството Божие.” И при все това за всички, които притежават чисто сърце и искрена вяра, извечна си остава истината: “Виж, аз стоя на вратата на човешките сърца и чукам и ако някой отвори вратата, аз ще вляза в неговия дом и ще седна заедно с него, и ще го нахраня с хляба на живота: ние ще бъдем единни в духа и целите и затова навеки ще станем братя в дългото и плодотворно служене в търсенето на Райския Баща.” А колкото до това, дали ще бъдат ли спасени немного или много, изцяло зависи от това, дали немного или много ще чуят тази покана: “Аз съм вратата, аз съм новият и жив път и всеки, който поиска, ще може да стъпи на този път на нескончаемо търсене на истината за вечен живот.”

Даже апостолите не можаха докрай да разберат неговото учение за необходимостта да използват духовна сила за съкрушаване на всяка материална съпротива и преодоляване на всяко земно препятствие, което може да се окаже на пътя за разбирането на най-важните духовни ценности на новия живот в духа – живота като освободени Божии синове.

4. УЧЕНИЕТО ЗА НЕЩАСТНИТЕ СЛУЧАИ

Макар че мнозинството палестинци се хранеха само два пъти на ден, по време на пътешествия Иисус и апостолите обикновено спираха по обед за отдих и подкрепяне на силите. Именно по време на такова полудневно спиране по пътя към Филаделфия Тома попита Иисус: „Учителю, чувайки твоите забележки, направени по пътя днес сутринта, бих искал да узная имат ли духовните същества отношение към странните и необичайни събития, ставащи в материалния свят, както и да те попитам способни ли са ангелите и другите духове да предотвратяват нещастни случаи?”

В отговор на въпроса на Тома Иисус каза: “Колко години съм заедно с вас, а вие все още продължавате да ми задавате такива въпроси! Нима вие така и не забелязахте, че Синът Човешки живее така, както вие, неизменно отказвайки се да използва небесните сили за поддържане на самия себе си? Нима всички ние не живеем за сметка на същите тези средства, както и останалите хора? Нима не виждате, че могъществото на духовния свят се проявява в материалния живот на този свят

straight and narrow way.

166:3.7 (1829.4) Slowly the apostles and many of the disciples were learning the meaning of Jesus’ early declaration: “Unless you are born again, born of the spirit, you cannot enter the kingdom of God.” Nevertheless, to all who are honest of heart and sincere in faith, it remains eternally true: “Behold, I stand at the doors of men’s hearts and knock, and if any man will open to me, I will come in and sup with him and will feed him with the bread of life; we shall be one in spirit and purpose, and so shall we ever be brethren in the long and fruitful service of the search for the Paradise Father.” And so, whether few or many are to be saved altogether depends on whether few or many will heed the invitation: “I am the door, I am the new and living way, and whosoever wills may enter to embark upon the endless truth-search for eternal life.”

166:3.8 (1829.5) Even the apostles were unable fully to comprehend his teaching as to the necessity for using spiritual force for the purpose of breaking through all material resistance and for surmounting every earthly obstacle which might chance to stand in the way of grasping the all-important spiritual values of the new life in the spirit as the liberated sons of God.

4. TEACHING ABOUT ACCIDENTS

166:4.1 (1830.1) While most Palestinians ate only two meals a day, it was the custom of Jesus and the apostles, when on a journey, to pause at midday for rest and refreshment. And it was at such a noontide stop on the way to Philadelphia that Thomas asked Jesus: “Master, from hearing your remarks as we journeyed this morning, I would like to inquire whether spiritual beings are concerned in the production of strange and extraordinary events in the material world and, further, to ask whether the angels and other spirit beings are able to prevent accidents.”

166:4.2 (1830.2) In answer to Thomas’s inquiry, Jesus said: “Have I been so long with you, and yet you continue to ask me such questions? Have you failed to observe how the Son of Man lives as one with you and consistently refuses to employ the forces of heaven for his personal sustenance? Do we not all live by the same means whereby all men exist? Do you see the power of the spiritual world manifested in the material life of this world, save for the revelation of the Father and the sometime healing of his afflicted children?

само за разкриване на Отеца и понякога – за изцеление на неговите страдащи деца?

Твърде дълго вашите бащи вярваха, че процъфтяването е знак на божествено одобрение, а нещастието – доказателство за Божието недоволство. Аз заявявам, че такива убеждения са суеверие. Нима не виждате, че сред тези, които с радост приемат Евангелието и веднага влизат в Царството, огромно мнозинство съставляват бедняците? Ако богатството свидетелства за божествена милост, то защо богатите толкова често се отказват да повярват в тази блага вест от небесата?

Отецът пролива Своя дъжд над справедливите и несправедливите, слънцето също сияе над праведните и неправедните. Вие знаете за тези галилейци, чиято кръв Пилат смеси с жертвите, но аз ви казвам, че тези галилейци съвсем не бяха най-големите грешници сред своите събратя, само защото им се случи това. Вие също така знаете за онези осемнадесет, които бяха убити при падането на Силоамската кула. Не си мислете, че унищожените по този начин хора са били първите престъпници сред своите йерусалимски събратя. Те станаха само невинни жертви на един от ставащите във времето нещастни случаи.

Съществуват три типа събития, които могат да станат във вашия живот:

1. Вие можете да станете участници в нормални събития, присъщи на този живот, който вие и вашите събратя преживявате на Земята.

2. Вие можете да се окажете жертва на един от природните нещастни случаи, едно от човешките нещастия, прекрасно знаейки, че такива произшествия по никакъв начин не са предварително уредени или по някакъв начин предизвикани от духовните сили на този свят.

3. Вие можете да пожънете последствията от своите собствени опити да се подчините на естествените закони, управляващи този свят.

Един човек посадил в своята градина голямо дърво и след като много пъти се опитвал да намери на него плодове и не ги намирал, повикал лозари и казал: "Вижте, вече трета година идвам да търся плодове на това безплодно дърво и не намирам. Отсечете това безполезно дърво; то само заема място." Но старшият градинар отговорил на своя господар: "Остави го още една година. Аз ще го окопая и наторя, а ако на следващата година не донесе плодове, ще бъде отсечено." И когато те се подчинили на законите на плодородието, дървото – живо и неувредено,

166:4.3 (1830.3) "All too long have your fathers believed that prosperity was the token of divine approval; that adversity was the proof of God's displeasure. I declare that such beliefs are superstitions. Do you not observe that far greater numbers of the poor joyfully receive the gospel and immediately enter the kingdom? If riches evidence divine favor, why do the rich so many times refuse to believe this good news from heaven?

166:4.4 (1830.4) "The Father causes his rain to fall on the just and the unjust; the sun likewise shines on the righteous and the unrighteous. You know about those Galileans whose blood Pilate mingled with the sacrifices, but I tell you these Galileans were not in any manner sinners above all their fellows just because this happened to them. You also know about the eighteen men upon whom the tower of Siloam fell, killing them. Think not that these men who were thus destroyed were offenders above all their brethren in Jerusalem. These folks were simply innocent victims of one of the accidents of time.

166:4.5 (1830.5) "There are three groups of events which may occur in your lives:

166:4.6 (1830.6) "1. You may share in those normal happenings which are a part of the life you and your fellows live on the face of the earth.

166:4.7 (1830.7) "2. You may chance to fall victim to one of the accidents of nature, one of the mischances of men, knowing full well that such occurrences are in no way prearranged or otherwise produced by the spiritual forces of the realm.

166:4.8 (1830.8) "3. You may reap the harvest of your direct efforts to comply with the natural laws governing the world.

166:4.9 (1830.9) "There was a certain man who planted a fig tree in his yard, and when he had many times sought fruit thereon and found none, he called the vinedressers before him and said: 'Here have I come these three seasons looking for fruit on this fig tree and have found none. Cut down this barren tree; why should it encumber the ground?' But the head gardener answered his master: 'Let it alone for one more year so that I may dig around it and put on fertilizer, and then, next year, if it bears no fruit, it shall be cut down.' And when they had thus complied with the laws of fruitfulness, since the tree was living and good,

ги възнаградило с обилна реколта.

Относно болестите и здравето трябва да знаете, че тези състояния на плътта са резултат от материални причини; здравето не е усмивка на небесата, както недъгът не е недоволството на Бога.

Човешките деца на Отеца притежават равна възможност за получаване на материални блага; затова Отецът не прави разлика, дарявайки децата човешки с неща от физическия свят. Що се отнася до посвещаването на духовни дарове, Отецът е ограничен от способността на човека да приема тези божествени дарове. Макар че Отецът не отдава значение на личности, в посвещаването на духовни дарове Той е ограничен от вярата на човека и неговата готовност винаги да се подчинява на волята на Отеца."

По пътя за Филаделфия Иисус продължаваше да ги учи и да отговаря на техните въпроси за нещастните случаи, болестите и чудесата, но те не бяха способни докрай да разберат неговото учение. За един час проповед не е възможно от корен да се изменят представите, оформени в течение на целия живот, и затова Иисус смяташе за необходимо да се връща към казаното, отново и отново повтаряйки тези неща, които му се искаше да им разтълкува. Независимо от това те можаха да постигнат значението на мисията на Иисус на Земята едва след неговата смърт и възкресение.

they were rewarded with an abundant yield.

166:4.10 (1831.1) "In the matter of sickness and health, you should know that these bodily states are the result of material causes; health is not the smile of heaven, neither is affliction the frown of God.

166:4.11 (1831.2) "The Father's human children have equal capacity for the reception of material blessings; therefore does he bestow things physical upon the children of men without discrimination. When it comes to the bestowal of spiritual gifts, the Father is limited by man's capacity for receiving these divine endowments. Although the Father is no respecter of persons, in the bestowal of spiritual gifts he is limited by man's faith and by his willingness always to abide by the Father's will."

166:4.12 (1831.3) As they journeyed on toward Philadelphia, Jesus continued to teach them and to answer their questions having to do with accidents, sickness, and miracles, but they were not able fully to comprehend this instruction. One hour of teaching will not wholly change the beliefs of a lifetime, and so Jesus found it necessary to reiterate his message, to tell again and again that which he wished them to understand; and even then they failed to grasp the meaning of his earth mission until after his death and resurrection.

5. ОБЩИНАТА НА ФИЛАДЕЛФИЯ

Иисус и дванадесетте отиваха във Филаделфия, за да се видят с Абнер и неговите съратници, които проповядваха и учеха тук. От всички градове на Перея във Филаделфия имаше повече от всичко евреи и друговерци – богати и бедни, учени и неучени, които приеха ученията на седемдесетте и с това влязоха в Царството небесно. Синагогата на Филаделфия никога не се подчиняваше на йерусалимския Синедрион и затова винаги оставаше отворена за ученията на Иисус и неговите последователи. Именно по това време Абнер три пъти на ден учеше в синагогата на Филаделфия.

Впоследствие същата тази синагога се превърна в християнска църква и стана мисионерски център за разпространяване на Евангелието на Изток. В течение на дълго време тя беше цитадела на ученията на Иисус и в продължение на много векове се отличаваше като център на християнството в този регион.

5. THE CONGREGATION AT PHILADELPHIA

166:5.1 (1831.4) Jesus and the twelve were on their way to visit Abner and his associates, who were preaching and teaching in Philadelphia. Of all the cities of Perea, in Philadelphia the largest group of Jews and gentiles, rich and poor, learned and unlearned, embraced the teachings of the seventy, thereby entering into the kingdom of heaven. The synagogue of Philadelphia had never been subject to the supervision of the Sanhedrin at Jerusalem and therefore had never been closed to the teachings of Jesus and his associates. At this very time, Abner was teaching three times a day in the Philadelphia synagogue.

166:5.2 (1831.5) This very synagogue later on became a Christian church and was the missionary headquarters for the promulgation of the gospel through the regions to the east. It was long a stronghold of the Master's teachings and stood alone in this region as a center of Christian learning for centuries.

Евреите от Йерусалим винаги бяха имали неприятности с евреите от Филаделфия. И след смъртта и възкресението на Иисус йерусалимската църква, глава на която стана братът на Господа, Яков, започна да изпитва сериозни трудности в отношенията с религиозното братство на Филаделфия. Абнер стана главата на филаделфийската църква, оставайки на тази длъжност до смъртта си. Това охлаждане на отношенията с Йерусалим обяснява защо в Евангелията на Новия Завет не е казана нито дума за Абнер и неговия труд. Враждата между Йерусалим и Филаделфия съществуваше в течение на целия живот на Яков и Абнер и продължи известно време след разрушаването на Йерусалим. Филаделфия беше истинският център на раннохристиянската църква на юг и изток, подобно на това, както Антиохия беше център на севера и запада.

166:5.3 (1831.6) The Jews at Jerusalem had always had trouble with the Jews of Philadelphia. And after the death and resurrection of Jesus the Jerusalem church, of which James the Lord's brother was head, began to have serious difficulties with the Philadelphia congregation of believers. Abner became the head of the Philadelphia church, continuing as such until his death. And this estrangement with Jerusalem explains why nothing is heard of Abner and his work in the Gospel records of the New Testament. This feud between Jerusalem and Philadelphia lasted throughout the lifetimes of James and Abner and continued for some time after the destruction of Jerusalem. Philadelphia was really the headquarters of the early church in the south and east as Antioch was in the north and west.

За нещастие Абнер се разминаваше във възгледите си с всички лидери на ранните християни. Той се скара с Петър и Яков (брата на Иисус) заради управлението и пълномощията на йерусалимската църква; той се раздели с Павел поради разминаване във възгледите за философията и теологията. В своята философия Абнер заимства повече от Вавилон, отколкото от Гърция, и упорито се съпротивляваше на опитите на Павел да измени ученията на Иисус с цел да остави в тях по-малко от това, което предизвикваше възражения – отначало сред евреите, а след това и сред грърко-римските поклонници на мистериите.

166:5.4 (1831.7) It was the apparent misfortune of Abner to be at variance with all of the leaders of the early Christian church. He fell out with Peter and James (Jesus' brother) over questions of administration and the jurisdiction of the Jerusalem church; he parted company with Paul over differences of philosophy and theology. Abner was more Babylonian than Hellenic in his philosophy, and he stubbornly resisted all attempts of Paul to remake the teachings of Jesus so as to present less that was objectionable, first to the Jews, then to the Greco-Roman believers in the mysteries.

Така Абнер беше принуден да преживее своя живот в изолация. Той беше главата на църква, която не се признаваше в Йерусалим. Той се осмели да отправи предизвикателство към Яков, брата на Господа, който впоследствие беше поддържан от Петър. Такова поведение фактически го отделяше от всички бивши съратници. След това той не се побоя да даде отпор на Павел. Макар че напълно одобряваше мисията на Павел сред друговерците и го поддържаше в споровете с йерусалимската църква, той рязко отрицателно се отнасяше към трактовката на ученията на Иисус, която реши да проповядва Павел. В края на своя живот Абнер осъждаше Павел като "ловък фалшификатор на ученията на Иисус Назарянин, Сина на живия Бог".

166:5.5 (1832.1) Thus was Abner compelled to live a life of isolation. He was head of a church which was without standing at Jerusalem. He had dared to defy James the Lord's brother, who was subsequently supported by Peter. Such conduct effectively separated him from all his former associates. Then he dared to withstand Paul. Although he was wholly sympathetic with Paul in his mission to the gentiles, and though he supported him in his contentions with the church at Jerusalem, he bitterly opposed the version of Jesus' teachings which Paul elected to preach. In his last years Abner denounced Paul as the "clever corrupter of the life teachings of Jesus of Nazareth, the Son of the living God."

В последните години от живота на Абнер и в течение на известно време след неговата смърт вярващите във Филаделфия по-строго, отколкото която и да е друга община на Земята, се придържаха към религията на Иисус – към неговия живот и учения.

166:5.6 (1832.2) During the later years of Abner and for some time thereafter, the believers at Philadelphia held more strictly to the religion of Jesus, as he lived and taught, than any other group on earth.

Абнер доживя 89 години и умря във Филаделфия на 21 ноември 74 година от н.е., до последния си ден оставайки предан вярващ и проповедник на Евангелието за Небесното царство.

166:5.7 (1832.3) Abner lived to be 89 years old, dying at Philadelphia on the 21st day of November, A.D. 74. And to the very end he was a faithful believer in, and teacher of, the gospel of the heavenly kingdom.

Документ 167. Посещението на Филаделфия

⇦ 166 Книгата Урантия 168 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 167. ПОСЕЩЕНИЕТО НА ФИЛАДЕЛФИЯ

Секции

Въведение
1. Закуската с фарисеите
2. Притчата за тържествената вечеря
3. Жената, обладана от Дух на Немощ
4. Вестта от Витания
5. По пътя към Витания
6. Благославянето на малките деца
7. Разговорът за ангелите

PAPER 167
THE VISIT TO PHILADELPHIA

SECTIONS

Introduction
1. Breakfast with the Pharisees
2. Parable of the Great Supper
3. The Woman with the Spirit of Infirmity
4. The Message from Bethany
5. On the Way to Bethany
6. Blessing the Little Children
7. The Talk about Angels

Въведение

КОГАТО говорим за това, че в течение на това служене в Перея Иисус и апостолите посещаваха различни места, където се трудеха седемдесетте евангелисти, следва да помним, че като правило него го съпровождаха само десет апостоли, тъй като обикновено минимум двама от тях оставаха в Пела, за да учат народа. Преди Иисус да тръгне за Филаделфия, Симон Петър и неговият брат Андрей се върнаха в палатковото градче край Пела, за да учат събралите се там хора. Когато Учителят напускаше лагера, за да посети различни места в Перея, често го съпровождаха от триста до петстотин обитатели на лагера. Над шестстотин от неговите последователи пристигнаха заедно с него във Филаделфия.

Предшестващото пътешествие по Декаполис не се съпровождаше с каквито и да е чудеса и ако не се смята очистването на прокажените, перейската мисия също засега протичаше без чудеса. Това беше този етап, когато Евангелието се възвестяваше с цялата си мощ, без чудеса и като правило без личното присъствие на Иисус или даже на неговите

INTRODUCTION

167:0.1 (1833.1) THROUGHOUT this period of the Perean ministry, when mention is made of Jesus and the apostles visiting the various localities where the seventy were at work, it should be recalled that, as a rule, only ten were with him since it was the practice to leave at least two of the apostles at Pella to instruct the multitude. As Jesus prepared to go on to Philadelphia, Simon Peter and his brother, Andrew, returned to the Pella encampment to teach the crowds there assembled. When the Master left the camp at Pella to visit about Perea, it was not uncommon for from three to five hundred of the campers to follow him. When he arrived at Philadelphia, he was accompanied by over six hundred followers.

167:0.2 (1833.2) No miracles had attended the recent preaching tour through the Decapolis, and, excepting the cleansing of the ten lepers, thus far there had been no miracles on this Perean mission. This was a period when the gospel was proclaimed with power, without miracles, and most of the time without the personal presence of Jesus or even of his apostles.

апостоли.

Иисус и десетте апостоли пристигнаха във Филаделфия в сряда, 22 февруари; четвъртък и петък те посветиха на отдих след своите неотдавнашни пътешествия и труд. В петък вечерта Яков проповядва в синагогата, а на следващия ден беше свикан общият съвет. Всички бяха крайно зарадвани от успешното възвестяване на Евангелието във Филаделфия и по цяла Палестина заедно с добрите известия от Александрия и Дамаск.

167:0.3 (1833.3) Jesus and the ten apostles arrived at Philadelphia on Wednesday, February 22, and spent Thursday and Friday resting from their recent travels and labors. That Friday night James spoke in the synagogue, and a general council was called for the following evening. They were much rejoiced over the progress of the gospel at Philadelphia and among the near-by villages. The messengers of David also brought word of the further advancement of the kingdom throughout Palestine, as well as good news from Alexandria and Damascus.

1. ЗАКУСКАТА С ФАРИСЕИТЕ

Във Филаделфия живееше един много богат и влиятелен фарисей, приел ученията на Абнер. В събота сутринта този човек уреди в дома си закуска, на която покани Иисус. Във Филаделфия очакваха Иисус; затова от Йерусалим и други места тук пристигнаха много посетители, сред които имаше немалко фарисеи; съответно около четиридесет от тези уважавани хора и няколко законника получиха покана за закуската, дадена в чест на Учителя.

Иисус се задържа на вратата, разговаряйки с Абнер, и когато стопанинът зае своето място, в стаята влезе един от видните фарисеи на Йерусалим, член на Синедриона, който по навик веднага тръгна към мястото на почетния гост от лявата страна на домакина. Но, доколкото това място беше определено за Учителя, а мястото от дясната страна – за Абнер, стопанинът настани йерусалимския фарисей на четвъртото място, смятано отдясно наляво, и този сановник беше крайно оскърбен, задето не получи почетното място.

Скоро те вече седяха на масата, с удоволствие общувайки един с друг, доколкото повечето присъстващи бяха ученици на Иисус или, в крайна сметка, благосклонно се отнасяха към Евангелието. Само неговите врагове обърнаха внимание на това, че той пренебрегна церемонията умиване на ръцете преди да седне на масата. Абнер уми ръцете си преди началото на трапезата, но не направи това преди смяната на блюдата.

Когато трапезата беше към края си, от улицата влезе човек, отдавна страдащ от хронично заболяване и сега измъчван от воднянка. Този човек повярва в Иисус и неотдавна беше кръстен от другарите на Абнер. Той не молеше Иисус за изцеление, но Учителят прекрасно знаеше, че този страдащ е дошъл на закуската с надеждата да се избави от обсадилите Иисус тълпи и така с по-

1. BREAKFAST WITH THE PHARISEES

167:1.1 (1833.4) There lived in Philadelphia a very wealthy and influential Pharisee who had accepted the teachings of Abner, and who invited Jesus to his house Sabbath morning for breakfast. It was known that Jesus was expected in Philadelphia at this time; so a large number of visitors, among them many Pharisees, had come over from Jerusalem and from elsewhere. Accordingly, about forty of these leading men and a few lawyers were bidden to this breakfast, which had been arranged in honor of the Master.

167:1.2 (1833.5) As Jesus lingered by the door, speaking with Abner, and after the host had seated himself, there came into the room one of the leading Pharisees of Jerusalem, a member of the Sanhedrin, and as was his habit, he made straight for the seat of honor at the left of the host. But since this place had been reserved for the Master and that on the right for Abner, the host beckoned the Jerusalem Pharisee to sit four seats to the left, and this dignitary was much offended because he did not receive the seat of honor.

167:1.3 (1834.1) Soon they were all seated and enjoying the visiting among themselves since the majority of those present were disciples of Jesus or else were friendly to the gospel. Only his enemies took notice of the fact that he did not observe the ceremonial washing of his hands before he sat down to eat. Abner washed his hands at the beginning of the meal but not during the serving.

167:1.4 (1834.2) Near the end of the meal there came in from the street a man long afflicted with a chronic disease and now in a dropsical condition. This man was a believer, having recently been baptized by Abner's associates. He made no request of Jesus for healing, but the Master knew full well that this afflicted man came to this breakfast hoping thereby to escape the crowds which thronged him and thus be more likely to

голяма вероятност да привлече неговото внимание. Този човек знаеше, че чудесата станаха рядкост, но той се надяваше, че неговото лошо положение може да пробуди в Учителя състрадание. И той не сгреши: когато влезе в стаята, както Иисус, така и лицемерният йерусалимски фарисей му обърнаха внимание. Фарисеят веднага се възмути, че на такъв човек е позволено да влиза в дома. Но Иисус погледна болния и му се усмихна толкова великодушно, че той се приближи и седна на пода. Към края на закуската Учителят обходи с поглед сътрапезниците си и, поглеждайки многозначително към подпухналия човек, каза: "Приятели мои, учители на Израил и учени законници, бих искал да ви задам един въпрос: законно ли е да изцеляваме болните и страдащите в събота?" Но присъстващите твърде добре познаваха Иисус; те запазиха мълчание, без да отговорят на неговия въпрос.

След това Иисус се приближи към мястото, където седеше болният, и хващайки го за ръка, каза: "Стани и си иди с мир. Ти не молеше за изцеление, но аз зная желанието на твоето сърце и вярата в твоята душа." Преди този човек да излезе от стаята, Иисус се върна на своето място и, обръщайки се към седящите на масата, каза: "Моят Отец прави такива чудеса, не за да ви подмами в Царството, а за да разкрие Себе Си пред тези, които вече пребивават в Царството. Вие сте способни да разберете, че да постъпваш така, значи да постъпваш подобно на Отеца, защото кой от вас не би извадил веднага от кладенеца любимото си животно, даже ако то е паднало там в събота?" И доколкото никой не му отговори – както и затова, защото стопанинът на дома явно не одобряваше станалото, Иисус стана и се обърна към всички присъстващи: "Братя мои, ако са ви поканили на сватбен пир, не сядайте на най-почетното място, тъй като може да се случи така, че сред поканените гости да се окаже човек, който е по-известен от вас, и стопанинът ще дойде при вас и ще ви помоли да отстъпите това място на този друг, по-почетен гост. И тогава ще се наложи с позор да заемете по-малко почетно място до масата. Ако сте поканени на пир, вие ще постъпите мъдро, ако влизайки в трапезарията, намерите последното място и го заемете; и тогава домакинът, оглеждайки гостите, може да ви каже: "Приятелю мой, защо седна последен? Заеми по-почетно място"; и такъв човек ще се възвиси в присъствието на другите гости. Помнете, всеки, който възвисява сам себе си, ще бъде унижен, а същевременно този, който истински се смирява, ще се възвиси. Затова, когато давате обяд или вечеря, не канете само приятели, братя, роднини или богати съседи,

engage his attention. This man knew that few miracles were then being performed; however, he had reasoned in his heart that his sorry plight might possibly appeal to the Master's compassion. And he was not mistaken, for, when he entered the room, both Jesus and the self-righteous Pharisee from Jerusalem took notice of him. The Pharisee was not slow to voice his resentment that such a one should be permitted to enter the room. But Jesus looked upon the sick man and smiled so benignly that he drew near and sat down upon the floor. As the meal was ending, the Master looked over his fellow guests and then, after glancing significantly at the man with dropsy, said: "My friends, teachers in Israel and learned lawyers, I would like to ask you a question: Is it lawful to heal the sick and afflicted on the Sabbath day, or not?" But those who were there present knew Jesus too well; they held their peace; they answered not his question.

167:1.5 (1834.3) Then went Jesus over to where the sick man sat and, taking him by the hand, said: "Arise and go your way. You have not asked to be healed, but I know the desire of your heart and the faith of your soul." Before the man left the room, Jesus returned to his seat and, addressing those at the table, said: "Such works my Father does, not to tempt you into the kingdom, but to reveal himself to those who are already in the kingdom. You can perceive that it would be like the Father to do just such things because which one of you, having a favorite animal that fell in the well on the Sabbath day, would not go right out and draw him up?" And since no one would answer him, and inasmuch as his host evidently approved of what was going on, Jesus stood up and spoke to all present: "My brethren, when you are bidden to a marriage feast, sit not down in the chief seat, lest, perchance, a more honored man than you has been invited, and the host will have to come to you and request that you give your place to this other and honored guest. In this event, with shame you will be required to take a lower place at the table. When you are bidden to a feast, it would be the part of wisdom, on arriving at the festive table, to seek for the lowest place and take your seat therein, so that, when the host looks over the guests, he may say to you: 'My friend, why sit in the seat of the least? come up higher'; and thus will such a one have glory in the presence of his fellow guests. Forget not, every one who exalts himself shall be humbled, while he who truly humbles himself shall be exalted. Therefore, when you entertain at dinner or give a supper, invite not always your friends, your brethren, your kinsmen, or your rich neighbors that they in return may bid you to their feasts, and thus will you be recompensed. When you give a banquet, sometimes bid the poor, the maimed, and the blind. In this way you shall be blessed in your

надявайки се те в отговор да ви поканят на своите празненства. Когато каните гости, канете понякога и бедни, осакатени и слепи. Така ще бъдете благословени в своето сърце, защото добре знаете, че куците и сакатите няма да могат да ви се отплатят за вашата милосърдна помощ.”

heart, for you well know that the lame and the halt cannot repay you for your loving ministry.”

2. ПРИТЧАТА ЗА ТЪРЖЕСТВЕНАТА ВЕЧЕРЯ

Когато Иисус свърши да говори на сутрешната трапеза при фарисея, един от присъстващите законници, желаейки да прекъсне тишината, каза първото, което му мина през ума: “Блажен е, който вкуси хляба в Царството Божие”, което в тези времена беше обичаен израз. И тогава Иисус разказа притчата, която накара да се позамисли даже разположеният към него домакин. Той каза:

“Един управител уреди тържествена вечеря, покани много гости и когато настъпи време за вечеря, изпрати слугите да оповестят поканените: “Идвайте, защото всичко е готово.” И всички, сякаш наговорили се, започнаха да се извиняват. Първият каза: “Аз купих земя и трябва да отида и да я видя; моля те, извини ме.” Друг каза: “Аз купих пет двойки бикове и трябва да отида да ги получа; моля те, извини ме.” Третият каза: “Аз току-що се ожених и затова не мога да дойда.” Слугите се върнаха в къщи и предадоха всичко това на господаря. Изслушвайки ги, стопанинът на дома се разгневи и каза на слугите: “Аз приготвих това сватбено празненство; охранените животни са заклани и всичко е готово за приема на гостите, но те пренебрегнаха моята покана: кой отишъл за своите земи, кой за стока; те не уважават даже моите слуги, поканили ги да дойдат на моя пир. Поради това обходете по-бързо улиците и уличките на града, големите и междуселските пътища и доведете тук бедните и отхвърлените, слепите и сакатите, за да бъдат гости на пира.” И слугите направиха така, както заповяда техният господар, но и след това остана място за нови гости. Тогава господарят каза на слугите: “Вървете по главните и страничните пътища и повикайте всички, които намерите, за да се напълни моят дом. Защото, казвам ви, че никой от поканените от мен преди това няма да вкуси от моята вечеря.” И слугите направиха така, както им заповяда господарят, и домът му се напълни.”

Изслушвайки тези думи, те се разотидоха. Всеки се прибра в къщи. Като минимум един от надсмиващите се фарисеи, присъстващи тази сутрин, разбра значението на тази притча, защото в този ден той беше кръстен и публично призна своята вяра в Евангелието за

2. PARABLE OF THE GREAT SUPPER

167:2.1 (1835.1) As Jesus finished speaking at the breakfast table of the Pharisee, one of the lawyers present, desiring to relieve the silence, thoughtlessly said: “Blessed is he who shall eat bread in the kingdom of God” — that being a common saying of those days. And then Jesus spoke a parable, which even his friendly host was compelled to take to heart. He said:

167:2.2 (1835.2) “A certain ruler gave a great supper, and having bidden many guests, he dispatched his servants at suppertime to say to those who were invited, ‘Come, for everything is now ready.’ And they all with one accord began to make excuses. The first said, ‘I have just bought a farm, and I must needs to go prove it; I pray you have me excused.’ Another said, ‘I have bought five yoke of oxen, and I must go to receive them; I pray you have me excused.’ And another said, ‘I have just married a wife, and therefore I cannot come.’ So the servants went back and reported this to their master. When the master of the house heard this, he was very angry, and turning to his servants, he said: ‘I have made ready this marriage feast; the fatlings are killed, and all is in readiness for my guests, but they have spurned my invitation; they have gone every man after his lands and his merchandise, and they even show disrespect to my servants who bid them come to my feast. Go out quickly, therefore, into the streets and lanes of the city, out into the highways and the byways, and bring hither the poor and the outcast, the blind and the lame, that the marriage feast may have guests.’ And the servants did as their lord commanded, and even then there was room for more guests. Then said the lord to his servants: ‘Go now out into the roads and the countryside and constrain those who are there to come in that my house may be filled. I declare that none of those who were first bidden shall taste of my supper.’ And the servants did as their master commanded, and the house was filled.”

167:2.3 (1835.3) And when they heard these words, they departed; every man went to his own place. At least one of the sneering Pharisees present that morning comprehended the meaning of this parable, for he was baptized that day and made public confession of his faith in the gospel of the

Царството. Вечерта Абнер повтори тази притча в своята проповед на общото събрание на вярващите.

На следващия ден всички апостоли започнаха да се упражняват във философия, опитвайки се да обяснят значението на тази притча за тържествената вечеря. Макар че Иисус с интерес изслушваше всяко от различните тълкувания, той упорито отказваше да им помогне да разберат притчата. Той повтаряше само: "Нека всеки сам открие смисъла в своята собствена душа."

kingdom. Abner preached on this parable that night at the general council of believers.

167:2.4 (1835.4) The next day all of the apostles engaged in the philosophic exercise of endeavoring to interpret the meaning of this parable of the great supper. Though Jesus listened with interest to all of these differing interpretations, he steadfastly refused to offer them further help in understanding the parable. He would only say, "Let every man find out the meaning for himself and in his own soul."

3. ЖЕНАТА, ОБЛАДАНА ОТ ДУХ НА НЕМОЩ

Абнер се уговори за проповед на Учителя в синагогата в най-близката събота. Това стана първата поява на Иисус в синагогата оттогава, откакто всички те затвориха своите врати за неговото учение по разпореждане на Синедриона. Завършвайки службата си, Иисус погледна пред себе си и видя прегърбена жена на преклонна възраст със скръбно изражение на лицето. Тази жена отдавна беше обладана от страх; в нейния живот не беше останало място за радост. Слизайки от катедрата, Иисус се приближи към тази прегърбена старица и като я докосна по рамото, каза: "Жено, ако само беше повярвала, щеше напълно да се освободиш от своя дух на немощ." И тази жена, която повече от осемнадесет години беше угнетявана от страх, който я държеше прегърбена и скована, повярва в думите на Учителя и благодарение на своята вяра веднага се изправи. Когато тя видя, че се е изправила, гръмко прослави Бога.

Независимо от това, че недъгът, от който страдаше тази жена, беше изключително психически – нейната прегърбеност беше следствие от депресия, хората решиха, че Иисус е изцелил истински физически недъг. Макар че богомолците на синагогата във Филаделфия се отнасяха дружелюбно към учениятa на Иисус, главният управител на синагогата беше враждебно настроен фарисей. И доколкото той, както и богомолците, смяташе, че Иисус е изцелил физически недъг, той стана и, негодувайки заради това, че Иисус си е позволил да направи това в събота, каза на всеослушание: "Нима не са за работа шестте дни в седмицата? Ами идвайте и се изцелявайте в тези работни дни, а не в съботния ден."

След тези думи на враждебно настроения управител Иисус отново се качи на

3. THE WOMAN WITH THE SPIRIT OF INFIRMITY

167:3.1 (1835.5) Abner had arranged for the Master to teach in the synagogue on this Sabbath day, the first time Jesus had appeared in a synagogue since they had all been closed to his teachings by order of the Sanhedrin. At the conclusion of the service Jesus looked down before him upon an elderly woman who wore a downcast expression, and who was much bent in form. This woman had long been fear-ridden, and all joy had passed out of her life. As Jesus stepped down from the pulpit, he went over to her and, touching her bowed-over form on the shoulder, said: "Woman, if you would only believe, you could be wholly loosed from your spirit of infirmity." And this woman, who had been bowed down and bound up by the depressions of fear for more than eighteen years, believed the words of the Master and by faith straightened up immediately. When this woman saw that she had been made straight, she lifted up her voice and glorified God.

167:3.2 (1836.1) Notwithstanding that this woman's affliction was wholly mental, her bowed-over form being the result of her depressed mind, the people thought that Jesus had healed a real physical disorder. Although the congregation of the synagogue at Philadelphia was friendly toward the teachings of Jesus, the chief ruler of the synagogue was an unfriendly Pharisee. And as he shared the opinion of the congregation that Jesus had healed a physical disorder, and being indignant because Jesus had presumed to do such a thing on the Sabbath, he stood up before the congregation and said: "Are there not six days in which men should do all their work? In these working days come, therefore, and be healed, but not on the Sabbath day."

167:3.3 (1836.2) When the unfriendly ruler had thus spoken, Jesus returned to the speaker's platform and said: "Why play the part of hypocrites? Does

възвишението за ораторите и каза: “Защо да лицемерим? Нима всеки от вас не отвързва своя вол или овен от конюшнята в събота и не го води на водопой? Ако такова действие е позволено в събота, не следва ли тази дъщеря на Авраам, скована от зло вече осемнадесет години, да бъде освободена от това и доведена до водите на свободата и живота даже в този съботен ден?” И докато жената продължи да възхвалява Бога, противникът на Иисус беше засрамен, а богомолците се радваха заедно с нея на нейното изцеление.

В резултат на осъждането, което Иисус публично изказа тази събота, главният управител на синагогата беше свален от длъжност, а неговото място зае последовател на Иисус.

Иисус често освобождаваше такива хора, станали жертва на страха, от духовна немощ, психически депресии и окови на страха. Но хората смятаха, че всички подобни недъзи са или физически болести, или случаи на обладаност от зли духове.

В неделя Иисус отново учеше в синагогата и мнозина бяха кръстени от Абнер по пладне на този ден в реката, протичаща на юг от града. На следващия ден Иисус и десетте апостоли трябваше да тръгнат обратно за лагера при Пела, но им попречи пристигането на един от куриерите на Давид, доставил спешно съобщение за Иисус от неговите приятели във Витания, близо до Йерусалим.

not every one of you, on the Sabbath, loose his ox from the stall and lead him forth for watering? If such a service is permissible on the Sabbath day, should not this woman, a daughter of Abraham who has been bound down by evil these eighteen years, be loosed from this bondage and led forth to partake of the waters of liberty and life, even on this Sabbath day?” And as the woman continued to glorify God, his critic was put to shame, and the congregation rejoiced with her that she had been healed.

167:3.4 (1836.3) As a result of his public criticism of Jesus on this Sabbath the chief ruler of the synagogue was deposed, and a follower of Jesus was put in his place.

167:3.5 (1836.4) Jesus frequently delivered such victims of fear from their spirit of infirmity, from their depression of mind, and from their bondage of fear. But the people thought that all such afflictions were either physical disorders or possession of evil spirits.

167:3.6 (1836.5) Jesus taught again in the synagogue on Sunday, and many were baptized by Abner at noon on that day in the river which flowed south of the city. On the morrow Jesus and the ten apostles would have started back to the Pella encampment but for the arrival of one of David’s messengers, who brought an urgent message to Jesus from his friends at Bethany, near Jerusalem.

4. ВЕСТТА ОТ ВИТАНИЯ

Късно вечерта в неделя, 26 февруари, във Филаделфия пристигна куриер от Витания със съобщение от Марта и Мария, в което се казваше: “Господи! Този, когото обичаш, е много болен.” Тази вест беше предадена на Иисус при завършване на вечерната беседа точно в момента, когато той се прощаваше с апостолите за нощта. Отначало Иисус нищо не отговори. Настъпи една от тези странни паузи, когато той сякаш общуваше с нещо външно и далечно. А след това, като вдигна очи, той се обърна към куриера и апостолите чуха неговите думи: “В действителност тази болест не води до смърт. Не се съмнявайте, че тя може да прослави Бога и да възвиси неговия Син.”

Иисус харесваше много Марта, Мария и техния брат Лазар; той ги обичаше и беше горещо привързан към тях. Неговата първа човешка подбуда беше веднага да тръгне към тях, за да им помогне, но на неговия обединен ум хрумна друга идея. Той почти се беше

4. THE MESSAGE FROM BETHANY

167:4.1 (1836.6) Very late on Sunday night, February 26, a runner from Bethany arrived at Philadelphia, bringing a message from Martha and Mary which said, “Lord, he whom you love is very sick.” This message reached Jesus at the close of the evening conference and just as he was taking leave of the apostles for the night. At first Jesus made no reply. There occurred one of those strange interludes, a time when he appeared to be in communication with something outside of, and beyond, himself. And then, looking up, he addressed the messenger in the hearing of the apostles, saying: “This sickness is really not to the death. Doubt not that it may be used to glorify God and exalt the Son.”

167:4.2 (1837.1) Jesus was very fond of Martha, Mary, and their brother, Lazarus; he loved them with a fervent affection. His first and human thought was to go to their assistance at once, but another idea came into his combined mind. He had almost given up hope that the Jewish leaders at

отказал от надеждата, че йерусалимските водачи ще приемат Царството, но продължаваше да обича своя народ и сега му хрумна план, съгласно който на книжниците и фарисеите на Йерусалим щеше да бъде предоставена още една възможност да приемат неговите учения. Той реши – ако такава е волята на Отеца – да направи това последно възвание към Йерусалим най-съвършеното и могъщо деяние за целия си земен живот. Юдеите се държаха за своята представа за чудотворния избавител. И макар че той се отказваше да се спуска до материални чудеса или до мирска проява на политическа сила, този път той действително поиска от Отеца съгласие да прояви своята още недемонстрирана власт над живота и смъртта.

Обикновено евреите погребваха своите покойници в деня на смъртта; в толкова горещ климат такава практика беше необходимост. Нерядко се случваше така, че в гробницата полагаха човек, намиращ се в почти коматозно състояние, и на втория или даже третия ден този човек излизаше от гробницата. Но евреите вярваха, че даже ако духът или душата може да остава редом с тялото в течение на два или три дни, той никога не се задържа тук повече от три дни, че към четвъртия ден разлагането става непреодолимо и че никога не се връща от гробницата след изтичането на такъв срок. Именно по силата на такива причини Иисус се задържа във Филаделфия още две нощи, преди да се подготви да отиде във Витания.

Затова рано сутринта в сряда той каза на своите апостоли: "Гответе се за път – спешно тръгваме за Юдея." И когато апостолите чуха тези думи на своя Учител, те се уединиха, за да се посъветват един с друг. Яков възглави съвещанието и те стигнаха до единодушното мнение, че би било безумие да позволят на Иисус отново да отиде в Юдея, след което те дойдоха при Иисус и му съобщиха своето единодушно мнение. Яков каза: "Учителю, преди няколко седмици ти беше в Йерусалим, където водачите търсеха твоята смърт, а народът искаше да те пребие с камъни. Тогава ти даде на тези хора възможността да приемат истината и ние няма да ти позволим отново да отидеш в Юдея."

На това Иисус каза: "Нима не разбирате, че в течение на дванадесет дневни часа човек може да изпълнява безопасно своята работа? Ако човекът върви по пътя през деня, той няма да се спъне, защото през деня е светло. Ако върви през нощта, може и да се спъне, защото няма светлина. Докато продължава моят ден, аз не се боя да влизам в Юдея. Бих искал да направя още едно чудо за тези юдеи; бих

Jerusalem would ever accept the kingdom, but he still loved his people, and there now occurred to him a plan whereby the scribes and Pharisees of Jerusalem might have one more chance to accept his teachings; and he decided, his Father willing, to make this last appeal to Jerusalem the most profound and stupendous outward working of his entire earth career. The Jews clung to the idea of a wonder-working deliverer. And though he refused to stoop to the performance of material wonders or to the enactment of temporal exhibitions of political power, he did now ask the Father's consent for the manifestation of his hitherto unexhibited power over life and death.

167:4.3 (1837.2) The Jews were in the habit of burying their dead on the day of their demise; this was a necessary practice in such a warm climate. It often happened that they put in the tomb one who was merely comatose, so that on the second or even the third day, such a one would come forth from the tomb. But it was the belief of the Jews that, while the spirit or soul might linger near the body for two or three days, it never tarried after the third day; that decay was well advanced by the fourth day, and that no one ever returned from the tomb after the lapse of such a period. And it was for these reasons that Jesus tarried yet two full days in Philadelphia before he made ready to start for Bethany.

167:4.4 (1837.3) Accordingly, early on Wednesday morning he said to his apostles: "Let us prepare at once to go into Judea again." And when the apostles heard their Master say this, they drew off by themselves for a time to take counsel of one another. James assumed the direction of the conference, and they all agreed that it was only folly to allow Jesus to go again into Judea, and they came back as one man and so informed him. Said James: "Master, you were in Jerusalem a few weeks back, and the leaders sought your death, while the people were minded to stone you. At that time you gave these men their chance to receive the truth, and we will not permit you to go again into Judea."

167:4.5 (1837.4) Then said Jesus: "But do you not understand that there are twelve hours of the day in which work may safely be done? If a man walks in the day, he does not stumble inasmuch as he has light. If a man walks in the night, he is liable to stumble since he is without light. As long as my day lasts, I fear not to enter Judea. I would do one more mighty work for these Jews; I would give them one more chance to believe, even on their

искал да им дам още един шанс да повярват дори при техните условия – условия, излизащи от външната слава и зрима демонстрация на могъществото на Отеца и любовта на Сина. Освен това нима не осъзнавате, че нашият приятел Лазар е заспал и аз бих искал да го пробудя от сън!"

Тогава един от апостолите каза: "Учителю, ако Лазар е заспал, то непременно ще оздравее." В тези времена сред евреите беше прието да се говори за смъртта като за форма на сън, но доколко апостолите не разбраха, че Лазар е напуснал този свят, Иисус повтори на ясен език: „Лазар е мъртъв. И даже ако това не спаси други, аз се радвам за вас, че не съм бил там, защото у вас ще се появи ново основание да повярвате в мен; и това, което видите, трябва да ви укрепи при подготовката за деня, когато ви напусна и отида при Отеца."

Като видя, че не успяват да го убедят да не ходи в Юдея и че някои апостоли не желаят даже да го съпровождат, Тома се обърна към своите другари с думите: "Ние разказахме на Учителя за нашите опасения, но той е изпълнен с решимост да отиде във Витания. Аз съм уверен, че това е краят; те със сигурност ще го убият. Но ако такава е волята на Учителя, нека да се държим мъжки; да тръгнем и ние на път, за да умрем заедно с него." И така беше винаги: по въпросите, които изискваха обмисляне, постоянство и мъжество, Тома винаги беше устоите на дванадесетте апостола.

own terms — conditions of outward glory and the visible manifestation of the power of the Father and the love of the Son. Besides, do you not realize that our friend Lazarus has fallen asleep, and I would go to awake him out of this sleep!"

167:4.6 (1837.5) Then said one of the apostles: "Master, if Lazarus has fallen asleep, then will he the more surely recover." It was the custom of the Jews at that time to speak of death as a form of sleep, but as the apostles did not understand that Jesus meant that Lazarus had departed from this world, he now said plainly: "Lazarus is dead. And I am glad for your sakes, even if the others are not thereby saved, that I was not there, to the end that you shall now have new cause to believe in me; and by that which you will witness, you should all be strengthened in preparation for that day when I shall take leave of you and go to the Father."

167:4.7 (1838.1) When they could not persuade him to refrain from going into Judea, and when some of the apostles were loath even to accompany him, Thomas addressed his fellows, saying: "We have told the Master our fears, but he is determined to go to Bethany. I am satisfied it means the end; they will surely kill him, but if that is the Master's choice, then let us acquit ourselves like men of courage; let us go also that we may die with him." And it was ever so; in matters requiring deliberate and sustained courage, Thomas was always the mainstay of the twelve apostles.

5. ПО ПЪТЯ КЪМ ВИТАНИЯ

Иисус отиде в Юдея, съпровождан от приблизително петдесет приятели и врагове. В сряда, по време на обедната трапеза, той излезе пред своите апостоли и останалите членове на тази група с беседа на тема "Условията за спасение" и в края на този урок разказа притчата за фарисея и митаря (събирача на налози). Иисус каза: "И така, вие виждате, че Отецът дава спасение на децата човешки и това спасение е безвъзмезден дар за всеки смъртен, чиято вяра му позволява да стане син на божественото семейство. Човек не може да направи нищо, за да заслужи това спасение. С лицемерни деяния няма да купиш Божието благоволение и с публични молитви няма да запълниш отсъствието на жива вяра в сърцето. Със своето показно служене можете да излъжете хората, но Бог гледа във вашите души. Ето добър пример за това, за което говоря. Двама души отишли в храма да се помолят: единият фарисей, а другият – митар. Фарисеят стоеше и се молеше за себе си:

5. ON THE WAY TO BETHANY

167:5.1 (1838.2) On the way to Judea Jesus was followed by a company of almost fifty of his friends and enemies. At their noon lunchtime, on Wednesday, he talked to his apostles and this group of followers on the "Terms of Salvation," and at the end of this lesson told the parable of the Pharisee and the publican (a tax collector). Said Jesus: "You see, then, that the Father gives salvation to the children of men, and this salvation is a free gift to all who have the faith to receive sonship in the divine family. There is nothing man can do to earn this salvation. Works of self-righteousness cannot buy the favor of God, and much praying in public will not atone for lack of living faith in the heart. Men you may deceive by your outward service, but God looks into your souls. What I am telling you is well illustrated by two men who went into the temple to pray, the one a Pharisee and the other a publican. The Pharisee stood and prayed to himself: 'O God, I thank you that I am not like the rest of men, extortioners, unlearned, unjust, adulterers, or even like this

"Боже! Благодаря ти, че не приличам на другите хора – грабители, неуки, несправедливи, прелюбодейци, или даже на този митар Аз постя два пъти седмично и отдавам една десета от всички свои доходи." Митарят, застанал встрани, не смеел даже да вдигне очи към небето и, биейки се в гърдите, говорел: "Боже! Бъди милостив към мен, грешника!" Казвам ви, че по-скоро митарят, а не фарисеят, си е отишъл в къщи с одобрението Божие, защото всеки възвисяващ сам себе си ще бъде унижен, а унижаващият себе си – ще се възвиси."

publican. I fast twice a week; I give tithes of all that I get.' But the publican, standing afar off, would not so much as lift his eyes to heaven but smote his breast, saying, 'God be merciful to me a sinner.' I tell you that the publican went home with God's approval rather than the Pharisee, for every one who exalts himself shall be humbled, but he who humbles himself shall be exalted."

Тази нощ в Йерихон враждебно настроените фарисеи, както някога техните другари в Галилея, се опитаха да хванат Учителя в капан – да го склонят да обсъжда брака и развода, но Иисус изкусно се отклони от техните опити да го сблъскат с техните закони, регулиращи развода. Както митарят и фарисеят бяха пример за добра и лоша религия, така техните правила за развода служеха за противопоставяне между най-добрите закони на брачния кодекс на евреите и позорната разпуснатост на фарисейските тълкувания на бракоразводния устав на Мойсей. Фарисеят съдеше себе си по низшите мерки; митарят съизмерваше себе си с най-висшия идеал. За фарисея набожността беше средство за потопяване в лицемерно бездействие, увереност в лъжливата духовна безопасност; за митаря набожността беше средство за пробуждане на неговата душа до осъзнаване на необходимостта от покаяние и изповед и до приемането чрез вярата на милосърдна прошка. Фарисеят търсеше законност; митарят търсеше милосърдие. Законът на вселената гласи: молете и ще ви се въздаде; търсете и ще намерите.

167:5.2 (1838.3) That night, in Jericho, the unfriendly Pharisees sought to entrap the Master by inducing him to discuss marriage and divorce, as did their fellows one time in Galilee, but Jesus artfully avoided their efforts to bring him into conflict with their laws concerning divorce. As the publican and the Pharisee illustrated good and bad religion, their divorce practices served to contrast the better marriage laws of the Jewish code with the disgraceful laxity of the Pharisaic interpretations of these Mosaic divorce statutes. The Pharisee judged himself by the lowest standard; the publican squared himself by the highest ideal. Devotion, to the Pharisee, was a means of inducing self-righteous inactivity and the assurance of false spiritual security; devotion, to the publican, was a means of stirring up his soul to the realization of the need for repentance, confession, and the acceptance, by faith, of merciful forgiveness. The Pharisee sought justice; the publican sought mercy. The law of the universe is: Ask and you shall receive; seek and you shall find.

Макар че Иисус не позволи да го въвлекат в спор с фарисеите относно развода, той провъзгласи позитивното учение, разкриващо висшите идеали относно брака. Той възвиси брака като най-идеалното и висшето от всички човешки отношения. Точно така даде да се разбере, че рязко осъжда немарливостта и несправедливостта на бракоразводната практика на йерусалимските евреи, позволяващи в тези времена на мъжа да се развежда със своята жена по най-незначителния повод – например, въз основа на това, че тя готви лошо, че е лоша домакиня или просто защото той е увлечен от жена с по-привлекателна външност.

167:5.3 (1838.4) Though Jesus refused to be drawn into a controversy with the Pharisees concerning divorce, he did proclaim a positive teaching of the highest ideals regarding marriage. He exalted marriage as the most ideal and highest of all human relationships. Likewise, he intimated strong disapproval of the lax and unfair divorce practices of the Jerusalem Jews, who at that time permitted a man to divorce his wife for the most trifling of reasons, such as being a poor cook, a faulty housekeeper, or for no better reason than that he had become enamored of a better-looking woman.

Но фарисеите даже учеха, че тази облекчена практика на развода е особена привилегия, предоставена на еврейския народ, на първо място – на фарисеите. Затова, макар че Иисус се отказа да направи изявления за брака и развода, той крайно рязко осъждаше

167:5.4 (1839.1) The Pharisees had even gone so far as to teach that divorce of this easy variety was a special dispensation granted the Jewish people, particularly the Pharisees. And so, while Jesus refused to make pronouncements dealing with marriage and divorce, he did most bitterly

тези позорни издевателства над брака и отбелязваше тяхната несправедливост по отношение на жените и децата. Той никога не одобряваше която и да е форма на развод, даваща на мъжа предимство пред жената. Учителят одобряваше само тези учения, които дават на жената равни права с мъжа.

Макар че Иисус не предлагаше нови норми, регулиращи брака и развода, той призоваваше евреите да съблюдават своите собствени закони и по-висши учения. Той постоянно обръщаше вниманието им на Писанията, стремейки се да подобри техните обичаи съгласно дадените социални норми. Поддържайки по този начин високи и идеални представи за брака, Иисус изкусно избягваше сблъсъка със своите опоненти по въпросите на социалните норми, отразени както в техните писани закони, така и в почитаните от тях бракоразводни привилегии.

На апостолите им беше много трудно да разберат нежеланието на Учителя да излезе с позитивни изявления относно научните, социални, икономически и политически проблеми. Те не разбираха докрай, че неговата земна мисия е посветена изключително на разкриването на духовните и религиозни истини.

По-късно тази вечер, след беседата на Иисус за брака и развода, апостолите в лични беседи му зададоха много допълнителни въпроси и неговите отговори им позволиха да се избавят от множество недоразумения. В заключение Иисус каза: “Бракът е благородно дело и всички хора трябва да се стремят към него. Това, че Синът Човешки изпълнява своята земна мисия в самота, по никакъв начин не говори за привлекателността на брака. Аз постъпвам така по волята на Отеца, но същият този Отец е предписал да се създадат мъже и жени и божествената воля се състои в това, мъжете и жените да намират своето висше служене и донасяната от това служене радост в семейството, което се създава за приемането и възпитанието на децата, в създаването на които родителите стават партньори на Творците на небето и земята. Затова мъжът оставя баща си и майка си и се съединява с жената и двамата стават едно.”

Така Иисус избави апостолите от много съмнения относно брака и проясни много недоразумения относно развода; в същото време той направи много за възвисяване на техните идеали за социален съюз и повишаване тяхното уважение към жените, децата и семейството.

denounce these shameful floutings of the marriage relationship and pointed out their injustice to women and children. He never sanctioned any divorce practice which gave man any advantage over woman; the Master countenanced only those teachings which accorded women equality with men.

167:5.5 (1839.2) Although Jesus did not offer new mandates governing marriage and divorce, he did urge the Jews to live up to their own laws and higher teachings. He constantly appealed to the written Scriptures in his effort to improve their practices along these social lines. While thus upholding the high and ideal concepts of marriage, Jesus skillfully avoided clashing with his questioners about the social practices represented by either their written laws or their much-cherished divorce privileges.

167:5.6 (1839.3) It was very difficult for the apostles to understand the Master’s reluctance to make positive pronouncements relative to scientific, social, economic, and political problems. They did not fully realize that his earth mission was exclusively concerned with revelations of spiritual and religious truths.

167:5.7 (1839.4) After Jesus had talked about marriage and divorce, later on that evening his apostles privately asked many additional questions, and his answers to these inquiries relieved their minds of many misconceptions. At the conclusion of this conference Jesus said: “Marriage is honorable and is to be desired by all men. The fact that the Son of Man pursues his earth mission alone is in no way a reflection on the desirability of marriage. That I should so work is the Father’s will, but this same Father has directed the creation of male and female, and it is the divine will that men and women should find their highest service and consequent joy in the establishment of homes for the reception and training of children, in the creation of whom these parents become copartners with the Makers of heaven and earth. And for this cause shall a man leave his father and mother and shall cleave to his wife, and they two shall become as one.”

167:5.8 (1839.5) And in this way Jesus relieved the minds of the apostles of many worries about marriage and cleared up many misunderstandings regarding divorce; at the same time he did much to exalt their ideals of social union and to augment their respect for women and children and for the home.

6. БЛАГОСЛАВЯНЕТО НА МАЛКИТЕ ДЕЦА

Тази вечер идеите на Иисус за брака и благословеността на децата станаха достояние на целия Йерихон, затова на следващата сутрин, дълго преди Иисус и апостолите да започнат да се приготвят за път и още преди закуска, десетки майки дойдоха тук, където се беше установил Иисус, носейки своите деца и водейки ги за ръка, за да го молят да благослови малчуганите. Когато апостолите излязоха и видяха събралите се тук майки със своите деца, те се опитаха да ги отпратят, но тези жени заявиха, че ще си отидат, едва след като Учителят положи на децата им ръце и ги благослови. И когато апостолите започнаха гръмко да ругаят тези майки, Иисус, чувайки шума, излезе и възмутено ги порица, като каза: "Нека малките деца дойдат при мен; не ги спирайте, защото такива като тях принадлежат на Царството небесно. Истина, истина ви казвам: който не приеме Царството Божие като дете, той едва ли ще може да влезе в него и да достигне пълна духовна зрелост."

След като каза това на своите апостоли, Учителят прие всички деца и положи на тях ръце, вселявайки със своите думи мъжество и надежда в техните майки.

Иисус често разказваше на своите апостоли за небесните обители, където еволюиращите Божии деца трябва да растат духовно така, както в този свят децата растат физически. И наистина, свещеното нерядко изглежда обикновено – както в този ден, когато тези деца и техните майки не се досещаха, че разумните същества във вселената Небадон гледат децата на Йерихон, играещи със Създателя на вселената.

Положението на жените в Палестина беше значително подобрено благодарение на учението на Иисус. Това би станало и в целия останал свят, ако неговите последователи не се отдалечиха толкова от онова, на което той толкова старателно ги учеше.

Тук, в Йерихон, в хода на обсъждането на началното религиозно обучение на децата в духа на божественото поклонение, Иисус внушаваше на своите последователи огромната ценност на красотата като влияние, извикващо потребност от поклонение, особено при децата. С наставления и пример Учителят разкриваше ценността на поклонението пред Създателя в естественото обкръжение на сътворения свят. Той предпочиташе да общува с небесния Отец сред дърветата и в обкръжението на низшите създания на света на природата. Той се радваше, съзерцавайки

6. BLESSING THE LITTLE CHILDREN

167:6.1 (1839.6) That evening Jesus' message regarding marriage and the blessedness of children spread all over Jericho, so that the next morning, long before Jesus and the apostles prepared to leave, even before breakfast time, scores of mothers came to where Jesus lodged, bringing their children in their arms and leading them by their hands, and desired that he bless the little ones. When the apostles went out to view this assemblage of mothers with their children, they endeavored to send them away, but these women refused to depart until the Master laid his hands on their children and blessed them. And when the apostles loudly rebuked these mothers, Jesus, hearing the tumult, came out and indignantly reproved them, saying: "Suffer little children to come to me; forbid them not, for of such is the kingdom of heaven. Verily, verily, I say to you, whosoever receives not the kingdom of God as a little child shall hardly enter therein to grow up to the full stature of spiritual manhood."

167:6.2 (1840.1) And when the Master had spoken to his apostles, he received all of the children, laying his hands on them, while he spoke words of courage and hope to their mothers.

167:6.3 (1839.8) Jesus often talked to his apostles about the celestial mansions and taught that the advancing children of God must there grow up spiritually as children grow up physically on this world. And so does the sacred oftentimes appear to be the common, as on this day these children and their mothers little realized that the onlooking intelligences of Nebadon beheld the children of Jericho playing with the Creator of a universe.

167:6.4 (1839.9) Woman's status in Palestine was much improved by Jesus' teaching; and so it would have been throughout the world if his followers had not departed so far from that which he painstakingly taught them.

167:6.5 (1839.10) It was also at Jericho, in connection with the discussion of the early religious training of children in habits of divine worship, that Jesus impressed upon his apostles the great value of beauty as an influence leading to the urge to worship, especially with children. The Master by precept and example taught the value of worshiping the Creator in the midst of the natural surroundings of creation. He preferred to commune with the heavenly Father amidst the trees and among the lowly creatures of the natural world. He rejoiced to contemplate the Father through the inspiring spectacle of the starry realms

Отеца във въодушевяващата гледка на звездните светове на Синовете-Създатели.

Когато хората са лишени от възможността да се покланят на Бога в природния храм, те трябва да направят всичко, което е по силите им, за създаване на храмове на красотата – привлекателни в своята простота художествено оформени светилища, където, заедно с интелектуалния подход към духовното общуване с Бога, биха могли да се пробуждат най-висшите човешки емоции. Истината, красотата и светостта са могъщи и действени помощници в истинското поклонение. Но само богатата украсеност и прекомерната натруфеност на сложното и показно човешко изкуство не спомагат за духовно общуване. Красотата е най-религиозна, когато е най-проста и естествена. Какво нещастие, че децата за пръв път се запознават с публичното поклонение в хладни и голи помещения, изцяло лишени от увличаща красота и толкова далеч от каквито и да било признаци за добро настроение и въодушевяваща святост! Детето следва да се запознае с поклонението сред природата, а впоследствие то трябва да съпровожда своите родители в обществените домове за религиозни събирания, които трябва да бъдат поне толкова привлекателни и художествено прекрасни, както и домът, в който то живее.

of the Creator Sons.

167:6.6 (1839.11) When it is not possible to worship God in the tabernacles of nature, men should do their best to provide houses of beauty, sanctuaries of appealing simplicity and artistic embellishment, so that the highest of human emotions may be aroused in association with the intellectual approach to spiritual communion with God. Truth, beauty, and holiness are powerful and effective aids to true worship. But spirit communion is not promoted by mere massive ornateness and overmuch embellishment with man's elaborate and ostentatious art. Beauty is most religious when it is most simple and naturelike. How unfortunate that little children should have their first introduction to concepts of public worship in cold and barren rooms so devoid of the beauty appeal and so empty of all suggestion of good cheer and inspiring holiness! The child should be introduced to worship in nature's outdoors and later accompany his parents to public houses of religious assembly which are at least as materially attractive and artistically beautiful as the home in which he is daily domiciled.

7. РАЗГОВОРЪТ ЗА АНГЕЛИТЕ

Докато те се изкачваха по хълмовете, отправяйки се от Йерихон към Витания, Натанаил през голяма част от пътя вървеше редом с Иисус и от обсъждането на децата във връзка с Царството небесно те постепенно стигнаха до въпроса за служенето на ангелите. Накрая Натанаил попита Иисус: "Отчитайки това, че първосвещеникът е садукей, а садукеите не вярват в ангели, какво следва да говорим на народа за небесните помощници?" Тогава, в частност, Иисус каза:

"Ангелските войнства са отделна категория от създадени същества; те изцяло се различават от материалната категория на смъртните създания и действат като особена група вселенски разумни същества. Ангелите не се отнасят към тази група създания, които са наречени в Писанията "Синове Божии"; те не принадлежат и към прославените духове на смъртните хора, възхождащи през небесните обители. Ангелите са непосредствено създадена категория и не се размножават. Само духовното родство обединява ангелското войнство с човешкия род. На един от етапите от своя прогрес при възхождането към Отеца в Рая човек действително

7. THE TALK ABOUT ANGELS

167:7.1 (1840.6) As they journeyed up the hills from Jericho to Bethany, Nathaniel walked most of the way by the side of Jesus, and their discussion of children in relation to the kingdom of heaven led indirectly to the consideration of the ministry of angels. Nathaniel finally asked the Master this question: "Seeing that the high priest is a Sadducee, and since the Sadducees do not believe in angels, what shall we teach the people regarding the heavenly ministers?" Then, among other things, Jesus said:

167:7.2 (1841.1) "The angelic hosts are a separate order of created beings; they are entirely different from the material order of mortal creatures, and they function as a distinct group of universe intelligences. Angels are not of that group of creatures called 'the Sons of God' in the Scriptures; neither are they the glorified spirits of mortal men who have gone on to progress through the mansions on high. Angels are a direct creation, and they do not reproduce themselves. The angelic hosts have only a spiritual kinship with the human race. As man progresses in the journey to the Father in Paradise, he does traverse a state of being at one time analogous to the state of the angels, but mortal man never becomes an angel.

преминава през състоянието на същество, аналогично на ангела, но смъртният човек никога не става ангел.

За разлика от човека, ангелите никога не умират. Ангелите са безсмъртни, стига да не бъдат въвлечени в греха – както стана това с онези от тях, които се оказаха свързани с лъжата и измамата на Луцифер. Ангелите са небесни духовни слуги и не са нито премъдри, нито всемогъщи. Но всички верни ангели са наистина чисти и свети.

И нима не помните как някога ви говорех, че ако вашите духовни очи бяха помазани, щяхте да видите как се разтварят небесата и как възхождат и низхождат ангелите Божии? Именно благодарение на служенето на ангелите един свят поддържа връзка с другите, защото нима не ви повтарях често, че имам и други овце, които не принадлежат към това стадо? И тези ангели не са шпиони на духовния свят, които ви следят, а след това отиват при Отеца, за да му разкажат за помислите на вашето сърце и да съобщят за делата в плът. Отецът не се нуждае от такова служене, доколкото във вас живее Неговият собствен дух. Но тези ангелски духове действително информират една част от небесното творение за делата на другите, по-далечни части на вселената. И много от ангелите, участващи в управлението на Отеца и действащи във вселената на Синовете, биват изпращани в служба на човешките раси. Когато ви учех, че много от тези серафими са попечителски духове, аз не използвах образен език или поетически стил. И всичко това е така, макар че на вас ви е трудно да разберете тези неща.

Много от тези ангели участват в спасението на хората, защото нима не ви разказвах за радостта, която обхваща серафима, когато душата решава да се откаже от греха и да пристъпи към търсене на Бога? Аз ви разказвах и за радостта от *присъствието на ангелите* небесни за един каещ се грешник, с това давайки да се разбере, че съществуват и други, по-висши категории небесни същества, които също се занимават с духовното благополучие и божествения прогрес на смъртния човек.

Освен това тези ангели имат пряко отношение към средствата, с помощта на които духът на човека се освобождава от съда от плът [тялото – б.р.] и неговата душа се препраща в небесните обители. Ангелите са надеждни небесни проводници на човешката душа в течение на този неизследван и неопределен период от време, който преминава между смъртта в плът и началото на нов живот в обителите на духа.”

167:7.3 (1841.2) “The angels never die, as man does. The angels are immortal unless, perchance, they become involved in sin as did some of them with the deceptions of Lucifer. The angels are the spirit servants in heaven, and they are neither all-wise nor all-powerful. But all of the loyal angels are truly pure and holy.

167:7.4 (1841.3) “And do you not remember that I said to you once before that, if you had your spiritual eyes anointed, you would then see the heavens opened and behold the angels of God ascending and descending? It is by the ministry of the angels that one world may be kept in touch with other worlds, for have I not repeatedly told you that I have other sheep not of this fold? And these angels are not the spies of the spirit world who watch upon you and then go forth to tell the Father the thoughts of your heart and to report on the deeds of the flesh. The Father has no need of such service inasmuch as his own spirit lives within you. But these angelic spirits do function to keep one part of the heavenly creation informed concerning the doings of other and remote parts of the universe. And many of the angels, while functioning in the government of the Father and the universes of the Sons, are assigned to the service of the human races. When I taught you that many of these seraphim are ministering spirits, I spoke not in figurative language nor in poetic strains. And all this is true, regardless of your difficulty in comprehending such matters.

167:7.5 (1841.4) “Many of these angels are engaged in the work of saving men, for have I not told you of the seraphic joy when one soul elects to forsake sin and begin the search for God? I did even tell you of the joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents, thereby indicating the existence of other and higher orders of celestial beings who are likewise concerned in the spiritual welfare and with the divine progress of mortal man.

167:7.6 (1841.5) “Also are these angels very much concerned with the means whereby man’s spirit is released from the tabernacles of the flesh and his soul escorted to the mansions in heaven. Angels are the sure and heavenly guides of the soul of man during that uncharted and indefinite period of time which intervenes between the death of the flesh and the new life in the spirit abodes.”

И той щеше да продължи да говори с Натанаил за служенето на ангелите, ако не беше Марта, която узна за приближаването на Учителя към Витания от своите другари, видели как той се спуска от източните хълмове. И тя забърза към него, за да го посрещне.

167:7.7 (1841.6) And he would have spoken further with Nathaniel regarding the ministry of angels, but he was interrupted by the approach of Martha, who had been informed that the Master was drawing near to Bethany by friends who had observed him ascending the hills to the east. And she now hastened to greet him.

Документ 168. Възкресяването на Лазар

⇦ 167 Книгата Урантия 169 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 168. ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО НА ЛАЗАР

Секции

Въведение
1. В гробницата на Лазар
2. Възкресяването на Лазар
3. Заседанието на Синедриона
4. Отговорът на молитвите
5. По-нататъшната съдба на Лазар

Въведение

БЕШЕ малко след обяд, когато Марта излезе от Витания да посрещне Иисус, спускащ се от гребена на съседния хълм. Изминаха вече четири дни от смъртта на нейния брат Лазар, погребан в семейната гробница в далечния край на градината в неделя следобед. Сутринта този ден, четвъртък, входът на гробницата беше затворен с камък.

Когато Марта и Мария изпратиха на Иисус съобщение за болестта на Лазар, те не се съмняваха, че Учителят ще предприеме нещо. Те знаеха, че техният брат е безнадеждно болен, и макар че едва ли се надяваха, че Иисус ще захвърли своя труд като учител и проповедник, за да им дойде на помощ, тяхната увереност в неговите способности на изцелител беше толкова голяма, че им се струваше: достатъчно е той да произнесе нуждите думи и Лазар веднага ще оздравее. И когато Лазар умря няколко часа, след като куриерът тръгна от Витания към Филаделфия, те решиха, че това е станало поради факта, че Учителят твърде късно е узнал за болестта на техния брат, когато Лазар беше мъртъв вече няколко часа.

PAPER 168 THE RESURRECTION OF LAZARUS

SECTIONS

Introduction
1. At the Tomb of Lazarus
2. The Resurrection of Lazarus
3. Meeting of the Sanhedrin
4. The Answer to Prayer
5. What Became of Lazarus

INTRODUCTION

168:0.1 (1842.1) IT WAS shortly after noon when Martha started out to meet Jesus as he came over the brow of the hill near Bethany. Her brother, Lazarus, had been dead four days and had been laid away in their private tomb at the far end of the garden late on Sunday afternoon. The stone at the entrance of the tomb had been rolled in place on the morning of this day, Thursday.

168:0.2 (1842.2) When Martha and Mary sent word to Jesus concerning Lazarus's illness, they were confident the Master would do something about it. They knew that their brother was desperately sick, and though they hardly dared hope that Jesus would leave his work of teaching and preaching to come to their assistance, they had such confidence in his power to heal disease that they thought he would just speak the curative words, and Lazarus would immediately be made whole. And when Lazarus died a few hours after the messenger left Bethany for Philadelphia, they reasoned that it was because the Master did not learn of their brother's illness until it was too late, until he had already been dead for several hours.

Но както те, така и всички техни вярващи приятели, бяха крайно озадачени от съобщението, доставено от куриерите във Витания през първата половина на деня във вторник. Пратеникът твърдеше, че със своите уши е чул как Иисус е казал: "… Тази болест в действителност не е за смърт." Те също така не можеха да разберат защо той не им е изпратил вест и не е предложил някаква друга помощ.

168:0.3 (1842.3) But they, with all of their believing friends, were greatly puzzled by the message which the runner brought back Tuesday forenoon when he reached Bethany. The messenger insisted that he heard Jesus say, "...this sickness is really not to the death." Neither could they understand why he sent no word to them nor otherwise proffered assistance.

Много приятели от съседните селища и Йерусалим дойдоха тук, за да утешат убитите от мъка сестри. Лазар и неговите сестри бяха деца на състоятелен и уважаван евреин, старейшина на това неголямо село Витания. И независимо от това, че и тримата отдавна бяха убедени последователи на Иисус, те се ползваха с огромно уважение сред всички, които ги познаваха. Те бяха наследили обширни лозя и маслинени градини, разположени в покрайнините, и за тяхното богатство говореше и това, че можеха да си позволят да построят на своя семеен участък семейна гробница, в която вече бяха положени и двамата им родители.

168:0.4 (1842.4) Many friends from near-by hamlets and others from Jerusalem came over to comfort the sorrow-stricken sisters. Lazarus and his sisters were the children of a well-to-do and honorable Jew, one who had been the leading resident of the little village of Bethany. And notwithstanding that all three had long been ardent followers of Jesus, they were highly respected by all who knew them. They had inherited extensive vineyards and olive orchards in this vicinity, and that they were wealthy was further attested by the fact that they could afford a private burial tomb on their own premises. Both of their parents had already been laid away in this tomb.

Мария беше изгубила надежда за пристигането на Иисус и се предаде на своята мъка, но Марта не загуби надежда чак до тази сутрин, когато те затвориха входа към гробницата с камък и го запечатаха. Но и след това тя помоли съседското момче да следи пътя за Йерихон от върха на хълма на изток от Витания и именно този юноша ú извести за приближаването на Иисус и неговите приятели.

168:0.5 (1842.5) Mary had given up the thought of Jesus' coming and was abandoned to her grief, but Martha clung to the hope that Jesus would come, even up to the time on that very morning when they rolled the stone in front of the tomb and sealed the entrance. Even then she instructed a neighbor lad to keep watch down the Jericho road from the brow of the hill to the east of Bethany; and it was this lad who brought tidings to Martha that Jesus and his friends were approaching.

Срещайки Иисус, Марта падна в краката му и възкликна: "Учителю, ако ти беше тук, моят брат щеше да е жив!" Марта беше обхваната от много опасения, но тя с нищо не издаде своите съмнения и не посмя да критикува поведението на Учителя в това, което се отнасяше до смъртта на Лазар. Когато тя замлъкна, Иисус се наклони и, изправяйки я на крака, каза: "Само вярвай, Марта, и твоят брат ще възкръсне отново." Марта отговори: "Аз зная, че той ще възкръсне в последния ден; аз и сега вярвам, че нашият Отец ще ти даде всичко, което поискаш."

168:0.6 (1842.6) When Martha met Jesus, she fell at his feet, exclaiming, "Master, if you had been here, my brother would not have died!" Many fears were passing through Martha's mind, but she gave expression to no doubt, nor did she venture to criticize or question the Master's conduct as related to Lazarus's death. When she had spoken, Jesus reached down and, lifting her upon her feet, said, "Only have faith, Martha, and your brother shall rise again." Then answered Martha: "I know that he will rise again in the resurrection of the last day; and even now I believe that whatever you shall ask of God, our Father will give you."

Тогава Иисус, гледайки Марта в очите, каза: "Аз съм възкресението и животът; вярващият в мен, дори да умре, ще живее. И всеки, който живее и вярва в мен, наистина никога няма да умре. Марта, ти вярваш ли в това?" И Марта отговори на Учителя: "Да, аз вече отдавна вярвам в това, че ти си Избавителят, Синът на живия Бог – този, който трябваше да дойде в този свят."

168:0.7 (1843.1) Then said Jesus, looking straight into the eyes of Martha: "I am the resurrection and the life; he who believes in me, though he dies, yet shall he live. In truth, whosoever lives and believes in me shall never really die. Martha, do you believe this?" And Martha answered the Master: "Yes, I have long believed that you are the Deliverer, the Son of the living God, even he who should come to this world."

Когато Иисус попита за Мария, Марта

168:0.8 (1843.2) Jesus having inquired for Mary,

веднага отиде в дома и прошепна на сестра си: "Учителят е тук и те вика." Чувайки това, Мария бързо стана и побърза да отиде при Иисус, който все още оставаше на известно разстояние от дома – там, където го срещна Марта. Приятелите, които бяха с Мария и се опитваха да я утешат, виждайки, че тя по спешност стана и излезе, я последваха, решавайки, че тя отива при гробницата, за да оплаква Лазар.

Martha went at once into the house and, whispering to her sister, said, "The Master is here and has asked for you." And when Mary heard this, she rose up quickly and hastened out to meet Jesus, who still tarried at the place, some distance from the house, where Martha had first met him. The friends who were with Mary, seeking to comfort her, when they saw that she rose up quickly and went out, followed her, supposing that she was going to the tomb to weep.

Много от присъстващите бяха най-злите врагове на Иисус. Именно затова Марта отиде да го посрещне сама. По същата причина тя тайно съобщи на Мария, че той пита пита за нея. Макар че Марта жадуваше да види Иисус, на нея ú се искаше да избегне възможните йерусалимски врагове. Марта се канеше да остане в дома заедно с техните приятели, докато Мария посреща Иисус, но нейният план не успя, защото всички последваха Мария и неочаквано се натъкнаха на Учителя.

168:0.9 (1843.3) Many of those present were Jesus' bitter enemies. That is why Martha had come out to meet him alone, and also why she went in secretly to inform Mary that he had asked for her. Martha, while craving to see Jesus, desired to avoid any possible unpleasantness which might be caused by his coming suddenly into the midst of a large group of his Jerusalem enemies. It had been Martha's intention to remain in the house with their friends while Mary went to greet Jesus, but in this she failed, for they all followed Mary and so found themselves unexpectedly in the presence of the Master.

Марта заведе Мария при Иисус. Виждайки Учителя, Мария падна в краката му и възкликна: "Ако ти беше тук, моят брат нямаше да умре!" И когато Иисус видя как всички те скърбят за смъртта на Лазар, неговата душа се проникна от състрадание.

168:0.10 (1843.4) Martha led Mary to Jesus, and when she saw him, she fell at his feet, exclaiming, "If you had only been here, my brother would not have died!" And when Jesus saw how they all grieved over the death of Lazarus, his soul was moved with compassion.

Забелязвайки, че Мария се приближи към Иисус, за да се поздрави с него, скърбящите се отместиха настрана, а Марта и Мария започнаха да беседват с Учителя, слушайки неговите утешителни думи и призиви да запазят силна вяра в Отеца, изцяло да се подчинят на божествената воля.

168:0.11 (1843.5) When the mourners saw that Mary had gone to greet Jesus, they withdrew for a short distance while both Martha and Mary talked with the Master and received further words of comfort and exhortation to maintain strong faith in the Father and complete resignation to the divine will.

Човешкият разум на Иисус беше крайно развълнуван от сблъсъка между неговата любов към Лазар и осиротелите сестри и възмущението и презрението към показната и лицемерна демонстрация на чувства в някои от тези невярващи и кръвожадни юдеи. Иисус беше дълбоко възмутен от показването от част от мнимите приятели на Лазар на изкуствена и външна скръб, доколкото подобна фалшива скръб се съчетаваше в техните души с толкова ожесточена враждебност към самия него. При все това някои от тези евреи бяха искрени в своите чувства и бяха истински приятели на семейството.

168:0.12 (1843.6) The human mind of Jesus was mightily moved by the contention between his love for Lazarus and the bereaved sisters and his disdain and contempt for the outward show of affection manifested by some of these unbelieving and murderously intentioned Jews. Jesus indignantly resented the show of forced and outward mourning for Lazarus by some of these professed friends inasmuch as such false sorrow was associated in their hearts with so much bitter enmity toward himself. Some of these Jews, however, were sincere in their mourning, for they were real friends of the family.

1. В ГРОБНИЦАТА НА ЛАЗАР

1. AT THE TOMB OF LAZARUS

След няколко минути Иисус, утешавайки Марта и Мария встрани от скърбящите, попита: "Къде го положихте?" Марта отговори: "Ела и виж." Учителят мълчаливо вървеше

168:1.1 (1843.7) After Jesus had spent a few moments in comforting Martha and Mary, apart from the mourners, he asked them, "Where have you laid him?" Then Martha said, "Come and see."

след двете скърбящи сестри и плачеше. Когато приятелски настроените евреи, които го следваха, видяха неговите сълзи, един от тях каза: “Виж колко обичаше Лазар. Нима той, който даде зрение на слепия, не можа да предпази този човек от смъртта?” Към това време те вече стояха край семейната гробница – неголяма естествена пещера или вдлъбнатина в издадената част на скалата, възвисяваща се приблизително на около десет метра в далечния край на градинския участък.

На нас ни е трудно да обясним на човешкия разум какво именно предизвика сълзите на Иисус. Макар че в наше разпореждане има резултати от регистрацията на обединените човешки емоции и божествени мисли, зафиксирани в разума на Личностния Настройчик, ние не сме съвсем уверени в действителната причина за тези емоционални прояви. Склонни сме да смятаме, че Иисус плачеше под въздействието на цял ред чувства и мисли, протичащи в това време в неговото съзнание, а именно:

1. Той изпитваше неподправено, пълно с печал състрадание към Марта и Мария; дълбоко и по човешки обичаше тези сестри, загубили своя брат.

2. Неговият разум беше смутен от присъствието на тълпа скърбящи, някои от които бяха искрени, а други само се преструваха. Него винаги го възмущаваше показната проява на скръб. Той знаеше, че сестрите обичат своя брат и не се съмняват в спасението на вярващите. Възможно е тези противоречиви чувства да обясняват защо той заплака, когато се приближиха към гробницата.

3. Той истински се съмняваше следва ли Лазар да се възвръща към земния живот. Неговите сестри действително се нуждаеха от това, макар че той прекрасно знаеше, че на Лазар предстои да премине през жестоки преследвания поради това, че ще стане най-голямата демонстрация на божественото могъщество на Сина Човешки.

А сега ние можем да разкажем интересен и поучителен факт. Независимо че настоящият разказ се разгръща като естествено и нормално за човешкия живот събитие, в него има много любопитни допълнителни аспекти. Макар че куриерът пристигна при Иисус в неделя и му разказа за болестта на Лазар и макар че Иисус предаде съобщението, че това “не е за смърт”, заедно с това той лично се яви във Витания и даже попита сестрите: “Къде го положихте?” Макар че всичко това позволява да се предположи, че Учителят е действал съобразно условията на този живот и в съответствие с ограничените познания на

And as the Master followed on in silence with the two sorrowing sisters, he wept. When the friendly Jews who followed after them saw his tears, one of them said: “Behold how he loved him. Could not he who opened the eyes of the blind have kept this man from dying?” By this time they were standing before the family tomb, a small natural cave, or declivity, in the ledge of rock which rose up some thirty feet at the far end of the garden plot.

168:1.2 (1844.1) It is difficult to explain to human minds just why Jesus wept. While we have access to the registration of the combined human emotions and divine thoughts, as of record in the mind of the Personalized Adjuster, we are not altogether certain about the real cause of these emotional manifestations. We are inclined to believe that Jesus wept because of a number of thoughts and feelings which were going through his mind at this time, such as:

168:1.3 (1844.2) 1. He felt a genuine and sorrowful sympathy for Martha and Mary; he had a real and deep human affection for these sisters who had lost their brother.

168:1.4 (1844.3) 2. He was perturbed in his mind by the presence of the crowd of mourners, some sincere and some merely pretenders. He always resented these outward exhibitions of mourning. He knew the sisters loved their brother and had faith in the survival of believers. These conflicting emotions may possibly explain why he groaned as they came near the tomb.

168:1.5 (1844.4) 3. He truly hesitated about bringing Lazarus back to the mortal life. His sisters really needed him, but Jesus regretted having to summon his friend back to experience the bitter persecution which he well knew Lazarus would have to endure as a result of being the subject of the greatest of all demonstrations of the divine power of the Son of Man.

168:1.6 (1844.5) And now we may relate an interesting and instructive fact: Although this narrative unfolds as an apparently natural and normal event in human affairs, it has some very interesting side lights. While the messenger went to Jesus on Sunday, telling him of Lazarus’s illness, and while Jesus sent word that it was “not to the death,” at the same time he went in person up to Bethany and even asked the sisters, “Where have you laid him?” Even though all of this seems to indicate that the Master was proceeding after the manner of this life and in accordance with the limited knowledge of the human mind, nevertheless, the records of the universe reveal that Jesus’ Personalized Adjuster issued orders for the

човешкия разум, при все това архивите на вселената показват, че Личностният Настройчик на Иисус се е разпоредил за безсрочно задържане на Настройчика на Лазар на планетата след смъртта и че това разпореждане е било регистрирано петнадесет минути преди Лазар да изпусне последния си дъх.

Знаел ли е божественият разум на Иисус още преди смъртта на Лазар, че той ще го възкреси от мъртвите? Това не ни е известно. Ние знаем само това, за което разказваме тук.

Много от враговете на Иисус се подиграваха над неговите чувства и си говореха: "Ако този човек му е бил толкова скъп, защо той толкова дълго се забави преди да се появи във Витания? Ако това, което говорят за него е истина, то защо той не спаси своя любим приятел? Каква полза да изцелява странични хора в Галилея, ако не може да спаси този, когото обича?" И те всячески се надсмиваха и омаловажаваха ученията и направеното от Иисус.

Така в този четвъртък, към два и половина следобед, всичко беше готово за това, в малкото селище Витания да стане най-голямото от всички чудеса, свързани със земното служене на Михаил Небадонски – най-голямата демонстрация на божествено могъщество за цялата негова инкарнация в плът, тъй като неговото собствено възкресение стана, след като той беше освободен от оковите на смъртния живот.

Неголямата група, събрала се край гробницата на Лазар, даже не се досещаше, че редом с нея се намира огромна маса небесни същества, събрани под ръководството на Гавраил, които с нетърпение очакват указанията на Личностния Настройчик на Иисус, готови да изпълнят повелята на своя любим Суверен.

Когато Иисус произнесе своята заповед – "Махнете камъка!", събраните небесни същества се приготвиха за драматичното възкресяване на Лазар и възстановяването му в образа на неговата смъртна плът. В сравнение с обичайния метод на възкресяване на смъртните в моронтийна форма такова възкресение е значително по-сложно за изпълнение и изисква участието на много по-голям брой небесни личности и несравнимо по-широко привличане на вселенски средства.

Когато Марта и Мария чуха тази заповед на Иисус – да отместят камъка, закриващ входа към гробницата, в тях нахлуха противоречиви чувства. Мария се надяваше, че Лазар ще бъде възкресен от мъртвите, но Марта – макар и споделяща до известна

indefinite detention of Lazarus's Thought Adjuster on the planet subsequent to Lazarus's death, and that this order was made of record just fifteen minutes before Lazarus breathed his last.

168:1.7 (1844.6) Did the divine mind of Jesus know, even before Lazarus died, that he would raise him from the dead? We do not know. We know only what we are herewith placing on record.

168:1.8 (1844.7) Many of Jesus' enemies were inclined to sneer at his manifestations of affection, and they said among themselves: "If he thought so much of this man, why did he tarry so long before coming to Bethany? If he is what they claim, why did he not save his dear friend? What is the good of healing strangers in Galilee if he cannot save those whom he loves?" And in many other ways they mocked and made light of the teachings and works of Jesus.

168:1.9 (1844.8) And so, on this Thursday afternoon at about half past two o'clock, was the stage all set in this little hamlet of Bethany for the enactment of the greatest of all works connected with the earth ministry of Michael of Nebadon, the greatest manifestation of divine power during his incarnation in the flesh, since his own resurrection occurred after he had been liberated from the bonds of mortal habitation.

168:1.10 (1845.1) The small group assembled before Lazarus's tomb little realized the presence near at hand of a vast concourse of all orders of celestial beings assembled under the leadership of Gabriel and now in waiting, by direction of the Personalized Adjuster of Jesus, vibrating with expectancy and ready to execute the bidding of their beloved Sovereign.

168:1.11 (1845.2) When Jesus spoke those words of command, "Take away the stone," the assembled celestial hosts made ready to enact the drama of the resurrection of Lazarus in the likeness of his mortal flesh. Such a form of resurrection involves difficulties of execution which far transcend the usual technique of the resurrection of mortal creatures in morontia form and requires far more celestial personalities and a far greater organization of universe facilities.

168:1.12 (1845.3) When Martha and Mary heard this command of Jesus directing that the stone in front of the tomb be rolled away, they were filled with conflicting emotions. Mary hoped that Lazarus was to be raised from the dead, but Martha, while to some extent sharing her sister's faith, was

степен вярата на своята сестра – повече се безпокоеше от това, че в такъв вид Лазар не бива да бъде показван на Иисус, апостолите и приятелите им. Марта попита: “Нужно ли е да отместваме камъка? Изминаха вече четири дни, откакто моя брат умря, и тялото е започнало да се разлага.” Марта каза това още и затова, защото не знаеше защо Учителят поиска да махнат камъка. Тя мислеше, че може би Иисус желае за последен път да погледне Лазар. Нейното отношение не беше твърдо и определено. Докато те стояха в нерешителност пред камъка, Иисус попита: “Нима не ви казах веднага, че тази болест не е за смърт? Нима не дойдох да изпълня своето обещание? И сега, когато дойдох при вас, нима не ви казах, че ако само повярвате, ще видите славата Божия? Защо се съмнявате? Колко още трябва, докато започнете да вярвате и да се подчинявате?”

more exercised by the fear that Lazarus would not be presentable, in his appearance, to Jesus, the apostles, and their friends. Said Martha: “Must we roll away the stone? My brother has now been dead four days, so that by this time decay of the body has begun.” Martha also said this because she was not certain as to why the Master had requested that the stone be removed; she thought maybe Jesus wanted only to take one last look at Lazarus. She was not settled and constant in her attitude. As they hesitated to roll away the stone, Jesus said: “Did I not tell you at the first that this sickness was not to the death? Have I not come to fulfill my promise? And after I came to you, did I not say that, if you would only believe, you should see the glory of God? Wherefore do you doubt? How long before you will believe and obey?”

Когато Иисус замлъкна, неговите апостоли, заедно със съседите, които бяха предложили да им помогнат, хванаха камъка и го отместиха от входа към гробницата.

168:1.13 (1845.4) When Jesus had finished speaking, his apostles, with the assistance of willing neighbors, laid hold upon the stone and rolled it away from the entrance to the tomb.

Сред евреите беше разпространено вярването, че капката жлъч върху острието на меча на ангела на смъртта започва да действа към края на третия ден и действието ú се проявява напълно на четвъртия ден. Те допускаха, че до края на третия ден душата на човека може да се намира близо до гробницата, опитвайки се да оживи мъртвото тяло; но те твърдо вярваха, че до разсъмване на четвъртия ден душата отива там, където пребивават духовете на покойниците.

168:1.14 (1845.5) It was the common belief of the Jews that the drop of gall on the point of the sword of the angel of death began to work by the end of the third day, so that it was taking full effect on the fourth day. They allowed that the soul of man might linger about the tomb until the end of the third day, seeking to reanimate the dead body; but they firmly believed that such a soul had gone on to the abode of departed spirits ere the fourth day had dawned.

Тези поверия и мнения за мъртвите и за това, как духът напуска умрелия човек, трябваше да убедят всички хора, намиращи се сега край гробницата на Лазар, както и всички, които можеха да узнаят за това, което предстоеше да стане тук, че даденият случай е действително и истинско възкресение от мъртвите, лично извършено от този, който заяви, че е “възкресението и животът”.

168:1.15 (1845.6) These beliefs and opinions regarding the dead and the departure of the spirits of the dead served to make sure, in the minds of all who were now present at Lazarus’s tomb and subsequently to all who might hear of what was about to occur, that this was really and truly a case of the raising of the dead by the personal working of one who declared he was “the resurrection and the life.”

2. ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО НА ЛАЗАР

2. THE RESURRECTION OF LAZARUS

Приблизително четиридесет и петте човека, стоящи пред гробницата, смътно различаваха фигурата на Лазар, загърнат в пелена и лежащ в долната дясна ниша на погребалната пещера. Докато тези земни създания стояха там в напрегната тишина, множество небесни същества заеха своите места, готови да започнат да действат по сигнал на своя предводител, Гавраил.

168:2.1 (1845.7) As this company of some forty-five mortals stood before the tomb, they could dimly see the form of Lazarus, wrapped in linen bandages, resting on the right lower niche of the burial cave. While these earth creatures stood there in almost breathless silence, a vast host of celestial beings had swung into their places preparatory to answering the signal for action when it should be given by Gabriel, their commander.

Иисус вдигна очи към небето и каза:

168:2.2 (1846.1) Jesus lifted up his eyes and said:

“Татко! Благодаря ти, че ме чу и удовлетвори моята молба. Аз зная, че винаги ме чуваш, но говоря така с Теб заради тези, които стоят тук, за да повярват, че Ти си ме изпратил в този свят, и за да знаят, че Ти действаш заедно с мен в изпълнение на това, което ни предстои да извършим.” И когато свърши да се моли, той извика със силен глас: “Лазаре, излез!”

Макар че наблюдаващите станалото хора останаха неподвижни, огромното небесно войнство се задвижи, със съвместни усилия изпълнявайки повелята на Създателя. Само след дванадесет секунди урантийско време безжизненото тяло на Лазар оживя и скоро той вече седеше на края на каменното ложе, на което той беше положен. Неговото тяло беше загърнато в погребално платно, а лицето му беше покрито с кърпа. Когато той стана пред тях – жив, Иисус каза: “Развържете го, нека върви.”

Всички, освен апостолите, Марта и Мария, побегнаха към дома бледи от страх и потресени от дълбините на душата си. Макар че някои останаха, мнозина спешно се разотидоха по домовете си.

Лазар поздрави Иисус и апостолите, а след това попита защо е обвит в погребално платно и защо се е събудил в градината. Иисус и апостолите се отместиха встрани, докато Марта разказваше на Лазар за неговата смърт, погребение и възкресение. На нея ú се наложи да му обясни, че той е умрял в неделя и е бил съживен в четвъртък, доколкото той беше загубил усет за времето от момента, в който заспа смъртен сън.

Когато Лазар излезе от гробницата, Личностният Настройчик на Иисус, станал вече глава на своята категория в локалната вселена, даде команда на бившия Настройчик на Лазар, който очакваше по-нататъшни инструкции, да се върне отново в своята обител – разума и душата на възкресения човек.

След това Лазар се приближи до Иисус и заедно със своите сестри падна в нозете на Учителя, благодарейки и прославяйки Бога. Хващайки Лазар за ръка, Иисус го изправи и каза: “Сине мой, това, което стана с теб, предстои да бъде изпитано и от всички, които вярват в Евангелието, само че те ще бъдат възкресени в по-великолепен облик. Ти ще станеш живо свидетелство за провъзгласената от самия мен истина – аз съм възкресението и животът. Но да отидем в дома и да се подкрепим с храната, необходима за тези физически тела.”

Докато вървяха към дома, Гавраил освободи допълнителните групи от събралото

“Father, I am thankful that you heard and granted my request. I know that you always hear me, but because of those who stand here with me, I thus speak with you, that they may believe that you have sent me into the world, and that they may know that you are working with me in that which we are about to do.” And when he had prayed, he cried with a loud voice, “Lazarus, come forth!”

168:2.3 (1846.2) Though these human observers remained motionless, the vast celestial host was all astir in unified action in obedience to the Creator’s word. In just twelve seconds of earth time the hitherto lifeless form of Lazarus began to move and presently sat up on the edge of the stone shelf whereon it had rested. His body was bound about with grave cloths, and his face was covered with a napkin. And as he stood up before them — alive — Jesus said, “Loose him and let him go.”

168:2.4 (1846.3) All, save the apostles, with Martha and Mary, fled to the house. They were pale with fright and overcome with astonishment. While some tarried, many hastened to their homes.

168:2.5 (1846.4) Lazarus greeted Jesus and the apostles and asked the meaning of the grave cloths and why he had awakened in the garden. Jesus and the apostles drew to one side while Martha told Lazarus of his death, burial, and resurrection. She had to explain to him that he had died on Sunday and was now brought back to life on Thursday, inasmuch as he had had no consciousness of time since falling asleep in death.

168:2.6 (1846.5) As Lazarus came out of the tomb, the Personalized Adjuster of Jesus, now chief of his kind in this local universe, gave command to the former Adjuster of Lazarus, now in waiting, to resume abode in the mind and soul of the resurrected man.

168:2.7 (1846.6) Then went Lazarus over to Jesus and, with his sisters, knelt at the Master’s feet to give thanks and offer praise to God. Jesus, taking Lazarus by the hand, lifted him up, saying: “My son, what has happened to you will also be experienced by all who believe this gospel except that they shall be resurrected in a more glorious form. You shall be a living witness of the truth which I spoke — I am the resurrection and the life. But let us all now go into the house and partake of nourishment for these physical bodies.”

168:2.8 (1846.7) As they walked toward the house, Gabriel dismissed the extra groups of the

се тук небесно войнство и фиксира първия – и последен, случай на възкресяване на смъртно създание на Урантия в подобие на смъртно физическо тяло.

assembled heavenly host while he made record of the first instance on Urantia, and the last, where a mortal creature had been resurrected in the likeness of the physical body of death.

Лазар едва ли беше способен да разбере какво е станало. Той знаеше, че е бил сериозно болен, но помнеше само, че е заспал и е бил събуден. Той никога не можа да разкаже нищо за четирите дни, прекарани в гробницата, защото се намираше в безсъзнателно състояние. Времето не съществува за тези, които заспиват съня на смъртта.

168:2.9 (1846.8) Lazarus could hardly comprehend what had occurred. He knew he had been very sick, but he could recall only that he had fallen asleep and been awakened. He was never able to tell anything about these four days in the tomb because he was wholly unconscious. Time is nonexistent to those who sleep the sleep of death.

Макар че в резултат от това чудо мнозина повярваха в Иисус, други само затвърдиха своето решение да го отхвърлят. Към обед на следващия ден тази новина се разнесе в целия Йерусалим. Десетки мъже и жени отидоха във Витания, за да видят Лазар и да поговорят с него, а разтревожените и объркани фарисеи бързо свикаха заседание на Синедриона, за да решат как да реагират на тези нови събития.

168:2.10 (1846.9) Though many believed in Jesus as a result of this mighty work, others only hardened their hearts the more to reject him. By noon the next day this story had spread over all Jerusalem. Scores of men and women went to Bethany to look upon Lazarus and talk with him, and the alarmed and disconcerted Pharisees hastily called a meeting of the Sanhedrin that they might determine what should be done about these new developments.

3. ЗАСЕДАНИЕТО НА СИНЕДРИОНА

3. MEETING OF THE SANHEDRIN

Независимо че свидетелството на този възкресен от мъртвите човек направи много, за да се укрепи вярата на огромен брой последователи на Учителя, то практически не повлия върху отношението на йерусалимските водачи и управители и само затвърди тяхното решение по-бързо да приключат с Иисус и да сложат край на неговия труд.

168:3.1 (1847.1) Even though the testimony of this man raised from the dead did much to consolidate the faith of the mass of believers in the gospel of the kingdom, it had little or no influence on the attitude of the religious leaders and rulers at Jerusalem except to hasten their decision to destroy Jesus and stop his work.

В един часа на следващия ден, в петък, се състоя заседанието на Синедриона, на което предстоеше да продължи обсъждането на въпроса: “Какво да правим с Иисус от Назарет?” След повече от двучасова дискусия и язвителни дебати един от фарисеите предложи да приемат резолюция, призоваваща незабавно да предадат Иисус на смърт и заявяваща, че той представлява заплаха за Израил; резолюцията формално задължаваше Синедриона да произнесе решение за смърт без съд и без да се съобразява с никакви прецеденти.

168:3.2 (1847.2) At one o’clock the next day, Friday, the Sanhedrin met to deliberate further on the question, “What shall we do with Jesus of Nazareth?” After more than two hours of discussion and acrimonious debate, a certain Pharisee presented a resolution calling for Jesus’ immediate death, proclaiming that he was a menace to all Israel and formally committing the Sanhedrin to the decision of death, without trial and in defiance of all precedent.

Внушителното висше събрание на юдейските вождове вече неведнъж беше вземало решение да задържи Иисус и да го предаде на съд по обвинение в богохулство и многобройни нарушения на свещения юдейски закон. Веднъж те вече бяха стигали дотам да заявят, че той следва да умре, но в дадения случай Синедрионът за пръв път изяви намерение да произнесе смъртна присъда преди съда. Но това решение не стигна до гласуване, тъй като след нечуваното

168:3.3 (1847.3) Time and again had this august body of Jewish leaders decreed that Jesus be apprehended and brought to trial on charges of blasphemy and numerous other accusations of flouting the Jewish sacred law. They had once before even gone so far as to declare he should die, but this was the first time the Sanhedrin had gone on record as desiring to decree his death in advance of a trial. But this resolution did not come to a vote since fourteen members of the Sanhedrin resigned in a body when such an

предложение четиринадесет от членовете на Синедриона веднага отказаха своите пълномощия. Макар че решенията по техните оставки бяха взети едва след почти две седмици, в този ден тези четиринадесет човека напуснаха Синедриона и повече не взеха участие в неговите заседания. При последващото разглеждане на тези оставки бяха изгонени още пет човека, заподозрени в съчувствие към Иисус. Избавяйки се от тези деветнадесет човека, Синедрионът беше готов да съди Иисус и практически единодушно да му произнесе присъда.

На следващата седмица Лазар и неговите сестри застанаха пред Синедриона. След като бяха изслушани техните показания, не остана и сянка на съмнение, че Лазар е бил възкресен от мъртвите. Макар че действията на Синедриона практически признаха факта на възкресяването на Лазар, протоколите от заседанието съдържаха резолюция, приписваща това и всички останали извършени от Иисус чудеса на силата на княза на дяволите, с когото, както се твърдеше, бил свързан Иисус.

Независимо от източника на чудотворната сила на Иисус еврейските водачи бяха убедени, че ако не го спрат веднага, то скоро в него ще повярва целият обикновен народ; освен това те бяха уверени в сериозното усложняване на отношенията с римските власти, тъй като множество вярващи в Иисус хора го смятаха за Месия, за избавител на Израил.

Именно на това заседание първосвещеникът Каяфа за пръв път произнесе старото еврейско изречение, което впоследствие той неведнъж повтаряше: “По-добре да умре един човек, отколкото да загине цял народ.”

Макар че по обед в този тревожен петък Иисус беше предупреден за плановете на Синедриона, той никак не се разтревожи и продължаваше своя съботен отдих при приятели във Витфагия, едно селце близо до Витания. Рано сутринта в неделя Иисус и апостолите се събраха, както се и бяха уговорили, в дома на Лазар и вземайки си довиждане с витанското семейство, тръгнаха обратно към лагера край Пела.

unheard-of action was proposed. While these resignations were not formally acted upon for almost two weeks, this group of fourteen withdrew from the Sanhedrin on that day, never again to sit in the council. When these resignations were subsequently acted upon, five other members were thrown out because their associates believed they entertained friendly feelings toward Jesus. With the ejection of these nineteen men the Sanhedrin was in a position to try and to condemn Jesus with a solidarity bordering on unanimity.

168:3.4 (1847.4) The following week Lazarus and his sisters were summoned to appear before the Sanhedrin. When their testimony had been heard, no doubt could be entertained that Lazarus had been raised from the dead. Though the transactions of the Sanhedrin virtually admitted the resurrection of Lazarus, the record carried a resolution attributing this and all other wonders worked by Jesus to the power of the prince of devils, with whom Jesus was declared to be in league.

168:3.5 (1847.5) No matter what the source of his wonder-working power, these Jewish leaders were persuaded that, if he were not immediately stopped, very soon all the common people would believe in him; and further, that serious complications with the Roman authorities would arise since so many of his believers regarded him as the Messiah, Israel’s deliverer.

168:3.6 (1847.6) It was at this same meeting of the Sanhedrin that Caiaphas the high priest first gave expression to that old Jewish adage, which he so many times repeated: “It is better that one man die, than that the community perish.”

168:3.7 (1847.7) Although Jesus had received warning of the doings of the Sanhedrin on this dark Friday afternoon, he was not in the least perturbed and continued resting over the Sabbath with friends in Bethpage, a hamlet near Bethany. Early Sunday morning Jesus and the apostles assembled, by prearrangement, at the home of Lazarus, and taking leave of the Bethany family, they started on their journey back to the Pella encampment.

4. ОТГОВОРЪТ НА МОЛИТВИТЕ

По пътя от Витания за Пела апостолите зададоха на Иисус много въпроси; Учителят отговори охотно на тях, с изключение на тези, които се отнасяха до подробностите по

4. THE ANSWER TO PRAYER

168:4.1 (1848.1) On the way from Bethany to Pella the apostles asked Jesus many questions, all of which the Master freely answered except those involving the details of the resurrection of the dead. Such problems were beyond the comprehension

възкресяването на мъртвите. Такива проблеми бяха над разбирането на апостолите; затова Учителят се отказа да обсъжда тези въпроси с тях. Напускайки Витания тайно, те бяха сами. И затова Иисус се възползва от възможността да разкаже на десетте апостоли много неща, които, както той смяташе, щяха да ги подготвят за надигащите се изпитания.

Развълнувани от последните събития, апостолите прекараха много време в обсъждане на своите неотдавнашни впечатления, свързани с молитвата и отговорите на нея. Всички те помнеха изявлението на Иисус пред витанския куриер във Филаделфия, когато той ясно каза: "Тази болест не е за смърт." При все това, независимо от това обещание Лазар действително беше умрял. Целия този ден те постоянно се връщаха към този въпрос – отговора на молитвата.

Отговорите на Иисус на техните многобройни въпроси могат да бъдат обобщени по следния начин:

1. Молитвата е самоизражение на крайния разум в опита му да се приближи към Безкрайното. Затова появата на молитвата неизбежно се ограничава със знанието, мъдростта и атрибутите на крайното; така отговорът неизбежно трябва да се обуславя от видения, цели, идеали и прерогативи на Безкрайното. Невъзможно е да се проследи непрекъснатата последователност на материалните явления между формирането на молитвата и възприемането на пълен духовен отговор на нея.

2. Когато стане явно, че молитвата е останала без отговор, често забавянето предвещава още по-добър отговор, който – по силата на някаква основателна причина – съществено се е забавил. Когато Иисус каза, че болестта на Лазар в действителност не е за смърт, той вече беше мъртъв от единадесет часа. Нито една искрена молитва не остава без отговор, освен когато по-висшата гледна точка на духовния свят намери по-добър отговор; отговор, който удовлетворява молбата на човешкия дух в противоположност на молитвата само на разума на човека.

3. Когато молитвите на времето са продиктувани от духа и изразени във вярата, те нерядко са толкова обширни и всеобхватни, че да се отговори на тях може само във вечността; крайната молба е понякога толкова преизпълнена от стремеж към Безкрайното, че се налага отговорът да се отлага продължително време в очакване на появата в създанието на адекватна способност за възприятие; проникнатата от вяра молитва

capacity of his apostles; therefore did the Master decline to discuss these questions with them. Since they had departed from Bethany in secret, they were alone. Jesus therefore embraced the opportunity to say many things to the ten which he thought would prepare them for the trying days just ahead.

168:4.2 (1848.2) The apostles were much stirred up in their minds and spent considerable time discussing their recent experiences as they were related to prayer and its answering. They all recalled Jesus' statement to the Bethany messenger at Philadelphia, when he said plainly, "This sickness is not really to the death." And yet, in spite of this promise, Lazarus actually died. All that day, again and again, they reverted to the discussion of this question of the answer to prayer.

168:4.3 (1848.3) Jesus' answers to their many questions may be summarized as follows:

168:4.4 (1848.4) 1. Prayer is an expression of the finite mind in an effort to approach the Infinite. The making of a prayer must, therefore, be limited by the knowledge, wisdom, and attributes of the finite; likewise must the answer be conditioned by the vision, aims, ideals, and prerogatives of the Infinite. There never can be observed an unbroken continuity of material phenomena between the making of a prayer and the reception of the full spiritual answer thereto.

168:4.5 (1848.5) 2. When a prayer is apparently unanswered, the delay often betokens a better answer, although one which is for some good reason greatly delayed. When Jesus said that Lazarus's sickness was really not to the death, he had already been dead eleven hours. No sincere prayer is denied an answer except when the superior viewpoint of the spiritual world has devised a better answer, an answer which meets the petition of the spirit of man as contrasted with the prayer of the mere mind of man.

168:4.6 (1848.6) 3. The prayers of time, when indited by the spirit and expressed in faith, are often so vast and all-encompassing that they can be answered only in eternity; the finite petition is sometimes so fraught with the grasp of the Infinite that the answer must long be postponed to await the creation of adequate capacity for receptivity; the prayer of faith may be so all-embracing that the answer can be received only on Paradise.

може да бъде толкова всеобхватна, че получаването на отговора да е възможно само в Рая.

4. По своята същност отговорите на молитвата на смъртния разум често са такива, че могат да бъдат приети и осъзнати, едва след като същият този възнасящ молитвата разум постигне безсмъртно състояние. Нерядко материалното същество може да получи отговор на своите молитви, едва след като подобен индивид напредне до духовното ниво.

5. Молитвата на позналия Бога човек може да бъде толкова изкривена от невежество и толкова деформирана от суеверие, че отговорът на такава молитва би бил крайно нежелателен. В такива случаи на духовните посредници се налага по такъв начин да преобразуват молитвата, че когато пристигне отговорът, молителят се оказва напълно неспособен да го разпознае като отговор на своята молитва.

6. Всички истински молитви се адресират до духовни същества и на всички такива молби следва да се отговаря на езика на духа, и всички такива отговори трябва да се заключават в духовните реалности. Духовните същества не могат да дават материални отговори на духовните молби даже на материалните същества. Материалните същества са способни успешно да се молят, само когато се "молят в духа".

7. Никоя молитва не може да разчита на отговор, ако не е родена в духа и не е нахранена с вяра. Вашата искрена вяра предполага, че вие фактически предварително предоставяте на този, който изслушва вашите молитви, пълното право да отговаря на вашите молби в съответствие с тази висша мъдрост и тази божествена любов, които, както ви подсказва вярата, винаги движат съществата, на които се молите.

8. Детето винаги е в правото си да се обърне към родителя; и родителят винаги остава верен на своите родителски задължения по отношение на незрялото дете, когато неговата голяма мъдрост изисква отговорът на молитвата да бъде задържан, изменен, разделен на части, да превъзхожда молбата или да бъде отложен до следващия стадий на духовен възход.

9. Без колебание възнасяйте духовни молитви; не се съмнявайте в получаването на отговора на своите молби. Тези отговори могат да бъдат отложени до по-добри времена в очакване на вашето бъдещо постигане на тези духовни нива на действително космическо постижение в този или други светове, където

168:4.7 (1848.7) 4. The answers to the prayer of the mortal mind are often of such a nature that they can be received and recognized only after that same praying mind has attained the immortal state. The prayer of the material being can many times be answered only when such an individual has progressed to the spirit level.

168:4.8 (1848.8) 5. The prayer of a God-knowing person may be so distorted by ignorance and so deformed by superstition that the answer thereto would be highly undesirable. Then must the intervening spirit beings so translate such a prayer that, when the answer arrives, the petitioner wholly fails to recognize it as the answer to his prayer.

168:4.9 (1848.9) 6. All true prayers are addressed to spiritual beings, and all such petitions must be answered in spiritual terms, and all such answers must consist in spiritual realities. Spirit beings cannot bestow material answers to the spirit petitions of even material beings. Material beings can pray effectively only when they "pray in the spirit."

168:4.10 (1849.1) 7. No prayer can hope for an answer unless it is born of the spirit and nurtured by faith. Your sincere faith implies that you have in advance virtually granted your prayer hearers the full right to answer your petitions in accordance with that supreme wisdom and that divine love which your faith depicts as always actuating those beings to whom you pray.

168:4.11 (1849.2) 8. The child is always within his rights when he presumes to petition the parent; and the parent is always within his parental obligations to the immature child when his superior wisdom dictates that the answer to the child's prayer be delayed, modified, segregated, transcended, or postponed to another stage of spiritual ascension.

168:4.12 (1849.3) 9. Do not hesitate to pray the prayers of spirit longing; doubt not that you shall receive the answer to your petitions. These answers will be on deposit, awaiting your achievement of those future spiritual levels of actual cosmic attainment, on this world or on others, whereon it will become possible for you to recognize and appropriate the

ще можете да познаете и да се възползвате от дългоочакваните отговори на своите предишни, но несвоевременни молби.

10. Нито една искрена, родена в духа молба не остава без отговор. Молете и ще получите. Но вие следва да помните, че сте еволюционни създания на времето и пространството; затова трябва постоянно да се съобразявате с пространствено-времевия фактор в опита на личното приемане на пълните отговори на своите многобройни молитви и молби.

long-waiting answers to your earlier but ill-timed petitions.

168:4.13 (1849.4) 10. All genuine spirit-born petitions are certain of an answer. Ask and you shall receive. But you should remember that you are progressive creatures of time and space; therefore must you constantly reckon with the time-space factor in the experience of your personal reception of the full answers to your manifold prayers and petitions.

5. ПО-НАТАТЪШНАТА СЪДБА НА ЛАЗАР

Лазар остана в своя дом във Витания, в центъра на вниманието на множество искрени вярващи и многобройни любопитни, чак до седмицата на разпъването на Иисус, когато той беше предупреден, че Синедрионът е произнесъл решение за неговата смърт. Управителите на юдеите бяха изпълнени с решимост да сложат край на по-нататъшното разпространяване на ученията на Иисус и те вярно разсъдиха, че би било безполезно да убиват Иисус и при това да оставят жив Лазар, олицетворяващ най-голямото от извършените от Иисус чудеса и потвърждаващ със своето съществуване факта на възкресяването му от Иисус от мъртвите. Към това време Лазар вече беше подложен на жестоки преследвания от тяхна страна.

Затова Лазар спешно напусна своите сестри във Витания и избяга през Йерихон на другия бряг на Йордан, позволявайки си истински да си почине, едва след като стигна Филаделфия. Лазар добре познаваше Абнер и тук не го заплашваха кървавите интриги на коварния Синедрион.

Скоро след това Марта и Мария продадоха своите земи във Витания и се присъединиха към своя брат в Перея. Към това време Лазар вече беше ковчежник на църквата във Филаделфия. Той стана твърд последовател на Абнер в неговия спор с Павел и йерусалимската църква и накрая умря на 67-годишна възраст от същата болест, която го бе поразила като по-млад във Витания.

5. WHAT BECAME OF LAZARUS

168:5.1 (1849.5) Lazarus remained at the Bethany home, being the center of great interest to many sincere believers and to numerous curious individuals, until the days of the crucifixion of Jesus, when he received warning that the Sanhedrin had decreed his death. The rulers of the Jews were determined to put a stop to the further spread of the teachings of Jesus, and they well judged that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, who represented the very peak of his wonder-working, to live and bear testimony to the fact that Jesus had raised him from the dead. Already had Lazarus suffered bitter persecution from them.

168:5.2 (1849.6) And so Lazarus took hasty leave of his sisters at Bethany, fleeing down through Jericho and across the Jordan, never permitting himself to rest long until he had reached Philadelphia. Lazarus knew Abner well, and here he felt safe from the murderous intrigues of the wicked Sanhedrin.

168:5.3 (1849.7) Soon after this Martha and Mary disposed of their lands at Bethany and joined their brother in Perea. Meantime, Lazarus had become the treasurer of the church at Philadelphia. He became a strong supporter of Abner in his controversy with Paul and the Jerusalem church and ultimately died, when 67 years old, of the same sickness that carried him off when he was a younger man at Bethany.

Документ 169. Последната седмица от обучението в Пела

⇦ 168 Книгата Урантия 170 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 169. ПОСЛЕДНАТА СЕДМИЦА ОТ ОБУЧЕНИЕТО В ПЕЛА

Секции

Въведение
1. Притчата за блудния син
2. Притчата за хитрия управител
3. Богаташът и беднякът
4. Отецът и неговото царство

PAPER 169
LAST TEACHING AT PELA

SECTIONS

Introduction
1. Parable of the Lost Son
2. Parable of the Shrewd Steward
3. The Rich Man and the Beggar
4. The Father and His Kingdom

Въведение

К ЪСНО вечерта в понеделник, 6 март, Иисус и десетте апостоли пристигнаха в лагера в Пела. Това беше последната седмица от пребиваването на Иисус в лагера и той отделяше голямо внимание на обучаването на народа и наставляването на апостолите. Всеки ден по обед той изнасяше публична проповед, а вечерите отговаряше на въпросите на апостолите и някои най-подготвени ученици, живеещи в лагера.

Слухът за възкресяването на Лазар беше стигнал лагера два дни преди пристигането на Учителя, довеждайки неговото население до най-голям възторг. За пръв път след насищането на петте хиляди беше станало нещо, което до такава степен да възбуди въображението на хората. Така тази кратка седмица обучение в Пела стана самият връх от етапа на публичното служене за благото на Царството, след което Иисус планира да тръгне на пътешествие по Южна Перея, което доведе непосредствено до завършващите и трагични събития от последната седмица в Йерусалим.

Фарисеите и първосвещениците вече бяха започнали да формулират конкретни

INTRODUCTION

169:0.1 (1850.1) LATE on Monday evening, March 6, Jesus and the ten apostles arrived at the Pella camp. This was the last week of Jesus' sojourn there, and he was very active in teaching the multitude and instructing the apostles. He preached every afternoon to the crowds and each night answered questions for the apostles and certain of the more advanced disciples residing at the camp.

169:0.2 (1850.2) Word regarding the resurrection of Lazarus had reached the encampment two days before the Master's arrival, and the entire assembly was agog. Not since the feeding of the five thousand had anything occurred which so aroused the imagination of the people. And thus it was at the very height of the second phase of the public ministry of the kingdom that Jesus planned to teach this one short week at Pella and then to begin the tour of southern Perea which led right up to the final and tragic experiences of the last week in Jerusalem.

169:0.3 (1850.3) The Pharisees and the chief priests had begun to formulate their charges and to

обвинения. Те протестираха против ученията на Иисус на следните основания:

1. Той е приятел на митари и грешници; той приема нечестивите и даже яде заедно с тях.

2. Той е богохулник; говори за Бога като за свой Баща и смята себе си за равен на Бога.

3. Той нарушава закона. Лекува болести в събота и по много други начини оскърбява свещения закон на Израил.

4. Той е в сговор с бесове. Прави чудеса и извършва мними вълшебства със силата, дадена му от Веелзевул – княза на дяволите.

crystallize their accusations. They objected to the Master's teachings on these grounds:

169:0.4 (1850.4) 1. He is a friend of publicans and sinners; he receives the ungodly and even eats with them.

169:0.5 (1850.5) 2. He is a blasphemer; he talks about God as being his Father and thinks he is equal with God.

169:0.6 (1850.6) 3. He is a lawbreaker. He heals disease on the Sabbath and in many other ways flouts the sacred law of Israel.

169:0.7 (1850.7) 4. He is in league with devils. He works wonders and does seeming miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils.

1. ПРИТЧАТА ЗА БЛУДНИЯ СИН

В четвъртък Иисус говори пред народа на тема "Благодатта на спасението". В хода на тази проповед той отново разказа за изгубената овца и изгубената монета, както и своята любима притча за блудния син. Иисус каза:

"Всички пророци от Самуил до Йоан Кръстител ви призоваваха да търсите Бога – да търсите истината. Те винаги повтаряха: "Търсете Господа, докато не е късно." И всички такива учения трябва да се приемат близо до сърцето. Но аз дойдох да ви покажа, че докато вие се опитвате да намерите Бога, Той точно по същия начин се опитва да намери вас. Много пъти ви разказвах за добрия пастир, който оставил стадото от деветдесет и девет овце и отишъл да търси едната, която се изгубила, и за това, как, намирайки заблудилата се овца, той я нарамил и грижливо я отнесъл обратно в овчарника. И вие помните, че връщайки овцата в овчарника, добрият пастир събрал своите приятели и ги поканил да се порадват заедно с него, че е намерил изгубената овца. И отново ви казвам, че на небесата има повече радост заради един каещ се грешник, отколкото за деветдесет и девет праведника, които не се нуждаят от покаяние. Фактът, че душите са *изгубени,* само усилва вниманието на небесния Отец. Аз дойдох в този свят по повеля на моя Отец и за Сина Човешки беше вярно казано, че той е приятел и на митари, и на грешници.

Вас са ви учили, че божественото признание е следствие от вашето разкаяние и резултат от вашите благочестиви деяния – жертвоприношения и покаяние, но аз ви уверявам, че Отецът ви приема, още преди да сте се разкаяли, и изпраща Сина и неговите

1. PARABLE OF THE LOST SON

169:1.1 (1850.8) On Thursday afternoon Jesus talked to the multitude about the "Grace of Salvation." In the course of this sermon he retold the story of the lost sheep and the lost coin and then added his favorite parable of the prodigal son. Said Jesus:

169:1.2 (1850.9) "You have been admonished by the prophets from Samuel to John that you should seek for God — search for truth. Always have they said, 'Seek the Lord while he may be found.' And all such teaching should be taken to heart. But I have come to show you that, while you are seeking to find God, God is likewise seeking to find you. Many times have I told you the story of the good shepherd who left the ninety and nine sheep in the fold while he went forth searching for the one that was lost, and how, when he had found the straying sheep, he laid it over his shoulder and tenderly carried it back to the fold. And when the lost sheep had been restored to the fold, you remember that the good shepherd called in his friends and bade them rejoice with him over the finding of the sheep that had been lost. Again I say there is more joy in heaven over one sinner who repents than over the ninety and nine just persons who need no repentance. The fact that souls are lost only increases the interest of the heavenly Father. I have come to this world to do my Father's bidding, and it has truly been said of the Son of Man that he is a friend of publicans and sinners.

169:1.3 (1851.1) "You have been taught that divine acceptance comes after your repentance and as a result of all your works of sacrifice and penitence, but I assure you that the Father accepts you even before you have repented and sends the Son and his associates to find you and bring you, with rejoicing, back to the fold, the kingdom of sonship

помощници, за да ви намери и с радост да ви върне в паството – Царството на синовството и духовния растеж. Вие всички приличате на заблудилата се овца и аз дойдох, за да намеря и спася изгубилите се.

and spiritual progress. You are all like sheep which have gone astray, and I have come to seek and to save those who are lost.

Трябва също така да си спомните разказа за жената, която имала десет сребърни монети, направени на красива огърлица. Загубвайки една монета, жената запалила лампа и започнала усърдно да мете дома си, като продължила търсенето, докато не намерила изгубената монета. И щом я намерила, тя събрала приятелките си и съседките си и казала: "Порадвайте се с мен, защото намерих изгубената монета." Затова аз отново ви казвам, че ангелите небесни винаги се радват на един грешник, който се е разкаял и се е върнал в паството на Отеца. И ви разказвам, за да разберете: Отецът и Неговият Син се отправят в *търсене* на тези, които са се изгубили, и в това търсене ние използваме всички средства, способни да помогнат в нашите грижливи опити да намерим заблудилите се – тези, които е необходимо да се спасят. Затова, макар че Синът Човешки отива в пустинята да търси заблудилите се овце, той също така търси и монетата, изгубила се в дома. Овцете могат да изостанат от стадото непреднамерено; с времето монетата се покрива с прах и се губи под купчина човешки вещи.

169:1.4 (1851.2) "And you should also remember the story of the woman who, having had ten pieces of silver made into a necklace of adornment, lost one piece, and how she lit the lamp and diligently swept the house and kept up the search until she found the lost piece of silver. And as soon as she found the coin that was lost, she called together her friends and neighbors, saying, 'Rejoice with me, for I have found the piece that was lost.' So again I say, there is always joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents and returns to the Father's fold. And I tell you this story to impress upon you that the Father and his Son go forth to search for those who are lost, and in this search we employ all influences capable of rendering assistance in our diligent efforts to find those who are lost, those who stand in need of salvation. And so, while the Son of Man goes out in the wilderness to seek for the sheep gone astray, he also searches for the coin which is lost in the house. The sheep wanders away, unintentionally; the coin is covered by the dust of time and obscured by the accumulation of the things of men.

А сега бих желал да ви разкажа за лекомисления син на богат земевладелец, който *преднамерено* оставил своя баща и заминал за чужда страна, където много пострадал. Вие помните, че овцата се е заблудила, без да желае това, но този младеж напуснал бащиния си дом преднамерено. Ето какво се случило:

169:1.5 (1851.3) "And now I would like to tell you the story of a thoughtless son of a well-to-do farmer who deliberately left his father's house and went off into a foreign land, where he fell into much tribulation. You recall that the sheep strayed away without intention, but this youth left his home with premeditation. It was like this:

Един човек имал двама сина: по-младият се отличавал с безгрижен и безотговорен нрав, обичал увеселенията и бягал от отговорност, докато неговият по-голям брат бил сериозен, сдържан, трудолюбив и отговорен човек. Братята не се разбирали; те постоянно се карали и препирали. По-младият бил весел и обичащ живота – и заедно с това мързелив и безотговорен; по-големият бил стабилен и трудолюбив, но едновременно с това бил егоистичен, навъсен и високомерен. По-младият обичал да се развлича и не обичал да се труди; по-големият изцяло се отдавал на труда, но рядко се развличал. Техните отношения станали толкова непоносими, че по-младият син отишъл при баща си и казал: "Татко, дай ми една трета част от имуществото, която ми се полага, и ми позволи да тръгна в мир да търся щастието си." Изслушвайки неговата молба, бащата, знаейки колко е нещастен младежът в семейството

169:1.6 (1851.4) "A certain man had two sons; one, the younger, was lighthearted and carefree, always seeking for a good time and shirking responsibility, while his older brother was serious, sober, hard-working, and willing to bear responsibility. Now these two brothers did not get along well together; they were always quarreling and bickering. The younger lad was cheerful and vivacious, but indolent and unreliable; the older son was steady and industrious, at the same time self-centered, surly, and conceited. The younger son enjoyed play but shunned work; the older devoted himself to work but seldom played. This association became so disagreeable that the younger son came to his father and said: 'Father, give me the third portion of your possessions which would fall to me and allow me to go out into the world to seek my own fortune.' And when the father heard this request, knowing how unhappy the young man was at home and with his older brother, he divided his property, giving the youth his share.

поради отношенията със своя старши брат, разделил собствеността и му дал неговия дял.

169:1.7 (1851.5) "Within a few weeks the young man gathered together all his funds and set out upon a journey to a far country, and finding nothing profitable to do which was also pleasurable, he soon wasted all his inheritance in riotous living. And when he had spent all, there arose a prolonged famine in that country, and he found himself in want. And so, when he suffered hunger and his distress was great, he found employment with one of the citizens of that country, who sent him into the fields to feed swine. And the young man would fain have filled himself with the husks which the swine ate, but no one would give him anything.

След няколко седмици младежът събрал всички свои средства и тръгнал на пътешествие в далечна страна. Не намирайки никакво доходно дело, което в същото време да бъде приятно, той изхарчил своето състояние, живеейки разпътно. Когато изхарчил всичко, което имал, в тази страна настанал голям глад и той изпаднал в нужда. Страдайки от глада и търпейки големи лишения, се нает при един от жителите на тази страна, който го изпратил на полето да пасе свине. Младежът бил готов да яде останките, с които хранели свинете, но никой нищо не му давал.

169:1.8 (1852.1) "One day, when he was very hungry, he came to himself and said: 'How many hired servants of my father have bread enough and to spare while I perish with hunger, feeding swine off here in a foreign country! I will arise and go to my father, and I will say to him: Father, I have sinned against heaven and against you. I am no more worthy to be called your son; only be willing to make me one of your hired servants.' And when the young man had reached this decision, he arose and started out for his father's house.

Веднъж, измъчен от силен глад, той се замислил и казал: "Колко слуги има моят баща и всички имат храна в изобилие, а аз умирам от глад, пасейки свинете тук, в чужда страна! Ще стана, ще отида при моя баща и ще кажа: "Татко! Съгреших пред небето и теб. Повече не съм достоен да се нарека твой син, позволи ми да бъда твой слуга." И вземайки това решение, младежът станал и отишъл в дома на баща си.

169:1.9 (1852.2) "Now this father had grieved much for his son; he had missed the cheerful, though thoughtless, lad. This father loved this son and was always on the lookout for his return, so that on the day he approached his home, even while he was yet afar off, the father saw him and, being moved with loving compassion, ran out to meet him, and with affectionate greeting he embraced and kissed him. And after they had thus met, the son looked up into his father's tearful face and said: 'Father, I have sinned against heaven and in your sight; I am no more worthy to be called a son' — but the lad did not find opportunity to complete his confession because the overjoyed father said to the servants who had by this time come running up: 'Bring quickly his best robe, the one I have saved, and put it on him and put the son's ring on his hand and fetch sandals for his feet.'

Неговият баща много тъгувал; той тъгувал по веселия, макар и безразсъден, момък. Този баща обичал сина си и винаги очаквал неговото завръщане. Затова в деня, когато синът започнал да се приближава към своя дом, бащата – макар че той бил все още далеч – го видял и, изпълнен с любов и състрадание, изтичал насреща му и ласкаво приветствайки го, го прегърнал и целунал. След тази среща синът погледнал в пълните със сълзи очи на баща си и казал: "Татко! Аз съгреших пред небето и пред теб; повече не съм достоен да се нарека твой син…" – но младежът не могъл да завърши своята изповед, защото непомнещият себе си от радост баща казал на притичалите слуги: "Донесете веднага неговите най-хубави дрехи – тези, които запазих, и го облечете; и дайте на моя син пръстен, и донесете сандали за неговите крака."

169:1.10 (1852.3) "And then, after the happy father had led the footsore and weary lad into the house, he called to his servants: 'Bring on the fatted calf and kill it, and let us eat and make merry, for this my son was dead and is alive again; he was lost and is found.' And they all gathered about the father to rejoice with him over the restoration of his son.

А след това, когато щастливият баща въвел подбилия краката си и изтощен син в къщи, той викнал на слугите: "Доведете охранено теленце и го заколете, ще ядем и ще се веселим, защото този син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери." И всички те се събрали край баща си, за да се порадват заедно с него на завръщането на неговия син.

169:1.11 (1852.4) "About this time, while they were celebrating, the elder son came in from his day's work in the field, and as he drew near the house, he heard the music and the dancing. And when he

Приблизително по времето, докато те празнували, по-големият син се върнал от своята работа целия ден в полето и, приближавайки се към дома им, чул звуците от

музиката и танците. Доближавайки се към задната врата, той извикал един от слугите и попитал какво означава всичко това. И тогава слугата каза: "Твоят брат, който отдавна се беше изгубил, се върна в къщи и твоят баща закла едно охранено теленце, за да отпразнува благополучното завръщане на сина си. Влез и ти, за да поздравиш брат си и отново да го приемеш в бащиния дом."

Но когато по-големият брат чул това, той бил толкова оскърбен и разсърден, че не пожелал да влезе. Чувайки, че той негодува за празненството, устроено заради по-младия брат, бащата излязъл в двора, опитвайки се да го умилостиви. Но по-големият брат не искал да приеме увещанията на бащата. Той му отговорил: "Всичките тези години аз ти служа, без да нарушавам дори най-незначителните твои заповеди, но ти нито веднъж не закла за мен даже козленце, за да мога да се повеселя със своите другари. Аз останах тук всичките тези години, грижех се за теб и ти нито веднъж не уреди празненство в чест на моето предано служене, но щом се върна синът, прахосал твоето богатство с блудници, бързаш да заколиш за него охранено теленце и организираш пир в негова чест."

Тъй като бащата действително обичал и двамата си синове, той се опитал да се аргументира пред по-големия: "Но, сине мой, ти си винаги с мен и всичко мое е твое. Всеки път, намирайки нови приятели, ти можеше да вземеш козленце, за да се повеселиш с тях. Сега е просто редно да се веселиш и да се радваш заедно с мен на завръщането на твоя брат. Помисли за това, сине мой: твоят брат беше изгубен и се намери; той се върна при нас жив!"

Това беше една от най-трогателните и въздействащи притчи, разказани някога от Иисус, за да донесе до своите слушатели мисълта за готовността на Отеца да приеме всички, които се стремят да влязат в Царството небесно.

Иисус много обичаше да включва и трите притчи в една и съща беседа. Той разказваше историята за изгубената овца, за да покаже: когато хората случайно се отклонят от жизнения път, Отецът помни такива *изгубени* и отива заедно със своите Синове – истинските пастири на стадото, да търси изгубените овце. След това той разказваше за монетата, изгубила се в дома, за да покаже колко щателно е Божието *търсене* на всички, които са смутени, объркани, духовно заслепени в своя живот на материални грижи и притежания. И в заключение той започваше увлечено да разказва притчата за изгубения син – за приемането на завърналия се блуден

came up to the back door, he called out one of the servants and inquired as to the meaning of all this festivity. And then said the servant: 'Your long-lost brother has come home, and your father has killed the fatted calf to rejoice over his son's safe return. Come in that you also may greet your brother and receive him back into your father's house.'

169:1.12 (1852.5) "But when the older brother heard this, he was so hurt and angry he would not go into the house. When his father heard of his resentment of the welcome of his younger brother, he went out to entreat him. But the older son would not yield to his father's persuasion. He answered his father, saying: 'Here these many years have I served you, never transgressing the least of your commands, and yet you never gave me even a kid that I might make merry with my friends. I have remained here to care for you all these years, and you never made rejoicing over my faithful service, but when this your son returns, having squandered your substance with harlots, you make haste to kill the fatted calf and make merry over him.'

169:1.13 (1852.6) "Since this father truly loved both of his sons, he tried to reason with this older one: 'But, my son, you have all the while been with me, and all this which I have is yours. You could have had a kid at any time you had made friends to share your merriment. But it is only proper that you should now join with me in being glad and merry because of your brother's return. Think of it, my son, your brother was lost and is found; he has returned alive to us!'"

169:1.14 (1853.1) This was one of the most touching and effective of all the parables which Jesus ever presented to impress upon his hearers the Father's willingness to receive all who seek entrance into the kingdom of heaven.

169:1.15 (1853.2) Jesus was very partial to telling these three stories at the same time. He presented the story of the lost sheep to show that, when men unintentionally stray away from the path of life, the Father is mindful of such *lost* ones and goes out, with his Sons, the true shepherds of the flock, to seek the lost sheep. He then would recite the story of the coin lost in the house to illustrate how thorough is the divine *searching* for all who are confused, confounded, or otherwise spiritually blinded by the material cares and accumulations of life. And then he would launch forth into the telling of this parable of the lost son, the reception of the returning prodigal, to show how complete is the *restoration* of the lost son into his Father's

син, за да покаже колко пълно е *завръщането* на изгубения син в дома и в сърцето на Отеца.

house and heart.

Много, много пъти за годините на своето учителство Иисус се връщаше към тази история за блудния син. Тази притча и разказът за добрия самарянин бяха неговите любими средства за обучение, когато говореше за любовта на Отеца и за дружеските отношения между хората.

169:1.16 (1853.3) Many, many times during his years of teaching, Jesus told and retold this story of the prodigal son. This parable and the story of the good Samaritan were his favorite means of teaching the love of the Father and the neighborliness of man.

2. ПРИТЧАТА ЗА ХИТРИЯ УПРАВИТЕЛ

2. PARABLE OF THE SHREWD STEWARD

Една вечер Симон Зилот, коментирайки едно от изявленията на Иисус, попита: "Учителю, какво имаше предвид днес, когато каза, че много от децата на света са по-досетливи в своето поколение, отколкото децата на Царството, тъй като умеят да се сприятеляват с неправедното богатство?" Иисус отговори:

169:2.1 (1853.4) One evening Simon Zelotes, commenting on one of Jesus' statements, said: "Master, what did you mean when you said today that many of the children of the world are wiser in their generation than are the children of the kingdom since they are skillful in making friends with the mammon of unrighteousness?" Jesus answered:

"Някои от вас, преди да влезете в Царството, умееха да бъдат крайно хитри в отношенията си със своите делови партньори. Макар несправедливи и често недобросъвестни, вие при все това бяхте разсъдливи и далновидни, тъй като водехте делата си, обръщайки цялото си внимание на своите текущи доходи и бъдещо благополучие. По същия начин днес ви е нужно така да организирате своя живот в Царството, че да си осигурите днешната радост, но и да се погрижите за бъдещото придобиване на съкровищата, натрупани на небесата. Ако с такова усърдие се грижите за личната си изгода, когато служите на самите себе си, то защо сега, когато сте слуги на братството на хората и управляващи на Бога, проявявате по-малко усърдие, придобивайки нови души за Царството?

169:2.2 (1853.5) "Some of you, before you entered the kingdom, were very shrewd in dealing with your business associates. If you were unjust and often unfair, you were nonetheless prudent and farseeing in that you transacted your business with an eye single to your present profit and future safety. Likewise should you now so order your lives in the kingdom as to provide for your present joy while you also make certain of your future enjoyment of treasures laid up in heaven. If you were so diligent in making gains for yourselves when in the service of self, why should you show less diligence in gaining souls for the kingdom since you are now servants of the brotherhood of man and stewards of God?

Всички вие можете да извлечете урок от разказа за един богат човек, който имал хитър, но неверен управител. Този управител не само притеснявал клиентите на своя стопанин за лична изгода, но и направо пропилял неговите пари. Когато стопанинът, накрая узнал за всичко това, той призовал при себе си управителя, попитал какво означават тези слухове и поискал той незабавно да даде отчет за своето управление и да се приготви да предаде делото на друг.

169:2.3 (1853.6) "You may all learn a lesson from the story of a certain rich man who had a shrewd but unjust steward. This steward had not only oppressed his master's clients for his own selfish gain, but he had also directly wasted and squandered his master's funds. When all this finally came to the ears of his master, he called the steward before him and asked the meaning of these rumors and required that he should give immediate accounting of his stewardship and prepare to turn his master's affairs over to another.

Тогава неверният управител си казал: "Какво да правя, като ми отнемат управлението на дома? Да копая нямам сили; да прося подаяние ме е срам. Зная какво да направя, за да ме поканят в къщи всички, които имат работа с моя стопанин, когато се лиша от управление." И след това, призовавайки всеки от длъжниците на своя

169:2.4 (1853.7) "Now this unfaithful steward began to say to himself: 'What shall I do since I am about to lose this stewardship? I have not the strength to dig; to beg I am ashamed. I know what I will do to make certain that, when I am put out of this stewardship, I will be welcomed into the houses of all who do business with my master.' And then, calling in each of his lord's debtors, he said to the

господар, той казал на първия: “Колко дължиш на господаря ми?” Онзи отговорил: “Сто мери масло.” Тогава управителят казал: “Вземи восъчната дъсчица със своята разписка, сядай по-скоро и го промени на петдесет.” След това казал на другия длъжник: “Колко дължиш?” И той отговорил: “Сто мери пшеница.” Тогава управителят казал: “Вземи разписката си и напиши: осемдесет.” И така постъпил той с много други длъжници. Така този нечестен управител се стремял да придобие приятели след загубата на своето управление. Даже неговият господар и стопанин, узнавайки впоследствие за това, бил принуден да признае, че неговият неверен управител в крайна сметка е показал далновидност, стараейки се да се погрижи за бъдещите дни на нужди и лишения.

Именно в такъв смисъл синовете на този свят понякога показват повече мъдрост в своята подготовка за бъдещето, отколкото децата на светлината. Казвам на вас, желаещите да получат съкровища на небесата: учете се от тези, които се сприятеляват с неправедното богатство, и подобно на тях се дръжте в живота така, че да осъществите вечна дружба с праведни сили и когато всичко земно претърпи крах, вие бихте могли с радост да бъдете приети във вечните обители.

Аз заявявам, че този, комуто можете да се доверите в малкото, няма да ви подведе и в голямото, а безчестният в малкото ще ви излъже и в голямото. Ако не сте показали далновидност и честност в делата на този свят, то как можете да се надявате да бъдете предани и разсъдителни, когато ви бъде поверено управлението на истинските съкровища на Небесното царство? Ако не сте били добри управители и добросъвестни банкери, ако не може да ви се повери чуждо имущество, кой ще бъде толкова глупав, за да ви даде в собственост огромно съкровище?

И отново твърдя, че никой не може да служи на двама господари: или ще ненавижда единия, а ще обича другия, или ще бъде верен слуга на единия и ще презира другия. Вие не можете да служите на Бога и на мамона.”

Присъстващите при това фарисеи започнаха да се надсмиват и да се подиграват на чутото, защото усърдно трупаха богатства. Тези враждебно настроени слушатели се опитваха да въвлекат Иисус в безплодни дебати, но той се отказа да спори със своите врагове. Когато фарисеите дойдоха да се препират един с друг, вдигналият шум събра голяма тълпа от тези обитатели на лагера, които живееха наблизо; и когато те започнаха да спорят помежду си, Иисус се уедини в своята палатка за през нощта.

first, ‘How much do you owe my master?’ He answered, ‘A hundred measures of oil.’ Then said the steward, ‘Take your wax board bond, sit down quickly, and change it to fifty.’ Then he said to another debtor, ‘How much do you owe?’ And he replied, ‘A hundred measures of wheat.’ Then said the steward, ‘Take your bond and write fourscore.’ And this he did with numerous other debtors. And so did this dishonest steward seek to make friends for himself after he would be discharged from his stewardship. Even his lord and master, when he subsequently found out about this, was compelled to admit that his unfaithful steward had at least shown sagacity in the manner in which he had sought to provide for future days of want and adversity.

169:2.5 (1854.1) “And it is in this way that the sons of this world sometimes show more wisdom in their preparation for the future than do the children of light. I say to you who profess to be acquiring treasure in heaven: Take lessons from those who make friends with the mammon of unrighteousness, and likewise so conduct your lives that you make eternal friendship with the forces of righteousness in order that, when all things earthly fail, you shall be joyfully received into the eternal habitations.

169:2.6 (1854.2) “I affirm that he who is faithful in little will also be faithful in much, while he who is unrighteous in little will also be unrighteous in much. If you have not shown foresight and integrity in the affairs of this world, how can you hope to be faithful and prudent when you are trusted with the stewardship of the true riches of the heavenly kingdom? If you are not good stewards and faithful bankers, if you have not been faithful in that which is another’s, who will be foolish enough to give you great treasure in your own name?

169:2.7 (1854.3) “And again I assert that no man can serve two masters; either he will hate the one and love the other, or else he will hold to one while he despises the other. You cannot serve God and mammon.”

169:2.8 (1854.4) When the Pharisees who were present heard this, they began to sneer and scoff since they were much given to the acquirement of riches. These unfriendly hearers sought to engage Jesus in unprofitable argumentation, but he refused to debate with his enemies. When the Pharisees fell to wrangling among themselves, their loud speaking attracted large numbers of the multitude encamped thereabouts; and when they began to dispute with each other, Jesus withdrew, going to his tent for the night.

3. БОГАТАШЪТ И БЕДНЯКЪТ

Когато събранието стана твърде шумно, Симон Петър стана и като взе ръководството в своите ръце, каза: “Хора, братя, не е добре да се препирате един с друг. Учителят се изказа и вие трябваше да се замислите над неговите думи. При това учението, което той ви възвести, не е ново. Нима не чухте алегорията на назореите за богаташа и бедняка? Някои от нас помнят как Йоан Кръстител гневно обвиняваше с тази притча тези, които обичат богатствата и се домогват до нечестно богатство. И макар че тази древна притча не съответства на Евангелието, което проповядваме ние, всички вие би следвало да се вслушате в тези уроци, докато не настане времето, за което проповядваме ние. Всички вие би следвало да се вслушате в нейните уроци, докато не настане времето, когато ще разберете новата светлина на Царството небесно. Ето как разказваше тази история Йоан.

Живеел богаташ на име Дивес, който се обличал в най-скъпите и разкошни дрехи и всеки ден прекарвал във веселие и великолепие. Имало и един бедняк на име Лазар, който лежал при вратата на този богаташ покрит със струпеи и чакал там, за да бъде нахранен с трохи от масата на богатия; да, даже кучетата се приближавали и лижели неговите язви. И се случило така, че беднякът умрял и бил отнесен от ангелите за упокой при Авраам. А скоро умрял и богаташът и бил погребан с разкош и царски почести. Напускайки този свят, богаташът се събудил в ада и в мъки, вдигнал очи и видял в далечината Авраам, който държал в своите обятия Лазар. И закрещял Дивес: „Отче Аврааме! Съжали се над мен и изпрати Лазар, за да намокри пръста си с вода и да освежи езика ми, тъй като търпя страшни мъки поради своето наказание.” И тогава Авраам отговорил: “Сине мой! Спомни си, че ти получаваше само доброто в живота, а Лазар – самото лошото. Сега всичко се промени: Лазар се утешава, а ти страдаш. Освен това между теб и нас лежи огромна пропаст, така че нито ние можем да преминем към вас, нито вие към нас.” Тогава Дивес казал на Авраам: „Моля те, изпрати Лазар обратно, в дома на моя баща, защото имам петима братя; нека той ги предупреди, за да не попаднат и те тук и да бъдат подложени на мъчения.” Но Авраам отвърнал: “Сине мой! Те имат Мойсей и пророците, нека слушат тях.” Тогава Дивес казал: “Не, не, татко Аврааме! Ако някой от мъртвите дойде при тях, те ще се разкаят.” И отговорил Авраам: “Ако не слушат Мойсей и пророците, то даже тези, които са

3. THE RICH MAN AND THE BEGGAR

169:3.1 (1854.5) When the meeting became too noisy, Simon Peter, standing up, took charge, saying: “Men and brethren, it is not seemly thus to dispute among yourselves. The Master has spoken, and you do well to ponder his words. And this is no new doctrine which he proclaimed to you. Have you not also heard the allegory of the Nazarites concerning the rich man and the beggar? Some of us heard John the Baptist thunder this parable of warning to those who love riches and covet dishonest wealth. And while this olden parable is not according to the gospel we preach, you would all do well to heed its lessons until such a time as you comprehend the new light of the kingdom of heaven. The story as John told it was like this:

169:3.2 (1854.6) “There was a certain rich man named Dives, who, being clothed in purple and fine linen, lived in mirth and splendor every day. And there was a certain beggar named Lazarus, who was laid at this rich man’s gate, covered with sores and desiring to be fed with the crumbs which fell from the rich man’s table; yes, even the dogs came and licked his sores. And it came to pass that the beggar died and was carried away by the angels to rest in Abraham’s bosom. And then, presently, this rich man also died and was buried with great pomp and regal splendor. When the rich man departed from this world, he waked up in Hades, and finding himself in torment, he lifted up his eyes and beheld Abraham afar off and Lazarus in his bosom. And then Dives cried aloud: ‘Father Abraham, have mercy on me and send over Lazarus that he may dip the tip of his finger in water to cool my tongue, for I am in great anguish because of my punishment.’ And then Abraham replied: ‘My son, you should remember that in your lifetime you enjoyed the good things while Lazarus in like manner suffered the evil. But now all this is changed, seeing that Lazarus is comforted while you are tormented. And besides, between us and you there is a great gulf so that we cannot go to you, neither can you come over to us.’ Then said Dives to Abraham: ‘I pray you send Lazarus back to my father’s house, inasmuch as I have five brothers, that he may so testify as to prevent my brothers from coming to this place of torment.’ But Abraham said: ‘My son, they have Moses and the prophets; let them hear them.’ And then answered Dives: ‘No, No, Father Abraham! but if one go to them from the dead, they will repent.’ And then said Abraham: ‘If they hear not Moses and the

възкръснали от мъртвите, няма да ги накарат да повярват."

Когато Петър разказа тази древна притча на назорейското братство – и доколкото тълпата замлъкна, Андрей стана и разпусна народа за през нощта. Макар че както апостолите, така и учениците често задаваха на Иисус въпроси относно притчата за Дивес и Лазар, той нито веднъж не се съгласи да изкаже за нея собственото си мнение.

prophets, neither will they be persuaded even if one were to rise from the dead.'"

169:3.3 (1855.1) After Peter had recited this ancient parable of the Nazarite brotherhood, and since the crowd had quieted down, Andrew arose and dismissed them for the night. Although both the apostles and his disciples frequently asked Jesus questions about the parable of Dives and Lazarus, he never consented to make comment thereon.

4. ОТЕЦЪТ И НЕГОВОТО ЦАРСТВО

Иисус винаги се сблъскваше с трудности, опитвайки се да обясни на апостолите, че макар че те възвестяват установяването на Царството Божие, Отецът небесен *не е цар.* В онези времена, когато Иисус живееше на Земята и учеше в плът, урантийците знаеха основно царете и императорите на националните правителства и евреите вече отдавна очакваха настъпването на Царството Божие. По силата на тези и други причини Учителят смяташе за най-подходящо да назове духовното братство между хората Царство небесно, а духовния глава на това братство – *небесния Баща.* Иисус никога не говореше за своя Отец като за цар. В своите откровени беседи с апостолите той винаги наричаше себе си Син Човешки и техен по-голям брат. Той наричаше всички свои последователи слуги на човечеството и посланици на Евангелието за Царството.

Иисус никога не даде на своите апостоли систематични знания относно личността и атрибутите на небесния Баща. Той никога не молеше хората да вярват в неговия Отец, но смяташе, че тяхната вяра се разбира от само себе си. Иисус никога не стигаше дотам, да дава доказателства в полза на реалността на Отеца. Средоточие на цялото му учение за Отеца беше изявлението, че той и Отецът са единни; че виделият Сина е видял и Бащата; че Отецът, както и Синът, знае всичко; че единствено Синът наистина познава Бащата; и че Отецът го е изпратил в този свят, за да разкрие техните обединени същности и да покаже техния съвместен труд. Той никога не излизаше с други изказвания за своя Отец, ако не се смята това, което беше казано на самарянката край кладенеца на Яков, когато той заяви: "Бог е Дух."

Постигайте Бога чрез Иисус, наблюдавайки божествеността на неговия живот, а не разчитайки на неговите учения. Изхождайки от живота на Учителя, всеки от вас може да извлече представа за Бога, която е мярка за вашата способност да постигнете

4. THE FATHER AND HIS KINGDOM

169:4.1 (1855.2) Jesus always had trouble trying to explain to the apostles that, while they proclaimed the establishment of the kingdom of God, the Father in heaven *was not a king.* At the time Jesus lived on earth and taught in the flesh, the people of Urantia knew mostly of kings and emperors in the governments of the nations, and the Jews had long contemplated the coming of the kingdom of God. For these and other reasons, the Master thought best to designate the spiritual brotherhood of man as the kingdom of heaven and the spirit head of this brotherhood as the *Father in heaven.* Never did Jesus refer to his Father as a king. In his intimate talks with the apostles he always referred to himself as the Son of Man and as their elder brother. He depicted all his followers as servants of mankind and messengers of the gospel of the kingdom.

169:4.2 (1855.3) Jesus never gave his apostles a systematic lesson concerning the personality and attributes of the Father in heaven. He never asked men to believe in his Father; he took it for granted they did. Jesus never belittled himself by offering arguments in proof of the reality of the Father. His teaching regarding the Father all centered in the declaration that he and the Father are one; that he who has seen the Son has seen the Father; that the Father, like the Son, knows all things; that only the Son really knows the Father, and he to whom the Son will reveal him; that he who knows the Son knows also the Father; and that the Father sent him into the world to reveal their combined natures and to show forth their conjoint work. He never made other pronouncements about his Father except to the woman of Samaria at Jacob's well, when he declared, "God is spirit."

169:4.3 (1856.1) You learn about God from Jesus by observing the divinity of his life, not by depending on his teachings. From the life of the Master you may each assimilate that concept of God which represents the measure of your capacity to perceive realities spiritual and divine, truths real

духовни и божествени реалности, действителни и вечни истини. Крайното може да се надява да познае Безкрайното само чрез съсредоточаване върху Безкрайното в пространствено-времевата личност и крайния опит на земния живот на Иисус Назарянин.

and eternal. The finite can never hope to comprehend the Infinite except as the Infinite was focalized in the time-space personality of the finite experience of the human life of Jesus of Nazareth.

Иисус добре разбираше, че Бога можеш да познаеш само посредством емпиричната реалност; Него никога няма да го познаеш само умозрително. Иисус учеше своите апостоли, че макар те никога да не можаха докрай да разберат Бога, със сигурност биха могли да Го *познаят,* както бяха познали Сина Човешки. Вие можете да познаете Бога не за сметка на разбирането на това, което казваше Иисус, а благодарение познанието на това, което Иисус беше. Иисус *беше* откровение на Бога.

169:4.4 (1856.2) Jesus well knew that God can be known only by the realities of experience; never can he be understood by the mere teaching of the mind. Jesus taught his apostles that, while they never could fully understand God, they could most certainly *know* him, even as they had known the Son of Man. You can know God, not by understanding what Jesus said, but by knowing what Jesus was. Jesus *was* a revelation of God.

С изключение на случаите, когато Иисус цитираше свещените книги на юдеите, той наричаше Божеството само с две имена: Бог и Баща. И когато Учителят говореше за своя Отец като за Бог, той обикновено използваше древноеврейска дума, означаваща множествения Бог (Троицата), а не думата Яхве, отразяваща развитието на представите за племенния Бог на юдеите.

169:4.5 (1856.3) Except when quoting the Hebrew scriptures, Jesus referred to Deity by only two names: God and Father. And when the Master made reference to his Father as God, he usually employed the Hebrew word signifying the plural God (the Trinity) and not the word Yahweh, which stood for the progressive conception of the tribal God of the Jews.

Иисус никога не наричаше Отеца цар и той много съжаляваше, че еврейската мечта за възстановяването на царството и провъзгласяването от Йоан Кръстител на бъдещото царство го принудиха да нарича предложеното от тях духовно братство Царството небесно. С единственото изключение – заявяването, че “Бог е Дух”, Иисус никога не говореше за Божеството иначе освен с изрази, характеризиращи личната връзка с Първия Източник и Център на Рая.

169:4.6 (1856.4) Jesus never called the Father a king, and he very much regretted that the Jewish hope for a restored kingdom and John’s proclamation of a coming kingdom made it necessary for him to denominate his proposed spiritual brotherhood the kingdom of heaven. With the one exception — the declaration that “God is spirit” — Jesus never referred to Deity in any manner other than in terms descriptive of his own personal relationship with the First Source and Center of Paradise.

Иисус използваше думата “Бог”, за да обозначи *идеята* за Божество, и думата “Баща”, за да обозначи *опита* от познаването на Бога. Когато думата “Баща” обозначава Бога, тя трябва да се разбира в нейния възможно най-широк смисъл. Думата “Бог” не може да бъде дефинирана и затова символизира безкрайната представа за Отеца, докато терминът “Баща”, поддаващ се на частично определяне, може да се използва за изразяване на човешката представа за божествения Баща в Неговата връзка с човека в течение на смъртното му съществуване.

169:4.7 (1856.5) Jesus employed the word God to designate the *idea* of Deity and the word Father to designate the *experience* of knowing God. When the word Father is employed to denote God, it should be understood in its largest possible meaning. The word God cannot be defined and therefore stands for the infinite concept of the Father, while the term Father, being capable of partial definition, may be employed to represent the human concept of the divine Father as he is associated with man during the course of mortal existence.

За евреите Елохим беше Богът на боговете, докато Яхве беше Богът на Израил. Иисус прие представата за Елохим и нарече тази висша група същества Бог. Вместо представата за Яхве – националното божество, той предложи идеята за

169:4.8 (1856.6) To the Jews, Elohim was the God of gods, while Yahweh was the God of Israel. Jesus accepted the concept of Elohim and called this supreme group of beings God. In the place of the concept of Yahweh, the racial deity, he introduced the idea of the fatherhood of God and the world-wide brotherhood of man. He exalted the Yahweh

бащинството на Бога и всемирното братство между хората. Той възвиси представата за Яхве като за обожествен Баща на нацията до идеята за Баща на всички деца човешки – божествен Баща на всеки индивидуален вярващ. Освен това той учеше, че този Бог на вселените и този Баща на всички хора са едно и също Райско Божество.

concept of a deified racial Father to the idea of a Father of all the children of men, a divine Father of the individual believer. And he further taught that this God of universes and this Father of all men were one and the same Paradise Deity.

Иисус никога не твърдеше, че е изражение на Елохим (Бога) в плът. Той никога не заявяваше, че е откровение на Елохим (Бога) на световете. Никога не учеше, че виделият него е видял Елохим (Бога). Но той действително наричаше себе си откровение на Отеца в плът и действително казваше, че който е видял него, е видял Отеца. Като божествен Син той твърдеше, че представлява само Отеца.

169:4.9 (1856.7) Jesus never claimed to be the manifestation of Elohim (God) in the flesh. He never declared that he was a revelation of Elohim (God) to the worlds. He never taught that he who had seen him had seen Elohim (God). But he did proclaim himself as the revelation of the Father in the flesh, and he did say that whoso had seen him had seen the Father. As the divine Son he claimed to represent only the Father.

Разбира се, той беше Син именно на Бога-Елохим; но в плът и по отношение на смъртните синове Божии той реши да ограничи разкриването на своя живот с изобразяването на характера на Отеца, при това в тази степен, в която подобно откровение би било понятно на смъртния човек. Що се отнася до характера на останалите лица на Райската Троица, то ние следва да се задоволим с учението, че те във всичко приличат на Отеца, лично разкрит в живота на неговия въплътен Син – Иисус Назарянин.

169:4.10 (1857.1) He was, indeed, the Son of even the Elohim God; but in the likeness of mortal flesh and to the mortal sons of God, he chose to limit his life revelation to the portrayal of his Father's character in so far as such a revelation might be comprehensible to mortal man. As regards the character of the other persons of the Paradise Trinity, we shall have to be content with the teaching that they are altogether like the Father, who has been revealed in personal portraiture in the life of his incarnated Son, Jesus of Nazareth.

Независимо от това, че в своя земен живот Иисус разкри истинската същност на небесния Отец, той почти нищо не учеше за Него. Фактически той учеше само на две неща: че Бог сам по Себе Си е Дух и че във всички отношения със Своите създания Той си остава Баща. Тази вечер, правейки последното изявление за своите отношения с Бога, той провъзгласи: "Аз дойдох в света от Отеца и ще напусна света и ще отида при Отеца."

169:4.11 (1857.2) Although Jesus revealed the true nature of the heavenly Father in his earth life, he taught little about him. In fact, he taught only two things: that God in himself is spirit, and that, in all matters of relationship with his creatures, he is a Father. On this evening Jesus made the final pronouncement of his relationship with God when he declared: "I have come out from the Father, and I have come into the world; again, I will leave the world and go to the Father."

Обърнете внимание! Иисус никога не казваше: "Слушалият мен е чувал Бога." Но той действително казваше: *"Виделият* мен е видял Отеца." Да слушаш ученията на Иисус не означава да познаваш Бога, но да *видиш* Иисус е опит, който сам по себе си е разкриване на Отеца пред душата. Богът на вселените управлява необятното творение, но именно Бащата небесен изпраща Своя дух за пребиваване във вашия разум.

169:4.12 (1857.3) But mark you! never did Jesus say, "Whoso has heard me has heard God." But he did say, "He who has seen me has seen the Father." To hear Jesus' teaching is not equivalent to knowing God, but to *see* Jesus is an experience which in itself is a revelation of the Father to the soul. The God of universes rules the far-flung creation, but it is the Father in heaven who sends forth his spirit to dwell within your minds.

Иисус е духовна призма в облика на човек, което позволява на материалните създания да видят Невидимия. Той е вашият по-голям брат, който, пребивавайки в плът, ви *запознава* със Същество, Чиито безкрайни атрибути са докрай непонятни даже на небесното войнство. Но всичко това трябва да се заключава в личния опит на *отделния*

169:4.13 (1857.4) Jesus is the spiritual lens in human likeness which makes visible to the material creature Him who is invisible. He is your elder brother who, in the flesh, makes *known* to you a Being of infinite attributes whom not even the celestial hosts can presume fully to understand. But all of this must consist in the personal experience of the *individual believer.* God who is spirit can be known only as a spiritual experience.

вярващ. Бог, Който е Дух, може да бъде познат само като духовен опит. Божественият Син на духовните светове може да разкрие Бога на крайните синове от материалните светове само като *Баща.* Вие можете да познаете Вечния като Баща; вие можете да Му се покланяте като на Бога на вселените – безкрайния Създател на всичко съществуващо.

God can be revealed to the finite sons of the material worlds, by the divine Son of the spiritual realms, only as a *Father.* You can know the Eternal as a Father; you can worship him as the God of universes, the infinite Creator of all existences.

Документ 170. Царството небесно

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 170. ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО

Секции

Въведение
1. Представите за Царството небесно
2. Концепцията на Иисус за Царството
3. За праведността
4. Учението на Иисус за Царството
5. Последвалите представи за Царството

Въведение

СЛЕД обяд в събота, 11 март, Иисус изнесе своята последна проповед в Пела. Това обръщение – едно от най-изумителните за цялото му обществено служене – беше посветено на дълбоко и всестранно обсъждане на Царството небесно. Той знаеше за бъркотията, която цареше в ума на апостолите и учениците относно смисъла и значението на изразите “Царството небесно” и “Царството Божие”, които той използваше като синоними за определянето на своята посвещенческа мисия. Макар че самата дума *небесно* трябваше да бъде достатъчна за изключване на каквато и да било връзка със *земните* царства и мирските правителства, това не стана. Идеята за мирски цар твърде здраво се беше вкоренила в съзнанието на евреите, за да може да бъде изтласкана за едно поколение. Затова отначало Иисус не излизаше открито срещу такива отдавна лелеяни представи за Царството.

В този съботен ден Учителят се стремеше да разясни ученията за Царството небесно; той обсъди този въпрос от всички гледни точки и се опита да обясни многото различни значения, в които се използваше даденият термин. В настоящия документ ние ще

PAPER 170 THE KINGDOM OF HEAVEN

SECTIONS

Introduction
1. Concepts of the Kingdom of Heaven
2. Jesus’ Concept of the Kingdom
3. In Relation to Righteousness
4. Jesus’ Teaching about the Kingdom
5. Later Ideas of the Kingdom

INTRODUCTION

170:0.1 (1858.1) SATURDAY afternoon, March 11, Jesus preached his last sermon at Pella. This was among the notable addresses of his public ministry, embracing a full and complete discussion of the kingdom of heaven. He was aware of the confusion which existed in the minds of his apostles and disciples regarding the meaning and significance of the terms “kingdom of heaven” and “kingdom of God,” which he used as interchangeable designations of his bestowal mission. Although the very term kingdom of *heaven* should have been enough to separate what it stood for from all connection with *earthly* kingdoms and temporal governments, it was not. The idea of a temporal king was too deep-rooted in the Jewish mind thus to be dislodged in a single generation. Therefore Jesus did not at first openly oppose this long-nourished concept of the kingdom.

170:0.2 (1858.2) This Sabbath afternoon the Master sought to clarify the teaching about the kingdom of heaven; he discussed the subject from every viewpoint and endeavored to make clear the many different senses in which the term had been used. In this narrative we will amplify the address by

разширим това обръщение, съпровождайки го с многобройните по-ранни изказвания на Иисус, добавяйки ред забележки, направени само за апостолите по време на вечерните обсъждания в този ден. Ние също така ще предложим някои коментари, отнасящи се до по-нататъшното развитие на идеята за Царството в степента, в която тази идея е свързана с последващата християнска Църква.

adding numerous statements made by Jesus on previous occasions and by including some remarks made only to the apostles during the evening discussions of this same day. We will also make certain comments dealing with the subsequent outworking of the kingdom idea as it is related to the later Christian church.

1. ПРЕДСТАВИТЕ ЗА ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО

Във връзка с изложението на проповедта на Иисус следва да се отбележи, че във всички юдейски писания съществува двойствена представа за Царството небесно. Пророците представяха Царството Божие по следния начин:

1. Съществуващата реалност.

2. Бъдещата надежда – въплъщението на Царството в цялата му пълнота с идването на Месията. Това е представата за Царството, на която учеше Йоан Кръстител.

От самото начало Иисус и апостолите учеха и на двете представи. Съществуваха още две идеи за Царството, които трябва да се имат предвид.

3. По-късната представа на евреите за всемирното трансцендентално Царство, произходът на което е свръхестествен, а настъпването му – чудотворно.

4. Персийските учения, изобразяващи установяването на божественото Царство като постигане на победа на доброто над злото в края на света.

Преди самото идване на Иисус на Земята евреите съединиха и смесиха всички тези идеи за Царството в своята апокалиптична представа за Месията, който ще се яви, за да открие ерата на еврейския триумф – вечната епоха на върховното управление на Бога на Земята, новия свят, ерата, когато цялото човечество ще се покланя на Яхве. Решавайки да използва тази представа за Царството небесно, Иисус избра да установи своя избор на най-важното и кулминационно наследство както на юдейската, така и на персийската религия.

Царството небесно включва четири различни групи идеи, отразяващи истинските и превратните представи, съществуващи за него в продължение на вековете християнска ера:

1. CONCEPTS OF THE KINGDOM OF HEAVEN

170:1.1 (1858.3) In connection with the recital of Jesus' sermon it should be noted that throughout the Hebrew scriptures there was a dual concept of the kingdom of heaven. The prophets presented the kingdom of God as:

170:1.2 (1858.4) 1. A present reality; and as

170:1.3 (1858.5) 2. A future hope — when the kingdom would be realized in fullness upon the appearance of the Messiah. This is the kingdom concept which John the Baptist taught.

170:1.4 (1858.6) From the very first Jesus and the apostles taught both of these concepts. There were two other ideas of the kingdom which should be borne in mind:

170:1.5 (1858.7) 3. The later Jewish concept of a world-wide and transcendental kingdom of supernatural origin and miraculous inauguration.

170:1.6 (1858.8) 4. The Persian teachings portraying the establishment of a divine kingdom as the achievement of the triumph of good over evil at the end of the world.

170:1.7 (1858.9) Just before the advent of Jesus on earth, the Jews combined and confused all of these ideas of the kingdom into their apocalyptic concept of the Messiah's coming to establish the age of the Jewish triumph, the eternal age of God's supreme rule on earth, the new world, the era in which all mankind would worship Yahweh. In choosing to utilize this concept of the kingdom of heaven, Jesus elected to appropriate the most vital and culminating heritage of both the Jewish and Persian religions.

170:1.8 (1859.1) The kingdom of heaven, as it has been understood and misunderstood down through the centuries of the Christian era, embraced four distinct groups of ideas:

1. Представата на юдеите.

2. Представата на персийците.

3. Представата, основана върху личния опит на Иисус – "Царството небесно във вас".

4. Смесените и объркани представи, които се опитваха да внушат на света основателите и пропагандаторите на християнството.

Създава се впечатлението, че в различни периоди при различни обстоятелства Иисус в своите публични изяви може да е излагал многобройни представи за "Царството". Но своите апостоли той винаги учеше, че Царството обхваща опита на личните отношения на човека със своите събратя на земята и Отеца на небето. Говорейки за Царството, той винаги завършваше своята реч с думите: "Царството е във вас."

Продължаващото векове недоразумение относно това, което се отнася до смисъла на израза "Царството небесно", се обяснява с три фактора:

1. Бъркотията, предизвикана от наблюдението на постепенната еволюция на идеята за "Царството" в различни стадии на нейната преработка от Иисус или неговите апостоли.

2. Объркването, неизбежно свързано с преноса на ранното християнство от юдейска почва на езическа.

3. Бъркотията, свързана с това, че централната идея на християнството стана личността на Иисус, около когото беше организирана тази религия; Евангелието за Царството все повече се превръщаше в религия *за* Иисус.

170:1.9 (1859.2) 1. The concept of the Jews.

170:1.10 (1859.3) 2. The concept of the Persians.

170:1.11 (1859.4) 3. The personal-experience concept of Jesus — "the kingdom of heaven within you."

170:1.12 (1859.5) 4. The composite and confused concepts which the founders and promulgators of Christianity have sought to impress upon the world.

170:1.13 (1859.6) At different times and in varying circumstances it appears that Jesus may have presented numerous concepts of the "kingdom" in his public teachings, but to his apostles he always taught the kingdom as embracing man's personal experience in relation to his fellows on earth and to the Father in heaven. Concerning the kingdom, his last word always was, "The kingdom is within you."

170:1.14 (1859.7) Centuries of confusion regarding the meaning of the term "kingdom of heaven" have been due to three factors:

170:1.15 (1859.8) 1. The confusion occasioned by observing the idea of the "kingdom" as it passed through the various progressive phases of its recasting by Jesus and his apostles.

170:1.16 (1859.9) 2. The confusion which was inevitably associated with the transplantation of early Christianity from a Jewish to a gentile soil.

170:1.17 (1859.10) 3. The confusion which was inherent in the fact that Christianity became a religion which was organized about the central idea of Jesus' person; the gospel of the kingdom became more and more a religion *about* him.

2. КОНЦЕПЦИЯТА НА ИИСУС ЗА ЦАРСТВОТО

Учителят недвусмислено говореше, че начало и основа на Царството небесно трябва да бъде двуединната концепция, представена от истината за бащинството на Бога и произтичащия от това факт на братството между хората. Приемането на такова учение, заявяваше Иисус, ще освободи човека от вековното му робско подчинение на вековния страх и едновременно ще обогати човешкия живот със следните дарове на новия живот, изпълнен с духовна свобода:

1. Притежанието на ново мъжество и нараснало духовно могъщество. Евангелието

2. JESUS' CONCEPT OF THE KINGDOM

170:2.1 (1859.11) The Master made it clear that the kingdom of heaven must begin with, and be centered in, the dual concept of the truth of the fatherhood of God and the correlated fact of the brotherhood of man. The acceptance of such a teaching, Jesus declared, would liberate man from the age-long bondage of animal fear and at the same time enrich human living with the following endowments of the new life of spiritual liberty:

170:2.2 (1859.12) 1. The possession of new courage and augmented spiritual power. The gospel of the kingdom was to set man free and inspire him to

на Царството беше призвано да освободи човека и да го вдъхнови за помисли за вечния живот.

2. Евангелието носеше идея за нова увереност и истинско утешение за всички хора, в това число и за бедняците.

3. Само по себе си то стана нов образец на нравствени ценности, нов естетически еталон за оценка на човешкото поведение. То рисуваше идеала на произтичащото от идеята за Царството човешко общество от нов тип.

4. То учеше за превъзходството на духовното над материалното, то възвисяваше духовните реалности и свръхчовешките идеали.

5. Това ново Евангелие съдържаше като истинска цел на живота духовните дела. Човешкият живот придоби нова морална ценност и божествено достойнство.

6. Иисус учеше, че вечните реалности са резултат (награда) за праведните земни усилия. Смъртното пребиваване на човека на Земята придоби ново значение, произтичащо от осъзнаването на благородната съдба.

7. Новото Евангелие потвърждаваше, че спасението на човека е разкритие на стигащия далеч божествен замисъл, на който предстои да се изпълни и въплъти в безкрайно служене – бъдещата съдба на спасените синове Божии.

Тези учения обхващат разширената идея за Царството в тълкуванията на Иисус. Примитивните и объркани учения на Йоан Кръстител за Царството едва ли съдържаха в себе си тази велика концепция.

Апостолите бяха неспособни да постигнат истинското значение на изказванията на Учителя за Царството. Последващото изкривяване на ученията на Иисус – в този вид, в който те са представени в Новия Завет – се обяснява с повлиялата върху авторите на евангелията представа, че Иисус само за малко е напуснал този свят, че скоро ще се върне, за да установи Царството в могъщество и слава – точно идеята, към която те се придържаха, докато той се намираше редом с тях в плът. Но Иисус не свързваше установяването на Царството с идеята за завръщане в този свят. Това, че минаха векове без никакъв намек за възцаряването на "новия век", в никаква степен на противоречи на ученията на Иисус.

Великата идея, въплътена в тази проповед, стана опитът да бъде превърната концепцията за Царството небесно в идеалната представа за изпълнението на

dare to hope for eternal life.

170:2.3 (1859.13) 2. The gospel carried a message of new confidence and true consolation for all men, even for the poor.

170:2.4 (1859.14) 3. It was in itself a new standard of moral values, a new ethical yardstick wherewith to measure human conduct. It portrayed the ideal of a resultant new order of human society.

170:2.5 (1859.15) 4. It taught the pre-eminence of the spiritual compared with the material; it glorified spiritual realities and exalted superhuman ideals.

170:2.6 (1860.1) 5. This new gospel held up spiritual attainment as the true goal of living. Human life received a new endowment of moral value and divine dignity.

170:2.7 (1860.2) 6. Jesus taught that eternal realities were the result (reward) of righteous earthly striving. Man's mortal sojourn on earth acquired new meanings consequent upon the recognition of a noble destiny.

170:2.8 (1860.3) 7. The new gospel affirmed that human salvation is the revelation of a far-reaching divine purpose to be fulfilled and realized in the future destiny of the endless service of the salvaged sons of God.

170:2.9 (1860.4) These teachings cover the expanded idea of the kingdom which was taught by Jesus. This great concept was hardly embraced in the elementary and confused kingdom teachings of John the Baptist.

170:2.10 (1860.5) The apostles were unable to grasp the real meaning of the Master's utterances regarding the kingdom. The subsequent distortion of Jesus' teachings, as they are recorded in the New Testament, is because the concept of the gospel writers was colored by the belief that Jesus was then absent from the world for only a short time; that he would soon return to establish the kingdom in power and glory — just such an idea as they held while he was with them in the flesh. But Jesus did not connect the establishment of the kingdom with the idea of his return to this world. That centuries have passed with no signs of the appearance of the "New Age" is in no way out of harmony with Jesus' teaching.

170:2.11 (1860.6) The great effort embodied in this sermon was the attempt to translate the concept of the kingdom of heaven into the ideal of the idea of doing the will of God. Long had the Master

волята Божия. Иисус отдавна учеше своите последователи да се молят: “Да настъпи царството Твое; да бъде волята Твоя”; и в същото време той искрено се опитваше да ги накара да се откажат от използването на израза *Царство Божие,* заменяйки го с по-полезен еквивалент – *волята Божия.* Но това не му се отдаде.

taught his followers to pray: “Your kingdom come; your will be done”; and at this time he earnestly sought to induce them to abandon the use of the term *kingdom of God* in favor of the more practical equivalent, *the will of God.* But he did not succeed.

Вместо идеята за Царството, Царя и подчинените Иисус искаше да предложи концепцията за небесното семейство – небесния Баща и освободените синове Божии, радостно и доброволно служещи на своите човешки събратя във възвишено и разумно поклонение на Бога-Баща.

170:2.12 (1860.7) Jesus desired to substitute for the idea of the kingdom, king, and subjects, the concept of the heavenly family, the heavenly Father, and the liberated sons of God engaged in joyful and voluntary service for their fellow men and in the sublime and intelligent worship of God the Father.

Към това време в апостолите се оформи двояка представа за Царството; те го смятаха за:

170:2.13 (1860.8) Up to this time the apostles had acquired a double viewpoint of the kingdom; they regarded it as:

1. Личностен опит, присъстващ в сърцата на всички истински вярващи.

170:2.14 (1860.9) 1. A matter of personal experience then present in the hearts of true believers, and

2. Национално или мирово явление. Те предполагаха, че Царството принадлежи на бъдещето, че то е нещо такова, което трябва да се чака.

170:2.15 (1860.10) 2. A question of racial or world phenomena; that the kingdom was in the future, something to look forward to.

Те гледаха на идването на Царството в сърцата на хората като на постепенен процес, подобен на действието на закваската в тестото или като растежа на синапеното зърно. Те вярваха, че идването на Царството в национален или миров смисъл ще бъде толкова внезапно, колкото и завладяващо. Иисус неуморно им повтаряше, че Царството небесно е техен личен опит в осъзнаването на висшите ценности на духовния живот, че тези реалности на духовния опит постепенно ще се преобразуват в нови и по-високи нива на божествена увереност и вечно величие.

170:2.16 (1860.11) They looked upon the coming of the kingdom in the hearts of men as a gradual development, like the leaven in the dough or like the growing of the mustard seed. They believed that the coming of the kingdom in the racial or world sense would be both sudden and spectacular. Jesus never tired of telling them that the kingdom of heaven was their personal experience of realizing the higher qualities of spiritual living; that these realities of the spirit experience are progressively translated to new and higher levels of divine certainty and eternal grandeur.

В този ден Учителят излагаше съвършено нова представа за двояката същност на Царството, тъй като той описа следните два негови стадия:

170:2.17 (1860.12) On this afternoon the Master distinctly taught a new concept of the double nature of the kingdom in that he portrayed the following two phases:

“Първи. Царството Божие в този свят: висшето желание да изпълниш Божията воля, безкористната любов на човека, носеща благи плодове – подобрено естетическо и нравствено поведение.

170:2.18 (1860.13) “First. The kingdom of God in this world, the supreme desire to do the will of God, the unselfish love of man which yields the good fruits of improved ethical and moral conduct.

Втори. Царството Божие на небесата, целта на смъртните вярващи – положение, което се характеризира с по-съвършена любов към Бога и по-божествено изпълнение на Божията воля.”

170:2.19 (1861.1) “Second. The kingdom of God in heaven, the goal of mortal believers, the estate wherein the love for God is perfected, and wherein the will of God is done more divinely.”

Иисус учеше, че благодарение на своята вяра вярващият влиза в Царството веднага. В различни беседи той учеше, че за влизане в Царството чрез вяра са задължителни две неща:

170:2.20 (1861.2) Jesus taught that, by faith, the believer enters the kingdom *now.* In the various discourses he taught that two things are essential to faith-entrance into the kingdom:

1 . *Вяра, чистосърдечност.* Да дойдеш като дете, да получиш синовството като дар; да се подчиниш на изпълнението на волята на Отеца, да не се съмняваш в мъдростта на Отеца и да изпитваш неподправено доверие в нея; да дойдеш в Царството освободен от предразсъдъци и предубедени мнения; да бъдеш възприемчив и способен за учение, подобно на неразглезено дете.

2 . *Жажда за истината.* Страстен стремеж към праведност, промяна на намеренията, придобиване на стремежа да станеш подобен на Бога и да намериш Бога.

Иисус учеше, че грехът не е дете с дефектна природа, а плод на разума, вземащ съзнателно решение и подчинен на непокорна воля. По отношение на греха той учеше, че Бог *вече е* простил и че ние правим такава прошка достъпна за самите себе си, когато прощаваме на своите събратя. Прощавайки на братята си в плът, вие създавате в своята душа способност за приемане на реалността на Божията прошка спрямо собствените ви грешки.

Към времето, когато апостол Йоан [Богослов – б.р.] пристъпи към описанието на живота и ученията на Иисус, ранните християни бяха изтърпели толкова много заради идеята за Царството Божие като причина за гоненията им, че в своето мнозинство се отказаха от този израз. Йоан говорú много за "вечния живот". Иисус често наричаше Царството Божие "Царството на живота". Той също така и нерядко говореше за "Царството Божие вътре във вас". Веднъж той нарече такъв опит "дружески семейни отношения с Бога-Баща". Иисус се опитваше да замени "Царството" с много други названия, но всеки път безуспешно. Сред другите определения той използваше следните: Божието семейство, волята на Отеца, приятелите Божии, дружбата на вярващите, братство на хората, стадото на Отеца, децата Божии, другарството на правоверните, служенето на Отеца, както и освободените синове Божии.

Но той не можеше да не използва идеята за Царството. Чак след изминаване на повече от петдесет години – след разрушаването на Йерусалим от римските армии, тази представа за Царството започна да се превръща в култ към вечния живот, докато неговите социални и институционални аспекти пое бързо разширяващата се и придобиваща конкретни очертания християнска Църква.

170:2.21 (1861.3) 1. *Faith, sincerity.* To come as a little child, to receive the bestowal of sonship as a gift; to submit to the doing of the Father's will without questioning and in the full confidence and genuine trustfulness of the Father's wisdom; to come into the kingdom free from prejudice and preconception; to be open-minded and teachable like an unspoiled child.

170:2.22 (1861.4) 2. *Truth hunger.* The thirst for righteousness, a change of mind, the acquirement of the motive to be like God and to find God.

170:2.23 (1861.5) Jesus taught that sin is not the child of a defective nature but rather the offspring of a knowing mind dominated by an unsubmissive will. Regarding sin, he taught that God *has* forgiven; that we make such forgiveness personally available by the act of forgiving our fellows. When you forgive your brother in the flesh, you thereby create the capacity in your own soul for the reception of the reality of God's forgiveness of your own misdeeds.

170:2.24 (1861.6) By the time the Apostle John began to write the story of Jesus' life and teachings, the early Christians had experienced so much trouble with the kingdom-of-God idea as a breeder of persecution that they had largely abandoned the use of the term. John talks much about the "eternal life." Jesus often spoke of it as the "kingdom of life." He also frequently referred to "the kingdom of God within you." He once spoke of such an experience as "family fellowship with God the Father." Jesus sought to substitute many terms for the kingdom but always without success. Among others, he used: the family of God, the Father's will, the friends of God, the fellowship of believers, the brotherhood of man, the Father's fold, the children of God, the fellowship of the faithful, the Father's service, and the liberated sons of God.

170:2.25 (1861.7) But he could not escape the use of the kingdom idea. It was more than fifty years later, not until after the destruction of Jerusalem by the Roman armies, that this concept of the kingdom began to change into the cult of eternal life as its social and institutional aspects were taken over by the rapidly expanding and crystallizing Christian church.

3. ЗА ПРАВЕДНОСТТА

3. IN RELATION TO RIGHTEOUSNESS

Иисус винаги се опитваше да внуши на своите апостоли и ученици, че посредством своята вяра те трябва да придобият такава праведност, която би превъзхождала праведността на книжниците и фарисеите – праведността на робската зависимост, с която те толкова лицемерно се кичеха пред целия свят.

170:3.1 (1861.8) Jesus was always trying to impress upon his apostles and disciples that they must acquire, by faith, a righteousness which would exceed the righteousness of slavish works which some of the scribes and Pharisees paraded so vaingloriously before the world.

Макар че Иисус учеше, че вярата – простата детска вяра – е ключът към вратите на Царството, той също така учеше, че влизайки в тези врати, всяко вярващо дете трябва стъпало по стъпало да се издигне по стълбата на праведността, за да достигне цялата пълнота на развитието на могъщите синове Божии.

170:3.2 (1861.9) Though Jesus taught that faith, simple childlike belief, is the key to the door of the kingdom, he also taught that, having entered the door, there are the progressive steps of righteousness which every believing child must ascend in order to grow up to the full stature of the robust sons of God.

Постигането на праведност на Царството се разкрива именно при разглеждането на метода на *приемането* на Божията прошка. Вярата е цената, която плащате за влизане в Божието семейство, но прошката е това действие на Бога, благодарение на което вашата вяра се приема като отплата за приемане в Царството. Придобиването на прошка от вярващия в Царството Божие предполага наличието на определен и реален опит и се заключава в четири степени на вътрешна праведност:

170:3.3 (1861.10) It is in the consideration of the technique of *receiving* God's forgiveness that the attainment of the righteousness of the kingdom is revealed. Faith is the price you pay for entrance into the family of God; but forgiveness is the act of God which accepts your faith as the price of admission. And the reception of the forgiveness of God by a kingdom believer involves a definite and actual experience and consists in the following four steps, the kingdom steps of inner righteousness:

1. Прощаването на Бога става реално постижимо и лично чувствано точно в тази степен, в която човек прощава на своите другари.

170:3.4 (1862.1) 1. God's forgiveness is made actually available and is personally experienced by man just in so far as he forgives his fellows.

2. Човек прощава истински на своите другари едва тогава, когато ги обича като самия себе си.

170:3.5 (1862.2) 2. Man will not truly forgive his fellows unless he loves them as himself.

3. Да обичаш своя ближен като самия себе си *е* най-висшата етика.

170:3.6 (1862.3) 3. To thus love your neighbor as yourself *is* the highest ethics.

4. По този начин нравственото поведение – истинската праведност, става естественият резултат от такава любов.

170:3.7 (1862.4) 4. Moral conduct, true righteousness, becomes, then, the natural result of such love.

Затова е очевидно, че истинската вътрешна религия на Царството неизбежно и във все по-голяма степен се стреми да прояви себе си на практическите пътища на общественото служене. Иисус учеше на жива религия, подбуждаща вярващите да посвещават себе си на любвеобилно служене. Но Иисус не подменяше религията с етика. В неговото учение религията е причина, а етиката – следствие.

170:3.8 (1862.5) It therefore is evident that the true and inner religion of the kingdom unfailingly and increasingly tends to manifest itself in practical avenues of social service. Jesus taught a living religion that impelled its believers to engage in the doing of loving service. But Jesus did not put ethics in the place of religion. He taught religion as a cause and ethics as a result.

Мярка за праведността на всяка постъпка трябва да бъде нейният мотив; затова висшите проявления на доброто са несъзнателни. Иисус никога не се интересуваше от морала или от етиката като такива. Той се интересуваше само от тези

170:3.9 (1862.6) The righteousness of any act must be measured by the motive; the highest forms of good are therefore unconscious. Jesus was never concerned with morals or ethics as such. He was wholly concerned with that inward and spiritual fellowship with God the Father which so certainly

вътрешни и духовни другарски отношения с Бога-Баща, които непременно получават външно проявление в непосредственото любвеобилно служене за хората. Той учеше, че религията на Царството е неподправен личен опит, който никой не може да удържи в себе си; че ако човек се осъзнава като член на семейството на вярващите, то това неизбежно го води към практическо изпълнение на заповедите за поведението в семейството – служенето на своите братя и сестри в името на увеличаването и разширяването на братството.

and directly manifests itself as outward and loving service for man. He taught that the religion of the kingdom is a genuine personal experience which no man can contain within himself; that the consciousness of being a member of the family of believers leads inevitably to the practice of the precepts of the family conduct, the service of one's brothers and sisters in the effort to enhance and enlarge the brotherhood.

Религията на Царството е лична, индивидуална; нейните плодове, резултати са семейни, социални. Иисус неизменно превъзнасяше светостта на индивида в сравнение със светостта на обществото. Но той също така признаваше, че човекът формира своя характер за сметка на безкористното служене, че той разкрива своята нравствена същност в любвеобилните връзки със своите ближни.

170:3.10 (1862.7) The religion of the kingdom is personal, individual; the fruits, the results, are familial, social. Jesus never failed to exalt the sacredness of the individual as contrasted with the community. But he also recognized that man develops his character by unselfish service; that he unfolds his moral nature in loving relations with his fellows.

Със своето учение, че Царството се намира в самия човек, чрез издигане на индивида, Иисус нанесе на предишното общество смъртен удар, откривайки нова ера на истинска социална праведност. Новата организация на обществото остана практически неизвестна в този свят, отказвайки се да приложи принципите на Евангелието на Царството на практика. И когато това Царство на духовно превъзходство действително се утвърди на Земята, то свидетелство за това ще бъде не просто подобряването на социалните и материалните условия, а по-скоро величието на тези повишени и обогатени духовни ценности, които характеризират настъпването на века на подобрените човешки отношения и прогреса в духовните дела.

170:3.11 (1862.8) By teaching that the kingdom is within, by exalting the individual, Jesus struck the deathblow of the old society in that he ushered in the new dispensation of true social righteousness. This new order of society the world has little known because it has refused to practice the principles of the gospel of the kingdom of heaven. And when this kingdom of spiritual pre-eminence does come upon the earth, it will not be manifested in mere improved social and material conditions, but rather in the glories of those enhanced and enriched spiritual values which are characteristic of the approaching age of improved human relations and advancing spiritual attainments.

4. УЧЕНИЕТО НА ИИСУС ЗА ЦАРСТВОТО

Иисус никога не даваше точно определение за Царството. В един случай той можеше да се спре на една фаза на Царството, в друг – да обсъди друг аспект на братството, в основата на който лежи господството на Бога в сърцата на хората. В течение на тази следобедна съботна проповед Иисус отдели не по-малко от пет фази или епохи на Царството:

1. Личният вътрешен опит на духовния живот, на който са присъщи творческите отношения на индивидуалния вярващ с Бога-Баща.

2. Растящото братство между вярващите в

4. JESUS' TEACHING ABOUT THE KINGDOM

170:4.1 (1862.9) Jesus never gave a precise definition of the kingdom. At one time he would discourse on one phase of the kingdom, and at another time he would discuss a different aspect of the brotherhood of God's reign in the hearts of men. In the course of this Sabbath afternoon's sermon Jesus noted no less than five phases, or epochs, of the kingdom, and they were:

170:4.2 (1862.10) 1. The personal and inward experience of the spiritual life of the fellowship of the individual believer with God the Father.

170:4.3 (1863.1) 2. The enlarging brotherhood of

Евангелието, социалните аспекти на подобряването на морала и пробуждането на етиката вследствие господството на Божия дух в сърцата на индивидуалните вярващи.

3. Свръхсмъртното братство на невидимите духовни същества, господстващи на земята и на небето, свръхчовешкото Царство Божие.

4. Перспективата на по-съвършеното изпълнение на Божията воля, движението към зараждане на новия социален ред във връзка с подобряването на духовния живот – следващата ера на човека.

5. Царството в цялата своя пълнота, бъдещият духовен век на светлината и живота на Земята.

Затова ние винаги трябва да се обръщаме към учението на Иисус, за да разберем коя от тези пет фази той може да има предвид, използвайки израза "Царството небесно". Благодарение на този процес – постепенно изменяйки човешката воля и с това въздействайки на човешките решения – Михаил и неговите съратници също постепенно, но необратимо изменят целия ход на човешката еволюция – социална и друга.

В своята проповед Учителят постави ударение върху пет пункта като отразяващи принципните черти на Евангелието на Царството:

1. Първостепенната значимост на индивида.

2. Волята като определящ фактор в човешкия опит.

3. Духовното приятелство в отношенията с Бога-Баща.

4. Висшето удовлетворение от любвеобилното служене на хората.

5. Превъзходство на духовното над материалното в човешката личност.

Този свят никога не се е опитвал сериозно, искрено или честно да изпита на практика динамичните идеи и божествените идеали на учението на Иисус за Царството небесно. Но изглеждащият бавен прогрес на идеите за Царството на Урантия не трябва да ви разочарова. Помнете, че ходът на постепенната еволюция е подложен на резки и неочаквани периодически изменения както в материалния, така и в духовния светове. Посвещаването на Иисус като въплътен Син беше именно такова необичайно и неочаквано събитие в духовния живот на този свят. Освен това, стремейки се да откриете признаците на Царството в своето време, не правете

gospel believers, the social aspects of the enhanced morals and quickened ethics resulting from the reign of God's spirit in the hearts of individual believers.

170:4.4 (1863.2) 3. The supermortal brotherhood of invisible spiritual beings which prevails on earth and in heaven, the superhuman kingdom of God.

170:4.5 (1863.3) 4. The prospect of the more perfect fulfillment of the will of God, the advance toward the dawn of a new social order in connection with improved spiritual living — the next age of man.

170:4.6 (1863.4) 5. The kingdom in its fullness, the future spiritual age of light and life on earth.

170:4.7 (1863.5) Wherefore must we always examine the Master's teaching to ascertain which of these five phases he may have reference to when he makes use of the term kingdom of heaven. By this process of gradually changing man's will and thus affecting human decisions, Michael and his associates are likewise gradually but certainly changing the entire course of human evolution, social and otherwise.

170:4.8 (1863.6) The Master on this occasion placed emphasis on the following five points as representing the cardinal features of the gospel of the kingdom:

170:4.9 (1863.7) 1. The pre-eminence of the individual.

170:4.10 (1863.8) 2. The will as the determining factor in man's experience.

170:4.11 (1863.9) 3. Spiritual fellowship with God the Father.

170:4.12 (1863.10) 4. The supreme satisfactions of the loving service of man.

170:4.13 (1863.11) 5. The transcendency of the spiritual over the material in human personality.

170:4.14 (1863.12) This world has never seriously or sincerely or honestly tried out these dynamic ideas and divine ideals of Jesus' doctrine of the kingdom of heaven. But you should not become discouraged by the apparently slow progress of the kingdom idea on Urantia. Remember that the order of progressive evolution is subjected to sudden and unexpected periodical changes in both the material and the spiritual worlds. The bestowal of Jesus as an incarnated Son was just such a strange and unexpected event in the spiritual life of the world. Neither make the fatal mistake, in looking for the age manifestation of the kingdom, of failing to effect its establishment within your own souls.

фаталната грешка – не изпускайте от внимание, че Царството трябва да се претвори във вашите собствени души.

Макар че Иисус отнасяше една от фазите на Царството към бъдещето и много пъти даваше да се разбере, че такова събитие може да се прояви като част от мировата криза, и макар че в ред случаи той по такъв начин напълно определено обеща някога да се върне на Урантия, следва да се отбележи, че той никога не е свързвал тези две идеи в едно. Той обеща, че в бъдеще ще се състои ново откровение за Царството на Земята; той също така обеща някога да се върне в този свят лично; но никога не е казвал, че тези две събития са тъждествени. Изхождайки от всичко, което ни е известно, тези обещания не се отнасят задължително към едно и също събитие.

Неговите апостоли и ученици съвсем определено обединиха тези две учения заедно. Когато Царството не се въплъти в очаквания от тях вид, те, спомняйки си за учението на Иисус за бъдещото Царство и за неговото обещание да се върне, направиха прибързания извод, че тези обещания се отнасят към едно и също събитие; затова живееха с надеждата за скорошно второ пришествие на Иисус за установяване на Царството в цялата му пълнота, могъщество и слава. Така и следващите вярващи поколения живееха на Земята, приемайки същата тази въодушевяваща, но разочароваща надежда.

170:4.15 (1863.13) Although Jesus referred one phase of the kingdom to the future and did, on numerous occasions, intimate that such an event might appear as a part of a world crisis; and though he did likewise most certainly, on several occasions, definitely promise sometime to return to Urantia, it should be recorded that he never positively linked these two ideas together. He promised a new revelation of the kingdom on earth and at some future time; he also promised sometime to come back to this world in person; but he did not say that these two events were synonymous. From all we know these promises may, or may not, refer to the same event.

170:4.16 (1863.14) His apostles and disciples most certainly linked these two teachings together. When the kingdom failed to materialize as they had expected, recalling the Master's teaching concerning a future kingdom and remembering his promise to come again, they jumped to the conclusion that these promises referred to an identical event; and therefore they lived in hope of his immediate second coming to establish the kingdom in its fullness and with power and glory. And so have successive believing generations lived on earth entertaining the same inspiring but disappointing hope.

5. ПОСЛЕДВАЛИТЕ ПРЕДСТАВИ ЗА ЦАРСТВОТО

След краткото изложение на ученията на Иисус за Царството небесно на нас ни е позволено да изложим някои последващи идеи, свързани с представата за Царството, и да предскажем възможното развитие на Царството в бъдещата епоха.

През първите столетия от популяризирането на християнството идеята за Царството небесно беше силно повлияна от влиянието на стремително разпространяващите се в онези времена идеи на гръцкия идеализъм с неговата представа за естественото като сянка на духовното, за тленното като временна сянка на вечното.

Но огромната крачка, ознаменуваща пренасянето на ученията на Иисус от юдейска на езическа почва, стана превръщането на Месията на Царството в Изкупителя на Църквата – религиозната и обществена организация, израснала в резултат от

5. LATER IDEAS OF THE KINGDOM

170:5.1 (1864.1) Having summarized the teachings of Jesus about the kingdom of heaven, we are permitted to narrate certain later ideas which became attached to the concept of the kingdom and to engage in a prophetic forecast of the kingdom as it may evolve in the age to come.

170:5.2 (1864.2) Throughout the first centuries of the Christian propaganda, the idea of the kingdom of heaven was tremendously influenced by the then rapidly spreading notions of Greek idealism, the idea of the natural as the shadow of the spiritual — the temporal as the time shadow of the eternal.

170:5.3 (1864.3) But the great step which marked the transplantation of the teachings of Jesus from a Jewish to a gentile soil was taken when the Messiah of the kingdom became the Redeemer of the church, a religious and social organization growing out of the activities of Paul and his

дейността на Павел и неговите приемници и основана върху ученията на Иисус, допълнени с идеите на Филон и персийските доктрини за добро и зло.

successors and based on the teachings of Jesus as they were supplemented by the ideas of Philo and the Persian doctrines of good and evil.

Идеите и идеалите на Иисус, въплътени в ученията за Евангелието за Царството, останаха практически нереализирани, тъй като неговите последователи все повече изкривяваха изказванията му. Концепцията за Царството в представите на Учителя беше съществено изменена от две значителни тенденции:

170:5.4 (1864.4) The ideas and ideals of Jesus, embodied in the teaching of the gospel of the kingdom, nearly failed of realization as his followers progressively distorted his pronouncements. The Master's concept of the kingdom was notably modified by two great tendencies:

1. Вярващите евреи продължаваха да го смятат за *Месията.* Те вярваха, че в най-близко бъдеще Иисус ще се върне, за да установи наистина всемирното, повече или по-малко материално, царство.

170:5.5 (1864.5) 1. The Jewish believers persisted in regarding him as the *Messiah.* They believed that Jesus would very soon return actually to establish the world-wide and more or less material kingdom.

2. Другоплеменните християни още на ранния етап започнаха да приемат доктрините на Павел, което водеше до все по-голямо разпространение на възгледа за Иисус като за *Изкупител* на децата на Църквата – институцията, дошла да смени предишната идея за чисто духовното братство на Царството.

170:5.6 (1864.6) 2. The gentile Christians began very early to accept the doctrines of Paul, which led increasingly to the general belief that Jesus was the *Redeemer* of the children of the church, the new and institutional successor of the earlier concept of the purely spiritual brotherhood of the kingdom.

Появяването на Църквата като социален продукт на Царството би било напълно естествено и даже желателно. Злото при Църквата беше не нейното съществуване, а това, че тя почти изцяло изтласка предложената от Иисус представа за Царството. Ставайки институция, Църквата на Павел фактически се превърна в заместител на Царството небесно, провъзгласено от Иисус.

170:5.7 (1864.7) The church, as a social outgrowth of the kingdom, would have been wholly natural and even desirable. The evil of the church was not its existence, but rather that it almost completely supplanted the Jesus concept of the kingdom. Paul's institutionalized church became a virtual substitute for the kingdom of heaven which Jesus had proclaimed.

Но не се съмнявайте: това Царство небесно, което, както учеше Иисус, съществува в сърцето на вярващия, ще бъде възвестено на тази християнска Църква, както и на всички други религии, народи и страни по Земята – и на всеки човек.

170:5.8 (1864.8) But doubt not, this same kingdom of heaven which the Master taught exists within the heart of the believer, will yet be proclaimed to this Christian church, even as to all other religions, races, and nations on earth — even to every individual.

Царството, каквото е представено в ученията на Иисус, духовният идеал на индивидуалната праведност и представата за божественото приятелство между човека и Бога, постепенно се разтвори в мистичната концепция за фигурата на Иисус като Изкупител-Създател и духовен глава на социализираното религиозно съобщество. Така формалната институционална Църква стана заместител на това братство на Царството, което се състои от направлявани от духа индивиди.

170:5.9 (1864.9) The kingdom of Jesus' teaching, the spiritual ideal of individual righteousness and the concept of man's divine fellowship with God, became gradually submerged into the mystic conception of the person of Jesus as the Redeemer-Creator and spiritual head of a socialized religious community. In this way a formal and institutional church became the substitute for the individually spirit-led brotherhood of the kingdom.

Църквата беше неизбежно и полезно *социално* следствие от живота и ученията на Иисус; трагедията се заключаваше в това, че тази социална реакция на ученията за

170:5.10 (1864.10) The church was an inevitable and useful *social* result of Jesus' life and teachings; the tragedy consisted in the fact that this social reaction to the teachings of the kingdom so fully

Царството изцяло и напълно изтласка духовната представа за реалното Царство, разкрито от ученията на Иисус.

За евреите Царството беше израилската *общност*; за неевреите то стана християнска *Църква.* За Иисус Царството беше съвкупност о т *индивиди,* признали своята вяра в бащинството на Бога – тези смъртни, които заявиха своята безре зервна преданост към изпълнението на волята Божия и с това станаха членове на духовното братство между хората.

Учителят прекрасно разбираше, че разпространяването на Евангелието за Царството ще повлече след себе си определени социални последици; но неговият замисъл беше всички благотворителни социални проявления да възникват като неосъзнати и неизбежни резултати или като естествени плодове на вътрешния личен опит на индивидуалните вярващи – като чисто духовно другарство и общуване с божествения дух, който пребивава във всички подобни вярващи и ги активизира.

Иисус предвиждаше, че след прогреса на истинското духовно Царство ще се появи социална организация или Църква; именно затова той никога не възразяваше против това, апостолите да използват въведения от Йоан Кръстител обред на кръщението. Той учеше, че обичащата истината душа е тази, която жадува за праведност, за Бога, и се приема в духовното Царство благодарение на своята вяра; в същото време апостолите учеха, че такъв вярващ се приема в социалната организация на учениците чрез външния обред на кръщението.

Когато първите последователи на Иисус осъзнаха частичния неуспех на своите опити да се въплъти неговият идеал – утвърждаването на Царството в сърцата на хората за сметка на господството и водителството на духа на индивидуалния вярващ, те решиха да спасят неговото учение от пълно забвение, подменяйки идеала за Царството, какъвто го разбираше Учителят, с постепенното създаване на зрима социална организация – християнската Църква. И осъществявайки тази подмяна, те – желаейки да бъдат последователни и да осигурят признание на ученията на Иисус в това, което се отнася до реалността на факта на Царството – започнаха да отсрочват Царството в бъдещето. Щом Църквата придоби сигурно положение, тя се зае да учи, че в действителност Царството ще се появи в кулминационния момент на християнската епоха – при второто пришествие на Христа.

displaced the spiritual concept of the real kingdom as Jesus taught and lived it.

170:5.11 (1865.1) The kingdom, to the Jews, was the Israelite *community;* to the gentiles it became the Christian *church.* To Jesus the kingdom was the sum of those *individuals* who had confessed their faith in the fatherhood of God, thereby declaring their wholehearted dedication to the doing of the will of God, thus becoming members of the spiritual brotherhood of man.

170:5.12 (1865.2) The Master fully realized that certain social results would appear in the world as a consequence of the spread of the gospel of the kingdom; but he intended that all such desirable social manifestations should appear as unconscious and inevitable outgrowths, or natural fruits, of this inner personal experience of individual believers, this purely spiritual fellowship and communion with the divine spirit which indwells and activates all such believers.

170:5.13 (1865.3) Jesus foresaw that a social organization, or church, would follow the progress of the true spiritual kingdom, and that is why he never opposed the apostles' practicing the rite of John's baptism. He taught that the truth-loving soul, the one who hungers and thirsts for righteousness, for God, is admitted by faith to the spiritual kingdom; at the same time the apostles taught that such a believer is admitted to the social organization of disciples by the outward rite of baptism.

170:5.14 (1865.4) When Jesus' immediate followers recognized their partial failure to realize his ideal of the establishment of the kingdom in the hearts of men by the spirit's domination and guidance of the individual believer, they set about to save his teaching from being wholly lost by substituting for the Master's ideal of the kingdom the gradual creation of a visible social organization, the Christian church. And when they had accomplished this program of substitution, in order to maintain consistency and to provide for the recognition of the Master's teaching regarding the fact of the kingdom, they proceeded to set the kingdom off into the future. The church, just as soon as it was well established, began to teach that the kingdom was in reality to appear at the culmination of the Christian age, at the second coming of Christ.

Така християнството стана концепцията на епохата, идеята за бъдещото пришествие и идеала за окончателното изкупление на светиите на Всевишния. Ранните християни (и твърде много други след тях) повсеместно изпускаха от поглед отношението на идеята за Бащата-и-сина, въплътена в ученията на Иисус за Царството, подменяйки я с добре организираното социално съобщество на Църквата. Така Църквата стана предимно *социално* братство, фактически изтласквайки представата на Иисус за *духовно* братство.

Като цяло идеалната представа за Иисус не се реализира, но върху основата на личния живот на Учителя и неговите учения, допълнени с гръцките и персийски представи за вечния живот и разширените доктрини на Филон за противопоставяне между тленното и духовното, Павел пристъпи към създаването на една от най-прогресивните общини, съществували някога на Урантия.

Концепцията на Иисус продължава да живее в най-напредналите религии на света. Християнската църква на Павел е социализираната и очовечена сянка на това, което трябваше да стане Царство небесно по замисъла на Иисус – и каквото то непременно ще стане. До известна степен Павел и неговите приемници частично отнеха проблема за вечния живот от индивида и го предадоха на Църквата. Така Христос стана повече глава на Църквата, отколкото по-големият брат на всеки индивидуален вярващ в семейството на Отеца на Царството. Целият духовен смисъл, заключен в отношенията на Иисус с индивидуалния вярващ, Павел и неговите съвременници пренесоха върху *Църквата* като група вярващи; и постъпвайки така, те разрушиха представата на Иисус за божественото Царство в сърцето на всеки индивидуален вярващ.

Затова в течение на векове дейността на християнската Църква протичаше в обстановка на огромни затруднения, тъй като тя имаше смелостта да претендира за непостижимите сили и привилегии на Царството – тези сили и привилегии, които могат да бъдат използвани и изпитани само между Иисус и неговите духовни вярващи братя. И така става очевидно, че членството в Църквата не задължително означава встъпване в Царството: едното е духовно, другото – предимно социално.

Рано или късно ще се появи нов, още по-велик Йоан Кръстител, който ще възвести: “Приближи Царството Божие”, имайки предвид завръщането на високата духовна концепция на Иисус, който провъзгласи, че Царството е волята на неговия небесен Отец,

170:5.15 (1865.5) In this manner the kingdom became the concept of an age, the idea of a future visitation, and the ideal of the final redemption of the saints of the Most High. The early Christians (and all too many of the later ones) generally lost sight of the Father-and-son idea embodied in Jesus' teaching of the kingdom, while they substituted therefor the well-organized social fellowship of the church. The church thus became in the main a *social* brotherhood which effectively displaced Jesus' concept and ideal of a *spiritual* brotherhood.

170:5.16 (1865.6) Jesus' ideal concept largely failed, but upon the foundation of the Master's personal life and teachings, supplemented by the Greek and Persian concepts of eternal life and augmented by Philo's doctrine of the temporal contrasted with the spiritual, Paul went forth to build up one of the most progressive human societies which has ever existed on Urantia.

170:5.17 (1865.7) The concept of Jesus is still alive in the advanced religions of the world. Paul's Christian church is the socialized and humanized shadow of what Jesus intended the kingdom of heaven to be — and what it most certainly will yet become. Paul and his successors partly transferred the issues of eternal life from the individual to the church. Christ thus became the head of the church rather than the elder brother of each individual believer in the Father's family of the kingdom. Paul and his contemporaries applied all of Jesus' spiritual implications regarding himself and the individual believer to the *church* as a group of believers; and in doing this, they struck a deathblow to Jesus' concept of the divine kingdom in the heart of the individual believer.

170:5.18 (1866.1) And so, for centuries, the Christian church has labored under great embarrassment because it dared to lay claim to those mysterious powers and privileges of the kingdom, powers and privileges which can be exercised and experienced only between Jesus and his spiritual believer brothers. And thus it becomes apparent that membership in the church does not necessarily mean fellowship in the kingdom; one is spiritual, the other mainly social.

170:5.19 (1866.2) Sooner or later another and greater John the Baptist is due to arise proclaiming "the kingdom of God is at hand" — meaning a return to the high spiritual concept of Jesus, who proclaimed that the kingdom is the will of his heavenly Father dominant and transcendent in the

господстваща в сърцето на вярващия; и той ще направи всичко това без какъвто и да е намек за зримата Църква на Земята или очакваното второ пришествие на Христос. Трябва да настъпи възраждане на *истинските* учения на Иисус, такова ново тяхно излагане, което да премахне дейността на неговите ранни последователи, заели се със създаването на социално-философска система на вероизповедание около *факта* на пребиваването на Михаил на Земята. За кратко време учението, заключено в повествуването *за* Иисус, почти изцяло подмени проповедта на Евангелието на Иисус за Царството. Така историческата религия изтласка учението, в което Иисус съедини най-висшите нравствени идеи и духовни идеали на човека с неговите най-възвишени упования в бъдещето – вечния живот. А в това се заключаваше Евангелието за Царството.

Именно по силата на многостранността на Евангелието на Иисус за няколко века изследователите на писмените свидетелства за неговите учения се разделиха на такова множество култове и секти. Това прискърбно раздробяване на християнските вярващи се обяснява с неумението да се види в многоплановите учения на Иисус божествената изключителност на неговия несравним живот. Но някой ден у истински вярващите в Иисус няма да има такова духовно разминаване в мненията в сравнение с невярващите. Всички ние винаги можем да имаме съвършено различно рационално разбиране и тълкуване и даже различни нива на социализация, но отсъствието на духовно братство е и непростимо, и достойно за порицание.

Но не допускайте грешка! В ученията на Иисус има вечно начало, което няма да им позволи завинаги да останат безплодни в сърцата на мислещите хора. Царството според разбирането на Иисус в значителна степен претърпя неуспех на Земята. Понастоящем неговото място заема институцията на Църквата; но вие трябва да разберете, че тази Църква е само гъсеничен стадий в развитието на духовното Царство, което, преодолявайки съпротивлението, ще премине през този материален стадий към по-духовна епоха, когато ученията на Иисус ще могат да получат по-благоприятна възможност за развитие. Затова така наречената християнска Църква става пашкулът, в който сега дреме представата на Иисус за Царството. Царството на божественото братство живее и, оставайки дълго време в забрава, някога задължително ще излезе на бял свят, което е така несъмнено, както и това, че в процеса на метаморфичното

heart of the believer — and doing all this without in any way referring either to the visible church on earth or to the anticipated second coming of Christ. There must come a revival of the *actual* teachings of Jesus, such a restatement as will undo the work of his early followers who went about to create a sociophilosophical system of belief regarding the *fact* of Michael's sojourn on earth. In a short time the teaching of this story *about* Jesus nearly supplanted the preaching of Jesus' gospel of the kingdom. In this way a historical religion displaced that teaching in which Jesus had blended man's highest moral ideas and spiritual ideals with man's most sublime hope for the future — eternal life. And that was the gospel of the kingdom.

170:5.20 (1866.3) It is just because the gospel of Jesus was so many-sided that within a few centuries students of the records of his teachings became divided up into so many cults and sects. This pitiful subdivision of Christian believers results from failure to discern in the Master's manifold teachings the divine oneness of his matchless life. But someday the true believers in Jesus will not be thus spiritually divided in their attitude before unbelievers. Always we may have diversity of intellectual comprehension and interpretation, even varying degrees of socialization, but lack of spiritual brotherhood is both inexcusable and reprehensible.

170:5.21 (1866.4) Mistake not! there is in the teachings of Jesus an eternal nature which will not permit them forever to remain unfruitful in the hearts of thinking men. The kingdom as Jesus conceived it has to a large extent failed on earth; for the time being, an outward church has taken its place; but you should comprehend that this church is only the larval stage of the thwarted spiritual kingdom, which will carry it through this material age and over into a more spiritual dispensation where the Master's teachings may enjoy a fuller opportunity for development. Thus does the so-called Christian church become the cocoon in which the kingdom of Jesus' concept now slumbers. The kingdom of the divine brotherhood is still alive and will eventually and certainly come forth from this long submergence, just as surely as the butterfly eventually emerges as the beautiful unfolding of its less attractive creature of metamorphic development.

развитие слабо привлекателното създание се превръща в прекрасна пеперуда.

Документ 171. На път за Йерусалим

⇦ 170 Книгата Урантия 172 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 171. НА ПЪТ ЗА ЙЕРУСАЛИМ

Секции

Въведение
1. Тръгването от Пела
2. За изчисляването на стойността
3. Пътешествието из Перея
4. Обучението в Ливиас
5. Йерихонският слепец
6. Посещението при Зекхей
7. „Докато минаваше Иисус”
8. Притчата за талантите

PAPER 171 ON THE WAY TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction
1. The Departure from Pella
2. On Counting the Cost
3. The Perean Tour
4. Teaching at Livias
5. The Blind Man at Jericho
6. The Visit to Zaccheus
7. “As Jesus Passed By”
8. Parable of the Pounds

Въведение

В ДЕНЯ след достопаметната проповед “За Царството небесно” Иисус обяви, че на следващия ден той и апостолите ще отидат в Йерусалим на празника на Пасхата и по пътя ще посетят многобройните градове на Южна Перея.

След речта на Иисус за Царството и неговите изявления за намерението му да присъства на празнуването на Пасхата всичките му последователи решиха, че той отива в Йерусалим, за да положи началото на мирското царство, основано върху превъзходството на евреите. Каквото и да им говореше Иисус за материалния характер на Царството, на него не му се отдаваше напълно да изтласка от съзнанието на своите еврейски слушатели представата, че Месията трябва да установи някакво националистическо управление с център в Йерусалим.

Казаното от Иисус по време на съботната проповед само смути повечето от неговите слушатели; речта на Учителя можа да просвети само немного. Най-близките

INTRODUCTION

171:0.1 (1867.1) THE day after the memorable sermon on “The Kingdom of Heaven,” Jesus announced that on the following day he and the apostles would depart for the Passover at Jerusalem, visiting numerous cities in southern Perea on the way.

171:0.2 (1867.2) The address on the kingdom and the announcement that he was going to the Passover set all his followers to thinking that he was going up to Jerusalem to inaugurate the temporal kingdom of Jewish supremacy. No matter what Jesus said about the nonmaterial character of the kingdom, he could not wholly remove from the minds of his Jewish hearers the idea that the Messiah was to establish some kind of nationalistic government with headquarters at Jerusalem.

171:0.3 (1867.3) What Jesus said in his Sabbath sermon only tended to confuse the majority of his followers; very few were enlightened by the Master’s discourse. The leaders understood

последователи на Иисус отчасти разбраха тези негови учения, които се отнасяха до вътрешното Царство, "Царството небесно във вас", но те знаеха, че той отива в Йерусалим за установяване на именно това Царство. Когато се разочароваха в своите очаквания, когато той беше отхвърлен от евреите и по-късно, когато Йерусалим буквално беше изравнен със земята, те все още се вкопчваха в тази надежда, искрено вярвайки, че Учителят скоро ще се върне в света във велико могъщество и слава за установяване на обещаното Царство.

Именно тази неделя Саломия, майката на Яков и Йоан Зеведееви, дойде при Иисус заедно с двамата си синове-апостоли и, обръщайки се към него така, сякаш той беше източен монарх, се опита да получи от Иисус обещание да изпълни всяка нейна молба. Но Учителят отказа; вместо това той попита: "Какво искаш да направя за теб?" Тогава Саломия отговори: "Учителю, сега, когато отиваш в Йерусалим, за да установиш своето Царство, бих искала да получа твоето обещание, че моите синове ще бъдат удостоени с високата чест да седят единият от дясната, другият от лявата ти страна в твоето Царство."

Изслушвайки молбата на Саломия, Иисус каза: "Жено, ти не знаеш за какво молиш." И след това, гледайки право в очите двамата жадуващи за почести апостоли, той каза: "Доколкото аз отдавна ви познавам и обичам, доколкото даже живеех в дома на вашата майка, доколкото Андрей ви поръча винаги да бъдете при мен, вие позволихте на своята майка тайно да дойде при мен с тази недостойна молба. Но позволете да ви попитам: можете ли да пиете от чашата, от която ще пия аз?" И без да се замислят нито за миг, те отговориха: "Да, Учителю, можем." Иисус каза: "Аз съм опечален от това, че не знаете защо отиваме в Йерусалим, скърбя поради това, че вие не разбирате същността на моето Царство; разочарован съм от това, че вие доведохте майка си, за да се обърне тя към мен с тази молба; но аз зная, че в душата си вие ме обичате; затова заявявам, че вие действително ще пиете от моята горчива чаша и ще споделите с мен унижението; но не на мен е дадено да позволявам да се седи от дясната или от лявата ми страна. Такива почести очакват онези, които са посочени от моя Отец."

Към това време Петър и останалите апостоли бяха узнали за тази беседа; те бяха крайно възмутени от това, че Яков и Йоан търсят особени привилегии за себе си и тайно са отишли заедно със своята майка, за да отправят тази молба. Когато между тях се

something of his teachings regarding the inner kingdom, "the kingdom of heaven within you," but they also knew that he had spoken about another and future kingdom, and it was this kingdom they believed he was now going up to Jerusalem to establish. When they were disappointed in this expectation, when he was rejected by the Jews, and later on, when Jerusalem was literally destroyed, they still clung to this hope, sincerely believing that the Master would soon return to the world in great power and majestic glory to establish the promised kingdom.

171:0.4 (1867.4) It was on this Sunday afternoon that Salome the mother of James and John Zebedee came to Jesus with her two apostle sons and, in the manner of approaching an Oriental potentate, sought to have Jesus promise in advance to grant whatever request she might make. But the Master would not promise; instead, he asked her, "What do you want me to do for you?" Then answered Salome: "Master, now that you are going up to Jerusalem to establish the kingdom, I would ask you in advance to promise me that these my sons shall have honor with you, the one to sit on your right hand and the other to sit on your left hand in your kingdom."

171:0.5 (1867.5) When Jesus heard Salome's request, he said: "Woman, you know not what you ask." And then, looking straight into the eyes of the two honor-seeking apostles, he said: "Because I have long known and loved you; because I have even lived in your mother's house; because Andrew has assigned you to be with me at all times; therefore do you permit your mother to come to me secretly, making this unseemly request. But let me ask you: Are you able to drink the cup I am about to drink?" And without a moment for thought, James and John answered, "Yes, Master, we are able." Said Jesus: "I am saddened that you know not why we go up to Jerusalem; I am grieved that you understand not the nature of my kingdom; I am disappointed that you bring your mother to make this request of me; but I know you love me in your hearts; therefore I declare that you shall indeed drink of my cup of bitterness and share in my humiliation, but to sit on my right hand and on my left hand is not mine to give. Such honors are reserved for those who have been designated by my Father."

171:0.6 (1868.1) By this time someone had carried word of this conference to Peter and the other apostles, and they were highly indignant that James and John would seek to be preferred before them, and that they would secretly go with their mother to make such a request. When they

разгоря спор, Иисус ги повика и им каза: “Вие добре знаете как проявяват своята власт управителите на езичниците и как властват велможите. Но не така трябва да бъде в Царството небесно. Този, който иска да бъде над всички ви, трябва първо да стане ваш роб. Този, който иска да бъде пръв сред вас, нека първо да стане ваш слуга. Този, който иска да бъде пръв в Царството, нека стане ваш служител. Аз ви заявявам, че Синът Човешки не дойде, за да му служат, а за да служи; и сега аз отивам в Йерусалим, за да отдам своя живот, изпълнявайки волята на Отеца и в служба на моите братя.” Чувайки тези думи, апостолите се отдалечиха за молитва. Тази вечер, благодарение на старанията на Петър, Яков и Йоан поднесоха на десетте апостоли дължимите извинения и отново получиха разположението на своите събратя.

Обръщайки се с молба за места от дясната и лявата страна на Иисус в Йерусалим, синовете на Зеведей едва ли съзнаваха, че нямаше да мине и месец, когато техният любим Учител щеше виси на римския кръст заедно с умиращ крадец от едната страна и с още един престъпник от другата. И тяхната майка, която присъстваше при това разпятие, отчетливо си спомни нелепата молба, с която се обърна към Иисус в Пела, когато тя толкова неразумно измолваше почести за своите синове-апостоли.

fell to arguing among themselves, Jesus called them all together and said: “You well understand how the rulers of the gentiles lord it over their subjects, and how those who are great exercise authority. But it shall not be so in the kingdom of heaven. Whosoever would be great among you, let him first become your servant. He who would be first in the kingdom, let him become your minister. I declare to you that the Son of Man came not to be ministered to but to minister; and I now go up to Jerusalem to lay down my life in the doing of the Father’s will and in the service of my brethren.” When the apostles heard these words, they withdrew by themselves to pray. That evening, in response to the labors of Peter, James and John made suitable apologies to the ten and were restored to the good graces of their brethren.

171:0.7 (1868.2) In asking for places on the right hand and on the left hand of Jesus at Jerusalem, the sons of Zebedee little realized that in less than one month their beloved teacher would be hanging on a Roman cross with a dying thief on one side and another transgressor on the other side. And their mother, who was present at the crucifixion, well remembered the foolish request she had made of Jesus at Pella regarding the honors she so unwisely sought for her apostle sons.

1. ТРЪГВАНЕТО ОТ ПЕЛА

В понеделник, 13 март, през първата половина на деня Иисус и неговите дванадесет апостоли за последен път напуснаха лагера край Пела и тръгнаха на юг на пътешествие по градовете на Южна Перея, където се трудеха съратниците на Абнер. Те прекараха сред седемдесетте повече от две седмици, след което тръгнаха направо за Йерусалим за празнуването на Пасхата.

Когато Учителят напусна Пела, тези ученици, които се намираха тук заедно с апостолите – общо хиляда души, го последваха. Приблизително половината от тази група се раздели с него при брода при Йордан на пътя за Йерихон, узнавайки, че той отива към Есевон и след като беше изнесъл проповедта “За изчисляването на стойността”. Те тръгнаха за Йерусалим, докато другата половина го съпровождаше в течение на две седмици, посещавайки градовете на Южна Перея.

Мнозинството най-близки последователи на Иисус по принцип разбираха, че той няма да се върне в лагера край Пела, но те

1. THE DEPARTURE FROM PELLA

171:1.1 (1868.3) On the forenoon of Monday, March 13, Jesus and his twelve apostles took final leave of the Pella encampment, starting south on their tour of the cities of southern Perea, where Abner’s associates were at work. They spent more than two weeks visiting among the seventy and then went directly to Jerusalem for the Passover.

171:1.2 (1868.4) When the Master left Pella, the disciples encamped with the apostles, about one thousand in number, followed after him. About one half of this group left him at the Jordan ford on the road to Jericho when they learned he was going over to Heshbon, and after he had preached the sermon on “Counting the Cost.” They went on up to Jerusalem, while the other half followed him for two weeks, visiting the towns in southern Perea.

171:1.3 (1868.5) In a general way, most of Jesus’ immediate followers understood that the camp at Pella had been abandoned, but they really thought

действително смятаха, че това показва, че техният Учител се накани да отиде в Йерусалим, поне за да предяви своите права за трона на Давид. Преобладаващото мнозинство от неговите последователи така и не можаха да осмислят някаква друга концепция за Царството небесно; на каквото и да ги учеше той, те не желаеха да се отказват от юдейската представа за Царството.

Изпълнявайки инструкциите на апостол Андрей, в сряда, 15 март, Давид Зеведеев затвори лагера за гости край Пела. По това време тук се намираха почти четири хиляди посетители, ако не се броят над хилядата човека, които пребиваваха заедно с апостолите на място, известно като учебен лагер, и които отидоха на юг заедно с Иисус и дванадесетте. Давид със свито сърце разпродаде цялото лагерно оборудване на многобройни купувачи и тръгна за Йерусалим, където впоследствие предаде получените пари на Юда Искариот.

Давид се намираше в Йерусалим по време на последната трагична седмица и след разпятието отведе майка си назад във Витсаида. В очакване на Иисус и апостолите той спря при Лазар във Витания, където изпадна в най-силно негодуване поради методите, които започнаха да използват фарисеите, преследващи и угнетяващи Лазар след неговото възкресение. Андрей се разпореди Давид да закрие куриерската служба. И това беше възприето от всички като свидетелство за скорошното установяване на Царството в Йерусалим. Давид се оказа без работа и, възмутен от отношението към Лазар, вече почти реши да стане негов доброволен защитник, когато внезапно обектът на неговото възмутено внимание избяга във Филаделфия. Съответно на това известно време след възкресението на Иисус и смъртта на майка си Давид помогна на Марта и Мария да разпродадат своите недвижими имоти, след което се премести във Филаделфия. И там, сътрудничейки с Абнер и Лазар, той прекара остатъка от живота си, ставайки попечител на обширните финансови интереси на Царството, център на които, докато беше жив Абнер, беше Филаделфия.

Скоро след разрушаването на Йерусалим Антиохия стана център на *Павловото християнство,* докато Филаделфия си оставаше център на *Абнеровото Царство небесно.* От Антиохия Павловата версия на ученията на Иисус и за Иисус се разпространи по целия западен свят; от Филаделфия мисионерите на Абнеровата версия за Царството небесно я разпространяваха по цяла Месопотамия и Аравия, докато в по-късни времена тези безкомпромисни

this indicated that their Master at last intended to go to Jerusalem and lay claim to David's throne. A large majority of his followers never were able to grasp any other concept of the kingdom of heaven; no matter what he taught them, they would not give up this Jewish idea of the kingdom.

171:1.4 (1868.6) Acting on the instructions of the Apostle Andrew, David Zebedee closed the visitors' camp at Pella on Wednesday, March 15. At this time almost four thousand visitors were in residence, and this does not include the one thousand and more persons who sojourned with the apostles at what was known as the teachers' camp, and who went south with Jesus and the twelve. Much as David disliked to do it, he sold the entire equipment to numerous buyers and proceeded with the funds to Jerusalem, subsequently turning the money over to Judas Iscariot.

171:1.5 (1869.1) David was present in Jerusalem during the tragic last week, taking his mother back with him to Bethsaida after the crucifixion. While awaiting Jesus and the apostles, David stopped with Lazarus at Bethany and became tremendously agitated by the manner in which the Pharisees had begun to persecute and harass him since his resurrection. Andrew had directed David to discontinue the messenger service; and this was construed by all as an indication of the early establishment of the kingdom at Jerusalem. David found himself without a job, and he had about decided to become the self-appointed defender of Lazarus when presently the object of his indignant solicitude fled in haste to Philadelphia. Accordingly, sometime after the resurrection and also after the death of his mother, David betook himself to Philadelphia, having first assisted Martha and Mary in disposing of their real estate; and there, in association with Abner and Lazarus, he spent the remainder of his life, becoming the financial overseer of all those large interests of the kingdom which had their center at Philadelphia during the lifetime of Abner.

171:1.6 (1869.2) Within a short time after the destruction of Jerusalem, Antioch became the headquarters of *Pauline Christianity,* while Philadelphia remained the center of the *Abnerian kingdom of heaven.* From Antioch the Pauline version of the teachings of Jesus and about Jesus spread to all the Western world; from Philadelphia the missionaries of the Abnerian version of the kingdom of heaven spread throughout Mesopotamia and Arabia until the later times when these uncompromising emissaries of the

посланици – проповедници на ученията на Иисус, не бяха изметени от внезапния подем на исляма.

2. ЗА ИЗЧИСЛЯВАНЕТО НА СТОЙНОСТТА

Когато Иисус и групата от почти хиляда последователи пристигнаха при брода през Йордан до Витания, понякога наричана Бет-абара, неговите ученици започнаха да разбират, че той не смята да отиде направо в Йерусалим. Докато съмняващите се спореха помежду си, Иисус се качи на един огромен камък и се обърна към тях с речта, която стана известна под названието "Изчисляване на стойността". Учителят каза:

"Тези от вас, които от днес искат да ме следват, трябва да бъдат готови да заплатят за това с беззаветна преданост към волята на моя Отец. Ако искате да бъдете мои ученици, вие трябва да сте готови да се откажете от баща, майка, жена и деца, братя и сестри. Ако някой от вас иска да бъде мой ученик, той трябва да е готов да отдаде даже своя живот, подобно на Сина Човешки, който скоро ще пожертва живота си за завършването на своята мисия по изпълнението на волята на Отеца на Земята и в плът.

Ако не сте готови да заплатите пълната цена, едва ли можете да бъдете мои ученици. Преди да продължите по-нататък, нека всеки от вас седне и пресметне какво ще му струва да бъде мой ученик. Ако някой от вас поиска да построи на своята земя кула, нима няма преди това да седне и да пресметне колко ще му струва тя и достатъчно ли средства има, за да завърши строителството? Иначе, ако вие положите основите, без да сте изчислили разходите, може да се случи така, че да не се окажете в състояние да доведете започнатото до края и вашите съседи ще ви се смеят и ще казват: "Гледайте, този човек започна да строи, но не можа да завърши работата си." Или кой цар ще започне война с друг цар, без преди това да се посъветва дали ще може с десет хиляди да противостои на онзи, който е тръгнал срещу него с двадесет хиляди? Ако царят не може да си позволи да противостои на своя враг, защото не е подготвен, той ще изпрати при него посланици, за да узнае условията на мира, докато е още далеч.

Затова всеки от вас трябва да седне и да изчисли какво ще му струва да бъде мой ученик. От днес вие няма да можете да ни следвате, учейки се и наблюдавайки нашия труд. Вие трябва да се сблъскате с жестоки преследвания и да свидетелствате за това Евангелие пред лицето на най-дълбоките

teachings of Jesus were overwhelmed by the sudden rise of Islam.

2. ON COUNTING THE COST

171:2.1 (1869.3) When Jesus and the company of almost one thousand followers arrived at the Bethany ford of the Jordan sometimes called Bethabara, his disciples began to realize that he was not going directly to Jerusalem. While they hesitated and debated among themselves, Jesus climbed upon a huge stone and delivered that discourse which has become known as "Counting the Cost." The Master said:

171:2.2 (1869.4) "You who would follow after me from this time on, must be willing to pay the price of wholehearted dedication to the doing of my Father's will. If you would be my disciples, you must be willing to forsake father, mother, wife, children, brothers, and sisters. If any one of you would now be my disciple, you must be willing to give up even your life just as the Son of Man is about to offer up his life for the completion of the mission of doing the Father's will on earth and in the flesh.

171:2.3 (1869.5) "If you are not willing to pay the full price, you can hardly be my disciple. Before you go further, you should each sit down and count the cost of being my disciple. Which one of you would undertake to build a watchtower on your lands without first sitting down to count up the cost to see whether you had money enough to complete it? If you fail thus to reckon the cost, after you have laid the foundation, you may discover that you are unable to finish that which you have begun, and therefore will all your neighbors mock you, saying, 'Behold, this man began to build but was unable to finish his work.' Again, what king, when he prepares to make war upon another king, does not first sit down and take counsel as to whether he will be able, with ten thousand men, to meet him who comes against him with twenty thousand? If the king cannot afford to meet his enemy because he is unprepared, he sends an embassy to this other king, even when he is yet a great way off, asking for terms of peace.

171:2.4 (1879.1) "Now, then, must each of you sit down and count the cost of being my disciple. From now on you will not be able to follow after us, listening to the teaching and beholding the works; you will be required to face bitter persecutions and to bear witness for this gospel in the face of crushing disappointment. If you are unwilling to

разочарования. Ако не сте готови да се отречете от всичко, което сте, и да посветите на Царството всичко, което притежавате, то вие сте недостойни да бъдете мои ученици. Ако вече сте победили себе си в своята собствена душа, то на вас не ви е нужно да се боите от външната победа, която ви предстои скоро да получите, когато Синът Човешки бъде отхвърлен от първосвещениците и садукеите и отдаден в ръцете на подиграващите се невярващи.

Сега трябва да се вгледате в себе си и да узнаете какво ви подтиква да бъдете мои ученици. Ако се стремите към почести и слава, ако в главите ви е мирското, вие сте като сол, изгубила вкуса си. А когато солта, която ценят заради нейната соленост, изгуби вкуса си, то каква полза от нея? Такава подправка е безполезна; тя става само за това, да я изхвърлиш с отпадъците. Аз ви предупредих: вървете си с мир по домовете, ако не искате да пиете заедно с мен чашата, която вече пълнят. Отново и отново ви повтарях, че моето Царство не е от този свят, но вие не искахте да ми повярвате. Който има уши да слуша, нека чуе."

Произнасяйки тези думи, Иисус, начело на дванадесетте, веднага тръгна за Есевон, съпровождан от приблизително петстотин човека. След кратко задържане втората половина от присъстващите тръгна за Йерусалим. Апостолите на Иисус, както и най-близките ученици, много мислиха над тези думи, но продължаваха да се вкопчват за своята вяра, че след период на несгоди и изпитания Царството задължително ще се появи, поне отчасти в съответствие с техните отдавнашни мечти.

renounce all that you are and to dedicate all that you have, then are you unworthy to be my disciple. If you have already conquered yourself within your own heart, you need have no fear of that outward victory which you must presently gain when the Son of Man is rejected by the chief priests and the Sadducees and is given into the hands of mocking unbelievers.

171:2.5 (1879.2) "Now should you examine yourself to find out your motive for being my disciple. If you seek honor and glory, if you are worldly minded, you are like the salt when it has lost its savor. And when that which is valued for its saltiness has lost its savor, wherewith shall it be seasoned? Such a condiment is useless; it is fit only to be cast out among the refuse. Now have I warned you to turn back to your homes in peace if you are not willing to drink with me the cup which is being prepared. Again and again have I told you that my kingdom is not of this world, but you will not believe me. He who has ears to hear let him hear what I say."

171:2.6 (1879.3) Immediately after speaking these words, Jesus, leading the twelve, started off on the way to Heshbon, followed by about five hundred. After a brief delay the other half of the multitude went on up to Jerusalem. His apostles, together with the leading disciples, thought much about these words, but still they clung to the belief that, after this brief period of adversity and trial, the kingdom would certainly be set up somewhat in accordance with their long-cherished hopes.

3. ПЪТЕШЕСТВИЕТО ИЗ ПЕРЕЯ

Повече от две седмици Иисус и дванадесетте, съпровождани от тълпата от няколкостотин ученика, пътешестваха по Южна Перея, посещавайки всички градове, където се трудеха седемдесетте. По тези места живееха много друговерци и тъй като само малцина от тях се канеха да отидат на Пасхата в Йерусалим, посланиците на Царството веднага пристъпиха към своята работа – обучение и проповеди.

Иисус се срещна с Абнер в Есевон и Андрей даде на седемдесетте указание да не прекъсват своя труд по време на Пасхата; Иисус препоръчваше посланиците да продължават своята работа независимо от това, което скоро трябваше да стане в Йерусалим. Той също така посъветва Абнер

3. THE PEREAN TOUR

171:3.1 (1870.4) For more than two weeks Jesus and the twelve, followed by a crowd of several hundred disciples, journeyed about in southern Perea, visiting all of the towns wherein the seventy labored. Many gentiles lived in this region, and since few were going up to the Passover feast at Jerusalem, the messengers of the kingdom went right on with their work of teaching and preaching.

171:3.2 (1870.5) Jesus met Abner at Heshbon, and Andrew directed that the labors of the seventy should not be interrupted by the Passover feast; Jesus advised that the messengers should go forward with their work in complete disregard of what was about to happen at Jerusalem. He also counseled Abner to permit the women's corps, at

да разреши на женския корпус – поне на тези, които пожелаят – да отидат в Йерусалим на Пасхата. Това беше последната среща на Абнер с Учителя в плът. Неговите прощални думи към Абнер бяха: “Сине мой, аз зная, че ще бъдеш верен на Царството и моля Отеца да ти даде мъдростта да обичаш и разбираш своите братя.”

least such as desired, to go to Jerusalem for the Passover. And this was the last time Abner ever saw Jesus in the flesh. His farewell to Abner was: “My son, I know you will be true to the kingdom, and I pray the Father to grant you wisdom that you may love and understand your brethren.”

Докато пътуваха от град на град, много от спътниците им ги напускаха, отивайки в Йерусалим, така че когато Иисус тръгна за Пела, с него постоянно се намираха вече по-малко от двеста човека.

171:3.3 (1870.6) As they traveled from city to city, large numbers of their followers deserted to go on to Jerusalem so that, by the time Jesus started for the Passover, the number of those who followed along with him day by day had dwindled to less than two hundred.

Апостолите разбираха, че Иисус отива в Йерусалим за Пасхата. Те знаеха, че Синедрионът е оповестил целия Израил за произнасянето на смъртна присъда и се е разпоредил всеки, който знае неговото местонахождение, да съобщи за това на Синедриона; и все пак, независимо от всичко това, те бяха не така силно разтревожени, както след като той обяви във Филаделфия, че тръгва за Витания, за да се види с Лазар. Основната причина за тази промяна в отношението – от силен страх към сдържано упование – беше възкресяването на Лазар. Те бяха стигнали до извода, че в изключителна ситуация Иисус ще може да се възползва от своето божествено могъщество и да посрами враговете. С тази надежда, както и с по-дълбока и зряла вяра в духовното превъзходство на Учителя, се обясняваше смелостта, проявявана от неговите най-близки последователи, които сега се канеха да отидат заедно с него в Йерусалим независимо от откритото изявление на Синедриона, че той трябва да умре.

171:3.4 (1871.1) The apostles understood that Jesus was going to Jerusalem for the Passover. They knew that the Sanhedrin had broadcast a message to all Israel that he had been condemned to die and directing that anyone knowing his whereabouts should inform the Sanhedrin; and yet, despite all this, they were not so alarmed as they had been when he had announced to them in Philadelphia that he was going to Bethany to see Lazarus. This change of attitude from that of intense fear to a state of hushed expectancy was mostly because of Lazarus’s resurrection. They had reached the conclusion that Jesus might, in an emergency, assert his divine power and put to shame his enemies. This hope, coupled with their more profound and mature faith in the spiritual supremacy of their Master, accounted for the outward courage displayed by his immediate followers, who now made ready to follow him into Jerusalem in the very face of the open declaration of the Sanhedrin that he must die.

Повечето апостоли и много от най-близките ученици не вярваха, че Иисус може да умре; вярвайки, че той е “възкресението и животът”, те го смятаха за безсмъртен и вече удържал победа над смъртта.

171:3.5 (1871.2) The majority of the apostles and many of his inner disciples did not believe it possible for Jesus to die; they, believing that he was “the resurrection and the life,” regarded him as immortal and already triumphant over death.

4. ОБУЧЕНИЕТО В ЛИВИАС

4. TEACHING AT LIVIAS

Вечерта в сряда, 29 март, Иисус и неговите последователи спряха в Ливиас на път за Йерусалим, завършвайки своето пътешествие по Южна Перея. Именно тази вечер в Ливиас Симон Зилот и Симон Петър, тайно уговорили се за получаването тук на повече от сто меча, раздадоха на всички желаещи да носят това оръжие скрито под своите хитони. Симон Петър все още беше въоръжен с меч и в нощта, когато Учителят беше предаден в градината.

171:4.1 (1871.3) On Wednesday evening, March 29, Jesus and his followers encamped at Livias on their way to Jerusalem, after having completed their tour of the cities of southern Perea. It was during this night at Livias that Simon Zelotes and Simon Peter, having conspired to have delivered into their hands at this place more than one hundred swords, received and distributed these arms to all who would accept them and wear them concealed beneath their cloaks. Simon Peter was still wearing his sword on the night of the Master’s betrayal in the garden.

Рано сутринта в четвъртък, когато останалите още спяха, Иисус повика Андрей и каза: "Събуди своите събратя! Трябва да им кажа нещо." На Иисус беше известно за мечовете и за това, кой от неговите апостоли е получил и носи в себе си това оръжие, но той така и не им разкри, че това му е известно. Когато Андрей събуди своите другари и те се събраха отделно от останалите, Иисус каза: "Деца мои, вие вече отдавна сте с мен и аз ви научих на много от това, което ще ви бъде необходимо в това време, но сега бих искал да ви предупредя да не се доверявате на несигурностите на плътта или на крехкостта на човешката защита от тези злополучия и изпитания, които ни очакват. Аз ви извиках, за да мога още веднъж направо да ви кажа: ние отиваме в Йерусалим, където, както знаете, Синът Човешки вече е осъден на смърт. Отново ви казвам, че Синът Човешки ще бъде отдаден на първосвещениците и религиозните управители, че те ще го прокълнат и дадат на езичниците. И ще издевателстват над Сина Човешки, ще плюят по него и ще го бият с камшици, и ще го предадат на смъртта. И когато убият Сина Човешки, не се отчайвайте, защото ви заявявам, че на третия ден той ще възкръсне. Бъдете внимателни и помнете, че съм ви предупредил."

И отново апостолите бяха поразени, зашеметени; те не можеха да накарат себе си да приемат неговите думи буквално; не можеха да разберат, че Учителят имаше предвид именно това, което казваше. Те бяха дотолкова заслепени от своята упорита вяра в тленното царство на Земята с център в Йерусалим, че просто не можеха, не искаха да си позволят да приемат в буквален смисъл думите на Иисус. Целия ден те размишляваха над това, какво може да има предвид Учителят, правейки такива странни изявления. Но нито един не се реши да го попита за това. Едва след неговата смърт обърканите апостоли осъзнаха, че Учителят им е говорил направо и откровено, предвиждайки своето разпятие.

Именно в Ливиас, веднага след закуска, няколко приятелски настроени фарисеи дойдоха при Иисус и казаха: "Бягай от тези места, защото Ирод е замислил да те убие, както направи с Йоан Кръстител. Той се бои от народно въстание и е решил да те убие. Ние те предупреждаваме, за да можеш да се спасиш."

Отчасти това беше вярно. Възкресяването на Лазар изплаши и разтревожи Ирод и знаейки, че Синедрионът си е позволил да осъди Иисус още преди съдебния процес, Ирод реши или да го убие, или да го изгони от своите владения. Самият

171:4.2 (1871.4) Early on Thursday morning before the others were awake, Jesus called Andrew and said: "Awaken your brethren! I have something to say to them." Jesus knew about the swords and which of his apostles had received and were wearing these weapons, but he never disclosed to them that he knew such things. When Andrew had aroused his associates, and they had assembled off by themselves, Jesus said: "My children, you have been with me a long while, and I have taught you much that is needful for this time, but I would now warn you not to put your trust in the uncertainties of the flesh nor in the frailties of man's defense against the trials and testing which lie ahead of us. I have called you apart here by yourselves that I may once more plainly tell you that we are going up to Jerusalem, where you know the Son of Man has already been condemned to death. Again am I telling you that the Son of Man will be delivered into the hands of the chief priests and the religious rulers; that they will condemn him and then deliver him into the hands of the gentiles. And so will they mock the Son of Man, even spit upon him and scourge him, and they will deliver him up to death. And when they kill the Son of Man, be not dismayed, for I declare that on the third day he shall rise. Take heed to yourselves and remember that I have forewarned you."

171:4.3 (1871.5) Again were the apostles amazed, stunned; but they could not bring themselves to regard his words as literal; they could not comprehend that the Master meant just what he said. They were so blinded by their persistent belief in the temporal kingdom on earth, with headquarters at Jerusalem, that they simply could not — would not — permit themselves to accept Jesus' words as literal. They pondered all that day as to what the Master could mean by such strange pronouncements. But none of them dared to ask him a question concerning these statements. Not until after his death did these bewildered apostles wake up to the realization that the Master had spoken to them plainly and directly in anticipation of his crucifixion.

171:4.4 (1872.1) It was here at Livias, just after breakfast, that certain friendly Pharisees came to Jesus and said: "Flee in haste from these parts, for Herod, just as he sought John, now seeks to kill you. He fears an uprising of the people and has decided to kill you. We bring you this warning that you may escape."

171:4.5 (1872.2) And this was partly true. The resurrection of Lazarus frightened and alarmed Herod, and knowing that the Sanhedrin had dared to condemn Jesus, even in advance of a trial, Herod made up his mind either to kill Jesus or to drive him out of his domains. He really desired to

той желаеше последното, тъй като поради силния страх пред Иисус се надяваше, че няма да му се наложи да го екзекутира.

Изслушвайки фарисеите, Иисус отговори: “Аз добре познавам Ирод с неговия страх пред това Евангелие за Царството. Не се заблуждавайте: той със сигурност би предпочел Синът Човешки да отиде в Йерусалим, да пострада и да умре от ръцете на първосвещениците; опетнявайки своите ръце с кръвта на Йоан, той не жадува да поема върху себе си отговорността за смъртта на Сина Човешки. Идете и кажете на тази лисица, че Синът Човешки днес ще проповядва в Перея, утре отива в Юдея и след няколко дни ще завърши своята мисия на Земята и ще бъде готов да се възнесе при Отеца.”

След това, обръщайки се към апостолите, Иисус каза: „От древността пророците загиват в Йерусалим, затова на Сина Човешки подобава да отиде в този град, където се намира домът на неговия Отец, за да бъде принесен в жертва като отплата за хорския фанатизъм и като следствие от религиозните предразсъдъци и духовната слепота. О, Йерусалим, Йерусалим! Град, убиващ пророците и пребиващ с камъни учителите на истината! Колко пъти исках да събера твоите деца, както кокошката събира своето люпило под крилото си, но ти не ми позволи! Внимавай, скоро твоят дом ще бъде напуснат. Неведнъж ще искаш да ме видиш, но няма да ме видиш. Тогава ще ме търсиш, но няма да ме намериш.” И казвайки това, той се обърна към окръжаващите и каза: “При все това да отидем в Йерусалим и да присъстваме на Пасхата, изпълнявайки това, което подобава да се направи при изпълнението на волята на небесния Отец.”

Смутена и озадачена беше групата на вярващите, следващи в този ден Иисус в Йерихон. Единственото, което успяха да забележат апостолите, беше някаква тържествуваща нотка в изявленията на Иисус за Царството; те бяха просто неспособни да поставят себе си в такова положение, в което да искат да разберат предупрежденията за надвисналата опасност. Когато Иисус спомена за “възкресението на третия ден”, те се хванаха за това изявление, изтълкувайки го като означаващо, че Царството ще възтържествува веднага след неприятната първоначална схватка с религиозните водачи. “Третият ден” беше обичаен за евреите израз, означаващ “веднага” или “скоро след”. Когато Иисус говореше за “възкресение”, те мислеха, че той има предвид “възраждането на Царството”.

do the latter since he so feared him that he hoped he would not be compelled to execute him.

171:4.6 (1872.3) When Jesus heard what the Pharisees had to say, he replied: “I well know about Herod and his fear of this gospel of the kingdom. But, mistake not, he would much prefer that the Son of Man go up to Jerusalem to suffer and die at the hands of the chief priests; he is not anxious, having stained his hands with the blood of John, to become responsible for the death of the Son of Man. Go you and tell that fox that the Son of Man preaches in Perea today, tomorrow goes into Judea, and after a few days, will be perfected in his mission on earth and prepared to ascend to the Father.”

171:4.7 (1872.4) Then turning to his apostles, Jesus said: “From olden times the prophets have perished in Jerusalem, and it is only befitting that the Son of Man should go up to the city of the Father’s house to be offered up as the price of human bigotry and as the result of religious prejudice and spiritual blindness. O Jerusalem, Jerusalem, which kills the prophets and stones the teachers of truth! How often would I have gathered your children together even as a hen gathers her own brood under her wings, but you would not let me do it! Behold, your house is about to be left to you desolate! You will many times desire to see me, but you shall not. You will then seek but not find me.” And when he had spoken, he turned to those around him and said: “Nevertheless, let us go up to Jerusalem to attend the Passover and do that which becomes us in fulfilling the will of the Father in heaven.”

171:4.8 (1872.5) It was a confused and bewildered group of believers who this day followed Jesus into Jericho. The apostles could discern only the certain note of final triumph in Jesus’ declarations regarding the kingdom; they just could not bring themselves to that place where they were willing to grasp the warnings of the impending setback. When Jesus spoke of “rising on the third day,” they seized upon this statement as signifying a sure triumph of the kingdom immediately following an unpleasant preliminary skirmish with the Jewish religious leaders. The “third day” was a common Jewish expression signifying “presently” or “soon thereafter.” When Jesus spoke of “rising,” they thought he referred to the “rising of the kingdom.”

Иисус беше приет от тези вярващи като Месия, а понятието страдащ Месия беше практически неизвестно на евреите. Те не разбираха, че със своята смърт на Иисус му предстоеше да постигне много неща, с които никога нямаше да се сдобие чрез своя живот. Ако възкресяването на Лазар помогна на апостолите да съберат силите си и да влязат в Йерусалим, то опора на Учителя в течение на този тежък период от неговото посвещение беше паметта за неговото преображение.

171:4.9 (1872.6) Jesus had been accepted by these believers as the Messiah, and the Jews knew little or nothing about a suffering Messiah. They did not understand that Jesus was to accomplish many things by his death which could never have been achieved by his life. While it was the resurrection of Lazarus that nerved the apostles to enter Jerusalem, it was the memory of the transfiguration that sustained the Master at this trying period of his bestowal.

5. ЙЕРИХОНСКИЯТ СЛЕПЕЦ

Вечерта в четвъртък, 30 март, Иисус и неговите апостоли, начело на група от приблизително от двеста вярващи, се приближиха до стените на Йерихон. Край градските врати те срещнаха тълпа просяци, сред които беше и някой си Вартимей – възрастен човек, загубил своето зрение още в младостта си. Този сляп просяк беше слушал много за Иисус и знаеше всичко за изцелението на слепия Йосия в Йерусалим. Той не знаеше за последното посещение на Иисус в Йерихон, докато не отиде в Витания. Вартимей твърдо реши, че когато Иисус отново се окаже в Йерихон, той няма да изпусне случая да се обърне към Учителя с молба да му върне зрението.

Вестта за приближаването на Иисус се разнесе по целия Йерихон и стотици жители се устремиха към него, за да го посрещнат. Когато тази огромна тълпа се върна, съпровождайки влизащия в града Учител, Вартимей, чувайки силния тропот от много крака, разбра, че става нещо необичайно, и попита стоящите редом какво става. Един от просяците отговори: “Иисус Назарянин минава край нас.” Когато Вартимей чу, че редом с него се намира Иисус, той започна силно да вика: “Иисусе, Иисусе, помилуй ме!” И тъй като той продължи да вика все по-силно, някои от онези, които вървяха редом с Иисус, се приближиха до Вартимей и го наругаха, изисквайки да замълчи; но това не помогна: той само продължаваше да крещи все по-неистово и все по-силно.

Чувайки виковете на слепия, Иисус се спря. И когато видя Вартимей, той каза на своите приятели: “Доведете го при мен.” Тогава те отидоха при Вартимей и казаха: “Радвай се; ела с нас, защото Учителят те вика.” Чувайки тези думи, Вартимей хвърли своя хитон и изскочи на средата на пътя, а стоящите редом го доведоха при Иисус. Иисус попита, обръщайки се към Вартимей: “Какво искаш да направя за теб?” Слепият отговори:

5. THE BLIND MAN AT JERICHO

171:5.1 (1873.1) Late on the afternoon of Thursday, March 30, Jesus and his apostles, at the head of a band of about two hundred followers, approached the walls of Jericho. As they came near the gate of the city, they encountered a throng of beggars, among them one Bartimeus, an elderly man who had been blind from his youth. This blind beggar had heard much about Jesus and knew all about his healing of the blind Josiah at Jerusalem. He had not known of Jesus’ last visit to Jericho until he had gone on to Bethany. Bartimeus had resolved that he would never again allow Jesus to visit Jericho without appealing to him for the restoration of his sight.

171:5.2 (1873.2) News of Jesus’ approach had been heralded throughout Jericho, and hundreds of the inhabitants flocked forth to meet him. When this great crowd came back escorting the Master into the city, Bartimeus, hearing the heavy tramping of the multitude, knew that something unusual was happening, and so he asked those standing near him what was going on. And one of the beggars replied, “Jesus of Nazareth is passing by.” When Bartimeus heard that Jesus was near, he lifted up his voice and began to cry aloud, “Jesus, Jesus, have mercy upon me!” And as he continued to cry louder and louder, some of those near to Jesus went over and rebuked him, requesting him to hold his peace; but it was of no avail; he cried only the more and the louder.

171:5.3 (1873.3) When Jesus heard the blind man crying out, he stood still. And when he saw him, he said to his friends, “Bring the man to me.” And then they went over to Bartimeus, saying: “Be of good cheer; come with us, for the Master calls for you.” When Bartimeus heard these words, he threw aside his cloak, springing forward toward the center of the road, while those near by guided him to Jesus. Addressing Bartimeus, Jesus said: “What do you want me to do for you?” Then answered the blind man, “I would have my sight

"Искам да виждам." И когато Иисус чу тази молба и видя неговата вяра, той каза: "Ти ще получиш зрение; върви, вярата ти те изцели." И Вартимей веднага прогледна и остана редом с Иисус, прославяйки Бога, докато на следващия ден Учителят не отиде в Йерусалим. И тогава Вартимей тръгна пред множеството, обявявайки на всички как отново е придобил своето зрение в Йерихон.

restored." And when Jesus heard this request and saw his faith, he said: "You shall receive your sight; go your way; your faith has made you whole." Immediately he received his sight, and he remained near Jesus, glorifying God, until the Master started on the next day for Jerusalem, and then he went before the multitude declaring to all how his sight had been restored in Jericho.

6. ПОСЕЩЕНИЕТО ПРИ ЗЕКХЕЙ

Слънцето вече клонеше към залез, когато обкръжаващата Учителя процесия влезе в Йерихон и Иисус реши да спре тук за през нощта. Когато той минаваше край митницата, тук се оказа Закхей – старши митарят или събирачът на налозите, на когото случайно се прииска да види Иисус. Старши митарят беше много богат и беше чувал много за този галилейски пророк. Закхей твърдо реши, че трябва да узнае що за човек е този Иисус, когато той се появи друг път в Йерихон.Затова той се опита да се провре през тълпата, но хората бяха твърде много и, бидейки с невисок ръст, той нищо не виждаше поради окръжаващите го хора. Така старши митарят вървеше заедно с останалите, докато тълпата не стигна центъра на града, оказвайки се редом с неговия дом. Осъзнавайки, че няма да успее да си пробие път през тълпата, и опасявайки се, че Иисус ще премине през целия град, без да се задържи, той изтича напред и се качи на едно смокиново дърво, чиито разпрострени клонки се свеждаха над пътя. Знаеше, че така ще види добре Учителя, когато той минава. И не остана разочарован, тъй като Иисус, изравнявайки се с него, се спря и, поглеждайки Закхей, каза: "Закхей, по-бързо слизай долу, защото трябва да спра тази вечер в твоя дом." Чувайки тези поразителни думи, той едва не падна от дървото. Бързайки да слезе долу и приближавайки се към Иисус, каза, че изключително много се радва на желанието на Учителя да спре при него.

Те веднага тръгнаха към дома на Закхей и жителите на Йерихон бяха крайно учудени, че Иисус се съгласи да се настани при главния митар. Когато Учителят и неговите апостоли се спряха заедно със Закхей до вратите на неговия дом, един от йерихонските фарисеи, който стоеше наблизо, каза: "Вие виждате, че този човек се настани в дома на грешник – син на Авраам, станал вероотстъпник и грабител на своя народ." Чувайки това, Иисус погледна Закхей и се усмихна. Тогава Закхей стъпи на един стол и каза: "Хора на Йерихон, чуйте ме! Да, аз съм митар и грешник, но великият

6. THE VISIT TO ZACCHEUS

171:6.1 (1873.4) When the Master's procession entered Jericho, it was nearing sundown, and he was minded to abide there for the night. As Jesus passed by the customs house, Zaccheus the chief publican, or tax collector, happened to be present, and he much desired to see Jesus. This chief publican was very rich and had heard much about this prophet of Galilee. He had resolved that he would see what sort of a man Jesus was the next time he chanced to visit Jericho; accordingly, Zaccheus sought to press through the crowd, but it was too great, and being short of stature, he could not see over their heads. And so the chief publican followed on with the crowd until they came near the center of the city and not far from where he lived. When he saw that he would be unable to penetrate the crowd, and thinking that Jesus might be going right on through the city without stopping, he ran on ahead and climbed up into a sycamore tree whose spreading branches overhung the roadway. He knew that in this way he could obtain a good view of the Master as he passed by. And he was not disappointed, for, as Jesus passed by, he stopped and, looking up at Zaccheus, said: "Make haste, Zaccheus, and come down, for tonight I must abide at your house." And when Zaccheus heard these astonishing words, he almost fell out of the tree in his haste to get down, and going up to Jesus, he expressed great joy that the Master should be willing to stop at his house.

171:6.2 (1874.1) They went at once to the home of Zaccheus, and those who lived in Jericho were much surprised that Jesus would consent to abide with the chief publican. Even while the Master and his apostles lingered with Zaccheus before the door of his house, one of the Jericho Pharisees, standing near by, said: "You see how this man has gone to lodge with a sinner, an apostate son of Abraham who is an extortioner and a robber of his own people." And when Jesus heard this, he looked down at Zaccheus and smiled. Then Zaccheus stood upon a stool and said: "Men of Jericho, hear me! I may be a publican and a sinner, but the great Teacher has come to abide in

Учител дойде, за да се настани в моя дом; и преди той да влезе в дома аз ви заявявам, че смятам да отдам половината от своето състояние на бедните и, започвайки от утрешния ден, ще въздам четворно на тези, от които съм вземал несправедливо. С цялото си сърце ще търся спасение и ще се уча да върша праведност пред Бога.”

Когато Закхей замлъкна, Иисус каза: “Днес спасението дойде в този дом и ти действително стана син на Авраам.” И обръщайки се към тълпата, събрала се около тях, Иисус каза: “Не се учудвайте на това, което казвам, и не се оскърбявайте от това, което правим, защото аз отдавна ви повтарям: Синът Човешки дойде да търси и спаси загубеното.”

Те се разположиха за през нощта при Закхей. На следващия ден станаха и отидоха във Витания по „пътя на грабителите”, по своя път към Йерусалим за Пасхата.

my house; and before he goes in, I tell you that I am going to bestow one half of all my goods upon the poor, and beginning tomorrow, if I have wrongfully exacted aught from any man, I will restore fourfold. I am going to seek salvation with all my heart and learn to do righteousness in the sight of God.”

171:6.3 (1874.2) When Zaccheus had ceased speaking, Jesus said: “Today has salvation come to this home, and you have become indeed a son of Abraham.” And turning to the crowd assembled about them, Jesus said: “And marvel not at what I say nor take offense at what we do, for I have all along declared that the Son of Man has come to seek and to save that which is lost.”

171:6.4 (1874.3) They lodged with Zaccheus for the night. On the morrow they arose and made their way up the “road of robbers” to Bethany on their way to the Passover at Jerusalem.

7. „ДОКАТО МИНАВАШЕ ИИСУС”

Където и да се появеше Иисус, той разпространяваше радост. Беше изпълнен с благодат и истина. Неговите другари не спираха да се удивляват на милосърдните думи, които излизаха от устата му. Вежливостта може да се култивира, но благостта е този аромат на дружелюбието, който излъчва пропитата с любов душа.

Добродетелта винаги предизвиква уважение, но лишена от благодарност, тя често отблъсква любовта. Добродетелта е изцяло привлекателна само тогава, когато е благодатна. Добродетелта е ефективна, само когато е привлекателна.

Иисус наистина разбираше хората. Именно затова той беше способен на неподправено разположение и искрено състрадание. Но рядко си позволяваше да ги съжалява. Докато неговото състрадание беше безгранично, отзивчивостта му беше практична, лична и конструктивна. Неговото близко познанство със състраданието никога не пораждаше безразличие и той умееше да помага на бедстващите души, без да повишава тяхното самосъжаление.

Иисус можеше да оказва на хората толкова огромна помощ благодарение на своята искрена любов към тях. Той истински обичаше всеки мъж, всяка жена и всяко дете. Можеше да бъде толкова верен приятел благодарение на своята забележителна проницателност – прекрасно знаеше какво се таи в сърцето и разума на човека. Той беше

7. “AS JESUS PASSED BY”

171:7.1 (1874.4) Jesus spread good cheer everywhere he went. He was full of grace and truth. His associates never ceased to wonder at the gracious words that proceeded out of his mouth. You can cultivate gracefulness, but graciousness is the aroma of friendliness which emanates from a love-saturated soul.

171:7.2 (1874.5) Goodness always compels respect, but when it is devoid of grace, it often repels affection. Goodness is universally attractive only when it is gracious. Goodness is effective only when it is attractive.

171:7.3 (1874.6) Jesus really understood men; therefore could he manifest genuine sympathy and show sincere compassion. But he seldom indulged in pity. While his compassion was boundless, his sympathy was practical, personal, and constructive. Never did his familiarity with suffering breed indifference, and he was able to minister to distressed souls without increasing their self-pity.

171:7.4 (1874.7) Jesus could help men so much because he loved them so sincerely. He truly loved each man, each woman, and each child. He could be such a true friend because of his remarkable insight — he knew so fully what was in the heart and in the mind of man. He was an interested and keen observer. He was an expert in the comprehension of human need, clever in detecting

заинтересуван и внимателен наблюдател. Прекрасно разбираше човешките потребности и изкусно долавяше желанията на хората.

human longings.

Иисус никога не бързаше. “Преминавайки”, той имаше време да утешава своите събратя. В неговото общество приятелите му винаги се чувстваха непринудено. Той беше прекрасен слушател. Никога не се ровеше в душите на своите съратници. И когато даваше духовна храна на гладните умове и утоляваше жадните души, тези, които приемаха неговото милосърдие, чувстваха не толкова, че се изповядват на него, колкото, че беседват с него. Те изпитваха безгранично доверие към него, защото виждаха, че той има огромна вяра в тях.

171:7.5 (1874.8) Jesus was never in a hurry. He had time to comfort his fellow men “as he passed by.” And he always made his friends feel at ease. He was a charming listener. He never engaged in the meddlesome probing of the souls of his associates. As he comforted hungry minds and ministered to thirsty souls, the recipients of his mercy did not so much feel that they were confessing *to* him as that they were conferring *with* him. They had unbounded confidence in him because they saw he had so much faith in them.

Той никога не любопитстваше и не проявяваше желание да води хората, да ги управлява или да ги следва. Внушаваше дълбока увереност в себе си и несломимо мъжество във всички, които имаха щастието да го познават. Когато той се усмихнеше на човека, смъртният усещаше нарастваща способност да решава своите разнообразни проблеми.

171:7.6 (1875.1) He never seemed to be curious about people, and he never manifested a desire to direct, manage, or follow them up. He inspired profound self-confidence and robust courage in all who enjoyed his association. When he smiled on a man, that mortal experienced increased capacity for solving his manifold problems.

Любовта на Иисус към хората беше толкова огромна и мъдра, че той, без да се колебае, се отнасяше сурово с тях, когато обстоятелствата изискваха такова отношение. Канейки се да помогне на човека, той често молеше него за помощ. По такъв начин пробуждаше интереса, апелираше към най-добрите страни на човешката природа.

171:7.7 (1875.2) Jesus loved men so much and so wisely that he never hesitated to be severe with them when the occasion demanded such discipline. He frequently set out to help a person by asking for help. In this way he elicited interest, appealed to the better things in human nature.

Учителят можа да види спасителната вяра в крещящото суеверие на жената, търсеща изцеление чрез докосването до неговата дреха. Той винаги беше готов да прекъсне проповедта и да задържи народа, помагайки на един човек, даже на дете. Велики неща ставаха не само затова, защото хората вярваха в Иисус, но и затова, защото Иисус притежаваше такава огромна вяра в хората.

171:7.8 (1875.3) The Master could discern saving faith in the gross superstition of the woman who sought healing by touching the hem of his garment. He was always ready and willing to stop a sermon or detain a multitude while he ministered to the needs of a single person, even to a little child. Great things happened not only because people had faith in Jesus, but also because Jesus had so much faith in them.

Изглеждаше, че повечето действително велики неща, казани и направени от Иисус, бяха като че ли случайни, извършени “мимоходом”. В земното служене на Учителя имаше толкова малко професионални методи, точни планове или предварително определени действия. Преминавайки през живота, той раздаваше здраве и щастие естествено и благодатно. Буквална е истината за това, че „той вървеше, творейки добро”.

171:7.9 (1875.4) Most of the really important things which Jesus said or did seemed to happen casually, “as he passed by.” There was so little of the professional, the well-planned, or the premeditated in the Master’s earthly ministry. He dispensed health and scattered happiness naturally and gracefully as he journeyed through life. It was literally true, “He went about doing good.”

И последователите на Учителя във всички векове следва да се учат да служат „мимоходом” – да творят безкористно благо, занимавайки се със своите ежедневни дела.

171:7.10 (1875.5) And it behooves the Master’s followers in all ages to learn to minister as “they pass by” — to do unselfish good as they go about their daily duties.

8. ПРИТЧАТА ЗА ТАЛАНТИТЕ

Те излязоха от Йерихон едва към обед, защото предишната вечер седяха до късно, докато Иисус учеше Захкей и неговото семейство на Евангелието на Царството. Приблизително на половината разстояние по изкачващия се път за Витания спътниците се установиха за обедна трапеза, а народът тръгна по-нататък към Йерусалим, без да знае, че Иисус и апостолите ще пренощуват на Елеонската планина.

За разлика от притчата за талантите, насочена към всички ученици, тази втора притча за талантите беше предназначена на първо място за апостолите и беше основана на историята за Архелай и неговия напразен опит да получи власт в Юдея. Това е една от немногото притчи на Учителя, основани на истинска историческа фигура. Не е чудно, че те мислеха за Алхелай, тъй като домът на Закхей в Йерихон се намираше недалеч от изискано украсения дворец на Архелай, чийто акведукт преминаваше покрай пътя, по който те излязоха от Йерихон.

Иисус каза: “Вие мислите, че Синът Човешки отива в Йерусалим, за да получи царството, но аз ви заявявам, че ви очаква разочарование. Нима не помните за княза, който тръгнал за далечна страна, за да получи за себе си царството, но още преди да се върне, жителите на неговата провинция, вече отхвърлили го в душата си, изпратили след него посланици, за да кажат: “Не искаме този човек да царува над нас”? Така, както този цар беше отхвърлен в мирското владичество, така и Синът Човешки ще бъде отхвърлен във владичеството духовно. И отново ви заявявам: Царството мое не е от този свят; но ако на Сина Човешки му беше предоставено духовно владичество над своя народ, той би приел такова царство на човешките души и би царствал над такива владения на човешките сърца. Независимо от това, че те отхвърлят моето духовно владичество над тях, аз ще се върна, за да приема от други това Царство на духа, от което ме лишават днес. Вие ще видите как днес отхвърлят Сина Човешки, но в друг век това, което днес децата на Авраам отклоняват, ще бъде прието и възвисено.

А сега, както и отхвърленият велможа от тази притча, бих искал да призова към себе си своите дванадесет слуги, особени управляващи, и връчвайки ви по един талант, да повеля на всеки внимателно да изслуша моите наставления – старателно да се разпореждате с поверените ви пари, докато аз отсъствам, за да може след моето завръщане, когато се изиска отчет, да имате с какво да

8. PARABLE OF THE POUNDS

171:8.1 (1875.6) They did not start from Jericho until near noon since they sat up late the night before while Jesus taught Zaccheus and his family the gospel of the kingdom. About halfway up the ascending road to Bethany the party paused for lunch while the multitude passed on to Jerusalem, not knowing that Jesus and the apostles were going to abide that night on the Mount of Olives.

171:8.2 (1875.7) The parable of the pounds, unlike the parable of the talents, which was intended for all the disciples, was spoken more exclusively to the apostles and was largely based on the experience of Archelaus and his futile attempt to gain the rule of the kingdom of Judea. This is one of the few parables of the Master to be founded on an actual historic character. It was not strange that they should have had Archelaus in mind inasmuch as the house of Zaccheus in Jericho was very near the ornate palace of Archelaus, and his aqueduct ran along the road by which they had departed from Jericho.

171:8.3 (1875.8) Said Jesus: “You think that the Son of Man goes up to Jerusalem to receive a kingdom, but I declare that you are doomed to disappointment. Do you not remember about a certain prince who went into a far country to receive for himself a kingdom, but even before he could return, the citizens of his province, who in their hearts had already rejected him, sent an embassy after him, saying, ‘We will not have this man to reign over us’? As this king was rejected in the temporal rule, so is the Son of Man to be rejected in the spiritual rule. Again I declare that my kingdom is not of this world; but if the Son of Man had been accorded the spiritual rule of his people, he would have accepted such a kingdom of men’s souls and would have reigned over such a dominion of human hearts. Notwithstanding that they reject my spiritual rule over them, I will return again to receive from others such a kingdom of spirit as is now denied me. You will see the Son of Man rejected now, but in another age that which the children of Abraham now reject will be received and exalted.

171:8.4 (1876.1) “And now, as the rejected nobleman of this parable, I would call before me my twelve servants, special stewards, and giving into each of your hands the sum of one pound, I would admonish each to heed well my instructions that you trade diligently with your trust fund while I am away that you may have wherewith to justify your stewardship when I return, when a reckoning shall be required of you.

оправдаете своята служба.

И даже ако отхвърленият Син не се върне, ще бъде изпратен друг Син, за да получи това Царство, и този Син ще изпрати за всички вас, за да изслуша вашия отчет за службата и да се порадва на вашите успехи.

И когато впоследствие тези управляващи бяха извикани за отчет, първият дойде и каза: "Господи! Твоят талант донесе още десет таланта." И неговият господар му казал: "Браво, ти си добър слуга; задето доказа своята вярност в тази работа, аз ти давам управлението на десет града." И вторият дойде с думите: "Господарю, този талант, който ти ми остави, ми донесе пет таланта." И господарят каза: "В такъв случай аз ще те направя владетел на пет града." Така продължаваше и по-нататък, докато за отчет не беше извикан и последният слуга, който доложи: "Ето, господарю, твоя талант, който аз пазих загърнат в кърпа. Постъпих така затова, защото се боях от тебе; предполагах, че ти постъпваш неразумно, защото видях, че вземаш оттам, където не си слагал, че искаш да жънеш там, където не си сял." Тогава неговият господар казал: "Ще те съдя с твоите думи, негоден и неверен слуга. Ти знаеше, че аз жъна там, където очевидно не съм сял; затова ти знаеше, че ще ти бъде поискан отчет. Знаейки това, ти трябваше поне да пуснеш моите пари в оборот, за да мога, като се върна, да си ги получа с печалба."

И каза на велможата, който стоеше редом: "Вземете таланта от този неверен слуга и отдайте на заработилия десет мина." И когато те напомниха на стопанина, че той вече има десет мина, той каза: "На всеки имащ ще му се даде, а от нямащия ще бъде взето и това, което има."

Тогава апостолите поискаха да узнаят по какво смисълът на тази притча се отличава от предишната притча за талантите, но на многобройните въпроси Иисус отговаряше само: "Добре обмислете тези думи в своята душа и нека всеки от вас открие тяхното истинско значение."

В последващите години Натанаил прекрасно обясняваше смисъла на тези две притчи, свеждайки своето тълкуване до следните изводи:

1. Способността да си практическо мерило на съществуващите в живота възможности. Никога няма да сте отговорни за това, което превишава вашите способности.

2. Верността е безупречното мерило на човешката надеждност. Този, който е верен в

171:8.5 (1876.2) "And even if this rejected Son should not return, another Son will be sent to receive this kingdom, and this Son will then send for all of you to receive your report of stewardship and to be made glad by your gains.

171:8.6 (1876.3) "And when these stewards were subsequently called together for an accounting, the first came forward, saying, 'Lord, with your pound I have made ten pounds more.' And his master said to him: 'Well done; you are a good servant; because you have proved faithful in this matter, I will give you authority over ten cities.' And the second came, saying, 'Your pound left with me, Lord, has made five pounds.' And the master said, 'I will accordingly make you ruler over five cities.' And so on down through the others until the last of the servants, on being called to account, reported: 'Lord, behold, here is your pound, which I have kept safely done up in this napkin. And this I did because I feared you; I believed that you were unreasonable, seeing that you take up where you have not laid down, and that you seek to reap where you have not sown.' Then said his lord: 'You negligent and unfaithful servant, I will judge you out of your own mouth. You knew that I reap where I have apparently not sown; therefore you knew this reckoning would be required of you. Knowing this, you should have at least given my money to the banker that at my coming I might have had it with proper interest.'

171:8.7 (1876.4) "And then said this ruler to those who stood by: 'Take the money from this slothful servant and give it to him who has ten pounds.' And when they reminded the master that such a one already had ten pounds, he said: 'To every one who has shall be given more, but from him who has not, even that which he has shall be taken away from him.'"

171:8.8 (1876.5) And then the apostles sought to know the difference between the meaning of this parable and that of the former parable of the talents, but Jesus would only say, in answer to their many questions: "Ponder well these words in your hearts while each of you finds out their true meaning."

171:8.9 (1876.6) It was Nathaniel who so well taught the meaning of these two parables in the after years, summing up his teachings in these conclusions:

171:8.10 (1876.7) 1. Ability is the practical measure of life's opportunities. You will never be held responsible for the accomplishment of that which is beyond your abilities.

171:8.11 (1876.8) 2. Faithfulness is the unerring measure of human trustworthiness. He who is

малкото, най-вероятно ще прояви вярност към всичко, което е съобразно неговите дарования.

3. При равни възможности Учителят дарява по-малка награда за по-малка вярност.

4. При по-лоши възможности той дарява еднаква награда за еднаква вярност.

След като се бяха нахранили и след като множеството последователи бяха тръгнали към Йерусалим, Иисус, стоейки пред апостолите край пътя в сянката на надвисналата скала, с радостно достойнство и милосърдно величие посочи с ръка на запад и каза: “Да вървим, братя мои, в Йерусалим, за да получим приготвеното за нас и с това да изпълним волята на небесния Отец на всичко съществуващо.”

Така Иисус и неговите апостоли продължиха своето пътешествие към Йерусалим, станало за Учителя последното, извършено в образа на смъртен човек от кръв и плът.

faithful in little things is also likely to exhibit faithfulness in everything consistent with his endowments.

171:8.12 (1876.9) 3. The Master grants the lesser reward for lesser faithfulness when there is like opportunity.

171:8.13 (1877.1) 4. He grants a like reward for like faithfulness when there is lesser opportunity.

171:8.14 (1877.2) When they had finished their lunch, and after the multitude of followers had gone on toward Jerusalem, Jesus, standing there before the apostles in the shade of an overhanging rock by the roadside, with cheerful dignity and a gracious majesty pointed his finger westward, saying: “Come, my brethren, let us go on into Jerusalem, there to receive that which awaits us; thus shall we fulfill the will of the heavenly Father in all things.”

171:8.15 (1877.3) And so Jesus and his apostles resumed this, the Master’s last journey to Jerusalem in the likeness of the flesh of mortal man.

Документ 172. Отиване в Йерусалим

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 172. ОТИВАНЕ В ЙЕРУСАЛИМ

Секции

Въведение
1. Събота във Витания
2. Неделната сутрин с апостолите
3. Тръгването за Йерусалим
4. Посещението на храма
5. Отношението на апостолите

Въведение

Иисус и апостолите пристигнаха във Витания в пет часа след обяд в петък, 31 март 30 година от н.е. Лазар, неговите сестри и техните приятели вече ги очакваха; а доколкото всеки ден при Лазар идваха много хора, за да поговорят с него за възкресението му, то на Иисус съобщиха, че той ще може да отседне в съседа – вярващ на име Симон, станал старейшина на това неголямо село след смъртта на бащата на Лазар.

Тази вечер Иисус прие много посетители и простите хора от Витания и Витфагия правеха всичко, за да се чувстват желан гост. Макар че мнозина предполагаха, че Иисус отива в Йерусалим, за да провъзгласи себе си за цар на юдеите, витанското семейство – Лазар, Марта и Мария – добре разбираха, че Учителят не е такъв цар; те предчувстваха, че това ще бъде едно от последните му посещения на Йерусалим и Витания.

На първосвещениците им донесоха, че Иисус се е установил във Витания, но те предполагаха, че е по-добре да не се опитват да го арестуват сред приятели; решиха да изчакат, докато той се появи в Йерусалим. Всичко това беше известно на Иисус, но той

PAPER 172
GOING INTO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction
1. Sabbath at Bethany
2. Sunday Morning with the Apostles
3. The Start for Jerusalem
4. Visiting about the Temple
5. The Apostles' Attitude

INTRODUCTION

172:0.1 (1878.1) JESUS and the apostles arrived at Bethany shortly after four o'clock on Friday afternoon, March 31, A.D. 30. Lazarus, his sisters, and their friends were expecting them; and since so many people came every day to talk with Lazarus about his resurrection, Jesus was informed that arrangements had been made for him to stay with a neighboring believer, one Simon, the leading citizen of the little village since the death of Lazarus's father.

172:0.2 (1878.2) That evening, Jesus received many visitors, and the common folks of Bethany and Bethpage did their best to make him feel welcome. Although many thought Jesus was now going into Jerusalem, in utter defiance of the Sanhedrin's decree of death, to proclaim himself king of the Jews, the Bethany family — Lazarus, Martha, and Mary — more fully realized that the Master was not that kind of a king; they dimly felt that this might be his last visit to Jerusalem and Bethany.

172:0.3 (1878.3) The chief priests were informed that Jesus lodged at Bethany, but they thought best not to attempt to seize him among his friends; they decided to await his coming on into Jerusalem. Jesus knew about all this, but he was majestically calm; his friends had never seen him more

запазваше величествено спокойствие; неговите приятели никога не го бяха виждали така сдържан, така естествен; даже апостолите бяха потресени от това, че той може да остава толкова безучастен, докато Синедрионът се обърна към целия еврейски народ с искане за неговото издаване. Тази нощ, докато Учителят спеше, апостолите по двойки го охраняваха и мнозина от тях бяха въоръжени с мечове. На следващия ден рано сутринта ги разбудиха стотици поклонници, дошли от Йерусалим независимо от съботата, за да видят Иисус и Лазар, когото той беше възкресил от мъртвите.

composed and congenial; even the apostles were astounded that he should be so unconcerned when the Sanhedrin had called upon all Jewry to deliver him into their hands. While the Master slept that night, the apostles watched over him by twos, and many of them were girded with swords. Early the next morning they were awakened by hundreds of pilgrims who came out from Jerusalem, even on the Sabbath day, to see Jesus and Lazarus, whom he had raised from the dead.

1. СЪБОТА ВЪВ ВИТАНИЯ

Както пристигналите в Юдея поклонници, така и юдейските власти в един глас питаха: “Как мислите, ще се появи ли Иисус на празника?” Затова, когато хората чуха, че Иисус се е установил във Витания, те се зарадваха. Но първосвещениците и фарисеите бяха донякъде озадачени. Те бяха доволни, че той се намира в техните владения, но неговата дързост малко ги смущаваше. Помнеха, че при предишното му посещение на Витания Лазар беше възкресен от мъртвите, а Лазар започваше все повече да пречи на враговете на Иисус.

Шест дни преди Пасхата вечерта преди завършването на службата всички жители на Витания и Витфагия се събраха в дома на Симон на общ пир, за да отпразнуват пристигането на Иисус; тази вечеря, устроена в чест на Иисус и Лазар, беше дадена в неподчинение на Синедриона. Марта ръководеше обслужването на масата; нейната сестра Мария беше сред наблюдаващите отстрани жени, тъй като по еврейските правила на жените не се разрешаваше да седят на масата по време на общия пир. На вечерята присъстваха и агенти на Синедриона, но те се бояха да арестуват Иисус в обкръжението на неговите приятели.

Иисус говореше със Симон за древния Иисус Навин, чийто съименник беше, и разказваше за това как Иисус Навин и израилтяните са дошли в Йерусалим през Йерихон. Коментирайки легендата за падането на стените на Йерихон, Иисус каза: “Не за стени от тухли и камък мисля аз, но би ми се искало стените от предразсъдъци, лицемерие и ненавист да рухнат пред тази проповед за любовта на Отеца към всички хора.”

Празничната вечеря протичаше във весела и нормална атмосфера, ако не се смяташе необичайната сериозност на

1. SABBATH AT BETHANY

172:1.1 (1878.4) Pilgrims from outside of Judea, as well as the Jewish authorities, had all been asking: “What do you think? will Jesus come up to the feast?” Therefore, when the people heard that Jesus was at Bethany, they were glad, but the chief priests and Pharisees were somewhat perplexed. They were pleased to have him under their jurisdiction, but they were a trifle disconcerted by his boldness; they remembered that on his previous visit to Bethany, Lazarus had been raised from the dead, and Lazarus was becoming a big problem to the enemies of Jesus.

172:1.2 (1878.5) Six days before the Passover, on the evening after the Sabbath, all Bethany and Bethpage joined in celebrating the arrival of Jesus by a public banquet at the home of Simon. This supper was in honor of both Jesus and Lazarus; it was tendered in defiance of the Sanhedrin. Martha directed the serving of the food; her sister Mary was among the women onlookers as it was against the custom of the Jews for a woman to sit at a public banquet. The agents of the Sanhedrin were present, but they feared to apprehend Jesus in the midst of his friends.

172:1.3 (1879.1) Jesus talked with Simon about Joshua of old, whose namesake he was, and recited how Joshua and the Israelites had come up to Jerusalem through Jericho. In commenting on the legend of the walls of Jericho falling down, Jesus said: “I am not concerned with such walls of brick and stone; but I would cause the walls of prejudice, self-righteousness, and hate to crumble before this preaching of the Father’s love for all men.”

172:1.4 (1879.2) The banquet went along in a very cheerful and normal manner except that all the apostles were unusually sober. Jesus was

апостолите. Иисус беше изключително весел и играеше с децата, докато дойде време да седнат на масата.

В течение на цялата вечер не стана нищо необикновено, но когато пирът се приближаваше към края си, Мария, сестрата на Лазар, се отдели от стоящите настрана жени и, приближавайки се към мястото, където като почетен гост лежеше Иисус, отвори голям алабастров съд с най-рядко благовоние; помазвайки главата на Учителя, тя започна да излива масло на неговите крака и разпускайки косите си, натри с него краката му. Целият дом се изпълни с благоухание и всички присъстващи бяха поразени от постъпката на Мария. Лазар нищо не каза, но когато някои от гостите започнаха на половин глас да изразяват своето негодувание от подобно използване на толкова скъпоценно мазило, Юда Искариот се приближи до полегналия Андрей и каза: "Защо не продадоха това благовонно масло и за получените пари не нахраниха бедните? Ти трябва да поговориш с Учителя, за да осъди това разточителство."

Иисус, знаейки за какво мислят и чувайки за какво говорят, положи ръка върху главата на Мария, застанала край него на колене, и гледайки я с доброта, каза: "Оставете я на мира всеки от вас. Защо я смущавате, когато виждате, че извърши добро дело по повеля на своето сърце? На тези от вас, които мърморят, че това благоволение трябваше да се продаде и раздаде на бедните, позволете да отбележа, че бедните винаги са с вас и затова можете да им помагате по всяко време, когато поискате; но аз не винаги ще бъда с вас; скоро ще отида при моя Отец. Тази жена отдавна пази това масло за моето тяло за деня на моето погребение и сега, когато сметна за благо да ме помаже преди смъртта, не следва да я лишавате от това удоволствие. Правейки това, Мария укори всички вас, защото със своите действия доказа вярата си в това, което говорих за моята смърт и възнесение при моя небесен Отец. Не бива да осъждате тази жена за това, което тя направи тази вечер. Обратното, казвам ви, че в бъдещите векове – където и да се възвестява това Евангелие, ще разказват в нейна памет за постъпката ѝ."

Именно поради този укор Юда Искариот, приемайки казаното за своя сметка, окончателно реши да отмъсти за оскърбените си чувства. Той вече неведнъж неосъзнато хранеше такива мисли, но сега се осмели да помисли за това откровено и осъзнато. И много други го насърчаваха в това му мнение, защото цената на това благовонно масло се равняваше на годишната заплата на един човек – това би стигнало да се нахранят пет

exceptionally cheerful and had been playing with the children up to the time of coming to the table.

172:1.5 (1879.3) Nothing out of the ordinary happened until near the close of the feasting when Mary the sister of Lazarus stepped forward from among the group of women onlookers and, going up to where Jesus reclined as the guest of honor, proceeded to open a large alabaster cruse of very rare and costly ointment; and after anointing the Master's head, she began to pour it upon his feet as she took down her hair and wiped them with it. The whole house became filled with the odor of the ointment, and everybody present was amazed at what Mary had done. Lazarus said nothing, but when some of the people murmured, showing indignation that so costly an ointment should be thus used, Judas Iscariot stepped over to where Andrew reclined and said: "Why was this ointment not sold and the money bestowed to feed the poor? You should speak to the Master that he rebuke such waste."

172:1.6 (1879.4) Jesus, knowing what they thought and hearing what they said, put his hand upon Mary's head as she knelt by his side and, with a kindly expression upon his face, said: "Let her alone, every one of you. Why do you trouble her about this, seeing that she has done a good thing in her heart? To you who murmur and say that this ointment should have been sold and the money given to the poor, let me say that you have the poor always with you so that you may minister to them at any time it seems good to you; but I shall not always be with you; I go soon to my Father. This woman has long saved this ointment for my body at its burial, and now that it has seemed good to her to make this anointing in anticipation of my death, she shall not be denied such satisfaction. In the doing of this, Mary has reproved all of you in that by this act she evinces faith in what I have said about my death and ascension to my Father in heaven. This woman shall not be reproved for that which she has this night done; rather do I say to you that in the ages to come, wherever this gospel shall be preached throughout the whole world, what she has done will be spoken of in memory of her."

172:1.7 (1879.5) It was because of this rebuke, which he took as a personal reproof, that Judas Iscariot finally made up his mind to seek revenge for his hurt feelings. Many times had he entertained such ideas subconsciously, but now he dared to think such wicked thoughts in his open and conscious mind. And many others encouraged him in this attitude since the cost of this ointment was a sum equal to the earnings of one man for one year — enough to provide bread for five thousand persons.

хиляди човека. Но Мария обичаше Иисус; тя приготви това скъпоценно благовоние за помазването на неговото тяло след смъртта, защото му вярваше, когато той ги предупреди, че трябва да умре; и на нея не трябваше да ú се отказва правото да измени своето решение и да поднесе на Учителя този дар, още докато беше жив.

Както Лазар, така и Марта знаеха, че Мария отдавна събира пари, за да купи този съд с нард, и те от цялата си душа одобриха това, че по този въпрос тя постъпи по повелите на своето сърце, тъй като те бяха състоятелни хора и можеха лесно да си позволят такова приношение.

Когато първосвещениците узнаха за този обяд, даден във Витания в чест на Иисус и Лазар, те започнаха да се съвещават помежду си какви мерки следва да се вземат по отношение на Лазар. И скоро решиха, че Лазар също трябва да умре. Те правилно разсъдиха, че ще бъде безполезно да предават Иисус на смърт, ако оставят жив Лазар, когото Иисус възкреси от мъртвите.

But Mary loved Jesus; she had provided this precious ointment with which to embalm his body in death, for she believed his words when he forewarned them that he must die, and it was not to be denied her if she changed her mind and chose to bestow this offering upon the Master while he yet lived.

172:1.8 (1879.6) Both Lazarus and Martha knew that Mary had long saved the money wherewith to buy this cruse of spikenard, and they heartily approved of her doing as her heart desired in such a matter, for they were well-to-do and could easily afford to make such an offering.

172:1.9 (1880.1) When the chief priests heard of this dinner in Bethany for Jesus and Lazarus, they began to take counsel among themselves as to what should be done with Lazarus. And presently they decided that Lazarus must also die. They rightly concluded that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, whom he had raised from the dead, to live.

2. НЕДЕЛНАТА СУТРИН С АПОСТОЛИТЕ

В тази неделна сутрин, в прекрасната градина на Симон, Учителят събра апостолите и им даде последни наставления преди влизането в Йерусалим. Иисус каза, че той вероятно ще излезе с много обръщения и поучения преди да се върне при Отеца, но посъветва апостолите да се въздържат от каквито и да било публични изяви в течение на пасхалния период в Йерусалим. Той им повели да остават редом с него, “за да гледат и да се молят”. Иисус знаеше, че в същия този момент много от неговите последователи имаха скрити мечове, но не каза нито дума за това.

В тези утринни наставления Иисус кратко припомни тяхното служене – от деня на посвещаването в сан недалеч от Капернаум и чак до този ден, когато се готвеха за влизане в Йерусалим. Апостолите слушаха мълчаливо. Те не зададоха нито един въпрос.

Рано сутринта на този ден Давид Зеведеев предаде на Юда парите, получени от продажбата на оборудването от лагера в Пела, а Юда, на свой ред, остави голяма част от тази сума на съхранение в техния домакин Симон за в случай на остра нужда от средства след влизането им в Йерусалим.

След съвещанието с апостолите Иисус побеседва с Лазар и го посъветва да не поставя своя живот на олтара на

2. SUNDAY MORNING WITH THE APOSTLES

172:2.1 (1880.2) On this Sunday morning, in Simon’s beautiful garden, the Master called his twelve apostles around him and gave them their final instructions preparatory to entering Jerusalem. He told them that he would probably deliver many addresses and teach many lessons before returning to the Father but advised the apostles to refrain from doing any public work during this Passover sojourn in Jerusalem. He instructed them to remain near him and to “watch and pray.” Jesus knew that many of his apostles and immediate followers even then carried swords concealed on their persons, but he made no reference to this fact.

172:2.2 (1880.3) This morning’s instructions embraced a brief review of their ministry from the day of their ordination near Capernaum down to this day when they were preparing to enter Jerusalem. The apostles listened in silence; they asked no questions.

172:2.3 (1880.4) Early that morning David Zebedee had turned over to Judas the funds realized from the sale of the equipment of the Pella encampment, and Judas, in turn, had placed the greater part of this money in the hands of Simon, their host, for safekeeping in anticipation of the exigencies of their entry into Jerusalem.

172:2.4 (1880.5) After the conference with the apostles Jesus held converse with Lazarus and instructed him to avoid the sacrifice of his life to the

отмъстителния Синедрион. Следвайки именно този съвет, след няколко дни Лазар избяга от Филаделфия, когато чиновниците на Синедриона изпратиха хора да го арестуват.

В известен смисъл последователите на Иисус предчувстваха надигащата се криза, но те не можеха да осъзнаят цялата надвиснала над него опасност поради необичайната веселост на Иисус и неговото изключително добро настроение.

vengefulness of the Sanhedrin. It was in obedience to this admonition that Lazarus, a few days later, fled to Philadelphia when the officers of the Sanhedrin sent men to arrest him.

172:2.5 (1880.6) In a way, all of Jesus' followers sensed the impending crisis, but they were prevented from fully realizing its seriousness by the unusual cheerfulness and exceptional good humor of the Master.

3. ТРЪГВАНЕТО ЗА ЙЕРУСАЛИМ

Витания беше приблизително на около три километра от храма и в един и половина часа в този неделен ден Иисус беше готов да тръгне за Йерусалим. Той усещаше огромна любов към Витания и нейните обикновени хора. Назарет, Капернаум и Йерусалим го отхвърлиха, но Витания го беше приела и беше повярвала в него. Именно това малко село, където практически всеки мъж, жена или дете бяха вярващи, той избра като място за извършване на най-голямото чудо за цялото си посвещение на Земята – възкресяването на Лазар. Той възкреси Лазар, не за да накара селяните да повярват, а по-скоро защото те вече вярваха.

Цялата сутрин Иисус обмисляше своето появяване в Йерусалим. Преди това той винаги се опитваше да пресече всякакви опити публично да го честват като Месия. Но сега положението беше друго: приближаваше се свършекът на неговия живот в плът, Синедрионът постанови да го предадат на смърт и свободното изразяване от неговите ученици на техните чувства, което можеше да се очаква при тържественото му и публично влизане в града, не можеше да нанесе никаква вреда.

Иисус реши да устрои публично влизане в Йерусалим, не за да може за последен път да се опита да завоюва благосклонността на тълпата или да придобие власт. Не беше негова цел и удовлетворяването на заветните човешки желания на апостолите и учениците. Иисус не хранеше нито една от тези илюзии, присъщи на празните мечтатели; той добре знаеше какъв ще бъде изходът от това посещение.

Решавайки да направи публична проповед в Йерусалим, Учителят се сблъска с необходимостта да избере надлежен начин за изпълнението на такова решение. Иисус анализира всички многобройни и в една или друга степен противоречиви пророчества, наричани месиански, но едва едно от тях му се стори поне отчасти приемливо за изпълнение.

3. THE START FOR JERUSALEM

172:3.1 (1880.7) Bethany was about two miles from the temple, and it was half past one that Sunday afternoon when Jesus made ready to start for Jerusalem. He had feelings of profound affection for Bethany and its simple people. Nazareth, Capernaum, and Jerusalem had rejected him, but Bethany had accepted him, had believed in him. And it was in this small village, where almost every man, woman, and child were believers, that he chose to perform the mightiest work of his earth bestowal, the resurrection of Lazarus. He did not raise Lazarus that the villagers might believe, but rather because they already believed.

172:3.2 (1880.8) All morning Jesus had thought about his entry into Jerusalem. Heretofore he had always endeavored to suppress all public acclaim of him as the Messiah, but it was different now; he was nearing the end of his career in the flesh, his death had been decreed by the Sanhedrin, and no harm could come from allowing his disciples to give free expression to their feelings, just as might occur if he elected to make a formal and public entry into the city.

172:3.3 (1881.1) Jesus did not decide to make this public entrance into Jerusalem as a last bid for popular favor nor as a final grasp for power. Neither did he do it altogether to satisfy the human longings of his disciples and apostles. Jesus entertained none of the illusions of a fantastic dreamer; he well knew what was to be the outcome of this visit.

172:3.4 (1881.2) Having decided upon making a public entrance into Jerusalem, the Master was confronted with the necessity of choosing a proper method of executing such a resolve. Jesus thought over all of the many more or less contradictory so-called Messianic prophesies, but there seemed to be only one which was at all appropriate for him to follow. Most of these

Повечето от тези пророчески изречения изобразяваха цар – сина или приемника на Давид, смелия и решителен мирски избавител на целия Израил от ярема на чуждоземното господство. Но имаше един цитат, който понякога свързваха с Месията последователите на по-духовната представа за неговата мисия и който, както смяташе Иисус, беше съвместим с неговото предполагаемо влизане в Йерусалим. Този цитат беше открит в книгата на пророк Захария и в него се казваше: "Ликувай, дъще на Сион! Тържествувай, дъще на Йерусалим! Вижте, вашият цар идва при вас! Той е кротък и язди на ослица, на младо осле."

Царят-воин винаги влизаше в града, яздейки на кон; царят, пребиваващ с мисия за мир и дружба, винаги яздеше на магаре. Иисус не искаше да влиза в Йерусалим като войн; той искаше да влезе в града с мир и благоволение като Син Човешки, яздейки на магаре.

Иисус отдавна и недвусмислено се стремеше да внуши на своите апостоли и ученици, че неговото Царство не е от този свят, че то е чисто духовно дело; но неговите усилия се оказаха напразни. Сега той реши да се обърне към символиката, опитвайки се по такъв начин да достигне това, с което не му се отдаде да се сдобие чрез своето откровено лично обучение. Затова веднага след следобедната трапеза Иисус извика Петър и Йоан и повелявайки им да отидат във Витфагия – съседно село, намиращо се на северозапад от Витания малко встрани от главния път, каза: "Отидете във Витфагия и когато стигнете до кръстопътя, ще намерите вързано осле. Отвържете ослето и го доведете тук. Ако някой попита защо правите това, кажете само: "То е необходимо на Учителя." И когато двамата апостоли отидоха във Витфагия, както им повели Учителя, те намериха ослето вързано редом със своята майка на улицата пред дома на ъгъла. Когато Петър започна да отвързва ослето, неговият собственик излезе и попита защо правят това. Петър отговори, както му каза Иисус, след което този човек каза: "Ако вашият Учител е Иисус от Галилея, то нека вземе ослето." И така те се върнаха, водейки със себе си осле.

По това време около Иисус и неговите апостоли вече се бяха събрали няколкостотин поклонника. От средата на първата половина на деня преминаващите през Витания хора бяха започнали да се задържат тук. В това време Давид Зеведеев и някои от неговите бивши куриери по собствен почин спешно тръгнаха за Йерусалим, където бързо оповестиха на запълнилите храма тълпи от поклонници за предстоящото триумфално

prophetic utterances depicted a king, the son and successor of David, a bold and aggressive temporal deliverer of all Israel from the yoke of foreign domination. But there was one Scripture that had sometimes been associated with the Messiah by those who held more to the spiritual concept of his mission, which Jesus thought might consistently be taken as a guide for his projected entry into Jerusalem. This Scripture was found in Zechariah, and it said: "Rejoice greatly, O daughter of Zion; shout, O daughter of Jerusalem. Behold, your king comes to you. He is just and he brings salvation. He comes as the lowly one, riding upon an ass, upon a colt, the foal of an ass."

172:3.5 (1881.3) A warrior king always entered a city riding upon a horse; a king on a mission of peace and friendship always entered riding upon an ass. Jesus would not enter Jerusalem as a man on horseback, but he was willing to enter peacefully and with good will as the Son of Man on a donkey.

172:3.6 (1881.4) Jesus had long tried by direct teaching to impress upon his apostles and his disciples that his kingdom was not of this world, that it was a purely spiritual matter; but he had not succeeded in this effort. Now, what he had failed to do by plain and personal teaching, he would attempt to accomplish by a symbolic appeal. Accordingly, right after the noon lunch, Jesus called Peter and John, and after directing them to go over to Bethpage, a neighboring village a little off the main road and a short distance northwest of Bethany, he further said: "Go to Bethpage, and when you come to the junction of the roads, you will find the colt of an ass tied there. Loose the colt and bring it back with you. If anyone asks you why you do this, merely say, 'The Master has need of him.'" And when the two apostles had gone into Bethpage as the Master had directed, they found the colt tied near his mother in the open street and close to a house on the corner. As Peter began to untie the colt, the owner came over and asked why they did this, and when Peter answered him as Jesus had directed, the man said: "If your Master is Jesus from Galilee, let him have the colt." And so they returned bringing the colt with them.

172:3.7 (1881.5) By this time several hundred pilgrims had gathered around Jesus and his apostles. Since midforenoon the visitors passing by on their way to the Passover had tarried. Meanwhile, David Zebedee and some of his former messenger associates took it upon themselves to hasten on down to Jerusalem, where they effectively spread the report among the throngs of visiting pilgrims about the temple that Jesus of Nazareth was making a triumphal entry into the

влизане в града на Иисус Назарянин. Затова няколко хиляди гости от Йерусалим тръгнаха да посрещнат този пророк и чудотворец, името на когото беше на устата на всички и когото някои смятаха за Месия. Излизайки от Йерусалим, хората посрещнаха Иисус и отправилата се към града тълпа, още щом те превалиха през гребена на Елеонската планина и започнаха да се спускат към града.

Когато процесията напусна Витания, сред празничната тълпа от ученици, вярващи и поклонници – мнозина от които пристигнаха тук от Галилея и Перея – цареше огромно въодушевление. Преди самото излизане от Витания дванадесет жени от първоначалния женски корпус, съпровождани от някои от своите приятелки, пристигнаха тук и се присъединиха към тази необичайна процесия, весело отправяйки се към града.

Преди да тръгнат на път, близнаците Алфееви положиха своите хитони на ослето и държаха животното, докато Иисус се качи на него. Според това, как процесията се движеше към върха на Елеонската планина, тържествуващата тълпа постилаше своите одежди и застилаше земята с клонки от най-близките дървета, за да направят почетен килим на ослето, носещо на себе си царския Син – обещания Месия. Приближавайки се към Йерусалим, тълпата започна весело да пее – а по-точно да крещи, псалома "Осанна на сина на Давид! Благословен е този, който идва в името на Господа. Осанна във Всевишния! Благословено да е царството, което низхожда от небесата!"

Иисус оставаше безгрижен и весел, докато не достигнаха гребена на Елеонската планина, откъдето пред техния взор застана градът и храмовите кули. Там Учителят спря процесията и се възцари мъртва тишина, защото хората видяха, че той плаче. Гледайки огромната тълпа, движеща се из града, за да го приветства, Учителят с огромно чувство и тъга в гласа произнесе: "О, Йерусалим, ако ти, именно ти поне днес знаеше какво служи на мира на твоя свят и какво можеше толкова щедро да получиш! Близък е часът, когато тази слава ще се скрие от твоя взор. Близък е часът, когато ти ще отхвърлиш Сина на Мира и ще се отвърнеш от Евангелието за спасението. Ще дойдат дни, когато твоите врагове ще издигнат край теб укрепления и ще те обкръжат от всички страни; и ще те разрушат, и няма да оставят камък върху камък. И всичко това ще се стовари върху теб, защото ти не позна времето на божественото посещение. Близък е часът, когато ти ще отхвърлиш Божия дар и всички хора ще отхвърлят теб."

city. Accordingly, several thousand of these visitors flocked forth to greet this much-talked-of prophet and wonder-worker, whom some believed to be the Messiah. This multitude, coming out from Jerusalem, met Jesus and the crowd going into the city just after they had passed over the brow of Olivet and had begun the descent into the city.

172:3.8 (1882.1) As the procession started out from Bethany, there was great enthusiasm among the festive crowd of disciples, believers, and visiting pilgrims, many hailing from Galilee and Perea. Just before they started, the twelve women of the original women's corps, accompanied by some of their associates, arrived on the scene and joined this unique procession as it moved on joyously toward the city.

172:3.9 (1882.2) Before they started, the Alpheus twins put their cloaks on the donkey and held him while the Master got on. As the procession moved toward the summit of Olivet, the festive crowd threw their garments on the ground and brought branches from the near-by trees in order to make a carpet of honor for the donkey bearing the royal Son, the promised Messiah. As the merry crowd moved on toward Jerusalem, they began to sing, or rather to shout in unison, the Psalm, "Hosanna to the son of David; blessed is he who comes in the name of the Lord. Hosanna in the highest. Blessed be the kingdom that comes down from heaven."

172:3.10 (1882.3) Jesus was lighthearted and cheerful as they moved along until he came to the brow of Olivet, where the city and the temple towers came into full view; there the Master stopped the procession, and a great silence came upon all as they beheld him weeping. Looking down upon the vast multitude coming forth from the city to greet him, the Master, with much emotion and with tearful voice, said: "O Jerusalem, if you had only known, even you, at least in this your day, the things which belong to your peace, and which you could so freely have had! But now are these glories about to be hid from your eyes. You are about to reject the Son of Peace and turn your backs upon the gospel of salvation. The days will soon come upon you wherein your enemies will cast a trench around about you and lay siege to you on every side; they shall utterly destroy you, insomuch that not one stone shall be left upon another. And all this shall befall you because you knew not the time of your divine visitation. You are about to reject the gift of God, and all men will reject you."

Когато той замлъкна, те започнаха да се спускат от Елеонската планина и скоро към тях се присъединиха множество пристигнали от Йерусалим посетители, които размахваха палмови клонки, викаха "осанна" и всячески изразяваха своето ликуване и сърдечност. Учителят не планираше тези тълпи да излязат насреща му от Йерусалим, за това се погрижиха други. На неговия замисъл беше чужда всякаква театралност.

Заедно с множеството в нескончаемия поток от стекли се да приветстват Учителя хора дойдоха и много фарисеи и други негови врагове. Те бяха толкова разтревожени от този внезапен и неочакван изблик на народно признание, че се побояха да го арестуват, за да не би със своите действия да подтикнат хората към открит метеж. Отношението на тълпите поклонници, които бяха слушали за Иисус и много от които вярваха в него, предизвикваше в тях огромен страх.

С приближаването към Йерусалим народното ликуване стана толкова бурно, че някои от фарисеите се изравниха с Иисус и казаха: "Учителю, трябва да смъмриш своите ученици и да им наредиш да се държат както подобава." Иисус отговори: "Напълно естествено е децата да приветстват Сина на Мира, отхвърлен от първосвещениците. Безполезно е да им забранявам: ако те замлъкнат, ще закрещят камъните."

Изпреварвайки процесията, фарисеите побързаха назад, към Синедриона, заседаващ по това време в храма, и доложиха на своите колеги: "Вижте, всичко, което правим, е безполезно; този галилеец проваля всичките ни планове. Хората са обезумели по него; ако не спрем тези невежи, целият свят ще тръгне след него."

В действителност на този повърхностен и спонтанен изблик на народен ентусиазъм не трябваше да се придава дълбока значимост. Макар че приветствието беше радостно и искрено, то не свидетелстваше за някаква истинска или твърда вътрешна убеденост на веселящия се народ. След няколко дни същите тези тълпи бяха готви също толкова бързо да отхвърлят Иисус, щом Синедрионът зае против него твърда и решителна позиция, а техният ентусиазъм се смени с разочарование, веднага щом осъзнаха, че Иисус не смята да установи царство в съответствие с техните отдавнашни съкровени мечти.

Но целият град беше толкова развълнуван, че всеки питаше: "Кой е този човек?" И хората отговаряха: "Това е пророкът от Галилея, Иисус Назарянин."

172:3.11 (1882.4) When he had finished speaking, they began the descent of Olivet and presently were joined by the multitude of visitors who had come from Jerusalem waving palm branches, shouting hosannas, and otherwise expressing gleefulness and good fellowship. The Master had not planned that these crowds should come out from Jerusalem to meet them; that was the work of others. He never premeditated anything which was dramatic.

172:3.12 (1882.5) Along with the multitude which poured out to welcome the Master, there came also many of the Pharisees and his other enemies. They were so much perturbed by this sudden and unexpected outburst of popular acclaim that they feared to arrest him lest such action precipitate an open revolt of the populace. They greatly feared the attitude of the large numbers of visitors, who had heard much of Jesus, and who, many of them, believed in him.

172:3.13 (1882.6) As they neared Jerusalem, the crowd became more demonstrative, so much so that some of the Pharisees made their way up alongside Jesus and said: "Teacher, you should rebuke your disciples and exhort them to behave more seemly." Jesus answered: "It is only fitting that these children should welcome the Son of Peace, whom the chief priests have rejected. It would be useless to stop them lest in their stead these stones by the roadside cry out."

172:3.14 (1882.7) The Pharisees hastened on ahead of the procession to rejoin the Sanhedrin, which was then in session at the temple, and they reported to their associates: "Behold, all that we do is of no avail; we are confounded by this Galilean. The people have gone mad over him; if we do not stop these ignorant ones, all the world will go after him."

172:3.15 (1883.1) There really was no deep significance to be attached to this superficial and spontaneous outburst of popular enthusiasm. This welcome, although it was joyous and sincere, did not betoken any real or deep-seated conviction in the hearts of this festive multitude. These same crowds were equally as willing quickly to reject Jesus later on this week when the Sanhedrin once took a firm and decided stand against him, and when they became disillusioned — when they realized that Jesus was not going to establish the kingdom in accordance with their long-cherished expectations.

172:3.16 (1883.2) But the whole city was mightily stirred up, insomuch that everyone asked, "Who is this man?" And the multitude answered, "This is the prophet of Galilee, Jesus of Nazareth."

4. ПОСЕЩЕНИЕТО НА ХРАМА

Докато близнаците Алфееви връщаха ослето на стопанина, Иисус и десетте апостоли се отделиха от своите най-близки съратници и преминаха по територията на храма, наблюдавайки подготовката за Пасхата. Никой не се опитваше да създава пречки пред Иисус, тъй като Синедрионът изключително се боеше от народа – и това в крайна сметка беше една от причините, от които се ръководеше Иисус, позволявайки на тълпата да го приветства така. Апостолите не осъзнаваха, че това беше единственият човешки начин да се предотврати арестът на Иисус веднага след влизането му в града. Учителят искаше жителите на Йерусалим – знатни и прости, точно както и десетки хиляди пристигнали за Пасхата гости, да получат още една последна възможност да чуят неговото Евангелие и ако пожелаят – да приемат Сина на Мира.

С приближаването на вечерта, когато тълпи от хора тръгваха да търсят храна, Иисус и неговите най-близки последователи останаха сами. Колко странен беше този ден! Апостолите бяха замислени и мълчаливи. Този ден беше най-необичайният за всичките години от тяхното общуване с Иисус. Те приседнаха за малко редом със съкровищницата, наблюдавайки как хората оставят приношения: богатите поставяха в приемната кутия по много и всеки даваше съгласно размера на своето състояние. Накрая дойде бедна вдовица, зле облечена, и те видяха как тя пусна две лепти (дребни медни монети). Тогава Иисус, обръщайки вниманието на апостолите върху вдовицата, каза: “Обърнете внимание на това, което видяхте сега. Тази бедна вдовица сложи повече от всички, защото всички останали сложиха от излишъка си нещо незначително като дар за Бога, а тази бедна жена, независимо от нуждата, сложи всичко, което имаше, даже своето препитание.”

Настъпи вечерта, те се разхождаха мълчаливо по дворовете на храма. След като Иисус още веднъж огледа тези познати му места, спомняйки си чувствата, които беше изпитвал по време на предишните посещения на Йерусалим, в това число и най-първите посещения, той каза: “Да се върнем във Витания; трябва да си починем.” Иисус, Петър и Йоан тръгнаха към Симон, а останалите апостоли отседнаха при свои приятели във Витания и Витфагия.

4. VISITING ABOUT THE TEMPLE

172:4.1 (1883.3) While the Alpheus twins returned the donkey to its owner, Jesus and the ten apostles detached themselves from their immediate associates and strolled about the temple, viewing the preparations for the Passover. No attempt was made to molest Jesus as the Sanhedrin greatly feared the people, and that was, after all, one of the reasons Jesus had for allowing the multitude thus to acclaim him. The apostles little understood that this was the only human procedure which could have been effective in preventing Jesus' immediate arrest upon entering the city. The Master desired to give the inhabitants of Jerusalem, high and low, as well as the tens of thousands of Passover visitors, this one more and last chance to hear the gospel and receive, if they would, the Son of Peace.

172:4.2 (1883.4) And now, as the evening drew on and the crowds went in quest of nourishment, Jesus and his immediate followers were left alone. What a strange day it had been! The apostles were thoughtful, but speechless. Never, in their years of association with Jesus, had they seen such a day. For a moment they sat down by the treasury, watching the people drop in their contributions: the rich putting much in the receiving box and all giving something in accordance with the extent of their possessions. At last there came along a poor widow, scantily attired, and they observed as she cast two mites (small coppers) into the trumpet. And then said Jesus, calling the attention of the apostles to the widow: “Heed well what you have just seen. This poor widow cast in more than all the others, for all these others, from their superfluity, cast in some trifle as a gift, but this poor woman, even though she is in want, gave all that she had, even her living.”

172:4.3 (1883.5) As the evening drew on, they walked about the temple courts in silence, and after Jesus had surveyed these familiar scenes once more, recalling his emotions in connection with previous visits, not excepting the earlier ones, he said, “Let us go up to Bethany for our rest.” Jesus, with Peter and John, went to the home of Simon, while the other apostles lodged among their friends in Bethany and Bethpage.

5. ОТНОШЕНИЕТО НА АПОСТОЛИТЕ

5. THE APOSTLES' ATTITUDE

Тази неделна вечер, когато се връщаха във Витания, Иисус вървеше пред апостолите. Те вървяха мълчаливо; така се и разделиха, пристигайки в дома на Симон. Никога дванадесет човешки създания не са изпитвали толкова различни и неизразими чувства, както тези, които бушуваха в умовете и душите на посланиците на Царството. Тези силни галилейци бяха смутени и обезкуражени; те не знаеха какво да очакват сега; бяха дотолкова поразени, че даже не изпитваха страх. Апостолите не знаеха нищо за плановете на Учителя за следващия ден и не питаха. Те се разотидоха по домовете, макар че всички освен близнаците спаха лошо. Но те възстановиха въоръжената охрана за Иисус в дома на Симон.

172:5.1 (1883.6) This Sunday evening as they returned to Bethany, Jesus walked in front of the apostles. Not a word was spoken until they separated after arriving at Simon's house. No twelve human beings ever experienced such diverse and inexplicable emotions as now surged through the minds and souls of these ambassadors of the kingdom. These sturdy Galileans were confused and disconcerted; they did not know what to expect next; they were too surprised to be much afraid. They knew nothing of the Master's plans for the next day, and they asked no questions. They went to their lodgings, though they did not sleep much, save the twins. But they did not keep armed watch over Jesus at Simon's house.

Андрей беше крайно озадачен и напълно обезкуражен. Той беше единственият апостол, който не предприемаше сериозни опити да анализира изблика на народно признание. Беше твърде съсредоточен върху съзнанието за своята отговорност като глава на апостолския корпус, за да се замисли сериозно над смисъла или значимостта на гръмките славословия на тълпата. Вниманието на Андрей беше посветено на наблюдението на някои от неговите другари, доколкото той се опасяваше, че те могат да се поддадат на своите емоции по време на царящата възбуда – особено Петър, Яков, Йоан и Симон Зилот. В течение на този ден и няколкото следващи дни Андрей се измъчваше от дълбоки съмнения, но не сподели нито едно от лошите предчувствия със своите съратници-апостоли. Безпокоеше го отношението на някои от дванадесетте, които, както той знаеше, бяха въоръжени с мечове. Но той не знаеше, че меч има и собственият му брат Петър. Затова тръгналата към Йерусалим процесия не направи на Андрей дълбоко впечатление; той беше твърде зает със своите преки задължения, за да може този епизод някак да му подейства.

172:5.2 (1884.1) Andrew was thoroughly bewildered, well-nigh confused. He was the one apostle who did not seriously undertake to evaluate the popular outburst of acclaim. He was too preoccupied with the thought of his responsibility as chief of the apostolic corps to give serious consideration to the meaning or significance of the loud hosannas of the multitude. Andrew was busy watching some of his associates who he feared might be led away by their emotions during the excitement, particularly Peter, James, John, and Simon Zelotes. Throughout this day and those which immediately followed, Andrew was troubled with serious doubts, but he never expressed any of these misgivings to his apostolic associates. He was concerned about the attitude of some of the twelve who he knew were armed with swords; but he did not know that his own brother, Peter, was carrying such a weapon. And so the procession into Jerusalem made a comparatively superficial impression upon Andrew; he was too busy with the responsibilities of his office to be otherwise affected.

Що се отнася до Симон Петър, то отначало демонстрацията на народния ентусиазъм едва не му завъртя главата. Но вечерта, към времето на тяхното завръщане във Витания, той вече гледаше на нещата доста по-трезво. Петър просто не можеше да разбере какво е замислил Учителят. Той беше страшно разочарован, че Иисус не увенча тази вълна от народно признание с някакво изявление. Петър не разбираше защо Иисус не изне́се пред народа реч, когато пристигнаха в храма, или защо поне не позволи на някого от апостолите да се обърне към хората. Петър беше велик проповедник и не можеше да гледа равнодушно как благожелателността и

172:5.3 (1884.2) Simon Peter was at first almost swept off his feet by this popular manifestation of enthusiasm; but he was considerably sobered by the time they returned to Bethany that night. Peter simply could not figure out what the Master was about. He was terribly disappointed that Jesus did not follow up this wave of popular favor with some kind of a pronouncement. Peter could not understand why Jesus did not speak to the multitude when they arrived at the temple, or at least permit one of the apostles to address the crowd. Peter was a great preacher, and he disliked to see such a large, receptive, and enthusiastic audience go to waste. He would so much have liked to preach the gospel of the

въодушевеността на огромната тълпа остават похабени. На него така му се искаше да възвести Евангелието на хората направо там, в храма. Но Учителят специално им нареди да не учат и да не проповядват по време на тази пасхална седмица в Йерусалим. Впечатляващата процесия оказа обратен ефект върху Симон Петър; към вечерта той беше отрезвен и неизразимо опечален.

За Яков Зеведеев този неделен ден стана ден на недоумение и огромно объркване; той не можеше да схване смисъла на ставащото; не можеше да разбере до какво се домогва Учителят, отначало допускайки това ликуване, а след това отказвайки се да се обърне към хората след пристигането в храма. Когато процесията се спускаше от Елеонската планина в посока към Йерусалим, а по-точно, когато с тях се сляха хиляди поклонници, устремили се насреща им, за да приветстват Учителя, Яков го раздираха противоречиви чувства: възторг и удовлетворение от това, което вижда, и дълбок страх пред това, какво ще стане, когато стигнат храма. И той беше съкрушен и дълбоко разочарован, когато Иисус слезе от ослето и започна, без да бърза, да се разхожда по дворовете на храма. Яков не можеше да разбере причината за отказа от толкова великолепната възможност да провъзгласи Царството. Към нощта неговият разум беше здраво притиснат в хватката на мъчителна и ужасна неувереност.

Йоан Зеведеев се доближи доста до разбирането на причините, движещи Иисус; най-малкото, той отчасти осъзна духовното значение на това така наречено триумфално влизане в Йерусалим. Когато народът тръгна към храма, Йоан, виждайки своя Учител на магаре, си спомни как веднъж Иисус цитираше откъси от Писанията – изречение на Захария, където се описваше пристигането на Месията-миротворец, влизащ в Йерусалим на осле. Размишлявайки над този цитат, Йоан започна да разбира символичното значение на неделното шествие. В крайна сметка смисълът на този цитат му се разкри дотолкова, че позволи на Йоан да получи някакво удоволствие от ставащото и да го предпази от прекомерната подтиснатост поради външно безсмисленото завършване на тази триумфална процесия. Йоан притежаваше този тип ум, за който естествени са образното възприятие и мислене.

Филип беше напълно объркан от внезапността и стихийността на този порив. Докато те се спускаха от Елеонската планина, на него не му се отдаваше да събере мислите си в достатъчна степен, за да стигне до някакво определено мнение за предназначението на цялото това шествие. В

kingdom to that throng right there in the temple; but the Master had specifically charged them that they were to do no teaching or preaching while in Jerusalem this Passover week. The reaction from the spectacular procession into the city was disastrous to Simon Peter; by night he was sobered and inexpressibly saddened.

172:5.4 (1884.3) To James Zebedee, this Sunday was a day of perplexity and profound confusion; he could not grasp the purport of what was going on; he could not comprehend the Master's purpose in permitting this wild acclaim and then in refusing to say a word to the people when they arrived at the temple. As the procession moved down Olivet toward Jerusalem, more especially when they were met by the thousands of pilgrims who poured forth to welcome the Master, James was cruelly torn by his conflicting emotions of elation and gratification at what he saw and by his profound feeling of fear as to what would happen when they reached the temple. And then was he downcast and overcome by disappointment when Jesus climbed off the donkey and proceeded to walk leisurely about the temple courts. James could not understand the reason for throwing away such a magnificent opportunity to proclaim the kingdom. By night, his mind was held firmly in the grip of a distressing and dreadful uncertainty.

172:5.5 (1884.4) John Zebedee came somewhere near understanding why Jesus did this; at least he grasped in part the spiritual significance of this so-called triumphal entry into Jerusalem. As the multitude moved on toward the temple, and as John beheld his Master sitting there astride the colt, he recalled hearing Jesus onetime quote the passage of Scripture, the utterance of Zechariah, which described the coming of the Messiah as a man of peace and riding into Jerusalem on an ass. As John turned this Scripture over in his mind, he began to comprehend the symbolic significance of this Sunday-afternoon pageant. At least, he grasped enough of the meaning of this Scripture to enable him somewhat to enjoy the episode and to prevent his becoming overmuch depressed by the apparent purposeless ending of the triumphal procession. John had a type of mind which naturally tended to think and feel in symbols.

172:5.6 (1885.1) Philip was entirely unsettled by the suddenness and spontaneity of the outburst. He could not collect his thoughts sufficiently while on the way down Olivet to arrive at any settled notion as to what all the demonstration was about. In a way, he enjoyed the performance because his Master was being honored. By the time they

известен смисъл на него му хареса това представление, тъй като то беше устроено в чест на неговия Учител. Към времето, когато те достигнаха храма, Филип започна да го безпокои мисълта, че Иисус може да го помоли да нахрани народа; затова поведението на Иисус, безгрижно напуснал тълпата и с това жестоко разочаровал повечето от апостолите, донесе на Филип огромно облекчение. Понякога народът се превръщаше в тежко изпитание за апостолския иконом. Освобождавайки се от личния страх пред материалните потребности на тълпата, Филип, както и Петър, беше разочарован от това, че не беше направено нищо за обучаването на народа. Тази вечер, размишлявайки за своите впечатления, Филип беше изкушен да се усъмни в самата идея за Царството. Той искрено недоумяваше, не знаейки какво може да означава всичко това, но не изказа своите съмнения никому; прекалено много обичаше Иисус. Той притежаваше огромна лична вяра в Учителя.

reached the temple, he was perturbed by the thought that Jesus might possibly ask him to feed the multitude, so that the conduct of Jesus in turning leisurely away from the crowds, which so sorely disappointed the majority of the apostles, was a great relief to Philip. Multitudes had sometimes been a great trial to the steward of the twelve. After he was relieved of these personal fears regarding the material needs of the crowds, Philip joined with Peter in the expression of disappointment that nothing was done to teach the multitude. That night Philip got to thinking over these experiences and was tempted to doubt the whole idea of the kingdom; he honestly wondered what all these things could mean, but he expressed his doubts to no one; he loved Jesus too much. He had great personal faith in the Master.

С изключение на символичните аспекти, Натанаил се приближи най-много от всички към разбирането на причината, от която се ръководеше Учителят, използвайки масовата поддръжка на пасхалните поклонници. Още преди те да достигнат храма, Натанаил стигна до извода, че без подобна демонстративна изява в Йерусалим Иисус би бил арестуван от чиновниците на Синедриона и хвърлен в затвора, още щом се опита да влезе в града. Затова него ни най-малко не го учуди това, че оказвайки се в пределите на градските стени, Учителят веднага остави приветстващите го тълпи, които направиха на юдейските вождове толкова силно впечатление, че им се наложи да се откажат от опитите да го арестуват незабавно. Естествено, че разбирайки истинските мотиви на Иисус за подобно влизане в града, Натанаил беше по-спокоен, отколкото останалите участници в процесията, и по-малко обезпокоен и разочарован от последващото поведение на Иисус, отколкото другите апостоли. Натанаил не се съмняваше в способностите на Иисус да разбира хората, в неговата прозорливост и умение да решава сложни ситуации.

172:5.7 (1885.2) Nathaniel, aside from the symbolic and prophetic aspects, came the nearest to understanding the Master's reason for enlisting the popular support of the Passover pilgrims. He reasoned it out, before they reached the temple, that without such a demonstrative entry into Jerusalem Jesus would have been arrested by the Sanhedrin officials and cast into prison the moment he presumed to enter the city. He was not, therefore, in the least surprised that the Master made no further use of the cheering crowds when he had once got inside the walls of the city and had thus so forcibly impressed the Jewish leaders that they would refrain from placing him under immediate arrest. Understanding the real reason for the Master's entering the city in this manner, Nathaniel naturally followed along with more poise and was less perturbed and disappointed by Jesus' subsequent conduct than were the other apostles. Nathaniel had great confidence in Jesus' understanding of men as well as in his sagacity and cleverness in handling difficult situations.

Отначало това тържествено шествие озадачи Матей. Той не разбираше смисъла на това, което стана пред неговите очи, докато и той не си спомни цитата от Захария, където пророкът намеква за радостта на Йерусалим, чийто цар се явява тук, носейки спасение и яздейки на младо осле. Когато процесията се насочи към града, а след това пое към храма, Матей бе обхванат от възторг; той не се съмняваше, че ще стане нещо необикновено, още щом Учителят пристигна в храма начело

172:5.8 (1885.3) Matthew was at first nonplused by this pageant performance. He did not grasp the meaning of what his eyes were seeing until he also recalled the Scripture in Zechariah where the prophet had alluded to the rejoicing of Jerusalem because her king had come bringing salvation and riding upon the colt of an ass. As the procession moved in the direction of the city and then drew on toward the temple, Matthew became ecstatic; he was certain that something extraordinary would happen when the Master arrived at the temple at

на тази шумна тълпа. Когато един от фарисеите започна да издевателства над Иисус, говорейки: “Вижте кой иде – царят юдейски, възседнал магаренце!”, на Матей му струваше големи усилия да се сдържи и да не се нахвърли върху него. Тази вечер по обратния път към Витания никой от дванадесетте не беше по-подтиснат, отколкото Матей. Заедно със Симон Петър и Симон Зилот той преживя най-силно нервно напрежение и до вечерта краката му се подгъваха от умора. Но на сутринта Матей се развесели; все пак той умееше да губи.

the head of this shouting multitude. When one of the Pharisees mocked Jesus, saying, “Look, everybody, see who comes here, the king of the Jews riding on an ass!” Matthew kept his hands off of him only by exercising great restraint. None of the twelve was more depressed on the way back to Bethany that evening. Next to Simon Peter and Simon Zelotes, he experienced the highest nervous tension and was in a state of exhaustion by night. But by morning Matthew was much cheered; he was, after all, a cheerful loser.

Най-смутен и озадачен от дванадесетте беше Тома. Голяма част от времето той просто вървеше заедно с останалите, гледайки този спектакъл и искрено недоумявайки какъв мотив е накарал Учителя да участва в толкова необичайно шествие. В дълбините на душата си той смяташе всичко ставащо за някаква детинщина, ако не за чиста глупост. За пръв път виждаше подобни действия от страна на Иисус и никак не можа да обясни неговото странно поведение в този неделен ден. Към времето, когато те достигнаха храма, Тома стигна до заключението, че народното шествие е призвано да изплаши Синедриона, за да не посмее той да арестува Учителя. На път за Витания Тома много мисли, но нищо не каза. През нощта той вече с усмивка си спомни ловкостта, с която Учителят организира своето шумно влизане в Йерусалим, и това откритие крайно го ободри.

172:5.9 (1886.1) Thomas was the most bewildered and puzzled man of all the twelve. Most of the time he just followed along, gazing at the spectacle and honestly wondering what could be the Master’s motive for participating in such a peculiar demonstration. Down deep in his heart he regarded the whole performance as a little childish, if not downright foolish. He had never seen Jesus do anything like this and was at a loss to account for his strange conduct on this Sunday afternoon. By the time they reached the temple, Thomas had deduced that the purpose of this popular demonstration was so to frighten the Sanhedrin that they would not dare immediately to arrest the Master. On the way back to Bethany Thomas thought much but said nothing. By bedtime the Master’s cleverness in staging the tumultuous entry into Jerusalem had begun to make a somewhat humorous appeal, and he was much cheered up by this reaction.

За Симон Зилот неделята започна като велик ден. Той виждаше прекрасни дела в Йерусалим в близките няколко дни и в това беше прав, но Симон мечтаеше за установяване на новото национално управление на евреите с Иисус на трона на Давид. Симон вече видя как веднага след провъзгласяването на Царството националистите преминават към активни действия, а самият той застава начело на създаващите се военни сили на новото Царство. По време на спускането от Елеонската планина той даже си представяше, че още до залез слънце Синедрионът и всичките му последователи ще бъдат мъртви. Действително предполагаше, че трябва да стане нещо велико. Той беше най-шумният от цялото множество. Към пет часа следобед той беше един мълчалив, сломен и разочарован апостол. Така и не се оправи докрай от депресията, която започна в резултат от сътресението в този ден; във всеки случай той остана в това състояние дълго след възкръсването на Учителя.

172:5.10 (1886.2) This Sunday started off as a great day for Simon Zelotes. He saw visions of wonderful doings in Jerusalem the next few days, and in that he was right, but Simon dreamed of the establishment of the new national rule of the Jews, with Jesus on the throne of David. Simon saw the nationalists springing into action as soon as the kingdom was announced, and himself in supreme command of the assembling military forces of the new kingdom. On the way down Olivet he even envisaged the Sanhedrin and all of their sympathizers dead before sunset of that day. He really believed something great was going to happen. He was the noisiest man in the whole multitude. By five o’clock that afternoon he was a silent, crushed, and disillusioned apostle. He never fully recovered from the depression which settled down on him as a result of this day’s shock; at least not until long after the Master’s resurrection.

За близнаците Алфееви това беше прекрасен ден. Те наистина се наслаждаваха на всичко ставащо и отсъствайки от

172:5.11 (1886.3) To the Alpheus twins this was a perfect day. They really enjoyed it all the way through, and not being present during the time of

спокойната разходка по храма, почти не завариха спада на народния ентусиазъм. На тях им беше напълно непонятно унинието на апостолите, когато те се върнаха вечерта във Витания. Този ден се запомни от близнаците като най-висше въплъщение на рая на Земята. Той им донесе най-голямо удовлетворение за цялото време на служенето им като апостоли. И паметта за обхваналия ги в тази неделя възторг им помогна да преминат през цялата трагедия на тази богата на събития неделя чак до часа на разпятието. В представите на близнаците такова влизане беше най-достойно за цар; те се наслаждаваха на всеки миг от шествието. Напълно одобряваха всичко, което виждаха, и дълго пазиха спомена в своята памет.

От всички апостоли най-неблагоприятно въздействие тържественото влизане в Йерусалим оказа върху Юда Искариот. Неговият разум се намираше в състояние на неприятно брожение поради направеното от Учителя порицание във връзка с постъпката на Мария на пира в дома на Симон. Юда с отвращение гледаше целия този спектакъл. Той му се струваше наивен, даже нелеп. Когато отмъстителният апостол наблюдаваше събитията от този неделен ден, на него му се струваше, че Иисус повече прилича на шут, отколкото на цар. Той беше искрено възмутен от това шествие. Споделяше мнението на гърци и римляни, презиращи всеки, който се съгласи да язди ослица или осле. Към времето, когато тържествуващата процесия влезе в града, Юда вече беше почти отхвърлил идеята за такова Царство; мислено той почти беше решил да се откаже от по-нататъшните нелепи опити да установи Царството небесно. Но след това той си спомни за възкресяването на Лазар и за много други неща и реши да остане с дванадесетте – най-малкото, поне още един ден. Освен това в него беше хазната, а той не искаше да изоставя апостолите, докато в негово разпореждане се намираха техните пари. По обратния път към Витания неговото поведение не изглеждаше странно, тъй като всички апостоли бяха в равна степен паднали духом и мълчаливи.

Огромно влияние на Юда оказа насмешката на неговите садукейски приятели. Никой друг отделно взет фактор не оказа толкова мощно въздействие върху формирането на неговото окончателно решение да напусне Иисус и своите другари-апостоли, както епизодът, станал в момента, когато Иисус стигна градските врати. Високопоставеният садукей (приятел на семейството на Юда) тръгна към него и, весело потупвайки го по рамото, каза: "Защо е

quiet visitation about the temple, they escaped much of the anticlimax of the popular upheaval. They could not possibly understand the downcast behavior of the apostles when they came back to Bethany that evening. In the memory of the twins this was always their day of being nearest heaven on earth. This day was the satisfying climax of their whole career as apostles. And the memory of the elation of this Sunday afternoon carried them on through all of the tragedy of this eventful week, right up to the hour of the crucifixion. It was the most befitting entry of the king the twins could conceive; they enjoyed every moment of the whole pageant. They fully approved of all they saw and long cherished the memory.

172:5.12 (1886.4) Of all the apostles, Judas Iscariot was the most adversely affected by this processional entry into Jerusalem. His mind was in a disagreeable ferment because of the Master's rebuke the preceding day in connection with Mary's anointing at the feast in Simon's house. Judas was disgusted with the whole spectacle. To him it seemed childish, if not indeed ridiculous. As this vengeful apostle looked upon the proceedings of this Sunday afternoon, Jesus seemed to him more to resemble a clown than a king. He heartily resented the whole performance. He shared the views of the Greeks and Romans, who looked down upon anyone who would consent to ride upon an ass or the colt of an ass. By the time the triumphal procession had entered the city, Judas had about made up his mind to abandon the whole idea of such a kingdom; he was almost resolved to forsake all such farcical attempts to establish the kingdom of heaven. And then he thought of the resurrection of Lazarus, and many other things, and decided to stay on with the twelve, at least for another day. Besides, he carried the bag, and he would not desert with the apostolic funds in his possession. On the way back to Bethany that night his conduct did not seem strange since all of the apostles were equally downcast and silent.

172:5.13 (1887.1) Judas was tremendously influenced by the ridicule of his Sadducean friends. No other single factor exerted such a powerful influence on him, in his final determination to forsake Jesus and his fellow apostles, as a certain episode which occurred just as Jesus reached the gate of the city: A prominent Sadducee (a friend of Judas's family) rushed up to him in a spirit of gleeful ridicule and, slapping him on the back, said: "Why so troubled of countenance, my good friend; cheer up and join us all while we acclaim this Jesus of

така разтревожено лицето ти, приятелю? Порадвай се с нас, приветстващите Иисус Назарянин – царя юдейски, влизащ през вратите на Йерусалим възседнал осле" Юда никога не се беше страхувал от гонения, но не можа да издържи такъв род насмешки. Сега към отдавнашното му желание за отмъщение се прибави страхът, че ще стане за посмешище – това ужасяващо и плашещо чувство на срам за Учителя и своите ближни, апостолите. В душата си този посветен посланик на Царството вече беше предател; оставаше му само да намери благовиден предлог за открит разрив с Учителя.

Nazareth the king of the Jews as he rides through the gates of Jerusalem seated on an ass." Judas had never shrunk from persecution, but he could not stand this sort of ridicule. With the long-nourished emotion of revenge there was now blended this fatal fear of ridicule, that terrible and fearful feeling of being ashamed of his Master and his fellow apostles. At heart, this ordained ambassador of the kingdom was already a deserter; it only remained for him to find some plausible excuse for an open break with the Master.

Документ 173. Понеделник в Йерусалим

⇦ 172 Книгата Урантия 174 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 173. ПОНЕДЕЛНИК В ЙЕРУСАЛИМ

Секции

Въведение
1. Очистването на храма
2. Управителите оспорват властта на Учителя
3. Притчата за двамата сина
4. Притчата за отсъстващия земевладелец
5. Притчата за брачния пир

PAPER 173
MONDAY IN JERUSALEM

SECTIONS

Introduction
1. Cleansing the Temple
2. Challenging the Master's Authority
3. Parable of the Two Sons
4. Parable of the Absent Landlord
5. Parable of the Marriage Feast

Въведение

Рано сутринта в понеделник, в уговорения час, Иисус и апостолите се събраха в дома на Симон във Витания и след кратко съвещание тръгнаха към Йерусалим. По пътя към храма дванадесетте пазеха необичайно мълчание; те все още не бяха дошли на себе си от преживяванията на предишния ден. Бяха изпълнени с надежда, страх и дълбоко усещане за някаква изолираност поради внезапното изменение от Учителя на неговата тактика и указанията му да не се занимават с публични проповеди в течение на цялата пасхална седмица.

Когато групата се спускаше от Елеонската планина, Иисус вървеше напред, а веднага след него, в замислено мълчание, следваха апостолите. Всички тях, с изключение на Юда Искариот, ги вълнуваше една мисъл: "Какво ще направи Учителят днес?" Юда беше погълнат от един-единствен въпрос: "Какво да правя? Да остана с Иисус и моите другари или да си тръгна? А ако ги напусна, то как да го направя?"

Беше около девет часът, когато в тази

INTRODUCTION

173:0.1 (1888.1) EARLY on this Monday morning, by prearrangement, Jesus and the apostles assembled at the home of Simon in Bethany, and after a brief conference they set out for Jerusalem. The twelve were strangely silent as they journeyed on toward the temple; they had not recovered from the experience of the preceding day. They were expectant, fearful, and profoundly affected by a certain feeling of detachment growing out of the Master's sudden change of tactics, coupled with his instruction that they were to engage in no public teaching throughout this Passover week.

173:0.2 (1888.2) As this group journeyed down Mount Olivet, Jesus led the way, the apostles following closely behind in meditative silence. There was just one thought uppermost in the minds of all save Judas Iscariot, and that was: What will the Master do today? The one absorbing thought of Judas was: What shall I do? Shall I go on with Jesus and my associates, or shall I withdraw? And if I am going to quit, how shall I break off?

173:0.3 (1888.3) It was about nine o'clock on this

прекрасна сутрин мъжете пристигнаха в храма. Те веднага тръгнаха към големия двор, където така често учеше Иисус, и след като поздрави очакващите го вярващи, Иисус се качи на едно от възвишенията за проповедници и пристъпи към своето обръщение към събралата се тълпа. Апостолите отстъпиха встрани и зачакаха развитието на събитията.

beautiful morning when these men arrived at the temple. They went at once to the large court where Jesus so often taught, and after greeting the believers who were awaiting him, Jesus mounted one of the teaching platforms and began to address the gathering crowd. The apostles withdrew for a short distance and awaited developments.

1. ОЧИСТВАНЕТО НА ХРАМА

Покрай ритуалите и церемониите на храмовото богослужение буйно разцъфтя търговията. Търговията с животни, годни за различните жертвоприношения, беше доходно дело. Макар че на вярващите се позволяваше да водят свои животни, при това се изискваше жертвата да бъде свободна от всички „дефекти" от гледна точка на закона на левитите и в тълкуването на официалните инспектори на храма. Много вярващи преминаваха през унижение, когато смятаните за безупречни животни биваха отхвърляни от храмовите контрольори. Затова по-разпространена практика стана придобиването на заклани животни в храма и макар че на съседната Елеонска планина се намираха няколко пункта за продажба на животни, такива животни обикновено ги купуваха направо от храмовите кошари. Постепенно всички видове жертвени животни започнаха да се продават в дворовете на храма. Така се появи обширна търговия, носеща огромни печалби. Част от тези доходи биваше насочвана към храмовата хазна, но голяма част от парите оставаше в ръцете на управляващите кланове на първосвещениците.

Тази търговия с животни процъфтяваше поради това, че ако вярващият купуваше такова животно, то – независимо от неговата достатъчно висока цена, на него не му се налагаше да заплаща никакви други такси и можеше да бъде уверен, че предполагаемата жертва няма да бъде отхвърлена под предлог наличието на действителни или технически дефекти. От време на време от обикновените хора вземаха прекомерно високо заплащане, особено по време на големите народни празници. По едно време алчните свещеници стигнаха дотам, че започнаха да изискват сума, еквивалентна на седмичната заработка, за двойка гълъби, които трябваше да се продават на бедняците само за няколко гроша. "Синовете на Ханаан" вече започнаха да устройват свои базари на територията на храма – същите тези търговски пазари, които се запазиха до времето на тяхното окончателно събаряне от тълпата три години преди унищожаването на самия храм.

1. CLEANSING THE TEMPLE

173:1.1 (1888.4) A huge commercial traffic had grown up in association with the services and ceremonies of the temple worship. There was the business of providing suitable animals for the various sacrifices. Though it was permissible for a worshiper to provide his own sacrifice, the fact remained that this animal must be free from all "blemish" in the meaning of the Levitical law and as interpreted by official inspectors of the temple. Many a worshiper had experienced the humiliation of having his supposedly perfect animal rejected by the temple examiners. It therefore became the more general practice to purchase sacrificial animals at the temple, and although there were several stations on near-by Olivet where they could be bought, it had become the vogue to buy these animals directly from the temple pens. Gradually there had grown up this custom of selling all kinds of sacrificial animals in the temple courts. An extensive business, in which enormous profits were made, had thus been brought into existence. Part of these gains was reserved for the temple treasury, but the larger part went indirectly into the hands of the ruling high-priestly families.

173:1.2 (1888.5) This sale of animals in the temple prospered because, when the worshiper purchased such an animal, although the price might be somewhat high, no more fees had to be paid, and he could be sure the intended sacrifice would not be rejected on the ground of possessing real or technical blemishes. At one time or another systems of exorbitant overcharge were practiced upon the common people, especially during the great national feasts. At one time the greedy priests went so far as to demand the equivalent of the value of a week's labor for a pair of doves which should have been sold to the poor for a few pennies. The "sons of Annas" had already begun to establish their bazaars in the temple precincts, those very merchandise marts which persisted to the time of their final overthrow by a mob three years before the destruction of the temple itself.

Но търговията с жертвени животни и дребни стоки не беше единственият вид оскверняване на храмовите дворове. В тези времена получи развитие широка система банкови операции и обмен на пари, действащи направо на територията на храма. Предисторията на това е следната. Във времената на династията на Асмонеите евреите сечаха свои собствени сребърни монети и по установения ред храмовият налог в размер на половин сребърник, точно както и останалите храмови такси, трябваше да се изплащат в тези еврейски монети. За това обменящите ги получаваха разрешение да обменят много видове монети, които бяха в обръщение в Палестина и други провинции на Римската империя за този традиционен сребърник от еврейските монети. Поголовният храмов налог, вземан от всички освен от жените, робите и непълнолетните, беше половин сребърник - монета с големината на десет цента, но двойно по-дебела. Във времената на Иисус свещениците също бяха освободени от заплащането на налози за храма. Съответно от 15 до 25 число на месеца, предшестващ Пасхата, официалните обменители поставяха своите маси в главните градове на Палестина за осигуряване на еврейския народ с необходимите монети, за да може, попадайки в Йерусалим, хората да могат да заплатят храмовия налог. След този десетдневен период обменящите отиваха в Йерусалим и започваха да слагат своите обменни маси в дворовете на храма. На тях им се позволяваше да задържат като комисионна сума, еквивалентна на три-четири цента при обмен на монети от приблизително десет цента, а в случай на обмен на монети с по-голяма от десет цента стойност на тях им се разрешаваше да вземат двойна такса. По такъв начин тези храмови обменящи получаваха приход от обмена на всички пари, предназначени за покупката на жертвени животни, за плащане на обетни приношения и за извършване на жертвоприношения.

173:1.3 (1889.1) But traffic in sacrificial animals and sundry merchandise was not the only way in which the courts of the temple were profaned. At this time there was fostered an extensive system of banking and commercial exchange which was carried on right within the temple precincts. And this all came about in the following manner: During the Asmonean dynasty the Jews coined their own silver money, and it had become the practice to require the temple dues of one-half shekel and all other temple fees to be paid with this Jewish coin. This regulation necessitated that money-changers be licensed to exchange the many sorts of currency in circulation throughout Palestine and other provinces of the Roman Empire for this orthodox shekel of Jewish coining. The temple head tax, payable by all except women, slaves, and minors, was one-half shekel, a coin about the size of a ten-cent piece but twice as thick. By the times of Jesus the priests had also been exempted from the payment of temple dues. Accordingly, from the 15th to the 25th of the month preceding the Passover, accredited money-changers erected their booths in the principal cities of Palestine for the purpose of providing the Jewish people with proper money to meet the temple dues after they had reached Jerusalem. After this ten-day period these money-changers moved on to Jerusalem and proceeded to set up their exchange tables in the courts of the temple. They were permitted to charge the equivalent of from three to four cents commission for the exchange of a coin valued at about ten cents, and in case a coin of larger value was offered for exchange, they were allowed to collect double. Likewise did these temple bankers profit from the exchange of all money intended for the purchase of sacrificial animals and for the payment of vows and the making of offerings.

Тези храмови обменители не само извличаха приход от редовните парични операции по обмена на повече от двадесет различни вида монети, периодически доставяни в Йерусалим от пристигащите тук поклонници, но се занимаваха и с всички други видове финансови операции. Както на храмовата хазна, така и на управителите на храма тази търговия носеше баснословни приходи. Нерядко в хазната се натрупваха пари на сума от над десет милиона долара [посочените в текста суми в долари и центове отговарят на стойността на американската валута по време на приемането на текстовете от книгата „Урантия"; б.р.], докато обикновеният народ водеше мизерно

173:1.4 (1889.2) These temple money-changers not only conducted a regular banking business for profit in the exchange of more than twenty sorts of money which the visiting pilgrims would periodically bring to Jerusalem, but they also engaged in all other kinds of transactions pertaining to the banking business. Both the temple treasury and the temple rulers profited tremendously from these commercial activities. It was not uncommon for the temple treasury to hold upwards of ten million dollars while the common people languished in poverty and continued to pay these unjust levies.

съществуване, продължавайки да плаща тези несправедливи вземания.

В този понеделник сутринта, сред шумното сборище на обменящите, търговците по сергиите и търговците на животни, Иисус се опитваше да учи на Евангелието за Небесното царство. Той не беше сам в своето възмущение от това оскверняване на храма; простият народ – особено евреите, пристигнали тук от далечни провинции, до дълбините на душата си се възмущаваха от тази профанация на техния национален храм в името на печалбите. В тези времена даже Синедрионът провеждаше своите редовни заседания в една от залите сред целия този шум и безпорядък, създавани при търговията и обмена на стоки.

173:1.5 (1889.3) In the midst of this noisy aggregation of money-changers, merchandisers, and cattle sellers, Jesus, on this Monday morning, attempted to teach the gospel of the heavenly kingdom. He was not alone in resenting this profanation of the temple; the common people, especially the Jewish visitors from foreign provinces, also heartily resented this profiteering desecration of their national house of worship. At this time the Sanhedrin itself held its regular meetings in a chamber surrounded by all this babble and confusion of trade and barter.

Когато Иисус се канеше да започне своята проповед, станаха два епизода, привлекли неговото внимание. Край стоящата наблизо маса с пари, принадлежаща на един от обменящите, се разгоря шумен спор: някакъв александрийски евреин твърдеше, че от него вземат прекомерно заплащане, и едновременно с това въздухът се разтрепери от тропота на приблизително сто бичета, които прехвърляха от една кошара в друга. Когато Иисус се замисли, мълчаливо съзерцавайки това зрелище на търгашество и безпорядък, недалеч той забеляза простодушен галилеец – човек, с когото той веднъж беседва в Ирон, подложен на насмешките и издевателствата на надмените и високомерни юдеи. И всичко това заедно пробуди един от тези загадъчни изблици на негодуване, които периодически възникваха в душата на Иисус.

173:1.6 (1890.1) As Jesus was about to begin his address, two things happened to arrest his attention. At the money table of a near-by exchanger a violent and heated argument had arisen over the alleged overcharging of a Jew from Alexandria, while at the same moment the air was rent by the bellowing of a drove of some one hundred bullocks which was being driven from one section of the animal pens to another. As Jesus paused, silently but thoughtfully contemplating this scene of commerce and confusion, close by he beheld a simple-minded Galilean, a man he had once talked with in Iron, being ridiculed and jostled about by supercilious and would-be superior Judeans; and all of this combined to produce one of those strange and periodic uprisings of indignant emotion in the soul of Jesus.

За изумление на апостолите, стоящи редом и въздържащи се от участие в това, което последва, Иисус слезе от възвишението за проповедници и, приближавайки се към юношата, който гонеше животните през храмовия двор, взе от него плетения му камшик и бързо изгони животните от храма. Но това не беше всичко: пред удивените погледи на хиляди хора, събрали се в храмовия двор, той величествено отиде до най-далечната кошара и започна да отваря вратите на всяко отделение и да пуска затворените животни. Към това време събралите се поклонници бяха обхванати от възбуда и с шумни викове се нахвърлиха над чаршиите, преобръщайки масите на обменителите. За по-малко от пет минути храмът беше очистен от търговци. Когато намиращите се наблизо римски стражи пристигнаха на място, редът беше възстановен и тълпата се държеше спокойно. Връщайки се на възвишението, Иисус се обърна към народа: “Днес вие станахте свидетели на това, което е казано в Писанията: “Моят дом ще бъде дом за молитви

173:1.7 (1890.2) To the amazement of his apostles, standing near at hand, who refrained from participation in what so soon followed, Jesus stepped down from the teaching platform and, going over to the lad who was driving the cattle through the court, took from him his whip of cords and swiftly drove the animals from the temple. But that was not all; he strode majestically before the wondering gaze of the thousands assembled in the temple court to the farthest cattle pen and proceeded to open the gates of every stall and to drive out the imprisoned animals. By this time the assembled pilgrims were electrified, and with uproarious shouting they moved toward the bazaars and began to overturn the tables of the money-changers. In less than five minutes all commerce had been swept from the temple. By the time the near-by Roman guards had appeared on the scene, all was quiet, and the crowds had become orderly; Jesus, returning to the speaker’s stand, spoke to the multitude: “You have this day witnessed that which is written in the Scriptures: ‘My house shall be called a house of prayer for all nations, but you have made it a den of robbers.’”

за всички народи, но вие го превърнахте във вертеп за разбойници.”

Но преди той да може да произнесе още нещо, огромната тълпа избухна във възгласи “Осанна!” и веднага от нея излязоха много младежи, започнали да пеят благодарствени химни в чест на изгонването от светия храм на оскверняващите го нечестивци-търгаши. Към това време тук вече пристигнаха някои от свещениците и един от тях каза на Иисус: “Нима не чуваш какво казват децата на левитите?” И Учителят отговори: “Нима вие никога не сте чели: “Съвършена хвалата, излизаща от устата на младенците и кърмачетата”?” И целия този ден, докато Иисус учеше, стражата, разположени при народа край всички сводести проходи, не позволяваше на никого да пренесе през храмовите дворове даже празен съд.

173:1.8 (1890.3) But before he could utter other words, the great assembly broke out in hosannas of praise, and presently a throng of youths stepped out from the crowd to sing grateful hymns of appreciation that the profane and profiteering merchandisers had been ejected from the sacred temple. By this time certain of the priests had arrived on the scene, and one of them said to Jesus, “Do you not hear what the children of the Levites say?” And the Master replied, “Have you never read, ‘Out of the mouths of babes and sucklings has praise been perfected’?” And all the rest of that day while Jesus taught, guards set by the people stood watch at every archway, and they would not permit anyone to carry even an empty vessel across the temple courts.

Като чуха за станалото, първосвещениците и книжниците се лишиха от дар слово. Те все повече се бояха от Иисус и все повече укрепваше тяхното решение да го убият. Но бяха объркани. Те не знаеха как да се сдобият с неговата смърт, защото страшно се бояха от народа, открито одобряващ изгонването от Иисус на нечестивите търгаши. И целия този ден – ден на покой и мир в дворовете на храма, хората слушаха учението на Иисус и буквално попиваха неговите думи.

173:1.9 (1890.4) When the chief priests and the scribes heard about these happenings, they were dumfounded. All the more they feared the Master, and all the more they determined to destroy him. But they were nonplused. They did not know how to accomplish his death, for they greatly feared the multitudes, who were now so outspoken in their approval of his overthrow of the profane profiteers. And all this day, a day of quiet and peace in the temple courts, the people heard Jesus’ teaching and literally hung on his words.

Тази удивителна постъпка на Иисус беше извън разбирането на неговите апостоли. Те бяха толкова озадачени от това внезапно и неочаквано действие на своя Учител, че в течение на цялата тази сцена, събрали се накуп, останаха до възвишението за проповедници; те дори пръста си не помръднаха, за да помогнат за очистването на храма. Ако това впечатляващо събитие беше станало един ден по-рано, при триумфалното пристигане на Иисус в храма и след неговото шумно влизане в града и гръмогласното народно признание, те щяха да бъдат подготвени за това, но при такова развитие на събитията изобщо не бяха готови да участват в тях.

173:1.10 (1890.5) This surprising act of Jesus was beyond the comprehension of his apostles. They were so taken aback by this sudden and unexpected move of their Master that they remained throughout the whole episode huddled together near the speaker’s stand; they never lifted a hand to further this cleansing of the temple. If this spectacular event had occurred the day before, at the time of Jesus’ triumphal arrival at the temple at the termination of his tumultuous procession through the gates of the city, all the while loudly acclaimed by the multitude, they would have been ready for it, but coming as it did, they were wholly unprepared to participate.

Очистването на храма разкрива отношението на Учителя към превръщането на религията в източник на доходи, точно както и неговото отвращение от всяка несправедливост и спекулация за сметка на бедните и необразовани хора. Този случай също така показва, че Иисус гледаше неодобрително на отказа от използване на сила за защита на мнозинството членове на всяка човешка група от нечестни и поробващи методи от страна на несправедливо малцинство, способно стабилно да се установи зад бастионите на политическата,

173:1.11 (1891.1) This cleansing of the temple discloses the Master’s attitude toward commercializing the practices of religion as well as his detestation of all forms of unfairness and profiteering at the expense of the poor and the unlearned. This episode also demonstrates that Jesus did not look with approval upon the refusal to employ force to protect the majority of any given human group against the unfair and enslaving practices of unjust minorities who may be able to entrench themselves behind political, financial, or ecclesiastical power. Shrewd, wicked, and designing men are not to be permitted to organize

финансова или църковна власт. Не трябва да се позволява на хитри и подли интриганти да се занимават с организирана експлоатация и угнетяване на тези, чийто идеализъм не им позволява да прибягват към сила за самозащита или за претворяване на своите достойни жизнени планове.

themselves for the exploitation and oppression of those who, because of their idealism, are not disposed to resort to force for self-protection or for the furtherance of their laudable life projects.

2. УПРАВИТЕЛИТЕ ОСПОРВАТ ВЛАСТТА НА УЧИТЕЛЯ

Неделното триумфално влизане в Йерусалим хвърли юдейските водачи в такъв ужас, че те се въздържаха да арестуват Иисус. На следващия ден впечатляващото очистване на храма също ги накара да отложат ареста на Учителя. С всеки ден решението на управителите на евреите да го убият все повече се усилваше, но не им даваше покой страхът пред две неща, които в своята съвкупност ги заставяха да отлагат своя удар. Първосвещениците и книжниците не искаха да арестуват Иисус публично, опасявайки се от вълна от народен гняв и негодуване; на тях също така им внушаваше страх и мисълта, че за потушаване на народното въстание може да им потрябва римска стража.

На полудневното заседание на Синедриона беше единогласно решено колкото може по-скоро да свършат с Иисус, доколкото на това съвещание нямаше нито един приятел на Учителя. Но те не успяха да се уговорят кога и как следва да го арестуват. Накрая беше взето решение да назначат пет групи, които да се смесят с народа и да се опитат да объркат Иисус в собственото му учение или по някакъв друг начин да го дискредитират в очите на слушателите. Затова около два часа – скоро след като Иисус пристъпи към беседата “За свободата на синовството” – група от тези израилски старейшини си проправи път към мястото, където стоеше Иисус. Прекъсвайки го по типичния за тях начин, те попитаха: “С чия власт правиш това? Кой ти е дал такава власт?”

За управителите на храма и чиновниците на юдейския Синедрион беше съвсем правомерно да се обръщат с такъв въпрос към всеки, който си позволяваше да учи и действа по този удивителен начин, който беше свойствен на Иисус – особено вземайки под внимание неговото неотдавнашно поведение при очистването на храма от търгаши. Всички тези търговци и обменители действаха въз основа на разрешения, получени от най-високопоставените управители, и определен процент от техните доходи трябваше да

2. CHALLENGING THE MASTER’S AUTHORITY

173:2.1 (1891.2) On Sunday the triumphal entry into Jerusalem so overawed the Jewish leaders that they refrained from placing Jesus under arrest. Today, this spectacular cleansing of the temple likewise effectively postponed the Master’s apprehension. Day by day the rulers of the Jews were becoming more and more determined to destroy him, but they were distraught by two fears, which conspired to delay the hour of striking. The chief priests and the scribes were unwilling to arrest Jesus in public for fear the multitude might turn upon them in a fury of resentment; they also dreaded the possibility of the Roman guards being called upon to quell a popular uprising.

173:2.2 (1891.3) At the noon session of the Sanhedrin it was unanimously agreed that Jesus must be speedily destroyed, inasmuch as no friend of the Master attended this meeting. But they could not agree as to when and how he should be taken into custody. Finally they agreed upon appointing five groups to go out among the people and seek to entangle him in his teaching or otherwise to discredit him in the sight of those who listened to his instruction. Accordingly, about two o’clock, when Jesus had just begun his discourse on “The Liberty of Sonship,” a group of these elders of Israel made their way up near Jesus and, interrupting him in the customary manner, asked this question: “By what authority do you do these things? Who gave you this authority?”

173:2.3 (1891.4) It was altogether proper that the temple rulers and the officers of the Jewish Sanhedrin should ask this question of anyone who presumed to teach and perform in the extraordinary manner which had been characteristic of Jesus, especially as concerned his recent conduct in clearing the temple of all commerce. These traders and money-changers all operated by direct license from the highest rulers, and a percentage of their gains was supposed to go directly into the temple treasury. Do not forget that *authority* was the watchword of

постъпи непосредствено в храмовата хазна. Но следва да се помни, че девизът на цялото еврейство беше *власт.* Пророците винаги създаваха неприятности, дръзко позволявайки си да учат, без да имат власт за това, тоест без дължимата подготовка в равинските академии и последващо формално посвещение от Синедриона, а без това публичното обучение се смяташе или за признак на невежа самоувереност, или за открит метеж. В онези времена само Синедрионът можеше да посвещава старши учители и такава процедура трябваше да преминава в присъствието на минимум три преминали такова посвещение лица. Посвещението даваше на Учителя званието "рави" и позволяваше да изпълнява и функцията на съдия – "да разрешава делата, които постъпват при него за разглеждане".

В този следобеден час управителите на храма застанаха пред Иисус, оспорвайки не само неговото учение, но и неговите постъпки. Иисус прекрасно знаеше, че същите тези хора отдавна внушават на народа, че той учи с власт, дадена от Сатаната, и че всички негови чудеса са извършени със сила, получена от княза на дяволите. Затова Учителят започна да отговаря на техния въпрос с насрещен въпрос. Иисус каза: "Аз също ще ви задам един въпрос и ако отговорите на него, то и аз ще ви кажа с чия власт правя всичко това. Откъде дойде кръщението на Йоан – от хората или от небесата?"

Когато чуха неговия въпрос, те се отдалечиха, за да се посъветват какво да отговорят. Канеха се да объркат Иисус пред народа, но сега сами се оказаха объркани пред всички хора, събрали се по това време в двора на храма. И тяхното поражение стана още по-очевидно, когато се върнаха при Иисус и казаха: "Що се отнася до кръщението на Йоан, не можем да отговорим; не знаем." Те дадоха на Учителя такъв отговор, защото разсъдиха така: ако кажем, че е от небето, той ще каже: "Тогава защо не му повярвахте?", и може би ще добави, че е получил своята власт от Йоан пророка. И затова на тях им се наложи да застанат пред Иисус и хората и да признаят, че те – религиозните учители на Израил – не можеха (или не пожелаха) да изкажат своето мнение относно мисията на Йоан. И когато замлъкнаха, Иисус, гледайки ги, каза: "И аз няма да ви кажа с чия власт правя всичко това."

Иисус изобщо не се канеше да се позовава на Йоан за потвърждение на своята власт; Йоан никога не беше посвещаван от Синедриона. Властта на Иисус се

all Jewry. The prophets were always stirring up trouble because they so boldly presumed to teach without authority, without having been duly instructed in the rabbinic academies and subsequently regularly ordained by the Sanhedrin. Lack of this authority in pretentious public teaching was looked upon as indicating either ignorant presumption or open rebellion. At this time only the Sanhedrin could ordain an elder or teacher, and such a ceremony had to take place in the presence of at least three persons who had previously been so ordained. Such an ordination conferred the title of "rabbi" upon the teacher and also qualified him to act as a judge, "binding and loosing such matters as might be brought to him for adjudication."

173:2.4 (1892.1) The rulers of the temple came before Jesus at this afternoon hour challenging not only his teaching but his acts. Jesus well knew that these very men had long publicly taught that his authority for teaching was Satanic, and that all his mighty works had been wrought by the power of the prince of devils. Therefore did the Master begin his answer to their question by asking them a counter-question. Said Jesus: "I would also like to ask you one question which, if you will answer me, I likewise will tell you by what authority I do these works. The baptism of John, whence was it? Did John get his authority from heaven or from men?"

173:2.5 (1892.2) And when his questioners heard this, they withdrew to one side to take counsel among themselves as to what answer they might give. They had thought to embarrass Jesus before the multitude, but now they found themselves much confused before all who were assembled at that time in the temple court. And their discomfiture was all the more apparent when they returned to Jesus, saying: "Concerning the baptism of John, we cannot answer; we do not know." And they so answered the Master because they had reasoned among themselves: If we shall say from heaven, then will he say, Why did you not believe him, and perchance will add that he received his authority from John; and if we shall say from men, then might the multitude turn upon us, for most of them hold that John was a prophet; and so they were compelled to come before Jesus and the people confessing that they, the religious teachers and leaders of Israel, could not (or would not) express an opinion about John's mission. And when they had spoken, Jesus, looking down upon them, said, "Neither will I tell you by what authority I do these things."

173:2.6 (1892.3) Jesus never intended to appeal to John for his authority; John had never been ordained by the Sanhedrin. Jesus' authority was in himself and in his Father's eternal supremacy.

заключаваше в самия него и във вечното върховенство на неговия Отец.

Използвайки този метод на обръщение със своите противници, Иисус не се стремеше да се отклони от отговора. На пръв поглед може да изглежда, че той се е опитал да изхитрува, предлагайки ловко извъртане, но такова впечатление е заблуждаващо. На Иисус не му беше свойствено да злоупотребява със своето превъзходство даже в отношенията с враговете си. В действителност в това привидно извъртане той даде на своите слушатели отговор на въпроса на фарисеите за властта, на която се опира неговата мисия. Те твърдяха, че той действа с властта на княза на дяволите. Иисус нееднократно твърдеше, че цялото му учение и чудеса се вършат със силата и властта на неговия небесен Отец. Юдейските водачи се отказваха да се съгласят с това и се опитваха да накарат Иисус да признае, че той е незаконен учител, доколкото никога не е утвърждаван от Синедриона. Отговаряйки именно така, както отговори той, Иисус – без да претендира за получаването на властта от Йоан – донесе на хората такова удовлетворение от вътрешния смисъл на своя отговор, че опитът на враговете да го хванат в капан се обърна против самите тях, дискредитирайки ги в очите на всички присъстващи.

173:2.7 (1892.4) In employing this method of dealing with his adversaries, Jesus did not mean to dodge the question. At first it may seem that he was guilty of a masterly evasion, but it was not so. Jesus was never disposed to take unfair advantage of even his enemies. In this apparent evasion he really supplied all his hearers with the answer to the Pharisees' question as to the authority behind his mission. They had asserted that he performed by authority of the prince of devils. Jesus had repeatedly asserted that all his teaching and works were by the power and authority of his Father in heaven. This the Jewish leaders refused to accept and were seeking to corner him into admitting that he was an irregular teacher since he had never been sanctioned by the Sanhedrin. In answering them as he did, while not claiming authority from John, he so satisfied the people with the inference that the effort of his enemies to ensnare him was effectively turned upon themselves and was much to their discredit in the eyes of all present.

Именно умението на Иисус да се обръща към своите противници предизвикваше у тях този страх. Този ден те не се опитваха да му задават нови въпроси; отделиха се, за да продължат съвещанието в своя кръг. Що се отнася до народа, то хората бързо разбраха нечестността и неискреността на тези въпроси, зададени от управителите евреи. Даже простият народ не можеше да не различи нравственото величие на Учителя от кошмарното лицемерие на неговите врагове. Но очистването на храма склони садукеите на страната на фарисеите при съставянето на окончателните планове за убийството на Иисус. А в това време мнозинство в Синедриона бяха садукеите.

173:2.8 (1892.5) And it was this genius of the Master for dealing with his adversaries that made them so afraid of him. They attempted no more questions that day; they retired to take further counsel among themselves. But the people were not slow to discern the dishonesty and insincerity in these questions asked by the Jewish rulers. Even the common folk could not fail to distinguish between the moral majesty of the Master and the designing hypocrisy of his enemies. But the cleansing of the temple had brought the Sadducees over to the side of the Pharisees in perfecting the plan to destroy Jesus. And the Sadducees now represented a majority of the Sanhedrin.

3. ПРИТЧАТА ЗА ДВАМАТА СИНА

Поглеждайки към стоящите пред него в мълчание фарисеи, Иисус каза на тези заядливци: "Доколкото вие се съмнявате в мисията на Йоан Кръстител, опълчили се в своята вражда срещу ученията и делата на Сина Човешки, чуйте една притча: един голям и уважаван земевладелец имал двама сина, от които искал да получи помощ при воденето на голямото му стопанство. Той отишъл при

3. PARABLE OF THE TWO SONS

173:3.1 (1893.1) As the caviling Pharisees stood there in silence before Jesus, he looked down on them and said: "Since you are in doubt about John's mission and arrayed in enmity against the teaching and the works of the Son of Man, give ear while I tell you a parable: A certain great and respected landholder had two sons, and desiring the help of his sons in the management of his large estates, he came to one of them, saying, 'Son, go work

единия от тях и казал: “Синко, иди поработи днес вместо мен на моите лозя.” Лекомисленият син отговорил на баща си: “Не искам”; но после се разкаял и отишъл. Когато намерил своя по-голям син, той му казал: “Синко, поработи вместо мен на моите лозя.” Лицемерният и неверен син отговорил: “Добре, татко, ще отида.” Но когато бащата си тръгнал, този син не отишъл да работи. Позволете да ви попитам: кой от двамата сина действително е изпълнил желанието на баща си?”

Хората в един глас отвърнаха: “Първият син.” И тогава Иисус каза: “Точно така; и сега аз заявявам, че митарите и блудниците, даже да изглежда, че отхвърлят призива към разкаяние, ще видят своята заблуда и ще влязат в Царството Божие преди вас – тези, които всячески претендирате за служене на небесния Баща, но се отказвате да изпълните угодните на Отеца дела. Не вие, фарисеи и книжници, повярвахте на Йоан, а митарите и грешниците; вие не вярвате и на моето учение, а простите хора с радост слушат думите ми.”

Иисус не презираше фарисеите и садукеите лично – той се стремеше да дискредитира техните системи на обучение и практическо поведение. Макар че не изпитваше враждебни чувства към никого, възникваше неизбежният сблъсък на новата жива религия на духа с по-древната религия, основана на церемониите, традициите и властта.

През цялото това време дванадесетте апостоли стояха редом с Учителя, но не вземаха никакво участие в ставащото. Всеки от дванадесетте по своему реагираше на събитията през тези завършващи дни от служенето на Иисус в плът и всеки от тях оставаше послушен на разпореждането на Учителя да се въздържа от публично обучение и проповеди в течение на тази пасхална седмица.

today in my vineyard.’ And this unthinking son answered his father, saying, ‘I will not go’; but afterward he repented and went. When he had found his older son, likewise he said to him, ‘Son, go work in my vineyard.’ And this hypocritical and unfaithful son answered, ‘Yes, my father, I will go.’ But when his father had departed, he went not. Let me ask you, which of these sons really did his father’s will?”

173:3.2 (1893.2) And the people spoke with one accord, saying, “The first son.” And then said Jesus: “Even so; and now do I declare that the publicans and harlots, even though they appear to refuse the call to repentance, shall see the error of their way and go on into the kingdom of God before you, who make great pretensions of serving the Father in heaven while you refuse to do the works of the Father. It was not you, the Pharisees and scribes, who believed John, but rather the publicans and sinners; neither do you believe my teaching, but the common people hear my words gladly.”

173:3.3 (1893.3) Jesus did not despise the Pharisees and Sadducees personally. It was their systems of teaching and practice which he sought to discredit. He was hostile to no man, but here was occurring the inevitable clash between a new and living religion of the spirit and the older religion of ceremony, tradition, and authority.

173:3.4 (1893.4) All this time the twelve apostles stood near the Master, but they did not in any manner participate in these transactions. Each one of the twelve was reacting in his own peculiar way to the events of these closing days of Jesus’ ministry in the flesh, and each one likewise remained obedient to the Master’s injunction to refrain from all public teaching and preaching during this Passover week.

4. ПРИТЧАТА ЗА ОТСЪСТВАЩИЯ ЗЕМЕВЛАДЕЛЕЦ

Когато главните фарисеи и книжници, опитващи се да объркат Иисус със своите въпроси, изслушаха историята за двамата сина, те се отделиха за нови съвещания, а Учителят, обръщайки се към народа, разказа нова притча:

“Един добър човек засадил на своя участък земя лозе. Той го оградил, изкопал яма за пресата за грозде и построил кула за стражата. След това го дал под наем на

4. PARABLE OF THE ABSENT LANDLORD

173:4.1 (1893.5) When the chief Pharisees and the scribes who had sought to entangle Jesus with their questions had finished listening to the story of the two sons, they withdrew to take further counsel, and the Master, turning his attention to the listening multitude, told another parable:

173:4.2 (1893.6) “There was a good man who was a householder, and he planted a vineyard. He set a hedge about it, dug a pit for the wine press, and built a watchtower for the guards. Then he let this

арендатори, а самият той отишъл на продължително пътешествие в друга страна. Когато наближило времето да се събира реколтата, той изпратил слугите при арендаторите за своя дял. Но арендаторите, като се посъветвали помежду си, отказали да дадат на слугите гроздето, полагащо се на техния стопанин. Вместо това те хванали неговите слуги и набили единия, другия замеряли с камъни, а останалите изпратили назад с празни ръце. И когато стопанинът чул за всичко това, той изпратил други, още по-верни слуги при тези подли арендатори и те ги ранили и също толкова безсрамно се отнесли и към тях. След това стопанинът изпратил при тях своя любим слуга, своя управляващ, а те го убили. И все пак, спокойно и търпеливо, той изпращал много други слуги, но арендаторите не приели нито един. Едни пребивали, други убивали, а след такова отношение стопанинът решил да изпрати при тези неблагодарници своя син, казвайки си: "Може би те се отнасяха зле с моите слуги, но трябва да се засрамят от моя любим син." Но когато тези неразкаяли се и подли арендаторите видели сина му, си казали: "Това е наследникът, хайде да го убием и наследството ще бъде наше." Затова те се нахвърлили върху него, изхвърлили го от лозето и го убили. Когато стопанинът на лозето научи как са отхвърлили и убили неговия син, какво ще направи с тези неблагодарни и подли арендатори?"

И когато хората чуха тази притча и зададения от Иисус въпрос, те отговориха: "Той ще унищожи тези лоши хора и ще предаде лозето на други, честни арендатори, които ще му дават неговия дял, когато дойде време да се събира реколтата." И някои от хората разбраха, че притчата се отнася за еврейския народ и за начина, по който той се отнася към пророците, както и за заплахата за отхвърлянето на Иисус и Евангелието за Царството, и тъжно говореха: "Да не ни дава Бог и по-нататък да правим такова нещо."

Иисус видя как групата на садукеите и фарисеите си проправя път през тълпата, почака, докато дойдат по-близо, и каза: "Вие знаете как вашите бащи отхвърлиха пророците и добре знаете, че в своята душа имате намерение да отхвърлите Сина Човешки." И след това, гледайки изпитателно към стоящите край него свещеници и старейшини, Иисус каза: "Нима никога не сте чели в Писанията за отхвърления от строителите камък, който хората намерили и направили крайъгълен камък? И затова аз още веднъж ви предупреждавам: ако и по-нататък продължите да отхвърляте това Евангелие, то скоро Царството Божие ще бъде отнето от вас и предадено на този народ, който ще бъде готов

vineyard out to tenants while he went on a long journey into another country. And when the season of the fruits drew near, he sent servants to the tenants to receive his rental. But they took counsel among themselves and refused to give these servants the fruits due their master; instead, they fell upon his servants, beating one, stoning another, and sending the others away empty-handed. And when the householder heard about all this, he sent other and more trusted servants to deal with these wicked tenants, and these they wounded and also treated shamefully. And then the householder sent his favorite servant, his steward, and him they killed. And still, in patience and with forbearance, he dispatched many other servants, but none would they receive. Some they beat, others they killed, and when the householder had been so dealt with, he decided to send his son to deal with these ungrateful tenants, saying to himself, 'They may mistreat my servants, but they will surely show respect for my beloved son.' But when these unrepentant and wicked tenants saw the son, they reasoned among themselves: 'This is the heir; come, let us kill him and then the inheritance will be ours.' So they laid hold on him, and after casting him out of the vineyard, they killed him. When the lord of that vineyard shall hear how they have rejected and killed his son, what will he do to those ungrateful and wicked tenants?"

173:4.3 (1894.1) And when the people heard this parable and the question Jesus asked, they answered, "He will destroy those miserable men and let out his vineyard to other and honest farmers who will render to him the fruits in their season." And when some of them who heard perceived that this parable referred to the Jewish nation and its treatment of the prophets and to the impending rejection of Jesus and the gospel of the kingdom, they said in sorrow, "God forbid that we should go on doing these things."

173:4.4 (1894.2) Jesus saw a group of the Sadducees and Pharisees making their way through the crowd, and he paused for a moment until they drew near him, when he said: "You know how your fathers rejected the prophets, and you well know that you are set in your hearts to reject the Son of Man." And then, looking with searching gaze upon those priests and elders who were standing near him, Jesus said: "Did you never read in the Scripture about the stone which the builders rejected, and which, when the people had discovered it, was made into the cornerstone? And so once more do I warn you that, if you continue to reject this gospel, presently will the kingdom of God be taken away from you and be given to a people willing to receive the good news and to

да приеме благата вест и да донесе духовни плодове. И с този камък е свързана тайната, защото който падне на него, той, макар и да се разбие, ще бъде спасен; но нвърху когото падне този камък, той ще бъде стрит на прах, а неговата пепел – разпръсната на четирите страни.”

Когато чуха тези думи, фарисеите разбраха, че Иисус има предвид тях и другите еврейски водачи. На тях много им се искаше веднага да го хванат, но се бояха от народа. При все това думите на Учителя ги разсърдиха дотолкова, че те се отдалечиха и проведоха ново съвещание, обсъждайки как да го убият. И тази вечер както садукеите, така и фарисеите започнаха съвместно да мислят как на следващия ден да го хванат в капан.

bring forth the fruits of the spirit. And there is a mystery about this stone, seeing that whoso falls upon it, while he is thereby broken in pieces, shall be saved; but on whomsoever this stone falls, he will be ground to dust and his ashes scattered to the four winds.”

173:4.5 (1894.3) When the Pharisees heard these words, they understood that Jesus referred to themselves and the other Jewish leaders. They greatly desired to lay hold on him then and there, but they feared the multitude. However, they were so angered by the Master’s words that they withdrew and held further counsel among themselves as to how they might bring about his death. And that night both the Sadducees and the Pharisees joined hands in the plan to entrap him the next day.

5. ПРИТЧАТА ЗА БРАЧНИЯ ПИР

Когато книжниците и управителите се отдалечиха, Иисус отново се обърна към събралите се с притчата за брачния пир. Той каза:

„Царството небесно може да се наподоби на един цар, който устроил сватбен пир за своя син и изпратил куриерите с повеля да казва на поканените гости: “Всичко е приготвено за сватбения пир в царския дворец.” Но много от тези, които обещали да дойдат, този път се отказали. Когато царят чул, че пренебрегват неговата покана, той изпратил други слуги и посланици с думите: “Кажете на всички, които са поканени, да идват, защото обядът е готов. Биковете и угоените телета са заклани и всичко е готово за празнуването на предстоящата сватба на моя син.” И отново неразумните хора не се вслушали в гласа на своя цар. Едни отишли да работят на полето, други – в грънчарницата, трети – да се занимават със своята търговия. Други пък, неудовлетворени от пренебрежителното отношение към поканата на царя, направили метеж, хванали посланиците на царя, издевателствали над тях и даже убили някои от тях. А когато царят разбрал, че неговите избрани гости – тези, които приели неговата предварителна покана и обещали да пристигнат на сватбения пир – окончателно са отхвърлили неговата покана и в знак на недоволство са нападнали неговите избрани посланици и са ги убили, той се изпълнил с гняв. И тогава този оскърбен цар изпратил своите армии и армиите на своите съюзници и им заповядал да изтребят тези метежни убийци и да изгорят техния град.

И наказвайки онези, които надменно

5. PARABLE OF THE MARRIAGE FEAST

173:5.1 (1894.4) After the scribes and rulers had withdrawn, Jesus addressed himself again to the assembled crowd and spoke the parable of the wedding feast. He said:

173:5.2 (1894.5) “The kingdom of heaven may be likened to a certain king who made a marriage feast for his son and dispatched messengers to call those who had previously been invited to the feast to come, saying, ‘Everything is ready for the marriage supper at the king’s palace.’ Now, many of those who had once promised to attend, at this time refused to come. When the king heard of these rejections of his invitation, he sent other servants and messengers, saying: ‘Tell all those who were bidden, to come, for, behold, my dinner is ready. My oxen and my fatlings are killed, and all is in readiness for the celebration of the forthcoming marriage of my son.’ But again did the thoughtless make light of this call of their king, and they went their ways, one to the farm, another to the pottery, and others to their merchandise. Still others were not content thus to slight the king’s call, but in open rebellion they laid hands on the king’s messengers and shamefully mistreated them, even killing some of them. And when the king perceived that his chosen guests, even those who had accepted his preliminary invitation and had promised to attend the wedding feast, had finally rejected his call and in rebellion had assaulted and slain his chosen messengers, he was exceedingly wroth. And then this insulted king ordered out his armies and the armies of his allies and instructed them to destroy these rebellious murderers and to burn down their city.

173:5.3 (1895.1) “And when he had punished those

отклонили неговата покана, той определил нов ден за сватбен пир и казал на своите посланици: “Поканените първи бяха недостойни; затова вървете на кръстопътищата и на пътищата, и извън градските стани и канете всички, които намерите, даже чужденци, да дойдат на сватбен пир.” И тогава тези слуги излезли на пътя и се добрали до глухи места, и събрали всички, които намерили – добри и зли, богати и бедни, така че залата за пирове се изпълнила с пожелалите да дойдат гости. Когато всичко било готово, царят дошъл да погледа своите гости и крайно се удивил, виждайки там човек в дрехи, неподхождащи за празник. Царят, щедро осигурявайки със сватбени дрехи всички свои гости, се обърнал към този човек с думите: “Приятелю, как ти, в такъв ден, попадна в залата с моите гости без сватбени дрехи?” И този неприготвил се човек мълчал. Тогава царят казал на своите слуги: “Прогонете този лекомислен гост от моя дом, за да сподели съдбата на всички останали, които презрително отхвърлиха гостоприемството ми и отклониха моя призив. Аз няма да търпя тук никого освен тези, които с радост са приели моята покана и които са ме уважили, обличайки тези така щедро приготвени за всички премени за гости.”

Разказвайки тази притча, Иисус вече се канеше да разпусне народа, когато един благожелателен вярващ, добрал се до него през тълпата, попита: “Но, Учителю, как ние ще узнаем за това? Как да бъдем готови за поканата на царя? Какво знамение ще ни дадеш ти, за да знаем, че ти си Син Божий?” И чувайки това, Учителят каза: “Само едно знамение ще ви бъде дадено.” И след това, показвайки своето собствено тяло, той произнесе: “Разрушете този храм и аз за три дни ще го въздигна.” Но те не го разбраха и, разотивайки се, си говореха помежду си: “Този храм се строи вече почти петдесет години, а той казва, че ще го унищожи и ще го въздигне за три дни.” Даже неговите апостоли не разбраха значението на тези думи, но по-късно, след неговото възкресение, си спомниха какво беше казал той.

Около четири часа следобед Иисус свика своите апостоли и им съобщи, че би искал да напусне храма и да отиде във Витания за вечеря и отдих. Изкачвайки се на Елеонската планина, той повели на Андрей, Филип и Тома да изградят на следващия ден лагер по-близо до града, където те биха могли да се намират в течение на останалата част от пасхалната седмица. Следвайки това указание, на другата сутрин те поставиха своите палатки на участъка от земята, принадлежаща на Симон от Витания и намираща се в падината по

who spurned his invitation, he appointed yet another day for the wedding feast and said to his messengers: ‘They who were first bidden to the wedding were not worthy; so go now into the parting of the ways and into the highways and even beyond the borders of the city, and as many as you shall find, bid even these strangers to come in and attend this wedding feast.’ And then these servants went out into the highways and the out-of-the-way places, and they gathered together as many as they found, good and bad, rich and poor, so that at last the wedding chamber was filled with willing guests. When all was ready, the king came in to view his guests, and much to his surprise he saw there a man without a wedding garment. The king, since he had freely provided wedding garments for all his guests, addressing this man, said: ‘Friend, how is it that you come into my guest chamber on this occasion without a wedding garment?’ And this unprepared man was speechless. Then said the king to his servants: ‘Cast out this thoughtless guest from my house to share the lot of all the others who have spurned my hospitality and rejected my call. I will have none here except those who delight to accept my invitation, and who do me the honor to wear those guest garments so freely provided for all.’”

173:5.4 (1895.2) After speaking this parable, Jesus was about to dismiss the multitude when a sympathetic believer, making his way through the crowds toward him, asked: “But, Master, how shall we know about these things? how shall we be ready for the king’s invitation? what sign will you give us whereby we shall know that you are the Son of God?” And when the Master heard this, he said, “Only one sign shall be given you.” And then, pointing to his own body, he continued, “Destroy this temple, and in three days I will raise it up.” But they did not understand him, and as they dispersed, they talked among themselves, saying, “Almost fifty years has this temple been in building, and yet he says he will destroy it and raise it up in three days.” Even his own apostles did not comprehend the significance of this utterance, but subsequently, after his resurrection, they recalled what he had said.

173:5.5 (1895.3) About four o’clock this afternoon Jesus beckoned to his apostles and indicated that he desired to leave the temple and to go to Bethany for their evening meal and a night of rest. On the way up Olivet Jesus instructed Andrew, Philip, and Thomas that, on the morrow, they should establish a camp nearer the city which they could occupy during the remainder of the Passover week. In compliance with this instruction the following morning they pitched their tents in the hillside ravine overlooking the public camping park of Gethsemane, on a plot of ground belonging to

склона на хълма, откъдето се откриваше гледка към Гетсиманската градина – място за отдих на гражданите.

В понеделник вечерта те отново представляваха група от мълчаливи евреи, изкачващи се по западния склон на Елеонската планина. Както никога преди това, тези дванадесет мъже започнаха да си дават сметка за предстоящата трагедия. Макар и впечатляващото очистване на храма рано сутринта да пробуди у тях надежда да видят как Учителят предявява своите права и демонстрира своята могъща сила, събитията от цялата втора половина на деня имаха точно обратно въздействие, тъй като всяко от тях определено свидетелстваше за неприемане на ученията на Иисус от еврейските власти. Напрегнатото очакване скова апостолите; ужасната неопределеност ги държеше в своята хватка. Те разбираха, че може би само няколко дни отделят събитията от изминалия ден от неминуемия, съкрушителен удар на съдбата. Всички те чувстваха, че трябва да стане нещо извънредно, но не знаеха какво да очакват. Те отидоха да си легнат, но почти на затвориха очи. Даже близнаците Алфееви най-после осъзнаха, че животът на Учителя бързо се приближава към своя кулминационен завършек.

Simon of Bethany.

173:5.6 (1896.1) Again it was a silent group of Jews who made their way up the western slope of Olivet on this Monday night. These twelve men, as never before, were beginning to sense that something tragic was about to happen. While the dramatic cleansing of the temple during the early morning had aroused their hopes of seeing the Master assert himself and manifest his mighty powers, the events of the entire afternoon only operated as an anticlimax in that they all pointed to the certain rejection of Jesus' teaching by the Jewish authorities. The apostles were gripped by suspense and were held in the firm grasp of a terrible uncertainty. They realized that only a few short days could intervene between the events of the day just passed and the crash of an impending doom. They all felt that something tremendous was about to happen, but they knew not what to expect. They went to their various places for rest, but they slept very little. Even the Alpheus twins were at last aroused to the realization that the events of the Master's life were moving swiftly toward their final culmination.

Документ 174. Вторник сутринта в храма

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 174. ВТОРНИК СУТРИНТА В ХРАМА

Секции

Въведение
1. Божествената прошка
2. Въпросите на юдейските управители
3. Садукеите и неделята
4. Великата заповед
5. Делегацията на гърците

PAPER 174 TUESDAY MORNING IN THE TEMPLE

SECTIONS

Introduction
1. Divine Forgiveness
2. Questions by the Jewish Rulers
3. The Sadducees and the Resurrection
4. The Great Commandment
5. The Inquiring Greeks

Въведение

ТОЗИ вторник, около седем часа сутринта, в дома на Симон се състоя срещата на Иисус с апостолите, женския корпус и групата от две-три десетки най-близки ученици. На тази среща той се прости с Лазар и му даде съвет, следвайки който, той скоро побегна в перейска Филаделфия, където впоследствие се присъедини към мисионерското движение с център в този град. Иисус също така се прости с престарелия Симон и даде своя прощален съвет на женския корпус, защото това стана неговото последно формално обръщение към него.

Тази сутрин той посрещна всеки от апостолите с лично приветствие. На Андрей каза: “Не се поддавай на объркване поради това, което скоро трябва да стане. Не се отдалечавай от своите братя и не им позволявай да те видят паднал духом.” На Петър каза: “Не разчитай на силата на плътта или на стоманата на меча. Утвърди се върху вечните основи на духа.” На Яков каза: “Нека външността не те смущава. Оставай твърд в своята вяра и скоро ще познаеш реалността на това, в което вярваш.” На Йоан каза: “Бъди

INTRODUCTION

174:0.1 (1897.1) ABOUT seven o’clock on this Tuesday morning Jesus met the apostles, the women’s corps, and some two dozen other prominent disciples at the home of Simon. At this meeting he said farewell to Lazarus, giving him that instruction which led him so soon to flee to Philadelphia in Perea, where he later became connected with the missionary movement having its headquarters in that city. Jesus also said good-bye to the aged Simon, and gave his parting advice to the women’s corps, as he never again formally addressed them.

174:0.2 (1897.2) This morning he greeted each of the twelve with a personal salutation. To Andrew he said: “Be not dismayed by the events just ahead. Keep a firm hold on your brethren and see that they do not find you downcast.” To Peter he said: “Put not your trust in the arm of flesh nor in weapons of steel. Establish yourself on the spiritual foundations of the eternal rocks.” To James he said: “Falter not because of outward appearances. Remain firm in your faith, and you shall soon know of the reality of that which you believe.” To John he said: “Be gentle; love even your enemies; be tolerant. And remember that I

добър; обичай даже своите врагове; бъди търпим. И помни, че аз много ти доверих." На Натанаил каза: "Не съди по външността; оставай твърд в своята вяра, когато ти се струва, че всичко е загубено; бъди верен на своето поръчение на посланик на Царството." На Филип каза: "Нека приближаващите се събития не те разколебаят. Оставай твърд даже тогава, когато не можеш да видиш пътя. Бъди верен на своята клетва на посвещението." На Матей каза: „Не забравяй милосърдието, приело те в Царството. Не позволявай на когото и да е с измама да ти отнеме вечната награда. Ти успешно се съпротивляваше на влеченията от смъртно естество, затова бъди готов да проявиш устойчивост." На Тома каза: "Колкото и трудно да ти е, именно сега ти трябва да вървиш, опирайки се на своята вяра, а не на зрението си. Не се съмнявай, че съм способен да завърша започнатия труд и че накрая ще видя всички мои предани посланици в друг свят." На близнаците Алфееви каза: "Не позволявайте на това, което не разбирате, да ви съкруши. Хранете вярност към любовта, която живее във вашите сърца, и не разчитайте нито на велики хора, нито на изменчивото човешко отношение. Останете заедно със своите братя." На Симон Зилот каза: "Симон, даже ако бъдеш сломен от разочарование, твоят дух ще се възнесе над всичко, което може да се стовари върху главата ти. На това, на което не можа да се научиш от мен, ще те научи моят дух. Търси неподправените реалности на духа и престани да изпитваш влечение към нереални материални сенки." На Юда Искариот каза: "Юда, аз те обичах и се молих да обичаш своите братя. Твори добро без умора; и бих искал да те предупредя да се пазиш от хлъзгавите пътища на ласкателството и отровните стрели на насмешките."

Приветствайки своите апостоли, Иисус тръгна за Йерусалим заедно с Андрей, Петър, Яков и Йоан, докато останалите апостоли се заеха да устроят лагера в Гетсимания, където трябваше да отидат вечерта. Този лагер беше тяхна база в последните дни от живота на Учителя. в плът. Спускайки се по склона на Елеонската планина, приблизително на половината път Иисус се спря и около час беседва с четиримата апостоли.

have trusted you with many things." To Nathaniel he said: "Judge not by appearances; remain firm in your faith when all appears to vanish; be true to your commission as an ambassador of the kingdom." To Philip he said: "Be unmoved by the events now impending. Remain unshaken, even when you cannot see the way. Be loyal to your oath of consecration." To Matthew he said: "Forget not the mercy that received you into the kingdom. Let no man cheat you of your eternal reward. As you have withstood the inclinations of the mortal nature, be willing to be steadfast." To Thomas he said: "No matter how difficult it may be, just now you must walk by faith and not by sight. Doubt not that I am able to finish the work I have begun, and that I shall eventually see all of my faithful ambassadors in the kingdom beyond." To the Alpheus twins he said: "Do not allow the things which you cannot understand to crush you. Be true to the affections of your hearts and put not your trust in either great men or the changing attitude of the people. Stand by your brethren." And to Simon Zelotes he said: "Simon, you may be crushed by disappointment, but your spirit shall rise above all that may come upon you. What you have failed to learn from me, my spirit will teach you. Seek the true realities of the spirit and cease to be attracted by unreal and material shadows." And to Judas Iscariot he said: "Judas, I have loved you and have prayed that you would love your brethren. Be not weary in well doing; and I would warn you to beware the slippery paths of flattery and the poison darts of ridicule."

174:0.3 (1897.3) And when he had concluded these greetings, he departed for Jerusalem with Andrew, Peter, James, and John as the other apostles set about the establishment of the Gethsemane camp, where they were to go that night, and where they made their headquarters for the remainder of the Master's life in the flesh. About halfway down the slope of Olivet Jesus paused and visited more than an hour with the four apostles.

1. БОЖЕСТВЕНАТА ПРОШКА

От няколко дни Петър и Яков обсъждаха своето различно разбиране на учението на Иисус за прощаването на греха. Те и двамата решиха да се обърнат със своя въпрос към

1. DIVINE FORGIVENESS

174:1.1 (1898.1) For several days Peter and James had been engaged in discussing their differences of opinion about the Master's teaching regarding the forgiveness of sin. They had both agreed to lay the matter before Jesus, and Peter embraced this

Учителя и Петър се възползва от дадения случай като от подходяща възможност да получат съвета на Учителя. Затова Симон Петър прекъсна разговора, отнасящ се до различията между похвалата и поклонението, и попита: "Учителю, Яков и аз различно разбираме твоите учения относно прощаването на греха. Яков твърди, че съгласно твоето учение Отецът ни прощава, още преди да Го помолим за това, а аз твърдя, че покаянието и изповедта трябва да предшестват прошката. Кой от нас е прав? Какво ще кажеш ти?"

occasion as a fitting opportunity for securing the Master's counsel. Accordingly, Simon Peter broke in on the conversation dealing with the differences between praise and worship, by asking: "Master, James and I are not in accord regarding your teachings having to do with the forgiveness of sin. James claims you teach that the Father forgives us even before we ask him, and I maintain that repentance and confession must precede the forgiveness. Which of us is right? what do you say?"

След кратко мълчание Иисус многозначително погледна четиримата и отговори: "Братя мои, вие грешите в своите виждания, доколкото не разбирате природата на съкровените и любвеобилни отношения, които свързват създанието и Създателя, човека и Бога. Вие сте неспособни да постигнете съчувствието на мъдрия ръководител към своето незряло и понякога заблуждаващо се дете. Наистина е съмнително това, че на разумните и любящи родители се е налагало някога да прощават на своите обикновени, нормални деца. Отзивчивостта, свързана с любовта, успешно предотвратява всички тези отчуждения, поради които впоследствие възниква необходимостта да приспособяват покаянието на детето и прошката на родителя.

174:1.2 (1898.2) After a short silence Jesus looked significantly at all four and answered: "My brethren, you err in your opinions because you do not comprehend the nature of those intimate and loving relations between the creature and the Creator, between man and God. You fail to grasp that understanding sympathy which the wise parent entertains for his immature and sometimes erring child. It is indeed doubtful whether intelligent and affectionate parents are ever called upon to forgive an average and normal child. Understanding relationships associated with attitudes of love effectively prevent all those estrangements which later necessitate the readjustment of repentance by the child with forgiveness by the parent.

Във всяко дете живее част от неговия баща. Бащата се ползва с приоритет и превъзходство в разбирането на всички въпроси, свързани с отношенията между детето и родителя. Родителят е способен да съди за незрелостта на детето в светлината на по-съвършената родителска зрелост – по-зрелия опит на по-възрастния си партньор. В отношенията между земното дете и небесния Баща божественият Родител притежава безкрайно, божествено съчувствие и способност за изпълнено с любов разбиране. Божествената прошка е неизбежна; тя е присъща и неотменна от безкрайното разбиране, което притежава Бог и Неговото съвършено знание за всичко, което се отнася до неверните съждения и погрешни решения на детето. Божественото правосъдие се отличава с такава вечна справедливост, че то неизменно включва в себе си отзивчиво милосърдие.

174:1.3 (1898.3) "A part of every father lives in the child. The father enjoys priority and superiority of understanding in all matters connected with the child-parent relationship. The parent is able to view the immaturity of the child in the light of the more advanced parental maturity, the riper experience of the older partner. With the earthly child and the heavenly Father, the divine parent possesses infinity and divinity of sympathy and capacity for loving understanding. Divine forgiveness is inevitable; it is inherent and inalienable in God's infinite understanding, in his perfect knowledge of all that concerns the mistaken judgment and erroneous choosing of the child. Divine justice is so eternally fair that it unfailingly embodies understanding mercy.

Когато мъдрият човек разбира вътрешните подбуди на своите ближни, той започва да ги обича. А ако обичате своя брат, то вие вече сте му простили. Тази способност да разбирате природата на човека и да прощавате неговите явни прегрешения е богоподобна. Ако сте мъдри родители, то именно такова ще бъде вашето отношение към

174:1.4 (1898.4) "When a wise man understands the inner impulses of his fellows, he will love them. And when you love your brother, you have already forgiven him. This capacity to understand man's nature and forgive his apparent wrongdoing is Godlike. If you are wise parents, this is the way you will love and understand your children, even forgive them when transient misunderstanding has

своите деца: вие ще обичате, разбирате и даже ще им прощавате тогава, когато мимолетното неразбиране очевидно ви е довело до разделяне. На незрялото дете, на което не достига по-пълно разбиране за дълбочината на отношението между дете и баща, често се налага да изпитва чувството на вина вследствие отчуждението, възникващо поради отсъствието на пълно одобрение от страна на неговия баща. Но истинският баща никога не усеща каквото и да било разделение. Грехът е опит на съзнанието на създаденото същество, той не е част от съзнанието на Бога.

Вашата неспособност или нежелание да прощавате на своите ближни е мерило за вашата незрелост и неспособност да постигнете отзивчивостта, разбирането и любовта, свойствени за възрастния човек. Мярата на затаената от вас злоба и планове за мъст е право пропорционална на непознаването на вътрешната същност и истинските стремежи на вашите ближни. Любовта е претворяване на вътрешното божествено влечение, свойствено на живота. Тя се основава върху неразбирането, възпитава се в безкористно служене и се усъвършенства в мъдростта.”

apparently separated you. The child, being immature and lacking in the fuller understanding of the depth of the child-father relationship, must frequently feel a sense of guilty separation from a father’s full approval, but the true father is never conscious of any such separation. Sin is an experience of creature consciousness; it is not a part of God’s consciousness.

174:1.5 (1898.5) “Your inability or unwillingness to forgive your fellows is the measure of your immaturity, your failure to attain adult sympathy, understanding, and love. You hold grudges and nurse vengefulness in direct proportion to your ignorance of the inner nature and true longings of your children and your fellow beings. Love is the outworking of the divine and inner urge of life. It is founded on understanding, nurtured by unselfish service, and perfected in wisdom.”

2. ВЪПРОСИТЕ НА ЮДЕЙСКИТЕ УПРАВИТЕЛИ

В понеделник вечерта се състоя съвещание на Синедриона и още приблизително петдесет видни книжници, фарисеи и садукеи. Участниците в тази среща бяха на общото мнение, че би било опасно да арестуват Иисус пред хората поради неговото влияние върху чувствата на простите хора. Повечето присъстващи смятаха, че е необходимо да предприемат решителни действия за дискредитирането му в очите на народа преди да го арестуват и осъдят. Затова бяха назначени няколко групи учени мъже, които на следващата сутрин трябваше да се явят в храма, готови да го объркат с трудни въпроси и изобщо да се опитат да го поставят в неловко положение пред хората. Накрая фарисеите, садукеите и даже иродианите се обединиха в опита си да дискредитират Иисус в очите на пасхалните тълпи.

Във вторник сутринта Иисус пристигна в двора на храма и започна да учи хората. Той успя да произнесе само няколко думи, когато групата млади ученици на академията излезе напред и чрез своя представител се обърна към Иисус с предварително подготвен въпрос: “Учителю, ние знаем, че ти си добродетелен и

2. QUESTIONS BY THE JEWISH RULERS

174:2.1 (1899.1) On Monday evening there had been held a council between the Sanhedrin and some fifty additional leaders selected from among the scribes, Pharisees, and the Sadducees. It was the consensus of this meeting that it would be dangerous to arrest Jesus in public because of his hold upon the affections of the common people. It was also the opinion of the majority that a determined effort should be made to discredit him in the eyes of the multitude before he should be arrested and brought to trial. Accordingly, several groups of learned men were designated to be on hand the next morning in the temple to undertake to entrap him with difficult questions and otherwise to seek to embarrass him before the people. At last, the Pharisees, Sadducees, and even the Herodians were all united in this effort to discredit Jesus in the eyes of the Passover multitudes.

174:2.2 (1899.2) Tuesday morning, when Jesus arrived in the temple court and began to teach, he had uttered but few words when a group of the younger students from the academies, who had been rehearsed for this purpose, came forward and by their spokesman addressed Jesus: “Master, we know you are a righteous teacher, and

възвестяваш пътя на истината, че служиш само на Бога, тъй като не се боиш от никого от хората и че не отдаваш значение на обществените различия. Ние сме само ученици и бихме искали да знаем истината за това, което ни вълнува. Нашето затруднение се състои в следното: законно ли е да плащаме дан на кесаря? Следва ли да го плащаме, или не?" Виждайки тяхното лицемерие и лукавство, Иисус им отговори: "Защо идвате да ме изкушавате? Покажете ми монетата за заплащане на налога и аз ще ви отговоря." И когато те му дадоха динарий, той го погледна и попита: "Чие е изображението и чие е името на тази монета?" И те му отговориха: "На кесаря." И тогава Иисус каза: "Отдайте кесаревото кесарю, а Божието – Богу."

we know that you proclaim the ways of truth, and that you serve only God, for you fear no man, and that you are no respecter of persons. We are only students, and we would know the truth about a matter which troubles us; our difficulty is this: Is it lawful for us to give tribute to Caesar? Shall we give or shall we not give?" Jesus, perceiving their hypocrisy and craftiness, said to them: "Why do you thus come to tempt me? Show me the tribute money, and I will answer you." And when they handed him a denarius, he looked at it and said, "Whose image and superscription does this coin bear?" And when they answered him, "Caesar's," Jesus said, "Render to Caesar the things that are Caesar's and render to God the things that are God's."

Получавайки такъв отговор, тези млади книжници и техните съучастници-иродиани го оставиха и си отидоха, а хората – в това число и садукеите – се зарадваха на тяхното поражение. Даже младежите, които се опитваха да го объркат, бяха възхитени от неочакваната проницателност на Учителя.

174:2.3 (1899.3) When he had thus answered these young scribes and their Herodian accomplices, they withdrew from his presence, and the people, even the Sadducees, enjoyed their discomfiture. Even the youths who had endeavored to entrap him marveled greatly at the unexpected sagacity of the Master's answer.

Един ден по-рано управителите се опитваха да го объркат по въпросите на духовната власт. Сблъсквайки се с поражението, те се опитаха да го дискредитират, като го въвлекат в обсъждане на гражданската власт. Както Пилат, така и Ирод се намираха по това време в Йерусалим и враговете на Иисус разсъдиха, че ако той беше посмял да ги посъветва да не плащат данък на цезаря (римския император – б.р.), те биха могли веднага да отидат при римските власти и да го обвинят в подстрекателство към бунт. От друга страна, ако той многословно ги беше посъветвал да плащат данък, то, както те правилно заключиха, такова заявление би оскърбило дълбоко националното достойнство на еврейските слушатели и би го лишило от народното благоволение и любов на множеството.

174:2.4 (1899.4) The previous day the rulers had sought to trip him before the multitude on matters of ecclesiastical authority, and having failed, they now sought to involve him in a damaging discussion of civil authority. Both Pilate and Herod were in Jerusalem at this time, and Jesus' enemies conjectured that, if he would dare to advise against the payment of tribute to Caesar, they could go at once before the Roman authorities and charge him with sedition. On the other hand, if he should advise the payment of tribute in so many words, they rightly calculated that such a pronouncement would greatly wound the national pride of his Jewish hearers, thereby alienating the good will and affection of the multitude.

Във всичко това враговете на Иисус претърпяха поражение, доколкото съществуваше широко известно постановление на Синедриона, прието като указание за евреите, съгласно което "правото на сечене на монети включва в себе си правото да се събират налози". Така Иисус избегна техния капан. Ако им беше отговорил с "не", то това би било равносилно на подстрекателство към въстание; ако беше отговорил с "да", то това би било шок за дълбоко вкоренилите се национално-патриотически чувства от това време. Учителят не се отклони от въпроса; той само демонстрира мъдрост, давайки двоен отговор. Иисус никога не се отличаваше с уклончивост,

174:2.5 (1899.5) In all this the enemies of Jesus were defeated since it was a well-known ruling of the Sanhedrin, made for the guidance of the Jews dispersed among the gentile nations, that the "right of coinage carried with it the right to levy taxes." In this manner Jesus avoided their trap. To have answered "No" to their question would have been equivalent to inciting rebellion; to have answered "Yes" would have shocked the deep-rooted nationalist sentiments of that day. The Master did not evade the question; he merely employed the wisdom of making a double reply. Jesus was never evasive, but he was always wise in his dealings with those who sought to harass and destroy him.

но винаги беше мъдър в общуването си с тези, които се опитват да му попречат и да го унищожат.

3. САДУКЕИТЕ И НЕДЕЛЯТА

Преди Иисус да може да пристъпи към своето обучение, още една група излезе напред, за да му зададе своите въпроси. Този път това бяха образовани лукави садукеи. Приближавайки се към Иисус, техният представител попита: "Учителю, Мойсей учеше, че ако женен човек умре бездетен, то неговият брат трябва да се ожени за неговата вдовица и да има с нея деца за продължаването на рода на умрелия брат. Случило се така, че един човек, който имал шест братя, умрял бездетен; следващият брат взел неговата жена, но също умрял, без да остави деца. Вторият брат също я взел за жена, но и той умрял, без да остави потомство. И така продължавало, докато тя не била с всеки от шестимата братя и всичките шестима умрели, без да оставят деца, а накрая умряла и жената. И, ето, ние искаме да попитаме: на кого ще бъде жена тя след възкресението? Та нали всички те са живели с нея?"

Иисус, както и хората, знаеха, че задавайки своя въпрос, садукеите лукавстват, тъй като едва ли такова нещо би могло да стане в действителност; освен това към това време садукеите вече бяха престанали да следват обичая, съгласно който братята на умрелия човек се стремяха да продължат неговия род. При все това Иисус отговори на техния злонамерен въпрос. Той каза: "Задавайки този въпрос, всички вие се заблуждавате, тъй като не познавате нито Писанията, нито живата сила Божия. Вие знаете, че децата на този свят могат да се женят и омъжват, но изглежда не разбирате, че тези, които чрез възкресението на праведните се удостояват с постигането на бъдещите светове, не се женят и не се омъжват. Преживелите възкресение от мъртвите са подобни на ангелите небесни и никога не умират. Тези възкръснали са вечни синове Божии; това са децата на света, възкресени за прогреса във вечния живот. Така разбираше това и вашият баща Мойсей, тъй като по време на своите изпитания при горящия храст той чу как Отецът каза: "Аз *съм* Богът на Авраам, Богът на Исаак, Богът на Яков." Така заедно с Мойсей заявявам, че моят Отец е Бог не на мъртвите, а на живите. В Него всички вие живеете, размножавате се и имате своето безсмъртно битие."

3. THE SADDUCEES AND THE RESURRECTION

174:3.1 (1900.1) Before Jesus could get started with his teaching, another group came forward to question him, this time a company of the learned and crafty Sadducees. Their spokesman, drawing near to him, said: "Master, Moses said that if a married man should die, leaving no children, his brother should take the wife and raise up seed for the deceased brother. Now there occurred a case where a certain man who had six brothers died childless; his next brother took his wife but also soon died, leaving no children. Likewise did the second brother take the wife, but he also died leaving no offspring. And so on until all six of the brothers had had her, and all six of them passed on without leaving children. And then, after them all, the woman herself died. Now, what we would like to ask you is this: In the resurrection whose wife will she be since all seven of these brothers had her?"

174:3.2 (1900.2) Jesus knew, and so did the people, that these Sadducees were not sincere in asking this question because it was not likely that such a case would really occur; and besides, this practice of the brothers of a dead man seeking to beget children for him was practically a dead letter at this time among the Jews. Nevertheless, Jesus condescended to reply to their mischievous question. He said: "You all do err in asking such questions because you know neither the Scriptures nor the living power of God. You know that the sons of this world can marry and are given in marriage, but you do not seem to understand that they who are accounted worthy to attain the worlds to come, through the resurrection of the righteous, neither marry nor are given in marriage. Those who experience the resurrection from the dead are more like the angels of heaven, and they never die. These resurrected ones are eternally the sons of God; they are the children of light resurrected into the progress of eternal life. And even your Father Moses understood this, for, in connection with his experiences at the burning bush, he heard the Father say, 'I am the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob.' And so, along with Moses, do I declare that my Father is not the God of the dead but of the living. In him you all do live, reproduce, and possess your mortal existence."

Когато Иисус завърши да отговаря на тези въпроси, садукеите се отдалечиха, а някои от фарисеите се забравиха дотолкова, че възкликнаха: “Вярно, вярно, Учителю, ти добре отговори на тези невярващи садукеи.” Садукеите не посмяха да му задават нови въпроси, а простите хора се възхитиха от мъдростта на неговото учение.

174:3.3 (1900.3) When Jesus had finished answering these questions, the Sadducees withdrew, and some of the Pharisees so far forgot themselves as to exclaim, “True, true, Master, you have well answered these unbelieving Sadducees.” The Sadducees dared not ask him any more questions, and the common people marveled at the wisdom of his teaching.

В този сблъсък със садукеите Иисус се позова само на Мойсей, доколкото дадената религиозно-политическа секта признаваше законността само на така нареченото “Петокнижие на Мойсей” (първите пет книги от Библията – б.р.). Догмите на техните учения не се опираха върху книгите на пророците. Макар че в своя отговор Учителят еднозначно потвърди факта на спасението на смъртните създания чрез възкресение, той с нито една дума не се изказа в полза на фарисейските вероучения за възкресението на буквалното човешко тяло. Иисус искаше да подчертае мисълта, че Отецът е казал: “Аз *съм* Богът на Авраам, Исаак и Яков”, а не “Аз *бях* техният Бог”.

174:3.4 (1900.4) Jesus appealed only to Moses in his encounter with the Sadducees because this religio-political sect acknowledged the validity of only the five so-called Books of Moses; they did not allow that the teachings of the prophets were admissible as a basis of doctrinal dogmas. The Master in his answer, though positively affirming the fact of the survival of mortal creatures by the technique of the resurrection, did not in any sense speak approvingly of the Pharisaic beliefs in the resurrection of the literal human body. The point Jesus wished to emphasize was: That the Father had said, “I *am* the God of Abraham, Isaac, and Jacob,” not I *was* their God.

Садукеите се опитаха да превърнат Иисус в обект на погубваща *насмешка,* прекрасно знаейки, че публичното преследване само ще породи в народното съзнание още по-широко съчувствие към него.

174:3.5 (1900.5) The Sadducees had thought to subject Jesus to the withering influence of *ridicule,* knowing full well that persecution in public would most certainly create further sympathy for him in the minds of the multitude.

4. ВЕЛИКАТА ЗАПОВЕД

4. THE GREAT COMMANDMENT

Още една група садукеи получи указание да забърка Иисус с въпроси за ангелите, но когато видяха каква участ постигна техните другари, опитващи се да го хванат в капан с въпросите за възкресението, те благоразумно решиха да премълчат и да се отделят, без нищо да питат. Съгласно предварителния план на обединилите се фарисеи, книжници, садукеи и иродиани целият ден трябваше да бъде запълнен с тези коварни въпроси – така те се надяваха да дискредитират Иисус в очите на хората и същевременно да не му оставят време за възвестяването на неговите нарушаващи спокойствието учения.

174:4.1 (1901.1) Another group of Sadducees had been instructed to ask Jesus entangling questions about angels, but when they beheld the fate of their comrades who had sought to entrap him with questions concerning the resurrection, they very wisely decided to hold their peace; they retired without asking a question. It was the prearranged plan of the confederated Pharisees, scribes, Sadducees, and Herodians to fill up the entire day with these entangling questions, hoping thereby to discredit Jesus before the people and at the same time effectively to prevent his having any time for the proclamation of his disturbing teachings.

След това напред излезе една от групите фарисеи, за да му досади със своите въпроси, и техният представител, махвайки на Иисус с ръка, каза: “Учителю, аз съм законник и бих искал да те попитам коя от заповедите е най-великата?” Иисус отвърна: “Слушай, о, Израил! Господ, нашият Бог, е единГосподъ ; и ти трябва да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце и цялата си душа, с целия си разум и цялата си сила. Това е първата и велика заповед. А втората заповед е подобна на първата; фактически тя е нейно

174:4.2 (1901.2) Then came forward one of the groups of the Pharisees to ask harassing questions, and the spokesman, signaling to Jesus, said: “Master, I am a lawyer, and I would like to ask you which, in your opinion, is the greatest commandment?” Jesus answered: “There is but one commandment, and that one is the greatest of all, and that commandment is: ‘Hear O Israel, the Lord our God, the Lord is one; and you shall love the Lord your God with all your heart and with all your soul, with all your mind and with all your strength.’ This is the first and great

продължение и звучи така: “Обичай ближния си като самия себе си.” И няма други по-велики от тези; на тези две заповеди се крепят целият Закон и всички пророци.”

Когато законникът разбра, че Иисус не само отговори в съответствие с висшата представа на юдейската религия, но също така даде мъдър отговор в очите на събралия се народ, той реши, че ще бъде най-достойно да въздаде дължимото на отговора на Учителя. Затова каза: “Добре казано, Учителю, ти си прав, казвайки, че Бог е един и няма друг освен Него; и да Го възлюбим с цялото си сърце, целия си разум, цялата си душа и цялата си сила, както и да обичаме ближния си като самия себе си, е първата и велика заповед; и ние сме съгласни, че тази велика заповед означава значително повече, отколкото всички приношения и жертви.” Когато законникът даде толкова благоразумен отговор, Иисус го погледна и каза: “Приятелю мой, виждам, че ти не си далеч от Царството Божие.”

Иисус не сгреши, казвайки, че законникът “не е далеч от Царството”, тъй като тази вечер този човек отиде в Гетсиманския лагер, където се намираше Учителят, открито призна своята вяра в Евангелието на Царството и беше кръстен от Йосия – един от учениците на Абнер.

В храма се намираха още две или три групи фарисеи, събрали се, за да зададат своите въпроси, но едни бяха обезоръжени от отговора на Иисус на законника, а други – възпрени от поражението на всички онези, които се опитаха да го хванат в капан. След това никой не се осмели да зададе пред хората нито един въпрос.

Доколкото нови въпроси нямаше и предвид това, че наближаваше полунощ, Иисус не започна да продължава своето обучение, а беше удовлетворен от това, че зададе на фарисеите и на своите съратници въпрос. Иисус каза: “Доколкото вие повече за нищо не питате, бих искал аз да ви попитам. Какво мислите за Избавителя? Имам предвид, чий син е той?” След кратка пауза един от книжниците отговори: “Месията е син на Давид.” И тъй като Иисус знаеше за многобройните спорове даже сред неговите ученици за това, дали той е син на Давид, зададе още един въпрос: “Ако Избавителят действително е син на Давид, то как в псалома, който приписвате на Давид, той сам казва в духа: “Господ каза на моя Господ: „Седни от дясната Ми страна и Аз ще поваля твоите врагове в нозете ти”? Ако Давид Го

commandment. And the second commandment is like this first; indeed, it springs directly therefrom, and it is: ‘You shall love your neighbor as yourself.’ There is no other commandment greater than these; on these two commandments hang all the law and the prophets.”

174:4.3 (1901.3) When the lawyer perceived that Jesus had answered not only in accordance with the highest concept of Jewish religion, but that he had also answered wisely in the sight of the assembled multitude, he thought it the better part of valor openly to commend the Master’s reply. Accordingly, he said: “Of a truth, Master, you have well said that God is one and there is none beside him; and that to love him with all the heart, understanding, and strength, and also to love one’s neighbor as one’s self, is the first and great commandment; and we are agreed that this great commandment is much more to be regarded than all the burnt offerings and sacrifices.” When the lawyer answered thus discreetly, Jesus looked down upon him and said, “My friend, I perceive that you are not far from the kingdom of God.”

174:4.4 (1901.4) Jesus spoke the truth when he referred to this lawyer as being “not far from the kingdom,” for that very night he went out to the Master’s camp near Gethsemane, professed faith in the gospel of the kingdom, and was baptized by Josiah, one of the disciples of Abner.

174:4.5 (1901.5) Two or three other groups of the scribes and Pharisees were present and had intended to ask questions, but they were either disarmed by Jesus’ answer to the lawyer, or they were deterred by the discomfiture of all who had undertaken to ensnare him. After this no man dared to ask him another question in public.

174:4.6 (1901.6) When no more questions were forthcoming, and as the noon hour was near, Jesus did not resume his teaching but was content merely to ask the Pharisees and their associates a question. Said Jesus: “Since you ask no more questions, I would like to ask you one. What do you think of the Deliverer? That is, whose son is he?” After a brief pause one of the scribes answered, “The Messiah is the son of David.” And since Jesus knew that there had been much debate, even among his own disciples, as to whether or not he was the son of David, he asked this further question: “If the Deliverer is indeed the son of David, how is it that, in the Psalm which you accredit to David, he himself, speaking in the spirit, says, ‘The Lord said to my lord, sit on my right hand until I make your enemies the footstool of your feet.’ If David calls him Lord, how then can he be his son?” Although the rulers, the scribes,

нарича Господ, то как Той може да бъде негов син?" Макар че управителите, книжниците и първосвещениците не дадоха отговор, те се въздържаха от нови въпроси и опити да го объркат. Те така и не отговориха на този въпрос, зададен им от Иисус, но след смъртта на Учителя се опитаха да излязат от трудното положение, изменяйки тълкуването на този псалом и твърдейки, че в него се говори за Авраам, а не за Месията. Други, опитвайки се да разрешат дилемата, отричаха, че автор на така наречения месиански псалом е Давид.

Малко преди това фарисеите се радваха на това, как Учителят накара садукеите да замлъкнат; сега садукеите бяха доволни от поражението на фарисеите; но такова съперничество беше преходно; те бързо забравиха своите вековни разпри, обединявайки се в стремежа да сложат край на ученията и делата на Иисус. Що се отнася до простите хора, то през цялото това време те радостно слушаха Иисус.

and the chief priests made no reply to this question, they likewise refrained from asking him any more questions in an effort to entangle him. They never answered this question which Jesus put to them, but after the Master's death they attempted to escape the difficulty by changing the interpretation of this Psalm so as to make it refer to Abraham instead of the Messiah. Others sought to escape the dilemma by disallowing that David was the author of this so-called Messianic Psalm.

174:4.7 (1902.1) A short time back the Pharisees had enjoyed the manner in which the Sadducees had been silenced by the Master; now the Sadducees were delighted by the failure of the Pharisees; but such rivalry was only momentary; they speedily forgot their time-honored differences in the united effort to stop Jesus' teachings and doings. But throughout all of these experiences the common people heard him gladly.

5. ДЕЛЕГАЦИЯТА НА ГЪРЦИТЕ

Около обед, когато Филип купуваше продоволствия за новия лагер, който в този ден се установяваше близо до Гетсимания, към него се обърна делегация от чуждоземци – група вярващи гърци от Александрия, Атина и Рим, чийто представител каза на апостола: "Ти ни беше показан от хора, които те познават; ние дойдохме, господине, с молба да видим Иисус, твоя Учител." Филип никак не очакваше да се натъкне на пазара на представители от делегацията на езичниците – гърци, интересуващи се от Евангелието, и доколкото Иисус недвусмислено повели на дванадесетте да се откажат от всяко публично обучение в течение на пасхалната седмица, той беше дотолкова озадачен, че не знаеше как да постъпи. Него го смути също така и това, че тези езичници бяха чужденци. Ако бяха евреи или съседни, привични езичници, неговите съмнения биха били не толкова явни. Филип постъпи по следния начин: той помоли тези гърци да останат където са. Когато побърза да се отдалечи, те решиха, че е тръгнал да търси Иисус, но в действителност той тръгна към дома на Йосиф, където, както знаеше, обядваха Андрей и другите апостоли. Извиквайки Андрей, той му обясни защо е дошъл и се върна заедно с него при дочакалите го гърци.

Тъй като Филип почти веднага приключи с купуването на продоволствия, той се върна заедно с Андрей и гърците в дома на Йосиф, където те бяха приети от Иисус. И те седяха редом с него, докато той каза на апостолите и

5. THE INQUIRING GREEKS

174:5.1 (1902.2) About noontime, as Philip was purchasing supplies for the new camp which was that day being established near Gethsemane, he was accosted by a delegation of strangers, a group of believing Greeks from Alexandria, Athens, and Rome, whose spokesman said to the apostle: "You have been pointed out to us by those who know you; so we come to you, Sir, with the request to see Jesus, your Master." Philip was taken by surprise thus to meet these prominent and inquiring Greek gentiles in the market place, and, since Jesus had so explicitly charged all of the twelve not to engage in any public teaching during the Passover week, he was a bit perplexed as to the right way to handle this matter. He was also disconcerted because these men were foreign gentiles. If they had been Jews or near-by and familiar gentiles, he would not have hesitated so markedly. What he did was this: He asked these Greeks to remain right where they were. As he hastened away, they supposed that he went in search of Jesus, but in reality he hurried off to the home of Joseph, where he knew Andrew and the other apostles were at lunch; and calling Andrew out, he explained the purpose of his coming, and then, accompanied by Andrew, he returned to the waiting Greeks.

174:5.2 (1902.3) Since Philip had about finished the purchasing of supplies, he and Andrew returned with the Greeks to the home of Joseph, where Jesus received them; and they sat near while he spoke to his apostles and a number of leading

на много най-близки ученици, събрали се на масата:

“Моят Отец ме изпрати в този свят, за да разкрия своето милосърдие на децата човешки, но тези, при които дойдох в началото, се отказаха да ме приемат. Действително, много от вас сами повярваха в моето Евангелие, но близък е часът, когато децата на Авраам и техните водачи ще ме отхвърлят и с това ще отхвърлят Този, Който ме е изпратил. Аз щедро възвестявах на този народ Евангелието на спасението; разказвах им за синовството, обещаващо радост, свобода и живот, по-обилна в духа. Моят Отец извърши много чудесни деяния за тези обладани от страх деца човешки. Но истина е говорил пророк Исая за този народ, когато е писал: „Господи, кой повярва в това, което ние възвестихме? И на кого беше разкрит Господ?” Наистина, вождовете на моя народ преднамерено ослепиха очите си, за да не виждат, и ожесточиха сърцата си, за да не повярват и да не бъдат спасени. Всичките тези години аз се стремях да ги изцеля от неверие, за да могат да приемат дареното от Отеца вечно спасение. Зная, че не всички ме подведоха, някои от вас действително повярваха в моята проповед. В тази стая ще се съберат доста такива, които някога са били членове на Синедриона или са заемали високо положение в съветите на народа, макар че някои от вас и досега се боят открито да признаят истината, опасявайки се от отлъчване от синагогата. Някои от вас повече обичат славата човешка, отколкото славата Божия. Но аз не мога да не бъда снизходителен, тъй като се тревожа за безопасността и предаността даже на някои от тези, с които така дълго пребивавахме заедно и които живяха рамо до рамо с мен.

Виждам, че в тази зала за банкети се намират приблизително поравно евреи и езичници, и бих искал да се обърна към вас като към първата и последна такава група, на която мога да дам наставления, преди да се отправя към моя Отец.”

Тези гърци внимателно слушаха Иисус, докато той учеше в храма. В понеделник вечерта те проведоха среща в дома при Никодим, която продължи до разсъмване и тридесет от тях решиха да влязат в Царството.

Сега, като стоеше пред тях, Иисус осъзна завършването на един съден период и началото на друг. Обръщайки се към гърците, Учителят каза:

“Вярващият в това Евангелие вярва не само в мен, но и в Този, Който ме изпрати.

disciples assembled at this luncheon. Said Jesus:

174:5.3 (1902.4) “My Father sent me to this world to reveal his loving-kindness to the children of men, but those to whom I first came have refused to receive me. True, indeed, many of you have believed my gospel for yourselves, but the children of Abraham and their leaders are about to reject me, and in so doing they will reject Him who sent me. I have freely proclaimed the gospel of salvation to this people; I have told them of sonship with joy, liberty, and life more abundant in the spirit. My Father has done many wonderful works among these fear-ridden sons of men. But truly did the Prophet Isaiah refer to this people when he wrote: ‘Lord, who has believed our teachings? And to whom has the Lord been revealed?’ Truly have the leaders of my people deliberately blinded their eyes that they see not, and hardened their hearts lest they believe and be saved. All these years have I sought to heal them of their unbelief that they might be recipients of the Father’s eternal salvation. I know that not all have failed me; some of you have indeed believed my message. In this room now are a full score of men who were once members of the Sanhedrin, or who were high in the councils of the nation, albeit even some of you still shrink from open confession of the truth lest they cast you out of the synagogue. Some of you are tempted to love the glory of men more than the glory of God. But I am constrained to show forbearance since I fear for the safety and loyalty of even some of those who have been so long near me, and who have lived so close by my side.

174:5.4 (1903.1) “In this banquet chamber I perceive there are assembled Jews and gentiles in about equal numbers, and I would address you as the first and last of such a group that I may instruct in the affairs of the kingdom before I go to my Father.”

174:5.5 (1903.2) These Greeks had been in faithful attendance upon Jesus’ teaching in the temple. On Monday evening they had held a conference at the home of Nicodemus, which lasted until the dawn of day, and thirty of them had elected to enter the kingdom.

174:5.6 (1903.3) As Jesus stood before them at this time, he perceived the end of one dispensation and the beginning of another. Turning his attention to the Greeks, the Master said:

174:5.7 (1903.4) “He who believes this gospel, believes not merely in me but in Him who sent me. When you look upon me, you see not only the Son

Когато ме гледате, вие виждате не само Сина Човешки, но и Този, Който ме изпрати. Аз съм светлината на света и който повярва в мен, повече няма да пребивава в тъмнина. Ако вие, езичниците, ме чуете, ще получите словата на живота и веднага ще придобиете тази радостна свобода, която дава истината на богосиновството. Ако моите съотечественици евреите решат да ме отхвърлят и да се откажат от моето учение, аз няма да ги осъждам, защото дойдох в света, не за да съдя, а за да му предложа спасение. При все това отхвърлящите ме и неприемащите моето учение в надлежното време ще бъдат съдени от моя Отец и от тези, които Той е поставил да съдят отхвърлящите милосърдния дар и спасителната истина. Запомнете, всеки от вас, че аз говоря не от себе си, но правдиво ви заявявам това, което Отецът ми повели да разкрия на децата човешки. И тези думи, които Отецът ме изпрати да възвестя на света, са думи на божествената истина, непреходното милосърдие и вечния живот.

Но и на евреите, и на езичниците аз заявявам: ще дойде времето за Сина Човешки да приеме своята слава. Вие добре знаете, че ако пшеничното зърно не падне в земята и не умре, то ще остане само́; но ако умре в добра почва, ще донесе множество зърна. Този, който егоистично обича своя живот, рискува да го загуби; този, който е готов да остави своя живот заради мен и Евангелието, ще придобие по-богат живот на земята, а на небето – живот вечен. Ако истински ме следвате и след моето завръщане при Отеца, ще станете мои ученици и искрени слуги на своите смъртни събратя.

Аз зная, че моят час е близо, и душата ми е печална. Виждам, че моят народ е решил да отхвърли Царството, но се радвам да приема тези търсещи истината езичници, които дойдоха днес тук в търсене на пътя на светлината. И все пак сърцето ми ме боли за моя народ и душата ми е смутена от това, което се надига пред мен. Какво да кажа, когато виждам какво е надвиснало над мен? Да кажа ли: "Татко, избави ме от този ужасен час?" Не! Именно заради това дойдох в този свят и до този час. Други думи ще кажа аз и ще се моля да се присъедините към мен: "Татко, прослави името Свое; да се изпълни волята Твоя."

Когато той произнесе тези думи, пред него се яви Личностният Настройчик, пребиваващ в него до кръщението, и когато Иисус за известно време замлъкна, този дух, станал могъщ представител на Отеца, се обърна към Иисус Назарянин: "Аз вече неведнъж прославях своето име в твоите посветени и ще го прославя отново."

of Man but also Him who sent me. I am the light of the world, and whosoever will believe my teaching shall no longer abide in darkness. If you gentiles will hear me, you shall receive the words of life and shall enter forthwith into the joyous liberty of the truth of sonship with God. If my fellow countrymen, the Jews, choose to reject me and to refuse my teachings, I will not sit in judgment on them, for I came not to judge the world but to offer it salvation. Nevertheless, they who reject me and refuse to receive my teaching shall be brought to judgment in due season by my Father and those whom he has appointed to sit in judgment on such as reject the gift of mercy and the truths of salvation. Remember, all of you, that I speak not of myself, but that I have faithfully declared to you that which the Father commanded I should reveal to the children of men. And these words which the Father directed me to speak to the world are words of divine truth, everlasting mercy, and eternal life.

174:5.8 (1903.5) "But to both Jew and gentile I declare the hour has about come when the Son of Man will be glorified. You well know that, except a grain of wheat falls into the earth and dies, it abides alone; but if it dies in good soil, it springs up again to life and bears much fruit. He who selfishly loves his life stands in danger of losing it; but he who is willing to lay down his life for my sake and the gospel's shall enjoy a more abundant existence on earth and in heaven, life eternal. If you will truly follow me, even after I have gone to my Father, then shall you become my disciples and the sincere servants of your fellow mortals.

174:5.9 (1903.6) "I know my hour is approaching, and I am troubled. I perceive that my people are determined to spurn the kingdom, but I am rejoiced to receive these truth-seeking gentiles who come here today inquiring for the way of light. Nevertheless, my heart aches for my people, and my soul is distraught by that which lies just before me. What shall I say as I look ahead and discern what is about to befall me? Shall I say, Father save me from this awful hour? No! For this very purpose have I come into the world and even to this hour. Rather will I say, and pray that you will join me: Father, glorify your name; your will be done."

174:5.10 (1904.1) When Jesus had thus spoken, the Personalized Adjuster of his indwelling during prebaptismal times appeared before him, and as he paused noticeably, this now mighty spirit of the Father's representation spoke to Jesus of Nazareth, saying: "I have glorified my name in your bestowals many times, and I will glorify it once more."

Макар че намиращите се тук юдеи и езичници не чуха гласа, те не можеха да не забележат, че Учителят замлъкна, защото до него дойде послание от някакъв свръхчовешки източник. И всеки присъстващ каза на своя съсед: “Ангел му говореше.”

174:5.11 (1904.2) While the Jews and gentiles here assembled heard no voice, they could not fail to discern that the Master had paused in his speaking while a message came to him from some superhuman source. They all said, every man to the one who was by him, “An angel has spoken to him.”

След това Иисус продължи: “Всичко това не стана заради мен, а заради вас. Аз зная със сигурност, че Отецът ще ме приеме и ще одобри моята мисия, предприета за ваше благо, но на вас ви е необходимо да бъдете насърчени и да се подготвите за скорошното и жестоко изпитание, което предстои. Позволете да ви уверя, че рано или късно победа ще увенчае нашите съвместни усилия, насочени към просвещаване на света и освобождение на човечеството. Старият ред дискредитира себе си; Князът на този свят е изгонен от мен. И всички хора ще бъдат освободени от светлината на духа, който ще излея над всяка плът след възнесението си при своя небесен Отец.

174:5.12 (1904.3) Then Jesus continued to speak: “All this has not happened for my sake but for yours. I know of a certainty that the Father will receive me and accept my mission in your behalf, but it is needful that you be encouraged and be made ready for the fiery trial which is just ahead. Let me assure you that victory shall eventually crown our united efforts to enlighten the world and liberate mankind. The old order is bringing itself to judgment; the Prince of this world I have cast down; and all men shall become free by the light of the spirit which I will pour out upon all flesh after I have ascended to my Father in heaven.

А сега ви заявявам, че ако бъда възнесен на земята и във вашия живот, то ще привлека всички хора към себе си в братството на моя Отец. Вие винаги сте вярвали в това, че Избавителят ще живее на земята вечно, но аз заявявам, че синът Човешки ще бъде отхвърлен от хората и че той ще се върне при Отеца. Не ми остана много да бъда с вас; не остана дълго на живата светлина да се намира сред това обхванато от мрак поколение. Ходете, докато имате тази светлина, за да не ви обгърнат идващите тъмнина и смущение. Вървящият в тъмнина не знае къде отива; но ако решите да ходите в светлината, вие наистина ще станете освободени синове Божии. А сега да отидем всички заедно обратно в храма, където ще се обърна с прощални думи към първосвещениците, книжниците, фарисеите, садукеите, иродианите и закостенелите управители на Израил.”

174:5.13 (1904.4) “And now I declare to you that I, if I be lifted up on earth and in your lives, will draw all men to myself and into the fellowship of my Father. You have believed that the Deliverer would abide on earth forever, but I declare that the Son of Man will be rejected by men, and that he will go back to the Father. Only a little while will I be with you; only a little time will the living light be among this darkened generation. Walk while you have this light so that the oncoming darkness and confusion may not overtake you. He who walks in the darkness knows not where he goes; but if you will choose to walk in the light, you shall all indeed become liberated sons of God. And now, all of you, come with me while we go back to the temple and I speak farewell words to the chief priests, the scribes, the Pharisees, the Sadducees, the Herodians, and the benighted rulers of Israel.”

Като каза това, Иисус ги поведе след себе си в храма по тесните улички на Йерусалим. Те току-що бяха чули, че Учителят се кани да произнесе в храма прощална реч, и вървяха след него в мълчание и дълбока замисленост.

174:5.14 (1904.5) Having thus spoken, Jesus led the way over the narrow streets of Jerusalem back to the temple. They had just heard the Master say that this was to be his farewell discourse in the temple, and they followed him in silence and in deep meditation.

Документ 175. Последната проповед в храма

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 175. ПОСЛЕДНАТА ПРОПОВЕД В ХРАМА

Секции

Въведение
1. Проповедта
2. Статутът на евреина като индивид
3. Съдбовното заседание на Синедриона
4. Положението в Йерусалим

Въведение

ТОЗИ ден, вторник, след два часа следобед, Иисус пристигна в храма, съпровождан от единадесет апостоли, Йосиф Ариматейски, тридесет гърци и някои други ученици, и пристъпи към последното от своите обръщения, произнесени в дворовете на това светилище. По неговия замисъл тази реч трябваше да стане последното възвание към еврейския народ и заключителното обвинение по адрес на неговите най-зли врагове и бъдещи убийци – книжници, фарисеи, садукеи и управители на Израил. В течение на цялата първа половина от деня различни групи бяха имали възможността да задават на Иисус свои въпроси; този следобед не му беше зададен нито един въпрос.

Когато Учителят започна да говори, в двора на храма царяха тишина и ред. Сарафите и търговците не смееха да се появят в храма, откакто ден по-рано Иисус и възмутената тълпа ги прогониха оттук. Преди да започне своята реч, Иисус ласкаво погледна своите слушатели; след миг им предстоеше да чуят неговото прощално обръщение, в което милосърдното отношение към човешката раса се съчетаваше с последното изобличаване на лъжеучителите и фанатичните юдейски управители.

PAPER 175
THE LAST TEMPLE DISCOURSE

SECTIONS

Introduction
1. The Discourse
2. Status of Individual Jews
3. The Fateful Sanhedrin Meeting
4. The Situation in Jerusalem

INTRODUCTION

175:0.1 (1905.1) SHORTLY after two o'clock on this Tuesday afternoon, Jesus, accompanied by eleven apostles, Joseph of Arimathea, the thirty Greeks, and certain other disciples, arrived at the temple and began the delivery of his last address in the courts of the sacred edifice. This discourse was intended to be his last appeal to the Jewish people and the final indictment of his vehement enemies and would-be destroyers — the scribes, Pharisees, Sadducees, and the chief rulers of Israel. Throughout the forenoon the various groups had had an opportunity to question Jesus; this afternoon no one asked him a question.

175:0.2 (1905.2) As the Master began to speak, the temple court was quiet and orderly. The money-changers and the merchandisers had not dared again to enter the temple since Jesus and the aroused multitude had driven them out the previous day. Before beginning the discourse, Jesus tenderly looked down upon this audience which was so soon to hear his farewell public address of mercy to mankind coupled with his last denunciation of the false teachers and the bigoted rulers of the Jews.

1. ПРОПОВЕДТА

"Аз прекарах сред вас дълги години; надлъж и нашир пребродих тази земя, възвестявайки любовта на Отеца към децата човешки, и мнозина видяха светлината и чрез своята вяра влязоха в Царството небесно. С тази просветителска и проповеднически дейност бяха свързани много чудеса, извършени от Отеца чак до възкресението на умрелия. Много болни и страдащи се изцелиха, защото вярваха; но нито възвестяването на истината, нито изцеляването на болните отвори очите на тези, които се отказват да видят светлината, на тези, които се изпълнени с решимост да отхвърлят това Евангелие на Царството.

Аз и моите апостоли правехме всичко възможно да не противоречим на волята на моя Отец и да живеем в мир с нашите братя, да се подчиняваме на разумните изисквания на законите на Мойсей и традициите на Израил. Ние упорито се стремяхме към мир, но израилските водачи не го искат. Отхвърляйки истината Божия и светлината небесна, те застават на страната на лъжата и тъмата. Не може да има мир между светлината и тъмнината, между живота и смъртта, между истината и лъжата.

Много от вас намериха в себе си смелост да повярват в моите учения и вече придобиха радостта и свободата, присъщи на богосиновството. И вие ще свидетелствате за мен, че аз предлагах това богосиновство на целия еврейски народ, включително на тези хора, които сега се стремят да ме унищожат. Моят Отец и сега би приел такива ослепени учители и лицемерни вождове, ако само се бяха обърнали към Него и бяха приели Неговото милосърдие. За този народ и сега още не е късно да чуе словото небесно и да признае Сина Човешки.

Моят Отец отдавна проявява милосърдие към този народ. От поколение на поколение ние изпращахме своите пророци да учат и предупреждават тези хора и от поколение на поколение те убиваха изпратените от небето учители. Ето, и сега вашите своенравни първосвещеници и упорити управители продължават да правят същото. Както Ирод екзекутира Йоан Кръстител, така и вие сега се готвите да убиете Сина Човешки.

Докато има надежда юдеите да се обърнат към моя Отец в търсене на спасение, милосърдните обятия на Бога на Авраам, Исак и Яков ще остават отворени за вас; но стига веднъж да напълните чашата на

1. THE DISCOURSE

175:1.1 (1905.3) "This long time have I been with you, going up and down in the land proclaiming the Father's love for the children of men, and many have seen the light and, by faith, have entered into the kingdom of heaven. In connection with this teaching and preaching the Father has done many wonderful works, even to the resurrection of the dead. Many sick and afflicted have been made whole because they believed; but all of this proclamation of truth and healing of disease has not opened the eyes of those who refuse to see light, those who are determined to reject this gospel of the kingdom.

175:1.2 (1905.4) "In every manner consistent with doing my Father's will, I and my apostles have done our utmost to live in peace with our brethren, to conform with the reasonable requirements of the laws of Moses and the traditions of Israel. We have persistently sought peace, but the leaders of Israel will not have it. By rejecting the truth of God and the light of heaven, they are aligning themselves on the side of error and darkness. There cannot be peace between light and darkness, between life and death, between truth and error.

175:1.3 (1905.5) "Many of you have dared to believe my teachings and have already entered into the joy and liberty of the consciousness of sonship with God. And you will bear me witness that I have offered this same sonship with God to all the Jewish nation, even to these very men who now seek my destruction. And even now would my Father receive these blinded teachers and these hypocritical leaders if they would only turn to him and accept his mercy. Even now it is not too late for this people to receive the word of heaven and to welcome the Son of Man.

175:1.4 (1906.1) "My Father has long dealt in mercy with this people. Generation after generation have we sent our prophets to teach and warn them, and generation after generation have they killed these heaven-sent teachers. And now do your willful high priests and stubborn rulers go right on doing this same thing. As Herod brought about the death of John, you likewise now make ready to destroy the Son of Man.

175:1.5 (1906.2) "As long as there is a chance that the Jews will turn to my Father and seek salvation, the God of Abraham, Isaac, and Jacob will keep his hands of mercy outstretched toward you; but when you have once filled up your cup of impenitence,

неразкаяността, стига окончателно да отхвърлите милосърдието на моя Отец, този народ ще бъде предоставен на самия себе си и бързо ще стигне до безславен край. Този народ беше призван да стане светлината на света, образец на духовна слава на богопозналата нация, но вие дотолкова се отдалечихте от изпълнението на своите божествени привилегии, че вашите вождове се канят да извършат висшето престъпление на всички векове: те са готови окончателно да отхвърлят Божия дар за всички хора и за всички времена – откровението за любовта на небесния Баща към всички Негови земни деца.

И стига вие действително да отхвърлите това откровение на Бога до човека, Царството небесно ще бъде дадено на други народи – тези, които ще го приемат с радост и ликуване. От името на изпратилия ме Отец аз сериозно ви предупреждавам, че стоите пред прага на загубата на заеманото от вас положение на знаменосци на вечната истина и пазители на божествения закон. Аз ви предлагам последна възможност да излезете и да се покаете, да заявите за своето намерение да търсите Бога с цялото си сърце и, подобно на малки деца, с искрена вяра да влезете в надеждния и спасителен свят на Царството небесно.

Моят Отец отдавна съдейства на вашето спасение и аз дойдох на Земята, за да живея сред вас и лично да ви покажа пътя. Много от евреите и самаряните, точно както и езичниците, повярваха в Евангелието на Царството, но тези, които трябваше първи да приемат светлината небесна, продължават упорито да се отказват да повярват в откровението на Божията истина – Бог, разкрит в човека, и човекът, възвисен до Бога.

В този ден моите апостоли стоят тук пред вас мълчаливо, но вие скоро ще чуете как звучат техните гласове, призовавайки към спасение и обединение с Небесното царство като синове на живия Бог. И сега аз призовавам вас, моите ученици и вярващи в Евангелието на Царството, както и невидимите посланици, намиращи се край тях, да засвидетелствате, че отново предложих на Израил и неговите управители избавление и спасение. Но всички вие виждате как пренебрегват милосърдието на Отеца и как отхвърлят посланиците на истината. При все това ви предупреждавам, че тези книжници и фарисеи все още седят на мястото на Мойсей и затова дотогава, докато Всевишните, които управляват над царството на хората, свалят окончателно от власт тази нация и разрушат мястото на тези управители, аз ви призовавам да сътрудничите със старейшините на Израил. От вас не се изисква да участвате в техните

and when once you have finally rejected my Father's mercy, this nation will be left to its own counsels, and it shall speedily come to an inglorious end. This people was called to become the light of the world, to show forth the spiritual glory of a God-knowing race, but you have so far departed from the fulfillment of your divine privileges that your leaders are about to commit the supreme folly of all the ages in that they are on the verge of finally rejecting the gift of God to all men and for all ages — the revelation of the love of the Father in heaven for all his creatures on earth.

175:1.6 (1906.3) "And when you do once reject this revelation of God to man, the kingdom of heaven shall be given to other peoples, to those who will receive it with joy and gladness. In the name of the Father who sent me, I solemnly warn you that you are about to lose your position in the world as the standard-bearers of eternal truth and the custodians of the divine law. I am just now offering you your last chance to come forward and repent, to signify your intention to seek God with all your hearts and to enter, like little children and by sincere faith, into the security and salvation of the kingdom of heaven.

175:1.7 (1906.4) "My Father has long worked for your salvation, and I came down to live among you and personally show you the way. Many of both the Jews and the Samaritans, and even the gentiles, have believed the gospel of the kingdom, but those who should be first to come forward and accept the light of heaven have steadfastly refused to believe the revelation of the truth of God — God revealed in man and man uplifted to God.

175:1.8 (1906.5) "This afternoon my apostles stand here before you in silence, but you shall soon hear their voices ringing out with the call to salvation and with the urge to unite with the heavenly kingdom as the sons of the living God. And now I call to witness these, my disciples and believers in the gospel of the kingdom, as well as the unseen messengers by their sides, that I have once more offered Israel and her rulers deliverance and salvation. But you all behold how the Father's mercy is slighted and how the messengers of truth are rejected. Nevertheless, I admonish you that these scribes and Pharisees still sit in Moses' seat, and therefore, until the Most Highs who rule in the kingdoms of men shall finally overthrow this nation and destroy the place of these rulers, I bid you co-operate with these elders in Israel. You are not required to unite with them in their plans to destroy the Son of Man, but in everything related to the peace of Israel you are to be subject to them. In all these matters do whatsoever they bid you

намерения да убият Сина Човешки, но във всичко, което се отнася до мира в Израил, вие трябва да им се подчинявате. Във всички такива неща правете това, което те повеляват, и съблюдавайте основните закони, но не повтаряйте техните злодеяния. Помнете в какво е грехът на тези управители: те произнасят благи думи, но не ги следват. Вие добре знаете, че тези водачи стоварват на вашите плещи тежък товар, непосилно бреме, а самите те не искат и пръста си да помръднат, за да ви помогнат да носите този тежък товар. Те винаги са ви угнетявали с церемонии и поробвали с традиции.

and observe the essentials of the law but do not pattern after their evil works. Remember, this is the sin of these rulers: They say that which is good, but they do it not. You well know how these leaders bind heavy burdens on your shoulders, burdens grievous to bear, and that they will not lift as much as one finger to help you bear these weighty burdens. They have oppressed you with ceremonies and enslaved you by traditions.

Освен това тези егоистични управители обичат да правят доброто пóказно. Те увеличават размерите на своите филактерии и удължават ресните на своите официални одежди. Обичат да заемат най-почетните места на пиршествата в синагогите. На тях им харесва, когато с почит ги приветстват на пазарните площади, и обичат да бъдат наричани учители. Но докато се сдобиват от хората с всичките тези почести, те тайно прибират от домовете на вдовиците и извличат доход от богослуженията в свещения храм. Тези лицемери показно произнасят дълги молитви и подават милостиня, за да привлекат вниманието на съгражданите си.

175:1.9 (1907.1) “Furthermore, these self-centered rulers delight in doing their good works so that they will be seen by men. They make broad their phylacteries and enlarge the borders of their official robes. They crave the chief places at the feasts and demand the chief seats in the synagogues. They covet laudatory salutations in the market places and desire to be called rabbi by all men. And even while they seek all this honor from men, they secretly lay hold of widows’ houses and take profit from the services of the sacred temple. For a pretense these hypocrites make long prayers in public and give alms to attract the notice of their fellows.

Макар че вие трябва да уважавате своите управители и да почитате своите учители, не следва да наричате нито един човек „Баща” в духовния смисъл, защото вие имате само един Баща, а именно – Бога. Вие не трябва също така със сила да се опитвате да въведете своите братя в Царството. Помнете на какво ви учех: нека сред вас този, който иска да бъде голям, бъде ваш слуга. Ако вие се опитате да се възвисите пред Бога, то със сигурност ще бъдете принизени; този, който истински принизява себе си, непременно ще бъде възвисен. Търсете в своя всекидневен живот не своята слава, а Божията. Разумно подчинявайте своята собствена воля на волята на небесния Отец.

175:1.10 (1907.2) “While you should honor your rulers and reverence your teachers, you should call no man Father in the spiritual sense, for there is one who is your Father, even God. Neither should you seek to lord it over your brethren in the kingdom. Remember, I have taught you that he who would be greatest among you should become the server of all. If you presume to exalt yourselves before God, you will certainly be humbled; but whoso truly humbles himself will surely be exalted. Seek in your daily lives, not self-glorification, but the glory of God. Intelligently subordinate your own wills to the will of the Father in heaven.

Разберете ме правилно. Аз не тая злоба против тези първосвещеници и управители, които се стремят да ме убият; не изпитвам неприязън към тези книжници и фарисеи, които отхвърлят моите учения. Аз зная, че много от вас вярват тайно и зная, че когато настъпи моето време, вие открито ще заявите за своята преданост към Царството. Но как ще се оправдаят вашите учители, заявяващи, че говорят с Бога, а след това отхвърлящи и убиващи този, който е дошъл да разкрие Отеца пред световете.

175:1.11 (1907.3) “Mistake not my words. I bear no malice toward these chief priests and rulers who even now seek my destruction; I have no ill will for these scribes and Pharisees who reject my teachings. I know that many of you believe in secret, and I know you will openly profess your allegiance to the kingdom when my hour comes. But how will your rabbis justify themselves since they profess to talk with God and then presume to reject and destroy him who comes to reveal the Father to the worlds?

Горко ви, книжници и фарисеи, лицемери! Вие искате да затворите вратите на

175:1.12 (1907.4) “Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites! You would shut the doors

Царството небесно пред искрените хора само затова, защото те не са обучени на това, което учите вие. Вие отказвате да влезете в Царството и едновременно с това правите всичко, което е по вашите сили, за да попречите на другите да влязат в него. Вие се обърнахте с гръб към вратите на спасението и се борите с всички, които биха искали да влязат през тези врати.

of the kingdom of heaven against sincere men because they happen to be unlearned in the ways of your teaching. You refuse to enter the kingdom and at the same time do everything within your power to prevent all others from entering. You stand with your backs to the doors of salvation and fight with all who would enter therein.

Горко вам, книжници и фарисеи, защото вашето име е лицемери! Вие действително обхождате морето и сушата, за да обърнете поне един, и след това не се успокоявате, докато не го направите два пъти по-лош, отколкото е бил в езичеството.

175:1.13 (1907.5) "Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites that you are! for you do indeed encompass land and sea to make one proselyte, and when you have succeeded, you are not content until you have made him twofold worse than he was as a child of the heathen.

Горко ви, първосвещеници и управители, протягащи се и прибиращи имуществото на бедняците и вземащи огромни такси от тези, които биха искали да служат на Бога така, както по тяхно мнение предписваше Мойсей! Как вие, нежелаещите да проявят милосърдие, можете да се надявате на него в бъдещите светове?

175:1.14 (1907.6) "Woe upon you, chief priests and rulers who lay hold of the property of the poor and demand heavy dues of those who would serve God as they think Moses ordained! You who refuse to show mercy, can you hope for mercy in the worlds to come?

Горко ви, лъжеучители и слепи водачи! Какво може да се очаква от народа, когато слепец води слепеца? Те и двамата ще паднат в ямата и ще загинат.

175:1.15 (1907.7) "Woe upon you, false teachers, blind guides! What can be expected of a nation when the blind lead the blind? They both shall stumble into the pit of destruction.

Горко на тези, които лицемерят, давайки клетва! Мошеници сте вие, защото учите, че можеш да се закълнеш в храма и да нарушиш клетвата си, но който се кълне на златото в храма, е длъжен да спазва клетвата си. Всички вие сте глупави и слепи. Вие сте непоследователни даже в своята нечестност, защото кое е повече: златото или храмът, който – както смятат – е осветил златото? Вие също така учите, че ако някой се закълне пред олтара, това е нищо; но че ако някой се закълне пред даровете, положени на олтара, трябва да изпълни обещаното. И отново сте слепи за истината, защото кое е повече: дарът или жертвеникът, освещаващ дара? Как можете да оправдаете такова лицемерие и нечестност в очите на Бога небесен?

175:1.16 (1907.8) "Woe upon you who dissimulate when you take an oath! You are tricksters since you teach that a man may swear by the temple and break his oath, but that whoso swears by the gold in the temple must remain bound. You are all fools and blind. You are not even consistent in your dishonesty, for which is the greater, the gold or the temple which has supposedly sanctified the gold? You also teach that, if a man swears by the altar, it is nothing; but that, if one swears by the gift that is upon the altar, then shall he be held as a debtor. Again are you blind to the truth, for which is the greater, the gift or the altar which sanctifies the gift? How can you justify such hypocrisy and dishonesty in the sight of the God of heaven?

Горко ви, книжници, фарисеи и други лицемери! Вие се грижите да отдавате десятък от мента, анасон и кимион, но в същото време пренебрегвате по-важни учения за закона – вярата, милосърдието и справедливостта! Вие трябваше в разумни предели да изпълните едното, без да пренебрегвате другото. Наистина, вие сте слепи вождове и неми учители; вие прецеждате комара, а камилата поглъщате.

175:1.17 (1908.1) "Woe upon you, scribes and Pharisees and all other hypocrites who make sure that they tithe mint, anise, and cumin and at the same time disregard the weightier matters of the law — faith, mercy, and judgment! Within reason, the one you ought to have done but not to have left the other undone. You are truly blind guides and dumb teachers; you strain out the gnat and swallow the camel.

Горко ви, книжници, фарисеи и лицемери, защото вие внимателно очиствате чашата и блюдото отвън, а междувременно отвътре те са пълни с мръсотията на грабителство,

175:1.18 (1908.2) "Woe upon you, scribes, Pharisees, and hypocrites! for you are scrupulous to cleanse the outside of the cup and the platter, but within there remains the filth of extortion, excesses, and

злоупотреби и неправди. Вие сте духовно слепи. Нима не разбирате, че би било къде по-добре да очистите преди всичко вътрешността на чашата, а после това, което се излее през нейния край, ще я очисти и отвън? Подли нечестивци! Вие приспособявате своята религия към буквата на вашето тълкуване на закона на Мойсей, докато вашите души са затънали в порок и са пълни с убийства.

Горко на всички вас, отхвърлящи истината и отблъскващи милосърдието! Много от вас са подобни на варосани гробници, които отвън изглеждат красиви, а отвътре са пълни с кости на мъртъвци и всякаква нечистотия. Така и вие, съзнателно отхвърлящите съвета Божий, външно изглеждате благочестиви и праведни, а отвътре сте изпълнени с лицемерие и пороци.

Горко вам, лъжливи вождове на нацията! Вие строите гробници на измъчваните пророци от древността и в същото време се готвите да се разправите с тези, за които те говореха. Вие украсявате паметниците на праведниците и утешавате себе си с това, че ако живеехте в дните на вашите бащи, не бихте пролели кръвта на пророците; а след това, в своето самодоволство, се готвите да убиете този, за когото говореха пророците – Сина Човешки. По такъв начин вие сами против себе си свидетелствате, че именно вие сте подлите синове на тези, които умъртвиха пророците. Тогава напълнете догоре чашата на своето осъждане!

Горко ви, деца на злото! Йоан Кръстител правилно ви нарече рожби на злото и аз питам как ще избегнете присъдата, произнесена над вас от Йоан?

Но даже сега аз ви предлагам милосърдие и прошка от името на моя Отец; аз и сега протягам ръката на любовта и вечното братство. Моят Отец изпращаше при вас мъдреци и пророци; едни вие преследвахте, а други убивахте. След това се яви Йоан, възвестявайки идването на Сина Човешки, и вие се разправихте с него, след като мнозина повярваха в неговото учение. А сега отново се каните да пролеете невинна кръв. Нима не разбирате, че ще дойде съдният ден, когато Съдията на цялата Земя ще поиска от този народ отговор за това, как е отхвърлял, преследвал и убивал тези небесни посланици? Нима не разбирате, че ще ви се наложи да отговаряте за цялата тази праведна кръв – от първия убит пророк до Захария, умъртвен между храма и олтара? И ако продължавате да творите зло, към отговор може да бъде призовано и днешното поколение.

О, Йерусалим и деца на Авраам, пребиващи с камъни пророците и убиващи

deception. You are spiritually blind. Do you not recognize how much better it would be first to cleanse the inside of the cup, and then that which spills over would of itself cleanse the outside? You wicked reprobates! you make the outward performances of your religion to conform with the letter of your interpretation of Moses' law while your souls are steeped in iniquity and filled with murder.

175:1.19 (1908.3) "Woe upon all of you who reject truth and spurn mercy! Many of you are like whited sepulchres, which outwardly appear beautiful but within are full of dead men's bones and all sorts of uncleanness. Even so do you who knowingly reject the counsel of God appear outwardly to men as holy and righteous, but inwardly your hearts are filled with hypocrisy and iniquity.

175:1.20 (1908.4) "Woe upon you, false guides of a nation! Over yonder have you built a monument to the martyred prophets of old, while you plot to destroy Him of whom they spoke. You garnish the tombs of the righteous and flatter yourselves that, had you lived in the days of your fathers, you would not have killed the prophets; and then in the face of such self-righteous thinking you make ready to slay him of whom the prophets spoke, the Son of Man. Inasmuch as you do these things, are you witness to yourselves that you are the wicked sons of them who slew the prophets. Go on, then, and fill up the cup of your condemnation to the full!

175:1.21 (1908.5) "Woe upon you, children of evil! John did truly call you the offspring of vipers, and I ask how can you escape the judgment that John pronounced upon you?

175:1.22 (1908.6) "But even now I offer you in my Father's name mercy and forgiveness; even now I proffer the loving hand of eternal fellowship. My Father has sent you the wise men and the prophets; some you have persecuted and others you have killed. Then appeared John proclaiming the coming of the Son of Man, and him you destroyed after many had believed his teaching. And now you make ready to shed more innocent blood. Do you not comprehend that a terrible day of reckoning will come when the Judge of all the earth shall require of this people an accounting for the way they have rejected, persecuted, and destroyed these messengers of heaven? Do you not understand that you must account for all of this righteous blood, from the first prophet killed down to the times of Zechariah, who was slain between the sanctuary and the altar? And if you go on in your evil ways, this accounting may be required of this very generation.

175:1.23 (1908.7) "O Jerusalem and the children of Abraham, you who have stoned the prophets and killed the teachers that were sent to you, even now

изпратените при вас учители! Ето, и сега аз бих искал да събера твоите деца, както кокошката събира пиленцата под своето крило, но вие не желаете това!

А сега ви напускам. Чухте моята проповед и взехте своето решение. Тези, които повярваха в моето Евангелие, вече са в безопасност в Царството Божие. На вас, решилите да отхвърлят дара Божий, аз казвам, че от днес няма да ме видите да уча в храма. Моят труд за вас е завършен. Ето, аз си отивам с моите деца и вашият дом остава празен!"

След това Учителят кимна на своите последователи и те напуснаха храма.

would I gather your children together as a hen gathers her chickens under her wings, but you will not!

175:1.24 (1908.8) "And now I take leave of you. You have heard my message and have made your decision. Those who have believed my gospel are even now safe within the kingdom of God. To you who have chosen to reject the gift of God, I say that you will no more see me teaching in the temple. My work for you is done. Behold, I now go forth with my children, and your house is left to you desolate!"

175:1.25 (1908.9) And then the Master beckoned his followers to depart from the temple.

2. СТАТУТЪТ НА ЕВРЕИНА КАТО ИНДИВИД

Фактът, че някога духовните водачи и религиозни учители на еврейския народ отхвърлиха учението на Иисус и скроиха заговор с цел убийството му, по никакъв начин не влияе върху статута на когото и да е евреин като индивид с оглед неговото положение пред Бога. Тези, които заявяват за своята привързаност към Христа, не следва да се отнасят с предубеждение към евреина като към свой смъртен събрат. Евреите като народ, като социално-политическа група напълно заплатиха страшна цена за отхвърлянето на Княза на мира. Те отдавна престанаха да бъдат духовни просветители, разкриващи на другите народи божествената истина, но това изобщо не оправдава тези страдания, на които биват подлагани индивидите, потомци на онези древни евреи, вследствие гоненията от страна на нетолерантните, недостойни и фанатични хора – мнимите последователи на Иисус Назарянин, който сам, по рождение, беше евреин.

Безразсъдната, чужда на християнството ненавист и преследването на съвременните евреи неведнъж довеждаха до страдания и гибел на безобидни невинни индивиди, чиито предци във времената на Иисус от цялото си сърце приеха това Евангелие и скоро, без да трепнат, загинаха за тази истина, в която толкова свято вярваха. Небесните наблюдатели изтръпват от ужас при вида на това, как мнимите последователи на Иисус преследват, притесняват и даже убиват потомците та Петър, Филип, Матей и други палестински евреи, които умряха от толкова славна смърт, ставайки първи мъченици на Евангелието на Небесното царство!

Колко жестоко и безразсъдно е да караш невинните деца да страдат за греховете на

2. STATUS OF INDIVIDUAL JEWS

175:2.1 (1909.1) The fact that the spiritual leaders and the religious teachers of the Jewish nation onetime rejected the teachings of Jesus and conspired to bring about his cruel death, does not in any manner affect the status of any individual Jew in his standing before God. And it should not cause those who profess to be followers of the Christ to be prejudiced against the Jew as a fellow mortal. The Jews, as a nation, as a sociopolitical group, paid in full the terrible price of rejecting the Prince of Peace. Long since they ceased to be the spiritual torchbearers of divine truth to the races of mankind, but this constitutes no valid reason why the individual descendants of these long-ago Jews should be made to suffer the persecutions which have been visited upon them by intolerant, unworthy, and bigoted professed followers of Jesus of Nazareth, who was, himself, a Jew by natural birth.

175:2.2 (1909.2) Many times has this unreasoning and un-Christlike hatred and persecution of modern Jews terminated in the suffering and death of some innocent and unoffending Jewish individual whose very ancestors, in the times of Jesus, heartily accepted his gospel and presently died unflinchingly for that truth which they so wholeheartedly believed. What a shudder of horror passes over the onlooking celestial beings as they behold the professed followers of Jesus indulge themselves in persecuting, harassing, and even murdering the later-day descendants of Peter, Philip, Matthew, and others of the Palestinian Jews who so gloriously yielded up their lives as the first martyrs of the gospel of the heavenly kingdom!

175:2.3 (1909.3) How cruel and unreasoning to compel innocent children to suffer for the sins of their

своите предци, за простъпки, за които нищо не знаят и за които не могат да носят никаква отговорност! И да извършват толкова подли постъпки от името на този, който призоваваше своите ученици да обичат даже своите врагове! Разказвайки за живота на Иису, ние трябваше да опишем как някои от неговите еврейски събратя го отхвърлиха и скроиха заговор с цел да се сдобият с неговата безславна смърт. Но ние бихме искали да предупредим всички читатели на настоящото повествувание, че представянето на това историческо описание в никакъв случай не оправдава несправедливата ненавист и не прощава недостойното отношение към представителите на еврейския народ, към което векове наред се придържаха толкова много мними християни. Тези, които вярват в Царството и следват ученията на Иисус, трябва да спрат да се отнасят зле с всеки евреин, смятайки го за виновник за отхвърлянето и разпъването на Иисус. Отецът и неговият Син-Създател никога не са преставали да обичат евреите. Бог е справедлив и спасението съществува както за юдеина, така и за езичника.

progenitors, misdeeds of which they are wholly ignorant, and for which they could in no way be responsible! And to do such wicked deeds in the name of one who taught his disciples to love even their enemies! It has become necessary, in this recital of the life of Jesus, to portray the manner in which certain of his fellow Jews rejected him and conspired to bring about his ignominious death; but we would warn all who read this narrative that the presentation of such a historical recital in no way justifies the unjust hatred, nor condones the unfair attitude of mind, which so many professed Christians have maintained toward individual Jews for many centuries. Kingdom believers, those who follow the teachings of Jesus, must cease to mistreat the individual Jew as one who is guilty of the rejection and crucifixion of Jesus. The Father and his Creator Son have never ceased to love the Jews. God is no respecter of persons, and salvation is for the Jew as well as for the gentile.

3. СЪДБОВНОТО ЗАСЕДАНИЕ НА СИНЕДРИОНА

Същия вторник, в осем часа вечерта, се състоя съдбовното заседание на Синедриона. В много предшестващи случаи върховният съд на еврейския народ произнасяше неофициални решения да предаде Иисус на смърт. Много пъти внушаващият благоговеен страх орган на властта постановяваше да се сложи край на неговия труд, но никога преди той не беше вземал решение да го арестува и умъртви на всяка цена. Приближаваше полунощ, когато във вторник, 4 април 30 година от н.е., Синедрионът – в своя нов състав – официално и *единодушно* произнесе смъртна присъда както за Иисус, така и за Лазар. Такъв беше отговорът на последното обръщение на Учителя към управителите на евреите, направено в храма само няколко часа преди това, и този отговор отразяваше тяхното рязко възмущение към последното и решително обвинение по адрес на самите първосвещеници, както и към неразкаялите се садукеи и фарисеи. Произнесената (още преди съда) смъртна присъда за Божия Син стана отговорът на Синедриона на последното предложение за небесно милосърдие, направено на еврейския народ като такъв.

От онова време нататък евреите бяха оставени на произвола на съдбата – беше им предоставено сами да завършат дългата и

3. THE FATEFUL SANHEDRIN MEETING

175:3.1 (1909.4) At eight o'clock on this Tuesday evening the fateful meeting of the Sanhedrin was called to order. On many previous occasions had this supreme court of the Jewish nation informally decreed the death of Jesus. Many times had this august ruling body determined to put a stop to his work, but never before had they resolved to place him under arrest and to bring about his death at any and all costs. It was just before midnight on this Tuesday, April 4, A.D. 30, that the Sanhedrin, as then constituted, officially and *unanimously* voted to impose the death sentence upon both Jesus and Lazarus. This was the answer to the Master's last appeal to the rulers of the Jews which he had made in the temple only a few hours before, and it represented their reaction of bitter resentment toward Jesus' last and vigorous indictment of these same chief priests and impenitent Sadducees and Pharisees. The passing of death sentence (even before his trial) upon the Son of God was the Sanhedrin's reply to the last offer of heavenly mercy ever to be extended to the Jewish nation, as such.

175:3.2 (1910.1) From this time on the Jews were left to finish their brief and short lease of national life wholly in accordance with their purely human

кратка история на своя народ в съответствие с неговия чисто човешки статут сред народите на Урантия. Израил се отрече от Сина на този Бог, Който сключи завет с Авраам, и с това разруши плана, съгласно който децата на Авраам трябваше да станат провъзгласители на истината. Божественият договор беше анулиран, което накрая доведе еврейската държава до бърз край.

Чиновниците на Синедриона получиха заповед да арестуват Иисус на следващия ден рано сутринта, но им беше дадено указание да не го задържат пред хората. Беше им повелено да подготвят план за неговия таен и за предпочитане внезапен нощен арест. Разбирайки, че в този ден (сряда) той вероятно вече няма да се върне, за да учи в храма, на чиновниците на Синедриона беше заповядано да го "доведат във висшия еврейски съд малко преди полунощ в четвъртък".

status among the nations of Urantia. Israel had repudiated the Son of the God who made a covenant with Abraham, and the plan to make the children of Abraham the light-bearers of truth to the world had been shattered. The divine covenant had been abrogated, and the end of the Hebrew nation drew on apace.

175:3.3 (1910.2) The officers of the Sanhedrin were given the orders for Jesus' arrest early the next morning, but with instructions that he must not be apprehended in public. They were told to plan to take him in secret, preferably suddenly and at night. Understanding that he might not return that day (Wednesday) to teach in the temple, they instructed these officers of the Sanhedrin to "bring him before the high Jewish court sometime before midnight on Thursday."

4. ПОЛОЖЕНИЕТО В ЙЕРУСАЛИМ

Заключителната реч на Иисус в храма отново доведе апостолите до объркване и ужас. Преди Учителят да пристъпи към своето страшно осъждане на еврейските управители, Юда се върна в храма, така че и дванадесетте изслушаха втората половина от речта на Иисус в храма. За съжаление Юда Искариот не можа да чуе това последно предложение за милосърдие на еврейските управители, защото в това време още продължаваше да се съвещава с група свои садукейски роднини и приятели, с които беше обядвал, за най-удобния начин да се отдели от Иисус и от своите съратници-апостоли. Именно в този момент, когато Юда слушаше последните обвинения на Учителя по адрес на еврейските водачи и управители, той окончателно и безвъзвратно реши да напусне евангелското движение и да се отстрани от всичко, свързано с него. При все това той излезе от храма заедно с останалите апостоли и отиде с тях до Елеонската планина, където заедно с другите чу пророческата реч за разрушаването на Йерусалим и за края на еврейския народ и остана с тях тази нощ, във вторник, в новия лагер близо до Гетсимания.

Множеството, станало свидетел на тази рязка промяна – от милосърдния призив на Иисус към еврейските вождове до внезапното и унищожително осъждане, граничещо с безжалостно изобличаване, беше смаяно и озадачено. Тази вечер, докато Синедрионът произнасяше смъртна присъда за Иисус, а Учителят беше със своите апостоли и някои от учениците на Елеонската планина,

4. THE SITUATION IN JERUSALEM

175:4.1 (1910.3) At the conclusion of Jesus' last discourse in the temple, the apostles once more were left in confusion and consternation. Before the Master began his terrible denunciation of the Jewish rulers, Judas had returned to the temple, so that all twelve heard this latter half of Jesus' last discourse in the temple. It is unfortunate that Judas Iscariot could not have heard the first and mercy-proffering half of this farewell address. He did not hear this last offer of mercy to the Jewish rulers because he was still in conference with a certain group of Sadducean relatives and friends with whom he had lunched, and with whom he was conferring as to the most fitting manner of dissociating himself from Jesus and his fellow apostles. It was while listening to the Master's final indictment of the Jewish leaders and rulers that Judas finally and fully made up his mind to forsake the gospel movement and wash his hands of the whole enterprise. Nevertheless, he left the temple in company with the twelve, went with them to Mount Olivet, where, with his fellow apostles, he listened to that fateful discourse on the destruction of Jerusalem and the end of the Jewish nation, and remained with them that Tuesday night at the new camp near Gethsemane.

175:4.2 (1910.4) The multitude who heard Jesus swing from his merciful appeal to the Jewish leaders into that sudden and scathing rebuke which bordered on ruthless denunciation, were stunned and bewildered. That night, while the Sanhedrin sat in death judgment upon Jesus, and while the Master sat with his apostles and certain of his disciples out on the Mount of Olives foretelling the death of the Jewish nation, all

предсказвайки гибелта на еврейския народ, целият Йерусалим полугласно обсъждаше само един сериозен въпрос: „Какво ще направят с Иисус?"

В дома на Никодим се събраха повече от тридесет видни юдеи, тайно вярващи в Царството, за да обсъдят мерките, които те трябва да предприемат в случай на открит разрив със Синедриона. Всички присъстващи решиха да заявят за своята привързаност към Учителя в часа, когато стане известно за неговия арест. Така и постъпиха.

Садукеите, които сега контролираха Синедриона и представляваха мнозинство в него, се стремяха да свършат с Иисус по следните причини:

1. Те се опасяваха, че нарасналата популярност, с която той се ползва сред народа, е заплаха за самото съществуване на еврейския народ поради възможното вмешателство на римските власти.

2. Неговият страстен призив към реформа на храма удари непосредствено по техните доходи; очистването на храма се отрази на техните портфейли.

3. Те се чувстваха отговорни за поддържането на обществения ред и се опасяваха от последствията от по-нататъшното разпространение на чуждото им ново учение на Иисус за братството между хората.

Мотивите на фарисеите, които също желаеха да се разправят с Иисус, бяха други. Те се бояха от него поради няколко причини:

1. Той представляваше мощна опозиция на тяхната традиционна власт над народа. Фарисеите бяха крайни консерватори и дълбоко се възмущаваха от тези, както те смятаха, радикални атаки срещу техния законен престиж на религиозни учители.

2. Те твърдяха, че Иисус е нарушител на законите, че той е проявил явно неуважение към съботата и многобройните други изисквания на закона и религиозния ритуал.

3. Те го обвиняваха в богохулство, тъй като той наричаше Бога свой Баща.

4. И накрая, те бяха изключително разсърдени от неговата последна реч – от рязкото осъждане, прозвучало в заключителната част на неговото прощално обръщение, с което той излезе в храма.

Вземайки официално решение да предаде Иисус на смърт и разпореждайки се за неговия арест, Синедрионът прекъсна своето

Jerusalem was given over to the serious and suppressed discussion of just one question: "What will they do with Jesus?"

175:4.3 (1910.5) At the home of Nicodemus more than thirty prominent Jews who were secret believers in the kingdom met and debated what course they would pursue in case an open break with the Sanhedrin should come. All present agreed that they would make open acknowledgment of their allegiance to the Master in the very hour they should hear of his arrest. And that is just what they did.

175:4.4 (1911.1) The Sadducees, who now controlled and dominated the Sanhedrin, were desirous of making away with Jesus for the following reasons:

175:4.5 (1911.2) 1. They feared that the increased popular favor with which the multitude regarded him threatened to endanger the existence of the Jewish nation by possible involvement with the Roman authorities.

175:4.6 (1911.3) 2. His zeal for temple reform struck directly at their revenues; the cleansing of the temple affected their pocketbooks.

175:4.7 (1911.4) 3. They felt themselves responsible for the preservation of social order, and they feared the consequences of the further spread of Jesus' strange and new doctrine of the brotherhood of man.

175:4.8 (1911.5) The Pharisees had different motives for wanting to see Jesus put to death. They feared him because:

175:4.9 (1911.6) 1. He was arrayed in telling opposition to their traditional hold upon the people. The Pharisees were ultraconservative, and they bitterly resented these supposedly radical attacks upon their vested prestige as religious teachers.

175:4.10 (1911.7) 2. They held that Jesus was a lawbreaker; that he had shown utter disregard for the Sabbath and numerous other legal and ceremonial requirements.

175:4.11 (1911.8) 3. They charged him with blasphemy because he alluded to God as his Father.

175:4.12 (1911.9) 4. And now were they thoroughly angry with him because of his last discourse of bitter denunciation which he had this day delivered in the temple as the concluding portion of his farewell address.

175:4.13 (1911.10) The Sanhedrin, having formally decreed the death of Jesus and having issued orders for his arrest, adjourned on this Tuesday

заседание в този вторник около полунощ, решавайки да се събере на следващата сутрин около десет сутринта в дома на първосвещеника Каяфа, за да формулира обвиненията, по които Иисус трябваше да бъде изправен пред съда.

Неголяма група садукеи фактически предложи да се избавят от Иисус, организирайки неговото убийство, но фарисеите решително отказаха да подкрепят подобен метод.

Ето какво ставаше в Йерусалим и с какво се занимаваха религиозните групи хора в този богат на събития ден, докато огромното натрупване на небесни същества, които се рееха над това съдбовно зрелище от земния живот, горяха от желание с нещо да помогнат на своя любим Суверен, но бяха безсилни да предприемат нещо, следвайки строгите указания на висшестоящите същества, в подчинение на които се намираха.

near midnight, after appointing to meet at ten o'clock the next morning at the home of Caiaphas the high priest for the purpose of formulating the charges on which Jesus should be brought to trial.

175:4.14 (1911.11) A small group of the Sadducees had actually proposed to dispose of Jesus by assassination, but the Pharisees utterly refused to countenance such a procedure.

175:4.15 (1911.12) And this was the situation in Jerusalem and among men on this eventful day while a vast concourse of celestial beings hovered over this momentous scene on earth, anxious to do something to assist their beloved Sovereign but powerless to act because they were effectively restrained by their commanding superiors.

Документ 176. Във вторник вечерта на Елеонската планина

⇦ 175 Книгата Урантия 177 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 176. ВЪВ ВТОРНИК ВЕЧЕРТА НА ЕЛЕОНСКАТА ПЛАНИНА

Секции

Въведение
1. Разрушаването на Йерусалим
2. Второто пришествие на Учителя
3. Продължение на обсъждането в лагера
4. Завръщането на Михаил

PAPER 176
TUESDAY EVENING ON MOUNT OLIVET

SECTIONS

Introduction
1. The Destruction of Jerusalem
2. The Master's Second Coming
3. Later Discussion at the Camp
4. The Return of Michael

Въведение

ВЪВ вторник вечерта, когато Иисус и апостолите излязоха от храма и тръгнаха към гетсиманския лагер, Матей, показвайки постройката на храма, каза: "Учителю, виж как са построени тези здания. Погледни тези масивни камъни и прекрасни украшения, нима всичко това ще бъде разрушено?" Те продължиха пътя си към Елеонската планина, а Иисус каза: "Вие виждате тези камъни и този масивен храм; истина, истина ви казвам: наближават дните, когато тук няма да остане камък върху камък; всичко ще бъде разрушено." Тези думи, рисуващи разрушението на светия храм, пробудиха любопитството на крачещите зад Учителя апостоли; в техните представи само краят на света можеше да доведе до разрушаване на храма.

За да избегнат тълпите, преминаващи по Кедронската долина към Гетсимания, Иисус и апостолите решиха да се изкачат малко по западния склон на Елеонската планина, а след това да преминат по пътеката към своя лагер, който се намираше малко над обществения парк в Гетсимания. Като се отклониха от пътя, водещ към Витания, те видяха храма, светещ в лъчите на залязващото слънце. И докато се

INTRODUCTION

176:0.1 (1912.1) THIS Tuesday afternoon, as Jesus and the apostles passed out of the temple on their way to the Gethsemane camp, Matthew, calling attention to the temple construction, said: "Master, observe what manner of buildings these are. See the massive stones and the beautiful adornment; can it be that these buildings are to be destroyed?" As they went on toward Olivet, Jesus said: "You see these stones and this massive temple; verily, verily, I say to you: In the days soon to come there shall not be left one stone upon another. They shall all be thrown down." These remarks depicting the destruction of the sacred temple aroused the curiosity of the apostles as they walked along behind the Master; they could conceive of no event short of the end of the world which would occasion the destruction of the temple.

176:0.2 (1912.2) In order to avoid the crowds passing along the Kidron valley toward Gethsemane, Jesus and his associates were minded to climb up the western slope of Olivet for a short distance and then follow a trail over to their private camp near Gethsemane located a short distance above the public camping ground. As they turned to leave the road leading on to Bethany, they observed the temple, glorified by the rays of the setting sun; and

намираха на планината, те гледаха как се запалват градските огньове и се любуваха на красотата на осветения храм; тук, в меката светлина на пълната луна, Иисус и дванадесетте седнаха да си починат. Учителят заговори с тях и скоро Натанаил му зададе въпрос: "Кажи ни, Учителю, как ще можем да разберем кога ще се приближи времето на тези събития?"

while they tarried on the mount, they saw the lights of the city appear and beheld the beauty of the illuminated temple; and there, under the mellow light of the full moon, Jesus and the twelve sat down. The Master talked with them, and presently Nathaniel asked this question: "Tell us, Master, how shall we know when these events are about to come to pass?"

1. РАЗРУШАВАНЕТО НА ЙЕРУСАЛИМ

Отговаряйки на въпроса на Натанаил, Иисус каза: "Добре, ще ви разкажа за времената, когато този народ докрай ще напълни чашата със своите беззакония, когато правосъдието ще се стовари над този град на нашите бащи. Скоро ще ви напусна; аз отивам при Отеца. Когато няма да ме има с вас, внимавате никой да не ви заблуди, защото мнозина ще дойдат като избавители и мнозина ще бъдат отклонени от правия път. Когато чуете за войни и военни слухове, не се ужасявайте, защото макар да е съдено на всичко това да бъде, това още не е краят на Йерусалим. Нека не ви смущават гладът или земетресенията и не се тревожете, когато ви предават на гражданските власти и ви преследват заради Евангелието. Заради мен ще ви гонят от синагогите и ще ви хвърлят в тъмница и някои от вас ще бъдат убити. Когато ви водят при управителите и властващите, това ще свидетелства за вашата вяра и ще бъде доказателство за вашата привързаност към Евангелието на Царството. И когато стоите пред съдиите, не се безпокойте предварително за това, какво да кажете, защото в същия този час духът ще ви открие какво да отговорите на своите противници. В тези тежки дни вашите съплеменници, възглавявани от тези, които отхвърлиха Сина Човешки, ще ви хвърлят в тъмница и ще ви умъртвят. Може би за известно време ще ви ненавиждат заради мен, но и в тези преследвания аз няма да ви оставя; моят дух няма да ви напусне. Бъдете търпеливи! Не се съмнявайте, че това Евангелие за Царството ще възтържествува над всички врагове и в края на краищата ще бъде възвестено на всички народи."

Иисус замълча, гледайки към града. Учителят разбираше, че отказът от духовната представа за Месията, настойчивият стремеж упорито и сляпо да се вкопчваш в материалната мисия на очаквания избавител скоро ще доведат евреите към пряк сблъсък с могъщите римски армии и че резултатът от такава борба може да бъде само окончателен и пълен крах на еврейския народ. Отхвърляйки

1. THE DESTRUCTION OF JERUSALEM

176:1.1 (1912.3) In answering Nathaniel's question, Jesus said: "Yes, I will tell you about the times when this people shall have filled up the cup of their iniquity; when justice shall swiftly descend upon this city of our fathers. I am about to leave you; I go to the Father. After I leave you, take heed that no man deceive you, for many will come as deliverers and will lead many astray. When you hear of wars and rumors of wars, be not troubled, for though all these things will happen, the end of Jerusalem is not yet at hand. You should not be perturbed by famines or earthquakes; neither should you be concerned when you are delivered up to the civil authorities and are persecuted for the sake of the gospel. You will be thrown out of the synagogue and put in prison for my sake, and some of you will be killed. When you are brought up before governors and rulers, it shall be for a testimony of your faith and to show your steadfastness in the gospel of the kingdom. And when you stand before judges, be not anxious beforehand as to what you should say, for the spirit will teach you in that very hour what you should answer your adversaries. In these days of travail, even your own kinsfolk, under the leadership of those who have rejected the Son of Man, will deliver you up to prison and death. For a time you may be hated by all men for my sake, but even in these persecutions I will not forsake you; my spirit will not desert you. Be patient! doubt not that this gospel of the kingdom will triumph over all enemies and, eventually, be proclaimed to all nations."

176:1.2 (1913.1) Jesus paused while he looked down upon the city. The Master realized that the rejection of the spiritual concept of the Messiah, the determination to cling persistently and blindly to the material mission of the expected deliverer, would presently bring the Jews in direct conflict with the powerful Roman armies, and that such a contest could only result in the final and complete overthrow of the Jewish nation. When his people rejected his spiritual bestowal and refused to

неговото духовно посвещение и отказвайки се да приемат светлината на небесата, толкова милосърдно пролята над тях, с това те предрешиха края на своята история на независим народ с особена духовна мисия на Земята. Даже юдейските водачи впоследствие признаваха, че именно светската представа за Месията стана непосредствената причина за вълненията, които в края на краищата ги погубиха.

Доколкото на Йерусалим му предстоеше да стане люлката на ранното евангелско движение, Иисус не искаше учителите и проповедниците да загинат при ужасното поражение на еврейския народ във връзка с разрушаването на Йерусалим; именно затова даде на своите последователи тези указания. Иисус много го тревожеше това, че в скорошното бъдеще някои от неговите ученици можеха да вземат участие в метежа и да загинат при падението на Йерусалим.

Тогава Андрей попита: "Но, Учителю, ако Свещеният град и храмът бъдат унищожени, а теб те няма тук, за да ни водиш, кога трябва да напуснем Йерусалим?" Иисус отговори: "Вие можете да оставате в града, след като си отида, даже в период на несгоди и жестоки гонения, но когато видите, че Йерусалим е обкръжен от римски армии след метежа, вдигнат от лъжепророците, ще знаете, че е дошъл краят на града; тогава трябва да бягате в планината. Нека никой от жителите на града и околностите не се задържа в Йерусалим и не се опитва да спаси нищо, а който е извън града, нека не влиза в него. Ще има много мъка, защото ще настане време за мъстта на езичниците. И когато напуснете града, този непокорен народ ще падне от меча и ще бъде отведен в плен във всички страни; така Йерусалим ще бъде стъпкан от езичниците. В това време, предупреждавам ви, не се заблуждавайте. Ако някой дойде при вас и ви каже: "Вижте! Ето Избавителя!", или: "Вижте! Ето го!", не вярвайте, защото ще се появят много лъжеучители, които ще въведат в заблуждение мнозина. Но вие не трябва да се заблуждавате, защото съм ви предупредил за всичко това предварително."

Апостолите още дълго седяха мълчаливо на светлината на луната, докато тези зашеметяващи предсказания на Учителя стигнат до тяхното смутено съзнание. Следвайки именно това предупреждение, практически цялата група вярващи и ученици избяга от Йерусалим на север при първата поява на римските войски, получавайки нужното укритие в Пела.

Даже след тези недвусмислени предупреждения много последователи на

receive the light of heaven as it so mercifully shone upon them, they thereby sealed their doom as an independent people with a special spiritual mission on earth. Even the Jewish leaders subsequently recognized that it was this secular idea of the Messiah which directly led to the turbulence which eventually brought about their destruction.

176:1.3 (1913.2) Since Jerusalem was to become the cradle of the early gospel movement, Jesus did not want its teachers and preachers to perish in the terrible overthrow of the Jewish people in connection with the destruction of Jerusalem; wherefore did he give these instructions to his followers. Jesus was much concerned lest some of his disciples become involved in these soon-coming revolts and so perish in the downfall of Jerusalem.

176:1.4 (1913.3) Then Andrew inquired: "But, Master, if the Holy City and the temple are to be destroyed, and if you are not here to direct us, when should we forsake Jerusalem?" Said Jesus: "You may remain in the city after I have gone, even through these times of travail and bitter persecution, but when you finally see Jerusalem being encompassed by the Roman armies after the revolt of the false prophets, then will you know that her desolation is at hand; then must you flee to the mountains. Let none who are in the city and around about tarry to save aught, neither let those who are outside dare to enter therein. There will be great tribulation, for these will be the days of gentile vengeance. And after you have deserted the city, this disobedient people will fall by the edge of the sword and will be led captive into all nations; and so shall Jerusalem be trodden down by the gentiles. In the meantime, I warn you, be not deceived. If any man comes to you, saying, 'Behold, here is the Deliverer,' or 'Behold, there is he,' believe it not, for many false teachers will arise and many will be led astray; but you should not be deceived, for I have told you all this beforehand."

176:1.5 (1913.4) The apostles sat in silence in the moonlight for a considerable time while these astounding predictions of the Master sank into their bewildered minds. And it was in conformity with this very warning that practically the entire group of believers and disciples fled from Jerusalem upon the first appearance of the Roman troops, finding a safe shelter in Pella to the north.

176:1.6 (1913.5) Even after this explicit warning, many of Jesus' followers interpreted these predictions as

Иисус изтълкуваха тези предсказания като намек за измененията, които очевидно ще станат в Йерусалим, когато повторната поява на Месията доведе до създаване на Новия Йерусалим и разрастване на града, до превръщането му в столица на мира. В своето съзнание тези евреи непременно искаха да свържат разрушението на храма с "края на света". Те вярваха, че този Нов Йерусалим ще запълни цяла Палестина, че след края на света веднага ще се появи "ново небе и нова земя". Затова не е чудно, че Петър каза: "Учителю, ние знаем, че всичко ще мине, когато се появят новото небе и новата земя, но кога ще се върнеш ти, за да извършиш всичко това?"

Като чу това, Иисус се позамисли, а след това каза: "Вие вечно се заблуждавате, защото на всяка цена се опитвате да съедините новото учение със старото; непременно искате правилно да разберете всички мои учения; вие упорито тълкувате Евангелието в съответствие с вашите вкоренили се вярвания. При все това аз ще се постарая да ви просветя."

referring to the changes which would obviously occur in Jerusalem when the reappearing of the Messiah would result in the establishment of the New Jerusalem and in the enlargement of the city to become the world's capital. In their minds these Jews were determined to connect the destruction of the temple with the "end of the world." They believed this New Jerusalem would fill all Palestine; that the end of the world would be followed by the immediate appearance of the "new heavens and the new earth." And so it was not strange that Peter should say: "Master, we know that all things will pass away when the new heavens and the new earth appear, but how shall we know when you will return to bring all this about?"

176:1.7 (1914.1) When Jesus heard this, he was thoughtful for some time and then said: "You ever err since you always try to attach the new teaching to the old; you are determined to misunderstand all my teaching; you insist on interpreting the gospel in accordance with your established beliefs. Nevertheless, I will try to enlighten you."

2. ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ НА УЧИТЕЛЯ

В няколко случая направените от Иисус изявления позволиха на неговите слушатели да заключат, че макар да се кани скоро да напусне този свят, той непременно ще се върне, за да завърши труда на Небесното царство. Доколкото сред неговите последователи растеше убеждението, че той възнамерява да ги напусне след заминаването си от този свят, всички вярващи естествено се хванаха за неговото обещание да се върне. Така още на ранния етап доктрината за второто пришествие на Христос влезе в ученията на християните и почти всяко следващо поколение ученици благоговейно вярваше в тази истина и убедено очакваше неговото пришествие.

Първите ученици и апостоли, на които предстоеше да се разделят със своя Наставник и Учител, още повече се хванаха за неговото обещание да се върне и побързаха да свържат предсказаното разрушение на Йерусалим с обещаното второ пришествие. И те продължиха да се придържат към такова тълкуване на неговите думи, независимо че в течение на цялото вечерно обучение на Елеонската планина Учителят специално ги предпазваше именно от такава грешка.

Продължавайки да отговаря на въпроса на Петър, Иисус каза: "Защо вие както преди се надявате, че Синът Човешки ще седне на

2. THE MASTER'S SECOND COMING

176:2.1 (1914.2) On several occasions Jesus had made statements which led his hearers to infer that, while he intended presently to leave this world, he would most certainly return to consummate the work of the heavenly kingdom. As the conviction grew on his followers that he was going to leave them, and after he had departed from this world, it was only natural for all believers to lay fast hold upon these promises to return. The doctrine of the second coming of Christ thus became early incorporated into the teachings of the Christians, and almost every subsequent generation of disciples has devoutly believed this truth and has confidently looked forward to his sometime coming.

176:2.2 (1914.3) If they were to part with their Master and Teacher, how much more did these first disciples and the apostles grasp at this promise to return, and they lost no time in associating the predicted destruction of Jerusalem with this promised second coming. And they continued thus to interpret his words notwithstanding that, throughout this evening of instruction on Mount Olivet, the Master took particular pains to prevent just such a mistake.

176:2.3 (1914.4) In further answer to Peter's question, Jesus said: "Why do you still look for the Son of Man to sit upon the throne of David and expect

трона на Давид, и очаквате да се изпълнят материалните мечтания на юдеите? Нима всичките тези години не ви казвах, че моето Царство не е от този свят? Това, което вие сега виждате там долу, е към края си, но то ще бъде ново начало, откъдето Евангелието на Царството ще се разпространи по целия свят и това спасение ще дойде при всички народи. И когато Царството се осъществи изцяло, не се съмнявайте, че небесният Отец задължително ще ви посети с разширеното разкриване на истината и с новото проявление на праведността, както Той вече посвети на този свят този, който стана княз на мрака, а след това – Адам, последван от Мелхиседек, а днес Сина Човешки. По такъв начин моят Отец и занапред ще проявява Своето милосърдие и ще възвестява Своята любов даже на този тъмен и порочен свят. Така и аз – след като моят Отец ме надари с цялата пълнота на могъществото и властта – ще продължавам да следя за вашата съдба и да ви направлявам в делата на Царството чрез присъствието на моя дух, който скоро ще бъде излят над цялата плът. Независимо че по такъв начин ще присъствам с вас в духа, аз също така обещавам, че някога ще се върна в този свят, където преживях живот в плът и придобих опит по едновременното разкриване на Бога пред човека и отвеждането на човека до Бога. Много скоро трябва да ви напусна и да се върна към труда, поверен ми от Отеца, но имайте кураж, защото някой ден аз ще се върна. Междувременно моят вселенски Дух на Истината ще ви утешава и направлява.

that the material dreams of the Jews will be fulfilled? Have I not told you all these years that my kingdom is not of this world? The things which you now look down upon are coming to an end, but this will be a new beginning out of which the gospel of the kingdom will go to all the world and this salvation will spread to all peoples. And when the kingdom shall have come to its full fruition, be assured that the Father in heaven will not fail to visit you with an enlarged revelation of truth and an enhanced demonstration of righteousness, even as he has already bestowed upon this world him who became the prince of darkness, and then Adam, who was followed by Melchizedek, and in these days, the Son of Man. And so will my Father continue to manifest his mercy and show forth his love, even to this dark and evil world. So also will I, after my Father has invested me with all power and authority, continue to follow your fortunes and to guide in the affairs of the kingdom by the presence of my spirit, who shall shortly be poured out upon all flesh. Even though I shall thus be present with you in spirit, I also promise that I will sometime return to this world, where I have lived this life in the flesh and achieved the experience of simultaneously revealing God to man and leading man to God. Very soon must I leave you and take up the work the Father has intrusted to my hands, but be of good courage, for I will sometime return. In the meantime, my Spirit of the Truth of a universe shall comfort and guide you.

Сега ме виждате в слабост и в плът, но когато се върна, това ще стане със сила и в духа. Очите на плътта виждат Сина Човешки в плът, но само очите на духа ще могат да видят Сина Човешки, прославен от Отеца и явил се на земята от своето собствено име.

176:2.4 (1915.1) "You behold me now in weakness and in the flesh, but when I return, it shall be with power and in the spirit. The eye of flesh beholds the Son of Man in the flesh, but only the eye of the spirit will behold the Son of Man glorified by the Father and appearing on earth in his own name.

Но времето на новата поява на Сина Човешки е известно само в съветите на Рая; даже ангелите небесни не знаят кога ще стане това. При все това вие трябва да разберете, че когато това Евангелие на Царството бъде възвестено по целия свят за спасението на всички народи и когато настане краят на тази епоха, Отецът ще ви изпрати още един завършител на съдния период или Синът Човешки ще се върне за съда над епохата.

176:2.5 (1915.2) "But the times of the reappearing of the Son of Man are known only in the councils of Paradise; not even the angels of heaven know when this will occur. However, you should understand that, when this gospel of the kingdom shall have been proclaimed to all the world for the salvation of all peoples, and when the fullness of the age has come to pass, the Father will send you another dispensational bestowal, or else the Son of Man will return to adjudge the age.

Що се отнася до мъките йерусалимски, за които ви говорих, то моите думи ще се сбъднат, още докато е живо това поколение; но що се отнася до времето на второто пришествие на Сина Човешки, то никой на небето или на земята не може да го каже. Но на вас ви е необходима мъдрост, за да видите края на епохата; вие трябва да бодърствате, за да забележите знаменията на времето.

176:2.6 (1915.3) "And now concerning the travail of Jerusalem, about which I have spoken to you, even this generation will not pass away until my words are fulfilled; but concerning the times of the coming again of the Son of Man, no one in heaven or on earth may presume to speak. But you should be wise regarding the ripening of an age; you should be alert to discern the signs of the times. You know when the fig tree shows its tender

Когато клонките на смокинята станат меки и пуснат листа, вие знаете, че приближава лятото. Подобно на това когато светът премине през дългата зима на материалистичните възгледи и вие видите как настъпва духовната пролет на новия съден период, знайте, че се приближава лятото на новото пришествие.

Но какво отношение има това учение към пришествието на Божиите Синове? Нима не виждате, че когато всеки от вас бива призоваван да остави своята земна борба и премине през вратата на смъртта, вие веднага заставате пред съда, изправяйки се лице в лице пред реалността на новия период – служенето, следващо вечния план на безкрайния Отец? Това, което очаква целия свят като буквално събитие в края на епохата, на всеки от вас – като индивид – задължително му предстои да придобие като личен опит, когато достигнете края на естествения си живот и продължите своя път, сблъсквайки се с условията и изискванията, присъщи на поредното откровение в процеса на вечния растеж в Царството на Отеца."

От всички беседи на Учителя със своите апостоли нито една не породи толкова погрешни тълкувания като тази, състояла се във вторник вечерта на Елеонската планина и засягаща двустранния въпрос – разрушаването на Йерусалим и неговото собствено второ пришествие. Затова последващите записи, основани на спомените за това, което каза Учителят в този изключителен случай, слабо съвпадаха един с друг. Доколкото сведенията за това, което беше казано тази вечер във вторник, останаха непълни, появиха се много предания; и в самото начало на втори век юдейското пророчество за Месията, написано от някой си Селта, служещ в двора на римския император Калигула, беше изцяло включено в Евангелието по Матей и впоследствие добавено (частично) към свидетелствата на Марк и Лука. Именно в тези писания на Селта се появи притчата за десетте девици. Никаква друга част от евангелския текст не беше подложена на толкова объркано и невярно тълкуване, както учението, изложено в тази вечер. Но апостол Йоан съумя да избегне това заблуждение.

Когато тези тринадесет човека продължиха своя път към лагера, те вървяха мълчаливо, усещайки силно емоционално напрежение. Юда окончателно потвърди решението си да изостави своите съратници. Беше вече късно, когато Давид Зеведеев, Йоан Марк и ред най-близки ученици приветстваха Иисус и дванадесетте апостоли в новия лагер, но на апостолите не им беше до

branches and puts forth its leaves that summer is near. Likewise, when the world has passed through the long winter of material-mindedness and you discern the coming of the spiritual springtime of a new dispensation, should you know that the summertime of a new visitation draws near.

176:2.7 (1915.4) "But what is the significance of this teaching having to do with the coming of the Sons of God? Do you not perceive that, when each of you is called to lay down his life struggle and pass through the portal of death, you stand in the immediate presence of judgment, and that you are face to face with the facts of a new dispensation of service in the eternal plan of the infinite Father? What the whole world must face as a literal fact at the end of an age, you, as individuals, must each most certainly face as a personal experience when you reach the end of your natural life and thereby pass on to be confronted with the conditions and demands inherent in the next revelation of the eternal progression of the Father's kingdom."

176:2.8 (1915.5) Of all the discourses which the Master gave his apostles, none ever became so confused in their minds as this one, given this Tuesday evening on the Mount of Olives, regarding the twofold subject of the destruction of Jerusalem and his own second coming. There was, therefore, little agreement between the subsequent written accounts based on the memories of what the Master said on this extraordinary occasion. Consequently, when the records were left blank concerning much that was said that Tuesday evening, there grew up many traditions; and very early in the second century a Jewish apocalyptic about the Messiah written by one Selta, who was attached to the court of the Emperor Caligula, was bodily copied into the Matthew Gospel and subsequently added (in part) to the Mark and Luke records. It was in these writings of Selta that the parable of the ten virgins appeared. No part of the gospel record ever suffered such confusing misconstruction as this evening's teaching. But the Apostle John never became thus confused.

176:2.9 (1915.6) As these thirteen men resumed their journey toward the camp, they were speechless and under great emotional tension. Judas had finally confirmed his decision to abandon his associates. It was a late hour when David Zebedee, John Mark, and a number of the leading disciples welcomed Jesus and the twelve to the new camp, but the apostles did not want to sleep; they wanted to know more about the destruction of

сън; те искаха да знаят повече за разрушаването на Йерусалим, заминаването на Учителя и края на света.

3. ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ОБСЪЖДАНЕТО В ЛАГЕРА

Когато те седнаха край огъня, където се събраха около двадесет души, Тома попита: “Доколкото ти се каниш да се върнеш, за да завършиш труда за Царството, как следва да се държим, докато ти отсъстваш, занимавайки се с делото на Отеца?” Оглеждайки своите ученици, озарявани от светлината на огъня, Иисус отвърна:

“Даже ти, Тома, не разбираш моите думи. Нима за цялото това време не ви внушавах, че вашата връзка с Царството е духовна и индивидуална и се състои само от единия личен духовен опит – вероизповедно осъзнаване на своето богосиновство? Какво още мога да добавя към това? Гибелта на народа, крушението на империята, унищожението на невярващите юдеи, краят на епохата и даже краят на света – какво отношение имат тези неща към този, който е повярвал в Евангелието и е защитил своя живот с увереност във вечното Царство? Вие, позналите Бога и повярвали в Евангелието, повече не се съмнявате във вечния живот. Доколкото вашият живот беше преживян в духа и в името на Отеца, нищо не може да ви вълнува сериозно. Строителите на Царството, упълномощени от гражданите на небесните светове, не ги безпокоят временните пертурбации, не ги тревожат катаклизмите. Какво значение има за вас, повярвалите в Евангелието на Царството, рухването на народа, краят на епохата и крушението на всичко зримо, когато знаете, че вашият живот е дар на Сина и че залог на неговата вечна безопасност е Отецът? Преживявайки тленния си живот във вяра и донасяйки плодовете на духа като праведно любвеобилно служене на своите събратя, вие можете с увереност да гледате в бъдещото очакване на следващата крачка по вечния път с тази вяра в спасението, която ви преведе през първия опит на богосиновството.

Всяко поколение вярващи трябва да продължава своя труд, отчитайки възможното завръщане на Сина Човешки точно така, както всеки вярващ продължава труда на своя живот, отчитайки неизбежната, вечна заплаха от естествена смърт. Когато благодарение на своята вяра ставате синове Божии, всичко останало няма никакво значение за увереността в спасението. Но не допускайте

Jerusalem, the Master’s departure, and the end of the world.

3. LATER DISCUSSION AT THE CAMP

176:3.1 (1916.1) As they gathered about the campfire, some twenty of them, Thomas asked: “Since you are to return to finish the work of the kingdom, what should be our attitude while you are away on the Father’s business?” As Jesus looked them over by the firelight, he answered:

176:3.2 (1916.2) “And even you, Thomas, fail to comprehend what I have been saying. Have I not all this time taught you that your connection with the kingdom is spiritual and individual, wholly a matter of personal experience in the spirit by the faith-realization that you are a son of God? What more shall I say? The downfall of nations, the crash of empires, the destruction of the unbelieving Jews, the end of an age, even the end of the world, what have these things to do with one who believes this gospel, and who has hid his life in the surety of the eternal kingdom? You who are God-knowing and gospel-believing have already received the assurances of eternal life. Since your lives have been lived in the spirit and for the Father, nothing can be of serious concern to you. Kingdom builders, the accredited citizens of the heavenly worlds, are not to be disturbed by temporal upheavals or perturbed by terrestrial cataclysms. What does it matter to you who believe this gospel of the kingdom if nations overturn, the age ends, or all things visible crash, since you know that your life is the gift of the Son, and that it is eternally secure in the Father? Having lived the temporal life by faith and having yielded the fruits of the spirit as the righteousness of loving service for your fellows, you can confidently look forward to the next step in the eternal career with the same survival faith that has carried you through your first and earthly adventure in sonship with God.

176:3.3 (1916.3) “Each generation of believers should carry on their work, in view of the possible return of the Son of Man, exactly as each individual believer carries forward his lifework in view of inevitable and ever-impending natural death. When you have by faith once established yourself as a son of God, nothing else matters as regards the surety of survival. But make no mistake! this survival faith is a living faith, and it increasingly manifests the fruits

грешка! Вярата в спасението е вяра жива, демонстрираща все повече плодове от този божествен дух, който някога я е пробудил в човешкото сърце. Приемането на богосиновството в Небесното царство няма да ви спаси, ако съзнателно и упорито отхвърляте истините, които са свързани с все по-голямо принасяне на плодовете на духа от страна на Божиите синове в плът. Вие, които заедно с мен се занимавахте с делото на Отеца на Земята, можете даже сега да напуснете Царството, ако видите, че не ви е по душа служенето на Отеца на човечеството.

Като индивиди и като поколение вярващи, изслушайте ме – аз ще ви разкажа притча. Живял някога един велик човек, който, предприемайки продължително пътешествие в чужда страна, повикал своите доверени слуги и им поверил цялото си имущество. На единия дал пет таланта, на другия – два, а на третия – един. Така на всеки от достойните управляващи било поверено имение според техните способности; и след това той тръгнал на пътешествие. Когато техният господар заминал, слугите се заловили за работа, за да получат приход от повереното им богатство. Този, който получил пет таланта, веднага започнал да търгува с тях и получил като печалба още пет таланта. Така и този, който получил два таланта, скоро придобил още два. И всички останали слуги получили приход за своя стопанин освен този, който имал само един талант. Той отишъл и го закопал в земята, скривайки своите парите, получени от неговия господар. Скоро господарят на тези слуги неочаквано се върнал и повикал своите управляващи за отчет. И когато те били призовани при своя господар, този, който получил пет таланта, дошъл при него с поверените му пари и донесъл петте други таланта, казвайки: „Господарю! Ти ми даде пет таланта, за да ги вложа, и аз с радост ти давам още пет таланта като приход.” И тогава господарят му казал: “Добре. Ти си верен слуга, ти беше верен в малкото, сега ще те поставя над многото; сподели с мен моята радост.” След това този, който получил два таланта, дошъл и казал: “Господарю, ти ми остави два таланта; ето още два таланта, които заработих.” И тогава неговият господар му казал: “Добре. Ти си добър, верен слуга; ти също беше верен в малкото и сега аз ще те поставя над многото; сподели с мен моята радост.” Дошъл да се отчита и този слуга, който получил един талант. Той се приближил и казал: “Господарю! Аз те познавах и видях, че ти си хитър човек, очакващ приходи там, където сам не се трудиш, затова се боях да рискувам даже малка част от това, което ти ми повери. Аз надеждно скрих твоя талант в земята; ето го; сега имаш онова, което ти

of that divine spirit which first inspired it in the human heart. That you have once accepted sonship in the heavenly kingdom will not save you in the face of the knowing and persistent rejection of those truths which have to do with the progressive spiritual fruit-bearing of the sons of God in the flesh. You who have been with me in the Father's business on earth can even now desert the kingdom if you find that you love not the way of the Father's service for mankind.

176:3.4 (1916.4) "As individuals, and as a generation of believers, hear me while I speak a parable: There was a certain great man who, before starting out on a long journey to another country, called all his trusted servants before him and delivered into their hands all his goods. To one he gave five talents, to another two, and to another one. And so on down through the entire group of honored stewards, to each he intrusted his goods according to their several abilities; and then he set out on his journey. When their lord had departed, his servants set themselves at work to gain profits from the wealth intrusted to them. Immediately he who had received five talents began to trade with them and very soon had made a profit of another five talents. In like manner he who had received two talents soon had gained two more. And so did all of these servants make gains for their master except him who received but one talent. He went away by himself and dug a hole in the earth where he hid his lord's money. Presently the lord of those servants unexpectedly returned and called upon his stewards for a reckoning. And when they had all been called before their master, he who had received the five talents came forward with the money which had been intrusted to him and brought five additional talents, saying, 'Lord, you gave me five talents to invest, and I am glad to present five other talents as my gain.' And then his lord said to him: 'Well done, good and faithful servant, you have been faithful over a few things; I will now set you as steward over many; enter forthwith into the joy of your lord.' And then he who had received the two talents came forward, saying: 'Lord, you delivered into my hands two talents; behold, I have gained these other two talents.' And his lord then said to him: 'Well done, good and faithful steward; you also have been faithful over a few things, and I will now set you over many; enter you into the joy of your lord.' And then there came to the accounting he who had received the one talent. This servant came forward, saying, 'Lord, I knew you and realized that you were a shrewd man in that you expected gains where you had not personally labored; therefore was I afraid to risk aught of that which was intrusted to me. I safely hid your talent in the earth; here it is; you now have what belongs to you.' But

принадлежи.” Но неговият господар отговорил: “Ти си мързелив и ленив слуга! Сам признаваш това, което си знаел: аз ще поискам от теб отчет и разумен доход, подобно на този, който донесоха днес другите усърдни слуги. Знаейки това, ти трябваше поне да дадеш моите пари на банкерите, за да мога при завръщането си да получа своето с лихва.” И след това господарят казал на своя управляващ: “Вземи таланта от този безполезен слуга и го дай на този с десетте таланта.”

Всеки, който има, ще получи още повече; на този, който няма нищо, ще му бъде отнето и това, което има. Вие не можете да оставате неизменни в делата на вечното Царство. Моят Отец изисква всички Негови деца да растат в благодат и знаене на истината. Вие, знаещите тези истини, трябва да носите все повече плодове на духа и да демонстрирате растяща привързаност към безкористното служене на своите ближни – такива като вас, слуги на Царството. И запомнете: помагайки на един от моите по-малки братя, вие служите на мен.

А затова вие трябва да продължавате да се занимавате с делото на Отеца – отсега и вовеки веков. Продължавайте да се трудите, докато се върна. Предано изпълнявайте това, което ви поръчах, и по такъв начин ще бъдете готови, когато смъртта ви призове към отчет. Преживявайки така в слава на Отеца и удовлетворение на Сина, вие с радост и най-голямо наслаждение ще встъпите във вечното служене на непреходното царство.”

Истината е активна. Духът на Истината извечно води децата на света към нови светове на духовна реалност и божествено служене. Истината не ви се дава, за да я кристализирате в неизменни, надеждни и почтени форми. Преминавайки през вашия личен опит, разкриването на духовната истина трябва да се усъвършенства дотолкова, че нова красота и истински духовни придобивки да се открият на всички, които видят вашите духовни плодове, и така бъдат доведени до прослава на небесния Отец. Само тези предани слуги, които растат в това знаене на истината и с това придобиват способността за божествено възприятие на духовните реалности, ще могат някога да се надяват “изцяло да споделят радостта със своя Господ”. Каква жалка гледка представляват мнимите последователи на Иисус, от поколение на поколение говорещи за поверената им истина: “Ето, Учителю, тази истина, която ти ни довери преди сто или хиляда години. Ние нищо не загубихме; ние предано съхранихме всичко, което ти ни даде; ние не позволихме да се внесат никакви изменения в това, на което ни научи; ето тази истина, която ти ни даде.” Но такова

his lord answered: ‘You are an indolent and slothful steward. By your own words you confess that you knew I would require of you an accounting with reasonable profit, such as your diligent fellow servants have this day rendered. Knowing this, you ought, therefore, to have at least put my money into the hands of the bankers that on my return I might have received my own with interest.’ And then to the chief steward this lord said: ‘Take away this one talent from this unprofitable servant and give it to him who has the ten talents.’

176:3.5 (1917.1) “To every one who has, more shall be given, and he shall have abundance; but from him who has not, even that which he has shall be taken away. You cannot stand still in the affairs of the eternal kingdom. My Father requires all his children to grow in grace and in a knowledge of the truth. You who know these truths must yield the increase of the fruits of the spirit and manifest a growing devotion to the unselfish service of your fellow servants. And remember that, inasmuch as you minister to one of the least of my brethren, you have done this service to me.

176:3.6 (1917.2) “And so should you go about the work of the Father’s business, now and henceforth, even forevermore. Carry on until I come. In faithfulness do that which is intrusted to you, and thereby shall you be ready for the reckoning call of death. And having thus lived for the glory of the Father and the satisfaction of the Son, you shall enter with joy and exceedingly great pleasure into the eternal service of the everlasting kingdom.”

176:3.7 (1917.3) Truth is living; the Spirit of Truth is ever leading the children of light into new realms of spiritual reality and divine service. You are not given truth to crystallize into settled, safe, and honored forms. Your revelation of truth must be so enhanced by passing through your personal experience that new beauty and actual spiritual gains will be disclosed to all who behold your spiritual fruits and in consequence thereof are led to glorify the Father who is in heaven. Only those faithful servants who thus grow in the knowledge of the truth, and who thereby develop the capacity for divine appreciation of spiritual realities, can ever hope to “enter fully into the joy of their Lord.” What a sorry sight for successive generations of the professed followers of Jesus to say, regarding their stewardship of divine truth: “Here, Master, is the truth you committed to us a hundred or a thousand years ago. We have lost nothing; we have faithfully preserved all you gave us; we have allowed no changes to be made in that which you taught us; here is the truth you gave us.” But such a plea concerning spiritual indolence will not justify the barren steward of truth in the presence of the Master. In accordance with the truth committed to your hands will the Master of truth require a reckoning.

признание на духовна немарливост не оправдава безплодния разпоредител на истината пред Учителя. Учителят на истината ще поиска отчет съгласно тази истина, която ви беше предадена.

В следващия свят от вас ще искат да се отчетете за това, което беше получено от вас като дар за съхранение в този свят. Независимо от оскъдността или изобилието на вродените таланти вас ви очаква справедлив и милосърден съд. Ако вашите дарове са използвани само за егоистични цели и нито една мисъл не е посветена на по-висок дълг – придобиване на по-обилна реколта от духовни плодове, което се потвърждава от постоянно разширяващото се служене на хората и поклонение на Бога, то такива егоистични управляващи трябва да са готови за последствията от своя преднамерен избор.

176:3.8 (1918.1) In the next world you will be asked to give an account of the endowments and stewardships of this world. Whether inherent talents are few or many, a just and merciful reckoning must be faced. If endowments are used only in selfish pursuits and no thought is bestowed upon the higher duty of obtaining increased yield of the fruits of the spirit, as they are manifested in the ever-expanding service of men and the worship of God, such selfish stewards must accept the consequences of their deliberate choosing.

И колко приличаше на всички егоистични смъртни този неверен слуга с един талант по това, че смяташе своя господар за виновен за собствената си немарливост. Колко е голяма в човека склонността да вини за собствените си нещастия другите – често тези, които най-малко заслужават това!

176:3.9 (1918.2) And how much like all selfish mortals was this unfaithful servant with the one talent in that he blamed his slothfulness directly upon his lord. How prone is man, when he is confronted with the failures of his own making, to put the blame upon others, oftentimes upon those who least deserve it!

Тази нощ, когато отиваха да си легнат, Иисус каза: “Вие щедро получихте; а затова следва щедро да споделяте небесната истина с другите и когато я споделяте, тя ще започне да се приумножава и при това все по-ярко ще лее светлина на спасителна благодат.”

176:3.10 (1918.3) Said Jesus that night as they went to their rest: “Freely have you received; therefore freely should you give of the truth of heaven, and in the giving will this truth multiply and show forth the increasing light of saving grace, even as you minister it.”

4. ЗАВРЪЩАНЕТО НА МИХАИЛ

Нито един аспект от ученията на Иисус не е бил толкова невярно разбиран, както неговото обещание някога да посети планетата, където преживя своето седмо и последно посвещение като смъртно същество на обитаемия свят. Напълно естествено е да се предполага, че Иисус Назарянин, който понастоящем е властелин на обширната вселена, ще желае да се върне – и то не веднъж, а много пъти, в този свят, където преживя толкова уникален живот и в резултат завоюва правото да получи от Отеца неограничено могъщество и власт в своята вселена. Урантия вечно ще бъде една от посвещенческите сфери на Михаил, свързани с придобиването на статут на пълновластен владика на вселената.

Действително, в много случаи и на много индивиди Иисус говореше за своето намерение да се върне в този свят. Осъзнавайки, че техният Учител не смята да стане световен избавител, и слушайки предсказанията му за гибелта на еврейския

4. THE RETURN OF MICHAEL

176:4.1 (1918.4) Of all the Master’s teachings no one phase has been so misunderstood as his promise sometime to come back in person to this world. It is not strange that Michael should be interested in sometime returning to the planet whereon he experienced his seventh and last bestowal, as a mortal of the realm. It is only natural to believe that Jesus of Nazareth, now sovereign ruler of a vast universe, would be interested in coming back, not only once but even many times, to the world whereon he lived such a unique life and finally won for himself the Father’s unlimited bestowal of universe power and authority. Urantia will eternally be one of the seven nativity spheres of Michael in the winning of universe sovereignty.

176:4.2 (1918.5) Jesus did, on numerous occasions and to many individuals, declare his intention of returning to this world. As his followers awakened to the fact that their Master was not going to function as a temporal deliverer, and as they listened to his predictions of the overthrow of

народ, неговите привърженици по напълно естествен начин започнаха да свързват обещанието му да се върне с тези катастрофални събития. Но когато римските армии изравняваха стените на Йерусалим със земята, разрушиха храма и разпръснаха евреите на Юдея, а Учителят така и не разкри себе си в могъщество и слава, неговите последователи започнаха да формулират доктрината, която в резултат свърза второто пришествие на Христос с края на епохата и даже с края на света.

Иисус обеща, че след възнесението си при Отеца и получаването на цялата власт на небето и земята той ще изпълни две неща. Първо, обеща да изпрати в света вместо себе си друг учител – Духа на Истината, и направи това в деня Петдесетница. Второ, той съвсем определено обеща на своите последователи, че някога лично ще се върне в този свят. Но не каза как, къде или кога ще се състои неговото посещение на планетата, на която той придоби опита от посвещението в плът. В един случай даде да се разбере, че ако по време на неговия живот в плът той беше виждан с очите на плътта, то при неговото завръщане (най-малкото при едно от възможните му завръщания) ще може да бъде видян само с очите на духовната вяра.

Много от нас са склонни да предполагат, че в бъдещите епохи Иисус неведнъж ще се връща на Урантия. Той не ни е давал конкретно обещание да осъществява такива многократни посещения, но изглежда крайно вероятно, че притежателят на титлата Планетарен Принц на Урантия нееднократно ще посещава света, покоряването на който го надари с толкова уникално звание.

Ние съвсем определено предполагаме, че Михаил отново лично ще пристигне на Урантия, но нямаме ни най-малка представа кога или как ще сметне за възможно да пристигне тук. Ще бъде ли това негово второ пришествие на Земята съобразено по време със заключителния съд над днешната епоха – със или без свързаната с това поява на Син-Арбитър? Ще дойде ли Той във връзка със завършването на една от последващите урантийски епохи? Ще се превърне ли неговото пришествие в неочаквано и самостоятелно събитие? Не знаем. Ние сме уверени само в едно: когато той действително се върне, за това най-вероятно ще узнае целият свят, тъй като на него му е съдено да се появи като върховния управител на вселената, а не като скромното дете от Витлеем. Но ако на всеки е съдено да го види и ако той ще може да бъде видян само с духовното ви зрение, то неговата поява ще трябва задълго да се отсрочи.

Jerusalem and the downfall of the Jewish nation, they most naturally began to associate his promised return with these catastrophic events. But when the Roman armies leveled the walls of Jerusalem, destroyed the temple, and dispersed the Judean Jews, and still the Master did not reveal himself in power and glory, his followers began the formulation of that belief which eventually associated the second coming of Christ with the end of the age, even with the end of the world.

176:4.3 (1918.6) Jesus promised to do two things after he had ascended to the Father, and after all power in heaven and on earth had been placed in his hands. He promised, first, to send into the world, and in his stead, another teacher, the Spirit of Truth; and this he did on the day of Pentecost. Second, he most certainly promised his followers that he would sometime personally return to this world. But he did not say how, where, or when he would revisit this planet of his bestowal experience in the flesh. On one occasion he intimated that, whereas the eye of flesh had beheld him when he lived here in the flesh, on his return (at least on one of his possible visits) he would be discerned only by the eye of spiritual faith.

176:4.4 (1919.1) Many of us are inclined to believe that Jesus will return to Urantia many times during the ages to come. We do not have his specific promise to make these plural visits, but it seems most probable that he who carries among his universe titles that of Planetary Prince of Urantia will many times visit the world whose conquest conferred such a unique title upon him.

176:4.5 (1919.2) We most positively believe that Michael will again come in person to Urantia, but we have not the slightest idea as to when or in what manner he may choose to come. Will his second advent on earth be timed to occur in connection with the terminal judgment of this present age, either with or without the associated appearance of a Magisterial Son? Will he come in connection with the termination of some subsequent Urantian age? Will he come unannounced and as an isolated event? We do not know. Only one thing we are certain of, that is, when he does return, all the world will likely know about it, for he must come as the supreme ruler of a universe and not as the obscure babe of Bethlehem. But if every eye is to behold him, and if only spiritual eyes are to discern his presence, then must his advent be long deferred.

Затова ще постъпите правилно, ако престанете да свързвате личното завръщане на Учителя с каквито и да са установени събития или определени епохи. Ние сме уверени само в едно: той обеща да се върне. Нямаме никаква представа кога или във връзка с какво ще изпълни своето обещание. Доколкото знаем, той може да се появи на Земята в който и да е ден – а може би ще се появи едва след многократна смяна на епохите, надлежния съд над които ще осъществят неговите съратници – синовете на Райския корпус.

176:4.6 (1919.3) You would do well, therefore, to disassociate the Master's personal return to earth from any and all set events or settled epochs. We are sure of only one thing: He has promised to come back. We have no idea as to when he will fulfill this promise or in what connection. As far as we know, he may appear on earth any day, and he may not come until age after age has passed and been duly adjudicated by his associated Sons of the Paradise corps.

Второто пришествие на Михаил има огромно емоционално значение както за промеждутъчните създания, така и за хората; но в останалото то не представлява непосредствена важност за промеждутъчните създания и има не по-голяма практическа ценност за хората от обикновената естествена смърт, толкова внезапно полагаща смъртния човек във властта на тази последователност от вселенски събития, която води непосредствено към присъствието на същия този Иисус – властелина на нашата вселена. На всички деца на светлината е съдено да го видят и няма голямо значение дали ние ще отидем при него или първо той ще дойде при нас. Затова бъдете винаги готови да го поздравите на Земята, както самият той е готов да ви приветства на небето. Ние с увереност очакваме неговото славно пришествие – и даже много пришествия, но не знаем нищо за това, как, кога или във връзка с какво му е съдено да се появи.

176:4.7 (1919.4) The second advent of Michael on earth is an event of tremendous sentimental value to both midwayers and humans; but otherwise it is of no immediate moment to midwayers and of no more practical importance to human beings than the common event of natural death, which so suddenly precipitates mortal man into the immediate grasp of that succession of universe events which leads directly to the presence of this same Jesus, the sovereign ruler of our universe. The children of light are all destined to see him, and it is of no serious concern whether we go to him or whether he should chance first to come to us. Be you therefore ever ready to welcome him on earth as he stands ready to welcome you in heaven. We confidently look for his glorious appearing, even for repeated comings, but we are wholly ignorant as to how, when, or in what connection he is destined to appear.

Документ 177. Сряда, ден за отдих

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 177. СРЯДА, ДЕН ЗА ОТДИХ

Секции

Въведение
1. Денят, прекаран насаме с Бога
2. Детство в кръга на семейството
3. Денят, прекаран в лагера
4. Юда и първосвещениците
5. Последните беседи

Въведение

В СЛУЧАИТЕ, когато Иисус и апостолите не бяха претоварени с обучаването на хора, те като правило посвещаваха всяка сряда на отдих. Тази сряда те закусиха малко по-късно от обичайното; в лагера цареше зловеща тишина и първата половина от тази сутрешна трапеза премина в почти пълно мълчание. Накрая Иисус заговори: “Аз искам днес да си починете. Обмислете спокойно всичко, което стана от времето на нашето идване в Йерусалим, и поразмислете за онова – с какво ви предстои скоро да се срещнете и за какво вече ви говорих. Стремете се истината да се утвърди във вашия живот и всеки ден да израствате в благодат.”

След закуска Учителят съобщи на Андрей, че се кани да отсъства в течение на деня, и предложи на апостолите да бъде позволено да прекарат това време по собствено усмотрение с една уговорка – в никакъв случай да не влизат в Йерусалим.

Когато Иисус вече се канеше да се отправи сам в планината, Давид Зеведеев се обърна към него с думите: “Ти прекрасно знаеш, Учителю, че фарисеите и управителите се опитват да те убият, и въпреки това се

PAPER 177
WEDNESDAY, THE REST DAY

SECTIONS

Introduction
1. One Day Alone with God
2. Early Home Life
3. The Day at Camp
4. Judas and the Chief Priests
5. The Last Social Hour

INTRODUCTION

177:0.1 (1920.1) WHEN the work of teaching the people did not press them, it was the custom of Jesus and his apostles to rest from their labors each Wednesday. On this particular Wednesday they ate breakfast somewhat later than usual, and the camp was pervaded by an ominous silence; little was said during the first half of this morning meal. At last Jesus spoke: “I desire that you rest today. Take time to think over all that has happened since we came to Jerusalem and meditate on what is just ahead, of which I have plainly told you. Make sure that the truth abides in your lives, and that you daily grow in grace.”

177:0.2 (1920.2) After breakfast the Master informed Andrew that he intended to be absent for the day and suggested that the apostles be permitted to spend the time in accordance with their own choosing, except that under no circumstances should they go within the gates of Jerusalem.

177:0.3 (1920.3) When Jesus made ready to go into the hills alone, David Zebedee accosted him, saying: “You well know, Master, that the Pharisees and rulers seek to destroy you, and yet you make ready to go alone into the hills. To do this is folly; I

каниш да отидеш сам в планината. Това би било безумие. Затова аз ще изпратя с теб трима души, които ще съумеят да се погрижат за твоето благополучие.” Поглеждайки тримата силни, добре въоръжени галилейци, Иисус каза на Давид: “Ти желаеш добро, но грешиш, тъй като не разбираш, че на Сина Човешки не са нужни защитници. Никой няма да ме обиди, докато не настане часът, когато ще бъда готов да отдам своя живот в съгласие с волята на Отеца. Аз не разрешавам на тези хора да ме съпровождат. Искам да остана насаме с Отеца.”

will therefore send three men with you well prepared to see that no harm befalls you.” Jesus looked over the three well-armed and stalwart Galileans and said to David: “You mean well, but you err in that you fail to understand that the Son of Man needs no one to defend him. No man will lay hands on me until that hour when I am ready to lay down my life in conformity to my Father’s will. These men may not accompany me. I desire to go alone, that I may commune with the Father.”

Чувайки тези думи, Давид и неговите въоръжени охранители се оттеглиха; но когато Иисус започна да се отдалечава, Йоан Марк дойде при него, държейки в ръце неголяма кошница с храна и напитки, и изказа предположението, че Иисус може да огладнее, щом се кани да отиде за целия ден. Учителят се усмихна на Йоан и протегна ръка, за да вземе кошницата.

177:0.4 (1920.4) Upon hearing these words, David and his armed guards withdrew; but as Jesus started off alone, John Mark came forward with a small basket containing food and water and suggested that, if he intended to be away all day, he might find himself hungry. The Master smiled on John and reached down to take the basket.

1. ДЕНЯТ, ПРЕКАРАН НАСАМЕ С БОГА

Когато Иисус вече искаше да вземе кошницата с храната от ръцете на Йоан, юношата дръзна да каже: “Но, Учителю, може да се случи така, че ти да сложиш кошницата на земята, за да се помолиш, и после да я забравиш. Освен това ако ми позволиш да вървя редом и да нося храната, ще ти бъде по-лесно да се молиш, а аз обещавам да мълча. Няма да задам нито един въпрос и ще пазя кошничката, когато се уединяваш за молитва.”

Произнасяйки тези думи, отчаяната смелост на които потресе някои от стоящите наблизо хора, Йоан не изпускаше от ръце кошницата. Така и стояха, Йоан и Иисус, държейки кошницата. След миг Учителят я отпусна и, поглеждайки към юношата, каза: “Щом от цялото си сърце желаеш да станеш мой спътник, това няма да ти бъде отказано. Ще тръгнем на път двамата и добре ще побеседваме. Ти можеш да ми зададеш всеки въпрос, който възникне в твоята душа, и ние ще се успокояваме и утешаваме един друг. Ти можеш пръв да носиш храната, а когато се измориш, аз ще ти помогна. Да вървим.”

Тази вечер Иисус се върна в лагера едва след залез слънце. Учителят прекара своя последен спокоен ден на Земята в беседа с юношата, който жадуваше да познае истината, и в общуване със своя Райски Баща. Това събитие стана известно на небесата като “деня, който юношата прекара заедно с Бога в планината”. Този случай ще остане вечен пример за готовността на Създателя към

1. ONE DAY ALONE WITH GOD

177:1.1 (1920.5) As Jesus was about to take the lunch basket from John’s hand, the young man ventured to say: “But, Master, you may set the basket down while you turn aside to pray and go on without it. Besides, if I should go along to carry the lunch, you would be more free to worship, and I will surely be silent. I will ask no questions and will stay by the basket when you go apart by yourself to pray.”

177:1.2 (1920.6) While making this speech, the temerity of which astonished some of the near-by listeners, John had made bold to hold on to the basket. There they stood, both John and Jesus holding the basket. Presently the Master let go and, looking down on the lad, said: “Since with all your heart you crave to go with me, it shall not be denied you. We will go off by ourselves and have a good visit. You may ask me any question that arises in your heart, and we will comfort and console each other. You may start out carrying the lunch, and when you grow weary, I will help you. Follow on with me.”

177:1.3 (1921.1) Jesus did not return to the camp that evening until after sunset. The Master spent this last day of quiet on earth visiting with this truth-hungry youth and talking with his Paradise Father. This event has become known on high as “the day which a young man spent with God in the hills.” Forever this occasion exemplifies the willingness of the Creator to fellowship the creature. Even a youth, if the desire of the heart is really supreme,

братско общуване със създанието. Даже един юноша, ако поривите на неговото сърце са високи, е способен да привлече вниманието на Бога на вселената и да се наслади на изпълнено с любов и дружелюбие общуване, действително да изпита незабравим възторг за целия ден, прекаран в планините заедно с Бога. Именно такъв беше уникалният опит на Йоан Марк тази сряда в планините на Юдея.

can command the attention and enjoy the loving companionship of the God of a universe, actually experience the unforgettable ecstasy of being alone with God in the hills, and for a whole day. And such was the unique experience of John Mark on this Wednesday in the hills of Judea.

Иисус дълго беседва с Йоан, като откровено му разказа за делата на този и на следващия свят. Йоан каза на Иисус колко дълбоко съжалява, че поради своята младост не е могъл да стане един от апостолите, и изрази огромната признателност за това, че му беше позволено да го следва от времето на първата проповед при брода през Йордан близо до Йерихон, с изключение на пътешествията във Финикия. Иисус предупреди юношата да не унива поради предстоящите събития и го увери, че му е подготвено бъдеще на могъщ посланик на Царството.

177:1.4 (1920.8) Jesus visited much with John, talking freely about the affairs of this world and the next. John told Jesus how much he regretted that he had not been old enough to be one of the apostles and expressed his great appreciation that he had been permitted to follow on with them since their first preaching at the Jordan ford near Jericho, except for the trip to Phoenicia. Jesus warned the lad not to become discouraged by impending events and assured him he would live to become a mighty messenger of the kingdom.

Йоан Марк с трепет си спомняше този ден, прекаран заедно с Иисус в планините, но той винаги помнеше последното предупреждение на Учителя, произнесено непосредствено преди тяхното завръщане в гетсиманския лагер: “Ето, Йоане, ние добре побеседвахме и прекарахме истински ден на отдих, но виж, на никого не разказвай това, което ти казах.” И Йоан Марк действително никога не разкри нищо от онова, което стана в този ден, прекаран заедно с Иисус в планините.

177:1.5 (1920.9) John Mark was thrilled by the memory of this day with Jesus in the hills, but he never forgot the Master’s final admonition, spoken just as they were about to return to the Gethsemane camp, when he said: “Well, John, we have had a good visit, a real day of rest, but see to it that you tell no man the things which I told you.” And John Mark never did reveal anything that transpired on this day which he spent with Jesus in the hills.

В продължение на малкото оставащи часове от земния живот на Иисус Йоан Марк практически не сваляше очи от Учителя. Юношата, без да привлича вниманието, винаги беше редом; той спеше само тогава, когато спеше Иисус.

177:1.6 (1920.10) Throughout the few remaining hours of Jesus’ earth life John Mark never permitted the Master for long to get out of his sight. Always was the lad in hiding near by; he slept only when Jesus slept.

2. ДЕТСТВО В КРЪГА НА СЕМЕЙСТВОТО

Този ден, прекаран с Йоан Марк, Иисус посвети много време на съпоставянето на преживяванията от тяхното ранно детство и по време на прехода им към юношеството. Макар че родителите на Йоан бяха по-състоятелни, отколкото родителите на Иисус, техните впечатления от детството се оказаха в значителна степен еднакви. Много от това, което беше казано от Иисус, помогна на Йоан по-добре да разбере своите родители и членовете на семейството си. Когато юношата попита откъде на Иисус му е известно, че той се е превърнал в “могъщ посланик на Царството”, Иисус отвърна:

2. EARLY HOME LIFE

177:2.1 (1921.5) In the course of this day’s visiting with John Mark, Jesus spent considerable time comparing their early childhood and later boyhood experiences. Although John’s parents possessed more of this world’s goods than had Jesus’ parents, there was much experience in their boyhood which was very similar. Jesus said many things which helped John better to understand his parents and other members of his family. When the lad asked the Master how he could know that he would turn out to be a “mighty messenger of the kingdom,” Jesus said:

“Аз зная, че ти ще запазиш предаността към Евангелието на Царството, доколкото мога да разчитам на твоята днешна вяра и любов – та нали тези качества се опират на началното възпитание, което си получил в кръга на семейството. Ти си излязъл от семейство, където родителите са искрено привързани един към друг, и затова не си изпитал на себе си прекомерната любов, която би довела до пагубно възвеличаване на представите за собствената си значимост. От друга страна, ти си запазил своята личност от изкривяванията, които са следствие на бездушните родителски интриги, когато родителите се опитват да се надхитрят взаимно в борбата си за доверието и предаността на децата. Ти си имал удоволствието да изпиташ тази родителска любов, която осигурява похвална увереност в себе си и укрепва естественото чувство за безопасност. Но на теб ти е провървяло и в това, че твоите родители са се отличавали не само с любов, но и с мъдрост; и именно мъдростта им е помогнала да се въздържат от повечето отстъпки и многото наслаждения, които може да си позволи богатството. Вместо това те са те изпратили в синагогата заедно с другите съседски момчета и освен това са ти помагали да се учиш от този живот. Ти се появи на Йордан, където ние проповядвахме, а учениците на Йоан Кръстител кръщаваха заедно с твоя млад приятел Амос. Вие и двамата желаехте да тръгнете на път заедно с нас. Когато ти се върна в Йерусалим, твоите родители дадоха съгласието си; родителите на Амос му отказаха; те обичаха своя син дотолкова, че му отказаха този благословен опит, който можа да получиш ти и който продължаваш да придобиваш днес. Ако Амос беше избягал от дома си, той щеше да може да се присъедини към нас, но с това би оскърбил любовта и би пожертвал предаността. Даже ако такава постъпка на Амос беше мъдра, на него щеше да му се наложи да заплати ужасна цена за своя опит, независимост и свобода. Мъдрите родители, подобни на твоите, се грижат на техните деца при достигането на твоята възраст да не им се налага да раняват любовта или да жертват предаността за придобиване на независимост и въодушевяваща свобода.

Любовта, Йоане, е висшата реалност във вселената, когато се посвещава на премъдрите същества, но тя става опасен и нерядко полуегоистичен белег в този вид, в който се проявява в опита на смъртните родители. Когато се жениш и възпитаваш собствените си деца, погрижи се за това, мъдростта да наставлява твоята любов, а умът да я ръководи.

177:2.2 (1921.6) “I know you will prove loyal to the gospel of the kingdom because I can depend upon your present faith and love when these qualities are grounded upon such an early training as has been your portion at home. You are the product of a home where the parents bear each other a sincere affection, and therefore you have not been overloved so as injuriously to exalt your concept of self-importance. Neither has your personality suffered distortion in consequence of your parents’ loveless maneuvering for your confidence and loyalty, the one against the other. You have enjoyed that parental love which insures laudable self-confidence and which fosters normal feelings of security. But you have also been fortunate in that your parents possessed wisdom as well as love; and it was wisdom which led them to withhold most forms of indulgence and many luxuries which wealth can buy while they sent you to the synagogue school along with your neighborhood playfellows, and they also encouraged you to learn how to live in this world by permitting you to have original experience. You came over to the Jordan, where we preached and John’s disciples baptized, with your young friend Amos. Both of you desired to go with us. When you returned to Jerusalem, your parents consented; Amos’s parents refused; they loved their son so much that they denied him the blessed experience which you have had, even such as you this day enjoy. By running away from home, Amos could have joined us, but in so doing he would have wounded love and sacrificed loyalty. Even if such a course had been wise, it would have been a terrible price to pay for experience, independence, and liberty. Wise parents, such as yours, see to it that their children do not have to wound love or stifle loyalty in order to develop independence and enjoy invigorating liberty when they have grown up to your age.

177:2.3 (1922.1) “Love, John, is the supreme reality of the universe when bestowed by all-wise beings, but it is a dangerous and oftentimes semiselfish trait as it is manifested in the experience of mortal parents. When you get married and have children of your own to rear, make sure that your love is admonished by wisdom and guided by intelligence.

Твоят млад приятел Амос вярва в това Евангелие на Царството така дълбоко, както и ти, но аз не мога изцяло да разчитам на него. Не мога с увереност да кажа с какво ще се занимава той в бъдеще. Неговото детство не беше такова, каквото създава изцяло надежден човек. Амос твърде много прилича на този апостол, на когото не се отдаде да получи нормално, изпълнено с любов и мъдрост домашно възпитание. Цялата твоя последваща женитба ще бъде по-щастлива и заслужаваща доверие, тъй като първите осем години ти прекара в нормално и благополучно семейство. Ти притежаваш силен и надежден характер, доколкото си израсъл в дом, където са господствали любовта и правилата на мъдростта. Полученото от теб в детството възпитание формира такъв тип преданост, който ми позволява да бъда уверен, че ти няма да изоставиш започнатото от теб дело."

177:2.4 (1922.2) "Your young friend Amos believes this gospel of the kingdom just as much as you, but I cannot fully depend upon him; I am not certain about what he will do in the years to come. His early home life was not such as would produce a wholly dependable person. Amos is too much like one of the apostles who failed to enjoy a normal, loving, and wise home training. Your whole afterlife will be more happy and dependable because you spent your first eight years in a normal and well-regulated home. You possess a strong and well-knit character because you grew up in a home where love prevailed and wisdom reigned. Such a childhood training produces a type of loyalty which assures me that you will go through with the course you have begun."

Повече от час Иисус и Йоан продължаваха да обсъждат семейния живот. Учителят обясни на Йоан, че детето изцяло зависи от своите родители и от свързания с родителите семеен живот във всичко, което се отнася до неговите първи представи за всякакви интелектуални, социални, нравствени и даже духовни понятия, тъй като семейството – това е единственото, което на него отначало му е известно за човешките или божествените отношения. Детето трябва да получи своите първи впечатления за вселената от грижите на майка си; неговите първи представи за небесния Баща изцяло зависят от земния баща. Именно ранният умствен и емоционален живот, обусловен от тези социални и духовни отношения в семейството, определят ще бъде ли последвалият живот на детето щастлив или нещастен, лесен или труден. Това, което става в течение на първите няколко години съществуване, оказва колосално въздействие върху целия последващ живот на човека.

177:2.5 (1922.3) For more than an hour Jesus and John continued this discussion of home life. The Master went on to explain to John how a child is wholly dependent on his parents and the associated home life for all his early concepts of everything intellectual, social, moral, and even spiritual since the family represents to the young child all that he can first know of either human or divine relationships. The child must derive his first impressions of the universe from the mother's care; he is wholly dependent on the earthly father for his first ideas of the heavenly Father. The child's subsequent life is made happy or unhappy, easy or difficult, in accordance with his early mental and emotional life, conditioned by these social and spiritual relationships of the home. A human being's entire afterlife is enormously influenced by what happens during the first few years of existence.

Ние искрено вярваме, че съдържащите се в ученията на Иисус възгледи, основани на отношенията баща и дете, ще могат да получат всемирно признание само тогава, когато в семейния живот на съвременните цивилизовани народи настъпи време на по-голяма любов и мъдрост. Независимо че в двадесети век в разпореждане на родителите се намират обширни познания, независимо от задълбоченото постигане на истината, позволяващо да се усъвършенства семейството и да се придаде на семейния живот по-благороден характер, фактически рядко съвременното семейство е толкова благоприятно място за възпитание на момчета и девойки, както семейството на Иисус в Галилея и семейството на Йоан Марк в Юдея, макар че приемането на Евангелието на Иисус

177:2.6 (1922.4) It is our sincere belief that the gospel of Jesus' teaching, founded as it is on the father-child relationship, can hardly enjoy a world-wide acceptance until such a time as the home life of the modern civilized peoples embraces more of love and more of wisdom. Notwithstanding that parents of the twentieth century possess great knowledge and increased truth for improving the home and ennobling the home life, it remains a fact that very few modern homes are such good places in which to nurture boys and girls as Jesus' home in Galilee and John Mark's home in Judea, albeit the acceptance of Jesus' gospel will result in the immediate improvement of home life. The love life of a wise home and the loyal devotion of true religion exert a profound reciprocal influence upon each other. Such a home life enhances religion, and genuine religion always glorifies the home.

ще доведе до незабавно подобряване на семейния живот. Любовта, изпълваща живота на мъдрото семейство, и предаността, възпитавани от лоялната преданост към истинската религия, си оказват колосално взаимно въздействие. Такъв семеен живот усъвършенства религията, а истинската религия винаги възвеличава семейния живот.

Разбира се, в много по-благополучни съвременни семейства практически са изживени многобройни осъдителни, забавящи растежа влияния и други стесняващи развитието фактори, свойствени на тези древни еврейски семейства. Действително съществуват повече непосредствени права и много повече лична свобода, но тази свобода не се възпира от любовта, не се мотивира от предаността и не се подчинява на разумната дисциплина на мъдростта. Дотогава, докато учим детето на молитвата "Отче наш", върху всички земни бащи ще лежи огромна отговорност – те трябва да живеят така и да устройват своя дом по такъв начин, че думата *баща* по достойнство да се пази свято в съзнанието и сърцето на всяко подрастващо дете.

177:2.7 (1923.1) It is true that many of the objectionable stunting influences and other cramping features of these olden Jewish homes have been virtually eliminated from many of the better-regulated modern homes. There is, indeed, more spontaneous freedom and far more personal liberty, but this liberty is not restrained by love, motivated by loyalty, nor directed by the intelligent discipline of wisdom. As long as we teach the child to pray, "Our Father who is in heaven," a tremendous responsibility rests upon all earthly fathers so to live and order their homes that the word *father* becomes worthily enshrined in the minds and hearts of all growing children.

3. ДЕНЯТ, ПРЕКАРАН В ЛАГЕРА

По-голямата част от този ден апостолите прекараха в разходки по Елеонската планина и беседи с учениците, живеещи в този лагер, но още в началото на втората половина нот деня Иисус започна много да им липсва. Те все повече се тревожеха за неговата безопасност; без Иисус те се чувстваха неизразимо самотно. Целия ден те много спореха за това, следваше ли да позволяват на Учителя да заминава в планината, съпровождан само от един юноша. Макар че никой открито не признаваше това, всеки от тях, с изключение на Юда Искариот, искаше да бъде на мястото на Йоан Марк.

Приблизително в средата на втората половина от деня Натанаил излезе с речта "За висшето желание"; сред неговите слушатели имаше половин дузина апостоли и още толкова ученици. В заключение той каза: "На повечето от нас им пречи нерешителността. Ние сме неспособни да обичаме Учителя така, както той ни обича. Ако всички ние желаехме да се отправим с него така силно, както Йоан Марк, той непременно би ни взел със себе си. Ние стояхме редом и гледахме как юношата се приближи към Учителя и му предложи кошницата, но когато Учителят се хвана за нея, Йоан не пожела да я пусне. И, ето, Учителят ни остави тук и отиде в планината с кошницата, съпровождан само от един юноша."

3. THE DAY AT CAMP

177:3.1 (1923.2) The apostles spent most of this day walking about on Mount Olivet and visiting with the disciples who were encamped with them, but early in the afternoon they became very desirous of seeing Jesus return. As the day wore on, they grew increasingly anxious about his safety; they felt inexpressibly lonely without him. There was much debating throughout the day as to whether the Master should have been allowed to go off by himself in the hills, accompanied only by an errand boy. Though no man openly so expressed his thoughts, there was not one of them, save Judas Iscariot, who did not wish himself in John Mark's place.

177:3.2 (1923.3) It was about midafternoon when Nathaniel made his speech on "Supreme Desire" to about half a dozen of the apostles and as many disciples, the ending of which was: "What is wrong with most of us is that we are only halfhearted. We fail to love the Master as he loves us. If we had all wanted to go with him as much as John Mark did, he would surely have taken us all. We stood by while the lad approached the Master and offered him the basket, but when the Master took hold of it, the lad would not let go. And so the Master left us here while he went off to the hills with basket, boy, and all."

Към четири часа при Давид Зеведеев пристигнаха куриери със съобщение от неговата майка от Витсаида и от майката на Иисус. Няколко дни по-рано Давид стигна до заключението, че първосвещениците и управителите се канят да убият Иисус. Давид знаеше, че те са си поставили за цел да унищожат Учителя, и той почти не се съмняваше, че Иисус няма да прибегне до своята божествена сила заради собственото си спасение и няма да позволи на своите последователи да използват силата за негова защита. Правейки тези изводи, той веднага изпрати до майка си послание, приканвайки я незабавно да дойде в Йерусалим и да доведе със себе си Мария, майката на Иисус, както и всички членове на неговото семейство.

177:3.3 (1923.4) About four o'clock, runners came to David Zebedee bringing him word from his mother at Bethsaida and from Jesus' mother. Several days previously David had made up his mind that the chief priests and rulers were going to kill Jesus. David knew they were determined to destroy the Master, and he was about convinced that Jesus would neither exert his divine power to save himself nor permit his followers to employ force in his defense. Having reached these conclusions, he lost no time in dispatching a messenger to his mother, urging her to come at once to Jerusalem and to bring Mary the mother of Jesus and every member of his family.

Майката на Давид постъпи така, както ú каза нейният син, и сега куриерите се върнаха при Давид, съобщавайки, че майка му и цялото семейство на Иисус тръгват за Йерусалим и трябва да пристигнат тук към края на следващия ден или ден по-късно рано сутринта. Давид направи всичко това по своя собствена инициатива и той сметна за най-добре да не разказва на никого за това. Затова нито един човек не знаеше, че семейството на Иисус е на път за Йерусалим.

177:3.4 (1923.5) David's mother did as her son requested, and now the runners came back to David bringing the word that his mother and Jesus' entire family were on the way to Jerusalem and should arrive sometime late on the following day or very early the next morning. Since David did this on his own initiative, he thought it wise to keep the matter to himself. He told no one, therefore, that Jesus' family was on the way to Jerusalem.

Скоро след обяд повече от двадесет гърци, срещнали се с Иисус и дванадесетте в дома на Йосиф Ариматейски, пристигнаха в лагера, където в течение на няколко часа се съвещаваха с Петър и Йоан. Гърците – поне някои от тях – получиха добра подготовка по въпросите на Царството при Родан в Александрия.

177:3.5 (1924.1) Shortly after noon, more than twenty of the Greeks who had met with Jesus and the twelve at the home of Joseph of Arimathea arrived at the camp, and Peter and John spent several hours in conference with them. These Greeks, at least some of them, were well advanced in the knowledge of the kingdom, having been instructed by Rodan at Alexandria.

Тази вечер, връщайки се към лагера, Иисус побеседва с гърците и ако не беше опасението, че прекомерно ще обезпокои своите апостоли и мнозина от най-близките си ученици, Иисус би посветил тези двадесет гърци точно така, както вече посвети седемдесетте евангелисти.

177:3.6 (1924.2) That evening, after returning to the camp, Jesus visited with the Greeks, and had it not been that such a course would have greatly disturbed his apostles and many of his leading disciples, he would have ordained these twenty Greeks, even as he had the seventy.

По времето, когато в лагера ставаха всички тези събития, в Йерусалим първосвещениците и старейшините се изумиха от това, че Иисус не се връща, за да се обърне към народа. Наистина в навечерието, напускайки храма, той каза: "Аз оставям вашия дом безлюден." Но те не можаха да разберат защо той беше готов да се откаже от придобитото през това време огромно предимство – съчувственото отношение на тълпата. Макар да се опасяваха, че той ще предизвика вълнение в народа, ще го вдигне на бунт, последните думи, с които Учителят се обърна към хората, бяха призив по всички разумни начини да се подчиняват на властта на тези, които "седят на мястото на Мойсей".

177:3.7 (1924.3) While all of this was going on at the camp, in Jerusalem the chief priests and elders were amazed that Jesus did not return to address the multitudes. True, the day before, when he left the temple, he had said, "I leave your house to you desolate." But they could not understand why he would be willing to forgo the great advantage which he had built up in the friendly attitude of the crowds. While they feared he would stir up a tumult among the people, the Master's last words to the multitude had been an exhortation to conform in every reasonable manner with the authority of those "who sit in Moses' seat." But it was a busy day in the city as they simultaneously prepared for the Passover and perfected their plans for destroying Jesus.

Това беше напрегнат ден, тъй като те едновременно се готвеха за Пасхата и уточняваха своите планове за убийството на Иисус.

В лагера имаше малко посетители, защото тези, които знаеха, че Иисус се кани да остане тук, вместо всяка вечер да отиват във Витания, пазеха съществуването на лагера в дълбока тайна.

4. ЮДА И ПЪРВОСВЕЩЕНИЦИТЕ

Скоро след като Иисус и Йоан Марк напуснаха лагера, Юда Искариот изчезна, връщайки се при своите братя едва вечерта. Независимо от това, че Учителят специално помоли да се въздържат от посещения на Йерусалим, този объркал се и недоволен апостол спешно се отправи в града на среща с враговете на Иисус, която се състоя в дома на първосвещеника Каяфа. Неофициалното заседание на Синедриона трябваше да започне малко след 10 часа сутринта. На тази среща те се канеха да обсъдят характера на обвинението, което предстоеше да предявят против Иисус, както и да решат каква процедура следва да се използва, за да го доставят на римските власти и да осигурят необходимото утвърждаване от гражданската власт на вече произнесената смъртна присъда.

Предишния ден Юда разказа на някои роднини и садукеи, приятели на семейството на неговия баща, че той се е убедил, че Иисус е благонамерен мечтател и идеалист, а не дългоочакваният избавител на Израил. Юда заяви, че много би му се искало да намери някаква възможност да напусне това движение. Неговите приятели ласкателно го увериха, че неговото оттегляне ще бъде приветствано от юдейските управители като велико събитие, значението на което ще бъде трудно да се прецени. Те го накараха да повярва, че той ще се удостои с високи почести от Синедриона и накрая ще може да изтрие от себе си клеймото на позора – неговата благонамерена, но "прискърбна връзка с невежите галилейци".

Юда не можа истински да повярва в това, че Учителят прави своите чудеса със силата на княза на дяволите, но сега беше напълно убеден, че Иисус няма да започне да използва своето могъщество за самовъзвеличаване; накрая той се убеди, че Иисус ще позволи на юдейските управители да го убият, и не можа да понесе унизителната мисъл да се окаже причислен към разгроменото движение. Той не се канеше да се примири с явното поражение.

177:3.8 (1924.4) Not many people came to the camp, for its establishment had been kept a well-guarded secret by all who knew that Jesus was expecting to stay there in place of going out to Bethany every night.

4. JUDAS AND THE CHIEF PRIESTS

177:4.1 (1924.5) Shortly after Jesus and John Mark left the camp, Judas Iscariot disappeared from among his brethren, not returning until late in the afternoon. This confused and discontented apostle, notwithstanding his Master's specific request to refrain from entering Jerusalem, went in haste to keep his appointment with Jesus' enemies at the home of Caiaphas the high priest. This was an informal meeting of the Sanhedrin and had been appointed for shortly after ten o'clock that morning. This meeting was called to discuss the nature of the charges which should be lodged against Jesus and to decide upon the procedure to be employed in bringing him before the Roman authorities for the purpose of securing the necessary civil confirmation of the death sentence which they had already passed upon him.

177:4.2 (1924.6) On the preceding day Judas had disclosed to some of his relatives and to certain Sadducean friends of his father's family that he had reached the conclusion that, while Jesus was a well-meaning dreamer and idealist, he was not the expected deliverer of Israel. Judas stated that he would very much like to find some way of withdrawing gracefully from the whole movement. His friends flatteringly assured him that his withdrawal would be hailed by the Jewish rulers as a great event, and that nothing would be too good for him. They led him to believe that he would forthwith receive high honors from the Sanhedrin, and that he would at last be in a position to erase the stigma of his well-meant but "unfortunate association with untaught Galileans."

177:4.3 (1924.7) Judas could not quite believe that the mighty works of the Master had been wrought by the power of the prince of devils, but he was now fully convinced that Jesus would not exert his power in self-aggrandizement; he was at last convinced that Jesus would allow himself to be destroyed by the Jewish rulers, and he could not endure the humiliating thought of being identified with a movement of defeat. He refused to entertain the idea of apparent failure. He thoroughly

Добре разбираше твърдия характер на Учителя и проницателността на неговия величествен или милосърден разум. И при все това на него му беше приятно поне отчасти да споделя мнението на един от родните за това, че Иисус, оставайки си благонамерен фанатик, беше вероятно не с всичкия си, че той винаги е изглеждал странен и погрешно разбиран човек.

И сега – както никога преди това – Юда осъзна, че изпитва странно негодувание поради това, че Иисус така и не го назначи на по-почетна длъжност. Преди той винаги ценеше това, че му повериха длъжността на апостолски ковчежник, но сега започна да чувства, че не са го оценили по достойнство и че неговите способности са останали непризнати. Внезапно го обхвана негодувание, когато помисли, че именно Петър, Яков и Йоан бяха удостоени с честта на близкото общуване с Иисус, и сега, когато отиваше към първосвещеника, стремежът да се разплати с Петър, Яков и Йоан го поглъщаше доста повече, отколкото мисълта да предаде Иисус. Но покрай всичко друго именно в този момент на преден план в неговото съзнание започна да се появява нова преобладаваща мисъл: той реши да се сдобие с почести за себе си, а ако едновременно с това можеше да си разчисти сметките и с виновниците за най-голямото разочарование в живота му, толкова по-добре. Овладя го ужасна смесица от смущение, гордост, отчаяние и решителност. Затова трябва да е ясно, че далеч не парите водеха Юда в дома на Каяфа, където му предстоеше да се уговори за предаването на Иисус.

Приближавайки се към дома на Каяфа, той стигна до окончателната мисъл да напусне Иисус и своите ближни-апостоли; като реши по този начин да предаде делото на Царството, той си постави за своя цел да се сдобие за себе си с колкото може повече от тези почести и слава, които, както той предполагаше, когато за пръв път свързваше себе си с Иисус и новото Евангелие на Царството, трябваше някога да станат негови. Преди всички апостоли споделяха такива честолюбиви мечти, но с течение на времето се научиха да се възхищават на истината и да обичат Иисус – във всеки случай повече, отколкото Юда.

Предателят беше представен на Каяфа и на еврейските управители от негов братовчед; той обясни, че Юда, откривайки, че е било грешка да позволи на хитрото учение на Иисус да го въведе в заблуждение, е пристигнал тук, където би желал публично и официално да се отрече от своята връзка с галилееца и едновременно да моли за възстановяване на доверието и братството на своите събратя-юдеи. Както обясни по-нататък този

understood the sturdy character of his Master and the keenness of that majestic and merciful mind, yet he derived pleasure from even the partial entertainment of the suggestion of one of his relatives that Jesus, while he was a well-meaning fanatic, was probably not really sound of mind; that he had always appeared to be a strange and misunderstood person.

177:4.4 (1925.1) And now, as never before, Judas found himself becoming strangely resentful that Jesus had never assigned him a position of greater honor. All along he had appreciated the honor of being the apostolic treasurer, but now he began to feel that he was not appreciated; that his abilities were unrecognized. He was suddenly overcome with indignation that Peter, James, and John should have been honored with close association with Jesus, and at this time, when he was on the way to the high priest's home, he was bent on getting even with Peter, James, and John more than he was concerned with any thought of betraying Jesus. But over and above all, just then, a new and dominating thought began to occupy the forefront of his conscious mind: He had set out to get honor for himself, and if this could be secured simultaneously with getting even with those who had contributed to the greatest disappointment of his life, all the better. He was seized with a terrible conspiracy of confusion, pride, desperation, and determination. And so it must be plain that it was not for money that Judas was then on his way to the home of Caiaphas to arrange for the betrayal of Jesus.

177:4.5 (1925.2) As Judas approached the home of Caiaphas, he arrived at the final decision to abandon Jesus and his fellow apostles; and having thus made up his mind to desert the cause of the kingdom of heaven, he was determined to secure for himself as much as possible of that honor and glory which he had thought would sometime be his when he first identified himself with Jesus and the new gospel of the kingdom. All of the apostles once shared this ambition with Judas, but as time passed they learned to admire truth and to love Jesus, at least more than did Judas.

177:4.6 (1925.3) The traitor was presented to Caiaphas and the Jewish rulers by his cousin, who explained that Judas, having discovered his mistake in allowing himself to be misled by the subtle teaching of Jesus, had arrived at the place where he wished to make public and formal renunciation of his association with the Galilean and at the same time to ask for reinstatement in the confidence and fellowship of his Judean brethren. This spokesman for Judas went on to

представител на Юда, той признава, че за запазването на мира в Израил Иисус следва да бъде взет под стража и че той е дошъл, за да може – в потвърждение на своето разкаяние, че е вземал участие в такова погрешно движение, и като доказателство за искреното връщане към ученията на Мойсей – да предложи на Синедриона своите услуги, защото той, заедно с началника на стражата, имащ заповед за ареста на Иисус, може да направи така, че този човек да може да бъде арестуван тихо и с това напълно да изключи опасността от народни вълнения или необходимостта да се отлага арестът до завършването на Пасхата.

explain that Judas recognized it would be best for the peace of Israel if Jesus should be taken into custody, and that, as evidence of his sorrow in having participated in such a movement of error and as proof of his sincerity in now returning to the teachings of Moses, he had come to offer himself to the Sanhedrin as one who could so arrange with the captain holding the orders for Jesus' arrest that he could be taken into custody quietly, thus avoiding any danger of stirring up the multitudes or the necessity of postponing his arrest until after the Passover.

Когато братовчедът замлъкна, той представи Юда, който – приближавайки се към първосвещеника – каза: "Ще направя всичко, което обеща моят братовчед, но какво сте готови да ми предложите вие за тази услуга?" Явно Юда не забеляза изражението на презрение и даже отвращение, което се появи на лицето на жестокия и тщеславен Каяфа; сърцето на Юда прекалено се стремеше към лична слава и жадуваше това удовлетворение, което дава самовъзвеличаването.

177:4.7 (1925.4) When his cousin had finished speaking, he presented Judas, who, stepping forward near the high priest, said: "All that my cousin has promised, I will do, but what are you willing to give me for this service?" Judas did not seem to discern the look of disdain and even disgust that came over the face of the hardhearted and vainglorious Caiaphas; his heart was too much set on self-glory and the craving for the satisfaction of self-exaltation.

Поглеждайки предателя, Каяфа каза: "Юда, върви при началника на стражата и се уговори с него да доведеш своя Учител при нас днес или утре вечерта; и когато ни го предадеш в ръцете, ще получиш награда за своите услуги." Чувайки това, Юда напусна първосвещениците и управителите и уговори с началника на храмовата стража плана за ареста на Иисус. Юда знаеше, че по това време Иисус го нямаше в лагера, и изобщо не си представяше кога ще се върне той. Затова те се договориха да арестуват Иисус следващата вечер (в четвъртък), след като жителите на Йерусалим и пристигналите тук поклонници отидат да си легнат.

177:4.8 (1926.1) And then Caiaphas looked down upon the betrayer while he said: "Judas, you go to the captain of the guard and arrange with that officer to bring your Master to us either tonight or tomorrow night, and when he has been delivered by you into our hands, you shall receive your reward for this service." When Judas heard this, he went forth from the presence of the chief priests and rulers and took counsel with the captain of the temple guards as to the manner in which Jesus was to be apprehended. Judas knew that Jesus was then absent from the camp and had no idea when he would return that evening, and so they agreed among themselves to arrest Jesus the next evening (Thursday) after the people of Jerusalem and all of the visiting pilgrims had retired for the night.

Юда се върна при своите съратници в лагера опиянен от отдавна непосещавалите го мечти за величие и слава. Той се беше записал при Иисус с надеждата, че някога ще стане велик човек в Царството, и накрая разбра, че ново Царство – такова, каквото го очакваше той – няма да има. Но той се радваше, че се оказа толкова благоразумен, че да замени своите разочарования, свързани с невъзможността да постигне слава в това ново Царство, което и очакваше, за бързо придобиване на почести и награда при стария ред, който, както той сега предполагаше, ще се запази и който, както той беше уверен, щеше унищожи Иисус и това, което той олицетворяваше. Последният осъзнат мотив за предателството на Юда разкрива

177:4.9 (1926.2) Judas returned to his associates at the camp intoxicated with thoughts of grandeur and glory such as he had not had for many a day. He had enlisted with Jesus hoping some day to become a great man in the new kingdom. He at last realized that there was to be no new kingdom such as he had anticipated. But he rejoiced in being so sagacious as to trade off his disappointment in failing to achieve glory in an anticipated new kingdom for the immediate realization of honor and reward in the old order, which he now believed would survive, and which he was certain would destroy Jesus and all that he stood for. In its last motive of conscious intention, Judas's betrayal of Jesus was the cowardly act of a selfish deserter whose only thought was his own safety and glorification, no matter what might be

страхливата постъпка на егоистичен дезертьор, единствената цел на когото беше да обезопаси и прослави самия себе си независимо от последствията, с които беше изпълнено неговото поведение спрямо Учителя и бившите му съратници.

Но такъв той си беше винаги. Юда отдавна вече бе завладян от своето злостно, упорито, егоистично и мнително съзнание, постепенно натрупвайки в ума си и приемайки в сърцето си тази пропита с ненавист злонамерена жажда за мъст и предателство. Иисус обичаше Юда и му се доверяваше така, както обичаше другите апостоли и им се доверяваше, но Юда не възпита в себе си лоялна преданост и не изпита в отговор беззаветна любов. Колко опасно може да стане тщеславието, когато се слее с егоизма, а неговата висша мотивация стане по-зловещото и отдавна подтискано желание за отмъщение! Колко съкрушително е разочарованието за тези глупци, които, без да свалят очи от призрачните и ефимерни съблазни на времето, са неспособни да видят по-високи и реални постижения – тези непреходни дела, които осъществяват във вечните светове божествените ценности и истинските духовни реалности! Юда жадуваше за светски почести в ума си и постепенно с цялото си сърце заобича своето желание; с ума си останалите апостоли също жадуваха за такава светска слава, но в душата си обичаха Иисус и правеха всичко възможно, за да заобичат истините, на които той ги учеше.

По това време Юда не си даваше сметка, че подсъзнателно той критикуваше Иисус, откакто Йоан Кръстител беше обезглавен от Ирод. В дълбините на душата си Юда винаги се беше възмущавал от това, че Иисус не спаси Йоан. Не забравяйте, че Юда беше ученик на Йоан преди да стане последовател на Иисус. И цялото това човешко възмущение и горчиво разочарование, което Юда натрупваше в своята душа, обличайки го в одеждите на ненавистта, стана сега органична част от неговото подсъзнание, готово да излезе на повърхността и да го погълне, още щом той се реши да се лиши от защитното въздействие на своите събратя и едновременно с това стана жертва на хитрите намеци и тънките насмешки на враговете на Иисус. Всеки път, когато Юда позволяваше на своите надежди да се издигнат до небесата, а думите или делата на Иисус ги разбиваха на парчета, в неговото сърце оставаше белег от горчива обида; тези белези ставаха все повече и повече и скоро сърцето, на което толкова често нанасяха рани, изгуби истинската любов към този, който накара да страда тази благонамерена, но страхлива и

the results of his conduct upon his Master and upon his former associates.

177:4.10 (1926.3) But it was ever just that way. Judas had long been engaged in this deliberate, persistent, selfish, and vengeful consciousness of progressively building up in his mind, and entertaining in his heart, these hateful and evil desires of revenge and disloyalty. Jesus loved and trusted Judas even as he loved and trusted the other apostles, but Judas failed to develop loyal trust and to experience wholehearted love in return. And how dangerous ambition can become when it is once wholly wedded to self-seeking and supremely motivated by sullen and long-suppressed vengeance! What a crushing thing is disappointment in the lives of those foolish persons who, in fastening their gaze on the shadowy and evanescent allurements of time, become blinded to the higher and more real achievements of the everlasting attainments of the eternal worlds of divine values and true spiritual realities. Judas craved worldly honor in his mind and grew to love this desire with his whole heart; the other apostles likewise craved this same worldly honor in their minds, but with their hearts they loved Jesus and were doing their best to learn to love the truths which he taught them.

177:4.11 (1926.4) Judas did not realize it at this time, but he had been a subconscious critic of Jesus ever since John the Baptist was beheaded by Herod. Deep down in his heart Judas always resented the fact that Jesus did not save John. You should not forget that Judas had been a disciple of John before he became a follower of Jesus. And all these accumulations of human resentment and bitter disappointment which Judas had laid by in his soul in habiliments of hate were now well organized in his subconscious mind and ready to spring up to engulf him when he once dared to separate himself from the supporting influence of his brethren while at the same time exposing himself to the clever insinuations and subtle ridicule of the enemies of Jesus. Every time Judas allowed his hopes to soar high and Jesus would do or say something to dash them to pieces, there was always left in Judas's heart a scar of bitter resentment; and as these scars multiplied, presently that heart, so often wounded, lost all real affection for the one who had inflicted this distasteful experience upon a well-intentioned but cowardly and self-centered personality. Judas did not realize it, but he was a coward. Accordingly was he always inclined to assign to Jesus

егоистична личност. Макар че Юда не разбираше това, той беше страхливец. Затова винаги беше готов да припише на Иисус страхливостта като мотива, който толкова често го принуждаваше да се отказва от стремежа към власт или слава, когато, както изглеждаше, нищо не струваше да ги овладее. И всеки смъртен допълнително знае, че любовта, даже когато е истинска, е способна – чрез разочарование, ревност и продължително чувство на обида – в резултат да се превърне в най-истинска ненавист.

cowardice as the motive which led him so often to refuse to grasp for power or glory when they were apparently within his easy reach. And every mortal man knows full well how love, even when once genuine, can, through disappointment, jealousy, and long-continued resentment, be eventually turned into actual hate.

Най-после първосвещениците и старейшините можеха да въздъхнат с облекчение, получавайки възможността да дишат по-спокойно в течение на няколко часа. Сега нямаше нужда да арестуват Иисус пред хората, а получавайки като съюзник предателя Юда, те можеха да бъдат уверени, че Иисус няма да избегне техния съд, както това вече неведнъж се беше случвало в миналото.

177:4.12 (1927.1) At last the chief priests and elders could breathe easily for a few hours. They would not have to arrest Jesus in public, and the securing of Judas as a traitorous ally insured that Jesus would not escape from their jurisdiction as he had so many times in the past.

5. ПОСЛЕДНИТЕ БЕСЕДИ

5. THE LAST SOCIAL HOUR

Доколкото всичко това ставаше в сряда, вечерта в лагера премина в общуване. Учителят се опитваше да поободри своите подтиснати апостоли, но това беше практически невъзможно. Всички те започнаха да разбират, че се надигат мрачни и тежки събития. Те не се развеселиха, даже когато Учителят припомни за наситените със събития и изпълнени с любов години, които прекараха заедно. Иисус внимателно разпита апостолите за техните семейства и, гледайки Давид Зеведеев, се осведоми не е ли имало в последно време съобщение от майка му, по-малката му сестра и другите членове на неговото семейство. Давид сведе поглед към краката си; той се боеше да отговори.

177:5.1 (1927.2) Since it was Wednesday, this evening at the camp was a social hour. The Master endeavored to cheer his downcast apostles, but that was well-nigh impossible. They were all beginning to realize that disconcerting and crushing events were impending. They could not be cheerful, even when the Master recounted their years of eventful and loving association. Jesus made careful inquiry about the families of all of the apostles and, looking over toward David Zebedee, asked if anyone had heard recently from his mother, his youngest sister, or other members of his family. David looked down at his feet; he was afraid to answer.

Тази вечер Иисус предупреди своите последователи да не разчитат на поддръжка от тълпата. Той напомни какво им се наложи да изпитат в Галилея, когато, отново и отново хорските тълпи с ентусиазъм се устремяваха към тях, а след това със същата страст се отвръщаха от тях и се връщаха към предишната си вяра и живот. И след това той каза: “Затова вие не трябва да позволявате на огромните тълпи, които ни слушаха в храма и както изглеждаше, вярваха на нашето учение, да ви въвеждат в заблуждение. Тълпата чува истината и ú вярва повърхностно, с ума си, но малко от тези хора позволяват на думите на истината да пуснат живи корени право в сърцето. Когато дойде истинска беда, вие няма да можете да се надявате на поддръжката на тези, които знаят Евангелието само с ума си и не са го почувствали със

177:5.2 (1927.3) This was the occasion of Jesus’ warning his followers to beware of the support of the multitude. He recounted their experiences in Galilee when time and again great throngs of people enthusiastically followed them around and then just as ardently turned against them and returned to their former ways of believing and living. And then he said: “And so you must not allow yourselves to be deceived by the great crowds who heard us in the temple, and who seemed to believe our teachings. These multitudes listen to the truth and believe it superficially with their minds, but few of them permit the word of truth to strike down into the heart with living roots. Those who know the gospel only in the mind, and who have not experienced it in the heart, cannot be depended upon for support when real trouble comes. When the rulers of the Jews reach an agreement to destroy the Son of

своето сърце. Когато управителите на евреите се уговорят за убийството на Сина Човешки и съвместно нанесат удар, ще видите как тълпата или ще се разбяга в паника, или ще застине в мълчаливо изумление, докато тези заслепени управители водят учителите на Евангелието на екзекуция. А след това, когато ви връхлетят вражда и преследвания, другите – които, както смятате вие, обичат истината – ще бъдат разпръснати, а други ще се отрекат от Евангелието и ще ви изоставят. Някои от тези, които ни бяха много близки, вече са решили да бягат. Днес вие си починахте, готвейки се за времената, които ни предстоят. Затова бъдете бдителни и се молете утре да бъдете по-силни, за да устоите в тези дни, на прага на които се намираме."

Man, and when they strike with one accord, you will see the multitude either flee in dismay or else stand by in silent amazement while these maddened and blinded rulers lead the teachers of the gospel truth to their death. And then, when adversity and persecution descend upon you, still others who you think love the truth will be scattered, and some will renounce the gospel and desert you. Some who have been very close to us have already made up their minds to desert. You have rested today in preparation for those times which are now upon us. Watch, therefore, and pray that on the morrow you may be strengthened for the days that are just ahead."

Атмосферата в лагера беше нажежена до краен предел. Мълчаливи куриери се появяваха и изчезваха, общувайки само с Давид Зеведеев. До настъпването на нощта някои вече знаеха, че Лазар спешно е избягал от Витания. След завръщането в лагера Йоан Марк пазеше зловещо мълчание независимо от това, че прекара целия ден в компанията на Учителя. Всички опити да го разпитат ясно показваха, че Иисус му е казал да мълчи.

177:5.3 (1927.4) The atmosphere of the camp was charged with an inexplicable tension. Silent messengers came and went, communicating with only David Zebedee. Before the evening had passed, certain ones knew that Lazarus had taken hasty flight from Bethany. John Mark was ominously silent after returning to camp, notwithstanding he had spent the whole day in the Master's company. Every effort to persuade him to talk only indicated clearly that Jesus had told him not to talk.

Даже доброто настроение и необичайната общителност на Учителя ги плашеха. Всички те чувстваха неизбежното приближаване на ужасната изолация и съзнаваха, че тя е готова да се стовари върху тях със съкрушителна внезапност и неизбежен ужас. Те смътно усещаха какво ги чака и нито един от тях не се чувстваше готов за това изпитание. Учителят отсъства целия ден; на тях той страшно им беше липсвал.

177:5.4 (1928.1) Even the Master's good cheer and his unusual sociability frightened them. They all felt the certain drawing upon them of the terrible isolation which they realized was about to descend with crashing suddenness and inescapable terror. They vaguely sensed what was coming, and none felt prepared to face the test. The Master had been away all day; they had missed him tremendously.

За цялото време чак до смъртния час на Учителя апостолите никога не бяха падали духом така, както тази вечер в сряда. Макар че в четвъртък те се приближиха с още един ден към трагичния петък, при все това той беше с тях и те се справиха по-добре с вълненията от този ден.

177:5.5 (1928.2) This Wednesday evening was the low-tide mark of their spiritual status up to the actual hour of the Master's death. Although the next day was one more day nearer the tragic Friday, still, he was with them, and they passed through its anxious hours more gracefully.

Точно преди полунощ Иисус, знаейки, че това ще стане последната нощ, която ще може спокойно да прекара заедно със своето избрано семейство на Земята, разпускайки ги да си легнат, каза: "Идете да си легнете, мои братя, и нека мирът да е с вас, докато се събудим и посрещнем утрешния ден – още един ден за изпълнение на волята на Отеца и за изпитване на радост от осъзнаването на това, че сме Негови синове."

177:5.6 (1928.3) It was just before midnight when Jesus, knowing this would be the last night he would ever sleep through with his chosen family on earth, said, as he dispersed them for the night: "Go to your sleep, my brethren, and peace be upon you till we rise on the morrow, one more day to do the Father's will and experience the joy of knowing that we are his sons."

Документ 178. Последният ден в лагера

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 178. ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН В ЛАГЕРА

Секции

Въведение
1. Беседата за синовството и гражданството
2. След обедната трапеза
3. На път за града

PAPER 178
LAST DAY AT THE CAMP

SECTIONS

Introduction
1. Discourse on Sonship and Citizenship
2. After the Noontime Meal
3. On the Way to the Supper

Въведение

ИИСУС планираше да прекара този четвъртък – своя последен свободен ден на Земята като божествен Син, инкарниран в плът – заедно с апостолите и няколко верни и предани ученици. Тази прекрасна сутрин малко след закуска Учителят ги отведе в уединено място малко над лагера, където им разкри много нови истини. Макар че в ранните вечерни часове Иисус отново беседва с апостолите, тази реч, произнесена в четвъртък сутринта, беше неговото прощално обръщение към обединената група апостоли и избрани ученици – както евреи, така и езичници. Присъстваха и дванадесетте, с изключение на Юда. Петър и няколко други апостоли отбелязаха неговото отсъствие и някои от тях решиха, че Иисус го е изпратил в града по работа – вероятно във връзка с предстоящото празнуване на Пасхата. Юда се върна в лагера едва в средата на втората половина от деня, малко преди Иисус да поведе дванадесетте в града за участие в Тайната вечеря.

INTRODUCTION

178:0.1 (1929.1) JESUS planned to spend this Thursday, his last free day on earth as a divine Son incarnated in the flesh, with his apostles and a few loyal and devoted disciples. Soon after the breakfast hour on this beautiful morning, the Master led them to a secluded spot a short distance above their camp and there taught them many new truths. Although Jesus delivered other discourses to the apostles during the early evening hours of the day, this talk of Thursday forenoon was his farewell address to the combined camp group of apostles and chosen disciples, both Jews and gentiles. The twelve were all present save Judas. Peter and several of the apostles remarked about his absence, and some of them thought Jesus had sent him into the city to attend to some matter, probably to arrange the details of their forthcoming celebration of the Passover. Judas did not return to the camp until midafternoon, a short time before Jesus led the twelve into Jerusalem to partake of the Last Supper.

1. БЕСЕДАТА ЗА СИНОВСТВОТО И ГРАЖДАНСТВОТО

В течение на почти два часа Иисус

1. DISCOURSE ON SONSHIP AND CITIZENSHIP

178:1.1 (1929.2) Jesus talked to about fifty of his

беседва с приблизително петдесет верни последователи и отговори на много въпроси относно това, как Царството небесно се съотнася към царствата на този свят, а богосиновството – към статута на гражданите в земните държави. Заедно с отговорите на Иисус на въпроси тази реч може накратко да се изложи на съвременен език по следния начин:

Материалните царства на този свят нерядко се сблъскват с необходимостта да прибегнат към физическа сила за изпълнение на своите закони и поддържане на реда. В Царството небесно истински вярващите няма да прибягват към физическа сила. Явявайки се духовно братство на родените в духа Божии синове, Царството небесно може да се разпространява само със силата на духа. Това различие в методите засяга отношенията в Царството на вярващите към царствата, основани на светско управление, и не лишава социалните групи вярващи от правата да поддържат реда в своите редове и да дисциплинират непослушните и недостойни членове.

Няма нищо несъвместимо между статута на сина на Божественото царство и статута на гражданин, подчинен на светско или гражданско управление. Задължението на вярващия е да отдава кесаревото кесарю, а Божието – Богу. Между тези две изисквания не може да има никакво противоречие, доколкото едното е материално, а другото – духовно, освен ако не става така, че кесарят да се старае да узурпира прерогативите на Бога и да изисква да му оказват духовна почит и висше поклонение. В такива случаи се покланяйте само на Бога, опитвайки се да просветите тези заблудили се земни управители и с това да ги доведете също и до признаването на Отеца небесен. Не оказвайте духовно поклонение на земни управители и не използвайте физическите сили на земни правителства, чиито управители могат някога да станат вярващи при съдействието на мисията на Духовното царство.

От гледна точка на прогресиращата цивилизация синовството в Царството небесно трябва да ви помогне да станете идеални граждани на царството на този свят, тъй като братството и служенето са крайъгълни камъни на Евангелието за Царството. Зовът на любовта на духовното братство трябва да се окаже ефективен разрушител на подбудите към ненавист, присъща на невярващите и войнствени граждани на земните царства. Но тези материалистични настроени и невежи синове никога няма да видят вашата духовна светлина, ако не се приближите до тях плътно

trusted followers for almost two hours and answered a score of questions regarding the relation of the kingdom of heaven to the kingdoms of this world, concerning the relation of sonship with God to citizenship in earthly governments. This discourse, together with his answers to questions, may be summarized and restated in modern language as follows:

178:1.2 (1929.3) The kingdoms of this world, being material, may often find it necessary to employ physical force in the execution of their laws and for the maintenance of order. In the kingdom of heaven true believers will not resort to the employment of physical force. The kingdom of heaven, being a spiritual brotherhood of the spirit-born sons of God, may be promulgated only by the power of the spirit. This distinction of procedure refers to the relations of the kingdom of believers to the kingdoms of secular government and does not nullify the right of social groups of believers to maintain order in their ranks and administer discipline upon unruly and unworthy members.

178:1.3 (1929.4) There is nothing incompatible between sonship in the spiritual kingdom and citizenship in the secular or civil government. It is the believer's duty to render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's. There cannot be any disagreement between these two requirements, the one being material and the other spiritual, unless it should develop that a Caesar presumes to usurp the prerogatives of God and demand that spiritual homage and supreme worship be rendered to him. In such a case you shall worship only God while you seek to enlighten such misguided earthly rulers and in this way lead them also to the recognition of the Father in heaven. You shall not render spiritual worship to earthly rulers; neither should you employ the physical forces of earthly governments, whose rulers may sometime become believers, in the work of furthering the mission of the spiritual kingdom.

178:1.4 (1930.1) Sonship in the kingdom, from the standpoint of advancing civilization, should assist you in becoming the ideal citizens of the kingdoms of this world since brotherhood and service are the cornerstones of the gospel of the kingdom. The love call of the spiritual kingdom should prove to be the effective destroyer of the hate urge of the unbelieving and war-minded citizens of the earthly kingdoms. But these material-minded sons in darkness will never know of your spiritual light of truth unless you draw very near them with that unselfish social service which is the natural outgrowth of the bearing of the fruits of the spirit in the life experience of each individual believer.

с това безкористно обществено служене, което е естествено следствие от плодовете на духа, появяващи се в жизнения опит на всеки отделен вярващ.

Като смъртни и материални хора вие действително сте граждани на земните царства и следва да бъдете добри граждани, още повече че вие се възродихте в духа, ставайки синове на Царството небесно. На вас, просветените с вяра и освободените духом синове на Небесното царство, лежи двойна отговорност – дълг пред човека и дълг пред Бога, и в същото време вие доброволно приемате върху себе си трето, свещено задължение: служене на братството на позналите Бога вярващи.

178:1.5 (1930.2) As mortal and material men, you are indeed citizens of the earthly kingdoms, and you should be good citizens, all the better for having become reborn spirit sons of the heavenly kingdom. As faith-enlightened and spirit-liberated sons of the kingdom of heaven, you face a double responsibility of duty to man and duty to God while you voluntarily assume a third and sacred obligation: service to the brotherhood of God-knowing believers.

Не се покланяйте на своите тленни управители и не използвайте тленна сила за укрепване на Духовното царство; но изпълненото с любов служене трябва да стане тази праведна опека, която следва да проявявате както по отношение на вярващите, така и по отношение на невярващите. В Евангелието за Царството е заключен могъщият Дух на Истината и скоро аз ще излея този Дух над цялата плът. Плодовете на Духа – вашето искрено и любвеобилно служене, са мощен социален лост за възвисяване на пребиваващите в тъмнина народи и този Дух на Истината ще стане средството, което ще приумножи вашето могъщество.

178:1.6 (1930.3) You may not worship your temporal rulers, and you should not employ temporal power in the furtherance of the spiritual kingdom; but you should manifest the righteous ministry of loving service to believers and unbelievers alike. In the gospel of the kingdom there resides the mighty Spirit of Truth, and presently I will pour out this same spirit upon all flesh. The fruits of the spirit, your sincere and loving service, are the mighty social lever to uplift the races of darkness, and this Spirit of Truth will become your power-multiplying fulcrum.

В своите отношения с неверните граждански управители демонстрирайте мъдрост и прозорливост. Бъдете благоразумни – докажете, че умеете да отстранявате незначителните разногласия и да разрешавате дребните спорове. По всички възможни начини – правейки компромис във всичко освен с духовната си преданост към управителите на вселената – се стремете да живеете в мир с всички хора. Бъдете винаги мъдри като змии, но безобидни като гълъби.

178:1.7 (1930.4) Display wisdom and exhibit sagacity in your dealings with unbelieving civil rulers. By discretion show yourselves to be expert in ironing out minor disagreements and in adjusting trifling misunderstandings. In every possible way — in everything short of your spiritual allegiance to the rulers of the universe — seek to live peaceably with all men. Be you always as wise as serpents but as harmless as doves.

Ставайки просветени синове на Царството, вие трябва да станете още по-добри граждани на светската държава; така и земните управители, повярвали в Евангелието на Небесното царство, трябва да се превърнат в още по-добри управляващи на гражданските дела. Безкористното служене на човека и разумното поклонение на Бога трябва да направи всички вярващи в Царството най-добрите граждани на света, докато високата гражданственост и искрената преданост към светските задължения трябва да направят такива граждани по-отзивчиви към зова на духа – синовството в Небесното царство.

178:1.8 (1930.5) You should be made all the better citizens of the secular government as a result of becoming enlightened sons of the kingdom; so should the rulers of earthly governments become all the better rulers in civil affairs as a result of believing this gospel of the heavenly kingdom. The attitude of unselfish service of man and intelligent worship of God should make all kingdom believers better world citizens, while the attitude of honest citizenship and sincere devotion to one's temporal duty should help to make such a citizen the more easily reached by the spirit call to sonship in the heavenly kingdom.

Докато земните управители се стремят към религиозна диктатура, вие, вярващите в

178:1.9 (1930.6) So long as the rulers of earthly governments seek to exercise the authority of

това Евангелие, можете да очаквате само неприятности, гонения и даже смърт. Но светлината, която вие носите в света, и даже начинът, по който ще страдате и умирате за това Евангелие на Царството, рано или късно сами по себе си ще просветят целия свят и ще доведат до постепенно разделяне на политиката и религията. Ще дойде време, когато настойчивата проповед на Евангелието за Царството ще донесе на всички народи ново, невиждано освобождение, интелектуална независимост и религиозна свобода.

В условията на надигащите се преследвания от страна на тези, които ненавиждат това Евангелие на радост и свобода, вие ще процъфтявате и Евангелието ще преуспява. Но сериозна опасност ви грози в бъдеще, когато повечето от хората ще се отнасят доброжелателно към Царството и мнозина от тези, които заемат високо положение, формално ще приемат Евангелието на Небесното царство. Учете се на преданост към Царството даже по време на мир и процъфтяване. Не изкушавайте опекунстващите ви ангели и не ги карайте от любов към вас да ви наказват – да ви водят по смутни пътища заради спасението на вашите лесно отклоняващи се души.

Помнете, че вие сте изпратени да проповядвате Евангелието на Царството – висшето желание да изпълните волята на Отеца заедно с висшата радост на вероизповедното осъзнаване на богосиновството, и не трябва да позволявате на каквото и да е да ви отвлича от преданото изпълнение на единственото задължение. Нека излишъкът от вашата любвеобилна духовна опека, просветеното интелектуално общуване и възвисяващото обществено служене да служи за благото на цялото човечество, но нито едно от тези хуманни деяния – нито всичките те в съвкупност – не трябва да изместват проповядването на Евангелието. Такова велико служене е страничен социален продукт на още по-велико и възвишено служене и преобразувания, ставащи в сърцето на вярващия в Духа на Истината, и личното осъзнаване, че вярата на родения в духа човек придава увереност в активните приятелски взаимоотношения с вечния Бог.

Вие не трябва да се опитвате да разпространявате истината или да утвърждавате праведността за сметка на властта на гражданските правителства или приемане на светски закони. Трябва винаги да се стремите да убедите човешкия ум, но не си и помисляйте да го принуждавате. Вие не трябва да забравяте великия закон на човешката справедливост, на който ви учих в

religious dictators, you who believe this gospel can expect only trouble, persecution, and even death. But the very light which you bear to the world, and even the very manner in which you will suffer and die for this gospel of the kingdom, will, in themselves, eventually enlighten the whole world and result in the gradual divorcement of politics and religion. The persistent preaching of this gospel of the kingdom will some day bring to all nations a new and unbelievable liberation, intellectual freedom, and religious liberty.

178:1.10 (1931.1) Under the soon-coming persecutions by those who hate this gospel of joy and liberty, you will thrive and the kingdom will prosper. But you will stand in grave danger in subsequent times when most men will speak well of kingdom believers and many in high places nominally accept the gospel of the heavenly kingdom. Learn to be faithful to the kingdom even in times of peace and prosperity. Tempt not the angels of your supervision to lead you in troublous ways as a loving discipline designed to save your ease-drifting souls.

178:1.11 (1931.2) Remember that you are commissioned to preach this gospel of the kingdom — the supreme desire to do the Father's will coupled with the supreme joy of the faith realization of sonship with God — and you must not allow anything to divert your devotion to this one duty. Let all mankind benefit from the overflow of your loving spiritual ministry, enlightening intellectual communion, and uplifting social service; but none of these humanitarian labors, nor all of them, should be permitted to take the place of proclaiming the gospel. These mighty ministrations are the social by-products of the still more mighty and sublime ministrations and transformations wrought in the heart of the kingdom believer by the living Spirit of Truth and by the personal realization that the faith of a spirit-born man confers the assurance of living fellowship with the eternal God.

178:1.12 (1931.3) You must not seek to promulgate truth nor to establish righteousness by the power of civil governments or by the enaction of secular laws. You may always labor to persuade men's minds, but you must never dare to compel them. You must not forget the great law of human fairness which I have taught you in positive form: Whatsoever you would that men should do to you, do even so to them.

позитивна форма: във всичко постъпвайте с хората така, както искате хората да постъпват с вас.

Когато вярващият в Царството бива призоваван на гражданска служба, нека той служи като смъртен гражданин, подвластен на своето правителство, макар че такъв вярващ трябва да прояви на своята служба всички обичайни граждански черти, подобрени от духовното просвещение, което е следствие от облагородяващата връзка на разума на тленния човек с пребиваващия в него дух на вечния Бог. Ако невярващият ви превъзхожда като граждански служещ, трябва сериозно да си зададете въпроса не са ли загинали корените на истината във вашето сърце поради недостиг в него на живата вода на духовното общуване в съвкупност със социалното служене. В течение на целия живот съзнанието за богосиновството трябва да оживява служенето на всеки мъж, жена и дете, които са станали притежатели на толкова мощен стимул за пробуждане на всички вътрешни сили на човешката личност.

178:1.13 (1931.4) When a kingdom believer is called upon to serve the civil government, let him render such service as a temporal citizen of such a government, albeit such a believer should display in his civil service all of the ordinary traits of citizenship as these have been enhanced by the spiritual enlightenment of the ennobling association of the mind of mortal man with the indwelling spirit of the eternal God. If the unbeliever can qualify as a superior civil servant, you should seriously question whether the roots of truth in your heart have not died from the lack of the living waters of combined spiritual communion and social service. The consciousness of sonship with God should quicken the entire life service of every man, woman, and child who has become the possessor of such a mighty stimulus to all the inherent powers of a human personality.

Вие не трябва да се превръщате в пасивни мистици или неизразителни аскети, не трябва да ставате мечтатели и скиталци, лениво уповаващи се на въображаемото Провидение даже за осигуряване на предметите от първа необходимост. Разбира се, вие трябва да бъдете милосърдни към заблудилите се смъртни, търпеливи към невежите хора и сдържани при провокации, но трябва също така да бъдете доблестни борци за праведността, могъщи разпространители на истината и енергични проповедници на това Евангелие за Царството в най-далечните ъгълчета на Земята.

178:1.14 (1931.5) You are not to be passive mystics or colorless ascetics; you should not become dreamers and drifters, supinely trusting in a fictitious Providence to provide even the necessities of life. You are indeed to be gentle in your dealings with erring mortals, patient in your intercourse with ignorant men, and forbearing under provocation; but you are also to be valiant in defense of righteousness, mighty in the promulgation of truth, and aggressive in the preaching of this gospel of the kingdom, even to the ends of the earth.

Това Евангелие за Царството е жива истина. Аз вече ви казах, че то е подобно на закваската в тестото, подобно на синапено зърно; а сега ви заявявам, че то е като семето на живо същество, което от поколение на поколение – оставайки си все същото живо семе – неизменно разкрива себе си в нови проявления и благоприятно се развива в руслата на новото приспособяване към специфичните потребности и условия на всяко следващо поколение. Това откровение, предприето от мен за вас, е *живо откровение* и аз искам то да носи нужните плодове във всеки индивид и във всяко поколение в съответствие със законите за духовен прогрес, растеж и адаптивно развитие. От поколение на поколение това Евангелие трябва да открива все по-голяма жизнена сила и да проявява все по-голяма дълбочина на духовно могъщество. Не трябва да се допуска то да се превърне само в свещена памет, само в едно предание за мен и за времето, в което

178:1.15 (1931.6) This gospel of the kingdom is a living truth. I have told you it is like the leaven in the dough, like the grain of mustard seed; and now I declare that it is like the seed of the living being, which, from generation to generation, while it remains the same living seed, unfailingly unfolds itself in new manifestations and grows acceptably in channels of new adaptation to the peculiar needs and conditions of each successive generation. The revelation I have made to you is a *living revelation,* and I desire that it shall bear appropriate fruits in each individual and in each generation in accordance with the laws of spiritual growth, increase, and adaptative development. From generation to generation this gospel must show increasing vitality and exhibit greater depth of spiritual power. It must not be permitted to become merely a sacred memory, a mere tradition about me and the times in which we now live.

живеем.

И не забравяйте: ние не отправихме преки нападки към личността или властта на тези, които седят на мястото на Мойсей; ние само им предложихме новата светлина, която те толкова решително отхвърлиха. Нашата критика се изразяваше само в разобличаването на тяхното духовно предателство спрямо същите тези истини, които те привидно учат и които те привидно охраняват. Ние влязохме в конфликт с тези притежаващи законни права водачи и общопризнати управители, едва след като те преградиха пътя на проповедта на Евангелието за Царството към синовете човешки. Даже сега не ние ги критикуваме, а те търсят нашата гибел. Не забравяйте, че вие сте изпратени в света за проповядване само на благата вест. Не трябва да нападате старите методи; вие трябва умело да слагате закваската на новата истина в средата на старите вярвания. Нека Духът на Истината върши своята работа. Нека споровете се разгорят, едва след като тези, които ненавиждат истината, ви ги натрапят насила. Но когато невярващият преднамерено ви напада, без колебание заставайте на решителна защита на истината, която ви е спасила и осветила.

178:1.16 (1932.1) And forget not: We have made no direct attack upon the persons or upon the authority of those who sit in Moses' seat; we only offered them the new light, which they have so vigorously rejected. We have assailed them only by the denunciation of their spiritual disloyalty to the very truths which they profess to teach and safeguard. We clashed with these established leaders and recognized rulers only when they threw themselves directly in the way of the preaching of the gospel of the kingdom to the sons of men. And even now, it is not we who assail them, but they who seek our destruction. Do not forget that you are commissioned to go forth preaching only the good news. You are not to attack the old ways; you are skillfully to put the leaven of new truth in the midst of the old beliefs. Let the Spirit of Truth do his own work. Let controversy come only when they who despise the truth force it upon you. But when the willful unbeliever attacks you, do not hesitate to stand in vigorous defense of the truth which has saved and sanctified you.

При всякакви превратности на съдбата винаги се обичайте един друг. Не се борете с хората, даже с невярващите. Бъдете милосърдни даже към тези, които се отнасят жестоко с вас. Бъдете лоялни граждани, честни работници, достойни за похвала съседи, предани роднини, отзивчиви родители и искрени вярващи в братството на Царството на Отеца. И моят дух ще бъде с вас – от днес и до края на света.

178:1.17 (1932.2) Throughout the vicissitudes of life, remember always to love one another. Do not strive with men, even with unbelievers. Show mercy even to those who despitefully abuse you. Show yourselves to be loyal citizens, upright artisans, praiseworthy neighbors, devoted kinsmen, understanding parents, and sincere believers in the brotherhood of the Father's kingdom. And my spirit shall be upon you, now and even to the end of the world.

Когато Иисус завърши своя урок, беше вече почти един часа и те веднага се върнаха в лагера, където Давид и неговите другари ги чакаха с обедната трапеза.

178:1.18 (1932.3) When Jesus had concluded his teaching, it was almost one o'clock, and they immediately went back to the camp, where David and his associates had lunch ready for them.

2. СЛЕД ОБЕДНАТА ТРАПЕЗА

Малко от слушателите на Учителя бяха способни поне отчасти да вникнат в неговото утринно обръщение. От всички присъстващи най-много разбраха гърците. Даже единадесетте апостоли бяха озадачени от тези намеци за бъдещи политически царства и бъдещи поколения вярващи. Най-преданите последователи на Иисус не можаха да съгласуват близкото завършване на неговото земно служение с позоваване на продължаването на евангелските дейности. Някои от тези еврейски вярващи започнаха да

2. AFTER THE NOONTIME MEAL

178:2.1 (1932.4) Not many of the Master's hearers were able to take in even a part of his forenoon address. Of all who heard him, the Greeks comprehended most. Even the eleven apostles were bewildered by his allusions to future political kingdoms and to successive generations of kingdom believers. Jesus' most devoted followers could not reconcile the impending end of his earthly ministry with these references to an extended future of gospel activities. Some of these Jewish believers were beginning to sense that earth's greatest tragedy was about to take place,

усещат приближаването на най-голямата трагедия в историята на Земята, но те не можаха да свържат тази надигаща се катастрофа нито с веселото и безгрижно лично отношение на Учителя, нито с неговото утринно обръщение, в което той нееднократно се позоваваше на бъдещите дела на Небесното царство, обхващащи огромен отрязък от време и включващи отношения с много последвали светски царства на Земята.

but they could not reconcile such an impending disaster with either the Master's cheerfully indifferent personal attitude or his forenoon discourse, wherein he repeatedly alluded to the future transactions of the heavenly kingdom, extending over vast stretches of time and embracing relations with many and successive temporal kingdoms on earth.

Към обед на същия ден всички апостоли и ученици узнаха за спешното бягство на Лазар от Витания. Те започнаха да разбират, че юдейските управители са изпълнени с решимост безпощадно да унищожат Иисус и неговото учение.

178:2.2 (1932.5) By noon of this day all the apostles and disciples had learned about the hasty flight of Lazarus from Bethany. They began to sense the grim determination of the Jewish rulers to exterminate Jesus and his teachings.

Благодарение на своите тайни агенти, действащи в Йерусалим, Давид Зеведеев беше напълно осведомен как се развива планът за ареста и убийството на Иисус. На него му беше добре известна ролята, която играеше в този заговор Юда, но той не разкри това на другите апостоли или на някого от учениците. Малко след обяд той все пак отведе Иисус встрани и, събирайки кураж, го попита знае ли той, че… Но той не успя да завърши своя въпрос. Хващайки Давид за ръката, Учителят го прекъсна с думите: "Да, зная всичко, Давид, и знам, че ти знаеш. Но внимавай, никому не говори за това. Ти само не се съмнявай в своето собствено сърце, че накрая волята Божия ще възтържествува."

178:2.3 (1932.6) David Zebedee, through the work of his secret agents in Jerusalem, was fully advised concerning the progress of the plan to arrest and kill Jesus. He knew all about the part of Judas in this plot, but he never disclosed this knowledge to the other apostles nor to any of the disciples. Shortly after lunch he did lead Jesus aside and, making bold, asked him whether he knew — but he never got further with his question. The Master, holding up his hand, stopped him, saying: "Yes, David, I know all about it, and I know that you know, but see to it that you tell no man. Only doubt not in your own heart that the will of God will prevail in the end."

Разговорът с Давид беше прекъснат от пристигането на куриер от Филаделфия от Абнер, който съобщаваше, че той е узнал за заговор с цел убийство на Иисус и пита не следва ли да пристигне в Йерусалим. Куриерът побърза към Филаделфия и Абнер със следното съобщение: "Продължавай своя труд. Ако те напусна в плът, то това ще бъде, само за да мога да се върна в духа. Аз няма да те изоставя. Ще бъда с теб до края."

178:2.4 (1933.1) This conversation with David was interrupted by the arrival of a messenger from Philadelphia bringing word that Abner had heard of the plot to kill Jesus and asking if he should depart for Jerusalem. This runner hastened off for Philadelphia with this word for Abner: "Go on with your work. If I depart from you in the flesh, it is only that I may return in the spirit. I will not forsake you. I will be with you to the end."

Приблизително по това време Филип дойде при Учителя и попита: "Учителю, наближава Пасха; къде би желал да приготвим пасхалната трапеза?" Чувайки въпроса на Филип, Иисус каза: "Иди за Петър и Йоан и аз ще ви дам указания относно вечерята, която днес ще споделим заедно. Що се отнася до Пасхата, то този въпрос вие ще решите сами, след като сме направили това."

178:2.5 (1933.2) About this time Philip came to the Master and asked: "Master, seeing that the time of the Passover draws near, where would you have us prepare to eat it?" And when Jesus heard Philip's question, he answered: "Go and bring Peter and John, and I will give you directions concerning the supper we will eat together this night. As for the Passover, that you will have to consider after we have first done this."

Когато Юда чу, че Учителят обсъжда с Филип тези въпроси, той се приближи, за да подслуша за какво говорят. Но Давид Зеведеев, стоящ редом, се приближи до Юда и го въвлече в разговор, а Филип, Петър и Йоан се отместиха встрани, за да поговорят с Учителя.

178:2.6 (1933.3) When Judas heard the Master speaking with Philip about these matters, he drew closer that he might overhear their conversation. But David Zebedee, who was standing near, stepped up and engaged Judas in conversation while Philip, Peter, and John went to one side to talk with the Master.

Иисус каза на тримата апостоли: “Незабавно отидете в Йерусалим; влизайки през градските врати, ще срещнете човек, носещ стомна с вода. Той ще заговори с вас и вие ще го последвате. Когато ви въведе в дома, влезте заедно с него и попитайте стопанина на дома: “Къде е гостната, в която Учителят се кани да сподели вечерята заедно със своите апостоли?” И след като попитате, стопанинът ще ви поведе нагоре и ще ви покаже голямата горна стая, напълно почистена и приготвена за нас.”

178:2.7 (1933.4) Said Jesus to the three: “Go immediately into Jerusalem, and as you enter the gate, you will meet a man bearing a water pitcher. He will speak to you, and then shall you follow him. When he leads you to a certain house, go in after him and ask of the good man of that house, ‘Where is the guest chamber wherein the Master is to eat supper with his apostles?’ And when you have thus inquired, this householder will show you a large upper room all furnished and ready for us.”

Когато апостолите влязоха в града, те срещнаха при вратите човека със стомната; те го следваха, докато не дойдоха в дома на Йоан Марк, където бащата на юношата ги посрещна и им показа горната стая, приготвена за вечерната трапеза.

178:2.8 (1933.5) When the apostles reached the city, they met the man with the water pitcher near the gate and followed on after him to the home of John Mark, where the lad’s father met them and showed them the upper room in readiness for the evening meal.

Всичко това стана възможно в резултат от уговорка между Учителя и Йоан Марк ден по-рано по обед, докато бяха сами в планината. Иисус искаше да бъде сигурен, че ще може спокойно да сподели тази последна трапеза със своите апостоли. И предполагайки, че ако Юда узнае по-рано за мястото на тяхната среща, ще се уговори с враговете на Иисус да го хванат там, той тайно се услови с Йоан Марк. Затова Юда узна за мястото на тяхната среща, едва след като по-късно пристигна тук заедно с Иисус и другите апостоли.

178:2.9 (1933.6) And all of this came to pass as the result of an understanding arrived at between the Master and John Mark during the afternoon of the preceding day when they were alone in the hills. Jesus wanted to be sure he would have this one last meal undisturbed with his apostles, and believing if Judas knew beforehand of their place of meeting he might arrange with his enemies to take him, he made this secret arrangement with John Mark. In this way Judas did not learn of their place of meeting until later on when he arrived there in company with Jesus and the other apostles.

На Давид Зеведеев му предстоеше да обсъди с Юда много въпроси, така че за него не представляваше трудност да попречи на Юда да се прилепи към Петър, Йоан и Филип, към което той така се стремеше. След като Юда предаде на Давид някаква сума пари за храна, Давид каза: “ Юда, няма ли да бъде по-добре, при днешните обстоятелства, ако ми дадеш малко пари предварително?” Като помисли, Юда отговори: “Да, Давид, мисля, че това ще бъде разумно. Нещо повече, предвид неспокойното положение в Йерусалим аз смятам, че би било най-добре да предам всички пари на теб. Против Учителя се готви заговор и ако с мен се случи нещо, вие няма да се окажете в трудно положение.”

178:2.10 (1933.7) David Zebedee had much business to transact with Judas so that he was easily prevented from following Peter, John, and Philip, as he so much desired to do. When Judas gave David a certain sum of money for provisions, David said to him: “Judas, might it not be well, under the circumstances, to provide me with a little money in advance of my actual needs?” And after Judas had reflected for a moment, he answered: “Yes, David, I think it would be wise. In fact, in view of the disturbed conditions in Jerusalem, I think it would be best for me to turn over all the money to you. They plot against the Master, and in case anything should happen to me, you would not be hampered.”

Така Давид получи всички апостолски налични средства и разписки за всички вложени пари. Апостолите узнаха за това едва вечерта на следващия ден.

178:2.11 (1934.1) And so David received all the apostolic cash funds and receipts for all money on deposit. Not until the evening of the next day did the apostles learn of this transaction.

Беше около четири и половина, когато тримата апостоли се върнаха и съобщиха на Иисус, че всичко е готово за вечерята. Учителят веднага се приготви и поведе своите дванадесет апостоли по пътеката към пътя за Витания и по-нататък – към Йерусалим. За последен път той излезе на път заедно с

178:2.12 (1934.2) It was about half past four o’clock when the three apostles returned and informed Jesus that everything was in readiness for the supper. The Master immediately prepared to lead his twelve apostles over the trail to the Bethany road and on into Jerusalem. And this was the last journey he ever made with all twelve of them.

всичките дванадесет.

3. НА ПЪТ ЗА ГРАДА

Отново стремейки се да избегнат хорските тълпи, преминаващи през Кедронската долина в двете посоки между Гетсиманската градина и Йерусалим, Иисус и дванадесетте преминаха по западния склон на Елеонската планина и излязоха на пътя, водещ от Витания до града. Когато се приближиха до мястото, където предишната вечер Иисус беше останал, за да им разкаже за разрушенията в Йерусалим, те неволно спряха, мълчаливо гледайки града. Тъй като бяха малко подранили и доколкото Иисус не искаше да се появява в града преди залез слънце, той каза на своите съратници:

"Седнете и отдъхнете, докато ви разкажа за това, което скоро трябва да стане. През всичките тези години аз живях с вас като с братя; учих ви на истината за Царството небесно и ви разкрих неговите тайни. И моят Отец действително извърши много чудеса във връзка с мисията ми на Земята. Всички вие станахте свидетели на това и всеки от вас се приобщи към опита от труда, полаган съвместно с Бога. И вие помните: вече няколко пъти ви предупредих, че скоро трябва да се върна към делата, поръчани ми от моя Отец; аз открито ви казах, че трябва да ви оставя в този свят да продължавате труда за Царството. Именно за това ви посветих в планината на Капернаум. Сега трябва да бъдете готови да предадете на другите опита, който придобихте в общуването си с мен. Тъй като Отецът ме изпрати в този свят, аз се каня да ви изпратя на път, за да ме представлявате и завършите започнатия от мен труд.

С печал се взирате вие в този град, защото помните моите думи за края на Йерусалим. Аз ви предупредих, за да не загинете при неговото разрушаване и вие, защото това би отсрочило възвестяването на Евангелието за Царството. По такъв начин ви предупреждавам да бъдете предпазливи и да не се излагате на безсмислена опасност, когато дойдат за Сина Човешки. Аз трябва да замина, но вие трябва да останете, за да може когато мен ме няма, да свидетелствате за това Евангелие така, както казах на Лазар – да бяга от гнева човешки, за да може чрез неговия живот хората да познаят славата Божия. Ако Отецът желае да си отида, никакви ваши действия няма да могат да попречат на божествения план. Бъдете внимателни, иначе ще загинете и вие. Нека вашите души доблестно защитават Евангелието със силата на духа, но не позволявайте да се впуснат в

3. ON THE WAY TO THE SUPPER

178:3.1 (1934.3) Seeking again to avoid the crowds passing through the Kidron valley back and forth between Gethsemane Park and Jerusalem, Jesus and the twelve walked over the western brow of Mount Olivet to meet the road leading from Bethany down to the city. As they drew near the place where Jesus had tarried the previous evening to discourse on the destruction of Jerusalem, they unconsciously paused while they stood and looked down in silence upon the city. As they were a little early, and since Jesus did not wish to pass through the city until after sunset, he said to his associates:

178:3.2 (1934.4) "Sit down and rest yourselves while I talk with you about what must shortly come to pass. All these years have I lived with you as brethren, and I have taught you the truth concerning the kingdom of heaven and have revealed to you the mysteries thereof. And my Father has indeed done many wonderful works in connection with my mission on earth. You have been witnesses of all this and partakers in the experience of being laborers together with God. And you will bear me witness that I have for some time warned you that I must presently return to the work the Father has given me to do; I have plainly told you that I must leave you in the world to carry on the work of the kingdom. It was for this purpose that I set you apart, in the hills of Capernaum. The experience you have had with me, you must now make ready to share with others. As the Father sent me into this world, so am I about to send you forth to represent me and finish the work I have begun.

178:3.3 (1934.5) "You look down on yonder city in sorrow, for you have heard my words telling of the end of Jerusalem. I have forewarned you lest you should perish in her destruction and so delay the proclamation of the gospel of the kingdom. Likewise do I warn you to take heed lest you needlessly expose yourselves to peril when they come to take the Son of Man. I must go, but you are to remain to witness to this gospel when I have gone, even as I directed that Lazarus flee from the wrath of man that he might live to make known the glory of God. If it is the Father's will that I depart, nothing you may do can frustrate the divine plan. Take heed to yourselves lest they kill you also. Let your souls be valiant in defense of the gospel by spirit power but be not misled into any foolish attempt to defend the Son of Man. I need no defense by the hand of man; the armies of heaven are even now near at hand; but I am determined to do the will of my Father in heaven, and therefore

безразсъдния опит да защитят Сина Човешки. Аз не се нуждая от човешка защита; армиите небесни и сега са редом с мен; но аз реших да изпълня волята на моя небесен Отец, а затова трябва да се подчиним на това, което така скоро ще ни постигне.

Когато видите как се разруши този град, не забравяйте, че вие вече сте встъпили във вечния живот на безкрайното служене в постоянно прогресиращото Царство небесно и в Царството на небесата небесни. Трябва да знаете, че във вселената на моя Отец и в моята вселена има много обители, където на децата на светлината предстои да познаят градовете, строител на които е Бог, и светове, начинът на живот в които е праведност и радост в истината. Аз донесох Царството небесно тук, на Земята, но заявявам, че тези от вас, които чрез вяра влязат в Царството и останат в него благодарение на живото служене на истината, задължително ще се възнесат към небесния свят и ще седнат заедно с мен в Духовното царство на нашия Отец. Но преди това трябва да съберете сили и да завършите този труд, който започнахте заедно с мен. Отначало трябва да преминете през много изпитания и да претърпите много несгоди – и тези изпитания вече надвиснаха над нас, а когато завършите своя труд на Земята, вие, за моя радост, ще дойдете при мен, тъй както аз завърших труда на моя Отец на Земята и съм готов да се върна в Неговите обятия."

Завършвайки да говори, Учителят стана и всички те се спуснаха след него по склона на Елеонската планина в града. Никой от апостолите, освен трима, не знаеше къде отиват, промъквайки се по тесните улички в сгъстяващата се тъмнина. Те се промъкваха през тълпата, но никой не ги позна, както и никой не знаеше, че Синът Човешки за последен път в облика на смъртен щеше да се срещне със своите избрани посланици на Царството. Апостолите също не знаеха, че един от тях вече е встъпил в предателски заговор, канейки се да предаде Учителя на неговите врагове.

Йоан Марк ги последва до самия град, а след като влязоха през градските врати, той бързо премина по друга улица, така че когато те стигнаха до мястото, той вече ги чакаше, за да ги приветства в дома на своя баща.

must we submit to that which is so soon to come upon us.

178:3.4 (1934.6) "When you see this city destroyed, forget not that you have entered already upon the eternal life of endless service in the ever-advancing kingdom of heaven, even of the heaven of heavens. You should know that in my Father's universe and in mine are many abodes, and that there awaits the children of light the revelation of cities whose builder is God and worlds whose habit of life is righteousness and joy in the truth. I have brought the kingdom of heaven to you here on earth, but I declare that all of you who by faith enter therein and remain therein by the living service of truth, shall surely ascend to the worlds on high and sit with me in the spirit kingdom of our Father. But first must you gird yourselves and complete the work which you have begun with me. You must first pass through much tribulation and endure many sorrows — and these trials are even now upon us — and when you have finished your work on earth, you shall come to my joy, even as I have finished my Father's work on earth and am about to return to his embrace."

178:3.5 (1935.1) When the Master had spoken, he arose, and they all followed him down Olivet and into the city. None of the apostles, save three, knew where they were going as they made their way along the narrow streets in the approaching darkness. The crowds jostled them, but no one recognized them nor knew that the Son of God was passing by on his way to the last mortal rendezvous with his chosen ambassadors of the kingdom. And neither did the apostles know that one of their own number had already entered into a conspiracy to betray the Master into the hands of his enemies.

178:3.6 (1935.2) John Mark had followed them all the way into the city, and after they had entered the gate, he hurried on by another street so that he was waiting to welcome them to his father's home when they arrived.

Документ 179. Тайната вечеря

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 179. ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ

Секции

Въведение
1. Стремежът към предпочитание
2. Началото на вечерята
3. Умиването на краката на апостолите
4. Последното обръщение към предателя
5. Учредяването на възпоменателната вечеря

Въведение

КОГАТО в четвъртък, във втората половина на деня, Филип напомни на Учителя за приближаващата се Пасха и го попита как планира да я отпразнува, той имаше предвид пасхалната вечеря, която трябваше да се състои вечерта на следващия ден, в петък. Обикновено за празнуването на Пасхата започваха да се готвят не по-късно от обед на предишния ден. А доколкото денят за евреите започваше на залез слънце, то това означаваше, че съботната пасхална вечеря трябва да се състои вечерта в петък преди полунощ.

Затова апостолите се губеха в догадки, опитвайки се да разберат изявлението на Учителя, че те ще отбелязват Пасхата ден по-рано. Те смятаха – най-малкото някои от тях, че Иисус, знаейки за своя предстоящ арест преди пасхалната вечеря в петък вечерта, този четвъртък ги кани на специална вечеря. Други предполагаха, че това ще бъде само особена среща, предшестваща привичното празнуване на Пасхата.

Апостолите знаеха, че Иисус и по-рано е празнувал безкръвна Пасха; те знаеха, че той

PAPER 179
THE LAST SUPPER

SECTIONS

Introduction
1. The Desire for Preference
2. Beginning the Supper
3. Washing the Apostles' Feet
4. Last Words to the Betrayer
5. Establishing the Remembrance Supper

INTRODUCTION

179:0.1 (1936.1) DURING the afternoon of this Thursday, when Philip reminded the Master about the approaching Passover and inquired concerning his plans for its celebration, he had in mind the Passover supper which was due to be eaten on the evening of the next day, Friday. It was the custom to begin the preparations for the celebration of the Passover not later than noon of the preceding day. And since the Jews reckoned the day as beginning at sunset, this meant that Saturday's Passover supper would be eaten on Friday night, sometime before the midnight hour.

179:0.2 (1936.2) The apostles were, therefore, entirely at a loss to understand the Master's announcement that they would celebrate the Passover one day early. They thought, at least some of them did, that he knew he would be placed under arrest before the time of the Passover supper on Friday night and was therefore calling them together for a special supper on this Thursday evening. Others thought that this was merely a special occasion which was to precede the regular Passover celebration.

179:0.3 (1936.3) The apostles knew that Jesus had celebrated other Passovers without the lamb; they knew that he did not personally participate in any

никога не участва в жертвоприношенията, предвидени от юдейската религия. Той често ядеше пасхално агънце като гост, но ако домакин беше Иисус, на масата никога не се поднасяше агънце. Затова за апостолите нямаше да бъде особена изненада, ако агънце нямаше даже на пасхалната вечеря, и тъй като тази вечеря се състоя ден по-рано, те не придадоха никакво значение на неговото отсъствие.

Поздравявайки се с бащата и майката на Йоан Марк, апостолите веднага се качиха в горната зала, а Иисус остана долу, за да поговори със семейството на Марк.

Беше предварително уговорено, че Учителят ще празнува този празник насаме със своите апостоли; затова тук нямаше слуги, които да им прислужват на масата.

sacrificial service of the Jewish system. He had many times partaken of the paschal lamb as a guest, but always, when he was the host, no lamb was served. It would not have been a great surprise to the apostles to have seen the lamb omitted even on Passover night, and since this supper was given one day earlier, they thought nothing of its absence.

179:0.4 (1936.4) After receiving the greetings of welcome extended by the father and mother of John Mark, the apostles went immediately to the upper chamber while Jesus lingered behind to talk with the Mark family.

179:0.5 (1936.5) It had been understood beforehand that the Master was to celebrate this occasion alone with his twelve apostles; therefore no servants were provided to wait upon them.

1. СТРЕМЕЖЪТ КЪМ ПРЕДПОЧИТАНИЕ

Когато Йоан Марк изпращаше апостолите горе, те видяха просторна зала, където всичко беше приготвено за вечеря, и забелязаха, че на единия край на масата вече лежат хляб, вино, вода и подправки. Освен частта, на която се намираха хлябът и виното, тази дълга маса беше обкръжена с тринадесет кушетки, каквито поставяха за празнуването на Пасхата в състоятелните еврейски домове.

Когато дванадесетте влязоха в тази горна зала, те веднага зад вратата забелязаха стомна с вода, тасове и кърпи, приготвени, за да могат да измият своите прашни крака; но понеже тук нямаше слуги, които да направят това, и поради тази причина, щом Йоан Марк ги остави, апостолите започнаха да се споглеждат и всеки си мислеше: “Кой ще ни измие краката?” И всеки смяташе, че не може да се държи така, че да изглежда слуга на останалите.

Като продължаваха да стоят и размишляват за себе си, те гледаха разположението на местата около масата, обръщайки внимание на по-високата софа за домакина, вдясно от която се намираше една кушетка и единадесет други, разположени около масата така, че последната се намираше срещу това почетно място вдясно от домакина.

Апостолите очакваха, че Учителят ще се появи всеки момент, но те се оказаха в затруднено положение, не знаейки следва ли да заемат местата сами или да чакат, докато той дойде и им покаже местата. Докато

1. THE DESIRE FOR PREFERENCE

179:1.1 (1936.6) When the apostles had been shown upstairs by John Mark, they beheld a large and commodious chamber, which was completely furnished for the supper, and observed that the bread, wine, water, and herbs were all in readiness on one end of the table. Except for the end on which rested the bread and wine, this long table was surrounded by thirteen reclining couches, just such as would be provided for the celebration of the Passover in a well-to-do Jewish household.

179:1.2 (1936.7) As the twelve entered this upper chamber, they noticed, just inside the door, the pitchers of water, the basins, and towels for laving their dusty feet; and since no servant had been provided to render this service, the apostles began to look at one another as soon as John Mark had left them, and each began to think within himself, Who shall wash our feet? And each likewise thought that it would not be he who would thus seem to act as the servant of the others.

179:1.3 (1937.1) As they stood there, debating in their hearts, they surveyed the seating arrangement of the table, taking note of the higher divan of the host with one couch on the right and eleven arranged around the table on up to opposite this second seat of honor on the host’s right.

179:1.4 (1937.2) They expected the Master to arrive any moment, but they were in a quandary as to whether they should seat themselves or await his coming and depend on him to assign them their places. While they hesitated, Judas stepped over

останалите стояха в нерешителност, Юда се приближи към почетното място отляво на домакина и даде да се разбере, че се кани да заеме тази кушетка като привилегирован гост. Тази постъпка на Юда веднага предизвика ожесточен спор сред останалите апостоли. Юда не беше успял да си присвои почетното място, когато Йоан Зеведеев се настани на второто от привилегированите места вдясно от домакина. Узурпирането на най-добрите места от Юда и Йоан доведе Симон Петър в такава ярост, че под сърдитите погледи на останалите той демонстративно заобиколи масата и зае място на най-далечната последна кушетка, противоположна на тази, която си избра Йоан Зеведеев. Доколкото другите заеха високите места, Петър реши да избере най-ниското; и той постъпи така не само в знак на протест против недостойната гордост на своите събратя, но и с надеждата, че Иисус, влизайки и виждайки го на най-малко почетното място, ще го покани да заеме по-почетно място и ще измести този, който си е позволил да си присвои тази чест.

to the seat of honor, at the left of the host, and signified that he intended there to recline as the preferred guest. This act of Judas immediately stirred up a heated dispute among the other apostles. Judas had no sooner seized the seat of honor than John Zebedee laid claim to the next preferred seat, the one on the right of the host. Simon Peter was so enraged at this assumption of choice positions by Judas and John that, as the other angry apostles looked on, he marched clear around the table and took his place on the lowest couch, the end of the seating order and just opposite to that chosen by John Zebedee. Since others had seized the high seats, Peter thought to choose the lowest, and he did this, not merely in protest against the unseemly pride of his brethren, but with the hope that Jesus, when he should come and see him in the place of least honor, would call him up to a higher one, thus displacing one who had presumed to honor himself.

След като по такъв начин бяха заети най-първата и най-последната кушетки, останалите апостоли също си избраха места – едни по-близо до Юда, други по-близо до Петър, докато всички се настаниха край масата. Те се разположиха около подковообразната маса на тези кушетки в следния ред: вдясно от Учителя – Йоан, отляво – Юда, Симон Зилот, Матей, Яков Зеведеев, Андрей, близнаците Алфееви, Филип, Натанаил, Тома и Симон Петър.

179:1.5 (1937.3) With the highest and the lowest positions thus occupied, the rest of the apostles chose places, some near Judas and some near Peter, until all were located. They were seated about the U-shaped table on these reclining divans in the following order: on the right of the Master, John; on the left, Judas, Simon Zelotes, Matthew, James Zebedee, Andrew, the Alpheus twins, Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon Peter.

Всички те се събраха, за да отдадат дължимото – поне в духа на обичая, съществувал още преди Мойсей и отнасян към онези времена, когато техните бащи бяха роби в Египет. Тази вечерна трапеза беше тяхното последно виждане с Иисус, но даже такъв тържествен случай не попречи на апостолите, следвайки Юда, отново да се поддадат на своите стари пристрастия към почестите, привилегиите и самовъзвеличаването.

179:1.6 (1937.4) They are gathered together to celebrate, at least in spirit, an institution which antedated even Moses and referred to the times when their fathers were slaves in Egypt. This supper is their last rendezvous with Jesus, and even in such a solemn setting, under the leadership of Judas the apostles are led once more to give way to their old predilection for honor, preference, and personal exaltation.

Когато на вратата се показа Учителят, те още продължаваха гръмки и сърдити взаимни обвинения. Иисус за миг спря на вратата и неговото лице постепенно прие разочаровано изражение. Без да каже нищо, той се отправи към своето място, без да се намесва в реда на тяхното разположение край масата.

179:1.7 (1937.5) They were still engaged in voicing angry recriminations when the Master appeared in the doorway, where he hesitated a moment as a look of disappointment slowly crept over his face. Without comment he went to his place, and he did not disturb their seating arrangement.

Те бяха готови да пристъпят към вечерята, но краката им оставаха неизмити и те пребиваваха далеч не в най-приятното разположение на духа. При появата на Учителя те все още обменяха неласкави забележки, а да не говорим за мислите на тези от тях, които не си позволяваха да изразяват

179:1.8 (1937.6) They were now ready to begin the supper, except that their feet were still unwashed, and they were in anything but a pleasant frame of mind. When the Master arrived, they were still engaged in making uncomplimentary remarks about one another, to say nothing of the thoughts of some who had sufficient emotional control to

на глас своите чувства.

2. НАЧАЛОТО НА ВЕЧЕРЯТА

Когато Учителят зае своето място, за известно време се възцари тишина. Иисус ги огледа и, снемайки напрежението с усмивка, каза: “Много бих искал да посрещна тази Пасха заедно с вас. Искаше ми се още веднъж, преди моите мъчения, да вечерям с вас. Разбирайки, че моето време е дошло, аз се уговорих да вечерям заедно с вас тази вечер, защото що се отнася до утрешния ден, то всички ние сме в ръцете на Отеца, Чиято воля дойдох да изпълня. Следващия път аз ще седя на масата с вас вече в това Царство, което ще ми даде моят Отец, когато завърша това, заради което Той ме изпрати в този свят.”

След като апостолите смесиха вино с вода, те предадоха чашата на Иисус, който, вземайки я от ръцете на Тадей и държейки я в ръце, възнесе благодарствена молитва. Завършвайки възнасянето на молитвата, Иисус каза: “Вземете тази чаша и си я разделете помежду си; и когато пиете от нея, замислете се за това, че аз вече няма да вкусвам заедно с вас плода на лозата, защото това е нашата последна вечеря. Следващия път ние ще се съберем на съвместна трапеза вече в бъдещото царство.”

Иисус се обърна към апостолите с такива думи, защото знаеше, че неговият час е ударил. Той разбираше, че е дошло време да се завръща при Отеца и че неговият труд на Земята е към края си. Учителят знаеше, че е разкрил любовта на Отеца на Земята и е демонстрирал на човечеството Неговото милосърдие, и че е извършил всичко, за което е дошъл в този свят – чак до получаването на цялото могъщество и власт на небето и на земята. По същия начин той знаеше, че Юда Искариот окончателно е решил да го предаде през тази нощ в ръцете на враговете. Прекрасно разбираше, че подлото предателство ще се извърши от Юда, но разбираше също, че то радва Луцифер, Сатаната и княза на тъмнината Калигастия. Но той не се боеше от тези, които се стремяха към неговото духовно падение, както и от тези, които търсеха неговата физическа смърт. Учителя го безпокоеше само едно – безопасността и спасението на неговите избрани последователи. И затова, изцяло съзнавайки, че предадената му от Отеца власт ще се разпространи над всичко, Учителят се приготви да пресъздаде притчата за братската любов.

refrain from publicly expressing their feelings.

2. BEGINNING THE SUPPER

179:2.1 (1937.7) For a few moments after the Master had gone to his place, not a word was spoken. Jesus looked them all over and, relieving the tension with a smile, said: “I have greatly desired to eat this Passover with you. I wanted to eat with you once more before I suffered, and realizing that my hour has come, I arranged to have this supper with you tonight, for, as concerns the morrow, we are all in the hands of the Father, whose will I have come to execute. I shall not again eat with you until you sit down with me in the kingdom which my Father will give me when I have finished that for which he sent me into this world.”

179:2.2 (1938.1) After the wine and the water had been mixed, they brought the cup to Jesus, who, when he had received it from the hand of Thaddeus, held it while he offered thanks. And when he had finished offering thanks, he said: “Take this cup and divide it among yourselves and, when you partake of it, realize that I shall not again drink with you the fruit of the vine since this is our last supper. When we sit down again in this manner, it will be in the kingdom to come.”

179:2.3 (1938.2) Jesus began thus to talk to his apostles because he knew that his hour had come. He understood that the time had come when he was to return to the Father, and that his work on earth was almost finished. The Master knew he had revealed the Father’s love on earth and had shown forth his mercy to mankind, and that he had completed that for which he came into the world, even to the receiving of all power and authority in heaven and on earth. Likewise, he knew Judas Iscariot had fully made up his mind to deliver him that night into the hands of his enemies. He fully realized that this traitorous betrayal was the work of Judas, but that it also pleased Lucifer, Satan, and Caligastia the prince of darkness. But he feared none of those who sought his spiritual overthrow any more than he feared those who sought to accomplish his physical death. The Master had but one anxiety, and that was for the safety and salvation of his chosen followers. And so, with the full knowledge that the Father had put all things under his authority, the Master now prepared to enact the parable of brotherly love.

3. УМИВАНЕТО НА КРАКАТА НА АПОСТОЛИТЕ

По еврейския обичай след първата пасхална чаша домакинът ставаше от масата и си измиваше ръцете. По-късно – по време на яденето и след втората чаша – гостите също ставаха и си измиваха ръцете. Доколкото апостолите знаеха, че техният Учител никога не съблюдава това ритуално умиване на ръцете, те с огромен интерес чакаха какво се кани да направи той, когато, изпивайки своята първа чаша, Иисус стана от масата и мълчаливо отиде до вратата, където се намираха стомните с вода, тасовете и кърпите. Тяхното любопитство се смени с изумление, когато видяха, че Учителят снема връхната си дреха, слага кърпата на пояса си и започва да налива вода в един от тасовете. Представете си степента на удивление на тези дванадесет човека, наскоро отказали се да умият един на друг краката си и впуснали се в продължителни и недостойни препирни по повод почетните места край масата, когато видяха, че той обиколи свободния край на масата, приближи се към най-далечното място на пира, където лежеше Симон Петър, и навеждайки се подобно на слуга, се канеше да умие краката на Симон. Когато Учителят застана на колене, всичките дванадесет като един се надигнаха, даже предателят Юда за миг дотолкова забрави за своя позор, че скочи заедно с другите апостоли в израз на недоумение, уважение и пределно изумление.

Симон Петър стоеше, вглеждайки се в обърнатото към него отдолу лице на Учителя. Иисус нищо не каза; нямаше нужда от това. Неговата поза красноречиво свидетелстваше, че той се кани да умие краката на Симон Петър. Независимо от своите човешки недостатъци Петър обичаше Учителя. Този галилейски рибар беше първият човек, който с цялото си сърце повярва в божествеността на Иисус *и* заяви пред хората за своята дълбока вяра. Оттогава Петър никога истински не се съмняваше в божествената същност на Учителя. Доколкото Петър се покланяше на Иисус и го почиташе в своето сърце, не е чудно, че на него му беше неприятно да вижда как Иисус се е навел пред него в позата на покорен слуга и подобно на роб предлагаше да му умие краката. Когато Петър дойде на себе си дотолкова, че можа да се обърне към Учителя, той изрази чувствата, които изпълваха сърцата на всичките му събратя.

След няколко мига Петър, справяйки се със своето най-силно смущение, каза: “Учителю, нима ти наистина се каниш да ми умиеш краката?” Гледайки Петър в очите,

3. WASHING THE APOSTLES’ FEET

179:3.1 (1938.3) After drinking the first cup of the Passover, it was the Jewish custom for the host to arise from the table and wash his hands. Later on in the meal and after the second cup, all of the guests likewise rose up and washed their hands. Since the apostles knew that their Master never observed these rites of ceremonial hand washing, they were very curious to know what he intended to do when, after they had partaken of this first cup, he arose from the table and silently made his way over to near the door, where the water pitchers, basins, and towels had been placed. And their curiosity grew into astonishment as they saw the Master remove his outer garment, gird himself with a towel, and begin to pour water into one of the foot basins. Imagine the amazement of these twelve men, who had so recently refused to wash one another’s feet, and who had engaged in such unseemly disputes about positions of honor at the table, when they saw him make his way around the unoccupied end of the table to the lowest seat of the feast, where Simon Peter reclined, and, kneeling down in the attitude of a servant, make ready to wash Simon’s feet. As the Master knelt, all twelve arose as one man to their feet; even the traitorous Judas so far forgot his infamy for a moment as to arise with his fellow apostles in this expression of surprise, respect, and utter amazement.

179:3.2 (1938.4) There stood Simon Peter, looking down into the upturned face of his Master. Jesus said nothing; it was not necessary that he should speak. His attitude plainly revealed that he was minded to wash Simon Peter’s feet. Notwithstanding his frailties of the flesh, Peter loved the Master. This Galilean fisherman was the first human being wholeheartedly to believe in the divinity of Jesus *and* to make full and public confession of that belief. And Peter had never since really doubted the divine nature of the Master. Since Peter so revered and honored Jesus in his heart, it was not strange that his soul resented the thought of Jesus’ kneeling there before him in the attitude of a menial servant and proposing to wash his feet as would a slave. When Peter presently collected his wits sufficiently to address the Master, he spoke the heart feelings of all his fellow apostles.

179:3.3 (1939.1) After a few moments of this great embarrassment, Peter said, “Master, do you really mean to wash my feet?” And then, looking up into Peter’s face, Jesus said: “You may not fully

Иисус отговори: “Може би ти не съзнаваш напълно това, което се каня да направя, но впоследствие ще разбереш смисъла на всички тези неща.” Тогава Симон Петър, въздъхвайки дълбоко, възкликна: “Учителю, ти никога няма да ми умиеш краката!” И всеки от апостолите одобрително кимна, решително поддържайки изявлението на Петър, нежелаещ да позволи на Иисус да се унижава пред тях.

Даже сърцето на Юда Искариот отначало беше трогнато от тази вълнуваща и необичайна сцена; но, оценявайки видяното със своя тщеславен разсъдък, той стигна до извода, че този жест на смирение е станал само поредното и убедително потвърждение за отсъствието в Иисус на качествата, необходими за избавител на Израил, и че той, Юда, е бил прав, решавайки да предаде делото на Учителя.

Затаили дъх, те стояха поразени от видяното и Иисус каза: “Петре, аз заявявам, че ако не умия твоите крака, ти ще останеш непричастен към мен в това, което се каня да изпълня.” Чувайки това изявление, усилено от факта, че Иисус продължаваше да стои на колене в краката му, Петър взе едно от тези решения, които се отличаваха със сляпо послушание спрямо волята на уважаван и любим човек. Когато Симон Петър започна да се досеща, че в това символично служене е заключен някакъв смисъл, определящ бъдещата връзка с труда на Учителя, той не само се съгласи Иисус да му умие краката, но и със свойствения му буен маниер възкликна: “Тогава, Учителю, умий не само моите крака, но и ръцете и главата ми!”

Преди да започне да умива краката на Симон Петър, Учителят каза: “На този, който е вече чист, трябва да умия само краката. Вие, седящите днес с мен, сте чисти, но не всички. Но прахта по вашите крака трябваше да бъде измита, преди да седнете на трапезата с мен. И освен това бих искал да изпълня тази своя служба под формата на притча, поясняваща значението на новата заповед, която сега ви давам.”

По такъв начин Учителят заобиколи масата и в тишина уми краката на своите дванадесет апостоли, без да пропусне Юда. Завършвайки умиването на краката на дванадесетте, Иисус наметна хитона, върна се на мястото на стопанина и обхождайки с очи обезкуражените апостоли, каза:

“Разбирате ли какво направих за вас? Вие ме наричате „Учител” и сте прави, защото това е така. Така ако аз, вашият Учител, съм ви умил краката, то защо вие не искахте да си умиете един на друг краката? Какъв урок

understand what I am about to do, but hereafter you will know the meaning of all these things.” Then Simon Peter, drawing a long breath, said, “Master, you shall never wash my feet!” And each of the apostles nodded their approval of Peter’s firm declaration of refusal to allow Jesus thus to humble himself before them.

179:3.4 (1939.2) The dramatic appeal of this unusual scene at first touched the heart of even Judas Iscariot; but when his vainglorious intellect passed judgment upon the spectacle, he concluded that this gesture of humility was just one more episode which conclusively proved that Jesus would never qualify as Israel’s deliverer, and that he had made no mistake in the decision to desert the Master’s cause.

179:3.5 (1939.3) As they all stood there in breathless amazement, Jesus said: “Peter, I declare that, if I do not wash your feet, you will have no part with me in that which I am about to perform.” When Peter heard this declaration, coupled with the fact that Jesus continued kneeling there at his feet, he made one of those decisions of blind acquiescence in compliance with the wish of one whom he respected and loved. As it began to dawn on Simon Peter that there was attached to this proposed enactment of service some signification that determined one’s future connection with the Master’s work, he not only became reconciled to the thought of allowing Jesus to wash his feet but, in his characteristic and impetuous manner, said: “Then, Master, wash not my feet only but also my hands and my head.”

179:3.6 (1939.4) As the Master made ready to begin washing Peter’s feet, he said: “He who is already clean needs only to have his feet washed. You who sit with me tonight are clean — but not all. But the dust of your feet should have been washed away before you sat down at meat with me. And besides, I would perform this service for you as a parable to illustrate the meaning of a new commandment which I will presently give you.”

179:3.7 (1939.5) In like manner the Master went around the table, in silence, washing the feet of his twelve apostles, not even passing by Judas. When Jesus had finished washing the feet of the twelve, he donned his cloak, returned to his place as host, and after looking over his bewildered apostles, said:

179:3.8 (1939.6) “Do you really understand what I have done to you? You call me Master, and you say well, for so I am. If, then, the Master has washed your feet, why was it that you were unwilling to wash one another’s feet? What lesson should you learn from this parable in which the Master so

следва да извлечете от тази притча, където Учителят с такава готовност оказва услугата, която неговите братя не пожелаха да окажат един на друг? Истина, истина ви казвам: слугата не е по-велик от своя стопанин; и този, когото са изпратили да изпълни поръчение, не е по-високо от този, който го е изпратил. Вие видяхте как служех аз в преживения заедно с вас живот и благословени са тези от вас, на които им стига благодатното мъжество, за да служат така. Но защо така бавно усвоявате това, че тайната на величието в духовното Царство се различава от методите на силата в материалния свят?

Когато влязох в тази зала, вие бяхте удовлетворени от своя горд отказ да измиете взаимно краката си – беше ви нужно непременно да се впуснете в пререкания кой да заеме почетните места на моята маса. Такива почести търсят фарисеите и децата на този свят, но подобно поведение е недостойно за посланиците на Небесното царство. Нима не знаете, че на моята маса не може да има привилегировани места? Нима не разбирате, че обичам всеки от вас така, както и останалите. Нима не знаете, че най-близкото до мен място – в смисъла, който влагат в това хората – може нищо да не говори за вашето положение в Царството небесно? Знаете, че царете на езичниците господстват над своите подчинени, а тези, които се ползват от тази власт, понякога се наричат "благодетели". Но не така ще бъде в Царството небесно. Нека най-главният от вас бъде като най-младия, а този, който управлява, нека бъде подобен на този, който прислужва. Защото кой е по-важен: този, който е на масата, или този, който прислужва? Нима обикновено не се смята, че по-важен е този, който е на масата? Но виждате, че аз съм сред вас, както този, който прислужва. И ако желаете да станете заедно с мен слуги в изпълнението на волята на Отеца и в бъдещото Царство да бъдете с мен в могъщество, продължавайте да изпълнявате волята на Отеца в бъдещата слава."

Когато Иисус замлъкна, близнаците Алфееви подадоха хляба и виното заедно с горчивите подправки и пестила от сухи плодове за следващо блюдо на Тайната вечеря.

willingly does that service which his brethren were unwilling to do for one another? Verily, verily, I say to you: A servant is not greater than his master; neither is one who is sent greater than he who sends him. You have seen the way of service in my life among you, and blessed are you who will have the gracious courage so to serve. But why are you so slow to learn that the secret of greatness in the spiritual kingdom is not like the methods of power in the material world?

179:3.9 (1940.1) "When I came into this chamber tonight, you were not content proudly to refuse to wash one another's feet, but you must also fall to disputing among yourselves as to who should have the places of honor at my table. Such honors the Pharisees and the children of this world seek, but it should not be so among the ambassadors of the heavenly kingdom. Do you not know that there can be no place of preferment at my table? Do you not understand that I love each of you as I do the others? Do you not know that the place nearest me, as men regard such honors, can mean nothing concerning your standing in the kingdom of heaven? You know that the kings of the gentiles have lordship over their subjects, while those who exercise this authority are sometimes called benefactors. But it shall not be so in the kingdom of heaven. He who would be great among you, let him become as the younger; while he who would be chief, let him become as one who serves. Who is the greater, he who sits at meat, or he who serves? Is it not commonly regarded that he who sits at meat is the greater? But you will observe that I am among you as one who serves. If you are willing to become fellow servants with me in doing the Father's will, in the kingdom to come you shall sit with me in power, still doing the Father's will in future glory."

179:3.10 (1940.2) When Jesus had finished speaking, the Alpheus twins brought on the bread and wine, with the bitter herbs and the paste of dried fruits, for the next course of the Last Supper.

4. ПОСЛЕДНОТО ОБРЪЩЕНИЕ КЪМ ПРЕДАТЕЛЯ

В течение на няколко минути апостолите ядоха мълчаливо, но скоро под влиянието на доброто настроение на Учителя те започнаха да си говорят един с друг. Измина съвсем

4. LAST WORDS TO THE BETRAYER

179:4.1 (1940.3) For some minutes the apostles ate in silence, but under the influence of the Master's cheerful demeanor they were soon drawn into conversation, and ere long the meal was

малко време и храненето вече протичаше така, сякаш не беше станало нищо необичайно, което да може да попречи на атмосферата на радост и всеобщо единение в тази необичайна вечер. С изминаването на известно време, приблизително в средата на втората смяна на ястията, Иисус каза: "Аз вече ви казвах колко голямо беше моето желание да споделя с вас тази вечеря и знаейки за заговора на силите на тъмата, поставили си за цел да убият Сина Човешки, реших да се срещна с вас в тази тайна зала един ден преди Пасхата, защото утре вечер по това време вече няма да съм с вас. Аз неведнъж съм ви казвал, че трябва да се върна при Отеца. Моето време дойде, но не беше необходимо един от вас да ме предаде на враговете ми."

Чувайки това, дванадесетте – вече в значителна степен избавени от своята самонадеяност и самоувереност след притчата за умиването на краката и последвалата след нея беседа – започнаха обезкуражено да се споглеждат и неуверено да питат: "Аз ли съм?" И когато всеки от тях зададе този въпрос, Иисус каза: "Макар че на мен ми е необходимо да се върна при Отеца, за изпълнението на Неговата воля не беше необходимо един от вас да стане предател. Ето плодовете от затаеното зло в сърцето на този, който не можа да заобича истината с цялата си душа. Колко коварна е интелектуалната гордост, която предшества духовното падение! Този, който много години беше мой приятел, който и сега яде моя хляб, ще бъде готов да ме предаде, макар че сега спуска ръката си заедно с мен в блюдото."

След тези думи всички започнаха да питат отново: „Аз ли съм?" И когато Юда, седящ от лявата страна на своя Учител, отново попита: „Аз ли съм?", Иисус, като потопи хляб в блюдото с тревите, го предаде на Юда с думите: "Ти сам го каза." Но другите не чуха това, което Иисус каза на Юда. Йоан, легнал от дясната страна, се наклони към Учителя и попита: "Кой е това? Ние трябва да знаем кой се оказа недостоен за доверието." Иисус отвърна: "Аз вече ви казах: този, на когото предадох натопения залък хляб." Но това, че стопанинът предаде парченце натопен хляб на седящия от лявата си страна, беше толкова естествено, че никой от тях не обърна внимание на това, макар че изявлението на Учителя беше напълно недвусмислено. Юда мъчително разбираше, че думите на Учителя имат отношение към неговата постъпка, и започна да се опасява, че неговите братя сега също ще узнаят за предателството му.

Крайно развълнуван от казаното, Петър се наведе през масата и се обърна към Йоан:

proceeding as if nothing out of the ordinary had occurred to interfere with the good cheer and social accord of this extraordinary occasion. After some time had elapsed, in about the middle of this second course of the meal, Jesus, looking them over, said: "I have told you how much I desired to have this supper with you, and knowing how the evil forces of darkness have conspired to bring about the death of the Son of Man, I determined to eat this supper with you in this secret chamber and a day in advance of the Passover since I will not be with you by this time tomorrow night. I have repeatedly told you that I must return to the Father. Now has my hour come, but it was not required that one of you should betray me into the hands of my enemies."

179:4.2 (1940.4) When the twelve heard this, having already been robbed of much of their self-assertiveness and self-confidence by the parable of the feet washing and the Master's subsequent discourse, they began to look at one another while in disconcerted tones they hesitatingly inquired, "Is it I?" And when they had all so inquired, Jesus said: "While it is necessary that I go to the Father, it was not required that one of you should become a traitor to fulfill the Father's will. This is the coming to fruit of the concealed evil in the heart of one who failed to love the truth with his whole soul. How deceitful is the intellectual pride that precedes the spiritual downfall! My friend of many years, who even now eats my bread, will be willing to betray me, even as he now dips his hand with me in the dish."

179:4.3 (1940.5) And when Jesus had thus spoken, they all began again to ask, "Is it I?" And as Judas, sitting on the left of his Master, again asked, "Is it I?" Jesus, dipping the bread in the dish of herbs, handed it to Judas, saying, "You have said." But the others did not hear Jesus speak to Judas. John, who reclined on Jesus' right hand, leaned over and asked the Master: "Who is it? We should know who it is that has proved untrue to his trust." Jesus answered: "Already have I told you, even he to whom I gave the sop." But it was so natural for the host to give a sop to the one who sat next to him on the left that none of them took notice of this, even though the Master had so plainly spoken. But Judas was painfully conscious of the meaning of the Master's words associated with his act, and he became fearful lest his brethren were likewise now aware that he was the betrayer.

179:4.4 (1941.1) Peter was highly excited by what had been said, and leaning forward over the table, he

"Попитай го кой е това, а ако вече ти го е казал, съобщи ми кой е предателят."

Иисус прекъсна тяхното шепнене, казвайки: "На мен ми е тъжно, че това злодеяние стана възможно, и чак до този час се надявах, че силата на истината ще възтържествува над коварството на злото; но такива победи са невъзможни без тази вяра, която е присъща за искрената любов към истината. Нямаше да започна да ви разказвам за това тук, на нашата последна вечеря, но искам да ви предупредя за бъдещите страдания и така да ви подготвя за това, което надвисва над нас. Разказах ви за това, защото искам след моето заминаване да си спомните, че съм знаел за всички тези престъпни замисли и предварително съм ви предупредил, че ще бъда предаден. И правя всичко това, само за да ви дам сила пред изкушенията и изпитанията, на прага на които стоим."

След това Иисус се наклони към Юда и каза: "Това, което си решил да направиш, направи го по-скоро." Като чу тези думи, Юда стана от масата и бързо излезе от стаята, отивайки в нощта да изпълни това, което бе решил да направи. Когато останалите апостоли видяха, че Юда, изслушвайки Иисус, бързо излезе, те помислиха, че е отишъл да докупи нещо за вечерята или да изпълни някакво друго поръчение на Учителя, защото предполагаха, че още е ковчежник.

Сега Иисус знаеше, че никой няма да може да удържи Юда от предателство. Той започна с дванадесет, сега му останаха единадесет. Сам избра шестима от тези апостоли и макар че Юда се отнасяше към тези, които избраха първозваните апостоли, при все това Учителят го прие и чак до този час правеше всичко възможно, за да го оправдае или спаси така, както той се трудеше в името на мира и спасението на останалите.

Тази вечеря, преминала в атмосфера на нежност и топлина, стана последното възвание на Иисус към предаващия го Юда, но то се оказа безрезултатно. Ако любовта е умряла, то даже най-тактичното и най-доброжелателно предупреждение като правило само усилва ненавистта и възпламенява престъпното намерение да се доведе егоистичният замисъл до край.

addressed John, "Ask him who it is, or if he has told you, tell me who is the betrayer."

179:4.5 (1941.2) Jesus brought their whisperings to an end by saying: "I sorrow that this evil should have come to pass and hoped even up to this hour that the power of truth might triumph over the deceptions of evil, but such victories are not won without the faith of the sincere love of truth. I would not have told you these things at this, our last supper, but I desire to warn you of these sorrows and so prepare you for what is now upon us. I have told you of this because I desire that you should recall, after I have gone, that I knew about all these evil plottings, and that I forewarned you of my betrayal. And I do all this only that you may be strengthened for the temptations and trials which are just ahead."

179:4.6 (1941.3) When Jesus had thus spoken, leaning over toward Judas, he said: "What you have decided to do, do quickly." And when Judas heard these words, he arose from the table and hastily left the room, going out into the night to do what he had set his mind to accomplish. When the other apostles saw Judas hasten off after Jesus had spoken to him, they thought he had gone to procure something additional for the supper or to do some other errand for the Master since they supposed he still carried the bag.

179:4.7 (1941.4) Jesus now knew that nothing could be done to keep Judas from turning traitor. He started with twelve — now he had eleven. He chose six of these apostles, and though Judas was among those nominated by his first-chosen apostles, still the Master accepted him and had, up to this very hour, done everything possible to sanctify and save him, even as he had wrought for the peace and salvation of the others.

179:4.8 (1941.5) This supper, with its tender episodes and softening touches, was Jesus' last appeal to the deserting Judas, but it was of no avail. Warning, even when administered in the most tactful manner and conveyed in the most kindly spirit, as a rule, only intensifies hatred and fires the evil determination to carry out to the full one's own selfish projects, when love is once really dead.

5. УЧРЕДЯВАНЕТО НА ВЪЗПОМЕНАТЕЛНАТА ВЕЧЕРЯ

Когато на Иисус подадоха третата чаша с вино – "чашата на благословението", той стана от кушетката и вземайки чашата в ръка, я

5. ESTABLISHING THE REMEMBRANCE SUPPER

179:5.1 (1941.6) As they brought Jesus the third cup of wine, the "cup of blessing," he arose from the couch and, taking the cup in his hands, blessed it,

благослови с думите: “Нека всеки от вас вземе тази чаша и я изпие. Тя ще бъде чашата на моето възпоменание. Тази чаша – чашата на благословението на новия завет на милосърдието и истината. Тя ще стане за вас символ на посвещението и служенето на божествения Дух на Истината. Следващия път аз ще пия тази чаша заедно с вас вече в нов облик във вечното Царство на Отеца.”

Чувствайки, че става нещо изключително, всички апостоли в пълна тишина, с дълбоко благоговение пиха от тази чаша на благословението. Старата Пасха отбелязваше освобождението на техните бащи от националното робство и придобиването на лична свобода; сега Учителят учредяваше новата възпоменателна вечеря – символ на новото избавление на поробения индивид от оковите на обредността и егоизма и придобиването на духовна радост, присъща на братството и дружбата на освободените в духа синове на живия Бог.

Когато свършиха да пият от тази нова възпоменателна чаша, Учителят взе хляб и, възнасяйки благодарствена молитва, го разчупи. Като им заръча да си предават хляба един другиму, той каза: “Вземете този възпоменателен хляб и го изяжте. Казвал съм ви, че аз съм хлябът на живота. И този хляб на живота е обединеният живот на Отеца и Сина в един дар. Словото на Отеца, изразено в Сина, действително е хлябът на живота.” Разделяйки възпоменателния хляб, символ на живото слово на истината, въплътено в образа на смъртна плът, всички седнаха.

Учредявайки тази възпоменателна вечеря, Учителят както обикновено прибегна към притчи и символи. Той се възползва от символите, защото искаше да разкрие някои велики духовни истини така, че на неговите последователи да бъде трудно да припишат на думите му строго определени тълкувания и точен смисъл. По такъв начин той се стремеше да не даде на последващите поколения възможност да правят точни интерпретации на неговото учение и да сковат духовното му значение с мъртвите вериги на традициите и догмите. Учредявайки единствената церемония на причастието, свързана с цялата мисия на неговия живот, Иисус всячески се стараеше да *подскаже* значенията, без да обвързва себе си с *точни определения.* Той не желаеше да унищожава индивидуалната представа за божественото общуване, учредявайки точна форма, не желаеше той и да ограничава духовното въображение на вярващия, стеснявайки го с формалности. Обратно – той се опитваше да придаде на възродената душа на човека радостни крила на нова и спасителна духовна

saying: “Take this cup, all of you, and drink of it. This shall be the cup of my remembrance. This is the cup of the blessing of a new dispensation of grace and truth. This shall be to you the emblem of the bestowal and ministry of the divine Spirit of Truth. And I will not again drink this cup with you until I drink in new form with you in the Father’s eternal kingdom.”

179:5.2 (1942.1) The apostles all sensed that something out of the ordinary was transpiring as they drank of this cup of blessing in profound reverence and perfect silence. The old Passover commemorated the emergence of their fathers from a state of racial slavery into individual freedom; now the Master was instituting a new remembrance supper as a symbol of the new dispensation wherein the enslaved individual emerges from the bondage of ceremonialism and selfishness into the spiritual joy of the brotherhood and fellowship of the liberated faith sons of the living God.

179:5.3 (1942.2) When they had finished drinking this new cup of remembrance, the Master took up the bread and, after giving thanks, broke it in pieces and, directing them to pass it around, said: “Take this bread of remembrance and eat it. I have told you that I am the bread of life. And this bread of life is the united life of the Father and the Son in one gift. The word of the Father, as revealed in the Son, is indeed the bread of life.” When they had partaken of the bread of remembrance, the symbol of the living word of truth incarnated in the likeness of mortal flesh, they all sat down.

179:5.4 (1942.3) In instituting this remembrance supper, the Master, as was always his habit, resorted to parables and symbols. He employed symbols because he wanted to teach certain great spiritual truths in such a manner as to make it difficult for his successors to attach precise interpretations and definite meanings to his words. In this way he sought to prevent successive generations from crystallizing his teaching and binding down his spiritual meanings by the dead chains of tradition and dogma. In the establishment of the only ceremony or sacrament associated with his whole life mission, Jesus took great pains to *suggest* his meanings rather than to commit himself to *precise definitions.* He did not wish to destroy the individual’s concept of divine communion by establishing a precise form; neither did he desire to limit the believer’s spiritual imagination by formally cramping it. He rather sought to set man’s reborn soul free upon the joyous wings of a new and living spiritual liberty.

свобода.

Независимо от опита на Учителя да учреди това ново възпоменателно причастие в изминалите оттогава векове неговите последователи се погрижиха да попречат на изпълнението на това недвусмислено желание; неговият обикновен духовен символизъм на тази последна вечер в плът беше подложен на точни интерпретации и сведен до почти математическата строгост на готовите формули. Нито едно учение на Иисус не беше подлагано на такова канонизиращо въздействие на традициите, както това.

Ако участниците в тази възпоменателна вечеря вярват в Сина и познават Бога, то на тях не им е нужно да свързват нейната символика с наивните човешки заблуди относно значението на божественото присъствие, защото във всички такива случаи Учителят *действително присъства.* Възпоменателната вечеря е символична среща на вярващия с Михаил. Когато придобиете подобна духовна възприемчивост, вие действително усещате присъствието на Сина и неговият Дух общува с пребиваващата във вас частица от неговия Отец.

За кратко време те се замислиха, след което Иисус продължи: "Изпълнявайки това, спомняйте си живота, преживян от мен на Земята сред вас, и се радвайте, че аз се каня да продължавам да живея на Земята заедно с вас и да служа чрез вас. Като индивиди не спорете помежду си за това, кой от вас е по-голям. Бъдете всички като братя. А когато Царството се разшири и обхване големи групи вярващи, вие също така следва да се въздържате от спорове за величието или привилегиите между такива групи."

Това велико събитие стана в горната стая в дома на един от приятелите им. Нито вечерята, нито домът имаха някакво отношение към свещената церемония или обредното освещаване. Възпоменателната трапеза беше учредена без съгласието на духовенството.

Учредявайки тази възпоменателна вечеря, Иисус каза на апостолите: "Всеки път, когато се събирате на такава вечеря, правете това в памет за мен. И поменавайки ме, отначало се обърнете в мислите си към моя живот в плът, спомнете си, че някога бях с вас, а след това с очите на вярата прозрете, че някога ще вечеряте с мен във вечното Царство на Отеца. Ето новата Пасха, която ви оставям: паметта за моя посвещенчески живот – словото на вечната истина, както и за моята любов към вас – изливането на моя Дух на Истината над цялата плът."

179:5.5 (1942.4) Notwithstanding the Master's effort thus to establish this new sacrament of the remembrance, those who followed after him in the intervening centuries saw to it that his express desire was effectively thwarted in that his simple spiritual symbolism of that last night in the flesh has been reduced to precise interpretations and subjected to the almost mathematical precision of a set formula. Of all Jesus' teachings none have become more tradition-standardized.

179:5.6 (1942.5) This supper of remembrance, when it is partaken of by those who are Son-believing and God-knowing, does not need to have associated with its symbolism any of man's puerile misinterpretations regarding the meaning of the divine presence, for upon all such occasions the Master is *really present.* The remembrance supper is the believer's symbolic rendezvous with Michael. When you become thus spirit-conscious, the Son is actually present, and his spirit fraternizes with the indwelling fragment of his Father.

179:5.7 (1942.6) After they had engaged in meditation for a few moments, Jesus continued speaking: "When you do these things, recall the life I have lived on earth among you and rejoice that I am to continue to live on earth with you and to serve through you. As individuals, contend not among yourselves as to who shall be greatest. Be you all as brethren. And when the kingdom grows to embrace large groups of believers, likewise should you refrain from contending for greatness or seeking preferment between such groups."

179:5.8 (1943.1) And this mighty occasion took place in the upper chamber of a friend. There was nothing of sacred form or of ceremonial consecration about either the supper or the building. The remembrance supper was established without ecclesiastical sanction.

179:5.9 (1943.2) When Jesus had thus established the supper of the remembrance, he said to the eleven: "And as often as you do this, do it in remembrance of me. And when you do remember me, first look back upon my life in the flesh, recall that I was once with you, and then, by faith, discern that you shall all sometime sup with me in the Father's eternal kingdom. This is the new Passover which I leave with you, even the memory of my bestowal life, the word of eternal truth; and of my love for you, the outpouring of my Spirit of Truth upon all flesh."

В знак на завършване празнуването на старата, но безкръвна Пасха, в ознаменуване на въвеждането на новата възпоменателна вечеря те всички заедно изпълниха сто и седемнадесети псалом.

179:5.10 (1943.3) And they ended this celebration of the old but bloodless Passover in connection with the inauguration of the new supper of the remembrance, by singing, all together, the one hundred and eighteenth Psalm.

Документ 180. Прощалната реч

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 180. ПРОЩАЛНАТА РЕЧ

Секции

Въведение
1. Новата заповед
2. Лозата и нейните клонки
3. Враждебността на света
4. Обещаният помощник
5. Духът на истината
6. Необходимостта от заминаване

PAPER 180
THE FAREWELL DISCOURSE

SECTIONS

Introduction
1. The New Commandment
2. The Vine and the Branches
3. Enmity of the World
4. The Promised Helper
5. The Spirit of Truth
6. The Necessity for Leaving

Въведение

ИЗПЯВАЙКИ псалома при завършването на Тайната вечеря, апостолите решиха, че Иисус се кани веднага да се върне в лагера, но Учителят със знак ги накара да седнат и каза:

"Вие добре помните как ви изпратих на път без пари или кесия и даже ви съветвах да не вземате със себе си допълнителни дрехи. И всички вие помните, че нямахте нужда от нищо. Но сега ви чакат смутни времена. Не можете повече да разчитате на добрата воля на хората. От днес нека този, който има кесия, да я взема със себе си. Тръгвайки по света да възвестявате това Евангелие, вземайте такива мерки за самоосигуряване, каквито смятате за нужни. Аз дойдох да дам мир, но той няма да настъпи веднага.

Дойде време да се прослави Синът Човешки и Отецът ще бъде прославен в мен. Приятели мои, малко ми остана да бъда с вас. Скоро ще ме търсите, но няма да ме намерите, защото ще отида на място, където вие все още не можете да дойдете. Но когато завършите своя труд на Земята, както завърших своя труд аз, вие ще дойдете при мен така, както аз

INTRODUCTION

180:0.1 (1944.1) AFTER singing the Psalm at the conclusion of the Last Supper, the apostles thought that Jesus intended to return immediately to the camp, but he indicated that they should sit down. Said the Master:

180:0.2 (1944.2) "You well remember when I sent you forth without purse or wallet and even advised that you take with you no extra clothes. And you will all recall that you lacked nothing. But now have you come upon troublous times. No longer can you depend upon the good will of the multitudes. Henceforth, he who has a purse, let him take it with him. When you go out into the world to proclaim this gospel, make such provision for your support as seems best. I have come to bring peace, but it will not appear for a time.

180:0.3 (1944.3) "The time has now come for the Son of Man to be glorified, and the Father shall be glorified in me. My friends, I am to be with you only a little longer. Soon you will seek for me, but you will not find me, for I am going to a place to which you cannot, at this time, come. But when you have finished your work on earth as I have now finished mine, you shall then come to me even as I now

днес се готвя да се отправя към моя Отец. Ще мине съвсем малко време и ще ви напусна; вие няма да ме видите повече на Земята, но всички ще ме видите в бъдещия век, възнасяйки се в Царството, дадено ми от моя Отец."

prepare to go to my Father. In just a short time I am going to leave you, you will see me no more on earth, but you shall all see me in the age to come when you ascend to the kingdom which my Father has given to me."

1. НОВАТА ЗАПОВЕД

1. THE NEW COMMANDMENT

180:1.1 (1944.4) После кратко непринудено общуване Иисус стана и каза: "Когато казах пред вас притча, изразяваща готовността да служите един на друг, която трябва да имате, аз казах, че искам да ви дам нова заповед. И бих желал да направя това сега преди да ви напусна. Вие добре помните заповедта, която повелява да се обичате един друг, да обичате своите ближни като самите себе си. Но аз не съм напълно удовлетворен даже от такава искрена преданост от страна на моите деца. Бих искал вашите постъпки да бъдат изпълнени с още повече любов в Царството на вярващото братство. И затова ви давам нова заповед: обичайте се така, както ви обичах аз. И по това всички хора ще познават, че сте мои ученици, ако се обичате един другиго с такава любов.

180:1.1 (1944.4) After a few moments of informal conversation, Jesus stood up and said: "When I enacted for you a parable indicating how you should be willing to serve one another, I said that I desired to give you a new commandment; and I would do this now as I am about to leave you. You well know the commandment which directs that you love one another; that you love your neighbor even as yourself. But I am not wholly satisfied with even that sincere devotion on the part of my children. I would have you perform still greater acts of love in the kingdom of the believing brotherhood. And so I give you this new commandment: That you love one another even as I have loved you. And by this will all men know that you are my disciples if you thus love one another.

180:1.2 (1944.5) Давайки тази нова заповед, аз не стоварвам ново бреме на душите ви; обратно – давам ви нова радост и възможност да познаете ново щастие – да изпитате наслаждение от посвещаването на другите хора на любовта в своите сърца. Независимо от външните мъки аз скоро ще изпитам висша радост, посвещавайки своята любов на вас и вашите смъртни събратя.

180:1.2 (1944.5) "When I give you this new commandment, I do not place any new burden upon your souls; rather do I bring you new joy and make it possible for you to experience new pleasure in knowing the delights of the bestowal of your heart's affection upon your fellow men. I am about to experience the supreme joy, even though enduring outward sorrow, in the bestowal of my affection upon you and your fellow mortals.

180:1.3 (1944.6) Призовавайки ви да се обичате един друг, както аз ви обичах, аз ви показвам висшата мяра на истинската любов, защото няма по-голяма любов от тази, при която човекът е готов да даде за приятелите си своя живот. А вие сте мои приятели и ще останете такива, ако само пожелаете да изпълните това, на което ви учих. Вие ме наричахте „Господар" [Master – англ.: учител, господар; б.пр.], но аз не ви наричам „слуги". Ако само се обичате един другиго, както ви обичам аз, вие ще бъдете мои приятели и аз вечно ще ви говоря за това, което ми разкрива Отецът.

180:1.3 (1944.6) "When I invite you to love one another, even as I have loved you, I hold up before you the supreme measure of true affection, for greater love can no man have than this: that he will lay down his life for his friends. And you are my friends; you will continue to be my friends if you are but willing to do what I have taught you. You have called me Master, but I do not call you servants. If you will only love one another as I am loving you, you shall be my friends, and I will ever speak to you of that which the Father reveals to me.

180:1.4 (1945.1) Не само вие избрахте мен, но и аз избрах вас, защото ви повелих да носите в света плодовете на изпълненото с любов служене на своите събратя така, както аз живях сред вас и ви разкривах Отеца. И Отецът и аз ще се трудим с вас и вие ще изпитате божествената пълнота на радостта, ако само се подчините на моята повеля да се обичате един другиго, както ви обичах аз."

180:1.4 (1945.1) "You have not merely chosen me, but I have also chosen you, and I have ordained you to go forth into the world to yield the fruit of loving service to your fellows even as I have lived among you and revealed the Father to you. The Father and I will both work with you, and you shall experience the divine fullness of joy if you will only obey my command to love one another, even as I have loved you."

Ако искате да споделите радостта на Учителя, вие трябва да споделите неговата любов. А да бъдете причастни към неговата любов, означава, че вие сте били причастни към неговото служение. Такъв опит на любовта не ви освобождава от трудностите на този свят; той не създава нов свят, а напълно определено прави стария свят нов.

Запомнете: Иисус изисква преданост, а не жертви. Съзнанието на жертвата подразбира отсъствието на това беззаветно чувство, което би могло да превърне подобно любвеобилно служене във висша радост. Идеята за *дълга* говори за наклонности на слуги; такива хора са лишени от възхитителното наслаждение, което възниква при оказването на дружеска услуга. Импулсът на дружбата превъзхожда всички убеждения, присъщи на дълга, а услугата, оказана един на друг, никога не може да се нарече жертва. Иисус учеше апостолите, че те са синове Божии. Той ги наричаше „братя”, а сега, преди да ги напусне, той ги нарича „приятели”.

180:1.5 (1945.2) If you would share the Master's joy, you must share his love. And to share his love means that you have shared his service. Such an experience of love does not deliver you from the difficulties of this world; it does not create a new world, but it most certainly does make the old world new.

180:1.6 (1945.3) Keep in mind: It is loyalty, not sacrifice, that Jesus demands. The consciousness of sacrifice implies the absence of that wholehearted affection which would have made such a loving service a supreme joy. The idea of *duty* signifies that you are servant-minded and hence are missing the mighty thrill of doing your service as a friend and for a friend. The impulse of friendship transcends all convictions of duty, and the service of a friend for a friend can never be called a sacrifice. The Master has taught the apostles that they are the sons of God. He has called them brethren, and now, before he leaves, he calls them his friends.

2. ЛОЗАТА И НЕЙНИТЕ КЛОНКИ

След това Иисус стана и продължи да учи своите апостоли: “Аз съм истинската, даваща вино лоза, а моят Отец е стопанинът. Аз съм даващата вино лоза, а вие сте клонките ú. И Отецът изисква от мен само едно: вие да дадете много плодове. Лозата се подрязва, само за да могат нейните клонки да носят още повече плодове. Всяка моя клонка, неносеща плодове, Отецът ще отсече. Всяка носеща плодове клонка Отецът ще очисти, за да може тя да донесе още повече плодове. Вие вече се очистихте чрез моето слово, но трябва и занапред да останете чисти. Трябва да пребъдете в мен, а аз ще пребъда във вас; клонката изсъхва, когато бъде отделена от лозата. Както може клонката да не носи плодове, ако не пребивава в лозата, така и вие не можете да донесете плодовете на любвеобилното служене, без да пребивавате в мен. Помнете: аз съм истинската лоза, а вие – живите клонки. Този, който живее в мен и в когото живея аз, ще донесе обилни плодове на духа и ще изпита висша радост, носейки тези духовни плодове. Ако вие запазите тази жива духовна връзка с мен, ще донесете обилни плодове. Ако вие пребъдете в мен и моите думи пребъдат във вас, ще можете свободно да общувате с мен и тогава моят жив дух ще може да се влее във вас дотолкова, че вие ще бъдете в правото си да искате всичко, което пожелае моят жив дух, и да правите всичко това с увереността, че Отецът ще удовлетвори нашата молба. Отецът

2. THE VINE AND THE BRANCHES

180:2.1 (1945.4) Then Jesus stood up again and continued teaching his apostles: “I am the true vine, and my Father is the husbandman. I am the vine, and you are the branches. And the Father requires of me only that you shall bear much fruit. The vine is pruned only to increase the fruitfulness of its branches. Every branch coming out of me which bears no fruit, the Father will take away. Every branch which bears fruit, the Father will cleanse that it may bear more fruit. Already are you clean through the word I have spoken, but you must continue to be clean. You must abide in me, and I in you; the branch will die if it is separated from the vine. As the branch cannot bear fruit except it abides in the vine, so neither can you yield the fruits of loving service except you abide in me. Remember: I am the real vine, and you are the living branches. He who lives in me, and I in him, will bear much fruit of the spirit and experience the supreme joy of yielding this spiritual harvest. If you will maintain this living spiritual connection with me, you will bear abundant fruit. If you abide in me and my words live in you, you will be able to commune freely with me, and then can my living spirit so infuse you that you may ask whatsoever my spirit wills and do all this with the assurance that the Father will grant us our petition. Herein is the Father glorified: that the vine has many living branches, and that every branch bears much fruit. And when the world sees these fruit-bearing branches — my friends who love one another, even as I have loved them — all men will know that you are truly my disciples.

придобива слава, когато лозата има много живи клонки и всяка от тях донася много плодове. И когато светът види тези носещи плодове клонки – моите приятели, които се обичат един другиго така, както ги обичах аз, – всички хора ще знаят, че вие наистина сте мои ученици.

Както Отецът е обичал и обича мен, така и аз съм обичал и обичам вас. Живейте в моята любов, както аз живея в любовта на Отеца. Ако бъдете верни на моето учение, ще пребъдете в моята любов така, както аз спазих думата, дадена на Отеца, и извечно пребивавам в Неговата любов.”

180:2.2 (1945.5) “As the Father has loved me, so have I loved you. Live in my love even as I live in the Father’s love. If you do as I have taught you, you shall abide in my love even as I have kept the Father’s word and evermore abide in his love.”

Евреите отдавна учеха, че Месията ще бъде “клонка от даваща вино лоза” на предците на Давид; в памет за това древно учение голям герб – грозде на даваща вино лоза – украсяваше входа на двореца на Ирод. Всички апостоли си спомниха за това, когато тази вечер Учителят беседваше с тях в горната стая.

180:2.3 (1946.1) The Jews had long taught that the Messiah would be “a stem arising out of the vine” of David’s ancestors, and in commemoration of this olden teaching a large emblem of the grape and its attached vine decorated the entrance to Herod’s temple. The apostles all recalled these things while the Master talked to them this night in the upper chamber.

Но последвалите тълкувания на това, което подразбираше Учителят, говорейки за молитвата, доведоха до крайно прискърбни последствия. Ученията на Иисус не биха предизвиквали особени затруднения, ако неговите слушатели в точност бяха запомнили – а по-късно точно записали – неговите думи. Но писменото свидетелство беше съставено по такъв начин, че вярващите започнаха да разглеждат молитвата, възнасяна в името на Иисус, като вид висше вълшебство и да смятат, че могат да получат от Отеца всичко, което пожелаят. Векове наред вярата на искрените души продължи да се разбива в този препъни- камък. Кога вярващите по цял свят ще разберат, че молитвата не е начин за постигане на своите цели, а представлява план за избрания Божий път, опит за постигане и изпълнение на волята на Отеца? Абсолютно вярно е, че когато вашата воля изцяло съвпада с Неговата воля, вие можете да искате всичко, което е замислено от такъв съюз на волеви начала, и то ще ви бъде дадено. И такъв съюз на волевите начала се осъществява от Иисус и чрез него така, както даващата вино лоза се влива в живите клонки и струи чрез тях.

180:2.4 (1946.2) But great sorrow later attended the misinterpretation of the Master’s inferences regarding prayer. There would have been little difficulty about these teachings if his exact words had been remembered and subsequently truthfully recorded. But as the record was made, believers eventually regarded prayer in Jesus’ name as a sort of supreme magic, thinking that they would receive from the Father anything they asked for. For centuries honest souls have continued to wreck their faith against this stumbling block. How long will it take the world of believers to understand that prayer is not a process of getting your way but rather a program of taking God’s way, an experience of learning how to recognize and execute the Father’s will? It is entirely true that, when your will has been truly aligned with his, you can ask anything conceived by that will-union, and it will be granted. And such a will-union is effected by and through Jesus even as the life of the vine flows into and through the living branches.

Ако божественото и човешко начала са свързани едно с друго с жива връзка и ако човешкото начало се обръща с неразумни и невежи молитви, молейки за егоистични удобства и тщеславни достижения, възможен е само един божествен отговор: по-обилно плодоносене на духа на стеблата на живите клонки. Ако клонката на лозата е жива, възможен е само един отговор на всичките прошения: по-обилно плодоносене.

180:2.5 (1946.3) When there exists this living connection between divinity and humanity, if humanity should thoughtlessly and ignorantly pray for selfish ease and vainglorious accomplishments, there could be only one divine answer: more and increased bearing of the fruits of the spirit on the stems of the living branches. When the branch of the vine is alive, there can be only one answer to all its petitions: increased grape bearing. In fact, the branch exists only for,

Фактически клонката съществува само за една цел и е способна да прави само едно: да носи плодове, да дава грозде. Така и истински вярващият съществува, само за да носи плодовете на духа: да обича хората така, както го обича Бог, а това значи, че ние трябва да се обичаме един другиго така, както ни обичаше Иисус.

И когато Отецът възлага на лозата Своята дисциплинираща ръка, това се прави с любов – за да може клонките да носят плод обилно. И мъдрият лозар отсича само мъртвите и безплодни клонки.

На Иисус беше изключително трудно да доведе дори своите апостоли до разбирането на това, че молитвата е функция на родените в духа вярващи в Царството, където господства Духът.

and can do nothing except, fruit bearing, yielding grapes. So does the true believer exist only for the purpose of bearing the fruits of the spirit: to love man as he himself has been loved by God — that we should love one another, even as Jesus has loved us.

180:2.6 (1946.4) And when the Father's hand of discipline is laid upon the vine, it is done in love, in order that the branches may bear much fruit. And a wise husbandman cuts away only the dead and fruitless branches.

180:2.7 (1946.5) Jesus had great difficulty in leading even his apostles to recognize that prayer is a function of spirit-born believers in the spirit-dominated kingdom.

3. ВРАЖДЕБНОСТТА НА СВЕТА

Единадесетте апостоли още не бяха успели да обсъдят беседата за даващата вино лоза и клонките, когато Учителят – показвайки, че желае да продължи своето обръщение, и разбирайки, че му остава малко време – каза: "Когато ви напусна, нека враждебността на света да не ви обезкуражава. Не унивайте и тогава, когато малодушните вярващи се отвърнат от вас и се присъединят към враговете на Царството. Ако светът ви ненавижда, спомнете си, че той ме ненавиждаше още преди да възненавиди вас. Ако бяхте от този свят, светът щеше да ви обича като свои, но доколкото вие не сте от този свят, светът отказва да ви обича. Вие живеете в този свят, но вашият живот не трябва да бъде живот от този свят. Аз ви избрах от света, за да представлявате духа на друг свят даже на света, от който бяхте избрани. Но винаги помнете думите, които вече ви казах: слугата не е повече от своя Господар. Ако те се осмеляват да преследват мен, ще преследват и вас. Ако моите думи оскърбяват невярващите, то и вашите думи ще оскърбяват нечестивците. И всичко това те ще правят с вас поради това, че те не вярват нито в мен, нито в Този, Който ме изпрати; затова вие много ще пострадате заради моето Евангелие. Но когато търпите тези злополучия, спомнете си, че аз също пострадах преди вас в името на това Евангелие за Небесното царство.

Много от тези, които ви нападат, не познават небесната светлина, но това не може да се каже за тези, които ни преследват сега. Ако ние не ги учехме на истината, те можеха да свършат много странни неща и да не бъдат

3. ENMITY OF THE WORLD

180:3.1 (1946.6) The eleven had scarcely ceased their discussions of the discourse on the vine and the branches when the Master, indicating that he was desirous of speaking to them further and knowing that his time was short, said: "When I have left you, be not discouraged by the enmity of the world. Be not downcast even when fainthearted believers turn against you and join hands with the enemies of the kingdom. If the world shall hate you, you should recall that it hated me even before it hated you. If you were of this world, then would the world love its own, but because you are not, the world refuses to love you. You are in this world, but your lives are not to be worldlike. I have chosen you out of the world to represent the spirit of another world even to this world from which you have been chosen. But always remember the words I have spoken to you: The servant is not greater than his master. If they dare to persecute me, they will also persecute you. If my words offend the unbelievers, so also will your words offend the ungodly. And all of this will they do to you because they believe not in me nor in Him who sent me; so will you suffer many things for the sake of my gospel. But when you endure these tribulations, you should recall that I also suffered before you for the sake of this gospel of the heavenly kingdom.

180:3.2 (1947.1) "Many of those who will assail you are ignorant of the light of heaven, but this is not true of some who now persecute us. If we had not taught them the truth, they might do many strange things without falling under condemnation, but now, since

осъдени, но сега – когато познаха светлината и си позволиха да я отхвърлят – за тяхното отношение няма оправдание. Ненавиждащият мен ненавижда и моя Отец. Иначе не може и да бъде; светлината, спасяваща приемащия я, може само да осъди този, който съзнателно я отхвърля. А какво направих аз за тези хора, за да пробудя толкова яростна ненавист? Нищо – аз само им предложих приятелство на земята и спасение на небето. Но нима не сте чели в Писанията: "И те ме възненавидяха без причина"?

they have known the light and presumed to reject it, they have no excuse for their attitude. He who hates me hates my Father. It cannot be otherwise; the light which would save you if accepted can only condemn you if it is knowingly rejected. And what have I done to these men that they should hate me with such a terrible hatred? Nothing, save to offer them fellowship on earth and salvation in heaven. But have you not read in the Scripture the saying: 'And they hated me without a cause'?

Но аз няма да ви оставя сами в този свят. Скоро след моето заминаване ще изпратя при вас духовен помощник. С вас ще бъде този, който заеме своето място сред вас, който ще продължи да ви учи по пътя на истината и който ще ви утешава.

180:3.3 (1947.2) "But I will not leave you alone in the world. Very soon, after I have gone, I will send you a spirit helper. You shall have with you one who will take my place among you, one who will continue to teach you the way of truth, who will even comfort you.

Нека не се смущават вашите сърца. Вие ще се върнете в Бога; продължавайте да вярвате и в мен. Макар че аз трябва да ви напусна, няма да бъда далеч от вас. Вече ви казах, че във вселената на моя Отец има много обители. Ако това не беше така, аз нямаше толкова пъти да ви говоря за тях. Каня се да се върна в тези светове на светлината – небесните обители на Отеца, където някога ще се възнесете и вие. От тези места аз дойдох в този свят и близък е часът, когато трябва да се върна в небесните сфери, за да продължа труда на Отеца.

180:3.4 (1947.3) "Let not your hearts be troubled. You believe in God; continue to believe also in me. Even though I must leave you, I will not be far from you. I have already told you that in my Father's universe there are many tarrying-places. If this were not true, I would not have repeatedly told you about them. I am going to return to these worlds of light, stations in the Father's heaven to which you shall sometime ascend. From these places I came into this world, and the hour is now at hand when I must return to my Father's work in the spheres on high.

По такъв начин, щом отида преди вас в Небесното царство на Отеца, аз непременно ще изпратя за вас, за да можете да бъдете с мен на тези места, които бяха приготвени за смъртните Божии синове преди да се появи този свят. Макар че трябва да ви напусна, аз ще присъствам с вас в духа и някога вие самите ще се окажете в моето общество, когато се възнесете при мен в моята вселена, както аз се готвя да се възнеса при моя Отец в Неговата голяма вселена. И това, което ви казах, е вярно и вечно, макар да не разбирате всичко казано. Аз отивам при Отеца и макар че не можете да ме последвате сега, вие със сигурност ще направите това в бъдещите векове."

180:3.5 (1947.4) "If I thus go before you into the Father's heavenly kingdom, so will I surely send for you that you may be with me in the places that were prepared for the mortal sons of God before this world was. Even though I must leave you, I will be present with you in spirit, and eventually you shall be with me in person when you have ascended to me in my universe even as I am about to ascend to my Father in his greater universe. And what I have told you is true and everlasting, even though you may not fully comprehend it. I go to the Father, and though you cannot now follow me, you shall certainly follow me in the ages to come."

Когато Иисус седна, Тома стана и каза: "Учителю, ние не знаем къде отиваш ти; затова, разбира се, не знаем пътя. Но ние ще те последваме още тази вечер, ако ни покажеш пътя."

180:3.6 (1947.5) When Jesus sat down, Thomas arose and said: "Master, we do not know where you are going; so of course we do not know the way. But we will follow you this very night if you will show us the way."

Изслушвайки Тома, Иисус каза: "Тома, аз съм пътят, истината и животът. Само чрез мен човекът е способен да дойде при Отеца. Всеки, който намира Отеца, отначало намира мен. Ако познаваме мен, знаете и пътя към Отеца. А вие действително ме познавате,

180:3.7 (1947.6) When Jesus heard Thomas, he answered: "Thomas, I am the way, the truth, and the life. No man goes to the Father except through me. All who find the Father, first find me. If you know me, you know the way to the Father. And you do know me, for you have lived with me and you now see me."

защото живяхте с мен и ме виждате сега.”

Но това учение беше твърде дълбоко за много апостоли, особено за Филип, който – разменил няколко думи с Натанаил – стана и каза: “Учителю, покажи ни Отеца и всичко казано от теб ще стане ясно.”

И когато Филип каза това, Иисус отговори: “Филип, толкова дълго бях сред вас, а ти досега не ме познаваш? Отново заявявам: виделият мен е видял Отеца. Как след това можеш да казваш: “Покажи ни Отеца”? Нима не вярваш, че пребивавам в Отеца и Отецът пребивава в мен? Нима не ви учих, че думите, които ви казвам, не са мои, а на Отеца? Аз говоря от името на Отеца, а не от себе си. Намирам се в този свят, за да изпълня волята на Отеца, и аз направих това. Моят Отец пребивава в мен и действа чрез мен. Вярвайте ми, когато казвам, че пребивавам в Отеца, или просто ми вярвайте заради самия живот, преживян от мен, заради моя труд.”

Когато Учителят се отстрани, за да пие вода, единадесетте се заловиха горещо да обсъждат тези учения, а Петър вече пристъпваше към продължително обръщение, когато Иисус се върна и ги помоли да заемат своите места.

180:3.8 (1947.7) But this teaching was too deep for many of the apostles, especially for Philip, who, after speaking a few words with Nathaniel, arose and said: “Master, show us the Father, and everything you have said will be made plain.”

180:3.9 (1947.8) And when Philip had spoken, Jesus said: “Philip, have I been so long with you and yet you do not even now know me? Again do I declare: He who has seen me has seen the Father. How can you then say, Show us the Father? Do you not believe that I am in the Father and the Father in me? Have I not taught you that the words which I speak are not my words but the words of the Father? I speak for the Father and not of myself. I am in this world to do the Father’s will, and that I have done. My Father abides in me and works through me. Believe me when I say that the Father is in me, and that I am in the Father, or else believe me for the sake of the very life I have lived — for the work’s sake.”

180:3.10 (1948.1) As the Master went aside to refresh himself with water, the eleven engaged in a spirited discussion of these teachings, and Peter was beginning to deliver himself of an extended speech when Jesus returned and beckoned them to be seated.

4. ОБЕЩАНИЯТ ПОМОЩНИК

Продължавайки обучението, Иисус каза: “След като пристигна при Отеца, след като Той напълно одобри направеното от мен за вас на Земята и след като придобия окончателно пълновластие в моите владения, аз ще кажа на своя Отец: „Оставяйки своите деца сами на Земята, трябва да изпълня своето обещание и да им изпратя друг учител.” И когато Отецът одобри това, аз ще излея Духа на Истината над цялата плът. Във вашите сърца вече пребивава Духът на Отеца и когато настане този ден, вие ще ме имате със себе си така, както днес във вас е Отецът. Този нов дар е живият Дух на Истината. Отначало невярващите няма да започнат да се вслушват в ученията на този Дух, но синовете на светлината ще го приемат с радост и с цялото си сърце. И когато този Дух дойде при вас, вие ще го познаете, както познахте мен, и ще го приемете в своите сърца, и той ще остане с вас. И така вие виждате, че аз не се каня да ви оставя без помощ и водителство. Няма да ви изоставя в самота. Днес мога да бъда с вас само лично. В бъдещите векове ще бъда с вас и с всички други хора, желаещи моето присъствие, където и да са те, и с всеки от вас едновременно. Нима не виждате, че е по-добре да си отида, че ви оставям в плътта, за

4. THE PROMISED HELPER

180:4.1 (1948.2) Jesus continued to teach, saying: “When I have gone to the Father, and after he has fully accepted the work I have done for you on earth, and after I have received the final sovereignty of my own domain, I shall say to my Father: Having left my children alone on earth, it is in accordance with my promise to send them another teacher. And when the Father shall approve, I will pour out the Spirit of Truth upon all flesh. Already is my Father’s spirit in your hearts, and when this day shall come, you will also have me with you even as you now have the Father. This new gift is the spirit of living truth. The unbelievers will not at first listen to the teachings of this spirit, but the sons of light will all receive him gladly and with a whole heart. And you shall know this spirit when he comes even as you have known me, and you will receive this gift in your hearts, and he will abide with you. You thus perceive that I am not going to leave you without help and guidance. I will not leave you desolate. Today I can be with you only in person. In the times to come I will be with you and all other men who desire my presence, wherever you may be, and with each of you at the same time. Do you not discern that it is better for me to go away; that I leave you in the flesh so that I may the better and the more fully be with you in the spirit?

да мога още по-добре и по-пълно да бъда с вас в духа?

Още няколко часа и светът повече няма да ме види; но вие както преди ще ме знаете в своите сърца, докато не изпратя при вас новия учител – Духа на Истината. Така, както живях с вас, аз ще живея във вас; ще бъда едно с вашия личен опит в Царството на Духа. И когато стане това, вие ще знаете със сигурност, че пребивавам в Отеца и че докато вашият живот е скрит заедно с Отеца в мен, аз пребивавам също във вас. Аз обичам Отеца и удържах на дадената дума; вие ме обичате и ще удържите на дадената ми дума. Така, както моят Отец ми даде от Своя Дух, така и за ще ви дам от своя Дух. И този Дух на Истината, който аз ще ви посветя, ще ви води и утешава и в резултат ще ви доведе до всяка истина.

Казвам ви тези неща, докато съм още с вас, за да ви помогна по-добре да понесете изпитанията, на прага на които стоим. И когато настане този нов ден, във вас ще пребивават както Синът, така и Отецът. Тези дарове от небето извечно ще си сътрудничат един с друг така, както Отецът и аз се трудихме на Земята направо пред вашите очи като едно лице – Сина Човешки. И този духовен приятел ще ви напомни за всичко, на което ви учех аз.”

За миг Учителят замлъкна и когато Юда Алфеев се реши да зададе един от редките въпроси, с които той или неговият брат някога са се обръщали към Иисус пред хора, Юда попита: “Учителю, ти винаги си живял сред нас като приятел; как ще те познаем, когато ти ще ни се явяваш само чрез този Дух? Ако светът не те вижда, как ще можем да бъдем уверени в теб? Как ще ни се явиш?”

Иисус огледа всички, усмихна се и каза: “Малки мои деца, аз заминавам, връщам се при моя Отец. Скоро вие вече няма да ме видите такъв, какъвто съм сега, от плът и кръв. Ще измине съвсем малко време и аз ще ви изпратя своя Дух, който във всичко ще прилича на мен, с изключение на това материално тяло. Този нов учител е Духът на Истината, който ще живее в сърцето на всеки от вас и всички деца на светлината ще станат единни и ще бъдат привлечени един към друг. Именно така Отецът и аз ще можем да живеем в духа на всеки от вас, както и в сърцата на всички други хора, които ни обичат и които въплъщават тази любов, когато се обичат един другиго – както сега аз обичам вас.”

Юда Алфеев не разбра изцяло казаното от Иисус, но схвана обещанието му да изпрати нов учител и по изражението на лицето на Андрей почувства, че е получил задоволителен отговор на своя въпрос.

180:4.2 (1948.3) “In just a few hours the world will see me no more; but you will continue to know me in your hearts even until I send you this new teacher, the Spirit of Truth. As I have lived with you in person, then shall I live in you; I shall be one with your personal experience in the spirit kingdom. And when this has come to pass, you shall surely know that I am in the Father, and that, while your life is hid with the Father in me, I am also in you. I have loved the Father and have kept his word; you have loved me, and you will keep my word. As my Father has given me of his spirit, so will I give you of my spirit. And this Spirit of Truth which I will bestow upon you shall guide and comfort you and shall eventually lead you into all truth.

180:4.3 (1948.4) “I am telling you these things while I am still with you that you may be the better prepared to endure those trials which are even now right upon us. And when this new day comes, you will be indwelt by the Son as well as by the Father. And these gifts of heaven will ever work the one with the other even as the Father and I have wrought on earth and before your very eyes as one person, the Son of Man. And this spirit friend will bring to your remembrance everything I have taught you.”

180:4.4 (1948.5) As the Master paused for a moment, Judas Alpheus made bold to ask one of the few questions which either he or his brother ever addressed to Jesus in public. Said Judas: “Master, you have always lived among us as a friend; how shall we know you when you no longer manifest yourself to us save by this spirit? If the world sees you not, how shall we be certain about you? How will you show yourself to us?”

180:4.5 (1949.1) Jesus looked down upon them all, smiled, and said: “My little children, I am going away, going back to my Father. In a little while you will not see me as you do here, as flesh and blood. In a very short time I am going to send you my spirit, just like me except for this material body. This new teacher is the Spirit of Truth who will live with each one of you, in your hearts, and so will all the children of light be made one and be drawn toward one another. And in this very manner will my Father and I be able to live in the souls of each one of you and also in the hearts of all other men who love us and make that love real in their experiences by loving one another, even as I am now loving you.”

180:4.6 (1949.2) Judas Alpheus did not fully understand what the Master said, but he grasped the promise of the new teacher, and from the expression on Andrew’s face, he perceived that his question had been satisfactorily answered.

5. ДУХЪТ НА ИСТИНАТА

Новият помощник, когото Учителят обеща да изпрати в сърцата на всички вярващи, да излее над цялата плът, е *Духът на Истината.* Този божествен дар не е буква или закон на истината, както не е призован да функционира и като форма или изражение на истината. Новият учител е *убедеността в истината,* осъзнаването и увереността в истинските значения на реалните духовни нива. И този нов учител е духът на живата и растяща истина, разширяващ се, разкриващ се и адаптиращ се към истината.

Божествената истина е жива, постигана от духа реалност. Истината съществува само на високите духовни нива на осъзнаване на божествеността и на осъзнатото общуване с Бога. Можеш да познаваш истината и можеш да преживяваш истината; можеш да чувстваш нарастването на истината в душата и можеш да се наслаждаваш на освобождаващото постижение на истината в разума, но истината е невъзможно да я затвориш във формули, кодекси, символи на вярата или интелектуални типове човешко поведение. Когато предлагате човешка формулировка за божествената истина, тя бързо загива. Посмъртното спасение на скованата истина може в най-добрия случай да се излее само в особена форма на интелектуализирана, възвеличена мъдрост. Статичната истина е истина мъртва и само мъртвата истина може да се смята за теория. Живата истина е динамична и може да съществува в човешкия разум само като емпирична същност.

Разумността израства от материалното битие, озарено от присъствието на космическия разум. Мъдростта включва в себе си осмислени знания, издигнати на нови нива на значение и движени от присъствието на вселенския дар – спомагателния дух на мъдростта. Истината е ценност, присъща на духовната реалност и изпитвана само от дарени с духа същества, които функционират на свръхматериални нива на вселенското съзнание и които, постигайки истината, позволяват на нейния активиращ дух да живее и властва в техните души.

Истинското дете на вселенското постижение търси във всяко мъдро изказване Духа на Истината. Позналият Бога индивид неизменно издига мъдростта до нивата на божествените дела – нива на живата истина; духовно неразвиващата се душа постоянно тегли живата истина надолу към мъртвите нива на мъдростта и в областта на цялото

5. THE SPIRIT OF TRUTH

180:5.1 (1949.3) The new helper which Jesus promised to send into the hearts of believers, to pour out upon all flesh, is the *Spirit of Truth.* This divine endowment is not the letter or law of truth, neither is it to function as the form or expression of truth. The new teacher is the *conviction of truth,* the consciousness and assurance of true meanings on real spirit levels. And this new teacher is the spirit of living and growing truth, expanding, unfolding, and adaptative truth.

180:5.2 (1949.4) Divine truth is a spirit-discerned and living reality. Truth exists only on high spiritual levels of the realization of divinity and the consciousness of communion with God. You can know the truth, and you can live the truth; you can experience the growth of truth in the soul and enjoy the liberty of its enlightenment in the mind, but you cannot imprison truth in formulas, codes, creeds, or intellectual patterns of human conduct. When you undertake the human formulation of divine truth, it speedily dies. The post-mortem salvage of imprisoned truth, even at best, can eventuate only in the realization of a peculiar form of intellectualized glorified wisdom. Static truth is dead truth, and only dead truth can be held as a theory. Living truth is dynamic and can enjoy only an experiential existence in the human mind.

180:5.3 (1949.5) Intelligence grows out of a material existence which is illuminated by the presence of the cosmic mind. Wisdom comprises the consciousness of knowledge elevated to new levels of meaning and activated by the presence of the universe endowment of the adjutant of wisdom. Truth is a spiritual reality value experienced only by spirit-endowed beings who function upon supermaterial levels of universe consciousness, and who, after the realization of truth, permit its spirit of activation to live and reign within their souls.

180:5.4 (1949.6) The true child of universe insight looks for the living Spirit of Truth in every wise saying. The God-knowing individual is constantly elevating wisdom to the living-truth levels of divine attainment; the spiritually unprogressive soul is all the while dragging the living truth down to the dead levels of wisdom and to the domain of mere exalted knowledge.

възвишено знание.

Когато златното правило се лишава от свръхчовешкото разбиране, което се привнася от Духа на Истината, то става само правило на етическо поведение. Когато златното правило се тълкува буквално, то може да стане средство за най-голямо оскърбление на ближния. Без духовно постигане на златното правило на мъдростта може да се стигне до заключението, че доколкото вие желаете всички хора да бъдат с вас докрай откровени, вие също следва да бъдете докрай откровени с тях. Такова недуховно тълкуване на златното правило може да доведе до неизразимо нещастие и безкрайни страдания.

Някои хора разбират и интерпретират златното правило като чисто интелектуално утвърждаване на човешкото братство. Други възприемат такова изражение на човешките отношения като емоционално удовлетворяване на добрите чувства на човешката личност. Трети виждат в това златно правило мерило за оценката на всички социални отношения, нормата за социално поведение. Четвърти го разглеждат като позитивно предписание на велик нравствен учител, заключил в своя призив висшата представа за нравствено задължение по отношение на всички братски отношения. В живота на такива нравствени същества златното правило става център на мъдростта и съдържание на цялата тяхна философия.

В Царството на вярващото братство на познали Бога привърженици на истината това златно правило придобива живите качества, присъщи на духовното постигане на по-високите нива на тълкуване, които подбуждат смъртните Божии синове към възприемане на това предписание на Учителя като изискване да се отнасят към своите приятели така, че в резултат от общуването на вярващ човек с тях той да може да получи максимално благо. В това се заключава и същността на истинската религия: да обичаш своите ближни, както самия себе си.

Но най-висшето постижение и най-истинско тълкуване на златното правило се състои в осъзнаването на духа на тази истина, която е заключена във вечната жива реалност на такова божествено изявление. Истинското космическо значение на това правило за всеобщите взаимоотношения се разкрива само в неговото духовно постигане, в тълкуването на закона на поведението от духа на Сина пред духа на Отеца, пребиваващ в душата на смъртния човек. И когато такива водени от духа смъртни постигнат истинското значение на това златно правило, те се изпълват с увереност, че са граждани на дружеска

180:5.5 (1949.7) The golden rule, when divested of the superhuman insight of the Spirit of Truth, becomes nothing more than a rule of high ethical conduct. The golden rule, when literally interpreted, may become the instrument of great offense to one's fellows. Without a spiritual discernment of the golden rule of wisdom you might reason that, since you are desirous that all men speak the full and frank truth of their minds to you, you should therefore fully and frankly speak the full thought of your mind to your fellow beings. Such an unspiritual interpretation of the golden rule might result in untold unhappiness and no end of sorrow.

180:5.6 (1950.1) Some persons discern and interpret the golden rule as a purely intellectual affirmation of human fraternity. Others experience this expression of human relationship as an emotional gratification of the tender feelings of the human personality. Another mortal recognizes this same golden rule as the yardstick for measuring all social relations, the standard of social conduct. Still others look upon it as being the positive injunction of a great moral teacher who embodied in this statement the highest concept of moral obligation as regards all fraternal relationships. In the lives of such moral beings the golden rule becomes the wise center and circumference of all their philosophy.

180:5.7 (1950.2) In the kingdom of the believing brotherhood of God-knowing truth lovers, this golden rule takes on living qualities of spiritual realization on those higher levels of interpretation which cause the mortal sons of God to view this injunction of the Master as requiring them so to relate themselves to their fellows that they will receive the highest possible good as a result of the believer's contact with them. This is the essence of true religion: that you love your neighbor as yourself.

180:5.8 (1950.3) But the highest realization and the truest interpretation of the golden rule consists in the consciousness of the spirit of the truth of the enduring and living reality of such a divine declaration. The true cosmic meaning of this rule of universal relationship is revealed only in its spiritual realization, in the interpretation of the law of conduct by the spirit of the Son to the spirit of the Father that indwells the soul of mortal man. And when such spirit-led mortals realize the true meaning of this golden rule, they are filled to overflowing with the assurance of citizenship in a friendly universe, and their ideals of spirit reality are satisfied only when they love their fellows as

вселена, и техните идеали за духовната реалност се удовлетворяват едва тогава, когато те обичат своите събратя така, както Иисус обичаше всички нас; в това се заключава реалността на реализацията на Божията любов.

Jesus loved us all, and that is the reality of the realization of the love of God.

Преди да можете да се надявате на адекватно разбиране на теорията и практиката на Иисус за непротивенето на злото, на вас ви е необходимо да постигнете тази философия на живата гъвкавост и космическата адаптируемост на божествената истина към индивидуалните изисквания и способности на всеки Божий син. В своята същност учението на Иисус е духовна декларация. Даже материалните производни на неговата философия е невъзможно успешно да се разглеждат откъснато от техните духовни взаимовръзки.Духът на предписанията на Учителя се заключава в непротивенето на всички егоистични реакции на вселената в съчетание с енергичното и последователно постижение на праведните нива на истинските духовни ценности: божествената красота, безкрайната добродетел и вечната истина – да познаваш Бога и да ставаш все повече подобен Нему.

180:5.9 (1950.4) This same philosophy of the living flexibility and cosmic adaptability of divine truth to the individual requirements and capacity of every son of God, must be perceived before you can hope adequately to understand the Master's teaching and practice of nonresistance to evil. The Master's teaching is basically a spiritual pronouncement. Even the material implications of his philosophy cannot be helpfully considered apart from their spiritual correlations. The spirit of the Master's injunction consists in the nonresistance of all selfish reaction to the universe, coupled with the aggressive and progressive attainment of righteous levels of true spirit values: divine beauty, infinite goodness, and eternal truth — to know God and to become increasingly like him.

Любовта, безкористието трябва да се подлагат на непрекъснато преосмисляне на отношенията в съгласие с водителството на Духа на Истината. С това любовта трябва да постига постоянно изменящите се и разширяващи се представи за висшето космическо благо за индивида, който е обект на любовта. И след това любовта пробужда същото отношение към всички останали индивиди, които биха могли да бъдат подложени на влиянието на растящата и жива връзка – любовта на водения от духа смъртен към други граждани на вселената. И цялата тази жива адаптация на любовта трябва да се осъществява с оглед както на средата, в която присъства злото, така и с оглед на вечната цел – съвършенството на божественото предназначение.

180:5.10 (1950.5) Love, unselfishness, must undergo a constant and living readaptative interpretation of relationships in accordance with the leading of the Spirit of Truth. Love must thereby grasp the ever-changing and enlarging concepts of the highest cosmic good of the individual who is loved. And then love goes on to strike this same attitude concerning all other individuals who could possibly be influenced by the growing and living relationship of one spirit-led mortal's love for other citizens of the universe. And this entire living adaptation of love must be effected in the light of both the environment of present evil and the eternal goal of the perfection of divine destiny.

По такъв начин ние трябва ясно да видим, че нито златното правило, нито учението за непротивенето могат да бъдат правилно разбрани като догми или предписания. Те могат да бъдат разбрани, единствено преживявайки ги, постигайки тяхното значение в живото тълкуване на Духа на Истината, който управлява любвеобилното общуване на един човек с друг.

180:5.11 (1950.6) And so must we clearly recognize that neither the golden rule nor the teaching of nonresistance can ever be properly understood as dogmas or precepts. They can only be comprehended by living them, by realizing their meanings in the living interpretation of the Spirit of Truth, who directs the loving contact of one human being with another.

И всичко това ясно показва разликата между старата религия и новата. Старата религия учеше на самопожертване; новата религия учи само на самозабвение, на разширено саморазкриване при

180:5.12 (1951.1) And all this clearly indicates the difference between the old religion and the new. The old religion taught self-sacrifice; the new religion teaches only self-forgetfulness, enhanced self-realization in conjoined social service and

едновременното служене на ближните и постигане на вселената. Движещата сила на старата религия беше съзнанието, изпълнено със страх; в новото Евангелие на Царството господства убедеността в истината – духът на вечната и всеобща истина. И никакво благочестие или привързаност към своята вяра не могат да изпълнят отсъствието в жизнения опит на вярващите в Царството на това непроизволно, щедро и искрено дружелюбие, което характеризира родените в духа синове на живия Бог. Нито традицията, нито обредната система на формалното вероизповедание могат да компенсират отсъствието на искреното съчувствие към своите ближни.

universe comprehension. The old religion was motivated by fear-consciousness; the new gospel of the kingdom is dominated by truth-conviction, the spirit of eternal and universal truth. And no amount of piety or creedal loyalty can compensate for the absence in the life experience of kingdom believers of that spontaneous, generous, and sincere friendliness which characterizes the spirit-born sons of the living God. Neither tradition nor a ceremonial system of formal worship can atone for the lack of genuine compassion for one's fellows.

6. НЕОБХОДИМОСТТА ОТ ЗАМИНАВАНЕ

След като Петър, Яков, Йоан и Матей зададоха на Учителя множество въпроси, той продължи прощалната си реч с думите: "И аз ви казвам всичко това преди да си отида, за да можете да се подготвите за това, което се надига към вас, и да не изпаднете в опасно заблуждение. Властите няма да се задоволят само с изгонването ви от синагогите; аз ви предупреждавам: наближава часът, когато убиващите ви ще си мислят, че с това служат на Бога. И така ще постъпват с вас и с тези, които вие водите в Царството небесно, защото те не познават Отеца. Отказвайки се да приемат мен, те се отказаха да познаят Отеца; и те се отказват да приемат мен, когато отхвърлят вас, стига само да сте верни на моите заповеди – да се обичате един друг, както ви обичах аз. Казвам ви тези неща предварително, за да може, когато удари вашият час – както сега удари моят – да можете да се укрепите в съзнанието за това, че на мен всичко ми е било известно и че моят дух ще пребъде с вас във всички ваши страдания за мен и Евангелието. Именно поради това аз от самото начало бях толкова откровен с вас. Даже ви предупреждавах, че врагове на човека могат да бъдат от неговото собствено семейство. Макар че това Евангелие на Царството винаги носи велик мир в душата на всеки вярващ, то ще донесе мир на Земята, само когато хората поискат с цялото си сърце да повярват в моето учение и когато изпълнението на волята на Отеца стане основна цел на смъртния живот.

Сега, когато ви напускам – защото виждам, че е настанало време да се отправя към моя Отец, – мен ме удивлява това, че нито един от вас не ме попита: "Защо ни оставяш?" При все това аз зная, че си задавате подобни въпроси в душата си. Ще

6. THE NECESSITY FOR LEAVING

180:6.1 (1951.2) After Peter, James, John, and Matthew had asked the Master numerous questions, he continued his farewell discourse by saying: "And I am telling you about all this before I leave you in order that you may be so prepared for what is coming upon you that you will not stumble into serious error. The authorities will not be content with merely putting you out of the synagogues; I warn you the hour draws near when they who kill you will think they are doing a service to God. And all of these things they will do to you and to those whom you lead into the kingdom of heaven because they do not know the Father. They have refused to know the Father by refusing to receive me; and they refuse to receive me when they reject you, provided you have kept my new commandment that you love one another even as I have loved you. I am telling you in advance about these things so that, when your hour comes, as mine now has, you may be strengthened in the knowledge that all was known to me, and that my spirit shall be with you in all your sufferings for my sake and the gospel's. It was for this purpose that I have been talking so plainly to you from the very beginning. I have even warned you that a man's foes may be those of his own household. Although this gospel of the kingdom never fails to bring great peace to the soul of the individual believer, it will not bring peace on earth until man is willing to believe my teaching wholeheartedly and to establish the practice of doing the Father's will as the chief purpose in living the mortal life.

180:6.2 (1951.3) "Now that I am leaving you, seeing that the hour has come when I am about to go to the Father, I am surprised that none of you have asked me, Why do you leave us? Nevertheless, I know that you ask such questions in your hearts. I will speak to you plainly, as one friend to another. It is really profitable for you that I go away. If I go not

говоря с вас откровено, както говорят помежду си приятелите. Моето заминаване действително ще ви бъде от полза. Ако не си отида, новият учител няма да може да влезе в сърцата ви. Аз трябва да се освободя от това материално тяло и да се върна на своето място в небесата, преди да мога да изпратя този духовен учител, който ще живее във вашите души и ще води вашия дух към истината. И когато моят дух дойде, за да се засели във вас, той ще покаже разликата между греха и праведността и ще ви позволи мъдро да съдите за тях в своите сърца.

Трябва да ви кажа още много неща, но сега вие не можете да разберете повече. При все това когато Духът на Истината дойде, той ще ви поведе към всяка истина, докато преминавате през много обители във вселената на моя Отец.

Този Дух ще говори не от себе си: той ще ви възвести това, което Отецът е разкрил на Сина, и ще ви покаже даже бъдещи събития; той ще ме прослави, както аз прославих моя Отец. Този дух излиза от мен и той ще ви разкрие моята истина. Всичко, което Отецът има в тези владения, сега принадлежи на мен; затова казах, че този нов учител ще вземе това, което е мое, и ще ви го открие.

Скоро ще ви напусна за малко. След това, когато отново ме видите, вече ще съм на път към моя Отец, така че и тогава нашата среща ще бъде кратка."

Той замлъкна и апостолите започнаха да си говорят помежду си: "Какво означават неговите думи: "Скоро ще ви напусна" и "Когато отново ме видите, нашата среща ще бъде кратка, тъй като аз вече ще съм на път към Отеца"? Какво може да има предвид той с това "скоро" и "кратко"? Ние не разбираме това, което ни казва."

И тъй като Иисус знаеше, че те си задават тези въпроси, той каза: "Вие обсъждате помежду си какво съм имал предвид, казвайки, че скоро няма да бъда с вас и че когато ме видите отново, аз ще бъда на път за Отеца. Аз направо ви казах, че Синът Човешки трябва да умре, но че той ще възкръсне отново. Тогава нима не можете да разберете смисъла на моите думи? Отначало ще тъгувате, но впоследствие ще се възрадвате заедно с мнозина, които ще разберат тези неща, когато те бъдат извършени. Жената действително се мъчи в часа на раждането, но след като роди младенеца, тя веднага забравя своите страдания, радвайки се от съзнанието за това, че на света се е родил човек. Приближи се времето да скърбите за моето заминаване, но

away, the new teacher cannot come into your hearts. I must be divested of this mortal body and be restored to my place on high before I can send this spirit teacher to live in your souls and lead your spirits into the truth. And when my spirit comes to indwell you, he will illuminate the difference between sin and righteousness and will enable you to judge wisely in your hearts concerning them.

180:6.3 (1951.4) "I have yet much to say to you, but you cannot stand any more just now. Albeit, when he, the Spirit of Truth, comes, he shall eventually guide you into all truth as you pass through the many abodes in my Father's universe.

180:6.4 (1951.5) "This spirit will not speak of himself, but he will declare to you that which the Father has revealed to the Son, and he will even show you things to come; he will glorify me even as I have glorified my Father. This spirit comes forth from me, and he will reveal my truth to you. Everything which the Father has in this domain is now mine; wherefore did I say that this new teacher would take of that which is mine and reveal it to you.

180:6.5 (1952.1) "In just a little while I will leave you for a short time. Afterward, when you again see me, I shall already be on my way to the Father so that even then you will not see me for long."

180:6.6 (1952.2) While he paused for a moment, the apostles began to talk with each other: "What is this that he tells us? 'In just a little while I will leave you,' and 'When you see me again it will not be for long, for I will be on my way to the Father.' What can he mean by this 'little while' and 'not for long'? We cannot understand what he is telling us."

180:6.7 (1952.3) And since Jesus knew they asked these questions, he said: "Do you inquire among yourselves about what I meant when I said that in a little while I would not be with you, and that, when you would see me again, I would be on my way to the Father? I have plainly told you that the Son of Man must die, but that he will rise again. Can you not then discern the meaning of my words? You will first be made sorrowful, but later on will you rejoice with many who will understand these things after they have come to pass. A woman is indeed sorrowful in the hour of her travail, but when she is once delivered of her child, she immediately forgets her anguish in the joy of the knowledge that a man has been born into the world. And so are you about to sorrow over my departure, but I will soon see you again, and then will your sorrow be turned into rejoicing, and there shall come to you a new revelation of the salvation of God which no

скоро ще ви видя отново и тогава вашата скръб ще се превърне в радост и вие ще придобиете ново разкритие на Божието спасение, което никой никога няма да може да ви отнеме. И всички светове ще придобият благословението на същото това разкриване на живота, побеждаващ смъртта. Досега вие за всичко молехте в името на моя Отец. Когато отново ме видите, ще можете да молите и в мое име и аз ще ви чуя.

Тук, на Земята, аз ви учих на пословици и ви говорех с притчи. Правих така затова, защото вие бяхте само духовни младенци; но идва часът, когато аз направо ще ви възвестя за Отеца и Неговото Царство. И ще правя така затова, защото самият Отец ви обича и желае да ви бъде разкрит напълно. Смъртният човек е неспособен да види Духа-Баща; затова аз дойдох в този свят, за да можете вие да видите Отеца със своите очи – с очите на създания. Но когато завършите своя духовен растеж, тогава ще видите самия Отец.”

Изслушвайки това, единадесетте апостоли си казаха един другиму: “Ето, той действително откровено говори с нас. Учителят несъмнено е дошъл от Бога. Но защо казва, че трябва да се върне при Отеца?” И Иисус видя, че те така и не го разбраха. Единадесетте мъже не можеха да се разделят със своите отдавнашни съкровени идеи, свойствени на юдейската представа за Месията. Колкото по-пълно те вярваха в Иисус като Месия, толкова по-трудно им беше да се придържат към своите дълбоко вкоренени представи за славното тържество на материалното царство на Земята.

man can ever take away from you. And all the worlds will be blessed in this same revelation of life in effecting the overthrow of death. Hitherto have you made all your requests in my Father’s name. After you see me again, you may also ask in my name, and I will hear you.

180:6.8 (1952.4) “Down here I have taught you in proverbs and spoken to you in parables. I did so because you were only children in the spirit; but the time is coming when I will talk to you plainly concerning the Father and his kingdom. And I shall do this because the Father himself loves you and desires to be more fully revealed to you. Mortal man cannot see the spirit Father; therefore have I come into the world to show the Father to your creature eyes. But when you have become perfected in spirit growth, you shall then see the Father himself.”

180:6.9 (1952.5) When the eleven had heard him speak, they said to each other: “Behold, he does speak plainly to us. Surely the Master did come forth from God. But why does he say he must return to the Father?” And Jesus saw that they did not even yet comprehend him. These eleven men could not get away from their long-nourished ideas of the Jewish concept of the Messiah. The more fully they believed in Jesus as the Messiah, the more troublesome became these deep-rooted notions regarding the glorious material triumph of the kingdom on earth.

Документ 181. Последни наставления и предупреждения

⇦ 180 Книгата Урантия 182 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 181. ПОСЛЕДНИ НАСТАВЛЕНИЯ И ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ

Секции

Въведение
1. Последни утешения
2. Прощалните наставления към всеки от апостолите

PAPER 181
FINAL ADMONITIONS AND WARNINGS

SECTIONS

Introduction
1. Last Words of Comfort
2. Farewell Personal Admonitions

Въведение

СЛЕД прощалното обръщение на Иисус към единадесетте апостоли започна непринудена беседа, по времена която те си спомниха много епизоди от своя съвместен и индивидуален опит. Накрая тези галилейци започнаха да разбират, че техният приятел и учител се кани да ги напусне, и затова с надежда се хванаха за неговите думи, когато той обеща, че скоро отново ще го видят, но с лекота забравиха, че това ново посещение също ще бъде кратко. Много от апостолите и най-близките ученици действително смятаха, че обещанието да се върне бързо (краткия промеждутък от време между възкръсването и възнесението) означаваше, че Иисус си отива само за кратко свиждане със своя Отец, след което ще се върне, за да установи Царството. И такова тълкуване на неговото учение се съгласуваше както с изначалните вярвания на апостолите, така и с техните страстни надежди. Доколкото това съответстваше на представите и надеждите на целия им живот, на тях не им представляваше трудност да изтълкуват думите на Учителя така, че да оправдаят своите съкровени желания.

След като апостолите обсъдиха прощалната реч и тя започна да се установява в тяхното съзнание, Иисус помоли за тишина и

INTRODUCTION

181:0.1 (1953.1) AFTER the conclusion of the farewell discourse to the eleven, Jesus visited informally with them and recounted many experiences which concerned them as a group and as individuals. At last it was beginning to dawn upon these Galileans that their friend and teacher was going to leave them, and their hope grasped at the promise that, after a little while, he would again be with them, but they were prone to forget that this return visit was also for a little while. Many of the apostles and the leading disciples really thought that this promise to return for a short season (the short interval between the resurrection and the ascension) indicated that Jesus was just going away for a brief visit with his Father, after which he would return to establish the kingdom. And such an interpretation of his teaching conformed both with their preconceived beliefs and with their ardent hopes. Since their lifelong beliefs and hopes of wish fulfillment were thus agreed, it was not difficult for them to find an interpretation of the Master's words which would justify their intense longings.

181:0.2 (1953.2) After the farewell discourse had been discussed and had begun to settle down in their minds, Jesus again called the apostles to order

премина към последните наставления и предупреждения.

1. ПОСЛЕДНИ УТЕШЕНИЯ

Когато единадесетте апостоли се върнаха на своите места, Иисус стана и се обърна към тях: „Докато съм с вас в плът, аз мога да бъда само пребиваващ сред вас индивид или един от обитателите на този свят. Но когато се освободя от тази смъртна одежда, ще мога да се върна като дух, вселяващ се във всеки от вас и във всички останали вярващи в това Евангелие за Царството. Така Синът Човешки ще стане духовно въплъщение в душите на всички истински вярващи.

Когато се върна, за да живея във вас и да се трудя чрез вас, аз ще мога още по-успешно да ви водя през този живот и да ви направлявам през многото обители в бъдещия живот на небето на небесата. Животът във вечното творение на Отеца не е безкрайна почивка, безделие и егоистично спокойствие. Обратното – той е непрекъснато развитие в благодатта, истината и славата. Всяка от множеството обители в дома на моя Баща е място за спирка, живот, призван да ви подготви за следващата крачка. По такъв начин децата на светлината ще продължават да вървят от слава на слава, докато не постигнат божественото състояние, при което те стават духовно съвършени, както е съвършен във всичко Отецът.

Ако пожелаете да ме следвате, след като ви напусна, проявете искрен стремеж да живеете в съгласие с духа на моето учение и с идеала на моя живот – изпълнението на волята на моя Отец. Постъпвайте така, вместо да подражавате на моя земен живот в плът, който по необходимост ми се наложи да преживея в този свят.

Отецът ме изпрати в този свят, но само малцина от вас напълно ме приеха. Аз ще излея своя дух над цялата плът, но не всички хора ще поискат да приемат този нов учител като възпитател и съветник на душата. Но всички, които го приемат, ще се просветят, очистят и утешат. И този Дух на Истината ще стане в тях вътрешен източник на жива вода, изтичаща във вечен живот.

А сега, напускайки ви, бих искал да ви утеша. Ще ви оставя покой; аз ви давам моя покой. Аз принасям своите дарове не така, както дава този свят – с мярка, а на всеки от вас давам толкова, колкото пожелаете да приемете. Нека не се безпокоят вашите сърца, нека не се страхуват. Аз победих света и в мен всички вие ще победите чрез вярата. Вече ви

and began the impartation of his final admonitions and warnings.

1. LAST WORDS OF COMFORT

181:1.1 (1953.3) When the eleven had taken their seats, Jesus stood and addressed them: “As long as I am with you in the flesh, I can be but one individual in your midst or in the entire world. But when I have been delivered from this investment of mortal nature, I will be able to return as a spirit indweller of each of you and of all other believers in this gospel of the kingdom. In this way the Son of Man will become a spiritual incarnation in the souls of all true believers.

181:1.2 (1953.4) “When I have returned to live in you and work through you, I can the better lead you on through this life and guide you through the many abodes in the future life in the heaven of heavens. Life in the Father’s eternal creation is not an endless rest of idleness and selfish ease but rather a ceaseless progression in grace, truth, and glory. Each of the many, many stations in my Father’s house is a stopping place, a life designed to prepare you for the next one ahead. And so will the children of light go on from glory to glory until they attain the divine estate wherein they are spiritually perfected even as the Father is perfect in all things.

181:1.3 (1953.5) “If you would follow after me when I leave you, put forth your earnest efforts to live in accordance with the spirit of my teachings and with the ideal of my life — the doing of my Father’s will. This do instead of trying to imitate my natural life in the flesh as I have, perforce, been required to live it on this world.

181:1.4 (1954.1) “The Father sent me into this world, but only a few of you have chosen fully to receive me. I will pour out my spirit upon all flesh, but all men will not choose to receive this new teacher as the guide and counselor of the soul. But as many as do receive him shall be enlightened, cleansed, and comforted. And this Spirit of Truth will become in them a well of living water springing up into eternal life.

181:1.5 (1954.2) “And now, as I am about to leave you, I would speak words of comfort. Peace I leave with you; my peace I give to you. I make these gifts not as the world gives — by measure — I give each of you all you will receive. Let not your heart be troubled, neither let it be fearful. I have overcome the world, and in me you shall all triumph through faith. I have warned you that the

предупредих, че Синът Човешки ще бъде убит, но ви заявявам, че ще се върна, преди да отида при Отеца, макар че нашата среща няма да бъде дълга. И след като се възнеса до Отеца, аз непременно ще ви изпратя нов учител, който ще остане с вас и ще се засели дълбоко във вашите сърца. И когато видите как всичко това се сбъдва, не се тревожете, а само вярвайте, защото знаехте за това от по-рано. Аз дълбоко ви заобичах и не бих ви изоставил, но такава е волята на Отеца. Моето време настъпи.

Не се съмнявайте в нито една от тези истини даже тогава, когато гоненията ви разпръснат и многобройните страдания ви накарат да паднете духом. Когато се чувствате самотни в света, аз ще зная за вашата изолация така, както вие ще знаете за моята самота, когато разпръснати оставите Сина Човешки в ръцете на неговите врагове. Но аз никога не съм самотен; Отецът винаги е с мен. И тогава ще се моля за вас. И ви казвам всичко това, за да можете да постигнете покой и да го придобиете по-пълно. В този свят ви очакват скърби, но се радвайте: аз удържах победа в този свят и ви показах пътя към вечната радост и непреходното служене."

Иисус дава покой на тези, които, както и той, изпълняват Божията воля, но не като радости и удоволствия в този материален свят. На невярващите материалисти и фаталисти са достъпни само два типа покой и душевен комфорт: те трябва да бъдат или стоици, с тяхната упорита решимост мъжествено да посрещнат неизбежното и да преживеят най-лошото, или оптимисти, които вечно се отдават на надеждата, която неизменно се пробужда в човешките гърди, които напразно желаят покоя, никога не настъпващ в действителност.

В земния живот е полезно да бъдеш в определена степен както стоик, така и оптимист, но нито едното, нито другото има някакво отношение към този възвишен покой, който Синът Човешки посвещава на своите братя в плът. Покоят, който Михаил дава на своите земни деца, е този свят, който изпълваше собствената му душа в течение на неговия смъртен живот в плът на същата тази планета. Покоят на Иисус е радостта и удовлетворението на богопозналия индивид, който постига победата напълно да овладее изпълнението на Божията воля в материалния живот в плът. Покоят, изпълващ разума на Иисус, се основаваше на абсолютната човешка вяра в действителността на мъдрата и съчувствена свръхопека на божествения Баща. Иисус се сблъскваше на Земята с трудности и даже беше погрешно наречен „човек на скърбите", но във всички изпитания

Son of Man will be killed, but I assure you I will come back before I go to the Father, even though it be for only a little while. And after I have ascended to the Father, I will surely send the new teacher to be with you and to abide in your very hearts. And when you see all this come to pass, be not dismayed, but rather believe, inasmuch as you knew it all beforehand. I have loved you with a great affection, and I would not leave you, but it is the Father's will. My hour has come.

181:1.6 (1954.3) "Doubt not any of these truths even after you are scattered abroad by persecution and are downcast by many sorrows. When you feel that you are alone in the world, I will know of your isolation even as, when you are scattered every man to his own place, leaving the Son of Man in the hands of his enemies, you will know of mine. But I am never alone; always is the Father with me. Even at such a time I will pray for you. And all of these things have I told you that you might have peace and have it more abundantly. In this world you will have tribulation, but be of good cheer; I have triumphed in the world and shown you the way to eternal joy and everlasting service."

181:1.7 (1954.4) Jesus gives peace to his fellow doers of the will of God but not on the order of the joys and satisfactions of this material world. Unbelieving materialists and fatalists can hope to enjoy only two kinds of peace and soul comfort: Either they must be stoics, with steadfast resolution determined to face the inevitable and to endure the worst; or they must be optimists, ever indulging that hope which springs eternal in the human breast, vainly longing for a peace which never really comes.

181:1.8 (1954.5) A certain amount of both stoicism and optimism are serviceable in living a life on earth, but neither has aught to do with that superb peace which the Son of God bestows upon his brethren in the flesh. The peace which Michael gives his children on earth is that very peace which filled his own soul when he himself lived the mortal life in the flesh and on this very world. The peace of Jesus is the joy and satisfaction of a God-knowing individual who has achieved the triumph of learning fully how to do the will of God while living the mortal life in the flesh. The peace of Jesus' mind was founded on an absolute human faith in the actuality of the divine Father's wise and sympathetic overcare. Jesus had trouble on earth, he has even been falsely called the "man of sorrows," but in and through all of these experiences he enjoyed the comfort of that confidence which ever empowered him to proceed with his life purpose in the full assurance that he

негова опора беше тази увереност, която винаги му даваше сили, позволявайки му да върви към своята цел, без да се съмнява, че изпълнява волята на Отеца.

was achieving the Father's will.

Иисус се отличаваше с решителност, настойчивост и абсолютна преданост към своята мисия, но той не беше безчувствен и безстрашен стоик; в своя жизнен опит той винаги търсеше радостните страни, но не беше сляп и поддаващ се на самозаблуда оптимист. Учителят знаеше за всичко, което му беше подготвено, но не се страхуваше. Посвещавайки този покой на своите последователи, той беше в правото си да каже: " Нека не се безпокоят вашите сърца, нека не се страхуват."

181:1.9 (1954.6) Jesus was determined, persistent, and thoroughly devoted to the accomplishment of his mission, but he was not an unfeeling and calloused stoic; he ever sought for the cheerful aspects of his life experiences, but he was not a blind and self-deceived optimist. The Master knew all that was to befall him, and he was unafraid. After he had bestowed this peace upon each of his followers, he could consistently say, "Let not your heart be troubled, neither let it be afraid."

По такъв начин покоят на Иисус е покоят на увереността на един син, напълно уверен в това, че неговият път във времето и вечността изцяло и надеждно се наблюдава и закриля от преизпълнения с мъдрост, любов и могъщество духовен Баща. И такъв покой действително е недостъпен за разума на човека, но е възможно в пълна степен да бъде изпитан от вярващото човешко сърце.

181:1.10 (1955.1) The peace of Jesus is, then, the peace and assurance of a son who fully believes that his career for time and eternity is safely and wholly in the care and keeping of an all-wise, all-loving, and all-powerful spirit Father. And this is, indeed, a peace which passes the understanding of mortal mind, but which can be enjoyed to the full by the believing human heart.

2. ПРОЩАЛНИТЕ НАСТАВЛЕНИЯ КЪМ ВСЕКИ ОТ АПОСТОЛИТЕ

2. FAREWELL PERSONAL ADMONITIONS

Учителят завърши даването на прощални наставления и последни напътствия, предназначени за апостолите като група. След това той премина към прощаване с всеки поотделно, давайки на всеки апостол личен съвет и последна благословия. Апостолите оставаха около масата на своите места, които заеха в началото на Тайната вечеря, и според това, как Учителят обикаляше масата, беседвайки с тях, всеки от тях ставаше, когато Иисус се обръщаше към него.

181:2.1 (1955.2) The Master had finished giving his farewell instructions and imparting his final admonitions to the apostles as a group. He then addressed himself to saying good-bye individually and to giving each a word of personal advice, together with his parting blessing. The apostles were still seated about the table as when they first sat down to partake of the Last Supper, and as the Master went around the table talking to them, each man rose to his feet when Jesus addressed him.

На Йоан Иисус каза: "Ти, Йоане, си най-младият от моите братя. Ти ми беше много близък и макар че аз обичам всички ви с еднаква любов, както бащата обича своите синове, ти беше назначен от Андрей като един от тримата апостоли, винаги намиращи се край мен. Освен това ти действаше от мое име – и трябва да продължаваш да се занимаваш с това по тези въпроси, които имат отношение към моето земно семейство. И аз отивам при Отеца, без да се съмнявам, че ти, Йоане, и по-нататък ще пазиш тези, които са едно с мен в плътта. И когато всички те дойдат да видят светлината и изцяло встъпят в Царството, вие всички с радост ще ги приветствате, но аз се надявам, че ти, Йоане, ще ги поздравиш вместо мен.

181:2.2 (1955.3) To John, Jesus said: "You, John, are the youngest of my brethren. You have been very near me, and while I love you all with the same love which a father bestows upon his sons, you were designated by Andrew as one of the three who should always be near me. Besides this, you have acted for me and must continue so to act in many matters concerning my earthly family. And I go to the Father, John, having full confidence that you will continue to watch over those who are mine in the flesh. See to it that their present confusion regarding my mission does not in any way prevent your extending to them all sympathy, counsel, and help even as you know I would if I were to remain in the flesh. And when they all come to see the light and enter fully into the kingdom, while you all will welcome them joyously, I depend upon you, John, to welcome them for

me.

А сега, когато изтичат последните часове на моя земен път, оставай около мен, за да мога да ти предам всякакво съобщение, свързано с моето семейство. Що се отнася до труда, поверен ми от Отеца, то той е завършен във всичко освен моята смърт в плът и аз съм готов да изпия тази последна чаша. Що се отнася до задълженията, възложени ми от моя земен баща, Йосиф, то аз се грижих за тяхното изпълнение в течение на своя живот; сега трябва да разчитам на теб в това, че по всички подобни въпроси ти ще действаш от мое име. Аз избрах за тази мисия именно теб, Йоане, тъй като ти си най-младият и затова, най-вероятно, ще надживееш останалите апостоли.

181:2.3 (1955.4) "And now, as I enter upon the closing hours of my earthly career, remain near at hand that I may leave any message with you regarding my family. As concerns the work put in my hands by the Father, it is now finished except for my death in the flesh, and I am ready to drink this last cup. But as for the responsibilities left to me by my earthly father, Joseph, while I have attended to these during my life, I must now depend upon you to act in my stead in all these matters. And I have chosen you to do this for me, John, because you are the youngest and will therefore very likely outlive these other apostles.

Веднъж ние нарекохме теб и твоя брат „синове на гърма". Ти тръгна заедно с нас на път като решителен и нетърпим, но много се измени от времето, когато изискваше аз да стоваря небесен огън над главите на невежите и бездомни невярващи. И ти следва да се измениш още повече. Трябва да станеш апостол на новата заповед, която ви дадох днес вечерта. Посвети своя живот на това, да научиш своите събратя да се обичат един другиго, както аз обичах вас."

181:2.4 (1955.5) "Once we called you and your brother sons of thunder. You started out with us strong-minded and intolerant, but you have changed much since you wanted me to call fire down upon the heads of ignorant and thoughtless unbelievers. And you must change yet more. You should become the apostle of the new commandment which I have this night given you. Dedicate your life to teaching your brethren how to love one another, even as I have loved you."

Стоейки в горната зала пред Учителя, със сълзи, стичащи се по лицето му, Йоан Зеведеев го погледна в очите и каза: "Така и ще направя, Учителю мой, но как да се науча да обичам повече своите събратя?" Иисус отговори: „Като в началото се научиш да обичаш повече техния небесен Баща и като започнеш действително в по-голяма степен да се интересуваш от тяхното благополучие във времето и вечността. И всеки такъв човешки интерес се подхранва с отзивчивост и съчувствие, от безкористно служене и безгранична прошка. Никой не трябва да презира твоята младост, но аз те призовавам да отчиташ това, че възрастта често отразява опита и че нищо в човешките дела не може да замени истинския опит. Стреми се да живееш мирно с всички хора, особено с твоите приятели по братство в Небесното царство. И винаги помни, Йоане, че не трябва да се бориш с тези души, които ти би искал да спечелиш за Царството."

181:2.5 (1955.6) As John Zebedee stood there in the upper chamber, the tears rolling down his cheeks, he looked into the Master's face and said: "And so I will, my Master, but how can I learn to love my brethren more?" And then answered Jesus: "You will learn to love your brethren more when you first learn to love their Father in heaven more, and after you have become truly more interested in their welfare in time and in eternity. And all such human interest is fostered by understanding sympathy, unselfish service, and unstinted forgiveness. No man should despise your youth, but I exhort you always to give due consideration to the fact that age oftentimes represents experience, and that nothing in human affairs can take the place of actual experience. Strive to live peaceably with all men, especially your friends in the brotherhood of the heavenly kingdom. And, John, always remember, strive not with the souls you would win for the kingdom."

И след това Учителят, преминавайки край собственото си място, спря за миг до мястото на Юда Искариот. Апостолите бяха крайно удивени, че Юда още не се беше върнал; много им се искаше да узнаят защо така се опечали лицето на Иисус, стоящ край празното място на предателя. Но на никого от тях – с изключение може би на Андрей – и през ум не мина, че техният ковчежник е отишъл да

181:2.6 (1956.1) And then the Master, passing around his own seat, paused a moment by the side of the place of Judas Iscariot. The apostles were rather surprised that Judas had not returned before this, and they were very curious to know the significance of Jesus' sad countenance as he stood by the betrayer's vacant seat. But none of them, except possibly Andrew, entertained even the slightest thought that their treasurer had gone

предаде своя Учител, за което Иисус им беше намекнал по-рано вечерта и по време на вечерята. Тази вечер беше толкова наситена със събития, че за известно време те напълно бяха забравили за изявлението на Учителя, че един от тях ще го предаде.

Иисус се приближи към Симон Зилот, който стана, за да изслуша неговия съвет: "Ти си истински син на Авраам, но с какъв труд успях да те направя син на Небесното царство! Аз те обичам, както те обичат и всички останали твои братя. Зная, че ме обичаш, Симон, и че ти също така обичаш и Царството, но както преди се стремиш към установяване на Царството така, както ти си го представяш. Аз прекрасно зная, че накрая ще постигнеш духовната природа и смисъл на моето Евангелие и че ще поработиш за славата на неговото възвестяване, но мен ме безпокои това, което може да се случи с теб след моето заминаване. Бих се радвал, ако знаех, че няма да отстъпиш; бих бил щастлив, ако знаех, че след като отида при Отеца, ти няма да престанеш да бъдеш мой апостол и ще се държиш както подобава на посланик на Небесното царство."

Иисус още не беше успял да завърши своето напътствие към Симон Зилот, когато този пламенен патриот, изтривайки очите си, отговори: "Учителю, не се безпокой за моята преданост. Аз скъсах с всичко, за да посветя своя живот на установяването на твоето Царство на Земята, и няма да трепна. Досега се справях с всички разочарования и няма да те оставя."

Тогава, като положи ръка на рамото на Симон, Иисус каза: "Твоите думи могат наистина да ме ободрят, особено в такова време; но, добри ми приятелю, ти не знаеш за какво говориш. Аз нито за миг нямаше да започна да се съмнявам в твоята преданост и твоята вярност; зная, че ти, както и всички останали, без да се колебаеш, би влязъл в битка и би дал заради мен живота си (и всички те решително закимаха с глави), но това няма да се иска от теб. Аз вече неведнъж ви казвах, че моето Царство не е от тоя свят и че моите ученици няма да се сражават за неговото установяване. Много пъти ти говорих за това, Симон, но ти се отказваш да гледаш истината в очите. Мен ме безпокои не твоята преданост към мен и Царството, а това, което ще правиш, когато замина и когато накрая осъзнаеш, че не си разбирал смисъла на моето учение и че ще ти се наложи да измениш своите погрешни представи, да ги приведеш в съответствие с реалността на другия, духовен тип отношения в Царството?"

Симон искаше да каже още нещо, но

out to betray his Master, as Jesus had intimated to them earlier in the evening and during the supper. So much had been going on that, for the time being, they had quite forgotten about the Master's announcement that one of them would betray him.

181:2.7 (1956.2) Jesus now went over to Simon Zelotes, who stood up and listened to this admonition: "You are a true son of Abraham, but what a time I have had trying to make you a son of this heavenly kingdom. I love you and so do all of your brethren. I know that you love me, Simon, and that you also love the kingdom, but you are still set on making this kingdom come according to your liking. I know full well that you will eventually grasp the spiritual nature and meaning of my gospel, and that you will do valiant work in its proclamation, but I am distressed about what may happen to you when I depart. I would rejoice to know that you would not falter; I would be made happy if I could know that, after I go to the Father, you would not cease to be my apostle, and that you would acceptably deport yourself as an ambassador of the heavenly kingdom."

181:2.8 (1956.3) Jesus had hardly ceased speaking to Simon Zelotes when the fiery patriot, drying his eyes, replied: "Master, have no fears for my loyalty. I have turned my back upon everything that I might dedicate my life to the establishment of your kingdom on earth, and I will not falter. I have survived every disappointment so far, and I will not forsake you."

181:2.9 (1956.4) And then, laying his hand on Simon's shoulder, Jesus said: "It is indeed refreshing to hear you talk like that, especially at such a time as this, but, my good friend, you still do not know what you are talking about. Not for one moment would I doubt your loyalty, your devotion; I know you would not hesitate to go forth in battle and die for me, as all these others would" (and they all nodded a vigorous approval), "but that will not be required of you. I have repeatedly told you that my kingdom is not of this world, and that my disciples will not fight to effect its establishment. I have told you this many times, Simon, but you refuse to face the truth. I am not concerned with your loyalty to me and to the kingdom, but what will you do when I go away and you at last wake up to the realization that you have failed to grasp the meaning of my teaching, and that you must adjust your misconceptions to the reality of another and spiritual order of affairs in the kingdom?"

181:2.10 (1956.5) Simon wanted to speak further, but

Иисус с жест го спря и продължи: “Никой от моите апостоли не те превъзхожда по искреност и чистосърдечие, но след моето заминаване нито един от тях няма да бъде така разстроен и обезкуражен, както ти. Във всички твои разочарования моят дух ще бъде с теб и тези твои братя няма да те оставят. Помни на какво ви учех за отношенията на гражданството на земята към синовството в божественото Царство на Отеца. Добре размисли над всички мои думи за това, че следва да отдаваш кесаревото кесарю, а на Бога – Божието. Посвети своя живот, Симон, на това, да покажеш колко успешно смъртният човек е способен да изпълнява моя съвет за едновременно признаване на светските задължения към гражданската власт и духовното служене в братството на Царството. Ако се учиш от Духа на Истината, никога няма да възникват противоречия между земното гражданство и небесното синовство, освен ако светските управители поискат от теб почитта и поклонението, които принадлежат само на Бога.

И още, Симон: когато накрая ти действително разбереш всичко това и след като се отърсиш от своята потиснатост и тръгнеш на път, с цялата си мощ провъзгласявайки това Евангелие, никога не забравяй, че аз бях с теб в продължение на целия период на твоите разочарования и че ще остана с теб до самия край. Ти завинаги ще останеш мой апостол и когато бъдеш готов да се възползваш от своето духовно зрение и по-пълно да подчиниш своята воля на волята на небесния Отец, ще се върнеш към своя труд като мой посланик и никой няма да ти отнеме дадената от мен власт само затова, защото ти бавно разбираш истините, на които те учих. И така, Симон, аз още веднъж те предупреждавам: взелите меч от меч ще загинат; тези, които се трудят в духа, достигат вечен живот в бъдещото Царство с радост и мир в царството днешно. И когато поръчаният ти земен труд на Земята свърши, ти, Симон, ще седнеш заедно с мен в моето Небесно царство. Ти действително ще видиш Царството, за което мечтаеш, но не в този живот. Продължавай да вярваш в мен и в това, което ви разкрих, и ще придобиеш дара на вечния живот.”

Завършвайки своето обръщение към Симон Зилот, Иисус се приближи до Матей Леви и каза: “На теб повече ни те е нужно да попълваш апостолската хазна. Скоро, много скоро вие ще бъдете разпръснати; ще бъдете лишени даже от утешаващото и укрепващо общуване с някого от своите събратя. Докато напредвате с проповедта на Евангелието на Царството, на вас ще ви се наложи да си

Jesus raised his hand and, stopping him, went on to say: “None of my apostles are more sincere and honest at heart than you, but not one of them will be so upset and disheartened as you, after my departure. In all of your discouragement my spirit shall abide with you, and these, your brethren, will not forsake you. Do not forget what I have taught you regarding the relation of citizenship on earth to sonship in the Father’s spiritual kingdom. Ponder well all that I have said to you about rendering to Caesar the things which are Caesar’s and to God that which is God’s. Dedicate your life, Simon, to showing how acceptably mortal man may fulfill my injunction concerning the simultaneous recognition of temporal duty to civil powers and spiritual service in the brotherhood of the kingdom. If you will be taught by the Spirit of Truth, never will there be conflict between the requirements of citizenship on earth and sonship in heaven unless the temporal rulers presume to require of you the homage and worship which belong only to God.

181:2.11 (1957.1) “And now, Simon, when you do finally see all of this, and after you have shaken off your depression and have gone forth proclaiming this gospel in great power, never forget that I was with you even through all of your season of discouragement, and that I will go on with you to the very end. You shall always be my apostle, and after you become willing to see by the eye of the spirit and more fully to yield your will to the will of the Father in heaven, then will you return to labor as my ambassador, and no one shall take away from you the authority which I have conferred upon you, because of your slowness of comprehending the truths I have taught you. And so, Simon, once more I warn you that they who fight with the sword perish with the sword, while they who labor in the spirit achieve life everlasting in the kingdom to come with joy and peace in the kingdom which now is. And when the work given into your hands is finished on earth, you, Simon, shall sit down with me in my kingdom over there. You shall really see the kingdom you have longed for, but not in this life. Continue to believe in me and in that which I have revealed to you, and you shall receive the gift of eternal life.”

181:2.12 (1957.2) When Jesus had finished speaking to Simon Zelotes, he stepped over to Matthew Levi and said: “No longer will it devolve upon you to provide for the treasury of the apostolic group. Soon, very soon, you will all be scattered; you will not be permitted to enjoy the comforting and sustaining association of even one of your brethren. As you go onward preaching this gospel of the kingdom, you will have to find for yourselves

търсите нови съратници. В периода на вашата подготовка аз ви изпращах по двойки; сега ви напускам и когато се справите със сътресението, вие ще тръгнете сами по всички краища на света, възвестявайки благата вест, че укрепилите вярата си смъртни са Божии синове.”

След това Матей попита: “Но, Учителю, кой ще ни изпрати и как ще узнаем накъде да вървим? Ще ни покаже ли Андрей пътя?” Иисус отвърна: “Не, Леви, Андрей повече няма да ви ръководи във възвестяването на Царството. Разбира се, докато не дойде новият учител, Андрей ще продължава да бъде ваш другар и съветник, след което Духът на Истината ще поведе всеки от вас по света, където ще се трудите над разпространението на Царството. Ти в много отношения се измени от онзи ден в митницата, когато стана мой последовател, но още много неща трябва да станат в твоя живот, преди да можеш да си представиш Царството, където в братски съюз езичникът ще седи редом с юдеина. Но продължавай и по-нататък да следваш стремежа си да спечелиш за Царството своите юдейски събратя, а когато бъдеш напълно удовлетворен, с цялата си мощ се обърни към друговерците. В едно можеш да не се съмняваш, Леви: ти спечели доверието и любовта на твоите братя; всички те те обичат.” И всичките десетима мълчаливо кимнаха в знак на съгласие с Учителя.

“Леви, аз зная много за твоите тревоги, жертви и усилия, свързани с попълването на хазната, за което не знаят твоите събратя, и се радвам, че макар този, който носеше чантата, да не е с нас, станалият вестител митар присъства тук на моето прощално събиране с посланиците на Царството. Аз се моля да успееш да видиш смисъла на моето учение с очите на духа. И когато в твоето сърце се засели новият учител, продължавай да следваш неговото водителство и нека твоите братя – както и целият свят – видят какво е способен да направи Отецът за презрения събирач на данъци, който се реши да последва Сина Човешки и да повярва в Евангелието на Царството. От самото начало аз те обичах така, както и останалите галилейци. А затова, добре знаейки колко е чуждо за Отеца и за Сина отдаването на значение на обществените различия, никога не прави разлика между тези, които благодарение на твоето служене придобиват вяра в Евангелието. Нека целият твой бъдещ живот, Матей, показва на хората, че Бог не отдава значение на обществените различия, че в очите на Бога и в братството на Царството всички хора са равни – всички вярващи са синове Божии.”

new associates. I have sent you forth two and two during the times of your training, but now that I am leaving you, after you have recovered from the shock, you will go out alone, and to the ends of the earth, proclaiming this good news: That faith-quickened mortals are the sons of God.”

181:2.13 (1957.3) Then spoke Matthew: “But, Master, who will send us, and how shall we know where to go? Will Andrew show us the way?” And Jesus answered: “No, Levi, Andrew will no longer direct you in the proclamation of the gospel. He will, indeed, continue as your friend and counselor until that day whereon the new teacher comes, and then shall the Spirit of Truth lead each of you abroad to labor for the extension of the kingdom. Many changes have come over you since that day at the customhouse when you first set out to follow me; but many more must come before you will be able to see the vision of a brotherhood in which gentile sits alongside Jew in fraternal association. But go on with your urge to win your Jewish brethren until you are fully satisfied and then turn with power to the gentiles. One thing you may be certain of, Levi: You have won the confidence and affection of your brethren; they all love you.” (And all ten of them signified their acquiescence in the Master’s words.)

181:2.14 (1958.1) “Levi, I know much about your anxieties, sacrifices, and labors to keep the treasury replenished which your brethren do not know, and I am rejoiced that, though he who carried the bag is absent, the publican ambassador is here at my farewell gathering with the messengers of the kingdom. I pray that you may discern the meaning of my teaching with the eyes of the spirit. And when the new teacher comes into your heart, follow on as he will lead you and let your brethren see — even all the world — what the Father can do for a hated tax-gatherer who dared to follow the Son of Man and to believe the gospel of the kingdom. Even from the first, Levi, I loved you as I did these other Galileans. Knowing then so well that neither the Father nor the Son has respect of persons, see to it that you make no such distinctions among those who become believers in the gospel through your ministry. And so, Matthew, dedicate your whole future life service to showing all men that God is no respecter of persons; that, in the sight of God and in the fellowship of the kingdom, all men are equal, all believers are the sons of God.”

След това Иисус се приближи към Яков Зеведеев, който стана и мълчаливо изслуша Учителя, обръщащ се към него с думите: “Яков, когато ти и твоят по-млад брат веднъж дойдохте при мен, опитвайки се да се сдобиете с особени привилегии в Царството, и ви казах, че даряването с такива почести е прерогатив на Отеца, аз ви попитах можете ли да изпиете моята чаша и вие и двамата отговорихте, че можете. Даже ако тогава ти не можеше да направиш това – и даже ако не можеш да го направиш сега, скоро ще бъдеш подготвен за това от тези изпитания, на прага на които стоиш. Онзи път вие разгневихте с това поведение своите събратя. Даже ако все още не са ти простили докрай, те ще ти простят, когато видят, че ти също пиеш моята чаша. Колкото и дълго или кратко да се окаже твоето служене, нека душата ти да пребивава в търпение. Когато пристигне новият учител, позволи му да те научи на спокойно състрадание и на благожелателната търпимост, която се ражда от възвишената увереност в мен и съвършеното подчинение на волята на Отеца. Посвети своя живот на това, да демонстрираш обединението на човешката любов и божественото достойнство на ученика, който познава Бога и е повярвал в Сина. И всички, които живеят такъв живот, ще разкриват Евангелието даже след своята смърт. Ти и твоят брат Йоан ще тръгнете по различни пътища и може би един от вас ще седне с мен във вечното Царство много по-рано от другия. На теб ще ти бъде значително по-леко, ако усвоиш това, че истинската мъдрост подразбира не само мъжество, но и благоразумие. Трябва да се научиш да съчетаваш своята решителност с прозорливост. Ще дойдат и тези величествени моменти, когато моите ученици, без да се колебаят, ще отдават живота си за Евангелието, но при всички обикновени обстоятелства е много по-добре да успокояват гнева на невярващите, за да имат възможност да живеят и продължават да проповядват благата вест. В тази степен, в която това ще бъде в твоя власт, живей колкото може по-дълго на Земята, за да може твоят многогодишен живот да донесе множество плодове – нови души, спечелени за Небесното царство.”

Завършвайки своето обръщение към Яков Зеведеев, Учителят отиде до края на масата, където седеше Андрей, и гледайки в очите своя предан помощник, каза: “Андрей, ти беше мой верен представител като глава на посланиците на Небесното царство. Макар че понякога ти се съмняваше, а понякога проявяваше опасна боязливост, при все това винаги си бил абсолютно справедлив и във висша степен честен в отношенията със

181:2.15 (1958.2) Jesus then stepped over to James Zebedee, who stood in silence as the Master addressed him, saying: “James, when you and your younger brother once came to me seeking preferment in the honors of the kingdom, and I told you such honors were for the Father to bestow, I asked if you were able to drink my cup, and both of you answered that you were. Even if you were not then able, and if you are not now able, you will soon be prepared for such a service by the experience you are about to pass through. By such behavior you angered your brethren at that time. If they have not already fully forgiven you, they will when they see you drink my cup. Whether your ministry be long or short, possess your soul in patience. When the new teacher comes, let him teach you the poise of compassion and that sympathetic tolerance which is born of sublime confidence in me and of perfect submission to the Father’s will. Dedicate your life to the demonstration of that combined human affection and divine dignity of the God-knowing and Son-believing disciple. And all who thus live will reveal the gospel even in the manner of their death. You and your brother John will go different ways, and one of you may sit down with me in the eternal kingdom long before the other. It would help you much if you would learn that true wisdom embraces discretion as well as courage. You should learn sagacity to go along with your aggressiveness. There will come those supreme moments wherein my disciples will not hesitate to lay down their lives for this gospel, but in all ordinary circumstances it would be far better to placate the wrath of unbelievers that you might live and continue to preach the glad tidings. As far as lies in your power, live long on the earth that your life of many years may be fruitful in souls won for the heavenly kingdom.”

181:2.16 (1958.3) When the Master had finished speaking to James Zebedee, he stepped around to the end of the table where Andrew sat and, looking his faithful helper in the eyes, said: “Andrew, you have faithfully represented me as acting head of the ambassadors of the heavenly kingdom. Although you have sometimes doubted and at other times manifested dangerous timidity, still, you have always been sincerely just and eminently fair in dealing with your associates. Ever

своите съратници. Откакто ти и твоите братя бяхте посветени като посланици на Царството, вие осъществявахте самоуправление във всички административни въпроси на вашата група, ако не се смята това, че аз те назначих за глава на тези избрани апостоли. По нито един друг светски въпрос не съм контролирал твоите решения и не съм им влиял. И аз не постъпвах така, за да имате ръководител, под ръководството на когото да преминават всички съвещания на вашата група. В моята вселена и във вселената на вселените на моя Отец ние се отнасяме към нашите синове-братя като към индивиди във всичките им духовни връзки, но при взаимоотношенията в групите винаги осигуряваме напълно определено ръководство. Нашето царство е свят на ред, затова навсякъде, където две или повече създания си сътрудничат едно с друго, те винаги биват осигурени с пълномощия за ръководство.

since the ordination of you and your brethren as messengers of the kingdom, you have been self-governing in all group administrative affairs except that I designated you as the acting head of these chosen ones. In no other temporal matter have I acted to direct or to influence your decisions. And this I did in order to provide for leadership in the direction of all your subsequent group deliberations. In my universe and in my Father's universe of universes, our brethren-sons are dealt with as individuals in all their spiritual relations, but in all group relationships we unfailingly provide for definite leadership. Our kingdom is a realm of order, and where two or more will creatures act in co-operation, there is always provided the authority of leadership.

А сега, Андрей, доколкото ти ръководиш своите братя с дадената от мен власт и доколкото ти служеше в тази роля в качеството на мой личен представител, както и предвид това, че се каня да ви напусна и да отида при Отеца, аз те освобождавам от каквато и да е отговорност, свързана с изпълнението на тези светски административни задължения. От днес ти ще притежаваш само тези права по отношение на своите братя, които заслужиш като духовен лидер и които ще бъдат открито признати от тях. Занапред ще можеш да се ползваш с власт над своите братя само в случай, ако те ти върнат такова право със специално решение, след като аз отида при Отеца. Но това освобождаване от отговорност като административен глава на тази група в никаква степен не намалява твоята морална отговорност – задължението да направиш всичко, което е по твоите сили, за да можеш твърдо и с любов да удържиш твоите братя заедно във времето на тежките изпитания, на прага на които стоим – в дните между моята кончина в плът и пристигането на новия учител, който ще живее във вашите сърца и в резултат ще ви доведе до всяка истина. Готвейки се да ви напусна, бих искал напълно да те освободя от административна отговорност, източниците и пълномощията на която се обусловени от моето присъствие като един от вас. От днес аз ще осъществявам само духовна власт над вас и сред вас.

181:2.17 (1959.1) "And now, Andrew, since you are the chief of your brethren by authority of my appointment, and since you have thus served as my personal representative, and as I am about to leave you and go to my Father, I release you from all responsibility as regards these temporal and administrative affairs. From now on you may exercise no jurisdiction over your brethren except that which you have earned in your capacity as spiritual leader, and which your brethren therefore freely recognize. From this hour you may exercise no authority over your brethren unless they restore such jurisdiction to you by their definite legislative action after I shall have gone to the Father. But this release from responsibility as the administrative head of this group does not in any manner lessen your moral responsibility to do everything in your power to hold your brethren together with a firm and loving hand during the trying time just ahead, those days which must intervene between my departure in the flesh and the sending of the new teacher who will live in your hearts, and who ultimately will lead you into all truth. As I prepare to leave you, I would liberate you from all administrative responsibility which had its inception and authority in my presence as one among you. Henceforth I shall exercise only spiritual authority over you and among you.

Ако твоите братя пожелаят и занапред да останеш техен съветник, моите инструкции са по всички въпроси от светски или духовен характер да правиш всичко, което е по твоите сили за укрепване на мира и съгласието между

181:2.18 (1959.2) "If your brethren desire to retain you as their counselor, I direct that you should, in all matters temporal and spiritual, do your utmost to promote peace and harmony among the various groups of sincere gospel believers. Dedicate the

различните групи вярващи в Евангелието. Посвети оставащата част от своя земен път на въплъщаването в живота на братската любов между твоите събратя. Бъди добър към моите братя в плът, когато те придобият пълна вяра в това Евангелие; проявявай любов и безпристрастна преданост към гърците на Запад и Авенир на Изток. Макар че моите апостоли скоро ще се разпръснат по цял свят, възвестявайки благата вест за спасителното богосиновство, ти трябва да ги удържаш заедно в течение на смутното време, на прага на което стоим – в периода на тежки изпитания, когато вие трябва да се научите да вярвате в това Евангелие без моето лично присъствие, търпеливо очаквайки пристигането на новия учител, Духа на Истината. И така, Андрей, макар че в очите на хората на теб може и да не се падне да вършиш велики дела, бъди доволен от своето положение на учител и съветник на тези, които ще извършват такива дела. Изпълнявай своя труд на Земята докрай, след което ще продължиш своето служене във вечното Царство – защото нима не ви казвах много пъти, че имам и други овце, които не принадлежат към това стадо?”

След това Иисус се приближи към близнаците Алфееви и, заставайки между тях, каза: “Мои малки деца, вие сте една от трите двойки братя, решили да ме следват. Всичките шестима от вас успешно се трудеха в света със своите земляци, но никой не правеше това по-добре от вас. Чакат ни тежки времена. Възможно е да не разберете всичко, което е подготвено за вас и вашите братя, но никога не се съмнявайте, че някога бяхте призвани към труд за благото на Царството. Известно време няма да ви се наложи да имате работа с човешките тълпи, но не унивайте: когато трудът на вашият живот завърши, аз ще ви приема на небето, където в слава ще разкажете за своето спасение на серафическото войнство и на множество велики Божии Синове. Посветете своя живот на това, да повишите стойността на всекидневния труд. Покажете на всички хора на Земята и на ангелите на небето колко радостно и мъжествено смъртният човек, призован за известно време към особеното служене на Бога, е способен да се връща към своите занимания от предишните дни. Ако се случи така, че вашият труд във външните дела на Царството временно да завърши, връщайте се към своите предишни занимания с новото просветление, придобито в опита на богосиновството, и с възвишеното съзнание за това, че за познания Бога човек не съществуват такива неща като обикновено занимание или светски труд. За вас, които се трудехте заедно с мен, всички неща станаха

remainder of your life to promoting the practical aspects of brotherly love among your brethren. Be kind to my brothers in the flesh when they come fully to believe this gospel; manifest loving and impartial devotion to the Greeks in the West and to Abner in the East. Although these, my apostles, are soon going to be scattered to the four corners of the earth, there to proclaim the good news of the salvation of sonship with God, you are to hold them together during the trying time just ahead, that season of intense testing during which you must learn to believe this gospel without my personal presence while you patiently await the arrival of the new teacher, the Spirit of Truth. And so, Andrew, though it may not fall to you to do the great works as seen by men, be content to be the teacher and counselor of those who do such things. Go on with your work on earth to the end, and then shall you continue this ministry in the eternal kingdom, for have I not many times told you that I have other sheep not of this flock?”

181:2.19 (1959.3) Jesus then went over to the Alpheus twins and, standing between them, said: “My little children, you are one of the three groups of brothers who chose to follow after me. All six of you have done well to work in peace with your own flesh and blood, but none have done better than you. Hard times are just ahead of us. You may not understand all that will befall you and your brethren, but never doubt that you were once called to the work of the kingdom. For some time there will be no multitudes to manage, but do not become discouraged; when your lifework is finished, I will receive you on high, where in glory you shall tell of your salvation to seraphic hosts and to multitudes of the high Sons of God. Dedicate your lives to the enhancement of commonplace toil. Show all men on earth and the angels of heaven how cheerfully and courageously mortal man can, after having been called to work for a season in the special service of God, return to the labors of former days. If, for the time being, your work in the outward affairs of the kingdom should be completed, you should go back to your former labors with the new enlightenment of the experience of sonship with God and with the exalted realization that, to him who is God-knowing, there is no such thing as common labor or secular toil. To you who have worked with me, all things have become sacred, and all earthly labor has become a service even to God the Father. And when you hear the news of the doings of your former apostolic associates, rejoice with them and continue your daily work as those who wait upon God and serve while they wait. You have

свещени и всеки земен труд стана служене на самия Бог-Баща. И когато чуете за делата на вашите бивши другари-апостоли, възрадвайте се заедно с тях и продължавайте своя ежедневен труд като тези, които съпровождат Бога и, следвайки Го, Му служат. Вие бяхте мои апостоли и винаги ще бъдете такива, и аз ще ви помня в бъдещото Царство."

След това Иисус се приближи към Филип, който, стоейки прав, изслуша следващата повеля на Учителя: "Филип, ти ми зададе много нелепи въпроси, но аз приложих всичките си сили, за да отговоря на всеки от тях. А сега бих искал да дам отговор на последния от тези въпроси, възникващи в твоя изключително искрен, но недуховен разум. В течение на цялото време, докато обикалях масата, приближавайки се към теб, ти си повтаряше: "Какво ще стане с мен, ако Учителят си отиде и ни остави сами в света?" О, маловерни! И при все това на теб ти е дарено не по-малко, отколкото на много твои братя. Ти беше добър иконом, Филип. Само няколко пъти ти ни подведе и един от тези случаи ние използвахме за това, за да прославим Отеца. Скоро ще снемеш от себе си задълженията на иконом и ще трябва по-активно да се заемеш с труда, към който беше призован – проповедта на това Евангелие на Царството. Филип, ти винаги си искал да ти показват и много скоро ще станеш свидетел на велики събития. Би било много по-добре, ако беше видял всичко това с очите на своята вяра, но доколкото беше искрен даже в своята материалност, ще доживееш да видиш как моите собствени думи се сбъдват в твоя живот. А след това, когато бъдеш благословен с духовно зрение, обърни се към своя труд: посвети живота си на това, да водиш хората към търсене на Бога и вечните реалности, използвайки очите на духа, а не на материалния разум. Помни, Филип: очаква те велика мисия на Земята, защото светът е пълен с такива, които гледат на живота точно така, както досега гледаше ти. За теб е приготвен велик труд и когато той бъде завършен във вяра, ти ще дойдеш при мен в моето Царство и аз с огромна радост ще ти покажа това, което не са виждали твоите очи, не са чували твоите уши и не е постигал смъртният разум. Междувременно стани като малко дете в Царството на Духа и ми позволи, като духа на новия учител, да те водя напред в Духовното царство. Така ще успея да направя за теб много неща, които бяха недостъпни за мен, докато пребивавах заедно с теб като смъртно създание в този свят. И винаги помни, Филип: виделият мен е видял Отеца."

След това Учителят се приближи до Натанаил. Когато Натанаил стана, Иисус го

been my apostles, and you always shall be, and I will remember you in the kingdom to come."

181:2.20 (1960.1) And then Jesus went over to Philip, who, standing up, heard this message from his Master: "Philip, you have asked me many foolish questions, but I have done my utmost to answer every one, and now would I answer the last of such questionings which have arisen in your most honest but unspiritual mind. All the time I have been coming around toward you, have you been saying to yourself, 'What shall I ever do if the Master goes away and leaves us alone in the world?' O, you of little faith! And yet you have almost as much as many of your brethren. You have been a good steward, Philip. You failed us only a few times, and one of those failures we utilized to manifest the Father's glory. Your office of stewardship is about over. You must soon more fully do the work you were called to do — the preaching of this gospel of the kingdom. Philip, you have always wanted to be shown, and very soon shall you see great things. Far better that you should have seen all this by faith, but since you were sincere even in your material sightedness, you will live to see my words fulfilled. And then, when you are blessed with spiritual vision, go forth to your work, dedicating your life to the cause of leading mankind to search for God and to seek eternal realities with the eye of spiritual faith and not with the eyes of the material mind. Remember, Philip, you have a great mission on earth, for the world is filled with those who look at life just as you have tended to. You have a great work to do, and when it is finished in faith, you shall come to me in my kingdom, and I will take great pleasure in showing you that which eye has not seen, ear heard, nor the mortal mind conceived. In the meantime, become as a little child in the kingdom of the spirit and permit me, as the spirit of the new teacher, to lead you forward in the spiritual kingdom. And in this way will I be able to do much for you which I was not able to accomplish when I sojourned with you as a mortal of the realm. And always remember, Philip, he who has seen me has seen the Father."

181:2.21 (1960.2) Then went the Master over to Nathaniel. As Nathaniel stood up, Jesus bade him

помоли да седне и, сядайки редом с него, каза: “Натанаил, откакто стана мой апостол, ти се научи да бъдеш над предразсъдъците и стана по-търпим. Но на теб ти предстои да научиш още много неща. Ти беше благословение за своите другари, твоята неизменна искреност беше за тях постоянно предупреждение. Когато си отида, може да се случи така, че тази откровеност да попречи на отношенията ти с твоите братя – както предишни, така и нови. Следва да научиш това, че даже най-благата мисъл трябва да се изразява така, че да съответства на интелектуалния статут и духовното развитие на слушателя. Искреността носи огромна полза в труда за благото на Царството, където тя е неразривно свързана с предпазливост.

Ако се беше научил да се трудиш заедно със своите братя, ти би могъл да се сдобиеш с по-трайни резултати, но ако се случи да се отправиш в търсене на свои единомишленици, посвети своя живот за доказване на това, че позналият Бога ученик може да стане строител на Царството даже тогава, когато е сам в света и изцяло откъснат от другите вярващи. Аз зная, че ти ще бъдеш предан докрай и че ще дойде време, когато ще те запозная с разширеното служене в моето Небесно царство.”

Тогава Натанаил се обърна към Иисус, задавайки му следния въпрос: “Аз слушам твоето учение оттогава, откакто ти за пръв път ме призова към служене за благото на това Царство, но трябва чистосърдечно да си призная, че не докрай разбирам всичко, което ни казваш. Не зная какво да очаквам по-нататък и предполагам, че мнозинството от моите братя също са смутени, но не се решават да признаят своето смущение. Можеш ли да ми помогнеш?” Слагайки ръка на рамото на Натанаил, Иисус каза: “Приятелю мой, не е чудно, че си объркан, опитвайки се да постигнеш смисъла на моите духовни учения, доколкото ти си толкова ограничен от традиционните юдейски предубеждения и толкова смутен от своя упорит стремеж да тълкуваш моето Евангелие в духа на учението на книжниците и фарисеите.

Научих ви на много и преживях сред вас своя живот. Направих всичко възможно за просвещаване на вашия разум и разкрепостяване на вашите души, а това, което не можахте да извлечете от моите учения и моя живот, трябваше да бъдете готови да получите от главния учител – практическия опит. И във всеки нов опит, който ви очаква, аз ще вървя пред вас и Духът на Истината ще бъде с вас. Не се бойте: това, което сте неспособни да разберете сега, новият учител ще ви разкрие след своето

be seated and, sitting down by his side, said: “Nathaniel, you have learned to live above prejudice and to practice increased tolerance since you became my apostle. But there is much more for you to learn. You have been a blessing to your fellows in that they have always been admonished by your consistent sincerity. When I have gone, it may be that your frankness will interfere with your getting along well with your brethren, both old and new. You should learn that the expression of even a good thought must be modulated in accordance with the intellectual status and spiritual development of the hearer. Sincerity is most serviceable in the work of the kingdom when it is wedded to discretion.

181:2.22 (1961.1) “If you would learn to work with your brethren, you might accomplish more permanent things, but if you find yourself going off in quest of those who think as you do, in that event dedicate your life to proving that the God-knowing disciple can become a kingdom builder even when alone in the world and wholly isolated from his fellow believers. I know you will be faithful to the end, and I will some day welcome you to the enlarged service of my kingdom on high.”

181:2.23 (1961.2) Then Nathaniel spoke, asking Jesus this question: “I have listened to your teaching ever since you first called me to the service of this kingdom, but I honestly cannot understand the full meaning of all you tell us. I do not know what to expect next, and I think most of my brethren are likewise perplexed, but they hesitate to confess their confusion. Can you help me?” Jesus, putting his hand on Nathaniel’s shoulder, said: “My friend, it is not strange that you should encounter perplexity in your attempt to grasp the meaning of my spiritual teachings since you are so handicapped by your preconceptions of Jewish tradition and so confused by your persistent tendency to interpret my gospel in accordance with the teachings of the scribes and Pharisees.

181:2.24 (1961.3) “I have taught you much by word of mouth, and I have lived my life among you. I have done all that can be done to enlighten your minds and liberate your souls, and what you have not been able to get from my teachings and my life, you must now prepare to acquire at the hand of that master of all teachers — actual experience. And in all of this new experience which now awaits you, I will go before you and the Spirit of Truth shall be with you. Fear not; that which you now fail to comprehend, the new teacher, when he has come, will reveal to you throughout the remainder

идване в оставащия период от вашия живот на Земята и по-нататък – във времето на вашата подготовка в течение на вечните епохи.”

И след това Учителят, обръщайки се към всички апостоли, каза: “Нека ни ви обезкуражава това, че е не можете да постигнете целия смисъл на Евангелието. Вие сте само крайни, смъртни хора, а това, на което ви учех аз, е безкрайно, божествено и вечно. Бъдете търпеливи и мъжествени, защото във ваше разпореждане са нескончаеми векове, в които да продължите постепенното натрупване на опит за придобиване на съвършенство, подобно на съвършенството на Отеца в Рая.”

След това Иисус се приближи към Тома, който, ставайки, изслуша следните думи: “Тома, на теб често не ти достигаше вяра, но независимо от периодичните съмнения на теб никога не ти липсваше мъжество. Добре зная, че лъжепророците и лъжеучителите няма да те излъжат. Когато си отида, твоите братя ще ценят още повече твоя критичен подход към новите учения. А когато в бъдещата епоха вие бъдете разпръснати по целия свят, помни, че ти ще останеш мой посланик. Посвети своя живот на великото дело – покажи, че критически настроеният материален човешки разум е способен да удържи победа над инерцията на интелектуалното съмнение, когато то се сблъсква с проявлението на живата истина в опита на родените в духа мъже и жени, които донасят в своя живот духовни плодове и които се обичат един другиго така, както аз обичах вас. Тома, радвам се, че ти беше с нас, и зная, че след кратко объркване ще продължиш да служиш на Царството. Твоите съмнения озадачаваха твоите братя, но те никога не са ме безпокоили. Аз съм уверен в теб и ще вървя пред теб до края на света.”

След това Учителят се приближи до Симон Петър, който стана, когато Иисус се обърна към него с думите: “Петре, аз зная, че ти ме обичаш и ще посветиш своя живот на откритото възвестяване на това Евангелие за Царството пред юдеите и друговерците, но ме тревожи това, че годините на тясното общуване с мен не ти донесоха голяма полза – не те научиха да мислиш, преди да говориш. Какви изпитания ще ти се наложи да преминеш, преди да станеш предпазлив в своите речи? Колко грижи ни донесе ти със своите необмислени изказвания, със своята безапелационна самоувереност! И ако не се справиш с този недостатък, теб те очакват много повече неприятности. Знаеш, че независимо от тази слабост твоите братя те обичат и трябва също така да разбереш, че този недостатък в никакъв случай не отслабва

of your life on earth and on through your training in the eternal ages.”

181:2.25 (1961.4) And then the Master, turning to all of them, said: “Be not dismayed that you fail to grasp the full meaning of the gospel. You are but finite, mortal men, and that which I have taught you is infinite, divine, and eternal. Be patient and of good courage since you have the eternal ages before you in which to continue your progressive attainment of the experience of becoming perfect, even as your Father in Paradise is perfect.”

181:2.26 (1962.1) And then Jesus went over to Thomas, who, standing up, heard him say: “Thomas, you have often lacked faith; however, when you have had your seasons with doubt, you have never lacked courage. I know well that the false prophets and spurious teachers will not deceive you. After I have gone, your brethren will the more appreciate your critical way of viewing new teachings. And when you all are scattered to the ends of the earth in the times to come, remember that you are still my ambassador. Dedicate your life to the great work of showing how the critical material mind of man can triumph over the inertia of intellectual doubting when faced by the demonstration of the manifestation of living truth as it operates in the experience of spirit-born men and women who yield the fruits of the spirit in their lives, and who love one another, even as I have loved you. Thomas, I am glad you joined us, and I know, after a short period of perplexity, you will go on in the service of the kingdom. Your doubts have perplexed your brethren, but they have never troubled me. I have confidence in you, and I will go before you even to the uttermost parts of the earth.”

181:2.27 (1962.2) Then the Master went over to Simon Peter, who stood up as Jesus addressed him: “Peter, I know you love me, and that you will dedicate your life to the public proclamation of this gospel of the kingdom to Jew and gentile, but I am distressed that your years of such close association with me have not done more to help you think before you speak. What experience must you pass through before you will learn to set a guard upon your lips? How much trouble have you made for us by your thoughtless speaking, by your presumptuous self-confidence! And you are destined to make much more trouble for yourself if you do not master this frailty. You know that your brethren love you in spite of this weakness, and you should also understand that this shortcoming in no way impairs my affection for you, but it lessens your usefulness and never ceases to make trouble for you. But you will undoubtedly

моята любов към теб, но той намалява донасяната от теб полза и служи като източник на постоянни неприятности за теб. Но ти задължително ще извлечеш добър урок от изпитанията, които те очакват днес през нощта. И това, което ти казвам сега, Симон Петър, аз казвам и на всички останали твои братя, събрали се тук: тази нощ вас ви очаква огромната опасност да се усъмните в мен. Вие знаете, че е написано: "Поразен ще бъде пастирът и ще се разбягат овцете." Когато мен няма да ме има, ще се появи огромната опасност някои от вас да не устоят пред съмненията и да отстъпят поради това, което ми е подготвено. Но аз ви обещавам, че за малко ще се върна при вас, а след това ще отида преди вас в Галилея."

Тогава Петър положи ръка на рамото на Иисус и каза: "Даже ако всички мои братя се поддадат на съмнения заради теб, аз обещавам, че няма да се усъмня в нищо, каквото и да направиш. Ще бъда заедно с теб и ако е необходимо, ще умра заради теб."

Гледайки във влажните от сълзи очи на Петър, който стоеше пред своя Учител, треперещ от силно вълнение и преизпълнен с истинска любов към него, Иисус каза: "Петре, истина, истина ти казвам, че няма да пропее петелът тази нощ и ти три или четири пъти ще се отречеш от мен. И това, което не ти се отдаде да усвоиш в мирното общуване с мен, ще усвоиш в много беди и страдания. И след като научиш този полезен за тебе урок, ти следва да укрепиш своите братя и да продължаваш да живееш живот, посветен на проповядването на това Евангелие, даже ако попаднеш в затвора и евентуално ме последваш, заплащайки висшето заплащане за любвеобилното служене при създаването на Царството на Отеца.

Но запомни моето обещание: когато възкръсна, аз ще остана с вас за известно време, преди да отида при Отеца. Така и тази нощ ще моля Отеца да укрепи всекиго от вас преди изпитанията, които така скоро ви очакват. Обичам всички ви с тази любов, с която Отецът обича мен, и затова от днес всички вие трябва да се обичате един другиго така, както аз обичах вас."

И изпявайки псалом, те тръгнаха към лагера на Елеонската планина.

receive great help from the experience you will pass through this very night. And what I now say to you, Simon Peter, I likewise say to all your brethren here assembled: This night you will all be in great danger of stumbling over me. You know it is written, 'The shepherd will be smitten and the sheep will be scattered abroad.' When I am absent, there is great danger that some of you will succumb to doubts and stumble because of what befalls me. But I promise you now that I will come back to you for a little while, and that I will then go before you into Galilee."

181:2.28 (1962.3) Then said Peter, placing his hand on Jesus' shoulder: "No matter if all my brethren should succumb to doubts because of you, I promise that I will not stumble over anything you may do. I will go with you and, if need be, die for you."

181:2.29 (1962.4) As Peter stood there before his Master, all atremble with intense emotion and overflowing with genuine love for him, Jesus looked straight into his moistened eyes as he said: "Peter, verily, verily, I say to you, this night the cock will not crow until you have denied me three or four times. And thus what you have failed to learn from peaceful association with me, you will learn through much trouble and many sorrows. And after you have really learned this needful lesson, you should strengthen your brethren and go on living a life dedicated to preaching this gospel, though you may fall into prison and, perhaps, follow me in paying the supreme price of loving service in the building of the Father's kingdom.

181:2.30 (1962.5) "But remember my promise: When I am raised up, I will tarry with you for a season before I go to the Father. And even this night will I make supplication to the Father that he strengthen each of you for that which you must now so soon pass through. I love you all with the love wherewith the Father loves me, and therefore should you henceforth love one another, even as I have loved you."

181:2.31 (1962.6) And then, when they had sung a hymn, they departed for the camp on the Mount of Olives.

Документ 182. В Гетсимания

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 182. В ГЕТСИМАНИЯ

Секции

Въведение
1. Последната обща молитва
2. Един час преди предателството
3. Сам в Гетсимания

Въведение

БЕШЕ около десет часът вечерта, когато в този четвъртък Иисус поведе единадесетте апостоли извън дома на Илия и Мария Марк назад към гетсиманския лагер. Започвайки от деня, който той прекара заедно с Иисус в планините, Йоан Марк смяташе за свое свещено задължение да не изпуска Учителя от очи. Изпитвайки потребност от сън, Йоан можа да си отдъхне в течение на няколко часа, докато Учителят се намираше със своите апостоли в горната зала, но чувайки ги да се спускат надолу, той стана и бързо намятайки хитон, се отправи след тях през града и потока Кедрон и по-нататък, към техния уединен лагер, който се намираше в съседство с Гетсиманската градина. Цялата тази нощ и следващия ден Йоан Марк оставаше наблизо до Учителя, благодарение на което той стана свидетел на всички по-нататъшни събития и чу много от това, което беше казано от Учителя от този момент чак до разпятието.

Докато Иисус и единадесетте вървяха назад към лагера, апостолите започнаха да размишляват за това, какво означава продължителното отсъствие на Юда. Те обсъждаха между себе си думите на Учителя, подсказващи, че един от тях ще го предаде; и тук за пръв път заподозряха, че с Юда Искариот нещо не е както трябва. Но те

PAPER 182
IN GETHSEMANE

SECTIONS

Introduction
1. The Last Group Prayer
2. Last Hour Before the Betrayal
3. Alone in Gethsemane

INTRODUCTION

182:0.1 (1963.1) IT WAS about ten o'clock this Thursday night when Jesus led the eleven apostles from the home of Elijah and Mary Mark on their way back to the Gethsemane camp. Ever since that day in the hills, John Mark had made it his business to keep a watchful eye on Jesus. John, being in need of sleep, had obtained several hours of rest while the Master had been with his apostles in the upper room, but on hearing them coming downstairs, he arose and, quickly throwing a linen coat about himself, followed them through the city, over the brook Kidron, and on to their private encampment adjacent to Gethsemane Park. And John Mark remained so near the Master throughout this night and the next day that he witnessed everything and overheard much of what the Master said from this time on to the hour of the crucifixion.

182:0.2 (1963.2) As Jesus and the eleven made their way back to camp, the apostles began to wonder about the meaning of Judas's prolonged absence, and they spoke to one another concerning the Master's prediction that one of them would betray him, and for the first time they suspected that all was not well with Judas Iscariot. But they did not engage in open comment about Judas until they

започнаха открито да изказват своето мнение за Юда, след като пристигнаха в лагера и видяха, че той не е там и че не ги чака и не ги посреща. Когато всички те обкръжиха Андрей, допитвайки се до него какво се е случило с Юда, техният ръководител само забеляза: "Не зная къде е Юда, но се боя, че ни е изоставил."

reached the camp and observed that he was not there, waiting to receive them. When they all besieged Andrew to know what had become of Judas, their chief remarked only, "I do not know where Judas is, but I fear he has deserted us."

1. ПОСЛЕДНАТА ОБЩА МОЛИТВА

Скоро след завръщането в лагера Иисус им каза: "Мои другари и братя, съвсем малко ми остана да съм с вас и искам да се уединим и да се помолим на Отеца, молейки Го да ни укрепи и поддържа в този час и занапред във всеки труд, който ни предстои да извършим от Негово име."

Като каза това, Иисус ги поведе нагоре по склона на Елеонската планина и скоро те се изкачиха на голяма плоска скала, откъдето се виждаше целият Йерусалим. Иисус им каза да застанат наоколо и да преклонят колене, както в деня на тяхното посвещаване в сан, а след това – величествено застанал пред тях в меката светлина на луната – той вдигна очи към небето и произнесе молитвата:

"Татко, моето време дойде; прослави Своя Син, за да може и Синът да прослави Теб. Аз зная, че Ти ми даде цялата власт над всички живи създания в моите владения и аз ще дам вечен живот на всички, които станат вероизповедни синове Божии. И вечният живот се заключава в това, моите създания да Те познаят като единствения истински Бог и Баща на всичко съществуващо и да повярват в този, когото Ти изпрати в света. Татко, аз Те прославих на Земята и свърших това, което ми поръча да изпълня. Вече почти завърших своето посвещение на децата на нашето общо творение, остава ми само да се откажа от своя живот в плът. И сега, о, Татко мой, прослави ме със славата, че Те познавах още преди съществуването на този свят, и ме приеми отново от дясната Си страна.

Аз Те разкрих пред хората, които Ти избра в този свят и ми даде. Те са Твои, защото всеки живот се намира в Твои ръце; Ти ми ги даде и аз живях сред тях и ги учех на пътищата на живота, и те повярваха. Тези хора започват да виждат, че всичко мое изхожда от Теб и че животът, който преживявам в плът, е призван да запознае световете с моя Отец. Аз им разкрих истината, дадена ми от Теб. Тези мои приятели и посланици винаги искрено са искали да приемат Твоето слово. Аз им казах, че съм дошъл от Теб, че Ти си ме изпратил в този свят и че скоро ще се върна при Теб.

1. THE LAST GROUP PRAYER

182:1.1 (1963.3) A few moments after arriving at camp, Jesus said to them: "My friends and brethren, my time with you is now very short, and I desire that we draw apart by ourselves while we pray to our Father in heaven for strength to sustain us in this hour and henceforth in all the work we must do in his name."

182:1.2 (1963.4) When Jesus had thus spoken, he led the way a short distance up on Olivet, and in full view of Jerusalem he bade them kneel on a large flat rock in a circle about him as they had done on the day of their ordination; and then, as he stood there in the midst of them glorified in the mellow moonlight, he lifted up his eyes toward heaven and prayed:

182:1.3 (1963.5) "Father, my hour has come; now glorify your Son that the Son may glorify you. I know that you have given me full authority over all living creatures in my realm, and I will give eternal life to all who will become faith sons of God. And this is eternal life, that my creatures should know you as the only true God and Father of all, and that they should believe in him whom you sent into the world. Father, I have exalted you on earth and have accomplished the work which you gave me to do. I have almost finished my bestowal upon the children of our own creation; there remains only for me to lay down my life in the flesh. And now, O my Father, glorify me with the glory which I had with you before this world was and receive me once more at your right hand.

182:1.4 (1964.1) "I have manifested you to the men whom you chose from the world and gave to me. They are yours — as all life is in your hands — you gave them to me, and I have lived among them, teaching them the way of life, and they have believed. These men are learning that all I have comes from you, and that the life I live in the flesh is to make known my Father to the worlds. The truth which you have given to me I have revealed to them. These, my friends and ambassadors, have sincerely willed to receive your word. I have told them that I came forth from you, that you sent me into this world, and that I am about to return to

Татко, моля те за тези избрани. И аз се моля за тях не така, както бих се молил за този свят, а както за тези, които избрах в света да ме представят на света, след като се върна към Твоя труд – така, както аз Те представях в този свят, пребивавайки тук в плът. Тези хора са мои; Ти ми ги даде, но всичко, което е мое, извечно принадлежи на Теб, а всичко, което е било Твое, Ти направи мое. Ти беше прославен в мен и сега аз моля Ти да се прославиш в тези хора. Повече не мога да остана в този свят; аз се връщам към труда, който Ти ми поръча да изпълня. Трябва да оставя тези хора тук да представляват нас и нашето Царство сред хората. Татко, сега, когато се готвя да отдам своя живот в плът, съхрани предаността на тези хора. Помогни на моите приятели да бъдат единни в духа, както сме единни ние. Докато оставах с тях, аз можех да ги охранявам и направлявам, но сега си отивам. Бъди редом с тях, Татко, докато не успеем да изпратим нов учител, който да ги утеши и укрепи.

Ти ми даде дванадесет души и аз ги запазих всичките освен един – сина на мъстта, който не пожела да остане наш съратник. Тези хора са слаби и тленни, но зная, че можем да разчитаме на тях; всички те ме обичат така, както се покланят на Теб. Макар че трябва да пострадат заради мен, аз желая те да се изпълнят и с радост, уверени в своето богосиновство в Царството небесно. Предадох на тези хора Твоето слово и ги научих на истината. Възможно е светът да ги ненавижда, както ненавиждаше мен, но аз не Те моля да ги вземеш от този свят – моля те само да ги опазиш от злото в този свят. Освети ги с истината; Твоето слово е истина. Както Ти ме изпрати в този свят, така и аз се каня да изпратя тези хора в света. Заради тях аз живях сред хората и посветих своя живот на служене на Теб, за да мога да ги въодушевя за пречистване чрез истината, на която ги научих, и чрез любовта, която им разкрих. Добре зная, Татко мой, че не е нужно да Те моля да пазиш моите братя след моето заминаване; зная, че ги обичаш, но правя това, за да могат те по-добре да осъзнаят, че Отецът обича смъртните така, както ги обича и Синът.

А сега, Татко мой, бих искал да възнеса молитва не само за тези единадесет, но и за всички други, които днес вярват или които може да повярват в Евангелието на Царството чрез словото на тяхното бъдещо служене. Аз искам всички те да бъдат единни, както сме единни ние с Теб. Ти си в мен и аз съм в Теб и искам тези вярващи също да бъдат в нас, за да могат нашите духове да пребивават в тях. Ако моите деца бъдат единни, както сме единни ние с Теб, и ако се обичат един

you. Father, I do pray for these chosen men. And I pray for them not as I would pray for the world, but as for those whom I have chosen out of the world to represent me to the world after I have returned to your work, even as I have represented you in this world during my sojourn in the flesh. These men are mine; you gave them to me; but all things which are mine are ever yours, and all that which was yours you have now caused to be mine. You have been exalted in me, and I now pray that I may be honored in these men. I can no longer be in this world; I am about to return to the work you have given me to do. I must leave these men behind to represent us and our kingdom among men. Father, keep these men faithful as I prepare to yield up my life in the flesh. Help these, my friends, to be one in spirit, even as we are one. As long as I could be with them, I could watch over them and guide them, but now am I about to go away. Be near them, Father, until we can send the new teacher to comfort and strengthen them.

182:1.5 (1964.2) "You gave me twelve men, and I have kept them all save one, the son of revenge, who would not have further fellowship with us. These men are weak and frail, but I know we can trust them; I have proved them; they love me, even as they reverence you. While they must suffer much for my sake, I desire that they should also be filled with the joy of the assurance of sonship in the heavenly kingdom. I have given these men your word and have taught them the truth. The world may hate them, even as it has hated me, but I do not ask that you take them out of the world, only that you keep them from the evil in the world. Sanctify them in the truth; your word is truth. And as you sent me into this world, even so am I about to send these men into the world. For their sakes I have lived among men and have consecrated my life to your service that I might inspire them to be purified through the truth I have taught them and the love I have revealed to them. I well know, my Father, that there is no need for me to ask you to watch over these brethren after I have gone; I know you love them even as I, but I do this that they may the better realize the Father loves mortal men even as does the Son.

182:1.6 (1964.3) "And now, my Father, I would pray not only for these eleven men but also for all others who now believe, or who may hereafter believe the gospel of the kingdom through the word of their future ministry. I want them all to be one, even as you and I are one. You are in me and I am in you, and I desire that these believers likewise be in us; that both of our spirits indwell them. If my children are one as we are one, and if they love one another as I have loved them, all men will then believe that I came forth from you and be willing to

другиго, както ги възлюбих аз, всички хора ще повярват, че съм дошъл от теб, и ще пожелаят да приемат осъщественото от мен откровение за истината и славата. Славата, дадена ми от Теб, аз разкрих на тези вярващи. Както Ти живя с мен в духа, така и аз живях с тях в плът. Както Ти беше едно с мен, така и аз бях едно с тях и така новият учител ще бъде едно с тях и в тях. И всичко това е направено от мен, за да могат моите братя в плът да могат да узнаят, че Отецът ги обича така, както ги обича Синът, и че Ти ги обичаш така, както мен. Татко, труди се с мен за спасението на тези вярващи, за да могат скоро да дойдат и да останат с мен в слава, а след това да вървят по-нататък за присъединяване към Теб в обятията на Рая. Бих искал тези, които служат с мен в смирение, да ми се явят в слава, за да видят всичко, което е предадено от Теб на мен като събирана във вечността реколта от семената, посети по времето, когато бях в образа на смъртна плът. Аз желая да покажа на моите земни братя тази слава, която знаех от Теб още от съществуването на този свят. Този свят почти не те познава, праведни Татко, но аз Те познавам и Те разкрих на тези вярващи и те ще Те разкрият на другите поколения. А сега аз им обещавам, че ще бъдеш с тях в този свят, както Ти беше с мен – именно така."

Няколко минути единадесетте апостоли продължаваха да стоят, преклонили колене около Иисус, след което те мълчаливо станаха и тръгнаха назад към намиращия се наблизо лагер.

Иисус се молеше за *единство* на своите последователи, но той не желаеше еднообразие. Грехът създава мъртво ниво на порочна инерция, но праведността възпитава творческия дух на индивидуалния опит в живите реалности на вечната истина и в прогресивното общуване на божествените духове на Отеца и Сина. В духовното общуване на вярващия син и божествения Баща няма място за доктринерската категоричност и сектантското превъзходство, присъщи на груповото съзнание.

В тази своя последна молитва заедно с апостолите Учителят се позова на това, че той е открил на света *името* на Отеца. Такова разкриване на Бога наистина стана целият негов съвършен живот в плът. Небесният Баща се беше опитал да разкрие себе си на Мойсей, но той не можа да отиде повече от това, да предизвика провъзгласяването на "АЗ СЪМ". А когато Го помолиха да разшири това откровение за Себе Си, беше разкрито само едно: "АЗ СЪМ това, което АЗ СЪМ." Когато Иисус завърши своя земен живот, името на Отеца беше разкрито в такава степен, че

receive the revelation of truth and glory which I have made. The glory which you gave me I have revealed to these believers. As you have lived with me in spirit, so have I lived with them in the flesh. As you have been one with me, so have I been one with them, and so will the new teacher ever be one with them and in them. And all this have I done that my brethren in the flesh may know that the Father loves them even as does the Son, and that you love them even as you love me. Father, work with me to save these believers that they may presently come to be with me in glory and then go on to join you in the Paradise embrace. Those who serve with me in humiliation, I would have with me in glory so that they may see all you have given into my hands as the eternal harvest of the seed sowing of time in the likeness of mortal flesh. I long to show my earthly brethren the glory I had with you before the founding of this world. This world knows very little of you, righteous Father, but I know you, and I have made you known to these believers, and they will make known your name to other generations. And now I promise them that you will be with them in the world even as you have been with me — even so."

182:1.7 (1965.1) The eleven remained kneeling in this circle about Jesus for several minutes before they arose and in silence made their way back to the near-by camp.

182:1.8 (1965.2) Jesus prayed for *unity* among his followers, but he did not desire uniformity. Sin creates a dead level of evil inertia, but righteousness nourishes the creative spirit of individual experience in the living realities of eternal truth and in the progressive communion of the divine spirits of the Father and the Son. In the spiritual fellowship of the believer-son with the divine Father there can never be doctrinal finality and sectarian superiority of group consciousness.

182:1.9 (1965.3) The Master, during the course of this final prayer with his apostles, alluded to the fact that he had manifested the Father's *name* to the world. And that is truly what he did by the revelation of God through his perfected life in the flesh. The Father in heaven had sought to reveal himself to Moses, but he could proceed no further than to cause it to be said, "I AM." And when pressed for further revelation of himself, it was only disclosed, "I AM that I AM." But when Jesus had finished his earth life, this name of the Father had been so revealed that the Master, who was the Father incarnate, could truly say:

Учителят, който беше въплъщение на Отеца, можеше наистина да каже:

Аз съм хлябът на живота.

Аз съм живата вода.

Аз съм светлината на света.

Аз съм желанието на всички векове.

Аз съм отворената врата към вечното спасение.

Аз съм реалността на безкрайния живот

Аз съм добрият пастир.

Аз съм пътят на безкрайното съвършенство.

Аз съм възкресението и животът.

Аз съм тайната на вечното спасение.

Аз съм пътят, истината и животът.

Аз съм безкрайният Баща на моите крайни деца.

Аз съм истинска даваща вино лоза, а вие сте клонките.

Аз съм надеждата за всички, които са познали живата истина.

Аз съм живият мост от единия свят до другия.

Аз съм живата връзка между времето и вечността.

Така Иисус разшири живото разкриване на името на Отеца пред всички поколения. Както божествената любов разкрива същността на Бога, така вечната истина разкрива Неговото име във все по-широк мащаб.

182:1.10 (1965.4) I am the bread of life.

182:1.11 (1965.5) I am the living water.

182:1.12 (1965.6) I am the light of the world.

182:1.13 (1965.7) I am the desire of all ages.

182:1.14 (1965.8) I am the open door to eternal salvation.

182:1.15 (1965.9) I am the reality of endless life.

182:1.16 (1965.10) I am the good shepherd.

182:1.17 (1965.11) I am the pathway of infinite perfection.

182:1.18 (1965.12) I am the resurrection and the life.

182:1.19 (1965.13) I am the secret of eternal survival.

182:1.20 (1965.14) I am the way, the truth, and the life.

182:1.21 (1965.15) I am the infinite Father of my finite children.

182:1.22 (1965.16) I am the true vine; you are the branches.

182:1.23 (1965.17) I am the hope of all who know the living truth.

182:1.24 (1965.18) I am the living bridge from one world to another.

182:1.25 (1965.19) I am the living link between time and eternity.

182:1.26 (1965.20) Thus did Jesus enlarge the living revelation of the name of God to all generations. As divine love reveals the nature of God, eternal truth discloses his name in ever-enlarging proportions.

2. ЕДИН ЧАС ПРЕДИ ПРЕДАТЕЛСТВОТО

Апостолите бяха изключително възмутени от това, че връщайки се в лагера, не намериха там Юда. Докато единадесетте горещо обсъждаха своя ближен апостол, станал предател, Давид Зеведеев и Йоан Марк отведоха Иисус встрани и му признаха, че в течение на няколко дни са следили Юда и са знаели, че той се кани да издаде Учителя на враговете. Иисус ги изслуша, но в отговор каза само: “Приятели мои, нищо не може да се случи със Сина Човешки, ако не го пожелае Отецът. Нека не се тревожат вашите сърца; всичко става за слава на Бога и за спасение на хората.”

Бодрото настроение на Иисус угасваше. В течение на този час той ставаше все по-

2. LAST HOUR BEFORE THE BETRAYAL

182:2.1 (1966.1) The apostles were greatly shocked when they returned to their camp and found Judas absent. While the eleven were engaged in a heated discussion of their traitorous fellow apostle, David Zebedee and John Mark took Jesus to one side and revealed that they had kept Judas under observation for several days, and that they knew he intended to betray him into the hands of his enemies. Jesus listened to them but only said: “My friends, nothing can happen to the Son of Man unless the Father in heaven so wills. Let not your hearts be troubled; all things will work together for the glory of God and the salvation of men.”

182:2.2 (1966.2) The cheerful attitude of Jesus was waning. As the hour passed, he grew more and

сериозен и даже печален. Възбудените апостоли не искаха да се връщат в своите палатки, даже след като за това ги помоли сам Учителят. Връщайки се след разговора с Давид и Йоан, той произнесе следните думи, отправени към всичките единадесет: “Приятели мои, вървете да си починете. Подгответе се за утрешния труд. Помнете, че ние трябва да се подчиняваме на волята на небесния Баща. Да бъде с вас моят мир.” И след тези думи той им показа с жест да се разотидат по своите палатки, но когато излязоха, той извика Петър, Яков и Йоан и им каза: “Искам да останете за малко с мен.”

Апостолите заспаха, само защото буквално падаха от умора. Те не си доспиваха още от самото си пристигане в Йерусалим. Преди единадесетте да се разотидат за нощна почивка, Симон Зилот ги заведе в своята палатка, където бяха сложени мечове и друго оръжие, и даде на всеки бойно снаряжение. Всички взеха това оръжие и се запасаха с мечове освен Натанаил. Отказвайки да се въоръжи, Натанаил каза: “Братя мои, Учителят неведнъж ни казваше, че неговото Царство не е от този свят и че учениците не трябва да се сдобиват с установяване на Царството с меч. Аз вярвам в това. Не мисля, че на Учителя е нужно да използваме мечове в негова защита. Всички ние видяхме неговата велика сила и знаем, че би могъл да защити себе си от враговете, ако пожелае. Ако той не започне да се съпротивлява на своите врагове, то това значи, че такова поведение означава стремеж да изпълни волята на Отеца. Аз ще се моля, но няма да вдигна меч.” След тези думи на Натанаил Андрей върна меча на Симон Зилот. Затова в деветимата от тях имаше оръжие, когато се разделяха за през нощта.

Негодуванието поради това, че Юда се оказа предател, за миг затъмни всичко останало в съзнанието на апостолите. Забележката на Учителя относно Юда, направена по време на последната молитва, им отвори очите, че той ги е изоставил.

След като осемте апостоли се бяха разотишли по своите палатки и докато Петър, Яков и Йоан стояха редом в очакване на указанията на Учителя, Иисус извика Давид Зеведеев: “Изпрати ми най-бързия и надежден куриер.” Когато Давид доведе при Учителя някой си Яков – бивш куриер за спешна връзка между Йерусалим и Витсаида, Иисус, обръщайки се към него, каза: “Спешно отиди при Авенир във Филаделфия и му кажи: “Учителят те приветства и съобщава, че е дошъл часът, когато ще бъде предаден в ръцете на враговете, които ще го убият, но че той ще се възнесе от мъртвите и скоро, преди да отиде при Отеца, ще се яви пред теб и ще

more serious, even sorrowful. The apostles, being much agitated, were loath to return to their tents even when requested to do so by the Master himself. Returning from his talk with David and John, he addressed his last words to all eleven, saying: “My friends, go to your rest. Prepare yourselves for the work of tomorrow. Remember, we should all submit ourselves to the will of the Father in heaven. My peace I leave with you.” And having thus spoken, he motioned them to their tents, but as they went, he called to Peter, James, and John, saying, “I desire that you remain with me for a little while.”

182:2.3 (1966.3) The apostles fell asleep only because they were literally exhausted; they had been running short on sleep ever since their arrival in Jerusalem. Before they went to their separate sleeping quarters, Simon Zelotes led them all over to his tent, where were stored the swords and other arms, and supplied each of them with this fighting equipment. All of them received these arms and girded themselves therewith except Nathaniel. Nathaniel, in refusing to arm himself, said: “My brethren, the Master has repeatedly told us that his kingdom is not of this world, and that his disciples should not fight with the sword to bring about its establishment. I believe this; I do not think the Master needs to have us employ the sword in his defense. We have all seen his mighty power and know that he could defend himself against his enemies if he so desired. If he will not resist his enemies, it must be that such a course represents his attempt to fulfill his Father’s will. I will pray, but I will not wield the sword.” When Andrew heard Nathaniel’s speech, he handed his sword back to Simon Zelotes. And so nine of them were armed as they separated for the night.

182:2.4 (1966.4) Resentment of Judas’s being a traitor for the moment eclipsed everything else in the apostles’ minds. The Master’s comment in reference to Judas, spoken in the course of the last prayer, opened their eyes to the fact that he had forsaken them.

182:2.5 (1966.5) After the eight apostles had finally gone to their tents, and while Peter, James, and John were standing by to receive the Master’s orders, Jesus called to David Zebedee, “Send to me your most fleet and trustworthy messenger.” When David brought to the Master one Jacob, once a runner on the overnight messenger service between Jerusalem and Bethsaida, Jesus, addressing him, said: “In all haste, go to Abner at Philadelphia and say: ‘The Master sends greetings of peace to you and says that the hour has come when he will be delivered into the hands of his enemies, who will put him to death, but that he will rise from the dead and appear to you shortly, before he goes to the Father, and that he will then

ти даде наставления, които ти ще следваш, докато във вашите сърца не се засели новият учител.” Оставайки доволен от това, как Яков репетираше това съобщение, Иисус го изпрати на път с думите: “Не се бой от никого от хората, Яков, защото тази нощ незрим куриер ще тича заедно с теб.”

След това Иисус се обърна към главата на гостуващите при тях гърци, които се настаниха в същия лагер, и каза: “Братко мой, не се тревожи за това, което трябва да стане, защото аз вече ви предупредих за това. Синът Човешки ще бъде убит в резултат от подстрекателство от неговите врагове – първосвещениците и юдейските управители. Но аз ще възкръсна, за да бъда малко с вас, преди да отида при Отеца. И когато станеш свидетел на всички тези събития, прослави Бога и укрепи своите братя.”

Обикновено всеки от апостолите лично пожелаваше на Учителя лека нощ, но тази вечер те бяха толкова погълнати от внезапното осъзнаване на предателството на Юда и се намираха под толкова силно впечатление от необичайния характер на прощалната молитва на Учителя, че изслушвайки неговото последно приветствие, мълчаливо се разотидоха.

Наистина, прощавайки се тази нощ с Андрей, Иисус му каза: “Андрей, направи всичко възможно, за да задържиш своите братя заедно, докато дойда при вас отново, след като изпия тази чаша. Укрепи своите братя, помнейки, че аз вече за всичко съм ви разказал. Нека мирът да бъде с теб.”

Никой от апостолите не предполагаше, че тази нощ може да се случи нещо, тъй като беше вече много късно. Те се стремяха да се наспят, за да станат по-рано и да се приготвят за най-лошото. Смятаха, че първосвещениците ще се опитат да хванат Учителя рано сутринта, защото никаква светска работа не можеше да се изпълнява следобед в деня на подготовката за празнуването на Пасхата. Само Давид Зеведеев и Йоан Марк разбраха, че враговете на Иисус ще дойдат тук заедно с Юда същата тази нощ.

Давид беше уредил да стои на стража на горната пътека, която излизаше към пътя, съединяващ Витания с Йерусалим, а Йоан Марк трябваше да следи за пътя, изкачващ се покрай Кедрон до Гетсимания. Преди да тръгне да изпълнява своето доброволно задължение – да стои на пост, Давид се сбогува с Иисус, като каза: “Учителю, аз с огромна радост ти служих. Моите братя са твои апостоли. С огромно удоволствие се занимавах с по-скромен труд и добросъвестно

give you guidance to the time when the new teacher shall come to live in your hearts.’” And when Jacob had rehearsed this message to the Master’s satisfaction, Jesus sent him on his way, saying: “Fear not what any man may do to you, Jacob, for this night an unseen messenger will run by your side.”

182:2.6 (1967.1) Then Jesus turned to the chief of the visiting Greeks who were encamped with them, and said: “My brother, be not disturbed by what is about to take place since I have already forewarned you. The Son of Man will be put to death at the instigation of his enemies, the chief priests and the rulers of the Jews, but I will rise to be with you a short time before I go to the Father. And when you have seen all this come to pass, glorify God and strengthen your brethren.”

182:2.7 (1967.2) In ordinary circumstances the apostles would have bidden the Master a personal good night, but this evening they were so preoccupied with the sudden realization of Judas’s desertion and so overcome by the unusual nature of the Master’s farewell prayer that they listened to his good-bye salutation and went away in silence.

182:2.8 (1967.3) Jesus did say this to Andrew as he left his side that night: “Andrew, do what you can to keep your brethren together until I come again to you after I have drunk this cup. Strengthen your brethren, seeing that I have already told you all. Peace be with you.”

182:2.9 (1967.4) None of the apostles expected anything out of the ordinary to happen that night since it was already so late. They sought sleep that they might rise up early in the morning and be prepared for the worst. They thought that the chief priests would seek to apprehend their Master early in the morning as no secular work was ever done after noon on the preparation day for the Passover. Only David Zebedee and John Mark understood that the enemies of Jesus were coming with Judas that very night.

182:2.10 (1967.5) David had arranged to stand guard that night on the upper trail which led to the Bethany-Jerusalem road, while John Mark was to watch along the road coming up by the Kidron to Gethsemane. Before David went to his self-imposed task of outpost duty, he bade farewell to Jesus, saying: “Master, I have had great joy in my service with you. My brothers are your apostles, but I have delighted to do the lesser things as they should be done, and I shall miss you with all my heart when you are gone.” And then said Jesus to David: “David, my son, others have done that

го изпълнявах. И когато теб няма да те има, ще тъгувам за теб с цялото си сърце." И тогава Иисус отговори на Давид: „Давид, сине мой, другите изпълняваха това, което им беше повелено; ти изпълняваше службата си по своя собствена воля и твоята преданост няма да остане незабелязана от мен. Някога и ти ще служиш заедно с мен във вечното Царство."

which they were directed to do, but this service have you done of your own heart, and I have not been unmindful of your devotion. You, too, shall some day serve with me in the eternal kingdom."

И след това, преди да заеме своя пост на горната пътека, Давид каза на Иисус: "Знаеш ли, Учителю, изпратих за твоето семейство и куриерът ми предаде, че тази вечер са пристигнали в Йерихон. Те ще бъдат тук в началото на първата половина от деня, защото за тях би било опасно да вървят по кървавите пътища на нощта." Поглеждайки Давид, Иисус каза само: "Така да бъде, Давид."

182:2.11 (1967.6) And then, as he prepared to go on watch by the upper trail, David said to Jesus: "You know, Master, I sent for your family, and I have word by a messenger that they are tonight in Jericho. They will be here early tomorrow forenoon since it would be dangerous for them to come up the bloody way by night." And Jesus, looking down upon David, only said: "Let it be so, David."

Когато Давид се изкачи на Елеонската планина, Йоан Марк застана на стража редом с пътеката, която преминаваше покрай ручея, спускащ се към Йерусалим. И той щеше да остане на своя пост, ако не беше неговото страстно желание да бъде редом с Иисус и да знае какво става. Скоро след като Давид го напусна и когато Йоан Марк видя, че Иисус отива заедно с Петър, Яков и Йоан в съседната клисура, привързаността му към Иисус и любопитството му го овладяха с такава сила, че той напусна своя пост и ги последва, криейки се в храстите, откъдето виждаше и чуваше всичко, което ставаше в течение на тези последни минути в градината и непосредствено преди Юда и въоръжените стражи да се появят тук, за да арестуват Иисус.

182:2.12 (1967.7) When David had gone up Olivet, John Mark took up his vigil near the road which ran by the brook down to Jerusalem. And John would have remained at this post but for his great desire to be near Jesus and to know what was going on. Shortly after David left him, and when John Mark observed Jesus withdraw, with Peter, James, and John, into a near-by ravine, he was so overcome with combined devotion and curiosity that he forsook his sentinel post and followed after them, hiding himself in the bushes, from which place he saw and overheard all that transpired during those last moments in the garden and just before Judas and the armed guards appeared to arrest Jesus.

Докато в лагера на Учителя ставаха всички тези събития, Юда Искариот се съвещаваше с началника на храмовата стража, събрал своите хора, за да могат под ръководството на предателя да арестуват Иисус.

182:2.13 (1968.1) While all this was in progress at the Master's camp, Judas Iscariot was in conference with the captain of the temple guards, who had assembled his men preparatory to setting out, under the leadership of the betrayer, to arrest Jesus.

3. САМ В ГЕТСИМАНИЯ

3. ALONE IN GETHSEMANE

Когато в лагера всичко замря и стихна, Иисус, вземайки със себе си Петър, Яков и Йоан, тръгна към съседната клисура, където преди често ходеше за молитви и духовно общуване. Тримата апостоли не можеха да не забележат, че той е дълбоко подтиснат; никога преди те не бяха виждали своя Учител толкова подтиснат и печален. Когато пристигнаха на мястото, където обикновено се молеше, той помоли тримата апостоли да останат тук и да бодърстват, а сам се отдалечи на един хвърлей разстояние, за да се помоли. И падайки с лице към земята, той се помоли: "Татко мой, дойдох в този свят, за да изпълня

182:3.1 (1968.2) After all was still and quiet about the camp, Jesus, taking Peter, James, and John, went a short way up a near-by ravine where he had often before gone to pray and commune. The three apostles could not help recognizing that he was grievously oppressed; never before had they observed their Master to be so heavy-laden and sorrowful. When they arrived at the place of his devotions, he bade the three sit down and watch with him while he went off about a stone's throw to pray. And when he had fallen down on his face, he prayed: "My Father, I came into this world to do your will, and so have I. I know that the hour has come to lay down this life in the flesh, and I do not

Твоята воля и я изпълних. Зная, че настъпи времето да се разделя със своя живот в плът, и няма да се отклоня от това, но би ми се искало да зная желаеш ли Ти да изпия тази чаша. Изпрати ми потвърждение, че в своята смърт ще бъда угоден на Теб така, както и в своя живот."

Известно време Учителят оставаше в молитвена поза, след което, връщайки се към трите апостоли, той ги намери да спят мъртвешки сън, защото техните очи натежаха и те не можаха да останат будни. Събуждайки ги, Иисус каза: "Какво виждам! Нима не можахте да издържите един час с мен? Нима вие не виждате, че душата ми скърби смъртно и че жадувам вашето приятелско участие?" След като и трите се събудиха, Учителят отново се отдалечи и, падайки на земята, отново започна да се моли: "Татко, зная, че е възможно да се избегне тази чаша – за Тебе всичко е възможно, но аз дойдох да изпълня Твоята воля и макар че тази чаша е горчива, ако такава е Твоята воля, ще я изпия." И след тази молитва могъщ ангел се спусна до него и, заговаряйки го, го докосна и укрепи.

Когато Иисус се върна, за да поговори с трите апостоли, той отново видя, че спят дълбок сън. Той ги събуди с думите: "В такъв час сте ми нужни, за да бодърствате и да се молите с мен – още повече че трябва да се молите, за да не изпаднете в изкушение; защо заспивате, щом ви оставя?"

И след това, за трети път, Учителят се отдалечи за молитва: "Татко, ти виждаш моите спящи апостоли, бъди милостив към тях. Духът действително е бодър, но плътта е слаба. А сега, Татко, ако не може да ме отмине тази чаша, аз съм готов да я изпия. Твоята воля да бъде, не моята." И свършвайки да се моли, той остана известно време проснат на земята. Когато стана и се върна при своите апостоли, той отново ги завари спящи. Внимателно ги погледна и махвайки съчувствено с ръка, нежно каза: "Спете и събирайте сили. Времето за решение мина. Настана часът, когато Синът Човешки ще бъде предаден в ръцете на своите врагове." Навеждайки се, той ги събуди и каза: "Да вървим назад към лагера, защото се приближи предаващият ме и настана часът, когато моите овце ще бъдат разпръснати. Но аз вече ви говорих за това."

В течение на годините, докато Иисус живееше сред своите последователи, те действително неведнъж се убеждаваха в неговата божественост. Сега ги очакваше ново потвърждение за неговата човечност. Точно преди най-голямото разкриване на неговата божествена същност – възкресението, сега

shrink therefrom, but I would know that it is your will that I drink this cup. Send me the assurance that I will please you in my death even as I have in my life."

182:3.2 (1968.3) The Master remained in a prayerful attitude for a few moments, and then, going over to the three apostles, he found them sound asleep, for their eyes were heavy and they could not remain awake. As Jesus awoke them, he said: "What! can you not watch with me even for one hour? Cannot you see that my soul is exceedingly sorrowful, even to death, and that I crave your companionship?" After the three had aroused from their slumber, the Master again went apart by himself and, falling down on the ground, again prayed: "Father, I know it is possible to avoid this cup — all things are possible with you — but I have come to do your will, and while this is a bitter cup, I would drink it if it is your will." And when he had thus prayed, a mighty angel came down by his side and, speaking to him, touched him and strengthened him.

182:3.3 (1968.4) When Jesus returned to speak with the three apostles, he again found them fast asleep. He awakened them, saying: "In such an hour I need that you should watch and pray with me — all the more do you need to pray that you enter not into temptation — wherefore do you fall asleep when I leave you?"

182:3.4 (1968.5) And then, for a third time, the Master withdrew and prayed: "Father, you see my sleeping apostles; have mercy upon them. The spirit is indeed willing, but the flesh is weak. And now, O Father, if this cup may not pass, then would I drink it. Not my will, but yours, be done." And when he had finished praying, he lay for a moment prostrate on the ground. When he arose and went back to his apostles, once more he found them asleep. He surveyed them and, with a pitying gesture, tenderly said: "Sleep on now and take your rest; the time of decision is past. The hour is now upon us wherein the Son of Man will be betrayed into the hands of his enemies." As he reached down to shake them that he might awaken them, he said: "Arise, let us be going back to the camp, for, behold, he who betrays me is at hand, and the hour has come when my flock shall be scattered. But I have already told you about these things."

182:3.5 (1968.6) During the years that Jesus lived among his followers, they did, indeed, have much proof of his divine nature, but just now are they about to witness new evidences of his humanity. Just before the greatest of all the revelations of his divinity, his resurrection, must now come the greatest proofs of his mortal nature, his humiliation

трябваше да стане най-голямото потвърждение на неговата смъртна същност – унижението и разпятието.

and crucifixion.

Всеки път, когато Иисус се молеше в градината, неговото човешко начало все повече се приближаваше към овладяване чрез вярата на неговата божественост; неговата човешка воля още по-пълно се сливаше с божествената воля на неговия Отец. Сред словата, казани му от могъщия ангел, беше съобщението, че Отецът желае Неговият Син да завърши своето земно посвещение, преминавайки през подготвения за създанията опит на смъртта точно така, както и всички смъртни създания, принудени да претърпят материално разрушение при прехода от съществуването във времето към развитието във вечността.

182:3.6 (1969.1) Each time he prayed in the garden, his humanity laid a firmer faith-hold upon his divinity; his human will more completely became one with the divine will of his Father. Among other words spoken to him by the mighty angel was the message that the Father desired his Son to finish his earth bestowal by passing through the creature experience of death just as all mortal creatures must experience material dissolution in passing from the existence of time into the progression of eternity.

По-рано същата вечер тази чаша не беше изглеждала толкова горчива, но когато Иисус-човекът се прости със своите апостоли и ги изпрати да почиват, изпитанието стана по-ужасно. Иисус претърпяваше бързата смяна на настроенията, която е обичайна за всеки човешки опит, и сега той представляваше уморен човек, изтощен от дългите часове напрегнат труд и мъчително безпокойство за безопасността на своите апостоли. Макар че нито едно смъртно създание не може да разчита да разбере мислите и чувствата на въплътения Син Божий по това време, ние знаем, че той изпитваше огромна скръб и страдаше от неизказани мъчения, защото пот като град се стичаше по лицето му. Той окончателно се убеди, че Отецът е решил да не противодейства на естествения ход на събитията; Иисус беше изпълнен с решимост да не прибягва към някоя от своите възможности на властелин, върховен глава на своята вселена, заради собственото си спасение.

182:3.7 (1969.2) Earlier in the evening it had not seemed so difficult to drink the cup, but as the human Jesus bade farewell to his apostles and sent them to their rest, the trial grew more appalling. Jesus experienced that natural ebb and flow of feeling which is common to all human experience, and just now he was weary from work, exhausted from the long hours of strenuous labor and painful anxiety concerning the safety of his apostles. While no mortal can presume to understand the thoughts and feelings of the incarnate Son of God at such a time as this, we know that he endured great anguish and suffered untold sorrow, for the perspiration rolled off his face in great drops. He was at last convinced that the Father intended to allow natural events to take their course; he was fully determined to employ none of his sovereign power as the supreme head of a universe to save himself.

Огромното войнство на обширното творение кръжеше над тази сцена под временното обединено управление на Гавраил и Личностния Настройчик на Иисус. Груповите командири на тези небесни армии нееднократно получаваха предупреждение да не се намесват в хода на събитията на Земята, освен ако съответна заповед не постъпи от самия Иисус.

182:3.8 (1969.3) The assembled hosts of a vast creation are now hovered over this scene under the transient joint command of Gabriel and the Personalized Adjuster of Jesus. The division commanders of these armies of heaven have repeatedly been warned not to interfere with these transactions on earth unless Jesus himself should order them to intervene.

Раздялата с апостолите легна като тежък товар върху човешкото сърце на Иисус. Мъките на любовта го овладяха, правейки още по-трудно очакването на смъртта, която, както той добре знаеше, му беше приготвена. Той осъзна колко слаби и невежи бяха неговите апостоли и се боеше да ги остави. Прекрасно разбираше, че е настанало време да си отиде, но неговото човешко сърце се стремеше да

182:3.9 (1969.4) The experience of parting with the apostles was a great strain on the human heart of Jesus; this sorrow of love bore down on him and made it more difficult to face such a death as he well knew awaited him. He realized how weak and how ignorant his apostles were, and he dreaded to leave them. He well knew that the time of his departure had come, but his human heart longed to find out whether there might not possibly be

разбере няма ли някаква допустима възможност да избегне тези ужасни страдания и мъки. И когато неговото сърце се опита да намери такъв изход и не можа да направи това, то беше готово да изпие тази чаша. Божественият разум на Михаил знаеше, че той даде на дванадесетте апостоли всичко, което можеше; но човешкото сърце на Иисус желаеше да направи за тях повече, преди да ги остави сами в света. Сърцето на Иисус беше разбито; той истински обичаше своите братя. Той се лиши от своето семейство в плът; един от неговите избрани съратници го предаваше. Народът на неговия баща Йосиф го отхвърли и с това постави кръст над себе си като народ със специална мисия на Земята. Мъките от неприетата любов и отхвърленото милосърдие терзаеха неговата душа. Това беше един от онези ужасни мигове, когато на човека му се струва, че всичко се руши със съкрушаваща жестокост и страшни мъчения.

Човешката същност на Иисус не остана безучастна към ситуацията на личната самота, публичния позор и външното поражение на неговото дело. Всички тези чувства се стовариха върху него с неописуема сила. Обхванат от огромна скръб, неговият разум се върна към детството в Назарет и ранния му труд в Галилея. По времето на това велико изпитание в съзнанието му оживяха много мили на сърцето му сцени от ранното служене. Именно от тези спомени за предишните времена в Назарет, Капернаум, за планината Ермон, за изгревите и залезите на слънцето на блещукащото Галилейско езеро черпеше той своето утешение и укрепваше своето човешко сърце, готвейки се за среща с изменника, на когото предстоеше така скоро да го предаде.

До пристигането на Юда и войниците Учителят изцяло възстанови своето обичайно спокойствие. Неговият дух удържа победа над плътта. Вярата се утвърди над всички човешки склонности към страх или съмнение. Иисус успешно издържа висшето изпитание – изчерпващото постижение на човешката природа. За пореден път Синът Човешки беше готов да посрещне враговете с хладнокръвие и пълна увереност в своята непобедимост на смъртен човек, безрезервно предан на изпълнението на волята на своя Отец.

some legitimate avenue of escape from this terrible plight of suffering and sorrow. And when it had thus sought escape, and failed, it was willing to drink the cup. The divine mind of Michael knew he had done his best for the twelve apostles; but the human heart of Jesus wished that more might have been done for them before they should be left alone in the world. Jesus' heart was being crushed; he truly loved his brethren. He was isolated from his family in the flesh; one of his chosen associates was betraying him. His father Joseph's people had rejected him and thereby sealed their doom as a people with a special mission on earth. His soul was tortured by baffled love and rejected mercy. It was just one of those awful human moments when everything seems to bear down with crushing cruelty and terrible agony.

182:3.10 (1969.5) Jesus' humanity was not insensible to this situation of private loneliness, public shame, and the appearance of the failure of his cause. All these sentiments bore down on him with indescribable heaviness. In this great sorrow his mind went back to the days of his childhood in Nazareth and to his early work in Galilee. At the time of this great trial there came up in his mind many of those pleasant scenes of his earthly ministry. And it was from these old memories of Nazareth, Capernaum, Mount Hermon, and of the sunrise and sunset on the shimmering Sea of Galilee, that he soothed himself as he made his human heart strong and ready to encounter the traitor who should so soon betray him.

182:3.11 (1969.6) Before Judas and the soldiers arrived, the Master had fully regained his customary poise; the spirit had triumphed over the flesh; faith had asserted itself over all human tendencies to fear or entertain doubt. The supreme test of the full realization of the human nature had been met and acceptably passed. Once more the Son of Man was prepared to face his enemies with equanimity and in the full assurance of his invincibility as a mortal man unreservedly dedicated to the doing of his Father's will.

Документ 183. Предателство и арест

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 183. ПРЕДАТЕЛСТВО И АРЕСТ

Секции

Въведение
1. Волята на Отеца
2. Юда в града
3. Арестът на Учителя
4. Съвещанието край маслинената преса
5. На път към двореца на първосвещеника

PAPER 183
THE BETRAYAL AND ARREST OF JESUS

SECTIONS

Introduction
1. The Father's Will
2. Judas in the City
3. The Master's Arrest
4. Discussion at the Olive Press
5. On the Way to the High Priest's Palace

Въведение

Когато Иисус накрая събуди Петър, Яков и Йоан, той ги посъветва да се разотидат по палатките и да се наспят, за да бъдат готови за изпълнението на задълженията от следващия ден. Но към това време трите апостоли окончателно се събудиха; краткият сън ги освежи и освен това те бяха възбудени и разтревожени от появата на двама развълнувани куриери, които – след като попитаха за Давид Зеведеев – бързо тръгнаха да го търсят, след като Петър им обясни къде се намира неговият пост.

Макар че осемте апостоли спяха дълбок сън, разположилите се редом с тях гърци в голяма степен се опасяваха от възможни беди и затова поставиха пазач, който трябваше да ги предупреди в случай на опасност. Когато двамата куриери пристигнаха в лагера, гръцкият пазач вдигна всички свои земляци, които се изсипаха от палатките в пълно одеяние и с оръжие в ръце. Сега вече се пробуди целият лагер, с изключение на осемте апостоли. Петър искаше да извика своите съратници, но Иисус категорично му забрани да направи това. Учителят меко ги помоли

INTRODUCTION

183:0.1 (1971.1) AFTER Jesus had finally awakened Peter, James, and John, he suggested that they go to their tents and seek sleep in preparation for the duties of the morrow. But by this time the three apostles were wide awake; they had been refreshed by their short naps, and besides, they were stimulated and aroused by the arrival on the scene of two excited messengers who inquired for David Zebedee and quickly went in quest of him when Peter informed them where he kept watch.

183:0.2 (1971.2) Although eight of the apostles were sound asleep, the Greeks who were encamped alongside them were more fearful of trouble, so much so that they had posted a sentinel to give the alarm in case danger should arise. When these two messengers hurried into camp, the Greek sentinel proceeded to arouse all of his fellow countrymen, who streamed forth from their tents, fully dressed and fully armed. All the camp was now aroused except the eight apostles. Peter desired to call his associates, but Jesus definitely forbade him. The Master mildly admonished them all to return to their tents, but they were reluctant to comply with his suggestion.

всички да се върнат в своите палатки, но те не искаха да изпълнят неговата молба.

183:0.3 (1971.3) Failing to disperse his followers, the Master left them and walked down toward the olive press near the entrance to Gethsemane Park. Although the three apostles, the Greeks, and the other members of the camp hesitated immediately to follow him, John Mark hastened around through the olive trees and secreted himself in a small shed near the olive press. Jesus withdrew from the camp and from his friends in order that his apprehenders, when they arrived, might arrest him without disturbing his apostles. The Master feared to have his apostles awake and present at the time of his arrest lest the spectacle of Judas's betraying him should so arouse their animosity that they would offer resistance to the soldiers and would be taken into custody with him. He feared that, if they should be arrested with him, they might also perish with him.

След като Учителят не успя да разпръсне своите последователи, той ги остави и тръгна надолу, към маслинената преса, която беше близо до входа на Гетсиманската градина. Макар че трите апостоли, гърците и другите обитатели не се решиха веднага да го последват, Йоан Марк бързо се промъкна през маслинените дървета и се скри под неголям навес при пресата. Иисус излезе от лагера и остави своите приятели, за да могат тези, които дойдат за него, да го арестуват, без да тревожат апостолите.Учителят не искаше да буди апостолите, защото се опасяваше, че присъствайки при неговия арест и разгневявайки се спрямо предателството на Юда, те ще окажат съпротива спрямо войниците и ще бъдат заловени заедно с него. Той се боеше, че ако бъдат арестувани заедно с него, те ще споделят неговата участ.

183:0.4 (1971.4) Though Jesus knew that the plan for his death had its origin in the councils of the rulers of the Jews, he was also aware that all such nefarious schemes had the full approval of Lucifer, Satan, and Caligastia. And he well knew that these rebels of the realms would also be pleased to see all of the apostles destroyed with him.

Макар Иисус да знаеше, че планът за неговото убийство се е появил в съветите на юдейските управители, той също така съзнаваше, че всички подобни гнусни проекти получаваха пълното одобрение на Луцифер, Сатаната и Калигастия. И той добре знаеше, че тези метежници от реалиите биха се радвали, ако заедно с него бъдат унищожени всички апостоли.

183:0.5 (1971.5) Jesus sat down, alone, on the olive press, where he awaited the coming of the betrayer, and he was seen at this time only by John Mark and an innumerable host of celestial observers.

Иисус седна сам на маслинената преса и започна да чака появата на предателя, и по това време го виждаха само Йоан Марк и безбройното войнство от небесни наблюдатели.

1. ВОЛЯТА НА ОТЕЦА

1. THE FATHER'S WILL

183:1.1 (1971.6) There is great danger of misunderstanding the meaning of numerous sayings and many events associated with the termination of the Master's career in the flesh. The cruel treatment of Jesus by the ignorant servants and the calloused soldiers, the unfair conduct of his trials, and the unfeeling attitude of the professed religious leaders, must not be confused with the fact that Jesus, in patiently submitting to all this suffering and humiliation, was truly doing the will of the Father in Paradise. It was, indeed and in truth, the will of the Father that his Son should drink to the full the cup of mortal experience, from birth to death, but the Father in heaven had nothing whatever to do with instigating the barbarous behavior of those supposedly civilized human beings who so brutally tortured the Master and so horribly heaped successive indignities upon his nonresisting person. These inhuman and shocking experiences which Jesus

Съществува огромна опасност от неправилно разбиране на смисъла, който е заключен в многобройните изказвания и многото събития, свързани със завършването на пътя на Учителя в плът. Не следва да се смесва жестокото отношение към Иисус от страна на невежите слуги и грубите войници, нечестното водене на съдебните дознания и безчувственото отношение на мнимите религиозни учители с факта, че Иисус, търпеливо покорявайки се на всички тези страдания и унижения, наистина изпълняваше волята на Райския Баща. Действително и истинно волята на Отеца се заключаваше в това, Неговият Син да изпие до дъно чашата на смъртния опит – от раждането до смъртта. Но небесният Баща нямаше абсолютно никакво отношение към това, да провокира варварското поведение на тези привидно цивилизовани хора, които толкова жестоко

изтезаваха Учителя, като многократно варварски се надсмиваха над несъпротивляващия се човек. Безчовечните и ужасяващи изпитания, които на Иисус се наложи да издържи в последните часове от смъртния си живот, в никаква степен не бяха част от божествената воля на Отеца, на която човешката същност на Иисус толкова победоносно се закле да изпълни при окончателно подчинение на човека на Бога, за което свидетелства неговата трикратна молитва, произнесена докато неговите уморени и обезсилени апостоли спяха в градината.

was called upon to endure in the final hours of his mortal life were not in any sense a part of the divine will of the Father, which his human nature had so triumphantly pledged to carry out at the time of the final surrender of man to God as signified in the threefold prayer which he indited in the garden while his weary apostles slept the sleep of physical exhaustion.

Небесният Баща желаеше Неговият посвещенчески Син да завърши своя земен п ъ т *естествено,* както и всички останали смъртни, принудени да завършат своя живот на Земята в плът. Обикновените мъже и жени не могат да разчитат, че Божият промисъл ще облекчи техните последни часове на Земята и ще облекчи последващия епизод на смъртта. Затова Иисус реши да прекара своя живот в плът в съответствие с естественото развитие на събитията, упорито отказвайки се да се освободи от жестоката хватка на подлия заговор – нечовешките събития, които с ужасяваща неизбежност го водеха към невероятно унижение и безславен край. И от начало до край всичко в това поразително проявление на ненавист и безпрецедентна демонстрация на жестокост беше дело на ръцете на порочни и нечестиви хора. Небесният Бог не желаеше това, както не беше сторено то и под диктовката на заклетите врагове на Иисус, макар че те направиха много за това, безразсъдните и порочни смъртни да отхвърлят посвещенческия Син по подобен начин. Даже бащата на греха се отвърна от непоносимия ужас от сцената на разпятието.

183:1.2 (1972.1) The Father in heaven desired the bestowal Son to finish his earth career *naturally,* just as all mortals must finish up their lives on earth and in the flesh. Ordinary men and women cannot expect to have their last hours on earth and the supervening episode of death made easy by a special dispensation. Accordingly, Jesus elected to lay down his life in the flesh in the manner which was in keeping with the outworking of natural events, and he steadfastly refused to extricate himself from the cruel clutches of a wicked conspiracy of inhuman events which swept on with horrible certainty toward his unbelievable humiliation and ignominious death. And every bit of all this astounding manifestation of hatred and this unprecedented demonstration of cruelty was the work of evil men and wicked mortals. God in heaven did not will it, neither did the archenemies of Jesus dictate it, though they did much to insure that unthinking and evil mortals would thus reject the bestowal Son. Even the father of sin turned his face away from the excruciating horror of the scene of the crucifixion.

2. ЮДА В ГРАДА

2. JUDAS IN THE CITY

След като Юда толкова внезапно стана от масата и напусна Тайната вечеря, той веднага се отправи към дома на своя братовчед, заедно с когото отиде направо при началника на храмовата стража. Юда помоли началника да събере войниците и съобщи, че е готов да ги води при Иисус. Доколкото Юда се появи малко по-рано, отколкото го очакваха – стана известно забавяне, преди да тръгнат към дома на Марк, където Юда разчиташе да завари Иисус, беседващ със своите апостоли. Учителят и единадесетте апостоли напуснаха дома на Илия Марк петнадесет минути преди предателят да се появи тук заедно със стражата; към момента на появата им в дома

183:2.1 (1972.2) After Judas so abruptly left the table while eating the Last Supper, he went directly to the home of his cousin, and then did the two go straight to the captain of the temple guards. Judas requested the captain to assemble the guards and informed him that he was ready to lead them to Jesus. Judas having appeared on the scene a little before he was expected, there was some delay in getting started for the Mark home, where Judas expected to find Jesus still visiting with the apostles. The Master and the eleven left the home of Elijah Mark fully fifteen minutes before the betrayer and the guards arrived. By the time the apprehenders reached the Mark home, Jesus and the eleven were well outside the walls of the city and on their way to the Olivet camp.

на Марк Иисус и единадесетте бяха вече далеч зад градските стени по своя път към лагера в Елеонската планина.

Юда беше силно обезпокоен, че не успяха да заварят Иисус в дома на Марк в обществото на единадесет човека, само двама от които можеха да окажат въоръжена съпротива. Той случайно узна, че по обед, напускайки лагера, само Симон Петър и Симон Зилот бяха въоръжени с мечове; Юда се беше надявал да хванат Иисус, когато градът утихне и съпротивата ще бъде малко вероятна. Предателят се боеше, че ако изчака тяхното връщане в лагера, ще им се наложи да се натъкнат на повече от шестдесет предани ученици, и той също така знаеше, че в разпореждане на Симон Зилот има достатъчно оръжия. Юда започваше все повече да нервничи, мислейки как единадесетте верни апостоли ще го прокълнат, и се боеше, че всички те ще се стремят да го унищожат. Него го отличаваше не само нелоялност; в дълбините на душата си той беше истински страхливец.

Като не откри Иисус в горната зала, Юда помоли началника на стражата да се върнат в храма. Към това време управителите започнаха да се събират в дома на първосвещеника, готвейки се да посрещнат Иисус, тъй като – съгласно техния договор с изменника – Иисус трябваше да бъде арестуван преди полунощ същия ден. Юда обясни на своите съратници, че не са успели да заварят Иисус в дома на Марк и че за неговия арест ще се наложи да отидат в Гетсимания. След това предателят заяви, че заедно с Иисус в лагера се намират повече от шестдесет предани последователи и че всички те са добре въоръжени. Юдейските управители напомниха на Юда, че Иисус винаги е проповядвал непротивене, но Юда им отговори, че не могат да разчитат на това, че всичките последователи на Иисус ще се подчинят на неговото учение. Той действително се боеше за своя живот и затова се осмели да помоли да му отделят отряд от четиридесет въоръжени войници. Доколкото в подчинение на юдейските власти нямаше такъв брой въоръжени хора, те веднага тръгнаха за крепостта Антония и помолиха командира на римския гарнизон да им отдели стража; но когато узна, че те се канят да арестуват Иисус, той категорично отказа да удовлетвори молбата им и изпрати при тях своя командир – така повече от час измина в ходене от един началник до друг. Накрая им се наложи да отидат при самия Пилат, за да измолят разрешение да използват римски войници. Беше късно, когато стигнаха дома на Пилат, и по това време той вече се беше

183:2.2 (1972.3) Judas was much perturbed by this failure to find Jesus at the Mark residence and in the company of eleven men, only two of whom were armed for resistance. He happened to know that, in the afternoon when they had left camp, only Simon Peter and Simon Zelotes were girded with swords; Judas had hoped to take Jesus when the city was quiet, and when there was little chance of resistance. The betrayer feared that, if he waited for them to return to their camp, more than threescore of devoted disciples would be encountered, and he also knew that Simon Zelotes had an ample store of arms in his possession. Judas was becoming increasingly nervous as he meditated how the eleven loyal apostles would detest him, and he feared they would all seek to destroy him. He was not only disloyal, but he was a real coward at heart.

183:2.3 (1973.1) When they failed to find Jesus in the upper chamber, Judas asked the captain of the guard to return to the temple. By this time the rulers had begun to assemble at the high priest's home preparatory to receiving Jesus, seeing that their bargain with the traitor called for Jesus' arrest by midnight of that day. Judas explained to his associates that they had missed Jesus at the Mark home, and that it would be necessary to go to Gethsemane to arrest him. The betrayer then went on to state that more than threescore devoted followers were encamped with him, and that they were all well armed. The rulers of the Jews reminded Judas that Jesus had always preached nonresistance, but Judas replied that they could not depend upon all Jesus' followers obeying such teaching. He really feared for himself and therefore made bold to ask for a company of forty armed soldiers. Since the Jewish authorities had no such force of armed men under their jurisdiction, they went at once to the fortress of Antonia and requested the Roman commander to give them this guard; but when he learned that they intended to arrest Jesus, he promptly refused to accede to their request and referred them to his superior officer. In this way more than an hour was consumed in going from one authority to another until they finally were compelled to go to Pilate himself in order to obtain permission to employ the armed Roman guards. It was late when they arrived at Pilate's house, and he had retired to his private chambers with his wife. He hesitated to have anything to do with the enterprise, all the more so since his wife had asked him not to grant the request. But inasmuch as the presiding officer of the Jewish Sanhedrin was present and making

оттеглил в своите покои заедно с жена си. На Пилат не му се искаше да се намесва в това дело, още повече че неговата жена го молеше да не дава своето разрешение. Но доколкото при него се яви главата на еврейския Синедрион, лично ходатайствайки за съдействие, той сметна за благоразумно да удовлетвори тази молба, предполагайки, че той впоследствие ще може да поправи всяко зло, което те биха могли да извършат.

Затова, когато към единадесет и половина Юда излезе от храма, го съпровождаха повече от шестнадесет човека – храмова стража, римски войници и любопитни слуги на първосвещениците и управителите.

personal request for this assistance, the governor thought it wise to grant the petition, thinking he could later on right any wrong they might be disposed to commit.

183:2.4 (1973.2) Accordingly, when Judas Iscariot started out from the temple, about half after eleven o'clock, he was accompanied by more than sixty persons — temple guards, Roman soldiers, and curious servants of the chief priests and rulers.

3. АРЕСТЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Когато тази група въоръжени войници и стража с факли и светилници започна да се приближава към градината, Юда се отдели на достатъчно разстояние от отряда, за да бъде готов бързо да опознае Иисус и за да могат тези, които дойдоха да го задържат, да могат лесно да го хванат, преди съратниците на Иисус да успеят да му се притекат на помощ. Имаше и още една причина, поради която Юда реши да изпревари враговете на Учителя: той разчиташе на това, че ще изглежда, сякаш е дошъл по-рано от войниците, и поради това апостолите и другите хора, събрали се около Иисус, ще си помислят, че неговата поява никак не е свързана с въоръжената стража, следваща го по петите. Юда даже се надяваше да представи нещата така, сякаш той е бързал да ги предупреди за приближаващите се врагове, но неговият план беше разрушен от унищожителните думи, с които Иисус поздрави изменника. Макар че Учителят заговори с Юда любезно, той говореше с него като с предател.

Още щом Петър, Яков и Йоан с приблизително тридесет техни другари по лагер видяха как въоръженият отряд с факли се изкачва по гребена на хълма, те разбраха, че тези войници идват, за да арестуват Иисус, и се хвърлиха надолу към маслинената преса, където в лунната светлина стоеше самотният Учител. Отрядът войници се приближаваше от едната страна, тримата апостоли и техните съратници – от другата. Когато Юда излезе напред, за да заговори с Учителя, двете групи хора замряха; Учителят стоеше между тях, а Юда се готвеше да запечата на неговото чело целувката на предателя.

Изменникът се надяваше, че след като доведе стражите в Гетсимания, той просто ще покаже на войниците Иисус или в краен случай ще изпълни своето обещание – да го поздрави

3. THE MASTER'S ARREST

183:3.1 (1973.3) As this company of armed soldiers and guards, carrying torches and lanterns, approached the garden, Judas stepped well out in front of the band that he might be ready quickly to identify Jesus so that the apprehenders could easily lay hands on him before his associates could rally to his defense. And there was yet another reason why Judas chose to be ahead of the Master's enemies: He thought it would appear that he had arrived on the scene ahead of the soldiers so that the apostles and others gathered about Jesus might not directly connect him with the armed guards following so closely upon his heels. Judas had even thought to pose as having hastened out to warn them of the coming of the apprehenders, but this plan was thwarted by Jesus' blighting greeting of the betrayer. Though the Master spoke to Judas kindly, he greeted him as a traitor.

183:3.2 (1973.4) As soon as Peter, James, and John, with some thirty of their fellow campers, saw the armed band with torches swing around the brow of the hill, they knew that these soldiers were coming to arrest Jesus, and they all rushed down to near the olive press where the Master was sitting in moonlit solitude. As the company of soldiers approached on one side, the three apostles and their associates approached on the other. As Judas strode forward to accost the Master, there the two groups stood, motionless, with the Master between them and Judas making ready to impress the traitorous kiss upon his brow.

183:3.3 (1974.1) It had been the hope of the betrayer that he could, after leading the guards to Gethsemane, simply point Jesus out to the soldiers, or at most carry out the promise to greet

с целувка, след което бързо да се отдалечи. Юда страшно се боеше, че ще срещне тук всички апостоли и че те ще се нахвърлят върху него заради това, че той е посмял да предаде техния любим Учител. Но когато Иисус го поздрави като предател, той беше дотолкова смутен, че даже не се опита да избяга.

Иисус направи последен опит да спаси Юда от фактическия акт на предателство: още преди изменникът да може да дойде до него, той се отстрани и обръщайки се към крайния войн отляво, командира на римляните, попита: "Кого търсите?" Командирът отговори: "Иисус Назарянин." Иисус веднага се приближи към офицера и със спокойното величие на Бога на това творение каза: "Това съм аз." Мнозина от членовете на въоръжения отряд бяха слушали как Иисус учи в храма, други знаеха за неговите чудеса; и когато те чуха как смело назова себе си, стоящите на първите редове неволно се дръпнаха назад. Те бяха поразени от това спокойно и величествено изявление. Затова на Юда не се наложи да осъществи своя предателски план. Учителят смело разкри себе си на своите врагове и те можаха да го хванат без помощта на Юда. Но на изменника беше нужно да предприеме нещо, за да оправдае своята поява с този въоръжен отряд – освен това той искаше да демонстрира изпълнението на своята част от предателската сделка с управителите на юдеите, за да бъде удостоен с голямо възнаграждение и почести, които, както той смяташе, щяха се посипят към него като награда за неговото обещание да им издаде Иисус.

Когато войниците се окопитиха от своето първоначално объркване, предизвикано от облика на Иисус и неговия необичаен глас, и когато апостолите и учениците започнаха да се приближават към него, Юда се приближи към Иисус и, целувайки го по челото, каза: "Здравей, Владико и Учителю!" И когато Юда прегърна своя Учител, Иисус каза: "Приятелю, нима ти е малко това! Защо с целувка предаваш Сина Човешки?"

Апостолите и учениците бяха буквално зашеметени от видяното. За миг всички замряха. След това Иисус, освобождавайки се от предателските обятия на Юда, се приближи към стражата и войниците и отново попита: "Кого търсите?" И отново командирът отговори: "Иисус Назарянин." Иисус отново отвърна: "Вече ви казах, че това съм аз. Затова, ако търсите мен, оставете останалите да вървят по своя път. Готов съм да тръгна с вас."

Иисус беше готов да се върне в Йерусалим заедно със стражите, а

him with a kiss, and then quickly retire from the scene. Judas greatly feared that the apostles would all be present, and that they would concentrate their attack upon him in retribution for his daring to betray their beloved teacher. But when the Master greeted him as a betrayer, he was so confused that he made no attempt to flee.

183:3.4 (1974.2) Jesus made one last effort to save Judas from actually betraying him in that, before the traitor could reach him, he stepped to one side and, addressing the foremost soldier on the left, the captain of the Romans, said, "Whom do you seek?" The captain answered, "Jesus of Nazareth." Then Jesus stepped up immediately in front of the officer and, standing there in the calm majesty of the God of all this creation, said, "I am he." Many of this armed band had heard Jesus teach in the temple, others had learned about his mighty works, and when they heard him thus boldly announce his identity, those in the front ranks fell suddenly backward. They were overcome with surprise at his calm and majestic announcement of identity. There was, therefore, no need for Judas to go on with his plan of betrayal. The Master had boldly revealed himself to his enemies, and they could have taken him without Judas's assistance. But the traitor had to do something to account for his presence with this armed band, and besides, he wanted to make a show of carrying out his part of the betrayal bargain with the rulers of the Jews in order to be eligible for the great reward and honors which he believed would be heaped upon him in compensation for his promise to deliver Jesus into their hands.

183:3.5 (1974.3) As the guards rallied from their first faltering at the sight of Jesus and at the sound of his unusual voice, and as the apostles and disciples drew nearer, Judas stepped up to Jesus and, placing a kiss upon his brow, said, "Hail, Master and Teacher." And as Judas thus embraced his Master, Jesus said, "Friend, is it not enough to do this! Would you even betray the Son of Man with a kiss?"

183:3.6 (1974.4) The apostles and disciples were literally stunned by what they saw. For a moment no one moved. Then Jesus, disengaging himself from the traitorous embrace of Judas, stepped up to the guards and soldiers and again asked, "Whom do you seek?" And again the captain said, "Jesus of Nazareth." And again answered Jesus: "I have told you that I am he. If, therefore, you seek me, let these others go their way. I am ready to go with you."

183:3.7 (1974.5) Jesus was ready to go back to Jerusalem with the guards, and the captain of the

командирът на римските войници изобщо не възрази против това, да позволи на тримата апостоли и техните съратници да си вървят с мир. Но преди да успеят да помръднат от мястото си, сириецът Малх, телохранител на първосвещеника, се приближи до Иисус и реши да му върже ръцете зад гърба, макар че командирът на римляните не беше издавал такава заповед. Когато Петър и неговите съратници видяха, че подлагат техния Учител на това безчестие, те повече не можеха да се сдържат. Изваждайки меча си, Петър заедно с другите се хвърли напред, за да удари Малх. Но още преди войниците да успеят да помогнат на слугата на първосвещеника, Иисус спря Петър с вдигане на ръка и сурово каза: "Петре, прибери меча си. Вдигналият меч от меч ще умре. Нима не разбираш, че волята на Отеца е аз да изпия тази чаша? Нима не разбираш, че и в този момент в мое разпореждане се намират над дванадесет легиона ангели и техните съюзници, които биха могли да ме освободят от ръцете на тази шепа хора?"

Макар че така Иисус спря физическата съпротива на своите последователи, това се оказа достатъчно, за да изплаши началника на стражата, който с помощта на своите войници здраво хвана Иисус и бързо го върза. И докато те му вързваха ръцете с грубо въже, Иисус им каза: "Защо излязохте срещу мен с мечове и ножове, като че ли ще хващате разбойник? Аз всеки ден бях с вас в храма и открито учех народа и вие не се опитахте да ме хванете."

Когато Иисус го вързаха, началникът на стражата, опасявайки се, че последователите на Учителя ще се опитат да го спасят, заповяда да ги хванат; но войниците не бяха достатъчно бързи и чувайки заповедта на началника на стражата за техния арест, последователите на Иисус успяха да избягат назад в клисурата. През цялото това време Йоан Марк се криеше под съседния навес. Когато стражниците тръгнаха заедно с Иисус назад към Иерусалим, Йоан Марк се опита да се измъкне от своето укритие, за да догони бягащите апостоли и ученици. Но в момента, когато излизаше изпод навеса, един от последните войници, връщащи се след преследването на бягащите ученици, минаваше оттам и виждайки юношата в ленения хитон, го подгони и едва не го хвана. Фактически войникът догони Йоан и хвана хитона, но юношата хвърли одеждата и избяга гол, оставяйки войника с празен хитон в ръце. Йоан Марк се хвърли през глава към Давид Зеведеев на горната пътека. Той разказа на Давид за случилото се и те двамата побързаха към палатките, където спяха апостолите, и

soldiers was altogether willing to allow the three apostles and their associates to go their way in peace. But before they were able to get started, as Jesus stood there awaiting the captain's orders, one Malchus, the Syrian bodyguard of the high priest, stepped up to Jesus and made ready to bind his hands behind his back, although the Roman captain had not directed that Jesus should be thus bound. When Peter and his associates saw their Master being subjected to this indignity, they were no longer able to restrain themselves. Peter drew his sword and with the others rushed forward to smite Malchus. But before the soldiers could come to the defense of the high priest's servant, Jesus raised a forbidding hand to Peter and, speaking sternly, said: "Peter, put up your sword. They who take the sword shall perish by the sword. Do you not understand that it is the Father's will that I drink this cup? And do you not further know that I could even now command more than twelve legions of angels and their associates, who would deliver me from the hands of these few men?"

183:3.8 (1975.1) While Jesus thus effectively put a stop to this show of physical resistance by his followers, it was enough to arouse the fear of the captain of the guards, who now, with the help of his soldiers, laid heavy hands on Jesus and quickly bound him. And as they tied his hands with heavy cords, Jesus said to them: "Why do you come out against me with swords and with staves as if to seize a robber? I was daily with you in the temple, publicly teaching the people, and you made no effort to take me."

183:3.9 (1975.2) When Jesus had been bound, the captain, fearing that the followers of the Master might attempt to rescue him, gave orders that they be seized; but the soldiers were not quick enough since, having overheard the captain's orders to arrest them, Jesus' followers fled in haste back into the ravine. All this time John Mark had remained secluded in the near-by shed. When the guards started back to Jerusalem with Jesus, John Mark attempted to steal out of the shed in order to catch up with the fleeing apostles and disciples; but just as he emerged, one of the last of the returning soldiers who had pursued the fleeing disciples was passing near and, seeing this young man in his linen coat, gave chase, almost overtaking him. In fact, the soldier got near enough to John to lay hold upon his coat, but the young man freed himself from the garment, escaping naked while the soldier held the empty coat. John Mark made his way in all haste to David Zebedee on the upper trail. When he had told David what had happened, they both hastened back to the tents of the sleeping apostles and informed all eight of the Master's betrayal and arrest.

съобщиха на всичките осем за предателството и ареста на Учителя.

Приблизително докато събудиха осемте апостоли, се върнаха и тези, които се скриха в клисурата, и всички се събраха край маслинената преса, за да обсъдят по-нататъшните си действия. В това време Симон Петър и Йоан Зеведеев, скрили се зад маслинените дървета, вече тръгваха след тълпата войници, стражи и слуги, които водеха Иисус в Йерусалим като отявлен престъпник. Йоан вървеше редом с тълпата, но Петър ги следваше отдалеч. Изплъзвайки се от ръцете на войника, Йоан Марк си намери хитон в палатката на Симон Петър и Йоан Зеведеев. Досещайки се, че стражите ще отведат Иисус в дома на почетния първосвещеник Ханан, той се добра по обиколни пътища през маслинените градини и изпревари тълпата, скривайки се край вратата пред двореца на първосвещеника.

183:3.10 (1975.3) At about the time the eight apostles were being awakened, those who had fled up the ravine were returning, and they all gathered together near the olive press to debate what should be done. In the meantime, Simon Peter and John Zebedee, who had hidden among the olive trees, had already gone on after the mob of soldiers, guards, and servants, who were now leading Jesus back to Jerusalem as they would have led a desperate criminal. John followed close behind the mob, but Peter followed afar off. After John Mark's escape from the clutch of the soldier, he provided himself with a cloak which he found in the tent of Simon Peter and John Zebedee. He suspected the guards were going to take Jesus to the home of Annas, the high priest emeritus; so he skirted around through the olive orchards and was there ahead of the mob, hiding near the entrance to the gate of the high priest's palace.

4. СЪВЕЩАНИЕТО КРАЙ МАСЛИНЕНАТА ПРЕСА

Оказвайки се разделен от Симон Петър и своя брат Йоан, Яков Зеведеев се присъедини към останалите апостоли и техните другари по лагер край маслинената преса, за да решат какво да правят във връзка с ареста на Учителя.

Андрей вече беше освободен от всяка отговорност за ръководството на групата на своите събратя-апостоли. Затова в течение на тази най-голяма за целия им живот криза той мълчеше. След кратко обсъждане Симон Зилот се изкачи на каменната стена на маслинената преса и, давайки страстна клетва за вярност към Учителя и делото на Царството, призова останалите апостоли и ученици незабавно да тръгнат след тълпата и да освободят Иисус. Повечето присъстващи бяха готови да последват неговия решителен призив, ако не беше съветът на Натанаил: още щом Симон замлъкна, той стана и им обърна внимание, че Иисус много пъти им говореше за непротивене. Той също така им напомни и за това, че още вчера вечерта Иисус им повели да запазят живота си до това време, когато ще трябва да тръгнат на път за възвестяване на благата вест – Евангелието на Небесното царство. Натанаил беше подкрепен от Яков Зеведеев, който им разказа как Петър и другите последователи на Иисус са извадили мечовете, за да попречат на ареста на своя Учител, и как Иисус каза на Петър и останалите да приберат остриетата в ножниците. Матей и Филип също излязоха с

4. DISCUSSION AT THE OLIVE PRESS

183:4.1 (1975.4) James Zebedee found himself separated from Simon Peter and his brother John, and so he now joined the other apostles and their fellow campers at the olive press to deliberate on what should be done in view of the Master's arrest.

183:4.2 (1975.5) Andrew had been released from all responsibility in the group management of his fellow apostles; accordingly, in this greatest of all crises in their lives, he was silent. After a short informal discussion, Simon Zelotes stood up on the stone wall of the olive press and, making an impassioned plea for loyalty to the Master and the cause of the kingdom, exhorted his fellow apostles and the other disciples to hasten on after the mob and effect the rescue of Jesus. The majority of the company would have been disposed to follow his aggressive leadership had it not been for the advice of Nathaniel, who stood up the moment Simon had finished speaking and called their attention to Jesus' oft-repeated teachings regarding nonresistance. He further reminded them that Jesus had that very night instructed them that they should preserve their lives for the time when they should go forth into the world proclaiming the good news of the gospel of the heavenly kingdom. And Nathaniel was encouraged in this stand by James Zebedee, who now told how Peter and others drew their swords to defend the Master against arrest, and that Jesus bade Simon Peter and his fellow swordsmen sheathe their blades. Matthew and Philip also made speeches, but nothing definite came of this

речи, но събралите се стигнаха до определено решение, едва след като Тома им обърна внимание на съвета на Иисус, даден на Лазар – да не рискуват своя живот, и подчерта, че те нищо не могат да предприемат за спасяването на Учителя, доколкото той сам се отказва да позволи на своите съратници да го защитят и продължава да настоява на отказа от използване на божествените си сили за поразяване на враждебни му хора. Тома ги убеди да се разотидат поотделно. Беше решено, че Давид Зеведеев ще остане в лагера, който ще стане информационен център на групата и опорен пункт на куриерите. Към два и половина през нощта лагерът опустя; само Давид остана тук с трима-четирима куриери; останалите бяха изпратени за събиране на информация за местонахождението на Иисус и за това, какво се канят да направят с него.

Петима апостоли – Натанаил, Матей, Филип и близнаците – се криеха във Витания и Витфагия; Тома, Андрей, Яков и Симон Зилот се криеха в града. Симон Петър и Йоан Зеведеев следваха тълпата, отиваща към дома на Ханан.

Скоро след разсъмване Симон Петър отново се оказа в гетсиманския лагер с целия си обезсърчен вид, изразявайки дълбоко отчаяние. Съпровождан от един от куриерите, Давид изпрати Петър при своя брат Андрей, който се намираше в дома на Никодим в Йерусалим.

Чак до завършването на екзекуцията на Иисус на кръста Йоан Зеведеев се намираше редом с него; именно той редовно осигуряваше на куриерите на Давид информацията, която те доставяха на Давид в гетсиманския лагер и която се предаваше на скрилите се апостоли и на семейството на Иисус.

Действително, пастирът е поразен и овцете са разпръснати! Макар че всички смътно съзнаваха, че Иисус ги предупреждаваше именно за тази ситуация, те бяха дотолкова потресени от внезапното изчезване на Учителя, че изгубиха способността да мислят нормално.

Скоро след разсъмване и веднага след като Петър беше изпратен при своя брат, Юда – братът на Иисус в плът, задъхвайки се, пристигна в лагера пръв от своето семейство, но можа да узнае само, че Учителят е вече арестуван. Затова той спешно се отправи назад към йерихонския път, за да разкаже за това на своята майка, братя и сестри. Чрез Юда Давид Зеведеев предаде на семейството на Иисус да се съберат в дома на Марта и Мария във Витания и да чакат известията,

discussion until Thomas, calling their attention to the fact that Jesus had counseled Lazarus against exposing himself to death, pointed out that they could do nothing to save their Master inasmuch as he refused to allow his friends to defend him, and since he persisted in refraining from the use of his divine powers to frustrate his human enemies. Thomas persuaded them to scatter, every man for himself, with the understanding that David Zebedee would remain at the camp to maintain a clearinghouse and messenger headquarters for the group. By half past two o'clock that morning the camp was deserted; only David remained on hand with three or four messengers, the others having been dispatched to secure information as to where Jesus had been taken, and what was going to be done with him.

183:4.3 (1976.1) Five of the apostles, Nathaniel, Matthew, Philip, and the twins, went into hiding at Bethpage and Bethany. Thomas, Andrew, James, and Simon Zelotes were hiding in the city. Simon Peter and John Zebedee followed along to the home of Annas.

183:4.4 (1976.2) Shortly after daybreak, Simon Peter wandered back to the Gethsemane camp, a dejected picture of deep despair. David sent him in charge of a messenger to join his brother, Andrew, who was at the home of Nicodemus in Jerusalem.

183:4.5 (1976.3) Until the very end of the crucifixion, John Zebedee remained, as Jesus had directed him, always near at hand, and it was he who supplied David's messengers with information from hour to hour which they carried to David at the garden camp, and which was then relayed to the hiding apostles and to Jesus' family.

183:4.6 (1976.4) Surely, the shepherd is smitten and the sheep are scattered! While they all vaguely realize that Jesus has forewarned them of this very situation, they are too severely shocked by the Master's sudden disappearance to be able to use their minds normally.

183:4.7 (1976.5) It was shortly after daylight and just after Peter had been sent to join his brother, that Jude, Jesus' brother in the flesh, arrived in the camp, almost breathless and in advance of the rest of Jesus' family, only to learn that the Master had already been placed under arrest; and he hastened back down the Jericho road to carry this information to his mother and to his brothers and sisters. David Zebedee sent word to Jesus' family, by Jude, to forgather at the house of Martha and Mary in Bethany and there await news which his messengers would regularly bring them.

които редовно ще постъпват към тях чрез куриерите.

Такова беше положението на апостолите, най-близките ученици и земното семейство на Иисус, в течение на втората половина от нощта в четвъртък и ранната сутрин в петък. Всички тези групи и отделни хора бяха свързани един с друг от куриерската служба, която Давид Зеведеев продължаваше да ръководи от своя център в гетсиманския лагер.

183:4.8 (1976.6) This was the situation during the last half of Thursday night and the early morning hours of Friday as regards the apostles, the chief disciples, and the earthly family of Jesus. And all these groups and individuals were kept in touch with each other by the messenger service which David Zebedee continued to operate from his headquarters at the Gethsemane camp.

5. НА ПЪТ КЪМ ДВОРЕЦА НА ПЪРВОСВЕЩЕНИКА

Преди да отидат с Иисус в града, началникът на храмовата стража и командирът на отряда войници заспориха помежду си къде да отведат Учителя. Началникът на храмовата стража заповяда да го доставят при Каяфа, на действащия първосвещеник. Командирът на римските войници се разпореди да отведат Иисус в двореца на Ханан – бившия първосвещеник и тъст на Каяфа. Той постъпи така, защото по всички въпроси, имащи отношение към съблюдаването на еврейските духовни закони, римляните обикновено се обръщаха непосредствено към Ханан. Заповедта на римския командир беше изпълнена; Иисус беше отведен при Ханан за предварителен разпит.

Юда вървеше редом с командирите и слушаше всичко, за което те си говореха, но не вземаше участие в спора, тъй като нито еврейският началник, нито римският офицер се отпускаха дотолкова, че да разговарят с предателя – дотолкова го презираха.

Приблизително по това време Йоан Зеведеев, спомняйки си за инструкциите на Учителя през цялото време да бъдат наблизо, побърза да се приближи до Иисус, който вървеше между двамата командири. Виждайки, че Йоан се изравни с тях, началникът на храмовата стража каза на своя помощник: “Вземете го и го вържете. Той е един от последователите на този тип.” Но когато командирът на римляните чу това, той се обърна и виждайки Йоан, заповяда апостолът да се приближи към него и никой да не го пипа. След това римският командир каза на еврейския началник: “Този човек не е нито предател, нито страхливец. Аз го видях в градината и той не извади меч, за да ни окаже съпротива. На него му стигна мъжество да не се крие и да остане със своя Учител и нито един човек няма право да вдигне над него ръка. Римският закон позволява на минимум

5. ON THE WAY TO THE HIGH PRIEST’S PALACE

183:5.1 (1977.1) Before they started away from the garden with Jesus, a dispute arose between the Jewish captain of the temple guards and the Roman captain of the company of soldiers as to where they were to take Jesus. The captain of the temple guards gave orders that he should be taken to Caiaphas, the acting high priest. The captain of the Roman soldiers directed that Jesus be taken to the palace of Annas, the former high priest and father-in-law of Caiaphas. And this he did because the Romans were in the habit of dealing directly with Annas in all matters having to do with the enforcement of the Jewish ecclesiastical laws. And the orders of the Roman captain were obeyed; they took Jesus to the home of Annas for his preliminary examination.

183:5.2 (1977.2) Judas marched along near the captains, overhearing all that was said, but took no part in the dispute, for neither the Jewish captain nor the Roman officer would so much as speak to the betrayer — they held him in such contempt.

183:5.3 (1977.3) About this time John Zebedee, remembering his Master’s instructions to remain always near at hand, hurried up near Jesus as he marched along between the two captains. The commander of the temple guards, seeing John come up alongside, said to his assistant: “Take this man and bind him. He is one of this fellow’s followers.” But when the Roman captain heard this and, looking around, saw John, he gave orders that the apostle should come over by him, and that no man should molest him. Then the Roman captain said to the Jewish captain: “This man is neither a traitor nor a coward. I saw him in the garden, and he did not draw a sword to resist us. He has the courage to come forward to be with his Master, and no man shall lay hands on him. The Roman law allows that any prisoner may have at least one friend to stand with him before the judgment bar, and this man shall not be prevented from standing by the side of his Master, the prisoner.” And when Judas heard this, he was

още един затворник да бъде заедно с него на съда и никой да не смее да пречи на този човек да остане със своя Учител, затворника." И като чу това, Юда беше толкова засрамен и оскърбен, че изостана от тълпата и стигна до двореца на Ханан сам.

so ashamed and humiliated that he dropped back behind the marchers, coming up to the palace of Annas alone.

С това се обяснява защо на Йоан Зеведеев беше позволено да остане редом с Иисус в продължение на всички мъчителни изпитания тази нощ и на следващия ден. Юдеите се страхуваха да кажат нещо на Йоан или да му досаждат по какъвто и да е начин, доколкото той притежаваше статут, сходен със статута на римски съветник, назначен да служи като наблюдател над съдопроизводството в юдейския духовен съд. Привилегированото положение на Йоан стана още по-сигурно, когато – предавайки Иисус на началника на храмовата стража при вратите на двореца на Ханан – римлянинът, обръщайки се към своя помощник, каза: "Върви заедно със затворника и гледай тези евреи да не го убият без съгласието на Пилат. Гледай да не се разправят с него без съд и се погрижи на неговия приятел, галилееца, да му се позволи да бъде редом и да наблюдава всичко, което става." Затова Йоан получи възможност да остане редом с Иисус до самата му смърт на кръста, макар че останалите десет апостоли бяха принудени да се скрият. Йоан действаше под защитата на Рим и юдеите решиха да вдигнат над него ръка едва след смъртта на Учителя.

183:5.4 (1977.4) And this explains why John Zebedee was permitted to remain near Jesus all the way through his trying experiences this night and the next day. The Jews feared to say aught to John or to molest him in any way because he had something of the status of a Roman counselor designated to act as observer of the transactions of the Jewish ecclesiastical court. John's position of privilege was made all the more secure when, in turning Jesus over to the captain of the temple guards at the gate of Annas's palace, the Roman, addressing his assistant, said: "Go along with this prisoner and see that these Jews do not kill him without Pilate's consent. Watch that they do not assassinate him, and see that his friend, the Galilean, is permitted to stand by and observe all that goes on." And thus was John able to be near Jesus right on up to the time of his death on the cross, though the other ten apostles were compelled to remain in hiding. John was acting under Roman protection, and the Jews dared not molest him until after the Master's death.

В течение на целия път до двореца на Ханан Иисус мълчеше. От момента на ареста до появата пред Ханан Синът Човешки не произнесе нито дума.

183:5.5 (1977.5) And all the way to the palace of Annas, Jesus opened not his mouth. From the time of his arrest to the time of his appearance before Annas, the Son of Man spoke no word.

Документ 184. Съдебното заседания на Синедриона

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 184. СЪДЕБНОТО ЗАСЕДАНИЯ НА СИНЕДРИОНА

Секции

Въведение
1. Разпитът при Ханан
2. Петър в двора
3. Съдебното заседание на Синедриона
4. Часът на унижения
5. Второто заседание на Трибунала

PAPER 184
BEFORE THE SANHEDRIN COURT

SECTIONS

Introduction
1. Examination by Annas
2. Peter in the Courtyard
3. Before the Court of Sanhedrists
4. The Hour of Humiliation
5. The Second Meeting of the Court

Въведение

ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ на Ханан дадоха тайни указания на командира на римските войници да доведат Иисус при него в двореца веднага след ареста. Бившият първосвещеник се стремеше да запази своя престиж на духовен глава сред всички евреи. Задържайки Иисус при себе си в своя дом няколко часа, той преследваше друга цел: за да може съдебното заседание на Синедриона да бъде свикано, съблюдавайки Мойсеевите закони, трябваше да мине повече време. Беше противозаконно да се събира трибуналът преди утрешното жертвоприношение в храма, което се извършваше около три часа сутринта.

Ханан знаеше, че членовете на трибунала се намират в дома на неговия зет Каяфа. Към полунощ в дома на първосвещеника се събраха около тридесет члена на Синедриона, за да бъдат готови за съдебно дознание, когато доведат Иисус при тях. Дойдоха само тези членове на трибунала, които бяха решителни и открити противници на Иисус и неговото учение, защото за заседание на трибунала бяха достатъчно две трети от членовете на Синедриона.

Иисус прекара около три часа в двореца

INTRODUCTION

184:0.1 (1978.1) REPRESENTATIVES of Annas had secretly instructed the captain of the Roman soldiers to bring Jesus immediately to the palace of Annas after he had been arrested. The former high priest desired to maintain his prestige as the chief ecclesiastical authority of the Jews. He also had another purpose in detaining Jesus at his house for several hours, and that was to allow time for legally calling together the court of the Sanhedrin. It was not lawful to convene the Sanhedrin court before the time of the offering of the morning sacrifice in the temple, and this sacrifice was offered about three o'clock in the morning.

184:0.2 (1978.2) Annas knew that a court of Sanhedrists was in waiting at the palace of his son-in-law, Caiaphas. Some thirty members of the Sanhedrin had gathered at the home of the high priest by midnight so that they would be ready to sit in judgment on Jesus when he might be brought before them. Only those members were assembled who were strongly and openly opposed to Jesus and his teaching since it required only twenty-three to constitute a trial court.

184:0.3 (1978.3) Jesus spent about three hours at the

на Ханан на Елеонската планина недалеч от Гетсиманската градина, където го арестуваха. Йоан Зеведеев беше свободен и се намираше в безопасност в двореца на Ханан не само благодарение на заповедта на римския командир, но и затова, защото той и неговият брат Яков бяха добре познати на старшите слуги – те много пъти бяха били в двореца, тъй като бившият първосвещеник беше далечен роднина на тяхната майка Саломия.

1. РАЗПИТЪТ ПРИ ХАНАН

Ханан, забогатял от доходите от храма, тъст на действащия първосвещеник и поддържащ добри отношения с римските власти, беше действително най-влиятелната фигура сред цялото еврейство. Той беше привидно ласкав и политически интригант и заговорник и желаеше съдбата на Иисус да се решава под негово ръководство; боеше се да повери изцяло такова важно дело на своя безцеремонен и агресивен зет. Ханан искаше да се убеди, че съдът над Учителя ще се контролира от садукеите: той се опасяваше от възможните симпатии на някои фарисеи, още повече че практически всички членове на Синедриона, застанали на страната на Иисус, бяха фарисеи.

Изминаха няколко години, откакто Ханан за последен път видя Иисус в своя дом, когато, идвайки му на гости, Учителят веднага си отиде, почувствал хладната и резервирана атмосфера. Ханан се надяваше, че ще може да се възползва от това предишно запознанство и да се опита да уговори Иисус да се откаже от своите изказвания и да напусне Палестина. На него не му се искаше да участва в преднамереното убийство на невинен човек и той предполагаше, че Иисус по-скоро ще се съгласи да напусне страната, отколкото да се раздели с живота си. Но като видя мъжествения и непреклонен галилеец, Ханан веднага разбра, че такива предложения бяха безполезни. Иисус изглеждаше още по-величествен и невъзмутим, отколкото го помнеше Ханан.

Когато Иисус беше по-млад, Ханан проявяваше към него огромен интерес. Но неотдавнашното изгонване от Иисус на сарафите и другите търговци в храма постави под заплаха доходите на бившия първосвещеник. Тази постъпка пробуди в него много повече враждебност, отколкото ученията на Иисус.

Ханан влезе в своята просторна зала за аудиенции, седна в голямо кресло и заповяда да доведат Иисус. В течение на минута той

palace of Annas on Mount Olivet, not far from the garden of Gethsemane, where they arrested him. John Zebedee was free and safe in the palace of Annas not only because of the word of the Roman captain, but also because he and his brother James were well known to the older servants, having many times been guests at the palace as the former high priest was a distant relative of their mother, Salome.

1. EXAMINATION BY ANNAS

184:1.1 (1978.4) Annas, enriched by the temple revenues, his son-in-law the acting high priest, and with his relations to the Roman authorities, was indeed the most powerful single individual in all Jewry. He was a suave and politic planner and plotter. He desired to direct the matter of disposing of Jesus; he feared to trust such an important undertaking wholly to his brusque and aggressive son-in-law. Annas wanted to make sure that the Master's trial was kept in the hands of the Sadducees; he feared the possible sympathy of some of the Pharisees, seeing that practically all of those members of the Sanhedrin who had espoused the cause of Jesus were Pharisees.

184:1.2 (1978.5) Annas had not seen Jesus for several years, not since the time when the Master called at his house and immediately left upon observing his coldness and reserve in receiving him. Annas had thought to presume on this early acquaintance and thereby attempt to persuade Jesus to abandon his claims and leave Palestine. He was reluctant to participate in the murder of a good man and had reasoned that Jesus might choose to leave the country rather than to suffer death. But when Annas stood before the stalwart and determined Galilean, he knew at once that it would be useless to make such proposals. Jesus was even more majestic and well poised than Annas remembered him.

184:1.3 (1979.1) When Jesus was young, Annas had taken a great interest in him, but now his revenues were threatened by what Jesus had so recently done in driving the money-changers and other commercial traders out of the temple. This act had aroused the enmity of the former high priest far more than had Jesus' teachings.

184:1.4 (1979.2) Annas entered his spacious audience chamber, seated himself in a large chair, and commanded that Jesus be brought before him.

мълчаливо разглеждаше Учителя, след което каза: “Ти разбираш, че е необходимо нещо да се предприеме относно твоето учение, тъй като смущаваш спокойствието и порядъка в страната.” Ханан въпросително погледна Иисус; Учителят го погледна право в очите, но нищо не отговори. Ханан продължаваше: “Как се наричат останалите ти ученици покрай Симон Зилот, подстрекателя?” Иисус отново го погледна, но не отговори.

Отказът на Иисус да отговаря дотолкова засегна Ханан, че той попита: “Нима не те вълнува какво ще бъде моето отношение към теб – дружеско или не? Нима ти е безразлично, че е в моята власт да повлияя върху изхода на твоя предстоящ съд?” Като чу това, Иисус каза: “Ханан, знаеш, че ти не би имал никаква власт над мен, ако моят Отец не беше позволил това. Някои се готвят да унищожат Сина Човешки поради своето невежество; те не знаят какво правят, но ти, приятелю, знаеш какво правиш. Как можеш да отхвърляш светлината Божия?”

Любезният тон на Иисус много озадачи Ханан. Но той реши за себе си, че Иисус трябва да напусне Палестина или да умре; затова събра кураж и попита: “На какво именно се опитваш да учиш народа? За кого се представяш?” Иисус отговори: “Ти прекрасно знаеш, че аз открито се обръщах към света. Учех в синагогите и много пъти учех в храма, където ме слушаха всички юдеи и мнозина езичници. Аз нищо не скрих; защо ме питаш за моето учение? Защо не поканиш онези, които ме слушаха, и не попиташ тях? Целият Йерусалим знае какво говорих, даже ако ти сам не си слушал тези учения.” Но още преди Ханан да може да отговори, старшият слуга, стоящ редом, удари Иисус с ръка по бузата, казвайки: “Как смееш да отговаряш така на първосвещеника?” Ханан не изказа порицание на своя слуга, но Иисус се обърна към него с думите: “Приятелю мой, ако аз съм казал нещо, което не е така, докажи, че не е така, но ако съм казал истината, то защо ме удари?”

Макар че Ханан съжаляваше за това, че неговият слуга удари Иисус, той беше твърде горд да обръща внимание на това. В смущението си той отиде в съседната стая и почти за един час остави Иисус насаме със семейството си и дворцовата стража.

Връщайки се, той се приближи към Учителя и каза: “Твърдиш ли, че си Месията, избавителят на Израил?” Иисус отвърна: “Ханан, ти ме познаваш от времето на моята младост. Знаеш, че аз претендирам само за

After a few moments spent in silently surveying the Master, he said: “You realize that something must be done about your teaching since you are disturbing the peace and order of our country.” As Annas looked inquiringly at Jesus, the Master looked full into his eyes but made no reply. Again Annas spoke, “What are the names of your disciples, besides Simon Zelotes, the agitator?” Again Jesus looked down upon him, but he did not answer.

184:1.5 (1979.3) Annas was considerably disturbed by Jesus’ refusal to answer his questions, so much so that he said to him: “Do you have no care as to whether I am friendly to you or not? Do you have no regard for the power I have in determining the issues of your coming trial?” When Jesus heard this, he said: “Annas, you know that you could have no power over me unless it were permitted by my Father. Some would destroy the Son of Man because they are ignorant; they know no better, but you, friend, know what you are doing. How can you, therefore, reject the light of God?”

184:1.6 (1979.4) The kindly manner in which Jesus spoke to Annas almost bewildered him. But he had already determined in his mind that Jesus must either leave Palestine or die; so he summoned up his courage and asked: “Just what is it you are trying to teach the people? What do you claim to be?” Jesus answered: “You know full well that I have spoken openly to the world. I have taught in the synagogues and many times in the temple, where all the Jews and many of the gentiles have heard me. In secret I have spoken nothing; why, then, do you ask me about my teaching? Why do you not summon those who have heard me and inquire of them? Behold, all Jerusalem has heard that which I have spoken even if you have not yourself heard these teachings.” But before Annas could make reply, the chief steward of the palace, who was standing near, struck Jesus in the face with his hand, saying, “How dare you answer the high priest with such words?” Annas spoke no words of rebuke to his steward, but Jesus addressed him, saying, “My friend, if I have spoken evil, bear witness against the evil; but if I have spoken the truth, why, then, should you smite me?”

184:1.7 (1979.5) Although Annas regretted that his steward had struck Jesus, he was too proud to take notice of the matter. In his confusion he went into another room, leaving Jesus alone with the household attendants and the temple guards for almost an hour.

184:1.8 (1979.6) When he returned, going up to the Master’s side, he said, “Do you claim to be the Messiah, the deliverer of Israel?” Said Jesus: “Annas, you have known me from the times of my youth. You know that I claim to be nothing except

това, което е определено от моя Отец, и че бях изпратен при всички хора – не само при юдеите, но и при езичниците.” Тогава Ханан каза: “Съобщиха ми, че си твърдял, че си Месия, вярно ли е това?” Иисус погледна Ханан, но отговори само: “Това го казваш ти.”

Приблизително по това време от двореца на Каяфа пристигнаха куриери, за да узнаят кога Иисус ще застане пред трибунала, и доколкото приближаваше разсъмване, Ханан реши, че е най-добре да го изпрати вързан, под конвоя на дворцовата стража, при Каяфа. Скоро и той самият ги последва.

that which my Father has appointed, and that I have been sent to all men, gentile as well as Jew.” Then said Annas: “I have been told that you have claimed to be the Messiah; is that true?” Jesus looked upon Annas but only replied, “So you have said.”

184:1.9 (1980.1) About this time messengers arrived from the palace of Caiaphas to inquire what time Jesus would be brought before the court of the Sanhedrin, and since it was nearing the break of day, Annas thought best to send Jesus bound and in the custody of the temple guards to Caiaphas. He himself followed after them shortly.

2. ПЕТЪР В ДВОРА

Когато отрядът стражи и войници се приближаваше към двореца на Ханан, Йоан Зеведеев вървеше редом с командира на римските войници. Юда изостана, а Симон Петър се намираше далеч отзад. След като Йоан влезе заедно с Иисус и стражите, Юда се приближи до вратите, но виждайки Иисус и Йоан, се отправи към дома на Каяфа, където, както той знаеше, щеше да се състои истинският съд над Учителя. Скоро след заминаването на Юда тук пристигна Симон Петър; Йоан го видя да стои при вратите, преди Иисус да бъде въведен в двореца. Портиерката, отваряща вратата, познаваше Йоан и когато той я помоли да пусне Петър, тя охотно се съгласи.

Влизайки в двора, Петър се отправи към горящите въглени, опитвайки се да се сгрее, защото нощта беше хладна. Чувстваше пълната неуместност на своето пребиваване тук, сред враговете на Иисус, и той действително се намираше не на своето място. Учителят не му беше казвал да бъде редом с него, както беше казал на Йоан. Петър трябваше да остане заедно с останалите апостоли, които бяха специално предупредени да не излагат своя живот на опасност в периода на съда и разпятието на своя Учител.

Преди да стигне до вратите на двореца, Петър изхвърли меча си, така че влезе в двора на Ханан невъоръжен. Неговият разум се намираше в състояние на крайно смущение; той едва осъзнаваше факта на ареста на Иисус. Петър беше неспособен да схване реалността на ситуацията – обстоятелството, че се намира в двора на Ханан, греейки се заедно със слугите на първосвещеника. На него му се искаше да узнае какво правят другите апостоли и размишлявайки над това, как са пуснали Йоан в двореца, Петър реши, че Йоан е познат със слугите, след като той беше помолил портиерката да го пусне.

2. PETER IN THE COURTYARD

184:2.1 (1980.2) As the band of guards and soldiers approached the entrance to the palace of Annas, John Zebedee was marching by the side of the captain of the Roman soldiers. Judas had dropped some distance behind, and Simon Peter followed afar off. After John had entered the palace courtyard with Jesus and the guards, Judas came up to the gate but, seeing Jesus and John, went on over to the home of Caiaphas, where he knew the real trial of the Master would later take place. Soon after Judas had left, Simon Peter arrived, and as he stood before the gate, John saw him just as they were about to take Jesus into the palace. The portress who kept the gate knew John, and when he spoke to her, requesting that she let Peter in, she gladly assented.

184:2.2 (1980.3) Peter, upon entering the courtyard, went over to the charcoal fire and sought to warm himself, for the night was chilly. He felt very much out of place here among the enemies of Jesus, and indeed he was out of place. The Master had not instructed him to keep near at hand as he had admonished John. Peter belonged with the other apostles, who had been specifically warned not to endanger their lives during these times of the trial and crucifixion of their Master.

184:2.3 (1980.4) Peter threw away his sword shortly before he came up to the palace gate so that he entered the courtyard of Annas unarmed. His mind was in a whirl of confusion; he could scarcely realize that Jesus had been arrested. He could not grasp the reality of the situation — that he was here in the courtyard of Annas, warming himself beside the servants of the high priest. He wondered what the other apostles were doing and, in turning over in his mind as to how John came to be admitted to the palace, concluded that it was because he was known to the servants, since he had bidden the gate-keeper admit him.

Скоро след като портиерката пусна Петър и докато той се грееше край огъня, тя дойде при него и с недобър тон се осведоми: “Нима ти не си един от учениците на този човек?” Петър не трябваше да се учудва, че го познаха, защото именно Йоан помоли девойката да му позволи да премине през вратата на двореца. Но неговите нерви бяха напрегнати дотолкова, че бидейки опознат като ученик, той изгуби душевното си равновесие и с единствената мисъл, господстваща в неговото съзнание – мисълта да запази живота си – ú отговори: “Не.” Почти веднага един слуга дойде при Петър и попита: “Нима не те видях в градината при ареста на този тип? Нима не си един от неговите последователи?” Сега Петър вече беше разтревожен не на шега. Той не знаеше как да се спаси от своите обвинители; затова яростно отричайки някаква връзка с Иисус, той каза: “Не познавам този човек и не принадлежа към неговите последователи.”

184:2.4 (1980.5) Shortly after the portress let Peter in, and while he was warming himself by the fire, she went over to him and mischievously said, “Are you not also one of this man’s disciples?” Now Peter should not have been surprised at this recognition, for it was John who had requested that the girl let him pass through the palace gates; but he was in such a tense nervous state that this identification as a disciple threw him off his balance, and with only one thought uppermost in his mind — the thought of escaping with his life — he promptly answered the maid’s question by saying, “I am not.”

Тук портиерката отведе Петър встрани и каза: “Аз съм сигурна, че ти си един от учениците на Иисус, не само затова, защото един от неговите последователи ме помоли да те пусна на двора, но и затова, защото моята сестра те е видяла в храма заедно с този човек. Защо отричаш това?” Изслушвайки тези обвинения, Петър заяви на девойката, че въобще никога не е познавал Иисус, и съпровождайки своите думи с многобройни ругатни и проклятия, отново повтори: “Аз не съм последовател на този човек, даже не го познавам, никога не съм чувал за него.”

184:2.5 (1980.6) Very soon another servant came up to Peter and asked: “Did I not see you in the garden when they arrested this fellow? Are you not also one of his followers?” Peter was now thoroughly alarmed; he saw no way of safely escaping from these accusers; so he vehemently denied all connection with Jesus, saying, “I know not this man, neither am I one of his followers.”

[Paragraph Missing]

184:2.6 (1980.7) About this time the portress of the gate drew Peter to one side and said: “I am sure you are a disciple of this Jesus, not only because one of his followers bade me let you in the courtyard, but my sister here has seen you in the temple with this man. Why do you deny this?” When Peter heard the maid accuse him, he denied all knowledge of Jesus with much cursing and swearing, again saying, “I am not this man’s follower; I do not even know him; I never heard of him before.”

Петър се отдалечи от огъня и известно време бродеше по двора. Щеше да се радва, ако може да избяга, но се боеше да не привлече към себе си вниманието. Замръзвайки, той пак се върна при огъня и един от мъжете, стоящ редом с него, каза: “Ти със сигурност си един от неговите ученици. Този Иисус е галилеец, а твоята реч те издава, защото ти също говориш като галилеец.” И отново Петър отрече каквато и да било връзка със своя Учител.

184:2.7 (1981.1) Peter left the fireside for a time while he walked about the courtyard. He would have liked to have escaped, but he feared to attract attention to himself. Getting cold, he returned to the fireside, and one of the men standing near him said: “Surely you are one of this man’s disciples. This Jesus is a Galilean, and your speech betrays you, for you also speak as a Galilean.” And again Peter denied all connection with his Master.

Дълбоко объркан, Петър се стремеше да се избави от своите обвинители, като се

184:2.8 (1981.2) Peter was so perturbed that he sought to escape contact with his accusers by

отдалечи от огъня и остана сам в празния портал. Прекарвайки в уединение повече от час, той случайно се натъкна на портиерката и нейната сестра, които отново започнаха да го дразнят, обвинявайки го, че е последовател на Иисус. И отново той отрече тези обвинения. Още не беше успял за пореден път да отрече каквато и да било връзка с Иисус, когато пропя петелът и Петър си спомни за какво го предупреждаваше Учителят по-рано същата нощ. Петър стоеше смазан от чувство на вина, с тежест на сърцето. И тук вратата се отвори и стражите отведоха край него Иисус, когото водеха към Каяфа. Като се изравни с Петър, в светлината на факлите, Учителят забеляза на лицето на своя в миналото самонадеян и храбър апостол израз на отчаяние и като се обърна, той погледна Петър. До самата си смърт Петър помнеше този поглед, събрал в себе си такава жалост и любов, каквато смъртен човек още никога не беше виждал на лицето на Учителя.

След като Иисус и стражите излязоха от вратата, Петър ги последва, но скоро спря. Той не можеше да върви по-нататък. Седна отстрани на пътя и горчиво заплака. Изплаквайки своето отчаяние, той тръгна назад, към лагера, с надеждата да намери своя брат Андрей. Добирайки се до лагера, намери там само Давид Зеведеев, който изпрати заедно с него куриер, за да го упъти в Йерусалим, където се криеше неговият брат.

Всички тези събития станаха с Петър в двора на Ханан на Елеонската планина. Той не съпроводи Иисус до двореца на първосвещеника Каяфа. Пеенето на петела, накарало Петър да осъзнае, че няколко пъти се е отрекъл от своя Учител, показва, че всичко това ставаше отвъд пределите на Йерусалим, защото законът забраняваше да се държат домашни птици в пределите на града.

Докато пеенето на петела не накара Петър да се осъзнае, той, крачейки напред и назад в покрития вход, размишляваше само за едно: колко ловко се е отклонил от повдигнатите от слугите обвинения и как успя да прекрати техните опити да открият връзка между него и Иисус. В това време мислеше само за това, че тези хора нямаха никакво морално или законно право да го разпитват, и той действително поздрави себе си с това ,по какъв начин успя, както той смяташе, да избегне опознаване и евентуално арест и хвърляне в затвора. Само кукуригането на петела накара Петър да осъзнае, че се е отрекъл от своя Учител. Само погледът на Иисус го накара да разбере, че той се е оказал недостоен за избраното положение на посланик на Царството.

going away from the fire and remaining by himself on the porch. After more than an hour of this isolation, the gate-keeper and her sister chanced to meet him, and both of them again teasingly charged him with being a follower of Jesus. And again he denied the accusation. Just as he had once more denied all connection with Jesus, the cock crowed, and Peter remembered the words of warning spoken to him by his Master earlier that same night. As he stood there, heavy of heart and crushed with the sense of guilt, the palace doors opened, and the guards led Jesus past on the way to Caiaphas. As the Master passed Peter, he saw, by the light of the torches, the look of despair on the face of his former self-confident and superficially brave apostle, and he turned and looked upon Peter. Peter never forgot that look as long as he lived. It was such a glance of commingled pity and love as mortal man had never beheld in the face of the Master.

184:2.9 (1981.3) After Jesus and the guards passed out of the palace gates, Peter followed them, but only for a short distance. He could not go farther. He sat down by the side of the road and wept bitterly. And when he had shed these tears of agony, he turned his steps back toward the camp, hoping to find his brother, Andrew. On arriving at the camp, he found only David Zebedee, who sent a messenger to direct him to where his brother had gone to hide in Jerusalem.

184:2.10 (1981.4) Peter's entire experience occurred in the courtyard of the palace of Annas on Mount Olivet. He did not follow Jesus to the palace of the high priest, Caiaphas. That Peter was brought to the realization that he had repeatedly denied his Master by the crowing of a cock indicates that this all occurred outside of Jerusalem since it was against the law to keep poultry within the city proper.

184:2.11 (1981.5) Until the crowing of the cock brought Peter to his better senses, he had only thought, as he walked up and down the porch to keep warm, how cleverly he had eluded the accusations of the servants, and how he had frustrated their purpose to identify him with Jesus. For the time being, he had only considered that these servants had no moral or legal right thus to question him, and he really congratulated himself over the manner in which he thought he had avoided being identified and possibly subjected to arrest and imprisonment. Not until the cock crowed did it occur to Peter that he had denied his Master. Not until Jesus looked upon him, did he realize that he had failed to live up to his privileges as an ambassador of the kingdom.

Направил първата крачка по пътя на компромис и най-слабото съпротивление, Петър видя само една възможност – да следва избраната линия на поведение. Само великият и благороден характер е способен, допускайки грешка, да се обърне назад и да я поправи. Когато човекът застане на пътя на заблуждението, твърде често собственият му разум се опитва да оправдае продължаващото движение по този път.

184:2.12 (1981.6) Having taken the first step along the path of compromise and least resistance, there was nothing apparent to Peter but to go on with the course of conduct decided upon. It requires a great and noble character, having started out wrong, to turn about and go right. All too often one's own mind tends to justify continuance in the path of error when once it is entered upon.

Петър никога не повярва напълно, че може да му бъде простено, докато не се срещна със своя Учител след възкресението му и не видя, че той беше приет точно така, както и преди събитията от тази трагична нощ на отречението.

184:2.13 (1982.1) Peter never fully believed that he could be forgiven until he met his Master after the resurrection and saw that he was received just as before the experiences of this tragic night of the denials.

3. СЪДЕБНОТО ЗАСЕДАНИЕ НА СИНЕДРИОНА

3. BEFORE THE COURT OF SANHEDRISTS

Около три и половина сутринта в петък първосвещеникът Каяфа поиска от следствената комисия на Синедриона тишина и заповяда да доведат Иисус за официален съд. В трите предишни случая Синедрионът с абсолютно мнозинство на гласовете беше осъждал Иисус на смърт, стигайки до извода, че той заслужава смърт по неофициалното обвинение в нарушаване на закона, богохулство и презрение към традициите на отците на Израил.

184:3.1 (1982.2) It was about half past three o'clock this Friday morning when the chief priest, Caiaphas, called the Sanhedrist court of inquiry to order and asked that Jesus be brought before them for his formal trial. On three previous occasions the Sanhedrin, by a large majority vote, had decreed the death of Jesus, had decided that he was worthy of death on informal charges of lawbreaking, blasphemy, and flouting the traditions of the fathers of Israel.

Това заседание на Синедриона беше свикано в нарушение на изискванията на закона не на обичайното място в двореца, в залата от дялан камък. При този случай в двореца на първосвещеника беше събрана специална следствена комисия, състояща се от тридесетте членове на Синедриона. Йоан Зеведеев присъстваше тук в течение на целия този така наречен съд.

184:3.2 (1982.3) This was not a regularly called meeting of the Sanhedrin and was not held in the usual place, the chamber of hewn stone in the temple. This was a special trial court of some thirty Sanhedrists and was convened in the palace of the high priest. John Zebedee was present with Jesus throughout this so-called trial.

О, как тези висши свещеници, книжници, садукеи и някои фарисеи се утешаваха с това, че Иисус, заплашващ тяхното положение и отправящ предизвикателство към тяхната власт, се намира сега в техни ръце! И те бяха изпълнени с решимост да отмъстят, за да не може той вече никога да се измъкне оттук жив.

184:3.3 (1982.4) How these chief priests, scribes, Sadducees, and some of the Pharisees flattered themselves that Jesus, the disturber of their position and the challenger of their authority, was now securely in their hands! And they were resolved that he should never live to escape their vengeful clutches.

Обикновено ако извършено от човек престъпление изискваше смъртно наказание, евреите провеждаха съдебно разследване с голямо внимание и представяха изчерпателни гаранции за безпристрастен избор на свидетели и справедлив съд. В дадения случай Каяфа беше по-скоро прокурор, отколкото непредубеден съдия.

184:3.4 (1982.5) Ordinarily, the Jews, when trying a man on a capital charge, proceeded with great caution and provided every safeguard of fairness in the selection of witnesses and the entire conduct of the trial. But on this occasion, Caiaphas was more of a prosecutor than an unbiased judge.

Иисус застана пред този трибунал

184:3.5 (1982.6) Jesus appeared before this court

облечен в своите обичайни дрехи и с вързани зад гърба ръце. Всички членове на трибунала бяха поразени и донякъде смутени от неговия величествен вид. Никога досега не им се беше налагало да гледат в лицето такъв затворник и да виждат такова самообладание в човека, който застана пред съда, решаващ неговия живот.

clothed in his usual garments and with his hands bound together behind his back. The entire court was startled and somewhat confused by his majestic appearance. Never had they gazed upon such a prisoner nor witnessed such composure in a man on trial for his life.

Според юдейския закон минимум двама свидетели трябваше да дадат еднакви показания по един и същи въпрос преди на затворника да му бъде предявено обвинение. Юда не можеше да бъде използван като свидетел против Иисус поради това, че законът категорично забраняваше да се използват показанията на предател. Повече от двадесет лъжесвидетели пристигнаха тук, за да свидетелстват против Иисус, но техните показания бяха дотолкова объркани и така явно изфабрикувани, че самите членове на Синедриона изгаряха от срам заради този спектакъл. Иисус стоеше, милосърдно взирайки се в тези лъжесвидетели, и дори само изражението на лицето му лишаваше тези лъжци от самообладание. В течение на всички тези лъжливи показания Учителят не проронили нито дума. Той нищо не отговори на техните лъжливи обвинения.

184:3.6 (1982.7) The Jewish law required that at least two witnesses must agree upon any point before a charge could be laid against the prisoner. Judas could not be used as a witness against Jesus because the Jewish law specifically forbade the testimony of a traitor. More than a score of false witnesses were on hand to testify against Jesus, but their testimony was so contradictory and so evidently trumped up that the Sanhedrists themselves were very much ashamed of the performance. Jesus stood there, looking down benignly upon these perjurers, and his very countenance disconcerted the lying witnesses. Throughout all this false testimony the Master never said a word; he made no reply to their many false accusations.

Първият път, когато двама от свидетелите стигнаха поне до подобие на съгласие, беше, когато двама мъже свидетелстваха, че са чули как в хода на една от проповедите си в храма Иисус е казал, че “ще разруши този ръкотворен храм и за три дни ще построи друг, неръкотворен”. Това не беше точно онова, което каза Иисус, още повече че произнасяйки цитираните тук думи, Иисус показваше своето собствено тяло.

184:3.7 (1982.8) The first time any two of their witnesses approached even the semblance of an agreement was when two men testified that they had heard Jesus say in the course of one of his temple discourses that he would “destroy this temple made with hands and in three days make another temple without hands.” That was not exactly what Jesus said, regardless of the fact that he pointed to his own body when he made the remark referred to.

Макар че първосвещеникът му извика: “Защо не отговаряш нищо на техните обвинения?” – Иисус мълчеше. Той пазеше мълчание, докато даваха показания всички лъжесвидетели. Думите на тези клеветници бяха толкова пропити с ненавист, фанатизъм и нагли преувеличения, че техните показания се разпадаха поради своята собствена объркaност. Най-доброто опровержение на техните лъжливи обвинения беше невъзмутимото и величествено мълчание на Учителя.

184:3.8 (1982.9) Although the high priest shouted at Jesus, “Do you not answer any of these charges?” Jesus opened not his mouth. He stood there in silence while all of these false witnesses gave their testimony. Hatred, fanaticism, and unscrupulous exaggeration so characterized the words of these perjurers that their testimony fell in its own entanglements. The very best refutation of their false accusations was the Master’s calm and majestic silence.

Скоро след като лъжесвидетелите започнаха да дават показания, пристигна Ханан и зае своето място редом с Каяфа. Сега той стана и заяви, че заплахата Иисус да разруши храма е достатъчна за повдигането срещу него на три обвинения:

184:3.9 (1983.1) Shortly after the beginning of the testimony of the false witnesses, Annas arrived and took his seat beside Caiaphas. Annas now arose and argued that this threat of Jesus to destroy the temple was sufficient to warrant three charges against him:

1. Той е опасен мошеник; внушава на народа невъзможното и изобщо заблуждава

184:3.10 (1983.2) 1. That he was a dangerous traducer of the people. That he taught them impossible things and otherwise deceived them.

хората.

2. Той е революционен фанатик; пропагандира насилственото посегателство над свещения храм – иначе как би могъл да го разруши?

3. Той учи на магии, доколкото обещава да построи нов храм, при това неръкотворен.

Пълният състав на Синедриона вече беше решил, че Иисус е виновен в наказуеми със смърт нарушения на юдейските закони, но сега те бяха по-загрижени за повдигането на такива обвинения против неговите действия и учения, които биха позволили на Пилат да даде на техния затворник смъртна присъда. Те знаеха, че трябва да получат съгласието на римския управител, преди Иисус да може да бъде екзекутиран законно. Ханан възнамеряваше да води своя линия, опитвайки се да представи Иисус като учител, твърде опасен, за да може да бъде оставен на свобода.

Но Каяфа не можеше повече да гледа Учителя, който стоеше пред него, запазвайки абсолютно спокойствие, и продължаваше да мълчи. Той реши, че знае като минимум един начин да накара арестувания да заговори. Затова подскочи към Иисус и като тикна обвиняващо пръст пред лицето на Учителя, каза: “Заклевам те в името на живия Бог, кажи ни, ти ли си Избавителят, Божият Син?” Иисус отвърна на Каяфа: “Да, скоро аз ще отида при Отеца и Синът Човешки ще бъде облечен със сила и ще властва над небесното войнство.”

Като чу тези думи, първосвещеникът изпадна в ярост и като разкъса горните си дрехи, възкликна: “Какви свидетели още са нужни! Вие чухте богохулството на този човек. Какво предполагате сега – какво следва да се направи с този нарушител на закона и богохулник?” И всички те отговориха в един глас: “Той заслужава смърт; нека бъде разпънат!”

Иисус не прояви никакъв интерес към въпросите на Ханан или членовете на Синедриона, с изключение на този единствен въпрос за неговата посвещенческа мисия. Когато го попитаха дали е Син Божий, той веднага и недвусмислено даде утвърдителен отговор.

Ханан искаше съдът да продължава и бяха предявени конкретни обвинения по повод отношението на Иисус към римския закон и римските власти за последващото представяне пред Пилат. Членовете на Синедриона искаха по-скоро да завършат с тези въпроси, не само защото това беше денят

184:3.11 (1983.3) 2. That he was a fanatical revolutionist in that he advocated laying violent hands on the sacred temple, else how could he destroy it?

184:3.12 (1983.4) 3. That he taught magic inasmuch as he promised to build a new temple, and that without hands.

184:3.13 (1983.5) Already had the full Sanhedrin agreed that Jesus was guilty of death-deserving transgressions of the Jewish laws, but they were now more concerned with developing charges regarding his conduct and teachings which would justify Pilate in pronouncing the death sentence upon their prisoner. They knew that they must secure the consent of the Roman governor before Jesus could legally be put to death. And Annas was minded to proceed along the line of making it appear that Jesus was a dangerous teacher to be abroad among the people.

184:3.14 (1983.6) But Caiaphas could not longer endure the sight of the Master standing there in perfect composure and unbroken silence. He thought he knew at least one way in which the prisoner might be induced to speak. Accordingly, he rushed over to the side of Jesus and, shaking his accusing finger in the Master’s face, said: “I adjure you, in the name of the living God, that you tell us whether you are the Deliverer, the Son of God.” Jesus answered Caiaphas: “I am. Soon I go to the Father, and presently shall the Son of Man be clothed with power and once more reign over the hosts of heaven.”

184:3.15 (1983.7) When the high priest heard Jesus utter these words, he was exceedingly angry, and rending his outer garments, he exclaimed: “What further need have we of witnesses? Behold, now have you all heard this man’s blasphemy. What do you now think should be done with this lawbreaker and blasphemer?” And they all answered in unison, “He is worthy of death; let him be crucified.”

184:3.16 (1983.8) Jesus manifested no interest in any question asked him when before Annas or the Sanhedrists except the one question relative to his bestowal mission. When asked if he were the Son of God, he instantly and unequivocally answered in the affirmative.

184:3.17 (1983.9) Annas desired that the trial proceed further, and that charges of a definite nature regarding Jesus’ relation to the Roman law and Roman institutions be formulated for subsequent presentation to Pilate. The councilors were anxious to carry these matters to a speedy termination, not only because it was the

за приготвянето за Пасхата, когато всяка светска работа следваше да завърши до обед, но и затова, защото във всеки момент Пилат можеше да тръгне обратно към римската столица на Юдея, Кесария, тъй като той пристигна в Йерусалим само за празнуването на Пасхата.

preparation day for the Passover and no secular work should be done after noon, but also because they feared Pilate might any time return to the Roman capital of Judea, Caesarea, since he was in Jerusalem only for the Passover celebration.

Но Ханан не успя да запази контрола над трибунала в свои ръце. Когато Иисус толкова неочаквано отговори на въпроса на Каяфа, първосвещеникът излезе напред и го удари с ръка по лицето. Ханан беше наистина зашеметен, като видя как останалите членове на трибунала, хвърляйки се напред, заплюват Иисус в лицето и много от тях му нанасят подигравателно плесници. Така в четири и половина сутринта в атмосфера на безредие и нечуван безпорядък завърши първото заседание на Синедриона, посветено на съда над Иисус.

184:3.18 (1983.10) But Annas did not succeed in keeping control of the court. After Jesus had so unexpectedly answered Caiaphas, the high priest stepped forward and smote him in the face with his hand. Annas was truly shocked as the other members of the court, in passing out of the room, spit in Jesus' face, and many of them mockingly slapped him with the palms of their hands. And thus in disorder and with such unheard-of confusion this first session of the Sanhedrist trial of Jesus ended at half past four o'clock.

Тридесет предубедени и заслепени от традициите лъжесъдии заедно със своите лъжесвидетели се осмеляват да съдят праведния Създател на вселената. Обвинителите се горещят, тях ги изкарва от търпение величественото мълчание и възвишеното самообладание на този Богочовек. Неговото безмълвие вселява ужас, то е непоносимо; неговата реч е безстрашна и предизвикателна. Той е безразличен към техните заплахи; него не го плашат техните нападки. Хората предават на съд Бога, но Той продължава да обича тези хора и би ги спасил, ако можеше.

184:3.19 (1984.1) Thirty prejudiced and tradition-blinded false judges, with their false witnesses, are presuming to sit in judgment on the righteous Creator of a universe. And these impassioned accusers are exasperated by the majestic silence and superb bearing of this God-man. His silence is terrible to endure; his speech is fearlessly defiant. He is unmoved by their threats and undaunted by their assaults. Man sits in judgment on God, but even then he loves them and would save them if he could.

4. ЧАСЪТ НА УНИЖЕНИЯ

4. THE HOUR OF HUMILIATION

Съгласно юдейския закон за произнасянето на смъртна присъда трябваше да се проведат две заседания на съда. Второто заседание трябваше да се състои на следващия ден след първото, а времето между заседанията членовете на трибунала трябваше да посветят на пост и скърби. Но тези хора не можеха да чакат следващия ден, за да потвърдят своето решение, че Иисус трябва да умре. Те изчакаха само час. В това време Иисус беше оставен в залата за разпити под надзора на храмовите стражи, които заедно със слугите на първосвещеника се забавляваха с това, че подлагаха Сина Човешки на всевъзможни оскърбления. Те издевателстваха над него, плюеха го и жестоко го биеха. Те го удряха по лицето с жилава пръчка, а след това казваха: "Пророкувай, Избавителю, кой те удари?" И така продължаваха в течение на целия час, ругаейки и издевателствайки над този неоказващ съпротива галилеец.

184:4.1 (1984.2) The Jewish law required that, in the matter of passing the death sentence, there should be two sessions of the court. This second session was to be held on the day following the first, and the intervening time was to be spent in fasting and mourning by the members of the court. But these men could not await the next day for the confirmation of their decision that Jesus must die. They waited only one hour. In the meantime Jesus was left in the audience chamber in the custody of the temple guards, who, with the servants of the high priest, amused themselves by heaping every sort of indignity upon the Son of Man. They mocked him, spit upon him, and cruelly buffeted him. They would strike him in the face with a rod and then say, "Prophesy to us, you the Deliverer, who it was that struck you." And thus they went on for one full hour, reviling and mistreating this unresisting man of Galilee.

Целия този трагичен час на страдания и подиграватели разпити, устроени от безсърдечните стражи и слуги, Йоан Зеведеев, обзет от ужас, прекара сам в съседната стая. Когато започнаха тези оскърбления, Иисус, кимвайки с глава, даде знак на Йоан да си отиде. Учителят прекрасно разбираше, че ако позволи на апостола да остане в стаята и да стане свидетел на тези издевателства, възмущението на Йоан може да се пробуди с такава сила, че да доведе до изблик на протест и негодувание, и вероятно това щеше му струва живота.

184:4.2 (1984.3) During this tragic hour of suffering and mock trials before the ignorant and unfeeling guards and servants, John Zebedee waited in lonely terror in an adjoining room. When these abuses first started, Jesus indicated to John, by a nod of his head, that he should retire. The Master well knew that, if he permitted his apostle to remain in the room to witness these indignities, John's resentment would be so aroused as to produce such an outbreak of protesting indignation as would probably result in his death.

В течение на целия този ужасен час Иисус не проронi нито дума. За неговата мека и чувствителна човешка душа, съединена с личната връзка с Бога на цялата тази вселена, нямаше по-горчива глътка от чашата на униженията, отколкото този ужасен час на произвол на невежите и жестоки стражи и слуги, които подтикна към оскърбления примерът, даден от членовете на така наричания трибунал на Синедриона.

184:4.3 (1984.4) Throughout this awful hour Jesus uttered no word. To this gentle and sensitive soul of humankind, joined in personality relationship with the God of all this universe, there was no more bitter portion of his cup of humiliation than this terrible hour at the mercy of these ignorant and cruel guards and servants, who had been stimulated to abuse him by the example of the members of this so-called Sanhedrist court.

Човешкото сърце е неспособно даже да си представи как потръпна от негодувание цялата обширна вселена, когато небесните разумни същества станаха свидетели на гледката на техния любим Властелин, подчиняващ се на волята на невежите и заблудени създания, потопили се в затъмнената от грях сфера – злощастната Урантия.

184:4.4 (1984.5) The human heart cannot possibly conceive of the shudder of indignation that swept out over a vast universe as the celestial intelligences witnessed this sight of their beloved Sovereign submitting himself to the will of his ignorant and misguided creatures on the sin-darkened sphere of unfortunate Urantia.

Що за животно се крие в човека, заставящо го да изпитва потребност от оскърбления и физически нападки над това, което не може да обхване с духа и което е неспособен да постигне с разума? В полуцивилизования човек и досега се таи порочната жестокост, която се стреми да се излее над тези, които го превъзхождат по мъдрост и духовност. Вижте злонамерената грубост и жестока свирепост на тези привидно цивилизовани хора, явно получаващи животинско удовлетворение от физическите нападки срещу неоказващия съпротива Син Човешки. Когато тези оскърбления, злобни насмешки и удари се сипеха над Иисус, той не се съпротивляваше, но не беше беззащитен. Иисус беше сломен – той не се бореше само в материален смисъл.

184:4.5 (1984.6) What is this trait of the animal in man which leads him to want to insult and physically assault that which he cannot spiritually attain or intellectually achieve? In the half-civilized man there still lurks an evil brutality which seeks to vent itself upon those who are superior in wisdom and spiritual attainment. Witness the evil coarseness and the brutal ferocity of these supposedly civilized men as they derived a certain form of animal pleasure from this physical attack upon the unresisting Son of Man. As these insults, taunts, and blows fell upon Jesus, he was undefending but not defenseless. Jesus was not vanquished, merely uncontending in the material sense.

Настанаха миговете на най-голямата победа на Учителя за целия му дълъг и богат на събития път на Създател, Вседържител и Спасител в огромната, широко разстлана вселена. Изчерпвайки живота, преживян в разкриването на Бога пред човека, Иисус пристъпи към осъществяването на новото, безпрецедентно разкриване на човека пред Бога. Сега Иисус разкрива в света

184:4.6 (1985.1) These are the moments of the Master's greatest victories in all his long and eventful career as maker, upholder, and savior of a vast and far-flung universe. Having lived to the full a life of revealing God to man, Jesus is now engaged in making a new and unprecedented revelation of man to God. Jesus is now revealing to the worlds the final triumph over all fears of creature personality isolation. The Son of Man has

окончателната победа над всички страхове, присъщи на личната изолация на създанията. Синът Човешки изцяло е осъзнал себе си като Син Божий. Иисус без колебание заявява, че той и Отецът са едно; и въз основа на факта и истината, съдържащи се в този висш божествен опит, той призовава всеки вярващ в Царството да стане едно с него, както той е единен с Отеца. Така в религията на Иисус жив опит става верният и надежден метод, с помощта на който духовно изолираните и космически самотни земни смъртни придобиват възможността да избегнат изолацията на личността с всички нейни последствия – страха и произтичащото от него чувство за безпомощност. В братските реалности на Царството небесно синовете Божии във вярата придобиват окончателно освобождение от изолацията на своя "аз" – изолация както индивидуална, така и планетарна. Позналият Бога вярващ все повече ще познава възторга и величието на духовната съпричастност в мащабите на вселената – небесното гражданство в съчетание с вечното осъзнаване на божественото предназначение, което се заключава в постигането на съвършенство.

finally achieved the realization of identity as the Son of God. Jesus does not hesitate to assert that he and the Father are one; and on the basis of the fact and truth of that supreme and supernal experience, he admonishes every kingdom believer to become one with him even as he and his Father are one. The living experience in the religion of Jesus thus becomes the sure and certain technique whereby the spiritually isolated and cosmically lonely mortals of earth are enabled to escape personality isolation, with all its consequences of fear and associated feelings of helplessness. In the fraternal realities of the kingdom of heaven the faith sons of God find final deliverance from the isolation of the self, both personal and planetary. The God-knowing believer increasingly experiences the ecstasy and grandeur of spiritual socialization on a universe scale — citizenship on high in association with the eternal realization of the divine destiny of perfection attainment.

5. ВТОРОТО ЗАСЕДАНИЕ НА ТРИБУНАЛА

В пет и половина започна второто заседания на трибунала и Иисус го отведоха в съседната стая, където го чакаше Йоан. Тук Учителят се намираше под надзора на римския войник и храмовите стражи. В това време трибуналът пристъпи към формулирането на обвиненията, които следваше да бъдат представени на Пилат. Ханан разясни на присъстващите, че обвиненията в богохулство няма да имат никакво значение за Пилат. Юда присъстваше на второто заседание на трибунала, но не даваше показания.

Това второ заседание продължи само половин час и когато те прекратиха слушането, за да отидат при Пилат, тяхното обвинение, изискващо смъртно наказание за Иисус, се състоеше от три пункта:

1. Той развращава еврейския народ; лъже хората и ги подстрекава към метеж.

2. Той учи хората да отказват заплащане на данък на кесаря.

3. Той твърди, че е цар и основател на религия от нов тип, с това подстрекавайки измяна на императора.

Цялата тази процедура беше в нарушение

5. THE SECOND MEETING OF THE COURT

184:5.1 (1985.2) At five-thirty o'clock the court reassembled, and Jesus was led into the adjoining room, where John was waiting. Here the Roman soldier and the temple guards watched over Jesus while the court began the formulation of the charges which were to be presented to Pilate. Annas made it clear to his associates that the charge of blasphemy would carry no weight with Pilate. Judas was present during this second meeting of the court, but he gave no testimony.

184:5.2 (1985.3) This session of the court lasted only a half hour, and when they adjourned to go before Pilate, they had drawn up the indictment of Jesus, as being worthy of death, under three heads:

184:5.3 (1985.4) 1. That he was a perverter of the Jewish nation; he deceived the people and incited them to rebellion.

184:5.4 (1985.5) 2. That he taught the people to refuse to pay tribute to Caesar.

184:5.5 (1985.6) 3. That, by claiming to be a king and the founder of a new sort of kingdom, he incited treason against the emperor.

184:5.6 (1985.7) This entire procedure was irregular

на всички правила и юдейски закони. Съдът не намери и двама свидетели, които да се съгласят един с друг поне по един въпрос, с изключение на тези, които дадоха показания относно изявлението на Иисус за разрушаването на храма и възстановяването му за три дни. Но даже и по този въпрос нито един свидетел не говори в защита на обвиняемия и Иисус не го помолиха да обясни какво е искал да каже с това.

and wholly contrary to the Jewish laws. No two witnesses had agreed on any matter except those who testified regarding Jesus' statement about destroying the temple and raising it again in three days. And even concerning that point, no witnesses spoke for the defense, and neither was Jesus asked to explain his intended meaning.

Единственият въпрос, по който трибуналът можа да проведе последователно съдене, беше богохулството, но и това би се основавало изцяло на собствените показания на Иисус. Даже по обвинението в богохулство не беше проведено официалното гласуване, необходимо за произнасяне на смъртна присъда.

184:5.7 (1985.8) The only point the court could have consistently judged him on was that of blasphemy, and that would have rested entirely on his own testimony. Even concerning blasphemy, they failed to cast a formal ballot for the death sentence.

И сега те си позволиха да формулират три обвинения, с които им предстоеше да отидат при Пилат, без да изслушат нито един свидетел и след като взеха решение в отсъствието на обвиняемия. След това трима фарисеи напуснаха залата на съда; те се домогваха до смъртта на Иисус, но не желаеха да произнасят срещу него обвинения в отсъствието на свидетелите и обвиняемия.

184:5.8 (1985.9) And now they presumed to formulate three charges, with which to go before Pilate, on which no witnesses had been heard, and which were agreed upon while the accused prisoner was absent. When this was done, three of the Pharisees took their leave; they wanted to see Jesus destroyed, but they would not formulate charges against him without witnesses and in his absence.

Иисус повече не се яви пред Синедриона. Те не желаеха отново да го гледат в очите и да съдят неговия невинен живот. Иисус не знаеше (като човек) за тези официални обвинения, докато не ги чу от устата на Пилат.

184:5.9 (1986.1) Jesus did not again appear before the Sanhedrist court. They did not want again to look upon his face as they sat in judgment upon his innocent life. Jesus did not know (as a man) of their formal charges until he heard them recited by Pilate.

По времето на второто заседание на трибунала, когато Иисус беше в стаята с Йоан и стражите – няколко жени, служещи в двореца на първосвещеника, дойдоха заедно със своите приятелки да погледнат странния затворник и една от тях попита: "Ти ли си Месията, Синът Божий?" Иисус отговори: "Ако ви кажа, няма да ми повярвате; а ако ви попитам, няма да отговорите."

184:5.10 (1986.2) While Jesus was in the room with John and the guards, and while the court was in its second session, some of the women about the high priest's palace, together with their friends, came to look upon the strange prisoner, and one of them asked him, "Are you the Messiah, the Son of God?" And Jesus answered: "If I tell you, you will not believe me; and if I ask you, you will not answer."

В шест часа сутринта Иисус го изведоха от дома на Каяфа, за да го отведат при Пилат за потвърждаване на смъртната присъда, толкова несправедливо и незаконно произнесена от Синедриона.

184:5.11 (1986.3) At six o'clock that morning Jesus was led forth from the home of Caiaphas to appear before Pilate for confirmation of the sentence of death which this Sanhedrist court had so unjustly and irregularly decreed.

Документ 185. Съдът на Пилат

⇦ 184 Книгата Урантия 186 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 185. СЪДЪТ НА ПИЛАТ

Секции

Въведение
1. Понтий Пилат
2. Иисус застава пред Пилат
3. Насаме с Пилат
4. Иисус застава пред Ирод
5. Иисус се връща при Пилат
6. Последното възвание на Пилат
7. Последната беседа с Пилат
8. Трагичната капитулация на Пилат

PAPER 185
THE TRIAL BEFORE PILATE

SECTIONS

Introduction
1. Pontius Pilate
2. Jesus Appears Before Pilate
3. The Private Examination by Pilate
4. Jesus Before Herod
5. Jesus Returns to Pilate
6. Pilate's Last Appeal
7. Pilate's Last Interview
8. Pilate's Tragic Surrender

Въведение

МАЛКО след шест часа сутринта в петък, 7 април 30 г. от н.е., Иисус го доведоха при Пилат – римския прокурор на Юдея, Самария и Идумея, който се подчинява непосредствено на легата на Сирия. Храмовата стража отведе Учителя при римския управител вързан, съпровождан от приблизително петдесет обвинители, включвайки членовете на Синедриона (основно садукеи), Юда Искариот и първосвещеника Каяфа, както и апостол Йоан. Ханан не беше сред тях.

Пилат беше вече на крак, готов за приема на ранните посетители, тъй като тези, които предишната вечер си бяха осигурили неговото съгласие за използване на римските войници за ареста на Сина Човешки, му бяха съобщили, че ще доведат Иисус рано сутринта. Беше решено, че съдът ще се състои пред преторията, пристроена към крепостта Антония, където Пилат и неговата жена отсядаха при посещенията си в Йерусалим.

INTRODUCTION

185:0.1 (1987.1) SHORTLY after six o'clock on this Friday morning, April 7, A.D. 30, Jesus was brought before Pilate, the Roman procurator who governed Judea, Samaria, and Idumea under the immediate supervision of the legatus of Syria. The Master was taken into the presence of the Roman governor by the temple guards, bound, and was accompanied by about fifty of his accusers, including the Sanhedrist court (principally Sadduceans), Judas Iscariot, and the high priest, Caiaphas, and by the Apostle John. Annas did not appear before Pilate.

185:0.2 (1987.2) Pilate was up and ready to receive this group of early morning callers, having been informed by those who had secured his consent, the previous evening, to employ the Roman soldiers in arresting the Son of Man, that Jesus would be early brought before him. This trial was arranged to take place in front of the praetorium, an addition to the fortress of Antonia, where Pilate and his wife made their headquarters when stopping in Jerusalem.

Макар че Пилат проведе значителна част от разпита на подсъдимия в залите на преторията, публичното дознание се провеждаше извън стъпалата, които водеха към главния вход. Това беше отстъпка на юдеите: в този ден от приготвленията за Пасхата те се отказваха да влизат в езическите здания, където, както те се опасяваха, можеше да се използва закваска. Такова поведение не само би ги осквернило и не само не би позволило да участват в следобедното празненство на благодарността, но и би ги заставило да извършат очистителните обреди след залез слънце, преди да имат правото да споделят пасхалната трапеза.

185:0.3 (1987.3) Though Pilate conducted much of Jesus' examination within the praetorium halls, the public trial was held outside on the steps leading up to the main entrance. This was a concession to the Jews, who refused to enter any gentile building where leaven might be used on this day of preparation for the Passover. Such conduct would not only render them ceremonially unclean and thereby debar them from partaking of the afternoon feast of thanksgiving but would also necessitate their subjection to purification ceremonies after sundown, before they would be eligible to partake of the Passover supper.

Макар че тези юдеи никак не ги смущаваше, че целта на техните заговори беше узаконеното убийство на Иисус, те продължаваха педантично да съблюдават всичко, което се отнасяше до ритуалната чистота и установените традиции. И тези евреи не бяха единствените, които не можеха да видят висшите свещени задължения от божествен характер, педантично отделяйки внимание на това, което има нищожно значение за благополучието на човека както във времето, така и във вечността.

185:0.4 (1987.4) Although these Jews were not at all bothered in conscience as they intrigued to effect the judicial murder of Jesus, they were nonetheless scrupulous regarding all these matters of ceremonial cleanness and traditional regularity. And these Jews have not been the only ones to fail in the recognition of high and holy obligations of a divine nature while giving meticulous attention to things of trifling importance to human welfare in both time and eternity.

1. ПОНТИЙ ПИЛАТ

1. PONTIUS PILATE

Ако Понтий Пилат не беше достатъчно добър владетел пред умелите управители на малките провинции, Тиберий едва ли би му позволил в течение на десет години да запази за себе си длъжността на прокуратор на Юдея. Макар че беше доста добър администратор, той беше морален страхливец. Бидейки ограничен човек, той не можа да разбере характера на своята задача като управител на евреите. Не можа да осъзнае, че юдеите притежават *истинска* религия – вяра, за която са готови да приемат смъртта, и че милион хора, разхвърляни по всички ъгълчета на империята, гледат на Йерусалим като на светиня на своята вяра и смятат Синедриона за най-висшия земен съд.

185:1.1 (1987.5) If Pontius Pilate had not been a reasonably good governor of the minor provinces, Tiberius would hardly have suffered him to remain as procurator of Judea for ten years. Although he was a fairly good administrator, he was a moral coward. He was not a big enough man to comprehend the nature of his task as governor of the Jews. He failed to grasp the fact that these Hebrews had a *real* religion, a faith for which they were willing to die, and that millions upon millions of them, scattered here and there throughout the empire, looked to Jerusalem as the shrine of their faith and held the Sanhedrin in respect as the highest tribunal on earth.

Пилат не обичаше евреите и тази дълбоко вкоренена ненавист беше започнала да се проявява отдавна. От всички римски провинции нито една не му беше така трудно да управлява, както Юдея. Пилат никога истински не разбра проблема, свързан с управлението на евреите, и затова още в самото начало на своето управление допусна цял ред погубващи и фактически съдбовни грешки. Именно тези грешки дадоха на евреите такава власт над него. Ако те се стремяха да

185:1.2 (1988.1) Pilate did not love the Jews, and this deep-seated hatred early began to manifest itself. Of all the Roman provinces, none was more difficult to govern than Judea. Pilate never really understood the problems involved in the management of the Jews and, therefore, very early in his experience as governor, made a series of almost fatal and well-nigh suicidal blunders. And it was these blunders that gave the Jews such power over him. When they wanted to influence his decisions, all they had to do was to threaten an uprising, and Pilate would speedily capitulate. And

повлияят на неговите решения, беше достатъчно да заплашат с въстание и Пилат бързо капитулираше. Тази явна нерешителност на прокуратора или отсъствието на морална смелост се обясняваше на първо място с няколко минали сблъсъци с юдеите, както и с това, че във всеки от тези случаи той търпеше поражение. Евреите знаеха, че Пилат се страхува от тях и се бои да не падне в очите на Тиберий, и те неведнъж използваха това, поставяйки управителя в страшно неизгодно положение.

this apparent vacillation, or lack of moral courage, of the procurator was chiefly due to the memory of a number of controversies he had had with the Jews and because in each instance they had worsted him. The Jews knew that Pilate was afraid of them, that he feared for his position before Tiberius, and they employed this knowledge to the great disadvantage of the governor on numerous occasions.

Неодобрителното отношение на евреите към Пилат се създаде в резултат на цял ред злощастни сблъсъци. В първия случай той не прие сериозно тяхното дълбоко вкоренило се предубеждение против всякакви изображения като символ на идолопоклонството. Затова, за разлика от своя предшественик, той позволи на войниците да влязат в Йерусалим, без да свалят изображенията на кесаря от своите знамена. Пет дни голяма делегация на юдеите неотстъпно следваше Пилат, умолявайки го да заповяда да свалят тези изображения от военните знамена. Пилат категорично отказа да удовлетвори тяхната молба, заплашвайки с незабавна смърт. Бидейки скептик, Пилат не разбираше, че хората, притежаващи силни религиозни чувства, без колебание ще умрат за своите религиозни убеждения, затова той беше поразен, когато тези юдеи се строиха предизвикателно пред неговия дворец, паднаха ничком и му известиха, че са готови да умрат. Пилат разбра, че е отправил заплаха, която не желае да приведе в изпълнение. Той отстъпи, заповядвайки да снемат изображенията от войнските знамена в Йерусалим, и от този ден в значителна степен се оказа заложник на капризите на юдейските водачи, които по такъв начин намериха слабото му място: да отправя заплахи, които сам не желае да приведе в изпълнение.

185:1.3 (1988.2) Pilate's disfavor with the Jews came about as a result of a number of unfortunate encounters. First, he failed to take seriously their deep-seated prejudice against all images as symbols of idol worship. Therefore he permitted his soldiers to enter Jerusalem without removing the images of Caesar from their banners, as had been the practice of the Roman soldiers under his predecessor. A large deputation of Jews waited upon Pilate for five days, imploring him to have these images removed from the military standards. He flatly refused to grant their petition and threatened them with instant death. Pilate, himself being a skeptic, did not understand that men of strong religious feelings will not hesitate to die for their religious convictions; and therefore was he dismayed when these Jews drew themselves up defiantly before his palace, bowed their faces to the ground, and sent word that they were ready to die. Pilate then realized that he had made a threat which he was unwilling to carry out. He surrendered, ordered the images removed from the standards of his soldiers in Jerusalem, and found himself from that day on to a large extent subject to the whims of the Jewish leaders, who had in this way discovered his weakness in making threats which he feared to execute.

Впоследствие Пилат реши да възстанови загубения си престиж и заповяда да окачат върху стените на двореца на Ирод в Йерусалим щитове с изображения на императора, каквито обикновено се използваха за поклонение на кесаря. Юдеите се възмутиха. Но Пилат беше непреклонен и се отказа да изслуша техните протести. Евреите без отлагане се обърнаха с жалба в Рим и императорът също толкова бързо заповяда да махнат оскърбителните щитове. След това Пилат падна в очите им още по-ниско.

185:1.4 (1988.3) Pilate subsequently determined to regain this lost prestige and accordingly had the shields of the emperor, such as were commonly used in Caesar worship, put up on the walls of Herod's palace in Jerusalem. When the Jews protested, he was adamant. When he refused to listen to their protests, they promptly appealed to Rome, and the emperor as promptly ordered the offending shields removed. And then was Pilate held in even lower esteem than before.

Още една причина за огромната немилост на Пилат сред евреите стана това, че той се осмели да взема пари от храмовата хазна за заплащане строителството на новия водопровод, който трябваше да подобри

185:1.5 (1988.4) Another thing which brought him into great disfavor with the Jews was that he dared to take money from the temple treasury to pay for the construction of a new aqueduct to provide increased water supply for the millions of visitors

снабдяването с вода на милионите посетители, събиращи се в Йерусалим по време на големите религиозни празници. Евреите смятаха, че само Синедрионът има право да се разпорежда с храмовите пари, и винаги ругаеха Пилат за неговото дръзко постановление. В резултат на това решение избухнаха не по-малко от десетки бунтове и беше пролята много кръв. Последното от сериозните избухвания на насилие беше свързано с убийството на голяма група галилейци, докато се молеха при жертвеника.

to Jerusalem at the times of the great religious feasts. The Jews held that only the Sanhedrin could disburse the temple funds, and they never ceased to inveigh against Pilate for this presumptuous ruling. No less than a score of riots and much bloodshed resulted from this decision. The last of these serious outbreaks had to do with the slaughter of a large company of Galileans even as they worshiped at the altar.

Показателно е, че макар този колеблив римски управител да пожертва Иисус поради своя страх пред евреите и за укрепване на личното си положение, в края на краищата той беше детрониран в резултат от безсмисленото убийство на самаряни във връзка с претенциите на един лъжемесия, който поведе своите отряди на планината Гаризим, където, както той твърдеше, бяха погребани храмовите съдове. След като този лъжемесия, независимо от своето обещание, не можа да покаже мястото, на което били скрити свещените съдове, избухнаха кървави бунтове. В резултат от това произшествие легатът на Сирия заповяда на Пилат да се върне в Рим. Тиберий умря, когато Пилат беше на път за Рим, и той не получи повторно назначение като прокуратор на Юдея. През целия си живот продължи да се разкайва, че е дал съгласие за разпъването на Иисус. Не получавайки милост от новия император, той се уедини в провинция Лозана, където впоследствие се самоуби.

185:1.6 (1988.5) It is significant that, while this vacillating Roman ruler sacrificed Jesus to his fear of the Jews and to safeguard his personal position, he finally was deposed as a result of the needless slaughter of Samaritans in connection with the pretensions of a false Messiah who led troops to Mount Gerizim, where he claimed the temple vessels were buried; and fierce riots broke out when he failed to reveal the hiding place of the sacred vessels, as he had promised. As a result of this episode, the legatus of Syria ordered Pilate to Rome. Tiberius died while Pilate was on the way to Rome, and he was not reappointed as procurator of Judea. He never fully recovered from the regretful condemnation of having consented to the crucifixion of Jesus. Finding no favor in the eyes of the new emperor, he retired to the province of Lausanne, where he subsequently committed suicide.

Клавдия Прокула, жената на Пилат, беше слушала много за Иисус от своята слугиня финикийка, повярвала в Евангелието на Царството. След смъртта на Пилат Клавдия стана една от видните проповеднички на благата вест.

185:1.7 (1989.1) Claudia Procula, Pilate's wife, had heard much of Jesus through the word of her maid-in-waiting, who was a Phoenician believer in the gospel of the kingdom. After the death of Pilate, Claudia became prominently identified with the spread of the good news.

Всичко това обяснява много събития от този трагичен петък. Лесно е да се разбере защо евреите си позволяваха да диктуват на Пилат своите условия – да го вдигнат в шест часа сутринта за съд над Иисус, както и защо без колебание заплашваха да го обвинят в измяна към императора, ако посмее да отклони техните искания да предаде Иисус на смърт.

185:1.8 (1989.2) And all this explains much that transpired on this tragic Friday forenoon. It is easy to understand why the Jews presumed to dictate to Pilate — to get him up at six o'clock to try Jesus — and also why they did not hesitate to threaten to charge him with treason before the emperor if he dared to refuse their demands for Jesus' death.

Уважаващ себе си римски управляващ, не оказал се в неизгодно положение поради отношенията с юдейските управители, никога не би позволил на тези кръвожадни религиозни фанатици да екзекутират човек, когото той сам е обявил за невинен, без да извърши приписваните му престъпления. Рим допусна огромна и стигнала далеч по последствия грешка, като изпрати в Палестина такъв

185:1.9 (1989.3) A worthy Roman governor who had not become disadvantageously involved with the rulers of the Jews would never have permitted these bloodthirsty religious fanatics to bring about the death of a man whom he himself had declared to be innocent of their false charges and without fault. Rome made a great blunder, a far-reaching error in earthly affairs, when she sent the second-rate Pilate to govern Palestine. Tiberius had better

посредствен управител като Пилат. Тиберий следваше да изпрати при евреите най-добрия управляващ в цялата империя.

have sent to the Jews the best provincial administrator in the empire.

2. ИИСУС ЗАСТАВА ПРЕД ПИЛАТ

Когато Иисус и неговите обвинители се събраха пред зданието на съда, римският управител излезе и, обръщайки се към него, попита: "В какво обвинявате този човек?" Садукеите и съветниците, които се стремяха, каквото и да стане, да премахнат Иисус от своя път, решиха да отидат при Пилат и да молят за утвърждаването на смъртната присъда над Иисус, без да повдигат срещу него каквито и да било конкретни обвинения. Затова представителят на Синедриона отговори на Пилат: "Ако този човек не беше престъпник, нямаше да го доведем при теб!"

Когато Пилат видя, че те не искат да излагат своите обвинения против Иисус, макар на него да му беше известно, че те цялата нощ са обсъждали неговата вина, той им отговори: "Тъй като вие сте формулирали конкретни обвинения, защо не вземете този човек и не го осъдите по вашите собствени закони?"

Тогава чиновникът на трибунала отговори на Пилат: "Законът не ни позволява да предаваме някого на смърт, а този смутител на спокойствието заслужава смърт за своите речи и дела. Затова дойдохме при теб за потвърждаване на това решение."

Това, че членовете на Синедриона се явиха при римския управител и предприеха опит да се отклонят от отговор, показва както тяхното враждебно и неприязнено отношение към Иисус, така и неуважението към справедливостта, честта и достойнството на Пилат. Какво безсрамие от страна на поданиците да се явиш при своя местен управител с молба да санкционира екзекуцията на човека, който беше лишен от справедлив съд и против когото даже не бяха повдигнати конкретни углавни обвинения!

Пилат знаеше някои неща за труда на Иисус сред евреите и реши, че повдиганите против него обвинения са свързани с нарушаването на юдейските религиозни закони; затова той се стремеше да предаде делото обратно на техния собствен съд. Освен това Пилат се наслаждаваше на това, че ги принуди публично да признаят своята неспособност да произнесат и приведат в изпълнение смъртна присъда даже по отношение на един от представителите на своя собствен народ, предизвикал у тях ожесточена и злобна ненавист.

2. JESUS APPEARS BEFORE PILATE

185:2.1 (1989.4) When Jesus and his accusers had gathered in front of Pilate's judgment hall, the Roman governor came out and, addressing the company assembled, asked, "What accusation do you bring against this fellow?" The Sadducees and councilors who had taken it upon themselves to put Jesus out of the way had determined to go before Pilate and ask for confirmation of the death sentence pronounced upon Jesus, without volunteering any definite charge. Therefore did the spokesman for the Sanhedrist court answer Pilate: "If this man were not an evildoer, we should not have delivered him up to you."

185:2.2 (1989.5) When Pilate observed that they were reluctant to state their charges against Jesus, although he knew they had been all night engaged in deliberations regarding his guilt, he answered them: "Since you have not agreed on any definite charges, why do you not take this man and pass judgment on him in accordance with your own laws?"

185:2.3 (1989.6) Then spoke the clerk of the Sanhedrin court to Pilate: "It is not lawful for us to put any man to death, and this disturber of our nation is worthy to die for the things which he has said and done. Therefore have we come before you for confirmation of this decree."

185:2.4 (1989.7) To come before the Roman governor with this attempt at evasion discloses both the ill-will and the ill-humor of the Sanhedrists toward Jesus as well as their lack of respect for the fairness, honor, and dignity of Pilate. What effrontery for these subject citizens to appear before their provincial governor asking for a decree of execution against a man before affording him a fair trial and without even preferring definite criminal charges against him!

185:2.5 (1989.8) Pilate knew something of Jesus' work among the Jews, and he surmised that the charges which might be brought against him had to do with infringements of the Jewish ecclesiastical laws; therefore he sought to refer the case back to their own tribunal. Again, Pilate took delight in making them publicly confess that they were powerless to pronounce and execute the death sentence upon even one of their own race whom they had come to despise with a bitter and envious hatred.

Няколко часа по-рано, малко преди полунощ и след като той позволи да се използват римски войници при ареста на Иисус, Пилат отново чу за Иисус и неговото учение от своята жена Клавдия, която частично прие юдаизма, а по-късно изцяло повярва в Евангелието на Иисус.

Пилат предпочиташе да отложи слушането, но видя, че юдейските водачи са изпълнени с решимост да продължат своето дело. Той знаеше, че настъпилият ден е не само ден за подготовка за Пасхата, но и петък, тоест време за приготовления за еврейската събота – денят за покой и молитви.

Изключително засегнат от непочтителния начин на обръщение на тези евреи, Пилат не искаше да се подчини на техните искания – да осъди Иисус на смърт без съд. Затова, изчаквайки няколко мига и не чувайки от тях обвинения по адрес на затворника, той се обърна към тях и каза: "Аз няма да осъдя този човек на смърт и нямам намерение да го разпитвам, докато не изложите своите обвинения против него в писмен вид."

Като чу тези думи на Пилат, първосвещеникът и другите членове на Синедриона дадоха знак на чиновника на съда, който връчи на Пилат писмените обвинения против Иисус. Те гласяха:

„Заседанието на Синедриона стигна до заключението, че този човек е престъпник и смутител на спокойствието на народа и че е виновен в следното:

1. Той развращава нашия народ и го подстрекава към въстание.

2. Той забранява на хората да плащат данък на кесаря.

3. Той нарича себе си „цар на юдеите" и проповядва създаването на ново царство."

По нито едно от тези обвинения Иисус не беше надлежно разпитан и не беше признат за виновен в установяването на законен ред. Той даже не беше чул тези обвинения, когато те бяха четени за пръв път, но Пилат заповяда да го доведат от преториума, където той се намираше под стража, и поиска да повторят тези обвинения в присъствието на Иисус.

Когато Иисус слушаше обвиненията, той прекрасно знаеше, че еврейският съд не го разпита по тези въпроси, знаеха това и Йоан Зеведеев, и обвинителите на Иисус. Но Учителят не отговори на тези лъжливи обвинения. Даже след като Пилат му предложи

185:2.6 (1990.1) It was a few hours previously, shortly before midnight and after he had granted permission to use Roman soldiers in effecting the secret arrest of Jesus, that Pilate had heard further concerning Jesus and his teaching from his wife, Claudia, who was a partial convert to Judaism, and who later on became a full-fledged believer in Jesus' gospel.

185:2.7 (1990.2) Pilate would have liked to postpone this hearing, but he saw the Jewish leaders were determined to proceed with the case. He knew that this was not only the forenoon of preparation for the Passover, but that this day, being Friday, was also the preparation day for the Jewish Sabbath of rest and worship.

185:2.8 (1990.3) Pilate, being keenly sensitive to the disrespectful manner of the approach of these Jews, was not willing to comply with their demands that Jesus be sentenced to death without a trial. When, therefore, he had waited a few moments for them to present their charges against the prisoner, he turned to them and said: "I will not sentence this man to death without a trial; neither will I consent to examine him until you have presented your charges against him in writing."

185:2.9 (1990.4) When the high priest and the others heard Pilate say this, they signaled to the clerk of the court, who then handed to Pilate the written charges against Jesus. And these charges were:

185:2.10 (1990.5) "We find in the Sanhedrist tribunal that this man is an evildoer and a disturber of our nation in that he is guilty of:

185:2.11 (1990.6) "1. Perverting our nation and stirring up our people to rebellion.

185:2.12 (1990.7) "2. Forbidding the people to pay tribute to Caesar.

185:2.13 (1990.8) "3. Calling himself the king of the Jews and teaching the founding of a new kingdom."

185:2.14 (1990.9) Jesus had not been regularly tried nor legally convicted on any of these charges. He did not even hear these charges when first stated, but Pilate had him brought from the praetorium, where he was in the keeping of the guards, and he insisted that these charges be repeated in Jesus' hearing.

185:2.15 (1990.10) When Jesus heard these accusations, he well knew that he had not been heard on these matters before the Jewish court, and so did John Zebedee and his accusers, but he made no reply to their false charges. Even when Pilate bade him answer his accusers, he opened not his mouth. Pilate was so astonished at the

да отговори на своите обвинители, той продължи да пази мълчание. Пилат беше толкова изумен от несправедливостта на цялата процедура и толкова поразен от мълчаливия и уверен маниер на Иисус да се сдържа, че той реши да отведе арестувания вътре и да го разпита лично.

Разумът на Пилат беше смутен; душата му беше изпълнена със страх пред евреите, а духът на прокуратора беше дълбоко развълнуван от зрелището на Иисус, величествено стоящ пред своите кръвожадни обвинители и гледащ ги не с мълчаливо презрение, а с израз на истинска жалост и скръбна любов.

unfairness of the whole proceeding and so impressed by Jesus' silent and masterly bearing that he decided to take the prisoner inside the hall and examine him privately.

185:2.16 (1990.11) Pilate was confused in mind, fearful of the Jews in his heart, and mightily stirred in his spirit by the spectacle of Jesus' standing there in majesty before his bloodthirsty accusers and gazing down on them, not in silent contempt, but with an expression of genuine pity and sorrowful affection.

3. НАСАМЕ С ПИЛАТ

Оставяйки стражите навън, Пилат прие Иисус и Йоан Зеведеев в своите Покои – тук той предложи на затворника да седне, седна до него и сам му зададе няколко въпроса. Пилат започна своя разговор с Иисус, уверявайки го, че не вярва в първия пункт на повдигнатото срещу него обвинение – за развращаване на народа и подстрекателство към въстание. След това той попита: "Призовавал ли си някога да не се плаща данък на кесаря?" Показвайки Йоан, Иисус каза: "Попитай него или някой друг човек, който е слушал моите учения." Пилат попита за това Йоан и Йоан даде показания относно доктрината на своя Учител и обясни, че Иисус и неговите апостоли са си платили налозите както на кесаря, така и на храма. Изслушвайки Йоан, Пилат каза: „Внимавай, не разказвай на никого за това, че съм говорил с теб." И Йоан винаги пазеше тази тайна.

След това Пилат се обърна и продължи с разпита на Иисус: "А сега относно третото обвинение, което се повдига против теб: явяваш ли се ти цар на юдеите?" Доколкото в гласа на Пилат имаше искрено любопитство, Иисус се усмихна на прокуратора и каза: "Пилат, ти от свое име ли питаш или повтаряш въпроса на моите обвинители?" На това с глас, в който звучаха нотки на възмущение, управителят отговори: "Нима аз съм юдеин? Твоят собствен народ и първосвещениците те доведоха и ме помолиха да те осъдя на смъртно наказание. Аз се съмнявам в обосноваността на тези обвинения и само се опитвам да изясня какво си извършил. Кажи ми – заявявал ли си, че си цар на юдеите, и опитвал ли си се да основеш ново царство?"

Тогава Иисус отговори на Пилат: "Нима не виждаш, че моето царство не е от този свят? Ако моето царство беше от този свят,

3. THE PRIVATE EXAMINATION BY PILATE

185:3.1 (1991.1) Pilate took Jesus and John Zebedee into a private chamber, leaving the guards outside in the hall, and requesting the prisoner to sit down, he sat down by his side and asked several questions. Pilate began his talk with Jesus by assuring him that he did not believe the first count against him: that he was a perverter of the nation and an inciter to rebellion. Then he asked, "Did you ever teach that tribute should be refused Caesar?" Jesus, pointing to John, said, "Ask him or any other man who has heard my teaching." Then Pilate questioned John about this matter of tribute, and John testified concerning his Master's teaching and explained that Jesus and his apostles paid taxes both to Caesar and to the temple. When Pilate had questioned John, he said, "See that you tell no man that I talked with you." And John never did reveal this matter.

185:3.2 (1991.2) Pilate then turned around to question Jesus further, saying: "And now about the third accusation against you, are you the king of the Jews?" Since there was a tone of possibly sincere inquiry in Pilate's voice, Jesus smiled on the procurator and said: "Pilate, do you ask this for yourself, or do you take this question from these others, my accusers?" Whereupon, in a tone of partial indignation, the governor answered: "Am I a Jew? Your own people and the chief priests delivered you up and asked me to sentence you to death. I question the validity of their charges and am only trying to find out for myself what you have done. Tell me, have you said that you are the king of the Jews, and have you sought to found a new kingdom?"

185:3.3 (1991.3) Then said Jesus to Pilate: "Do you not perceive that my kingdom is not of this world? If my kingdom were of this world, surely would my

учениците ми непременно щяха да се бият в моя защита, за да не бъда предаден в ръцете на юдеите. Моето присъствие тук, пред теб, с вързани ръце, е достатъчно, за да покаже на всички хора, че моето царство е духовно владение – братство между хората, които благодарение на вярата и с помощта на любовта станаха синове Божии. И това спасение е подготвено както за юдеина, така и за езичника."

disciples fight that I should not be delivered into the hands of the Jews. My presence here before you in these bonds is sufficient to show all men that my kingdom is a spiritual dominion, even the brotherhood of men who, through faith and by love, have become the sons of God. And this salvation is for the gentile as well as for the Jew."

"Следователно ти все пак се явяваш цар?" – попита Пилат. И Иисус отговори: "Да, аз съм именно такъв цар и моето царство – това е семейството на вероизповедните синове на моя небесен Отец. Затова се родих в този свят – за да покажа моя Отец на всички хора и да свидетелствам за истината Божия. Така и сега аз ти заявявам, че всеки, който обича истината, чува моя глас."

185:3.4 (1991.4) "Then you are a king after all?" said Pilate. And Jesus answered: "Yes, I am such a king, and my kingdom is the family of the faith sons of my Father who is in heaven. For this purpose was I born into this world, even that I should show my Father to all men and bear witness to the truth of God. And even now do I declare to you that every one who loves the truth hears my voice."

Тогава Пилат – полунасмешливо, полусериозно – каза: "Истина … какво е истината – кой знае?"

185:3.5 (1991.5) Then said Pilate, half in ridicule and half in sincerity, "Truth, what is truth — who knows?"

Пилат беше неспособен да постигне смисъла в думите на Иисус, както не можеше да разбере и природата на неговото духовно царство, но сега той беше уверен в това, че затворникът не е извършил нищо, което би заслужавало смъртно наказание. Един поглед на Иисус лице в лице беше достатъчен, за да убеди даже Пилат, че този мек и уморен, но величествен и честен човек не е свиреп и опасен революционер, стремящ се да се утвърди на светския трон на Израил. Както му се стори на Пилат, той отчасти разбра какво е имал предвид Иисус, наричайки себе си „цар", тъй като той беше запознат с ученията на стоиците, които заявяваха, че "мъдрецът е цар". Пилат беше дълбоко убеден, че Иисус не е опасен подстрекател на въстания, а само един безобиден мечтател, невинен фанатик.

185:3.6 (1991.6) Pilate was not able to fathom Jesus' words, nor was he able to understand the nature of his spiritual kingdom, but he was now certain that the prisoner had done nothing worthy of death. One look at Jesus, face to face, was enough to convince even Pilate that this gentle and weary, but majestic and upright, man was no wild and dangerous revolutionary who aspired to establish himself on the temporal throne of Israel. Pilate thought he understood something of what Jesus meant when he called himself a king, for he was familiar with the teachings of the Stoics, who declared that "the wise man is king." Pilate was thoroughly convinced that, instead of being a dangerous seditionmonger, Jesus was nothing more or less than a harmless visionary, an innocent fanatic.

След като разпита Учителя, Пилат се върна при първосвещениците и обвинителите на Иисус и каза: "Аз разпитах този човек и не намерих в него никаква вина. Не смятам, че той е виновен за престъпленията, в които го обвинявате; мисля, че следва да го освободите." Чувайки това, юдеите изпаднаха в такава ярост, че гръмко закрещяха, искайки за Иисус смърт, а един от членовете на Синедриона решително излезе напред и приближавайки се към Пилат, каза: "Този човек подстрекава народа от Галилея по цялата Юдея. Това е смутител и злодей. Ти още дълго ще съжаляваш, ако пуснеш този нечестивец на свобода."

185:3.7 (1991.7) After questioning the Master, Pilate went back to the chief priests and the accusers of Jesus and said: "I have examined this man, and I find no fault in him. I do not think he is guilty of the charges you have made against him; I think he ought to be set free." And when the Jews heard this, they were moved with great anger, so much so that they wildly shouted that Jesus should die; and one of the Sanhedrists boldly stepped up by the side of Pilate, saying: "This man stirs up the people, beginning in Galilee and continuing throughout all Judea. He is a mischief-maker and an evildoer. You will long regret it if you let this wicked man go free."

На Пилат със сила му натрапиха решението. Затова, не знаейки как да постъпи с Иисус и чувайки от тях, че Иисус е започнал

185:3.8 (1992.1) Pilate was hard pressed to know what to do with Jesus; therefore, when he heard them say that he began his work in Galilee, he thought to avoid the responsibility of deciding the

своя труд в Галилея, той реши да се отклони от отговорността за решение по това дело – поне да го отложи във времето и да помисли, и изпрати Иисус при Ирод, който се намираше по това време в града по случай Пасхата. Пилат също така се надяваше, че този жест ще помогне да се смекчат отношенията между него и Ирод, които вече в течение на известно време оставаха натегнати поради многобройните разногласия по въпросите на разделението на властта.

case, at least to gain time for thought, by sending Jesus to appear before Herod, who was then in the city attending the Passover. Pilate also thought that this gesture would help to antidote some of the bitter feeling which had existed for some time between himself and Herod, due to numerous misunderstandings over matters of jurisdiction.

Извиквайки стражниците, Пилат каза: “Този човек е от Галилея. Отведете го незабавно за разпит при Ирод, а след това ми доложете за изводите.” И те отведоха Иисус при Ирод.

185:3.9 (1992.2) Pilate, calling the guards, said: “This man is a Galilean. Take him forthwith to Herod, and when he has examined him, report his findings to me.” And they took Jesus to Herod.

4. ИИСУС ЗАСТАВА ПРЕД ИРОД

4. JESUS BEFORE HEROD

Когато Ирод Антипа отсядаше в Йерусалим, той се разполагаше в древния макавейски дворец на Ирод Велики и именно тук, в дома на предишния цар, беше доведен Иисус от храмовата стража, съпровождан от своите обвинители и растящата тълпа. Ирод беше слушал много за Иисус, който предизвикваше у него огромно любопитство. Когато Синът Човешки застана пред него тази сутрин в петък, нечестивият идумеянин нито за миг не си спомни юношата, който някога се яви при него в Сепфорис с молба за справедливо решение по въпроса за парите, падащи се на неговия баща, загинал в резултат от нещастен случай при строителството на общественото здание. Доколкото на Ирод беше известно, той никога не се беше срещал с Иисус, макар че Учителят премного го беше безпокоил, докато основната област на неговия труд оставаше Галилея. Сега, когато Иисус се намираше в ръцете на Пилат и юдеите, Ирод желаеше да го види, бидейки уверен, че в бъдеще вече няма да го грози каквато и да било опасност от негова страна. Ирод беше слушал много за чудесата, сътворени от Иисус, и много се надяваше да стане свидетел на едно от тези чудеса.

185:4.1 (1992.3) When Herod Antipas stopped in Jerusalem, he dwelt in the old Maccabean palace of Herod the Great, and it was to this home of the former king that Jesus was now taken by the temple guards, and he was followed by his accusers and an increasing multitude. Herod had long heard of Jesus, and he was very curious about him. When the Son of Man stood before him, on this Friday morning, the wicked Idumean never for one moment recalled the lad of former years who had appeared before him in Sepphoris pleading for a just decision regarding the money due his father, who had been accidentally killed while at work on one of the public buildings. As far as Herod knew, he had never seen Jesus, although he had worried a great deal about him when his work had been centered in Galilee. Now that he was in custody of Pilate and the Judeans, Herod was desirous of seeing him, feeling secure against any trouble from him in the future. Herod had heard much about the miracles wrought by Jesus, and he really hoped to see him do some wonder.

Когато доведоха Иисус при Ирод, тетрархът беше поразен от неговия величествен вид и спокойно, хладнокръвно изражение на лицето. Около петнадесет минути Ирод задаваше на Иисус своите въпроси, но Учителят нищо не отговаряше. Ирод го дразнеше и се опитваше да го накара да направи чудо, но Иисус не реагираше на неговите въпроси и жлъчни насмешки.

185:4.2 (1992.4) When they brought Jesus before Herod, the tetrarch was startled by his stately appearance and the calm composure of his countenance. For some fifteen minutes Herod asked Jesus questions, but the Master would not answer. Herod taunted and dared him to perform a miracle, but Jesus would not reply to his many inquiries or respond to his taunts.

След това Ирод се обърна към първосвещениците и садукеите, изслушвайки техните обвинения, узна още повече от това,

185:4.3 (1992.5) Then Herod turned to the chief priests and the Sadducees and, giving ear to their accusations, heard all and more than Pilate had

което беше доложено на Пилат за мнимите злодеяния на Сина Човешки. Накрая – убеждавайки се, че Иисус няма да започне нито да разговаря, нито да прави за него чудеса – Ирод, дразнейки го известно време, го облече в стара лилава царска роба и го изпрати обратно при Пилат. Ирод знаеше, че в Юдея Иисус не попада под негова юрисдикция. Макар че щеше да се радва да се избави завинаги от Иисус в Галилея, той благодари на съдбата за това, че именно Пилат е поел отговорността за неговата смърт. Ирод така и не се оправи от страха, който го преследваше след убийството на Йоан Кръстител. От време на време даже започваше да подозира, че Иисус е възкръсналият Йоан. Сега той се освободи от страха, доколкото видя, че Иисус е изцяло друг човек в сравнение с пламенния пророк, посмял открито да го разобличи и да осъди личния му живот.

listened to regarding the alleged evil doings of the Son of Man. Finally, being convinced that Jesus would neither talk nor perform a wonder for him, Herod, after making fun of him for a time, arrayed him in an old purple royal robe and sent him back to Pilate. Herod knew he had no jurisdiction over Jesus in Judea. Though he was glad to believe that he was finally to be rid of Jesus in Galilee, he was thankful that it was Pilate who had the responsibility of putting him to death. Herod never had fully recovered from the fear that cursed him as a result of killing John the Baptist. Herod had at certain times even feared that Jesus was John risen from the dead. Now he was relieved of that fear since he observed that Jesus was a very different sort of person from the outspoken and fiery prophet who dared to expose and denounce his private life.

5. ИИСУС СЕ ВРЪЩА ПРИ ПИЛАТ

Когато стражите доведоха Иисус при Пилат, той излезе на стълбите пред входа към преторията, където беше поставено неговото съдийско кресло, и повиквайки при себе си първосвещениците и членовете на Синедриона, каза: “Вие ми доведохте този човек, обвинявайки го, че той развращава народа, забранява да се плащат налозите и твърди, че е юдейски цар. Аз проведох дознание и не го намирам виновен в тези престъпления. Нещо повече, изобщо не виждам в него каквато и да било вина. След това го изпратих при Ирод и тетрархът явно е стигнал до същия извод, защото го изпрати обратно при нас. Този човек явно не е извършил нищо такова, което да бъде наказано със смъртно наказание. Ако вие както преди смятате, че следва да бъде наказан, то преди да го пусна, аз съм готов да го подложа на бичуване.”

Евреите вече бяха готови да вдигнат шумен протест против освобождаването на Иисус, когато огромна тълпа дойде до преторията, за да моли Пилат за освобождаване на един от затворниците в чест на Пасхата. От известно време беше прието римските управители да позволяват на народа да реши кого от затворниците или осъдените следва да освободи на Пасхата. И сега, когато тази тълпа се яви при него, за да моли за освобождаването на затворник, Пилат помисли, че доколкото Иисус само до неотдавна се ползваше с огромната благосклонност на народа, на него вероятно ще му се отдаде да се измъкне от

5. JESUS RETURNS TO PILATE

185:5.1 (1993.1) When the guards had brought Jesus back to Pilate, he went out on the front steps of the praetorium, where his judgment seat had been placed, and calling together the chief priests and Sanhedrists, said to them: “You brought this man before me with charges that he perverts the people, forbids the payment of taxes, and claims to be king of the Jews. I have examined him and fail to find him guilty of these charges. In fact, I find no fault in him. Then I sent him to Herod, and the tetrarch must have reached the same conclusion since he has sent him back to us. Certainly, nothing worthy of death has been done by this man. If you still think he needs to be disciplined, I am willing to chastise him before I release him.”

185:5.2 (1993.2) Just as the Jews were about to engage in shouting their protests against the release of Jesus, a vast crowd came marching up to the praetorium for the purpose of asking Pilate for the release of a prisoner in honor of the Passover feast. For some time it had been the custom of the Roman governors to allow the populace to choose some imprisoned or condemned man for pardon at the time of the Passover. And now that this crowd had come before him to ask for the release of a prisoner, and since Jesus had so recently been in great favor with the multitudes, it occurred to Pilate that he might possibly extricate himself from his predicament by proposing to this group that, since Jesus was now a prisoner before his judgment

затруднителното положение, ако предложи на тези хора да освободят галилееца в чест на Пасхата като жест на добра воля, тъй като сега Иисус е затворник, изправен пред неговия съд.

Тълпата нахлу на стъпалата на зданието и Пилат чу, че те викат името на Варава. Варава беше известен политически агитатор, грабител и убиец; син на свещеник, малко преди това той беше хванат на местопрестъплението при извършване на убийство и ограбване на йерихонския път. Този човек беше осъден на смърт и неговата екзекуция трябваше да се състои веднага след завършване на празнуването на Пасхата.

Пилат стана и обясни на тълпата, че Иисус му е бил доведен от първосвещениците, искащи неговата смърт на основание определени обвинения, и че той не смята този човек за заслужаващ смърт. Пилат каза: "Затова кого от тях предпочитате да освободя – убиеца Варава или този Иисус от Галилея?" И когато Пилат каза това, първосвещениците и членовете на съда на Синедриона в един глас с максимална сила закрещяха: „Варава, Варава!" И когато хората видяха, че първосвещениците искат смъртта на Иисус, те бързо се присъединиха към тези, които гръмко изискваха да го лишат от живот, и започнаха шумно да настояват за освобождаването на Варава.

Няколко дни по-рано Иисус внушаваше на тези хора благоговеен трепет, но тълпата не уважаваше този, който, назовавайки се „Син Божий", сега беше арестуван от първосвещениците и управителите и доведен на съд при Пилат, който решаваше да го екзекутира или помилва. Иисус можеше да бъде герой в очите на народа, когато очистваше храма от сарафи и търговци, но не тогава, когато стана несъпротивляващ се затворник в ръцете на враговете и на съд, определящ неговата участ.

Пилат се ядоса, виждайки как първосвещениците искат да се прости на известния убиец и едновременно се домогват до кръвта на Иисус. Той разбираше техните престъпни намерения и ненавист, виждаше тяхната пристрастност и завист. Затова им каза: "Как можете да предпочетете живота на престъпник пред живота на човек, единствената вина на когото се състои в това, че в преносен смисъл нарича себе си „юдейски цар"?" Но Пилат не трябваше да казва това. Евреите бяха горд народ и макар че в тези времена се намираха под политическия ярем на Рим, те се надяваха на идването на Месията, който би ги освободил от бремето на друговерците чрез огромна

seat, he release to them this man of Galilee as the token of Passover good will.

185:5.3 (1993.3) As the crowd surged up on the steps of the building, Pilate heard them calling out the name of one Barabbas. Barabbas was a noted political agitator and murderous robber, the son of a priest, who had recently been apprehended in the act of robbery and murder on the Jericho road. This man was under sentence to die as soon as the Passover festivities were over.

185:5.4 (1993.4) Pilate stood up and explained to the crowd that Jesus had been brought to him by the chief priests, who sought to have him put to death on certain charges, and that he did not think the man was worthy of death. Said Pilate: "Which, therefore, would you prefer that I release to you, this Barabbas, the murderer, or this Jesus of Galilee?" And when Pilate had thus spoken, the chief priests and the Sanhedrin councilors all shouted at the top of their voices, "Barabbas, Barabbas!" And when the people saw that the chief priests were minded to have Jesus put to death, they quickly joined in the clamor for his life while they loudly shouted for the release of Barabbas.

185:5.5 (1993.5) A few days before this the multitude had stood in awe of Jesus, but the mob did not look up to one who, having claimed to be the Son of God, now found himself in the custody of the chief priests and the rulers and on trial before Pilate for his life. Jesus could be a hero in the eyes of the populace when he was driving the money-changers and the traders out of the temple, but not when he was a nonresisting prisoner in the hands of his enemies and on trial for his life.

185:5.6 (1993.6) Pilate was angered at the sight of the chief priests clamoring for the pardon of a notorious murderer while they shouted for the blood of Jesus. He saw their malice and hatred and perceived their prejudice and envy. Therefore he said to them: "How could you choose the life of a murderer in preference to this man's whose worst crime is that he figuratively calls himself the king of the Jews?" But this was not a wise statement for Pilate to make. The Jews were a proud people, now subject to the Roman political yoke but hoping for the coming of a Messiah who would deliver them from gentile bondage with a great show of power and glory. They resented, more than Pilate could know, the intimation that this meek-mannered teacher of strange doctrines,

демонстрация на сила и слава. Пилат дори не можеше да си представи какво възмущение предизвикваше в тях даже намекът, че този смирен проповедник на странни доктрини, сега арестуван и обвиняем в престъпления, заслужаващи смъртна присъда, може да се нарече "царят юдейски". За тях неговите думи бяха оскърбление на всичко, което смятаха за свято и достойно за уважение в историята на своя народ, и затова всички те гръмко поискаха освобождаването на Варава и екзекуцията на Иисус.

Пилат знаеше, че Иисус не е виновен за това, в което го обвиняват, и ако беше справедлив и мъжествен съдия, щеше да го оправдае и пусне на свобода. Но той се боеше да отправи предизвикателство към храбрите юдеи и докато стоеше, не знаейки как да постъпи, пристигна куриер и му предаде запечатано послание от неговата жена Клавдия.

Пилат със знак показа на събралите се, че преди да се върне към това дело, желае да прочете съобщението. Отваряйки писмото на жена си, той прочете: "Моля те, не докосвай този невинен и праведен човек, когото наричат Иисус. Миналата нощ ми се наложи много да страдам заради него насън." Тази бележка не само изключително разстрои Пилат и с това отсрочи разглеждането на това дело, но също така, за нещастие, предостави на юдейските първенци много време, в течение на което те свободно сновяха в тълпата, убеждавайки хората да молят за освобождаването на Варава, и шумно искаха разпъването на Иисус.

Накрая Пилат отново се върна към очакващия своето решение проблем и се обърна към смесеното събрание, състоящо се от юдейските първенци и молещата за помилване тълпа: "Какво да правя с този, когото наричат „цар юдейски"?" И всички те закрещяха в един глас: "Разпъни! Разпъни го!" Единодушието на това искане на разнородната тълпа порази и изплаши Пилат – несправедливия и страхлив съдия.

И той отново попита: "Защо искате да разпънете този човек? Какво зло е извършил? Кой е готов да излезе и да свидетелства против него?" Но чувайки, че Пилат защитава Иисус, те само с нова сила закрещяха: " Разпъни! Разпъни го!"

Тогава Пилат повторно се обърна към юдеите по повод освобождаването на затворник в чест на Пасхата: "Отново ви питам: кого от затворените следва да освободя сега, когато празнувате своята Пасха?" И отново тълпата закреща: "Дай ни

now under arrest and charged with crimes worthy of death, should be referred to as "the king of the Jews." They looked upon such a remark as an insult to everything which they held sacred and honorable in their national existence, and therefore did they all let loose their mighty shouts for Barabbas's release and Jesus' death.

185:5.7 (1994.1) Pilate knew Jesus was innocent of the charges brought against him, and had he been a just and courageous judge, he would have acquitted him and turned him loose. But he was afraid to defy these angry Jews, and while he hesitated to do his duty, a messenger came up and presented him with a sealed message from his wife, Claudia.

185:5.8 (1994.1) Pilate indicated to those assembled before him that he wished to read the communication which he had just received before he proceeded further with the matter before him. When Pilate opened this letter from his wife, he read: "I pray you have nothing to do with this innocent and just man whom they call Jesus. I have suffered many things in a dream this night because of him." This note from Claudia not only greatly upset Pilate and thereby delayed the adjudication of this matter, but it unfortunately also provided considerable time in which the Jewish rulers freely circulated among the crowd and urged the people to call for the release of Barabbas and to clamor for the crucifixion of Jesus.

185:5.9 (1994.2) Finally, Pilate addressed himself once more to the solution of the problem which confronted him, by asking the mixed assembly of Jewish rulers and the pardon-seeking crowd, "What shall I do with him who is called the king of the Jews?" And they all shouted with one accord, "Crucify him! Crucify him!" The unanimity of this demand from the mixed multitude startled and alarmed Pilate, the unjust and fear-ridden judge.

185:5.10 (1994.3) Then once more Pilate said: "Why would you crucify this man? What evil has he done? Who will come forward to testify against him?" But when they heard Pilate speak in defense of Jesus, they only cried out all the more, "Crucify him! Crucify him!"

185:5.11 (1994.4) Then again Pilate appealed to them regarding the release of the Passover prisoner, saying: "Once more I ask you, which of these prisoners shall I release to you at this, your Passover time?" And again the crowd shouted, "Give us Barabbas!"

Варава!”

Тогава Пилат каза: “Ако аз освободя убиеца Варава, какво да правя с Иисус?” И отново тълпата закреща в един глас: ” Разпъни! Разпъни го!”

Пилат беше наплашен от нестихващия шум на тълпата, действаща под ръководството на първосвещениците и съветниците на Синедриона. При все това той реши да предприеме още един опит да умиротвори тълпата и да спаси Иисус.

185:5.12 (1994.5) Then said Pilate: “If I release the murderer, Barabbas, what shall I do with Jesus?” And once more the multitude shouted in unison, “Crucify him! Crucify him!”

185:5.13 (1994.6) Pilate was terrorized by the insistent clamor of the mob, acting under the direct leadership of the chief priests and the councilors of the Sanhedrin; nevertheless, he decided upon at least one more attempt to appease the crowd and save Jesus.

6. ПОСЛЕДНОТО ВЪЗВАНИЕ НА ПИЛАТ

Във всичко ставащо тази сутрин в петък в присъствието на Пилат участват само враговете на Иисус. Неговите многобройни приятели още не знаят за нощния арест и състоелия се рано сутринта съд или се скриват, за да избегнат арест и смъртна присъда поради това, че вярват в ученията на Иисус. В тълпата, шумно искаща смъртта на Учителя, се намират само неговите заклети врагове, както и неразумната и лесно управлявана тълпа.

Пилат реши за последен път да ги призове към състрадание. Боейки се да предизвиква тази подведена тълпа, гръмогласно домогваща се до кръвта на Иисус, той заповяда на еврейските стражи и римски войници да подложат Иисус на бичуване. Самата тази процедура беше несправедлива и незаконна, доколкото римският закон позволяваше да се бичуват само тези, които са осъдени на смърт чрез разпъване. За да подложат Иисус на изтезания, стражите го отведоха в откритие двор на преторията. За разлика от враговете на Иисус, Пилат присъстваше при наказанията и той прекъсна това подло малтретиране, заповядвайки да прекратят бичуването, и им показа със знак да доведат при него Иисус. Преди войниците да започнат да удрят Иисус, привързан към стълба за бичуване, със своите възлести камшици, те отново му надянаха пурпурната роба и сплитайки трънен венец, го сложиха на главата му. Поставяйки в ръката му тръстика вместо скиптър, те падаха пред него на колене и издевателстваха над него, казвайки: “Да живее царят юдейски!” И плюеха по него и го удряха по лицето с ръце. А един от тях, преди да го върне към Пилат, измъкна тоягата от неговите ръце и го удари по главата.

След това Пилат отведе този наранен и с изтичаща кръв затворник и показвайки го на пъстрата тълпа, каза: “Ето човека! Отново ви заявявам, че не намирам в него каквото и да било престъпление и след като го наказах с

6. PILATE’S LAST APPEAL

185:6.1 (1994.7) In all that is transpiring early this Friday morning before Pilate, only the enemies of Jesus are participating. His many friends either do not yet know of his night arrest and early morning trial or are in hiding lest they also be apprehended and adjudged worthy of death because they believe Jesus’ teachings. In the multitude which now clamors for the Master’s death are to be found only his sworn enemies and the easily led and unthinking populace.

185:6.2 (1995.1) Pilate would make one last appeal to their pity. Being afraid to defy the clamor of this misled mob who cried for the blood of Jesus, he ordered the Jewish guards and the Roman soldiers to take Jesus and scourge him. This was in itself an unjust and illegal procedure since the Roman law provided that only those condemned to die by crucifixion should be thus subjected to scourging. The guards took Jesus into the open courtyard of the praetorium for this ordeal. Though his enemies did not witness this scourging, Pilate did, and before they had finished this wicked abuse, he directed the scourgers to desist and indicated that Jesus should be brought to him. Before the scourgers laid their knotted whips upon Jesus as he was bound to the whipping post, they again put upon him the purple robe, and plaiting a crown of thorns, they placed it upon his brow. And when they had put a reed in his hand as a mock scepter, they knelt before him and mocked him, saying, “Hail, king of the Jews!” And they spit upon him and struck him in the face with their hands. And one of them, before they returned him to Pilate, took the reed from his hand and struck him upon the head.

185:6.3 (1995.2) Then Pilate led forth this bleeding and lacerated prisoner and, presenting him before the mixed multitude, said: “Behold the man! Again I declare to you that I find no crime in him, and having scourged him, I would release him.”

камшици, се каня да го пусна.”

Иисус Назарянин стоеше, облечен в стара пурпурна царска роба, с трънен венец, впил се в неговото благородно чело. Неговото лице беше в синини, а главата му беше сведена от страдания и скръб. Но нищо не беше способно да трогне сърцата на тези, които паднаха жертва на жестока ненавист и станаха роби на религиозни предразсъдъци. Тази гледка накара да потръпнат от ужас всички светове на огромната вселена, но то не трогна тези, които бяха решили, каквото и да стане, да унищожат Иисус.

Виждайки какво стана с Учителя и отърсвайки се от първоначалното изумление, те само все по-силно и по-силно закрещяха: “Разпъни го! Разпъни го! Разпъни го!”

Сега Пилат действително разбра колко безполезно е да апелира към техните предполагаеми чувства на състрадание. Той излезе напред и каза: “Виждам, че вие сте уверени, че този човек трябва да умре, но какво е направил, за да заслужи смъртта? Кой ще обяви неговото престъпление?”

Тогава самият първосвещеник излезе напред и, приближавайки се към Пилат, сърдито заяви: “Ние имаме свещен закон и по силата на този закон той трябва да умре, защото се представя за Син Божий.” Чувайки това, Пилат се изплаши още повече – не само заради юдеите, но и поради това, че си спомни посланието на своята жена и гръцките митове за спускащите се на земята богове; мисълта за това, че Иисус може да е божествена личност, го накара да затрепери. Той с жест заповяда на тълпата да млъкне, а сам хвана Иисус под ръка и отново го въведе вътре за по-нататъшен разпит. Страхът смути Пилат, суеверията го тормозеха, а упорството на тълпата лиши прокуратора от сили.

185:6.4 (1995.3) There stood Jesus of Nazareth, clothed in an old purple royal robe with a crown of thorns piercing his kindly brow. His face was bloodstained and his form bowed down with suffering and grief. But nothing can appeal to the unfeeling hearts of those who are victims of intense emotional hatred and slaves to religious prejudice. This sight sent a mighty shudder through the realms of a vast universe, but it did not touch the hearts of those who had set their minds to effect the destruction of Jesus.

185:6.5 (1995.4) When they had recovered from the first shock of seeing the Master’s plight, they only shouted the louder and the longer, “Crucify him! Crucify him! Crucify him!”

185:6.6 (1995.5) And now did Pilate comprehend that it was futile to appeal to their supposed feelings of pity. He stepped forward and said: “I perceive that you are determined this man shall die, but what has he done to deserve death? Who will declare his crime?”

185:6.7 (1995.6) Then the high priest himself stepped forward and, going up to Pilate, angrily declared: “We have a sacred law, and by that law this man ought to die because he made himself out to be the Son of God.” When Pilate heard this, he was all the more afraid, not only of the Jews, but recalling his wife’s note and the Greek mythology of the gods coming down on earth, he now trembled at the thought of Jesus possibly being a divine personage. He waved to the crowd to hold its peace while he took Jesus by the arm and again led him inside the building that he might further examine him. Pilate was now confused by fear, bewildered by superstition, and harassed by the stubborn attitude of the mob.

7. ПОСЛЕДНАТА БЕСЕДА С ПИЛАТ

Треперейки от страх, Пилат седна редом с Иисус и го попита: “Къде си роден? Кой си ти всъщност? Защо казват за теб, че си Син Божий?”

Но Иисус едва ли можеше да отговори на такива въпроси, когато ги задаваше страхливият, слаб и нерешителен съдия, който, макар че заявяваше за неговата пълна невинност, беше толкова несправедлив, че го подложи на телесно наказание, при това още преди той да бъде надлежно осъден на смъртно наказание. Иисус погледна Пилат право в очите, но нищо не отговори. Пилат

7. PILATE’S LAST INTERVIEW

185:7.1 (1995.7) As Pilate, trembling with fearful emotion, sat down by the side of Jesus, he inquired: “Where do you come from? Really, who are you? What is this they say, that you are the Son of God?”

185:7.2 (1996.1) But Jesus could hardly answer such questions when asked by a man-fearing, weak, and vacillating judge who was so unjust as to subject him to flogging even when he had declared him innocent of all crime, and before he had been duly sentenced to die. Jesus looked Pilate straight in the face, but he did not answer him. Then said Pilate: “Do you refuse to speak to me? Do you not realize that I still have power to release you or to

попита: „Защо отказваш да говориш с мен? Нима не разбираш, че както преди е в моя власт да те пусна или да те разпъна?" Тогава Иисус отговори: "Ти нямаше да имаш над мен никаква власт, ако нямаше за това воля свише. Нищо нямаше да можеш да направиш със Сина Човешки, ако не ти беше позволил това небесният Отец. Но твоята вина не е толкова голяма, защото не познаваш Евангелието. По-голям е грехът на онези, които ме предадоха на теб."

crucify you?" Then said Jesus: "You could have no power over me except it were permitted from above. You could exercise no authority over the Son of Man unless the Father in heaven allowed it. But you are not so guilty since you are ignorant of the gospel. He who betrayed me and he who delivered me to you, they have the greater sin."

Последният разговор с Иисус сериозно изплаши Пилат. Този морален страхливец и слабоволен съдия се огъваше под тежестта на двоен товар – суеверен страх пред Иисус и панически ужас пред юдейските водачи.

185:7.3 (1996.2) This last talk with Jesus thoroughly frightened Pilate. This moral coward and judicial weakling now labored under the double weight of the superstitious fear of Jesus and mortal dread of the Jewish leaders.

И отново Пилат излезе пред тълпата и заяви: "Аз съм уверен, че този човек само е оскърбил вашите религиозни чувства. Вие трябва да го вземете и да го съдите по своите закони. Какво ви дава основание да предполагате, че неговите учения се разминават с вашите традиции?"

185:7.4 (1996.3) Again Pilate appeared before the crowd, saying: "I am certain this man is only a religious offender. You should take him and judge him by your law. Why should you expect that I would consent to his death because he has clashed with your traditions?"

Пилат вече беше готов да пусне Иисус, когато Каяфа, първосвещеникът, се приближи до страхливия римски съдия и заплашително клатейки пред носа му пръст, изкреща така, че неговият злобен глас беше чут от цялата тълпа: "Ако освободиш този човек, значи ти не си приятел на кесаря и аз ще се погрижа императорът да узнае за всичко." Тази последна заплаха сломи Пилат. Страхът за неговото лично благополучие затъмни всички останали доводи и страхливият управител заповяда да доведат Иисус. Когато Учителят застана пред тях, Пилат го показа и с насмешка каза: "Ето ви вашия цар." И юдеите отвърнаха: "Да се маха! Разпъни го!" И тогава, с явна ирония и сарказъм, Пилат попита: "Вие искате да разпъна вашия цар?" И юдеите отвърнаха: "Да! Разпъни го! Ние нямаме друг цар освен кесаря!" И Пилат разбра, че не може да спаси Иисус, тъй като той не искаше да отправи предизвикателство към юдеите.

185:7.5 (1996.4) Pilate was just about ready to release Jesus when Caiaphas, the high priest, approached the cowardly Roman judge and, shaking an avenging finger in Pilate's face, said with angry words which the entire multitude could hear: "If you release this man, you are not Caesar's friend, and I will see that the emperor knows all." This public threat was too much for Pilate. Fear for his personal fortunes now eclipsed all other considerations, and the cowardly governor ordered Jesus brought out before the judgment seat. As the Master stood there before them, he pointed to him and tauntingly said, "Behold your king." And the Jews answered, "Away with him. Crucify him!" And then Pilate said, with much irony and sarcasm, "Shall I crucify your king?" And the Jews answered, "Yes, crucify him! We have no king but Caesar." And then did Pilate realize that there was no hope of saving Jesus since he was unwilling to defy the Jews.

8. ТРАГИЧНАТА КАПИТУЛАЦИЯ НА ПИЛАТ

Той стоеше пред тях – Синът Божий, въплътен в облика на Сина Човешки. Беше взет под стража без обяснение на причините, обвинен без предявяване на улики, осъден в отсъствие на свидетели, наказан със смъртно наказание без произнасяне на присъда от несправедлив съдия, признал, че не намира в него вина. Ако наричайки Иисус "царят юдейски", Пилат се надяваше да отправи предизвикателство към техния патриотизъм, той претърпя пълен провал. Не такъв цар

8. PILATE'S TRAGIC SURRENDER

185:8.1 (1996.5) Here stood the Son of God incarnate as the Son of Man. He was arrested without indictment; accused without evidence; adjudged without witnesses; punished without a verdict; and now was soon to be condemned to die by an unjust judge who confessed that he could find no fault in him. If Pilate had thought to appeal to their patriotism by referring to Jesus as the "king of the Jews," he utterly failed. The Jews were not expecting any such a king. The declaration of the chief priests and the Sadducees, "We have no

очакваха юдеите. Изявлението на първосвещениците и садукеите: “Ние нямаме друг цар освен кесаря”, потресе даже неблагоразумната тълпа, но сега беше вече твърде късно – даже ако тълпата се беше осмелила да застане на страната на Учителя, тя нямаше да може да го спаси.

Пилат се боеше от народни вълнения или безредици. Той не се реши да рискува нарушаването на общественото спокойствие по време на пасхалните празници в Йерусалим. Наскоро получил порицание от кесаря, не искаше да си навлича нови неприятности. Тълпата отговори с радостни викове, когато той нареди да пуснат Варава. След това заповяда да донесат съд с вода и пред целия народ си изми ръцете с думите: “Аз не съм виновен за кръвта на този човек. Вие решихте, че той трябва да умре, но аз не намерих в него никаква вина. Занимавайте се с това сами. Нека войниците го отведат.” В отговор той чу одобрителните възгласи на тълпата: “Нека кръвта му падне на нас и нашите деца!”

king but Caesar,” was a shock even to the unthinking populace, but it was too late now to save Jesus even had the mob dared to espouse the Master’s cause.

185:8.2 (1996.6) Pilate was afraid of a tumult or a riot. He dared not risk having such a disturbance during Passover time in Jerusalem. He had recently received a reprimand from Caesar, and he would not risk another. The mob cheered when he ordered the release of Barabbas. Then he ordered a basin and some water, and there before the multitude he washed his hands, saying: “I am innocent of the blood of this man. You are determined that he shall die, but I have found no guilt in him. See you to it. The soldiers will lead him forth.” And then the mob cheered and replied, “His blood be on us and on our children.”

Документ 186. Преди разпятието

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 186. ПРЕДИ РАЗПЯТИЕТО

Секции

Въведение
1. Краят на Юда Искариот
2. Отношението на Учителя
3. Верният Давид Зеведеев
4. Подготовката за разпятието
5. Смъртта на Иисус и Пасхата

Въведение

КОГАТО Иисус и неговите обвинители отиваха към Ирод, Учителят се обърна към апостол Йоан и каза: "Йоан, ти направи за мен всичко, което можеше. Върви при моята майка и я доведи, за да се види с мен, докато съм жив." Йоан не искаше да оставя своя Учител насаме с враговете, но чувайки неговата молба, той побърза да отиде във Витания, където цялото семейство на Иисус се беше събрало в очакване на вести в дома на Марта и Мария – сестрите на Лазар, когото Иисус възкреси от мъртвите.

В течение на сутринта куриерите няколко пъти носиха на Марта и Мария съобщения за хода на съда над Иисус. Но семейството на Иисус пристигна във Витания само няколко минути преди тук да се яви Йоан, предаващ молбата на Иисус – да се види с майка си преди смъртта. Когато Йоан Зеведеев им разказа за всичко, което се случи от времето на нощния арест на Иисус, Мария, неговата майка, веднага тръгна заедно с него, за да види своя най-голям син. По времето, когато Мария и Йоан стигнаха до града, римските войници вече доведоха Иисус на Голгота, където те трябваше да го разпънат.

PAPER 186 JUST BEFORE THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction
1. The End of Judas Iscariot
2. The Master's Attitude
3. The Dependable David Zebedee
4. Preparation for the Crucifixion
5. Jesus' Death in Relation to the Passover

INTRODUCTION

186:0.1 (1997.1) AS JESUS and his accusers started off to see Herod, the Master turned to the Apostle John and said: "John, you can do no more for me. Go to my mother and bring her to see me ere I die." When John heard his Master's request, although reluctant to leave him alone among his enemies, he hastened off to Bethany, where the entire family of Jesus was assembled in waiting at the home of Martha and Mary, the sisters of Lazarus whom Jesus raised from the dead.

186:0.2 (1997.2) Several times during the morning, messengers had brought news to Martha and Mary concerning the progress of Jesus' trial. But the family of Jesus did not reach Bethany until just a few minutes before John arrived bearing the request of Jesus to see his mother before he was put to death. After John Zebedee had told them all that had happened since the midnight arrest of Jesus, Mary his mother went at once in the company of John to see her eldest son. By the time Mary and John reached the city, Jesus, accompanied by the Roman soldiers who were to crucify him, had already arrived at Golgotha.

Когато Мария, майката на Иисус, тръгна заедно с Йоан към своя син, неговата сестра Рут отказа да остане с останалото домочадие. Доколкото тя, каквото и да стане, съпровождаше майка им, нейният брат Юда също тръгна с нея. Останалите членове на семейството на Иисус останаха във Витания под попечителството на Яков и почти всеки час куриерите на Давид Зеведеев им съобщаваха за хода на страшното злодеяние – екзекуцията на техния голям брат, Иисус Назарянин.

186:0.3 (1997.3) When Mary the mother of Jesus started out with John to go to her son, his sister Ruth refused to remain behind with the rest of the family. Since she was determined to accompany her mother, her brother Jude went with her. The rest of the Master's family remained in Bethany under the direction of James, and almost every hour the messengers of David Zebedee brought them reports concerning the progress of that terrible business of putting to death their eldest brother, Jesus of Nazareth.

1. КРАЯТ НА ЮДА ИСКАРИОТ

Беше около осем и половина, когато този петък Пилат завърши своя разпит и Учителят беше предаден на римските войници за разпъване. Още щом Иисус се оказа в ръцете на римляните, началникът на юдейската стража се върна заедно със своите хора в храма. След стражите вървяха първосвещеникът и останалите членове на Синедриона, отправили се към обичайното място за заседания – в храмовата зала от дялан камък. Тук вече ги чакаха много членове на Синедриона, на които им се искаше да знаят какво е станало с Иисус. Когато Каяфа докладва на Синедриона за хода на съда и произнасянето на присъдата над Иисус, при него се яви Юда с намерението на поиска награда за своята роля в арестуването на Учителя и произнасянето на смъртната му присъда.

Всичките тези евреи презираха Юда, изпитвайки по отношение на предателя единствено крайно отвращение. В течение на целия съд над Иисус пред Каяфа и по време на неговото пребиваване при Пилат Юда се измъчваше от угризения на съвестта поради своето предателско поведение. Освен това той започна да изпитва известно разочарование по отношение на наградата, която трябваше да получи за своите услуги на изменник. На него не му харесваше хладността и отчуждеността на юдейските власти; и все пак той се надяваше на щедро възнаграждение за своето страхливо поведение. Очакваше, че ще го поканят на заседанието на Синедриона, където ще му пеят дитирамби и ще му оказват съответните почести в знак на великата служба, която – утешаваше себе си Юда – отслужи за своя народ. Затова представете си огромното изумление на този егоистичен предател, когато слугата на първосвещеника го извика зад вратите на залата за заседания и тупвайки го по рамото, каза: "Юда, наредено ми е да ти заплатя за предателството на Иисус. Ето ти твоята награда." И като каза

1. THE END OF JUDAS ISCARIOT

186:1.1 (1997.4) It was about half past eight o'clock this Friday morning when the hearing of Jesus before Pilate was ended and the Master was placed in the custody of the Roman soldiers who were to crucify him. As soon as the Romans took possession of Jesus, the captain of the Jewish guards marched with his men back to their temple headquarters. The chief priest and his Sanhedrist associates followed close behind the guards, going directly to their usual meeting place in the hall of hewn stone in the temple. Here they found many other members of the Sanhedrin waiting to learn what had been done with Jesus. As Caiaphas was engaged in making his report to the Sanhedrin regarding the trial and condemnation of Jesus, Judas appeared before them to claim his reward for the part he had played in his Master's arrest and sentence of death.

186:1.2 (1997.5) All of these Jews loathed Judas; they looked upon the betrayer with only feelings of utter contempt. Throughout the trial of Jesus before Caiaphas and during his appearance before Pilate, Judas was pricked in his conscience about his traitorous conduct. And he was also beginning to become somewhat disillusioned regarding the reward he was to receive as payment for his services as Jesus' betrayer. He did not like the coolness and aloofness of the Jewish authorities; nevertheless, he expected to be liberally rewarded for his cowardly conduct. He anticipated being called before the full meeting of the Sanhedrin and there hearing himself eulogized while they conferred upon him suitable honors in token of the great service which he flattered himself he had rendered his nation. Imagine, therefore, the great surprise of this egotistic traitor when a servant of the high priest, tapping him on the shoulder, called him just outside the hall and said: "Judas, I have been appointed to pay you for the betrayal of Jesus. Here is your reward." And thus speaking, the servant of Caiaphas handed Judas a bag containing thirty pieces of silver — the current price of a good, healthy slave.

това, слугата на Каяфа предаде на Юда сумата тридесет сребърника – тогавашната цена на добър, здрав роб.

Юда беше зашеметен, смаян. Той се хвърли назад, към входа на залата, но беше задържан от портиера. Искаше да се обърне към Синедриона, но те не го пуснаха. Юда не можеше да повярва, че тези управители на юдеите му позволиха да предаде своя другар и Учител и след това му предложиха за награда тридесет сребърника. Той беше унижен, разочарован и напълно сломен. Излизайки от храма, вървеше като в транс. Машинално пускайки кесията с парите в своя дълбок джоб – същия този джоб, в който толкова дълго беше носил чантичката с апостолските пари, той бродеше из града заедно с тълпите, които отиваха да гледат разпъването.

Като видя как в далечината издигат кръста с прикования към него Иисус, Юда се хвърли назад към храма и блъсвайки портиера, се оказа пред Синедриона, който все още продължаваше своето заседание. Задъхан и почти обезумял, той едва изрече със запъване: “Аз съгреших, предавайки невинна кръв. Вие ме оскърбихте. Предложихте ми награда за моята служба: пари – цената на роб. Разкайвам се за извършеното. Ето ви вашите пари. Искам да се избавя от този грях.”

Чувайки думите на Юда, управниците го взеха на подбив. Един от тях, който седеше редом с изправилия се Юда, с жест му показа да напусне залата и каза: “Твоят Учител вече е екзекутиран от римляните, а що се отнася до твоя грях, то какво ни интересува той? Това си е твоя работа – махай се!”

Напускайки залата на Синедриона, Юда извади от чантичката тридесетте сребърника и ги хвърли със замах на пода на храма. Когато предателят излизаше от храма, той беше на границата на полудяването. Това, което преживяваше в този момент Юда, беше опит за осъзнаване на истинската природа на греха. Изчезнаха цялата привлекателност, цялото очарование на прегрешението. Злодеят остана насаме с присъдата, произнесена над разочарованата и излъгана душа. Още неизвършен, грехът омагьосваше и подмамваше; сега той трябваше да пожъне неговите плодове – суровата и непривлекателна действителност.

Бившият посланик на Царството небесно на Земята бродеше по улиците на Йерусалим, забравен и самотен. Обхвана го най-дълбоко отчаяние и безизходност. Той пресече града, мина през градските порти и в страшна самота

186:1.3 (1998.1) Judas was stunned, dumfounded. He rushed back to enter the hall but was debarred by the doorkeeper. He wanted to appeal to the Sanhedrin, but they would not admit him. Judas could not believe that these rulers of the Jews would allow him to betray his friends and his Master and then offer him as a reward thirty pieces of silver. He was humiliated, disillusioned, and utterly crushed. He walked away from the temple, as it were, in a trance. He automatically dropped the money bag in his deep pocket, that same pocket wherein he had so long carried the bag containing the apostolic funds. And he wandered out through the city after the crowds who were on their way to witness the crucifixions.

186:1.4 (1998.2) From a distance Judas saw them raise the cross piece with Jesus nailed thereon, and upon sight of this he rushed back to the temple and, forcing his way past the doorkeeper, found himself standing in the presence of the Sanhedrin, which was still in session. The betrayer was well-nigh breathless and highly distraught, but he managed to stammer out these words: “I have sinned in that I have betrayed innocent blood. You have insulted me. You have offered me as a reward for my service, money — the price of a slave. I repent that I have done this; here is your money. I want to escape the guilt of this deed.”

186:1.5 (1998.3) When the rulers of the Jews heard Judas, they scoffed at him. One of them sitting near where Judas stood, motioned that he should leave the hall and said: “Your Master has already been put to death by the Romans, and as for your guilt, what is that to us? See you to that — and begone!”

186:1.6 (1998.4) As Judas left the Sanhedrin chamber, he removed the thirty pieces of silver from the bag and threw them broadcast over the temple floor. When the betrayer left the temple, he was almost beside himself. Judas was now passing through the experience of the realization of the true nature of sin. All the glamor, fascination, and intoxication of wrongdoing had vanished. Now the evildoer stood alone and face to face with the judgment verdict of his disillusioned and disappointed soul. Sin was bewitching and adventurous in the committing, but now must the harvest of the naked and unromantic facts be faced.

186:1.7 (1998.5) This onetime ambassador of the kingdom of heaven on earth now walked through the streets of Jerusalem, forsaken and alone. His despair was desperate and well-nigh absolute. On he journeyed through the city and outside the

се спусна в долината Еном. Там се качи на стръмна скала и сваляйки колана на своя хитон, привърза единия му край към невисоко дърво, а другия върза на шията си и се хвърли в пропастта. Той беше още жив, когато завързаният с треперещите му ръце възел се развърза и тялото на предателя се разби, падайки върху острите камъни.

walls, on down into the terrible solitude of the valley of Hinnom, where he climbed up the steep rocks and, taking the girdle of his cloak, fastened one end to a small tree, tied the other about his neck, and cast himself over the precipice. Ere he was dead, the knot which his nervous hands had tied gave way, and the betrayer's body was dashed to pieces as it fell on the jagged rocks below.

2. ОТНОШЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Когато Иисус беше арестуван, той знаеше, че неговият труд на Земята в образа на смъртна плът е завършен. Прекрасно разбираше от каква смърт му предстои да умре и малко го вълнуваха подробностите на така наречените съдебни процеси.

Заставайки пред трибунала на Синедриона, Иисус отказа да отговаря на показанията на лъжесвидетелите. Съществуваше само един въпрос, на който той винаги отговаряше – който и да го задава, приятел или враг, – а именно, въпросът за характера и божествеността на неговата мисия на Земята. Той неизменно даваше отговор, когато го питаха дали е Син Божий. Упорито отказваше да говори в присъствието на любопитния и нечестив Ирод. На съда при Пилат той отговаряше само тогава, когато смяташе, че отговорите му могат да помогнат на Пилат или на някой друг искрен човек по-добре да разбере истината. Иисус обясняваше на своите апостоли колко безполезно е да хвърлят бисери пред свинете и сега смело следваше това, на което сам учеше. В този ден неговото поведение стана пример за търпелива човешка покорност в съчетание с величествено и безмълвно божествено достойнство. Той беше напълно готов да обсъди с Пилат всеки въпрос, имащ отношение към повдигнатите против него политически обвинения – всеки въпрос, който по негово мнение би се отнасял към компетенциите на управителя.

Иисус беше убеден, че Отецът желае той – както и всяко друго смъртно създание – да се подчини на естествения и обичаен ход на събитията; затова се отказа да използва даже своята чисто човешка способност – убедителното красноречие, за да повлияе върху резултата от машинациите на своите социално късогледи и духовно слепи смъртни събратя. Макар че Иисус живя и умря на Урантия, целият негов човешки път – от начало до край – беше зрелище, призвано да окаже влияние върху цялата сътворена, постоянно поддържана от него вселена и да я просвети.

2. THE MASTER'S ATTITUDE

186:2.1 (1999.1) When Jesus was arrested, he knew that his work on earth, in the likeness of mortal flesh, was finished. He fully understood the sort of death he would die, and he was little concerned with the details of his so-called trials.

186:2.2 (1999.2) Before the Sanhedrist court Jesus declined to make replies to the testimony of perjured witnesses. There was but one question which would always elicit an answer, whether asked by friend or foe, and that was the one concerning the nature and divinity of his mission on earth. When asked if he were the Son of God, he unfailingly made reply. He steadfastly refused to speak when in the presence of the curious and wicked Herod. Before Pilate he spoke only when he thought that Pilate or some other sincere person might be helped to a better knowledge of the truth by what he said. Jesus had taught his apostles the uselessness of casting their pearls before swine, and he now dared to practice what he had taught. His conduct at this time exemplified the patient submission of the human nature coupled with the majestic silence and solemn dignity of the divine nature. He was altogether willing to discuss with Pilate any question related to the political charges brought against him — any question which he recognized as belonging to the governor's jurisdiction.

186:2.3 (1999.3) Jesus was convinced that it was the will of the Father that he submit himself to the natural and ordinary course of human events just as every other mortal creature must, and therefore he refused to employ even his purely human powers of persuasive eloquence to influence the outcome of the machinations of his socially nearsighted and spiritually blinded fellow mortals. Although Jesus lived and died on Urantia, his whole human career, from first to last, was a spectacle designed to influence and instruct the entire universe of his creation and unceasing upholding.

Тези недалновидни юдеи шумно и непристойно искаха смъртта на Учителя, докато той стоеше в ужасно мълчание, гледайки гибелта на народа – народа, към който принадлежеше неговият земен баща.

186:2.4 (1999.4) These shortsighted Jews clamored unseemlily for the Master's death while he stood there in awful silence looking upon the death scene of a nation — his earthly father's own people.

Иисус беше придобил този тип човешки характер, който можеше да запази своето спокойствие и да утвърждава своето достойнство даже в условията на непрестанни и безпричинни оскърбления. Невъзможно беше да го изплашиш. За пръв път слугата на Анна го удари само в отговор на предположението, че би било неуместно да поканят тези свидетели, които биха могли надлежно да свидетелстват против него.

186:2.5 (1999.5) Jesus had acquired that type of human character which could preserve its composure and assert its dignity in the face of continued and gratuitous insult. He could not be intimidated. When first assaulted by the servant of Annas, he had only suggested the propriety of calling witnesses who might duly testify against him.

От началото и до края на така наречения съд на Пилат наблюдаващото небесно войнство не можеше да не предаде по каналите за далечна връзка собствено определение на тази сцена – "Иисус съди Пилат".

186:2.6 (1999.6) From first to last, in his so-called trial before Pilate, the onlooking celestial hosts could not refrain from broadcasting to the universe the depiction of the scene of "Pilate on trial before Jesus."

Когато Иисус застана пред Каяфа и когато всички лъжесвидетелства рухнаха, Иисус, без да се колебае, отговори на въпроса на първосвещеника и със своето собствено свидетелство им даде това, което не им достигаше за обосноваване на обвинението в богохулство.

186:2.7 (1999.7) When before Caiaphas, and when all the perjured testimony had broken down, Jesus did not hesitate to answer the question of the chief priest, thereby providing in his own testimony that which they desired as a basis for convicting him of blasphemy.

Учителят не проявяваше никакъв интерес към благонамерените, но малодушни опити на Пилат да се сдобие с неговото освобождаване. Той действително съжаляваше Пилат и искрено искаше да просвети неговия помрачен разум. Запазваше пълно безразличие по време на всички обръщения на римския управител към юдеите с призиви да се откажат от обвиненията в извършване на углавно престъпление. В течение на цялото скръбно изпитание той се държеше с естествено достойнство и неподправено величие. Даже сянка на неискреност нямаше в неговия отговор, който той даде на своите бъдещи убийци, които го питаха дали е "царят юдейски". Внасяйки само неголямо уточнение, той прие това название, тъй като знаеше, че макар те да бяха решили да го отхвърлят, той щеше да бъде техен последен кандидат за национално водачество, даже в духовен смисъл.

186:2.8 (1999.8) The Master never displayed the least interest in Pilate's well-meant but halfhearted efforts to effect his release. He really pitied Pilate and sincerely endeavored to enlighten his darkened mind. He was wholly passive to all the Roman governor's appeals to the Jews to withdraw their criminal charges against him. Throughout the whole sorrowful ordeal he bore himself with simple dignity and unostentatious majesty. He would not so much as cast reflections of insincerity upon his would-be murderers when they asked if he were "king of the Jews." With but little qualifying explanation he accepted the designation, knowing that, while they had chosen to reject him, he would be the last to afford them real national leadership, even in a spiritual sense.

По време на разпитите Иисус почти нищо не говореше, но каза достатъчно, за да покаже на всички смъртни какъв характер е способен да придобие човекът в сътрудничество с Бога и да разкрие на цялата вселена как може да се проявява в живота на създанията Бог, когато създанието действително реши да изпълни волята на Отеца и с това става активен син на живия Бог.

186:2.9 (2000.1) Jesus said little during these trials, but he said enough to show all mortals the kind of human character man can perfect in partnership with God and to reveal to all the universe the manner in which God can become manifest in the life of the creature when such a creature truly chooses to do the will of the Father, thus becoming an active son of the living God.

Неговата любов към невежите смъртни изцяло се разкрива в неговото търпение и огромно самообладание независимо от подигравките, ударите и побоя на грубите войници и безумните слуги. Той не им се сърдеше, даже когато, завързвайки му очите, те издевателски го удряха по лицето и викаха: "Пророкувай кой от нас те удари!"

Пилат дори не предполагаше колко истина имаше в неговите думи, когато след бичуването на Иисус го изведе пред тълпата и възкликна: "Това е човекът!" И действително, този изплашен римски управител дори не можеше да си представи, че в този момент цялата вселена, затаила дъх, се взира в това неповторимо зрелище – своя любим Властелин, подлаган на унизителни насмешки и удари от опетнените и изродили се смъртни. И когато Пилат произнесе тези думи, откликна му цялата Небадон: "Това е Бог и човек!" Оттогава много милиони същества по цялата вселена продължават да се любуват на този човек, а Богът на Хавона – висшият управител на вселената на вселените, признава човека от Назарет като въплъщение на Своя идеал за смъртно създание на тази локална вселена на времето и пространството. В своя несравним живот Иисус винаги е разкривал Бога пред човека. Сега, в завършващите епизоди на своя смъртен път и в своята последваща смърт, той осъществи ново проникновено разкриване на човека пред Бога.

186:2.10 (2000.2) His love for ignorant mortals is fully disclosed by his patience and great self-possession in the face of the jeers, blows, and buffetings of the coarse soldiers and the unthinking servants. He was not even angry when they blindfolded him and, derisively striking him in the face, exclaimed: "Prophesy to us who it was that struck you."

186:2.11 (2000.3) Pilate spoke more truly than he knew when, after Jesus had been scourged, he presented him before the multitude, exclaiming, "Behold the man!" Indeed, the fear-ridden Roman governor little dreamed that at just that moment the universe stood at attention, gazing upon this unique scene of its beloved Sovereign thus subjected in humiliation to the taunts and blows of his darkened and degraded mortal subjects. And as Pilate spoke, there echoed throughout all Nebadon, "Behold God and man!" Throughout a universe, untold millions have ever since that day continued to behold that man, while the God of Havona, the supreme ruler of the universe of universes, accepts the man of Nazareth as the satisfaction of the ideal of the mortal creatures of this local universe of time and space. In his matchless life he never failed to reveal God to man. Now, in these final episodes of his mortal career and in his subsequent death, he made a new and touching revelation of man to God.

3. ВЕРНИЯТ ДАВИД ЗЕВЕДЕЕВ

Скоро след като Иисус беше предаден на римските войници при завършване на разпита от Пилат, отрядът храмови стражи спешно отиде в Гетсимания, за да разгони или арестува последователите на Учителя. Но неговите последователи се разпръснаха дълго преди появата на стражите. Апостолите се укриха в предварително уговорените места; гърците се разотидоха по разни домове в Йерусалим; останалите ученици също изчезнаха. Давид Зеведеев предполагаше, че враговете на Иисус ще се върнат; затова той своевременно пренесе пет-шест палатки в дефилето, където Учителят така често се уединяваше за молитви. Тук той се канеше да се скрие и едновременно да ръководи центъра или щаба на своята куриерска служба. Едва Давид успя да напусне лагера, когато тук се появиха храмовите стражи. Не намирайки тук никого, те се задоволиха да запалят лагера и побързаха назад към храма. Синедрионът беше доволен от техния отговор, решавайки, че последователите на Иисус са толкова силно наплашени, че опасността от въстание

3. THE DEPENDABLE DAVID ZEBEDEE

186:3.1 (2000.4) Shortly after Jesus was turned over to the Roman soldiers at the conclusion of the hearing before Pilate, a detachment of the temple guards hastened out to Gethsemane to disperse or arrest the followers of the Master. But long before their arrival these followers had scattered. The apostles had retired to designated hiding places; the Greeks had separated and gone to various homes in Jerusalem; the other disciples had likewise disappeared. David Zebedee believed that Jesus' enemies would return; so he early removed some five or six tents up the ravine near where the Master so often retired to pray and worship. Here he proposed to hide and at the same time maintain a center, or co-ordinating station, for his messenger service. David had hardly left the camp when the temple guards arrived. Finding no one there, they contented themselves with burning the camp and then hastened back to the temple. On hearing their report, the Sanhedrin was satisfied that the followers of Jesus were so thoroughly frightened and subdued that there would be no danger of an uprising or any attempt to rescue Jesus from the

или опитите да спасят Иисус от ръцете на палачите е изключена. Накрая религиозните водачи можеха да въздъхнат спокойно; затова те завършиха заседанието, за да може всеки от тях да се подготви за Пасхата.

Още щом Пилат предаде Иисус на римските войници за разпъване, куриерът спешно побърза да отиде в Гетсимания, за да съобщи за това на Давид; не минаха и пет минути и куриерите вече тичаха към Витсаида, Пела, Филаделфия, Сидон, Сихем, Хеврон, Дамаск и Александрия. Тези куриери носеха съобщение, че римляните се канят да разпънат Иисус по настоятелно искане на юдейските управници.

В течение на целия трагичен ден – докато не се разнесе известието, че Учителят е положен в гробницата – приблизително на всеки половин час Давид изпращаше куриери със съобщения до апостолите, гърците, земното семейство на Иисус, събрали се в дома на Лазар във Витания. Когато куриерите донесоха известие, че Иисус е положен в гробницата, Давид разпусна местните куриери за празнуване на Пасхата и деня на отдиха, събота, като ги инструктира в неделната сутрин, без да привличат вниманието, да се съберат в дома на Никодим, където те възнамеряваха да се скрият за няколко дни заедно с Андрей и Симон Петър.

Притежавайки особена мисловна нагласа, Давид Зеведеев беше единственият от най-близките ученици на Иисус, който буквално и като нещо разбиращо се от само себе си възприе твърдението на Учителя, че той ще умре и "на третия ден ще възкръсне". Някога Давид чу това предсказание от Иисус и сега – като човек, разбиращ всичко буквално, предложи на своите куриери да се съберат в ранната сутрин в неделя в дома на Никодим, за да бъдат готови да разпространят вестта за възкръсването на Иисус, ако той възкръсне от мъртвите. Скоро Давид разбра, че никой от последователите на Иисус не се надява на толкова скорошно завръщане на Учителя от гроба. Затова той почти нищо не говореше за своята увереност и изобщо нищо не спомена за това, че събира отряда от своите куриери рано сутринта в неделя. За това беше казано само на тези куриери, които бяха изпратени през втората половина от деня в петък в далечните градове и центрове на вярващите.

Така последователите на Иисус, разпръснати по целия Йерусалим и неговите околности, тази вечер взеха участие в пасхалната трапеза и следващия ден прекараха в уединение.

hands of his executioners. They were at last able to breathe easily, and so they adjourned, every man going his way to prepare for the Passover.

186:3.2 (2000.5) As soon as Jesus was turned over to the Roman soldiers by Pilate for crucifixion, a messenger hastened away to Gethsemane to inform David, and within five minutes runners were on their way to Bethsaida, Pella, Philadelphia, Sidon, Shechem, Hebron, Damascus, and Alexandria. And these messengers carried the news that Jesus was about to be crucified by the Romans at the insistent behest of the rulers of the Jews.

186:3.3 (2001.1) Throughout this tragic day, until the message finally went forth that the Master had been laid in the tomb, David sent messengers about every half hour with reports to the apostles, the Greeks, and Jesus' earthly family, assembled at the home of Lazarus in Bethany. When the messengers departed with the word that Jesus had been buried, David dismissed his corps of local runners for the Passover celebration and for the coming Sabbath of rest, instructing them to report to him quietly on Sunday morning at the home of Nicodemus, where he proposed to go in hiding for a few days with Andrew and Simon Peter.

186:3.4 (2001.2) This peculiar-minded David Zebedee was the only one of the leading disciples of Jesus who was inclined to take a literal and plain matter-of-fact view of the Master's assertion that he would die and "rise again on the third day." David had once heard him make this prediction and, being of a literal turn of mind, now proposed to assemble his messengers early Sunday morning at the home of Nicodemus so that they would be on hand to spread the news in case Jesus rose from the dead. David soon discovered that none of Jesus' followers were looking for him to return so soon from the grave; therefore did he say little about his belief and nothing about the mobilization of all his messenger force on early Sunday morning except to the runners who had been dispatched on Friday forenoon to distant cities and believer centers.

186:3.5 (2001.3) And so these followers of Jesus, scattered throughout Jerusalem and its environs, that night partook of the Passover and the following day remained in seclusion.

4. ПОДГОТОВКАТА ЗА РАЗПЯТИЕТО

След като Пилат си изми ръцете пред тълпата, опитвайки се с това да снеме от себе си греха за това, че изпрати невинен човек на разпятието само поради страха да се възпротиви на настойчивите искания на юдейските управници, той заповяда да предадат Учителя на римските войници и повели на техния командир да не се бави с екзекуцията. Когато Иисус беше предаден на войниците, те го отведоха назад, в двора на преторията, където снеха от него мантията, навлечена му от Ирод, и облякоха Иисус в неговите собствени дрехи. Войниците дразнеха Иисус и издевателстваха над него, но не го подложиха на нови физически наказания. Сега Иисус остана насаме с тези римски войници. Неговите приятели се криеха, неговите врагове се разотидоха. Даже Йоан Зеведеев вече не беше редом с него.

Малко след осем часа Пилат предаде Иисус в ръцете на войниците и около девет те тръгнаха към мястото на разпъването. През това време – повече от половин час, Иисус не проронi нито дума. Управлението на огромната вселена практически замря. Гавраил и върховните управители на Небадон или се намираха непосредствено на Урантия, или внимателно следяха пространствените съобщения на архангелите, стремейки се да бъдат уведомени относно това, което става със Сина Човешки на Урантия.

По времето, когато войниците бяха готови да тръгнат с Иисус към Голгота, тях започнаха да ги поразяват неговата необикновена издръжливост и изключително достойнство, неговото търпение и мълчание.

Това, че войниците не поведоха веднага Иисус към разпятието, в голяма степен се обяснява с вземането от техния командир в последната минута на решението да вземе също така и двама осъдени на смърт крадци; доколкото Иисус трябваше да бъде екзекутиран тази сутрин, римският командир реши, че тези двамата също могат да умрат заедно с него, без да изчакват края на празнуването на Пасхата.

Още щом крадците бяха подготвени за екзекуция, ги въведоха в двора, където те гледаха втренчено Иисус.Единият от тях го виждаше за пръв път, но вторият често беше слушал неговите изказвания – както в храма, така и в лагера при Пела много месеци преди този ден.

4. PREPARATION FOR THE CRUCIFIXION

186:4.1 (2001.4) After Pilate had washed his hands before the multitude, thus seeking to escape the guilt of delivering up an innocent man to be crucified just because he feared to resist the clamor of the rulers of the Jews, he ordered the Master turned over to the Roman soldiers and gave the word to their captain that he was to be crucified immediately. Upon taking charge of Jesus, the soldiers led him back into the courtyard of the praetorium, and after removing the robe which Herod had put on him, they dressed him in his own garments. These soldiers mocked and derided him, but they did not inflict further physical punishment. Jesus was now alone with these Roman soldiers. His friends were in hiding; his enemies had gone their way; even John Zebedee was no longer by his side.

186:4.2 (2001.5) It was a little after eight o'clock when Pilate turned Jesus over to the soldiers and a little before nine o'clock when they started for the scene of the crucifixion. During this period of more than half an hour Jesus never spoke a word. The executive business of a great universe was practically at a standstill. Gabriel and the chief rulers of Nebadon were either assembled here on Urantia, or else they were closely attending upon the space reports of the archangels in an effort to keep advised as to what was happening to the Son of Man on Urantia.

186:4.3 (2001.6) By the time the soldiers were ready to depart with Jesus for Golgotha, they had begun to be impressed by his unusual composure and extraordinary dignity, by his uncomplaining silence.

186:4.4 (2001.7) Much of the delay in starting off with Jesus for the site of the crucifixion was due to the last-minute decision of the captain to take along two thieves who had been condemned to die; since Jesus was to be crucified that morning, the Roman captain thought these two might just as well die with him as wait for the end of the Passover festivities.

186:4.5 (2002.1) As soon as the thieves could be made ready, they were led into the courtyard, where they gazed upon Jesus, one of them for the first time, but the other had often heard him speak, both in the temple and many months before at the Pella camp.

5. СМЪРТТА НА ИИСУС И ПАСХАТА

5. JESUS' DEATH IN RELATION TO THE

PASSOVER

Няма никаква пряка връзка между смъртта на Иисус и еврейската Пасха. Действително животът на Учителя в плът се прекрати именно в този ден – деня на приготовлението на еврейската Пасха и приблизително по това време, когато в храма принасяха в жертва пасхални агънца. Но това случайно съвпадение по никакъв начин не означава, че смъртта на Сина Човешки на Земята е имала някакво отношение към юдейската система на жертвоприношения. Иисус беше евреин, но като Син Човешки беше смъртен от световете. Това, което вие вече знаете от даденото повествувание за събитията, водещи непосредствено към този час на предстоящото разпъване на Учителя, позволява да се направи изводът, че неговата смърт, настъпила приблизително по това време, беше абсолютно естествено събитие, дело на човешки ръце.

186:5.1 (2002.2) There is no direct relation between the death of Jesus and the Jewish Passover. True, the Master did lay down his life in the flesh on this day, the day of the preparation for the Jewish Passover, and at about the time of the sacrificing of the Passover lambs in the temple. But this coincidental occurrence does not in any manner indicate that the death of the Son of Man on earth has any connection with the Jewish sacrificial system. Jesus was a Jew, but as the Son of Man he was a mortal of the realms. The events already narrated and leading up to this hour of the Master's impending crucifixion are sufficient to indicate that his death at about this time was a purely natural and man-managed affair.

Човек, а не Бог, замисли и осъществи екзекуцията на Иисус на кръста. Действително, Отецът отказа да се намеси в хода на човешките събития на Урантия, но Райският Баща не се е разпореждал за смъртта на Своя Син, не е настоявал за нея и не е искал тя да стане в такъв вид, в който това стана на Земята. Разбира се, рано или късно на Иисус щеше да му се наложи по един или друг начин да се освободи от своето материално тяло, завършвайки инкарнацията си в плът, но той можеше да осъществи тази задача по безкрайно много други начини, а не да умира на кръст между двама крадци. Всичко това беше извършено от хора, а не от Бога.

186:5.2 (2002.3) It was man and not God who planned and executed the death of Jesus on the cross. True, the Father refused to interfere with the march of human events on Urantia, but the Father in Paradise did not decree, demand, or require the death of his Son as it was carried out on earth. It is a fact that in some manner, sooner or later, Jesus would have had to divest himself of his mortal body, his incarnation in the flesh, but he could have executed such a task in countless ways without dying on a cross between two thieves. All of this was man's doing, not God's.

Към времето на своето кръщение Учителят в съвършенство овладя умението да натрупва изисквания опит – опита на живот на Земята в плът, необходим за завършването на неговото седмо, последно вселенско посвещение; именно към това време Иисус завърши изпълнението на своите задължения на Земята. Целият му последващ живот и даже обстоятелствата на неговата смърт бяха от негова страна изключително лично служене в името на благополучието и възвисяването на неговите смъртни създания в този и в другите светове.

186:5.3 (2002.4) At the time of the Master's baptism he had already completed the technique of the required experience on earth and in the flesh which was necessary for the completion of his seventh and last universe bestowal. At this very time Jesus' duty on earth was done. All the life he lived thereafter, and even the manner of his death, was a purely personal ministry on his part for the welfare and uplifting of his mortal creatures on this world and on other worlds.

Евангелието – благата вест за това, че чрез вяра смъртният човек е способен да придобие духовно осъзнаване на своето богосиновство – не зависи от смъртта на Иисус. Наистина, смъртта на Учителя проля ярка светлина над цялото Евангелие на Царството; но още по-голямо въздействие оказа неговият живот.

186:5.4 (2002.5) The gospel of the good news that mortal man may, by faith, become spirit-conscious that he is a son of God, is not dependent on the death of Jesus. True, indeed, all this gospel of the kingdom has been tremendously illuminated by the Master's death, but even more so by his life.

Всичко, което Синът Човешки говореше или правеше на Земята, изключително украси доктрината за богосиновството и човешкото братство, но тези основополагащи отношения между Бога и човека са присъщи на вселенските реалности – любовта на Бога към Своите създания и вроденото милосърдие на божествените Синове. Тези трогателни и божествено-прекрасни отношения между човека и неговия Творец в този свят и във всички други светове на вселената на вселените съществуват от вечността. И те в никаква степен не зависят от периодическите посвещения, извършвани от Божиите Синове-Създатели, които с това приемат естеството и облика на създадените от тях разумни същества като изисквано от тях заплащане за придобиването на окончателно и неограничено пълновластие в своите локални вселени.

186:5.5 (2002.6) All that the Son of Man said or did on earth greatly embellished the doctrines of sonship with God and of the brotherhood of men, but these essential relationships of God and men are inherent in the universe facts of God's love for his creatures and the innate mercy of the divine Sons. These touching and divinely beautiful relations between man and his Maker, on this world and on all others throughout the universe of universes, have existed from eternity; and they are not in any sense dependent on these periodic bestowal enactments of the Creator Sons of God, who thus assume the nature and likeness of their created intelligences as a part of the price which they must pay for the final acquirement of unlimited sovereignty over their respective local universes.

Небесният Баща обичаше смъртните хора на Земята преди живота и смъртта на Иисус на Урантия точно така, както ги обичаше и след това трансцендентално въплъщение на партньорството между човека и Бога. Това велико дело – инкарнацията на Бога на Небадон като човек на Урантия – не можеше повече да обогати атрибутите на вечния, безкраен и всеобщ Отец, но то действително обогати и просвети всички останали управляващи и всички създания на вселената Небадон. Макар че любовта, която изпитва към нас небесният Баща, остава неизменна, благодарение на посвещението на Михаил всички останали разумни небесни същества ни обичат още повече. И това стана затова, защото Иисус не само разкри Бога на човека, но и осъществи ново разкриване на човека пред Боговете и небесните разумни създания във вселената на вселените.

186:5.6 (2002.7) The Father in heaven loved mortal man on earth just as much before the life and death of Jesus on Urantia as he did after this transcendent exhibition of the copartnership of man and God. This mighty transaction of the incarnation of the God of Nebadon as a man on Urantia could not augment the attributes of the eternal, infinite, and universal Father, but it did enrich and enlighten all other administrators and creatures of the universe of Nebadon. While the Father in heaven loves us no more because of this bestowal of Michael, all other celestial intelligences do. And this is because Jesus not only made a revelation of God to man, but he also likewise made a new revelation of man to the Gods and to the celestial intelligences of the universe of universes.

Скоро Иисус ще умре, но не като принесена заради греховете жертва. Неговата смърт няма да бъде изкупление на вродения нравствен грях на човешки род. У хората няма какъвто и да е общ грях пред Бога. Виновността е свързана само с личния грях и с осъзнатото, преднамерено въставане против волята на Отеца и управлението на неговите Синове.

186:5.7 (2003.1) Jesus is not about to die as a sacrifice for sin. He is not going to atone for the inborn moral guilt of the human race. Mankind has no such racial guilt before God. Guilt is purely a matter of personal sin and knowing, deliberate rebellion against the will of the Father and the administration of his Sons.

Грехът и въставането нямат никакво отношение към основополагащия план за посвещения на Райските Божии Синове, макар че на нас действително ни се струва, че планът за спасение е временна черта на плана за посвещения.

186:5.8 (2003.2) Sin and rebellion have nothing to do with the fundamental bestowal plan of the Paradise Sons of God, albeit it does appear to us that the salvage plan is a provisional feature of the bestowal plan.

Предлаганото от Бога спасение на смъртните на Урантия би било точно толкова действено и безпогрешно сигурно, ако Иисус не беше екзекутиран от жестоките и невежи смъртни. Ако Учителят беше благоприятно

186:5.9 (2003.3) The salvation of God for the mortals of Urantia would have been just as effective and unerringly certain if Jesus had not been put to death by the cruel hands of ignorant mortals. If the Master had been favorably received by the mortals

приет от смъртните на Земята и беше напуснал Урантия в резултат от доброволно прекратяване на своя живот в плът, то това никак нямаше да повлияе на истинското богосиновство – истината за любовта на Бога и милосърдието на Сина. Вие, смъртните, сте Божии синове и за да превърнете тази истина в реалност от вашия опит, е нужно само едно: родена в духа вяра.

of earth and had departed from Urantia by the voluntary relinquishment of his life in the flesh, the fact of the love of God and the mercy of the Son — the fact of sonship with God — would have in no wise been affected. You mortals are the sons of God, and only one thing is required to make such a truth factual in your personal experience, and that is your spirit-born faith.

Документ 187. Разпъването

⇦ 186 Книгата Урантия 188 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 187. РАЗПЪВАНЕТО

Секции

Въведение
1. По пътя към Голгота
2. Разпъването
3. Свидетели на разпъването
4. Крадецът на кръста
5. Последният час на кръста
6. След разпъването

PAPER 187
THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction
1. On the Way to Golgotha
2. The Crucifixion
3. Those Who Saw the Crucifixion
4. The Thief on the Cross
5. Last Hour on the Cross
6. After the Crucifixion

Въведение

КОГАТО двамата разбойника бяха подготвени за екзекуция, войниците, под командването на един центурион, тръгнаха за мястото на разпятието. Центурионът, в подчинение на когото се намираха тези дванадесет войника, беше същият този командир, който миналата нощ доведе войниците в Гетсимания, за да арестуват Иисус. По римски обичай на всеки осъден на разпъване се определяха по четирима войника. Преди двамата разбойника да бъдат поведени към разпятието, те бяха подложени на необходимото бичуване, но Иисус не получи нови телесни наказания; центурионът явно предполагаше, че той беше достатъчно наказан преди произнасянето на присъдата.

Двамата крадци,разпънати заедно с Иисус, бяха съучастници на Варава и щяха по-късно да бъдат екзекутирани заедно със своя главатар, ако той не беше помилван от Пилат в чест на Пасхата. По такъв начин Иисус беше екзекутиран вместо Варава.

Това, което Иисус се кани да направи – да се подчини на смъртта на кръста, той извършва по собствена воля. Предричайки

INTRODUCTION

187:0.1 (2004.1) AFTER the two brigands had been made ready, the soldiers, under the direction of a centurion, started for the scene of the crucifixion. The centurion in charge of these twelve soldiers was the same captain who had led forth the Roman soldiers the previous night to arrest Jesus in Gethsemane. It was the Roman custom to assign four soldiers for each person to be crucified. The two brigands were properly scourged before they were taken out to be crucified, but Jesus was given no further physical punishment; the captain undoubtedly thought he had already been sufficiently scourged, even before his condemnation.

187:0.2 (2004.2) The two thieves crucified with Jesus were associates of Barabbas and would later have been put to death with their leader if he had not been released as the Passover pardon of Pilate. Jesus was thus crucified in the place of Barabbas.

187:0.3 (2004.3) What Jesus is now about to do, submit to death on the cross, he does of his own free will. In foretelling this experience, he said:

това изпитание, той казваше: “Затова Отецът ме обича и поддържа, защото съм готов да си дам живота. Но аз пак ще го придобия. Никой не ми го отнема, но аз сам го отдавам по собствена воля. В моята власт е да отдам живота си и в моята власт е да си го взема обратно. Ето заповедта, получена от мен от моя Отец.”

Беше малко преди девет часа сутринта, когато войниците излязоха от преторията и поведоха Иисус към Голгота. Много от тези, които го следваха, тайно съчувстваха на Иисус, но тълпата, която наброяваше повече от двеста души, се състоеше основно от негови врагове и зяпачи, желаещи само да се насладят на шока от гледката на разпятието. Само неколцина юдейски водачи дойдоха да погледат как умира на кръста Иисус. Знаейки, че Пилат го е предал на римските войници и че той е осъден на смърт, те се събраха в храма и започнаха да обсъждат какво да правят с неговите последователи.

1. ПО ПЪТЯ КЪМ ГОЛГОТА

Преди да напуснат преторията, войниците стовариха върху плещите на Иисус напречната греда. Прието беше да накарат осъдения сам да носи напречната греда към мястото на разпятието. Такъв осъден носеше не целия кръст, а само напречната греда. Към времето на пристигане на войниците и затворниците дългите вертикални греди вече бяха доставени на Голгота и здраво забити в земята.

Следвайки обичая, възглавяващият процесията командир носеше три дъсчици, на които с въглен бяха написани имената на престъпниците и характерът на престъпленията им, заради които ги бяха осъдили на смърт. За двамата крадци центурионът имаше подготвени дъсчици с техните имена, под които беше изписана една дума: “Разбойник”. Обикновено след като приковаваха жертвата с гвоздеи към напречната греда и я издигаха на вертикалната греда, този надпис биваше прикрепван към върха на кръста над самата глава на престъпника, за да знаят всички присъстващи за какво престъпление осъденият бива подложен на разпятие. Дъсчицата с надпис, която центурионът трябваше да забие на кръста на Иисус, беше написана от самия Пилат на латински, гръцки и арамейски и гласеше: “Иисус Назарянин – царят юдейски”.

Някои от представителите на юдейската власт, намиращи се при Пилат, когато той

“The Father loves and sustains me because I am willing to lay down my life. But I will take it up again. No one takes my life away from me — I lay it down of myself. I have authority to lay it down, and I have authority to take it up. I have received such a commandment from my Father.”

187:0.4 (2004.4) It was just before nine o’clock this morning when the soldiers led Jesus from the praetorium on the way to Golgotha. They were followed by many who secretly sympathized with Jesus, but most of this group of two hundred or more were either his enemies or curious idlers who merely desired to enjoy the shock of witnessing the crucifixions. Only a few of the Jewish leaders went out to see Jesus die on the cross. Knowing that he had been turned over to the Roman soldiers by Pilate, and that he was condemned to die, they busied themselves with their meeting in the temple, whereat they discussed what should be done with his followers.

1. ON THE WAY TO GOLGOTHA

187:1.1 (2004.5) Before leaving the courtyard of the praetorium, the soldiers placed the crossbeam on Jesus’ shoulders. It was the custom to compel the condemned man to carry the crossbeam to the site of the crucifixion. Such a condemned man did not carry the whole cross, only this shorter timber. The longer and upright pieces of timber for the three crosses had already been transported to Golgotha and, by the time of the arrival of the soldiers and their prisoners, had been firmly implanted in the ground.

187:1.2 (2004.6) According to custom the captain led the procession, carrying small white boards on which had been written with charcoal the names of the criminals and the nature of the crimes for which they had been condemned. For the two thieves the centurion had notices which gave their names, underneath which was written the one word, “Brigand.” It was the custom, after the victim had been nailed to the crossbeam and hoisted to his place on the upright timber, to nail this notice to the top of the cross, just above the head of the criminal, that all witnesses might know for what crime the condemned man was being crucified. The legend which the centurion carried to put on the cross of Jesus had been written by Pilate himself in Latin, Greek, and Aramaic, and it read: “Jesus of Nazareth — the King of the Jews.”

187:1.3 (2005.1) Some of the Jewish authorities who were yet present when Pilate wrote this legend

пишеше тези думи, рязко протестираха против това, да нарича Иисус "царят юдейски". Но Пилат им напомни, че това беше част от обвинението, послужило като причина за осъждането на Иисус. Когато юдеите видяха, че не могат да заставят Пилат да измени своето решение, те го помолиха поне да смекчи текста и да напише: "Той каза: "Аз съм царят юдейски." Но Пилат беше неумолим; той не се съгласи да измени написаното. На всички по-нататъшни обръщения той отговаряше само: "Написах, каквото написах."

Обикновено към Голгота вървяха по най-дългия път, за да може възможно най-голям брой хора да могат да видят осъдения престъпник. Но този ден беше избран най-краткият път – през портите на Дамаск, които водеха на север; следвайки този път, те скоро пристигнаха на Голгота – официалното място за разпъване в Йерусалим. Зад Голгота се разполагаха вилите на богатите, а от другата страна на пътя се намираха гробниците на много състоятелни евреи.

Разпъването не беше еврейски метод за наказание. И гърците, и римляните пренесоха този вид екзекуция от финикийците. Даже Ирод, при цялата си жестокост, не прибягваше към разпъване. Римляните никога не разпъваха римски граждани; само роби и неримляни биваха подлагани на тази позорна екзекуция. По време на обсадата на Йерусалим – само четиридесет години след разпъването на Иисус – цялата Голгота беше осеяна с хиляди кръстове, на които ден след ден загиваше цветът на еврейския народ. Наистина страшна реколта дадоха семената, посети в този ден.

Когато процесията с осъдените на екзекуция преминаваше по тесните улички на Йерусалим, мнозина добросърдечни еврейски жени, които по-рано бяха слушали от Иисус думи на ободрение и утешение и знаеха за неговия живот, прекаран в любвеобилно служене, не можеха да сдържат своите ридания, виждайки как го водят на толкова позорна смърт. Когато той минаваше покрай тях, много от тези жени ридаеха и го оплакваха. А когато някои от тях даже се решиха да тръгнат заедно с него, Учителят обърна глава към тях и каза: „Дъщери на Йерусалим, не мен оплаквайте, а себе си и своите деца. Моят труд е почти завършен – скоро аз ще отида при своя Отец, но за Йерусалим дните на ужасна мъка едва започват. Наближава времето, когато ще кажете: "Блажени са безплодните и тези, които никога не са кърмили." В тези дни вие ще се молите камъните от планините да се стоварят върху вас, за да ви освободят от ужасите, които ще ви донесе тази мъка."

made vigorous protest against calling Jesus the "king of the Jews." But Pilate reminded them that such an accusation was part of the charge which led to his condemnation. When the Jews saw they could not prevail upon Pilate to change his mind, they pleaded that at least it be modified to read, "He said, 'I am the king of the Jews.'" But Pilate was adamant; he would not alter the writing. To all further supplication he only replied, "What I have written, I have written."

187:1.4 (2005.2) Ordinarily, it was the custom to journey to Golgotha by the longest road in order that a large number of persons might view the condemned criminal, but on this day they went by the most direct route to the Damascus gate, which led out of the city to the north, and following this road, they soon arrived at Golgotha, the official crucifixion site of Jerusalem. Beyond Golgotha were the villas of the wealthy, and on the other side of the road were the tombs of many well-to-do Jews.

187:1.5 (2005.3) Crucifixion was not a Jewish mode of punishment. Both the Greeks and the Romans learned this method of execution from the Phoenicians. Even Herod, with all his cruelty, did not resort to crucifixion. The Romans never crucified a Roman citizen; only slaves and subject peoples were subjected to this dishonorable mode of death. During the siege of Jerusalem, just forty years after the crucifixion of Jesus, all of Golgotha was covered by thousands upon thousands of crosses upon which, from day to day, there perished the flower of the Jewish race. A terrible harvest, indeed, of the seed-sowing of this day.

187:1.6 (2005.4) As the death procession passed along the narrow streets of Jerusalem, many of the tenderhearted Jewish women who had heard Jesus' words of good cheer and compassion, and who knew of his life of loving ministry, could not refrain from weeping when they saw him being led forth to such an ignoble death. As he passed by, many of these women bewailed and lamented. And when some of them even dared to follow along by his side, the Master turned his head toward them and said: "Daughters of Jerusalem, weep not for me, but rather weep for yourselves and for your children. My work is about done — soon I go to my Father — but the times of terrible trouble for Jerusalem are just beginning. Behold, the days are coming in which you shall say: Blessed are the barren and those whose breasts have never suckled their young. In those days will you pray the rocks of the hills to fall on you in order that you may be delivered from the terrors of your troubles."

Съчувствайки на Иисус, тези йерусалимски жени демонстрираха истинско мъжество, защото законът строго забраняваше да се изказват дружески чувства към този, когото водеха на разпятие. На тълпата се позволяваше да се подиграва, дразни и осмива затворника, но се забраняваше да му съчувства. Макар че Иисус им беше благодарен за състраданието в този мрачен час, когато неговите приятели бяха принудени да се скриват, на него не му се искаше тези добросърдечни жени да си навличат недоволството на властите, осмелявайки се да му съчувстват. Даже в такова време Иисус мислеше не за себе си, а за страшните бъдещи дни на трагедията на Йерусалим и на целия еврейски народ.

187:1.7 (2005.5) These women of Jerusalem were indeed courageous to manifest sympathy for Jesus, for it was strictly against the law to show friendly feelings for one who was being led forth to crucifixion. It was permitted the rabble to jeer, mock, and ridicule the condemned, but it was not allowed that any sympathy should be expressed. Though Jesus appreciated the manifestation of sympathy in this dark hour when his friends were in hiding, he did not want these kindhearted women to incur the displeasure of the authorities by daring to show compassion in his behalf. Even at such a time as this Jesus thought little about himself, only of the terrible days of tragedy ahead for Jerusalem and the whole Jewish nation.

С мъка премествайки краката си, Учителят вървеше към разпятието в пълна изнемога; силите му бяха на свършване. От времето на Тайната вечеря в дома на Илия Марк той беше без храна и вода. Освен това за цялото това време не му позволиха да мигне. В допълнение, чак до произнасянето на присъдата, един разпит се сменяше с друг, а да не говорим за оскърбителното бичуване, съпроводено с физически страдания и загуба на кръв. Към всичко това се наслагваха и най-дълбоки душевни мъчения, най-силно напрежение на духа и чувството за пълна човешка самота.

187:1.8 (2006.1) As the Master trudged along on the way to the crucifixion, he was very weary; he was nearly exhausted. He had had neither food nor water since the Last Supper at the home of Elijah Mark; neither had he been permitted to enjoy one moment of sleep. In addition, there had been one hearing right after another up to the hour of his condemnation, not to mention the abusive scourgings with their accompanying physical suffering and loss of blood. Superimposed upon all this was his extreme mental anguish, his acute spiritual tension, and a terrible feeling of human loneliness.

Скоро след като Иисус, олюлявайки се под тежката напречна греда, излезе от градските врати, силите му за миг го оставиха и той падна под тежестта на своя товар. Войниците му крещяха и го ритаха с крака, но той не можа да стане. Виждайки това, командирът – знаейки какво вече беше изтърпял Иисус – заповяда на войниците да го оставят на мира. След това той накара един минувач, някой си Симон от Кирения, да снеме напречната греда от плещите на Иисус и да я носи през остатъка от пътя до Голгота.

187:1.9 (2006.2) Shortly after passing through the gate on the way out of the city, as Jesus staggered on bearing the crossbeam, his physical strength momentarily gave way, and he fell beneath the weight of his heavy burden. The soldiers shouted at him and kicked him, but he could not arise. When the captain saw this, knowing what Jesus had already endured, he commanded the soldiers to desist. Then he ordered a passerby, one Simon from Cyrene, to take the crossbeam from Jesus' shoulders and compelled him to carry it the rest of the way to Golgotha.

Този Симон измина пътя от самата Кирения, намираща се в Северна Африка, за да вземе участие в Пасхата. Заедно със своите земляци той се спря веднага след градските стени и тръгна към храма за богослужение, когато римският командир му заповяда да носи напречната греда на Иисус. Симон остана на Голгота до самата смърт на Учителя на кръста, беседвайки както с неговите приятели, така и с враговете му. След възкресението на Иисус и преди да напусне Йерусалим, той стана безстрашен вярващ в Евангелието на Царството и връщайки се в къщи, доведе в Небесното царство своето семейство. Двамата му сина – Александър и Рут – станаха активни проповедници на новото

187:1.10 (2006.3) This man Simon had come all the way from Cyrene, in northern Africa, to attend the Passover. He was stopping with other Cyrenians just outside the city walls and was on his way to the temple services in the city when the Roman captain commanded him to carry Jesus' crossbeam. Simon lingered all through the hours of the Master's death on the cross, talking with many of his friends and with his enemies. After the resurrection and before leaving Jerusalem, he became a valiant believer in the gospel of the kingdom, and when he returned home, he led his family into the heavenly kingdom. His two sons, Alexander and Rufus, became very effective teachers of the new gospel in Africa. But Simon never knew that Jesus, whose burden he bore,

Евангелие в Африка. Но Симон така и никога не узна, че Иисус, чийто товар носú, и еврейският репетитор, сприятелил се някога с неговия ранéн син, бяха един и същи човек.

and the Jewish tutor who once befriended his injured son, were the same person.

Наближаваше десет часа, когато процесията с осъдените на екзекуция пристигна на Голгота и римските войници започнаха да приковават двамата разбойника и Иисус към кръстовете им.

187:1.11 (2006.4) It was shortly after nine o'clock when this procession of death arrived at Golgotha, and the Roman soldiers set themselves about the task of nailing the two brigands and the Son of Man to their respective crosses.

2. РАЗПЪВАНЕТО

2. THE CRUCIFIXION

Отначало войниците привързаха ръцете на Учителя с въжета към напречната греда, а след това приковаха китките му към дървото. Издигайки тази напречна греда и здраво забивайки я към вертикалната греда на кръста, те свързаха и приковаха краката му, пробивайки двете стъпала с един дълъг пирон. Голям клин, забит във вертикалната греда на нужната височина, служеше като опора, на която се държеше тежестта на тялото. Кръстът не беше голям – стъпалата на Учителя се намираха само на по-малко от метър над повърхността на земята. Затова той можеше да чува всички издевателства по свой адрес и добре виждаше изражението на лицата на тези, които толкова безразсъдно се надсмиваха над него. Присъстващите също така можеха отчетливо да чуват всичко, което беше казано от Иисус през тези часове на дълги изпитания и бавна смърт.

187:2.1 (2006.5) The soldiers first bound the Master's arms with cords to the crossbeam, and then they nailed his hands to the wood. When they had hoisted this crossbeam up on the post, and after they had nailed it securely to the upright timber of the cross, they bound and nailed his feet to the wood, using one long nail to penetrate both feet. The upright timber had a large peg, inserted at the proper height, which served as a sort of saddle for supporting the body weight. The cross was not high, the Master's feet being only about three feet from the ground. He was therefore able to hear all that was said of him in derision and could plainly see the expression on the faces of all those who so thoughtlessly mocked him. And also could those present easily hear all that Jesus said during these hours of lingering torture and slow death.

Според обичая преди разпятието от осъдените на екзекуция снемаха всичките им дрехи, но предвид това, че евреите рязко протестираха против демонстрацията на голите човешки тела, римляните осигуряваха превръзка около бедрата за всички, които разпъваха в Йерусалим. Затова, когато дрехите на Иисус бяха свалени, на него също надянаха такава превръзка, преди да го издигнат на кръста.

187:2.2 (2007.1) It was the custom to remove all clothes from those who were to be crucified, but since the Jews greatly objected to the public exposure of the naked human form, the Romans always provided a suitable loin cloth for all persons crucified at Jerusalem. Accordingly, after Jesus' clothes had been removed, he was thus garbed before he was put upon the cross.

Към разпятие прибягваха, само за да осигурят бавно и мъчително наказание; понякога жертвата продължаваше да живее в течение на няколко дни. Много жители на Йерусалим се отнасяха отрицателно към екзекуцията на кръста и съществуваше общество на юдейските жени, неизменно изпращащо на мястото на екзекуцията своя представителка, за да предложи на жертвата наркотично вино и с това да намали нейните страдания. Но пробвайки такова вино, Иисус се отказа да го пие независимо от силната жажда. Учителят избра да запази своето човешко съзнание до самия край. Независимо от жестокостта и безчовечността на тази смърт той желаеше да я срещне и да удържи

187:2.3 (2007.2) Crucifixion was resorted to in order to provide a cruel and lingering punishment, the victim sometimes not dying for several days. There was considerable sentiment against crucifixion in Jerusalem, and there existed a society of Jewish women who always sent a representative to crucifixions for the purpose of offering drugged wine to the victim in order to lessen his suffering. But when Jesus tasted this narcotized wine, as thirsty as he was, he refused to drink it. The Master chose to retain his human consciousness until the very end. He desired to meet death, even in this cruel and inhuman form, and conquer it by voluntary submission to the full human experience.

над нея победа с волево подчинение на себе си на цялата пълнота на човешкия опит.

Преди Иисус да бъде издигнат на кръста, двамата разбойници вече висяха на своите кръстове, непрекъснато ругаейки и плюейки своите палачи. Когато Иисус го прикованаха към кръста, единствените му думи бяха: "Татко, прости им, защото те не знаят какво правят." Той нямаше да може с такова милосърдие и любов да моли за своите палачи, ако тези изпълнени с предана любов мисли не бяха главна движеща сила на целия му живот, преминал в безкористно служение. Идеите, мотивите и стремежите на човека с цялата си пълнота се проявяват в критичните моменти на неговия живот.

187:2.4 (2007.3) Before Jesus was put on his cross, the two brigands had already been placed on their crosses, all the while cursing and spitting upon their executioners. Jesus' only words, as they nailed him to the crossbeam, were, "Father, forgive them, for they know not what they do." He could not have so mercifully and lovingly interceded for his executioners if such thoughts of affectionate devotion had not been the mainspring of all his life of unselfish service. The ideas, motives, and longings of a lifetime are openly revealed in a crisis.

След като издигнаха Учителя на кръста, командирът заби над главата му дъсчица, на която на три езика беше написано: "Иисус Назарянин – царят юдейски". Юдеите бяха обхванати от ярост при този надпис, който смятаха за оскърбление. Но Пилат беше ядосан от тяхното неуважително обръщение; чувствайки се жертва на заплахите и униженията, той прибегна към такъв начин за дребно отмъщение. Можеше да напише: "Иисус, метежник". Но той прекрасно знаеше с какво презрение йерусалимските евреи се отнасяха към самата дума "Назарет" и непременно искаше да ги унизи. Знаеше, че те ще бъдат силно засегнати, виждайки, че екзекутираният галилеец е наречен "Царят юдейски".

187:2.5 (2007.4) After the Master was hoisted on the cross, the captain nailed the title up above his head, and it read in three languages, "Jesus of Nazareth — the King of the Jews." The Jews were infuriated by this believed insult. But Pilate was chafed by their disrespectful manner; he felt he had been intimidated and humiliated, and he took this method of obtaining petty revenge. He could have written "Jesus, a rebel." But he well knew how these Jerusalem Jews detested the very name of Nazareth, and he was determined thus to humiliate them. He knew that they would also be cut to the very quick by seeing this executed Galilean called "The King of the Jews."

Узнавайки, че поставяйки този надпис на кръста на Иисус, Пилат е решил да издевателства над тях, много от юдейските предводители побързаха към Голгота, но не се решиха да снемат тази дъсчица, защото кръстът се охраняваше от римските войници. След като не беше по силите им да я снемат, водачите се смесиха с тълпата, всячески подстрекавайки хората към издевателства и насмешки, за да не възприеме някой сериозно този надпис.

187:2.6 (2007.5) Many of the Jewish leaders, when they learned how Pilate had sought to deride them by placing this inscription on the cross of Jesus, hastened out to Golgotha, but they dared not attempt to remove it since the Roman soldiers were standing on guard. Not being able to remove the title, these leaders mingled with the crowd and did their utmost to incite derision and ridicule, lest any give serious regard to the inscription.

Апостол Йоан, заедно с Мария, майката на Иисус, Рут и Юда, пристигна на мястото на екзекуцията, след като Иисус беше вдигнат на кръста, в момента, когато командирът забиваше дъсчицата над главата на Учителя. Йоан беше единственият от единадесетте апостоли, станал свидетел на разпъването, но даже и той не присъстваше тук през цялото време, тъй като скоро след като доведе майката на Иисус, той побърза да отиде в Йерусалим за своята майка и нейните приятелки.

187:2.7 (2007.6) The Apostle John, with Mary the mother of Jesus, Ruth, and Jude, arrived on the scene just after Jesus had been hoisted to his position on the cross, and just as the captain was nailing the title above the Master's head. John was the only one of the eleven apostles to witness the crucifixion, and even he was not present all of the time since he ran into Jerusalem to bring back his mother and her friends soon after he had brought Jesus' mother to the scene.

Когато Иисус видя своята майка заедно с Йоан, брата и сестра си, той се усмихна, но не

187:2.8 (2007.7) As Jesus saw his mother, with John and his brother and sister, he smiled but said nothing. Meanwhile the four soldiers assigned to

каза нищо. В това време четиримата войници, на които беше поръчано да разпънат Учителя, следвайки обичая, си поделиха неговите дрехи: единият взе сандалите, друг покривалото за глава, трети колана, а четвърти - хитона. Оставаше да се разреже на четири части изцяло скроена туника или дрехата, стигаща почти до коленете. Но когато войниците видяха колко е необичайна тази дреха, те решиха да хвърлят жребий. Иисус ги гледаше, докато си поделяха неговите дрехи, а безразсъдната тълпа се надсмиваше над него.

Добре беше, че римските войници взеха дрехите на Учителя. Ако тези вещи бяха попаднали в ръцете на неговите последователи, те можеха да се поддадат на съблазън – суеверно поклонение пред реликвите. Учителят желаеше нищо материално да не свързва последователите му с неговия живот на Земята. Той искаше да остави на хората само спомен за човешкия живот, посветен на висок духовен идеал – преданото изпълнение на волята на Отеца.

the Master's crucifixion, as was the custom, had divided his clothes among them, one taking the sandals, one the turban, one the girdle, and the fourth the cloak. This left the tunic, or seamless vestment reaching down to near the knees, to be cut up into four pieces, but when the soldiers saw what an unusual garment it was, they decided to cast lots for it. Jesus looked down on them while they divided his garments, and the thoughtless crowd jeered at him.

187:2.9 (2008.1) It was well that the Roman soldiers took possession of the Master's clothing. Otherwise, if his followers had gained possession of these garments, they would have been tempted to resort to superstitious relic worship. The Master desired that his followers should have nothing material to associate with his life on earth. He wanted to leave mankind only the memory of a human life dedicated to the high spiritual ideal of being consecrated to doing the Father's will.

3. СВИДЕТЕЛИ НА РАЗПЪВАНЕТО

Този петък, около девет и половина, Иисус беше разпънат на кръста. Към единадесет часа повече от хиляда човека се събраха тук, за да видят това зрелище – разпъването на Сина Човешки. В течение на цялото това ужасно време незримите войнства на вселената мълчаливо се взираха в това необичайно явление – Създателят, умиращ като смъртно създание, при това от най-позорната смърт – на осъден престъпник.

По едно или друго време край кръста стояха Мария, Рут, Юда, Йоан, Саломия (майката на Йоан) и няколко искрено вярващи жени, сред тях Мария – жена на Клеопа и сестра на майката на Иисус, Мария Магдалена, както и Ребека, по-рано живяла в Сепфорис. Тези и други приятели на Иисус мълчаха, виждайки неговото огромно спокойствие и устойчивост и наблюдавайки неговите жестоки страдания.

Мнозина преминаващи оттам кимаха с глави и, злословейки, казваха: "Ей, ти, който се канеше да разрушиш храма и да го възстановиш за три дни, спаси себе си! Ако си Син Божий, защо не слезеш от кръста?" Така се надсмиваха над него и някои юдейски управници, казвайки: "Той спасяваше другите, а себе си да спаси не може." Други казваха: "Ако ти си царят юдейски, слез от кръста и ще повярваме в теб." А по-късно те отново издевателстваха над него, казвайки: "Той вярваше, че Бог ще го спаси. Даже твърдеше,

3. THOSE WHO SAW THE CRUCIFIXION

187:3.1 (2008.2) At about half past nine o'clock this Friday morning, Jesus was hung upon the cross. Before eleven o'clock, upward of one thousand persons had assembled to witness this spectacle of the crucifixion of the Son of Man. Throughout these dreadful hours the unseen hosts of a universe stood in silence while they gazed upon this extraordinary phenomenon of the Creator as he was dying the death of the creature, even the most ignoble death of a condemned criminal.

187:3.2 (2008.3) Standing near the cross at one time or another during the crucifixion were Mary, Ruth, Jude, John, Salome (John's mother), and a group of earnest women believers including Mary the wife of Clopas and sister of Jesus' mother, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris. These and other friends of Jesus held their peace while they witnessed his great patience and fortitude and gazed upon his intense sufferings.

187:3.3 (2008.4) Many who passed by wagged their heads and, railing at him, said: "You who would destroy the temple and build it again in three days, save yourself. If you are the Son of God, why do you not come down from your cross?" In like manner some of the rulers of the Jews mocked him, saying, "He saved others, but himself he cannot save." Others said, "If you are the king of the Jews, come down from the cross, and we will believe in you." And later on they mocked him the more, saying: "He trusted in God to deliver him. He even claimed to be the Son of God — look at

че е син Божий – вижте го сега: разпънат между двама крадци." Двамата крадци също го ругаеха и кълняха.

Доколкото Иисус не отговаряше над техните подиграватели насмешки, както и предвид това, че приближаваше обед на този особен ден на приготовление за Пасхата, към единадесет и половина голяма част от издевателстващата и подиграваща се тълпа вече се разотиде по своите дела; останаха по-малко от петдесет човека. Подготвили се за продължително наблюдение над умиращите, войниците се канеха да ядат и пият своето евтино кисело вино. Наливайки си вино, те подиграватели вдигаха в чест на Иисус тост, казвайки: "Поздравяваме царя юдейски и ти желаем щастие!" И се изумяваха колко търпеливо Учителят се отнасяше към всичките им насмешки и подиграви.

Забелязвайки, че те ядат и пият, Иисус ги погледна и произнесе: "Жаден съм." Когато командирът чу, че Иисус каза „Жаден съм", той отля от своята бутилка вино и намокряйки подобната на гъба запушалка, я наниза на копието и я повдигна до Иисус, за да може той да овлажни своите пресъхнали устни.

Целта на Иисус беше да живее, без да прибягва към своите свръхестествени способности; той реши да умре така, както умира на кръста обикновен смъртен. Той живя като човек и искаше да умре като човек – изпълнявайки волята на Отеца.

him now — crucified between two thieves." Even the two thieves also railed at him and cast reproach upon him.

187:3.4 (2008.5) Inasmuch as Jesus would make no reply to their taunts, and since it was nearing noontime of this special preparation day, by half past eleven o'clock most of the jesting and jeering crowd had gone its way; less than fifty persons remained on the scene. The soldiers now prepared to eat lunch and drink their cheap, sour wine as they settled down for the long deathwatch. As they partook of their wine, they derisively offered a toast to Jesus, saying, "Hail and good fortune! to the king of the Jews." And they were astonished at the Master's tolerant regard of their ridicule and mocking.

187:3.5 (2008.6) When Jesus saw them eat and drink, he looked down upon them and said, "I thirst." When the captain of the guard heard Jesus say, "I thirst," he took some of the wine from his bottle and, putting the saturated sponge stopper upon the end of a javelin, raised it to Jesus so that he could moisten his parched lips.

187:3.6 (2008.7) Jesus had purposed to live without resort to his supernatural power, and he likewise elected to die as an ordinary mortal upon the cross. He had lived as a man, and he would die as a man — doing the Father's will.

4. КРАДЕЦЪТ НА КРЪСТА

Един от разбойниците ругаеше Иисус, като казваше: "Ако си Син Божий, защо не спасиш и себе си, и нас?" Но когато той упрекна Иисус, другият, многократно слушал проповедите на Учителя, каза: "Имай страх от Бога! Нима не виждаш, че ние сме си заслужили страданията за своите дела, а този човек страда незаслужено? По-добре да помолим прошка за своите грехове и спасение за нашите души." Чувайки тези думи на крадеца, Иисус обърна глава към него и одобрително се усмихна. Когато престъпникът видя обърнатото към него лице на Иисус, пламъкът на неговата вяра се разгоря с нова сила и, събрал куража си, той каза: "Помни ме, Господи, когато отидеш в твоето царство." И тогава Иисус отговори: "Истина, истина ти казвам днес, че някога ти ще бъдеш заедно с мен в Рая."

Независимо от мъките на физическата смърт Учителят намери време да изслуша вероизповедното признание на повярвалия разбойник. Този крадец протегна ръка към

4. THE THIEF ON THE CROSS

187:4.1 (2008.8) One of the brigands railed at Jesus, saying, "If you are the Son of God, why do you not save yourself and us?" But when he had reproached Jesus, the other thief, who had many times heard the Master teach, said: "Do you have no fear even of God? Do you not see that we are suffering justly for our deeds, but that this man suffers unjustly? Better that we should seek forgiveness for our sins and salvation for our souls." When Jesus heard the thief say this, he turned his face toward him and smiled approvingly. When the malefactor saw the face of Jesus turned toward him, he mustered up his courage, fanned the flickering flame of his faith, and said, "Lord, remember me when you come into your kingdom." And then Jesus said, "Verily, verily, I say to you today, you shall sometime be with me in Paradise."

187:4.2 (2009.1) The Master had time amidst the pangs of mortal death to listen to the faith confession of the believing brigand. When this thief reached out for salvation, he found

спасението и го получи. Преди това той нито веднъж не беше усещал в себе си подбуда да повярва в Иисус, но едва в тези последни часове от съзнателното си съществуване действително с цялото си сърце се обърна към учението на Иисус. Виждайки как Иисус посреща своята смърт на кръста, този крадец не можеше повече да се противи на убеждението, че Синът Човешки действително е Син Божий.

deliverance. Many times before this he had been constrained to believe in Jesus, but only in these last hours of consciousness did he turn with a whole heart toward the Master's teaching. When he saw the manner in which Jesus faced death upon the cross, this thief could no longer resist the conviction that this Son of Man was indeed the Son of God.

Когато Иисус разговаряше с крадеца, приемайки го в Царството, апостол Йоан отсъстваше, тръгнал към града за майка си и приятелките ú. Впоследствие Лука чу този разказ от обърнатия командир на римската стража.

187:4.3 (2009.2) During this episode of the conversion and reception of the thief into the kingdom by Jesus, the Apostle John was absent, having gone into the city to bring his mother and her friends to the scene of the crucifixion. Luke subsequently heard this story from the converted Roman captain of the guard.

Апостол Йоан разказа за разпятието, каквото го помнеше две трети от един век, след като то беше станало. Останалите повествувания се основаваха на разказа на римския центурион, който благодарение на видяното и чутото впоследствие повярва в Иисус и стана пълноправен член на Небесното царство на Земята.

187:4.4 (2009.3) The Apostle John told about the crucifixion as he remembered the event two thirds of a century after its occurrence. The other records were based upon the recital of the Roman centurion on duty who, because of what he saw and heard, subsequently believed in Jesus and entered into the full fellowship of the kingdom of heaven on earth.

Този младеж, каещия се разбойник, го доведоха до насилие и престъпления тези, които превъзнасяха подобен живот на крадец като метод за ефективен протест на патриотите против политическия гнет и социалната несправедливост. Заедно със страстта към приключенията такова учение подтикна много благонамерени млади хора към участие в дръзките грабителски набези. В очите на този млад човек Варава беше герой. Сега той разбра, че се е заблуждавал. Тук, на кръста, редом със себе си той видя действително велик човек, истински герой. Този герой разпали неговата страст и вдъхна в него най-висши идеи за нравствено самоуважение, оживявайки всички идеали за смелост, мъжество и храброст. Когато той видя Иисус, в неговото сърце се пробуди всепоглъщащо чувство на любов, преданост и истинско величие.

187:4.5 (2009.4) This young man, the penitent brigand, had been led into a life of violence and wrongdoing by those who extolled such a career of robbery as an effective patriotic protest against political oppression and social injustice. And this sort of teaching, plus the urge for adventure, led many otherwise well-meaning youths to enlist in these daring expeditions of robbery. This young man had looked upon Barabbas as a hero. Now he saw that he had been mistaken. Here on the cross beside him he saw a really great man, a true hero. Here was a hero who fired his zeal and inspired his highest ideas of moral self-respect and quickened all his ideals of courage, manhood, and bravery. In beholding Jesus, there sprang up in his heart an overwhelming sense of love, loyalty, and genuine greatness.

И ако който и да било друг човек от надсмиващата се тълпа беше усетил в своята душа раждането на вяра и беше се обърнал към милосърдието на Иисус, той щеше да бъде приет със същото любвеобилно участие, което беше проявено по отношение на повярвалия разбойник.

187:4.6 (2009.5) And if any other person among the jeering crowd had experienced the birth of faith within his soul and had appealed to the mercy of Jesus, he would have been received with the same loving consideration that was displayed toward the believing brigand.

Точно след като разкаялият се крадец чу обещанието на Учителя, че някога ще се срещнат в Рая, Йоан се върна от града заедно с майка си и група от приблизително десет вярващи жени. Йоан стоеше редом с Мария, майката на Иисус, като я поддържаше.

187:4.7 (2009.6) Just after the repentant thief heard the Master's promise that they should sometime meet in Paradise, John returned from the city, bringing with him his mother and a company of almost a dozen women believers. John took up his position near Mary the mother of Jesus, supporting her. Her son Jude stood on the other side. As Jesus

Нейният син Юда стоеше от другата страна. По обед Иисус ги погледна и каза на майка си: "Жено, ето твоя син!" А обръщайки се към Йоан, той произнесе: "Сине, ето твоята майка!" След това се обърна към двама им: "Искам да си тръгнете от това място." Затова Йоан и Юда отведоха Мария от Голгота. Йоан отведе майката на Иисус там, където той беше отседнал в Йерусалим, и побърза да се върне на мястото за разпятие. След разпъването Мария се върна във Витсаида, където живя в дома на Йоан до края на своя живот на Земята. След смъртта на Иисус Мария не преживя и година.

Когато Мария напусна Голгота, останалите жени се отдалечиха на известно разстояние и останаха там дотогава, докато Иисус не свърши на кръста; и те все още бяха там, когато тялото на Учителя беше свалено за погребение.

looked down upon this scene, it was noontide, and he said to his mother, "Woman, behold your son!" And speaking to John, he said, "My son, behold your mother!" And then he addressed them both, saying, "I desire that you depart from this place." And so John and Jude led Mary away from Golgotha. John took the mother of Jesus to the place where he tarried in Jerusalem and then hastened back to the scene of the crucifixion. After the Passover Mary returned to Bethsaida, where she lived at John's home for the rest of her natural life. Mary did not live quite one year after the death of Jesus.

187:4.8 (2010.1) After Mary left, the other women withdrew for a short distance and remained in attendance upon Jesus until he expired on the cross, and they were yet standing by when the body of the Master was taken down for burial.

5. ПОСЛЕДНИЯТ ЧАС НА КРЪСТА

Скоро след дванадесет небето помръкна поради напълнилия въздуха ситен пясък, макар че обикновено сезонът на такива явления настъпваше по-късно. Жителите на Йерусалим знаеха, че това говори за приближаването на една от тези суховейни пясъчни бури, които идват от Аравийската пустиня. Преди един часа небето потъмня дотолкова, че слънцето се скри, и останките от зяпачите побързаха към града. Когато след известно време Учителят издъхна, тук останаха по-малко от тридесет човека – само тринадесетте римляни и група от приблизително петнадесет вярващи. Всички тези вярващи бяха жени освен двама: Юда, брата на Иисус, и Йоан Зеведеев, които се върнаха тук преди самата кончина на Учителя.

Малко след един часа в сгъстяващата се мъгла, предизвикана от силната пясъчна буря, човешкото съзнание на Иисус започна да угасва. Неговите последните думи на милосърдие, прошка и наставления бяха вече изречени. Вече беше изразена последната му воля – да се погрижат за майка му. В този час на приближаваща се смърт в човешкия разум на Иисус изплуваха много откъси от религиозните книги на юдеите, на първо място от Псалтира, днес известни като деветнадесети, двадесети и двадесет и първи псалми. Макар че неговите устни често помръдваха, той беше твърде слаб, за да произнася тези думи, когато откъсите, които той така добре знаеше наизуст, изплуваха в неговото съзнание. Само няколко пъти стоящите редом уловиха отделни фрази, такива като "Зная аз, че Господ ще спаси своя

5. LAST HOUR ON THE CROSS

187:5.1 (2010.2) Although it was early in the season for such a phenomenon, shortly after twelve o'clock the sky darkened by reason of the fine sand in the air. The people of Jerusalem knew that this meant the coming of one of those hot-wind sandstorms from the Arabian desert. Before one o'clock the sky was so dark the sun was hid, and the remainder of the crowd hastened back to the city. When the Master gave up his life shortly after this hour, less than thirty people were present, only the thirteen Roman soldiers and a group of about fifteen believers. These believers were all women except two, Jude, Jesus' brother, and John Zebedee, who returned to the scene just before the Master expired.

187:5.2 (2010.3) Shortly after one o'clock, amidst the increasing darkness of the fierce sandstorm, Jesus began to fail in human consciousness. His last words of mercy, forgiveness, and admonition had been spoken. His last wish — concerning the care of his mother — had been expressed. During this hour of approaching death the human mind of Jesus resorted to the repetition of many passages in the Hebrew scriptures, particularly the Psalms. The last conscious thought of the human Jesus was concerned with the repetition in his mind of a portion of the Book of Psalms now known as the twentieth, twenty-first, and twenty-second Psalms. While his lips would often move, he was too weak to utter the words as these passages, which he so well knew by heart, would pass through his mind. Only a few times did those standing by catch some utterance, such as, "I know the Lord will save his anointed," "Your hand shall find out all my

помазаник", "Ръката ти ще намери всички мои врагове" и "Боже мой! Боже мой! Защо ме остави?" Нито за миг в ни най-малка степен Иисус не се усъмни в това, че е преживял живота си съгласно волята на Отеца; и той винаги беше уверен, че подрежда своя живот в плът по волята на Отеца. Той не чувстваше, че Отецът го е изоставил; само повтаряше в своето угасващо съзнание много откъси, сред които беше и двадесет и първият псалом, започващ с думите: "Боже мой! Боже мой! Защо ме остави?" И се случи така, че това беше една от трите фрази, произнесени достатъчно ясно, за да могат стоящите редом да могат да ги чуят.

За последен път Иисус-човекът се обърна към своите събратя около един и половина, когато той повторно произнесе „Жаден съм" и тук началникът на стражата отново овлажни устните му със същата гъба, накисната в киселото вино, което в онези дни обикновено наричаха оцет.

Пясъчната буря се усилваше; мъглата се сгъстяваше. Но войниците и неголямата група вярващи не си отиваха. Войниците приседнаха около кръста, притискайки се един към друг, за да се скрият от режещия пясък. Майката на Йоан и другите се изместиха встрани и оттам гледаха ставащото, частично скрили се под надвиснала скала. Когато Учителят изпусна последния си дъх, в основата на неговия кръст стояха Йоан Зеведеев, братът на Иисус Юда, неговата сестра Рут, Мария Магдалена и Ревека, по-рано живяла в Сепфорис.

Беше преди три часа, когато Иисус гръмко възкликна: "Свърши се! Татко, в Твоите ръце предавам духа си." И като каза това, той склони глава и издъхна. Когато римският центурион видя как умря Иисус, той се удари по гърдите и каза: "Този човек наистина беше праведник; наистина беше Син Божий!" И от тази минута той повярва в Иисус.

Иисус умря царствено – така, както живя. Той открито призна своята царственост и остана господар на положението в течение на целия трагичен ден. Прие тази позорна смърт по собствена воля, след като се погрижи за безопасността на своите избрани апостоли. Той мъдро удържа Петър от насилието, което можеше да донесе беди, и направи така, че Йоан да може да бъде редом с него до самия край на неговото смъртно съществуване. Разкри своята истинска същност пред кръвожадния Синедрион и напомни на Пилат за източника на неговата власт над Сина Божий. Той тръгна към Голгота, носейки своя кръст, и завърши изпълненото си с любов съществуване, предавайки на Райския Баща

enemies," and "My God, my God, why have you forsaken me?" Jesus did not for one moment entertain the slightest doubt that he had lived in accordance with the Father's will; and he never doubted that he was now laying down his life in the flesh in accordance with his Father's will. He did not feel that the Father had forsaken him; he was merely reciting in his vanishing consciousness many Scriptures, among them this twenty-second Psalm, which begins with "My God, my God, why have you forsaken me?" And this happened to be one of the three passages which were spoken with sufficient clearness to be heard by those standing by.

187:5.3 (2010.4) The last request which the mortal Jesus made of his fellows was about half past one o'clock when, a second time, he said, "I thirst," and the same captain of the guard again moistened his lips with the same sponge wet in the sour wine, in those days commonly called vinegar.

187:5.4 (2010.5) The sandstorm grew in intensity and the heavens increasingly darkened. Still the soldiers and the small group of believers stood by. The soldiers crouched near the cross, huddled together to protect themselves from the cutting sand. The mother of John and others watched from a distance where they were somewhat sheltered by an overhanging rock. When the Master finally breathed his last, there were present at the foot of his cross John Zebedee, his brother Jude, his sister Ruth, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris.

187:5.5 (2011.1) It was just before three o'clock when Jesus, with a loud voice, cried out, "It is finished! Father, into your hands I commend my spirit." And when he had thus spoken, he bowed his head and gave up the life struggle. When the Roman centurion saw how Jesus died, he smote his breast and said: "This was indeed a righteous man; truly he must have been a Son of God." And from that hour he began to believe in Jesus.

187:5.6 (2011.2) Jesus died royally — as he had lived. He freely admitted his kingship and remained master of the situation throughout the tragic day. He went willingly to his ignominious death, after he had provided for the safety of his chosen apostles. He wisely restrained Peter's trouble-making violence and provided that John might be near him right up to the end of his mortal existence. He revealed his true nature to the murderous Sanhedrin and reminded Pilate of the source of his sovereign authority as a Son of God. He started out to Golgotha bearing his own crossbeam and finished up his loving bestowal by handing over his spirit of mortal acquirement to the Paradise Father. After such a life — and at such a death — the Master could truly say, "It is finished."

своя дух, овладявайки опита на смъртен човек. След такъв живот – и в момент на такава смърт – Учителят наистина можеше да каже: “Свърши се.”

Предвид това, че този ден беше ден за приготовления за Пасхата и събота, юдеите не искаха тези три тела да останат да висят на Голгота. Затова те отидоха при Пилат, молейки да бъдат счупени краката на тримата мъже и да свършат с тях, за да може до залез слънце да бъдат снети от кръстовете и хвърлени в погребалните ями за престъпници. Чувайки тази молба, Пилат веднага изпрати трима войника, които трябваше да счупят краката им и да приключат с Иисус и двамата разбойници.

Когато войниците пристигнаха на Голгота, така и направиха с двамата крадци, но за свое огромно удивление откриха, че Иисус е вече мъртъв. При все това, за да удостоверят неговата смърт, един от войниците прониза лявата му страна с копие. Макар че нерядко се случваше жертвите на разпятието да останат живи по два-три дни, най-силните душевни преживявания и тежки духовни мъки прекъснаха смъртния живот на Иисус в плът за малко по-малко от пет и половина часа.

187:5.7 (2011.3) Because this was the preparation day for both the Passover and the Sabbath, the Jews did not want these bodies to be exposed on Golgotha. Therefore they went before Pilate asking that the legs of these three men be broken, that they be dispatched, so that they could be taken down from their crosses and cast into the criminal burial pits before sundown. When Pilate heard this request, he forthwith sent three soldiers to break the legs and dispatch Jesus and the two brigands.

187:5.8 (2011.4) When these soldiers arrived at Golgotha, they did accordingly to the two thieves, but they found Jesus already dead, much to their surprise. However, in order to make sure of his death, one of the soldiers pierced his left side with his spear. Though it was common for the victims of crucifixion to linger alive upon the cross for even two or three days, the overwhelming emotional agony and the acute spiritual anguish of Jesus brought an end to his mortal life in the flesh in a little less than five and one-half hours.

6. СЛЕД РАЗПЪВАНЕТО

След три и половина, в мъглата на пясъчната буря, Давид Зеведеев за последен път изпрати куриерите с известие за смъртта на Учителя. Последният от тях беше изпратен в дома на Марта и Мария във Витания, където, както той предполагаше, майката на Иисус беше отседнала заедно с останалите членове на своето семейство.

След смъртта на Учителя Йоан изпрати жените под опеката на Юда в дома на Илия Марк, където те прекараха съботата. Самият Йоан – към това време вече добре познат на римския центурион – оставаше на Голгота, докато Йосиф и Никодим не пристигнаха тук със заповед на Пилат, разрешаваща да вземат тялото на Иисус.

Така завърши денят на трагедия и скръб за огромната вселена, в която милиарди разумни същества, зашеметени от демонстрацията на безсърдечие и порочност на смъртните, потръпвайки гледаха отвратителното зрелище на разпъването на човешкото въплъщение на своя любим Властелин.

6. AFTER THE CRUCIFIXION

187:6.1 (2011.5) In the midst of the darkness of the sandstorm, about half past three o’clock, David Zebedee sent out the last of the messengers carrying the news of the Master’s death. The last of his runners he dispatched to the home of Martha and Mary in Bethany, where he supposed the mother of Jesus stopped with the rest of her family.

187:6.2 (2011.6) After the death of the Master, John sent the women, in charge of Jude, to the home of Elijah Mark, where they tarried over the Sabbath day. John himself, being well known by this time to the Roman centurion, remained at Golgotha until Joseph and Nicodemus arrived on the scene with an order from Pilate authorizing them to take possession of the body of Jesus.

187:6.3 (2011.7) Thus ended a day of tragedy and sorrow for a vast universe whose myriads of intelligences had shuddered at the shocking spectacle of the crucifixion of the human incarnation of their beloved Sovereign; they were stunned by this exhibition of mortal callousness and human perversity.

Документ 188. В гробницата

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 188. В ГРОБНИЦАТА

Секции

Въведение
1. Погребението на Иисус
2. Охрана на гробницата
3. В съботния ден
4. Значението на смъртта на кръста
5. Уроците от кръста

PAPER 188
THE TIME OF THE TOMB

SECTIONS

Introduction
1. The Burial of Jesus
2. Safeguarding the Tomb
3. During the Sabbath Day
4. Meaning of the Death on the Cross
5. Lessons from the Cross

Въведение

ТОЗИ ден и половина, в течение на който смъртното тяло на Иисус се намираше в гробницата на Йосиф – времето между неговата смърт на кръста и възкресението, представлява тази страница от земния път на Михаил, за която ние почти нищо не знаем. Можем да разкажем за погребението на Сина Човешки и да включим в това повествуване събитията, свързани с неговото възкресение, но в наше разпореждане има много малко достоверна информация за това, което действително стана в течение на този епохален период с продължителност около тридесет и шест часа – от три часа в петък следобед до три часа сутринта в неделя. Този период от живота на Учителя започна малко преди да бъде снет от кръста от римските войници. След настъпването на смъртта му той остана на кръста около час. Щеше да бъде снет по-рано, ако не беше забавянето, свързано с умъртвяването на двамата разбойника.

Юдейските управници се канеха да хвърлят тялото на Иисус в откритите погребални ями на Геена на юг от града, където обикновено биваха хвърляни жертвите на разпъване. Ако този план беше успял,

INTRODUCTION

188:0.1 (2012.1) THE day and a half that Jesus' mortal body lay in the tomb of Joseph, the period between his death on the cross and his resurrection, is a chapter in the earth career of Michael which is little known to us. We can narrate the burial of the Son of Man and put in this record the events associated with his resurrection, but we cannot supply much information of an authentic nature about what really transpired during this epoch of about thirty-six hours, from three o'clock Friday afternoon to three o'clock Sunday morning. This period in the Master's career began shortly before he was taken down from the cross by the Roman soldiers. He hung upon the cross about one hour after his death. He would have been taken down sooner but for the delay in dispatching the two brigands.

188:0.2 (2012.2) The rulers of the Jews had planned to have Jesus' body thrown in the open burial pits of Gehenna, south of the city; it was the custom thus to dispose of the victims of crucifixion. If this plan had been followed, the body of the Master would

тялото на Учителя щеше да бъде оставено да бъде изядено от дивите зверове.

Междувременно Йосиф Ариматейски, съпровождан от Никодим, отиде при Пилат и помоли тялото на Иисус да бъде им бъде предадено за надлежно погребение. Другарите на разпънатия нерядко предлагаха на римските власти подкупи, за да получат правото да вземат тялото на екзекутирания. Йосиф отиде при Пилат с голяма сума пари за в случай, че се наложи да плати за разрешението да снеме тялото на Иисус и да го пренесе в частна погребална гробница. Но Пилат отказа пари. Изслушвайки молбата, той бързо подписа заповед, позволяваща на Йосиф да отиде на Голгота и веднага да получи тялото на Учителя в свое пълно разпореждане. Междувременно пясъчната буря беше утихнала и групата юдеи, представляващи Синедриона, тръгна към Голгота, за да се увери, че тялото на Иисус заедно с разбойниците е хвърлено в общите погребални ями.

have been exposed to the wild beasts.

188:0.3 (2012.3) In the meantime, Joseph of Arimathea, accompanied by Nicodemus, had gone to Pilate and asked that the body of Jesus be turned over to them for proper burial. It was not uncommon for friends of crucified persons to offer bribes to the Roman authorities for the privilege of gaining possession of such bodies. Joseph went before Pilate with a large sum of money, in case it became necessary to pay for permission to remove Jesus' body to a private burial tomb. But Pilate would not take money for this. When he heard the request, he quickly signed the order which authorized Joseph to proceed to Golgotha and take immediate and full possession of the Master's body. In the meantime, the sandstorm having considerably abated, a group of Jews representing the Sanhedrin had gone out to Golgotha for the purpose of making sure that Jesus' body accompanied those of the brigands to the open public burial pits.

1. ПОГРЕБЕНИЕТО НА ИИСУС

Когато Йосиф и Никодим пристигнаха на Голгота, те видяха как войниците снемат Иисус от кръста, а представителите на Синедриона стоят редом и следят никой от последователите на Иисус да не попречи на прехвърлянето на неговото тяло в погребалните ями за престъпници. Когато Йосиф представи на центуриона заповед от Пилат да предадат тялото на Учителя на него, юдеите вдигнаха шум, гръмко изисквайки да бъде дадено на тях. Когато в своята ярост те се опитаха да завладеят тялото, центурионът извика четирима войници, които – извадили мечове и разкрачили крака – застанаха над тялото на лежащия на земята Учител.Центурионът заповяда на останалите войници да оставят двамата крадци и да разгонят тълпата разярени юдеи. След като възстанови реда, центурионът прочете на юдеите разрешението на Пилат и отстъпвайки встрани, каза на Йосиф: "Тялото е на твое разположение; постъпи с него, както смяташ за нужно. Аз и моите войници ще те съпровождаме, за да не ти попречи никой."

Разпънато лице не можеше да бъде погребано в еврейско гробище; законът строго забраняваше това. Йосиф и Никодим знаеха за този закон и по пътя към Голгота те решиха да погребат Иисус в новата семейна гробница на Йосиф. Изсечена в монолитна скала, тя се намираше малко на север от Голгота, от другата страна на пътя, водещ към Самария. В тази гробница още не бяха погребвали никого и

1. THE BURIAL OF JESUS

188:1.1 (2012.4) When Joseph and Nicodemus arrived at Golgotha, they found the soldiers taking Jesus down from the cross and the representatives of the Sanhedrin standing by to see that none of Jesus' followers prevented his body from going to the criminal burial pits. When Joseph presented Pilate's order for the Master's body to the centurion, the Jews raised a tumult and clamored for its possession. In their raving they sought violently to take possession of the body, and when they did this, the centurion ordered four of his soldiers to his side, and with drawn swords they stood astride the Master's body as it lay there on the ground. The centurion ordered the other soldiers to leave the two thieves while they drove back this angry mob of infuriated Jews. When order had been restored, the centurion read the permit from Pilate to the Jews and, stepping aside, said to Joseph: "This body is yours to do with as you see fit. I and my soldiers will stand by to see that no man interferes."

188:1.2 (2013.1) A crucified person could not be buried in a Jewish cemetery; there was a strict law against such a procedure. Joseph and Nicodemus knew this law, and on the way out to Golgotha they had decided to bury Jesus in Joseph's new family tomb, hewn out of solid rock, located a short distance north of Golgotha and across the road leading to Samaria. No one had ever lain in this tomb, and they thought it appropriate that the

те смятаха, че ще бъде правилно, ако Учителят почива тук. Йосиф действително вярваше, че Иисус ще възкръсне от мъртвите, но Никодим се отнасяше към това крайно скептично. Тези предишни членове на Синедриона в по-голяма или по-малка степен скриваха своята вяра в Иисус, макар че останалите религиозни водачи вече отдавна ги подозираха – още преди Йосиф и Никодим да излязат от състава на Синедриона. От това време те станаха най-откровените последователи на Иисус в целия Йерусалим.

Master should rest there. Joseph really believed that Jesus would rise from the dead, but Nicodemus was very doubtful. These former members of the Sanhedrin had kept their faith in Jesus more or less of a secret, although their fellow Sanhedrists had long suspected them, even before they withdrew from the council. From now on they were the most outspoken disciples of Jesus in all Jerusalem.

Около четири и половина погребалната процесия напусна Голгота и тръгна към гробницата на Йосиф от другата страна на пътя. Тялото на Иисус Назарянин беше обвито в ленено платно и го носеха четирима мъже, след които следваха преданите галилейки, наблюдавали разпятието. Смъртните, които носеха материалното тяло на Иисус в гробницата, бяха Йосиф, Никодим, Йоан и римският центурион.

188:1.3 (2013.2) At about half past four o'clock the burial procession of Jesus of Nazareth started from Golgotha for Joseph's tomb across the way. The body was wrapped in a linen sheet as the four men carried it, followed by the faithful women watchers from Galilee. The mortals who bore the material body of Jesus to the tomb were: Joseph, Nicodemus, John, and the Roman centurion.

Те внесоха тялото в гробницата – помещение, дълго приблизително 3 на 3 м, където спешно подготвиха Иисус за погребение. Строго погледнато, юдеите не погребваха своите покойници: фактически те ги балсамираха. Йосиф и Никодим донесоха със себе си голямо количество миро и алое, а сега те обвиха тялото в бандажи, пропити с тези разтвори. Завършвайки балсамирането, те завързаха лицето му с кърпа, обвиха тялото в ленен чаршаф и благоговейно го положиха в нишата на гробницата.

188:1.4 (2013.3) They carried the body into the tomb, a chamber about ten feet square, where they hurriedly prepared it for burial. The Jews did not really bury their dead; they actually embalmed them. Joseph and Nicodemus had brought with them large quantities of myrrh and aloes, and they now wrapped the body with bandages saturated with these solutions. When the embalming was completed, they tied a napkin about the face, wrapped the body in a linen sheet, and reverently placed it on a shelf in the tomb.

След като тялото беше положено в гробницата, центурионът повика своите войници, за да помогнат да затворят входа към гробницата с камъка. След това войниците отидоха в Геена с телата на крадците, а останалите, потънали в скръб, се върнаха в Йерусалим, за да споделят Пасхалната трапеза, както изискваха законите на Мойсей.

188:1.5 (2013.4) After placing the body in the tomb, the centurion signaled for his soldiers to help roll the doorstone up before the entrance to the tomb. The soldiers then departed for Gehenna with the bodies of the thieves while the others returned to Jerusalem, in sorrow, to observe the Passover feast according to the laws of Moses.

Погребението на Иисус се извършваше с голямо бързане и спешност, тъй като този ден беше ден за подготовка и до настъпването на съботата оставаше съвсем малко време. Мъжете побързаха обратно към града, но жените останаха редом с гробницата до самото настъпване на тъмнината.

188:1.6 (2013.5) There was considerable hurry and haste about the burial of Jesus because this was preparation day and the Sabbath was drawing on apace. The men hurried back to the city, but the women lingered near the tomb until it was very dark.

В течение на всички тези събития жените се криеха недалеч, откъдето наблюдаваха всичко, което ставаше, и видяха къде беше погребан Учителят. Те скриваха присъствието си поради това, че в такова време жените не трябваше да се намират в присъствието на мъже. Жените смятаха, че Иисус не е подготвен за погребението както трябва, и се

188:1.7 (2013.6) While all this was going on, the women were hiding near at hand so that they saw it all and observed where the Master had been laid. They thus secreted themselves because it was not permissible for women to associate with men at such a time. These women did not think Jesus had been properly prepared for burial, and they agreed among themselves to go back to the home of Joseph, rest over the Sabbath, make ready

уговориха да се върнат в дома на Йосиф, да прекарат съботата в почивка, да приготвят ароматни вещества и мехлеми и да се върнат в неделя сутринта, за да подготвят както трябва тялото на Учителя за вечния му сън. Жените, които останаха край гробницата в тази петъчна вечер, бяха Мария Магдалена, Мария – жената на Клеопа, Марта (още една сестра на майката на Иисус) и Ревека от Сепфорис.

Освен Давид Зеведеев и Йосиф Ариматейски малцина от учениците на Иисус действително вярваха и разбираха, че му предстоеше да възкръсне от гробницата на третия ден.

spices and ointments, and return on Sunday morning properly to prepare the Master's body for the death rest. The women who thus tarried by the tomb on this Friday evening were: Mary Magdalene, Mary the wife of Clopas, Martha another sister of Jesus' mother, and Rebecca of Sepphoris.

188:1.8 (2013.7) Aside from David Zebedee and Joseph of Arimathea, very few of Jesus' disciples really believed or understood that he was due to arise from the tomb on the third day.

2. ОХРАНА НА ГРОБНИЦАТА

Ако последователите на Иисус не обърнаха внимание на обещанието на Иисус да възкръсне от гроба на третия ден, то неговите врагове не забравиха това. Първосвещениците, фарисеите и садукеите си спомниха, че при тях са постъпвали съобщения, в които се казваше за заявлението на Иисус относно своето възкръсване от мъртвите.

Около полунощ този петък след пасхалната трапеза група юдейски водачи се събра в дома на Каяфа, за да обсъдят своите опасения, отнасящи се до твърденията на Учителя, че на третия ден той ще възкръсне от мъртвите. Тази среща завърши с назначаването на делегация от членове на Синедриона, която на следващата сутрин отиде при Пилат с официална молба от Синедриона: да постави пред гробницата на Иисус римска стража, за да не позволи на неговите приятели тайно да проникнат в нея. Главата на делегацията каза на Пилат: "Господине, ние помним, че този мошеник Иисус Назарянин, докато беше жив, казваше: "След три дни аз ще възкръсна." Затова дойдохме, за да те помолим да се разпоредиш за охрана на гробницата от неговите последователи поне след третия ден. Ние много се боим, че през нощта неговите ученици ще се появят и ще го откраднат, а след това ще обявят на народа, че той е възкръснал от мъртвите. Ако допуснем това, ще извършим много сериозна грешка – къде по-малко опасно щеше да бъде да го оставим жив."

Изслушвайки молбата на Синедриона, Пилат отговори: "Ще получите десетима охранители. Вървете и осигурете безопасността на гробницата." Връщайки се в храма, те взеха десетима от своите

2. SAFEGUARDING THE TOMB

188:2.1 (2014.1) If Jesus' followers were unmindful of his promise to rise from the grave on the third day, his enemies were not. The chief priests, Pharisees, and Sadducees recalled that they had received reports of his saying he would rise from the dead.

188:2.2 (2014.2) This Friday night, after the Passover supper, about midnight a group of the Jewish leaders gathered at the home of Caiaphas, where they discussed their fears concerning the Master's assertions that he would rise from the dead on the third day. This meeting ended with the appointment of a committee of Sanhedrists who were to visit Pilate early the next day, bearing the official request of the Sanhedrin that a Roman guard be stationed before Jesus' tomb to prevent his friends from tampering with it. Said the spokesman of this committee to Pilate: "Sir, we remember that this deceiver, Jesus of Nazareth, said, while he was yet alive, 'After three days I will rise again.' We have, therefore, come before you to request that you issue such orders as will make the sepulchre secure against his followers, at least until after the third day. We greatly fear lest his disciples come and steal him away by night and then proclaim to the people that he has risen from the dead. If we should permit this to happen, this mistake would be far worse than to have allowed him to live."

188:2.3 (2014.3) When Pilate heard this request of the Sanhedrists, he said: "I will give you a guard of ten soldiers. Go your way and make the tomb secure." They went back to the temple, secured ten of their own guards, and then marched out to Joseph's

охранители, след което се отправиха към гробницата на Йосиф с десетима еврейски стражи и десетима римски войници, за да може независимо от съботната сутрин да ги поставят като охрана на гробницата. Тези хора затвориха входа на гробницата с още един камък и подпечатаха двата камъка с печата на Пилат, за да не може никой да получи достъп до гробницата без тяхно знание. И тези двадесет човека останаха на стража чак до възкръсването на Иисус, а юдеите им носеха храна и неща за пиене.

tomb with these ten Jewish guards and ten Roman soldiers, even on this Sabbath morning, to set them as watchmen before the tomb. These men rolled yet another stone before the tomb and set the seal of Pilate on and around these stones, lest they be disturbed without their knowledge. And these twenty men remained on watch up to the hour of the resurrection, the Jews carrying them their food and drink.

3. В СЪБОТНИЯ ДЕН

В течение на целия съботен ден учениците и апостолите продължаваха да се крият, докато целият Йерусалим обсъждаше смъртта на Иисус на кръста. Тези дни в Йерусалим се намираха почти половин милион евреи от всички ъгълчета на Римската империя и Месопотамия. Настъпваше пасхалната седмица и на всички тези поклонници предстоеше да узнаят за възкръсването на Иисус и да отнесат тази вест в своите родни краища.

Късно вечерта в събота Йоан Марк свика единадесетте апостоли на тайна среща в дома на своя баща и около полунощ те се събраха в това горно помещение, където преди две вечери бяха споделили Тайната вечеря със своя Учител.

Тази съботна вечер преди залез слънце майката на Иисус Мария, заедно с Рут и Юда, се върна във Витания, за да се присъедини към своето семейство. Давид Зеведеев остана в дома на Никодим, уговаряйки се със своите куриери да се срещнат тук рано сутринта в неделя. Галилейките, подготвящи треви за балсамирането на тялото на Иисус, се намираха в дома на Йосиф Ариматейски.

Ние сме неспособни в пълна степен да обясним какво именно ставаше с Иисус Назарянин в този ден и половина, когато се предполагаше, че той почива вновата гробница на Йосиф. Очевидно той умря от същото толкова естествена смърт на кръста, от каквато умира всеки друг смъртен при аналогични обстоятелства. Чухме как той каза: “Татко, в Твоите ръце предавам духа си.” Не разбираме напълно смисъла на тези думи, доколкото неговият Настройчик на Съзнанието отдавна беше станал личностен и затова не зависеше от смъртното съществуване на Иисус. Физическата смърт на Учителя никак не можеше да повлияе на неговия Личностен Настройчик. Това, което Иисус предаде в ръцете на Отеца, вероятно представляваше

3. DURING THE SABBATH DAY

188:3.1 (2014.4) Throughout this Sabbath day the disciples and the apostles remained in hiding, while all Jerusalem discussed the death of Jesus on the cross. There were almost one and one-half million Jews present in Jerusalem at this time, hailing from all parts of the Roman Empire and from Mesopotamia. This was the beginning of the Passover week, and all these pilgrims would be in the city to learn of the resurrection of Jesus and to carry the report back to their homes.

188:3.2 (2014.5) Late Saturday night, John Mark summoned the eleven apostles secretly to come to the home of his father, where, just before midnight, they all assembled in the same upper chamber where they had partaken of the Last Supper with their Master two nights previously.

188:3.3 (2014.6) Mary the mother of Jesus, with Ruth and Jude, returned to Bethany to join their family this Saturday evening just before sunset. David Zebedee remained at the home of Nicodemus, where he had arranged for his messengers to assemble early Sunday morning. The women of Galilee, who prepared spices for the further embalming of Jesus’ body, tarried at the home of Joseph of Arimathea.

188:3.4 (2014.7) We are not able fully to explain just what happened to Jesus of Nazareth during this period of a day and a half when he was supposed to be resting in Joseph’s new tomb. Apparently he died the same natural death on the cross as would any other mortal in the same circumstances. We heard him say, “Father, into your hands I commend my spirit.” We do not fully understand the meaning of such a statement inasmuch as his Thought Adjuster had long since been personalized and so maintained an existence apart from Jesus’ mortal being. The Master’s Personalized Adjuster could in no sense be affected by his physical death on the cross. That which Jesus put in the Father’s hands for the time being must have been the spirit counterpart of the Adjuster’s early work in spiritizing the mortal mind

духовен дубликат от резултата от ранната дейност на Настройчика по одухотворяването на смъртния разум, за да осигури преноса на копието от човешкия опит в обителските светове. Вероятно опитът на Иисус съдържаше някаква духовна реалност, аналогична на духовната същност, или душата, на растящите във вярата смъртни създания от обитаемите светове. Но всичко това е само наше предположение. В действителност не знаем какво именно предаде Иисус на своя Отец.

so as to provide for the transfer of the transcript of the human experience to the mansion worlds. There must have been some spiritual reality in the experience of Jesus which was analogous to the spirit nature, or soul, of the faith-growing mortals of the spheres. But this is merely our opinion — we do not really know what Jesus commended to his Father.

Ние знаем, че физическото тяло на Учителя остана в гробницата на Йосиф приблизително до три часа в неделя сутринта, но можем само да гадаем какъв е бил статутът на личността на Иисус в течение на този период с продължителност тридесет и шест часа. Понякога се осмеляваме да си обясним тези неща приблизително по следния начин:

188:3.5 (2015.1) We know that the physical form of the Master rested there in Joseph's tomb until about three o'clock Sunday morning, but we are wholly uncertain regarding the status of the personality of Jesus during that period of thirty-six hours. We have sometimes dared to explain these things to ourselves somewhat as follows:

1. Вероятно съзнанието на Михаил-Създателя е останало напълно свободно и независещо от смъртния разум, в който то пребиваваше в течение на физическата инкарнация.

188:3.6 (2015.2) 1. The Creator consciousness of Michael must have been at large and wholly free from its associated mortal mind of the physical incarnation.

2. Знаем, че в този период от време бившият Настройчик на Съзнанието на Иисус се намираше на Земята и лично възглавяваше събраното тук небесно войнство.

188:3.7 (2015.3) 2. The former Thought Adjuster of Jesus we know to have been present on earth during this period and in personal command of the assembled celestial hosts.

3. Предполагаме, че придобиването на духовна индивидуалност на Назарянина, формирана в течение на неговия живот в плът – отначало под въздействието на непосредствените усилия на неговия Настройчик на Съзнанието, а след това за сметка на неговата лична, съвършена хармонизация на физическите потребности и духовните изисквания на идеалното смъртно битие благодарение на неизменното избиране на волята на Отеца, – трябва да е била предадена за съхранение на Райския Баща. Върнала ли се е тази духовна реалност, за да стане част от възкръсналата личност, или не – не знаем, но предполагаме, че се е върнала. Но във вселената има и такива, които смятат, че тази душа-индивидуалност пребивава в "недрата на Отеца", за да бъде впоследствие освободена за ръководство на Небадонския Корпус на Завършилите в неразкритото бъдеще, свързана с още несъществуващите неосъзнати светове на външното пространство.

188:3.8 (2015.4) 3. The acquired spirit identity of the man of Nazareth which was built up during his lifetime in the flesh, first, by the direct efforts of his Thought Adjuster, and later, by his own perfect adjustment between the physical necessities and the spiritual requirements of the ideal mortal existence, as it was effected by his never-ceasing choice of the Father's will, must have been consigned to the custody of the Paradise Father. Whether or not this spirit reality returned to become a part of the resurrected personality, we do not know, but we believe it did. But there are those in the universe who hold that this soul-identity of Jesus now reposes in the "bosom of the Father," to be subsequently released for leadership of the Nebadon Corps of the Finality in their undisclosed destiny in connection with the uncreated universes of the unorganized realms of outer space.

4. Ние предполагаме, че в течение на тези тридесет и шест часа човешкото или смъртното съзнание за времето е спяло. Имаме основания да смятаме, че човекът Иисус не е знаел нищо за това, което ставаше във вселената през това време. За смъртното

188:3.9 (2015.5) 4. We think the human or mortal consciousness of Jesus slept during these thirty-six hours. We have reason to believe that the human Jesus knew nothing of what transpired in the universe during this period. To the mortal consciousness there appeared no lapse of time; the resurrection of life followed the sleep of death

съзнание времето е спряло; пробуждането към живот е станало веднага след завършването на смъртния сън.

Ето в общи черти всичко, което можем да кажем относно статута на Иисус в течение на този период от пребиваването в гробницата. Можем да се позовем на цял ред свързани с това факти, макар че едва ли сме компетентни да ги тълкуваме.

Днес в огромния двор на възкресителните зали от първия обителски свят на Сатания може да се види величествено материално-морontийно съоръжение, известно като "Мемориалът на Михаил". Този мемориал, създаден скоро след като Михаил напусна вашия свят, е скрепен с печата на Гавраил, а нанесеният на него надпис гласи: "В памет за смъртното пребиваване на Иисус Назарянин на Урантия".

Съхранени са материали, потвърждаващи, че в този период сто члена от висшия съвет на Салвингтон проведоха на Урантия изпълнително съвещание под ръководството на Гавраил. Съществуват също така материали, потвърждаващи, че в това време Извечно Древните на Уверса са се свързвали с Михаил, обсъждайки статута на вселената Небадон.

Ние знаем, че поне едно съобщение е било отправено към Михаил от Емануил Салвингтонски, докато тялото на Учителя се е намирало в гробницата.

Съществуват всички основания да предполагаме, че някаква личност е заемала мястото на Калигастия в системния съвет на Планетарните Принцове в Йерусем, който се е събирал по времето, когато тялото на Иисус е почивало в гробницата.

Архивите на Едемия свидетелстват, че Бащата на Съзвездието Норлатиадек е присъствал на Урантия и че той е получил от Михаил инструкции по време на пребиваването на Иисус в гробницата.

Съществуват и много други данни в полза на това, че някаква част от личността на Иисус не е била потопена в сън и безсъзнателно състояние в течение на времето след настъпването на явната физическа смърт.

as of the same instant.

188:3.10 (2015.6) And this is about all we can place on record regarding the status of Jesus during this period of the tomb. There are a number of correlated facts to which we can allude, although we are hardly competent to undertake their interpretation.

188:3.11 (2015.7) In the vast court of the resurrection halls of the first mansion world of Satania, there may now be observed a magnificent material-morontia structure known as the "Michael Memorial," now bearing the seal of Gabriel. This memorial was created shortly after Michael departed from this world, and it bears this inscription: "In commemoration of the mortal transit of Jesus of Nazareth on Urantia."

188:3.12 (2016.1) There are records extant which show that during this period the supreme council of Salvington, numbering one hundred, held an executive meeting on Urantia under the presidency of Gabriel. There are also records showing that the Ancients of Days of Uversa communicated with Michael regarding the status of the universe of Nebadon during this time.

188:3.13 (2016.2) We know that at least one message passed between Michael and Immanuel on Salvington while the Master's body lay in the tomb.

188:3.14 (2016.3) There is good reason for believing that some personality sat in the seat of Caligastia in the system council of the Planetary Princes on Jerusem which convened while the body of Jesus rested in the tomb.

188:3.15 (2016.4) The records of Edentia indicate that the Constellation Father of Norlatiadek was on Urantia, and that he received instructions from Michael during this time of the tomb.

188:3.16 (2016.5) And there is much other evidence which suggests that not all of the personality of Jesus was asleep and unconscious during this time of apparent physical death.

4. ЗНАЧЕНИЕТО НА СМЪРТТА НА КРЪСТА

Макар че Иисус умря на кръста, не за да изкупи греха на смъртния човек или за да осигури някакъв начин за ефективно обръщение към оскърбения и неумолим Бог,

4. MEANING OF THE DEATH ON THE CROSS

188:4.1 (2016.6) Although Jesus did not die this death on the cross to atone for the racial guilt of mortal man nor to provide some sort of effective approach to an otherwise offended and unforgiving

макар че Синът Човешки не е предлагал себе си като жертва, за да усмири Божия гняв и да открие пътя за спасение на греховния човек, макар че тези идеи за изкупление и умиротворяване са погрешни, независимо от всичко това смъртта на Иисус на кръста е изпълнена със значение, което не следва да се пренебрегва. Урантия действително стана известна сред съседните обитаеми планети като "Светът на Кръста".

God; even though the Son of Man did not offer himself as a sacrifice to appease the wrath of God and to open the way for sinful man to obtain salvation; notwithstanding that these ideas of atonement and propitiation are erroneous, nonetheless, there are significances attached to this death of Jesus on the cross which should not be overlooked. It is a fact that Urantia has become known among other neighboring inhabited planets as the "World of the Cross."

Иисус желаеше да преживее на Урантия пълноценния живот на смъртен човек в плът. Обикновено смъртта е част от живота. Смъртта е последният акт в драмата на смъртното съществуване. В своите добронамерени опити да избегнете суеверните заблуждения, присъщи на лъжливото тълкуване значението на смъртта на кръста, бъдете внимателни, за да не извършите огромна грешка – да не пропуснете истинското значение и неподправен смисъл на смъртта на Учителя.

188:4.2 (2016.7) Jesus desired to live a full mortal life in the flesh on Urantia. Death is, ordinarily, a part of life. Death is the last act in the mortal drama. In your well-meant efforts to escape the superstitious errors of the false interpretation of the meaning of the death on the cross, you should be careful not to make the great mistake of failing to perceive the true significance and the genuine import of the Master's death.

Смъртният човек никога не е бил собственост на вселенските мошеници. Иисус не умря, за да изкупи човека, да го изтръгне от ноктите на изменническите управители и падналите принцове на сферите. Небеснят Баща никога не е замислял толкова безгранична несправедливост като анатемосване на душата на смъртния човек поради злодеянията на неговите предци. Смъртта на кръста не беше и жертва, която да се заключава в опита да се изплати някакъв дълг, появил се в човечеството пред Бога.

188:4.3 (2016.8) Mortal man was never the property of the archdeceivers. Jesus did not die to ransom man from the clutch of the apostate rulers and fallen princes of the spheres. The Father in heaven never conceived of such crass injustice as damning a mortal soul because of the evil-doing of his ancestors. Neither was the Master's death on the cross a sacrifice which consisted in an effort to pay God a debt which the race of mankind had come to owe him.

Преди животът на Иисус на Земята такъв възглед за Бога може би бил оправдан, но след живота и смъртта на Учителя сред такива смъртни като вас положението се измени. Мойсей учеше за достойнството и справедливостта на Бога-Създател, но Иисус изобрази любовта и милосърдието на един небесен Баща.

188:4.4 (2016.9) Before Jesus lived on earth, you might possibly have been justified in believing in such a God, but not since the Master lived and died among your fellow mortals. Moses taught the dignity and justice of a Creator God; but Jesus portrayed the love and mercy of a heavenly Father.

Животинската същност, склонността към злодеяния може да бъде наследствена, но грехът не преминава от родител на дете. Грехът е акт на съзнателно и преднамерено въставане на волевото създание против волята на Отеца и законите на Сина.

188:4.5 (2016.10) The animal nature — the tendency toward evil-doing — may be hereditary, but sin is not transmitted from parent to child. Sin is the act of conscious and deliberate rebellion against the Father's will and the Sons' laws by an individual will creature.

Иисус живя и умря за цялата вселена, а не само за народите на този свят. Макар че смъртните от световете притежаваха спасение още преди Иисус да живее и умре на Урантия, неговото урантийско посвещение действително проля ярка светлина върху пътя на спасението; неговата смърт направи много за това, завинаги да се демонстрира несъмнеността на продължаването на живота на хората след смъртта в плът.

188:4.6 (2017.1) Jesus lived and died for a whole universe, not just for the races of this one world. While the mortals of the realms had salvation even before Jesus lived and died on Urantia, it is nevertheless a fact that his bestowal on this world greatly illuminated the way of salvation; his death did much to make forever plain the certainty of mortal survival after death in the flesh.

Макар че едва ли би било вярно да говоря за Иисус като за жертвувател, изкупител или избавител, той с пълно основание може да се нарече *спасител.* Той направи завинаги пътя на спасението (продължаването на живота) по-понятен и несъмнен; той действително по-добре и по-вярно показа пътя за спасение за всички смъртни от всички светове на вселената Небадон.

188:4.7 (2017.2) Though it is hardly proper to speak of Jesus as a sacrificer, a ransomer, or a redeemer, it is wholly correct to refer to him as a *savior.* He forever made the way of salvation (survival) more clear and certain; he did better and more surely show the way of salvation for all the mortals of all the worlds of the universe of Nebadon.

Осъзнавайки идеята за Бога като за истински и любящ Отец – единствената представа, на която някога е учил Иисус, – вие трябва да бъдете последователни и веднага решително да се откажете от примитивните представи за Бога като за обиден монарх, суров и всемогъщ управител, основната утеха на когото се заключава в това, да разобличи злодеянията на своите поданици и да следи те да бъдат адекватно наказани, докато някое същество, почти равно на Него самия, не се съгласи доброволно да пострада и да умре за тях и вместо тях. Цялата идея за откупа и изкуплението е абсолютно несъвместима с тази представа за Бога, на която учеше и пример за която беше Иисус Назарянин. Безкрайната любов на Бога е първостепенен атрибут на Неговата божествена същност.

188:4.8 (2017.3) When once you grasp the idea of God as a true and loving Father, the only concept which Jesus ever taught, you must forthwith, in all consistency, utterly abandon all those primitive notions about God as an offended monarch, a stern and all-powerful ruler whose chief delight is to detect his subjects in wrongdoing and to see that they are adequately punished, unless some being almost equal to himself should volunteer to suffer for them, to die as a substitute and in their stead. The whole idea of ransom and atonement is incompatible with the concept of God as it was taught and exemplified by Jesus of Nazareth. The infinite love of God is not secondary to anything in the divine nature.

Всички тези представи за изкуплението и жертвеното спасение се коренят в егоизма и намират опора в него. Иисус учеше, че *служенето* на събратята му е висша представа за духовното братство на вярващите. Спасението трябва да бъде разбиращо се от само себе си за тези, които вярват в бащинството на Бога. Главната грижа на този вярващ трябва да бъде не користното желание за собственото му спасение, а безкористният стремеж да обича и следователно да служи на своите събратя така, както обичаше смъртните хора и им служеше Иисус.

188:4.9 (2017.4) All this concept of atonement and sacrificial salvation is rooted and grounded in selfishness. Jesus taught that *service* to one's fellows is the highest concept of the brotherhood of spirit believers. Salvation should be taken for granted by those who believe in the fatherhood of God. The believer's chief concern should not be the selfish desire for personal salvation but rather the unselfish urge to love and, therefore, serve one's fellows even as Jesus loved and served mortal men.

Не особено се безпокоят истинските вярващи и за бъдещите наказания за греховете. Истинският вярващ се тревожи само за своето сегашно отделяне от Бога. Действително, мъдрите бащи могат да наказват своите синове, но те правят това от любов и с възпитателна цел. Те не наказват в гнева си и не налагат наказания, за да отмъстят.

188:4.10 (2017.5) Neither do genuine believers trouble themselves so much about the future punishment of sin. The real believer is only concerned about present separation from God. True, wise fathers may chasten their sons, but they do all this in love and for corrective purposes. They do not punish in anger, neither do they chastise in retribution.

Даже ако Бог беше суровият върховен съдия на вселена, в която царува справедливостта, на Него явно не би му харесала наивната идея да подмени виновния престъпник с невинен мъченик.

188:4.11 (2017.6) Even if God were the stern and legal monarch of a universe in which justice ruled supreme, he certainly would not be satisfied with the childish scheme of substituting an innocent sufferer for a guilty offender.

Величието на смъртта на Иисус – от гледна точка на обогатяването на човешкия опит и разширяването на пътя за спасение, се

188:4.12 (2017.7) The great thing about the death of Jesus, as it is related to the enrichment of human experience and the enlargement of the way of

заключава не във *факта* за неговата смърт, а в несравненото духовно величие, с което той посрещна смъртта.

Цялата идея за изкуплението пренася спасението в плана на нереалността; такава представа е чисто философска. Човешкото спасение е *реално*; то е основано върху две реалности, които могат да се постигнат с вярата на създанието и с това да ги направят част от индивидуалния човешки опит: фактът на бащинството на Бога и произтичащата от него истина – братството между хората. В крайна сметка, вярно е твърдението, че на вас "ще ви бъдат простени дълговете така, както вие прощавате на своите длъжници".

salvation, is not the *fact* of his death but rather the superb manner and the matchless spirit in which he met death.

188:4.13 (2017.8) This entire idea of the ransom of the atonement places salvation upon a plane of unreality; such a concept is purely philosophic. Human salvation is *real;* it is based on two realities which may be grasped by the creature's faith and thereby become incorporated into individual human experience: the fact of the fatherhood of God and its correlated truth, the brotherhood of man. It is true, after all, that you are to be "forgiven your debts, even as you forgive your debtors."

5. УРОЦИТЕ ОТ КРЪСТА

Кръстът на Иисус в пълна степен изобразява висшата самоотвержена любов на истински пастир даже към недостойните членове на своето стадо. Той навеки превежда всички взаимоотношения на Бога и човека на семейна основа. Бог е Бащата, човекът е Негов син. Централната истина във вселенските отношения между Създателя и създанието става любовта – любовта на бащата към своя син, а не правосъдието на царя, търсещ удовлетворения в страданията и наказването на порочните поданици.

Кръстът е непреходно свидетелство за това, че отношението на Иисус към грешниците се характеризираше не с проклятие или прошка, а с вечно и любящо спасение. Иисус е истински спасител в този смисъл, че благодарение на неговия живот и смърт хората действително стигат до добродетелта и праведното спасение. Иисус обича хората толкова много, че неговата любов пробужда в човешкото сърце ответна любов. Любовта е истински заразителна и извечно съзидателна. Смъртта на Иисус на кръста служи като въплъщение на любовта, която е достатъчно силна и божествена, за да прости греха и да погълне всички злодеяния. Иисус разкри на този свят по-високо свойство на праведността, отколкото правосъдието – чисто формално добро и зло. Божествената любов не просто прощава злото: тя поглъща и фактически унищожава злото. Прошката, присъща на любовта, значително превъзхожда прошката, присъща на милосърдието. Милосърдието измества вината за злодеянието встрани, но любовта завинаги унищожава греха и всяка произтичаща от него слабост. Иисус донесе на Урантия нов начин на живот. Вместо да се противи на злото, той ни учеше да намираме чрез него – Иисус – добродетелта, която с успех унищожава злото.

5. LESSONS FROM THE CROSS

188:5.1 (2017.9) The cross of Jesus portrays the full measure of the supreme devotion of the true shepherd for even the unworthy members of his flock. It forever places all relations between God and man upon the family basis. God is the Father; man is his son. Love, the love of a father for his son, becomes the central truth in the universe relations of Creator and creature — not the justice of a king which seeks satisfaction in the sufferings and punishment of the evil-doing subject.

188:5.2 (2018.1) The cross forever shows that the attitude of Jesus toward sinners was neither condemnation nor condonation, but rather eternal and loving salvation. Jesus is truly a savior in the sense that his life and death do win men over to goodness and righteous survival. Jesus loves men so much that his love awakens the response of love in the human heart. Love is truly contagious and eternally creative. Jesus' death on the cross exemplifies a love which is sufficiently strong and divine to forgive sin and swallow up all evil-doing. Jesus disclosed to this world a higher quality of righteousness than justice — mere technical right and wrong. Divine love does not merely forgive wrongs; it absorbs and actually destroys them. The forgiveness of love utterly transcends the forgiveness of mercy. Mercy sets the guilt of evil-doing to one side; but love destroys forever the sin and all weakness resulting therefrom. Jesus brought a new method of living to Urantia. He taught us not to resist evil but to find through him a goodness which effectually destroys evil. The forgiveness of Jesus is not condonation; it is salvation from condemnation. Salvation does not slight wrongs; it *makes them right.* True love does not compromise nor condone hate; it destroys it. The love of Jesus is never satisfied with mere forgiveness. The Master's love implies rehabilitation, eternal survival. It is altogether

Прощаването на Иисус не е забвение, а спасение от проклятие. Спасението не намалява злото, *а го поправя.* Истинската любов не прави компромис с ненавистта и не я предава на забвение: тя унищожава ненавистта. Любовта на Иисус никога не се ограничава само с прощаване. Любовта на Учителя подразбира поправяне, вечно спасение. Ако вие имате предвид това вечно спасение, то можете с пълно основание да говорите за спасението като за изкупление.

proper to speak of salvation as redemption if you mean this eternal rehabilitation.

Благодарение на силата на своята лична любов към хората Иисус съумя да разруши властта на греха и злото. С това той освободи хората, като им позволи да избират най-добрите пътища в живота. Иисус демонстрира избавление от миналото, което само по себе си обещаваше победа в бъдещето. По такъв начин прошката осигури спасението. Когато човекът в пълна степен открива своето сърце за красотата на божествената любов, то такава красота унищожава цялата привлекателност на греха и цялата сила на злото.

188:5.3 (2018.2) Jesus, by the power of his personal love for men, could break the hold of sin and evil. He thereby set men free to choose better ways of living. Jesus portrayed a deliverance from the past which in itself promised a triumph for the future. Forgiveness thus provided salvation. The beauty of divine love, once fully admitted to the human heart, forever destroys the charm of sin and the power of evil.

Страданията на Иисус не се ограничаваха само с разпятието. По същество Иисус Назарянин прекара повече от двадесет и пет години на кръста на едно истинско, напрегнато смъртно съществуване. Истинският смисъл на кръста се заключава в това, че той стана висше и окончателно изражение на неговата любов – завършеното разкриване на неговото милосърдие.

188:5.4 (2018.3) The sufferings of Jesus were not confined to the crucifixion. In reality, Jesus of Nazareth spent upward of twenty-five years on the cross of a real and intense mortal existence. The real value of the cross consists in the fact that it was the supreme and final expression of his love, the completed revelation of his mercy.

Десетки трилиони еволюиращи създания в милиони обитаеми светове, които вероятно са изпитвали съблазънта да прекратят нравствената борба и да се откажат от благото на сраженията, към които призовава вярата, още веднъж погледнаха разпънатия Иисус и се устремиха напред, въодушевени от зрелището на Бога, отдаващ Своя живот в плът и в предано и безкористно служене на човека.

188:5.5 (2018.4) On millions of inhabited worlds, tens of trillions of evolving creatures who may have been tempted to give up the moral struggle and abandon the good fight of faith, have taken one more look at Jesus on the cross and then have forged on ahead, inspired by the sight of God's laying down his incarnate life in devotion to the unselfish service of man.

Триумфът на смъртта на кръста е съсредоточен в този дух, с който беше изпълнено отношението на Иисус към неговите мъчители. Кръстът се превърна във вечен символ на триумфа на любовта над ненавистта, победа на истината над злото, когато той произнесе молитвата: "Татко, прости им, те не знаят какво правят." Тази преданост към любовта демонстрира своята заразителност в цялата огромна вселена; учениците я наследиха от своя Учител. Първият от проповедниците на Евангелието, призван да отдаде своя живот в това служение, умирайки пребит с камъни, произнесе: "Не им вменявай това в грях."

188:5.6 (2018.5) The triumph of the death on the cross is all summed up in the spirit of Jesus' attitude toward those who assailed him. He made the cross an eternal symbol of the triumph of love over hate and the victory of truth over evil when he prayed, "Father, forgive them, for they know not what they do." That devotion of love was contagious throughout a vast universe; the disciples caught it from their Master. The very first teacher of his gospel who was called upon to lay down his life in this service, said, as they stoned him to death, "Lay not this sin to their charge."

Кръстът с най-голяма сила предизвиква

188:5.7 (2018.6) The cross makes a supreme appeal to the best in man because it discloses one who

най-доброто у човека, тъй като разкрива човека, готов да се раздели със своя живот в служене на събратята си. Готовността да пожертва своя живот е висшата любов, на която е способен човекът; любовта на Иисус се изразяваше в неговата готовност да пожертва своя живот заради враговете – любов, превишаваща всичко известно до това време на Земята.

И в другите светове, както на Урантия, това възвишено зрелище на смъртта на Иисус-човека на кръста развълнува чувствата на смъртните и пробуди беззаветна преданост в ангелите.

Кръстът е този висш символ на свещеното служене, посвещаването на нечий живот на благополучието на спасението на неговите събратя. Кръстът не символизира Сина Божий, принесен в жертва вместо виновните грешници за умиротворяване на гнева на оскърбения Бог – и на Земята, и по цялата огромна вселена той си остава вечно свещен символ на праведниците, посвещаващи се на падналите и така спасяващи ги с посвещаването на своята любов. Кръстът действително е символ на висшата форма на безкористно служене, пределна самоотверженост, заключена в цялото посвещаване на праведния живот, преминал под знака на беззаветното служене – даже в смъртта, смъртта на кръста. И самата гледка на този велик символ на посвещенческия живот на Иисус действително пробужда във всички нас желанието да следваме неговия пример.

Гледайки Иисус, жертващ своя живот на кръста, мислещите мъже и жени едва ли ще си позволят отново да се оплакват даже при най-жестоките жизнени несгоди, а да не говорим за дребните безпокойства и многото чисто въображаеми беди. Неговият живот беше толкова славен, а неговата смърт – толкова победоносна, че всички ние изпитваме желание да споделим и едното, и другото. Цялото посвещение на Михаил е изпълнено с действителна притегателна сила, започвайки от дните на неговата младост и чак до зашеметяващото зрелище на неговата смърт на кръста.

Затова разглеждайки кръста като откровение на Бога, убедете се, че не гледате с очите на примитивния човек или сменилия го варварин, тъй като и единият, и другият виждаха в Бога безпощаден Властелин, раздаващ сурово правосъдие и поддържащ строг правов ред. Вместо това се постарайте да видите в кръста последния израз на любовта на Иисус, неговата преданост към своята жизнена мисия – посветена на

was willing to lay down his life in the service of his fellow men. Greater love no man can have than this: that he would be willing to lay down his life for his friends — and Jesus had such a love that he was willing to lay down his life for his enemies, a love greater than any which had hitherto been known on earth.

188:5.8 (2019.1) On other worlds, as well as on Urantia, this sublime spectacle of the death of the human Jesus on the cross of Golgotha has stirred the emotions of mortals, while it has aroused the highest devotion of the angels.

188:5.9 (2019.2) The cross is that high symbol of sacred service, the devotion of one's life to the welfare and salvation of one's fellows. The cross is not the symbol of the sacrifice of the innocent Son of God in the place of guilty sinners and in order to appease the wrath of an offended God, but it does stand forever, on earth and throughout a vast universe, as a sacred symbol of the good bestowing themselves upon the evil and thereby saving them by this very devotion of love. The cross does stand as the token of the highest form of unselfish service, the supreme devotion of the full bestowal of a righteous life in the service of wholehearted ministry, even in death, the death of the cross. And the very sight of this great symbol of the bestowal life of Jesus truly inspires all of us to want to go and do likewise.

188:5.10 (2019.3) When thinking men and women look upon Jesus as he offers up his life on the cross, they will hardly again permit themselves to complain at even the severest hardships of life, much less at petty harassments and their many purely fictitious grievances. His life was so glorious and his death so triumphant that we are all enticed to a willingness to share both. There is true drawing power in the whole bestowal of Michael, from the days of his youth to this overwhelming spectacle of his death on the cross.

188:5.11 (2019.4) Make sure, then, that when you view the cross as a revelation of God, you do not look with the eyes of the primitive man nor with the viewpoint of the later barbarian, both of whom regarded God as a relentless Sovereign of stern justice and rigid law-enforcement. Rather, make sure that you see in the cross the final manifestation of the love and devotion of Jesus to his life mission of bestowal upon the mortal races of his vast universe. See in the death of the Son of

смъртните раси в неговата огромна вселена. Стремете се да видите в смъртта на Сина Човешки върха на разкриването на божествената любов на Отеца към Своите синове, населяващи сферите на смъртните. По такъв начин кръстът изразява самоотвержеността на доброволната любов и посвещението на доброволно спасение на всеки, който е готов да получи тези дарове и тази преданост. Кръстът не е свързан с някакво изискване на Отеца и изразява само това, което Иисус с такава готовност отдаде и от което се отказа да се отклони.

Man the climax of the unfolding of the Father's divine love for his sons of the mortal spheres. The cross thus portrays the devotion of willing affection and the bestowal of voluntary salvation upon those who are willing to receive such gifts and devotion. There was nothing in the cross which the Father required — only that which Jesus so willingly gave, and which he refused to avoid.

Ако човекът е неспособен по достойнство да оцени Иисус и да разбере значението на неговото посвещение на Земята, на него трябва поне да му бъдат понятни и близки неговите физически страдания. Никой не може да се съмнява в това, че Създателят знае природата и мащабите на неговите временни бедствия.

188:5.12 (2019.5) If man cannot otherwise appreciate Jesus and understand the meaning of his bestowal on earth, he can at least comprehend the fellowship of his mortal sufferings. No man can ever fear that the Creator does not know the nature or extent of his temporal afflictions.

Ние знаем, че целта на смъртта на кръста беше не да примири човека с Бога, а да подбуди човека към осъзнаването на вечната любов на Отеца и безкрайното милосърдие на Неговия Син, както и да съобщи тези всеобщи истини на една цяла вселена.

188:5.13 (2019.6) We know that the death on the cross was not to effect man's reconciliation to God but to stimulate man's *realization* of the Father's eternal love and his Son's unending mercy, and to broadcast these universal truths to a whole universe.

Документ 189. Възкресението

⇦ 188 Книгата Урантия 190 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 189. ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Секции

Въведение
1. Морontийният преход
2. Материалното тяло на Иисус
3. Епохалното възкресение
4. Откриване на празната гробница
5. Петър и Йоан край гробницата

PAPER 189
THE RESURRECTION

SECTIONS

Introduction
1. The Morontia Transit
2. The Material Body of Jesus
3. The Dispensational Resurrection
4. Discovery of the Empty Tomb
5. Peter and John at the Tomb

Въведение

В ПЕТЪК следобед, скоро след погребението на Иисус, главата на архангелите на Небадон, намиращ се по това време на Урантия, свика съвета по възкресението на спящите волеви създания и пристъпи към обсъждане на възможния метод за възстановяването на Иисус. Събралите се синове на локалната вселена – създадените от Михаил същества, направиха това по собствена инициатива; Гавраил не ги е събирал. Към полунощ те стигнаха до извода, че създанието е неспособно да направи нещо за възкресяването на Създателя. Те решиха да се вслушат в съвета на Гавраил, който им съобщи, че доколкото Михаил "доброволно отдаде своя живот, той има силата да си го вземе отново по свое собствено желание". Скоро след заседанието на съвета на архангелите, Носителите на Живота и техните многобройни помощници по възстановяването на създанията и осигуряването на морontийните форми Личностният Настройчик на Иисус, под непосредственото ръководство на когото се намираше небесното войнство, пребиваващо по това време на Урантия, се обърна към изгарящите от нетърпение присъстващи със следните думи:

INTRODUCTION

189:0.1 (2020.1) SOON after the burial of Jesus on Friday afternoon, the chief of the archangels of Nebadon, then present on Urantia, summoned his council of the resurrection of sleeping will creatures and entered upon the consideration of a possible technique for the restoration of Jesus. These assembled sons of the local universe, the creatures of Michael, did this on their own responsibility; Gabriel had not assembled them. By midnight they had arrived at the conclusion that the creature could do nothing to facilitate the resurrection of the Creator. They were disposed to accept the advice of Gabriel, who instructed them that, since Michael had "laid down his life of his own free will, he also had power to take it up again in accordance with his own determination." Shortly after the adjournment of this council of the archangels, the Life Carriers, and their various associates in the work of creature rehabilitation and morontia creation, the Personalized Adjuster of Jesus, being in personal command of the assembled celestial hosts then on Urantia, spoke these words to the anxious waiting watchers:

"Никой от вас не може с нищо да помогне на своя Създател-баща да се върне към живота. Като смъртен на обитаемия свят той премина през смъртта, очакваща всички смъртни, като Властелин той продължава да живее. Това, което вие наблюдавате, е смъртният преход на Иисус Назарянин от живот в плът и към живот в морония. Духовният преход на този Иисус беше завършен в момента, когато аз се отделих от неговата личност и станах ваш временен управляващ. Вашият баща-Създател взе решение да премине през целия опит на своите смъртни създания – от раждането в материалните светове до естествената смърт и възкресение в морония с придобиване на статут на истинско духовно същество. Скоро вие ще станете свидетели на една от фазите на този опит, но няма да можете да участвате в него. Това, което обикновено правите за създанията, няма да можете да го направите за Създателя. Синът-Създател заключава в себе си способността да се посвещава в образа на всеки от създадените от него синове; той заключава в себе си способността да отдава своя зрим живот и да го възстановява; той притежава тази способност благодарение на пряката повеля на Райския Баща – и аз зная какво говоря."

189:0.2 (2020.2) "Not one of you can do aught to assist your Creator-father in the return to life. As a mortal of the realm he has experienced mortal death; as the Sovereign of a universe he still lives. That which you observe is the mortal transit of Jesus of Nazareth from life in the flesh to life in the morontia. The spirit transit of this Jesus was completed at the time I separated myself from his personality and became your temporary director. Your Creator-father has elected to pass through the whole of the experience of his mortal creatures, from birth on the material worlds, on through natural death and the resurrection of the morontia, into the status of true spirit existence. A certain phase of this experience you are about to observe, but you may not participate in it. Those things which you ordinarily do for the creature, you may not do for the Creator. A Creator Son has within himself the power to bestow himself in the likeness of any of his created sons; he has within himself the power to lay down his observable life and to take it up again; and he has this power because of the direct command of the Paradise Father, and I know whereof I speak."

След тези думи на Личностния Настройчик всеки от тях – от Гавраил до най-скромния херувим – се потопиха във вълнуващо очакване. Те виждаха смъртното тяло на Иисус в гробницата; забелязваха признаците на вселенска активност на своя любим Властелин; и без да разбират тези явления, те започнаха търпеливо да очакват по-нататъшното развитие на събитията.

189:0.3 (2020.3) When they heard the Personalized Adjuster so speak, they all assumed the attitude of anxious expectancy, from Gabriel down to the most humble cherubim. They saw the mortal body of Jesus in the tomb; they detected evidences of the universe activity of their beloved Sovereign; and not understanding such phenomena, they waited patiently for developments.

1. МОРОНТИЙНИЯТ ПРЕХОД

В два часа и четиридесет и пет минути през нощта в неделя Райската комисия по инкарнация, състояща се от седем неидентифицирани Райски същества, пристигна на място и веднага се установи при гробницата. В три без десет от новата гробница на Йосиф започнаха да излизат мощни вибрации, предизвикани от смесена материално-моронтийна активност, и в три часа и две минути в тази неделна сутрин на 9 април 30 година от н.е. възкресената моронтийна форма и личност на Иисус Назарянин напусна гробницата.

Когато възкръсналият Иисус остави своята погребална гробница, обвитото в плът материално тяло, в което той живя и се труди в продължение на почти тридесет и шест години,

1. THE MORONTIA TRANSIT

189:1.1 (2020.4) At two forty-five Sunday morning, the Paradise incarnation commission, consisting of seven unidentified Paradise personalities, arrived on the scene and immediately deployed themselves about the tomb. At ten minutes before three, intense vibrations of commingled material and morontia activities began to issue from Joseph's new tomb, and at two minutes past three o'clock, this Sunday morning, April 9, A.D. 30, the resurrected morontia form and personality of Jesus of Nazareth came forth from the tomb.

189:1.2 (2021.1) After the resurrected Jesus emerged from his burial tomb, the body of flesh in which he had lived and wrought on earth for almost thirty-six years was still lying there in the sepulchre niche, undisturbed and wrapped in the linen sheet, just as

все още лежеше цяло и непокътнато в нишата на гробницата такова, каквото беше погребано от Йосиф и неговите съратници в петък следобед. Не беше помръднат и камъкът, закриващ входа към гробницата, недокоснат беше и печатът на Пилат; войниците оставаха на своите места. Храмовите стражи не напускаха своя пост, римската стража се беше сменила в полунощ. Нито един от тези пазачи не заподозря, че този, за когото те бдят, вече беше преминал към нова, прославена форма на съществуване и че охраняваното от тях тяло – тази изиграла своята роля и вече ненужна материална обвивка – беше изгубило каквато и да било връзка с напусналата го и възстановена морондийна личност на Иисус.

Хората и досега не разбират, че във всичко личностно материята е само скелет на морондия и че и едното, и другото са отразена сянка на непреходната духовна реалност. Колко още време ще мине, преди да започнете да разглеждате времето като подвижна проекция на вечността, а пространството – като мимолетна сянка на Райски реалности?

Доколкото можем да съдим, нито едно създание в тази вселена и никаква личност от друга вселена нямаха никакво отношение към това морондийно възкресение на Иисус Назарянин. В петък той отдаде своя живот като смъртен на света; в неделя той си го взе обратно като морондийно същество от системата на Сатания в съзвездието Норлатиадек. На нас ни е непонятно много от това, което се отнася до възкресението на Иисус. Но ние знаем, че то стана така, както разказахме, и приблизително в указаното от нас време. Можем също така да отбележим, че всички известни явления, свързани с този смъртен преход или морондийно възкресение, станаха там, в новата гробница на Йосиф, където – загърнати в погребалната тъкан – лежаха материалните останки на Иисус.

Ние знаем, че нито едно създание от тази локална вселена не участва в морондийното пробуждане на Иисус. Видяхме седемте личности от Рая, обкръжили гробницата, но не забелязахме от тяхна страна никакви действия, които биха могли да имат отношение към пробуждането на Учителя. Още щом Иисус се появи редом с Гавраил, малко над гробницата седемте пристигнали от Рая личности съобщиха за своето намерение веднага да тръгнат за Уверса.

Ние бихме желали следващите положения веднъж завинаги да прояснят представата за възкресението на Иисус:

1. Неговото материално или физическо тяло не беше част от възкресената личност.

it had been laid to rest by Joseph and his associates on Friday afternoon. Neither was the stone before the entrance of the tomb in any way disturbed; the seal of Pilate was still unbroken; the soldiers were still on guard. The temple guards had been on continuous duty; the Roman guard had been changed at midnight. None of these watchers suspected that the object of their vigil had risen to a new and higher form of existence, and that the body which they were guarding was now a discarded outer covering which had no further connection with the delivered and resurrected morontia personality of Jesus.

189:1.3 (2021.2) Mankind is slow to perceive that, in all that is personal, matter is the skeleton of morontia, and that both are the reflected shadow of enduring spirit reality. How long before you will regard time as the moving image of eternity and space as the fleeting shadow of Paradise realities?

189:1.4 (2021.3) As far as we can judge, no creature of this universe nor any personality from another universe had anything to do with this morontia resurrection of Jesus of Nazareth. On Friday he laid down his life as a mortal of the realm; on Sunday morning he took it up again as a morontia being of the system of Satania in Norlatiadek. There is much about the resurrection of Jesus which we do not understand. But we know that it occurred as we have stated and at about the time indicated. We can also record that all known phenomena associated with this mortal transit, or morontia resurrection, occurred right there in Joseph's new tomb, where the mortal material remains of Jesus lay wrapped in burial cloths.

189:1.5 (2021.4) We know that no creature of the local universe participated in this morontia awakening. We perceived the seven personalities of Paradise surround the tomb, but we did not see them do anything in connection with the Master's awakening. Just as soon as Jesus appeared beside Gabriel, just above the tomb, the seven personalities from Paradise signalized their intention of immediate departure for Uversa.

189:1.6 (2021.5) Let us forever clarify the concept of the resurrection of Jesus by making the following statements:

189:1.7 (2021.6) 1. His material or physical body was not a part of the resurrected personality. When Jesus came forth from the tomb, his body of flesh

Когато Иисус напусна гробницата, неговата плът остана недокосната в гробницата. Той излезе от погребалната гробница, без да помръдне закриващите входа камъни и без да докосне печатите на Пилат.

2. Той напусна гробницата не като дух или като Михаил Небадонски; не се яви той и в облика на Създателя-Властелин, в който пребиваваше до своята инкарнация на Урантия в смъртна плът.

3. Иисус излезе от гробницата на Йосиф, като две капки вода приличащ на моронтийните личности на тези, които като възкресени моронтийни възходящи същества напускат възкресителните зали на първия обителски свят на тази локална система, Сатания. И присъствието на мемориала на Михаил в центъра на огромния двор на възкресителните зали на първия обителски свят ни позволява да направим извода, че някакво съдействие по възкресяването на Учителя на Урантия е било оказано именно в този първи свят в системата от обителски светове.

Възкръсвайки от гробницата, Иисус първо поздрави Гавраил и го уведоми да остане с главата на изпълнителната власт на вселената под ръководството на Емануил, след което предаде своя братски поздрав на Емануил чрез главата на синовния ред Мелхиседек. След това той се обърна към Всевишните на Едемия, за да поискат от Извечно Древните да потвърдят неговия смъртен преход; и обръщайки се към моронтийните групи на седемте обителски свята, събрали се тук, за да приветстват своя Създател, който застана пред тях като създание от същата категория, Иисус произнесе своите първи следсмъртни думи. Моронтийният Иисус каза: “Завършвайки своя живот в плът, аз бих искал да остана тук за кратко в преходна форма, за да мога по-пълно да се запозная с живота на моите възходящи създания и да продължа разкриването на волята на моя Отец в Рая.”

Казвайки това, Иисус даде знак на своя Личностен Настройчик и всички разумни същества във вселената, събрали се на Урантия, за да присъстват при възкресението, бяха веднага изпратени да изпълняват своите задачи във вселената.

След това Иисус премина към общуване на моронтийно ниво, по време на което него, като създание, го запознаха с изискванията на този кратък живот, който той реши да преживее на Урантия. За това въвеждане в моронтийния свят отиде повече от час земно време и то два пъти биваше прекъсвано от желанието на Иисус да пообщува със своите бивши другари

remained undisturbed in the sepulchre. He emerged from the burial tomb without moving the stones before the entrance and without disturbing the seals of Pilate.

189:1.8 (2021.7) 2. He did not emerge from the tomb as a spirit nor as Michael of Nebadon; he did not appear in the form of the Creator Sovereign, such as he had had before his incarnation in the likeness of mortal flesh on Urantia.

189:1.9 (2021.8) 3. He did come forth from this tomb of Joseph in the very likeness of the morontia personalities of those who, as resurrected morontia ascendant beings, emerge from the resurrection halls of the first mansion world of this local system of Satania. And the presence of the Michael memorial in the center of the vast court of the resurrection halls of mansonia number one leads us to conjecture that the Master’s resurrection on Urantia was in some way fostered on this, the first of the system mansion worlds.

189:1.10 (2022.1) The first act of Jesus on arising from the tomb was to greet Gabriel and instruct him to continue in executive charge of universe affairs under Immanuel, and then he directed the chief of the Melchizedeks to convey his brotherly greetings to Immanuel. He thereupon asked the Most High of Edentia for the certification of the Ancients of Days as to his mortal transit; and turning to the assembled morontia groups of the seven mansion worlds, here gathered together to greet and welcome their Creator as a creature of their order, Jesus spoke the first words of the postmortal career. Said the morontia Jesus: “Having finished my life in the flesh, I would tarry here for a short time in transition form that I may more fully know the life of my ascendant creatures and further reveal the will of my Father in Paradise.”

189:1.11 (2022.2) After Jesus had spoken, he signaled to the Personalized Adjuster, and all universe intelligences who had been assembled on Urantia to witness the resurrection were immediately dispatched to their respective universe assignments.

189:1.12 (2022.3) Jesus now began the contacts of the morontia level, being introduced, as a creature, to the requirements of the life he had chosen to live for a short time on Urantia. This initiation into the morontia world required more than an hour of earth time and was twice interrupted by his desire to communicate with his former associates in the flesh as they came out from Jerusalem wonderingly to peer into the empty tomb to

в плът, пристигнали от Йерусалим, за да погледнат с удивление в празната гробница и да открият там това, което те смятаха като доказателство за неговото възкресение.

Смъртният преход на Иисус – моронтийното възкресение на Сина Човешки, завърши. Учителят започна да придобива опит като личност, заемаща промеждутъчно положение между материалното и духовното нива. И той направи всичко това благодарение на своите собствени вътрешни възможности; нито една личност не му оказа никаква помощ. Сега той живее като Иисус на моронтия и докато пристъпва в моронтийния живот, материалното тяло – неговата плът – лежи цяло и запазено в гробницата. Войниците все още стоят на стража и печатът на коменданта остава недокоснат.

discover what they considered evidence of his resurrection.

189:1.13 (2022.4) Now is the mortal transit of Jesus — the morontia resurrection of the Son of Man — completed. The transitory experience of the Master as a personality midway between the material and the spiritual has begun. And he has done all this through power inherent within himself; no personality has rendered him any assistance. He now lives as Jesus of morontia, and as he begins this morontia life, the material body of his flesh lies there undisturbed in the tomb. The soldiers are still on guard, and the seal of the governor about the rocks has not yet been broken.

2. МАТЕРИАЛНОТО ТЯЛО НА ИИСУС

В три и десет, докато възкресеният Иисус общуваше със събралите се тук моронтийни личности на седемте обителски свята на Сатания, главата на архангелите – ангелите на възкресението, се обърна към Гавраил с молба да вземе материалното тяло на Иисус. Главата на архангелите каза: “Ние нямаме право да участваме в моронтийното възкресение, което е част от посвещенческия опит на Михаил, нашия властелин, но бихме искали да вземем неговите смъртни останки, за да можем незабавно да ги унищожим. Ние не предлагаме своя метод за дематериализация; бихме искали само да се възползваме от процеса ускоряване на времето. Достатъчно е това, че бяхме свидетели на живота и смъртта на нашия Властелин на Урантия; небесното войнство би било избавено от спомени за мъчителното зрелище – бавното разлагане на човешкото тяло на Създателя и Вседържителя на вселената. От името на небесните същества на цялата Небадон аз моля за разрешение да получа в свое разпореждане материалното тяло на Иисус Назарянин и да бъдем упълномощени незабавно да го унищожим.”

След като се посъветва със старшия Най-Висшестоящ на Едемия, Гавраил разреши на представителя на архангелите, делегат на небесното войнство, да ликвидира физическите останки на Иисус така, както той сметне за нужно.

Получавайки утвърдителен отговор на своята молба, главата на архангелите повика при себе си като помощници много свои съратници, както и многобройните представители на всички категории небесни

2. THE MATERIAL BODY OF JESUS

189:2.1 (2022.5) At ten minutes past three o’clock, as the resurrected Jesus fraternized with the assembled morontia personalities from the seven mansion worlds of Satania, the chief of archangels — the angels of the resurrection — approached Gabriel and asked for the mortal body of Jesus. Said the chief of the archangels: “We may not participate in the morontia resurrection of the bestowal experience of Michael our sovereign, but we would have his mortal remains put in our custody for immediate dissolution. We do not propose to employ our technique of dematerialization; we merely wish to invoke the process of accelerated time. It is enough that we have seen the Sovereign live and die on Urantia; the hosts of heaven would be spared the memory of enduring the sight of the slow decay of the human form of the Creator and Upholder of a universe. In the name of the celestial intelligences of all Nebadon, I ask for a mandate giving me the custody of the mortal body of Jesus of Nazareth and empowering us to proceed with its immediate dissolution.”

189:2.2 (2023.1) And when Gabriel had conferred with the senior Most High of Edentia, the archangel spokesman for the celestial hosts was given permission to make such disposition of the physical remains of Jesus as he might determine.

189:2.3 (2023.2) After the chief of archangels had been granted this request, he summoned to his assistance many of his fellows, together with a numerous host of the representatives of all orders of celestial personalities, and then, with the aid of

личности, и с помощта на междутъчните създания на Урантия пристъпи към овладяването на физическото тяло на Иисус. Умрялото тяло беше чисто материално творение; то беше физическо и буквално; то не можеше да се отдели от гробницата така, както моронтийното тяло, напуснало запечатаната гробница. С помощта на някои спомагателни моронтийни личности моронтийното тяло може да става ту подобно на дух, нереагиращ на обикновеното вещество, ту видимо, способно да влиза в контакт с материални същества – такива, каквито са смъртните от дадения свят.

Когато се готвеха да отделят тялото на Иисус от гробницата, за да могат достойно и почтително да го ликвидират посредством практически мигновено унищожаване, на вторичните междутъчни създания беше поръчано да отместят камъните, закриващи входа към гробницата. По-големият от тези два камъка представляваше огромен кръгъл блок, приличащ много на мелничен камък, който се премествaше в жлеб, изсечен в скалата така, че да бъде търкалян напред и назад, за да затвори или отвори входа към гробницата. Когато стоящите на пост еврейски стражи и римски войници видяха как този гигантски камък започва да се отмества от входа на гробницата като че ли по своя воля, ги обхвана ужас и те в паника се разбягаха. Евреите се разбягаха по домовете си, а по-късно отидоха в храма, където доложиха за произшествието на своя началник. Римляните избягаха в крепостта Атония и доложиха за произшествието на своя началник, още щом той застъпи на служба.

Юдейските водачи започнаха своето гнусно дело, предполагайки, че могат да се избавят от Иисус – с това, че предложиха подкуп на изменника Юда; сега, натъквайки се на тази обезкуражаваща ситуация, те прибегнаха към подкуп на своите стражи и римски войници, вместо да накажат стражата, избягала от поста си. Те заплатиха пари на всеки от двадесетте човека и им заповядаха да казват на всички: “През нощта, докато сме спели, ни нападнаха учениците му и откраднаха тялото.” И юдейските вождове тържествено обещаха на войниците да ги защитят пред Пилат, ако управителят някога узнае, че са взели подкупи.

Християнското учение за възкресението на Иисус винаги се е опирало на факта за “празната гробница”. Що се отнася до *факта,* то гробницата действително беше празна, но това не е *истината* за възкресението. Вярно е, че когато пристигнаха първите вярващи, гробницата беше празна и този факт, заедно с несъмненото възкресение на Учителя, ги

the Urantia midwayers, proceeded to take possession of Jesus’ physical body. This body of death was a purely material creation; it was physical and literal; it could not be removed from the tomb as the morontia form of the resurrection had been able to escape the sealed sepulchre. By the aid of certain morontia auxiliary personalities, the morontia form can be made at one time as of the spirit so that it can become indifferent to ordinary matter, while at another time it can become discernible and contactable to material beings, such as the mortals of the realm.

189:2.4 (2023.3) As they made ready to remove the body of Jesus from the tomb preparatory to according it the dignified and reverent disposal of near-instantaneous dissolution, it was assigned the secondary Urantia midwayers to roll away the stones from the entrance of the tomb. The larger of these two stones was a huge circular affair, much like a millstone, and it moved in a groove chiseled out of the rock, so that it could be rolled back and forth to open or close the tomb. When the watching Jewish guards and the Roman soldiers, in the dim light of the morning, saw this huge stone begin to roll away from the entrance of the tomb, apparently of its own accord — without any visible means to account for such motion — they were seized with fear and panic, and they fled in haste from the scene. The Jews fled to their homes, afterward going back to report these doings to their captain at the temple. The Romans fled to the fortress of Antonia and reported what they had seen to the centurion as soon as he arrived on duty.

189:2.5 (2023.4) The Jewish leaders began the sordid business of supposedly getting rid of Jesus by offering bribes to the traitorous Judas, and now, when confronted with this embarrassing situation, instead of thinking of punishing the guards who deserted their post, they resorted to bribing these guards and the Roman soldiers. They paid each of these twenty men a sum of money and instructed them to say to all: “While we slept during the nighttime, his disciples came upon us and took away the body.” And the Jewish leaders made solemn promises to the soldiers to defend them before Pilate in case it should ever come to the governor’s knowledge that they had accepted a bribe.

189:2.6 (2023.5) The Christian belief in the resurrection of Jesus has been based on the fact of the “empty tomb.” It was indeed a *fact* that the tomb was empty, but this is not the *truth* of the resurrection. The tomb was truly empty when the first believers arrived, and this fact, associated with that of the undoubted resurrection of the Master, led to the formulation of a belief which was

доведе до раждането на съответстващото на истината вероучение за това, че материалното смъртно тяло на Иисус се е възнесло от гроба. Доколкото истината има отношение към духовните реалности и вечните ценности, нея не винаги можеш да я изведеш в резултат от съпоставянето на наблюдаваните факти. Макар че отделно взети факти могат да бъдат материално верни, оттук не следва, че съединяването на групите факти трябва непременно да води до истински духовни изводи.

not true: the teaching that the material and mortal body of Jesus was raised from the grave. Truth having to do with spiritual realities and eternal values cannot always be built up by a combination of apparent facts. Although individual facts may be materially true, it does not follow that the association of a group of facts must necessarily lead to truthful spiritual conclusions.

Гробницата на Йосиф беше празна не поради възсъздаването или възкресяването на тялото на Иисус, а защото небесното войнство получи разрешение да осъществи особена и уникална ликвидация на тялото – завръщане на "прахта при праха" без влиянието на времевите задръжки и без действието на обичайните зрими процеси на разложението на тленното тяло и гниенето на материята.

189:2.7 (2023.6) The tomb of Joseph was empty, not because the body of Jesus had been rehabilitated or resurrected, but because the celestial hosts had been granted their request to afford it a special and unique dissolution, a return of the "dust to dust," without the intervention of the delays of time and without the operation of the ordinary and visible processes of mortal decay and material corruption.

Смъртните останки на Иисус претърпяха такъв естествен процес на разпад на съставните елементи, през който преминават всички човешки тела на Земята, с изключение на това, че в аспекта на времето този естествен начин на разрушение беше прекомерно ускорен и доведен до предела, при който той стана практически мигновен.

189:2.8 (2024.1) The mortal remains of Jesus underwent the same natural process of elemental disintegration as characterizes all human bodies on earth except that, in point of time, this natural mode of dissolution was greatly accelerated, hastened to that point where it became well-nigh instantaneous.

Истинските свидетелства за възкресението на Михаил по своята природа са духовни, макар че това учение се подкрепя от показанията на много смъртни от дадения свят, които срещаха и познаваха възкресения морантиен Учител, а също така общуваха с него. Преди окончателно да напусне Урантия, той стана част от личния опит на почти хиляда човешки същества.

189:2.9 (2024.2) The true evidences of the resurrection of Michael are spiritual in nature, albeit this teaching is corroborated by the testimony of many mortals of the realm who met, recognized, and communed with the resurrected morontia Master. He became a part of the personal experience of almost one thousand human beings before he finally took leave of Urantia.

3. ЕПОХАЛНОТО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

3. THE DISPENSATIONAL RESURRECTION

Тази неделна сутрин малко след четири и половина Гавраил свика архангелите и се приготви да възвести всеобщото възкресение, завършващо адамическата епоха на Урантия. След като огромно войнство от серафими и херувими, вземащи участие в това велико събитие, беше разположено в надлежния ред, морантийният Михаил застана през Гавраил и произнесе: "Имайки живот в Себе Си, моят Отец го даде на Своя Син, за да може той да го има в себе си. Макар че аз все още не използвам цялата своя предишна власт във вселената, това самопроизволно ограничаване по никакъв начин не пречи на посвещаването на живота на моите спящи синове; нека започне огласяването на участниците в

189:3.1 (2024.3) A little after half past four o'clock this Sunday morning, Gabriel summoned the archangels to his side and made ready to inaugurate the general resurrection of the termination of the Adamic dispensation on Urantia. When the vast host of the seraphim and the cherubim concerned in this great event had been marshaled in proper formation, the morontia Michael appeared before Gabriel, saying: "As my Father has life in himself, so has he given it to the Son to have life in himself. Although I have not yet fully resumed the exercise of universe jurisdiction, this self-imposed limitation does not in any manner restrict the bestowal of life upon my sleeping sons; let the roll call of the planetary resurrection begin."

планетарното възкресение.”

189:3.2 (2024.4) The circuit of the archangels then operated for the first time from Urantia. Gabriel and the archangel hosts moved to the place of the spiritual polarity of the planet; and when Gabriel gave the signal, there flashed to the first of the system mansion worlds the voice of Gabriel, saying: “By the mandate of Michael, let the dead of a Urantia dispensation rise!” Then all the survivors of the human races of Urantia who had fallen asleep since the days of Adam, and who had not already gone on to judgment, appeared in the resurrection halls of mansonia in readiness for morontia investiture. And in an instant of time the seraphim and their associates made ready to depart for the mansion worlds. Ordinarily these seraphic guardians, onetime assigned to the group custody of these surviving mortals, would have been present at the moment of their awaking in the resurrection halls of mansonia, but they were on this world itself at this time because of the necessity of Gabriel’s presence here in connection with the morontia resurrection of Jesus.

След това контурът на архангелите беше приведен в действие за пръв път от самата Урантия. Гавраил и войнството на архангелите се преместиха към мястото на духовния полюс на планетата; и когато Гавраил даде знак, неговият глас като мълния се устреми към първия от обителските светове на системата: “По повеля на Михаил, умрели урантийци от тази епоха – станете!” След това всички съхранили се представители на човешките раси на Урантия, заспали последен сън от времената на Адам и още не преминали съд, се появиха във възкресителните зали на обителския свят готови за придобиване на моронтиен облик и след миг серафимите, заедно със своите помощници, бяха готови за изпращане в обителските светове. Обикновено тези серафически пазители, на които е поръчана груповата опека на спасилите се смъртни, присъстват в момента на тяхното пробуждане във възкресителните зали на обителските светове, но по това време те се намираха в самия този свят предвид необходимостта от присъствие тук на Гавраил във връзка с моронтийното възкресение на Иисус.

189:3.3 (2024.5) Notwithstanding that countless individuals having personal seraphic guardians and those achieving the requisite attainment of spiritual personality progress had gone on to mansonia during the ages subsequent to the times of Adam and Eve, and though there had been many special and millennial resurrections of Urantia sons, this was the third of the planetary roll calls, or complete dispensational resurrections. The first occurred at the time of the arrival of the Planetary Prince, the second during the time of Adam, and this, the third, signalized the morontia resurrection, the mortal transit, of Jesus of Nazareth.

Независимо от това, че безброй индивиди, притежаващи лични серафически пазители, както и тези, които се сдобиха с прогреса, необходим за придобиване на духовна личност, бяха отишли в обителските светове в течение на епохите, сменили се от времената на Адам и Ева, както и независимо от това, че оттогава се бяха състоели много специални и хилядолетни възкресения на урантийски синове, това огласяване беше третото от планетарните или пълни епохални възкресения. Първото се състоя при пристигането на Планетарния Принц, второто – във времената на Адам, а това, третото, се състоя при ознаменуването на моронтийното възкресение – смъртния преход на Иисус Назарянин.

189:3.4 (2024.6) When the signal of the planetary resurrection had been received by the chief of archangels, the Personalized Adjuster of the Son of Man relinquished his authority over the celestial hosts assembled on Urantia, turning all these sons of the local universe back to the jurisdiction of their respective commanders. And when he had done this, he departed for Salvington to register with Immanuel the completion of the mortal transit of Michael. And he was immediately followed by all the celestial host not required for duty on Urantia. But Gabriel remained on Urantia with the morontia Jesus.

Когато сигналът за началото на планетарното възкресение беше получен от главата на архангелите, Личностният Настройчик на Сина Човешки сне от себе си управлението на събраното на Урантия небесно войнство и го предаде на всички тези синове на локалната вселена на съответните им ръководители. И след като направи това, той тръгна за Салвингтон, за да регистрира при Емануил факта на завършването от Михаил на смъртния преход. Веднага го последваха всички небесни същества, чиито услуги не трябваха на Урантия. Що се отнася до Гавраил, то той остана на Урантия заедно с моронтийния Иисус.

Такива видяха събитията, свързани с възкресението на Иисус, техните непосредствени очевидци, свободни от недостатъците, присъщи на непълното и ограничено човешко зрение.

189:3.5 (2025.1) And this is the recital of the events of the resurrection of Jesus as viewed by those who saw them as they really occurred, free from the limitations of partial and restricted human vision.

4. ОТКРИВАНЕ НА ПРАЗНАТА ГРОБНИЦА

Приближавайки се към времето на възкресението на Иисус в тази ранна сутрин, следва да си спомним, че десетте апостоли се намираха в дома на Илия и Мария Марк, където спяха в горната зала, разполагайки се на същите одъри, на които лежаха по време на последната вечеря със своя Учител. В тази неделна сутрин тук бяха се събрали всички освен Тома. Късно вечерта в събота, когато те за пръв път се събраха всички заедно, Тома прекара с тях няколко минути, но да вижда апостолите и да мисли за това, какво е станало с Иисус, се оказа за него твърде тежко изпитание. Поглеждайки другарите си, той веднага напусна стаята и отиде при Симон във Витфагия, където реши да се отдаде на своята мъка насаме със самия себе си. Страдаха всички апостоли – не толкова поради съмнения и отчаяние, колкото от страх, тъга и срам.

В дома при Никодим, заедно с Давид Зеведеев и Йосиф Ариматейски, се събраха около дванадесет-петнадесет от най-известните йерусалимски ученика на Иисус. В дома на Йосиф Ариматейски се намираха от петнадесет до двадесет най-близки вярващи жени. Тук нямаше никого освен тези жени и цялата събота и цялата вечер при завършването на съботата те никъде не се отлъчваха и затова нищо не знаеха за въоръжената охрана, поставена пред гробницата; те не знаеха и за това, че входът на гробницата е бил затворен с втори камък и че на двата камъка е положен печатът на Пилат.

Малко преди три часа в тази неделна сутрин, още щом на изток се зазори новият ден, пет от тези жени тръгнаха към гробницата на Иисус. Те приготвиха голямо количество специални балсамиращи благовония и носеха със себе си много ленени повивки. Събираха се, за да изпълнят по-щателно следсмъртното помазване на Иисус и по-акуратно да го обвият с новите повивки.

Да помажат тялото на Иисус отидоха Мария Магдалена, Мария – майката на близнаците Алфееви, Саломия, майката на братята Зеведееви, Йоанна – жената на Хуза, и Сусана – дъщерята на Ездра от Александрия.

4. DISCOVERY OF THE EMPTY TOMB

189:4.1 (2025.2) As we approach the time of the resurrection of Jesus on this early Sunday morning, it should be recalled that the ten apostles were sojourning at the home of Elijah and Mary Mark, where they were asleep in the upper chamber, resting on the very couches whereon they reclined during the last supper with their Master. This Sunday morning they were all there assembled except Thomas. Thomas was with them for a few minutes late Saturday night when they first got together, but the sight of the apostles, coupled with the thought of what had happened to Jesus, was too much for him. He looked his associates over and immediately left the room, going to the home of Simon in Bethpage, where he thought to grieve over his troubles in solitude. The apostles all suffered, not so much from doubt and despair as from fear, grief, and shame.

189:4.2 (2025.3) At the home of Nicodemus there were gathered together, with David Zebedee and Joseph of Arimathea, some twelve or fifteen of the more prominent of the Jerusalem disciples of Jesus. At the home of Joseph of Arimathea there were some fifteen or twenty of the leading women believers. Only these women abode in Joseph's house, and they had kept close within during the hours of the Sabbath day and the evening after the Sabbath, so that they were ignorant of the military guard on watch at the tomb; neither did they know that a second stone had been rolled in front of the tomb, and that both of these stones had been placed under the seal of Pilate.

189:4.3 (2025.4) A little before three o'clock this Sunday morning, when the first signs of day began to appear in the east, five of the women started out for the tomb of Jesus. They had prepared an abundance of special embalming lotions, and they carried many linen bandages with them. It was their purpose more thoroughly to give the body of Jesus its death anointing and more carefully to wrap it up with the new bandages.

189:4.4 (2025.5) The women who went on this mission of anointing Jesus' body were: Mary Magdalene, Mary the mother of the Alpheus twins, Salome the mother of the Zebedee brothers, Joanna the wife of Chuza, and Susanna the daughter of Ezra of Alexandria.

Беше около три и половина, когато петте жени, натоварени със своите благовония, стигнаха празната гробница. Излизайки от дамаските порти, те видяха група бягащи към града войници, които – кой в по-голяма, кой в по-малка степен – бяха обхванати от паника. Това ги накара да се спрат за няколко минути, но като не последва нищо ново, те продължиха своя път.

Крайно ги удиви това, че камъкът е отместен от входа на гробницата, още повече че по пътя те си говореха помежду си: "Кой ще ни помогне да отместим камъка?" Пускайки на земята кошниците си, те започнаха да се споглеждат, обзети от страх и огромно изумление. Докато стояха там, треперейки от страх, Мария Магдалена съумя да заобиколи по-малкия камък и, събирайки кураж, погледна в отворената гробница. Гробницата на Йосиф се намираше в градината, на склона на хълма от източната страна на пътя, и гледаше също на изток. Към този час се беше развиделило точно толкова, колкото Мария да може да погледне към мястото, където беше положен Учителят, и да види, че тялото е изчезнало. В изсечената в скалата ниша, в която беше положен Иисус, Мария видя само сгънатата повивка, на която почиваше главата му, и повивките, с които беше обвит, оставени в този вид, в който лежаха в гробницата допреди небесното войнство да ликвидира тялото. Покривалото лежеше в основата на погребалната ниша.

За миг Мария остана при входа (отначало влизайки в гробницата, тя виждаше лошо); когато видя, че тялото на Иисус е изчезнало и на негово място е останала само погребалната тъкан, вик на объркване и болка се изтръгна от гърдите ѝ. Всички жени бяха крайно възбудени; те нервничеха от момента, в който край градските врати срещнаха бягащите в паника войници; затова, когато чуха мъчителния вопъл на Мария, ги обхвана ужас и те през глава побегнаха. Спряха едва при портите за Дамаск. Към това време Йоанна осъзна, че са изоставили Мария; тя накара своите спътници да се осъзнаят и те тръгнаха назад към гробницата.

Когато се приближаваха към гробницата, изплашената Магдалена – която избяга от гробницата и не намирайки своите сестри, изпадна в още по-голям ужас – се хвърли към тях, крещейки от възмущение: "Няма го там – те са го взели!" Тя поведе жените към гробницата и те влязоха вътре и видяха, че гробницата е празна.

След това и петте жени седнаха на стоящия при входа камък и обсъдиха възникналата ситуация. Те все още не се

189:4.5 (2025.6) It was about half past three o'clock when the five women, laden with their ointments, arrived before the empty tomb. As they passed out of the Damascus gate, they encountered a number of soldiers fleeing into the city more or less panic-stricken, and this caused them to pause for a few minutes; but when nothing more developed, they resumed their journey.

189:4.6 (2025.7) They were greatly surprised to see the stone rolled away from the entrance to the tomb, inasmuch as they had said among themselves on the way out, "Who will help us roll away the stone?" They set down their burdens and began to look upon one another in fear and with great amazement. While they stood there, atremble with fear, Mary Magdalene ventured around the smaller stone and dared to enter the open sepulchre. This tomb of Joseph was in his garden on the hillside on the eastern side of the road, and it also faced toward the east. By this hour there was just enough of the dawn of a new day to enable Mary to look back to the place where the Master's body had lain and to discern that it was gone. In the recess of stone where they had laid Jesus, Mary saw only the folded napkin where his head had rested and the bandages wherewith he had been wrapped lying intact and as they had rested on the stone before the celestial hosts removed the body. The covering sheet lay at the foot of the burial niche.

189:4.7 (2026.1) After Mary had tarried in the doorway of the tomb for a few moments (she did not see distinctly when she first entered the tomb), she saw that Jesus' body was gone and in its place only these grave cloths, and she uttered a cry of alarm and anguish. All the women were exceedingly nervous; they had been on edge ever since meeting the panicky soldiers at the city gate, and when Mary uttered this scream of anguish, they were terror-stricken and fled in great haste. And they did not stop until they had run all the way to the Damascus gate. By this time Joanna was conscience-stricken that they had deserted Mary; she rallied her companions, and they started back for the tomb.

189:4.8 (2026.2) As they drew near the sepulchre, the frightened Magdalene, who was even more terrorized when she failed to find her sisters waiting when she came out of the tomb, now rushed up to them, excitedly exclaiming: "He is not there — they have taken him away!" And she led them back to the tomb, and they all entered and saw that it was empty.

189:4.9 (2026.3) All five of the women then sat down on the stone near the entrance and talked over the situation. It had not yet occurred to them that

досещаха, че Иисус е бил възкръснал. Цялата събота те не общуваха с никого и затова решиха, че тялото е било пренесено в друг гроб. Но такова решение на проблема никак не се съгласуваше с акуратния вид на погребалната тъкан; как беше възможно да се отдели тялото, ако същите тези повивки, с които то беше увито, лежаха в нишата явно недокоснати?

Седейки край гробницата в ранните часове на новия ден, жените забелязаха встрани беззвучна и неподвижна фигура. За миг те отново се изплашиха, но Мария Магдалена, устремявайки се към непознатия и обръщайки се към него така, както ако го беше взела за градински страж, попита: "Къде дяна Учителя? Къде го положи? Кажи ни, за да можем да го вземем!" Непознатият продължаваше да мълчи и Мария заплака. Тогава Иисус се обърна към нея с думите: "Кого търсите?" Мария отвърна: "Ние търсим Иисус, който беше погребан в гробницата на Йосиф и изчезна. Не знаеш ли къде са го пренесли?" Тогава Иисус каза: "Иисус не ви ли каза още в Галилея, че ще умре, но ще възкръсне отново?" Тези думи поразиха жените, но Учителят беше се изменил толкова, че те не го познаха така, както беше застанал с гръб към слабата светлина. Докато обмисляха неговите думи, той се обърна към Магдалена и с познатия ú глас произнесе: "Мария." И когато Мария чу тази дума, изпълнена с познатото ú съчувствие и любов, тя разбра, че това е гласът на Учителя, и падна в краката му, възкликвайки: "Боже мой, Учителю мой!" И всички жени разбраха, че пред тях стои прославеният Учител, и те веднага паднаха на колене пред него.

Човешките очи можаха да видят морантийния облик на Иисус благодарение на особената помощ на преобразувателите на енергия и междинните създания, които заедно с някои морантийни личности придружаваха в това време Иисус.

Когато Мария се опита да обхване краката на Иисус, той каза: "Не ме докосвай, Мария, защото аз не съм такъв, какъвто ме познаваше в плът. В тази форма аз ще прекарам с вас известно време, преди да се възнеса към Отеца. Но вървете всички вие и разкажете на моите апостоли – и на Петър, че съм възкръснал и че сте говорили с мен."

Окопитили се от изумлението, потресените жени побързаха към града, в дома на Илия Марк, където преразказаха всичко, което им се случи, на десетте апостоли; но апостолите не бяха склонни да повярват на техния разказ. Отначало те решиха, че на

Jesus had been resurrected. They had been by themselves over the Sabbath, and they conjectured that the body had been moved to another resting place. But when they pondered such a solution of their dilemma, they were at a loss to account for the orderly arrangement of the grave cloths; how could the body have been removed since the very bandages in which it was wrapped were left in position and apparently intact on the burial shelf?

189:4.10 (2026.4) As these women sat there in the early hours of the dawn of this new day, they looked to one side and observed a silent and motionless stranger. For a moment they were again frightened, but Mary Magdalene, rushing toward him and addressing him as if she thought he might be the caretaker of the garden, said, "Where have you taken the Master? Where have they laid him? Tell us that we may go and get him." When the stranger did not answer Mary, she began to weep. Then spoke Jesus to them, saying, "Whom do you seek?" Mary said: "We seek for Jesus who was laid to rest in Joseph's tomb, but he is gone. Do you know where they have taken him?" Then said Jesus: "Did not this Jesus tell you, even in Galilee, that he would die, but that he would rise again?" These words startled the women, but the Master was so changed that they did not yet recognize him with his back turned to the dim light. And as they pondered his words, he addressed the Magdalene with a familiar voice, saying, "Mary." And when she heard that word of well-known sympathy and affectionate greeting, she knew it was the voice of the Master, and she rushed to kneel at his feet while she exclaimed, "My Lord, and my Master!" And all of the other women recognized that it was the Master who stood before them in glorified form, and they quickly knelt before him.

189:4.11 (2027.1) These human eyes were enabled to see the morontia form of Jesus because of the special ministry of the transformers and the midwayers in association with certain of the morontia personalities then accompanying Jesus.

189:4.12 (2027.2) As Mary sought to embrace his feet, Jesus said: "Touch me not, Mary, for I am not as you knew me in the flesh. In this form will I tarry with you for a season before I ascend to the Father. But go, all of you, now and tell my apostles — and Peter — that I have risen, and that you have talked with me."

189:4.13 (2027.3) After these women had recovered from the shock of their amazement, they hastened back to the city and to the home of Elijah Mark, where they related to the ten apostles all that had happened to them; but the apostles were not inclined to believe them. They thought at first that

жените им се е привидяло, но когато Мария повтори думите, с които Иисус се обърна към тях, и когато Петър чу собственото си име, той избяга от горната зала и през глава се хвърли към гробницата, за да види всичко със собствените си очи. Йоан го следваше по петите.

Жените повториха разказа за своя разговор с Иисус на останалите апостоли, но те не им повярваха и тръгнаха към гробницата, за да проверят лично думите им, както направиха това Петър и Йоан.

the women had seen a vision, but when Mary Magdalene repeated the words which Jesus had spoken to them, and when Peter heard his name, he rushed out of the upper chamber, followed closely by John, in great haste to reach the tomb and see these things for himself.

189:4.14 (2027.4) The women repeated the story of talking with Jesus to the other apostles, but they would not believe; and they would not go to find out for themselves as had Peter and John.

5. ПЕТЪР И ЙОАН КРАЙ ГРОБНИЦАТА

Докато двамата апостоли бързаха към Голгота и гробницата на Йосиф, страхът и надеждата на смени обхващаха Петър: той се боеше от среща с Учителя, но думите за това, че Иисус специално е споменал неговото име, пробуждаха в него надежда. Той беше наполовина убеден, че Иисус е действително жив. Спомни си обещанието на Учителя да възкръсне на третия ден. Странно, че за цялото това време, изминало след разпятието, той си спомни това обещание едва сега, когато бързо прекосяваше Йерусалим в северна посока. Йоан, бързащ към гробницата, усещаше как неговата душа се изпълва със странен възторг – смесица от радост и надежда. Той беше наполовина уверен, че жените действително са видели възкръсналия Учител.

Бидейки по-млад от Петър, Йоан го изпревари и първи се приближи към гробницата. Той се спря при входа и огледа гробницата – тя изглеждаше точно такава, каквато я описа Мария. Скоро притича и Петър и влизайки вътре, видя тази празна гробница и толкова необичайно положените погребални повивки. Когато Петър излезе от гробницата, Йоан влезе в нея и видя всичко със собствените си очи, след което те седнаха на камъка, размишлявайки над значението на видяното и чутото. Седейки при гробницата, те прекарваха през паметта си всичко, което им разказаха за Иисус, но не можеха да разберат какво е станало.

Отначало Петър предположи, че гробът е бил ограбен, че враговете са откраднали тялото, вероятно подкупвайки охраната. Но Йоан разсъди, че гробът едва ли би бил оставен в такъв вид, ако тялото беше откраднато. Освен това той не разбираше и как са могли да останат повивките, при това явно недокоснати. И те отново отидоха заедно в гробницата, за да огледат по-внимателно погребалните повивки. Когато за втори път

5. PETER AND JOHN AT THE TOMB

189:5.1 (2027.5) As the two apostles raced for Golgotha and the tomb of Joseph, Peter's thoughts alternated between fear and hope; he feared to meet the Master, but his hope was aroused by the story that Jesus had sent special word to him. He was half persuaded that Jesus was really alive; he recalled the promise to rise on the third day. Strange to relate, this promise had not occurred to him since the crucifixion until this moment as he hurried north through Jerusalem. As John hastened out of the city, a strange ecstasy of joy and hope welled up in his soul. He was half convinced that the women really had seen the risen Master.

189:5.2 (2027.6) John, being younger than Peter, outran him and arrived first at the tomb. John tarried at the door, viewing the tomb, and it was just as Mary had described it. Very soon Simon Peter rushed up and, entering, saw the same empty tomb with the grave cloths so peculiarly arranged. And when Peter had come out, John also went in and saw it all for himself, and then they sat down on the stone to ponder the meaning of what they had seen and heard. And while they sat there, they turned over in their minds all that had been told them about Jesus, but they could not clearly perceive what had happened.

189:5.3 (2027.7) Peter at first suggested that the grave had been rifled, that enemies had stolen the body, perhaps bribed the guards. But John reasoned that the grave would hardly have been left so orderly if the body had been stolen, and he also raised the question as to how the bandages happened to be left behind, and so apparently intact. And again they both went back into the tomb more closely to examine the grave cloths. As they came out of the tomb the second time, they found

излязоха от гробницата, пред входа завариха върналата се и ридаеща Мария Магдалена. Мария отиде при апостолите, уверявайки ги, че Иисус е станал от гроба, но когато те, всички като един, се отказаха да повярват на нейния разказ, я обхванаха тъга и отчаяние. Тя страстно желаеше да се върне при гробницата, където, както предполагаше, чу познатия глас на Иисус.

Мария остана при гробницата и след отдалечаването на Петър и Йоан. Учителят отново се яви при нея с думите: “Не се съмнявай, имай мъжеството да вярваш на това, което видя и чу. Върви обратно при моите апостоли и им кажи, че аз съм възкръснал и че ще им се явя, и че скоро аз, както обещах, ще отида преди тях в Галилея.”

Мария побърза да се върне в дома на Марк и разказа на апостолите, че отново е говорила с Иисус, но те не ú повярваха. Но когато се върнаха Петър и Йоан, апостолите прекратиха своите насмешки, изпълвайки се със страх и тревога.

Mary Magdalene returned and weeping before the entrance. Mary had gone to the apostles believing that Jesus had risen from the grave, but when they all refused to believe her report, she became downcast and despairing. She longed to go back near the tomb, where she thought she had heard the familiar voice of Jesus.

189:5.4 (2027.8) As Mary lingered after Peter and John had gone, the Master again appeared to her, saying: “Be not doubting; have the courage to believe what you have seen and heard. Go back to my apostles and again tell them that I have risen, that I will appear to them, and that presently I will go before them into Galilee as I promised.”

189:5.5 (2028.1) Mary hurried back to the Mark home and told the apostles she had again talked with Jesus, but they would not believe her. But when Peter and John returned, they ceased to ridicule and became filled with fear and apprehension.

Документ 190. Морантийните явявания на Иисус

⇦ 189 Книгата Урантия 191 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 190. МОРОНТИЙНИТЕ ЯВЯВАНИЯ НА ИИСУС

Секции

Въведение
1. Вестителите на възкресението
2. Явяванията на Иисус във Витания
3. В дома на Йосиф
4. Явяването пред гърците
5. Разходката с двамата братя

PAPER 190
MORONTIA APPEARANCES OF JESUS

SECTIONS

Introduction
1. Heralds of the Resurrection
2. Jesus' Appearance at Bethany
3. At the Home of Joseph
4. Appearance to the Greeks
5. The Walk with Two Brothers

Въведение

ВЪЗКРЪСНАЛИЯТ Иисус се кани да прекара известно време на Урантия, за да придобие опит от възходящия моронтиен път, който преминават смъртните от обитаемите светове. Макар че Учителят трябва да прекара моронтийния период от своя живот в този свят, в който се е състояла неговата инкарнация като смъртен, този опит във всички свои аспекти ще съответства на опита, който придобиват смъртните на Сатания, които последователно усвояват моронтийния живот в седемте обителски свята на Йерусем.

Цялото това заключено в Иисус могъщество – дарът на живота, позволил му да възкръсне от мъртвите, е същият този дар на вечния живот, който той посвещава на вярващите в Царството и който ви позволява и днес да не се съмнявате в тяхното възкресение и избавление от връзките на естествената смърт.

Сутринта, в деня на възкресението, смъртните на световете ще станат със същия тип преходно или моронтийно тяло, каквото имаше Иисус, станал от гробницата в тази неделна сутрин. В тези тела няма

INTRODUCTION

190:0.1 (2029.1) THE resurrected Jesus now prepares to spend a short period on Urantia for the purpose of experiencing the ascending morontia career of a mortal of the realms. Although this time of the morontia life is to be spent on the world of his mortal incarnation, it will, however, be in all respects the counterpart of the experience of Satania mortals who pass through the progressive morontia life of the seven mansion worlds of Jerusem.

190:0.2 (2029.2) All this power which is inherent in Jesus — the endowment of life — and which enabled him to rise from the dead, is the very gift of eternal life which he bestows upon kingdom believers, and which even now makes certain their resurrection from the bonds of natural death.

190:0.3 (2029.3) The mortals of the realms will arise in the morning of the resurrection with the same type of transition or morontia body that Jesus had when he arose from the tomb on this Sunday morning. These bodies do not have circulating blood, and

кръвообращение и такива същества не се хранят с обикновена материална храна – при все това тези моронтийни форми са *реални.* Когато различните вярващи видяха възкръсналия Иисус, те действително го виждаха; те не се заблуждаваха, не ставаха жертви на видения или халюцинации.

Устойчивата вяра във възкресението на Иисус беше главна черта от вярата на всички разклонения на ранното евангелско учение. В Йерусалим, Александрия, Антиохия и Филаделфия всички учители на Евангелието се обединиха в тази безусловна вяра във възкресението на Учителя.

Разглеждайки важната роля, която Мария Магдалена изигра във възвестяването на възкресението на Учителя, следва да се отбележи, че Мария беше главната представителка на женския корпус, подобно на това, както Петър беше главен представител на апостолите. Мария не ръководеше жените, които се трудеха за благото на Царството, но тя беше техен водещ учител и представител. Към това време Мария беше станала изключително предпазлива жена, затова нейното дръзко обръщение към мъжа, когото тя взе за страж в градината на Йосиф, говори само за това, в какъв ужас беше изпаднала тя, откривайки празната гробница. Именно дълбочината на нейната любов и преданост заставиха Мария за миг да забрави за традиционната сдържаност на еврейската жена при обръщането си към непознат мъж.

such beings do not partake of ordinary material food; nevertheless, these morontia forms are *real.* When the various believers saw Jesus after his resurrection, they really saw him; they were not the self-deceived victims of visions or hallucinations.

190:0.4 (2029.4) Abiding faith in the resurrection of Jesus was the cardinal feature of the faith of all branches of the early gospel teaching. In Jerusalem, Alexandria, Antioch, and Philadelphia all the gospel teachers united in this implicit faith in the Master's resurrection.

190:0.5 (2029.5) In viewing the prominent part which Mary Magdalene took in proclaiming the Master's resurrection, it should be recorded that Mary was the chief spokesman for the women's corps, as was Peter for the apostles. Mary was not chief of the women workers, but she was their chief teacher and public spokesman. Mary had become a woman of great circumspection, so that her boldness in speaking to a man whom she considered to be the caretaker of Joseph's garden only indicates how horrified she was to find the tomb empty. It was the depth and agony of her love, the fullness of her devotion, that caused her to forget, for a moment, the conventional restraints of a Jewish woman's approach to a strange man.

1. ВЕСТИТЕЛИТЕ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Апостолите не искаха Иисус да ги напуска; затова те не придаваха голямо значение на неговите изявления за смъртта, точно както и на неговите обещания да възкръсне. Те не очакваха възкресението в този вид, в който то стана, и се отказваха да вярват в него, докато не им се наложи от собствен опит да се сблъскат с неопровержими свидетелства и изчерпващи доказателства.

Когато апостолите отказаха да повярват на разказа на петте жени, твърдящи, че са видели Иисус и са говорили с него, Мария Магдалена се върна при гробницата, а останалите отидоха в дома на Йосиф, където разказаха за своите впечатления на неговата дъщеря и другите жени. И жените повярваха на техния разказ. В седем часа дъщерята на Йосиф Ариматейски и четирите видели Иисус жени тръгнаха за дома на Никодим, където преразказаха всички тези събития на Йосиф, Никодим, Давид Зеведеев и останалите

1. HERALDS OF THE RESURRECTION

190:1.1 (2029.6) The apostles did not want Jesus to leave them; therefore had they slighted all his statements about dying, along with his promises to rise again. They were not expecting the resurrection as it came, and they refused to believe until they were confronted with the compulsion of unimpeachable evidence and the absolute proof of their own experiences.

190:1.2 (2030.1) When the apostles refused to believe the report of the five women who represented that they had seen Jesus and talked with him, Mary Magdalene returned to the tomb, and the others went back to Joseph's house, where they related their experiences to his daughter and the other women. And the women believed their report. Shortly after six o'clock the daughter of Joseph of Arimathea and the four women who had seen Jesus went over to the home of Nicodemus, where they related all these happenings to Joseph, Nicodemus, David Zebedee, and the other men

there assembled. Nicodemus and the others doubted their story, doubted that Jesus had risen from the dead; they conjectured that the Jews had removed the body. Joseph and David were disposed to believe the report, so much so that they hurried out to inspect the tomb, and they found everything just as the women had described. And they were the last to so view the sepulchre, for the high priest sent the captain of the temple guards to the tomb at half past seven o'clock to remove the grave cloths. The captain wrapped them all up in the linen sheet and threw them over a near-by cliff.

190:1.3 (2030.2) From the tomb David and Joseph went immediately to the home of Elijah Mark, where they held a conference with the ten apostles in the upper chamber. Only John Zebedee was disposed to believe, even faintly, that Jesus had risen from the dead. Peter had believed at first but, when he failed to find the Master, fell into grave doubting. They were all disposed to believe that the Jews had removed the body. David would not argue with them, but when he left, he said: "You are the apostles, and you ought to understand these things. I will not contend with you; nevertheless, I now go back to the home of Nicodemus, where I have appointed with the messengers to assemble this morning, and when they have gathered together, I will send them forth on their last mission, as heralds of the Master's resurrection. I heard the Master say that, after he should die, he would rise on the third day, and I believe him." And thus speaking to the dejected and forlorn ambassadors of the kingdom, this self-appointed chief of communication and intelligence took leave of the apostles. On his way from the upper chamber he dropped the bag of Judas, containing all the apostolic funds, in the lap of Matthew Levi.

190:1.4 (2030.3) It was about half past nine o'clock when the last of David's twenty-six messengers arrived at the home of Nicodemus. David promptly assembled them in the spacious courtyard and addressed them:

190:1.5 (2030.4) "Men and brethren, all this time you have served me in accordance with your oath to me and to one another, and I call you to witness that I have never yet sent out false information at your hands. I am about to send you on your last mission as volunteer messengers of the kingdom, and in so doing I release you from your oaths and thereby disband the messenger corps. Men, I declare to you that we have finished our work. No more does the Master have need of mortal messengers; he has risen from the dead. He told us before they arrested him that he would die and rise again on the third day. I have seen the tomb — it is empty. I have talked with Mary Magdalene and

събрали се тук мъже. Никодим и другите се усъмниха в техния разказ – усъмниха се, че Иисус е възкръснал от мъртвите; те смятаха, че юдеите са взели тялото. Йосиф и Давид бяха склонни да повярват на това съобщение, затова те веднага тръгнаха към гробницата и, разглеждайки я, се убедиха в точността на чутия от жените разказ. И те бяха последните, които видяха гробницата в недокоснато състояние, тъй като в седем и половина първосвещеникът изпрати в гробницата началника на храмовата стража със заповед да вземе погребалните тъкани. Началникът на стражата ги уви в ленено платно и ги изхвърли от близката скала.

От гробницата Давид и Йосиф веднага отидоха в дома на Илия Марк, където се срещнаха с десетте апостоли в горната зала. От всички апостоли само на Йоан Зеведеев му се вярваше, макар и слабо, в това, че Иисус е възкръснал от мъртвите. Петър отначалото повярва, но като не намери Учителя, изпадна в дълбоко съмнение. Всички бяха склонни да вярват, че юдеите са взели тялото. Давид не започна да спори с тях, но отивайки си, каза: "Вие сте апостолите и трябва да разбирате тези неща. Аз няма да споря с вас; връщам се в дома на Никодим, където сутринта имам среща с моите куриери и когато те се съберат, ще ги изпратя на път с последната им задача – като вестители на възкресението на Учителя. Аз чух как Учителят казваше, че след своята смърт ще възкръсне на третия ден, и му вярвам." Казвайки това на обезсърчените и нещастни посланици на Царството, доброволният глава на службата за информация и връзки напусна апостолите. Излизайки от горната зала, той хвърли на коленете на Матей Леви торбичката на Юда, в която се пазеха всички апостолски средства.

Беше около девет и половина, когато последният от куриерите на Давид пристигна в дома на Никодим. Давид веднага ги събра в просторния двор и се обърна към тях със следните думи:

"Мъже, братя! През цялото това време вие ми служихте, верни на клетвата, дадена на мен и един на друг, и аз ви призовавам да засвидетелствате, че никога не съм ви изпращал с лъжлива информация. Каня се да ви изпратя с последна задача като доброволни вестители на Царството; с това ви освобождавам от дадената от вас клетва и разпускам корпуса на куриерите. Мъже! Аз ви заявявам, че вие изпълнихте своя дълг. На Учителя повече не са му нужни смъртни куриери; той възкръсна от мъртвите. Още преди своя арест той ни казваше, че ще умре и ще възкръсне отново на третия ден. Аз видях

гробницата – тя е празна. Говорих с Мария Магдалена и четири други жени, които са разговаряли с Иисус. И сега ви пускам, прощавам се с вас и ви изпращам с последна задача, и вестта, която вие ще понесете към вярващите, ще гласи: "Иисус възкръсна от мъртвите, гробницата е празна."

Повечето присъстващи се опитваха да разубедят Давид да не прави това, но не можаха да му повлияят. След това се опитаха да разубедят куриерите, но те не желаеха да слушат нито дума на съмнение. И затова в тази неделна сутрин около десет часа двадесет и шестима куриери тръгнаха на път като вестители на великия факт и истината за възкръсналия Иисус. Те тръгнаха на тази мисия, както бяха тръгвали с толкова много поръчения в миналото, изпълнявайки клетвата, дадена на Давид Зеведеев и един другиму. Давид се ползваше с огромно доверие сред тези мъже. Те тръгнаха да изпълнят своята задача, даже без да се задържат, за да поговорят с тези, които бяха виждали Иисус; те повярваха на думата на Давид. Повечето от тях вярваха в това, което им каза Давид, и даже тези, които се съмняваха в нещо, носеха тази вест толкова уверено, колкото и бързо.

Апостолите – духовният корпус на Царството, пребивават този ден в горната стая в страх и съмнения, докато тези миряни, символизиращи първия опит да социализират Евангелието на Учителя за братството между хората, тръгват на път, изпълнявайки заповедите на своя безстрашен и умел ръководител и възвестявайки възкръсналия Спасител на света и вселената. И те пристъпват към това историческо служене още преди избраните представители на Учителя да повярват в неговото слово или да приемат свидетелствата на очевидци.

Тези двадесет и шестима куриери бяха изпратени в дома на Лазар във Витания и във всички центрове на вярващите – от Вирсавее на юг до Дамаск и Сидон на север, от Филаделфия на изток до Александрия на запад.

Напускайки своите събратя, Давид отиде в дома на Йосиф за своята майка, заедно с която тръгна за Витания, за да се присъедини към очакващото ги семейство на Иисус. Давид остана във Витания заедно с Марта и Мария, докато те не продадоха своята собственост, и той ги съпроводи по пътя, когато тръгнаха за Филаделфия при техния брат Лазар.

Приблизително след седмица Йоан Зеведеев взе Мария, майката на Иисус, при себе си в къщи във Витсаида. По-големият от братята на Иисус, Яков, остана със своето

four other women, who have talked with Jesus. I now disband you, bid you farewell, and send you on your respective assignments, and the message which you shall bear to the believers is: 'Jesus has risen from the dead; the tomb is empty.'"

190:1.6 (2030.5) The majority of those present endeavored to persuade David not to do this. But they could not influence him. They then sought to dissuade the messengers, but they would not heed the words of doubt. And so, shortly before ten o'clock this Sunday morning, these twenty-six runners went forth as the first heralds of the mighty truth-fact of the resurrected Jesus. And they started out on this mission as they had on so many others, in fulfillment of their oath to David Zebedee and to one another. These men had great confidence in David. They departed on this assignment without even tarrying to talk with those who had seen Jesus; they took David at his word. The majority of them believed what David had told them, and even those who somewhat doubted, carried the message just as certainly and just as swiftly.

190:1.7 (2031.1) The apostles, the spiritual corps of the kingdom, are this day assembled in the upper chamber, where they manifest fear and express doubts, while these laymen, representing the first attempt at the socialization of the Master's gospel of the brotherhood of man, under the orders of their fearless and efficient leader, go forth to proclaim the risen Savior of a world and a universe. And they engage in this eventful service ere his chosen representatives are willing to believe his word or to accept the evidence of eyewitnesses.

190:1.8 (2031.2) These twenty-six were dispatched to the home of Lazarus in Bethany and to all of the believer centers, from Beersheba in the south to Damascus and Sidon in the north; and from Philadelphia in the east to Alexandria in the west.

190:1.9 (2031.3) When David had taken leave of his brethren, he went over to the home of Joseph for his mother, and they then went out to Bethany to join the waiting family of Jesus. David abode there in Bethany with Martha and Mary until after they had disposed of their earthly possessions, and he accompanied them on their journey to join their brother, Lazarus, at Philadelphia.

190:1.10 (2031.4) In about one week from this time John Zebedee took Mary the mother of Jesus to his home in Bethsaida. James, Jesus' eldest brother, remained with his family in Jerusalem. Ruth remained at Bethany with Lazarus's sisters.

семейство в Йерусалим. Рут остана във Витания заедно със сестрите на Лазар. Останалите членове на семейството на Иисус се върнаха в Галилея. Давид Зеведеев напусна Витания и тръгна заедно с Марта и Мария към Филаделфия на първи юни – на другия ден след женитбата на Рут, най-младата от сестрите на Иисус.

The rest of Jesus' family returned to Galilee. David Zebedee left Bethany with Martha and Mary, for Philadelphia, early in June, the day after his marriage to Ruth, Jesus' youngest sister.

2. ЯВЯВАНИЯТА НА ИИСУС ВЪВ ВИТАНИЯ

Започвайки от времето на моронтийното възкресение и чак до възнасянето на неговия дух, Иисус се яви деветнадесет пъти пред своите вярващи в зрим вид. Той не се явяваше на своите врагове или на тези, които не можеха да извлекат духовна полза от неговите появявания в зрим вид. За пръв път той се яви на петте жени при гробницата; неговото второ явяване – на Мария Магдалена, се състоя пак там.

Неговото трето явяване стана същата неделя във Витания. Това стана скоро след обяд, когато по-големият от братята на Иисус, Яков, стоеше в градината на Лазар пред празната гробница на възкръсналия брат на Марта и Мария и размишляваше над известието, предадено приблизително един час по-рано от един от куриерите на Давид. Яков винаги беше склонен да вярва в мисията на своя по-голям брат на Земята, но той отдавна загуби връзка с делото на Иисус и с времето започна дълбоко да се съмнява в неотдавнашните твърдения на апостолите за това, че Иисус е Месия. Цялото семейство беше поразено и напълно объркано от това съобщение на куриера. Докато Яков стоеше пред празната гробница на Лазар, дойде Мария Магдалена и започна възбудено да разказва на семейството за това, какво ù се наложи да изпита рано сутринта при гробницата на Йосиф. Тя още не беше успяла да завърши своя разказ, когато пристигна Давид Зеведеев със своята майка. Рут, разбира се, повярва на това съобщение; Юда също му повярва, след като поговори с Давид и Саломия.

По времето, докато те търсеха Яков и преди да го намерят, в момента, когато стоеше в градината при гробницата, той почувства редом със себе си нечие присъствие, сякаш някой го беше докоснал по рамото; и когато се обърна, видя как пред него постепенно изниква странен облик. Той беше твърде поразен, за да говори, и твърде наплашен, за да избяга. Загадъчната фигура произнесе: "Яков, аз дойдох, за да те призова към служене за благото на Царството. Обедини се в искрените усилия със своите братя и ме

2. JESUS' APPEARANCE AT BETHANY

190:2.1 (2031.5) From the time of the morontia resurrection until the hour of his spirit ascension on high, Jesus made nineteen separate appearances in visible form to his believers on earth. He did not appear to his enemies nor to those who could not make spiritual use of his manifestation in visible form. His first appearance was to the five women at the tomb; his second, to Mary Magdalene, also at the tomb.

190:2.2 (2031.6) The third appearance occurred about noon of this Sunday at Bethany. Shortly after noontide, Jesus' oldest brother, James, was standing in the garden of Lazarus before the empty tomb of the resurrected brother of Martha and Mary, turning over in his mind the news brought to them about one hour previously by the messenger of David. James had always inclined to believe in his eldest brother's mission on earth, but he had long since lost contact with Jesus' work and had drifted into grave doubting regarding the later claims of the apostles that Jesus was the Messiah. The whole family was startled and well-nigh confounded by the news brought by the messenger. Even as James stood before Lazarus's empty tomb, Mary Magdalene arrived on the scene and was excitedly relating to the family her experiences of the early morning hours at the tomb of Joseph. Before she had finished, David Zebedee and his mother arrived. Ruth, of course, believed the report, and so did Jude after he had talked with David and Salome.

190:2.3 (2032.1) In the meantime, as they looked for James and before they found him, while he stood there in the garden near the tomb, he became aware of a near-by presence, as if someone had touched him on the shoulder; and when he turned to look, he beheld the gradual appearance of a strange form by his side. He was too much amazed to speak and too frightened to flee. And then the strange form spoke, saying: "James, I come to call you to the service of the kingdom. Join earnest hands with your brethren and follow after me." When James heard his name spoken,

следвай.” Когато Яков чу името си, той разбра, че към него се обръща неговият по-голям брат Иисус. На всички тях им беше повече или по-малко трудно да разпознаят Иисус в моронтийния му облик, но малцина от тях не познаваха неговия глас или неговата обаятелна личност, след като той започнеше да разговаря с тях.

Когато Яков разбра, че Иисус се обръща към него, той започна да пада на колене с възклицанието: “Татко мой, братко мой!”, но Иисус помоли Яков да го изслуша прав. И те се разхождаха из градината и беседваха почти три минути; обсъждаха бившите дни и се готвеха за предстоящите събития. Когато се приближиха към дома, Иисус каза: “Сбогом, Яков. Следващия път ще ви поздравя всичките заедно.”

Яков, когото в това време търсеха във Витфагия, забърза към къщи, възкликвайки: “Видях Иисус! Говорих, общувах с него. Иисус не е умрял; той е възкръснал! Той изчезна пред мен, като каза: “Сбогом. Следващия път ще поздравя всички ви заедно.” Едва беше свършил да говори, когато се върна Юда и Яков повтори за него разказа за своята среща с Иисус. И всички те повярваха във възкресението на Иисус. Яков заяви сега, че няма да се върне в Галилея, а Давид възкликна: „Него го виждат не само развълнуваните жени; даже сдържаните мъже започнаха да го виждат. Аз също се надявам да го видя.”

И на Давид не му се наложи да чака дълго, тъй като четвъртото достъпно за смъртното възприятие явяване на Иисус стана около два часа в същия този дом на Марта и Мария, когато той се появи в зрим облик пред своето земно семейство и техните приятели; тук присъстваха общо двадесет човека. Учителят се появи в отворената врата, водеща към двора, с думите: “Мир вам. Приветствам тези, които някога ми бяха близки в плът; братски привет на моите братя и сестри в Царството небесно. Как можахте да се усъмните? Защо така дълго се бавихте, преди с цялото си сърце да решите да застанете на пътя на светлината и истината? Елате всички в братството на Духа на Истината в Царството на Отеца.” Когато те започнаха да идват на себе си от изумление и се устремиха към него, за да го прегърнат, той изчезна.

На всички тях им се искаше да се хвърлят към града, за да разкажат на съмняващите се апостоли за това, което беше станало, но Яков ги спря. Само на Мария Магдалена беше позволено да се върне в дома на Йосиф. Яков им забрани да разказват за това моронтийно посещение поради онова, което чу от Иисус по

he knew that it was his eldest brother, Jesus, who had addressed him. They all had more or less difficulty in recognizing the morontia form of the Master, but few of them had any trouble recognizing his voice or otherwise identifying his charming personality when he once began to communicate with them.

190:2.4 (2032.2) When James perceived that Jesus was addressing him, he started to fall to his knees, exclaiming, “My father and my brother,” but Jesus bade him stand while he spoke with him. And they walked through the garden and talked for almost three minutes; talked over experiences of former days and forecast the events of the near future. As they neared the house, Jesus said, “Farewell, James, until I greet you all together.”

190:2.5 (2032.3) James rushed into the house, even while they looked for him at Bethpage, exclaiming: “I have just seen Jesus and talked with him, visited with him. He is not dead; he has risen! He vanished before me, saying, ‘Farewell until I greet you all together.’” He had scarcely finished speaking when Jude returned, and he retold the experience of meeting Jesus in the garden for the benefit of Jude. And they all began to believe in the resurrection of Jesus. James now announced that he would not return to Galilee, and David exclaimed: “He is seen not only by excited women; even stronghearted men have begun to see him. I expect to see him myself.”

190:2.6 (2032.4) And David did not long wait, for the fourth appearance of Jesus to mortal recognition occurred shortly before two o’clock in this very home of Martha and Mary, when he appeared visibly before his earthly family and their friends, twenty in all. The Master appeared in the open back door, saying: “Peace be upon you. Greetings to those once near me in the flesh and fellowship for my brothers and sisters in the kingdom of heaven. How could you doubt? Why have you lingered so long before choosing to follow the light of truth with a whole heart? Come, therefore, all of you into the fellowship of the Spirit of Truth in the Father’s kingdom.” As they began to recover from the first shock of their amazement and to move toward him as if to embrace him, he vanished from their sight.

190:2.7 (2032.5) They all wanted to rush off to the city to tell the doubting apostles about what had happened, but James restrained them. Mary Magdalene, only, was permitted to return to Joseph’s house. James forbade their publishing abroad the fact of this morontia visit because of certain things which Jesus had said to him as they

време на техните беседи в градината. Но Яков никога не разкри повече подробности от своето общуване с възкръсналия Учител този ден в дома на Лазар във Витания.

conversed in the garden. But James never revealed more of his visit with the risen Master on this day at the Lazarus home in Bethany.

3. В ДОМА НА ЙОСИФ

Петото достъпно за смъртното зрение моронтийно явяване на Иисус стана в присъствието на приблизително двадесет и пет вярващи жени, събрали се тази неделя в дома на Йосиф Ариматейски, към четири и петнадесет следобед. Няколко минути преди това явяване Мария Магдалена се беше върнала в дома на Йосиф. Яков – братът на Иисус, им нареди нищо да не казват на апостолите за явяването на Учителя във Витания. Той не беше помолил Мария да се въздържи от съобщаването на този случай на своите вярващи сестри. Затова, когато всички жени обещаха на Мария да пазят тайна, тя започна да преразказва това, което едва неотдавна стана във Витания, където тя се намираше заедно със семейството на Иисус. Внезапно, в самия разгар на нейния завладяващ разказ, настъпи тържествено мълчание: направо между тях, в изцяло зрим облик, стоеше Иисус. Той ги поздрави и каза: “Мир вам. В братството на Царството няма да има юдеи или езичници, богати или бедни, свободни или роби, мъже или жени. Вие също сте призовани да станете глашатаи на благата вест за свободата на хората, придобивана чрез Евангелието на богосиновството в Небесното царство. Вървете по целия свят, възвестявайки това Евангелие и укрепвайки вярващите в него. И правейки това, не забравяйте да помагате на болните и да поддържате тези, които са боязливи и сковани от страх. И аз ще бъда с вас винаги, до края на Земята.” Казвайки това, той изчезна, а жените паднаха ничком и се молеха в мълчание.

3. AT THE HOME OF JOSEPH

190:3.1 (2033.1) The fifth morontia manifestation of Jesus to the recognition of mortal eyes occurred in the presence of some twenty-five women believers assembled at the home of Joseph of Arimathea, at about fifteen minutes past four o’clock on this same Sunday afternoon. Mary Magdalene had returned to Joseph’s house just a few minutes before this appearance. James, Jesus’ brother, had requested that nothing be said to the apostles concerning the Master’s appearance at Bethany. He had not asked Mary to refrain from reporting the occurrence to her sister believers. Accordingly, after Mary had pledged all the women to secrecy, she proceeded to relate what had so recently happened while she was with Jesus’ family at Bethany. And she was in the very midst of this thrilling recital when a sudden and solemn hush fell over them; they beheld in their very midst the fully visible form of the risen Jesus. He greeted them, saying: “Peace be upon you. In the fellowship of the kingdom there shall be neither Jew nor gentile, rich nor poor, free nor bond, man nor woman. You also are called to publish the good news of the liberty of mankind through the gospel of sonship with God in the kingdom of heaven. Go to all the world proclaiming this gospel and confirming believers in the faith thereof. And while you do this, forget not to minister to the sick and strengthen those who are fainthearted and fear-ridden. And I will be with you always, even to the ends of the earth.” And when he had thus spoken, he vanished from their sight, while the women fell on their faces and worshiped in silence.

Четири от петте моронтийни явявания на Иисус до това време бяха станали в присъствието на Мария Магдалена.

190:3.2 (2033.2) Of the five morontia appearances of Jesus occurring up to this time, Mary Magdalene had witnessed four.

В резултат от изпращането на куриерите в средата на първата половина от деня вследствие изтичането на слуховете за явяването на Иисус в дома на Йосиф от ранната вечер до юдейските управители започнаха да достигат съобщения, че в града говорят за възкръсването на Иисус и много хора твърдят, че са го видели. Тези слухове крайно разтревожиха членовете на Синедриона. След спешни консултации с Ханан Каяфа назначи заседание на Синедриона за осем часа вечерта. Именно на това заседание беше решено да гонят от

190:3.3 (2033.3) As a result of sending out the messengers during the midforenoon and from the unconscious leakage of intimations concerning this appearance of Jesus at Joseph’s house, word began to come to the rulers of the Jews during the early evening that it was being reported about the city that Jesus had risen, and that many persons were claiming to have seen him. The Sanhedrists were thoroughly aroused by these rumors. After a hasty consultation with Annas, Caiaphas called a meeting of the Sanhedrin to convene at eight o’clock that evening. It was at this meeting that action was taken to throw out of the synagogues

синагогите всеки, който спомене за възкресението на Иисус. Даже беше внесено предложение да бъде екзекутиран всеки, който твърди, че е видял Иисус; но това предложение не беше подложено на гласуване, тъй като събранието завърши с объркване, граничещо с истинска паника. Те се бяха осмелили да мислят, че са свършили с Иисус, и смятаха, че са успели. Скоро им предстоеше да се убедят, че техните истински беди, свързани с Назарянина, едва бяха започнали.

any person who made mention of Jesus' resurrection. It was even suggested that anyone claiming to have seen him should be put to death; this proposal, however, did not come to a vote since the meeting broke up in confusion bordering on actual panic. They had dared to think they were through with Jesus. They were about to discover that their real trouble with the man of Nazareth had just begun.

4. ЯВЯВАНЕТО ПРЕД ГЪРЦИТЕ

Около четири и половина се състоя шестото моронтийно явяване на Учителя пред приблизително четиридесет вярващи гърци, събрали се в дома на човек на име Флавий. В момента, когато те обсъждаха съобщението за възкресението на Учителя, той се яви сред тях, независимо че вратите бяха плътно затворени, и каза: "Мир вам. Макар че Синът Човешки се появи на Земята сред юдеите, той дойде да служи на всички хора. В Царството на моя Отец няма да има нито юдеи, нито езичници; вие ще бъдете братя – синовете Божии. Затова вървете по целия свят, възвестявайки Евангелието на спасението, каквото го получихте от посланиците на Царството, и аз ще ви приема в братството на синовете на Отеца във вярата и истината." Давайки им тази повеля, той ги напусна и те повече не го видяха. Те си останаха в къщи цялата вечер; бяха дотолкова сковани от ужас и страх, че се страхуваха да излизат в града. През нощта нито един от тези гърци не затвори очи; те бодърстваха, обсъждайки случилото се и надявайки се на това, че Учителят отново ще ги посети. В тази група имаше много гърци, намиращи се в Гетсимания, когато войниците арестуваха Иисус и Юда го предаде със своята целувка.

Слуховете за възкресението на Иисус и разказите за неговите многобройни явявания пред своите последователи бързо се разпространяват по града, привеждайки цял Йерусалим в крайно вълнение. Учителят вече се беше явил пред своето семейство, жените и гърците и скоро ще застане сред своите апостоли. Синедрионът се готви да пристъпи към обсъждане на новите проблеми, толкова внезапно стоварили се върху юдейските управници. Иисус много мисли за своите апостоли, но на него му се иска да прекара сам още няколко часа в дълбоки размишления и сериозни обсъждания, преди да ги посети.

4. APPEARANCE TO THE GREEKS

190:4.1 (2033.4) About half past four o'clock, at the home of one Flavius, the Master made his sixth morontia appearance to some forty Greek believers there assembled. While they were engaged in discussing the reports of the Master's resurrection, he manifested himself in their midst, notwithstanding that the doors were securely fastened, and speaking to them, said: "Peace be upon you. While the Son of Man appeared on earth among the Jews, he came to minister to all men. In the kingdom of my Father there shall be neither Jew nor gentile; you will all be brethren — the sons of God. Go you, therefore, to all the world, proclaiming this gospel of salvation as you have received it from the ambassadors of the kingdom, and I will fellowship you in the brotherhood of the Father's sons of faith and truth." And when he had thus charged them, he took leave, and they saw him no more. They remained within the house all evening; they were too much overcome with awe and fear to venture forth. Neither did any of these Greeks sleep that night; they stayed awake discussing these things and hoping that the Master might again visit them. Among this group were many of the Greeks who were at Gethsemane when the soldiers arrested Jesus and Judas betrayed him with a kiss.

190:4.2 (2034.1) Rumors of Jesus' resurrection and reports concerning the many appearances to his followers are spreading rapidly, and the whole city is being wrought up to a high pitch of excitement. Already the Master has appeared to his family, to the women, and to the Greeks, and presently he manifests himself in the midst of the apostles. The Sanhedrin is soon to begin the consideration of these new problems which have been so suddenly thrust upon the Jewish rulers. Jesus thinks much about his apostles but desires that they be left alone for a few more hours of solemn reflection and thoughtful consideration before he visits them.

5. РАЗХОДКАТА С ДВАМАТА БРАТЯ

5. THE WALK WITH TWO BROTHERS

В Емаус, приблизително на около десет километра западно от Йерусалим, живееха двама братя-пастири, които прекараха пасхалната седмица в Йерусалим, където взеха участие в жертвоприношенията, церемониите и празненствата. По-големият, Клеопа, отчасти вярваше в Иисус; във всеки случай той беше изгонен от синагогата. Неговият брат Яков не споделяше тези възгледи, макар че беше крайно заинтригуван от това, което беше чул за ученията на Иисус и за неговите деяния.

190:5.1 (2034.2) At Emmaus, about seven miles west of Jerusalem, there lived two brothers, shepherds, who had spent the Passover week in Jerusalem attending upon the sacrifices, ceremonials, and feasts. Cleopas, the elder, was a partial believer in Jesus; at least he had been cast out of the synagogue. His brother, Jacob, was not a believer, although he was much intrigued by what he had heard about the Master's teachings and works.

Тази неделя следобед, преди пет часа, те бяха на около пет километра от Йерусалим; бродейки уморено по пътя за Емаус, те увлечено обсъждаха Иисус, неговите учения, труд и особено слуховете, съгласно които неговата гробница се е оказала празна, а някои жени са говорили с него. Клеопа беше наполовина склонен да повярва на тези съобщения, но Яков твърдеше, че вероятно всичко това е мошеничество. Докато спореха по този начин и се препираха по пътя към дома, към тях се присъедини морантийният облик на Иисус; това беше неговото седмо явяване. Клеопа често присъстваше на проповедите на Иисус и няколко пъти беше се хранил заедно с него в домовете на йерусалимските вярващи, но не позна Учителя, даже след като той непринудено заговори с тях.

190:5.2 (2034.3) On this Sunday afternoon, about three miles out of Jerusalem and a few minutes before five o'clock, as these two brothers trudged along the road to Emmaus, they talked in great earnestness about Jesus, his teachings, work, and more especially concerning the rumors that his tomb was empty, and that certain of the women had talked with him. Cleopas was half a mind to believe these reports, but Jacob was insistent that the whole affair was probably a fraud. While they thus argued and debated as they made their way toward home, the morontia manifestation of Jesus, his seventh appearance, came alongside them as they journeyed on. Cleopas had often heard Jesus teach and had eaten with him at the homes of Jerusalem believers on several occasions. But he did not recognize the Master even when he spoke freely with them.

Известно време вървяха мълчаливо, след което Иисус попита: "За какво така увлечено беседвахте, когато се приближих към вас?" Чувайки въпроса му, братята спряха, гледайки го с тъга и удивление. Клеопа отговори: "Нима ти, намирайки се в Йерусалим, не знаеш какво е станало там тези дни?" Тогава Учителят попита: "А какво е станало там?" Клеопа отговори: "Ако не знаеш нищо, то ти си единственият в Йерусалим, до когото не са стигнали слуховете за Иисус Назарянин, който беше велик пророк и на думи, и на дело в очите на Бога и целия народ. Първосвещениците и нашите управници го издадоха на римляните и поискаха те да го разпънат. Много от нас се надяваха, че именно той ще спаси Израил от ярема на езичниците. Но това не е всичко. Вече трети ден откакто е разпънат, а днес някои жени ни поразиха със своето изявление, че на разсъмване са посетили неговата гробница и са я намерили празна. Освен това тези жени твърдят, че са разговаряли с този човек; те уверяват, че той е възкръснал от мъртвите. И когато жените съобщиха за това на мъжете, двама от неговите апостоли изтичаха до гробницата и също я намериха празна." Но тук Яков прекъсна брат си, за да вмъкне: "Но те не са видели Иисус."

190:5.3 (2034.4) After walking a short way with them, Jesus said: "What were the words you exchanged so earnestly as I came upon you?" And when Jesus had spoken, they stood still and viewed him with sad surprise. Said Cleopas: "Can it be that you sojourn in Jerusalem and know not the things which have recently happened?" Then asked the Master, "What things?" Cleopas replied: "If you do not know about these matters, you are the only one in Jerusalem who has not heard these rumors concerning Jesus of Nazareth, who was a prophet mighty in word and in deed before God and all the people. The chief priests and our rulers delivered him up to the Romans and demanded that they crucify him. Now many of us had hoped that it was he who would deliver Israel from the yoke of the gentiles. But that is not all. It is now the third day since he was crucified, and certain women have this day amazed us by declaring that very early this morning they went to his tomb and found it empty. And these same women insist that they talked with this man; they maintain that he has risen from the dead. And when the women reported this to the men, two of his apostles ran to the tomb and likewise found it empty" — and here Jacob interrupted his brother to say, "but they did not see Jesus."

Докато вървяха по пътя, Иисус им каза: “Колко бавно постигате истината! Щом ми казвате, че сте обсъждали ученията и труда на този човек, позволете ми да ви просветя, защото аз добре познавам тези учения. Нима не помните, че този Иисус винаги учеше: неговото Царство не е от този свят; бидейки синове Божии, всички хора трябва да придобият свободата и независимостта в духовната радост, която дава братството, основано на любвеобилното служене в това ново Царство на истината – небесната любов на Отеца? Нима не помните как този Син Човешки възвестяваше Божието спасение на всички хора, помощ на болните и страдащите и освобождение на тези, които са сковани от страха и поробени от злото? Нима не знаете, че този човек от Назарет каза на своите ученици, че трябва да отиде в Йерусалим, където ще бъде предаден в ръцете на враговете, които ще го убият и на третия ден ще възкръсне? Нима не ви беше казано всичко това? И нима никога не сте чели в Писанията за този ден на спасението за юдеи и езичници, където се казва, че чрез него ще бъдат благословени всички племена земни; че той ще чуе вопъла на нуждаещите се и ще спаси душите на бедните, които го търсят; че всички народи ще го назоват благословен; че такъв Избавител ще бъде подобен на сянката на огромна скала в знойна земя. Че той ще нахрани стадото като истински пастир, вдигайки агънцата на ръце и ласкаво носейки ги в своите обятия. Че той ще отвори очите на духовно слепите и ще изведе пленниците на отчаянието на свобода и светлина; че всички пребиваващи в тъмнина ще видят великата светлина на вечното спасение. Че той ще укрепи безутешните, ще възвести свобода на пленниците на греха и ще пусне на воля тези, които са поробени от страх и объркани от зло. Че той ще утеши скърбящите и ще им посвети радостта от спасението, снемайки от тях тъгата и унинието. Че той ще стане желан за всички народи и вечна радост за тези, които се стремят към праведност. Че този Син на истината и праведността ще стане велик в своята изцеляваща светлина и спасителна сила; даже че той ще спаси своя народ от неговите грехове; че той наистина ще търси и спаси изгубените. Че той няма да унищожи слабите, но ще помага за спасението на всички, които жадуват за праведност. Че онези, които вярват в него, ще придобият вечен живот. Че той ще излее своя дух над цялата плът и че неговият Дух на Истината ще бъде във всеки вярващ, подобно на ручей, вливащ се във вечния живот? Нима не разбрахте колко велико беше Евангелието на Царството, което ви възвести този човек? Нима не виждате какво спасение дойде при

190:5.4 (2035.1) As they walked along, Jesus said to them: “How slow you are to comprehend the truth! When you tell me that it is about the teachings and work of this man that you have your discussions, then may I enlighten you since I am more than familiar with these teachings. Do you not remember that this Jesus always taught that his kingdom was not of this world, and that all men, being the sons of God, should find liberty and freedom in the spiritual joy of the fellowship of the brotherhood of loving service in this new kingdom of the truth of the heavenly Father’s love? Do you not recall how this Son of Man proclaimed the salvation of God for all men, ministering to the sick and afflicted and setting free those who were bound by fear and enslaved by evil? Do you not know that this man of Nazareth told his disciples that he must go to Jerusalem, be delivered up to his enemies, who would put him to death, and that he would arise on the third day? Have you not been told all this? And have you never read in the Scriptures concerning this day of salvation for Jew and gentile, where it says that in him shall all the families of the earth be blessed; that he will hear the cry of the needy and save the souls of the poor who seek him; that all nations shall call him blessed? That such a Deliverer shall be as the shadow of a great rock in a weary land. That he will feed the flock like a true shepherd, gathering the lambs in his arms and tenderly carrying them in his bosom. That he will open the eyes of the spiritually blind and bring the prisoners of despair out into full liberty and light; that all who sit in darkness shall see the great light of eternal salvation. That he will bind up the brokenhearted, proclaim liberty to the captives of sin, and open up the prison to those who are enslaved by fear and bound by evil. That he will comfort those who mourn and bestow upon them the joy of salvation in the place of sorrow and heaviness. That he shall be the desire of all nations and the everlasting joy of those who seek righteousness. That this Son of truth and righteousness shall rise upon the world with healing light and saving power; even that he will save his people from their sins; that he will really seek and save those who are lost. That he will not destroy the weak but minister salvation to all who hunger and thirst for righteousness. That those who believe in him shall have eternal life. That he will pour out his spirit upon all flesh, and that this Spirit of Truth shall be in each believer a well of water, springing up into everlasting life. Did you not understand how great was the gospel of the kingdom which this man delivered to you? Do you not perceive how great a salvation has come upon you?”

вас?”

По това време те наближиха селото, където живееха тези братя. Откакто Иисус започна да ги учи, продължавайки заедно с тях пътя, тези двама души не произнесоха нито дума. Скоро те се приближиха към своето скромно жилище; Иисус се канеше да ги напусне и да продължи своя път, но те го помолиха да влезе в дома и да отседне при тях. Те настояваха Иисус да пренощува, тъй като настъпваше вечерта. Накрая Иисус се съгласи и влизайки в дома, те почти веднага седнаха на масата. Братята дадоха на Иисус хляб за благословение и когато той започна да разчупва хляба и да им го подава, очите им се отвориха и Клеопа позна в госта самия Учител. Но когато каза: “Това е Учителят...”, моронтийният Иисус изчезна от погледа им.

И тогава те си казаха един на друг: “Не е чудно, че нашите сърца горяха, когато той говореше с нас, крачейки заедно с нас по пътя и помагайки ни да разберем ученията от Писанията!”

Те не желаеха да губят време за хранене. Видяха моронтийния Учител и затова избягаха от дома и забързаха към Йерусалим, за да разкажат за благата вест – възкръсналия Спасител.

Същата вечер, около девет часа, точно преди явяването на Иисус пред десетте апостоли, двамата развълнувани братя се хвърлиха към апостолите, намиращи се в горната зала, и заявиха, че са видели Иисус и са говорили с него. И те разказаха за всичко, което чуха от Иисус, и за това, как не са го познали, докато не е разчупил хляба.

190:5.5 (2035.2) By this time they had come near to the village where these brothers dwelt. Not a word had these two men spoken since Jesus began to teach them as they walked along the way. Soon they drew up in front of their humble dwelling place, and Jesus was about to take leave of them, going on down the road, but they constrained him to come in and abide with them. They insisted that it was near nightfall, and that he tarry with them. Finally Jesus consented, and very soon after they went into the house, they sat down to eat. They gave him the bread to bless, and as he began to break and hand to them, their eyes were opened, and Cleopas recognized that their guest was the Master himself. And when he said, “It is the Master —,” the morontia Jesus vanished from their sight.

190:5.6 (2036.1) And then they said, the one to the other, “No wonder our hearts burned within us as he spoke to us while we walked along the road! and while he opened up to our understanding the teachings of the Scriptures!”

190:5.7 (2036.2) They would not stop to eat. They had seen the morontia Master, and they rushed from the house, hastening back to Jerusalem to spread the good news of the risen Savior.

190:5.8 (2036.3) About nine o’clock that evening and just before the Master appeared to the ten, these two excited brothers broke in upon the apostles in the upper chamber, declaring that they had seen Jesus and talked with him. And they told all that Jesus had said to them and how they had not discerned who he was until the time of the breaking of the bread.

Документ 191. Явяванията пред апостолите. и другите лидери

⇦ 190 Книгата Урантия 192 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 191. ЯВЯВАНИЯТА ПРЕД АПОСТОЛИТЕ И ДРУГИТЕ ЛИДЕРИ

Секции

Въведение
1. Явяването пред Петър
2. Първото явяване пред апостолите
3. В обществото на морантийните създания
4. Десетото явяване (във Филаделфия)
5. Второто явяване пред апостолите
6. Явяването в Александрия

PAPER 191 APPEARANCES TO THE APOSTLES AND OTHER LEADERS

SECTIONS

Introduction
1. The Appearance to Peter
2. First Appearance to the Apostles
3. With the Morontia Creatures
4. The Tenth Appearance (At Philadelphia)
5. Second Appearance to the Apostles
6. The Alexandrian Appearance

Въведение

ДЕНЯТ на възкресението – неделя – беше ужасен ден в живота на апостолите; десетима от тях прекараха голяма част от времето затворени в горната зала. Апостолите можеха да избягат от Йерусалим, но се бояха, че агентите на Синедриона ще ги арестуват, ако напуснат своето укритие. Тома се намираше във Витания, където преживяваше мъката си в самота. На него щеше да му е по-леко, ако беше останал с другите апостоли; освен това той щеше да успее да им помогне да насочат разговора си в по-полезно русло.

Целия ден Йоан лелееше мисълта за това, че Иисус е възкръснал от мъртвите. Той си спомни не по-малко от пет отделни случая, когато Учителят твърдеше, че ще възкръсне отново, и минимум три случая, в които говореше за третия ден. Отношението на Йоан оказа голямо въздействие на неговия брат Яков, както и на Натанаил. Влиянието на Йоан щеше да е още по-силно, ако той не беше най-младият член на тази група.

Проблемите им в голяма степен се

INTRODUCTION

191:0.1 (2037.1) RESURRECTION Sunday was a terrible day in the lives of the apostles; ten of them spent the larger part of the day in the upper chamber behind barred doors. They might have fled from Jerusalem, but they were afraid of being arrested by the agents of the Sanhedrin if they were found abroad. Thomas was brooding over his troubles alone at Bethpage. He would have fared better had he remained with his fellow apostles, and he would have aided them to direct their discussions along more helpful lines.

191:0.2 (2037.2) All day long John upheld the idea that Jesus had risen from the dead. He recounted no less than five different times when the Master had affirmed he would rise again and at least three times when he alluded to the third day. John's attitude had considerable influence on them, especially on his brother James and on Nathaniel. John would have influenced them more if he had not been the youngest member of the group.

191:0.3 (2037.3) Their isolation had much to do with

обясняваха с тяхната изолираност. Йоан Марк ги държеше в течение на нещата относно събитията в храма и съобщаваше за много носещи се из града слухове, но той не се сети да разпита различните вярващи, на които вече се беше явил Иисус. Преди с това се занимаваха куриерите на Давид, но всички те бяха заети с изпълнението на своята последна задача като вестители на възкресението, отправяйки се към тези групи вярващи, които се намираха далеч от Йерусалим. За първи път през всичките тези години апостолите разбраха каква важна роля играеха куриерите на Давид в осигуряването на ежедневната информация за положението на делата в Царството.

Целия този ден Петър по свойствения си начин се колебаеше между вярата и съмненията относно възкресението на Учителя. Пред неговите очи стоеше погребалната тъкан, лежаща в гробницата така, сякаш тялото на Иисус току-що се е изпарило от нея. "Но, разсъждаваше Петър, ако той е възкръснал и е способен да се яви на жените, защо не се явява на нас, своите апостоли?" Петър се опечаляваше, мислейки, че вероятно неговото присъствие сред апостолите пречи на Иисус да дойде при него, доколкото той се отрече от Учителя тази нощ в градината на Ханан. А след това той се ободряваше с думите, които предадоха жените: "Върви, кажи на моите апостоли и на Петър." Но за да може това послание да поободри Петър, той трябваше да повярва, че жените наистина се видели и чули възкръсналия Учител. Така Петър се колебаеше между вярата и съмненията целия ден, докато малко след осем часа не рискува да излезе на двора. Петър реши да освободи апостолите от своето присъствие, за да може неговото отречение от Учителя да не попречи на Иисус да се яви при тях.

Отначало Яков Зеведеев смяташе, че те трябва всички заедно да отидат в гробницата. Той не се съмняваше, че им е необходимо да предприемат нещо за решаването на тази загадка. Но на Натанаил се отдаде да ги спре и не им даде да излязат от дома в отговор на призива на Яков. Той постигна това, напомняйки за предупреждението на Иисус – в това време не излагайте своя живот на излишни опасности. Към обед Яков се беше успокоил и заедно с останалите се примири с тревожното очакване. Той говореше малко. Беше страшно разочарован, че Иисус не се явява на тях, и не знаеше за многото явявания на Учителя на други групи и индивиди.

В този ден Андрей много слушаше. Той беше крайно озадачен от възникналата ситуация и не по-малко от другите се

their troubles. John Mark kept them in touch with developments about the temple and informed them as to the many rumors gaining headway in the city, but it did not occur to him to gather up news from the different groups of believers to whom Jesus had already appeared. That was the kind of service which had heretofore been rendered by the messengers of David, but they were all absent on their last assignment as heralds of the resurrection to those groups of believers who dwelt remote from Jerusalem. For the first time in all these years the apostles realized how much they had been dependent on David's messengers for their daily information regarding the affairs of the kingdom.

191:0.4 (2037.4) All this day Peter characteristically vacillated emotionally between faith and doubt concerning the Master's resurrection. Peter could not get away from the sight of the grave cloths resting there in the tomb as if the body of Jesus had just evaporated from within. "But," reasoned Peter, "if he has risen and can show himself to the women, why does he not show himself to us, his apostles?" Peter would grow sorrowful when he thought that maybe Jesus did not come to them on account of his presence among the apostles, because he had denied him that night in Annas's courtyard. And then would he cheer himself with the word brought by the women, "Go tell my apostles — and Peter." But to derive encouragement from this message implied that he must believe that the women had really seen and heard the risen Master. Thus Peter alternated between faith and doubt throughout the whole day, until a little after eight o'clock, when he ventured out into the courtyard. Peter thought to remove himself from among the apostles so that he might not prevent Jesus' coming to them because of his denial of the Master.

191:0.5 (2037.5) James Zebedee at first advocated that they all go to the tomb; he was strongly in favor of doing something to get to the bottom of the mystery. It was Nathaniel who prevented them from going out in public in response to James's urging, and he did this by reminding them of Jesus' warning against unduly jeopardizing their lives at this time. By noontime James had settled down with the others to watchful waiting. He said little; he was tremendously disappointed because Jesus did not appear to them, and he did not know of the Master's many appearances to other groups and individuals.

191:0.6 (2038.1) Andrew did much listening this day. He was exceedingly perplexed by the situation and had more than his share of doubts, but he at least

измъчваше от съмнения, но в крайна сметка изпитваше определено чувство на свобода от предишните задължения на глава на своите събратя-апостоли. Той беше действително благодарен на Учителя за това, че го освободи от бремето на лидерството още преди за тях да настанат тези тежки времена.

enjoyed a certain sense of freedom from responsibility for the guidance of his fellow apostles. He was indeed grateful that the Master had released him from the burdens of leadership before they fell upon these distracting times.

Повече от веднъж за тези дълги и изморителни часове от този трагичен ден единственото утешение за групата беше Натанаил с неговите философски забележки. Действително, в продължение на целия ден той оказваше най-голямо въздействие върху десетте апостоли. Той нито веднъж не изказа своето мнение – дали вярва или не вярва във възкресението на Учителя. Но в течение на деня все повече беше склонен да повярва, че Иисус е изпълнил своето обещание да възкръсне от мъртвите.

191:0.7 (2038.2) More than once during the long and weary hours of this tragic day, the only sustaining influence of the group was the frequent contribution of Nathaniel's characteristic philosophic counsel. He was really the controlling influence among the ten throughout the entire day. Never once did he express himself concerning either belief or disbelief in the Master's resurrection. But as the day wore on, he became increasingly inclined toward believing that Jesus had fulfilled his promise to rise again.

Симон Зилот беше твърде сломен, за да участва в дискусиите. По-голямата част от времето той лежа на кушетката в ъгъла на стаята, обърнал се към стената. За целия ден произнесе само няколко думи. Неговата представа за Царството беше разрушена и той не смяташе, че възкресението на Учителя може съществено да измени положението. Неговото разочарование беше крайно лично и дотолкова остро, че беше невъзможно бързо да бъде изведен от това състояние даже с помощта на такъв поразителен факт като възкресението.

191:0.8 (2038.3) Simon Zelotes was too much crushed to participate in the discussions. Most of the time he reclined on a couch in a corner of the room with his face to the wall; he did not speak half a dozen times throughout the whole day. His concept of the kingdom had crashed, and he could not discern that the Master's resurrection could materially change the situation. His disappointment was very personal and altogether too keen to be recovered from on short notice, even in the face of such a stupendous fact as the resurrection.

Странно, че обикновено неразговорливият Филип говори́ много в течение на цялата втора половина от деня. Ако до обед основно мълчеше, то цялата втора половина на деня той задаваше въпроси на другите апостоли. Петър биваше само раздразван от тези въпроси на Филип, но останалите бяха снизходителни към неговите разпити. Повече от всичко Филип го интересуваше дали по тялото на Иисус са останали физически следи от разпятието – разбира се, ако той действително е възкръснал.

191:0.9 (2038.4) Strange to record, the usually inexpressive Philip did much talking throughout the afternoon of this day. During the forenoon he had little to say, but all afternoon he asked questions of the other apostles. Peter was often annoyed by Philip's questions, but the others took his inquiries good-naturedly. Philip was particularly desirous of knowing, provided Jesus had really risen from the grave, whether his body would bear the physical marks of the crucifixion.

Матей беше силно смутен; той слушаше разговорите на своите събратя, но през по-голямата част от времето прехвърляше в ума си проблема за техните бъдещи доходи. Независимо от предполагаемото възкръсване на Иисус Юда си беше отишъл, Давид безцеремонно му беше предал парите и те бяха останали без авторитетен лидер. Още преди Матей да успее сериозно да се замисли за техните доводи относно възкресението, той видя Учителя със собствените си очи.

191:0.10 (2038.5) Matthew was highly confused; he listened to the discussions of his fellows but spent most of the time turning over in his mind the problem of their future finances. Regardless of Jesus' supposed resurrection, Judas was gone, David had unceremoniously turned the funds over to him, and they were without an authoritative leader. Before Matthew got around to giving serious consideration to their arguments about the resurrection, he had already seen the Master face to face.

Близнаците Алфееви почти на участваха в тези дълбокомислени разговори, заети със своите обичайни задължения. Един от тях

191:0.11 (2038.6) The Alpheus twins took little part in these serious discussions; they were fairly busy with their customary ministrations. One of them

изказа тяхното общо мнение, когато в отговор на въпроса на Филип каза: “Ние нищо не разбираме от възкръсване, но нашата майка казва, че е говорила с Учителя и ние ú вярваме.”

Тома преживяваше един от характерните пристъпи на отчаяние и потиснатост Част от деня той спа, а през останалото време бродеше по планините. На него му се искаше да се върне към своите събратя апостоли, но стремежът към самота беше по-силен.

Учителят отложи своето първо моронтийно явяване пред апостолите по няколко причини. Първо, той искаше те да имат време – след като чуят за възкресението, добре да обмислят всичко, което им е говорил за своята смърт и възкресение, докато още беше заедно с тях в плът. Преди да застане пред всички апостоли, на Учителя му се искаше Петър да преодолее свойствените му затруднения. Второ, той искаше Тома да бъде заедно с тях по време на първото му явяване. Рано сутринта тази неделя Йоан Марк намери Тома в дома на Симон във Витфагия, за което около единадесет часа съобщи на апостолите. В течение на деня Тома беше готов по всяко време да се отправи назад, ако за него дойдеше Натанаил или които и да са двама от другите апостоли. Той действително искаше да се върне, но след като си беше отишъл така, както направи това предишната вечер – беше твърде горд, за да се върне така скоро по своя инициатива. На следващия ден беше подтиснат дотолкова, че беше необходима почти цяла седмица, преди да реши да се върне. Апостолите го очакваха, а той чакаше неговите братя да го намерят и помолят да се върне. Затова Тома оставаше откъснат от своите другари до вечерта на следващата събота, когато с настъпването на тъмнината Петър и Йоан тръгнаха за Витфагия и го върнаха назад. По тази причина те не отидоха в Галилея веднага след първото явяване на Иисус; те не искаха да тръгнат без Тома.

expressed the attitude of both when he said, in reply to a question asked by Philip: “We do not understand about the resurrection, but our mother says she talked with the Master, and we believe her.”

191:0.12 (2038.7) Thomas was in the midst of one of his typical spells of despairing depression. He slept a portion of the day and walked over the hills the rest of the time. He felt the urge to rejoin his fellow apostles, but the desire to be by himself was the stronger.

191:0.13 (2038.8) The Master put off the first morontia appearance to the apostles for a number of reasons. First, he wanted them to have time, after they heard of his resurrection, to think well over what he had told them about his death and resurrection when he was still with them in the flesh. The Master wanted Peter to wrestle through with some of his peculiar difficulties before he manifested himself to them all. In the second place, he desired that Thomas should be with them at the time of his first appearance. John Mark located Thomas at the home of Simon in Bethpage early this Sunday morning, bringing word to that effect to the apostles about eleven o’clock. Any time during this day Thomas would have gone back to them if Nathaniel or any two of the other apostles had gone for him. He really wanted to return, but having left as he did the evening before, he was too proud to go back of his own accord so soon. By the next day he was so depressed that it required almost a week for him to make up his mind to return. The apostles waited for him, and he waited for his brethren to seek him out and ask him to come back to them. Thomas thus remained away from his associates until the next Saturday evening, when, after darkness had come on, Peter and John went over to Bethpage and brought him back with them. And this is also the reason why they did not go at once to Galilee after Jesus first appeared to them; they would not go without Thomas.

1. ЯВЯВАНЕТО ПРЕД ПЕТЪР

В неделя около осем и половина вечерта Иисус се яви на Симон Петър в градината на Марк. Това беше неговото осмо моронтийно явяване. Откакто Петър се отрече от своя Учител, той живееше под тежкото бреме на съмненията и чувството за вина. Цялата събота и неделя Петър се бореше със страха, защото се боеше, че вече не е апостол. Той беше потръпнал, узнавайки за участта на Юда, и мислеше, че също е предал своя Учител. През целия този следобед той предполагаше, че може би неговото присъствие сред

1. THE APPEARANCE TO PETER

191:1.1 (2039.1) It was near half past eight o’clock this Sunday evening when Jesus appeared to Simon Peter in the garden of the Mark home. This was his eighth morontia manifestation. Peter had lived under a heavy burden of doubt and guilt ever since his denial of the Master. All day Saturday and this Sunday he had fought the fear that, perhaps, he was no longer an apostle. He had shuddered at the fate of Judas and even thought that he, too, had betrayed his Master. All this afternoon he thought that it might be his presence with the apostles that prevented Jesus’ appearing to them,

апостолите пречи на явяването на Учителя – ако, разбира се, той действително е възкръснал от мъртвите. Именно на Петър – обхванат от такива мисли и емоции – се яви Иисус, когато обезсърченият апостол бродеше сред цветята и храстите.

Когато Петър си спомни любящия поглед, с който Учителят го дари, преминавайки покрай покритие вход на Ханан, и когато той се замисли за прекрасното послание, което му предадоха рано сутринта жените, върнали се от празната гробница – "Вървете и кажете на моите апостоли и на Петър", когато започна да размишлява за тези признаци на милосърдие, неговата вяра започна да взема връх над съмненията; той се спря, сви юмруци и гласно каза: "Аз вярвам, че той е възкръснал от мъртвите; ще отида при своите братя и ще им го кажа." И когато произнесе тези думи, пред него внезапно изникна фигурата на човек, заговорил го с познат глас: "Петре, противникът имаше намерение да те отнеме, но аз не се отказах от теб. Знаех, че не от своето сърце ти се отрече от мен; затова ти простих, преди да ме помолиш за това. Но сега ти трябва да спреш да мислиш за себе си и за сегашните беди и да се приготвиш да носиш благата вест на Евангелието на тези, които се намират в тъма. На теб повече не ти е нужно да се безпокоиш за това, което можеш да получиш от Царството; следва да помислиш какво можеш да дадеш на тези, които пребивават в ужасяваща духовна нищета. Приготви се, Симон, за сражението на новия ден – за битката с бездуховната тъма и пагубните съмнения на природния човешки разум."

Почти пет минути Петър и моронтийният Иисус бродиха в градината, беседвайки за делата минали, настоящи и бъдещи. След това Учителят изчезна от погледа, казвайки: "Прощавай, Петре, до нови срещи с теб и твоите братя."

За миг Петър го обхвана съзнанието, че той току-що разговаря с възкръсналия Учител и че може да не се съмнява в това, че остава посланик на Царството. Току-що той чу как прославеният Учител го призова да продължава да проповядва Евангелието. Със сърце, преизпълнено с всички тези чувства, Петър се хвърли в горната зала при своите другари-апостоли и, задъхвайки се, възкликна: "Аз видях Учителя, той беше в градината! Говорих с него и той ми е простил!"

Изявлението на Петър за това, че е видял Иисус, оказа огромно въздействие на другите апостоли. Те бяха вече готови да се откажат от своите съмнения, но Андрей стана и ги предупреди да не се доверяват твърде много

provided, of course, he had really risen from the dead. And it was to Peter, in such a frame of mind and in such a state of soul, that Jesus appeared as the dejected apostle strolled among the flowers and shrubs.

191:1.2 (2039.2) When Peter thought of the loving look of the Master as he passed by on Annas's porch, and as he turned over in his mind that wonderful message brought him early that morning by the women who came from the empty tomb, "Go tell my apostles — and Peter" — as he contemplated these tokens of mercy, his faith began to surmount his doubts, and he stood still, clenching his fists, while he spoke aloud: "I believe he has risen from the dead; I will go and tell my brethren." And as he said this, there suddenly appeared in front of him the form of a man, who spoke to him in familiar tones, saying: "Peter, the enemy desired to have you, but I would not give you up. I knew it was not from the heart that you disowned me; therefore I forgave you even before you asked; but now must you cease to think about yourself and the troubles of the hour while you prepare to carry the good news of the gospel to those who sit in darkness. No longer should you be concerned with what you may obtain from the kingdom but rather be exercised about what you can give to those who live in dire spiritual poverty. Gird yourself, Simon, for the battle of a new day, the struggle with spiritual darkness and the evil doubtings of the natural minds of men."

191:1.3 (2039.3) Peter and the morontia Jesus walked through the garden and talked of things past, present, and future for almost five minutes. Then the Master vanished from his gaze, saying, "Farewell, Peter, until I see you with your brethren."

191:1.4 (2039.4) For a moment, Peter was overcome by the realization that he had talked with the risen Master, and that he could be sure he was still an ambassador of the kingdom. He had just heard the glorified Master exhort him to go on preaching the gospel. And with all this welling up within his heart, he rushed to the upper chamber and into the presence of his fellow apostles, exclaiming in breathless excitement: "I have seen the Master; he was in the garden. I talked with him, and he has forgiven me."

191:1.5 (2040.1) Peter's declaration that he had seen Jesus in the garden made a profound impression upon his fellow apostles, and they were about ready to surrender their doubts when Andrew got up and warned them not to be too much influenced

на съобщението на своя брат. Андрей намекна, че в миналото Петър вече беше виждал неща, които не са съответствали на действителността. Макар че Андрей не каза направо, че има предвид нощното видение в Галилейското езеро, когато Петър твърдеше, че е видял Учителя да върви към него по водата, неговите думи бяха достатъчни, за да разберат всички присъстващи, че той има предвид точно този случай. Симон Петър беше крайно уязвен от намеците на брат си и оскърбено замлъкна. На близнаците им стана жал за Петър и те се приближиха към него, за да изразят своето съчувствие, както и за да кажат, че му вярват, и да повторят, че тяхната собствена майка също е видяла Учителя.

by his brother's report. Andrew intimated that Peter had seen things which were not real before. Although Andrew did not directly allude to the vision of the night on the Sea of Galilee wherein Peter claimed to have seen the Master coming to them walking on the water, he said enough to betray to all present that he had this incident in mind. Simon Peter was very much hurt by his brother's insinuations and immediately lapsed into crestfallen silence. The twins felt very sorry for Peter, and they both went over to express their sympathy and to say that they believed him and to reassert that their own mother had also seen the Master.

2. ПЪРВОТО ЯВЯВАНЕ ПРЕД АПОСТОЛИТЕ

Малко след девет часа същата вечер, след заминаването на Клеопа и Яков, когато опасявайки се от арест, десетте апостоли се намираха в горната зала, като всички врати бяха заключени поради страх от арест, и докато близнаците Алфееви утешаваха Петър, а Натанаил увещаваше Андрей, Учителят внезапно изникна сред тях в моронтиен вид с думите: "Мир вам. Защо моите явявания така ви плашат, сякаш виждате призрак? Нима не ви казвах, че първосвещениците и управниците ще ме екзекутират, че един от вас ще ме предаде и че на третия ден ще възкръсна? Откъде са вашите съмнения и всички тези спорове за съобщенията на жените, Клеопа, на Яков и даже на Петър? Колко още ще се съмнявате в моите думи и ще се отказвате да вярвате на моите обещания? А сега, когато действително ме виждате, ще повярвате ли? Даже и сега един от вас отсъства. Когато отново се съберете всички заедно и когато всички вие ще знаете със сигурност, че Синът Човешки е станал от гроба, вървете направо в Галилея. Вярвайте в Бога; вярвайте един в друг; така ще встъпите в новото служене за благото на Царството небесно. Аз ще остана в Йерусалим, докато не станете готови да отидете в Галилея. Моя мир аз оставям на вас."

Произнасяйки тези думи, моронтийният Иисус веднага изчезна. И всички те паднаха ничком, славейки Бога и прекланяйки се пред своя изчезнал Учител. Това беше деветото моронтийно явяване на Учителя.

2. FIRST APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:2.1 (2040.2) Shortly after nine o'clock that evening, after the departure of Cleopas and Jacob, while the Alpheus twins comforted Peter, and while Nathaniel remonstrated with Andrew, and as the ten apostles were there assembled in the upper chamber with all the doors bolted for fear of arrest, the Master, in morontia form, suddenly appeared in the midst of them, saying: "Peace be upon you. Why are you so frightened when I appear, as though you had seen a spirit? Did I not tell you about these things when I was present with you in the flesh? Did I not say to you that the chief priests and the rulers would deliver me up to be killed, that one of your own number would betray me, and that on the third day I would rise? Wherefore all your doubtings and all this discussion about the reports of the women, Cleopas and Jacob, and even Peter? How long will you doubt my words and refuse to believe my promises? And now that you actually see me, will you believe? Even now one of you is absent. When you are gathered together once more, and after all of you know of a certainty that the Son of Man has risen from the grave, go hence into Galilee. Have faith in God; have faith in one another; and so shall you enter into the new service of the kingdom of heaven. I will tarry in Jerusalem with you until you are ready to go into Galilee. My peace I leave with you."

191:2.2 (2040.3) When the morontia Jesus had spoken to them, he vanished in an instant from their sight. And they all fell on their faces, praising God and venerating their vanished Master. This was the Master's ninth morontia appearance.

3. В ОБЩЕСТВОТО НА МОРОНТИЙНИТЕ СЪЗДАНИЯ

3. WITH THE MORONTIA CREATURES

Следващият ден, понеделник, премина изцяло в обществото на моронтийните създания, намиращи се в това време на Урантия. Заедно с различните категории смъртни от преходния период от седемте обителски свята на Сатания на Урантия пристигнаха повече от един милион моронтийни управляващи и помощници за участие в опита на моронтийния преход на Учителя. Моронтийният Иисус пребиваваше в обществото на тези забележителни разумни създания в течение на четиридесет дни. Иисус учеше моронтийните създания, а от техните управляващи той узна за преходния моронтиен период в живота на смъртните, пребиваващи в обитаемите светове на Сатания и преминаващи през системните сфери на моронтия.

191:3.1 (2040.4) The next day, Monday, was spent wholly with the morontia creatures then present on Urantia. As participants in the Master's morontia-transition experience, there had come to Urantia more than one million morontia directors and associates, together with transition mortals of various orders from the seven mansion worlds of Satania. The morontia Jesus sojourned with these splendid intelligences for forty days. He instructed them and learned from their directors the life of morontia transition as it is traversed by the mortals of the inhabited worlds of Satania as they pass through the system morontia spheres.

Този понеделник около полунощ моронтийният облик на Учителя беше преобразуван за преход на следващото ниво на моронтийно развитие. Когато Иисус за пореден път се яви на своите земни деца, той представляваше моронтийно същество от второ ниво. Успоредно с възхода на Учителя в моронтия на разумните същества на моронтия и техните преобразуващи помощници ставаше технически все по-трудно да правят Учителя видим за материалното зрение на смъртните.

191:3.2 (2041.1) About midnight of this Monday the Master's morontia form was adjusted for transition to the second stage of morontia progression. When he next appeared to his mortal children on earth, it was as a second-stage morontia being. As the Master progressed in the morontia career, it became, technically, more and more difficult for the morontia intelligences and their transforming associates to visualize the Master to mortal and material eyes.

Иисус премина на трето моронтийно ниво в петък, 14 април, на четвърто ниво – в понеделник, 17 април, на пето ниво – в събота, 22 април, на шесто ниво – в четвъртък, 27 април, на седмо ниво – във вторник, 2 май; на нивото на йерусемското гражданство – в неделя, 7 май; а в неделя, на 14 май, той беше приет от Всевишните на Едемия.

191:3.3 (2041.2) Jesus made the transit to the third stage of morontia on Friday, April 14; to the fourth stage on Monday, the 17th; to the fifth stage on Saturday, the 22nd; to the sixth stage on Thursday, the 27th; to the seventh stage on Tuesday, May 2; to Jerusem citizenship on Sunday, the 7th; and he entered the embrace of the Most Highs of Edentia on Sunday, the 14th.

Така Михаил завърши своето емпирично служене във вселената, тъй като в рамките на своите предишни посвещения той вече беше опознал в цялата му пълнота живота на възходящите смъртни на времето и пространството от нивото на пребиваване в централния свят на съзвездието чак до служенето в централния свят на свръхвселената и включвайки това служене. Именно благодарение на този моронтиен опит Синът-Създател на Небадон действително изчерпи и достойно завърши своето седмо и последно вселенско посвещение.

191:3.4 (2041.3) In this manner did Michael of Nebadon complete his service of universe experience since he had already, in connection with his previous bestowals, experienced to the full the life of the ascendant mortals of time and space from the sojourn on the headquarters of the constellation even on to, and through, the service of the headquarters of the superuniverse. And it was by these very morontia experiences that the Creator Son of Nebadon really finished and acceptably terminated his seventh and final universe bestowal.

4. ДЕСЕТОТО ЯВЯВАНЕ (ВЪВ ФИЛАДЕЛФИЯ)

Десетото моронтийно явяване на Иисус, достъпно за възприятието на смъртните, стана в девет часа във вторник, 11 април, във

4. THE TENTH APPEARANCE (AT PHILADELPHIA)

191:4.1 (2041.4) The tenth morontia manifestation of Jesus to mortal recognition occurred a short time after eight o'clock on Tuesday, April 11, at

Филаделфия, където той се яви на Авенир, Лазар и приблизително на сто и петдесет от техните съратници, сред които имаше под петдесет от седемдесетте члена на корпуса на евангелистите. Това се случи веднага след откриването на специалното събрание в синагогата, което беше свикано от Авенир, за да обсъди разпъването на Иисус и последното съобщение за неговото възкресение, доставено от куриерите на Давид. Доколкото един от членовете на тази група вярващи беше възкръсналият Лазар, на тях им беше лесно да повярват в съобщението за възкресението на Иисус от мъртвите.

В момента, когато Авенир и Лазар, стоейки заедно на катедрата, откриваха събранието в синагогата, всички присъстващи вярващи внезапно видяха облика на Учителя. Иисус направи крачка напред от това място, където се появи между Авенир и Лазар, които не го забелязаха, и приветствайки събралите си, каза:

"Мир вам. Всички вие знаете, че ние имаме един небесен Баща и че има само едно Евангелие на Царството – благата вест за дара на вечния живот, който хората получават чрез вярата. Радвайки се на своята преданост към Евангелието, молете Отеца на истината вашите сърца да излъчват нова, още по-голяма любов към вашите братя. Трябва да заобичате всички хора така, както ви обичах аз; трябва да служите на всички хора така, както аз служех на вас. С изпълнена с разбиране отзивчивост и братска любов приемайте в своето общество всички братя, предани на възвестяването на благата вест – било то юдеи или езичници, гърци или римляни, перси или етиопци. Йоан възвести бъдещото Царство; вие с цялата си мощ проповядвахте Евангелието; гърците вече учат благата вест; скоро аз ще изпратя Духа на Истината в душите на всички тези хора – моите братя, които толкова безкористно посветиха своя живот на просвещаването на своите събратя, пребиваващи в духовна тъмнина. Вие сте деца на света; затова не отстъпвайте, не се забърквайте в недоразумения, които са следствие от свойствената на смъртните подозрителност и нетърпимост. Ако благодатта на вярата ви е възвисила до любовта към невярващите, нима не трябва да обичате също така и вашите вярващи събратя в това широко разпространено братство на вярата? Помнете: ако се обичате един другиго, всички ще знаят, че вие сте мои ученици.

Затова вървете по целия свят, възвестявайки това Евангелие за бащинството на Бога и братството между хората по всички страни и народи, и бъдете извечно мъдри,

Philadelphia, where he showed himself to Abner and Lazarus and some one hundred and fifty of their associates, including more than fifty of the evangelistic corps of the seventy. This appearance occurred just after the opening of a special meeting in the synagogue which had been called by Abner to discuss the crucifixion of Jesus and the more recent report of the resurrection which had been brought by David's messenger. Inasmuch as the resurrected Lazarus was now a member of this group of believers, it was not difficult for them to believe the report that Jesus had risen from the dead.

191:4.2 (2041.5) The meeting in the synagogue was just being opened by Abner and Lazarus, who were standing together in the pulpit, when the entire audience of believers saw the form of the Master appear suddenly. He stepped forward from where he had appeared between Abner and Lazarus, neither of whom had observed him, and saluting the company, said:

191:4.3 (2041.6) "Peace be upon you. You all know that we have one Father in heaven, and that there is but one gospel of the kingdom — the good news of the gift of eternal life which men receive by faith. As you rejoice in your loyalty to the gospel, pray the Father of truth to shed abroad in your hearts a new and greater love for your brethren. You are to love all men as I have loved you; you are to serve all men as I have served you. With understanding sympathy and brotherly affection, fellowship all your brethren who are dedicated to the proclamation of the good news, whether they be Jew or gentile, Greek or Roman, Persian or Ethiopian. John proclaimed the kingdom in advance; you have preached the gospel in power; the Greeks already teach the good news; and I am soon to send forth the Spirit of Truth into the souls of all these, my brethren, who have so unselfishly dedicated their lives to the enlightenment of their fellows who sit in spiritual darkness. You are all the children of light; therefore stumble not into the misunderstanding entanglements of mortal suspicion and human intolerance. If you are ennobled, by the grace of faith, to love unbelievers, should you not also equally love those who are your fellow believers in the far-spreading household of faith? Remember, as you love one another, all men will know that you are my disciples.

191:4.4 (2042.1) "Go, then, into all the world proclaiming this gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of men to all nations and races and ever be wise in your choice of methods

избирайки методите на разкриване на благата вест пред различните народи и племена. Даром получихте това Евангелие на Царството, даром възвестявайте благата вест пред всички народи. Не се бойте от съпротивата на злото, защото аз винаги съм с вас, до края на вековете. И своя мир оставям на вас."

След думите "своя мир оставям на вас" той изчезна от погледа. С изключение на едно от явяванията в Галилея, когато едновременно го видяха повече от петстотин вярващи, филаделфийската група включваше най-голям брой смъртни, видели го за един път.

На следващия ден рано сутринта, когато апостолите все още се намираха в Йерусалим, чакайки кога Тома ще придобие душевен покой, тези вярващи тръгнаха на път от Филаделфия с вестта, че Иисус Назарянин е възкръснал от мъртвите.

Целия следващ ден, сряда, Иисус прекара в обществото на своите морантийни съратници, а през втората половина от деня той приемаше морантийни гости от обителските светове на всяка локална система от обитаемите сфери от цялото съзвездие Норлатиадек. И всички те се радваха да познаят своя Създател като представител на тяхната категория вселенски същества.

for presenting the good news to the different races and tribes of mankind. Freely you have received this gospel of the kingdom, and you will freely give the good news to all nations. Fear not the resistance of evil, for I am with you always, even to the end of the ages. And my peace I leave with you."

191:4.5 (2042.2) When he had said, "My peace I leave with you," he vanished from their sight. With the exception of one of his appearances in Galilee, where upward of five hundred believers saw him at one time, this group in Philadelphia embraced the largest number of mortals who saw him on any single occasion.

191:4.6 (2042.3) Early the next morning, even while the apostles tarried in Jerusalem awaiting the emotional recovery of Thomas, these believers at Philadelphia went forth proclaiming that Jesus of Nazareth had risen from the dead.

191:4.7 (2042.4) The next day, Wednesday, Jesus spent without interruption in the society of his morontia associates, and during the midafternoon hours he received visiting morontia delegates from the mansion worlds of every local system of inhabited spheres throughout the constellation of Norlatiadek. And they all rejoiced to know their Creator as one of their own order of universe intelligence.

5. ВТОРОТО ЯВЯВАНЕ ПРЕД АПОСТОЛИТЕ

Цялата тази неделя Тома прекара в самота, скитайки се по хълмовете в околностите на Елеонската планина. За това време той се видя само с тези, които се намираха в дома на Симон, и с Йоан Марк. В събота, 15 април, около десет часа двама апостоли го намериха и отведоха в тяхното убежище в дома на Марк. Целия следващ ден Тома слушаше разкази за различните явявания на Учителя, но упорито отказваше да повярва. Той твърдеше, че те са се поддали на влиянието на възторженото състояние на Петър и са повярвали в това, че са видели Учителя. Натанаил спореше с него, но нищо не постигна. Неразумното упорство на Тома в съчетание с неговия обичаен скептицизъм, както и неговото настроение, задълбочено от досадното бягство от останалите, създадоха ситуация на изолация, не докрай разбрана даже от самия Тома. Той се отдели от своите другари, тръгна по своя път и сега, независимо от връщането към него, неосъзнато се опитваше да не споделя мнението им. Той не умееше бързо да отстъпва; не обичаше да се

5. SECOND APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:5.1 (2042.5) Thomas spent a lonesome week alone with himself in the hills around about Olivet. During this time he saw only those at Simon's house and John Mark. It was about nine o'clock on Saturday, April 15, when the two apostles found him and took him back with them to their rendezvous at the Mark home. The next day Thomas listened to the telling of the stories of the Master's various appearances, but he steadfastly refused to believe. He maintained that Peter had enthused them into thinking they had seen the Master. Nathaniel reasoned with him, but it did no good. There was an emotional stubbornness associated with his customary doubtfulness, and this state of mind, coupled with his chagrin at having run away from them, conspired to create a situation of isolation which even Thomas himself did not fully understand. He had withdrawn from his fellows, he had gone his own way, and now, even when he was back among them, he unconsciously tended to assume an attitude of disagreement. He was slow to surrender; he disliked to give in. Without intending it, he really enjoyed the attention paid him; he derived

предава. Макар че това отношение беше неумишлено, на Тома действително се харесваше вниманието, което му отделяха. Той не осъзнаваше, че получава удовлетворение от опитите на всичките му другари да го убедят. Тъгуваше по тях цяла седмица и тяхното неотклонно внимание му доставяше голямо удоволствие.

Малко след шест часа след вечерята – по времето, когато Петър седеше от едната страна на масата, а Тома и Натанаил – от другата, съмняващият се апостол каза: "Аз няма да повярвам, докато не видя Учителя със собствените си очи и не докосна със собствените си пръсти следите от гвоздеите." И, ето, когато те вечеряха при плътно затворени и залостени врати, Учителят внезапно се появи в своя моронтиен облик от вътрешната страна на подковообразната маса и, стоейки направо пред Тома, произнесе:

"Мир вам. Цяла седмица очаквах възможност да ви се явя отново, когато всички се съберете, за да чуете отново моето поръчение – да отидете при хората с проповедта за Евангелието на Царството. И отново ви казвам: както Отецът ме изпрати в този свят, така и аз изпращам вас. Както аз разкрих Отеца, така и вие ще разкриете божествената любов – не само с думи, но и със своя ежедневен живот. Изпращам ви в света, не за да обичате душите на хората, а по-скоро за да *обичате хората.* Трябва не само да възвестявате радостите небесни, но и да демонстрирате в своя ежедневен опит тези духовни реалности на божествения живот, доколкото чрез своята вяра вие вече придобихте Божия дар – вечния живот. Когато повярвате, когато небесната сила, Духът на Истината, се спусне върху вас, вие няма да скривате своята светлина тук, зад затворените врати; ще се запознаете с любовта и милосърдието Божие над цялото човечество. Сега, гонени от страх, вие не искате да забелязвате неприятните за вас факти, но когато бъдете кръстени от Духа на Истината, смело и радостно ще се устремите напред, насреща на новия опит – възвестяването на благата вест за вечния живот в Царството Божие. Можете да останете за малко тук, в Галилея, докато се възстановите от шока, с който е съпроводен преходът от фалшивата сигурност от спазването на традициите към новия ред – властта на фактите, истината и вярата във висшите реалности на живия опит. Вашата мисия в света е основана на факта, че аз преживях сред вас живот, разкриващ Бога, и на тази истина, че вие и всички останали хора сте Божии синове; и тази мисия ще се заключава в живота, който ще преживеете след хората – в настоящия и жив опит на

unconscious satisfaction from the efforts of all his fellows to convince and convert him. He had missed them for a full week, and he obtained considerable pleasure from their persistent attentions.

191:5.2 (2042.6) They were having their evening meal a little after six o'clock, with Peter sitting on one side of Thomas and Nathaniel on the other, when the doubting apostle said: "I will not believe unless I see the Master with my own eyes and put my finger in the mark of the nails." As they thus sat at supper, and while the doors were securely shut and barred, the morontia Master suddenly appeared inside the curvature of the table and, standing directly in front of Thomas, said:

191:5.3 (2043.1) "Peace be upon you. For a full week have I tarried that I might appear again when you were all present to hear once more the commission to go into all the world and preach this gospel of the kingdom. Again I tell you: As the Father sent me into the world, so send I you. As I have revealed the Father, so shall you reveal the divine love, not merely with words, but in your daily living. I send you forth, not to love the souls of men, but rather to love men. You are not merely to proclaim the joys of heaven but also to exhibit in your daily experience these spirit realities of the divine life since you already have eternal life, as the gift of God, through faith. When you have faith, when power from on high, the Spirit of Truth, has come upon you, you will not hide your light here behind closed doors; you will make known the love and the mercy of God to all mankind. Through fear you now flee from the facts of a disagreeable experience, but when you shall have been baptized with the Spirit of Truth, you will bravely and joyously go forth to meet the new experiences of proclaiming the good news of eternal life in the kingdom of God. You may tarry here and in Galilee for a short season while you recover from the shock of the transition from the false security of the authority of traditionalism to the new order of the authority of facts, truth, and faith in the supreme realities of living experience. Your mission to the world is founded on the fact that I lived a God-revealing life among you; on the truth that you and all other men are the sons of God; and it shall consist in the life which you will live among men — the actual and living experience of loving men and serving them, even as I have loved and served you. Let faith reveal your light to the world; let the revelation of truth open the eyes blinded by tradition; let your loving service effectually destroy the prejudice engendered by ignorance. By so drawing close to your fellow men

любовта към хората и служенето на тях. Обичайте хората и им служете така, както аз обичах вас и ви служих. Нека вярата разкрие пред света вашата светлина; нека откровението на истината отвори очите, ослепени от традициите; нека вашето любвеобилно служене изкорени предразсъдъците, породени от невежеството. Така, сближавайки се със своите събратя по взаимно разбиране, състрадание и самоотверженост, вие ще ги отведете до спасителното познание на любовта към Отеца. Юдеите превъзнасят добродетелта; гърците се прекланят пред красотата; индусите проповядват преданост; далечните аскети учат на почтение, на римляните им е нужна лоялност; аз изисквам от своите ученици живот – живот, преживян в любвеобилно служене на събратята си в плът."

След това Учителят погледна Тома в очите и каза: "А ти, Тома, който казваше, че няма да повярваш, докато не ме видиш и не се докоснеш до следите от гвоздеите по ръцете ми, сега ме видя и чу моите думи; и макар че не виждаш на моите ръце следи от гвоздеи – доколкото аз възкръснах в облика, който всички вие ще придобиете, напускайки този свят, какво ще кажеш на своите братя? Ти ще признаеш истината, защото в своето сърце започна да вярваш, още когато така упорито отстояваше своето неверие. Твоите съмнения, Тома, предявяват правата си с най-голямо упорство, преди да рухнат. Тома, моля те, не бъди невярващ, вярвай – и аз знам, че ти ще вярваш с цялото си сърце."

Като чу тези думи, Тома падна на колене пред морантийния Учител и възкликна: "Аз вярвам, Господи и Учителю мой!" Тогава Иисус каза на Тома: "Ти повярва, Тома, доколкото действително ме видя и чу. Благословени са тези, които в бъдещите векове ще вярват, без да са ме видели с очи от плът и без да са ме чули със смъртните си уши."

А след това обликът на Учителя се премести начело на масата и Иисус се обърна към всички апостоли: "А сега вървете в Галилея, където скоро ще ви се явя." След това той изчезна от погледа им.

Сега единадесетте апостоли изцяло се убедиха, че Иисус е възкръснал от мъртвите, и на следващата сутрин преди разсъмване те тръгнаха за Галилея.

6. ЯВЯВАНЕТО В АЛЕКСАНДРИЯ

Докато единадесетте апостоли, тръгнали

in understanding sympathy and with unselfish devotion, you will lead them into a saving knowledge of the Father's love. The Jews have extolled goodness; the Greeks have exalted beauty; the Hindus preach devotion; the faraway ascetics teach reverence; the Romans demand loyalty; but I require of my disciples life, even a life of loving service for your brothers in the flesh."

191:5.4 (2043.2) When the Master had so spoken, he looked down into the face of Thomas and said: "And you, Thomas, who said you would not believe unless you could see me and put your finger in the nail marks of my hands, have now beheld me and heard my words; and though you see no nail marks on my hands, since I am raised in the form that you also shall have when you depart from this world, what will you say to your brethren? You will acknowledge the truth, for already in your heart you had begun to believe even when you so stoutly asserted your unbelief. Your doubts, Thomas, always most stubbornly assert themselves just as they are about to crumble. Thomas, I bid you be not faithless but believing — and I know you will believe, even with a whole heart."

191:5.5 (2043.3) When Thomas heard these words, he fell on his knees before the morontia Master and exclaimed, "I believe! My Lord and my Master!" Then said Jesus to Thomas: "You have believed, Thomas, because you have really seen and heard me. Blessed are those in the ages to come who will believe even though they have not seen with the eye of flesh nor heard with the mortal ear."

191:5.6 (2043.4) And then, as the Master's form moved over near the head of the table, he addressed them all, saying: "And now go all of you to Galilee, where I will presently appear to you." After he said this, he vanished from their sight.

191:5.7 (2044.1) The eleven apostles were now fully convinced that Jesus had risen from the dead, and very early the next morning, before the break of day, they started out for Galilee.

6. THE ALEXANDRIAN APPEARANCE

191:6.1 (2044.2) While the eleven apostles were on

за Галилея, бяха близо до завършване на своето пътешествие, вечерта във вторник, 18 април, около осем и половина Иисус се яви на Родан и на приблизително осемдесет други вярващи в Александрия. Това беше дванадесетото явяване на Учителя в моронтиен облик. Иисус застана пред тези гърци и юдеи в момента, когато куриерът на Давид завършваше своето съобщение за разпятието. Този куриер – петият по ред в щафетата на бързоходците – пристигна в Александрия с настъпването на вечерта и след като предаде своето съобщение на Родан, беше решено да свикат вярващите, за да могат те да чуят трагичната новина от първа ръка. Около осем часа вечерта този куриер, Натан от Бусирис, се яви при Родан и подробно разказа за това, което беше узнал от предишния куриер. Своя трогателен разказ Натан завърши с думите: "Но изпратилият това известие Давид съобщава, че Учителят, предсказвайки своята смърт, заявяваше, че ще възкръсне отново." Натан още продължаваше да говори, когато Учителят застана пред тях в целия си облик. И когато Натан седна, Иисус каза:

"Мир вам. Това, което моят Отец ме изпрати да утвърдя в този свят, не принадлежи нито на дадена раса, нито на отделен народ, нито на особена група учители или проповедници. Това Евангелие на Царството принадлежи на всички: юдеи и езичници, богати и бедни, свободни и поробени, мъже и жени, точно както и малки деца. И всички вие трябва да възвестявате това Евангелие на любовта и истината посредством своя живот в плът. Обичайте се един друг с нова, удивителна любов, както ви обичах аз. Служете на човечеството с нова и невиждана самоотверженост, както ви служих аз. И когато хората видят как ги обичате и колко пламенно им служите, те ще разберат, че сте станали вероизповедни братя в Царството небесно, и ще тръгнат след Духа на Истината, Когото ще виждат във вашия живот, към придобиването на вечно спасение.

Както Отецът ме изпрати в този свят, така и аз ви изпращам сега. Всички вие сте призвани да носите благата вест на тези, които пребивават в тъмнина. Това Евангелие на Царството принадлежи на всички, които вярват в него; то не трябва да бъде поверявано само на грижите на свещениците. Скоро върху вас ще слезе Духът на Истината, Който ще ви доведе до всяка истина. Затова вървете в мир с проповедта на това Евангелие и ще видите – аз винаги ще бъда с вас, до края на вековете."

Като каза това, Учителят изчезна от

the way to Galilee, drawing near their journey's end, on Tuesday evening, April 18, at about half past eight o'clock, Jesus appeared to Rodan and some eighty other believers, in Alexandria. This was the Master's twelfth appearance in morontia form. Jesus appeared before these Greeks and Jews at the conclusion of the report of David's messenger regarding the crucifixion. This messenger, being the fifth in the Jerusalem-Alexandria relay of runners, had arrived in Alexandria late that afternoon, and when he had delivered his message to Rodan, it was decided to call the believers together to receive this tragic word from the messenger himself. At about eight o'clock, the messenger, Nathan of Busiris, came before this group and told them in detail all that had been told him by the preceding runner. Nathan ended his touching recital with these words: "But David, who sends us this word, reports that the Master, in foretelling his death, declared that he would rise again." Even as Nathan spoke, the morontia Master appeared there in full view of all. And when Nathan sat down, Jesus said:

191:6.2 (2044.3) "Peace be upon you. That which my Father sent me into the world to establish belongs not to a race, a nation, nor to a special group of teachers or preachers. This gospel of the kingdom belongs to both Jew and gentile, to rich and poor, to free and bond, to male and female, even to the little children. And you are all to proclaim this gospel of love and truth by the lives which you live in the flesh. You shall love one another with a new and startling affection, even as I have loved you. You will serve mankind with a new and amazing devotion, even as I have served you. And when men see you so love them, and when they behold how fervently you serve them, they will perceive that you have become faith-fellows of the kingdom of heaven, and they will follow after the Spirit of Truth which they see in your lives, to the finding of eternal salvation.

191:6.3 (2044.4) "As the Father sent me into this world, even so now send I you. You are all called to carry the good news to those who sit in darkness. This gospel of the kingdom belongs to all who believe it; it shall not be committed to the custody of mere priests. Soon will the Spirit of Truth come upon you, and he shall lead you into all truth. Go you, therefore, into all the world preaching this gospel, and lo, I am with you always, even to the end of the ages."

191:6.4 (2044.5) When the Master had so spoken, he

погледа им. Цялата нощ тези хора прекараха заедно, обсъждайки своя опит като вярващи в Царството и слушайки речите на Родан и неговите съратници. И всички те повярваха, че Иисус е възкръснал от мъртвите. Представете си изненадата на изпратения от Давид и пристигнал на втория ден след това вестител на възкресението, когато в отговор на неговото съобщение те казаха: “Да, знаем, защото го видяхме.Той ни се яви вчера.”

vanished from their sight. All that night these believers remained there together recounting their experiences as kingdom believers and listening to the many words of Rodan and his associates. And they all believed that Jesus had risen from the dead. Imagine the surprise of David’s herald of the resurrection, who arrived the second day after this, when they replied to his announcement, saying: “Yes, we know, for we have seen him. He appeared to us day before yesterday.”

Документ 192. Явяванията в Галилея

⇦ 191 Книгата Урантия 193 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 192. ЯВЯВАНИЯТА В ГАЛИЛЕЯ

Секции

Въведение
1. Явяване край езерото
2. Беседи с апостолите по двама
3. На планината на посвещението
4. Събранието край езерото

Въведение

Към времето, когато апостолите напуснаха Йерусалим и тръгнаха за Галилея, юдейските водачи в значителна степен се бяха успокоили. Доколкото явяванията на Иисус ставаха само в кръга на вярващите в Царството, а апостолите се криеха и не излизаха с публични проповеди, управниците на юдеите стигнаха до извода, че евангелското движение най-после е ефективно разгромено. Разбира се, тях ги безпокояха нарастващите слухове за възкръсването на Иисус, но те разчитаха на подкупените стражи, които трябваше да опровергаят тези съобщения, повтаряйки своя разказ за шайка последователи на Иисус, похитили неговото тяло.

От това време нататък, докато вълната гонения не разсея апостолите, Петър оставаше общопризнат глава на апостолския корпус. Иисус никога не го беше дарявал с подобна власт и неговите събратя-апостоли никога официално не го бяха избирали на тази отговорна длъжност. Той зае този пост по естествен начин, запазвайки го с общо съгласие, както и по силата на това, че беше техен главен проповедник. Занапред основно занятие на апостолите станаха публичните проповеди. След завръщането им от Галилея

PAPER 192
APPEARANCES IN GALILEE

SECTIONS

Introduction
1. Appearance by the Lake
2. Visiting with the Apostles Two and Two
3. On the Mount of Ordination
4. The Lakeside Gathering

INTRODUCTION

192:0.1 (2045.1) BY THE time the apostles left Jerusalem for Galilee, the Jewish leaders had quieted down considerably. Since Jesus appeared only to his family of kingdom believers, and since the apostles were in hiding and did no public preaching, the rulers of the Jews concluded that the gospel movement was, after all, effectually crushed. They were, of course, disconcerted by the increasing spread of rumors that Jesus had risen from the dead, but they depended upon the bribed guards effectively to counteract all such reports by their reiteration of the story that a band of his followers had removed the body.

192:0.2 (2045.2) From this time on, until the apostles were dispersed by the rising tide of persecution, Peter was the generally recognized head of the apostolic corps. Jesus never gave him any such authority, and his fellow apostles never formally elected him to such a position of responsibility; he naturally assumed it and held it by common consent and also because he was their chief preacher. From now on public preaching became the main business of the apostles. After their return from Galilee, Matthias, whom they chose to take the place of Judas, became their treasurer.

техен касиер стана Матия, избран вместо Юда.

В течение на седмицата, преживяна в Йерусалим, Мария – майката на Иисус, прекара много време в обществото на вярващите жени, които се установиха в дома на Йосиф Ариматейски.

Рано сутринта в понеделник, когато апостолите тръгнаха за Галилея, Йоан Марк тръгна след тях. Отначало той се държеше на разстояние, а когато Витания остана далеч назад, смело се присъедини към тях, уверен, че те няма да го изпратят обратно.

Неколкократно на път към Галилея апостолите се спираха, за да разкажат за възкресението на Учителя, поради което пристигнаха във Витсаида едва късно вечерта в сряда. Към обед в четвъртък всички апостоли бяха на крак и готови да закусят.

192:0.3 (2045.3) During the week they tarried in Jerusalem, Mary the mother of Jesus spent much of the time with the women believers who were stopping at the home of Joseph of Arimathea.

192:0.4 (2045.4) Early this Monday morning when the apostles departed for Galilee, John Mark went along. He followed them out of the city, and when they had passed well beyond Bethany, he boldly came up among them, feeling confident they would not send him back.

192:0.5 (2045.5) The apostles paused several times on the way to Galilee to tell the story of their risen Master and therefore did not arrive at Bethsaida until very late on Wednesday night. It was noontime on Thursday before they were all awake and ready to partake of breakfast.

1. ЯВЯВАНЕ КРАЙ ЕЗЕРОТО

В петък, 21 април, около шест часа сутринта, когато лодката с апостолите се приближи към пристана във Витсаида, се състоя тринадесетото явяване на моронтийния Учител на десетте апостоли – неговото първо явяване в Галилея.

В четвъртък, след като цялата втора половина от деня и началото на вечерта апостолите бяха прекарали в дома на Зеведей в очакване на Иисус, Симон Петър предложи да отидат на риболов и всички апостоли откликнаха на неговото предложение. Цялата нощ те хвърляха мрежите, но нищо не хванаха. Този неуспех не ги разстрои, защото те имаха много неща, за които да си говорят, спомняйки си много интересни събития, едва неотдавна преживени от тях в Йерусалим. Но на разсъмване те решиха да се върнат във Витсаида. Когато доплаваха до брега, видяха, че до пристана край огъня стои човек. Отначало помислиха, че това е Йоан Марк, спуснал се от езерото, за да ги срещне с улова, но когато доплаваха по-близо до брега, разбраха, че са сгрешили – мъжът беше твърде висок за Йоан. Нито един от тях не помисли, че стоящият на брега човек е Учителят. Те не разбираха напълно защо Иисус е поискал да се срещне с тях на местата на тяхното бивше общуване сред природата, далеч от гнетящата атмосфера на Йерусалим, с неговото трагично напомняне за страха, предателството и смъртта. Беше им казал, че ако отидат в Галилея, ще ги посрещне там, и той се канеше да изпълни своето обещание.

1. APPEARANCE BY THE LAKE

192:1.1 (2045.6) About six o'clock Friday morning, April 21, the morontia Master made his thirteenth appearance, the first in Galilee, to the ten apostles as their boat drew near the shore close to the usual landing place at Bethsaida.

192:1.2 (2045.7) After the apostles had spent the afternoon and early evening of Thursday in waiting at the Zebedee home, Simon Peter suggested that they go fishing. When Peter proposed the fishing trip, all of the apostles decided to go along. All night they toiled with the nets but caught no fish. They did not much mind the failure to make a catch, for they had many interesting experiences to talk over, things which had so recently happened to them at Jerusalem. But when daylight came, they decided to return to Bethsaida. As they neared the shore, they saw someone on the beach, near the boat landing, standing by a fire. At first they thought it was John Mark, who had come down to welcome them back with their catch, but as they drew nearer the shore, they saw they were mistaken — the man was too tall for John. It had occurred to none of them that the person on the shore was the Master. They did not altogether understand why Jesus wanted to meet with them amidst the scenes of their earlier associations and out in the open in contact with nature, far away from the shut-in environment of Jerusalem with its tragic associations of fear, betrayal, and death. He had told them that, if they would go into Galilee, he would meet them there, and he was about to fulfill that promise.

Когато хвърлиха котва и се канеха да се прехвърлят в малка лодка, за да слязат на брега, стоящият на брега човек ги извика: “Рибари, хванахте ли нещо?” И когато те отговориха “не”, той заговори отново: “Хвърлете мрежите от дясната страна на лодката и ще намерите риба.” Макар да не знаеха, че техният съветник е Иисус, те дружно хвърлиха мрежата, както им беше казано, и мрежата веднага се напълни с риба, и то така, че едва я извадиха. Виждайки препълнената мрежа, досетливият Йоан Зеведеев разбра, че с тях говори Учителят. Когато тази мисъл му дойде на ум, той се наклони към Петър и прошепна: “Това е Учителят.” Петър винаги се отличаваше с бързина и импулсивност; затова щом Йоан прошепна тези думи, той скочи и се хвърли във водата, за да се добере по-скоро до Учителя. Неговите братя го последваха и се добраха до брега в неголяма лодка, влачейки след себе си мрежа с риба.

Към това време Йоан Марк вече стана и виждайки как апостолите слизат от лодката с пълна мрежа, изтича на брега, за да ги срещне. Виждайки единадесет човека вместо десет, той стигна до извода, че непознатият е възкръсналият Иисус, и докато десетте изумени апостоли стояха в мълчание, юношата се хвърли към Учителя и, падайки на колене, каза: “Мой Господи и Учителю!” И след това, обръщайки се към Йоан Марк с обикновен глас, а не така, както в Йерусалим, когато той ги приветства с думите “мир вам”, Иисус каза: “Е, Йоан, радвам се отново да те видя в безметежната Галилея, където можем добре да побеседваме. Остани, Йоан, и закуси заедно с нас.”

Десетте апостоли бяха толкова поразени и изумени от вида на Иисус, разговарящ с юношата, че пропуснаха да извадят мрежата с риба на брега. Затова Иисус каза: “Донесете своя улов и пригответе няколко риби за закуска. Огънят ни вече е готов и има много хляб.”

Докато Йоан Марк отдаваше дължимото на Учителя, видът на тлеещите на брега въглени за миг порази Петър; пред неговия мислен взор възникна полунощният огън – въглените, горящи в двора на Анна, където той, Петър, се отрече от Учителя. Но той се отърси от това и, прекланяйки колене край нозете на Учителя, възкликна: “Господи мой и Учителю!”

След това Петър се присъедини към своите другари, които влачеха на брега мрежата. Изваждайки своя улов, апостолите преброиха 153 големи риби. Даденият случай беше погрешно наречен поредният чудодеен

192:1.3 (2046.1) As they dropped anchor and prepared to enter the small boat for going ashore, the man on the beach called to them, “Lads, have you caught anything?” And when they answered, “No,” he spoke again. “Cast the net on the right side of the boat, and you will find fish.” While they did not know it was Jesus who had directed them, with one accord they cast in the net as they had been instructed, and immediately it was filled, so much so that they were hardly able to draw it up. Now, John Zebedee was quick of perception, and when he saw the heavy-laden net, he perceived that it was the Master who had spoken to them. When this thought came into his mind, he leaned over and whispered to Peter, “It is the Master.” Peter was ever a man of thoughtless action and impetuous devotion; so when John whispered this in his ear, he quickly arose and cast himself into the water that he might the sooner reach the Master’s side. His brethren came up close behind him, having come ashore in the small boat, hauling the net of fishes after them.

192:1.4 (2046.2) By this time John Mark was up and, seeing the apostles coming ashore with the heavy-laden net, ran down the beach to greet them; and when he saw eleven men instead of ten, he surmised that the unrecognized one was the risen Jesus, and as the astonished ten stood by in silence, the youth rushed up to the Master and, kneeling at his feet, said, “My Lord and my Master.” And then Jesus spoke, not as he had in Jerusalem, when he greeted them with “Peace be upon you,” but in commonplace tones he addressed John Mark: “Well, John, I am glad to see you again and in carefree Galilee, where we can have a good visit. Stay with us, John, and have breakfast.”

192:1.5 (2046.3) As Jesus talked with the young man, the ten were so astonished and surprised that they neglected to haul the net of fish in upon the beach. Now spoke Jesus: “Bring in your fish and prepare some for breakfast. Already we have the fire and much bread.”

192:1.6 (2046.4) While John Mark had paid homage to the Master, Peter had for a moment been shocked at the sight of the coals of fire glowing there on the beach; the scene reminded him so vividly of the midnight fire of charcoal in the courtyard of Annas, where he had disowned the Master, but he shook himself and, kneeling at the Master’s feet, exclaimed, “My Lord and my Master!”

192:1.7 (2046.5) Peter then joined his comrades as they hauled in the net. When they had landed their catch, they counted the fish, and there were 153 large ones. And again was the mistake made of calling this another miraculous catch of fish. There

улов. В този епизод нямаше никакво вълшебство. Учителят само се възползва от своето априорно знание. Знаейки, че рибата се намира на това място, той каза на апостолите да хвърлят мрежата там.

Иисус се обърна към тях с думите: "А сега да седнем заедно и да закусим. Нека близнаците също седнат, докато аз побеседвам с вас, а Йоан Марк да приготви рибата." Йоан Марк донесе седем големи риби, които Учителят положи на огъня, и когато те бяха готови, юношата ги подаде на десетте апостоли. След това Иисус разчупи хляба и го подаде на Йоан, който на свой ред го сервира на гладните апостоли. Когато всички получиха храна, Иисус помоли Йоан Марк да седне и сам подаде на юношата риба и хляб. Докато те ядяха, Иисус беседваше с тях, спомняйки си много от това, което им се наложи да преживеят в Галилея и край това езеро.

Това беше третото явяване на Иисус пред апостолите като група. Когато Иисус за пръв път се обърна към тях, питайки за улова, те не се досетиха, че това беше той, защото рибарите от Галилейското езеро са привикнали на брега да ги чакат търговци от Тарихея, желаещи да купят прясна риба за сушилните предприятия.

Повече от час Иисус беседва с десетте апостоли и Йоан Марк, след което започна да взема със себе си по двама апостоли и да се разхожда с тях покрай брега – но това вече не бяха тези двойки, които той някога изпращаше да проповядват Евангелието. Тринадесетте апостоли излязоха заедно от Йерусалим, но с приближаването към Галилея Симон Зилот ставаше все по-подтиснат и когато се приближиха до Витсаида, той напусна своите братя и се върна в къщи.

Преди да се раздели с тях тази сутрин, Иисус помоли двама от тях доброволно да отидат при Симон Зилот и същия ден да го доведат обратно. И това беше направено от Петър и Андрей.

2. БЕСЕДИ С АПОСТОЛИТЕ ПО ДВАМА

Когато всички свършиха да закусват и седяха край огъня, Иисус помоли Петър и Йоан да се разходят заедно с него покрай брега. По пътя той попита Йоан: "Йоане, ти обичаш ли ме?" И когато Йоан отговори: "Да, Учителю, с цялото си сърце", Иисус каза: "Тогава, Йоане, остави своята нетърпимост и се научи да обичаш хората така, както аз ви

was no miracle connected with this episode. It was merely an exercise of the Master's preknowledge. He knew the fish were there and accordingly directed the apostles where to cast the net.

192:1.8 (2047.1) Jesus spoke to them, saying: "Come now, all of you, to breakfast. Even the twins should sit down while I visit with you; John Mark will dress the fish." John Mark brought seven good-sized fish, which the Master put on the fire, and when they were cooked, the lad served them to the ten. Then Jesus broke the bread and handed it to John, who in turn served it to the hungry apostles. When they had all been served, Jesus bade John Mark sit down while he himself served the fish and the bread to the lad. And as they ate, Jesus visited with them and recounted their many experiences in Galilee and by this very lake.

192:1.9 (2047.2) This was the third time Jesus had manifested himself to the apostles as a group. When Jesus first addressed them, asking if they had any fish, they did not suspect who he was because it was a common experience for these fishermen on the Sea of Galilee, when they came ashore, to be thus accosted by the fish merchants of Tarichea, who were usually on hand to buy the fresh catches for the drying establishments.

192:1.10 (2047.3) Jesus visited with the ten apostles and John Mark for more than an hour, and then he walked up and down the beach, talking with them two and two — but not the same couples he had at first sent out together to teach. All eleven of the apostles had come down from Jerusalem together, but Simon Zelotes grew more and more despondent as they drew near Galilee, so that, when they reached Bethsaida, he forsook his brethren and returned to his home.

192:1.11 (2047.4) Before taking leave of them this morning, Jesus directed that two of the apostles should volunteer to go to Simon Zelotes and bring him back that very day. And Peter and Andrew did so.

2. VISITING WITH THE APOSTLES TWO AND TWO

192:2.1 (2047.5) When they had finished breakfast, and while the others sat by the fire, Jesus beckoned to Peter and to John that they should come with him for a stroll on the beach. As they walked along, Jesus said to John, "John, do you love me?" And when John answered, "Yes, Master, with all my heart," the Master said: "Then, John, give up your intolerance and learn to love

обичах. Посвети своя живот на доказателството на това, че любовта е най-голямата ценност в света. Именно любовта на Бога подбужда хората да търсят спасение. Любовта предшества всякаква духовна добродетел; тя е основата на всичко, което е истинско и прекрасно."

След това Иисус се обърна към Петър и каза: "Петре, ти обичаш ли ме?" Петър отговори: "Господи, ти знаеш, че те обичам с цялото си сърце." Тогава Иисус каза: "Ако ме обичаш, Петре, паси моите овце. Не забравяй да пазиш тези, които са слаби, бедни и млади. Проповядвай Евангелието без страх и предпочитания; винаги помни, че Бог не отдава значение на личности. Служи на своите събратя така, както ви служих аз; прощавай на другите смъртни така, както аз ви прощавах. Нека опитът те научи на ценността на съзерцанието и силата на размишленията."

След като повървяха още, Учителят се обърна към Петър и попита: "Петре, ти наистина ли ме обичаш?" Симон отговори: "Да, Господи, знаеш, че те обичам." И отново Иисус каза: "Грижи се добре за моите овце. Бъди добър и истински пастир за своето паство. Не предавай тяхното доверие в теб. Нека врагът не те завари неподготвен. Бъди винаги нащрек – бди и се моли."

Правейки още няколко крачки напред, Иисус се обърна към Петър и за трети път попита: "Петре, ти истински ли ме обичаш?" И Петър малко се натъжи, защото му се стори, че Учителят не му се доверява, и прочувствено каза: "Господи, ти всичко знаеш и затова знаеш, че действително и истински те обичам." Тогава Иисус каза: "Паси моите овце. Не изоставяй паството. Давай пример и вдъхновявай всички останали пастири. Обичай паството, както ви обичах аз, и се посвети на благополучието му, както аз посветих своя живот на вашето благополучие. И ме следвай до самия край."

Петър възприе тези думи буквално – в този смисъл, че той трябва да продължи да го следва, и обръщайки се към Иисус, той показа Йоан и попита: "Ако аз и по-нататък те следвам, то какво ще прави този човек?" Виждайки, че Петър го е разбрал неправилно, Иисус каза: "Петре, не се тревожи за това, какво ще правят твоите братя. Какво те интересува, ако аз пожелая Йоан да остане тук, след като вас няма да ви има – и даже докато се върна? Мисли само за това, самият ти да ме следваш."

Тази забележка на Иисус се разпространи сред събратята и беше разбрана в смисъл, че Йоан няма да умре, докато Учителят не се

men as I have loved you. Devote your life to proving that love is the greatest thing in the world. It is the love of God that impels men to seek salvation. Love is the ancestor of all spiritual goodness, the essence of the true and the beautiful."

192:2.2 (2047.6) Jesus then turned toward Peter and asked, "Peter, do you love me?" Peter answered, "Lord, you know I love you with all my soul." Then said Jesus: "If you love me, Peter, feed my lambs. Do not neglect to minister to the weak, the poor, and the young. Preach the gospel without fear or favor; remember always that God is no respecter of persons. Serve your fellow men even as I have served you; forgive your fellow mortals even as I have forgiven you. Let experience teach you the value of meditation and the power of intelligent reflection."

192:2.3 (2047.7) After they had walked along a little farther, the Master turned to Peter and asked, "Peter, do you really love me?" And then said Simon, "Yes, Lord, you know that I love you." And again said Jesus: "Then take good care of my sheep. Be a good and a true shepherd to the flock. Betray not their confidence in you. Be not taken by surprise at the enemy's hand. Be on guard at all times — watch and pray."

192:2.4 (2047.8) When they had gone a few steps farther, Jesus turned to Peter and, for the third time, asked, "Peter, do you truly love me?" And then Peter, being slightly grieved at the Master's seeming distrust of him, said with considerable feeling, "Lord, you know all things, and therefore do you know that I really and truly love you." Then said Jesus: "Feed my sheep. Do not forsake the flock. Be an example and an inspiration to all your fellow shepherds. Love the flock as I have loved you and devote yourself to their welfare even as I have devoted my life to your welfare. And follow after me even to the end."

192:2.5 (2048.1) Peter took this last statement literally — that he should continue to follow after him — and turning to Jesus, he pointed to John, asking, "If I follow on after you, what shall this man do?" And then, perceiving that Peter had misunderstood his words, Jesus said: "Peter, be not concerned about what your brethren shall do. If I will that John should tarry after you are gone, even until I come back, what is that to you? Only make sure that you follow me."

192:2.6 (2048.2) This remark spread among the brethren and was received as a statement by Jesus to the effect that John would not die before the Master returned, as many thought and hoped,

върне, за което мнозина мислеха и на което се надяваха – за установяването на Царството в могъщество и слава. Именно това тълкуване на думите на Иисус изигра голяма роля в това, че Симон Зилот се завърна към служенето и остана един от апостолите.

Когато се върнаха при останалите апостоли, Иисус отиде на разходка с Андрей и Яков. Изминавайки немного, той попита Андрей: "Андрей, ти доверяваш ли ми се?" Чувайки такъв въпрос, бившият глава на апостолите спря и отговори: "Да, Учителю, разбира се, че ти се доверявам и ти знаеш това." Тогава Иисус каза: "Андрей, ако ти ми се доверяваш, доверявай се повече на своите събратя – в това число и на Петър. Някога аз ти поверих ръководството на твоите братя. Сега, когато ви напусна, за да се върна при своя Отец, ти трябва да се доверяваш на другите. Когато жестоките преследвания започнат да разпръсват твоите събратя по целия свят, бъди внимателен и мъдър съветник на моя брат в плът Яков; на него лежи тежко бреме, с което той няма да може да се справи поради недостиг на опит. И след това продължавай да се доверяваш на хората, защото аз няма да те подведа. Когато завършиш своя път на Земята, ти ще дойдеш при мен."

След това Иисус се обърна към Яков и го попита: "Яков, ти доверяваш ли ми се?" Яков, разбира се, отговори: "Да, Учителю, доверявам ти се от цялото си сърце." Тогава Иисус каза: „Яков, ако ми се доверяваш повече, ти ще станеш по-търпим към своите братя. Ако ми се доверяваш, това ще помогне да бъдеш добър към братството на вярващите. Научи се да оценяваш последствията от своите думи и постъпки. Помни: каквото посееш, това ще пожънеш. Моли се за духовен покой и възпитавай търпение. Тази благодат, заедно с живата вяра, ще те поддържа, когато настане часът да изпиеш жертвената чаша. Но никога не се обезсърчавай: когато завършиш своя път на Земята, ти също ще дойдеш при мен."

След това Иисус беседва с Тома и Натанаил: Той каза на Тома: "Тома, ти служиш ли ми?" Тома отговори: "Да, Господи, служа ти днес и ще ти служа винаги." Тогава Иисус каза: "Ако искаш да ми служиш, служи на моите братя в плът така, както аз служих на теб. Неуморно прави добро, оставайки един от тези, на които е било предназначено от Бога да носят това служене на любовта. Когато завършиш своето служене с мен на Земята, ти ще служиш с мен в слава. Тома, ти трябва да спреш да се съмняваш; трябва да растеш във вярата и знаенето на истината. Вярвай в Бога като дете, но престани да се държиш по

to establish the kingdom in power and glory. It was this interpretation of what Jesus said that had much to do with getting Simon Zelotes back into service, and keeping him at work.

192:2.7 (2048.3) When they returned to the others, Jesus went for a walk and talk with Andrew and James. When they had gone a short distance, Jesus said to Andrew, "Andrew, do you trust me?" And when the former chief of the apostles heard Jesus ask such a question, he stood still and answered, "Yes, Master, of a certainty I trust you, and you know that I do." Then said Jesus: "Andrew, if you trust me, trust your brethren more — even Peter. I once trusted you with the leadership of your brethren. Now must you trust others as I leave you to go to the Father. When your brethren begin to scatter abroad because of bitter persecutions, be a considerate and wise counselor to James my brother in the flesh when they put heavy burdens upon him which he is not qualified by experience to bear. And then go on trusting, for I will not fail you. When you are through on earth, you shall come to me."

192:2.8 (2048.4) Then Jesus turned to James, asking, "James, do you trust me?" And of course James replied, "Yes, Master, I trust you with all my heart." Then said Jesus: "James, if you trust me more, you will be less impatient with your brethren. If you will trust me, it will help you to be kind to the brotherhood of believers. Learn to weigh the consequences of your sayings and your doings. Remember that the reaping is in accordance with the sowing. Pray for tranquillity of spirit and cultivate patience. These graces, with living faith, shall sustain you when the hour comes to drink the cup of sacrifice. But never be dismayed; when you are through on earth, you shall also come to be with me."

192:2.9 (2048.5) Jesus next talked with Thomas and Nathaniel. Said he to Thomas, "Thomas, do you serve me?" Thomas replied, "Yes, Lord, I serve you now and always." Then said Jesus: "If you would serve me, serve my brethren in the flesh even as I have served you. And be not weary in this well-doing but persevere as one who has been ordained by God for this service of love. When you have finished your service with me on earth, you shall serve with me in glory. Thomas, you must cease doubting; you must grow in faith and the knowledge of truth. Believe in God like a child but cease to act so childishly. Have courage; be strong in faith and mighty in the kingdom of God."

детски. Бъди мъжествен; бъди силен във вярата и могъщ в Царството Божие."

След това Учителят попита Натанаил: "Натанаил, ти служиш ли ми?" И апостолът отговори: "Да, Учителю, от цялото си сърце." Тогава Иисус каза: "Ако ми служиш от цялото си сърце, бъди неуморим в своето служене за благото на моите земни братя. Нека твоите съвети бъдат изпълнени с дружелюбие, а твоята философия – с любов. Служи на своите събратя така, както аз служих на теб. Бъди предан на хората и ги пази така, както аз пазех вас. Бъди по-малко критичен; не очаквай много от някои хора и твоето разочарование няма да бъде така силно. И когато земният труд бъде завършен, ти ще служиш заедно с мен на небето."

192:2.10 (2049.1) Then said the Master to Nathaniel, "Nathaniel, do you serve me?" And the apostle answered, "Yes, Master, and with an undivided affection." Then said Jesus: "If, therefore, you serve me with a whole heart, make sure that you are devoted to the welfare of my brethren on earth with tireless affection. Admix friendship with your counsel and add love to your philosophy. Serve your fellow men even as I have served you. Be faithful to men as I have watched over you. Be less critical; expect less of some men and thereby lessen the extent of your disappointment. And when the work down here is over, you shall serve with me on high."

След това Учителят беседва с Матей и Филип. На Филип той каза: "Филипе, ще ми се подчиниш ли?" Филип отвърна: „Да, Господи, ще ти се подчинявам, даже ако това ми струва живота." Тогава Иисус каза: "Ако си готов да ми се подчиняваш, отиди в земите на езичниците и възвестявай Евангелието. Пророците ни казваха, че да се подчиняваш е по-добре, отколкото да принасяш жертва. Чрез своята вяра ти стана познал Бога син на Царството. Следва да се подчиняваш само на един закон – на повелята да вървиш в мир с проповедта на Евангелието на Царството. Престани да се боиш от хората; не се страхувай да проповядваш вечен живот пред своите събратя, които водят безцелен живот в тъмнина и копнеят за светлината на истината. Ти, Филипе, повече няма да се занимаваш с пари и стоки. Сега си свободен да възвестяваш благата вест, както и твоите братя. И аз ще вървя пред теб и ще остана с теб до самия край."

192:2.11 (2049.2) After this the Master talked with Matthew and Philip. To Philip he said, "Philip, do you obey me?" Philip answered, "Yes, Lord, I will obey you even with my life." Then said Jesus: "If you would obey me, go then into the lands of the gentiles and proclaim this gospel. The prophets have told you that to obey is better than to sacrifice. By faith have you become a God-knowing kingdom son. There is but one law to obey — that is the command to go forth proclaiming the gospel of the kingdom. Cease to fear men; be unafraid to preach the good news of eternal life to your fellows who languish in darkness and hunger for the light of truth. No more, Philip, shall you busy yourself with money and goods. You now are free to preach the glad tidings just as are your brethren. And I will go before you and be with you even to the end."

А след това, обръщайки се към Матей, Учителят попита: "Матей, готов ли си с цялото си сърце да ми се подчиняваш?" Матей отвърна: "Да, Господи, аз съм изцяло предан на изпълнението на твоята воля." Тогава Учителят каза: "Матей, ако си готов да ми се подчиняваш, върви при всички народи с проповедта на Евангелието на Царството. Ти повече няма да снабдяваш своите братя с материални неща; занапред също ще възвестяваш Евангелието на духовното спасение. От днес посвети себе си на изпълнението на едно поръчение – проповедта на Евангелието на Царството на Отеца. Така, както аз изпълнявах волята на Отеца на Земята, така и ти ще изпълниш божественото поръчение. Помни: както юдеите, така и езичниците са твои братя. От никого не се бой, възвестявайки спасителната истина за Евангелието на Царството небесно. И където отида аз, там скоро ще попаднеш и ти."

192:2.12 (2049.3) And then, speaking to Matthew, the Master asked, "Matthew, do you have it in your heart to obey me?" Matthew answered, "Yes, Lord, I am fully dedicated to doing your will." Then said the Master: "Matthew, if you would obey me, go forth to teach all peoples this gospel of the kingdom. No longer will you serve your brethren the material things of life; henceforth you are also to proclaim the good news of spiritual salvation. From now on have an eye single only to obeying your commission to preach this gospel of the Father's kingdom. As I have done the Father's will on earth, so shall you fulfill the divine commission. Remember, both Jew and gentile are your brethren. Fear no man when you proclaim the saving truths of the gospel of the kingdom of heaven. And where I go, you shall presently come."

След това Иисус отиде на разходка с близнаците Алфееви, Яков и Юда, и обръщайки се към двама им, попита: “Яков и Юда, вярвате ли ми?” И когато и двамата отвърнаха: “Да, Учителю, вярваме”, той каза: “Скоро аз ще ви напусна. Вие виждате, че вече ви напуснах в плът. Само за кратко време ще се задържа тук в този облик, преди да отида при Отеца. Вие вярвате в мен – вие сте и винаги ще си останете моите апостоли. Продължавайте да вярвате и да помните вашата връзка с мен, когато мен няма да ме има, след като вие може би ще се върнете към този труд, с който се занимавахте преди да започнете да живеете с мен. Не позволявайте на някаква външна промяна в труда ви да повлияе на вашата преданост. До края на своите земни деца вярвайте в Бога. Никога не забравяйте, че когато човек е син Божий във вярата, всеки честен труд в този свят е свещен, с каквото и да се занимава синът Божий. Затова отсега нататък изпълнявайте своя труд така, както ако го изпълнявахте за Бога. И когато изминете своя земен път, аз ще ви покажа други, още по-прекрасни светове, където също ще се трудите за мен. И във всеки труд – в този свят и в другите, аз ще се трудя с вас и моят дух ще пребивава във вас.”

Беше около десет часът, когато Иисус се върна след разходката с близнаците Алфееви, и, напускайки апостолите, той каза: “Сбогом; утре по обед ще се срещнем с вас в планината, където бяхте посветени за апостоли.” Като каза това, той изчезна от погледа им.

192:2.13 (2049.4) Then he walked and talked with the Alpheus twins, James and Judas, and speaking to both of them, he asked, “James and Judas, do you believe in me?” And when they both answered, “Yes, Master, we do believe,” he said: “I will soon leave you. You see that I have already left you in the flesh. I tarry only a short time in this form before I go to my Father. You believe in me — you are my apostles, and you always will be. Go on believing and remembering your association with me, when I am gone, and after you have, perchance, returned to the work you used to do before you came to live with me. Never allow a change in your outward work to influence your allegiance. Have faith in God to the end of your days on earth. Never forget that, when you are a faith son of God, all upright work of the realm is sacred. Nothing which a son of God does can be common. Do your work, therefore, from this time on, as for God. And when you are through on this world, I have other and better worlds where you shall likewise work for me. And in all of this work, on this world and on other worlds, I will work with you, and my spirit shall dwell within you.”

192:2.14 (2049.5) It was almost ten o’clock when Jesus returned from his visit with the Alpheus twins, and as he left the apostles, he said: “Farewell, until I meet you all on the mount of your ordination tomorrow at noontime.” When he had thus spoken, he vanished from their sight.

3. НА ПЛАНИНАТА НА ПОСВЕЩЕНИЕТО

Както и беше уговорено, в събота на обед, 22 април, когато единадесетте апостоли се събраха на планината близо до Капернаум, Иисус се появи сред тях. Тази среща стана на същата тази планина, където Учителят ги отдели като свои апостоли и посланици на Царството на Отеца на Земята. И това стана четиринадесетата моронтийна поява на Учителя.

Като коленичиха в кръг около Учителя, единадесетте апостоли отново изслушаха неговите указания и видяха как той повтори процедурата на посвещаването в сан – такава, както в онзи ден, когато той за пръв път ги отдели за изпълнението на особения труд за благото на Царството. И всичко това напомняше на апостолите за тяхното първо посвещаване за служене на Отеца, с изключение на молитвите на Учителя – моронтийния Иисус; никога по-рано те не бяха

3. ON THE MOUNT OF ORDINATION

192:3.1 (2050.1) At noon on Saturday, April 22, the eleven apostles assembled by appointment on the hill near Capernaum, and Jesus appeared among them. This meeting occurred on the very mount where the Master had set them apart as his apostles and as ambassadors of the Father’s kingdom on earth. And this was the Master’s fourteenth morontia manifestation.

192:3.2 (2050.2) At this time the eleven apostles knelt in a circle about the Master and heard him repeat the charges and saw him re-enact the ordination scene even as when they were first set apart for the special work of the kingdom. And all of this was to them as a memory of their former consecration to the Father’s service, except the Master’s prayer. When the Master — the morontia Jesus — now prayed, it was in tones of majesty and with words of power such as the apostles had never before heard. Their Master now spoke with

слушали молитви, изпълнени с такова величие и сила. Техният Учител говореше с управителите на вселените като Властелин, на когото беше предадено цялото могъщество и цялата власт над неговата собствена вселена. И тези единадесет човека никога не забравиха този опит – потвърждението на своята апостолска преданост на моронтийния Иисус. Учителят прекара на планината точно един час заедно със своите апостоли и, топло прощавайки се с тях, изчезна.

the rulers of the universes as one who, in his own universe, had had all power and authority committed to his hand. And these eleven men never forgot this experience of the morontia rededication to the former pledges of ambassadorship. The Master spent just one hour on this mount with his ambassadors, and when he had taken an affectionate farewell of them, he vanished from their sight.

След това никой не видя Иисус цяла седмица. Апостолите не знаеха какво да правят, доколкото не знаеха дали Учителят ще отиде при Отеца. В това състояние на неувереност те останаха във Витсаида. Не отидоха на риболов, боейки се, че той може да ги посети и те няма да го видят. Цялата тази седмица Иисус се посвети на моронтийните създания на Земята, а също така и на моронтийния преход, ставащ в този свят.

192:3.3 (2050.3) And no one saw Jesus for a full week. The apostles really had no idea what to do, not knowing whether the Master had gone to the Father. In this state of uncertainty they tarried at Bethsaida. They were afraid to go fishing lest he come to visit them and they miss seeing him. During this entire week Jesus was occupied with the morontia creatures on earth and with the affairs of the morontia transition which he was experiencing on this world.

4. СЪБРАНИЕТО КРАЙ ЕЗЕРОТО

Мълвата за появата на Иисус се разпространи по цяла Галилея и всеки ден в дома на Зеведей идваха все повече вярващи, за да разпитат за възкресението на Учителя и да узнаят какво стои зад слуховете за неговите явявания. В началото на седмицата Петър оповести на вярващите, че следващата събота около три часа следобед на брега ще се състои общо събрание.

Съответно на това в събота, 29 април, в три часа през деня повече от петстотин вярващи от околностите на Капернаум се събраха във Витсаида, за да чуят първата публична проповед на Петър след възкресяването на Иисус. Апостолът беше в най-добрата си форма и след като завърши своето проникновено обръщение, малцина от присъстващите се съмняваха в това, че Учителят е възкръснал от мъртвите.

Петър завърши своята проповед с думите: “Ние твърдим, че Иисус Назарянин не е умрял; ние заявяваме, че той е възкръснал от гробницата; ние възвестяваме, че сме го видели и сме говорили с него.” Още щом той завърши своето утвърждаване на вярата, редом с него, пред очите на всички тези хора, се появи Учителят в моронтийна форма, като се обърна към тях с познатите думи: “Мир вам; моя свят оставям на вас.” Явявайки се пред тях и произнасяйки тези думи, той изчезна. Това стана петнадесетото моронтийно явяване на възкръсналия Иисус.

Предвид някои неща, казани от Учителя по време на срещата с единадесетте апостоли

4. THE LAKESIDE GATHERING

192:4.1 (2050.4) Word of the appearances of Jesus was spreading throughout Galilee, and every day increasing numbers of believers arrived at the Zebedee home to inquire about the Master’s resurrection and to find out the truth about these reputed appearances. Peter, early in the week, sent out word that a public meeting would be held by the seaside the next Sabbath at three o’clock in the afternoon.

192:4.2 (2050.5) Accordingly, on Saturday, April 29, at three o’clock, more than five hundred believers from the environs of Capernaum assembled at Bethsaida to hear Peter preach his first public sermon since the resurrection. The apostle was at his best, and after he had finished his appealing discourse, few of his hearers doubted that the Master had risen from the dead.

192:4.3 (2050.6) Peter ended his sermon, saying: “We affirm that Jesus of Nazareth is not dead; we declare that he has risen from the tomb; we proclaim that we have seen him and talked with him.” Just as he finished making this declaration of faith, there by his side, in full view of all these people, the Master appeared in morontia form and, speaking to them in familiar accents, said, “Peace be upon you, and my peace I leave with you.” When he had thus appeared and had so spoken to them, he vanished from their sight. This was the fifteenth morontia manifestation of the risen Jesus.

192:4.4 (2051.1) Because of certain things said to the eleven while they were in conference with the

на планината на ръкополагането, у тях се създаде впечатлението, че Учителят скоро ще застане пред групата галилейски вярващи и че след това те следва да се върнат в Йерусалим. Съответно на това рано сутринта на следващия ден, 30 април, единадесетте апостоли тръгнаха от Витсаида за Йерусалим. Вървейки по долината на Йордан, те много учеха и проповядваха и затова пристигнаха в дома на Марк в Йерусалим едва късно вечерта в сряда, 3 май.

За Йоан Марк връщането в дома беше свързано с прискърбно събитие – няколко часа по-рано неговият баща, Илия Марк, скоропостижно умря от кръвоизлив в мозъка. Макар че мисълта за несъмнеността на възкресението от мъртвите в голяма степен утеши апостолите в тяхната мъка, те истински скърбяха заради загубата на своя добър другар, който оставаше техен верен последовател даже във времената на велики беди и разочарования. Йоан Марк с всички сили си опитваше да утеши майка си и от нейно име предложи на апостолите и по-нататък да се разполагат в техния дом. И чак до деня Петдесетница горната стая остана пристанище за единадесетте апостоли.

Апостолите преднамерено влязоха в Йерусалим едва с настъпването на тъмнината, за да не ги забележат юдейските власти. Не се появиха те и на погребението на Йоан Марк. Целия следващ ден те прекараха в тишина и покой в горната стая, където станаха толкова много събития.

В четвъртък вечерта апостолите се събраха в същата горна стая и всеки от тях – с изключение на Тома, Симон Зилот и близнаците Алфееви, тържествено се закле да тръгне на път с публични проповеди на новото Евангелие на възкръсналия Господ. Вече бяха направени първите крачки към превръщането на Евангелието на Царството – богосиновството и човешкото братство, във възвестяване на възкресението на Иисус. Натанаил възразяваше против такова смесване на акцентите в техните публични проповеди, но той не можеше да устои пред красноречието на Петър, както не можеше и да преодолее ентусиазма на учениците, особено на вярващите жени.

Така, под енергичното ръководство на Петър – още преди Учителят да се възнесе при Отеца, – тези благонамерени ученици започнаха едва уловимия процес на постепенно и неотклонно превръщане на религията на Иисус в нова и видоизменена форма на религия *за* Иисус.

Master on the mount of ordination, the apostles received the impression that their Master would presently make a public appearance before a group of the Galilean believers, and that, after he had done so, they were to return to Jerusalem. Accordingly, early the next day, Sunday, April 30, the eleven left Bethsaida for Jerusalem. They did considerable teaching and preaching on the way down the Jordan, so that they did not arrive at the home of the Marks in Jerusalem until late on Wednesday, May 3.

192:4.5 (2051.2) This was a sad home-coming for John Mark. Just a few hours before he reached home, his father, Elijah Mark, suddenly died from a hemorrhage in the brain. Although the thought of the certainty of the resurrection of the dead did much to comfort the apostles in their grief, at the same time they truly mourned the loss of their good friend, who had been their stanch supporter even in the times of great trouble and disappointment. John Mark did all he could to comfort his mother and, speaking for her, invited the apostles to continue to make their home at her house. And the eleven made this upper chamber their headquarters until after the day of Pentecost.

192:4.6 (2051.3) The apostles had purposely entered Jerusalem after nightfall that they might not be seen by the Jewish authorities. Neither did they publicly appear in connection with the funeral of Elijah Mark. All the next day they remained in quiet seclusion in this eventful upper chamber.

192:4.7 (2051.4) On Thursday night the apostles had a wonderful meeting in this upper chamber and all pledged themselves to go forth in the public preaching of the new gospel of the risen Lord except Thomas, Simon Zelotes, and the Alpheus twins. Already had begun the first steps of changing the gospel of the kingdom — sonship with God and brotherhood with man — into the proclamation of the resurrection of Jesus. Nathaniel opposed this shift in the burden of their public message, but he could not withstand Peter's eloquence, neither could he overcome the enthusiasm of the disciples, especially the women believers.

192:4.8 (2051.5) And so, under the vigorous leadership of Peter and ere the Master ascended to the Father, his well-meaning representatives began that subtle process of gradually and certainly changing the religion *of* Jesus into a new and modified form of religion *about* Jesus.

Документ 193. Последните явявания и възнесението

⇦ 192 Книгата Урантия 194 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 193. ПОСЛЕДНИТЕ ЯВЯВАНИЯ И ВЪЗНЕСЕНИЕТО

Секции

Въведение
1. Явяването в Сихар
2. Явяването във Финикия
3. Последното явяване в Йерусалим
4. Причини за падението на Юда
5. Възнесението на учителя
6. Петър свиква вярващите

PAPER 193
FINAL APPEARANCES AND ASCENSION

SECTIONS

Introduction
1. The Appearance at Sychar
2. The Phoenician Appearance
3. Last Appearance in Jerusalem
4. Causes of Judas's Downfall
5. The Master's Ascension
6. Peter Calls a Meeting

Въведение

ШЕСТНАДЕСЕТОТО моронтийно явяване на Иисус стана около девет часа вечерта в петък, 5 май, при Никодим, в двора на неговия дом. Тази вечер йерусалимските вярващи предприеха първия след възкресението опит да се съберат заедно. Тук присъстваха единадесетте апостоли, женският корпус заедно със своите помощници и около петдесет други най-близки ученици на Иисус, включително няколко гърци. В течение на половин час тези вярващи водеха непринудена беседа, когато внезапно Учителят се появи в изцяло зрим моронтиен облик и веднага пристъпи към наставления. Иисус каза:

"Мир вам. Това е най-представителната група вярващи – апостоли и ученици, мъже и жени, пред която аз заставам от времето на моето освобождаване от плът. Обръщам вниманието ви на това, което предварително ви казвах: моето пребиваване сред вас трябва да свърши. Аз ви казвах, че скоро трябва да се върна при Отеца. И след това откровено ви заявявах, че първосвещениците и управниците на юдеите ще ме предадат на екзекуция и че

INTRODUCTION

193:0.1 (2052.1) THE sixteenth morontia manifestation of Jesus occurred on Friday, May 5, in the courtyard of Nicodemus, about nine o'clock at night. On this evening the Jerusalem believers had made their first attempt to get together since the resurrection. Assembled here at this time were the eleven apostles, the women's corps and their associates, and about fifty other leading disciples of the Master, including a number of the Greeks. This company of believers had been visiting informally for more than half an hour when, suddenly, the morontia Master appeared in full view and immediately began to instruct them. Said Jesus:

193:0.2 (2052.2) "Peace be upon you. This is the most representative group of believers — apostles and disciples, both men and women — to which I have appeared since the time of my deliverance from the flesh. I now call you to witness that I told you beforehand that my sojourn among you must come to an end; I told you that presently I must return to the Father. And then I plainly told you how the chief priests and the rulers of the Jews would deliver me up to be put to death, and that I would

аз ще стана от гроба. Защо в такъв случай така се объркахте, когато това стана? И защо бяхте така удивени, когато възкръснах на третия ден? Вие не ми повярвахте, тъй като слушахте моите думи, без да вниквате в смисъла им.

rise from the grave. Why, then, did you allow yourselves to become so disconcerted by all this when it came to pass? and why were you so surprised when I rose from the tomb on the third day? You failed to believe me because you heard my words without comprehending the meaning thereof.

А сега трябва да ме изслушате, за да не повтаряте същата грешка, която се заключава във възприемане на моето учение само с ума, не постигайки неговото значение със сърцето. От началото на моето пребиваване като един от вас аз ви учех, че моята цел е разкриването на небесния Баща пред Неговите земни деца. Преживях посвещение, разкриващо Бога, за да можете да изпитате живот, преживян от познаването на Бога. Аз разкрих Бога като ваш небесен Баща; разкрих вас като Неговите земни синове. Любовта на Бога към вас, Неговите земни синове, е факт. Чрез вярата в моите думи този факт се превръща във вашите сърца във вечна и жива истина. Когато чрез жива вяра придобивате божествено богосъзнание, вие се раждате в духа като деца на светлината и живота – вечен живот, в който ще извършите възход във вселената на вселените и ще овладеете опита по придобиването на Бога-Баща в Рая.

193:0.3 (2052.3) "And now you should give ear to my words lest you again make the mistake of hearing my teaching with the mind while in your hearts you fail to comprehend the meaning. From the beginning of my sojourn as one of you, I taught you that my one purpose was to reveal my Father in heaven to his children on earth. I have lived the God-revealing bestowal that you might experience the God-knowing career. I have revealed God as your Father in heaven; I have revealed you as the sons of God on earth. It is a fact that God loves you, his sons. By faith in my word this fact becomes an eternal and living truth in your hearts. When, by living faith, you become divinely God-conscious, you are then born of the spirit as children of light and life, even the eternal life wherewith you shall ascend the universe of universes and attain the experience of finding God the Father on Paradise.

Аз ви призовавам винаги да помните, че вашата мисия сред хората се състои във възвестяване Евангелието на Царството – реалностите на богобащинството и истината на богосиновството. Възвестявайте цялата истина за благата вест, а не само част от спасителното Евангелие. Възкресението не измени вашата проповед. Придобитото чрез вяра богосиновство остава спасителна истина на Евангелието на Царството. Вие трябва да вървите с мир с проповедта на любовта към Бога и служенето на човека. И преди всичко светът трябва да знае следното: хората са Божии синове и чрез своята вяра те действително са способни да осъзнаят и изпитат в ежедневния си опит тази възвисяваща истина. Моето посвещение трябва да помогне на всички хора да узнаят, че те са Божии деца, но такова знание ще бъде недостатъчно, ако не успеят лично, чрез своята вяра, да постигнат спасителната истина за това, че са живи духовни синове на вечния Баща. Евангелието на Царството говори за любовта към Отеца и за служенето на Неговите деца на Земята.

193:0.4 (2052.4) "I admonish you ever to remember that your mission among men is to proclaim the gospel of the kingdom — the reality of the fatherhood of God and the truth of the sonship of man. Proclaim the whole truth of the good news, not just a part of the saving gospel. Your message is not changed by my resurrection experience. Sonship with God, by faith, is still the saving truth of the gospel of the kingdom. You are to go forth preaching the love of God and the service of man. That which the world needs most to know is: Men are the sons of God, and through faith they can actually realize, and daily experience, this ennobling truth. My bestowal should help all men to know that they are the children of God, but such knowledge will not suffice if they fail personally to faith-grasp the saving truth that they are the living spirit sons of the eternal Father. The gospel of the kingdom is concerned with the love of the Father and the service of his children on earth.

Всички вие, присъстващи тук, знаете, че аз съм станал от мъртвите, но в това няма нищо удивително. В моята власт е да отдавам живота и да го взема отново; Отецът дава такава власт на Своите Райски Синове. По-скоро вашите сърца трябва да се вълнуват от известието, че след като напуснах новата

193:0.5 (2053.1) "Among yourselves, here, you share the knowledge that I have risen from the dead, but that is not strange. I have the power to lay down my life and to take it up again; the Father gives such power to his Paradise Sons. You should the rather be stirred in your hearts by the knowledge that the dead of an age entered upon the eternal

гробница на Йосиф, мъртвите от цялата епоха стъпиха на пътя на вечния възход. Преживях своя живот в плът, за да ви покажа, че вие, чрез изпълненото с любов служене, можете да разкриете Бога пред своите събратя така, както аз разкривах Бога в любовта и служенето на вас. Живях сред вас като Сина Човешки, за да можете вие, както и останалите хора, да можете да узнаете, че всички вие действително сте синове Божии. Вървете сега по всички краища на света, проповядвайки на всички хора това Евангелие на Царството. Обичайте всички хора, както ви обичах аз; служете на своите събратя, както аз ви служих. Даром получихте, даром давайте. Останете тук в Йерусалим само за времето на моето възкачване при Отеца и докато не ви изпратя Духа на Истината. Той ще ви доведе до нова истина и аз ще тръгна заедно с вас по целия сват. Аз съм винаги с вас и своя свят оставям на вас."

Казвайки това, Учителят изчезна от погледа. Едва преди разсъмване тези вярващи се разотидоха по домовете си; цялата нощ те прекараха заедно, горещо обсъждайки наставленията на Учителя и размишлявайки над всичко, което стана с него. Йоан Зеведеев и другите апостоли споделиха с него своя опит по общуването с морантийния Учител в Галилея и разказаха как им се е явявал три пъти.

1. ЯВЯВАНЕТО В СИХАР

Около четири часа в събота, 13 май, Учителят се яви на Налда и на приблизително седемдесет и пет самаряни край кладенеца на Яков в Сихар. Вярващите често се срещаха тук, редом с това място, където Иисус говореше с Налда за водата на живота. В този ден, щом обсъдиха известията за възкресението, Иисус внезапно им се яви и им каза:

"Мир вам. Вие се радвате, узнавайки за моето възкресение и живот, но това нищо няма да ви даде, ако отначало не се родите във вечния дух и с това чрез своята вяра не придобиете дара на вечния живот. Ако сте вероизповедни синове на моя Баща, вие никога няма да умрете; никога няма да загинете. Евангелието на Царството ви научи, че всички хора са синове Божии. И тази блага вест е за любовта на небесния Баща не на планината Гаризим и не в Йерусалим, а там, където вие се намирате, в духа и в истината. Именно вашата вяра спасява душите ви. Спасението е дар на Бога за всеки, който вярва, че е Негов син. Но не се заблуждавайте: макар че спасението е безвъзмезден дар от

ascent soon after I left Joseph's new tomb. I lived my life in the flesh to show how you can, through loving service, become God-revealing to your fellow men even as, by loving you and serving you, I have become God-revealing to you. I have lived among you as the Son of Man that you, and all other men, might know that you are all indeed the sons of God. Therefore, go you now into all the world preaching this gospel of the kingdom of heaven to all men. Love all men as I have loved you; serve your fellow mortals as I have served you. Freely you have received, freely give. Only tarry here in Jerusalem while I go to the Father, and until I send you the Spirit of Truth. He shall lead you into the enlarged truth, and I will go with you into all the world. I am with you always, and my peace I leave with you."

193:0.6 (2053.2) When the Master had spoken to them, he vanished from their sight. It was near daybreak before these believers dispersed; all night they remained together, earnestly discussing the Master's admonitions and contemplating all that had befallen them. James Zebedee and others of the apostles also told them of their experiences with the morontia Master in Galilee and recited how he had three times appeared to them.

1. THE APPEARANCE AT SYCHAR

193:1.1 (2053.3) About four o'clock on Sabbath afternoon, May 13, the Master appeared to Nalda and about seventy-five Samaritan believers near Jacob's well, at Sychar. The believers were in the habit of meeting at this place, near where Jesus had spoken to Nalda concerning the water of life. On this day, just as they had finished their discussions of the reported resurrection, Jesus suddenly appeared before them, saying:

193:1.2 (2053.4) "Peace be upon you. You rejoice to know that I am the resurrection and the life, but this will avail you nothing unless you are first born of the eternal spirit, thereby coming to possess, by faith, the gift of eternal life. If you are the faith sons of my Father, you shall never die; you shall not perish. The gospel of the kingdom has taught you that all men are the sons of God. And this good news concerning the love of the heavenly Father for his children on earth must be carried to all the world. The time has come when you worship God neither on Gerizim nor at Jerusalem, but where you are, as you are, in spirit and in truth. It is your faith that saves your souls. Salvation is the gift of God to all who believe they are his sons. But be not deceived; while salvation is the free gift of God

Бога, Който се посвещава на всички, които приемат вярата в Него, след спасението трябва да следва опитът от принасянето на духовните плодове в този живот, преживяван в плът. Приемането на учението за богобащинството предполага, че вие така безусловно приемате свързаната с него истина за братството между хората. А ако човекът е ваш брат, то това вече не е просто ближен, когото Отецът иска да обичаш като самия себе си. Вие не просто ще обичате своя брат като член на своето семейство, но и ще му служите, доколкото, бидейки мои братя, изпитахте на себе си моята любов и моето служене. А затова вървете по целия свят, разказвайки за тази блага вест на всички създания от всички раси, племена и народи. Моят дух ще върви пред вас и аз винаги ще бъда с вас.”

and is bestowed upon all who accept it by faith, there follows the experience of bearing the fruits of this spirit life as it is lived in the flesh. The acceptance of the doctrine of the fatherhood of God implies that you also freely accept the associated truth of the brotherhood of man. And if man is your brother, he is even more than your neighbor, whom the Father requires you to love as yourself. Your brother, being of your own family, you will not only love with a family affection, but you will also serve as you would serve yourself. And you will thus love and serve your brother because you, being my brethren, have been thus loved and served by me. Go, then, into all the world telling this good news to all creatures of every race, tribe, and nation. My spirit shall go before you, and I will be with you always.”

Явяването на Учителя крайно порази самаряните и те побързаха да отидат в съседните градове и села, навсякъде разказвайки, че са видели Иисус и че той е говорил с тях. Това беше седемнадесетото моронтийно явяване на Учителя.

193:1.3 (2054.1) These Samaritans were greatly astonished at this appearance of the Master, and they hastened off to the near-by towns and villages, where they published abroad the news that they had seen Jesus, and that he had talked to them. And this was the seventeenth morontia appearance of the Master.

2. ЯВЯВАНЕТО ВЪВ ФИНИКИЯ

Осемнадесетото явяване на Учителя стана в Тир във вторник, 16 май, около девет часа вечерта. Този път той също така се яви към края на събранието на вярващите, когато те вече се канеха да се разотидат, с думите:

“Мир вам. Вие се радвате, че Синът Човешки е възкръснал от мъртвите, защото благодарение на това знаете, че вие и вашите братя също ще преживявате смъртта в плът. Но условие за такова спасение е раждането в духа – духа на търсене на истината и намиране на Бога. Хлябът и водата на живота се дават на тези, които са гладни за истината и жадуват за праведност – за Бога. Фактът на възкръсването от мъртвите не е Евангелие на Царството. Всички тези велики истини и вселенски факти имат отношение към Евангелието, доколкото те са част от резултатите, които произтичат от вярата в благата вест и влизат в последващия опит на всеки, който чрез вярата, на дело и наистина става безсмъртен син на вечния Бог. Моят Баща ме изпрати в този свят да възвестявам на всички хора спасението на богосиновството. И, ето, аз ви изпращам в света с проповедта на това спасение на богосиновството. Спасението е безвъзмезден дар от Бога, но родените в духа започват веднага да носят плодовете на божествения дух в изпълненото с любов служене на своите

2. THE PHOENICIAN APPEARANCE

193:2.1 (2054.2) The Master’s eighteenth morontia appearance was at Tyre, on Tuesday, May 16, at a little before nine o’clock in the evening. Again he appeared at the close of a meeting of believers, as they were about to disperse, saying:

193:2.2 (2054.3) “Peace be upon you. You rejoice to know that the Son of Man has risen from the dead because you thereby know that you and your brethren shall also survive mortal death. But such survival is dependent on your having been previously born of the spirit of truth-seeking and God-finding. The bread of life and the water thereof are given only to those who hunger for truth and thirst for righteousness — for God. The fact that the dead rise is not the gospel of the kingdom. These great truths and these universe facts are all related to this gospel in that they are a part of the result of believing the good news and are embraced in the subsequent experience of those who, by faith, become, in deed and in truth, the everlasting sons of the eternal God. My Father sent me into the world to proclaim this salvation of sonship to all men. And so send I you abroad to preach this salvation of sonship. Salvation is the free gift of God, but those who are born of the spirit will immediately begin to show forth the fruits of the spirit in loving service to their fellow creatures. And the fruits of the divine spirit which are yielded in the lives of spirit-born and God-knowing mortals are: loving service, unselfish devotion, courageous

събратя. В живота на родените в духа и позналите Бога смъртни се появяват следните плодове: любвеобилно служене, безкористна привързаност, мъжествена преданост, неподправена честност, просветена искреност, неугасваща надежда, пълно доверие, милосърдна опека, неизменна добродетел, великодушна търпимост и траен мир. Ако тези, които заявяват за своята вяра, не принасят в живота си тези плодове на божествения дух, те са мъртви; Духът на Истината не е в тях; те представляват безполезните филизи на живата лоза и скоро ще бъдат откъснати. Моят Отец изисква от Своите вероизповедни деца да носят обилни духовни плодове. Затова, ако оставате безплодни, Той ще изкопае вашите корени и ще отсече вашите безплодни филизи. Вие трябва да носите все повече плодове на духа според своя небесен възход в Царството Божие. Можете да встъпите в Царството като дете, но Отецът изисква чрез благодат да достигнете пълна духовна зрелост. И когато тръгнете по света, за да разкажете на всички народи за това Евангелие, аз ще вървя пред вас и моят Дух на Истината ще пребивава във вашите сърца. Своя мир аз оставям на вас."

И след това Учителят изчезна от погледа им. На следващия ден от Тир тръгнаха на път онези, които донесоха това известие в Сидон, а също така и в Антиохия и Дамаск. Иисус се срещаше с тези вярващи при живота си в плът и те веднага го познаха, още щом започна да ги учи. Макар че на неговите събратя им беше трудно да познаят Иисус в зримата моронтийна форма, те веднага разбираха кой е пред тях, когато той заговаряше с тях.

loyalty, sincere fairness, enlightened honesty, undying hope, confiding trust, merciful ministry, unfailing goodness, forgiving tolerance, and enduring peace. If professed believers bear not these fruits of the divine spirit in their lives, they are dead; the Spirit of Truth is not in them; they are useless branches on the living vine, and they soon will be taken away. My Father requires of the children of faith that they bear much spirit fruit. If, therefore, you are not fruitful, he will dig about your roots and cut away your unfruitful branches. Increasingly, must you yield the fruits of the spirit as you progress heavenward in the kingdom of God. You may enter the kingdom as a child, but the Father requires that you grow up, by grace, to the full stature of spiritual adulthood. And when you go abroad to tell all nations the good news of this gospel, I will go before you, and my Spirit of Truth shall abide in your hearts. My peace I leave with you."

193:2.3 (2054.4) And then the Master disappeared from their sight. The next day there went out from Tyre those who carried this story to Sidon and even to Antioch and Damascus. Jesus had been with these believers when he was in the flesh, and they were quick to recognize him when he began to teach them. While his friends could not readily recognize his morontia form when made visible, they were never slow to identify his personality when he spoke to them.

3. ПОСЛЕДНОТО ЯВЯВАНЕ В ЙЕРУСАЛИМ

Рано сутринта в четвъртък, 18 май, Иисус за последен път се яви на Земята в моронтиен облик. В момента, когато единадесетте апостоли се канеха да пристъпят към закуската в горната стая в дома на Мария Марк, Иисус им се яви и им каза:

"Мир вам. Аз ви помолих да останете тук, в Йерусалим, докато не се възнеса към Отеца и не ви изпратя Духа на Истината, Който скоро ще бъде излят над цялата плът и ще ви дари със "сила свише"." Симон Зилот прекъсна Иисус и попита: "И тогава, Учителю, ти ще възстановиш Царството и ние ще видим как славата Божия ще се прояви на Земята?" Изслушвайки въпроса на Симон Зилот, Иисус отговори: "Симон, ти все още се вкопчваш в своите стари представи за юдейския Месия и материалното царство. Но след като над вас слезе Духът, вие ще придобиете духовна сила

3. LAST APPEARANCE IN JERUSALEM

193:3.1 (2055.1) Early Thursday morning, May 18, Jesus made his last appearance on earth as a morontia personality. As the eleven apostles were about to sit down to breakfast in the upper chamber of Mary Mark's home, Jesus appeared to them and said:

193:3.2 (2055.2) "Peace be upon you. I have asked you to tarry here in Jerusalem until I ascend to the Father, even until I send you the Spirit of Truth, who shall soon be poured out upon all flesh, and who shall endow you with power from on high." Simon Zelotes interrupted Jesus, asking, "Then, Master, will you restore the kingdom, and will we see the glory of God manifested on earth?" When Jesus had listened to Simon's question, he answered: "Simon, you still cling to your old ideas about the Jewish Messiah and the material kingdom. But you will receive spiritual power after the spirit has descended upon you, and you will

и скоро ще тръгнете по целия свят с проповедта на това Евангелие за Царството. Както Отецът ме изпрати в този свят, така аз изпращам вас. И желая вие да се обичате един друг и да се доверявате един на друг. Юда повече не е с вас, тъй като неговата любов изстина, а също и затова, защото той престана да ви се доверява – на вас, неговите верни събратя. Нима не сте чели в Писанието: "Не е хубаво човекът да бъде сам. Никой не живее сам по себе си"? А също така и това място, където е казано: "Който иска да има приятели, той самият трябва да е дружелюбен"? И нима не ви изпратих да учите по двама, за да не се чувствате самотни и да не си навлечете злото и страданията, които носи изолацията? Вие също добре знаете, че когато живях в плът, аз не си позволявах дълго да оставам сам. От самото начало на нашето общуване двама или трима от вас винаги бяха покрай мен или близо до мен, даже ако общувах с Отеца. Затова, доверявайте се един на друг и разчитайте един на друг. И това е толкова повече необходимо затова, защото днес се каня да ви оставя сами в света. Времето дойде; скоро аз ще отида при Отеца."

Казвайки това, Иисус със знак повели на апостолите да го следват и ги поведе на Елеонската планина, където се прости с тях, преди да напусне Урантия. В тържествено мълчание те вървяха към Елеон. Никой не проронi нито дума от момента, когато те напуснаха горната зала и докато не спряха в Елеонската планина.

4. ПРИЧИНИ ЗА ПАДЕНИЕТО НА ЮДА

В първата част на прощалното обръщение към апостолите Учителят говореше за загубата на Юда и посочи примера с трагичната съдба на техния вероломен събрат като сериозно предупреждение за опасностите от социална изолация и разединяване. За вярващите от тази и бъдещата епоха може да се окаже полезно да разгледат причините за падението на Юда в светлината на забележките на Учителя с оглед натрупване на познания от последващите векове.

Обръщайки се мислено към тази трагедия, ние разбираме, че Юда се отклони от пътя главно поради това, че беше изключително изолирана личност – личност, затворена в себе си и лишена от нормални социални контакти. Той упорито отказваше да се довери на своите събратя-апостоли или да бъде откровен с тях. Но сама по себе си изолираността на личността не би довела до такова зло, ако Юда се беше научил повече да обича и беше се обогатил с духовна благодат.

presently go into all the world preaching this gospel of the kingdom. As the Father sent me into the world, so do I send you. And I wish that you would love and trust one another. Judas is no more with you because his love grew cold, and because he refused to trust you, his loyal brethren. Have you not read in the Scripture where it is written: 'It is not good for man to be alone. No man lives to himself'? And also where it says: 'He who would have friends must show himself friendly'? And did I not even send you out to teach, two and two, that you might not become lonely and fall into the mischief and miseries of isolation? You also well know that, when I was in the flesh, I did not permit myself to be alone for long periods. From the very beginning of our associations I always had two or three of you constantly by my side or else very near at hand even when I communed with the Father. Trust, therefore, and confide in one another. And this is all the more needful since I am this day going to leave you alone in the world. The hour has come; I am about to go to the Father."

193:3.3 (2055.3) When he had spoken, he beckoned for them to come with him, and he led them out on the Mount of Olives, where he bade them farewell preparatory to departing from Urantia. This was a solemn journey to Olivet. Not a word was spoken by any of them from the time they left the upper chamber until Jesus paused with them on the Mount of Olives.

4. CAUSES OF JUDAS'S DOWNFALL

193:4.1 (2055.4) It was in the first part of the Master's farewell message to his apostles that he alluded to the loss of Judas and held up the tragic fate of their traitorous fellow worker as a solemn warning against the dangers of social and fraternal isolation. It may be helpful to believers, in this and in future ages, briefly to review the causes of Judas's downfall in the light of the Master's remarks and in view of the accumulated enlightenment of succeeding centuries.

193:4.2 (2055.5) As we look back upon this tragedy, we conceive that Judas went wrong, primarily, because he was very markedly an isolated personality, a personality shut in and away from ordinary social contacts. He persistently refused to confide in, or freely fraternize with, his fellow apostles. But his being an isolated type of personality would not, in and of itself, have wrought such mischief for Judas had it not been that he also failed to increase in love and grow in spiritual grace. And then, as if to make a bad matter worse,

Освен това, сякаш нарочно задълбочавайки и без това лошото положение, той упорито таеше зло и хранеше такива пагубни чувства като отмъстителност и неопределено желание да си „разчисти сметките" с някого за всичките си разочарования.

he persistently harbored grudges and fostered such psychologic enemies as revenge and the generalized craving to "get even" with somebody for all his disappointments.

Такова прискърбно съчетание на индивидуални особености и психически наклонности доведе до гибелта на благонамерения човек, който не можа да подтисне тези прояви на злото с любов, вяра и доверие. Това, че Юда съвсем не беше задължително да се отклони от истинския път, се потвърждава от примера на Тома и Натанаил, които страдаха от същата подозрителност и прекомерен индивидуализъм. Даже Андрей и Матей притежаваха много аналогични наклонности, но у всички тези хора с течение на времето любовта към Иисус и своите събратя-апостоли нарастваше, а не намаляваше. Те растяха в благодат и знаене на истината. Все повече се доверяваха на своите братя и постепенно придобиха способността да разчитат на събратята си. Юда упорито се отказваше да разчита на своите братя. Когато нарастващите нервни преживявания го принуждаваха да търси отдушник в самоизразяването, той неизменно искаше съвет и получаваше неразумно утешение от своите духовни роднини или някои случайни познати, които бяха или безразлични, или истински враждебно настроени към успешното разпространение на духовните реалности на Небесното царство, което той представяше на Земята заедно с единадесетте други посветени апостоли.

193:4.3 (2056.1) This unfortunate combination of individual peculiarities and mental tendencies conspired to destroy a well-intentioned man who failed to subdue these evils by love, faith, and trust. That Judas need not have gone wrong is well proved by the cases of Thomas and Nathaniel, both of whom were cursed with this same sort of suspicion and overdevelopment of the individualistic tendency. Even Andrew and Matthew had many leanings in this direction; but all these men grew to love Jesus and their fellow apostles more, and not less, as time passed. They grew in grace and in a knowledge of the truth. They became increasingly more trustful of their brethren and slowly developed the ability to confide in their fellows. Judas persistently refused to confide in his brethren. When he was impelled, by the accumulation of his emotional conflicts, to seek relief in self-expression, he invariably sought the advice and received the unwise consolation of his unspiritual relatives or those chance acquaintances who were either indifferent, or actually hostile, to the welfare and progress of the spiritual realities of the heavenly kingdom, of which he was one of the twelve consecrated ambassadors on earth.

Юда претърпя поражение в своите земни сражения вследствие определени фактори, отнасящи се до индивидуалните наклонности и слабости на характера:

193:4.4 (2056.2) Judas met defeat in his battles of the earth struggle because of the following factors of personal tendencies and character weakness:

1. Той представляваше изолиран тип човек. Отличаваше се с ярко изразен индивидуализъм и избра пътя на превръщането в безнадеждно затворена и асоциална личност.

193:4.5 (2056.3) 1. He was an isolated type of human being. He was highly individualistic and chose to grow into a confirmed "shut-in" and unsociable sort of person.

2. Неговото детство беше твърде леко. Той не понасяше каквито и да са препятствия. Винаги искаше да бъде победител, изобщо не можеше да губи.

193:4.6 (2056.4) 2. As a child, life had been made too easy for him. He bitterly resented thwarting. He always expected to win; he was a very poor loser.

3. Той така и не се научи да се отнася философски към разочарованията. Вместо да възприема разочарованията като обикновен и повсеместен атрибут на човешкото съществуване, той винаги обвиняваше за своите лични трудности и разочарования някого от апостолите или всички свои съратници заедно.

193:4.7 (2056.5) 3. He never acquired a philosophic technique for meeting disappointment. Instead of accepting disappointments as a regular and commonplace feature of human existence, he unfailingly resorted to the practice of blaming someone in particular, or his associates as a group, for all his personal difficulties and disappointments.

4. Той беше склонен да таи зло; постоянно таеше идеята за отмъщение.

5. Не обичаше да гледа истината в очите; беше нечестен в своето отношение към жизнените ситуации.

6. Той не обичаше да говори за своите лични проблеми с най-близките си съратници; отказваше се да обсъжда трудностите си с истински приятели и с тези, които действително го обичаха. За всичките години на общуване с Учителя Юда нито веднъж не се обърна с нито един личен проблем.

7. Той така и не разбра, че истинска награда за благородния живот в края на краищата са духовните блага, които не винаги се раздават в течение на един кратък живот в плът.

В резултат от постоянната изолация на личността неговите скърби се умножиха, страданията се задълбочаваха, безпокойствата се усилваха, а отчаянието стана почти непоносимо.

Макар че този егоист и свръхиндивидуалист се отличаваше с много психически, емоционални и духовни проблеми, неговите основни трудности бяха следните: в сферата на личността – изолираност. В сферата на разума – подозрителност и отмъстителност. В сферата на характера – навъсеност и злопаметност. В емоционалната сфера – неспособност да обича и прощава. В социалната сфера – недоверчивост и почти пълна затвореност. В сферата на духа – високомерие и егоистична амбициозност. В живота той пренебрегваше тези, които го обичаха, а в смъртта остана без приятели.

Такива са вътрешните фактори и порочни влияния, които в съвкупност обясняват как благонамереният и по принцип някога искрено вярващ в Иисус човек, независимо от неколкогодишното близко общуване с неговата преобразуваща личност, изостави своите другари, отрече се от святото дело, отказа се от свещеното призвание и предаде своя Божествен Учител.

193:4.8 (2056.6) 4. He was given to holding grudges; he was always entertaining the idea of revenge.

193:4.9 (2056.7) 5. He did not like to face facts frankly; he was dishonest in his attitude toward life situations.

193:4.10 (2056.8) 6. He disliked to discuss his personal problems with his immediate associates; he refused to talk over his difficulties with his real friends and those who truly loved him. In all the years of their association he never once went to the Master with a purely personal problem.

193:4.11 (2056.9) 7. He never learned that the real rewards for noble living are, after all, spiritual prizes, which are not always distributed during this one short life in the flesh.

193:4.12 (2056.10) As a result of his persistent isolation of personality, his griefs multiplied, his sorrows increased, his anxieties augmented, and his despair deepened almost beyond endurance.

193:4.13 (2057.1) While this self-centered and ultraindividualistic apostle had many psychic, emotional, and spiritual troubles, his main difficulties were: In personality, he was isolated. In mind, he was suspicious and vengeful. In temperament, he was surly and vindictive. Emotionally, he was loveless and unforgiving. Socially, he was unconfiding and almost wholly self-contained. In spirit, he became arrogant and selfishly ambitious. In life, he ignored those who loved him, and in death, he was friendless.

193:4.14 (2057.2) These, then, are the factors of mind and influences of evil which, taken altogether, explain why a well-meaning and otherwise onetime sincere believer in Jesus, even after several years of intimate association with his transforming personality, forsook his fellows, repudiated a sacred cause, renounced his holy calling, and betrayed his divine Master.

5. ВЪЗНЕСЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ

В четвъртък, 18 май, около седем и половина сутринта Иисус достигна западния склон на Елеонската планина заедно със своите единадесет мълчаливи и малко озадачени апостоли. Изминавайки две трети от пътя до върха на планината, те се спряха; оттук им се откриваше целият Йерусалим и лежащата долу Гетсимания. Иисус се приготви

5. THE MASTER'S ASCENSION

193:5.1 (2057.3) It was almost half past seven o'clock this Thursday morning, May 18, when Jesus arrived on the western slope of Mount Olivet with his eleven silent and somewhat bewildered apostles. From this location, about two thirds the way up the mountain, they could look out over Jerusalem and down upon Gethsemane. Jesus now prepared to say his last farewell to the

да се обърне към апостолите с прощални думи, преди да напусне Урантия. Когато той застана пред тях, апостолите без всякакво указание преклониха около Иисус колене и Учителят каза:

“Помолих ви да останете в Йерусалим, докато не придобиете сила свише. Каня се да ви напусна и да се възнеса при моя Отец и скоро, много скоро ще изпратим в този свят на моето пребиваване Духа на Истината; и когато Той пристигне, вие ще пристъпите към ново възвестяване на Евангелието на Царството – отначало в Йерусалим, а след това във всички кътчета на света. Обичайте хората така, както аз ви обичах, и служете на другите смъртни така, както аз ви служих. Нека плодовете на духа, които се раждат във вашия живот, накарат хорските души да повярват в истината, че човекът е син Божий и че всички хора са братя. Помнете всичко, на което ви учих, и този живот, който преживях сред вас. Моята любов ви защитава, моят дух ще пребивава във вас и моят мир ще остане с вас. Сбогом.”

Казвайки това, моронтийният Учител изчезна от погледа им. Това така наречено възнесение на Иисус с нищо не се различаваше от неговите други изчезвания от полезрението на смъртните за четиридесетте дни на моронтийния път, преминат от него на Урантия.

Учителят отиде до Едемия през Йерусем, където Всевишните, под наблюдението на Райския Син, освободиха Иисус Назарянин от моронтийния статут и чрез духовните канали за възнесение му върнаха статута на Райски Син и върховен владика на Салвингтон.

Беше приблизително осем без четвърт сутринта, когато моронтийният Иисус изчезна от полезрението на апостолите и пристъпи към възнесението от дясната страна на Отеца, за да получи официално потвърждение на своето абсолютно владичество във вселената Небадон.

apostles before he took leave of Urantia. As he stood there before them, without being directed they knelt about him in a circle, and the Master said:

193:5.2 (2057.4) “I bade you tarry in Jerusalem until you were endowed with power from on high. I am now about to take leave of you; I am about to ascend to my Father, and soon, very soon, will we send into this world of my sojourn the Spirit of Truth; and when he has come, you shall begin the new proclamation of the gospel of the kingdom, first in Jerusalem and then to the uttermost parts of the world. Love men with the love wherewith I have loved you and serve your fellow mortals even as I have served you. By the spirit fruits of your lives impel souls to believe the truth that man is a son of God, and that all men are brethren. Remember all I have taught you and the life I have lived among you. My love overshadows you, my spirit will dwell with you, and my peace shall abide upon you. Farewell.”

193:5.3 (2057.5) When the morontia Master had thus spoken, he vanished from their sight. This so-called ascension of Jesus was in no way different from his other disappearances from mortal vision during the forty days of his morontia career on Urantia.

193:5.4 (2057.6) The Master went to Edentia by way of Jerusem, where the Most Highs, under the observation of the Paradise Son, released Jesus of Nazareth from the morontia state and, through the spirit channels of ascension, returned him to the status of Paradise sonship and supreme sovereignty on Salvington.

193:5.5 (2057.7) It was about seven forty-five this morning when the morontia Jesus disappeared from the observation of his eleven apostles to begin the ascent to the right hand of his Father, there to receive formal confirmation of his completed sovereignty of the universe of Nebadon.

6. ПЕТЪР СВИКВА ВЯРВАЩИТЕ

По указание на Петър Йоан Марк и другите поканиха най-близките ученици на Иисус да се съберат в дома на Мария Марк. Към десет и половина тук се събраха сто и двадесет най-добри йерусалимски ученици на Иисус, за да чуят за прощалното обръщение на Учителя и да узнаят за неговото възнесение. Сред присъстващите беше и Мария, майката на Иисус. Тя се върна в Йерусалим заедно с Йоан Зеведеев, когато

6. PETER CALLS A MEETING

193:6.1 (2057.8) Acting upon the instruction of Peter, John Mark and others went forth to call the leading disciples together at the home of Mary Mark. By ten thirty, one hundred and twenty of the foremost disciples of Jesus living in Jerusalem had forgathered to hear the report of the farewell message of the Master and to learn of his ascension. Among this company was Mary the mother of Jesus. She had returned to Jerusalem with John Zebedee when the apostles came back

апостолите се прибраха след неотдавнашното посещение на Галилея. Скоро след Петдесетница тя се върна в дома на Саломия във Витсаида. Яков, братът на Учителя, също присъства на това събрание – първото съвещание на учениците на Иисус след завършването на неговия планетарен път.

Симон Петър се нае да излезе с реч от името на своите събратя-апостоли и в своето вълнуващо съобщение за завършващата среща на единадесетте с Учителя той с голямо проникновение описа прощалните думи на Учителя и неговото изчезване – възнесението. Срещи от този вид все още не бяха ставали в този свят. Тази част от събранието отне по-малко от час. След това Петър обясни, че те са решили да изберат приемник на Юда Искариот и че ще бъде обявена почивка, за да могат апостолите да решат помежду си кого от двамата кандидати за този пост искат да изберат – Матия или Юст.

След това единадесетте апостоли се спуснаха долу, където решиха да хвърлят жребий, за да определят кой от тези двамата ще заеме мястото на Юда. Жребият се падна на Матия, който беше обявен за новия апостол. Той беше надлежно въведен в длъжност и назначен за ковчежник. Но ролята на Матия в по-нататъшната дейност на апостолите беше незначителна.

Скоро след Петдесетница близнаците се върнаха в своите домове в Галилея. Симон Зилот за известно време се отдели от делата, преди да тръгне с проповедта на Евангелието. Тома бързо се справи със своите проблеми и възобнови проповедта на Евангелието. Натанаил все повече се разминаваше в мненията си с Петър по отношение на подмяната на предишното Евангелие за Царството с проповеди за Иисус. Тези разногласия се изостриха дотолкова, че към средата на следващия месец Натанаил напусна Йерусалим и тръгна за Филаделфия при Авенир и Лазар. Прекарвайки там повече от година, той отиде в земите, лежащи отвъд Месопотамия, проповядвайки Евангелието съобразно своето разбиране.

По такъв начин на първия стадий от възвестяването на Евангелието в Йерусалим останаха шест от дванадесетте апостоли: Петър, Андрей, Яков, Йоан, Филип и Матей.

Около обед апостолите се върнаха при своите събратя в горната зала и обявиха, че за нов апостол е избран Матия. А след това Петър призова всички вярващи да се помолят, за да бъдат готови да приемат обещания от Учителя духовен дар.

from their recent sojourn in Galilee. Soon after Pentecost she returned to the home of Salome at Bethsaida. James the brother of Jesus was also present at this meeting, the first conference of the Master's disciples to be called after the termination of his planetary career.

193:6.2 (2058.1) Simon Peter took it upon himself to speak for his fellow apostles and made a thrilling report of the last meeting of the eleven with their Master and most touchingly portrayed the Master's final farewell and his ascension disappearance. It was a meeting the like of which had never before occurred on this world. This part of the meeting lasted not quite one hour. Peter then explained that they had decided to choose a successor to Judas Iscariot, and that a recess would be granted to enable the apostles to decide between the two men who had been suggested for this position, Matthias and Justus.

193:6.3 (2058.2) The eleven apostles then went downstairs, where they agreed to cast lots in order to determine which of these men should become an apostle to serve in Judas's place. The lot fell on Matthias, and he was declared to be the new apostle. He was duly inducted into his office and then appointed treasurer. But Matthias had little part in the subsequent activities of the apostles.

193:6.4 (2058.3) Soon after Pentecost the twins returned to their homes in Galilee. Simon Zelotes was in retirement for some time before he went forth preaching the gospel. Thomas worried for a shorter period and then resumed his teaching. Nathaniel differed increasingly with Peter regarding preaching about Jesus in the place of proclaiming the former gospel of the kingdom. This disagreement became so acute by the middle of the following month that Nathaniel withdrew, going to Philadelphia to visit Abner and Lazarus; and after tarrying there for more than a year, he went on into the lands beyond Mesopotamia preaching the gospel as he understood it.

193:6.5 (2058.4) This left but six of the original twelve apostles to become actors on the stage of the early proclamation of the gospel in Jerusalem: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew.

193:6.6 (2058.5) Just about noon the apostles returned to their brethren in the upper chamber and announced that Matthias had been chosen as the new apostle. And then Peter called all of the believers to engage in prayer, prayer that they might be prepared to receive the gift of the spirit which the Master had promised to send.

Документ 194. Посвещаването на Духа на Истината

⇦ 193 Книгата Урантия 195 ⇨

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 194. ПОСВЕЩАВАНЕТО НА ДУХА НА ИСТИНАТА

Секции

Въведение
1. Проповедта в деня на Петдесетница
2. Значението на Петдесетница
3. Какво стана на Петдесетница
4. Ранната християнска църква

PAPER 194 BESTOWAL OF THE SPIRIT OF TRUTH

SECTIONS

Introduction
1. The Pentecost Sermon
2. The Significance of Pentecost
3. What Happened at Pentecost
4. Beginnings of the Christian Church

Въведение

ОКОЛО един часа, когато двадесетте вярващи възнасяха своята молитва, всички те внезапно почувстваха, че в помещението е възникнало необичайно духовно присъствие. В това време тези ученици усетиха ново и дълбоко чувство на духовна радост, спокойствие и увереност. Веднага след това осъзнаване на духовната сила се появи огромното желание да отидат при хората и открито да възвестяват Евангелието за Царството и благата вест за възкресението на Иисус.

Петър стана и заяви, че това трябва да означава пристигане на обещания от Учителя Дух на Истината, и предложи да отидат в храма и да пристъпят към възвестяването на предадената им блага вест. И те направиха така, както предложи Петър.

Тези хора бяха подготвени и обучени да проповядват Евангелието за бащинството на Бога и синовството на човека. Но в този момент на духовно упоение и личен триумф най-добрата вест, най-великото събитие, за което можеха да помислят тези хора, беше *фактът* за възкръсналия Учител. И затова се устремиха напред, дарени с получената свише

INTRODUCTION

194:0.1 (2059.1) ABOUT one o'clock, as the one hundred and twenty believers were engaged in prayer, they all became aware of a strange presence in the room. At the same time these disciples all became conscious of a new and profound sense of spiritual joy, security, and confidence. This new consciousness of spiritual strength was immediately followed by a strong urge to go out and publicly proclaim the gospel of the kingdom and the good news that Jesus had risen from the dead.

194:0.2 (2059.2) Peter stood up and declared that this must be the coming of the Spirit of Truth which the Master had promised them and proposed that they go to the temple and begin the proclamation of the good news committed to their hands. And they did just what Peter suggested.

194:0.3 (2059.3) These men had been trained and instructed that the gospel which they should preach was the fatherhood of God and the sonship of man, but at just this moment of spiritual ecstasy and personal triumph, the best tidings, the greatest news, these men could think of was the *fact* of the risen Master. And so they went forth, endowed with power from on high, preaching glad tidings to

сила и проповядвайки на хората благата вест – спасението чрез Иисус, но при това те направиха неволна грешка, подменяйки същността на Евангелието с някои свързани с Евангелието факти. Петър първи допусна този неумишлен пропуск; останалите го повториха – чак до Павел, създал новата религия върху основата на този нов вариант на благата вест.

Евангелието за Царството е фактът за бащинството на Бога заедно с произтичащото от него истинско синовство на събратя-хора. Християнството такова, каквото то се сформира оттогава, е фактът за Бога като Баща на Господ Иисус Христос в съвкупност с опита на братството на вярващите с възкръсналия и прославен Христос.

Не е чудно, че изпълнилите се с Духа хора се възползваха от тази възможност, за да изразят своята радост от победата над силите, които се опитваха да унищожат техния Учител и да сложат край на влиянието на неговото учение. В такова време на тях им беше по-лесно да помнят своята лична връзка с Иисус и да изпитат възторг от увереността, че Учителят е жив, че тяхната дружба продължава и че Духът действително е слязъл над тях, както той им беше обещал.

Тези вярващи почувстваха, че внезапно са се пренесли в друг свят – в ново съществуване, изпълнено с радост, сила и блаженство. Учителят им казваше, че Царството ще дойде в цялото си могъщество, и на някои от тях им се струваше, че те започват да разбират какво е имал предвид той.

Отчитайки всичко това, не е трудно да се разбере как се получи така, че тези хора започнаха да проповядват *новото Евангелие за Иисус* вместо предишните проповеди за богобащинството и братството между хората.

the people — even salvation through Jesus — but they unintentionally stumbled into the error of substituting some of the facts associated with the gospel for the gospel message itself. Peter unwittingly led off in this mistake, and others followed after him on down to Paul, who created a new religion out of the new version of the good news.

194:0.4 (2059.4) The gospel of the kingdom is: the fact of the fatherhood of God, coupled with the resultant truth of the sonship-brotherhood of men. Christianity, as it developed from that day, is: the fact of God as the Father of the Lord Jesus Christ, in association with the experience of believer-fellowship with the risen and glorified Christ.

194:0.5 (2059.5) It is not strange that these spirit-infused men should have seized upon this opportunity to express their feelings of triumph over the forces which had sought to destroy their Master and end the influence of his teachings. At such a time as this it was easier to remember their personal association with Jesus and to be thrilled with the assurance that the Master still lived, that their friendship had not ended, and that the spirit had indeed come upon them even as he had promised.

194:0.6 (2059.6) These believers felt themselves suddenly translated into another world, a new existence of joy, power, and glory. The Master had told them the kingdom would come with power, and some of them thought they were beginning to discern what he meant.

194:0.7 (2059.7) And when all of this is taken into consideration, it is not difficult to understand how these men came to preach a *new gospel about Jesus* in the place of their former message of the fatherhood of God and the brotherhood of men.

1. ПРОПОВЕДТА В ДЕНЯ НА ПЕТДЕСЕТНИЦА

Апостолите се укриваха в продължение на четиридесет дни. Денят на посвещаването на Духа на Истината съвпадна с юдейския празник Петдесетница и хиляди поклонници от цял свят се събраха в Йерусалим. Мнозина пристигнаха тук специално за този празник, но повечето от гостите се намираха в града от времето на Пасхата. Свършвайки със своя страх и продължително затворничество, апостолите смело се явиха в храма, където започнаха да проповядват новата вест за възкръсналия Месия. И всички тези ученици също почувстваха, че са получили нов духовен

1. THE PENTECOST SERMON

194:1.1 (2060.1) The apostles had been in hiding for forty days. This day happened to be the Jewish festival of Pentecost, and thousands of visitors from all parts of the world were in Jerusalem. Many arrived for this feast, but a majority had tarried in the city since the Passover. Now these frightened apostles emerged from their weeks of seclusion to appear boldly in the temple, where they began to preach the new message of a risen Messiah. And all the disciples were likewise conscious of having received some new spiritual endowment of insight and power.

дар, даващ проницателност и сила.

Около два часа следобед Петър зае същото място, където неговият Учител за последен път се обърна към народа и излезе със страстен призив, покорил повече от две хиляди души. Макар че Учителят не беше с тях, те внезапно откриха, че разказът за него оказва на хората огромно въздействие. Не е чудно, че те и по-нататък неволно продължаваха да възвестяват това, което потвърждаваше тяхната предишна преданост към Иисус и едновременно с такава сила караше хората да вярват в него. В това събрание участваха шестима апостоли: Петър, Андрей, Яков, Йоан, Филип и Матей. Те говориха повече от час и половина и се обърнаха с проповеди на гръцки, древноеврейски и арамейски и даже произнесоха няколко думи на други езици, на които можеха да се изяснят.

Юдейските водачи бяха изумени от тази дързост, но не посмяха да пречат на апостолите, доколкото огромното множество от хора им повярваха.

Към четири и половина повече от две хиляди нови вярващи последваха апостолите в Силоамската къпалня, където Петър, Андрей, Яков и Йоан ги кръстиха в името на Учителя. Беше вече тъмно, когато те свършиха да кръщават множеството.

Петдесетница беше големият празник на кръщението, време за обръщане във вярата на прозелитите на вратата - на друговерците, желаещи да служат на Яхве. Затова в този ден на многобройните юдеи и вярващи друговерци беше по-лесно да се подложат на кръщение. При това те по никакъв начин не скъсваха с юдейската вяра. В течение на известно време след Петдесетница вярващите в Иисус бяха юдейска секта. Всички те, включително и апостолите, запазваха предаността си към основните изисквания на юдейската обредност.

194:1.2 (2060.2) It was about two o'clock when Peter stood up in that very place where his Master had last taught in this temple, and delivered that impassioned appeal which resulted in the winning of more than two thousand souls. The Master had gone, but they suddenly discovered that this story about him had great power with the people. No wonder they were led on into the further proclamation of that which vindicated their former devotion to Jesus and at the same time so constrained men to believe in him. Six of the apostles participated in this meeting: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew. They talked for more than an hour and a half and delivered messages in Greek, Hebrew, and Aramaic, as well as a few words in even other tongues with which they had a speaking acquaintance.

194:1.3 (2060.3) The leaders of the Jews were astounded at the boldness of the apostles, but they feared to molest them because of the large numbers who believed their story.

194:1.4 (2060.4) By half past four o'clock more than two thousand new believers followed the apostles down to the pool of Siloam, where Peter, Andrew, James, and John baptized them in the Master's name. And it was dark when they had finished with baptizing this multitude.

194:1.5 (2060.5) Pentecost was the great festival of baptism, the time for fellowshipping the proselytes of the gate, those gentiles who desired to serve Yahweh. It was, therefore, the more easy for large numbers of both the Jews and believing gentiles to submit to baptism on this day. In doing this, they were in no way disconnecting themselves from the Jewish faith. Even for some time after this the believers in Jesus were a sect within Judaism. All of them, including the apostles, were still loyal to the essential requirements of the Jewish ceremonial system.

2. ЗНАЧЕНИЕТО НА ПЕТДЕСЕТНИЦА

Иисус живя на земята и учи Евангелието, което освободи човека от суеверната представа за това, че той е дете на дявола, и го възвиси до положението на Божий син във вярата. Евангелието на Иисус – такова, каквото той го проповядва и преживя в своето време – беше ефективно решение на духовните проблеми на човека в периода на възвестяването на благата вест. Сега, след напускането на този свят, той изпраща вместо себе си Духа на Истината, призован да живее в човека – този Дух по новому излага

2. THE SIGNIFICANCE OF PENTECOST

194:2.1 (2060.6) Jesus lived on earth and taught a gospel which redeemed man from the superstition that he was a child of the devil and elevated him to the dignity of a faith son of God. Jesus' message, as he preached it and lived it in his day, was an effective solvent for man's spiritual difficulties in that day of its statement. And now that he has personally left the world, he sends in his place his Spirit of Truth, who is designed to live in man and, for each new generation, to restate the Jesus message so that every new group of mortals to appear upon the face of the earth shall have a new

Евангелието на Иисус за всяко поредно поколение, за да може всяка група смъртни, която се появи на Земята, да може да получи новата, съвременна версия на Евангелието – такова индивидуално просвещение и групово наставление, което ще се окаже ефективно решение на извечно новите и разнообразни духовни проблеми на хората.

and up-to-date version of the gospel, just such personal enlightenment and group guidance as will prove to be an effective solvent for man's ever-new and varied spiritual difficulties.

Първата задача на този Дух, разбира се, се състои в това, да служи на истината, да я направи достояние на личността, защото именно осъзнаването на истината представлява висша форма на човешката свобода. Второ, задача на този Дух е да унищожи във вярващия чувството за сиротство. Животът на Иисус премина сред хората и затова на всички вярващи щеше да им бъде самотно, ако не се беше заселил в човешкото сърце Духът на Истината.

194:2.2 (2060.7) The first mission of this spirit is, of course, to foster and personalize truth, for it is the comprehension of truth that constitutes the highest form of human liberty. Next, it is the purpose of this spirit to destroy the believer's feeling of orphanhood. Jesus having been among men, all believers would experience a sense of loneliness had not the Spirit of Truth come to dwell in men's hearts.

Това посвещаване на Духа на Истината помогна да се подготви интелектът на всеки нормален човек за последващото всеобщо посвещаване на човешкия род на духа на Отеца (Настройчиците на Съзнанието). В известен смисъл този Дух на Истината е дух както на Всеобщия Баща, така и на Сина-Създател.

194:2.3 (2061.1) This bestowal of the Son's spirit effectively prepared all normal men's minds for the subsequent universal bestowal of the Father's spirit (the Adjuster) upon all mankind. In a certain sense, this Spirit of Truth is the spirit of both the Universal Father and the Creator Son.

Би било грешка да се надявате на дълбинно рационално осъзнаване на излелия се Дух на Истината. Духът никога не води към осъзнаването на самия себе си; той помага да се осъзнае само Михаил, Синът. От самото начало Иисус учеше, че Духът ще говори не от себе си. Затова доказателството за вашето общуване с Духа на Истината се състои не в осъзнаването на този Дух, а във вашия опит по растящото общуване с Михаил.

194:2.4 (2061.2) Do not make the mistake of expecting to become strongly intellectually conscious of the outpoured Spirit of Truth. The spirit never creates a consciousness of himself, only a consciousness of Michael, the Son. From the beginning Jesus taught that the spirit would not speak of himself. The proof, therefore, of your fellowship with the Spirit of Truth is not to be found in your consciousness of this spirit but rather in your experience of enhanced fellowship with Michael.

Освен това духът пристигна, за да помогне на хората да си спомнят и разберат думите на Учителя, както и за да осветят и изтълкуват отново неговия земен живот.

194:2.5 (2061.3) The spirit also came to help men recall and understand the words of the Master as well as to illuminate and reinterpret his life on earth.

Следващата задача на Духа на Истината се състои в това, да помогне на вярващия да види реалностите, заключени в ученията на Иисус и неговия живот – преживян в плът и преживяван отново, по новому, във всеки вярващ, във всяко поколение на изпълнените с духа Божии Синове.

194:2.6 (2061.4) Next, the Spirit of Truth came to help the believer to witness to the realities of Jesus' teachings and his life as he lived it in the flesh, and as he now again lives it anew and afresh in the individual believer of each passing generation of the spirit-filled sons of God.

Затова се оказва, че Духът на Истината действително е пристигнал, за да води всички вярващи към всяка истина, към разширяващото се познание от този опит, който представлява живото и растящо духовно осъзнаване на реалността на вечното, възходящо богосиновство.

194:2.7 (2061.5) Thus it appears that the Spirit of Truth comes really to lead all believers into all truth, into the expanding knowledge of the experience of the living and growing spiritual consciousness of the reality of eternal and ascending sonship with God.

Иисус преживя живот, който разкрива човека, подчинен на волята на Отеца, и не е

194:2.8 (2061.6) Jesus lived a life which is a revelation of man submitted to the Father's will, not an

пример за буквално подражание. Скоро неговият живот в плът, заедно със смъртта на кръста и последващото възкресение, се превърнаха в ново Евангелие на откупа, платен привидно, за да позволи на човека да се изтръгне от ноктите на лукавия – да го избави от проклятието на един оскърбен Бог. Но независимо от това, че благата вест претърпя значително изкривяване, новото Евангелие за Иисус действително запази много принципни истини и учения от неговото по-ранно Евангелие за Царството.Рано или късно тези скрити истини за бащинството на Бога и братството между хората ще излязат на повърхността, за да изменят цялата човешка цивилизация.

Но тези грешки на разума ни най-малко не попречиха на огромния прогрес на вярващите в техния духовен растеж. За по-малко от месец от деня на посвещаването на Духа на Истината апостолите се сдобиха с по-голям личен духовен прогрес, отколкото почти за четири години от тяхното непосредствено и изпълнено с любов общуване с Учителя. Точно така подмяната на евангелската *истина* за богосиновството с *факта* на възкресението на Учителя никак не попречи на бързото разпространение на тяхното учение; обратното, явно това, че Евангелието на Иисус остана в сянката на новото учение за неговата личност и възкресение, изключително спомага за проповядването на благата вест.

Терминът “духовно кръщение”, получил толкова широко разпространение приблизително по това време, означаваше само съзнателно приемане на този дар – Духа на Истината, и лично признание за тази нова духовна сила като фактор, усилващ всички духовни влияния, изпитани преди това от позналите Бога души.

От времето на посвещаването на Духа на Истината човекът възприема ученията и водачеството на тройствения духовен дар, трите съставляващи на който са: духът на Отеца – Настройчикът на Съзнанието, Духът на Сина – Духът на Истината, Духът на Духа – Светият Дух.

В известен смисъл човечеството изпитва върху себе си двоякото влияние на седмократното въздействие на духовните фактори на вселената. Ранните еволюционни раси на смъртните постепенно влизат във все по-голямо съприкосновение със седемте спомагателни духа на разума, които се отнасят към майчинския дух на локалната вселена. С развитието в човека на интелект и духовно възприятие около него и в него самия се проявяват седемте висши духовни влияния на еволюиращите светове:

example for any man literally to attempt to follow. This life in the flesh, together with his death on the cross and subsequent resurrection, presently became a new gospel of the ransom which had thus been paid in order to purchase man back from the clutch of the evil one — from the condemnation of an offended God. Nevertheless, even though the gospel did become greatly distorted, it remains a fact that this new message about Jesus carried along with it many of the fundamental truths and teachings of his earlier gospel of the kingdom. And, sooner or later, these concealed truths of the fatherhood of God and the brotherhood of men will emerge to effectually transform the civilization of all mankind.

194:2.9 (2061.7) But these mistakes of the intellect in no way interfered with the believer’s great progress in growth in spirit. In less than a month after the bestowal of the Spirit of Truth, the apostles made more individual spiritual progress than during their almost four years of personal and loving association with the Master. Neither did this substitution of the *fact* of the resurrection of Jesus for the saving gospel *truth* of sonship with God in any way interfere with the rapid spread of their teachings; on the contrary, this overshadowing of Jesus’ message by the new teachings about his person and resurrection seemed greatly to facilitate the preaching of the good news.

194:2.10 (2061.8) The term “baptism of the spirit,” which came into such general use about this time, merely signified the conscious reception of this gift of the Spirit of Truth and the personal acknowledgment of this new spiritual power as an augmentation of all spiritual influences previously experienced by God-knowing souls.

194:2.11 (2061.9) Since the bestowal of the Spirit of Truth, man is subject to the teaching and guidance of a threefold spirit endowment: the spirit of the Father, the Thought Adjuster; the spirit of the Son, the Spirit of Truth; the spirit of the Spirit, the Holy Spirit.

194:2.12 (2062.1) In a way, mankind is subject to the double influence of the sevenfold appeal of the universe spirit influences. The early evolutionary races of mortals are subject to the progressive contact of the seven adjutant mind-spirits of the local universe Mother Spirit. As man progresses upward in the scale of intelligence and spiritual perception, there eventually come to hover over him and dwell within him the seven higher spirit influences. And these seven spirits of the advancing worlds are:

1. Посветеният дух на Всеобщия Баща – Настройчикът на Съзнанието.

2. Духовното присъствие на Вечния Син – духовната гравитация на вселената на вселените и надежден канал на всяко духовно общуване.

3. Духовното присъствие на Безкрайния Дух – вселенският дух-разум на цялото творение, духовният източник на интелектуалното родство на всички прогресивни разумни същества.

4. Духът на Всеобщия Баща и Сина-Създател – Духът на Истината, който обикновено се смята за дух на Вселенския Син.

5. Духът на Безкрайния Дух и Вселенския Майчински Дух – Светият Дух, който обикновено се смята за дух на Вселенския Дух.

6. Духът на разума на Вселенския Майчински Дух – седемте спомагателни духа на разума на локалната вселена.

7. Духът на Отеца, Синовете и Духовете – духът на възходящите смъртни обитаеми светове, получаващ ново име, след като раждането в духа на смъртната душа се слива с Райския Настройчик на Съзнанието, както и след като тя достига божественост и величие на статута на Райския Корпус на Завършилите.

Тук посвещаването на Духа на Истината даде на света и неговите народи последния духовен дар, призван да помогне във възходящото търсене на Бога.

194:2.13 (2062.2) 1. The bestowed spirit of the Universal Father — the Thought Adjusters.

194:2.14 (2062.3) 2. The spirit presence of the Eternal Son — the spirit gravity of the universe of universes and the certain channel of all spirit communion.

194:2.15 (2062.4) 3. The spirit presence of the Infinite Spirit — the universal spirit-mind of all creation, the spiritual source of the intellectual kinship of all progressive intelligences.

194:2.16 (2062.5) 4. The spirit of the Universal Father and the Creator Son — the Spirit of Truth, generally regarded as the spirit of the Universe Son.

194:2.17 (2062.6) 5. The spirit of the Infinite Spirit and the Universe Mother Spirit — the Holy Spirit, generally regarded as the spirit of the Universe Spirit.

194:2.18 (2062.7) 6. The mind-spirit of the Universe Mother Spirit — the seven adjutant mind-spirits of the local universe.

194:2.19 (2062.8) 7. The spirit of the Father, Sons, and Spirits — the new-name spirit of the ascending mortals of the realms after the fusion of the mortal spirit-born soul with the Paradise Thought Adjuster and after the subsequent attainment of the divinity and glorification of the status of the Paradise Corps of the Finality.

194:2.20 (2062.9) And so did the bestowal of the Spirit of Truth bring to the world and its peoples the last of the spirit endowment designed to aid in the ascending search for God.

3. КАКВО СТАНА НА ПЕТДЕСЕТНИЦА

Много причудливи и странни учения са свързани със странните разкази за деня Петдесетница. В последващите времена събитията от този ден, когато при хората се яви новият учител – Духът на Истината, започнаха да бъркат с нелепите изблици на буйни емоции. Главната задача на излелия се Дух на Отеца и Сина е да научи хората на истините за любовта на Отеца и милосърдието на Сина. Човекът е способен да разбере тези присъщи на божествеността истини в по-голяма степен, отколкото всички останали божествени черти на характера. Духът на Истината на първо място е свързан с разкриването на духовната същност на Отеца и нравствения характер на Сина. Пребивавайки в плът, Синът-Създател разкри Бога на хората; пребивавайки в сърцето,

3. WHAT HAPPENED AT PENTECOST

194:3.1 (2062.10) Many queer and strange teachings became associated with the early narratives of the day of Pentecost. In subsequent times the events of this day, on which the Spirit of Truth, the new teacher, came to dwell with mankind, have become confused with the foolish outbreaks of rampant emotionalism. The chief mission of this outpoured spirit of the Father and the Son is to teach men about the truths of the Father's love and the Son's mercy. These are the truths of divinity which men can comprehend more fully than all the other divine traits of character. The Spirit of Truth is concerned primarily with the revelation of the Father's spirit nature and the Son's moral character. The Creator Son, in the flesh, revealed God to men; the Spirit of Truth, in the heart, reveals the Creator Son to men. When man yields the "fruits of the spirit" in his life, he is simply showing forth the traits which the Master

Духът на Истината разкрива на хората Сина-Създател. Когато човекът принася в своя живот "плодовете на духа", той само демонстрира черти, които Учителят прояви в своя собствен земен живот. Иисус преживя своя живот на земята като една личност – Иисус Назарянин. От деня Петдесетница Михаил придоби способността да живее нов живот в опита на всеки познал истината вярващ като вътрешния дух на "новия учител".

manifested in his own earthly life. When Jesus was on earth, he lived his life as one personality — Jesus of Nazareth. As the indwelling spirit of the "new teacher," the Master has, since Pentecost, been able to live his life anew in the experience of every truth-taught believer.

Много неща, ставащи в течение на човешкия живот, е трудно да се разберат. Те зле се съгласуват с представата за вселената, където господства истината и тържествува праведността. Колко често изглежда, че връх вземат клеветата, лъжата, нечестността и неправедността – грехът. В края на краищата тържествува ли вярата над злото, греха, порока, или не? Да, тържествува. Животът и смъртта на Иисус са вечно доказателство за това, че истината на добродетелта и вярата на одухотвореното създание винаги са оправдани. На кръста дразнеха Иисус, като казваха: "Да видим ще се появи ли Бог, за да го спаси?" В деня на разпятието цареше мрак, но утрото на възкресението беше възхитително светло; още по-светло и радостно беше в деня на Петдесетница. Религиите, проникнати с песимистична безизходност, се стремят да освободят човека от бремето на живота; те изискват оттегляне в безкрайния сън и покой. Това са религии на примитивния страх и ужас. Религията на Иисус е ново Евангелие на вярата, което трябва да се възвестява на борещото се човечество. Тази нова религия е основана на вярата, надеждата и любовта.

194:3.2 (2062.11) Many things which happen in the course of a human life are hard to understand, difficult to reconcile with the idea that this is a universe in which truth prevails and in which righteousness triumphs. It so often appears that slander, lies, dishonesty, and unrighteousness — sin — prevail. Does faith, after all, triumph over evil, sin, and iniquity? It does. And the life and death of Jesus are the eternal proof that the truth of goodness and the faith of the spirit-led creature will always be vindicated. They taunted Jesus on the cross, saying, "Let us see if God will come and deliver him." It looked dark on that day of the crucifixion, but it was gloriously bright on the resurrection morning; it was still brighter and more joyous on the day of Pentecost. The religions of pessimistic despair seek to obtain release from the burdens of life; they crave extinction in endless slumber and rest. These are the religions of primitive fear and dread. The religion of Jesus is a new gospel of faith to be proclaimed to struggling humanity. This new religion is founded on faith, hope, and love.

Животът, преживян в облика на смъртен, нанесе на Иисус своите най-силни, жестоки и мъчителни удари; и този човек посрещна ударите на съдбата с вяра, мъжество и непоколебима решимост да изпълни волята на своя Отец. Иисус посрещна живота в цялата му жестока реалност и я подчини на себе си – даже в смъртта. Той не се възползва от религията за освобождаване от живота. Религията на Иисус не се стреми към оттегляне от този живот, за да се наслади на блаженството, очакващо в другото битие. Религията на Иисус дава радост и покой на другото, духовно съществуване, за да подобри и облагороди живота на хората в плът.

194:3.3 (2063.1) To Jesus, mortal life had dealt its hardest, cruelest, and bitterest blows; and this man met these ministrations of despair with faith, courage, and the unswerving determination to do his Father's will. Jesus met life in all its terrible reality and mastered it — even in death. He did not use religion as a release from life. The religion of Jesus does not seek to escape this life in order to enjoy the waiting bliss of another existence. The religion of Jesus provides the joy and peace of another and spiritual existence to enhance and ennoble the life which men now live in the flesh.

Ако религията е опиум за народа, то това не е религията на Иисус. На кръста той се отказа да изпие замъгляващата съзнанието напитка и неговият дух, излят над цялата плът, е могъщо световно влияние, водещо човека към Бога и подбуждащо го да върви напред. Духовното влечение е най-мощната движеща сила в този свят; познаващият истината

194:3.4 (2063.2) If religion is an opiate to the people, it is not the religion of Jesus. On the cross he refused to drink the deadening drug, and his spirit, poured out upon all flesh, is a mighty world influence which leads man upward and urges him onward. The spiritual forward urge is the most powerful driving force present in this world; the truth-learning believer is the one progressive and

вярващ е най-прогресиращата и настойчива душа на Земята.

В деня Петдесетница религията на Иисус счупи всички национални прегради и расови окови. Извечна е истината: “Където е Духът Господен, там е и свободата.” В този ден Духът на Истината стана личен дар на Учителя за всеки смъртен. Този Дух беше посветен, за да направи вярващите по-успешни проповедници на Евангелието на Царството, но те погрешно възприеха опита от получаването на излелия се Дух като част от новото, неосъзнато формулирано от тях Евангелие.

Обърнете внимание на факта, че Духът на Истината беше посветен на всички искрено вярващи; този духовен дар не се предназначаваше само на апостолите. Всичките сто и двадесет мъже и жени, събрали се в горната стая, получиха новия Учител, както и всички чистосърдечни хора по целия свят. Този нов Учител беше посветен на човечеството и всяка душа го получи съгласно любовта към истината и способностите да постига духовните реалности. Накрая истинската религия се освобождава изпод опеката на свещениците и всевъзможните свещени касти и намира своето истинско изражение в отделната човешка душа.

Религията на Иисус съдейства за развитието на висшия тип човешка цивилизация, доколкото тя създава висшия тип духовна личност и провъзгласява светостта на такава личност.

Пристигането на Духа на Истината в деня Петдесетница откри пътя за появата на религия, която не се отличава нито с радикалност, нито с консерватизъм; тя не е нито стара, нито млада; в нея не господстват нито старци, нито младежи. Фактът на земния живот на Иисус служи като неизменна отправна точка на оста на времето, докато посвещаването на Духа наИстината осигурява непрекъснато развитие и безкраен растеж на религията, която той разкри със своя живот, и Евангелието, което той възвестяваше. Духът води към *всяка* истина. Той е учител на разширяващата се и вечно растяща религия на безкраен прогрес и божествено развитие. Този нов Учител извечно ще разкрива на стремящия се към истината вярващ това, което толкова божествено се заключаваше в личността и същността на Сина Човешки.

Явяванията, свързани с посвещаването на “новия Учител”, както и това, че събралите се в Йерусалим представители на различни народи и нации приеха проповедта на апостолите, говори за всеобщността на

aggressive soul on earth.

194:3.5 (2063.3) On the day of Pentecost the religion of Jesus broke all national restrictions and racial fetters. It is forever true, “Where the spirit of the Lord is, there is liberty.” On this day the Spirit of Truth became the personal gift from the Master to every mortal. This spirit was bestowed for the purpose of qualifying believers more effectively to preach the gospel of the kingdom, but they mistook the experience of receiving the outpoured spirit for a part of the new gospel which they were unconsciously formulating.

194:3.6 (2063.4) Do not overlook the fact that the Spirit of Truth was bestowed upon all sincere believers; this gift of the spirit did not come only to the apostles. The one hundred and twenty men and women assembled in the upper chamber all received the new teacher, as did all the honest of heart throughout the whole world. This new teacher was bestowed upon mankind, and every soul received him in accordance with the love for truth and the capacity to grasp and comprehend spiritual realities. At last, true religion is delivered from the custody of priests and all sacred classes and finds its real manifestation in the individual souls of men.

194:3.7 (2063.5) The religion of Jesus fosters the highest type of human civilization in that it creates the highest type of spiritual personality and proclaims the sacredness of that person.

194:3.8 (2063.6) The coming of the Spirit of Truth on Pentecost made possible a religion which is neither radical nor conservative; it is neither the old nor the new; it is to be dominated neither by the old nor the young. The fact of Jesus’ earthly life provides a fixed point for the anchor of time, while the bestowal of the Spirit of Truth provides for the everlasting expansion and endless growth of the religion which he lived and the gospel which he proclaimed. The spirit guides into *all* truth; he is the teacher of an expanding and always-growing religion of endless progress and divine unfolding. This new teacher will be forever unfolding to the truth-seeking believer that which was so divinely folded up in the person and nature of the Son of Man.

194:3.9 (2064.1) The manifestations associated with the bestowal of the “new teacher,” and the reception of the apostles’ preaching by the men of various races and nations gathered together at Jerusalem, indicate the universality of the religion of Jesus. The gospel of the kingdom was to be

религията на Иисус. Евангелието за Царството не се предназначаваше за един народ, култура или език. Денят Петдесетница стана свидетел на огромния стремеж на духа да се освободи религията на Иисус от наследените от нея юдейски окови. Но и след тази демонстрация – изливането на Духа над цялата плът, отначало апостолите се опитваха да наложат на новообърнатите изискванията на юдаизма. Даже на Павел беше трудно да общува със своите йерусалимски събратя, доколкото той се отказа да налага на друговерците юдейските ритуали. Никаква богооткровена религия не може да се разпространи над целия свят, ако тя прави огромната грешка да попие в себе си традиционните национални, социални или икономически обичаи на която и да е една национална култура.

identified with no particular race, culture, or language. This day of Pentecost witnessed the great effort of the spirit to liberate the religion of Jesus from its inherited Jewish fetters. Even after this demonstration of pouring out the spirit upon all flesh, the apostles at first endeavored to impose the requirements of Judaism upon their converts. Even Paul had trouble with his Jerusalem brethren because he refused to subject the gentiles to these Jewish practices. No revealed religion can spread to all the world when it makes the serious mistake of becoming permeated with some national culture or associated with established racial, social, or economic practices.

Посвещаването на Духа на Истината беше свободно от каквито и да било формалности, обреди, свети места и особено поведение на тези, които го получиха в цялата му пълнота. По време на изливането на Духа присъстващите в горната стая просто седяха, потопени в безмълвна молитва. Духът беше посветен както в градовете, така и в селата. За получаването на Духа на апостолите не им се наложи да се отделят от света и да прекарват години в уединено съзерцание. Петдесетница завинаги отдели представата за духовния опит от понятието за някаква благоприятстваща обстановка.

194:3.10 (2064.2) The bestowal of the Spirit of Truth was independent of all forms, ceremonies, sacred places, and special behavior by those who received the fullness of its manifestation. When the spirit came upon those assembled in the upper chamber, they were simply sitting there, having just been engaged in silent prayer. The spirit was bestowed in the country as well as in the city. It was not necessary for the apostles to go apart to a lonely place for years of solitary meditation in order to receive the spirit. For all time, Pentecost disassociates the idea of spiritual experience from the notion of especially favorable environments.

Петдесетница, с нейния духовен дар, беше призвана завинаги да освободи религията на Учителя от някакво упование на физическата сила. Учителите на тази нова религия получиха в свое разпореждане ново духовно оръжие. На тях им предстои да вървят в света, за да го покоряват с неизменна прошка, несравнено благоволение и неизчерпаема любов. Те имат всичко необходимо, за да преодоляват злото с добро, да надмогнат ненавистта с любов и да унищожават страха с мъжествена и жива вяра в истината. По-рано Иисус учеше своите последователи, че неговата религия никога не е пасивна; неговите ученици трябваше винаги да съхранят активно и позитивно отношение, оказвайки милосърдна помощ и проявявайки своята любов. Тези вярващи не гледаха повече на Яхве като на “Господ Бог Саваот”. Сега те смятаха вечното Божество за “Бог и Баща на Господ Иисус Христос”. Най-малкото, това вече беше крачка напред, даже ако не им се отдаде докрай да осъзнаят истината, че Бог е и духовен Баща на всеки индивид.

194:3.11 (2064.3) Pentecost, with its spiritual endowment, was designed forever to loose the religion of the Master from all dependence upon physical force; the teachers of this new religion are now equipped with spiritual weapons. They are to go out to conquer the world with unfailing forgiveness, matchless good will, and abounding love. They are equipped to overcome evil with good, to vanquish hate by love, to destroy fear with a courageous and living faith in truth. Jesus had already taught his followers that his religion was never passive; always were his disciples to be active and positive in their ministry of mercy and in their manifestations of love. No longer did these believers look upon Yahweh as “the Lord of Hosts.” They now regarded the eternal Deity as the “God and Father of the Lord Jesus Christ.” They made that progress, at least, even if they did in some measure fail fully to grasp the truth that God is also the spiritual Father of every individual.

Петдесетница дари смъртния човек със способността да прощава личните обиди; да остава добър независимо от най-голямата

194:3.12 (2064.4) Pentecost endowed mortal man with the power to forgive personal injuries, to keep sweet in the midst of the gravest injustice, to

несправедливост; да запазва спокойствие пред лицето на огромната опасност; да противостои на такива прояви на злото като ненавистта и гнева, безстрашните актове на любов и търпимост. В своята история Урантия премина през бедствията на огромни и разрушителни войни. Всички участници в тези страшни битки претърпяха поражение. Само един остана победител; само един излезе от тези ожесточени сражения, укрепвайки своето добро име – Иисус Назарянин със своето Евангелие за преодоляването на злото с добро. Тайната на най-добрата цивилизация е в ученията на Иисус за братството между хората, благоволението на любовта и взаимното доверие.

До Петдесетница религията разкриваше само човека, търсещ Бога; от деня Петдесетница човекът продължава да търси Бога, но сега над целия свят сияе гледката на Бога, който също търси човека и, намирайки го, му изпраща Своя Дух.

Преди появата на ученията на Иисус, кулминацията на които стана денят Петдесетница, догматите, предшестващи религията, не признаваха на жените никакви или почти никакви духовни права. След Петдесетница жената зае в братството на Царството равно положение с мъжа. Сред сто и двадесетте човека, удостоени с особения духовен пришълец, имаше много вярващи жени, в равна степен споделящи това благословение с мъжете. Мъжът повече не може да претендира за изключителното право над отслужването на религиозната служба. Фарисеят можеше да продължава да благодари на Бога за това, че не се е "родил жена, прокажен или езичник", но сред последователите на Иисус жената беше завинаги освободена от каквато и да е религиозна дискриминация, основана на расовите различия, културните особености, социалната каста или предубеденото отношение към женския пол. Не е чудно, че тези вярващи в новата религия възкликваха: "Където е Духът Господен, там е и свободата."

И майката, и братът на Иисус бяха сред тези сто и двадесет вярващи и като членове на тази обща група те получиха и благодатния дар, при това не повече, отколкото техните другари. Земното семейство на Иисус не получи някакъв особен дар. Петдесетница сложи край на всяко особено свещеничество и всевъзможни вярвания в свети семейства.

Преди Петдесетница апостолите се отказваха от много неща заради Иисус. Те пожертваха своите домове, семейства, приятели, светски блага и положение. В деня

remain unmoved in the face of appalling danger, and to challenge the evils of hate and anger by the fearless acts of love and forbearance. Urantia has passed through the ravages of great and destructive wars in its history. All participants in these terrible struggles met with defeat. There was but one victor; there was only one who came out of these embittered struggles with an enhanced reputation — that was Jesus of Nazareth and his gospel of overcoming evil with good. The secret of a better civilization is bound up in the Master's teachings of the brotherhood of man, the good will of love and mutual trust.

194:3.13 (2065.1) Up to Pentecost, religion had revealed only man seeking for God; since Pentecost, man is still searching for God, but there shines out over the world the spectacle of God also seeking for man and sending his spirit to dwell within him when he has found him.

194:3.14 (2065.2) Before the teachings of Jesus which culminated in Pentecost, women had little or no spiritual standing in the tenets of the older religions. After Pentecost, in the brotherhood of the kingdom woman stood before God on an equality with man. Among the one hundred and twenty who received this special visitation of the spirit were many of the women disciples, and they shared these blessings equally with the men believers. No longer can man presume to monopolize the ministry of religious service. The Pharisee might go on thanking God that he was "not born a woman, a leper, or a gentile," but among the followers of Jesus woman has been forever set free from all religious discriminations based on sex. Pentecost obliterated all religious discrimination founded on racial distinction, cultural differences, social caste, or sex prejudice. No wonder these believers in the new religion would cry out, "Where the spirit of the Lord is, there is liberty."

194:3.15 (2065.3) Both the mother and brother of Jesus were present among the one hundred and twenty believers, and as members of this common group of disciples, they also received the outpoured spirit. They received no more of the good gift than did their fellows. No special gift was bestowed upon the members of Jesus' earthly family. Pentecost marked the end of special priesthoods and all belief in sacred families.

194:3.16 (2065.4) Before Pentecost the apostles had given up much for Jesus. They had sacrificed their homes, families, friends, worldly goods, and positions. At Pentecost they gave themselves to

Петдесетница те посветиха себе си на Бога и Отецът заедно със Сина направи ответната крачка, отдавайки Себе Си на хората, изпращайки Своя общ Дух, за да пребивава Той в човека. В основата на този опит – опита от загубата на своето "аз" и от придобиването на Духа – беше не душевното вълнение, а разумното подчинение на чуждата воля и безрезервното самопожертване.

God, and the Father and the Son responded by giving themselves to man — sending their spirits to live within men. This experience of losing self and finding the spirit was not one of emotion; it was an act of intelligent self-surrender and unreserved consecration.

Петдесетница беше призив към духовно единение на вярващите в Евангелието. Когато Духът слезе до учениците в Йерусалим, същото стана и във Филаделфия, Александрия и всички други места, където живееха истински вярващите. Буквално вярно е това, че "всички вярващи имаха едно сърце и една душа". Религията на Иисус е най-могъщата и обединяваща сила, известна някога на света.

194:3.17 (2065.5) Pentecost was the call to spiritual unity among gospel believers. When the spirit descended on the disciples at Jerusalem, the same thing happened in Philadelphia, Alexandria, and at all other places where true believers dwelt. It was literally true that "there was but one heart and soul among the multitude of the believers." The religion of Jesus is the most powerful unifying influence the world has ever known.

Денят Петдесетница трябваше да отслаби самонадеяността на индивиди, групи, народи и раси. Именно този дух на самонадеяност създава напрежението, което периодически се проявява в разрушителните войни. Човечеството може да се обедини само за сметка на духовния подход и Духът на Истината е всеобщо духовно влияние в този свят.

194:3.18 (2065.6) Pentecost was designed to lessen the self-assertiveness of individuals, groups, nations, and races. It is this spirit of self-assertiveness which so increases in tension that it periodically breaks loose in destructive wars. Mankind can be unified only by the spiritual approach, and the Spirit of Truth is a world influence which is universal.

Пристигането на Духа на Истината очиства човешкото сърце и води приелия го човек към определяне на целта на живота, подчинена на изпълнението на волята на Бога и благополучието на хората. Материалният дух на егоизма се поглъща от този нов духовен дар на безкористие. Петдесетница означаваше и означава, че историческият Иисус е станал божествен Син на живия опит. Когато пораждана от излелия се Дух радост се усеща осъзнато в човешкия живот, тя укрепва здравето, стимулира разума и става вечен източник на енергия за душата.

194:3.19 (2065.7) The coming of the Spirit of Truth purifies the human heart and leads the recipient to formulate a life purpose single to the will of God and the welfare of men. The material spirit of selfishness has been swallowed up in this new spiritual bestowal of selflessness. Pentecost, then and now, signifies that the Jesus of history has become the divine Son of living experience. The joy of this outpoured spirit, when it is consciously experienced in human life, is a tonic for health, a stimulus for mind, and an unfailing energy for the soul.

Молитвата не беше причина за появата на Духа в деня Петдесетница, но тя изигра голяма роля при определянето на степента на възприятие, отличаваща вярващите индивиди. Молитвата не може да накара божественото сърце да бъде щедро в своите дарове, но много често тя задълбочава и разширява каналите, по които божествените посвещения изтичат към сърцата и душите на тези, които по такъв начин не забравят да поддържат непрекъснато общуване с Твореца чрез искрена молитва и истинско поклонение.

194:3.20 (2065.8) Prayer did not bring the spirit on the day of Pentecost, but it did have much to do with determining the capacity of receptivity which characterized the individual believers. Prayer does not move the divine heart to liberality of bestowal, but it does so often dig out larger and deeper channels wherein the divine bestowals may flow to the hearts and souls of those who thus remember to maintain unbroken communion with their Maker through sincere prayer and true worship.

4. РАННАТА ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА

4. BEGINNINGS OF THE CHRISTIAN CHURCH

Когато Иисус беше толкова внезапно

194:4.1 (2066.1) When Jesus was so suddenly seized

обсебен от враговете и толкова бързо разпънат между двама крадци, неговите апостоли и ученици бяха напълно деморализирани. Мисълта за Учителя – арестуван, свързан, изтезаван и разпънат, беше непоносима даже за апостолите. Те забравиха неговите учения и предупреждения. Може би той действително беше "велик пророк на думи и дела в очите на Бога и целия народ", но едва ли беше този Месия, който, както те се надяваха, ще възстанови Израилското царство.

by his enemies and so quickly crucified between two thieves, his apostles and disciples were completely demoralized. The thought of the Master, arrested, bound, scourged, and crucified, was too much for even the apostles. They forgot his teachings and his warnings. He might, indeed, have been "a prophet mighty in deed and word before God and all the people," but he could hardly be the Messiah they had hoped would restore the kingdom of Israel.

След това настъпва възкресението на Иисус, с неговото освобождаване от отчаянието и възвръщането на вярата в божествеността на Учителя. Отново и отново те го виждат и разговарят с него и той ги води на Елеон, където се прощава с тях и им казва, че отива при Отеца. Той им повелява да останат в Йерусалим дотогава, докато не бъдат надарени със сила – докато не пристигне Духът на Истината. И в деня Петдесетница пристига този нов Учител и те веднага отиват да проповядват своето Евангелие с нови сили. Те са смели и решителни последователи на живия Господ, а не на мъртвия и победен вожд. Учителят живее в сърцата на тези евангелисти. Бог не е отвлечена представа в тяхното съзнание – той е станал живо присъствие в техните души.

194:4.2 (2066.2) Then comes the resurrection, with its deliverance from despair and the return of their faith in the Master's divinity. Again and again they see him and talk with him, and he takes them out on Olivet, where he bids them farewell and tells them he is going back to the Father. He has told them to tarry in Jerusalem until they are endowed with power — until the Spirit of Truth shall come. And on the day of Pentecost this new teacher comes, and they go out at once to preach their gospel with new power. They are the bold and courageous followers of a living Lord, not a dead and defeated leader. The Master lives in the hearts of these evangelists; God is not a doctrine in their minds; he has become a living presence in their souls.

"Ден след ден те продължаваха с упорство и съгласие да учат в храма и да разчупват хляба в дома си. Радостно и единодушно приемаха те своята храна, прославяйки Бога и благославяйки всеки човек. Всички те бяха изпълнени с дух и смело говореха, възвестявайки Божието слово. И в сърцето на всички повярвали имаше едно сърце и една душа; никой нищо от своето имущество не наричаше свое собствено и всичко им беше общо."

194:4.3 (2066.3) "Day by day they continued steadfastly and with one accord in the temple and breaking bread at home. They took their food with gladness and singleness of heart, praising God and having favor with all the people. They were all filled with the spirit, and they spoke the word of God with boldness. And the multitudes of those who believed were of one heart and soul; and not one of them said that aught of the things which he possessed was his own, and they had all things in common."

Какво се случи с тези хора, на които Иисус повели да отидат в света с проповед на Евангелието за Царството – бащинството на Бога и братството между хората? В тях се появява ново Евангелие; те горят с огъня на новия опит; те са изпълнени с нова духовна енергия. Внезапно тяхна главна проповед става завръщането на възкръсналия Христос: "Иисус Назарянин – човекът, когото Бог благослови със знамения и чудеса; него, отдадения на вас според намерението и предвиждането Божие, вие разпънахте и убихте. Така Бог изпълни това, което предрече с устата на всички пророци. Бог възкреси този Иисус. Бог беше направил Иисус и Господ и Христос. Възнесен от дясната страна на Бога и получил от Отеца обещания дух, той изля това, което виждате и чувате. Покайте се, за да бъдат простени греховете ви и за да

194:4.4 (2066.4) What has happened to these men whom Jesus had ordained to go forth preaching the gospel of the kingdom, the fatherhood of God and the brotherhood of man? They have a new gospel; they are on fire with a new experience; they are filled with a new spiritual energy. Their message has suddenly shifted to the proclamation of the risen Christ: "Jesus of Nazareth, a man God approved by mighty works and wonders; him, being delivered up by the determinate counsel and foreknowledge of God, you did crucify and slay. The things which God foreshadowed by the mouth of all the prophets, he thus fulfilled. This Jesus did God raise up. God has made him both Lord and Christ. Being, by the right hand of God, exalted and having received from the Father the promise of the spirit, he has poured forth this which you see and hear. Repent, that your sins may be blotted out; that the Father may send the Christ,

изпрати Отецът избрания за вас Христос – този Иисус, който трябва да остане на небесата до възстановяването на всичко съществуващо.”

who has been appointed for you, even Jesus, whom the heaven must receive until the times of the restoration of all things.”

Евангелието на Царството – посланието на Иисус, внезапно се превърна в Евангелието за Господ Иисус Христос. Сега те възвестяваха фактите от неговия живот, смърт и възкресение и проповядваха надеждата за скорошното му завръщане в този свят за завършване на труда, който беше започнал. Така учението на вярващите беше свързано с изложение на фактите от първото пришествие на Иисус и с проповядването на надеждите за неговото второ пришествие, което – както те предполагаха – ги очакваше в най-близко бъдеще.

194:4.5 (2066.5) The gospel of the kingdom, the message of Jesus, had been suddenly changed into the gospel of the Lord Jesus Christ. They now proclaimed the facts of his life, death, and resurrection and preached the hope of his speedy return to this world to finish the work he began. Thus the message of the early believers had to do with preaching about the facts of his first coming and with teaching the hope of his second coming, an event which they deemed to be very near at hand.

Скоро символ на вярата в бързо формиращата се църква стана Христос. Иисус е жив; той умря за хората; той отдаде духа; той се връща отново. Иисус живееше във всяка тяхна мисъл и определяше всичките им нови представи за Бога и за всичко останало. Новото учение за това, че “Бог е Баща на Господ Иисус”, дотолкова ги въодушевяваше, че те забравиха за старото откровение – „Бог е любящ Баща на всички хора”, даже на всеки един човек. Действително, тези ранни общини на вярващите станаха възхитителна демонстрация на братска любов и безпримерна доброжелателност, но това беше приятелствоо на вярващите в Иисус, а не другарството на събратята от едно семейство – Царството на небесния Баща. Източник на тяхната доброжелателност беше любовта, пораждана от представата за посвещението на Иисус, а не осъзнаването на братството на смъртния човек. При все това те бяха изпълнени с радост, а техният живот беше толкова нов и удивителен, че всички хора се хвърлиха към техните учения за Иисус. Те направиха огромната грешка вместо Евангелието за Царството да използват живия пояснителен коментар към него, но даже това представляваше най-великата религия, която хората бяха познавали.

194:4.6 (2067.1) Christ was about to become the creed of the rapidly forming church. Jesus lives; he died for men; he gave the spirit; he is coming again. Jesus filled all their thoughts and determined all their new concept of God and everything else. They were too much enthused over the new doctrine that “God is the Father of the Lord Jesus” to be concerned with the old message that “God is the loving Father of all men,” even of every single individual. True, a marvelous manifestation of brotherly love and unexampled good will did spring up in these early communities of believers. But it was a fellowship of believers in Jesus, not a fellowship of brothers in the family kingdom of the Father in heaven. Their good will arose from the love born of the concept of Jesus’ bestowal and not from the recognition of the brotherhood of mortal man. Nevertheless, they were filled with joy, and they lived such new and unique lives that all men were attracted to their teachings about Jesus. They made the great mistake of using the living and illustrative commentary on the gospel of the kingdom for that gospel, but even that represented the greatest religion mankind had ever known.

Беше очевидно, че в света се появява ново братство. “Тези, които повярваха, твърдо се придържаха към апостолските учения, общуваха един с друг, заедно разчупваха хляба и заедно се молеха.” Те се наричаха един другиго братя и сестри; те се поздравяваха със свята целувка; те помагаха на бедните. Това беше братство на живота и вярата. Тяхната общност се основаваше не на заповеди, а на желанието да делят материалните блага с други вярващи. Те бяха уверени в това, че Иисус ще се върне, докато е живо тяхното поколение, за да завърши установяването на Царството на Отеца. Това

194:4.7 (2067.2) Unmistakably, a new fellowship was arising in the world. “The multitude who believed continued steadfastly in the apostles’ teaching and fellowship, in the breaking of bread, and in prayers.” They called each other brother and sister; they greeted one another with a holy kiss; they ministered to the poor. It was a fellowship of living as well as of worship. They were not communal by decree but by the desire to share their goods with their fellow believers. They confidently expected that Jesus would return to complete the establishment of the Father’s kingdom during their generation. This spontaneous sharing of earthly possessions was not a direct

доброволно колективно използване на земните блага нямаше пряко отношение към ученията на Иисус. То се появи поради абсолютната увереност на тези мъже и жени, че Иисус може да се върне във всеки момент, за да завърши създаването на Царството. Но крайните резултати от този благонамерен експеримент – безразсъдната братска любов, бяха катастрофални и донесоха страдания. Хиляди искрено вярващи продадоха своята собственост и се избавиха от цялата недвижимост и другото доходно имущество. С времето намаляващите средства на християните с техния принцип на равно разпределение *свършиха* — но техният свят продължи да съществува. Скоро вярващите от Антиохия вече събираха средства за спасяване на вярващите в Йерусалим от гладна смърт.

feature of Jesus' teaching; it came about because these men and women so sincerely and so confidently believed that he was to return any day to finish his work and to consummate the kingdom. But the final results of this well-meant experiment in thoughtless brotherly love were disastrous and sorrow-breeding. Thousands of earnest believers sold their property and disposed of all their capital goods and other productive assets. With the passing of time, the dwindling resources of Christian "equal-sharing" came to an *end* — but the world did not. Very soon the believers at Antioch were taking up a collection to keep their fellow believers at Jerusalem from starving.

В тези дни те празнуваха Господнята вечеря така, както тя беше установена; това означава, че те се събираха на обща трапеза в духа на другарството и се причестяваха в края на трапезата.

194:4.8 (2067.3) In these days they celebrated the Lord's Supper after the manner of its establishment; that is, they assembled for a social meal of good fellowship and partook of the sacrament at the end of the meal.

В началото те кръщаваха в името на Иисус; изминаха почти двадесет години преди те да започнат да кръщават "в името на Бащата, Сина и Светия Дух". За встъпването в братството на вярващите беше достатъчно само едно кръщение. Те все още нямаха организация; то представляваше просто братството на Иисус.

194:4.9 (2067.4) At first they baptized in the name of Jesus; it was almost twenty years before they began to baptize in "the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit." Baptism was all that was required for admission into the fellowship of believers. They had no organization as yet; it was simply the Jesus brotherhood.

Тази изповядваща Иисус секта бързо растеше и садукеите отново ú обърнаха своето внимание. Фарисеите малко ги безпокоеше такава ситуация, виждайки, че нито едно от тези учения на християните никак не противоречеше на съблюдаването на юдейските закони, но садукеите започнаха да хвърлят водачите на тези секти зад решетките. Това продължи дотогава, докато те не приеха съвета на един от водещите равини – Гамалиил, който каза: "Отстъпете от тези хора и ги оставете на мира, защото ако това е начинание или дело на хората, то ще бъде разрушено; но ако то е на Бога, вие няма да можете да ги победите, колкото и да се борите срещу Бога." Те решиха да последват съвета на Гамалиил и в Йерусалим се възцари мир и покой, което се съпровождаше с бързо разпространение на новото Евангелие за Иисус.

194:4.10 (2067.5) This Jesus sect was growing rapidly, and once more the Sadducees took notice of them. The Pharisees were little bothered about the situation, seeing that none of the teachings in any way interfered with the observance of the Jewish laws. But the Sadducees began to put the leaders of the Jesus sect in jail until they were prevailed upon to accept the counsel of one of the leading rabbis, Gamaliel, who advised them: "Refrain from these men and let them alone, for if this counsel or this work is of men, it will be overthrown; but if it is of God, you will not be able to overthrow them, lest haply you be found even to be fighting against God." They decided to follow Gamaliel's counsel, and there ensued a time of peace and quiet in Jerusalem, during which the new gospel about Jesus spread rapidly.

Делата в Йерусалим вървяха добре чак до появата тук на голям брой александрийски гърци. Пристигайки в Йерусалим, двамата ученици на Родан обърнаха във вярата много натурализирани гърци. Сред техните първи новообърнати бяха Стефан и Варнава. Тези способни гърци гледаха малко по-иначе на

194:4.11 (2068.1) And so all went well in Jerusalem until the time of the coming of the Greeks in large numbers from Alexandria. Two of the pupils of Rodan arrived in Jerusalem and made many converts from among the Hellenists. Among their early converts were Stephen and Barnabas. These able Greeks did not so much have the

света и не толкова строго съблюдаваха изискванията на юдейското вероизповедание и друга обредност. Именно действията на тези гръцки вярващи сложиха край на мирните отношения на братството на Иисус с фарисеите и садукеите. Стефан и неговият гръцки съратник се опитваха да проповядват така, както учеше Иисус, което веднага доведе до сблъсък с юдейските управници. Когато в една от своите публични проповеди Стефан премина към неугодни за тях разсъждения, те отхвърлиха всички съдебни формалности и веднага го пребиха с камъни до смърт.

Така Стефан, главата на гръцката колония на йерусалимските вярващи, стана първият мъченик на новата религия, което послужи като непосредствена причина за създаването на раннохристиянската църква. Тази нова криза доведе до разбирането, че вярващите не могат да продължават своето съществуване като секта в рамките на юдаизма. Те единодушно решиха да се отделят от невярващите и месец след смъртта на Стефан под ръководството на Петър беше създадена йерусалимската църква, официален глава на която стана братът на Иисус – Яков.

И тогава юдеите стовариха върху тях нова, безпощадна вълна на гонения, така че активните учители на новата религия на Иисус – наречена по-късно в Антиохия християнство – отидоха до всички краища на империята, възвестявайки Иисус. До появата на Павел разпространението на християнството беше в ръцете на гърците; и тези първи мисионери, а след това и следващите, следваха пътя, изминат в миналите времена от Александър – през Газа и Тир до Антиохия и по-нататък – през Мала Азия до Македония, а оттам – в Рим и най-отдалечените части на империята.

Jewish viewpoint, and they did not so well conform to the Jewish mode of worship and other ceremonial practices. And it was the doings of these Greek believers that terminated the peaceful relations between the Jesus brotherhood and the Pharisees and Sadducees. Stephen and his Greek associate began to preach more as Jesus taught, and this brought them into immediate conflict with the Jewish rulers. In one of Stephen's public sermons, when he reached the objectionable part of the discourse, they dispensed with all formalities of trial and proceeded to stone him to death on the spot.

194:4.12 (2068.2) Stephen, the leader of the Greek colony of Jesus' believers in Jerusalem, thus became the first martyr to the new faith and the specific cause for the formal organization of the early Christian church. This new crisis was met by the recognition that believers could not longer go on as a sect within the Jewish faith. They all agreed that they must separate themselves from unbelievers; and within one month from the death of Stephen the church at Jerusalem had been organized under the leadership of Peter, and James the brother of Jesus had been installed as its titular head.

194:4.13 (2068.3) And then broke out the new and relentless persecutions by the Jews, so that the active teachers of the new religion about Jesus, which subsequently at Antioch was called Christianity, went forth to the ends of the empire proclaiming Jesus. In carrying this message, before the time of Paul the leadership was in Greek hands; and these first missionaries, as also the later ones, followed the path of Alexander's march of former days, going by way of Gaza and Tyre to Antioch and then over Asia Minor to Macedonia, then on to Rome and to the uttermost parts of the empire.

Документ 195. След Петдесетница

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 195. СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

Секции

Въведение
1. Влиянието на гърците
2. Римското влияние
3. Под властта на римската империя
4. Европейският мрак на мракобесието
5. Проблемът на съвременността
6. Материализмът
7. Уязвимостта на материализма
8. Секуларният тоталитаризъм
9. Проблемът на християнството
10. Бъдещето

PAPER 195 AFTER PENTECOST

SECTIONS

Introduction
1. Influence of the Greeks
2. The Roman Influence
3. Under the Roman Empire
4. The European Dark Ages
5. The Modern Problem
6. Materialism
7. The Vulnerability of Materialism
8. Secular Totalitarianism
9. Christianity's Problem
10. The Future

Въведение

Проповедта на Петър в деня на Петдесетница определи стратегията и плановете на повечето апостоли в тяхната дейност, свързана с възвестяването на Евангелието на Царството. Петър беше истинският основател на християнската църква; Павел предаде християнството на езичниците, а гръцките вярващи запознаха с него цялата Римска империя.

Макар и сковани от традициите и поробени от духовенството, юдеите като народ не поискаха да приемат нито Евангелието на Иисус за бащинството на Бога и братството между хората, нито проповедта на Петър и Павел за възкресяването и възнесението на Христа, положила началото на християнството; останалата част от Римската империя се оказа възприемчива към формиращите се християнски доктрини. В това време западната цивилизация се отличаваше с интелектуалност, умора от войни и крайно

INTRODUCTION

195:0.1 (2069.1) THE results of Peter's preaching on the day of Pentecost were such as to decide the future policies, and to determine the plans, of the majority of the apostles in their efforts to proclaim the gospel of the kingdom. Peter was the real founder of the Christian church; Paul carried the Christian message to the gentiles, and the Greek believers carried it to the whole Roman Empire.

195:0.2 (2069.2) Although the tradition-bound and priest-ridden Hebrews, as a people, refused to accept either Jesus' gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man or Peter's and Paul's proclamation of the resurrection and ascension of Christ (subsequent Christianity), the rest of the Roman Empire was found to be receptive to the evolving Christian teachings. Western civilization was at this time intellectual, war weary, and thoroughly skeptical of all existing religions and universe philosophies. The peoples of the Western world, the beneficiaries of Greek

скептично отношение към всички съществуващи религии и вселенски философии. Народите на западния свят, изпитали върху себе си благотворното влияние на гръцката култура, почитаха традициите на своето велико минало. Те можеха да видят резултатите от великите дела във философията, изкуството, литературата и прогреса в политиката. Но при всички тези постижения на тях не им достигаше религия, която би удовлетворявала душата. Техните духовни стремежи оставаха неудовлетворени.

culture, had a revered tradition of a great past. They could contemplate the inheritance of great accomplishments in philosophy, art, literature, and political progress. But with all these achievements they had no soul-satisfying religion. Their spiritual longings remained unsatisfied.

Именно на такава сцена на човешкото общество внезапно се появиха ученията на Иисус, обвити в проповедта на християнството, и на изгладнелите сърца на западните народи беше представен нов тип живот. Такова положение веднага доведе до сблъсък предишните религиозни обичаи с новата християнизирана версия на проповедта на Иисус, обърната към света. Подобни конфликти или завършват с убедителна победа на новото над старото, или с един или друг *компромис.* Както е видно от историята, в дадения случай борбата завърши с компромис. Християнството се опитваше да обхване твърде много, за да може някой народ да усвои неговите идеи за едно или две поколения. То не беше прост духовен призив, подобен на този, с който се обръщаше към човешките души Иисус; от самото начало то зае решителна позиция по въпросите на религиозните ритуали, образованието, магията, медицината, изкуството, литературата, законността, управлението, морала, взаимоотношенията между половете, полигамията и в по-малка степен даже робството. Християнството се появи не просто като нова религия – не като нещо такова, което очакваше цялата Римска империя и Изтокът, а като *нов тип човешко общество.* И като такава претенция то бързо доведе до социално-нравствен сблъсък на епохите. Идеалите на Иисус, по новому осмислени от гръцката философия и социализирани в християнството, отправиха смело предизвикателство към традициите на човечеството, заключени в етиката, морала и религиите на западната цивилизация.

195:0.3 (2069.3) Upon such a stage of human society the teachings of Jesus, embraced in the Christian message, were suddenly thrust. A new order of living was thus presented to the hungry hearts of these Western peoples. This situation meant immediate conflict between the older religious practices and the new Christianized version of Jesus' message to the world. Such a conflict must result in either decided victory for the new or for the old or in some degree of *compromise.* History shows that the struggle ended in compromise. Christianity presumed to embrace too much for any one people to assimilate in one or two generations. It was not a simple spiritual appeal, such as Jesus had presented to the souls of men; it early struck a decided attitude on religious rituals, education, magic, medicine, art, literature, law, government, morals, sex regulation, polygamy, and, in limited degree, even slavery. Christianity came not merely as a new religion — something all the Roman Empire and all the Orient were waiting for — but as a *new order of human society.* And as such a pretension it quickly precipitated the social-moral clash of the ages. The ideals of Jesus, as they were reinterpreted by Greek philosophy and socialized in Christianity, now boldly challenged the traditions of the human race embodied in the ethics, morality, and religions of Western civilization.

Отначало християнството придоби новообърнати само в низшите социални и икономически слоеве. Но вече към края на втори век най-добрите представители на гръко-римската култура все по-често се обръщаха към новия тип християнска вяра – новата представа за смисъла на живота и целта на битието.

195:0.4 (2069.4) At first, Christianity won as converts only the lower social and economic strata. But by the beginning of the second century the very best of Greco-Roman culture was increasingly turning to this new order of Christian belief, this new concept of the purpose of living and the goal of existence.

По какъв начин това появило се сред евреите учение, претърпявайки практически пълно поражение в родината си, толкова бързо

195:0.5 (2070.1) How did this new message of Jewish origin, which had almost failed in the land of its birth, so quickly and effectively capture the very

и успешно завоюва най-добрите умове на Римската империя? Победата на християнството над философските религии и мистерийни култове се обясняваше със следните фактори:

1. Организация. Павел беше велик организатор и неговите последователи запазиха зададения им темп.

2. Християнството беше подложено на всестранна елинизация. То събра в себе си висшите постижения на гръцката философия, както и всичко най-добро от юдейската теология.

3. Но преди всичко то заключаваше в себе си новия велик *идеал* – ехото от посвещенческия живот на Иисус и отражението от неговата проповед за спасение за цялото човечество.

4. Християнските водачи бяха готови да направят такива компромиси с митраизма, които биха позволили да завоюват най-добрите му привърженици на страната на антиохийския култ.

5. По такъв начин следващите, а след това и по-късните поколения християнски водачи правеха такива нови отстъпки на езичеството, че даже и римският император Константин прие новата религия.

Но християните направиха хитра сделка с езичниците, приемайки ритуалните церемонии на езичниците и принуждавайки ги да приемат елинизираната версия на християнството на Павел. Сделката с езичниците беше по-удачна, отколкото с митраистите, но даже съглашението с привържениците на култа на Митра ги правеше по-скоро победители, отколкото победени, тъй като им се отдаде да отстранят скандалната безнравственост, точно както и многобройните други заслужаващи порицание ритуали, присъщи на персийската мистерия.

Разумно или не, но ранните християнски водачи съзнателно жертваха *идеалите* на Иисус в опита си да съхранят и укрепят много от неговите *идеи.* И те постигнаха необикновени успехи. Но не се съмнявайте – тези принесени в жертва идеали на Учителя както преди са скрити в неговото Евангелие и някога с пълна сила ще заявят за себе си на света!

Вследствие на това поезичване на християнството старото удържа над новото много незначителни победи от ритуален характер, докато християнството се сдоби с превъзходство в следното:

1. Беше установен нов и неизменно по-

best minds of the Roman Empire? The triumph of Christianity over the philosophic religions and the mystery cults was due to:

195:0.6 (2070.2) 1. Organization. Paul was a great organizer and his successors kept up the pace he set.

195:0.7 (2070.3) 2. Christianity was thoroughly Hellenized. It embraced the best in Greek philosophy as well as the cream of Hebrew theology.

195:0.8 (2070.4) 3. But best of all, it contained a new and great *ideal,* the echo of the life bestowal of Jesus and the reflection of his message of salvation for all mankind.

195:0.9 (2070.5) 4. The Christian leaders were willing to make such compromises with Mithraism that the better half of its adherents were won over to the Antioch cult.

195:0.10 (2070.6) 5. Likewise did the next and later generations of Christian leaders make such further compromises with paganism that even the Roman emperor Constantine was won to the new religion.

195:0.11 (2070.7) But the Christians made a shrewd bargain with the pagans in that they adopted the ritualistic pageantry of the pagan while compelling the pagan to accept the Hellenized version of Pauline Christianity. They made a better bargain with the pagans than they did with the Mithraic cult, but even in that earlier compromise they came off more than conquerors in that they succeeded in eliminating the gross immoralities and also numerous other reprehensible practices of the Persian mystery.

195:0.12 (2070.8) Wisely or unwisely, these early leaders of Christianity deliberately compromised the *ideals* of Jesus in an effort to save and further many of his *ideas.* And they were eminently successful. But mistake not! these compromised ideals of the Master are still latent in his gospel, and they will eventually assert their full power upon the world.

195:0.13 (2070.9) By this paganization of Christianity the old order won many minor victories of a ritualistic nature, but the Christians gained the ascendancy in that:

195:0.14 (2070.10) 1. A new and enormously higher

висок критерий за човешка нравственост.

2. Светът получи нова и крайно разширена представа за Бога.

3. Надеждата за безсмъртие стана едно от твърденията на една призната религия.

4. Изгладнялата човешка душа получи Иисус Назарянин.

Много от великите истини, на които учеше Иисус, бяха почти загубени в тези ранни компромиси, но те както преди се таят в религиите на атеистичното християнство, което на свой ред беше предложената от Павел версия на живота и ученията на Сина Човешки. И още преди своя компромис с езичеството християнството претърпя всестранна елинизация. Християнството на мнозина се дължи на гърците. Именно египетският грък толкова смело се изправи в защита на своите възгледи в Никея и толкова безстрашно отправи предизвикателство към събралите се, че те не посмяха да изкривят представата за същността на Иисус в такава степен, че да може неподправената истина за неговото посвещение да се окаже в опасност да бъде изгубена за света. Този грък се наричаше Атанасий и ако не бяха красноречието и логиката на този вярващ, доводите на Арий биха взели връх.

note in human morals was struck.

195:0.15 (2070.11) 2. A new and greatly enlarged concept of God was given to the world.

195:0.16 (2070.12) 3. The hope of immortality became a part of the assurance of a recognized religion.

195:0.17 (2070.13) 4. Jesus of Nazareth was given to man's hungry soul.

195:0.18 (2070.14) Many of the great truths taught by Jesus were almost lost in these early compromises, but they yet slumber in this religion of paganized Christianity, which was in turn the Pauline version of the life and teachings of the Son of Man. And Christianity, even before it was paganized, was first thoroughly Hellenized. Christianity owes much, very much, to the Greeks. It was a Greek, from Egypt, who so bravely stood up at Nicaea and so fearlessly challenged this assembly that it dared not so obscure the concept of the nature of Jesus that the real truth of his bestowal might have been in danger of being lost to the world. This Greek's name was Athanasius, and but for the eloquence and the logic of this believer, the persuasions of Arius would have triumphed.

1. ВЛИЯНИЕТО НА ГЪРЦИТЕ

Елинизацията на християнството започна в този паметен ден, когато апостол Павел застана пред съвета на Аеропага в Атина и разказа на атиняните за "незнайния Бог". Тук, в сенките на Акропола, римският гражданин възвести на тези гърци своята версия за новата религия, която се зароди в юдейската земя Галилея. Имаше удивително много общо между гръцката философия и ученията на Иисус. Те имаха еднаква задача – и едната, и другата си поставяха за цел *появата на индивида.* Гърците се стремяха към поява социална и политическа, Иисус – към нравствена и духовна. Гърците учеха на интелектуално свободомислие, водещо към политическа свобода; Иисус учеше на духовно свободомислие, водещо към религиозна свобода. В своята съвкупност тези две идеи образуваха нова могъща харта на човешката свобода, станала предвестник на социалната, политическа и духовна свобода.

Християнството се появи и удържа победа над всички други конкуриращи религии основно по силата на два фактора:

1. Гръцкият разум беше готов да заимства

1. INFLUENCE OF THE GREEKS

195:1.1 (2071.1) The Hellenization of Christianity started in earnest on that eventful day when the Apostle Paul stood before the council of the Areopagus in Athens and told the Athenians about "the Unknown God." There, under the shadow of the Acropolis, this Roman citizen proclaimed to these Greeks his version of the new religion which had taken origin in the Jewish land of Galilee. And there was something strangely alike in Greek philosophy and many of the teachings of Jesus. They had a common goal — both aimed at the *emergence of the individual.* The Greek, at social and political emergence; Jesus, at moral and spiritual emergence. The Greek taught intellectual liberalism leading to political freedom; Jesus taught spiritual liberalism leading to religious liberty. These two ideas put together constituted a new and mighty charter for human freedom; they presaged man's social, political, and spiritual liberty.

195:1.2 (2071.2) Christianity came into existence and triumphed over all contending religions primarily because of two things:

195:1.3 (2071.3) 1. The Greek mind was willing to

нови и благотворни идеи, даже ако те изхождаха от юдеите.

2. Павел и неговите последователи бяха готови да правят отстъпки, които обаче се отличаваха с ловкост и прозорливост; те бяха майстори на теологичния компромис.

По времето, когато Павел смело излезе в Атина с проповедта "Христос и неговата смърт на кръста", гърците изпитваха духовен глад; те се интересуваха от духовната истина и действително я търсеха. Никога не забравяйте, че отначало римляните се бореха с християнството, докато гърците го приеха и именно гърците впоследствие буквално заставиха римляните да приемат тази нова религия в изменен към това време вид като съставна част от гръцката култура.

Гърците се покланяха на красотата, юдеите – на светостта, но и двата народа обичаха истината. Векове наред гърците размишляваха и искрено спореха за всички човешки проблеми – социални, икономически, политически и философски, с изключение на религията. Малцина от гърците обръщаха голямо внимание на религията; те не приемаха сериозно даже своята собствена религия. Векове наред юдеите пренебрегваха всички области на мисълта освен религията, на която отделяха своето внимание. Те се отнасяха към религията си много сериозно, прекалено сериозно. Озареният от откровенията на Иисус, обединен от многовековния опит интелектуални постижения на тези два народа, стана сега движеща сила на новия тип човешко общество и в известна степен – нов тип религиозно учение и религиозна практика.

След като Александър разпространи елинистичната цивилизация по целия близкоизточен свят, влиянието на гръцката култура вече обхвана земите от западното Средиземноморие. На гърците напълно им стигаше собствената религия и политика, докато те оставаха в своите неголеми градове-държави. Но когато македонският цар реши да превърне Гърция в империя, простираща се от Адриатика до Инд, възникнаха проблеми. Нивото на гръцкото изкуство и философия отговаряше на изискванията на имперската експанзия, което не може да се каже за политическото управление на гърците или тяхната религия. След като градът-държава Гърция се разрасна до размерите на империя, техните доста провинциални богове започнаха да изглеждат малко странни. Гърците действително търсеха *единен Бог* – по-велик, по-добър Бог, – когато до тях достигна християнизираната версия на древната юдейска религия.

borrow new and good ideas even from the Jews.

195:1.4 (2071.4) 2. Paul and his successors were willing but shrewd and sagacious compromisers; they were keen theologic traders.

195:1.5 (2071.5) At the time Paul stood up in Athens preaching "Christ and Him Crucified," the Greeks were spiritually hungry; they were inquiring, interested, and actually looking for spiritual truth. Never forget that at first the Romans fought Christianity, while the Greeks embraced it, and that it was the Greeks who literally forced the Romans subsequently to accept this new religion, as then modified, as a part of Greek culture.

195:1.6 (2071.6) The Greek revered beauty, the Jew holiness, but both peoples loved truth. For centuries the Greek had seriously thought and earnestly debated about all human problems — social, economic, political, and philosophic — except religion. Few Greeks had paid much attention to religion; they did not take even their own religion very seriously. For centuries the Jews had neglected these other fields of thought while they devoted their minds to religion. They took their religion very seriously, too seriously. As illuminated by the content of Jesus' message, the united product of the centuries of the thought of these two peoples now became the driving power of a new order of human society and, to a certain extent, of a new order of human religious belief and practice.

195:1.7 (2071.7) The influence of Greek culture had already penetrated the lands of the western Mediterranean when Alexander spread Hellenistic civilization over the near-Eastern world. The Greeks did very well with their religion and their politics as long as they lived in small city-states, but when the Macedonian king dared to expand Greece into an empire, stretching from the Adriatic to the Indus, trouble began. The art and philosophy of Greece were fully equal to the task of imperial expansion, but not so with Greek political administration or religion. After the city-states of Greece had expanded into empire, their rather parochial gods seemed a little queer. The Greeks were really searching for *one God,* a greater and better God, when the Christianized version of the older Jewish religion came to them.

Елинизираната империя като такава не можа да се запази. Тя както преди оказваше културно влияние, но тя оцеля, след като си осигури от Запада политическия гений на римляните, тяхното изкуство да управляват империя, а от Изтока – религията с нейния единен Бог, притежаващ достойно за империя величие.

195:1.8 (2072.1) The Hellenistic Empire, as such, could not endure. Its cultural sway continued on, but it endured only after securing from the West the Roman political genius for empire administration and after obtaining from the East a religion whose one God possessed empire dignity.

В първи век след Христа периодът на най-голям разцвет на елинизираната култура беше вече в регрес; започна нейният упадък; макар че образоваността се повишаваше, тя все по-рядко биваше белязана с печата на таланта. Именно в това време идеите и идеалите на Иисус, частично заключени в християнството, внесоха своя принос в спасението на гръцката култура и наука.

195:1.9 (2072.2) In the first century after Christ, Hellenistic culture had already attained its highest levels; its retrogression had begun; learning was advancing but genius was declining. It was at this very time that the ideas and ideals of Jesus, which were partially embodied in Christianity, became a part of the salvage of Greek culture and learning.

Александър покоряваше на Изток с културния дар на гръцката цивилизация; Павел щурмува Запада с християнската версия на евангелието на Иисус. И където и на Запад да победеше гръцката култура, там пускаше своите корени елинизираното християнство.

195:1.10 (2072.3) Alexander had charged on the East with the cultural gift of the civilization of Greece; Paul assaulted the West with the Christian version of the gospel of Jesus. And wherever the Greek culture prevailed throughout the West, there Hellenized Christianity took root.

Макар че източната версия на проповедта на Иисус запазваше голяма вярност към неговите учения, тя продължаваше да следва безкомпромисното отношение на Абнер. По своите успехи тя винаги отстъпваше на елинизираната версия и в резултат се разтвори в исляма.

195:1.11 (2072.4) The Eastern version of the message of Jesus, notwithstanding that it remained more true to his teachings, continued to follow the uncompromising attitude of Abner. It never progressed as did the Hellenized version and was eventually lost in the Islamic movement.

2. РИМСКОТО ВЛИЯНИЕ

2. THE ROMAN INFLUENCE

Римляните завзеха от гърците цялата тяхна култура, заменяйки жребия на представителната форма на управление. И скоро тази промяна стана благоприятна почва за християнството в този смисъл, че Рим запозна целия западен свят с новата търпимост към необичайните езици, народи и даже религии.

195:2.1 (2072.5) The Romans bodily took over Greek culture, putting representative government in the place of government by lot. And presently this change favored Christianity in that Rome brought into the whole Western world a new tolerance for strange languages, peoples, and even religions.

Ранните преследвания на християните в Рим в голяма степен се обясняваха само с едно обстоятелство – неудачното използване в тяхната проповед на думата “царство”. Римляните се отнасяха снизходително към най-различни религии, но не допускаха нищо, което да напомня политическо съперничество. Затова когато тези гонения, причина за които основно бяха недоразуменията, се прекратиха, се откри широко поле за религиозна пропагадна. Римляните ги интересуваше политическото управление; тях еднакво малко ги безпокоеше както изкуството, така и религията, и те с рядка търпимост се отнасяха и към едното, и към другото.

195:2.2 (2072.6) Much of the early persecution of Christians in Rome was due solely to their unfortunate use of the term “kingdom” in their preaching. The Romans were tolerant of any and all religions but very resentful of anything that savored of political rivalry. And so, when these early persecutions, due so largely to misunderstanding, died out, the field for religious propaganda was wide open. The Roman was interested in political administration; he cared little for either art or religion, but he was unusually tolerant of both.

Източният закон се отличаваше с

195:2.3 (2072.7) Oriental law was stern and arbitrary;

жестокост и произвол, гръцкият закон се отличаваше с изменчивост и естетизъм; римският закон се отличаваше с величественост и внушаваше уважение. Римското образование възпитаваше безпрецедентна и непоколебима преданост. Древните римляни бяха политически предани и във висша степен самоотвержени индивиди. Те бяха честни, усърдни, верни на своите идеали, но нямаха религия, достойна за това название. Не е чудно, че на гръцките учители се отдаде да ги убедят да приемат християнството на Павел.

Greek law was fluid and artistic; Roman law was dignified and respect-breeding. Roman education bred an unheard-of and stolid loyalty. The early Romans were politically devoted and sublimely consecrated individuals. They were honest, zealous, and dedicated to their ideals, but without a religion worthy of the name. Small wonder that their Greek teachers were able to persuade them to accept Paul's Christianity.

И тези римляни бяха велик народ. Те можеха да управляват Изтока, тъй както можеха да управляват себе си. Такава изключителна честност, преданост и непоколебимо самообладание бяха идеалната почва за приемане и развитие на християнството.

195:2.4 (2072.8) And these Romans were a great people. They could govern the Occident because they did govern themselves. Such unparalleled honesty, devotion, and stalwart self-control was ideal soil for the reception and growth of Christianity.

За тези грърко-римляни беше еднакво лесно да станат такива духовно предани на институционалната църква едва тогава, когато виждаха в нея съперник на държавата. Не притежавайки почти никаква национална философия или собствена култура, Рим прие гръцката култура и смело прие Христос като своя нравствена философия. Християнството се превърна в нравствена култура на Рим, но едва ли в неговата религия като индивидуален опит за духовен растеж на тези, които безразборно приемаха новата вяра. Разбира се, много индивиди действително проникнаха в дълбините на тази държавна религия и придобиха храна за своите души – реалните ценности и тайните значения на тези скрити истини, които се запазиха в елинизираното и паганизирано християнство.

195:2.5 (2072.9) It was easy for these Greco-Romans to become just as spiritually devoted to an institutional church as they were politically devoted to the state. The Romans fought the church only when they feared it as a competitor of the state. Rome, having little national philosophy or native culture, took over Greek culture for its own and boldly adopted Christ as its moral philosophy. Christianity became the moral culture of Rome but hardly its religion in the sense of being the individual experience in spiritual growth of those who embraced the new religion in such a wholesale manner. True, indeed, many individuals did penetrate beneath the surface of all this state religion and found for the nourishment of their souls the real values of the hidden meanings held within the latent truths of Hellenized and paganized Christianity.

Стоиците, с тяхното упорито обръщане към "природата и съзнанието", още по-добре подготвиха целия Рим към приемането на Христос – поне в интелектуален смисъл. По природа и възпитание римляните бяха законници; те почитаха даже законите на природата и сега, в християнството, в законите на природата те видяха законите на Бога. Народът, който даде на света Цицерон и Вергилий, беше готов за елинизираното християнство на Павел.

195:2.6 (2073.1) The Stoic and his sturdy appeal to "nature and conscience" had only the better prepared all Rome to receive Christ, at least in an intellectual sense. The Roman was by nature and training a lawyer; he revered even the laws of nature. And now, in Christianity, he discerned in the laws of nature the laws of God. A people that could produce Cicero and Vergil were ripe for Paul's Hellenized Christianity.

Така тези латинизирани гърци накараха както юдеите, така и християните да изпълнят тяхната религия с религиозно съдържание, да съгласуват нейните идеи и да систематизират нейните идеали, да приспособят религиозните обичаи към съвременния живот. Огромна помощ във всичко оказа преводът на гръцки език на свещените книги на юдеите, както и последващата поява на гръцкия превод на Новия Завет.

195:2.7 (2073.2) And so did these Romanized Greeks force both Jews and Christians to philosophize their religion, to co-ordinate its ideas and systematize its ideals, to adapt religious practices to the existing current of life. And all this was enormously helped by translation of the Hebrew scriptures into Greek and by the later recording of the New Testament in the Greek tongue.

За разлика от евреите и много други народи, гърците вече отдавна с известна доза условност вярваха в безсмъртието, в някакъв живот след смъртта, а доколкото в това се заключаваше самото същество на ученията на Иисус, християнството не можа да не окаже върху тях голямо притегателно въздействие.

Цял ред културни завоевания на гърците и политическите победи на римляните обединиха Средиземноморието в една империя с един език и единна култура и подготвиха западния свят за единия Бог. Юдаизмът можеше да предложи такъв Бог, но юдаизмът беше неприемлив като религия за тези латинизирани гърци. Филон помогна на някои от тях да смекчат своите възражения, но християнството им разкри по-добра представа за Бога и те с готовност я приеха.

195:2.8 (2073.3) The Greeks, in contrast with the Jews and many other peoples, had long provisionally believed in immortality, some sort of survival after death, and since this was the very heart of Jesus' teaching, it was certain that Christianity would make a strong appeal to them.

195:2.9 (2073.4) A succession of Greek-cultural and Roman-political victories had consolidated the Mediterranean lands into one empire, with one language and one culture, and had made the Western world ready for one God. Judaism provided this God, but Judaism was not acceptable as a religion to these Romanized Greeks. Philo helped some to mitigate their objections, but Christianity revealed to them an even better concept of one God, and they embraced it readily.

3. ПОД ВЛАСТТА НА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ

След консолидацията на римското политическо управление и разпространението на християнството се оказа, че християните имат един Бог – велика религиозна концепция, но нямат империя, а гръко-римляните – велика империя, но нямат Бог, който би могъл да служи на съответната религиозна концепция за държавната религия и духовното обединение на империята. Християните приеха империята; империята прие християнството. Рим осигури единството на политическото управление на гърците – единството на култура и знания; християнството е единство на религиозните мисли и практики.

Рим преодоля традициите и национализма за сметка на имперския универсализъм и за пръв път в историята създаде условията, при които различните страни и народи – поне формално, можаха да приемат единна религия.

Християнството спечели благоволението на Рим във времената на високото противостояние на енергичните учения на стоиците и обещанията за спасение от страна на материалните култове. Християнството донесе живително утешение и освобождаваща сила на народа, изпитващ духовен глад, в чийто език нямаше такава дума като "безкористие".

Най-голяма сила християнството даваше на живота на неговите последователи, преживяван в служене, и даже това, как те умираха за своята вяра в ранния период на жестоките гонения.

Учението за любовта на Христос към децата скоро сложи край на широко разпространената практика на отношението

3. UNDER THE ROMAN EMPIRE

195:3.1 (2073.5) After the consolidation of Roman political rule and after the dissemination of Christianity, the Christians found themselves with one God, a great religious concept, but without empire. The Greco-Romans found themselves with a great empire but without a God to serve as the suitable religious concept for empire worship and spiritual unification. The Christians accepted the empire; the empire adopted Christianity. The Roman provided a unity of political rule; the Greek, a unity of culture and learning; Christianity, a unity of religious thought and practice.

195:3.2 (2073.6) Rome overcame the tradition of nationalism by imperial universalism and for the first time in history made it possible for different races and nations at least nominally to accept one religion.

195:3.3 (2073.7) Christianity came into favor in Rome at a time when there was great contention between the vigorous teachings of the Stoics and the salvation promises of the mystery cults. Christianity came with refreshing comfort and liberating power to a spiritually hungry people whose language had no word for "unselfishness."

195:3.4 (2073.8) That which gave greatest power to Christianity was the way its believers lived lives of service and even the way they died for their faith during the earlier times of drastic persecution.

195:3.5 (2073.9) The teaching regarding Christ's love for children soon put an end to the widespread practice of exposing children to death when they

към децата, когато нежеланите младенци – на първо място момиченцата, ги оставяха на произвола на съдбата, обричайки ги на смърт.

were not wanted, particularly girl babies.

Първоначалният ред на християнското богослужение беше заимстван от юдейската синагога и модифициран с митраистки ритуал; по-късно към него бяха добавени много езически обреди. Гръбнака на ранната християнска църква съставляваха обърнатите в християнството прозелити.

195:3.6 (2074.1) The early plan of Christian worship was largely taken over from the Jewish synagogue, modified by the Mithraic ritual; later on, much pagan pageantry was added. The backbone of the early Christian church consisted of Christianized Greek proselytes to Judaism.

За цялата история на западния свят от втори век след Христа нататък беше най-благоприятният период за прогрес на неподправената религия. В първи век християнството, за сметка на борби и компромиси, беше готово за закрепване на своето положение и бързо разпространение. Християнството прие императора, по-късно той прие християнството. Настъпи велика епоха за разпространяването на новата религия. Това беше век на религиозна свобода, пътешествия и свободомислие.

195:3.7 (2074.2) The second century after Christ was the best time in all the world's history for a good religion to make progress in the Western world. During the first century Christianity had prepared itself, by struggle and compromise, to take root and rapidly spread. Christianity adopted the emperor; later, he adopted Christianity. This was a great age for the spread of a new religion. There was religious liberty; travel was universal and thought was untrammeled.

Духовният тласък, съпровождащ формалното приемане на Рим от елинизираното християнство, беше твърде изостанал, за да предотврати дълбокия материален упадък или да компенсира широкото и задълбочаващо се израждане на нацията. Новата религия беше културна необходимост за императорския Рим и крайно прискърбно е, че тя не стана средство за духовно спасение в по-широк смисъл.

195:3.8 (2074.3) The spiritual impetus of nominally accepting Hellenized Christianity came to Rome too late to prevent the well-started moral decline or to compensate for the already well-established and increasing racial deterioration. This new religion was a cultural necessity for imperial Rome, and it is exceedingly unfortunate that it did not become a means of spiritual salvation in a larger sense.

Даже една добра религия не можа да спаси великата империя от неизбежните последствия от отсъствието на индивидуално участие в управлението, от прекомерен патернализъм, от бремето на налозите и незаконните вземания, небалансираната търговия с Левант, изтощаваща златния запас, от безумствата на равлеченията, от римската стандартизация, от деградацията на жените, от робството и израждането на нацията, от физически бедствия, както и от държавната църква, степента на институционализиране на която граничеше вече с духовна безплодност.

195:3.9 (2074.4) Even a good religion could not save a great empire from the sure results of lack of individual participation in the affairs of government, from overmuch paternalism, overtaxation and gross collection abuses, unbalanced trade with the Levant which drained away the gold, amusement madness, Roman standardization, the degradation of woman, slavery and race decadence, physical plagues, and a state church which became institutionalized nearly to the point of spiritual barrenness.

Но в Александрия условията бяха по-благоприятни. Ранните школи в значителна степен запазваха ученията на Иисус в изначален вид. Пантен обучи Климент (Александрийски – б.р.), а след това последва Натанаил и отиде да възвестява Христа в Индия. Независимо че при създаването на християнството някои от идеалите на Иисус бяха принесени в жертва, не може да не отбележим, че към края на втори век практически всички велики умове на гръко-римския свят приеха християнството. Триумфът ставаше пълен.

195:3.10 (2074.5) Conditions, however, were not so bad at Alexandria. The early schools continued to hold much of Jesus' teachings free from compromise. Pantaenus taught Clement and then went on to follow Nathaniel in proclaiming Christ in India. While some of the ideals of Jesus were sacrificed in the building of Christianity, it should in all fairness be recorded that, by the end of the second century, practically all the great minds of the Greco-Roman world had become Christian. The triumph was approaching completion.

Римската империя просъществува достатъчно дълго, за да осигури запазването на християнството даже след разпада на империята. Но ние често се замисляме над това, какво би станало с Рим и със света, ако вместо гръцкото християнство беше прието Евангелието на Царството.

195:3.11 (2074.6) And this Roman Empire lasted sufficiently long to insure the survival of Christianity even after the empire collapsed. But we have often conjectured what would have happened in Rome and in the world if it had been the gospel of the kingdom which had been accepted in the place of Greek Christianity.

4. ЕВРОПЕЙСКИЯТ МРАК НА МРАКОБЕСИЕТО

Ставайки придатък на обществото и помощничка на политиците, църквата обрече себе си на интелектуален и духовен упадък; в Европа настъпи така наричаният "век на мракобесието". В това време религията придобиваше все повече монашески, аскетичен и законопослушен характер. В духовно отношение християнството бездействаше. В течение на целия този период наред с пасивната, освободена от религиозно влияние религия съществуваше непрекъснато течение в мистицизма – ексцентричният духовен опит, граничещ с нереалността и философски родствен на пантеизма.

4. THE EUROPEAN DARK AGES

195:4.1 (2074.7) The church, being an adjunct to society and the ally of politics, was doomed to share in the intellectual and spiritual decline of the so-called European "dark ages." During this time, religion became more and more monasticized, asceticized, and legalized. In a spiritual sense, Christianity was hibernating. Throughout this period there existed, alongside this slumbering and secularized religion, a continuous stream of mysticism, a fantastic spiritual experience bordering on unreality and philosophically akin to pantheism.

В тези мрачни и безнадеждни векове религията фактически отново се оттегли на заден план. Индивидът почти изцяло се разтвори в сенките на властта, традицията и диктата на църквата. Появи се нова духовна опитност – беше създадена от множество „светци", които, както се смяташе, притежаваха особено влияние в божествените съдилища и по силата на това при успешно обръщане към тях можеха да ходатайстват за човека пред Боговете.

195:4.2 (2074.8) During these dark and despairing centuries, religion became virtually secondhanded again. The individual was almost lost before the overshadowing authority, tradition, and dictation of the church. A new spiritual menace arose in the creation of a galaxy of "saints" who were assumed to have special influence at the divine courts, and who, therefore, if effectively appealed to, would be able to intercede in man's behalf before the Gods.

Но независимо от своята неспособност да възпрепятства настъпването на мракобесието християнството беше достатъчно социализирано и паганизирано, за да може успешно да преживее тази епоха на морално падение и духовен застой. И то действително се запазваше в течение на този дълъг упадък на западната цивилизация и продължаваше да оказва свое нравствено влияние с настъпването на Възраждането. Възстановяването на християнството, настъпило със завършването на Средновековието, доведе до появата на многобройни християнски секти – вероучения, приспособени към особено интелектуални, емоционални и духовни типове човешки личности. И много от тези особени християнски групи или религиозни семейства продължават да съществуват по време на изготвянето на настоящите документи.

195:4.3 (2075.1) But Christianity was sufficiently socialized and paganized that, while it was impotent to stay the oncoming dark ages, it was the better prepared to survive this long period of moral darkness and spiritual stagnation. And it did persist on through the long night of Western civilization and was still functioning as a moral influence in the world when the renaissance dawned. The rehabilitation of Christianity, following the passing of the dark ages, resulted in bringing into existence numerous sects of the Christian teachings, beliefs suited to special intellectual, emotional, and spiritual types of human personality. And many of these special Christian groups, or religious families, still persist at the time of the making of this presentation.

Историята на християнството започна с непреднамереното превръщане на религията на Иисус в религия за Иисус. Впоследствие християнството премина през периоди на елинизация, паганизиране, лишаване от религиозно влияние, институционализация, интелектуален упадък, духовно израждане, морална хибернация, заплаха за своето съществуване, възраждане, фрагментация и в последно време – относително реабилитиране. Такова родословие свидетелства за вродена жизнеустойчивост и огромни запаси от живителна сила. И на това християнство, което изповядват понастоящем народите на западната цивилизация, се налага да влиза в борба за съществуване, имаща още по-заплашителен характер, отколкото паметните кризи, с които се отличаваха неговите предишни битки за господство.

Новата епоха, с нейното научно мислене и материалистически тенденции, отправя предизвикателство към религията. В това епохално сражение между светското и духовното окончателната победа ще бъде за религията на Иисус.

195:4.4 (2075.2) Christianity exhibits a history of having originated out of the unintended transformation of the religion of Jesus into a religion about Jesus. It further presents the history of having experienced Hellenization, paganization, secularization, institutionalization, intellectual deterioration, spiritual decadence, moral hibernation, threatened extinction, later rejuvenation, fragmentation, and more recent relative rehabilitation. Such a pedigree is indicative of inherent vitality and the possession of vast recuperative resources. And this same Christianity is now present in the civilized world of Occidental peoples and stands face to face with a struggle for existence which is even more ominous than those eventful crises which have characterized its past battles for dominance.

195:4.5 (2075.3) Religion is now confronted by the challenge of a new age of scientific minds and materialistic tendencies. In this gigantic struggle between the secular and the spiritual, the religion of Jesus will eventually triumph.

5. ПРОБЛЕМЪТ НА СЪВРЕМЕННОСТТА

Двадесети век донесе нови проблеми, които предстои да решат християнството и всички останали религии. Колкото по-високо се издига цивилизацията, толкова по-насъщна става необходимостта от “преди всичко да се търсят небесните реалности” във всички усилия на хората, призвани да стабилизират обществото и да помогнат за решаването на неговите материални проблеми.

Истината често поставя в задънена улица и даже въвежда в заблуждение, ако се разчленява, изолира и подлага на прекомерен анализ. Живата истина учи правилно търсача на истината само тогава, когато се разглежда като цяло като жива духовна реалност, а не като факт от материалната наука или източник на вдъхновение за заемащото промеждутъчно положение изкуство.

Религията е разкриването на човека на неговата божествена и вечна участ. Религията е чисто личен и духовен опит, който трябва да бъде завинаги отделен от други висши форми на човешката мисъл, такива като:

1. Логично отношение на човека към нещата, принадлежащи към материалната реалност.

2. Естетична оценка от човека на красотата противопоставена на грозотата.

5. THE MODERN PROBLEM

195:5.1 (2075.4) The twentieth century has brought new problems for Christianity and all other religions to solve. The higher a civilization climbs, the more necessitous becomes the duty to “seek first the realities of heaven” in all of man’s efforts to stabilize society and facilitate the solution of its material problems.

195:5.2 (2075.5) Truth often becomes confusing and even misleading when it is dismembered, segregated, isolated, and too much analyzed. Living truth teaches the truth seeker aright only when it is embraced in wholeness and as a living spiritual reality, not as a fact of material science or an inspiration of intervening art.

195:5.3 (2075.6) Religion is the revelation to man of his divine and eternal destiny. Religion is a purely personal and spiritual experience and must forever be distinguished from man’s other high forms of thought, such as:

195:5.4 (2075.7) 1. Man’s logical attitude toward the things of material reality.

195:5.5 (2075.8) 2. Man’s aesthetic appreciation of beauty contrasted with ugliness.

3. Етическо признаване от човека на социалните задължения и политическия дълг.

4. Даже присъщото на човека нравствено чувство, разглеждано само по себе си, не е религиозно.

Задачата на религията се заключава в това, да бъдат намерени във вселената тези ценности, които са способни да мобилизират вярата, доверието и увереността; връх на религията е поклонението. Религията открива на душата тези висши ценности, които се противопостовят на относителните ценности, откривани на разума. Такова свръхчовешко проникновение може да се придобие само подредством неподправен религиозен опит.

Здрава социална система без основана на духовните реалности нравственост е така невъзможна, както Слънчевата система без гравитация.

Не се опитвайте да удовлетворите своето любопитство или скритата в душата страст към приключения за един кратък живот в плът. Запасете се с търпение. Не се поддавайте на изкушението, тласкащо ви към евтини и недостойни приключения. Обуздайте своята енергия и укротете своите страсти; спокойно чакайте и пред вас ще се разкрие безкрайният път от все по-увлекателни пътешествия и завладяващи духа открития.

Губейки се в догадки относно произхода на човека, не изпускайте от погледа си неговата вечна съдба. Не забравяйте, че Иисус обичаше даже малките деца и че той завинаги разкри огромната ценност на човешката личност.

Гледайки в света, помнете това, че черните петна на злото, които застават пред вашия взор, са видни върху белия фон на абсолютното добро. Това, което вие виждате, не са само отделни петна добро, самотно белеещи се върху черния фон на злото.

Защо при такова изобилие от блáга истина човек отделя толкова внимание на съществуващото в света зло само на това основание, че то изглежда факт, вместо да пропагандира истината и да разказва за нея? Красотата на духовните ценности на истината е по-приятна и оказва по-възвишено въздействие, отколкото феноменът на злото.

В религията Иисус отстояваше метода на опитното познание и го следваше така, както съвременната наука следва метода на експеримента. Ние намираме Бога благодарение на направляващото въздействие на духовното постижение, но постигаме присъщата на душата проницателност чрез

195:5.6 (2075.9) 3. Man's ethical recognition of social obligations and political duty.

195:5.7 (2075.10) 4. Even man's sense of human morality is not, in and of itself, religious.

195:5.8 (2075.11) Religion is designed to find those values in the universe which call forth faith, trust, and assurance; religion culminates in worship. Religion discovers for the soul those supreme values which are in contrast with the relative values discovered by the mind. Such superhuman insight can be had only through genuine religious experience.

195:5.9 (2075.12) A lasting social system without a morality predicated on spiritual realities can no more be maintained than could the solar system without gravity.

195:5.10 (2076.1) Do not try to satisfy the curiosity or gratify all the latent adventure surging within the soul in one short life in the flesh. Be patient! be not tempted to indulge in a lawless plunge into cheap and sordid adventure. Harness your energies and bridle your passions; be calm while you await the majestic unfolding of an endless career of progressive adventure and thrilling discovery.

195:5.11 (2076.2) In confusion over man's origin, do not lose sight of his eternal destiny. Forget not that Jesus loved even little children, and that he forever made clear the great worth of human personality.

195:5.12 (2076.3) As you view the world, remember that the black patches of evil which you see are shown against a white background of ultimate good. You do not view merely white patches of good which show up miserably against a black background of evil.

195:5.13 (2076.4) When there is so much good truth to publish and proclaim, why should men dwell so much upon the evil in the world just because it appears to be a fact? The beauties of the spiritual values of truth are more pleasurable and uplifting than is the phenomenon of evil.

195:5.14 (2076.5) In religion, Jesus advocated and followed the method of experience, even as modern science pursues the technique of experiment. We find God through the leadings of spiritual insight, but we approach this insight of the soul through the love of the beautiful, the pursuit of truth, loyalty to duty, and the worship of divine

любовта към прекрасното; търсенето на истината, верността към дълга и поклонението към божествената добродетел. Но от всички тези ценности истинският проводник към неподправена проницателност е любовта.

goodness. But of all these values, love is the true guide to real insight.

6. МАТЕРИАЛИЗМЪТ

Учените непреднамерено въведоха човечеството в материалистическа паника, устройвайки легкомислен набег на брега на многовековната нравственост, но този бряг на човешкия опит притежава огромни духовни резерви; той е способен да удовлетвори търсенето. Само неразумни хора могат да се паникьосват по повод духовните активи на човечеството. Когато материално-бездуховната паника свърши, религията на Иисус няма да се окаже банкрут. Духовната банка на Царството небесно ще изплаща вярата, надеждата и нравствената увереност на всички, които теглят от сметките на „Негово име”.

Какъвто и да е външният конфликт между материализма и ученията на Иисус, можете да не се съмнявате, че в бъдещите векове неговите учения ще възтържествуват. В действителност истинската религия не може да влезе в противоречие с науката; тя по никакъв начин не е свързана с материални неща. Религията е просто безразлична към учеността, макар че е благожелателна към нея, докато на нея във висша степен не ú е безразличен *ученият.*

Стремежът на хората само към едното знание, без съпровождащата го и свойствена мъдрост на тълкуването и без присъщия религиозен опит на духовното постижение, води до песимизъм и отчаяние. Малкото знание действително обезкуражава.

Към времето на написване на тези документи всичко най-лошо в материалистическия век свърши; настъпва времето на по-дълбоко разбиране. По своята философска насоченост най-добрите умове на научния свят вече не се отличават с абсолютен материализъм, но простите хора все още имат склонност към него като резултат от предишни учения. Но този век на физически реализъм представлява само мимолетен епизод в живота на човека на Земята. Съвременната наука никак не засегна истинската религия – ученията на Иисус, въплътени в живота на неговите вярващи. Всичко, с което се сдоби науката, е унищожаване на детските илюзии, явяващи се следствие от неправилно тълкуване на живота.

6. MATERIALISM

195:6.1 (2076.6) Scientists have unintentionally precipitated mankind into a materialistic panic; they have started an unthinking run on the moral bank of the ages, but this bank of human experience has vast spiritual resources; it can stand the demands being made upon it. Only unthinking men become panicky about the spiritual assets of the human race. When the materialistic-secular panic is over, the religion of Jesus will not be found bankrupt. The spiritual bank of the kingdom of heaven will be paying out faith, hope, and moral security to all who draw upon it “in His name.”

195:6.2 (2076.7) No matter what the apparent conflict between materialism and the teachings of Jesus may be, you can rest assured that, in the ages to come, the teachings of the Master will fully triumph. In reality, true religion cannot become involved in any controversy with science; it is in no way concerned with material things. Religion is simply indifferent to, but sympathetic with, science, while it supremely concerns itself with the *scientist.*

195:6.3 (2076.8) The pursuit of mere knowledge, without the attendant interpretation of wisdom and the spiritual insight of religious experience, eventually leads to pessimism and human despair. A little knowledge is truly disconcerting.

195:6.4 (2076.9) At the time of this writing the worst of the materialistic age is over; the day of a better understanding is already beginning to dawn. The higher minds of the scientific world are no longer wholly materialistic in their philosophy, but the rank and file of the people still lean in that direction as a result of former teachings. But this age of physical realism is only a passing episode in man’s life on earth. Modern science has left true religion — the teachings of Jesus as translated in the lives of his believers — untouched. All science has done is to destroy the childlike illusions of the misinterpretations of life.

Науката е количествен, религията – качествен опит в живота на човека на Земята. Науката изучава явленията, религията – произхода, ценностите и целите. Да смятаме *причините* като обяснение на физическите явления

означава да признаваме незнаене на крайните резултати и в края на краищата това само води учения назад, към великата първопричина – Всеобщия Баща на Рая.

Рязкото отклоняване от епохата на чудесата към епохата на машините като цяло се оказа обърквацо за човека. Хитростта и ловкостта на лъжливите механични философии изобличават механичността на самите тези твърдения. Фаталистичния живот на разума на материалиста завинаги опровергава неговите твърдения, че вселената представлява сляп и безцелен енергиен феномен.

Както механистичният натурализъм на някои привидно образовани хора, така и безразсъдният атеизъм на човека от улицата са свързани с *вещите* ; в тях отсъстват каквито и да са реални ценности, мотиви и духовно удовлетворение; те са лишени от вяра, надежда и вечна увереност. Един от огромните проблеми на съвременния живот се заключава в това, че човекът смята себе си за твърде зает за духовни размишления и религиозно благоволение.

Материализмът довежда човека до положението на бездушен автомат и вижда в него само аритметически символ, безпомощно заемащ определеното му място в математическата формула на механистичната, лишена от романтика вселена. Но как се е появила тази огромна математическа вселена без Главен Математик? Науката може да се впуска в подробности относно запазването на материята, но религията потвърждава запазването на човешката душа – тя се занимава с опита на душата, свързан с духовните реалности и вечните ценности.

Днешният социолог-материалист наблюдава обществото, прави за него научен доклад и оставя хората в предишното състояние. Преди деветнадесет столетия необразованите галилейци наблюдаваха как Иисус отдава своя живот като духовен принос във вътрешния опит на човека, а след това излязоха и обърнаха наопаки цялата Римска империя.

195:6.5 (2077.1) Science is a quantitative experience, religion a qualitative experience, as regards man's life on earth. Science deals with phenomena; religion, with origins, values, and goals. To assign *causes* as an explanation of physical phenomena is to confess ignorance of ultimates and in the end only leads the scientist straight back to the first great cause — the Universal Father of Paradise.

195:6.6 (2077.2) The violent swing from an age of miracles to an age of machines has proved altogether upsetting to man. The cleverness and dexterity of the false philosophies of mechanism belie their very mechanistic contentions. The fatalistic agility of the mind of a materialist forever disproves his assertions that the universe is a blind and purposeless energy phenomenon.

195:6.7 (2077.3) The mechanistic naturalism of some supposedly educated men and the thoughtless secularism of the man in the street are both exclusively concerned with *things;* they are barren of all real values, sanctions, and satisfactions of a spiritual nature, as well as being devoid of faith, hope, and eternal assurances. One of the great troubles with modern life is that man thinks he is too busy to find time for spiritual meditation and religious devotion.

195:6.8 (2077.4) Materialism reduces man to a soulless automaton and constitutes him merely an arithmetical symbol finding a helpless place in the mathematical formula of an unromantic and mechanistic universe. But whence comes all this vast universe of mathematics without a Master Mathematician? Science may expatiate on the conservation of matter, but religion validates the conservation of men's souls — it concerns their experience with spiritual realities and eternal values.

195:6.9 (2077.5) The materialistic sociologist of today surveys a community, makes a report thereon, and leaves the people as he found them. Nineteen hundred years ago, unlearned Galileans surveyed Jesus giving his life as a spiritual contribution to man's inner experience and then went out and turned the whole Roman Empire upside down.

195:6.10 (2077.6) But religious leaders are making a great mistake when they try to call modern man to spiritual battle with the trumpet blasts of the Middle Ages. Religion must provide itself with new and up-to-date slogans. Neither democracy nor any other political panacea will take the place of spiritual progress. False religions may represent an evasion of reality, but Jesus in his gospel introduced mortal man to the very entrance upon

Но религиозните водачи правят огромна грешка, когато опитвайки се да вдигнат съвременния човек на духовни битки, тръбят в тръбата на Средновековието. Религията трябва да се погрижи за нови лозунги, съответстващи на духа на времето. Нито демокрацията, нито която и да е политическа панацея няма да замени духовния прогрес. Лъжливите религии могат да отразяват избягване от реалността, но в своето Евангелие Иисус доведе смъртния човек до прага, зад който започва вечната реалност на духовната еволюция.

Да се каже, че разумът е „възникнал" от материята, означава да не се обясни нищо. Ако вселената беше само механизъм, а разумът беше неразривно свързан с материята, щяха да бъдат невъзможни две различни тълкувания на всяко наблюдавано явление. Понятията за истината, красотата и добродетелите не са присъщи нито за физиката, нито за химията. Машината е неспособна да *знае,* още повече да *познае* истината, да жадува за праведност и да цени високо добродетелта.

Науката може да има физически характер, но разумът, постигащ истината на учения, вече е свръхматериален. Материята не познава истината, както е неспособна и да обича милосърдието или да се радва на духовните реалности. На друго, по-високо ниво нравствените убеждения, основани на духовното просвещение и коренящи се в човешкия опит, са толкова реални и несъмнени, както и математическият извод, основан на физическите наблюдения.

Ако хората бяха само машини, те биха реагирали повече или по-малко еднакво на материалната вселена. Индивидуалност – а да не говорим за личност – не би съществувала.

Мълвата за появата на Иисус се разпространи по цяла Галилея и всеки ден в дома на Зеведей идваха все повече вярващи, за да разпитат за възкресението на Учителя и да узнаят какво стои зад слуховете за неговите явявания. В началото на седмицата Петър оповести на вярващите, че следващата събота около три часа следобед на брега ще се състои общо събрание.

Съответно на това в събота, 29 април, в три часа през деня повече от петстотин вярващи от околностите на Капернаум се

an eternal reality of spiritual progression.

195:6.11 (2077.7) To say that mind "emerged" from matter explains nothing. If the universe were merely a mechanism and mind were unapart from matter, we would never have two differing interpretations of any observed phenomenon. The concepts of truth, beauty, and goodness are not inherent in either physics or chemistry. A machine cannot *know,* much less know truth, hunger for righteousness, and cherish goodness.

195:6.12 (2077.8) Science may be physical, but the mind of the truth-discerning scientist is at once supermaterial. Matter knows not truth, neither can it love mercy nor delight in spiritual realities. Moral convictions based on spiritual enlightenment and rooted in human experience are just as real and certain as mathematical deductions based on physical observations, but on another and higher level.

195:6.13 (2077.9) If men were only machines, they would react more or less uniformly to a material universe. Individuality, much less personality, would be nonexistent.

195:6.14 (2077.10) The fact of the absolute mechanism of Paradise at the center of the universe of universes, in the presence of the unqualified volition of the Second Source and Center, makes forever certain that determiners are not the exclusive law of the cosmos. Materialism is there, but it is not exclusive; mechanism is there, but it is not unqualified; determinism is there, but it is not alone.

195:6.15 (2078.1) The finite universe of matter would eventually become uniform and deterministic but for the combined presence of mind and spirit. The influence of the cosmic mind constantly injects spontaneity into even the material worlds.

195:6.16 (2078.2) Freedom or initiative in any realm of existence is directly proportional to the degree of spiritual influence and cosmic-mind control; that is,

събраха във Витсаида, за да чуят първата публична проповед на Петър след възкресяването на Иисус. Апостолът беше в най-добрата си форма и след като завърши своето проникновено обръщение, малцина от присъстващите се съмняваха в това, че Учителят е възкръснал от мъртвите.

Петър завърши своята проповед с думите: "Ние твърдим, че Иисус Назарянин не е умрял; ние заявяваме, че той е възкръснал от гробницата; ние възвестяваме, че сме го видели и сме говорили с него." Още щом той завърши своето утвърждаване на вярата, редом с него, пред очите на всички тези хора, се появи Учителят в морontийна форма, като се обърна към тях с познатите думи: "Мир вам; моя свят оставям на вас." Явявайки се пред тях и произнасяйки тези думи, той изчезна. Това стана петнадесетото морontийно явяване на възкръсналия Иисус *вещ.*

in human experience, the degree of the actuality of doing "the Father's will." And so, when you once start out to find God, that is the conclusive proof that God has already found you.

195:6.17 (2078.3) The sincere pursuit of goodness, beauty, and truth leads to God. And every scientific discovery demonstrates the existence of both freedom and uniformity in the universe. The discoverer was free to make the discovery. The thing discovered is real and apparently uniform, or else it could not have become known as a *thing.*

7. УЯЗВИМОСТТА НА МАТЕРИАЛИЗМА

Колко нелепо е, че материалистически настроеният човек позволява на такива уязвими теории, както теорията на механистичната вселена, да го лишават от огромни духовни ресурси, заключени в личния опит на истинската религия. За разлика от теорията, фактите никога не противоречат на неподправената религиозна вяра. Би било къде по-добре, ако науката би посветила себе си на унищожаването на суеверията, вместо да се опитва да опровергае религията – вярата на човека в духовните реалности и божествените ценности.

Науката трябва да прави за човека в материален план това, което религията прави за него в духовен план: да разширява хоризонтите в живота и да развива неговата личност. Истинската наука не може да има продължителни спорове с истинската религия. "Научният метод" е само рационално мерило за измерване на материалните успехи и физическите постижения. Но бидейки материален и изцяло интелектуален, този метод е напълно безполезен при оценката на духовните реалности и религиозния опит.

Несъстоятелността на съвременния последовател на механицизма се състои в следното: ако съществуваше само материалната вселена и човек беше не повече от машина, то такъв човек не би имал никаква възможност да възприема себе си като подобна машина, съответно такъв механичен човек изобщо не би осъзнавал съществуването на такава материална вселена. Материалистичната наука,

7. THE VULNERABILITY OF MATERIALISM

195:7.1 (2078.4) How foolish it is for material-minded man to allow such vulnerable theories as those of a mechanistic universe to deprive him of the vast spiritual resources of the personal experience of true religion. Facts never quarrel with real spiritual faith; theories may. Better that science should be devoted to the destruction of superstition rather than attempting the overthrow of religious faith — human belief in spiritual realities and divine values.

195:7.2 (2078.5) Science should do for man materially what religion does for him spiritually: extend the horizon of life and enlarge his personality. True science can have no lasting quarrel with true religion. The "scientific method" is merely an intellectual yardstick wherewith to measure material adventures and physical achievements. But being material and wholly intellectual, it is utterly useless in the evaluation of spiritual realities and religious experiences.

195:7.3 (2078.6) The inconsistency of the modern mechanist is: If this were merely a material universe and man only a machine, such a man would be wholly unable to recognize himself as such a machine, and likewise would such a machine-man be wholly unconscious of the fact of the existence of such a material universe. The materialistic dismay and despair of a mechanistic science has failed to recognize the fact of the spirit-indwelt mind of the scientist whose very

отразяваща тревогата и отчаянието на материализма, пропусна да признае факта на реалността на одухотворения разум на учения, който именно благодарение на своето свръхматериално постижение формулира тези погрешни и противоречиви концепции на материалната вселена.

supermaterial insight formulates these mistaken and self-contradictory *concepts* of a materialistic universe.

Райските ценности на вечността и безкрайността, истината, красотата и добродетелта са скрити във фактите – явленията на пространствено-времевите вселени. Но необходимо е да гледаш с очите на вярата родения в духа смъртен, за да се научиш да забелязваш и различаваш тези духовни ценности.

195:7.4 (2078.7) Paradise values of eternity and infinity, of truth, beauty, and goodness, are concealed within the facts of the phenomena of the universes of time and space. But it requires the eye of faith in a spirit-born mortal to detect and discern these spiritual values.

Реалностите и ценностите на духовния прогрес не са "психологическа проекция" – само сладка мечта на материалния разум: това са духовни прогнози на вътрешния Настройчик – Божия дух, пребиваващ в разума на човека. Не позволявайте на вашите дилетантски увлечения с повърхностно изследваните открития на „относителността" да изкривят вашите представи за вечността и безкрайността на Бога. И във всички свои стремежи *да изразите себе си* се старайте да не грешите – да не забравяте за необходимостта *да изразите Настройчика,* който е проява на вашата неподправена, най-добра същност.

195:7.5 (2078.8) The realities and values of spiritual progress are not a "psychologic projection" — a mere glorified daydream of the material mind. Such things are the spiritual forecasts of the indwelling Adjuster, the spirit of God living in the mind of man. And let not your dabblings with the faintly glimpsed findings of "relativity" disturb your concepts of the eternity and infinity of God. And in all your solicitation concerning the necessity for *self-expression* do not make the mistake of failing to provide for *Adjuster-expression,* the manifestation of your real and better self.

Ако имахме работа само с материалната вселена, материалният човек никога нямаше да може да стигне до представата за механистичния характер на такова из

195:7.6 (2079.1) If this were only a material universe, material man would never be able to arrive at the concept of the mechanistic character of such an exclusively material existence. This very *mechanistic concept* of the universe is in itself a nonmaterial phenomenon of mind, and all mind is of nonmaterial origin, no matter how thoroughly it may appear to be materially conditioned and mechanistically controlled.

ключително материално съществуване. Тази *механистична представа* за вселената сама по себе си е нематериален феномен на разума, а всеки разум има нематериален произход – независимо колко всецяла ни изглежда неговата материална обусловеност и механистическа управляемост.

195:7.7 (2079.2) The partially evolved mental mechanism of mortal man is not overendowed with consistency and wisdom. Man's conceit often outruns his reason and eludes his logic.

Неразвитият интелектуален механицизъм на смъртния човек не е обременен от последователност и мъдрост. Тщеславието на човека често изпреварва неговия интелект и се изплъзва от неговата логика.

195:7.8 (2079.3) The very pessimism of the most pessimistic materialist is, in and of itself, sufficient proof that the universe of the pessimist is not wholly material. Both optimism and pessimism are concept reactions in a mind conscious of *values* as well as of *facts.* If the universe were truly what the materialist regards it to be, man as a human machine would then be devoid of all conscious recognition of that very *fact.* Without the consciousness of the concept of *values* within the spirit-born mind, the fact of universe materialism and the mechanistic phenomena of universe operation would be wholly unrecognized by man.

One machine cannot be conscious of the nature or value of another machine.

Самият песимизъм на най-песимистично настроения материалист е достатъчно потвърждение за това, че вселената на песимиста не е само материална. Както оптимизмът, така и песимизмът представляват концептуални реакции на разума, осъзнаващ не само *факти,* но и *ценности.* Ако вселената действително беше това, което смята материалистът, то човекът като жива машина би бил лишен от някакво осъзнато възприятие на самия този *факт.* Без осъзната представа за *ценностите,* която се формира в духовно възродения разум, фактът на материалността на вселената и механистичните явления, свидетелстващи за функционирането на вселената, биха останали изцяло отвъд пределите на човешкото възприятие. Една машина е неспособна да осъзнае същността или ценността на друга машина.

195:7.9 (2079.4) A mechanistic philosophy of life and the universe cannot be scientific because science recognizes and deals only with materials and facts. Philosophy is inevitably superscientific. Man is a material fact of nature, but his *life* is a phenomenon which transcends the material levels of nature in that it exhibits the control attributes of mind and the creative qualities of spirit.

Механистическата философия на живота не може да бъде научна, защото науката се занимава само с материали и факти. Философията неизбежно има свръхнаучен характер. Човекът е материален и природен факт, но неговият *живот* представлява явление, което превъзхожда материалните нива на природата, доколкото в нея се проявяват управляващите свойства на разума и съзидателните качества на духа.

195:7.10 (2079.5) The sincere effort of man to become a mechanist represents the tragic phenomenon of that man's futile effort to commit intellectual and moral suicide. But he cannot do it.

Искреното усилие на човека да стане механицист представлява трагично самоубийство. Но той не е способен на това.

195:7.11 (2079.6) If the universe were only material and man only a machine, there would be no science to embolden the scientist to postulate this mechanization of the universe. Machines cannot measure, classify, nor evaluate themselves. Such a scientific piece of work could be executed only by some entity of supermachine status.

Ако вселената беше само материална и човекът беше само машина, то нямаше да има наука, придаваща на учения смисъл да постулира тази механизация на вселената. Машините са неспособни да измерват, класифицират или оценяват себе си. Такъв вид научна дейност може да се изпълнява само от някакъв организъм със свръхмашинен статут.

195:7.12 (2079.7) If universe reality is only one vast machine, then man must be outside of the universe and apart from it in order to recognize such a *fact* and become conscious of the *insight* of such an *evaluation.*

Ако вселенската реалност е само една гигантска машина, то човекът е длъжен да се намира зад пределите на вселената, отделно от нея, за да има възможност да възприеме такъв *факт* и да стигне до *разбирането* на такава *оценка.* Ако човекът е само машина, как този човек ще започне да *вярва* или да претендира, че *знае* това, че е само машина? Опитът от самосъзнанието и самооценката никога не е атрибут на машината. Най-добрият възможен отговор на механицизма е самосъзнаващият се и убеден механицист. Ако

195:7.13 (2079.8) If man is only a machine, by what technique does this man come to *believe* or claim to *know* that he is only a machine? The experience of self-conscious evaluation of one's self is never an attribute of a mere machine. A self-conscious and avowed mechanist is the best possible answer to mechanism. If materialism were a fact, there could be no self-conscious mechanist. It is also true that one must first be a moral person before one can perform immoral acts.

материализмът беше факт, то не би съществувал самосъзнаващ се механицист. Също така вярно е и това, че човекът трябва поначало да е нравствено същество, за да има възможност да извършва безнравствени постъпки.

Самото съществуване на твърдения за материализма предполага наличието на присъщия разум на свръхматериалното съзнание, което си позволява да отстоява такива догми. Механицизмът е способен само да деградира, но никога не би могъл да се развива. Машините не мислят, не творят, не мечтаят, не се стремят, не идеализират, не жадуват за истина или праведност. Мотивът на техния живот не е страстното желание да служат на другите машини и да вървят към целите на вечното постъпателно движение на възвишения стремеж да намериш Бога и да станеш такъв като Него. Машините не биват интелектуални, нито емоционални, естетически, етични, нравствени или духовни.

Изкуството потвърждава, че човекът не е механизъм, но то не потвърждава неговото духовно безсмъртие. Изкуството е морентия на смъртните – промеждутъчното поле между човека-материален и човека-духовен. Поезията представлява опит за освобождаване от материалната реалност и придобиване на духовни ценности.

В условията на високоразвитата цивилизация изкуството облагородява науката и на свой ред се одухотворява от истинската религия – проникването в духовните и вечни ценности. Изкуството изразява човешката и пространствено-времева оценка на реалността. Религията *е* божествен обхват на космическите ценности и означава вечно постъпателно движение по пътя на духовния възход и ръст. Временното изкуство е опасно само тогава, когато става сляпо към духовните стандарти на божествените еталони, отразявани във вечността като временни сенки на реалността. Истинското изкуство влияе успешно върху материалната страна на живота; религията облагородява и преобразува материалните факти на живота и никога не се спира в своята духовна оценка на изкуството.

Колко глупаво е да се предполага, че автоматът би бил способен да разбере философията на автоматизма, и каква нелепост би било да се мисли, че той ще се заеме със създаването на такава представа по отношение на други, подобни на него автомати!

Което и да е научно тълкуване на материалната вселена няма никаква цена, ако то по надлежен начин не признава *учения.*

195:7.14 (2079.9) The very claim of materialism implies a supermaterial consciousness of the mind which presumes to assert such dogmas. A mechanism might deteriorate, but it could never progress. Machines do not think, create, dream, aspire, idealize, hunger for truth, or thirst for righteousness. They do not motivate their lives with the passion to serve other machines and to choose as their goal of eternal progression the sublime task of finding God and striving to be like him. Machines are never intellectual, emotional, aesthetic, ethical, moral, or spiritual.

195:7.15 (2079.10) Art proves that man is not mechanistic, but it does not prove that he is spiritually immortal. Art is mortal morontia, the intervening field between man, the material, and man, the spiritual. Poetry is an effort to escape from material realities to spiritual values.

195:7.16 (2080.1) In a high civilization, art humanizes science, while in turn it is spiritualized by true religion — insight into spiritual and eternal values. Art represents the human and time-space evaluation of reality. Religion *is* the divine embrace of cosmic values and connotes eternal progression in spiritual ascension and expansion. The art of time is dangerous only when it becomes blind to the spirit standards of the divine patterns which eternity reflects as the reality shadows of time. True art is the effective manipulation of the material things of life; religion is the ennobling transformation of the material facts of life, and it never ceases in its spiritual evaluation of art.

195:7.17 (2080.2) How foolish to presume that an automaton could conceive a philosophy of automatism, and how ridiculous that it should presume to form such a concept of other and fellow automatons!

195:7.18 (2080.3) Any scientific interpretation of the material universe is valueless unless it provides due recognition for the *scientist.* No appreciation of

Художественото възприемане на изкуството може да бъде истинско само тогава, когато признава *художника.* Моралната оценка има смисъл само в случай, че включва *моралиста.* Философското осъзнаване е поучително само тогава, когато не пренебрегва *философа,* а религията не може да съществува без реалния опит на *религиозния човек,* който именно чрез този опит се стреми да намери Бога и да Го познае. Точно така вселената на вселените се лишава от смисъл отделно от АЗ СЪМ – безкрайния Бог, Който я е сътворил и неуморно я управлява.

art is genuine unless it accords recognition to the *artist.* No evaluation of morals is worth while unless it includes the *moralist.* No recognition of philosophy is edifying if it ignores the *philosopher,* and religion cannot exist without the real experience of the *religionist* who, in and through this very experience, is seeking to find God and to know him. Likewise is the universe of universes without significance apart from the I AM, the infinite God who made it and unceasingly manages it.

Механицистите – хуманистите, са склонни да плуват по течението на материализма. На идеалистите и спиритистите им стига *смелост* разумно и решително да използват веслата, за да изменят изглеждащото чисто материално направление на енергийните потоци.

195:7.19 (2080.4) Mechanists — humanists — tend to drift with the material currents. Idealists and spiritists *dare* to use their oars with intelligence and vigor in order to modify the apparently purely material course of the energy streams.

Науката съществува за сметка на математиката на разума; музиката изразява темпа на емоциите. Религията е духовният ритъм на душата в пространствено-времево съзвучие с висшите, вечни мелодически размери на Безкрайността. Религиозният опит в човешкия живот е нещо, което има неподправен свръхматематически характер.

195:7.20 (2080.5) Science lives by the mathematics of the mind; music expresses the tempo of the emotions. Religion is the spiritual rhythm of the soul in time-space harmony with the higher and eternal melody measurements of Infinity. Religious experience is something in human life which is truly supermathematical.

В езика азбуката представлява материалния механизъм, докато думите, носещи смисъла на хиляди мисли, велики идеи и благородни идеали – любов и ненавист, страхливост и храброст, отразяват действията на разума, протичащи в дефинирани както от материални, така и от духовни закони предели, насочени от утвърждаването на личностната воля и ограничеиа от вътрешните ситуативни възможности.

195:7.21 (2080.6) In language, an alphabet represents the mechanism of materialism, while the words expressive of the meaning of a thousand thoughts, grand ideas, and noble ideals — of love and hate, of cowardice and courage — represent the performances of mind within the scope defined by both material and spiritual law, directed by the assertion of the will of personality, and limited by the inherent situational endowment.

Вселената не прилича на откриваните от учените закони, механизми и еднородности, които те разглеждат като наука, а по-скоро на любознателен, мислещ, избирателен, творчески, комбиниращ и проницателен *учен,* който наблюдава вселенските явления и класифицира математическите факти, присъщи на механистическите аспекти на материалната страна на творението. Вселената не прилича и на изкуството на художника; по-скоро тя напомня упорит, мечтателен, честолюбив и еволюиращ художник, който се стреми да излезе извън пределите на материалния свят в опита си да постигне духовна цел.

195:7.22 (2080.7) The universe is not like the laws, mechanisms, and the uniformities which the scientist discovers, and which he comes to regard as science, but rather like the curious, thinking, choosing, creative, combining, and discriminating *scientist* who thus observes universe phenomena and classifies the mathematical facts inherent in the mechanistic phases of the material side of creation. Neither is the universe like the art of the artist, but rather like the striving, dreaming, aspiring, and advancing *artist* who seeks to transcend the world of material things in an effort to achieve a spiritual goal.

Именно ученият, а не науката, осъзнава реалността на развиващата се и прогресираща вселена, обхващаща енергията и веществото. Именно художникът, а не изкуството, демонстрира съществуването на преходния моронтиен свят, заемащ промеждутъчно

195:7.23 (2080.8) The scientist, not science, perceives the reality of an evolving and advancing universe of energy and matter. The artist, not art, demonstrates the existence of the transient morontia world intervening between material existence and spiritual liberty. The religionist, not religion, proves the existence of the spirit realities

положение между материалното съществуване и духовната свобода. Именно религиозният човек, а не религията, потвърждава съществуването на духовната свобода. Именно религиозният човек, а не религията, потвърждава съществуването на духовните реалности и божествени ценности, които очакват човека по пътя на вечния прогрес.

and divine values which are to be encountered in the progress of eternity.

8. СЕКУЛАРНИЯТ ТОТАЛИТАРИЗЪМ

Но даже след като материализмът и механицизмът бъдат в една или друга степен преодолени, разрушителното влияние на атеизма на двадесети век ще продължава да отравя духовния опит на милиони доверчиви души.

Съвременното отрицание на религията беше благоприятствано от два световни фактора. Бащата на секуларизацията беше ограниченото и безбожно отношение, свойствено на науката на деветнадесети и двадесети векове – така наричаната атеистична наука. Майката на съвременния атеизъм беше тоталитарната средновековна християнска църква, а началото му постави нарастващият протест против почти пълното надмощие на институционалната християнска църква в западната цивилизация.

Сега, по времето на създаването на настоящото откровение, преобладаващият интелектуален и политически климат както на европейския, така и на американския живот е атеизмът и хуманизмът. В продължение на три столетия се извършваше все по-голяма секуларизация на западната мисъл. Религията, влиянието на която ставаше все по-формално, се сведе до извършването на обреди. Повечето хора, смятащи себе си за западни християни, не подозират, че са истински последователи на секуларизацията.

Изискваше се огромна сила, могъщо въздействие, за да се освободи мислещата и активна част на западните народи от изсушаващата хватка на тоталитарната църковна власт. Атеизмът действително счупи оковите на църковното господство, но сега той заплашва да въведе нов тип власт без Бог над сърцата и умовете на съвременните хора. Тираничната диктаторска политическа държава е пряка издънка на научния материализъм и философския атеизъм. Щом атеизмът освободи човека от господството на институционалната църква, веднага го продава в робство на тоталитарната държава. Атеизмът освобождава човека от църковното робство, само за да го предаде веднага като откуп на тиранията на политическото и

8. SECULAR TOTALITARIANISM

195:8.1 (2081.1) But even after materialism and mechanism have been more or less vanquished, the devastating influence of twentieth-century secularism will still blight the spiritual experience of millions of unsuspecting souls.

195:8.2 (2081.2) Modern secularism has been fostered by two world-wide influences. The father of secularism was the narrow-minded and godless attitude of nineteenth- and twentieth-century so-called science — atheistic science. The mother of modern secularism was the totalitarian medieval Christian church. Secularism had its inception as a rising protest against the almost complete domination of Western civilization by the institutionalized Christian church.

195:8.3 (2081.3) At the time of this revelation, the prevailing intellectual and philosophical climate of both European and American life is decidedly secular — humanistic. For three hundred years Western thinking has been progressively secularized. Religion has become more and more a nominal influence, largely a ritualistic exercise. The majority of professed Christians of Western civilization are unwittingly actual secularists.

195:8.4 (2081.4) It required a great power, a mighty influence, to free the thinking and living of the Western peoples from the withering grasp of a totalitarian ecclesiastical domination. Secularism did break the bonds of church control, and now in turn it threatens to establish a new and godless type of mastery over the hearts and minds of modern man. The tyrannical and dictatorial political state is the direct offspring of scientific materialism and philosophic secularism. Secularism no sooner frees man from the domination of the institutionalized church than it sells him into slavish bondage to the totalitarian state. Secularism frees man from ecclesiastical slavery only to betray him into the tyranny of political and economic slavery.

икономическо робство.

Материализмът отхвърля Бога, атеизмът просто Го пренебрегва; поне такова беше неговото изначално отношение. В последно време атеизмът се отличава с голяма войнственост, стремейки се да заеме мястото на същата тази религия, с тоталитарното бреме на която той някога се бореше. Атеизмът на двадесети век се опитва да твърди, че човекът не се нуждае от Бога. Но пазете се – тази безбожна философия на човешкото общество ще доведе само до безпорядък, вражда, нещастия, войни и всемирни катастрофи!

195:8.5 (2081.5) Materialism denies God, secularism simply ignores him; at least that was the earlier attitude. More recently, secularism has assumed a more militant attitude, assuming to take the place of the religion whose totalitarian bondage it onetime resisted. Twentieth-century secularism tends to affirm that man does not need God. But beware! this godless philosophy of human society will lead only to unrest, animosity, unhappiness, war, and world-wide disaster.

Безбожието никога няма да може да донесе на човечеството мир. Нищо не е способно да заеме мястото на Бога в човешкото общество. Но започнете веднъж завинаги – не бързайте да се отказвате от благоприятните последствия от светския протест против църковния тоталитаризъм! Понастоящем западната цивилизация използва много свободи и ще удовлетвори много потребности в резултат от антиклерикалната революция. Огромната грешка на секуларизацията се заключаваше в следното: въставайки против почти пълния контрол над живота от страна на духовенството и сдобивайки се с освобождение от тази тирания на църквата, последователите на секуларизацията не се задоволиха с това и вдигнаха бунт против самия Бог, приемащ ту скрит, ту открит характер.

195:8.6 (2081.6) Secularism can never bring peace to mankind. Nothing can take the place of God in human society. But mark you well! do not be quick to surrender the beneficent gains of the secular revolt from ecclesiastical totalitarianism. Western civilization today enjoys many liberties and satisfactions as a result of the secular revolt. The great mistake of secularism was this: In revolting against the almost total control of life by religious authority, and after attaining the liberation from such ecclesiastical tyranny, the secularists went on to institute a revolt against God himself, sometimes tacitly and sometimes openly.

Именно на антиклерикалното въстание вие дължите поразителните творчески способности на американския индустриализъм и безпрецедентния материален прогрес на западната цивилизация. А поради това, че атеистичният бунт отиде твърде далеч и изпусна от поглед Бога и *истинската* религия, на човека му се наложи да събира непредвидена реколта – световни войни и неустойчиво международно положение.

195:8.7 (2081.7) To the secularistic revolt you owe the amazing creativity of American industrialism and the unprecedented material progress of Western civilization. And because the secularistic revolt went too far and lost sight of God and *true* religion, there also followed the unlooked-for harvest of world wars and international unsettledness.

Не е задължително да се жертва вярата в Бога, за да използваш благата на съвре менния атеистичен бунт – търпимост, социално осигуряване, демократично управление и граждански свободи. Съдействието за развитието на науката и прогреса на образованието не означава борба с истинската религия.

195:8.8 (2081.8) It is not necessary to sacrifice faith in God in order to enjoy the blessings of the modern secularistic revolt: tolerance, social service, democratic government, and civil liberties. It was not necessary for the secularists to antagonize true religion in order to promote science and to advance education.

Но атеизмът не е единственият източник на всички тези неотдавнашни успехи, свързани с повишаването на нивото на живот. Причината за постиженията на двадесети век се крие не само в науката и атеизма, но и в непознатото и непризнато влияние на живота и ученията на

195:8.9 (2082.1) But secularism is not the sole parent of all these recent gains in the enlargement of living. Behind the gains of the twentieth century are not only science and secularism but also the unrecognized and unacknowledged spiritual workings of the life and teaching of Jesus of Nazareth.

Иисус Назарянин.

Без Бога, без религията научният атеизъм никога няма да може да координира своите сили, да съгласува различните и съперничещи си интереси, страни и народи. Независимо от несравнимите материални постижения атеистичното общество бавно се разпада поради съществуващите антагонизми. Главната скрепяваща сила, противодействаща на този разпад, е национализмът. А национализмът е основно препятствие по пътя на всеобщия мир.

195:8.10 (2082.2) Without God, without religion, scientific secularism can never co-ordinate its forces, harmonize its divergent and rivalrous interests, races, and nationalisms. This secularistic human society, notwithstanding its unparalleled materialistic achievement, is slowly disintegrating. The chief cohesive force resisting this disintegration of antagonism is nationalism. And nationalism is the chief barrier to world peace.

Слабостта на атеизма се заключава в това, че той се отказва от етиката и религията в полза на политиката и властта. Невъзможно е да се създаде братство на хората, пренебрегвайки и отхвърляйки бащинството на Бога.

195:8.11 (2082.3) The inherent weakness of secularism is that it discards ethics and religion for politics and power. You simply cannot establish the brotherhood of men while ignoring or denying the fatherhood of God.

Социалният и политически оптимизъм на атеизма е илюзия. Без Бога до мир няма да доведат нито свободата и независимостта, нито собствеността и богатството.

195:8.12 (2082.4) Secular social and political optimism is an illusion. Without God, neither freedom and liberty, nor property and wealth will lead to peace.

Пълната секуларизация на науката,образованието, промишлеността и обществото може да доведе само до катастрофа. За първата една трета от двадесети век урантийци убиха повече хора, отколкото загинаха през цялата християнска епоха. И това са само първите ужасни плодове на материализма и секуларизацията; още по-страшни разрушения ви очакват занапред.

195:8.13 (2082.5) The complete secularization of science, education, industry, and society can lead only to disaster. During the first third of the twentieth century Urantians killed more human beings than were killed during the whole of the Christian dispensation up to that time. And this is only the beginning of the dire harvest of materialism and secularism; still more terrible destruction is yet to come.

9. ПРОБЛЕМЪТ НА ХРИСТИЯНСТВОТО

Не пренебрегвайте ценността на вашето духовно наследство – реката на истината, течаща през вековете даже през безплодните времена на материалистическия и атеистичен век. Във всички достойни опити да се освободите от суеверията на миналото се грижете твърдо да се държите за вечната истина. Но бъдете търпеливи! Когато днешният бунт на суеверията завърши, истините от Евангелието на Иисус ще се съхранят в цялата си слава, озарявайки новия, по-добър път.

9. CHRISTIANITY'S PROBLEM

195:9.1 (2082.6) Do not overlook the value of your spiritual heritage, the river of truth running down through the centuries, even to the barren times of a materialistic and secular age. In all your worthy efforts to rid yourselves of the superstitious creeds of past ages, make sure that you hold fast the eternal truth. But be patient! when the present superstition revolt is over, the truths of Jesus' gospel will persist gloriously to illuminate a new and better way.

Но паганизираното и социализирано християнство се нуждае от ново запознанство с неподправените учения на Иисус; то загива, лишено от ново виждане за живота на Учителя на Земята. Новото и пълно разкриване на религията на Иисус е призвано да подчини царството на материалистическия атеизъм и да отхвърли световното господство на механистичния натурализъм. Понастоящем Урантия с трепет се приближава към една от най-поразителните и увлекателни епохи на

195:9.2 (2082.7) But paganized and socialized Christianity stands in need of new contact with the uncompromised teachings of Jesus; it languishes for lack of a new vision of the Master's life on earth. A new and fuller revelation of the religion of Jesus is destined to conquer an empire of materialistic secularism and to overthrow a world sway of mechanistic naturalism. Urantia is now quivering on the very brink of one of its most amazing and enthralling epochs of social readjustment, moral quickening, and spiritual

социално преустройство, нравствено пробуждане и духовно озарение.

Независимо от това, че ученията на Иисус претърпяха огромни изменения, на тях им се отдаде да преживеят мистериалните култове на древността, невежеството и суеверието на Средновековието и понастоящем те постепенно изживяват материализма, механицизма и атеизма на двадесети век. И такива епохи на велики изпитания и заплаха от поражение винаги са епохи на велики откровения.

На религията действително са нужни нови одежди – одухотворени мъже и жени, които няма да се побоят да разчитат само на Иисус и на неговите несравними учения. Ако християнството и занапред пренебрегва своята духовна мисия, продължавайки да се занимава със социални и материални проблеми, то духовно възраждане ще настъпи само с идването на нови учители на религията на Иисус, посветени изключително на духовно обновление на хората. И тогава родените в духа души бързо ще осигурят от своите редове тези водачи и ще станат източник на такова водачество и вдъхновение, които са необходими за социалното, морално, икономическо и политическо преустройство на света.

Съвременната епоха няма да приеме религия, която противоречи на фактите и не се съгласува с нейните висши представи за истината, красотата и добродетелта. Удари часът на новото откритие на истинските, изконни основи на днешното изкривено и компрометирано християнство – откриването на истинския живот и учения на Иисус.

Първобитният човек живееше в оковите на суеверен религиозен страх. Съвременните цивилизовани хора се боят да се окажат в зависимост от дълбоки религиозни убеждения. Мислещите хора винаги са се боели от *контрола* на религията. Когато дълбоката и вълнуваща религия заплашва да подчини човека на себе си, той неизменно се стреми да я приведе в рационален, традиционен и институционален план, с това надявайки се да я подчини на себе си. При това даже богооткровената религия се превръща в творение на човека и се подчинява на неговата власт. Съвременно мислещите мъже и жени избягват религията на Иисус, опасявайки се от това, какво ще направи тя *на* тях – и *с* тях. Всички тези опасения са напълно обосновани. Религията на Иисус действително подчинява и преобразува вярващите, изисквайки от хората да посветят своя живот на познаването на волята на небесния Баща и да насочат цялата си жизнена енергия към

enlightenment.

195:9.3 (2082.8) The teachings of Jesus, even though greatly modified, survived the mystery cults of their birthtime, the ignorance and superstition of the dark ages, and are even now slowly triumphing over the materialism, mechanism, and secularism of the twentieth century. And such times of great testing and threatened defeat are always times of great revelation.

195:9.4 (2082.9) Religion does need new leaders, spiritual men and women who will dare to depend solely on Jesus and his incomparable teachings. If Christianity persists in neglecting its spiritual mission while it continues to busy itself with social and material problems, the spiritual renaissance must await the coming of these new teachers of Jesus' religion who will be exclusively devoted to the spiritual regeneration of men. And then will these spirit-born souls quickly supply the leadership and inspiration requisite for the social, moral, economic, and political reorganization of the world.

195:9.5 (2083.1) The modern age will refuse to accept a religion which is inconsistent with facts and out of harmony with its highest conceptions of truth, beauty, and goodness. The hour is striking for a rediscovery of the true and original foundations of present-day distorted and compromised Christianity — the real life and teachings of Jesus.

195:9.6 (2083.2) Primitive man lived a life of superstitious bondage to religious fear. Modern, civilized men dread the thought of falling under the dominance of strong religious convictions. Thinking man has always feared to be *held* by a religion. When a strong and moving religion threatens to dominate him, he invariably tries to rationalize, traditionalize, and institutionalize it, thereby hoping to gain control of it. By such procedure, even a revealed religion becomes man-made and man-dominated. Modern men and women of intelligence evade the religion of Jesus because of their fears of what it will do *to* them — and *with* them. And all such fears are well founded. The religion of Jesus does, indeed, dominate and transform its believers, demanding that men dedicate their lives to seeking for a knowledge of the will of the Father in heaven and requiring that the energies of living be consecrated to the unselfish service of the brotherhood of man.

безкористно служене на братството между хората.

Егоистичните мъже и жени просто няма да започнат да плащат такава цена даже за най-голямото духовно съкровище, предложено някога на смъртния човек. Едва след като човекът бъде в достатъчна степен разочарован от скръбните последствия от неразумните и егоистични стремежи и след като се убеди в безплодността на формалната религия, той ще поиска с цялото си сърце да се обърне към Евангелието на Царството – религията на Иисус Назарянин.

Светът се нуждае от религии, получени от първа ръка. Даже християнството – най-добрата от религиите на двадесети век, е не само религия *за* Иисус, но и в значителна степен се възприема в преразкази. Хората приемат тази религия за такава, каквато тя се предава от признатите от тях религиозни учители. Как би се пробудил светът, ако можеше да види Иисус такъв, какъвто той в действителност живя на Земята, и да познаят неговите животворни учения в техния получен от първоизточника вид! Думите, описващи прекрасното, са неспособни да предизвикат такъв трепет, какъвто предизвиква видът на прекрасното, както не могат думите на ученията да въодушевят душата на човека така, както опитът от познанието на Божието присъствие. Но уповаващата вяра никога няма да захлопне вратата на надеждата пред човешката душа, която ще остава отворена за вечните духовни реалности, изразяващи божествените ценности на небесните светове.

Християнството посмя да принизи своите идеали, отстъпвайки пред човешката алчност, милитаристкото безумие и властолюбие, но религията на Иисус остава неопетнен и необикновен духовен призив, подбуждащ това по-добро, което го има в човека, да се издигне над последиците от животинската еволюция и чрез благодатта да постигне нравствени висоти, достойни за истинското предназначение на човека.

Християнството го заплашва бавната смърт от формализма, бюрократизма, интелектуализма и другите недуховни тенденции. Съвременната християнска църква не е това братство на активни вярващи, на които Иисус поръчваше неуморно да се сдобиват с духовно преображение на сменящите се едно друго поколения.

Така нареченото християнство е не само вероучение и религиозни ритуали – то се превърна също така и в обществено и културно движение. В потока на съвременното християнство се оттичат ручеи от много

195:9.7 (2083.3) Selfish men and women simply will not pay such a price for even the greatest spiritual treasure ever offered mortal man. Only when man has become sufficiently disillusioned by the sorrowful disappointments attendant upon the foolish and deceptive pursuits of selfishness, and subsequent to the discovery of the barrenness of formalized religion, will he be disposed to turn wholeheartedly to the gospel of the kingdom, the religion of Jesus of Nazareth.

195:9.8 (2083.4) The world needs more firsthand religion. Even Christianity — the best of the religions of the twentieth century — is not only a religion *about* Jesus, but it is so largely one which men experience secondhand. They take their religion wholly as handed down by their accepted religious teachers. What an awakening the world would experience if it could only see Jesus as he really lived on earth and know, firsthand, his life-giving teachings! Descriptive words of things beautiful cannot thrill like the sight thereof, neither can creedal words inspire men's souls like the experience of knowing the presence of God. But expectant faith will ever keep the hope-door of man's soul open for the entrance of the eternal spiritual realities of the divine values of the worlds beyond.

195:9.9 (2083.5) Christianity has dared to lower its ideals before the challenge of human greed, war-madness, and the lust for power; but the religion of Jesus stands as the unsullied and transcendent spiritual summons, calling to the best there is in man to rise above all these legacies of animal evolution and, by grace, attain the moral heights of true human destiny.

195:9.10 (2083.6) Christianity is threatened by slow death from formalism, overorganization, intellectualism, and other nonspiritual trends. The modern Christian church is not such a brotherhood of dynamic believers as Jesus commissioned continuously to effect the spiritual transformation of successive generations of mankind.

195:9.11 (2083.7) So-called Christianity has become a social and cultural movement as well as a religious belief and practice. The stream of modern Christianity drains many an ancient pagan swamp and many a barbarian morass; many olden cultural watersheds drain into this present-

древни езически блата и варварски тресавища; много култури наред с високопланинските галилейски плата, които се смятат за негов единствен източник.

day cultural stream as well as the high Galilean tablelands which are supposed to be its exclusive source.

10. БЪДЕЩЕТО

Християнството действително оказа на този свят голяма услуга, но днес на хората на първо място им е нужен Иисус. На света е нужно да види Иисус отново живеещ на Земята в опита на родените в духа смъртни, умело разкриващи Учителя на всички хора. Безполезно е да говорим за възраждане на примитивното християнство; вие трябва да продължите пътя от мястото, на което се намирате днес. Съвременната култура трябва да премине духовно кръщение с ново откровение за живота на Иисус, трябва да се озари от новото разбиране на неговото Евангелие за вечното спасение. И след такова възвисяване Иисус ще привлече към себе си всички хора. Учениците на Иисус трябва да бъдат не само завоеватели, а обилни източници на въодушевление и по-добър живот за всеки човек. Религията е само проявление на благородния хуманизъм дотогава, докато откриването на реалността на Божието присъствие в личния опит не я направи божествена.

Красотата и величествеността, човечността и божествеността, простотата и уникалността на живота на Иисус на Земята представят толкова поразителна и притегателна картина на спасението на човека и разкриването на Бога, че теолозите и философите на всички времена трябва да проявят изключителна сдържаност и да не позволяват на себе си да формулират символите на вярата или да създават превръщащите се в духовна безпътица теологически системи от това трансцендентално посвещение на Бога в облика на човека. В Иисус вселената създаде смъртния човек, в когото духът на любовта удържа победа над материалните ограничения на времето и преодоля факта на физическия произход.

Винаги помнете: Бог и човекът са нужни един на друг. Те са взаимно необходими за пълното и окончателно постижение на вечния личностен опит на божественото предназначение, разкриващо се във вселенската завършеност.

"Царството Божие се намира във вас" беше възможно най-великото изявление, направено някога от Иисус след възвестяването на това, че Отецът е жив,

10. THE FUTURE

195:10.1 (2084.1) Christianity has indeed done a great service for this world, but what is now most needed is Jesus. The world needs to see Jesus living again on earth in the experience of spirit-born mortals who effectively reveal the Master to all men. It is futile to talk about a revival of primitive Christianity; you must go forward from where you find yourselves. Modern culture must become spiritually baptized with a new revelation of Jesus' life and illuminated with a new understanding of his gospel of eternal salvation. And when Jesus becomes thus lifted up, he will draw all men to himself. Jesus' disciples should be more than conquerors, even overflowing sources of inspiration and enhanced living to all men. Religion is only an exalted humanism until it is made divine by the discovery of the reality of the presence of God in personal experience.

195:10.2 (2084.2) The beauty and sublimity, the humanity and divinity, the simplicity and uniqueness, of Jesus' life on earth present such a striking and appealing picture of man-saving and God-revealing that the theologians and philosophers of all time should be effectively restrained from daring to form creeds or create theological systems of spiritual bondage out of such a transcendental bestowal of God in the form of man. In Jesus the universe produced a mortal man in whom the spirit of love triumphed over the material handicaps of time and overcame the fact of physical origin.

195:10.3 (2084.3) Ever bear in mind — God and men need each other. They are mutually necessary to the full and final attainment of eternal personality experience in the divine destiny of universe finality.

195:10.4 (2084.4) "The kingdom of God is within you" was probably the greatest pronouncement Jesus ever made, next to the declaration that his Father is a living and loving spirit.

любящ Дух.

Когато новите души се покоряват на Евангелието на Учителя, човекът и неговият свят преобразуват не първия километър – задълженията, дълга и съгласието, а по-скоро *втория* – доброволното служене и свободолюбивата преданост, която говори за това, че последователят на Иисус се протяга към събрата си в стремежа си да го обгърне със своята любов и следвайки духа, да го увлече към високата божествена цел на смъртното битие. Християнството досега охотно преминава *първия* километър, но човечеството изнемогва, влачейки се в мрака на смъртното битие поради това, че съществуват твърде малко желаещи да преминат втория километър – твърде малко убедени последователи на Иисус, които действително живеят и обичат така, както той учеше своите ученици да живеят, обичат и служат.

195:10.5 (2084.5) In winning souls for the Master, it is not the first mile of compulsion, duty, or convention that will transform man and his world, but rather the *second* mile of free service and liberty-loving devotion that betokens the Jesusonian reaching forth to grasp his brother in love and sweep him on under spiritual guidance toward the higher and divine goal of mortal existence. Christianity even now willingly goes the *first* mile, but mankind languishes and stumbles along in moral darkness because there are so few genuine second-milers — so few professed followers of Jesus who really live and love as he taught his disciples to live and love and serve.

Призивът към участие в смелото начинание – построяването на ново, преобразувано човешко общество чрез духовно възраждане на създаденото от Иисус Царство на събратя, трябва да предизвиква у всички вярващи в него хора такова въодушевление, каквото не се е усещало, откакто последователите на Учителя ходеха по земята като негови спътници в плът.

195:10.6 (2084.6) The call to the adventure of building a new and transformed human society by means of the spiritual rebirth of Jesus' brotherhood of the kingdom should thrill all who believe in him as men have not been stirred since the days when they walked about on earth as his companions in the flesh.

Никоя социална система или политически режим, които отричат реалността на Бога, не могат да внесат някакъв конструктивен и траен принос в развитието на човешката цивилизация. Но християнството – в неговия раздробен и секулярен вид, днес е най-голямото препятствие по пътя на нейното по-нататъшно развитие; това е особено вярно в отношенията с Изтока.

195:10.7 (2084.7) No social system or political regime which denies the reality of God can contribute in any constructive and lasting manner to the advancement of human civilization. But Christianity, as it is subdivided and secularized today, presents the greatest single obstacle to its further advancement; especially is this true concerning the Orient.

Църковността е напълно несъвместима с живата вяра, растящия дух и личния опит на другарите на Иисус във вярата – членовете на братството между хората, обединени от духовна връзка в Царството небесно. Похвалният стремеж да се съхранят традициите на миналите постижения нерядко води до защита на изживелите себе си религиозни системи. Благонамереното желание да се поощряват древните мисловни системи сериозно възпрепятства създаването на новите, адекватни методи, разчетени за удовлетворяване на духовните потребности на разширяващия се еволюиращ разум на съвременните хора. Точно така християнските църкви на двадесети век са огромно, макар и съвършено неосъзнато, препятствие за непосредствено развитие на истинското Евангелие – ученията на Иисус Назарянин.

195:10.8 (2084.8) Ecclesiasticism is at once and forever incompatible with that living faith, growing spirit, and firsthand experience of the faith-comrades of Jesus in the brotherhood of man in the spiritual association of the kingdom of heaven. The praiseworthy desire to preserve traditions of past achievement often leads to the defense of outgrown systems of worship. The well-meant desire to foster ancient thought systems effectually prevents the sponsoring of new and adequate means and methods designed to satisfy the spiritual longings of the expanding and advancing minds of modern men. Likewise, the Christian churches of the twentieth century stand as great, but wholly unconscious, obstacles to the immediate advance of the real gospel — the teachings of Jesus of Nazareth.

На много честни хора, които с радост биха посветили своята преданост на евангелския Христос, им е много трудно искрено да поддържат църквата, в която е останало толкова малко от духа на неговия живот и учения и създаването на която погрешно приписват на Учителя. Иисус не беше основател на така наречената християнска църква, но той винаги – по всички възможни начини, съвместими със своята същност, я *благоприятстваше* като най-добрия съществуващ тълкувател на делото на неговия живот на Земята.

195:10.9 (2085.1) Many earnest persons who would gladly yield loyalty to the Christ of the gospel find it very difficult enthusiastically to support a church which exhibits so little of the spirit of his life and teachings, and which they have been erroneously taught he founded. Jesus did not found the so-called Christian church, but he has, in every manner consistent with his nature, *fostered* it as the best existent exponent of his lifework on earth.

Само ако християнската църква се решеше да приеме програмата на Учителя, хиляди изглеждащи безразлични млади хора биха се устремили в редовете на такова духовно движение и без колебание биха изминали целия път, довеждайки докрай това велико и смело начинание.

195:10.10 (2085.2) If the Christian church would only dare to espouse the Master's program, thousands of apparently indifferent youths would rush forward to enlist in such a spiritual undertaking, and they would not hesitate to go all the way through with this great adventure.

Християнството сериозно го заплашва участта, изразена с един от неговите собствени лозунги: "Семейство, раздирано от разпри, няма да устои." Нехристиянският свят едва ли ще капитулира пред християните, раздробени на секти. Живият Иисус е единствената надежда за възможно обединение на християнския свят. Истинската църква – братството на Христос, се отличава с незримост, духовност и *единство* ; за нея съвсем не е задължително да бъде *еднообразна.* Еднообразието е отличителен признак на физическия, механистичен по своята природа свят. Духовното единство е плод на вероизповедния съюз с живия Иисус. Зримата църква трябва да престане да възпрепятства прогреса на незримото духовно братство на Царството Божие. И на това братство предстои да стане *жив организъм,* поразително отличаващ се от институционалната социална организация. То напълно може да използва такива социални организации, но не трябва да се подменя от тях.

195:10.11 (2085.3) Christianity is seriously confronted with the doom embodied in one of its own slogans: "A house divided against itself cannot stand." The non-Christian world will hardly capitulate to a sect-divided Christendom. The living Jesus is the only hope of a possible unification of Christianity. The true church — the Jesus brotherhood — is invisible, spiritual, and is characterized by *unity,* not necessarily by *uniformity.* Uniformity is the earmark of the physical world of mechanistic nature. Spiritual unity is the fruit of faith union with the living Jesus. The visible church should refuse longer to handicap the progress of the invisible and spiritual brotherhood of the kingdom of God. And this brotherhood is destined to become a *living organism* in contrast to an institutionalized social organization. It may well utilize such social organizations, but it must not be supplanted by them.

Но не трябва да се презира християнството – даже християнството на двадесети век. То е многовековно съвместно творение на богопозналите хора от много народи и то действително беше една от най-великите сили на доброто на Земята; затова никой не трябва да го пренебрегва независимо от неговите вродени и придобити недостатъци. Християнството и сега пробужда в мислещите хора силни нравствени емоции.

195:10.12 (2085.4) But the Christianity of even the twentieth century must not be despised. It is the product of the combined moral genius of the God-knowing men of many races during many ages, and it has truly been one of the greatest powers for good on earth, and therefore no man should lightly regard it, notwithstanding its inherent and acquired defects. Christianity still contrives to move the minds of reflective men with mighty moral emotions.

Но няма никакво оправдание за участието на църквата в търговията и политиката; такива нечестиви съюзи са явно предателство към Учителя. И действителните поборници на истината едва ли ще забравят, че често

195:10.13 (2085.5) But there is no excuse for the involvement of the church in commerce and politics; such unholy alliances are a flagrant betrayal of the Master. And the genuine lovers of truth will be slow to forget that this powerful

именно могъщата институционализирана църква безсъвестно губеше новороденото вяра и преследваше вестителите на истината, ако те се появяваха не в правоверни одежди.

Напълно очевидно е, че подобна църква не би могла да се запази, ако в света нямаше хора, предпочитащи такъв стил на поклонение. Много духовно лениви души копнеят за древната, повелителна религия, основана на ритуалите и свещените традиции. Човешката еволюция и духовният прогрес едва ли са достатъчни, за да позволят на всички хора да минат без религиозна власт. И незримото братство на Царството напълно може да приеме тези семейни групи, отнасящи се към различни по своята социална принадлежност и темперамент класи, стига само те действително да пожелаят да станат водени от духа Божии синове. Но в това братство на Иисус нямат място сектантското съперничество, междугруповата озлобеност или претенциите за морално превъзходство и духовна непогрешимост.

Ползата от тези разнообразни групи християни може да се заключи в обединяването на многобройни типове потенциални вярващи, съществуващи сред различните народи на западната цивилизация, но такава раздробеност на християнския свят е огромна слабост, когато този свят се опитва да разпространи Евангелието на Иисус сред народите на Изтока. Тези народи още не разбират, че *религията на Иисус* съществува отделно и донякъде обособено от християнството, което постепенно се е превърнало в *религия за Иисус.*

Огромната надежда за Урантия е свързана с възможността за новото разкриване на Иисус чрез ново, разширено изложение на неговото спасително учение, което би обединило в любвеобилно духовно служене многобройните групи на тези, които днес наричат себе си негови последователи.

Даже светското образование би могло да помогне на това велико духовно възраждане, ако то отделяше по-голямо внимание на обучението на младежите на методите за планиране на живота и възпитанието на характера. Смисълът на всяко образование трябва да се заключава в това, да спомага за постигането на висшата цел на живота – формирането на величествена и хармонично развита личност. Съществува огромна потребност от възпитаването на нравствена дисциплина вместо прекомерно самонаслаждение. Опирайки се на такъв фундамент, религията, благодарение на своя духовен стимул, може да помогне за развитието и да обогати смъртния живот точно

institutionalized church has often dared to smother newborn faith and persecute truth bearers who chanced to appear in unorthodox raiment.

195:10.14 (2085.6) It is all too true that such a church would not have survived unless there had been men in the world who preferred such a style of worship. Many spiritually indolent souls crave an ancient and authoritative religion of ritual and sacred traditions. Human evolution and spiritual progress are hardly sufficient to enable all men to dispense with religious authority. And the invisible brotherhood of the kingdom may well include these family groups of various social and temperamental classes if they are only willing to become truly spirit-led sons of God. But in this brotherhood of Jesus there is no place for sectarian rivalry, group bitterness, nor assertions of moral superiority and spiritual infallibility.

195:10.15 (2086.1) These various groupings of Christians may serve to accommodate numerous different types of would-be believers among the various peoples of Western civilization, but such division of Christendom presents a grave weakness when it attempts to carry the gospel of Jesus to Oriental peoples. These races do not yet understand that there is a *religion of Jesus* separate, and somewhat apart, from Christianity, which has more and more become a *religion about Jesus.*

195:10.16 (2086.2) The great hope of Urantia lies in the possibility of a new revelation of Jesus with a new and enlarged presentation of his saving message which would spiritually unite in loving service the numerous families of his present-day professed followers.

195:10.17 (2086.3) Even secular education could help in this great spiritual renaissance if it would pay more attention to the work of teaching youth how to engage in life planning and character progression. The purpose of all education should be to foster and further the supreme purpose of life, the development of a majestic and well-balanced personality. There is great need for the teaching of moral discipline in the place of so much self-gratification. Upon such a foundation religion may contribute its spiritual incentive to the enlargement and enrichment of mortal life, even to the security and enhancement of life eternal.

така, както укрепва увереността във вечния живот и повишава неговото величие.

Християнството е религия, родена спонтанно, и вследствие на това трябва да действа бавно. Стремителните духовни процеси ще изискват ново откровение и по-широко разпространение на истинската религия на Иисус. Но християнството е могъща религия, тъй като обикновените хора, явяващи се ученици на разпънатия дърводелец, започнаха да проповядват такива учения, които за триста години завоюваха римския свят, а след това продължиха своето триумфално шествие, покорявайки варварите, които на свой ред завладяха Рим. Именно християнството покори – прие и възвиси – цял поток от юдейска теология и гръцка философия. А след това, пребивавайки повече от хиляда години в коматозно състояние поради предозировката на мистериите и езичеството, тази християнска религия възроди себе си и фактически вторично покори целия западен свят. Тези учения на Иисус, които се съдържат в християнството, са достатъчни, за да го направят безсмъртно.

Стига само християнството да можеше да проникне по-дълбоко в ученията на Иисус, то можеше да окаже на съвременния човек много по-голяма помощ в решаването на неговите нови и по-сложни проблеми.

Християнството е поставено в крайно трудно положение, доколкото в очите на целия свят то се смята за част от социалната система, производствения живот и моралните норми на западната цивилизация; и затова неволно започна да изглежда, че християнството поддържа общество, спъващо се под тежестта на вината, тъй като то търпи наука без идеализъм, политика без принципи, богатство без труд, удоволствие без мярка, ерудиция без възпитание, сила без съвест и производство без морал.

Надеждата на съвременното християнство се състои в това, да спре да поощрява социалните системи и производствената политика на западната цивилизация и смирено да се поклони пред кръста, който то така доблестно превъзнася, за да се научи отново от Иисус Назарянин на най-великите истини, достъпни за смъртния човек – живото Евангелие за бащинството на Бога и братството между хората.

195:10.18 (2086.4) Christianity is an extemporized religion, and therefore must it operate in low gear. High-gear spiritual performances must await the new revelation and the more general acceptance of the real religion of Jesus. But Christianity is a mighty religion, seeing that the commonplace disciples of a crucified carpenter set in motion those teachings which conquered the Roman world in three hundred years and then went on to triumph over the barbarians who overthrew Rome. This same Christianity conquered — absorbed and exalted — the whole stream of Hebrew theology and Greek philosophy. And then, when this Christian religion became comatose for more than a thousand years as a result of an overdose of mysteries and paganism, it resurrected itself and virtually reconquered the whole Western world. Christianity contains enough of Jesus' teachings to immortalize it.

195:10.19 (2086.5) If Christianity could only grasp more of Jesus' teachings, it could do so much more in helping modern man to solve his new and increasingly complex problems.

195:10.20 (2086.6) Christianity suffers under a great handicap because it has become identified in the minds of all the world as a part of the social system, the industrial life, and the moral standards of Western civilization; and thus has Christianity unwittingly seemed to sponsor a society which staggers under the guilt of tolerating science without idealism, politics without principles, wealth without work, pleasure without restraint, knowledge without character, power without conscience, and industry without morality.

195:10.21 (2086.7) The hope of modern Christianity is that it should cease to sponsor the social systems and industrial policies of Western civilization while it humbly bows itself before the cross it so valiantly extols, there to learn anew from Jesus of Nazareth the greatest truths mortal man can ever hear — the living gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man.

Документ 196. Вярата на Иисус

⇦ 195 Книгата Урантия

ЧАСТ IV. ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЯТА НА ИИСУС

ДОКУМЕНТ 196. ВЯРАТА НА ИИСУС

Секции

Въведение
1. Иисус-човекът
2. Религията на Иисус
3. Върховенството на религията

Въведение

И ИСУС се отличаваше с възвишена и беззаветна вяра в Бога. На него му се налагаше да изпитва обичайните превратности на смъртното съществуване, но в религиозен смисъл той никога не се съмняваше в безспорността на Божията опека и водителство. Тази вяра беше продължение на неговата проницателност породена от дейността на божественото духовно присъствие – неговия вътрешен Настройчик. Вярата на Иисус не беше нито традиционна нито чисто интелектуална; тя беше съвършено индивидуална и чисто духовна.

В представите на Иисус човека Бог беше свят, справедлив и велик, точно както и истински, прекрасен и добродетелен. Всички атрибути на божествеността се съсредоточиха в неговото съзнание като "волята на небесния Отец". Богът на Иисус беше едновременно и "Святият на Израил" и "Живият и любящ небесен Баща". Иисус не беше първия, който представяше Бога като Баща, но той възвиси и разви тази идея, превръщайки я във възвишен опит благодарение на новото разкриване на Бога и възвестяването на това, че всяко смъртно създание е дете на този Баща на любовта, син Божий.

Иисус не се вкопчваше за вярата в Бога така, както това би правила душата бореща се

PAPER 196
THE FAITH OF JESUS

SECTIONS

Introduction
1. Jesus — The Man
2. The Religion of Jesus
3. The Supremacy of Religion

INTRODUCTION

196:0.1 (2087.1) JESUS enjoyed a sublime and wholehearted faith in God. He experienced the ordinary ups and downs of mortal existence, but he never religiously doubted the certainty of God's watchcare and guidance. His faith was the outgrowth of the insight born of the activity of the divine presence, his indwelling Adjuster. His faith was neither traditional nor merely intellectual; it was wholly personal and purely spiritual.

196:0.2 (2087.2) The human Jesus saw God as being holy, just, and great, as well as being true, beautiful, and good. All these attributes of divinity he focused in his mind as the "will of the Father in heaven." Jesus' God was at one and the same time "The Holy One of Israel" and "The living and loving Father in heaven." The concept of God as a Father was not original with Jesus, but he exalted and elevated the idea into a sublime experience by achieving a new revelation of God and by proclaiming that every mortal creature is a child of this Father of love, a son of God.

196:0.3 (2087.3) Jesus did not cling to faith in God as would a struggling soul at war with the universe

с вселената и вкопчила се в смъртна схватка с враждебен и порочен свят; не прибягваше той към вярата и като само едно утешение в трудна минута или убежище в момент на приближаващото се отчаяние; вярата не беше само илюзия компенсираща суровите реалности и скърби на живота. Независимо от всички трудности и временни противоречия на смъртното съществуване той изпитваше покой, пораждан от висшето и пълно доверие към Бога и усещаше колосален възторг от живота, преминаващ благодарение на тази вяра в постоянно общуване с неговия небесен Баща. И тази победоносна вяра беше жив опит и неподправено духовно постижение. Огромният принос на Иисус в ценността на човешкия опит се заключаваше не в това, че той разкри така много нови идеи за небесния Баща, а в това, че той толкова забележително и по човешки демонстрира новият, по-висок тип *жива вяра* в Бога. Никога, в нито един свят на тази вселена Бог не беше превръщал в живота на смъртния в такава *жива реалност,* както той стана в човешкия опит на Иисус Назарянин.

В живота на Учителя на Урантия този и останалите светове на локалното творение откриват нов, по-висок тип религия, основана на личните духовни отношения с Всеобщия Баща и изцяло потвърждаван от висшия авторитет – неподправения личен опит. Тази жива вяра на Иисус излизаше извън рамките на интелектуалната рефлексия и не беше мистично съзерцание.

Теологията е способна да закрепва, формулира, определя и догматизира вярата, но в човешкия живот на Иисус вярата беше лична, жива, самобитна, непосредствена и чисто духовна. Тази вяра беше не благоговение пред традициите или чисто рационално вероучение, за което той се държеше като за свещен символ на вярата, а възвишен опит и дълбоко убеждение, което *здраво го владееше.* Неговата вяра беше толкова реална и всеобхватна, че тя изцяло помиташе всякакви духовни съмнения и решително пресичаше всяко противоречащо й желание. Нищо не можеше да го откъсне от тази духовна опора – пламенната, възвишена и непоколебима вяра. Независимо от привидното поражение, задушавано от разочарованието и усилващо се от отчаянието, той оставаше спокоен пред Бога - лишен от страх, прекрасно разбиращ своята духовна непобедимост. Иисус се отличаваше с тази въодушевяваща увереност, която идва с непоколебимата вяра и във всяка от трудните жизнени ситуации той неизменно демонстрираше безусловна преданост към изпълнението на волята на Отеца. Тази

and at death grips with a hostile and sinful world; he did not resort to faith merely as a consolation in the midst of difficulties or as a comfort in threatened despair; faith was not just an illusory compensation for the unpleasant realities and the sorrows of living. In the very face of all the natural difficulties and the temporal contradictions of mortal existence, he experienced the tranquillity of supreme and unquestioned trust in God and felt the tremendous thrill of living, by faith, in the very presence of the heavenly Father. And this triumphant faith was a living experience of actual spirit attainment. Jesus' great contribution to the values of human experience was not that he revealed so many new ideas about the Father in heaven, but rather that he so magnificently and humanly demonstrated a new and higher type of *living faith in God.* Never on all the worlds of this universe, in the life of any one mortal, did God ever become such a *living reality* as in the human experience of Jesus of Nazareth.

196:0.4 (2087.4) In the Master's life on Urantia, this and all other worlds of the local creation discover a new and higher type of religion, religion based on personal spiritual relations with the Universal Father and wholly validated by the supreme authority of genuine personal experience. This living faith of Jesus was more than an intellectual reflection, and it was not a mystic meditation.

196:0.5 (2087.5) Theology may fix, formulate, define, and dogmatize faith, but in the human life of Jesus faith was personal, living, original, spontaneous, and purely spiritual. This faith was not reverence for tradition nor a mere intellectual belief which he held as a sacred creed, but rather a sublime experience and a profound conviction which *securely held him.* His faith was so real and all-encompassing that it absolutely swept away any spiritual doubts and effectively destroyed every conflicting desire. Nothing was able to tear him away from the spiritual anchorage of this fervent, sublime, and undaunted faith. Even in the face of apparent defeat or in the throes of disappointment and threatening despair, he calmly stood in the divine presence free from fear and fully conscious of spiritual invincibility. Jesus enjoyed the invigorating assurance of the possession of unflinching faith, and in each of life's trying situations he unfailingly exhibited an unquestioning loyalty to the Father's will. And this superb faith was undaunted even by the cruel and crushing threat of an ignominious death.

грандиозна вяра не можеше да сломи даже жестоката и непоносима заплаха за безславната смърт.

Колко често силната духовна вяра на религиозния гений го води към пагубен фанатизъм, към прекомерно развитие на религиозния "аз", но това не стана с Иисус. Необикновената вяра и духовните постижения не оказваха неблагоприятно въздействие на неговия практически живот, доколкото неговият духовен възторг беше съвършено безсъзнателен и произволен духовен израз на неговото лично знание за Бога.

Всепоглъщащата и неукротима духовна вяра на Иисус никога не се превръщаше във фанатизъм, тъй като тя никога не се опитваше да се прояви отделно от неговите възвишени рационални съждения за съразмерните ценности на практическите и обикновени социални, икономически и нравствени жизнени ситуации. Синът Човешки беше възвишено еднородна човешка личност; той представляваше надарено със съвършени способности божествено същество; той беше също така величествено съгласувано и обединено божествено-човешко същество действащо на земята в една личност. Учителят винаги съотнасяше вярата на душата с мъдрите оценки на многогодишния опит. Личната вяра, духовната надежда и нравствената преданост винаги се намираха в несравнено религиозно съгласие – хармонична връзка с дълбокото осъзнаване на реалността и святостта на всеки вид човешка преданост, свързана с личната чест, любовта към семейството, религиозните задължения, обществения дълг и икономическата необходимост.

В представата свойствена на вярата на Иисус всички духовни ценности се намират в царството Божие; затова той казваше: "Търсете преди всичко царството небесно". В прогресивното и идеално братство на царството Иисус виждаше изпълняването на "волята Божия". Същността на молитвата, на която той учеше своите ученици, се заключаваше в думите: "Да бъде царството твое, да бъде волята твоя". По такъв начин, представяйки царството като въплъщение на Божията воля, той посвети себе си на каузата за изпълнението на тази воля с поразителна самоотверженост и безгранично въодушевление. Но в цялата своя активна мисия и по цялото продължение на своя необикновен живот в него нито веднъж не се прояви яростта на фанатика или повърхностността и празнотата на религиозния егоист.

Целият живот на Учителя последователно

196:0.6 (2088.1) In a religious genius, strong spiritual faith so many times leads directly to disastrous fanaticism, to exaggeration of the religious ego, but it was not so with Jesus. He was not unfavorably affected in his practical life by his extraordinary faith and spirit attainment because this spiritual exaltation was a wholly unconscious and spontaneous soul expression of his personal experience with God.

196:0.7 (2088.2) The all-consuming and indomitable spiritual faith of Jesus never became fanatical, for it never attempted to run away with his well-balanced intellectual judgments concerning the proportional values of practical and commonplace social, economic, and moral life situations. The Son of Man was a splendidly unified human personality; he was a perfectly endowed divine being; he was also magnificently co-ordinated as a combined human and divine being functioning on earth as a single personality. Always did the Master co-ordinate the faith of the soul with the wisdom-appraisals of seasoned experience. Personal faith, spiritual hope, and moral devotion were always correlated in a matchless religious unity of harmonious association with the keen realization of the reality and sacredness of all human loyalties — personal honor, family love, religious obligation, social duty, and economic necessity.

196:0.8 (2088.3) The faith of Jesus visualized all spirit values as being found in the kingdom of God; therefore he said, "Seek first the kingdom of heaven." Jesus saw in the advanced and ideal fellowship of the kingdom the achievement and fulfillment of the "will of God." The very heart of the prayer which he taught his disciples was, "Your kingdom come; your will be done." Having thus conceived of the kingdom as comprising the will of God, he devoted himself to the cause of its realization with amazing self-forgetfulness and unbounded enthusiasm. But in all his intense mission and throughout his extraordinary life there never appeared the fury of the fanatic nor the superficial frothiness of the religious egotist.

196:0.9 (2088.4) The Master's entire life was

се определяше от тази жива вяра, този възвишен религиозен опит. Такова духовно отношение господстваше в неговите мисли и чувства, неговото вероизповедание и молитви, неговите уроци и проповеди. Тази лична вяра на сина в несъмнеността и надеждността на водителството и защитата от небесния Баща изпълваше неговия уникален живот с дълбоко чувство към духовната реалност. И все пак, независимо от осъзнаването на своята тясна връзка с божествеността, този галилеец, Божият галилеец – когато към него се обърнаха с думите "благи Учителю", веднага отговори: "Защо ме наричаш благи?" Сблъсквайки се с толкова поразително самоотречение ние започваме да разбираме по какъв начин на Всеобщия Баща се отдаде толкова пълно да прояви себе си на Учителя и чрез него разкри себе си на смъртните създания на световете.

Като обитател на този свят Иисус принесе на Бога най-голямата от жертвите: посвещаването на своята воля на величественото служене – изпълнението на божествената воля. Иисус винаги и последователно изтълкува религията от гледна точка на волята на Отеца. Изучавайки пътя на Учителя в това, което се отнася до молитвата или някакъв друг аспект на неговия религиозен живот, обръщайте внимание не толкова на това, на което той учеше, колкото на това, което той правеше. Молитвата служеше като искрен израз на духовното отношение, заявление за предаността на душата, провъзгласяване на личната привързаност, израз на благодарност, предупреждение за емоционално напрежение, предотвратяване на конфликта, възвисяване на интелекта, облагородяване на желанията, потвърждение на моралното решение, обогатяване на мисли, укрепване на висши подбуди, освещаване на порива, проясняване на гледната точка, заявление за вярата, трансцедентен отказ от собствената воля, възвишено потвърждение на доверието, разкриване на мъжеството, възвестяване на откритието, признание на висшата преданост, потвърждение на освещаването, метод за решаване на трудностите и могъща мобилизация на всички душевни сили за съпротивление на всевъзможните егоистични, порочни и греховни тенденции на човека. Именно такъв живот – живот на молитвеното посвещаване на изпълнението на волята на Отеца, преживя Иисус, триумфално завършвайки го с именно такава молитва. Тайната на неговия несравним религиозен живот се заключаваше в осъзнаването на присъствието на Бога; и той постигна това с помощта на разумна молитва и искрено вероизповедание – непрекъснато общуване с Бога, а не за сметка на указания,

consistently conditioned by this living faith, this sublime religious experience. This spiritual attitude wholly dominated his thinking and feeling, his believing and praying, his teaching and preaching. This personal faith of a son in the certainty and security of the guidance and protection of the heavenly Father imparted to his unique life a profound endowment of spiritual reality. And yet, despite this very deep consciousness of close relationship with divinity, this Galilean, God's Galilean, when addressed as Good Teacher, instantly replied, "Why do you call me good?" When we stand confronted by such splendid self-forgetfulness, we begin to understand how the Universal Father found it possible so fully to manifest himself to him and reveal himself through him to the mortals of the realms.

196:0.10 (2088.5) Jesus brought to God, as a man of the realm, the greatest of all offerings: the consecration and dedication of his own will to the majestic service of doing the divine will. Jesus always and consistently interpreted religion wholly in terms of the Father's will. When you study the career of the Master, as concerns prayer or any other feature of the religious life, look not so much for what he taught as for what he did. Jesus never prayed as a religious duty. To him prayer was a sincere expression of spiritual attitude, a declaration of soul loyalty, a recital of personal devotion, an expression of thanksgiving, an avoidance of emotional tension, a prevention of conflict, an exaltation of intellection, an ennoblement of desire, a vindication of moral decision, an enrichment of thought, an invigoration of higher inclinations, a consecration of impulse, a clarification of viewpoint, a declaration of faith, a transcendental surrender of will, a sublime assertion of confidence, a revelation of courage, the proclamation of discovery, a confession of supreme devotion, the validation of consecration, a technique for the adjustment of difficulties, and the mighty mobilization of the combined soul powers to withstand all human tendencies toward selfishness, evil, and sin. He lived just such a life of prayerful consecration to the doing of his Father's will and ended his life triumphantly with just such a prayer. The secret of his unparalleled religious life was this consciousness of the presence of God; and he attained it by intelligent prayer and sincere worship — unbroken communion with God — and not by leadings, voices, visions, or extraordinary religious practices.

гласове, видения или необичайни религиозни ритуали.

В земният живот на Иисус религията беше жив опит, непосредствено индивидуално движение от духовно благоговение към практическа праведност. Вярата на Иисус донасяше трансцеденталните плодове на божествения дух. Неговата вяра не беше незряла и лековерна като вярата на дете, но в много отношения тя действително напомняше безметежната доверчивост на дете. Иисус се доверяваше на Бога в голяма степен така, както детето се доверява на своя родител. Той се отнасяше към вселената с огромно доверие – с такова доверие, с каквото детето се отнася към своите родители. Беззаветната вяра на Иисус в основополагащата добродетел на вселената изключително напомняше увереността на детето в безопасността на неговото земно обкръжение. Той разчиташе на небесния Баща така, както детето разчита на своя земен родител и неговата пламенна вяра нито веднъж, нито за миг не се усъмни в неприложимостта на висшата опека на небесния Баща. Страховете, съмненията и скептицизмът почти не помрачиха неговия път. В него нямаше неверие, което би препятствало свободния и самобитен израз на неговия живот. Непоколебимото и разумно мъжество на възрастния човек се съчетаваше в него с искрения и доверчив оптимизъм на вярващото дете. Неговата вяра се издигна на такива висоти на доверие, че беше лишена от страх.

196:0.11 (2089.1) In the earthly life of Jesus, religion was a living experience, a direct and personal movement from spiritual reverence to practical righteousness. The faith of Jesus bore the transcendent fruits of the divine spirit. His faith was not immature and credulous like that of a child, but in many ways it did resemble the unsuspecting trust of the child mind. Jesus trusted God much as the child trusts a parent. He had a profound confidence in the universe — just such a trust as the child has in its parental environment. Jesus' wholehearted faith in the fundamental goodness of the universe very much resembled the child's trust in the security of its earthly surroundings. He depended on the heavenly Father as a child leans upon its earthly parent, and his fervent faith never for one moment doubted the certainty of the heavenly Father's overcare. He was not disturbed seriously by fears, doubts, and skepticism. Unbelief did not inhibit the free and original expression of his life. He combined the stalwart and intelligent courage of a full-grown man with the sincere and trusting optimism of a believing child. His faith grew to such heights of trust that it was devoid of fear.

Вярата на Иисус постигна чистотата свойствена на доверието на дете. Неговата вяра беше толкова абсолютна и лишена от самомнение, че откликваше на прелестта на общуването със събратята и на чудото на вселената. Неговото чувство на доверие божественото беше толкова всецяло и устойчиво, че носеше радост и увереност в абсолютната лична безопасност. На неговият религиозен опит бяха чужди неувереността и преструвката. В този гигантски интелект на възрастен човек вярата на детето напълно властваше във всичко, което се отнасяше до религиозното съзнание. Не е чудно, че веднъж той каза: "Докато не станете като деца няма да влезете в царството". Независимо от това, че вярата на Иисус беше *младенчески чиста,* в нея нямаше абсолютно нищо *инфантилно.*

196:0.12 (2089.2) The faith of Jesus attained the purity of a child's trust. His faith was so absolute and undoubting that it responded to the charm of the contact of fellow beings and to the wonders of the universe. His sense of dependence on the divine was so complete and so confident that it yielded the joy and the assurance of absolute personal security. There was no hesitating pretense in his religious experience. In this giant intellect of the full-grown man the faith of the child reigned supreme in all matters relating to the religious consciousness. It is not strange that he once said, "Except you become as a little child, you shall not enter the kingdom." Notwithstanding that Jesus' faith was *childlike,* it was in no sense *childish.*

Иисус изисква от своите ученици да вярват не в него, а *заедно с* него, да вярват в реалността на Божията любов и с пълно доверие да приемат безопасността, която дава увереност в богосиновството. Учителят желае всички негови последователи изцяло да споделят с него неговата трансцедентална вяра. Изключително трогателен е призивът на Иисус към своите последователи не само да

196:0.13 (2089.3) Jesus does not require his disciples to believe in him but rather to believe *with* him, believe in the reality of the love of God and in full confidence accept the security of the assurance of sonship with the heavenly Father. The Master desires that all his followers should fully share his transcendent faith. Jesus most touchingly challenged his followers, not only to believe *what* he believed, but also to believe *as* he believed.

вярват в *това, в което* вярваше той, но и да вярват така, *както* вярваше той. В това е заключен дълбокия смисъл на едно от неговите най-висши изисквания: “Следвай ме”.

Земният живот на Иисус беше посветен на една велика цел: да изпълни волята на Отеца, да преживее живота на религиозен човек живеещ с вяра. Вярата на Иисус беше по детски доверчива, но тя беше напълно лишена от самонадеяност. Той вземаше трудни и смели решения, мъжествено посрещаше многобройните разочарования, решително преодоляваше най-сложните препятствия и без колебания приемаше суровите изисквания на дълга. Нужна беше силна воля и неизчерпаемо доверие, за да вярваш в това, в което вярваше Иисус и да вярваш така, *както* вярваше той.

This is the full significance of his one supreme requirement, “Follow me.”

196:0.14 (2090.1) Jesus’ earthly life was devoted to one great purpose — doing the Father’s will, living the human life religiously and by faith. The faith of Jesus was trusting, like that of a child, but it was wholly free from presumption. He made robust and manly decisions, courageously faced manifold disappointments, resolutely surmounted extraordinary difficulties, and unflinchingly confronted the stern requirements of duty. It required a strong will and an unfailing confidence to believe what Jesus believed and *as* he believed.

1. ИИСУС-ЧОВЕКЪТ

Привързаността на Иисус към изпълнението на волята на Отеца и служенето на хората беше не просто решение на смъртно създание, решимост на човека: тя беше беззаветно самопожертвуване на такова неограничено посвещаване на любовта. Колкото и велик да е факта на владичеството на Михаил, вие не трябва да отнемате на хората Иисус-човека. Учителят постигна висоти във възхода в равна степен като човек и Бог; той принадлежи на хората; хората принадлежат на него. Колко жалко е, че самата религия, претърпявайки толкова превратни тълкувания, отделя Иисус от борещите се смъртни! Не позволявайте обсъждането на човешкото или божественото начало на Христос да затъмнява спасителната истина за това, че Иисус Назарянин беше религиозен човек, който чрез своята вяра постигна знанията и изпълнението на Божията воля; Иисус беше най-религиозен от истински религиозните хора живели някога на земята.

Настана време да се засвидетелства символичното възкресение на Иисус-човека от погребалната гробница запълнена с теологичните традиции и религиозните догми на деветнадесети век. Иисус Назарянин повече не бива да се принася в жертва даже на величествения образ на прославения Христос. Каква трансцедентална услуга ще му бъде оказана, ако чрез това откровение синът Човешки стане от гроба на традиционната теология и бъде представен като живия Иисус от същата тази църква, която носи неговото име точно както и на всички останали религии! Християнското братство на вярващите със сигурност без колебание ще внесе такива изменения в своята вяра и жизнени практики,

1. JESUS — THE MAN

196:1.1 (2090.2) Jesus’ devotion to the Father’s will and the service of man was even more than mortal decision and human determination; it was a wholehearted consecration of himself to such an unreserved bestowal of love. No matter how great the fact of the sovereignty of Michael, you must not take the human Jesus away from men. The Master has ascended on high as a man, as well as God; he belongs to men; men belong to him. How unfortunate that religion itself should be so misinterpreted as to take the human Jesus away from struggling mortals! Let not the discussions of the humanity or the divinity of the Christ obscure the saving truth that Jesus of Nazareth was a religious man who, by faith, achieved the knowing and the doing of the will of God; he was the most truly religious man who has ever lived on Urantia.

196:1.2 (2090.3) The time is ripe to witness the figurative resurrection of the human Jesus from his burial tomb amidst the theological traditions and the religious dogmas of nineteen centuries. Jesus of Nazareth must not be longer sacrificed to even the splendid concept of the glorified Christ. What a transcendent service if, through this revelation, the Son of Man should be recovered from the tomb of traditional theology and be presented as the living Jesus to the church that bears his name, and to all other religions! Surely the Christian fellowship of believers will not hesitate to make such adjustments of faith and of practices of living as will enable it to “follow after” the Master in the demonstration of his real life of religious devotion to the doing of his Father’s will

които ще позволят да следват Учителя в демонстрация на неговия истински живот – религиозната преданост на изпълнението на волята на Отеца и посветеността на безкористното служене на хората. Боят ли се правоверните християни от това, което прояви самодоволното и неосветено съобщество с присъщата му социална респектабилност и користни икономически интереси? Страхува ли се институционалното християнство от това, че ще бъде изложена на опасност - или даже отхвърлена традиционната църковна власт, ако Иисус Галилееца бъде възстановен в умовете и душите на смъртните хора като идеал за личния религиозен живот? Действително, социалните преобразувания, икономическите изменения, нравственото обновление и преоценката на религията на християнската цивилизация биха имали радикален и революционен характер, ако живата религия на Иисус внезапно измести теологическата религия за Иисус.

and of consecration to the unselfish service of man. Do professed Christians fear the exposure of a self-sufficient and unconsecrated fellowship of social respectability and selfish economic maladjustment? Does institutional Christianity fear the possible jeopardy, or even the overthrow, of traditional ecclesiastical authority if the Jesus of Galilee is reinstated in the minds and souls of mortal men as the ideal of personal religious living? Indeed, the social readjustments, the economic transformations, the moral rejuvenations, and the religious revisions of Christian civilization would be drastic and revolutionary if the living religion of Jesus should suddenly supplant the theologic religion about Jesus.

“Да следваш Иисус” означава лично да изповядваш такава като на Учителя религиозна вяра и да се проникнеш духом с неговия живот на безкористно служене на човека. Една от най-важните задачи на човешкия живот е да узнаеш в какво вярваше Иисус, да откриеш неговите идеали и да се стремиш към постигането на възвишената цел на неговия живот. От цялото човешко знание най-голяма ценност е знанието за религиозния живот на Иисус и това как го преживя той.

196:1.3 (2090.4) To “follow Jesus” means to personally share his religious faith and to enter into the spirit of the Master’s life of unselfish service for man. One of the most important things in human living is to find out what Jesus believed, to discover his ideals, and to strive for the achievement of his exalted life purpose. Of all human knowledge, that which is of greatest value is to know the religious life of Jesus and how he lived it.

Простите хора охотно слушаха Иисус и описанието на неговия праведен човешки живот, движен от свещена религиозна подбуда, отново ще намери отклик в сърцата, ако такива истини отново се възвестят в света. Хората с удоволствие го слушаха, доколкото той беше един от тях – прост мирянин; и при това най-великият религиозен учител на този свят.

196:1.4 (2090.5) The common people heard Jesus gladly, and they will again respond to the presentation of his sincere human life of consecrated religious motivation if such truths shall again be proclaimed to the world. The people heard him gladly because he was one of them, an unpretentious layman; the world’s greatest religious teacher was indeed a layman.

Задача на вярващите в царството трябва да бъде не буквално подражаване на външната страна от живота на Иисус, а приобщаване към неговата вяра; те трябва да се стремят да се доверяват на Бога така, както се доверяваше той и да вярват на хората така, както вярваше той. Иисус никога не аргументираше нито бащинството на Бога нито братството на хората: той беше жива илюстрация на едното и всеобхватна демонстрация на другото.

196:1.5 (2091.1) It should not be the aim of kingdom believers literally to imitate the outward life of Jesus in the flesh but rather to share his faith; to trust God as he trusted God and to believe in men as he believed in men. Jesus never argued about either the fatherhood of God or the brotherhood of men; he was a living illustration of the one and a profound demonstration of the other.

Така, както хората трябва да преминат пътя от човешкото съзнание до постигането на божественото, така Иисус се издигна от същността на човека към осъзнаване на същността на Бога. И Учителят извърши този велик възход от човешкото към божественото

196:1.6 (2091.2) Just as men must progress from the consciousness of the human to the realization of the divine, so did Jesus ascend from the nature of man to the consciousness of the nature of God. And the Master made this great ascent from the human to the divine by the conjoint achievement of

за сметка на обединените усилия – вярата на неговия смъртен интелект и действията на неговия вътрешен Настройчик. Осъзнаването на физическото постижение на пълната божественост (при едновременно изчерпващо осъзнаване на реалността на своето човешко начало) премина на седем етапа на постепенното вероизповедно осъзнаване на божествеността. Тези етапи на постепенно самопознание бяха отбелязани от изключителни събития в посвещенческия опит на Учителя.

1. Пристигането на Настройчик на Съзнанието.

2. Явяването на Посланика на Емануил в Йерусалим, когато Иисус беше на около дванадесет години.

3. Проявите, с които беше отбелязано неговото кръщение.

4. Опитът на Планината на Преображението.

5. Моронтийното възкресение.

6. Духовното възнесение.

7. Завършващите обятия на Райския Баща даряващ Михаил с неограничена власт в създадената от него вселена.

the faith of his mortal intellect and the acts of his indwelling Adjuster. The fact-realization of the attainment of totality of divinity (all the while fully conscious of the reality of humanity) was attended by seven stages of faith consciousness of progressive divinization. These stages of progressive self-realization were marked off by the following extraordinary events in the Master's bestowal experience:

196:1.7 (2091.3) 1. The arrival of the Thought Adjuster.

196:1.8 (2091.4) 2. The messenger of Immanuel who appeared to him at Jerusalem when he was about twelve years old.

196:1.9 (2091.5) 3. The manifestations attendant upon his baptism.

196:1.10 (2091.6) 4. The experiences on the Mount of Transfiguration.

196:1.11 (2091.7) 5. The morontia resurrection.

196:1.12 (2091.8) 6. The spirit ascension.

196:1.13 (2091.9) 7. The final embrace of the Paradise Father, conferring unlimited sovereignty of his universe.

2. РЕЛИГИЯТА НА ИИСУС

Някога реформацията на християнската църква може да стане достатъчно дълбока, за да се върне към неизкривените религиозни учения на Иисус – създателя и усъвършенствувателя на нашата вяра. Вие можете да *проповядвате* религията *за* Иисус, но трябва да *преживеете* религията *на* Иисус. В атмосферата на емоционален подем на Петдесетница Петър неволно положи началото на новата религия – религията за възкръсналия и прославен Христос. Впоследствие апостол Павел Преобразува това ново евангелие в християнство – религия, въплъщаваща неговите собствени теологични представи и описваща неговото собствено, лично *преживяване* от срещата с Иисус на пътя за Дамаск. Евангелието на царството е основано на личния религиозен опит на апостол Павел; почти целият Нов Завет е посветен не на описанието на знаменателния и въодушевяващ религиозен живот на Иисус, а на обсъждането на религиозния опит на Павел и на изложението на неговите лични религиозни убеждения. Единствените достойни за внимание изключения – като изключим някои от местата от Матей, Марк и Лука, са Посланието към Евреите и

2. THE RELIGION OF JESUS

196:2.1 (2091.10) Some day a reformation in the Christian church may strike deep enough to get back to the unadulterated religious teachings of Jesus, the author and finisher of our faith. You may *preach* a religion *about* Jesus, but, perforce, you must *live* the religion *of* Jesus. In the enthusiasm of Pentecost, Peter unintentionally inaugurated a new religion, the religion of the risen and glorified Christ. The Apostle Paul later on transformed this new gospel into Christianity, a religion embodying his own theologic views and portraying his own *personal experience* with the Jesus of the Damascus road. The gospel of the kingdom is founded on the personal religious experience of the Jesus of Galilee; Christianity is founded almost exclusively on the personal religious experience of the Apostle Paul. Almost the whole of the New Testament is devoted, not to the portrayal of the significant and inspiring religious life of Jesus, but to a discussion of Paul's religious experience and to a portrayal of his personal religious convictions. The only notable exceptions to this statement, aside from certain parts of Matthew, Mark, and Luke, are the Book of Hebrews and the Epistle of James. Even Peter, in his writing, only once reverted to the personal religious life of his Master. The New Testament is

Посланието на Яков. Даже Петър в своето съчинение само веднъж се обърна към личния религиозен живот на своя Учител. Новият Завет е превъзходен християнски текст, но в него има много малко от религията на Иисус.

Животът на Иисус в плът отразява трансцеденталният религиозен растеж, който започна с ранните представи, отразяващи първоначалния трепет и човешкото благоговение, продължи в годините на личното духовно общуване и завърши в това време, когато той окончателно достигна висок и славен статут – осъзнаването на своето единство с Отеца. По такъв начин в течение на един кратък живот Иисус действително придоби този опит на религиозно и духовно развитие, към което човекът пристъпва на земята и обикновено постига едва при завършването на своето дълго обучение в школите за възпитание на духа на последователните нива на предрайския път. Иисус премина пътя от чисто човешкото съзнание – вероизповедната убеденост в собствения религиозен опит, до величествените духовни висоти – достоверното постижение на своята божествена същност и осъзнаването на своята тясна връзка с Всеобщия Баща в управлението на вселената. Той се издигна от скромното постижение на своята обществена същност и осъзнаването на своята тясна връзка с Всеобщия Баща в управлението на вселената. Той се издигна от скромното положение на смъртна зависимост – подбудила го неволно да каже на този, който го нарече Благи Учителю: “Защо ме наричаш благи? Никой не е благ освен Бога” – до това величествено осъзнаване на придобитата божественост, което го накара да възкликне: “Кой от вас ще ме обвини в грях?” И този постепенен възход от човешкото към божественото беше изключително смъртно постижение. И след това постижение на божествеността той остана същия човешки Иисус – в равна мяра Син Човешки и Син Божий.

Марко, Матей и Лука частично предадоха образа на Иисус-човека, водещ възвишена борба в стремежа си да узнае Божията воля и да изпълни тази воля. Йоан описва победоносния Иисус, който стъпваше по земята напълно осъзнавайки своята божественост. Огромната грешка на тези, които изучаваха живота на Учителя, се заключаваше в това, че те го представяха само като човек, а други то смятаха само за божество. В продължение на целия свой живот той наистина беше както човек, така и божество, такъв е той и до ден днешен.

Но най-голямата грешка се заключаваше в

a superb Christian document, but it is only meagerly Jesusonian.

196:2.2 (2091.11) Jesus’ life in the flesh portrays a transcendent religious growth from the early ideas of primitive awe and human reverence up through years of personal spiritual communion until he finally arrived at that advanced and exalted status of the consciousness of his oneness with the Father. And thus, in one short life, did Jesus traverse that experience of religious spiritual progression which man begins on earth and ordinarily achieves only at the conclusion of his long sojourn in the spirit training schools of the successive levels of the pre-Paradise career. Jesus progressed from a purely human consciousness of the faith certainties of personal religious experience to the sublime spiritual heights of the positive realization of his divine nature and to the consciousness of his close association with the Universal Father in the management of a universe. He progressed from the humble status of mortal dependence which prompted him spontaneously to say to the one who called him Good Teacher, “Why do you call me good? None is good but God,” to that sublime consciousness of achieved divinity which led him to exclaim, “Which one of you convicts me of sin?” And this progressing ascent from the human to the divine was an exclusively mortal achievement. And when he had thus attained divinity, he was still the same human Jesus, the Son of Man as well as the Son of God.

196:2.3 (2092.1) Mark, Matthew, and Luke retain something of the picture of the human Jesus as he engaged in the superb struggle to ascertain the divine will and to do that will. John presents a picture of the triumphant Jesus as he walked on earth in the full consciousness of divinity. The great mistake that has been made by those who have studied the Master’s life is that some have conceived of him as entirely human, while others have thought of him as only divine. Throughout his entire experience he was truly both human and divine, even as he yet is.

196:2.4 (2092.2) But the greatest mistake was made in

следното: докато Иисус-човекът биваше възприеман като *притежаващ* религия, божественият Иисус (Христос) почти за една нощ стана религия. Християнството на Петър се погрижи за поклонението на божествения Христос, но то почти напълно изпусна от погледа си борещият се и доблестен човек – Иисус Галилееца, който благодарение на мъжеството на своята лична религиозна вяра и героизма на Вътрешния Настройчик измина пътя от низшите човешки нива до единението с божествеността; с това той стана новия жив път, стъпвайки по който всички смъртни могат да се издигнат от човешкото ниво до божественото. Във всеки свят, на всеки стадий на духовност, в личния живот на Иисус смъртните могат да намерят това, което да ги укрепи и въодушеви при възхода от низшите духовни нива до висшите божествени ценности, от началото до края на целия личностен религиозен опит.

В тези времена, когато се създаваше Новия Завет, неговите автори не само не се съмняваха в божествеността на възкръсналия Христос, но също така предано и искрено вярваха в неговото скорошно завръщане на земята за окончателно претворяване на небесното царство. Силната вяра в бързото завръщане на Господа доведе до тенденцията да се изпускат от повествуването тези епизоди, които се отнасяха до чисто човешкия опит и атрибутите на Учителя. За цялото християнско движение беше характерно отдръпване от човешкия образ на Иисус Назарянин и възвисяване на възкръсналия Христос – прославения Господ Иисус Христос в навечерието на своето второ пришествие.

Иисус основа религията на личния опит в изпълнение на Божията воля и служене на човешкото братство; Павел основа религия, в която божествения Иисус стана обект на поклонение, а братството се състоеше от обединение на вярващи в божествения Христос. В посвещението на Иисус тези две концепции потенциално се заключаваха в неговия божествено-човешки живот; наистина е жалко, че на неговите последователи не се отдаде да създадат единна религия, която би могла по достойнство да оцени както човешката, така и божествената същност на Учителя, неразривно обединени в неговия земен живот и толкова славно представени в изначалното евангелие на царството.

Някои резки изказвания на Иисус не биха ви се сторили шокиращи или обезкуражаващи, ако не забравяхте за това, че той беше най-беззаветният и предан религиозен човек в този свят. Това беше всецяло посветен смъртен, напълно предан на изпълнението на волята на Отеца. Много от неговите привидно

that, while the human Jesus was recognized as *having* a religion, the divine Jesus (Christ) almost overnight became a religion. Paul's Christianity made sure of the adoration of the divine Christ, but it almost wholly lost sight of the struggling and valiant human Jesus of Galilee, who, by the valor of his personal religious faith and the heroism of his indwelling Adjuster, ascended from the lowly levels of humanity to become one with divinity, thus becoming the new and living way whereby all mortals may so ascend from humanity to divinity. Mortals in all stages of spirituality and on all worlds may find in the personal life of Jesus that which will strengthen and inspire them as they progress from the lowest spirit levels up to the highest divine values, from the beginning to the end of all personal religious experience.

196:2.5 (2092.3) At the time of the writing of the New Testament, the authors not only most profoundly believed in the divinity of the risen Christ, but they also devotedly and sincerely believed in his immediate return to earth to consummate the heavenly kingdom. This strong faith in the Lord's immediate return had much to do with the tendency to omit from the record those references which portrayed the purely human experiences and attributes of the Master. The whole Christian movement tended away from the human picture of Jesus of Nazareth toward the exaltation of the risen Christ, the glorified and soon-returning Lord Jesus Christ.

196:2.6 (2092.4) Jesus founded the religion of personal experience in doing the will of God and serving the human brotherhood; Paul founded a religion in which the glorified Jesus became the object of worship and the brotherhood consisted of fellow believers in the divine Christ. In the bestowal of Jesus these two concepts were potential in his divine-human life, and it is indeed a pity that his followers failed to create a unified religion which might have given proper recognition to both the human and the divine natures of the Master as they were inseparably bound up in his earth life and so gloriously set forth in the original gospel of the kingdom.

196:2.7 (2093.1) You would be neither shocked nor disturbed by some of Jesus' strong pronouncements if you would only remember that he was the world's most wholehearted and devoted religionist. He was a wholly consecrated mortal, unreservedly dedicated to doing his Father's will. Many of his apparently hard sayings

резки изречения бяха в голяма степен лична изповед на вярата и обета на предаността, отколкото заповеди до своите последователи. Именно това единство на целта и безкористната преданост му позволиха да постигне толкова необичаен прогрес в овладяването на човешкия разум за един кратък живот. Много от неговите изявления трябва да се разглеждат като признание за това какво изискваше той от себе си, а не от своите последователи. В своята привързаност към делото на царството Иисус изгори след себе си всички мостове; той пожертва всичко, което пречеше на изпълнението на волята на неговия Отец.

were more of a personal confession of faith and a pledge of devotion than commands to his followers. And it was this very singleness of purpose and unselfish devotion that enabled him to effect such extraordinary progress in the conquest of the human mind in one short life. Many of his declarations should be considered as a confession of what he demanded of himself rather than what he required of all his followers. In his devotion to the cause of the kingdom, Jesus burned all bridges behind him; he sacrificed all hindrances to the doing of his Father's will.

Иисус благославяше бедните, защото обикновено те се отличаваха с искреност и благочестие; той осъждаше богатите, защото обикновено те бяха нечестиви и нерелигиозни. Той беше готов в равна степен да осъди нерелигиозния бедняк и да похвали благочестивия и покланящ се на Бога състоятелен човек.

196:2.8 (2093.2) Jesus blessed the poor because they were usually sincere and pious; he condemned the rich because they were usually wanton and irreligious. He would equally condemn the irreligious pauper and commend the consecrated and worshipful man of wealth.

Иисус помагаше на хората да се чувстват свободно в този свят. Той ги освобождаваше от робството на забраните и ги учеше, че в своята основа светът не е зъл. Той не се стремеше да избяга от земния живот. Той в съвършенство овладя метода на успешното изпълнение на волята на Отеца пребивавайки в плът. Той постигна идеалистичен религиозен живот непосредствено в условията на един реалистичен свят. Иисус не споделяше песимистичния възглед на Павел за човечеството. Учителят гледаше на хората като на Божии синове и предвиждаше величествено, вечно бъдеще за тези, които избират спасението. Той не беше морален скептик; той разглеждаше хората позитивно, а не негативно. За него хората бяха в своето мнозинство по-скоро слаби, отколкото порочни, по-скоро объркани, отколкото покварени. Но независимо от техния статут, всички те бяха Божии деца и негови събратя.

196:2.9 (2093.3) Jesus led men to feel at home in the world; he delivered them from the slavery of taboo and taught them that the world was not fundamentally evil. He did not long to escape from his earthly life; he mastered a technique of acceptably doing the Father's will while in the flesh. He attained an idealistic religious life in the very midst of a realistic world. Jesus did not share Paul's pessimistic view of humankind. The Master looked upon men as the sons of God and foresaw a magnificent and eternal future for those who chose survival. He was not a moral skeptic; he viewed man positively, not negatively. He saw most men as weak rather than wicked, more distraught than depraved. But no matter what their status, they were all God's children and his brethren.

Той учеше хората високо да ценят себе си във времето и вечността. Поради тази висока оценка, с която Иисус удостояваше хората, той беше готов да се отдаде на непрестанно служене на човечеството. Именно тази безкрайна ценност на крайното направи златното правило най-важният фактор на неговата религия. Кой смъртен няма да може да се възвиси с помощта на необикновената вяра в него, Иисус?

196:2.10 (2093.4) He taught men to place a high value upon themselves in time and in eternity. Because of this high estimate which Jesus placed upon men, he was willing to spend himself in the unremitting service of humankind. And it was this infinite worth of the finite that made the golden rule a vital factor in his religion. What mortal can fail to be uplifted by the extraordinary faith Jesus has in him?

Иисус не предлагаше рецепти за обществено развитие. Неговата мисия беше религиозна, а религията е изключително личен опит. Най-съвършената цел на най-развитото общество никога няма да може да надмине

196:2.11 (2093.5) Jesus offered no rules for social advancement; his was a religious mission, and religion is an exclusively individual experience. The ultimate goal of society's most advanced achievement can never hope to transcend Jesus'

проповядваното от Иисус братство на хората основано на признаването на бащинството на Бога. Обществениият идеал може да се въплъти само чрез идването на това божествено царство.

brotherhood of men based on the recognition of the fatherhood of God. The ideal of all social attainment can be realized only in the coming of this divine kingdom.

3. ВЪРХОВЕНСТВОТО НА РЕЛИГИЯТА

Личният духовен религиозен опит помага да се смекчат повечето трудности на смъртните хора, ефективно сортирайки, оценявайки и отстранявайки всички човешки проблеми. Религията не решава проблемите и не унищожава тревогите на човека, но тя действително ги разрушава, поглъща, освещава и се издига над тях. Истинската религия обединява личността за ефективното приспособяване към всички изисквания на смъртното съществуване. Религиозната вяра – позитивното ръководство на вътрешното духовно присъствие, неизменно позволява на позналия Бога човек да прекара мостове между интелектуалната логика, възприемаща Всеобщата Първопричина като *То* и позитивната убеденост на душата, която твърди, че Първопричината е *Той* – разкрития от евангелието на Иисус небесен Баща, личностният Бог на човешкото спасение.

Във всеобщата реалност има само три елемента: факт, идея и отношение. Религиозното съзнание определя тези реалности като наука, философия и истина. Философията е склонна да разглежда тези явления като разсъдък, мъдрост и вяра – физическа реалност, умствена реалност и духовна реалност. Ние обикновено наричаме тези неща вещ, значение и ценност.

Постепенното разбиране на реалността е равносилно на приближаване към Бога. Намирането на Бога, осъзнавано като отъждествяване с реалността, е еквивалентно на усещането на постигане на съвършенство своето „аз” - придобиване на всецелия, всеобхватен характер на своето „аз”. Възприемането на всеобхватната реалност е пълно осъзнаване на Бога, завършеност на опита от богопознанието.

Цялата съвкупност от човешкия живот се свежда до знанието за това, че човека го просвещава факта, облагородява мъдростта и спасява – оправдава, религиозната вяра.

Физическата увереност се заключава в логиката на науката; нравствената увереност – в мъдростта на философията, духовната увереност – в истината на автентичния религиозен опит.

Човешкият разум е способен да достигне

3. THE SUPREMACY OF RELIGION

196:3.1 (2093.6) Personal, spiritual religious experience is an efficient solvent for most mortal difficulties; it is an effective sorter, evaluator, and adjuster of all human problems. Religion does not remove or destroy human troubles, but it does dissolve, absorb, illuminate, and transcend them. True religion unifies the personality for effective adjustment to all mortal requirements. Religious faith — the positive leading of the indwelling divine presence — unfailingly enables the God-knowing man to bridge that gulf existing between the intellectual logic which recognizes the Universal First Cause as *It* and those positive affirmations of the soul which aver this First Cause is *He,* the heavenly Father of Jesus' gospel, the personal God of human salvation.

196:3.2 (2094.1) There are just three elements in universal reality: fact, idea, and relation. The religious consciousness identifies these realities as science, philosophy, and truth. Philosophy would be inclined to view these activities as reason, wisdom, and faith — physical reality, intellectual reality, and spiritual reality. We are in the habit of designating these realities as thing, meaning, and value.

196:3.3 (2094.2) The progressive comprehension of reality is the equivalent of approaching God. The finding of God, the consciousness of identity with reality, is the equivalent of the experiencing of self-completion — self-entirety, self-totality. The experiencing of total reality is the full realization of God, the finality of the God-knowing experience.

196:3.4 (2094.3) The full summation of human life is the knowledge that man is educated by fact, ennobled by wisdom, and saved — justified — by religious faith.

196:3.5 (2094.4) Physical certainty consists in the logic of science; moral certainty, in the wisdom of philosophy; spiritual certainty, in the truth of genuine religious experience.

196:3.6 (2094.5) The mind of man can attain high

високи нива на духовно постижение и съответстващите сфери на божествени ценности, защото е не само материален. В разума на човека има духовно ядро – божественото присъствие на Настройчика. Съществуват три независими потвърждения на това духовно присъствие в разума на човека:

1. Хуманистичната съпричастност – любовта. На чисто животинския разум може да бъде свойствена стадността необходима за самозащита, но само надареният с дух разум е способен на безкористен алтруизъм и истинска любов.

2. Тълкуване на вселената – мъдрост. Само надареният с дух разум е способен да разбере дружеското отношение на вселената към индивида.

3. Духовната оценка на живота – вероизповеданието. Само надареният с дух разум е способен да осъзнае божественото присъствие и се стреми към постигане на по-голяма пълнота във и заедно с опита на това предвкусване на божествеността.

Човешкият разум не създава реални ценности; човешкият опит не дарява с вселенска проницателност. В това, което се отнася до проницателност, възприемане на морални ценности и разбиране на духовни значения, всичко, на което е способен човешкият разум, е да открива, узнава, изтълкува и *избира.*

Моралните ценности на вселената стават интелектуално достояние за сметка на използването на три основни съждения, три типа избор осъществяван от смъртния разум:

1. Съждение за себе си – морален избор.

2. Съждение за обществото – етичен избор.

3. Съждение за Бога – религиозен избор.

По такъв начин, целият човешки прогрес се осъществява посредством обединението на *еволюцията и откровението.*

Ако божественият възлюбен не живееше в човека, човекът би бил неспособен на безкористна духовна любов. Ако в разума не живееше тълкувател, човекът би бил неспособен автентично да осъзнава единството на вселената. Ако в човека не пребиваваше ценителят, той би бил съвършено неспособен да осъзнава моралните ценности и да разбира духовните значения. Този възлюбен идва от самия източник на безкрайната любов; този

levels of spiritual insight and corresponding spheres of divinity of values because it is not wholly material. There is a spirit nucleus in the mind of man — the Adjuster of the divine presence. There are three separate evidences of this spirit indwelling of the human mind:

196:3.7 (2094.6) 1. Humanitarian fellowship — love. The purely animal mind may be gregarious for self-protection, but only the spirit-indwelt intellect is unselfishly altruistic and unconditionally loving.

196:3.8 (2094.7) 2. Interpretation of the universe — wisdom. Only the spirit-indwelt mind can comprehend that the universe is friendly to the individual.

196:3.9 (2094.8) 3. Spiritual evaluation of life — worship. Only the spirit-indwelt man can realize the divine presence and seek to attain a fuller experience in and with this foretaste of divinity.

196:3.10 (2094.9) The human mind does not create real values; human experience does not yield universe insight. Concerning insight, the recognition of moral values and the discernment of spiritual meanings, all that the human mind can do is to discover, recognize, interpret, and *choose.*

196:3.11 (2094.10) The moral values of the universe become intellectual possessions by the exercise of the three basic judgments, or choices, of the mortal mind:

196:3.12 (2094.11) 1. Self-judgment — moral choice.

196:3.13 (2094.12) 2. Social-judgment — ethical choice.

196:3.14 (2094.13) 3. God-judgment — religious choice.

196:3.15 (2094.14) Thus it appears that all human progress is effected by a technique of conjoint *revelational evolution.*

196:3.16 (2094.15) Unless a divine lover lived in man, he could not unselfishly and spiritually love. Unless an interpreter lived in the mind, man could not truly realize the unity of the universe. Unless an evaluator dwelt with man, he could not possibly appraise moral values and recognize spiritual meanings. And this lover hails from the very source of infinite love; this interpreter is a part of Universal Unity; this evaluator is the child of the Center and Source of all absolute values of divine and eternal reality.

тълкувател е част от Всеобщото Единство; този ценител е дете на центъра и Източника на всички абсолютни ценности отнасящи се към божествената е вечна реалност.

Имащата религиозен смисъл морална оценка – духовното постижение, означава извършван от индивида избор между доброто и злото, истината и заблуждението, материалното и духовното, човешкото и божественото, времето и вечността. Човешкото спасение в огромна степен зависи от посвещаването на човешката воля на избирането на тези ценности, които се избират от този сортировчик на духовни ценности – вътрешният тълкувател и обединител. Личният религиозен опит се състои от две фази: откриване ставащо в човешкия разум и откровение извършвано от вътрешния божествен дух. Прекомерното увлечение по софистиката или нерелигиозното поведение на църковните дейци може да подтикне човек или даже цяло поколение хора да постигнат духовен прогрес и да достигнат божествено откровение. Но такива пречещи на прогреса отношения не могат да се запазят дълго поради присъствието и влиянието на вътрешните Настройчици на Съзнанието.

196:3.17 (2095.1) Moral evaluation with a religious meaning — spiritual insight — connotes the individual's choice between good and evil, truth and error, material and spiritual, human and divine, time and eternity. Human survival is in great measure dependent on consecrating the human will to the choosing of those values selected by this spirit-value sorter — the indwelling interpreter and unifier. Personal religious experience consists in two phases: discovery in the human mind and revelation by the indwelling divine spirit. Through oversophistication or as a result of the irreligious conduct of professed religionists, a man, or even a generation of men, may elect to suspend their efforts to discover the God who indwells them; they may fail to progress in and attain the divine revelation. But such attitudes of spiritual nonprogression cannot long persist because of the presence and influence of the indwelling Thought Adjusters.

Този всеобхващащ опит на постигането на реалността от вътрешния божествен обитател извечно превъзхожда грубите материалистични методи на естествените науки. Невъзможно е да се помести под микроскоп духовната радост, да се претегли на везните любовта, да се измерят моралните ценности или да се оцени качеството на духовното поклонение.

196:3.18 (2095.2) This profound experience of the reality of the divine indwelling forever transcends the crude materialistic technique of the physical sciences. You cannot put spiritual joy under a microscope; you cannot weigh love in a balance; you cannot measure moral values; neither can you estimate the quality of spiritual worship.

Юдеите имаха религия на морално величие; гърците създадоха религия на красотата; Павел и неговите единомишленици основаха религията на вярата, надеждата и милосърдието. Със своя личностен пример Иисус разкри религията на любовта – увереността в любовта на Отеца, както и радостта и удовлетворението, които придобива човека като споделя тази любов при своето служене на човешкото братство.

196:3.19 (2095.3) The Hebrews had a religion of moral sublimity; the Greeks evolved a religion of beauty; Paul and his conferees founded a religion of faith, hope, and charity. Jesus revealed and exemplified a religion of love: security in the Father's love, with joy and satisfaction consequent upon sharing this love in the service of the human brotherhood.

Всеки път, когато човек извършва осъзнаване на нравствен избор, той веднага усеща в своята душа нов прилив на божественост. Нравственият избор превръща религията в подбуда предизвикваща вътрешна реакция на външните условия. Но такава истинска религия не е чисто субективен опит. Тя обхваща цялата субективност на индивида въвлечен в осмислена и разумна реакция на съвкупна обективност – вселената и нейния Творец.

196:3.20 (2095.4) Every time man makes a reflective moral choice, he immediately experiences a new divine invasion of his soul. Moral choosing constitutes religion as the motive of inner response to outer conditions. But such a real religion is not a purely subjective experience. It signifies the whole of the subjectivity of the individual engaged in a meaningful and intelligent response to total objectivity — the universe and its Maker.

Независимо от своята абсолютна

196:3.21 (2095.5) The exquisite and transcendent experience of loving and being loved is not just a

субективност съвършеният трансцедентален опит на любовта – да обичаш и да бъдеш любим, не е психическа илюзия. В представите на човека единствената свързана със смъртните същества истински божествена и обективна реалност – Настройчикът на Съзнанието, действа изключително като субективен феномен. Общуването на човека с висшата обективна реалност, Бога, става само посредством чисто субективния опит на познаване на Бога, поклонението пред него, осъзнаването на своя статут на син Божий.

psychic illusion because it is so purely subjective. The one truly divine and objective reality that is associated with mortal beings, the Thought Adjuster, functions to human observation apparently as an exclusively subjective phenomenon. Man's contact with the highest objective reality, God, is only through the purely subjective experience of knowing him, of worshiping him, of realizing sonship with him.

Истинското религиозно поклонение не е безполезен монолог и самозаблуда. Поклонението е лично общуване с божествено реалния, със самия източник на реалността. Чрез поклонението човекът се стреми да стане по-добър и в резултат постига *най-доброто.*

196:3.22 (2095.6) True religious worship is not a futile monologue of self-deception. Worship is a personal communion with that which is divinely real, with that which is the very source of reality. Man aspires by worship to be better and thereby eventually attains the *best.*

Идеализацията на истината, красотата, добродетелта и стремежа да им служи няма да заменят автентичния религиозен опит – духовната реалност. Психологията е идеализма не са равнозначни на религиозна реалност. Проекциите на човешкия интелект действително са способни да творят лъжливи богове – богове създадени по образ на човека, но истинското богосъзнание има друг произход. Богосъзнанието е присъщо на вътрешния дух. Много религиозни системи са основани на формулировки на човешкия интелект, но богосъзнанието не задължително е част от тези гротескни системи на религиозно робство.

196:3.23 (2095.7) The idealization and attempted service of truth, beauty, and goodness is not a substitute for genuine religious experience — spiritual reality. Psychology and idealism are not the equivalent of religious reality. The projections of the human intellect may indeed originate false gods — gods in man's image — but the true God-consciousness does not have such an origin. The God-consciousness is resident in the indwelling spirit. Many of the religious systems of man come from the formulations of the human intellect, but the God-consciousness is not necessarily a part of these grotesque systems of religious slavery.

Бог – това не е изобретение на човешкия идеализъм: той е самият източник на подобни проникновения и ценности на свръх животинско ниво. Бог – това не е хипотеза, формулирана за обединяване на човешките представи за истината, красотата и добродетелта: той е изпълнена с любов личност, и добродетелта на човешкия свят се обединяват с все по-голяма духовност в опита на смъртните възходящи към реалностите на Рая. Единството на истината и красотата и добродетелите може да се въплъти само в духовния опит на позналата Бога личност.

196:3.24 (2095.8) God is not the mere invention of man's idealism; he is the very source of all such superanimal insights and values. God is not a hypothesis formulated to unify the human concepts of truth, beauty, and goodness; he is the personality of love from whom all of these universe manifestations are derived. The truth, beauty, and goodness of man's world are unified by the increasing spirituality of the experience of mortals ascending toward Paradise realities. The unity of truth, beauty, and goodness can only be realized in the spiritual experience of the God-knowing personality.

Моралът е тази почва, на която впоследствие трябва да се появи личното богосъзнание – личното осъзнаване на вътрешното присъствие на Настройчика, но такъв морал е източник на религиозен опит и произтичащото от него духовно проникновение. Моралът е свръхживотински, но субдуховен. Моралът е еквивалентен на признаването на дълга – осъзнаването на съществуването на добро и зло. Зоната на морала лежи между животинските и човешки типове разум, така както морентия действа между материалната и

196:3.25 (2096.1) Morality is the essential pre-existent soil of personal God-consciousness, the personal realization of the Adjuster's inner presence, but such morality is not the source of religious experience and the resultant spiritual insight. The moral nature is superanimal but subspiritual. Morality is equivalent to the recognition of duty, the realization of the existence of right and wrong. The moral zone intervenes between the animal and the human types of mind as morontia functions between the material and the spiritual spheres of personality attainment.

духовна сфери на личностните постижения.

Еволюционният разум е способен да открие закона, морала и етиката, но посветеният на него дух, вътрешният Настройчик, разкрива на еволюционния човешки разум законодателя – Отеца, източника на всичко истинско, прекрасно и благо; и такъв просветлен човек има религия и той е духовно подготвен за дълго и увлекателно търсене на Бога.

Моралът не задължително е духовен; той може да бъде изцяло и напълно човешки, макар че истинската религия подобрява всички морални ценности, изпълва ги с ново съдържание. Моралът без религия е неспособен да разкрие пределната добродетел и да осигури оцеляването даже на собствените морални ценности. Религията осигурява възвисяване, прославяне и непременно спасение на всичко, което морала приема и одобрява.

Религията стои над науката, изкуството, философията, етиката и морала, но не съществува отделно от тях. Всички те са неразривно свързани в човешкия опит – личен и обществен. Религията е висшият опит на човека в неговото смъртно естество, но крайният език никога няма да позволи на теологията адекватно да изрази истинския религиозен опит.

Религиозното проникновение е способно да превръща поражението във високи стремежи и нова решимост. Любовта е най-висшата подбуда, която човек може да използва в своя възход във вселената. Но когато любовта е лишена от истина, красота и добродетел, тя става само емоция, философско изкривяване, психическа илюзия, духовна заблуда. Любовта винаги трябва да се определя отново на последващите нива на моронтийното и духовното развитие.

Изкуството е резултат от опитите на човека да избяга от недостига на красота в своето материално обкръжение; това е крачка в посока на моронтия. Науката представя опита на човека да разгадае очевидните загадки на материалната вселена. Философията е опит за обединяване на човешкия опит. Религията е висшият порив на човека, неговата величествена устременост към крайната реалност, неговата решимост да намери Бога и да стане подобен на него.

В сферата на религиозния опит духовната възможност е потенциална реалност. Духовната тяга, влечаща човека напред, не е психическа илюзия. Може би не всички човешки фантазии съответстват на фактите, но много, твърде много е истина.

196:3.26 (2096.2) The evolutionary mind is able to discover law, morals, and ethics; but the bestowed spirit, the indwelling Adjuster, reveals to the evolving human mind the lawgiver, the Father-source of all that is true, beautiful, and good; and such an illuminated man has a religion and is spiritually equipped to begin the long and adventurous search for God.

196:3.27 (2096.3) Morality is not necessarily spiritual; it may be wholly and purely human, albeit real religion enhances all moral values, makes them more meaningful. Morality without religion fails to reveal ultimate goodness, and it also fails to provide for the survival of even its own moral values. Religion provides for the enhancement, glorification, and assured survival of everything morality recognizes and approves.

196:3.28 (2096.4) Religion stands above science, art, philosophy, ethics, and morals, but not independent of them. They are all indissolubly interrelated in human experience, personal and social. Religion is man's supreme experience in the mortal nature, but finite language makes it forever impossible for theology ever adequately to depict real religious experience.

196:3.29 (2096.5) Religious insight possesses the power of turning defeat into higher desires and new determinations. Love is the highest motivation which man may utilize in his universe ascent. But love, divested of truth, beauty, and goodness, is only a sentiment, a philosophic distortion, a psychic illusion, a spiritual deception. Love must always be redefined on successive levels of morontia and spirit progression.

196:3.30 (2096.6) Art results from man's attempt to escape from the lack of beauty in his material environment; it is a gesture toward the morontia level. Science is man's effort to solve the apparent riddles of the material universe. Philosophy is man's attempt at the unification of human experience. Religion is man's supreme gesture, his magnificent reach for final reality, his determination to find God and to be like him.

196:3.31 (2096.7) In the realm of religious experience, spiritual possibility is potential reality. Man's forward spiritual urge is not a psychic illusion. All of man's universe romancing may not be fact, but much, very much, is truth.

Животът на някои хора е твърде велик и благороден, за да се спусне на това ниско ниво, на което би бил само успешен. Животното е принудено да се приспособява към средата и с това се отдалечава от ограниченията на днешния материален свят чрез проникновението присъщо на божествената любов. Тази представа за любовта поражда в душата на човека свръхживотински стремеж да намери истината, красотата и добродетелта. И когато действително ги намира, той се възвеличава в техните обятия, той се изпълва с желание да ги живее, да твори добро.

196:3.32 (2096.8) Some men's lives are too great and noble to descend to the low level of being merely successful. The animal must adapt itself to the environment, but the religious man transcends his environment and in this way escapes the limitations of the present material world through this insight of divine love. This concept of love generates in the soul of man that superanimal effort to find truth, beauty, and goodness; and when he does find them, he is glorified in their embrace; he is consumed with the desire to live them, to do righteousness.

Не падайте духом. Човешката еволюция продължава и разкриването на Бога пред света – в Иисус и с Негова помощ, се увенчава с успех.

196:3.33 (2097.1) Be not discouraged; human evolution is still in progress, and the revelation of God to the world, in and through Jesus, shall not fail.

Великата задача на съвременния човек е постигането на по-успешно общуване с божествения Наставник пребиваващ в човешкия разум. Най-великото приключение на човека в плът се състои в хармоничен и разумен опит да излезе извън пределите на осъзнаването на своето "аз", да пресече мъглявия свят на първоначално осъзнаване на душата и да извърши искрен опит да достигне границите на осъзнаване на духа – да установи връзка с божественото присъствие. Такъв опит за осъзнаване на Бога представлява могъщо потвърждение на предсъществуващата истина заключена в религиозния опит на богопознанието. Такова осъзнаване на духа е еквивалентно на познаването на действителността на богосиновството. В останалото увереността в синовството се заключава в опита на вярата.

196:3.34 (2097.2) The great challenge to modern man is to achieve better communication with the divine Monitor that dwells within the human mind. Man's greatest adventure in the flesh consists in the well-balanced and sane effort to advance the borders of self-consciousness out through the dim realms of embryonic soul-consciousness in a wholehearted effort to reach the borderland of spirit-consciousness — contact with the divine presence. Such an experience constitutes God-consciousness, an experience mightily confirmative of the pre-existent truth of the religious experience of knowing God. Such spirit-consciousness is the equivalent of the knowledge of the actuality of sonship with God. Otherwise, the assurance of sonship is the experience of faith.

Осъзнаването на Бога е еквивалентно на интеграция на своето "аз" във вселената, и то на най-високите вселенски нива на духовната реалност. Само духовното съдържание на всяка ценност остава нетленно, а значи всичко това истинско, прекрасно и благо, което го има в човешкия опит, не може да загине. Ако човекът не избере пътя на спасението, то вечният Настройчик съхранява тези реалности родени в любовта и възпитани в служенето. И всички те са част от Всеобщия Баща. Отецът е живата любов и този живот на Бащата е заключен в неговите Синове. И духът на Бащата пребивава в синовете на неговите Синове – смъртните хора. В крайна сметка, идеята за Бащата, както и преди, си остава най-висшата представа на човека за Бога.

196:3.35 (2097.3) And God-consciousness is equivalent to the integration of the self with the universe, and on its highest levels of spiritual reality. Only the spirit content of any value is imperishable. Even that which is true, beautiful, and good may not perish in human experience. If man does not choose to survive, then does the surviving Adjuster conserve those realities born of love and nurtured in service. And all these things are a part of the Universal Father. The Father is living love, and this life of the Father is in his Sons. And the spirit of the Father is in his Sons' sons — mortal men. When all is said and done, the Father idea is still the highest human concept of God.